Siêu Phẩm Vu Sư (Dịch-Hoàn)

+ Mã giảm giá : 24768983 , giảm 25%

+ Editor: Vô Tà, Nguyệt Ẩn Các

Truyện thể loại linh dị, phong thủy, trừ tà và huyền huyễn. Cực kỳ hấp dẫn với những bạn thích thế giới tâm linh và cõi âm, cũng như những điều huyền học của vũ trụ. Tác giả nắm kiến thức khá vững ở nhiều lĩnh vực, nội dung truyện lại liền mạch và liên kết và dĩ nhiên không thiếu hào quang nhân vật chính.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Siêu Phẩm Vu Sư (Dịch-Hoàn)!

Mục lục

Chương 1: Ta không phải đạo sĩ
Chương 2: Đồ đệ của ân công
Chương 3: Bảo Vệ Trộm Vàng
Chương 4: Thanh trung trắng bạch, hàm oan vào tù
Chương 5: Món đồ giấu trong tì hưu (*)
Chương 6: Linh thú không thể bị bắt nạt
Chương 7: Tốt mất linh xấu linh
Chương 8: Phương đại thần
Chương 9: Có một con chó vàng
Chương 10: Vu có từ đâu
Chương 11: Viện Y học 10 năm không đứng đầu
Chương 12: Đem hắn mời về
Chương 13: Bí mật của y học viện
Chương 14: Mạch văn
Chương 15: Thiên Kim Chàng Môn, Nhất Tả Thiên Lý
Chương 16: Bất lực
Chương 17: Vật bên người không thể bỏ đi
Chương 18: Thân phận thật sự của lão đạo trưởng
Chương 19: Lập pho tượng
Chương 20: Nhấc không nổi!
Chương 21: Tự mình hại mình
Chương 22: Cảm ứng tinh thần
Chương 23: Tu thành vu lực
Chương 24: Văn không thành thánh
Chương 25: Mở cửa hàng gì?
Chương 26: Gặp lại cố nhân
Chương 27: Một nơi tốt
Chương 28: Đêm thành phố
Chương 29: Hàn Kiều Kiều
Chương 30: Nhẹ nhất ba năm, nặng nhất tử hình
Chương 31: Yêu tinh vẫn là yêu tinh
Chương 32: Văn Bảo Trân
Chương 33: Bại gia tử
Chương 34: Toan nghê trấn trạch, bích tà trấn mộ
Chương 35: Trấn tà trong và ngoài

Chương 36: Người đồng đạo
Chương 37: Trừ tà mở mắt
Chương 38: Tìm người hỏi quẻ, tiêu tai phong thủy
Chương 39: Đặt tay xuống, nói chuyện đàng hoàng
Chương 40: Cây tử mẫu
Chương 41: Màu đen…
Chương 42: Bắt đầu cảm thấy kính nể
Chương 43: Đánh người
Chương 44: Anh ta khiến cậu đội nón xanh sao?
Chương 45: Hoàng đế không vội cung nữ đã gấp
Chương 46: Tận dụng mối quan hệ
Chương 47: Đánh cược
Chương 48: Xin lỗi cậu ấy đi
Chương 49: Không có hứng thú gặp ông ta
Chương 50: Ngũ quỷ tìm hồn
Chương 51: Lưới trời tuy thưa mà khó thoát
Chương 52: Ba vạn đại ngôn
Chương 53: Định bút khai quang
Chương 54: Oán sát
Chương 55: Giao tiền trước rồi mới làm việc, thất bại trả lại một nữa
Chương 56: Nghèo học văn giàu học võ, phá của đi tu luyện
Chương 57: Hương sợ hai ngắn một dài
Chương 58: Câu chuyện tình ái thê mỹ trăm ngàn chỗ hở
Chương 59: Vu Đạo Quán
Chương 60: Biệt thự cho mướn giá rẻ
Chương 61: Người hữu duyên
Chương 62: Con mắt trong cõi u minh
Chương 63: Phao không phải thuốc là tiền
Chương 64: Phí bịt miệng
Chương 65: Lăng Mộ Mai
Chương 66: Đi làm đầu tóc
Chương 67: Bất ngờ ngất xỉu
Chương 68: Cô nhi viện
Chương 69: Dị thường của lão Hoàng
Chương 70: Tôi báo cảnh sát
Chương 71: Điên không phải chó mà là lòng người
Chương 72: Ngươi ngay cả chó cũng không bằng!
Chương 73: Lại thêm 300 vạn
Chương 74: Điều kiện của nữ quỷ

Chương 75: Cảnh còn người mất
Chương 76: Cả hai người này đều là tên lừa đảo
Chương 77: Kết thúc
Chương 78: Cậu ta đã giấu vợ của anh
Chương 79: Chuyện này cũng được sao
Chương 80: Thôi diễn tìm người
Chương 81: Thơ cùng viễn phương
Chương 82: Là ngu ngốc hay si tình
Chương 83: Người đáng thương tất có chỗ đáng giận
Chương 84: Sao cậu không đi cướp luôn đi?
Chương 85: Phong bế lỗ chân lông
Chương 86: Khai trương
Chương 87: Nói chung không thể đắc tội
Chương 88: Thay đổi tâm tính
Chương 89: Khắp nơi đều tới
Chương 90: Nghi thức khai trương
Chương 91: Ngu ngốc xuất hiện
Chương 92: Kẻ ngu si nhiều lắm
Chương 93: Chết lặng
Chương 94: Quyết đoán của Phương Minh
Chương 95: Hiểu nạn người sống, an hồn người chết
Chương 96: Phương thức đoán mệnh tích tự như kim*
Chương 97: Chừa mặt mũi nhưng anh không cần.
Chương 98: Không giàu quá ba đời
Chương 99: Nhất mệnh, nhì vận, tam phong thủy
Chương 100: Bí mật của Hàn Kiều Kiều
Chương 101: Hai cô gái gặp nhau
Chương 102: Khách hàng đầu tiên tới cửa
Chương 103: Khóc
Chương 104: Trai bao Hoa Minh Minh
Chương 105: Con gấu kỳ lạ
Chương 106: Lần này để tôi giúp cậu
Chương 107: Sự thật còn tàn khốc hơn so với tưởng tượng
Chương 108: Sự lựa chọn của Triệu Tinh
Chương 109: Có lẽ đã tới kỳ kinh nguyệt
Chương 110: Năm tháng bình yên, vẫn như lần đầu gặp gỡ
Chương 111: Lương Cảnh Thiên trả thù
Chương 112: Văn khúc mặc dù yếu, cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau tỏa sáng
Chương 113: Sức mạnh điêu khắc

Chương 114: Nhà ngươi chỉ biết đánh võ mồm thôi sao?
Chương 115: Thần thú đệ nhất Hoa Hạ
Chương 116: Tôi có quan tâm sao?
Chương 117: Sát thủ
Chương 118: Mạc Thập Tam
Chương 119: Khống thi
Chương 120: Phát hiện của Tào Lượng
Chương 121: Gặp lại mẹ Kiều
Chương 122: Thân phận của mẹ Kiều
Chương 123: Chuyện cũ của Hàn Kiều Kiều
Chương 124: Chuyện cũ của Hàn Kiều Kiều (tiếp)
Chương 125: Lăng Mộ Mai tới
Chương 126: Trái đất thật là tròn
Chương 127: Nói cho tôi quá khứ của cậu ta
Chương 128: Trước kiêu căng sau cung kính
Chương 129: Không quá chính là phúc
Chương 130: Nuôi con không chỉ để dưỡng già
Chương 131: Bởi vì ông ấy và tôi là người cùng nghề
Chương 132: Phượng lạc ngô đồng
Chương 133: Trời ban kỳ tài, tất hạn kỳ dụng
Chương 134: Cốt cách thanh kỳ
Chương 135: Ngôi mộ này có người cố tình động tới
Chương 136: Ổ rết
Chương 137: Phụ nữ nông thôn rất hung mãnh
Chương 138: Tội phạm lừa đảo
Chương 139: Uy hiếp
Chương 140: Khởi binh hỏi tội
Chương 141: Tra ra manh mối
Chương 142: Thu hoạch châu chấu
Chương 143: Nợ một cái nhân tình
Chương 144: Tam tài tụ thủy, tử tôn hộ vệ
Chương 145: Trả thù
Chương 146: Chưa đầy ba giây, thiếu niên muốn cứng chắc a
Chương 147: Táo vương thổ
Chương 148: Bệnh điên
Chương 149: Không liên quan với cõi âm
Chương 150: Hung thủ thật sự phía sau
Chương 151: Đệ tử xuất mã
Chương 152: Tinh quái đến
Chương 153: Vĩnh viễn không được luân hồi

Chương 154: Tinh đan
Chương 155: Thiếu nữ hoài xuân
Chương 156: Biến hóa của bình an phù
Chương 157: Hẹn hò
Chương 158: Chấp niệm của người làm mẹ
Chương 159: Thật là khéo
Chương 160: Hoàn toàn rối loạn
Chương 161: Chàng trai, lúc cậu đi học chắc cũng từng lưu ban không ít nhỉ
Chương 162: Là chú ép cháu phải trang bức
Chương 163: Ăn cơm, dạo phố, đi xem phim
Chương 164: Anh đã nhìn thấy sao?
Chương 165: Không đỡ
Chương 166: Cục chuyên quản lý những chuyện bất thường
Chương 167: Tầm linh khuyển
Chương 168: Tiểu nữ quỷ
Chương 169: Cao nhân Phương Minh
Chương 170: Một bức di thư
Chương 171: Gây rối
Chương 172: Âm Minh bất thu hàm oan quỷ, thế gian khởi dung tác ác nhân
Chương 173: Ngả bài
Chương 174: Chân tướng rõ ràng
Chương 175: Đại hội giao lưu thuốc Đông y
Chương 176: Đạo sĩ La Cẩm Thành
Chương 177: Quá khứ giống nhau nhưng cuộc sống trái ngược
Chương 178: Bách linh tống âm
Chương 179: Sự khủng bố chân chính của truyền thừa Vu Sư
Chương 180: Quỷ môn quan dành riêng cho Vu Sư
Chương 181: La Cẩm Thành sụp đổ tam quan
Chương 182: Tới Đằng Xung
Chương 183: Chương Trống
Chương 184: Hai anh em nhà họ Hoàng
Chương 185: Lợi ích của Hoa Minh Minh
Chương 186: Dược Vương
Chương 187: Dược liệu cũng được bán theo kiểu ăn may
Chương 188: Trường Sinh Thảo
Chương 189: Trường Sinh Quán Tưởng Hoa
Chương 190: Cơ duyên to lớn
Chương 191: Vì sao lại không tin tôi?

Chương 192: Lật thuyền trong mương
Chương 193: Cô ấy là ma
Chương 194: Sai rồi!
Chương 195: Tôi là ai?
Chương 196: Thi Âm Môn
Chương 197: Gốc Linh Chi có lai lịch bí ẩn
Chương 198: Đấu khí? Không hề
Chương 199: Gậy trộn phân
Chương 200: Đây là sự lừa bịp
Chương 201: Lòng dạ của cậu sao có thể đen tối như thế?
Chương 202: Trả lời rất thành thật
Chương 203: Cậu họ Phương sao?
Chương 204: Cửu sắc vi long, thất sắc vi phượng, tam sắc vi mãng
Chương 205: Chuyện nhà Trần Bách Vạn
Chương 206: Không thể rời khỏi đất
Chương 207: Tuyệt đối là một hacker
Chương 208: Đồ đệ của đại lão
Chương 209: Điểm hương vấn lộ
Chương 210: Cảm giác thành tựu của Hoa Minh Minh
Chương 211: Đại địa khí độ
Chương 212: Tìm được căn nguyên
Chương 213: Người Nhật điên rồi!
Chương 214: Trả giá bằng sự tự do
Chương 215: Phi long đã đi, bỏ lại biển rộng
Chương 216: Yêu cầu của lão thợ mộc
Chương 217: Lưu danh muôn đời
Chương 218: Long mạch hiện hình
Chương 219: Ánh sáng rực rỡ của mặt trời diệt hồn
Chương 220: Đổ vỏ một cách hoàn mỹ
Chương 221: Hàn Kiều Kiều đến
Chương 222: Không cần nói xin lỗi
Chương 223: Cá cược
Chương 224: Thái Phân giật mình
Chương 225: Cấu kết với nhau làm việc xấu
Chương 226: Chấn động, Hàn Kiều Kiều tòng đầu lục đáo vĩ.
Chương 227: Người thủ mộ
Chương 228: Bắt lầm người
Chương 229: Kinh biến
Chương 230: Bí mật của Trương Phúc
Chương 231: Tiếp nhận

Chương 232: Phương gia, gia tộc đứng đầu mười môn phái lớn
Chương 233: Chưởng môn La Cẩm Thành
Chương 234: Điều tra
Chương 235: Tìm một quỷ hồn
Chương 236: Lưu Nguyệt
Chương 237: Thập đại đệ tử hiện thân
Chương 238: Làm một phế nhân
Chương 239: Tiền từ trên trời rơi xuống
Chương 240: Tiền mua mạng
Chương 241: Trâu già gặm cỏ non
Chương 242: Lưu Nguyệt phi đao, lệ bất hư phát
Chương 243: Nói ra chân tướng
Chương 244: Tử vong long sáo
Chương 245: Sách âm dương
Chương 246: Nguy cơ cuối cùng
Chương 247: Long Hổ Môn đã đến.
Chương 248: Long Hổ đao
Chương 249: Di vật của lão thần tiên
Chương 250: Mục đích của Lưu Nguyệt
Chương 251: Sự hối hận của Xa Văn Tuấn
Chương 252: Mệnh vô định thế
Chương 253: Quỷ thổi lửa Đông Nam
Chương 254: Ý của Thảo mộc gian phẩm nhân gian tình
Chương 255: Sơn Dã Nông Phu
Chương 256: Bị phê bình
Chương 257: Thế giới này làm sao vậy?
Chương 258: Mời đồng chí Trần Đại Chiêu ngồi xuống, để đồng chí Lý Độc Tú phát biểu đi
Chương 259: Xuất xứ câu đối
Chương 260: Thư diệt môn
Chương 261: Tôi làm tác giả mười năm, chật vật không chịu nổi
Chương 262: Cáo trạng
Chương 263: Đe doạ Âm Sai
Chương 264: Giao dịch đạt thành
Chương 265: Vu sư bốn sao
Chương 266: Lời mời của Tào Tĩnh Như
Chương 267: Nội Gia Quyền Đại Sư
Chương 268: Quá yếu
Chương 269: Cậu là Tông Sư
Chương 270: Thần phục

Chương 271: Lo lắng của Tào Tĩnh Như
Chương 272: Bị làm thịt
Chương 273: Trấn Sát Bộ
Chương 274: Người Âm trăm năm, người Dương mười năm
Chương 275: Tìm địa
Chương 276: Cũng là một thầy phong thủy trẻ tuổi
Chương 277: Chu Tước bàn ngọa
Chương 278: Dính ánh sáng của Phương Minh
Chương 279: Thôn bá
Chương 280: Môi trường đầu tư tốt hơn
Chương 281: Hắc điểu lại đến
Chương 282: Tranh giành quyền thừa kế.
Chương 283: Tiệm lẩu thịt cầy
Chương 284: Tìm ra nguyên nhân
Chương 285: Phù thúc âm
Chương 286: Điểm tựa nâng cả trái đất
Chương 287: Mục đích thật sự của Tần lão gia
Chương 288: Trừng phạt đúng tội
Chương 289: Núi Thanh Môn làm xong
Chương 290: Kẻ thù nhà họ Trần đã đến.
Chương 291: Vòng khiêu chiến thứ nhất
Chương 292: Lật ngược ván cờ
Chương 293: Hòa
Chương 294: Đấu pháp
Chương 295: Thiên tài vẫn lạc thì không được gọi là thiên tài
Chương 296: Cường giả Địa cấp?
Chương 297: Tham lam
Chương 298: Huyễn xà
Chương 299: Người có thực lực mạnh nhất sau tứ đại công tử
Chương 300: Nhị công tử đến
Chương 301: Hiện tại, ngươi còn muốn cự tuyệt bản công tử sao?
Chương 302: Mục Võ kinh sợ thối lui
Chương 303: Hoà giải
Chương 304: Quá khứ huy hoàng của sư phụ Phương Minh
Chương 305: Đại học Thủy Mộc ngọa hổ tàng long
Chương 306: Trước mặt mọt sách
Chương 307: Phương thức thổ lộ của mọt sách
Chương 308: Chân nhân bất lộ tướng
Chương 309: Phá rối
Chương 310: Gậy ông đập lưng ông

Chương 311: Viện Triều Ca
Chương 312: Tình huống đột ngột
Chương 313: Quỷ ảnh
Chương 314: Tìm hướng giải quyết.
Chương 315: Thời kỳ phồn thịnh này, như các anh mong ước
Chương 316: Nhảy sông
Chương 317: Lộ Nhân Giáp
Chương 318: Nên tin ai
Chương 319: Hạt giống phục chế
Chương 320: Không nhìn tôi sao?
Chương 321: Hạt giống Vu Sư
Chương 322: Bảo tháp có lai lịch lớn
Chương 323: Hắn tên Phương Chính
Chương 324: Thỏa thuận thành công
Chương 325: Phương Minh đánh người
Chương 326: Một người cha vĩ đại
Chương 327: Dược nhân
Chương 328: Quy củ kỳ quái
Chương 329: Cá chết
Chương 330: Long thần hiển linh
Chương 331: Thủy Long Hoàng
Chương 332: Quỷ thuyền
Chương 333: Người xuống nước chết
Chương 334: Bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau
Chương 335: Cổ mộ dưới nước
Chương 336: Đơn độc xuống nước
Chương 337: Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ
Chương 338: Phụ thân của Trần Tiềm
Chương 339: Một cung điện một cổ mộ
Chương 340: Ba
Chương 341: Kiếp trước của Phương Minh
Chương 342: Tự lấy đá đập chân của mình
Chương 343: Lộ ra kế hoạch
Chương 344: Thi tướng
Chương 345: Con muốn mẹ
Chương 346: Trộm vận
Chương 347: Phương thiếu
Chương 348: Sư môn bại lộ
Chương 349: Tòa nhà cao nhất Ma Đô
Chương 350: Tập thể lỗ vốn một cách quỷ dị

Chương 351: Âm mưu của lũ Nhật Bản
Chương 352: Trận đại chiến phong thủy thú vị
Chương 353: Quả nhiên là lũ Nhật Bản giở trò quỷ
Chương 354: Âm mưu chân chính
Chương 355: Bát kiều tụ thủy, thập lục kiều thông minh
Chương 356: Một người đắc đạo gà chó lên hương
Chương 357: Thám hiểm
Chương 358: Tội thành
Chương 359: Đội ngũ đưa tang
Chương 360: Bài đồng dao khủng bố
Chương 361: Nguồn gốc của bài đồng dao
Chương 362: Hắn đã trở về
Chương 363: Người nào đang nói láo?
Chương 364: Phát hiện của Diệp Tử Du
Chương 365: Ba bức họa vạch trần chân tướng
Chương 366: Đứa bé thứ tám
Chương 367: Chân tướng năm đó
Chương 368: Long tinh
Chương 369: Ân oán gút mắt sẽ thành không
Chương 370: Trong nhà có 2 tên trộm
Chương 371: Niệm Dao Băng đến
Chương 372: Đại La Kim Quả Đan
Chương 373: Có phải là đàn ông hay không?
Chương 374: Lễ gặp mặt giá trị kinh người
Chương 375: Tòa nhà gặp chuyện không may
Chương 376: Bài xích
Chương 377: Đánh đố (1)
Chương 378: Đánh đố (2)
Chương 379: Tội nhân của dân tộc (1)
Chương 380: Tội nhân của dân tộc (2)
Chương 381: Phá vỡ bố cục (1)
Chương 382: Phá vỡ bố cục (2)
Chương 383: Phá vỡ bố cục (3)
Chương 384: Chu Tước khóa Thiên Môn, Bắc Quốc trấn cao tầng
Chương 385: Kỵ Long Bộ
Chương 386: Vẫn là nhóm người này
Chương 387: Tiểu hắc tương trợ
Chương 388: Một lần vất vả nhàn nhã cả đời
Chương 389: Hạ màn
Chương 390: Xem mắt

Chương 391: Việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết
Chương 392: Tổ đoàn lừa dối
Chương 393: Xác định quan hệ
Chương 394: Phương Bảo Bảo
Chương 395: Bọn họ là người xấu
Chương 396: Không bằng súc sinh
Chương 397: Thanh Y Phủ
Chương 398: Đại lão tề tụ
Chương 399: Quả thực muốn chết
Chương 400: Chặt chân của ngươi (1)
Chương 401: Chặt chân của ngươi (2)
Chương 402: Dừng tay
Chương 403: Nhận lỗi
Chương 404: Mưu đồ khác (1)
Chương 405: Mưu đồ khác (2)
Chương 406: Tình tiết máu chó (1)
Chương 407: Tình tiết máu chó (2)
Chương 408: Đó là chuyện đương nhiên
Chương 409: Mục đích của La gia (1)
Chương 410: Mục đích của La gia (2)
Chương 411: Vùng đất tổ của La gia
Chương 412: Vật hi sinh
Chương 413: Con mồi
Chương 414: Tiêu Ngọc Nhi
Chương 415: Kế hoạch chân chính của nhà họ La (1)
Chương 416: Kế hoạch chân chính của nhà họ La (2)
Chương 417: Giải thích
Chương 418: Lựa chọn của Phương Minh
Chương 419: Bộ mặt thật của tổ tiên La gia
Chương 420: Chân tướng
Chương 421: Người thừa kế La gia
Chương 422: Phản bội
Chương 423: Người thừa kế trưởng tộc
Chương 424: Trả thù
Chương 425: Gió thổi mưa giông báo cơn bão sắp đến
Chương 426: Mục Võ hoà giải?
Chương 427: Muốn chiến rồi
Chương 428: Phương Minh đã có tôi bảo vệ
Chương 429: Bước đường cùng
Chương 430: Vẫn còn người

Chương 431: Kẻ chủ mưu đứng sau
Chương 432: Những đóa hoa máu rực rỡ
Chương 433: Nhận giặc làm cha
Chương 434: Biến cố lại xảy ra
Chương 435: Trốn (1)
Chương 436: Trốn (2)
Chương 437: Cách phá giải thuật tìm hồn
Chương 438: Lợi ích của quán bar
Chương 439: Đăng hạ hắc
Chương 440: Người nhà gặp họa
Chương 441: Đảm bảo
Chương 442: Rời bến (1)
Chương 443: Rời bến (2)
Chương 444: Phát tiết
Chương 445: Hải vực ma quỷ
Chương 446: Tiểu cô nương quỷ dị
Chương 447: Huyết tộc Alice
Chương 448: Xác định mục đích
Chương 449: Mùi Hương
Chương 450: Sòng bạc
Chương 451: Không phục thì chơi lại
Chương 452: Tin vào tài vận
Chương 453: Cái gì gọi là lệch tài (1)
Chương 454: Cái gì gọi là lệch tài (2)
Chương 455: Nhà họ Quách
Chương 456: Thiên sinh tử mệnh
Chương 457: Khát vọng của Alice
Chương 458: Đồng ý
Chương 459: Biến thành sơ ủng
Chương 460: Độ Âm Phù
Chương 461: Ngày tuần cõi âm, đêm tuần cõi dương
Chương 462: Đánh một cái
Chương 463: San bằng cõi âm?
Chương 464: Giao địch ngầm ở cõi âm
Chương 465: Tìm tới cửa
Chương 466: Đàm phán
Chương 467: Sáu cuộc điện thoại
Chương 468: Đột phá
Chương 469: Ở bên cạnh hắn 30 năm
Chương 470: Phương pháp đổi vận

Chương 471: Mượn vận.
Chương 472: Thê thảm đến nỗi lâm vào tình cảnh này
Chương 473: Tìm được
Chương 474: Hạt giống nhân sâm giả
Chương 475: Kiến Linh Thảo
Chương 476: Nghị sĩ người Hoa
Chương 477: Giao dịch đạt thành
Chương 478: Tiềm lực (1)
Chương 479: Tiềm lực (2)
Chương 480: Đêm tiệc từ thiện
Chương 481: Tình địch
Chương 482: Hối hận (1)
Chương 483: Hối hận (2)
Chương 484: Bị vứt bỏ
Chương 485: Phát hiện manh mối
Chương 486: Ngả bài
Chương 487: Cô chủ nhỏ (1)
Chương 488: Cô chủ nhỏ (2)
Chương 489: Trở mặt
Chương 490: Thân phận của Alice
Chương 491: Quyết định không lý trí
Chương 492: Buông rèm chấp chính
Chương 493: Khách đến thăm
Chương 494: Dấu tay quỷ anh
Chương 495: Cách đầu thai
Chương 496: Nữ minh tinh mới nổi
Chương 497: Cô ấy vẫn còn non nớt
Chương 498: Cao nhân cũng có điều không thể làm được
Chương 499: Người của Giáo Hội đến
Chương 500: Mật báo
Chương 501: Tiêu diệt
Chương 502: Bán đứng
Chương 503: Tác dụng của Vu Sư Chi Lực
Chương 504: Tác dụng của Vu Sư Chi Lực (2)
Chương 505: Không thể nặng bên này nhẹ bên kia
Chương 506: Thần tử
Chương 507: Kinh động giáo hoàng
Chương 508: Kinh động bốn phương
Chương 509: Sinh vật hắc ám đột kích
Chương 510: Chiến đấu kịch liệt

Chương 511: Thật sự xin lỗi nhé
Chương 512: Ai là đồ ngu?
Chương 513: Một bí mật
Chương 514: Bí mật của giáo hoàng
Chương 515: Ra oai phủ đầu
Chương 516: Thần tử phủ xuống
Chương 517: Ánh sáng vinh diệu
Chương 518: Tôi luyện
Chương 519: Hoàng thất nước Anh
Chương 520: Mục đích của hoàng thất
Chương 521: Tầng thứ hai của bảo tháp mở ra
Chương 522: Hà xuất đồ, lạc xuất thư, thánh nhân thì chi
Chương 523: Hồn xuyên?
Chương 524: Ai nói đi học không kiếm được tiền?
Chương 525: Tần Tuyết hiểu chuyện
Chương 526: Con đường làm giàu mới
Chương 527: Chắc bị rắn độc cắn hỏng đầu rồi
Chương 528: Thật sự bị cắn hỏng rồi sao?
Chương 529: Muốn làm giàu, bớt sinh con trồng nhiều cây
Chương 530: Sát khí
Chương 531: Bạn cùng phòng
Chương 532: Phương Minh trả thù
Chương 533: Sinh môn mang sát, sát khí tận trời, tử môn mang sát, ba năm năm năm
Chương 534: Phỏng vấn (1)
Chương 535: Phỏng vấn (2)
Chương 536: Đến cùng người nào cần quyên tiền (1)
Chương 537: Đến cùng người nào cần quyên tiền (2)
Chương 538: Nửa ngày nhàn hạ ở cõi phù sinh
Chương 539: Có người để ý đến khu đất này
Chương 540: Nghịch lại sinh trưởng
Chương 541: Vụ mùa thu hoạch
Chương 542: Ông lão bán hành
Chương 543: Thân phận của ông lão
Chương 544: Tưởng tượng về làng du lịch
Chương 545: Xây dựng rầm rộ
Chương 546: Họp phụ huynh (1)
Chương 547: Họp phụ huynh (2)
Chương 548: Học dốt như vậy cũng muốn tán gái?
Chương 549: Có biết A Lặc Thái nhị trung không?

Chương 550: Đạt thành hiệp nghị
Chương 551: Ngủ một đêm giá 6666
Chương 552: Một người muốn đánh một người muốn bị đánh
Chương 553: Đếm ngược đến ngày khai trương
Chương 554: Minh tinh đến rồi
Chương 555: Thơ ứng cảnh hay
Chương 556: Không làm không có lộc
Chương 557: Âm mưu của Trương Manh
Chương 558: Thật đàn ông
Chương 559: Trương Manh xuất thủ lần nữa
Chương 560: Phương Minh phản kích
Chương 561: Mày xong đời rồi
Chương 562: Mày xong đời rồi (2)
Chương 563: Ngả bài
Chương 564: Thiên chú
Chương 565: Bị Hàn Kiều Kiều nhìn thấu rồi sao?
Chương 566: Thế long tộc
Chương 567: Bảo vệ hai mươi năm
Chương 568: Mùa thu hoạch
Chương 569: Kết thúc
Chương 570: Lời sấm
Chương 571: Đột phá bốn sao
Chương 572: Cùng giáo hoàng đạt thành hiệp nghị
Chương 573: Đã xảy ra chuyện (1)
Chương 574: Đã xảy ra chuyện (2)
Chương 575: Phòng vệ chính đáng
Chương 576: Kiêu ngạo vô hạn (1)
Chương 577: Kiêu ngạo vô hạn (2)
Chương 578: Cứ để tôi xử lý
Chương 579: Khiêu chiến
Chương 580: Thực sự là cuồng vọng
Chương 581: Vô địch cùng cảnh giới
Chương 582: Thần tử tự đại
Chương 583: Vu Sư Chi Bộ
Chương 584: Viên châu Vu sư chủ động ra tay (1)
Chương 585: Viên châu Vu sư chủ động ra tay (2)
Chương 586: Châu Phi loạn hay không, tóc húi cua nói sao thì chính là vậy
Chương 587: Tiểu Hắc nóng nảy
Chương 588: Vận dụng đặc quyền

Chương 589: Bốn phương xuất động
Chương 590: Cậu vô sỉ
Chương 591: Lừa đảo
Chương 592: Biến cố lại xuất hiện (1)
Chương 593: Biến cố lại xuất hiện (2)
Chương 594: Xác định bài danh
Chương 595: Không phải tầm thường
Chương 596: Tiến vào
Chương 597: Thanh kiếm lớn cùng tay gãy
Chương 598: Thí thần giả (1)
Chương 599: Thí thần giả (2)
Chương 600: Màn sáng kinh khủng
Chương 601: Quyết đoán (1)
Chương 602: Quyết đoán (2)
Chương 603: Đánh cuộc thành công
Chương 604: Vùng đất tạo thần
Chương 605: Dịch Thần Linh
Chương 606: Dịch Thần Linh (2)
Chương 607: Bán sỉ cơ duyên
Chương 608: Vào thành cổ, thí thần
Chương 609: Giết chóc bắt đầu
Chương 610: Người thắng lớn nhất
Chương 611: Thí thần mở ra (1)
Chương 612: Thí thần mở ra (2)
Chương 613: Đã từng là cường giả đến từ Hắc Ám Hội Nghị
Chương 614: Đều chạy
Chương 615: Tới vậy rồi còn chưa chết
Chương 616: Phá của Phương Minh (1)
Chương 617: Phá của Phương Minh (2)
Chương 618: Đến Vatican
Chương 619: Thân phận bại lộ
Chương 620: Quá khứ chính là quá khứ
Chương 621: Thánh môn
Chương 622: Ta đồng ý
Chương 623: Thánh môn bị đẩy ra trước sau hai lần
Chương 624: Thánh Tự
Chương 625: Bóng người đóng đinh trên giá chữ thập
Chương 626: Xương nhược lôi minh
Chương 627: Người tới từ phương Đông
Chương 628: Ai nói tôi muốn mượn tay người khác

Chương 629: Tuyệt đối không thể lưu
Chương 630: Gia tộc Morgan
Chương 631: Thủ đoạn lôi kéo của gia tộc Morgan
Chương 632: Thủ đoạn lôi kéo của gia tộc Morgan (2)
Chương 633: Khuynh hướng tính dục bình thường
Chương 634: Cho ngươi mặt mũi không muốn (1)
Chương 635: Cho ngươi mặt mũi không muốn (2)
Chương 636: Chỉ cần không phạm pháp, không ai có thể động tới cô
Chương 637: Cố nhân gặp lại
Chương 638: Ngươi đều có thể gánh vác được?
Chương 639: Ngươi đều có thể gánh vác được? (2)
Chương 640: Tôi không quen tên khốn này
Chương 641: Lần lượt từng bình một
Chương 642: Vui vẻ nhìn thấy
Chương 643: Quyết định của Shirley
Chương 644: Mộng Cơ mang tới thứ tốt
Chương 645: Chuẩn bị trở về nước (1)
Chương 646: Chuẩn bị trở về nước (2)
Chương 647: Về nước
Chương 648: Giáo Hội phương Đông
Chương 649: Cái tròng
Chương 650: Quá vô sỉ
Chương 651: Thần tử muôn năm
Chương 652: Lấy lùi làm tiến
Chương 653: Tứ phong tổng giám mục
Chương 654: Nhà họ Hoa xảy ra chuyện (1)
Chương 655: Nhà họ Hoa xảy ra chuyện (2)
Chương 656: Hắc thủ sau màn
Chương 657: Sơn cùng thủy tận
Chương 658: May mắn (1)
Chương 659: May mắn (2)
Chương 660: Các ngươi là kẻ ngu si sao
Chương 661: Kiêng kỵ người trẻ tuổi này (1)
Chương 662: Kiêng kỵ người trẻ tuổi này (2)
Chương 663: Hoa Minh Minh gây chuyện?
Chương 664: Hai cha con quật cường (1)
Chương 665: Hai cha con quật cường (2)
Chương 666: Phản kích
Chương 667: Phương Bảo Bảo, vậy mới tốt chứ

Chương 668: Pho tượng có mắt (1)
Chương 669: Pho tượng có mắt (2)
Chương 670: Nhà họ Phương
Chương 671: Nợ máu nên trả bằng máu
Chương 672: Thuật pháp cấm kỵ
Chương 673: Kế hoạch
Chương 674: Cho tới bây giờ anh tóc húi cua vẫn chưa từng mang thù
Chương 675: Thiệp anh hùng
Chương 676: Tông Thánh Cung
Chương 677: Thật không đơn giản
Chương 678: Tôi, có tội gì
Chương 679: Nguỵ biện?
Chương 680: Sự cổ quái của Chu Thương
Chương 681: Tôi tin cậu mới có quỷ (1)
Chương 682: Tôi tin cậu mới có quỷ (2)
Chương 683: Thâm bất khả trắc
Chương 684: Đảo ngược tình thế (1)
Chương 685: Đảo ngược tình thế (2)
Chương 686: Thiên tài biến thái (1)
Chương 687: Thiên tài biến thái (2)
Chương 688: Tư thế thiếu niên Chí Tôn
Chương 689: Chú ngữ khủng bố nhất
Chương 690: Cháu nên gọi bác là bác cả
Chương 691: Phong thủy luân chuyển
Chương 692: Ước hẹn ba năm
Chương 693: Một cục diện rối rắm
Chương 694: Tên của cha
Chương 695: Bởi vì sống tốt (1)
Chương 696: Bởi vì sống tốt (2)
Chương 697: Còn nhớ thương người phụ nữ của tôi
Chương 698: Dương Thiên (1)
Chương 699: Dương Thiên (2)
Chương 700: Sắc mê tâm khiếu
Chương 701: Trực tiếp ra tay
Chương 702: Toàn bộ giết hết
Chương 703: Đều tới
Chương 704: -
Chương 705: Lăng Cương thay đổi
Chương 706: Nhà họ Dương kết thúc

Chương 707: Tin tức chấn động giới tu luyện
Chương 708: Tôi không muốn trang bức
Chương 709: Là vinh hạnh của chúng ta
Chương 710: Chia tay
Chương 711: Diệp Mai thay đổi lớn
Chương 712: Không phải người của thời đại này
Chương 713: Mật thất
Chương 714: Đoạt mệnh giá y
Chương 715: Bí sử của nhà họ Kiều
Chương 716: Tát Mãn
Chương 717: Gặp lại Lưu Nguyệt
Chương 718: Cho tôi ăn cơm là tốt rồi
Chương 719: Ấn ký chuyển thế
Chương 720: Nhận... Nhận cháu ngoại trai
Chương 721: Cứu giúp (1)
Chương 722: Cứu giúp (2)
Chương 723: Tám trăm dặm đường hoàng tuyền
Chương 724: Sao tên sát tinh kia lại ở chỗ này (1)
Chương 725: Sao tên sát tinh kia lại ở chỗ này (2)
Chương 726: Hắn là cháu ngoại trai của tôi?
Chương 727: Gặp lại Lăng Huyên Huyên
Chương 728: Dưới hoàng thành không có hủ bại (1)
Chương 729: Dưới hoàng thành không có hủ bại (2)
Chương 730: Đồng ý tôi, miệng chỉ dùng để ăn cơm thôi được không?
Chương 731: Hóa giải khúc mắc
Chương 732: Mẹ con nhận nhau
Chương 733: Chuyện năm đó
Chương 734: Có người có ý đồ với pho tượng
Chương 735: Tự đoạn một cánh tay
Chương 736: Ngươi dám thay ta ước chiến nhà họ Mục sao?
Chương 737: Thiếu bạn trai sao
Chương 738: Phế vật
Chương 739: Xin lỗi? Không thể nào
Chương 740: Vậy thì không ẩn giấu nữa
Chương 741: Thế cục thay đổi
Chương 742: Hot search thể chất
Chương 743: Cha con đều biến thái
Chương 744: Cửa hàng Vu Đạo khai trương lại
Chương 745: Truyền trực tiếp những sự tình kia

Chương 746: Du khách 139793439
Chương 747: Lại gặp Tần Tuyết
Chương 748: Tiểu Hắc phát uy
Chương 749: Ừm, anh đã trở về
Chương 750: Nhà họ Ngô có con gái mới lớn
Chương 751: Thiếu cúng bái Thần Phật nhiều bái tổ tiên
Chương 752: Con hổ mập tôi rất tức giận
Chương 753: Biệt thự bức người điên (1)
Chương 754: Biệt thự bức người điên (2)
Chương 755: Gặp lại đồ án kia
Chương 756: Quan hệ của biệt thự cùng giá y
Chương 757: Lấy hồn nhập hồn
Chương 758: Đèn đồng xuất hiện
Chương 759: Bì nhân, Vu tổ
Chương 760: Chết ngoài ý muốn
Chương 761: Lừa đảo chuyên nghiệp
Chương 762: Tổ sư gia đáp ứng
Chương 763: Oán hận ba đời
Chương 764: Ta không muốn đánh nhau với ngươi
Chương 765: Còn muốn nói xạo
Chương 766: Chân tướng (1)
Chương 767: Chân tướng (2)
Chương 768: Đưa ngươi đi một nơi
Chương 769: Tĩnh dạ tư biệt danh "mẫn nông" tự "giang tuyết"
Chương 770: Bước vào Nam Cương
Chương 771: Bầy rắn
Chương 772: Cổ trại Ba Toa không dám nghĩ tới sao?
Chương 773: Âm mưu của Quỷ sư
Chương 774: Ca dao Miêu Tổ
Chương 775: Chân tướng
Chương 776: Nguyền rủa
Chương 777: Trên tấm bia đá (1)
Chương 778: Trên tấm bia đá (2)
Chương 779: Sai rồi, là bốn người
Chương 780: Núi Thiên Táng không phải núi
Chương 781: Núi Thiên Táng không phải núi (2)
Chương 782: Bò bò liền trắng mắt liếc đầu
Chương 783: Bị người bán còn giúp người ta đếm tiền
Chương 784: Vô tự thiên bi
Chương 785: Miêu tộc huy hoàng

Chương 786: Thống trị một thời đại
Chương 787: Lão già họm hẹm ngươi rất hư
Chương 788: Mập một vòng sao
Chương 789: Khí vận là một luồng sáng, xanh tới khiến người hốt hoảng
Chương 790: Không nể mặt mũi
Chương 791: Ân cứu mạng
Chương 792: Hiểu rõ
Chương 793: Mưa gió nổi lên
Chương 794: Nguy cấp
Chương 795: Bố cục của Đa Bảo quỷ sư
Chương 796: Tư chiến
Chương 797: Đồ đệ gặp phải phiền toái
Chương 798: Tôi là Tần Thủy Hoàng, thu tiền
Chương 799: Lên triều
Chương 800: Người quen biết cũ
Chương 801: Người thủ lăng (1)
Chương 802: Người thủ lăng (2)
Chương 803: Không tiện hạ thủ nữa à
Chương 804: Lại là 1 người quen
Chương 805: Tận lực lùi ra sau
Chương 806: Con đường âm ty
Chương 807: Tiêu Ngọc Nhi chân chó
Chương 808: Khảo nghiệm
Chương 809: Âm binh xuất chinh
Chương 810: Đèn lồng đỏ cùng cây thanh đồng
Chương 811: Có người đánh xuyên qua luân hồi, có người bùn đất bảo vệ luân hồi
Chương 812: Phân thân Vu Sư (1)
Chương 813: Phân thân Vu Sư (2)
Chương 814: Chu Duẫn Văn
Chương 815: Đại Minh của trẫm thật sự đã mất (1)
Chương 816: Đại Minh của trẫm thật sự đã mất (2)
Chương 817: Diễn hoàng đế đi
Chương 818: Hoàng đế chuyên nghiệp (1)
Chương 819: Hoàng đế chuyên nghiệp (2)
Chương 820: Tha hương gặp cố nhân
Chương 821: Liên tục gặp phải ngoài ý muốn
Chương 822: Thành Hoàng Gia (1)
Chương 823: Thành Hoàng Gia (2)

Chương 824: Đạt thành hiệp nghị
Chương 825: Bảo vệ một nhà bình an
Chương 826: Ép cho hai người trở thành ông ngoại bà ngoại
Chương 827: Cũng tặng phù bình an
Chương 828: Cá cược
Chương 829: Ông trời tác hợp cho
Chương 830: Hạt giống Vu Sư
Chương 831: Cường giả Thiên Cấp?
Chương 832: Luyện chế phân thân
Chương 833: Người đứng đầu dưới Thiên Cấp
Chương 834: Đến nhà họ Phương
Chương 835: Đến nhà họ Phương (2)
Chương 836: Con trai của cô cô
Chương 837: Muốn một lời giải thích
Chương 838: Giết gà dọa khỉ
Chương 839: Giết gà dọa khỉ (2)
Chương 840: Lực lượng của Phương Minh
Chương 841: Cô cháu nhận nhau (1)
Chương 842: Cô cháu nhận nhau (2)
Chương 843: Đánh chết cũng không sao
Chương 844: Ai mới là giai tầng đặc quyền
Chương 845: Ai mới là giai tầng đặc quyền (2)
Chương 846: Đứa bé khóc sẽ có sữa uống
Chương 847: Ta chỉ là một đứa bé (1)
Chương 848: Ta chỉ là một đứa bé (2)
Chương 849: Long Môn bí cảnh
Chương 850: Yêu cầu lợi ích
Chương 851: Quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương
Chương 852: Quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương (2)
Chương 853: Lão tổ nhà họ Phương
Chương 854: Đại loạn tương khởi
Chương 855: Tiêu Ngọc Nhi gặp nạn
Chương 856: Nhà họ Tiêu
Chương 857: Kỳ thực con không phải người nhà họ Tiêu (1)
Chương 858: Kỳ thực con không phải người nhà họ Tiêu (2)
Chương 859: Hắn là thân nhân của con
Chương 860: Bắt nạt em gái ta (1)
Chương 861: Bắt nạt em gái ta (2)
Chương 862: Phong thủy luân chuyển
Chương 863: Trả lại nhân tình cho nhà họ Tiêu

Chương 864: Tiểu tổ tông
Chương 865: Lấy được lý do để ra tay
Chương 866: Mục đích của Phương Minh
Chương 867: Cái này không thể nào
Chương 868: Giới tu luyện muốn đổi thời
Chương 869: Giới tu luyện muốn đổi thời (2)
Chương 870: Thái tử gia của tập đoàn
Chương 871: Phương Minh là sắc lang (1)
Chương 872: Phương Minh là sắc lang (2)
Chương 873: Xác nhận là sắc lang không thể nghi ngờ
Chương 874: Tìm được căn nguyên
Chương 875: Tìm được căn nguyên (2)
Chương 876: Khác phái hút nhau
Chương 877: Cổ Mạn Đồng
Chương 878: Cổ Mạn Đồng hại người
Chương 879: Tôi cam nguyện làm tiểu tam
Chương 880: Đến chống tràng diện
Chương 881: Tôi mời ông một ly (1)
Chương 882: Tôi mời ông một ly (2)
Chương 883: Tôi
Chương 884: Đây là một bắp đùi vàng (1)
Chương 885: Đây là một bắp đùi vàng (2)
Chương 886: Văn Quân than nhẹ khít Tương Như
Chương 887: Thức tỉnh ký ức
Chương 888: Chôn cất tiên nhai (1)
Chương 889: Chôn cất tiên nhai (2)
Chương 890: Diệt Hồn Bàn
Chương 891: Cửu long hấp thủy
Chương 892: Những chuyện ẩn khi đi phượt (1)
Chương 893: Những chuyện ẩn khi đi phượt (2)
Chương 894: Không có tiền đừng du lịch
Chương 895: Cha em bị sói cắn chết (1)
Chương 896: Cha em bị sói cắn chết (2)
Chương 897: Được cứu vớt
Chương 898: Bí mật của chùa Đại Chiêu
Chương 899: Diệp Tử Du bị bắt cóc
Chương 900: Diễn xong chưa?
Chương 901: Tới cửa thỉnh tội
Chương 902: Phương Bảo Bảo tức hộc máu
Chương 903: Sứ mệnh của Vu Sư (1)

Chương 904: Sứ mệnh của Vu Sư (2)
Chương 905: Đại điển đăng cơ
Chương 906: Để đám đàn em lên trước
Chương 907: Hủy Phật tượng ta, truyền tân pháp của ta
Chương 908: Hủy Phật tượng ta, truyền tân pháp của ta (2)
Chương 909: Con lừa ngốc bị thương
Chương 910: Thế giới băng
Chương 911: Không cầu sinh dục Phương Minh
Chương 912: Đính hôn
Chương 913: Đính hôn (2)
Chương 914: Tới cửa
Chương 915: Ngươi rất tốt, thế nhưng không xứng với Tử Du
Chương 916: Làm người, phải có nguyên tắc
Chương 917: Rất đúng dịp, tôi cũng vậy (1)
Chương 918: Rất đúng dịp, tôi cũng vậy (2)
Chương 919: Thằng nhãi ranh mày dám (1)
Chương 920: Thằng nhãi ranh mày dám (2)
Chương 921: Không quan tâm cái gì, bóp hắn (1)
Chương 922: Không quan tâm cái gì, bóp hắn (2)
Chương 923: Nuôi tốt, nó chăm sóc ông trước lúc lâm chung
Chương 924: Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người (1)
Chương 925: Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người (2)
Chương 926: Cởi chuông phải do người buộc chuông
Chương 927: Tìm được căn nguyên
Chương 928: Hoa cỏ trước mộ phần đừng bẻ hái (1)
Chương 929: Hoa cỏ trước mộ phần đừng bẻ hái (2)
Chương 930: Phú quý không về quê như cẩm y dạ hành
Chương 931: Cảm ơn trời cao
Chương 932: Thư của Bổ Thiên Chí Tôn
Chương 933: Gia yến nhà họ Lăng (1)
Chương 934: Gia yến nhà họ Lăng (2)
Chương 935: Tới cửa thăm hỏi (1)
Chương 936: Tới cửa thăm hỏi (2)
Chương 937: Đêm party độc thân
Chương 938: Xung đột (1)
Chương 939: Xung đột (2)
Chương 940: Ra tay
Chương 941: Cố làm ra vẻ
Chương 942: Về cô Hàn
Chương 943: Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí

Chương 944: Từ Thừa An tới cửa (1)
Chương 945: Từ Thừa An tới cửa (2)
Chương 946: Mất phương hướng trong những tiếng đẹp trai
Chương 947: Hội đua ngựa (1)
Chương 948: Hội đua ngựa (2)
Chương 949: Tiền đặt cược
Chương 950: Hắc mã
Chương 951: Đọ sức không tiếng động
Chương 952: Bí mật của Lưu Nguyệt (1)
Chương 953: Bí mật của Lưu Nguyệt (2)
Chương 954: Thực nghiệm về kiếp trước và kiếp này
Chương 955: Kỳ thực tôi thích nam (1)
Chương 956: Kỳ thực tôi thích nam (2)
Chương 957: BUG
Chương 958: Phía trước có quỷ
Chương 959: Năm vực mười lăm núi (1)
Chương 960: Năm vực mười lăm núi (2)
Chương 961: Dương gian chỉ là một giấc mộng
Chương 962: Biến hóa của phân thân (1)
Chương 963: Biến hóa của phân thân (2)
Chương 964: Toàn bộ do cha làm chủ
Chương 965: Quỷ khí che thiên
Chương 966: Lưu huynh xin tự trọng (1)
Chương 967: Lưu huynh xin tự trọng (2)
Chương 968: Cõi âm náo động
Chương 969: Kết duyên (1)
Chương 970: Kết duyên (1)
Chương 971: Trở về
Chương 972: Xong việc (1)
Chương 973: Xong việc (2)
Chương 974: Thiên Cơ Môn truy cầu
Chương 975: Cung thỉnh Thánh Sư
Chương 976: Khí vận đại đạo (1)
Chương 977: Khí vận đại đạo (2)
Chương 978: Gặp phải người quen
Chương 979: Tế đàn
Chương 980: Biến loạn bắt đầu
Chương 981: Người may mắn ra đời? (1)
Chương 982: Người may mắn ra đời? (2)
Chương 983: Lúc nhỏ tốt chắc gì lúc lớn cũng tốt

Chương 984: Lão phu không muốn nói với ngươi (1)
Chương 985: Lão phu không muốn nói với ngươi (2)
Chương 986: Đại điển Đạp Thiên (1)
Chương 987: Đại điển Đạp Thiên (2)
Chương 988: Luận bàn một hai
Chương 989: Vai chính thần bí (1)
Chương 990: Vai chính thần bí (2)
Chương 991: Triệt để chết lặng
Chương 992: Dã tâm của Phương Minh (1)
Chương 993: Dã tâm của Phương Minh (2)
Chương 994: Kế hoạch của Phương Minh
Chương 995: Lực lượng lĩnh vực (1)
Chương 996: Lực lượng lĩnh vực (2)
Chương 997: Ảnh hưởng
Chương 998: Lĩnh ngộ pháp tắc (1)
Chương 999: Lĩnh ngộ pháp tắc (2)
Chương 1000: Thực hiện ước hẹn
Chương 1001: Chiến lão tổ nhà họ Mục
Chương 1002: Đánh bại Mục Thượng
Chương 1003: Kết thúc
Chương 1004: Cực hạn của khoa học là huyền học (1)
Chương 1005: Cực hạn của khoa học là huyền học (2)
Chương 1006: Trời sinh từ nhỏ đã bạc
Chương 1007: Thu học sinh
Chương 1008: Đại trí giả ngu (1)
Chương 1009: Đại trí giả ngu (2)
Chương 1010: Tổng bộ của tổ chức Hắc Xà (1)
Chương 1011: Tổng bộ của tổ chức Hắc Xà (2)
Chương 1012: Hót vang
Chương 1013: Thánh hậu
Chương 1014: Quan hệ của Thánh hậu cùng cha Phương Minh
Chương 1015: Bí mật của Lưu Nguyệt
Chương 1016: Tiểu vương bát đản
Chương 1017: Nghĩa trang của Tiên
Chương 1018: Chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm
Chương 1019: Bị phát hiện
Chương 1020: Có tật giật mình
Chương 1021: Gặp chuyện không may
Chương 1022: Tư tâm của Phương Minh (1)
Chương 1023: Tư tâm của Phương Minh (2)

Chương 1024: Kết cục cuối cùng
Chương 1025: Phương Tây bắt đầu loạn
Chương 1026: Giáo hội tới
Chương 1027: Lục Thành thiếu thần tử không?
Chương 1028: Giáo Hội có cường giả thức tỉnh
Chương 1029: Chiến cường giả thiên vương
Chương 1030: Thần thông pháp tắc bản mạng
Chương 1031: Không còn là quân cờ
Chương 1032: Chuyện lý thú khi về nước (1)
Chương 1033: Chuyện lý thú khi về nước (2)
Chương 1034: Nhập cõi âm
Chương 1035: Tiền giả
Chương 1036: Sở Niệm Điệp
Chương 1037: Nhân vật lớn
Chương 1038: Nhân vật lớn giá lâm
Chương 1039: Coi trọng cô ấy
Chương 1040: Chỉ là vừa khớp, cô tin hay không
Chương 1041: Kế hoạch của phân thân
Chương 1042: Kế hoạch của phân thân (2)
Chương 1043: Chiến Sơn chủ
Chương 1044: Thế nào lại là hắn
Chương 1045: Bắt đầu đại chiến
Chương 1046: Hai Vực khai chiến
Chương 1047: Vực chủ chiến (1)
Chương 1048: Vực chủ chiến (2)
Chương 1049: Vùng đất Chỉ Dẫn (1)
Chương 1050: Vùng đất Chỉ Dẫn (2)
Chương 1051: Số mệnh của Tần Dương
Chương 1052: Quá khứ
Chương 1053: Chỗ đặc thù của cõi âm
Chương 1054: Âm Dương đều đại loạn
Chương 1055: Cuồng vọng không gì sánh được (1)
Chương 1056: Cuồng vọng không gì sánh được (2)
Chương 1057: Một đám rác rưởi
Chương 1058: Nội tình của tông phái lánh đời (1)
Chương 1059: Nội tình của tông phái lánh đời (2)
Chương 1060: Hiện tại đủ tư cách chưa?
Chương 1061: Cường giả thiên vương xuất hiện
Chương 1062: Dùng hết lá bài tẩy
Chương 1063: Lai lịch của cõi âm (1)

Chương 1064: Lai lịch của cõi âm (2)
Chương 1065: Sứ mệnh của vu Sư nhất mạch
Chương 1066: Người đàn ông của gia đình
Chương 1067: Một vài chuyện lý thú của tiểu bối (1)
Chương 1068: Một vài chuyện lý thú của tiểu bối (2)
Chương 1069: Phương Minh có tâm sự? (1)
Chương 1070: Phương Minh có tâm sự? (2)
Chương 1071: Tiểu Hắc phát uy (1)
Chương 1072: Tiểu Hắc phát uy (2)
Chương 1073: Lên một khóa
Chương 1074: Rời khỏi giới tu luyện
Chương 1075: Hai chị em (1)
Chương 1076: Hai chị em (2)
Chương 1077: Đánh bạc
Chương 1078: Đánh bạc (2)
Chương 1079: Có thể chịu hết mọi cực khổ mới là người trên người (1)
Chương 1080: Có thể chịu hết mọi cực khổ mới là người trên người (2)
Chương 1081: Cứ làm như thế
Chương 1082: Phát tiết (1)
Chương 1083: Phát tiết (2)
Chương 1084: Người cha khắp nơi lưu tình
Chương 1085: Trốn tránh
Chương 1086: Cha nói
Chương 1087: Ai cũng không được (1)
Chương 1088: Ai cũng không được (2)
Chương 1089: Thiên vương xuất hiện
Chương 1090: Ai là người mạnh nhất dưới thiên vương (1)
Chương 1091: Ai là người mạnh nhất dưới thiên vương (2)
Chương 1092: Tấn chức thiên vương
Chương 1093: Hắn chính là thiên vương
Chương 1094: Biến loạn bắt đầu
Chương 1095: Tử thành (1)
Chương 1096: Tử thành (2)
Chương 1097: Trong núi không cọp, hầu tử xưng vương
Chương 1098: Đáp án
Chương 1099: Lai lịch của Phương Bảo Bảo
Chương 1100: Lại đến phương Tây
Chương 1101: Người đá sống ba đời (1)

Chương 1102: Người đá sống ba đời (2)
Chương 1103: Dị tộc phủ xuống
Chương 1104: Vu tổ (1)
Chương 1105: Vu tổ (2)
Chương 1106: Một đóa hoa tương tự (1)
Chương 1107: Một đóa hoa tương tự (2)
Chương 1108: Một đóa hoa tương tự (3)
Chương 1109: Giới thiệu truyện
Chương 1110: Cầu Kim Phiếu

Chương 1: Ta không phải đạo sĩ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nguồn: TruyenYY

Mặt trời lặn về phía tây, ở một làng nhỏ hẻo lánh!

Sao giăng đầy trời, chiếu rọi lên thân hình hai thiếu niên trên đồng cỏ, bên tai là từng tràng tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang.

“Đạo sĩ ca ca, anh nói xem ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia tên là gì vậy?”

“Nó à.” - Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn ngôi sao sáng nhất kia rồi đáp: “ Nó gọi là sao Kim, nhưng chúng ta gọi nó là Thái Bạch, nó xuất hiện lúc bình minh lại gọi là Sao Mai, lúc hoàng hôn thì chúng ta gọi nó là sao Sao Hôm. Cái gọi là "Phía đông có Sao Mai, phía tây có Sao Hôm" chính là nó.”

“Cái gì mà "Phía đông có Sao Mai, phía tây có Sao Hôm", thật khó nhớ quá, em gọi nó là sao Đạo Sĩ nha. Hì hì, sao Đạo Sĩ cũng đẹp như anh đạo sĩ vậy.”

Thiếu niên chép miệng, nhìn lúm đồng tiền ngây thơ sáng ngời của cô bé này, có mấy lời muốn nói cuối cùng lại thôi.

Kỳ thực, hắn cũng không phải đạo sĩ.

...

Thượng Hải. (*)

Tháng bảy nắng gắt như lửa!

Trên tàu điện ngầm vẫn chen chúc như mọi khi, nhưng với nhiều tên đàn ông, bọn họ rất thích sự chen chúc này, bởi vì bọn họ có thể được thưởng thức những cô gái ăn mặc tươi mát xinh đẹp, thậm chí còn có cơ hội tận hưởng thú vui tiếp xúc da thịt.

Đương nhiên, đa số đàn ông cũng chỉ lén lút ngắm nhìn vài lần, nhưng có một người thì khác.

Đó là một tên thanh niên ăn mặc khác người, trong khi tất cả người mặc áo ngắn tay, cậu ta mặc bộ áo trường sam cực kỳ bắt mắt.

Nhưng điều khiến tất cả đàn ông trong toa xe này bội phục không phải là điều này, mà là thanh niên trẻ tuổi lại dám dán mắt nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp nhất trong toa xe.

Đó là một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, cô mặc một chiếc váy ngắn thắt eo màu đen, làn da trắng ngần lộ ra ngoài, hấp dẫn vô số ánh mắt của mấy tên sói đói. Mà quan trọng nhất chính là, cô gái này còn có một gương mặt rất đẹp.

Tưởng Doanh Doanh cau mày, cô có hơi hối hận, sớm biết thế này cô đã không đánh cược với bạn thân, bây giờ thua cuộc phải mặc hở hang như vậy để cho mấy tên sói đói kia nhìn trộm.

Nhất là tên phía trước, từ lúc cô lên xe đến giờ, mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào bộ phận nào đó trên người cô, việc này khiến cô không nhịn nổi nữa.

“Anh nhìn đủ chưa!”

Nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của cô gái trước mặt, Phương Minh mới nhận ra, xem ra đối phương đã coi mình như tên dê xồm.

“Cô gái này, tôi nhìn tướng mạo của cô, ngày hôm nay cô...”

“Ấn đường tôi hôm nay màu đen, sẽ gặp tai nạn hại thân!”

Tưởng Doanh Doanh ngắt ngang lời Phương Minh, phương thức bắt chuyện quê mùa như vậy quá lỗi thời rồi!

Phương Minh đáp lại, vẻ mặt không chút biến sắc:

“Cô nói không sai.”

“Tiếp theo có phải là anh nói mình có cách hóa giải, muốn đưa tay cho anh xem thử, đúng không?”

“ Cũng không cần, tướng mạo là đã có thể thấy được.” - Phương Minh nghiêm túc lắc đầu.

“Cô chỉ cần nhớ kỹ một câu, gặp nước thì dừng, chắc chắn sẽ tránh được kiếp nạn.”

Keng keng!

Đúng lúc đó, tàu điện ngầm vừa lúc đến trạm dừng, Tưởng Doanh Doanh hung dữ trừng Phương Minh, tên yêu râu xanh này diễn thật đạt, cô mắng một câu "đồ thần kinh", sau đó thì nhấc giày cao gót đi ra khỏi tàu điện ngầm.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tưởng Doanh Doanh, Phương Minh cười khổ, hắn biết cô gái này chắc chắn không tin lời của mình, nhưng mà, nói đến mức này là hắn đã cố hết sức rồi, nói tiếp nữa thì sẽ là tiết lộ thiên cơ như sư phụ nói.

Lối vào ga tàu điện ngầm, Tưởng Doanh Doanh thấy cô bạn thân đang chờ ở đó, tức giận liếc cô bạn của mình một cái.

“Doanh Doanh, thế nào rồi, mặc như vậy có phải là rất khó chịu đúng không, có phải là ánh mắt của cả đám đàn ông trên tàu điện ngầm đều nhìm trộm cậu đúng không?”

“Mặc kệ cậu.”

Tưởng Doanh Doanh đẩy cô bạn mình rồi đi thẳng ra bên ngoài. Cô biết cô bạn của mình là đứa nhiều chuyện, trước giờ không giữ được bí mật, nếu như nói cho cô nàng nghe ở trong toa xe mình hầu như bị người ta thị gian thì chưa tới một ngày cả đám bạn bè đều biết.

“Nói tí đi mà, rốt cuộc trên trên tàu điện ngầm đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu muốn biết thì hai chúng ta cứ đổi quần áo, sau đó cậu lên một chuyến tàu điện ngầm là biết chứ gì.”

Cả quãng đường tới lúc đi ra cửa ga tàu điện ngầm cứ cãi cọ như vậy, nhưng không lâu sau thì Tưởng Doanh Doanh đột nhiên dừng bước, bởi vì lúc này đài phun nước trên quảng trường trước mặt cô đang phun nước.

Nhìn thấy đài phun nước, Tưởng Doanh Doanh đột nhiên nhớ đến câu gặp nước thì tránh của tên thanh niên trẻ tuổi kia, cô vô thức dừng bước lại.

“Doanh Doanh, cậu làm sao vậy?”

Cô bạn thân của Tưởng Doanh Doanh nhìn thấy Doanh dừng bước lại cũng đứng lại theo, tò mò hỏi thăm.

“Không có gì, tụi mình... Á!”

Tưởng Oánh Oánh sợ hãi hét lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây cột đèn ngã xuống đài phun nước, vị trí cột đèn kia ngã xuống cách cô chưa tới ba thước, nếu như lúc nãy cô không dừng lại...

Tưởng Doanh Doanh run rẩy cả người, mà bạn thân của cô cũng sợ hãi, sau vài giây, nhìn thấy mặt Tưởng Doanh Doanh tái nhợt thì mới vội vàng an ủi:

“Doanh Doanh, không chuyện gì đâu, tụi mình không có bị thương.”

Nhưng mà lúc này Tưởng Doanh Doanh không còn nghe thấy lời nói của bạn thân nữa, trong đầu cô cứ vang vọng câu nói đó.

“Cô gái chỉ cần cô nhớ kỹ một câu, gặp nước thì gặp nước thì dừng, chắc chắn sẽ tránh được kiếp nạn.”

Mãi một lúc lâu sau, khi cô bạn bạn thân đang sốt ruột thì Tưởng Oánh Oánh tự lẩm bẩm:

“Thì ra lời của hắn đều là thật.”

Long Hoa Nhất Phẩm, một khu biệt thự xa hoa, mỗi căn đều hơn ba mươi triệu, người sống ở trong không phú cũng quý.

“Theo địa chỉ mà sư phụ cho thì chính là chỗ này.”

Ở cửa khu dân cư, Phương Minh chăm chú nhìn quanh chốc lát, khẽ nói:

“Phong thuỷ bát trạch, lý khí loan đầu, cũng có thể coi là một nơi tụ tài, chắc người mở ra khu dân cư này cũng có mời thầy phong thủy tới xem rồi.”

“Nhờ các anh thông báo một chút cho chủ nhân căn nhà số 16, nói là cố nhân Diệu Hà Hương đến đây thăm hỏi.”

Ngôi biệt thự số 16 ở Long Hoa Nhất Phẩm.

Bên trong phòng khách, một người phụ nữ sang trọng đang đánh giá Phương Minh, tuy rằng gương mặt mang vẻ tươi cười nhưng cũng không che đậy được sự rầu rĩ.

“Con chính là tiểu đạo sĩ Phương Minh năm đó ư, dì từng xem qua ảnh của con, thật không ngờ đã qua nhiều năm như, con cũng đã lớn rồi.”

Lương Quỳnh đánh giá Phương Minh, trong lòng không khỏi oán trách chồng mình, năm đó khi không lại bằng lòng một ước định như vậy, bây giờ thì hay rồi, chẳng lẽ thật sự phải gả con gái mình cho thằng nhóc này à?”

“Làm đạo sĩ khổ cực cỡ nào, cả ngày ăn chay tụng kinh, người trẻ tuổi bình thường còn không chịu được khổ như vậy, con gái của dì ấy, chính là ngày nào không có thịt không vui.

“Thưa dì, không phải đạo sĩ nào cũng ăn chay, người dì nói là đạo sĩ của Toàn Chân giáo, được gọi là đạo sĩ xuất gia, còn có người tu tại gia không kiêng những điều này.”

Phương Minh cười trả lời, đương nhiên còn có một câu hắn không nói, hắn cũng không phải đạo sĩ, chẳng qua là hắn ở đạo quán mà thôi.

Lương Quỳnh cứng họng, bà ta vốn muốn dùng lời này để nói cho Phương Minh biết, cậu cũng là đạo sĩ rồi, đừng nhớ thương con gái của tôi nữa, nhưng câu trả lời của Phương Minh thoáng chốc đã phá hỏng lời nói kế tiếp của bà ta.

Đạo sĩ còn có thể ăn thịt lấy vợ, bà ta đúng là không biết chuyện này.

“Hồi đó dì nghe nói, nếu như không nhờ lời của sư phụ con thì chú Diệp của con đã mất mạng rồi, sự phụ của con là đại ân nhân của nhà dì.” - Lương Quỳnh chỉ có thể đổi chủ đề.

“Mấy năm nay chú Diệp bận bịu không có thời gian quay về thăm sư phụ của con, dạo này ông cụ thế nào rồi?”

“Ba tháng trước sư phụ đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

Lúc đầu Lương Quỳnh không phản ứng kịp, sau khi hiểu ra ngụ ý thì vội vàng xin lỗi.

“Thật xin lỗi, nhắc đến chuyện đau lòng của con.”

“Sư phụ ra đi viên mãn phi thăng, đây là chuyện vui, không gọi là buồn được.”

Phương Minh không để ý chút nào, nếu như chẳng phải vì hắn thì từ mấy năm trước sư phụ đã phải rời hồng trần rồi.

Nhưng mà, câu trả lời này và cả thái độ của Phương Minh làm cho Lương Quỳnh căng thẳng trong lòng, bà ta thầm nghĩ: Thằng bé này làm đạo sĩ riết mà ngu ra rồi, chết thì là chết, phi thăng ở đâu ra. Không được, càng không thể gả con gái cho nó.

Lương Quỳnh càng kiên quyết giữ vững ý định của mình, ai biết tên Phương Minh đã bị tẩy não này có đột nhiên vào một ngày nào đó kéo con gái mình theo để làm cái gọi phi thăng để tìm chết không chứ.

Nhưng mà dù sao bà ta cũng xuất thân từ gia đình có học thức, không tiện trực tiếp bội ước. Trầm ngâm chốc lát, trong lòng Lương Quỳnh đã có cách.

“Phương Minh à, nói thật cho con biết, con gái của thím theo

Cơ Đốc giáo, cả ngày nhắc với thím gì mà Thượng Đế, Jehovah, còn nói muốn đi Vatican thăm đức Giáo Hoàng."

Lương Quỳnh vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Phương Minh, sau khi thấy Phương Minh cau mày thì vui mừng trong lòng, bởi vì bà ta từng nghe nói, những người có tôn giáo tín ngưỡng hình như hơi ghét người tôn giáo khác.

Với cách này, Phương Minh sẽ không có ý định với con gái mình nữa.

"Dì à, con sửa một chút, Vatican là trung tâm quyền lực của giáo hội đạo Thiên Chúa, bọn họ không gọi là thượng đế mà gọi là đức Chúa Trời, gọi Thượng Đế là đạo Tin Lành của Cơ Đốc giáo, đạo này không có đức Giáo Hoàng."

Phương Minh vừa mở miệng là làm cho Lương Quỳnh cứng họng một lần nữa.

"Hơn nữa, có thể dì đã hiểu sai về Đạo giáo rồi, thực tế là Đạo giáo có tính bao dung lớn nhất, gần như tiếp nhận tất cả các giáo phái."

Lúc nãy Phương Minh cau mày là bởi vì nghe thấy cách hiểu sai của Lương Quỳnh về Đạo giáo, mà lời của Lương Quỳnh cũng chính là sự hiểu biết tiêu biểu của phần lớn mọi người về Đạo giáo. Trên thực tế, nếu như Đạo giáo không có có tính dung nạp mọi thứ, vậy thì xưa kia Phật giáo cũng không thể hòa nhập vào.

Lấy một ví dụ đơn giản, nếu như đi đến đạo quán, người ta sẽ nhận ra bên trong rất nhiều đạo quán đều có thờ Bồ Tát, đây chính là đặc tính của Đạo giáo.

Đạo pháp tự nhiên, vạn vật hòa sinh. Thiện lành như nước, không tranh với ai.

Chỉ cần các tín đồ nguyện ý bỏ tiền thì thờ cúng thần thánh

của tôn giáo khác bên trong đạo quán cũng không bị ngăn cấm, nhưng tôn giáo khác lại không như thế.

Lấy ví dụ như Phật giáo, rất ít chùa miếu thờ thần linh của Đạo giáo, hơn nữa Phật giáo còn một một đặc điểm lớn, đó chính là sẽ tụ hợp thần linh của của rất nhiều nơi.

Người cẩn thận sẽ phát hiện ra, nếu như vùng địa phương có vị thần khá linh thiêng nào đó, hoặc là vài đại thiện nhân trong truyền thuyết thời xưa, miễn là được chùa miếu thờ cúng, thì sẽ có kinh văn giới thiệu, giải thích vị thần linh này là do vị Bồ Tát nào đó hóa thân hoặc là đệ tử bên người của vị Phật Tổ nào đó hóa thân, từ đó mà phát triển tín đồ.

Đây cũng là lý do vì sao ở trong nước, với tư cách là một tôn giáo du nhập vào nhưng Phật giáo lại còn thịnh hành hơn Đạo giáo. Phong cách xử sự của hai giáo phái khác nhau, một bên thì không tranh không chấp, một bên thì cố hết sức mở rộng sức ảnh hưởng của mình.

Lương Quỳnh hiển nhiên không biết nguyên nhân Phương Minh cau mày là vì sự hiểu biết sai của bà ta về Đạo giáo, nhưng nghe thấy lời này của Phương Minh bà ta cũng hiểu, chút tâm tư này của mình đã bị người trẻ tuổi trước mắt nhìn thấu.

Nếu đã nhận ra, Lương Quỳnh cũng không che che giấu giấu nói quanh co nữa, bà ta nói thẳng:

“Phương Minh, dì biết hồi xưa chồng dì có hứa hẹn với sư phụ con, nhưng bây giờ không còn là xã hội cũ của ngày trước, chỉ phúc vi hôn ép duyên gì đó đều trái pháp luật, hôn nhân chủ yếu là hai bên tình nguyện..”

“Mặt khác, lại nói, cho dù dì đồng ý, bậc cha chú trong nhà, ông ngoại, bà ngoại, ông nội, bà nội của Tử Du cũng sẽ không bằng lòng.”

“Dù bây giờ không bàn về môn đăng hộ đối, nhưng con là một đứa bé thông minh, thế cũng có thể nhìn ra điều kiện của nhà dì, từ nhỏ Tử Du lớn lên trong sự cưng chiều của mọi người, tiền tiêu vặt mỗi tháng còn nhiều hơn thu nhập một năm của nhà bình thường.”

“ Phương Minh à, ngoài việc muốn gả Tử Du cho con, điều kiện khác con có thể nói ra, chỉ cần dì có thể làm được thì nhất định sẽ làm thỏa mãn con.”

Phương Minh vẫn lẳng lặng nghe, Lương Quỳnh trong lòng thầm thở dài, thằng bé thật ra cũng có phẩm chất tốt, nếu là những những người trẻ tuổi khác nghe đến câu này thì đoán chừng là đã tức giận và trở mặt lâu rồi.

Nếu như xuất thân của nó khá hơn một chút, mình cũng sẽ cho nó một cơ hội, đáng tiếc...

“Lời của dì con hiểu, thật ra lần này con đến đây chủ yếu là được sư phụ dặn dò đến thăm hỏi chú Diệp một phen, nhưng mà...”

Câu nói kế tiếp Phương Minh cũng không nói tiếp, nếu như lúc này hắn mở miệng nói cho dì Diệp là sư phụ nói năm nay chú Diệp sẽ gặp khó khăn, muốn mình đến hỗ trợ nhà họ Diệp hóa giải, e rằng là Lương Quỳnh cũng sẽ không tin.

Sau khi trầm ngâm chốc lát, Phương Minh lấy ra từ trong ngực một cái hộp gỗ.

“Đây là thứ sư phụ kêu con gửi cho chú Diệp, bên trong là một lá bùa bình an, mong rằng dì chuyển lại cho chú Diệp, để cho chú Diệp mang theo bên người.”

Lương Quỳnh có hơi ngạc nhiên nhìn Phương Minh, không ngờ mình đã nói như vậy mà Phương Minh vẫn lấy ra thứ này, gương

mặt bà ta lộ vẻ xấu hổ, nhưng mà vẫn cầm lấy hộp gỗ.

Hộp gỗ chẳng qua lớn bằng bàn tay, nhưng cầm trong tay thì nặng trịch, mở ra thì thấy bên trong là một gói giấy hình tam giác màu trắng bạc.

“Xin dì đừng đụng vào, lá bùa bình an này ngoài chú Diệp ra không được đụng vào tay người nào khác.” - Nhìn thấy Lương Quỳnh sắp cầm lấy, Phương Minh vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Bùa bình an này chỉ có người đeo mới được chạm vào, nếu không sẽ mất hiệu lực, mong dì nhớ kĩ.”

Lương Quỳnh hậm hực rút tay về, bà ta cũng không mấy tin lời của Phương Minh, chẳng phải cũng chỉ là một lá bùa bình an thôi sao?

Nhưng mà nghĩ đến việc Phương Minh ngay cả sư phụ mình qua đời cũng có thể nói là phi thăng, bà ta chỉ coi Phương Minh là một tên tín đồ si dại bị Đạo giáo tẩy não, cho nên cũng không để bụng.

“Nhắn gửi lời của sư phụ đã xong, thưa dì, con xin cáo từ.”

“Sao lại đi ngay, hay là ... ở lại ăn cơm tối đã?”

Lương Quỳnh thật không ngờ Phương Minh dứt khoát như vậy, bà ta ngược lại là cảm thấy hơi ngại ngùng, nói gì thì nói, người ta từ nơi xa đưa bùa bình an đến, kết quả là mình chia rẽ uyên ương, trong lòng bà ta cũng hơi áy náy.

“Con không làm phiền nữa.”

“Con muốn đi đâu, để dì gọi lái xe đưa con đi, đây là số điện thoại của dì, nếu có việc thì cứ gọi điện cho dì.”

Lần này Phương Minh không từ chối nữa, lên xe rồi rời khỏi

khu dân cư.

“Ai da, hy vọng con đừng trách dì, dì cũng xuất phát từ tấm lòng của một người mẹ, ai không hi vọng con gái mình hạnh phúc chứ.”

Nhìn chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Lương Quỳnh khẽ cảm thán một câu, sau đó liếc nhìn lá bùa bình an trong hộp gỗ, đưa tay muốn lấy ra, nhưng mà nửa chừng vẫn rút tay về.

“Dù thế nào đây cũng là tấm lòng của đứa nhỏ này.”

Sau ba giờ đồng hồ, lái xe nhìn Phương Minh nhắm mắt ngồi phía sau, rốt cuộc không chịu được nữa mà mở miệng hỏi:

“Thưa ngài, rốt cuộc ngài muốn đi đâu?”

Con đường này ông ta đã chạy qua hai lần rồi, mấy con phố gần đây ông ta cũng vòng đi vài lần.

“À, vậy cứ xuống đây đi.”

Phương Minh mở mắt, khi nhìn thấy gương mặt đầy nghi ngờ của tài xế nhìn về phía mình, hắn vừa cười vừa nói:

“Có phải là ông cảm thấy kì quặc là tại sao hai lần trước chạy đến đây tôi không kêu ông dừng xe đúng không?”

Tài xế không trả lời nhưng biểu cảm trên gương mặt đã nói rõ ông ta quả thật có nghi vấn như vậy.

“Không có lý do gì, chỉ là khó chịu thôi.”

Nói xong lời này, Phương Minh trực tiếp mở cửa xuống xe, mà sau khi tài xế sửng sốt chốc lát thì chửi đổng một câu "Có bệnh", sao đó thì nhấn chân ga đi thẳng.

“Có bệnh à?”

Nhìn con phố đông nghịt, mắt Phương Minh híp lại. Hắn suy cho cùng chỉ là một người hơn hai mươi tuổi, sao có thể không có tính tình bốc đồng. Tuy rằng đây chỉ là một hành động trút giận rất ấu trĩ.

---

*Thượng Hải: Bản gốc là Ma Đo, tên gọi riêng của Thượng Hải.

Chương 2: Đồ đệ của ân công

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nguồn: TruyenYY

Phố đồ cổ Đông Đài.

Một trong những phố đồ cổ nổi tiếng nhất của Thượng Hải, được mọi người gọi là xưởng Lưu Ly của Thượng Hải.

Phố đồ cổ Đông Đài chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, cả một đường từ hướng đông tới hướng tây Đông Đài đều là lái buôn. Từ đồ gốm sứ, đồ vàng bạc, đồ ngọc thạch, đồ điêu khắc, tranh vẽ bia khắc thời cổ đại cho tới sách báo, tem, tiền tệ, đồ dùng sinh hoạt, đồ thủ công mỹ nghệ thời cận đại cái gì cần có đều có cả.

Thậm chí ở đây còn có một nhóm người Hạ Hải kinh doanh đồ cổ lành nghề có mặt sớm nhất ở Thượng Hải, trong toàn bộ giới đồ cổ Thượng Hải có địa vị vô cùng quan trọng.

Phố đồ cổ Đông Đài, người chật như nêm, ngoại trừ người tới đây tìm bảo vật, thì còn có không ít du khách nghe danh mà tới tham quan.

“ Hoa Bảo Lâu, chỗ sư phụ nói tới chắc là nhà này.”

Từ trên xe tài xế nhà Lương Quỳnh xuống, Phương Minh đi thẳng tới phố đồ cổ Đông Đài này, cuối cùng tới tới trước tiệm bán đồ cổ hai tầng tên Hoa Bảo Lâu này.

Khác với những quán bán hàng rong ngoài trời kia, Hoa Bảo Lâu này không chỉ có kiến trúc hai tầng mà toàn bộ tiệm dường như mang theo phong cách kiến trúc thời Minh Thanh, rất khác biết với những kiến trúc phục cổ khác, cả Hoa Bảo Lâu này đều tản ra hơi hướm cổ xưa.

Phía trên hai chiếc trống đá đứng dựa hai bên cửa khắc hoa văn kì lân nằm thư thải rất tinh tế đẹp đẽ, lúc nhìn thấy hai trống đá này, Phương Minh nở nụ cười, bởi vì cậu biết mình không đi nhầm chỗ.

Hai trống cổ này có tên gọi nghe nhiều thành quen là: Môn Đăng, Môn Đăng trong cái gọi là môn đăng hộ đối.

“ Anh gì ơi, muốn tới chọn đồ tốt à, Hoa Bảo Lâu chúng tôi từ đồ sứ thời Minh Thanh, ngọc cổ thời Hán Đường cái gì cũng có, anh có thể vào xem thử.”

Hai cậu thanh niên trẻ tuổi hướng dẫn mặc áo khoác dài thời xưa đứng trước cửa, thấy Phương Minh đứng trước cửa tiệm thì mở miệng lôi kéo.

“ Xin hỏi ông chủ của mọi người có phải tên là Hoa Bác Vinh không?” Phương Minh hỏi.

Hai người hướng dẫn sau khi nghe xong thì nghi hoặc nhìn Phương Minh, sau đó gật đầu đáp: “ Đúng vậy, đây là tên ông chủ chúng tôi, anh quen ông chủ chúng tôi sao?”

“ Tôi tới để tìm ông chủ các anh.”

Hai người hướng dẫn nghi hoặc nhìn Phương Minh, nếu không phải Phương Minh nói ra tên của ông chủ bọn họ, thì bọn họ căn bản sẽ không để ý tới, nhưng mà có thể nói ra tên của ông chủ biết đâu thật sự quen ông chủ họ.

“ Anh vào tiệm ngồi một lát, chúng tôi đi hỏi quản lý giúp anh

xem ông chủ có đây không.”

Lúc đi theo một người hướng dẫn vào trong tiệm , Phương Minh đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn dưới chân, hỏi: “ Ở đây chẳng phải vốn dĩ có một cánh cửa sao, tại sao lại phá đi?”

“ Anh nó cái này à, bởi vì có nhiều khách bị bậc cửa làm trượt chân nên ông chủ kêu người phá, đã phá ba bốn năm rồi.”

Người có thể tới Hoa Bảo Lâu đều là mua đồ cổ, mà đồ cổ là vật phẩm quý giá, đặc biệt là mấy vật dễ vỡ như đồ sứ đồ ngọc, không chịu được va chạm, nên nếu không cẩn thận bị bậc cửa làm trượt chân thì thôi toi luôn rồi.

Hoa Bảo Lâu, chẳng những có bề ngoài là kiến trúc phục cổ mà bên trong cũng sửa sang giống như vậy, ghế mấy còn vương mùi cổ thụ xưa cũ được đặt hai bên tủ trưng bày, tất cả đều mang phong cách phục cổ.

Hoa Bảo Lâu, một cửa hiệu đồ cổ đã buôn bán hơn ba mươi năm, toàn bộ tầng một rộng hơn ba trăm mét vuông, đồ ngọc tới tranh chữ cái gì cũng có.

Hai người hướng dẫn không để Phương Minh chờ lâu, một lúc sau một người đàn ông đi theo bọn họ tới trước mặt Phương Minh.

“ Đây là cậu chủ của chúng tôi.” Hai người hướng dẫn giới thiệu người phía sau cho Phương Minh rồi đi khỏi, nhiệm vụ của họ là phụ trách kéo khách.

“ Anh quen cha tôi sao?” Hoa Minh Minh đánh giá Phương Minh, với hiểu biết của hắn với cha mình, những người trong vòng tròn quan hệ của ông ấy đều đã lớn tuổi cả, rất ít người trẻ tuổi như vậy.

“ Không quen.” Phương Minh thật thà đáp.

Hoa Minh Minh ngây người một lát, hắn nghe hai người hướng dẫn nói có người tìm cha mình lại còn biết tên cha nên ra xem sao, không ngờ lại nhận được câu trả lời thế này.

Có một loại người, chỉ cần một câu có thể khiến người khác câm nín, mà Hoa Minh Minh trong giờ phút này đang ở trong trạng thái đó, bởi vì trong phút chốc hắn không biết nên nói gì cả.

Hoa Minh Minh hít sâu một hơi tiếp tục nó: "Anh đã không biết cha tôi thì tìm ông ấy làm gì?"

Phương Minh vẫn không trả lời, ánh mắt Hoa Minh Minh đột nhiên sáng lên, nhìn cánh cửa sau lưng Phương Minh.

"A, ông Lưu, sao ngài lại tới đây, ngọn gió nào mang ngài tới nơi này, nhanh vào bên trong ngồi đi."

Hoa Minh Minh trực tiếp là lướt qua Phương Minh, ra cửa nghênh đón mấy người vừa mới tới, người đi đầu tiên là một ông lão tóc trắng phơ hơn bảy mươi tuổi, đi theo bên canh ông lão là người trung niên đeo kính trên tay ôm một hộp gỗ.

"Ta tới đây là đưa đồ tốt tới cho các ngươi, đây là học trò của ta, nhà hắn gần đây ra xảy ra chút chuyện, cho nên chỉ còn cách bán một thứ."

Ông Lưu mở miệng, mà Hoa Minh Minh thì sửng sốt một chút lát sau trên mặt lộ ra tia vui mừng: "Quý ngài này tên là gì?"

"Không dám, tôi họ Trương."

"Ngài Trương đúng không, ngài muốn giúp một tay hay là trực tiếp tay không?"

Hoa Minh Minh đang dùng ngôn ngữ trong nghề, cho nên giúp một tay cái kia chính là để đồ vật gửi bán tại đây, nếu như bán được thì tiệm được trích hai phần trăm, mà cái gọi là tay không

chính là trực tiếp đem thứ này bán cho tiệm, đương nhiên, giá cả chắc chắn sẽ thấp một chút.

"Tay không." Người trung niên đeo kính đáp.

"Được, ông Lưu, chúng ta đi vào thương lượng." Hoa Minh Minh nhẹ gật đầu , bình thường người không quen tới đây nói tay không thì họ không nhận hàng, thế nhưng có ông Lưu đảm bảo thì không sao cả.

Hoa Minh Minh dẫn ông lão và người trung niên đeo kính đi vào trong tầng hai, nhưng lúc đi được một nửa mới nhớ tới còn một người đợi đằng kia.

"Anh à, cha tôi hôm nay không ở trong tiệm, nếu anh thật sự có chuyện gì muốn tìm ông ấy thì ngày mai đến đi."

Hoa Minh Minh chào hỏi Phương Minh một tiếng, nhưng mà lúc này ánh mắt Phương Minh cứ nhìn chằm vào hộp gỗ mà ngài Trương kia bưng trên tay, mặc dùt tiếng nói chuyện của Hoa Minh Minh cùng ông Lưu không lớn nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng, trong mắt lập tức lóe lên tia lạnh lẽo.

"Vật này anh không thể nhận." Sau một lát, Phương Minh thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hoa Minh Minh nói.

Phương Minh vừa nói lời này xong, Hoa Minh Minh ngây ngẩn cả người, ông Lưu kia cũng giật mình, duy chỉ có ngài Trương kia thì thân thể hơi hơi run một chút.

"Ta nói người anh em này, anh ngớ ngẩn rồi à, đây là Hoa Bảo Lâu của tôi, có nhận đồ hay không là chuyện của tôi, có liên quan gì tới anh?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoa Minh Minh tức giận trừng mắt nhìn Phương Minh, phải biết rằng ông Lưu là người mà cha muốn lôi kéo mối quan hệ, cứ cho là học trò này của ông Lưu lấy một khối

đồng nát sắt vụn ra thì mình cũng phải coi nó thành di vật văn hóa thời Minh Thanh mà nhận vào, huống chi lấy thân phận của ông Lưu thì cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

"Tôi khuyên anh lúc nhận thứ này thì tốt nhất hãy liên lạc với cha anh một chút đã." Có những lời Phương Minh không thể nói trắng ra, ít nhất thì không có cách nào nói ra ngay tại phòng khách này.

"Không cần nói, tôi cũng có thể nhận, tôi là cậu chủ nơi này, không có có đồ vật gì là tôi không thể nhận."

Hoa Minh Minh bị Phương Minh chọc cho hơi tức giận, bởi vì hắn cảm thấy kiểu nói chuyện của tên trước mắt này tựa như đổi thân phận với hắn vậy, như thể tên ấy mới là cậu chủ của Hoa Bảo Lâu.

Đối với thái độ của Hoa Minh Minh, Phương Minh nhíu mày, nếu như không phải sư phụ giao phó, thì lúc này cậu đã xoay người rời đi.

Lời tốt khó khuyên được con quỷ đáng chết.

" Cậu bé này có quan hệ gì với ông chủ Hoa?" Ông Lưu vào lúc này lại là mở miệng, có chút nghi ngờ hỏi.

"Ông Lưu, con cũng không biết hắn có quan hệ gì với cha con, biết tên cha con, nhưng lại nói không quen cha con." Hoa Minh Minh ở một bên đáp.

"Tôi nói anh có thể đừng quấy rối nữa được không, có tin tôi gọi bảo vệ đuổi anh ra ngoài không?" Hoa Minh Minh trừng mắt nhìn Phương Minh, sau đó cười cười nhìn về phía ông Lưu: " Ông Lưu, chúng ta tới lầu hai thương lượng."

"Thôi, ta đã hoàn thành lời giao phó của sư phụ."

Thấy thái độ của Hoa Minh Minh, Phương Minh lắc đầu không nói gì nữa, xoay người đi ra phía ngoài cửa.

"Chờ cha cậu trở về thì nói cho ông ấy biết một tiếng, nói đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà đã từng tới đây."

"Đồ bệnh."

Hoa Minh Minh liếc nhìn bóng lưng rời đi của Phương Minh bóng lưng, sau đó dẫn ông Lưu cùng học trò của ông ta đi về phía lầu hai.

Phương Minh rời Hoa Bảo Lâu chưa đến một giờ, thì một chiếc Mercedes S400 dừng trước cửa Hoa Bảo Lâu, trên xe, một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi mặt chữ điền bước xuống.

Hai người hướng dẫn đứng ở cửa thấy người trung niên thì vẻ lười biếng lập tức biến mất, cả người phấn chấn lên, vội vàng kêu lên: "Ông chủ."

Người đàn ông trung niên này không ai khác chính là ông chủ Hoa Bảo Lâu - Hoa Bác Vinh.

"Ông Lưu, lâu rồi không gặp, nghe Minh Minh nhà tôi nói ngài tới, tôi mới cố ý chạy tới."

Bên trong một gian phòng trà ở lầu hai, Hoa Bác Vinh vừa đẩy cửa ra thì liền chào hỏi ông Lưu, trong điện thoại ông nghe con trai mình mới biết được ông Lưu dẫn theo học trò để bán một món đồ cổ.

Bên trong phòng trà, ngoại trừ ông Lưu và học trò của ông ta với Hoa Minh Minh, còn có một ông lão mang kính hơn sáu mươi tuổi.

"Minh Minh , nếu là học trò của ông Lưu, thì đồ vật kia chắc chắn sẽ không giả đâu, sao còn mời thầy Lý lên."

Trên mặt Hoa Bác Vinh lộ ra vẻ không vui, ông lão này chính là chuyên gia giám định mà Hoa Bảo Lâu mời tới, phụ trách kiểm tra các loại đồ cổ đồ ngọc.

"Ông chủ Hoa, đây là do tôi yêu cầu, làm ăn thì phải có quy củ, không thể bởi vì tôi mà phá quy củ, cần giám định thì phải giám định." Ông Lưu vừa cười vừa nói.

"Có ông Lưu ở đây thì cần gì xem xét, ai mà không biết ông Lưu có một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh ." Hoa Bác Vinh nịnh nọt nói.

"Con đường đồ cổ này quá thâm sâu, mà tôi không có nghiên cứu sâu đối với đồ ngọc. Hơn nữa, nếu vì tôi mà ông chủ Hoa không kiểm định, thế thì hôm nào ta chọn một đống đồ sứ thủ công mỹ nghệ đem tới thì ông chủ Hoa cũng nhận hết à?"

"Ha ha, chỉ cần ông Lưu ngài đưa tới ta nhất định nhận hết, dù sao mặc kệ thật giả, đến lúc đó tôi nói cho những người mua rằng đây là vật lấy từ tay ông Lưu, tới đó còn có thể bán mắc một chút."

"Đầu của ông thật đúng là đầu thương nhân mà. . ."

Lưu lão cười phất tay, nhưng mà trên gương mặt già nua cũng là có chút đắc ý, tuy lời nịnh nọt của Hoa Bác Vinh ý tứ hơn quá, nhưng cũng thể hiện thanh danh và địa vị của ông ta ở chốn đồ cổ này.

Việc giám định đồ cổ hết sức phức tạp, nhưng với đồ ngọc thì hơi đơn giản một chút, dù sao giám định ngọc đầu tiên là coi thật giả , bình thường tới nói chỉ cần là ngọc thật thì cũng rất ít khi giả, bởi vì chi phí làm giả ngọc hơi bị cao, rất nhiều thợ chuyên làm giả sẽ không làm.

"Ồ, đây là ngọc như ý."

Hoa Bác Vinh nhìn chuyên gia Lý chuyên đang giám định ngọc,

đó là một đôi ngọc như ý, dù là độ sáng hay là độ trong suốt tinh khiết xem ra đều là ngọc tốt thượng đẳng.

"Ông chủ, đây là ngọc Thanh Điền thượng đẳng, theo độ sáng thì hẳn là đời Khang Hi nhà Thanh, chỉ kỳ lại là, vì sao trong đôi ngọc như ý này một cái có tơ hồng một cái lại không có."

Nghe chuyên gia Lý nói, Hoa Bác Vinh cũng là sang nhìn thoáng qua, đúng thật là hai ngọc như ý kiểu dáng lớn nhỏ đều giống nhau, nhưng một cái bên trong có một đường tơ hồng như ẩn như hiện.

"Có phải là chất bẩn hay không?"

Hoa Bác Vinh nói ra ý nghĩ của mình, bởi vì rất nhiều ngọc không phải có một màu sắc, đây là do nhận khoáng vật đưa tới trong cuộc vận động địa chất, dù sao ngọc cũng là một loại đá.

"Chỉ có thể giải thích như vậy thôi, mặc dù tơ hồng này phân bố có chút kỳ lạ, nhưng này không ảnh hưởng tới giá trị của ngọc như ý."

Chuyên gia Lý đưa ra kết quả giám định, tiếp đó chính là việc thương lượng giá cả.

"Ông chủ Hoa, nói trước, tôi chỉ dắt người tới, giá cả ông không cần chừa mặt mũi của tôi, cứ dựa theo giá quy định trước giờ cửa hàng."

Ông Lưu bưng chén trà tỏ ý chuyện này ông ta không nhúng tay vào, Hoa Bác Vinh nhẹ gật đầu, hắn hiểu ông Lưu sợ mình chừa mặt mũi mà trả giá cao chút.

"Trước đó phòng đấu giá Giai Đức bán đấu giá một đôi ngọc như ý Minh triều - Gia Tĩnh với giá 180 vạn, nhưng mà đó là giá cả phòng đấu giá, bình thường giá trên thị trường cỡ bốn phần năm giá phòng đấu giá, cũng chính là 140 vạn, thế thì, Hoa Bảo Lâu

chúng tôi có thể trả 100 vạn, ngài Trương cảm thấy thế nào."

Suy tư một hồi, Hoa Bác Vinh đưa báo giá.

Học trò của ông Lưu hiển nhiên không hiểu rõ việc mua bán đồ cổ nên nhìn về phía ông Lưu với ánh mắt nhờ giúp đỡ, nhưng mà ông Lưu lại là cứ uống trà không có có bất kỳ biểu hiện gì, giống như ông ta nói trước đó vậy, ông ta chỉ là dẫn đường, không tham dự mua bán.

Nhưng mà thấy học trò của mình do dự chưa quyết, trong lòng ông Lưu vẫn thở dài một hơi, học trò này của ông chỉ biết học chứ không hiểu chuyện đời.

Tuy nói đồ cổ là con đường sâu thẳm, nhưng có mình ở đây, Hoa Bác Vinh nếu muốn cho mình mặt mũi, thì cái kia đương nhiên sẽ không quá bất hợp lí.

"Được, giá tiền này tôi chấp nhận." Do dự một lát, ngài Trương này cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Tốt, giao dịch thành công, ông Lưu đêm nay tôi mời cơm, cảm tạ ông Lưu cùng ngài Trương đã quan tâm tới việc kinh doanh của Hoa Bảo Lâu. "

Hoa Bác Vinh mở miệng cười mời, tiêu xài một trăm vạn thu một đôi ngọc như ý, mặc dù có lợi nhuận nhưng lại kiếm lời không nhiều, trên thực tế nếu như không phải ông Lưu dẫn tới thì nhiều nhất ông chỉ trả 80 vạn.

Đây chính là tiệm bán đồ cổ, ba năm không khai trương, khai trương thì ăn ba năm liền không phải nói suông.

"Được, đúng lúc theo ông chủ Hoa học hỏi tìm hiểu giá cả thị trường đồ cổ gần đây." Ông Lưu cũng cười đồng ý.

Giao dịch như vậy là hoàn thành, Hoa Minh Minh trên mặt

cũng là mang theo vẻ đắc ý, nói: "Cha, lần này con không phá hỏng chuyện nha."

"Đó là bởi vì ông Lưu nếu đổi những người khác đến, con có thể làm tốt sao?"

Hoa Bác Vinh có gì không hiểu tính cách con trai mình, từ nhỏ đã không tĩnh tâm nghiên cứu đồ cổ, cả ngày chỉ biết tới tiệm Bào Dạ uống rượu .

"Ha ha, con vừa nhìn thấy ông Lưu lão liền biết thần tài tới rồi." Hoa Minh Minh không để bụng, lập tức nhếch miệng: "Nhưng mà nói tới đây cũng buồn cười, trước đó có một tên tới tiệm muốn ngăn cản con nhận ngọc như ý của ngài Trương Trương, giọng điệu còn hết sức phách lối."

"Hả, là nhân viên trong tiệm sao?"

"Không phải, nghe người hướng dẫn nói là hắn biết tên của cha, nhưng con hỏi hắn hắn còn nói không quen cha, con nói cha này, không phải là cha phong lưu có con rơi ở bên ngoài đấy chứ."

Hoa Minh Minh hoài nghi nhìn về phía Hoa Bác Vinh, Hoa Bác Vinh dở khóc dở cười, mắng: "Nói vớ vẩn."

"Không phải thì tốt, con nhớ thử coi người kia nói Diệu cái gì. . . A đúng rồi, đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà, con còn tưởng rằng cha có tình nhân cũ ở thôn quên gì đấy."

"Trong đầu suốt ngày không có tư tưởng nghiêm chỉnh gì, cái gì Diệu Hà. . ."

Hoa Bác Vinh đột nhiên ngừng lại, lập tức từ trên ghế đứng lên, giọng mang theo vẻ run rẩy vội vàng hỏi: "Người kia nói là đời sau của cố nhân thôn Diệu Hà con không nghe lầm chứ?"

"Không lầm, mà ông Lưu cùng ngài Trương cũng nghe thấy mà,

nếu cha không tin có thể hỏi một ông Lưu."

Ánh mắt Hoa Bác Vinh trong nháy mắt chuyển sang ông Lưu, trên mặt ông Lưu lộ ra biểu tình nhớ lại, mấy giây sau đáp: "Người tuổi trẻ kia đúng thật có nói lời này."

"Người kia bây giờ ở nơi nào?"

Thân hình Hoa Bác Vinh hơi run rẩy, việc này khiến trong đôi mắt già nua của ông Lưu lóe lên vẻ kinh ngạc, quen biết Hoa Bác Vinh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ông nhìn thấy Hoa Bác Vinh có trạng thái này.

"Bị con chế nhạo vài câu thì tự rời đi rồi." Hoa Minh Minh cũng phát hiện cha mình không thích hợp: "Cha, không phải là bị con nói trúng chứ, tên kia thật con riêng của người sao?"

"Minh Minh, tự vả miệng đi." Hoa Bác Vinh đột nhiên trở nên nghiêm túc, quát lớn.

"Cha, ngài nói cái gì?" Hoa Minh Minh cũng lập tức tức giận:"Nói trúng thì nói trúng đi, con cũng không nói khác, cùng lắm thì cha lại tìm đứa con riêng này trở về lại."

"Tiểu tử ngươi. . ." Hoa Bác Vinh tức giận nổi trận lôi đình trực tiếp giơ tay đánh về phía Hoa Minh Minh , nhưng mà bị né được.

"Cha, ngài đánh thật?"

"Vị cố nhân kia là đại ân nhân của Hoa gia chúng ta, không có ông ta thì không có Hoa gia chúng ta, lại càng không có ngươi, ngươi nói xem lời ngươi vừa nói có đáng đánh không."

"A!"

Hoa Minh Minh nghẹn lời, nhìn thấy cha nổi giận hùng hổ như

sư tử, tức giận bĩu môi thanh âm cũng yếu đi: "Nhưng con không biết, mà hắn cũng không có nói."

"Ông Lưu, xin lỗi."

Hoa Bác Vinh nói câu xin lỗi ông Lưu, sau đó không nói nhiều nữa lôi Hoa Minh Minh ra khỏi phòng trà.

"Ngươi kể lại rõ ràng đầy đủ chuyện gặp đồ đệ của ân công cho ta, một chi tiết cũng không được bỏ qua."

"Kỳ thật cũng không có bao nhiêu việc, chỉ là con nghe được nhân viên nói có một người trẻ tuổi tìm ngài. . ."

Thấy thái độ này của cha mình, Hoa Minh Minh cũng là không dám ba hoa, lập tức kể lại rõ ràng chuyện đã xảy ra.

Hoa Bác Vinh một mực lẳng lặng lắng nghe , chờ đến Hoa Minh Minh sau khi nói xong, lông mày đã nhăn thành chữ xuyên.

"Nếu như ta đoán không sai, người thanh niên này hẳn là đồ đệ của ân công, việc cấp bách trước mắt là tìm hắn." Hoa Bác Vinh suy tư một biết tiếp tục nói: "Ngoại trừ ngươi còn có hai nhân viên hướng dẫn gặp hắn, ba người các ngươi lập tức đi tìm, nhất định phải đem đồ đệ của ân công đồ đệ tìm về đây."

"Không, ta cùng đi tìm với ngươi, tìm được đồ đệ của ân công trước tiên phải xin lỗi áy náy." Hoa Bác Vinh suy nghĩ một chút rồi bổ sung.

"Cha, không phải chứ, ngài đi tìm với ta, thế bên ông Lưu làm sao bây giờ, ngọc như ý kia. . ."

"Còn ngọc như ý gì nữa, nếu đồ đệ ân công nói không thể nhận cái đó thì không thể nhận, ngọc như ý này chúng ta không lấy."

Thấy con trai mình có vẻ mặt nghi ngờ, Hoa Bác Vinh biết

trong lòng con trai đang nghĩ cái gì.

Đã giao dịch thành công ngay trước mặt ông Lưu mà giờ lại đổi ý, đây là đánh vào mặt ông Lưu. Nhưng con trai mình không biết, nhưng hắn biết chuyện của ân công, mà người thanh niên kia nếu là đồi đệ của ân công vậy khẳng định là kế thừa khả năng của ân công rồi.

Nếu đồ đệ ân công nói không thể nhận thì ngọc như ý này có cho, hắn cũng không lấy.

Chỉ là, những lời này Hoa Bác Vinh không có cách nào nói với con trai, ít nhất trước khi nhìn thấy đồ đệ ân công và nhận được sự đồng ý của cậu ta thì có một số việc hắn không thể để lộ ra.

"Cha, hay là để con tìm, tìm được thì gọi điện thoại ngay cho người, cha vẫn nên ở đây nói rõ lí do với ông Lưu đi."

Hoa Minh Minh mặc dù bất mãn với thái độ của Hoa Bác Vinh, nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ, lai lịch ông Lưu không nhỏ, nếu thật không nói rõ lí do mà đổi ý, chọc giận ông Lưu thì sẽ ảnh hưởng lớn tới việc kinh doanh.

Hoa Bác Vinh suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ý này cũng được, nhưng vẫn dặn dò: "Bất kể như thế nào nhất định phải tìm thấy người, tìm được người trước tiên phải xin lỗi, đừng bày cái dáng vẻ cà lơ phất phơ của ngươi ra, thái độ nhất định phải thành khẩn."

"Được được được, con biết rồi, con cam đoan coi hắn là tổ tông mà mời về được chưa."

Hoa Minh Minh chỉ nói một câu bực tức, thế nhưng hắn không ngờ là cha mình lại suy nghĩ một hồi sau đó mới nhẹ gật đầu đồng ý.

Hoa Minh Minh xém tí ngã quỵ, nhưng mà việc này cũng khiến

hắn hiểu được thái độ của cha mình, người thanh niên kia tuyệt đối không được đắc tội, nếu không cha có khi thật đúng là có khả năng làm ra chuyện vì việc nước mà quên người nhà.

Cứ coi như không vì việc nước mà quên người nhà thì dưới cơn nóng giận sẽ cắt mấy tháng tiền tiêu vặt của mình, việc đó cũng là rất kinh khủng.

Hoa Minh Minh vội vã dẫn hai nhân viên hướng dẫn đi ra ngoài, Hoa Bác Vinh nhìn bóng lưng con mình rời đi, trong hốc mắt lại là hơi có chút ửng hồng.

"Minh Minh, con cứ tò mò sao cha lại đặt tên con như vậy, thực ra tên là do ân công đặt cho con, ân công nói con ngũ hành không ổn định âm dương khó chỉnh mới lấy tên Minh Minh."

Hoa Bác Vinh nhẹ giọng tự nói, ân công đối với hai đời Hoa gia hắn có ơn tái tạo, dù thế nào hắn cũng phải tìm được đồ đệ của ân công về.

Chương 3: Bảo Vệ Trộm Vàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Chợ đồ cổ Đông Đài!

Sau khi rời khỏi Hoa Bảo Lâu thì Phương Minh cũng không gấp gáp rời đi, mà tò mò xem những đồ vật của ở các gian hàng nhỏ bên cạnh.

Những đồ bằng đồng đầy những vết rỉ loang lỗ, những đồ sứ diễm lệ, mảnh đồng thau, tiền cổ, chỉ cần đồ gì xuất hiện ở cổ đại thì trên con phố này đều có thể tìm thấy.

Đương nhiên, các các tiểu thương ở đây rao hàng có chút khác biệt, mặc dù ởđây rất nhiều tiểu thương chen chúc nhau nhưng không có nhiều tiếng rao hàng, rất nhiều tiểu thường chỉ yên lặng người trước gian hàng của mình, dù có người tiến đến xem đồ cũng không nói lời nào.

Đương nhiên, cùng tiếp vào tiểu thương rao hàng tình huống khác biệt, ở đây mặc dù cũng là đám người chen chúc tiểu thương rất nhiều, nhưng không có bao nhiêu tiếng rao hàng, rất nhiều tiểu thương chỉ là yên lặng ngồi tại chính mình trước gian hàng, chính là có người tiến lên xem xét hắn trước gian hàng đồ vật cũng đều không nói lời nào.

Đồ cổđường phố cũng giống như một cái đào bảo, mà cái gọi

là đảo bảo chính là dựa vào nhãn lực của ngươi, bởi vì toàn bộđồ cổởđây có tời 90% là đồ dỏm hoặc sản phẩm của công nghệ hiện đại.

Đa phần những người đến đây đều là du khách, có rất nhiều người chỉđến xem náo nhiệt, mà những người thật sự muốn đến đây tìm đồ, tiểu thương nào cũng có thể nhìn ra.

Rất nhiều người xem ti vi hoặc là trong các tiểu thuyết miêu tả cảnh các tiểu thương rao hàng đều là tưởng tượng. Tại phốđồ cổ, tiểu thương chỉ mở miệng khi có người đến hỏi giá.

Hỏi giá là biểu hiện cho việc có hứng thú với món đồ này.

Đương nhiên những tiểu thương này không có cách nào khác, sở dĩ bọn họ không rao bán đồ của mình là vì thời đại tin tức đại trả, nhiều việc ẩn sau phốđồ cổ chỉ có bọn họ biết rõ. Nếu tùy tiện cầm một đồ vật khoác lác nói đây là đồ Từ Hi Thái Hậu dùng qua cũng vô dụng.

Cuối cùng Phương Minh dừng chân trước một gian hàng bán tiền cổ.

Ngồi xổm người xuống, ngón tay Phương Minh lật tới lật lui bên trong đống đồ cổđó, cuối cùng lấy ra năm đồng tiền cổđặt qua một bên, mở miệng hỏi: "Năm đồng này bao nhiêu tiền?"

Tiểu thương này là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy Phương Minh lấy ra năm đồng tiền cổ này khóe miệng hơi co giật một cái. Bởi vì hắn biết rõ trong đống tiền cổ này không có hơn mười cái là đồ thật mà mười cái này hắn đều đã đánh dấu.

Nhưng bây giờ, lại bị Phương Minh lựa ra năm đồng tiền cổ thật, cái này khiến người đàn ông trung niên này cảm thấy có chút buồn bực.

"Tiểu huynh đệ xem ra là người trong nghề, tuổi còn trẻ, nhãn

lực rất tốt. Đây là thời Tiền Ngũ Đế(*), một đồng 800 một cái, một bộ thì5000."

(*) NgũĐế: năm ông vua trong truyền thuyết Trung Quốc là : Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Cốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn.

Người nào chưa quen thuộc với đồ cổ sẽ cảm thấy tiểu thương này hồđồ rồi, nhưng người chơi đồ cổ sẽ hiểu, mua lẻ và mua nguyên bộ giá trị chênh lệch rất lớn.

Giống như một bộ trà cụ(dụng cụ pha/uống trà) cổđược làm từ tử sa(*), nếu như chỉ có một ấm trà thì giá tầm 10 vạn, nhưng nếu thêm vài cái chén đủ bộ thì giá tăng gấp đôi cũng không phải nói quá.

(*) tử sa :một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.Chủ yếu dùng làm trà cụ.

Huống chi, tiền Ngũ đế một bộ còn có những tác dụng khác!

Mại song bất mại đơn, mại song ngật kỷ phiên(*). Đây là một câu vè thuận miệng được lưu hành trong giới đồ cổ.

(*)Mại song bất mại đơn, mại song ngật kỷ phiên: bán đôi không bán đơn, bán đôi phải trải qua mấy lân.

"Có khả năng."

Phương Minh gật đầu, sau đó mở túi vải ra lấy 5000 tiền mặt ra cho người đàn ông này.

Rất nhiều người sẽ cảm thấy nghi ngờ, đều nói tiểu thương thị trường đồ cổđều rao giá trên trời, vì sao lại có tiểu thương báo giá công đạo như thế.

Kỳ thực nói đúng ra cũng là vì bị tên Phương Minh trước mặt

làm kinh hãi, trong đống cả trăm đồng tiền lựa ra được 5 đồng tiền thật. Vậy khẳng định là người trong nghề, trước mặt người trong nghề còn dám báo sai giá, còn không bằng báo đúng giá thị trường bán đi.

Tiền thời NgũĐếđến tay, trên mặt Phương Minh cũng lộ ra nụ cười, đối với những khác mà nói, mua tiền NgũĐế chỉđể cất giữ, thế nhưng đối với hắn mà nói, tiền NgũĐế còn có tác dụng khác.

"Xem ra phốđồ cổ này vẫn còn nhiều đồ tốt, có thể dạo chơi thêm một chút!"

Trong lòng Phương Minh đang lẩm bẩm một câu, trên mặt lộ ra nụ cười, mặc dù đây cũng chỉ là mấy đồng tiền NgũĐế nhỏ chứ không phải mấy đồng lớn nhưng hàng ngày muốn kiếm đủ một bộ cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Dừng lại, đừng chạy!"

Ngay khi Phương Minh đem tiền Ngũ Đế cất kỹ thì phía sau hắn truyền đến những tiếng la hét, khi quay đầu lại thấy một người đàn ông trung niên ôm lấy một cô bé hoảng hốt bỏ chạy, phía sau có vài vị cảnh sát đuổi theo.

"Bọn buôn người?"

Thấy cảnh này, Phương Minh trong đầu trước tiên chính là nảy lên ý nghĩ này, lập tức chân phải ra bên ngoài duỗi ra, vừa lúc là vấp tại nam tử trung niên trên chân.

Bởi vì quán tính, người đàn ông này thu lại không kịp, mà cô bé trong ngực liền rớt ra bên ngoài, hắn thấy cô bé sắp rớt xuống đất thì một đôi tay gầy ôm lấy cô bé.

Người ôm lấy cô bé đó là Phương Minh mà người đàn ông kia ngã rầm xuống đất, sau đó bị mấy vị cảnh sát ép xuống mặt đất.

"Tốt, không sao."

Thấy khuôn mặt cô bé kia tái nhợt, Phương Minh mở miệng an ủi nhưng mà ngoài ý muốn, cô bé dùng ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm hắn.

"Ngươi là đồ xấu xa, ngươi bắt nạt cha ta."

Cô bé giãy dụa muốn tránh thoát khỏi mình, Phương Minh bất đắc dĩđặt cô bé xuống dưới đất, nhìn cô bé chạy về hướng mấy vị cảnh sát đang bắt người đàn ông kia, chân mày hơi cau lại.

Rất hiển nhiên, đây không phải là người buôn bán trẻ em như hắn nghĩ, cô bé này là con gái của người kia, chỉ là không biết sao những vị cảnh sát này lại muốn bắt hắn?

Trộm cướp, cướp bóc?

Phương Minh lắc đầu phủ định cái suy đoán này, muốn trộm cướp thì chắc chắn sẽ không mang theo con gái, như vậy khả năng lớn nhất chính là tội phạm chạy trốn.

"Ba ba, ba ba, các ngươi thả ba ba của ta ra."

Tiểu nữ hài liều mạng chen vào bên cạnh người ba ba, nhưng mà những cảnh sát kia cản cô bé lại.

"Cha ta sẽ không trộm đồ, cha không phải là kẻ trộm, các ngươi đổ oan cho cha ta."

"Cô bé à, ba của ngươi có trộm đồ hay không, cảnh sát chúng ta sẽ điều tra rõ ràng. Cảnh sát sẽ không đổ oan cho người tốt.Chúng ta mang cha của bé đi điều tra một chút."

Nghe cảnh sát nhân dân, ánh mắt Phương Minh rơi trên người đàn ông trung niên, trên người mặc đồng phục bảo vệ, sắc mặt tối đen, đầy vẻ kinh hoảng.

"Ta không có trộm đồ, số vàng đó thật sự không phải ta trộm. Các ngươi đừng làm khó con gái của ta."

"Không có trộm đồ vậy sao ngươi còn chạy?"

Một vị cảnh sát nhân dân hừ lạnh một tiếng,mà hắn chất vấn khiến cho Viên Dân Sinh á khẩu, không trả lời được, bởi vì hắn biết vấn đề này hắn căn bản không có cách nào trách khỏi bị tình nghi cho nên chỉ có thể chạy trốn.

"Theo chúng tôi về sở nói rõ sự việc, nếu giao ra số vàng kia thì sẽđược giảm nhẹ tội."

Mấy vị cảnh sát nhân dân muốn mang Viên Dân Sinh đi, cô bé gào khóc không cho nhưng một đứa bé làm sao ngăn được cảnh sát. Chính mắt nhìn thấy ba mình bị dẫn đi, cô bé ngồi bệt xuống đất, khóc lóc không ngừng.

Mấy vị cảnh sát nhân dân cũng khó khăn, bọn họ cũng không thểđộng thủ với một bé gái nhưng cũng không thểđể cô bé này ngăn cản bọn họ phá án.

"Tiểu muội muội à, đừng khóc mà. Ca ca tin ba ba của em là bịđổ oan."

Ngay tại lúc những cảnh sát này đang không biết phải làm gì, Phương Minh đi đến trước mặt cô bé, xoa đầu cô bé.

"Ngươi là đồ xấu xa, là ngươi hại cha ta."

Cô bé này thấy Phương Minh liền đưa tay nắm lấy tay Phương Minh rồi đưa lên cái miệng nhỏ cắn một cái.

Phương Minh nhíu mày nhưng không hất tay ra, chờđến khi cô bé chịu buông ra mới cười khổ nói: "Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ giúp ba ba của em trở về."

Cô bé khóc đỏ cả mắt, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Phương Minh, do dự một chút rồi ngừng khóc, nhưng vẫn ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến Phương Minh.

Thấy cô bé này đã ngừng khóc, Phương Minh cười cười, ánh mắt nhìn về phía mấy vị cảnh sát, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, cho hỏi một chút, không biết hắn đã phạm tội gì vậy?"

"Biển thủ, trộm đồ trang sức bằng vàng của tiệm Bảo Ngọc Hiên." Nhìn thấy Phương Minh giúp bọn họ bắt người nên thái độ của mấy vị cảnh sát đối với Phương Minh tốt hơn.

"Trộm đồ trang sức bằng vàng?"

Ánh mắt Phương Minh lại lần nữa rơi vào Viên Dân Sinh, xem ra tên này là bảo về của Bảo Ngọc Hiên. Chỉ là một bảo vệ lại có cơ hội trộm vàng?

Mà kẻ trộm nào trước khi đi trộm mà chẳng nghĩ sẵn đường lui cho mình. Mặc kệ là vì tiêu diệt chứng cứ hay chuẩn bị chạy trốn, đều không nên dẫn theo con gái.

"Nói hắn trộm vàng, có chứng cứ sao? Một bảo vệ muốn trộm lấy vàng đâu có dễ như vậy."

"Hắn là người phụ trách trông coi số vàng này, trừ hắn ra còn có thể là ai, nếu không phải người nhà ông chủ Thái tin tưởng hắn, làm sao hắn trộm được."

Một vị cảnh sát vẻ mặt chán ghét nhìn về phía Viên Dân Sinh, từ miệng của tên này, Phương Minh cũng đã biết sơ sơ sự tình.

Viên Dân Sinh là đội trưởng đội bảo an của Ngọc Bảo Hiên, hắn cũng đã làm ởđây vài chục năm, có thể ngoại trừ ông chủ thì hắn chính là người ở lại lâu nhất Ngọc Bảo Hiên.

Bởi vì đã làm vài chục năm nên ông chủ Ngọc Bảo Hiên cực kỳ

tin tưởng hắn, ba tháng trước, Ngọc Bảo Hiên nhập về một số trang sức bằng vàng, số trang sức vàng này là Ngọc Bảo Hiên chuẩn bị kỉ niệm mười năm, ngày bình thường đều khóa tại tủ bảo hiểm ở lầu hai Ngọc Bảo Hiên.

Ngọc Bảo Hiên có 4 người bảo vệ nhưng lầu hai chỉ có một mình Viên Dân Sinh mà chỉ có Viên Dân Sinh mới có chìa khóa vào gian phòng có két sắt. Bởi vì mỗi buổi tối, Ngọc Bảo Hiên đều đem cất tất cả châu báo vào phòng này, chỉ có quản lý và đội trưởng đội bảo an mới có thể tiếp xúc.

Ông chủ Ngọc Bảo Hiên vì thời gian trước có việc phải đi nước ngoài, nhưng mà đến khi hôm nay trở về, mở ra thì phát hiện số trang sức vàng đó đã biến mất.

Chìa khóa két sắt chỉ có ông chủ Ngọc Bảo Hiên có, nhưng chìa khóa vào căn phòng thì Viên Dân Sinh cũng có một thanh. Cho nên kẻ tình nghi lớn nhất chính là Viên Dân Sinh.

Về phần Viên Dân Sinh không có chìa khóa két sắt nhưng vẫn trộm được số trang sức đó, cảnh sát cũng nói rõ lí do. Có thể Viên Dân Sinh nhìn thấy lúc ông chủ nhập mật mã hoặc hắn phá két.

Trang sức bằng vàng bị trộm, Viên Dân Sinh bị hoài nghi, ông chủ Thái thấy Viên Dân Sinh không chịu thừa nhận liền trực tiếp báo cảnh sát. Đến khi cảnh sát chạy đến là ngay lúc Viên Dân Sinh ôm con gái chạy trốn, điều này càng làm cảnh sát cho rằng suy đoán của mình là đúng.

Nếu không phải có tật giật mình, tại sao Viên Dân Sinh lại phải chạy trốn?

Hiểu rõ sự tình, đến lúc này, Phương Minh trầm ngâm một chút, một lúc sau mới chắc chắn lên tiếng: "Mặc dù ta không biết ai là kẻ trộm, nhưng ta có thể xác định, tuyệt đối không phải là hắn!"

Chương 4: Thanh trung trắng bạch, hàm oan vào tù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Viên Dân Sinh, đương nhiên hắn nói như vậy là có nguyên nhân.

Nhìn thấy biểu cảm nghi ngờ của cảnh sát nhân dân , Phương Minh cười cười nói: "Mặc dù tôi chưa đi đến hiện trường nhưng mà đổi góc độ suy nghĩ một chút. Nếu như tôi là Viên Dân Sinh, tôi đi trộm bộ trang sức vàng đó chắc chắn sẽ bị bại lộ, nếu đã như vậy sau khi trộm xong không trốn đi, mà đợi đến khi bị phát hiện mới trốn?"

Những lời Phương Minh nói làm cảnh sát nhân dân nhìu mày, đây đúng là một điều đáng ngờ, nhưng mà có một người cảnh sát lên tiếng: " Cũng có khả năng Viên Dân Sinh chuẩn bị chạy trốn, nhưng không ngờ ông chủ Thái lại trở về nhanh như vậy?"

"Không có khả năng này, nhưng nếu ngươi là Viên Dân Sinh, sau khi trộm trang sức xong chắc chắc sẽ rất để ý đến thời điểm ông chủ trở về. Viên Dân Sinh là đội trưởng đội bảo vệ, hơn nữa còn là người có thâm niên lâu nhất ở Ngọc Bảo Hiên. Nếu như vậy hắn chỉ cần hỏi thăm quản lý một chút xem khi nào ông chủ trở về là đã biết rồi đúng không?"

"Lạo nói đến lý do liên hệ ông chủ, sau khi nói bóng nói gió moi được thông tin ngày ông chủ trở về, vậy mình chuẩn bị để chạy trốn."

Thấy mấy vị cảnh sát nhân dân còn muốn phản bác, Phương Minh cười cười: "Mọi người xem thử xem Viên Dân Sinh liệu có thông minh như thế không. Nhưng mọi người đừng quên, mở két sắt bảo hiểm trộm đi trang sức vàng mà đến giờ mới bị phát hiện, nhất định đây là một kế hoạch rất kín đáo. Kế hoạch này không phải là người có khả năng sẽ không thể nghĩ ra."

Phương Minh nói lời này làm mấy vị cảnh sát nhân dân á khẩu, không trả lời được. Lúc trước Viên Dân Sinh chạy trốn, đã cho rằng Viên Dân Sinh là kẻ trộm nhưng giờ Phương Minh nói vậy làm họ cảm thấy vụ này rất đáng ngờ.

"Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự không có trộm bộ trang sức vàng kia, nguyên nhân tại sao tôi chạy là vì tôi biết vấn đề này tôi không thể nói rõ. Cho nên thấy mọi người tới, đầu óc tôi quá hoảng sợ, nên mới lập tức bỏ chạy."

Lúc này Viên Dân Sinh cũng là mở miệng, biểu lộ hết sức thành khẩn.

"Mặc kệ ông có trộm hay không đều phải về đồn với chúng tôi để điều tra rõ ràng." Mấy vị cảnh sát nhân dân quát lớn.

"Đồng chí cảnh sát, đương nhiên phải dẫn hắn về điều tra, nhưng trước mắt không phải nên đến Ngọc Bảo Hiên hỏi lại tình huống này cho rõ ràng à."

Phương Minh đưa ra đề nghị của mình, lý do hắn muốn những cảnh sát này đi Ngọc Bảo Hiên là vì hắn cũng muốn xem xem rốt cuộc là ai trộm bộ trang sức bằng vàng, nhưng Viên Dân Sinh, hắn chắc chắn người này không phải là kẻ trộm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Phương Minh xem tướng mạo của Viên Dân Sinh có thể nhận ra hắn là bị đổ oan.

Tướng mạo con người chia làm mười hai cung, nhưng ngoại trừ 12 cung thì còn chia thành 36 môn, trong đó, vị trí ngay chỗ nếp nhăn khóe mắt được gọi gian môn.

Gian môn màu xanh mang ý nghĩa sẽ dính vào lao ngục. Ngay từ đầu Phương Minh không chú ý, nhưng lúc sau hắn quan sát kỹ thì phát hiện ngay chỗ nếp nhăn khóe mắt ngoại trừ có chút xanh thì còn có một sợi màu trắng.

Thanh Trung màu trắng, có nghĩa là sẽ bị hàm oan mà vào tù!

Theo tướng mạo liền hiểu rõ Viên Dân Sinh bị hãm hại, nhưng hắn không thể giải thích tường tận cho mấy vị cảnh sát là vì nếu nói ra, có khi hắn sẽ bị đổ tội mê tín dị đoan, sau đó cũng sẽ dính vào tai ương tù ngục.

"Đồng chí cảnh sát, các ngươi muốn dẫn Viên Dân Sinh đi trong sở, còn cô bé này thì sao bây giờ, vẫn là nên đi Ngọc Bảo Hiên trước."

Nghe Phương Minh đề nghị, ánh mắt mấy vị cảnh sát nhân dân trao đổi với nhau, cuối cùng vẫn chấp nhận đề nghị của Phương Minh, giải Viên Dân Sinh hướng phía Ngọc Bảo hiên đi đến.

Vốn là đám người vây xem thấy cảnh sát nhân dân mang đi Viên Dân Sinh cũng dần giải tán, Phương Minh đi đến trước mặt cô bé, ngồi xổm người xuống vươn tay: "Đi theo anh đi, anh sẽ cho giúp ba ba của em rửa oan."

Bờ môi cô bé nhỏ khẽ mấp máy, tựa hồ không quá tin tưởng Phương Minh . Cô bé này đúng là thù dai, lúc nãy Phương Minh làm ba của cô té ngã, cô còn nhớ rất rõ.

"Được a, vậy em đi theo anh."

Biết cô bé này nhất định không chịu nắm tay mình nên Phương Minh cũng không miễn cưỡng, bước đi theo mấy vị cảnh sát nhân dân , cô bé do dự một hồi cũng đi theo phía sau hắn.

Ngay tại Ngọc Bảo Hiên trên phố đồ cổ, khi thấy cảnh sát nhân dân áp giải Viên Dân Sinh đến, một người đàn ông trung niên mặc đường trang tức giận, lao đến mắng chửi Viên Dân Sinh: "Viên Dân Sinh, trước giờ tôi chưa từng bạc đãi anh, tại sao anh lại làm ra chuyện như vậy."

"Ông chủ Thái, số trang sức đó thật sự không phải do tôi trộm."

Viên Dân Sinh hung hăng lắc đầu, nhưng mà không chỉ Thái Văn Lễ không tin mà các nhân viên trong cửa tiệm đều nhìn Viên Dân Sinh bằng ánh mắt vô cùng đáng ghét, khinh bỉ.

"Còn không thừa nhận, ngoại trừ ngươi thì còn ai vào đây? Chìa khóa vào phòng két sắt chỉ có mình ngươi có, những người khác làm sao vô được?"

Sau đó Phương Minh vào cửa, nghe được Thái Văn Lễ chất vấn cũng không mở miệng, ánh mắt của hắn bắt đầu đánh giá toàn bộ phòng khách của Ngọc Bảo Hiên.

Ngọc Bảo Hiên là một cửa tiệm trang sức, châu báu lớn, trong từng tủ kiếng đựng đầy đồ trang sức bằng vàng quý giá, mà ở giữa sảnh trưng bày một cái tì hưu mạ vàng.

Liên quan tới tì hưu thì có rất nhiều truyền thuyết, nhưng nổi danh nhất là truyền thuyết tì hưu vi phạm thiên điều, Ngọc Hoàng đại đế phạt nó dừng chi tài bốn phương làm thức ăn, nuốt mọi vật nhưng không được tiêu hóa, có thể ăn châu báu nhưng chỉ có vào

không có ra, đặc thù kỳ dị.

Chỉ có vào chứ không có ra, là đặc điểm chỉ có một mình tì hưu có, cũng chính bởi vì điểm này, rất nhiều cửa hàng ông chủ đều ưa thích tại trong tiệm bày cái tì hưu, ngụ ý tiền tài vào cuồn cuộn.

Đương nhiên, có đôi khi đối với những người hẹp hòi, ích kỉ, người ta cũng dùng tì hưu để hình dung.

Hết sức hiển nhiên, vị này Thái lão bản đối truyền thuyết này là tin tưởng không nghi ngờ, đặt một cái tì hưu lớn như vậy thì liền có thể nhìn ra.

Ánh mắt Phương Minh dừng lại trên người tì hưu đó một chút rồi bước đến trước mặt một nhân viên hỏi: "Tì hưu này để ở đây bao lâu rồi?"

"Tầm nửa năm."

Bởi vì Phương Minh đi cùng mấy vị cảnh sát nhân dân đến, cho nên này nhân viên tưởng Phương Minh cũng là cảnh sát, lập tức đáp.

"Xem này tì hưu màu sắc rất sáng, xem ra mọi người đều lau nó mỗi ngày đúng không?" Phương Minh tiếp tục hỏi.

"Đó là đương nhiên, đây chính là lão bản của chúng ta tự mình thỉnh về, mỗi ngày quản lý đều đích thân lau cho nó một lần." Nhân viên kia gật đầu liên tục nhưng trên mặt biểu cảm không đúng cho lắm.

"Thì ra là thế."

Phương Minh không tiếp tục hỏi cái gì, mà là hướng phía lầu hai đi lên, cửa lầu hai có bảo vệ đứng đấy, nhưng mấy vị bảo vệ này đều tưởng Phương Minh là cảnh sát nên không ngăn cản.

Đi thẳng vào lầu hai, ánh mắt Phương Minh dừng ở giữa chỗ két bảo hiểm.

Cánh cửa Két sắt bảo hiểm này được mở ra, cho nên Phương Minh liếc nhìn liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong phòng một két sắt hướng đông nam mở ra, bên trong không có vật gì.

Hết sức hiển nhiên, cái này chính là két sắt cất giấu bộ trang sức vàng bị trộm đi.

Giờ phút này trong phòng bảo hiểm không có ai, Phương Minh đi thẳng đến két sắt, tay phải đặt bào bên trong két sắt, sau đó xoay người nhìn về một hướng khác.

"Vị trí này, khoảng cách này cũng là đủ rồi, thì ra là như thế, thủ đoạn cũng không tệ."

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười, bởi vì hắn rốt cục cũng biết bộ trang sức kia sao mà biến mắt. Hiện tại khó nhất là kiếm ra người ăn cắp nó.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng chất vất lạnh như băng ở ngoài cửa vang lên.

"Anh là ai?"

Ở cửa phòng bảo hiểm, Âu Dương Tuyết Tình gương mặt lạnh lẽo đứng ở đó, lúc cô nhìn thấy Phương Minh trong phòng, vẻ mặt lạnh xuống. Trong lòng thầm mắng mấy tên cảnh sát, ở đây là hiện trường phá án vậy mà lại để người khác ra vào. Đúng là không có kỉ cương gì cả.

Làm trong đội cảnh sát hình sự, một vị ăn cắp thế này đáng lý không cần tới nàng xử lý. Chỉ là ông chủ tiệm này là cậu của cô nên lúc cậu cô gọi báo bị nhân viên trộm mất bộ trang sức vàng hơn ba trăm vạn, cô lúc này mới tới."

"Tôi vào đây xem."

Mặc dù Âu Dương Tuyết Tình không có mặc đồng phục cảnh sát, Phương Minh liếc mắt có thể nhìn ra vị này hẳn là cảnh sát, loại khí chất kia thì không sai được.

Phương Minh cười cười liền muốn rời khỏi, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tình lại không có tính buông tha cho hắn, lạnh mặt nói: "Nơi này là hiện trường trộm cướp,nhân viên không tham gia phá án không thể tiến vào đây là trái luật. Nếu anh không nói rõ ràng mục đích vào đây, tôi có quyền áp giải anh về sở để tiến hành điều tra.

Nghe được Âu Dương Tuyết Tình, Phương Minh mở ra hai tay, đưa mắt cười cười với Âu Dương Tuyết Tình. Hắn biết vị hoa khôi cảnh sát lạnh lùng này nói được làm được, chỉ có thể mở miệng nói:

"Tôi vào đây là muốn xác định một việc, nhưng mà bây giờ tôi đã có đáp án rồi."

"Xác định một việc, ở đây có thể xác định được việc gì?" Âu Dương Tuyết Tình nghe được Phương Minh nói, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Anh đừng có nói nhảm, hãy thành thật khai báo mục đích vào đây?"

"Mục đích rất đơn giản, tôi không tin Viên Dân Sinh là trộm người trộm trang sức nên muốn tới đây tìm kẻ trộm chân chính. Mà bây giờ ít nhất tôi cũng đã biết được kẻ trộm kia đã trộm như thế nào rồi."

Đôi mắt đẹp của Âu Dương Tuyết Tình nhăn lại, lúc trước ở đại sảnh cô cũng đã nhìn thấy kẻ bị tình nghi - Viên Dân Sinh , nói thật trong lòng cô có chút không tin Viên Dân Sinh có thể làm được chuyện này nhưng chứng cứ đều hướng về Viên Dân Sinh. Một cảnh sát không thể chỉ tin vào trực giác.

"Nếu như đồng chí cảnh sát nguyện ý phối hợp tôi, tôi tin tưởng có khả năng rất nhanh liền bắt được kẻ trộm thật sự." Ánh mắt Âu Dương Tuyết Tình dò xét trên người Phương Minh, hơn nữa là cô là một hoa khôi cảnh sát. Cô hiểu rất rõ ánh mắt của mình có lực sát thương cơ nào, trong đội cảnh sát hình sự có rất nhiều người không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Nhưng người con trai này lại vẫn luôn bình thản như vậy.

"Anh muốn tôi phối hợp với anh?" Một lúc sau, Âu Dương Tuyết Tình rốt cục có quyết định, cô cũng là muốn nhìn xem người đàn ông trước mắt này làm sao tìm ra được kẻ trộm thật sự.

"Rất đơn giản, một hồi nữa đi xuống, cô liền báo với mấy người dọn cái tì hưu ở giữa sảnh đi." Phương Minh mở miệng nói ra.

"Chỉ như vậy?"

Âu Dương Tuyết Tình đợi nửa ngày phát hiện Phương Minh không nói gì thêm, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, bởi vì nàng cảm thấy mình bị Phương Minh đùa bỡn.

Chuyển một đầu tì hưu liền biết ai là tên trộm, chẳng lẽ cái tì hưu kia còn có thể mở miệng nói chuyện chắc.

"Cái tì hưu kia đúng là không có khả năng nói cho cô biết ai là tên trộm, dù sao ngươi cũng không tổn thất cái gì, đến lúc đó nếu không tìm ra tên trộm, cô lại tìm ta tính sổ."

Âu Dương Tuyết Tình bị kinh hãi, người đàn ông này có thể biết được trong lòng cô đang nghĩ gì, nhất là đôi mắt kia, giống như hiểu thấu lòng người.

"Được, tôi tin anh một lần, nhưng nếu để cho tôi biết anh lại đùa nghịch bản cô nương, bản cô nương sẽ cho ngươi biết hậu quả khi lừa gạt một vị cảnh sát là như thế nào."

Chương 5: Món đồ giấu trong tì hưu (*)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đại sảnh Ngọc Bảo Hiên.

Viên Dân Sinh như không còn muốn kêu oan, cơ thể như sương bị hai vị cảnh sát áp giải, mặt khác hai người cảnh sát còn lại cũng làm công tác an ninh đối với những người khác.

"Yên tâm đi, cha em không có chuyện gì đâu, anh sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ trộm thực sự thôi."

Phương Minh không biết từ lúc nào đã đi đến chỗ cô bé đang đứng bên cạnh Viên Dân Sinh, cô bé này vừa mới nín khóc, lúc này đôi mắt đỏ hoe vừa mới khóc nhìn Phương Minh tràn ngập hy vọng.

Trong lúc Phương Minh an ủi cô bé kia, Âu Dương Tuyết Tình cũng đang từ trên lầu đi xuống dưới, ánh mắt đầu tiên là nhìn lướt qua Phương Minh, cuối cùng dừng ở tì hưu nằm trong đại sảnh.

"Tuyết Tình, mấy đồng sự của con sao không chất vấn Viên Dân Sinh này xem ông ta cất giấu món trang sức ở đâu, sao còn hỏi những người khác."

Nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tình đi xuống, Thái Văn Lễ vẻ mặt bất mãn, bởi vì ông ta cho rằng chứng cớ đã được minh xác, công việc hiện tại của cảnh sát là chất vấn Viên Dân Sinh chỗ cất giấu món trang sức kia chứ không phải hỏi lên hỏi xuống những chuyện không đâu.

"Cậu à, tuy rằng Viên Dân Sinh đang là người bị tình nghi, nhưng vẫn chưa có bằng chứng. Con muốn hỏi cung ông ta ở đây là không muốn ông ta có cơ hội nói dối thôi."

Âu Dương Tuyết Tình giải thích, lập tức chuyển mở lời đề dò hỏi: "Cậu, cậu nghĩ như thế nào về con tì hưu này, con nhớ trước kia ở đây không có thứ này."

"Gần đây báo chí có nói kinh tế đang đình trệ, tì hưu cũng là ngụ ý mong tài vận, cậu chỉ là hy vọng chút may mắn đến, không ngờ tài vận không thấy mà còn bị mất đồ."

Thái Văn Lễ vẻ mặt buồn bực, Âu Dương Tuyết Tình thật ra cũng không để tâm con tì hưu gỗ này lắm, chỉ đặt tay lên trên một lát rồi nói: "Cậu, nếu tì hưu này không có tác dụng, vậy thì chuyển nó đi chỗ khác đi."

"Vậy à, con xem thử đi, nó chỉ làm bằng gỗ thôi, nếu con cần thì cứ lấy nó đi."

Thái Văn Lễ không nghĩ gì, nhưng người quản lí đứng cạnh nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tình sắp mang tì hưu đi vội vàng ngăn cản, nói: "Cô Âu Dương, thứ này không thể di chuyển được, nếu động vào thì tài vận của ông chủ sẽ bị tổn thất."

"Tài vận gì chứ, đúng là mê tín, nếu thứ này thật sự hữu ích như vậy, món trang sức của cậu tôi sao lại bị lấy cắp được?"

Âu Dương Tuyết Tình không để ý đến lời nói của người quản lí, cô căn bản không tin vào mấy thứ này, cô vẫn là muốn di

chuyển món đồ này đi, dù là ai nói gì cũng mặc kệ.

"Ông chủ, ông nhanh khuyên cô Âu Dương đi, thứ này thật sự không thể chuyển đi, lúc trước lấy tì hưu này vị đại sư có nói, nếu như đụng đến tì hưu này, ông chủ sẽ bị mất tài vận mười năm lận đó."

Thái Văn Lễ cũng là có chút do dự, dù sao lúc trước vị kia đại sư đúng là có nói như vậy, cho nên để vật này ở đây cũng coi như an tâm phần nào.

"Cô Âu Dương,thời nay thỉnh thần thì dễ nhưng tiễn thần mới khó, cũng giống như chúng ta đi chùa miếu thắp hương bái Phật, không cầu vận may, nhưng chỉ phải đừng cho chúng ta mang đến vận xui là được ."

"Tì hưu này từ lúc đem về, mỗi ngày tôi đều lau sạch sẽ, chỉ vừa có một lần quên lau thì đã xảy ả chuyện mất đồ như vậy rồi."

Nghe thấy người quản gia nói như vậy, mí mắt Thái Văn Lễ có chút bất an liền quay sang nói : "Tuyết Tình, vậy thì đừng di chuyển nó, nếu con thích mấy ngày nữa cậu sẽ tìm cho con một con."

Cậu mình đã mở lời , Âu Dương Tuyết Tình cũng không thể cãi lời, ánh mắt cô nhìn về phía Phương Minh như muốn hỏi tiếp theo phải làm sao, nhưng mà Phương Minh cũng không mảy may gì, lập tức đi đến bên cạnh cô.

"Tôi nghĩ, tôi đã biết người thật sự lấy cắp món trang sức là ai rồi."

Lời nói của Phương Minh âm lượng không nhỏ, lập tức khiến mọi người xung quanh chú ý, ngay cả Viên Dân Sinh đang cúi đầu buông xuôi cũng ngẩng lên nhìn anh ta.

"Cái gì mà người thật sự đã lấy cắp món trang sức chứ, không

phải là Viên Dân Sinh hay sao." - Thái Văn Lễ kinh ngạc liền mở miêng nghi ngờ hỏi.

"Viên Dân Sinh thực sự bị oan, người đã trộm món trang sức kim hoàng là một người khác, hơn nữa người đó cũng đang có mặt ở đây."

Ánh mắt Phương Minh nhìn quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên người người quản lí kia.

"Tôi nói có đúng không, thưa ông.'' Phương Minh khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ánh mắt đầy hàm ý nhìn về phía người quản lý kia.

"Cậu… Cậu nói cái gì, tôi là kẻ trộm sao? Thật là buồn cười…?"

Cát Đại Toàn lúc đầu vô cùng sửng sốt, sau lại cười to lên: "Cậu không phải là không biết, thứ nhất tôi không có chìa khóa nơi cất giữ món trang sức, thứ hai mỗi lần xuống đó đều có Viên Dân Sinh đi theo, nếu tôi là kẻ đã lấy cắp không lý nào Viên Dân Sinh lại không biết?"

Âu Dương Tuyết Tình nhìn Cát Đạ toàn một lát, lập tức mày nhíu, quay sang hỏi Phương Minh: "Anh có lầm không? Hay ý anh là ông ta thông đồng với Viên Dân Sinh đánh cắp món trang sức?"

"Không, không có chuyện thông đồng, tôi đã nói rồi, Viên Dân Sinh từ đầu tới cuối đều bị oan, ông ấy căn bản không biết món trang sức bị ai lấy cắp."

Phương Minh lắc đầu: "Toàn bộ, đều là người quản lí này làm hết."

"Nói hưu nói vượn, cậu cũng không phải cảnh sát, hơn nữa cậu nói tôi lấy cắp thì phải có chứng cứ, muốn nói gì thì nói vậy tôi nói cậu mới là người lấy cắp cũng được đó."

Cát Đại Toàn có chút kích động, Âu Dương Tuyết Tình cũng phát hiện gì đó, bình thường nếu bị người khác bịa đặt vu oan cho mình thì cũng không đến mức kích động như vậy, đương nhiên, cũng có thể do tính cách của Cát Đại Toàn vốn đã nóng nảy như vậy.

"Tôi đã nói ra thì nhất định có chứng cứ." Phương Minh tự nhiên cũng biết đối phương nhất định sẽ phản bác, cho nên nếu không có chứng cứ chắc chắn anh ta cũng sẽ không mở lời.

"Anh nói anh có chứng cớ, vậy chứng cứ đâu?" Âu Dương Tuyết Tình liền hỏi.

Phương Minh mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tì hưu: "Chứng cứ chính là thứ này, thứ mà ông ta một mực ngăn cản không cho cô di chuyển nó đi, tôi nói có đúng không?"

Ngay khi nói xong, Phương Minh lập tức nhìn về phía Cát Đại Toàn, Cát Đại Toàn vẻ mặt đột nhiên mất tự nhiên, tuy rằng vẻ mặt đó rất nhanh biến mất nhưng Âu Dương Tuyết Tình đã kịp trông thấy.

"Tì hưu này thì có chúng cứ gì?"

Âu Dương Tuyết Tình lại một lần nữa đem ánh mắt nhìn vào con tì hưu, lúc đầu cô cũng có quan sát, không có phát hiện manh mối gì, đây là một con tì hưu mà thôi.

"Cô cầm nó lên xem thử đi."

Phương Minh bảo Âu Dương Tuyết Tình xem thử con tì hưu này, Âu Dương Tuyết Tình tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn là làm theo, nhưng lúc vừa cầm tì hưu lên, ánh mắt cô liền lộ vẻ kinh ngạc.

"Trong đây có cái gì đó!"

Âu Dương Tuyết Tình nghe được âm thanh như kim loại truyền ra từ trong con tì hưu, cô lật tới lật lui cũng không thấy cái lỗ hổng nào, cuối cùng trực tiếp một tay ném con tì hưu xuống mặt đất.

A!

Tì hưu vỡ vụn, Phương Minh khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng không nói gì thêm.

Tuy nhiên, những người có mặt đều vô cùng kinh ngạc, vì ngoài những mảnh gỗ vỡ vụn còn có chiếc nhẫn, vòng cổ và vòng tay bằng vàng.

"Đây… đây chính là món trang sức đã bị lấy cắp."

Thái Văn Lễ theo đó nhặt món đồ trên mặt đất lên, chỉ nhìn liếc mắt một cái đó là nhận ra này đó chính là những món trang sức đã bị lấy cắp.

"Thì ra là chúng được giấu trong con tì hưu này, chẳng trách không ai phát hiện ra."

"Rốt cuộc là ai đó giấu món trang sức lúc nào chứ, tôi hằng ngày đi làm đều không có thấy."

"Tôi cũng vậy, nếu thật sự có ai đem món trang sức giấu vào trong tì hưu thì nhất định sẽ bị người khác chú ý ngay."

Tất cả những người làm ở Ngọc Bảo Hiên đều tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt Âu Dương Tuyết Tình cũng nhìn về phía Phương Minh, đôi mắt xinh đẹp của cô cũng có chút kinh ngạc.

Làm sao anh ta biết món trang sức được giấu ở trong con tì hưu này chứ, chẳng lẽ trước đó anh ta đã thấy qua rồi?

Âu Dương Tuyết Tình nghĩ không hiểu, nhưng mà lúc này cũng

chỉ biết trơ mắt nhìn, sau đó đôi mắt cô hướng về phía Cát Đại Toàn chất vấn: "Quản lí Cát, việc này ông giải thích như thế nào?"

"Cô Âu Dương, tôi… tôi cũng không biết chuyện này, tôi không có biết bên trong tì hưu giấu trang sức, tuy là mỗi ngày tôi đều lau chùi nhưng chưa từng di chuyển nó đi đâu cả."

Cát Đại Toàn tỏ vẻ nghi hoặc: "Hơn nữa tì hưu này đặt ở đây, nếu như ta giấu đồ vào trong thì mọi người nhất định sẽ thấy, chẳng lẽ nói ta với tất cả người làm ở đây thông đồng nhau lấy cắp hay sao?"

Vừa nhìn thấy món đồ, Thái Văn Lễ có chút phẫn nộ đối với Cát Đại Toàn, nhưng sau khi nghe những lời Cát Đại Toàn vừa nói, vẻ mặt tức giận không còn nữa, vì căn bản lời họ Cát này nói cũng rất có lí.

"Con tì hưu này ngoài phần miệng thì không còn lỗ hổng nào khác, nhưng miệng nó nhỏ như vậy làm sao có thể nhét vừa mấy món trang sức kia, việc này…"

Thái Văn Lễ cũng vô cùng nghi hoặc, tì hưu là do ông ta tìm người mang đến, nên ông ta thật sự không hiểu ai có thể bỏ những món trang sức vào con tì hưu này.

Âu Dương Tuyết Tình nhìn về phía Phương Minh, thực muốn hỏi Phương Minh còn có chứng cứ gì, nếu không thì khó có thể bược tội Cát Đại Toàn chính là kẻ lấy cắp trang sức.

Phương Minh cười cười, nhìn Thái Văn Lễ liền hỏi: "Trước không cần biết tì hưu như thế nào, tôi chỉ muốn hỏi ông chủ Thái, tì hưu có phải do ông ấy tìm người mang đến hay không?"

"Đúng là việc này do quản lí Cát đề nghị, vì ông ấy nói tì hưu rất linh, tôi cũng nghe một vài người bạn nói qua như vậy, nhưng tì hưu là do ta tự tìm một vị đại sư mang đến, không phải do quản

lí Cát."

(*) tì hưu: là linh vật có hình dáng gần giống Kỳ Lân và thường được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an cho người sở hữu chúng.

Chương 6: Linh thú không thể bị bắt nạt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đôi mắt long lanh của Âu Dương Tuyết Tình liếc nhìn Phương Minh một cái, cô đương nhiên biết tất cả manh mối trước mắt đều nhắm vào Cát Đại Toàn. Cát Đại Toàn bây giờ so với Viên Dân Sinh cũng được xem là nghi phạm lớn nhất.

Có điều, cũng giống như Viên Dân Sinh, nhất định phải có bằng chứng xác thực mới có thể kết tội Cát Đại Toàn.

Món trang sức này rốt cuộc được giấu trong con tì hưu này bằng cách nào?

"Món trang sức này không phải tôi trộm, rốt cuộc làm sao nó lại nằm trong bụng con tì hưu này tôi còn không biết, nếu cậu nói tôi là kẻ cắp thì mang chứng cứ ra đây."

"Tôi nhất định sẽ đem chứng cứ ra, ông không cần gấp gáp."

Phương Minh đã biết Cát Đại Toàn nhất định sẽ phản ứng như vậy, nếu lúc trước Âu Dương Tuyết Tình không đập vỡ tì hưu thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn, nhưng hiện tại tìm chứng cớ có hơi phiền toái một chút.

"Ông chủ Thái, ông biết gì về con tì hưu này?"

"Tì hưu là linh vật chiêu tài, nghe nói là nó chỉ ăn vào chứ không có thải ra." Thái Văn Lễ không biết Phương Minh vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vì Phương Minh đã giúp ông ta tìm được món trang sức lấy cắp, nên thái độ với Phương Minh cũng không có gì không hài lòng.

"Đúng vậy, chỉ có vào không có ra, đây đều là mong muốn của các thương nhân."

Phương Minh nhấn mạnh một câu, tì hưu bởi vì có đặc thù chỉ ăn không thải ra, cho nên bị rất nhiều người sử dụng con linh vật này như vật trang trí phong thuỷ cầu tài vận, có thể nói, trong mười cửa hàng thương nhân buôn bán, đã có đến chín nơi là sử dụng con linh vật này.

Thái Văn Lễ bị Phương Minh nói trúng tim đen có chút ngượng ngùng, vội giải thích: "Cái này cũng chỉ là theo phong thủy, dù sao buôn bán cũng cần nhất thành tín."

"Đúng vậy, việc buôn bán dựa vào thành tín, nhưng ông chủ Thái có biết còn có câu ngạn ngữ khác về tì hưu hay không?" Phương minh mỉm cười mở miệng hỏi.

"Câu ngạn ngữ khác sao, ta không biết." Thái Văn Lễ lắc đầu đáp.

"Tì hưu không miệng, nuốt tài vận trong nhà."

Trong lúc Phương Minh nói ra lời này, ánh mắt cố ý nhìn qua Cát Đại Toàn, Cát Đại Toàn cũng vì lời nói này mà khuôn mặt bỗng trở nên mất tự nhiên.

"Cậu có ý gì?" Thái Văn Lễ không phải kẻ ngốc, nghe Phương Minh nói như vậy chắc hẳn có ý đồ gì đó, nhưng vẫn là không dám xác định.

"Ý của tôi, đó chính là tì hưu không chỉ nuốt tài vận bốn phương mà nuốt luôn tài vận trong nhà." Phương Minh đáp.

"Đủ rồi đó."

Âu Dương Tuyết Tình đột nhiên ngắt lời Phương Minh, bởi vì cô cảm thấy Phương Minh càng nói càng vô lý quá mức, tì hưu nuốt tài, chẳng khác gì nói rằng món trang sức trong bụng tì hưu lại do chình nó tự mình nuốt vào.

Chuyện này đúng là nực cười, tì hưu dù sao cũng chỉ là một đồ vật mà thôi, sao có thể tự mình nuốt món trang sức vào bụng được chứ?

"Cái gì mà tì hưu nuốt tài vận trong nhà, đúng là lần đầu tiên nghe nói, nếu đúng là như vậy ai còn dám đặt tì hưu ở nơi buôn bán, như thế chẳng khác nào khiến cho cửa hàng mất tài vận." Cát Đại Toàn lúc này cũng lên tiếng châm chọc.

"Tì hưu bình thường thì sẽ không có chuyện như vậy, nhưng là tì hưu này bị ông che mắt chặn miệng, tự nhiên sẽ hành động như vậy."

Biểu hiện của Phương Minh đột nhiên trở nên lạnh lùng "Ông mỗi ngày đều là đích thân chà lau tì hưu này để làm gì, chính là che mắt che miệng tì hưu, nếu tôi không có đoán không lầm, chiếc khăn ông dùng chà lau tì hưu có màu giống màu thiên quỳ huyết(1). Thiên quỳ huyết vốn bẩn, linh vật tì hưu nhất định vô cùng phẫn nộ, hơn nữa thiên quỳ huyết còn được gọi là linh huyết, có thể dùng để trừ tà, ông dùng thiên quỳ huyết chà lau mắt của tì hưu, cũng giống như làm mù mắt tì hưu, làm sao nó có thể phân biệt trong ngoài được nữa."

"Chiếc khăn mà ông dùng để lâu tì hưu vẫn còn chứ, tôi tin chỉ cần đem chiếc khăn đi xét nghiệm là có thể biết có giống màu máu hay không."

Cát Đại Toàn vẻ mặt bắt đầu có chút tái nhợt, một viên cảnh sát bên cạnh có chút tò mò thì thầm hỏi: "Thiên quỳ huyết là cái gì chứ, tôi chưa từng nghe qua."

"Thiên quỳ là cách nói của người xưa, bây giờ người ta còn gọi là di mụ huyết(2)." Một người khác lên tiếng trả lời.

"Thảo nào, mùi nặng như vậy, dùng di mụ huyết chà lau…"

Viên cảnh sát có chút kinh ngạc, Phương Minh nhìn viên cảnh sát liền cười hỏi: "Nếu có người lau miệng của ông bằng máu mỗi ngày ông sẽ thế nào?"

"Tôi sẽ đánh hắn không còn cái răng nào." Viên cảnh sát lập tức theo phản xạ trả lời, nhưng mà chợt nhớ tới thân phận của mình và thấy Âu Dương tuyết tình nhìn chằm chằm vào mình, đột nhiên im lặng.

Tuy nhiên đối với Phương Minh, câu trả lời đó là đủ rồi.

"Con người còn như vậy huống gì là linh vật. Nói trắng ra là ông chỉ là lợi dụng tì hưu trả thù để cho tì hưu lấy cắp món trang sức, sau đó sẽ tìm cách chuyển con tì hưu này đi rồi lấy lại món trang sức, nhưng ông ta không nhờ ông chủ Thái lại trở về sớm như vậy, cho nên chưa kịp lấy lại món trang sức đó."

Cát Đại Toàn im lặng, nhưng mà lúc này Viên Dân Sinh đột nhiên lên tiếng: "Ta nhớ ra rồi, ta nhớ rõ hai ba ngày tiền quản lí Cát còn theo ta nói qua hắn quen biết một vị đại sư, nói muốn đem tì hưu đi để đánh bóng lại, lúc ấy những người khác cũng có mặt ở đây."

"Phải, ba ngày trước tôi cũng có nghe quản lí Cát và đội trưởng Viên nói như vậy."

Hai nhân viên của Ngọc Bảo Hiên đột nhiên đứng dậy, Cát Đại Toàn sắc mặt tái nhợt, bởi vì hết thảy manh mối đều hướng về

phía ông ta.

"Lời nói vô căn cứ, cái gì tì hưu nuốt vàng, hiện tại là thời đại khoa học, ai còn tin mấy thứ này chứ."

Cát Đại Toàn vừa nói xong, biểu hiện của mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, bởi vì, lúc đầu hắn ngăn cản Âu Dương Tuyết Tình di chuyển tì hưu chứng tỏ hắn vô cùng tin vào những việc mê tín này, thế nhưng bây giờ lại nói những lời hoàn toàn khác.

Những lời hắn vừa nói coi như gián tiếp thừa nhận, món trang sức là do hắn ăn cắp, mà việc muốn mang tì hưu đi đánh bóng lại, có khi chỉ là muốn nhân cơ hội để lấy lại món trang sức mà thôi.

Tuy nhiên, cho tới nay mọi người tuy rằng đều nghe nói qua phong thuỷ thụy thú (3), nhưng chưa từng đem chuyện đó tin là thật, nhìn thấy biểu hiện của Cát Đại toàn như vậy lại làm cho bọn họ lại không thể không tin.

Thái Văn Lễ vô cùng phẫn nộ, ông ta thật không ngờ Cát Đạo Toàn muốn ông ta đi cầu tì hưu là mục đích giấu món trang sức lấy cắp vào trong đó, hơn nữa, bây giờ ông ta hoàn toàn tin tưởng lời của Phương Minh.

Về phong thuỷ thụy thú ông ta tuy rằng chưa nhìn thấy qua, nhưng là người buôn bán, chuyện như này cũng nghe qua không ít, nếu không thì ông ta cũng không nghe lời Cát Đại Toàn mà đi cầu một con tì hưu mang về.

Khuôn mặt Cát Đại Toàn chợt có chút chột dạ nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, bởi vì ông ta biết cho dù nói kiểu gì cũng vô dụng, đây hoàn toàn là những điều vô căn cứ.

Cho dù không thể ở lại Ngọc Bảo Hiên, nhưng dù sao đây cũng chỉ là một công việc, còn nếu thừa nhận việc lấy cắp món trang sức ba trăm vạn kia, thì không phải chỉ là mất việc mà là việc chắc

chắn sẽ phải ngồi tù.

Cát Đại Toàn suy nghĩ cẩn thận, Âu Dương Tuyết Tình cũng có suy nghĩ riêng , nhưng cô và Cát Đại Toàn đều không tin vào chuyện tì hưu nuốt vàng này, bởi vì nếu tin, chẳng phải đối lập hoàn toàn với những gì cô nói trước đó sao.

"Ông chủ Thái, ông đừng nghe anh ta nói năng lung tung, tì hưu sao có thể tự nuốt đồ được chứ, tôi tin cho dù là có bắt tôi ra tòa nói cũng không có ai tin."

Cát Đại Toàn lên tiếng, mà này đó là hắn đích lo lắng, đúng vậy, tất cả là do ông ta làm, nhưng chuyện này có thể nói ra ngoài sao? Toà án chẳng lẽ sẽ tin những chuyện vô lý như vậy sao?

Cùng lắm ông ta cũng chỉ bị đuổi khỏi đây, nhưng Ngọc Bảo Hiên không giữ ông ta, với kinh nghiệm làm việc của mình, ông ta hoàn toàn có thể kiếm được một công việc khác một cách dễ dàng.

"Đúng vậy, quan toà sẽ không tin những thứ như vậy, cho nên ông không có gì lo sợ."

Phương Minh cũng là nở nụ cười, ánh mắt khiêu khích nhìn Cát Đại Toàn, lên tiếng: "Nhưng tôi muốn nói cho ông biết một chuyện, đó là tì hưu cũng có một đặc tính giống con người, nó không thể để bị bắt nạt."

Phương Minh nói lời này, làm cho Cát Đại Toàn cả người chấn động, nhưng ông ta vẫn như cũ không nói thêm gì.

"Tôi muốn hỏi, từ lúc ông bắt đầu dùng thiên quỳ huyết chà lau tì hưu, có phải trong nhà ông có người xảy ra chuyện hay không? Nếu tôi không đoán sai, trong nhà ông có người đang bị bệnh sỏi mật."

"Cậu…cậu làm sao mà biết được?"

Cát Đại Toàn lời nói có chút run rẩy, đúng vậy, người nhà của hắn quả thật là có người bị sỏi mật, nhưng đó là con gái của ông ta, cô bé chỉ mới mười hai tuổi thôi.

Nửa năm trước, con gái ông ta đột nhiên bị đau khó chịu, sau lại đi bệnh viện kiểm tra mới phát hiện là sỏi mật, nhưng mà, cô bé chỉ mới mười hai tuổi lại bị sỏi mât, kết quả này cho dù là ông ta hay bác sĩ cũng thấy khó tin.

Nguyên nhân lớn nhất gây ra sỏi mật đó là bởi vì thức ăn không vệ sinh, giun đũa trong bụng nhiều quá mà tạo thành, có thể là do cô bé ở thành phố ăn phải gì đó không vệ sinh.

Cũng may, sỏi mật không phải bệnh nặng, sau khi cô bé được phẫu thuật, Cát Đại Toàn không nghĩ rằng bên sỏi mật của cô bé lại tái phát.

Thời gian nửa năm, ba lần phẫu thuật lấy sỏi, nhìn thấy con gái càng ngày càng nhợt nhạt, Cát Đại Toàn đau khổ phát điên, cho dù là bác sĩ cũng không biện pháp chữa trị triệt để.

Nhất là sau lần thứ phẫu thuật thứ hai, ông ta tự mình chăm sóc con gái trong bệnh viện, nhưng một tháng sau, soi mật cũng lại tái phát.

"Không nghi ngờ gì nữa, đây là kết cục của ai dám khi dễ linh thú tì hưu." Phương Minh nhìn Cát Đại Toàn.

"Ông bỏ vào bụng tì hưu món trang sức lấy cắp, tì hưu cũng trả lại sỏi mật vào người con gái của ông, hậu quả thì ông cũng đã biết tôi không cần phải nói nữa."

Cát Đại Toàn sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến đứa con gái ở trên giường bệnh khổ sở như thế nào, ngay lập tức, quỳ gối xuống trước mặt Phương Minh và những người có mặt.

"Đại sư, cầu xin anh, cầu xin ông hãy cứu con gái tôi, nó vô

tội, nó chỉ là một đứa bé thôi…”

"Phải, là tôi cầm thú không bằng, tôi làm ra chuyện như vậy đến, tôi nguyện ý đi tự thú, nhưng con gái tôi không có tội tình gì tại sao lại phải chịu khổ như vậy, tất cả mọi chuyện đều do tôi làm, tại sao không báo ứng lên người tôi chứ."

Cuối cùng Cát Đại Toàn cũng thừa nhận.

Một năm trước, bởi vì lúc ấy giá chứng khoán trên thị trường rất cao, Cát Đại Toàn nghe người bạn nên mua vài cổ phiếu, mấy tháng đầu vô cùng thuận lợi, ông ta buôn bán lời không ít.

Nhưng lòng tham con người là không đáy, nhận thấy cổ phiếu kiếm được tiền như vậy, Cát Đại Toàn bắt đầu không ngừng đầu tư nhiều hơn, nhưng không ngờ rằng, mấy tháng sau thị trường chứng khoán gặp nạn, cổ phiếu rớt giá thê thảm, mất hết mấy chục vạn.

Mất tiền đương nhiên sẽ nghĩ đến việc gỡ lại vốn, Cát Đại Toàn lúc này giống như những kẻ chơi cờ bạc thua trắng tay, hơn nữa người thân của ông ta biết được ông ta thua cổ phiếu nặng nên cũng không có ai dám cho mượn tiền. Không còn cách nào khác, Cát Đại Toàn mới nghĩ đến việc ăn cắp món trang sức này.

Cát Đại Toàn tuy rằng ở SH, nhưng quê quán lại không phải ở đây, mà là một tỉnh phía nam hẻo lánh, một lần về nhà ông ta có nghe một ông lão ở thôn nói về chuyện tì hưu, lúc đó cũng không để ý đến, nhưng hiện tại vì chuyện tiền bạc ông ta bắt đầu động tà niệm, nên quyết định làm thử xem có đúng hay không.

Lúc đầu Cát Đại Toàn ở nhà mình làm thử, kết quả phát hiện thật sự hữu hiệu, hắn mới lên kế hoạch, dụ dỗ Thái Văn Lễ làm theo kế hoạch của hắn.

Nghe Cát Đại Toàn công đạo hết thảy, lại nhìn Cát Đại Toàn thần sắc cầu xin, Phương Minh trên mặt không có nửa điểm đồng tình, ngẩng đầu ba thước có thần linh, loại người khinh nhờn linh thú như vậy không thể tránh khỏi báo ứng, đều là Cát Đại Toàn gieo gió gặt bão.

"Ông chỉ nghĩ đến con gái của mình, vậy ông có nghĩ nếu Viên Dân Sinh bị ông hãm hại thì con gái ông ấy sẽ ra sao không?"

Phương Minh vừa nói vừa đưa tay về phí Viên Dân Sinh cùng đứa con gái của ông ta, quát: "Do ông tự tạo nghiệt, báo ứng đến rồi đó, Cát Đại Toàn, ông cả đời này tự mình hối lỗi đi, việc này tôi cũng bất lực."

Cát Đại Toàn cả người cứng đờ, không ít người nhìn về phía ông ta, ánh mắt mang theo một chút đồng cảm, đương nhiên, không phải đồng cảm với Cát Đại Toàn, mà là đồng cảm đối với con gái của ông ta.

(*) thiên quỳ huyết: máu hoa hướng dương

(*) di mụ huyết: máu của người phụ nữ có chồng

(*) phong thủy thụy thú: phong thủy về chuyện linh thú mang lại may mắn

Chương 7: Tốt mất linh xấu linh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cát Đại Toàn bị bắt tới, Viên Dân Sinh đã được giải oan, hắn rối rít cảm ơn Phương Minh.

"Tạ ơn, tạ ơn cao nhân."

Không sai, ở trong mắt Viên Dân Sinh, Phương Minh liền là cao nhân, đương nhiên, ôm ý nghĩ như vậy cũng không chỉ có mình Viên Dân Sinh , toàn bộ người trong phòng khách, tất cả mọi người nhìn về phía Phương Minh bằng ánh mắt đều tràn đầy kính sợ.

"Tạ ơn, tạ ơn vị cao nhân này giúp ta tìm bộ trang sức vàng bị mất này. Không biết xưng hô với ngài thế nào?" Thái Văn Lễ mở miệng dò hỏi.

"Phương Minh." Phương Minh mắt nhìn Thái Văn Lễ, từ tốn nói.

"Phương tiên sinh, lần này thật là rất cảm ơn ngài, nếu không nhờ ngài, chỉ sợ ta đã oan uổng lão Viên, để tỏ lòng cảm tạ, ngài có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được nhất định đáp ứng."

Nghe được Thái Văn Lễ lời này, Phương Minh giống như cười mà không phải cười, mắt nhìn Thái Văn Lễ, tâm tư Thái Văn Lễ như thế nào hắn đều thấy rõ.

"Yên tâm, vấn đề này đã là kết thúc, cái tì hưu kia sẽ không lại cho cửa hàng mang đến hậu quả gì, nhưng mà ta cũng cần nhắc nhở ông chủ Thái một chút."

Phương Minh mở miệng, mà Thái Văn Lễ nghe được Phương Minh nói lời này liền vội vàng gật đầu, thành khẩn nói: "Phương tiên sinh ngài cứ nói, ta chú ý lắng nghe."

"Bởi vì cái gọi là mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó. Mấy thứ vật trang trí phong thủy này không mời thì thôi, chứ đã mời rồi thì phải hiểu thật rõ. Phải hiểu rằng, không phải vật phong thủy nào cũng mang lại tài vận, một số cái phạm vào cấm kỵ, chắc chắn sẽ man tớ vận rủi."

Lời nói này của Phương Minh làm cho đám người Thái Văn Lễ trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ là lần đầu tiên nghe được chuyện giống vậy.

"Phong thủy đổi vận không phải là chuyện đơn giản. Tôi tin có rất nhiều người biết đến tì hưu, Văn Xương tháp, thậm chí cả gỗ đào đều là các vật trang trí phong thủy giúp đổi vận. Nhưng trên thực tế, mọi người thấy có bao nhiêu cái thật sự có tác dụng?"

Lời này của Phương Minh làm không ít người gật đầu. Nếu tại phố đồ cổ này buôn bán châu báu, chắc chắn sẽ tiếp xúc qua mấy thứ này, nhưng cũng chỉ nghe nói chứ ít ai thấy mấy thứ này thật sự đổi vận.

"Đất nước chúng ta có một câu ngạn ngữ: tốt bất linh xấu linh. Câu này cũng khá chuẩn xác, mấy vật phong thủy mời về không chắc sẽ giúp thay đổi vận khí mà nếu làm không tốt còn mang tới vận rủi. Con tì hưu này cũng vậy."

"Cho nên, nếu như không có người thật sự hiểu rõ thì vẫn không nên mời mấy đồ này về. Nếu không sẽ không có ai có thể chắc chắn sẽ không phát sinh tình huống hôm nay lần nữa."

Phương Minh không phải nói mấy chuyện bịa đặt, đồ trang trí phong thủy có rất nhiều thứ cần để ý, ví dụ như vị trí trưng bày, giờ mời về, lễ nghi cung phụng theo từng ngày. Những cái này không cho phép có sai lầm, mà những trình tự này, không phải người chuyên nghiệp sẽ không hiểu rõ.

"Về sau chắc chắn sẽ không."

Gương mặt Thái Văn Lễ đầy vẻ hậm hức, trải qua chuyện ngày hôm nay, cả đời hắn sẽ ám ảnh, chẳng dám đụng vào mấy vật này nữa. "Tốt, mọi việc đã xong, tôi cũng nên rời đi."

Phương Minh cười cười, hướng phía con gái Viên Dân Sinh vẫy vẫy tay, cúi người nói: "Ca ca không có lừa em đúng không."

"Cảm ơn ca ca." Cô bé hiểu chuyện, nói với Phương Minh.

Khẽ xoa đầu bé gái, Phương Minh cười cười, không nói gì thêm, cất bước đi ra ngoài cổng.

"Phương tiên sinh. . . Phương tiên sinh chờ chút."

Ngay tại Phương Minh đạp ra cửa thời điểm, Thái Văn Lễ đuổi theo, trên tay của hắn nắm một cái phong thư, một mặt thành khẩn nói ra: "Lần này thật là đa tạ Phương tiên sinh, Thái mỗ không có gì để báo đáp, chút này biểu thị ít tâm ý."

Phương Minh nhìn vào độ dày phong thư trên tay Thái Văn Lễ, bên trong có chừng một hai vạn , cũng coi như là một con số không nhỏ.

Chỉ là, tiền này hắn lại không thể thu.

"Đa tạ ý tốt của ông chủ Thái, nhưng mà vô công bất thụ lộc(không làm không thể hưởng lộc), tiền này ta sẽ không thu, ông chủ Thái thật sự muốn đưa thì không bằng liền đem tiền này đưa cho Viên Dân Sinh bị oan uổng đi."

Phương Minh nói xong lời này, không đợi Thái Văn Lễ trả lời mà liền sải bước rời đi, mà vừa vừa đi đến cửa miệng Âu Dương Tuyết Tình cũng đúng lúc nghe được Phương Minh nói, trong đôi mắt đẹp có một chút kỳ lạ.

"Tuyết Tình, cháu nói thử xem. . ."

Thái Văn Lễ nhìn cháu gái của mình, cũng không biết làm sao cho phải.

"Cháu cũng cảm thấy hắn nói không sai, tiền này nên cho Viên Dân Sinh, dù sao cũng là cậu oan uổng hắn."

Nói xong lời này, Âu Dương Tuyết Tình cũng là chạy ra cửa, hướng phía Phương Minh rời đi phương hướng đuổi theo, chỉ để lại Thái Văn Lễ một mặt xoắn xuýt đứng tại chỗ.

"Thế nào, đồng chí cảnh sát còn có chuyện sao?"

Đi ra khỏi phố đồ cổ Đông Đài, Phương Minh đột nhiên dừng bước, cũng không quay đầu lại mà hỏi.

"Làm sao anh biết tôi đi theo phía sau anh, tôi chú ý tới anh từ đầu tới đuôi đều không có quay đầu lại."

Bị người phát hiện theo dõi, Âu Dương Tuyết Tình không một chút ngượng ngùng, ngược lại còn có chút hiếu kỳ cùng kinh ngạc. Dù gì cô cũng là cảnh sát hình sự, đã trải qua huấn luyện theo dõi. Cho dù là khoảng cách gần cũng ít ai biết được.

"Khí tức."

Phương Minh quay đầu, nói một từ khiến cho Âu Dương Tuyết Tình nghe không hiểu.

Thấy Phương Minh không có ý định giải thích , Âu Dương Tuyết Tình cũng biết không có khả năng moi được câu trả lời, người này thần thần bí bí, nói cái gì cũng chỉ nói một nửa, lập tức nói thẳng: "Tôi đuổi theo anh, là có một chuyện còn muốn hỏi anh."

"Cô là muốn tôi ra tay giúp con gái Cát Đại Toàn đúng không."

"Anh. . . Làm sao anh biết?"

Âu Dương Tuyết Tình lần này thật sự bị dọa sợ , cô không nghĩ tới Phương Minh vậy mà có khả năng đoán ra suy nghĩ của cô, không sai, cô đuổi theo đúng là muốn nhờ Phương Minh giúp con gái Cát Đại Toàn.

Dù sao, con gái Cát Đại Toàn con gái không có tội, người sai chỉ Cát Đại Toàn, sai lầm của người lớn không nên tính lên người con nít.

"Rất đơn giản, nếu như là chuyện khác thì khi nãy cô hoàn toàn có thể hỏi tôi nhưng cô lại không. Đợi đến khi rời khỏi cửa tiệm mới nói, điều này có thể hiểu rõ cô không muốn nói ra trước mặt cậu của cô và các nhân viên. Đáp án tự nhiên sẽ hiện ra."

Nghe Phương Minh nói rõ lí do, Âu Dương Tuyết Tình mang theo ánh mắt khác thường đánh giá Phương Minh một hồi lâu, bởi vì cô đột nhiên cảm thấy người trước mắt này thật sự vô cùng thích hợp làm một vị cảnh sát hình sự, năng lực suy đoán quá mạnh.

"Tôi là cảm thấy mặc dù Cát Đại Toàn phạm sai, nhưng đến cùng con gái ông ta vô tội, nếu như một cô bé nhỏ như vậy lại bởi vì chuyện này mà nhận lấy sự tra tấn từ đau ốm thì thật quá tàn

nhẫn đúng không? "

Lời nói Âu Dương Tuyết Tình làm cho Phương Minh cười một tiếng, mặc dù vị hoa khôi cảnh sát kia nhìn vô cùng nghiêm khắc nhưng tâm địa lại rất lương thiện.

"Yên tâm đi, con gái Cát Đại Toàn chẳng mấy chốc phục hồi như cũ, cũng sẽ không còn bị bệnh tật quấn thân nữa." Phương Minh đáp một cách chắn chắc.

"Vì sao vậy? Không phải anh bảo sẽ bị tỳ hưu trả thù sao?"

Vẻ mặt Âu Dương Tuyết Tình đầy vẻ nghi hoặc, rõ ràng Phương Minh nói là sẽ bị tỳ hưu trả thù. Nhưng bây giờ Phương Minh lại nói con gái Cát Đại Toàn sẽ không sao. Rốt cuộc là có hay không?

"Nếu tôi không nói như vậy liệu Cát Đại Toàn có chịu thừa nhận sao?

Phương Minh hỏi ngược một câu, nhưng mà không đợi Âu Dương Tuyết Tình trả lời liền là tiếp tục nói: "Với lại, cái tì hưu kia không phải đã bị cô đập vỡ sao?"

"Tì hưu bị tôi đập, cho nên con gái Cát Đại Toàn sẽ không bị liên lụy nữa sao?"

"Không sai, tì hưu bị cô đập mất rồi, về sau, ân oán giữa nó với Cát Đại Toàn cũng biến mất." Phương Minh nhẹ gật đầu, chỉ là, có một câu hắn không có nói ra.

Tì hưu bị Âu Dương Tuyết Tình đập mất, như vậy này oán khí tì hưu sẽ chuyển dời lên Âu Dương Tuyết Tình, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tình này đập vỡ cũng coi là khiến cho tì hưu giải thoát rồi, không cần phải chịu bị máu ô uế, cho nên Âu Dương Tuyết Tình cũng không lọt vòng nhân quả báo ứng.

Nhiều nhất là khi biết được việc kia hoặc là muộn mấy tháng. . .

Nghe được Phương Minh nói rõ lí do, Âu Dương Tuyết Tình cũng là yên lòng, mắt thấy Phương Minh liền muốn rời khỏi liền vội vàng hỏi: "Phương Minh, anh không phải người ở đây đúng không?"

"Không phải."

"Vậy anh tới Thượng Hải là. . ."

Âu Dương Tuyết Tình lẽ ra muốn nói là tới tìm việc làm sao, thế nhưng vừa nghĩ tới bản lĩnh của Phương Minh, liền chắc chắn người này đến đây không phải để tìm việc.

"Thăm vài cố nhân." Phương Minh không giấu diếm, đáp.

"Vậy anh gặp được chưa?"

Phương Minh lắc đầu, bất kể là Diệp thúc hay là Hoa Bác Vinh, hắn đều không có nhìn thấy , nhưng mà cũng coi là hoàn thành sư phó lời nhắn nhủ sự tình.

"Tôi nhìn anh tới đây cũng chưa bao lâu, khẳng định đối Thượng Hải cũng không quen, vừa vặn tôi cũng đã tan làm, nếu là anh tìm người, có thể nói cho tôi biết địa chỉ, tôi lái xe dẫn anh đi."

Âu Dương Tuyết Tình chủ động mở miệng, đương nhiên, cái này không phải là bởi vì cô có hảo cảm với Phương Minh, cũng chỉ là do tò mò, dù sao Phương Minh để lộ ra nhiều thứ vượt quá hai mươi năm nhận biết của cô, nên cô muốn tìm hiểu hơn một chút.

Phương Minh ngoài ý muốn nhìn Âu Dương Tuyết Tình, sau một lát rốt cuộc cũng nhẹ gật đầu, bởi vì Âu Dương Tuyết Tình nói không sai, chính mình đối với thành phố này không hiểu rõ, nếu có người dẫn đường cũng là thuận tiện không ít.

"Vậy cám ơn trước."

"Không cần cám ơn, tôi tên là Âu Dương Tuyết Tình, xe của tôi ở gần đây. Anh ở chỗ này chờ tôi, tôi đi lái xe tới."

Vài phút sau, một chiếc xe màu đỏ mã Z 4 dừng trước mắt Phương Minh, xe kiểu mui mui trần. Mặc dù Phương Minh ngày bình thường ở tại thôn quê Diệu Hà, nhưng thôn Diệu Hà cũng là có internet, cho nên đối với xe hắn cũng là có chút hiểu biết, chiếc xe này phải tầm 80 vạn trở lên, xem ra gia đình Âu Dương Tuyết Tình cũng coi là kẻ có tiền.

Không có gì khác thường, lên xe, Phương Minh báo một địa chỉ, sau đó móc điện thoại.

Âu Dương Tuyết Tình đang tập trung lái xe, nhìn thấy Phương Minh xem điện thoại lại không để ý đến một đại mỹ nữ là cô, có chút khó chịu,chấp miệng, sau đó mở miệng nói: "Phương Minh. Tôi còn tưởng rằng các cao nhân giống anh sẽ không sử dụng điện thoại di động."

Nghe được Âu Dương Tuyết Tình nói, Phương Minh cười một tiếng, đây chính là hiểu lầm của rất nhiều người đối bọn hắn , luôn cảm thấy những người như bọn hắn sẽ luôn giống như thời cổ đại, tuân theo cổ huấn, một chút cũng không thay đổi.

Trí tuệ của người xưa và truyền thừa đúng là có chỗ độc đáo của nó, nhưng này không có nghĩa là bọn hắn cũng không biết cải biến, có đôi khi, hiểu rõ khoa học kỹ thuật lợi dụng hiện đại khoa học kỹ thuật phụ giúp cũng là ắt không thể thiếu.

Ví dụ như thầy phong thủy mà nói, hiện tại rất nhiều thầy phong thủy đều chọn ở dùng bản đồ vệ tinh để quan sát toàn diện mọi thứ để giải, còn thời xưa thì cần tới mấy tháng mới hiểu rõ hình dạng của vùng núi. Đây cũng là sự tiến bộ.

Đương nhiên, có lợi cũng có hại.

Cái trước tiên có khả năng vừa xem hiểu ngay, tiết kiệm thời gian, về sau bởi vì khả năng thực tiển của bản thân sẽ ít, khó phát hiện nhiều thứ, đưa ra lựa chọn khó hơn.

Mặt khác, Phương Minh sở dĩ xem điện thoại, cũng là bởi vì giờ phút này hắn đang xem một cái diễn đàn.

Chương 8: Phương đại thần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Diễn đàn xúc tiến phát triển nền học vấn quốc gia của Trung Quốc

Đây là một cái tên diễn đàn rất cao sang nhưng trên thực tế thì là một diễn đàn bình thường, không có bất cứ tính chất quốc gia gì cả, mà forum Phương Minh tham gia là forum giao lưu huyền học.

"Chào mừng quản lý Phương đại thần trở lại diễn đàn."

Tắt tiếng chào mừng của diễn đàn, là quản lý của forum, Phương Minh cũng bắt đầu nhiệm vụ mỗi ngày.

"Hôm nay một mình ở nhà không biết làm gì, có anh nào có lòng nói chuyện cùng không?"

"Sòng bạc lớn nhất Macau, ở chỗ cô gái chia bài xinh đẹp chia bài…"

"Một mình anh cô đơn, một nơi tốt đến ba cái lớn nhất cũng không để lại chút ánh mắt…"

Thấy những topic này, khóe miệng Phương Minh cũng giật giật, cho dù xây dựng từ then chốt, cũng không thể che được kiểu quảng cáo cấm vị thành niên này, có khi còn tìm lỗ hổng để hiện

lên.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ xóa topic hàng ngày, tùy ý xem lướt diễn đàn một chút, lúc chuẩn bị thoát ra khỏi diễn đàng thì Phương Minh lại bị hấp dẫn bởi lời nói của Âu Dương Tuyết Tình.

"Tôi trong phút chốc quên mất bên này có một tòa nhà lớn đang xây, đoạn đường này gần đây thành đường hai chiều, chắc là phải kẹt xe một lúc."

Nghe được lời Âu Dương Tuyết Tình nói, ánh mắt Phương Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, ở phía trước ven đường bên trái, có có một một tòa cao ốc đang xây dựng cao hơn tám mươi mét.

Chiều cao như vậy, thì ở mảnh đất phồn hoa như thành phố Thượng Hải này thì chẳng thấm vào đâu, nhưng chỗ này cũng coi như gần ngoại ô, cao ốc cao tám mươi mét cũng là một ngọn cờ riêng.

"Cao ốc Thiên Mậu."

Phương Minh nhìn băng rôn to lớn treo ở trên tòa nhà cao, hình như nghĩ tới gì đó, lại mở điện thoại ra, mở một topic trên diễn đàn ra.

"Cao ốc Thiên Mậu được thi công vô cùng nhanh chóng chỉ trong hai năm đã hoàn thành."

Topic này được đăng trên diễn đàn forum phong thủy của forum huyền học, nhưng mà topic này được đăng từ rất lâu rồi, chỉ là lúc đầu Phương Minh không hứng thú, nhưng giờ bên ngoài là cao ốc Thiên Mậu, việc này cũng khiến cậu có chút hiếu kì với nội dung topic.

Người mở topic là một kiến trúc sư, theo như lời anh ta nói trên topic thì anh ta là nghiên cứu sinh của hệ công trình bằng gỗ ở một trường cao đẳng nào đó, mà người thiết kế chính cho tòa

cao ốc này là thầy hướng dẫn của anh ta, một giáo sư chuyên gia trong lĩnh vực kiến trúc học.

Topic này có hình thức giống như nhật kí vậy, tác giả viết ra tất cả những vấn đề khó khăn đã gặp phải khi xây dựng cao ốc Thiên Mậu và cả biện phải giải quyết cuối cùng.

Đương nhiên, tác giả đăng topic này không phải xuất phát từ việc tham khảo học thuật mà là vì làm mất mặt.

Bởi vì sau khi cao ốc Thiên Mậu chọn điểm thi công, thì có không ít thầy phong thủy nói mấy lời không khả quan lắm, đều nói nghe đồn khu vực này không thể xây dựng tòa nhà cao ốc nào cao quá năm mươi mét, nếu không nhất định sẽ có chuyện, mà còn nguy hiểm cho những cư dân ở gần đó.

Phong ba này lúc đó gây ra trận ầm ĩ rất lớn, có người nói cao ốc Thiên Mậu lúc vừa mới được duyệt thì không ít người dân sống xung quanh tới gây sự, mà tác giả này lúc sau mới biết đây là do các thầy phong thủy tung tin đồn nhảm kích động dân chúng, anh ta rất khó chịu với thầy phong thủy.

Cho nên, mới có lý do mà tác giả này viết topic trên diễn đàn phong thủy, chính là muốn khiến những thầy phong thủy này mất mặt.

Mấy người chẳng phải nói là khu này không thể xây những công trình cao hơn năm mươi mét sao, bây giờ tòa cao ốc Thiên Mậu đã hơn tám mươi mét rồi, chẳng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, tất cả những nguy hiểm mà các người nói đâu hả?

Topic này vừa đăng lên, đã thành topic nóng trong một khoảng thời gian dài, bên dưới có một đống bình luận của các thầy phong thủy, các thầy phong thủy của vùng này đương nhiên rất tức giận mà mắng, mà các thầy phong thủy của vùng khác thì lại ngồi xem kịch.

Đương nhiên, nửa năm trước lúc tòa cao ốc Thiên Mậu xây được sáu mươi mét, thì topic này mới yên ắng xuống, không có thầy phong thủy nào bình luận nữa, chỉ có tác giả thì vẫn cứ cách một vài ngày đăng tin mới như cũ.

Lúc đó Phương Minh không có hứng thú với topic này là vì cậu chưa tới Thượng Hải, lại chưa từng tận mắt khảo sát nên đó giờ không hề nêu ý kiến gì.

Mắt nhìn về phía trên tòa cao ốc Thiên Mậu bên ngoài, bởi vì giờ là giờ cao điểm kẹt xe, Phương Minh ngược lại thì có thể có đủ thời gian tới quan sát toàn cao ốc này, sau phút chốc, lông mày của cậu hơi nhíu lại, sau đó, trực tiếp mở cửa xe bước xuống.

"Này này, Phương Minh anh muốn làm gì?"

Âu Dương Tuyết Tình thấy Phương Minh đột nhiên xuống xe, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc chồm đầu ra cửa xe hỏi.

"Không có gì, tôi muốn xuống xe xem một tí, lát sẽ trở lại ngay."

Sau khi quay đầu cười, nói một câu với Âu Dương Tuyết Tình, không để ý tới nghi ngờ của Âu Dương Tuyết Tình nữa, Phương Minh sải bước đi đến tòa cao ốc Thiên Mậu phía bên trái.

Đường cái cách cao ốc chỉ chừng hai mươi mét, vì vậy Phương Minh đi mấy bước là tới tòa cao ốc đồ sộ trước mặt, có thể nhìn ra rằng, dàn giáo của tòa nhà đồ sộ này sắp hoàn thành, bây giờ bên ngoài đã bắc lan can sắt chuẩn bị quét vôi.

Phương Minh không đi vào trong cao ốc, mà đi xung quanh cao ốc một vòng, trong lúc đi thì có dừng lại mấy lần.

"Này, cậu làm gì vậy? Đây là nơi thi công, người ngoài không được vào." – Một công nhân thấy Phương Minh, lập tức đi tới ngăn cản cậu lại, quát hỏi.

"Tôi tới để giải quyết một tí, anh à anh cũng thấy ở ngoài kẹt xe mà, tôi nín có chút khó chịu."

Nghe Phương Minh trả lời, người công nhân lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, bởi vì chuyện như vậy hắn một ngày gặp cũng nhiều lần rồi, nhưng vẫn nghiêm mặt như cũ nói: "Chỗ này không cho phép tiểu tiện, nhanh đi khỏi đây."

"Được rồi, tối đi liền đây."

Phương Minh cười cười xoay người định rời đi, nhưng mà, khi đi được mấy mét thì đột nhiên dừng lại, sau đó hỏi người công nhân: "Anh ơi, gần đây công trường có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Người công nhân này sau khi nghe Phương Minh nói thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà tiếp đó lại nghiêm mặt mắng: "Cậu nói bậy bạ gì đó, công trường có thể xảy ra chuyện gì chứ, đi nhanh một chút, nếu không… Tôi sẽ đuổi cậu đi."

Mặc dù không nhận được đáp án từ người công nhân, nhưng Phương Minh không quan tâm lắm, cười rồi xoay người rời đi, trong khoảnh khắc cậu xoay người, thì nụ cười trên mặt đanh lại, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Cho nên khi Âu Dương Tuyết Tình thấy vẻ mặt ngưng trọng của Phương Minh lúc trở lại xe trì trong lòng càng thêm nghi hoặc, chỉ là thấy Phương Minh không có ý định mở miệng giải thích nên cô cũng không hỏi nhiều, với cả hiện giờ đường đã thông cô cũng muốn chuyên tâm lái xe.

Phương Minh trở lại xe thì mở điện thoại lên, ngón tay để trên chỗ để lại bình luận của topic, trầm ngâm một chốc lát, ấn phím để lại một hàng chữ: "Gặp đơn không gặp đôi, gặp đôi quỷ tới gõ."

Phía nam khóa cửa trời, Bắc Quốc trấn nhà cao.

Gõ hàng chữ này xong, Phương Minh do dự chốc lát, cuối cùng lại gõ thêm một hàng chữ: “tầng lầu cao hơn năm mươi mét, có hai tầng không thể lắp cửa sổ, nhớ kĩ.”

Sau khi gửi bình luận đi, Phương Minh cất điện thoại vào, điều nên tiết lộ cậu đã nói, bây giờ thì xem tạo hóa của người thiết kế cao ốc này.

Cất điện thoại vào thì Phương Minh lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, cho nên cậu cũng không biết sau khi cậu gửi bình luận xong thì topic này lại hot trở lại.

"Trời ạ, đây không phải là Phương đại thần sai, Phương đại thần rốt cuộc cũng hiện thân rồi.”

"Phương đại thần đã nói rồi, tôi chắc chắn tòa cao ốc này chắc chắn gặp chuyện không may rồi.”

"Vậy xem Phương đại thần ở cự li gần.”

"Hàng phía trước Phương đại thần.”

"Cười sờ đầu chó của lầu trên.”

"Hàng sau nhìn Phương đại thần thuận tiện mò hoa cúc của mấy người lầu trên.”

Trên chỗ phản hồi bình luận của Phương Minh, lúc này lại có thêm mấy bình luận, mà mấy người này, đều là cư dân mạng trà trộn vào diễn đàn phong thủy, hoặc có thể nói là người thích phong thủy.

ID của Phương Minh trên diễn đàn là Phương đại thần, mà chỉ cần là người đã trà trộn vào trong diễn đàn này hơn ba năm thì biết ID này có nghĩa là gì.

Quản lý của diễn đàn huyền học, quanh năm mới thấy xuất

hiện một lần, nhưng mỗi lần xuất hiện đều sẽ gây ra trận náo loạn, đây là đại thần tự mang theo hào quang BUFF.

Ba năm trước, Phương đại thần đột nhiên xuất hiện, lúc đó trên diễn đàn có một đại sư đăng lên một topic, nói là tìm được một miếng đất phong thủy trù phú, vị đại sư này đăng cả bản đồ địa hình của miếng đất lên diễn đàn, thu hút sự tán thưởng và đồng ý một đám thầy phong thủy.

Nhưng mà, chỉ có duy nhất một bình luận lại đi theo ý ngược lại, ID của người bình luận này chính là Phương đại thần, mà nội dung bình luận cũng gây ra một trận xôn xao.

"Sói tham mổ trăng, khổng tước khó bay không như gà, chớ mà chôn cất, hại mình hại người."

Bình luận này chịu rất nhiều công kích mãnh liệt từ những thầy phong thủy sùng bái vị đại sư kia, nhưng mà không đến ba tháng, đại sư mở topic kia lại một mình viết một topic xin lỗi trên diễn đàn.

Nội dung xin lỗi rất đơn giản, nói là chính bản thân nhìn sai, may mà có Phương đại thần nhắc nhở, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì đại sư kia không nói.

Từ đó về sau, tên tuổi của Phương đại thần ở trên diễn đàn bắt đầu được truyền bá rộng rãi.

Phương Minh đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này cũng đang nhớ tới chuyện xảy ra trên diễn đàn lúc đầu, cậu sở dĩ biết vào diễn đàn đó là vì lúc cậu vừa mới học cách lên mạng thì vô ý tìm được.

Lúc đó, cậu vừa lúc thấy được topic của Trần đại sư kia, sau khi xem bản đồ địa hình mà Trần đại sư đăng lên thì cậu nhận ra chỗ này sai, mới lên tiếng chỉ ra điểm sai.

Nói thật, Phương Minh không có hứng thú với cái xưng hô đại thần gì đó, lúc đầu cậu muốn lấy tên là Phương Minh, nhưng kết quả lại bị trùng tên đăng kí, sau đó đinh lấy "Cậu nhóc phong thủy" , "Người yêu thích huyền học", "Dân gian nhất tản nhân" nhưng kết quả phát hiện mấy tên này đều bị đăng kí rồi.

Sau đó dưới cơn nóng giận, Phương Minh trực tiếp lấy tên Phương đại thần, ai ngờ nickname này lại đăng kí được, kết quả này khiến cậu cảm thán, người Trung Quốc thật đúng là khiêm tốn mà.

Trên diễn đàn Phương Minh rất ít khi đăng topic, sau khi nhìn thấy mấy cái topic phong thủy sai bét của mấy người được gọi là thầy phong thủy đăng lên thì mới để lại bình luận, mục đích làm vậy chỉ có một, chính là không muốn thấy thầy dỏm hại người.

Một bác sĩ y thuật không giỏi giang thì có thể làm hại một bệnh nhân nhưng nếu thầy phong thủy mà học thuật không giỏi thì có thể hại cả một gia tộc, thậm chí là một thôn xóm.

Xe đang chạy, một tiếng sau, rốt cuộc cũng tới nơi Phương Minh nói, xóm nhỏ trong thành phố gần ngoại ô.

So với thành thị sạch sẽ phồn hoa, nơi đây có vẻ lộn xộn hơn nhiều, ven đường là các quầy hàng của lái buôn, sống ở đây đều là công nhân viên nơi khác, mà hơn nữa đa số đều là dân lao động tay chân.

Những người này, đương nhiên mỗi tháng không thể trả tiền thuê nhà hơn nghìn hoặc thậm chí nhiều hơn, đối với họm tiền nhà hơn năm trăm cũng đã rất xa xỉ rồi, dù sao chỉ cần có một chỗ có thể ở là được rồi.

Đi làm công, chính là vì để kiếm tiền chứ không phải để hưởng thụ.

"Phương Minh, bạn của anh ở đây à?"

Âu Dương Tuyết Tình không xuống xe mà hỏi thăm một chút, sau khi thấy Phương Minh gật đầu thì mới dừng xe ở một bên, sau đó cùng Phương Minh xuống xe.

"Phương Minh, bạn của anh cụ thể ở đâu, chúng ta tìm ở đâu?"

"Tôi không biết."

Nghe Phương Minh trả lời, Âu Dương Tuyết Tình liếc mắt, không biết chỗ ở cụ thể ở đâu, nguyên cái xóm rộng lớn như vậy, muốn tìm một người giống như mò kim đáy bể vậy.

"Nhưng mà tôi biết nên tìm người ta thế nào."

Phương Minh nhìn Âu Dương Tuyết Tình cười, trong nụ cười kia có vẻ ngây thơ chất phác của đứa trẻ, khiến Âu Dương Tuyết Tình ngây người trong chốc lát, cô không ngờ rằng nụ cười của đứa trẻ lại lộ ra ở trên mặt Phương Minh lúc này.

Chương 9: Có một con chó vàng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trấn Sa Xuyên.

Một thành trấn có dân cư chủ yếu là người từ nơi khác tới, đây là khu LC mà trước mắt chưa được Thượng Hải tập trung khai phá, đại đa số dân sống ở đây đều là công nhân ở thuê, còn người địa phương hầu hết đã chuyển đi nơi khác.

Âu Dương Tuyết Tình nhìn Phương Minh đang đi phía trước, Phương Minh lúc này không còn vẻ chững chạc trước đó, đặc biệt là mấy phút trước anh vừa huýt sáo xong, chân bước vui vẻ như một đứa trẻ.

Dáng vẻ và hành động này, giống y như cậu bé con kích động khi sắp được gặp người thân lâu ngày không gặp vậy.

Một lúc sau, đôi mắt đẹp của Âu Dương Tuyết Tình đột nhiên trợn to, bởi vì cô nhìn thấy từ trong ngõ nhỏ có một con chó vàng lao ra, vội vàng hướng về phía Phương Minh la to: “Phương Minh cẩn thận.”

Nhưng Phương Minh chẳng những không nghe Âu Dương Tuyết Tình dừng bước lại, ngược lại còn đi nhanh hơn, khiến tim

Âu Dương Tuyết Tình muốn rớt cả ra ngoài, nhất là khi cô thấy con chó núi vàng sắp bổ nhào vào Phương Minh, quá khẩn trương đến nỗi nhắm tịt cả mắt lại.

“Ha ha, tao nói này anh bạn, bao nhiêu năm rồi vẫn chỉ thích chơi mỗi chiêu này.”

“Được rồi được rồi, đừng quậy nữa, mau lấy đầu chó của mày ra đi.”

Âu Dương Tuyết Tình nghe thấy tiếng cười sang sảng của Phương Minh mới dám mở mắt ra, kết quả lại nhìn thấy một màn mà cô không biết nên nói gì.

Ở đằng trước, Phương Minh đang ngồi trên đất, còn con chó vàng đang gác hai chân trước lên vai Phương Minh, đầu không ngừng cọ lên người Phương Minh, thỉnh thoảng còn le lưỡi liếm mặt Phương Minh.

Giống chó vàng này Âu Dương Tuyết Tình đã nhiều năm không gặp, chỉ nhớ hồi nhỏ ở nhà ông nội từng thấy giống chó này, có một cái tên rất hay là chó điền viên Trung Hoa, dân gian gọi là chó núi.

Từ khi Thượng Hải trở thành đô thị phồn hoa, giống chó núi này càng ngày càng ít, cho dù một vài người bạn thân của cô thích nuôi chó cũng chỉ nuôi những giống thú cưng.

Chó núi, cứ như vậy mà dường như đã biến mất khỏi thành phố lớn.

Hơn nữa, khiến Âu Dương Tuyết Tình không thể chịu được chính là nhìn con chó vàng này là biết lâu rồi không được tắm rửa, tuy bộ lông trông cũng không dơ lắm, nhưng chắc chắn có không ít ký sinh trùng hay bọ chét, con chó đó đừng nói ôm, cho dù bảo cô lại gần cô cũng không muốn.

Thế nhưng, thấy dáng vẻ Phương Minh thân thiết khăng khít với con chó vàng này, nhất là nụ cười trên mặt Phương Minh khiến cô vốn muốn khuyên Phương Minh coi chừng bọ chét đành nuốt ngược vào trong.

“Lão Hoàng, đừng quấn quýt nữa, mang tao đi tìm Đại Trụ đi.”

Phương Minh đứng dậy gỡ chân Lão Hoàng ra, đứng lên, vừa vỗ đầu Lão Hoàng vừa hướng Âu Dương Tuyết Tình: “Sĩ quan Âu Dương, xin lỗi đã dọa cô sợ, Lão Hoàng là bạn già mười mấy năm với tôi, nếu tôi đã đến nơi vậy sĩ quan Âu Dương có thể về được rồi, cảm ơn cô.”

Nghe thấy lời Phương Minh nói, mặt cười của Âu Dương Tuyết Tình trở nên cứng lại, hết cả buổi mới nở nụ cười ngại ngùng: “Nếu Phương tiên sinh đã tìm được bạn, vậy tôi về đây.”

Âu Dương Tuyết Tình đi rồi, chỉ là cho đến tận khi đi đến xe sắc mặt của cô vẫn không tốt lên chút nào, bởi vì cô không ngờ sẽ có một ngày lại bị người ta không đếm xỉa gì đến mình như vậy.

“Tên chết tiệt Phương Minh, tôi đây vất vả đưa anh về, đã không biết mời tôi vào nhà ngồi chơi, cũng không thèm lưu số điện thoại lần sau mời tôi một bữa cảm ơn nữa.”

Vèo!

Chiếc BMWs Z4 trước ánh nhìn chằm chằm của mọi người, gầm lên một tiếng rồi phóng đi, cho thấy chủ xe đang rất khó chịu.

……

“Đây là nơi Đại Trụ ở sao?”

Phương Minh đi theo Lão Hoàng đến một cái sân, gọi là sân, chẳng qua cũng chỉ là túp lều đơn sơ được dựng bên hông nhà chính nhà người ta, bên hông có mở một cái cửa, rất tiện để người

ra vào.

Cửa khép hờ không khóa, Lão Hoàng lấy đầu mở cửa ra, Phương Minh đi theo bước vào.

Bên trong lều vô cùng đơn sơ, một cái giường, một cái bàn, còn có một căn bếp giản dị sát bên trong, nói là bếp chứ cũng chỉ là một băng ghế dài trên đó bày mấy đồ dùng linh tinh như xoong nồi chén đũa mà thôi.

“Tên Đại Trụ này, vậy mà kể với mình sống ở thành phố khá hơn thế này nhiều.”

Phương Minh chợt bật cười, Đại Trụ mỗi lần về làng, đều sẽ khoe khoang khắp làng cuộc sống của mình ở thành phố tốt cỡ nào, nhưng nhìn bây giờ xem, mấy lời đó cũng chỉ toàn là bịa đặt.

Nói đi cũng phải nói lại, không ai nói mình khổ, không ai thích bị người trong làng khinh thường, cho dù ra ngoài khổ cỡ nào, về lại quê nhà cũng phải giữ mặt mũi.

“Nhưng mà tên Đại Trụ này tuy sống khổ cực, đối xử với Lão Hoàng mày không tệ đấy.”

Phương Minh mắt sắc bén nhìn thấy mấy cục xương to ở trong góc, rõ ràng là Đại Trụ mua cho Lão Hoàng ăn, có lẽ thịt này cũng không đắt lắm, nhưng anh ta biết khẩu vị Lão Hoàng, không có thịt sẽ không vui, hơn nữa con chó này ăn nhiều như vậy, vậy mà vẫn còn chừa lại mấy cục xương, chứng tỏ là ăn không hết.

Trong trí nhớ của Phương Minh, Lão Hoàng là do cậu nhặt được lúc tám tuổi, hôm đó trời mưa, anh ở cửa đạo quan nhìn thấy một con chó con ướt sũng thế là liền ôm vào đạo quan nuôi.

Đến bây giờ đã mười mấy năm trôi qua, tính theo tuổi đời của chó thì Lão Hoàng cũng được xem là sống lâu rồi, nên mới có tên Lão.

Lão Hoàng lúc mới sinh chưa được ba tháng đã bắt đầu thích ăn thịt, hơn nữa không có thịt sẽ không vui, khi đó trên núi toàn là mấy món thú rừng chim rừng, Lão Hoàng liền thường xuyên tha về mấy món dân dã thỏ hoang, gà rừng cho anh làm thịt, tất nhiên, cuối cùng mấy món này đều rơi vào bụng cả hai.

Chó bình thường sống khoảng mười năm lông sẽ bắt đầu rơi rụng, nhưng Lão Hoàng không có bệnh này, hai mươi năm trôi qua vẫn khỏe như hổ, vẫn cứ hay chạy xuống núi gây tai họa cho mấy con chó cái trong làng.

“Tao nói mày đừng lấy đầu cọ tao nữa, có phải nhớ mấy món dân dã trên núi không, ở thành phố lớn này chỉ sợ không ăn được ấy chứ.”

Nhìn thấy Lão Hoàng mặt nịnh nọt cứ cọ đầu vào người mình, Phương Minh trực tiếp chụp lấy kéo ra, chút tâm tư này của Lão Hoàng làm sao có thể qua mắt được anh.

Con Lão Hoàng này cái gì cũng được, duy chỉ có hai điểm chính là háo sắc và tham ăn, nhưng hình như đây là bệnh chung của chó thì phải.

Đem Lão Hoàng cho Đại Trụ nuôi cũng là do Phương Minh rơi vào đường cùng mới đưa ra quyết định này, bởi vì khoảng thời gian đó sư phụ vừa mới hạ táng, mà anh thì có việc phải đi nơi khác, không có cách nào mang Lão Hoàng theo nên mới gửi Đại Trụ nuôi.

Đương nhiên, Phương Minh quyết định như vậy không phải do sợ Lão Hoàng không có người chăm sóc sẽ bị đói, đối với hai chữ bị đói này, anh tin chắc chắn sẽ không thể xảy ra trên người Lão Hoàng, mà anh sợ khi không có anh ở đây, tất cả thú rừng chim rừng sẽ bị Lão Hoàng ăn sạch hết.

Anh bạn này cũng không để ý nhiều lắm, trèo cây móc trứng

chim, xuống nước bắt cá thậm chí đào đất bắt rắn đều đã từng làm, có đôi khi Phương Minh cũng hoài nghi không biết anh bạn này có phải thực sự là một con chó không nữa.

Nửa tiếng sau, Lão Hoàng đang nằm dưới chân Phương Minh liếm ống quần thì đột nhiên đứng dậy, sau đó chạy ra cửa, Phương Minh nhìn hành động của Lão Hoàng hướng mắt về cửa thì thấy xuất hiện ở cửa sắt một người, trên mặt cũng nở nụ cười.

“Tao nói này Lão Hoàng… Ơ, Phương Minh, cậu đến hồi nào vậy?”

“Vừa đến chưa được bao lâu.”

Phương Minh bước lên trước, ôm lấy chàng trai trẻ tuổi dáng người khỏe khoắn có nước da ngăm đen này.

Chàng trai trẻ tuổi tất nhiên chính là Đại Trụ, tên thật là Vương Đại Trụ, được xem là một trong số ít bạn bè trong thôn của anh.

“Cậu đó, đến đây cũng không báo trước với tôi một tiếng, tôi còn biết mà đón tiếp cậu, nhưng mà sao cậu lại tìm được chỗ này của tôi?”

Vương Đại Trụ đấm vào ngực Phương Minh một cái, vẻ mặt có chút kích động, không có gì vui mừng bằng việc ở nơi tha hương gặp được người cùng quê, đã vậy người đó còn là bạn thân nhất.

“Tôi đi hỏi bác Vương trước, nghe bác nói cũng biết đại khái chỗ của mày, hơn nữa còn có Lão Hoàng, không lẽ còn sợ không tìm được cậu?”

“Cũng đúng, mũi của con Lão Hoàng này linh lắm, không nói nữa, cậu chưa ăn uống gì phải không, đi, tôi dẫn cậu đi ăn cơm.”

“Gâu gâu.” Lão Hoàng đứng bên cạnh sủa theo mấy tiếng.

“Yên tâm, không quên phần của mày đâu, nhưng mà mấy nhà hàng ngoài này không cho mang chó vào, đến lúc đó tao cho mày chút đồ mang về ăn.” Vương Đại Trụ nhìn Lão Hoàng nói.

“Đừng ăn cơm nhà hàng, lúc tôi tới hình như có một quán ven đường cách đây không xa, vào đó ăn là được rồi.”

Phương Minh lắc lắc đầu, mới nãy anh có chú ý lúc Đại Trụ vào có cầm trong tay một cái túi to, tuy rằng sau khi thấy mình liền giấu cái túi sau lưng, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy đồ trong đó.

Bên trong chiếc túi có mấy hộp thức ăn nhanh, rõ ràng Đại Trụ mua thức ăn nhanh mang về làm bữa tối, nhưng lại không ngờ mình sẽ xuất hiện ở đây.

Thời đại bây giờ, đi nhà hàng ăn sơ sơ cũng mất mấy trăm tệ, hơn nữa mình đến đây, lấy tính cách Đại Trụ chắc chắn sẽ gọi không ít món, lại tiêu tốn một khoản không nhỏ.

Đại Trụ nhìn Phương Minh, do dự một lúc, cười khổ nói: “Anh em với nhau tôi cũng không gạt cậu, mấy bữa nay chưa phát lương nên thật sự cũng không có bao nhiêu, vậy đợi đến khi tôi nhận lương sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn nhé.”

“Được thôi.”

Phương Minh vỗ vỗ vai Đại Trụ, đối với tình hình trong nhà Đại Trụ anh biết rất rõ, bác Vương mấy năm trước ở công trường bị chặt đứt tay, không thể làm công việc chân tay, gánh nặng gia đình đều đặt lên vai Đại Trụ, hơn nữa cậu ta còn có một cô em gái đang học đại học ở Thượng Hải, tất cả chi phí sinh hoạt đều do Đại Trụ gánh hết.

“Để tôi gọi cho em gái tôi, nếu nó biết cậu tới Thượng Hải nhất định sẽ vui đến ngất mất, con bé hồi nhỏ toàn quấn lấy cậu.”

Đại Trụ lấy di động ra, nhưng Phương Minh lại đè tay anh ta lại.

“Thôi, để lần sau đi, giờ đã trễ thế này, hơn nữa ở đây cách làng đại học khá xa, giờ tôi cũng sẽ ở Thượng Hải một thời gian, ngày mai không phải cuối tuần sao, ngày mai chúng ta lại tìm Kỳ Kỳ.”

Nghe thấy Phương Minh nói vậy, Đại Trụ ngẫm nghĩ lại cũng thấy có lý, lập tức bỏ đồ xuống tiễn Phương Minh ra cổng sắt.

Hai chàng trai trẻ đi phía trước, kể lại những chuyện nghịch ngợm phá phách hồi nhỏ, tiếng cười sang sảng không dứt, phía sau, một con chó vàng chậm chạp đi theo, thi thoảng lại chạy vào góc tường nâng chân lên run hai cái, để lại vết tích ô uế.

Chương 10: Vu có từ đâu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đèn bật sáng!

Phương Minh đỡ Đại Trụ đã say như chết vào trong phòng, sau khi thả Đại Trụ xuống giường, cậu lại đi ra ngoài.

“Lão Hoàng, dẫn đường.”

Lão Hoàng nghe Phương Minh nói xong, vẫy đuôi mấy cái, trong miệng ngậm khúc xương vui vẻ chạy tung tăng phía trước, còn Phương Minh thì theo phía sau.

Giống như cậu không hề sợ Lão Hoàng sẽ dẫn cậu đến sai chỗ, còn Lão Hoàng dường như cũng biết chủ mình muốn nó dẫn đi đâu.

Mười lăm phút sau, Phương Minh đi theo Lão Hoàng vào trong một công viên, sát công viên có một con sông, thế nhưng lúc Phương Minh và Lão Hoàng đến đó, vẻ mặt cậu trở nên kỳ lạ, vì cách cậu không xa có một đôi tình nhân đang ngồi ở hành lang(1).

(1)Khu vực giáp giữa công viên và sông, thường có rào chắn.

“Anh nhẹ chút, nếu có người nghe thấy thì mắc cỡ chết.”

“Em sợ cái gì, giờ này trong công viên làm gì còn ai chứ, hơn nữa, công viên này vắng vẻ như vậy, chúng ta lại ở sâu bên trong, không có người đến đâu.”

“Anh quả thật lắm trò, đúng là biến thái, cứ thích mấy nơi như vầy.”

“Hì hì, anh biến thái không phải em cũng vậy sao.”

Nghe thấy những lời này, cho dù không nhìn thấy phía trước Phương Minh cũng biết họ đang làm gì, dã chiến(2) trong truyền thuyết.

(2) Làm tình ngoài trời.

Đang lúc Phương Minh định đi tìm một chỗ khác, Lão Hoàng đột nhiên chạy đi, thẳng đến chỗ hành lang đằng kia, sau đó bất thình lình lớn tiếng sủa.

Gâu gâu gâu!

Tiếng sủa rất vang, như muốn hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người lại đây.

“Fck, con chó hoang này ở đâu chui ra vậy?”

“Mau cút đi cho tao, bằng không ông đây làm thịt mày.”

“Bỏ đi bỏ đi, chúng ta mau mặc đồ vào đi thôi, nếu thật sự có người đến sẽ không hay đâu.”

Tên con trai phát ra tiếng hầm hừ tức tối, tiếp theo là tiếng quần áo sột soạt, không lâu sau, đôi tình nhân đó vội vã bỏ đi.

“Anh bạn này!”

Phương Minh xuất hiện ở hành lang, nhìn thấy Lão Hoàng đang le lưỡi nhìn cậu đòi thưởng khiến cậu cũng dở khóc dở cười.

Nhưng mà, sở dĩ cậu không ngăn trò nghịch ngợm của Lão Hoàng cũng là vì xuất phát từ lòng tốt.

Áp lực cuộc sống con người thành thị quá lớn, luôn tìm kiếm đủ loại kích thích, thế nhưng, những người này lại không biết, dã chiến nguy hiểm cỡ nào.

Càng là nơi xa xôi yên tĩnh, nhất là rừng nhỏ thế này, sẽ có âm khí nặng nhất, mà người ở những chỗ thế này lại thực hiện việc giao hợp âm dương, rất dễ lây nhiễm những thứ âm u, cho dù không có, cũng sẽ gây mất cân đối âm dương, người nhẹ thì sinh bệnh người nặng có thể rước lấy vận xui rủi.

“Được rồi, quy tắc cũ nhé.”

Phương Minh xoa xoa đầu Lão Hoàng, còn Lão Hoàng khi nghe thấy lời Phương Minh nói cũng lẳng lặng nằm xuống, về phần Phương Minh sau khi nhìn các vì sao trên trời đêm thì cũng ngồi xếp bằng trên đất.

Hai chân ngồi xếp bằng, tay phải khép lại, cuối cùng ngón trỏ và ngón giữa hướng lên trên, hổ khẩu(3) tay phải dán lên mu bàn tay trái, tay trái nắm lại, hướng xuống dưới.

(3)Hổ khẩu: chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ.

Tư thế ngồi này, không thuộc Đạo giáo, cũng không thuộc Phật giáo, đây là tư thế ngồi chỉ thuộc về Vu(4).

(4)Vu: thầy pháp.

Không sai, sư phụ Phương Minh tuy là một đạo sĩ và cậu cũng ở đạo quán từ nhỏ, nhưng cậu lại không phải là một đạo sĩ, mà là một pháp sư.

Phương Minh có che giấu một bí mật, bí mật này ngay cả sư phụ cậu cũng không biết.

Mười sáu năm trước, hôm đó sư phụ đi ra ngoài, Phương Minh một mình đợi ở đạo quán, nhưng không ngờ tối cùng ngày có một ngôi sao băng rơi xuống đạo quan.

Thiên thạch rơi xuống phá nát nửa đạo quán, Phương Minh cũng bị mảnh vỡ thiên thạch bắn trúng ngất đi, cơn hôn mê này kéo dài bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày bảy đêm, người ngoài thấy Phương Minh hôn mê, nhưng chỉ có mình Phương Minh biết, trong khoảng thời gian bảy ngày bảy đêm này cậu đang tiếp nhận một lượng lớn thông tin.

Thời xa xưa, thuở sơ khai hỗn độn, khắp nơi còn hoang sơ, mãnh thú, yêu quái ma quỷ hoành hành. Quái vật gây hạn hán ngàn dặm không có một ngọn cỏ, Tương Liễu(5) chín đầu đi đến đâu hồng thủy tràn lan đến đó, (quỷ) Vát(6) lấy người làm thức ăn…

(5)Tương Liễu (相柳): xà yêu trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc.

(6)Vát(袜): Trong Kinh Sơn Hải, vát là vật bám trên người, đầu đen, mắt dựng đứng.

Loài người nhỏ bé kiến thức chưa mở mang, họ bái lạy mãnh thú làm thần khẩn cầu bảo hộ, tham sống sợ chết làm nô dịch cho yêu tinh ma quái, ai cúi đầu thì sống, ai không cứu đầu thì chết.

Hồ Cửu Châu máu người chảy bất tận, thiên hạ khắp nơi phủ đầy xương người, những cây đại thụ tán rộng lá sum suê chính là nhờ máu thịt loài người nuôi lớn.

Song tổ tiên loài người chưa từng bỏ cuộc, những người không cúi đầu tha hương khắp bốn phương, họ học được cách tạo lửa từ cây giúp sưởi ấm con người, họ có những động tác nhảy múa để gọi ông trời, họ thử các loại cỏ để chữa trị cho người bệnh, họ

quan sát quỹ đạo các vì sao hành động các loài thú để tạo nên những con chữ đầu tiên của loài người.

Truyền đại đạo, trị bệnh tật, dân sinh an ổn, người đời sau hưng thịnh, xem những người không cúi đầu này là vu.

Vu, gây dựng cuộc sống cho loài người giữa trời đất, trên không áp bức, dưới tất có đường sống.

Đây là mở đầu cho tất cả thông tin Phương Minh nhận được, mà trong khối lượng thông tin khổng lồ tiếp nhận vào đầu cậu, những thông tin này đều liên quan đến vu, đây là truyền thừa của Vu.

Đây là bí mật Phương Minh đã vùi sâu trong lòng, lúc trước cậu muốn nói cho sư phụ biết, nhưng khi cậu tỉnh lại, sư phụ chỉ nói một câu liền xóa tan ý định của cậu.

“Mỗi người có vận mệnh của riêng mình, mỗi người có trách nhiệm của riêng mình, Tam Thanh (7) tổ sư không cách nào nhận con vào cửa, Minh Nhi, tương lai của con không nằm ở Đạo giáo, về phần cơ duyên của con cũng đừng nói cho vi sư, con đường sau này chỉ có thể dựa vào chính bản thân con.”

(7)Tam Thanh: ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc, gồm Ngọc Thanh Nguyên Thuỷ Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.

Khi đó Phương Minh vẫn không hiểu ý nghĩa lời nói của sư phụ, thế nhưng vài năm sau cậu cũng đã hiểu được ý của sư phụ.

Cậu được truyền thừa về Vu, nên không thể xem là đệ tử Đạo giáo được nữa. Vì vậy, sư phụ tuy nuôi nấng cậu, đồng thời còn truyền thụ phương pháp tu luyện Đạo giáo cho cậu, nhưng lại không cho cậu ở trước tượng các sư tổ Tam Thanh quy y nhập

môn.

Vu, rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

Mấy năm sau đó, Phương Minh lật tìm đọc vô số điển tích Đạo giáo thậm chí cả một số sách cổ, nhưng đều không tìm được ghi chép gì, giống như có một bàn tay to xóa sạch mọi ghi chép về "Vu" vậy.

Thế nhưng, mấy năm tiếp sau đó, Phương Minh cũng không phải không có thêm hiểu biết nào về Vu, nhất là khi cậu lấy tất cả những thông tin Vu thuật mà cậu nhớ được trong đầu đem so với pháp thuật Đạo giáo mà sư phụ đã truyền dạy lại khiến cậu phát hiện ra hiện tượng kinh người.

Rất nhiều pháp thuật Đạo giáo đều được nhắc đến trong Vu thuật, chỉ là so sánh các thuật pháp Đạo giáo đó, Vu thuật thi triển đơn giản hơn nhiều, hơn nữa bất luận là uy lực hay tác dụng đều mạnh hơn Đạo thuật không ít.

Từ lúc đó, Phương Minh liền biết một sự thật, Đạo thuật truyền thừa từ Vu thuật, Vu ở trước Đạo.

Ánh trăng như nước, rọi xuống hành lang dài nơi công viên, cũng rơi trên người Phương Minh.

Lúc này Phương Minh đang nhắm hai mắt, dựa theo Vu sư truyền thừa ghi chép lại trong đầu, bắt đầu tác động đến các vì sao trên trời.

Vu, vượt ra khỏi đạo, tu luyện khác với Đạo giáo và Phật giáo, Phương Minh nếu muốn tu luyện nhất định phải mượn nhờ lực các ngôi sao, chỉ có điều rốt cuộc lực của các ngôi sao là gì cậu cũng không rõ nữa.

Dựa theo trong Vu sư truyền thừa ghi lại, mỗi người đều tương ứng với một ngôi sao, mà chỉ khi tìm được ngôi sao đó, tạo

ra sự liên kết với nó, mới xem như chân chính nhập môn trở thành Vu sư, nếu không, chỉ là Vu đồ.

Từ sau khi được Vu sư truyền thừa, những năm gần đây Phương Minh chưa từng ngưng việc tu luyện, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm được ngôi sao thuộc về cậu.

Dù là vậy cậu cũng chưa từng từ bỏ. Tuy vẫn chưa tìm được ngôi sao đó, nhưng những năm qua tu luyện cũng không phải không có lợi, tuy không thể thi triển Vu thuật, nhưng những Đạo thuật mà sư phụ truyền lại lại không thành vấn đề.

Tuy nhắm hai mắt, nhưng lúc này Phương Minh đang nhìn tất cả ngôi sao khắp bầu trời, những ngôi sap lấp lánh phát sáng, tạo nên một biển trời sao.

Đây thực sự là một cảm giác kỳ diệu, giống như lời Đạo giáo nói lạc vào cõi thần tiên.

Biển trời sao này, Phương Minh đã ngao du vô số lần, ở nơi xa tít phía trước có một ngôi sao lấp lóe rõ ràng sáng hơn hẳn các ngôi sao khác, nhưng cậu lại không dám lại gần.

Đây là sao Tham Lang Tinh(8).

(8)Tham Lang Tinh (贪狼星): là ngôi sao đầu tiên của chòm sao Bắc Đẩu/

Sáu năm trước, thời điểm lần đầu tiên có thể cảm ứng được ngôi sao trên trời, Phương Minh xuất phát từ lòng hiếu kỳ muốn tới gần Tham Lang Tinh, nhưng kết quả là tinh thần uể oải suốt mấy tháng trời, nếu không phải sư phụ tìm cho cậu mấy loại thuốc trung quý hiếm bổ dưỡng, chỉ sợ cậu đã sớm không trị dứt được căn bệnh.

Từ đó về sau, Phương Minh cũng không dám lại gần ngôi sao to lớn này, chỉ không ngừng tìm kiếm ngôi sao thuộc về cậu.

Sao sáng rực rỡ, Lão Hoàng cứ lẳng lặng nằm rạp trên đất cách Phương Minh không tới năm mét nhìn cậu chủ của nó, nhưng ngay sau đó Lão Hoàng đột nhiên đứng dậy, vẻ lười biếng trước đó lập tức thay đổi, đôi mắt phóng ra sát khí như báo săn nhìn chằm chằm mép con sông.

Xẹt xẹt!

Tiếng cỏ khẽ lay động vang lên, sau đó trong bụi cỏ ven sông lộ ra một cái đầu rắn, thế nhưng con rắn này vừa mới nhìn thấy Lão Hoàng liền xoay người bò đi, còn Lão Hoàng lại nằm xuống trở lại vẻ lười nhác như ban đầu.

…

Hoa Đình Nhất Phẩm, nhà họ Diệp nơi Phương Minh đến hồi sáng.

“Bà lấy đâu ra bùa bình an này vậy, không phải bà không tin mấy thứ này sao?”

Diệp Minh nhận lá bùa bình an màu trắng bạc rồi lại nhìn vợ ông, vẻ mặt hoài nghi hỏi.

“Đây là chị em thân thiết của tôi đi du lịch mang về, nghe cô ấy nói ông đạo gia đó linh lắm, đây cũng là một phần tâm ý của người ta, ông mang theo cũng có mất miếng thịt nào đâu.”

Lương Quỳnh không hề thay đổi sắc mặt, bởi vì bà đã sớm chuẩn bị sẵn lời để nói, tuy bà không dám tin tất cả lời Phương Minh nói, nhưng nghĩ đưa cho chồng mình đeo cũng không có việc gì xấu, tất nhiên, bà sẽ không nói cho chồng bùa bình an này là do Phương Minh đưa.

“Nói đến đạo quan tôi lại nhớ đến chuyện ở thôn Diệu Hà năm đó, ông lão đạo trưởng thật sự có bản lĩnh, nếu không phải công việc bận rộn, tôi thật muốn trở về gặp lại đạo trưởng, à đúng rồi,

còn có cậu nhóc tinh ranh kia nữa.”

Diệp Minh vừa nói những lời này, sắc mặt Lương Quỳnh chợt có chút mất tự nhiên, nhưng bà vẫn cố che giấu cảm xúc của mình. “Được rồi, tôi không muốn nghe mấy chuyện vớ vẩn của ông nữa, tôi đi ngủ đây.”

“Đi ngủ, mai tôi còn phải đi công tác.” Diệp Minh gật gật đầu không tiếp tục đề tài này, bởi vì ông biết bà xã mình không thích mình nhắc đến chuyện ở thôn Diệu Hà.

Nhất là, khi ông nói cho vợ năm đó ông đã tự mình làm chủ nói muốn gả con gái cho cậu nhóc đó.

“Tử Du năm nay hai mươi mốt tuổi, còn cậu nhóc đó có vẻ lớn hơn Tử Du ba tuổi, chỉ là không biết Tử Du còn nhớ rõ cậu nhóc đó hay không.”

Lẩm bẩm một câu, Diệp Minh cũng dần chìm vào giấc mộng.

…

Tại ký túc xá nữ của đại học Thủy Mộc.

Cô gái ngồi trên giường im lặng cầm sách đọc, ngọn đèn hắt lên sườn mặt không tỳ vết, sóng mũi xinh xắn tinh tế, đôi mắt lưu ly chuyên chú trên trang sách đã vàng ố.

“Tao nói này Tử Du, nếu để người trong trường chúng ta biết đường đường là hoa khôi giảng đường kiêm sinh viên ưu tú thế hệ mới của đại học Thủy Mộc lại đang cầm quyển kinh dịch mê mẩn xem, không biết sẽ có bao nhiêu người rớt cằm vì kinh ngạc nữa.”

“Đúng vậy đó, thời buổi này mọi người đều đọc về chòm sao, còn ai xem bát tự chứ…”

“Tụi mày có tin nếu tao tiết lộ tin này ra ngoài, trường học

chúng ta phỏng chừng sẽ có một đống người nghiên cứu bát tự đó."

"Vậy hội trưởng hội dịch học(9) trường chúng ta sẽ cảm ơn Tạ Du lắm lắm."

(9)Dịch học: Học vấn về "Kinh dịch" và sự biến đổi của sự vật.

"Cảm ơn gì chứ, đừng quên Tử Du vốn là hội phó hội dịch học mà, trường chúng ta nhiều hội đoàn như vậy, hậu cung ba nghìn người đẹp, một mình Tử Du được độc sủng."

Diệp Tử Du dời mắt khỏi sách, nghe đám bạn cùng phòng trêu chọc cũng không phản bác gì, tính cách của cô vốn là vậy, điềm tĩnh không tranh giành.

"Tử Du, cho tụi tao nhiều chuyện một chút, sao mày thích xem mấy thứ phong kiến mê tín gì đó vậy?"

Cặp mày đẹp Diệp Tử Du khẽ nhíu lại, cô rất ghét người khác nói những điều này là phong kiến mê tín, bởi vì từng có một người nói với nàng, đây không phải là phong kiến mê tín.

"Không vì sao hết, chỉ là thích thôi." Giọng nói như dòng suối thanh chảy ra nơi khe núi, trong veo lại êm tai.

"Mỗi lần nghe Tử Du nói chuyện là tim tao muốn ngất luôn, tao cảm thấy Tử Du của chúng ta giống như thần tiên trên trời không hề nhiễm phong trần thế gian vậy, cũng không biết rốt cuộc chàng trai nào có thể có được trái tim thiếu nữ của Tử Du đây."

"Mày đã nói là tiên nữ rồi, vậy tất nhiên chỉ có thần tiên mới xứng với Tử Du của chúng ta."

"Tao đoán Tử Du từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương lần nào, có khi vẫn còn nụ hôn đầu nữa ấy chứ, dù sao nhìn Tử Du ngay cả con gái háo sắc như tao cũng cảm thấy không thể xúc

phạm.”

Bạn cùng phòng đùa ghẹo cũng không làm vẻ mặt Diệp Tử Du thay đổi gì nhiều, khuôn mặt thanh tú không tỳ vết vẫn giữ nét yên tĩnh, chỉ có đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly khi nghe thấy những lời này thì có một tia cảm xúc dao động.

Mà suy nghĩ của cô cũng trôi theo mảng hồi ức kia.

Mặt trời sắp lặn, vẫn bãi cỏ đó, hai thân ảnh nhỏ bé ngồi sát vào nhau.

“Anh đạo sĩ, ba em nói muốn em sau này làm vợ anh, vợ là gì vậy?”

“Vợ à…”

Thiếu niên mặc đạo bào gãi gãi đầu, “Vợ chính là có thể ôm hôn đó.”

“Mẹ em cũng hôn em, ba em cũng hôn em, vậy em cũng là vợ của mẹ em với ba em sao?” Cô gái nhỏ cả ngày đều có những câu hỏi ngây thơ khờ khạo như vậy.

“Đó không phải gọi là vợ, nói chung… chính là…”

Thiếu niên cố gắng muốn giải thích rõ, nhưng nói đến một nửa lại im bặt, bởi vì môi cô gái nhỏ lúc này đã tiến lại gần.

Đợi đến khi môi cô gái nhỏ rời đi, thiếu niên vẫn còn ngơ ngác.

“Như vậy có phải sau nay em chính là vợ của anh đạo sĩ rồi.” Cô gái nhỏ cười hì hỏi.

Hồi lâu sau, thiếu niên mới gật đầu một cái thật mạnh.

…

“Được rồi, mọi người tắt đèn ngủ đi, tiết đầu ngày mai chính là tiết của mụ phù thủy, nếu đến muộn chắc chắn sẽ bị trừ điểm.”

Giọng nói của bạn cùng phòng kéo Diệp Tử Du từ trong hồi ức về, cũng may phòng đã tắt đèn, nếu không bạn cùng phòng của Diệp Tử Du chắc chắn sẽ thấy hai má ửng đỏ của cô.

Chương 11: Viện Y học 10 năm không đứng đầu

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Sáng sớm, lúc đó khi trời hơi sáng, Đại Trụ từ trên giường tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên đó là thấy Phương Minh trêu đùa lão Hoàng.

"Phương Minh, ngày hôm qua tôi uống say rồi, tôi nhớ là, ồ... quái lạ..."

Đại Trụ nhớ tới đêm qua hình như là mình uống say, nhưng từ trên giường xuống tới hắn lại phát hiện người mình không có yếu ớt như sau khi say rượu, ngay cả đung đưa đầu cũng sẽ không có cảm giác nhức đầu.

Phải biết rằng lần trước hắn cũng uống say, kết quả ngày thứ hai lúc tỉnh lại nhức đầu như muốn nứt ra, cả người càng mềm yếu vô lực, cuối cùng nằm trên giường khoảng một ngày mới phục hồi lại.

"Tôi cho cậu uống thuốc viên sư phụ ta nghiên cứu được, đối với giải rượu có hiệu quả tốt, còn nữa đây là bữa sáng tôi mua được từ bên ngoài, nhân lúc còn nóng cậu ăn đi."

Nghe được Phương Minh nhắc tới sư phụ hắn, trên mặt Đại Trụ lộ ra biểu tình kính phục, sư phụ của Phương Minh vị lão thần

tiên đạo quan kia, toàn bộ người dân trong thôn ai không tôn kính?

Trước đây giao thông trong thôn không phát triển, trong thôn cũng không có bác sĩ, người trong thôn bị bệnh đều tìm lão thần tiên, mà lão thần tiên chỉ kê vài thang thảo dược là có thể chữa khỏi bệnh, hơn nữa gặp phải nhà nghèo khổ còn không thu tiền thuốc.

"Nếu là thuốc của lão thần tiên thì còn có thể hiểu được, đồ của lão thần tiên đều là đồ tốt." Đại Trụ cười khà khà, lập tức nghĩ tới điều gì: "Phương Minh, ngươi tới Ma Đô có chuyện gì không? Ngươi cũng giống như ta muốn tìm việc làm ở Ma Đô?"

"Tìm việc làm?"

Phương Minh sửng sốt một chút, hắn muốn nán lại Ma Đô một thời gian, nhưng không phải là vì tìm việc làm…

Suy nghĩ của hắn phiêu du đến lúc sư phụ đã qua đời...

"Tiểu Minh tử, ngươi cũng đã theo lão đạo ta hai mươi ba năm, có chuyện này, lão đạo nhất định phải nói cho con biết, kỳ thực, con cũng không phải cô nhi, lại nói tiếp đây đều do ta tư lợi gây chuyện."

Hai mươi ba năm trước, lão thần tiên ra ngoài thôn Diệu Hà dạo chơi đi tới Ma Đô, kết quả lại phát hiện một đứa trẻ sơ sinh bên bờ sông Hoàng Bộ , lúc đó đang là mùa đông lạnh lẽo, nhìn thấy trẻ con đã sắp không xong, lão thần tiên liền ôm đứa trẻ đó đi.

"Vốn dĩ với bản lĩnh của lão đạo ta nếu muốn tìm cha mẹ của đứa trẻ cũng không khó, nhưng khi đó lão đạo đang tìm khắp thế giới cần tìm một truyền nhân y bát, bởi vậy thấy đứa trẻ đó liền nghĩ đây là duyên phận tổ sư tu hàng ban tặng ta. Vì vậy liền đem đứa trẻ con mang về thôn Diệu Hà."

Lúc lão thần tiên nói đến đây, nét mặt già nua có một chút áy náy, tu đạo cả một đời, chung quy vẫn không thoát khỏi thế tục ràng buộc không cách nào hoàn toàn thông suốt.

"Ta nghĩ con cũng đã đoán được đứa trẻ kia chính là con, ban đầu lão đạo dự định chờ sau khi ngươi trưởng thành sẽ cho con đi tìm kiếm cha mẹ, chỉ là chưa từng nghĩ đến sẽ sẽ có cuộc gặp gỡ bất ngờ, từ đó về sau lão đạo liền không cách nào suy diễn bất cứ điều gì với con, thiên cơ của con đã bị che đậy."

"Về thân thế của con lão đạo cũng không rõ lắm, tất cả chỉ có thể dựa vào chính con đi tìm, vừa khéo lão đạo ở Ma Đô cũng có mấy người bạn cũ, sau khi đến Ma Đô con có thể tìm họ trợ giúp."

"Phương Minh, Phương Minh. . . Cậu đang làm gì vậy?"

Tiếng của Đại Trụ đem Phương Minh từ trong suy nghĩ kéo về, thấy biểu tình khẩn trương của Đại Trụ, Phương Minh cười cười, giải thích: "Không có, vừa rồi đang suy nghĩ một chút việc."

"Vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng rằng cậu làm sao rồi, gọi cậu mấy lần đều không có phản ứng." Đại Trụ tài thở dài một hơi: "Từ nơi này đến đại học của Kỳ Kỳ cách một đoạn, bây giờ chúng ta đi tới vừa hay có thể gọi Kỳ Kỳ cùng nhau ăn cơm trưa."

"Ừ, cũng là đã lâu không có nhìn thấy tiểu nha đầu này, đều nói nữ mười tám tuổi thay đổi lớn, cũng không biết hiện tại thế nào rồi."

Nhắc tới Kỳ Kỳ, trên mặt Phương Minh cũng hiện ra nụ cười, cái đuôi nhỏ đầy nước mũi luôn đi sau lưng hắn lúc còn nhỏ cũng đã bảy tám năm không gặp mặt rồi.

"Được, vậy bây giờ chúng ta liền xuất phát, trên đường ta sẽ gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ, nhưng tàu điện ngầm không cho mang

theo vật nuôi, nên chỉ có thể để lão Hoàng ở nhà."

"Gâu!"

Dường như là nghe hiểu lời Đại Trụ nói, lão Hoàng hướng về phía Đại Trụ sủa lên một tiếng,

Nhe răng trợn mắt làm ra vẻ muốn cắn.

"Được rồi, ngươi ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, ở đây không thể tùy tiện đi loạn như ở thôn chúng ta được, ít đi ra ngoài gây tai họa đi."

Phương Minh vỗ một cái vào đầu lão Hoàng, lão Hoàng dám nhe răng trợn mắt với Đại Trụ, nhưng đối mặt Phương Minh chỉ có thể dựng thẳng tai, vẻ mặt ỉu xìu nằm trên mặt đất.

Không để ý đến lão Hoàng, Phương Minh và Đại Trụ hai người rời khỏi phòng trọ đi vài mét là vào trạm xe lửa, đi đến trường đại học danh tiếng ở Ma Đô.

Trường đại học FD, một đại học danh tiếng tiếng tăm lẫy lừng khắp cả nước, mà trong này, y khoa là ngành có nhiều nhân tài xuất chúng.

Khi Phương Minh và Đại Trụ đi tới khoa y đại học FD, tại cửa trường học, đã là có một thiếu nữ thanh tú đứng ở đó, khi thiếu nữ thấy Phương Minh và Đại Trụ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ non nớt và nở nụ cười xán lạn.

"Anh, anh Phương Minh!"

Thiếu nữ vẫy tay, thân hình thanh xuân dạt dào dưới ánh mặt trời tràn đầy sức sống, nụ cười trên mặt cũng là làm cho không ít nam sinh đi ngang qua đều quay đầu lại liếc nhìn.

Phương Minh nhìn thiếu nữ rồi nhìn lại Đại Trụ da ngăm đen

bên cạnh, nếu như không phải từ diện mạo nhìn ra hai người là anh em hắn đã phải hoài nghi có phải trước đây bác Vương đã ôm sai con gái rồi không.

"Kỳ Kỳ, anh và anh Phương Minh tới thăm em, xúc động không?"

Đại Trụ tiến lên, nhưng mà Kỳ Kỳ trực tiếp lướt qua hắn đi về phía Phương Minh: "Anh Phương Minh, thật sự là anh à, lúc anh gọi điện thoại cho em thời gian em có chút không dám tin."

"Ừ, anh vừa tới Ma Đô, nghe anh em nói em ở Ma Đô học đại học nên ghé thăm em một chút, giỏi lắm, thi đậu đại học FD, không làm mất mặt thôn chúng ta."

Trước đây khi Kỳ Kỳ thi lên đại học, đúng lúc Phương Minh theo sư phụ ra ngoài, cho nên bỏ lỡ khoảng thời gian đó, nhưng từ khuôn mặt tươi cười của bác Vương cũng có thể nhìn ra, Kỳ Kỳ thi đậu đại học tốt là chuyện vinh quang đến nhường nào.

"Ừ."

Phương Minh vươn tay ở giữa không trung nhưng lại có chút lúng túng buông xuống, Kỳ Kỳ đã không phải là con sên nhỏ năm xưa nữa, điều này có thể nhìn thấy được từ ánh mắt của những nam sinh xung quanh, sờ đầu của cô đã không thích hợp nữa rồi.

"Anh Phương Minh, em đưa anh đi dạo quanh trường em một chút nhé."

"Được, đưa anh và anh em đi tham quan một chút nào."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, nhưng mà Đại Trụ bên cạnh lại có chút bất mãn, nói thầm nói: "Thật là có Phương Minh liền đã quên mình, mình tới nhiều lần như vậy mà không có mang mình đi dạo một lần."

"Anh, anh nói cái gì đó?" Kỳ Kỳ dựng lên cái lỗ tai, hỏi.

"À, anh không nói gì, anh muốn nói chúng ta đi vào nhanh một chút đi, một lúc nữa đi ăn cơm."

Viện Y khoa.

Phương Minh dọc theo đường đi đi theo Kỳ Kỳ, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười nhạt nghe Kỳ Kỳ giới thiệu một ít kiến trúc trong trường học với một số chuyện thú vị xảy ra ở trường.

Nhưng khi đi tới sân tập cỏ, Phương Minh dừng bước.

Ở ngay phía trước Phương Minh có một pho tượng, đó là một pho tượng điêu khắc hình nam giới ở trên mặt cỏ.

Thấy Phương Minh chú ý đến pho tượng điêu khắc này, Kỳ Kỳ mở miệng giới thiệu: "Anh Phương Minh, đây là điêu khắc thầy hiệu trưởng của chúng em , hiệu trưởng là người rất được mọi người tôn trọng trong giới y học."

Phương Minh không trả lời Kỳ Kỳ nói, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm chỗ điêu khắc, một lát sau mới đưa mắt về, nét mặt trở nên có chút nghiêm túc: "Kỳ Kỳ, trường học các em gần nhất có thay đổi gì không?"

"Thay đổi, hình như không có gì thay đổi gì." tròng mắt Kỳ Kỳ chuyển động suy tư một chút: "Nhưng cũng có thể nói là có, lúc nghỉ hè trường học mới xây một cái nhà thí nghiệm."

"Mới xây một cái nhà thí nghiệm? Đưa anh đi xem."

"Anh Phương Minh, sao đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này?"

Kỳ Kỳ có chút khó hiểu, không rõ anh Phương Minh vì sao đột nhiên muốn nhìn tòa nhà thực nghiệm mới xây, nhưng cuối cùng

vẫn ở phía trước dẫn đường.

Tòa nhà thực nghiệm mới xây cách không xa, rẽ qua hai con đường cỏ xanh hiện ra trước mặt Phương Minh, nhưng rất rõ ràng, tòa nhà thực nghiệm vừa mới xây xong chưa được chính thức sử dụng, toàn bộ tòa nhà có vẻ vắng vẻ.

"Anh Phương Minh, rốt cuộc làm sao vậy?"

Kỳ Kỳ thấy Phương Minh chỉ nhìn chằm chằm tòa nhà thực nghiệm thực nghiệm này rất lâu cũng không nói được một lời, nhịn không được có chút ngạc nhiên, nhưng thật ra Đại Trụ bên cạnh nhìn thấu chút gì, kéo Kỳ Kỳ lại, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Em quên sư phụ Phương Minh là ai à, anh đoán là trường học các em có khả năng có chuyện gì đó, là Phương Minh đã nhìn ra."

Nghe được lời của anh mình nói, Kỳ Kỳ trong đầu hiện ra ông già đầu tóc bạc kia luôn luôn tươi cười bộ dáng hiền lành, vị lão tiên nhân kia ở trong thôn sở hữu sự kính yêu của toàn bộ thôn dân.

Chỉ là, Kỳ Kỳ không nghĩ ra là trong trường học có chuyện gì, nếu thật sự có chuyện gì nàng mỗi ngày ở trường học làm sao có thể không có nghe nói qua.

"Được rồi, đừng có đoán bậy nữa, cũng không phải việc gì lớn, chỉ là tòa nhà thực nghiệm này xây xong, tương lai mười năm tới toàn bộ học viện sợ rằng rất khó lại có chuyên gia y học đứng đầu."

Phương Minh thu hồi ánh mắt, khẽ thở dài một hơi nói.

"A!"

Kỳ Kỳ nghe được Phương Minh nói kinh sợ há miệng thật to, nói rằng: "Anh Phương Minh, không thể nào, một tòa nhà thực nghiệm còn có thể ảnh hưởng đến việc này của trường học?"

"Tại sao lại không?"

Phương Minh cười cười, giải thích: "Trường học là nơi giáo dục con người, xem trọng mạch văn, một mạch văn trình độ phong phú quyết định trường học này có thể hay không dưỡng ra nhân tài, nhưng mà, mạch văn trong sân trường này đã bị cắt đứt, ít nhất trong vòng mười năm không có sự phát triển, vì vậy rất khó ra lại có nhân tài trình độ cao, anh nghĩ Kỳ Kỳ sau khi tốt nghiệp khoa chính quy nếu như thi nghiên cứu sinh thì lựa chọn những trường học khác đi."

Nghe được Phương Minh nói, Kỳ Kỳ không nói gì thêm, đột nhiên bên cạnh vang lên một thanh âm tức giận.

"Mạch văn với không mạch văn cái gì, lại có người ở chỗ này nói hươu nói vượn, tòa nhà thực nghiệm của trường học chúng ta là do học trưởng của trưởng quyên góp xây dựng, là vì sinh viên chúng ta có thêm cơ hội thực hành, nâng cao năng lực thực hành của chúng ta, vậy mà ngươi dám coi trở thành tai họa."

Cách Phương Minh không xa, có hai vị nam sinh, bởi vì Phương Minh cũng không có cố ý hạ giọng, vì vậy hai người này vừa vặn nghe được lời Phương Minh vừa nói.

Hai vị nam sinh đi lên trước, vẻ mặt sắc mặt giận dữ nhìn chằm chằm Phương Minh, đồng thời hướng về phía Kỳ Kỳ nói rằng: "Vị học muội này, ngươi không nên nghe người này lừa."

Hai vị nam sinh đột nhiên xuất hiện có chút ngoài dự liệu của Phương Minh, nhưng hắn cũng không tính giải thích, giống như trước đây sư phụ hắn nói vậy:

"Tin, có thể; không tin cũng có thể, mọi thứ đều là phúc phận của mỗi người.”

Dù Phương Minh không có ý định giải thích nhưng Kỳ Kỳ lại

không can tâm, trừng mắt bất mãn nói: "Các ngươi nói cái gì đó, anh Phương Minh của ta không bao giờ gạt người, anh ấy nói có chính là có."

Chương 12: Đem hắn mời về

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Kỳ Kỳ cực kỳ bênh vực Phương Minh, chính xác mà nói là đối với Phương Minh tràn đầy tín nhiệm, đây là sự tín nhiệm sau mười mấy năm theo đuôi, ở trong mắt của cô Phương Minh ca từ trước tới giờ chưa từng nói dối.

Đại Trụ bên cạnh nghe được lời nói của em gái mình vụng trộm liếc mắt một cái nhỏ giọng thầm thì nói: "Phương Minh không gạt người thì lợn mẹ đều biết trèo cây."

Từ nhỏ cùng Phương Minh chơi đến lớn Đại Trụ hiểu rất rõ ràng bản tính của Phương Minh, Phương Minh cũng không ít ỷ vào khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn mà lừa dối người lớn trong thôn, gà vịt của rất nhiều nhà bị mất, kì thực đều là vào bụng Phương Minh và lão Hoàng, đương nhiên, hắn cũng có phần trong đó.

Phương Minh thấy Kỳ Kỳ bảo hộ chính mình như thế, thậm chí còn tranh cãi với hai tên nam sinh cũng là có chút cười ngốc nghếch, hắn biết địa vị của mình ở trong lòng tiểu nha đầu rất cao, nhưng lại thật không ngờ lại cao đến mức độ này.

"Được rồi Kỳ Kỳ, không cần cùng bọn họ cãi cọ, chúng ta đi thôi."

Phương Minh gọi Kỳ Kỳ lại, chuyện này với hắn căn bản không

có liên quan, hơn nữa phong thủy của viện y học này dù đã bị phá hư nhưng cũng chưa đến mức xuất hiện mạng người, tổn thất một chút yên tĩnh mà thôi, trường học nào hoàn không có một chút hưng suy chứ.

"Ha, tên lừa gạt bị chúng ta vạch trần biết điều không nói nổi nữa muốn chạy trốn, mau cút khỏi trường học của chúng ta, vừa nhìn là kiểu nghèo kiết hủ lậu, phỏng chừng đến cả đại học cũng không có trải qua? Vẫn là nên trở về công trường bốc gạch đi thôi, trường học của chúng ta không phải ai cũng có thể vào." Một trong các nam sinh nhìn lướt qua cách ăn mặc của Đại Trụ, vẻ mặt ghét bỏ giễu cợt nói.

"Vị bạn học này sao ngươi nói chuyện như thế?"

Đại Trụ không vui, nhưng mà hắn không có lớn tiếng phản bác, nếu như là đổi thành trước đây ở trong thôn hắn đã sớm tiến lên tước đối phương, nhưng lúc đi tới Ma Đô sinh hoạt đã mài mòn tính khí của hắn, đến từ tầng lớp sinh hoạt thấp nhất khiến hắn đối mặt với những thiên chi kiêu tử không tự chủ đã không còn sức mạnh.

Sắc mặt của Phương Minh trầm xuống, nếu như hai nam sinh này chỉ là không tin lời hắn nói thì không sao, dù sao xã hội bây giờ rất nhiều người căn bản cũng không tin mấy thứ này, nhưng rất rõ ràng lời nói của nam sinh này đã là bắt đầu công kích.

"Ngươi nói lung tung gì vậy, anh ta bọn họ thế nào mà không thể vào vườn trường, ngươi mau xin lỗi chúng ta."

Kỳ Kỳ tức giận, nhưng mà hai nam sinh chỉ là lạnh nhạt liếc mắt căn bản cũng không có ý muốn nói xin lỗi. Nếu như nói ngay từ đầu bọn họ mở miệng là bởi vì thấy Kỳ Kỳ xinh đẹp muốn nhân cơ hội tiếp lời, nhưng khi Kỳ Kỳ căn bản không có tin tưởng bọn họ trái lại bảo vệ Phương Minh, hai vị này nam sinh liền thẹn quá hóa giận.

Tình hình bên này cũng thu hút tới không ít học sinh vây xem, nhìn học sinh chỉ chỉ trỏ trỏ, Đại Trụ có chút lo sợ kéo tay em gái khuyên nhủ: "Quên đi Kỳ Kỳ, chúng ta không tranh luận với bọn họ rời khỏi nơi này trước đã."

"Anh, bọn họ rõ ràng đang nói ngươi, làm sao có thể cứ bỏ qua như vậy."

"Thôi bỏ đi, dù sao anh em cũng không có mất miếng thịt nào, chúng ta tiếp tục đi những chỗ khác một chút."

Đại Trụ đương nhiên biết lời hai nam sinh này nói là đang nói hắn, tuy rằng hắn không đọc sách nhiều nhưng cũng không ngu dốt, chỉ là cũng biết rằng xã hội bây giờ cho dù là học sinh đều vô cùng có thế lực, làm lớn chuyện khiến nhiều người biết em gái mình có một anh trai là người giao hàng có thể sẽ đối gây ảnh hưởng đến em gái, ảnh hưởng tới quan hệ giữa em gái và các bạn học.

Đây cũng là lí do vì sao, tuy rằng hắn đã ở Ma Đô làm việc một thời gian nhưng rất ít đến trường học tìm em gái, chính là không muốn khiến em gái mình mất mặt, dù cho em gái không để ý mấy chuyện này.

"Nhìn mặt đoán người, vừa vô học vừa vô đức, huống hồ còn chưa nhất định có học vấn, có học sinh như vậy, chẳng trách viện y học sẽ suy bại." Phương Minh lên tiếng, mặt mang vẻ châm chọc: "Những người như các ngươi, cho dù là tốt nghiệp trên cương vị y học cũng chỉ là lang băm mà thôi."

Phương Minh vừa nói, bốn phía một mảnh xôn xao, những học sinh kia đều dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Phương Minh, mà hai kia nam sinh cũng đột nhiên sửng cồ, chuẩn mở miệng mắng to, nhưng đúng lúc này, một giọng già nua từ sau truyền đến.

"Thanh niên này, nói lời này có phải là có chút quá rồi."

Thanh âm truyền đến Phương Minh quay đầu lại, phía sau, có một ông già ở giữa mấy người đàn ông trung niên cùng đi về phía bên này, mà nhìn ông già này, trên mặt không ít học sinh đều lộ ra vẻ kính sợ nhanh chóng nhường ra một con đường.

"Là hiệu trưởng."

"Ồ, hiệu trưởng mà cũng đích thân đến, ông già này có lai lịch gì?"

"Ngay cả ông ấy ngươi cũng không nhận ra, thực sự là kiến thức nông cạn, ngôi sao sáng giới y học, viện sĩ viện khoa học Trung Quốc, cũng là hiệu trưởng danh dự của trường học chúng ta viện sĩ Thẩm Tự Khác."

Rất nhiều học sinh nhận ra thân phận của ông, mà những người không biết sau khi nghe bạn học bên cạnh nói mỗi người cũng đều mang vẻ mặt kính nể và ngưỡng mộ, viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc, đó chính là thứ mà bọn họ theo đuổi cả đời.

Đại Trụ ở trong đám đông nghe tới thân phận của ông già còn có những người đàn ông trung niên theo sau hiệu trưởng thì càng cảm thấy sợ hãi, hắn không hiểu cái gì là viện sĩ, nhưng hắn biết chức vụ hiệu trưởng này, đây chính là người có chức cao nhất trong trường.

Ngay cả sắc mặt Kỳ Kỳ cũng có chút lo sợ, nhưng khi thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh biểu tình Phương Minh lúc lòng cô cũng an tâm lại, ở trong lòng cô anh Phương Minh dường như chưa từng sai qua.

"Lời nói của ta, thời gian tự nhiên có thể nghiệm chứng."

Phương Minh nghe được những lời bàn tán của những học sinh này cũng đã biết thân phận của lão, nhưng hắn cũng không có vì vậy mà lo sợ, viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc rất dọa

người sao, dường như lúc trước có mấy người viện sĩ của viện khoa học Trung Quốc muốn gặp sư phụ hắn nhưng đều trực tiếp bị đóng cửa.

Thẩm Tự Khác có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Phương Minh, ông thật không ngờ người trẻ tuổi trước mắt này sau khi nhìn thấy ông lại vẫn không siểm nịnh như vậy, phần điềm tĩnh này hơn hẳn rất nhiều người.

Lúc này hiệu trưởng đi theo sau lưng Thẩm Tự Khác nghe được từ những bạn học khác những chuyện đã trải qua, lập tức ở bên tai Thẩm Tự Khác có tiếng thì thầm thảo luận.

Nghe xong lời nói của hiệu trưởng, một tia sáng hiện lên trong ánh mắt Thẩm Tự Khác, dò hỏi: "Thanh niên trẻ, cậu nói tòa nhà thực nghiệm này không thể làm nên, còn nói tổn thất mạch văn, vậy cậu căn cứ vào cái gì?"

Câu hỏi của Thẩm Tự Khác làm cho hiệu trưởng còn có những học sinh kia đều ngây ngẩn cả người, lời này của viện sĩ hình như là tin tưởng câu chuyện hoang đường của tiểu tử trước mắt này.

"Căn cứ, căn cứ đừng tới hỏi ta, đi hỏi bức tượng lão viện trưởng dựng trong sân trường kìa."

Phương Minh không có ý định trả lời, hướng phía Kỳ Kỳ và Đại Trụ nói một câu "Đi" sau đó là trực tiếp đi đến cửa trường học, để lại mọi người đang kinh ngạc.

Có lầm hay không? Tần viện sĩ tin tưởng câu chuyện hoang đường của tên tiểu tử kia nói đã có chút khó tin, nhưng tiểu tử này lại trực tiếp khiến Tần viện sĩ đứng phơi nắng ở tại ở đây còn hắn thì đi mất.

Khẳng định không là bọn họ nhìn lầm chứ? Hay hôm nay là ngày cá tháng tư?

"Thầy à, người này là nói bậy mà thôi, ngài cần gì phải để ở trong lòng."

Tần Đức Sơn thấy thầy nhà mình sững sờ tại chỗ liền mở miệng, đồng thời trong lòng cũng là có quyết định, lát nữa nhất định phải để cho thầy chủ nhiệm đi điều tra một chút nữ học sinh kia học hệ nào lớp nào, khiến giáo viên phụ đạo phê bình giáo dục.

"Nói bậy sao?"

Thẩm Tự Khác lắc đầu, lập tức nói rằng: "Đi, tới tượng lão viện trưởng nhìn."

"Lão sư, ngài. . ."

Tần Đức Sơn không biết tại sao thấy mình lại để ý đối với lời nói bậy một người trẻ tuổi như thế, hơn nữa còn tin lời nói của người thanh niên kia muốn đi nhìn tượng lão hiệu trưởng đằng trước, hơn nữa người thanh niên kia còn nói là hỏi bức tượng lão hiệu trưởng, bức tượng chẳng lẽ còn có thể mở miệng nói?

"Một lát nữa sẽ biết kết quả, thật ra ta hy vọng là hắn nói bậy, trước hết để cho các sinh viên giải tán đã."

Thẩm Tự Khác không có giải thích nguyên nhân, bởi vì trước tiên hắn phải xác nhận suy đoán của mình.

Tuy rằng gương mặt Tần Đức Sơn hoang mang, nhưng lão sư nói như vậy hắn cũng không dám phản bác, phải biết rằng mặc dù hắn là hiệu trưởng, nhưng có thể đảm nhiệm thượng chức vị này thì nguyên nhân lớn là vì hắn là học sinh của lão sư, đối với yêu cầu của lão sư hắn chưa bao giờ dám cự tuyệt.

Giải tán sinh viên xong, Thẩm Tự Khác và Tần Đức Sơn còn có mấy vị lãnh đạo trường rất đi tới tượng lão hiệu trưởng trên sân cỏ.

"Lão sư, ngươi xem tượng lão hiệu trưởng không phải là vẫn dựng đứng rất tốt ở chỗ này sao?"

Tần Đức Sơn chỉ là liếc nhìn tượng lão hiệu trưởng vài lần rồi thu hồi ánh mắt, mà mấy vị lãnh đạo khác cũng đều phụ họa theo, bức tượng này ngoại trừ có chút rạn nhỏ và rêu xanh ở ngoài thì cũng không có gì, mà những vết nứt và rêu xanh do gió thổi phơi nắng kết quả là không thể tránh khỏi.

Thẩm Tự Khác không có trả lời, một đôi mắt già nhìn chằm chằm bức tượng, sau nửa ngày lúc ánh mắt cũng rơi vào phí cuối bức tượng, sau đó trong ánh mắt già nua hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Phần cỏ dưới này là như thế nào?"

Nghe được Thẩm Tự Khác hỏi, mấy người Tần Đức Sơn lúc này mới chú ý tới, phía dưới bức tượng và chu vi năm mươi cm cỏ nhỏ đều đang trở nên khô vàng.

"Có thể. . . Là bị các sinh viên giẫm lên thôi, lần sau ở trong đại hội ta nhất định sẽ phê bình, cũng sẽ bảo giáo viên các lớp tăng mạnh giáo dục." Tần Đức Sơn suy nghĩ một chút đáp.

"Cũng không nhất định là sinh viên giẫm, bức tượng này được coi như là một trong những biểu tượng của trường chúng ta, rất nhiều phụ huynh học sinh đến nơi đây chụp ảnh lưu niệm giẫm cũng có thể." Có lãnh đạo trường giải thích.

Thẩm Tự Khác không để ý đến Tần Đức Sơn còn có mấy giáo lãnh đạo trường, mà đích thân đi lên trước sau đó cúi người xuống, bàn tay già nua của nắm một nhúm cỏ khô héo.

Kết quả một vuốt này làm cho mấy người Tần Đức Sơn ngây ngẩn cả người, bởi vì ... những cây cỏ khô héo này trực tiếp là bị Thẩm Tự Khác cấp rút ra, khi nào khí lực lão sư lớn như vậy?

"Cỏ dại đốt đi mọc nhiều hơn vào mùa xuân, nếu như là bị

người giẫm đạp rễ cây sẽ không đứt cũng không dễ dàng bị nhổ, đây rõ ràng là gốc cây đều chết hết."

Thẩm Tự Khác tựa hồ là nghĩ tới điều gì tâm tình đột nhiên trở nên kích động, thấy thế Tần Đức Sơn liền vội vàng tiến lên đỡ, nếu như lão sư xuất hiện một chút vấn đề, vậy thì hắn không thể tha thứ.

"Còn đỡ ta làm gì, mau đưa thanh niên trẻ kia tìm trở về." Vẻ mặt Thẩm Tự Khác có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt với Tần Đức Sơn, hất tay hắn đang tiến lên đỡ ra, bất quá lập tức cải chính nói: "Không phải là tìm, là mời, mời hắn về."

Chương 13: Bí mật của y học viện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cổng trường của y học viện.

"Phương Minh, như vậy sẽ không không gây ra ảnh hưởng gì cho Kỳ Kỳ chứ ! Dù sao đây chính là hiệu trưởng, chúng ta cứ như thế mà đến lúc đó bọn họ biết sẽ không làm khó Kỳ Kỳ chứ? "

Đại Trụ có chút lo lắng nhìn Phương Minh, nhưng thật ra Kỳ Kỳ đứng bên cạnh nói: "Anh, hiệu trưởng thì thế nào, em không làm gì sai hiệu trưởng cũng không thể đuổi học em, cùng lắm thì chính là không có học bổng, em có thể làm thêm ngoài giờ. "

Nghe Kỳ Kỳ nói, Phương Minh cười cười, nói rằng: "Yên tâm đi, học bổng không mất đâu, hơn nữa không biết chừng về sau càng nhiều hơn ấy chứ. "

Lúc nói lời này, Phương Minh trong đầu cũng là hiện lên bóng dáng già nua của Thẩm Tự Kính, lúc hiệu trưởng trước kia từng nhắc đến “Mạch văn” với Thẩm Tự Kính, Thẩm Tự Kính trong mắt lóe lên tinh quang nhưng cũng không tránh được hai mắt của cậu.

Cho nên Phương Minh có thể phán đoán, Thẩm Tự Kính chắc là biết mạch văn, nếu là biết mạch văn, Thẩm Tự Kính chắc sẽ

đang ở trước bức tượng.

Nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của hai anh em Đại Trụ và Kỳ Kỳ, Phương Minh không giải thích, mà cũng đúng lúc này điện thoại của Kỳ Kỳ đột nhiên vang lên.

"Là điện thoại của phụ đạo viên, em nghĩ là hiệu trưởng tìm được phụ đạo viên rồi, mặc dù trước đó không nhận. "

Kỳ Kỳ thè lưỡi, bởi vì cô sợ phụ đạo viên gọi điện thoại qua đây là để phê bình cô. Đối với chút xíu tâm tư này của Kỳ Kỳ Phương Minh biết rõ, nhưng cũng chỉ là cười cười không nói gì.

Lúc này, ở một nơi khác trong trường, Trương Dương trên mặt đầy mồ hôi, nhìn vẻ mặt âm trầm của hiệu trưởng và vẫn không ai nghe điện thoại di động, trong lòng thầm phiền muộn.

Chuyện này là sao, bị hiệu trưởng gọi điện thoại tới còn chưa tính, lại còn bắt mình gọi điện thoại cho học sinh trong lớp, đáng thương ở chỗ là hắn đến bây giờ ngay cả xảy ra chuyện gì cũng không biết.

"Ngươi đưa số điện thoại của Vương Tân Kỳ cho ta để ta gọi. "

Tần Đức Phong gọi ba lần liên tục rồi mà vẫn không có người nghe điện thoại rốt cục nhẫn nhịn lấy ra điện thoại di động của mình, Trương Sinh nghe xong đầu tiên là sửng sốt một chút sau đó lập tức vội vã đọc số điện thoại.

"Sao lại có điện thoại nữa rồi, ồ, là số lạ.”

Nhìn điện thoại di động kêu lên lần thứ tư, Kỳ Kỳ đang muốn tắt máy tiếp thì lúc này đây lại phát hiện là số lạ.

"Kỳ Kỳ, em bắt máy đi, biết đâu có chuyện gì." Đại Trụ ở bên cạnh khuyên nhủ.

"Được rồi, chỉ cần không phải điện thoại của phụ đạo viên là được. "

Vừa bắt máy, Kỳ Kỳ còn chưa mở lời bên kia đã truyền đến thanh âm gấp rút, "Là học sinh Vương Tử Kỳ phải không, ta là Tần Đức Phong. "

"Tần Đức Phong? "

Kỳ Kỳ trên mặt hiện lên vẻ quen thuộc nhưng lại nhất thời nhớ không ra là tên của ai, tên này nàng xác định mình đã nghe qua, thế nhưng nghe qua ở đâu thì lại quên mất.

"Uhm, học sinh Vương Tử Kỳ, cái kia... người bạn kia của em vẫn còn ở bên cạnh em không, nếu như có thể xin hắn quay lại một chuyến được không? "

Tần Đức Phong ngay từ đầu là chuẩn bị dùng giọng ra lệnh theo thói quen , thế nhưng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của lão sư mình không thể lộ vẻ tức giận đành hạ thấp tư thái, cảnh này, thật ra khiến Trương Dương đứng bên cạnh thấy choáng váng.

Gia cảnh của Vương Tử Kỳ hắn có biết qua, chỉ là một đứa trẻ nhà quê, đệ tử như vậy sao lại thế gây chú ý với hiệu trưởng lại còn khiến ông ấy đích thân gọi điện thoại?

"A, ông rốt cuộc là ai vậy? "

Giọng nói của Kỳ Kỳ trở nên cảnh giác, điều này làm cho khóe miệng của Tần Đức Phong ở đầu dây bên kia co quắp một cái, khiến mồ hôi trên mặt Trương Dương lạnh sâu hơn, học sinh của mình lại không biết tên của hiệu trưởng việc này chắc sẽ không đổ lên đầu mình chứ !.

"Đưa điện thoại cho ta nói chuyện. "

Thẩm Tự Kính trực tiếp đoạt lấy điện thoại di động của Tần

Đức Phong, vẻ mặt hòa ái nói rằng: "Học sinh Vương Tử Kỳ, ta là Thẩm Tự Kính, người vừa mới gọi điện thoại cho em là hiệu trưởng của các em, là như vầy, người trẻ tuổi lúc nãy vẫn còn ở bên cạnh em chứ!, có thể xin cậu ấy bây giờ quay lại một chuyến không, yên tâm, tuyệt đối không có ác ý, chỉ là muốn tìm cậu ấy để xin lỗi chuyện lúc nãy, đương nhiên chúng ta cũng có thể đến tận cổng để nghênh đón. "

Lần này, đến phiên Kỳ Kỳ sửng sờ, cái tên Thẩm Tự Kính cô đương nhiên nghe qua, mà lúc này nàng cũng nghĩ ra rồi.

Dường như hiệu trưởng tên là gọi Tần Đức Phong, trước đây lúc ở đại hội tân sinh viên đã từng nghe người chủ trì giới thiệu.

Chỉ là Kỳ Kỳ không hiểu vì sao hiệu trưởngThẩm Tự Kính và hiệu trưởngTần Đức Phong đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, lại còn tự mình đến tận cổng nghênh tiếp anh Phương Minh.

"Anh Phương Minh, hiệu trưởng Thẩm Tự Kính nói mời anh qua một chuyến, còn nói có thể tự mình đến trước cổng đón tiếp. "

Cuối cùng Kỳ Kỳ không có tự ý làm chủ hay mà còn đem nguyên văn lời nói của Thẩm Tự Kính kể lại cho rồi Phương Minh một lần, bởi vì nàng không biết nên làm gì bây giờ.

"Xem ra lão nhân kia cũng không phải ngốc, bất quá nghênh tiếp thì không cần. "

Phương Minh khoát tay áo, từ lúc điện thoại của Kỳ Kỳ lần đầu tiên vang lên cậu đã biết là Thẩm Tự Kính chắc là đã đến trước bức tượng đồng thời phát hiện đầu mối.

"Đi thôi, tìm học bổng cho em thôi. "

Phương Minh vò vò đầu tóc của Kỳ Kỳ, sau đó cười cười đi vào trong sân trường, còn lại hai anh em Đại Trụ và Kỳ Kỳ không hiểu ra sao cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai anh em đương nhiên sẽ không biết, hết thảy chuyện này kỳ thực đều nằm trong tính toán của Phương Minh.

Mặc dù đối với hai nam sinh trước kia của học viện bất mãn, nhưng trước mặt hiệu trưởng, Phương Minh sở dĩ sẽ dám đâm chọt ly giáng như vậy cũng là bởi vì thấy được tinh quang chợt lóe rồi biến mất của Thẩm Tự Kính.

Nếu như không có một đạo tinh quang ấy cậu sẽ không rời đi, bởi vì cậu biết rõ nếu là cậu cứ như vậy đi, Kỳ Kỳ về sau ở lại trường sẽ rất khó sinh hoạt và học tập.

Không sai, trường học không thể đuổi học Kỳ Kỳ, nhưng có thể tìm cách khác để gây khó dễ cho Kỳ Kỳ, tỷ như bình chọn học sinh ưu tú, bình chọn học bổng, hơn nữa y học viện và trường học có khác nhau rất lớn, bọn họ thực tập đại bộ phận đều là trường học an bài, thậm chí cuối cùng có thể ở lại viện để dạy học hay không đều ảnh hưởng rất nhiều đến mức độ quyết định.

Huống chi Ma Đô FD thì có được mấy bệnh viện, trong hoàn cản này, tiếng nói của lãnh đạo trường rất có trọng lượng.

Phương Minh mặc dù đối với y học viện không có hảo cảm gì, nhưng cũng sẽ không ngó lơ hoàn cảnh của Kỳ Kỳ.

Lúc này đây, Phương Minh đi chưa bao lâu thì đã gặp Tần Đức Phong, vị hiệu trưởng này lúc này đang mang theo phụ đạo viên của Kỳ Kỳ gấp rút đi về phía cổng trường, bởi vì hắn sợ Phương Minh đi rồi.

Nhìn thấy Phương Minh, Tần Đức Phong cũng là có chút bất đắc dĩ, không còn cách nào, lão hiệu trưởng đã trừng hai mắt nói với y, nếu như không thể đem người trẻ tuổi này cho mời về,thì sẽ trục xuất hắn khỏi sư môn rồi.

"Chàng trai trẻ... Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi xưng hô như

thế nào? "

"Phương Minh. "

"Phương Minh, Phương huynh đệ, lúc trước là ta quản lý, dạy dỗ không nghiêm mới dẫn tới việc học sinh và cậu xảy ra xung đột, ta ở chỗ này đại diện cho nhà trường xin lỗi cậu, mặt khác hai đứa học sinh kia ta đã phân phó phụ đạo viên của họ trở về nghiêm khắc phê bình. "

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tần Đức Phong chỉ có thể là nở nụ cười, bất quá Phương Minh cũng không để ý, nhàn nhạt đáp: "Đưa tôi đến chỗ bức tượng đi. "

Bị người ta ngó lư, Tần Đức Phong mặc dù có chút khó chịu nhưng lúc này cũng không dám biểu lộ ra, ngược lại Đại Trụ và Kỳ Kỳ đang đi trước dẫn đường nhìn vị hiệu trưởng đang đi phía sau mỡi lúc này còn ngạo mạn giờ lại cung kính nên biểu tình có chút cổ quái.

Trên bãi cỏ lúc này chỉ có Thẩm Tự Kính và mặt mấy vị lãnh đạo khác, bất quá mấy vị lãnh đạo của trường vào giờ khắc này cũng không dám thở mạnh, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được sự tức giận đang tản mát của lão hiệu trưởng.

Lúc này cũng không dám nhìn hai hàng chân mày của lão hiệu trưởng yên lặng ở một bên làm người qua đường a !.

Thẩm Tự Kính từ xa nhìn thấy Phương Minh đang đi tới liền không đứng tại chỗ chờ, mà là bước tập tễnh đi tới nghênh đón, lúc chỉ còn cách Phương Minh có mấy mét liền ôm quyền nói rằng:

"Tiên sinh, lúc trước lão hủ có mắt không nhìn được cao nhân, còn hy vọng tiên sinh thứ lỗi. "

Phương Minh đánh giá Thẩm Tự Kính, nhất là lúc nghe được hai chữ "Tiên sinh"trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, xem ra chuyện này

Thẩm Tự Kính biết đến không ít a.

"Ông nếu đã biết mời ta quay lại, xem ra là đã biết chuyện gì xảy ra, vậy phải làm thế nào cũng không cần ta nhiều lời. "

Nghe Phương Minh nói, Thẩm Tự Kính khuôn mặt già nua thần tình cứng lại, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, đáp: "Tiên sinh, ta kỳ thực còn không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "

Nhìn thấy Phương Minh cau mày, Thẩm Tự Kính biết nên giải thích một chút, lập tức lướt mắt xung quanh, ngoại trừ học sinh của ông và mấy vị lãnh đạo chỉ có hai người là Kỳ Kỳ và Đại Trụ.

Trong lòng Thẩm Tự Kính cô học sinh này còn có người bạn của vị tiên sinh này không coi là người ngoài, cũng có thể ở ngay trước mặt bọn họ đem sự tình nói ra.

"Tiên sinh, ta cũng sẽ không che giấu, liền đem những chuyện ta biết nói hết ra a ! Thuận tiện, cũng cho mấy người các ngươi hiểu một chút, tránh cho các ngươi xem ta là lão già hồ đồ. "

Nửa câu sau của Thẩm Tự Kính là dành cho Tần Đức Phong và mấy vị lãnh đạo, đám người Tần Đức Phong chỉ có thể là lộ vẻ tức giận lắc đầu biểu thị bọn họ cũng không có nghĩ như vậy.

Bất quá, Thẩm Tự Kính cũng không để ý tới bọn họ mà là trên mặt lộ ra thần sắc hồi ức, tựa hồ là đang nhớ lại chuyện cũ.

"Sự tình đã từ hơn 50 năm trước, khi đó vừa mới kiến quốc không bao lâu, chữa bệnh và giáo dục của cả nước đều không được tốt lắm, mà y học viện này là y học viện đầu tiên do người dân nước mình tự thành lập, cho nên được quan tâm rất nhiều. "

Lời kể của Thẩm Tự Kính mang mọi người về lại thời đại kia, cũng lột trần bí một bí mật khiến đám người Tần Đức Phong khiếp sợ.

Lúc mới bắt đầu y học viện rất đơn giản, sau khi giáo dục đầu nhập và đào tạo nhân tài y học viện mới bắt đầu xây dựng thêm, mặc dù là y học viện đầu tiên trong nước nhưng cũng không thể tập trung bảo toàn vị trí đứng đầu của mình, thậm chí có đoạn thời gian còn bị y học viện khác đuổi kịp và vượt qua.

"Khi đó ta chỉ mới vừa tốt nghiệp không bao lâu ở lại trường đảm nhiệm công việc dạy học, vào lúc đó lão hiệu trưởng đột nhiên mang theo một lão đạo sĩ tới trường học, tất cả nên biết thời đó đạo sĩ là chức nghiệp rất nhạy cảm, cho nên ta và rất nhiều vị lão sư đều không nghĩ ra lão hiệu trưởng mang một vị đạo sĩ tới trường học để làm gì? "

"Lúc đó lão hiệu trưởng còn gọi đích danh ta đi theo vị lão đạo sĩ kia, bất cứ phân phó nào của lão đạo sĩ cũng phải làm theo, không cho phép sai phạm. "

Thẩm Tự Kính sau khi nói đến đây, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ tự giễu, "Là người nắm giữ những kiến thức khoa học mới nhất của thời đại, ta đối với loại người làm đạo sĩ này tự nhiên là không có hảo cảm gì, thậm chí cảm thấy được lão hiệu trưởng hẳn là bị lừa, ta nhất định phải tìm cơ hội vạch trần bộ mặt thật của lão đạo sĩ này. "

"Nhưng mà ta không nghĩ rằng đến cuối cùng ta vậy mà lại tự mình đánh mình, rốt cục cũng biết, trên đời này có một số việc không cách nào dùng khoa học giải thích. "

Chương 14: Mạch văn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thẩm Tự Kính sau khi nói đến đây, trên mặt còn có vẻ cực kỳ khiếp sợ, rất hiển nhiên chuyện phát sinh kế tiếp cho dù là nhiều năm trôi qua như vậy cũng làm cho hắn không còn cách nào quên, thậm chí còn để lại ấn tượng khắc sâu trong trí nhớ.

Tần Đức Phong quan sát Kỳ Kỳ và Đại Trụ đám đã bị hấp dẫn theo lời nói của Thẩm Tự Kính, chỉ có Phương Minh nhìn Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

"Lão đạo sĩ mang theo ta đi dạo toàn bộ vườn trường chừng mấy ngày, mỗi ngày đều không ngừng dừng lại ở một chỗ nào đó, không nói câu nào, thậm chí có lúc còn đứng ở đó cả một giờ đồng hồ. "

"Giữa lúc ta tưởng rằng cuối cùng cũng bắt được sơ hở của lão đạo sĩ này thì lão đạo sĩ dẫn ta tới một chỗ ở trong sân trường, cái chỗ ấy, chính là vị trí chúng ta hiện tại đang đứng. "

Lời kể của Thẩm Tự Kính làm cho đám người Tần Đức Phong theo bản năng nhìn một chút dưới chân, lập tức lần nữa lộ ra vẻ lắng nghe.

"Lúc đó lão đạo sĩ sau khi đi tới nơi này móc trong ngực ra một vật, ta lúc đó không biết được đó là vật gì, bất quá sau lại biết đây

là la bàn, lão đạo sĩ cầm la bàn mở ra để dưới đất sau đó nhìn chằm chằm la bàn một hồi, trong miệng lẩm bẩm những thứ mà ta nghe không hiểu, sau một lát cũng không biết từ nơi nào tìm tới một thanh xẻng sắt, chỉ vào một chỗ để cho ta đào. "

"Ta mặc dù không tin tưởng lão đạo sĩ, nhưng nghĩ tới lời căn dặn của lão hiệu trưởng, cuối cùng vẫn dựa theo phân phó của lão đạo sĩ cầm xẻng sắt bắt đầu đào lên, lúc đầu thì chẳng có gì, song khi ta đào được ba mươi centimét lại phát hiện làm thế nào cũng không đào được nữa, rõ ràng đều là bùn đất nhưng xẻng sắt không xuống xuống được. "

Không xúc xuống được?

Trên mặt đám người Tần Đức Phong đều lộ ra vẻ nghi hoặc, đất ở nơi sao lại không xúc xuống được, trừ phi phía dưới là đụng phải nham thạch rồi, nhưng lời của lão sư đã nói rất rõ ràng rồi, phía dưới vẫn là bùn đất.

"Ta không tin là có ma quỷ nên cứ tiếp tục xúc xuống phía dưới, nhưng mà lão đạo sĩ cũng không ngăn trở ta, không bao lâu lão hiệu trưởng lại tới nhưng lại cầm lấy xẻng sắt trong tay tiếp tục đào, giữa lúc ta dự định nhắc nhở lão hiệu trưởng thì lại nhìn thấy lão hiểu trưởng đã hơn sáu mươi tuổi vậy mày một xẻng xúc xuống liền có thể moi ra toàn là bùn đất. "

Sau khi nói đến đây, Thẩm Tự Kính cảm xúc tựa hồ là có chút kích động, "Nhưng mà lão hiệu trưởng bởi vì dùng sức, xẻng sắt cắt vào chân của ông ấy, trực tiếp cắt đứt bên cạnh bàn chân, máu tươi chảy tại chỗ ròng ròng. "

"Ta vừa nhìn thấy tình huống ấy xảy ra lập tức tiến lên nâng lão hiệu trưởng, không ai ngờ, lúc này phía sau lại truyền đến tiếng cười sang sãng của lão đạo trưởng. "

"Thành công rồi, ha ha, lấy máu thay nước, chỉ có như suối

trào, ván này ngược lại là có thể bố trí. "

Sau khi Lão hiệu trưởng bị xẻng sắt tước mất một phần bàn chân lão đạo sĩ ngược lại còn cười lớn, Thẩm Tự Kính lúc đó chỉ trợn mắt nhìn chằm chằm lão đạo sĩ, bất quá lão đạo sĩ căn bản không để ý đến hắn, chỉ là hướng phía lão hiệu trưởng nói rằng: "Chính là chỗ này, ở chỗ này bày cục có thể đảm bảo mạch văn của y học viện hội tụ trăm năm không tiêu tan. "

Càng làm cho Thẩm Tự Kính không nghĩ tới là lão hiệu trưởng chẳng những không có vì vậy mà tức giận, ngược lại nghe lão đạo sĩ nói xong trên mặt lại lộ ra biểu tình mừng như điên.

Thẩm Tự Kính phẫn nộ, hắn cảm thấy lão hiệu trưởng đã bị lão đạo sĩ này lừa gạt, hắn nhất định phải ngăn cản lão hiệu trưởng tiếp tục bị lừa, nhưng mà đang lúc hắn chuẩn bị mở miệng nói, lão đạo sĩ cũng đột nhiên từ trong ngực móc ra một lá cờ màu vàng, mặt trên vẽ đầy ký hiệu rậm rạp.

Lão đạo sĩ đem cờ xí ném vào giữa vũng bùn, sau một khắc, máu loãng của lão hiệu trưởng ở giữa vũng bùn chợt bắt đầu từ từ xuất hiện biến hóa, đến cuối cùng hóa thành một dòng suối trong dâng lên.

Chính cảnh tượng này làm Thẩm Tự Kính chấn động, làm cho Thẩm Tự Kính ngây người ngay tại chỗ quên hết những điều muốn nói, chỉ là ngây ngốc nhìn chằm chằm vũng bùn.

Nước ngầm, điểm này Thẩm Tự Kính tự nhiên là biết đến, nhưng một khắc trước vẫn là vũng bùn khô khốc một khắc sau đột nhiên tuôn ra nước suối, điều này làm cho Thẩm Tự Kính hiểu được tuyệt đối không thể nào là nước suối trong lòng đất .

Nếu không phải là suối trong lòng đất, như vậy nên giải thích cảnh trước mắt như thế nào?

Nhưng mà chuyện thần kỳ hơn còn ở phía sau, mắt thấy thời điểm nước suối dâng lên đến mức sắp tràn ra, lão đạo sĩ lại từ trong ngực móc ra một tấm bùa màu vàng sau đó dán vào chỗ có nước suối

Bùa này thiếp xuống phía dưới sau đó toàn bộ nước suối không còn dâng lên, cứ như vậy mặt đất cân bằng, không có một giọt nước suối tràn ra.

Hai màn này, có thể nói là khiến toàn bộ tri thức nhiều năm qua của Thẩm Tự Kính đều bị đẩy ngã, hắn có thể xác định đây không phải là ma thuật, bởi vì ... toàn bộ phát sinh đều là do hắn tận mắt nhìn thấy.

"Đầy tràn thì tổn thất, chỉ dựa vào tờ phù lục này của lão đạo thì không trấn áp được, nhất định phải mượn những vật khác trấn áp cái mạch văn này, để tránh mạch văn không bị tiết ra ngoài. "

Đây là lời lão đạo nói trước Thẩm Tự Kính và lão hiệu trưởng, kế tiếp lão đạo lại nói gì đó hắn cũng không biết, bởi vì thời điểm đó hắn chạy về cầm băng vải băng bó cho lão hiệu trưởng.

Hơn nữa ngày thứ hai hắn bởi vì một ít nguyên nhân nên bị điều đi công tác ở địa phương, mãi đến hai tháng sau mới trở lại trường học.

Đến khi Thẩm Tự Kính trở lại trường học, hắn đột nhiên phát hiện vườn trường có thêm một bức tượng, bức tượng này chính là vị hiệu trưởng đầu tiên của trường điêu khắc, mà vị trí đặt tượng chính là dựng thẳng đứng trên vũng bùn mà ông đã đào.

Nhìn thấy bức tượng này, Thẩm Tự Kính nghĩ tới câu nói mà lão đạo nới với lão hiệu trưởng trước đây, cũng hiểu tác dụng của bức tượng này, đó chính là dùng để trấn áp nước suối.

Chỉ là một bức tượng rốt cuộc làm sao trấn áp nước suối.

Thẩm Tự Kính không nghĩ ra, mà lão hiệu trưởng cũng chưa từng đề cập qua với hắn chuyện này, thật giống như căn bản chưa hề xảy ra chuyện gì.

Từ đó về sau Thẩm Tự Kính cũng không nhìn thấy lão đạo sĩ nữa nhưng trong vòng hai mươi năm sau đó y học viện hiển lộ tài năng trong giới y học, từng vị học sinh trở thành trụ cột trong giới y học, trong đó không thiếu những nhân vật được xem là núi Thái Sơn như ông.

Mỗi khi chứng kiến thành tựu của học sinh của y học viện , Thẩm Tự Kính trong lòng sẽ luôn liên tưởng đến lời nói trước đây của lão đạo.

Hai mươi lăm năm sau Thẩm Tự Kính tiếp nhận chức vị hiệu trưởng, mà lão hiệu trưởng lúc hấp hối cho gọi hắn tới phòng bệnh, không có dặn hắn những lời khác, chỉ dặn dò duy nhất một điểm chính là: Chăm sóc tốt bức tượng, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

Đến lúc đó Thẩm Tự Kính vẫn không rõ, y học viện sở dĩ sẽ phát triển nhanh như vậy là có quan hệ với bức tượng trấn áo trên mạch nước suối.

"Chuyện này nói ra cũng sẽ không có người tin, cho nên ta không có nói cho bất cứ ai, giống như lúc Đức Sơn đảm nhiệm chức vị hiệu trưởng, ta cũng chỉ là dặn dò qua ngươi, trong trường kiến thiết không cho phép di chuyển bức tượng này.

Thẩm Tự Kính nhìn về phía Tần Đức Phong, Tần Đức Phong trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hắn đến bây giờ mới hiểu được vì sao lão sư lại trịnh trọng căn dặn mình như vậy, thì ra căn nguyên là ở chỗ này.

"Lão sư, con nghe lời thầy căn dặn, không hề động tới bức tượng này. "

"Ta đương nhiên biết ngươi không có động tới, nhưng tại sao lại xuất hiện biến hóa như vậy ta cũng không biết phải nói sao, nhưng nghĩ rằng vị tiên sinh này cũng có thể giải thích nghi hoặc. "

Thẩm Tự Kính đem ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, hắn đương nhiên biết vì sao bức tượng lại có biến hóa như vậy. Cái này nếu nói cũng chỉ có thể trách là lão hiệu trưởng kia không có nói rõ ràng cho Thẩm Tự Kính biết !, bất quá rất có thể vị lão hiệu trưởng kia cũng chỉ là biết cái da lông mà thôi.

"Quả thực bức tượng kia không bị động tới, nhưng cái này không có nghĩa là bức tượng sẽ không xảy ra vấn đề, bởi vì lúc đầu ông không làm rõ vấn đề, đó chính là rốt cuộc ý vị của mạch văn là như thế nào. "

Phương Minh mở miệng, Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra vẻ lắng nghe, chắp tay nói rằng: "Còn hy vọng tiên sinh có thể giải thích nghi hoặc. "

"Mạch văn thật ra là một cách gọi đặc thù, ta tin tưởng đổi một từ khác các vị đều đã từng nghe nói qua. \" Phương Minh nheo nheo hai mắt lại, "Phong thủy khí vận tất cả hẳn là đều không xa lạ gì. "

"Cái này... Dĩ nhiên. "

Trên mặt đám người Tần Đức Phong lộ ra vẻ xấu hổ, về phong thuỷ bọn họ tự nhiên là biết, nhưng là một hiệu trưởng đàm luận cái này không tốt chút nào

"Phong thuỷ phong thuỷ, phong thuỷ tốt có thể mang đi vận may của một người, vô luận là tài vận hay là vận làm quan thậm chí còn các loại số mệnh, mà ở có nơi đặc thù cũng không dùng phong thuỷ để hình dung, mà là dùng một loại phương thức khác xưng hô, trường học này chính là một cái trong số đó. "

Phương Minh trong đầu cũng là nhớ lại lời nhắc nhở của sư phó cậu trước đây

"Phật đạo không nói phong thuỷ, mấy chỗ đạo quan và chùa miểu không cần quan sát phong thuỷ, bởi vì bọn họ căn bản không có phong thuỷ đáng nói, thầy phong thủy của đạo quan và chùa miểu đều là những kẻ lừa đảo mua danh chuộc tiếng không có bản lãnh thật sự mà thôi. "

"Đạo gia nói đạo vận, phật gia luận phật quang, thần phật tự thân chính là mang theo khí tràng phong thủy cường đại, nàu đâu còn cần phong thuỷ gia trì, mà trừ nơi đó ra còn có một chỗ đặc thù cũng không thể lấy phong thủy khí vận mà nói, đó chính là trường học. "

"Trường học không nói phong thuỷ, trường học chỉ luận mạch văn, nhưng mà lợi dụng phương pháp phong thuỷ có thể ngưng tụ mạch văn, mạch văn không tiêu tan thì trường học không phải suy bại cho nên, mạch văn trên thực tế chính là một cách xưng hô khác của phong thủy khí vận ở trường học."

Tâm tư thu hồi, ánh mắt nhìn về phía mọi người ở đây, Phương Minh trầm giọng nói rằng: "Mạch văn vừa là phong thuỷ vừa lại cao hơn so với phong thuỷ, nhưng thủy chung vẫn có một ít đặc tính của phong thủy, đó chính là dễ dàng bị tức tràng quấy nhiễu. "

Nhìn thấy tất cả mọi người vẫn là biểu tình nghi hoặc, Phương Minh chỉ có thể dùng ngôn ngữ đơn giản giới thiệu: "Cử một ví dụ đơn giản, một thân cây trồng ở bốn phía không bị rợp bóng, về sau lại có người xây một bức tường đá bốn phía cái cây lại còn cao hơn cái cây rất nhiều, như vậy cái cây này có thể xuất hiện biến đổi hay không? "

Đầy là một ví dụ có thể trả lời được, bởi vì chỉ cần là học qua tiểu học tự nhiên sẽ có kiến thức để trả lời, lập tức Đại Trụ nói

tiếp: "Đương nhiên sẽ có cải biến, đã không có ánh mặt trời chiếu xạ, cây này sẽ từ từ héo rũ, dù cho không chết cũng sẽ không sinh trưởng được nữa. "

"Không sai, chính là cái đạo lý này. \" Phương Minh gật đầu, tiếp tục nói: "Cái gì gọi là phong thuỷ, cổ nhân từng có tổng kết, khí thừa phong tắc tản, giới thủy nhi chỉ. Cổ nhân tụ chi sử dụng không tiêu tan, đi chi sử dụng có ngăn, cố vị chi phong thuỷ. "

"Vô luận là khí hay là gió đều là vô hình, cho nên, phong thuỷ chăc chắn là một chỉnh thể khí tràng, dùng tri thức chính trị mà chúng ta khi còn bé đều học qua mà nói đó chính là: Chỉnh thể quyết định chức năng cục bộ, cục ảnh hưởng đến công hiệu của chỉnh thể. "

"Quay lại chuyện này mà nói, bức tượng điêu khắc này không có thay đổi, nhưng bức tượng này chỉ là một cục cục bộ trung tâm rất quan trọng, còn trường học là một chỉnh thể, khi những cục bộ khác xuất hiện tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến chỉnh thể, tiến tới ảnh hưởng đến từng cục bộ, cũng liền dẫn tới thay đổi phong thủy của trường học."

"Phong thủy của trường học thay đổi dẫn đế kết quả không ngoài hai điểm, thứ nhất, có lợi cho tăng trưởng mạch văn; thứ hai, bất lợi cho tăng trưởng mạch văn. Rất hiển nhiên quý giáo đây thuộc loại thứ hai."

Chương 15: Thiên Kim Chàng Môn, Nhất Tả Thiên Lý

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh nói rất dễ hiểu, tuy tất cả mọi người vẫn còn có chút mơ hồ nhưng cuối cùng cũng hiểu được đại khái.

"Ý của tiên sinh là, trong trường có một nơi nào đó ảnh hưởng đến sự yên tĩnh của trường, từ đó làm biến hóa toàn bộ phong thủy của trường, cũng chính là căn nguyên của những vấn đề đã xảy ra. "

Thẩm Tự Kính phản ứng rất nhanh, trong mắt lão lóe lên vẻ hiểu rõ vấn đề, mà những người khác được Thẩm Tự Kính nhắc nhở cũng đều lĩnh hội, chỉ là bọn người Tần Đức Phong vẫn cảm thấy có chút khó tin, phong thuỷ thật sự thần kỳ như vậy sao?

Nếu như không phải là Thẩm Tự Kính mà đổi thành những người khác ở ngay trước mặt bọn họ nói những lời này sớm đã bị bọn họ kêu lính gác đuổi đi.

Phương Minh gật đầu tiếp tục nói: "Ngôi trường này bản thân đã có phong thủy tốt vô cùng, lão đạo sĩ kia cũng không có làm gì khác, chỉ là muốn dùng biện pháp trấn trụ phần mạch văn này, không cho mạch văn tiết ra ngoài. Giải thích theo thông lệ chính là, vốn dĩ trường học là một cái thùng gỗ có khe hở, mà vị lão đạo sĩ

kia chính là đem cái khe hở này sửa sang lại, nói như vậy, nếu như đem mạch văn so với nước mà nói, nếu thùng gỗ có khe hở, nước đổ vào sẽ bị chảy ra, mà chảy nhiều hay ít phụ thuộc vào việc cái khe hở này to hay nhỏ. "

Đại Trụ đứng một bên vẫn lẳng lặng nghe nãy giờ liền cướp lời nói: "Nhưng nếu thùng gỗ không có khe hở, như vậy nước đổ vào cũng sẽ không mất. "

"Không sai." Phương Minh mỉm cười, "Mà mạch văn của ngôi trường này rất đặc thù, nó không phải là kết quả của phong thủy, mà là lấy từ trên người của mỗi một học sinh và lão sư, cho nên mỗi một năm học sinh mới nhập trường đều sẽ khiến mạch văn tăng, chỉ cần có thể lưu lại những mạch văn này, như vậy mạch văn của trường học này cũng sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng cuối cùng ngược lại đến từ trên người của học sinh. "

"Hơn nữa còn có một điểm rất trọng yếu, dù cho những học sinh này về sau rời khỏi trường học, nhưng bọn hắn sau này lấy được thành tựu cũng sẽ ảnh hưởng tới mạch văn của trường. "

Sau khi nói đến đây Phương Minh dừng lại một chút, bởi vì hắn nghĩ tới trước đây, lúc sư phụ giới thiệu đặc tính của mạch văn với hắn, đã từng đề cập tới một nơi nào đó, chỗ đó là thư viện Nhạc Lộc.

Đây là thư viện cổ xưa nhất trong nước còn được bảo toàn hoàn hảo cho đến tận bây giờ, nếu như thầy phong thủy biết xem khí liền có thể cảm thụ được mạch văn ngất trời, thanh sắc mạch văn cũng đã nhuộm đẫm khoảng không phía trên thư viện rồi, đây cũng là do ảnh hưởng của đại nho và đệ tử các đời của học viện mang lại, chỉ cần những đại nho và học sinh này vẫn được người đời sau kính ngưỡng như cũ, thì mạch văn này chắc chắn sẽ không tiêu tán mà còn liên tục tăng không ngừng.

Đương nhiên, mạch văn ở cấp độ này liền không phải là thứ

mà học sinh bình thường có thể hấp thu, thật giống như một người bình thường mỗi ngày có thể uống hơn một đấu nước, nhưng mà đột nhiên lập tức rớt xuống một con sông, kết quả chỉ có thể là bị chết đuối.

Phương Minh lúc trước đã tra xét, phong thuỷ bên ngoài y học viện không có bao nhiêu vấn đề, mà bên trong có lão đạo sĩ bố trí cũng không tồn tại vấn đề, đương nhiên, bây giờ bị biến đổi như vậy thỉ phải bàn đến chuyện khác.

"Tiên sinh, ý của ngươi là nói vấn đề này xuất hiện ở những tòa thực nghiệm lầu mới xây dựng? "

Thẩm Tự Kính lúc trước đã nghe được hai nam sinh kia cùng Phương Minh cãi cọ sở dĩ là bởi vì Phương Minh nói không nên xây thực nghiệm lầu, mà về cái thực nghiệm lầu này hắn chính là biết một chút, là một vị học sinh trong viện sau khi tốt nghiệp đã góp tiền xây dựng. Vị học sinh kia sau khi tốt nghiệp làm nghề kinh daonh, bây giờ là tổng giám đốc của một công ty y dược trứ danh trong nước.

"thực nghiệm lầu này có phải là nguyên nhân hay không, ta tin tưởng Tần hiệu trưởng hẳn là phải tự mình biết rõ!. "

Phương Minh đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đức Phong, bất quá Tần Đức Phong đột ngột bị Phương Minh hỏi như vậy, hắn lập tức không rõ Phương Minh có ý gì, tại sao hắn lại biết rõ, nếu như hắn biết thực nghiệm lầu có vấn đề thì dù sao đi nữa hắn cũng sẽ không đồng ý xây dựng.

"Phương tiên sinh, ngươi... Ngươi nói đùa sao, ta làm sao biết được. "

Phương Minh hơi nghiền ngẫm nhãn thần nhìn về phía Tần Đức Phong, thanh âm nhè nhẹ kéo dài, "Lẽ nào làu thực nghiệm này xảy ra chuyện lạ lúc mới xây mà Tần hiệu trưởng không biết?

"

"Chuyện lạ? "

Tần Đức Phong lâm vào hồi ức, mấy giây sau đó biểu tình trở nên có chút do dự,

Điều này làm cho Thẩm Tự Kính đứng một bên hừ một tiếng nặng nề: "Hừm", "Đừng lôi lôi kéo kéo, đến cùng chuyện gì xảy ra nói nhanh một chút đi. "

Nghe lão sư tự mình thúc giục Tần Đức Phong cũng không dám do dự nữa, lập tức hệ thống lại các sự kiện rồi nói: "Kỳ thực cũng không coi là chuyện lạ được, chính là lúc tìm được vị trí để đặt máy đào, bắt đầu đào móng của thực nghiệm lầu thì máy đào vô duyên vô cớ bị phá hư, hơn nữa còn bị phá hư cùng lúc với mấy cái bục nữa. "

"Nhưng lúc đó chúng ta cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy khả năng đội thi công máy đào này xuất hiện trục trặc, tiến hành sửa chữa lại sau đó lại khôi phục bình thường, cái này cũng không tính là chuyện lạ gì !. "

Trên công trường, máy đào xuất hiện trục trặc là chuyện rất bình thường, có đôi khi một cục đá nho nhỏ đều sẽ dẫn tới phát sinh trục trăc, cho dù là Tần Đức Phong hay là ai khác đều không có để ở trong lòng.

"Cái này cũng chưa tính là chuyện lạ? Nếu như ta không có đoán sai, mấy vị sư phó lái máy đào cùng ngày lúc nghỉ ngơi có phải đều ngã bệnh hay không? "

Phương Minh hỏi ngược lại khiến Tần Đức Phong không còn cách nào trả lời, hắn là hiệu trưởng của một trường thì làm sao có thể chú ý tới chút chuyện nhỏ này,ngày đầu tiên khởi công cũng chỉ là mang tính tượng trưng quơ xẻng sắt xúc vài đống cái rồi rời

đi.

"chuyện này phải điều tra kĩ càng, trường của chúng ta vốn là trường y, nếu như những công nhân kia thực sự ngã bệnh chắc là được khám bệnh ở trường, ta gọi điện thoại hỏi lão sư chịu trách nhiệm bệnh viện sẽ biết. "

Một vị lãnh đạokhác của trường nói xong liền lấy điện thoại di động gọi một số điện thoại đi ra ngoài, sau khi có người bắt máy, hỏi mấy câu xong vị lãnh đạo này liền biến sắc mặt, biểu tình trở nên có chút cổ quái và bắt đầu sợ hãi.

"Phương tiên sinh, lão hiệu trưởng... Mấy người công nhân kia thực sự ngã bệnh, hơn nữa đều là đau bụng được châm cứu ở trường đã ba ngày rồi, nguyên nhân gì khiến họ bị như vậy thì không tra được, rốt cuộc lão sư chịu trách nhiệm cho rằng do mấy công nhân này ăn uống không hợp vệ sinh. "

Vị lãnh đạo này giải thích xong cũng tự cho rằng chuyện này là không thể nào, mặc dù nói vệ sinh ở công trường khẳng định không thế nào tốt, nhưng những công nhân này ở công trường làm lâu như vậy sớm đã thành thói quen, lời nói khó nghe, thật giống như kinh thành bách tính đã quen thuộc với sương mù, đã sớm tự động sinh ra hệ thống miễn dịch rồi.

Nếu như không chuyện máy đào bị hư trước đó ngược lại còn có thể cháp nhận được, nhưng hai việc này lại xảy ra cùng nhau khiến cho người ta cảm giác đây không phải là chuyện ngoài ý muốn.

"Phương tiên sinh, đây rốt cuộc chuyện gì, ngươi giải thích cho chúng ta một chút, ta hiện tại không hiểu sao cảm thấy trong lòng có chút hoảng sợ." Thanh âm của Tần Đức Phong có chút run rẩy hỏi.

"Rất đơn giản, đây là phản kháng của mạch văn. Trước đó ta

đã nói, mạch văn của trường này trên thực tế chính là một loại biểu thị hình thức cuả phong thủy, là một loại khí tràng rất đặc thù. "

Phương Minh bẻ một cành cây nhỏ trên thân cây bên cạnh vẽ một vòng tròn trên mặt đất, giải thích: "Cái vòng này chính là trường học, mà trong vòng là mạch văn tràn ngập mà ta không nhìn thấy được, tạo thành một từ trường ổn định, nếu có người muốn cải biến từ trường này, ắt sẽ lọt vào sự phản kháng của nó. "

"Thật giống như ngươi đè ép một cái khí cầu, khí cầu sẽ có lực đàn hồi bắn ngược lại ngươi, khi ngươi dùng sức đè ép, khí cầu thậm chí còn biết lấy hình thức nổ tung để phản kháng, đạo lý này dùng ở phương diện phong thủy cũng giống như nhau. "

"Nếu như mọi người đối với phong thuỷ có hiểu một chút vậy chú ý phương vị khi bố trí phong thủy, từ âm dương đến ngũ hành thậm chí có nhiều chuyện còn phải để ý đến hai mươi bốn tinh tú, bởi vì phương hướng khác nhau đối với ảnh hưởng của phong thủy là không cùng một dạng, nhưng lại không thể đối đãi đơn giản như vậy đối với ngôi trường này. "

Phương Minh cúi người, vẽ vài cái vòng tròng nhỏ bên trong vòng tròn lớn trước đó, sau đó vẽ mấy đường thẳng liên tiếp nói liền mấy vòng tròn này.

"Nơi có mạch văn mạnh nhất của ngôi trường này là ở khu giáo học lâu, thứ hai là đồ thư quán, sau đó là ký túc xá, nếu như một ngôi trường từ lúc mới bắt đầu kiến thiết đều dựa theo phương vị phong thuỷ mà tiến hành thiết kế thì đối với việc đề thăng mạch văn của trường học có trợ giúp rất lớn, nhưng rất hiển nhiên quý giáo lúc đó không nghĩ đến. "

"Đương nhiên, đối với một trường học đặc thù như vầy kỳ thực cũng không nhất thiết phải chỉn chu như vậy, đây cũng là lý do vì sao vị lão đạo sĩ tiền bối kia không bắt tu sửa lại kiến trước

một lần nữa, bởi vì mạch văn củ trường học cùng học sinh có ảnh hưởng rất lớn. "

"Giả thiết bố cục kiến trúc của trường học dựa theo phương vị phong thuỷ, nhưng phong thủy cục rất coi trọng kết cấu chủ - phụ, giống như quan hệ quân thần đối không thể xuất hiện thác loạn, mà thông thường giáo học lâu là quân, những kiến trúc khác là thần, có thể mạch văn của trường là cùng với học sinh có quan hệ, giả thiết trường học xuất hiện một học sinh rất lợi hại, mà học sinh này thích ở phòng ngủ tự học, về sau khi học sinh này trở thành một bậc thầy, thì mạch văn của phong ngủ đó sẽ nhờ vào thành tựu của học sinh ấy mà vượt lên trước giáo học lâu, cứ như vậy mà dẫn tới tình huống quân nhược thần cường xuất hiện, hậu quả có thể tưởng tượng được. "

Lời nói của Phương Minh làm cho đám người Thẩm Tự Kính lâm vào quá trình tiêu hóa, dù sao lý luận như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe qua.

Cách ước chừng có mấy phút, Thẩm Tự Kính mới mở miệng dò hỏi: "Đây chẳng phải là nói bất luận là trường học lúc xây dựng như thế nào kỳ thực không cần thiết dựa theo phương vị phong thuỷ mà bố trí? "

"Không phải! "

Phương Minh lắc đầu nói rằng: "Ta chỉ nói là trường học không cần phải ... Dựa theo phong thủy cục để bố trí, nhưng nếu như có thể mời được đại sư bố trí phong thủy trận thì vẫn hơn. "

"Phong thủy trận? "

Chứng kiến đám người Thẩm Tự Kính đưa ra biểu tình nghi hoặc lần nữa, lúc này đây Phương Minh cũng không giải thích cái gì là Phong thủy trận, bởi vì người có thể bố trí phong thủy trận toàn bộ Trung Quốc ước đoán cũng không nhiều, như vậy đại sư

có thể gặp không thể cầu.

Phong thủy cục và Phong thủy trận tuy là chỉ kém một chữ, nhưng hai độ khó và hiệu quả của cả hai cũng là khác nhau trời vực.

"Quay lại vấn đề của ngôi trường, trường học mặc dù có mạch văn, nhưng khí tràng như vậy là sẽ có tiêu hao, mà vị lão đạo sĩ kia làm chính là đem phần tiêu hao này áp chế đến mức nhỏ nhất, vẫn duy trì tăng trưởng vượt lên trước tiêu hao, theo thời gian tích lũy mạch văn càng ngày càng dày đặc, thế nhưng... "

"Từ chỗ chúng ta hiện đang đứng mà xem, đây là một lối ra của một cái mạch văn, bức tượng này có tác dụng là trấn áp mạch văn này, song khi thực nghiệm lầu sau khi xây xong chính là chứng thực cho một câu nói trong phong thủy, thiên kim chàng môn, nhất tả thiên lý. "

Chương 16: Bất lực

Nhóm: Thánh Thiên Viên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thiên kim chàng môn, nhất tả thiên lý!

Tám chữ này Phương Minh nhấn mạnh từng chữ một, mà đám người Thẩm Tự Kính nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh cũng có thể phán đoán được tính nghiêm trọc của tám chữ mày.

"Tuy trường học không cần quá để ý đến phương vị phong thuỷ nhưng đây cũng là chỉ là tương đối mà nói, vì sao thực nghiệm lầu xuất hiện sẽ đánh phá phong thủy cục nguyên hữu của trường học, cũng là bởi vì vị trí của thực nghiệm lầu này. "

Phương Minh dùng cành cây đem vị trí của thực nghiệm lầu ra khỏi vòng tròn, tiếp tục nói: "Thực nghiệm lầu nằm ở hướng tây bắc của bức tượng, Canh Tân vị, vị trí này trong phong thuỷ ngũ hành mà nói thuộc kim. "

"Kim, là vật bén nhọn, mà bản thân bức tượng chinh là một cánh cửa đóng chặt phòng ngừa mạch văn đại lượng tiết ra ngoài, nhưng thực nghiệm lâu tại phong thủy cục mà nói vừa khéo là một thanh kim đao đâm xuyên qua cánh cửa này. "

"Nếu như chỉ là một điểm nhỏ kiến trúc thì đây chẳng qua là đâm thủng, nhưng đây là một tòa thực nghiệm lâu, chưa hẳn là dùng hai chữ ám sát để hình dung, đó là đâm vào, trực tiếp là đem

cửa này phá đi rồi. "

"Lúc này mới chỉ là bắt đầu, lúc thực nghiệm lầu chính thức được sử dụng, bởi vì thực nghiệm lầu bản thân cũng là có thể hấp thu mạch văn, hai loại mạch văn giống nhau sản sinh va chạm, kết quả cuối cùng chỉ có thể là toàn bộ mạch văn của trường học đều hoàn toàn hỗn loạn. "

Nghe được Phương Minh nói đến đây, Tần Đức Phong ngây ngốc hỏi: " Phương tiên sinh, mạch văn hỗn loạn sẽ dẫn đến hậu quả gì? "

"Hậu quả gì? Đệ tử tốt thì không đến, trường học nhiều xảy ra nhiều vấn đề, tỷ như tuôn ra một ít gièm pha về các lãnh đạo, toàn bộ danh tiếng của trường học triệt để bị thối rữa, thậm chí nghiêm trọng hơn nữa là ảnh hưởng đến tính mệnh của học sinh."

Phương Minh trả lời làm cho mấy vị lãnh đạo như Tần Đức lộ ra vẻ sợ hãi, đầu năm nay người nào không có một chút xám lạnh thu nhập, nếu chuyện này thực sự lộ ra ngoài vậy bọn họ sẽ bị phá hủy.

"Phương tiên sinh, ngươi lúc trước không phải nói kiến trúc trường học không cần lưu ý đến phương vị phong thuỷ sao? Vậy vì sao thực nghiệm lầu ày lại phải cân nhắc đến phương vị phong thuỷ, cái này há chẳng phải là mâu thuẫn lẫn nhau? "

Thẩm Tự Kính không có để ý đển tiểu tâm tư của học sinh mình, nước quá trong ắt không có cá có những thứ không thể tránh né, mà là tìm được sơ hở trong lời nói của Phương Minh.

"Nếu như không có vị lão đạo sĩ tiền bối kia bố trí phong thủy cục đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng vị tiền bối kia bày cái bức tượng này bản thân cũng đã là thuộc về một cái phong thủy cục, như vậy sau này mạch văn của trường học dĩ nhiên là sẽ phải chịu ảnh hưởng của phương vị phong thuỷ. "

Phương Minh mỉm cười, "Cũng tượng tự với việc nếu như ngươi là một người bình thường, ngươi đi ăn chơi đàng điếm thì hiển nhiên là sẽ không có người đại diện pháp luật ước thúc ngươi, nhưng nếu như ngươi trở thành một quan viên, hưởng thụ quyền lực mang tới địa vị thif tự nhiên cũng liền phải gánh vác quyền lực mang đến trách nhiệm tương ứng. "

Phương Minh giải thích rất đơn giản, Thẩm Tự Kính gật đầu, hắn hiểu được ý tứ của Phương Minh rồi.

"Ý của ngươi là nói, bởi vì ... bức tượng này mà trường học có một cái phong thủy cục, cho nên trường học nhất định phải chú ý phương diện phong thủy, bằng không rất dễ dàng lọt vào phản phệ. "

Không chỉ là Thẩm Tự Kính hiểu, những người khác vào lúc này cũng đều biết, Tần Đức Phong thân là hiệu trưởng tự nhiên là quan tâm nhất, hỏi tới: " có biện pháp bổ cứu gì hay không? "

"Đương nhiên là có, dỡ thực nghiệm lầu này xuống không phải là xong rồi sao. "

Phương Minh trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng mà Tần Đức Phong lại là có chút cười cười xấu hổ, dỡ xuống thực nghiệm lầu hắn làm sao giải thích cùng vị học sinh đã quyên tặng kia? Càng không biết phải làm sao để giải thích với truyền thông cùng các vị lãnh đạo?

Nói cho bọn hắn biết dỡ thực nghiệm lầu xuống là bởi vì nguyên nhân phong thuỷ, vì không muốn để cho thực nghiệm lầu phá hủy mạch văn trường học? Chỉ sợ hắn vừa mới thốt ra lời này thì cái mũ hiệu trưởng của hắn cũng bị lột xuống luôn.

Thẩm Tự Kính lúc này dùng đôi mắt già đời đánh giá Phương Minh, con mắt đục ngầu lóe ra trí khôn sáng bóng, mở miệng nói: "Phương tiên sinh là cao nhân, lời nói dỡ thực nghiệm lầu này xuống thật là có chút tổn thương tiền tài và công sức, nghĩ đến

Phương tiên sinh hẳn phải có phương pháp khác để giải cứu. "

"Đúng, Phương tiên sinh chỉ cần có thể giải quyết vấn đề này, ngài có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta nhất định thỏa mãn ngài. "

Tần Đức Phong cũng lập tức tiếp lời.

Tuy hắn chỉ là một hiệu trưởng, nhưng y học viện không thiếu tiền, hắn đang nghĩ rằng, cùng lắm thì hắn bỏ ra một số tiền lớn mời vị Phương tiên sinh này ra tay là được, còn như đến lúc đó làm sao hoàn trả, mấy vị lãnh đạo đều ở đây tự nhiên không thành vấn đề.

"Không phải ta không đồng ý giúp đỡ, mà là ta cũng hữu tâm vô lực. "

Phương Minh vuốt hai tay, hắn nói lời này không phải là bởi vì lúc trước bị chống đối mà không nguyện ra tay mà thật sự là không có biện pháp, nếu như hắn trước đây theo sư phụ tu luyện đạo gia thuật lời nói không đúng còn có thể, thế nhưng hắn tu luyện vu thuật, mấu chốt nhất là hắn hiện tại căn bản không nhập môn.

Không có nhập môn, có nghĩa là không có vu lực, căn bản là không có cách phá giải vấn đề phong thủy trước mắt này.

Trước đây sư phó hắn chỉ cho hắn xem đạo gia cổ tịch chứ không truyền cho hắn thuật tu luyện, cũng có thể nói hắn hiện tại chẳng qua chỉ có bản lĩnh lý luận suông mà thôi.

"Phương tiên sinh. "

Thẩm Tự Kính cả người đột nhiên trở nên nghiêm túc, sau một khắc hướng phía Phương Minh khom người chào thật sâu, thành khẩn nói rằng: "Ta là hiệu trưởng của y học viện, y học viện là học viện đầu tiên được người trong nước ta lập ra, ta thật lòng không muốn thấy nó suy bại, không vì cái gì khác, coi như là vì rất nhiều

học sinh của y học viện này, hy vọng Phương tiên sinh có thể ra tay cứu giúp. "

"Chỉ cần có thể giải quyết vấn đề của y học viện, coi như Phương tiên sinh muốn ta táng gia bại sản hoặc là cầm đi cái mạng già này của ta đều có thể. "

Thái độ của Thẩm Tự Kính rất thành khẩn, mà lời của hắn làm cho khuôn mặt của Phương Minh có chút động, hắn có thể nhận thấy được vị lão nhân trước mắt này nói mỗi một câu nói đều là phát ra từ phế phủ, cái này chính là tình cảm chân chính của một lão hiệu trưởng.

"Thẩm lão hiệu trưởng nói quá lời, ta đúng là không có cách nào, chí ít hiện nay không có biện pháp gì tốt để giải quyết hết vấn đề của trường học. "

Đối với người như vậy, trong lòng Phương Minh tràn ngập tôn kính, cũng là lần đầu tiên dùng tới kính xưng.

"Ý của Phương tiên sinh nói là về sau có thể sẽ có biện pháp giải quyết? \" Thẩm Tự Kính trên mặt lộ ra hi vọng vội vã hỏi tới.

"Có thể !, ta cũng không dám trăm phần trăm cam đoan, bất quá chí ít y học viện hiện nay còn có thời gian nửa năm, nếu như trong vòng nửa năm vẫn là không có những biện pháp khác mà nói, thì dỡ thực nghiệm lầu này xuống !, nếu không... Đối với trường học tổn thất lớn hơn nữa. "

Nghe được Phương Minh trả lời như vậy, Thẩm Tự Kính mặc dù có chút thất vọng nhưng cũng biết hiện nay chính là biện pháp tốt nhất rồi, thời gian nửa năm cũng đủ làm rất nhiều chuyện rồi.

"Vậy phiền Phương tiên sinh. "

Thẩm Tự Kính nhìn sắc trời một chút, cứ dây dưa như vậy rốt cuộc cũng đến lúc giữa trưa rồi, lập tức nói rằng: "Phương tiên

sinh hình như còn chưa có dùng cơm!, vậy hãy để cho lão hủ tự ý làm chủ, mời Phương tiên sinh còn có hai vị tiểu hữu cùng nhau dùng cơm? "

Nghe được Thẩm Tự Kính nói, Đại Trụ sờ cái bụng đang kêu rột rột của mình, đôi mắt xinh đẹp của Kỳ ỳ đứng bên cạnh trợn trắng nhìn ca ca của mình một cái, thấy ca ca của mình thật sự là quá không có tiền đồ.

"Tốt, nếu là Thẩm lão tiên sinh mời, vậy cung kính không bằng tòng mệnh. "

Phương Minh không cự tuyệt, Tần Đức Phong nghe xong liền gọi điện thoại an bài xong xuôi, y học viện vôn có căn tin để chiêu đãi, hơn nữa Tần Đức Phong cũng biết tính khí của lão sư, chưa bao giờ thích phô trương lãng phí, cho nên căn bản không hề nghĩ tới ở phía ngoài trường học mở tiệc chiêu đãi.

"Chà chà, hiện tại ở căn tin đều trường học đều bài trí tốt như vậy, trách không được tất cả mọi người liều mạng muốn lên đại học, bảo bối của ta, dường như đều theo kịp đại tửu điếm rồi. "

Đi vào căn tin, Đại Trụ nhìn chằm chằm người phục vụ trẻ trung,liều mạng quan sát, một bên Kỳ Kỳ thật sự là không nhìn nổi, vươn một cước ở phía sau đá ca ca của mình liếc mắt.

Bất quá, Kỳ Kỳ chính mình cũng là hiếu kì đánh giá bốn phía, nàng đã sớm nghe nói qua trường học có một căn tin chuyên dụng cho lãnh đạo, nghe nói là dùng để tiếp đãi lãnh đạo cấp trên hoặc là những trường học cùng ngành khác và giới chuyên gia y học, thức ăn bên trong không hề kém khi so với một vài khách sạn một sao.

Chỉ là, nàng làm một học sinh xưa nay chưa từng tới bao giờ, hiện tại vừa nhìn quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trên bàn cơm, Phương Minh tự nhiên là nhân vật chính, mà Kỳ Kỳ dù sao cũng là học sinh có nhiều như lãnh đạo ở đây không thế nào cởi mở, nhưng thật ra Đại Trụ toàn bộ chính là không có tim không có phổi ăn uống thả cửa, Kỳ Kỳ nhiều lần nhãn thần đều ngăn không được.

"Muội muội mình thật khờ, lúc trước vì sợ gây phiền toái cho ngươi nên ca ca mới nhường nhịn, hiện tại rõ ràng những người này muốn cầu cạnh Phương Minh, nếu là muốn cầu cạnh Phương Minh ta tự nhiên cũng sẽ không sợ, coi như là ở thôn chúng ta cầu người làm việc cũng phải rượu ngon thức ăn ngon đàn hát đầy đủ. "

Đây là suy nghĩ trong lòng của Đại Trụ, ai nói Đại Trụ không có đọc nhiều sách, cái đầu này so với người bình thường xoay chuyển rất nhanh

"Khục khục! "

"Lão sư, ngài cẩn thận một chút, có muốn uống một chút thuốc không? "

Mới được ba tuần rượu, Thẩm Tự Kính đột nhiên ho khan, Tần Đức Phong thấy thế vội vã tiến tới, mà Phương Minh vào lúc này cũng là bắt đầu đánh giá Thẩm Tự Kính.

"Không cần, ta không có bệnh gì cả đây chẳng qua là do có tuổi rồi, người đã già thì dễ dàng ho khan. "

Thẩm Tự Kính khoát tay áo ý bảo chính mình không có việc gì, trên mặt của Phương Minh lúc này lộ ra vẻ do dự, một lúc sau tựa hồ là làm ra quyết định mở miệng nói: "Thẩm lão hiệu trưởng chắc là phạm vào bệnh cũ !. "

Phương Minh lời vừa ra khỏi miệng mấy vị lãnh đạo cùng Tần Đức Phong chính là ngây ngẩn cả người, nhất là Tần Đức Phong,

hắn theo lão sư nhiều năm nhưng cho tới bây giờ không biết lão sư còn có bệnh cũ, thân thể của vẫn là thân thể cường tráng, ho khan bất quá là bởi vì đã có tuổi mà thôi.

"Phương tiên sinh làm sao mà biết được? "

Nhưng Thẩm Tự Kính trả lời hoàn toàn ngoài ý muốn của Tần Đức Phong, Thẩm Tự Kính có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh liếc mắt, bệnh cũ của hắn không có mấy người biết, có thể nói trừ mấy ông bạn già của hắn ở bên ngoài ra còn lại hắn đều không nói cho ai hết.

"Thăm do qua lời nói và sắc mặt mà thôi, tin rằng một vài lão sư phụ Đông y đều có thể nhìn ra. \" Phương Minh cười đáp.

Thẩm Tự Kính hơi khác thường nhìn chằm chằm Phương Minh, Đông y đúng là có vọng, văn, vấn, thiết tứ chuẩn mà nói, hắn mặc dù không học Đông y nhưng có không ít lão bằng hữu đều xuất thân từ Đông y, nhưng những lão bằng hữu này không một ai có thể nhìn ra bệnh cũ trên người hắn.

"Phương tiên sinh thật là một đại tài, thật không ngờ lại hiểu Đông y. "

Thẩm Tự Kính là phát ra từ nội tâm mà tán thưởng, Phương Minh bất quá chừng hai mươi tuổi nhưng có thể liếc mắt nhìn ra bênh cũ trên người hắn, có thể thấy thành tựu trong Đông y tuyệt đối không cạn, có th Đông y so với Tây y vẫn còn tối nghĩa khó hiểu, giống như tuổi tác như Phương Minh có nhiều hơn cũng chỉ là người học viện trong Đông mà thôi.

Cảm thụ được ánh mắt tán thưởng của Thẩm Tự Kính Phương Minh cũng là cười một tiếng, hắn đương nhiên học qua Đông y, lúc còn ở đạo quán, sư phó liền để cho hắn đọc thuộc Hoàng đế nội kinh cùng một ít thư tịch Đông y, thậm chí trong Vu sư truyền thừa mà hắn lấy được còn có ghi chép y thuật thần kỳ hơn.

Sơn y mệnh tương bốc, huyền học ngũ thuật, phương pháp chẩn đoán này là một trong số đó.

Chương 17: Vật bên người không thể bỏ đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Phương tiên sinh có thể nhìn ra lão hủ bị bệnh gì không? "

Thẩm Tự Kính đột nhiên mở miệng hỏi, bất quá sau khi hỏi xong hắn cũng có chút hối hận, lúc trước sở dĩ mở miệng thuần túy là bởi vì thói quen, cứ hễ liên quan đến y thuật lúc nào cũng thích hỏi nhiều.

Thế nhưng hắn sợ Phương Minh hiểu lầm ý tứ của hắn, cho là hắn tự đáy lòng muốn suy tính đối phương, lập tức giải thích: "Lão hủ không có ý tứ gì khác, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. "

Đương nhiên còn có một cái nguyên nhân trọng yếu hơn đó chính là hắn không cho là Phương Minh có thể nhìn ra được hắn bị bệnh gì, dù sao tuổi của Phương Minh rành rành ra đó, coi như thực sự hiểu y thuật thì cũng chẳng lợi hại bao nhiêu.

Huống chi, bệnh này của hắn còn có chút đặc thù.

"Nếu lão hiệu trưởng đã hỏi thì ta đây cũng liền đoán một cái." Phương Minh trái lại không quan trọn hóa vấn đề, hai tròng mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt của lão hiệu trưởng, một lúc sau đáp: "Nếu như ta không có đoán sai, sợ rằng chính lão hiệu trưởng cũng

không biết là mình mắc bệnh từ lúc nào, đến khi phát hiện tra thì căn bản cũng không tìm được nguyên nhân. "

"Ngươi... Làm sao ngươi biết? "

Giờ khắc này Thẩm Tự Kính chính là khiếp sợ, không tự chủ được đứng bật dậy, một gương mặt già nua mang theo vẻ khó tin, nhìn phía Phương Minh ánh mắt mang theo chấn động sâu sắc.

Bởi vì, hắn đúng là không biết mình từ lúc nào mắc bệnh kia, làm ngôi sao sáng trong giới y học lại không biết mình bị bệnh gì cái này nói ra tựa hồ có cái gì đó sai sai, nhưng sự thật chính là như vậy.

Chứng kiến biểu tình của Thẩm Tự Kính biến hóa, những người khác đều biết Phương Minh đã đoán đúng, ngoại trừ Đại Trụ và Kỳ Kỳ chẳng có chút biểu tình kinh ngạc nào, còn mấy người Tần Đức Phong đều biểu lộ gương mặt cổ quái.

Có cần phải thần kỳ như vậy không, nếu như không biết thân phận của lão hiệu trưởng, bọn họ hầu như đều cảm thấy mình đang rơi vào một cái âm mưu, lão hiệu trưởng lại đang nhờ vả người trẻ tuổi trước mặt.

"Ta có thể đoán được rất đơn giản, ở một mức độ nào đó mà nói cái này không thể tính là một loại bệnh, đúng hơn phải gọi là khuyết hồn đạo trí. "

Phương Minh cười nhạt, sau khi chứng kiến ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người đang có mặt ở đây, mở miệng lần nữa dò hỏi: "Thẩm lão hiệu trưởng, người thử nhớ kỹ lại một chút có phải trước khi phát bệnh người có đi qua một vài nơi rừng sâu núi thẳm không, ở đó ó gặp phải chuyện gì không? "

Thẩm Tự Kính nghe được Phương Minh hỏi như vậy cũng bắt đầu nhớ lại, một lúc sau có chút do dự đáp: "Nếu nói đi qua rừng

sâu núi thẳm thì thật sự là đã từng đi qua một lần, đó là trước đây đại diện của trường có đến một sơn thôn bần cùng tiến hành chữa bệnh giúp đỡ người nghèo, sơn thôn đó ở sâu bên trong một ngọn núi, bất quá cũng không gặp phải chuyện gì đặc biệt. "

Đây chính là nguyên nhân khiến Thẩm Tự Kính do dự, vốn là một thanh niên trí thức hiển nhiên là đã từng đi qua không ít nơi, chỉ là du ngoạn qua không ít danh sơn, cho nên hắn cũng không dám xác định.

"Nếu miến cưỡng mà nói thì cũng có một chuyện đặc biệt, chính là trước đây người đã cùng ta tới sơn thôn do điều kiện gian khổ nên cũng bị nhiễm trọng bệnh, bởi vì là bệnh cấp tính, cho nên căn bản không kịp cứu giúp. "

Nghe được Thẩm Tự Kính sau khi nói đến đây ánh mắt của Phương Minh sáng lên, trong lòng của hắn đại khái đã suy đoán ra.

"Vị thầy thuốc kia cuối cùng có được chôn ở đó không? "

"Uhm, đây là vị đồng nghiệp kia chính mình yêu cầu, bởi vì không có có vợ con, sau khi hắn chết chúng ta đem thi thể của hắn chôn ở sơn thôn kia." Thẩm Tự Kính tựa hồ cũng là nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh hỏi: "Phương tiên sinh, ngươi không sẽ là cảm thấy dính bênh ở đó ! Phải biết rằng mặc dù vị đồng nghiệp đó của đã rời đi, nhưng hắn không mắc bệnh truyền nhiễm, mà ban đầu còn có mấy vị đồng nghiệp khác cùng làm với ta, trên người bọn họ cũng không có mắc phải quái bệnh như ta. "

"Đó là bởi vì những đồng nghiệp khác không có giống như ngươi đem đồ đạc của chính mình mai táng cùng với vị đồng nghiệp đã chết kia. "

Phương Minh đột nhiên ngắt lời làm cho Thẩm Tự Kính ngây ngẩn cả người, trong đôi mắt già nua lộ ra vẻ hồi ức.

"Đồ vât trong người sao, lúc hạ táng ta nghĩ đến đồng nghiệp ra đi một thân một mình nên cuối cùng liền đem cây bút máy nhãn hiệu anh hùng đã theo ta vài chục năm bỏ vào trong quan tài cùng nhau hạ táng.

"

"Như vậy căn nguyên của bệnh cũng liền tìm được, Thẩm lão tiên sinh chắc là rất lâu rồi chưa từng đến thôn sơn nhỏ kia ! Nên danh ra chút thời gian đi gặp cố nhân!. "

Lời vừa ra khỏi miệng Phương Minh, Thẩm Tự Kính toàn thân chấn động, bởi vì trong chớp mắt đã hiểu ý tứ của Phương Minh.

"Đa tạ Phương tiên sinh nhắc nhở, cũng trách ta, mấy năm nay bận việc, không có thời gian đi thăm lão bằng hữu, trách không được lão bằng hữu sẽ tức giận. "

Mấy người Tần Đức Phong nghe Thẩm Tự Kính và Phương Minh nói chuyện không hiểu ra làm sao, khúc đầu bọn họ còn hiểu chứ khúc sau thì chẳng hiểu ý tứ gì, cái gì mà đi thăm cố nhân…

Đám người Tần Đức Phong không hiểu, Thẩm Tự Kính nhìn học sinh của mình vài lần, cuối cùng vẫn giải thích một câu, "Bệnh của ta cũng không tính là gì, chỉ là mỗi dịp Trung Thu, vào ngày trùng dương ngực ta có một chút đau nhói, cái loại cảm giác này giống như là có người đang dùng vật nhọn nhẹ nhàng ghim vào ngực phải của ta. Mặt khác, bởi vì thói quen cá nhân, ta lúc trước thích đem bút máy gài ở túi áo ngực bên phải "

Biểu tình của Tần Đức Phonh trở nên quái dị, thậm chí có thể nói là trở nên sợ hãi, toàn bộ bầu không khí xung quang bàn ghế vào giờ khắc này trở nên cực kỳ tĩnh mịch.

Vật nhọn, ngực phải bị ghim, bút máy gài ở ngực phải, để bút máy lại bên trong quan tài.

Ở đây không có ai là người ngu, có thể trở thành đỉnh lãnh đạo cấp cao của y học viện thì chỉ số IQ và EQ đều vượt xa người bình thường, Thẩm Tự Kính vừa nói xong bọn họ đều hiểu.

Chỉ là, bọn họ thật sự là có chút không thể nào tiếp thu được, cái này... Đây không khỏi quá mơ hồ rồi.

"Phương... Phương tiên sinh, ý của ngươi là bệnh của lão sư ta có liên quan đến cây bút bên trong quan tài và... Và lão sư ta có quan hệ với người đồng nghiệp đã chết kia. "

Tần Đức Phong phát hiện thanh âm của mình đều có chút run rẩy, nếu như đổi thành hai người khác ở trước mặt hắn nói mấy câu như thế hắn chỉ biết quát lớn đối phương là lời nói vô căn cứ, còn đây một trong hai người là lão sư của mình, lấy thân phận và địa vị của lao sư căn bản không cần phải bịa chuyện làm gì.

"Mọi người tin tưởng vào chuyện hồn ma vừa rồi sao?" Phương Minh cười hỏi.

Mấy người Tần Đức Phong hai mặt nhìn nhau, bọn họ hiển nhiên là muốn nói không tin, nhưng nếu là không tin, chuyện xảy ra trên người vị lão hiệu trưởng kia nên giải thích thế nào?

Chứng kiến mấy người Tần Đức Phong trả lời không được Phương Minh cũng không lưu tâm, bởi vì hắn vốn là không có quan tâm đến câu trả lời của mấy vị này, tiếp tục nói: "Kỳ thực, mặc kệ có quỷ hay không, ở những nơi có phần mộ giữ lại đồ vật trên mình quả là một việc không ổn. "

"Thiên địa phân Âm Dương, âm dương sản sinh từ trường, mà trong từ trường này chia làm hai loại, một loại dương từ, một loại âm từ. "

"Cái gọi là dương từ, chính là chỉ loại khí tràng thích hợp với người sống chúng ta, người sống bước vào trong đó sẽ có một loại

thần thanh khí sảng thậm chí tinh thần còn tiết ra sự hưởng thụ, dường như tắm rửa dưới ánh mặt trời. Mà Âm từ lại vừa đúng là tương phản, làm cho toàn thân cảm giác âm lãnh ẩm ước, không thoải mái. "

Phương Minh trầm ngâm trong phút chốc, tiếp tục nói: "Đây là nói đến đại phạm vi của từ trường, nhưng trừ cái đó ra mỗi người trong chúng ta cũng đều tồn tại từ trường, dùng lời nói trong giới y học của mọi người thì chính là DNA, nhưng lại là độc nhất vô nhị. "

"Bất đồng chính là, DNA sẽ không biến hóa nhưng từ trường sẽ biến hóa, từ trường của mỗi người sẽ phải chịu ảnh hưởng của từ trường từ môi trường xung quanh thậm chí còn các phương diện khác nữa, cổ nhân có câu “hữu vân thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu” chính là tồn tại hàm ý sâu xa. "

"Y học hiện đại có thể lấy ra DNA từ sợi tóc của mỗi người, nhưng từ góc độ phong thuỷ góc độ mà giải thích, không thể tùy tiền đem di vật của mình để lại bên ngoài chính là để phòng ngừa từ trường của cá nhân bị phá hư. "

Phương Minh đột nhiên dừng lại, điều này làm cho mọi người đang nghe chưa hết câu lập tức cảm thấy khó chịu đứng lên, Đại Trụ càng là nhịn không được nói rằng: "Phương Minh, ngươi đã nói thì nói cho hết câu đi. "

"Ta cảm thấy, ta vẫn là nên dùng hành động thực tế cho các ngươi nhìn dễ dàng hơn để các ngươi hiểu được." Phương Minh cười một tiếng, "Vừa hay, Đại Trụ ngươi nhổ một sợi tóc cho ta. "

Đại Trụ không do dự, nhổ một sợi tóc của mình đưa cho Phương Minh.

Đem sợi tóc của Đại Trụ đặt lên bàn, Phương Minh trực tiếp cầm một cái ly thủy tinh lên che sợi tóc này lại, sau đó cầm lấy

một chiếc đũa đem chiếc đũa đặt ở măt trên của ly thủy tinh.

Ngay sau đó, Phương Minh lại cầm bình rượu ở phía trên lên, đem rượu trắng đổ theo chiếc đũa xuống, cuối cùng, dùng chiếc đũa dính cồn vây quanh ly thủy tinh vẽ một vòng tròn.

Sau khi làm xong hết thảy Phương Minh lại đem ly thủy tinh lấy xuống, sau đó mở miệng dò hỏi: "Mọi người ai có bật lửa? "

"Ta... Ta có! "

Một vị lãnh đạo vội vã từ trong túi móc ra cái bật lửa, Phương Minh tiếp nhận cái bật lửa sau đó trực tiếp đem cồn trên bàn châm lửa.

Cồn thiêu đốt, vây quanh sợi tóc của Đại Trụ tạo thành một cái vòng tròn lửa, tất cả mọi người tò mò nhìn chằm chằm, nhưng khoảnh khắc sau khi ánh lửa tắt cũng không xuất hiện bất kỳ một hình ảnh đặc thù nào.

"Phương Minh, ngươi đây là? "

Đại Trụ gãi đầu mới vừa mở miệng, nhưng mà cũng đúng lúc này, nhãn tình của Phương Minh sáng lên, tay cầm đũa đột nhiên đâm ra, chiếc đũa đâm chuẩn xác tới sợi tóc của Đại Trụ.

Ầm!

Sợi tóc của Đại Trụ bị thiêu đốt trong chớp mắt, một màn đột ngột này làm cho mí mắt mấy người Tần Đức Phong giật giật vài cái bị làm cho hoảng sợ, mà Đại Tru thân là đương sự vào giờ khắc này cũng là đột nhiên kinh hô lên một tiếng.

"Ai u, tại sao ta đột nhiên cảm giác được đầu óc nóng lên. "

Lời nói của Đại Trụ làm cho Phương Minh nở nụ cười, Đại Trụ sở dĩ đột nhiên đầu óc nóng lên hiển nhiên là do hắn, đúng là hắn

vừa mới đâm vào sợi tóc này một cái.

"Rất đơn giản, tóc này là thuộc về một bộ phận từ trường nhỏ của ngươi, bất quá ta lợi dụng phương pháp phóng đại bộ phận nho nhỏ này lên, cho nên khi sợi tóc này bị phá hư ngươi tự thân cũng chịu phải ảnh hưởng. "

Đám người Tần Đức Phong nhìn thấy Phương Minh chỉ là dùng cái úp lên sợi tóc, sau đó dùng cồn vẽ một vòng tròn xung quanh rồi đốt lên, nhưng bọn hắn cũng không nhìn thấy Phương Minh hành động bí ẩn gì cả, trên thực tế thời điểm Phương Minh đâm đũa đã chọn lựa trước

Nếu như không nắm bắt được thời điểm, sẽ không khả năng tao được hiệu quả như vậy, chỉ là, điểm này Phương Minh cũng sẽ không nói cho đám người Tần Đức Phong đám người.

Nguyên nhân rất đơn giản: Pháp bất ngoại truyền.

Chương 18: Thân phận thật sự của lão đạo trưởng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Chứng kiến mọi người còn đắm chìm trong chấn động, Phương Minh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng đám đông thu suy nghĩ lại, nhất là cảm giác được ánh mắt của đám người Tần Đức Phong có chút sợ hãi, hắn biết những người này sợ hãi cái gì.

"Yên tâm, không phải người nào cũng có thể làm được chuyện này, ta sở dĩ có thể làm được đó là bởi vì ta biết ngày sinh tháng đẻ của bạn ta. "

Phương Minh đối với Đại Trụ rất quen thuộc, quen thuộc đến ngay cả ngày sinh tháng đẻ đều biết, cho nên, hắn mới có thể tìm được thời cơ này.

Rất nhiều người đối với ngày sinh tháng đẻ không có coi trọng, nhưng nếu như trong nhà có người thế hệ trước còn sống, các lão nhân chính là biết nhắc nhở người nhà không nên tùy ý đem ngày sinh tháng đẻ tiết lộ ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngày sinh tháng đẻ rất trọng yếu.

Một người từ lúc ra đời liền có ngày sinh tháng đẻ của riêng mình, nhưng mà rất nhiều người cũng không biết, ngày sinh tháng

đẻ không hề chỉ chỉ là tiêu ký ngày tháng năm sinh của một người, ngày sinh tháng đẻ đối với trọn đời của một người đều có ảnh hưởng trọng yếu.

Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, vận mệnh chính là xuất phát từ ngày sinh tháng đẻ, có thể nói, vận mệnh cả đời của một người được quyết định bởi chính ngày sinh tháng đẻ của hắn

Mệnh do trời định, trời này chính là ngày sinh tháng đẻ.

Phương Minh không biết đạo sĩ khác đối với ngày sinh tháng đẻ lý giải ra sao, thế nhưng trong Vu sư truyền thừa mà hắn lấy được có giới thiệu cặn kẽ về mối quan hệ của ngày sinh tháng để và một ít thuật pháp có thể lợi dụng bát tự để hoàn thành.

Mà trong này chỉ nhắc tới một đặc tính rất lớn của bát tự, đó chính là từ bát tự đẩy ra mỗi một mệnh lý tương ứng với thời khắc ra đời cả mỗi người

Nếu như đem người so sánh vớ từ trường, như vậy mỗi cái từ trường ở thời điểm khác nhau sẽ mạnh yếu khác nhau, nếu như không có ảnh hưởng về sau, thời khóa biểu mạnh yếu này là do bát tự tiên thiên quyết định.

Một người thời khắc sinh ra, bát tự của mỗi người sẽ quyết định đặc tính từ trường của chính họ, không có gặp phải biến cố trọng đại hoặc là cải mệnh đổi vận các loại thì đặc tính từ trường này chắc là sẽ không thay đổi.

Cho nên Phương Minh làm rất đơn giản, chính là bắt lại từ trường đặc biệt nhất khi đó của Đại Trụ, sau đó lợi dụng lúc này phóng đại cái cảm ứng từ trường, vì vậy Đại Trụ mới có thể cảm nhận được thân thể mình biến hóa.

"Thẩm lão hiệu trưởng biết được nguyên nhân của bệnh cũng là ở chỗ này, cái bút thép đi theo hắn nhiều năm đã sớm lây dính

từ trường trên người của hắn, cho nên, đem bút máy của mình bỏ lại trong phần mộ thì không phải là một việc thoải đáng. "

"Kỳ thực, không chỉ là đem vật trong người ởbỏ lại ở phần mộ, trên thực tế đối với một nơi có phần mộ như vậy dưới tình huống bình thường cũng không nên tới gần, không nên tùy ý di chuyển phần mộ lên bùn đất hoặc là cây cỏ, nhất là ở nông thôn, nếu như đi đái ở phần mộ của người khác cũng là sự bất kính lớn, trong này có nguyên nhân rất lớn chính là ở chỗ này. "

Nghe được Phương Minh giải thích, trên mặt đám người Tần Đức Phong vẻ sợ hãi chỉ có hơi chút yếu bớt, nhưng hiển nhiên vẫn còn có chút không còn cách nào tiêu hóa hết một màn biểu diễn khiến bọn hắn rung động của Phương Minh lúc nãy.

Nhưng thật ra Thẩm Tự Kính là người đầu tiên khôi phục lại từ trong sợ hãi, sau một lát trầm ngâm mở miệng dò hỏi: "Ý của Phương tiên sinh chẳng lẽ không phải muốn nói quỷ hồn của vị đồng nghiệp đã chết kia đang kêu gọi ta? "

Phương Minh nở nụ cười, hắn không có trực tiếp trả lời vấn đề này của Thẩm Tự Kính, mà chỉ trả lời một câu, "Mặc kệ có quỷ hay không, Thẩm lão hiệu trưởng trở về thăm lão đồng nghiệp kia cũng không có gì sai. "

Thẩm Tự Kính hơi có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Phương Minh, hắn thật không ngờ Phương Minh dĩ nhiên cự tuyệt vấn đề này, nhưng hắn đến cùng cũng không có rầu rĩ, bởi vì hắn hiể rõ những kỳ nhân như Phương Minh, nếu như không muốn trả lời vấn đề coi như là hỏi lại cũng vô ích.

Sau khi chuyện bệnh cũ của Thẩm Tự Kính đã qua, thái độ của đám người Tần Đức Phong đối đãi Phương Minh trở nên càng thêm cung kính, mời rượu so với trước kia chủ động ba phần.

Bất quá, Phương Minh vẫn là không uống rượu, chỉ là lấy trà

thay rượu.

"Được rồi, về thân phận của vị lão đạo sĩ kia Thẩm lão hiệu trưởng thật là biết?" Phương Minh đột nhiên mở miệng dò hỏi.

"Lai lịch của vị lão đạo sĩ kia ta cũng không biết, lúc đó lão sư ta cũng chưa nói với ta, bất quá ta từng nghe lão sư kêu vị lão đạo sĩ kia là Bổ Thiên đạo trưởng.

"Ngươi nói cái gì! "

Bang!

Phương Minh đột nhiên lập tức từ trên ghế đứng lên, toàn bộ thần tình trở nên cực kỳ kích động, làm cho Thẩm Tự Kính có chút kinh ngạc, người thanh niên từ đầu tới cuối vẫn giữ thần tình điềm đạm lại đột nhiên kích động như vậy.

Bất quá, như vậy ngược lại cũng hù hợp với đặc tính của một người trẻ tuổi, ông cụ non cuối cùng là có chút không được tự nhiên.

"Đúng là Bổ Thiên đạo trưởng, tuy là lão sư trước đây chỉ gọi hai lần nhưng ta nhớ kỹ, dù sao một vị kỳ nhân như vậy ta không có khả năng nhớ lầm, lẽ nào Phương tiên sinh quen biết vị lão đạo trưởng kia? "

Phương Minh gật đầu, hắn không có giấu giếm mà là trực tiếp đáp: "Chính là Gia sư. "

"Cái gì! Phương Minh ngươi nói Bổ Thiên đạo trưởng là lão thần tiên?" Đại Trụ ngồi một bên cũng là nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc gãi đầu nói: "Nhưng ta nhớ được đạo hiệu của lão thần tiên dường như gọi... cái gì mà Tam Tỉnh. "

"Tam Tỉnh là đạo hiệu lúc về già của gia sư, mà Bổ Thiên cũng là đạo hiệu lúc trung niên của gia sư." Phương Minh đáp.

"Thật không ngờ Phương tiên sinh lại cùng lão đạo trưởng là quan hệ thầy trò, cũng là, chỉ có cao nhân như lão đạo trưởng mới có thể bồi dưỡng được kỳ nhân như Phương tiên sinh. "

Thẩm Tự Kính đầu tiên là sửng sốt một hồi lập tức cũng là sắc mặt vui mừng nói rằng: "Xem ra Phương tiên sinh và lệnh sư đều cùng y học viện của ta có duyên a. "

Phương Minh không trả lời Thẩm Tự Kính , cùng y học viện có duyên hay không hắn không biết, nhưng lúc này hắn cũng là có một nghi hoặc rất lớn.

Bổ Thiên là đạo hiệu mà phó của mình dùng lúc còn vân du thế giới khi còn trung niên, lúc đó sở dĩ dùng cái đạo hiệu nà là bởi vì sư phó vừa mới học thành xuất sơn, lòng mang nhiệm vụ giúp đỡ thiên hạ, dự định bằng trọn đời sở học ra tay cứu giúp chuyện bất bình, lúc này mới dùng hai chữ"Bổ Thiên".

Mặc dù sư phó của mình khi đó mới vừa xuống núi, nhưng sư phó khi đó chính là tu luyện đến một trình độ lợi hại trình, lấy bản lĩnh của sư phó bản nếu muốn phá giải vấn đề mạch văn của y học viện hoàn toàn có thể bố trí một cái Phong thủy trận một lần duy nhất mà không phải bố trí một cái phong thủy cục.

Hơn nữa, thời điểm đó sư phó muốn tự mình cứu đời cũng tuyệt đối sẽ không có chút giấu bóp, như vậy sư phó là vì cớ gì không bố trí Phong thủy trận mà chỉ là bố trí phong thủy cục?

"Phương tiên sinh... Phương tiên sinh... Ngươi làm sao vậy? "

Phương Minh đang chìm trong mạch suy nghĩ thì bị Tần Đức Phong hô hoán cắt đứt, sau đó giải thích: "Không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên nghe được đạo hiệu của sư phó tinh thần có chút ngẩn ngơ. "

Phương Minh tùy tiện giải thích một câu, mà đám người Thẩm

Tự Kính cũng đều lộ ra vẻ đã hiểu, đổi lại người nào nghe được tên của trưởng bối thân cận đã qua đời của chính mình rồi thất thần đều là chuyện rất bình thường.

"Thẩm lão hiệu trưởng, ta dự định tiến hành tra xét lại toàn bộ phương vị của trường học cho nên có đôi khi có thể sẽ đến vào buổi tối không biết có tiện hay không? "

"Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề." Thẩm Tự Kính nghe Phương Minh đột nhiên mở miệng hỏi thăm giật mình một cái, nhưng lập tức phản ứng kịp, Phương Minh để bụng đến sự tình của trường học như vậy hắn dĩ nhiên cầu còn không được.

"Lão sư, Phương tiên sinh, trường học chúng ta hiện nay có một ký túc xá của công nhân viên còn rất nhiều phòng trống, nếu không Phương tiên sinh trước tiên có thể ở trong trường học." Tần Đức Phong xen vào nói.

Thẩm Tự Kính nghe xong vỗ bàn một cái, nói rằng: "Cái chủ ý này hay, bất quá không muốn ở ký túc xá của công nhân viên, trường học không phải có một tòa lầu dành cho chuyên gia nghỉ ngơi sao, an bài cho Phương tiên sinh còn có vị bằng hữu này một tòa nhà đi."

Câu nói sau cùng của Thẩm Tự Kính là nhìn về phía Đại Trụ nói, bất quá Đại Trụ vội vã xua tay cự tuyệt, hắn có công việc hơn nữa cách bên này khá xa, nếu như ở ở trường học căn bản mà nói thì không kịp đi làm, mặc dù lầu của chuyên gia nhất định phải so với cái nơi nhỏ bé mà hắn thuê tốt hơn rất nhiều.

Phương Minh không có cự tuyệt ý kiến của Tần Đức Phong, sự tình chính là quyết định như vậy, Thẩm Tự Kính bởi vì tuổi cao có chút mệt rã rời nên đi về nghỉ ngơi, mà Tần Đức Phong còn lại cùng Phương Minh tự mình đến lầu của chuyên gia , nhiều lần căn dặn Phương Minh có bất kỳ yêu cầu gì thì gọi điện thoại cho hắn

sau đó mới rời khỏi.

Buổi tối, Phương Minh và Đại Trụ còn có Kỳ Kỳ cùng ăn cơm chung, sau khi ăn cơm tối Đại Trụ liền một mình trở về, về phần kỳ kỳ còn phải tự học muộn, duy chỉ có Phương Minh một mình không có việc gì nên đi loanh quanh trong vườn trường.

Dọc theo đường đi, gặp phải không ít học sinh trẻ tuổi cầm sách vở vội vã hướng phía giáo học lâu đi tới, cũng gặp phải không ít học sinh trốn tiết và nam thanh nữ tú cùng tình tứ tản bộ trong sân trường.

Chứng kiến những bóng lưng trẻ tuổi, Phương Minh cũng là nhẹ nhàng cảm khái nói: "Cuộc sống đại học thật là tốt. "

Đúng vậy, hắn không có đi học đại học, sau khi tốt nghiệp trung học thì nghỉ học, đương nhiên tri thức sở học của hắn cũng không kém với đại học là bao, chỉ là bởi vì có chút duyên cớ cuối cùng vẫn không có vào trường đai học.

Bầu trời sao lốm đốm đầy trời, trên mặt đất bóng người yểu điệu, giữa lúc Phương Minh hưởng thụ thời điểm hiếm có của vườn trường, ánh mắt của hắn đột nhiên chấn động, ánh mắt rơi vào trên trời cao.

"Chẳng lẽ là... "

Phương Minh trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ khó tin, bởi vì hắn cảm giác mình mơ hồ có chút đoán được sư phó mình tại sao lại chỉ bố trí một cái phong thủy cục, thế nhưng, điều này cần phải thực hành thì mới có thể biết suy đoán của hắn có phải là thật hay không.

Không tiếp tục thưởng thức cảnh đêm của vườn trường nữa, Phương Minh bước nhanh hướng về phía trước đi không bao lâu chính là đi tới chỗ buổi sáng, đó chính là bức tượng kia của lão

hiệu trưởng.

Sau một khắc Phương Minh trực tiếp lấy tư thế ngồi xếp bằng tĩnh tọa trước bức tượng giống như lần trước ở công viên, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Giống với lần trước ở công viên, Phương Minh nhắm hai mắt lại một lần nữa bầu trời đầy sao xuất hiện ở trong đầu của hắn, điểm điểm tinh quang, ánh sao mênh mông ngân hà.

Ngôi sao tham lang đỏ ngầu vẫn sặc sỡ loá mắt lóa mắt như vậy nhưng mà ánh mắt của Phương Minh lúc này cũng là rơi vào ngôi sao màu xanh tỏa ra chính khí ngút trời tương tự.

Ngôi sao màu xanh này chưa từng xuất hiện khi hắn tĩnh tọa trước kia, đây là lần đầu tiên xuất hiện trong phiến tinh hải nhỏ bé này, mấu chốt nhất là một luồng ánh sáng màu xanh lúc này xuyên phá tận trời từ trên trời giáng xuống rơi trên mặt đất.

Vị trí này, chính là bức tượng sau lưng hắn

"Thì ra... Nguyên lai đây chính là sụng ý của sư phó lão nhân gia. "

Phương Minh từ dưới đất đứng lên mở mắt, nhìn bức tượng trước mặt thần tình trở nên cực kỳ phức tạp, cho tới bây giờ hắn đã hiểu hết tất cả, hiểu vì sao sư phó mình rõ ràng có thể bố trí phong thủy trận nhưng lại chỉ bố trí một cái phong thủy cục.

Đây hết thảy, cũng là vì hắn.

Chương 19: Lập pho tượng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh rất rõ, sư phó cậu chẳng qua hỏi truyền thừa Vu sư cậu lấy được, việc đó thật sự không hỏi, cũng không thể âm thầm điều tra.

Cho nên, sư phó cậu cũng không biết mà muốn tu luyện vu thuật trước hết phải trở thành Vu sư, và nếu muốn trở thành Vu sư trước hết cảm ứng được một ngôi sao trên trời.

Nhưng điều này không có nghĩa là sư phó không có cách nào giúp đỡ cậu cả, trên đời này có một loại thư pháp gọi là Thôi Diễn, gọi là Cảm Ứng Thiên Cơ.

Phương Minh cõ lẽ đã có thể suy luận toàn bộ việc đã xảy ra.

Có lẽ lúc trước sau khi sư phó cậu đi vào Viện Y Học thì trong lòng có cảm ứng, sau khi cảm ứng được thì chắc chắn sư phó đã âm thầm thực hiện Thôi Diễn, mà kết quả Thôi Diễn đã nói với sư phó Viện Y Học chỉ có thể là sắp xếp bố cục phong thuỷ, cái này có quan hệ tới một người nào đó vô cùng gần gũi với hắn trong tương lai .

Thậm chí Phương Minh còn có nghi ngờ mơ hồ là việc sư phó mình sẽ đến Viện Y Học nói không chừng cũng là kết quả của Thôi Diễn.

Phương Minh biết sư phó cậu có bản lĩnh này, cậu bây giờ không dám khẳng định cấp độ Thôi Diễn của sư phó đã tới mức nào. Nhưng mà, chuyện này không quan trọng, quan trọng là sư phó , ông ấy đã trải sẵn đường cho cậu.

Lúc trước cảm ứng được ngôi sao màu xanh mới xuất hiện kia không phải ngôi sao nào khác mà chính là đại diện cho phần tử tri thức trên đời này, sao Văn Khúc tiếng tăm lẫy lừng.

Bắc đẩu có bảy ngôi sao, tên là: Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang. Mà mấy năm gần đây, bảy ngôi sao Bắc Đẩu mà Phương Minh có khả năng cảm ứng được chỉ có Thiên Xu sao Tham Lang.

Vậy mà hôm nay ngay trước mặt của pho tượng điêu khắc của Viện Y Học cậu lại cảm ứng được một ngôi sao , cũng được liệt vào hàng bảy ngôi sao Bắc Đẩu Thiên Quyền sao Văn Khúc.

"Lấy nho nhã dẫn sao Văn Khúc ra, sao Văn Khúc sẽ là ngôi sao đầu tiên chính mình cảm ứng được, đây chính là món quà lớn do sư phó đã để lại cho mình."

Phương Minh khẽ nói, cậu đã hiểu nên làm gì bây giờ rồi.

. . .

Ngày kế tiếp!

"Cậu Phương, ý của cậu là phải dùng pho tượng của cậu để thay thế pho tượng của hiệu trưởng?"

Sau khi Tần Đức Phong nghe được lời Phương Minh xong thì kinh ngạc đến nỗi miệng há thật to cũng không biết nên nói gì. Rất nhiều trường học ở trong đều có một vài pho tượng, mấy pho tượng không phải là danh nhân càng không phải trưởng lão đã có công cống hiến đối trường học, nhưng dù là trưởng lão hay là danh nhân đều có một đặc điểm chúng, chính là đã qua đời.

Người còn sống mà lập tượng đừng nói người trong cuộc không chấp nhận mà phía trường học cũng không thể làm ra chuyện như vậy, đến lúc đó làm sao giải thích cho học sinh trong trường?

"Cậu Phương, vấn đề này quá lớn một mình tôi không thể quyết định, tôi phải cùng các thầy cô và các đồng nghiệp khác thương lượng nữa."

Tần Đức Phong không giải quyết được, trực tiếp là lấy điện thoại ra gọi mấy vị phó hiệu trưởng tới đồng thời cũng gọi thầy của mình là Trầm Tự Khác tới.

Không bao lâu, Trầm Tự Khác có mắt ở trong văn phòng của Tần Đức Phong, vừa vào phòng Trầm Tự Khác liền trực tiếp mở miệng hỏi thăm Phương Minh, "Cậu Phương, trừ cách này ra không có cách khác sao?"

"Không có, ít nhất tôi không có bất kỳ biện pháp nào khác?" Phương Minh đáp.

]

Nói lời này cũng không phải là nói dối, nếu muốn thay đổi phong thủy của trường học thì chỉ có một cái biện pháp chính là bố trí bố cục phong thủy, nhưng trước mắt cậu chưa đủ thực lực.

Trầm Tự Khác trầm mặc, mà Tần Đức Phong ở một bên thì có chút nóng nảy khuyên nhủ: "Thầy à, chuyện lập tượng này không nhỏ, lấy địa vị của Viện Y Học chúng ta trong giới y học và giới giáo dục thì lúc đó thu hút rất nhiều sự chú ý, nếu như không có lời giải thích hợp lý thì việc này mà truyền ra ngoài. . ."

Tần Đức Phong sợ gánh trách nhiệm, dù sao hắn là hiệu trưởng kì này, nếu Viện Y Học cho dựng pho tượng của Phương Minh trong trường học, nếu chỉ nói với học sinh trong trường thì

còn được , nhưng việc này lan truyền ra ngoài thì sẽ bị một vài báo chí truyền thông đưa tin dẫn tới nhiều quan tâm vậy thì không nói rõ lí do được, nếu tình hình nghiêm trọng thì sẽ bị phía trên khiển trách phế bỏ chức vị hiệu trưởng.

Trầm Tự Khác không để ý đến lời khuyên của Tần Đức Phong, trầm mặc một lúc ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng hỏi: "Như vậy xin hỏi cậu Phương, nếu như dựng tượng cậu ở Viện Y Học thì có bao nhiêu lợi với Viện Y Học."

"Văn khí hiển hách, mười năm tới dù kết quả thí nghiệm hay là thành tích của giáo viên thậm chí cả học sinh ít nhất cũng tăng gấp đôi." Phương Minh cũng nhìn Trầm Tự Khác, nói ra từng chữ.

Đây là kết quả cả hai cùng có lợi, nếu không lấy tâm tính của sư phó cậu không thể vì thành toàn mình mà tổn hại vận mệnh của học sinh giáo viên.

Trầm Tự Khác lại rơi vào trầm mặc, chỉ là gậy trên tay vô ý thức nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống, tiếng va chạn thịch thịch cũng là đánh vào trong lòng mọi người.

Người trong văn phòng đều biết, người có thể đánh nhịp mà ra quyết định chỉ có người trước mắt này.

"Được, tôi đồng ý yêu cầu của cậu."

Một lúc sau, Trầm Tự Khác cuối cùng cũng ra quyết định, trên mặt Phương Minh cũng nở nụ cười, mà Tần Đức Phong cùng mấy vị lãnh đạo của trường ở một bên thì vẻ mặt có chút khó coi.

"Ta tin rằng mười năm sau hiệu trưởng Trầm ông sẽ không hối hận với quyết định của ngày hôm nay."

Phương Minh nhìn Trầm Tự Khác, lúc trước cậu có một vài lời không có nói ra, tăng gấp đôi chỉ là tính sơ thôi, nhưng nếu như mười năm này mà tu vi của cậu có thể tăng lên, cảm ứng với sao

Văn Khúc càng thêm mạnh mẽ, thì văn khí của Viện Y Học càng hiển hách.

Trầm Tự Khác nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía mấy người Tần Đức Phong, trấn an nói: "Mọi người yên tâm, vấn đề này tôi sẽ nói với bên trên, mọi chuyện đều do tôi chịu trách nhiệm."

Nghe lời này của Trầm Tự Khác, trên mặt mấy người Tần Đức Phong lộ ra lộ vẻ tức giận, bọn họ đúng là sợ gánh trách nhiệm, nhưng mà ngoài miệng đương nhiên là sẽ không thừa nhận.

"Thầy nói lời này này, người làm tất cả cũng là vì trường học, tôi là hiệu trưởng kì này sao lại sợ gánh trách nhiệm được, chỉ cần là có ích với sự phát triển của Viện Y Học thì tôi đều ủng hộ, dù cho vì thế mà vứt bỏ chứchiệu trưởng này cũng không sợ."

Lời của Tần Đức Phong làm cho Phương Minh cười sâu xa, toàn bộ người trong văn phòng, ngoại trừ hiệu trưởng Trầm thật lòng vì Viện Y Học, những người khác chẳng qua là vì cái mũ trên đầu thôi, cứ cho là thật vì sự phát triển của Viện Y Học mà làm chút việc gì đó thì cũng là vì giữ được cái mũ trên đầu hoặc là mong muốn đổi cái mũ lớn hơn thôi.

Sự việc cứ quyết định như vậy, ba ngày sau đó thì tiến hành tháo dỡ pho tượng cũ, bởi vì trong thời gian ba ngày này cậu còn cần làm một chuyện khác.

. . .

Công ty thiết kế điêu khắc tượng, một công ty nhỏ vừa khai trương không lâu tọa lạc tại Thượng Hải, công ty từ nhân viên đến đến ông chủ đều là học sinh tốt nghiệp chuyên ngành điêu khắc, thậm chí có người là thực tập sinh.

Một công ty không có lai lịch gì cũng không có thiết kế gì nổi bật mà làm ăn trên mảnh đất Thượng Hải cạnh tranh kịch liệt này

thì tự nhiên có thể hiểu được, nhưng mà cũng may chính là, bởi vì có quan hệ khá tốt với trường học, bọn chọn nơi sản xuất là tòa Lập Nghiệp cách đó không xa của trường, đó là đất trường học và sẽ giảm phân nửa tiền thuê nếu là học sinh trường.

"Bạn học này, công ty của chúng tôi gần đây không tuyển thực tập sinh."

Triệu Thanh đang nhàm chán lướt điện thoại trước bàn, khi thấy Phương Minh đi vào cửa chính thì liền là mở miệng nói.

"Tôi không tới nơi này thực tập, công ty của các anh không phải phụ trách thiết kế tượng à, tôi muốn nhờ các anh thiết kế giúp tôi một pho tượng."

Phương Minh cười cười không thèm để ý đến thái độ của Triệu Thanh trực tiếp nói ra mục đích của mình, lúc đó mặt Triệu Thanh lập tức ửng đỏ, bởi vì cô biết mình hiểu lầm.

Kỳ thật này cũng không thể trách cô được, vốn dĩ công ty có quy mô nhỏ, khai trương hai tháng có hai đơn hàng mà còn đều là đơn hàng của trường học, thêm Phương Minh thoạt nhìn cũng chỉ giống sinh viên đại học cho nên cô mới coi Phương Minh là thực tập sinh sắp tốt nghiệp tới tìm công ty thực tập, dù sao trước đó cũng có không ít học sinh tới hỏi thăm.

"Thật xin lỗi ngài, tôi vừa rồi hiểu lầm. Có thể, chúng tôi có nhận thiết kế tượng, chỗ chúng tôi có các nhà thiết kế chuyên nghiệp còn có các thầy điêu khắc, họ có thể đáp ứng được yêu cầu của ngài."

Triệu Thanh kích động đứng lên vội vàng nói rõ lí do, ra sức đề cử công ty thiết kế này tốt đến mức nào , các nhà điêu khắc giỏi tới mức nào, nhưng mà Phương Minh không quan tâm mấy thứ này, thứ cậu nhìn trúng cũng không phải là những thứ này.

"Tôi chỉ có thể cho các anh ba ngày, trong ba ngày hi vọng quý công ty có thể khắc ra một pho tượng người."

Thời gian, mới là lý do Phương Minh lựa chọn công ty này, chính là bởi vì quy mô nhỏ không có đơn hàng gì cho nên có bắt tay vào làm tượng ngay.

"Ba ngày à, hẳn là không có vấn đề." Triệu Thanh do dự một chút, nhưng mà lúc này cô nhớ lại lời ông chủ bàn giao, chính là mặc kệ khách hàng tới yêu cầu gì, đều đồng ý nhận đơn, suy cho cùng, hiện giờ công ty đang đói meo.

"Ngài tên là gì ạ, muốn đúc tượng của vị danh nhân nào sao? Hoặc là tôi sẽ mời nhà điêu khắc ra nói chuyện với ngài nhé?"

"Tôi họ Phương, tôi muốn bức tượng rất đơn giản, đúc ra pho tượng y như tôi."

Phương Minh nói xong khiến cho Triệu Thanh lại ngẩn người, mặc dù danh sách đơn hàng công ty không nhiều nhưng cô cũng tiếp không ít khách hàng, phải đúc ra pho tượng y như mình thì người trước mắt này là đầu tiên.

Cái này phải yêu bản thân tới mức nào chứ, cảm thấy thân hình của mình có khả năng vượt xa David? Cảm thấy sự thành tựu của mình có thể so sánh cùng những danh nhân?

Triệu Thanh trong lòng tuy oán thầm nhưng đương nhiên trên mặt vẫn tràn đầy nhiệt tình, cười đáp: "Đương nhiên không có vấn đề, trên thực tế hiện giờ rất nhiều người đều thích đi chụp chân dung của mình để lưu giữ thanh xuân, nhưng cá nhân tôi thấy đúc tượng là lựa chọn tốt, ngài Phương thật đúng là thời thượng."

"Nếu không có vấn đề vậy sắp xếp nhà thiết kế ngay cho tôi đi, hình ảnh rất đơn giản chính là đứng yên, ba ngày sau tôi sẽ cho người tới mang pho tượng đi."

Từ lúc viết tới lúc kí đơn hàng chỉ mất nửa tiếng, sau cùng là chụp lại mấy tấm hình các kiểu đứng ở góc độ khác nhau rồi Phương Minh rời đi, bởi vì ba ngày cậu còn cần chuẩn bị vật khác.

Đối với Trầm Tự Khác, bọn họ chỉ xem ra đây là một pho tượng thay thế, nhưng chỉ có mình cậu biết mức khó khăn ở trong tới đâu, cậu còn nhiều việc chuẩn bị phải làm, mà cơ hội này chỉ có một lần, một khi thất bại thì không còn cơ hội nào khác.

Sư phó cậu để lại món quà lớn này cho cậu,thì cậu hông thể cô phụ chờ mong của sư phó mình chờ mong, nhất định phải đảm bảo không có sơ xuất nào hết.

Chương 20: Nhấc không nổi!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ba ngày sau đó!

Rạng sáng bảy giờ, Viện Y Học lại càng ồn ào náo nhiệt hơn so với trước đây, nhất là trước cửa trường có đầy xe bus đang đậu.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả học sinh đều nhận được thông báo của trường, hôm nay tất cả học sinh đều sẽ được tham gia huấn luyện quân sự đặc thù trong ba ngày, mà địa điểm huấn luyện là ở bên trong căn cứ huấn luyện đại đội phòng cháy nào đó cách không xa trung tâm thành phố.

Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

Đối với các học sinh mà nói đương nhiên là sẽ oán đất than trời, dù sao chuyện huấn luyện quân sự này lúc khai giảng trải qua một lần là đủ lắm rồi, nhất là đối với những học sinh năm thứ tư, năm thứ năm mà nói thì càng không muốn tham gia.

Nhưng mà lần này trường học hình như quyết tâm không cho phép học sinh nào dùng bất cứ lý do gì xin phép nghỉ, từng lớp đều do giáo viên phụ đạo tự mình dẫn đội, nếu ai không tham gia trực tiếp là khấu trừ học phần hủy bỏ tư cách nhận học bổng nhận.

Cho nên, ngoại trừ những học sinh không ở trường thì có thể

nói toàn học sinh của trường Viện Y Học đều ngồi lên những chiếc xe buýt này, sau đó dưới sự dẫn dắt của mấy lãnh đạo trường học chậm rãi lái ra khỏi trường.

Những học sinh rời trường không bao lâu, mấy bảo vệ trường khóa cửa lại, trường học hoàn toàn ở trong trạng thái khép kín.

Nơi sân cỏ của thao trường!

Phương Minh lẳng lặng đứng trước pho tượng của hiệu trưởng cũ, Trầm Tự Khác thì ngồi xe lăn bên cạnh, vốn ông muốn đứng, nhưng mà dù sao cũng đã có tuổi khó tránh bị nhiễm phong hàn hơn nữa còn ngồi trên xe lăn đắp kín một tấm chăn mỏng.

Toàn bộ sân cỏ ngoại trừ Phương Minh cùng Trầm Tự Khác ra thì còn lại không nhiều, anh em hai người Đại Trụ và Kỳ Kỳ, Tần Đức Phong với ba lãnh đạo khác của trường học, tổng cộng không quá tám người.

"Thầy, cậu Phương này đã đứng đây một lúc rồi. . ."

Tần Đức Phong thấy Phương Minh đã đứng ở đây hơn 15 phút rồi mà vẫn không có làm gì nên không khỏi không nhịn được mà hỏi, nhưng mà lúc này Đại Trụ đứng bên cạnh lại mở miệng giải thích:

"Lãnh đạo ngài vậy là không biết rồi, ở chỗ chúng tôi cũng giống như Phương Minh còn có mấy lão thần tiên mấy người như bọn họ nghiên cứu thời gian rất kỹ, giống như là việc dời nhà hay kết hôn vậy cũng phải chọn ra được một ngày tốt, chưa tới lúc thì không thể làm gì hết."

Trần Đức Phong liếc Đại Trụ, hắn đương nhiên biết chuyện ngày tốt rồi, chỉ là đây không phải là việc dời nhà hay kết hôn thậm chí cũng chẳng phải là việc động thổ, muốn chờ tới giờ nào nữa?

“Gấp cái gì, cũng đã chờ ba ngày rồi mà còn để ý tới chút thời gian này. Cứ chờ cậu Phương là được rồi.” - Trầm Tự Khác có chút bất mãn nhìn học sinh của mình, vẫn không chịu tu tâm dưỡng tính cho tới nơi tới chốn.

Bị thầy của mình trách cứ một câu vẻ mặt của Tần Đức Phong vô cùng bối rối nhưng cũng không dám mở miệng nói gì. Bởi vì hắn biết trong lòng thầy của mình thì tương lai của Viện Y học mới là quan trọng nhất nếu lúc này chọc thầy mất hứng thì tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn

Mặt trời đã mọc ở hướng Đông, ánh nắng le lói xuất hiện, khóe miệng Phương Minh hơi nhướn lên, một lúc sau quay đầu lại nói: “ Bây giờ có thể bắt đầu rồi.”

Sau khi nghe Phương Minh nói xong, Đại Trụ nhanh chóng đẩy cái bàn ở bên cạnh tới, trên bàn đặt một lư hương và nước Vô Ngần, cái gọi là nước Vô Ngần chính là những hạt sương và nước mưa chưa chạm đất.

Phương Minh đi tới trước bàn, lấy bột trầm hương đổ vào trong lư hương sau đó dùng gỗ trầm hương nhóm lửa, sau khi làm xong những việc này thì lại đốt một điếu Thiền Hương cắm vào trong lư.

"Ngài Cáo Nhan, cả đời này đã phấn đấu vì trường học vì học sinh, cúc cung tận tụy tới chết rồi trở thành hình ảnh mẫu mực của thế hệ chúng tôi, nhưng mà hôm nay văn khí lệch vị trí, , mong ngài có thể suy nghĩ vì kế hoạch lâu dài của trường học mà châm chước."

Phương Minh cúi người nói, vị Cáo Nhan được nhắc tới trong miệng kia chính là hiệu trưởng cũ, cũng chính là chủ nhân của bức tượng này.

"Thần thánh bốn phương,thông qua lòng tôi; linh hồn tám

hướng, truyền lời cho tôi; Thiền Hương mang theo lời, vẩy nước thành đường."

Bụp!

Phương Minh vươn tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại sau đó vô cùng nhanh chóng nhúng vào trong tô nước Vô Ngần, sau đó dùng hai ngón tay dính nước trực tiếp vẽ lên bàn một đường thẳng với tốc độ cực nhanh.

Mấy người Tần Đức Phong tò mò nhìn chằm chằm động tác của Phương Minh, chỉ là sau một lúc không có có bất kỳ thay đổi nào, trên mặt mấy người Tần Đức Phong cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Một phút, hai phút. . .

Sau năm phút trôi qua Đại Trụ nhịn không được, mở miệng tò mò hỏi: "Phương Minh, cậu đang làm gì đó?"

"Chờ."

Phương Minh không quay đầu lại trực tiếp trả lời, không sai,cậu đang chờ , chờ một lời hồi đáp.

10 phút trôi qua, lúc Trầm Tự Khác cũng có chút không nhịn, Tần Đức Phong đang muốn mở miệng, thì lúc này mà lúc này sân cỏ đột nhiên nổi gió, gió không lớn, nhưng lại làm cho lá của mấy gốc cây ở bên cạnh vang lên tiếng xào xạc.

Cơn gió cũng không khiến mấy người Tần Đức Phong chú ý, nhưng mà trên mặt Phương Minh lúc này lộ ra một tia vui mừng, hơi thở phào một hơi nói: "Xong rồi."

"Cái gì là xong rồi?" Đại Trụ sờ lên đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi lại.

"Gió lớn truyền âm, lá cây làm chứng, hiệu trưởng đã đồng ý."

Phương Minh quay đầu cười giải thích một câu, không có đợi Đại Trụ tiếp tục hỏi trực tiếp phân phó nói: "Hiện tại mọi người bắt đầu dời tượng của hiệu trưởng cũ, nhớ kỹ một điều, tôi sẽ vẽ cho mọi người mộtphương hướng, mọi người cứ di chuyển theo cái phương hướng này là được rồi."

Nghe Phương Minh, mấy người Tần Đức Phong đều tỏ vẻ kì là, dù là Trầm Tự Khác cũng nhịn không được ho khan vài tiếng, tựa hồ là có chút xấu hổ, nhẹ giọng giải thích: " Cậu Phương, pho tượng của hiệu trưởng hồi đó ở dưới dùng xi măng cố định trụ, phía dưới có cốt thép cùng đinh sắt, sức người chỉ sợ là chuyển không nổi."

"Không có việc gì, mọi người cứ việc chuyển là được."

Phương Minh bật cười lớn trên mặt nở nụ cười tự tin, cậu đương nhiên biết này pho tượng đặt cố định ở chỗ này, nhưng mà cậu nói như vậy đương nhiên là có nguyên nhân của cậu.

Một tay bưng tô vô nước Vô Ngần, Phương Minh đi tới trước mặt pho tượng, sau đó, ngồi xổm xuống trực tiếp là vung nước Vô Ngần trong chén xuống đất, cuối cùng để lại một đường uốn lượn chừng năm mét trên mặt cỏ.

có lời nói cùng hành động của Phương Minh, Trầm Tự Khác cho dù có nghi ngờ đi nữa thì lúc này cũng phải dằn lòng xuống nhưng mà trên mặt Tần Đức Phong cũng mấy lãnh đạo của trường học thì nhìn Phương Minh với ánh mắt như nhìn đồ ngốc.

Mấy người mà muốn nâng cột trụ bằng xi măng cốt thép này lên, cậu Phương này đem dùng xi măng cùng cốt thép cố định trụ pho tượng nâng lên, này Phương tiên sinh sợ không phải đầu óc muốn lừa bịp thì cũng cho bọn họ là bá vương Hạng Vũ sức khỏe phi phàm dời núi lấp sông?

Mấy người Tần Đức Phong cũng không có nói ý nghĩ trong

lòng ra, mà Đại Trụ là người đầu thiên đi tới trước pho tượng, tò mò dùng tay đẩy một cái, toàn bộ pho tượng vậy mà thật sự lắc lư.

"Việc này sao có thể?"

Thấy cảnh này, mấy người Tần Đức Phong không nhịn được kinh hô, mặc dù pho tượng đã nhiều năm rồi, nhưng cốt thép này có để một trăm năm cũng không vấn đề gì, làm sao lại nhẹ nhàng đẩy thì liền rung rinh?

“ Bây giờ tôi nghĩ mọi người tin tôi rồi chứ, nhớ kỹ nhìn rõ ràng con đường tôi vừa dùng nước trải thành, cứ di chuyển theo con đường này, tuyệt đối không nên di chuyển sai."

Phương Minh nhìn mấy người Tần Đức Phong, đối với ánh mắt của mấy vị này lúc trước hắn đương nhiên cũng nhìn thấy, chỉ là có đôi khi mở miệng nói rõ lí do còn không bằng tận mắt nhìn sự thật để nói chuyện.

Lần này, mấy người Tần Đức Phong không có do dự nữa vội vàng bước nhanh tới phía pho tượng, học theo động tác của Đại Trụ lúc nãy, lấy tay đẩy mấy lần để pho tượng lắc lư.

"Đến cùng là sao làm được, cậu Phương này thật đúng là thần!"

"Cao nhân, đây mới thật sự là cao nhân nha."

Tần Đức Phong cùng mấy vị lãnh đạo trường học tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nếu đổi lại là chỗ khác thì bọn họ sẽ còn hoài nghi Phương Minh đã âm thầm động tay động chân, thế nhưng pho tượng xưa giờ được dựng trong trường học, muốn động tay động chân không có khả năng giấu diếm được bọn họ, chớ nói chi là trong sân trường mỗi lúc trời tối cũng có bảo an tuần tra.

Nói cách khác, sau một lúc vừa nãy, cậu Phương này lại nới được bức tượng của hiệu trưởng, cách như vậy chưa từng nghe

thấy.

"Các vị lãnh đạo, lúc tôi đếm một hai ba mọi người cùng nhau dùng sức nhấc lên, như thế mới không khiến cho pho tượng bị ngã."

Đối với Đại Trụ mà nói nhấc pho tượng không tính là gì, lúc hắn vừa tới Thượng Hải thì đã làm công việc nặng nhọc về sau mới tìm công việc khác, nhưng là đối với những lãnh đạo trường học như Tần Đức Phong mà nói, đừng nói tay trói gà không chặt, nhấc một cái pho tượng cũng là một chuyện chật vật.

Nếu như có khả năng Phương Minh cũng không muốn để cho mấy người Tần Đức Phong làm, chỉ là liên quan tới chuyện văn khí này nói không khéo nghe ra sẽ dính tới mê tín phóng thủy, nếu mời công nhân đến làm thì khó tránh sẽ truyền ra ngoài.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng, nếu như sau này hắn có kẻ thù, vậy pho tượng này sẽ trở thành nhược điểm, cho nên tính bí mật nhất định phải được bảo đảm.

Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện luôn không sai.

Nhưng mà, chuyện kế tiếp lại có chút vượt quá dự kiến của Phương Minh.

Pho tượng mặc dù đung đưa, nhưng mấy người Đại Trụ thử liên tục mấy lần nhưng vẫn không cách nào di chuyển được, cho dù là nhấc lên nhưng lại không di chuyển được.

"Cậu… Cậu Phương, chúng tôi đã dốc hết sức lực rồi."

Mấy người Tần Đức Phong lén liếc nhìn Phương Minh, có chút xấu hổ giải thích, bọn họ cảm thấy việc bọn họ không dời được pho tượng này là bởi vì sức lực không đủ.

"Việc này cũng không trách mọi người, rời đi trước đã."

Phương Minh khoát tay áo ra hiệu mấy người Tần Đức Phong tránh ra, cậu biết pho tượng dời mà không động đậy được không phải do mấy người Tần Đức Phong mà xuất phát từ nguyên nhân khác.

"Nếu như mình tu luyện phương pháp Đạo gia thì hoàn toàn có khả năng tự mình di chuyển, đáng tiếc lúc trước sư phó không truyền cho mình phương pháp tu luyện."

Phương Minh trong lòng thầm than một tiếng có chút tiếc nuối, nhận được truyền thừa Vu sư nhưng không có tu luyện được sức mạnh của Vu sư, để giờ đây trong lòng cậu có đủ lý luận nhưng lại không có khả năng thực tiễn.

Nhưng mà không có nghĩa là Phương Minh từ bỏ, đi xung quanh pho tượng mấy vòng, lúc sau Phương Minh lại về lại trước bàn trước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào điếu Thiền Hương đang cháy còn một nửa .

Sau một lúc, Phương Minh đột nhiên nhìn Trầm Tự Khác nói: "Trầm hiệu trưởng, chỉ có thể là phiền một mình ngài ngươi tự mình nhấc pho tượng này lên."

Lời của Phương Minh làm cho Trầm Tự Khác ngơ ngẩn cũng khiến cho những người khác kinh ngạc, bọn họ nghĩ Phương Minh có thể sẽ đưa ra biện pháp khác, nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới Phương Minh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Nói một câu không dễ nghe, lấy tình trạng sức khỏe của Trầm Tự Khác cứ coi như chỉ là đứng ở chỗ này thôi thì cũng không thể đứng lâu hơn pho tượng được, chớ nói chi là đi nhấc pho tượng rồi di chuyển.

"Cậu Phương, cậu để cho thầy nhấc pho tượng này có phải hay không. . . Không được thì tôi gọi mấy công nhân viên chức sức khỏe tốt qua giúp đỡ." - Tần Đức Phong ở một bên khuyên nhủ.

"Không phải vấn đề sức khỏe tốt, pho tượng của cựu hiệu trưởng chỉ sợ chỉ có Trầm hiệu trưởng có khả năng nhấc lên thôi." Phương Minh lắc đầu đáp, bởi vì bây giờ cậu đã là biết vấn đề nằm ở đâu.

Chương 21: Tự mình hại mình

Chương 22: Cảm ứng tinh thần

Chương 23: Tu thành vu lực

Chương 24: Văn không thành thánh

Chương 25: Mở cửa hàng gì?

Chương 26: Gặp lại cố nhân

Chương 27: Một nơi tốt

Chương 28: Đêm thành phố

Chương 29: Hàn Kiều Kiều

Chương 30: Nhẹ nhất ba năm, nặng nhất tử hình

Chương 31: Yêu tinh vẫn là yêu tinh

Chương 32: Văn Bảo Trân

Chương 33: Bại gia tử

Chương 34: Toan nghê trấn trạch, bích tà trấn mộ

Chương 35: Trấn tà trong và ngoài

Chương 36: Người đồng đạo

Chương 37: Trừ tà mở mắt

Chương 38: Tìm người hỏi quẻ, tiêu tai phong thủy

Chương 39: Đặt tay xuống, nói chuyện đàng hoàng

Chương 40: Cây tử mẫu

Chương 41: Màu đen...

Chương 42: Bắt đầu cảm thấy kính nể

Chương 43: Đánh người

Chương 44: Anh ta khiến cậu đội nón xanh sao?

Chương 45: Hoàng đế không vội cung nữ đã gấp

Chương 46: Tận dụng mối quan hệ

Chương 47: Đánh cược

Chương 48: Xin lỗi cậu ấy đi

Chương 49: Không có hứng thú gặp ông ta

Chương 50: Ngũ quỷ tìm hồn

Chương 51: Lưới trời tuy thưa mà khó thoát

Chương 52: Ba vạn đại ngôn

Chương 53: Định bút khai quang

Chương 54: Oán sát

Chương 55: Giao tiền trước rồi mới làm việc, thất bại trả lại một nữa

Chương 56: Nghèo học văn giàu học võ, phá của đi tu luyện

Chương 57: Hương sợ hai ngắn một dài

Chương 58: Câu chuyện tình ái thê mỹ trăm ngàn chỗ hở

Chương 59: Vu Đạo Quán

Chương 60: Biệt thự cho mướn giá rẻ

Chương 61: Người hữu duyên

Chương 62: Con mắt trong cõi u minh

Chương 63: Phao không phải thuốc là tiền

Chương 64: Phí bịt miệng

Chương 65: Lăng Mộ Mai

Chương 66: Đi làm đầu tóc

Chương 67: Bất ngờ ngất xỉu

Chương 68: Cô nhi viện

Chương 69: Dị thường của lão Hoàng

Chương 70: Tôi báo cảnh sát

Chương 71: Điên không phải chó mà là lòng người

Chương 72: Ngươi ngay cả chó cũng không bằng!

Chương 73: Lại thêm 300 vạn

Chương 74: Điều kiện của nữ quỷ

Chương 75: Cảnh còn người mất

Chương 76: Cả hai người này đều là tên lừa đảo

Chương 77: Kết thúc

Chương 78: Cậu ta đã giấu vợ của anh

Chương 79: Chuyện này cũng được sao

Chương 80: Thôi diễn tìm người

Chương 81: Thơ cùng viễn phương

Chương 82: Là ngu ngốc hay si tình

Chương 83: Người đáng thương tất có chỗ đáng giận

Chương 84: Sao cậu không đi cướp luôn đi?

Chương 85: Phong bế lỗ chân lông

Chương 86: Khai trương

Chương 87: Nói chung không thể đắc tội

Chương 88: Thay đổi tâm tính

Chương 89: Khắp nơi đều tới

Chương 90: Nghi thức khai trương

Chương 91: Ngu ngốc xuất hiện

Chương 92: Kẻ ngu si nhiều lắm

Chương 93: Chết lặng

Chương 94: Quyết đoán của Phương Minh

Chương 95: Hiểu nạn người sống, an hồn người chết

Chương 96: Phương thức đoán mệnh tích tự như kim*

Chương 97: Chừa mặt mũi nhưng anh không cần.

Chương 98: Không giàu quá ba đời

Chương 99: Nhất mệnh, nhì vận, tam phong thủy

Chương 100: Bí mật của Hàn Kiều Kiều

Chương 101: Hai cô gái gặp nhau

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Sau nữa giờ.

Đinh linh!

Diệp Tử Du cúi đầu nhìn tin tức hiện lên trên màn hình điện thoại, nói với bạn học cô muốn đi vệ sinh sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Sau hội trường có một phòng nghỉ, Trương Yến đang đứng ngoài cửa thấy Diệp Tử Du đi về phía bên này liền vội vàng ngăn cô lại: "Bạn học này, đây là nơi nghỉ ngơi của diễn viên, hiện tại bạn không thể vào được."

"Yến Tử, để cho cô ấy vào đi."

Đúng lúc này giọng nói của Hàn Kiều Kiều vang lên trong phòng, Trương Yến sửng sốt nhìn kỹ Diệp Tử Du, cô biết chị Kiều Kiều cố ý tới dưới đài là vì muốn gặp người quen cũ, xem ra cô gái trước mặt này thật sự là người bạn mà Hàn Kiều Kiều muốn gặp rồi.

Cho dù cùng là con gái nhưng khi Trương Yến nhìn thấy Diệp

Tử Du vẫn cảm thấy kinh diễm. Cô gái trước mắt ăn mặc rất trang nhã, dưới hàng lông mi dài chính là con ngươi trong suốt như lưu ly, sống mũi cao thẳng, mặt sáng như ngọc, da trắng như tuyết.

Nhưng giờ phút này hai cánh môi của cô lại mím chặt, quật cường như thanh liên khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Trương Yến vô thức so sánh cô gái trước mắt với Hàn Kiều Kiều, nếu nói Hàn Kiều Kiều có thể khiến cho đàn ông điên cuồng thì cô gái trước mặt hoàn toàn ngược lại, cánh đàn ông đứng trước mặt cô chắc chắn không dám có chút ý khinh nhờn.

Một người như anh túc khiến cho người ta trầm mê vô tận không thể kiềm chế, một người lại cao lãnh như hoa sen khiến người ta không đành lòng khinh nhờn.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, Hàn Kiều Kiều đang ngồi trên chiếc ghế tinh xảo, gương mặt bị chôn vùi trong làn khói nhưng khoảnh khắc khi cô nhìn thấy Diệp Tử Du đến liền dập tắt điều thuốc ném vào trong gạt tàn.

“Tử Du, đã lâu không gặp.”

“Nhưng tôi thì vẫn thường nhìn thấy chị Kiều Kiều đấy.”

Diệp Tử Du nhìn Hàn Kiều Kiều, những năm này Hàn Kiều Kiều đang là minh tinh điện ảnh nổi tiếng, chỉ cần tùy tiện lên mạng là có thể nhìn thấy một tràng tin tức về Hàn Kiều Kiều, cho dù là Diệp Tử Du rất ít xem tin tức giải trí cũng có hiểu biết đôi chút.

“Chuyện đó không tính, chúng ta đã rất nhiều năm không gặp mặt nhau rồi, tính sơ ít nhất cũng đã mười lăm năm.”

“Ừm, mười lăm năm thêm 5 tháng.” Diệp Tử Du gật đầu, giọng nói thanh thúy.

“Mười lăm năm, chúng ta đều có cuộc sống sinh hoạt riêng, những năm qua cũng không liên hệ… Có đôi khi ngẫm lại, thời gian mấy tháng đó thật khiến cho người ta khó có thể quên được.”

Diệp Tử Du cũng không tiếp lời, Hàn Kiều Kiều chính là một người thích nói chuyện, hơn nữa cô biết cô ấy còn chưa có nói ra mục đích chính.

“Tử Du, một thời gian trước tôi đã gặp cậu ấy.”

Sau nữa ngày trầm mặc cuối cùng Hàn Kiều Kiều cũng mở miệng, lúc nói ra những lời này ánh mắt lại nhìn chằm chằm Diệp Tử Du.

Con ngươi trong suốt phẳng lặng như nước của Diệp Tử Du rốt cuộc cũng có biến hóa, lóe lên một tia sáng như kim cương vậy, chói mắt, cũng khiến người ta mê say.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Tử Du trong lòng Hàn Kiều Kiều thở dài một hơi, quả nhiên trong lòng Diệp Tử Du cũng có hình bóng người đàn ông kia.

Cô cũng đã từng điều tra một chút thông tin về Diệp Tử Du, sau khi cô ấy về thành phố thành tích học tập luôn luôn ưu tú, lúc nào cũng xếp hạng đầu ở trường, gần như không có bạn bè khác giới. Từ tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông rồi thẳng tới đại học…

Có thể nói đây chính là một cô gái xinh đẹp tinh khiết như một tờ giấy trắng!

“Cậu ấy đang ở Ma Đô.”

Hàn Kiều Kiều tiếp tục nói: “Tử Du, tôi biết lúc đó quan hệ của hai người rất tốt, thậm chí chú Diệp năm đó còn nửa đùa nửa thật hứa hôn cho hai người…”

“Đó không phải là trò đùa!”

Diệp Tử Du lần đầu tiên cắt ngang lời nói của Hàn Kiều Kiều, môi đỏ mím lại bướng bỉnh.

“Không phải trò đùa?” Hàn Kiều Kiều có chút dở khóc dở cười: “Thời đại này nào còn có chuyện thông gia từ bé nữa kia chứ? Đây là thời đại yêu đương tự do, chỉ sợ chú Diệp cũng không để chuyện đó trong lòng nữa rồi.”

“Mà khi cô lên đại học lại ưu tú như vậy, có thể học ở trường đại học Thủy Mộc, dùng từ ngữ phổ biến bây giờ mà nói thì cô chính là nữ thần, mà cậu ấy thì cô cũng biết, người ở nông thôn thì có tiền đồ gì chứ? Trông coi vài mẫu ruộng đất, chẳng lẽ sau này cô định về nông thôn sống với cậu ấy?”

“Cho dù cô có nguyện ý thì cha mẹ cô cũng sẽ không đồng ý, mà nếu như sau đó khi cô gặp lại cậu ấy, phát hiện hình tượng của cậu ấy cũng không giống như trong tưởng tượng của cô thì làm thế nào? Cậu ấy đã là một người đàn ông mặt mũi thô ráp điển hình của vùng nông thôn thì cô định làm sao?”

“Chuyện lúc bé chung quy vẫn là chuyện quá khứ, theo độ tuổi gia tăng mà hoàn cảnh sinh hoạt cũng chênh lệch lớn, cô còn giữ lại phần tình cảm này trong lòng thật sự cũng đã quá khó có được rồi.”

Diệp Tử Du mạnh mẽ chớp mi mấy lần: “Chị Kiều Kiều, hôm nay chị tìm tôi để nói mấy lời này sao?”

“Không, lần này công ty bố trí cho tôi tới trường đại học này để tuyên truyền, vậy nên mới thuận tiện gặp lại cô một chút.”

Hàn Kiều Kiều xua xua tay, Diệp Tử Du lại gật gật đầu: “Một lúc nữa tôi còn có lớp học, chị Kiều Kiều, tôi đi trước.”

“Ừm, tôi cũng không trì hoãn việc học của cô, nhưng mà thêm

weiwei đã.”

Weiwei là phần mềm chat rất được ưa chuộng, sau khi Diệp Tử Du lấy điện thoại ra quét mã hai chiều của Hàn Kiều Kiều xong thì thêm cô vào danh sách bạn bè, lúc này Trương Yến cũng tới nhắc nhở Hàn Kiều Kiều đã tới lúc lên diễn đàn.

“Chị Kiều Kiều, vậy tôi đi trước, chúc cho bộ phim điện ảnh này của chị bán được nhiều vé.”

Diệp Tử Du nhanh chóng rời khỏi, khoảnh khắc Hàn Kiều Kiều nhìn Diệp Tử Du rời khỏi phòng, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ cực kỳ phức tạp.

Đốt một điếu thuốc, Hàn Kiều Kiều mạnh mẽ hít một hơi.

“Chị Kiều Kiều, đã sắp tới lúc lên diễn đàn rồi.”

“Đợi một lát đã, bây giờ là thời gian biểu diễn mà, đợi tới nghi thức cảm ơn tôi sẽ đi qua. Bây giờ em ra ngoài trước đi, tôi muốn yên tĩnh một lát.”

Trương Yến khó hiểu nhìn Hàn Kiều Kiều, cô không biết vừa nãy chị Kiều Kiều đã nói gì với cô gái kia, nhưng lúc cô bé quay người lại môi đã mím chặt tới mức tái xanh.

Sau khi trợ lý ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa phòng, lúc này Hàn Kiều Kiều mới nỉ non: “Tiểu đạo sĩ, cậu cũng đừng trách tôi, tôi cũng chỉ muốn thăm dò một chút thôi, chí ít tôi cũng đã nói cho cô ấy tin tức cậu tới Ma Đô…”

…

Trong sân trường đại học Thủy Mộc, sau khi Diệp Tử Du rời khỏi phòng nghỉ cũng không quay lại hội trường lớn mà một mình đi trên con đường nhỏ.

“Chị ấy nói cho cô biết những chuyện này không phải cố tình muốn khoe với cô, tiểu đạo sĩ kia tới Ma Đô đầu tiên không đi tìm cô mà lại đi tìm chị ấy trước đấy chứ?”

Diệp Tử Du nói khẽ, cô biết ý của Hàn Kiều Kiều khi nói cho cô nghe những lời này, chị ấy chính là muốn khoe khoang!

“Chỉ là, người ta nói càng khoe khoang thứ gì thì càng thiếu khuyết thứ đó, chị Kiều Kiều nói như vậy chứng tỏ tình huống thật sự cũng không phải là như vậy.”

Đôi tay nhỏ của Diệp Tử Du nắm chặt, khuôn mặt rực rỡ khiến cho người ta rung động, cô quyết định cuối tuần phải về nhà một chuyến!

Chương 102: Khách hàng đầu tiên tới cửa

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Phương Minh, công việc này của cậu làm ăn thật là đìu hiu quá đi, đã khai trương ngày thứ ba rồi mà còn chưa thấy ai tới cửa, vẫn là mặt hàng cũ dễ làm ăn hơn hẳn, ít ra cũng bán được mấy chuỗi vòng tay.”

Trong cửa hàng Vu Đạo, Hoa Minh Minh vừa ăn dưa hấu ngồm ngoàm vừa cười trên đau khổ của người khác nhìn về phía Phương Minh. Đã khai trương tới ngày thứ ba rồi, trừ ngày đầu tiên bán được một chuỗi vòng tay cùng một cái trấn ấn, ba ngày này không hề có thêm một vị khách nào khác.

Đương nhiên khách ở đây không phải là chỉ những vị du khách kia, những đồ vật của Tống Hùng lưu lại ít ra thì cũng bán được vài món, nhưng mà món đắt nhất cũng chỉ có giá mấy trăm, thu nhập cùng lắm là hơn một ngàn.

“Theo tôi thấy cậu cũng đã thu lại đủ tiền chuyển nhượng lúc trước đưa cho lão Tống rồi, coi như cũng không lỗ, chi bằng hạ giá một chút chắc chắn có thể bán hết những vật kia đi.”

Hoa Minh Minh đề nghị, mà Đại Trụ đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, cậu ta cũng cảm thấy cửa hàng mới khai trương thì

nên bán giá ưu đãi một chút, như vậy mới có thể hấp dẫn nhiều du khách.

“Không được, nếu tôi làm vậy sẽ đắc tội với rất nhiều người.”

Phương Minh lắc lắc đầu, giảm giá đúng thật là có thể đẩy mạnh tốc độ tiêu thụ nhưng mà cửa hàng của cậu chủ yếu không phải dựa vào những thứ này, mà cổ vật trong phố đồ cổ cũng đã quy định giá cả đồng nhất, giống như kim cương quy định một ca-ra thì bao nhiêu tiền vậy.

Hôm nay vì muốn đoạt mối làm ăn mà hạ giá thì ngày mai người ta cũng học theo, đến lúc đó liền biến thành một cuộc chiến giá cả. Chỉ vì bán thêm được một chút đồ mà lại trở thành kẻ thù của một số ông chủ thì đó không phải là ý kiến hay.

“Dưa hấu này ăn ngon đấy, Đại Trụ, sau này chúng ta cũng mua một cái tủ lạnh để trong cửa hàng đi.” Phương Minh nhìn lão Hoàng ăn xong một nửa quả dưa hấu đang hài lòng nằm trên mặt đất, đề nghị với Đại Trụ.

“Chuyện này cũng dễ thôi, chỉ cần đặt trên mạng là được, mấy giờ sau liền có người chuyển tới.”

Hoa Minh Minh rất có kinh nghiệm, Ma Đô là thành phố lớn, rất thịnh hành việc mua sắm online này. Hiện tại rất nhiều doanh nghiệp đồ điện gia dụng đều đã mở cửa hàng online, chỉ cần lên mạng lựa chọn mẫu mã sau đó ghi địa chỉ rồi gửi đi là xong.

“Được, vậy cậu lên mạng đặt mua một cái đi, xong rồi tìm Đại Trụ lấy tiền thanh toán.”

Phương Minh đập đập bả vai Hoa Minh Minh, định xoay người đi lên lầu hai, mà Hoa Minh Minh cũng đang định đáp ứng thì đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một cô gái xinh đẹp.

“Ông chủ Phương Minh có ở đây không? Tôi muốn tìm ông

chủ Phương."

Trên đầu Hàn Kiều Kiều mang theo một chiếc mũ lưỡi trai, tóc dài được cố định phía sau mũ nhưng vẫn thả hai lọn tóc ở hai bên má, đương nhiên trên mặt vẫn đeo cái kính râm vô cùng khoa trương kia.

"Xin chào, cửa hàng Vu Đạo của chúng tôi…"

Đại Trụ không biết Hàn Kiều Kiều nên vẫn tưởng là khách tới cửa, đang muốn chạy ra đón thì có người còn nhanh hơn cậu ta, đương nhiên ngoài Hoa Minh Minh còn có thể là ai khác chứ.

"Đại minh tinh Kiều Kiều tới, mau mau, mời vào bên trong."

Hoa Minh Minh chân chó chạy tới nghênh đón, tươi cười nhiệt tình: "Vừa hay chỗ chúng tôi có dưa hấu ướp lạnh, cô nếm thử."

Hàn Kiều Kiều nhíu nhíu mày nhìn Hoa Minh Minh, mãi một lúc mới buông lỏng, hiển nhiên lúc đầu cô cũng không nhớ được Hoa Minh Minh, nhưng mà sau đó lại nhớ ra.

"Cảm ơn."

Hàn Kiều Kiều cũng không khách khí, trời nóng như vậy có thể ăn dưa hấu ướp lạnh thật sự là một chuyện quá tuyệt vời.

"Tôi nói Phương Minh cậu thật sự là đang suy nghĩ cái gì? Ngay cả khai trương cũng không nói với tôi một tiếng? Sao, sợ tôi tới không mang theo quà mừng à?"

"Nào có chứ, bây giờ cô bổ sung cũng không có muộn mà, chỉ sợ là nếu hôm đó cô tới thì sau này cửa hàng của tôi khỏi cần mở nữa, mỗi ngày chỉ có ngồi tiếp đón fan hâm mộ của cô…"

Phương Minh mỉm cười, cậu cũng đã xem qua tin tức, có một ngôi sao đang hot trong một lần đi diễn liền hôn lên một hòm thư,

kết quả cái hòm thư này được người ta đua nhau chụp ảnh, thậm chí còn xếp một hàng rất dài để chờ chụp ảnh!

Fan hâm mộ của Hàn Kiều Kiều cũng không ít hơn so với minh tinh kia nha.

“Cậu nghĩ hay quá, không có mời tôi tới lễ khai trương còn muốn quà mừng… Hừ, người khác muốn mời tôi tới dự lễ khai trương còn phải trả phí hơn 100 vạn đấy!”

Hàn Kiều Kiều tháo kính râm xuống, trắng mắt liếc Phương Minh rồi bắt đầu đánh giá cửa hàng, nhưng cô cũng giống như tất cả mọi người đều bị mấy món đồ trưng bày trong tủ kính pha lê hấp dẫn.

Đương nhiên thứ hấp dẫn cô không phải là vì đồ đẹp tới mức nào mà giá cả của nó thật sự quá đắt!

“Này Phương Minh, cậu mở hắc điếm sao? Một cái vòng tay cũng bán 266666, Lương Tĩnh Như cho cậu dũng khí sao?”

Phản ứng của Hàn Kiều Kiều giống hệt những người kia, thậm chí tới cả lời nói cũng không khác bao nhiêu, Phương Minh cười cười đang muốn giải thích thì từ phía cửa lại vang lên tiếng bước chân, có mấy bóng người xuất hiện ở cửa ra vào.

Thấy có người ngoài tới Hàn Kiều Kiều lại đeo kính râm lên, sau đó mới quay người lại nhìn, mà ba người ở phía cửa cũng đã đi tới.

“Ông chủ Phương, đây là chị họ của tôi còn đây là con của chị ấy, Đan Đan, năm nay mười ba tuổi.”

Trong số ba người bước tới có một người là ông chủ một cửa hàng ở phố đồ cổ, tên gọi Trương Hải, lúc cửa hàng khai trương ông ta cũng có tới. Người phụ nữ bên cạnh ông ta nhìn Phương Minh với vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, mà tay người phụ nữ này còn

nắm chặt một bé gái hơn 10 tuổi.

“Ông chủ Phương, chị họ của tôi không phải người Ma Đô mà là ở thành phố bên cạnh, một tuần lễ nay cháu gái của tôi không hiểu vì sao luôn rầu rĩ không vui mà lại không chịu mở miệng nói chuyện, cho dù ai hỏi gì cũng không trả lời, cứ như người bị thất hồn lạc phách vậy.”

Phương Minh nhíu mày nhìn nhìn cô bé: “Lên lầu hai rồi nói.”

“Được, nghe theo cậu.”

Trương Hải nháy nháy mắt ra hiệu với chị họ nhưng hiển nhiên người phụ nữ này vẫn còn chưa tin tưởng Phương Minh, lần này nếu không phải em họ cô thuyết phục cô mãi thì chắc chắn cô sẽ không tới Ma Đô.

Con gái của mình đột nhiên trầm mặc không nói lời nào, lúc đầu cô còn tưởng con bé có tâm sự gì, nhưng sau đó cô lại phát hiện dường như mọi chuyện cũng không có đơn giản như vậy, ngay cả thầy cô giáo ở trường học hỏi gì con bé cũng không trả lời, đột nhiên cứ như người câm vậy!

Phát hiện điều này khiến Trương Kế Hồng lo sốt vó, dẫn con gái đi khắp các bệnh viện lớn nhưng bác sĩ nào cũng nói con gái không hề có bệnh tật gì, cho dù đi tới bao nhiêu bệnh viện cũng đều có kết quả như vậy.

Thân thể khỏe mạnh lại không thể mở miệng nói chuyện, trong lúc Trương Kế Hồng đang không biết phải làm như thế nào thì Trương Hải tới, nghe kể về bệnh tình của cháu gái ông ta liền liên tưởng tới những chuyện xảy ra trong cửa hàng của Phương Minh. Ông ta kể lại mọi chuyện cho Trương Kế Hồng, rất có thể Đan Đan đã bị trúng tà hoặc bị vật bẩn gì đó gây hại, ông ta có quen biết một cao nhân rất lợi hại ở Ma Đô, thử dẫn cháu gái đến đó xem sao.

Đương nhiên là Trương Kế Hồng không tin vào chuyện thần phật ma quỷ này, nhưng bây giờ chỉ cần có thể có một tia hi vọng cô cũng muốn đi thử một lần.

Nhưng trong suy nghĩ của Trương Kế Hồng, những cao nhân này hẳn là tuổi cũng nên lớn một chút, không ngờ em họ cô ta lại mang cô ta tới gặp một thanh niên trẻ tuổi lông tóc vừa mới mọc đủ… Tuổi nhỏ như vậy thì có thể làm nên chuyện gì kia chứ?

Chương 103: Khóc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lầu hai!

Trương Kế Hồng nắm lấy tay con gái, vẻ mặt đầy sự hồ nghi, nếu như không phải biểu đệ đã nhiều lần cam đoan đây thật sự là một vị cao nhân có bãn lĩnh, cô hiện tại đã sớm quay đầu bỏ đi.

Ngoại trừ Trương Kế Hồng, Hàn Kiều Kiều và Hoa Minh Minh cũng đi theo, còn Đại Trụ ở dưới lầu coi chừng, nếu có khách anh còn tiếp.

“Cháu, hãy tới gần đây.”

Phương Minh không để ý đến vẻ mặt hoài nghi của Trương Kế Hồng, thật ra những người trong xã hội này đối với nghề nghiệp của hắn đều có cái nhìn phiến diện, nhất là những người làm nghề khảo cổ, bác sĩ và huyền học.

Xem bệnh, phải gặp bác sĩ giàu kinh nghiệm, thầy tướng số phong thủy cũng vậy.

Chủy thượng vô mao, ban sự bất lao - Trẻ người non dạ thì không làm tốt được công việc.

Câu ngạn ngữ này được rất nhiều người công nhận, đương

nhiên cũng là bởi vì câu ngạn ngữ này nói rất có lý, nhưng nhìn chung cũng có một vài tình huống ngoại lệ tồn tại, không phải trường hợp nào cũng đúng với câu ngạn ngữ này.

“Chị à, chị buông tay ra a, Đan Đan, nhanh lên một chút đi.”

Trương Hải đứng bên cạnh thấy chị họ của mình vẫn còn giữ tay cháu gái, có chút nóng nảy mở miệng khuyên bảo, Trương Kế Hồng lúc này mới buông tay ra.

Chỉ là, Đan Đan cũng không đi về phía Phương Minh, mà là đứng ở tại chỗ, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn không có có bất kỳ biểu cảm gì.

“Ông chủ Phương, cháu gái này của tôi hiện tại chính là như vậy, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì, có phải gặp phải thứ không sạch sẽ rồi không?” Trương Hải có chút lúng túng hỏi.

Phương Minh không trả lời, mà đi tới trước mặt Đan Đan, cuối người xuống ngang tầm mắt của Đan Đan, mãi cho đến vài giây sau đó, Phương Minh vươn ngón tay cái nhanh chóng ấn vào trán của Đan Đan.

Tốc độ cực nhanh, Trương Hải và Trương Kế Hồng căn bản cũng không có phản ứng kịp, đến khi bọn họ phản ứng kịp cũng là vừa lúc nghe được tiếng khóc nức nở của Đan Đan.

“Đan Đan, Đan Đan con làm sao vậy, con đừng khóc a.”

Trương Kế Hồng nghe con gái mình khóc vội vã ngồi xổm người xuống, vừa nhẹ nhàng dỗ dành vừa hung hăng nhìn chằm chằm Phương Minh, “Cậu đã làm gì khiến con của tôi khóc.”

“Chị, chị, Đan Đan khóc.”

“Tôi đương nhiên biết Đan Đan khóc, nếu không thì làm sao tôi lại như vậy?”

Trương Kế Hồng trợn trừng mắt nhìn cậu em họ của mình, cô bỗng dưng cảm thấy ngay cả em họ của mình cũng không đáng tin chút nào, bất quá khi cô nhìn thấy biểu tình kích động trên mặt cậu em họ thì cũng chợt ngẩn người, một lúc sau rốt cục cũng phản ứng lại, thần tình hung ác lúc nãy cũng biến thành kích động.

“Khóc, khóc, Đan Đan con rốt cục cũng lên tiếng, thật là khiến mẹ lo chết mất thôi.”

Trương Kế Hồng ôm con gái mình thật chặt, trong khoảng thời gian này, con gái của cô không khóc, không làm loạn cũng không nói chuyện thật sự là muốn hù chết cô, dù cho bác sĩ dùng sức bóp con gái của mình, thì nó vẫn tỏ vẻ đau đớn nhưng tuyệt không kêu la.

“Ông chủ Phương, ngài thực sự là lợi hại.”

Trương Hải hướng phía Phương Minh giơ ngón tay cái lên, lập tức bồi lễ nói: “Chị của tôi cũng là lo lắng cho con, hy vọng ông chủ Phương đừng để bụng thái độ vừa rồi của chị ấy.”

“Đúng đúng đúng, lúc nãy tôi quá kích động, ông chủ Phương, tôi xin lỗi cậu.”

Trương Kế Hồng cũng phản ứng rất nhanh, đến lúc này cô không còn hoài nghi biểu đệ của mình như lúc trước nữa, người trước mắt tuyệt đối là một vị cao nhân, còn về tuổi tác còn trẻ như vậy chỉ có thể nói là thiên tài.

Phương Minh khoát khoát tay ý bảo không cần, chuyện như vậy hắn gặp phải không ít, so sánh với những chuyện gặp được vào mấy năm trước khi theo sư phụ ra ngoài vân du thì chuyện này vẫn còn tốt chán.

Nghĩ đến lúc đó còn có người từng gọi hắn là miệng còn hôi sữa, còn hiện tại thì xưng hô chỉnh tề coi như là một loại tiến bộ.

“Ông chủ Phương, cháu gái này của tôi rốt cục là xảy ra chuyện gì, có phải đã gặp mấy thứ không sạch sẽ?” Trương Hải tiếp tục hỏi.

“Cũng chưa đến mức đáng được gọi là mấy thứ không sạch sẽ, nhưng tình huống có chút quỷ dị, trước tiên tôi phải hỏi thăm một chút.”

Phương Minh quay lại bàn ý bảo Trương Kế Hồng đưa con gái của cô tới ngồi phía đối diện

“Cháu nói cho thúc thúc biết gần đây đã nhìn thấy gì? Phương Minh nhìn Đan Đan nhẹ nhàng hỏi.”

“Cháu. . . Cháu thấy mình đang đứng trên một cánh đồng, sau đó. . . Sau đó cháu lại xuất hiện trong một cái hố đen như mực, nơi đó thật là tối cháu rất sợ, cháu không dám nói lời nào.”

Đan Đan rốt cục cũng nói chuyện, nhưng Phương Minh càng nghe chân mày càng nhíu chặt, nhưng vẫn ra vẻ cổ vũ ý bảo Đan Đan nói tiếp.

“Sau đó. . . Sau đó cháu liền nghe được một thanh âm, hắn ta nói rằng cháu không được nói chuyện, bởi vì chỉ cần nói một lời sẽ có người xấu đến bắt cháu.”

“Rốt cuộc là ai lừa gạt Đan Đan, lại dám gạt một đứa bé không được nói chuyện, đáng bị trời đánh.”

Trương Kế Hồng nghe được con gái mình nói xong trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, nhưng mà Trương Hải ở bên cạnh lập tức giữ cô lại, “Chị, tình huống này có chỗ không đúng, Đan Đan cũng không còn nhỏ, nó có thể không nói lời nào, nhưng làm sao có thể nhịn nói lâu như vậy được.”

Chỉ cần là người sáng suốt liền là có thể nghe ra trong lời nói của Đan Đan có chỗ kỳ quái, chưa nói đến chuyện khiến một cô bé

không nói nhiều ngày như vậy, chỉ cần một ngày không nói chuyện thì cô bé chắc gì đã chịu được.

“Ông chủ Phương?”

Trương Hải nhìn về phía Phương Minh, nhưng Phương Minh lại nhìn ông ta ý bảo không cần nói.

“Đan Đan, cháu nói cho thúc thúc, cháu từ khi nào thì bắt đầu nghe được cái thanh âm kia?”

"Mười hai ngày trước." Đan Đan suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Kể từ lúc nào thì em ấy bắt đầu không nói. Phương Minh nhìn về phía Trương Kế Hồng dò hỏi.

“Mười ngày, đúng, cho tới hôm nay là ngày thứ mười. Trương Kế Hồng xác nhận lại một lần nữa, Tôi nhớ rất rõ ràng, bởi vì hôm đó đúng lúc là sinh nhật của Đan Đan.”

“Mười hai ngày trước nghe được thanh âm kia, hai ngày sau mới trầm mặc không nói lời nào.” Phương Minh nói nhỏ một câu, lập tức nhìn về phía Trương Kế Hồng, Mười hai ngày trước trong nhà có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?

“Không có a, hôm đó là một ngày rất bình thường.” Trương Kế Hồng không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

“Suy nghĩ kỹ một chút, cái này rất then chốt, tôi có thể nói cho cô biết là hồn phách của con gái cô mặc dù không mất đi nhưng lại có chút bất ổn, nếu đoán không nhầm thì chắc là có vật gì đó làm cho hồn phách của em ấy xuất hiện hiện tượng như vậy.”

Phương Minh nhìn về phía Trương Kế Hồng, “Nói thật, nếu không tìm ra nguyên nhân, tôi cũng có thể ổn định hồn phách của con gái cô, nhưng trị phần ngọn mà không trị gốc, nếu như vật kia còn ở đó, về sau con gái cô vẫn sẽ gặp lại chuyện này, hơn nữa

nếu như hồn phách của một người liên tục bị bất ổn tới hai lần thì về sau thân thể cũng sẽ trở nên rất suy yếu.”

“A, nghiêm trọng như vậy, để tôi suy nghĩ kĩ lại đã.”

Nghe Phương Minh nói sắc mặt của Trương Kế Hồng chợt biến, vội vã bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó, Phương Minh cũng không có nhàn rỗi tiếp tục hỏi han Đan Đan: “Nói cho thúc thúc nghe, bình thường cháu thích chơi cái gì nhất?”

Chơi nông dược!

Đan Đan dù muốn hay không cũng đều trả lời, “Hơn nữa cháu hiện đã được xếp hạng kim cương, ở lớp cháu có thể xếp vào Top 5.”

Nông dược?

Phương Minh sửng sốt một chút, Hoa Minh Minh ở bên cạnh giải thích: Đây là một trò chơi rất hot gần đây, rất nhiều người chơi trò này.

Trò chơi sao? Phương Minh trầm ngâm một lúc, “Vậy trừ trò chơi cháu còn thích làm cái gì?”

Chương 104: Trai bao Hoa Minh Minh

Đối với bọn trẻ bây giờ Phương Minh quả thật không hiểu cho lắm, hắn chỉ biết là thời của bọn hắn điện thoại không có phổ biến như vậy, tuy khi còn bé hắn cũng đã tiếp xúc qua điện thoại di động, nhưng đó là của sư phó hắn.

Nhưng bây giờ thì không giống lúc trước nữa, bọn trẻ bây giờ từ nhỏ đã làm quen với điện thoại, máy tính bảng và mấy thứ tương tự, có thể nói từ nhỏ đã tiếp xúc với internet rồi, rất nhiều đứa còn rành internet hơn cả Phương Minh.

"Ngoại trừ chơi game, cháu còn thích chơi với Đại Bảo." Đan Đan suy nghĩ một chút, rồi giòn giã nói.

"Đại Bảo? "

Phương Minh nhìn về phía Trương Kế Hồng, Trương Kế Hồng ở một bên giải thích: "Đại Bảo là một con gấu bông mà chồng tôi mua cho Đan Đan mấy năm trước, Đan Đan rất thích con gấu bông này, trước đây mỗi buổi tối đều phải ôm nó ngủ. "

Các bé gái thích đồ chơi mềm mềm như gấu bông và búp bê đều là chuyện rất bình thường, Trương Kế Hồng cũng không thấy có chỗ nào khác lạ, bất quá Phương Minh cũng bắt được hai chữ “trước đây” trong lời kể của Trương Kế Hồng.

"Cô nói Đan Đan trước đây ôm con gấu bông ngủ, sau này thì không còn nữa? "

"Đúng, kể từ khi ba mua cho nó một cái I-pad thì cả ngày chỉ

thích chơi game, chơi rất khuya mới chịu đi ngủ, không còn ôm gấu bông ngủ nữa, hơn nữa tôi thấy con gấu cũng bẩn rồi nên đem cất đi. "

Vào thời khắc này hai mắt Phương Minh đột nhiên có tia sáng hiện lên, " Gấu bông này trông như thế nào được làm bằng cái gì vậy? "

"Con gấu bông này có lông màu nâu, cao khoảng 1m50, người bán nói rằng dùng bông PP nhồi bên trong. "

Về con gấu bông này, Trương Kế Hồng cũng không rõ lắm vì nó do chồng của cô mua tặng con nhân sinh nhật, đến nay đã ở nhà cô năm năm rồi.

"Nếu bây giờ trong nhà cô có người thì nhờ họ kiếm con gấu rồi lấy bông bên trong ra, chụp hình lại gửi qua cho tôi xem thử. "

Phương Minh gõ gõ ngón tay lên bàn nói với Trương Kế Hồng.

"A, được, tôi sẽ nhờ ông ngoại của Đan Đan đi kiếm, ông ngoại của nó chắc là ở nhà. "

Trương Kế Hồng tuy là rất nghi hoặc, thế nhưng lúc trước thấy Phương Minh có bản lĩnh khiến con gái mình nói chuyện, liền không dám làm trái lời của Phương Minh, vội vã móc điện thoại di động ra gọi.

"Alo, ba, đúng, ba đến phòng của Đan Đan, bên trong tủ có một con gấu bông, ba lấy kéo cắt nó ra, lấy bông nhồi bên trong ra, dạ, con sẽ giải thích cho ba sau, ba chụp ảnh đám bông đó xong thì gửi qua QQ cho con. "

Trương Kế Hồng gọi điện thoại cho ba của cô, mắt thấy hiện tại đang rảnh rỗi, Trương Hải mang trên mặt nụ cười nhìn về phía Phương Minh nhẹ giọng hỏi: "Ông chủ Phương, lần này thu lệ phí bao nhiêu? "

"Hiện chưa xác định nguyên nhân cụ thể, cho nên chưa biết giá cả thế nào, bất quá theo quy củ cũ, trước giao ba vạn, nếu như sau này còn cần thêm tiền tôi sẽ nói cho ông biết, bất quá nói rõ một điểm, tiền nộp rồi không thể lấy lại. "

Phương Minh đưa ra giá cả, Trương Kế Hồng nghe xong, trong lòng liền đánh rơi cái bộp, trên mặt lộ ra vẻ do dự, Trương Hải ở bên cạnh vội vã đẩy bả vai cô một cái.

"Chị, mười ngày nay, chị đưa Đan Đan đi khám ở mấy bệnh viện lớn cũng tốn hết mấy vạn rồi nhưng lại không khám ra được cái gì, hiện tại ông chủ Phương chỉ là tùy tiện ấn một cái Đan Đan đã mở miệng nói chuyện rồi, so với chuyện của Đan Đan thì mấy vạn đồng tính là gì. "

Nghe Trương Hải nhắc nhở Trương Kế Hồng cũng lập tức suy nghĩ rõ ràng, mấy vạn đối với nhà cô mà nói đúng là không phải một số tiền lớn, hơn nữa mấy ngày nay cô cũng tốn ngần ấy tiền nhưng những thầy thuốc kia vẫn không tìm ra vấn đề trên người Đan Đan và số tiền lúc đó chẳng phải không lấy lại được sao?

"Được, tôi sẽ đưa tiền, Ông chủ Phương, nơi đây có thể chuyển khoản không, trên người tôi không có mang nhiều tiền mặt như vậy. "

"Được, cô cứ xuống lầu dưới thanh toán. "

Phương Minh gật đầu, từ cách ăn mặt của Trương Kế Hồng cũng có thể nhìn ra được kinh tế của gia đình cô cũng khá, hơn nữa có thể tùy tiện mua một cái iPad cho một đứa bé còn nhỏ thì hẳn là gia đình phải có điều kiện rồi.

Sau mười mấy phút, điện thoại đi động của Trương Kế Hồng vang lên, QQ của cô nhận được vài tấm hình, chỉ mới nhìn thoáng qua sắc mặt của cô liền trở nên khó coi.

"Những người bán hàng này cũng quá ghê tởm, cái này đâu có phải là bông PP, này rõ ràng là bông hắc tâm. "

Trương Kế Hồng phóng to hình trên điện thoại di động cho tất cả mọi người có thể nhìn thấy, trên hình là một nhúm bông, nhưng màu sắc hơi xỉn màu, ngoài ra còn có rất nhiều tạp chất màu đen lẫn vào.

Cái gọi là bông hắc tâm chính là loại bông chất lượng kém, ví dụ như dùng sợi bông thải bỏ của ngành y tế hoặc ngành công nghiệp may mặt để chế tạo nên.

"Những người bán hàng này thật là giảo hoạt, nhúm bông này bên ngoài không có vấn đề gì, đến khi ba tôi cắt hết ra mới phát hiện thấy bên trong toàn là bông hắc tâm. "

Trương Kế Hồng càng nói càng giận, bất quá Hàn Kiều Kiều và Hoa Minh Minh ở bên cạnh bởi vì không phải là người trong cuộc nên có thể phân rõ trắng đen, dù con gấu này được nhồi bông hắc tâm, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện Đan Đan không chịu nói chuyện.

"Phương Minh, anh đừng nói Đan Đan không nói lời nào là do nhúm bông hắc tâm này nha?" Hoa Minh Minh nhịn không được mở miệng hỏi.

Loại người buôn bán lòng dạ hiểm độc trên thị trường rất nhiều, nhìn đâu cũng thấy được mấy thứ giống như bông hắc tâm, nếu như bông hắc tâm có thể làm cho trẻ con không nói lời nào, cả thế giới đã sớm loạn hết cả rồi.

"Hiện tại vẫn chưa thể xác định rõ nên tôi cần làm thêm một thí nghiệm nữa. "

Phương Minh hơi híp mắt lại, ý bảo Trương Kế Hồng và cha của cô quay video, sau đó hướng camera của điện thoại di động về

phía sợi bông, đồng thời nhìn Hoa Minh Minh giơ tay ra "Đưa điện thoại di động của cậu đây "

"Tại sao? "

Hoa Minh Minh không hiểu nhưng vẫn nghe lời móc điện thoại ra, Phương Minh nhận lấy điện thoại nhìn ảnh bảo vệ màn hình, không thể không nhắm mắt làm ngơ rồi mở khóa màn hình và mở trò chơi nông dược.

"Hắc hắc, anh thấy sao. "

Đối với Hoa Minh Minh Phương Minh cũng không biết nên nói gì, màn hình điện thoại di động dĩ nhiên là hình nửa thân trên của hắn đang trần truồng, chỉ là người không có một chút bắp thịt mà cũng không biết xấu hổ đưa lên.

Trò chơi mở ra, Phương Minh đem điện thoại di động của Hoa Minh Minh đưa cho Đan Đan, "Đan Đan, cầm đi chơi đi. "

Đan Đan nhận lấy điện thoại di động, động tác rất thuần thục, cuối cùng chu cái miệng nhỏ nói rằng: "Tài khoản của chú không có nhân vật mà cháu muốn chơi, hơn nữa ID của chú thật kỳ quái. "

Phương Minh theo màn hình nhìn sang, tuy là hắn không hiểu trò chơi nhưng vẫn đọc được ID, khi thấy ID của Hoa Minh Minh, toàn bộ khóe miệng co quắp một cái, ánh mắt nhìn về phía Hoa Minh Minh, ánh mắt kia mang theo ý tứ không thể nói thành lời.

"Tên là gì mà xem không hiểu, cháu sắp lên sơ trung rồi, phải biết hết mặt chữ rồi. "

Trương Hải cũng cúi đầu nhìn qua, ngay cả Hàn Kiều Kiều đang mang kính đen đứng yên lặng nãy giờ lúc này cũng tò mò len lén liếc mắt một cái.

Uầy...

Sau một khắc, Trương Hải cũng trầm mặc, yên lặng quay qua Hoa Minh Minh dựng lên một ngón tay cái.

Hàn Kiều Kiều đeo lại kính mắt, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Muội đặc thấp bang úy! (Em gái ẩm ướt giúp an ủi.)

Quả nhiên là một một cái tên sâu sắc!

"Tiểu muội muội em muốn chơi nhân vật nào, anh còn có tài khoản khác, cái đó có nhiều nhân vật hơn, cái này anh mới chơi thôi. "

Hoa Minh Minh cũng hiểu được vấn đề, hoảng loạn lấy lại điện thoại lập tức đổi tài khoản, bất quá khi hắn đổi sang giao diện khác, Phương Minh liếc nhìn tài khoản xong, khóe miệng lại co quắp một cái.

Cao xử bất thâm hàm! (Tinh hoàn không sâu)

Quả là sâu sắc!

...

"Được rồi, Đan Đan em đừng lo mấy cái tên, trực tiếp đánh đi, không sao hết, muốn đánh sao thì đánh, thua cũng không trách em. "

Phương Minh đã nhìn ra, Hoa Minh Minh chính là một trai bao, nếu lại để cho hắn đổi tài khoản, chưa biết chừng tên sau còn sâu sắc hơn tên trước, Hoa Minh Minh ở bên cạnh rất xấu hổ, nghe Phương Minh nói xong cũng không dám phản bác chỉ nhỏ giọng thầm thì một câu: "Học sinh tiểu học hại người rồi. "

Đan Đan đúng là rất thích trò chơi này, lúc bắt đầu chơi rất chăm chú, Phương Minh ra hiệu bảo mọi người không nên quấy

rầy em ấy, về phần hắn mình vẫn chăm chú vào video trong điện thoại di động của Trương Kế Hồng.

Video có một chút lay động, hiển nhiên ba của Trương Kế Hồng vẫn cầm điện thoại di động quay, trong video cũng không có bất kỳ chỗ nào kỳ quái, giữa lúc Trương Kế Hồng có chút nhịn không được, mắt Phương Minh đột nhiên có một đạo tinh quang lóe lên.

"Sao vậy… Chuyện gì xảy ra? "

Đồng thời, trong video truyền đến thanh âm kinh hoảng của ba Trương Kế Hồng, hình ảnh cũng là bắt đầu trở nên lay động.

"Lão nhân gia không cần hoảng sợ, video hướng về phía sợi bông, yên tâm sẽ không có chuyện. "

Phương Minh lập tức nói, có lẽ là nghe được giọng nói của Phương Minh, ba của Trương Kế Hoàng vẫn tiếp tục cầm video quay màn ảnh lần nữa nhắm ngay sợi bông, những người khác rốt cục cũng biết vì sao lão nhân gia lại đột nhiên kinh hoảng.

Trrong video, đám bông gòn xỉn màu lúc trước đột nhiên chuyển sang màu đỏ thẩm, giống như có người nhỏ lên đám bông mấy giọt máu, sau đó máu loang ra khắp nơi..

Hình ảnh này quả là một đả kích lớn đối với người già, vậy mà ba của Trương Kế Hồng không vứt bỏ điện thoại di động đã coi như là rất có dũng khí.

Vô luận là Hàn Kiều Kiều hay là Trương Kế Hồng lúc này đều khiếp sợ trước cảnh tượng đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, chỉ có ánh mắt của Phương Minh vẫn chăm chú vào Đan Đan đang chơi game.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, Đan Đan vẫn chăm chú chơi game mà không hề có một chút phản ứng, chuyện này cũng có chút

không phù hợp lẽ thường.

"Đan Đan, không được nói chuyện nữa, nếu không sẽ có người lạ đến bắt đi. "

Một thanh âm khàn khàn và trầm thấp đột nhiên vang lên, đám Hàn Kiều Kiều đang chăm chú nhìn màn hình điện thoại càng thêm hoảng sợ, còn Đan Đan đang mải mê chơi game nghe được thanh âm này cả người liền sửng sốt, sau một khắc điện thoại di động rơi trên mặt đất, cả người lại khôi phục bộ dáng ngây ngốc như trước.

Thanh âm, là từ trong miệng Phương Minh phát ra.

Chương 105: Con gấu kỳ lạ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Phương Minh cậu hù chết tôi rồi!”

Hoa Minh Minh vỗ vỗ ngực, vừa nãy giọng nói của Phương Minh lạnh băng không có chút độ ấm, lại vang lên đột ngột dọa cậu ta nhảy dựng.

Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh, không trả lời, mà lúc này giọng nói của cha Trương Kế Hồng lại truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Biến đổi, sợi bông lại trở về trạng thái ban đầu rồi!”

Lời nói của cha Trương Kế Hồng vang lên khiến cho mọi người không còn quan tâm tới câu nói dọa người của Phương Minh nữa, ánh mắt lại chăm chú nhìn màn hình điện thoại, bên trong video, màu sắc ban đầu của sợi bông biến thành hồng rồi lại quay về màu vàng sẫm.

“Đây là có chuyện gì?”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn Phương Minh, mà ánh mắt Phương Minh thì lại nhìn Đan Đan.

“Hiện tại cơ bản là tôi đã biết nguyên nhân rồi.”

Phương Minh nói chuyện, qua thí nghiệm vừa rồi cậu đã xác định được nguồn gốc vấn đề trên người Đan Đan.

“Có phải liên quan tới sợi bông kia không?”

Hàn Kiều Kiều vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, Trương Hải cùng Trương Kế Hồng ngay lập tức hiếu kỳ nhìn cô. Từ đầu bọn họ đã chú ý tới Hàn Kiều Kiều, luôn cảm thấy cô gái có gương mặt tinh xảo này rất quen thuộc, nhưng mà vì cô đeo kính râm khiến mọi người nhất thời không thể nhận ra. Mà kể cũng kỳ, ở trong nhà rồi làm gì có ai còn đeo kính râm…

“Không sai, nguyên nhân Đan Đan thành ra như vậy chính là do sợi bông vải này.”

Phương Minh gật gật đầu rồi chỉ Đan Đan: “Hiện tại Đan Đan cũng đã trở lại bộ dạng như trước.”

Dưới sự nhắc nhở của Phương Minh Trương Hải và Trương Kế Hồng mới phát hiện, bộ dạng của Đan Đan lại ngốc trệ ra… Trương Kế Hồng muốn đưa tay đập tỉnh con gái nhưng lại bị Phương Minh ngăn cản.

“Đừng vội đập tỉnh con bé.” Phương Minh lại nói vào điện thoại: “Ông à, bây giờ ông lấy những sợi bông này ra, sau đó tìm thử xem trong nhà có dấm chua lão Trần thì đổ ra một chén, rồi ngâm đám sợi bông đó vào.”

*Dấm chua lão Trần: một thương hiệu dấm chua ở Trung Quốc

“A!”

Cha của Trương Kế Hồng hiển nhiên là không hiểu lắm.

“Cha, cha cứ làm theo lời của ông chủ Phương đi, chuyện này liên quan tới bệnh tình của Đan Đan nhà chúng ta đó!”

Ông lão vừa nghe thấy có liên quan tới bệnh tình của Đan Đan liền không còn quan tâm tới chuyện quái dị mới xảy ra nữa, dùng kéo cắt sợi bông xuống, sau đó màn hình điện thoại xuất hiện những rung lắc mơ hồ.

Chờ tới khi màn hình sáng lên một lần nữa, trong màn hình xuất hiện hình ảnh một chén dấm, chớp mắt sau lại có một đôi tay bỏ đám bông kia vào chén dấm.

Sau khi bỏ sợi bông vào thì nó chìm xuống rất nhanh, không tới bao lâu bên trong sợi bông có mấy sợi màu hồng tinh tế phiêu tán đi ra.

“Bây giờ ông hãy lấy mấy sợi bông ra, để những sợi màu hồng tiếp tục được ngâm trong giấm.”

Phương Minh thu hồi ánh mắt, trong mắt lóe ra tia sáng trí tuệ, cậu đã đoán được tám chín phần mười rồi.

“Để tôi giải thích cho cô một chút, sở dĩ Đan Đan biến thành bộ dạng như vậy là vì sau khi cô bé đam mê chơi trò chơi điện tử đã bắt đầu bỏ rơi gấu nhỏ mà thành, mà thanh âm kia cũng là do gấu nhỏ phát ra đấy!”

Trương Hải cùng Trương Kế Hồng sửng sốt, nhưng sau khi được chứng kiến những chuyện đã xảy ra thì bọn họ đã biết gấu nhỏ này chắc chắn có vấn đề, nhưng bọn họ vẫn không thể nào tưởng tượng được một con gấu bông làm sao có thể nói chuyện được kia chứ?

“Nếu như chỉ là một con gấu nhỏ bình thường thì chắc chắn là không thể nói chuyện, nhưng con gấu nhỏ này chắc chắn không bình thường. Nếu tôi đoán không nhầm thì những sợi màu hồng này chắc hẳn là tóc, còn là tóc đã bị dính máu.”

Giọng nói của Phương Minh mang theo vẻ khẳng định tuyệt

đối, mà sau khi nghe những lời cậu nói thì đám người Trương Kế Hồng lại cảm thấy không rét mà run! Tại sao bên trong con gấu lại có thể có tóc bị dính máu, chuyện biến thái như vậy kẻ nào mới có thể làm được chứ?

“Tôi nghĩ là người bỏ những sợi bông này vào cũng không biết, mà cho dù có biết cũng không để trong lòng, dù sao đây cũng là bông vải hắc tâm.”

Phương Minh biết tất cả mọi người đang suy nghĩ chuyện gì, thực tế lúc đầu cậu cũng có nghi ngờ, nghi ngờ có người cố ý làm ra loại chuyện như vậy, nhưng sau đó nghĩ lại cậu cảm thấy khả năng này cũng không lớn.

Nếu thật sự có người muốn cố ý dùng cách này để hại người vậy thì không cần đợi những năm năm, mà cũng phải nói nếu Đan Đan không ham mê trò chơi điện tử rồi bỏ rơi gấu nhỏ thì hẳn là đã không có chuyện gì xảy ra.

“Liên quan tới nguồn gốc của bông vải hắc tâm này, tôi nghĩ một bộ phận lớn là từ sợi bông do bệnh viện vứt bỏ, trong đó phần lớn là băng vải dùng một lần cùng với bông y tế.”

Phương Minh cũng có chút hiểu biết đối với bông vải hắc tâm, chúng bắt nguồn từ những băng vải và bông y tế cho người bệnh sử dụng, thông thường những thứ này chỉ có thể dùng một lần sau đó liền phải bỏ đi.

Mà những loại bông bỏ đi này đáng ra phải đem đi thiêu hủy, nhưng có một số thương nhân lòng dạ độc ác, dùng giá thấp thu mua những thứ bỏ đi này sau đó gia công trực tiếp tạo thành bông vải hắc tâm, dùng để bổ sung vào gối đầu, chăn bông hay súng đồ chơi.

Đương nhiên những thương nhân lòng dạ độc ác này cũng chỉ vì muốn giảm giá thành sản xuất, mà cái gọi là gia công chính là

cầm số băng vải với bông y tế này đi tẩy trắng, thậm chí có một số nơi còn không thèm tẩy trắng, vi khuẩn với tạp chất bên trong không thể loại bỏ được.

“Nếu như tôi đoán không sai thì hẳn là bọn chúng thu mua băng gạc và bông y tế đã qua sử dụng từ bệnh viện, những thứ này khi được bác sĩ sử dụng đã dính tóc với máu của bệnh nhân, sau đó những bông vải hắc tâm được bổ sung làm ruột của gấu nhỏ.”

“Những thương nhân này lòng dạ thật sự là quá xấu xa!” Trương Hải tức giận chửi một câu, nhưng rất nhanh lại chuyển sang vẻ mặt nghi ngờ: “Thế nhưng những bông vải hắc tâm này thì có liên quan gì với Đan Đan?”

“Có lẽ cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.” Phương Minh thở dài một hơi, loại trùng hợp này xác xuất gặp phải thật sự quá nhỏ, vậy mà vẫn bị Đan Đan đụng trúng.

“Người xưa có nói: Da lông trên cơ thể là cha mẹ ban cho, không thể phá hoại. Rất nhiều người cho rằng đây chỉ là quan niệm cổ hủ, nhưng trên thực tế những lời này có hàm ý là bất kỳ một bộ phận nào trên cơ thể đều là tồn tại đặc biệt, nếu mất đi có thể gây ra một số vấn đề nghiêm trọng, nhất là khi rơi vào tay kẻ xấu!”

“Những sợi tóc máu này hẳn là của một bệnh nhân nào đó trong bệnh viện, hơn nữa còn là của một đứa bé, đứa bé này bị bệnh gì thì tôi không rõ lắm nhưng hẳn là cuối cùng không thể sống nổi.”

Giọng nói của Phương Minh có sức hút kỳ lạ khiến mọi người đều chăm chú lắng nghe, muốn nghe Phương Minh kể hết câu chuyện này.

“Có lẽ đứa bé kia bị bệnh từ nhỏ, thậm chí đã phải nằm trong

bệnh viện rất nhiều năm, trong lúc này băng gạt có chứa sợi tóc dính máu của cậu rơi vào tay những thương nhân hám lợi kia, bọn họ đem nó chế tạo thành bông vải hắc tâm rồi nhét vào trong bụng gấu nhỏ."

"Về sau khi đứa trẻ này mất, ngay khoảnh khắc khi hồn lìa khỏi xác thì đột nhiên cậu bé cảm nhận được ấm áp đến từ một nơi nào đó… Ở nơi đó có một cô bé vẫn ôm chặt cậu, coi cậu bé là người bạn tốt nhất, nói chuyện phiếm với cậu bé còn ôm cậu bé ngủ chung."

"Ý cậu muốn nói quỷ hồn của đứa bé trai này đã đi tới tìm cô bé, cũng chính là Đan Đan sao?"

Đôi mắt Hàn Kiều Kiều sáng lên, bởi vì cô đã hiểu lời Phương Minh muốn nói, đây không phải là chuyện xưa gì, mà chính là chuyện mà Đan Đan gặp phải!

"Thông minh!"

Phương Minh gật đầu ném cho Hàn Kiều Kiều một ánh mắt khen ngợi, trên mặt Hàn Kiều Kiều cũng lộ ra vui mừng khấp khởi nhưng vẫn cứng miệng: "Tôi đây thông minh lanh lợi từ bé, còn cần cậu phải khen sao!"

"Quỷ hồn?" Trương Kế Hồng trợn tròn mắt, cảm thấy không thể nào tiếp nhận nổi, chuyện này đã vượt quá nhận thức của cô.

"Chị, chuyện của Đan Đan không thể nào dựa vào khoa học để giải thích được."

Trương Hải đẩy đẩy bả vai Trương Kế Hồng, mà chính bản thân cô lúc này cũng nghĩ tới, những chuyện xảy ra với con gái cô thật sự là không thể giải thích theo lẽ thường được, vậy nên chắc hẳn là có quỷ hồn tồn tại.

Chỉ là nghĩ tới mấy năm qua trong nhà cô có quỷ hồn, lại nghĩ

tới những miêu tả về quỷ hồn trong ti vi thì Trương Kế Hồng không nhịn được run rẩy toàn thân.

“Ông chủ Phương, vậy chú hai của tôi có khả năng gặp nguy hiểm gì hay không?” Trương Hải nghĩ tới cha của Trương Kế Hồng đang ở nhà, nếu thật sự có một quỷ hồn ẩn giấu bên trong gấu nhỏ thì không phải chú của ông ta ở nhà với nó sẽ gặp nguy hiểm sao?

“Yên tâm đi, ông ấy sẽ không sao đâu, quỷ hồn này thật sự không có ý hại người, chẳng qua cậu bé thấy Đan Đan không chịu chơi chung với cậu nữa nên mới làm như vậy.”

Phương Minh lại nặng nề thở dài một hơi, có lẽ tất cả những gì quỷ hồn kia cần chỉ là một người bạn, Đan Đan không quan tâm tới cậu bé nữa khiến cậu bé không thể chấp nhận nổi, dù sao thì cậu bé còn ở lại Dương Gian cũng chính là vì Đan Đan đấy.

“Ông chủ Phương, vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“Gọi cha của cô mang theo bát dấm tới đây đi.”

Muốn giải quyết chuyện này triệt để cần phải nhìn thấy quỷ hồn của cậu bé kia, giao lưu thì mới có thể biết tình huống cụ thể, dù sao thì những chuyện lúc trước cũng chỉ là suy đoán của cậu mà thôi. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Trương Hải và Trương Kế Hồng, Phương Minh an ủi: “Yên tâm đi, có giấm chua kia tồn tại quỷ hồn không thể gây hại cho con người được.”

Giấm chua đối với con người chỉ là một loại axit, nhưng đối với quỷ hồn thì nó là một loại chất lỏng vô cùng khủng bố, bất kỳ loại quỷ hồn nào rơi vào trong giấm chua thì toàn bộ hồn phách của nó sẽ bị đè nặng bên dưới, sức nặng hơn ngàn cân khiến nó không thể nhúc nhích! Về điểm này thì giấm chua còn lợi hại hơn gạo nếp lâu năm nhiều.

“Thì ra là như vậy, vậy để tôi gọi điện thoại báo chồng với cha

cùng nhau lái xe tới.”

Trương Kế Hồng nhanh chóng gọi điện thoại, mà Phương Minh cũng liếc mắt nhìn Hàn Kiều Kiều, ý hỏi cô có muốn tiếp tục ở lại đây hay không? Dù sao lát nữa đông người sợ rằng cô sẽ bị nhận ra.

“Không quan trọng, bọn họ đều là khách hàng của cậu, cho dù có thấy tôi cũng sẽ không đi phao tin đồn nhảm.”

Hàn Kiều Kiều trực tiếp tháo kính râm xuống, trong lòng cô cũng rõ ràng những người này muốn cầu cạnh tiểu đạo sĩ, mà đợi khi bọn họ nhìn thấy bản lĩnh của cậu càng sẽ không dám nói bậy.

“Cô là Hàn Kiều Kiều?”

Khoảnh khắc khi Hàn Kiều Kiều tháo kính râm xuống, dung mạo tuyệt mỹ của cô hiện ra trước mắt mọi người khiến Trương Hải trực tiếp hô lên, mà cho dù là Hoa Minh Minh đã sớm biết rõ cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Hàn Kiều Kiều quá đẹp! Nhất là đôi mắt của cô, thật là yêu mị tới khiến người ta thất hồn lạc phách!

Chương 106: Lần này để tôi giúp cậu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Sau ba tiếng, lúc chạng vạng tối một ông lão cùng một người đàn ông trung niên vội vội vàng vàng đi vào phố đồ cổ, hai người đi thẳng tới hướng cửa hàng Vu Đạo.

“Chú hai, anh rể, ở đây này!”

Trương Hải đang đứng trước cửa cửa hàng Vu Đạo vẫy tay với hai người đàn ông, hai người này chính là cha Trương Quốc Đinh Quân và chồng Liễu Minh của Trương Kế Hồng chạy xe từ thành phố bên cạnh sang đây.

“Đại Hải, vị cao nhân nào…

“Cao nhân mà cháu nói cũng là ông chủ của cửa hàng Vu Đạo, mặc dù tuổi của ông chủ này không lớn nhưng mà thật sự rất có tài, chú và anh rể một lát nữa cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong, phải tôn kính ông chủ Phương đó!”

Trương Hải căn dặn trước, ông ta cũng sợ chú hai và anh rể, mà nhất là anh rể sẽ có những hành động không tôn kính, dù sao thì anh rể của ông ta cũng là nhân viên công vụ, đối với những chuyện quỷ thần này vốn đã không có lòng tin, mà tuổi của ông

chủ Phương cũng thật sự quá trẻ, nói không chừng vừa nhìn thấy đã nổi lòng khinh khi.

“Chú biết rồi, nhất định sẽ có thái độ tốt với ông ấy.”

Trương Quốc Đinh Quân cam đoan, mà Liễu Minh đang đứng một bên nhíu nhíu mày nhưng mà vẫn gật đầu.

Nói thật, anh ta đúng là không tin mấy chuyện quỷ thần này, cho nên khi Trương Hải nói muốn đưa vợ của anh ta đi tới Ma Đô tìm cao nhân anh ta đã không đồng ý, chỉ là Trương Hải hung hăng cam đoan cho nên anh ta mới miễn cưỡng để vợ mình theo lên Ma Đô.

“Anh rể, em biết anh không tin vào mấy chuyện này nhưng mà em vẫn phải nói trước với anh, ông chủ Phương có thể chữa khỏi bệnh nhưng mà thu phí cũng rất đắt, lúc nãy chị họ đã trả 3 vạn nhưng nếu một lát nữa ông chủ Phương muốn lấy thêm, anh tuyệt đối không được từ chối đâu đấy.”

Liễu Minh càng nhíu chặt chân mày, thật ra anh ta cũng không tiếc chút tiền nhỏ đó mà anh ta chỉ sợ bị lừa gạt.

“Nếu như cậu ta thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho Đan Đan thì bao nhiêu tiền anh cũng cho.”

“Được, có câu nói này của anh em cũng yên tâm.”

Trương Hải không nói thêm gì nữa dẫn hai người vào trong cửa tiệm, sau khi nói với Đại Trụ một tiếng thì lên thẳng trên lầu hai.

“Cha, chồng à, mọi người đã tới.”

Trương Kế Hồng cũng đang sốt ruột đứng chờ ở trên cầu thang, nhìn chằm chằm cái túi đen mà cha cô đang cầm.

“Bên trong túi này là cái chén kia, trên đường đi cha đã cầm cẩn thận nên giấm cũng không bị tràn ra bao nhiêu.”

Trương Quốc Đinh Quân đưa cái túi cho Trương Kế Hồng, cô đặt cái túi lên bàn, chỉ chỉ Phương Minh giới thiệu: “Để con giới thiệu cho mọi người, đây là ông chủ Phương.”

“Ông chủ Phương, đây là cha của tôi, còn đây là chồng của tôi Liễu Minh.”

Phương Minh gật gật đầu, mà Trương Quốc Đinh Quân cũng hiếu kỳ đánh giá Phương Minh, mặc dù lúc trước Trương Hải đã nhắc nhở nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của Phương Minh ông vẫn khiếp sợ không thôi.

Thanh niên tuổi này hẳn chỉ là những người mới tiếp xúc với xã hội đi, làm sao có thể là cao nhân được chứ?

“Xin chào ông chủ Phương.”

Nghĩ nghĩ vậy nhưng Trương Quốc Đinh Quân vẫn nhớ rõ lời căn dặn của Trương Hải, chủ động chào hỏi Phương Minh, mà Liễu Minh thì lại nhìn chằm chằm con gái, thấy bộ dạng của con bé vẫn ngây ngây ngốc ngốc thì lại nhíu mày.

Sau khi lấy cái chén trong túi ra, Phương Minh nhìn nhìn một lát rồi ngẩng đầu nói với Trương Kế Hồng: “Trả thêm 10 vạn nữa.”

“A!”

Trương Kế Hồng hơi sững sờ nhưng phản ứng lại rất nhanh: “Được được, tôi lập tức đi trả tiền.”

Liễu Minh thấy vợ cầm theo túi xách đi xuống lầu một thì giữ lại, nhìn về phía Phương Minh: “Ông chủ Phương, tôi nghe nói lúc trước cậu đã thu của vợ tôi 3 vạn, hiện tại sao lại thu thêm 10 vạn nữa?”

“3 vạn lúc nãy là phí để tìm ra nguyên nhân căn bệnh, còn 10 vạn này là phí giải quyết.” Phương Minh trả lời.

“Vậy nếu chữa không khỏi thì sao?”

“Nếu không thể chữa khỏi trả lại 5 vạn.”

“Chỉ trả lại 5 vạn?”

Liễu Minh khó mà tiếp nhận nổi, điều này có nghĩa nếu như bệnh của Đan Đan mà không chữa khỏi thì không dưng nhà bọn họ mất toi 5 vạn.

“Anh rể à, anh đã đưa Đan Đan đi khắp các bệnh viện không phải cũng đã tốn mấy vạn sao? Những số tiền kia cũng đâu có được trả lại, anh mau mau để chị đi giao tiền đi.”

Trương Hải có chút gấp gáp, sở dĩ trước đó ông ta dặn đi dặn lại trước cửa cũng vì sợ anh rể không tin tưởng ông chủ Phương, không ngờ vẫn là chẳng có tác dụng gì.

“Cái này làm sao có thể giống nhau được, mỗi hạng mục kiểm tra của bệnh viện đều công khai rõ ràng, tiền chi vào khoản nào càng là có biên lai ghi lại mà.”

Hoa Minh Minh vừa đi ra từ nhà vệ sinh nghe thấy lời nói của Liễu Minh thì giễu cợt: “Nếu tiền mà anh đã chi ra ở bệnh viện không phải là hoang phí thì anh tiếp tục mang con anh tới bệnh viện đi, còn tới đây để làm gì?”

“Cậu…”

Liễu Minh bị Hoa Minh Minh châm chọc tới nghẹn lời, nếu như bệnh viện mà có biện pháp thì còn lâu anh ta mới tới đây!

“Chồng à, ông chủ Phương thật sự rất lợi hại, lúc nãy cậu ấy đã làm cho Đan Đan mở miệng nói chuyện được đấy, anh đừng

cản em nữa.” Trương Kế Hồng nói xong lại áy náy nhìn Phương Minh: “Ông chủ Phương, tính tình của chồng tôi vốn không được tốt, mong cậu đừng nên để bụng, bây giờ tôi sẽ xuống lầu giao tiền ngay.”

“Anh à, anh cũng đừng ngăn cản chị nữa, một chút nữa thôi anh sẽ biết số tiền này không lãng phí chút nào.”

“Liễu Minh, để Hồng Hồng đi đi con.”

Vợ của mình, cha vợ còn có Trương Hải đồng thời khuyên nhủ, Liễu Minh cảm thấy rất bất đắc dĩ nhưng anh ta thật sự không tin tưởng Phương Minh chút nào, nếu anh ta không biết Trương Hải là em họ của Trương Kế Hồng thì anh ta đã tưởng bọn họ là một bọn cùng nhau giở trò bịp bợm.

“Ông chủ Phương, hay là như vậy đi, đầu tiên chúng tôi giao trước một nửa, sau khi đã chữa khỏi lại giao thêm một nửa nữa có được không?”

Liễu Minh không cam tâm đưa ra đề nghị, đối với anh ta mà nói nhiều thêm mấy vạn cũng chẳng là gì, nhưng mà anh ta không thích bị mắc lừa!

Phương Minh cười như không cười nhìn Liễu Minh, cậu cũng hiểu được suy nghĩ của anh ta, mà đây cũng là căn bệnh chung của giới công chức, ưa thích tính toán chi li.

“Tính theo cách của anh cũng được, nhưng giá không phải 10 vạn mà là 20 vạn!”

“20 vạn?” Liễu Minh hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn chặt răng đồng ý.

“Ai, anh rể thật là…”

Trương Hải cũng không biết nên nói gì cho phải, ông ta biết

anh rể là phó chủ tịch của ngân hàng, tiền lương hằng năm cộng với thưởng các khoản cũng phải mấy trăm vạn, 20 vạn thì 20 vạn đi, coi như cho anh rể một bài học…

Mà hành động nghi ngờ này của ảnh cũng là một loại không tín nhiệm đối với ông ta, nếu như không phải nể mặt chú hai với chị họ còn lâu anh ta mới thèm quản chuyện này.

Trương Kế Hồng đi giao tiền, cũng may là Liễu Minh không nói mấy lời như muốn viết biên lai cam kết các thứ… Thực ra cũng vì anh ta cho rằng ở Ma Đô anh ta cũng có mấy người quen biết, Phương Minh đừng mong có thể giở trò chơi xấu.

“Đóng cửa sổ lại, tắt điện luôn.”

Hoa Minh Minh đi đóng cửa sổ rồi lại tắt điện, trong nháy mắt căn phòng tối om, mà đúng lúc này Phương Minh lại thắp sáng một ngọn đèn dầu, ánh sáng tối tăm từ ngọn đèn chiếu lên mặt Phương Minh, mờ ảo khiến người ta không nhìn rõ.

“Mọi người lùi ra xa một chút, mặt khác cho dù có nhìn thấy chuyện gì cũng không được kinh ngạc.”

Phương Minh dặn dò mọi người, Trương Kế Hồng đang định kéo Đan Đan lùi về sau nhưng bị Phương Minh ngăn cản: “Để Đan Đan đứng đó đi, đừng kéo cô bé.”

Giờ phút này trước bàn chỉ còn lại hai người Phương Minh cùng Đan Đan.

“Cậu bé, cậu tự đi ra hay còn đợi tôi lôi cậu ra?”

Phương Minh nhìn vào chén giấm chua trên bàn rồi nói một câu, chỉ là không có ai trả lời, mà câu này của cậu khiến Liễu Minh đã lùi ra sau mấy mét lại nhíu mày, nói thầm một câu: “Giả thần giả quỷ!”

“Cần gì chứ?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Phương Minh khe khẽ thở dài, đưa ngón tay cái cùng với ngón út của bàn tay phải uốn lượn ép vào lòng bàn tay, ngón trỏ cùng với ngón áp út chạm vào nhau, chỉ để lại ngón giữa nhanh chóng luồn vào trong chén, mà mấy sợi màu hồng đó lại bị cậu vớt hết lên.

Các sợi đỏ này sau khi rời khỏi giấm chua thì bắt đầu hoạt động, tựa như muốn trượt khỏi ngón tay của Phương Minh nhưng cho dù có cố gắng tới mức nào cũng không thể thoát khỏi.

“Nếu để cậu chuồn khỏi ngón tay tôi thì cửa hàng Vu Đạo của tôi cũng không cần phải mở cửa nữa!”

Phương Minh cười lạnh, không phải cậu cố ý làm ra thế tay cổ quái như vậy mà nó được gọi là cầm linh, ngón tay cái cùng ngón út chạm vào lòng bàn tay gọi là gõ hồn, ngón trỏ cùng với ngón áp út khép lại gọi là tụ phách, đừng nói chỉ là quỷ hồn, cho dù là bất kỳ âm linh nào cũng đừng mong có thể chạy thoát, cuối cùng phải bị vây khốn ở ngón giữa.

Sau đó Phương Minh trực tiếp đưa ngón giữa hơ trên ngọn đèn, thiêu đốt mấy sợi màu hồng kia ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Hoa Minh Minh.

“Ông chủ Phương thật đúng là ông chủ Phương, quá lợi hại, ngón tay của anh ta thật sự không sợ lửa thiêu bỏng sao?”

Trương Hải cảm thán nhưng Liễu Minh bên cạnh vẫn hoài nghi: “Khẳng định chỉ là thủ thuật che mắt, cậu ta cố tình tắt điện tối om như vậy để chúng ta không nhìn thấy rõ, có lẽ ngón tay cậu ta căn bản không đụng vào lửa mà chỉ lợi dụng góc độ để khiến chúng ta tưởng rằng tay cậu ta đang đặt trên ngọn lửa thôi.”

Trong ngọn lửa, ngón tay Phương Minh vẫn không có gì thay

đổi nhưng lại có đám khói đen thoát ra từ những sợi màu hồng kia, cùng lúc đó một cỗ mùi khó ngửi cũng xuất hiện, không tới vài giây đồng hồ đã tràn ngập khắp tầng lầu.

Ngửi được mùi này sắc mặt Phương Minh cũng hơi biến đổi, trong mắt toát ra vẻ phức tạp nhìn về phía những sợi màu hồng kia, thở dài: “Thì ra đây là nguyên nhân cậu không nguyện ý hiện thân, thôi, lần này để tôi giúp cậu.”

Chương 107: Sự thật còn tàn khốc hơn so với tưởng tượng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thu ngón tay lại, bỏ sợi bông đỏ lại vào giấm chua, Phương Minh cầm tờ giấy vàng đang đặt bên cạnh trên bàn.

“Thiên vi dương, địa vi âm, thế gian có khác biệt âm dương, nhân có sinh tử. Người sống ở dương gian, người chết ở âm minh; mỗi người có con đường của mình, thiên địa phương bình.”

Tay Phương Minh cấp tốc gấp tờ giấy vàng lại, trong miệng thầm thì tụng kinh.

“Người cõi dương không thấy người cõi âm khóc, người cõi âm không nghe thấy lời người cõi âm.”

“Thiên đạo có tất cả hai toàn pháp, nay mượn nương nhờ nơi trang giấy, trang giấy hóa thành hình người, âm linh lên tiếng kể khổ nội tâm.”

Sau khi tụng kinh câu cuối cùng, tờ giấy vàng trên tay Phương Minh cũng biến thành một người giấy, mà Liễu Minh từ đầu đến cuối đều chăm chăm nhìn ngón tay của Phương Minh cũng không thấy rõ làm sao Phương Minh lại có thể gấp tờ giấy vàng thành người giấy được.

Không hề dùng kéo, chỉ dựa vào đôi tay, hơn nữa từ đầu đến cuối chỉ có mười lăm giây đã hoàn thành xong.

Gấp người giấy xong, Phương Minh lại cầm cây bút chu sa đặt bên cạnh, chấm ngòi bút vào chén giấm vớt mấy sợi bông đỏ lên, rồi sau đó, hạ một nét bút xuống chỗ miệng người giấy.

"Mở!"

Một tiếng "mở" vừa thốt ra, ngọn lửa của cái ly đèn trong phòng bắt đầu lay động, ngay sau đó một cơn gió lớn lạnh lẽo thổi qua người mọi người, cảnh này khiến trên gương mặt Trương Kế Hồng và Trương Hải đều lộ vẻ kinh sợ.

Rõ ràng tất cả cửa sổ đều đóng, cơn gió lạnh này xuất phát từ đâu chứ?

Không đợi họ kịp lấy lại tinh thần sau cơn hoảng sợ, lại xảy ra một chuyện khiến họ càng hoảng sợ hơn, một giọng nói lạnh như băng từ bên trong đột nhiên vang lên.

"Cháu chào chú."

Giọng nói trong trẻo như tiếng con nít, nhưng rơi vào tai đám người Hoa Minh Minh lại khiến tất cả đều run rẩy, bởi vì chính giọng nói này làm cho họ cảm nhận được sự rét lạnh, không hề có chút ấm áp nào.

Tiếp ngay sau đó càng khiến mắt họ mở trừng lớn hơn, bởi vì họ nhìn thấy người giấy trên bàn lại làm hành động cúi chào như người, hướng Phương Minh cúi đầu.

"Điều… điều này không thể nào."

Răng Liễu Minh đánh vào nhau lập cập, giọng nói run rẩy, cảnh tượng trước mắt đã phá vỡ nhận thức của anh ta, quan trọng hơn là liên tưởng đến lời nói của vợ mình trong điện thoại, anh ta

biết giọng nói này đại diện cho cái gì.

“Quỷ hồn, trên đời này thật sự có quỷ hồn tồn tại.” - Hàn Kiều Kiều lầm bầm một mình, tuy vậy lá gan của cô vẫn rất lớn không thấy sợ gì cả, quan trọng nhất là cô tin vị tiểu đạo sĩ này, cho dù là quỷ hồn cũng sẽ không làm hại được cô.

“Cậu bé tên là gì?” - Phương Minh nhìn về phía người giấy, mở miệng hỏi.

“Cháu tên là Triệu Tinh.” - Người giấy đáp, cái miệng được tạo từ dấu chấm chu sa mở ra đóng lại, đám người Trương Kế Hồng nhìn thấy mà run cả da đầu.

“Triệu Tinh, cháu đã rời xa nhân thế, nên biết người ma khác biệt, vì sao không đến âm phủ đầu thai, lại lưu lại dương gian làm hại Đan Đan?”

“Cháu không muốn làm hại Đan Đan, cháu chỉ muốn Đan Đan chơi với cháu thôi.”

Giọng người giấy mang theo sự tủi thân: “Cháu… cháu chỉ muốn Đan Đan chú ý đến cháu, nhưng bạn ấy cứ ôm di động không hề phản ứng với cháu, vậy nên cháu mới… cháu mới lừa bạn ấy nói là người xấu.”

Từ giọng nói Phương Minh có thể nghe ra lúc Triệu Tinh chết tuổi cậu bé không lớn lắm, chắc là xấp xỉ tuổi với Đan Đan, chỉ có điều, Triệu Tinh không biết rằng, lời nói mà cậu bé gọi là lừa lại là một sự tổn thương rất lớn.

“Cháu và Đan Đan một người một quỷ, vốn không thể có chuyện ở bên cạnh nhau, nếu ở càng lâu thì hồn phách của Đan Đan sẽ càng suy yếu, trong mắt cháu chỉ là vì Đan Đan không để ý đến cháu nên mới tủi thân mà lừa gạt Đan Đan, nhưng đối với Đan Đan đây là sự tổn thương rất lớn với cô bé.”

Phương Minh thở dài, rất nhiều người kể chuyện đều sẽ kể một vài câu chuyện tình cảm giữa người và ma, trong đó nổi tiếng nhất Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiến trong "Liêu Trai Chí Di".

Nhưng Phương Minh cũng biết rõ, câu chuyện này căn bản không có khả năng tồn tại, cho dù là có thật thì cũng không thể có kết thúc tốt đẹp như vậy được.

Người ma khác đạo không phải chỉ là nói suông, khí tràng của hai bên hoàn toàn khác nhau, nếu người và ma gần sát nhau, thời gian dài khí tràng đó sẽ bị ảnh hưởng, sẽ có sự thay đổi.

Khí tràng của người bao hàm vận thế cả đời của người đó, một khi khí tràng thay đổi vận thế cũng sẽ thay đổi theo, mà khí tràng của ma đối với người giống như một nguồn ôn nhiễm vậy, chuyên phá hoại khí tràng của người.

Sống chung với ma lâu ngày, vận rủi sẽ quấn lấy thân, cho dù con ma này không có ý đồ làm hại người, nhưng bản thân khí tràng chính là như vậy rồi, không ai có thể thay đổi được.

Về phần Triệu Tinh, tuy cậu bé là ma nhưng mà là một con ma nhỏ, nói trắng ra là từ lúc sinh đến lúc chết không có bao nhiêu kiến thức xã hội cả, đối với cậu bé, những ý nghĩ của cậu đều rất ngây thơ lại không chính chắn.

Cậu bé cảm thấy mình tủi thân nên mới lừa Đan Đan một chút, vậy nên căn bản không biết lời dối gạt của mình đã tổn thương Đan Đan lớn đến chừng nào, nếu cứ tiếp tục như vậy thêm một tháng, hồn phách của Đan Đan sẽ không ổn định, sau ba tháng hồn phách sẽ rời khỏi thân thể, đến lúc đó cho dù có tìm lại được hồn phách, thân thể cũng sẽ trở nên suy nhược nhiều bệnh.

"Chú, cháu… cháu không biết."

Giọng nói Triệu Tinh có chút bối rối, cậu bé thật sự không

muốn làm hại Đan Đan.

Phương Minh không trả lời, bởi vì cậu thật sự đoán được Triệu Tinh có lẽ không biết trò đùa dai của mình gây tổn hại lớn cỡ nào cho Đan Đan, nếu không thì cậu đã lựa chọn trực tiếp tiêu diệt Triệu Tinh chứ không phải gọi Triệu Tinh ra.

“Người ma chung quy vẫn khác đường, cháu vẫn phải trở về âm phủ, cháu muốn tôi đưa cháu về hay tự mình về?”

“Chú, cháu có thể nói chuyện với Đan Đan không? Cháu… cháu vẫn muốn nói chuyện với Đan Đan, nhưng Đan Đan bạn ấy không cách nào nghe được lời con nói hết.”

Triệu Tinh dùng giọng điệu cầu khẩn nói, sự mong đợi trong giọng nói những người ở đây đều nghe thấy được.

Phương Minh im lặng.

“Cháu… cháu nói xong sẽ lập tức đi ngay, cháu hứa sẽ không quấy rầy Đan Đan nữa.”

Tiếng cậu bé xen lẫn tiếng khóc nức nở, những người ở đây nghe được đều có chút ngậm ngùi, nhưng Phương Minh vẫn không nói lời nào.

“Tiểu đạo sĩ sao anh có ý chí sắt đá như vậy chứ, để cậu bé nói mấy câu với Đan Đan có sao đâu, lại nói không phải có anh đứng nhìn một bên sao?”

Hàn Kiều Kiều không nhịn được nữa, nhưng Phương Minh nghe lời cô nói xong chỉ biết cười trừ, có một số việc Hàn Kiều Kiều không hiểu, Đan Đan bây giờ vẫn còn nhỏ không biết đến sự tồn tại của Triệu Tinh, nếu đưa Triệu Tinh đi, đối với Đan Đan cô bé sẽ chỉ cho rằng mình bị bệnh, nếu dặn mấy người Trương Kế Hồng giấu chuyện này đi, Đan Đan vẫn sẽ là cô bé hồn nhiên, vui vẻ mà lớn lên.

“Điều này tôi không làm chủ được, tôi để người lớn của cô bé mọi người quyết định đi.”

Phương Minh nhìn về phía Trương Kế Hồng: “Nếu để Đan Đan và Triệu Tinh nói chuyện, Đan Đan sẽ biết trên đời này có sự tồn tại của ma quỷ, đối với một đứa trẻ đây không hẳn là điều tốt, mọi người tự lựa chọn đi.”

Nghe thấy Phương Minh nói vậy, trên mặt Trương Kế Hồng lộ vẻ khó xử, nhưng ngay lúc Trương Kế Hồng còn đang suy nghĩ, một giọng nói kiên quyết sau lưng cô ta cất lên:

“Cho cậu bé nói chuyện với Đan Đan đi.”

Người nói chính là ba của Trương Kế Hồng Trương Quốc Quân, lúc này trên khuôn mặt Trương Quốc Quân có vẻ tỉnh ngộ: “Dù sao, cậu bé đã từng cứu Đan Đan một mạng.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của mọi người, Trương Quốc Quân thở dài, giải thích lý do của ông.

Bởi vì Trương Kế Hồng và Liễu Minh đều phải đi làm, đa số thời gian Đan Đan đều được Trương Quốc Quân dẫn đi theo, khi đó Đan Đan cực kỳ thích Đại Hùng, đi đâu cũng đều ôm nó theo.

Có một lần Trương Quốc Quân dẫn theo Đan Đan đi dạo phía dưới tiểu khu, Đan Đan đi phía trước, con đường phía trước Đan Đan có dựng một bảng quảng cáo của tiểu khu, bỗng Đại Hùng trong tay Đan Đan rớt xuống đất, Đan Đan ngồi xổm xuống để nhặt Đại Hùng lên, ngay lúc Đan Đan đang nhặt Đại Hùng, tấm bảng quảng cáo trước mặt bất ngờ rớt xuống “ầm” một cái ngay giữa đường.

Tấm bảng quảng cáo đó chỉ được dựng bằng hai trụ sắt cố định, bản thân bảng quảng cáo cũng được hàn bằng sắt, lúc rớt xuống sức nặng cũng phải hơn 150 kg, sức nặng như vậy từ độ

cao ba mét rớt xuống người một cô bé, cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Ngay lúc đó Trương Quốc Quân vừa nghĩ vừa cảm thấy may mắn, may mà tấm bảng quảng cáo đó không rớt trúng đầu cháu gái mình, chuyện này ông cũng có kể cho Trương Kế Hồng và Liễu Minh nghe, nhưng đã qua một, hai năm, bởi vì Đan Đan không bị thương, hai vợ chồng đã gần như không còn nhớ chuyện này nữa.

Duy chỉ có Trương Quốc Quân bởi vì lúc đó tận mắt chứng kiến sự việc này nên có ấn tượng rất sâu sắc, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy sợ.

“Bây giờ tôi nghĩ lại mới thấy không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được, con gấu bông không sớm không muộn lại cố tình rơi đúng lúc đó, bây giờ xem ra chắc là do… nó đã cố ý làm vậy, vậy nên chính nó đã cứu Đan Đan một mạng.”

Trương Quốc Quân không biết nên xưng hô thế nào với Triệu Tinh, cuối cùng chỉ đơn giản thay bằng “nó.”

“Nhà họ Trương chúng ta cho tới bây giờ không có hạng người vong ơn bội nghĩa, cho dù có là ma cũng vậy, hơn nữa để Đan Đan biết trên đời có ma quỷ tồn tại cũng tốt, ít nhất như vậy sẽ khiến Đan Đan sau này chú ý hơn tránh phạm vào những điều kiêng kị.”

Không thể không nói là một người cao tuổi, Trương Quốc Quân ở một số phương diện vẫn có cái nhìn xa rộng hơn, Trương Kế Hồng nhìn chồng mình, thấy chồng mình cũng gật đầu mới đồng ý:

“Ông chủ Phương, vậy để nó nói chuyện với Đan Đan đi.”

Phương Minh nhìn Trương Kế Hồng không đáp, chỉ chỉ ngón tay về phía Đan Đan, giống như lúc trước, ngón cái ấn mạnh vào mi tâm của Đan Đan xoa mấy cái.

“Oa!”

Đan Đan giống như lúc đầu khóc lớn lên, còn Triệu Tinh nghe thấy tiếng khóc của Đan Đan liền lập tức la lên: “Đan Đan, Đan Đan, là mình đây.”

“Bạn… bạn là ai, mẹ, mình muốn mẹ!”

Đan Đan nhìn người giấy trên bàn, nhất là cái miệng chu sa đỏ tươi lúc mở lúc khép của người giấy khiến cô bé sợ tới mức chạy vào lòng Trương Kế Hồng.

“Mẹ, người giấy kia biết cử động kìa, đáng sợ quá!”

“Đan Đan đừng sợ, bạn ấy sẽ không làm hại con đâu.” - Trương Kế Hồng vừa dỗ dành con gái mình vừa nhìn người giấy với vẻ mặt phức tạp.

Có mẹ đảm bảo, Đan Đan mới ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn mang theo nửa sợ hãi nửa tò mò nhìn người giấy.

“Đan Đan, Đan Đan, mình là Đại Bảo nè.”

“Bạn gạt mình, bạn không phải là Đại Bảo, Đại Bảo là Đại Hùng, là Đại Hùng của mình.”

“Mình chính là Đại Hùng của bạn đây.”

“Bạn không phải, bạn là người giấy, còn là người giấy xấu xí nữa.”

Có lẽ là vì có ba mẹ bên cạnh, lá gan của Đan Đan cũng lớn hơn. Cô bé vừa nói xong, người giấy chỉ im lặng.

Thấy vậy, Phương Minh lại thở dài.

Kỳ thật, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cậu không muốn để Triệu Tinh nói chuyện với Đan Đan.

Có đôi khi, sự thật so với tưởng tượng còn tàn khốc hơn nhiều.

Chương 108: Sự lựa chọn của Triệu Tinh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong lòng cô gái nhỏ, cô bé có thích Triệu Tinh, đó là vì Triệu Tinh là chú gấu bông Đại Hùng, chứ không phải người tên Triệu Tinh này.

Không sai, Đan Đan thích chính là chú gấu nhỏ nhắn đáng yêu kia chứ không phải người giấy xấu xí trước mặt này.

Triệu Tinh im lặng, lúc này ngay cả nhóm người Hàn Kiều Kiều cũng cảm nhận được sự đau khổ, sự đau khổ của một người giấy.

“Người ma khác đạo, tôi đã sớm nói rõ, cớ gì cứ mãi chấp nhất, hãy cứ vậy mà rời đi đi.”

Phương Minh thở dài, như vậy cũng tốt, ít nhất Triệu Tinh có thể buông bỏ hết tất cả để đến âm phủ, tất nhiên, sự đau khổ ở đó cũng chỉ có một mình Triệu Tinh nhận lấy.

Triệu Tinh không đáp lại, vài giây trôi qua, Phương Minh khẽ nhíu mày, nếu Triệu Tinh cứ như vậy không chịu đi, vậy cậu cũng chỉ có thể cưỡng ép đưa cậu bé đi thôi.

“Oành!”

Một chùm sáng xuất hiện, người giấy Triệu Tinh trú hồn đột nhiên biến thành một ngọn lửa, ngay sau đó ngọn lửa trực tiếp bay về phía Đan Đan.

“A!”

Đan Đan la lên sợ hãi, ngay cả Trương Kế Hồng cũng bị dọa, chỉ ngơ ngác nhìn ngọn lửa bay tới chỗ mình.

“Làm càn!”

Phương Minh gầm lên một tiếng, hai tay chập lại niệm thần chú, viên châu sáng chói chỗ đan điền hơi chuyển động, một vòng hào quang xuất hiện trên đầu ngón tay cậu. Thế nhưng, ngay khi Phương Minh chuẩn bị xuất chiêu, ngón tay cậu đột nhiên dừng lại giữa không trung, bởi vì ngay khi ngọn lửa kia lại gần Đan Đan liền tắt lụi, cùng lúc đó, một giọt nước màu đỏ rơi xuống trên cánh tay Đan Đan đang che lại theo bản năng, ở nơi đó hiện lên một chấm đỏ.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Phương Minh hiện lên sự xúc động, cả buổi sau mới thu hồi vòng hào quang trên đầu ngón tay lại, cũng bỏ cánh tay xuống.

“Đan Đan, Đan Đan, con không sao chứ?”

Trương Kế Hồng lấy lại phản ứng vội vàng coi tình hình con gái mình, khi xác định con gái mình không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đây chính là một con quỷ, một con quỷ muốn hại người, Đan Đan của chúng tôi cho dù nói lời khó nghe nó cũng đâu cần phải làm như vậy chứ.”

Trương Kế Hồng thể hiện sự phẫn nộ xong thì nhìn Phương

Minh: “Ông chủ Phương, có thể tiêu diệt con quỷ đó được không?”

“Im miệng.”

Lần đầu tiên trong giọng nói của Phương Minh mang theo sự tức giận, lời nói này của Phương Minh khiến Trương Kế Hồng lập tức ngậm miệng, Trương Quốc Quân bên cạnh mở miệng vốn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

“Cô biết Triệu Tinh mới vừa làm gì không hả?”

Phương Minh bình tĩnh lại đi đến trước mặt Đan Đan, cầm lấy cánh tay Đan Đan nhìn dấu chấm như nốt ruồi son trên mặt trong cánh tay cô bé, vẻ mặt phức tạp.

“Làm… làm cái gì cơ? Không phải nó muốn làm hại Đan Đan sao?”

Nghe thấy Trương Kế Hồng nói, Phương Minh áp chế cơn tức giận, vừa rồi cậu có hơi chút kích động, hành động của Triệu Tinh trong mắt những người không biết gì quả thật giống như hành động thẹn quá hóa giận muốn làm hại người vậy, chuyện này không thể trách Trương Kế Hồng được.

Nhưng sở dĩ cậu kích động cũng là do hành động của Triệu Tinh, bởi vì hành động Triệu Tinh nằm ngoài dự kiến của cậu, là chuyện cậu không hề nghĩ đến.

Hít sâu một hơi bình phục tâm trạng của mình, Phương Minh buông cánh tay Đan Đan đứng lên, nhìn Trương Kế Hồng: “Tôi có thể khẳng định với cô một chuyện, Triệu Tinh không hề muốn làm hại Đan Đan, thậm chí cậu bé còn tặng cho cô bé một món quà rất lớn.”

“Một món quà rất lớn?”

Trương Kế Hồng không hiểu gì cả, những người khác cũng tỏ

vẻ nghi hoặc, không biết vì sao Phương Minh lại nói như vậy.

“Ma quỷ, đối với con người là một sự xui rủi, vậy nên người ma khác đạo không thể nào sống chung với nhau, nhưng trên đời có chính diện tất có phản diện, có tốt tất có xấu, trong một loại tình huống, ma quỷ cũng có thể mang đến lợi ích cho con người.”

Sắc mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc, nhìn ánh mắt chờ đợi của mọi người lại nhìn chấm đỏ trên cánh tay Đan Đan: “Trả giá một kiếp luân hồi để bảo vệ một người, người được bảo vệ trong ba mươi năm bách bệnh bất xâm, âm tà không dám đến gần, vận thế cũng vượt xa cả người thường, hơn nữa không hề có tác dụng ngược lại gì cả.”

Lời nói của Phương Minh cũng khiến trên mặt nhóm người Trương Kế Hồng lộ vẻ khiếp sợ, cái này đồng nghĩa với việc đảm bảo cuộc sống của Đan Đan trước bốn mươi tuổi sẽ luôn thuận buồm xuôi gió.

Đây quả thật là một món quà rất lớn.

Nhóm người Trương Kế Hồng nhìn về phía Đan Đan, trong ánh mắt mang theo sự kích động, còn Đan Đan vẫn đắm chìm trong sự hoảng sợ trước đó, trên mặt hiện rõ hai hàng nước mắt sợ hãi, cô bé vẫn chưa hiểu những gì Phương Minh nói.

“Vậy cậu bé kia phải trả giả cái gì chứ, một kiếp luân hồi là ý gì?” - Lúc này Hàn Kiều Kiều chợt lên tiếng, so với sự kích động của nhóm người Trương Kế Hồng thì cô quan tâm đến sự trả giá của Triệu Tinh nhiều hơn.

“Tin rằng tất cả mọi người đều nghe nói đến âm phủ luân hồi, truyền thuyết nói rằng người chết sau khi xuống âm phủ sẽ luân hồi đầu thai chuyển kiếp.” - Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều giải thích.

“Nhưng hồn ma không phải có thể luân hồi vô hạn, truyền thuyết nói rằng một đời người chỉ có thể luân hồi được chín kiếp, sau chín kiếp sẽ không thể luân hồi được nữa, vậy nên đối với hồn ma mà nói mỗi một lần luân hồi đều cực kỳ trân quý, dùng một lần sẽ ít đi một lần.”

“Phương Minh, tôi nhớ là truyền thuyết nói rằng mỗi người mỗi khi luân hồi đều phải uống canh Mạnh Bà sau đó sẽ quên hết chuyện của kiếp trước, nếu nói như vậy trên thực tế luân hồi một kiếp hay chín kiếp cũng đâu có khác biệt gì lớn, dù sao con người cũng chỉ có thể nhớ được một kiếp thôi mà.”

Hoa Minh Minh lên tiếng, cậu ta nghĩ sau mỗi một kiếp luân hồi giống như thay đổi thành một con người mới vậy, không hề có liên quan gì với một kiếp trước đó cả.

Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh: “Nhưng nếu cậu biết khi trả giá như vậy, chờ đợi cậu là sự đau đớn trong chảo dầu núi đao, là nỗi thống khổ bị rút gân lột da cậu còn nguyện ý không?”

“Tôi chắc chắn không muốn.” - Hoa Minh Minh không hề nghĩ ngợi trả lời.

“Đúng vậy, cậu không muốn, nhưng Triệu Tinh nguyện ý.”

Phương Minh khẽ thở dài, đây cũng là nguyên nhân khiến cậu xúc động.

“Mỗi một kiếp luân hồi đều cực kỳ trân quý, đối với hồn ma không biết quý trọng khi tới âm phủ sẽ bị nghiêm trị, sự tàn khốc của hình phạt này người thường không thể nào tưởng tượng được, hơn nữa sau khi kết thúc thời gian trừng phạt lần đầu thai tiếp theo cũng sẽ không thể vào được nhà tốt, sẽ ở dương gian chịu cực chịu khổ, sau khi chấm dứt hai kiếp một âm một dương mới được tính là kết thúc trừng phạt.”

Nghe thấy lời Phương Minh nói, trên mặt Trương Kế Hồng cũng lộ vẻ hổ thẹn, cô ta cảm thấy hổ thẹn vì sự hiểu lầm của mình đối với Triệu Tinh.

“Sự trừng phạt này, Triệu Tinh có biết không?” - Vẫn là Hàn Kiều Kiều, cô khẽ hỏi.

“Biết, khi cậu bé lựa chọn con đường này trong đầu sẽ xuất hiện những việc cậu bé phải trả giá, nhưng cậu bé vẫn không hề lưỡng lự mà lựa chọn. Vậy nên tôi cũng không hiểu Triệu Tinh nghĩ thế nào nữa.”

Trên mặt Phương Minh lộ nụ cười khổ, lúc này mọi người đều chìm trong im lặng, là vì họ không hiểu lời nói của Phương Minh, chỉ có vài năm làm bạn mà Triệu Tinh tình nguyện trả giá lớn cho Đan Đan, hơn nữa trong những giây phút cuối Đan Đan còn tổn thương trái tim mình.

“Có lẽ, đây là sự khát vọng của một đứa trẻ cô độc, khát vọng có bạn bè, chỉ cần bạn bè đối xử tốt với mình, cậu bé có thể trả giá tất cả.”

Tiếng nói của Hàn Kiều Kiều lại một lần nữa vang lên, chỉ là trong giọng nói đầy ắp một cảm xúc đặc biệt, khiến Phương Minh có chút bất ngờ nhìn mắt cô ta.

“Ông chủ Phương, vậy bây giờ…”

Trương Kế Hồng mở mắt trông mong nhìn Phương Minh, tuy trong lòng áy náy, nhưng hiện tại điều cô ta quan tâm nhất vẫn là con gái mình.

“Con gái cô đã không còn vấn đề gì, về nhà nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại thôi.”

“Vậy là tốt rồi,vậy là tốt rồi.”

Trương Kế Hồng không biết nên nói cái gì, chỉ biết lặp lại mấy câu đó, nhưng Trương Quốc Quân đứng bên cạnh lại lên tiếng hỏi: "Ông chủ Phương, xin hỏi chúng tôi có thể làm gì cho Triệu Tinh?"

Phương Minh hơi bất ngờ khi Trương Quốc Quân hỏi câu đó, nhưng điều đó lại khiến khuôn mặt cậu hơi thả lỏng hơn.

"Triệu Tinh trở về âm phủ sẽ chịu hình phạt, nếu có thể vậy mọi người hãy đốt tiền vàng bạc cho cậu bé nhiều một chút, tuy hiệu quả không cao nhưng có lẽ sẽ hối lộ cho âm sai phạt nhẹ một chút, ngoài ra nếu có thể hãy mời người về niệm kinh siêu độ, niệm kinh nếu mời đạo sĩ hãy niệm "Thái thượng đỗng huyền linh bảo cứu khổ bạt tội diệu kinh", "Nguyên thủy thiên tôn thuyết phong đô diệt tội kinh", nếu là hòa thượng thì niệm "Kinh Địa Tạng"."

"Được, tôi nhớ rồi, về sau hàng năm tôi sẽ mời đạo sĩ hoặc hòa thượng giúp niệm kinh siêu độ, hơn nữa tôi sẽ đi chùa và đạo quán cho Triệu Tinh một đăng vị, để cậu bé lúc nào cũng có thể nhận được kinh văn siêu độ." - Trương Quốc Quân vẻ mặt trịnh trọng cam đoan.

Phương Minh không nói nữa, thiên đạo có luân hồi, Triệu Tinh vì Đan Đan trả giá nhiều như vậy, tuy nói Đan Đan không bị ảnh hưởng ngược lại, nhưng thiên đạo công bằng, nếu nhóm người Trương Kế Hồng không bày tỏ gì cả, chuyện phong thủy lưu chuyển sau này cũng rất khó nói.

"Ông chủ Phương, bản lĩnh của cậu lớn như vậy, chắc cậu cũng biết siêu độ, có thể nhờ cậu siêu độ được không?" - Liễu Minh đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng đề nghị.

"Tôi siêu độ?"

Phương Minh thâm ý nhìn Liễu Minh: "Anh cảm thấy các anh trả nổi số tiền này?"

Siêu độ cho một hồn ma thành công hay không phải xem hình phạt hồn ma này phải nhận dưới âm phủ, nếu là người bình thường không có phạm tội lớn gì, làm pháp sự là được rồi.

Nhưng Triệu Tinh là trường hợp đặc biệt, nếu muốn siêu độ cho Triệu Tinh cho dù mỗi ngày làm siêu độ một lần làm một trăm năm cũng không được, bởi vì hình phạt này quá nặng.

Đương nhiên, trừ phi tu vi của cậu có thể đạt tới trình độ Đại Vu (1), nếu đạt được trình độ đó đừng nói là siêu độ cho Triệu Tinh, chỉ cần một phong Vu lệnh gửi xuống âm phủ trực tiếp có thể để Triệu Tinh miễn hình phạt đi đầu thai chuyển thế.

(1) Đại Vu: Vu sư đứng đầu hoặc có pháp thuật cao minh.

Nhưng Phương Minh biết rõ, nếu muốn đạt tới trình độ Đại Vu so với siêu độ cho Triệu Tinh còn khó hơn gấp trăm lần.

Cậu hiện tại mới nhập môn làm Vu sư, cách Đại Vu còn kém ba cảnh giới lớn, đời này không biết có thể tu luyện đến trình độ Đại Vu không nữa.

Liễu Minh không nói gì, nhớ đến vợ mình lúc trước đưa 20 vạn, tuy rằng một phần nguyên nhân trong đó là do anh ta, nhưng cho dù là thu phí 10 vạn cũng không phải là thấp.

Ông chủ Phương này đúng là một cao nhân thật, nhưng thu phí cũng quá đắt đi.

“Chuyện đã kết thúc, mọi người có thể ra về.”

Phương Minh bắt đầu đuổi khách, nhóm người Trương Kế Hồng cũng không dám nán lại, vừa nói lời cảm ơn vừa đi xuống lầu, Hoa Minh Minh phụ trách tiễn ba người về, còn Phương Minh và Hàn Kiều Kiều vẫn ở lại lầu hai.

Chương 109: Có lẽ đã tới kỳ kinh nguyệt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ba người Trương Kế Hồng xuống lầu còn Phương Minh trở lại bên bàn, nơi đó vẫn còn mấy sợi tóc màu đỏ.

“Phương Minh, lúc trước có phải còn chuyện gì mà cậu chưa nói ra? Tôi nhớ đoạn khi Triệu Tinh không muốn hiện thân cậu đã nói cái gì mà giúp cậu ta một chút, câu này là có ý gì?”

Không còn người ngoài ở đây nữa Hàn Kiều Kiều mới nói ra vấn đề vẫn quấy nhiễu trong lòng cô.

“Tôi không biết Triệu Tinh bị bệnh gì nhưng tôi rất rõ, bệnh của cậu bé đã tới mức da thịt khắp toàn thân đã hư thối.” Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều, anh không ngờ Hàn Kiều Kiều lại chú ý tới câu này.

“Thật ra lúc đó tôi đã đoán sai, tuy Triệu Tinh cũng được đưa vào bệnh viện nhưng cậu bé hẳn là một đứa trẻ mồ côi, cho nên sau khi cậu bé chết thân thể hư thối không hề được rửa sạch sẽ mà cứ để vậy chôn luôn.”

“Quỷ cũng giống như người, rất chú trọng cách ăn mặc, rất nhiều quỷ hồn đều giữ nguyên hình dạng của bản thân trước khi

chết, đây cũng là lý do vì sao nhà hỏa táng lại có dịch vụ trang điểm xác chết."

Phương Minh giải thích, dịch vụ trang điểm xác chết này đã có từ rất lâu đời, nội dung công việc chính là trang điểm cho người chết. Nhưng nghề này có quá nhiều yêu cầu đòi hỏi cho nên thời xưa còn có một nhóm người chuyên môn phụ trách việc này, hơn nữa còn theo hình thức gia tộc truyền dạy.

Sư phụ cậu cũng đã từng nói có một vài người thợ trang điểm lành nghề thực sự không kém đạo sĩ chút nào, nhất là hiểu biết của bọn họ đối với quỷ hồn hơn xa những người khác.

Huyền học bác đại tinh thâm(1), có thể diễn hóa ra vô số chi, mỗi chi đều có bản lĩnh riêng của bản thân, ví như đạo sĩ ở Mao Sơn thì am hiểu thuật bắt Quỷ, đạo sĩ ở Lao Sơn lại am hiểu thuật phù chú.

(1)Bác đại tinh thâm: phong phú, sâu rộng

Bên bờ sông Tương Tây thì có mấy gia tộc lớn truyền thừa thuật cản thi, còn bên bờ sông Hoàng Hà thì là tìm kiếm thi nhân, phương Bắc có các đệ tử tinh thông pháp thuật câu thông ma quỷ, Nam Cương thì là xua đuổi cổ thuật…

Sư phụ cũng đã thừa nhận rằng nếu nói về xua đuổi cổ thuật thì ông ấy không thể bằng thầy tế ở Nam Cương, nói về điều khiển thi thể ông lại càng không thể sánh được với những gia tộc có truyền thừa hơn ngàn năm ở Tương Tây, trong hệ thống huyền học này không sợ chuyên, chỉ sợ không tinh.

Mà đó chỉ là một số chi lớn của huyền học mà thôi, ngoài ra còn có một số môn phái nhỏ, mỗi một môn phái đa số đều có tuyệt học riêng của mình, cũng giống như sư phụ cậu đã từng gặp Điểm Hương môn.

Điểm Hương môn, tên như ý nghĩa, chính là môn phái lấy thắp hương làm chủ, mà đối với bọn họ mà nói chính là cách câu thông tốt nhất, thông qua tốc độ cháy của hương nhanh hay chậm, quỹ tích di chuyển của hương khói mà đoán được rất nhiều chuyện.

Đương nhiên những tin tức này Phương Minh cũng không nói với Hàn Kiều Kiều, dù sao cô ấy cũng không phải người đồng đạo, cho dù có hiểu biết những thứ này cũng không có ích gì.

“Sau khi Triệu Tinh chết không được hóa trang, mà bởi vì thân thể cậu đã bị hư thối nên quỷ hồn cũng tản ra mùi thối, chính là mùi mà lúc trước mọi người ngửi thấy, nếu như cậu ấy thật sự hiện thân thì chắc chắn sẽ hiện ra hình dạng một cậu bé toàn thân hư thối.”

Trên mặt Hàn Kiều Kiều hiện ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, cô đã hiểu ý của Phương Minh.

Triệu Tinh sợ hãi hình tượng kia sẽ hù dọa tới Đan Đan cho nên mới không hiện thân.

“Chỉ là Triệu Tinh không nghĩ tới sau khi cậu biến thành bộ dáng người giấy vẫn bị cô bé ghét bỏ…” Hàn Kiều Kiều sâu kín nói.

“Người và quỷ không bao giờ có thể có kết quả, kỳ thực để Triệu Tinh hết hy vọng cũng tốt, chỉ là lựa chọn cuối cùng của Triệu Tinh thật sự có chút ngoài ý muốn.”

Sau khi trải qua một khoảng thời gian ngữ khí của Phương Minh cũng bình tĩnh hẳn, cậu đặt tay phải lên bàn cầm mấy sợi màu hồng lên, sau đó đi tới sau tấm bình phòng lấy ra một hộp gỗ, đặt những tia màu hồng này vào hộp rồi đặt hộp gỗ lên kệ tủ trước lư hương.

Sau khi làm xong những việc đó, Phương Minh đốt ba cây

hương, vái hộp gỗ ba vái rồi cắm hương vào lư hương.

“Phương Minh, cậu đang làm gì vậy?” Hàn Kiều Kiều hiếu kỳ nhìn hành động của Phương Minh.”

“Đây là một quỷ hồn khiến người ta nể phục, tôi thắp nén hương để biểu đạt một chút kính ý.”

“Ah, tôi còn tưởng cậu chỉ nhận tiền thôi…”

Hàn Kiều Kiều nói nửa đùa nửa thật, bởi vì những gì mà Phương Minh biểu lộ ra khiến cô cảm thấy như vậy, cũng khiến đám người Trương Kế Hồng cho rằng cậu là một cao nhân hám tiền.

Phương Minh cười khổ, đúng là cậu thiếu tiền thật, nhưng nguyên nhân hôm nay và cả hôm khai trương nữa cậu cố ý lộ bộ dáng này ra ngoài là vì cậu sợ bị dây dưa.

Người là một loại sinh vật rất kỳ quái, sau khi tư duy lúc trước của bọn họ bị phá hủy thì thường nghi thần nghi quỷ, đối với những chuyện nhỏ trong cuộc sống cũng thấy nghi ngờ!

Nếu như cậu không có biểu hiện như vậy sợ rằng những người này sẽ ngày ngày đi tìm cậu, hỏi xem ác mộng hôm nay họ gặp có phải là do ma quỷ quấy rối hay không, ngày mai ngày kia bị đau đầu gì đấy cũng tới tìm cậu xem có phải đã bị dính những thứ dơ bẩn gì, vậy thì chắc cậu mệt chết!

Đương nhiên Phương Minh giữ lại mấy sợi tóc của Triệu Tinh cũng không phải chỉ vì thắp nén hương biểu lộ kính ý, nếu có ngày tu vi cậu tăng lên, cho dù không thể đạt tới cảnh giới Đại Vu nhưng chỉ cần tới Vu sư thất tinh hay bát tinh, một lần cậu dâng hương có thể để cho cậu bé này giảm bớt hình phạt ở Âm Phủ.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, lần này tôi tới là có việc muốn nói với cậu.”

“Việc gì?” Phương Minh hiếu kỳ hỏi.

“Mấy ngày trước tôi tới Kinh Thành, đã gặp người nhà kia của cậu ở đại học Thủy Mộc.”

“Người nhà kia của tôi?”

Lúc đầu Phương Minh còn chưa kịp phản ứng, từ sau khi sư phụ mất chỉ còn mình cậu bơ vơ, lấy đâu ra người nhà kia chứ?

Nhưng mà chỉ một giấy sau vẻ mặt của Phương Minh biến đổi, kinh ngạc hỏi: “Cô nói Tử Du?”

“Ha, nhắc tới Tử Du cậu liền phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ trừ Tử Du ra cậu còn có người khác sao?”

Giọng nói của Hàn Kiều Kiều có chút kỳ quái, chính cô cũng không phát hiện ra đôi môi mình đang chu lên, chắc hẳn là đang ghen rồi.

“Không có, không có.”

Phương Minh vội vàng lắc đầu, nhưng sau đó lại gãi gãi đầu, biểu hiện này của cậu lập tức nhận được một ánh mắt khinh thường từ Hàn Kiều Kiều, cô phát hiện biểu hiện này của cậu mới giống dáng vẻ một thanh niên mới ra xã hội nên có, mà không phải biểu hiện trầm ổn hằng ngày cậu vẫn trưng ra.

“Xem ra Tử Du vẫn có ảnh hưởng rất lớn tới cậu.”

Hàn Kiều Kiều biết những biểu hiện này của cậu ta đều là vì nghe tới Diệp Tử Du, cũng chỉ có Diệp Tử Du mới có thể làm tâm tình của cậu giao động.

“Ha ha, làm gì có, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô cũng rất kích động đấy.” Khó có lúc Phương Minh khẩu thị tâm phi(2) giải thích một câu.

(2)Khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng trả lời một nẻo.

“Này, lúc cậu nói láo có thể đừng nháy mắt như vậy có được không? Lúc cậu nhìn thấy tôi không phải kích động mà là xao động, dù sao chị đây vẫn là tiểu yêu tinh câu mất hồn phách của cậu.”

Hàn Kiều Kiều liếc Phương Minh một cái rồi dẩu môi: “Cậu cũng đừng vội kích động, trong lòng cậu có người ta không có nghĩa là trong lòng người ta cũng có cậu, dù sao đối với cô ấy cậu cũng chỉ là một đứa bé nông thôn nghèo khó, mà cô ấy lại là nữ thần của trường đại học đó, rất nhiều chàng trai gia thế tốt đều theo đuổi cô ấy, cậu cứ như vậy chắc chắn cô ấy còn nhớ tới cậu sao?”

Nụ cười trên mặt của Phương Minh cứng đờ, đúng vậy, cô bé sau khi quay về Ma Đô lớn lên liệu có còn nhớ rõ cậu bé trong thôn nghèo năm xưa?

“Cậu có muốn biết phản ứng của cô ấy sau khi nghe thấy tên của cậu không?” Hàn Kiều Kiều hất hất tóc chờ mong nhìn Phương Minh, ý của cô chính là cầu xin chị đi, cầu xin đi rồi chị sẽ nói cho cậu biết!

“Không hứng thú.”

Phương Minh đã quá rõ tính cách của Hàn Kiều Kiều, nội tâm của cô gái này thật sự là một tiểu yêu tinh, cậu mà mắc mưu đi theo phương hướng của cô còn không biết sẽ bị hố như thế nào nữa.

“Nếu cậu không muốn biết thì thôi vậy, tôi còn có weiwei của Tử Du đấy, còn định đưa nó cho cậu nhưng mà cậu không có hứng thú thì thôi vậy.” Hàn Kiều Kiều vỗ vỗ tay: “Vậy tôi đi về đây.”

“Khụ khụ.”

Nhìn thấy Hàn Kiều Kiều dứt khoát quay người đi về hướng cầu thang, Phương Minh ho khan hai tiếng.

“Sao vậy? Bị bệnh rồi? Thân thể cậu yếu thật đấy, mùa hè mà cũng ho khan, chậc chậc, người trẻ tuổi thời nay thật là… Nếu cậu đã yếu nhớt như vậy, vì tính phúc(3) trong tương lai của cô ấy cậu không nên liên lạc với Tử Du làm gì…” Hàn Kiều Kiều quay đầu nói giọng trào phúng.

(3)Tính phúc: đời sống tình dục

“Nói đi, cô có điều kiện gì?”

Phương Minh nói thẳng, cuối cùng cậu cũng không nhịn được mà nhào vào bẫy của tiểu yêu tinh này.

“Sảng khoái!”

Hàn Kiều Kiều búng tay kêu cái tách, nhướng mày ném cho Phương Minh một ánh mắt quyến rũ: “Cậu nói sớm có phải đã xong rồi không, hại tôi nói nhảm nhiều như vậy.”

“Tôi có thể cho cậu weiwei của Tử Du, nhưng ngày mai cậu phải theo tôi tới một nơi, mà có chuyện gì cậu cũng phải nghe theo lời tôi nói.”

“Đi đâu?”

Phương Minh nhíu mày, anh mơ hồ cảm thấy đây mới là mục đích chính ngày hôm nay Hàn Kiều Kiều tới đây, những lời nói lúc trước đều là vì giờ phút này.

“Chuyện này cậu không cần quan tâm, dù sao tôi cũng không bắt cậu phải giết người phóng hỏa.”

Thấy Phương Minh im lặng Hàn Kiều Kiều giận dữ hừ một tiếng: “Cậu không đáp ứng có tin tôi nói cho Tử Du chúng ta đã

phát sinh quan hệ không?”

“Ặc…”

Khóe miệng Phương Minh co giật, câu không ngờ Hàn Kiều Kiều có thể nói ra lời uy hiếp khủng bố tới mức này!

“Cậu đừng tưởng tôi không dám, tôi có weiwei của Tử Du, lại còn có ảnh chụp khi cậu ở nhà tôi, mấu chốt nhất là cậu còn chẳng có cơ hội để giải thích đấy! Mặt khác giống tôi…”

“Cô thắng!”

Phương Minh cắt ngang lời nói của Hàn Kiều Kiều, bởi vì cậu biết chắc chắn mấy lời sau đó của Hàn Kiều Kiều chủ yếu là tự tâng bốc bản thân.

“Đồng ý là tốt, cậu nói số weiwei của cậu cho tôi đi, rồi tôi sẽ gửi số weiwei của Tử Du qua cho cậu.”

“Tôi không có weiwei, cô chờ tôi một chút.”

Phương Minh lấy điện thoại ra, thật sự là cậu không dùng weiwei, vội vội vàng vàng tải phần mềm sau đó lại nhanh chóng đăng ký tài khoản.

“Đưa mã hai chiều đây để tôi quét.”

Hàn Kiều Kiều đoạt lấy điện thoại của Phương Minh, quét mã hai chiều xong thêm cậu vào danh sách bạn bè, nỉ non trong miệng: “Như thế này có được tính tôi là người phụ nữ đầu tiên của cậu không? Dù chỉ là trên weiwei…”

“Cô lí nhí cái gì vậy?” Phương Minh đứng bên cạnh không nghe rõ lời cô nói, hỏi lại.

“Không có gì, ý tôi là sao cậu có thể quê mùa như vậy chứ, đầu năm nay người trẻ tuổi không có weiwei thật sự chỉ có mình cậu,

không biết cậu đã sống như thế nào nữa…”

“Sống thế nào?”

Phương Minh cười khổ, những năm nay cậu cùng sư phụ đi khắp nơi dạo chơi nhưng căn bản không dùng tới những thứ như weiwei này.

“Được rồi, tôi đã gửi weiwei của Tử Du cho cậu, chính cậu tự thêm vào danh sách bạn bè đi, tôi đi trước.”

Hàn Kiều Kiều sau khi đưa weiwei của Diệp Tử Du cho Phương Minh thì quay người dứt khoát đi xuống lầu.

“A, cô Hàn phải về sao? Sắp tới giờ ăn cơm rồi hay ở lại ăn cơm đã rồi về?”

Dưới lầu vang lên giọng nói của Hoa Minh Minh, sau đó rất nhanh Hoa Minh Minh đã lên lầu: “Phương Minh, cậu cùng cô Hàn làm sao vậy? Tại sao tôi cảm thấy sắc mặt của cô ấy tràn ngập sát khí rất đáng sợ nha.”

“Có lẽ là cô ấy đã tới kỳ kinh nguyệt rồi…”

Phương Minh hời hợt đáp lại, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn số weiwei trên điện thoại, sau đó nhẹ nhàng nhấn mở.

Chương 110: Năm tháng bình yên, vẫn như lần đầu gặp gỡ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đầu ngón tay xẹt qua tấm danh thiếp trên màn hình điện thoại, trước mắt cậu hiện ra một ngôi sao, là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời âm u.

Nhìn thấy ngôi sao này Phương Minh lại tươi cười, cậu nhận ra được đây là Khải Minh Tinh.

Diệp Tử Du luôn hướng tới Khải Minh Tinh.

Suy nghĩ của cậu bay về năm ấy, có một cô bé không ngừng quấn lấy cậu hiếu kỳ hỏi thăm Khải Minh Tinh là gì, gương mặt của cô bé luôn tươi cười rực rỡ.

Sau khi thêm cô ấy vào danh sách bạn bè thì có một khung thoại hiện ra, Phương Minh hơi do dự sau đó gõ hai chữ "Cố nhân".

…

Trong phòng ngủ nữ sinh ở trường đại học Thủy Mộc.

"Tử Du, điện thoại của tớ không hiểu lại bị gì rồi, cho tớ

mượn điện thoại của cậu chơi một chút đi. Một lát nữa tớ phải chiến đấu với đồng đội, chúng tớ là chiến đội ADMC vô địch, chúng tớ nhất định phải dẫn đầu."

Diệp Tử Du nhìn cô bạn cùng phòng, người này thật sự là một kẻ nghiện game rất nặng, cả ngày chỉ cần học xong thì sẽ ôm điện thoại chơi game.

"Đừng chơi tới hết pin của tớ đấy, một lát nữa tớ còn phải tra chút tư liệu."

Diệp Tử Du đưa điện thoại cho cô bạn rồi cầm chậu nước đi vào nhà vệ sinh.

"Tớ biết Tử Du tốt với tớ nhất, tớ yêu cậu!"

Cô bạn này cầm lấy điện thoại của Diệp Tử Du rồi nhanh chóng tải trò chơi xuống, sau đó mở ra bắt đầu tiến hành đánh đánh giết giết.

"Đinh linh!"

"Ta dựa vào, con rùa rúc đầu nào lại nhắn tin vào lúc này? Bà đây muốn giết chết cậu!"

Bởi vì tin nhắn hiện ra che mất màn hình khiến cô bạn cùng phòng của Diệp Tử Du tức giận, nhưng nghĩ tới đây là điện thoại của Diệp Tử Du nên cô vẫn mở tin nhắn ra.

"Mong muốn được thêm vào danh sách bạn bè, cố nhân… Cắt! Vẫn là một tài khoản bằng chữ số ID, có lẽ là một vị đàn anh khóa trên nào đó vô tình biết được weiwei của Tử Du đây mà."

Đường Diễm liếc mắt nhìn rồi trực tiếp bỏ qua, tiếp tục quay lại chơi trò chơi.

Phương Minh cầm điện thoại đợi mãi hơn 5 phút vẫn không

thấy phản ứng gì, cậu nhíu mày, lúc này Tử Du đã không còn lên lớp nữa, dù sao cũng hơn sáu giờ rồi.

Suy nghĩ một chút Phương Minh lại tiếp tục nhấn vào mục thêm bạn bè, nhưng lần này cậu nói rõ hơn: “Cố nhân Khải Minh Tinh.”

Sau khi gửi xong, Phương Minh chờ mong cùng kích động nhưng mà lại trôi qua mười phút, vẫn không có chút động tĩnh nào.

“Chẳng lẽ cô ấy đang bận chuyện gì đó?”

Phương Minh tự lẩm bẩm, lại một lần nữa đè xuống nút thêm bạn bè, tin tức gửi đi cậu viết: “Anh đạo sĩ thôn Diệu Hà.”

“Sao tên này vẫn chưa chịu thôi đi nữa? Có tin tôi kéo cậu vào danh sách đen hay không? Tử Du của chúng ta là nữ thần như thế nào trong lòng cậu ta còn chưa hiểu rõ hay sao chứ? Muốn thêm danh sách bạn bè người ta không đồng ý còn mặt dày gửi đi gửi lại?”

Đường Diễm phẫn nộ rồi, tại tên này gửi yêu cầu ba lần hại cô chết ba lần, đã sắp phát điên!

“Tử Du, vừa rồi có một cái weiwei mới vừa được lập muốn thêm cậu vào danh sách bạn bè, tớ đoán hẳn là người bạn học nào đó không có chút tự tin gì đi.”

Đường Diễm hiểu rất rõ mấy học sinh nam trong trường, mặc dù có thể vào học ở đại học Thủy Mộc đều là những người tài giỏi giàu có, nhưng những người này lại chẳng có chút tự tin nào khi đứng trước mặt Tử Du, mỗi khi muốn thổ lộ nhưng sợ bị cự tuyệt lại làm ra một số hành động hết sức vi diệu.

Có nam sinh mỗi ngày đều bỏ một thanh chocolate vào ngăn bàn của Tử Du, mà mỗi lần bỏ đều kèm theo một lời nhắn: “Nếu

như em muốn gặp anh thì anh sẽ xuất hiện.”

Đương nhiên người nam sinh này còn chưa đợi được lúc Tử Du muốn gặp anh ta thì số chocolate đó đã hết hạn trong một góc vắng vẻ sau lớp học…

“Còn gọi cái gì anh đạo sĩ thôn Diệu Hà, thật sự là buồn nôn chết người, nam sinh bây giờ thật là nhàm chán, tớ kéo anh ta vào danh sách đen đây.”

Trong phòng tắm, vì vẫn mở nước nên Diệp Tử Du không nghe thấy rõ lời nói của Đường Diễm, chỉ nghe được chữ anh…

“Tớ không có anh.” Giọng Diệp Tử Du truyền ra từ phòng tắm.

“Tớ đã nói mà… A, dường như người này được Hàn Kiều Kiều đề cử danh thiếp… Tử Du, người bạn này của cậu sao giống đại minh tinh Hàn Kiều Kiều vậy, ngay cả ảnh chân dung cũng giống như đúc, không phải là fan cuồng của Hàn Kiều Kiều đấy chứ?”

Trong phòng tắm Diệp Tử Du nghe được lời nói của Hàn Kiều Kiều thì sững sờ, cô không hiểu tại sao Hàn Kiều Kiều lại đề cử bạn bè cho cô, cô với Hàn Kiều Kiều đâu có bạn chung nào… Khoan đã!

“Chờ chút… Đường Diễm, vừa nãy tin tức phát tới cậu nói là cái gì?”

“Anh đạo sĩ tới từ thôn Diệu Hà.”

Ầm!

Trong phòng tắm vang lên tiếng đồ vật rơi xuống, trong chớp mắt hai người bạn cùng phòng của cô cùng Đường Diễm đều bị dọa tới sợ hãi trừng lớn mắt, Diệp Tử Du trực tiếp chạy ra khỏi nhà tắm, trên người cô còn có những giọt nước long lanh nhỏ xuống, đẹp không sao tả xiết!

Diệp Tử Du vô cùng kích động, cũng không quan tâm mấy người bạn cùng phòng đang trợn mắt há hốc mồm trực tiếp giật lại điện thoại từ trong tay Đường Diễm, sau khi nhìn thấy tin nhắn truyền tới từ weiwei thì hai má đỏ bừng lên.

Diệp Tử Du chớp chớp mắt mấy lần, giọt nước trên mi mắt tràn vào trong mắt, đôi mắt xinh đẹp tựa như lưu ly nay lại càng thêm mấy tia sáng lưu chuyển.

Nhưng đúng lúc này Diệp Tử Du mới nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của bạn cùng phòng, mặt lại càng thêm đỏ rực, cầm lấy điện thoại chạy vào nhà tắm nhanh như chú nai nhỏ bị hoảng sợ.

“A!”

Một tiếng hét kinh hãi vang lên trong phòng.

“Tớ vừa nhìn thấy cái gì vậy… Thân thể của nữ thần…”

“Thân thể hoàn mỹ không tì vết của nữ thần được tất cả nam sinh trong trường học theo đuổi lại hiện ra lồ lộ không chút che lấp trước mặt tớ… Có phải tớ sẽ thành kẻ thù của toàn bộ nam sinh trong trường hay không?”

Đường Diễm nói năng lộn xộn, mà biểu hiện của hai cô gái còn lại cũng không khá hơn bao nhiêu.

Mặc dù đã ở chung phòng với Diệp Tử Du rất lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy bộ dạng không mặc quần áo của Diệp Tử Du.

Rất nhiều nữ sinh khi ở trong phòng kí túc xá thì ăn mặc rất mát mẻ, thậm chỉ có người chỉ mặc quần lót đấy, nhưng Diệp Tử Du cho dù ở đâu cũng luôn ăn mặc rất kín đáo.

“Ông trời ơi, có để cho người ta sống nữa hay không? Vóc người quyến rũ như vậy, cho dù những bộ phận ngày thường tớ

vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo nay cũng bị lu mờ trước mắt cô ấy… Bình thường Tử Du vẫn mặc quần áo khiến người ta không nhận ra, không ngờ dáng người của cô lại khiến cho người ta tuyệt vọng như vậy…”

Một bạn học khác không ngừng vỗ vỗ thành giường mà cảm thán, bộ dạng bị kích thích đến không thiết sống…

“Đừng so sánh, lấy dung mạo và khí chất của Tử Du cho dù cô ấy có là sân bay cũng không thiếu người theo đuổi, về phần cậu, coi như là lớn như bò sữa cũng chỉ có thể hấp dẫn mấy nam sinh thiếu khuyến tình thương mà thôi…”

“Trương Sở, tớ muốn giết cậu…”

“Bọn cậu đừng làm rộn nữa, hiện tại không phải chúng ta nên thảo luận về thân phận anh đạo sĩ ở thôn Diệu Hà trong weiwei kia sao? Đây là lần đầu tiên tớ thấy Tử Du thất thố kích động như vậy đấy.”

“Anh đạo sĩ, anh đạo sĩ… mới đầu là anh sau đó sẽ trở thành người yêu, có thể khiến Tử Du kích động như vậy đoán chừng là người yêu của cô ấy cũng nên!”

“Tử Du mà cũng có người yêu… Chậc chậc chậc, tin này nếu mà truyền ra ngoài không biết sẽ khiến bao nhiêu nam sinh trong lòng thương tâm tới chết!”

“Tớ còn chẳng muốn quan tâm tới phản ứng của mấy tên đó đâu, tớ chỉ hiếu kỳ không biết nam sinh như thế nào có thể bắt được trái tim của Tử Du nhà chúng ta, tớ vẫn cho rằng người ưu tú như cậu ấy khó mà tìm thấy một người xứng đôi đấy!”

Một cô bạn khác đẩy đẩy gọng kính: “Bằng vào kinh nghiệm nghiên cứu tâm lý nhiều năm của tớ, nữ sinh hoàn mỹ giống như Tử Du trưởng thành tới tuổi này chắc hẳn rất khó có nam sinh nào

có thể khiến cô kích động như vậy, chỉ có một khả năng là anh đạo sĩ này đã quen với Tử Du từ lúc cô ấy còn nhỏ."

"Nữ thần như Tử Du chỉ có thể nhân lúc cậu ấy còn nhỏ, chưa hiểu chuyện mà gieo hạt giống tình ái vào lòng cậu ấy, nhưng mà chuyện lúc bé vẫn là chuyện lúc bé, nếu như theo lời Đường Diễm thì hẳn là hai người đó đã rất lâu rồi không gặp nhau, nếu vậy chúng ta phải giúp Tử Du kiểm định một chút, nếu anh đạo sĩ này mà không xứng với Tử Du thì chúng ta phải cố gắng khuyên nhủ Tử Du."

Không thể không thừa nhận một điều, trí tuệ của những nữ sinh trong trường đại học Thủy Mộc thật quá lợi hại, chí ít nữ sinh mang mắt kính dịu dàng này đã có một mạch suy nghĩ rất hoàn chỉnh.

"Đó là đương nhiên, đợi khi Tử Du đi ra chúng ta phải hỏi cô ấy một chút tình huống mới được."

Những tiếng nghị luận huyên náo của đám bạn chẳng hề lọt vào tai Diệp Tử Du, giờ phút này toàn bộ tâm trí của cô đều đặt hết vào điện thoại trước mắt, lúc ngón tay ấn lên điện thoại còn run run.

Chấp nhận yêu cầu kết bạn.

Mà ở bên kia khi Phương Minh phát hiện điện thoại rung lên thì nhìn chằm chằm màn hình, trong chớp mắt khi cậu nhìn thấy lời đồng ý của cô, một người đã từng theo sư phụ vào nam ra bắc gặp không ít cảnh tượng hoành tráng cũng nhịn không được mà hô hấp dồn dập hẳn lên.

"Tử Du?"

"Là anh Phương Minh sao?"

Cả hai nhắn cùng một lúc, sau khi nhìn thấy tin nhắn trên điện

thoại thì nhịn không được cong cong khóe môi.

“Hàn Kiều Kiều đưa cho anh weiwei của em.”

“Nghe chị Kiều Kiều nói anh đã tới Ma Đô rồi?”

Hai tin nhắn lại được gửi đi cùng lúc, Phương Minh mỉm cười, mà Tử Du cũng chớp chớp mắt, trong lúc nhất thời cả hai cùng im lặng.

Có một loại tương tư không nói thành lời, có một loại tình cảm mang tên thanh mai trúc mã…

“Tôi dựa vào! Phương Minh cậu cười cái gì vậy? Sao có thể cười tới bỉ ổi như thế kia chứ?”

Hoa Minh Minh đi từ cầu thang tới, nhìn thấy Phương Minh nhìn điện thoại cười ngây ngô, cảm thấy không thể tin tưởng vào mắt mình, cậu ta xoa mạnh hai mắt rồi lại nhìn chằm chằm Phương Minh.

“Bộ dạng này của cậu thật sự quá giống một tên ngu ngốc sa vào lưới tình, một mực ôm điện thoại cười ngây ngô!”

Bầu không khí tốt đẹp cứ như vậy mà bị Hoa Minh Minh cắt đứt, giờ phút này Phương Minh thật sự có kích động muốn thi pháp khiến tên Hoa Minh Minh này câm miệng, đương nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi…

“Cuối tuần này em định về Ma Đô.”

Diệp Tử Du lại nhắn tới, Phương Minh cười cười trả lời lại ngay: “Được, anh đã biết.”

Chỉ có bốn chữ ngắn ngủi nhưng cậu tin Diệp Tử Du có thể hiểu ý cậu.

“Đừng đứng đó cười ngốc nghếch nữa, mau mau đi ăn cơm,

cha tôi ở bên kia đã chuẩn bị tiệc rượu xong rồi.”

Hoa Minh Minh tới là vì muốn nói Hoa Bác Văn đã chuẩn bị cơm nước xong, mời Phương Minh với Đại Trụ qua đó ăn cơm.

Phương Minh kết thúc cuộc trò chuyện với Diệp Tử Du, nhưng cậu cũng không đóng weiwei mà mở danh sách bạn bè ra viết một câu:

“Năm tháng bình yên, vẫn như lần đầu gặp gỡ.”

Sau khi viết xong Phương Minh cất điện thoại, bởi vậy cậu cũng không biết khi cậu vừa đăng lên thì Hàn Kiều Kiều lại nhắn lại hai chữ: “Hừ hừ!”

Chương 111: Lương Cảnh Thiên trả thù

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ma Đô, bệnh viện Hoa Hải.

Có một ông lão đi theo bên cạnh Lương Cảnh Thiên, ông lão mặc một bộ đồ bằng vải bố màu đen, mái tóc xoăn dày, trên mặt đầy nếp nhăn và đồi mồi.

Còn trợ lý đi theo Lương Cảnh Thiên nhìn bóng lưng của lão già, nhãn thần mang theo vẻ sợ hãi, bởi vì chỉ có hắn ta mới biết được lão già này đáng sợ thế nào.

Lão già được Lương tổng tự mình ra sân bay nghênh tiếp, lúc đó hắn ta còn hiếu kỳ rốt cuộc là nhân vật lớn như thế nào mới có thể bắt Lương tổng tự mình nghênh tiếp, lần đầu tiên thấy lão già tại phi trường, cả người hắn ta chính là phát lãnh rùng mình một cái, thấy lão già phảng phất như là thấy một sinh vật kinh khủng nào đó.

Nhất là đôi mắt kia, bị đôi mắt của lão nhìn giống như là bị độc xà theo dõi khiến người ta tê cả da đầu.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác khiến người thư ký này kinh sợ như vậy, đó chính là buổi tối đầu tiên lã già này đến,

Lương tổng bắt hắn ta phụ trách an bài cho lão ta, cái gọi là an bài hắn ta đương nhiên hiểu rõ là có ý gì, lập tức an bài hai cô người mẫu thượng hạng cho lão.

Tuy lão già dáng dấp xấu một chút, nhưng một khi đã có tiền thì có gì mua không được, nhưng hắn ta lại không ngờ tới, ngày thứ hai sau khi lão già rời phòng, lúc hắn ta bước vào phòng chuẩn bị trả tiền thì phát hiện, hai cô người mẫu này, một cô trên người tràn đầy vết thương, trên da nổi lên từng nốt mẩn đỏ như là bị độc trùng cắn.

Còn cô kia mặc dù đỡ hơn, nhưng từ đầu tới đuôi không nói được một lời giống như là bị kinh sợ, chỉ nói ra những câu điên khùng.

Bất đắc dĩ, thư ký chỉ có thể báo cáo với Lương tổng, mà Lương tổng nghe xong hắn ta hội báo cũng không có vẻ gì là giật mình, chỉ là kêu hắn ta bỏ ra ít tiền đề dìm hàng chuyện này.

"Hồ đại sư, con tôi đang ở bên trong. "

Lương Cảnh Thiên nhìn về phía lão già, vị Hồ đại sư này là hắn ta gặp được cách đây năm năm, sau khi biết được bản lĩnh của Hồ đại sư, năm năm qua hắn ta vẫn luôn cùng đối phương giao hảo, cung phụng rất nhiều tiền tài và lễ vật, còn như nữ nhân, có thể nói hắn an bài không dưới mười người cho Hồ đại sư, đương nhiên cuối cùng mười người này đều được cục cảnh sát lưu hồ sơ là mất tích ly kì.

Lúc này đây để mời được Hồ đại sư qua đây hắn ta đã bỏ ra không ít tiền bạc.

"Ta tới không phải là vì cứu con trai ngươi, mà là vì nữ nhân mà ngươi nhắc đến, nữ nhân kia rất được, lão phu phải lấy được nàng. "

"Hồ đại sư yên tâm, Hàn Kiều Kiều tuyệt đối sẽ cho đại sư thu vào tay, bất quá bây giờ có thể phiền đại sư xem qua bệnh tình của con trai tôi một chút được không. "

Cửa phòng bệnh đẩy ra, y tá bên trong sớm đã được chỉ thị rời đi trước, toàn bộ phòng bệnh chỉ có Lương Hạo nằm ở nơi đó ngây ngốc cười.

Hồ Xuân đi vào phòng bệnh, mắt lão nhìn chằm chằm Lương Hạo một hồi.

Sau một khắc tay phải vung lên, từ trong tay áo bay ra một ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng đỏ này rơi lên trán của Lương Hạo, Lương Cảnh Thiên và thư ký của hắn lúc này mới thấy rõ, ánh sáng đỏ này là một con côn trùng có cánh màu đỏ.

Nói là một loại côn trùng quái dị, bởi vì con côn trùng này có một đôi cánh màu đỏ, ngoại hình có chút giống chuồn chuồn, nhưng đầu nếu so với chuồn chuồn thì lớn hơn vài lần, mấu chốt nhất chính là trên bốn cái chân đều có móc câu ám sát.

"Hồ đại sư không thể, đây là con trai của tôi. "

Khuôn mặt của Lương Cảnh Thiên chảy đầy mồ hôi lạnh, bởi vì hắn ta đã biết đến sự đáng sợ của loài quái trùng này, cũng chính vì vậy cho nên hắn mới có thể kính nể Hồ Xuân như vậy.

"Sợ cái gì, ta đây là đang xem bệnh cho con trai ngươi, người khác còn không có cái phúc này. "

Hồ Xuân quét ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương Cảnh Thiên, nói thật nếu không phải mấy năm nay Lương Cảnh Thiên đối với lão quả thực có cố gắng hiếu kính thì lão cũng sẽ không phóng xuất con côn trùng này, đây chính là cổ trùng mà lão đã phải mất rất nhiều tâm huyết mới lấy ra được, cổ trùng này chính là gốc rễ của

lão.

Hồ Xuân hai tay huy động, trong miệng nhẹ giọng niệm chú, mà theo cử động của lão, bốn móc câu trên chân của quái trùng chậm rãi đâm vào trán của Lương Hạo, sau một khắc, nụ cười ngớ ngẩn trên mặt Lương Hạo biến mất.

"A! Đầu của tôi, đầu của tôi đau quá. . . "

Không đến vài giây, Lương Hạo đột nhiên la lên, điều này làm cho Lương Cảnh Thiên trong chớp mắt cảm thấy lo lắng, đang muốn mở miệng, nhưng Hồ Xuân đã lên tiếng trước hắn.

"Thấy không, con trai ngươi lúc trước si ngốc, nhưng bây giờ đã biết nói chuyện, người bình thường đừng hòng khiến lão phu thi triển thánh trùng này.. "

Nghe Hồ Xuân nói, Lương Cảnh Thiên vội vã cười làm lành, "Vâng, Hồ đại sư nói rất đúng, cái này là vinh hạnh của tôi. "

"Thu! "

Theo hai tay thu hồi của Hồ Xuân, quái trùng liền bay trở về biến mất trong tay áo của Hồ Xuân.

"Bệnh của con trai ngươi đã chữa xong rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn liền có thể khôi phục, bất quá ngươi đoán đúng rồi, con trai ngươi không phải té thành dáng vẻ như vậy, mà là có người động tay chân. "

Hồ Xuân nhìn về phía Lương Cảnh Thiên, "Người hạ thủ đối với con trai ngươi có thực lực rất mạnh, hết sức phức tạp, sợ rằng nhìn khắp trong giới của ta thì hắn ta cũng là người đứng đầu, người như vậy lão phu không muốn đối đầu. "

Nghe Hồ Xuân nói, Lương Cảnh Thiên mặt không đổi sắc, chỉ là từ trong ngực móc ra một phong thơ đưa về phía Hồ Xuân.

"Hồ đại sư, ngài cứu con trai của tôi đây là một chút tâm ý nho nhỏ của tôi, còn như người đã hại con tôi, dù cho thực lực có mạnh hơn nữa tôi tin tưởng cũng không phải là đối thủ của Hồ đại sư ngài, nếu như ngài có thể ra tay giúp con tôi báo thù, đến lúc đó sẽ dâng lên gấp đôi tâm ý, ngoài ra còn có đại minh tinh Hàn Kiều Kiều. "

Làm một thương nhân, Lương Cảnh Thiên làm sao không biết đây là cách ra giá của Hồ Xuân, thổi phồng sự lợi hại của đối thủ, nhưng hắn ta hiểu rõ, người ra tay với con trai của mình chỉ là một tên trẻ tuổi tên Phương Minh.

Một người trẻ tuổi thì có thể lợi hại cỡ nào cơ chứ?

Nhưng hắn ta vẫn không thể không phối hợp diễn xuất với Hồ Xuân, bởi vì hắn ta đúng là cần Hồ Xuân tới báo thù cho hắn ta, sau lần trước an bài người của cục phòng cháy chữa cháy đi gây sự chưa thành công, hắn ta biết nếu như hắn ta không tự đứng ra, mà chỉ vận dụng quan hệ kêu người bên dưới đi thì không thể nào xử được tên tiểu tử kia.

Chỉ là, lấy thân phận của hắn ta làm sao có thể tự mình đứng ra đối phó với một thanh niên nhỏ bé, huống chi hắn ta tuy là làm việc hung ác nhưng rất nhiều chuyện cũng không tự mình đứng ra, như vậy sẽ không gây ra sơ hở, đây chính là đạo làm người của hắn ta.

"Lúc đầu ta không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng người này có băn lĩnh thâm sâu như vậy lại đi hạ thủ đối với người bình thường, coi như đã phá bỏ nguyên tắc của chúng ta, tiếp tục như vậy thế tục chẳng phải sẽ bị hắn làm cho lộn xộn sao, lão phu làm sao có thể tha cho một kẻ xằng bậy như hắn. "

Hồ Xuân nhận phong thư, liếc nhìn chữ số trên tấm chi phiếu, sau đó vẻ mặt đại nghĩa đáp.

Đúng như Lương Cảnh Thiên dự đoán, Hồ Xuân trên thực tế cũng không xem Phương Minh ra gì, bởi vì chỉ cần cổ trùng của lão thôi cũng dễ dàng phá được phong ấn hồn thuật của Phương Minh, lão ta thấy tên gia hỏa được kêu là Phương Minh thực chất vẫn còn kém xa lão..

"Đêm nay ta chỉ sẽ đi gặp cái tên Phương Minh mà ngươi đề cập tới, bất quá nữ nhân kia ngươi cũng phải mau chóng giao cho ta. "

"Hồ đại sư yên tâm, người mà tôi an bài đang hành động rồi, đêm nay ngài giết chết Phương Minh thì cam đoan nữ nhân kia sẽ nằm sẵn trên giường chờ ngài. "

Lương Cảnh Thiên rốt cuộc vẫn là một thương nhân, hắn ta hiểu được một ngựa đổi một ngựa, Hồ Xuân muốn có được Hàn Kiều Kiều như vậy nhất định sẽ làm cho xong chuyện trước đã.

Chương 112: Văn khúc mặc dù yếu, cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau tỏa sáng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hoa gia!

Đây là lần thứ hai Phương Minh tới Hoa gia, có điều lần trước là một mình hắn qua đây, còn lần này mang theo Đại Trụ.

"Ồ, hôm nay tôi xem báo thấy sẽ có siêu mặt trăng xanh và nguyệt thực vào tối nay." Trên bàn cơm, Hoa Minh Minh nhìn điện thoại di động có chút kinh ngạc nói một câu.

"Ăn cơm mà sao nhiều lời như vậy, đừng cả ngày ôm cái điện thoại di động không buông. "

Hoa Bác Vinh tức giận mắng một câu, ăn cơm với xem điện thoại thì có liên quan gì với nhau, bất quá người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Phương Minh ở bên cạnh sau khi nghe Hoa Minh Minh nói cũng buông chén đũa xuống, nhìn Hoa Bác Vinh chào một tiếng sau đó liền đi ra cửa.

Bầu trời đầy sao ở phía chân trời xa xôi, một vầng trăng sáng bắt đầu nhô lên.

"Nguyệt thực toàn phần sao? Hơn nữa đây đã là lần trăng tròn thứ hai trong tháng này rồi. "

Phương Minh nhìn về phía trăng sáng, trong ánh mắt cũng có tia sáng xuất hiện, nếu như hắn đoán không lầm, lần trăng máu tiếp theo chính là cơ duyên của hắn.

"Hoa thúc, con hiện tại có việc gấp phải đi trước. "

"Đi ngay? Chuyện có gấp lắm không, có cần Minh Minh đi với con không? "

Hoa Bác Vinh hơi kinh ngạc nhưng vẫn không nói gì thêm, trên mặt Hoa Minh Minh bên cạnh càng là tràn đầy oán niệm, Phương Minh chưa ăn hết cơm đã bỏ đi lão già một câu cũng không nói, nếu như đổi thành mình làm như vậy, tuyệt đối là bị ăn một cái bạt tai.

Rốt cuộc thì ai mới là con trai ruột thịt của lão già a.

"Không cần. "

Phương Minh lắc đầu, anh đã đem tất cả an bài xong trước nguyệt thực, nếu như không phải vì chuyện của Đan Đan nên mọi việc mới bị trì hoãn thì hắn hẳn là đã sớm nhận ra được, bất quá bây giờ mà nói cũng không tính là muộn.

Rời khỏi Hoa gia, Phương Minh trực tiếp gọi một chiếc xe taxi chạy về biệt thự của mình, sau khi vào biệt thự hắn lại phát hiện lão Hoàng đây là lần đầu tiên nằm im re trên sân cỏ như vậy, hai mắt cứ nhìn lên trời tựa hồ đang đợi cái gì.

"Cái tên gia hỏa này cũng đang đợi trăng máu xuất hiện? "

Phương Minh hơi kinh ngạc, bất quá hắn chỉ là thuận miệng nói, khoảnh khắc tiếp theo chính là về phòng ngủ đem cái vạc thuốc lớn cho dời đến trên ban công.

Một cái vạc nặng đến ba trăm cân.

Ngay cả Phương Minh cũng cũng mệt vả cả mồ hôi sau khi mất mười phút di chuyển tới lui, nhưng nhìn cái vạc dưới bầu trời sao, trên mặt của hắn không có chút gì ra vẻ là đang mệt mỏi, có chăng chỉ là vẻ hưng phấn.

Trăng máu, đối với người thường mà nói chỉ là hiện tượng nguyệt thực toàn phần hiếm thấy, nhưng đối với Phương Minh mà nói, điều này tượng trưng cho một thứ cơ duyên.

Dùng lời nói của nhà thiên văn học mà biểu đạt, nguyệt thực toàn phần chính là mặt trăng, trái đất và mặt trời cùng nằm trên một đường thẳng, lúc này mặt trăng nằm trong bóng của trái đất nhằm tránh né ánh sáng của mặt trời nhưng do khúc xạ ánh sáng nên mặt trăng mang một màu đỏ như máu.

Ánh trăng cũng không tính là một ngôi sao, bởi vì bản thân ánh trăng cũng không có tinh huy lực, đúng như khoa học gia nói, cái gọi là ánh trăng chỉ là tia khúc xạ chiếu sáng từ trái đất sau khi hấp thụ ánh nắng mặt trời.

Tuy nhiên, ánh trăng còn có một tên gọi khác được truyền lại trong giới Vu sư chính là: Tàng huy tinh.

Ánh trăng là dựa vào ánh nắng mà sản sinh ánh sáng, mà tinh huy lực của mặt trời rơi vào trên mặt trăng sẽ bị ánh trăng hấp thu, dưới tình huống bình thường, Phương Minh đừng nói là hấp thu tinh huy lực của mặt trời cho dù là lúc cảm ứng cũng chỉ dám tránh xa xa.

Thế nhưng lúc này đây nguyệt thực toàn phần lại cho hắn một

cơ hội, hiện tượng nguyệt thực toàn phần sẽ làm mất đi ánh nắng mặt trời, nên sẽ không còn có lực sát thương nữa.

Mấu chốt nhất chính là, hiện tượng hiếm gặp mười mấy năm mới có một lần này, trong một tháng xuất hiện hai lần trăng tròn, lần này sức mạng của ánh sáng được mặt trăng hấp thụ sẽ được giải phóng, chỉ cần hắn cảm nhận được liền có thể hấp thu.

Sao Văn Khúc cố nhiên là một trong bắc đẩu thất tinh, trong rất nhiều ngôi sao nó cũng được xem là một ngôi sao cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng vẫn kém rất nhiều so với tinh huy lực của mặt trời, mà lần này có thể hấp thu được ánh sáng của mặt trời thông qua mặt trăng mà không sợ bị tổn thương, Phương Minh không có lý do gì bỏ qua cơ hội như vậy.

Hiện tượng trăm năm hiếm có này nếu như bỏ lỡ sẽ hối hận suốt đời.

Nước nóng, dược liệu.

Lúc này đây Phương Minh đem tất cả dược liệu cho vào vạc, chỉ là trong lòng hắn thoáng tiếc nuối sớm biết như vậy thì sẽ giữ lại cây nhân sâm trăm năm lần trước.

Bất quá, cũng là một chuyện đáng tiếc nếu như không có cây nhân sâm kia mà nói thì đan điền của hắn cũng sẽ không ngưng tụ ra viên tinh huy châu đầu tiên, không có viên tinh huy châu kia mà nói, thì cho dù có được cơ may như hôm nay hắn cũng không có cánh nào hấp thụ được ánh sáng của mặt trăng.

Nhảy vào bên trong cái vạc lớn, ngâm mình trong làn nước thuốc nóng bỏng, bất quá Phương Minh cũng đã quen rồi, đều nói lợn chết không sợ nước sôi, hắn cũng đã quen với việc ngâm trong nước thuốc như vậy rồi, da đã sớm có khả năng tự bảo vệ, huống chi trong cơ thể hắn còn có một viên tinh huy châu.

Tinh huy châu lưu chuyển, cảm giác nóng hổi chậm rãi tiêu tán, thay vào đó cảm giát mát lạnh xâm nhập vào cơ thể Phương Minh thông qua lỗ chân lông.

Nhắm mắt, đả tọa...

Một khắc đồng hồ sau đó, Phương Minh tiến nhập trạng thái tu luyện cảm ứng, bầu trời đầy sao lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của hắn, có điều ngôi sao thái dương vẫn còn chói lọi.

Mặt trời, vĩnh viễn không biết mất.

Ánh sáng của Sao Văn Khúc bắt đầu chiếu xuống người Phương Minh, bất quá lúc này đây Phương Minh đang hấp thu một tí tinh huy lực của sao Văn Khúc, ánh mắt của hắn bắt đầu truy tìm những ngôi sao, hắn muốn tìm ra trăng máu.

Màu đỏ máu là màu mà người bình thường nhìn thấy. Tuy nhiên, nó không phải là màu sắc thật của mặt trăng vào lúc này. Ít nhất cũng không có màu đỏ máu trên bầu trời đầy sao mà Phương Minh đang nhìn thấy.

"Mặt trăng hấp thụ tinh hoa của mặt trời, cất giữ đợi đến ngày nguyệt thực toàn phần đại phóng ánh sáng, tỏa ra ánh sáng vàng. "

Màu vàng mới là màu sắc thật sự của mặt trăng lúc nguyệt thực toàn phần.

Thời gian cứ trôi qua từng giờ, rồi cũng đến nửa đêm

Khám phá, liên tục khám phá sâu vào bên trong, Phương Minh nhanh chóng phát hiện ra hôm nay thần hồn của mình có chút uể oải, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn hạ thấp cảnh giới của mình.

Tinh huy châu bên trong đan điền tuy là không ngừng cung cấp vu lực cho hắn, làm cho hắn có thể tìm kiếm giữa bầu trời sao

mênh mông, nhưng đây là một việc cực kỳ hao tổn tinh thần đồng thời hao tổn vu lực.

Nếu như không khó khăn như vậy thì hắn cũng không phải đợi đến khi lợi dụng mạch văn của y học viện để cảm ứng được sao Văn Khúc.

Vứt bỏ ư?

Phương Minh không cam lòng, cơ hội trăm năm khó gặp một lần mà cứ thế từ bỏ sẽ khiến hắn tiếc nuối cả đời.

"Tu luyện, vốn là làm trái ý trời, nhất là Vu sư thì càng phải tu luyện, nếu như ngay cả cơ hội tốt như vậy mà cũng không nắm được ta đây còn có tư cách gì tu luyện Vu sư chi đạo. "

Trong đầu Phương Minh xuất hiện một đoạn ngắn của Vu sư truyền thừa, những vu sư trong truyền thuyết có ai là không luyện tập trong khó khăn, trong tuyệt vọng?

Lũ lụt vô tình, bệnh tật hoành hành, loài người thì mông muội, chính những vu sư đã dùng máu của mình để mở ra một con đường sáng cho loài người.

"Ta cũng không tin ta không cảm ứng được ánh sáng của mặt trăng này. "

Phương Minh cắn răng, viên tinh huy châu duy nhất trong cơ [image]thể điên cuồng vận chuyển, giờ khắc này tinh huy lực của sao Văn Khúc không khi đi vào cơ thể của hắn mà chỉ tiêu tán trong chớp mắt.

Giữa bầu trời sao, sao Văn Khúc hơi sáng thêm vài phần, tựa hồ là cảm nhận được Phương Minh không cam lòng, toàn bộ sao Văn Khúc trong nháy mắt đột nhiên bộc phát ra một ánh sáng cực kì chói lóa.

"Ồ, chuyện gì xảy ra, tia sáng... "

"Ông trời của ta ơi, ta vừa mới nhìn thấy gì, tại sao lại có một ngôi sao so với trăng máu còn sáng hơn. "

Hôm nay, hiện tượng thiên văn đặc biệt này xuất hiện , rất nhiều người yêu thích thiên văn đều mang kính viễn vọng để quan sát hiện tượng trăng máu và bầu trời, cho nên khi tia sáng chói lóa kia đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều bất ngờ.

"Đó là thiên quyền tinh của thất tinh bắc đẩu ? "

Có một chuyên gia thiên văn cũng thấy được, thanh âm mang theo nghi hoặc, bởi vì hắn ta không hiểu rõ tại sao sao Văn Khúc lại đột nhiên phát sinh ánh sáng chói lóa như vậy.

Tuy là chỉ trong chớp mắt.

"Ha ha, có đề tài để làm báo cáo vào ngày mai rồi, ngoại trừ trăng máu còn có thể làm báo cáo về ngôi sao đột nhiên sáng lên, đề mục đều nghĩ xong, sốc thật, siêu mặt trăng xanh không phải là nhân vật chính, mà là ngôi sao sáng rực rỡ đêm nay. "

Đúng vậy, chính là ngôi sao sáng rực rỡ đêm nay.

Khi sao Văn Khúc rực rỡ trong phút chốc, đối với Phương Minh mà nói, cả một bầu trời sao không còn mênh mông xa xôi nữa, nhờ ánh sáng chớp nhoáng này mà hắn nhìn rõ được hình dạng cụ thể của các ngôi sao trên bầu trời.

Sao Văn Khúc chiếu sáng cả bầu trời rộng lớn mà hắn cảm ứng được

"Ở chỗ này! "

Mà cũng nhờ ánh sáng chớp nhoáng này, Phương Minh rốt cục cũng phát hiện ra tung tích của mặt trăng, ở hướng tây bắc, đối

diện với mặt trời ở phía xa.

Ánh mắt nhìn chăm chú, Phương Minh vững vàng khóa được ánh trăng, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được ánh trăng sáng như vậy, trước kia tuy là trăng sáng tỏ, nhưng bởi vì ánh sáng của mặt trăng được phản chiếu từ ánh sáng của mặt trời, cho nên hắn cũng không dám nhìn nhiều.

Còn bây giờ, mặt trời vẫn rực rỡ như cũ, nhưng ánh trăng cũng tản ra ánh sáng màu da cam nhu hòa, loại ánh sáng này đối với thần hồn của Phương Minh sẽ không tạo thành bất kỳ thương tổn nào.

"Dẫn ánh sáng nhập thể. "

Phương Minh khẽ nói một tiếng, hai tay thủ thế tiếp tục thay đổi, trong mắt hắn, ánh sáng màu da cam của mặt trăng bắt đầu mờ đi, cực kỳ yếu.

Nhưng ngay lúc ánh sáng màu da cam cực kỳ yếu, khi bị Phương Minh cảm ứng được, toàn bộ cơ thể vẫn là trở nên run lên, viên tinh huy châu trong đan điền dường như muốn nổ tung trong cơ thể.

"Không thể tiếp tục chịu đựng ư? "

Phương Minh hoảng sợ, vẻn vẹn chỉ là một luồng tinh huy lực của mặt trăng, mặc dù nói bản chất bên ngoài vẫn là tinh huy lực của mặt trời, nhưng sau khi hoán đổi sang ánh sáng của mặt trăng nhờ hiện tượng thiên văn đặc biệt này thì hắn cũng không cách nào hấp thụ được.

Đến giờ phút này Phương Minh mới biết được tinh huy lực của mặt trời có uy lực kinh khủng như thế nào.

Bất quá, Phương Minh cũng không phải người ngồi chờ chết, hai tay thay đổi pháp quyết, tinh huy lực của sao Văn Khúc chảy

vào liên tục không ngừng củng cố viên tinh châu này, đấu tranh một trận với tinh huy lực màu da cam kia.

Sao Văn Khúc, mặc dù không chói mắt như mặt trời, nhưng vào giờ khắc này Phương Minh cũng cảm nhận được chiến ý đến từ chính sao Văn Khúc.

Văn khúc mặc dù yếu, nhưng là nguyện cùng nhật nguyệt tranh nhau tỏa sáng.

Chương 113: Sức mạnh điêu khắc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Y học viện.

Tại thời điểm này, màn đêm yên tĩnh, các sinh viên của trường đã trở về ký túc xá. Một số người đang xem nhật thực trên ban công, trong khi những người khác thì cầm điện thoại di động chơi game, một số người lại lặng lẽ đọc sách.

Tuy nhiên, ngay lúc này, tất cả học sinh trường y đều cảm nhận một cơn gió mạnh thổi qua, và gió thổi bay lá hoa, nhưng cơn gió này thổi qua người không làm đau đớn mà chỉ thấy mát mẻ khoan khoái.

"Trời sắp mưa à?"

Tất cả sinh viên đều có suy nghĩ này.

Tại bãi cỏ y học viện, tác phẩm điêu khắc vô danh gần đây đã được các sinh viên thảo luận, ngay lúc này khuôn mặt của tác phẩm điêu khắc vô danh này bắt đầu dần dần trở nên tinh tế mặc dù toàn bộ khuôn mặt không hề xuất hiện ngũ quan, nhưng dần trở thành khối ba chiều.

Boom!

Trận gió thổi vào tác phẩm điêu khắc, toàn bộ trường y học không nhìn thấy, tất cả các tòa nhà lớn của trường y học đều tỏa ra ánh sáng xanh dương, và những tia sáng này tập trung trên người tác phẩm điêu khắc.

Đây là phản khúc của sao Văn Khúc!

Sao Văn Khúc, đại diện cho văn đạo thiên hạ là truyền nghiệp thụ hoặc, giáo hóa vạn dân.

Phương Minh không phải là một nhà hiền triết văn chương, vì vậy cậu không thể đạt tới mức độ thiêng liêng của bản văn, và càng không thể huy động được mạch văn của cả thế giới.

Nhưng y học viện, tại thời điểm này, tác phẩm điêu khắc của cậu, toàn bộ mạch văn của trường y khoa tập hợp lại vào tác phẩm điêu khắc này, dẫn động sức mạnh của sao Văn Khúc hơn.

Trong bể chứa thuốc, Phương Minh, cơ thể đang vô cùng đau đớn, đột nhiên cảm thấy ngọc tinh huy điên cuồng chuyển động, cùng lúc đó một sức mạnh khổng lồ không thuộc sao Văn Khúc xuất hiện trong cơ thể hắn.

Sức mạnh theo hước ngọc tinh huy mà di chuyển trong cơ thể cậu, ngay lập tức ổn định và từ từ lớn mạnh.

"Đây là mạch văn của y học viện?"

Do dự một lúc, Phương Minh liền nghĩ sự xuất hiện đột ngột của sức mạnh đến từ đâu. Đối với anh, cố mạch văn của y học viện lúc này giống như than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ngôi sao mặt trăng màu cam phát sang mạnh mẽ từ ngọc tinh huy bắt đầu chậm rãi ổn định, cơn đau của Phương Minh dần dần biến mất.

"Thành công rồi.

Khuôn mặt Phương Minh vô cùng hạnh phúc, sức mạnh tinh huy của mặt trăng cuối cùng đã được đưa vào cơ thể, và bước tiếp theo là từ từ hấp thụ sức mạnh này.

Vứt bỏ tất cả, Phương Minh lâm vào cảnh giới lưỡng vong, cậu chỉ cảm thấy hai khoả tinh thần, khúc sao mặt trăng, mà trong cơ thể của mình, tinh huy sao Văn Khúc không ngừng theo hướng ngọc tinh huy mà di chuyển, mà ngọc tinh huy còn lại liên tục di chuyển hóa thành sức mạnh hập thụ từ lục tinh huy của mặt trăng màu da cam kia.

Tại khu vực đan điền, sức mạnh tinh huy màu da cam cũng dần chảy vào, dần dần ngưng tụ một chỗ. Rất chậm, nhưng bạn có thể thấy rằng đây giống như hình thức ngưng tụ ngọc tinh huy ban đầu.

Ở một nơi khác, trong một khách sạn lớn, Lương Cảnh Thiên nhìn thấy Hồ Xuân vẫn vui vẻ uống rượu ngắm mỹ nữ, sắc mặt có chút phiền não, cuối cùng không kiềm được bất mãn mở miệng nói: "Hồ đại sư, ông xem đã muộn lắm rôi, hay là chúng ta…"

"Cậu chủ Lương, cậu vội gì chứ? Cậu cho là tôi cố ý kéo dài thời gian hay sao, tôi nói cho ông biết, ai đang dùng thuật pháp gì mặc kệ, bây giờ đang có nguyệt thực cái quái gì đó, cậu muốn tôi ra ngoài để chết hay sao? "

Hồ Xuân hừ lạnh một tiếng, lời ông ta vừa nói khiến cho Lương Cảnh Thiên xấu hổ, hắn vốn dĩ không hiểu mấy thứ này, cho nên chỉ có thể đứng bên cạnh cười trừ.

Tất nhiên, chính vì Lương Cảnh Xuân không hiểu, cho nên cũng không biết là Hồ Xuân cũng chỉ là loạn ngôn, nguyệt nhật

thực toàn phần này đối với việc tu luyện của con người mặc dù có ảnh hưởng nhưng không nhiều, chỉ đối với Hồ Xuân là gây thương tổn lớn, nếu như ông ta bị ánh sang mặt trăng chiếu vào nhất định sẽ mất mạng..

"Yên tâm đi, đợi khi huyết nguyệt qua đi, tối sẽ tự tay thu phục tiểu tử kia."

Hồ Xuân chẳng hề nhìn Lương Cảnh Thiên liếc mắt một cái, đối với sự thúc giục của Lương Cảnh Thiên hắn chẳng hề để tâm , chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử, có thể có bồn sự gì, phong hồn thuật này quả thật có chút kỳ diệu, nhưng bản nhân thực lực không cao, căn bản là không cần để ở trong lòng.

"Đại sư, em nghe họ nói rằng hôm nay là nguyệt thực toàn phần siêu cấp ánh trăng, là một hiện tượng hiếm hoi một trăm năm một lần, đại sư sẽ làm gì cho em đây?"

Phụ trách bồi rượu là một cô gái mà thư ký của Lương Cảnh Thiên tìm được, thấy bầu không khí có chút không ổn, ngay lập tức hờn dỗi hỏi, đồng thời một bàn tay nhỏ đặt lên ngực Hồ Xuân.

"Tiểu yêu tinh, hôm nay tha cho em, hôm nay anh còn tiệc lớn, chờ ăn xong tiệc lớn kia sẽ đến lượt em."

Hỗ Xuân cười khanh khách cùng với cô ả cào cấu một phen, sau đó liếc nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc này đêm đã khuya, Cũng may mắn khách sạn này là tài sản của Lương Cảnh Thiên, nếu không nhân viên đã đến đuổi khách rồi.

"Được rồi, thời gian không còn nhiều, nói ta biết chỗ ở của tên tiểu tử kia, còn người của cậu làm việc thế nào rồi?"

"Đang tiến hành rồi, không phải có vấn đề gì, chẳng bao lâu sẽ thành công thôi."

"Vậy thì tốt, đừng đợi đến lúc tôi giải quyết tiểu tử kia lại

không có người đến cho tôi, cậu biết hậu quả rồi đấy."

Hồ đại sư yên tâm, nhất định không có sai sót đâu. "

Hồ Xuân, cuối cùng đứng lên khỏi chỗ, Lương Cảnh Thiên đưa mắt nhìn cô trợ lý, ả liền đứng lên đưa Hồ Xuân ra ngoài cửa..

Đợi khi Hồ Xuân đã rời đi bằng xe hơi, Lương Cảnh Thiên khuôn mặt tức giận đấm mạnh xuống mặt bàn..

"Cái quái gì chứ, cứ cho mình là đại gia."

Đúng vậy, Lương Cảnh Thiên trong lòng vô cùng tức giận, đường đường là chủ tich tập đoàn Lương thị hà cớ lại bị người khác sai khiến nói đến là đến đi là đi.

"Lương tổng, anh ..... anh không sao chứ."

Người phụ nữ đi cùng Hồ Xuân lúc nãy vẫn còn ở đây, thấy hành động của Lương Cảnh Thiên liền có chút hoảng sợ. Lương Cảnh Thiên liếc mắt nhìn người phụ nữ, nở nụ cười gian xảo lên tiếng "Cởi đồ ra."

"Hả? Cởi…cởi đồ sao?"

"Mau cởi quần áo ra!"

"Ở đây sao?"

"Còn bắt tôi nói lại sao?"

Lương Cảnh Thiên bây giờ cần được giải tỏa, mà người phụ nữ kia thấy Lương Cảnh Thiên nói vậy cũng không có chút kinh hãi, hơn nữa ánh mắt còn sáng lên, dù sao nếu bán thân ngủ với hắn, ít ra hắn cũng đẹp trai sạch sẽ hơn tên Hồ Xuân hôi thối kia.

Hơn nữa, nếu nhân cơ hội này có thể xu nịnh được Lương tổng, thì cả đời này không phải lo ăn lo mặc.

Ngay lúc này, trên chiếc ghế, một cảnh xuân diễn ra…

Chương 114: Nhà ngươi chỉ biết đánh võ mồm thôi sao?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nguyệt thực toàn phần cuối cùng cũng kết thúc.

Khi mặt trăng máu từ từ biến thành một mặt trăng tàn, cuối cùng lại biến thành một mặt trăng màu bạc, ánh sáng sao rơi trên bầu trời đầy sao tiêu tan, nhưng bề mặt cơ thể của Phương Minh vẫn được bao phủ bởi hai nửa màu xanh lá cây và màu vàng.

Trong đan điền của Phương Minh, các hạt màu xanh ban đầu đã được nhân đôi từ một bản gốc thành hai, hơn nữa thế tích cũng lớn hơn một chút so với bản gốc một phần ba.

Hai tinh huy màu xanh lam của các ngôi sao đang lưu chuyển, giống như Thái cực âm và dương, đã trở thành một vòng lặp vô hạn.

Ngoài hai tinh huy màu xanh, ở đây xuất hiện một loại chất lỏng màu vàng, hình dạng chất lỏng màu vàng và hạt màu xanh giống nhau, chỉ khác là nó không cố định, mà liên tục di chuyển, giống như một viên kẹo dẻo vậy.

"Có thể luyện hóa được cả hai tinh huy của sao Văn Khúc sao?"

Mở to mắt, khuôn mặt của Phương Minh có chút kinh hãi lẫn vui mừng, nếu dựa vào tốc độ tu luyện bình thường, để có thể luyện hóa được hai tinh huy sao Văn Khúc cũng cần ít nhất thời gian ba năm, hơn nữa còn phải liên tục ngâm mình trong nước thuốc liên tục, nếu không tốc độ sẽ bị chậm lại.

Không ngờ lần này, nhờ sự kích thích lực tinh huy của mặt trăng, khiến cho toàn bộ mạch văn y học viện nhập thể tương trợ, hơn nữa còn có tinh huy của sao Văn khúc, cho nên cóthể luyện hóa được hai tinh huy sao Văn Khúc

"Xem ra lúc này là thích hợp nhất."

Phương Minh vui mừng khôn xiết, kết quả tu luyện lần này phải mất thời gian gần năm năm mới đạt được, và quan trọng là hắn còn có luyện hóa được một thứ vô cùng quý giá, đó chính là chất lỏng tinh huy màu vàng.

Đây là sức mạnh tinh huy của mặt trăng, trên thực tế, đó là tương đương với sức mạnh của Thái dương, bình thường cho dù cậu có tu luyện đến Vu sư cửu tinh cũng khó mà luyện hóa được, bởi vì rất khó.

Đây đúng là cơ hội hiếm có trăm năm, sức mạnh tinh huy thái dương và sức mạnh tinh huy sao Văn Khúc không giống nhau.

Thái dương, đại diện cho sức mạnh thái dương, sức mạnh này là khắc tinh của tất cả mọi thứ âm tà, hơn nữa, nếu chỉ với sức mạnh hiện tại nếu gặp phải quỷ quái cường đại, Phương Minh căn bản không phải đối thủ, nhưng với sức mạnh tinh huy thái dương này, tất cả bọn quỷ quái không là vấn đề gì.

Lấy một ví dụ đơn giản của sức mạnh thái dương này là giống như một thanh gươm, Phương Minh là người ban đầu không có vũ khí, hai bên chỉ đánh tay không, nhưng bây giờ Phương Minh có thêm vũ khí, nhất định mạnh hơn đối phương bội phần.

"Đáng tiếc, nếu có thể ngưng tụ được ngọc tinh huy thì càng hoàn mỹ.”

Phương Minh một tiếng thở dài tiếc nuối, sau đó lắc đầu tự giễu rằng có lẽ mình đã quá tham lam, chỉ mấy tiếng đồng hồ có thể có một vụ thu hoạch lớn như vậy đã rất hoàn hảo rồi.

Ít nhất so với trước đây, sức mạnh của cậu đã tăng lên ba lần.

Phương Minh đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm, trong khi đang thay đồ, lão hoàng ở dưới ban công đột nhiên đứng dậy, khác hẳn với vẻ lười biếng nằm trên sàn vốn có, toàn bộ cơ thể đứng thẳng lên, ngay cả cái đuôi cũng dựng đứng lên.

Dưới ánh trăng mát lão hoàng bỗng toát lên một màu xanh, đôi mắt nhìn chăm chăm về một hướng phía bên ngoài, ở đâu, mơ hồ có một vài thân ảnh đi bộ dưới trăng.

"Thậm chí còn không có người bảo vệ. Đúng là tên nhóc văt mũi chưa sạch. "

Đúng vậy, hai cái bóng đó chính là Hồ Xuân và trợ lý của Lương Cảnh Thiên.

Chỗ ở của Phương Minh mấy ngày trước Lương Cảnh Thiên đã cho người điều tra được, hôm nay trợ lý của hắn lại đưa Hồ Xuân đến.

" Phương Minh hắn làm sao mà so sánh được với Hồ đại sư, Hồ đại sư đã ra tay thì hắn chỉ có nước thê thảm, tôi thật sự mong đợi đại sư chiến thắng trở về. "

Trương Khải vẻ mặt nịnh hót lên tiếng: " Dĩ nhiên, chủ tịch hy vọng đại sư có thể sử lý sạch sẽ, không để lại giấu vết càng tốt. "

“Lão phu ta làm việc nhất định không để lại manh mối. "

Hồ Xuân vẻ mặt kiêu ngạo, bình thường đối với một tên nhóc vắt mũi chưa sạch không biết kinh nghiệm giang hồ gì, đối mặt với người dày dặn kinh nghiệm như Hồ Xuân, nhất đinh phải có phòng vệ.

Bình thường ở hang ổ cư trú, luôn có mấy tầng sâu độc bảo vệ, một khi ai đó đột nhập vào, những con sâu này sẽ báo tin cho sâu chúa, nhắc ông ta biết có người đột nhập vào.

Tường căn biệt thự không cao, nhưng Hồ Xuân muốn đột nhập không phải là dễ dàng. Do đó, tư thế của bức tường rất khó nhìn thấy, ngay cả sau lần rẽ cuối cùng, liền bị một con chó tấn công ngã xuống bãi cỏ.

“Con chó chết tiệt, bức tường cao quá, làm tao một phen vật lộn, một hồi nhất định sẽ quay lại giết mày.”

Khuôn mặt của Hồ Xuân tức giận, bước vào đại sảnh biệt thự mà không dùng thuật che đi thân ảnh, vì ông ta vốn tự tin với thực lực của mình.

Vì vậy, Hồ Xuân không phát hiện ra có một con chó già màu vàng đang nấp ở trong bãi cỏ, và một đôi mắt màu xanh lam nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đã khuya rồi, lại đột nhập vào nhà người khác là phạm pháp đấy.”

Tuy nhiên, ngay khi Hồ Xuân đi vào chỉ còn cách đại sảnh mười bước, đã thấy Phương Minh từ trong đi ra.

Khuôn mặt của Phương Minh mỉm cười nhìn Hồ Xuân, người đã xuất hiện trên tường, thực tế, khi Hồ Xuân nhảy vào trong biệt thự, cậu đã nhìn thấy ông ta, vì lão hoàng đã cảnh báo cho cậu .

Khi Hồ Xuân đang dò xét bên ngoài biệt thự, lão hoàng đã phát hiện ra Hồ Xuân, nó chạy lên tầng hai và bảo Phương Minh sau đó

trở lại sân để phục kích.

Phương Minh đã không thiết lập phòng vệ, là bởi vì cậu vô cùng tin tưởng lão hoàng, nó là một con chó thông minh vô cùng nhạy bén với tất cả mọi thứ.

Nhìn thấy Phương Minh, khuôn mặt của Hồ Xuân không ngạc nhiên vì lúc nãy ông ta cũng đã nhìn thấy đền phòng tầng hai vẫn còn sáng, tin rằng cậu vẫn chưa ngủ.

“Phạm pháp?” Hồ Xuân cười lớn, ông ta đã làm rất nhiều thứ còn hơn phạm pháp, chưa kể đến những thứ khác, số người chết trong tay ông ta cũng hơn mười người.

"Tên nhóc, nói đi, cậu đến từ môn phái nào hả, tuy rằng cậu đã đắc tội với người không nên đắc tội, nhưng nếu sư phụ cậu và tôi có quen biết, lão phu tôi sẽ ở giữa nói giúp cho cậu vài câu."

Hồ Xuân mở miệng, ngoài nói thì nghe rất êm tai, nhưng thực ra có tính toán hết cả, nếu lai lịch môn phái của Phương Minh không nhỏ, thì sẽ dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ sau khi giết để tránh bị tìm thấy manh mối, còn nếu lai lịch chẳng đáng gì, thì cứ giết quách cho xong..

"Sư phụ của tôi?" Phương Minh dường như mỉm cười nhìn Hồ Xuân.Từ cơ thể của Hồ Xuân, cậu cảm thấy một mùi hôi thối, mùi này không lạ với cậu, khi cậu theo Sư Phụ đến Nam Cương có biết đến, mùi trên người của hắn chính là của người tu luyện trùng độc.

"Sư phụ của tôi ông còn không xúng đáng được biết, nhưng mà tôi thật tò mò là ai sai ông tới đây, nhưng mà người ở Ma Đô mà tôi đắc tội chỉ có một, à, vậy ông chính là người của Lương gia."

Kỳ thực, lúc trước người sở cứu hỏa gặp rắc rối, Phương Minh trong lòng đã đoán được, cậu ở Ma Đô chỉ gây thù chuốc oán với

Lương gia, dù sao thì Lương Hạo cũng là bị cậu vạch trần.

Phương Minh nghĩ rằng Lương gia trước đây chỉ sử dụng tiền hoặc quyền lực chính thức để tự giải quyết mọi việc, thật không ngờ Lương gia còn qua lại với người khu trùng này.

"Tên nhóc như cậu có chút thực lực nhưng lại dùng để hại người thường, lão phu ta nếu biết trước sẽ không ngồi yên đến tận bây giờ, hôm nay tôi đến để thay trời hành đạo."

Nghe Hồ Xuân nói vậy, Phương Minh đã chắc chắn mười phần đó chính là người của Lương gia.

"Hại người thường sao, câu này sợ là ông không đủ tư cách để nói."

Đối với khu trùng chi nhân Phương Minh cũng có biết, thuật khu trùng nói chung được chia thành hai loại, một là tự thân vi cổ, tự lấy thân mình làm vật dẫn để bồi dưỡng cổ trùng, mượn cổ trùng khống chế những con trùng khác, đây có thể nói là tu luyện chính đạo, cổ trùng và người hợp làm một thể, giống như tế ti Nam Cương phần lớn đều là tu luyện như vậy.

Nhưng còn một loại thuật khu trùng khác gọi là tà đạo, cũng là bồi dưỡng cổ trùng nhưng là dùng cơ thể của những người khác.

Đây là loại cổ trùng khác, đem cổ trùng này nhập vào cơ thể người khác, hút hết máu người, cuối cùng cổ trúng phá thể cũng là lúc người bị dùng làm vạt dẫn kia phải tử vọng.

Hơn nữa loại cổ trùng này không phải bồi dưỡng một lần là thành công, để tăng cường sức mạnh cổ trùng sẽ cần rất nhiều vật dẫn sinh mệnh, có thể khu trùng sư chính là giết người không ghê tay.

Khu trùng sư tà đạo này cho dù ở Nam Cương là bị cấm, nhưng trên đời có dương còn có âm, loại thuật tà đạo này bởi vì tu

luyện rất nhanh, nên vốn dĩ cũng có kẻ âm thầm tu luyện.

"Tên nhóc con không biết trời cao đất rộng, dám chỉ trích lão phu như vậy, lần này tôi sẽ cậu tan xương nát thịt."

Hồ Xuân bị lời nói của Phương Minh làm cho tức giận, chỉ là một tên nhóc con, thay vì trước mặt ông ta đáng lẽ phải sợ hãi kính nể thì phương Minh lại tỏ thái độ kinh thường như vậy.

Hồ Xuân nâng tay áo trái lên, lập tức năm con ong độc màu đen bay ra, bay thẳng về phía Phương Minh.

"Khu trùng tiểu thuật mau tấn công."

Phương Minh nở nụ cười mỉa mai, tay phải bấm tay niệm thần chú, hai tay ngưng kiếm chỉ lăng không vẽ một cái phù chú.

"Chuyển!"

Âm thanh vang lên, năm con độc phong lập tức đứng im lại, sau đó quay đầu hướng về phía Hồ Xuân ma bay tới.

"Cậu là thầy phù chú sao?"

Hồ Xuân khuôn mặt ngạc nhiên, thầy phù chúc trong huyền học vô cùng đặc biệt, hàng ngàn năm trước có nghe nói đến, có một vài vị đại sư phù chú còn có thể dẫn động cửu thiên thần lôi, thật sự rất lợi hại.

"Cho dù cậu có là thầy phù chú thì đã sao, xã hội hiện đại mấy thứ phù chú sớm đã thất truyền rồi, phù chú nhất phải đã điều linh, hơn nữa cậu làm gì có khả năng thi triển phù chú, tôi lại phải sợ cậu hay sao?"

"Lão già, ông chỉ biết đánh võ mồm thôi sao? "

Hồ Xuân bị lời nói của Phương Minh làm cho tức điên, sau đó không chút do dự, cánh tay phải chém ra, ngay lập tức xuất hiện

con di độc trùng giống y con côn trùng của Lương Hạo lần trước, bay lơ lửng trước mặt.

"Tên nhóc, cậu sẽ không để cậu chết dễ dàng như vậy, tôi muốn biến cậu thành vật dẫn thánh trùng của sau đó dần dần mà hút máu."

Chương 115: Thần thú đệ nhất Hoa Hạ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: NAC

Khoảnh khắc khi con côn trùng quái dị xuất hiện, tròng mắt Phương Minh co rút, cậu đã nhận ra lai lịch của con côn trùng này.

“Cổ trùng câu não phệ tủy!”

“Không ngờ đứa nhóc như cậu tuổi nhỏ lại có kiến thức sâu rộng như vậy, có thể biết được tên của Thánh trùng, nhưng mà nếu cậu đã biết tên của nó thì hẳn cũng đã biết kết cục của bản thân rồi đúng không?”

Hồ Xuân cười lạnh lẽo, mà đôi mắt của con trùng kia cũng phát ra ánh sáng màu xanh thẫm, hai cánh màu hồng không ngừng vỗ vỗ, khiến Phương Minh dù đang đứng cách đó 10m cũng cảm nhận được vẻ âm tà.

Cổ trùng câu não phệ tủy, lúc Phương Minh theo sư phụ tới Nam Cương cũng đã được nhìn thấy một lần trên tay một tế ti(1), lúc đó vị tế ti này vừa mới giết chết một tên trùng sư tà đạo, mà loại cổ trùng mà tên tà đạo bồi dưỡng đúng là cổ trùng câu não phệ tủy.

(1) Tế ti: chủ tế, thầy tế

Loại cổ trùng này khi còn bé thì hút hết não tủy của đồng bọn, nếu như có thể may mắn sống sót sẽ bắt đầu hút não tủy của người khác, sau khi được một tuổi sẽ hút não tủy của chim sẻ, được mười tuổi thì đã có thể hút não tủy của một con trâu trưởng thành!

Muốn biết được độ tuổi của cổ trùng câu não phệ tủy này cũng rất đơn giản, chỉ cần nhìn số móng vuốt trên chân nó, nếu có một móng vuốt thì chính là mười năm, hai móng vuốt thì là hai mươi năm…

Ba cái, chính là đại biểu cho ba mươi mạng người!

Bởi vì cổ trùng câu não phệ tủy này có một khuyết điểm lớn đó chính là chỉ có thể sống được 20 năm, những năm sau đó nếu muốn nuôi dưỡng tính mệnh của nó thì nhất định phải cho nó hút não tủy người sống, mà một năm nhất định phải hút ba lần mới có thể giữ mạng.

Nó có ba móng đại biểu nó đã sống được 30 năm, mà ba mươi năm này có ý nghĩa trong 10 năm kéo dài tuổi thọ này mỗi năm ít nhất nó đã hút ba mạng người!

Trong tất cả các loại cổ trùng ở Nam Cương, cổ trùng câu não phệ tủy này không phải mạnh nhất nhưng nếu nói về mặt hung tàn độc ác thì nó tuyệt đối phải được xếp vào top 10, vì vậy những tế ti ở Nam Cương nếu phát hiện có người nuôi loại trùng này nhất định sẽ giết chết không tha!

Không chỉ là vì sự tà ác của cổ trùng câu não phệ tủy, quan trọng là mỗi lần con cổ trùng này hút não người thực lực sẽ tăng trưởng mạnh mẽ, nếu nó mà có tới năm móng thì những tế ti bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ của nó!

Mà con cổ trùng câu não phệ tủy này hiện tại có ba móng trên chân, chứng tỏ ít nhất Hồ Xuân đã giết chết 30 người!

“Đi đi, bảo bối, hút não tủy của cậu ta, tôi muốn nhìn thấy cậu ta chết!”

Hồ Xuân cười tàn nhẫn, lão ta có lòng tin rất lớn đối với cổ trùng này, thực lực của cổ trùng câu não phệ tủy này vô cùng mạnh mẽ, không chỉ bởi tốc độ mà còn bởi vì trên chân nó có một loại virus, chỉ cần bị nó đâm trúng thì đừng mong có thể cử động được nữa.

“Nếu như hôm nay cậu không gặp được kỳ ngộ kia, chỉ sợ vừa nhìn thấy cổ trùng này đã bỏ trốn mất dạng, nhưng hiện tại…”

Phương Minh nheo nheo mắt, nhìn con cổ trùng câu não phệ tủy đang bay vun vút tới trước mặt cậu, đôi vuốt của nó lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nó còn chưa tới gần Phương Minh đã cảm thấy lạnh lẽo, không nhịn được cả người có chút hoảng hốt, đây chính là bản lĩnh của loài cổ trùng này, không chỉ có móng vuốt của nó có chứa virus khiến thân thể người ta cứng đờ, mà khi nó bay với tốc độ nhanh như vậy, hai cánh của nó không ngừng rung rung tạo ra một loại tần suất khiến con mồi của nó không giữ vững được tâm thần!

Nếu là người bình thường nghe thấy âm thanh này đã sớm đứng ngốc trệ ra đó rồi.

Nhưng Phương Minh cậu không phải là người bình thường, cậu không chỉ là một Vu Sư mà còn là nhị tinh Vu Sư!

“Dùng Vu tên, định!”

Vừa hét xong chữ định, tay phải của Phương Minh cũng giơ lên, trên đầu ngón tay có ánh sáng màu xanh lưu chuyển, vẽ ra một cái phù chú ở trên không, không trung xuất hiện một phù văn phức tạp màu xanh bay về hướng cổ trùng.

Phù văn màu xanh lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng cổ

trùng giờ phút này lại như gặp phải vật gì cản trở, không ngừng đập cánh muốn bay tới trước mặt Phương Minh nhưng dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể vượt qua chướng ngại vật.

“Cổ trùng độc ác tới mức này, hôm nay nếu như đã chủ động chui đầu vào rọ thì làm sao ta có thể bỏ qua!”

Hai mắt Phương Minh hiện lên một tia sát ý, tuy cậu chưa từng nhìn thấy cách cổ trùng câu não phệ tủy giết người nhưng cũng đã được nghe từ người tế ti kia, loại cổ trùng tà ác này nếu không giết chết thật sự là hậu hoạn vô cùng.

“Vừa hay cho mày thử nghiệm uy lực của Thái Dương Quang Huy đi!”

Ở vùng đan điền, Tinh Huy chi châu màu vàng nửa mềm nửa cứng xoay tròn một chút, một vòng Vu lực màu vàng truyền tới lòng bàn tay Phương Minh.

“Đốt!”

Một ngọn lửa nóng bỏng đột nhiên xuất hiện trên sân, ngọn lửa nóng bỏng tới mức khiến mặt mo của Hồ Xuân đỏ thẫm, mà con cổ trùng câu não phệ tủy trước mặt cậu dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, muốn vỗ cánh bay về phía bên trái.

Sở dĩ con cổ trùng này không bay ngược về phía Hồ Xuân bởi vì nó được lão ta dùng não tủy của người khác nuôi dưỡng, vì vậy cũng chẳng có bao nhiêu trung thành với lão ta, quan hệ giữa hai bên chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Hiện tại con cổ trùng này cảm nhận được có thứ uy hiếp tới tính mạng của nó, đương nhiên chỉ một lòng muốn bỏ trốn, lửa chính là khắc tinh lớn nhất của bọn cổ trùng.

“Muốn đi?”

Trên mặt Phương Minh cũng hiện lên một tia vội vã, tốc độ của loại cổ trùng này thật sự quá mau, nếu nó quyết tâm muốn bỏ trốn thì chưa chắc cậu đã có thể đuổi kịp. Huống gì nơi này chính là Ma Đô, là nơi dân cư đông đúc, nếu để cho con cổ trùng ác độc này chạy thoát thật sự đúng là hậu hoạn vô cùng.

Ngay lúc Phương Minh đang sốt ruột thì một cái bóng màu vàng nhảy ra khỏi bụi cỏ, giống như một con báo theo dõi con mồi đã lâu, trong chớp mắt bay vọt tới trước mặt cổ trùng câu não phệ tủy, tung người trực tiếp nuốt con cổ trùng vào trong miệng!

Cực nhanh, hung ác, chuẩn xác!

“Lão Hoàng?”

Phương Minh sững sờ nhìn thân ảnh kia, sau khi nhìn thấy lão Hoàng rôm rốp rôm rốp vài cái trực tiếp nhai nuốt con cổ trùng câu não phệ tủy vào bụng, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ vô cùng.

Lão Hoàng này thật sự cái gì cũng dám ăn, không hề có chút kén chọn nào!

“Này… Điều này làm sao có thể?”

Hồ Xuân trừng lớn hai mắt, át chủ bài của lão ta chính là con cổ trùng này, nhờ nó mà lão ta có thể trở thành một trùng sư vô cùng lợi hại.

20 năm trước nhờ có cơ duyên xảo hợp mà lão ta tìm thấy một quyển bút kí do một vị khu trùng sư của Nam Cương để lại, trong này có rất nhiều ghi chép về cổ trùng câu não phệ tủy, vì vậy ông ta mất ba năm ròng rã mới tìm được một con cổ trùng câu não phệ tủy này, sau đó bắt đầu bồi dưỡng theo phương pháp đã ghi trong quyển bút kí.

“Không có gì là không thể, những vật âm tà rồi cũng sẽ bị chính đạo giết chết, bây giờ tới lượt lão!”

Phương Minh nhìn chằm chằm Hồ Xuân mà lão Hoàng cũng đang chầm chậm đi tới gần lão ta, nhe răng gầm gừ khiến lão ta rét run.

“Đây… Đây là cái giống gì?”

Hồ Xuân nhìn chằm chằm lão Hoàng, lão ta không thể nào tin tưởng con cổ trùng lão ta cố gắng nuôi dưỡng bao nhiêu lâu nay không ngờ lại bị một con chó ăn mất, ông càng muốn nghĩ rằng đây là một loại động vật vô cùng lợi hại chỉ là có bộ dạng hơi giống chó mà thôi.

“Thần thú đệ nhất Hoa Hạ, chó nông thôn Trung Quốc!”

Chương 116: Tôi có quan tâm sao?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Chó nông thôn Trung Quốc!

Mà giờ phút này cái đầu chó của lão Hoàng cũng ngẩng cao lên, khinh thường liếc mắt nhìn Hồ Xuân.

Lúc đầu thấy Phương Minh nói chuyện lão ta còn nghiêm túc lắng nghe, không ngờ cậu ta lại phun ra năm chữ "chó nông thôn Trung Quốc", khiến lão ta lảo đảo xíu chút nữa tức tới phun máu.

"Khinh người quá đáng, lão phu liều mạng với cậu!"

Áo choàng trên người Hồ Xuân lắc lư, từ bên trong bay ra mười mấy đầu độc trùng như rết, cùng lúc đó còn có một vài con ong độc bay ra.

"Gâu!"

Một tiếng gào thét của lão Hoàng khiến lũ trùng độc này rơi hết xuống đất, mà những con ong độc kia cũng chỉ hơi kích động vỗ vỗ cánh, không dám bay tới nữa.

"Lão Hoàng thật là cừ!"

Phương Minh kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, mặc dù cậu biết lão Hoàng khi còn ở trong thôn cũng là lão đại, không có con chó nào dám không nghe theo nó, nhưng không ngờ ngay cả mấy con trùng độc này cũng sợ hãi lão Hoàng như vậy.

“Bọn mày mau tiến lên!”

Hồ Xuân sốt ruột, bàn tay vỗ tới phía những con ong độc kia, chỉ là ngay sau đó lão ta lại hét lên một tiếng đau đớn, không ngờ những con ông độc này thế mà lại quay qua cắn ngược lão ta.

Đây chính là phản phệ mà sư phụ đã từng nhắc tới?

Hai mắt Phương Minh sáng lên, thuật khu trùng chia làm hai đạo, chính đạo yêu cầu lấy thân dưỡng cổ, người cổ hợp nhất, tình cảm giữa đôi bên vô cùng thân thiết, tuyệt đối không thể nào xuất hiện tình cảnh phản phệ, bọn họ sẽ luôn cùng nhau kề vai sát cánh, chiến đấu tới chết.

Chỉ có loại tà thuật này bồi dưỡng cổ trùng mới khiến nó không có chút lòng trung thành nào, gặp được nguy hiểm chắc chắn sẽ thân ai nấy lo, thậm chí còn phản phệ quay ngược ra cắn chủ. Sở dĩ tên Hồ Xuân này có thể khống chế lũ độc trùng với ong độc cũng là nhờ có sự uy hiếp của cổ trùng câu não phệ tủy.

Hiện tại cổ trùng câu não phệ tủy kia đã bị lão Hoàng ăn mất, trong nhận thức của lũ ong độc này lão Hoàng càng ghê gớm hơn con cổ trùng kia nhiều, tự nhiên là không dám có bất kỳ cử động gì.

Độc tính của bọn ong độc này rất mạnh, tất cả đều do Hồ Xuân cố ý bồi dưỡng mà ra, chỉ trong chớp mắt mà chỗ bị ong chích đã sưng lớn đồng thời chuyển sang màu đen, lại qua thêm mấy giây cả cánh tay cũng biến thành màu đen thui.

Hồ Xuân luống cuống tay chân dùng cánh tay còn lành lặn móc

một bình thuốc trong lồng ngực ra, nhưng khoảnh khắc khi ông ta định bôi thuốc đã bị một đạp của Phương Minh cản trở.

Hồ Xuân té ngã, bốn chân giơ kên trời, mà quan trọng nhất là chỗ bột phấn trong bình cũng đã đổ hết ra đất.

“Thuốc giải của tôi…”

Cho dù nó đã bị đổ, lão ta vẫn lòm còm bò qua bãi cỏ nhưng đúng lúc này lại có một bàn chân đạp lên ngực lão ta, khiến lão ta không có cách nào nhúc nhích.

“Tên đáng chết, mau thả tôi ra!”

“Đã sắp chết tới nơi rồi còn không tự biết thân biết phận!”

Phương Minh cười lạnh, ánh trăng chiếu rõ sát ý trong mắt Phương Minh, mà sau khi Hồ Xuân nghe câu nói này của cậu rốt cuộc cũng nhận ra tình cảnh quẫn bách của bản thân.

“Chuyện này… Phương… Cậu Phương, cầu xin cậu bỏ qua cho tôi, tôi và cậu vốn dĩ không thù không oán, người muốn hại cậu thật sự là Lương Cảnh Thiên, oan có đầu nợ có chủ, xin cậu hãy tha cho tôi lần này, tôi thề từ nay về sau sẽ không bao giờ dám xuất hiện trước mặt cậu nữa!”

Hồ Xuân đau khổ cầu xin nhưng Phương Minh chẳng hề mảy may quan tâm, mặc dù kẻ chủ mưu sau màn không phải là Hồ Xuân nhưng chỉ riêng chuyện ông ta nuôi dưỡng tà vật như cổ trùng câu não phệ tủy này, cũng đủ khiến lão ta chết một trăm lần cũng chưa hết tội.

“Những người bị lão hại chết cũng đã từng cầu xin lão như vậy, nhưng lão có bỏ qua cho người ta sao?”

Hồ Xuân ngẩn người, rất nhanh đã hiểu ý của Phương Minh, lần này chắc chắn cậu sẽ không bỏ qua cho lão ta.

“Một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch, nếu cậu dám giết lão phu lão phu có thành quỷ cũng không bỏ qua cho cậu, mà sư huynh của lão phu cũng sẽ báo thù cho lão phu, tới lúc đó không chỉ có một mình cậu chết mà cả nhà cậu cũng phải chết!”

Cầu khẩn vô dụng, Hồ Xuân rất nhanh chuyển sang uy hiếp.

“Nếu tôi có thể giết lão, thì cũng có thể giết chết sư huynh của lão!”

Phương Minh cười lạnh, loại người gian trá hiểm ác như Hồ Xuân tuyệt đối không thể bỏ qua, nếu không không những lão ta không biết hối cải mà còn quay ngược lại bày mưu hãm hại người quen của cậu.

Nhưng mà đương nhiên cậu sẽ không tự tay giết chết ông ta, dù sao đây cũng là Ma Đô, nếu như giết chết lão ta thì nhất định phải có cách hủy thi diệt tích(1).

(1)Hủy thi diệt tích: giết người giấu xác, không để lại manh mối

“Hay để lão chết dưới tay độc do lão bồi dưỡng ra đi, coi như trừng phạt đúng tội.”

Độc tính của lũ ong kia thật sự quá mạnh mẽ, chỉ mới một chút thời gian mà mặt của lão ta đã tái xanh, miệng sùi bọt mép, không cần cậu ra tay thì lão ta cũng sẽ chết nhanh thôi.

Một người bị ong độc chích chết, mà tại đó còn tìm thấy xác của mấy con ong độc, cho dù là cảnh sát cũng chẳng có cách nào tìm ra đầu mối gì, cùng lắm cũng chỉ có thể tìm hiểu nguồn gốc của lũ ong độc.

“Van xin cậu… Cứu… Mau cứu tôi…”

Hồ Xuân đã tới lúc hấp hối nhưng Phương Minh căn bản

không quan tâm tới lão ta, lạnh lẽo nhìn thân thể lão ta co quắp, chết đi trong đau đớn.

Không phải là cậu tàn nhẫn, mà dạng người như Hồ Xuân thật sự không thể cứu, cứu lão ta rồi làm sao có thể đối mặt với những oan hồn đã chết dưới tay lão ta chứ?

Có gan giết người, phải có giác ngộ bị người giết!

Trong lúc Phương Minh đang xử lý thi thể thì lão Hoàng lại chạy khỏi biệt thự, không bao lâu đã có một tiếng hét thảm thiết truyền ra từ bên trong khu rừng.

“Còn có người?”

Phương Minh nheo mắt đi theo tiếng vang của lão Hoàng, vừa tới đã nhìn thấy một thanh niên thần sắc kinh hoảng đang ngồi bệch dưới đất, mà lão Hoàng thì đang hung dữ nhìn chằm chằm anh ta, nếu người thanh niên này dám có bất kỳ cử động gì chắc chắn sẽ bị lão Hoàng nhào lên cắn chết!

“Còn có thêm người trông chừng?”

Trương Khải ngây người nhìn Phương Minh đang đứng trước mặt anh ta, không phải Hồ đại sư đã đi giải quyết cậu ta rồi sao? Sao đại sư còn chưa trở về mà cậu ta đã đi tới đây rồi?

“Thế nào? Có phải anh cảm thấy tôi không nên xuất hiện ở đây?”

Phương Minh nhìn Trương Khải, mà Trương Khải cũng không phải kẻ ngu ngốc, nghe thấy lời nói của Phương Minh liền biết chắc chắn Hồ đại sư đã thất bại rồi. Nghĩ tới đây anh ta lại chửi rủa trong lòng, đại sư chó má gì chứ, tới cả một tên nhóc cũng không giải quyết được, thật sự không đáng tin chút nào.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì, đây là chó nhà cậu sao? Mau

mau xích nó lại đi! Tôi đang đi tản bộ đột nhiên suýt chút nữa bị nó lao tới cắn! Nếu cậu còn không mang nó về tôi sẽ báo cảnh sát tới vô cổ chó nhà cậu đi, cậu có giấy chứng nhận quyền nuôi chó hay không?"

Thân thể của lão Hoàng không nhỏ, ở trong thành này hẳn là cũng phải thuộc về chó tầm trung, mà muốn nuôi chó cỡ này ở Ma Đô nhất định cần phải có giấy chứng nhận nuôi chó, đương nhiên chỉ cần không phải những loại chó lớn đặc biệt hung mãnh thì thông thường cảnh sát cũng lười quản những chuyện này.

"Báo cảnh sát sao? Cũng tốt, thuận tiện để cảnh sát tới nhặt xác của người kia, tới lúc đó cả hai người các ngươi sẽ được mai táng cùng nhau đấy."

Phương Minh bình thản, giống như cậu đang nói tới một việc vô cùng bình thường, nhưng rơi vào tai Trương Khải lại giống như giọng nói lạnh lẽo tới từ địa ngục.

"Cậu… Cậu không thể giết tôi, giết người là phạm pháp!"

"Anh cảm thấy tôi sẽ quan tâm sao?" Phương Minh cười lạnh.

"Nếu cậu không giết tôi tôi sẽ nói cho cậu một tin tức, một tin tức vô cùng quan trọng đối với cậu." Trương Khải không muốn chết, cố gắng tìm mọi cách dụ dỗ Phương Minh.

"Anh cảm thấy anh có vốn liếng để cùng tôi cò kè mặc cả sao?"

"Tôi nói… Tôi nói… Người bạn Hàn Kiều Kiều của cậu đã bị Lương tổng bắt lại, chỉ cần cậu không giết tôi tôi sẽ nói vị trí hiện tại của cô ấy cho cậu."

Sau khi Trương Khải nói xong những lời này đột nhiên run lên lẩy bẩy, anh ta phát hiện ánh mắt của Phương Minh giờ đây đã trở nên rét lạnh tới thấu xương!

Chương 117: Sát thủ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Vọng Giang Các!

Một tiểu khu sang trọng nằm ở bên sông Hoàng Phổ, toàn khu đều là biệt thự tư nhân, ở đây được xưng là một trong những khu của mấy người giàu có nhất Thượng Hải, có thể mua được một căn biệt ở đây thì đều là có tiền tỉ trên người, đa số đều thuộc cấp bậc tổng giám đốc của các công ty đại chúng.

Cũng chính vì điểm này, toàn bộ khu vực có an ninh hết sức nghiêm ngặt, cho dù so với Tomson Riviera(1) cũng không kém bao nhiêu.

Một chiếc xe từ từ chạy tới cửa tiểu khu, mấy bảo vệ chặn xe lại.

“Kéo cửa kính xe xuống.”

Cửa xe hạ xuống, lộ ra thân hình của một thanh niên.

“Biển số xe của cậu không phải là biển số xe đăng kí, vào tìm người sao, có hẹn trước không?”

Bảo vệ nhìn vào trong xe, trong xe có hai người, phía sau có một chàng trai trẻ, khi bảo vệ nhìn đến thì chàng trai trẻ cười với

bảo vệ.

“Có, tôi tới tìm chủ tịch của bọn tôi, biệt thự Tĩnh Ninh số sáu, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại chủ tịch.”

Tài xế lái xe chính là Trương Khải, đối mặt với chất vấn của bảo vệ thì vội vã lấy điện thoại ra gọi, đợi sau khi tiếp điện thoại thì cung kính nói: “Chủ tịch Lương, mọi việc đã làm xong, bây giờ tôi đang dẫn thầy Hồ tới, ừm, thầy Hồ đã tới cửa tiểu khu rồi.”

Sau khi cúp điện thoại thì Trương Khải nhìn bảo vệ: “Anh bảo vệ à, chủ tịch Lương chắc tí sẽ gọi cho anh đó.”

Khi Trương Khải đang nói thì microphone trong trạm an ninh vang lên, microphone này nối tới mỗi biệt thự, mỗi chủ nhà chỉ cần nhấc micro trong nhà thôi là có thể gọi tới đây.

Hơn nữa để tránh tình trạng đường dây bận, thì bên trong trạm an ninh có tổng cộng mười micro như vậy, không thể không nói bảo an của tiểu khu hạng sang này được suy nghĩ chu đáo, đương nhiên, việc này có liên quan tới tiền phí an ninh một năm gần mấy chục triệu của mấy chủ nhà.

“Chủ tịch Lương, ừm, vâng, đúng là có, trong xe có hai người…” – Bảo vệ trực tiếp vươn tay vào trong cửa sổ cầm micro nghe, sau đó liếc mắt nhìn trong xe: “Ngoại trừ tài xế thì còn có một người…”

“Ai u, anh bảo vệ à, tôi mắc vệ sinh lắm có thể nhanh một chút để tôi vào được không?”

Trương Khải lúc này mở miệng đã cắt đứt lời nói của bảo vệ, bảo vệ nhíu mày lại, mà điện thoại bên phía Lương Cảnh Thiên cũng đã cúp.”

“Được, vào đi.”

Bảo vệ phất tay về phía camera ý bảo đồng nghiệp đang trong phòng giám sát mở thanh chắn, với một tiểu khu sang trọng thì ngay cả bảo vệ cũng không có quyền mở cửa lớn, chỉ có người bên trong phòng giám sát mới có thể điều khiển từ xa.

Loại thiết kế sắp xếp này cũng là sợ lỡ như có kẻ bắt cóc uy hiếp bảo vệ mở cửa, mà bên phòng giám sát có liên hệ với hệ thống công an, có thể báo nguy ngay từ đầu.

Không thể không nói, kẻ có tiền thật sự sử dụng đúng chỗ với sự an toàn của bản thân

Trương Khải đạp chân ga, xe lái vào tiểu khu, rất nhanh chạy về hướng biệt thự số sáu nằm ở phía bên phải, cuối cùng, xe dừng trước cửa biệt thự.

“Tôi đã đồng ý yêu cầu của cậu, mọi thứ đều làm theo lời cậu nói, bây giờ có thể thả tôi đi chưa?” – Trương Khải quay đầu nhìn Phương Minh đằng sau, khẩn cầu.

Đúng vậy, ngồi đằng sau không phải Hồ Xuân mà là Phương Minh, sau khi từ trong miệng Trương Khải biết được Hàn Kiều Kiều bị Lương Cảnh Thiên bắt cóc thì cậu để cho Trương Khải dẫn cậu tới chỗ Lương Thiên Cảnh bắt cóc Hàn Kiều Kiều.

Cậu không sợ Trương Khải không nghe theo sự chi phối, trước khi tới cậu đã ghim một người giấy cho Trương Khải, sau đó dùng chút thủ đoạn để Trương Khải biết nếu không phối hợp thì tiếp theo sẽ là gì.

“Lái xe vào trước đi.”

Phương Minh trầm giọng ra lệnh, Lương Cảnh Thiên cho người bắt cóc Hàn Kiều Kiều, e rằng bọn bắt cóc cũng ở đây, mà mấy tên cướp này ngay cả người của công chúng như Hàn Kiều Kiều mà cũng dám bắt cóc thì trên người có thể sẽ mang súng.

Cậu dù là Vu sư nhưng không phải thần, không thể nào tránh đạn được, cho nên muốn cứu Hàn Kiều Kiều ra thì nhất định phải đánh bất ngờ, lợi dụng kế tiên hạ thủ vi cường.

Trên mặt Trương Khải xoắn xuýt, nhưng mà sau khi cắn răng một chốc thì chạy xe vào trong biệt thự, bởi vì anh ta biết mình không có đường quay về, mang Phương Minh tới chỗ này thì chủ tịch Lương cũng không tha cho anh ta.

Hiện tại, anh ta càng trông cậy vào Phương Minh cực kì thần bí này thật sự có thể đối phó với chủ tịch Lương, chỉ cần đối phương tiêu diệt chủ tịch Lương thì anh ta đúng là có thể còn một con đường sống.

Nếu không,với tâm tính của chủ tịch Lương đối với kẻ bán đứng thì kết quả của mình cũng chỉ có thể trầm mình xuống sông Hoàng Phổ.

Xe chạy vào trước đại sảnh trong biệt thự, nhưng chân mày Phương Minh nhíu lại, bởi vì cậu người được một mùi máu huyết nồng nặc.

“Lẽ nào Lương Cảnh Thiên đã ra tay với Hàn Kiều Kiều?”

Giờ phút này thần sắc Phương Minh lạnh lùng, cả người như đi từ trong hầm băng ram khiến cho Trương Khải ngồi ở ghế tài xế đằng trước lạnh tới nổi rùng mình.

“Phương… Phương đại sư?”

Trương Khải muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Phương Minh đã mở cửa xe ra, lòng bàn tay đã thủ sẵn bốn tấm bùa đi vào trong đại sảnh.”

Ầm!

Trong khoảnh khắc Phương Minh đi vào đại sảnh, tay phải của

cậu nhẹ nhàng nâng lên, một tấm bùa bay về hướng bên trái, cuối cùng hóa thành một đám lửa rồi nổ tung trên không.

Lửa không lớn, cũng chỉ cỡ một quả đấm nhỏ, nhưng khi lửa tan ra thì một ngọn phi đao rơi trên mặt đất.

Không đợi Phương Minh nhìn rõ, một người bóng đen từ trên trời rơi xuống, sau một khắc thì kéo theo thanh hàn đao, đao phong sắc lạnh đánh tới Phương Minh.

“Sát thủ?”

Chỉ là gặp bất ngờ dù không thấy rõ người đối phương nhưng Phương Minh cũng có thể xác định đây tuyệt đối là một nhân vật cấp bậc sát thủ, nếu như không phải gần đây cậu dùng thuốc để tắm tẩy tủy thân thể để năm giác quan nhạy cảm hơn so với ba đầu thì sợ rằng một phi đao trước đó đã đâm trúng cậu.

Không quan tâm bảo trì phong độ gì, Phương Minh thịt cuộn tẩm bột rán lăn quan bên trái, trong lúc lăn thì trong tay lái quăng ra một lá bùa.

Mấy tấm bùa này là do sư phó để lại cho cậu, thuộc về bùa đạo giáo, mà trước mắt cậu không có giữ bùa thuật Vu sư.

Nhưng mà lần này, quả cầu lửa trực tiếp bị đối thủ chém rớt, dù sao quả cầu lửa này chỉ dùng để tập kích đột xuất, một khi có phòng bị thì sức thương tổn không lớn.

“Đây là tên sát thủ chui ra từ chỗ nào vậy, Lương Thiên Cảnh cũng chịu tiêu tiền nhỉ.”

Thấy đối phương lại giơ đao đuổi theo, lòng bàn tay phải của Phương Minh nhẹ nhàng lật, trong đó lộ ra tấm bùa chú, bên ngoài tấm bùa này lại phát ra ánh sáng.

Đúng vậy, lúc đối mặt với Hồ Xuân thì Phương Minh cũng

không dùng những tấm bùa này, bởi vì đối quyết thuật pháp với Hồ Xuân, cậu có đủ thời gian để thi triển, nhưng lúc này đối mặt với một sát thủ, đối phương căn bản sẽ không để cậu rảnh rỗi.

Việc này giống nhưng trong một trò chơi một pháp sư bị thích khách tiếp cận gần, căn bản không kịp thi triển thuật pháp.

Tay phải vung lên, lòng bàn tay Phương Minh ném bùa ra, nhưng mà đúng lúc này, một giọng nói truyền từ lầu hai xuống.

“ Dừng tay.”

(1) Tomson Riviera: một tổ hợp căn hộ xa hoa cao cấp nằm bên sông Hoàng Phổ, Thượng Hải.

Chương 118: Mạc Thập Tam

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ngay chỗ cầu thang lầu hai!

Hàn Kiều Kiều năng động đứng nơi đó, khi cô nhìn thấy một màn ở dưới, chớp mắt sặc mặt trắng bệch, lập tức cao giọng kêu lên.

Xoạt!

Trường đao của người áo đen để chặn ngang cách phía trước Phương Minh ba tấc, mà lá bùa trên tay Phương Minh cũng đang chờ phát động.

Động tác hai người lúc này ngưng đọng lại.

“Là anh?”

Phương Minh rốt cục cũng thấy rõ người áo đen trước mắt, mặc dù đã qua vài chục năm, thế nhưng cậu vẫn nhớ như in người này, người áo đen trước đây đi theo mẹ Hàn Kiều Kiều tới thôn Diệu Hà.

Kí ức trôi trở về mười mấy năm trước, trước đây mẹ Hàn Kiều Kiều cũng không xuất hiện một mình, phía sau còn có mười mấy người đàn ông mặc tây trang đen đeo kính.

Biểu cảm của những người đàn ông không hề thay đổi, lúc đó Phương Minh không tìm được từ để hình dung, như bây giờ xem ra chắc là được gọi là vệ sĩ.

Mà trong số những vệ sĩ đó có một người khiến cậu khắc sâu vào trí nhớ, bởi vì người đó khi đó cũng chừng hai mươi, nhưng từ đầu tới cuối mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Hơn nữa mấu chốt là trước đây lúc cậu giấu Hàn Kiều Kiều, đối mặt với chất vấn của mẹ Hàn Kiều Kiều, người đó trực tiếp không nói gì móc ra một câu đao nhỏ để ngang trên cổ cậu.

Lúc đó còn là nghé mới sinh không sợ cọp, nhưng bây giờ nhớ lại nếu lúc đó mẹ của Hàn Kiều Kiều không mở miệng ngăn cản, người đó thật sự sẽ một đao cắt cổ cậu.

“Mạc Thập Tam, dừng tay cho tôi, để đao xuống cho tôi.”

Hàn Kiều Kiều vội vàng từ trên lầu đi xuống, đôi mắt xinh đẹp trừng Mạc Thập Tam, đi về phía Phương Minh.

Mạc Thập Tam, chính là tên của người áo đen kia.

“Phương Minh, cậu không sao chứ?”

Hàn Kiều Kiều chạy đến bên người Phương Minh, nhưng mà lúc này Phương Minh đã đứng lên, cất hai tấm bùa chú trong tay phải vào người sau đó lắc đầu biểu thị bản thân không sao.

“Tôi bị Lương Thiên Cảnh bắt cóc, Mạc Thập Tam vừa hay tìm tôi, nên mới tới đây cứu tôi, nhưng mà Phương Minh sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

Hàn Kiều Kiều giải thích đơn giản tình hình một chút, trên thực tế ngay cả cô cũng không rõ tột cùng là xảy ra chuyện gì, lúc đó cô tham gia một buổi thương diễn xong thì lái xe về nhà, kết quả trên đường bị người ta đụng, cô vừa xuống xe coi tình hình thì

bị người ta che miệng rồi bất tỉnh.

Đến lúc cô tỉnh lại thì phát hiện mình bị bắt cóc đến đây, mà người bắt cóc cô chính là Lương Cảnh Thiên.

Lương Cảnh Thiên nhốt cô trong một căn phòng, tìm hai người canh chừng cho cô, nhưng mà không bao lâu, Mạc Thập Tam xuất hiện bên trong phòng, giải quyết hết hai tên đàn ông to lớn trông coi trong phòng rồi để cô đợi trong phòng không được đi ra.

Sau đó, chính là màn trước mắt.

“Lương Cảnh Thiên không chỉ tìm người bắt cóc cô, mà còn phái người đi đối phó tôi, nhưng mà người nọ đã bị tôi giải quyết.” – Phương Minh giải thích.

Nghe được lời này của Phương Minh, đôi mắt đẹp của Hàn Kiều Kiều sáng ngời: “Cho nên cậu biết tôi bị Lương Cảnh Thiên bắt cóc, đơn phương độc mã tới chuẩn bị giải cứu tôi?”

“ Uầy…”

Hàn Kiều Kiều đánh một cái vào vai Phương Minh: “Tiểu đạo sĩ cậu cũng không tệ lắm.”

Mạc Thập Tam nhìn cử động của Hàn Kiều Kiều thì nhíu mày một cái, mà lúc miệng Hàn Kiều Kiều gọi ba chữ “tiểu đạo sĩ” thì cuối cùng anh ta cũng nhớ lại Phương Minh là ai, cậu bé khiến người ghét bên thôn Diệu Hà năm đó.

“Đúng rồi, mấy người Lương Cảnh thiên sao rồi?”

Han Kiều Kiều có chút ngạc nhiên, Hàn Kiều Kiều để cô đợi trong phòng không nhúc nhích, cô nghe bên ngoài không có động tĩnh gì mới đi ra, nhưng mà chỗ này ngoại trừ Phương Minh và Mạc Thập Tam ra thì không còn ai khác, Lương Cảnh Thiên và đám người bắt cóc đi chỗ nào mất.

Mắt Phương Minh liếc nhìn tới hướng bên trái bị một cánh cửa tủ sách ngăn trở, mùi máu truyền ra từ nơi đó, cho nên đám người Lương Cảnh Thiên đi tới nơi nào thì không cần nói cũng biết.

Nhưng mà điểm này cậu không có tính nói cho Hàn Kiều Kiều, nghĩ tới việc Mạc Thập Tam bắt Hàn Kiều Kiều đợi ở trong phòng thì cũng xuất phát cùng mục đích, đó chính là một khung cảnh máu tanh không cần phải để Hàn Kiều Kiều nhìn thấy.

Mấy khung cảnh này suy cho cùng không thích hợp cho con gái.

“Tiểu thư, chuyện Lương Cảnh Thiên bắt cóc cô tôi sẽ đi xử lí, bây giờ tiểu thư rời đi cùng tôi đi.”

Mạc Thập Tam mở miệng nói, từ đầu tới cuối không nói với Phương Minh một câu, nhưng mà Hàn Kiều Kiều căn bản không để ý tới anh ta, mà nhìn về phía Phương Minh, hiển nhiên đang chờ ý kiến của Phương Minh.

“Rời đi trước là đúng, nhưng mà anh chắc chắn việc này tới lúc đó sẽ không có phiền phức gì chứ?” – Phương Minh nhìn Mạc Thập Tam, trong biệt thự này chết ít nhất bảy người, đợi tới lúc bị người ta phát hiện thì sẽ là thành án lớn động trời, hơn nữa người chết là chủ doanh nghiệp nổi tiếng Lương Thiên Cảnh.”

Một khi cảnh sát bắt tay vào điều tra thì không có khả năng không phát hiện ra dấu vết nào, hơn nữa án lớn này thậm chí sẽ oanh động khắp nước, đến lúc đó tất nhiên sẽ thành án lớn trọng điểm được đôn đốc.

“Hơn nữa còn một điểm, tiểu khu này nhiều camera như vậy, e rằng anh có thể tới không thấy người đi không thấy bóng nhưng còn Hàn Kiều Kiều nhất định sẽ bị camera bắt gặp, điểm này anh tính giải quyết thế nào?”

Mặt Mạc Thập Tam hiện lên ý giết người, anh rất muốn nói là sẽ đập hết camera sau đó giết chết toàn bộ người nhìn thấy.

Chỉ là nghĩ tới phản ứng và thái độ của tiểu thư sau khi anh ta nói lời này thì cuối cùng nhíu mày không nói ra.

Giết người thì anh biết nhưng những cái khác thì không phải sở trường của anh ta.

“Chỗ này giao cho tôi xử lý, anh mang Hàn Kiều Kiều rời đi trước đi, chỗ cửa là trợ lí của Lương Cảnh Thiên, có thể để hắn mang các người ra ngoài”

“Không được, một mình cậu ở đây quá nguy hiểm, , nếu như bị phát hiện thì sao bây giờ?”

Hàn Kiều Kiều là một cô gái thông minh, tuy cô không biết đám người Lương Cảnh Thiên đi đâu, thế nhưng cô hiểu Mạc Thập Tam, nhưng nếu hai người trước mắt này đều cố ý không đề cập tới thì cô cũng làm bộ không biết là được.

“Yên tâm, tôi sẽ không có chuyện gì, đừng quên bản lĩnh của tôi.”

Phương Minh cho Hàn Kiều Kiều một ánh mắt an tâm, Hàn Kiều Kiều khẽ cắn môi, một lúc sau mới đồng ý: “Vậy cậu chú ý tí, có chuyện gì thì lập tức gọi điện cho tôi.”

Mạc Thập Tam nghe cuộc nói chuyện của Phương Minh và tiểu thư mình thì không nói lời nào, nhưng mà đáy mắt anh ta lóe lên vẻ hiếu kì, anh ta muốn biết cậu bé rất đáng ghét ngày trước sẽ dọn dẹp hiện trường sạch sẽ thế nào.

Nhưng anh ta việc anh ta chỉ cần làm bây giờ là gì, hiếu kì, đó giờ chưa bao giờ xuất hiện trên người hắn.

Ở chỗ cửa, Trương Khải ngồi ở vị trí tài xế vẫn không nhúc

nhích, bởi vì anh ta biết cái mạng nhỏ của mình nằm trong tay Phương Minh, nhưng khi thấy Mạc Thập Tam mang Hàn Kiều Kiều đi ra, thì khiếp sợ tới khẽ nhếch khóe miệng.

Hàn Kiều Kiều hoàn hảo không chút hao tổn đi tới, điều đó có nghĩa là ông chủ của anh ta toi rồi.

“Lái xe.”

Mạc Thập Tam mở cửa xe, mặc dù Trương Khải không biết Mạc Thập Tam xuất hiện từ nơi nào, nhưng anh ta biết lúc này không phải lúc hỏi nhiều, e rằng hỏi nhiều rồi thì mạng nhỏ cũng chẳng còn, bởi vì trên người của người này tản ra sự lạnh lẽo so với Phương Minh còn hơn.

Nhìn xe rời đi, Phương Minh cũng đi tới bên phía tủ sách, quả nhiên, nơi đó có bảy tám thi thể đang nằm, hơn nữa mỗi một thi thể đều bị một đao cắt đứt họng.

“Lần này phải dùng hết sức mình rồi.”

Trên mặt Phương Minh không có bất cứ vẻ thương hại hay đồng tình nào, dù cho là Lương Thiên Cảnh hay là bọn cướp thì người có mặt trong biệt thự này chết không có gì đáng tiếc cả.

Cậu không phải là thánh mẫu, cũng không phải người biện hộ, nếu có người muốn giết cậu, cậu cũng sẽ không chút do dự mà giết chết đối phương.

Chương 119: Khống thi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ảnh Các

Tại phòng khách của biệt thự, Phương Minh cầm trên tay một cây viết, sau đó nhanh chóng vẽ một vài hình vẽ trên giấy, nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện, những hình vẽ này hóa ra là đang vẽ một cuộc đấu đá lẫn nhau.

Trên những bức vẽ này, lần lượt xuất hiện từng bóng người cầm trong tay môt cây chủy thủ, hướng phía đối phương ra uy, cuối cùng đâm trúng yết hầu và một vài chỗ khác của đối phương.

Đúng vậy, Phương Minh đang vẽ lại tình huống tranh đấu đã diễn ra tại đây, sự khác biệt chính là trên thực tế một mình Mạc Thập Tam đánh chết 8 người bọn Lương Cảnh Thiên.

Thế nhưng trong hình vẽ này của hắn, không có Mạc Thập Tam mà chỉ có tám người này tàn sát lẫn nhau.

Thanh tiểu đao kia của Mạc Thập Tam vẫn còn đó, đồng thời còn có 3 thanh phi đao, ba người chết là do phi đao trực tiếp đâm vào yết hầu, người còn lại thì bị một đao cắt ngang yết hầu, mất máu quá nhiều nên chết.

Vẽ xong, Phương Minh đi tới thư phòng của Lương Cảnh Thiên ở lầu hai.

Biệt thự này không phải là chỗ ở của người nhà Lương gia, nhìn cách trang trí thì chắc là Lương Cảnh Thiên mua để một mình mình ở.

Một kẻ có tiền mua một căn biệt thự sang trọng bên ngoài để làm gì, không cần hỏi cũng có thể biết, chính là để làm những chuyện mờ ám không muốn để người khác biết.

Kẻ có tiền đều thích làm một thư phòng để tỏ vẻ mình là người có văn hóa, Lương Cảnh Thiên cũng không ngoại lệ, bên trong thư phòng của hắn trưng bày rất nhiều thư tịch trên giá sách, đồng thời trên bàn cũng có đầy đủ giấy và bút mực.

Đương nhiên, đây đối với Phương Minh mà nói ngược lại là một chuyện tốt, chí ít khiến hắn có thể hao tổn một ít tinh lực.

Mài mực, cầm cây bút lông trên bàn, đồng thời tìm được một xấp giấy Tuyên Thành chưa dùng tới trên bàn làm việc, Phương Minh hít sâu một hơi, sau một khắc liền hạ bút.

"Người có đường của người, quỷ có lối của quỷ, người chết khó sống, chết rồi còn vui. "

"Hoàng tuyền âm u, đung đưa minh giới, mượn âm lệnh của ngươi, bắt đầu đi thi giả. "

Phương Minh niệm xong chú ngữ, trên giấy tuyên liền xuất hiện một câu phù chú kì lạ, câu phù chú này có nguồn gốc trong Vu sư truyền thừa về thi đạo phù chú: Khống thi chú.

Cái gọi là khống thi chú, trong tên gọi đã bao hàm cả sự giải thích là chú ngữ khống chế tử thi.

Kể từ sau thời viễn cổ, nhân tộc bắt đầu suy mạt, khi đó mãnh thú ác điểu tàn sát bừa bãi, tật bệnh hoành hành, năng lực sinh sản của nhân tộc thấp kém, mười hài nhi được sinh ra có thể sống chưa đến một hai đứa.

Ít người, còn phải đối mặt với sự tập kích của dã thú, đối mặt với những bộ lạc khác xâm phạm, dưới tình huống như vậy, có Vu sư bắt đầu nghiên cứu thi thể, muốn bắt những người đã chết đi vẫn có thể cống hiến một phần sức lực của mình cho bộ lạc.

Khống thi bắt đầu xuất hiện từ thời điểm đó.

Liên tiếp vẽ tám tấm bùa chú, mặc dù không dùng giấy vàng mà chỉ là giấy Tuyên Thành, nhưng giấy Tuyên Thành trong thư phòng của Lương Cảnh Thiên là giấy Tuyên Thành thượng đẳng, trình tự chế tác so với giấy vàng cũng tương đối giống nhau, nhưng nó mịn hơn nhiều so với giấy vàng, cả hai loại đều có thể thay thế lẫn nhau.

"Bùa chú khống thi một sao, đối với thi thể vừa mới chết thì không thành vấn đề. "

Nhìn bùa chú trước mắt, Phương Minh trên mặt có vẻ hài lòng, tuy đây chỉ là cấp bậc thấp nhất của bùa chú khống thi, nhưng đối với tám cổ thi thể của Lương Cảnh Thiên mà nói là đủ rồi.

Thi thể, lấy thực lực và thời gian mà phân chia.

Thi thể chết càng lâu càng khó để thao túng, đối với người dùng thuật thì yêu cầu cũng càng cao. Mặc khác chính là thực lực của thi thể lúc còn sống, lời nói đại bất kính, nếu như là thi thể của sư phụ mình, đừng nói là khống thi rồi, chính mình nếu dám đem bùa chú khống thi dán lên, sau một khắc sẽ gặp phải phản phệ.

Đương nhiên, loại sức mạnh này không chỉ nói riêng về lĩnh vực tu luyện. Điều này cũng đúng với những người có thực lực đứng đầu trong các ngành nghề khác, mỗi một lĩnh vực đều có bậc thầy của nó, chỉ cần đạt tới cấp bậc này, ngay cả khi bạn không phải là một tu luyện giả thì tinh thần cũng sẽ vượt xa người thường, đừng nói đến mấy thứ tà ác không thể xâm phạm mà ngay

cả linh hồn ma quỷ cũng không dám tới gần.

Mượn một ví dụ đơn giản mà nói, thời cổ đại có rất nhiều danh nhân nhã sĩ đều thích ẩn cư sơn lâm, mà sơn lâm nhiều tinh quái, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua những chuyện đại loại như danh nhân nhã sĩ bị tinh quái câu dẫn hoặc là tàn hại kể cả trong truyền thuyết, nguyên nhân đã nói đến ở trên.

Như vậy bậc thầy cho dù là chết, thi thể cũng không thể nhục, muốn thao túng thi thể loại này, người khống thi cần có thực lực vô cùng cao siêu.

Phương Minh bây giờ là Vu sư hai sao, lấy cảnh giới bây giờ của hắn ngược lại là có thể vẽ ra bùa hai sao nhưng không nói đến xác xuất thành công không cao mà là hao tổn thì giờ và tinh thần, mà kế hoạch kế tiếp của hắn chỉ cần bùa chú một sao là được rồi, cho nên không cần lãng phí tinh lực.

Tám cái bùa chú đã xong, Phương Minh xuống lầu một, sau đó lần lượt đem tám tấm bùa chú dính vào trán của tám thi thể bọn Lương Cảnh Thiên.

"Bắt đầu! "

Bùa thiếp tốt, Phương Minh bên phải giơ tay lên lăng không vẽ một ký hiệu, tám tấm bùa chú oanh một tiếng bị thiêu đốt toàn bộ, ngay cả tro tàn cũng không còn lại một chút nào, cùng lúc đó tám cổ thi thể chớp mắt đứng lên.

Nhìn thi thể của tám người bọn Lương Cảnh Thiên đứng thẳng, Phương Minh trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, kế tiếp, chính là dựa theo kịch bản mà hắn đã thiết kế để diễn.

Đi vào nhà bếp, mọi thứ đều rất sạch sẽ, hiển nhiên là không được dùng để nấu nướng, nhưng dù sao cũng là kẻ có tiền, đồ làm bếp rất đầy đủ, hơn nữa ngay cả gas, than cũng đều đầy đủ.

Vặn mở bình gas, nghe tiếng gas xì xì, Phương Minh lấy một tấm bùa chú từ trong ngực ra, tờ phù lục này chính là một trong những tấm bùa chú mà sư phó hắn để lại.

Ngũ hành phích lôi phù!

Đạo phù lục này cũng chính là tấm bùa mà lúc trước hắn chuẩn bị dùng để đối phó với Mạc Thập Tam.

Ngũ hành phích lôi phù, theo sư phó hắn thì nó thuộc về hành kim trong ngũ hành, mà thế gian bất luận bùa chú nào cũng đều lấy ngũ hành làm căn bản.

Đương nhiên, đây là Phương Minh nghe sư phó của hắn nói, thế nhưng trong Vu sư truyền thừa hắn cũng biết trên đời này không chỉ có ngũ hành bùa chú, còn có vài loại không hề nằm trong ngũ hành.

Chỉ bất quá những loại bùa chú này đều yêu cầu cảnh giới cao vô cùng hoàn toàn không phải là thứ mà hắn hiện tại có thể vẽ được.

Phải biết rằng ngũ hành phích lôi phù có thể câu động một đạo sấm sét dài chừng mười thước, tạo ra lượng điện cực kì kinh khủng trong chớp mắt.

Trên thực tế, nếu như khi đó không có Hàn Kiều Kiều ngăn cản, Phương Minh vẫn có thể tự bảo vệ mình, với ngũ hành phích lôi phù, cho dù thực lực của Mạc Thập Tam có mạnh hơn nữa thì chung quy cũng chỉ là người trần mắt thịt, không có khả năng vượt qua được.

Tại phòng giám sát ở tầng một, Phương Minh nhìn video giám sát, có lẽ là vì bắt cóc Hàn Kiều Kiều nên Lương Cảnh Thiên không có mở hệ thống video giám sát của biệt thự, bất quá, hiện tại ngược lại là có thể mở.

Góc độ của video giám sát được điều chỉnh nhẹ sau đó cài đặt để tự bật sau năm phút nữa, sau khi làm xong hết mọi chuyện, Phương Minh rời khỏi biệt thự, bất quá, cũng không có đi xa, mà đợi ở cách đó khoảng trăm thước.

"Bắt đầu rồi. "

Phương Minh khóe miệng vung lên một nụ cười, hai tay bắt đầu kết ấn, mà theo kết ấn này, một tiếng nổ mạnh từ biệt thự của Lương Cảnh Thiên truyền đến, một áng lửa xuất hiện, sau một khắc, có mấy bóng người từ phòng khách biệt thự chạy ra, ai nấy cũng đều cầm theo phi đao và vũ khí.

Chương 120: Phát hiện của Tào Lượng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tiếng nổ mạnh khiến toàn bộ tiểu khu bị chấn động, 100 vị tuần tra an ninh nhao nhao xuất động, cùng lúc đó tiếng chuông cảnh báo cũng vang lên.

Thậm chí, trong tiểu khu này còn có một đường ống phun nước PCCC chuyên dụng, bảo an được huấn luyện nghiêm chỉnh trong mấy phút ngắn ngủi đã tổ chức nhân viên bắt đầu dập tắt lửa.

Sức cháy của ngọn lửa không nhỏ, nhân viên an ninh tuy đã nhanh chóng cô lập khu vực bị cháy ra, nhưng sau một hồi um sùm như vậy, cả tiểu khu cũng rối loạn hết cả lên.

Trên đời này loại người nào sợ chết nhất?

Chính là loại người có tiền và có quyền?

Bởi vì ... hai loại người này đều là tinh anh của xã hội, hưởng thụ tám mươi phần trăm tài nguyên của xã hội này, nên hiển nhiên là cực kỳ yêu quý danh phận của mình.

Sau khi nhìn thấy ngọn lửa, phần lớn những người giàu có đều

hốt hoảng chạy bừa ra khỏi tiểu khu, những nhân viên an ninh chỉ dám khuyên can chứ không dám ngăn cản, mà cũng chính là dưới tình huống như vậy, nên không một ai chú ý tới một bóng người cũng đang theo chân đoàn người kinh hoảng chạy ra khỏi tiểu khu.

Ra khỏi phạm vi giám sát của camera gắn trên cổng tiểu khu, Phương Minh đang chuẩn bị trở về thì một chiếc xe dừng ở trước mặt của hắn.

"Phương Minh, mau lên xe. "

Bên trong xe, Hàn Kiều Kiều mở cửa xe ra, Phương Minh liếc nhìn thấy Mạc Thập Tam đang ngồi trên ghế tài xế, cười một tiếng chui vào cửa xe.

"Phương Minh, tôi vừa mới nghe được tiếng nổ mạnh, đừng nói là do anh làm ra a !? "

Thì ra Hàn Kiều Kiều sau khi theo Mạc Thập Tam rời khỏi tiểu khu đã không bỏ đi, cô muốn ở bên ngoài tiểu khu chờ Phương Minh ra, còn Trương Khải, trực tiếp bị Mạc Thập Tam đánh ngất xỉu ném vào cóp sau.

"Phải gây chút ít náo nhiệt, nếu không chúng ta không thể thoát thân dễ dàng vậy được. "

Phương Minh mỉm cười không nói chuyện nhiều, Mạc Thập Tam đang nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm Phương Minh, anh ta có thể cảm nhận được, sức mạnh của vụ nổ tuyệt đối không phải là thứ mà một vụ nổ gas bình thường có thể gây ra.

Chỉ là, dựa vào vụ nổ để che giấu nguyên nhân gây ra cái chết của bọn người Lương Cảnh Thiên?

Trên mặt Mạc Thập Tam lộ ra vẻ khinh thường, đây không khỏi cũng quá ngây thơ rồi, cho dù là người bị nổ chết, nhưng pháp y lợi hại vẫn có thể dựa vào kiểm nghiệm xác chết mà tìm ra

nguyên nhân chân chính của cái chết.

Nếu như xảy ra ở một chỗ khỉ ho cò gáy, chỉ chết một vài bình dân bách tính, thì khả năng của pháp ý địa phương sẽ không cao như vậy nhưng đây là đâu cơ chứ, đây là Ma Đô.

Người chết lại là ông chủ của một xí nghiệp lớn, cảnh sát nhất định sẽ nghiêm tra, sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

"Như vậy sẽ không liên lụy đến ngươi a !. "

Hàn Kiều Kiều có chút bận tâm, dù sao đây cũng là chuyện của cô, nếu như vì vậy dính dáng đến Phương Minh thì...

Nghĩ tới đây, Hàn Kiều Kiều môi nhấp nhẹ, nếu như chuyện này thực sự liên lụy đến Phương Minh, cho dù là bằng lòng với yêu cầu của người kia để bảo vệ Phương Minh cô cũng sẽ làm.

"Yên tâm đi, tôi từ đầu tới đuôi không có xuất hiện ở nơi này, lúc này tôi đang đang ngủ ở nhà. "

Nghe Phương Minh nói, Hàn Kiều Kiều nhẹ nhàng thở dài một hơi, hai người đều ngầm hiểu lẫn nhau nhìn nhau cười.

Mạc Thập Tam dừng xe dưới khu nhà của Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều liếc nhìn Phương Minh lại nhìn Mạc Thập Tam, cuối cùng cũng nhịn được những điều muốn nói, chỉ nhắc nhở: "Đừng quên anh đã đồng ý với tôi. "

"Tôi biết, cô chủ cũng trở về sớm nghỉ ngơi một chút a !, Không nên suy nghĩ quá nhiều, coi như là gặp một cơn ác mộng thôi. "

Phương Minh sợ Hàn Kiều Kiều nghĩ tới chuyện bị bắt cóc sẽ bất an trong lòng, nhưng anh không ngờ tới Hàn Kiều Kiều trợn trắng mắt nhìn anh.

"Cắt, bản tiểu thư có trận chiến nào chưa từng thấy qua, chuyện này căn bản chẳng đáng là gì, bất quá thấy anh lo cho tôi như vậy nên tôi sẽ không cười nhạo anh. "

Nói xong, xoay người, chậm chậm bước đi, thân hình nóng bỏng quay gót bước vào trong nhà.

"Cái này... "

Phương Minh chỉ có thể xấu hổ lắc đầu, bất quá Mạc Thập Tam vốn yên lặng nãy giờ chợt lên tiếng.

"Đối với tiểu thư mà nói chút chuyện này quả thực không coi vào đâu, tiểu thư đã từng bị người ta dí súng vào đầu. "

"Bị người ta dí súng vào đầu?" Phương Minh đột nhiên phát hiện hắn không biết gì nhiều về Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều cũng có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết.

"Người đã dí súng vào đầu cô ấy sau này ra sao? "

Mạc Thập Tam không trả lời Phương Minh, chỉ dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Phương Minh, Phương Minh không hỏi nữa, bởi vì hắn đã biết kết cục của đối phương.

Trên xe, hai người đàn ông ngừng nói chuyện, trên đường không nói gì, nửa giờ sau xe đến được biệt thự của Phương Minh.

"Anh xử lý Trương Khải như thế nào?" Phương Minh xuống xe xong còn quay lại dò hỏi.

Chiếc xe mà Mạc Thập Tam đang lái cũng không phải là xe của Trương Khải, bởi vì chiếc xe đó nhất định sẽ bị cảnh sát tìm ra, nếu như lái xe của Trương Khải, cảnh sát có thể tra được rất nhiều manh mối dựa trên lộ trình của xe.

"Khiến hắn ta vĩnh viễn biến mất. "

Nghe Mạc Thập Tam trả lời, Phương Minh tuy là nhíu mày một cái nhưng cũng không nói gì nữa, Lương Cảnh Thiên phân phó Trương Khải làm rất nhiều chuyện ám muội, có thể nói, hai tay của Trương Khải cũng không có sạch sẽ chút nào.

"Dù sao anh cũng tới đây rồi, nhân tiện giúp tôi đem xử lý cỗ thi thể này luôn cho xong. "

Phương Minh khiêng thi thể của Hồ Xuân ra ngoài, hắn đang đang nghĩ nên xử lý thi thể của Hồ Xuân như thế nào, thì Mạc Thập Tam đến, vậy giao cho Mạc Thập Tam xử lý luôn, một sát thủ muốn xử lý một cỗ thi thể hiển nhiên là có rất nhiều biện pháp.

Mạc Thập Tam liếc nhìn Phương Minh nhưng không có cự tuyệt, đem thi thể của Hồ Xuân thả vào cóp sau, nổ máy xe chuẩn bị rời đi.

"Cậu rất thông minh, đối với thân thế của tiểu thư không hiếu kỳ, thế nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, cậu không thích hợp với tiểu thư nhà chúng tôi, nếu như muốn sống lâu một chút, vẫn nên cách xa tiểu thư của chúng tôi một chút. "

Vù vù!

Nói xong những lời này, Mạc Thập Tam cũng không đợi Phương Minh trả lời, nhấn ga lái xe đi, chỉ chừa cho Phương Minh một cặp đèn chiếu hậu.

"Rất thông minh sao? "

Nhìn chiếc xe từ từ biến mất, Phương Minh cười lắc đầu, hắn sở dĩ không hỏi là bởi vì hắn là bạn của Hàn Kiều Kiều, nếu như Hàn Kiều Kiều không muốn nói thì hắn cũng không hỏi làm gì.

Mỗi người đều có bí mật, đã làm bạn thì cần gì phải biết biết bí mật mà đối phương không muốn nói.

Bất quá hắn cũng nhớ được, cha của Hàn Kiều Kiều - Hàn thúc hình như là một giáo sư đại học, rất hiển nhiên, bí mật trên người Hàn Kiều Kiều chắc là có quan hệ với người mẹ bí ẩn kia của cô.

Trong khi Phương Minh đang đứng ở đây suy nghĩ thì giờ khắc này tiểu khu Giang Các đang vang lên tiếng còi hụ của xe cảnh sát, hơn mười chiếc xe cảnh sát và vài chiếc phòng cháy chữa cháy đã đến nơi.

"Thế nào, hiện trường thương vong thế nào? "

"Cục trưởng, toàn bộ hiện trường có tám người chết, bất quá... Bất quá cũng không giống như là bị thiêu chết, tình huống cụ thể pháp y vẫn còn đang giám định? "

"Không phải là bị đốt chết? Ý của cậu là có kẻ sau khi giết người cố ý phóng hỏa để thiêu hủy vết tích? "

"Cũng không thể nói như vậy, cục trưởng, đồng nghiệp của chúng ta phát hiện còn một video giám sát chưa bị đốt cháy, bên trong có một đoạn video, anh có thể xem qua. "

Một vụ nổ lớn như vậy, thậm chí còn có tám người tử vong, là khu trực thuộc, văn phòng cảnh sát của khu vực hiển nhiên là phải điều tra rõ ràng.

Chỉ là, sau khi vị trưởng cục xem xong đoạn băng giám sát, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, lập tức gọi điện xin chi viện của hình cảnh đội trực thuộc thành phố.

Hình cảnh đội của thành phố!

"Hai giờ trước, xảy ra một vụ nổ khí gas tại Hoàng Phố, vụ nổ khiến cho tám người bị chết, nhưng sau khi xem video giám sát mà các đồng nghiệp của chúng ta đã gửi đến thì có thể thấy sự việc không có đơn giản như vậy, mời mọi người xem qua đoạn video. "

Bên trong phòng họp của đại đội có hơn mười vị hình cảnh, hơn mười vị này đều là bị kêu tới lúc giữa đêm, trong đó có Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tình.

Khi thấy hình ảnh trong video giám sát, hết thảy hình cảnh đều bị sốc.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Thấy được tám nạn nhân này cầm vũ khí chém giết lẫn nhau ngay trước cửa khu biệt thự, chỉ bất quá màn ảnh rất nhỏ, không đến mười lăm giây, tám người này liền đi vào bên trong đại sảnh rồi mất hút, sau đó không đến một phút, biệt thự truyền đến ánh lửa và tiếng nổ mạnh.

"Căn cứ vào video và danh tính của chủ nhân ngôi biệt thự, chúng ta có thể phán đoán sơ khởi đây là một vụ đột nhập, giết người cướp của, một trong những người chết là Lương Cảnh Thiên là giám đốc của một trong những công ty hàng đầu của thành phố chúng ta, mặt khác thân phận của hai người còn lại cũng đã điều tra rõ, hai người đó là vệ sĩ của Lương Cảnh Thiên, từ tình huống trước mắt thì bốn người còn lại chắc hẳn là bốn tên cướp. "

"Bốn tên cướp này sau khi tiến vào biệt thự liền bị Lương Cảnh Thiên và vệ sĩ của hắn ta phản kháng, điểm này chúng ta chỉ cần tua chậm video cũng có thể thấy được, còn như cuối cùng vì sao biệt thự bị nổ, thì ta có thể đoán là trong lúc đánh nhau vô tình làm bể đường ống dẫn khí đốt hoặc là làm bể bình gas. "

Có hình cảnh đứng ra phân tích, Tào Lượng nhíu mày một cái, sự tình mơ hồ cho anh cảm giác mọi chuyện không thể đơn giản như vậy được.

"Đương nhiên chúng tôi cũng tiến hành một cuộc điều tra, phát hiện rằng trước khi vụ nổ diễn ra, thư ký của Lương Cảnh Thiên là Trương Khải lái xe đến biệt thự, nhưng đã rời đi khoảng nữa tiếng

trước khi vụ nổ xảy ra, nhưng có một điều lạ là, một nhân viên an ninh đã khai báo rằng lúc đó Trương Khải có chở một người trẻ tuổi gọi là Hồ đại sư vào tiểu khu, nhưng theo camera giám sát thì lúc đó trên xe chỉ có một mình Trương Khải. "

"Đây là một trong những chỗ khả nghi, mặt khác điểm thứ hai chính là Trương Khải mất liên lạc, trong hai tiếng, đồng nghiệp của chúng ta đã dựa theo lộ trình để tìm Trương Khải, nhưng rốt cuộc chỉ phát hiện xe của Trương Khải đậu ở đây, còn người thì không thấy, trong nhà không có người, điện thoại di động cũng không gọi được. "

Đội trưởng của hình cảnh đội liếc nhìn người phía dưới, nói: "Căn cứ vào những điều mà chúng ta biết thì Lương Cảnh Thiên có không ít cừu nhân, nhưng điểm mấu chốt của vụ án này lại ở trên người Trương Khải, tất cả phân công nhau hành động tìm cho ra Trương Khải, cấp trên rất quan tâm đến chuyện này, yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng tìm cho ra. "

"Vâng! "

Hết thảy hình cảnh đều đứng lên nhận nhiệm vụ rời đi, Tào Lượng cũng đi tới video để xem lại, bắt đầu tỉ mỉ tua lại video, hồi lâu sau, khi anh nhìn thấy một bóng lưng rời khỏi tiểu khu, thần tình hơi chấn động một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu.

Chương 121: Gặp lại mẹ Kiều

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đài vừa đưa tin mới nhất:

Ngày hôm qua tiểu khu Vọng Giang Cát thuộc khu Hoàng Bộ đã xảy ra một sự kiện cướp bóc, bốn tên cướp đều được xác nhận là tội phạm đang bị cục công an truy nã, lần lượt theo thứ tự là Trương Mỗ Mỗ(1), Vương Mỗ Mỗ…

(1)Mỗ Mỗ: ý chỉ tên người nào đó

Căn cứ theo điều tra của cảnh sát, người bị cướp chính là Lương Cảnh Thiên, ông chủ một xí nghiệp lớn trong thành phố, bốn tên đào phạm đã xâm nhập nhà Lương Cảnh Thiên để cướp bóc, không ngờ bị bảo vệ phản kháng quyết liệt. Trong khi hai bên tranh đấu đã vô ý làm đường ống dẫn khí gas nổ tung, tám người toàn bộ thiệt mạng.

Vì vậy cũng xin mọi người dân trong thành phố phải tăng cường phòng bị, nếu thật sự gặp phải cướp bóc tuyệt đối không nên xung đột với bọn họ, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất…

Đồng thời lãnh đạo cục công an cũng đã nghiêm khắc ra lệnh, trong một tuần tới sẽ nghiêm khắc thanh tra toàn bộ Ma Đô, tuyệt đối không buông tha bất kỳ thành phần phạm tội nào.

Hôm nay toàn bộ các kênh truyền thông của Ma Đô đều đưa tin tức này.

Đây cũng là một điểm hay của Ma Đô, tin tức lưu thông rất nhanh, đâu đâu cũng lộ rõ Ma Đô là một thành phố có nhịp sống vội vã.

Mà lúc này Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đang ngồi trong xe, nhưng lần này người lái xe không phải Hàn Kiều Kiều mà là Mạc Thập Tam.

Nghe thấy tin tức truyền tới từ đài phát thanh, con ngươi Mạc Thập Tam co rút, trên gương mặt cứng đờ lạnh lẽo hiếm lắm mới lộ ra một tia chấn kinh.

Anh ta biết rõ, những người Lương Cảnh Thiên chết là do chính tay anh ta giết chết đấy!

Cho dù đúng thật là nổ tung nhưng vết thương trên xương cốt chắc chắn phải bị pháp y phát hiện, cảnh sát làm sao có thể điều tra ra kết quả như vậy kia chứ?

Chẳng lẽ bọn họ vì muốn mau chóng có kết quả để làm dân chúng yên lòng cho nên mới cố ý giấu diếm chân tướng sự thật?

Rất nhanh Mạc Thập Tam liền bỏ qua suy nghĩ này, cảnh sát còn chưa có áp lực tới mức phải hành động như vậy, nhất là ở Ma Đô dưới sự quan sát chăm chú của đám phóng viên, mà Lương Cảnh Thiên cũng không phải là nhân vật bình thường đấy, nếu không có chứng cớ xác thực cảnh sát tuyệt đối không thể công bố kết quả.

Chỉ là, không biết cảnh sát đã tìm thấy chứng cớ gì mà lại có phán đoán như vậy?

Mạc Thập Tam nghĩ tới nổ não cũng không hiểu, nhưng anh ta biết tất cả những chứng cớ này đều là do cậu thanh niên đang ngồi

sau lưng tạo ra, cũng chính vì vậy mới khiến Mạc Thập Tam càng thêm ngạc nhiên.

Nhưng mà với tính cách của anh ta, cho dù có ngạc nhiên thì cũng không bao giờ chủ động đi hỏi.

Một giờ sau, xe rời khỏi đường cao tốc đi về hướng một khu nghỉ dưỡng.

“Cô chủ, đã tới.”

Khi xe dừng lại tại trang viên Nông Gia Nhạc, Phương Minh có thể cảm nhận được Hàn Kiều Kiều đột nhiên trở nên căng thẳng, bởi vì cô lại chủ động tiến sát tới người anh hơn, mặc dù sắc mặt không có gì thay đổi nhưng thân thể đã trở nên cứng đờ.

Sau khi Mạc Thập Tam xuống xe cũng không thúc giục cô mà yên lặng đứng chờ, Phương Minh nhìn vẻ mặt Hàn Kiều Kiều đã hơi tái nhợt, nhẹ giọng: “Không sao đâu, cô đi gặp mẹ của cô đi.”

Đến lúc này Phương Minh mới hiểu ra, hôm nay Hàn Kiều Kiều muốn đi gặp mẹ, mà sở dĩ cô ấy muốn cậu đi cùng chắc hẳn là vì cho cô ấy có thêm cũng khí.

“Phương Minh, tôi không muốn gặp bà ấy.”

Khó có lúc Hàn Kiều Kiều có thể nghiêm túc như vậy nhìn cậu, đôi mắt xinh đẹp như hoa giờ khắc này lại tràn ngập bất lực khiến Phương Minh ngơ ngẩn.

“Nếu cô đã không muốn gặp thì chúng ta không gặp nữa, chúng ta quay về thôi, nhưng mà có lẽ trên đường về sẽ gặp một đám phóng viên vác theo máy ảnh, lúc đó cô cứ nói tôi là một người qua đường cùng cô tản bộ là được.”

“Phương Minh, cậu làm ơn đứng đắn một chút có được không? Tôi hiện tại thật sự quá đơn giản, mà quan hệ giữa tôi với bà ấy…

Thôi bỏ đi, đã tới đây thì sớm muộn gì cũng phải đi gặp.”

Hàn Kiều Kiều bị lời nói của Phương Minh chọc cười, thần sắc trên mặt dường như cũng được thả lỏng, hít sâu một hơi cuối cùng cũng mở cửa xuống xe.

Mạc Thập Tam nhìn thấy Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh đã xuống, tiếp tục im lặng dẫn đầu đi vào bên trong.

Nông Gia Nhạc tọa lạc bên cạnh một ao nước, những loại Nông Gia Nhạc như vậy thông thường đều là tự nuôi cá trong hồ, chờ khi du khách tới tự đi câu rồi thịt cá, đương nhiên là giá cả cũng sẽ đắt hơn bên ngoài một chút.

Nhưng mà thời đại này có rất nhiều người muốn hưởng thụ niềm vui câu cá như vậy, cho nên dù đắt một chút cũng không phải là vấn đề gì to tát, đầu năm nay làm gì thiếu người thích vung tiền mua vui chứ.

Nhưng hiển nhiên hôm nay đã có người bao trọn Nông Gia Nhạc, ở cửa chính còn có hai người đàn ông đang đứng trông coi, mặc dù thoạt nhìn hai người này giống như đang đứng nói chuyện phiếm với nhau nhưng đôi mắt bọn họ không ngừng xẹt qua quang mang lạnh lẽo, cộng thêm dáng người của bọn họ, không khó nhận ra bọn họ là người luyện võ.

Nhìn thấy Mạc Thập Tam đi tới hai người đàn ông này vội vàng gật đầu, mà khi nhìn thấy Hàn Kiều Kiều thì lại càng cung kính cúi đầu chào, nhưng mà Mạc Thập Tam không quan tâm hai người này, Hàn Kiều Kiều lại càng không quan tâm.

Phương Minh nhìn vào lương đình phía bên kia hồ nước, giờ phút này có một người phụ nữ đang ngồi ở đó quay lưng lại với bọn họ, mà cách đó không xa thì có bảy tám người đàn ông mặc đồ đen đang đứng, mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Càng tới gần hồ nước Phương Minh càng cảm nhận được sự khẩn trương của Hàn Kiều Kiều rõ ràng hơn, trong lòng cậu nghi ngờ không thôi, vì cái gì mà Hàn Kiều Kiều lại sợ hãi gặp mặt mẹ cô như vậy kia chứ?

“Bà chủ, cô chủ đã tới.”

Sau khi đi tới hồ nước, Mạc Thập Tam dừng bước thông báo, sau đó đứng im tại chỗ không cử động.

“Chúng ta đi.”

Hàn Kiều Kiều hơi cắn cắn đôi môi đỏ mọng, nói với Phương Minh một câu rồi đi vào lương đình.

“Cô chủ, người ngoài không được vào.”

Nhưng mà hai người đàn ông lực lưỡng lại đưa tay ngăn cản Hàn Kiều Kiều, con ngươi sắc bén chăm chú nhìn chằm chằm Phương Minh.

“Đây là bạn của tôi, tôi muốn cậu ấy vào chung, nếu cậu ấy không được vào thì tôi cũng không vào.”

Hàn Kiều Kiều không quan tâm tới hai người đàn ông này mà quay về hướng lương đình nói chuyện.

“Tất cả vào đi.”

Hai người đàn ông lực lưỡng nghe được câu này thì lại lui qua một bên, Hàn Kiều Kiều liếc mắt nhìn Phương Minh một lát rồi hai người đi vào trong đình nghỉ mát.

“Dì mạnh khỏe ạ.”

Hàn Kiều Kiều còn chưa nói chuyện mà Phương Minh đã tới trước một bước, gương mặt tươi cười nhìn người phụ nữ trung niên mặn mà trước mặt.

Năm tháng dường như không thể lưu lại bao nhiêu dấu vết trên mặt bà, vẫn giữ dáng vẻ của mười mấy năm trước khi cậu thấy bà lần đầu tiên, duy chỉ có một điểm khác biệt chính là sự sang trọng toát ra trên người bà ấy so với ngày xưa đã nội liễm(2) hơn nhiều.

(2)Nội liễm: thu vào bên trong

Thực tế là Phương Minh vẫn cảm thấy Hàn Kiều Kiều được di truyền rất nhiều từ mẹ, cho dù là khí chất hay là tướng mạo thì hai người vẫn giống nhau vô cùng, đẹp tới câu mất hồn phách của người khác, đặc biệt là mẹ của cô lại càng có thêm vẻ vũ mị thành thục.

Tào Tĩnh Như nhìn Phương Minh, tối hôm qua Mạc Thập Tam đã báo cáo cho bà tất cả những chuyện đã xảy ra, vì vậy bà cũng đã biết thân phận của Phương Minh.

Cậu bé năm xưa ở thôn Diệu Hà dám đứng ra chống đối bà, thậm chí còn không cho bà gặp mặt con gái!

Chương 122: Thân phận của mẹ Kiều

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: NAC

Phương Minh không chút để ý tới ánh mắt dò xét của Tào Tĩnh Như, trực tiếp lấy một cái ghế dưới bàn rồi ngồi đối diện với bà.

“Vài chục năm không gặp, phong thái của dì vẫn y như xưa!”

“Phương Minh đúng không? Cậu biết vì sao lúc đó tôi lại bỏ qua cho cậu không?”

Tào Tĩnh Như cười với Phương Minh, mà Phương Minh cũng cười đáp lại bà: “Có lẽ là vì dì cảm thấy cháu là một đứa bé, không muốn chấp nhặt với cháu.”

“Cậu sai rồi.”

Tào Tĩnh Như lắc đầu: “Lúc đó sở dĩ tôi buông tha cậu chính là vì sư phụ của cậu.”

Mười mấy năm trước, khi đó Tào Tĩnh Như rất rõ tính tình của bản thân, người dám ngỗ nghịch với bà thì bà tuyệt đối sẽ không buông tha, huống chi cậu ta còn giấu con gái của bà đi.

Ngay lúc đó bà thực sự đã nổi lên ý muốn giết người, nhưng

một khắc trước khi Mạc Thập Tam động thủ, Thất Thúc luôn ở bên cạnh bảo hộ bà lại ngăn cản bà, trừ khi… Trừ khi bà muốn tất cả mọi người đều phải chết ở đây…

Đối với thực lực của Thất Thúc bà trước nay chưa từng nghi ngờ, mà Thất Thúc lại nói cho bà, có một vị cao thủ cực kỳ cường đại đang ở cách đây không xa, cho dù là ông ta thì cũng không thể động đậy chút nào khi bị cỗ khí thế kia áp bức.

Mà sở dĩ Thất Thúc có thể cảm nhận được còn người khác thì không thể cảm nhận, là bởi những người khác thực lực quá yếu, một con kiến có thể cảm nhận được con ếch to lớn, nhưng tuyệt đối không thể cảm nhận được con voi to lớn tới mức nào.

Vì vậy Tào Tĩnh Như không dám nổi lên ý định giết người nữa. Từ trong thông tin của Thất Thúc bà có thể nghe ra, chỉ cần bà không nổi lên sát ý với cậu nhóc trước mắt thì vị cao nhân kia cũng sẽ không xuất thủ, cho dù bà có trừng phạt cậu nhóc này thì cũng không sao.

Về sau khi rời khỏi thôn Diệu Hà rồi bà mới cho người tìm hiểu tin tức, biết được thân phận của vị cao nhân này, người trong thôn gọi ông ta là lão thần tiên, là một đạo sĩ, mà cậu nhóc kia thì lại là đệ tử của ông ta.

Sau khi biết được thân phận của ông ta thì bà đã hiểu ra tất cả, ông ta đang muốn mượn tay bà để ma luyện đồ đệ của mình.

Trong một thôn nhỏ hẻo lánh lại có một cao thủ khủng bố như vậy, cho dù là Thất Thúc cũng không có một chút ý chí phản kháng, mà bà thì quá rõ thực lực của Thất Thúc, nếu cao thủ này mà làm việc cho bà…

Tào Tĩnh Như đang nghĩ muốn trực tiếp đi gặp mặt nhưng lại bị Thất Thúc ngăn cản, dựa theo lời nói của Thất Thúc, cao nhân như vậy tính tình thường là cổ quái vô cùng, nếu như tùy tiện tìm

tới một khi chọc giận đối phương chắc chắn bọn họ không thể chịu nổi hậu quả.

Phương Minh nghe thấy lời nói của Tào Tĩnh Như thì hơi sững sờ nhưng cũng khôi phục rất nhanh, bởi vì cậu cũng có suy đoán như Tào Tĩnh Như, sư phụ chắc hẳn chỉ âm thầm bảo vệ cậu chứ không hiện thân.

Chỉ cần cậu không gặp nguy hiểm tới tính mạng, cho dù có chịu một chút đau khổ cũng không có gì không tốt.

Tnn lại nhìn Hàn Kiều Kiều,thấy con gái mình gương mặt căng thẳng, cơ thể cứng đờ thì lại cười khổ không thôi.

“Kiều Kiều, nhìn thấy mẹ cũng không muốn gọi một tiếng sao?”

“Tôi đã sớm nói, tôi không phải con gái bà, mà tôi cũng không có người mẹ như bà, sở dĩ tôi đồng ý gặp bà chỉ là vì thực hiện lời hứa với cha tôi mà thôi.”

Giọng nói của Hàn Kiều Kiều lạnh lẽo, mà bàn tay ở dưới bàn bởi vì nắm chặt khiến nó trở nên trắng bệch đã bán đứng nội tâm của cô.

“Cha con?” Trên mặt Tào Tĩnh Như hiện lên vẻ khinh thường: “Một thư sinh không hiểu chuyện đời mà thôi, cả ngày chỉ biết chìm đắm trong những thứ văn chương vô dụng, nhưng mà có vẻ cuối cùng ông ta cũng có thể làm được một chuyện.”

“Tôi không cho phép bà nói cha tôi như vậy! Bà có tư cách gì mà nói về cha tôi?”

Hai má của Hàn Kiều Kiều đỏ bừng, giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, tức giận đứng bật dậy: “Đúng là cha tôi không được lợi hại như bà, thế nhưng ông ấy vẫn là cha của tôi, chăm sóc cho tôi nhiều năm như vậy. Mà bà, chỉ cần một câu nói của bà

có thể dễ dàng quyết định sống chết của người khác, ai dám ngỗ nghịch bà bà liền giết chết cả nhà người ta, nhưng bà mãi mãi không xứng đáng làm một người mẹ!"

Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều tức giận tới ngực phập phồng, sau đó lại nhìn mẹ Kiều chỉ hơi nhíu mày, thật sự là không phải một cấp bậc nha.

"Kiều Kiều, những năm đó mẹ thật sự không có cách nào khác, con cũng biết mà, nếu như mẹ…"

"Bà không cần giải thích với tôi, bà không sai, bà cứ tiếp tục làm môn chủ Thanh Y Môn của bà cho thật tốt đi, cần gì phải tới quấy rầy cuộc sống của tôi? Cứ để cho tôi với cha tôi bình yên sinh sống không phải tốt hơn sao?"

Mà Phương Minh đang ngồi bên cạnh nghe thấy Hàn Kiều Kiều nhắc tới ba chữ Thanh Y Môn thì nhíu mày.

Thanh Y Môn, cậu đã từng nghe sư phụ nói tới môn phái này.

Đương nhiên đây cũng không phải là một môn phái tu luyện mà là một bang phái thế tục tồn tại hơn 200 năm.

Trong lòng người bình thường cũng không hiểu rõ môn phái lắm, nhưng chỉ cần đọc lướt qua một số văn hiến cận đại nhất là từ thời nhà Thanh, hoặc là xem phim truyền hình cũng có thể phát hiện, trong phim truyền hình rất hay nói tới hai bang phái Hồng Môn cùng Thanh Bang.

Một bộ truyền kỳ Vi Tiểu Bảo khiến đa số mọi người đều nghe tới Thiên Địa Hội, mà Thiên Địa Hội chính là Hồng Môn.

Còn Thanh Bang được đa số người biết tới là nhờ bộ phim truyền hình Bến Thượng Hải, qua bộ phim mà mọi người biết tới Đỗ Nguyệt Sanh, cũng biết Thanh Bang.

Hoa hồng lá xanh bạch liên ngẫu, lời nói nghe có vẻ thuận miệng này chính là đang nói tới Hồng Môn, Thanh Bang còn có Bạch Liên Giáo.

Nhưng theo thời gian trôi qua ba đại môn phái này lại diễn sinh ra nhiều chi, Thanh Y Môn chính là một chi bên trong đó, hơn nữa còn đứng vào top 10 chi mạnh nhất.

Mặc dù cậu cũng đã từng suy đoán thân phận của mẹ Hàn Kiều Kiều, có thể là một nhân vật lớn trong bang phái, nhưng không ngờ bà lại là môn chủ của cả một môn.

Một người phụ nữ có thể trở thành lão đại của cả một bang phái, những nỗ lực cùng trí tuệ của bà không cần nói cũng có thể biết.

“Con đã là con gái của Tào Tĩnh Như này, thì cũng là cô chủ của Thanh Y Môn, đây là sự thật không thể thay đổi được, cho dù con có trốn tránh sao cũng vô dụng.”

Vẻ mặt Tào Tĩnh Như vẫn bình tĩnh như nước, bởi vì bà cũng đã sớm đoán được thái độ của con gái.

“Tôi không thèm cái gì mà cô chủ của Thanh Y Môn, người nào muốn ngồi thì cứ ngồi.”

“Con không muốn ngồi cũng được.”

Thái độ của Tào Tĩnh Như đột nhiên thay đổi khiến Hàn Kiều Kiều nghẹn họng, tựa như một kinh khí cầu tràn ngập khí, đang bị không khí bên ngoài ép tới sắp nổ tung nhưng đột nhiên áp lực bên ngoài biến mất.

“Nếu con không muốn ngồi vị trí này mẹ cũng không ép con, chỉ cần con có thể kiếm một người tới thay là được, con là con gái của Tào Tĩnh Như này, vị trí môn chủ Thanh Y Môn hoặc là con tới ngồi, hoặc là chồng con tới ngồi.”

Khi nói ra lời này, Tào Tĩnh Như còn nhìn Phương Minh đầy thâm ý, trong lời nói dường như đã có tính toán gì đó.

“Mấy ngày trước con tuyên bố với truyền thông người bạn thân từ bé hẳn là cậu ta đi, mặc dù người này lớn lên có chút bình thường, nhưng nếu con thật lòng thích thì mẹ cũng không ngăn cản, nếu con không đồng ý tiếp nhận Thanh Y Môn thì hãy để cho cậu ta thay con nhận.”

Nghe thấy lời nói của Tào Tĩnh Như, Phương Minh với Hàn Kiều Kiều kinh ngạc không thôi, Phương Minh là cười khổ, mà gương mặt của Hàn Kiều Kiều thì đỏ ửng lên, nhưng cũng không có phủ nhận ngay lúc đó.

“Cậu ta xấu như vậy làm sao tôi có thể thích cậu ta được, cậu ấy không thể nào là người đàn ông của tôi.” Hàn Kiều Kiều liếc liếc Phương Minh, đả kích không chút khách khí: “Đừng nói là không phải, cho dù có phải tôi cũng không bao giờ đồng ý cho người đàn ông của mình đi theo cái Thanh Y Môn rách nát của bà, nếu bà dám giao Thanh Y Môn cho tôi thì cũng sẽ có ngày tôi dám bắt bọn họ đồng loạt tới đồn cảnh sát tự thú!”

“Kiều Kiều!”

Vẻ mặt Tào Tĩnh Như rốt cuộc cũng thay đổi, nặng nề lên: “Có những lời con có thể nói, nhưng cũng có những lời không, Thanh Y Môn có quy củ của Thanh Y Môn, cho dù con có là cô chủ của Thanh Y Môn cũng không thể thay đổi!”

“Tôi đã nói tôi không phải cô chủ của Thanh Y Môn, tôi cũng không có một người mẹ như bà!”

Hàn Kiều Kiều điên cuồng hét lên, sau đó lập tức hít sâu mấy hơi giữ bình tĩnh: “Tôi đã hoàn thành lời hứa với cha, tới gặp bà một lần, bây giờ tôi phải đi. Phương Minh, chúng ta đi.”

Nói xong cô quay qua kéo Phương Minh rời khỏi lương đình, đi ra phía ngoài.

Phương Minh nhìn về phía Tào Tĩnh Như cười cười chào hỏi rồi cũng rời đi cùng Hàn Kiều Kiều, cậu theo Hàn Kiều Kiều tới, đương nhiên cô ấy đi rồi thì cậu cũng chẳng có lý do gì mà ở lại.

Nhưng đúng lúc này hai người đàn ông lực lưỡng lúc nãy lại đưa tay ngăn cản bọn họ, đồng thời cũng nhìn về hướng Tào Tĩnh Như.

“Kiều Kiều, mẹ biết là con hận mẹ, hiện tại con còn trẻ mà mẹ cũng có thể chống đỡ Thanh Y Môn thêm vài năm, trong vài năm này mẹ sẽ không quấy rầy con.”

Ánh mắt Tào Tĩnh Như cô đơn, phất phất tay, hai người đàn lực lưỡng kia lập tức lui ra phía sau.

“Tôi không thèm, tốt nhất cả đời này bà đừng bao giờ tới quấy rầy tôi.”

Hàn Kiều Kiều hơi ngừng lại, nhưng lập tức nói một câu kiên quyết rồi nhanh chóng đi ra bên ngoài cửa Nông Gia Nhạc, Phương Minh bất đắc dĩ đuổi theo.

Ngay khi hình bóng hai người biến mất khỏi hồ nước, một vị lão giả xuất hiện trong đình nghỉ mát.

“Bà chủ, bà hà tất gì phải làm vậy? Kỳ thật bà hoàn toàn có thể không nói những lời kia để chọc giận Kiều Kiều, mà chuyện năm đó bà cũng có thể giải thích với con bé…”

“Thất Thúc, Kiều Kiều là con của tôi, tôi hiểu tính khí của con bé, mà chuyện năm đó tôi thật sự không muốn Kiều Kiều biết quá nhiều, cứ để tôi diệt trừ hết những uy hiếp trước khi con bé tiếp nhận Thanh Y Môn, bao gồm cả những người năm đó…”

Gương mặt Tào Tĩnh Như lại khôi phục vẻ băng lãnh, nhưng sau đó dường như nghĩ tới điều gì, lại nói: “Thất Thúc, tôi không ngờ tới đứa bé trai trong thôn Diệu Hà ngày xưa lại có quan hệ gần gũi với Kiều Kiều như vậy, mặc dù Kiều Kiều không thừa nhận nhưng tôi có thể cảm nhận được, Kiều Kiều có tình cảm với cậu ta.”

Vẻ mặt Thất Thúc hơi thay đổi: “Bà chủ muốn mượn tay cậu ta dẫn động vị kia?”

Nghĩ tới những chuyện đã gặp mười mấy năm trước ở thôn Diệu Hà, cho dù là Thất Thúc, người đã trải qua rất nhiều mưa gió thậm chí cũng từng vật lộn với sinh tử cũng phải sợ hãi.

Người mà chỉ dựa vào khí thể cũng có thể ngăn chặn ông ta, khiến ông có cảm giác như con thuyền bị lạc giữa biển khơi, cảm giác tuyệt vọng khi mà bất cứ lúc nào cũng có thể bị chôn vùi, cao thủ như vậy thật sự là vượt khỏi sức tưởng tượng của ông ta!

Chương 123: Chuyện cũ của Hàn Kiều Kiều

Mười mấy năm trước, Thất Thúc rất tự tin vời thực lực của bản thân, tự nhận rằng trên giang hồ mặc dù ông ta không thể xếp thứ nhất nhưng cũng phải nằm trong top 10, mà chiến tích vĩ đại nhất của ông ta chính ta một người một đao giết hơn 100 người để bảo vệ bà chủ thoát khỏi vòng vây.

Thanh Y Môn đệ nhất hồng hoa côn gia, người trong giang hồ mỗi khi nghe thấy danh hiệu của ông ta đều phải run rẩy.

“Bà chủ, nghìn vạn lần không thể làm như vậy, người tài cao há có thể đơn giản bị lừa gạt, chuyện bà lợi dụng ông ta nếu bị ông ta biết được, chắc chắn mất nhiều hơn được.”

Mười mấy năm trôi qua thực lực của ông ta đã tăng lên nhiều, nhưng mà thực lực càng tăng ông ta càng hiểu rõ hơn sự khủng bố của cao nhân kia.

Dạng cao thủ như vậy làm sao có thể cam tâm bị người ta lợi dụng, chỉ sợ làm như vậy sẽ mang tới đại nạn cho Thanh Y Môn.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cả.”

Tào Tĩnh Như lắc lắc đầu: “Tôi có lỗi với Kiều Kiều, nếu như Kiều Kiều thật sự thích cậu ta, là một người mẹ đương nhiên tôi sẽ ủng hộ quyết định của con bé, không phải vì sau lưng cậu ta có một cao thủ lợi hại chống lưng.”

“Còn về lợi dụng….” Đôi mắt Tào Tĩnh Như lóe ra tia sáng trí tuệ: “Một người đàn ông có dã tâm chắc chắn sẽ không thể nào cự

tuyện vị trí môn chủ Thanh Y Môn.”

Môn chủ Thanh Y Môn, ngai vàng khiến bao nhiêu người trong giang hồ đỏ mắt, một trong những vương giả của thế giới trong lòng đất, sở hữu tài phú vô cùng khủng bố.

Thất Thúc nhìn nhìn bà chủ của mình, vẫn có một câu ông ta còn chưa nói ra, ông ta thấy có vẻ lần này bà ấy đã nhìn lầm rồi, chàng trai kia sau khi biết Hàn Kiều Kiều là cô chủ của Thanh Y Môn cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi, sau đó không hề có biểu lộ nào khác nữa.

Tham lam, kích động, hay dã tâm… Ông ta không nhìn thấy một chút nào.

…

Bên ngoài Nông Gia Nhạc, Hàn Kiều Kiều nhìn về nơi xa xăm, thì thầm: “Cậu có muốn nghe chuyện ngày trước của tôi không?”

“Chỉ cần cô muốn nói thì tôi muốn nghe, nếu cô không muốn nói thì tôi cũng không muốn nghe.” Phương Minh trả lời.

Hàn Kiều Kiều tức giận liếc Phương Minh: “Phương Minh, cậu làm ơn có thể hiếu kỳ hơn một chút không? Tôi không phải chỉ là một minh tinh đơn thuần, tôi còn là cô chủ của một bang phái đó! Chính là cô chủ của một bang phái, phim truyền hình còn không dám dựng lên kịch bản như vậy, cậu không thể lộ ra bộ dáng tò mò chờ mong sao?”

“Đối với tôi, cái gì mà cô chủ một bang phái, cái gì mà ngôi sao nổi tiếng… Đều chẳng có quan hệ gì với tôi, tôi chỉ biết một Hàn Kiều Kiều ưa thích trêu chọc người khác mà thôi.”

Phương Minh mỉm cười, lúc cậu biết Hàn Kiều Kiều, cô ấy chỉ là một cô bé, mà bây giờ cô bé này có lớn lên như thế nào đi nữa cũng vẫn là bạn của cậu, cho dù thân phận của cô ấy biến đổi như

thế nào thì cậu cũng chẳng quan tâm.

Hàn Kiều Kiều trừng mắt nhìn Phương Minh, nhưng đáy lòng lại như có một dòng nước ấm chảy qua, cô biết tiểu đạo sĩ này chắc chắn sẽ không quan tâm cái danh phận này của cô đấy!

Kỳ thực cho tới ngày hôm qua cô vẫn xoắn xuýt không thôi, cô sợ sau khi Phương Minh biết được thân phận của cô thì quan hệ của hai người sẽ thay đổi.

Dù sao người bình thường vốn dĩ chẳng có cảm tình tốt đẹp gì với bang hội, mà cô còn là con gái lớn của lão đại bang hội, cô sợ sau khi cậu biết thân phận của cô sẽ từ từ xa lánh cô…

“Tất cả những chuyện này bắt nguồn từ cha tôi…”

Hơn 20 năm trước, khi đó môn chủ Thanh Y Môn là cha của Tào Tĩnh Như, mà phía trên Tào Tĩnh Như vẫn còn một người anh trai, dưới tình huống bình thường thì hẳn là môn chủ Thanh Y Môn này phải dành cho người anh trai của Tào Tĩnh Như.

Tào Tĩnh Như mặc dù là cô chủ lúc ấy của Thanh Y Môn nhưng bà lại không tham dự vào chuyện của bang phái, dưới sự che chở của cha cùng anh trai cứ vậy yên bình làm một thiên kim nhà giàu có mà trôi qua.

Sau khi lên đại học, Tào Tĩnh Như quen biết với cha Hàn Kiều Kiều là Hàn Á Chính, được xưng là người có văn hóa nhất thời ấy. Mà Hàn Á Chính tài hoa xuất chúng, bề ngoài cũng không tệ chút nào nên được rất nhiều nữ sinh mến mộ, Tào Tĩnh Như cũng không ngoại lệ.

Một người có vẻ đẹp khuynh thành, một người tuổi trẻ tài cao, hai người hợp thành một đôi chính là trai tài gái sắc trong truyền thuyết.

Sau khi hai người tốt nghiệp thì quyết định kết hôn, không bao

lâu Tào Tĩnh Như có thai rồi sinh ra Hàn Kiều Kiều, là một đôi vợ chồng khiến tất cả mọi người ngưỡng mộ.

Nhưng ngay khi Hàn Kiều Kiều được ba tuổi, Tào Tĩnh Như sau khi quay về nhà mẹ đẻ một chuyến đột nhiên quyết định ly hôn với Hàn Á Chính, mà bà lại không đưa ra bất kỳ lý do gì, chỉ có một điều kiện là muốn dẫn con gái đi, và bà sẽ bồi thường cho Hàn Á Chính một số tiền lớn.

Đương nhiên Hàn Á Chính làm sao có thể đồng ý chuyện đó kia chứ, nhưng dưới sự uy hiếp đe dọa của hơn hai mươi người đàn ông bộ dạng hung thần ác sát, thậm chí còn muốn giết hết người nhà ông ta, Hàn Á Chính bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, mà cũng chính vào lúc này ông mới biết được thì ra cô vợ chung sống với ông bao nhiêu năm lại là cô chủ của một bang xã hội đen.

Ba tuổi, lúc này Hàn Kiều Kiều đã có một chút kí ức của chính mình, sau khi cô bị Tào Tĩnh Như mang đi thì không ngừng đòi cha, chỉ là Tào Tĩnh Như thờ ơ với tiếng khóc của cô, mà thời gian ấy có khi mấy ngày cô cũng không được nhìn thấy Tào Tĩnh Như.

Nhưng mà đứa bé mà, nhanh khóc cũng nhanh quên, lúc ấy Tào Tĩnh Như tìm hai bảo mẫu hơn 40 tuổi tới chăm sóc cho Hàn Kiều Kiều, có hai người phụ nữ này bầu bạn rất nhanh Hàn Kiều Kiều đã quên hẳn chuyện muốn tìm cha.

Mãi tới một ngày…

Giọng nói của Hàn Kiều Kiều trở nên run rẩy, Phương Minh nhìn sắc mặt tái nhợt của Hàn Kiều Kiều, nói nhỏ: “Nếu không muốn nhớ lại thì đừng nói nữa…”

“Không, tôi muốn nói, vấn đề này đã nghẹn lại trong lòng tôi quá lâu!”

Tâm trạng của Hàn Kiều Kiều vô cùng kích động, suy nghĩ của

cô lại quay trở về khoảng thời gian thơ ấu…

Khi ấy sau khi cô ngủ dậy sẽ muốn đi tìm mẹ cả và mẹ hai để chơi đùa, mẹ cả và mẹ hai chính là hai người phụ nữ trung niên chăm sóc cho cô, nhưng hôm đó cho dù cô đã kêu hai người rất nhiều lần nhưng không có ai trả lời.

Cô leo xuống khỏi giường, mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng động gì rất lớn, đang lúc cô chuẩn bị ra ngoài thì cửa lớn bỗng bị đấy ra, mẹ hai cả người đầy máu ôm một đứa bé lảo đảo chạy tới…

“Cô chủ!”

Mẹ hai nhìn gương mặt ngây thơ vừa mới tỉnh ngủ của Kiều Kiều, giật mình vội giấu cô ra sau tủ chén, đồng thời nghiêm mặt cảnh cáo Hàn Kiều Kiều, cho dù nghe thấy bất kỳ âm thanh gì cũng không được ra khỏi tủ.

Khi đó Hàn Kiều Kiều còn không biết máu là sao, chỉ thấy gương mặt mẹ hai nghiêm túc như vậy thì gật gật đầu đồng ý.

Tiếp sau đó cô nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, có rất nhiều tiếng bước chân cùng với giọng nói hỗn loạn vang lên.

“Đã tìm thấy.”

“Ha, thì ra là trốn ở chỗ này.”

“Bắt được đứa bé này thì còn sợ gì Tào Tĩnh Như không đi vào khuôn phép, trừ khi bà ta không muốn con gái nữa!”

“Mụ đàn bà xấu xí, chết đi cho tôi!”

…

Những giọng nói vang lên rất đột ngột, nhưng cũng biến mất rất nhanh, Hàn Kiều Kiều nhớ lời của mẹ hai kiên quyết không đi

ra ngoài, thậm chí cô ở đằng sau chiếc tủ còn mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Hàn Kiều Kiều bị đói tỉnh, cô nhịn không được đẩy tủ chén ra nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng khiến cô cả đời cũng không thể quên được!

Mẹ hai ngã trên mặt đất, mà trên ngực bà cắm một cây đao, máu tươi từ chỗ vết thương chảy xuống đầy đất, kéo dài ra tới ngoài cửa!

Chương 124: Chuyện cũ của Hàn Kiều Kiều (tiếp)

Hàn Kiều Kiều nhào tới người của mẹ hai gọi nữa ngày thể nhưng bà ấy không hề có phản ứng, khi đó cô còn chưa biết chết là gì, chỉ nghĩ rằng có lẽ mẹ hai đang ngủ.

Mẹ hai ngủ!

Hàn Kiều Kiều ngoan ngoãn hiểu chuyện, sợ mẹ hai nằm trên mặt đất sẽ lạnh.

Đôi tay non nớt nhỏ bé muốn ôm mẹ hai lên, giống như bình thường bà ấy vẫn hay ôm cô lên giường ngủ vậy, chỉ là cánh tay nhỏ bé non nớt làm sao có thể đỡ nổi một người trưởng thành.

Hàn Kiều Kiều dùng hết sức lực cũng chẳng thế nào khiến mẹ hai nhúc nhích, cuối cùng đành phải chân nhỏ chạy ra ngoài, cô muốn đi tìm mẹ cả, nói mẹ cả tới ôm mẹ hai lên giường.

Chỉ là Hàn Kiều Kiều vừa ra ngoài thì đã nhìn thấy rất nhiều người nằm ngã trong vũng máu, những cô chú ngày thường vẫn tươi cười với cô, quan tâm cô bây giờ tất cả đều nằm yên không nhúc nhích dưới mặt đất.

“Này, mọi người cứ nằm dưới đất sẽ cảm lạnh đấy.”

Hàn Kiều Kiều càng vội hơn, cô muốn đi gọi mẹ để mẹ nói những người này đừng ngủ trên mặt đất nữa, thế là cô chạy ra bên ngoài, sau đó cô bị lạc, không thể tìm được đường về nữa…

Cô bé vừa đói vừa buồn ngủ, cuối cùng bị một người phụ nữ trung niên đưa đi.

“Về sau, tôi bị dì Phương đưa tới trại trẻ mồ côi, hơn một năm này tôi đã sống ở đó.”

Trên mặt Hàn Kiều Kiều vương nước mắt, đoạn thời gian kia thật sự cô không muốn nhớ tới chút nào, một lần nhớ tới mẹ hai ngã trong vũng máu, còn có rất nhiều người phải chết thảm, thân thể cô lại không nhịn được run rẩy.

“Cậu không biết, bọn họ đều vì tôi mà chết, lũ người kia muốn bắt tôi nhưng mẹ cả đã ngăn chặn bọn họ, sau đó mẹ hai cũng không nói cho tôi, còn ôm con của bà ấy ra thế vào vị trí của tôi…”

Hơi thở của Hàn Kiều Kiều bắt đầu dồn dập hẳn lên, ngực phập phồng kịch liệt, đó là ác mộng trong tuổi thơ của cô, cũng là áy náy mãi mãi không thể phai mờ trong lòng.

Nếu như không vì cô thì con của mẹ hai đã không phải chết, trong lòng cô có bao nhiêu tự trách, bao nhiêu áy náy thì cô càng hận mẹ cô bấy nhiêu.

“Sau đó cha tìm được tôi, đưa tôi rời khỏi cô nhi viện, buồn cười là tôi mất tích đã lâu như vậy mà người làm mẹ này lại chỉ bận rộn công việc của Thanh Y Môn, mãi tới khi cha tôi đi tới tìm bà đòi người, bà không thể giao ra cha tôi mới biết tôi bị lạc đường, sau đó đi khắp nơi trên cả nước tìm tôi…”

Nghe được Hàn Kiều Kiều nói tới đây cuối cùng Phương Minh cũng hiểu vì sao cô hận mẹ cô như vậy, nếu đổi lại là cậu chắc cậu cũng sẽ có thái độ giống như cô.

“Những chuyện sau đó cậu cũng biết rồi, tôi đi theo cha sinh sống, mãi tới khi tham gia một chương trình mới được công ty giải trí coi trọng, sau đó bước vào con đường nghệ sĩ.”

Có lẽ là vì lần đầu tiên thổ lộ bí mật bị chôn giấu trong lòng mấy chục năm qua, nên sau khi nói xong trên mặt Hàn Kiều Kiều

lại lộ vẻ nhẹ nhõm, những bí mật này đã ở trong lòng cô quá lâu, thậm chí cho dù có là cha cô cũng không thể biết hết mọi chuyện.

“Bất kể thế nào thì lần này vẫn phải cảm ơn cậu đã tới cùng tôi, hơn nữa còn lắng nghe tâm sự của tôi… Phương Minh, ôm ôm một cái…”

Hàn Kiều Kiều dang hai tay, Phương Minh nhìn cô, nhìn thấy con ngươi tinh khiết của cô, lần đầu tiên phát hiện tiểu yêu tinh này vậy mà cũng có lúc không câu dẫn người khác!

Chỉ là một cái ôm đơn thuần ấm áp.

“Quay về thôi, ngày mai tôi còn phải tới đoàn làm phim để quay phim, gần đây tôi có nhận một bộ phim mới, có lẽ trong thời gian dài tới cậu sẽ không gặp được tôi đấy!”

Buông tay ra, Hàn Kiều Kiều vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi loạn, quay đầu nhìn lại sau lưng, Mạc Thập Tam đang lái xe từ từ theo sau.

“Lên xe đi, cũng không thể nào thật sự đi bộ về được.”

Hàn Kiều Kiều đợi Mạc Thập Tam lái xe tới trước mặt, trực tiếp mở cửa xe bước lên, Phương Minh cười một tiếng, cậu rất thích tính cách này của Hàn Kiều Kiều.

Đây là một cô gái không cần người khác an ủi, mặc dù nội tâm của cô cũng có lúc yếu mềm…

…

Hàn Kiều Kiều trực tiếp tới sân bay, Trương Yến đã đợi cô ở đó từ trước.

“Phương Minh, trong khoảng thời gian tôi đi cậu với cô bạn gái nhỏ của cậu đừng phát triển nhanh quá đấy, nếu thật sự không

nhịn được thì phải chú ý biện pháp bảo hộ, dù sao cô bạn gái của cậu cũng còn chưa có tốt nghiệp đâu, nếu bụng mà phình lên thì thật không tốt chút nào."

Phương Minh trừng mắt nhìn Hàn Kiều Kiều cùng Trương Yến đi vào trong phòng vip, mà Mạc Thập Tam ở bên cạnh cậu từ đầu tới cuối vẫn luôn im lặng.

Hai người quay lại xe, Mạc Thập Tam im lặng lái xe về hướng biệt thự Phương Minh đang ở.

Trên đường ánh mắt của Phương Minh vẫn nhìn chằm chằm Mạc Thập Tam, vẻ mặt đôi lúc có thay đổi, mà khi Mạc Thập Tam phát hiện cũng lập tức giơ tay phải lên, một ngọn phi đao đã xuất hiện trên tay anh ta.

"Anh muốn giết tôi?" Phương Minh không hề để tâm tới phi đao trong tay Mạc Thập Tam, cười cười hỏi.

"Nếu không phải hôm qua cậu còn giúp cô chủ thì bây giờ cậu đã là một cỗ thi thể."

"Nếu không phải Hàn Kiều Kiều ngăn tôi lại thì hiện tại anh cũng đã là một bộ thi thể cháy khét."

Ánh mắt hai người đàn ông giao phong, một lúc sau cả hai đều thu hồi ánh mắt, im lặng không nói.

Sở dĩ Phương Minh nhìn chằm chằm Mạc Thập Tam, cũng không phải vì cậu có ý khiêu khích, chỉ là cậu cảm thấy rất hiếu kỳ mà thôi.

Cung phụ mẫu(1) của Mạc Thập Tam ảm đạm, chứng tỏ cha mẹ của anh ta đã chết, nhưng chuyện này cũng không có liên quan gì với cậu, dù sao đầu năm này những người mồ côi cả cha lẫn mẹ cũng rất nhiều.

(1)Phụ mẫu: cha mẹ

Điều khiến cậu cảm thấy hiếu kỳ chính là mặc dù trên thân thể của anh ta có huyết khí(2) nồng nặc, nhưng huyết khí của anh ta lại không chứa bao nhiêu sát khí.

(2)Huyết khí: mùi máu tươi

Loại huyết khí này rất khác với huyết khí trên người La Sầm Long, lúc trước trên người La Sầm Long mặc dù cũng có huyết khí, nhưng loại huyết khí đó mang theo sát khí, mà trên người Mạc Thập Tam chỉ có huyết khí rất thuần túy.

Ví dụ đơn giản như những binh lính thời cổ đại, những vị binh lính kia người nào mà không từng giết hơn 10 mạng người, nhưng đó là chiến trường, sống chết có số, sẽ không bị nhiễm sát khí.

Cho dù có giết bao nhiêu người đi nữa cũng chỉ khiến huyết khí trên người trở nên nồng hơn, trong huyết khí mà có sát khí thì chỉ có một khả năng, đó là anh ta giết trúng người không đáng chết, nói đúng hơn là giết người vô tội.

Vậy nên đây mới là điều khiến Phương Minh hiếu kỳ, trên người Mạc Thập Tam không có bao nhiêu sát khí thì chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là những người anh ta đã giết, hoặc là người đáng chết, hoặc là người có ân oán quá lớn với anh ta.

Mặc dù cùng là tội phạm giết người nhưng nếu nói từ góc độ nhân quả, có những lúc giết người sẽ không bị nhiễm nghiệp chướng gì, ví như giết những người đáng chết kia.

Cho dù là Phật gia hay Đạo giáo đều có chuyện lấy sát ngăn sát, vì cứu một vạn người mà giết một người cũng không phải là chuyện sai trái gì.

Vậy nên, kim cang cũng có thể giết người!

Ngoài ra cũng có một loại nữa là dính tới ân oán cá nhân, ví như vì người thân mà báo thù, trong tình huống này chỉ cần không lạm sát thì cũng sẽ không bị nghiệp chướng sát khí quấn thân.

Chương 125: Lăng Mộ Mai tới

Trời nắng, vạn dặm không có mây.

Tại sân bay Ma Đô!

“Cô, cuối cùng cô cũng đã tới.”

Lăng Sở Sở nhìn thấy bóng dáng cô của mình đi ra từ cửa Vip thì chạy ngay đến nghênh đón.

“Tiểu nha đầu này thật sự là không thể trị nổi.”

Lăng Mộ Mai xoa xoa tóc của cháu gái, dựa theo hành trình của bà ta thì hôm nay bà ta phải ra nước ngoài tham dự hội nghị, thế nhưng cô cháu gái này lại năm lần bảy lượt yêu cầu bà tới Ma Đô.

“Cô à, lần này cháu muốn đưa cô đi gặp một người, đúng rồi, cô à, cháu đã dặn cô tìm hiểu ngày sinh tháng đẻ của người cô muốn kiếm, đã tìm được chứ?”

Mấy ngày trước Lăng Sở Sở cố tình gọi điện hỏi thăm Phương Minh, cậu nói nếu muốn tìm người thì phải có tên của người đó, còn phải có cả ngày sinh tháng đẻ nữa, nếu như không có hai thứ này thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Đương nhiên nếu như là tìm người thân thì vẫn có biện pháp khác để tìm kiếm, nhưng Phương Minh lại không nói điều này cho Lăng Sở Sở.

Trên mặt Lăng Mộ Mai lộ ra nụ cười phức tạp, ngày sinh tháng đẻ của người đó làm sao bà ta có thể quên được chứ, nó vĩnh viễn ghi tạc trong lòng bà.

“Vậy là tốt rồi, bây giờ chúng ta đi tìm Phương Minh.”

Lăng Sở Sở cười ngọt ngào, Lăng Mộ Mai xưa nay luôn cưng chiều cô, cho nên cô cũng hi vọng có thể làm gì đó giúp bà ấy, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt bi thương của bà trong lòng cô cũng không nhịn được bi thương theo.

“Được rồi, lần này cô tới Ma Đô đều sẽ nghe theo cháu chỉ huy, làm một tên lính quèn dưới trướng của cháu, cháu nói cô đi tới hướng Đông cô tuyệt đối sẽ không đi qua hướng Tây!”

Lăng Mộ Mai nhìn cháu gái nói nửa đùa nửa thật, chọc Lăng Sở Sở cười khanh khách không ngừng, quả thật tình cảm giữa hai cô cháu đúng là rất tốt.

Xe chầm chậm rời khỏi sân bay rồi chạy tới hướng phố cổ vật, mà giờ phút này Phương Minh cũng đang tiếp đón một vị khách bên trong cửa hàng Vu Đạo.

“Ông chủ Phương, lại tới quấy rầy cậu.”

Người tới là Hồ Phù, lúc trước vào ngày khai trương ông ta cũng đã từng hỏi Phương Minh về vấn đề phong thủy khu mộ tổ tiên.

“Ông chủ Hồ chủ động tới cửa chẳng lẽ là muốn tìm căn nguyên?”

Phương Minh nhìn Hồ Phù, đã nhiều ngày trôi qua kể từ hôm khai trương, không cần đoán cậu cũng biết ông ta đã đi tìm hiểu về vấn đề phong thủy tổ tiên.

“Có một chút nhưng tôi cũng chưa dám khẳng định, vì vậy nên mới tới quấy rầy ông chủ Phương, không biết ông chủ Phương có thể giúp tôi xem xét vấn đề được hay không?”

Hồ Phù tươi cười, thực tế sau ngày khai trương cửa hàng của

Phương Minh ông ta đã triệu tập những tộc nhân có địa vị tương đối trong tộc, sau đó thuật lại lời nói của Phương Minh, mà những người này sau khi nghe xong đều cảm thấy rất có đạo lý, vì thế nên mấy ngày nay bọn họ bắt đầu tìm kiếm từ đời thứ ba.

Đương nhiên bọn họ cũng biết nghề nào cũng có chuyên công(1), vốn dĩ ban đầu mọi người đều muốn mời Phương Minh tới hỗ trợ, nhưng sau khi nghe Hồ Phù nói ra giá cả thì đành phải từ bỏ.

(1)Chuyên công: người chuyên nghiên cứu về một lĩnh vực nhất định nào đó

Tốn mấy chục vạn chỉ để xem phong thủy, hơn nữa còn là chuyện không biết chắc chắn có thành công hay không, tất cả đều cảm thấy không nỡ.

Đương nhiên nguyên nhân trọng yếu chính là do lòng tham và sự ích kỷ của mỗi người.

Nhà họ Hồ là một gia tộc lớn, chỉ riêng thế hệ của Hồ Phù thôi cũng đã có hơn 10 người anh em họ, đương nhiên không phải tất cả mọi người đều từ chối, chỉ có một hai nhà mấy năm nay làm ăn phát đạt tự nhiên không muốn bỏ ra số tiền này, trong lòng bọn họ những ông thầy phong thủy chỉ là lừa bịp dối trá mà thôi.

Cũng có một nguyên nhân nữa chính là trong gia tộc lớn không phải ai cũng có tiền, luôn có một hai nhà có tính ỷ lại, thầm nghĩ nhà khác có nhiều tiền thì chính bọn họ đi mà cống hiến, tốt nhất là góp luôn cả phần của chúng tôi.

Vấn đề này nếu như chỉ là một nhà Hồ Phù thì đã đơn giản, chỉ cần nhà ông ta trực tiếp bỏ tiền ra là xong, mặc dù mấy chục vạn đối với ông ta cũng không phải là số tiền nhỏ, nhưng ông ta có thể cắn răng nhịn đau tiếp nhận.

Thế nhưng đây lại là chuyện của toàn bộ gia tộc, vì sao mà chỉ có một mình nhà ông ta phải chi tiền chứ?

Một là không làm, hai là tất cả mọi người phải cùng làm.

Cuối cùng cũng có người khác đưa ra ý kiến mời những ông thầy phong thủy ở nông thôn, giá cả rẻ hơn, vừa được việc lại không phải tiêu tốn quá nhiều.

Chủ ý này được tất cả mọi người trong tộc tán thành, có người nói bên cạnh nhà ông ta có một vị phong thủy đại sư vô cùng nổi danh, mà những người khác cũng nhao nhao tiến cử mấy ông thầy phong thủy gần nhà, thế là mọi người vỗ bàn quyết định mời tất cả cùng tới xem, chỉ phải chi ra khoảng mười vạn, số tiền này bọn họ còn có thể chịu nổi.

Có tất cả bốn người thầy phong thủy tới, đương nhiên bọn họ sợ làm bốn người này mất hứng cho nên không gọi cả bốn tới một lúc, mà mỗi một thầy do hai ba nhà tới tiếp đón.

Lúc đầu bọn họ còn rất cao hứng. cảm thấy bốn người thầy phong thủy này rất tài giỏi, mỗi người đều có đạo lý bình luận về mộ phần rất rõ ràng, mặc dù khiến cho người ta nghe không hiểu nhưng ai cũng cho rằng lời nói càng cao thâm thì càng hiện rõ lợi hại.

Nhưng khi mọi người tụ tập lại với nhau một lần nữa, nói ra đánh giá của mỗi thầy đối với mộ phần tổ tiên nhà họ thì mới trợn tròn mắt lên, bốn người thầy phong thủy thì lại có bốn cái nhìn hoàn toàn khác nhau, có người nói phong thủy của khu mộ có vấn đề, có người lại nói không hề có vấn đề gì.

Người thì nói phong thủy của cánh cửa không tốt, người thì nói do phía sau không có điểm tựa, người thì nói sát khí của Bạch Hổ phía bên trái quá nặng, kẻ lại nói dường như Thanh Long có chút thấp.

Chỉ là cùng một mộ phần mà mỗi đại sư lại có một cách nhìn khác nhau, có người nói tốt cũng có người nói hỏng.

Cuối cùng người nhà họ Hồ không có cách nào khác đành nói rõ chân tướng cho cả bốn người này, để cho bốn người tranh luận với nhau xem ai mới là người đúng.

Thế nhưng người nhà họ Hồ không thể ngờ tới khi bọn họ gặp nhau lại tranh luận kịch liệt tới suýt chút nữa thì đánh nhau, cả bốn người không ai phục ai.

Bởi vì bọn họ ai cũng cho rằng mình đúng khiến người nhà họ Hồ đầu to như cái đấu, nói cái gì mà Cửu cung phi tinh(2), cái gì mà phong thủy của cánh cửa không tốt, rồi cái gì miệng rắn nuốt voi…

(2)Cửu cung phi tinh: đặt 8 quẻ vào cửu cung, dựa vào sự lên xuống của phi tinh trong mỗi quẻ để dự đoán hung cát của vị trí này.

Quan trọng là bọn người Hồ Phù nào có hiểu những từ ngữ chuyên dụng trong phong thủy, đối với bọn họ phong thủy còn là một khái niệm mơ hồ vô cùng, vì thế tất cả đều ngơ ngẩn.

Sau khi nghe xong lời của Hồ Phù Phương Minh cũng im lặng, mà Hoa Minh Minh đang ở bên cạnh thì không có chút kiêng nể mà cười lớn, kém chút cười tới bò lăn dưới đất.

“Chưa bao giờ thấy chuyện cười lớn như vậy, các ông mời đều là loại phong thủy đại sư gì, không phải là bốn tên lừa gạt đó chứ?”

“Chuyện này… Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc là không phải đâu, bốn vị đại sư phong thủy này rất có danh tiếng ở trong thôn của họ.” Hồ Phù giải thích.

“Lừa đảo thì tôi không chắc, nhưng mà cách làm của người

nhà họ Hồ các ông thật sự quá sai lầm.”

Phương Minh nhìn Hồ Phù, có câu một chuyện không tìm hai người, nếu cố chủ đã tìm tới một đại sư phong thủy để xem thì không nên để một người thầy phong thủy khác nhúng tay, đây là quy củ.

Đương nhiên, nếu như đại sư phong thủy kia không thể giải quyết vấn đề vậy thì đành phải mời đại sư phong thủy khác, chuyện này hoàn toàn hợp lý.

Nhưng tình huống của người nhà họ Hồ này lại không giống, ngay từ đầu bọn họ đã cố ý mời cả bốn người thầy phong thủy, đương nhiên qua chuyện lần này cũng nói rõ một điều, giới phong thủy hiện tại thật sự là tốt xấu lẫn lộn.

Phương Minh rất rõ ràng, có thể không phải cả bốn vị đại sư phong thủy này đều là phường giả mạo, nhưng mà bây giờ phong thủy phân ra quá nhiều chi, mà một số thầy phong thủy cơ bản là học nghệ không tinh, chỉ thuộc một vài câu khẩu quyết rồi dựa theo đó mà suy đoán tất cả.

Có đôi lúc mèo mù vớ phải cá rán, đoán trúng rồi sau đó liền tôn thờ câu khẩu quyết kia, từ nay về sau cứ dựa vào đó mà đoán, không hề suy xét tới sự biến đổi của địa hình.

Ngoài ra cũng có một nguyên nhân rất quan trọng, phong thủy của các ngôi mộ trừ một số địa hình đặc thù thì đa số đều không ứng nghiệm nhanh, đôi lúc phải cần mấy năm thậm chí mấy chục năm.

Một thời gian dài như vậy, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra thì ai mà nghĩ tới nguyên nhân bắt nguồn từ phần mộ của tổ tiên kia chứ? Kể cả những đại sư phong thủy này đôi lúc cũng còn không tin nữa, huống gì…

Cũng chính vì những đặc tính này mới khiến giới phong thủy tốt xấu lẫn lộn, một số đại sư phong thủy căn bản chẳng phải là đại sư gì.

“Vì vậy hôm nay ông Hồ tới đây là muốn…?”

“Tôi muốn mời ông chủ Phương đích thân tới xem một chút, rốt cuộc là mộ phần của vị tổ tiên nào xảy ra vấn đề.” Hồ Phù nói thẳng.

“Muốn tôi đi xem phong thủy? Vậy những ngôi mộ đó nằm ở đâu? Nếu là ở nghĩa trang thì không cần phải xem nữa.”

Nghĩa trang, thực tế là chẳng có phong thủy gì để nói, nguyên nhân đơn giản là ở đó có quá nhiều mộ.

Ở nơi đó không thể có phong thủy tốt cũng không phải là phong thủy xấu, cho dù vốn dĩ nơi đó là một khối đất lành nhưng nếu chôn quá nhiều mộ thì chia bình quân ra mỗi mộ cũng chẳng chiếm được bao nhiêu.

Huống gì phong thủy âm trạch(3) này không đơn giản chỉ dựa vào vùng đất có tốt hay không, mà vùng đất tốt có thể có hiệu quả hay không còn phải xem ngày sinh tháng đẻ của chủ mộ, thậm chí còn có quan hệ với phương thức tử vong…

(3)Âm trạch: chỉ ngôi mộ

“Phần mộ của tổ tiên nhà chúng tôi ở tại quê nhà, ở vùng Trấn Giang tỉnh Giang Tô, cách Ma Đô mấy tiếng ngồi xe.”

Phương Minh hơi trầm ngâm, cuối tuần này Tử Du về, mà hôm nay còn cách cuối tuần bốn ngày, tính tính hẳn là có thể về kịp.

“Ông chủ Hồ, ông cũng biết giá của của tôi rồi đúng không?”

Phương Minh mỉm cười nhìn Hồ Phù, sở dĩ bọn người Hồ Phù

kiếm thầy phong thủy khác cũng bởi vì giá cả của cậu quá cao, luôn nghĩ rằng thay vì dùng chừng đó tiền mời cậu chẳng thà mời bốn người thầy kia, không những tiện nghi mà còn lời lớn.

"Ông chủ Phương xin hãy ra giá, để tôi xem có thích hợp hay không." Hồ Phù cười khổ, nhưng mà lần này ông ta đã thương lượng tốt với người trong tộc, chỉ cần giá cả không phải đắt vô cùng thì có thể mời.

"Thu phí giá cả như thế nào còn phải xem xét tới tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng mà phí khởi đầu là 5 vạn, đương nhiên tôi sẽ nói vấn đề cho mọi người biết, rồi sau đó có muốn giải quyết hay không là chuyện của mọi người."

Hồ Phù nghe thấy lời của Phương Minh thì thở ra một hơi, giá năm vạn cũng không phải là đắt, lần này ông ta mang theo 30 vạn, mà giá tiền Phương Minh đưa ra thấp hơn nhiều so với sự chuẩn bị của ông ta.

Đương nhiên ông ta cũng biết rõ đây chỉ là phí ban đầu, sau này muốn giải quyết vấn đề còn phải nộp phí đấy! Nhưng Phương Minh cũng đã nói, chuyện có giải quyết hay không còn do bọn họ quyết định.

"Được, ông chủ Phương, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, bây giờ tôi sẽ giao tiền luôn."

Chương 126: Trái đất thật là tròn

Hồ Phù sảng khoái quẹt thẻ trả tiền, trên mặt còn không ngừng tươi cười khiến Hoa Minh Minh đang đứng bên cạnh cũng phải im lặng.

Cuối cùng cậu ta cũng thấy rõ, nghề của Phương Minh thật sự là làm ăn không vốn, hơn nữa người ta còn chạy tới năn nĩ cậu ta nhận tiền!

Có đôi lúc người so với người thật sự là tức chết người.

Sinh ý nhà cậu ta cũng coi như không nhỏ, đều nói nghề buôn bán cổ vật này lời lớn, nhưng người bây giờ đã thông minh hơn nhiều, đồ mấy vạn khối tiền không ngờ lại trả giá chỉ còn một nữa, mặc dù cuối cùng cũng mua nhưng lại cứ như phim cung đấu vậy. đấu trí đấu dũng thật sự vô cùng mệt mỏi.

“Ông chủ Phương, vậy chúng ta khi nào thì xuất phát?” Sau khi giao tiền xong Hồ Phù lại dò hỏi.

“Hôm nay có thể đi ngay.”

Phương Minh nhìn nhìn trời, bây giờ mới chín giờ sáng, chạy tới bên kia chắc hẳn là giữa trưa, như vậy buổi chiều có thể đi xem phần mộ của nhà họ Hồ luôn.

“Đi ngay bây giờ?”

Hồ Phù hơi kinh ngạc, lúc trước bọn họ mời bốn thầy phong thủy kia, mỗi người đều phải chuẩn bị trước một ngày, nói là phải chuẩn bị cái gì đó, thậm chí có người còn bắt bọn họ chờ hai ba

ngày liền, còn nói cái gì hôm nay không phải là ngày thích hợp để đi xem phong thủy, cần phải chờ thêm vài ngày nữa.

“Đúng vậy, bây giờ đi luôn.”

Phương Minh cười cười, kỳ thật phong thủy cũng không quá mơ hồ như người ta vẫn tưởng, mà phong thủy sư cũng chỉ cần chuẩn bị một cái la bàn là xong.

Cũng có rất nhiều đại sư phong thủy chuẩn bị rất nhiều đồ vật, đó chẳng qua chỉ là đánh lạc hướng cố chủ, khiến người ta cảm thấy phong thủy rất mơ hồ rất khó hiểu, nói chung cũng là vì cuối cùng có thể thu được nhiều tiền hơn một chút mà thôi.

“Được, vậy để tôi chuẩn bị, giữa trưa khi tới bên kia lại bày tiệc đãi khách.”

Hồ Phù đương nhiên ước gì Phương Minh có thể tới ngay lập tức, sớm ngày giải quyết bất an trong lòng ông ta, nếu chuyện này cứ kéo dài mãi không tránh khỏi việc làm ăn xuống dốc, gia tộc suy bại!

“Trấn Giang sao? Hay là tôi đi cùng với mọi người?”

Hoa Minh Minh cũng hơi động lòng, tại Ma Đô cậu ta bị lão gia tử quản quá chặt, nhưng nếu cậu ta đi tới thành thị khác, trời cao hoàng đế xa, chẳng phải cậu ta thích làm gì liền làm cái đó sao?

“Cậu cũng nghĩ thử xem, một đại sư phong thủy như cậu làm sao có thể đi một mình được chứ? Thật sự là mất hết phong độ. Nếu cậu để tôi đi cùng chí ít tôi cũng có thể làm trợ thủ cho cậu, giúp cậu chống đỡ một chút cũng không tồi nha!”

Sợ Phương Minh không đồng ý Hoa Minh Minh vội vàng giải thích: “Mà tới lúc đó có việc gì nặng nề, đại sư như cậu hiển nhiên không thể tự thân vận động, tôi sẽ giúp cậu làm những chuyện đó!”

Phương Minh liếc nhìn Hoa Minh Minh, một chút tâm tư bé nhỏ của cậu ta làm sao cậu có thể không nhận ra kia chứ? Thế nhưng cậu vẫn nhận lời Hoa Minh Minh, còn tươi cười rực rỡ: "Cậu nói cũng có lý, vậy thì cùng nhau đi đi."

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Phương Minh không biết vì sao Hoa Minh Minh lại có cảm giác như tự chui đầu vào rọ, cố gắng lắc lắc đầu xua tan cảm giác đáng sợ kia, tự an ủi trong lòng: Sợ gì chứ, sau khi tới bên kia tự mình sẽ tách ra đi tìm chiến hữu, cũng không phải thật sự theo Phương Minh tới mộ địa.

Đã muốn đi ngay lại còn đi ba bốn ngày liền, Phương Minh đương nhiên phải nói với Đại Trụ một tiếng, căn dặn cậu một chút, sau đó ba người rời khỏi cửa hàng Vu Đạo, cùng nhau lên xe của Hồ Phù.

Một tiếng sau khi Phương Minh rời khỏi cửa hàng Vu Đạo thì trước cửa quán lại xuất hiện mấy người, mà Đại Trụ đang dọn dẹp bên trong thấy có khách tới cũng vội vàng chạy ra nghênh đón.

"Xin chào…"

"Phương Minh đâu rồi?"

Đại Trụ còn chưa nói hết lời thì một cô gái trẻ xinh đẹp đã ngắt lời cậu ta.

Người tới chính là Lăng Sở Sở cùng Lăng Mộ Mai, ngoài ra còn có một ông già cùng một người đàn ông lực lưỡng.

"Phương Minh vừa rời khỏi cửa hàng rồi."

Đại Trụ hơi khó hiểu, nhất là khi nhìn thấy người phụ nữ trung niên vô cùng sang trọng kia, cho dù chỉ là nhìn thôi cậu ta cũng không dám nhìn nhiều, không hiểu bọn họ tìm Phương Minh để làm gì nhỉ?

“Không ở cửa hàng? Vậy cậu gọi điện cho cậu ấy nói tôi tìm cậu ấy có việc.” Lăng Sở Sở nói thẳng.

“Cô gái, thật sự là không may, mấy ngày nay Phương Minh đều không có ở cửa hàng, nếu cô có việc gì cần tìm cậu ấy thì hãy nói với tôi, khi cậu ấy quay về tôi sẽ nhắn lại.” Đại Trụ nói giống như những gì Phương Minh đã căn dặn.

“Không ở đây? Vậy cậu ta đi đâu? Nói cậu ta trở về nhanh lên, tôi có chuyện rất quan trọng cần tìm cậu ta.”

Lăng Sở Sở trợn tròn mắt, thật vất vả cô mới có thể khuyên cô của cô tới Ma Đô, không ngờ Phương Minh lại không có ở cửa hàng.

“Cô gái, thật sự là vô cùng xin lỗi, mới vừa rồi có một vị khách tới tìm Phương Minh, Phương Minh đã đi theo vị khách đó, có lẽ hiện tại đã rời khỏi Ma Đô rồi, nếu như chuyện của các cô không vội thì phải chờ thêm mấy ngày nữa.”

“Ai nói không vội? Chuyện của tôi thật sự rất gấp, không phải cậu ta thích nhất là tiền sao, nói cho cậu ta biết chỗ tôi đang có một sinh ý rất lớn, chỉ cần cậu ta tìm thấy người thì không lo thiếu tiền!”

Vẻ mặt Đại Trụ khó xử, mà đúng lúc này Lăng Mộ Mai lại mở miệng.

“Sở Sở, thôi đi, nếu ông chủ đã không có ở đây thì chứng tỏ chúng ta không có duyên phận với cậu ấy, không cần quá cưỡng cầu.”

“Cô à, tên kia tuy là rất đáng giận nhưng mà cháu đã tận mắt nhìn thấy cậu ta tìm được cô vợ thất lạc nhiều năm của lão Sa đó!”

Lăng Sở Sở sốt ruột, sau đó vội vàng lấy điện thoại ra: “Cậu nói số điện thoại của Phương Minh cho tôi, tôi sẽ đích thân gọi cho

cậu ấy.”

Đại Trụ nhớ lại lời Phương Minh căn dặn, nếu như có chuyện không thể tự giải quyết thì cứ gọi cho cậu, hơn nữa hình như cô gái trẻ xinh đẹp trước mắt dường như còn có quen biết với Phương Minh.

“Được, tôi đưa số điện thoại của Phương Minh cho cô.”

Lăng Sở Sở bấm dãy số Đại Trụ đưa cho cô, sau đó trực tiếp gọi đi, mà Lăng Mộ Mai ở bên cạnh thì hứng thú đánh giá cửa hàng.

Toàn bộ cửa hàng thật sự không có gì mới lạ, thứ hấp dẫn nhất cửa hàng chính là tủ pha lê có vẻ vô cùng không hài hòa với bố trí của cửa hàng, khiến vẻ cổ kính của cửa hàng hoàn toàn bị đánh vỡ, giống như một gian phòng tràn ngập sắc thái cổ kính đột nhiên đặt một bộ ghế sa lon đầy phong cách phương Tây vào vậy.

Lăng Mộ Mai nhìn đồ vật trong tủ pha lê, mới đầu bà ta còn tưởng mắt mình bị mờ, nhưng sau vài phút trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, giờ phút này cuối cùng bà ta cũng hiểu vì sao cô cháu gái của bà suốt ngày lẩm bẩm bên tai bà cậu là một kẻ tham tiền.

Một cái vòng tay được chạm trổ hết sức đơn giản vậy mà lại bán với giá 188888, mà chuỗi vòng tay khác lại tới 366666, còn có một khối gỗ hình lập phương thôi mà tới những 888888…

Đương nhiên số tiền này Lăng Mộ Mai chẳng coi vào đâu, nhưng mà so giá cả với hàng hóa, chỉ có một khối gỗ thôi mà đã có giá trên trời vậy rồi, thật sự là quá khó tin!

“Tử Mẫu thụ, còn chưa bao giờ nghe tới loại gỗ này.”

Lăng Mộ Mai nhìn dòng chữ giới thiệu bên cạnh, đột nhiên bà cảm thấy người trẻ tuổi mà cháu gái suốt ngày lầm bầm chửi rủa thật ra cũng có chút thú vị, bán đồ nhưng lại không ghi rõ giá trị

của nó, lại còn muốn mua thì hỏi thăm chủ cửa hàng…

Mà bên này Lăng Sở Sở cũng đang gọi điện thoại.

“Này Phương Minh, cậu đang ở đâu?” Điện thoại vừa mới được kết nối Lăng Sở Sở đã không thể chờ đợi được nữa, hỏi vội.

“Xin chào, cô là…?”

Bên kia điện thoại, đám người đang đi trên đường cao tốc tới Trấn Giang đột nhiên điện thoại của Phương Minh reo lên, nhìn nhìn dãy số lạ hiện ra trên màn hình, sau khi nghe thì cuối cùng Phương Minh cũng biết người đó là ai.

“Cô Lăng, có chuyện gì sao?”

“Này Phương Minh, không phải tôi đã nói trước sẽ tới nhờ cậu tìm người sao? Sao cậu lại rời khỏi Ma Đô?”

“Cô Lăng, đúng là cô đã nói với tôi nhưng mà cô cũng đâu có nói thời gian cụ thể chứ.”

Phương Minh nhíu mày, sau khi chuyện của lão Sa kết thúc quả thật Lăng Sở Sở cũng đã nói chuyện này với cậu, muốn cậu hỗ trợ tìm người, nhưng mà Lăng Sở Sở cũng không hẹn trước thời gian.

“Hiện tại tôi đang ở trong cửa hàng của cậu, cậu xem bao lâu thì có thể trở về?”

“Đại Trụ không nói cho cô là mấy ngày nữa tôi mới về sao?”

“Qua mấy ngày, tôi làm sao có thể chờ lâu như vậy? Bây giờ cậu quay trở về ngay đi, tôi sẽ chờ cậu ở cửa hàng.”

Nghe thấy giọng điệu mệnh lệnh của Lăng Sở Sở, sắc mặt của Phương Minh trở nên nặng nề, cậu không phải là nhân viên của Nghiễm Niên đường, chắc hẳn bà cô này đã quen thói sai khiến

người khác rồi.

“Cô Lăng, trái đất rất tròn.”

“Tôi đương nhiên biết trái đất rất tròn, nhưng cậu nói vậy với tôi là sao?” Lăng Sở Sở không hiểu vì sao Phương Minh lại nhảy qua vấn đề trái đất rồi?

“Vì vậy khi trái đất xoay tròn thì con người cũng sẽ dịch chuyển, hiện tại tôi còn có việc, nếu cô muốn thì chờ thêm vài ngày nữa, sau khi xong việc trở về tôi sẽ gọi điện cho cô, không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

Tút tút tút…

Nghe thấy tiếng dập máy, Lăng Sở Sở tức tới phát điện, lần nữa gọi lại, nhưng lúc này bên kia cũng chỉ truyền tới tiếng ngắt máy.

“Phương Minh khốn kiếp, dám tắt máy của tôi!”

Lăng Mộ Mai nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của cháu gái thì cười cười: “Sở Sở, chúng ta có chuyện cầu người, loại giọng điệu nói chuyện này của cháu nếu là cô cô cũng sẽ cúp máy!”

“Cô à, sao cô có thể đứng về phe người ngoài như vậy kia chứ?” Lăng Sở Sở bất mãn hờn dỗi.

Lăng Mộ Mai nghe vậy thì sững sờ, nhịn không được cười rộ lên, giải thích: “Cô đương nhiên là đứng về phe cháu, nhưng mà chuyện gì cũng không thể xúc động như vậy, đã có việc cầu người ta thì phải nói chuyện thật uyển chuyển chứ.”

“Cái gì mà có chuyện cầu người, chúng ta cũng không phải là quỵt tiền, đây là giao dịch mua bán, chẳng ai nợ ai cả.”

Mặc dù nói vậy nhưng Lăng Sở Sở vẫn hít sâu một hơi, tiếp tục

gọi lại, phải gọi những sáu lần đối phương mới nghe máy.

“Lăng Sở Sở, vậy đi, để cô nói chuyện với ông chủ Phương một chút.”

Lăng Mộ Mai đối với ông chủ Phương trong miệng của cháu gái cũng có chút hiếu kỳ, trực tiếp mở miệng.

Chương 127: Nói cho tôi quá khứ của cậu ta

“Xin chào ông chủ Phương.”

Nghe được giọng nói ôn nhu truyền tới từ đầu bên kia điện thoại, Phương Minh hơi sững sờ: “Cô là…”

“Tôi là cô của Sở Sở.”

“Xin chào bà Lăng, không biết bà Lăng gọi điện thoại là…?”

“Chuyện là như vậy, thực ra Sở Sở là vì muốn giúp tôi tìm người nên mới nhờ cậu, nghe nói trong chuyện này ông chủ Phương rất có bản lĩnh cho nên tôi mới cố ý tới đây.”

Nghe được lời nói trong điện thoại Phương Minh cũng không kinh ngạc lắm, lúc đầu cậu cũng đã đoán không phải bản thân Lăng Sở Sở cần tìm người, nếu như thật sự là cô ta cần tìm người thì đã không kéo dài tới hôm nay.

“Bà Lăng, nếu bà muốn tìm người thì cũng có thể, nhưng mà hiện tại tôi đã ra ngoài, sợ rằng không rảnh, đương nhiên bà cũng có thể nói ngày sinh tháng đẻ của người bà cần tìm cho Đại Trụ, sau khi tôi trở về có thể trực tiếp suy đoán luôn.”

“Ngày sinh tháng đẻ thì có, nhưng mà tên thì…”

Lăng Mộ Mai đột nhiên trở nên buồn bã, Phương Minh từ trong giọng nói của bà cũng có thể đoán ra một số thông tin, lập tức nói tiếp: “Nếu không có tên thì chỉ có thể tìm người có quan hệ máu mủ với bà, nếu đúng là vậy thì bà hãy để cả tên và ngày sinh tháng đẻ của bà nữa, còn có thời gian người kia được sinh ra.”

Tên cùng với ngày sinh tháng đẻ là dùng để thôi diễn ra người cụ thể.

Dù sao thế giới cũng có nhiều người như vậy, cho dù là cùng một giờ sinh cũng có tới mấy vạn người, nếu như chỉ dựa vào ngày sinh tháng đẻ thật sự khó có thể tìm tới.

Nhưng nếu thời gian sinh còn có thêm tên thì sẽ rất khó có khả năng sai lầm, dù sao cùng một ngày, cùng một giờ lại được đặt tên giống như đúc thật sự quá hiếm thấy.

“Được, vậy tôi sẽ làm theo lời cậu nói.”

Phương Minh cúp điện thoại, mà sau khi Lăng Sở Sở thấy cô của mình cúp điện thoại thì vội vàng hỏi thăm: “Cô, tên kia nói thế nào?”

“Ông chủ Phương nói cô cứ lưu lại ngày sinh tháng đẻ trước đã, sau khi cậu ấy quay về sẽ giúp chúng ta tìm kiếm sau.”

“Cái tên này vậy mà kiên quyết không chịu quay về.”

Lăng Sở Sở lại mắng thêm vài câu, nhưng cô biết hành động của mình thật sự chẳng có ích gì, tên kia căn bản là không nghe thấy.

“Cứ làm theo lời cậu ấy đi, để cô viết ngày sinh tháng đẻ ra.”

Trong cửa hàng đương nhiên có sẵn giấy bút.

Đại Trụ đưa bút cho Lăng Mộ Mai, bà nhận lấy viết ngày sinh tháng đẻ cùng với tên của mình xuống, sau đó còn viết cả ngày sinh tháng đẻ của người bà muốn tìm.

“Ồ!”

Đại Trụ vẫn đang quan sát ở bên cạnh bỗng nhiên hô lên một tiếng kinh ngạc, thấy ánh mắt khó hiểu của Lăng Mộ Mai thì vội

giải thích: “Tại tôi thấy ngày sinh tháng đẻ bà viết không khác mấy so với ngày sinh tháng đẻ của Phương Minh, mà lại cùng cả năm sinh, nhưng mà người bà Lăng muốn tìm là nữ, còn Phương Minh lại là nam.”

Lăng Mộ Mai cũng không viết ngày sinh tháng đẻ theo bát tự mà là viết theo lịch hiện đại, Đại Trụ mặc dù không biết giờ sinh của Phương Minh nhưng vẫn biết ngày sinh của cậu, bởi vì trên chứng minh nhân dân có viết.

“Thật sao?”

Lăng Mộ Mai hơi sững sờ, lập tức cười lớn: “Vậy thì đúng là có duyên quá, ông chủ Phương của các cậu năm nay cũng 25 tuổi sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy nhỏ hơn tôi một tuổi, nhưng mà thông minh hơn tôi nhiều, bình thường chuyện gì cũng do cậu ấy quyết định.” Đại Trụ thật thà trả lời.

“Đại trí nhược ngu(1).” Lăng Mộ Mai đột nhiên tò mò: “Vậy ông chủ Phương đó sống cùng với cậu sao?”

(1)Đại trí nhược ngu: kẻ thông minh thường giả dạng ngu ngốc

“Đúng vậy, chúng tôi đều tới từ một thôn nhỏ, mà tình cảm của chúng tôi cũng rất tốt, có những lúc lão thần tiên không ở trong Đạo Quán, Phương Minh sẽ tới nhà tôi ăn cơm.”

“Lão thần tiên? Tại sao ông chủ Phương không ở trong nhà ăn cơm? Chẳng lẽ cha mẹ cậu ấy đi làm thuê bên ngoài sao?”

“Lão thần tiên chính là một người vô cùng lợi hại ở trong làng của chúng tôi, luôn sống bên trong đạo quán, trước kia nếu nhà nào gặp chuyện đều tới tìm lão thần tiên, cho dù là bệnh tật hay bất cứ chuyện gì ông ấy đều có thể giải quyết.”

Nhưng mà mọi người không được nói chuyện này ra ngoài, nhưng Đại Trụ lại không phải người thông minh gì, ai hỏi cậu thì cậu trả lời người đó, dù sao đây cũng không phải bí mật to lớn gì.

“Còn Phương Minh, cậu ấy là cô nhi, lão thần tiên đã nhặt được cậu ấy, vì vậy từ nhỏ cậu đã sống chung với lão thần tiên.”

“Cô nhi?”

Vẻ mặt Lăng Mộ Mai đột nhiên trở nên kích động, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không có khả năng, làm sao có thể trùng hợp như vậy? Chỉ là họ tên thôi không thể chứng minh được điều gì, nhưng mà lại cùng ngày sinh…”

“Cậu có ảnh của Phương Minh chứ?”

Đại Trụ hơi nghi hoặc, không hiểu vì sao khi người phụ nữ cao quý này biết Phương Minh là cô nhi lại có phản ứng lớn tới như vậy.

“Ảnh chụp thì tôi có…”

“Vậy cho tôi xem một chút có được không? Tôi không có ý xấu gì, chỉ hơi hiếu kỳ một người trẻ tuổi tài giỏi như vậy sẽ có diện mạo như thế nào…”

Đại Trụ nghĩ nghĩ, dù sao đưa ảnh của Phương Minh cho bọn họ xem cũng không có gì sai cả, vì vậy mở hình ảnh trong điện thoại, đưa bức hình cậu với Phương Minh chụp chung ở Y Học Viện cho bà ta xem.

Lăng Mộ Mai vội vã nhìn ảnh, trong tấm ảnh có hai người thanh niên trẻ tuổi, một trong số đó là Đại Trụ trước mặt, mà khi bà nhìn thấy người thanh niên đứng bên cạnh Đại Trụ thì cả người đột nhiên run rẩy…

Gió thổi nhè nhẹ, người thanh niên trẻ tuổi đang tươi cười…

“Giống… quá giống…”

Lăng Mộ Mai nhỏ giọng nỉ non, giống này không chỉ là ngoại hình giống, mà ngay cả thần thái cũng giống như đúc người mà 30 năm trước bà đã từng gặp…

“Cô à, cô làm sao vậy?”

Lăng Sở Sở nhìn cô mình đột nhiên trở nên hoảng hốt, vội vàng vừa giữ chặt tay cô vừa lo lắng gọi.

“Không có việc gì.”

Lăng Mộ Mai lắc đầu, cố nén nội tâm kích động, giờ khắc này trong lòng bà đã đoán ra, nhưng suy đoán này khiến cho bà ta không thể đứng vững.

“Cô à, tay cô…?”

Lăng Sở Sở đang nắm chặt tay bà, cảm nhận được tay bà đang run rẩy dữ dội.

“Cậu à, cậu có thể nói cho tôi một chút chuyện về cậu ấy không? Tôi rất hiếu kỳ một người trẻ tuổi như cậu ấy tại sao có thể lợi hại như vậy…”

“Kỳ thực cũng không phải chuyện xưa gì.”

Đại Trụ gãi gãi đầu, không biết vì sao cậu ta không thể cự tuyệt khi nhìn thấy ánh mắt của bà ấy, vậy là đánh kể những chuyện nghịch ngợm của hai người khi còn bé.

Lăng Mộ Mai lẳng lặng lắng nghe, mặc dù Lăng Sở Sở không hiểu tại sao cô của mình đột nhiên lại có hứng thú với Phương Minh như vậy nhưng vẫn yên lặng đứng bên cạnh cô.

Mà lúc này ba người Phương Minh cũng đã đi khỏi đường cao tốc tới tỉnh Trấn Giang, nhưng mà xe không chạy vào nội thành

ngay mà đi về hướng một thị trấn nhỏ, chỗ đó là nhà của Hồ Phù, cũng là nơi có phần mộ của tổ tiên nhà họ Hồ.

Chương 128: Trước kiêu căng sau cung kính

Trấn Tam Sơn, là một thôn thuộc Trấn Giang, bởi vì có ba núi vây quanh nên mới gọi là Tam Sơn, khi xe mới chạy tới đầu thôn đã thấy được những ngọn núi kéo dài vô tận.

Đương nhiên cũng không thể gọi là núi lớn, chỉ là núi đồi mà thôi.

Cả Giang Tô không hề có núi lớn, cao nhất là Ngọc Nữ Phong ở Liên Vân Cảng, nhưng độ cao so với mực nước biển cũng chỉ là 625m mà thôi. Mặc dù Giang Nam có nhiều núi, nhưng ở Giang Tô thì chỉ có những núi đồi thấp thấp như vậy, đây chính là một tỉnh có độ cao bình quân so với mực nước biển thấp những trong các tỉnh ở Giang Nam.

Xe dừng lại ở một Nông Gia Nhạc trong thôn, bên ngoài cửa đã có hơn mười người đứng chờ, đây đều là người nhà họ Hồ đã được Hồ Phù gọi tới từ trước.

“Tới.”

“Vị đại sư mà lão tam nói đã tới.”

Tất cả người nhà họ Hồ đều nhìn về phía cửa sau, Hồ Phù bước xuống từ cửa trước, mà Hoa Minh Minh cũng đã xuống.

“Phương đại…”

Người nhà họ Hồ còn đang định chào đón, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Hoa Minh Minh còn trẻ như vậy chắc hẳn không thể nào là Phương đại sư được.

Mà bọn họ cũng đoán đúng một chút, Hoa Minh Minh sau khi bước xuống xe cũng không đóng cửa xe lại, mọi người đều dõi mắt chờ mong, lại thấy một người từ trên xe bước xuống.

“Phương…”

Mấy người nhà họ Hồ liếc nhìn nhau, tại sao lại có thêm một người thanh niên nữa xuống xe? Không phải cả hai người đều là đệ tử của Phương đại sư đó chứ?

Cũng đúng, đại sư lợi hại như vậy khẳng định là thích phô trương, có dẫn theo vài đệ tử đi cùng cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ vậy người nhà họ Hồ tiếp tục vui vẻ chờ đợi, nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy ai xuống xe nữa, ngay lúc bọn họ đang cảm thấy khó hiểu thì Hồ Phù đã buồn bực lên [image]tiếng: “Bác hai, chú tư, nhìn thấy Phương đại sư mà mọi người không chào hỏi sao?”

Mấy người lớn tuổi đứng đầu cũng là những người có bối phận cao nhất trong nhà họ Hồ, mặc dù cũng có người lớn tuổi hơn nhưng lại chỉ có quan hệ thông gia.

“Phương đại sư ở đâu?”

Ông lão nhìn ngó xung quanh: “Phủ Đầu, anh định đùa giỡn bác hai của anh sao? Mặc dù tôi già nhưng tôi còn chưa có bị mù đâu!”

Phủ Đầu là nhũ danh của Hồ Phù.

“Ây…”

Hồ Phù xấu hổ, quay đầu nhìn Phương Minh: “Đây là Phương đại sư.”

A!

Mọi người trợn tròn mắt, Hồ Phù chưa nói cho bọn họ biết tuổi của Phương Minh, chỉ nói Phương Minh lợi hại như thế này như thế nọ, vì vậy trong lòng người nhà họ Hồ vẫn cho rằng Phương đại sư chắc chắn là cao nhân.

Mà cao nhân thì hẳn là nên có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, tóc bạc da dẻ hồng hào, ít nhất cũng nên mặc đạo bào bộ dáng cao lãnh, có vẻ cự người ngoài ngàn dặm mới đúng.

Nhưng mà người trước mắt kia tuổi cũng không khác mấy so với đám con cháu trong nhà, làm sao có thể là đại sư phong thủy?

Nếu như không phải Hồ Phù đích thân giới thiệu thì chắc chắn chẳng ai có thể tin tưởng.

“Phương đại sư… Thật xin lỗi cậu, họ hàng thân thích của tôi nhìn thấy cậu thì kích động quá, cho nên…”

Phương Minh ngược lại cũng không tức giận, bởi vì cậu có thể đoán được tình huống này, cậu cũng đã bị người ta khinh thường như thế này nhiều lần.

“Bác hai, chú tư, đây thật sự là Phương đại sư, đừng nhìn Phương đại sư trẻ tuổi mà khinh thường, cậu ấy rất lợi hại đó, lần này có thể mời Phương đại sư tới thật sự là may mắn của nhà chúng ta.”

Bác Hai mặc dù kinh ngạc với số tuổi của Phương Minh, nhưng ông ta sớm đã là cáo thành tinh, không lộ ra chút manh mối nào trên mặt: “Thật sao? Hoan nghênh, hoan nghênh Phương đại sư đến nơi thâm sơn cùng cốc này của chúng tôi.”

“Bác hai đừng vội mời, mới đầu tôi còn tưởng rằng giá cả đắt đỏ như vậy có thể mời được cao nhân cỡ nào, không nghĩ tới lại là người như thế này. Tôi nói Phủ Đầu ông có phải gần đây sinh ý trong cửa hàng không tốt, vậy nên bắt đầu tự lừa bịp cả bản

thân?”

Một giọng nói châm chọc mỉa mai vang lên, một người đàn ông có độ tuổi tương đương với Hồ Phù bước tới, đầu tiên là nhìn lướt qua Phương Minh, sau đó lại nhìn Hồ Phù lạnh lùng cười nhạo.

“Hồ Quang Vinh ông đang nói cái gì vậy? Mau xin lỗi Phương đại sư đi.”

Hồ Phù gấp gáp, ông ta sợ rằng Phương đại sư sau khi nghe thấy mấy lời châm chọc này sẽ tức giận tới mức xoay người bỏ đi luôn, nếu thật như vậy thì nhà họ Hồ tổn thất lớn.

“Tôi nói gì sai mà phải xin lỗi? Ông còn chê cười thầy phong thủy do bọn tôi mời tới, thế mà ông nhìn người ông mời tới đi, là lừa chết hay là ngựa chết thì phải giải quyết xong chuyện mới có thể biết được.”

Sở dĩ ông ta đứng ra châm chọc chính là vì nhìn Hồ Phù không vừa mắt, Hồ Phù này không ngừng chê bai những đại sư phong thủy kia, trong đó có cả người do chính ông ta mời tới, sau đó lại còn quay lại Ma Đô mời vị đại sư phong thủy này, thật sự khiến ông ta càng thêm bất mãn.

Nếu như Hồ Phù mời tới một người đại sư dáng vẻ tiên phong đạo cốt thì ông ta cũng chẳng có gì để nói, không ngờ Hồ Phù này lại đưa tới một người trẻ tuổi như vậy, nhìn bộ dạng còn chẳng bằng vị đại sư mà ông ta mời tới, khiến oán hận trong lòng ông ta trào dâng như sóng lớn.

Mà những người khác giờ phút này cũng im lặng, những lời Hồ Quang Vinh nói cũng là suy nghĩ trong lòng bọn họ.

“Hồ Quang Vinh ông…”

“Quên đi.”

Phương Minh ngăn Hồ Phù, mỉm cười nhìn Hồ Quang Vinh: “Ông muốn nhìn bản lĩnh của tôi?”

Hồ Quang Vinh nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Phương Minh, cảm thấy hơi bồn chồn nhưng đã đâm lao thì phải theo lao: “Không sai, chúng tôi đã từng mời bốn đại sư phong thủy, cậu phải chứng minh cậu lợi hại hơn bốn đại sư này mới được.”

“Vậy được rồi, chuyện này tôi không chứng minh được, các ông vẫn là nên đi mời người cao minh khác đi.”

Phương Minh xua xua hai tay, mà Hồ Phù đứng một bên nghe Phương Minh nói vậy thì sốt ruột, chuyện ông ta lo sợ nhất đã thành sự thật, thật sự là hối hận vô cùng vì sao lúc trước không nói rõ ràng cho người trong tộc biết kia chứ.

Trong lúc Hồ Phù định nói gì đó thì Phương Minh lại nói tiếp: “Nhưng mà tôi nhìn người cũng vẫn còn rất chính xác đấy, có bệnh thì phải trị, mặc dù tuổi của ông cũng đã lớn nhưng hẳn là cũng không nên nghiêm trọng như vậy mới đúng.”

Sau khi Phương Minh nói xong, mặc kệ đám người Hồ Quang Vinh mà quay người đi lên xe.

Người nhà họ Hồ thấy Phương Minh quay người đi cũng chẳng có ai ngăn cản, thậm chí còn có người âm thầm khinh bỉ, chắc hẳn là bất tài nên mới chọn lùi bước.

“Các ông… Phương đại sư thật sự là cao nhân đó!”

Hồ Phù tức tới giậm chân bình bịch muốn đuổi theo, không ngờ sau lưng ông ta đã có người chạy nhanh hơn một bước.

“Phương đại sư, là tôi có mắt không tròng, xin cậu đừng so đo với tôi, Phương đại sư!”

Hồ Phù sửng sốt, mà đám người nhà họ Hồ cũng trợn tròn

mắt, chỉ thấy Hồ Quang Vinh mới nãy còn vênh váo tự đắc bây giờ đã khép nép chạy tới trước mặt Phương đại sư, cúi đầu cung kích xin lỗi Phương đại sư.

Chương 129: Không quá chính là phúc

Sao lại thành như vậy?

Người nhà họ Hồ ngốc trệ, không lẽ Hồ Quang Vinh bị trúng tà rồi? Một khắc trước không phải còn giễu cợt vị đại sư này sao, sao tự nhiên thái độ lại quay đổi 180 độ vậy?

Vừa rồi Phương đại sư nói một câu kia không lẽ lại có uy lực như vậy?

Không ít người bắt đầu nhớ lại câu nói kia của Phương đại sư: "Mặc dù tuổi của ông cũng đã lớn, năng lực hẳn cũng trở nên yếu bớt nhưng không thể nào yếu tới mức này…"

Mọi người suy ngẫm, không có ít người phản ứng mau lẹ, vẻ mặt bắt đầu trở nên cổ quái vô cùng…

Mà Hồ Quang Vinh thì càng là khổ không thể tả, nhà nào thì có chuyện đó, mấy năm nay phương diện kia của ông ta đúng là không được, mà ông ta cũng chỉ mới bốn mươi tuổi mà thôi, mỗi lần đối diện với ánh mắt ai oán của vợ ông ta đều thấy mất hết mặt mũi.

Ông ta biết thái độ của ông ta đột nhiên thay đổi sẽ khiến người trong họ biết chuyện xấu nhà ông ta, khẳng định là mất hết mặt mũi, nhưng cho dù vậy ông ta cũng phải ngăn Phương đại sư này lại bằng mọi giá.

Phải biết chuyện này ngoài vợ của ông ta thì không có người thứ hai biết được, vậy mà vị Phương đại sư này vừa mới nhìn qua

đã phát hiện bệnh của ông ta, đây tuyệt đối là cao nhân!

Hồ Quang Vinh cũng không hề giấu bệnh sợ thầy, ông ta đã đi khám khắp các bệnh viện lớn, bất kể là trung y hay là tây y, cũng uống rất nhiều loại thuốc nhưng đều không có hiệu quả, ngay lúc ông ta tuyệt vọng muốn từ bỏ thì không ngờ lại gặp được Phương đại sư.

Ông ta từng được nghe qua, những đại sư phong thủy lợi hại không chỉ biết xem phong thủy mà còn biết xem tướng chữa bệnh, bất kỳ tạp chứng khó khăn nào cũng có thể chữa được, nói không chừng Phương đại sư trước mắt thật sự có thể chữa khỏi bệnh của ông ta.

Vì tình phúc của bản thân, ông ta chỉ có thể ném bay mặt mũi.

Mà cuối cùng Hồ Phù cũng kịp phản ứng, vẻ mặt trở nên đặc sắc vô cùng, cười khoái trá! Hồ Quang Vinh này lúc trước tâm cao khí ngạo đắc tội Phương đại sư, giờ thì đúng là đáng đời!

Nhưng hả giận thì cũng chỉ là hả giận, Hồ Phù biết giờ phút này thật sự không phải lúc để khiến mâu thuẫn trở nên căng thẳng, vấn đề quan trọng nhất vẫn là xem phong thủy, mà ông ta cũng tin rằng sau chuyện của Hồ Quang Vinh sẽ không còn ai dám nghi ngờ năng lực của Phương đại sư nữa.

“Phương đại sư, người em họ này của tôi chỉ là nhanh mồm nhanh miệng mà thôi, xin cậu đừng chấp nhặt với ông ta, dù sao hiện tại ông ta cũng đã biết sai rồi.”

“Đúng đúng đúng, Phương đại sư, đều là tôi sai, chính là do tôi không biết giữ mồm giữ miệng, xin cậu thứ lỗi cho chúng tôi.”

Phương Minh nhìn Hồ Quang Vinh một chút rồi nhìn Hồ Phù: “Đi vào đi.”

Trên thực tế Phương Minh cũng không định rời đi luôn, nếu

không cậu cũng không nói câu đó với Hồ Quang Vinh, mặc dù nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ ngoài, nhưng hiện tại trông mặt mà bắt hình dong thật sự quá phổ biến.

Thế nhưng làm giá một chút là chắc chắn phải có đấy, tôi đã chứng minh thực lực của tôi, nếu các ông còn mắt chó nhìn người thấp thì chỉ có thể nói cậu không có duyên phận với người nhà họ Hồ.

Đương nhiên bởi vì câu nói kia của Hồ Quang Vinh, cậu quyết định sẽ nâng giá lên gấp đôi!

Nghe được lời này của Phương Minh, Hồ Phù vui mừng quá đỗi, vội vội vàng vàng đi trước dẫn đường, mà những người khác cũng tươi cười, không còn vẻ khinh thường khi xưa nữa, thực lực của Phương Minh đã khiến bọn họ phục sát đất.

Có thể chỉ nhìn nhìn một lần mà biết được bệnh kín của người ta, cho dù là Thập Lý Bát Hương người thầy bói nổi danh như vậy cũng khó lòng có thể làm được, có thể mời được một người như vậy thật sự là phúc phận của bọn họ.

Một đám người vây quanh Phương Minh đi vào Nông Gia Nhạc, ngay cả Hoa Minh Minh cũng được chút ánh sáng từ Phương Minh, chỉ là lúc này cậu ta đang cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cậu ta có nghĩ tới điên cũng không thể nào hiểu nổi tại sao thuật xem tướng có thể lợi hại như vậy? Chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn thấy bệnh tật của người ta?

Nếu thật sự như vậy thì không phải mọi bị mật đều bị thầy tướng biết cả sao?

Nghĩ tới đây đột nhiên Hoa Minh Minh sợ hãi nhìn Phương Minh, bất kỳ người nào cũng có bí mật, cậu ta cũng không ngoại lệ, có những bí mật cho dù là người thân cậu ta cũng không muốn kể ra.

Làm gì có ai muốn trở thành một người trong suốt trước mặt người khác, bị người ta nhìn thấu tâm tư cơ chứ?

Dường như hiểu được ánh mắt của Hoa Minh Minh, Phương Minh cười cười đi chậm lại: "Thế nào? Có phải thấy tôi nhìn ra bệnh trên người ông ta nên cảm thấy thầy tướng số rất lợi hại?"

"Đúng vậy!" Hoa Minh Minh thừa nhận.

"Vậy nếu tôi nói cho cậu biết vừa nãy tôi không hề vận dụng thuật xem tướng thì sao?"

"Cậu đùa ai vậy? Không vận dụng thuật xem tướng làm sao cậu có thể nhìn ra những chuyện đó được?" Hoa Minh Minh ngắt lời, cảm thấy khó có thể tin được.

"Rất đơn giản, tôi nhìn ra."

Bởi vì người nhà họ Hồ đều đang bận rộn chuẩn bị trà nước chiêu đãi, mà thấy Phương Minh nói chuyện với Hoa Minh Minh mọi người đều thức thời tránh ra xa, nhường lại không gian cho hai người nói chuyện.

"Tôi đương nhiên biết là cậu nhìn ra." Hoa Minh Minh trợn trắng mắt, cái này cần gì cậu nói.

"Cậu đừng nóng vội, ý tôi là những lời đó không phải là tôi dựa vào thuật xem tưởng để nói, mà dựa vào cử chỉ thần thái của ông ta." Phương Minh cười ha ha: "Cậu nhìn kỹ bước chân của ông ta đi, có thấy bước chân của ông ta phù phiếm, khi bước đi cũng vô ý khom người, đây là biểu hiện của người vô cùng thiếu tự tin."

"Mà vì sao người ta lại thiếu tự tin? Chỉ có thể là không có tiền, không có tướng mạo… Mà nhìn dây chuyền vàng trên cổ ông ta có thể thấy ông ta nếu không phải người có tiền cũng tuyệt đối không thể nào là người nghèo, mà một người đã 40 tuổi cũng sẽ không quá quan tâm tới tướng mạo, vì vậy hai lý do này có thể

loại trừ.”

“Nếu trừ đi hai điểm này thì khi đối mặt với người mạnh hơn mình cũng sẽ cảm thấy không tự tin, thế nhưng trong lòng ông ta coi tôi là lừa đảo, làm sao có thể không tự tin khi đối mặt với tôi chứ?”

Phương Minh không tiếp tục giải thích mà Hoa Minh Minh ngồi nghe cũng đã hiểu, nhưng vẫn cảm thấy rất khó tiếp nhận, nếu chỉ dựa vào quan sát có thể đoán ra, vậy năng lực quan sát cùng suy đoán của cậu ta thật sự quá mạnh mẽ.

“Đương nhiên còn có một điểm rất quan trọng, đó chính là sự tức giận trong giọng nói của ông ta.”

“Tức giận như thế nào?”

“Trung y có vọng, văn, vấn, thiết(1), có đôi khi chỉ cần nghe thấy giọng nói của người ta cũng có thể đánh giá rất nhiều thứ, mà không nhất định phải dùng thuật xem tướng.

(1)Vọng, văn, vấn, thiết: nhìn, nghe, hỏi, sờ

Phương Minh không giải thích tiếp, trung y có vọng, văn, vấn, thiết mà trung y cũng thuộc về huyền học: sơn, y, mệnh, tướng, bói… Thuật trung y từ nhỏ sư phụ đã truyền cho cậu.

Mặc khác trong truyền thừa Vu Sư cũng có mục y học, thậm chí y thuật được ghi chép trong này càng thêm thần kỳ, chỉ là yêu cầu cũng rất cao.

“Phương đại sư, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi, vùng nông thông thật sự không có nhiều đồ ngon, mong Phương đại sư thông cảm.”

Bên bàn cũng đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, Phương Minh nhìn sơ qua rồi lắc đầu: “Hãy bỏ hết những món mặn đi, cũng không

cần rượu, buổi chiều còn có chuyện quan trọng cần làm.”

Phật giáo không thể ăn mặn, Đạo giáo trừ Toàn Chân Giáo thì đa số đạo phái còn lại đều có thể ăn mặn, nhưng có một điểm chung, trước khi thi pháp hay niệm kinh đều phải ăn chay, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đây chính là một loại kính ý, kính trọng Thần Linh trong thiên địa.

Mặc dù Phương Minh không phải là hòa thượng cũng không phải là đạo sĩ, thế nhưng cậu cũng có chung suy nghĩ với những người này, trừ khi cậu có thể thi pháp mà không cần dựa vào sự trợ giúp của Thổ Địa thần linh.

“A!”

Hồ Phù sững sờ nhưng rất nhanh đã đi làm theo lời Phương Minh phân phó, bỏ hết những món ăn mặn.

Dưới sự nịnh nọt hết lòng của người nhà họ Hồ cuối cùng Phương Minh cũng ăn xong bữa cơm, Hồ Quang Vinh cũng liên tục xin lỗi Phương Minh, nhưng mà tất cả mọi người chỉ cười cười chứ không ai quan tâm ông ta. Ăn xong rồi, không cần đợi Hồ Phù mở miệng Phương Minh đã nói luôn: “Dẫn đường đi.”

Trên đường đi Phương Minh cũng đã hiểu rõ hơn, ba đời trước của nhà họ Hồ có tổng cộng năm phần mộ, ông nội cùng bà nội, rồi ông cụ bà cụ, tiếp tục lên trên nữa chính là ông sơ, về phần mộ của bà sơ thì do quá lâu rồi nên không thể tìm thấy.

Đầu tiên Hồ Phù đưa Phương Minh tới nhìn phần mộ của ông nội cùng bà nội, bởi vì vị trí của hai phần mộ này cách nhau không xa, chỉ khoảng hơn 200m.

“Phương đại sư, bà nôi tôi mới 50 tuổi đã rời đi, lúc ấy được hạ táng ở đây, mà ông nội tôi thì sống lâu hơn bà nội vài chục năm, khi đó các khu mộ trên đỉnh núi đã đầy, vì vậy đại sư phong

thủy đã chọn mộ địa này.”

Hồ Phù chỉ hai phần mộ, gọi là núi nhưng thực chất cũng chỉ là đống đất cao mấy chục mét, trên mỗi đống đất đều có ba bốn phần mộ.

Phương Minh dừng chân, nhìn không tới một phút đồng hồ đã nói luôn: “Đưa tôi tới phần mộ khác đi.”

“Như vậy là xong?”

Hồ Phù cùng những người nhà họ Hồ đều kinh ngạc, phải biết bốn vị thầy phong thủy lúc trước tới mỗi phần mộ đều dừng ít nhất nữa giờ, một giờ, thậm chí còn mang la bàn đi quanh phần mộ xem xét nữa ngày, nhưng khi đại sư này tới làm sao chỉ nhìn lướt qua liền xong rồi?

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của mọi người Phương Minh cũng không cố tình tỏ vẻ cao thâm, đã nhận việc này vậy thì đương nhiên sẽ giải thích rõ ràng, cậu nói luôn: “Hai đỉnh núi này tổng cộng có 11 ngôi mộ, nếu như tôi đoán không sai thì hẳn đều là của người trong thôn.”

“Đúng, đều là của người trong thôn, hiện tại đất đai khan hiếm như vậy, tuyệt đối không thể nào cho người ngoài xâm nhập.” Chú tư nói.

“Như vậy những người trong thôn có tổ tiên an táng ở đây có xảy ra chuyện gì hay không?”

“Dường như không nghe thấy đại sự gì, cũng có một nhà, mộ phần kia là của nhà ông ta, người trong mộ là ông nội của ông ta, cháu trai của ông ta mấy hôm trước mới bị xe đụng phải nằm viện hai tháng.”

Phương Minh gật gật đầu: “Phong thủy âm trạch coi trọng hai điểm, thứ nhất là loan đầu lý khí, chính là hình dạng của vùng núi

và nơi sinh khí hội tụ, nhưng thành thật mà nói phong thủy của vùng núi này rất bình thường."

"Trên thực tế phải có tới 80% mộ phần trên cả nước đều được mai táng ở những nơi như thế này, chỗ tốt duy nhất chính là không để cho đời sau có quá nhiều may mắn, nhưng cũng không mang tới nhiều tai nạn, thiên đạo thật sự rất coi trọng công bằng."

"Vùng đất tốt đương nhiên có thể mang tới may mắn cho đời sau, nhưng nếu không chọn đúng vị trí an táng thì may mắn sẽ biến thành xui xẻo, vì vậy trong phong thủy mới có câu nói: Không quá chính là phúc."

Phong thủy bảo địa, nói thì dễ nhưng thực sự tìm kiếm thì không dễ như vậy, cộng thêm những thầy phong thủy tốt xấu lẫn lộn, chỉ cần không mai táng ở vùng đất xấu hại tới chủ nhà đã là may mắn của nhiều thầy phong thủy rồi.

Phương Minh cũng không giải thích hướng của phần mộ này như thế nào sẽ có ý nghĩa gì, mà cậu dùng kết quả để giải thích ngược lại, cứ như vậy thì người nghe cũng dễ hiểu hơn.

Mà phản ứng của người nhà họ Hồ cũng giống với dự đoán của cậu, trên mặt mọi người đều lộ vẻ thì ra là thế, cách giải thích của cậu so với những thầy phong thủy kia nói một đống gì mà Thanh Long Bạch Hổ, cái gì hướng giáp sơn… Nghe mà mơ hồ chẳng thể hiểu nổi.

Chương 130: Nuôi con không chỉ để dưỡng già

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phần mộ tiếp theo là của ông cụ nhà họ Hồ, mà đây cũng là phần mộ khiến mấy vị đại sư phong thủy trước đó tranh cãi nhiều nhất.

Đây chính là một phần mộ nằm trên vùng đất bằng phẳng ở nông thôn, nằm bên cạnh một đồng ruộng, chỉ là đồng ruộng này đã bị bỏ hoang từ lâu, cỏ dại mọc tràn lan.

Xã hội hiện đại đa số người trẻ tuổi đều ra ngoài làm việc, không có mấy ai đồng ý trông coi ruộng đất, mà người thế hệ trước thì phải trông coi cháu chắt đầy nhà, không có thời gian để làm ruộng.

Cho dù có gieo trồng thì thông thường cũng chỉ trồng đủ cho nhà mình ăn, không giống ngày trước vùng đất rộng tới vài mẫu đều trồng lương thực.

Khi đó sản lượng lúa không cao, lại có thể nộp thuế bằng lương thực khiến dân chúng không có cách nào mới phải trồng lúa, nhưng hiện tại sản lượng lương thực đã tăng cao, mà đời sống sinh hoạt của mọi người cũng khá hơn, chỉ cần ra siêu thị mua một túi gạo cũng đủ cho cả nhà ăn một tháng, vì vậy không ai muốn đi

trồng lúa nữa.

Nói là mộ phần nhưng thực tế cũng chỉ là một đống đất và một bia mộ mọc đầy cỏ dại.

Đây cũng là kiểu mộ thường thấy nhất ở Giang Nam.

“Các ông không dọn dẹp phần mộ tổ tiên sao?” Hoa Minh Minh nhìn cỏ dại tràn lan hiếu kỳ mà hỏi.

“Cái này… Thầy phong thủy nói cỏ dại ở đây không được nhổ, bọn họ nói đó là tổ khí, nhổ đi thì chẳng khác nào cắt bỏ tổ khí, vì vậy mỗi lần viếng mộ chúng tôi chỉ lấy dao cắt bớt một chút thôi.” Bác hai lại trả lời.

“Tổ khí cái gì chứ? Những ông thầy phong thủy kia chẳng lẽ không được học sinh sao? Nếu để số cỏ này có thêm thời gian trưởng thành không phải chúng sẽ làm tấm bia này nứt vỡ luôn?”

Mặc dù Hoa Minh Minh không biết gì về phong thủy nhưng đạo lý thì vẫn biết sơ sơ, những cây cỏ này có sức sống dẻo dai vô cùng, cho dù là trong khe đá cũng có thể sống sót, mà còn sống khỏe tới mức đâm lủng cả tảng đá.

“Tại vì có thầy phong thủy căn dặn mà chúng tôi cũng thường cắt cỏ bớt, vì vậy trong mười mấy năm tới hẳn là không có chuyện gì.”

Nghe thấy lời giải thích của Hồ Phù Hoa Minh Minh bĩu môi, mà Phương Minh thì vẫn đang nhìn chằm chằm phần mộ, không nói một lời.

Thấy Phương Minh im lặng những người còn lại cũng không dám nói nhiều, lẳng lặng đứng yên một bên, mãi tới khi bọn họ nhìn thấy Phương Minh đi ra phía sau phần mộ nhíu mày.

“Nói tôi nghe xem mấy vị thầy phong thủy kia đã nói thế nào.”

Một lúc sau Phương Minh mới nói chuyện với Hồ Phù.

Hồ Phù nhớ lại một chút rồi trả lời: “Một vị thầy phong thủy nói là phần mộ của ông cụ phong thủy rất tốt, mộ hướng tới phía trước khoáng đạt bằng phẳng, đằng sau năm trăm mét lại có một ngọn núi, coi như là cũng có chỗ dựa.”

“Nhưng một thầy phong thủy khác lại nói phong thủy của phần mộ này không tốt, theo lời người này hình dáng của phần mộ không cân xứng, bên trái hơi thấp mà bên phải hơi cao, điều này không phù hợp với quy củ của phần mộ.”

Nghe thấy những lời này Phương Minh hơi mỉm cười, nhưng không ngắt lời Hồ Phù mà lại ra hiệu cho ông ta nói tiếp.

“Trừ những lời đó người này còn nói đằng su phần mộ mặc dù có đỉnh núi nhưng lại cách quá xa, mà ở giữa còn có một dòng suối nhỏ ngăn cách, được gọi là nước ngăn núi dựa, nhất định khó mà có thể phát đạt.”

“Về phần hai thầy phong thủy còn lại cũng không nói gì nhiều, chỉ nói phong thủy của phần mộ này vẫn ổn.”

Phương Minh gật gật đầu biểu thị cậu đã hiểu, mà trong khi người nhà họ Hồ chờ mong ý kiến của anh thì Phương Minh lại nói: “Đi thôi, tới phần mộ tiếp theo.”

Người nhà họ Hồ nhìn nhau, nhưng nhờ chuyện lúc trước của Hồ Quang Vinh mà không ai dám nghi ngờ Phương Minh, đoàn người lại tiến về phần mộ tiếp theo.

Năm phần mộ, buổi chiều Phương Minh đã xem xong tất cả, mà từ đầu tới cuối trừ một lần cậu có nói về hai phần mộ đầu tiên ngoài ra cậu không bình luận thêm câu nào nữa.

“Phương đại sư, cậu thấy phần mộ nào của nhà tôi xảy ra vấn đề vậy?”

Rốt cuộc khi đứng trước phần mộ thứ năm của ông sơ, Hồ Phù không thể nhịn nổi nữa hỏi thăm Phương Minh, nguyên buổi chiều này ông ta có cảm giác cùng Phương đại sư cưỡi ngựa xem hoa, mỗi lần dừng lại trước một ngôi mộ đều không quá nửa giờ.

Phương Minh nhìn Hồ Phù, cũng không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại: "Cha của ông tổng cộng có bao nhiêu người anh em? Mà ông nội của ông thì có bao nhiêu anh em?"

"Bốn nam ba nữ, tổng cộng là bảy người, còn ông nội của tôi thì có năm người anh em, chỉ là thời đó loạn lạc, ông lớn cùng ông hai của tôi ra ngoài xông xáo sau đó không quay về nữa, mà ông nội của tôi cùng ông năm thì vẫn sống ở trong thôn."

Hồ Phù hơi sững sờ nhưng rất nhanh đã quay qua bác hai: "Bác hai, chuyện của ông nội bác là người rõ nhất, bác hãy nói cho Phương đại sư biết đi."

Bác hai là người lớn tuổi nhất ở nhà họ Hồ, chuyện tổ tiên của nhà họ Hồ đương nhiên bác ấy là người rõ nhất.

"Nói tới chuyện của cha tôi, lúc ấy ông có tổng cộng năm người anh em, cha của tôi xếp hàng thứ tư, mà thời đó xã hội loạn lạc cho nên bác cả với bác hai của tôi mới mười mấy tuổi đã ra ngoài xông xáo, chỉ là sau đó chưa từng quay về nhà nữa. Còn bác ba của tôi khi còn nhỏ bị nhiễm bệnh đậu mùa, sống không qua hai tuổi liền ra đi, vì vậy trong thôn chỉ còn cha tôi với chú năm."

"Thật ra nhà họ Hồ chúng tôi cũng không phải người địa phương, chúng tôi chạy nạn từ nơi khác tới đây, ông nội của tôi khi ấy là kẻ đào ngũ, sau khi trốn liền ở lại đây luôn."

"Khi đó người địa phương đều có thế lực tông tộc, vì vậy khi ông nội của tôi tới đây sống rất khó khăn, sau đó may nhờ cưới bà nội tôi, mà dòng tộc của bà nội cũng rất có thế lực nên mới coi như kiếm được chỗ dựa."

Từ những miêu tả ngắt quãng của bác hai Hồ này Phương Minh cũng đã hiểu được đại khái những chuyện mà tổ tiên nhà họ Hồ đã từng trải qua.

Vì tránh né chiến tranh mà tổ tiên của nhà họ Hồ tới đây, sau đó cưới một cô gái trong thôn rồi tiếp tục ở lại sinh con đẻ cái, nhưng đáng tiếc là theo chiến loạn kéo dài những người đời sau của nhà họ Hồ sống không dễ chịu, ông cả cùng ông hai một đi không trở lại, ông ba bệnh chết, chỉ còn lại ông tư cùng ông năm.

Ông tư cũng chính là ông nội của Hồ Phù, là một người dân trung thực, nhưng ông năm lại không giống, khi đó bởi vì trong nhà quá nghèo nên đi theo một vị đạo sĩ học nghệ, dù sao chỉ cần ông đi theo sư phụ thì sư phụ sẽ cho ông bát cơm.

Lúc đó đạo sĩ vẫn là rất nổi tiếng, cho dù là ma chay hay là cưới hỏi cũng phải mời đạo sĩ, vì vậy ông năm sống cuộc sống tốt hơn ông tư nhiều.

Nhưng kì quái là ông năm lại không cưới vợ, mãi tới khi chết cũng không.

Nghe tới đây hai mắt Phương Minh hơi sáng lên, trong lòng của cậu đã có một mạch suy nghĩ, nhưng mà cần có nhiều bằng chứng hơn.

“Nếu như tôi đoán không sai thì mộ của ông nội cậu là do ông năm của cậu hạ táng phải không?” Phương Minh nhìn bác hai Hồ hỏi.

“Lúc sau thì đúng là vậy nhưng lúc đầu không phải.” Bác hai Hồ lắc đầu: “Tôi nghe cha tôi nói phần mộ này là do ông năm đã di dời, bởi vì chú năm hiểu về phong thủy cho nên cha tôi mới không ngăn cản.”

“Ngược lại cũng là một người thú vị.”

Phương Minh nói khẽ một câu, sau đó nhìn người nhà họ Hồ: “Đi thôi, dẫn tôi đi gặp vị kỳ nhân nhà họ Hồ ấy đi.”

Người nhà họ Hồ sớm đã quen chuyện Phương Minh thường hay có những hành động khó hiểu, vì vậy đoàn người lại lên đường, nhưng mà Hoa Minh Minh vẫn đang đi bên cạnh lại có chút không thể chịu đựng nổi.

Nguyên một buổi chiều chỉ đi xem ruộng đất khiến dạng công tử bột như cậu ta mệt lã.

“Phương Minh à, tôi không đi có được không? Tôi ở nhà hàng chờ cậu.” Hoa Minh Minh nói với Phương Minh.

“Không được.”

Phương Minh cự tuyệt luôn: “Một lát nữa sẽ có chuyện cần cậu.”

“Thật hay giả vậy? Tôi cũng đâu có biết xem phong thủy.”

Hoa Minh Minh nhìn Phương Minh đầy hoài nghi, mà Phương Minh chỉ vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Tuyệt đối là thật, mà tác dụng của cậu lại quan trọng vô cùng, không có cậu chuyện này chắc chắn sẽ không xong.”

“Đã vậy thì tôi lại tiếp tục đi theo xem một chút vậy.”

Nghe thấy tác dụng của bản thân trở nên vĩ đại như vậy Hoa Minh Minh đắc ý không ngừng, không muốn rời đi nữa, đoàn người lại đi tới một phương hướng khác.

Cùng là tổ tiên của nhà họ Hồ nhưng mỗi người lại được an táng ở mỗi chỗ khác nhau, ông năm của Hồ Phù được mai táng ở trong một mảnh rừng cây cối tươi tốt, đường rất khó đi.

“Vốn dĩ ở đây có đường núi, mười mấy năm trước trên núi còn

có ruộng đất nhưng mà những năm gần đây ruộng đất hoang vu, vì vậy cũng chẳng còn mấy ai lên núi này nữa, mà quốc gia lại cấm tùy tiện chặt phá cây cối, dần dần tới đường đi cũng không có."

Cỏ hoang mọc thành bụi, Hoa Minh Minh giẫm lên những cây dây leo quấn chặt lấy nhau mà trên mặt lộ vẻ sợ hãi, một người trong thành phố như cậu đã bao giờ đi trong núi rừng hoang vu như thế này đâu, nghĩ tới những con rắn độc, rồi trùng độc,… Da đầu tê dại.

"Tôi nói này lão Hồ, đã đi hơn một giờ rồi sao vẫn còn chưa tới?"

Cuối cùng Hoa Minh Minh cũng không nhịn nổi, nhà họ Hồ đã dẫn bọn họ đi tới hai ngọn núi, mặc dù đỉnh núi cao không tới trăm mét nhưng cậu ta đã có chút không chịu nổi việc vừa dọn đường vừa đi tiếp này.

Hồ Phù cũng hơi xấu hổ, ông ta không hề nghĩ tới chuyện đi tới đây, sau khi mở tiệm ở Ma Đô thì mỗi năm ông ta cũng chỉ về thăm nhà một chút, mà việc dâng hương gần như chỉ đi tới mộ cha cùng ông nội, còn ông năm này đã mười mấy năm ông ta chưa đi thăm rồi.

"Sẽ không sai đâu, tôi nhớ được phương hướng này, mặc dù đã mười năm không đi tới đây, nhưng chắc hẳn là phương hướng sẽ không sai."

Nghe thấy lời của Hồ Phù Phương Minh thở dài, đây chính là nguyên nhân mà người vùng quê có tư tưởng trọng nam khinh nữ, cùng là hai người anh em nhưng một cái thì có người thăm mộ hằng năm, một cái thì ở chốn rừng sâu núi thẳm không người thăm hỏi.

Nuôi con không chỉ để dưỡng già, mà có đôi khi cũng là hi vọng sau khi chết còn có người dâng hương trước mộ phần.

Chương 131: Bởi vì ông ấy và tôi là người cùng nghề

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Người cổ đại đều tin đến sự tồn tại của âm phủ, sau khi chết con người sẽ xuống âm phủ, hơn nữa ở âm phủ có tốt hay không còn phải xem người ở dương gian có đốt tiền vàng mã cho hay không.

Mà thời cổ đại nữ giới bị ràng buột rất nghiêm trọng, nữ nhân sau khi gả đi cơ bản sẽ thuộc về nhà trai, thời cổ đại phương tiện đi lại không dễ dàng, có nữ nhân sau khi gả đi số lần về nhà mẹ đẻ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đúng như câu nói "Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi".

Trong hoàn cảnh như vậy còn trông chờ con gái tảo mộ là một chuyện có khả năng rất thấp, cộng thêm một số nguyên nhân khác nữa mới xảy ra hiện tượng trọng nam khinh nữ.

Nghe Phương Minh cảm khái, người nhà họ Hồ tỏ ra phẫn nộ, kỳ thật không thể trách họ được, đại bộ phận người nhà họ Hồ đều sống ở vùng khác, mỗi năm chỉ có ngày lễ ngày Tết mọi người mới tụ họp sum vầy.

Người thế hệ trước nếu còn trên đời, giống như ba của Hồ Phù

còn có thể đến đây tảo mộ dâng hương, nhưng từ khi thế hệ trước qua đời, chỉ còn lại bác Hai và chú Tư nhà họ Hồ hơn tám mươi tuổi, hai người họ đều lớn tuổi, cũng không có khả năng lên núi tảo mộ.

"Đi theo tôi nào."

Phương Minh đi phía trước. Nghe Phương Minh nói, người nhà họ Hồ đều ngẩn người ra. Đây là con đường đi đến phần mộ của tổ tiên Hồ gia bọn họ, ngay cả họ tìm đường cũng có chút khó khăn, khó như vậy mà Phương đại sư cũng biết sao?

Tuy mang một bụng nghi ngờ, nhưng Phương Minh đã đi trước dẫn đường, người nhà họ Hồ đành phải đi theo sau.

Đoàn người đi trong rừng cây rậm rạp khoảng mười phút, bác Hai đột nhiên kích động nói: "Đúng rồi, chính là phía trước, tôi nhớ ra rồi, chính là tảng đá này."

Ở bên trái con đường phía trước có một tảng đá sừng sững cao khoảng ba mét, nhìn thấy tảng đá này, trên mặt bác Hai lộ vẻ kích động, trước kia lần nào ông đến đây cũng đều phải đi ngang qua tảng đá này.

Chính là lời của bác Hai cũng khiến người nhà họ Hồ không ai có thể tin nổi, tất cả đều nhìn bóng lưng Phương Minh đang đi phía trước giống như đang nhìn một vị thần, sao Phương đại sư này có thể làm được chứ?

Không thể có khả năng xảy ra chuyện gian dối hay điều tra địa hình trước, bởi vì rất đơn giản, phần mộ này ngay cả họ tìm còn không thấy, nói chi là người ngoài.

"Phương đại sư thật sự… thật sự là cao nhân mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi."

Hồ Quang Vinh lên tiếng, từ lúc Phương Minh nhìn một cái đã

phát hiện ra bệnh tật trên người mình, ông ta đã vô cùng kính sợ Phương Minh rồi, mà lời ông ta nói lúc này cũng nhận được sự tán thành của người nhà họ Hồ, tất cả đều tỏ ra đồng tình với ông.

“Phương Minh, cậu thành thật nói tôi nghe, có phải cậu đã tới chỗ này rồi đúng không, hoặc là thật ra cậu chính là con cháu của ông Năm nhà họ Hồ này?”

Hoa Minh Minh đi phía sau Phương Minh nhỏ giọng hỏi, cậu ta thấy chuyện này không hề khoa học tí nào, tuy rất nhiều chuyện xảy ra trên người Phương Minh không thể dùng khoa học để giải thích được, nhưng cậu ta vẫn có chút không muốn thừa nhận.

Một nơi cậu ta chưa bao giờ tới, ngay cả người nhà người ta tìm còn không thấy phần mộ vậy mà cậu ta lại có thể tìm ra, phim truyền hình cũng không được như vậy nữa là.

Phương Minh quay đầu thoáng nhìn Hoa Minh Minh, cười nhạt: “Rất đơn giản, bởi vì tôi với ông ấy cũng tính là người cùng nghề đi.”

Hoa Minh Minh còn muốn nghe Phương Minh giải thích tiếp, nhưng Phương Minh đã quay đầu tiếp tục đi về phía trước, cậu ta chỉ có thể từ bỏ. Không lâu sau, tiếng bác Hai lại vang lên:

“Đúng rồi, chính là chỗ này, đây chính là phần mộ của ông Năm các cháu, chú Năm của bác.”

“Không sai đâu, ay… bây giờ bác không thể giải thích rõ cho các cháu được, ông Tư, ông chỉ cho các cháu xem đi.”

“Bác Hai bác đừng kích động quá.”

“Đúng rồi, đúng rồi, bác Hai chúng cháu tin những điều bác nói mà, bác ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Bác Hai nhà họ Hồ năm nay đã hơn tám mươi tuổi, tuy thân

thể vẫn còn khỏe mạnh, nhưng đi lâu trong rừng núi như vậy cũng đã sớm thở hồng hộc, hai thanh niên trẻ tuổi của Hồ gia đi phía sau vội chạy lên giúp đỡ.

“Anh Hai, anh ngồi nghỉ ngơi uống miếng nước đi, tôi biết phần mộ của chú Năm rồi.”

Chú Tư nhà họ Hồ nhỏ hơn bác Hai mười tuổi, ở cái tuổi này chênh lệch tuổi nhau cũng không tính là gì, từng có một câu nói đùa như vầy, người dân cổ đại buổi tối không có tiết mục giải trí gì, tiết mục giải trí duy nhất chính là tạo người.

Những lời này tuy một phần là nói cho vui, nhưng cũng không thể phủ nhận đạo lý trong câu nói, quan trọng hơn đó là thời đại xem trọng người nhiều lực lượng đông, xem trọng thế lực dòng họ, đại bộ phận gia đình đều dốc sức sinh con.

Vậy nên rất nhiều đại gia tộc đôi khi anh cả và em út kém nhau đến mười mấy, hai mươi tuổi, đây cũng là nguồn gốc xuất xứ của câu thành ngữ “Huynh trưởng như cha”.

Đổi lại nếu là người hiện đại, cho dù anh chị em sinh sớm sinh muộn gì cũng chỉ cách nhau cao lắm là hai, ba tuổi, nên nói “Huynh trưởng như cha” thì có hơi quá.

Chú Tư cầm cái cuốc đi đến trước đám cỏ dại, dùng cuốc xới mấy bụi gai trên mặt đất lên, cuối cùng lại gạt cỏ dại sang hai bên, đào sâu chưa được một mét thì hiện ra một tấm bia màu xanh.

“Đúng là có một ngôi mộ.”

Hoa Minh Minh bĩu môi, còn người nhà họ Hồ lúc này tất nhiên không còn rảnh rỗi nữa, sớm đã có người cầm dao dọn sạch nhánh cây hai bên, có người lấy cuốc đào cỏ dại lên.

Cả Hồ gia hơn hai mươi người, chưa đến mười phút, một phần mộ có gắn bia xuất hiện trước mặt mọi người.

Cả ngôi mộ nhìn bề ngoài cũng giống như bao ngôi mộ bình thường khác, nhưng sau khi người nhà họ Hồ dọn dẹp sạch sẽ ngôi mộ Phương Minh lại lên tiếng: “Lấy phần đầu này làm điểm bắt đầu, hướng về sau năm mét thì đào, chừng nào tôi bảo dừng thì dừng lại.”

Tuy không hiểu Phương Minh vì sao lại phân phó như vậy, nhưng người nhà họ Hồ hiện tại đã quen với cách làm việc của Phương Minh, dù sao vị Phương đại sư thần bí này nói cái gì họ làm theo cái đó là được rồi.

Lập tức hai thanh niên trẻ nhà họ Hồ từ phần mộ bắt đầu tính, đi đến phía sau khoảng năm mét, sau đó một người dùng cuốc một người dùng xẻng bắt đầu đào đất lên.

Đất trong rừng núi ẩm ướt nên cũng không khó đào, chưa đến ba phút sau, một cái hố rộng 30 cm sâu 50 cm đã xuất hiện.

“Tiếp tục!”

Vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc, hai thanh niên trẻ tuổi cũng không dám ngừng lại, cho đến tận khi họ đào trúng một mảnh gỗ đã mục nát trong bùn đất mới đưa mắt nhìn về phía Phương Minh.

“Được rồi, hai người dừng lại đi.”

Phương Minh nhìn vào trong hố, dưới hố là một mảnh gỗ đã mục nát, nhìn thấy mảnh gỗ này, sắc mặt Phương Minh khẽ thay đổi, cả buổi sau mới hướng người nhà họ Hồ nói: “Vấn đề phong thủy của người nhà họ Hồ các ông không phải năm ở năm ngôi mộ kia, mà là ở trong này.”

“Ở trong này?”

Người nhà họ Hồ “ồ” lên một tiếng, tuy người này chính là ông của họ, nhưng họ cũng không tính là cùng một nhánh gia phả,

chưa từng nghe nói phần mộ tổ tiên không cùng một nhánh cũng có thể ảnh hưởng đến con cháu đời sau.

“Người bình thường tất nhiên không được, nhưng ông Năm của các ông cũng không phải là người bình thường, đừng quên, khi ông còn sống cũng là một đạo sĩ.”

Chương 132: Phượng lạc ngô đồng

Lúc này trong đầu Hoa Minh Minh chợt nhớ đến lời Phương Minh nói trước đó: Đó là bởi vì tôi và ông ấy cũng xem như là người chung nghề.

Loáng thoáng, cậu ta dường như đã nắm được một chút manh mối, nhưng lại không có cách nào chọc thủng lớp màng này.

“Hiện tại tôi có mấy vấn đề muốn hỏi một chút, mọi người suy nghĩ cẩn thận đừng trả lời sai, bởi vì điều này có liên quan đến vấn đề phong thủy cuối cùng của nhà họ Hồ các ông.”

Thấy vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc, người nhà họ Hồ đang ồn ào liền trở nên im lặng, tất cả mọi người đều vội vàng gật đầu, thể hiện sẽ trả lời mọi câu hỏi không một lời gian dối.

“Ông chủ Hồ, bác cả của ông có phải qua đời sáu năm trước không?”

Hồ Phù không ngờ người đầu tiên Phương Minh hỏi lại là mình, chớp mắt hồi tưởng lại rồi nói: “Đúng vậy, chính là tám năm trước, khoảng tháng chín.”

“Ai là con cháu đời sau cùng nhánh với bác cả của ông?”

Ánh mắt Phương Minh quét qua tất cả mọi người, trong nhóm người có bốn người đứng dậy, hai người đàn ông trung niên và hai thanh niên trẻ tuổi.

“Ba các anh có phải khi còn sống đều đến đây tảo mộ hàng năm không? Ý tôi nói là đến tảo mộ phần mộ này đây.”

“Phương đại sư, sao cậu biết?”

“Anh chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là có hay không.”

“Đúng vậy, ba tôi trước khi qua đời vẫn luôn nói ông Năm không có con cháu, nếu chúng ta không đi tảo mộ dâng hương cho ông ấy mỗi tiết thanh minh, ông ấy sẽ trở thành cô hồn dã quỷ. Vậy nên ba tôi lúc còn sống mỗi khi tảo mộ mọi người xong, qua hôm sau đều một mình đến thắp nhang cho mộ ông Năm, nhưng khoảng mười năm trước thì ba cũng không còn tới đây nữa.”

Dựa theo lời kể của người nhà họ Hồ này, ba anh ta là bị bệnh, ung thư dạ dày giai đoạn cuối, loại bệnh này ở thời điểm hiện nay chẳng khác nào đã được Diêm Vương gọi, một chân đã bước vào quỷ môn quan, vì thân thể mắc bệnh suốt hai năm nên không đến viếng mộ nữa, nói cách khác ngôi mộ nãy đã mười năm không ai tới.

Phương Minh gật đầu, quả nhiên không khác với suy đoán của cậu là mấy, vậy tất cả đều chính xác rồi.

“Lúc trước tôi đã từng nói, vấn đề phong thủy của người nhà họ Hồ các ông không nằm ở các tổ tiên khác, mà là từ ngôi mộ này mà ra, tôi biết các ông cảm thấy rất khó tin, nhưng tôi sẽ giải thích cho các ông rõ ngay sau đây.”

“Không biết các ông có bao giờ suy nghĩ một chuyện, đó là trong thị trấn có nhiều chỗ để chôn cất như vậy, vì sao tổ tiên người nhà họ Hồ các ông lại chọn nơi đây để mai táng cho mình chứ?”

Câu hỏi của Phương Minh khiến những người nhà họ Hồ nhìn nhau, vấn đề này nếu Phương Minh không đề cập thì đúng thật là họ cũng không chú ý tới.

“Chuyện này tôi có biết một chút, tôi nghe ba tôi nói, khu mộ

này là do chính ông Năm tôi tự mình chọn, khi ông còn sống đã xem xét nơi chôn cất rồi, trước khi đi ông đã dặn ba tôi nhất định phải mai táng ông ở đây, vì thế lúc đó còn tăng thêm nhân lực để khiêng hòm lên đây."

Vẫn là người thanh niên của Hồ gia lúc nãy lên tiếng, lúc này bác Hai nghe thấy thế cũng nói tiếp: "Chuyện này tôi có nghe anh cả nói, trong các anh em thì anh cả thân với chú Năm nhất, bởi vì anh cả vẫn ở trong thôn, còn các anh em khác lúc trẻ đều lang bạt bên ngoài, nói thật thì cũng không thân với chú Năm lắm."

Trong lòng mấy anh em bác Hai, chú Năm là một người rất thần bí, bởi vì chú Năm không có duyên lấy được vợ, nên đa số thời gian chú đều ở trong đạo quan, ngày thường cũng rất ít qua lại với người trong nhà, đặc biệt là mấy năm sau này, cho dù là gia tộc có chuyện vui gì chú cũng không tham gia.

"Quay lại câu nói ban đầu của tôi, sở dĩ tôi có thể tìm được vị trí ngôi mộ này, nguyên nhân rất đơn giản, chính là dựa vào việc tàng phong tụ khí (1) của ngọn núi này mới tìm tới được, bởi vì tôi chắc chắn, tổ tiên nhà các ông sẽ lựa chọn cho mình một mảnh đất phong thủy tốt, nhưng nói thật, khi đến đây nhìn thấy phong thủy ở phần mộ này, đến cả tôi cũng thấy bất ngờ."

Phương Minh nhìn về phía những người Hồ gia, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói chậm rãi từng lời từng chữ: "Phượng lạc ngô đồng (2), chỉ sau long huyệt bảo địa, cực kỳ có giá trị."

(1) Tàng phong tụ khí: Một thuật ngữ trong phong thủy học, ý chỉ tránh gió để tụ được khí.

(2) Phượng lạc ngô đồng: Gần giống "Đất lành chim đậu".

Phượng lạc ngô đồng?

Hoa Minh Minh và người nhà họ Hồ khi nghe thấy Phương

Minh nói bốn chữ này đều tỏ ra khó hiểu, bởi vì họ không biết ý nghĩa của bốn chữ này, càng không biết nếu rơi vào tai mấy thầy phong thủy chân chính sẽ khiến họ khiếp sợ đến cỡ nào.

“Cho dù các ông không hiểu phong thủy chắc cũng đã từng nghe chân long huyệt (3) rồi đúng không?”

(3) Chân long huyệt (thuật ngữ phong thủy): Hang rồng thật.

Người nhà họ Hồ đồng loạt gật đầu, chuyện về phong thủy ở nông thôn rất phổ biến, nhất là chuyện phong thủy về vua chúa thời xưa hay nhà của các quan lớn, cái gì mà ai có thể ngồi được lên vị trí này là nhờ tổ tiên ông ta được mai táng ở giữa chân long huyệt, quả thực là nhiều vô số kể.

Đương nhiên, đa số mọi người đều là nghe nói, là chuyện phiếm mọi người kể với nhau để giết thời gian.

“Huyệt chân long thì hiếm thấy, nhưng phượng cũng là thần thú tương đương với rồng, long phượng long phượng, tìm huyệt chân long khó, vậy tìm huyệt chân phượng cũng không dễ.”

“Phượng đậu cây ngô đồng, con cháu hậu ba đời, phượng đáp ruộng ngô đồng, trong triều làm chức cao.”

Phương Minh nhẹ nhàng nói một câu, đây là phúc phần từ mảnh đất phượng lạc ngô đồng mang lại, cái gọi là “hậu” chính là gia sản và con cháu, đây đúng là mảnh đất đại phú đại quý chân chính.

“Phượng lạc ngô đồng, con cháu thịnh vượng, sẽ có con cháu quyền quý có quan hệ với triều đình, làm quan chức cao tương đương tam công (4) ngày xưa.”

(4) Tam công: Ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thừa tướng, Ngự Sử thái y, thái úy.

Nghe Phương Minh nói thế, người nhà họ Hồ đầu tiên là kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền trở nên mừng rỡ, bởi lời nói của Phương Minh rất chấn động, tam công đó, đó là cấp quan nào chứ, không phải chính là mấy vị thường hay xuất hiện trên TV hiện nay sao?

Nếu một gia tộc thật sự có thể có một người làm quan lớn đến cấp bậc này, vậy cả gia tộc đều thật sự giàu to rồi, chính là một người đắc đạo; gà chó thăng thiên.

“Không đúng Phương Minh, lúc trước cậu không phải đã nói vấn đề phong thủy của nhà họ Hồ nằm ở phần mộ này sao, nếu phong thủy tốt như vậy, vậy còn vấn đề gì nữa chứ?”

Người duy nhất ở đây vẫn giữ được sự bình tĩnh chính là Hoa Minh Minh, bởi vì cậu ta là người ngoài, phong thủy nhà họ Hồ tốt hay xấu đối với cậu ta không có ảnh hưởng gì cả, vậy nên lúc này cậu ta là người có suy nghĩ tỉnh táo nhất.

Nghe thấy lời Hoa Minh Minh nói, người nhà họ Hồ cũng có phản ứng, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Phương Minh, chờ đợi sự giải thích của cậu.

“Đó là vì bố cục phong thủy ở đây đã bị phá, ngô đồng đã chết, làm sao còn có thể giữ được chân phượng, chẳng những không thể giữ được chân phượng, mà còn phải gánh chịu cơn lửa giận của chân phượng. Người nhà họ Hồ các ông hiện tại chỉ có chuyện xui rủi, giả sử cho thời gian không tới ba năm, cả nhà họ Hồ chỉ sợ sẽ hoàn toàn lụn bại.”

Giọng của Phương Minh rất bình thường, nhưng rơi vào tai người nhà họ Hồ chẳng khác gì sét đánh bên tai, khiến cả nhóm người nhà họ Hồ nhịn không được rùng mình một cái.

“Mẹ nó, là thằng khốn nào đến phá phong thủy nhà họ Hồ chúng ta, tôi nhớ trên ngọn núi này ngoại trừ phần mộ của chú

Năm thì chỉ có mộ của Bàng gia, chẳng lẽ là do người nhà họ Bàng giở trò?"

"Nhà họ Bàng đây là muốn hại nhà họ Hồ chúng ta tan nhà nát cửa mà, đừng tưởng rằng nhà họ vừa mới có người làm lãnh đạo thì nghĩ mình giỏi lắm, chỉ là một tên phó cán bộ, nếu họ dám làm bậy chúng ta cứ đi khiếu nại ông ta."

Vẻ mặt người nhà họ Hồ đầy căm phẫn, thế nhưng bác Hai lại quát lớn bảo mấy người nhà họ Hồ ngưng lại: "Các anh nhao nhao cái gì đó, để Phương đại sư người ta nói hết đã chứ, hơn nữa, có Phương đại sư ở đây, cho dù có người bày bố cục phong thủy không phải cũng sẽ phá được hay sao?"

Lời nói của bác Hai khiến khóe miệng Phương Minh nhếch lên, nói cho cùng thì gừng càng già càng cay mà, đây là ông ta đang mở lời để chặn đầu cậu trước đây mà.

"Đừng suy nghĩ nữa, phong thủy này người ngoài không thể phá được, nếu nói có người phá, vậy chỉ có thể là người nhà họ Hồ các ông tự mình phá bố cục phong thủy mà thôi."

Phương Minh lại mở miệng, nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của người nhà họ Hồ, trực tiếp chỉ cái hố vừa mới đào kia: "Mảnh gỗ mục nát trong cái hố đó không phải cái gì khác, mà chính là cây ngô đồng."

"Lúc trước tôi có nói qua, không tìm được đất phong thủy tốt cũng không sao, tuy không có phúc nhưng cũng không có tai họa, nhưng đất phong thủy một khi đã bị phá, vật cực tất phản, điều đó sẽ mang lại tai họa rất lớn, huống chi đây còn là mảnh đất phong thủy bao địa."

"Nói lời khó nghe, nếu không phải tổ tiên các ông thực lực cao cường có thể đoán trước được tình trạng này nên đã làm biện pháp khắc phục, nếu không chỉ sợ người nhà họ Hồ các ông đã bị

tai vạ tới từ lâu rồi.”

Người nhà họ Hồ đều ngẩn người ra, một giây trước họ còn chìm đắm trong niềm vui mừng khôn xiết, một giây sau đã rơi vào nỗi sợ hãi, tất nhiên, vẫn có một vài người tỏ ra hoài nghi, bởi vì họ cảm thấy lời của Phương Minh quá mơ hồ.

“Phương đại sư, cậu nói chú Năm của tôi bố trí mảnh đất phong thủy bảo địa này, vậy rốt cuộc vì sao lại bị phá, phải biết ở đây ngày thường không có người đến, cả ngọn núi cũng không có gì thay đổi, chỉ có cây cối xanh tươi hơn trước mà thôi.”

Người lên tiếng là một thanh niên trẻ của nhà họ Hồ, mà lời của anh ta cũng bày tỏ nghi hoặc trong lòng của một số người ở đây, đây là phong thủy bảo địa làm sao có thể bị phá được chứ?

“Nếu muốn biết vì sao phong thủy bảo địa lại bị phá, vậy trước tiên phải nói phong thủy bảo địa được hình thành như thế nào. Nói thật, mảnh đất này ban đầu không có khả năng xuất hiện huyệt chân phượng đâu, bởi vì vô luận là địa thế hay nạp khí tụ thủy cũng không có bố cục của phong thủy bảo địa, sở dĩ có thể trở thành mảnh đất phượng lạc ngô đồng chính là nhờ chú Năm các ông cưỡng chế nghịch thiên mà thành.”

Nói tới đây, trên khuôn mặt Phương Minh thoáng hiện lên sự khâm phục, không thể không nói vị tổ tiên này của nhà họ Hồ quả là lợi hại, ở địa thế không thể nào hình thành vùng đất cho phượng hoàng lại có thể dám tạo ra mảnh đất phong thủy bảo địa phượng lạc ngô đồng như vậy, tất nhiên, cái giá phải trả cũng rất lớn.

Tổ tiên Hồ gia xếp đặt bố cục phong thủy này rất phức tạp, cho dù Phương Minh có nói hết toàn bộ mọi người cũng không hiểu, vậy nên, cậu đã chuẩn bị giải thích theo một cách khác.

Bẻ một nhánh cây trên cành cây khô bị chặt đứt nằm kế bên,

Phương Minh đi đến trước bia mộ, cỏ dại chỗ đó vừa mới được dọn sạch, lộ ra một lớp đất vàng.

“Đây, là vị trí ngôi mộ.”

Phương Minh dùng nhánh cây vẽ một điểm trên mặt đất: “Đây là vị trí đỉnh núi kéo dài ra bên ngoài, ở đây, còn có ở đây, ngoài ra còn có vị trí này, và vị trí này…”

Phương Minh liên tục vẽ trên mặt đất sáu vòng tròn, sau đó nối sáu vòng tròn này lại với nhau, hình thành nên một vòng cung, điểm khác nhau là đường vòng cung là một đường liên tục, còn ở đây lại giống nét số 8 hơn.

Nhìn từ xa giống như một đôi cánh vậy.

Chương 133: Trời ban kỳ tài, tất hạn kỳ dụng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Mọi người bắt đầu ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, không biết Phương Minh cho bọn họ nhìn bức tranh này là có ý gì.

“Nhìn kỹ, mọi người nhìn vị trí của năm điểm này có cảm thấy quen thuộc không?”

Nghe thấy câu hỏi của Phương Minh tất cả mọi người đều lắc đầu, không phải chỉ là năm điểm thôi sao, có gì mà quen thuộc chứ? Thậm chí còn có một người trẻ tuổi trong nhà họ Hồ thì thầm: “Cái này so với những thứ trừu tượng còn muốn trừu tượng hơn, trừ thiên tài ra ai mà hiểu được chứ!”

Ặc…

Khóe miệng Phương Minh co giật, cảm thấy so đo với người trẻ tuổi thật sự quá mất thân phận, cậu giải thích luôn: “Năm điểm này chính là đại diện cho năm vị trí của năm ngôi mộ tổ tiên nhà họ Hồ, mọi người hãy suy nghĩ cẩn thận lại xem có phải là vậy không?”

Người nhà họ Hồ nghiêm túc chăm chú nhìn xuống mặt đất, suy nghĩ một chút rồi gật mạnh đầu, bởi vì sau khi được Phương

Minh nhắc nhở bọn họ mới thấy đúng là như vậy thật.

Nếu lấy nơi này làm trung tâm thì năm ngôi mộ kia đúng là sẽ ở năm vị trí này, nhưng mà bọn họ cũng không dám khẳng định chắc chắn.

“Phương đại sư thật là lợi hại, ngay cả vị trí này cũng có thể nhớ được.”

“Đúng vậy, lúc trước tôi thấy thời gian mà Phương đại sư dừng lại ở mỗi ngôi mộ quá ngắn còn tưởng Phương đại sư không quan sát gì, không ngờ đại sư đã nắm hết trong lòng bàn tay.”

Người nhà họ Hồ không ngừng thổi phồng, nhưng mà cũng là do thực lực của Phương Minh đã thuyết phục bọn họ.

Phải biết năm ngôi mộ này cũng không nằm một chỗ, hơn nữa còn phải đi qua mấy đỉnh núi rồi đồng ruộng, người bình thường là không thể nào vẽ ra được vị trí tương đối của năm ngôi mộ này đấy.

Đối mặt với lời khen của đám người nhà họ Hồ mặt của Phương Minh vẫn không thay đổi gì, cậu nói tiếp: “Tôi cũng đã nói, phong thủy ở đây không phải tự nhiên hình thành mà là do có người bố trí, có lẽ bố cục phong thủy ở đây chú năm của mọi người đã chuẩn bị hơn 20 năm.”

“Phương đại sư, mặc dù tôi không hiểu phong thủy nhưng cũng đã nghe một số người già trong thôn còn có một số thầy phong thủy nói qua, phong thủy này con người gần như không thể bố trí được, nếu có thể bố trí thì người xưa cần gì phải đi khắp cả nước để tìm vị trí phong thủy tốt kia chứ, chỉ cần cho đại sư bố trí không phải xong rồi sao?”

Có người đặt ra câu hỏi, mặc dù mọi người thật sự không hiểu phong thủy nhưng cũng đã nghe nói nhiều, những chỗ phong thủy

bảo địa như vậy con người không thể tạo ra được đấy.

“Điều ông nói là đa số trường hợp.” Phương Minh dường như đã sớm đoán được sẽ có người hỏi câu này: “Phong thủy bảo địa quả thật là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, mà đại sư phong thủy cũng không thể nào bố trí được phong thủy bảo địa, nhưng điều này không có nghĩa phong thủy bảo địa không thể hình thành, những đại sư phong thủy lợi hại có thể làm được điều đó.”

Trận pháp phong thủy, nghịch chuyển phong thủy của một vùng, chuyện như vậy không phải thầy phong thủy nào cũng có thể làm, chỉ có những đại sư phong thủy cấp bậc tông sư mới có đủ khả năng, cũng có một số đại sư phong thủy có thể lĩnh ngộ một chút da lông.

Nhưng trừ khi là đạt tới cấp bận tông sư, nếu không cho dù là đại sư phong thủy cũng không dám có suy nghĩ gì với chân long cùng chân phượng, sự phản phệ của chân long cùng chân phượng không phải là thứ bọn họ có thể chịu đựng được đấy.

Trong lịch sử cũng đã từng có thầy phong thủy làm chuyện này, nổi danh nhất chính là Dương Cứu Bần thay đổi phong thủy của Giang Tây, nhưng cho dù là người có cấp bậc tông sư như ông ấy cũng phải rơi vào kết cục không tốt đẹp.

“Chân long chi mạch cùng chân phượng chi tủy đâu đâu cũng có, nhưng cho dù là long mạch hay là phượng tủy đều sẽ thay đổi dựa theo hình dạng của sông núi, mặt đất, thậm chí là thay đổi dựa theo sự biến hóa của các vì sao trên trời.”

“Ba mươi năm vận chuyển một lần, sáu mươi năm là một giáp, long mạch sáu mươi năm vận chuyển một lần còn phượng tủy thì ba mươi năm vận chuyển một lần, đương nhiên điều kiện quan trọng nhất chính là long mạch cùng phượng tủy này không bị cố định, nếu như nó bị đại sư phong thủy cố định lại chôn xuống một ngôi mộ thì sẽ không tồn tại những tình huống mà tôi nói.”

“Nếu như tôi không đoán sai thì ông năm của mọi người hẳn là đã biết chân phượng chi tủy ở đó, vì vậy mới dùng trận pháp dẫn chân phượng tới mảnh đất này, lại tiếp tục phối hợp thêm với một trận pháp khác mà hình thành phượng hạ cây ngô đồng.”

“Chuyện này có lẽ bắt đầu từ ba mươi năm trước, ông năm của mọi người kiếm được chân phượng chi tủy, nhưng phúc địa là không phải ai cũng có thể hạ táng, thế nhưng ông năm này lại là kỳ tài trời ban, dù biết là sẽ khó khăn nhưng vẫn không từ bỏ, tổn hao hết mấy chục năm phối hợp với biến hóa của tinh thần, đợi khi tới lúc phượng tủy di động liền dẫn phượng tủy tới đây.”

“Ngũ tinh bảo vệ phượng cũng sẽ dẫn dắt phượng, vị trí năm ngôi mộ của tổ tiên nhà các vị chính là ẩn hàm cho sự biến hóa của các vì sao trên trời, nhưng ông năm cũng rõ muốn để cho phượng tủy chân chính rơi xuống đất cũng không phải chuyện đơn giản, vì vậy mới mượn dùng cây ngô đồng.”

“Ngô đồng trong truyền thuyết chính là nơi phượng hoàng trú ngụ, chỉ có cây ngô đồng mới có thể chịu đựng được sức nặng của phượng hoàng, chỉ tiếc hiện tại cây ngô đồng này đã mục nát, vì vậy phượng hoàng cũng rời đi.”

Toàn trường yên tĩnh, mọi người đều đang cố gắng tiêu hóa những lời Phương Minh nói, đây là lần đầu tiên bọn họ được nghe chuyện như vậy, rằng thì long mạch còn có thể di động.

“Sông núi thoạt nhìn thì có vẻ như cố định, nhưng trên thực tế nó chịu ảnh hưởng từ sự chuyển động của những vì sao trên trời, khí tràng vẫn luôn thay đổi, mà cho dù là long mạch hay là phượng tủy thì cũng do đại địa chi khí ngưng tụ mà thành, vì vậy giới phong thủy mới có câu: Thầy bói hạng nhất xem sao đấu, thầy bói hạng ba cầm la bàn.”

(1)Khí tràng: theo đạo giáo nó là một năng lượng thần bí, dùng để chỉ sức mạnh hay khí chất

Lời nói của Phương Minh khiến mọi người có cảm đột nhiên hiểu rõ, nhưng đúng lúc này Hồ Phù lại hỏi: “Phương đại sư, nếu ông năm của tôi đã bố trí một nơi có phong thủy tốt như vậy, vậy sao chúng ta không trồng một cây ngô đồng nữa?”

“Đúng vậy, nếu trồng một cây không đủ thì chúng ta sẽ trồng một mảnh, nếu vẫn không đủ thì tôi sẽ trồng cả rừng!”

Người nhà họ Hồ thi nhau phụ họa, cây ngô đồng thôi mà, lấy khả năng của nhà họ Hồ bọn họ thì có trồng cả một núi ngô đồng cũng không có gì khó khăn.

Khóe miệng Phương Minh co giật, bất đắc dĩ mà lắc đầu, cậu biết vẫn là do cậu chưa giải thích rõ ràng.

“Cây ngô đồng này cũng không giống những cây ngô đồng bình thường, nó là được hài cốt của ông năm tạo thành, mà giờ phút này hài cốt của ông năm trong mộ có lẽ đã hư thối.”

A!

Tất cả người nhà họ Hồ đều ngây ngẩn.

“Mà tôi cũng nói thêm cho mọi người biết, dưới phần mộ của ông năm này không chỉ có xương cốt của ông ấy mà còn có một người khác, mà nếu tôi không nhầm thì hẳn chính là bà sơ mà mọi người vẫn đang tìm kiếm.”

Chuyện kinh ngạc này chưa qua thì chuyện khác đã tới, tất cả mọi người ngốc trệ.

Thế nhưng Phương Minh vẫn còn chưa thôi, không đợi mọi người lấy lại tinh thần cậu đã nói tiếp: “Đó cũng là phương pháp đặc thù mà ông năm tạo ra chân phượng chi địa, loại bí pháp này chắc chắn sẽ phải nhận báo ứng, cách làm của ông năm chính là hi sinh bản thân để tiếp nhận uy lực của chân phượng, mà phúc duyên thì rơi vào trên thi thể của bà sơ, cũng là rơi trên người con

cái đời sau nhà họ Hồ.”

“Lúc trước tôi cũng có nói, chân phượng chi tủy ba mươi năm vận chuyển một lần, mà cây ngô đồng này phải mọc lên ở năm thứ 29, đến lúc đó phượng hạ ngô đồng, phong thủy của nơi này mới được hình thành.”

“Thế nhưng ông năm nào có ngờ, chưa tới ba mươi năm mà phần mộ của ông đã không người tới viếng, con cháu bất hiếu, cho dù có còn cây ngô đồng đi nữa thì chân phượng làm sao có thể rơi xuống, kết quả cây chết phượng bay.”

Lại là một mảnh im lặng, tất cả người nhà họ Hồ ai nấy đều xấu hổ, bọn họ không thể nào ngờ người phá hư phong thủy bảo địa lại chính là bọn họ.

“Đại địa có linh, chọn người mà rơi, có những thứ phong thủy trận pháp không thể nào thay đổi được.”

Phương Minh nặng nề thở dài một hơi, cây chết phượng bay chính là kết cục trước mắt, cậu tin rằng ông Hồ kia không thể nào lường trước được kết quả như vậy.

“Vì sao chú năm lại không nói cho chúng tôi nghe những chuyện này kia chứ? Nếu ông ấy nói cho chúng tôi thì chuyện đã không ra nông nỗi này…” Bác hai không thể nào hiểu nổi, nếu như chú năm nói cho bọn họ biết phong thủy phượng hạ ngô đồng này thì bọn họ đã cúng kiếng hằng năm, thậm chí mỗi tháng đều tới một lần.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, dù gì chuyện ông ta làm cũng đã vi phạm quy củ của giới phong thủy, không phải ông ấy không nói mà là không thể nói.”

Phong thủy bảo địa coi trọng duyên phận, cũng là phúc phận, có duyên mà không có phúc không thể giữ được, mà có phúc

không có duyên thì không thể tìm thấy, ông Hồ không phải là không muốn nói cho con cháu, mà ông không thể nào tiết lộ thiên cơ cho con cháu.

Đây là quy tắc của thiên địa, quy tắc này được hình thành như thế nào thì Phương Minh cũng không rõ, nhưng cậu biết bất kỳ một thầy phong thủy nào muốn lựa chọn phong thủy cho mình cũng phải tuân thủ quy tắc, nếu không không những hạ táng thất bại mà còn gây họa cho con cháu của mình.

Từ xưa đến nay thầy phong thủy đa số đều chỉ ở cấp bậc thầy, cũng có một số đại sư phong thủy, mà tông sư cũng có mấy người, thế nhưng chưa bao giờ nghe nói đại sư cùng tông sư phong thủy có con cháu phát tài, nguyên nhân chính là như vậy.

Nếu đại sư phong thủy hạ táng mình ở nơi phong thủy bảo địa thì làm gì tới phần vương công quý tộc kia cơ chứ.

Kỳ tài trời ban, tất hạn kỳ dụng.

Những lời này sư phụ đã từng nói với cậu, trời cao ban cho ai đó tài năng tất nhiên cũng sẽ hạn chế một phương diện nào đó, ví như thầy bói không thể nào tự xem bói cho mình, thì thầy phong thủy cũng khó mà tự chọn phong thủy bảo địa cho chính mình.

“Chỉ có thể nói ông năm này đã cố gắng hết sức, không ngờ mọi người lại không có phúc hưởng thụ mảnh bảo địa phượng hạ ngô đồng này.”

Phương Minh bình tĩnh nhìn vẻ mặt uể oải của người nhà họ Hồ, không chỉ vì cậu là người ngoài mà quan trọng hơn là chuyện này cậu đã từng được đọc qua nhiều lần trong sách sử.

Mặc khác, đây cũng chưa phải lúc người nhà họ Hồ nên uể oải nhất, sau khi bố cục phượng hạ ngô đồng này bị phá thì người nhà họ Hồ chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức lớn!

Đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Chương 134: Cốt cách thanh kỳ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đại địa có linh, ông Hồ kia lại cưỡng ép giữ lại phượng tủy, chính ông ta cũng không hề nghĩ tới sẽ có kết cục ngày hôm nay, không những không lưu được chân phượng chi khí, ngược lại còn mọc ra một đống phiền phức to lớn.

“Phương đại sư, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Người nhà họ Hồ nhìn Phương Minh cầu xin giúp đỡ, cho dù trong lòng hối hận vô cùng nhưng bọn họ cũng biết bây giờ không phải là lúc để hối hận, chuyện quan trọng trước mắt là làm sao mới có thể giải quyết phiền phức.

Từ những lời Phương Minh đã nói bọn họ cũng biết nếu chuyện này không được giải quyết, chờ khi thời hạn 30 năm tới toàn bộ nhà họ Hồ sẽ triệt để suy bại, cho dù không tới mức nhà tan cửa nát nhưng sẽ không còn cuộc sống sung túc như hiện tại nữa, mà trong vòng trăm năm cũng đừng mơ có ngày phục hưng.

“Mở quan tài, chọn địa điểm khác rồi hạ táng một lần nữa.”

Phương Minh nói ra biện pháp giải quyết, mà đây cũng là biện pháp duy nhất.

“Dời mộ phần sao?”

Người nhà họ Hồ cũng không phản đối, dù sao thì muốn tìm một mảnh đất trong thôn để dời mộ phần cũng không khó, mà cũng sẽ không có ai ngăn cản chuyện này.

Mặc dù hiện tại quốc gia đang có chính sách hỏa táng, nhưng chuyện đó đa số là ở thành thị, bởi vì đất đai bên trong thành thị quá đắt, nếu không chọn hỏa táng thì người nhà cũng không đủ tiền mua đất chôn cất.

Ở nông thôn cũng có một thời gian thi hành chính sách này rất nghiêm ngặt, nhưng mà những năm nay nhà nước cũng đã buông lỏng bớt, rất nhiều người tỏ thái độ nhắm một mắt mở một mắt, mà ngay cả cán bộ cũng thường xem như không biết.

Nguyên nhân rất đơn giản, người trong thôn chủ yếu là họ hàng thân thích, nhà người ta có người mất vốn đã không vui vẻ gì, nếu cán bộ còn tới nói này nói kia chắc chắn sẽ bị người dân chửi xối xả.

Thậm chí cho dù người của nhà tang lễ biết mà tới bọn họ cũng không sợ, tất cả thôn dân sẽ đoàn kết lại liều mạng với người kia. Nếu như hôm nay ông không đứng ra cùng người trong thôn chống lại, ngày mai nhà ông có người chết thì ai tới giúp ông kia chứ?

Cũng chính vì kế sách này của người dân mà các ban ngành liên quan dần dần chẳng còn cách nào với bọn họ, chỉ có thể mặc kệ.

“Phương đại sư, chuyện đã thành ra như vậy cũng chỉ mong cậu khổ cực chọn giúp chúng tôi một mảnh đất.”

Nghe thấy lời nói của Hồ Phù, Phương Minh cười cười nhìn ông ta: “Tôi đã nói, giải quyết vấn đề phải tính phí khác, hiện tại tôi đã giúp các ông tìm ra vấn đề cũng chính là vì khoản phí tư vấn đã thu.”

Người nhà họ Hồ trao đổi bằng ánh mắt với nhau một chút, cuối cùng bác hai Hồ lên tiếng: “Phương đại sư, cậu hãy cho giá đi.”

“Hai mươi vạn.”

Nghe thấy Phương Minh hét giá người nhà họ Hồ mặc dù cũng giật mình, nhưng nhớ tới chỉ có phí tư vấn cũng đã hết mấy vạn liền cảm thấy dễ hiểu, mà giá cả này cũng nằm trong con số họ có thể chấp nhận được.

“Đừng gật đầu vội, tôi còn chưa nói hết, khi phần mộ được đào tôi muốn lấy một vật phía bên dưới, nhưng mà tôi có thể nói chắc chắn là vậy này không có tác dụng gì với mọi người, nhưng lại có một chút tác dụng với tôi.”

Nếu là bình thường chắc chắn Phương Minh sẽ lấy nhiều hơn 20 vạn đấy, nhưng trường hợp này đặc biệt, bên dưới có đồ vật mà cậu muốn, vì vậy cậu cũng giảm bớt một nữa giá.

“Nếu Phương đại sư đã nói vậy thì cứ làm theo lời dặn của cậu, nếu phía dưới có thứ cậu cần thì xin cậu cứ cầm đi.”

Sau khi thỏa thuận xong thì tiếp theo hẳn là đi lựa chọn mộ địa.

“Phương đại sư, hiện tại đã tối rồi, hay là chúng ta về nghỉ ngơi trước, ngày mai rồi hãy đi chọn.”

Hồ Phù đề nghị, bọn họ đã đi từ trưa tới giờ, đối với những người quen làm việc không tổn hao thể lực như bọn họ bây giờ đã sớm mệt chết, mà nhất là bác hai Hồ, nếu bắt ông leo thêm một ngọn núi nữa chắc ông sẽ không thể chịu nổi.

“Ngày mai mới lựa chọn mộ địa cũng được, nhưng đêm nay bắt buộc phải đào thi thể lên đã.”

Phương Minh nhìn thời gian, cũng còn khoảng một giờ nữa mới tới năm giờ chiều, mặc dù mùa hè nên trời lâu tối nhưng cùng lắm cũng chỉ tới gần bảy giờ trời sẽ tối hẳn.

“Bây giờ đào luôn?”

Người nhà họ Hồ lại kinh ngạc, không ngờ Phương Minh lại gấp gáp như vậy. Mà sự thật là Phương Minh cũng chẳng có cách nào khác, cậu chỉ có bốn ngày mà thôi, nhất định phải quay lại Ma Đô trước cuối tuần, vả lại ngôi mộ này dời đi càng sớm sẽ càng tốt.

Mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là xương cốt của ông năm phải được đào lên sớm, đưa vào từ đường.

“Đêm nay nhất định phải đưa hài cốt của tổ tiên trong phần mộ tới từ đường nhà họ Hồ, sau đó ngày mai đi tìm mộ địa.”

Người nhà họ Hồ mặc dù không biết vì sao Phương Minh phải vội vàng như vậy, nhưng Phương Minh nói sao thì bọn họ làm như thế.

“Hiện tại tôi cần một số thứ, mọi người hãy lấy giấy bút ghi lại rồi đi mua, sau hai ba giờ nữa thì mang tới cho tôi.”

“Tôi sẽ ghi chú vào điện thoại, Phương đại sư hãy nói đi.” Một người trẻ tuổi vừa nói vừa lấy điện thoại ra, đầu năm nay những người mang theo giấy bút bên người thật sự không có nhiều.

“Một con gà trống từ ba tới bảy tuổi, ngoài ra còn có ba đôi bao tay đỏ, một cuộn vải đỏ, hai tấm ván gỗ, một củ cải trắng càng lớn càng tốt, còn có hương nến tiền giấy…”

Phương Minh lưu loát nói ra một đống lớn, cũng may những vật này đều rất phổ biến, nhất là gà trống, nếu ở trong thành thì còn hơi khó khăn nhưng ở nông thôn thì chắc chắn sẽ có nhà có, chỉ cần trả thêm chút tiền hẳn người ta sẽ đồng ý bán nhanh thôi.

“Được, tôi sẽ đi mua.”

Dưới sự sai khiến của trưởng lão hai người họ Hồ trẻ tuổi đã chạy xuống núi đi mua đồ, mà Phương Minh ở lại cũng không nhàn rỗi.

Bởi vì cậu cũng biết bản thân tới xem mộ địa vì vậy đã sớm mang theo hương giấy, nhưng lại không mang nhiều. Phương Minh lấy ra 18 nén hương, đốt xong lại quay đầu nhìn người nhà họ Hồ.

“Chú tư Hồ, ông chủ Hồ, con cháu nhà họ Hồ hãy chọn 4 người đi ra.”

Người nhà họ Hồ ở đây có ba đời, bác hai Hồ cùng chú tư Hồ là đời thứ nhất, Hồ Phù là đời thứ hai mà những người trẻ tuổi còn lại là đời thứ ba.

Sáu người Hồ Phù đi ra rất nhanh, Phương Minh bắt đầu đưa Thiền Hương cho từng người.

“Một lát nghe thấy tôi nói bái thì mọi người hãy bái.”

Phương Minh nói xong lại nhìn bia mộ, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, cậu cầm gia phả của nhà họ Hồ trên tay bắt đầu ngâm.

“Đông nhạc Thái Sơn Đại Đế, Nam nhạc Hành Sơn Đại Đế, Tây nhạc Hoa Sơn Đại Đế, Bắc nhạc Hằng Sơn Đại Đế, Trung nhạc Trung Sơn Đại Đế…”

Từ khi Phương Minh bắt đầu nói chữ “đông” đầu tiên bọn họ đã bị giật mình, giọng nói của Phương Minh lúc này trầm bổng du dương, có lên có xuống khác hẳn với lúc cậu nói chuyện bình thường.

Nếu đã từng được nghe nhà sư tụng kinh sẽ thấy, mặc dù không hiểu rõ họ đang tụng gì nhưng lại thường thấy họ luôn kéo

dài âm cuối, khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái, mà cảm giác Phương Minh mang lại cho bọn họ lúc này cũng vậy.

“Ngũ phương Đại Đế ngồi trước nghe xong, hiện có trấn Tam Sơn Trấn Giang Giang Tô, con dân họ Hồ thiện lương hiền đức, lạc địa sinh căn, có gia phổ có thể tra…”

“Hiện nhà họ Hồ tôn kính bái Đại Đế, cúi đầu Thái Sơn Đại Đế.”

Phương Minh cúi đầu bái phía đông, sáu người Hồ Phù cũng vội vàng bái theo.

“Nhị bái Nam nhạc Hành Sơn Đại Đế.”

…

“Sau khi bái Ngũ Đế xong lại tới tứ phương Thổ Địa, Thổ Địa Công… Mời tới trước mộ, tọa trấn vùng đất này, khu tà tránh quái.”

Ngũ đế không phải nói về năm ngọn núi mà nói về Sơn Thần ở các ngọn núi đó.

Sau khi bái Sơn Thần cùng Thổ Địa Phương Minh lại nhìn đồng hồ xem gia phả, tiếp tục ngâm: “Chủ mộ là Hồ Văn Cẩn, xếp hàng thứ năm, con trai là Hồ Giang Dân, cháu trai Hồ Phù, chắt trai Hồ Minh Lễ, Hồ Minh Kiến, Hồ Minh Hạo, Hồ Minh Long…”

“Danh nghĩa con cháu hôm nay bái tế, dời mộ động thổ, tổ tiên chớ trách.”

(Đoạn văn này được niệm bằng tiếng địa phương, cứ bốn năm chữ lại kéo dài chữ cuối sẽ có cảm giác khó có thể tưởng tượng.)

Bái!

Lần này không cần chờ Phương Minh nhắc, sau khi cậu ngâm

xong thì sáu người Hồ Phù lại cung kính bái ngôi mộ ba lần.

Bái xong, cắm hương.

“Sáu người đi lên lấy bia mộ xuống, sau đó bắt đầu đào, những người khác rải tiền giấy ra xung quanh đi.”

Nghe được lời của Phương Minh mấy người Hồ Phù bắt đầu cầm cuốc với xẻng, những người khác thấy chú tư Hồ đã già, muốn đi lên trợ giúp ông ấy nhưng bị Phương Minh ngăn cản.

“Người đào mộ chỉ có thể là sáu người này, hơn nữa chú tư của các cậu lại đại biểu cho thế hệ thứ nhất không thể thay thế, để cho những người trẻ tuổi kia đào nhiều hơn là được.”

Phương Minh giải thích, thế hệ thứ nhất ở đây chỉ có bác hai với chú tư, chú tư không đi đào chẳng lẽ bác hai hơn 80 tuổi lại đi lên đào?

Cũng bởi vì phần mộ này đã lâu năm nên không được cố định bằng xi măng như bây giờ, thêm nữa đất bùn cũng rất mền, vì vậy mộ bia được tháo xuống rất nhanh.

Mộ bia được tháo xuống để qua một bên, nhưng nó vẫn đứng thẳng không hề bị ngã ra đấtm cùng lúc đó Phương Minh lấy hai nén hương thắp lên rồi đặt trước mộ bia.

“Nhớ kỹ, lúc đào phải đào từ phía trước, tuyệt đối không thể đào từ phía sau, trừ khi các ông muốn tuyệt hậu, đào cho tới khi nhìn thấy quan tài thì gọi tôi.”

Sau khi nói những điểm cần lưu ý Phương Minh quay đầu vẫy vẫy tay gọi Hoa Minh Minh.

“Chuyện gì?”

Hoa Minh Minh đang xem náo nhiệt lại thấy Phương Minh gọi,

không tình nguyện lắm đi tới gần Phương Minh mà hỏi.

“Có muốn ra vẻ lợi hại không, tôi cho cậu một cơ hội ra vẻ lợi hại.”

“Còn có chuyện tốt như vậy sao? Hay là cậu lại muốn lừa tôi?” Hoa Minh Minh nghi ngờ nhìn Phương Minh, ý của cậu ta chính là nếu có cơ hội ra vẻ lợi hại cậu còn tình nguyện nhường cho tôi sao?

“Chuyện này tôi không thể làm được, mặc dù ở đây có rất nhiều người nhưng chỉ có cậu có thể thôi.”

“Thật hay đùa vậy, tôi lợi hại như vậy sao?”

“Cậu cốt cách thanh kỳ, mệnh cách cũng cực tốt, người bình thường không thể so sánh với cậu được.”

“Thì ra là tôi lợi hại như vậy… Được rồi, có chuyện gì cần tôi đích thân ra tay?”

Hoa Minh Minh được Phương Minh tán dương thì vui mừng hết sức, phòng bị trong lòng cũng biến mất tăm, vỗ vỗ ngực kiêu ngạo nói.

(1)Thanh kỳ: trong sạch, thanh liêm

Chương 135: Ngôi mộ này có người cố tình động tới

Sau hai giờ!

Hoa Minh Minh buồn bực đứng phía sau phần mộ, giờ phút này cậu ta vừa cầm một con gà trống già vừa thì thầm: “Dời mộ phần an gia, âm linh tinh quái chớ gần.”

Mỗi lần hô xong lại bóp cho con gà trống hô lên một tiếng.

Đây chính là việc Phương Minh muốn Hoa Minh Minh làm, dời mộ ắt hẳn sẽ gặp phải cô hồn dã quỷ, mà trong núi sâu này không chỉ có cô hồn dã quỷ mà còn có rất nhiều tinh quái, vì vậy nhất định phải chấn nhiếp bọn họ.

Chuyện này người nhà họ Hồ không thể làm.

Bởi vì phần mộ được di dời là của người nhà họ Hồ, vì vậy người nhà họ chỉ có thể đốt vàng mã, nói trắng ra người nhà họ chỉ có thể đóng vai chính diện, mà vai phản diện này phải do người thi pháp đi làm.

Chỉ là có Hoa Minh Minh ở đây Phương Minh đương nhiên không có ý định tự mình đi làm, cậu còn có chuyện khác quan trọng hơn.

Mà lúc này Hoa Minh Minh cũng không biết đã chửi cha chửi mẹ bao nhiêu lần trong lòng, mặc dù bốn phía đều có người nhà họ Hồ nhưng cậu ta vẫn cảm nhận được từng cơn gió lạnh thổi tới, không biết do tâm lý hay vì sao mà cậu luôn cảm giác có người trong núi đang nhìn cậu, loại cảm giác này thật khiến người ta

không rét mà run.

Cũng may là cậu ta đang cầm gà trống trên tay, nhiệt độ từ con gà truyền tới cũng khiến cho cậu ta bình tĩnh hơn một chút.

“Lão gà à lão gà, coi như dựa vào mày, hãy đuổi hết mấy thứ bẩn thỉu khiến người ta sợ hãi đi!”

Hoa Minh Minh nhỏ giọng thì thầm, Phương Minh nhìn thấy không nhịn được mà bật cười, thật ra không phải cậu cố ý muốn bẫy Hoa Minh Minh, đó là kế hoạch của cậu sau khi nhìn thấy phần mộ này.

Sau hai giờ phần mộ đã được đào xong, hiện rõ một cỗ quan tài màu đen.

Dâng hương bái tế, Phương Minh đeo đôi găng tay màu đỏ rồi nghiêm túc đi tới bên cạnh quan tài đen, nhìn kỹ quan tài một lần rồi mới hơi gật gật đầu.

Quả nhiên giống với suy đoán của cậu, trên quan tài có gắn 13 cây đinh, phải biết muốn bịt kín quan tài thì chỉ cần 7 cây đinh mà thôi, 7 cây đinh có ý nghĩa trấn đinh hay còn gọi là đinh tử tôn, giúp con cái đời sau phú quý hưng vượng.

“Bảy cây đinh chính là đinh tử tôn, mười ba cây đinh thì lại là đinh tuyệt hồn, không ngờ có thể ra tay tàn độc với bản thân như vậy.”

Phương Minh cảm thán, nếu như là người chế tạo quan tài giỏi sẽ biết, người chết khi muốn hạ táng, người xưa vẫn thường dùng dây bó dọc ba vòng, ngang ba vòng, mặc dù chuyện này không tạo thành thành ngữ nhưng vẫn được lưu truyền tới ngày nay.

“Nhổ đinh mở quan tài.”

Sau khi rút 13 cây đinh gỗ ra Phương Minh đẩy nắp quan tài tạo thành một khe hở, sau đó lấy than củi đã chuẩn bị sẵn ném vào.

Khoảng nửa giờ sau Phương Minh mới nói với người nhà họ Hồ: “Hôm nay mở quan tài nha.”

“Nha!”

Người nhà họ Hồ dựa theo lời dặn của Phương Minh đồng thanh “nha” một tiếng vang vọng khắp núi rừng, dọa lũ chim chóc bên cạnh sợ tới nhao nhao bay loạn.

“Nơi đây không phải phong thủy bảo địa nha.”

“Nha!”

“Con cháu nhà họ Hồ tới nhặt thi nha.”

…

“Nhặt hài cốt lên nha, đổi bảo địa khác rồi mai táng lần nữa nha.”

Hoa Minh Minh đứng một bên nghe Phương Minh xướng lên cùng với đám người nhà họ Hồ vẻ mặt thành thành thật thật phụ họa, xém chút nữa nhịn không được cười thành tiếng, cậu ta cảm thấy những người này thật sự giống như đang hát đối!

Thật ra Hoa Minh Minh không biết đây chính là điểm khác biệt của Vu Sư với những đạo khác, Đạo giáo cùng Phật giáo dựa vào niệm kinh, nhưng Vu Sư không có kinh văn, từ xưa tới nay Vu Sư vẫn dựa vào ngâm xướng.

Nhưng loại ngâm xướng này cũng không đơn giản như vậy, một từ mỗi chữ đều được chú trọng cẩn thận, mà mỗi lần ngâm xướng thì tinh huy chi châu trong ngực Phương Minh lại chuyển

động một cái.

“Mở quan tài!”

Sau khi Phương Minh vung tay thì mấy người trẻ tuổi của nhà họ Hồ chạy tới mở nắp quan tài.

Trong nháy mắt khi nắp quan tài được mở ra, tất cả mọi người đều ngửi thấy một cỗ mùi hôi thúi, mấy người đang đứng gần quan tài không nhịn được quay ra nôn mửa.

Mùi vị đó còn khó nghe hơn mùi của đống rác gấp 10 lần!

Mà người nhà họ Hồ cũng đã thấy rõ tình huống bên trong quan tài, cũng chính vì nhìn thấy rõ ràng nên mặt ai cũng hiện vẻ chấn kinh.

Bên trong quan tài làm gì còn hài cốt gì chứ, toàn bộ chỉ có một chút bột trăng cùng một cái đầu lâu, đồng thời dưới đáy còn có một đồ vật màu đen, cỗ mùi tanh hôi chính là phát ra từ vật này.

Không tới 30 năm mà một bộ hài cốt có thể hư hỏng tới trình độ này, thật là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi. Phải biết xương người dưới tình huống bình thường cho dù trải qua vài trăm năm cũng không thể nào hư thối.

“Đây chính là uy của phượng hoàng, uy lực của chân phượng nào có dễ dàng gánh chịu, ông năm của các vị cũng đã sớm biết được tình huống này cho nên mới dùng mười ba viên đinh tuyệt hậu, như vậy sức ép của chân phượng sẽ chỉ tác động lên một mình ông ta, con cái đời sau sẽ không bị liên lụy.”

Phương Minh cảm thán, cậu cũng đã sớm đoán được tình huống trong quan tài vì vậy mới ném một ít than củi vào hấp thụ xú khí(1) trong quan tài, nếu không khoảnh khắc khi quan tài mở ra cỗ mùi này có thể hun xỉu mấy người.

(1)Xú khí: mùi hôi

Mang bộ găng tay đỏ, Phương Minh cũng không để tâm cỗ mùi thúi kia mà ngồi xổm xuống nhặt xương sọ trong quan tài ra, đặt lên tấm gỗ đã được bọc vải đỏ.

“Phương đại sư thật đáng khâm phục, mùi thúi như vậy mà cậu ấy cũng có thể tới gần, quả nhiên là lợi hại.”

“Mặc dù Phương đại sư thu phí hơi đắt, nhưng chỉ bằng một màn chuyên nghiệp này tôi thấy rất đáng đồng tiền bát gạo.”

Người nhà họ Hồ cảm khái không ngừng, bởi vì người nhà họ Hồ không ai tới gần quan tài được, chỉ mới bước tới vài bước đã không nhịn được quay ra nôn mửa.

Đương nhiên bọn họ cũng không biết, bởi vì thường xuyên ngâm thuốc nên Phương Minh không sợ bị nhiễm mùi thúi của tử thi, mà chủ yếu là cậu có thể phong bế ngũ giác trong thoáng chốc.

Sau ba phút Phương Minh đã nhặt toàn bộ hài cốt đặt lên tấm vải đỏ, sau đó cậu cũng phải ra ngoài hít một hơi thật sâu, đây đã là cực hạn của cậu.

“Khiêng quan tài đi.”

Phương Minh ngoắc ngoắc, mấy người trẻ tuổi nhà họ Hồ mang mặt nạ phòng độc lên, sau đó khiêng quan tài ra khỏi huyệt, chỉ là sau khi quan tài được khiêng ra người nhà họ Hồ lại sửng sốt!

Mặc dù bọn họ đã sớm nghe Phương Minh nói trong mộ có hai quan tài, nhưng lúc bọn họ tận mắt nhìn thấy cỗ quan tài thứ hai vẫn không nhịn được kinh ngạc không thôi!

“Quá kỳ quái, vì sao lúc hạ táng lại không có ai nhìn thấy bên dưới còn có một cỗ quan tài?”

Phương Minh nhìn thấy cỗ quan tài này cũng hơi ngây người, sau đó sắc mặt trầm xuống: “Ngôi mộ này có người cố tình động tới.”

Chương 136: Ổ rết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Người nhà họ Hồ nghe thấy lời nói của Phương Minh đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó tất cả mọi người lập tức giận dữ.

“Tôi dựa vào, người nào dám đụng tới mộ phần tổ tiên nhà họ Hồ tôi?”

“Tên đáng chết nào muốn bị lăng trì tùng xẻo, đừng để tôi tìm ra hắn ta…”

Phương Minh nhìn từng người từng người vẻ mặt căm phẫn, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Chuyện này đúng như dự đoán của Phương Minh có hai cỗ quan tài trong mộ, mà chiếc quan tài thứ hai xuất hiện cũng đã chứng thực phán đoán của cậu, nhưng chuyện cậu không thể lường trước chính là chiếc quan tài thứ hai lại xuất hiện lúc này.

Vốn dĩ là sau khi bưng chiếc quan tài thứ nhất ra, phải đào sâu thêm một mét nữa thì mới có thể nhìn thấy chiếc quan tài thứ hai, bởi vì dựa theo bố cục của ông năm Hồ thì ông ta sẽ chịu đựng uy lực của chân phượng, mà phúc vận thì dành cho bà sơ nhà họ Hồ nằm bên dưới.

Đây mới đúng với dự đoán của Phương Minh, vì vậy hai cỗ

quan tài này chắc chắn phải bị ngăn cách, mà nếu như cậu đoán không sai thì sau khi ông năm Hồ này chuẩn bị xong phần mộ đã hạ táng bà sơ xuống luôn, vì không để người khác nhận ra đương nhiên phải đậy kín.

Thế nhưng ngăn cách giữa hai cỗ quan tài bây giờ chỉ là một lớp bùn đất dày 10cm, nguyên nhân chắc chắn chỉ có một, có người đã động tay động chân thay đổi bố cục ở đây.

“Chẳng lẽ người này cũng nhìn trúng vật kia giống cậu?”

Phương Minh nhíu mày đi tới trước hố đất, cầm xẻng sắt đứng cách quan tài nữa mét đột nhiên xúc một xúc.

Bùn đất bị bay ra để lộ một mảng màu đen, mà nhìn thấy mảng màu đen này sắc mặt của Phương Minh càng trở nên khó coi.

“Tốt cho kẻ mượn gió bẻ măng, quả nhiên là ngoan độc.”

Phương Minh cười lạnh, mà người nhà họ Hồ đều khó hiểu nhìn Phương Minh, bọn họ vốn không hiểu vì sao lại có người đào mộ tổ tiên nhà bọn họ.

“Xem ra lúc trước tôi đã đoán sai, nguyên nhân cây ngô đồng này bị phá hư chỉ có một nửa là do các vị, còn một nửa còn lại chính là vì nhân tố bên ngoài, có người đã làm hỏng quan tài của bà sơ!”

Phương Minh ra hiệu cho mọi người nhấc quan tài ra, mà khi quan tài được đặt trước mắt mọi người thì sự chú ý của Phương Minh đều dồn vào đầu quan tài, nơi đó cắm một cái đinh sắt rất lớn.

“Ai đã làm chuyện này?”

“Thật sự là quá ác độc.”

Cho dù người nhà họ Hồ không hiểu phong thủy nhưng cũng có thể nhìn thấy điểm không thích hợp, nhất là bác hai với chú tư, bọn họ đã sống lâu như vậy đương nhiên biết một quan tài bình thường phải đóng bảy đinh, hơn nữa bắt buộc phải là đinh gỗ, nhưng quan tài trước mắt không những dùng đinh sắt mà còn đóng đinh ngay vị trí đầu quan tài!

“Đầu tiên đừng động tới quan tài này.”

Phương Minh đi qua một bên trải giấy vàng lên mặt đất, sau đó lấy bút lông cùng chu sa vẽ một tấm bùa trên giấy vàng.

“Trấn Linh phù!”

Mặc dù là phù lục cấp thấp nhất nhưng lại là tấm phù hữu dụng nhất.

“Mọi người lùi ra sau trước đã.”

Sau khi ra hiệu cho người nhà họ Hồ lui về phía sau, Phương Minh cầm tám phù lục đi tới trước quan tài, đồng thời dùng tay trái kẹp lấy đinh sắt mạnh mẽ nhổ lên!

Cây đinh sắt được rút ra để lại một cái lỗ đường kính khoảng 2, 3cm, có thể tưởng tượng được cây đinh này to bao nhiêu, đồng thời ngay lúc tay trái của Phương Minh nhổ cây đinh ra thì tay phải cũng nhanh chóng dán tấm bùa chú vào.

Ầm!

Đúng lúc này đột nhiên quan tài nảy lên một cái, thanh âm phát ra khiến mọi người giật nảy mình, bọn họ hoảng sợ nhìn về phía quan tài.

“Không phải là thi biến đấy chứ? Có khi nào đột nhiên nhảy ra một cỗ cương thi hay không?”

Giọng nói vang lên là của một người trẻ tuổi, Phương Minh liếc anh ta, tên này đã xem quá nhiều phim cương thi rồi.

“Yên tâm, ở đây tuyệt dối không thể có cương thi.”

Những năm gần đây mấy thể loại phim cương thi, trộm mộ rất được yêu thích, rất nhiều người đều nghĩ cương thi rất dễ xuất hiện nhưng thực tế là nào có dễ như vậy, nói khó nghe chính là nếu muốn cương thi xuất hiện chỉ có hai khả năng, một là phong thủy bảo địa, hai là phong thủy hiểm địa, mà những gia đình phổ thông thì có nằm mơ cũng không thể xuất hiện cương thi được.

Phương Minh nhìn chằm chằm tấm phù, lúc thấy màu sắc của nó trở nên đỏ thẫm mới quay về phía người nhà họ Hồ: “Mấy người lớn gan tới đẩy nắp quan tài ra cho tôi.”

Đám người Hồ Phù ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, cuối cùng cũng có mấy người thanh niên trẻ tuổi đi tới.

“Mấy người hãy xốc nắp quan tài lên, sau đó nhanh chóng lùi về sau, cho dù có chuyện gì cũng không cần quan tâm, đã rõ chưa?”

Thấy mấy người họ Hồ này gật đầu Phương Minh mới đổi tay, cầm phù lục ở tay trái còn tay phải chậm rãi giơ lên, đồng thời hô: “Xốc lên!”

Ầm!

Mấy người thanh niên này cùng nhau gắng sức, trong nháy mắt quan tài bị bật tung ra sau đó một cái bóng đen xuất hiện, nhưng chưa đợi bọn họ kịp phản ứng Phương Minh đã bắt được cái bóng đen này.

Phải qua vài giây đồng hồ bọn họ mới nhớ tới lời dặn của Phương Minh, nhao nhao lùi về phía sau, mà những người khác thì nhìn chằm chằm vào cánh tay của Phương Minh.

“A, là một con chim đen.”

“Tại sao trong quan tài lại có con chim đen?”

Không sai, thứ bị Phương Minh bắt lại chính là một con chim đen. Con chim đen này khi bị Phương Minh bắt được thì cố gắng giãy dụa, nhưng sau khi Phương Minh dùng tay phải vuốt ve đầu nó một cái thì nó đột nhiên trở nên ngoan ngoãn an tĩnh hẳn.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn con chim đen, ai cũng thấy ánh mắt con chim này thật sự vô cùng có nhân tính, nhìn cứ như ánh mắt của con người vậy.

“Tôi dựa vào, đây là vật gì?”

Tiếng kêu sợ hãi của Hoa Minh Minh thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả nhìn vào trong quan tài, mà lúc bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong quan tài thì biểu hiện giống y hệt Hoa Minh Minh, miệng há to, hai mắt trợn trừng!

Bên trong quan tài ngoại trừ một bộ hài cốt còn có mười mấy con rết, những con rết này nhỏ nhất cũng đã 20cm, mà lớn nhất thì đã được 1m.

Khoảnh khắc này bọn rết đang không ngừng bò qua bò lại, thân thể khủng bổ cộng thêm màu sắc đen kịt khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

“Những thứ này… Mấy con rết này đang chui ra từ bộ hài cốt!”

Có người phát hiện đám rết này không chỉ có mười mấy con, mà từ trong quần áo của thi thể không ngừng có lũ rết chui ra, dựa theo tốc độ này trong thi thể ít nhất phải có hơn trăm con rết!

Cái này nào có phải quan tài gì, đây chính là ổ rết!

Mà mấy người trẻ tuổi kia cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà bọn họ chạy nhanh chứ không nhìn thấy đám rết này chắc chắn sẽ bị dọa tới mềm nhũn, không còn sức lực để mà chạy nữa.

Phương Minh nhíu mày nhìn ổ rết, sau đó lại nhìn con chim đen trên tay, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao trong quan tài lại có loại sinh vật này.

Chương 137: Phụ nữ nông thôn rất hung mãnh

Tấm phù lục kia vẫn còn dán trên nắp quan tài, mà những con rết kia bị kinh động cũng liều mạng muốn bò ra khỏi quan tài.

Chỉ là trên nóc quan tài cứ như có một tấm màng che vô hình ngăn cản lũ rết, cho dù bọn nó có cố gắng thế nào cũng không thể leo ra khỏi.

Nhìn thấy tình cảnh ấy mấy người xung quanh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Thủ đoạn thật là độc ác, đã rút củi dưới đáy nồi thì thôi, lại còn thả con độc trùng hung ác này vào, đây chính là muốn hại nhà họ Hồ triệt để sụp đổ!”

Phương Minh giơ tấm phù lục trong tay, “oanh” một tiếng đốt cháy nó, mà sau khi tấm phù bị đốt cháy những con rết kia không chỉ không nhúc nhích nữa mà còn nằm im bất động.

Mãi tới một lát sau khi có cơn gió lạnh thổi qua, lũ rết mới giống như quân đội đã được huấn luyện leo ra khỏi quan tài, từng con xếp thành hàng ngay ngắn có trật tự bò về một hướng.

“Nhường cho chúng nó một con đường.”

Phương Minh ra hiệu cho người nhà họ Hồ tránh ra, mà người nhà họ Hồ cần gì Phương Minh nói, đối với loại vật đáng sợ như rết này tránh được xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, đã sớm chuồn mất.

“Phương Minh, sao cậu thả lũ rết đó đi? Tôi cảm thấy nên đốt

một mồi lửa thiêu chết chúng nó, nếu thả chúng đi sau này lỡ có người lên núi bị nó cắn không phải là quá thảm sao?"

Hoa Minh Minh đề nghị, mà thực ra trong lòng cậu ta đang nghĩ tới loài rết này thật sự là vật đại bổ, nếu dùng nó ngâm rượu thuốc sẽ có tác dụng rất đặc biệt trên một số phương diện đấy!

"Những con rết này không phải là rết bình thường mà là con rết do âm khí ngưng tụ mà thành."

Phương Minh giải thích, thấy mọi người còn chưa hiểu mới nói tiếp: "Tôi tin mọi người đã nghe qua chuyện này, nếu đào mộ mà nhìn thấy rết thì tuyệt đối không thể giết, mà phải để cho chúng nó rời đi, nguyên nhân rất đơn giản, những con rết này cũng không phải thật sự là rết mà nó chính là người chết trong mộ sau khi hấp thụ một lượng lớn âm khí ngưng tụ mà thành."

"Phúc địa tạo điềm lành, mà sau khi một mảnh phong thủy phúc địa được đào ra sẽ có những con vật may mắn như rùa đen thậm chí thiềm thừ, nhưng nếu là một khối phong thủy hiểm địa sẽ xuất hiện những sinh vật như rắn rết!"

"Những sinh vật này thật sự không phải tự nhiên biến ra, trên thực tế động vật còn nhạy bén hơn con người. Có câu chim khôn biết chọn cành mà đậu, chính là áp dụng để giải thích chuyện này."

"Có một số động vật cảm nhận được khí tràng ở nơi này tốt, vì vậy sẽ chủ động tiến tới gần bên này, ngủ say ở đây, hấp thụ đại địa chi khí ở đây."

"Nhưng những con rết này thì khác, chúng nó là do có người cố ý bỏ vào, quan tài được đóng đinh sắt không phải chỉ là vì nhốt bà sơ của mọi người mà còn vì muốn thả lũ rết vào phá hủy phong thủy ở đây."

“Nhưng dù sao đi nữa lũ rết này cũng ở trong quan tài nhiều năm, đã nhiễm thi khí của bà sơ, vì vậy tốt nhất là nên thả chúng đi.”

Phương Minh giải thích xong đám người nhà họ Hồ cũng hiểu rõ, vậy nhưng Hoa Minh Minh lại tiếp tục chỉ con chim trong tay Phương Minh: “Vậy còn con chim này là sao? Trong đất có rết còn có thể giải thích, nhưng con chim này ở trong quan tài không phải nên bị chết ngạt từ sớm sao?”

“Có nhớ rõ tôi nói qua tên của phong thủy bảo địa này không?” Phương Minh cười hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là nhớ, không phải là phượng hạ ngô đồng sao?” Hoa Minh Minh dường như nghĩ tới điều gì, chỉ chỉ con chim đen trong tay Phương Minh: “Cậu đừng nói với tôi đây chính là phượng hoàng đó nha!”

“Đây không phải là phượng hoàng, nó là do lúc trước phượng hoàng rơi xuống đất tạo thành, chỉ là tôi không ngờ nó lại có biến hóa tới mức này.”

Phương Minh hơi xúc động, đồ mà lúc trước cậu nói muốn lấy đi chính là chân phượng chi khí.

Mọi người đều nói con ngỗng đi qua cũng lưu lại hình ảnh, huống hồ là tồn tại như chân phượng, vật có đại địa chi khí lớn như vậy cho dù chỉ dừng lại một lát chắc chắn cũng có thể ngưng tụ ra tinh hoa, mà hình dạng của nó cũng có nhiều loại như cỏ linh chi hay thịt thái tuế.

Nó có thể hóa thân thành hình dáng động vật thật sự đã vượt khỏi phán đoán của Phương Minh, nhưng cậu cũng nghĩ thông suốt rất nhanh. Là do cậu đã đánh giá thấp ông năm Hồ, người này trước khi ngăn chặn chân phượng chi tủy hẳn là rất có địa vị trong giang hồ, ít nhất cũng phải nằm trong top 10 đạo sư giỏi nhất trên

cả nước.

Nếu nó ngưng tụ thành thực vật Phương Minh định mang về bỏ vào nước ngâm luôn, nhưng chân phượng chi khí lại ngưng tụ thành một con chim, thật sự khiến Phương Minh cảm thấy có chút xấu hổ.

Cậu không thể nào thịt nó lên ăn được, vậy thì khác nào ăn đại địa chi linh, ăn hết linh vật như vậy chắc chắn sẽ gặp báo ứng, mà cậu cũng không cam lòng thả nó đi…

“Thôi, mang nó về nuôi vậy…”

Phương Minh quyết đoán, mà người nhà họ Hồ vốn chẳng quan tâm cái gì mà đại địa chi khí, đại địa chi linh… Những thứ đó quá huyền ảo, điều bọn họ quan tâm chính là ai muốn hại chết bọn họ.

“Nếu muốn biết ai đã hại anh em các vị cũng rất đơn giản, hôm nay quay về thôn liền lan truyền sự việc dời mộ ra ngoài, người âm thầm hạ thủ chắc chắn sẽ đứng ngồi không yên.”

Phương Minh tìm ra một biện pháp giúp người nhà họ Hồ, trên thực tế cậu cũng đã có suy đoán, chỉ là trước khi nghiệm chứng cậu không muốn nói ra.

“Được, vậy dựa theo lời Phương đại sư, sau khi tìm được người ra tay trong bóng tối phải khiến cho hắn chịu khổ!”

Những người nhà họ Hồ đều lộ ra vẻ mặt hung thần ác sát, động tới mộ phần tổ tiên là điều tối kỵ, cho dù phải liều mạng họ cũng không tiếc.

Những chuyện sau đó đơn giản hơn nhiều, thu xong hai bộ hài cốt, Hoa Minh Minh dẫn đầu ôm gà trống, vừa đi vừa hô như lúc trước, đám người nhà họ Hồ đi sau giơ tấm ván gỗ lên, mà Phương Minh thì đi cuối cùng.

Nhà của đám Hồ Phù ở trong thôn, vốn dĩ Hồ Phù muốn đặt phòng khách sạn trong huyện cho Phương Minh nhưng cậu từ chối.

Cuối cùng Phương Minh cùng Hoa Minh Minh tới ở trong nhà Hồ Quang Vinh, đương nhiên đây là do Hồ Quang Vinh nghĩ hết mọi cách không ngừng cầu xin, mà cũng đúng như lời ông ta nói, trong nhà họ Hồ thì nhà của ông ta mới nhất, cũng đẹp nhất.

Một ngôi nhà ba tầng mới được xây xong năm ngoái, trong nhà chỉ có hai vợ chồng Hồ Quang Vinh cùng một đứa con gái.

“Đây hẳn là Phương đại sư rồi!”

Vợ của Hồ Quang Vinh đã sớm đứng ngoài cửa chờ, hiển nhiên là trước đó Hồ Quang Vinh đã gọi điện báo cho bà ta đấy, vậy nên biểu hiện của bà ta mới trở nên nhiệt tình như vậy, trong nhà đã sớm chuẩn bị hạt dưa với hoa quả.

“Ặc, vợ của ông ta cũng thật là xinh đẹp nha, cậu nói xem ông ta tích bao nhiêu phước mới có được một bà vợ xinh đẹp như vậy…”

Hoa Minh Minh nói thầm bên tai Phương Minh, mà Phương Minh thì trợn mắt trừng cậu ta một cái: “Đừng lắm chuyện, trời tối chúng ta phải nghỉ ngơi, ngày mai còn bận rộn đi tìm mộ địa.”

Mà lời nói của Phương Minh khiến Hồ Quang Vinh xấu hổ, ông ta còn định nhân dịp này đi tìm Phương Minh hỏi biện pháp giải quyết, thế nhưng một câu này của cậu đã phá vỡ kế hoạch của ông ta.

Mà ông ta cũng không dám ngăn cản, nếu lỡ ông ta làm gì đó chọc Phương Minh mất hứng, tới lúc đó cả tộc sẽ trách tội ông ta, hậu quả nặng nề như vậy ông ta thật sự không gánh nổi.

Hồ Quang Vinh hậm hực đưa Phương Minh lên lầu hai đã

được chuẩn bị sẵn, phòng có một ban công, bên trong phòng ra nệm đều đã được thay mới, hiển nhiên là bọn họ đã cố tình chuẩn bị cho Phương Minh, mà Hoa Minh Minh thì ngủ ở phòng phía sau.

Dù sao cao nhân cũng khó tránh khỏi yêu cầu cao một chút, đây cũng không phải do mà Hồ Quang Vinh nghĩ ra, tất cả là Hồ Phù căn dặn từ trước đấy.

“Vậy Phương đại sư nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hồ Quang Vinh rời khỏi phòng nhưng Phương Minh còn chưa nghỉ ngơi, buông con chim đen ra, nó được tự do kích động bay vài vòng quanh phòng sau đó đậu trên lan can ban công.

“Mày muốn rời đi thì đi đi thôi.”

Trên đường về Phương Minh cũng đã nghĩ thông, loại sinh linh do đại địa chi khí ngưng tụ thành này thật sự không thể cưỡng cầu, nếu nó muốn bay thì nên để cho nó bay đi.

Nghe thấy lời nói của Phương Minh hai tròng mắt của chú chim đảo quanh, sau đó dang cánh bay thẳng vào rừng.

“Thật đúng là rời đi không chút lưu luyến nào…”

Phương Minh có chút xấu hổ, những nhân vật chính trong truyện không phải chỉ cần lộ ra một chút Vương bát(1) chi khí thì thần thú, mỹ nữ… Tất cả đều không tự chủ được quỳ rạp dưới đất tự động bị hấp dẫn sao, cho dù có muốn cự tuyệt cũng không được…

(1)Vương bát: con rùa

Không có số mệnh của nhân vật chính lại có bệnh của nhân vật chính!

Phương Minh khe khẽ thở dài nhưng cũng không thất vọng

bao nhiêu, cậu đã quyết định như vậy nên cũng sớm đoán được kết quả.

Đi tắm rửa thôi!

Đã mười giờ khuya nhưng Phương Minh còn chưa định ngủ, mặc dù hôm nay không ngâm thuốc nhưng vẫn phải tu luyện, con đường tu luyện sợ nhất là thiếu kiên nhẫn, nhất là khi cậu còn mới chỉ ở giai đoạn bắt đầu.

Nhưng mà ngay lúc Phương Minh đang chuẩn bị tu luyện thì ánh mắt cậu đột nhiên nhìn thẳng ra cửa, trầm giọng quát: "Người nào?"

Cửa bị đẩy ra, là vợ của Hồ Quang Vinh.

"Phương đại sư, cậu là thần tiên sống cứu khổ cứu nạn, xin cậu hãy cứu lão nhà tôi…"

Trương Thái Liên vừa đẩy cửa phòng ra đã chạy nhanh tới chỗ Phương Minh, lúc chỉ cách cậu một mét đột nhiên quỳ gối dưới đất.

"Cậu cũng biết tình huống của chồng tôi, van xin cậu hãy giúp nhà chúng tôi một chút đi…"

Lúc nói những lời này mặt của Trương Thái Liên đỏ ửng, nhưng nghĩ tới người đàn ông của mình, lại nghĩ tới bản thân nhiều năm không được tính phúc, chẳng quan tâm gì tới mặt mũi nữa.

"Bà… Bà đứng lên đi!"

Phương Minh có chút luống cuống, bởi vì là mùa hè nên Trương Thái Liên không mặc nhiều quần áo, trên người chỉ có một cái áo thun rộng cổ, khiến cậu thậm chí còn không dám đỡ, lỡ như bị người ngoài trông thấy thì chắc chắn sẽ bị hiểu nhầm.

“Nha nha.”

Động tĩnh bên phòng Phương Minh kinh động Hoa Minh Minh, cậu ta đi qua nhìn thấy một màn này, vẻ mặt trở nên đặc sắc vô cùng!

“Bà đứng lên trước đã!”

Trương Thái Liên đã quyết tâm, sau khi nói xong hai tay còn ôm chặt bắp đùi Phương Minh, Phương Minh phì cười vội vàng lui lại, đều nói phụ nữ nông thôn rất mạnh mẽ, hôm nay cuối cùng cậu cũng đã được nhìn thấy!

Chương 138: Tội phạm lừa đảo

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Hồ Quang Vinh!”

“Hồ Quang Vinh ông ra đây cho tôi!”

Nhìn thấy tên Hoa Minh Minh đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu cho cậu thậm chí còn muốn lấy điện thoại ra chụp lại, Phương Minh triệt để bị chọc giận, đây chắc chắn là do Hồ Quang Vinh cùng với vợ của ông ta liên thủ bày trò!

“Phương… Phương đại sư, làm sao… Trương Thải Liên sao bà lại đi vào phòng Phương đại sư, cái này…”

Hồ Quang Vinh xuất hiện rất nhanh, thực tế ông ta vẫn đang trốn ở ngay cầu thang, đúng như Phương Minh dự đoán, đây chính là mưu kế do ông ta và vợ đã tính sẵn từ trước.

“Còn không phải do người đàn ông vô dụng như ông sao? Bà đây có thủ tiết hay không không quan trọng, nhưng nếu sau này không thể sinh được một đứa con trai thì tôi chết đi làm sao có thể nhìn mặt cha mẹ chồng kia chứ? Tới lúc đó xuống âm phủ rồi tôi lấy gì để giao phó với cha mẹ đây?”

Trương Thải Liên giả đò như một diễn viên chuyên nghiệp vậy, khóc lóc gào thét, chỉ có điều đáy mắt lại chẳng có nổi một

giọt nước mắt.

“Hồ Quang Vinh, nhanh kéo vợ của ông ra đi.”

Phương Minh trừng mắt liếc nhìn Hồ Quang Vinh nhưng vợ của ông ta càng ôm chặt hơn: “Phương đại sư, xin cậu hãy giúp chồng của tôi đi, tôi đã nghe chồng tôi kể về cậu, những chuyện cậu đã làm chỉ có lão thần tiên mới có thể làm được thôi, chắc chắn cậu có thể trị hết bệnh của chồng tôi.”

“Bà à, bà đứng lên trước đã, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói.”

“Cậu không đồng ý tôi sẽ không đứng dậy, hôm nay tôi sẽ quỳ mãi ở đây, cho tới khi cậu đồng ý mới thôi!”

“Hồ Quang Vinh!”

Nhìn thấy động tác chậm như rùa bò của Hồ Quang Vinh, Phương Minh càng tức hơn, cậu biết nếu cậu không có câu trả lời chắc chắn thì đừng hòng người quỳ dưới chân kia buông tha cho cậu.

Mà vô công bất thụ lộc, không thể tùy tùy tiện tiện nhận quỳ bái của người ta được, chuyện này có liên hệ với nhân quả, Phương Minh cũng không muốn Trương Thải Liên quỳ dưới đất quá lâu đành bất đắc dĩ đồng ý: “Được, bà đứng lên trước đã, bệnh của chồng bà tôi sẽ hỗ trợ chữa trị.”

“Thật?”

Trương Thải Liên ngẩng đầu, làm gì có điểm nào giống người vừa khóc lóc thương tâm lúc nãy đâu chứ, nhưng mà Phương Minh chỉ có thể gật gật đầu đồng ý.

“Vậy xin cảm ơn Phương đại sư.”

Trương Thải Liên nhanh chóng đứng dậy, mà Hồ Quang Vinh cũng đi tới nhận lỗi: “Phương đại sư, vợ của tôi là người thô lỗ không được đọc sách, mong cậu đừng chấp nhặt với cô ấy.”

Phương Minh triệt để im lặng, cái tên này thật đúng là giỏi xảo trá, hai ba lời liền đổ hết tội danh lên đầu vợ mình, cậu gặp phải người hồ đồ như vậy cũng hết cách, ngay cả vợ mình cũng có thể bày trò như vậy, nếu tiếp tục so đo với ông ta không chừng vợ ông lại quỳ xuống tiếp cũng nên!

“Được rồi, đợi sau khi chuyện mộ tổ giải quyết xong tôi sẽ xem bệnh cho cậu.”

“A, được vậy thì quá tốt.”

Hồ Quang Vinh hớn hở ra mặt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Phương Minh vội vàng lôi kéo vợ mình: “Phương đại sư, là vợ của tôi đã quấy rầy cậu, tôi sẽ lôi người vợ không biết phép tắc này ra la mắng một phen, sẽ không quấy rầy cậu Phương nghỉ ngơi.”

Đã đạt được mục đích Hồ Quang Vinh đương nhiên chẳng dám ở lại lâu, vội vã lôi kéo vợ mình rời đi, lúc ra khỏi cửa còn không quên đóng cửa lại cho cậu!

Vở hài kịch kết thúc mà Phương Minh cũng chỉ có thể liên tục cười khổ, người phụ nữ nông thôn chính là như vậy, khi chưa kết hôn thì rất ngượng ngùng, nhưng một khi đã kết hôn thì từ ngữ lại đột nhiên vô cùng trắng trợn, nhất là khi mấy người phụ nữ tụ tập lại với nhau giặt quần áo ở bên hồ, thật sự là chuyện gì cũng dám nói.

“Thôi vậy, tới lúc đó rồi tính tiếp.”

Quăng chuyện này ra sau ót, Phương Minh ngồi xếp bằng bên ban công bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, cảm ứng tinh huy

chi lực trong ngôi sao trên bầu trời.

Cũng chính vì Phương Minh đã rơi vào trạng thái tu luyện cho nên không phát hiện, khi cậu vừa mới tiến vào trạng thái thì ở sâu trong rừng có một bóng đen bay tới bên cạnh lan can, hiếu kỳ muốn tới gần cậu, trong cặp mắt linh động của nó hiện lên tia sợ hãi.

Cứ nhích từng nhích từng nhích cho tới khi chỉ còn cách Phương Minh 1m thì nó rốt cuộc cũng dừng lại, thu hồi cánh, học theo động tác của Phương Minh ngửa đầu nhìn trời sao, không ngờ trong mắt lại toát ra tia hưởng thụ.

Bóng đen này đương nhiên chính là con chim đen được Phương Minh bắt về từ trong ngôi mộ, sau đó lại thả đi.

Thời gian cứ thế từng phút từng phút trôi qua…

Cũng không biết qua bao lâu con chim đen dường như nhận ra điều gì đó, liếc mắt nhìn Phương Minh một chút sau đó đập cánh bay đi, biến mất trong bóng đêm vô tận.

Mà chỉ một phút sau Phương Minh cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, mặt lộ rõ vẻ hài lòng đi vào trong phòng, sau khi tu luyện có thể bổ sung thần hồn nhưng cuối cùng vẫn không thể thay thế giấc ngủ.

Một đêm không ngủ!

Ngày thứ hai, Phương Minh bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, mở mắt nhìn thời gian thì thấy chỉ mới rạng sáng bảy giờ, mùa hè ở vùng nông thôn đa số mọi người đều đã thức giấc, vì vậy mà dưới lầu hiện tại đã rất ồn ào rồi.

“Tôi nói các ông đừng có mà làm loạn, có tôi ở đây đừng hòng động vào một cọng tóc của Phương đại sư.”

“Bàng lão tứ, ông dẫn bọn hồ bằng cẩu hữu gì tới đây náo loạn nhà tôi, bà đây chỉ đánh ông là may rồi, có tin tôi một đao chém ông ra làm đôi hay không?”

Nghe thấy giọng nói của Hồ Quang Vinh vang lên dưới lầu, Phương Minh nhíu mày, rửa mặt đơn giản một chút, mặc lại quần áo rồi đi xuống dưới lầu, mà Hoa Minh Minh cũng vừa ra khỏi cửa phòng, hiển nhiên là tiếng ồn dưới lầu cũng đã đánh thức cậu ta.

“Chào buổi sáng, mọi người có chuyện gì vậy? Mới sáng sớm đã ồn ào như vậy rồi.”

Hoa Minh Minh mắt nhắm mắt mở bắt chuyện, cho dù là mùa hè thì thức dậy giờ này với cậu ta vẫn là quá sớm, bình thường ở nhà cậu ta phải ngủ tới khi nắng chiếu tới mông mới dậy.

Phương Minh cũng không trả lời, cậu cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng dựa vào lời nói của Hồ Quang Vinh thì hẳn đối phương vì cậu mà tới.

Đi xuống cầu thang, lúc này Hồ Quang Vinh đang gọi điện thoại, mà Trương Thải Liên còn dữ dằn hơn, bà ta đang cầm một thanh dao phay chắn ở đầu cầu thang, không cho mấy tên đàn ông trước mặt lại gần.

Phía trước có mấy người đàn ông mặc đồ cảnh sát, dẫn đầu là một người trên mặt còn có dấu bàn tay đỏ chót, hiển nhiên là vừa mới bị người ta đánh.

“Trương Thải Liên cái mụ điên này, bà dám ngăn cản cảnh sát chấp pháp sao? Lần này bà chết chắc rồi, tôi phải bắt bà, tố cáo bà tội đánh lén cảnh sát!”

“Tố cáo thì cứ đi mà tố cao, bà đây còn sợ ông sao, nếu là năm đó thì bà đã sớm đá hỏng thứ kia của ông!”

Trương Thải Liên xì một tiếng, người phụ nữ nông thôn hung

mãnh này chẳng sợ lao tù gì cả.

“Khụ khụ, đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe thấy giọng nói của Phương Minh Trương Thải Liên quay đầu lại, vội vàng nói: “Phương đại sư, mấy người Bàng lão tứ dẫn theo mấy tên khốn kiếp tới nói cậu là tên lừa đảo, sau đó muốn bắt cậu tới sở cảnh sát.”

Nói tới chuyện này, mấy người Trương Thải Liên cùng Hồ Quang Vinh cũng chẳng hiểu ra sao, mới sáng sớm trời còn chưa sáng hai vợ chồng bọn họ đã thức dậy, Hồ Quang Vinh còn cố ý ra chợ mua thịt cá, lại sợ Phương Minh không thể ăn mặn nên còn mua thêm một đống rau xanh.

Hai vợ chồng bọn họ đang rửa rau trong bếp thì đột nhiên có mấy người tới cửa, lúc đầu Hồ Quang Vinh còn tưởng là người trong tộc tới, nhưng khi ông ta ra tới cửa mới biết là đám người Bàng lão tứ mang theo một đống cảnh sát tới.

Bàng lão tứ(1) là người nhà họ Bàng trong thôn, bình thường ông ta cũng khá thân thiết với Hồ Quang Vinh, hiện tại lại là một tên cảnh sát trong huyện, mặc dù chức vị không lớn nhưng lại rất có tiếng trong lòng dân chúng.

(1)Bàng lão tứ: Đứa con thứ tư nhà họ Bàng

Cộng thêm mấy năm này người nhà họ Bàng có một người trở thành lãnh đạo huyện, từ đó địa vị của người nhà họ Bàng trong thôn cũng cao hơn, bình thường Hồ Quang Vinh gặp ông ta cũng gọi một tiếng anh tư.

Nhưng khi nghe thấy Bàng lão tứ muốn bắt Phương đại sư Hồ Quang Vinh đương nhiên không thể nào đồng ý, nói đùa cái gì vậy, chưa kể chuyện người nhà họ Hồ cần Phương đại sư xem phong thủy, chỉ riêng chuyện ông ta cần Phương đại sư hỗ trợ chữa bệnh

thôi cũng không thể nào để cậu ấy bị bắt đi như vậy.

Lúc đầu Hồ Quang Vinh còn cảm thấy Bàng lão tứ nhận nhầm người, cao nhân như Phương đại sư làm sao có thể là tên lừa đảo được?

Thế nhưng tên Bàng lão tứ này chắc chắn là ông ta không nhầm, nhất định phải bắt Phương đại sư về đồn cảnh sát.

Hồ Quang Vinh không cho, ông ta gọi điện thoại để người nhà họ Hồ mau chóng chạy qua, mặt khác cũng để vợ ông ta đứng ra ngăn cản mấy người này.

Mà đối với người không được đọc sách như Trương Thải Liên mà nói, bà làm gì có để ý tới cảnh sát hay không cảnh sát, chỉ biết Phương đại sư là người suy nhất có thể chữa được nữa thân dưới cho chồng của mình, có quan hệ trọng đại tới tính phúc nữa đời sau của bà, lại càng ảnh hưởng tới hương hỏa nối dõi tông đường của nhà họ Hồ, tuyệt đối không thể bị người khác mang đi.

Huống gì Bàng lão tứ này bà cũng biết rõ, đều là người trong thôn, đầu thôn gặp mà cuối thôn cũng gặp, quen thuộc quá đâm ra không còn biết sợ là gì.

Vì vậy khi Bàng lão tứ muốn cứng rắn lên lầu hai bà đã trực tiếp phát uy, tát cho ông ta một cái, sau đó còn đi vào nhà bếp trực tiếp lấy con dao phay chặn ngang đường lên lầu.

“Phương đại sư cứ yên tâm, có Trương Thải Liên tôi ở đây không ai có thể đụng tới cậu được.”

Trương Thải Liên nhìn về hướng Phương Minh cam đoan, Phương Minh cong môi cười cười, lúc này cậu mới nhận thấy tính tình bà cô này thật sự quá hung mãnh, xem ra chuyện tối qua cũng không hẳn là do Hồ Quang Vinh sai sử mà là chính bà cô này nghĩ ra được đấy!

“Cậu chính là cái vị Phương đại sư kia đúng không? Tôi là cảnh sát ở trên huyện, có người tố cáo cậu lừa đảo, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến.”

Bàng lão tứ nhìn thấy Phương Minh xuất hiện hai mắt sáng rực lên, Trương Thải Liên cái bà mụ này dám tát ông ta một cái đương nhiên ông ta sẽ tìm cách báo thù đấy, nhưng mà ông ta cũng biết hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải bắt tên đại sư này mang về sở cái đã.

“Tố cáo tôi lừa đảo?”

Không cần phải suy nghĩ thì cậu cũng biết đám người Bàng lão tứ này có vấn đề nghiêm trọng.

Chưa kể việc cậu không quen biết ai ở đây mà cậu cũng không lừa đảo cái gì, cho dù có lừa đảo, người ta có tới sở cảnh sát báo án thì bây giờ cũng chưa tới giờ làm việc, mà từ huyện tới đây cũng phải mất nửa giờ, nếu thật sự có người báo cảnh sát thì không lẽ báo từ sáu giờ? Cho dù lúc đó quả thật là có cảnh sát trực ban thì cũng không thể nào lập tức chạy tới đây được.

“Đúng vậy, bây giờ chúng tôi phải mang cậu về sở cảnh sát điều tra rõ ràng mọi chuyện, nếu cậu có hành vi chống đối đó chính là tội nặng, tới lúc đó nhẹ thì nhốt bảy ngày, nặng thì… Chính cậu tự suy nghĩ cho kỹ càng đi.”

“Suy nghĩ cái rắm!”

Ngay lúc Bàng lão tứ vừa nói xong thì có một đám người xuất hiện ở trước cửa, chính là Hồ Phù cùng người nhà họ Hồ, hơn hai mươi người nhà họ Hồ trực tiếp bao vây cả viện lại.

Chương 139: Uy hiếp

“Bàng lão tứ, ông muốn làm gì?”

Dẫn đầu đoàn người nhà họ Hồ là chú năm Hồ, dù sao bác hai Hồ cũng đã lớn tuổi, không thể chạy tới nhanh như vậy được.

“Chú năm, tôi cũng chỉ làm việc theo đúng trình tự pháp luật mà thôi, có người tới đồn công an của chúng tôi tố cáo, đương nhiên tôi phải dẫn người về điều tra rồi.”

Nhìn thấy chú năm mang theo một đám người nhà họ Hồ tới, sắc mặt Bàng lão tứ cũng hơi trì trệ, mà mấy người cảnh sát đi theo ông ta cũng đã hơi kinh hoảng.

“Báo án chó má gì, nói cho tôi nghe người nào báo án? Tôi cũng muốn nhìn xem kẻ nào to gan dám vu cáo người như vậy.”

Chú năm Hồ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng Bàng lão tứ chỉ lạnh nhạt: “Chú năm, chúng tôi đã có quy định, mọi người cứ theo tôi tới đồn cảnh sát không phải sẽ biết ai muốn báo án sao?”

“Bàng lão tứ, tôi chỉ hỏi ông một câu, hôm nay ông thật sự kiên quyết muốn bắt Phương đại sư sao?”

“Chắc chắn phải bắt, không ai có thể ngăn cản tôi.”

Bàng lão tứ nói như chém đinh chặt sắt, nhiệm vụ của ông ta hôm nay chính là đưa Phương đại sư này đi, cho dù ai cũng không thể ngăn cản được.

“Muốn bắt Phương đại sư trừ khi bước qua xác của tôi!”

Chú năm Hồ cũng bắt đầu tức giận, đi tới trước mặt Phương

đại sư: “Xin Phương đại sư yên tâm, cậu là khách quý do người nhà họ Hồ chúng tôi mời tới, nhất định chúng tôi sẽ bảo vệ cậu tới cùng.”

Cũng lúc này đám người nhà họ Hồ bắt đầu thu nhỏ vòng vây, trên mặt mỗi người đều là vẻ hung thần ác sát, giận dữ nhìn chằm chằm đám người Bàng lão tứ cùng những cảnh sát kia.

“Chú năm, ngăn cản người thi hành công vụ hậu quả thật sự rất nghiêm trọng, mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ, cho dù các ông nhiều người nhưng tôi đã báo cho người trong sở, tới lúc đó sẽ càng có thêm nhiều người đến.”

Bàng lão tứ mạnh miệng, nhưng trên thực tế ông ta còn chưa báo cáo chuyện này với sở trưởng.

“Người đến thì thế nào, người nhà họ Hồ chúng tôi chưa bao giờ sợ thị phi, dám bắt nạt tới trên đầu chúng tôi, nghĩ chúng tôi dễ ức hiếp lắm sao?”

Người nhà họ Hồ mạnh mẽ không chùn bước, đều là người trong thôn, gần như quen biết hết mọi người trên huyện, đầu năm nay người nào mà không có vài mối quan hệ kia chứ, huống gì chuyện trước mắt thật sự quá kỳ quái.

“Quên đi.”

Phương Minh vẫn thờ ơ lạnh nhạt bên cạnh đột nhiên lên tiếng, đối phương chính là muốn nhắm vào cậu, lại còn đưa pháp luật ra làm lá chắn, người nhà họ Hồ chắc chắn không thể ngăn cản đối phương, cùng lắm cũng chỉ có thể trì hoãn chút thời gian mà thôi.

“Nếu đã có người tố cáo tôi lừa gạt thì tôi sẽ đi với các ông một chuyến.”

“Phương đại sư!”

Người nhà họ Hồ đều sốt ruột nhưng ý của Phương Minh đã quyết: “Các vị, người trong sạch không có gì phải giấu diếm, tôi sẽ đi một chuyến với ông ta, mọi người không cần quá lo lắng.”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Phương Minh, đám người nhà họ Hồ cũng biết rõ không còn cách nào khác, tất cả lạnh lùng nhìn Bàng lão tứ: “Nếu Phương đại sư đã nói như vậy thì chúng tôi cũng đi, ngược lại tôi muốn xem người nhà họ Bàng muốn làm ra chuyện gian trá gì!”

Bàng lão tứ cũng không nói thêm gì nữa, ông ta biết rõ không nên khiêu khích lũ người nhà họ Hồ này quá, chỉ cần bắt Phương Minh về đồn cảnh sát là xong chuyện, tới lúc đó anh hai của ông ta sẽ tự động ra mặt.

Nói thật, tới giờ phút này chính ông ta cũng không hiểu ngô khoai gì, sáng sớm hôm nay trời còn chưa sáng đột nhiên nhận được điện thoại của anh hai, anh nói muốn ông ta đi bắt một người ở nhà Hồ Quang Vinh, rồi đưa cậu ta về sở, về phần người báo án ông ta cũng biết rõ, đó chính là người đàn ông luôn đi theo anh hai.

Ngay từ đầu ông ta còn tưởng có người đắc tội với anh hai, thế nhưng mà giọng nói của anh ấy nghiêm túc vô cùng, dặn kỹ rằng nhất định phải bắt cậu ta đưa tới đồn cảnh sát ngay sáng hôm nay, còn nói chuyện này có quan hệ tới sự phát triển của toàn bộ người nhà họ Bàng, tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì, trong thời khắc quyết định cho dù có phải trở mặt với người nhà họ Hồ cũng phải bắt cậu ta về.

Người nhà họ Hồ cũng rất có thế lực trong huyện, không phải thông qua con đường chính trị như người nhà họ Bàng mà là con đường kinh doanh, nhưng chính thương xưa nay không phân biệt, buôn bán cũng biết quan trường, dưới tình huống bình thường người nhà họ Bàng luôn tránh xung đột với người nhà họ Hồ.

Anh hai chính là quân sư của cả nhà, bây giờ anh đã quyết định như vậy chính là đại biểu cho quyết định của cả gia tộc.

Phương Minh đi theo Bàng lão tứ lên xe cảnh sát, mà người nhà họ Hồ cũng đi theo, bọn họ nhất định phải bảo vệ Phương đại sư, điều mà bọn họ lo lắng chính là đám Bàng lão tứ sẽ giở thủ đoạn gì đó trên đoạn đường đến đồn cảnh sát.

Mà Bàng lão tứ cũng không ngăn cản, ông ta biết rõ nếu ông ta mà phản đối thì cái xe cảnh sát này đừng hòng rời khỏi thôn, dù sao đám người nhà họ Hồ này vẫn đang nhìn chằm chằm vào hành động của ông ta đấy.

Xe cảnh sát rời khỏi thôn, phía sau còn có bảy chiếc xe của người nhà họ Hồ đi theo, một đường im lặng tới đồn cảnh sát.

“Tốt, mang vào đi.”

Đến trong sở rồi giọng điệu của Bàng lão tứ cũng mạnh mẽ hơn lúc trước, lập tức tự mình đưa Phương Minh vào trong đồn.

“Bàng lão tứ ông định làm gì? Người báo án đâu? Mà ông muốn đưa Phương đại sư đi chỗ nào nữa?”

Hồ Phù nhìn thấy Bàng lão tứ muốn đưa Phương Minh vào chỗ tạm giam lập tức ngăn cản, lần này thái độ của ông ta đã trở nên cứng rắn hơn hẳn, dù sao người nhà họ Hồ cũng phải mấy phút nữa mới có thể chạy tới.

“Đương nhiên là mang cậu ta đi vào giằng co với người báo án, đây là trình tự chấp pháp, các ông không được phép vào, chỉ có thể ngồi chờ bên ngoài.”

Dưới ánh mắt ra hiệu của Bàng lão tứ mấy người cảnh sát trẻ tuổi lập tức đi lên ngăn chặn Hồ Phù, mà Phương Minh cũng không chống cự, vẻ mặt từ đầu tới cuối vẫn luôn bình tĩnh theo Bàng lão tứ đi vào bên trong.

Bàng lão tứ mở cửa phòng làm việc, ra hiệu cho Phương Minh đi vào sau đó đóng cửa phòng lại, nhưng mà bên trong gian phòng đã sớm có một người đàn ông trung niên ngồi ở đó.

Người đàn ông trung niên này cười cười nhìn Phương Minh, vừa cười vừa nói: "Xin chào Phương đại sư, nghe danh của cậu đã lâu."

Phương Minh cười như không cười nhìn người đàn ông trung niên, mà người này cũng không vòng vo trực tiếp giới thiệu: "Phương đại sư, tôi là người con thứ hai của nhà họ Bàng, Bàng Thiện Sinh."

"Người báo án cũng là ông sao?"

Bàng Thiện Sinh vươn tay, nhưng Phương Minh chỉ lạnh nhạt nhìn ông ta rồi hỏi, cũng không có ý định bắt tay với ông ta.

Bàn tay ngừng trong không trung mấy giây nhưng Bàng Thiện Sinh không hề cảm thấy xấu hổ, giải thích: "Phải dùng cách này để mời Phương tiên sinh cũng thật sự bất đắc dĩ, nếu như Phương đại sư có trách thì cho tôi được xin lỗi cậu tại đây."

"Nói mục đích của ông đi." Trong lòng Phương Minh đã có suy đoán nhưng cậu vẫn cần nghiệm chứng.

"Người thông minh không nói chuyện vòng vo, không hổ là đại sư, đơn giản là tôi muốn cậu mặc kệ chuyện mộ tổ nhà họ Hồ, về phần thù lao nhà họ Hồ đã trả cho cậu tôi có thể trả giá gấp đôi!"

Bàng Thiện Sinh nói ra mục đích của ông ta cũng nói luôn điều kiện, sau khi nói xong trên mặt còn tràn đầy tự tin, bởi vì ông ta tin tưởng chắc hẳn sẽ chẳng có ai từ chối điều kiện của ông ta.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Phương Minh ông ta cũng bị giật mình, không ngờ tới vị Phương đại sư này lại trẻ tuổi như vậy.

Trên thực tế nếu không phải đêm qua ông ta nghe thấy người nhà họ Hồ nói về chuyện mộ tổ thì ông ta căn bản cũng không biết Phương Minh là ai, nhưng bởi vì hôm qua Phương Minh đã dặn, vì vậy người nhà họ Hồ sau khi về nhà đã vội vã truyền tin tức ra ngoài.

Đương nhiên bọn họ cũng không nói ra toàn bộ, chỉ nói đại sư phong thủy nhìn thấy vấn đề trong khu mộ tổ nhà bọn họ, vì vậy muốn di dời phần mộ của tổ tiên.

Người trong thôn nghe thấy tin này cũng chỉ hơi hiếu kỳ, nhưng chuyện này rơi vào tai Bàng Thiện Sinh lại khiến ông ta giật mình, bởi vì không ai rõ ràng vấn đề phong thủy khu mộ tổ tiên của nhà họ Hồ hơn ông ta.

Nếu vị đại sư này đã nhìn ra vấn đề phong thủy thật sự của tổ tiên nhà họ Hồ thì chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết, mà đây lại là chuyện ông ta tuyệt đối không cho phép.

“Nếu vậy thì chuyện phong thủy nhà họ Hồ hẳn là có liên quan với ông rồi.” Phương Minh không trả lời đề nghị của Bàng Thiện Sinh mà lại hỏi một chuyện khác.

Bàng Thiện Sinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười tủm tỉm nói ra: “Phương đại sư không phải là người địa phương, chỉ là thầy phong thủy lấy tiền làm việc, hiện tại tôi nguyện ý trả giá gấp đôi, cậu cần gì phải lặn vào vũng nước đục này chứ?”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Phương Minh híp mắt nhìn Bàng Thiện Sinh.

Nụ cười trên mặt Bàng Thiện Sinh biến mất: “Tôi đã có thể bắt Phương đại sư tới đây tự nhiên cũng có biện pháp giam cậu lại, truyền bá phong kiến mê tín lại thêm lừa đảo, tội danh này thật sự không nhỏ.”

“Lừa đảo, tôi chưa từng làm loại chuyện này, ông cảm thấy ông có thể vu oan hãm hại tôi sao?”

Vẻ mặt Bàng Thiện Sinh đột nhiên trở nên âm trầm lạnh lẽo: “Phương đại sư còn trẻ như vậy, nếu trên hồ sơ mà lưu lại một vết đen thật sự là không tốt đó.”

“Chẳng lẽ ông thật sự tự tin có thể một tay che trời đổi trắng thay đen?”

“Tại nơi khác thì tôi không dám chắc chứ tại huyện này, nhà họ Bàng của tôi chính là trời, mặc kệ là con rồng từ đâu tới đây cũng phải thu mình lại cho tôi!”

Phương Minh không nói thêm điều gì mà lúc này ngoài cửa cũng ồn ào hơn hẳn, người nhà họ Hồ đã đuổi tới.

“Phương đại sư, cậu hãy cân nhắc thật kỹ, chờ khi ra khỏi cánh cửa này, là địch hay bạn còn dựa vào sự lựa chọn của cậu, người nhà họ Bàng chúng tôi xưa này chưa từng bạc đãi bạn bè, nhưng cũng tuyệt đối không nương tay với kẻ thù!”

Bàng Thiện Sinh mở cửa phòng, hiện tại ông ta không phải là cảnh sát, chỉ có thể trốn ở phía sau, nhưng mà ông ta cũng đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi chuyện, cho dù Phương Minh lựa chọn như thế nào ông ta cũng đều có biện pháp ứng phó.

Cửa phòng đóng lại để lại một mình Phương Minh trong phòng, nhưng mà Phương Minh cơ bản chẳng hề suy nghĩ, đứng dậy định mở cửa phòng đi ra.

Đừng nói là uy hiếp, cho dù không bị uy hiếp cậu cũng sẽ không mặc kệ chuyện này, đại sư phong thủy lại dùng bản lĩnh của mình đi hại người, đây là hành động phá hư quy tắc.

Nếu tất cả đại sư phong thủy đều dùng bản lĩnh của mình đi hại người thì thế giới này sẽ lộn xộn lên mất, đây chính là hành vi

khiêu khích ranh giới cuối cùng trong lòng cậu, bất kỳ một đại sư phong thủy nào cũng tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

Nhưng mà ngay lúc cậu định mở cửa đột nhiên nhận được điện thoại của Đại Trụ, lúc này Đại Trụ lại gọi điện cho cậu để làm gì?

Chương 140: Khởi binh hỏi tội

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ở cửa hàng Vu Đạo!

“Dì à, để cháu đi lấy một ít đồ, dì cứ ngồi đi đã.”

“Không sao, cậu mau đi đi, một chút nữa lại quay lại nói chuyện với tôi.” Lăng Mộ Mai hiền lành nhìn Đại Trụ, cười nói.

Đại Trụ đi lên lầu, thực ra cậu ta không có đồ gì muốn lấy hết, cậu ta chỉ muốn tìm lý do để đi gọi điện cho Phương Minh mà thôi.

Bà Lăng này suốt ngày hôm qua vẫn lôi kéo cậu ta nói chuyện về Phương Minh, không ngừng muốn cậu ta kể chuyện phá phách lúc nhỏ của Phương Minh cho bà ấy nghe, cho dù là những chuyện vô cùng nhàm chán bà ấy cũng có thể nghe một cách say sưa.

Mà vậy cũng thôi đi, điều mà Đại Trụ không ngờ tới chính là sáng nay cậu vừa mới mở cửa không bao lâu thì bà ấy lại tới, đương nhiên lần này bà ấy chỉ tới một mình, cô gái tới cùng bà ngày hôm qua không đi theo bà nữa.

Mặc dù Đại Trụ là người thành thật nhưng vẫn có mắt nhìn, bà Lăng này quan tâm tới chuyện của Phương Minh như vậy khiến cậu ta nghi ngờ không thôi, vì vậy quyết định phải gọi điện thoại

cho Phương Minh trước đã.

“Đại Trụ, có chuyện gì không?”

“Phương Minh, hôm qua có bà Lăng gọi điện cho cậu, cậu vẫn còn nhớ chứ?”

“Ừm, tôi vẫn nhớ, sao vậy?”

“Là như vậy, hôm nay bà ấy lại tới cửa hàng của chúng ta…”

Đầu bên kia điện thoại Phương Minh vẫn đang chăm chú nghe Đại Trụ nói chuyện, đột nhiên cửa phòng lập tức mở toang, đám người nhà họ Hồ xông tới.

“Phương đại sư cậu không bị sao chứ?”

Nhìn vẻ mặt cùng giọng nói quan tâm của đám người Hồ Phù, Phương Minh nhíu mày, mà tiếng ồn ào phía bên này khiến cậu không thể nào nghe rõ được giọng nói của Đại Trụ, lập tức nói thẳng: “Bên này tôi đang bận chút chuyện, một lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu.”

“Xảy ra chuyện, xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy Phương Minh nói cậu có chuyện Đại Trụ lập tức bối rối hẳn lên, giọng nói cũng lớn hơn.

“Cái gì? Sở cảnh sát? Có người tố cáo cậu lừa đảo sao?... A, vậy được rồi, cậu cứ xử lý đi, có gì cần hỗ trợ hãy gọi điện cho tôi…”

Đại Trụ vừa cúp điện thoại quay đầu lại đã giật cả mình, không biết bà Lăng đứng sau lưng cậu ta từ lúc nào, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

“Đại Trụ, cậu nói Phương Minh bị sao vậy? Sao lại bị đưa tới đồn cảnh sát, chuyện có phải rất nghiêm trọng không? Ở đâu

vậy?”

Nhìn thấy vẻ sốt ruột của Lăng Mộ Mai Đại Trụ càng thêm khó hiểu, người thấy Phương Minh gặp chuyện nên sốt ruột phải là cậu ta nha, có quan hệ gì với bà Lăng này chứ?

Dường như phát hiện ra thái độ của bản thân không đúng, Lăng Mộ Mai hít sâu một hơi bình ổn cảm xúc rồi giải thích: “Là như vậy, cậu cũng biết tôi tìm Phương Minh là có chuyện cần nhờ, nếu như cậu ấy có chuyện gì thì ai có thể giải quyết giúp tôi chứ? Mà nếu tôi giải quyết rắc rối của cậu ấy rồi thì cậu ấy cũng có thể nhanh chóng hoàn thành công việc quay về tìm tôi, đúng không?”

Nghe thấy lời giải thích của Lăng Mộ Mai Đại Trụ cũng cảm thấy có lý, lập tức trả lời: “Tôi cũng không biết là chuyện gì, chỉ nghe Phương Minh nói trong điện thoại hình như có người tố cáo cậu ấy lừa đảo, bây giờ còn đang ở trong đồn cảnh sát.”

“Bà Lăng, tôi có thể cam đoan với bà Phương Minh tuyệt đối không phải loại người như vậy, cậu ấy cũng sẽ không làm những chuyện như lừa đảo này, đây khẳng định là đã lầm rồi.”

Sợ Lăng Mộ Mai hiểu nhầm con người Phương Minh, Đại Trụ nghiêm túc đảm bảo.

“Tôi cũng tin rằng ông chủ Phương chắc chắn không phải là loại người như vậy, cậu ấy đã bị người ta hãm hại.”

“Vậy Đại Trụ, cậu biết Phương Minh ở đâu không?”

“Hình như là Trấn Giang cái gì Tam Sơn trấn, cụ thể là thôn nào tôi cũng không biết, lúc trước chỉ nghe ông chủ Hồ nói sơ qua một chút.”

“Cảnh sát Tam Sơn trấn sao, được rồi, tôi đã biết.”

Lăng Mộ Mai gật gật đầu chào Đại Trụ một tiếng sau đó rời đi,

chỉ là vừa bước ra khỏi cửa hàng thì nụ cười trên mặt của bà cũng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo.

“Dám bắt nạt tới trên đầu con trai của tôi, các ngươi cho là nhà họ Lăng không có người quản sao?”

Đến lúc này Lăng Mộ Mai mới có thể xác định Phương Minh chính là đứa trẻ mà bà bị thất lạc năm xưa, đầu tiên là tướng mạo, gương mặt của cậu ấy giống người đàn ông năm đó tới tám phần, mặt khác cả hai người đều là cô nhi, lại còn có cùng thời gian sinh nữa, nếu như chỉ giống một điểm thì còn có thể là trùng hợp, đằng này tất cả mọi điều đều giống thì xác suất là trùng hợp quá nhỏ bé.

Sau khi quay lại xe, tài xế cho xe chạy còn bà lấy điện thoại ra, dò tìm số một lát sau đó cuối cùng cũng gọi đi.

Không tới ba giây đầu bên kia đã bắt máy.

“Chào Lăng chủ tịch, Lăng chủ tịch công việc bề bộn còn có thời gian gọi điện tới cho tôi, không biết là có chuyện gì dặn dò vậy?”

Nghe thấy giọng nói truyền tới trong điện thoại, Lăng Mộ Mai từ tốn nói: “Bạn học cũ, tôi chỉ là một người làm ăn thôi nào dám chỉ thị gì lãnh đạo kia chứ, chỉ là có chuyện cần nhờ lãnh đạo giúp một chút.”

Vừa nghe thấy giọng điệu này của Lăng Mộ Mai, người kia cũng bắt đầu nghiêm túc hơn: “Bà cứ nói đi, nếu có thể tôi nhất định sẽ giúp.”

“Thật ra cũng không phải chuyện gì quá lớn, chính là tôi có một đứa nhỏ đang bị đám cảnh sát của ông coi là lừa đảo mà bắt vào đồn cảnh sát, tôi chỉ muốn hỏi là không biết có hiểu lầm gì xảy ra ở đây hay không.”

Đầu dây bên kia Đường Lượng nghe thấy lời này đáy lòng

không nhịn được lộp bộp, bởi vì ông ta biết rõ lai lịch thân phận của người bạn cũ này, nếu là đứa nhỏ của bà chẳng phải là người của gia tộc đó sao?

Gia tộc kia có người lừa đảo?

Thời khắc này rốt cuộc ông ta cũng hiểu vì sao người bạn học cũ này lại gọi điện cho ông ta, đây tuyệt đối không phải là cầu trợ giúp, đây chính là khởi binh hỏi tội đó!

“Bạn cũ à, tới cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Bà cứ yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý!” Đường Lượng đảm bảo.

“Sở cảnh sát ở trấn Tam Sơn, có một người trẻ tuổi tên là Phương Minh bị bắt.”

“Phương Minh, được, tôi sẽ điều tra rõ ràng, bạn cũ khi nào rảnh hãy tới địa phương nhỏ của tôi khảo sát, thuận tiện đầu tư một chút cho tôi có thêm ít chiến tích nhé.”

Sau khi cúp điện thoại thì vẻ tươi cười trên mặt Đường Lượng cũng biến mất, cả gương mặt trở nên âm trầm, quay ra bên ngoải phòng làm việc hô lên: “Thư ký Dương!”

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông hơn 30 tuổi đi vào.

“Gọi điện cho Liêu Trấn An của Cục Công An, nói ông ta tới gặp tôi, ngoài ra gọi cho lão Lưu, một lát nữa tôi phải ra ngoài, nói ông ta mau chuẩn bị xe, về phần hội nghị mặt trận thống nhất hôm nay nói với bộ trưởng Tằng tôi không thể tới được.”

“Vâng.”

Thư ký Dương cảm thấy hơi kinh ngạc bởi vì anh ta biết một lát nữa phó thị trưởng Đường sẽ có cuộc họp, thế nhưng phó thị trưởng Đường đã nói vậy thì anh ta cũng chỉ có thể nghe theo, hơn

nữa nhìn vẻ mặt của phó thị trưởng dường như đã có chuyện lớn xảy ra.

Nhìn thấy thư ký đi ra ngoài Đường Lượng cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng anh ta, nhưng ông cũng chẳng còn cách nào, từ trong giọng nói của Lăng Mộ Mai ông có thể nghe rõ phía dưới đã có người bắt nạt tới trên đầu người nhà họ Lăng, ông ta phải xử lý vấn đề này thật nhanh.

Chương 141: Tra ra manh mối

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong đồn công an.

Người nhà họ Hồ che chở cho Phương Minh, mà Bàng Thiện Sinh đang ngồi trong một căn phòng trên lầu hai, sắc mặt của ông ta âm trầm vô cùng, nói với Bàng lão tứ ở bên cạnh: “Lão tứ, cứ dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt cậu ta ở lại trong sở cảnh sát.”

“Anh hai cứ yên tâm, tại trấn Tam Sơn này cho dù là người nhà họ Hồ cũng không có tư cách cùng nhà chúng ta so đấu.”

Bàng lão tứ gật gật đầu, sau đó lại hỏi lại: “Chuyện này đã nói với anh cả chưa ạ?”

“Vẫn chưa.”

Vẻ mặt của Bàng Thiện Sinh đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn: “Lão tứ, cậu phải nhớ cho kỹ, cho dù chuyện này có như thế nào thì nó tuyệt đối không thể liên quan gì với anh cả.”

Anh cả chính là định hải thần châm của người nhà họ Bàng bọn họ.

Rất nhiều chuyện không cần anh cả phải ra mặt, nhất là những chuyện không trong sạch như thế này. Vì thế Bàng Thiện Sinh cũng đã nói với tất cả con cháu nhà họ Bàng, cho dù làm bất

kì chuyện gì ở bên ngoài cũng đều không thể lôi thanh danh của anh cả ra, dù sao anh cả cũng là người làm việc trong giới chính trị, mà người trong giới chính trị này làm gì có ai là người ngu đâu kia chứ, chỉ cần anh ấy còn tại vị một ngày thì bọn họ sẽ biết cách nên giải quyết vấn đề như thế nào.

Sở dĩ ông ta sắp xếp như vậy chính là vì đề phòng sau này lỡ đâu có chuyện không hay xảy ra, anh cả chỉ cần thoái thác trách nhiệm nói bản thân không hề hay biết chuyện này, cho dù có bị phạt cũng không tới mức phải từ chức.

Chỉ cần không bị buộc từ chức thì chắc chắn còn có ngày đông sơn tái khởi, huống gì còn có phong thủy nhà họ Hồ trợ giúp…

“Em đã hiểu rồi.”

Bàng lão tứ đi ra ngoài, mà vẻ mặt Bàng Thiện Sinh càng trở nên lạnh lẽo hơn. Hành động không biết phân biệt tốt xấu của Phương Minh khiến ông ta tức giận vô cùng, rồi cậu ta cũng sẽ biết nhanh thôi, tại cái trấn Tam Sơn này ai mới là người có quyền lên tiếng!

Trong sảnh lớn của sở cảnh sát, người nhà họ Hồ đang rì rầm bàn tán, mà không lâu sau Bàng lão tứ cũng đã đưa hai người đàn ông tới.

“Được rồi, đây chính là hai người báo án.”

Phương Minh nhìn hai người đàn ông này, một người là ông lão hơn 60 tuổi, người còn lại là thanh niên tuổi cỡ 30.

“Cảnh sát Bàng, chính người này là kẻ lừa đảo, ông phải giúp bác cả của tôi đòi lại công đạo, chính tên này đã lừa gạt 10 vạn mồ hôi nước mắt của ông ấy, còn nói có thể giúp bác của tôi xem phong thủy gì đấy, bảo đảm nhà bác cả có thể mưa thuận gió hòa, thế nhưng mà cuối cùng thì sao… Anh cả của tôi bây giờ còn đang

nằm trong bệnh viện không biết tới khi nào mới khỏi bệnh!”

Người thanh niên này vừa nhìn vào đám người đã chỉ thẳng Phương Minh, giọng nói vô cùng phẫn nộ, so với cậu ta thì ông lão 60 tuổi bên cạnh có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Bác cả của tôi không được đọc sách, thấy anh cả của tôi xảy ra chuyện nên quá gấp gáp mới bị những tên lừa đảo này lợi dụng sơ hở mà lừa gạt, những tên lừa đảo không có lương tâm này… Cảnh sát Bàng, ông nhất định phải giúp bác cả của tôi đòi lại công đạo!”

“Yên tâm đi, cảnh sát nhân dân sinh ra vì dân phục vụ, tất cả những tên tội phạm đừng mong có thể trốn thoát!”

Vẻ mặt của Bàng lão tứ vô cùng công chính nghiêm minh, cộng thêm bộ đồng phục trên người ông ta càng dễ khiến người khác tin tưởng, thế nhưng người nhà họ Hồ nghe thế thì thấy buồn cười, nhất là Hồ Phù, bởi vì ông ta biết rõ cậu Phương vẫn luôn ở Ma Đô, nếu như không phải đích thân ông ta chạy tới thì còn lâu cậu ấy mới đến nơi này.

“Phương đại sư…”

“Đừng nóng vội.”

Phương Minh ngăn cản người nhà họ Hồ, đi tới bên cạnh Bàng lão tứ, ánh mắt của cậu nhìn chằm chằm người thanh niên này, mà anh ta cũng nhìn chằm chằm cậu không sợ hãi chút nào.

Cuối cùng Phương Minh nhìn về ông lão kia: “Ông à, ông xác định là tôi lừa ông mười vạn sao?”

Ông lão ngẩng đầu, ánh mắt có chút lập lòe nhưng đúng lúc này người thanh niên kia lại che chắn trước mặt ông ta: “Thế nào, bọn lừa đảo các người muốn ỷ đông hiếp yếu sao? Bác cả, nơi này là đồn công an, có cảnh sát Bàng đứng ra giúp chúng ta, bác có oan

khuất gì xin hãy nói hết ra đi.”

“Đúng vậy, là cậu ta lừa gạt 10 vạn của tôi.”

Ông lão cũng mở miệng, chỉ là giọng nói không lớn.

“Ông lão, tôi nghe không được rõ lắm, ông có thể lặp lại một lần nữa được không?” Phương Minh trầm giọng hỏi lại.

“Cậu… Cậu lừa gạt 10 vạn của tôi!” Ông lão ngẩng đầu lên nhìn nhìn Phương Minh sau đó lại cúi đầu nói.

“Ông lão, ông phải biết vu cáo là hành vi phạm pháp, nếu như bị điều tra ra thì ông chắc chắn phải đối mặt với ngục tù, mà tuổi của ông cũng đã cao rồi, đừng để đã già mà còn mất đi khí tiết.”

Giọng nói của Phương Minh bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị hẳn lên, ông lão bị dọa hoảng sợ, nhưng đúng lúc này Bàng lão tứ lại đứng ra: “Khụ khụ, cậu làm gì vậy? Muốn đe dọa người trong cuộc sao?”

“Bác cả, bác đừng sợ, hãy nghĩ tới anh cả còn đang nằm trong bệnh viện…”

Người thanh niên cũng nhắc nhở ông lão, mà sau khi ông lão nghe được lời nói của anh ta thì mấp máy môi, cuối cùng vẫn kiên quyết: “Cảnh sát Bàng, tôi muốn tố cáo cậu ta, chính cậu ta là tên lừa gạt, cậu ta nói sở dĩ con trai tôi bị bệnh chính là bởi vì phong thủy mộ tổ không tốt, chỉ cần thay đổi phong thủy của ngôi mộ thì bệnh của nó sẽ khỏi hẳn, sau đó cậu ta còn nói tôi đưa cho cậu ta 10 vạn, nhưng sau khi lấy tiền xong anh ta đã chạy mất.”

Nghe thấy lời nói của ông lão, trừ người nhà họ Hồ, những người còn lại trong đại sảnh đều xôn xao, vô số ánh nhìn phẫn nộ cùng khinh thường nhìn chằm chằm vào Phương Minh, tới tiền của một ông lão cũng lừa gạt, mà đây còn là tiền ông ấy cần để chữa bệnh cho con trai nữa chứ!

“Đầu năm nay những tên lừa đảo thật sự là quá càn rỡ!”

“Đúng vậy, tới cả tiền của một ông lão mà cũng lừa gạt, loại người này phải tống vào tù mấy năm mới hả lòng hả dạ.”

“Vậy đã là gì, tôi thấy trước tiên phải đánh cho anh ta một trận!”

Nghe được tiếng nghị luận của mọi người xung quanh, người nhà họ Hồ lập tức phản bác: “Phương đại sư làm sao có thể là tên lừa đảo được, các người đừng có nói lung tung!”

“Đúng đấy, Phương đại sư làm sao có thể vì 10 vạn mà gạt người chứ!”

Sau khi trải qua những chuyện ngày hôm qua, người nhà họ Hồ đã biết Phương Minh là đại sư chân chính, thật sự là một cao nhân, một cao nhân như vậy sao có thể vì mười vạn người mà đi làm chuyện lừa gạt như vậy chứ?

“Có phải hay không cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra, người nhà họ Hồ các ông ở đây làm gì? Muốn ngăn cản cảnh sát làm việc sao? Tất cả mau đi đi!”

Bàng lão tứ chuẩn bị đuổi người, đừng quên đây chính là địa bàn của ông ta.

“Bàng lão tứ, ông đừng quá phách lối, người nhà họ Hồ chúng tôi cũng không phải lẻ loi đấy!”

Một người đàn ông trung niên nhà họ Hồ lấy điện thoại ra, lúc này bọn họ đã rõ ràng, người phá hư phong thủy nhà bọn họ chắc chắn là nhà họ Bàng, nếu không phải thì làm sao nhà họ Bàng lại phải vội vàng bắt Phương đại sư như vậy kia chứ?

“Đừng ầm ĩ nữa, đây là cục cảnh sát, không phải cái chợ bán thức ăn mà mấy người ầm ĩ! Người nào tiếp tục ồn ào gây sự ở

đây bắt hết lại cho tôi!”

Một người đàn ông có dáng vẻ lãnh đạo đi xuống từ lầu hai, ông ta chính là sở trưởng sở cảnh sát Trương Nhất Minh.

“Sở trưởng, ở đây có người báo án lừa đảo, hiện tại tôi đã bắt kẻ tình nghi về rồi.”

Bàng lão tứ vội vàng nghênh đón sau đó nói rõ tình huống, mặc dù ông ta biết chắc hẳn anh hai đã nói chuyện với sở trưởng, thế nhưng làm dáng một chút là vẫn phải có đấy!

“Nếu đã là lừa đảo thì mau mang tới phòng xét xử điều tra rõ ràng.”

Trương Nhất Minh nhíu mày, sau đó nhìn về đám người nhà họ Hồ: “Còn có mấy người nhà họ Hồ này cũng thật là, đều là những người có danh dự trên trấn, mấy người đang muốn làm gì vậy? Hành vi của các người chính là ngang nhiên chống đối người thi hành công vụ, đây là tội lớn, các người có biết hay không?”

“Cảnh sát chúng tôi phá án trước nay đều nói chuyện dựa vào chứng cứ, nếu như người nhà họ Hồ các ông không yên lòng thì có thể cử ra hai người cùng đi vào phòng xét xử, còn lại thì mời về cho, đừng tụ năm tụ ba trong đại sảnh của chúng tôi, nếu không đừng trách tôi không nể mặt!”

Lời nói của Trương Nhất Minh vô cùng chính trực khiến người nhà họ Hồ không có cách nào phản bác, bọn họ lập tức thương lượng một chút, cuối cùng quyết định để Hồ Phù cùng Hồ Quang Vinh cùng Phương Minh đi tới phòng xét xử để giằng co, những người còn lại thì chờ ở bên ngoài.

…

Trong phòng xét xử.

Phương Minh ngồi một chỗ lạnh lẽo nhìn Bàng lão tứ, mà vẻ mặt Bàng lão tứ cũng vô cùng hung ác, trên tay còn cầm theo một thứ được gọi là chứng cứ.

“Ba ngày trước Trương Đức Hải lấy 10 vạn, đây chính là do bác cả của anh ta Trương Tuyền Căn mượn, nơi này có giấy ghi chép làm chứng.”

“Trương Đức Hải đưa 10 vạn này cho Trương Tuyền Căn trước, mà sở dĩ Trương Tuyền Căn cần tiền cũng là để mua thuốc chữa bệnh cho con trai, không ngờ trên đường lại gặp tên lừa đảo này…”

“Bàng lão tứ, ông hãy chú ý ngôn từ, Phương đại sư hiện tại chỉ là phối hợp điều tra!” Hồ Phù bất mãn cắt ngang lời ông ta.

“Thật ra không cần phải phiền toái như vậy, chỉ cần ông ta có thể trả lời mấy câu hỏi của ta là được, sau đó tội danh này tôi có thể nhận.”

Phương Minh mở miệng, mà sau khi nghe thấy lời của cậu thì hai mắt Bàng lão tứ sáng rực, mà hai anh em Hồ Phù cùng Hồ Quang Vinh lại lộ ra vẻ lo lắng, thế nhưng bị ánh mắt của Phương Minh ngăn cản bọn họ cũng không còn cách nào khác.

“Trương Tuyền Căn đúng không? Hiện tại mời ông trả lời mấy vấn đề của tôi, ông chỉ cần trả lời phải hay không phải là được.”

Phương Minh nhìn về phía ông lão mà ông lão cũng ngẩng đầu nhìn Phương Minh, nhưng ông lão cũng chỉ nhìn cậu một lát rồi lại gục đầu xuống, hiển nhiên đây cũng coi như là ngầm đáp ứng.

“Ông nói tôi lừa gạt ông 10 vạn?”

“Đúng.”

“10 vạn này là tiền thuốc men của con trai ông?”

“Đúng.”

“Năm nay ông đã hơn 60 tuổi đúng không?”

“Đúng.”

“Trước ngày hôm nay ông đã từng gặp tôi?”

“… Đúng.”

“Con của ông bệnh rất nặng?”

“Đúng.”

“Con của ông không cứu được.”

“Không phải.”

Lần đầu tiên tâm tình của ông lão có chút kích động, nhưng mà Phương Minh không cho ông ta thời gian thở dốc, tiếp tục hỏi: “Con của ông bệnh rất nặng, bác sĩ đã nói không thể cứu.”

“Không, không phải.”

“Chính là như vậy.”

“Không phải.”

Ông lão quá kích động đứng bật dậy, Trương Tuyền cũng đứng lên.

“Đã không phải thì ông cần phải kiếm tiền cho con trai chữa bệnh, bệnh của con ông cần một số tiền lớn, ông có số tiền này sao?”

Tốc độ nói của Phương Minh rất nhanh, mà Bàng lão tứ ở một bên đã cảm thấy không đúng, muốn ngăn cản, không ngờ Trương Tuyền Căn đang kích động đã phản bác ngay.

“Đương nhiên là tôi có tiền, chỉ cần phối hợp với cháu trai của tôi vu oan cho người ta là lừa đảo thì cháu của tôi sẽ đưa mười vạn kia cho tôi!”

Trương Tuyền Căn vừa nói xong lời này Phương Minh liền nhún nhún vai, ngồi xuống ghế.

Hết thảy, đã điều tra ra manh mối.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Trương Tuyền Căn cậu đã nhận ra, đây là một người nông dân trung thực. Mà một người nông dân trung thực lại phải đi lừa gạt người khác thì chỉ có thể vì một nguyên nhân duy nhất, chính là có người hứa hẹn điều tốt gì đó với ông ta.

Một người ngay lúc tâm trạng vô cùng khẩn trương, thần kinh căng cứng rất dễ dàng nói thẳng những chuyện cất giấu trong đáy lòng ra.

“Tốt, thì ra là vu oan hãm hại!”

Hồ Quang Vinh đứng dậy vỗ bàn một cái: “Tốt cho ông lão như ông, dám to gan vu oan hãm hại Phương đại sư!”

Mặt mo của Trương Tuyền Căn trở nên tái nhợt, cả người mất hết sức lực, mà Trương Đức Hải ở bên cạnh càng thêm sửng sốt không kịp phản ứng, có đánh chết anh ta cũng không ngờ bác cả lại nói hết sạch đầu đuôi câu chuyện ra như vậy!

Trương Đại Hải nhìn Bàng lão tứ, mà trong lòng Bàng lão tứ cũng đang chửi bới lật trời, đúng là một đám thành sự không có bại sự có thừa mà, nhưng mà nghĩ tới chuyện anh hai đã giao cho ông ta, ông ta chỉ có thể nín nhịn trong lòng mà tiếp tục kế hoạch thứ hai.

Chương 142: Thu hoạch châu chấu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Giỏi lắm hai tên Trương Tuyền Căn, Trương Đức Hải này, dám tới đồn công an báo án giả, đây chính là tội lớn!”

Bàng lão tứ cũng đấm mạnh lên bàn, khiến Trương Tuyền Căn run rẩy cả người, ông ta là một người nông dân trung thực, luôn có một cảm giác sợ hãi khi đối diện với cảnh sát. Giờ phút này trên mặt ông ta đã tràn đầy sợ hãi, luống cuống không biết phải làm sao.

“Tôi… Tôi…”

Trương Đức Hải nhìn thấy ánh mắt của Bàng lão tứ thì ủ rũ, không giải thích thêm gì nữa, anh ta biết anh ta bắt buộc phải nhận hết những tội trạng này. Nhưng chỉ cần ông hai còn ở đây thì chắc hẳn anh ta cũng sẽ không phải chịu thua thiệt.

Chỉ là nghĩ tới anh ta không thể hoàn thành nhiệm vụ mà ông hai giao phó, Trương Đức Hải chán ghét nhìn chằm chằm bác cả nhà mình.

“Vu oan hãm hại Phương đại sư, chuyện này chúng tôi sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy. Phương đại sư, chúng ta đi thôi,

chuyện ở đây giao cho người nhà họ Hồ chúng tôi xử lý là được, cam đoan sẽ đòi lại công bằng cho Phương đại sư."

Hồ Phù đứng lên, hiện tại toàn bộ người nhà họ Hồ đều đã nhận ra, chắc chắn người nhà họ Bàng đang cố tình giở trò quấy rối ngăn cản Phương đại sư xem phong thủy cho nhà họ, vì vậy chuyện cấp bách trước mắt là phải giải quyết phong thủy khu mộ của tổ tiên, còn chuyện bên này sẽ giao cho người khác tới xử lý.

"Đi? Tính đi đâu?"

Bàng lão tứ cười lạnh: "Mặc dù cậu ta không phải là lừa đảo, nhưng cậu ta tuyên truyền mê tín phong kiến, đây là đối tượng mà ngành công an chúng tôi phải truy xét nghiêm phạt, không những phạt tiền mà còn phải giam mười ngày!"

Đây chính là kế hoạch thứ hai của Bàng Thiện Sinh.

Bởi vì vội vàng vu oan giá họa nên khó tránh khỏi sơ suất, vì vậy Bàng Thiện Sinh mới muốn lấy lý do này để giữ chân Phương Minh.

Đừng xem thường mười ngày này, chỉ cần bị bắt thì sẽ hiểu ở trong phòng giam sẽ có cảm giác như thế nào. Đừng nói là mười ngày, chỉ sợ một ngày cũng trụ không nổi, tới lúc đó lo gì tên Phương Minh này không đi vào khuôn khổ kia chứ.

"Tuyên truyền mê tín? Ai tuyên truyền mê tín?"

Hồ Quang Vinh nhìn không được phản bác, thời đại bây giờ cũng không còn quá nghiêm khắc như những năm 60, 70 nữa, dưới tình huống bình thường cảnh sát tuyệt đối sẽ không quản chuyện này đấy.

Hiện tại ở thành thị còn có những cửa hàng chuyên xem bói, xem tướng, đây đều là chuyện một người có nhu cầu thì một người sẽ đáp ứng nhu cầu, trừ khi có người đi báo cảnh sát, nếu

không cảnh sát tuyệt đối sẽ không quản.

“Bàng lão tứ ông đừng có mà ăn nói lung tung, ông nói Phương đại sư tuyên truyền mê tín, có người báo cảnh sát sao?”

Báo cảnh sát, đương nhiên người nhà họ Hồ sẽ không báo cảnh sát rồi.

“Còn cần phải báo cảnh sát sao? Lấy những hành vi phong kiến mê tín lừa đảo, một khi bị phát hiện thì phải nghiêm trị, các người che chở cho cậu ta cũng vì các người đã bị cậu ta lừa gạt. Nhưng những người cảnh sát nhân dân như chúng tôi đây phải có trách nhiệm bảo vệ tài sản của nhân dân, đương nhiên không thể trơ mắt nhìn mấy người bị lừa tiền như vậy được!”

Bàng lão tứ nói tới lý lẽ hùng hồn nhưng tất cả mọi người đều nhận ra, ông ta chỉ đang kiếm cớ!

“Bàng lão tứ, ông đừng tưởng rằng nhà họ Bàng của ông có thể một tay che trời, trên trấn này còn chưa phải lúc do nhà họ Bàng của ông quyết định!”

“Có phải do nhà họ Bàng quyết định hay không thì ông cứ thử một chút sẽ biết!”

Đã tới lúc này thì Bàng lão tứ cũng không còn lý do gì để giả vờ nữa, đã tới lúc vạch mặt, đây chính là trận chiến giữa nhà họ Hồ và nhà họ Bàng.

“Tốt, tốt lắm!”

Hồ Quang Vinh đi ra khỏi phòng xét xử, ông ta muốn nói tin này cho người nhà họ Hồ biết, mà người nhà họ Hồ cũng bắt đầu nhao nhao gọi điện thoại.

“Vương đội trưởng, là tôi, hiện tại tôi có chút việc, có một người bạn của tôi ở trấn Tam Sơn bị cảnh sát bắt. Người nào bắt

ư? Chính là Bàng lão tứ… Ê…”

“Trần trấn, sở cảnh sát ở trấn này có phải do chính phủ của chúng ta lãnh đạo hay không vậy? Một người bạn của tôi đột nhiên bị cảnh sát bắt, đúng, chính là cảnh sát ở trên trấn, là người của Bàng lão tứ bắt.”

…

Mấy phút đồng hồ sau người nhà họ Hồ đột nhiên tuyệt vọng phát hiện, những lãnh đạo bình thường xưng anh hô em với bọn họ, vừa nghe tới Bàng lão tứ bắt người thì ngay lập tức tìm lý do thoái thác.

Có người nói chuyện này không thuộc thẩm quyền của ông ta, có người lại nói đang ở bên ngoài, chờ ông ta về tìm hiểu tình huống cặn kẽ đã… Tóm lại là có đủ loại lý do để từ chối.

Người nhà họ Hồ trợn trừng mắt, bọn họ không hiểu tới cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Mặc dù nhà họ Bàng cũng có nhiều người trong giới chính trị nhưng tuyệt đối không thể nào khiến người ta kiêng kị tới mức này được!

Trên lầu hai.

Trong phòng làm việc của Trương Nhất Minh, Bàng Thiện Sinh cũng đang ở trong này.

“Ông hai, chúc mừng ông nhé!”

“Có chuyện gì tốt mà chúc mừng kia chứ, chuyện vẫn chưa được quyết định kia mà.”

“Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, phía trên đã cử người xuống khảo sát rồi, lần này lão huyện trưởng về hưu, anh cả của ông chắc chắn có thể lên thay vị trí của ông ta.”

Trương Nhất Minh cười ha hả, lão huyện trưởng năm nay sẽ nghỉ hưu, mà trong thành phố cũng đã quyết định để một trong số những vị phó huyện trưởng ở trong huyện lên tiếp nhận vị trí này.

Mà lão đại của nhà họ Bàng được coi là phó thường vụ, chính là nhân tuyển tốt nhất, tháng trước cũng đã có người xuống khảo sát, mà mục tiêu quan trọng nhất của bọn họ chính là lão đại nhà họ Bàng, tin tức rõ ràng như vậy, chỉ cần lăn lộn trong giới chính trị hơn năm năm đều biết điều này có ý nghĩa như thế nào.

Phó thường vụ khác hẳn với những chức vị khác trong giới chính trị, đây chính là một nấc thang, nếu không thể đạp lên nấc thang này thì thành tựu cả đời chỉ dừng lại là một nhân vật nhỏ nhoi. Nhưng nếu có thể bước lên nó, như vậy tương lai ít nhất khi về hưu cũng phải là cục trưởng trong thành phố, thậm chí có thể là phó thị trưởng.

Mà tình huống của lão đại nhà họ Bàng lại khác, năm nay tuổi của ông ta chưa quá 36, nếu quả thật có thể bước tiếp một bước này thì tiền đồ trong tương lai thật sự là rộng mở vô cùng.

Một số cục trưởng cường thế đúng thật là không cần để ý tới một phó huyện trưởng, nhưng mà bọn họ sẽ không dám chống đối một huyện trưởng đấy, đây là hai địa vị khác hẳn nhau.

Cũng chính vì điều này mà khi những lãnh đạo kia nghe thấy do người nhà họ Bàng ra tay thì bọn họ làm sao còn dám nhúng tay kia chứ, dù sao quan hệ giữa bọn họ và nhà họ Hồ cũng chỉ là quan hệ lợi ích mà thôi, nhưng nếu lợi ích này mà là mối uy hiếp một lợi ích khác lớn hơn, thì những mối quan hệ này lại trở nên mỏng manh như một tờ giấy.

Nhà họ Hồ không có người trong giới chính trị, vì vậy mới không biết những chuyện này, mặc dù bọn họ cũng biết lão đại nhà họ Hồ chính là lão đại, thế nhưng không ngờ ông ta lại khiến những lãnh đạo khác e ngại tới mức đó.

Sau khi Hồ Phù nhận được tin tức từ Hồ Quang Vinh thì sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Bàng lão tứ đắc ý nhìn Phương Minh với Hồ Phù: "Thế nào? Người nhà họ Hồ các ông không phải quan hệ rất rộng sao? Tôi đã nói người hôm nay tôi nhất định phải bắt!"

Phương Minh nhíu mày, đương nhiên cậu cũng không ký thác tất cả hi vọng lên người nhà họ Hồ. Từ nhỏ sư phụ đã nói với cậu, dựa vào bất kỳ ngoại lực nào cũng không bằng dựa vào chính bản thân mình.

"Một tay che trời, vô pháp vô thiên, xem ra người nhà họ Bàng các ông đã quen phách lối ở cái trấn này rồi."

Phương Minh lạnh lẽo nhìn Bàng lão tứ, từ trong tướng mạo của Bàng lão tứ cậu có thể nhận ra quan vị của ông ta vô cùng không ổn định, có một đoàn khí đen xuất hiện, điều này có nghĩa Bàng lão tứ này chắc chắn sắp gặp phải tai ương rồi.

Nói cách khác, tên Bàng lão tứ này cũng không phách lối được bao lâu nữa.

Mà anh em của ông ta cũng phát xanh, chứng tỏ nhà họ Bàng chắc chắn sắp phải đối mặt với xui xẻo, vì thế cậu cũng không cần lo lắng cho bản thân nữa.

"Trấn Tam Sơn, lời của nhà họ Bàng chúng ta chính là ý trời, dù có là rồng cũng phải cuộn lại, là hổ thì phải nằm sấp xuống!"

Bàng lão tứ hừ lạnh vài tiếng, nhất là sau khi biết anh cả nhà mình sắp tiến thêm một bước, nếu không phải anh hai muốn ông ta phải khiêm tốn một chút thì ông ta đã sớm mời hết tất cả bạn bè quen biết ngày ngày uống rượu hát ca.

Nhìn thấy ánh mắt phách lối của Bàng lão tứ, người nhà họ Hồ tức muốn điên lên nhưng Phương Minh lại lộ ra vẻ thương hại, thu về được con châu chấu mà còn không biết bản thân sắp phải

mất việc, lại còn liều mạng nhảy nhót.

“Bàng lão tứ, trong mắt các người có còn vương pháp hay không? Trấn Tam Sơn các ngươi có thể một tay che trời, nhưng còn trong huyện thì sao? Tới đường cùng chúng tôi sẽ kiện lên tận huyện!”

“Cứ kiện đi, có cần tôi nói cho mấy người đồn cảnh sát trên huyện ở đâu hay không? Kẻ nào không đi kiện chính là cháu trai! Nói cho các người biết, đám người nhà họ Hồ các người sắp biến thành một đám cháu trai!”

Bàng lão tứ không hề sợ hãi chút nào, kiện sao? Anh cả của ông ta cũng sắp trở thành người đứng đầu trong chính phủ rồi, lãnh đạo nào dám đắc tội người nhà họ Bàng bọn họ ngay lúc này kia chứ!

“Ông…”

Hồ Phù tức tới toàn thân phát run, ông ta đã buôn bán ở Ma Đô nhiều năm như vậy, mặc dù biết rõ ở địa phương nhỏ rất quan liêu, không hề có sự công bằng, rõ ràng, hiệu suất cũng không cao như ở Ma Đô, thế nhưng ông ta cũng không ngờ có thể u ám tới mức này.

“Mẹ, Hồ Quang Vinh, một tát mà vợ ông đã đánh tôi tôi nhất định phải khiến nhà họ Hồ của ông gánh đủ!”

Nghĩ tới cảm giác nóng rát trên mặt, chỉ sợ trong thời gian ngắn tới ông ta chẳng còn mặt mũi nào để ra đường nữa, càng không cách nào đi tới nhà người phụ nữ xinh đẹp, ông ta tức tới phát điên, chờ sau khi làm xong chuyện anh hai đã giao ông ta sẽ tính sổ với nhà họ Hồ.

“Trời tạo nghiệt thì có thể tránh, tự mình tạo nghiệt thì không thể sống, ông thật sự cho rằng nhà họ Bàng của ông có thể phách

lối mãi như vậy sao?" Vẻ mặt của Phương Minh vô cùng bình thản.

"Phách lối? Nhà họ Bàng của tôi phách lối như vậy đấy, ai có thể làm gì nhà họ Bàng kia chứ?"

Ầm!

"Vậy tôi có thể hay không?"

Cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đeo kính mắt vẻ mặt nặng nề đi tới.

"Ông? Ông là cái thá gì!"

Bàng lão tứ hơi sững sờ một chút, lập tức nổi nóng, ông ta ghét nhất trong lúc ông ta đang ra oai thì bị người ta cắt ngang, trực tiếp chửi ầm lên!

"Được… Tốt lắm!"

Vẻ mặt người đàn ông trung niên tái xanh, trực tiếp quay đầu lại quát: "Liêu Trấn An, đây chính là đội ngũ công an của ông, loại người như vậy làm sao có thể trà trộn vào cục công an hả? Nếu không phải hôm này tôi tận mắt nhìn thấy thì đã tưởng bản thân đi nhầm vào một ổ lưu manh!"

"Liêu Trấn An?"

Bàng lão tứ đột nhiên cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, dường như đã nghe qua ở đâu đó, nhưng ngay lúc ông ta còn đang kinh ngạc đột nhiên nhìn thấy bóng người sau lưng người đàn ông trung niên, cả người cứng đờ, khí thế phách lối trên người cũng tiêu tán trong nháy mắt!

"Liêu… Liêu cục!"

"Im miệng, đây là phó thị trưởng Đường, sở trưởng của các

người đâu, mau gọi ông ta tới đây!”

Vẻ mặt Liêu Trấn An cũng trở nên khó coi vô cùng, ông ta coi như là người đứng đầu cục công an, cũng coi như là đồng cấp với Đường Lượng trong thành phố, nhưng cho dù thế nào thì ông ta cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho tức chết!

Mà với cấp độ như ông ta đương nhiên không chỉ nhìn vấn đề đơn giản như vậy, nếu như chỉ là do cấp dưới làm sai, thì cho dù có là người của Đường Lượng bị thua thiệt cũng không thể nào đích thân ông ta chạy tới đây, điều này ông ta có thể khẳng định chắc chắn đấy.

Nói thẳng ra chính là cho dù cha của ông ta có xảy ra chuyện, thì với thân phận và địa vị của Đường Lượng chỉ sợ cũng chỉ lạnh nhạt nói mấy câu, mà không phải gào thét tức giận như bây giờ.

Càng phản ứng lớn như vậy càng nói rõ chuyện này chắc chắn không bình thường, vì vậy Liêu Trấn An cũng không dám khinh thường chút nào.

Chương 143: Nợ một cái nhân tình

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bàng Lão Tứ trợn tròn mắt, hắn ta không biết Đường Lượng, bởi vì đối với hắn một cảnh sát tầm thường như Đường Lượng cách hắn quá xa.

Thế nhưng Liêu Trấn An thì biết, làm việc cho sếp của mình, hắn ta phải biết nhìn xa trông rộng.

Chỉ là Bàng Lão Tứ không cách nào nghĩ ra, tai sao Liêu Cục lại xuất hiện ở chỗ này? Cùng với phó thị trưởng Đường tới kiểm tra, vậy mà hắn ta chẳng hay biết gì, không nhất thiết phải báo trước nhưng ngay cả người trong cục cũng không biết.

Lầu hai!

Trương Nhất Minh còn chưa uống hết chén trà, vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên mặt liền lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Lão nhị, không cần thiết a !, đối phó với bọn bịp bợm giang hồ và Hồ gia thôi mà các người phải tìm tới cả Liêu Cục và phó thị trưởng Đường sao, làm hơi quá rồi? "

Trương Nhất Minh cúp điện thoại xong thì sắc mặt có chút khó

coi, hắn đang nghi vấn lẽ nào Bàng gia đang cố ý mỉa mai hắn, sợ hắn trong chuyện này không tận tâm tận lực?

Hơn nữa, Bàng gia và Hồ gia rốt cuộc là có thù oán gì, thậm chí ngay cả hai người tai to mặt lớn này cũng được mời tới, sợ là lão đại của Bàng gia tự mình đứng ra thỉnh a !, nếu không hai tượng phật lớn không thể xuống núi đúng lúc này.

"Liêu Cục trưởng và phó thị trưởng Đường là sao? "

Bàng Thiện Sinh ngây ngẩn cả người, nhướng mày, toàn bộ chuyện này đều do hắn xử lý, ngay cả đại ca cũng không biết, trên thực tế làm quân sư của Bàng gia, hắn mới là thao bàn thủ chân chính của Bàng gia, còn Vu đại ca thì giống như là người đại diện mà thôi.

"Không phải do ngươi mời tới sao? Lão đại của các người không nói gì sao? "

"Không có. "

Trương Nhất Minh sửng sốt một chút rồi nói: "Ta đoán chừng là lão đại của các người trực tiếp đến mà không báo trước, không nói nữa, ta đi xuống trước đón tiếp hai vị tai to mặt lớn kia. "

Trương Nhất Minh vừa đi xuống lầu vừa cảm khái trong lòng, lúc này ôm được cẳng chân của Bàng gia xem như là báo cáo được rồi, năng lượng của lão đại Bàng gia quá lớn, phải biết rằng phó thị trưởng Đường và Liêu Cục trưởng vô luận là cấp bậc hay quyền lực đều trên lão đại của Bàng gia, vậy mà vẫn mời được họ, chỉ có thể nói lão đại của Bàng gia có chỗ dựa rất chi là vững chắc.

Nhìn Trương Nhất Minh rời đi, Bàng Thiện Sinh mơ hồ có một cảm giác mọi việc đang nằm ngoài tầm kiểm soát, trán của hắn đột nhiên túa ra mồ hôi lạnh, bởi vì hắn biết rõ, hai vị kia tuyệt đối không phải đại ca của mình gọi tới.

Chưa nói đến việc đại ca hoàn toàn không biết chuyện này, coi như là đã biết cũng không thể hành động như vậy, khiến một vị là Phó thị trưởng và một vị là người đứng đầu thành phố đến hỗ trợ cho một hộ kinh doanh gia đình nhỏ bé như Bàng gia quả là một việc hết sức vô lý.

Nghĩ tới đây, Bàng Thiện Sinh lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại, nhưng rốt cuộc cũng nhịn được, lẩm bẩm: "Lúc này không thể dùng điện thoại di động gọi cho đại ca được, lỡ như có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên lụy đến đại ca. "

Ở Bàng gia, Bàng Thiện Sinh sở dĩ có thể trở thành quân sư chính là vì hắn ta thông minh linh hoạt, Bàng gia có thể bước ra từ một thôn nhỏ, tiến tới thị trấn rồi ra đến huyện lý đều là dựa vào mưu lược của hắn.

Thôi không nói đến Bàng Thiện Sinh, lúc này bên trong phòng họp, lúc Trương Nhất Minh tiến vào liền cảm giác được bầu không khí không đúng, lão tứ của Bàng gia vẻ mặt cứng ngắc đứng ở nơi đó, không còn cái thần thái kiêu căng phách lối, cả người co đầu rụt cổ như một con rùa con.

"Phó thị trưởng Đường, Liêu Cục, hai vị đến tận đây chỉ đạo công việc sao không báo trước một tiếng." Trương Nhất Minh trong lòng hồi hộp nhưng vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười nói.

"Báo trước, báo trước có thể nhìn thấy một màn xuất sắc như vậy sao, đường đường là cảnh sát nhân dân lại hành động như bọn thổ phỉ, đây quả thực là sự sỉ nhục đối với nhà nước, sỉ nhục đối với cảnh sát. "

Lời nói của Đường Lượng giống như một cái búa tạ đập vào đầu Trương Nhất Minh, mỗi một câu nói đều làm cho Trương Nhất Minh run trong lòng, sắc mặt trong chớp mắt liền tái nhợt.

Bối cảnh như vậy không đúng, phó thị trưởng Đường không

phải vội tới chỗ của Bàng gia sao, lẽ nào phó thị trưởng Đường là người của Hồ gia bên này?

Nghĩ tới khả năng này, Trương Nhất Minh toát mồ hôi lạnh, mà Liêu Trấn An vào lúc này cũng biết là nên lên tiếng, phó thị trưởng Đường gọi hắn cùng qua đây hiển nhiên cũng là biết có một số việc ông ấy không tiện xử lý.

Hơn nữa quan trọng nhất là hắn cùng phó thị trưởng Đường ở cùng một chiến tuyến, nên tính huống trước mắt này khiến hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Anh là sở trưởng ở đây hả, còn đây là cấp dưới của anh phải không? Tôi vừa mới đi tới cửa đã nghe anh nói cái gì mà kêu mọi người đi kiện cáo, cái gì mà một tay che trời, đây là những điều mà một cảnh sát bình thường dám nói sao , vậy sở trưởng như anh có phải muốn một tay che thành phố, toàn bộ Trấn Giang có phải đều là của các anh không. "

"Không phải. . . Không phải." Trương Nhất Minh một bên xoa mồ hôi trên trán, một bên run rẩy trả lời.

"Liêu Cục, chuyện của bên cảnh sát các anh đáng lẽ từ đầu chúng tôi không nên nhúng tay vào, thế nhưng không thể để cho một con sâu làm rầu nồi canh, nhất là ở cấp cơ sở, việc này sẽ gây ảnh hưởng xấu đến ấn tượng của người dân đối với chúng ta, người mà chúng ta muốn bắt là lão hổ, thế nhưng cấp cơ sở cũng cần phải được chỉnh đốn. "

Đường Lượng lúc nói chuyện cũng nhìn quanh, cuối cùng nhìn Phương Minh.

Bởi vì chỉ có Phương Minh là trông có vẻ ngang tuổi với vị hậu bối được cô bạn cũ nhắc đến trong điện thoại.

"Vị này xưng hô như thế nào? Có phải bị ủy khuất không, yên

tâm, chính phủ chúng ta chắc chắn sẽ không dung túng bất kỳ một phần tử mục nát nào muốn gây hại cho người dân. "

Phương Minh liếc nhìn Đường Lượng, hắn có thể xác định vị Phó thị trưởng này không phải là người mà Hồ gia mời tới, Hồ gia nếu có năng lực lớn như vậy thì lúc trước cũng sẽ không bị động đứng nhìn Bàng Lão Tứ ngông cuồng như thế rồi, trực giác nói cho hắn biết, vị phó thị trưởng Đường này tới đây là vì mình.

"Phương Minh." Phương Minh nhàn nhạt trả lời, đồng thời nói rằng: "Ủy khuất ngược lại cũng chẳng có gì, hơn nữa tôi cũng tin tưởng chính phủ, tin tưởng tuyệt đại đa số các đồng chí cảnh sát đều hành xử chuyên nghiệp, còn như con sâu làm rầu nồi canh thì nơi nào cũng có. "

"Vẫn là Phương tiên sinh tư tưởng giác ngộ cao a, quả thực, đại bộ phận cảnh sát nhân dân chúng tôi đều vì nhân dân phục vụ, bất quá Phương tiên sinh cũng xin yên tâm, đối với việc cậu bị đối xử không công bằng, chúng tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời hài lòng. "

Khứu giác của Liêu Trấn An cũng rất nhạy cảm, đến bây giờ hắn cũng đã nhìn ra, Đường Lượng cũng là bởi vì vị trẻ tuổi này mà đến, hơn nữa nhìn dáng dấp hai người hắn là còn không biết, điều này làm cho hắn trong lòng có phán đoán: Vị trẻ tuổi này có địa vị cũng không nhỏ.

Nghe Phương Minh nói, Đường Lượng cũng chỉ thở dài một hơi, chỉ cần vị này không truy cứu đến tận cùng là được rồi.

Hồ Phù và Hồ Vinh vẫn còn khiếp sợ, bởi vì hai người đến bây giờ vẫn còn chưa hoàn hồn, làm sao Phó thị trưởng và trưởng cục công an lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, hơn nữa còn vì bọn họ ra mặt.

"Khẳng định, nhất định là có liên quan đến Phương đại sư, ta

đã nói Phương đại sư bản lãnh lớn như vậy, làm sao có thể không biết đạt quan quý nhân. "

Hồ Vinh nỉ non tự nói, mà lời của hắn cũng là đề tỉnh Hồ Phù, nghĩ đến những người đã xuất hiện vào ngày mà Phương Minh khai trương cửa hàng, cũng liền lập tức hiểu ra.

Thời cổ đại, các thầy phong thủy đều là thượng khách của vương công quý tộc, ngày nay cũng không ngoại lệ a, Phương đại sư vốn là cao nhân thì làm sao lại không quen biết một vài người là tai to mặt lớn cơ chứ, lúc này Bàng gia chọc tới Phương đại sư, chẳng khác nào tự khiên đá đập chân của mình.

Nghĩ tới những thứ này, trên mặt Hồ Phù và Hồ Vinh đều có chút hả hê, lũ người Bàng gia không phải là quen biết một Phó huyện trưởng sao, nhưng bây giờ Phó thị trưởng và thị cục đích thân đến, cho dù là Phó huyện trưởng cũng vô dụng.

"Liêu Cục trưởng, chuyện này anh xem xử lý như thế nào? "

"Tôi hiện tại sẽ triệu tập đảng uỷ cấp huyện qua đây họp, để đưa ra kết quả xử lý." Liêu Trấn An đưa ra một câu trả lời thuyết phục, đồng thời cũng hiểu ý của Đường Lượng, "Hai người các ngươi còn không đi ra cho ta? "

Hắn ta là muốn đưa hai hai nhân viên này lánh đi, để Đường Lượng và vị trẻ tuổi kia có cơ hội trò chuyện cùng nhau.

Bàng Lão Tứ và Trương Nhất Minh chẳng khác nào một trái cà tìm bầm dập, Bàng Lão Tứ thì vẫn ổn, hắn không có gì phải sợ chỉ là vẫn không nghĩ ra, vì sao đột nhiên phó thị trưởng Đường và Liêu Cục trưởng lại tới, còn như lớp da này có bị lột hay không cũng chẳng sao, Bàng gia lớn mạnh như vậy, cho dù có phải lột của hắn một lớp da thì hắn vẫn sống nhăn răng.

Người duy nhất hối hận chính là Trương Nhất Minh, hắn có

thể khẳng định lần này là bị Bàng gia hại chết, thị cục một tay tự mình xử lý, cái ghế sở trưởng này nhất định là không giữ được, hiện tại chỉ hy vọng không bị lột luôn bộ cảnh phục trên người, cho dù hạ hắn xuống làm cảnh sát giao thông đi gác đường hắn cũng đồng ý.

"Phương đại sư, chúng tôi cũng đi trước đây. "

Hồ Vinh và Hồ Phù cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra liền lập tứ rời khỏi phòng họp, còn Trương Tuyền Căn và Trương Đức Hải đã rời đi từ lúc Bàng Lão Tứ phách lối.

"Phương tiên sinh, Mục Mai là bạn học chung thời đại học của tôi, lúc trước Mục Mai gọi điện thoại cho tôi, nói có vãn bối bị khi dễ ngay tại khu vực mà tôi quản lý, Mục Mai đã nói thẳng là muốn bắt tôi hỏi tội a, không có chịu ủy khuất a !. "

Người ngoài vừa đi, Đường Lượng trên mặt lộ ra nụ cười, mà Phương Minh nghe Đường Lượng nói cũng ngây ngẩn cả người, Mục Mai, tên này là tên của phụ nữ, nếu là bạn học của vị Phó thị trưởng này thì cũng đã hơn 40 tuổi, nhưng hắn dường như không quen ai tên là Mục Mai ở cái tuổi này.

Đương nhiên, Phương Minh không nghĩ rằng Đường Lượng nhận lầm người, một vị Phó thị trưởng đi thẳng tới đồn công an, vậy đã nói rõ người tên là Mục Mai biết mình ở đồn công an, mà chuyện mình tới đồn công an, chỉ có Đại Trụ biết.

Nghĩ đến Đại Trụ, lại nhớ tới chuyện Đại Trụ đã nói với mình trong điện thoại, Phương Minh chớp mắt chính là hiểu, người tên là Mục Mai chính là cô của Lăng Sở Sở.

"Đường thị trưởng là muốn nói tới Lăng nữ sĩ sao!? "

"Lăng nữ sĩ? " Đường Lượng nghe cách Phương Minh xưng hô với Lăng Mục Mai thì có hơi sửng sốt một chút, bình thường mà

nói nếu như là hậu bối thì cũng sẽ không xưng hô với trưởng bối như vậy, nhưng nếu như không phải hậu bối trong nhà thì theo như những gì hắn biết về người bạn học cũ này thì chẳng việc gì cô ấy phải gọi điện thoại cho hắn.

Tuy là trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng Đường Lượng rốt cuộc cũng là người lăn lộn chốn quan trường nhiều năm, sắc mặt không thay đổi, hơn nữa mặc kệ người trước mặt có phải là hậu bối của Lăng gia không, chỉ cần có thể khiến Lăng Mục Mai thiếu một món nợ ân tình với mình, chuyến này cũng không tính là uổng công rồi.

"Đúng, Mục Mai quả thực họ Lăng. "

Đường Lượng không hỏi rõ mối quan hệ giữa người trẻ tuổi này và Lăng Mục Mai, bởi vì hắn biết rõ có một số việc nên hỏi có một số việc không nên hỏi, hiếu kỳ cũng không phải là một chuyện tốt.

Nghe Đường Lượng trả lời, Phương Minh thầm cười khổ, lúc này đây mình đã nợ Lăng nữ sĩ một cái nhân tình, chỉ hy vọng vị Lăng nữ sĩ này không phải là người khó tính, nếu không nhân tình này cũng không dễ trả.

Chương 144: Tam tài tụ thủy, tử tôn hộ vệ

Phòng họp của đồn công an!

Liêu Trấn An triển khai hội nghị của đảng ủy cấp huyện để đưa ra kết quả xử phạt, Trương Nhất Minh mặt xám như tro tàn ngồi ở đại sảnh chờ kết quả.

Cùng lúc đó, từng chiếc xe có rèm che bắt đầu tiến vào đồn công an, thường vụ phó thị trưởng và thị cục cùng đến, lãnh đạo của huyện không thể xử hờ hững được.

Sau khi biết rõ chuyện gì xảy ra tất cả mọi người đều nhao nhao hết cả lên, cấp lãnh đạo thì vẫn duy trì được thần thái binh thản, duy chỉ có người trẻ tuổi nhất là đang cau mày.

"Chủ tịch Bàng..."

Nghe thư ký nói, Bàng Thiện Quốc mới bước xuống xe, khoảng khắc tiếp theo là nhìn chằm chằm nói,"Tôi còn chưa phải là Huyện trưởng, tôi là Phó huyện trưởng, ngay cả quy củ nhỏ ấy cũng không hiểu sao?"

Vẻ mặt của thư ký ra vẻ sợ hãi,"Phó chủ tịch Bàng, là tôi sai rồi."

Đương nhiên, trong lòng thư ký cũng là tràn đầy oán than, bởi vì đầu tháng trước, tất cả đều ngầm hiểu là xưng hô Bàng chủ tịch rồi, mà Bàng chủ tịch tuy ra vẻ răn dạy, nhưng có thể thấy nụ cười trên mặt ấy vẫn rất thỏa mãn..

Đoán được tâm tư của các vị lãnh đạo chính là tố chất cần có

của một người làm thư ký.

Cho nên lúc này đây nghe phó chủ tịch Bàng nghiêm khắc phê bình như vậy, trong lòng thư ký tràn đầy ủy khuất, chỉ là một thư ký như hắn cũng chỉ có thể dựa vào lãnh đạo, lãnh đạo mắng hắn cũng chỉ có thể nhận sai mà thôi.

"Phó chủ tịch Bàng, nhanh lên một chút!"

"Được, tôi đang tới đây."

Nhìn người thư ký ở phía trước quay đầu nhìn mình xưng hô, trong lòng Bàng Thiện Quốc hơi hơi mát lạnh, phải biết rằng lúc trước thư ký đều gọi hắn là Bàng huyện, một tháng trở lại đây thì lại xưng hô hết sức thân mật là Thiện Quốc, nhưng bây giờ đột nhiên thay đổi danh hiệu, đây là muốn duy trì khoảng cách quan hệ với hắn.

Là một người đã lăn lộn chốn quan trường vài chục năm, Bàng Thiện Quốc hiểu rất rõ việc này có ý nghĩa như thế nào, hơn nữa hắn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của các đồng sự bên kia nhìn mình có chút hả hê.

Hắn biết rõ tình hình hiện nay, mà hắn cũng biết rằng mấy lão hồ ly trong cục cũng đã nắm được tình hình, tất cả mọi người đều biết phó thị trưởng Đường và Liêu cục là tới tìm em trai của hắn.

Tuy nhiên, một ngòi bút không thể viết được hai chữ Bàng, em trai của hắn xảy ra chuyện chẳng khác nào hắn xảy ra chuyện cả, quan trường chính là vi diệu như vậy, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, bỏ đá xuống giếng thì nhiều, huống chi dưới mông của hắn là một vị trí vô cùng thơm ngon.

Sửa sang lại y phục, Bàng Thiện Quốc cất bước đi theo mấy vị phía trước, cho dù là phó thị trưởng Đường thì sao, hắn không phải là không có quan hệ với cấp trên, cấp trên cũng có đại lãnh

đạo yêu thích hắn, nếu không lúc này đây cũng sẽ không có cơ hội tiến thêm một bước.

"Thư ký..."

Trương Nhất Minh ngồi ở đại sảnh, khi thấy đoàn người của Bàng Thiện Quốc đi tới, sắc mặt càng trắng bệch, cấp lãnh đạo của huyện đều đến, điều đó có nghĩa là chuyện này không hề nhỏ.

Hắn hiện tại không còn muốn giữ lại bộ cảnh phục này nữa, hiện tại hắn chỉ hy vọng chuyện mình làm loạn kỷ cương sẽ không bị khép vào trọng tối, nếu không không chỉ bị bãi chức mà, còn có thể ăn cơm tù.

"Phó thị trưởng Đường đâu?"

Không ngờ trong đoàn lãnh đạo lại có một người để ý đến Trương Nhất Minh, thậm chí còn trực tiếp hỏi một câu sau đó mới đi vào phòng họp.

...

Đương nhiên, việc này hiện tại không có quan hệ gì với Phương Minh, sau khi cùng với Đường Lượng nói chuyện một lúc, Phương Minh rời khỏi đồn công an, lúc này tự nhiên cũng không có ai ngăn cản hắn, tất cả mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc.

"Ông chủ Phương, ngài thực sự là quá... Quá trâu bò rồi."

Trên xe Hồ gia, Hồ Quang Vinh nín nửa ngày cuối cùng cũng nói ra ba chữ này.

Tuy là trên tay có chút tiền lẻ, nhưng đối với Hồ Quang Vinh mà nói thị trưởng, cấp phó thôi cũng là chức quan lớn nhất mà hắn được nhìn thấy rồi.

Một vị Phó thị trưởng mà ông chủ Phương lại tỏ thái độ hết sức bình thản, điều này nói rõ cái gì, nói rõ ông chủ Phương thật sự là trâu bò,

Phương Minh cười cười, hắn không giải thích nguyên nhân của chuyện này có liên quan đến vị Lăng nữ sĩ kia, đương nhiên, còn như thái độ của phó thị trưởng Đường hiền hoà ngược lại rất bình thường.

Chỉ cần là người hiểu biết chốn quan trường thì sẽ biết được rằng quan càng lớn càng không làm giá, nhất là đối với dân chúng bình thường, hơn nữa nếu như là người tỉ mỉ sẽ phát hiện, quan càng lớn tốc độ nói chuyện lại càng chậm.

Người sang thì nói chậm.

Trở lại trong thôn, Hồ Quang Vinh còn kể lại những chuyện đã xảy ra trong phòng họp cho người trong thôn nghe, quả là một màn kể chuyện đặc sắc, hoa chân múa tay, vui sướng nói văng cả nước miếng.

"Ông chủ Phương, bây giờ chúng ta làm gì? " nhưng thật ra Hồ Phù không có quên chính sự, tuy chuyện xảy ra tại đồn công an cũng khiến hắn chấn động, nhưng lúc này việc cấp bách chính là vấn đề phong thủy của Hồ gia.

"Ông nói trên núi trừ phần mộ của Hồ gia ra còn có phần mộ của tổ tiên Bàng gia, đưa tôi tới xem một chút."

Nghe Phương Minh nói, Hồ Phù sửng sốt một chút, bất quá liền gật đầu, mà Hồ Quang Vinh ở bên cạnh cũng kích động nói:"ông chủ Phương, có phải chúng tôi cũng nên tới phần mộ tổ tiên của Bàng gia không, Bàng Lão Tứ ngày hôm nay lớn lối như vậy, lát nữa tôi sẽ là người đầu tiên động thủ đào."

Đối với một người như Hồ Quang Vinh, Phương Minh quyết

định không để ý đến.

Trên đường lên núi, Hoa Minh Minh cũng đi bên cạnh Phương Minh,"Phương Minh, không lẽ anh thật sự muốn mang theo người nhà họ Hồ đi đào phần mộ tổ tiên của Bàng gia !."

"Tại sao lại không chứ?" Phương Minh cười hỏi ngược lại.

"Cái này, lão đầu tử nhà tôi có nói qua, oan có đầu nợ có chủ, nếu có thù thì phải báo, nhưng loại chuyện như đào phần mộ tổ tiên chỉ sợ là không phải đạo."

Phương Minh có chút bất ngờ nhìn thoáng qua Hoa Minh Minh, thật không ngờ Hoa Minh Minh vẫn còn có tư tưởng giác ngộ như vậy, hắn đương nhiên không phải đi đào phần mộ tổ tiên của Bàng gia, hắn chẳng qua là đi xem náo nhiệt ở chỗ phần mộ tổ tiên của Bàng gia, đương nhiên lúc cần thiết cũng có thể đổ thêm dầu vào lửa.

Đồn công an bên kia, có phó thị trưởng Đường, người nhà họ Bàng tự nhiên sẽ bị xử phạt, thế nhưng làm một vị Vu sư, hắn cũng có thủ đoạn trả thù.

Người không phạm tôi, tôi không phạm người; người nếu phạm tôi, không cần nhân từ.

Phần mộ tổ tiên của Bàng gia và phần mộ Ngũ gia của Hồ gia ở phía bên kia của ngọn núi, nửa canh giờ sau, đoàn người của Phương Minh đã đến phần mộ tổ tiên của Bàng gia trước.

So sánh với phần mộ Ngũ gia của Hồ gia không có người chăm sóc, cỏ dại rậm rạp, phần mộ tổ tiên của Bàng gia lại được sửa chữa tinh tế đại khí.

Mộ bia cao hơn hai mét, hai bên còn có sư tử bằng đá hộ vệ, đồng thời lấy mộ bia làm trung tâm đi về hai phía khoảng năm thước còn có ba con kênh nước hình bán nguyệt, và con này thấp

hơn con kia một chút.

Kênh nước hai bên, một bên trồng cây tùng, một bên trồng cây bách, đều thuộc loại nhỏ, từ hình dáng của nhánh cây có thể thấy là được người ta chăm sóc.

Nói chung, sự khác biệt giữa hai phần mộ chính là một bên hoàn tàn đổ nát một bên thì bề thế.

"Con bà nó, người nhà họ Bàng tu sửa phần mộ này..."

Cho dù là đối với người nhà họ Bàng không có hảo cảm, nhưng người nhà họ Hồ lúc nhìn thấy phần mộ cũng không khỏi không trầm trồ, phần mộ tổ tiên của Bàng gia nhiều hơn so với Hồ gia không phải là vấn đề, mà vấn đề ở đây là kênh nước không phải được làm bằng xi măng mà được đắp bằng nga nhuyễn thạch, khi mặt trời chiếu vào thì phát sáng.

Không chỉ thế, phía trên kênh nước còn có một ống nước, có nước liên tục chảy ra không ngừng, đảm bảo con kênh này sẽ không bao giờ khô cạn.

"Tam tài tụ thủy, tử tôn hộ vệ, bố cục cũng tốt, khó có thể trách được việc họ có thể trộm được phúc khí của chân phượng."

Người nhà họ Hồ thấy được phần mộ tổ tiên của Bàng gia xây dựng hoàn hảo và bế thế, nhưng Phương Minh chỉ nhìn thấy bố trí phong thủy của nghĩa địa.

"Phương Minh, tam tài tụ thủy là gì?"Hoa Minh Minh đứng bên cạnh nghe được liền hiếu kỳ, mở miệng dò hỏi.

"Cái gọi là tam tài tụ thủy chính là chỉ ba con kênh dẫn nước này." Phương Minh chỉ tay vào ba con kênh dẫn nước,"Nhìn kỹ, ba con kênh này có cái ở giữa là cao nhất, con kênh thứ hai thì thấp hơn một tí, trong mắt người ngoài thì việc xây dựng như thế là để nước không bị tích tụ khi trời mưa, nhưng tôi có thể nói cho mọi

người biết độ cao chênh lệch của ba con kênh này là 66 cm không sai kém một ly nào."

"Thật không vậy, mắt người thường mà cũng nhìn ra được sao, không lẽ mắt của anh có cài thước đo hả?"

Hoa Minh Minh bán tín bán nghi, kêu người nhà họ Hồ cầm thước đo, nhưng kết quả cuối cùng khiến hắn trầm mặc, bởi vì đúng như Phương Minh nói chênh lệch độ cao giữa các con kênh chính xác là 66 cm.

"Thoát nước, chỉ là công năng bên ngoài của mấy con kênh, nhìn mấy viên nga nhuyễn thạch này mà xem, thoạt nhìn chúng không có quy tắc, nhưng trên thực tế chúng được sắp xếp theo một quy tắc nhất định."

"Do nga nhuyễn thạch vốn có tố chất mềm dẻo nên trong phong thủy có thể hóa sát, có tác dụng tống khứ hung hiểm, đã vậy còn được diễn hóa theo bố cục tam tài tụ thủy tuyệt sát, chỉ cần nguồn nước không bị cạn khô, phần mộ này tuyệt đối sẽ không bị dính một chút sát khí nào."

Phong thủy của một nơi không phải là thứ bất biến, tương tự thì một ngọn núi cũng vậy, thậm chí có lúc một ngọn núi ở khoản cách rất xa bị biến đổi cũng sẽ sản sinh ra một điểm sát khí ảnh hưởng đến nơi đây, tuy sát khí này sẽ không ảnh hưởng xấu đến phong thủy mà phần mộ tạo nên, nhưng tóm lại vẫn có một chút ảnh hưởng.

Ví dụ như vậy kỳ thực cũng không hiếm thấy, tình huống xuất hiện nhiều nhất chính là thay đổi và di chuyển một vài cột điện, có đôi khi phong thuỷ của một ngôi mộ vốn là không có vấn đề, nhưng bởi vì công ty điện lực đột nhiên đặt một cái cột điện ở gần đó, bản thân từ trường của cột điện này sẽ phá hủy khí tràng của nghĩa địa, tiến tới phá hư phong thuỷ của mộ địa.

Còn mức độ phá hoại thì phụ thuộc vào khoảng cách giữa mộ địa và cột điện, nhưng nếu như Bàng gia bày một cái bố cục phong thủy như vậy, chỉ cần cột điện không đặt lên trên mộ huyệt thì phong thủy cũng sẽ không bị phá hư, từ trường tản mát từ cột điện đều bị nga nhuyễn thạch này hóa giải hết.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm kênh nước, Phương Minh tiếp tục giải thích: "Cái gọi là binh giáp hộ vệ cũng rất đơn giản, chính là những cây tùng cây bách này, chúng gióng như là lính canh vậy, ở phương diện phong thủy mà nói, trồng một cây bách, là có thêm một người bảo vệ."

"Bất quá số lượng cây tùng cây bách cũng không được tùy tiện, trước phần mộ này lấy hai sáu tám làm tiêu chuẩn, mỗi một cây tùng cây bách ở đây đều đo mỗi một vị hậu nhân của Bàng gia tự mình trồng, một người một cây, hơn nữa sau khi trồng xong người đó còn phải tự mình đến đây tưới nước ba ngày liên tục."

"Cho nên, loại này còn gọi là cây tôn tử, xưng hô theo cách gọi của phong thủy cục chính là tử tôn hộ vệ.

Chương 145: Trả thù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nghe Phương Minh giải thích, người nhà họ Hồ giật mình, một cái đất mộ lại còn có chú ý nhiều như vậy, bọn họ vốn dĩ không biết.

"Bất kể hắn là vệ tử tôn Tôim Tài Tụ Thủy cái gì, lão tử tôi một cái cuốc cho toàn bộ lên."

Hồ Quang Vinh khiêng cái cuốc, nghĩ đến bộ dang phách lối ngày trước của Bàng lão tứ chính là giận đến phát tiết, giơ cái cuốc lên định hướng phía Thủy Cừ này đào xuống.

"Dừng tay!"

Phương Minh lên tiếng ngăn cản Hồ Quang Vinh, mà Hồ Quang Vinh vẻ mặt vô cùng nghi hoặc và ủy khuất nhìn về phía Phương Minh, "Phương Đại Sư, người nhà họ Bàng muốn hãm hại ngài, hiện tại chúng tôi đào đoạn phần mộ phong thủy bọn họ đây cũng chỉ là trả thù thôi."

"Cho dù là thù oán gì, đào mộ phần Tổ người khác đều là tội nặng, thù là sống người, mà trả thù lên thân người chết, đây là cực Đại Nhân Quả, dính dáng tới loại nhân quả này, dù là hiện tại không sẽ gặp báo ứng, về sau cũng sẽ gặp, thậm chí không chỉ là báo ứng trên một người, còn có con cái đời sau nữa."

Phương Minh biểu lộ trở vô cùng nghiêm túc, mà Hồ Quang Vinh sau khi nghe được Phương Minh nói trên mặt lộ ra vẻ hậm hực, càng là thầm nói: "Vậy tại sao không có thấy Bàng gia nhận báo ứng, tổ phần Ngũ gia gia tôi không phải là bị người nhà họ Bàng đào lên sao?"

"Người nào nói không có báo ứng."

Giờ phút này gió nhẹ thổi qua, làm cho mọi người có chút nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng ánh mắt Phương Minh lại là nhìn về phía một bên rừng cây, một lát sau nhẹ giọng nói: "Tới rồi."

"Cái gì tới?"

Tất cả mọi người vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, khi thấy ánh mắt Phương Minh dừng lại một bên rừng cây, tất cả mọi người cũng cùng nhìn về hướng đó, chỉ là, nơi đó không hề có gì sự khác biệt, trừ một con gió nhẹ làm lay động tán lá cây.

Nhưng chỉ sau một khắc, một vị Hồ gia trẻ tuổi lại la hoảng lên.

"Là Ngô Công, rất nhiều Ngô Công."

(1) Ngô Công: con rết

Tại cánh rừng kia, lúc này có một đoàn hắc tuyến nhanh chóng hướng phía bên này di chuyển, nhìn kỹ lời nói chính là sẽ phát hiện, đây chính là một đám Ngô Công.

Lít nha lít nhít, vậy mà không xuống ngàn đầu nhiều.

"Cái này. . . Những ngô công kia không phải là từ quan tài Hồ gia chạy đến đấy chứ."

Nhìn thấy những này Ngô Công, Hoa Minh Minh cùng tất cả

người nhà họ Hồ đều sắc mặt trắng bệch, không ít người trẻ tuổi giơ cái cuốc, xẻng sắt trong tay lên, chính là đợi những Ngô Công này tới gần.

"Phương Minh, lần này hỏng bét, những Ngô Công này đoán chừng là đến báo thù, lần trước cậu đem chúng từ trong hang ổ đuổi đi, cái này oan có đầu nợ có chủ, các ngươi qua tìm Phương Minh, đừng có tìm tôi."

Nghe Hoa Minh Minh ở nơi đó nói thầm, Phương Minh liếc mắt một cái, lập tức trấn an người nhà họ Hồ nói: "Mọi người không nên kinh hoảng, những này Ngô Công cũng không phải là hướng về phía chúng ta."

"Không phải hướng về phía chúng ta, chẳng lẽ lại còn có thể hướng về phía phần mộ này sao."

Hoa Minh Minh vô ý thức phản bác một câu, hắn sau khi nói xong lời này là mắt trợn tròn, bởi vì những Ngô Công này tiến về phía ngôi mộ, trong đó dài Ngô Công vậy mà như là xếp chồng người một dạng chân lẫn nhau giao thoa lấy, dựng hình thành một đạo cầu nối thân thể.

Đằng sau Ngô Công chính là đạp trên cái này mấy cái con ngô công thân thể xuyên Quốc Gia cái này tam điều Thủy Cừ, sau đó như binh lính bị chỉ huy, tất cả đều phóng tới tổ phần bia mộ Bàng gia.

Hàng trăm hàng ngàn con ngô công hướng phía mộ bia lòng đất bùn đất chui vào, không đến ba phút đồng hồ, thân ảnh những Ngô Công này biến mất trước mắt bọn người Phương Minh.

"Chúng làm gì vậy, bị Hồ gia bên kia bị đuổi ra ngoài, những này Ngô Công chuẩn bị một lần nữa lại tìm một cái nhà?"

Người nhà họ Hồ cùng Hoa Minh Minh nhìn mắt trợn tròn,

cảnh tưởng trước mắt không thể nào hiểu được, những này Ngô Công rốt cuộc là muốn làm gì?

"Làm điều ngang ngược, khắp nơi không dung."

Phương Minh khẽ nói một câu, chỉ có cậu biết những Ngô Công này vì sao lại xuất hiện.

Những này Ngô Công là người nhà họ Bàng để vào Hồ gia phần mộ, tại Hồ gia bên kia hấp thu khắp nơi chi Âm Khí mà thành, mà bây giờ phần mộ Hồ gia bị phá, những này Ngô Công tự nhiên cũng muốn về đến Bàng gia bên này.

Ầm!

Mười phút trôi qua, phần mộ Bàng gia lúc trước to như vậy đột nhiên sụp đổ trên bùn đất, những mộ bia sụp đổ, những người ở đây không phát giác ra điều gì, nhưng đôi mắt Phương Minh hơi nheo lại.

Lúc này cậu có thể cảm giác rõ ràng được phong thủy khí tràng phần mộ Bàng gia bắt đầu thay đổi.

Phong thủy mộ bia thay đổi, nghĩa là Bàng gia cũng đang xuống dốc.

Ban đầu Phương Minh còn định ra tay, nhưng bây giờ xem ra báo ứng này so với cậu suy đoán còn lớn hơn nhiều, hiện tại cậu không thể làm gì cả.

"Đi thôi."

Phương Minh lên tiếng, Bàng gia đã hết cứu chữa được nữa, phong thủy tổ phần vừa vỡ, Bàng gia trong vòng trăm năm không có khả năng có khởi sắc, mà người Bàng gia đều sẽ không có kết cục tốt.

"Đi?"

Người nhà họ Hồ chưa kịp quan sát hết, nhưng Phương Minh đã lên tiếng bọn họ cũng chỉ có thể đi theo, một đoàn người rất nhanh chính là rời đi Bàng gia tổ phần, sau cùng lại trở lại Hồ gia Ngũ gia phần mộ chỗ.

"Tôi lúc trước nói qua, các ngươi vị này Ngũ gia gia đem phần mộ cho chôn ở chỗ này, chủ yếu mục đích chính là cho các ngươi Tằng Tằng Tổ Mẫu, phần mộ sáu vị tổ tiên hàm ẩn Lục Hợp chi đạo, cho nên, vẫn muốn mai táng hài cốt Tằng Tằng Tổ Mẫu ở chỗ này."

"Vậy còn Ngũ gia?" Hồ Phù mở miệng hỏi.

" Ngũ gia hiện tại không cách nào hạ táng, hài cốt khắp nơi bị âm khí ăn mòn, cho dù hạ táng ở đâu cũng vậy, sẽ chỉ ảnh hưởng đến Hồ gia."

Phương Minh khẽ thở dài, báo ứng khắp nơi không chỉ ứng nghiệm trên Bàng gia, Hồ gia hay Ngũ gia đều bị.

"Mang hài cốt Ngũ gia cung phụng tại từ đường Hồ gia, mỗi ngày hương hỏa tế bái, 77 - 49 ngày sau hạ táng lần nữa."

Ban đầu Phương Minh dự định hôm nay sẽ tìm phần mộ địa Hồ gia và Ngũ gia một lần nữa, nhưng báo ứng lại đến ngay phần mộ địa Bàng gia như vậy, nếu như bây giờ hạ tang, hài cốt Hồ gia và Ngũ gia cũng không được yên ổn.

"49 ngày, được, không có vấn đề."

Hồ gia có từ đường riêng, ngày thường cũng có người trông coi, Hồ Nhị Bá cùng Hồ Ngũ Thúc cách mấy ngày cũng đến thắp hương, dọn dẹp tro bụi, hiện tại chắc phải mỗi ngày một lần.

"Sau bốn mươi lăm ngày tôi sẽ lại tới, đến lúc đó lại cho hạ

táng Ngũ gia, hôm nay hãy chuẩn bị trước một ít gì đó, mỗi ngày đến hạ táng Tằng Tằng Tổ Mẫu trước."

Hạ táng và đào mộ khác nhau, đào mộ chỉ cần tránh mấy ngày xấu là được, nhưng hạ táng nhất định phải chọn ngày tốt, Phương Minh tính toán, hôm nay thời gian không thích hợp hạ táng.

Chớ xem thường thời gian này, đối với thầy Phong Thủy tới nói cái này kêu trời khóa, chánh thức chuyên nghiệp Phong Thủy Sư đang cấp cố chủ hạ táng thời điểm đều sẽ tùy ý chọn lúc, bời vì cái này không chỉ có quan hệ đến cố chủ cũng quan hệ đến Phong Thủy Sư thân thể.

Vị trí khí tràng toàn bộ thế giới đều là đang không ngừng biến hóa, mà khí tràng biến hóa căn chính là vì sao trên trời Vận Hành Quỹ Tích đưa đến, bình thường mà nói, khi gặp ba tang sáu nghèo chín phá đi qua, Phong Thủy Sư liền là không thể cho cố chủ hạ táng.

Nguyên nhân rất đơn giản, những ngày này khí tràng cực kỳ bất ổn, một là không lợi cho thầy Phong Thủy quan sát mộ địa phong thủy khí tràng trong quá trình hạ táng, thứ hai cũng là bởi vì những ngày này Đại Địa Chi Khí nhiều bạo ngược, có gì không ổn sẽ dễ dàng bị phản phệ.

Chọn ngày hạ tang không phải chỉ chọn ngày lành ngày dữ là xong, vẫn phải căn cứ ngày sinh tháng đẻ để hạ táng, đương nhiên, nếu như là một bậc thầy phong thủy cấp bậc cao nhân, vậy liền hoàn toàn có thể dễ dàng chọn ngày, trừ phi là chánh thức mấy chục năm mới gặp ngày xấu.

Hạ táng, cần chuẩn bị rất nhiều đồ vật, người nhà họ Hồ bắt đầu mua sắm, mà Phương Minh cùng Hoa Minh Minh trở lại trong thôn, nhưng mà Hoa Minh Minh mượn cớ để ra phố gặp vài người bạn, khi hắn nhìn thấy người phía trước, toàn bộ sắc mặt vô cùng phẫn nộ.

"Này, lão già kia muốn làm gì?"

Hoa Minh Minh nhìn lấy Trương Tuyền, chính là lão già trước đây hãm hại Phương Minh lừa cậu mười vạn tiền, bây giờ lại còn có mặt mũi xuất hiện ở đây.

Ầm!

Cách Phương Minh năm mét, Trương Tuyền đột nhiên là quỳ xuống, đầu gối đụng xuống mặt đất.

"Phương Đại Sư, cậu là cao nhân, van cầu cậu, van cầu cậu hãy cứu con trai tôi."

Việc Trương Tuyền quỳ xuống làm cho Phương Minh và Hoa Minh Minh không ngờ tới, một lão nhân năm sáu mươi tuổi lại nước mắt ngang dọc cứ như vậy quỳ ở đó.

"Tôi biết hãm hại Phương Đại Sư là Lão Hán tôi sai, Lão Hán tôi có lỗi với Phương Đại Sư, nhưng van cầu Phương Đại Sư, van cầu Phương Đại Sư ngài Đại Từ Đại Bi hãy cứu con trai tôi, tôi dập đầu lạy cậu."

Phanh phanh phanh!

Trương Tuyền đập đầu xuống đất liên hồi, mặc dù nói mặt đất không phải mặt sàn xi măng chỉ là bùn đất, nhưng thôn dân đi qua chân đạp nhiều năm như vậy, đất này mười phần cứng rắn, so với Đường bê tông cũng cứng không kém.

"Ai, tôi nói ông đúng là cố ý đúng không, muốn lừa bịp người nữa chứ gì, con của ông có bệnh thì ông đi mà tìm đại phu, Phương Minh cũng không phải thầy thuốc."

Hoa Minh Minh lui về sau mấy bước, không phải hắn không có đồng tình tâm, thật sự là lão đầu lúc trước hành vi quá ác, nếu không có chuyện về sau, nếu quả thật bị gã hãm hại, Phương Minh

hiện tại vẫn còn trong sở công an.

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận!

"Ông đi đi, tôi không chữa bệnh cho con ông, ông cũng tìm nhầm người rồi."

Phương Minh vào lúc này cũng là mở miệng, hắn đến chính là cái gì Thánh Mẫu, đối mặt với một cái vu hãm qua người một nhà còn có thể xuất thủ đi cứu con của hắn.

"Phương Đại Sư, bọn họ nói cậu là cao nhân, khẳng định là cậu có cách mà, con trai tôi lúc còn nhỏ cũng xem mất mạng, cũng vì gặp được một vị cao nhân, cao nhân kia đã có thể ra tay cứu nó một mạng, cậu cũng là cao nhân, cho nên van cậu hãy cứu con trai tôi."

Trương Tuyền căn ngẩng đầu, trên trán bời vì rách da một mảnh đỏ thẫm, gương mặt già nua kia mang theo khẩn cầu, dù là cái trán có vết máu nhỏ giọt xuống cũng không có đi lau.

"Phương Đại Sư,cậu mau cứu con trai tôi, Lão Hán tôi làm trâu làm ngựa cho cậu, nếu cậu không hả giận, có thể đánh mắng tôi, đánh chết tôi cũng được, nhưng con trai tôi thì không thể đi như vậy được, nó còn trẻ, mà cháu tôi cũng không có ai chăm sóc nữa."

"Van cầu ngài, ngài là thần tiên sống Đại Từ Đại Bi cứu khổ cứu nạn."

Chương 146: Chưa đầy ba giây, thiếu niên muốn cứng chắc a

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lão nhân này, đã hơn sáu mươi tuổi, cả một đời chưa làm việc gì trái với lương tâm, vậy mà chỉ vì mười vạn tiền, vì để cứu con trai mình mà hãm hại người khác, đúng là việc xấu lưu danh muôn đời.

Mà bây giờ cũng vì chuyện của con trai, Trương Tuyền không còn giữ thể diện mà quỳ gối trước mặt Phương Minh.

Hoa Minh Minh không nói gì, Phương Minh thở dài, cậu cũng không còn muốn truy tố ông ta với cảnh sát nữa, vì thấy ông ta cũng vô cùng đáng thương, cậu cũng muốn tha thứ cho Trương Tuyền.

"Về chuyện con trai ông tôi thực sự bất lực, ông hãy tìm người khác đi."

Phương Minh phất phất tay, không tiếp tục để ý tới Trương Tuyền đang quỳ trên mặt đất, quay người đi về hướng Hồ Vinh gia, Hoa Minh Minh bĩu môi rồi cũng đi theo, chỉ còn lại Trương Tuyền một người quỳ ở đó.

Nhắm mắt làm ngơ, trở lại Hồ Vinh gia, Trương Thải Liên đã

sớm chuẩn bị trà, nhiệt tình lên tiếng: "Phương Đại Sư, cô biết con sẽ không sao mà, con là cao nhân, người Bàng gia dám trêu chọc cậu, nhất định là tìm đường chết."

Trương Thải Liên cũng có nghe chuyện từ Hồ Quang Vinh, nhưng mà bà ấy không cảm thấy quá ngạc nhiên với kết quả như vậy.

Phương Đại Sư lợi hại như vậy, không chỉ kêu gió gọi bão, hơn nữa còn có thể xem bệnh cho người khác, đầu năm nay người nào không có chút bệnh, những cái kia làm quan có tiền không phải cũng sẽ nhiễm bệnh sao?

Cho nên, trên đời này đắc tội người nào đều không thể đắc tội đại phu, nhất là phương Đại Sư là cao nhân đại phu lợi hại như vậy

"Bàng gia đều là ngu ngốc, những chuyện như vậy phụ nữ như ta còn nhìn thấu được."

Nghe Trương Thải Liên khoe khoang, Phương Minh mỉm cười không nói gì, buổi sáng Trương Thải Liên cầm thái đao canh giữ ở thang lầu một màn kia đúng là khiến hắn cảm động, mặc kệ là Trương Thải Liên tính cách "Hổ" còn là thế nào, đến cùng người ta làm như vậy đều là vì chính mình.

"Cô hãy gọi chú Hồ về đi."

Phương Minh thốt ra lời này, Trương Thải Liên trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bởi vì bà ta biết Phương Minh sau đó sẽ làm gì.

"Lão Hồ, mau về nhà đi, cái gì, ông còn muốn đi mua sắm à, mua cái gì mà mua...Những chuyện này cứ để cho lão đại lão nhị bọn họ mua đi…ông còn quát tôi. Tôi nói ông biết, đây là lời của Phương đại sư, ông còn không mau về thì biết tay tôi."

Sau khi gác máy, Trương Thải Liên mặt mày hớn hở lại hắc

hắc cười cười, khiến cho Hoa Minh Minh suy nghĩ lung tung, Trương đại tẩu chẳng lẽ là đói khát quá độ nên đầu óc có chút vấn đề hay sao?

Chưa đến mười phút đồng hồ, ở cửa truyền đến tiếng Hồ Quang Vinh quát mắng: "Ông còn dám vác mặt mũi đến đây à, sao hả, còn quỳ gối trước cửa nhà tôi, lại muốn lừa bịp hãm hại người nào nữa hay sao."

Nghe động tĩnh ở cửa, Hoa Minh Minh ngó ra xem, lên tiếng: "Ông ta vẫn còn quỳ ở cửa kìa."

"Không cần phải để ý đến ông ta."

Phương Minh nhíu mày, ra hiệu Trương Thải Liên gọi Hồ Quang Vinh vào, về phần người vẫn cứ ngồi quỳ ở ngoài cứ để mặc ông ta.

"Phương Đại Sư, ngài con không truy cứu lão già kia là may lắm rồi, bây giờ ông ta còn dám đến đây, con yên tâm, để ta ra ngoài đuổi ông ta đi, lão già này đúng là đang ghét, còn không đáng được gặp mặt Phương đại sư."

"Không cần đâu, ông ta không chịu được nữa sẽ tự rời đi thôi."

Phương Minh lắc đầu ngăn Hồ Quang Vinh, sau đó ánh mắt dò xét Hồ Quang Vinh một lát, lên tiếng: "Chú cởi đồ ra đi."

"Cởi đồ sao?"

Hồ Quang Vinh sửng sốt, không hiểu tại sao Phương Minh lại nói như vậy.

"Ông còn ngây ra đó làm gì, cứ làm theo lời phương đại sư đi."

Trương Thải Liên nhìn thấy chồng mình đứng bất động, không khỏi nổi nóng, trực tiếp tiến lên kéo cánh tay Hồ Quang Vinh, sau

đó cởi áo ông ta ra, thậm chí không đợi Phương Minh mở miệng, liền cởi luôn quần cộc của Hồ Quang Vinh xuống.

"Phương Đại Sư, có cần cởi hết không?"Trương Thải Liên quay đầu hỏi Phương Minh hỏi.

Ách…

Phương Minh có chút ngạc nhiên: "Không cần cởi quần đâu."

"À, không cởi quần."

Trương Thải Liên cảm nhận được Hoa Minh Minh nhìn mình ánh mắt có chút cổ quái kinh ngạc, liền đỏ mặt, nhưng trong lòng lại nói thầm: Cái này cũng không thể trách ta được, lão Hồ đang bị bệnh, bình thường đại phu khám phải khám toàn người cơ mà.

Nhớ đến Trương Thải Liên có thể cầm xẻng chặn đường Bàng lão tứ, Phương Minh đột nhiên cũng không cảm thấy ngạc nhiên về hành động của Trương Thải Liên, đi đếntrước mặt Hồ Quang Vinh, lên tiếng: "Từ giờ trở đi, nghe theo lời con."

"Được." Hồ Quang Vinh gật đầu lia lịa, việc ảnh hưởng đến tương lai của mình ông ta tuyệt không dám qua loa.

"Cơ thể đúng hình chữ mã, tay trái để sau lưng, mu bàn tay đặt lên eo, tay phải ấn vào đan điền, sau đó hít sâu…"

Chữ mã, Hồ Quang Vinh tự nhiên sẽ biết, hồi còn nhỏ ông ta ở trường nghịch ngợm cũng hay bị Hậu lão sư không ít lần phạt đứng hình chữ mã, nhưng mà lúc đó không có nghiêm túc, còn bây giờ thực sự phải đúng nghiêm túc hình chữ mã.

"Bây giờ cùng con niệm, nhớ kỹ, trong khi niệm không được hít vào, cố gắng một chút." Phương Minh nhìn Hồ Quang Vinh, sau khi Hồ Quang Vinh gật đầu mới bắt đầu thì thầm niệm: "Bá, a, miệt, lắm điều, úm…"

"Bá, a, miệt, run. . ."

Niệm đến chữ thứ tư, cổ Hồ Quang Vinh đã đỏ bừng, bởi vì lúc này đã hết hơi, đồng thời khuôn mặt cũng bắt đầu trở nên tái nhợt, chữ thứ năm mời niệm được một nửa, cả người đã không thể đứng vững liên ngồi bịch xuống.

"Lão Hồ, còn chưa tới năm giây, ông đúng là…"

Hoa Minh Minh một mặt cười trên nỗi đau của người khác, hắn sở dĩ không rời đi mà ở lại xem cũng vì muốn biết Phương Minh chữ bệnh cho Lão Hồ như thế nào, đều là nam, đối với phương thức trị liệu của loại bệnh này luôn luôn hiếu kỳ, sau này có thể sẽ cần dùng đến.

Đương nhiên, Hoa Minh Minh trong lòng sẽ không nghĩ sẽ chữa theo cách này.

"Đừng nói ông ấy, nếu cậu có thể niệm được năm chữ cũng coi như lợi hại, không tin cậu có thể thử."

Phương Minh nhìn về phía Hoa Minh Minh, Hoa Minh Minh hừ lạnh một tiếng, đứng hình chữ mã niệm năm tiếng thì có gì khó, hắn lập tức cũng là hai chân khẽ cong ghim hình chữ mã, miệng thì thầm: "Bá, á. . ."

Ầm!

Vừa niệm xong hai chữ, Hoa Minh Minh liền ngồi bệt dưới đất, sắc mặt tái nhợt, Hồ Quang Vinh giờ phút này liền không cảm thấy mất mặt, tiến lên vỗ vỗ vai Hoa Minh Minh: "Huynh đệ, cậu còn không bằng tôi, còn chưa tới ba giây kìa, có cứng được bằng tôi đâu."

"Xéo đi."

Hoa Minh Minh hất tay Hồ Quang Vinh ra, liền đúng lên, nhìn

về phía Phương Minh, "Sao lại như vậy được?"

"Huynh đệ, có gì to tát đâu, không muốn giấu bệnh sợ thầy, có phương Đại Sư ở đây thì bệnh này không có vấn đề, nhưng mà ta vẫn muốn nói một câu, lúc tuổi còn trẻ cần biết tiết chế, nhớ năm đó ta cũng giống như cậu."

"Lão Hồ, ông nói cái gì?" Trương Thải Liên nghe thấy vậy, vừa lên tiếng vừa bước lại gần nhéo lỗ tai Hồ Quang Vinh lỗ tai: "Ông lúc trẻ làm sao hả?"

"Không không không, tôi nói tôi lúc trẻ cũng là da mịn thịt mềm như thế." Hồ Quang Vinh vội vàng đổi giọng.

"Ông nhớ đấy." Trương Thải Liên liếc Hồ Quang Vinh một cái, sau mới buông tay ra.

"Kỳ thực đây chỉ là một thử nghiệm, mà mấy chữ này cũng không phổ biến, khi hai người đọc lên lúc đó sẽ điều động tinh khí toàn thân."

Nhìn thấy Hoa Minh Minh và Hồ Quang Vinh vẻ mặt và bộ dạng vẫn vô cùng nghi hoặc, Phương Minh trầm ngâm một chút giải thích nói: "Mọi người có thể hiểu thế này, trên thực tế trên đời này thanh âm huyền ảo và phức tạp nhất chính là tiếng khóc của trẻ sơ sinh vừa ra đời một khắc, nếu như một đứa trẻ khi sinh ra không có tiếng khóc, thì chính là hồn phách cũng không còn nữa."

"Nếu như các ngươi gặp qua tỉ tế Hà Thần hoặc tương tự, những lời nói âm thanh câu chữ từ miệng Hà Thần Thần Bà nhiều người nghe sẽ không thể hiểu hết, mà những âm chữ này dù là chỉ cần nghe theo lặp lại, nhưng thật sự rất khó thực hiện được."

"Bởi vì hai người hồn phách không có cường đại đến nước này, nên dùng khoa học giải thích chính là tinh khí chưa đủ mạnh mẽ."

Liên quan tới thanh âm, Phương Minh rõ ràng biết trong Vu Sư truyền thừa có ghi chép, cho dù là chiêu hồn hay là khu quỷ thậm chí những thứ khác, đều có miêu tả âm luật kỹ càng.

Hiện trên đời này chỗ cổ lão Hoàng Hà truyền thừa có lưu lại, nhưng đương nhiên, chỗ người bình thường nghe được đó là bản không hoàn chỉnh.

"Này phương Đại Sư, bệnh lão Hồ nhà ta phải trị như thế nào?" Trương Thải Liên không liên quan tâm đến tinh khí gì gì đó, bà ta chỉ muốn biết cách chữa trị mà thôi.

"Cách trị bệnh này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, chủ yếu là cần phải chịu đựng một chút."

"Phương Đại Sư, ta có gì mà sợ chứ." Hồ Quang Vinh không đợi Phương Minh nói hết lời liền vỗ ngực lên tiếng.

"Vậy được." Phương Minh mắt nhìn sâu vào Hồ Quang Vinh, sau đó ra hiệu Trương Thải Liên mang giấy bút tới, sau đó nhanh chóng viết xuống mấy dòng chữ.

Cây tùng, cây dong, cây dương… hết thảy mười loại cây, mỗi một loại khoảng một cân, phơi khô, sau đó ném vào lò đốt, phía trên để đặt một nồi sắt, chờ đến khi mấy thứ này bị đốt hết, đem nồi sắt ra, lấy nhọ nồi ngay chính giữa dưới đáy nồi, sau đó bôi lên hạ bộ. Mỗi ngày ba lần, vào lúc sáu giờ sáng, hai giờ chiều và tám giờ tối.

Lúc Phương Minh viết, Hoa Minh Minh ghé nhìn, sau khi xem xong nhìn về phía Hồ Quang Vinh ánh mắt mang theo vẻ đồng tình, chậc chậc chậc, yếu ớt như vậy lại phải bôi thứ đó lên, chỉ hắn ngẫm lại bản thân nếu làm vậy cũng có chút giật mình lo sợ.

"Mỗi lần đốt nồi sắt, bên trong để vào khoảng một cân ngũ cốc, nấu xong cũng ăn một ngày ba bữa như trên."

"Bôi ba ngày ngừng một ngày, vẫn có thể ăn uống bình thường nhưng là không được uống rượu và ăn đồ mặn, trong vòng một tháng có thể khỏi bệnh."

Nghe Phương Minh nói xong, vợ chồng Hồ Quang Vinh vô cùng kinh ngạc, bọn họ xưa nay không biết nhọ nồi còn có công hiệu như vậy.

Chương 147: Táo vương thổ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tro nồi, có thể nói hiện tại người nội thành không còn được thấy nữa, nguyên nhân rất đơn giản, người nội thành ngày nay đều dùng bếp ga hay cao cấp hơn là dùng lò vi-ba.

Nhưng tro nồi thật ra chính là tro thực vật, vậy nên trong trung y cũng có ghi chép về tro nồi này, được xem là một loại thuốc Đông y, tên là bách thảo sương, có công dụng cầm máu rất hiệu quả.

Ngày xưa ở nông thôn con cái nhà ai bị chảy máu mũi hay té bị thương, một số người già sẽ bôi tro nồi vào miệng vết thương, lập tức chỗ đó sẽ ngưng chảy máu ngay.

Nhưng tác dụng của tro nồi không chỉ có như vậy, dân gian gọi là táo vương thổ, nhưng trong một nghề của Huyền học, tác dụng của tro nồi lại cực kỳ lớn.

Ai từng xem phim điện ảnh HongKong của Lâm Chính Anh sẽ phát hiện, trong mấy bộ phim đó có nhắc đến, lấy tro nồi bôi lên khắp người thì cương thi quỷ quái không thể nhìn thấy, hay nếu bôi lên mắt sẽ có thể mở được mắt âm dương thấy được ma quỷ.

Rất nhiều người cho rằng đây là phim khoa trương lên, nhưng thực tế tro đáy nồi thật sự có tác dụng này, tuy nhiên, nguyên liệu

tro đáy nồi này có yêu cầu rất lớn.

Cũng không phải tro nào sau khi đốt đều có tác dụng như vậy, phải tro được đốt từ gỗ âm mới có tác dụng, cái gọi là gỗ âm thường có trong gỗ lim, gỗ cây hòe và gỗ cây dẻ.

Đương nhiên, mười loại gỗ Phương Minh viết trong đây không có quan hệ âm dương gì cả.

“Phương đại sư, tôi muốn biết vì sao tôi lại đột nhiên mắc phải căn bệnh này vậy?” – Hồ Quang Vinh mở miệng dò hỏi.

“Hồ Quang Vinh, ông nhiễm bệnh này bốn năm trước, nếu tôi đoán không sai thì chính là lúc ông trở nên giàu có, bốn năm trước nhà ông cũng chỉ xem là bình thường, sau đó đột nhiên phát tài, tôi nói có đúng không?”

“Đúng vậy, khi đó trong huyện đúng lúc quy hoạch kiến thiết đến nhà của tôi, mười mẫu đất nhà tôi toàn bộ đều bị thu hồi lại, tôi được nhận bồi thường 70 vạn và 500 m2 đất nền, sau này tôi bán đất nền nhận được hơn 300 vạn.”

Thu được gần 400 vạn, đối với Hồ Quang Vinh mà nói chính là một đêm phất lên, ông liền bỏ ra 50 vạn xây căn biệt thự này, số tiền còn lại ông dùng để đầu tư cùng với người nhà họ Hồ.

“Trong “Hoàng đế nội kinh” từng có một câu như vầy: “Lâu ngày bần hàn đột nhiên phú, được gọi là thoát tinh”. Dịch ra là người đột ngột trở nên giàu có cảm xúc sẽ cực kỳ kích động, nếu không kịp điều chỉnh lại sẽ khiến hồn phách không ổn định, tinh thần suy sụp.”

Tất nhiên có một vài điều Phương Minh không nói, chính là bản thân số mệnh Hồ Quang Vinh có hạn, tài vận đột ngột tăng khiến khí tràng mất cân đối, vì vậy mới bị mắc căn bệnh này.

“Sau khi hết bệnh, nhớ làm việc thiện nhiều hơn.” – Phương

Minh vỗ vỗ vai Hồ Quang Vinh, cũng nên nói chút gì đó.

Hồ Quang Vinh hơi sửng sốt, tuy không biết vì sao Phương Minh lại nói với ông như vậy, nhưng trong mắt ông Phương Minh chẳng khác gì thần tiên, thần tiên sống phân phó tất nhiên ông phải làm theo.

“Phương đại sư yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ làm nhiều việc thiện, không có gì cũng sẽ đến đạo quán thắp hương."

“Thần tiên Phật tổ không thiếu nén nhang của ông, việc thiện cũng không phải ông đi bái Phật cầu thần là được.” – Phương Minh mỉm cười, rất nhiều người đều mắc phải một sai lầm, luôn nghĩ rằng người lương thiện thì phải đi kính bái thần tiên Phật tổ.

Đương nhiên, trong đó có một nguyên nhân rất lớn là do ảnh hưởng từ phim ảnh.

Trong rất nhiều bộ phim, đại gia tộc quyền thế đều sẽ có một nhân vật như vậy, một lão thái bà niệm Phật ăn chay trường, khi đến năm tai ương sẽ tặng gạo quyên tiền cho bà con đồng hương, ẩn ý với người xem chính là, người lương thiện thì phải ăn chay niệm Phật.

Nhưng trên thực tế, làm việc thiện và ăn chay niệm Phật không có một chút quan hệ nào cả, thậm chí quăng tám cây sào cũng không tới.

Tất nhiên, cho dù là Đạo giáo hay Phật giáo đều khuyên con người nên làm việc thiện, tuy nhiên làm việc thiện không cần phải bái Phật hay cúng lễ gì cả.

Một tên phú nhị đại cả ngày rượu chè trai gái cho tiền người ăn mày, quyên góp đồ cho trẻ em nghèo vùng núi, đây đã được xem là làm việc thiện rồi.

“Phương Minh, cậu còn biết chữa bệnh nữa.”

Hoa Minh Minh rất bất ngờ, nghe Phương Minh nói mạch lạc rõ ràng, hiển nhiên là có thể chữa khỏi bệnh cho Hồ Quang Vinh. Nhưng phong thủy đoán mệnh trong mắt cậu ta vẫn luôn là một sự tồn tại ngụy khoa học (1), tuy những sự việc cậu ta được chứng kiến gần đây khiến cậu thay đổi cách nhìn đối với thầy tướng số phong thủy, nhưng thế nào cũng không dính dáng gì đến y thuật cả.

(1) Ngụy khoa học: Một loại hình của các kiến thức hay các quy trình nào đó nói chung không được giới khoa học công nhận.

“Tôi đã nói rồi, chữa bệnh không phân biệt xuất thân, trong tác phẩm trung y nổi tiếng “Hoàng đế nội kinh” có một đoạn miêu tả như vầy: “Thánh nhân chữa bệnh cũng vậy, cần biết thiên địa âm dương, bốn mùa trù tính, lục phủ ngũ tạng, chi tiết giới tính… Bát chính (2) cửu hầu (3), tất chẩn bệnh chính xác.”

(2) Các tên thuốc trong trung y.

(3) Phương pháp chẩn bệnh thời xưa.

Thầy trung y thời xưa chưa chắc đã là thầy tướng thuật, nhưng thầy tướng thuật thì chắc chắn là thầy trung y.

“Vậy cách này đều có thể giúp đỡ trong mọi trường hợp sao?” - Hoa Minh Minh tò mò hỏi, nếu thật như vậy, vậy thuốc này rất có giá trị.

Hiện nay sản phẩm gì bán chạy nhất, tất nhiên chính là sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

“Thuốc này chỉ có tác dụng với thoát tinh, nhưng nhân tố gây ra lại có rất nhiều, thoát tinh chỉ là một trong số đó, một trong những điều lưu ý khi chữa bệnh chính là hốt thuốc đúng bệnh, thậm chí bởi vì thể chất mỗi người bất đồng, phân lượng và thành phần thuốc dùng cũng sẽ có sự khác nhau.”

Phương Minh biết Hoa Minh Minh đang nghĩ cái gì, nhưng cậu không sợ Hồ Quang Vinh sẽ tuồn thuốc này ra ngoài, bởi vì thuốc này là cậu tạo cho Hồ Quang Vinh, cho dù người khác có lấy được, có thể có hiệu quả củng cố căn nguyên, nhưng nếu muốn chữa khỏi bệnh này là chuyện không thể nào.

Củng cố căn nguyên, nói ra cũng không sai, nhưng người không bị vấn đề gì lớn việc gì phải uống thuốc đắng như vậy, chịu đựng đau đớn như vậy, vậy nên Phương Minh không hề lo Hồ Quang Vinh sẽ mang thuốc ra ngoài.

“Nếu như vậy thì không còn vấn đề gì rồi.” - Hoa Minh Minh gật đầu, cậu ta nói cái này cũng là muốn nhắc nhở Phương Minh, sợ Phương Minh tùy tiện đưa thuốc quý như vậy cho người ta, nếu Phương Minh đã nói vậy thì không còn chuyện gì nữa rồi.

Giải quyết chuyện Hồ Quang Vinh xong, Hoa Minh Minh chuẩn bị đi vào nội thành, nhưng vừa đi tới cửa, nhìn thấy người đang quỳ gối ở đó thì quay trở lại.

“Phương Minh, cứ để ông lão kia quỳ mãi vậy sao?”

“Phương đại sư cậu yên tâm, để tôi đuổi ông ta đi.”

Hồ Quang Vinh vừa nghe thấy thế trên mặt liền hiện lên sự giận dữ, muốn lập tức ra ngoài đuổi Trương Tuyền Căn đi, thế nhưng, Phương Minh lại ngăn cản ông ta.

“Cứ để ông ta quỳ ở đó đi, không cần để ý.”

Hoa Minh Minh nghe Phương Minh nói thế cũng bĩu môi: “Vậy thì thôi, tôi cũng không muốn ra ngoài, mắt bớt thấy lão ta tâm đỡ phiền.”

Trong thôn không có tiết mục giải trí gì, Hoa Minh Minh không ra ngoài liền về phòng mình ôm điện thoại, còn Phương Minh cũng trở về phòng của mình.

Hồ Quang Vinh và vợ Trương Kế Hồng đã được Phương Minh dặn, tuy đi ra đi vào nhưng cũng không đuổi Trương Tuyền Căn, cứ để Trương Tuyền Căn quỳ gối ở cửa.

Cũng may nhà Hồ Quang Vinh nằm sát trong thôn, cửa nhà cũng không phải nằm phía đường thôn, nếu không Trương Tuyền Căn cứ quỳ như vậy cũng không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu lời bàn tán của dân làng.

Mặt trời lặn hướng Tây, Trương Tuyền Căn đã quỳ suốt bốn, năm tiếng. Bốn, năm tiếng đồng hồ, đừng nói là một ông lão năm mươi, sáu mươi tuổi, cho dù là thanh niên trai tráng cũng không chịu nổi.

Hơn nữa giờ đang là mùa hè, thời tiết oi bức, Trương Tuyền Căn quỳ ở đó ngay cả một miếng nước cũng chưa hề uống, nếu không phải niềm tin với con trai mình lão đã không thể chịu nổi.

Nhưng cho dù là vậy, lúc này lão cũng đã nghiêng ngửa sắp ngã, chỉ cảm thấy trước mắt trở nên mơ hồ, giống như nhìn thấy con trai xuất hiện trước mặt mình.

“Đức Long…”

Trên mặt Trương Tuyền Căn hiện lên nụ cười, ngay sau đó, cả người liền ngã quỵ xuống, thế nhưng ngay lúc đầu lão sắp đập xuống đất, một bàn tay đã chắn nâng đầu lão lên.

Ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy rõ người trước mắt lão, trong mắt Trương Tuyền Căn lộ vẻ khó tin, cứ tưởng mình hoa mắt, lại dụi dụi mắt.

“Ông đứng lên đi.”

Nhìn thấy Trương Tuyền Căn, trong lòng Phương Minh thầm thở dài, theo góc độ của cậu mà nói cậu không nên giúp Trương Tuyền Căn, thế nhưng, nói cho cùng đây vẫn là một ông lão đáng

thương, một người cha tội nghiệp.

Đáng thương nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ.(4)

(4) Đáng thương nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ: thành ngữ, ý chỉ con cái không hiểu tấm lòng cha mẹ, thậm chí còn hiểu lầm nỗi khổ tâm của cha mẹ, nhưng cha mẹ vẫn luôn chăm lo con cái từng li từng tí.

“Phương… Phương đại sư , Phương đại sư đồng ý rồi sao?”

“Tôi không đảm bảo có thể chữa khỏi bệnh cho con trai ông.” - Phương Minh nhìn Trương Tuyền Căn nói.

“Cảm ơn, cảm ơn Phương đại sư, chỉ cần Phương đại sư đồng ý ra tay, cho dù có cứu sống con tôi được hay không, tôi đều dập đầu lạy Phương đại sư.”

Trương Tuyền Căn muốn dập đầu lạy, nhưng người vừa động một cái, đột nhiên ngất xỉu.

Ngày hè nắng chói chang, quỳ suốt mấy giờ liền, cả người lão ta đã đuối sức không thể chịu nổi, nếu không phải nhờ niềm tin để cứu con trai lão đã sớm không thể chống đỡ đến giờ rồi.

Mà hiện tại sau khi nhận được câu trả lời của Phương Minh, Trương Tuyền Căn cuối cùng không còn chịu đựng được nữa, liền ngất xỉu.

Đợi đến khi Trương Tuyền Căn tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc ghế mây.

“Tôi nói ông già rồi không muốn sống nữa mà, nếu không phải Phương đại sư phát hiện sớm, chắc giờ ông đã sớm chết vì say nắng rồi.”

Hồ Quang Vinh mặt sợ hãi xen lẫn bất mãn nhìn Trương

Tuyền Căn, nếu Trương Tuyền Căn chết ở trước cửa nhà ông ta, ông ta không chỉ phải chịu trách nhiệm, quan trọng hơn là còn chịu sự khiển trách của lương tâm.

“Tôi… tôi không phải cố ý.”

Trương Tuyền Căn hoảng sợ muốn ngồi dậy, lúc này giọng Phương Minh lại vang lên: “Ông ngồi một lúc đi, hiện tại tình trạng thân thể ông chưa thể đứng lên được đâu, ngoài ra ông hãy nói tình hình cụ thể của con trai ông cho tôi nghe xem.”

Nghe thấy tiếng nói, Trương Tuyền Căn liền xoay người lại mới phát hiện Phương Minh đang đứng sau lưng ông, ngồi trên ghế trúc.

“Phương đại sư, tôi… vậy tôi ngồi nói vậy.”

Chật vật ngồi dậy, Trương Tuyền Căn khom lưng, bảo lão nằm lão thấy không thoải mái cũng không thấy quen, Phương Minh cũng không cưỡng cầu, chỉ gật đầu đồng ý.

“Con trai tôi tên là Trương Đức Long, bệnh của nó phải kể từ hồi nó còn nhỏ…”

Trương Tuyền Căn bắt đầu kể về bệnh tình của con trai lão, nhưng ngoại trừ Phương Minh, vợ chồng Hồ Quang Vinh và Hoa Minh Minh nghe Trương Tuyền Căn kể lại xong mắt ai cũng mở lớn, lộ vẻ khó tin.

Bởi vì như họ nghe, bệnh của con Trương Tuyền Căn quả thực không thể tưởng tượng nổi, họ chưa bao giờ nghe về căn bệnh nào giống như thế này cả.

Duy chỉ có Phương Minh vẫn đang chăm chú nghe, trên mặt thỉnh thoảng thoáng hiện nét suy tư.

Chương 148: Bệnh điên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trương Đức Long, là con trai duy nhất của Trương Tuyền Căn, năm nay vừa tròn ba mươi tuổi.

Trương Tuyền Căn được sinh ra trong một gia đình bình thường, cả cuộc đời cũng rất bình thường, giống với đa số người cùng tuổi, không đi học, lúc trẻ thì ra ngoài làm công, đến trung niên thì về nhà làm nông.

Chỉ có điều gia đình Trương Tuyền Căn đâu được hạnh phúc như vậy, lúc vợ lão sinh con đột nhiên ra máu nhiều quá, vào thời gian đó, xuất huyết nhiều chẳng khác nào tử vong, hơn nữa còn có khả năng một xác hai mạng, cả đứa bé cũng không giữ được.

Trương Tuyền Căn sốt ruột, hỏi bà mụ nên làm gì, cuối cùng bà mụ chỉ cho lão ta một cách, nói rằng thôn bên có một bà đồng, hồi trước bà đỡ đẻ cho một nhà khác cũng gặp tình trạng tương tự vậy, nhà đó mời bà đồng này qua, cuối cùng mẹ con đều cứu được.

Nghe bà mụ nói thế, Trương Tuyền Căn không hề suy nghĩ lập tức chạy tới thôn kế bên, theo lời bà mụ tìm đến nhà bà đồng kia.

Bà đồng kia cũng là người tốt, sau khi Trương Tuyền Căn kể lại tình hình cho bà ta nghe, dù đã hơn tám mươi tuổi, bà ta vẫn đi mấy dặm đường suốt cả đêm để đến Trương gia.

Thời đó chưa có xe cộ, thậm chí cả thôn cũng chỉ có mỗi nhà thôn trưởng là có một cái máy cày, vài dặm đường đối với một bà già hơn tám mươi tuổi mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhưng cho dù là vậy, bà đồng vẫn cứ đi không ngừng nghỉ, theo như bà ta nói mạng người quan trọng, là việc giành người với Diêm Vương, chậm một giây có thể sẽ không còn cơ hội nữa.

Thế nhưng, khi Trương Tuyền Căn mang bà đồng về đến nhà thì nhận được một tin khiến lão tuyệt vọng, vợ của lão đã không thể kiên trì đến tận giây phút này, mười phút trước đã không còn thở nữa.

Giây phút đó Trương Tuyền Căn khóc rống lên, từ tâm trạng vui mừng khi sắp được làm ba đột nhiên biến thành người cô đơn, sự đả kích này khiến một người đàn ông cho dù làm công trường bị thép đâm hư cả ngón chân cũng không khóc lúc này lại ngồi trên đất kêu la khóc nức nở.

Bà đồng đi cùng Trương Tuyền Căn nhìn thân thể vợ Trương Tuyền Căn lại mở miệng nói: “Lớn giữ không được, nhưng nhỏ vẫn còn cơ hội có thể sống sót.”

Nghe bà đồng nói thế, Trương Tuyền Căn ngẩn cả người, nhưng tiếp đó bà đồng thần sắc nghiêm túc nói với lão: “Đứa bé vẫn còn cơ hội sống sót, nhưng có thể sẽ không dễ nuôi đâu.”

Ý trong lời bà đồng nói rất đơn giản, tuy Trương Tuyền Căn bây giờ mất vợ con, nhưng vẫn có thể tìm vợ khác, tạo một gia đình mới.

Trương Tuyền Căn mới ba mươi tuổi, người góa vợ như vậy tuy không tìm được vợ đẹp, nhưng tìm một cô gái thôn quê hiền lành hay người góa chồng hoặc đã li dị thì còn có thể.

Nhưng nếu muốn cứu đứa bé này, vậy cả đời của lão sẽ bị đứa

trẻ này liên lụy, nửa đời sau sẽ phải gặp rất nhiều gian khổ.

Chuyện đó không liên quan gì đến trách nhiệm, đối với người mẹ Trương Tuyền Căn đã làm hết khả năng mình có thể, còn đối với đứa con cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Nhưng sau khi nghe lời bà đồng nói, Trương Tuyền Căn gần như không hề nghĩ ngợi gì nhờ bà đồng cứu đứa bé.

Bà đồng bảo Trương Tuyền Căn chờ ngoài cửa, một mình bà bước vào phòng. Một lần chờ đợi như vậy liền suốt hai, ba tiếng, cho đến khi trời sáng lên, gà trống trong thôn cất lên tiếng gáy đầu tiên, cửa phòng lúc này mới mở ra.

Ngay giây phút cửa phòng mở, Trương Tuyền Căn nhìn thấy vẻ mặt bà đồng cực kỳ tái nhợt, còn trong phòng đứa bé đang yên lặng ngủ trên giường.

“Đứa bé đã được cứu về rồi, nhưng đứa bé này cả đời sẽ không hề thuận buồm xuôi gió, cơ thể yếu ớt nhiều bệnh.” - Bà đồng nhìn Trương Tuyền Căn: “Đến lúc đó, nếu… nếu thật sự không thể kiên trì được nữa vậy hãy cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

Nói xong lời này, bà đồng lập tức đi ra khỏi Trương gia.

Từ đó về sau, Trương Tuyền Căn bắt đầu cuộc sống gà trống nuôi con. Vì chăm sóc cho đứa bé lão không thể ra ngoài làm công chỉ có thể ở nhà làm nông. Ngoài đất vườn nhà mình, lão còn nhận gieo trồng đất vườn nhà người khác, ngày thường đứa bé được lão đặt trong một cái sọt trúc mang theo bên người.

Bởi vì Trương Tuyền Căn luôn ghi nhớ lời bà đồng nói, con trai mình cơ thể suy nhược nhiều bệnh, vậy nên lão phải kiếm thật nhiều tiền mua thuốc cho con bồi bổ cơ thể.

Thế nhưng, hiện thực lại tàn khốc hơn nhiều so với ông tưởng

tượng. Đứa bé từ khi được sinh ra không có lúc nào là không bị bệnh, các bệnh sốt, cảm lạnh cứ luôn quấn lấy thân.

Tiền Trương Tuyền Căn tích góp được trong mười mấy năm làm công chỉ trong vỏn vẹn mấy năm đã tiêu hết. Sau đó có tìm họ hàng vay tiền còn nợ ngập đầu, nhưng đối với đứa bé không ngừng sinh bệnh này, tất cả số tiền Trương Tuyền Căn vay mượn là một cái hang không đáy.

Khi đó Trương Tuyền Căn đã gần như tuyệt vọng, bạn bè thân thích cũng đều khuyên lão nên buông đi. Thậm chí lão đã từng có ý nghĩ sẽ mang theo đứa bé rời khỏi thế gian này.

Nhưng Trương Tuyền Căn không cam lòng. Lão nghĩ tới bà đồng kia, cuối cùng mang theo đứa bé đến thôn bên tìm bà đồng. Bà đồng khi nhìn thấy lão cũng đành thở dài, không nói gì cả, bảo Trương Tuyền Căn ôm đứa bé vào phòng bà.

Giống như lần trước, bà đồng ở trong phòng suốt mấy tiếng, rồi đi ra đưa đứa bé trả cho Trương Tuyền Căn, hơn nữa lần này dáng vẻ nghiêm túc nói cho Trương Tuyền Căn, sau này đừng đến đây tìm bà nữa, bởi vì bà sẽ không ra tay tương trợ nữa.

Trương Tuyền Căn tuy không biết bà đồng làm gì con trai mình, nhưng từ dáng vẻ mệt mỏi của bà đồng cũng có thể thấy chắc chắn bà ta đã hao tâm tổn sức rất lớn, lão quỳ trước mặt bà đồng cung kính dập đầu lạy ba cái thật to. Sau đó, lão ôm đứa bé rời đi.

Từ đó, thân thể đứa bé quả nhiên tốt lên rất nhiều, tuy ốm yếu hơn so với bạn bè đồng trang lứa, nhưng chỉ cần chăm sóc tốt thì cũng không bị bệnh nữa.

Cứ như vậy, đứa bé cũng chật vật lớn lên. Trương Tuyền Căn cũng liều mạng kiếm tiền, tuy đứa bé sống khổ một chút, nhưng dù sao cũng đã trưởng thành.

Chỉ có điều, bởi vì dáng người gầy gò ốm yếu, còn là nhà nghèo, Trương Đức Long tuy đã trưởng thành nhưng vẫn không lấy được vợ, vất vả lắm năm ngoái mới bắt chuyện được với một cô gái, ai ngờ thân thể lại xảy ra vấn đề.

Hơn nữa bệnh lần này của Trương Đức Long lại rất kỳ lạ, là bệnh điên, chỉ cần buổi tối gặp ai sẽ cắn người đó, rất nhiều người đã bị cắn bị thương. Rơi vào đường cùng Trương Tuyền Căn chỉ có thể nhốt con mình ở trong nhà, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện con trai mình không cắn được người khác liền bắt đầu tự làm hại mình, nếu không phải lão phát hiện sớm, chỉ sợ con trai lão đã tự cắn đứt lưỡi mình.

Dáng vẻ này, giống như dấu hiệu của bệnh dại sau khi bị chó dại cắn mà trong thôn thường hay nói vậy.

Trương Tuyền Căn chỉ có thể mang con đi cầu thầy chữa bệnh, nhưng cho dù là bệnh viện lớn hay bác sĩ nổi tiếng đều không thể tìm ra được nguyên nhân căn bệnh của con mình.

Tiêu hết tiền, bệnh của con trai vẫn không hề chuyển biến tốt.

Rơi vào đường cùng Trương Tuyền Căn lại nghĩ đến chuyện đi tìm bà đồng, tuy bà đồng từng dặn lão không được đến tìm nữa, nhưng Trương Tuyền Căn đã hết cách.

Chỉ có điều khi đến nhà bà đồng lão lại nhận được một tin tức hết sức kinh hãi.

Chương 149: Không liên quan với cõi âm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bà đồng đã qua đời lâu rồi!

Vào ngày thứ hai Trương Tuyền Căn cùng đường ôm đưa trẻ đi trước đây thì bà đồng cũng đi luôn.

Người nhà bà đồng chỉ nói với người ngoài là người già sống nhiều năm như vậy thì chết già thôi, nhưng chỉ có họ rõ, bà tổ chết bất đắc kì tử, hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm.

Bà đồng chết trong phòng của mình, vả gương mặt đầy máu, quan trọng là hai tròng mắt trong hốc mắt đã biến mất không thấy nữa, giống như bị người ta cứng rắn móc ra.

Cho nên, sau khi Trương Tuyền Căn tới, thì bị người nhà của bà đồng điên cuồng chửi mắng, bởi vì với người nhà bà đồng mà nói, bà tổ bị kết cục như vậy là do Trương Tuyền Căn hại.

“Con trai của anh là đứa không nên sống, cậu ta là sao Tang Môn, ai dính líu tới cậu ta đều không có kết cục tốt đẹp.”

“Cút, cút ra khỏi nhà chúng tôi.”

Trương Tuyền Căn bị người nhà bà đồng tức giận trực tiếp đuổi ra, nhưng mà ông ta không tức giận, ngược lại vô cùng tự trách bởi vì chính như người nhà bà đồng nói vậy, bà đồng chết là do ông ta hại.

Nếu không phải ngày đó đi tìm bà đồng để bà cứu con trai, bà đồng sẽ không chết, từ điểm này, ông ta và con trai chính là hung thủ hại chết bà đồng.

Bà đồng chết, hi vọng duy nhất của Trương Tuyền Căn không còn nữa, bởi vì không có tiền đi bệnh viện, cũng chỉ có thể mang con trai về nhà, mỗi ngày dùng xích trói chặt con trai lại, phòng ngừa con trai tổn thương người khác hoặc tự hại bản thân.

Mãi đến trước đó không lâu, ông ta nghe người trong làng nói ở bên Chiết Giang có một thầy khí công rất giỏi, thầy khí công này có thể lấy khí công chữa bệnh, rất nhiều người bị chứng bệnh nan y kì lạ khó chữa tìm thầy khí công thì cuối cùng đều hết bệnh.

Trong lòng Trương Tuyền Căn dấy lên hi vọng, chỉ là đồng hương trong làng nói thầy khí công này thu tiền phí không rẻ, tốt thiểu cũng năm sáu chục nghìn.

Năm sáu chục nghìn với Trương Tuyền Căn mà nói chính là một con số khổng lồ, tiền tích cóp mấy năm nay ông ta đã sớm xài hết, nếu không phải cán bộ trong làng biết tình hình nhà ông ta đưa ông ta tí phí bảo hiểm thì cuộc sống trang trải sớm đã chống không nổi nữa.

Còn vay tiền thì tất cả những người thân thích có thể vay đều đã vay, những thân thích này thực ra cũng không có mong là ông ta trả lại tiền, nhưng tiền của ai cũng không phải gió thổi tới, mượn một hai lần thì do mặt mũi thân thích, tình cảm, nhưng mượn tiếp thì không thể được.

Cũng ngay hôm nay,nói chính xác là khoảng mười hai giờ tối,

cháu của ông ta là Trương Đức Hải tìm ông ta, nói có thể đưa ông ta một trăm nghìn nhưng với điều kiện là ông ta phải phối hợp làm chứng.

Lúc đầu Trương Tuyền Căn không đồng ý, mấy năm nay dù mỗi ngày đều khổ cực, nhưng ông ta đó giờ chưa từng có tâm tư xấu xa gì, dù là lúc trông công trường cho người ta, đối mặt với nhiều sắt thép phế liệu như vậy ông ta cũng không nghĩ lén trộm đi bán.

Nhưng cuối cùng dưới sự khuyên năn của Trương Đức Hải, đặc biệt là nghĩ đến đâylà cơ hội duy nhất có thể cứu con trai, người đàn ông cả đời trung thực chưa từng lừa gạt ai rốt cục cũng khuất phục với hiện thực.

Ông ta nghĩ đợi sau khi con trai khỏi bệnh, ông ta sẽ đi tự thú nhận tội, đến lúc đó sẽ chịu phạt chịu đánh, cho dù là mất đi cái mạng già cũng không hối hận.

Trương Tuyền Căn kể xong, mà sở dĩ ông ta tìm đến Phương Minh cũng là vì nghe họ Hồ gọi Phương Minh là thầy Phương, thêm nữa họ hộ ở trong thôn truyền ra ngoài thầy Phương giỏi cỡ nào, những tin tức này ông ta chỉ cần tới thôn nghe ngóng là biết được.

Biết được bản lĩnh của Phương Minh, Trương Tuyền Căn đầu tiên nghĩ ngay tới bà đồng, bà đồng đó với Phương Mình chắc đều là cao nhân giống nhau, vì vậy vì con trai ông ta mới bỏ tất cả tự tôn và mặt mũi.

…

Người có mặt ở đây, Phương Minh trầm mặt tựa như đang suy tư cái gì, thấy Phương Minh đang chìm trong suy nghĩ những người khác cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Một lúc lâu sau, mắt Phương Minh nhìn về phía Trương Tuyền Căn: “Bệnh của con trai ông tôi cũng có suy đoán sơ sơ, nhưng cần phải gặp con trai ông rồi mới có thể xác định được, nhà ông cách đây không xa chứ?”

“Không xa không xa, chỉ khoản mười dặm.”

Khoảng mười dặm đường, đối với Trương Tuyền Căn mà nói thì đi cũng hơn một tiếng, nhưng Hồ Vinh có xe, vì vậy khi Phương Minh và mấy người nhà họ Hồ tới nhà Trương Tuyền Căn thì cũng khoảng mười lăm phút.

Nhà Trương Tuyền Căn ở giữa làng, một căn nhà một tầng, hơn ba mươi năm trước, nhà như vậy thì cũng coi là tốt, nhưng mà tới bây giờ, dù cho là ở làng quê, thì trước mắt động một tí là mấy căn nhà ba bốn tầng thì căn nhà một tầng bằng gạch đá này hiện ra trước mắt như vậy.

Gạch đỏ lộ ra bên ngoài bởi vì dầm mưa dãi nắng mà đã bám đầy rêu xanh, quan trọng nhất là toàn bộ căn nhà ngoại trừ cánh cửa ra thì chỉ có một cửa sổ, nhưng mà cửa sổ đó bây giời cũng dùng tấm ván gỗ đóng đinh lại rồi.

Cửa lớn khóa cửa, Trương Tuyền Căn mở cửa ra, phía trong tối om, mà Hoa Minh Minh vừa bước vào bước đầu tiên thì không nhịn được xoay người chạy ra ngoài, ngồi chồm hổm ở một bên mà nôn

Sự kết hợp của mùi khai của nước tiểu và mùi nấm mốc, mùi này Hoa Minh Minh chưa từng ngửi bao giờ, , mà Hồ Quang Vinh ở bên cũng bịt mũi xoay người hướng mặt ra chỗ Phương Minh ngoài cửa hít sâu mấy hơi.

Trong bốn người, Trương Tuyền Căn đã thành thói quen, mà Phương Minh chỉ nhíu mày một chút rồi thần sắc cũng trở lại lúc ban đầu.

“Thật ngại quá, trong nhà… Hay là thầy Phương, các cậu cứ đứng ở ngoài đợi đi.”

Trương Truyền Căn biết mùi nhà mình, ngày thường thì mấy người thân thích kia đáng trương ông ta nên đến cho ông ta mấy nhu yếu phẩm sinh hoạt dầu muối này nọ cũng sẽ không vào nhà, mùi đó thật sự quá khó ngửi.

“Không cần.”

Phương Minh lắc đầu, mà hai người Hoa Minh Minh và Hồ Vinh cuối cùng cũng bịt mũi bước vào lần nữa.

“Tôi nói này ông à, chú cũng không chăm lo vệ sinh gì, đây là gì… thùng nước tiểu…ọe… ông có mang thùng nước tiểu đổ chưa?”

Hoa Minh Minh đi vào thấy thùng nước tiểu để phía trước, xém tí đã nôn ra, lập trức né qua một bên, rất sợ ngửi mùi này.

Chỉ là cậu ta vừa di chuyển, thì sau lưng lập tức truyền tới tiếng xích sắt, tiếng này khiến cậu tò mò nhìn lại, kết quả cả người bị dọa tới ngốc.

“Ai da má ơi, đây là quái vật gì vậy nè?”

Ở đằng sau Hoa Minh Minh, một bóng người quần áo lam lũ đầu tóc rối bời bị xích sắt khóa lại lúc này đang liều mạng lay động xích sắt.

“Tiểu Long, Tiểu Long, đừng sợ, thầy Phương tới xem bệnh cho con thôi.”

Trương Tuyền Căn lúc này cũng mở bóng đèn duy nhất trong nhà lên, cái bóng đèn dây tóc kiểu cũ, nhưng mà độ sáng 15W, ánh đèn lờ mờ không thể chiếu sáng rõ toàn căn phòng, nhưng mà lại có thể để đám người Phương Minh thấy rõ dáng dấp của người bị

khóa.

Trương Đức Long, con trai của Trương Tuyền Căn.

Có lẽ vì mấy người Phương Minh xa lạ xông vào nhà nên Trương Đức Long điên cuồng vặn xích sắt trên người, mà mấy người Phương Minh cũng biết vì sao mà quần áo của anh ta tả tơi như vậy, không phải Trương Tuyền Căn không thay quần áo mới cho anh ta, mà là đồ mới thay mà anh ta cứ cọ sát thì cũng sẽ rách thôi.

Miệng Trương Đức Long bị nhét một miếng vải, mặc dù vậy nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gừ ô ô, có thể tưởng tượng được nếu không chặn miệng thì âm thanh này khủng bố và dọa người tới mức nào.

“Tiểu Long, Tiểu Long…”

Trương Tuyền Căn lo lắng, nhìn về phía mấy người Phương Minh: “Thầy Phương, Tiểu Long bây giờ đang ở trong trạng thái điên cuồng, hay là mọi người giờ ra ngoài cửa đợi, đợi Tiểu Long ổn định lại.”

“Không cần.”

Trong mắt Phương Minh lóe lên ánh sáng, từ chối đề nghị của Trương Tuyền Căn, từng bước đi tới chỗ Trương Đức Long.

Phương Minh đi về phía Trương Đức Long, tuy Trương Đức Long bị xích sắt khóa lại, thế nhưng Hoa Minh Minh và Hồ Quang Vinh ở bên cạnh cũng nhói tim, đặc biệt là tiếng kẽo kẹt không ngừng truyền tới của xích sắt, hai người sợ xích sắt đột nhiên bị đứt ra.

Nhớ tới lời Trương Tuyền Căn nói con ông ta điên lên sẽ cắn người, Hồ Quang Vinh cầm cây chổi trúc bên cửa lên, rút cán trúc cầm trong tay, ông ta chuẩn bị sẵn sàng lát nữa nếu Trương Đức

Long thoát ra được vậy thì ông ta sẽ đi lên bảo vệ Phương Minh, dù chân ông ta lúc này đang run lên nhè nhẹ.

Có lẽ cảm nhận được khí tức xa lạ, Trương Đức Long càng thêm nóng nảy, xiềng xích chẳng những mài rách quần áo anh ta, thậm chỉ còn để lại vết đỏ hằn sâu lên da.

“Thầy Phương, ngài cẩn thận nhé.”

Hồ Quang Vinh cầm gậy trúc nói, nhưng mà sắc mặt Phương Minh không thay đổi, lúc cách Trương Đức Long còn một mét, thì giơ tay phải lên, mấy người Hồ Vinh thấy chỗ đó có ánh sao sáng lóng lánh

Chíu!

Tay Phương Minh điểm lên trán Trương Đức Long, tốc độ rất nhanh, chí ít mấy người Hồ Vinh chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó lại thấy Trương Đức Long đứng thẳng bất động tại chỗ rồi sau đó cả thân thể mềm nhũn ngã trên giường.

Đúng vậy, Trương Đức Long bị Trương Tuyền Căn khóa trên giường, giường kê vào sát tường, mà một đoạn dây xích trói anh ta được cột xuyên vào tường.

Cũng chính vì vậy, cho nên Trương Đức Long không thể rời giường được, ăn ở trên giường, ngủ cũng trên giường, thùng nước tiểu kia cũng đặt ở đó.

“Rốt cuộc là thầy Phương lợi hại, chỉ một chốc đã xong.”

Thấy Trương Đức Long ngã lên giường, Hồ Vinh và Hoa Minh Minh mới thở dài một hơi, nhưng mà trên mặt Trương Tuyền Căn hiện vẻ lo âu.

“Yên tâm, anh ta chỉ đang ngủ mê thôi.”

Lời của Phương Minh khiến Trương Tuyền Căn thở phào một hơi, nhưng sắc mặt Phương Minh cũng có chút tối lại, một lúc sau lạnh lùng nói: " Lúc trước tôi nói tôi có suy đoán, nhưng bây giờ xem ra đoán sai rồi."

"Sai?" – Hoa Minh Minh có chút ngạc nhiên – " Phương Minh, cậu lúc trước đoán gì?"

"Lúc trước tôi còn thật sự cho rằng Trương Đức Long là nghịch thiên cải mệnh, là mạng cướp về từ trong tay Diêm La, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải."

Mặt Phương Minh mang theo nét cười nhạt, khiến một đứa trẻ đã chết sống lại, người tu luyện bình thường cũng không có khả năng như vậy, chí ít Phương Minh tự nhận không làm được.

Hơn nữa, coi như cậu có thể làm được cũng sẽ không làm, bởi vì đây là vi phạm quy tắc thế gian, từ một trình độ nào đó mà nói thì là nghịch thiên cải mệnh.

Người chết thì chết, dương gian có quy củ của dương gian, cõi âm có trật tự của cõi âm, dù là ai cũng không có cách nào thay đổi cân bằng này, trừ phi là mấy người có đại năng lực trong truyền thuyết mới có thể thần thông tới mức này, có thể khiến một người chết sống lại.

Đương nhiên, Phương Minh chưa bao giờ cho rằng có thể đánh đồng bà đồng kia với mấy người đại năng lực, từ đầu cậu đoán bà đồng này đã lợi dụng phương pháp nào đó để sau khi đứa trẻ chết để lại hồn phách của đứa trẻ, lừa dối quỷ sai của cõi âm, cuối cùng trả hồn phách lại cho đứa trẻ.

Nhưng chính như trong truyền thuyết vậy, sống chết của mỗi người đều có ghi chép lại trên sách sinh tử của âm phủ, Diêm Vương muốn người canh ba chết thì không dám giữ người tới canh năm.

Một người chết dù có có mạnh bạo giữ hồn phách lại cũng sẽ bị trời đất chối bỏ, cho nên thể trạng sẽ yếu ớt, nhiều bệnh tật là chuyện bình thường, đây chính là cái giá phải trả của cải tử hoàn sinh.

Nhưng với người làm phép mà nói không phải không có báo ứng, bà đồng cuối cùng chết bất đắc kì tử trong suy nghĩ ban đầu của Phương Minh là do bị cõi âm nghiêm phạt, đây là quỷ sai tới lấy mạng.

Nhưng lúc thấy Trương Đức Long, Phương Minh biết phỏng đoán của cậu sai rồi, hơn nữa sai vô cùng nghiêm trọng, tất cả không có liên quan gì tới cõi âm hết.

Chương 150: Hung thủ thật sự phía sau

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Dương gian có quy củ của dương gian, cõi âm có quy tắc của cõi âm, dù là người có thực lực mạnh mẽ, tùy tiện thay đổi quy tắc, thì thứ nhận được sẽ là sự nghiêm phạt của cả hai giới âm dương.

Từ cái chết bất đắc kì tử của bà đồng tới Trương Đức Long bị bệnh, Phương Minh lúc đầu cảm thấy đây là hình phạt của hai giới âm dương, dương gian trừng phạt Trương Đức Long, quỷ sai cõi âm trừng phạt bà đồng.

Nhưng thời khắc nhìn thấy Trương Đức Long kia cậu đã biết mình đoán sai, nguyên nhân thật sự khiến Trương Đức Long bị bệnh căn bản không phải chuyện như vậy.

“Đây là một âm mưu, từ đầu tới cuối chính là âm mưu nhằm vào Trương Đức Long.”

Giọng Phương Minh băng lãnh, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ tái nhợt, cậu hơi may mắn cuối cùng cũng mềm lòng đồng ý cùng Trương Tuyền Căn tới đây, bằng không sao có thể chứng kiến cảnh này được.

“Tôi biết mọi người nghe mấy lời của tôi sẽ hoang mang, nhưng mà hiện tại không phải lúc giải thích, tôi cần ít đồ vật.”

Mắt Phương Minh liếc nhìn Trương Tuyền Căn, lập tức cũng nhìn về phía Hoa Minh Minh và Hồ Vinh: “Chu sa, giấy vàng, nhang thiền, lư hương mấy thứ đồ nhà họ Hồ mới mua chắc là còn dư, bây giờ tôi cần mấy thứ này.”

Hồ Quang Vinh gật đầu biểu hiện ông ta bây giờ trở về lấy.

“Hoa Minh Minh, cậu đi tới bên kia ngôi làng đằng sau núi đốn cho tôi một cây trúc, cao khoảng hai mét là được, không cần ngắt lá.”

Thấy vẻ mặt Phương Minh nghiêm túc, Hoa Minh Minh vốn định phản bác cậu qua đây không phải để bị người ta sai vặt, nhưng cuối cùng vẫn chép miệng ra khỏi căn nhà.

“Còn ông, nhà ông có dao cán gỗ không?”

“Có.”

Trương Tuyền Căn gật đầu, thời nhà nhà đều dùng ga, nhà ông ta vẫn đốt than đá, hơn nữa cứ coi như là than đá thì ông ta cũng không nỡ đốt, ngày thường nấu nước pha trà các loại thì ông ta đốn rơm củi từ sau núi.

“Ông bây giờ đi mài dao, lúc mài thì chính diện mài ba cái, mặt kia mài ba cái, sau đó nhổ nước bọt lên mặt trên, tiếp đó tiếp tục mài, tóm lại cứ mỗi mài sáu cái thì nhổ một ngụm nước bọt.

Phương Minh dặn dò Trương Tuyền Căn xong thì ánh mắt rơi trên người Trương Đức Long, đầu tiên cởi xiềng xích trên người Trương Đức Long ra, cũng không để tâm mùi khó ngửi trên người đối phương.

Xiềng xích tháo ra, Trương Đức Long vẫn duy trì trạng thái

hôn mê, Phương Minh từ từ nâng anh ta dậy, sau đó bắt chéo xếp bằng hai chân anh lại, cùng lúc đó để hai tay của anh ta trước đan điền, toàn bộ hình thành tư thế tĩnh tọa.

Bất đồng chính là, hai tay Trương Đức Long cũng không phải xòe ngang ra, ngón giữa và ngón áp út của tay phải bấu vào lòng bàn tay, ngón cái mà ngón trỏ của tay trái và phải uốn hợp lại với nhau tạo thành thủ thế OK.

Trương Đức Long tuy bất tỉnh, nhưng thân thể vẫn vô cùng cứng ngắc, chỉnh thnafh tư thế này cũng tốn không ít thời gian của Phương Minh, cho nên khi Phương Minh làm xong, Hoa Minh Minh cũng khiêng bốn năm cây trúc về.

“Ai u, ông này ông mài đao làm gì vậy? Ông chắc không phải muốn làm gì Phương Minh chứ?”

Trong nhà Trương Tuyền Căn không có đá mài dao, cho nên ông ta trực tiếp mài dao trên tảng đá xanh của gờ đá xanh trước cửa, tảng đá trải qua dẫm đạp nhiều năm như vậy sớm đã trơn nhẵn không gì sánh được, mặc dù không có hiệu quả như đá mài dào nhưng chỉ cần tìm đúng phương hướng và độ mạnh yếu cũng có thể có tác dụng thành đá mài dao.

“Đừng lảm nhảm nữa, nhanh vào đây.”

Phương Minh trực tiếp kêu, Hoa Minh Minh mới khiêng cây trúc vào, đặt mấy cây trúc trên vai xuống đất, nói: “Tôi cũng không biết cậu muốn mấy cây trúc rốt cuộc là để làm gì, vì vậy tôi chặt mấy cây, chắc có cây cậu cần.”

Trên đất có bốn năm cây trúc lớn nhỏ không đều, nhưng dài nhất cũng không quá ba mét, ngắn nhất cũng không nhỏ hơn một mét rưỡi.

“Cậu qua đây trông anh ta, nếu có động tĩnh gì lập tức gọi tôi.”

Phương Minh ý bảo Hoa Minh Minh nhìn chằm chằm Trương Đức Long, nhưng mà Hoa Minh Minh nghe xong thì lắc đầu nhanh như trống bỏi, đùa gì vậy chứ, tới gần một kẻ có khuynh hướng lúc nào có thể tỉnh cũng phát điên, đánh chết cậu cũng không qua.

“Quân tử không đứng dưới một bức tường sắp sụp đổ (1).” – Hoa Minh Minh nói năng hùng hồn đầy lí lẽ

“Cậu bây giờ đứng ngay cửa mới là thật sự đứng dưới bức tường sắp sụp đổ, tôi có thể nói cho cậu rằng, bây giờ trong cả căn nhà này càng đứng gần anh ta thì càng an toàn.”

“Cậu không gạt tôi chứ?”

Hoa Minh Minh hoài nghi nhìn Phương Minh, chủ yếu là Phương Minh trước đó đã từng lừa cậu ta rồi, trước đó chẳng phải lừa cậu ta ôm con gà trông gân giọng la hét một hồi trong núi sao.

Hại cậu ta lúc đó thật sự cho rằng bản thân có ích, tình cảnh là chuyện ngoại trừ người nhà họ Hồ ra thì bất cứ ai cũng làm được.

“Không tin thì cậu có thể đứng ở đó.”

Phương Minh bĩu môi, tự đi tới chỗ cửa, chọn ra một cây trúc trong mấy cây, sau đó lấy mấy cái tô từ tủ trong phòng ra, bỏ hết mấy cái lá trúc vào trong tô đũa.

Thấy Phương Minh thật sự không phản ứng lại với mình, Hoa Minh Minh đảo mắt, tự như đang suy nghĩ độ tin cậy trong lời nói của Phương Minh, một lúc sau rốt cục bước tới chỗ Trương Đức Long, nhưng mà lúc cách Trương Đức Long hai mét thì đứng lại.

“Bảo trì khoảng cách an toàn, cho dù anh ta đột nhiên tỉnh lại phát điên lên thì mình cũng có thời gian chạy thoát.” – Hoa Minh Minh khẽ hừ một tiếng, ánh mắt đầu tiên nhìn chằm chằm Trương Đức Long, chỉ là lúc sau khó tránh khỏi có chút nhàm chán, cuối cùng nhìn về phía Phương Minh, đương nhiên lâu lâu cũng lia mắt

nhìn Trương Đức Long.

Lúc Phương Minh bỏ lá trúc vào trong tô, sau đó lấy một cái thìa dằm mấy cái lá, giống như thầy thuốc đang giã thảo dược vậy.

Rất nhanh, đáy chén liền có nước của la trúc, cuối cùng bỏ mấy xác lá trúc ra ngoài thì nước trong tô cũng còn khoảng ba centi-mét.

Nửa tiếng cứ trôi qua như vậy, lúc Hồ Vinh chạy xe trở lại lần nữa, tay xách một túi đồ lớn, thì Phương Minh cũng hoàn thành, ngừng động tác lại.

“Thầy Phương, mấy thứ ngài muốn tôi đều đem tới cho ngài.”

“Ừm, vất vả rồi.”

Phương Minh gật đầu, gọi Trương Tuyền Căn ở ngoài cửa một tiếng: “ Vào đi.”

Trương Tuyền Căn mang dao vào, hơn nửa tiếng, tuy dao chưa có mài sáng bóng, nhưng có với lúc đầu thì sắc bén không ít, huống chi cây dao này Trương Tuyền Căn vẫn hay dùng, vốn dĩ đã bén lắm rồi.

“Trương Tuyền Căn, tôi hỏi ông, vì cứu con trai mình có cái gì ông cũng không sợ không?” – Phương Minh nhìn về phía Trương Tuyền Căn trầm giọng hỏi.

“Vâng.”

“Vậy nếu như lúc này có một con cọp tới muốn ăn con ông, ông có dám cầm dao liều mạng với nó?”

“Dám!”

Mặc dù là người hơn sáu mươi tuổi rồi, nhưng giờ phút này

Trương Tuyền Căn vẫn nắm chặt dao không chút do dự đáp: “Tôi dám, nó muốn tổn thương con trai tôi vậy thì phải bước qua xác tôi đã.”

“Tốt lắm.”

Phương Minh gật đầu, lập tức nhìn về phía Hồ Quang Vinh và Hoa Minh Minh: “ Tôi biết trong lòng mọi người có nhiều nghi hoặc, bây giờ tôi sẽ nói chân trướng cho mọi người biết.”

“Trương Đức Long sở dĩ biến thành dạng như bây giờ, hoàn toàn là một âm mưu, mà âm mưu này là do bà đồng dàn dựng nên.”

Nghe thấy lời của Phương Minh, Hoa Minh Minh và Hồ Quang Vinh chưa tính là là kinh ngạc nhất, người kinh hãi nhất là Trương Tuyền Căn, bởi vì ông ta vẫn coi bà đồng là ân nhân cứu mạng của nhà ông ta, càng vì liên lụy tới bà đồng mà luôn tự trách.

Nhưng bây giờ, thầy Phương trước mắt này nói cho ông ta biết, tất cả những gì con trai ông ta gặp phải là do bà đồng kia làm ra, sự tương phản to lớn này khiến ông ta trong chốc lát không cách nào tiêu hóa nổi.

“Đừng vội, tôi sẽ nói nguyên nhân cho ông biết, nhưng mà tôi tin rằng sau khi hỏi ông mấy câu, ông sẽ tin lời tôi nói.”

Phản ứng của Trương Tuyền Căn nằm trong dự liệu của Phương Minh, cậu không để ý, chỉ trầm giọng hỏi: “ Vấn đề thứ nhất, bà đỡ kia là người nơi nào? Sống trong làng bao lâu rồi?”

“Bà đỡ kia là người bên ngoài, sống ở trong làng hơn nửa năm, trong thời gian này không ngừng đỡ đẻ mười mấy thai nhi cho các phụ nữ mang thai ở làng tôi và mấy làng gần đó, danh tiếng tốt vô cùng.”

“Thật sao, vậy ông suy nghĩ kĩ một chút, lúc bà đỡ kia xuất

hiện trong thôn các ông, không phải là sau khi vợ ông mang thai sao?

Trương Tuyền Căn suy nghĩ một chút, đáp: " Hình như là vậy, trước khi vợ tôi mang tahi, tôi chưa từng nghe nói tới bà đỡ này."

"Phương Minh, ý cậu là bà đỡ vì vợ ông ta mang thai mà tới làng này, sỡ dĩ làm bà đỡ là vì sau này đỡ đẻ cho vợ ông ta." – Hoa Minh Minh nghe hiểu ý của Phương Minh, hỏi.

"Đúng vậy." – Phương Minh gật đầu tiếp tục nói: "Nhưng mà tôi biết chỉ dựa vào điểm này chưa thể nói rõ điều gì, thế nhưng ông bây giờ cẩn thận nhớ lại xem, vợ ngươi trước khi sinh nở có phải tất cả mọi thứ đều bình thường? Một phụ nữ mang thai bình thường, hơn nữa còn là một phụ nữ nông thôn sống trong một làng bình thường hay xuống ruộng làm việc, tố chất thân thể vốn không tệ, trong tình huống bình thường có mấy người gặp phải tình trạng xuất huyết, huống chi còn khéo đến mức hết lần này tới lần khác bà đỡ này cũng biết có một bà đồng có thể cứu người."

Phương Minh cười nhạt: "Hoặc là ông nhớ lại một chút, sau khi con trai ông sống sót, bà đỡ có còn ở trong làng các ông không?"

Trương Tuyề Căn ngây ngẩn người, bởi vì sau đó bà đỡ không còn xuất hiện trong làng nữa, nhưng mà bởi vì lúc đó bà đỡ làm bác sĩ vệ sinh thành lập trong làng nên các thôn dân cũng không để ý, chỉ coi nhỉ người ta được điều tới nơi khác.

"Bà đỡ ấy, vợ ông lúc sinh nở thì đàn ông như ông không thể vào, cho nên đến cùng trong phòng có chuyện gì ông căn bản không biết, mà sau đó ông vì bận cứu con trai nên không quan tâm để ý tới thi thể của vợ ông, tôi tin là cuối cùng, đám tang cũng là do bà đồng kia tổ chức đúng không?'

"Vâng, bà đồng nói vợ tôi không thể làm tang như cách thông

thường, cho nên từ nhập liệm đếm sau khi hạ táng đều do bà ấy hướng dẫn tôi làm."

"Cho nên, từ sau khi vợ ông chết đến khi chôn cất, tôi tin rằng, ông căn bản không kịp kiểm tra cẩn thận hình dạng thi thể của vợ ông, càng không biết vợ ông mặc dù chảy máu nhiều mà chết nhưng không phải do khó sinh chảy máu nhiều mà là bị người ta có ý mưu sát dẫn tới chảy máu nhiều, hung thủ, chính là bà đỡ kia."

"Thế nhưng, bà đỡ chẳng qua chỉ là đồng lõa, lúc vợ ông mang thai, cũng có một đôi mắt đang âm thầm theo dõi vợ ông, người đó mới là hung thủ phía sau, người nọ chính là bà đồng mà ông vô cùng tôn kính đồng thời mang lòng áy náy."

(1)Quân tử không đứng dưới bức tường sụp đổ: Bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử, quân tử khi phát hiện có nguy hiểm, bản thân sẽ kịp thời rời khỏi nơi đó.

Chương 151: Đệ tử xuất mã

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bà đồng

Một người cao nhân có uy vọng vô cùng to lớn trong thôn, là bồ tát sống trong lòng Trương Tuyền Căn.

Khoảnh khắc khi Phương Minh nói ra bà đồng chính là người trong bóng tối ra tay hại cả gia đình lão ta, Trương Tuyền Căn cảm thấy như trời đất sụp đổ, lòng biết ơn sâu sắc suốt ba mươi năm qua của lão ta nay cũng đã bắt đầu dao động.

Lão ta là người trung thực, nhưng điều đó không có nghĩa lão ta là một người ngu ngốc!

Nếu như không nhờ có những lời nhắc nhở của Phương Minh, có lẽ lão ta còn khó có thể tin tưởng, thế nhưng bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại, thời gian bà đỡ kia xuất hiện rồi biến mất thật sự vô cùng đáng ngờ.

Còn cả chuyện sau khi vợ của lão ta mất đi, bà đỡ này đúng thật luôn hung hăng vội vàng thúc giục ông ta hạ táng, còn lấy lý do vì cứu sống con trai của lão ta, nghịch thiên cải mệnh, vì thế nên chuyện tang sự của vợ lão ta đều do bà đồng một tay xử lý tất cả.

Khi đó trong lòng lão ta đã sớm hoang mang lo sợ, bà đồng nói sao thì răm rắp nghe theo như thế, cho nên từ khi vợ lão chết cho tới khi bà ấy được hạ táng, lão không hề nhìn thấy thi thể.

Bây giờ hồi tưởng lại, tất cả mọi chuyện thật sự quá khả nghi.

“Nếu như tôi đoán không lầm, con của lão hẳn là người thuần âm.”

“Đúng vậy, tiểu Long quả thật là người thuần âm.” Trương Tuyền Căn trả lời.

Bởi vì con trai luôn đau ốm bệnh tật nên Trương Tuyền Căn rất hay đi tới chùa thắp hương cầu thần phật bảo hộ, cùng đã từng mời thầy bói đoán mệnh, mà những hòa thượng cùng thầy bói kia cũng đã đoán được con trai lão ta là người thuần âm.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh, Phương Minh lại giải thích: “Cái gọi là người thuần âm có nghĩa là bát tự toàn âm, mọi người cũng đã biết ngày sinh tháng đẻ của mỗi người được cấu thành từ ngày tháng năm và giờ, được gọi là tứ trụ.”

“Tổ tiên của chúng ta đã sáng tạo ra phương thức tính toán thời gian Thiên can địa chi, trong đó thiên can có mười, lần lượt là giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý; mà địa chi thì có mười hai, chính là thứ khá quen thuộc với chúng ta tý, sửu, dần, mão, thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi.”

“Mười thiên can cùng với mười hai địa chi lưỡng hợp, dù là dùng để tính năm hay tính tháng, tính ngày thì vẫn giống nhau, vì vậy một người khi sinh ra sẽ có tứ trụ: ngày tháng năm sinh và giờ sinh, mỗi yếu tố dựa theo thiên can địa chi để tạo thành tổ hợp, vừa đúng hợp thành tám chữ, mà tám chữ này cũng chính là bát tự mà người ta vẫn biết tới.”

“Thiên can có mười, được chia thành năm âm năm dương, năm dương lần lượt là: giáp, bính, mậu, canh, nhâm, năm âm là: ất, đinh, kỷ, tân, quý. Địa chi có mười hai, chia làm sáu âm sáu dương, sáu dương là: tý, dần, thìn, ngọ, thân, tuất, sáu âm là: sửu, mão, tị, mùi, dậu, hợi.”

“Ví như năm tân mùi, tháng đinh dậu, ngày đinh mùi, giờ đinh mùi, loại bát tự được hình thành từ những thuộc tính âm trong thiên can địa chi chính là người thuần âm.”

Phương Minh nói xong lại nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hồ Quang Vinh cùng Hoa Minh Minh thì biết là bọn họ vẫn chưa hiểu, mà với chuyện này cậu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, thiên can địa chi là phương pháp vô cùng cổ xưa, hiện tại đa số người trẻ tuổi đều xem không hiểu. Nguyên nhân thiên can địa chi rất phức tạp là bởi vì nó ẩn chứa quỹ tích vận hành của những ngôi sao, là kết tinh trí tuệ của các bậc tiên hiền.

“Hiểu đơn giản là như vậy, phàm là những năm có lẻ không thể chia hết cho hai là năm âm, những tháng hai, bốn, sáu, tám, mười, mười hai lại là tháng âm, ngày và giờ sinh cũng sẽ được tính toán như vậy. Đương nhiên cho dù là thiên can hay là địa chi, đều là dương thiên cùng dương địa, hoặc là âm thiên cùng với âm địa, không thể nào xuất hiện trường hợp âm dương kết hợp với nhau.

Nghe được lời giải thích này của Phương Minh, Hoa Minh Minh với Hồ Quang Vinh mới lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, mặc dù vẫn còn chút mơ hồ nhưng so với lời giải thích lúc trước thì rõ ràng đã hiểu hơn nhiều.

“Bát tự của Trương Đức Long toàn âm, bởi vì là toàn âm nên mới dẫn tới âm thịnh dương suy, cơ thể cũng theo đó mà dễ dàng cảm ứng được một số vật không sạch sẽ, vì vậy sau khi sinh ra người thuần âm cha mẹ vẫn luôn cố gắng tìm cách tăng dương khí cho con mình.”

“Đối với người bình thường thì người thuần âm không phải là điều tốt, bởi vì nó mang ý nghĩa có quá nhiều thứ phải cố kỵ, ví như sau mười hai giờ đêm tuyệt đối không được ra ngoài đi lại, hay không thể đi tới nơi có âm khí quá nặng, không được đi leo núi, cắm trại…”

“Nhưng thật ra người thuần âm cũng không phải quá xấu, thiên đạo thật sự rất công bằng, có được tất có mất, người thuần âm có thể dễ dàng cảm nhận được âm linh vì thế nên rất thích hợp để làm một thầy âm dương, cũng rất thích hợp để làm đệ tử xuất mã.”

Mà khi nói tới đệ tử xuất mã giọng điệu của Phương Minh cũng trở nên nặng nề hơn hẳn.

“Phương nam có nhiều hòa thượng đạo sĩ, vì vậy mọi người có khả năng sẽ không hiểu đệ tử xuất mã nghĩa là gì, nhưng nếu đi tới phương bắc mọi người sẽ biết, đó là truyền thừa của Tất Mãn Nhất Giáo, cái gọi là đệ tử xuất mã chính là thờ phụng một vị tinh quái trong từ đường, tự xưng là tiên gia, thường thấy nhất chính là bọn tinh quái mãng xà vàng Bạch Liễu Khôi.”

Nhìn thấy đám người Hoa Minh Minh lại lộ ra vẻ khó hiểu, Phương Minh tiếp tục giải thích.

“Đệ tử xuất mã cùng thầy âm dương khác nhau, thầy âm dương dựa vào tự thân tu luyện, mà đệ tử xuất mã mặc dù cũng có bản lĩnh sưu hồn vấn quỷ thế nhưng đó không phải bản lĩnh của bản thân bọn họ, mà là dựa vào tiên gia tinh quái mà bọn họ thờ phụng.”

“Vì vậy xuất mã không xuất gia, những đệ tử xuất mã rất ít khi rời khỏi nhà của mình mà đi tới nhà người khác giải quyết vấn đề, bởi vì bình thường tiên gia thật sự không thể đi qua đi lại. Đây cũng là lý do vì sao xuất mã đệ tử chỉ có ở phương bắc, mà phương nam thì rất ít người biết đến.”

Giải thích tới đây Phương Minh hơi ngừng, nguyên nhân quan trọng khiến đệ tử xuất mã không xuống phía nam, chính là phương nam có đạo của phương nam, đệ tử xuất mã tới đây chính là vượt qua ranh giới.

Trong lịch sử, người phản đối đệ tử xuất mã mãnh liệt nhất chính là Mao Sơn, hai thế lực lớn này có thể nói là một mất một còn, vì thế mỗi người tự chiếm cho mình một nữa giang sơn, từ đó có câu nam mao bắc mã.

Sở dĩ Phương Minh chán ghét cùng xem thường đệ tử xuất mã chính là bởi vì đệ tử xuất mã chỉ biết dựa vào tinh quái mà tự thân không có thực lực, loại trợ lực này được người phương nam coi là đường tắt.

Đương nhiên đây chỉ là một trong số các nguyên nhân, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn chính là trước khi đệ tử xuất mã muốn mời tinh quái tới nhà thì phải chịu đựng tra tấn mà không phải người nào cũng có thể chịu nổi, có thể là bệnh ung thư, có thể là thân thể thiếu hụt…

Theo lời của đệ tử xuất mã thì những tiên gia đó đang ma luyện bọn họ, để bọn họ biết được khó khăn của nhân gian, chỉ có vượt qua thì mới có thể thành đệ tử xuất mã.

Người phương nam xưa nay vẫn khinh thường cách giải thích này, càng trào phúng những đệ tử xuất mã bản thân không thể tự học thành tài nên mới đi thờ cúng tiên gia, bái tinh quái làm thầy, thật sự là làm con người mất hết mặt mũi.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì Phương Minh cũng không căm ghét đệ tử xuất mã, bởi vì cho dù bọn họ có đi đường tắt trong tu luyện, cuối cùng cũng là để giải quyết vấn đề của con người.

Thế nhưng những tiên gia mà đệ tử xuất mã này cung phụng rất cần công đức, bởi tinh quái tu luyện so với nhân loại còn khó

khăn hơn gấp trăm lần, nếu như không đủ công đức sẽ không thể chống cự được thiên kiếp.

Bởi vì cần công đức nên những tinh quái này lựa chọn đệ tử của bọn họ, sau đó mượn nhờ cơ thể của bọn họ để tu luyện tích lũy công đức tại trần thế, chờ khi tích lũy đủ công đức thì bọn họ sẽ rời đi.

Có thể nói đây là mối quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Nhưng đệ tử xuất mã cũng không đơn giản như vậy, cho dù là một trăm vạn năm cũng khó mà xuất hiện một người thích hợp để làm đệ tử xuất mã, mà cho dù có gặp được người như vậy cũng chưa chắc đối phương đã muốn làm đệ tử xuất mã, mà lùi một vạn bước, nếu như người đó thật sự muốn làm đệ tử xuất mã cũng sẽ lựa chọn tiên gia cường đại.

Chính vì những điều này khiến đệ tử xuất mã vô cùng thưa thớt, mà tinh quái muốn tích lũy công đức, không còn cách nào khác chỉ có thể dụ dỗ lợi dụng, ép buộc người khác trở thành đệ tử của nó, không thể không cung phụng nó trong nhà.

Mà thủ đoạn thường thấy nhất chính là quấn thân, làm cho người đệ tử nó muốn bị nhiễm bệnh, hoặc khiến cho gia đình người đó gặp chuyện xui xẻo, cuối cùng bắt buộc phải đưa nó về thờ cúng.

Mà Phương Minh chán ghét nhất chính là loại tinh quái này!

Phương Minh nhớ tới sư phụ cậu đã từng nói, tiên gia phân ra làm hai loại, bảy loại mãng xà vàng Bạch Liễu Khôi chính là loại tiên gia được nhiều đệ tử xuất mã tu luyện nhất, mà tinh quái nhiều không đếm xuể, đâu chỉ có bảy loại như vậy, có một số tinh quái sẽ bày ra thủ đoạn khác để có đệ tử.

Chỉ là những thủ đoạn này cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí có

những người đệ tử vì bị tinh quái quấn thân nên gia đình vốn dĩ an khang cũng trở thành nhà tan cửa nát.

Những lũ tinh quái như vậy không còn là tiên gia gì nữa, mà đệ tử của bọn chúng sau này, mỗi lần muốn bọn chúng giải quyết việc gì đều phải tốn thù lao không nhỏ.

“Bà đồng này chắc chắn cũng là một đệ tử xuất mã, nhưng nếu tôi đoán không sai thì tinh quái bà đồng này tu luyện lúc trước cũng đã chủ động quấn thân bà ta, mà không phải do bà ta chủ động mời tới.”

“Loại tinh quái này không cần công đức, chỉ muốn có người cung phụng hương hỏa, vì vậy sau khi vợ lão mang thai thì đã lọt vào mắt xanh của tinh quái, nếu có thể mượn dùng người thuần âm, nó không những có thể được cung phụng trong nhà thậm chí còn có thể đi đây đi đó, dụ hoặc này đối với lũ tinh quái thật sự là quá lớn.”

“Mà cũng bởi vì người thuần âm này cung phụng nó, là đệ tử của nó, cho nên nó cũng xem như không vi phạm pháp tắc của thiên đạo, sẽ không phải chịu bất kỳ hình phạt nào của ông trời.”

Phương Minh nhìn Trương Đức Long gằn từng chữ.

“Việc này… Thật sự là quá xấu xa rồi!”

Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh vô cùng kinh ngạc, mà giờ phút này Trương Tuyền Căn đang nắm sài đao trong tay cũng run lẩy bẩy, tức giận tới không thể kìm nén mà run rẩy!

“Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì con trai của lão chắc chắn đã bị nó chiếm cứ thân thể.” Phương Minh cười lạnh: “Nhưng mà người tính không bằng trời tính, cuối cùng vẫn xảy ra bất trắc.”

“Ngoài ý muốn?” Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh lại cảm

thấy khó hiểu, bởi vì dựa theo lời Phương Minh thì Trương Đức Long này hẳn là phải phù hợp với những đặc điểm của người bị tinh quái quấn thân mới đúng, sao lại còn có ngoài ý muốn gì nữa?

Phương Minh nhìn Trương Tuyền Căn: “Lão còn nhớ thần bà này đã chết như thế nào sao?”

“Cái gọi là chết bất đắc kỳ tử chính là bị tinh quái này hại chết, mà việc tinh quái móc hai mắt của bà ta xuống chắc hẳn cũng là vì muốn trừng phạt bà ta.”

Chương 152: Tinh quái đến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Có lẽ là vì lương tâm trỗi dậy hoặc là hoàn toàn tỉnh ngộ, tóm lại một lần kia, bà đồng đã giải trừ hết những pháp thuật mà tinh quái này tạo ra trên người đứa bé, chính vì vậy thân thể của con trai lão sau đó mới có những chuyển biến tốt đẹp.”

Trương Đức Long sở dĩ yếu đuối nhiều bệnh chính là vì tinh quái phá rối, không còn tinh quái nữa đương nhiên Trương Đức Long cũng có thể đơn giản khỏe mạnh trưởng thành, chỉ là vì khi còn bé xương cốt bị tổn hại nên mới dẫn tới sau này mặc dù lớn lên nhưng vẫn yếu đuối hơn người bình thường rất nhiều.

“Không đúng.” Hoa Minh Minh đột nhiên cắt ngang lời Phương Minh: “Nếu thật sự là như vậy thì có một vấn đề lớn, nếu như tinh quái đã phá hoại thất bại thì tại sao anh ta lại ra nông nỗi này chứ?”

“Bởi vì con tinh quái này lại tới.”

Lúc Phương Minh nói những lời này, ngoài cửa đột nhiên có một trận gió thổi qua, làm cho đám người Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh không tự chủ được run lên một cái.

“Phương Minh, cậu đừng có hù tôi.”

“Từ lúc tôi mới vào nhà đã ngửi thấy một cỗ mùi rất đặc thù, mùi này phát ra từ trên người Trương Đức Long.”

“Cậu nói là mùi khai sao? Mùi đó tôi cũng ngửi thấy, đúng thật là rất khó ngửi.”

Khóe miệng Phương Minh co giật, tên Hoa Minh Minh này chỉ giỏi phá nát tâm tình của người khác!

“Không phải là mùi khai mà là yêu khí, giống như trong phim điện ảnh vẫn có cảnh những đạo sĩ thường xuyên hét lên một câu có yêu khí, mà đúng là trên thân thể của yêu quái có yêu khí thật.”

“Nhưng tinh quái cùng yêu quái thật sự là rất khác nhau, mục đích mà tinh quái tu luyện chính là vì để trở thành yêu quái, mà hiện tại trên đời này khả năng xuất hiện yêu quái thật sự quá bé nhỏ.”

Trong ti vi thường có những phim yêu quái hại người, mà những yêu quái này cũng vô cùng cường đại, nhưng đó là yêu quái, tinh quái phải bị thiên khiển mười lần thì mới có thể trở thành yêu quái được.

Tinh quái thật ra cũng không quá đáng sợ như con người tưởng tượng, bởi vì bình thường những tinh quái này chỉ có thể dựa vào huyễn thuật để đối phó với người khác, mà trường hợp phổ biến nhất chính là gặp quỷ đả tường khi đi bộ trong núi sâu.

Tinh quái hại người dựa vào cách thay đổi từ trường của môi trường xung quanh, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ ảnh hưởng khí tràng của con người, khiến cho người ta dễ sinh ra ảo giác rồi trở nên khủng hoảng. Mà một khi con người khủng hoảng sẽ khiến thần hồn bất ổn, để tinh quái thừa cơ lợi dụng. Nhưng nếu là người có ý chí kiên định hay có khí tràng ổn định, tố chất thân thể mạnh mẽ thì tinh quái không thể làm gì bọn họ được.

Mà nếu tinh quái không thể mê hoặc con người sẽ chủ động rút lui, rất ít khi lựa chọn tự mình ra tay, bởi vì hình thái của tinh quái chính là động vật, không có nhiều năng lực tự bảo hộ mình.

Hai mắt Phương Minh sáng lên, con tinh quái này không thể dùng được cách cũ nên nó mới quấn lên người Trương Đức Long, nhưng nếu nó muốn sống trên thân thể con người thì cần phải được người này phối hợp, ban đầu nó muốn mượn tay bà đồng để Trương Đức Long tự mời nó tới cung phụng, thế nhưng cách này đã bị bà đồng hủy hoại, nó cũng chỉ có thể lựa chọn cách phá hoại hồn phách của Trương Đức Long, sau đó hoàn toàn chiếm cứ thân thể của anh ta, tồn tại dưới một loại hình thức hoàn toàn mới.

“Phương đại sư, xin cậu hãy cứu con trai của tôi!” Nghĩ tới con trai của mình bị một tinh quái ký sinh, Trương Tuyền Căn không ngừng cầu khẩn.

“Nếu tôi không định giải quyết vấn đề này lão cho rằng tôi còn ở đây sao?”

Phương Minh lạnh lùng liếc nhìn Trương Tuyền Căn: “Nhưng tôi cũng phải nói cho lão biết, người cuối cùng có thể cứu con trai của lão chính là lão đấy.”

Trương Tuyền Căn không chút do dự: “Phương đại sư, cậu có việc gì cứ giao cho tôi.”

“Hiện tại tôi đã phong bế hồn phách của con trai lão, tinh quái hẳn là sẽ sớm phát hiện ra, vì vậy đợi khi trời tối con tinh quái này sẽ tới, đến lúc đó muốn cứu con trai thì lão nhất định phải dùng sài đao trong tay chém chết tinh quái, lão có dám không?”

“Tôi dám! Chỉ cần con tinh quái đó dám tới tôi sẽ giết nó!”

Vì con trai, cho dù thật sự có một con cọp xông tới như lời Phương Minh đã nói trước đó, lão cũng nhất định sẽ dùng sài đao

này chém chết con cọp!

“Rất tốt.”

Phương Minh gật gật đầu rồi lập tức nhìn về phía Hoa Minh Minh: “Tôi cần thời gian để chuẩn bị một ít đồ, vì vậy khi con tinh quái kia tới còn có việc cần sự giúp đỡ của cậu, ngoài việc lão Trương dùng đao chém nó thì Hoa Minh Minh cậu còn phải cầm cành trúc kia mà quất nó.”

Nhánh trúc chính là vật thông âm, cho nên trong nhà dân thường không trồng trúc, thế nhưng nước cốt của cành trúc thì hoàn toàn ngược lại, nó là vật thuần dương, nếu bôi nó lên trên nhánh trúc sẽ có uy hiếp vô cùng lớn đối với tinh quái.

Khi còn bé những đứa trẻ ở nông thôn rất nghịch ngợm, thường thích ra ngoài dạo chơi, sau khi đi về thường sẽ bị cha mẹ dùng que trúc mà đánh, sở dĩ lựa chọn nhánh trúc cũng chính là vì nó có công hiệu khu tà.

Khi đó xã hội không phát đạt như bây giờ, ở nông thôn có rất nhiều nhà trúc, mà bên ngoài thì lại có nhiều đồng ruộng cùng với rừng núi, vì vậy khi bọn nhỏ ra ngoài chơi rất dễ dính phải một số đồ vật không sạch sẽ.

Dùng nhánh trúc quất lên người thì những đồ vật không sạch sẽ này sẽ sợ tới chạy trốn mất dạng.

Điều này, có lẽ chính cha mẹ của đứa bé cũng không biết, chẳng qua là thấy năm đó ông bà của bọn họ vẫn dùng gậy trúc đánh họ, vì thế nên bây giờ họ lại dùng cách đó để giáo dục con cái.

“Tôi đi đánh tinh quái?”

Giọng của Hoa Minh Minh đột nhiên cao vút: “Cậu có nhầm hay không vậy? Cậu lại kêu một người trần mắt thịt như tôi đi đối

phó với tinh quái sao? Tôi không làm!”

“Cậu đã khong còn lựa chọn khác rồi, tôi nói cho cậu biết, chỉ cần đi vào căn phòng này là đã đủ để khiến con tinh quái kia ghi hận, trừ khi con tinh quái này bị diệt, nếu không sau này nó chắc chắn sẽ đi tìm cậu!”

Phương Minh mỉm cười, ý của cậu rất rõ ràng, Hoa Minh Minh đã lên thuyền rồi thì đừng mong có thể xuống đơn giản như vậy.

Đương nhiên là cậu cũng không lừa gạt Hoa Minh Minh, con tinh quái này sau khi phát hiện biến hóa của Trương Đức Long chắc chắn sẽ tức giận mà đi tìm hết những người từng lưu lại mùi vị trong phòng, sau đó lần lượt trả thù.

Tóm lại, Hoa Minh Minh chỉ có thể lựa chọn một trong hai, hoặc là xử lý tinh quái, hoặc là bị tinh quái xử lý.

Nhìn thấy Hoa Minh Minh trầm mặc, Phương Minh lại nhìn qua Hồ Quang Vinh: “Hồ Quang Vinh, nếu như một chút nữa ông thấy Trương Đức Long phát điên thì hãy ôm lấy anh ta, tuyệt đối không được để cho anh ta rời khỏi chiếc giường này.”

“Phương đại sư, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hồ Quang Vinh cũng buồn phiền không thôi, chuyện của nhà Trương Tuyền Căn lại còn liên lụy tới cả ông ta, thế nhưng nghĩ tới có thể nhìn thấy tinh quái trong truyền thuyết, ông ta vừa kích động lại cũng vừa sợ hãi.

“Phương Minh, cậu đã giao hết chuyện cho bọn tôi thì cậu làm cái gì?” Hoa Minh Minh phát hiện mỗi người bọn họ đều có một công việc riêng, chỉ có Phương Minh là vẫn thảnh thơi.

“Đương nhiên là tôi còn có việc riêng của tôi, thế nhưng những việc vừa rồi tôi giao cho mọi người chỉ là đề phòng tình huống khẩn cấp, nếu như con tinh quái kia tới trễ một chút thì

không cần phải làm nữa.”

Nên dặn dò cũng đã dặn dò rồi, Phương Minh biết rằng chuyện này không thể chậm trễ, bắt đầu lấy lư hương mà Hồ Quang Vinh mang tới ra, đốt ba cây Thiền Hương rồi cắm vào lư hương.

Phương Minh đặt lư hương ngay chỗ nhà bếp, đơn giản chỉ là vì đây là vị thần duy nhất mà trong nhà Trương Tuyền Căn thờ cúng.

Cho dù ngôi nhà có rách nát tới mức nào đi nữa, chỉ cần có nhà bếp thì sẽ có ông táo, cái gọi là ông táo chính là chỉ Khương Thái Công. Lúc trước Khương Thái Công còn được phong thần trên Phong thần bảng, nhưng sau đó lại phát hiện không còn thần vị nào thích hợp cho ông ta, vì thế ông ta đành phải làm thần táo, hay còn được gọi là ông táo.

Dựa theo truyền thuyết trong dân gian, thần táo vẫn thường ở trong gia đình, chỉ có ngày 23, 24 tháng mười hai âm lịch thì ông táo mới quay trở về Thiên Đình, vì thế vào những ngày này người dân mới thường dâng cống phẩm để ông táo mang tới Thiên Đình, chờ mong ông táo ở trên đó nói tốt cho nhà bọn họ.

Sau khi đặt lư hương xong thì Phương Minh lại lấy giấy vàng trải ra đất trên bếp, một tay cầm chu sa đã chuẩn bị sẵn, một tay cầm bút lông bắt đầu vẽ.

Nếu muốn đối phó tinh quái thì nhất định phải cần tới phù lục, mà phù chú lần này Phương Minh vẽ chính là trấn quái phù trong truyền thừa vu sư, đây là một loại phù chú có thể thăng cấp, nếu là phù do đại sư vu sư vẽ ra còn có thể trấn áp cả yêu quái.

Thế nhưng với khả năng của Phương Minh thì chỉ có thể vẽ phù trấn áp tinh quái mà thôi, thậm chí chỉ có thể trấn áp đa số tinh quái, còn một bộ phận tinh quái quá mạnh mẽ thì phù của cậu không thể trấn áp được.

Vẽ phù khó khăn hơn định bút khai quang nhiều, bởi vì phù chú muốn có hiệu lực cần phải đánh pháp ấn vào, ví như bùa của đạo gia thì thường được khắc trấn ấn của đạo gia, còn bùa của Long Hổ Thiên Sơn thì có trấn ấn của thiên sư.

Thật ra cũng không khó hiểu, Trương Thiên Sư là người sáng tạo ra bùa chú, được sự tán thành của thiên địa, vì vậy chỉ có lá bùa có được trấn ấn của thiên sư thì mới có hiệu quả chân chính.

Đương nhiên ngoại trừ trấn ấn của thiên sư, một số cao nhân trong đạo giáo cũng tự tạo ra trấn ấn riêng của bản thân, những trấn ấn này được lưu truyền từ đời này qua đời khác, về sau đã trở thành tuyệt học của một môn phái.

Điều đó cũng giải thích vì sao đồ án trên phù lục không mấy phức tạp, thế nhưng người bình thường mãi cũng không thể học theo được. Không có trấn ấn thì phù lục chỉ như một cái xác không hồn, phải có trấn ấn thì nó mới có thần vận.

Đây đều là những điều mà sư phụ của cậu đã nói, cậu cũng từng hỏi sư phụ có bao nhiêu loại trấn ấn, sư phụ cậu chỉ cười cười rồi duỗi tay xoay xoay hai lần. Lúc đó Phương Minh còn chưa nhập đạo môn, đương nhiên không có khả năng nhìn thấy những trấn ấn do sư phụ tạo ra.

Mà phù lục trong vu sư truyền thừa thì lại hoàn toàn khác, loại phù chú này cần vu lực trong cơ thể vu sư nén lại đè ép lên trên tấm phù, chỉ cần cuối cùng phù lục không bị vỡ nát thì coi như phù chú đã được hoàn thành.

Đồ án trên phù lục chính là nơi gánh chịu sức ép, nó quyết định cho việc phù lục có thể chịu đựng được sức ép của vu lực hay không.

Nếu không phải vì thời gian quá gấp gáp thì Phương Minh cũng sẽ không vẽ phù ở ngay tại đây, mà nhất định phải tắm rửa

thay quần áo, đốt lửa dâng hương sau đó tĩnh tâm vẽ bùa. Thế nhưng trong tình huống bây giờ tinh quái có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, cậu cơ bản là không có thời gian để làm những việc đó.

“Mượn dùng thần vị, xin thần táo chớ trách.”

Phương Minh nhìn về hướng bếp lò nói nhỏ một câu, hít sâu một hơi, ra hiệu cho bọn Hoa Minh Minh bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được quấy rầy cậu, sau đó Phương Minh bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần vẽ bùa chú.

Mà khi Phương Minh vừa hạ bút, ngoài cửa đột nhiên có một trận cuồng phong nổi lên, thổi đến cửa gỗ rung lắc không ngừng, mà trời cũng đã tối hẳn.

Chương 153: Vĩnh viễn không được luân hồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trời bắt đầu tối, khoảnh khắc khi cơn cuồng phong kéo đến thì Trương Đức Long đang nằm trên giường đột nhiên run lẩy bẩy, Phương Minh liếc nhìn một chút rồi trầm giọng: “Nó tới rồi.”

Nó tới rồi!

Một câu của Phương Minh khiến sắc mặt Hoa Minh Minh trở nên trắng bệch, tay chân cũng bắt đầu run rẩy, mà Hồ Quang Vinh bên cạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhất là khi nhìn thấy Trương Đức Long không ngừng co giật, ông ta sợ hãi Trương Đức Long này có khi nào đột nhiên thần kinh nhào tới cắn nát ông ta!

Trong ba người chỉ có Trương Tuyền Căn vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, nghĩ tới chính con tinh quái này khiến mình nhà tan cửa nát, thù hận trong lòng nhanh chóng thay thế sợ hãi, xách sài đao trong tay đi tới cửa.

Kít…t..t..t..t kẹt kẹt!

Gió càng lúc càng lớn, mà Phương Minh thì không rảnh để quan tâm tới những chuyện đó, cậu phải chuyên tâm vẽ bùa.

“Tôi tới lấy mạng…”

Một thân ảnh già nua xuất hiện ở cửa, mặc dù trời tối, không thể nào nhìn thấy rõ góc cạnh trên gương mặt, nhưng mà trên gương mặt đó hai hốc mắt trống rỗng chảy đầy máu, chính là một bà lão bị móc mất tròng mắt.

“Bà đồng?”

Trương Tuyền Căn run rẩy cả người, không cần ông ta mở miệng Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh cũng biết được thân ảnh đứng trước cửa ra vào này là ai.

“Không phải nói tinh quái tới hay sao? Tại sao lại là bà đồng? Chẳng lẽ là quỷ hồn của bà đồng?”

Hoa Minh Minh rùng mình, đối mặt với một người chết đã đủ đáng sợ, mà gương mặt của bà đồng còn âm u vô cùng, cộng thêm máu tươi không ngừng chảy ra từ hốc mắt khiến người ta kinh hồn táng đảm!

“Là lão hại chết tôi, tôi phải tìm lão để đòi mạng…”

Bà đồng giơ hai tay lên, không hiểu bà ta làm ra động tác gì mà cả người Trương Tuyền Căn bổng dưng lơ lửng, đồng thời sắc mặt cũng biến thành màu đỏ thẫm, đỏ từ cổ lên tới trán.

Thật giống như có một bàn tay vô hình đang bóp cổ Trương Tuyền Căn, không cho lão ta thở!

Hoa Minh Minh đứng cách Trương Tuyền Căn không xa nhìn về phía Phương Minh cầu xin giúp đỡ, nhưng Phương Minh chỉ cúi đầu chăm chú vẽ trên giấy vàng, căn bản không hề quan tâm tới những chuyện xảy ra ở bên này.

“Má, chết rồi thì cút xuống địa ngục đi!”

Hoa Minh Minh nhớ tới những lời dặn dò của Phương Minh, giơ cành trúc quất tới thần bà đang đứng ngoài cửa.

Bốp!

Nhánh trúc không hề đập trúng bà đồng mà đập vào mặt đất, tốc độ của bà đồng này nhanh vô cùng, vội vã lui về phía sau mấy bước tránh thoát sự uy hiếp của nhánh trúc.

Cũng chính nhờ một gậy này của Hoa Minh Minh đã cứu được Trương Tuyền Căn, hai chân của ông ta lại chạm tới mặt đất, đứng đó ho khan không ngừng.

“Bà đừng nhìn tôi như thế, tôi nói cho bà biết, tôi đây chính là thần tiên trên trời chuyển thế, nếu không mau cút đi thì đừng trách tôi giết chết bà!”

Nhìn thấy bà đồng quay mặt về hướng mình, hai hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm cậu ta, dọa Hoa Minh Minh sợ tới mức muốn xoay người chạy trốn ngay lập tức, thế nhưng nghĩ tới cành trúc trong tay, khí thế của Hoa Minh Minh cũng được tăng cao hơn một chút.

“Tôi đánh chết bà!”

Hoa Minh Minh giơ cành trúc trong tay lên, cậu ta có thể nhìn thấy rõ ràng bà đồng vô cùng kiêng kị nhánh trúc này, vội vàng lui về sau thêm mấy bước nữa.

“Ha ha, thì ra bà thật sự rất sợ nhánh trúc trên tay tôi!”

Sau khi phát hiện ra điều này thì nỗi sợ hãi của Hoa Minh Minh biến mất tăm, thay vào đó là vẻ dương dương tự đắc, giơ cành trúc giả vờ muốn quất qua, mà mỗi lần cậu ta làm động tác này thì bà đồng lại lui về sau vài bước.

“Ha ha, yêu ma quỷ quái cái gì chứ, ở trước mặt ông đây chỉ

yếu đuối như một con gà, có giỏi thì bà đừng lùi ra sau nữa!”

Hoa Minh Minh khiêu khích nhìn bà đồng, mà vẻ mặt của bà ta cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo, đột ngột đánh thẳng về phía Phương Minh, động tác nhanh vô cùng, làm gì có điểm nào giống một bà lão chậm chạp đâu chứ?

“Tôi đánh!”

Hoa Minh Minh đánh mạnh, một tiếng kêu đau đớn thống khổ không phải của con người phát ra từ trong miệng bà đồng, tiếng thét này không giống của một con người mà càng giống tiếng gào của dã thú.

Chỉ là mặc dù đau đớn vô cùng thế nhưng bà đồng không hề lùi bước, hiển nhiên bà ta đã bị Hoa Minh Minh chọc giận, thân thể hôi thúi lao thẳng tới trước mặt Hoa Minh Minh.

Cho dù là vũ khí nào cũng có ưu khuyết điểm riêng, mà khuyết điểm của nhánh trúc dài chính là không có tác dụng khi đánh cận thân.

Mà Hoa Minh Minh cũng không thể ngờ được thần bà này lại không lùi bước, sau khi bị bà ta áp lại gần, cậu chỉ cảm thấy một cỗ mùi tanh tưởi sộc tới, sau đó cả người bay lên cao hung hăng đập mạnh vào bức tường.

“Ai da, đau chết lão tử!”

Hoa Minh Minh đau đớn tru lên, cũng may chính lúc này Trương Tuyền Căn tỉnh lại, giơ sài đao chém thẳng vào người bà đồng.

Ầm!

Sài đao chém vào người thần bà làm một đám khí đen bay ra, đám khí đen này hôi thối nồng nặc, mà thần bà cũng khóc thét, thê

lương vô cùng, hiển nhiên một đao kia của Trương Tuyền Căn khiến bà ta đau đớn hơn nhiều so với nhánh trúc của Hoa Minh Minh.

Một đao chém xuống, Trương Tuyền Căn cũng chém tới đỏ mắt, nghĩ tới con trai mình phải chịu khổ bao nhiêu năm nay, lão ta điên tiết chém tiếp.

Sau khi chém liên tục ba đao thì bà đồng ngã lăn ra đất, biến mất tăm mất tích, chỉ còn một bãi chất lỏng màu đen trên mặt đất chứng tỏ bà ta đã từng ở đây.

"Đã giải quyết xong rồi sao?"

Hồ Quang Vinh vẫn đang nhìn chằm chằm những chuyện diễn ra trước mắt, thở phào một hơi nhẹ nhõm, những ngay lập tức thân thể Trương Đức Long trên giường đột nhiên co giật vô cùng mãnh liệt!

Nghĩ tới chuyện Phương đại sư đã giao cho ông ta, Hồ Quang Vinh cũng không còn thời gian lo sợ nữa, nhanh chóng lao tới ôm chặt Trương Đức Long.

"Các người dám phá hư chuyện của gia tiên ta, tất cả đều phải chết!"

Một giọng nói âm u vô cùng vang lên trong phòng, dọa đám người Hoa Minh Minh nhảy dựng, không ngừng nhìn bốn phía xung quanh nhưng không tìm thấy nơi phát ra giọng nói.

"Ngươi ít nói nhảm thôi, có gan thì mau ra đây, đừng có giấu đầu lòi đuôi như vậy!"

Có lẽ vì bị té đau thế nên Hoa Minh Minh giờ phút này tức giận vô cùng, trên mặt không còn chút sợ hãi nào nữa, giơ cành trúc trong tay lên: "Nếu ngươi dám xuất hiện ông đây sẽ đánh chết ngươi!"

“Phàm nhân ngu xuẩn, dám khiêu khích đại tiên, chắc chắn sẽ khiến cả nhà ngươi gặp nạn!”

Giọng nói này lại vang lên một lần nữa, mà Hồ Quang Vinh đang ôm Trương Đức Long trên giường cũng đột nhiên ai u một tiếng, ngã ngửa xuống giường.

Trương Đức Long như một con thú hoang phát cuồng, bổ nhào lên người Hồ Quang Vinh, há miệng muốn cắt đứt cổ ông ta.

“Tôi dựa vào, tinh quái quấn thân anh ta rồi!”

Hoa Minh Minh lập tức giơ nhánh trúc trong tay đánh về hướng Trương Đức Long, thế nhưng ngoại trừ khiến anh ta phẫn nộ rống lên thì không còn tác dụng nào nữa.

“Tôi nói ông lão, lão còn đứng đó làm cái gì, mau qua giúp đỡ đi!”

Cành trúc đã vô dụng, Hoa Minh Minh không thèm quan tâm nó mà bổ nhào vào người Trương Đức Long, gắt gao kéo đầu anh ta ra không để anh ta cắn Hồ Quang Vinh.

Nhưng mà cậu ấm trong nhà như Hoa Minh Minh làm gì có bao nhiêu sức đâu chứ, huống chi Trương Đức Long còn đang phát cuồng, mỗi lần anh ta phát cuồng thì thanh niên trai tráng trong làng cũng không thể chế ngự nổi, vì thế Trương Tuyền Căn mới phải dùng xích sắt khóa anh ta lại.

Nghe thấy tiếng hét vội vã của Hoa Minh Minh Trương Tuyền Căn mới hồi phục tinh thần, ném sài đao trong tay đi rồi hợp lực cùng Hoa Minh Minh kéo con trai lão ra.

“Nhanh lấy xích sắt khóa anh ta lại!”

Hồ Quang Vinh vừa mới bò lên liền chạy đi lấy xích sắt, thế nhưng đúng lúc này Trương Đức Long đột nhiên cười khằng khặc,

tiếng cười u ám khiến người ta nổi hết cả da gà.

Sau đó Hoa Minh Minh trợn trừng mắt, ngốc trệ nhìn Trương Đức Long tự cắn tay anh ta, trong chớp mắt máu me đầm đìa!

“Ác như vậy, tự mình hại mình?”

Hoa Minh Minh bị dọa giật mình, tay cũng buông lỏng ra, Trương Đức Long lợi dụng thời cơ giãy giụa trốn thoát.

Sau khi Trương Đức Long hất Hoa Minh Minh ra cũng không tiếp tục tấn công bọn họ mà chạy tới nhặt lấy sài đao trên đất, tự cắt cổ tay mình!

Máu tươi chảy ròng ròng, Trương Đức Long đưa cánh tay bị thương tới bên miệng, sau đó bắt đầu hút, dòng mau chảy xuống bên khóe miệng trông cực kỳ dữ tợn, mà vẻ mặt Trương Đức Long lại tràn đầy tươi cười u ám.

“Trương Tuyền Căn, không phải lão đau lòng con trai lão sao? Không phải ngay cả chết cũng không sợ sao? Hiện tại tôi cho lão một cơ hội, muốn giữ mạng sống của con trai thì mau giết chết hai tên kia, nếu không tôi sẽ giết chết con trai lão!”

Giọng nói âm u lại vang lên, Trương Đức Long cầm sài đao đặt lên cổ, sài đao sắc bén vạch ra một đường máu trên da thịt, thế nhưng dường như Trương Đức Long lại không thèm để ý chút nào, vẻ mặt tươi cười quỷ dị vô cùng!

“Này lão Trương, lão không thể bị mắc lừa được!”

Hoa Minh Minh đột nhiên tránh xa Trương Tuyền Căn, đương nhiên cậu ta biết rõ con trai là tất cả đối với Trương Tuyền Căn, nếu không lão ta cũng không vì con mà bán luôn cả khí tiết.

Thế nhưng điều khiến Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh không thể ngờ tới chính là Trương Tuyền Căn chỉ thoáng phức tạp

giằng xé, sau đó thì lại khôi phục bình tĩnh vô cùng.

“Có lẽ là tôi sai, tôi không nên kiên trì, giống như những người họ hàng thân thích đã nói, Trương Đức Long còn sống chính là đang phải chịu hành hạ.” Giọng nói của Trương Tuyền Căn trở nên tỉnh táo vô cùng: “Ngươi giết tiểu Long đi, sau khi tiểu Long chết tôi sẽ đi theo nó bầu bạn, nếu thật sự có âm phủ, tôi sẽ ở âm phủ ngày ngày chăm sóc cho tiểu Long.”

“Chó má!”

Giọng nói âm u trở nên phẫn nộ, nó có chết cũng không ngờ tới Trương Tuyền Căn lại làm ra lựa chọn như vậy. Nó coi trọng cỗ thân thể này của Trương Đức Long, làm sao có thể để cho anh ta chết được kia chứ? Chẳng qua nó chỉ muốn dùng chuyện này uy hiếp Trương Tuyền Căn mà thôi!

“Nếu đã vậy tôi sẽ tự mình ra tay giết chết các người!”

Thân thể của Trương Đức Long đột nhiên run lên một cái, sau đó hai mắt phát ra ánh sáng xanh khác người, sài đao trong tay chém thẳng tới Trương Đức Long.

“Lão Trương, mau né đi!”

Nhìn thấy Trương Tuyền Căn chỉ đứng đờ ra đó Hoa Minh Minh bắt đầu gấp gáp, mặc dù cậu ta không có cảm tình tốt đẹp gì lắm với Trương Tuyền Căn, thế nhưng cậu ta cũng không muốn nhìn thấy hình ảnh Trương Tuyền Căn bị con trai chém chết!

Chỉ là Trương Tuyền Căn giống như không nghe thấy gì cả, đứng thẳng tắp ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Đức Long, trong mắt tràn ngập vẻ từ ai yêu thương.

Hoa Minh Minh cùng Hồ Quang Vinh nhìn thấy cảnh này thì sốt ruột vô cùng, hai người đang định chạy tới lôi Trương Tuyền Căn đi thế nhưng đúng lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Phương

Minh đột nhiên vang lên trong phòng.

“Sinh là tinh quái, không nghĩ công đức, tác nghiệt nhân gian, mãi không luân hồi!”

Chương 154: Tinh đan

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Giọng nói của Phương Minh đột nhiên vang lên trong phòng, mà theo giọng nói của cậu, mọi người cảm thấy có một luồng gió nóng phả thẳng vào mặt, khiến khí tức âm lãnh trong phòng biến mất tăm.

Mà cùng lúc đó, thân thể của Trương Đức Long đứng đơ ra, giống như là bị người ta cố định lại vậy.

Phương Minh từ nhà bếp đi tới, chuyện đã xảy ra trước đó cậu không biết chút nào, lúc đó toàn bộ tâm tư của cậu đã đặt hết lên việc vẽ bùa.

Mà sau mấy lần thất bại liên tiếp, ngay lúc vu lực trong cơ thể sắp hao hết, phù chú cuối cùng cũng được vẽ thành công!

Khoảnh khắc khi phù lục được hoàn thành cũng là lúc Trương Đức Long giơ sài đao lên chém về phái Trương Tuyền Căn, Phương Minh không chút chần chừ mà đốt phù lục ngay lập tức.

Trấn quái phù, trấn áp tinh quái!

Khoảnh khắc tấm phù bị đốt cháy, một cỗ dương khí ập tới khiến tinh quái không thể chịu đựng nổi, nhưng những người xung quanh thì không hề cảm thấy khó chịu, chỉ là hơi nóng nóng mà

thôi.

Còn chuyện vì sao tinh quái này từ đầu tới cuối không hề phát hiện còn có Phương Minh ở trong bếp, chính là bởi Phương Minh đứng ngay chỗ vị trí của thần táo, là vị thần duy nhất trong ngôi nhà này.

Tinh quái mặc dù được người ta cung phụng gọi là tiên gia, thế nhưng nó không dám tới gần vị trí của thần táo. Vì vậy khi chúng ta gặp phải những thứ không sạch sẽ, chỉ cần tới gần thần táo thì có thể tạm thời tránh né được bọn chúng. Sở dĩ những âm linh tinh quái này không dám tới gần thần táo chính là vì trong mắt chúng, thần táo đại diện cho một đám lửa nóng cháy, bọn chúng không thể nào nhìn rõ hình ảnh trong đám lửa được.

Tuy nhiên cũng có lúc ngoại lệ, chính là từ ngày tết ông công ông táo cho tới mùng bốn tháng giêng, trong mười ngày này thần táo đã lên Thiên Đình, vì vậy thần táo không còn ở trong nhà nữa.

Phương Minh đi tới trước người Trương Đức Long lấy sài đao đi, sau đó ném sài đao lên xà gỗ trên trần nhà.

Ầm!

Sài đao đụng vào xà gỗ rồi rớt xuống, nhưng mà cùng rớt xuống với xài đao còn có một thân ảnh màu đen, sau khi thân ảnh màu đen này rơi xuống đất đám người Hoa Minh Minh mới nhìn rõ được hình dạng nó.

Đó là một đám lông lá màu nâu, chỉ to cỡ một con chó tầm trung, nhìn vừa giống hồ ly lại vừa giống chó.

“Đây không phải là lông chó sao?” Hồ Quang Vinh kinh ngạc hô lên một tiếng, trước đây cậu ta cũng đã từng được nhìn thấy con này, bởi vì ngoại hình của nó rất giống chó cho nên người trong thôn mới gọi nó là lông chó, lúc trước đã có người trong thôn

bẫy được con này ngoài đồng ruộng.

“Lông chó? Còn có loại chó như vậy sao?” Hoa Minh Minh tự nhận là người có hiểu biết sâu rộng với chó, cái gì Alaska, Samoyed, thậm chí tới cả chó Nhật hay chó Thái… Thế nhưng chưa hề nghe tới loại lông chó này.

“Lông chó là cách gọi của người địa phương, thực tế nó chính là chồn, đa số người đều gọi nó là chồn đất hoặc là chó đất.”

Phương Minh giải thích một câu, giờ phút này con chồn bị rơi từ xà nhà xuống, nằm rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích một chút nào.

“Chồn cũng có thể leo lên xà nhà sao? Thật sự là lần đầu mới được nhìn thấy đấy.” Hoa Minh Minh vừa nói xong lại như nhớ tới cái gì, đột nhiên trừng lớn hai mắt: “Phương Minh, cậu nói con chồn này chính là tinh quái kia hay sao?”

Nhìn con chồn đang nằm run rẩy trên mặt đất, Hoa Minh Minh không thể nào liên tưởng được những thủ đoạn âm u tàn nhẫn của tinh quái lúc nãy lại là do nó gây ra!

“Tôi cũng đã nói, bản thể của tinh quái không có lực công kích lớn, hơn nữa nó còn yếu đuối vô cùng, đây cũng là lý do nó phải khống chế Trương Đức Long ra tay với mấy người.”

Phương Minh gật gật đầu, sau khi con chồn này đi vào nhà họ Trương vẫn trốn trên xà nhà, bởi vì ánh đèn cùng khẩn trương nên đám người Hoa Minh Minh không phát hiện ra nó, thế nhưng âm khí trên người con chồn này làm sao có thể giấu được Phương Minh.

Trấn quái phù có thể hình thành một lĩnh vực, nói trắng ra chính là tạo ra một khí tràng nặng như núi lớn đè ép lên người tinh quái, mà dưới sự trấn áp của cỗ dương khí này dù nó chỉ

muốn nhúc nhích cũng không được, đừng nói tới bỏ trốn!

“Mệt mỏi nữa ngày thì ra là do con súc sinh này giở trò quỷ!”

Hoa Minh Minh giơ chân lên muốn đạp cho nó một cái, thế nhưng nghĩ tới những thủ đoạn ban nãy của nó, cuối cùng cậu ta vẫn rụt chân về.

“Đại nhân tha mạng, tôi không biết đại nhân ở đây, cầu xin đại nhân nể tình tôi tu luyện khó khăn mà buông tha cho tôi, tôi xin cam đoan từ nay sẽ ẩn cư núi rừng, mãi mãi không dám ra ngoài hại người nữa!”

Con chồn nói tiếng người! Nhưng mà có những lời giải thích của Phương Minh, giờ phút này đám người Hoa Minh Minh cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

“Buông tha ngươi?” Phương Minh cười lạnh: “Nếu đã biết tu hành không dễ dàng sao còn dám đi ra làm xằng làm bậy? Những năm nay người bị ngươi hại chết chắc chắn cũng không ít!”

Con chồn này là tiên gia do thần bà cung phụng, mà nó cũng dựa vào việc giúp người để tích lũy công đức, thế nhưng con chồn này lại lựa chọn tà đạo, vì muốn nhanh chóng tích lũy hương hỏa chỉ sợ đã làm không ít chuyện hại người.

Nói trắng ra, người nhà của những người được nó chọn ban đầu vẫn tốt đẹp, thế nhưng vì muốn có được hương hỏa của ngôi nhà mà nó âm thầm giết hại những người này, đẩy cả gia đình nhà người ta tới cùng đường mạt lộ, không thể không đi tìm thần bà nhờ bà ta trợ giúp, sau đó thì đương nhiên là bắt những người này phải đưa nó về cung phụng.

“Trương Tuyền Căn, chặt đầu nó đi.”

Phương Minh đưa sài đao cho Trương Tuyền Căn, mà lão ta cũng không hề do dự chút nào trực tiếp chém xuống!

Máu văng tung tóe, mà đầu chồn này vẫn chưa bị chặt xuống. Nó gào thét thống khổ, nhưng Trương Tuyền Căn cười gằn như phát tiết tâm tình, lão ta không ngừng chém từng nhát từng nhát, mãi tới khi con chồn này tắt thở.

Hận ý hơn 30 năm, sau khi biết hung thủ hãm hại con trai lão ta, chưa trả thù cho con thì làm sao có thể cam lòng kia chứ!

“Được rồi, đừng chặt nát nó, con trai của lão còn phải dựa vào nó để khôi phục thân thể.”

Nhìn thấy con chồn này sắp bị Trương Tuyền Căn băm nát, Phương Minh ngăn cản Trương Tuyền Căn: “Lấy đầu của nó hầm lên sau đó đút cho con trai của lão ăn hết, sau đó con trai lão cũng sẽ khỏi bệnh.”

“Cảm ơn, cảm ơn Phương đại sư.”

Trương Tuyền Căn đột nhiên quay lại quỳ sụp xuống trước mặt Phương Minh: “Tôi có lỗi với Phương đại sư, vậy mà cậu còn ra tay giúp đỡ con trai tôi… Xin cậu hãy yên tâm, sau khi thân thể con trai tôi khỏe mạnh nhất định tôi sẽ tự mình đi nhận tội, hiện tại xin hãy cho tôi được quỳ bái cảm tạ.”

Bốp bốp bốp!

Trương Tuyền Căn dập đầu ba cái mà Phương Minh cũng thoải mái tiếp nhận, sau khi cậu nhận ba cái dập đầu này thì nhân quả giữa cậu với Trương Tuyền Căn cũng chấm dứt.

Sau khi nhận ba bái của Trương Tuyền Căn, Phương Minh lại đi tới trước người con chồn, mặc kệ hình ảnh máu me trước mặt, trực tiếp lấy sài đao mổ bụng con chồn rồi thò tay vào tìm kiếm một chút, rất nhanh trên mặt cậu đã lộ ra một nụ cười.

Lúc Phương Minh rút tay ra, trên tay cậu đã có thêm một tảng đá màu vàng sẫm xen lẫn những đường vân.

“Chẳng lẽ con chồn này bị sỏi mật?”

Hoa Minh Minh nhìn viên đá trên tay Phương Minh, cảm thấy ngoài ý muốn vô cùng.

“Có lẽ vậy.”

Phương Minh cười cười, cũng không giải thích gì thêm với Hoa Minh Minh. Tảng đá trên tay cậu không phải là sỏi mật, mà cũng không phải là tảng đá do con chồn này vô tình nuốt phải, nó là tinh đan.

Tinh quái tu luyện hấp thụ tinh hoa thiên địa, sau đó sẽ hình thành tinh đan trong bụng, có tinh đan thì mới được xem như là tinh quái chân chính. Mà sau này con tinh quái tu luyện sẽ khiến tinh đan tăng trưởng, hình thành yêu tâm.

Tinh đan đối với con người chính là vật đại bổ, giá trị của nó thậm chí có thể ngang với nhân sâm trăm năm hay là linh chi, thế nhưng đối với người tu luyện như Phương Minh, tác dụng của nó to lớn hơn linh chi hay nhân sâm nhiều.

Bởi vì muốn hấp thu nhân sâm hay linh chi cần phải qua quá trình chuyển hóa, mà trong quá trình chuyển hóa này làm xói mòn một ít dược hiệu, nhưng tinh đan thì không giống vậy, nó là năng lượng tinh khiết, có thể hấp thu hết 100%.

Phương Minh từng nghe sư phụ cậu nói, thời cổ đại tinh đan này vô cùng trân quý, tất cả người tu luyện đều muốn giành giật. Thế nhưng số lượng tinh quái vô cùng thưa thớt, mà thực lực của bọn nó thì mạnh mẽ vô cùng, nói tóm lại muốn bắt được tinh quái để lấy tinh đan thật sự là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng mà sư phụ cậu cũng khuyên, trời sinh vạn vật, người là Linh trưởng, mỗi vật có một đạo sinh tồn riêng, nếu như không phải là do con tinh quái gây ra tai họa thì tuyệt đối không được

đoạt đi tinh đan của nó.

Trong thời cổ đại đã không có nhiều tinh quái huống chi là bây giờ, hơn nữa còn là tinh quái chuyên đi hại người, có thể nói tỉ lệ gặp phải chuyện tốt như vậy thật sự còn khó khăn hơn cả trúng sổ số.

Vì vậy chuyện của Trương Tuyền Căn lần này thật sự đã mang tới một niềm vui ngoài ý muốn cho Phương Minh, cậu thầm cảm thán trong lòng, có lẽ đây chính là hồi báo của ông trời đối với sự mềm lòng của cậu.

Không tới nữa giờ sau Trương Đức Long đã tỉnh lại, cả người khôi phục trạng thái bình thường, chỉ là thân thể vẫn còn quá suy yếu nên phải nằm trên giường. Trương Tuyền Căn muốn cùng con trai quỳ xuống cảm tạ Phương Minh một lần nữa nhưng bị cậu cự tuyệt.

Sau khi đã giải quyết xong chuyện của nhà họ Trương thì Phương Minh cũng quay về, trên đường về hai người Hồ Quang Vinh cùng Hoa Minh Minh vẫn còn kích động không thôi, dù sao những thứ như tinh quái này thật sự chỉ xuất hiện trong phim, không nghĩ tới hôm nay hai người có duyên được nhìn thấy tận mắt!

Mà không chỉ là nhìn thấy, bọn họ còn đánh nhau với tinh quái nữa đấy! Nghĩ tới đây, hai người xoa xoa tay cười ha hả, xem ra cái gọi là tinh quái cũng không đáng sợ như tưởng tượng.

“Đừng coi thường tinh quái, sở dĩ lần này các cậu có thể chống lại nó cũng là nhờ con tinh quái này không mạnh.”

Phương Minh ngồi ở ghế sau cảm nhận được nội tâm đắc ý của hai người, vô cùng hiếm có nói một câu, nhưng mà cũng chỉ có một câu, sau khi nói xong lại nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện khu mộ tổ tiên của nhà họ Hồ đã giải quyết được một nửa, mà chuyện của nhà họ Trương cũng đã xong, có lẽ cũng tới lúc nên quay về Ma Đô rồi.

Nghĩ tới Ma Đô Phương Minh lại nghĩ tới cô của Lăng Sở Sở, lần này bản thân cậu đã nợ đối phương một nhân tình, ban đầu cũng định gọi điện cảm ơn bà thế nhưng nghĩ tới bản thân chỉ có số điện thoại của Lăng Sở Sở, cuối cùng Phương Minh vẫn lắc đầu bỏ ý định này đi.

Chờ sau khi trở lại Ma Đô rồi lại trực tiếp đối mặt cảm ơn bà luôn vậy.

Phương Minh nghĩ tới những chuyện ở Ma Đô, mà giờ khắc này ở trong nhà họ Diệp, Lương Quỳnh buồn bực nhìn con gái đột nhiên trở về.

“Tử Du, sao con lại về rồi?”

Chương 155: Thiếu nữ hoài xuân

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhà họ Diệp!

Lương Quỳnh nhìn cô con gái xinh đẹp của mình đứng trước mặt, mặc dù trong lòng rất vui vẻ nhưng vẫn cảm thấy hình như có gì đó không đúng, nhất là khi nhìn thấy nụ cười kia trên mặt con gái.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ ghét con rồi? Nếu vậy con liền mua vé máy bay quay lại trường học ngay. Cha nói đúng, chắc chắn là vì mẹ không thích con nên lúc đầu mới không muốn con học đại học ở Ma Đô, mà lại bắt con lặn lội đường xa tới đại học Thủy Mộc.”

Nghe thấy lời nói của con gái, Lương Quỳnh tức giận trừng mắt: “Cha con thì biết cái gì, tuy trường đại học ở Ma Đô cũng tốt, thế nhưng làm sao có thể so sánh được với đại học Thủy Mộc hay đại học Yên Kinh kia chứ? Hai trường đại học này mới là hai trường danh giá nhất đó!”

Về phần chồng bà, bà cũng thật sự không biết phải nói như thế nào cho phải. Từ nhỏ ông đã yêu chiều đứa con gái này, muốn gì cho đó, ngậm trong miệng sợ tan mà nâng trên tay thì sợ vỡ, khiến bà đôi lúc còn cảm thấy ganh tị không thôi.

Lúc trước vì chuyện ghi danh trường đại học cho con gái mà hai người còn cãi nhau một trận, ông nói cái gì mà sợ con gái đi học quá xa không có ai chăm sóc sẽ chịu thiệt thòi, nói trắng ra chính là ông không nỡ để con gái ở cách xa bản thân quá mức.

Hiện tại cũng thế, con gái vừa lên đại học thì cứ dăm bữa nửa tháng ông lại lên trường thăm con bé một lần, hai cha con đã đi thăm quan hết các danh lam thắng cảnh ở kinh thành!

"Đừng ba hoa nữa, con mau vào nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi, nếu cha con mà biết con về chắc lại vui tới điên mất! Để mẹ đi gọi điện thoại cho cha con."

"Không cần đâu ạ, con đã gọi điện cho đồng chí Diệp của nhà chúng ta, đồng chí Diệp sau khi biết có lãnh đạo từ kinh thành tới đã đi chợ mua đồ ăn chuẩn bị hối lộ lãnh đạo rồi!"

Diệp Tử Du cười hì hì, vẻ tinh nghịch đáng yêu này nếu bị đám thanh niên ở đại học Thủy Mộc nhìn thấy chắc chắn sẽ kinh ngạc há hốc mồm. Nữ thần mà bọn họ nhận biết luôn bình tĩnh như nước, làm gì đã được chứng kiến bộ dáng nữ thần xinh xắn đáng yêu như cô bé nhà hàng xóm thế này chứ!

"Cha con hai người thật sự là… Hóa ra lại hợp lực qua mặt mẹ!"

Lương Quỳnh giả vờ hừ một tiếng giận dỗi, đương nhiên bà cũng rất nhớ con gái, thế nhưng bà càng lo lắng cho tương lai của con gái hơn. Học ở đại học Thủy Mộc không chỉ là một loại vinh dự mà quan trọng hơn vẫn là vì nhân mạch ở đó, mặc dù hiện tại bọn họ chỉ là học sinh, nhưng mười năm, hai mươi năm sau những học sinh này đều sẽ trở thành những nhân tài kiệt xuất. Khi đó dựa vào mối quan hệ bạn bè ngày hôm nay, mọi người cũng sẽ quan tâm giúp đỡ nhau hơn, đây chính là một cơ hội gây dựng mối quan hệ vô cùng tốt đó!

“Mẹ à, làm sao có thể lại như vậy được chứ, con chỉ muốn tặng cho mẹ một bất ngờ mà thôi.” Diệp Tử Du cười cười lộ ra hai núm đồng tiền: “Con vẫn luôn nhớ tới món thịt kho tàu mẹ làm đấy.”

“Được rồi, được rồi, đợi lát nữa cha con mua đồ về mẹ sẽ nấu liền cho con ăn. Bây giờ thì mau mau về phòng nghỉ ngơi đi đã.”

“Vâng ạ, vậy con về phòng trước.”

Diệp Tử Du về phòng, sau khi cất đồ cũng không vội vã đi rửa mặt nghỉ ngơi mà lấy điện thoại nhắn một tin: “Em về rồi.”

Đinh linh!

Không tới một phút sau điện thoại lại reo lên.

“Ừm, chuyện của anh cũng đã xử lý xong, ngày mai sẽ trở về.”

Không hỏi cậu vì sao lại về sớm, mà Diệp Tử Du cũng không nói gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng nhắn thêm hai chữ: “Chờ anh.”

“Em nói xem ngày mai khi hai chúng ta gặp nhau em có nhận ra anh không?”

Nhìn thấy tin nhắn từ bên kia gửi tới, Diệp Tử Du nháy mắt mấy cái, chần chừ vài giây mới trả lời: “Hay anh Phương Minh gửi ảnh chụp cho em xem thử?”

Nhà họ Hồ.

“Cảm tạ anh giàu có đã tặng du thuyền cho em, anh thật uy vũ bá khí 666…”

Hoa Minh Minh ở trong phòng cầm điện thoại nhìn hoạt náo viên ăn mặc hở hang đang ỏn à ỏn ẻn cảm ơn mình, trên mặt hiện ra nụ cười thô bỉ.

Sở thích của cậu ta chính là xem live stream, nhất là nhìn những hoạt náo viên mặc những bộ đồ bạo lộ như vậy, bởi vì chỉ cần tặng lễ vật xong nhất định sẽ nhận được phúc lợi khác. Quả nhiên không tới một phút sau, người hoạt náo viên này đã nhắn tin cho cậu ta.

“Anh chàng hào hoa, em vừa mới gửi ảnh chụp chân dung cho anh đấy, mời anh thưởng thức.”

Trừ dòng chữ này còn có một hình ảnh vô cùng bại lộ, Hoa Minh Minh nhìn thấy những hình ảnh này thì cười dâm không ngừng, thật sự là thiên đường!

Đinh đinh linh!

Từng ảnh từng ảnh không ngừng được truyền tới, đang lúc Phương Minh muốn nhấn xem từng cái thật cẩn thận thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Phương Minh đi tới.

“Tôi dựa vào, Phương Minh, cậu làm ơn có thể gõ cửa trước khi vào phòng người khác có được không?”

Phương Minh liếc nhìn Hoa Minh Minh một chút rồi nhíu mày, phòng điều hòa vẫn đang mát lạnh thế nhưng không hiểu sao tên Hoa Minh Minh này mặt mũi đỏ bừng, hơi thở cũng gấp gáp.

“Cậu bị cảm nắng sao?”

“Cậu mới bị cảm nắng! Tìm tôi làm gì?”

Hoa Minh Minh tức giận trả trêu một câu, cô hoạt náo viên này cũng là người cùng thành phố, cậu ta còn đang muốn tâm sự một chút xem liệu đêm nay có thể gì gì hay không…

“Chụp giúp tôi một tấm hình.” Phương Minh bình tĩnh nói.

“Chụp giúp cậu một tấm hình?”

Hoa Minh Minh ngẩn ra, lập tức phát cuồng: “Cậu muốn chụp ảnh thì tự đi mà chụp!”

Chụp ảnh cho một người đàn ông làm sao có thể quan trọng bằng chuyện nhìn hình người đẹp kia chứ.

“Tôi đã thử rồi, tự chụp quá xấu.”

“Được rồi, tôi cũng phục cậu, đưa điện thoại đây.”

Hoa Minh Minh cầm điện thoại của Phương Minh, tạch tạch tạch mấy cái rồi nói “xong”, sau đó quẳng điện thoại lại cho Phương Minh.

Nhưng mà sau khi Phương Minh nhìn hình xong trên mặt lại lộ vẻ không hài lòng: “Không được, chụp quá xấu, chụp lại.”

Ách…

“Quá mờ.”

“Vừa nãy chưa cười, một lần nữa.”

Sau mười phút, Hoa Minh Minh sụp đổ, trong lòng cậu ta đang hò hét không thôi, đại ca, cậu là một người đàn ông đó, cũng không phải mấy nữ sinh má hồng kia, chỉ chụp có một bức ảnh thôi có cần phải nghiêm túc như vậy không?

“Nếu cậu muốn có hình đẹp thì để tôi tải phần mềm làm đẹp, sau đó giúp cậu chỉnh sửa có được không?”

Hoa Minh Minh vô cùng bất đắc dĩ đề nghị, mà Phương Minh nghe thấy lời này của cậu ta, suy nghĩ vài giây rồi mới đồng ý.

Sau ba phút Phương Minh lại nhìn bản thân trong hình, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, nói nhỏ: “Đây mới thực sự là tôi đấy!”

Hoa Minh Minh ở bên cạnh trừng mắt nhìn Phương Minh, đã gặp nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ như cậu!

Chỉnh độ sáng lên cũng được, làm da trắng lên thì cũng thôi, lại còn chỉnh cho mặt gầy đi… Thôi thì cũng tạm chấp nhận, thế nhưng cậu còn kéo cho dài ra là cái quỷ gì?

Nhưng mà may là tên Phương Minh này cuối cùng cũng chịu đi, Hoa Minh Minh thả lỏng cả người, vội vã cầm điện thoại lên nhìn weiwei, đột nhiên hai mắt trợn tròn!

“Anh hào hoa, mấy ngày trước em còn chụp mấy tấm nội y tình thú đấy.”

“Anh hào hoa, chỉ cần tặng một pháo hoa thì em sẽ gửi cho anh xem.”

“Anh hào hoa, anh có đó không?”

“Anh hào hoa, chỉ cần anh nằm trong top 10 trên bảng người hâm mộ thì đã có thể chat video với em…”

“Anh hào hoa?”

Hoa Minh Minh vội vàng trả lời, chỉ là cậu ta vừa mới trả lời đã nhận được hệ thống thông báo, tài khoản của cậu ta đã bị khóa vì vi phạm điều khoản của chương trình.

“Móa!”

Hoa Minh Minh xém chút tức tới đập điện thoại, việc hoạt náo viên có quyền block người xem thật sự rất bình thường, thế nhưng cậu ta còn chưa dò xét được weiwei của cô ta, vậy cái du thuyền kia của cậu ta không phải đã lãng phí vô ích sao?

“Phương Minh!”

Hoa Minh Minh nghiến răng nghiến lợi, nghĩ tới kẻ đầu xỏ quấy rối chuyện tốt của cậu ta là Phương Minh, trong lòng không thể kìm nén kích động chửi ầm lên!

Mà giờ phút này Phương Minh không hề hay biết có người đang chửi mắng cậu, cậu nhìn chằm chằm ảnh chụp, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới quyết định gửi qua.

Đồng thời đôi mắt còn nhìn màn hình chăm chú vô cùng, chờ đợi người bên kia hồi âm.

“Oa, anh Phương Minh trắng trẻo đẹp trai như vậy, nếu có thể khiến tấm màn đằng sau đẹp hơn thế thì quả thật quá tuyệt vời, hì hì.”

Cuối tin nhắn còn gửi thêm một mặt cười, Phương Minh nhìn kỹ lại không nhịn được khóe miệng co giật, thì ra lúc nãy bởi vì cậu chỉnh sửa nên khiến tấm màn sau lưng bị kéo thành gợn sóng!

“Anh Phương Minh, mặc kệ anh nhìn như thế nào, trong lòng em anh là người đẹp trai nhất!”

Sau khi nhìn thấy tin nhắn tiếp theo, Phương Minh lại bắt đầu cười ngây ngô, gãi gãi đầu, sau đó cười ha hả tự đắc không thể ngưng được…

Trong nhà họ Diệp, Diệp Tử Du nhìn chằm chằm tấm ảnh Phương Minh gửi tới, nói nhỏ: “Anh Phương Minh thật sự quá đáng yêu!”

“Tử Du.”

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, Lương Quỳnh đang định đi vào hỏi mấy giờ thì có thể đánh thức cô dậy ăn cơm, không ngờ vừa vào liền nhìn thấy con gái đang nằm lì trên giường nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Nhất là nụ cười trên mặt con bé khiến bà không nhịn được nhớ tới chuyện yêu đương ngày xưa của bà và lão Diệp, lúc đó bà cũng cười ngây ngô y như thế.

Thiếu nữ hoài xuân!

“A, sao mẹ lại tới?”

Diệp Tử Du tắt màn hình điện thoại, mặt đỏ bừng, giống như bé gái làm sai chuyện bị mẹ bắt gặp vậy, thật sự là quá ngượng ngùng.

“Không có gì, mẹ định hỏi con định ngủ tới mấy giờ để biết rồi lát nữa gọi con dậy.”

“Thật ra con cũng không buồn ngủ lắm, hiện tại đã hơn bảy giờ, mẹ cứ đi nấu ăn, con chỉ chợp mắt một chút xíu thôi là đủ.”

“Vậy được rồi, con ngủ một chút đi.”

Lương Quỳnh ra khỏi phòng thế nhưng trong lòng lại hồi hộp, bởi vì rốt cuộc bà cũng biết bà đã quên mất chuyện gì.

Chính là tên nhóc tới từ thôn Diệu Hà kia.

Con gái của mình đột nhiên trở về vào lúc này, lại nghĩ tới mặt mày hàm xuân của con gái, trong lòng Lương Quỳnh dấy lên một dự cảm không tốt.

Không thể nào đâu, cậu ấy làm gì có phương thức liên lạc của Tử Du kia chứ, Tử Du trở về tuyệt đối không phải vì cậu ấy đâu. Mà Tử Du cũng đã lên đại học, cho dù là có thầm thích một bạn nam nào đó thì cũng rất bình thường mà.

Lương Quỳnh âm thầm an ủi bản thân, thế nhưng lát nữa lúc ăn cơm nhất định bà phải hỏi con bé một chút mới được.

Đối với chuyện con gái có bạn trai ở trường đại học bà cũng

không phản đối, thế nhưng mà đó là bởi vì những nam sinh trong trường đại học Thủy Mộc đều là con cưng của trời, về sau chắc chắn sẽ trở thành thành phần tinh anh trong xã hội. Nếu con gái của bà có thể tìm được một người đàn ông có phẩm chất tốt thì không phải là chuyện gì xấu.

Ngay lúc Lương Quỳnh đang mãi suy nghĩ những chuyện này thì cửa mở ra, bà nhìn thấy hình dáng của chồng thì giật mình hét lên: “Lão Diệp, ông làm sao vậy?”

Chương 156: Biến hóa của bình an phù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nếu không phải gương mặt này đúng là của chồng bà thì bà cũng không thể nào tin được người trước mắt kia chính là chồng bà.

Bộ đồ trên người rách rưới, quan trọng nhất là trên mặt còn có vết máu, mà trên cánh tay cũng đã có vài vết xước, cả người thật sự giống hệt như vừa thoát khỏi hiện trường vụ tai nạn khủng khiếp nào đó vậy.

“Cha, cha làm sao vậy?”

Tiếng hét hoảng sợ lúc nãy của Lương Quỳnh đã kinh động Diệp Tử Du, cô đi ra nhìn thấy bộ dáng của cha như vậy cũng bị dọa sợ mất hồn.

“Một lời khó nói hết, lần này thật sự là phúc lớn mạng lớn, chỉ chút nữa là tôi không còn cơ hội quay về gặp hai mẹ con…”

Trên mặt Diệp Minh cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, nhớ lại những chuyện đã xảy ra ba giờ trước ông mới thấy, thì ra tử vong ở gần ông tới như vậy.

Biết con gái yêu hôm nay sẽ về vì thế sau khi xử lý xong công việc ông đã vội vã lái xe về, ngay lúc đang chờ đèn đỏ đột nhiên một chiếc xe vận tải lớn bị mất khống chế, đâm thẳng tới hướng xe của ông.

Có lẽ là vì vội vàng muốn vượt qua trước khi đèn đỏ nên tốc độ của chiếc xe này nhanh vô cùng, tông thẳng tới hất bay xe của ông ra xa, sau khi bị lật bởi vì quán tính lại còn đụng đổ liên tiếp 4, 5 chiếc xe nữa mới dừng lại hẳn.

Tràng cảnh lúc đó khủng bố vô cùng, Diệp Minh trơ mắt nhìn chiếc xe đang chạy tới, chưa kịp phản ứng gì đã bị đụng bay, luồng sức ép trong xe khiến ông trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chờ tới khi Diệp Minh được người tài xế khác cứu ra ông mới biết bản thân đã may mắn tới dường nào, bởi vì sau khi chiếc xe tải bị lật đã khiến hóa chất bị rò rỉ rồi nổ tung, ngọn lửa nuốt trọn những chiếc ô tô xấu số, mà tài xế bên trong cũng không kịp thoát khỏi…

Sau đó ông được đưa lên xe cấp cứu, nhưng điều khiến tất cả bác sĩ đều cảm thấy khó tin chính là mặc dù bề ngoài Diệp Minh có vẻ rất thê thảm, thế nhưng cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ ngoài da mà thôi, vết trầy trên cánh tay là do những mảnh mụn thủy tinh đâm trúng…

Băng bó đơn giản xong Diệp Minh muốn về nhà với vợ con cho nên không tiếp tục ở lại bệnh viện nữa, sau khi đưa lại địa chỉ liên lạc cho cảnh sát giao thông thì bắt taxi về nhà.

“Nói vậy thì ông thật sự quá may mắn, đại cát đại lợi, bình an vô sự.” Lương Quỳnh sau khi nghe chồng nói cũng cảm thấy vô cùng may mắn, vỗ vỗ ngực thở phào.

“Đúng vậy, những cảnh sát kia cũng cảm thấy không thể tin được, tôi là người đầu tiên bị đụng trúng vậy mà chỉ bị một số vết

thương nhỏ, thế nhưng những tài xế kia lại không được may mắn như tôi…”

Diệp Minh thở dài một hơi, nghĩ tới hiện trường vụ tai nạn thảm khốc, lại nghĩ tới những chiếc xe bị đốt trụi mà không biết nên nói gì.

“Con nghĩ chắc chắn là do đồng chí Diệp thường ngày vẫn làm nhiều việc thiện tích nhiều đức, cho nên mới được thần tiên trong cõi u minh phù hộ.” Diệp Tử Du đang ngồi bên cạnh cũng nói.

“Đi đi đi, con là sinh viên đại học sao có thể tin tưởng mấy thứ mê tín dị đoan này, đây chẳng qua chỉ là do vận khí của cha con quá tốt mà thôi.”

“Con tin, ngẩng đầu ba mét có thần linh, nếu làm nhiều việc tốt ắt hẳn sẽ được phù hộ, đồng chí Diệp nhà chúng ta hằng năm quyên tặng không ít đồ cho người nghèo, đây chính là làm việc tốt thì nhận được báo đáp tốt.”

Lúc Diệp Tử Du nói ra lời này tâm tư lại không nhịn được nhớ về ngày bé.

“Anh đạo sĩ, làm việc tốt thật sự sẽ nhận được báo đáp tốt sao? Báo đáp tốt là như thế nào?” Vẻ mặt bé gái vô cùng ngây thơ hỏi thăm.

“Báo đáp tốt à, nó chính là hồi báo, nhưng nhiều lúc nó không thể trực tiếp cho em tiền tài hay quyền thế. Ví dụ như ban đầu mệnh của em đã định em chỉ có thể sống tới ba mươi tuổi, thế nhưng bởi vì làm nhiều việc tốt nên cuối cùng có thể bình yên sống tới sáu mươi tuổi, mặc dù không có nhiều tiền thế nhưng đây cũng coi như là hồi báo tốt rồi, chỉ là em sẽ không thể phát hiện ra điều đó đấy! Vả lại những hồi báo tốt này không hẳn sẽ ứng nghiệm trên người em, cũng có thể sẽ ứng nghiệm trên cha, mẹ, người thân của em. Cho nên rất nhiều người đều thấy làm việc tốt

không có báo đáp tốt, đó chỉ là vì họ không biết báo đáp tốt này sẽ hiển linh như thế nào mà thôi."

"Thì ra là vậy, về sau nhất định em sẽ làm nhiều việc tốt, để ba và mẹ của em có thể sống lâu trăm tuổi, cũng để cho anh đạo sĩ có thể sống lâu trăm tuổi…" Trên mặt cô bé có nụ cười ngọt ngào, cũng rất nghiêm túc nói ra câu này.

…

"Nếu nói là thần tiên phù hộ thì cũng là do tấm bình an phù mà mẹ con cầu cho cha có tác dụng."

Diệp Minh cười hắc hắc, ông làm việc thiện chính là vì thương xót những đứa nhỏ số khổ chứ không phải vì để nhận lại hồi báo tốt đẹp gì, những thứ đó quá hư vô mờ mịt, mà ông nói câu này cũng chỉ là vì muốn nịnh bợ vợ mà thôi.

Sau khi nói xong Diệp Minh còn cố tình kéo góc áo sơ mi lên, lộ ra tấm bùa bình an mà ông đeo bên lưng, thế nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy tấm bình an phù này hai vợ chồng Lương Quỳnh cùng Diệp Minh trợn tròn mắt!

Tấm bình an phù này được Diệp Minh cố ý bỏ vào một chiếc hộp pha lê trong suốt hình tam giác, thế nhưng chiếc hộp này hoàn hảo không hao tổn gì mà tấm bình an phù lại bị đổi từ màu trắng bạc thành màu đen!

"Cha mẹ làm sao vậy? Mà sao tấm bình an phù của cha lại có màu đen nhỉ?"

Nghe thấy lời nói của con gái Diệp Minh cười khổ một tiếng, trả lời: "Trước tai nạn xe cộ chiều nay nó vẫn là màu trắng bạc đấy."

Diệp Minh vô cùng chắc chắn, bởi vì tấm bình an phù này ông đã nhét trên lưng cùng với chìa khóa xe, lúc lấy chìa khóa ông còn

thấy tấm bình an phù này, nó vẫn là màu trắng bạc không thể sai được.

“Chẳng lẽ thật sự là tấm bình an phù này bảo vệ cha bình an?”

Diệp Tử Du cũng tràn ngập kinh ngạc, sau đó trên mặt lộ vẻ suy tư, trầm ngâm mấy giây sau mới nói ra: “Con đã từng nghe nói tấm bình an phù này có thể bảo vệ chủ thoát khỏi một kiếp nạn, nếu thật sự là như vậy thì hẳn tấm phù này đã trở nên vô dụng, cha thử mở ra xem sao.”

Diệp Minh gật gật đầu, hiện tại ông cũng đang cảm thấy hiếu kỳ vô cùng. Sau khi lấy chiếc hộp thủy tinh hình tam giác xuống thì cẩn thận mở ra, đưa tay vào chuẩn bị lấy tấm phù.

Thế nhưng ông không thể lấy tấm phù này ra được, bởi vì khi ngón tay của ông vừa mới chạm vào tấm phù nó đã trực tiếp vỡ vụn, biết thành một đoàn bột phấn màu đen bám vào trên ngón tay ông.

“Chuyện này…”

Một màn này khiến Diệp Minh với Diệp Tử Du nhìn nhau khó hiểu, một lúc sau Diệp Tử Du mới chống cằm khẳng định: “Xem ra thật sự là tấm bình an phù này bảo hộ đồng chí Diệp.”

Mà giờ phút này Diệp Minh cũng có suy nghĩ giống hệt con gái, đầu tiên là tấm phù màu trắng biến thành màu đen, sau đó thì lại biến thành bụi phấn. Mà tấm phù vốn được bảo quản trong hộp pha lê, bây giờ hộp pha lê vẫn hoàn chỉnh nguyên vẹn mà tấm phù lại vỡ vụn thành, nếu không dùng lý do này để giải thích thì không còn lý do nào khác phù hợp hơn nữa.

“Vợ à, bà cầu tấm bình an phù này ở đâu vậy? Thật sự là quá thần kỳ, bà hỏi người chị em kia của bà xem, hôm nào đó chúng ta một nhà ba người hãy cùng nhau đi cầu.”

Lương Quỳnh nhìn tấm bình an phù hóa thành bột phấn, vẻ mặt trở nên phức tạp vô cùng. Đương nhiên bà biết rõ lai lịch của tấm phù này, không phải đi xin ở đâu mà chính là đích thân Phương Minh đưa tới.

Nghĩ tới Phương Minh không ngại cực khổ từ nông thôn mang tới tấm bình an phù quý giá như vậy, mà tấm bình an phù này còn cứu mạng chồng của bà, rồi bà nghĩ tới thái độ của bà lúc ấy, vẻ mặt Lương Quỳnh trở nên xấu hổ vô cùng.

“Vợ à, bà làm sao vậy?”

Nhìn thấy vợ mình trầm mặc không nói, đồng thời vẻ mặt lại biến hóa không ngừng, có chút hiếu kỳ: “Có phải tấm bình an phù này rất khó cầu không? Ngẫm lại thì cũng đúng, loại phù cứu mạng này chắc chắn là do cao nhân xuất thủ, mà cao nhân như vậy làm sao có thể tùy tùy tiện tiện đồng ý vẽ bùa cho người khác kia chứ, có thể có một tấm đã là may mắn vô cùng rồi.”

“Muốn cùng cũng không được?”

Lương Quỳnh nỉ non một câu, giờ phút này bà thật sự muốn nói hết tất cả mọi chuyện ra, cũng muốn nói với chồng, người cao nhân trong miệng ông ấy chính là con rể đã được ông chọn mười mấy năm trước.

Chỉ là cuối cùng Lương Quỳnh vẫn nhịn xuống, mặc dù rất chấn động, cũng rất kinh ngạc, thế nhưng bà vẫn cảm thấy Phương Minh thật sự không thích hợp với con gái, cho dù Phương Minh thật sự có một số bản lĩnh vô cùng lợi hại, nhưng người xứng đôi với con gái nhất định phải là người có gia thế không tệ, tuổi trẻ tài cao mới được.

Nếu không tới lúc bạn bè tới hỏi con rể làm nghề gì, không lẽ lại nói con rể là một thần côn?

Dù sao con gái của mình cũng là người bình thường, cùng người có bản lĩnh đặc thù như Phương Minh kết hôn cũng không hẳn là chuyện tốt, dù sao tập quán sinh hoạt của hai người cũng rất khác biệt.

Ơn cứu mạng, nhà họ Diệp có thể dùng phương thức khác để báo đáp.

"Để sau này tôi hỏi lại đã." Sau khi suy nghĩ kỹ rồi Lương Quỳnh mới nói.

"Ừm, tốt nhất nên hỏi kỹ là đạo quan của ai, còn có tên của người đạo trưởng kia nữa. Dù sao hiện tại giao thông thuận tiện, chỉ cần là trong nước thì có thể dễ dàng tìm tới, cho dù không cầu được bình an phù nhưng nếu có thể quyên một chút hương hỏa biểu thị lòng biết ơn cũng rất cần đấy." Diệp Minh gật gật đầu.

Diệp Tử Du chớp chớp mắt nhìn vẻ mặt hơi mất tự nhiên của mẹ, trong lòng dường như đã nghĩ tới điều gì đó.

Trực giác nói cho cô biết mẹ đang nói láo, bình an phù này chắc chắn không phải có lai lịch như mẹ đã nói, do một người chị em đi du lịch mà cầu về đơn giản như vậy.

Nhưng mà vì sao mẹ lại phải nói láo?

Diệp Tử Du là cô gái cực kỳ thông minh, từ nhỏ tới lớn đã vậy rồi, nếu không làm sao có thể thi đậu vào đại học Thủy Mộc chứ? Vì vậy trong lòng cô đoán ra rất nhanh.

"Chẳng lẽ là của anh Phương Minh?"

Diệp Tử Du đoán trong lòng, nếu như tấm bình an phù này thật sự có quan hệ với anh Phương Minh, như vậy nói rõ anh Phương Minh đã từng đi qua nhà cô, thế nhưng mẹ lại không nói gì với cô chứng tỏ mẹ không muốn để cô biết tin tức này.

Về phần vì sao mẹ lại không muốn để cô biết, Diệp Tử Du không cần phân tích cũng có thể đoán ra được.

Nghĩ tới những điều này trong ánh mắt Diệp Tử Du lóe lên một tia giảo hoạt, đột nhiên nói: "Đồng chí Diệp, vừa nhìn tấm bình an phù này khiến con nhớ ngay tới lão thần tiên ở thôn Diệu Hà."

Diệp Minh ngẩn người, ông không hiểu tại sao đột nhiên con gái lại nhắc tới thôn Diệu Hà, thế nhưng vẫn cảm thán: "Đúng vậy nha, lão thần tiên kia cũng là một cao nhân."

"Con còn nhớ rõ đồng chí Diệp vì muốn nịnh nọt lão thần tiên mà trực tiếp hứa hôn cho con với đồ đệ của ông ấy đấy. Đồng chí Diệp thử nói xem, nếu anh Phương Minh tới cửa cầu hôn thì cha có gả con gái đi không?" Diệp Tử Du hơi dẩu môi, giả bộ bất mãn nói ra.

"Cái này…" Diệp Minh có chút xấu hổ gãi gãi đầu: "Cha cũng nhìn thấy tiểu tử kia làm người ngay thẳng cho nên mới nói như vậy, dù sao sau này có lấy hay không vẫn là do con quyết định, nếu con không muốn lấy thì đương nhiên cha sẽ không bắt ép con đấy."

"Cha con vừa uống ít rượu vào liền thích nói lung tung, mẹ đã mắng ông ấy bao nhiêu lần rồi, gả gì mà gả chứ, tuyệt đối không thể gả."

Lương Quỳnh vội vàng hùa theo con gái, mà trong lòng cũng thở phào một hơi, xem ra con gái cũng có ý nghĩ giống bà, bà cũng thấy yên lòng.

Nghe thấy câu trả lời của mẹ, con ngươi trong suốt như lưu ly của Diệp Tử Du chớp chớp hai lần, sau cuộc thăm dò này cô đã có thể đoán ra, đồng chí Diệp còn dễ giải quyết, chỉ có mẹ của mình…

Chỉ sợ là anh Phương Minh còn cần phải cố gắng nhiều hơn!

Chương 157: Hẹn hò

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bầu trời Ma Đô sáng sủa, nhưng không khí vẫn nóng bức.

“Mẹ, hôm nay con hẹn bạn ra ngoài chơi, có lẽ trưa sẽ không về nhà ăn cơm.”

Ở nhà họ Diệp, Lương Quỳnh nhìn thấy cách ăn mặc của con gái thì hơi ngây người một chút, từ trước tới giờ bà chưa bao giờ nhìn thấy con gái ăn diện đẹp như vậy đấy.

Là con gái của bà đương nhiên bà hiểu nó hơn ai hết, chẳng những giỏi giang mà còn được di truyền thêm gien xinh đẹp của bà, thế nhưng tới bà còn không ngờ con gái của mình lại có thể xinh đẹp như thế!

Da thịt trắng như tuyết, gương mặt vốn mỹ lệ xinh đẹp nay còn được tỉ mỉ trang điểm, bộ váy công chúa trên người dài tới đầu gối để lộ cặp đùi thon dài, dưới chân còn mang thêm một đôi giày cao gót màu trắng, chỉ đứng đó thôi cũng đã đẹp tới rung động lòng người.

“Mẹ, con ra ngoài đây.”

“A, được…”

Phải nữa ngày sau Lương Quỳnh mới phản ứng lại, nhìn con gái tung tăng ra khỏi nhà trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, trang phục của con bé hôm nay có chút khác thường.

Trước đây con bé hiếm lắm mới có thể trang điểm một lần, mà có miễn cưỡng trang điểm thì cũng chỉ thêm một ít đồ trang sức thanh nhã, không hề giống như hôm nay chú ý chăm chút như vậy.

Việc này lại khiến Lương Quỳnh nghĩ tới ngày đầu bà hẹn hò với lão Diệp, khi đó bà cũng giống hệt con bé bây giờ trang điểm mất hơn một giờ, mặc dù lúc đó không có nhiều đồ trang điểm như bây giờ thế nhưng bà làm tóc mất hẳn nữa tiếng, chỉ có một sợi tóc loạn thôi cũng phải chỉnh lại cho tốt…

“Chẳng lẽ con gái thật sự đã có người yêu rồi sao?”

Trong lòng Lương Quỳnh lộp bộp một tiếng, mặc dù bà không phản đối việc con gái yêu đương thế nhưng ít nhất bà cũng phải biết người con bé thích là ai chứ.

“Lão Diệp ông mau ra đây!”

“Sao vậy, vừa mới sáng sớm bà đã ầm ĩ rồi, Tử Du đâu?”

Diệp Minh đi ra từ phòng ngủ đã thấy vẻ mặt của vợ trở nên vô cùng nghiêm trọng, sau đó nhìn quanh lại không thấy con gái đâu, nghi ngờ hỏi một tiếng.

“Tử Du ra ngoài tìm bạn học rồi.”

“Tìm bạn học chơi thôi, rất bình thường mà, bạn học của Tử Du nhiều như vậy, lần này trở về tổ chức họp lớp cũng rất bình thường. Đúng rồi, bà có cho con gái thêm tiền chưa? Dù sao hiện tại bọn trẻ đều là AA(1), nếu như tới khi trả tiền con bé lại không có đủ thì thật là mất mặt.”

(1)AA: chia đều

Nghe thấy lời nói của chồng Lương Quỳnh suýt nữa thì phát điên, đụng phải một ông chồng chiều con như thế này bà thật sự cảm thấy bất lực vô cùng.

Mỗi tháng ông ấy đều vụng trộm cho con gái thêm một khoản tiền trong thẻ chẳng lẽ ông ấy nghĩ có thể qua mặt được bà sao?

Bà thề là bà không hề cố ý nói quá nhưng số tiền trong tài khoản của con bé hiện tại đã lên tới 6 chữ số, chính vì con gái cũng không phải là người tiêu xài hoang phí nên bà mới làm như không biết.

“Chẳng lẽ ông không thấy lần này Tử Du đột nhiên trở về có gì đó rất lạ lùng sao?” Lương Quỳnh vẫn chưa từ bỏ ý định nhắc nhở ông thêm một lần nữa.

“Có gì không đúng chứ? Không phải con gái nhớ chúng ta sao? Hôm qua tôi còn dặn con bé mỗi tuần về một lần, dù sao vé máy bay cũng không quá đắt…”

“Diệp Minh!”

Lương Quỳnh hoàn toàn tuyệt vọng, đối với trí thông minh của chồng mình bà triệt để không còn hi vọng gì nữa, trực tiếp nổi giận chống nạnh rống lên: “Tôi nói cho ông biết, tối hôm qua tôi nhìn thấy Tử Du ôm điện thoại ở trong phòng cười ngây ngô, sau khi thấy tôi còn vội vàng tắt điện thoại, vẻ mặt kinh hoảng như làm sai việc gì bị tôi bắt quả tang vậy.”

“Còn có vừa nãy con gái đi ra ngoài lại vô cùng chăm chút cách ăn mặc, từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy Tử Du mặc đồ đẹp như vậy bao giờ đấy! Con bé khẳng định là có vấn đề.”

Diệp Minh nghe thấy lời của vợ thì lại cho rằng không đúng, bĩu môi nói thầm: “Có thể có vấn đề gì kia chứ, con gái lớn không phải sẽ thích ăn diện hơn sao? Con gái của bạn tôi còn không thể

rời khỏi đồ trang điểm một phút một giây nào, mà đồ trang điểm của Tử Du vẫn quá ít, mấy ngày nữa chắc tôi phải mua thêm cho con bé."

"Diệp Minh, ông thu bớt tính tình này của ông lại cho tôi ngay! Hiện tại tôi đang nói chuyện nghiêm túc với ông đó, tôi hoài nghi Tử Du đã có bạn trai rồi."

"Ha ha, có bạn trai không phải càng bình thường hơn…" Diệp Minh vừa cười được một nữa đột nhiên im bặt, giọng nói cũng lớn hẳn lên: "Có bạn trai sao? Là tên tiểu tử thúi nào dám lừa gạt tình cảm tiểu Du nhà chúng ta?"

Diệp Minh vô cùng sủng ái cô con gái này, có thể cũng chính là vì như vậy nên ông không muốn con gái phải chịu một chút tổn thương, mà người trẻ tuổi thời nay quá không đáng tin, Diệp Minh càng nghĩ càng thấy rối hết cả lên.

"Được rồi, đừng ở đây nói nhảm nữa, con gái chưa đi xa, hay là ông vụng trộm đuổi theo quan sát con bé, nhìn xem chàng trai kia hình dáng như thế nào? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên con gái yêu đương, chúng ta cần phải cẩn thận."

Nghe thấy lời nói của vợ trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ khó xử, theo dõi con gái của mình? Chuyện này nếu bị con bé biết còn không đánh chết ông mới là lạ.

"Lão Diệp, chúng ta làm vậy cũng chỉ là vì muốn tốt cho con bé, lại nói ông cũng không làm gì quá quắt, chỉ là xem người yêu của con bé hình dạng như thế nào mà thôi. Nếu như nhìn thằng bé kia không tồi thì nói thẳng với Tử Du, để con bé dẫn nó về nhà chơi một lát."

"Được, nhưng nếu Tử Du phát hiện ra chuyện này thì tôi sẽ nói cho nó là bà bảo tôi làm như vậy đấy."

Diệp Minh gật đầu đáp ứng, sau đó ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn vội vã chạy theo con gái.

Cửa hàng Vu Đạo.

“Ông chủ Hồ, cảm ơn ông.”

“Nào có nào có, đây là trách nhiệm của tôi mà, ông chủ Phương cứ xử lý chuyện của bản thân trước đã, đến lúc trở về chúng ta lại nói chuyện.”

“Được.”

Hôm sau trời vừa sáng Hồ Quang Vinh đã chở Phương Minh về, ông ta chạy thẳng tới phố đồ cổ, đưa Phương Minh về tận cửa hàng rồi mới rời đi.

“Đại Trụ, hôm tay tôi muốn ra ngoài…”

Phương Minh đi vào cửa hàng Vu Đạo, nhưng mới nói được một nữa đột nhiên im bặt, bởi vì cậu phát hiện trong cửa hàng ngoại trừ Đại Trụ còn có một người phụ nữ trung niên đoan trang cao nhã.

“Phương Minh, cậu cuối cùng cũng trở về rồi, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là cô của cô Lăng.”

Đại Trụ nhìn thấy Phương Minh đã về liền vội vàng chạy tới giới thiệu Lăng Mộ Mai cho cậu biết, mà giờ phút này Lăng Mộ Mai nhìn thấy Phương Minh, cả người kích động tới mức run run.

Thế nhưng Lăng Mộ Mai cũng không hổ là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, rất nhanh đã có thể khống chế được tâm tình, tươi cười nhìn cậu.

“Cậu là ông chủ Phương sao?”

“Xin chào, bà hẳn là bà Lăng rồi, chuyên ở Trấn Giang còn

phải cảm ơn bà nhiều.”

Phương Minh bắt tay với Lăng Mộ Mai, kết quả lại thấy đối phương nắm chặt tay mình không buông, mà cậu cũng cảm thấy vẻ mặt của bà Lăng này thật sự quá cổ quái.

“Bà Lăng?”

“Thật ngại quá, không nghĩ tới ông chủ Phương lại còn trẻ như vậy, thật sự là có chút ngoài ý muốn.”

Lăng Mộ Mai cũng phát giác bản thân thất thố vội vàng kiếm cớ che giấu. Giờ phút này bà có thể khẳng định không chút nghi ngờ, cậu ấy chính là đứa con trai đã bị thất lạc hai mươi lăm năm của bà.

Giống… Thật sự quá giống!

Hàng lông mi này, thân hình này… Giống chồng bà khi còn trẻ tới bảy phần.

Nếu như nói ngày sinh cùng tên còn có thể trùng hợp, thế nhưng bây giờ còn thêm tướng mạo nữa, ba điều này kết hợp lại, đây tuyệt đối không còn là chuyện trùng hợp!

Lăng Mộ Mai rất muốn ôm chầm lấy con trai, nói cho cậu biết bà là mẹ cậu, thế nhưng lý trí lại nói cho bà biết bà không thể làm như vậy được, mặc dù năm đó bà bất đắc dĩ mới phải bỏ con trai, thế nhưng có lẽ trong lòng cậu rất căm hận bà…

Nếu bà nói ra thân phận của mình mà cậu không thể chấp nhận nổi, thậm chí còn oán trách không chịu nhận bà, như vậy không bằng trước mắt cứ lấy thân phận hiện tại mà ở bên cậu đã…

Mặc dù cậu cảm thấy bà Lăng này rất kỳ quái thế nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp

bà ấy.

“Bà Lăng, tôi đã nghe bà nói trong điện thoại rồi, bà muốn tìm một người đúng không? Thế nhưng thật ngại quá, hôm nay có lẽ tôi không rảnh mất rồi, một lát nữa tôi phải đi ra ngoài, hay là ngày mai bà quay lại có được không?”

Phương Minh có chút xấu hổ, hôm nay cậu đã hẹn gặp Tử Du rồi, đương nhiên không thể ở lại cửa hàng quá lâu.

Lăng Mộ Mai mỉm cười, chỉ cần có thể nhìn thấy con trai là bà đã rất vui rồi, còn người có thể tìm thấy hay không không quan trọng nữa. Mặc dù bà nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn có chút tiếc nuối: “Là vậy sao, nhưng mà có lẽ chỉ một hai ngày nữa là tôi phải đi rồi, ông chủ Phương có chuyện gì rất quan trọng sao?”

Bất kỳ người làm mẹ nào cũng đều quan tâm tới chuyện của con trai mình, huống gì bọn họ đã xa cách hơn hai mươi năm…

Phương Minh mỉm cười nói thật: “Một người bạn lúc bé rất quan trọng đối với tôi, đã lâu rồi chúng tôi không gặp nhau.”

Nếu như là người khác hỏi thì có lẽ cậu sẽ không trả lời rõ ràng, thế nhưng đối với bà Lăng trước mặt này cậu luôn có cảm giác vô cùng thân thiết, cậu tin là bà ấy không hề có ác ý gì với mình.

“Xem ra người bạn này hẳn là một cô bé, chẳng lẽ là thanh mai trúc mã của ông chủ Phương sao?”

Phương Minh bị hỏi tới đỏ mặt, mà bà Lăng thì lại càng chắc chắn hơn, lập tức tâm tình trở nên vô cùng kích động, con trai đã có người mà nó yêu mến, người làm mẹ như bà đương nhiên là muốn kiểm định một chút đấy!

“Ông chủ Phương, nếu như đây đã là lần đầu tiên hai người

gặp lại thì tôi cảm thấy cách ăn mặc này của cậu không ổn lắm. Các cô bé nha, lúc nào cũng ưa thích những người đàn ông coi trọng họ, vì vậy tôi nghĩ có lẽ cậu cần phải đổi một bộ quần áo khác phù hợp hơn."

Nghe thấy những lời này của Lăng Mộ Mai Phương Minh cảm thấy rất có lý, nhưng sau đó lại không nhịn được ngượng ngùng hơn. Nếu nói cậu hàng yêu trừ ma thì cậu còn giỏi, chứ nói về hẹn hò yêu đương thì… Đây chính là lần đầu tiên của cậu đấy!

"Ông chủ Phương, tôi có biết một cửa hàng bán quần áo khá ưng ý, mà tôi lại là người từng trải, có thể cho cậu một vài nhận xét đánh giá."

"Phương Minh, tôi thấy bà Lăng nói đúng đấy, cậu cùng Tử Du đã nhiều năm rồi không gặp, lần gặp đầu tiên này phải chú ý ăn mặc một chút mới tốt."

Đại Trụ đang ở bên cạnh cũng nói xen vào, cậu ta cũng có ấn tượng khá tốt với Diệp Tử Du, cô bé mũm mĩm hồng hào cả ngày cứ đi theo sau lưng Phương Minh ở thôn Diệu Hà.

Chính vì cô bé ấy rất ngoan ngoãn, thế nên lúc đó Phương Minh còn chê em gái của anh ta cả ngày chỉ biết khóc nhè, vì vậy mà vẫn luôn không thích cô.

"Chuyện này…"

Phương Minh cảm thấy có chút khó xử, chủ yếu cậu lo không có đủ thời gian, nhưng dường như bà Lăng đã nhìn thấu lo lắng của Phương Minh, nói ngay: "Lần đầu hẹn hò với một cô gái đa phần thường hẹn ở quán cà phê, tôi biết một cửa hàng, gần đó có một quán cà phê không tồi chút nào, hay cậu hẹn cô bé tới quán cà phê đó, chúng ta đi tới chỗ hẹn có thể thuận đường ghé mua một bộ quần áo luôn."

Phương Minh trầm ngâm một chút cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Lăng Mộ Mai.

“Vậy phiền bà Lăng nói cho tôi biết tên của cửa hàng này.”

“Không cần, tôi có thể dẫn cậu đi, vừa vặn một lát nữa tôi còn có việc ở bên ấy, mà có sẵn tài xế chở cậu đi cũng nhanh hơn, hẹn hò với bạn gái là không nên tới trễ đấy.”

Lăng Mộ Mai có vẻ rất quan tâm tới chuyện này nhưng Phương Minh lại không suy nghĩ nhiều, cậu cho rằng bà Lăng là người nhiệt tình, nếu bà ấy đã tốt với cậu như vậy, sau này tìm người cũng phải tận tâm hơn mới được.

“Vậy thì xin cảm ơn bà Lăng.”

Cuối cùng Phương Minh cũng đồng ý.

Chương 158: Chấp niệm của người làm mẹ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cao ốc thương mại Kim Thái là cửa hàng nổi danh nhất Ma Đô, nơi đây hội tụ toàn những hãng thời trang cao cấp, là thiên đường mua sắm của những cô gái.

Đương nhiên đây cũng chỉ là mong ước của các cô mà thôi, nơi đây tụ tập toàn những thương hiệu nổi tiếng nhất trong và ngoài nước, giá cả một bộ quần áo thấp nhất đã hơn một ngàn, những thứ đắt đỏ hơn thì mấy chục vạn cũng có.

Đương nhiên cũng chính vì danh tiếng của nó mà nơi đây rất dễ thu hút những vị khách có đẳng cấp, thậm chí kể cả những người không có tiền mua nhưng vẫn muốn tới thăm quan một chút để mở mang tầm mắt.

Tòa nhà có tổng cộng bảy tầng, nhưng khác với những tầng dưới đông đúc thì từ tầng thứ năm khách hàng lại thưa thớt hẳn, bởi vì những tầng này trưng bày toàn những thương hiệu nổi tiếng nhất trên thế giới, tùy tiện cầm một cái đồ lên xem cũng đã có giá mấy ngàn.

Mọi người đều ưa thích trào lưu nhưng vẫn còn hiểu rõ vị thế của bản thân đấy, mỗi một cửa hàng ở đây đều được trang trí vô

cùng xa hoa, mà trang phục của người hướng dẫn viên cũng rất chỉnh chu. Bọn họ được huấn luyện chuyên nghiệp tới mức ánh nhìn của họ mặc dù vô cùng bình thường nhưng lại mang theo áp lực khó hiểu, khiến người ta cảm thấy rất chột dạ, không dám nhìn lâu.

Hạn chế của người nghèo khó có khi không phải chỉ ở thực lực, mà còn ở sự tự ti.

Thế nhưng nói tới ít khách cũng chỉ là ít hơn so với những tầng dưới mà thôi, ở đây vẫn có khá nhiều người tới mua sắm đấy. Những người này mới là tinh anh chân chính của Ma Đô, là người giàu có và quyền lực, đương nhiên đối với bọn họ mua một bộ đồ một hai vạn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Ông chủ Phương, quần áo ở tầng này chắc hẳn là sẽ không tồi. Thế nhưng liên quan tới chuyện quần áo này tôi cũng không rành lắm, hay là tôi gọi Sở Sở tới nhé, con bé còn trẻ tuổi, rất hiểu sở thích và trào lưu của giới trẻ bây giờ.”

Tại lầu bảy, nơi cao nhất của khu thương mại, Phương Minh và Lăng Mộ Mai xuất hiện ở cửa thang máy.

“Bà Lăng, bà đừng gọi tôi cái gì mà ông chủ ông chủ nữa.” Phương Minh không thích người khác gọi cậu là ông chủ, nhất là khi ở nơi đông người, cậu không thích ánh mắt dò xét hiếu kỳ của người xung quanh.

“Vậy tôi gọi tên của cậu nhé, vừa lúc tôi lớn tuổi hơn cậu, cậu cứ gọi tôi là dì Lăng là được rồi.” Lăng Mộ Mai nói xong, trong mắt còn tràn ngập vẻ chờ mong.

“Được.”

Phương Minh gật gật đầu, nếu nói về cách biệt tuổi tác của hai người, xưng hô như thế này thật sự là rất hợp lý đấy.

“Cô.”

Không đầy ba phút sau Lăng Sở Sở đã tới, vừa tới đã nhìn thấy cô của mình đang đứng trò chuyện với Phương Minh, Lăng Sở Sở cảm thấy khó hiểu: “Cô à, có chuyện gì vậy ạ?”

Thật ra mới nãy khi Lăng Mộ Mai gọi cô tới khu thương mại Kim Thành, mặc dù bà ấy không nói rõ lý do vì sao nhưng Lăng Sở Sở cứ nghĩ rằng bà ấy đã gọi cô tới chắc hẳn là có chuyện rất quan trọng đấy.

“Phương Minh hôm nay có hẹn với cô bạn thanh mai trúc mã đã rất nhiều năm không gặp, cô thấy tuổi của cháu không khác mấy so với cô gái ấy thế nên cố tình gọi cháu tới giúp cậu ấy chọn một bộ quần áo.”

Nghe thấy lời nói của cô mình Lăng Sở Sở đờ người ra. Lúc nãy trong điện thoại giọng của cô vô cùng nghiêm túc, hại cô ta cứ tưởng là chuyện quan trọng cỡ nào, không ngờ lại là chọn đồ cho Phương Minh!

Đối với tên Phương Minh này trong lòng Lăng Sở Sở hận tới nghiến răng nghiến lợi, tên khốn này thật sự là quá đáng giận, trong đầu cô thời thời khắc khắc đều muốn hung hăng đâm cậu ta mấy nhát cho hả hết mối hận trong lòng.

Thế mà bây giờ cô lại còn muốn mình lựa chọn đồ giúp cậu! Hừ, ban đầu Lăng Sở Sở quả thật chỉ muốn từ chối thẳng, thế nhưng dường như nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt chuyển sang tươi cười: “Được, không có vấn đề gì.”

Phương Minh nhìn vẻ mặt của Lăng Sở Sở, trực giác nói cho cậu biết cô ta chắc chắn là không có ý tốt, nhưng cũng không sao, cậu chỉ muốn mua một bộ đồ mà thôi, có tốt thật hay không còn do bản thân cậu quyết định kia mà.

“Ầy, hai nhà phía trước không tồi đấy, hai thương hiệu Versace, Givenchy này rất nổi tiếng, mà đồ của họ cũng rất hợp với người trẻ tuổi.”

Lăng Sở Sở trực tiếp dẫn Phương Minh tới cửa hàng Versace, toàn bộ cửa hàng cũng chỉ có ba nhân viên phục vụ, mà giờ phút này cả ba người lại cùng đi ra nghênh đón.

“Cô Lăng tới mua đồ ạ?”

Mấy người hướng dẫn viên mua hàng đương nhiên là nhận biết Lăng Sở Sở, gần như mỗi tháng cô ấy đều tới đây đi dạo một vòng, thật sự là khách vip của cửa hàng đấy.

“Hôm nay tôi không mua đồ nữ, mọi người chỉ cho tôi bộ đồ nam nào đắt nhất cửa hàng đi.” Lăng Sở Sở đi trước nói nhỏ với người bán hàng.

“Đắt nhất ạ?”

Mấy người hướng dẫn viên cảm thấy khó hiểu thế nhưng vẫn trả lời rất chi tiết: “Đồ nam đắt nhất trong cửa hàng chính là bộ kia, do nhà thiết kế cao cấp nhất của Versace chúng tôi đích thân thiết kế dựa theo sở thích của đàn ông Trung Quốc đấy, cũng chỉ có duy nhất một bộ mà thôi.”

Lăng Sở Sở nhìn theo hướng tay của người hướng dẫn, nhìn thấy một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng được treo trong tủ kính, vẻ nghịch ngợm hiện lên trong đáy mắt cô ta.

“Lấy bộ quần áo đó ra cho tôi.”

“Vâng, xin cô Lăng đợi một lát.”

Mấy người bán hàng gật đầu không chút do dự, nếu là những khách hàng lạ lẫm khác thì bọn họ còn hơi do dự một chút, mặc dù bình thường cửa hàng vẫn cho mặc thử, nhưng đó chỉ là những

chiếc đồ giá dưới năm vạn, nếu trên năm vạn mà không thể xác định được khả năng mua sắm của khách hàng, bình thường họ sẽ uyển chuyển cự tuyệt đấy.

Về phần làm sao để xác định được khả năng kinh tế của người mua hàng, bọn họ là những hướng dẫn viên của thương hiệu nổi tiếng đương nhiên là đã được đào tạo bài bản từ trước, chỉ cần nhìn lướt qua trang phục của khách hàng hay đồng hồ mà họ đeo là có thể đoán ra ngay, khả năng xuất hiện sai sót thật sự là rất hiếm.

“Cô à, cháu vừa nhìn bộ đồ này là đã thấy thích ngay, chắc nó sẽ hợp với Phương Minh đấy.”

Lăng Sở Sở quay lại nhìn Lăng Mộ Mai cùng Phương Minh: “Sau khi thay bộ đồ này cháu cam đoan Phương Minh sẽ rực rỡ hẳn lên, muốn theo đuổi một cô bé chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Phương Minh từ chối cho ý kiến cười cười, thương hiệu Versace này cậu cũng đã từng nghe nói qua, là một trong những thương hiệu nổi tiếng hàng đầu trên thế giới, giá cả thì khỏi phải nói tới nữa. Thế nhưng nếu lâu lâu mới mua một bộ đồ có giá hơn vạn cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận nổi.

Sau khi ba người hướng dẫn viên lấy bộ đồ xuống liền trực tiếp đưa cho Phương Minh, ở đây chỉ có mình cậu là nam, không đưa cho cậu thì đưa cho ai kia chứ?

Chẳng qua bọn họ cảm thấy rất buồn bực, nhìn đồ của người đàn ông này đi, toàn là những nhãn hiệu Lý Ninh, Dĩ Thuần… Vô cùng phổ thông trong nước, nói khó nghe thì chính là quỷ nghèo!

Tất cả đồ trên người cộng lại cũng chưa đủ một ngàn nữa, nếu không phải vì có cô Lăng ở đây thì bọn họ tuyệt đối không đồng ý cho cậu thử đồ.

“Cảm ơn.”

Nhận lấy bộ đồ, cảm giác đầu tiên chính là mềm mại êm ái, không tệ chút nào, hơn nữa áo sơ mi được thiết kế theo phong cách phục cổ, nút áo đen được mài vô cùng tinh xảo khéo léo.

Thế nhưng khi cậu nhìn thấy giá cả thì lại nhíu mày, chất lượng quả thật không tệ nhưng giá cả thật quá đắt đỏ.

36 vạn 6, một con số rất may mắn.

Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn là cô gái này cố ý trả thù cậu chuyện cậu đã lờ đi điện thoại của cô ta.

“Thưa cậu, bộ đồ này là do nhà thiết kế cao cấp nhất của Versace đặc biệt thiết kế, chất liệu của vải chính là sợi băng tầm nên mặc vào sẽ có cảm giác rất thoáng mát dễ chịu. Những họa tiết này đều được đại sư thêu thủ công, có thể nói đây chính là độc nhất vô nhị đấy.”

Nhìn thấy Phương Minh nhíu mày hai người hướng dẫn viên còn tưởng rằng Phương Minh không hài lòng với chất lượng bộ trang phục, vội vàng giới thiệu. Thực ra đa số người tới cửa hàng chỉ chọn mua những bộ trang phục một vạn hoặc vài vạn, bộ đồ này treo ở cửa hàng đã hơn một tháng, mặc dù có rất nhiều người xem nhưng lại không có người nào muốn mua.

“Bộ đồ này rất tốt, thế nhưng hãy đổi bộ khác đi, giá tiền này không nằm trong phạm vi giới hạn của tôi.”

Phương Minh thành thật trả lời, mặc dù cậu muốn kiếm tiền cũng không khó thế nhưng tốc độ tiêu tiền cũng rất mau, chuyện lãng phí hơn ba mươi vạn để mua một bộ quần áo là không thể nào đấy.

Hướng dẫn viên sửng sốt, chưa bao giờ bọn họ thấy có người

nào từ chối thẳng thắn như người đàn ông trước mắt này. Trước đây nếu có người chọn phải bộ trang phục vượt quá giá tiền sẽ luôn nói dối kiểu bộ trang phục này không hợp, hay bộ đồ này quá xấu…

“Phương Minh, cháu cứ thử mặc vào trước đã, đừng quan tâm quá tới giá tiền, dù sao thử một chút cũng không sao mà.”

Lăng Mộ Mai ở bên cạnh oán trách nhìn cháu gái, bà biết đây chắc chắn là do cô cố tình bày trò trêu chọc đấy, thế nhưng bà cũng không định ngăn cản, bởi vì bà muốn mua bộ quần áo này cho cậu.

Mua quần áo cho con trai vốn là chuyên hạnh phúc nhất của một người mẹ, huống hồ đây còn là bộ quần áo đầu tiên bà mua cho cậu…

“Cậu Phương cứ thử một chút đi, bộ quần áo này thật sự rất hợp với cậu đấy.”

Hai người hướng dẫn viên mua hàng cũng tích cực chào hàng, mặc dù Phương Minh đã nói là không đủ tiền để mua thế nhưng hai người cũng không ngốc, có Lăng Sở Sở ở đây thì chừng này tiền có là gì kia chứ.

Phương Minh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, cầm bộ đồ đi vào phòng thay, chỉ mấy phút sau đã mặc xong bộ đồ mới.

“Nhìn rất đẹp.”

Hai mắt Lăng Mộ Mai sáng rực, cho dù là Lăng Sở Sở cũng không kìm được mà nhếch miệng, mặc dù Phương Minh không phải là loại đàn ông rất đẹp trai thế nhưng sau khi mặc bộ đồ này vào cả người lại toát ra khí chất không thể nói thành lời.

“Bộ đồ này thế mà thật sự rất thích hợp với tên khốn kiếp.” Lăng Sở Sở nhỏ giọng lầm bầm, mà lúc này Phương Minh cũng

không nhịn được nhìn ngắm bản thân nhiều hơn một chút, quả thật bộ đồ này rất hợp với cậu.

“Quả nhiên đúng là người dựa vào quần áo, phật dựa vào kim trang.” Phương Minh cười khổ, mặc dù rất đẹp thế nhưng cậu vẫn không có ý định mua nó.

“Phương Minh, cháu lấy bộ này đi.” Lăng Mộ Mai nhìn ra suy nghĩ của cậu: “Lần trước cháu giúp Nghiễm Niên đường tìm ra vấn đề của vị thuốc kia, bảo vệ thanh danh của Nghiễm Niên đường, bộ đồ này hãy để dì thanh toán xem như biểu hiện một chút lòng biết ơn của tập đoàn, mặc dù chỉ với một bộ đồ thì khó mà có thể biểu đạt hết.”

Nghe thấy lời nói của Lăng Mộ Mai cả Phương Minh và Lăng Sở Sở đều sửng sốt, Phương Minh nhíu nhíu mày, dì Lăng này thật sự quá tốt với cậu rồi, nếu như chỉ vì tin cậu, cần cậu tìm người thì đó chỉ là giao dịch mà thôi, cậu cũng không có ý định làm miễn phí, hoàn toàn không cần thiết phải như thế này.

Mà nguyên nhân khiến Lăng Sở Sở sửng sốt cũng rất đơn giản, cô ta rất hiểu cô của mình đấy, mặc dù bà là chủ tịch của tập đoàn, thế nhưng chi tiêu tiết kiệm vô cùng, cô ta có chết cũng không ngờ tới cô của mình lại đi mua quần áo cho một người không chút quen biết!

Chương 159: Thật là khéo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lăng Mộ Mai mặc dù cũng biết lý do này quá gượng ép, thế nhưng đây là chấp niệm của một người mẹ, cho dù bà có cố gắng khắc chế tình cảm trong lòng thế nhưng lý trí lại có một sự chấp nhất sâu vô cùng.

“Phương Minh, những tiệm thuốc như Nghiễm Niên Đường quan trọng nhất chính là uy tín cùng danh dự, nếu như một khi chuyện bán thuốc giả bị truyền đi sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn, đây không phải là chuyện đơn giản vài chục vạn có thể giải quyết được đấy.”

“Đương nhiên đó chỉ là về công, về tư mà nói, kỳ thật từ lần đầu tiên dì Lăng nhìn thấy cháu đã cảm thấy rất hợp ý, dù sao cháu cũng gọi dì một tiếng dì rồi, như thế có nghĩa dì là trưởng bối của cháu, coi như đây là quà gặp mặt dì tặng cho cháu đi.”

Phương Minh nhíu nhíu mày, không hiểu vì sao đối diện với ánh mắt đầy chờ mong của Lăng Mộ Mai trước mặt, cậu không nỡ nhẫn tâm nói ra câu từ chối, mà nói thật, khi Lăng Mộ Mai nói bà ấy là trưởng bối(1) của cậu trong lòng cậu còn cảm thấy có chút ấm áp, từ nhỏ tới lớn trưởng bối của cậu chỉ có một mình sư phụ mà thôi…

(1)Trưởng bối: bậc bề trên, bậc cha chú

Vì thế từ sau khi sư phụ rời đi chỉ còn cậu cô đơn một mình…

“Vậy thì cảm ơn dì Lăng.”

Cuối cùng Phương Minh cũng tiếp nhận, thế nhưng cậu cũng đã tính toán sẵn, sau này tìm người cho dì Lăng cũng miễn phí là được.

Thế nhưng nghe thấy tiếng đồng ý của Phương Minh người vui mừng nhất không phải là Lăng Mộ Mai mà là người hướng dẫn viên, chiếc áo này bán đi có thể trích phần trăm tới mấy ngàn khối đấy!

Sau đó Phương Minh lại chọn quần, đương nhiên lần này vẫn là Lăng Mộ Mai giành trả tiền. Theo như lời bà nói thì trưởng bối muốn tặng đồ đương nhiên phải tặng cả bộ mới hợp lý đấy.

Điểm này Phương Minh cũng không quá để ý, trực tiếp thay đồ xong Phương Minh đi theo bà Lăng tới tầng tám, tầng này không phải bán quần áo mà là một gian hàng cà phê.

Quán cà phê này yêu cầu nghiêm ngặt cần phải có thẻ hội viên mới vào được, mà yêu cầu làm thẻ hội viên cũng không khó, chỉ cần nạp thẻ mười vạn là được.

Phương Minh đương nhiên không có thẻ hội viên, thế nhưng Lăng Mộ Mai lại có. Quán cà phê này có hai khu, trong phòng và ngoài trời, ngoài ra còn có một số phòng khách được bố trí theo hai kiểu kiểu phương tây và cổ điển, có một nghệ sĩ đang ngồi đánh đàn dương cầm ở đây.

“Được rồi, dì và Sở Sở còn có chuyện cần làm, không làm phiền Phương Minh cháu hẹn hò nữa, dì đoán chắc cô bé kia cũng sắp tới rồi đấy.”

Sau khi tiến vào quán cà phê Lăng Mộ Mai liền mang theo Lăng Sở Sở đi vào trong một phòng bao, còn Phương Minh thì dừng lại ở sảnh lớn, bởi vì Tử Du nói cho cậu cô ấy đã tới cửa trung tâm thương mại, đang đi thang máy lên rồi.

Trong phòng.

“Cô à, sao cháu cảm thấy cô quá tốt với tên khốn đó rồi, cho dù là cô có cần cậu ta tìm người giúp cũng không đến mức như vậy nha, cái tên này chỉ cần thấy tiền là sáng mắt, tới lúc đó cô chỉ cần cho cậu ta nhiều nhiều tiền là được mà.”

Lăng Sở Sở nhìn cô mình chằm chằm, trực giác của người phụ nữ nói cho cô ta biết cô ta đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

“Không phải cô đã nói rồi sao? Cô cảm thấy Phương Minh rất hợp với cô.”

Lăng Mộ Mai uống một ngụm hồng trà nhỏ, bình thường bà không quen uống cà phê mà chỉ uống trà là chính, mà Lăng Mộ Mai cũng không định nói rõ cho Lăng Sở Sở việc Phương Minh là đứa con trai thất lạc từ nhỏ của bà, bởi vì bà vô cùng rõ ràng tính tình của cháu gái mình, con bé không phải là người giỏi giữ gìn bí mật.

Mặc dù người trong nhà biết được chuyện này hẳn sẽ khiến bà gặp một số phiền toái, nhưng với địa vị của bà thì bà cũng không sợ những phiền toái này, điều bà sợ nhất chính là con bé sẽ nói chuyện này cho Phương Minh.

“Hợp ý gì chứ, cậu ta có điểm gì tốt mà hợp ý? Một tên khốn không coi ai ra gì!” Lăng Sở Sở bĩu môi.

“Sở Sở, cô đã sắp 50 tuổi rồi mà vẫn luôn cô độc một mình, vất vả biết bao nhiêu mới có thể tìm được một đứa trẻ hợp ý, không phải cháu muốn cô chỉ thương một mình cháu đấy chứ?”

Lăng Sở Sở nhìn thấy cô mình làm ra vẻ đáng thương cũng có

chút bối rối, kể cũng đúng, mặc dù bà là chủ tịch của cả một tập đoàn lớn, thế nhưng không chồng cũng không con, thật sự đúng là cô độc vô cùng.

“Cô à, cháu chính là áo bông nhỏ tri kỷ của cô, mà cũng phải nói, nếu cô muốn tìm thì cũng nên tìm một người đàng hoàng một chút nhà, làm sao có thể tìm tên khốn kia chứ?”

“Vì sao?” Lăng Mộ Mai cười cười, trả lời thầm trong lòng: “Bởi vì đó là con trai của cô, là em họ của cháu…”

…

Ngoài cửa quán cà phê.

Phương Minh nhìn chằm chằm thang máy cho tới khi thấy bóng hình xinh đẹp, cậu tươi cười nhìn cô gái đang bước tới.

Gương mặt tinh sảo của cô nở nụ cười rạng rỡ tràn đầy sức sống, bộ váy công chúa không ngừng lay động theo nhịp bước, lộ ra một đôi chân thon dài trắng nõn vô cùng mê người.

“Anh Phương Minh.”

Diệp Tử Du nhìn Phương Minh đang đứng ngoài cửa, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cô cũng có thể chắc chắn đây chính là anh Phương Minh của cô, là anh Phương Minh cô đã yên lặng chờ đợi suốt mười mấy năm.

“Tử Du.”

Nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người trước mặt trong đầu Phương Minh lại hiện ra hình ảnh bé gái mũm mĩm hồng hào, nước mũi chảy ròng ròng đi theo sau Phương Minh năm đó.

Mười mấy năm trôi qua, đứa bé đáng yêu năm đó nay đã trở thành cô gái xinh đẹp động lòng người.

Không hề có sự lạnh nhạt xa cách sau một quãng thời gian dài, cô bé tự nhiên đi tới trước mặt Phương Minh, sau đó dang rộng hai cánh tay.

Mà Phương Minh cũng chỉ cười một tiếng rồi mở rộng vòng tay ôm cô vào trong lòng, lẳng lặng ngửi hương thơm tỏa ra từ cơ thể cô, trong lòng không hề có chút tà niệm nào.

Thế nhưng một màn này rơi vào mắt người đàn ông trung niên đang đứng sau bức tường từ cách đó mười mấy mét lại làm cho ông hận tới nghiến răng nghiến lợi.

“Đáng chết, tên tiểu tử này vậy mà dám ăn đậu hũ của con gái mình, mà con ăn ở ngay trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy!”

Người đàn ông trung niên này đương nhiên chính là Diệp Minh, ông vẫn luôn theo dõi con gái tới tận cửa hàng này, thật sự là mệt chết ông mà. Phải cố gắng để không bị phát hiện nhưng cũng không bị mất dấu, đây không phải là chuyện đơn giản chút nào đấy.

Nhất là khi nãy con gái đi thang máy lên, ông sợ mất dấu mà phải vội vã chạy thang bộ, mệt đứt hơi leo lên tới nơi thì một màn này lại đập vào mắt ông.

“Không được, phải nhịn! Nếu hiện tại ông mà lao ra con gái nhất định sẽ oán trách ông chết mất.”

Phương Minh cưỡng chế bản thân phải bình tĩnh hơn, mà khi ông thấy con gái mình đi theo thằng nhóc kia vào quán cà phê thì ông cũng vội vã muốn đi vào theo.

“Xin chào ông, xin ông hãy lấy thẻ hội viên ra.” Tiếp tân tươi cười chào đón Diệp Minh.

“Thẻ hội viên gì chứ?” Diệp Minh sửng sốt, chỉ là một quán cà phê thôi mà cũng cần phải có thẻ hội viên sao?

“Thưa ông, quán của chúng tôi chỉ giành cho hội viên thôi, nếu không có thẻ hội viên ông không thể vào được. Đương nhiên nếu bạn của ông là người có thẻ hội viên đang ở bên trong thì ông cũng có thể đi vào.” Phục vụ giải thích một cách rất kiên nhẫn.

“Tôi không có bạn trong đó, thế nhưng không phải chỉ là thẻ hội viên thôi sao, làm cho tôi một cái là được rồi.”

Diệp Minh nói mà không thèm để ý chút nào, ông cũng xem như là giám đốc một công ty kia mà, chỉ mua một tấm thẻ hội viên đối với ông không phải là chuyên khó khăn gì.

“Vâng ạ, thẻ hội viên của chúng tôi loại cơ bản nhất là 10 vạn.”

“10 vạn?”

Diệp Minh không nhịn được hét lên, mới đầu ông tưởng rằng cũng lắm thì cũng chỉ 5000 mà thôi, ông không bị thần kinh cũng không phải loại người thừa tiền không có chỗ tiêu, làm sao có thể bỏ ra những 10 vạn để có một tấm thẻ hội viên kia chứ?

“Thưa ông, 10 vạn chỉ là thẻ thanh đồng cơ bản nhất thôi, sẽ được giảm giá 10% khi mua bất kỳ mặt hàng gì có trong tiệm, ngoài ra trong tiệm của chúng tôi còn có phòng nghỉ, phòng đọc sách, phòng tập gyms, cho dù là hội viên cấp bậc nào cũng đều có thể sử dụng miễn phí.”

“Quán cà phê này còn có cả phòng nghỉ hay sao?”

“Đúng vậy, mà phòng nghỉ của chúng tôi chất lượng ngang ngửa so với những khách sạn năm sao bên ngoài, mỗi ngày đều có người quét dọn vệ sinh vô cùng sạch sẽ.”

Diệp Minh nghe thấy lời của người phục vụ thì hai mắt tóe lửa: “Tên nhóc kia dám lừa con gái của ông tới nơi này có phải là có ý đồ xấu xa gì hay không? Ông nhất định phải theo sát để bảo

vệ con gái mới được."

"10 vạn thì 10 vạn, làm cho tôi một tấm thẻ đi."

Vì an nguy của con gái mà Diệp Minh cắn răng làm một tấm thẻ hội viên, dù sao sau này vẫn có thể đưa thẻ này về cho vợ con sử dụng được mà.

Vừa đợi làm thẻ hội viên Diệp Minh vừa tìm kiếm khắp nơi trong sảnh lớn, tìm hết mấy vòng vẫn không nhìn thấy con gái đâu, trong lòng lại không nhịn được lộp bộp.

"Chắc chắn bọn nhỏ đã đi vào phòng khách rồi, không được, phòng khách chỉ có hai người lại càng dễ nảy sinh chuyện xấu…"

Diệp Minh vừa sốt ruột vừa dò hỏi người phục vụ: "Vừa mới nãy có một người đàn ông trẻ tuổi và một cô gái đi đâu rồi nhỉ?"

"Ông biết hai người đó ạ? Hai người đó ở khu ngoài trời, có cần tôi dẫn ông đi không ạ?" Người phục vụ đáp.

"Không cần."

Diệp Minh khoát khoát tay sau đó đi vào phía bên trong, phát hiện quả thật con gái mình cùng thằng nhóc kia đang ngồi dưới một chiếc dù, thế nhưng từ vị trí này ông chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cậu ta.

"Cho tôi một ly trà là được."

Diệp Minh lựa chọn một vị trí đằng sau tủ sách, từ vị trí này ông rõ ràng có thể quan sát tình huống bên ngoài qua khe hở mà không hề bị phát hiện.

"Vâng, ông đợi một lát."

Diệp Minh nhìn vẻ mặt tươi cười của con gái suốt nữa giờ đồng hồ, thỉnh thoảng lại còn cười duyên với thằng nhóc kia, trong

lòng không nhịn được nổi lên ghen ghét.

Con gái mà bản thân ông vất vả che chở nuôi dưỡng hơn 20 năm bây giờ lại cười với người đàn ông khác, cảm thấy ghen ghét cũng là tâm lý chung của các ông cha trên đời này.

Mà ở một nơi khác, Lăng Mộ Mai nhìn nhìn đồng hồ rồi nói với cháu gái: “Cô ra ngoài đi vệ sinh một lát.”

“A, dạ.”

Lăng Sở Sở trả lời theo phản xạ, chờ mãi tới khi cô đi rồi mới kịp phản ứng, trong phòng có nhà vệ sinh kia mà, tại sao cô lại phải ra ngoài đi vệ sinh kia chứ?

Mà sau khi rời khỏi phòng Lăng Mộ Mai quả thật cũng không đi tới nhà vệ sinh mà là đi tới sảnh lớn. Ánh mắt đảo quanh một vòng, rát nhanh đã nhìn thấy hai bóng người bên ngoài cửa số thủy tinh.

Hai mắt sáng rực, Lăng Mộ Mai vừa đi về hướng bên đó vừa tìm kiếm bốn phía, cuối cùng nhìn trúng bàn của Diệp Minh.

“Bản thân mình đi nhìn trộm người yêu của con trai hình như là không tốt lắm, vì thế tuyệt đối không thể để con trai phát hiện được, vị trí này thật sự quá thích hợp để quan sát.”

Mà đây cũng chính là mục đích Lăng Mộ Mai đi ra khỏi phòng, bà tới trước bàn cảu Diệp Minh vừa cười vừa nói: “Diệp tổng, thật sự là quá trùng hợp, lại có thể gặp ông ở đây.”

Diệp Minh thu hồi ánh mắt nhìn qua Lăng Mộ Mai, sau đó sửng sốt vội vã đứng dậy: “Lăng tổng cũng tới quán này uống cà phê sao?”

Chương 160: Hoàn toàn rối loạn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Diệp Minh đương nhiên nhận ra Lăng Mộ Mai, đây là chủ tịch của tập đoàn y dược lớn nhất trong nước, bên dưới tập đoàn đã có rất nhiều công ty được lên sàn chứng khoán, gồm có một số công ty về y dược và tiệm thuốc Nghiễm Niên đường.

Đương nhiên Diệp Minh cũng biết chủ tịch Lăng không chỉ có những sản nghiệp này mà còn là một nhà đầu tư vô cùng tài ba, bà đã đầu tư vào bốn năm mươi công ty trong hơn mười lĩnh vực khác nhau, đồng thời bà còn là thành viên hội đồng quản trị của rất nhiều công ty đã được lên sàn.

Diệp Minh vô cùng rõ ràng thực lực của bản thân, mặc dù ông cũng có một công ty đang phát triển khá tốt thế nhưng cho dù là quy mô công ty hay về hoàn cảnh gia đình đều kém xa chủ tịch Lăng trước mắt này, cách xa vạn dặm! Vì vậy với chuyện chủ tịch Lăng còn nhớ tới tên ông thật sự khiến ông bất ngờ vô cùng.

Lăng Mộ Mai nhìn Diệp Minh, bà có ấn tượng với ông chính là vì khi công ty tiến hành vòng bỏ vốn thứ hai, ông ấy đã từng tới gặp bà, mặc dù hai người có đàm luận thế nhưng cuối cùng bà lại không đồng ý đầu tư cho công ty của ông. Trong con mắt của một

nhà đầu tư như bà thì công ty của Diệp Minh trong tương lai sẽ không có quá nhiều đột phá, nếu đầu tư thì lợi nhuận thu được sẽ không cao.

“Công ty của Diệp tổng phát triển không ngừng, tôi còn đang hối hận vì ngày xưa đã từ chối không đầu tư vào công ty của ông đấy.”

Lăng Mộ Mai bắt chuyện, mà Diệp Minh tâm như gương sáng, hiểu rõ đối phương chẳng qua chỉ đang nói mấy lời khách sáo mà thôi. Mặc dù đúng thật là công ty của ông mấy năm nay vẫn đang phát triển, thế nhưng chỉ là những bước tiến nhỏ mà thôi, tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh của nhà đầu tư lớn trước mắt.

“Làm gì có chứ, chỉ là một chút bước tiến nhỏ nhoi, làm sao có thể so sánh với Lăng tổng được.”

Lăng Mộ Mai cười lớn, sau đó trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Diệp Minh: “Hiện tại tôi đột nhiên rất có hứng thú với công ty của Diệp tổng, không biết có thể trò chuyện với Diệp tổng vài phút được không?”

“Được chứ, đây chính là chuyện tôi cầu còn không được.”

Mặc dù trả lời ngoài miệng như vậy nhưng trong lòng của Diệp Minh thì lại cảm thấy rất buồn bực, cho dù đối phương thật sự có hứng thú với công ty của ông ta thì cũng phải ngồi đối diện nhau để nói chuyện chứ, ngồi bên cạnh làm sao có thể nói chuyện được?

Mà trong đầu Diệp Minh hiện tại bị chuyện của con gái quấy rầy, làm gì còn tâm tư nào mà bàn chuyện công ty, thế nhưng lại không thể cự tuyệt Lăng Mộ Mai, đành phải trò chuyện câu được câu mất, mà hai mắt thì thỉnh thoảng lại nhìn về phía trước.

Mà thực ra Lăng Mộ Mai cũng có khác gì Diệp Minh đâu chứ,

bà cũng chỉ muốn mượn vị trí này để quan sát bạn gái của con trai mà thôi.

Thế là một cuộc đối thoại nhàm chán bắt đầu.

“Công ty của Diệp tổng thật sự là không tồi đó.”

“Làm gì có, làm gì có chứ, so với Lăng tổng thật giống như là kiến so với voi.”

“Diệp tổng quá khiêm tốn rồi.”

“Chỉ cần tùy tiện chọn một trong số những công ty của Lăng tổng đã có thể miểu sát(1) hoàn toàn công ty của tôi.”

(1)Miểu sát: giết chết trong nháy mắt

“Không cùng ngành sản xuất làm sao có thể so sánh được chứ, công ty của Diệp tổng thật sự là có tiềm lực phi phàm.”

“Làm gì có, công ty của tôi chỉ mãi theo một ngành thiết kế, đâu được như bà Lăng đầu tư nhiều ngành nghề như vậy.”

…

Tóm lại cả hai người cứ không ngừng thổi phồng lẫn nhau, mà ác hơn là cả hai đều cảm thấy hợp lý vô cùng, bởi vì tâm tư của bọn họ căn bản không đặt ở đây.

“Đáng chết!”

Diệp Minh đột nhiên nghiến răng nghiến lợi đứng lên, mà vẻ mặt Lăng Mộ Mai ở bên cạnh cũng trở nên lạnh lẽo: “Càn rỡ!”

“A, Lăng tổng, không phải tôi đang nói bà đâu.” Diệp Minh vội vàng quay qua rối rít xin lỗi.

“Khụ khụ, Diệp tổng này… Vừa rồi là do tôi nghĩ tới chuyện

khác, không liên quan tới ông đâu.”

Mà nguyên nhân dẫn tới sự biến hóa đột ngột của hai người chính là vì ở bên kia, Diệp Tử Du đột nhiên véo tay Phương Minh, mà Phương Minh cũng bẹo má cô một cái!

Lăng Sở Sở trong phòng đợi hơn 10 phút vẫn không thấy cô mình về, quyết định rời khỏi phòng đi tìm bà, thế nhưng cô ấy đã đi tìm khắp nhà vệ sinh mà không hề thấy bóng dáng Lăng Mộ Mai đâu.

“Thật kỳ quái, cô của mình đi đâu được chứ?”

Lăng Sở Sở buồn bực, đúng lúc đang định lấy điện thoại ra gọi cho bà thì đúng lúc nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của bà trong sảnh lớn.

“Cô của mình làm sao có thể ngồi gần một người đàn ông như thế được kia chứ?”

Lăng Sở Sở há hốc miệng nhìn hình ảnh cô của mình ngồi bên cạnh một người đàn ông, cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

“Tuyệt đối không phải là nói chuyện công việc, nếu thật sự là nói chuyện công việc thì phải ngồi đối diện với người ta chứ, làm sao có thể ngồi bên cạnh như thế được?”

“Chắc chắn là có chuyện gì đó mờ ám, chắc chắn là vậy!”

Hai mắt Lăng Sở Sở sáng rực, cả người cô phảng phất như đã bị conan chiếm xác: “Chẳng lẽ người đàn ông này có quan hệ gì đó với cô… Hay nói đúng hơn người đàn ông này chính là người mà cô cô vẫn đợi bao nhiêu năm nay?”

Nghĩ tới suy đoán của bản thân Lăng Sở Sở đột nhiên trở nên kích động vô cùng, là cháu gái của bà đương nhiên Lăng Sở Sở

luôn mong cô mình có được một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

“Không được, mình không thể đi tới đó được, nếu cô mà không nói cho mình biết có nghĩa hiện tại bà ấy còn chưa muốn công bố chuyện này ra ngoài.”

Nghĩ vậy Lăng Sở Sở lại lấy điện thoại ra chụp liền mấy tấm hình, thế nhưng càng lúc càng cảm thấy tò mò không nhịn nổi, cô ấy phải kiếm cách để lén lút nhìn thấy mặt người đàn ông kia mới được.

Lăng Sở Sở quan sát xung quanh, tầm mắt đột nhiên hướng tới hai người Phương Minh đang ngồi ở bên ngoài, trong nháy mắt một ý tưởng lóe lên trong đầu cô ấy.

“Có biện pháp rồi!”

Lăng Sở Sở lấy điện thoại ra trực tiếp gọi ngay cho Phương Minh.

Bên ngoài, Phương Minh và Diệp Tử Du đang nói về những chuyện khi còn ở thôn Diệu Hà, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Phương Minh nhíu mày nhìn màn hình thế rồi cũng nhận điện thoại.

“Cô Lăng, có chuyện gì không?”

“Phương Minh, hiện tại tôi có một chuyện vô cùng quan trọng cần cậu giúp đỡ.”

Nghe thấy giọng nói vô cùng nghiêm túc của Lăng Sở Sở, Phương Minh cảm thấy khó hiểu, cô ấy thì có chuyện gì cần cậu giúp đỡ kia chứ? Mà hiện tại cô ấy không phải đang ở cùng với dì Lăng sao?

“Chuyện gì vậy?”

“Vừa nãy tôi nhìn thấy cô của tôi đang ngồi cùng với một người đàn ông, cái kia… Chính là ở ngay sảnh lớn, ở chỗ giá sách đó, cậu có thể tới đó chụp một bức hình gửi qua cho tôi được không? Tôi rất muốn biết người đàn ông kia là ai.”

Lời nói của Lăng Sở Sở khiến Phương Minh sững sờ, cậu không thể ngờ cô ấy lại có thể dùng lời nói nghiêm túc vô cùng như vậy để nói tới chuyện này, hai mắt cậu nhanh chóng phóng tới vị trí mà Lăng Sở Sở chỉ, có thể loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người ngồi đằng sau kệ sách.

Chỉ là Phương Minh có nghĩ nát óc cũng không hiểu dì Lăng chỉ ngồi chung với một người đàn ông mà thôi, tại sao Lăng Sở Sở phải khẩn trương như vậy kia chứ?

“Tự cô đi tới không phải có thể nhìn rõ ràng tất cả sao?”

“Tôi đi được còn cần cậu trợ giúp sao?” Lăng Sở Sở liếc mắt: “Tôi nói cho cậu biết, cô của tôi tới bây giờ còn chưa lấy chồng đâu, mà tôi lớn tới từng này rồi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ngồi bên cạnh một người đàn ông đấy, bọn họ chắc chắn là có quan hệ mờ ám gì đó!”

“Chưa lấy chồng?”

Phương Minh sững sờ, cậu nhớ rất rõ lúc trước đã từng xem qua tướng mạo của dì Lăng, cung phu thê của dì ấy không phải trống rỗng, điều đó chứng tỏ dì ấy phải có chồng rồi mới đúng.

Thế nhưng Lăng Sở Sở lại là cháu gái của dì Lăng, cô ấy tuyệt đối không thể nào nói láo chuyện này được, hẳn là trong chuyện này còn có nguyên nhân bí ẩn gì đó.

Phương Minh xưa nay vốn không phải loại người tọc mạch, mà đây lại là chuyện riêng tư của dì Lăng, mặc dù cũng có chút hiếu kỳ nhưng chuyện này tới cả Lăng Sở Sở còn không biết chắc

hẳn là bí mật của dì ấy. Sống trên đời ai mà không có bí mật kia chứ?

Thế nhưng đối với chuyện Lăng Sở Sở đã nhờ Phương Minh cũng không cự tuyệt, sau khi cúp điện thoại thì quay qua Diệp Tử Du: "Tử Du, anh dẫn em đi gặp một vị trưởng bối, là trưởng bối mà anh mới quen biết."

Nếu cậu đã gọi Lăng Mộ Mai là dì thì coi như bối phận của cậu nhỏ hơn bà ấy, mà dì Lăng cũng biết cậu hẹn gặp Tử Du ở đây, nếu như là mượn chuyện này để đi chào hỏi thì phải là cả hai người cùng đi mới được.

Mà Diệp Tử Du cũng đã nghe được giọng nói trong điện thoại của Lăng Sở Sở, gật gật đầu, theo Phương Minh đi tới chỗ giá sách.

Mà Diệp Minh nhìn thấy hai người Diệp Tử Du và Phương Minh đi tới gần thì trợn tròn mắt, nếu như không có Lăng Mộ Mai ở đây thì ông đã sớm bỏ của chạy lấy người rồi, thế nhưng bây giờ lại có bà ấy ở đây, ông không thể nào đột ngột rời đi như vậy được.

"Lăng tổng… Tôi phải đi vào nhà vệ sinh một lát!"

Diệp Minh nghĩ một lúc lâu mới tìm thấy được một lý do, nói xong thì vội vội vàng vàng đứng dậy chạy về hướng nhà vệ sinh.

Vì vậy khi hai người Phương Minh và Diệp Tử Du tới chỉ nhìn thấy một bóng lưng đang chạy vào nhà vệ sinh…

"Dì Lăng."

"Phương Minh, đây là cô bạn gái nhỏ của cháu à?"

Đôi mắt Lăng Mộ Mai sáng rực nhìn về phía Diệp Tử Du, cô bạn gái của con trai thật sự quá xinh đẹp, không chỉ gương mặt tinh xảo động lòng người mà quan trọng là trên thân còn có một cỗ

khí chất thanh thuần vô cùng hiếm thấy.

Lấy tầm mắt của Lăng Mộ Mai thì có hạng người nào mà bà chưa nhìn thấy kia chứ, thế nhưng khi đối diện với Diệp Tử Du thật sự không thể không bị khí chất của cô làm cho chấn động, cô bé này thật sự rất xứng với con trai của bà!

“Cháu chào dì Lăng.”

Diệp Tử Du hiếu kì đánh giá Lăng Mộ Mai, mặc dù cô không biết quan hệ của Lăng Mộ Mai và Phương Minh là như thế nào, thế nhưng khí chất không giận tự uy phát ra từ trên người dì Lăng khiến cô nhận ra lai lịch của dì ấy chắc chắn là không đơn giản.

“Diệp Tử Du, tên của cháu rất hay, thật sự là xinh đẹp như ngọc nha.”

Lăng Mộ Mai cũng tươi cười, giờ khắc này Diệp Tử Du trong lòng bà đã thăng cấp từ bạn gái của con trai trở thành con dâu rồi.

“Lần đầu gặp mặt mà dì lại không có quà tặng cho cháu, sau này dì sẽ bổ sung nhé.”

“Không cần đâu dì Lăng.”

Diệp Tử Du vội vã khoát tay, thế nhưng Lăng Mộ Mai đã thầm hạ quyết tâm trong lòng, lần sau gặp mặt nhất định phải tặng quà cho con dâu tương lai đấy.

“Dì Lăng, dì ngồi ở chỗ này là…?” Phương Minh giả bộ hiếu kỳ hỏi.

“Vừa nãy dì đi vệ sinh thì gặp một người bạn trên thương trường, vậy nên mới ngồi xuống nói chuyện một lát.”

“Thì ra là vậy nha.”

Hai mắt Phương Minh lập lòe, đúng như lời Lăng Sở Sở đã nói,

nếu như là bạn làm ăn thì hẳn phải ngồi đối diện chứ không thể nào lại ngồi bên cạnh như vậy được.

“Kể ra cũng trùng hợp thật, người bạn làm ăn này của dì cũng họ Diệp giống Diệp Tử Du, là ông chủ của một công ty thiết kế, dì vẫn còn tưởng hai người có họ hàng gì kia đấy.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, mặc dù Lăng Mộ Mai chỉ tùy tiện nói một câu thế nhưng trên mặt Diệp Tử Du lại hiện vẻ suy tư, nghĩ một lúc mới trả lời: “Cha cháu cũng mở một công ty thiết kế.”

Chương 161: Chàng trai, lúc cậu đi học chắc cũng từng lưu ban không ít nhỉ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cha cháu cũng mở công ty thiết kế!

Lúc Diệp Tử Du nói ra câu này toàn trường đột nhiên yên tĩnh hẳn!

“Người bạn này của dì tên là Diệp Minh, không biết tên của cha cháu là…?”

“Cha cháu cũng tên là Diệp Minh.”

Vẻ mặt của Lăng Mộ Mai trở nên quái dị vô cùng, miệng hơi hé giống như đang muốn nói chuyện gì đó, thế nhưng cuối cùng lại nhịn không được cười thành tiếng.

Mà vẻ mặt của Phương Minh ở bên cạnh cũng trở nên vô cùng đặc sắc, người đàn ông mà Lăng Sở Sở muốn cậu chụp ảnh lại là chú Diệp sao?

Chú Diệp có quan hệ mờ ám với dì Lăng?

Trong lúc nhất thời Phương Minh chỉ cảm thấy đầu to như cái

đấu, nếu thật sự là như vậy thì dường như mọi chuyện có vẻ không dễ giải quyết lắm…

Mà trong đôi mắt Diệp Tử Du như có sóng nước lưu chuyển, trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho cha.

“Đồng chí Diệp, cha đang làm gì đó?”

Giọng nói của Diệp Tử Du vô cùng bình tĩnh, mà cha Diệp ở bên kia sau khi nhận điện thoại của con gái cũng bắt đầu trừng mắt nói dối.

“Cha con thì còn có thể làm gì nữa, đương nhiên là đi làm nha, sao vậy, con nhớ cha rồi sao?”

“Ha ha, nếu con nhớ cha thì đợi một chút xong việc cha sẽ qua đón hai mẹ con đi ăn.”

Sau khi tắt điện thoại Diệp Minh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, chuyện theo dõi như thế này thật sự không dễ làm chút nào, xém chút nữa là bị phát hiện rồi.

Chỉ là đúng lúc này Diệp Minh đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, quay đầu chợt thấy một cô gái trẻ đang nhìn chằm chằm ông, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ.

“Cô gái…?”

Diệp Minh cảm thấy khó hiểu, rõ ràng ông không hề quen biết cô gái trước mắt này, sao cô ấy lại nhìn ông như vậy kia chứ?

Lăng Sở Sở lúc này thì đã tức tới phát điên, vừa nãy cô ấy nghĩ rằng quan hệ của Diệp Minh này với cô của mình không hề bình thường chút nào, vì thế nhân lúc ông tới nhà vệ sinh mới muốn chạy theo nhìn mặt.

Không ngờ tới người đàn ông này đã có vợ con rồi, mà nếu chỉ

là có vợ con rồi thì cô ấy cũng sẽ không phẫn nộ tới mức đó.

Điều quan trọng nhất chính là rõ ràng ông đang ở đây mờ ám với cô của mình, lại còn nói dối con gái là đang ở công ty, rõ ràng người đàn ông này có vấn đề lớn!

Kết hợp cả hai điều này, ấn tượng của cô ấy về Diệp Minh trong nháy mắt trở thành một tên lừa đảo khốn nạn đồi bại!

"Ông cái tên lừa đảo đáng chết này, dám lừa gạt cô của tôi, tôi nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của ông trước mặt bà ấy!"

Lăng Sở Sở giận tới không thể kìm chế được, Lăng Mộ Mai là người yêu thương cô ấy nhất ngoại trừ cha mẹ cô ấy, thế mà lại bị tên khốn nạn trước mắt này lừa gạt bao nhiêu năm như vậy! Nghĩ tới đây cả người Lăng Sở Sở run lên vì tức giận, trực tiếp liều mạng lôi kéo Diệp Minh ra ngoài.

"Này cô gái, có phải cô đã nhận nhầm người hay không? Tôi không quen biết cô."

Diệp Minh trợn tròn mắt, ông căn bản không hề nhận ra cô gái trước mặt này, huống gì là cô của cô ấy kia chứ?

Mà bản thân ông sao lại trở thành tên lừa đảo rồi, ông đã từng lừa gạt ai bao giờ đâu?

"Cô à cô nhận nhầm người rồi, mau buông tay ra nhanh lên."

Hành động của Lăng Sở Sở khiến những người phục vụ chú ý, đương nhiên đây cũng là do Lăng Sở Sở không hề khống chế âm thanh thế nên mấy người Phương Minh ở trong sảnh lớn cũng nghe được rõ ràng đấy.

"Tôi chưa từng gặp cô của cô, nếu cô còn hung hăng như vậy đừng trách tôi không khách khí, đừng tưởng cô là con gái thì tôi sẽ bỏ qua cho cô!"

Diệp Minh cũng bắt đầu cảm thấy gấp gáp, con gái của ông còn đang đứng bên ngoài, mà cô gái này gây ra động tĩnh lớn như vậy, lỡ khiến con gái chú ý mà chạy tới thì hỏng bét!

“Làm sao? Ông còn muốn đánh tôi sao?”

Lăng Sở Sở càng thêm tức giận không thôi, một tên lừa gạt mà cũng dám phách lối như vậy, đang muốn cố gắng kéo mạnh hơn thế nhưng đúng lúc này một giọng nói vang lên cắt ngang hành động của Lăng Sở Sở.

“Sở Sở, cháu đang làm gì vậy, mau buông ông ấy ra đi!”

Lăng Mộ Mai đã đi tới trước cửa nhà vệ sinh, mà trừ Lăng Mộ Mai còn có Phương Minh và Diệp Tử Du.

“Cô à, cô tới đúng lúc lắm, cháu phải nói rõ chuyện này cho cô biết, người đàn ông này thật sự là một tên lừa đảo. Vừa nãy cháu đã nghe thấy chính miệng ông ta nói trong điện thoại, lừa dối con gái ông ta là ông ta đang đi làm, loại đàn ông trừng mắt nói dối này thật sự đúng là một tên lừa đảo!”

Nhìn thấy cô của mình xuất hiện Lăng Sở Sở nhanh chóng nói lại những gì bản thân đã nghe thấy, mà vẻ mặt của Diệp Minh giờ phút này cũng trở nên xấu hổ vô cùng, ông nhìn con gái đang xụ mặt ở bên kia nhất thời nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Đồng chí Diệp, cha không phải đang ở trong công ty sao, sao con chưa từng nghe thấy nhà chúng ta còn có mở một quán cà phê vậy? Cha mà nói sớm cho con thì con đã kêu gọi bạn bè tới đây để ủng hộ quán nhà chúng ta rồi.”

Diệp Tử Du cười tới rạng rỡ vô cùng, có thể nói là cười tươi như hoa cũng không quá, thế nhưng Diệp Minh nhìn thấy vẻ tươi cười này của con gái thì lại càng xấu hổ hơn. Ông vẫn hiểu rõ con gái nhà mình đấy, con bé cười càng rực rỡ chứng tỏ tức giận trong

lòng cũng càng lớn!

“Cha…”

Diệp Minh ê a nữa ngày cũng không biết phải giải thích như thế nào, nói là ông theo dõi con bé tới đây cũng không được, mà không phải ông theo dõi thì càng không xong, dù gì bây giờ ông còn bị bắt quả tang ở đây…

Lăng Mộ Mai nhìn Diệp Minh rồi lại nhìn Diệp Tử Du, trên mặt hiện ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, với trí thông minh của bà làm sao có thể không đoán ra được đầu đuôi câu chuyện kia chứ.

Bạn gái của con trai bà là con gái của Diệp Minh, mà rõ ràng là Diệp Minh đã theo dõi con bé tới tận đây, về phần vì sao ông ấy phải theo dõi thì trong lòng bà cũng đã đoán được phần nào.

“Cô ấy là con gái của ông?”

Lăng Sở Sở nhìn Diệp Tử Du, mặc dù cô ấy rất tự tin vào bản thân mình nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Tử Du cô ấy cũng phải thất thần, đây thật sự là một người con gái xinh đẹp tới mức không thể xinh đẹp hơn được nữa!

Cô gái xinh đẹp như vậy lại là con gái của tên lừa đảo này, thật là ông trời không có mắt mà!

“Con gái… con hãy nghe cha giải thích.”

“Con đang nghe đây.”

Diệp Tử Du mỉm cười nhìn cha, mà Phương Minh ở bên cạnh cũng đã có thể đoán được đại khái, chú Diệp chắc chắn là theo dõi Tử Du nên mới tới đây, không ngờ lại gặp chuyện xui xẻo lớn tới như vậy.

Cho dù là thừa nhận đã theo dõi con gái hay là có quan hệ mờ

ám với dì Lăng thì đều thật sự là làm khó chú ấy.

“Thôi vậy, vẫn nên giúp chú ấy giải vây một chút đi.”

Phương Minh biết nếu như cậu không đứng ra thì chú Diệp chắc chắn khó mà tìm được cách giải thích hợp lý, lập tức hắng giọng chào hỏi: “Chú Diệp.”

Diệp Minh nghe thấy có người gọi mình, ánh mắt lúc này mới nhìn tới người Phương Minh, đây chính là thằng nhóc khiến cho lòng ông ngập tràn tức giận, cũng là kẻ đầu sỏ khiến cho tình huống trở nên xấu hổ như thế này.

“Chú cái gì mà chú, tôi không quen cậu!”

“Đồng chí Diệp!”

Diệp Tử Du đứng một bên ho khan một tiếng, Diệp Minh biến sắc vội vàng sửa lời: “Con gái, đây là bạn học của con sao, nhìn thật sự là quá già dặn nhỉ, chắc ngày xưa khi ở trường đã lưu ban không ít đúng không?”

Khóe miệng Phương Minh co giật, chú Diệp đây thật biết nói lời công kích.

“Chú Diệp không nhớ cháu sao?”

Diệp Minh nhìn Phương Minh, quan sát kỹ một lúc mới cảm thấy diện mạo của người thanh niên này thật sự có chút quen mắt, giống như đã gặp ở đâu nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra được.

“Chú Diệp, chắc chú vẫn còn nhớ rượu trúc chứ? Lúc trước cháu đã lấy rất nhiều rượu từ chỗ sư phụ qua cho chú đó.”

Nghe thấy những lời này Diệp Minh đột nhiên sửng sốt, trong nháy mắt hình ảnh một đứa bé trai xuất hiện trong đầu ông, mà

hình ảnh của đứa bé trai đó lại dần dần trùng khớp với tên nhóc trước mắt.

“Tôi dựa vào, thì ra là cháu sao?”

Diệp Minh đột nhiên rống lên một câu thô tục sau đó chạy tới vỗ vào vai Phương Minh một cái: “Cháu tên nhóc này, đã tới Ma Đô mà cũng không nói cho chú Diệp một câu.”

“Trong mắt cháu còn có chú Diệp này hay không hả? Hay ghét bỏ chú Diệp không có bản lĩnh thế nên không muốn nhận chú nữa?”

Diệp Minh có vẻ kích động vô cùng, có hơn phân nữa là tâm tình ông ấy thật sự rất kích động, thế nhưng Phương Minh cũng tinh ý nhìn thấy khi chú Diệp nói những lời này mắt còn liếc nhìn Tử Du phía bên kia, trong thoáng chốc cậu đã hiểu được ý của chú ấy.

Thế nhưng nhìn ra thì nhìn ra nhưng đương nhiên là cậu sẽ không vạch trần, thậm chí còn phối hợp với chú ấy diễn kịch.

“Chú Diệp, là do cháu không đúng.”

“Tên nhóc cháu còn biết sai sao? Chú nói cho cháu biết, chú Diệp hôm nay rất tức giận, nếu cháu không giải thích rõ ràng cho chú thì chú sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy đâu.”

“Đồng chí Diệp à, chờ khi anh Phương Minh giải thích xong thì làm phiền cha cũng giải thích rõ cho con nữa.” Giọng nói của Diệp Tử Du vang lên rất đúng lúc.

Diệp Minh ngay lập tức như quả bóng bị xì hơi, nếu như đổi lại là những người khác thì trong lòng ông cũng có một chút khúc mắc, thế nhưng đối với Phương Minh, từ lúc ở thôn Diệu Hà ông đã rất thích cậu nhóc này rồi. Phương Minh không những là một cậu nhóc thông minh mà cũng rất hợp ý ông nữa đấy.

Thực ra ông cũng không yêu thích gì nhiều, chỉ đặc biệt rất thích uống rượu, mà sau khi ông được nếm thử rượu trúc trong đạo quán mà lão thần tiên ủ ra thì từ đó cứ nhớ mãi không thôi.

Mà tên nhóc Phương Minh này cũng rất hiểu chuyện đấy, thường xuyên vụng trộm mang rượu trúc của lão thần tiên tới cho ông uống, vì vậy ông nhìn Phương Minh càng lúc càng thuận mắt, sau đó trong một lần uống rượu ông còn hứng trí bừng bừng lôi kéo lão thần tiên định ra hôn ước cho hai đứa nhỏ nữa!

Bây giờ nhìn kỹ thằng nhóc này, lại nhìn con gái xinh đẹp đang đứng ở một bên, trong lòng Diệp Minh phảng phất như nhận ra bản thân đã bị lừa…

“Thì ra mọi người là người một nhà nhà, đây chỉ là một chuyện hiểu nhầm mà thôi, Sở Sở, cháu mau xin lỗi Diệp tổng đi.”

Lăng Mộ Mai nói chuyện rất đúng lúc, mỗi người trong lòng đều chất chứa tâm tư riêng thế nên không ai nhận ra thâm ý trong ba chữ người một nhà của bà.

“Cháu làm sao có thể ngờ có người cha lại đi theo dõi con gái mình tới tận đây kia chứ, mà cũng tại cô mới khiến cháu hiểu nhầm…”

Lăng Sở Sở thì thầm một câu, giọng nói không cao không thấp này rơi vào tai Diệp Minh khiến ông không nhịn được co quắp khóe miệng, da thịt trên mặt lại run rẩy từng cơn… Cô gái này thật sự là cái gì cũng có thể nói được!

“Nếu đã trùng hợp gặp mặt như vậy hay chúng ta cùng chọn một chỗ đi ăn cơm trưa đi, nếu có hiểu lầm gì ngồi trên bàn ăn lại từ từ nói. Mà Phương Minh với Diệp tổng đã nhiều năm không được gặp nhau chắc cũng có nhiều chuyện cần tâm sự, vậy nên hãy mở một buổi tiệc tâm sự đi.”

Không thể không nói Lăng Mộ Mai thật sự là một người rất giỏi khống chế cục diện, lời này chẳng những có thể giúp Diệp Minh giải vây lại cũng khiến mọi người đỡ xấu hổ, thế là đoàn người cùng nhau đi về hướng cửa hàng.

Chương 162: Là chú ép cháu phải trang bức

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bầu không khí trên bàn cơm thật sự rất vi diệu.

Lăng Sở Sở cảm thấy hờn dỗi vô cùng, cô ấy nhận ra suốt bữa ăn tất cả lực chú ý của cô mình đều đặt lên người Phương Minh và Diệp Tử Du.

Toàn bộ bữa ăn, chỉ tính sơ sơ thì cô mình đã gắp đồ ăn cho Phương Minh năm lần, cho Diệp Tử Du bảy lần, mà bản thân mình thì… Chỉ có hai lần, mà tất cả cũng đều là vì thuận tay…

Mà Diệp Minh ở bên kia cũng phiền muộn không kém, ông ấy phát hiện con gái mình thật sự che chở cho tên nhóc Phương Minh này một cách quá đáng.

Chỉ cần trong lúc ông nói chuyện trên trời dưới đất mà lỡ nói xấu Phương Minh một câu thì con gái sẽ hắng giọng một cái, sau đó tươi cười nhìn ông.

Mà ông cũng thật không còn cách nào khác, ai biểu ông làm chuyện xấu bị con gái bắt quả tang kia chứ.

Lăng Mộ Mai ngồi bên cạnh nghe Diệp Minh cùng Phương

Minh nói chuyện, cuối cùng cũng biết được tại sao Phương Minh lại quen được cô bé này. Mà trong lòng bà cũng đã có quyết tâm, lúc về nhất định phải lục tìm lại chương trình năm ấy xem bộ dạng con trai khi còn bé là như thế nào.

“Phương Minh, lão thần tiên đã đi rồi vậy cháu có định ở lại Ma Đô để phát triển không? Gặp phải chuyện gì khó khăn cứ nói với chú Diệp một tiếng, ở Ma Đô này cũng không giống như trong thôn, làm chuyện gì cũng đều không dễ dàng đấy.”

Diệp Minh bây giờ cũng đã nhận ra rồi, con gái của mình thật sự là nhớ mãi không quên tên Phương Minh này. Cũng chỉ trách ông ngày xưa đã tự dẫn sói vào nhà, cũng may là tính tình cậu nhóc này cũng khá hợp với ông đấy.

Người ta vẫn thường nói những đứa trẻ ba tuổi đã lớn, bảy tuổi đã già, ngày xưa ông thích Phương Minh như vậy, tới tận bây giờ sự yêu thích này cũng không thay đổi bao nhiêu.

“Hiện tại cháu có mở một cửa hàng ở chợ đồ cổ.” Phương Minh cười cười trả lời.

“Mở cửa hàng sao? Mở cửa hàng thật ra tiền lời cũng không được bao nhiêu… Hay cháu tới công ty của chú làm việc cho chú đi? Chờ khi cháu đã quen hết những nghiệp vụ trong công ty còn có thể quản lý công ty giúp cho chú.”

Diệp Minh cũng biết Phương Minh không được đi học, mà thực tế ông cũng không quá quan trọng chuyện bằng cấp, nếu con gái thật sự thích Phương Minh, mà tương lai công ty của ông cũng sẽ để lại cho con gái, vậy thì bây giờ bồi dưỡng cậu ấy sớm một chút cũng hợp lý đây.

“Cháu đừng xem thường công ty của chú, mặc dù nó không phải là một công ty lớn ở Ma Đô, thế nhưng cũng có chút danh tiếng trong lĩnh vực thiết kế đấy, lợi nhuận hằng năm cũng hơn

ngàn vạn!”

Chỉ riêng lợi nhuận cũng đã hơn ngàn vạn, điều này có nghĩa doanh thu hằng năm phải hơn một ức! Đối với một công ty thiết kế mà nói đây cũng coi như là quy mô không nhỏ rồi.

“Chú Diệp, cháu thật sự không có hứng thú với việc quản lý công ty, cháu cảm thấy mở cửa hàng thật sự rất tốt.”

Phương Minh mỉm cười trả lời, mà Lăng Mộ Mai ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng nghĩ thầm trong lòng, con trai không có hứng thú với việc quản lý công ty, vì vậy sau này cần phải tìm một người nào đó đáng tin cậy tới thay con trai quản lý…

“Tên nhóc cháu làm sao lại không có tiền đồ như vậy, mở cửa hàng thì có thể lời được bao nhiêu kia chứ? Mà đối với đồ cổ chú cũng biết, có đôi khi mười ngày nửa tháng vẫn không bán được một món đồ nào…”

Trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, theo ông thấy Phương Minh tới Ma Đô không lâu, cửa hàng của cậu chắc cũng chỉ là cửa hàng nhỏ mà thôi, tính theo giá cả của Ma Đô thì chắc chắn một năm cùng lắm cũng chỉ thu được trăm vạn là đã tốt lắm rồi, đừng nói gì thị trường đồ cổ luôn cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Lăng Mộ Mai mất hứng nhìn Diệp Minh, mặc dù tương lai có thể kết thành thông gia thế nhưng thông gia cũng không thể nói con trai của mình như vậy được. Đừng nói con trai bà rất có bản lĩnh, cho dù cậu không có bản lĩnh gì thì tiền bà kiếm được cũng đủ để con trai tiêu xài mấy đời chưa hết.

“Đúng rồi, cửa hàng của cháu cũng mới mở thôi đúng không? Thu nhập thế nào? Cháu đã nộp tiền thuê bao nhiêu năm rồi? Nếu thấy không ổn thì hãy bán ra ngoài, thừa dịp mới đầu tư một ít vốn lui lại vẫn còn kịp…”

Diệp Minh liên tục mấy câu, mà Phương Minh chỉ xoa xoa mũi, vẻ mặt có chút cổ quái, nghĩ nghĩ một chút chứ vẫn chưa trả lời ông ngay.

“Cho dù không kiếm được tiền cũng rất bình thường, người trẻ tuổi lần đầu lập nghiệp mà, thất bại là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ cần có thể từ thất bại đó mà rút ra được bài học là tốt rồi. Chú lúc đầu cũng thế, thời còn trẻ đã mở tới ba bốn công ty, kết quả đều thất bại mà đóng cửa.”

Diệp Minh cho rằng cửa hàng của Phương Minh không kiếm được lời nên cậu mới không nói gì, vì vậy bắt đầu lựa lời an ủi cậu.

“Cái kia… Sinh ý của cửa hàng cháu cũng khá bình thường, từ lúc mở cửa tới giờ cũng chỉ tiếp nhận ba, bốn mối làm ăn.” Phương Minh nói chuyện uyển chuyển vô cùng, thật ra cậu sợ nói thẳng sẽ kích thích ông ấy quá mức.

“Cháu cứ trực tiếp nói cho chú xem kiếm lời được bao nhiêu, sao người trẻ tuổi lại cứ thích nói vòng vo như thế kia chứ?” Diệp Minh khó chịu.

Phương Minh cười khổ nhìn nhìn Diệp Minh, chú Diệp, cháu cũng không muốn trang bức(1) đâu, đây là chú ép cháu phải trang bức đấy!

(1)Trang bức: khoe khoang, làm ra vẻ

“Thật ra cũng không nhiều lắm, hẳn là lời hơn một trăm vạn.”

Ngày khai trương cậu đã bán được mấy món linh khí, lại giải quyết chuyện của nhà họ Hồ và đứa bé kia, thu nhập hơn trăm vạn.

“Cũng không nhiều lắm, liền một trăm… Phì!”

Diệp Minh lập tức dừng lại sau đó hỏi một cách vô cùng nghi ngờ: “Khai trương mới có mấy ngày đã lời được trăm vạn, cháu bán cái bô của Từ Hi hay là long bào của Khang Hi?”

Cái bô của Từ Hi cùng long bào của Khang Hi là một tiết mục ngắn, bắt nguồn từ khi phố cổ vật hưng thịnh, lúc đó một số thương nhân ở đây chỉ một cái bô bình thường cũng dám nói khoác là cái bô mà Từ Hi đã từng sử dụng, cầm một bộ quần áo nhái lại cũng dám nói là đồ do Khang Hi từng mặc qua.

“Chuyện này thì tôi thật sự có thể làm chứng, cậu ấy đúng thật đã kiếm lời trăm vạn chỉ sau mấy ngày khai trương.”

Mặc dù Lăng Sở Sở có chút xích mích đối với Phương Minh thế nhưng cô ấy không thể không thừa nhận, tốc độ kiếm tiền của Phương Minh thật sự giống y đúc cái máy in tiền, mà đồ trong cửa hàng cậu ta cũng thật sự quá đắt đỏ.

Nghe được lời nói của Lăng Sở Sở vẻ mặt Diệp Minh đột nhiên trở nên hậm hực, ông tin rằng chắc hẳn Lăng Sở Sở sẽ không nói dối đấy, chỉ là nghĩ tới bản thân vừa nãy dương dương tự đắc khoe công ty mình hằng năm lời ngàn vạn, lại còn muốn Phương Minh tới công ty của ông để làm thuê, thật sự là quá mất mặt!

“Cửa hàng của cháu đầu tư rất lớn sao?” Diệp Minh lại bắt đầu suy đoán lung tung: “Hay là chỉ một lần mà cháu có thể bán hết đống đồ trong cửa hàng?”

Diệp Minh đương nhiên nhớ rõ trong đạo quán của lão thần tiên thật sự có rất nhiều cổ vật đấy, nếu như Phương Minh thật sự bán hết những thứ đó thì mấy ngày kiếm một trăm vạn cũng là điều có thể hiểu, dù sao giá trị của những vật này hơn xa một trăm vạn.

“Cháu mua lại cửa hàng hết một trăm vạn, cộng thêm tiền sửa chữa mua sắm các thứ tổng cộng hết 200 vạn, mấy ngày này cũng

chưa bán được bao nhiêu thứ, hẳn chỉ bán được 1% mà thôi.”

1%, đây thật sự không phải là Phương Minh khoa trương đâu. Cậu vẫn còn Tử Mẫu Thụ, nếu tiếp tục làm ra linh khí thì tổng giá trị có thể lên tới mấy ngàn vạn, nếu cảnh giới của cậu tăng lên sau đó làm phẩm chất của linh khí tăng theo, khi đó có tiền cũng chưa hẳn có thể mua được đấy!

Diệp Minh triệt để trầm mặc, mà Diệp Tử Du ở bên cạnh lại cười trên nỗi đau của cha, đồng chí Diệp muốn ở trước mặt anh Phương Minh trang bức, giả dạng thành một người đàn ông thành đạt, đáng tiếc là không thành công.

“Vậy cháu nói cho chú biết đi, làm sao chỉ với tiền vốn một hai trăm vạn mà có thể bán ra với giá một hai trăm triệu? Phương Minh, cháu không được đi trên con đường bàng môn tà đạo(2), những chuyện phạm tội lừa dối hãm hại người khác đó cháu tuyệt đối không thể làm đâu đấy!”

(2)Bàng môn tà đạo: chỉ các tôn giáo, học thuyết dẫn dắt con người đi vào con đường lầm lỗi sai trái

Vẻ mặt của Diệp Minh đột nhiên trở nên nghiêm túc vô cùng, bởi vì trong đầu ông đột nhiên nghĩ tới hai chữ: Làm giả!

Trong giới cổ vật thật sự không thiếu chuyện treo đầu dê bán thịt chó này, mà giá cả của hàng giả thật sự vô cùng thấp, nếu dựa vào chuyện buôn bán hàng giả thật sự có khả năng thu được lợi nhuận gấp trăm lần!

Vẻ mặt của Phương Minh cũng đã trở nên nghiêm túc, giải thích: “Chú Diệp, cháu đương nhiên sẽ không làm những loại chuyện phạm pháp này, tự cháu điêu khắc vòng tay treo rồi trưng bày trong cửa hàng, những người khách tới mua hoàn toàn là tự nguyện đấy.”

“Vòng tay do cháu tự điêu khắc làm sao có thể bán giá đắt như vậy được?” Diệp Minh lại cảm thấy vô cùng nghi ngờ, cho dù là vòng tay do đại sư chân chính điêu khắc cũng không dám nói có thể bán với giá lời gấp trăm lần!

“Chuyện này tôi lại có thể làm chứng, tôi đã nhìn thấy đồ trong cửa hàng của cậu ta, không những quý mà còn là quý tới không hợp lẽ thường! Một cái vòng tay mà cậu ta bán ra với giá mấy chục vạn, còn có một khối gỗ chỉ đẽo thành hình lập phương mà cậu ta cũng bán tới bảy tám chục vạn!”

Lăng Sở Sở lại nói tiếp, đồ vật đắt như đi cướp trong cửa hàng của Phương Minh đã khắc sâu vào lòng cô ấy, mà lời nói của Lăng Sở Sở lại khiến Diệp Minh tặc lưỡi, có thể khiến cháu gái của Lăng tổng khen quý, thì nó chắc chắn thật sự là rất quý!

Thế nhưng ngược lại với mọi người, Diệp Tử Du đang ngồi bên cạnh nghe thấy vậy dường như lại nghĩ tới thứ gì, quay lại hỏi Phương Minh: “Anh Phương Minh, có phải anh đã đưa bình an phù cho cha của em không? Chắc những thứ đồ anh bán kia có tác dụng cũng giống tấm bình an phù đấy nhỉ?”

Phương Minh có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Tử Du, chuyện của bình an phù cậu còn chưa nói cho cô ấy biết nữa đấy.

“Tấm bình an phù đó là do sư phụ của anh vẽ, hiện tại anh còn chưa có khả năng này, những đồ vật mà anh khắc mặc dù cũng có tác dụng đặc thù thế nhưng không thể nào so sánh với bình an phù được.”

Đây coi như là thừa nhận.

Mà Diệp Minh cũng hiểu ngay ngụ ý trong lời nói của con gái, tấm bình an phù này có bao nhiêu thần kỳ ông đã được trải nghiệm qua, nếu nói nó là bảo vật cứu mạng cũng không ngoa chút nào. Vật như vậy nếu thật sự mang ra bán thì cho dù có giá vài ức

cũng sẽ có đầy người tranh giành muốn mua đấy!

Bởi vì có tấm bình an phù này khác gì không lo phải chết một cách ngoài ý muốn đâu kia chứ, đối với những người giàu có kia, không có gì quý báu hơn tính mạng của bản thân họ, kể cả vài ức cũng thế!

Một tấm bình an phù có thể bán ra với giá vài ức, vậy nếu như những thứ đồ do Phương Minh bán trong cửa hàng kia cũng có tác dụng giống như bình an phù, mà cho dù có tác dụng kém hơn đi chăng nữa, nếu những người giàu có kia mà biết thì dù giá cao tới vài chục vạn bọn họ chắc chắn vẫn sẽ tranh nhau mua!

"Thì ra là do lão thần tiên vẽ ra, không trách lại có thể thần kỳ như thế."

Phương Minh nghe thấy tiếng cảm thán của Diệp Minh, dường như cũng hiểu ra điều gì đó, dò hỏi: "Chú Diệp, chú đã dùng bình an phù rồi sao?"

Diệp Minh gật gật đầu, ông nhìn thấy ánh mắt tò mò của Lăng Mộ Mai cùng Lăng Sở Sở, lại nhìn Phương Minh dò hỏi một chút, thấy cậu hơi gật gật đầu rồi Diệp Minh mới kể lại chuyện đã xảy ra với ông.

Nghe xong chuyện Diệp Minh kể, vẻ mặt của Phương Minh vẫn bình tĩnh như thường, cậu đương nhiên có thể đoán được tác dụng của tấm bình an phù này, dù sao nó cũng là do sư phụ cậu vẽ một cách vô cùng chăm chú đấy.

Thời cổ đại có một cao nhân đạo giáo, ông ấy có thể tạo ra một đạo xá lệnh gửi tới Âm Phủ để làm cho người chết đi có thể sống lại mấy năm, đương nhiên để có thể làm được chuyện như vậy cũng cần phải bỏ ra một cái giá lớn. Cậu không biết sư phụ đã giỏi tới mức đó hay chưa, thế nhưng cậu tin tưởng chắc chắn rằng chỉ chế ra một tấm bình an phù, tai qua nạn khỏi, sư phụ cậu có

thể thừa sức làm được đấy.

Hai người Lăng Mộ Mai và Lăng Sở Sở bị chấn động kinh hãi, không giống vẻ mặt không thể tin tưởng nổi của Lăng Sở Sở, sau một thời gian khiếp sợ ngắn ngủi thì Lăng Mộ Mai lại lâm vào trầm tư, sau đó mới nói ra: “Chuyện này tốt nhất là đừng nói cho bất kỳ người nào biết.”

Chương 163: Ăn cơm, dạo phố, đi xem phim

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Trong lịch sử những chuyện như thế này đã xảy ra nhiều vô số kể, vì vậy đa số những người có tiền tài bảo vật không bao giờ lộ rõ là họ có bao nhiêu tiền đấy.

Chỉ là một khối ngọc quý giá thôi cũng đã thu hút không biết bao nhiêu kẻ dòm ngó trộm cướp, đừng nói gì tới bảo vật cứu mạng như bình an phù. Nếu như người bên ngoài biết được có loại bảo vật quý giá như vậy thì chắc chắn sẽ nổi lên một trận tranh đoạt đẫm máu.

Xã hội hiện tại cũng không hề công bình yên ổn như mặt ngoài của nó, vẫn có một số người vì lợi ích của bản thân mà chuyện điên rồ gì cũng có thể làm ra được.

Huống gì còn là bảo vật cứu mạng!

Lăng Mộ Mai gần như có thể chắc chắn, chỉ cần tin tức này được truyền đi thì với thế lực của bà tuyệt đối không thể nào bảo vệ cho con trai, trừ khi là phải dốc hết sức lực của cả nhà họ Lăng thì mới may gì khiến cho một số người ném chuột sợ vỡ bình.

Nhưng mà cho dù như thế chắc chắn con trai vẫn phải sống trong hoàn cảnh nguy hiểm trùng trùng, bởi vì đối với một số người lãnh đạo của các thế lực đỉnh tiêm kia, quyền lực hay mỹ nữ đều không thể khiến bọn họ động lòng, thứ duy nhất khiến họ cảm thấy có hứng thú chính là bảo hộ sinh mệnh của mình.

Trong lịch sử đã có biết bao nhiêu vị hoàng đế vì theo đuổi đạo trường sinh mà hao người tốn của, thậm chí Tần Thủy Hoàng còn hao hết cả trụ cột của đất nước!

Đầu tiên là tự thân đi tới Tây Vực, muốn tìm Tây Hoàng Mẫu, sau đó còn sai Từ Phúc ra biển… Có thể nói nếu không có những hành động cầu trường sinh tới phát rồ của Tần Thủy Hoàng thì nhà Tần cũng sẽ không sụp đổ mau như thế, chỉ có thể tồn tại được hai đời.

“Sở Sở, cháu phải nhớ kỹ, chuyện này chỉ có thể nghe thôi, nhất định không được nói ra cho người nào khác biết, cho dù có là cha mẹ cháu cũng không thể!”

Lăng Sở Sở thấy cô của mình nghiêm túc như vậy vội vã gật gật đầu, thề thốt cam đoan sẽ không bao giờ nói chuyện này ra.

“Phương Minh, dì cũng biết cháu rất có bản lãnh, thế nhưng có một số thứ tuyệt đối không thể thi triển trước mặt người ngoài, nhất là những thứ dính dáng tới sinh mệnh này thì càng không thể tiết lộ!”

Phương Minh nghe thấy Lăng Mộ Mai trịnh trọng căn dặn thì gật đầu đồng ý, cậu hiểu được ý trong lời nói của dì Lăng.

Thử nghĩ tới những người lãnh đạo đứng đầu của một số quốc gia, thứ bọn họ cần nhất đương nhiên chính là thời gian, chỉ cần còn sống thì sẽ có thể làm bất cứ chuyện gì mà họ muốn.

Diệp Minh cùng Diệp Tử Du cũng hiểu rõ, mà trong lòng Diệp

Minh lại càng sợ tới toát mồ hôi lạnh, lúc nãy sau khi biết lão thần tiên có thể vẽ được bình an phù, ông còn định nhờ Phương Minh sau này khi có năng lực thì vẽ giúp ông vài tấm, sau đó tặng cho mấy người họ hàng thân thích kia đấy, thế nhưng bây giờ ông không dám có những suy nghĩ bậy bạ này nữa.

“Không đúng, nếu bình an phù là do Phương Minh đưa qua thì tại sao dì Lương của cháu lại nói là do chị em của bà ấy cầu được kia chứ?”

Diệp Minh đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, thế nhưng chỉ vừa nói xong ông đã lập tức hối hận tới xanh cả ruột, chuyện này còn phải hỏi nữa sao?

Chắc chắn vợ ông đã từng gặp Phương Minh, thế nhưng vì lý do gì mà bà ấy không nói thật với ông cùng con gái, chỉ nghĩ bằng đầu gối cũng có thể hiểu rõ được.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Diệp Minh tràn đầy áy náy: “Phương Minh, chuyện này là do dì Lương của cháu không đúng, chú thay mặt bà ấy chân thành xin lỗi cháu.”

“Chú Diệp nói quá rồi, kỳ thật cháu có thể hiểu được vì sao dì ấy lại làm như vậy.”

Phương Minh mỉm cười biểu thị cậu không hề để bụng chuyện này. Thật ra lúc đầu cậu cũng rất tức giận đấy, thế nhưng sau khi cậu bình tĩnh lại suy nghĩ thật cẩn thận, cậu hiểu ra nếu đặt cậu vào vị trí của bà ấy cậu cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Một tên nhóc nghèo hèn ở nông thôn, chỉ vì một lời hứa hôn từ lúc bé mà lật đật tìm tới tận cửa, đổi lại là bất kỳ một người mẹ nào khác cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được chuyện này, tính ra dì Lương không trực tiếp cầm chổi đuổi cậu ra ngoài đã là may mắn lắm rồi.

Có một loại bảo hộ đến từ tình yêu thương của cha mẹ.

“Sau khi quay về chú sẽ nói chuyện này với bà ấy, sao bà ấy lại có thể làm như thế được chứ.”

Diệp Minh vẫn có chút bất mãn, lần trước lão thần tiên đã cứu mạng ông một lần, cộng thêm lần này nữa chẳng khác nào đã cứu ông hai lần, thế mà vợ ông lại đối xử với đồ đệ duy nhất của lão ấy như vậy đấy! Thật sự là quá phận!

Diệp Tử Du ở bên cạnh im lặng uống nước, cũng không xen vào quyết định của cha thế nhưng trong lòng lại nói thầm, chờ một lát nữa chuẩn bị ra về phải nói cho đồng chí Diệp, tạm thời khoan hãy nói chuyện này với mẹ…

…

Sau khi ăn cơm xong Diệp Minh vô cùng thức thời lấy cớ công ty còn có việc mà rời đi, mà Lăng Mộ Mai cũng dẫn Sở Sở ra về tạo điều kiện cho hai người được có không gian riêng.

Ăn cơm, dạo phố, xem phim…

Đây toàn là những hành động vô cùng quen thuộc của các đôi khi yêu nhau. Thế nhưng Diệp Tử Du không có đam mê với shopping, mà hiện tại trời đang nắng chói chang, tuyệt đối không thể nào đi dạo phố được, vì thế cuối cùng hai người quyết định đi xem phim.

Rạp chiếu phim có sẵn ở khu thương mại, khi bọn họ vừa mới tới cửa rạp chiếu phim liền nhìn thấy hình ảnh logo quảng cáo của Hàn Kiều Kiều. Trong poster cô ấy mặc một chiếc áo da màu đen, đưa thân hình bốc lửa của cô bày ra vô cùng hoàn mỹ, gương mặt tiểu yêu tinh kết hợp với bộ quần áo này hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh nhìn của đám đàn ông.

“Phim của chị Kiều Kiều đã được chiếu rồi, hay chúng ta đi

xem phim của chị ấy đi.”

“Được.”

Phương Minh không có ý kiến gì, cậu vẫn nhớ rõ vì bộ phim điện ảnh này mà Hàn Kiều Kiều đã phải bận rộn suốt một khoảng thời gian dài theo đoàn làm phim đi khắp nơi để tuyên truyền đấy.

Ngay lúc Phương Minh cùng Diệp Tử Du đang định đi vào sảnh lớn thì đột nhiên một tiếng hô đầy kinh ngạc vui mừng vang lên: “Tử Du?”

Phương Minh cùng Diệp Tử Du cùng nhìn về hướng phát ra âm thanh, giờ phút này nơi đó có một cô gái trẻ tuổi đang đứng, sau khi xác định rõ ràng là Diệp Tử Du thì càng vui mừng hơn, nhanh chóng chạy về phía bọn họ.

“Thật sự đúng là Tử Du rồi, vừa nãy mình nhìn thấy bóng người có chút giống vì thể mới thử hô lên một tiếng.”

Cô gái trẻ này có vẻ rất vui mừng, đây chính là bạn học thời cấp ba của Diệp Tử Du, Đường Tú Tú.

“Mình nghe nói cậu tới kinh thành học đại học Thủy Mộc, cuối tuần rảnh rỗi nên về nhà chơi sao?”

Đường Tú Tú vừa nói xong vừa hiếu kỳ đánh giá Phương Minh bên cạnh. Trong suốt ba năm thời cấp ba cô ta chưa từng nhìn thấy Diệp Tử Du thân thiết với bất kỳ một người con trai nào, đừng nói tới đi xem phim chung như thế này.

Hai người khác phái lại cùng nhau đi xem phim, điều này chứng tỏ quan hệ của hai người chắc chắn không tầm thường chút nào, gần như ngay lập tức Đường Tú Tú cho rằng Phương Minh chắc chắn là bạn trai của Diệp Tử Du. Nghĩ tới nữ thần thời trung học cuối cùng cũng đã có bạn trai trong lòng cô ta không hiểu vì sao mà cảm thấy phấn khích vô cùng, nếu truyền tin tức này lên

group lớp không biết sẽ khiến bao nhiêu người than trời trách đất…

Dù sao lúc ấy tất cả nam sinh trong lớp đều thích Diệp Tử Du.

Chỉ là sau khi đánh giá Phương Minh xong Đường Tú Tú thản nhiên loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, nguyên nhân cũng rất đơn giản, ngoại hình của Phương Minh thật sự là quá bình thường, căn bản không hề xứng đáng với Diệp Tử Du.

Nếu so sánh với những người đã từng theo đuổi Diệp Tử Du, chắc hẳn cậu phải được xếp vào sau top 100, thật sự khó mà có thể khiến người ta tin tưởng Tử Du lại yêu một người đàn ông như vậy, chuyện này đều để những nam sinh kia biết được, đoán chừng sẽ tức tới hộc máu cũng nên…

Chương 164: Anh đã nhìn thấy sao?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trên thực tế thời cấp ba không chỉ có nhiều nam sinh thích Diệp Tử Du, mà chính các cô cũng đã thảo luận sau lưng cô ấy không ít lần, không biết loại đàn ông nào mới có thể xứng với Diệp Tử Du.

Không phải là ghen ghét, chỉ thuần túy là hiếu kỳ thôi.

Ghen ghét là một tâm loại tâm lý vô cùng kỳ quái, nếu như giữa hai người không có cách biệt quá lớn thì rất dễ dàng sinh ra tâm lý ghen ghét này, nhưng nếu giữa hai người chênh lệch quá lớn thì sẽ chuyển sang ngưỡng mộ. Đương nhiên không tính tới những người ghen ăn tức ở trên internet, đám người này chẳng qua cũng chỉ là muốn tìm kiếm chút cảm giác tồn tại mà thôi.

Ở trong mắt đám người Đường Tú Tú, chỉ có những người vừa đẹp trai tài giỏi lại có gia thế hiển hách mới có thể xứng đáng với Diệp Tử Du, ít nhất cũng phải giống như những tổng giám đốc giàu có bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình.

“Có lẽ đây là người thân của Diệp Tử Du.”

Đường Tú Tú đoán thầm trong lòng, mà lúc này bên nhà vệ

sinh lại truyền tới một giọng nói: “Đường Tú Tú, cậu gặp được bạn học sao?”

Vừa dứt lời mọi người đã nhìn thấy có năm người trẻ tuổi đang đi tới, nhìn cách ăn mặc của bọn họ có thể đoán được đây hẳn đều là bạn đại học của Đường Tú Tú.

“Giới thiệu cho mọi người, đây là hoa khôi trường trung học của mình Diệp Tử Du, cô ấy không những là hoa khôi mà còn là sinh viên đại học Thủy Mộc nữa đấy.”

Hai nữ ba nam, mà ba người nam sinh này vừa nhìn thấy gương mặt của Diệp Tử Du thì hai mắt sáng rực, chắc chắn là đã bị nhan sắc của cô hấp dẫn.

“Đường Tú Tú, phim của bọn mình sắp chiếu rồi, bọn mình vào trước đây.”

Diệp Tử Du nhíu mày, mặc dù cô cũng đã quen với những ánh nhìn chăm chú như vậy, thế nhưng hôm nay có anh Phương Minh ở đây, cô thật sự chỉ muốn được yên tĩnh ở cùng anh ấy.

“Bọn cậu cũng đi xem phim công chúa người cá đúng không? Bọn mình cũng mua vé xem phim này, cùng đi xem nhé.”

Mặc dù trong rạp chiếu khá nhiều phim, thế nhưng mỗi phim đều cách nhau một khoảng thời gian ngắn. Diệp Tử Du vừa nói phim sắp bắt đầu thì nhóm nam nữ này lập tức biết được bọn họ mua vé cùng một phim, đương nhiên cũng sẽ cùng phòng chiếu đấy.

Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh mà Phương Minh cũng chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến, mặc dù cậu cũng không thích bị người khác quấy rầy thế giới của hai người thế nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Hiện tại mới đầu giờ chiều, mà thời tiết ở Ma Đô thì luôn nóng

bức, nên trừ một bộ phận người phải đi làm thì đa số đều lựa chọn ở trong nhà tránh nắng, vì vậy cả rạp chỉ có lác đác vài đôi đi xem cùng nhau.

“Rạp giờ này rất vắng mà tôi cũng mới tra lại thông tin trên mạng, chỉ có mấy người chúng ta đi xem thôi. Vậy nên không cần phải ngồi theo đúng số ghế đã mua nữa, chúng ta cứ ngồi chung ở chính giữa cùng xem phim đi.”

Một người nam sinh trông có vẻ đẹp trai nhất bọn nói ra lời này, mà những người còn lại cũng không phản đối ý kiến của anh ta, chỉ có một cô gái dường như có vẻ rất buồn.

Một hàng tám người, Phương Minh cùng Diệp Tử Du ngồi ở phía bên trái, Phương Minh ngồi ngoài cùng, Diệp Tử Du ngồi bên cạnh cậu còn Đường Tú Tú ngồi bên cạnh Diệp Tử Du, tiếp đó là người nam sinh đẹp trai đã đưa ra ý kiến ngồi chung lúc nãy.

“Tử Du, mình không giỏi nên không đậu được đại học Thủy Mộc, nhưng nghe nói thủ đô có rất nhiều điểm du lịch, sau này mình đến cậu nhớ dẫn mình đi thăm quan nhé.”

“Hoan nghênh.”

Diệp Tử Du gật đầu nhẹ, đúng lúc này người nam sinh ngồi bên cạnh Đường Tú Tú cũng mở miệng.

“Chuyện này thì Đường Tú Tú cậu không đúng rồi, mặc dù đại học Thủy Mộc rất tốt thế nhưng trường của chúng ta cũng không kém nha, dù sao cũng là một trường danh giá. Mà trường chúng ta lại có phong cảnh rất nổi tiếng, bạn học Tử Du sau này có thể tới trường của chúng tôi chơi, tôi sẽ dẫn cậu đi thăm quan một số danh lam thắng cảnh.”

Lưu Hâm nhìn về phía Diệp Tử Du, từ vị trí của anh ta chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của Diệp Tử Du, nhưng chỉ thế thôi cũng

đủ khiến anh ta cảm thấy kinh diễm, từ nhỏ tới giờ anh ta chưa được nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy.

Cha mẹ của Lưu Hâm làm nghề buôn hải sản, vì thế trong nhà cũng coi như khá giả, cộng với việc anh ta cũng khá đẹp trai thế nên rất được hoan nghênh ở trường đại học. Lần này sở dĩ anh ta tới đây chính là vì Đường Tú Tú rủ đi, nguyên nhân thật sự ẩn giấu đằng sau chính là vì cô bạn thân của Đường Tú Tú rất thích anh ta.

Đương nhiên nếu như không có sự xuất hiện của Diệp Tử Du, anh ta có lẽ sẽ đồng ý tiếp xúc với cô bạn thân của Đường Tú Tú, cũng chính là nữ sinh tóc ngắn kia. Dù sao cũng chỉ là yêu đương chơi bời thôi, mà ngoại hình của cô gái đấy cũng không tồi chút nào, chờ sau này nếu có người bạn gái tốt hơn thì chỉ cần tìm cớ rồi đá cô ấy đi thế là xong.

Thế nhưng sự xuất hiện của Diệp Tử Du khiến anh ta không còn chút hứng thú nào với cô nữ sinh tóc ngắn này nữa, trong mắt anh ta bây giờ chỉ tràn ngập hình ảnh của Tử Du, chỉ có mỹ nhân như vậy mới có thể khiến anh ta động lòng.

Mà điều khiến Lưu Hâm phiền muộn nhất chính là không hiểu có phải Diệp Tử Du không nghe thấy những gì anh ta nói hay không, mà cô chẳng hề ngó ngàng gì tới anh ta, thậm chí còn quay qua nói chuyện rất vui vẻ với người đàn ông bên cạnh.

Nhìn thấy cảnh này Lưu Hâm tức muốn xì khói, trong con mắt của anh ta thì Phương Minh vừa già vừa xấu xí, hoàn toàn không thể nào so sánh với anh ta được, cho dù là người mù cũng biết nên chọn ai.

Chỉ là bây giờ phim đã bắt đầu chiếu rồi, mọi người đều chuyên tâm nhìn lên màn ảnh, anh ta thật sự chẳng có lý do gì để tiếp tục mở miệng.

Đây là một bộ phim thần tượng điển hình, xuyên suốt bộ phim chính là những hình ảnh về tuấn nam mỹ nữ, không phải quay góc cạnh thì cũng là quay chính diện, mất một phần ba thời gian của bộ phim để chiếu về hình ảnh của những người này.

“Lý Tuyền thật sự là đã giỏi rồi lại còn đẹp trai nữa.”

Mấy nữ hoa si(1) nhìn chằm chằm vào gương mặt của nam chính, mà ánh mắt của mấy nam sinh thì đảo qua đảo lại trên người nữ chính Hàn Kiều Kiều.

(1)Hoa si: mê trai, mê gái

Nữ vương mặc áo da đen, thân hình linh lung tinh tế cộng thêm gương mặt yêu tinh xinh đẹp không biết đã khiến hô hấp của bao nhiêu người trở nên dồn dập.

“Hàn Kiều Kiều này thật sự là quá xinh đẹp.” Một người nam sinh ngồi bên cạnh Lưu Hâm cảm thán nói.

“Xinh đẹp, xinh đẹp thì có thể làm gì kia chứ? Minh tinh của giới giải trí làm gì có ai là sạch sẽ đâu.”

Lưu Hâm khinh thường, mà anh ta phát hiện sau khi anh ta nói ra lời này Diệp Tử Du lại liếc nhìn anh ta, đắc ý ăn mòn não, nói thẳng luôn: “Một người bác của tôi là tổng giám đốc công ty đã được lên sàn, vì thế anh họ của tôi rất giàu có, anh ấy đã đầu tư vào một công ty giải trí. Chính anh ấy đã nói với tôi những minh tinh thời nay đều vì một vai diễn mà có thể đánh đổi tất cả, ở cùng với người đầu tư rồi còn qua đêm với đạo diễn. Thế nên mới nói, những minh tinh này nhìn trên màn ảnh thì có vẻ thanh thuần, thế nhưng cuộc sống đời thực thì không biết đã thối nát tới mức nào rồi!”

“Anh Lưu nói thật hay đùa vậy? Tôi cũng biết có một số minh tinh nhỏ chưa có danh tiếng, vì vai diễn mới phải dùng cách như

vậy. Thế nhưng Hàn Kiều Kiều nổi tiếng như thế thì cần gì chứ, chỉ ngồi yên thì kịch bản cũng đã không ngừng đưa tới tùy cô ấy chọn lựa." Người nam sinh bên cạnh bán tín bán nghi, phản bác một câu.

"Cậu thì biết cái gì, Hàn Kiều Kiều cũng không phải vừa vào nghề đã nổi tiếng, mới ban đầu cô ta không phải cũng là một diễn viên nhỏ sao? Sở dĩ hiện nay có thể nổi tiếng như vậy chắc chắn cũng bởi vì có đại gia nào đó chống lưng, mà người ta đồng ý nâng đỡ cô ta chắc chắn cũng là vì nhìn trúng thân thể của cô ta đó.

Vì để cho lời nói của mình càng thêm đáng tin, anh ta lại đưa người anh họ giàu có kia ra: "Dù sao đây cũng là những lời mà anh họ của tôi đã nói, người như Hàn Kiều Kiều này không phải chỉ cần mấy trăm vạn là có thể tùy tiện ngủ với cô ta một đêm sao."

Lúc Lưu Hâm nói ra những lời này vẫn chú ý vẻ mặt của Diệp Tử Du, thấy cô nhìn anh ta chằm chằm, trong lòng càng thêm đắc ý, tiếp tục khoe khoang.

"Vì vậy tôi mới nói, những diễn viên này căn bản không đáng giá cho chúng ta sùng bái ưa thích. Trước đây anh họ của tôi cũng đã từng dẫn tôi tới tham gia một tiệc rượu, lúc đó có mấy minh tinh hạng hai hạng ba cùng nhau đi tới mời rượu như kỹ nử, Hàn Kiều Kiều này chắc hẳn cũng chỉ là kỹ nữ hạng sang mà thôi."

"Anh đã nhìn thấy tận mắt sao?"

Diệp Tử Du đột nhiên mở miệng, hai mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lưu Hâm. Lúc đầu Lưu Hâm cũng ngẩn ra, thế nhưng đương nhiên không thể lùi bước trước mặt mỹ nữ, anh ta trực tiếp vỗ ngực đảm bảo: "Đương nhiên!"

Ba!

Chương 165: Không đỡ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ba!

Hộp bắp đập thẳng vào mặt Lưu Hâm!

Hành động đột nhiên khiến tất cả mọi người ngây người, Đường Tú Tú ngồi giữa kinh ngạc nhìn Diệp Tử Du, có chết cô ta cũng không ngờ nữ thần như Diệp Tử Du vậy mà có thể xúc động đánh người!

Mà Phương Minh đang ngồi bên cạnh Diệp Tử Du cũng kinh ngạc đứng dậy, cảm thấy có chút ngoài ý muốn nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Diệp Tử Du.

Lúc trước cậu đã rất tức giận khi nghe thấy những lời nói của Lưu Hâm, đang định cắt ngang lời anh ta thì Diệp Tử Du đã lên tiếng trước.

Thế nhưng cậu không ngờ rằng Diệp Tử Du sẽ ném thẳng hộp bắp vào mặt Lưu Hâm, hành động này không hợp với tính cách của cô ấy một chút nào.

“Những minh tinh khác thì tôi không biết, nhưng anh tuyệt đối không được nói xấu chị Kiều Kiều.”

Vẻ mặt Diệp Tử Du lạnh lẽo vô cùng, ban đầu khi ở thôn Diệu Hà, ngoại trừ anh Phương Minh thì người chăm sóc cô ấy nhiều nhất chính là chị Kiều Kiều.

Nếu như không nhờ có chị ấy nói cho cô biết chuyện anh Phương Minh đã tới Ma Đô, thì chắc chắn tới bây giờ cô vẫn còn ngây ngốc không biết gì, cũng không thể nào gặp được anh Phương Minh.

"Cô… Cô…"

Phải mãi tới năm, sáu giây sau Lưu Hâm mới phản ứng lại, khuôn mặt tuấn tú tức giận tới đỏ bừng, ban đầu anh ta nghĩ muốn khoe khoang bản thân một chút trước mặt người đẹp, không ngờ lại tạo thành kết cục xấu hổ như vậy.

"Anh Phương Minh, chúng ta đi."

Diệp Tử Du không muốn nhìn Lưu Hâm thêm một phút giây nào nữa, quay đầu trực tiếp muốn rời đi.

"Thích đánh thì đánh thích đi thì đi sao, đứng im cho tôi!"

Bởi vì cơn giận chiếm cứ, Lưu Hâm cũng không còn quan tâm cái gì mà người đẹp hay người xấu, trực tiếp vươn tay muốn kéo Diệp Tử Du lại. Chỉ là khi tay anh ta còn chưa kịp đụng tới Diệp Tử Du thì cổ tay đã bị người ta nắm chặt, anh ta chỉ kịp cảm thấy một cơn đau nhói, sau đó cả người trực tiếp bay thẳng ra ngoài, nằm bẹp dưới dãy ghế đầu tiên.

Người ra tay đương nhiên là Phương Minh, mà hai người nam sinh còn lại nhìn thấy Lưu Hâm bị đánh cũng vội chạy qua, thế nhưng cả hai đều bị Phương Minh dọa sợ, không dám ra tay bậy bạ.

"Những lời anh vừa nói tôi đã dùng điện thoại ghi âm lại rồi, nếu anh muốn tố cáo tôi đánh người thì cứ việc, còn tôi phải đưa

đoạn ghi âm này cho chị Kiều Kiều, để chị ấy tố cáo anh tội phỉ báng(1)!”

(1)Phỉ báng: lăng nhục, nói xấu

Diệp Tử Du lắc lắc điện thoại mà lửa giận của Lưu Hâm cũng triệt để biến mất, anh ta đang suy nghĩ Diệp Tử Du có thật sự quen biết Hàn Kiều Kiều hay không.

Nếu như không quen biết thì Diệp Tử Du hẳn sẽ không xúc động trước những lời nói của anh ta như vậy, còn nếu thật sự có quen biết… Khoan hãy nói tới chuyện Hàn Kiều Kiều có thật sự tố cáo anh ta hay không, chỉ cần chuyện này truyền ra ngoài thì đám người hâm mộ của Hàn Kiều Kiều chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Fan cuồng là không thể nói lý đấy!

“Hừ, có gan làm mà không có gan nhận, chuyện này cũng không phải một mình tôi nói, cô có giỏi thì đi bịt miệng hết đám người trong thiên hạ đi!”

Lưu Hâm mặc dù ở thế yếu nhưng lại ngại mất mặt, mà Diệp Tử Du cũng không quan tâm tới anh ta, nhìn Đường Tú Tú nói thẳng: “Tú Tú, thật ngại quá, bọn mình đi trước đây.”

Diệp Tử Du cùng Phương Minh rời đi, lưu lại đám người Lưu Hâm đang chửi cha chửi mẹ…

“Một đôi cẩu nam nữ, có giỏi thì đừng đi, lần sau đừng để tôi đụng phải các ngươi!”

Nghe thấy những lời chửi rủa của Lưu Hâm nữ sinh tóc ngắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng thở phào một hơi, mặc dù trước đây cô thật sự rất thích tên Lưu Hâm này, thế nhưng một màn vừa rồi khiến cô nhận ra anh ta không hề tốt đẹp như những gì anh ta vẫn luôn biểu hiện, thậm chí tố chất càng tồi tệ

hơn.

Nếu thật sự Hàn Kiều Kiều xấu xa như lời anh ta nói thì đáng ra anh ta phải dùng giọng điệu khẳng định để nói chuyện, đằng này lời nói của anh ta lại là ngoài mạnh trong yếu.

“Tú Tú, chúng ta cũng đi thôi.”

Nữ sinh tóc ngắn kéo tay Đường Tú Tú, Đường Tú Tú nhìn nhìn cô bạn thân rồi lại nhìn nhìn Lưu Hâm, bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra không thể tiếp tục xem hết bộ phim này được nữa rồi.

…

“Anh Phương Minh, anh đỡ em một chút đi.”

Vừa rời khỏi rạp chiếu phim đột nhiên Diệp Tử Du nói ra câu này, mà tới giờ Phương Minh mới để ý thân thể cô hơi run rẩy, vội vàng vươn tay đỡ cô.

“Em sao vậy?”

“Em không sao, chỉ là hơi kích động một chút mà thôi, đây là lần đầu tiên em đánh người khác.”

Diệp Tử Du le lưỡi, từ trước tới nay cô vẫn luôn là một học sinh ngoan ngoãn trong mắt thầy cô, bạn bè, và cả cha mẹ nữa, đánh người là chuyện quá xa lạ đối với cô.

Đừng nói là đánh người, thậm chí cô còn chưa cãi nhau với ai bao giờ.

“Anh thấy em vừa nãy rất có khí thế đó, tất cả đám nam sinh kia đều bị em dọa sợ.” Phương Minh cười ha hả, cố gắng dời đi sự chú ý của cô, giúp cô bớt kích động.

“Em chỉ hù dọa anh ta mà thôi, điện thoại của em căn bản không ghi âm.”

Sau khi xảy ra chuyện của Lưu Hâm, hai người không còn hứng thú đi mua sắm nữa, mà mặt trời cũng đã ngã về tây, khí trời cũng đã trở nên mát mẻ hơn.

“Chúng ta đi dạo bên bờ sông một lát nhé.”

“Nghe theo em.”

Đợt này Diệp Tử Du chỉ được nghỉ có hai ngày mà thôi, cô đã đặt vé máy bay ngày mai về lại thủ đô rồi, vì vậy chỉ có thể ở chung với anh Phương Minh một ngày hôm nay, cô không muốn về nhà sớm như vậy.

Bên bờ sông Hoàng Phổ lúc này có khá nhiều người tụ tập, một số người đi dạo, mà một số du khách thì muốn lên du thuyền.

Phương Minh cùng Diệp Tử Du cũng đi dạo bên bờ sông, nhưng rất nhanh đã chú ý tới một đám người tụ tập ngay trước mắt.

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó vội vàng đi tới, cách bọn họ không xa có một đám người đang vây thành vòng tròn, mà ở giữa vòng tròn là một bà lão ngã trên mặt đất, ho khan không ngừng.

Mặc dù trời chiều đã không còn quá nóng nữa, thế nhưng hơi nóng trên mặt đất do nắng chiếu cả ngày vẫn chưa kịp tản đi hết, một người bình thường ngồi xuống cũng cảm thấy nóng rát khó chịu, huống chi là một bà lão.

Chỉ là đám người vây xung quanh rất đông nhưng lại không có ai đi tới giúp đỡ bà lão, tuy nhiên cũng có người bắt đầu gọi xe cứu thương.

“Mấy người này làm gì vậy? Sao có thể mặc kệ bà lão ngã trên mặt đất như vậy chứ?”

Diệp Tử Du vội vã, mà Phương Minh thì lại cười khổ, không phải bọn họ không muốn giúp, thế nhưng bởi vì những chuyện làm ơn mắc oán quá nhiều khiến con người trong xã hội ngày càng trở nên lạnh lùng hơn.

Không phải tôi đụng ngã bà ấy thì tại sao tôi phải đỡ?

Cũng không ít chuyện người tốt làm việc tốt thế nhưng cuối cùng lại bị đe dọa tố cáo, khiến con người dần dần trở nên lãnh cảm, mà thậm chí trên internet còn dựa vào đó mà xây dựng nên mấy tiểu phẩm hài hước trào phúng.

“Ban đầu tôi còn có một chiếc xe con đấy, sau khi đỡ bà lão ba lần thì hiện tại chỉ có thể đi xe đạp!”

Buổi sáng đi ra ngoài gặp một bà lão bị ngã, cậu thanh niên chạy tới: “Bà à, tôi là nhân viên làm thuê, một tháng chỉ có thể kiếm được 3000, tôi có thể dìu bà đứng lên không?”

Bà lão: “Tên nhóc cậu đi đi, tôi chờ ở đây thêm một lát đã!”

Thế rồi cũng có người khác tiến lên: “Bà a, tôi bán hamburger gà, tôi có thể dìu bà không?”

Bà lão nhìn nhìn người thanh niên, sau đó yên lặng dịch chuyển qua bên cạnh một chút: “Đứa nhỏ, đến nằm bên cạnh bà đi.”

…

Mặc dù tiểu phẩm này có chút khoa trương, thế nhưng người trong xã hội bây giờ thật sự không dám đỡ mấy người già bị té ngã như thế này. Nguyên nhân cũng đơn giản, người già thì thân thể sẽ nhiều bệnh tật, nếu gặp phải kẻ lừa dối thì không biết chừng bản thân sẽ bị vu oan đẩy ngã người già này, sau đó còn phải bồi thường tiền thuốc men…

Thế nhưng Diệp Tử Du nào có nghĩ được nhiều như vậy, cô chỉ muốn đi tới đỡ bà lão lên ngay.

“Tử Du, chờ một chút đã.”

Ngay lúc hai tay Diệp Tử Du sắp chạm tới người bà lão, đột nhiên Phương Minh lại ngăn cản cô.

“Sao vậy?”

Diệp Tử Du cảm thấy khó hiểu, tại sao anh Phương Minh lại ngăn cản cô đỡ bà lão dậy kia chứ? Mặc dù trên internet đúng thật là có rất nhiều tin tức về chuyện làm ơn mắc oán, thế nhưng cô vẫn bất chấp tất cả muốn đỡ bà lão dậy.

Có thể sau khi cô đỡ bà lão dậy cô sẽ bị đe dọa, nhưng nếu không đỡ, lỡ đâu bà ấy xảy ra chuyện gì bất trắc thì cô sẽ ân hận cả đời.

Phương Minh cười lạnh đi vào giữa đám người, kéo Diệp Tử Du qua một bên, sau đó bình chân như vại mà nhìn bà lão, thậm chí cũng không có ý định giải thích gì với Diệp Tử Du.

“Anh Phương Minh?”

Diệp Tử Du khó hiểu, anh Phương Minh của cô tuyệt đối không phải là loại người máu lạnh vô tình đấy. Đang lúc cô mở miệng muốn hỏi rõ nguyên nhân thì đột nhiên có mấy người xông tới, vừa nhìn thấy bà lão ngã ngồi dưới đất thì tái mặt, vội vã dìu bà ấy đứng lên.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mẹ, là tên khốn kiếp nào đã đụng mẹ ngã trên mặt đất vậy?”

Hai người đàn ông trung niên phẫn nộ nhìn những người xung quanh, mà người phụ nữ trung niên đi theo hai người này cũng chỉ

thẳng vào mặt mọi người mắng xối xả: “Các ngươi có còn là con người hay không vậy? Tại sao nhìn thấy mẹ của tôi ngã trên mặt đất mà không hề có một ai đỡ bà ấy lên?”

Đám người vây xem không hề phản bác, thậm chí còn có một số người hổ thẹn cúi đầu xuống.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ nói gì đi chứ? Mẹ…”

Mặc dù bà lão đã được đỡ dậy nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, ho khan không ngừng, tưởng như sắp không thể thở nổi.

“Không tốt, nếu để bà lão ho khan không ngừng như vậy sợ rằng bà ấy sẽ không thể thở nổi, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng đó.”

Trong đám người hiển nhiên cũng có người biết chút y thuật, mà lời nói của ông ta lại càng khiến con gái bà sốt ruột hơn, không ngừng vuốt lưng nhuận khí cho bà.

“Để tôi xem thử xem.”

Đúng lúc này từ trong đám người có một thanh niên cỡ chừng hơn ba mươi tuổi đi ra, nhìn thấy bà lão ngã trên mặt đất, đồng tử hơi co rút một chút. Sau đó không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của con gái bà, trực tiếp dùng tay phải ấn trên lưng bà, một đường ấn xuống thẳng, khi tới hông bỗng nhiên vỗ mạnh một cái.

“Anh làm gì vậy?”

Con gái của bà lão nổi giận, nhưng bọn họ còn chưa kịp tính sổ với người thanh niên kia thì tiếng ho khan của bà lão lại vang lên, mà sắc mặt tái nhợt của bà ấy vậy mà bắt đầu trở nên hồng hào!

Chương 166: Cục chuyên quản lý những chuyện bất thường

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cứu được!

Thấy bà lão đã có thể hô hấp bình thường trở lại, đám người vây xem đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, bọn họ không đỡ bà lão dậy không có nghĩa là bọn họ không có tấm lòng lương thiện, nếu như bà ấy mà thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc chắc hẳn trong lòng bọn họ cũng không tránh được áy náy.

Mà con gái của bà lão cũng biết bản thân trách nhầm người tốt, vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn anh, cảm ơn anh."

"Người thanh niên này chắc hẳn là một bác sĩ."

"Chắc hẳn là một bác sĩ trung y, vừa nãy tôi thấy anh ta dùng phương pháp xoa bóp trung y mà giúp bà lão nhuận khí đấy."

Đám người bắt đầu thảo luận thân phận của thanh niên thế nhưng người thanh niên này lại không có chút vui mừng nào sau khi cứu được người, ngược lại vẻ mặt còn trở nên ngưng trọng hẳn, ánh mắt nhìn về phía bờ sông cách đó không xa.

"Giữa ban ngày ban mặt mà dám ra đây hại người, thật đúng

là phách lối!”

Người thanh niên nói khẽ một câu sau đó trực tiếp đi tới hướng bờ sông, trong lúc đi còn lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

“Bên này phát hiện ra âm linh hại người, bên bờ sông Hoàng Phổ khu số ba, đúng là có một đám người rõ ràng.”

Đám người hiếu kỳ nhìn hành động quái dị của người thanh niên, không hiểu tại sao người thanh niên này cứu được bà lão rồi lại đi về hướng bờ sông?

Ở trong đoàn người chỉ có mình Phương Minh hai mắt lóe sáng, bởi vì ánh mắt của cậu cũng nhìn đúng hướng với người thanh niên.

Không giống với sát ý(1) trong mắt người thanh niên, trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ phức tạp.

(1)Sát ý: ý muốn giết người

Người thanh niên này đứng bên bờ sông, không biết từ lúc nào trên tay anh ta đã có thêm một cái chuông, mà giờ phút này cái chuông đang phát ra những tiếng leng keng thanh thúy.

“Nhiếp hồn linh đang?”

Hai mắt Phương Minh hiện lên vẻ kinh ngạc, thế nhưng sau đó cậu lại ngồi xuống nhặt một viên đá trên mặt đất. Sau khi dùng hai ngón tay để nhặt hòn đá lên thì truyền một vòng vu sư chi lực vào trong viên đá.

Ba!

Tay phải búng ra, viên đá bay nhanh tới bờ sông rồi rơi vào trong nước.

Thanh âm nhỏ tới gần như không thể nghe thấy, mà chính

người thanh niên cũng không hề phát hiện, mà sau khi làm xong thì Phương Minh lại quay qua phía Diệp Tử Du: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Bà lão cũng đã được cứu rồi, bọn họ không cần tiếp tục ở lại đây nữa, Diệp Tử Du cùng Phương Minh rời khỏi đám người tiếp tục đi bộ bên bờ sông Hoàng Phổ.

Sau khi hai người rời đi, không tới mười phút sau đột nhiên một đội cảnh sát xuất hiện, trực tiếp phong tỏa khu vực xung quanh, mà đồng thời cũng có bốn người thanh niên trẻ tuổi mặc thường phục đi tới gần người thanh niên ban nãy.

“Thủ lĩnh.”

Một người thanh niên trẻ tuổi dò hỏi: “Âm linh này đã bị khốn trụ rồi sao?”

“Cậu đang nói nhảm sao, thủ lĩnh có nhiếp hồn linh đang gia truyền, dưới tiếng chuông này những âm linh kia căn bản là không dám động đậy.”

Đảng Hạng nhìn nhìn mấy người đội viên của mình: “Đừng nói nhảm nữa, nhiếp hồn linh đang của tôi là bảo vật truyền thừa của sư môn, mặc dù có tác dụng khắc chế âm linh thế nhưng đối với những âm linh có thể hóa hình thì không có nhiều tác dụng.”

“Thủ lĩnh, anh thường nói tới những âm linh có thể hóa hình, thế nhưng chúng ta đã xử lý những chuyện bất thường này lâu như vậy, cơ bản là chưa từng đụng phải âm linh có thể hóa hình, tôi đoán thế giới này cơ bản đã không còn âm linh cấp bậc đó nữa, dù sao hiện tại cũng đâu giống thời cổ đại, những âm linh này cũng không có nhiều không gian sinh tồn nữa.”

Đảng Hạng nhìn đội viên này một lát, thật ra những chuyện liên quan tới âm linh có thể hóa hình anh ta chỉ từng được biết qua

lời của sư phụ, chứ chưa từng được nhìn thấy tận mắt.

“Chuẩn bị cẩn thận mọi thứ, bắt âm linh này lại đã rồi tính tiếp.”

Đảng Hạng nói xong thì mấy người thanh niên kia cũng nhao nhao bắt đầu lấy giấy vàng cùng dây đỏ, sau đó chia nhau ra đứng ở bốn góc. Bọn họ cầm giấy vàng trên tay, còn dây đỏ thì hình thành một vòng tròn, vây Đảng Hạng vào giữa.

“Đoạt hồn nhiếp phách, âm linh nghe lệnh, tới đây cho tôi!”

Nhìn thấy mấy đội viên đã đứng vào vị trí, Đảng Hạng rung chuông nhanh hơn, thế nhưng sau mười mấy giây trên mặt Đảng Hạng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đoạt hồn nhiếp phách, âm linh nghe lệnh!”

Đảng Hạng lại hô lên lần nữa, thế nhưng vẫn không có chút động tĩnh nào.

“Thủ lĩnh, sợi dây đỏ này vẫn chưa xuất hiện biến hóa gì, dường như âm linh không tới.” Một người thanh niên trẻ tuổi nói ra.

“Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ âm linh này chạy trốn mất rồi?”

“Không thể nào đâu, mấy âm linh này chỉ cần nghe thấy nhiếp hồn linh đang của lão đại thì giống như người bị thôi miên vậy, hoàn toàn nghe theo lời của lão đại nha!”

Bốn người thanh niên trẻ tuổi nghi ngờ vô cùng, mà Đảng Hạng thì lại càng hoang mang hơn, anh ta có thể xác định âm lình này chắc chắn đã trốn thoát rồi, nếu không dưới sự triệu hoán của nhiếp hồn linh đang không thể nào lại không xuất hiện.

Mà cũng chính vì vậy mới khiến anh ta càng thêm khó hiểu, nhiếp hồn linh đang là pháp bảo truyền thừa của sư môn, có được pháp lực của tiền bối mấy đời trước duy trì, trừ phi là âm linh cấp bậc hóa hình, bằng không những âm linh bình thường đừng mong có thể chạy thoát.

Thế nhưng nếu là âm linh cấp độ hóa hình thì cần gì phải chạy trốn chứ? Nói khó nghe một chút, cho dù mấy vị trưởng bối trong sư môn của anh ta có chạy tới cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của âm linh hóa hình.

“Thật là kỳ quái!”

Trong lòng Đảng Hạng tràn ngập nghi ngờ, một lát sau anh ta mới quay đầu phân phó: “Phái người ở lại đây giám thị, âm linh này đã hại người bên bờ sông Hoàng Phổ thì nó chắc chắn còn đang ở trong nước, sớm muộn cũng có ngày phải đi ra.”

Âm linh đã đào tẩu rồi, Đảng Hạng cũng chỉ còn cách ôm cây đợi thỏ như thế này.

“Thủ lĩnh, hay chúng ta nhờ người của đội ba tới hỗ trợ, để bọn họ phái tầm linh khuyển tới tìm vị trí của âm linh này.”

“Đầu cậu bị lừa đá rồi sao? Đội ba toàn những người tâm cao khí ngạo, nhờ bọn họ hỗ trợ không biết bọn họ sẽ cười nhạo chúng ta tới mức nào nữa, tôi thà chọn ở lại đây ôm cây đợi thỏ còn hơn.”

“Bổng tử(2), tôi cũng chỉ nói thôi, cậu phản ứng mạnh thế làm gì.”

(2)Bổng tử: cây gậy

Đảng Hạng nhíu mày nghe mấy đội viên thảo luận, với tư cách là đội trưởng một đội của cục chuyên xử lý những chuyện bất thường, trong trường hợp bình thường cậu tuyệt đối sẽ không nhờ

người của đội ba hỗ trợ.

Đơn giản bởi vì quan hệ giữa mấy đội bọn họ là quan hệ cạnh tranh đấy.

Trên đời này có rất nhiều chuyện mà người bình thường không hề biết, bởi vì một khi những chuyện này bị tiết lộ sẽ khiến nhận biết của con người bị sụp đổ, đây là uy hiếp to lớn đối với sự ổn định của xã hội.

Vì vậy để xử lý những chuyện này, cấp trên đã thành lập một ngành chuyên môn: Cục chuyên xử lý những chuyện bất thường.

Tổng bộ của cục chuyên xử lý những chuyện bất thường được đặt ở kinh thành, đồng thời cũng tạo ra sáu phân bộ, chỉ riêng phân bộ ở Ma Đô là phụ trách chuyên một tỉnh, còn năm phân bộ khác thì mỗi phân bộ phụ trách tới vài tỉnh.

Nguyên nhân cũng khá đơn giản, Ma Đô là một cửa khẩu, là tỉnh được quốc gia cố ý phát triển theo hướng đô thị hiện đại hóa quốc tế, lại thêm dân cư nơi đây đông đúc, tuyệt đối không thể để có chuyện rối loạn gì xảy ra, do đó bên trên mới quyết định đặt một phân bộ ở đây.

Toàn bộ Ma Đô có tổng cộng 8 đội, mỗi đội nhiều thì có hơn mười thành viên, ít thì bốn năm thành viên, mỗi đội phụ trách một hướng khác nhau, mà đội ba thì chuyên môn phụ trách tìm kiếm vị trí của âm linh.

Bình thường trong thời gian truy bắt, nếu âm linh chạy thoát thì đội ba sẽ phụ trách truy tìm hành tung của nó, sau đó đội hai sẽ tiến hành xử lý.

Mà Đảng Hạng là thủ lĩnh của đội 9, đội của cậu xếp hạng hai từ dưới lên trong toàn bộ phân bộ, chỉ mạnh hơn đội 10 một chút mà thôi. Mà đội mười lại là một đội chuyên phụ trợ, giúp chín đội

còn lại giải quyết một số vấn đề trong sinh hoạt, mà nói trắng ra thì đội 10 chính là đội hậu cần.

Từ sau khi Đảng Hạng gia nhập cục chuyên xử lý những chuyện không bình thường, anh ta luôn muốn đưa đội 9 lên vị trí thứ hạng cao hơn, ít nhất cũng phải lọt vào top 3 chẳng hạn, mà trong cục của bọn họ xếp hạng dựa vào số lượng âm linh bị bắt giết.

Vì vậy sau khi phát hiện bên bờ hồ Hoàng Phổ có âm linh hại người, Đảng Hạng không thông báo cho đội hai ngay mà trực tiếp gọi đội viên của đội mình tới, anh ta muốn đội của mình thu được công lao khi giết âm linh này.

Thế nhưng mà không ngờ cuối cùng lại để âm linh này chạy thoát, thật sự khiến đáy lòng phiền muộn không thôi, mà quan trọng nhất là anh ta không hề biết được tại sao âm linh này có thể chạy thoát.

…

Màn đêm rốt cuộc cũng buông xuống, ở trong nhà họ Diệp.

“Diệp Minh, tới cùng đã có chuyện gì xảy ra? Không phải ông đi theo dõi con gái sao, sao ông lại về rồi? Tử Du đâu?”

Lương Quỳnh nhìn thấy chồng ngồi trên ghế sa lon bình chân như vại, tức giận mà không biết phải làm sao. Chồng trở về rồi mà Tử Du thì không thấy đâu, mà khi bà hỏi chuyện của Tử Du thì ông chỉ trả lời đúng một câu không có việc gì.

Không phải bà muốn hỏi Tử Du có bị gì hay không, mà bà muốn biết hôm nay con gái ra ngoài làm gì!

“Yên tâm đi, Tử Du không có chuyện gì, chỉ là đi tụ tập với mấy người bạn mà thôi.”

Diệp Minh nhìn thấy sắc mặt của vợ càng ngày càng khó coi, lại nghĩ tới những lời con gái đã dặn dò, vội vàng đáp.

"Thật?" Trên mặt Lương Quỳnh lộ ra vẻ bán tín bán nghi, trước đây không phải con bé chưa từng tham gia họp lớp, thế nhưng thật sự là con bé chưa từng chăm chút cách ăn mặc như thế bao giờ.

"Đương nhiên là thật, tôi còn có thể lừa gạt bà hay sao?" Diệp Minh vừa đáp vừa thầm thì: "Vợ à, tôi cũng không muốn lừa dối bà, là con gái bắt ép tôi đấy, đây thật sự không phải là ý của tôi đâu."

"Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù con gái thật sự có bạn trai thì những người làm cha mẹ như chúng ta cũng không nên ngăn cản, dù sao đây cũng là hạnh phúc của con bé mà."

"Ông thì biết cái gì, tôi cũng không phải muốn ngăn cản con bé, tôi chỉ muốn kiểm tra giùm Tử Du mà thôi, dù sao tuổi của Tử Du cũng còn nhỏ, làm sao có thể nhìn người chuẩn như chúng ta được kia chứ, nếu không may bị người ta lừa gạt thì phải làm sao?"

Lương Quỳnh đột nhiên nghi ngờ nhìn Diệp Minh: "Lão Diệp, sao tôi thấy ông có gì đó sai sai, sau khi ông trở về thái độ không hề giống lúc đi chút nào, có phải ông lừa gạt tôi điều gì hay không?"

"Làm gì có, tôi chưa bao giờ lừa dối bà điều gì, có chuyện gì đều phải thông báo cho bà đầu tiên."

Diệp Minh vội vàng giải thích, đương nhiên trong lòng cũng im lặng nói thêm một câu: "Nhưng lần này là bất đắc dĩ, là do con gái bắt tôi phải làm vậy…"

Con gái lớn nhất, vợ lớn thứ hai, bản thân xếp cuối.

Đây chính là địa vị của gia đình trong lòng Diệp Minh.

“Vẫn có gì đó không đúng, tôi…”

Ngay lúc Lương Quỳnh mới nói được một nữa thì bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, Diệp Tử Du đã trở về.

“Mẹ, con về rồi.”

Nghe thấy giọng nói của con gái, Lương Quỳnh đành phải đè xuống nghi hoặc trong lòng, trừng mắt nhìn chồng bà một cái, tạm thời kết thúc câu chuyện.

Chương 167: Tầm linh khuyển

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ban đêm ở Ma Đô ánh đèn sáng lập lòe.

Sau khi Phương Minh đưa Diệp Tử Du về tiểu khu, nhìn thân ảnh của cô đi khuất trong cư xá, không bắt xe về mà đi bộ thẳng hướng ven đường.

Không đi theo đường lớn mà lựa chọn những ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại ở một con ngõ mà ánh trăng cũng không thể chiếu tới.

“Theo tôi từ trưa, đi ra đi.”

Phương Minh quay đầu, thế nhưng sau lưng cậu không hề có bóng người nào, chỉ có ánh đèn u ám chiếu trên mặt đất, không khí yên lặng tới đáng sợ.

“Đã có gan đi theo tôi, tại sao không có gan xuất hiện?”

Phương Minh nhìn về bức tường, nơi đó hiện tại đã xuất hiện một bóng đen, dưới ánh sáng mờ ảo không thể nào nhìn thấy rõ hình dạng của cái bóng này.

Nếu đổi lại thành bất kỳ một người nào khác, đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen chui ra khỏi tường chắc chắn đã bị dọa sợ

tới hét lớn, nhưng mà Phương Minh vẫn bình tĩnh như nước, sự hiện diện của cái bóng đen này cậu đã biết từ trước.

“Từ sông Hoàng Phổ vẫn một mực theo tôi tới đây, tôi biết mục đích của cô là gì, thế nhưng tôi không có hứng thú với chuyện đó, rời đi thôi.”

Bóng đen này chính là âm linh bên bờ sông Hoàng Phổ.

Đảng Hạng nghĩ mãi mà không hiểu được nguyên nhân âm linh có thể đào thoát, đó chính là vì anh ta không nhìn thấy Phương Minh xuất thủ, thanh âm khi hòn đá của Phương Minh rơi vào nước đã phá hủy âm thanh phát ra từ nhiếp hồn linh đang, vì vậy âm linh này mới có thể trốn thoát.

“Tôi cứu cô chính là vì không muốn cô bị diệt như vậy, đương nhiên cũng là vì lúc ấy tâm trạng của tôi đang tốt, thế nhưng cô đừng hi vọng tôi sẽ giúp cô, con người có luật nhân quả, nếu như cô đã chết rồi thì hãy xuống Âm Phủ đi…”

Sau khi nói xong những lời này Phương Minh cũng không quan tâm tới âm linh này nữa, trực tiếp rời khỏi ngõ nhỏ.

“Tôi đã nói rồi, đừng đi theo tôi.”

Lúc tới đầu ngõ, Phương Minh quay đầu mà âm linh kia cũng im lặng đứng sau lưng cậu, Phương Minh dừng thì nó dừng, Phương Minh đi thì nó đi theo.

“Thực sự cho rằng tôi dễ nói chuyện như vậy sao?”

Hai tay Phương Minh kết thành một thủ ấn, một vòng tinh huy lưu chuyển trên đầu ngón tay, mà âm linh này dường như cũng cảm nhận được điều gì, thân hình bắt đầu run rẩy.

“Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của tôi, đừng đi theo tôi!”

Buông thõng hai tay, Phương Minh liếc nhìn âm linh này một cái thật sâu, sau đó không quay đầu mà đi thẳng, mà lần này âm linh cuối cùng cũng không đi theo cậu nữa.

Bắt một chiếc taxi, Phương Minh lên xe trở lại tiểu khu.

Bạch!

Trở lại biệt thự, lão Hoàng từ trong sảnh lớn xông ra đùa giỡn với Phương Minh một hồi.

Thế nhưng ngay khi Phương Minh bắt lấy đôi chân chó trên người xuống, đột nhiên lão Hoàng nhìn thẳng về hướng cửa biệt thự, bắt đầu sủa inh ỏi.

Phương Minh cũng nhíu mày nhìn ra hướng cửa, sau đó vỗ vỗ đầu lão Hoàng: "Mặc kệ nó, đi vào thôi."

Lão Hoàng có chút không tình nguyện, sau khi trầm giọng gầm gừ mấy tiếng mới theo Phương Minh đi vào trong.

"Phương Minh, cậu về rồi."

"Ừm."

Trong sảnh lớn, Đại Trụ đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, Phương Minh đi tới nhìn nhìn quyển sách, xoa xoa mũi, vẻ mặt có chút quái dị.

Yếu tố để thành công!

Loại sách này không cần nhìn nội dung Phương Minh cũng biết bên trong viết gì, đều là những cách giúp khơi nguồn trí tuệ, thế nhưng Phương Minh không thể ngờ Đại Trụ lại đi đọc quyển sách này.

"Tại vì tôi đọc sách quá ít, vì thế hiện tại đang phải bổ sung để mở mang đầu óc đấy."

Đại Trụ giải thích một câu sau đó lại hỏi: “Thế nào, hôm nay đi chơi với Tử Du có vui không?”

“Ừm, bọn tôi rất vui vẻ.”

Nhắc tới Tử Du, vẻ mặt Phương Minh lại tràn đầy tươi cười hạnh phúc.

Sau khi trò chuyện với Đại Trụ một lát thì Phương Minh đi lên lầu hai, đã hai ngày rồi cậu không ngâm thuốc, hiện tại đang là giai đoạn cải tạo thân thể, chuyện ngâm thuốc này không thể ngừng quá lâu đấy.

Ngâm thuốc, tu luyện…

Một đêm bình tĩnh trôi qua.

Mấy ngày kế tiếp trôi qua cũng rất bình yên, ban ngày Phương Minh ở cửa hàng, điêu khắc rồi lại định bút khai quang, ban đêm thì ngâm thuốc cùng tu luyện, cuộc sống trở nên vô cùng phong phú.

Đương nhiên mỗi tối cậu cũng sẽ nói chuyện phiếm với Diệp Tử Du qua weiwei, mà đa số là Diệp Tử Du kể những chuyện xảy ra trong trường cho cậu, mà cậu cũng chỉ lắng nghe là chính, dù sao cuộc sống của cậu cũng không có gì đáng nói cả.

Cũng giống như những cặp tình nhân khác, mỗi ngày hai người đều nói về những câu chuyện thiếu muối, thế nhưng lại thấy đặc biệt vui vẻ thỏa mãn.

…

“Xã hội này hiện tại thật quá nhiều người không có lương tâm.”

Phương Minh đi xuống lầu liền nhìn thấy Đại Trụ tay cầm tờ

báo, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

“Làm sao? Nhìn thấy tin tức gì mà tức giận như vậy?”

Phương Minh hơi kinh ngạc, phải là tin tức gì mới khiến Đại Trụ thành ra như thế kia chứ?

“Phương Minh cậu tới xem, người nhà này thật sự là quá ác độc.”

Đại Trụ đưa tờ báo cho Phương Minh, cậu nhìn tiêu đề của bài báo, hai tròng mắt co rút, chờ khi xem hết bài báo thì vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng phức tạp.

“Cậu lấy tờ báo này ở đâu ra vậy?”

“Ngoài cửa, lúc sáng tôi mở cửa tiệm thì nhìn thấy, thuận tiện nhặt nó lên.” Đại Trụ đáp.

Phương Minh không nói gì gật gật đầu, đi tới cửa, hiện tại chỉ mới hơn tám giờ, thế nhưng mùa hè mặt trời mọc sớm, ánh nắng cũng đã bắt đầu xuất hiện.

Phương Minh nhìn về phía góc tường ở cửa hàng bên ngõ nhỏ đối diện, thở dài một hơi nặng nề, sau đó lại quay người đi vào trong cửa hàng.

…

Bên bờ sông Hoàng Phổ, Đảng Hạng cùng bốn người đồng đội lại xuất hiện ở đây lần nữa, điểm khác là lần này trừ bọn họ còn có thêm một người đàn ông khác.

“Âm linh này đã mấy ngày rồi vẫn chưa từng xuất hiện lần nào, tôi đoán có lẽ nó đã rời khỏi đây, lần này đành phải phiền anh Hoằng Bác.” Đảng Hạng nói với người đàn ông bên cạnh.

“Anh Đảng, lần này tôi giúp anh chẳng khác nào phạm quy, vì

chuyện này không còn thuộc quyền xử lý của đội 9 nữa."

"Vì biết vậy tôi mới lén mời anh Hoằng Bác tới giúp đỡ, phần nhân tình này tôi sẽ nhớ kỹ."

Đảng Hạng đương nhiên đội thứ 9 bọn họ không có quyền truy bắt âm linh, thế nhưng chuyện này là do anh ta phát hiện, làm sao anh ta có thể cam lòng để công lao vụt mất như vậy được kia chứ.

"Tôi không có ý đó… Thôi vậy, chỉ ngoại lệ duy nhất một lần này mà thôi!"

Tạ Hoằng Bác lắc đầu, sau đó móc một cái hộp trên người xuống, cẩn thận từng li từng tí mở ra, bên trong có một con vật dài khoảng ba tấc, nhìn có vẻ giống lợn, cả người đen thui.

"Đi thôi."

Tạ Hoằng Bác đặt chiếc hộp dưới đất, mà con động vật này đầu tiên bò tới chỗ lúc trước bà lão bị ngã, sau đó không ngừng hửi hửi.

"Không biết tầm linh khuyển này thật sự có lợi hại như lời đồn hay không nhỉ?"

"Có lẽ là có đấy, dù sao để bồi dưỡng ra một con tầm linh khuyển này cũng phải tốn một cái giá lớn, cả phân bộ chúng ta tổng cộng cũng chỉ có năm con mà thôi."

Đảng Hạng giờ phút này cũng không nhịn được khẩn trương hẳn lên, chỉ có Tạ Hoằng Bác vẻ mặt vẫn thoải mái, anh ta hiểu rất rõ giá trị của tầm linh khuyển.

(1)Tầm linh khuyển: chó tìm hồn

Chương 168: Tiểu nữ quỷ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tầm linh khuyển đã bắt đầu xuất hiện từ thời nhà Đường.

Vào thời đó, có một vị đạo sĩ đã phát hiện một con linh thú vô cùng đặc thù trong rừng, về sau ông ta phát hiện con linh thú này có khả năng cảm ứng được âm linh, vì thế bắt đầu tiến hành bồi dưỡng.

Người đạo sĩ này dành hết cả cuộc đời trên người con linh thú này, tìm hiểu cách bồi dưỡng và điều khiển, cuối cùng còn lập ra được cả một môn phái, được gọi là Tầm Linh Môn.

Đương nhiên lúc đấy Tầm Linh Môn nổi tiếng vô cùng, bọn họ không chỉ dưỡng ra linh thú biết tìm kiếm âm linh mà còn dưỡng ra linh thú có thể tìm kiếm long mạch.

Thế nhưng cũng chính vì điều đó mà Tầm Linh Môn chỉ có thể huy hoàng mấy trăm năm sau đó thì suy bại, thậm chí là hoàn toàn biến mất, lý do rất đơn giản: Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Người Tầm Linh Môn đời đời dành hết tâm huyết để bồi dưỡng linh thú, vì vậy tu vi của bản thân cũng không cao, những linh thú này bị những môn phái mạnh mẽ ngấp nghé, cuối cùng đi tới thảm họa diệt môn.

Tầm linh khuyển chính là một trong mười loại linh thú mà trước đây Tầm Linh Môn có thể bồi dưỡng ra.

Mặc dù Tầm Linh Môn đã biến mất thế nhưng vẫn còn đệ tử còn sống, những đệ tử này mai danh ẩn tích phân tán ở khắp nơi, mà trong đó có một người đệ tử có thể bồi dưỡng ra tầm linh khuyển, đồng thời lưu lại phương thức huấn luyện, cuối cùng phương thức này rơi vào trong tay quốc gia.

Thế nhưng mặc dù có phương pháp huấn luyện cũng không dễ dàng tạo ra được một con tầm linh khuyển, nếu không thì cả phân bộ Ma Đô cũng không tới mức chỉ có năm con.

Tầm linh khuyển bò mấy vòng trên mặt đất sau đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn, mặc dù nó không to nhưng giọng nó phát ra lại khiến đám người Đảng Hạng run rẩy trong lòng.

“Thành công, tầm linh khuyển đã phát hiện vị trí của âm linh này.”

Trên mặt Tạ Hoằng Bác hiện lên vẻ đắc ý, ngồi xổm xuống vươn tay ra, con tầm linh khuyển liền bò tới trên tay anh ta, sau đó anh ta dùng một loại âm tiết trầm thấp bắt đầu giao lưu với con tầm linh khuyển.

Loại âm thanh kia không thể nào dùng từ ngữ để hình dung, đây chỉ đơn thuần là một âm điệu, ngoại trừ Đảng Hạng còn đỡ một chút, bốn người đồng đội của anh ta hiện đã hiếu kỳ không thôi.

Đảng Hạng đã từng được nhìn thấy sự thần kỳ của tầm linh khuyển, cũng đã từng nhìn thấy phương thức giao lưu giữa người và thú này, thế nhưng đây là lần đầu tiên đồng đội của anh ta nhìn thấy chuyện này.

“Tầm linh khuyển bình thường có thể tìm kiếm trong phạm vi

trong khoảng 100km, đại khái mất khoảng hai giờ là có thể tìm được, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?"

Tạ Hoằng Bác cùng tầm linh khuyển giao lưu một lát, sau đó ngẩng đầu nói chuyện với đám người Đảng Hạng.

"Yên tâm đi anh Hoằng Bác, tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng, hiện tại chúng ta có thể đi bắt âm linh này ngay, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Đảng Hạng kích động dữ dội, đoàn người bắt đầu lên xe, đi theo phương hướng mà Tạ Hoằng Bác đã chỉ.

Sau bốn giờ!

Hai chiếc xe thương vụ dừng lại ở cửa vào phố đồ cổ, sáu người Đảng Hạng cùng bước xuống xe.

"Dựa theo lời nhắc nhở của tầm linh khuyển thì âm linh kia hẳn là đang trốn trong phố đồ cổ, chỉ là hiện tại phố đồ cổ đang có không ít du khách, nếu chúng ta bắt âm linh lúc này sẽ khiến mọi người ở đây hoảng loạn mất."

Đảng Hạng nhíu mày, cục chuyên xử lý những chuyện bất thường của bọn họ có một quy tắc, chính là không thể tùy tiện bại lộ trước mặt người thường, nhất là tuyệt đối không được để người bình thường nhìn thấy âm linh.

"Anh Đảng có thể liên hệ với công an địa phương, để bọn họ phái người tới phong tỏa khu vực này, chờ khi những người công an tới có thể lấy lý do truy bắt đào phạm để đưa du khách rời khỏi đây."

Tạ Hoằng Bác ở bên cạnh đề nghị, đây cũng là phương pháp mà cục chuyên xử lý những chuyện bất thường bọn họ hay dùng nhất, đầu tiên để cảnh sát tới phong tỏa hiện trường, sau đó bọn họ mới bắt đầu vào xử lý, mà bọn họ cũng có quyền điều động

cảnh sát.

Mặc dù chỉ là một phân bộ, thế nhưng phân bộ trưởng của bọn họ có quyền điều động một đại đội cảnh sát hơn trăm người, mà mấy người dội trưởng như Đảng Hạng chỉ có thể điều động cảnh sát của một phân cục.

“Được, để tôi an bài kế hoạch.”

Đảng Hạng gật đầu sau đó bắt đầu phân công công việc.

Sau nữa giờ, hơn mười người cảnh sát đã tới, những cảnh sát này không biết thân phận của đám người Đảng Hạng, bọn họ chỉ nghe lệnh cấp trên tới để nghe theo điều động.

Phố cổ vật bị phong tỏa rất nhanh, mọi người chỉ được phép ra mà không được phép vào, những ông chủ cửa hàng ở đây cũng nhận được điện thoại của quản lý, tất cả đều phải tạm đóng cửa hàng rút lui.

Chỉ sau một giờ toàn bộ phố cổ vật đã trở thành một khu phố không người.

“Phương Minh, quản lý nói có tội phạm trốn trong phố cổ vật, vì thế nên cảnh sát đã phong tỏa cả khu phố này rồi. Để không làm tổn thương tới người vô tội, bọn họ yêu cầu chúng ta đóng cửa rời đi trước.”

Sau khi Đại Trụ nhận điện thoại liền thông báo với Phương Minh.

“Đào phạm?”

Phương Minh nhíu mày quyết định: “Dù sao trời cũng tối rồi, chúng ta đóng cửa về luôn thôi.”

Mặc dù cảm thấy khó hiểu vì sao đào phạm lại chạy tới phố cổ

vật, thế nhưng Phương Minh cũng không có ý định truy hỏi tận cùng, sau khi cất hết những vật đã được điêu khắc xong thì cùng Đại Trụ rời khỏi cửa hàng.

Đại Trụ khóa cửa mà Phương Minh thì nhìn thoáng qua góc tường đối diện, sau đó nhấc chân rời đi.

“Nhanh chóng rút lui.”

Phương Minh đi tới cửa phố cổ vật quả nhiên đã nhìn thấy có mấy cảnh sát được trang bị vũ trang đầy đủ, kéo dải phân cách sau đó ngăn cản những người hiếu kỳ bên ngoài.

“Trận thế lớn như vậy, đào phạm này khẳng định không thể chạy thoát.” Đại Trụ kinh ngạc nhìn đám cảnh sát vũ trang trước mặt.

“Không đúng, muốn bắt đào phạm thì bắt buộc phải sơ tán đám người trong lặng lẽ chứ, động tĩnh lớn như vậy rất dễ đả thảo kinh xà, chẳng lẽ không sợ đào phạm sau khi phát hiện sẽ bắt con tin uy hiếp sao?”

Phương Minh mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn kỹ đám người cảnh sát, tới khi nhìn thấy mấy người Đảng Hạng đứng bên cạnh thì hai tròng mắt co rút.

“Thì ra là thế.”

Trên mặt cậu hiện lên vẻ tỉnh ngộ, bắt đào phạm chỉ là giả, bắt âm linh mới là thật.

Đúng vậy, âm linh kia sau khi bị Phương Minh cảnh cáo cũng không rời đi, nó đứng ở góc tường đối diện với cửa hàng của cậu mà đợi cậu.

“Sao vậy Phương Minh, không đi nữa à?” Diệp Minh nhìn thấy Phương Minh đứng im thì khó hiểu hỏi.

“Tôi có mấy món đồ cần mua, cậu đi trước đi.”

“Vậy được, tôi về trước.”

Đại Trụ cũng không hỏi Phương Minh muốn mua gì, sau khi chào tạm biệt cậu thì đi về hướng biệt thự, mà sau khi Phương Minh nhìn thấy Đại Trụ đi, đôi mắt cậu lại quay nhìn hướng phố đồ cổ.

…

“Thủ lĩnh, người trong phố đồ cổ đã rời đi hết, chúng ta có thể hành động được rồi.”

Đảng Hạng gật đầu, nhìn ánh mắt hưng phấn của các đồng đội, trong lòng anh ta cũng nóng lên. Anh ta muốn chứng minh cho mọi người biết, anh ta hoàn toàn có đủ khả năng bắt âm linh này.

“Đi, chúng ta vào thôi.”

Đảng Hạng cùng bốn người đội viên còn có Tạ Hoằng Bác bắt đầu đi vào phố đồ cổ, có tầm linh khuyển bọn họ không phải lo lắng âm linh này đào thoát, mà dựa theo nhắc nhở của tầm linh khuyển, âm linh này không hề có ý định rời khỏi nơi đây.

Tạ Hoằng Bác nhìn vẻ mặt kích động của mấy người Đảng Hạng mà thở dài một hơi, đây là người của đội chín, nếu người của đội hai mà đối phó với âm linh tuyệt đối sẽ không gióng trống khua chiêng như vậy, mà đội một thì chỉ cần một người là đủ.

Đội một chính là át chủ bài của phân bộ, mà đội hai…

Đội trưởng đội hai lúc đầu cũng là thành viên của đội một, mà Đảng Hạng lúc đầu cũng là thành viên của đội hai.

“Cảm ứng được, chính là chỗ này.”

Khi mấy người Đảng Hạng đi vào trong phố cổ vật, tới vị trí

cửa hàng của Phương Minh thì Tạ Hoằng Bác đột nhiên hô lên.

“Động thủ.”

Đảng Hạng đứng một bên vốn đang chờ những lời này của Tạ Hoằng Bác, sau khi nói với đồng đội một tiếng thì xuất ra nhiếp hồn linh đang bắt đầu không ngừng lay động.

Bốn người đội viên lấy dây đỏ ra đứng hai bên, sau đó bốn người kéo dây đỏ nhanh chóng chạy tới phía trước.

Ầm!

Dây đỏ đột nhiên rung động, cùng lúc đó màu sắc của sợi dây cũng trở thành đỏ thẫm, giống như là ngấm máu vậy.

“Hiện hình.”

Mấy người đội viên nhìn thấy cảnh này thì mừng rỡ không thôi, nhanh chóng lấy nắm giấy vàng ra dán lên sợ dây đỏ.

Giấy vàng thiêu đốt, ở hai đầu dây đỏ bắt đầu xuất hiện quang mang nhanh chóng hội tụ về phía trung gian, mà ở đó có một bóng người cũng đang dần hiện lên, sau đó bị dây đỏ bắn ra.

Cái bóng đó chính là một cô bé mười hai, mười ba tuổi, mặc một bộ váy trắng, giờ phút này trên mặt cô bé vô cùng hoảng sợ, bất lực ngã trên mặt đất nhìn đám người Đảng Hạng.

“Lại là một nữ tiểu quỷ?”

Đảng Hạng hơi kinh ngạc nhưng trong mắt lập tức hiện lên sát ý, mặc kệ là quỷ gì, mục đích của anh ta chính là giết chết đối phương.

“Trói cô bé lại.”

Nhìn thấy tiểu nữ quỷ muốn chạy trốn, Đảng Hạng hét lên một

tiếng, mà mấy đồng đội của anh ta cũng nhanh chóng ném sợi dây đỏ qua, trói tiểu nữ quỷ lại bên trong sợi dây đỏ.

Sợi dây đỏ không ngừng thu nhỏ lại, mà tiểu nữ quỷ cũng không thể nào trách thoát, mỗi lúc cô bé đụng phải sợi dây đỏ thì mặt mũi lại tái nhợt thêm một phần, thậm chí cả thân thể cũng trở nên nhợt nhạt.

“Dùng máu gà mười năm cộng thêm máu chó mực ngâm thành sợi dây đỏ này, nếu cô có thể chạy thoát mới là chuyện lạ!”

Đảng Hạng không thèm quan tâm tiểu nữ quỷ đang va chạm với dây đỏ, bởi vì sợi dây đỏ này có khả năng gây tổn thương vô cùng lớn đối với âm linh, trừ âm linh cấp bậc hóa hình thì những âm linh khác chắc chắn không thể chịu nổi.

Rất nhanh tiểu nữ quỷ này đã bị dây đỏ trói chặt, khuôn mặt nhỏ tràn ngập hoảng sợ nhìn Đảng Hạng đang tới gần cô.

“Thân là quỷ hồn còn không mau tới Âm Phủ đầu thai, dám ở lại Dương Gian gây hại cho người khác, hôm nay nhất định phải giết chết cô!”

Nhiếp hồn linh đang trong tay Đảng Hạng tiếp tục rung động, mà dưới tiếng chuông này vẻ mặt của tiểu nữ quỷ càng trở nên trắng bợt, cuối cùng không còn cả sức lực để giãy giụa.

Đảng Hạng đổi nhiếp hồn linh đang sang tay trái, mà tay phải của anh ta thì cầm một lá bùa muốn dán thẳng lên mặt tiểu nữ quỷ.

Ngay lúc lá bùa sắp dán lên mặt tiểu nữ quỷ thì đột nhiên một trận âm phong nổi lên, nữ quỷ vốn tái nhợt bị chấn trụ đột nhiên được tiếp thêm một cỗ lực lượng nào đó, tránh thoát khỏi dây đỏ sau đó đánh một chưởng lên ngực Đảng Hạng.

Đảng Hạng không chút phòng bị bị tiểu nữ quỷ đánh cho lùi ra

sau mấy bước mới đứng vững thân hình, hai mắt tràn ngập chấn động kinh ngạc nhìn về phía tiểu nữ quỷ.

Chương 169: Cao nhân Phương Minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Biến cố ngẫu nhiên kinh động tất cả mọi người ở đây, ai có thể ngờ tới tiểu nữ quỷ này mắt thấy không thể chịu đựng nổi nữa, đột nhiên lại trào dâng sức lực mạnh mẽ như vậy.

“Thủ lĩnh!”

Bốn người đội viên của Đảng Hạng nhìn thấy đội trưởng bị đánh lui, vội vàng giơ dây thừng lên xông tới chỗ tiểu nữ quỷ.

Thế nhưng lần này không những bị nữ quỷ tránh được mà cô bé còn trực tiếp nắm lấy dây thừng, sau đó kéo một cái, bốn người đội viên ngã lăn trên mặt đất.

“Không tốt, nữ quỷ này là âm linh biến dị.”

Vẻ mặt của Tạ Hoằng Bác ở bên cạnh đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc, giải thích: “Tôi từng theo đội hai ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, lúc ấy vốn dĩ âm linh cũng không mạnh, thế nhưng sau đó thực lực của âm linh ấy cũng đột nhiên tăng vọt, cuối cùng phải tiêu hao một cái giá vô cùng lớn mới bắt được nó.”

Nhớ tới chuyện lần đó trên mặt Tạ Hoằng Bác vẫn còn nguyên

vẻ run sợ, bởi vì trận chiến kia thật sự quá khốc liệt, có hai vị đội viên bị quỷ hồn đánh trọng thương, may mà sau đó đội trưởng đội hai đuổi tới, nếu không hậu quả thật sự khó mà lường trước được.

“Âm linh biến dị ngàn năm mới có một, nghe nói đều là những quỷ hồn có âm linh đặc thù mới có thể làm được, không nghĩ tới lần này vậy mà chúng ta lại xui xẻo đụng phải nó, âm linh này không phải là thứ chúng ta có khả năng đối phó nổi.”

Lời nói của Tạ Hoằng Bác vừa dứt thì nữ quỷ đã đi tới trước người Đảng Hạng, hai tay trực tiếp bóp cổ anh ta nhấc bổng lên.

“Thủ lĩnh!”

Nhìn thấy nữ quỷ bóp cổ đội trưởng của mình, mấy người đội viên sắc mặt đại biến, lòm còm bò dậy muốn chạy tới hỗ trợ. Thế nhưng đúng lúc này ánh mắt của nữ quỷ quét qua, mọi người chỉ thấy một cơn gió trực tiếp thổi tới khiến bọn họ không thể tới gần được.

“Lớn mật, quỷ hồn không vào Âm Phủ mà dám lưu lại Dương Gian gây họa, thật là trời đất bất dung!”

Theo tiếng quát truyền tới, một bóng người đi ra khỏi ngõ hẻm, người thanh niên trẻ tuổi xuất hiện trước mắt mọi người.

“Xá!”

Tay phải của người thanh niên trẻ tuổi tạo thành một pháp quyết, trong miệng còn thì thầm một chú ngữ, sau đó cách không đánh ra một phù văn. Tiểu nữ quỷ kinh hô một tiếng, hai bàn tay nới lỏng ra, cả người dường như nhìn thấy đồ vật gì đó cực kỳ đáng sợ, quay người chạy nhanh ra phía sau.

“Muốn chạy sao?”

Người thanh niên trẻ tuổi không ngừng cười lạnh, đầu ngón

tay bắn ra một đạo quang mang bay thẳng tới người nữ quỷ kia, tiểu nữ quỷ bị đánh trúng, thân thể trực tiếp tiêu tán trong không khí…

“Hồn phi phách tán?”

Nhìn thấy cảnh này, Tạ Hoằng Bác và mấy người đội viên đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, một âm linh biến dị khiến bọn họ bó tay chịu trói, thế mà bị vị thanh niên trẻ tuổi trước mắt này đánh một cái hồn phi phách tán?

Khụ khụ!

Đảng Hạng ho khan một hồi lâu mới khôi phục lại, chắp tay nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi cảm tạ: “Cảm ơn bằng hữu đã ra tay tương trợ, không biết phải xưng hô với bằng hữu như thế nào?”

“Phương Minh.”

Không sai, người thanh niên trẻ tuổi này chính là Phương Minh vừa nãy đã quay lại.

“Cậu Phương, cảm ơn cậu đã ra tay giúp đỡ, nếu không có cậu chắc chúng tôi đều đã ngã xuống… Không nghĩ tới âm linh này đột nhiên lại biến dị, chúng tôi đã quá xem thường nó.”

Nếu như biết âm linh này có thể biến dị, cho dù Đảng Hạng có muốn chứng minh bản thân tới phát rồ cũng tuyệt đối sẽ không đưa mấy đồng đội này tới. Đây nào phải là chứng minh cái gì chứ, đây chính là đi chịu chết!

“Quỷ hồn biến dị vạn năm mới có một, nếu tôi đoán không nhầm thì chắc hẳn khi còn sống quỷ hồn này có thân thể thuần âm, chỉ có người có thân thể thuần âm thì sau khi thành quỷ hồn mới xuất hiện biến dị như vậy.”

Phương Minh mở miệng giải thích một câu, mà lời giải thích của cậu cũng khiến mấy người Đảng Hạng bừng tỉnh đại ngộ.

“Trách không được, tôi nói tại sao nữ quỷ này lại đột nhiên biến dị, trở nên lợi hại như vậy.”

“Xem ra sau này trước khi bắt quỷ còn phải điều tra ngày sinh tháng đẻ của nó khi còn sống trước, nếu không đụng phải thêm một quỷ hồn thuần âm như thế này thì thật quá xui xẻo.”

Trong lòng mấy người đội viên của Đảng Hạng vẫn còn khiếp sợ không thôi, mà Đảng Hạng thì càng khiếp sợ hơn so với bọn họ, khiếp sợ thủ đoạn vừa nãy Phương Minh dùng để đối phó với quỷ hồn!

Ban đầu anh ta là thành viên của đội hai đấy, mà đối với thực lực của mấy người trong đội hai anh ta cũng có hiểu biết rõ ràng vô cùng. Cho dù thành viên của đội hai có tới đây cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ quỷ, càng không thể nào hủy diệt nữ quỷ đó một cách đơn giản như vậy.

Có lẽ đội trưởng đội hai còn có thể làm được, thế nhưng tuyệt đối không thể nào thoải mái nhẹ nhàng như người trước mắt này.

Nói cách khác, người thanh niên đột nhiên xuất hiện này có thực lực tương đương với đội trưởng đội hai của bọn họ! Thế nhưng địa vị của đội trưởng đội hai đó là như thế nào kia chứ? Chính là truyền nhân dòng chính của một môn phái lớn!

“Vừa nãy cậu Phương cảm nhận được khí tức của nữ quỷ này nên mới qua đây sao?” Đảng Hạng hiếu kỳ hỏi.

“Không phải.” Phương Minh cười lắc đầu, sau đó chỉ chỉ một cửa hàng cách đó không xa: “Tôi mở một cửa hàng ở nơi này.”

Cửa hàng Vu Đạo!

Sau khi nhìn thấy bốn chữ này đám người Đảng Hạng cảm thấy khó hiểu vô cùng. Trong mắt bọn họ Phương Minh chính là một vị cường giả, mà cường giả cũng cần mở cửa hàng hay sao?

“Không có cách nào khác, sư phụ mới cho tôi xuống núi dung nhập vào trong thế giới này, vì vậy tôi nghĩ phương pháp tốt nhất là mở cửa hàng.”

Lời nói của Phương Minh lại khiến mọi người sửng sốt, mãi tới khi Tạ Hoằng Bác lên tiếng mới khiến bọn họ sực tỉnh.

“Nhập thế tu luyện, đây mới thật sự là đệ tử của cao nhân, giống như những người có bản lĩnh lớn trong lịch sử đều phải tới thế tục một chuyến vậy, giống như Quỷ Cốc Tử hay Lưu Bá Ôn vậy, người nào cũng phải trải qua giai đoạn xuất thế(1) rồi nhập thế(2), lại từ nhập thế mà xuất thế.”

(1)Xuất thế: rời khỏi thế tục, ẩn cư trên núi

(2)Nhập thế: xuống núi thâm nhập vào cuộc sống ở đô thị

Vẻ mặt của Tạ Hoằng Bác đột nhiên trở nên nghiêm túc vô cùng: “Hồng trần luyện tâm, cảnh giới này quá xa xôi với chúng ta…”

Nghe thấy những lời nói của Tạ Hoằng Bác, vẻ mặt của Phương Minh cũng có chút biến đổi nhưng rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu, cậu còn đang nghĩ phải tìm lý do gì về chuyện bản thân phải mở cửa hàng, thế nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

Đã có người chủ động giải thích giúp cậu, vì vậy cậu mỉm cười, thế nhưng nụ cười này lọt vào mắt đám người Đảng Hạng mang ý nghĩa âm thầm thừa nhận…

Đảng Hạng cũng không hỏi thăm lai lịch của sư môn Phương Minh, bởi vì cậu biết những đệ tử của cao nhân đó khi hành tẩu

trong thế tục tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói ra lai lịch của sư môn đấy.

“Lần này thật sự cảm ơn cậu Phương, cậu Phương, tôi là Đảng Hạng, đội trưởng đội 9 trực thuộc Thiên Đạo liên minh phân bộ Ma Đô, còn mấy người này là đội viên của tôi.”

Theo như suy nghĩ của Đảng Hạng, Phương Minh chắc hẳn đã từng nghe danh liên minh của bọn họ, thế nhưng anh ta căn bản không thể ngờ tới đây là lần đầu tiên Phương Minh nghe thấy ngành này, thế nhưng chỉ dựa vào tên của ngành thì trong nháy mắt cậu cũng hiểu ra liên minh này tồn tại để làm gì.

“Cường giả, cậu có hứng thú gia nhập liên minh của chúng tôi hay không? Đội chín của chúng tôi có thể thu nhận cậu.” Một vị đội viên của Đảng Hạng mở miệng nói ra.

“Hầu Tử, im miệng!”

Đảng Hạng trực tiếp quát lớn, nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của người đội viên mới trầm giọng: “Thực lực của cậu Phương cho dù có muốn gia nhập đội một cùng dễ dàng vô cùng, mà cậu ấy tới hồng trần luyện tâm, coi trọng tùy tâm mà đi, làm sao có thể gia nhập phân bộ của chúng ta được?”

Tạ Hoằng Bác cũng tán thành gật gật đầu, theo hiểu biết của bọn họ, những đệ tử của cao nhân xuống núi thể nghiệm hồng trần luyện tâm đều hành tung vô định, dạng người như vậy làm sao có thể chịu trói buộc theo chế độ của phân bộ được chứ.

“Tôi dung nhập xã hội này để trải nghiệm những sinh hoạt bình thường của con người, vì vậy nên thật sự không thích hợp để gia nhập ngành của các vị.”

Phương Minh cũng cười cười phụ họa, nếu những người này đã cho rằng cậu là cường giả đến hồng trần luyện tâm, vậy cậu

đành đóng tiếp cho trọn vai diễn này.

“Cậu Phương truy cầu những thứ khác hẳn so với chúng ta, những người trong thế tục như chúng ta không thể đánh đồng với cậu ấy được.”

Vẻ mặt Đảng Hạng vô cùng khâm phục, mà mấy người khác cũng lộ vẻ kính ngưỡng, theo bọn họ nghĩ loại hành động không vì danh lợi mà chỉ đơn thuần là hồng trần luyện tâm, đây không phải là thứ bọn họ có thể bắt chước được đấy.

Chỉ có những thế ngoại cao nhân chân chính mới có thể bồi dưỡng ra những đệ tử như vậy.

“Chuyện đã được giải quyết vậy tôi xin rời đi trước.”

Mấy người Đảng Hạng ôm quyền nhìn thân ảnh Phương Minh dần dần đi khuất sau con đường, mãi một hồi lâu vẫn cảm thán không thôi: “Đây mới chính là phong phạm của cao nhân chân chính.”

“Đội trưởng, cao nhân kia không gia nhập vào đội của chúng ta thế nhưng ít nhất chúng ta cũng biết cậu ấy mở cửa hàng ở đây, rảnh rỗi chúng ta vẫn có thể qua đây thỉnh giáo cao nhân đấy.”

“Chuyện này nói sau đi, người ta muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, không có việc gì chúng ta vẫn không nên quấy rầy thì hơn. Đi thôi, rời khỏi đây đã.”

Trường Hoan kêu gọi thành viên trong đội muốn rời đi, thế nhưng quay đầu liền nhìn thấy Tạ Hoằng Bác đang nhíu mày đứng im nhìn chằm chằm tầm linh khuyển trên tay.

“Anh Tạ, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là tôi cảm thấy hơi kỳ quái, nữ quỷ kia đã bị tiêu diệt rồi mà sao mũi của con tầm linh khuyển này vẫn

còn co rúm kia chứ?”

Tầm linh khuyển khi cảm nhận được có âm linh quỷ hồn thì mũi nó sẽ co rúm như chó ngửi thấy mùi thơm vậy, không ngừng ngửi ngửi, đây chính là lý do vì sao rõ ràng nhìn giống heo nhưng lại được gọi là chó.

“Có lẽ vì nữ quỷ kia mới bị tiêu diệt nên nơi đây vẫn còn lưu lại hơi thở của nó chăng?” Đảng Hạng suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Có lẽ chính là nguyên nhân này.”

Tạ Hoằng Bác cũng gật đầu tán thành, bởi vì trừ lý do này ra anh ta cũng không nghĩ ra được lý do nào khác để giải thích nữa, lập tức cất tầm linh khuyển lại vào trong hộp, sau đó đoàn người rời khỏi phố đồ cổ.

…

Phương Minh trở lại biệt thự.

Trên gian phòng ở lầu hai!

Phương Minh vươn tay phải ra, trong lòng bàn tay có một cái vòng tay, cái vòng tay này khác hẳn với những vòng tay trong tiệm, toàn thân chiếc vòng này đều có màu đen.

“Ra đi.”

Phương Minh nhìn về phía vòng tay khẽ nói một câu, ngay sau đó một bóng người từ trong vòng tay bay thẳng ra ngoài, chính là tiểu nữ quỷ kia!

Đúng là Phương Minh không hề giết tiểu nữ quỷ này, mà để cho tiểu nữ quỷ trốn vào bên trong điếu trụy, lừa dối mấy người Đảng Hạng.

Vì thế tiểu nữ quỷ lúc trước bị biến dị cũng chính là thủ đoạn của cậu đấy, tiểu nữ quỷ căn bản không hề biến dị, cậu đã lợi dụng khống linh thuật để khống chế thân thể tiểu nữ quỷ, vì vậy thực lực của cô bé này mới đột nhiên tăng vọt.

Cái gọi là khống linh thuật này cũng không phải quá thần kỳ, cũng giống như cản thi thuật của Tương Tây, chỉ khác một điểm là thuật của Tương Tây để khống chế thi thể, mà thuật khống linh thì khống chế âm linh quỷ hồn.

Chương 170: Một bức di thư

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Khống linh thuật là một loại pháp thuật đặc thù, dưới tình huống bình thường người muốn thi triển pháp thuật này đều phải bồi dưỡng âm linh một đoạn thời gian, khiến âm linh không còn bài xích người thi pháp.

Cho nên người am hiểu thuật này thường lựa chọn những quỷ hồn của trẻ sơ sinh mới chết không bao lâu để bồi dưỡng, bởi vì trí tuệ của trẻ sơ sinh còn chưa kịp hình thành, sau khi được người thi pháp bồi dưỡng đương nhiên sẽ răm rắp nghe lệnh.

Mà còn một nguyên nhân cũng vô cùng quan trọng khác chính là khống linh thuật rất dễ dàng bị phản phệ, cho nên người thi pháp đầu tiên phải đánh nát linh trí của quỷ hồn, nói trắng ra là cũng giống như luyện nó thành khôi lỗi, chỉ là khôi lỗi này không có thân thể.

Đương nhiên Phương Minh cũng không hủy đi linh trí của tiểu nữ quỷ này, mà cậu cũng không có khả năng làm được việc đó. Diệt một quỷ hồn thì có lẽ còn dễ dàng, chứ nếu muốn diệt linh trí của nó thì vẫn tính là một chuyện khó khăn đấy.

Lúc trước Phương Minh đã mượn nhờ thuật giao lưu âm linh truyền âm cho tiểu nữ quỷ, để tiểu nữ quỷ chủ động giao thân thể

cho cậu khống chế.

Mà sau khi bị khống linh thuật khống chế thì thực lực của tiểu nữ quỷ tăng mạnh, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao sau đó nữ quỷ không còn sợ sợi dây đỏ nữa.

“Tờ báo này là cô đặt trước cửa hàng của tôi sao? Trần Nhạc Nhi, cho dù oan khuất của cô có lớn cỡ nào đi nữa, nhưng sau khi chết bắt buộc vẫn phải tiến về Âm Phủ đi đầu thai, Dương Gian thật sự không phải là nơi cô có thể lưu lại. Lần này tôi ra tay cứu cô không có nghĩa là lần sau cô cũng sẽ gặp may mắn giống vậy.”

Phương Minh nhìn tiểu nữ quỷ, trên tờ báo này có tên của cô bé.

Trần Nhạc Nhi, 13 tuổi, là học sinh năm nhất của trường trung học Nam Sơn ở Ma Đô, nữa tháng trước đã tự sát mà chết.

Một học sinh trung học tự sát chết, mặc dù giấy báo có đăng tin tức thế nhưng tuyệt đối không thể khiến Đại Trụ tức giận tới mức đó, Đại Trụ tức giận chính là vì biết nguyên nhân Trần Nhạc Nhi tự sát.

Một tháng trước Trần Nhạc Nhi vẫn giống như những nữ sinh trung học bình thường, vẫn bận rộn học tập, vui vẻ hoạt bát tràn đầy sức sống, thế nhưng tất cả đã thay đổi vào buổi chiều hôm ấy…

Cha mẹ Trần Nhạc Nhi nhận được một cuộc điện thoại nói rằng con gái của bọn họ đã đụng phải một bà lão, sau đó kêu bọn họ mau chóng đưa bà lão tới bệnh viện.

Mà từ lúc kiểm tra sức khỏe cho tới lúc kê đơn thuốc, Trần Nhạc Nhi đều một mực khóc lóc kể lể bà lão không phải là do cô bé đụng trúng, chỉ là cô bé thấy bà lão bị ngã nên mới tới đỡ bà lão dậy mà thôi.

Nhưng mà người nhà của bà lão thì một mực cho rằng chính con bé đã đẩy ngã bà lão, bởi vì ở đó có nhiều người đang đứng như vậy, tại sao không ai tới đỡ bà mà chỉ có cô bé đỡ kia chứ? Rõ ràng chính là làm bà ngã nên mới phải đỡ bà dậy.

Không có camera cũng không có nhân chứng, mà điều khiến Trần Nhạc Nhi tuyệt vọng nhất chính là sau khi bà lão tỉnh lại một mực khẳng định chính Trần Nhạc Nhi đã đẩy ngã bà.

Bồi thường tiền thuốc men, tiền tổn thất tinh thần…

Cha mẹ Trần Nhạc Nhi chỉ là những người bên ngoài tới Ma Đô làm thuê, mở một tiệm bán đồ ăn sáng không tới 10 m2, dưới sự bức ép của người nhà bà lão không thể không ngậm ngùi bồi thường hơn 1 vạn tiền thuốc cùng 2 vạn tiền tổn thất tinh thần, sau đó mới đưa con gái đi.

Hơn 3 vạn, đây chính là thu nhập cả một tháng của nhà Trần Nhạc Nhi, đột nhiên cứ như vậy không cánh mà bay khiến cha mẹ cô bé rất tức giận, vừa về tới nhà đã la mắng cô bé té tát.

“Bạn học của con đều không đi dìu, tại sao con lại đi dìu chứ?”

“Con có phải đọc sách tới ngu rồi không? Người như con còn đọc sách cái gì chứ! Cha mẹ khổ sở biết bao nhiêu để kiếm tiền tạo điều kiện cho con đọc sách, không phải để con hành động ngu ngốc như vậy!”

…

Một khắc này toàn bộ nhận thức của Trần Nhạc Nhi sụp đổ, cô không hiểu niềm vui khi kính già yêu trẻ mà thầy giáo vẫn nói liệu nó đang ở đâu?

Vì sao cha mẹ luôn dặn dò cô phải ngoan ngoãn nghe lời thầy cô giáo, đột nhiên hôm nay lại vì cô nghe lời thầy cô giáo mà trách mắng cô thậm tệ như vậy?

Càng không hiểu vì sao bà lão tự ngã trên mặt đất lại một mực vu khống cô bé đụng bà ngã xuống?

Một loạt những câu hỏi khiến thế giới của Trần Nhạc Nhi sụp đổ hoàn toàn, tâm tình của cô bé trở vô cùng suy sụp, mà mỗi ngày cha mẹ của cô bé đều bận rộn bán quán không phát hiện ra sự bất thường của cô, cho dù có phát hiện thì cũng vì tiếc mấy vạn này mà cố tình không quan tâm tới cô, coi như là dạy cho cô một bài học.

Thế là sau mười lăm ngày, Trần Nhạc Nhi mang theo những hoang mang về thế giới này, mang theo những suy sụp mệt mỏi nhảy từ sân thượng của trường học xuống, vĩnh viễn rời khỏi nhân thế, chỉ lưu lại một bức di thư.

“Cha mẹ yêu dấu, con nghe thầy giáo nói rằng bức thư được viết trước khi chết được gọi là di thư, vì vậy khi cha mẹ nhìn thấy bức di thư này thì con gái cũng đã không còn trên trần thế nữa…

Xin cha mẹ hãy tha thứ cho con vì con tự tử, sau này con không thể ở bên cha mẹ, không thể hoàn thành nguyện vọng trong ngày sinh nhật thứ mười của con, chờ khi con lớn sẽ cùng cha mẹ tới thủ đô thăm quan Vạn Lý Trường Thành.

Con biết nhà chúng ta không giàu có như nhà những bạn học khác, cha mẹ cũng đã làm lụng rất vất vả để có tiền cho con đi học, mỗi sáng khi con gái thức dậy cha mẹ đều đã rời khỏi nhà, con còn nhớ có ngày nghỉ tới cửa hàng phụ mẹ bán bánh bao, lời được tổng cộng 432 khối.

Vì vậy mỗi lần ba mẹ cho con tiền tiêu vặt con đều cất lại, về sau những lần trường học muốn thu tiền tài liệu các khoản con đều không xin tiền mẹ, bởi con biết rõ nhà mình kiếm tiền vất vả vô cùng. Những bạn học khác mùa hè thường mua nước ngọt có ga với sữa bò, con chỉ dùng tiền lẻ mua một chai nhựa, mỗi ngày rót một bình nước trong nhà mang tới trường học.

Chỉ có những ngày có tiết thể dục, một bình nước không đủ cho con uống con mới tới quầy bán quà vặt mua một chai nước.

Ba vạn khối, đây là một số tiền quá lớn, nghĩ tới nhà chúng ta phải bồi thường ba vạn, con liền nghĩ tới đầu tóc của cha mẹ đã bạc trắng.

Cha, mẹ, con sai rồi, con có lỗi với hai người.

Hai người đánh con, mắng con đều đúng, thế nhưng con không đụng bà lão đó, con thật sự không có…

Còn nhớ rõ khi con còn bé, thầy giáo đã giảng về chuyện của Lôi Phong, cũng nhớ rõ khi con nhặt được 5 khối rồi đưa cho thầy giáo khi học tiểu học, thầy giáo đã khen con, còn tặng cho con một bông hoa bé ngoan để khích lệ, khi đó con khoe với cha, cha còn sờ đầu con cười nói: Con gái nhà ta ngoan lắm.

Con làm việc tốt được thầy giáo khen ngợi, mà ba cũng rất hãnh diện vì con, thế nhưng tại sao lần này lại không giống?

Vì sao bà lão này lại nói con đụng ngã bà ấy?

Con gái nghĩ mãi mà không hiểu rõ, thế nhưng con biết con đã khiến nhà mình tổn thất một số tiền rất lớn, khiến cho cha mẹ phải làm lụng không công mấy tháng.

Hôm nay giờ ngữ văn con học được một từ mới, đó chính là: Chuộc tội.

Thầy giáo nói, chuộc tội là dùng tiền để đền bù tổn thất mà chính mình đã phạm phải.

Thế nhưng trên người con chỉ có 13 khối, cách số tiền 3 vạn nhà chúng ta xa quá xa, con muốn chuộc tội…

Thầy còn nói, trên đời quý nhất chính là mạng sống của con

người, con không có tiền, vậy con liền dùng mệnh tới để chuộc tội.

Cha

Mẹ

Hẹn gặp lại, con gái xin dùng mệnh để chuộc tội với hai người.”

…

Phần di thư này được báo đăng đúng từng chữ từng chữ, thậm chí bên dưới còn có một hình ảnh, trong ảnh chữ viết của Trần Nhạc Nhi rất đẹp, thế nhưng từng chữ từng chữ xinh đẹp này đều toát lên thống khổ cùng tự trách của cô bé.

Phía dưới tin tức còn có một đoạn bình luận, đoạn bình luận này là do phóng viên viết.

Sau khi tôi đọc được dòng thư này liền liên lạc với đương sự trong vụ việc, bà Lý Mỗ Mỗ, thế nhưng Lý Mỗ Mỗ vẫn luôn miệng khẳng định chắc chắn là Trần Nhạc Nhi đã đụng ngã bà.

Một cô bé mười ba tuổi lại dùng cái chết để chuộc tội, vậy người còn sống có thể làm gì? Tôi nghĩ người còn sống chỉ có thể làm một việc duy nhất, chính là tìm ra chân tướng của sự việc.

Một bên là cô bé mười ba tuổi, một bên là bà lão hơn tám mươi tuổi…

Trong khi Mạnh Tử đàm đạo với Lương Huệ Vương có nói một câu: Biết yêu thương ông bà của mình từ đó biết yêu thương ông bà của người khác, biết yêu thương con cháu của mình từ đó biết yêu thương con cháu của người khác. Vì vậy quốc gia chúng ta mới có phẩm chất kính già yêu trẻ tốt đẹp này.

Thế nhưng giờ khắc này tôi nên tin tưởng ai đây?

Là một cô bé tự sát để chuộc tội, hay là một bà lão đang nằm trên giường bệnh?

Thế nhưng cho dù chân tướng là như thế nào, tôi luôn tin rằng chân tướng cuối cùng cũng sẽ bại lộ, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

…

Đây chính là toàn bộ tin tức trên tờ báo, cũng chính là nguyên nhân Đại Trụ phẫn nộ như vậy, bởi vì mặc dù tác giả không nói rõ thế nhưng ý đồ thì đã rất rõ ràng.

Nếu như không phải bị vu hãm thì một cô bé còn chưa tới tuổi xuân thì làm sao có thể tự sát?

Đương nhiên tác giả kia cũng không thể nói rõ, bởi vì hắn không có chứng cứ, mà Phương Minh thì biết chắc Trần Nhạc Nhi bị oan uổng, bởi vì khi lần đầu tiên cậu nhìn thấy Trần Nhạc Nhi bên bờ sông Hoàng Phổ, trên người Trần Nhạc Nhi được bao bọc một tầng ánh sáng xanh.

Chỉ có những người bị hàm oan mà chết thì trên người mới có tầng sáng này bao bọc, cũng chính nhờ tầng sáng này giúp Trần Nhạc Nhi có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, nếu không một quỷ hồn mới chết vài ngày mà gặp phải ánh sáng mặt trời đã sớm hồn phi phách tán.

Đây cũng chính là lý do vì sao Phương Minh lại ra tay cứu Trần Nhạc Nhi, cũng là nguyên nhân vì sao lúc ấy cậu lại ngăn cản hành động cứu người của Diệp Tử Du.

Bà lão kia chính là Lý Mỗ Mỗ báo chí đã nhắc tới, mà Trần Nhạc Nhi thì muốn đi báo thù.

Người sau khi chết thì biến thành quỷ hồn, mà quỷ hồn trải qua thời gian đầu thai bảy ngày, hai bảy… Cho tới trước bảy bảy

bốn mươi chín ngày, không thể nào mở miệng nói chuyện, vì vậy giờ phút này Trần Nhạc Nhi chỉ có thể nhìn Phương Minh bằng ánh mắt đáng thương.

Mà cô cũng chỉ còn cách đặt tờ báo ở trước cửa hàng để Phương Minh biết rõ những chuyện cô bé đã phải trải qua.

Mà tờ báo này đã được in ấn từ một tuần trước.

“Cô muốn báo thù tôi sẽ không ngăn cản, nhưng tôi sẽ không giúp cô báo thù, bởi vì cô tự sát, mà tôi cũng không phải chấp pháp giả.”

Nghe thấy những lời này trên mặt cô bé hiện lên vẻ sốt ruột, mấp máy môi như muốn nói gì đó, thế nhưng Phương Minh không nghe được chữ nào, mà cậu cũng không hiểu khẩu hình miệng.

“Cô muốn nói gì?”

Phương Minh nhíu mày, sau đó đi khỏi phòng, lúc đi vào đã mang theo một người giấy.

“Nhập thân vào trên tờ giấy này, sau đó có lời gì cô có thể nói hết ra.”

Nhập thân vào người giấy, lợi dụng người giấy làm môi giới, có thể khiến quỷ hồn chưa qua bảy bảy bốn mươi chín ngày mở miệng nói chuyện.

Trần Nhạc Nhi gật đầu, thân ảnh lập tức phiêu hốt thành một làn khói đen bay vào trên người giấy, người giấy lắc lư hai lần sau đó một đạo âm thanh giòn giã vang lên.

“Anh ơi, cầu xin anh hãy cứu cha mẹ em.”

Giọng nói Trần Nhạc Nhi vang lên, một giọng nói gấp gáp tràn ngập bất lực, mà lời nói của cô cũng khiến Phương Minh ngẩn

người.

Phương Minh đã nghĩ tới mấy nguyên nhân khi thấy cô bé đi theo mình không bỏ, thế nhưng khả năng mà cậu cho rằng có thể nhất chính là Trần Nhạc Nhi nhờ cậu báo thù giúp cô bé, hoặc trả lại sự trong sạch cho cô bé… Thế nhưng cậu không ngờ câu đầu tiên khi cô bé mở miệng vậy mà lại là như thế này.

Ngoại trừ phải thừa nhận đau khổ khi mất đi con gái thì gần như không có gì nguy hiểm, chẳng lẽ hai vợ chồng này không chịu nổi đau khổ mà tự sát sao?

Chương 171: Gây rối

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thỉnh cầu của Trần Nhạc Nhi làm cho Phương Minh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cậu tin rằng giờ phút này chắc chắn ba mẹ của cô bé vô cùng ăn năn hối hận về chuyện đã trách móc cô, khiến cô nghĩ quẩn mà tự sát.

Thế nhưng là một đôi vợ chồng đã trưởng thành, khả năng không thể thoát khỏi dằn vặt mà tự sát chỉ sợ không cao.

“Cô hãy nói rõ ràng hơn đi, cha mẹ của cô bị sao?”

“Cha mẹ của em bị người ta đuổi đi, chính là những người kia đã bắt nạt cha mẹ của em.”

Trần Nhạc Nhi nghẹn ngào, cha mẹ ngày ngày bị người ta đánh tới tận cửa nhà mà cô chỉ có thể trơ mắt ra đứng nhìn, cuống cuồng lo lắng mà chẳng biết phải làm sao.

Cô còn nhỏ, không hiểu quỷ hồn là gì, thế nhưng những ngày sau khi cô chết đi, chỉ có anh trai trước mắt này có thể nhìn thấy cô, vì vậy cô nhất định phải đi theo anh [image]ấy, cầu xin anh ấy giúp đỡ cha mẹ cô.

“Cô nói là người nhà của bà lão kia bắt nạt cha mẹ của cô sao?”

Phương Minh suy nghĩ một chút lập tức nghĩ ra những người kia trong lời nói của Trần Nhạc Nhi chỉ có thể là người nhà của bà lão.

Sở dĩ Trần Nhạc Nhi có thể gây thương tổn cho bà lão chính là vì quan hệ nhân quả giữa hai người, bà lão hãm hại Trần Nhạc Nhi khiến cô bé phải chết oan chết uổng, dựa theo pháp tắc âm dương thì cô bé có thể đi tìm bà lão để báo thù.

Nhưng cô bé lại không thể làm gì người nhà của bà lão kia, trừ khi cô có thể sống qua bảy bảy bốn mươi chính ngày. Quỷ hồn phải sống qua bốn mươi chín ngày này thì mới có thể có một chút lực lượng, thế nhưng lực lượng này vẫn nhỏ tới thảm thương.

Rất nhiều người sợ quỷ, nhưng thật ra quỷ còn sợ người hơn nhiều. Những quỷ hồn đang còn trong thời gian 49 ngày này vô cùng suy yếu, thậm chí không dám tới gần một người đàn ông bình thường, dương khí trên thân thể người đàn ông không phải là thứ một quỷ hồn mới chết có thể chịu đựng được đấy.

Thế nên những quỷ hồn như Trần Nhạc Nhi bình thường sẽ không dám tới gần những nơi đông người. Hôm đó bên bờ sông Hoàng Phổ may mà có ánh sáng xanh của oan hồn che chở cho cô bé, nếu không cô đã sớm bị dương khí trên người hai cậu con trai của bà lão đánh tan hồn phách rồi.

Trần Nhạc Nhi gật đầu.

“Nói địa chỉ nhà cô cho tôi biết đi, ngày mai tôi sẽ qua thăm.”

Sau khi Phương Minh ghi chép lại địa chỉ mà Trần Nhạc Nhi đã đọc, im lặng ra hiệu cho cô bé bay lại vào trong vòng tay, sau đó tiếp tục tu luyện như bình thường.

…

Ngày kế tiếp, trời trong xanh!

Hôm nay Phương Minh không tới cửa hàng, sau khi nói qua với Đại Trụ liền bắt xe rời đi.

Cửa hàng bán đồ ăn sáng Hưng Thịnh!

Hơn tám giờ sáng chính là giờ cao điểm mà mọi người ra ngoài đi làm, đáng lý ra sinh ý của cửa hàng bán đồ ăn sáng giờ này phải rất tốt, thế nhưng cửa hàng trước mắt lại đóng cửa, mà ngoài cửa còn dán một tờ giấy: "Cho thuê cửa hàng, vui lòng liên lạc: 13xx xxx xxxx."

Phương Minh nhíu mày nhìn cửa hàng nhà Trần Nhạc Nhi đã đóng cửa, sau đó lại đi vào ngõ hẻm bên cạnh. Dựa theo những gì cô bé đã nói, nhà cô ấy thuê ở trong ngõ nhỏ cách cửa hàng không xa.

Sau một phút Phương Minh đã đi tới một khu nhà chung cư cũ kỹ, tiếp tục lên cầu thang rồi gõ cửa một căn phòng ở lầu sáu.

Cốc cốc cốc.

Gõ gõ liên tiếp mấy lần nhưng không hề có người trả lời, thế nhưng Phương Minh có thể chắc chắn trong nhà có người, bởi vì ngay lúc cậu vừa gõ cửa đã nghe thấy được có người đang nói chuyện trong phòng.

Cốc cốc cốc.

Lại gõ thêm mấy lần nữa, cửa phòng rốt cuộc cũng được mở ra, một người phụ nữ trung niên tiều tụy cảnh giác nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Cậu tìm ai?"

"Đây là nhà của Trần Nhạc Nhi đúng không ạ? Tôi tìm cha mẹ của Trần Nhạc Nhi." Phương Minh vừa cười vừa nói.

“Tìm cái gì mà tìm, cậu lại là phóng viên chứ gì? Không cần tìm nữa, bọn họ đã sắp dọn đi rồi.”

Bên trong gian phòng truyền tới một giọng nói tràn ngập tức giận, mà ngoài cửa người phụ nữ trung niên áy náy nhìn Phương Minh: “Hiện tại chúng tôi không tiện tiếp nhận phỏng vấn.”

“Vợ chồng hai người cũng thật là, con gái hai người đã chết lại còn làm ầm ĩ lên như vậy, hiện tại thì hay rồi, người nhà kia ngày nào cũng tới đây gây chuyện khiến khách trọ khác bất mãn vô cùng. Nhà hai người muốn làm gì tôi không ngăn cản, nhưng làm ơn hãy chuyển ra khỏi khu trọ của tôi đi.”

Vẫn là giọng nói kia, Phương Minh nhìn vào trong căn phòng, trong sảnh lớn có một người đàn ông trung niên cúi đầu ngồi trên ghế sa lon, trầm mặc không nói một lời, ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên mập mạp, lúc này bà ấy đang lầm bầm nói gì đó với người đàn ông trung niên.

“Tôi không phải là phóng viên, tôi là giáo viên trong trường của Trần Nhạc Nhi, lần này tôi đại diện cho nhà trường tới để tìm hiểu chuyện của cô bé, dù sao lúc trước cô bé cũng từng là học sinh trong trường.”

Phương Minh đã nghĩ ra lý do từ sớm, vừa nói vừa đẩy cửa phòng đi vào. Mà mẹ của Trần Nhạc Nhi nghe thấy có thầy giáo từ trong trường tới thì quên cả ngăn cản, trơ mắt nhìn Phương Minh đi vào.

Cha mẹ Trần Nhạc Nhi không được ăn học, bọn họ cũng biết cuộc đời của bọn họ coi như đã bị hủy bỏ, vì vậy mới đặt hết hy vọng lên người con gái, bọn họ biết rằng chỉ có tri thức mới có thể thay đổi vận mệnh.

Đối với những người có tri thức nhất là giáo viên, cha mẹ Trần Nhạc Nhi vẫn luôn kính trọng vô cùng, đương nhiên hầu như tất

cả bậc làm cha mẹ trên đời đều có suy nghĩ như vậy chứ không phải chỉ riêng cha mẹ Trần Nhạc Nhi.

“Những chuyện cần nói tôi cũng đã nói cả rồi, sau ba ngày hai người nhất định phải dọn ra khỏi đây, tiền thuê nhà tháng này tôi sẽ miễn cho hai người. Đừng trách tôi vô tình, tôi cũng phải suy tính một chút vì những khách trọ khác ở đây.”

Trương Thúy Hà là chủ nhà, mặc dù bà cũng cảm thấy đồng cảm với những gì Trần Nhạc Nhi đã gặp phải, thế nhưng đồng cảm thì đồng cảm, bà cũng thấy rõ cha mẹ Trần Nhạc Nhi tuyệt đối không thể đấu lại người nhà bà lão kia, bọn họ chỉ là dân xứ khác tới đây làm thuê mà thôi.

“Thật ra những chuyện mà hai người làm cũng chỉ vô dụng mà thôi, cho dù có phóng viên thì sao chứ? Cơ bản là hai người không hề có chút chứng cứ, mà cho dù bà lão kia có thừa nhận tự bà ta ngã sấp xuống thì pháp luật cũng không thể làm gì bà ta được, con của hai người vốn dĩ là tự sát!”

Trương Thúy Hà thở dài một hơi sau đó nhìn về phía Phương Minh: “Cậu là thầy giáo đúng không? Thật ra chuyện này bên phía trường học cũng có trách nhiệm, mặc dù cô bé tự sát thế nhưng lại chết trong trường học của mấy người, trường học cũng phải nên bồi thường một chút gì đó.”

Theo suy nghĩ của Trương Thúy Hà, cha mẹ của Trần Nhạc Nhi đối đầu với nhà bà lão kia chẳng có ích lợi gì, còn không bằng đòi trường học bồi thường, dù sao người chết cũng không thể sống lại, có được bồi thường mới là thực tế nhất.

“Chuyện này không có liên quan gì tới nhà trường, tôi chỉ muốn đòi lại trong sạch cho con gái của tôi.”

Cha của Trần Nhạc Nhi Trần Hòa An ngẩng đầu, lời nói vô cùng kiên định: “Tiền, chúng tôi không cần! Chúng tôi muốn dành

lại trong sạch cho con gái, không thể để con bé chết oan uổng như vậy được!"

Tới bây giờ Phương Minh mới nhìn rõ gương mặt Trần Hòa An, ông cũng tiều tụy như vợ, tia máu vặn vện trong đôi mắt, rõ ràng những ngày qua ông cũng chưa từng được an ổn nghỉ ngơi.

"Trong sạch, hai người làm sao để đòi lại trong sạch? Không lẽ còn định kề dao lên cổ bà lão kia buộc bà ta nhận tội sao? Thật sự là phụ lòng người tốt… Thôi quên đi, tùy các người, tôi đi đây, ba ngày sau tôi sẽ tới lấy chìa khóa."

Trương Thúy Hà khinh thường nhìn Trần Hòa An, hừ một tiếng rồi rời khỏi phòng trọ.

"Mời thầy ngồi, nhà của chúng tôi hơi bừa bộn…"

Chủ nhà đi rồi mẹ của Trần Nhạc Nhi mới mở miệng, mà Phương Minh cũng nhìn ra rõ ràng căn phòng đã bị người ta đập phá, chẳng những ghế gỗ bị hư mà trên sàn nhà còn có một số mảnh kiếng bể.

"Tôi vừa nghe chủ nhà nói chuyện rồi, sao mọi người lại phải chuyển khỏi đây vậy? Còn chuyện trong nhà là…?"

"Thật sự cũng hết cách, nếu chúng tôi tiếp tục ở lại đây chính là hại những khách trọ còn lại, bà chủ nhà cũng là bất đắc dĩ."

Trần Hòa An không trách chủ nhà, mà qua lời kể của ông ta cuối cùng Phương Minh cũng hiểu được những chuyện đã xảy ra.

Nguồn cơn của những việc này phải bắt đầu nói từ chuyện tờ báo, sau khi tờ báo được in ấn bán ra ngoài, tin tức cô bé tự sát đã khiến mọi người căm phẫn, rất nhiều người đều tin tưởng cô bé kia không nói dối, chính bà lão kia đã tự ngã sấp xuống đấy.

Mà xã hội bây giờ trừ báo chí còn có internet và truyền thông,

dưới sự bàn tán của dân chúng cộng với truyền thông đưa tin, càng lúc càng có nhiều người biết tới chuyện này, mà ảnh hưởng cũng càng ngày càng lớn hơn.

Trong đó có một số cư dân mạng đã tìm thấy thông tin về bà lão và người nhà của bà lão, thậm chí còn tìm ra cả số điện thoại của con cái bà.

Rất nhanh đã có vô số người liên tục gọi điện tới nhà bà lão, người nhà bà lão tức tới phát điên nhưng không thể làm gì cư dân mạng, bèn đổ hết trách nhiệm lên đầu người nhà họ Trần.

Bọn họ cho rằng chính người nhà họ Trần đã tiết lộ tin tức của bọn họ, bắt Trần Hòa An phải đăng báo công khai xin lỗi, mà Trần Hòa An làm sao có thể làm vậy kia chứ? Con gái ông vì chuyện này mà phải chết oan uổng, nếu ông đứng ra xin lỗi không phải có nghĩa con gái ông vĩnh viễn phải gánh nỗi oan này sao?

Thế là Trần Hòa An kiên quyết không chịu xin lỗi, mà người nhà bà lão mỗi ngày đều tới nhà Trần Hòa An đập phá đồ đạc. Hai vợ chồng Trần Hòa An ở Ma Đô thân cô thế cô, vì vậy chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương đập phá đồ đạc nhà mình.

Đúng là Trần Hòa An cũng đã từng báo cảnh sát, thế nhưng đối phương còn to họng không sợ, cùng lắm chỉ bị bắt vài ngày, mà nhà họ Trần thì đừng mong có thể sống yên ổn ở đây!

Mà khi cảnh sát tới thì người nhà này lại không động tay động chân nữa, cảnh sát cũng không thể nào canh chừng 24/24 ở nhà bọn họ.

“Sống yên ổn? Nếu không thể đòi lại công bằng cho con gái thì sống yên ổn có ích gì?” Trần Hòa An trở nên kích động: “Chúng tôi sẽ dọn ra ngoài nhưng chúng tôi tuyệt đối không buông tha cho bọn họ, cho dù phải mất mạng cũng phải đòi lại công bằng cho con gái nhà chúng tôi!”

Trần Hòa An chỉ là một người dân vô cùng bình thường trong xã hội này, thế nhưng ông ta còn là một người cha, một người cha có tấm lòng giống như bao nhiêu người cha khác!

Rầm rầm rầm!

"Mở cửa, Trần Hòa An ông mau mở cửa ra cho tôi! Đừng tưởng chúng tôi không biết ông đang ở trong, mau mở cửa ra, nếu ông không mở tôi sẽ đạp sập cửa nhà ông!"

Đúng lúc này đột nhiên có người tới đập cửa rầm rầm, mà ngay sau đó giọng nói của Trương Thúy Hà cũng vang lên.

"Các người đang làm trò gì vậy? Đây là khu trọ của tôi, ai cho phép các người tới đây quậy phá? Các người có tin tôi gọi người tới đập chết các người không? Sáng sớm hôm nay đôi vợ chồng đó đã dọn đi rồi!"

Không thể không nói, mặc dù ngoài miệng Trương Thúy Hà chua ngoa đanh đá thế nhưng vẫn còn rất mềm lòng đấy, những lời này rõ ràng là đang nói giúp hai vợ chồng Trần Hòa An.

"Ngoài cửa chính là người nhà bà lão kia sao?" Phương Minh nhìn về phía cửa hỏi.

"Đúng vậy." Trần Hòa An nắm chặt tay: "Thầy giáo, thầy cứ yên tâm, chuyện này không liên quan gì tới thầy, chúng tôi có thể tự giải quyết."

Chương 172: Âm Minh bất thu hàm oan quỷ, thế gian khởi dung tác ác nhân

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trần Hòa An nắm chặt hai tay, là một người lao động thành thật, con gái là tất cả hy vọng của bọn họ, mỗi ngày bọn họ đi sớm về khuya làm lụng vất vả, tất cả cũng đều vì con gái.

Có thể nói con gái là trụ cột tinh thần của bọn họ, mà trụ cột này đã biến mất, nếu không phải vì đòi lại trong sạch cho con gái chắc hai vợ chồng Trần Hòa An đã sớm không thể kiên trì nổi.

Mà sau khi Trần Hòa An nói xong lời này liền đứng dậy khỏi ghế sa lon, chỉnh sửa lại quần áo nhăn nhúm trên người, xoa xoa mặt, vẻ mệt mỏi vừa nãy đã biến mất tăm, thay vào đó là ý chí chiến đấu tràn ngập!

“Tôi đã nói bên trong không có người, các người…”

Trương Thúy Hà vừa nói được nữa câu thì Trần Hòa An đã mở cửa, ông ấy đứng đó, căm hận nhìn chằm chằm những gương mặt quen thuộc.

“Giỏi lắm Trần Hòa An, rốt cuộc ông cũng dám mở cửa!”

Mấy người anh em của Hình Ngọc Hải giận dữ nhìn Trần Hòa An, trực tiếp túm lấy cổ áo ông ấy xô đẩy khiến ông phải lùi về sau mấy bước.

“Đánh ông ta, hôm nay nếu không đánh ông ta một trận tơi bời thì khó mà tiêu tan mối hận trong lòng ông đây. Mẹ nó, mấy hôm nay bị người ta gọi điện làm phiền tới phát điên, còn phải đối diện với ánh mắt khinh bỉ của đám người trong công ty nữa.”

Người nhà họ Hình vô cùng tức giận, chuyện này vừa mới lên báo thì cư dân mạng đã tra ra thông tin địa chỉ nhà bọn họ, đừng nói là tới công ty, chỉ cần vừa mở cửa bước ra ngoài đã có một đám người chỉ chỉ chỏ chỏ.

“Trần Hòa An, con gái ông mạng yểu chết sớm thì có liên quan quái gì với nhà chúng tôi? Chính con gái ông đã đẩy ngã mẹ tôi, bây giờ các ông còn muốn đổi trắng thay đen sao?”

“Ông nói bậy, con gái tôi vốn dĩ không hề đụng trúng bà lão, trong di thư con bé đã viết rất rõ ràng rồi!”

Trần Hòa An run rẩy cả người, cũng không biết là run rẩy vì sợ hãi hay run rẩy vì kích động.

Ban đầu ông ấy trách mắng con gái chính là vì nghĩ rằng con bé vì sợ bị trách mắng mà không nói thật, mãi cho đến khi nhìn thấy di thư của con, ông ấy mới biết bản thân đã trách nhầm con gái.

Một cô bé 13 tuổi đã dùng tính mạng để chuộc tội rồi lưu lại di thư đã nói rõ tất cả, mà đây cũng là nguyên nhân vì sao cư dân mạng tin tưởng lời của cô bé.

“Tôi nhổ vào, chỉ dựa vào vài chữ trong tờ giấy thì có tác dụng quái gì? Nếu như viết mấy chữ có thể giải quyết hết mọi chuyện thì tôi cũng viết được!”

Hình Ngọc Hải nhổ toẹt một ngụm nước bọt, mà ông ta vừa nói xong đã nghe thấy tiếng cười lạnh: “Nếu ông cũng tự sát rồi để lại di thư có lẽ mọi người đều sẽ tin ông đấy, tuyệt đối sẽ không có ai xỉ vả người nhà họ Hình nữa.”

Phương Minh vừa nói vừa nhìn chằm chằm đám người nhà họ Hình, Hình Ngọc Hải hơi sững sờ nhìn Phương Minh đứng dậy từ ghế sa lon, ông ta cảm thấy người thanh niên này nhìn rất quen, phải ngẫm nghĩ một lát ông ta mới nhớ ra Phương Minh là một trong số những người vây xem lúc mẹ ông ta ngã bên bờ sông Hoàng Phổ.

“Người đang làm trời đang nhìn, mẹ của ông bị cô bé đụng ngã hay là tự ngã, trong lòng các ông hiểu rõ hơn ai hết!”

Đôi mắt Hình Ngọc Hải lập lòe né tránh ánh mắt của Phương Minh, sở dĩ đôi mắt của ông ta lập lòe chính là bởi ông ta cho rằng Phương Minh đã nhìn thấy cảnh mẹ ông tự ngã bên bờ sông Hoàng Phổ, khiến ông ta cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì! Chuyện mẹ của tôi tự ngã hay bị người khác đụng trúng đã có cảnh sát điều tra, nhưng tự tiện tiết lộ tin tức của nhà chúng tôi là hành động trái pháp luật, nếu hôm nay ông không cho nhà chúng tôi một câu trả lời rõ ràng, chúng tôi sẽ đánh chết ông!”

Hình Ngọc Hải giơ nắm tay ra làm bộ muốn đấm xuống, thế nhưng đúng lúc này dưới lầu truyền tới một loạt tiếng bước chân, mười mấy người trẻ tuổi đang nhanh chóng bước tới.

“Đây chính là nhà họ Trần đúng không?”

Một người thanh niên trẻ tuổi dẫn đầu nhìn thấy động tĩnh phía bên này, nghĩ nghĩ rồi dò hỏi: “Xin hỏi ai là cha của Trần Nhạc Nhi?”

“Là tôi.”

Trần Hòa An mặc dù không hiểu mục đích của mấy người trẻ tuổi này thế nhưng vẫn trả lời chi tiết.

“Chú Trần, may mắn bọn cháu đã tìm được chú.” Người trẻ tuổi mừng rỡ, vội vàng nói: “Chú Trần, cháu là Nghiêm Minh còn đây đều là bạn của cháu, sau khi bọn cháu biết được chuyện của Trần Nhạc Nhi, cảm thấy tức giận vô cùng, vì thế bọn cháu mới cố tình tới đây, không biết bọn cháu có thể giúp đỡ gì cho chú không ạ?”

“Chú Trần, bọn cháu đều tin tưởng Trần Nhạc Nhi chắc chắn là không đụng phải bà lão, vì vậy chúng cháu quyết định phải đòi lại công bằng cho cô bé, hiện tại bọn cháu đã đề xuất hoạt động tìm kiếm người làm chứng trên internet, hy vọng có thể nhận được sự hưởng ứng của chú Trần.”

Những người này đa số đều là sinh viên đại học ở Ma Đô, mà trong đám người có một cậu thanh niên trẻ tuổi mập mạp vô cùng kích động: “Mặc dù xã hội vẫn còn nhiều góc khuất, thế nhưng chúng cháu luôn tin chắc rằng tà bất thắng chính, sự thật cuối cùng cũng sẽ được vạch trần, mà công lý luôn đứng về phía chính nghĩa!”

Học sinh là những người luôn tràn đầy nhiệt huyết, người ta vẫn cho rằng đám học sinh quá ngây thơ, nhưng cũng vì sự ngây thơ lương thiện của bọn họ mới khiến con người có thêm niềm tin vào thế giới này.

Trần Hòa An vô cùng cảm kích, đối với ông ấy những sinh viên đại học là phần tử tri thức, mà những phần tử tri thức này lại tình nguyện đóng góp sức lực vì chuyện của con gái ông ấy, thật sự khiến ông cảm kích tới không thể thốt nên lời.

“Cảm ơn… Cảm ơn mấy cháu.”

Trần Hòa An nghiêm túc cúi đầu thật sâu cảm ơn những cậu bạn trẻ, thế nhưng Nghiêm Minh đã vội vã đỡ ông ấy dậy, sau đó hiếu kỳ nhìn người nhà họ Hinh: "Chú Trần, những người này cũng tới giúp đỡ giống bọn cháu ạ?"

Nghe thấy lời này của Nghiêm Minh đám người Hình Ngọc Hải lúc túng, mà Phương Minh thì cười cười: "Không phải đâu, bọn họ chính là người nhà của bà lão trong vụ việc này, lần này đám người nhà họ Hình tới là để đòi người nhà họ Trần giải thích, còn động tay động chân đập phá đồ đạc trong nhà."

Nghe thấy những lời nói của Phương Minh, lửa giận trong lòng đám người Nghiêm Minh bùng cháy dữ dội.

"Người nhà họ Hình còn có mặt mũi tới tìm chú Trần."

"Còn dám bắt nạt chú Trần, chẳng lẽ bọn họ không sợ báo ứng sao?"

Đám sinh viên tuổi trẻ dễ kích động, vừa nghe thấy lời của Phương Minh thì tức giận bao vây đám người Hình Ngọc Hải, bắt đầu xô đẩy giống y như lúc trước đám người Hình Ngọc Hải đã xô đẩy Trần Hòa An.

"Tôi nói cho các cậu biết, đánh người là phạm pháp, các cậu đừng có động tay động chân!"

Đám người Hình Ngọc Hải sợ hãi, mà khi Nghiêm Minh nhìn thấy trong nhà họ Trần bàn ghế nứt gãy, thủy tinh rơi vỡ khắp sàn thì trực tiếp rống lên một tiếng phẫn nộ: "Đám người này đập phá đồ đạc nhà chú Trần!"

Câu nói này như là sợi dây kích nổ, nổ tung những phẫn nộ trong lòng đám sinh viên, bọn họ sôi máu xông vào quyền đấm cước đá, đánh người là phạm pháp, chẳng lẽ các người đập vỡ đồ đạc trong nhà chú Trần thì không phải là phạm pháp sao?

“Ai u. đám con nít ranh này!”

Hình Ngọc Hải bị đấm hai đấm vào lưng đau tới hét ầm lên, quay người phản kích. Thế nhưng chỉ có bốn năm người làm sao có thể là đối thủ của những cậu sinh viên này kia chứ, sau một lát cả đám bị đánh bầm dập, vội vã chạy trối chết xuống dưới lầu.

“Các người hãy chờ đấy!”

Đám người Hình Ngọc Hải sau khi chạy thoát cũng không báo cảnh sát, để lại một câu hăm dọa sau đó xám xịt chạy mất.

Đám người Nghiêm Minh reo hò thắng lợi, nhưng Phương Minh thì nheo mắt, chuyện này chắc chắn không thể kết thúc đơn giản như vậy. Cho dù có đánh đám người nhà họ Hình một trận cũng chỉ tạm thời xả ra một ngụm ác khí mà thôi, không thể trả lại sự trong sạch cho Trần Nhạc Nhi.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Sau đó đám người Nghiêm Minh bắt đầu thương lượng phải làm sao để chứng minh Trần Nhạc Nhi bị hàm oan, mà mọi chuyện lại giống với dự cảm của Phương Minh, chỉ sau một giờ trên mạng đã có thêm không ít thông tin trái chiều.

“Tự sát liền có thể chứng minh bản thân trong sạch? Nếu như thật sự như vậy, mọi người đều lựa chọn tự sát, thì tôn nghiêm của pháp luật đặt ở vị trí nào chứ? ”

Đây là một bài viết mới xuất hiện trên mạng, mà nội dung của bài báo chính là về chuyện của Trần Nhạc Nhi.

Cùng lúc đó, một số tài khoản vip trên weibo có sức ảnh hưởng lớn cũng đã bắt đầu bình luận.

Những bài viết lời lẽ uyển chuyển: “Cô bé tự sát, nên hay không nên?”

“Tự sát có thể chứng minh tất cả?”

Trắng trợn:

“Internet bạo lực đáng sợ.”

“Cư dân mạng không nên suy đoạn đặt điều, trước khi có kết quả chính thức xin hãy giữ bình tĩnh.”

…

Trong những bài viết này còn đưa chuyện đám người Nghiêm Minh hành hung gia đình Hình Ngọc Hải, trong bài viết có nói gia đình Hình Ngọc Hải tới tận cửa muốn nói chuyện nhẹ nhàng, lại bị chặn đánh đau đớn bầm dập, mà trong bài viết không hề đề cập tới chuyện nhà Trần Hòa An bị đập phá.

“Quá vô sỉ, những tờ báo này chắc chắn đã bị nhà họ Hình mua chuộc.”

“Có tài khoản đã bị mua chuộc, cũng có tài khoản muốn dựa vào chuyện này mà nổi tiếng thêm, dù sao những tài khoản vip trên weibo này luôn thích giở chiêu xấu xa như vậy.”

Nghe thấy đám ngươi Nghiêm Minh bàn tán xôn xao, Phương Minh cũng mở điện thoại di động lên, những trang mạng đám Nghiêm Minh nói cậu cũng biết, thế nhưng cậu lại không có tài khoản.

Download, đăng ký, tới đoạn điền ID, Phương Minh ngẫm nghĩ một chút rồi dùng tên trên diễn đàn: Phương đại thần.

Sau khi tạo được tài khoản Phương Minh chia sẻ bài viết “Trần Nhạc Nhi phải chăng đã bị oan uổng”, kèm theo một dòng bình luận: Âm Minh bất thu hàm oan quỷ, thế gian khởi dung tác ác nhân, chân tướng sắp rõ ràng.

Sau khi viết xong Phương Minh chuẩn bị đăng lên, thế nhưng đột nhiên cậu lại hơi do dự, cuối cùng tìm tìm một ID: Hàn Kiều Kiều.

Hàn Kiều Kiều, minh tinh nổi tiếng, 36 triệu người hâm mộ.

Thế là Phương Minh đăng tin tức kèm theo dòng bình luận, còn gắn thẻ Hàn Kiều Kiều.

…

“Lại là chuyện của Trần Nhạc Nhi, chị Kiều Kiều, hôm nay có rất nhiều người hâm mộ đã gắn thẻ chị, thế nhưng chuyện này vẫn chưa có kết quả rõ ràng, chúng ta tạm thời không nên tỏ thái độ gì thì tốt hơn.”

Trương Yến là trợ lý của Hàn Kiều Kiều, đồng thời phụ trách quản lý tài khoản weibo của cô. Bởi vì là một minh tinh lớn nên mỗi ngày tài khoản của Hàn Kiều Kiều đều có hơn trăm ngàn lượt bình luận, chia sẻ, like hay gắn thẻ… Mặc dù không thể trả lời hết từng người thế nhưng bình thường cô vẫn xem qua một chút.

“Em tự xử lý là được.”

Hàn Kiều Kiều đang hóa trang, mấy ngày nay cô bận quay phim tới tối tăm mặt mũi, không hề biết Trần Nhạc Nhi là ai. Thế nhưng hóa trang xong, trong thời gian nhàm chán chờ đợi cảnh quay Kiều Kiều lại lấy di động lướt weibo, cuối cùng cũng biết được đầu đuôi câu chuyện của Trần Nhạc Nhi.

“Đám người nhà họ Hình này đúng là lũ cặn bã, Trần Nhạc Nhi chắc chắn đã bị oan uổng.”

“Chị Kiều Kiều, có thể là bị oan thật nhưng vấn đề quan trọng nhất là chúng ta không có chứng cứ, là một nhân vật của công chúng, tạm thời chúng ta vẫn nên im lặng quan sát diễn biến thì tốt hơn.”

Hàn Kiều Kiều từ chối cho ý kiến, cô bắt đầu lướt qua những bài đăng về chuyện này cho tới khi nhìn thấy bài đăng của Phương Minh, sững sờ một chút rồi xem thông tin ID.

“Phương đại thần, người mới, địa điểm đăng ký…”

Hai mắt Hàn Kiều Kiều sáng lên, một lúc sau ngón tay nhấn nút chia sẻ, còn thêm một câu bình luận: Chờ mong chân tướng!

(1)Âm minh không thu nhận oan hồn, nhân gian làm sao có thể chứa kẻ làm chuyện ác

Chương 173: Ngả bài

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một viên đá ném vào mặt hồ đang phẳng lặng!

Tin tức do Phương Minh đăng lên chỉ như ném một viên đá vào giữa biển khơi, bởi vì cậu không hề có một người hâm mộ nào, thế nhưng Hàn Kiều Kiều thì khác. Hàn Kiều Kiều là minh tinh nổi tiếng với hơn ba chục triệu người hâm mộ, vì thế sau khi cô chia sẻ bài viết của Phương Minh, toàn bộ weibo dậy sóng!

Mặc dù Hàn Kiều Kiều không nói rõ cô tin người nào, thế nhưng ý tứ của cô đã quá rõ ràng.

Hàm oan quỷ là ai? Người chết chỉ có một mình Trần Nhạc Nhi, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Mọi người xôn xao thảo luận trên weibo, đa số người đều tỏ ý khen ngợi Hàn Kiều Kiều, trong khi gần như tất cả các nhân vật công chúng khác vẫn im lặng thì Hàn Kiều Kiều lại đứng ra.

Chuyện của Trần Nhạc Nhi xảy ra ở Ma Đô, vì thế còn có rất nhiều người không hề biết chuyện Trần Nhạc Nhi. Mà một giờ sau khi bài chia sẻ của Hàn Kiều Kiều, lại càng nhiều người hơn biết được sự kiện này.

Đương nhiên cũng có rất nhiều tài khoản vip bắt đầu công kích

Hàn Kiều Kiều.

“Chân tướng còn chưa rõ ràng, là một nhân vật của công chúng thì phải phát biểu cẩn thận, đừng dắt mũi dư luận nữa!”

“Một minh tinh phải có trách nhiệm với lời ăn tiếng nói của bản thân!”

Rất nhiều tài khoản vip thi nhau công kích Hàn Kiều Kiều, trong số này có một ít người thật sự cảm thấy lời nói của Hàn Kiều Kiều không đúng, nhưng cũng có một số người chỉ muốn ăn theo để nổi tiếng hơn thôi, dù sao chỉ cần người ta có thể nhớ và biết tới mình đã thành công rồi, dù có là bêu danh cũng là một dạng nổi tiếng.

“Chị Kiều Kiều, Lý tổng mới gọi điện thoại tới muốn chị Kiều Kiều xóa bỏ bài chia sẻ kia.”

Hàn Kiều Kiều nhìn vẻ mặt lo lắng vội vàng của Trương Yến, trả lời hời hợt: “Xóa cái gì, đã chia sẻ rồi chị sẽ không xóa bỏ.”

“Thế nhưng chúng ta còn chưa biết rõ chân tướng kia mà, nếu tới lúc đó thật sự là Trần Nhạc Nhi đụng ngã bà lão, vậy chúng ta sẽ bị dư luận công kích thậm tệ.”

“Không thể nào.”

Hàn Kiều Kiều đưa ra câu khẳng định, lấy một quả nho trên bàn bỏ vào miệng, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng.

“Chị Kiều Kiều, sao chị có thể chắc chắn như vậy chứ? Không lẽ chị biết tin tức gì đó? Theo em chuyện này cuối cùng cũng sẽ không đi tới đâu, dù gì cũng không có chứng cứ, qua một thời gian cư dân mạng cũng sẽ quên ngay thôi.”

“Đương nhiên chị không biết tin tức gì, thậm chí đây là lần đầu tiên chị nhìn thấy tin tức này, thế nhưng chị tin tưởng cậu

ấy.”

Hàn Kiều Kiều không nói rõ cậu ấy là ai, vì vậy Trương Yến chỉ có thể ngơ ngác nghi ngờ bắt đầu trả lời lãnh đạo.

…

Nhà họ Trần.

Phương Minh đang ở trong phòng ngủ của Trần Nhạc Nhi.

“Thầy Phương, thầy gọi tôi tới có chuyện gì không? Chúng tôi cũng không có ý định đòi trường học phải bồi thường.”

Trần Hòa An biết rõ con gái tự sát không có quan hệ gì với trường học, vì thế ông ấy chưa bao giờ trách cứ trường học cả.

“Ông Trần, thật ra tôi không phải là thầy giáo ở trường học của Trần Nhạc Nhi.” Phương Minh nhìn Trần Hòa An nói thẳng.

“Không phải là thầy giáo ở trường học? Vậy cậu Phương là phóng viên sao?”

“Tôi cũng không phải là ký giả, nói thẳng ra chính là tôi muốn để ông Trần gặp một người, thế nhưng hy vọng ông đừng cảm thấy kinh ngạc quá.”

Nghe được những lời này của Phương Minh, Trần Hòa An lại cảm thấy nghi ngờ thêm một chút, chẳng lẽ một lát nữa còn có người tới sao?

“Đây là phòng của con gái ông lúc cô bé còn sống sao?”

Phương Minh nhìn xung quanh phòng, sau đó lấy ra một cái bình màu đen cậu đã chuẩn bị từ trước.

“Đây là dược liệu do tôi điều chế, ông hãy bôi nó lên mắt đi.”

Đây là nước thuốc mà Phương Minh đã điều chế trước khi tới đây, cho tàn hương trộn lẫn với mực nước, mục đích chính là để giúp Trần Hòa An mở ra âm nhãn(1). Chỉ có mở ra âm nhãn Trần Hòa An mới có thể nhìn thấy quỷ hồn của con gái của ông là Trần Nhạc Nhi.

(1)Âm nhãn: mắt âm

Đương nhiên chất lỏng này cũng không chỉ đơn thuần là mực nước cùng với tàn hương, bên trong còn có một tấm phù lục đã bị thiêu đốt, nếu không chỉ tàn hương cùng mực nước tuyệt đối không thể có được kết quả này.

Tàn hương, có thể cung phụng thần linh cũng có thể hấp dẫn quỷ hồn, mà mực nước lại là trung gian trao đổi, kết hợp hai thứ này cộng thêm công dụng của phù lục thì có thể mở ra âm nhãn.

Thế nhưng âm nhãn này cũng không phải vĩnh cửu mà chỉ có thể duy trì một phút đồng hồ, thế nhưng một phút này đã là quá đủ đối với Phương Minh, mở âm nhãn có rất nhiều cách, nhưng cách này đơn giản nhất mà không lo lưu lại tác dụng phụ.

Trần Hòa An hơi khó hiểu nhìn Phương Minh, ông không hiểu tại sao bản thân lại không hề có suy nghĩ phải đề phòng cậu ấy, giống như trực giác đã nói rõ cho ông biết cậu ấy sẽ không hại ông.

Mở bình đổ chất lỏng màu đen ra tay, một cỗ mùi thơm lan tỏa trong không khí, bởi vì Phương Minh dùng mực nước cao cấp vì thế nó không hề có mùi thối giống như những mực nước thông thường.

Loại mực nước này là do sư phụ cậu đã điều chế trước đây, dù sao việc vẽ bùa ngoài cần bút lông cùng giấy vàng loại đặc biệt thì cũng có yêu cầu rất cao đối với mực nước.

Xoa xoa chất lỏng màu đen trong lòng bàn tay rồi bôi lên mắt, một cảm giác mát lạnh ập tới, Trần Hòa An mở mắt đang định nói chuyện, thế nhưng ngay lập tức thân thể của ông ấy trở nên run rẩy, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bên trái của Phương Minh.

“Nhạc Nhạc!”

Trần Hòa An có chút không dám tin tưởng vào đôi mắt mình, có phải vì mấy ngày nay đã quả tưởng niệm con gái nên xuất hiện ảo giác?

“Ông Trần, thứ ông nhìn thấy được không phải là ảo giác, đây chính là con gái của ông, thế nhưng chỉ là quỷ hồn của con gái ông mà thôi. Về phần thân phận của tôi tôi nghĩ ông có thể đoán được một chút rồi.”

Nghe thấy lời nói của Phương Minh, hai tròng mắt của Trần Hòa An trừng lớn, sau đó lập tức gật gật đầu, người thanh niên trước mặt có lẽ cũng giống với những thầy âm dương ở quê hương ông.

Trần Nhạc Nhi vừa nhìn thấy cha cũng nhịn không được mà muốn bổ nhào qua, chỉ là quỷ hồn của cô bé xuyên thẳng qua cơ thể ông ấy…

“Trần Nhạc Nhi, cô chỉ là quỷ hồn mà âm linh của cô cũng không biến hóa, vì thế ba của cô không thể nào cảm nhận cô được.”

Phương Minh nhắc nhở Trần Nhạc Nhi, không phải quỷ hồn hóa hình thì không có thực thể, người bình thường tuyệt đối không thể nào cảm nhận được.

“Ông Trần, ông đừng quá kích động, sở dĩ tôi tới đây chính là vì muốn giúp con gái của ông rửa oan, thế nhưng tôi cần ông giúp

đỡ.”

“Chỉ cần có thể giải oan cho con gái, muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ đồng ý.”

Trần Hòa An gật đầu không chút do dự, đây là chuyện duy nhất ông ấy muốn làm mấy ngày nay, nếu không vì phải tìm lại trong sạch cho con gái, có lẽ hai vợ chồng ông đã sớm rời khỏi vùng đất đau thương này.

“Tôi cũng không cần ông làm gì nhiều, chỉ cần ông gọi người nhà họ Hình đến đây ba mặt một lời, nếu bà cụ Hình vẫn kiên quyết Trần Nhạc Nhi đã đụng ngã bà ta thì ông sẽ lên internet công khai xin lỗi bọn họ.”

Nghe thấy những lời nói này của Phương Minh Trần Hòa An cảm thấy không thể nào tin nổi, bà lão kia luôn chắc như đinh đóng cột là con gái của họ đã đụng ngã bà ta, đừng nói hỏi thêm một lần, cho dù có hỏi thêm một trăm lần thì đáp án vẫn không thể nào thay đổi.

“Đừng nghi ngờ, tôi đã nói ông gọi bà lão kia tới đối chất đương nhiên tôi cũng có biện pháp khiến bà ta phải nói thật.”

Phương Minh nhìn Trần Hòa An, cậu không định giải thích quá nhiều, bởi chuyện này thật sự có chút phức tạp, mà cậu cũng không có thói quen nói trước bất cứ điều gì khi chuyện còn chưa thành công.

“Cậu Phương, tôi tin cậu.”

Một lúc sau Trần Hòa An đã quyết định, bởi vì ông thấy con gái nhìn ông gật gật đầu, chứng tỏ cậu Phương này thật sự đáng tin cậy, mà đối phương cũng không cần thiết phải lừa gạt ông, nhà ông bây giờ còn gì đáng giá để lừa dối nữa kia chứ…

…

Hai giờ sau người nhà họ Hình đã tới, khác với lúc nãy, lần này tất cả người nhà họ Hình từ già trẻ lớn bé nhỏ to… Cơ hồ đều đã tụ họp ở đây, tổng cộng cũng phải hơn ba mươi người.

Nhà họ Trần chật kín người, thế nhưng cuối cùng chỉ có bảy tám người nhà họ Hình tiến vào nhà họ Trần, mà những người khác thì canh giữ trước cửa ra vào. Bên phía người nhà họ Trần chỉ có sáu người.

Vợ chồng Trần Hòa An, Nghiêm Minh cùng một người thanh niên trẻ tuổi, ngoài ra còn có Phương Minh cùng một người đàn ông trẻ tuổi đeo mắt kính, người đàn ông này chính là phóng viên đã viết bài báo lúc trước: Trương Húc.

Hôm nay Trương Húc tới đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi, vốn dĩ anh ta định tới để viết một bài phỏng vấn, thế nhưng lúc tới lại được Trần Hòa An cho biết ông muốn ngả bài với nhà họ Hình, vì vậy anh ta lưu lại làm người chứng kiến.

“Trần Hòa An, tốt nhất là ông nên nói lời giữ lời, nếu sau này tôi còn nghe được ông nói xấu gì gia đình tôi thì đừng trách tôi không khách khí!”

“Yên tâm, chỉ cần bà cụ Hình đích thân thừa nhận bà ta bị con gái tôi đụng ngã, sau này tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa thêm!” Trần Hòa An trả lời theo đúng những gì Phương Minh đã dặn.

Trong sảnh lớn, bà cụ Hình ngồi trên xe lăn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, không hề có chút tiều tụy tái nhợt nào giống người vừa phải nằm viện.

“Bà lão, bây giờ bà hãy lặp lại lần nữa đi, vào ngày 15 tháng 6 lúc 5 giờ chiều, bà đi ra ngoài tản bộ là bà tự ngã sấp xuống hay bị Trần Nhạc Nhi đụng ngã?”

Phương Minh mở miệng sau đó nhìn chằm chằm bà cụ Hình,

thế nhưng Hình Ngọc Hải lại không đồng ý: “Cậu là ai? Nơi này làm gì tới phiên cậu nói chuyện?”

“Im miệng!”

Phương Minh trực tiếp quát lớn một câu: “Nếu như người nhà họ Hình các ông muốn bị cư dân mạng phỉ nhổ thì có thể không phối hợp.”

Lời này vừa nói ra lại khiến Hình Ngọc Hải hậm hực, nếu không phải vấn đề này nháo quá lớn thì bọn họ tuyệt đối sẽ không để mẹ đi gặp đám người nhà họ Trần, lúc trước Trần Hòa An cũng muốn gặp bà lão nhiều lần thế nhưng đều bị bọn họ đuổi đi đấy.

“Hừ, ai thích hỏi thì hỏi, thế nhưng sau khi hỏi rõ ràng nhất định phải công khai xin lỗi nhà chúng tôi!” Hình Ngọc Hải hừ lạnh một tiếng, ông ta đã thương lượng với mẹ từ trước rồi, sợ gì bị hỏi thăm kia chứ.

“Là…”

Bà cụ Hình đang trả lời thì đột nhiên bị Phương Minh cắt ngang: “Bà cụ Hình, người đang làm trời đang nhìn, mặc dù Trần Nhạc Nhi đã chết thế nhưng nhân quả báo ứng, người chết oan có thể tới báo thù đấy!”

“Cậu đang nói vớ vẩn cái gì vậy? Muốn đe dọa mẹ tôi sao?”

Hình Ngọc Hải bất mãn, lập tức nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ cứ nói thẳng cho bọn họ là cô bé kia đã đụng mẹ.”

Phương Minh không hỏi thăm nữa, nở một nụ cười bí hiểm trên môi rồi nhích người qua một bên, mà sau lưng cậu chính là tấm ảnh của Trần Nhạc Nhi.

Cũng đúng lúc này trong phòng đột nhiên nổi lên một cơn gió khiến mọi người lạnh tới rùng mình, mà đôi mắt già nua của bà cụ

Hình cũng trợn trừng, mở miệng ngay lập tức.

Chương 174: Chân tướng rõ ràng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Là… Là… Chính tôi tự ngã sấp xuống!”

Lời của bà cụ Hình khiến tất cả mọi người trong phòng đều chấn kinh, chỉ vài giây sau anh phóng viên Trương Húc đã kịp phản ứng lại trước tất cả mọi người.

Trên mặt anh ta lộ vẻ kích động vô cùng, vụng trộm nhấn nút của cây bút ghi âm trên tay. Anh ta là một phóng viên, mà một phóng viên thì không thể rời xa bút ghi âm được đấy.

“Mẹ, mẹ đang nói chuyện hồ đồ gì vậy, mẹ bị cô bé kia đụng trúng mới đúng.”

Hình Ngọc Hải sau khi sửng sốt cũng vội vã mở miệng, mẹ này sao đột nhiên lại thay đổi như vậy, không phải lúc ở nhà đã dặn kỹ rồi hay sao, chỉ cần một mực chắc chắn cô bé kia đụng ngã là tốt rồi.

“Không… Không phải cô bé kia đụng ngã tôi, là tôi đi đường không cẩn thận bị trượt ngã, còn cô bé kia tới đỡ tôi.”

Bà cụ Hình nói tiếp. phảng phất như không hề nghe thấy lời

nói của con trai bà.

“Tôi… Tôi vốn cũng không có ý định vu hãm cô bé, là do con dâu của tôi dạy tôi nói như vậy, vì chỉ cần nói như vậy có thể lừa bịp một khoản tiền để xem bệnh cho tôi…”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.”

Hình Ngọc Hải vội vàng tiến tới ngăn chặn bà lão, không để cho bà nói tiếp: “Mẹ tôi đi tới một nơi xa lạ nên đã hồ đồ, lời bà ấy không thể tính được.”

“Hồ đồ? Cho tới bây giờ ông vẫn còn muốn biện minh che giấu sự thật sao? Ông đừng mong có thể che dấu được mãi, người đang làm trời đang nhìn, chân tưởng vĩnh viễn không thể bị che dấu mãi được.”

Lời của Phương Minh vang lên rất đúng lúc, đôi mắt cậu lóe ra tia sáng vô cùng lạnh lẽo: “Chỉ bởi vì những lời nói bịa đặt để giành lấy một món lợi nhỏ mà một sinh mệnh vô tội đã phải chết, ngay dưới ánh mắt của Trần Nhạc Nhi mà các ông không hề có chút sợ hãi áy náy gì sao?”

“Cậu… Cậu nói gì tôi không hiểu!”

Khí thế của Hình Ngọc Hải đã không còn mạnh mẽ như trước nữa, nhất là khi đối diện với ánh mắt sắc như đao của người thanh niên trước mặt, ánh mắt như khoét thẳng vào lòng ông ta, moi móc hết những bí mật mà ông ta đã giấu tận sâu trong đáy lòng.

“Mẹ, chúng ta rời khỏi đây trước đã, đợi sau này lại tranh luận phải trái với các ông.”

Hình Ngọc Hải muốn đẩy xe lăn rời đi, thế nhưng Nghiêm Minh cùng bạn của anh ta làm sao có thể để ông ta rời đi đơn giản như vậy chứ? Hai người vội vàng đứng dậy chặn ông ta lại.

“Hai cậu muốn làm gì? Bác hai, em họ, Kế Đức, mọi người mau mau vào đây đi!”

Hình Ngọc Hải hô hào đám người nhà họ Hình, thế nhưng ngoại trừ con trai và em trai ruột của ông ta ra, tất cả những người khác mặc dù tới nhưng không hề động tay động chân.

Bởi vì bọn họ thật sự không hề biết những chuyện mưu mô xảo trá này, chỉ là bọn họ lựa chọn tin tưởng người thân của mình, tin tưởng Hình Ngọc Hải. Bọn họ tin rằng bà cụ Hình thật sự bị đứa bé kia đụng ngã, mặc dù sau này khi đứa bé kia tự sát bọn họ cũng cảm thấy rất nghi hoặc, thế nhưng bọn họ vẫn lựa chọn tin lời của Hình Ngọc Hải.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ không có lương tri, từ sau khi bà cụ Hình nói ra chân tướng sự việc, thậm chí những người nhỏ tuổi một chút đã không thể che giấu được xấu hổ.

Tình thân mặc dù rất quan trọng thế nhưng đạo đức cùng lương tri của bọn họ cũng quan trọng không kém, giờ phút này bọn họ làm sao còn có mặt mũi mà xông lên đánh người kia chứ? Cũng giống như những gì Phương Minh nói, đứng dưới tấm ảnh của Trần Nhạc Nhi, bọn họ thật sự rất áy náy…

“Hình Ngọc Hải, ông cho rằng chỉ cần ông rời khỏi đây là xong sao? Tôi nói cho ông biết, cho dù ông đi hay ở cũng không quan trọng, tôi đã ghi âm lại tất cả những lời bà cụ Hình nói rồi!”

Trương Húc đứng lên, là một phóng viên, vì để tăng số lượng người xem tin tức mà anh ta có thể phóng đại sự việc, thậm chí có thể lựa chọn những tin tức dễ khiến người ta tranh cãi kịch liệt để viết bài.

Thế nhưng anh ta cố ý viết bài về chuyện của Trần Nhạc Nhi không phải chỉ vì để thu hút sự chú ý của mọi người, tăng số

lượng tiêu thụ của tờ báo mà quan trọng hơn anh ta còn viết bài vì chính lương tri của một con người, vì lương tri của một phóng viên cần phải đòi lại công bằng cho Trần Nhạc Nhi.

“Đưa bút ghi âm cho tôi!”

Hình Ngọc Hải gấp gáp vội vã nhào tới chỗ Trương Húc, muốn giành lấy cây bút ghi âm trong tay anh ta, ông ta hiểu rất rõ, một khi nội dung trong bút ghi âm này mà truyền ra ngoài thì không chỉ ông ta mà cả nhà của ông ta cũng đều xong đời!

Phải biết rằng khi chân tướng còn chưa rõ ràng, ông ta đã bị hàng xóm cùng đồng nghiệp không ngừng chỉ chỏ bàn tán, nếu chân tướng thật sự lộ ra ngoài, không những mặt mũi mất hết mà đáng sợ nhất chính là công việc hiện tại của ông ta cũng sẽ mất luôn. Đoạt… Nhất định phải đoạt được cây bút ghi âm kia!

Thế nhưng có lẽ bởi vì quá kích động, khi ông ta muốn nhào tới giành lấy bút ghi âm thì đột nhiên chân bị vướng phải xe lăn khiến xe đổ nhào về phía trước, bà cụ hình ngã sấp xuống mặt đất bị xe lăn đè lên, mà chính Hình Ngọc Hải không những không cướp được bút ghi âm mà bản thân cũng ngã sõng soài trên mặt đất.

“Mẹ, mợ!”

Nhìn thấy bà cụ Hình bị ngã sấp xuống, người nhà họ Hình lập tức vội vàng chạy tới đỡ bà ấy lên, thế nhưng không ai quan tâm tới Hình Ngọc Hải, ông ta chỉ đành tự thân lòm còm bò dậy.

Dường như cảm giác được những biến hóa của đám người thân thích, vẻ hung dữ trên mặt Hình Ngọc Hải biến mất, thay vào đó là vẻ khẩn cầu.

“Cầu xin mọi người đừng đưa đoạn ghi âm này ra… Đúng, đúng là mẹ tôi đã tự ngã xấp xuống, thế nhưng ban đầu tôi không

hề biết chuyện vợ và mẹ thông đồng đặt điều vu khống, chờ tới khi tôi biết được sự thật thì mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa…”

“Vì gần đây kinh tế nhà chúng tôi thật sự quá khó khăn nên vợ tôi mới nghĩ ra cách xấu xa này, thế nhưng chúng tôi có chết cũng không ngờ chuyện đó lại khiến cô bé nghĩ quẩn rồi tự sát, nếu chúng tôi biết sẽ ra nông nỗi này thì lúc trước đã không làm như thế.”

Hình Ngọc Hải thừa nhận: “Đều do chúng tôi bị ma quỷ ám ảnh mà làm bậy, tôi thật sự xin lỗi, cũng chấp nhận bồi thường, cầu xin mọi người đừng nói chuyện này ra…”

“Con gái của hai người đã chết rồi, dù sao người chết cũng không thể sống lại, hai người nói chuyện này ra cũng không có ích gì… Chỉ cần mọi người im lặng, tôi đồng ý bồi thường, trả lại ba vạn kia cho hai người, sau đó sẽ bồi thường tổn thất thêm mười vạn nữa!”

“Im miệng!”

Trần Hòa An trực tiếp cắt đứt những lời ghê tởm của Hình Ngọc Hải, bộ ngực không ngừng phập phồng vì kích động. Ông run rẩy nắm chặt hai tay, hít sâu mấy hơi mới lấy lại được chút bình tĩnh mà mở miệng, thế nhưng thanh âm vẫn không thế tự chủ mà run run.

“Con gái, con đã nhìn thấy chưa? Chân tướng cuối cùng cũng đã rõ ràng…”

Vừa nói Trần Hòa An vừa đảo mắt nhìn khắp phòng, mặc dù ông ấy không thể nhìn thấy quỷ hồn của con gái, thế nhưng ông ấy biết, quỷ hồn của con gái chắc chắn vẫn còn ở trong căn phòng này.

Mà giờ phút này vợ của Trần Hòa An đã trực tiếp khóc rống lên, phải đè nén chịu đựng đau khổ mất con trong hơn mười ngày, sau khi chân tướng hiện rõ trả lại sự trong sạch cho con gái, bà thật sự không thể nào khống chế cảm xúc được nữa.

Bà chỉ là một người phụ nữ bình thường, một người mẹ bình thường giống bao nhiêu người mẹ khác trên đời này.

“Mười vạn không đủ thì hai mươi vạn, chúng tôi tình nguyện bồi thường 20 vạn!”

Hình Ngọc Hải tiếp tục tăng giá, mặc dù phải bỏ ra tới những hai mươi vạn khiến ông ta đau lòng vô cùng, thế nhưng nghĩ tới hoàn cảnh người trong nhà sau này phải sống chui rúc tránh né như chuột, ông ta thà bỏ ra hai mươi vạn còn hơn.

“Đủ!” Trần Hòa An liếc nhìn Hình Ngọc Hải: “Một phân tiền của các ông chúng tôi cũng không thèm! Thứ chúng tôi cần là lấy lại sự trong sạch cho con gái, hiện tại ông hãy dẫn theo đám người nhà ông cút ra khỏi đây đi!”

Hình Ngọc Hải hậm hực, bây giờ đi rồi cuộc sống sau này của nhà ông ta phải làm sao? Thế nhưng trong lúc ông ta còn đang bối rối thì lời nói của Trương Húc đã triệt để khiến ông ta tuyệt vọng.

“Tôi đã báo cảnh sát rồi, bọn họ sẽ tới đây nhanh thôi, nếu các ông muốn giữ lại một chút tôn nghiêm thì hãy tự động rời khỏi đây đi, đừng đợi tới lúc cảnh sát phải cưỡng chế!”

Hình Ngọc Hải còn đang ngơ ngác thì đa số thân thích nhà họ Hình đã trực tiếp quanh người rời khỏi, bọn họ thật sự không còn mặt mũi nào đứng ở đây tiếp nữa, ở lại đây thêm một giây thì lương tâm của bọn họ lại bị dằn vặt nặng nề hơn một phần.

“Ông thật sự muốn đẩy nhà chúng tôi vào đường cùng sao?” Vẻ mặt Hình Ngọc Hải trở nên âm trầm.

“Là nhà ông phá hủy nhà chúng tôi trước! Con gái của tôi thật đáng thương…” Vợ Trần Hòa An vẫn đang khóc lóc đột nhiên gầm lên: “Tôi muốn hủy hoại gia đình ông, trù cho bà cụ ác độc kia đi ra ngoài bị xe đụng chết, trù cho người một nhà các ông bị người ta phỉ báng suốt đời, mãi mãi không thể ngóc đầu lên được!”

Oan oan tương báo tới khi nào mới hết, chuyện buông bỏ thù hận này vợ Trần Hòa An tuyệt đối không làm được, chính là bà cụ trước mắt đã hại con bà mất mạng! Nếu có thể bà chỉ muốn moi tim cụ bà trước mặt ra, nhìn xem trái tim bà cụ đó đã đen như thế nào mới có thể nhẫn tâm hãm hại người đã giúp đỡ mình như vậy…

“Hình Ngọc Hải, lúc cả nhà ông vu hãm cô bé liệu có nghĩ tới chuyện sẽ phá hủy tương lai, phá hủy cả cuộc đời cô bé? Bây giờ ông còn có thể nói ra được lời này, ông không cảm thấy vô sỉ sao?” Nghiêm Minh ở một bên cũng tức tới không kiềm được.

“Người… Các người tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Hình Ngọc Hải biết rằng có tiếp tục ở đây thêm nữa cũng không có tác dụng gì, không còn sự trợ giúp của họ hàng, chỉ dựa vào hai cha con ông ta cùng người em trai thì tuyệt đối không thể cướp máy ghi âm lại được, thả lại một câu hung ác rồi quay người xám xịt rời đi.

Hình Ngọc Hải rời đi rồi không khí trong nhà cũng yên ắng hẳn, lúc này Trương Húc cũng đứng lên: “Ông Trần, nội dung trong cây bút ghi âm này đã có thể trả lại trong sạch cho con gái ông.”

“Cảm ơn cậu, phóng viên Trương.”

Trần Hòa An cố nén bi thương chân thành cảm tạ, nếu không nhờ có Trương Húc thì chắc chẳng mấy ai biết đến chuyện của con gái ông.

“Phơi bày chân tướng sự thật giúp cô bé được yên nghỉ, đây là trách nhiệm của phóng viên chúng tôi.” Trương Húc vội vàng khoát tay, cũng không nhiều lời nữa vội vàng rời đi.

Trương Húc đi rồi, không lâu sau Nghiêm Minh và đám bạn của anh cũng rời đi, bọn họ phải nhanh đi thông báo tin này với bạn học, sau đó hung hăng tát vào mặt đám người có tài khoản vip trên weibo lúc trước đã tung tin đồn thất thiệt.

Giờ này trong sảnh lớn nhà họ Trần chỉ còn lại một mình Phương Minh, hai vợ chồng Trần Hòa An đã đi vào phòng ngủ, bên trong thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng khóc nức nở của vợ Trần Hòa An.

Khoảng nửa giờ sau Trần Hòa An mới rời khỏi phòng con gái, hốc mắt đã đỏ hồng, mà vợ ông ấy cũng đi theo sau lưng ông. Chưa đợi Trần Hòa An mở miệng, Phương Minh đã thở dài một hơi nói trước: “Tôi biết hai người muốn nói gì, thế nhưng người quỷ khác biệt, con gái hai người không thể sống bên cạnh hai người nữa, nhất định phải đi tới Âm Phủ.”

“Tôi cho hai người sống cùng nhau một ngày, sau một ngày này tôi sẽ lại tới đưa quỷ hồn của con gái hai người tiến về Âm Phủ.”

Phương Minh móc 10 người giấy từ trong ngực, nói tiếp: “Muốn giao lưu với con gái thì hãy để cô bé nhập vào trên người giấy này, một người giấy có thể duy trì một giờ.”

Sau khi đưa người giấy cho hai vợ chồng Trần Hòa An, Phương Minh trực tiếp rời khỏi phòng, cự tuyệt hành động đưa tiễn của ông ấy trực tiếp đi xuống lầu.

Chương 175: Đại hội giao lưu thuốc Đông y

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Chị Kiều Kiều, sự thật được phơi bày rồi, được phơi bày thật rồi.”

Hàn Kiều Kiều vừa mới quay xong một cảnh quay đang ngồi ghế nghỉ ngơi, Trương Yến vẻ mặt kích động chạy tới, trên tay cầm điện thoại di động.

“Tin tức mới ra, bà cụ nhà họ Hình chính miệng thừa nhận mình tự ngã, chẳng qua vì muốn gạt tiền nên mới bảo là do cô bé đụng ngã.”

Nghe thấy lời Trương Yến nói, trên mặt Hàn Kiều Kiều không có vẻ gì là ngạc nhiên cả, bởi vì cô đã sớm biết kết quả này, nếu không thì sao Phương Minh lại đăng bài post như vậy trên weibo chứ?

“Chị Kiều Kiều, tuy em đọc tin đó cũng nghĩ rằng cô bé bị oan, nhưng vẫn không dám chắc 100%, vẫn là chị Kiều Kiều nhìn chuẩn quá.” - Trương Yến khen.

“Nhìn chuẩn sao?”

Hàn Kiều Kiều mỉm cười, hiện lên một nụ cười quyến rũ, nói cô xem chuẩn không bằng nói cô tin tưởng Phương Minh.

“Lần này chúng ta được lợi lớn rồi, nhờ bài post chị Kiều Kiều đăng weibo hôm qua, bây giờ rất nhiều người đều bình luận bên dưới khen chị Kiều Kiều, nói chị Kiều Kiều có trách nhiệm của một người của công chúng, can đảm đứng ra lên tiếng.”

“Sao vậy, sao giờ không nói chị nữa, không phải hôm qua chính em còn cảm thấy chị đăng bài weibo kia là có hơi nóng nảy sao?”

“Chị Kiều Kiều, đó không phải là do em thấy sốt ruột sao? Từ nay về sau chị Kiều Kiều làm gì em cũng sẽ không ngăn cản nữa, tuyệt đối kiên định đứng sau chị Kiều Kiều vẫy cờ cổ vũ.”

Trương Yến trưng vẻ mặt xu nịnh như chân chó, bỏ điện thoại lại vào trong túi, đi đến phía sau Hàn Kiều Kiều, bắt đầu bóp vai cho cô.

Từ khi sự thật được phơi bày lại xuất hiện một luồng gió dư luận lớn hơn nữa, xuất phát từ weibo, bài đăng weibo của Hàn Kiều Kiều thu hút rất nhiều lượt chuyển tiếp của mọi người, tất nhiên cũng khiến rất nhiều người tò mò thân phận của người đăng bài weibo này.

Bởi vì bài post này thật sự nói rất chuẩn.

Âm phủ tối tăm không thu nhận oan hồn, thế gian há lại bao dung cho kẻ ác.

Trần Nhạc Nhi tuy được chứng minh trong sạch, nhưng một sinh mệnh đã mất, còn người nhà họ Hình phải chịu sự trừng phạt như thế nào đây?

Sít sao nhất là sự tức giận và khả năng tìm kiếm thông tin của cư dân mạng?

Ngay khi tòa soạn báo nơi Trương Húc làm việc công bố sự thật chưa đến một giờ, một vị luật sư có tiếng của Thượng Hải đã đăng bài viết:

"Đừng lại để đạo đức thụt lùi, người tốt đừng để bị hàm oan, sự thật được phơi bày, ma quỷ cũng nên bị trừng phạt."

Nội dung bài viết rất đơn giản, mở đầu nhắc đến một vụ án rất nổi tiếng ở Nam Kinh, một án tử này cho dù chân tướng kết cục như thế nào, nhưng nội dung phán quyết trên giấy lúc ấy cũng đã khiến đạo đức cả quốc gia thụt lùi năm mươi năm.

Lại nói đến một sự việc gần đây ở Đạt Châu, ba học sinh tiểu học giúp người mà bị gạt tiền, kết quả thì sao, ba mẹ học sinh vì con không thể không chọn việc chuyển đi khỏi thành phố mà họ đã dốc sức làm việc bao nhiêu năm, còn ông già chỉ bị tạm giam bảy ngày, còn vì tuổi đã hơn bảy mươi nên được miễn chấp hành án, hình phạt duy nhất là con của ông già bị phạt 500 tệ.

Còn có rất nhiều sự việc lừa gạt khác nữa, cho dù sau đó đã được chứng minh trong sạch, nhưng những kẻ lừa gạt phải trả giá như thế nào chứ, cùng lắm là nhận lỗi mà thôi.

Nhưng chuyện này đối với những người làm việc tốt nhưng bị gạt tiền có ý nghĩa gì, đối với tất cả những người xung quanh có ý nghĩa gì?

Quả thật là, chính phủ hay một số tổ chức từ thiện vì cổ vũ chuyện người tốt việc tốt đã có tổ chức các hoạt động tặng thưởng, nhưng lại không có ai nghĩ đến việc ngăn chặn ngay từ đầu.

Con người vốn có bản tính lương thiện, người có lòng tốt thường không muốn truy cứu trách nhiệm kẻ lừa gạt, một là vì thương cảm cho người bị té, hai là thấy quy trình tố tụng quá rườm rà, đã không có tổn thất gì thì cần chi phải lãng phí thời

gian. Nhưng họ không biết chính hành động này đồng nghĩa với việc cam chịu cho hành vi lừa gạt tống tiền ngày càng tràn lan, gây nên việc không chỉ mỗi bản thân mình bị lừa gạt.

Dĩ nhiên, người tốt cần được khen thưởng, nhưng kẻ ác cũng cần phải được nghiêm trị, gần như không hề tốn chi phí nào cũng có thể ngăn chuyện lừa gạt tống tiền phát sinh.

Cái chết của Trần Nhạc Nhi là nỗi đau của mọi người, nhưng là một người làm việc về pháp luật, tôi đã thấy rõ kết quả cuối cùng của vụ kiện này: bồi thường dân sự.

Ngoại trừ đoạn văn trên, còn có rất nhiều truyền thông có sức ảnh hưởng cũng đăng bài viết.

Báo Đô thị Miền Nam: “Nghiêm trị mới là sự an ủi lớn nhất đối với người bị oan.”

Báo chiều Kinh Đài: “Một đóa hoa thiếu nữ đã tàn, dân sự hay hình sự?”

Nhưng khiến Phương Minh chú ý lại là bài viết của Báo chiều Dương Tử: “Vì sao người lừa gạt tống tiền lại có mức hình phạt thấp như vậy, tư tưởng Nho gia vẫn làm chủ, đạo trưởng tư tưởng pháp trị hãy chờ đi.”

Tác giả bài viết này phân tích theo một cách nhìn khác về việc kẻ lừa gạt tống tiền hầu như không bị trừng phạt thích đáng, chính là do tư tưởng người trong nước vẫn còn dừng lại ở tư tưởng Nho giáo cổ hủ, tư tưởng pháp trị vẫn chưa đi sâu được vào lòng dân.

Phương Minh chú ý tới bài viết này, là vì tác giả bài viết tuy viết không tệ, nhưng lại quy chụp nguyên nhân người tốt không truy cứu kẻ lừa gạt tống tiền cho tư tưởng Nho giáo cổ hủ, mà không thật sự chú ý đến tình hình xã hội trong nước.

Lại thêm có câu tục ngữ nói rằng: Có tiền không tiền, đừng vào ba viện. Ba viện ở đây chính là bệnh viện, pháp viện và viện kiểm sát.

Quy trình tố tụng của Quốc hội rườm rà cỡ nào ai cũng biết, một án dân sự xét xử trong mấy tháng thậm chí mấy năm là chuyện bình thường, còn người có lòng tốt bị lừa gạt tống tiền, sau khi chứng minh sự trong sạch cho bản thân tinh thần cũng đã quá mệt mỏi, làm gì còn muốn hao phí thời gian lớn như vậy đi ra tòa.

Khác với Phương Minh, bài viết khiến tất cả dân mạng phấn chấn nhiều nhất đến từ bài đăng weibo chính thức của Viện kiểm sát Thượng Hải:

“Sự việc Trần Nhạc Nhi đã nhận được sự quan tâm của rất nhiều cư dân mạng, Viện kiểm sát đã họp nghiên cứu và thảo luận, cuối cùng quyết định Viện kiểm sát sẽ tiếp nhận điều tra.”

Nội dung không nhiều, nhưng những lời này cũng khiến những dân mạng hiểu biết luật đều vô cùng phấn khởi, còn những dân mạng không hiểu biết pháp luật sau khi được dân mạng hiểu biết giải thích cũng đã hiểu ý nghĩa bài đăng weibo này của Viện kiểm sát.

Tố tụng hình sự!

Ở trong nước, vụ kiện dân sự có bên nguyên cáo và bị cáo, nhưng vụ kiện hình sự thì không có nguyên cáo chỉ có bên công tố, nguyên nhân rất đơn giản, tất cả vụ kiện hình sự đều do bên công tố có quyền khởi tố hình sự, mà ở trong nước bên công tố có quyền tố tụng hình sự chỉ có cơ quan kiểm sát.

Vậy nên ý nghĩa bài weibo này của Viện kiểm sát Thượng Hải chính là cơ quan kiểm sát đã bắt tay vào vụ kiện này, như vậy vụ kiện này sẽ không còn là kiện dân sự nữa mà đã chuyển qua kiện

hình sự.

Đối với những dân mạng phẫn nộ mà nói, đây là kết quả họ muốn, không chỉ xuất phát từ niềm vui khi trả thù thay cho Trần Nhạc Nhi, mà hơn đó là họ muốn giữ gìn hệ thống đạo đức của xã hội này.

Sau khi đọc tin tức được một lúc, Phương Minh bỏ di động xuống, ngày mai đưa hồn phách của Trần Nhạc Nhi về âm phủ nên cậu cần phải làm một số chuẩn bị.

Nhưng mà ngay khi Phương Minh bắt đầu chuẩn bị, Lăng Sở Sở chợt vào tiệm.

“Phương Minh, cô của tôi bảo tôi đến hỏi anh một chuyện, ngày kia ở Vân Nam có một sự kiện trung thảo dược, tên là đại hội giao lưu thuốc Đông y (1) toàn quốc, không biết anh có hứng thú không?” – Lăng Sở Sở thấy Phương Minh liền đi thẳng vào vấn đề.

(1) Thuốc Đông y: Nguyên liệu thường dùng làm thuốc là thảo mộc, khoáng vật, động vật, trong đó thảo mộc được dùng nhiều hơn cả, bao gồm lá, hoa, quả, hạt, thân cây, rễ cây. Nguyên liệu thu hái về phơi hoặc sấy khô gọi là dược liệu. Khi các thầy thuốc mua dược liệu về bào chế thành phẩm gọi là thuốc Đông y.

“Đại hội giao lưu thuốc Đông y thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

Phương Minh khó hiểu, cậu đâu phải mở tiệm thuốc Đông y, đại hội này nói trắng ra chính là hội giao lưu mua bán thuốc Đông y, tạo cơ hội hợp tác giao lưu cho bên mua và bên bán mà thôi.

“Nghiễm Niên Đường của chúng tôi mỗi năm đều sẽ đến đây ký một số hợp đồng thương mại thuốc Đông y, ý cô tôi là hy vọng anh có thể đảm nhận vị trí cố vấn thu mua thuốc Đông y cho Nghiễm Niên Đường, tiền lương ba mươi vạn một ngày, tổng cộng

ba ngày, tất cả các chi phí khác đều do chúng tôi chi trả."

"Bảo tôi làm vị trí cố vấn thu mua thuốc Đông y cho Nghiễm Niên Đường các cô?"

Phương Minh hơi bất ngờ, cậu không biết dì Lăng vì sao lại sắp xếp như vậy, nếu nói là vì lần trước mình đã giúp Nghiễm Niên Đường tìm ra thuốc Đông y giả, biết bản lĩnh phân biệt thuốc Đông y của mình hơn người bình thường, nhưng Nghiễm Niên Đường có thể đứng vững nhiều năm như vậy, các chuyên gia về phương diện này khẳng định không thiếu.

"Đại hội giao lưu lần này có hơi khác một chút, có thể sẽ xuất hiện một số dược liệu quý hiếm, những dược liệu này cho dù là chuyên gia cũng chưa chắc đã từng được thấy, trước mắt biết được thì có một cây linh chi hơn một con giáp, ngoài ra còn có nhân sâm trăm năm."

Nghe Lăng Sở Sở nói thế, mắt Phương Minh chợt lóe sáng, nếu tiền công ba mươi vạn nói thật cậu cũng không muốn đi lắm, nhưng khi Lăng Sở Sở nhắc tới dược liệu lại khiến cậu động tâm, bởi vì tuy cậu thiếu tiền, nhưng dược liệu thì lại càng thiếu hơn.

"Đảm nhiệm việc cố vấn cho Nghiễm Niên Đường cũng được, nhưng tôi có một yêu cầu."

"Anh có yêu cầu gì?" - Lăng Sở Sở tỏ ra không hài lòng, nhưng nhớ đến lời dặn dò của cô mình, cô bực mình nói: "Anh nói thử xem."

"Nếu tôi thấy vừa ý dược liệu nào đó và muốn mua nhưng không đủ tiền, hy vọng Nghiễm Niên Đường có thể thay tôi trả tiền, tôi có thể trả lãi theo lãi suất ngân hàng."

Đúng vậy, Phương Minh gần như chắc chắn, một đại hội như vậy, đến tham gia mua sắm đều là những người có tài chính hùng

hậu, chỉ dựa vào tài lực của cậu thì không thể nào cạnh tranh với những người đó được.

“Để tôi nói chuyện này với cô của tôi, để xem cô tôi trả lời thế nào.”

Lăng Sở Sở không tự làm chủ được, mà gọi điện thoại cho Lăng Mộ Mai, nhưng sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của cô ta lại trở nên rất lạ.

“Cô tôi đồng ý, hơn nữa cô tôi còn nói, bất luận anh cần bao nhiêu tiền, Nghiễm Niên Đường đều có thể cho anh mượn vô điều kiện.”

Khi nói những lời này, trong lòng Lăng Sở Sở đầy nghi hoặc, bởi vì cô ta không nói chính xác những gì cô mình nói, nguyên văn cô của cô ta là: “Chỉ cần Phương Minh cần, cho dù là một trăm ngàn, một triệu đều có thể, nếu vẫn chưa đủ, cô lúc nào cũng có thể điều động tài chính của tập đoàn.”

Lăng Sở Sở không dám nói những lời này cho Phương Minh nghe, bởi vì cô ta sợ Phương Minh đến lúc đó thật sự sẽ chi đến mấy trăm ngàn để mua thuốc Đông y, dù sao cô ta cũng đã từng chứng kiến cảnh Phương Minh mua thuốc, hoàn toàn không hề xem tiền là tiền.

“Được, chuyện này tôi đồng ý, hội giao lưu ngày kia, vậy ngày mốt cô đến đón tôi đi.”

“Được, ngày mốt tôi sẽ đến đón anh.”

Nhìn Lăng Sở Sở ra về, trong mắt Phương Minh hiện lên sự phấn khởi, nếu đại hội thật sự có dược liệu quý, vậy việc tắm dược của cậu có thể đạt được giai đoạn thứ nhất rồi.

Chương 176: Đạo sĩ La Cẩm Thành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ngày hôm sau.

Khi ánh tà dương vừa tắt, Phương Minh ra khỏi Vu Đạo Quán, mang theo một cái ba lô, gọi một chiếc taxi sau đó đi đến một nơi.

Trần Hòa An sống ở nhà trọ. Lúc Phương Minh đến đó, dưới lầu đã có không ít phóng viên, đủ thấy rõ Trần Nhạc Nhi dạo gần đây luôn là điểm nóng tin tức, giới truyền thông ùn ùn kéo tới cũng là chuyện bình thường.

Nhưng khi Phương Minh đi lên cầu thang, cậu khẽ nhíu mày, bởi vì cậu vẫn chưa tới cửa nhà Trần Hòa An đã nghe thấy tiếng chủ nhà trọ Trương Thúy Hà.

“Đám phóng viên các người sao giống như ruồi bọ đuổi mãi không đi thế, tôi đã nói Trần Hòa An đã dọn đi rồi, sáng nay đã dọn đi nơi khác rồi.”

“Đừng hỏi tôi hai vợ chồng đó đi đâu, tôi cũng không biết, nếu tôi biết chắc chắn sẽ nói cho các anh, có tiền ngu gì không lấy chứ!”

Trương Thúy Hà nhìn đám phóng viên. Những phóng viên này đồng ý bỏ mấy trăm tệ để mua tin nơi vợ chồng Trần Hòa An dọn tới, thế nhưng bà ta thật sự không biết. Sáng sớm nay Trần Hòa An gọi điện cho bà bảo muốn trả phòng, ngay cả tiền thế chấp cũng không lấy lại, chỉ để chìa khóa trên tấm thảm trước cửa rồi đi luôn.

“Không phải chứ, bây giờ chân tướng đã rõ, viện kiểm sát cũng đã sắp khởi tố bà cụ nhà họ Hình, không có lý do gì lại biến mất lúc này được.”

Các phóng viên ngờ vực không tin, còn Phương Minh ở cầu thang nghe thấy thế thì hơi biến sắc, sau đó nở nụ cười khổ.

Các phóng viên này không biết vì sao vợ chồng Trần Hòa An lại đột nhiên bỏ đi, nhưng cậu biết, bởi vì vợ chồng Trần Hòa An muốn mang hồn ma Trần Nhạc Nhi đi.

Họ không muốn con gái mình xuống âm phủ đầu thai chuyển thế, cho dù là hồn ma, chỉ cần người một nhà có thể sống chung với nhau là đủ rồi.

Vậy nên sau khi mình đi chưa được bao lâu hẳn là vợ chồng Trần Hòa An đã dọn dẹp đồ đạc, mục đích là trước khi mình đến mang theo hồn ma con gái bỏ đi.

Vẻ mặt Phương Minh dần trở lạnh, cậu ra tay giúp đỡ là vì đồng cảm với cảnh ngộ của Trần Nhạc Nhi, cho dù là trước kia cứu Trần Nhạc Nhi từ tay Đảng Hạng hay sau đó chứng minh trong sạch cho Trần Nhạc Nhi.

Nhưng hành động của vợ chồng Trần Hòa An cũng đã chạm đến giới hạn của cậu, lúc trước cứu Trần Nhạc Nhi, là vì cậu muốn đưa hồn ma của Trần Nhạc Nhi về âm phủ, nếu không cậu tuyệt đối sẽ không cứu.

Hồn ma không được lưu lại dương gian, cho dù là hồn ma thiện hay ác, điều này cậu có cùng quan điểm với Đảng Hạng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Hồn ma lưu lại dương gian sẽ gây hại cho dương gian, bởi vì bản thân hồn ma đã mang sát khí, sát khí này sẽ phá hủy từ trường của dương gian, cho dù Trần Nhạc Nhi không hại người, nhưng chỉ cần ở lại dương gian, tất cả những người đã từng tiếp xúc với cô bé đều sẽ gặp điều xui rủi.

Đây là quy tắc của thiên đạo, không phải sức người có thể thay đổi được, cho dù đó là hồn ma lương thiện đi chăng nữa.

Hơn nữa, hồn ma còn có một đặc tính rất lớn, chính là tính tình dễ thay đổi, có lẽ bây giờ vẫn chưa nhìn ra, nhưng thời gian Trần Nhạc Nhi ở lại dương gian càng dài thì tính tình của cô bé sẽ ngày càng nóng nảy, về sau thậm chí có thể sẽ hóa thành ác quỷ.

Điểm này cũng dễ giải thích, chính là do môi trường tạo nên sự thay đổi.

Dương gian không phải là nơi thích hợp để hồn ma sinh tồn, môi trường ở dương gian đối với hồn ma có tính khắc chế bẩm sinh, sẽ khiến cô bé cảm thấy không được thoải mái, mà cho dù là người hay ma, trong hoàn cảnh không thoải mái, về mặt tính cách sẽ xuất hiện sự thay đổi, tính tình sẽ trở nên gắt gỏng dễ kích thích.

Một khi đã như vậy, Trần Nhạc Nhi nếu gây tổn thương cho người khác, thì nhân quả sẽ do cậu gánh lấy, vì cậu đã cứu Trần Nhạc Nhi.

Vậy nên cậu phải tìm được Trần Nhạc Nhi, đưa Trần Nhạc Nhi về âm phủ.

Phương Minh không lên lầu nữa mà lại đi xuống dưới đất.

Nhưng lúc cậu đang chuẩn bị về, tiếng chuông di động bất thình lình vang lên.

“Phương… Phương tiên sinh, xin ngài hãy cứu con gái tôi.”

Trong điện thoại là giọng nói của Trần Hòa An. Nghe tiếng Trần Hòa An, Phương Minh lúc đầu rất bất ngờ, nhưng lập tức liền lạnh giọng nói: “Trần tiên sinh không phải ông cố ý trốn tránh tôi hay sao, sao lại còn gọi điện cho tôi?”

“Phương tiên sinh, chúng tôi biết sai rồi, chỉ cần ngài có thể cứu con gái tôi, chúng tôi chấp nhận để ngài đưa con gái tôi đến âm phủ.”

Giọng điệu của Trần Hòa An rất gấp gáp, nhưng càng như vậy càng khiến Phương Minh nghi ngờ, tuy nói hồn ma Trần Nhạc Nhi còn rất yếu, nhưng vì có một lớp nhân quả oan ức hộ thân, dương khí bình thường không thể tổn hại đến cô bé được, rốt cuộc Trần Nhạc Nhi xảy ra chuyện gì mới khiến Trần Hòa An gấp gáp như vậy chứ?

“Phương tiên sinh, con gái tôi bị một đạo sĩ bắt đi rồi.”

Nghe thấy thế, Phương Minh rốt cuộc cũng hiểu ra, nhưng nghĩ Trần Nhạc Nhi bị một đạo sĩ bắt đi thật ra cũng không phải việc gì đáng lo. Đạo sĩ kia bắt Trần Nhạc Nhi rồi cũng đuổi Trần Nhạc Nhi về âm phủ thôi.

“Tên đạo sĩ đó bắt hồn ma của con gái tôi, hơn nữa hắn nói muốn luyện hóa con gái tôi, xin ngài Phương tiên sinh, hãy cứu lấy con gái tôi.”

Nghe thấy Trần Hòa An nói, vẻ mặt của Phương Minh trở nên nghiêm túc, nếu tên đạo sĩ kia bắt hồn ma Trần Nhạc Nhi đưa xuống âm phủ thì rất bình thường, nhưng còn nếu muốn luyện hóa Trần Nhạc Nhi, vậy chuyện này không còn bình thường nữa.

“Hai người hiện tại đang ở đâu?”

…

Một tiếng sau, Phương Minh cuối cùng cũng gặp vợ chồng Trần Hòa An, lúc này hai vợ chồng thần sắc ủ rũ ngồi trên gờ đá bồn hoa công viên, khi nhìn thấy Phương Minh đến vẻ mặt Trần Hòa An giống như nhìn thấy vị cứu tinh vậy.

“Phương tiên sinh.”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phương Minh, Trần Hòa An tỏ ra hơi xấu hổ, dù sao cũng là ông dẫn hồn ma con gái bỏ đi trước, bây giờ lại muốn cầu xin Phương tiên sinh giúp đỡ, da mặt ông cũng không dày đến vậy.

“Nói cụ thể tình hình đi, sao mấy người lại gặp tên đạo sĩ đó, con gái hai người sao lại bị bắt đi?”

Sau khi nghe Trần Hòa An tường thuật, Phương Minh cuối cùng cũng hiểu được mọi chuyện.

Hóa ra hôm qua sau khi Phương Minh ra về chưa được bao lâu, vợ Trần Hòa An nói không muốn con gái đi, cho dù con gái có là hồn ma chỉ cần một nhà ba người sống cùng nhau là được rồi.

Lúc đầu Trần Hòa An cũng cảm thấy không ổn lắm, nhưng chính ông cũng không muốn rời xa con gái, hơn nữa lại nghĩ chỉ cần mang con gái bỏ đi, đến một nơi không ai biết, thậm chí là vào trong thôn núi hẻo lánh ẩn cư ông cũng chấp nhận.

Vậy nên cuối cùng Trần Hòa An mới quyết định mang con gái mình ra đi. Vì sợ bị phát hiện, họ không đi bằng xe lửa, mà chuẩn bị đi đến bến xe liên tỉnh rời đi bằng xe khách.

Nhưng khi họ tới trạm xe buýt, đột nhiên lại có một đạo sĩ áo dài trắng xuất hiện. Lúc đạo sĩ này đến gần bọn họ bất ngờ quát

một tiếng, trên tay xuất hiện một cái túi.

Cái túi lúc đầu xẹp, chưa bao lâu liền căng phồng lên như bong bóng được bơm khí. Ngay sau đó đạo sĩ lẩm nhẩm một câu: "Hay cho một con ma chết oan, vừa may để bổn đạo dùng làm con rối luyện chế."

Vừa dứt lời, tên đạo sĩ liền bỏ đi.

Hai vợ chồng Trần Hòa An tuy không thấy hồn ma của con gái, nhưng bọn họ không ngốc, từ lời đạo sĩ nói cũng biết hồn ma con gái mình đã bị đạo sĩ bắt đi.

Vợ Trần Hòa An muốn ngăn đạo sĩ lại, nhưng Trần Hòa An lại cản vợ mình, vì ông nghe nói đạo sĩ căm ghét hồn ma như kẻ thù, cho dù cầu xin đạo sĩ kia thì có lẽ đối phương cũng không tha cho con gái mình.

Vậy nên, Trần Hòa An kéo vợ mình đi theo tên đạo sĩ, cuối cùng thì đi tới nơi này.

"Phương tiên sinh, tên đạo sĩ đó đã vào công viên, hơn nữa ngoài tên đạo sĩ đó còn có mấy người nữa, chúng tôi sợ bị phát hiện nên không có đi vào theo."

Công viên chỉ có một cổng, Trần Hòa An vào thời điểm này lại biểu hiện rất thông minh, chỉ cần thủ ở cửa vậy tên đạo sĩ kia sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

"Vậy tên đạo sĩ đó dáng vẻ ra sao, khoảng bao nhiêu tuổi?" – Phương Minh mở miệng dò hỏi.

"Vóc dáng chừng này, tôi nhớ là hơi ốm, mặc một bộ đồ trắng dài, trước cổ có đeo một chuỗi tràng hạt viên rất to, tuổi khoảng chừng bốn mươi tuổi."

Lần theo manh mối Trần Hòa An cung cấp, Phương Minh bắt

đầu tìm kiếm trong công viên. Lúc này đang là thời gian nhiều người già ra đây hóng mát tản bộ, trong công việc vô cùng đông đúc.

Nhưng rất nhanh Phương Minh đã phát hiện ra tên đạo sĩ theo lời kể của Trần Hòa An.

Trong công viên người qua người lại, một đạo sĩ đang ngồi ở một cái bàn, trước mặt ông ta có bầy một cái sạp, trên đó viết một hàng chữ:

“Vẽ bùa tiêu tai, trừ tà trấn trạch.”

Tên đạo sĩ này tới công viên để mở sạp.

Thấy như vậy Phương Minh có hơi bất ngờ, bởi vì những gì cậu thấy có hơi khác so với cậu tưởng tượng. Ban đầu cậu suy đoán, có thể phát hiện hồn ma của Trần Nhạc Nhi, lại còn một câu đã nói trúng Trần Nhạc Nhi là oan hồn, thực lực đạo sĩ này tuyệt đối không phải bình thường.

Thử nghĩ xem, Đảng Hạng là liên minh chính đạo còn phải mượn vật trợ giúp bên ngoài để phát hiện Trần Nhạc Nhi, mà Đảng Hạng còn là đội trưởng một phân bộ Thượng Hải ở liên minh chính đạo, vậy thì thực lực tên đạo sĩ này phải vượt xa cả Đảng Hạng, như thế nào cùng không đến mức phải lưu lạc đến công viên mở sạp thế này.

Phương Minh không đi lên trước, mà đứng cách đó không xa yên lặng quan sát. Công viên này ngoại trừ sạp của tên đạo sĩ này còn có mấy thầy tướng số giải quẻ khác nữa, hơn nữa tên đạo sĩ này buôn bán còn ế hơn cả họ.

Không có nguyên nhân nào khác, những người kia mở sạp đều ăn nói rất khéo, hơn nữa nhìn người qua lại luôn nở nụ cười, không giống như tên này lúc nào cũng xụ mặt, giống như đây

không phải là kinh doanh, mà như là một ông lớn vậy.

Nửa tiếng đồng hồ, sạp hàng của những người khác ít nhiều đều có người ghé, thậm chí còn có lúc hai, ba người ghé vào cùng lúc, duy chỉ có tên đạo sĩ đó là không có ai ghé.

Một lát sau, Phương Minh không quan sát nữa, mà trực tiếp đi đến chỗ tên đạo sĩ.

“Tôi muốn đoán chữ, có thể không?”

Phương Minh nhìn tên đạo sĩ. Tên đạo sĩ nhìn Phương Minh rồi gật đầu: “Một chữ năm trăm, không nói đến thiên cơ!”

Một chữ năm trăm, còn không tiết lộ thiên cơ.

Phương Minh rốt cuộc đã hiểu vì sao người này buôn bán ế, mở sạp thầy tướng số đoán chữ, một câu như vậy cũng đủ khiến mọi người né xa rồi.

“Đây, tôi muốn đoán chữ này.”

Phương Minh ngồi xuống đối diện với La Cẩm Thành, cầm bút viết một chữ.

Chương 177: Quá khứ giống nhau nhưng cuộc sống trái ngược

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Ông hãy xem chữ này thế nào?”

Phương Minh buông giấy bút xuống, ánh mắt La Cẩm Thành cũng rơi vào trên chữ viết của Phương Minh, sau đó hai tròng mắt đột nhiên trừng lớn, lúc này mới bắt đầu nghiêm túc đánh giá vẻ ngoài của cậu.

Chỉ sau mấy giây, vẻ mặt La Cẩm Thành tràn ngập kinh ngạc, lập tức khoát khoát tay: “Chữ này của cậu tôi không thể đoán được.”

Phương Minh mỉm cười, không mấy thầy đoán chữ có thể nói được những lời như người trước mắt này, xem ra đạo sĩ này là một người rất thú vị, cậu viết một chữ chẳng qua chính là họ của bản thân: Phương.

“Nếu cậu đã để tôi đoán chữ, vậy không ngại đoán cho tôi một chữ chứ?”

Yêu cầu đột nhiên của La Cẩm Thành khiến Phương Minh kinh

ngạc, thế nhưng cậu cũng không từ chối, đưa tay ra hiệu "mời".

"Tạ!"

La Cẩm Thành viết ra một chữ tạ.

Phương Minh có chút ngoài ý muốn nhìn La Cẩm Thành, thấy ánh mắt dò hỏi của ông ấy thì biết ngay ắt hẳn ông đã nhìn thấu thân phận của bản thân, chỉ mượn chữ này để biểu đạt ra mà thôi.

"Người không ngừng lẩm bẩm."

Phương Minh ôm quyền, một chữ tạ này có lẽ rất lạ lẫm với người bình thường, thế nhưng chỉ cần là người am hiểu đoán chữ đương nhiên đã từng nghe qua điển tích về chữ tạ này.

Vào thời nhà Tống có một đại sư đoán chữ tên là Tạ Thạch, người này đoán chữ rất chuẩn, thế nhưng vì đắc tội với Tần Cối mà bị lưu đày, trên đường sung quân lại gặp phải một thầy đoán chữ khác, sau đó ông ta viết ra chữ "tạ" này cho người kia xem.

Người thầy đoán chữ kia sau khi nhìn thấy chữ "tạ" này liền mỉm cười, đáp lời: "Xem ra chúng ta đều là người cùng nghề."

Tạ Thạch cảm thấy kỳ quái không hiểu sao ông ấy có thể đoán ra, lập tức hỏi thăm.

"Ông thân giữa chữ ngôn và chữ thốn, có nghĩa uốn lưỡi ba tấc cũng không thể thay đổi số mệnh của bản thân, không phải người trong nghề thì còn có thể là gì nữa?"

Vì vậy một chữ "tạ" này chỉ là La Cẩm Thành đang thăm dò cậu mà thôi, thế nhưng sau khi Phương Minh nói xong lời này đôi tay lại ra hiệu mời: "Đã như vậy thì mời ông đi theo tôi."

"Vì sao tôi phải đi theo cậu?" La Cẩm Thành cười hỏi.

"Ông viết chữ tạ này không phải vì muốn tôi mời ông ăn một

bữa ở Ma Đô, cùng nhau nâng cốc trò chuyện vui vẻ sao?"

La Cẩm Thành hơi sững sờ, sau đó cười lớn: "Được, ngược lại tôi cũng muốn nhìn xem cậu sẽ chiêu đãi tôi như thế nào."

La Cẩm Thành trực tiếp đứng lên muốn rời đi cùng với Phương Minh, thế nhưng ngay khi ông ấy rời khỏi quầy hàng, đột nhiên từ bên đường có một ông cụ xông ra chặn ông ấy lại.

"Hôm nay ông còn chưa giao phí đặt quầy, quầy hàng 30 đồng, cộng thêm những đồ phụ trợ 20 đồng nữa, tổng cộng là 50 đồng."

Trên cánh tay ông cụ có đeo băng rôn hiện rõ ba chữ người quản lý, Phương Minh hơi kinh ngạc nhìn La Cẩm Thành, mà giờ phút này vẻ mặt của La Cẩm Thành vô cùng cổ quái, vừa ấp úng vừa lục tìm khắp người, một lúc lâu sau vẫn không trả lời.

"Đừng có nói với tôi trên người ông thậm chí không có nổi 50 đồng đấy chứ?"

Vẻ mặt ông cụ như đã biết tỏng: "Những tên lừa đảo như các người, có tay chân mà không biết tận dụng cho tốt lại hết lần này tới lần khác muốn làm một tên lừa gạt, quần áo trên người ông chắc cũng tốn không ít tiền để đặt may… Nếu đã không có tiền thì lấy sợi dây trên cổ gán nợ đi, mặc dù chỉ là hàng vỉa hè nhưng mà nhìn qua cũng không tồi chút nào!"

Nghe thấy lời của ông cụ này Phương Minh ở bên cạnh không nén được cười, thế nhưng La Cẩm Thành lại giận dữ vô cùng, thế nhưng ông cụ vừa trừng mắt một cái ông ấy lại uể oải hẳn.

"Ông cụ, 50 đồng này để tôi trả."

Phương Minh biết không thể để La Cẩm Thành xấu hổ mãi như vậy được, bèn lấy 50 đồng ra đưa cho ông cụ, mà La Cẩm Thành thì nhìn cậu đầy cảm kích.

“Cảm ơn, chờ sau này kiếm được tiền rồi tôi sẽ trả lại cho cậu.”

“Khách khí.” Phương Minh xua tay, ông cụ kia không biết nhìn hàng thế nhưng cậu chỉ liếc mắt là có thể nhận ra, chuỗi hạt châu mà La Cẩm Thành đeo trên cổ hơi sáng lấp lánh, điều này chứng tỏ chuỗi hạt châu này chắc chắn phải là linh khí.

Nếu La Cẩm Thành có thể nhịn đau bán đi vòng châu này, tuyệt đối có thể bán được với giá trên trời.

Chỉ là Phương Minh nghĩ mãi cũng không hiểu được, tại sao một người có bản lĩnh lớn như La Cẩm Thành lại lăn lộn tới mức không xu dính túi như vậy.

“Các người tự xem mà làm đi, loại chuyện lừa đảo này thật sự là con đường không có lối thoát đấy.”

Ông cụ sau khi nhận tiền thì nói ra một câu thấm thía, thế nhưng Phương Minh lại rất hiếu kỳ với lời nói của ông cụ: “Ông cụ, ông đã nói chúng tôi là lừa đảo sao còn cho chúng tôi thuê bãi? Chẳng lẽ ông không sợ bị chúng tôi lừa gạt sao?”

“Nếu không có những tên lừa đảo như các cậu thì làm sao tôi kiếm thêm thu nhập được?” Ông cụ nhìn Phương Minh như nhìn một thằng ngốc: “Lại nói tôi cũng không phải cảnh sát, cho dù cảnh sát thật sự không phải cũng thường nuôi mấy sòng bạc sao? Rảnh rỗi không có việc gì lại đi bắt một lần kiếm thêm chút thu nhập. Dù sao mấy chuyện lừa đảo như thế này cũng không thể cấm được, các cậu không lừa thì cũng có người khác tới lừa mà thôi.”

Người có học thức có thể thể hiểu rõ thế sự, trên người ông cụ giờ phút này lại hiện lên vẻ đã hiểu rõ trời đất nhân sinh, lưu lại một câu nói rồi quay người rời đi.

Phương Minh mỉm cười, cũng đúng như lời ông cụ nói, xã hội này chính là như vậy, trắng đen lẫn lộn, những mặt u ám đen tối trong xã hội không thể nào biến mất hết được, chỉ có thể thu hẹp lại trong một phạm vi nhất định mà thôi.

…

Hai người im lặng rời khỏi công viên, mà vợ chồng Trần Hòa An nhìn thấy Phương Minh đi cùng La Cẩm Thành thì ngơ ngẩn, thế nhưng vẫn chạy tới nghênh đón.

“Cậu Phương.”

“Mọi người đều đi theo tôi.”

Phương Minh cũng không giải thích thêm điều gì, vừa ra hiệu cho hai vợ chồng Trần Hòa An đi theo mình vừa gọi điện thoại cho Đại Trụ, để Đại Trụ tìm quán ăn gần đó mua vài món rồi mang về nhà, cậu muốn đãi khách.

Sau một tiếng mấy người đã đi tới trước cửa biệt thự, mà vừa nhìn thấy biệt thự sang trọng này La Cẩm Thành lập tức nhíu mày, thế nhưng cũng buông lỏng rất nhanh.

“La huynh, mời.”

Lúc ở trên xe Phương Minh đã biết tên của La Cẩm Thành. La Cẩm Thành tới từ một đạo quan ở một nơi rất xa, là một ngọn núi không tên, mà đạo quan cũng không nổi danh. Cả ngọn núi đó chỉ có một đạo quan duy nhất, mà trong đạo quan cũng chỉ có hai người, chính là La Cẩm Thành và sư phụ ông ta.

La Cẩm Thành đi theo sư phụ từ nhỏ, mà ba tháng trước sư phụ của ông ta đã qua đời, để tang ba tháng xong ông ta lập tức rời khỏi đạo quan.

Dựa vào một điểm này có thể thấy tao ngộ của ông ta khá

giống với cậu, hai người đều là cô nhi, sau đó được sự phụ thu nhận nuôi dưỡng.

Thế nhưng hai người cũng có điểm khác biệt, nhất là sau khi Phương Minh biết được cuộc sống sinh hoạt của La Cẩm Thành tại đạo quan, đột nhiên chuyện cậu cảm thấy gặp được sư phụ chính là điều may mắn nhất cuộc đời này của cậu, bởi vì cuộc sống của hai người hoàn toàn trái ngược nhau.

Sư phụ của La Cẩm Thành thuộc về loại nghiêm sư, từ nhỏ La Cẩm Thành đã phải niệm kinh cầu nguyện, lớn lên một chút thì sư phụ của ông ta giao hết tất cả việc trong đạo quan cho ông ta.

Chẻ củi nhóm lửa, nấu cơm giặt quần áo.

Nếu so sánh với ông ta, cuộc đời của cậu gần như chưa từng phải làm những việc vặt này. Bên trong đạo quan ngoại trừ cậu và sư phụ còn có một bác gái nữa, chuyên phụ trách chuyện quét dọn vệ sinh và nấu cơm nước.

Có thể nói sinh hoạt của Phương Minh lúc còn bé giống hệt một cậu ấm nhà giàu có, chuyện duy nhất cậu phải làm trong đạo quan chính là đọc thuộc lòng những kinh văn còn có sách cổ sư phụ đã đưa cho cậu, tất cả những việc vặt vãnh kia cậu chưa bao giờ phải bận tâm.

Mặc dù sư phụ của La Cẩm Thành cũng là đạo sĩ giống như sư phụ của Phương Minh, thế nhưng quan niệm của hai người lại hoàn toàn khác biệt, sư phụ của cậu không hề đi theo con đường khổ tu, ngược lại cuộc sống của ông còn thoải mái dễ chịu hơn bất kỳ người nào.

Chỉ cần nhìn cách vẽ bùa cùng những dụng cụ mà ông dùng để dâng hương là có thể nhìn thấy được, trên đời này có bao nhiêu đạo quan có thể sử dụng lư hương bằng vàng ròng kia chứ?

Chính vì điều này đã khiến La Cẩm Thành không thể không rời khỏi đạo quan sau khi sư phụ mất, bởi vì nếu tiếp tục ở lại đạo quan thì chỉ riêng chuyện làm sao để có đủ ba bữa cơm một ngày thôi cũng đã là cả một vấn đề.

Mà La Cẩm Thành cũng không phải chưa từng rời đi đạo quan, sau hai mươi tuổi sư phụ thường dẫn theo ông ta xuống núi giải quyết các vấn đề cho những nhà quanh đó, ông ấy đã bắt ma quỷ, cũng xử lý chuyện tang lễ cho người khác.

Thế nhưng xưa nay sư phụ của La Cẩm Thành chưa từng thu tiền của người khác, theo như cách nói của ông ấy thì chính là: Một thân tu vi này được trời đất ban cho thì phải dùng nó để giữ gìn sự ổn định của Dương Gian, hàng yêu trừ ma chính là bổn phận, làm sao có thể dựa vào nó để mưu lợi được chứ?

Vì thế sư phụ của La Cẩm Thành không để lại đồ vật gì cho ông ta, không giống với sư phụ của Phương Minh, mỗi một món cổ vật mà ông ấy để lại đều là những đồ cổ có giá trị rất cao.

Vì thế khi La Cẩm Thành xuống núi trên người tổng cộng chỉ có vài trăm khối tiền, ông ta cho rằng dựa vào thực lực của bản thân sau khi xuống núi ắt có thể trảm yêu trừ ma giống như sư phụ, rồi sau đó thôn dân đương nhiên sẽ tặng mấy thứ gì đó cho ông ta, cuộc sống không lo chết đói.

Thế nhưng tưởng tượng thì tươi đẹp, mà sự thật thì tàn khốc.

Xã hội hiện đại làm gì có lắm quỷ hồn như vậy kia chứ, suốt một tuần xuống núi, đừng nói là quỷ hồn, cho dù chỉ là âm sát ông ấy cũng chưa từng gặp được.

Thế rồi sau một tuần lễ cuối cùng ông ấy cũng lấy hết tiền trên người mua một tấm vé xe tới Ma Đô, theo ông ấy nghĩ Ma Đô là nơi đông người, mà đông người thì nhiều chuyện, nói không chừng ông ấy có thể gặp được cảnh ma quỷ quấn thân gì gì đấy…

Trên bàn cơm, Phương Minh bình tĩnh uống trà, mỉm cười chờ đợi La Cẩm Thành ăn như hổ đói, mà mỗi lần Trần Hòa An há mồm muốn nói gì đó đều bị ánh mắt của Phương Minh ngăn cản.

Trong số những người ở đây chỉ có Đại Trụ vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu, còn lão Hoàng thì không biết đã chạy đi tản bộ tận đẩu tận đâu rồi.

Sau khi cơm nước no nê, La Cẩm Thành thỏa mãn vỗ vỗ bụng, lúc này mới chú ý tới ánh mắt của mấy người Phương Minh vẫn đặt trên người ông ta, mặt mo của ông đỏ ứng, giải thích: "Lượng cơm bần đạo ăn hơi lớn, mong rằng cậu đừng trách móc…"

"La huynh đã nói quá lời, đầu năm nay có thể ăn uống được chính là một điều hạnh phúc." Phương Minh cười lắc đầu, sau đó đột nhiên nói: "La huynh đã cố tình bắt quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi sao?"

Phương Minh không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề, cậu tin La Cẩm Thành có thể hiểu được ý trong lời nói của cậu.

"Khụ khụ…"

Đang uống trà nhuận họng đột nhiên La Cẩm Thành ho sặc sụa, suýt chút nữa đã phun hết số nước trong miệng ra.

"Đạo hữu tại sao lại nói những lời ấy?"

Phương Minh cười cười không tiếp tục đề tài này, lúc trước cậu còn tưởng La Cẩm Thành thật sự muốn luyện chế quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi thành khôi lỗi, thế nhưng sau khi nhìn thấy cùng tiếp xúc với ông ta, cậu cuối cùng cũng có thể xác định những lời kia chẳng qua là La Cẩm Thành cố ý nói cho hai vợ chồng Trần Hòa An nghe mà thôi.

Chương 178: Bách linh tống âm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cảnh tượng lúc ấy Phương Minh cũng có thể tưởng tượng được.

Sau khi xuống xe buýt La Cẩm Thành nghèo đói đã nhìn thấy quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi, mà với nhãn lực của ông ấy đương nhiên có thể nhìn thấy quan hệ của Trần Nhạc Nhi với hai vợ chồng Trần Hòa An.

Nếu ông ấy thật sự muốn luyện hóa quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi, tuyệt đối không thể nào nói thẳng ngay trước mặt hai vợ chồng Trần Hòa An như vậy.

Nói cách khác đó chỉ là những lời ông ấy cố ý nói cho hai vợ chồng Trần Hòa An nghe mà thôi.

Nghĩ tới La Cẩm Thành không xu dính túi, lại thêm phản ứng của ông ấy lúc nãy khi cậu nhắc tới chuyện này, Phương Minh gần như có thể đoán được mục đích chính thức của ông ấy khi bắt quỷ hồn Trần Nhạc Nhi.

Giải quyết ấm no!

La Cẩm Thành hẳn là muốn sau khi hai vợ chồng Trần Hòa An nghe thấy những lời nói của ông ấy thì sẽ tìm ông cầu cứu, mà chỉ

cần bọn họ có chuyện cầu cạnh ông ấy thì chuyện cơm ăn chỗ ngủ còn có gì phải lo nữa kia chứ?

Loại hành vi này trước đây Phương Minh cũng đã từng nghe sư phụ nói tới, dĩ vãng cũng có rất nhiều người hành tẩu trong giới huyền học, bởi vì xấu hổ chuyện ví tiền rỗng tuếch nên đôi lúc cũng sẽ giở một vài thủ đoạn nhỏ khiến cố chủ gặp phiền phức, sau đó lại ra tay giải quyết những phiền phức này, đổi lại một chút cơm rượu.

Thực tế trên phương diện này đạo giáo lại không bằng phật giáo, phật giáo cao tay trực tiếp bịa ra chuyện "hóa duyên", nhờ đó một hòa thượng trên người không xu dính túi có thể coi đây là lý do quang minh chính đại, tìm tới tận cửa xin cơm.

Đạo sĩ lại không giống vậy, vì coi trọng mặt mũi nên mới phải ra hạ sách này, chỉ có người trong đạo mới ngầm hiểu lẫn nhau.

Thế nhưng đạo giáo cũng có quy củ riêng, một khi dùng chiêu này tuyệt đối không được gây hại gì cho chủ nhà, càng không được cường thủ hào đoạt(1), chỉ cầu ấm no làm chủ, nếu muốn thu thêm tiền tài thì phải lưu lại một chút chỗ tốt cho gia chủ.

(1)Cường thủ hào đoạt: mạnh mẽ chiếm đoạt

Chỉ tiếc, La Cẩm Thành một tính hai tính cũng không tính được phản ứng của Trần Hòa An, sau khi biết quỷ hồn của con gái đã bị bắt mất lại trực tiếp gọi điện cho Phương Minh.

…

"Tôi đã sớm nhận ra tiểu nữ quỷ kia chính là con gái của hai người này, thế nhưng chẳng lẽ đạo hữu lại không biết người quỷ cách biệt? Tại sao lại để vợ chồng hai người này mang theo quỷ hồn làm trái thiên đạo? Mà nếu đạo hữu biết được tại sao lại không ra tay ngăn cản kia chứ?"

La Cẩm Thành mở miệng, mặc dù có chút xấu hổ khi bị Phương Minh phát hiện tâm tư thế nhưng ông ấy khôi phục rất nhanh, còn trực tiếp phản vấn.

“Vị đại sư này, đó đều là lỗi của chúng tôi, vốn là cậu Phương muốn đưa quỷ hồn của con gái chúng tôi về Âm Phủ, thế nhưng chúng tôi lại không nỡ rời xa con gái, vì thế mới vụng trộm trốn đi cùng quỷ hồn của con gái.”

Trần Hòa An hổ thẹn giải thích, giờ phút này ông ta không còn hy vọng xa vời có thể giữ quỷ hồn của con gái ở lại bên cạnh nữa, chỉ cần có thể nhìn thấy quỷ hồn của con gái an toàn tới Âm Phủ đầu thai là đã mãn nguyện lắm rồi.

“Thì ra là vậy.”

La Cẩm Thành lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, nếu là trước kia ông ấy chắc chắn sẽ hỏi rõ vấn đề này trước khi ăn cơm đấy, nếu như người thanh niên trẻ tuổi trước mắt thật sự cố ý thả tiểu nữ quỷ thì ông sẽ quay người đi ngay.

Chỉ là lần này nguyên tắc của ông ấy lại không thể đánh lại nghèo đói, đã hai ngày rồi ông ấy không được ăn gì, chỉ uống mấy ngụm nước cầm cự mà thôi. Vì vậy hôm nay ông ấy quyết định thay đổi nguyên tắc, dù gì chuyện cũng đã rồi, vậy liền… Ăn cơm xong rồi hãy đi!

“Người quỷ khác biệt, vì vậy ban đầu tôi vốn định hôm nay sẽ đưa quỷ hồn của cô bé tới Âm Phủ.” Phương Minh thở dài một hơi nói ra.

“Hôm nay đưa về Âm Phủ?”

La Cẩm Thành bị những lời nói của Phương Minh làm cho chấn động kinh ngạc, bởi vì ông ấy có thể nhìn ra Trần Nhạc Nhi chết chưa qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, mà quỷ hồn chưa qua

bảy bảy tuyệt đối không thể nào tiến về âm phủ được!

Người bình thường đều biết sau khi chết thì quỷ hồn sẽ tiến về Âm Phủ, thế nhưng bọn họ lại không biết cụ thể thời gian nào sẽ đi.

Người bình thường sau khi chết sẽ phải đi qua một chỗ, nơi này không phải là Âm Phủ mà là Miếu Thổ Địa.

Miếu Thổ Địa có ở rất nhiều nơi, là miếu thờ một phương thiên địa vĩnh viễn bình an, ngoài ra Miếu Thổ Địa còn có thêm một tác dụng đặc thù nữa, chính là tụ tập quỷ hồn.

Sau khi chết đi, quỷ hồn của người này sẽ vô thức bay về hướng Miếu Thổ Địa, mà Miếu Thổ Địa này cũng giống như sở cảnh sát vậy, có bản ghi chép về sinh lão bệnh tử của những hộ gia đình trong khu vực.

Chờ khi quỷ sai nơi âm ty tới sẽ dựa vào những ghi chép trong sổ sinh tử này để đưa quỷ hồn đi, mà thời gian đợi ở Miếu Thổ Địa sẽ khoảng từ mười bốn tới bốn mươi chín ngày sau khi chết.

Âm phủ là một địa phương vô cùng thần bí, La Cẩm Thành cũng đã từng được nghe sư phụ nói qua, trên đời này chỉ có một nhóm người đặc thù mới có thể trực tiếp hạ âm, mà những người trong môn phái, kể cả những Thiên Sư đạo sĩ kia đều không dám hạ âm tùy tiện.

Người có thể hạ âm được gọi là người âm, loại người này sau khi sinh ra đời sẽ không khóc, mà chờ khi đủ tuổi có thể thức tỉnh bản lĩnh liền có thể hạ âm hỏi sinh tử.

“Đạo hữu là người âm sao?”

“Không phải.”

Phương Minh lắc đầu, cậu biết La Cẩm Thành đang nghĩ tới

chuyện gì. Trên đời này ngoại trừ người âm thì tuyệt đối không ai có thể trực tiếp đưa người tới Âm Phủ, những cao nhân đắc đạo kia cùng lắm cũng chỉ có thể triệu hồi quỷ sai từ âm ty tới mà thôi.

Liên quan tới chuyện của người âm này Phương Minh hiểu còn nhiều hơn La Cẩm Thành, dựa theo những lời sư phụ nói thì người âm thật ra chính là những người được âm phủ lựa chọn.

Nói trắng ra Âm Phủ cũng chỉ là một xã hội, là một xã hội tách rời so với Dương Gian, thế nhưng lại là xã hội vì Dương Gian mà tồn tại, thế nên ở Âm Phủ cũng hình thành một số quy tắc.

Chúng ta biết đốt vàng mã cho người chết, để những người ấy sau khi chết đi có cuộc sống ấm no hơn dưới Âm Phủ, mà chúng ta cũng biết đốt vàng mã để hối lộ những quỷ sai, nhờ quỷ sai chiếu cố người thân đã chết của chúng ta nhiều hơn…

Thế nhưng chuyện này lại quá bị động, đôi lúc thứ mà quỷ sai cần đâu phải là tiền? Người ta cần một vật khác ở Dương Gian, thế nhưng quỷ sai không thể câu thông cùng với người trong Dương Gian.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Giữa hai bên lúc này cần một cầu nối trung gian, mà cầu nối này chính là người âm.

Nói trắng ra, sở dĩ có người âm tồn tại chính là vì để làm cầu nối trao đổi lợi ích giữa hai giới Âm Dương mà thôi.

Người ở Dương Gian đôi khi sẽ được người thân đã khuất báo mộng, mà muốn biết người này báo mộng có mục đích gì thì cần phải có người âm ở giữa trao đổi. Hoặc cũng có thể là một vị trưởng bối trong nhà đột ngột ra đi, khiến con cháu còn rất nhiều nghi hoặc chưa được giải đáp, trong trường hợp này cũng cần đi nhờ người âm hỗ trợ câu thông.

Dựa theo lời nói của sư phụ, người âm có một khuyết điểm rất lớn, đó chính là nếu người âm rời khỏi nơi bản thân đã sinh ra thì tuyệt đối không thể câu thông với Âm Phủ nữa. Nguyên nhân chính là vì người âm này do quỷ sai của vùng đất đó chọn lựa, mà rời khỏi vùng đất đó thì chẳng khác gì rời khỏi phạm vi quản lý của quỷ sai kia, bản lĩnh hạ âm cũng sẽ biến mất theo.

Đương nhiên Phương Minh cũng hiểu được vì sao La Cẩm Thành lại nghĩ cậu là người âm, bởi vì trừ người âm ra thật sự không có ai có thể trực tiếp đưa quỷ hồn về Âm Phủ, cùng lắm cũng chỉ có thể đưa tới Miếu Thổ Địa mà thôi.

Thế nhưng Phương Minh không định đưa quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi tới Miếu Thổ Địa mà thật sự muốn đưa cô tới Âm Phủ. Cậu có tự tin bản thân đủ khả năng làm việc này, là bởi trong truyền thừa Vu Sư có một thuật pháp, được gọi là: Bách linh tống âm.

Chương 179: Sự khủng bố chân chính của truyền thừa Vu Sư

Trăng sáng trên cao!

Phương Minh đặt một chiếc bàn ở trong sân của biệt thự, trên bàn bày một Lư Hương, trong Lư Hương đã cắm ba cây Thiền Hương.

Hai vợ chồng Trần Hòa An đứng bên cạnh vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt, bởi vì bọn họ biết rằng chỉ một lúc nữa thôi Phương Minh sẽ đưa quỷ hồn của con gái bọn họ về với Âm Phủ. Nghĩ tới từ nay hai vợ chồng bọn họ sẽ không bao giờ được gặp con gái nữa, trong lòng chua xót không thôi.

Vẻ mặt của La Cẩm Thành cũng vô cùng xoắn xuýt, ông ấy cứ nhìn chằm chằm vào cái Lư Hương, là một Lư Hương được làm từ vàng ròng, đế sen cùng với hai bên là đồ án Vân Long.

Sự xuất hiện của cái Lư Hương này thật sự đã đánh vỡ nhận biết của ông ấy. Từ trước tới nay sư phụ vẫn nói, người tu luyện chỉ cần tu luyện thân thể, tất cả những ngoại vật vốn dĩ chỉ là huyền ảo mà thôi, vì vậy chỉ cần cơm ăn chống đói, quần áo chống lạnh đã là quá đủ rồi.

Trước đây La Cẩm Thành cảm thấy lời của sư phụ thật sự rất có đạo lý, bởi ông ấy vốn dĩ tu luyện trong môi trường kham khổ như vậy mà lớn lên.

Thế nhưng giờ phút này ở trong biệt thự sang trọng, nhìn người ta sử dụng Lư Hương bằng vàng ròng, lại liên tưởng tới những sinh hoạt kham khổ của bản thân, đột nhiên La Cẩm Thành

cảm thấy mê mang vô cùng.

Cùng là người tu đạo, vì sao bản thân lại phải lăn lộn thê thảm, thậm chí tới mức chỉ là vấn đề ấm no cũng không thể giải quyết nổi?

Phương Minh giờ phút này không hề biết những suy nghĩ phức tạp trong lòng La Cẩm Thành, mà cho dù cậu có biết cũng chỉ cười nhạt một tiếng mà thôi, đạo của hai người vốn dĩ không giống nhau, thậm chí chính là hoàn toàn khác biệt.

“Phương Minh nói muốn đưa quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi về Âm Phủ, vậy một lát nữa chúng ta có thể nhìn thấy Âm Phủ sao?”

Đại Trụ đứng ở bên cạnh La Cẩm Thành, vừa nãy trong bữa cơm cậu ta đã biết được đại khái câu chuyện. Nghĩ tới mới hôm kia bản thân còn vì chuyện của cô bé mà tức giận cảm thán, không ngờ hôm nay quỷ hồn của cô bé đã xuất hiện trước mặt cậu ta.

“Không thể nào.”

La Cẩm Thành lắc đầu, mặc dù đã có rất nhiều lời đồn đãi về Âm Phủ, thế nhưng người chân chính được nhìn thấy Âm Phủ, chính là những người âm kia, thì lại luôn im lặng, không hề nói nửa chữ về những gì bọn họ được nhìn thấy ở Âm Phủ.

Vì vậy rốt cuộc Âm Phủ tới cùng có hình dáng như thế nào, không ai biết được.

Đây là tất cả hiểu biết của La Cẩm Thành, đương nhiên sư phụ ông ấy cũng từng nói có một số cao nhân chân chính có thể tiến tới Âm Phủ, thế nhưng những cao nhân này vô cùng lợi hại, thậm chí còn được người đời xưng là bán tiên, cho dù có xuống Âm Phủ thì những quỷ sai ở đây cũng phải lấy lễ đối đãi.

Chỉ là người tài giỏi như vậy mới hiếm hoi làm sao, ít nhất La Cẩm Thành chưa bao giờ được gặp.

Nửa giờ sau Phương Minh từ sảnh lớn đi tới, trên tay cậu còn bưng một khay tròn đường kính khoảng một xích(1), trên khay còn được phủ một tấm vải đỏ.

(1)Xích: đơn vị đo của Trung Quốc, 1 xích = 0.333m

Bốn người Đại Trụ hiếu kỳ nhìn cái khay, từ sau khi ăn cơm tới giờ đã hơn hai giờ, Phương Minh chỉ ném lại một câu cần phải chuẩn bị ít đồ, sau đó vẫn một mực ở mãi trong phòng tới lúc này mới xuất hiện.

Vì thế nên bốn người Đại Trụ cũng đoán được hẳn là hai giờ đó Phương Minh dành ra để chuẩn bị những đồ trên khay, bên dưới tấm vải đỏ kia.

Sau khi đặt khay tròn bên dưới bàn cống phẩm, Phương Minh lấy ra ba cây Thiền Hương, đốt cháy rồi cung kính vái lạy tứ phương ba lần, sau đó cắm Thiền Hương vào Lư Hương.

Đây chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo Phương Minh nhìn chằm chằm vào một hướng, nói ra: “Con gái nhà họ Trần Trần Nhạc Nhi tiến lên!”

Xào xạc!

Cây cối hoa lá trong biệt thự rung động xào xạc, mà tốc độ thiêu đốt của Thiền Hương cũng nhanh thêm vài phần, sau đó quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy quỷ hồn của con gái lại xuất hiện một lần nữa, thần sắc trên mặt hai vợ chồng Trần Hòa An trở nên vô cùng kích động, thế nhưng nghĩ tới những lời Phương Minh đã giao phó, Trần Hòa An cố gắng giữ lấy bả vai của vợ, không để bà ấy tiến lên.

“Có cô gái họ Trần tên Nhạc Nhi, là người Ma Đô, sinh ra ở…”

Phương Minh đứng ở trước bàn, cầm một trấn ấn trên tay bắt

đầu giới thiệu sơ lược về cuộc đời Trần Nhạc Nhi, nơi sinh, thời gian sinh còn có bối cảnh thân phận của những người thân đời trước.

Sau khi niệm xong Phương Minh gấp văn thư trong tay lại, gọi là văn thư nhưng thực tế nó cũng giống với tấu sớ thời cổ đại, Phương Minh đã viết nó dựa vào những thông tin mà Trần Hòa An cung cấp.

Oanh!

Sau khi gấp lại Phương Minh ném văn thư vào trong chậu thang phía dưới, trong nháy mắt văn thư hóa thành một đoàn lửa màu xanh lam, mà giờ phút này quỷ hồn của Trần Hòa An cũng rung động một chút.

“Hộ tịch nhập âm, ý tưởng này cũng không tồi.”

La Cẩm Thành gật gật đầu, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Đại Trụ thì giải thích: “Theo lý thuyết thì sau khi chết đi quỷ hồn sẽ tới Miếu Thổ Địa, thế nhưng đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất, có một số người chết tha hương từ nơi cách xa ngàn dặm, quỷ hồn của những người này muốn trở về Miếu Thổ Địa ở quê nhà thật sự là chuyện không đơn giản chút nào.”

“Người ta vẫn nói đường xa khó đi, đối với quỷ hồn cũng không ngoại lệ, trên đường đi quỷ hồn sẽ gặp phải những mối nguy hiểm từ lũ tinh quái hay ác quỷ, thậm chí còn có thể gặp phải những đạo sĩ tâm thuật bất chính, bọn họ sẽ bắt quỷ hồn luyện hóa mất.”

“Cho nên trong tình huống này cách tốt nhất chính là đưa tin tức người chết về với Âm Phủ, sau đó bên Âm Phủ sẽ an bài quỷ hồn này tới Miếu Thổ Địa gần nhất.”

“Thật hay đùa vậy? Sao thuyết pháp này nói tới Âm Phủ cũng

giống y như xã hội hiện đại của chúng ta?"

"Thực ra ở Âm Phủ cũng chỉ là một xã hội giống Dương Gian mà thôi, ở Dương Gian có những quy củ gì thì ở Âm Phủ cũng có quy củ giống vậy, chỉ là người đời không biết nên tưởng rằng Âm Phu vô cùng ly kỳ huyền bí."

Lời giải thích của La Cẩm Thành khiến Đại Trụ hiểu rõ, nói cho cùng sở dĩ có Âm Phủ tồn tại cũng là do người ở Dương Gian chết đi mà thôi, mặc dù đã biến thành quỷ hồn thế nhưng vẫn giữ tư tưởng, lời nói, phong cách hành sử… Giống y như ở Dương Gian.

"Mặc dù đưa hộ tịch tới Âm Phủ để quỷ sai lập hồ sơ nhưng vẫn không có cách nào mở cửa Âm Phủ để quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi đi vào…"

La Cẩm Thành nhíu mày suy nghĩ, chuyện Phương Minh đã làm bất kỳ một người đạo sĩ chân chính nào cũng đều có thể làm, nói trắng ra là mặc dù cách này khá hay thế nhưng cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật.

"Trần Hòa An, Lý Đình Đình, tiến lên!"

Phương Minh đột nhiên hô tên hai người, mà hai vợ chồng Trần Hòa An cũng thuận theo đi về hướng trung tâm, đứng đối diện với Phương Minh.

"Hai người là cha mẹ của Trần Nhạc Nhi, hai người hãy đốt số tiền giấy này, nên nhớ phải đốt tới lúc tôi nói ngừng mới thôi."

Phương Minh chỉ chỉ chậu than, bên cạnh chậu thang đã để sẵn một túi tiền giấy, trọng lượng ít nhất cũng phải cỡ 50, 60 cân(2).

(2)Cân: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc, 1 cân = 0.5kg

Sau khi căn dặn hai vợ chồng Trần Hòa An cẩn thận, cuối cùng ánh mắt của Phương Minh cũng rơi trên người quỷ hồn Trần Nhạc Nhi.

“Trần Nhạc Nhi, cô còn tâm nguyện gì nữa hay không? Tôi cho cô thêm nửa giờ cuối cùng để tâm sự với cha mẹ.”

Thời gian cần để Âm Phủ đáp lại hộ tịch là khoảng nửa giờ, vì vậy cô bé cũng chỉ có chừng này thời gian để trò chuyện với cha mẹ mà thôi, sau đó sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Trần Nhạc Nhi đi tới, Lý Đình Đình ôm chầm lấy con gái mình mà khóc rống lên, Trần Hòa An đang đốt tiền giấy ở bên cạnh cũng không nhịn được bắt đầu lau nước mắt.

Tình thương của người mẹ là rất vĩ đại, thế nhưng tình thương của cha cũng như thế, điểm khác duy nhất là tình thương của người cha rất thầm lặng, không biểu đạt bằng lời.

“Tôi nói này đạo hữu, tôi hiểu rõ chuyện văn thư hộ tịch này, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ làm sao cậu có thể đưa quỷ hồn của Trần Nhạc Nhi về với Âm Phủ được?”

“La huynh không cần sốt ruột, đợi một lát nữa không phải sẽ được biết rõ hay sao?”

Phương Minh mỉm cười thần bí, mà La Cẩm Thành nghe thấy cậu nói như vậy ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cái khay, trên mặt hiện rõ vẻ suy tư.

Sau nửa giờ Phương Minh trở lại trước bàn, nhìn hai mẹ con Lý Đình Đình cùng Trần Nhạc Nhi đã khóc tới cạn nước mặt, sau đó lại nhìn Trần Hòa An, gật gật đầu.

Trần Hòa An hiểu rõ ý của Phương Minh, mặc dù trong lòng có biết bao nhiêu buồn thương không nỡ thế nhưng vẫn phải chia cách con gái cùng vợ.

“Trần Nhạc Nhi!”

Phương Minh đột nhiên vỗ trấn ấn, cả người trở nên cực kỳ trang nghiêm, hai mắt nhìn chằm chằm Trần Nhạc Nhi, nghiêm nghị quát: “Không trân trọng tính mệnh mà lại tự sát chết, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với công ơn dưỡng dục của thiên địa, đây là tội lớn, sau khi chết lập tức chịu nỗi khổ của súc vật ở Âm Phủ.”

Hai vợ chồng Trần Hòa An nghe thấy lời nói của Phương Minh thì tim như ngừng đập, bọn họ có thể hiểu được ý của Phương Minh, bởi vì con gái tự sát nên sau khi tới Âm Phủ sẽ phải trở thành súc vật để chịu phạt!

“Thế nhưng niệm tình cô làm việc thiện cứu người sau đó lại bị vu hãm, oan uổng mà chết, thượng thiên hữu tình, Âm Dương chung mẫn(3), phi cầm nghe thấy gào thét, thú vật nghe thấy gầm gừ.”

(3)Chung mẫn: cùng thương xót

“Hôm nay, bách linh tề tụ, mở cửa âm dương, độ kiếp súc vật!”

Tay phải của Phương Minh đột nhiên xốc tấm vải đỏ trên chiếc khay lên, nơi đó trưng bày một trăm động vật giấy khác nhau, phi điểu, cầm thú, thậm chí ngay cả cá biển… Đều có.

“Bách linh? Bách thú?”

La Cẩm Thành đứng một bên nhìn thấy một trăm động vật giấy này thì hai mắt trợn trừng, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, cuối cùng ông ấy cũng đã mơ đồ đoán biết Phương Minh định làm gì rồi.

Mà chính vì đoán được một chút này ông ấy mới càng thêm chấn động kinh hãi, khống chế bách linh thú giấy này đồng nghĩa với khống chế một trăm loài động vật, sợ là những đỉnh tiêm cao

thủ của Ngự Thú Môn huy hoàng một thời cũng không dám nói bản thân có thể khống chế một trăm loài động vật!

Ngự thú, không phải chỉ đơn giản dùng pháp thuật để khống chế là có thể đấy! Người khống chế nhất định phải hiểu rõ tập tính của từng loại động vật, ít nhất cần bỏ ra mấy năm để quan sát kỹ càng.

Thế nhưng Phương Minh mới bao nhiêu tuổi kia chứ? Coi như cậu có thiên phú vô cùng lợi hại thì cùng lắm cũng chỉ hiểu biết khoảng mười loại động vật là cùng.

Thế nhưng La Cẩm Thành nào có biết, sở dĩ Phương Minh xếp ra 100 người giấy không phải là vì cậu hiểu hết bách thú, chỉ đơn giản là do trong truyền thừa Vu Sư có ghi chép về bách thú mà thôi.

Vu, bắt nguồn từ thời kỳ Viễn Cổ.

Khi đó nhân loại còn đang ở trong thời kỳ tối tăm, là lúc người thú cùng tồn tại, thời đó có một người dùng trí tuệ và nghị lực vô cùng to lớn để quan sát giải thích bách thú, cuối đời đã sáng tạo ra được bách thú quyết, mà bách linh tống âm là một loại thuật pháp trong bách thú quyết này.

Truyền thừa Vu Sư cũng không phải chỉ do một Vu Sư nào đó lưu lại, nó ghi chép tất cả những thuật pháp cùng truyền thừa tới từ vô số Vu Sư khác nhau, đây là truyền thừa của cả giới Vu Sư chứ không đơn thuần là của riêng một đại năng Vu Sư nho nhỏ nào đó.

Có Vu Sư thời Viễn Cổ am hiểu chữa bệnh, có am hiểm trừ ma diệt yêu, có am hiểu xem bói toán… Tất cả những thứ này đều được ghi chép trong truyền thừa, đây mới là chỗ khủng bố chân chính của truyền thừa Vu Sư!

Chương 180: Quỷ môn quan dành riêng cho Vu Sư

(1) Quỷ môn quan: Cửa Âm Phủ

Bách linh thú giấy xuất hiện, trấn ấn trong tay Phương Minh vẫn vỗ xuống trùng trùng điệp điệp, tay phải lấy ra một tấm phù lục, cậu đốt tấm phù rồi xẹt qua bên trên thú giấy, tốc độ nhanh vô cùng.

“Thiên linh Địa linh, thú giấy hiển linh, nay lấy thân ta, hành sử khế ước!”

Phương Minh khẽ quát một tiếng trong miệng, nhanh chóng vẽ một phù văn trong không khí, càng vẻ sắc mặt của cậu càng trở nên tái nhợt, có thể thấy rõ phù văn này hao tổn tâm thần tới mức nào.

Ngự thú phù!

Đây chính là tên tấm phù mà Phương Minh vẽ, trong truyền thừa Vu Sư cũng có ghi chép về tấm phù này. Thời Viễn Cổ có một Đại Vu đã ký khế ước với bách thú chi Vương(2), kết thành phù văn, mà có phù văn này thì có thể hiệu lệnh được bách thú.

(2)Bách thú chi vương: vương của bách thú

Thi triển phù văn cực kỳ hao phí Vu Sư chi lực, mặc dù Phương Minh đã có chuẩn bị thế nhưng tới khi thật sự bắt tay vào phác họa phù chú mới thấy, hao phí vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Hai tinh huy chi châu trong cơ thể chuyển động sinh ra Vu Sư

chi lực thế mà vẫn không đuổi kịp tốc độ hao phí, nhất là khi phù văn gần được hoàn thành, Vu Sư chi lực trong cơ thể cậu tiêu hao hầu như không còn.

Nói cách khác hiện tại trên thân thể của Phương Minh đã không còn một chút Vu Sư chi lực, mà với thực lực nhị tinh Vu Sư của cậu phải mất ít nhất một giờ mới có thể khôi phục một ít thực lực để tiếp tục thi pháp.

Thế nhưng một lát nữa cậu còn muốn mở quỷ môn, trong nháy mắt khi quỷ môn được mở ra cậu nhất định phải có vu lực thì mới có thể ngăn cản âm khí lao ra.

“La đạo hữu, tôi cần sự trợ giúp của ông.”

Phương Minh nhìn về phía La Cẩm Thành, cậu vốn dĩ không phải là người cậy mạnh, nhất là chuyện này còn liên lụy tới chuyện Trần Nhạc Nhi tiến nhập Âm Phủ, lại còn liên hệ với sự an toàn của vùng đất này, cậu tuyệt đối không thể để bất kỳ một sai lầm nào xảy ra.

“Cần tôi hỗ trợ?”

La Cẩm Thành kinh ngạc chỉ tay vào mũi mình, ông ấy không hiểu ông ấy thì có thể giúp được gì kia chứ?

“Thực không dám giấu diếm, vừa nãy tôi vẽ tấm phù chú kia xong bây giờ đã hư thoát, một lát khi mở cửa Âm Phủ sẽ có âm khí xông lên, hi vọng La đạo hữu giúp đỡ trấn áp nó lại.”

Nghe thấy lời nói của Phương Minh vẻ mặt của La Cẩm Thành trở nên cổ quái, khóe miệng run rẩy. Trấn áp âm khí của cửa Âm Phủ, chuyện này khác gì nói ông ấy đi chặn họng súng?

Mặc dù ông ấy không biết Phương Minh dùng cách gì để mở cửa Âm Phủ, thế nhưng ông ấy cũng đã nghe được những lời đồn đãi về sự khủng bố của quỷ môn quan.

Hằng năm mỗi khi đến tháng cô hồn, cửa Âm Phủ mở ra, quỷ hồn ở Âm Phủ nhao nhao đi khỏi quỷ môn quan mà tới Dương Gian, mà mỗi năm tới ngày này gần như tất cả đạo sĩ đều sẽ đóng cửa ở trong nhà. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trong những ngày này âm khí cực kì khủng bố, người tu đạo ra đường khí tràng rất dễ xảy ra va chạm với âm khí, mà người có tu vi càng cao thì bị ảnh hưởng cũng càng lớn.

Tính ra nếu người bình thường bị âm khí nhập vào cùng lắm cũng chỉ bị mấy bệnh lặt vặt mà thôi, thế nhưng nếu người tu luyện bọn họ mà bị âm khí nhập thể thì không chết cũng bị thương nặng, tổn hao căn cơ.

Vì thế vừa nghe Phương Minh nói ông ấy đi ngăn cản âm khí vẻ mặt của ông ấy mới trở nên cổ quái như vậy, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt của Phương Minh đúng là tái nhợt hẳn đi, ông ấy còn tưởng đây là cái bẫy do cậu bố trí để hại ông ấy đấy!

“Cậu xác định cậu có thể mở quỷ môn quan?” La Cẩm Thành trầm giọng hỏi.

“Vấn đề không lớn.”

“Đã như vậy tôi cũng sẽ cố gắng một lần, coi như để trả lại ân tình bữa cơm này.”

Cuối cùng La Cẩm Thành vẫn đáp ứng, cho tới tận bây giờ ông ấy vẫn còn chưa từng nghe thấy có người có thể triệu hoán quỷ môn quan, ở đây mở mang chút kiến thức cũng không tồi chút nào.

Phương Minh gật gật đầu, cậu không cần nhiều lời, sở dĩ người đời không thể triệu hoán quỷ môn quan chính là vì bọn họ không biết quỷ môn quan này ở đâu.

Thế nhưng Phương Minh không giống bọn họ, cậu có thể thoải mái triệu hồi quỷ môn quan chính là nhờ những ghi chép cặn kẽ

trong truyền thừa Vu Sư.

Quỷ môn quan!

Đây chính là cửa thứ hai mà quỷ hồn phải đi qua nếu muốn bước chân vào Âm Phủ.

Nếu không qua quỷ môn quan thì không được tính là chân chính đi tới cõi âm!

Lấy một ví dụ đơn giản, cái gọi là xuất ngoại chính là khi chúng ta đang ở trên máy bay bay tới một đất nước khác, thế nhưng muốn nói đúng nhất chúng ta đã từng ra nước ngoài thì có nghĩa chúng ta phải xuống sân bay ở nước đó, sau đó lấy được hộ chiếu ở cửa khẩu.

Quỷ môn quan chính là nơi cấp hộ chiếu cho quỷ hồn, mỗi quỷ hồn sau khi bước vào quỷ môn quan mới được coi là chân chính bước chân vào Âm Phủ, sẽ được cấp một tấm thẻ căn cước(3), quỷ hồn sẽ sinh hoạt ở âm phủ dựa vào thân phận trên tấm thẻ này.

(3)Thẻ căn cước: thẻ của Trung Quốc, có giá trị như chứng minh nhân dân ở Việt Nam

Dù sao con người sau khi chết cũng không thể chuyển thế đầu thai ngay, thậm chí có người phải sống ở Âm Phủ một quãng thời gian rất dài mới có thể luân hồi chuyển thế, vì để duy trì trật tự của Âm Phủ đương nhiên cần phải chứng minh thân phận.

Thế nhưng trong vấn đề này vẫn còn một điểm vô cùng trọng yếu, chính là những tồn tại liên quan tới cá nhân, hay nói cách khác là tổ tiên họ hàng.

Nếu trong nhà đã từng có trưởng bối đi, thì khi những đạo sĩ hòa thượng làm lễ cúng thường sẽ có ba phần văn điệp, được gọi là văn điệp thông âm.

Một phần đốt cho thần Thổ Địa, một phần đốt cho quỷ môn quan, còn một phần đốt cho thành Phong Đô(4), mà trong ba phần văn điệp này cũng có ẩn chứa huyền cơ, càng là đạo sĩ có thực lực cao cường khi viết văn điệp sẽ khiến quỷ hồn ở Âm Phủ càng thêm nổi tiếng.

Mặc dù đạo sĩ thông thường khi viết văn điệp sẽ ghi thêm câu mong quỷ hồn sau khi tới Âm Phủ sẽ được quỷ sai chiếu cố, thế nhưng đó chỉ là hình thức mà thôi, giống như một người dân bình thường viết một bức thư rồi để con mình gửi tới người cầm quyền trong bộ máy nhà nước, hi vọng người cầm quyền chiếu cố con mình một chút, đối phương mà có phản ứng mới là kỳ quái.

Nhưng nếu đổi lại là bức thư do một người cầm quyền khác viết thì đãi ngộ sẽ khác biệt một trời một vực.

Không nên cảm thấy điều này kì quái, mặc dù có nói Âm Dương ngăn cách thế nhưng đôi bên vẫn có liên hệ qua lại, ví như một số Âm Phủ ác quỷ bởi vì sơ hở của quỷ sai mà chạy tới Dương Gian làm loạn, lúc này rất cần những cao thủ ở Dương Gian hỗ trợ ra tay đưa ác quỷ về lại Âm Phủ.

Toàn bộ Âm Phủ có gần trăm cái quỷ môn quan, trong đó chín mươi phần trăm quỷ môn quan là cố định, ngoài ra còn có ba cái quỷ môn quan có thể di chuyển.

Nếu một nơi nào đó trong một khoảng thời gian ngắn có quá nhiều người chết, khiến quỷ môn quan nơi đó bị tắc nghẽn, sẽ có một quỷ môn quan du động xuất hiện hỗ trợ.

Ví dụ những nơi có ôn dịch hay chiến tranh bạo phát, một lần chết những mấy vạn thậm chí mấy chục vạn hay mấy trăm vạn người, một quỷ môn quan cố định nơi ấy sẽ bận rộn không kham nổi, lúc đó quỷ môn quan du động sẽ xuất hiện.

Hình tượng hóa hơn một chút, mọi người cứ liên tưởng nó

giống với nhà ga vào ngày tết, vì quá đông người nên phải tăng thêm cửa soát vé để tránh quá tải, gây chậm trễ.

Đây là tác dụng của một trong ba cái quỷ môn quan du động, hai cái quỷ môn quan còn lại có một cái cậu không biết tác dụng, còn một cái cuối cùng chính là được dành cho Vu Sư. Đây là quỷ môn quan do Âm Phủ dành riêng cho Vu Sư, chỉ cần Vu Sư nắm giữ pháp thuật liền có thể triệu hoán.

Bởi vì trong truyền thừa Vu Sư không nói rõ lý do nên Phương Minh cũng không biết vì sao Vu Sư lại được Âm Phủ ưu ái, dành riêng cho bọn họ hẳn một quỷ môn quan.

Mắt nhìn thẳng về phía trước, tay phải của Phương Minh lăng không phác họa khoảng chừng ba phút, tạo nên một đồ án phù văn vô cùng phức tạp, chính là phù văn triệu hoán quỷ môn quan.

Cũng may là phù văn này không cần phải dùng tinh huy chi lực để phát họa mà chỉ cần để tinh huy chi châu vận chuyển là xong.

Sau ba phút Phương Minh thả tay xuống, nhìn La Cẩm Thành nói ra: “Đã xong, La đạo hữu cẩn thận.”

“Đã xong rồi? Quỷ môn quan sẽ xuất hiện sao?”

La Cẩm Thành nhìn Phương Minh như nhìn người ngoài hành tinh vậy, chỉ cần vẽ vẽ mấy cái trong không trung là có thể triệu hoán quỷ môn quan sao? Nếu thật sự là như vậy thì ông ta chỉ cần hét một cái cũng gọi được Diêm La Vương tới!

Đúng lúc La Cẩm Thành đang định mở miệng nói thêm điều gì thì đột nhiên sắc mặt đại biến, ông ấy quay đầu nhìn về phía trước, nơi đó khí tràng đang biến hóa kịch liệt, một cỗ khí tức âm lãnh xuất hiện trong chớp mắt.

Cỗ khí tức này xuất hiện vô cùng bất ngờ, khiến hai vợ chồng Trần Hòa An cùng Đại Trụ đang đứng cách khá xa cũng không nhịn

được rùng mình một cái, mà ngay cả Phương Minh cũng phải lùi về phía sau vài bước.

Trong số tất cả mọi người ở đây chỉ có một mình Trần Nhạc Nhi lộ ra vẻ mặt dễ chịu, cỗ âm khí này khiến cô bé cảm thấy bản thân như cá gặp nước, thoải mái không nói nên lời.

“Thật sự tới?”

Đôi mắt của La Cẩm Thành vừa khiếp sợ vừa nghi ngờ, trong nghi ngờ còn mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn Phương Minh, thế nhưng ông ấy không có nhiều thời gian để suy nghĩ, bởi vì sau khi cỗ khí tức âm lãnh này xuất hiện thì trong chớp mặt còn có một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh ùn ùn đánh tới ông ấy.

Oành!

Cỗ khí tức này trực tiếp bức ông ấy lui về phía sau mấy chục bước, La Cẩm Thành sắc mặt đột biến, hai tay liên tục bấm pháp quyết, miệng thì thầm: “Ngũ hành phong lôi, thất tinh định vị, định cho tôi!”

Hai chân của La Cẩm Thành hơi di chuyển, sau đó mạnh mẽ đạp xuống đất một cái, thế nhưng không tới hai ba giây sau sắc mặt của ông ấy đã trở nên vô cùng khó coi, chiêu này căn bản không thể chống đỡ nổi cỗ âm khí này.

“Lần này thua thiệt lớn!”

Khẽ cắn môi, trên mặt La Cẩm Thành hiện lên vẻ không bỏ, nhưng cuối cùng vẫn phải lấy chuỗi vòng cổ xuống, nhấn vỡ mười tám viên ngọc châu.

Trong nháy mắt khi hạt châu vỡ vụn hai mắt Phương Minh nheo lại, cậu có thể cảm nhận được một cỗ dương khí vô cùng mạnh mẽ bạo phát từ trong ngọc châu, mà hai vợ chồng Trần Hòa

An cùng Đại Trụ thì cảm thấy đường như có một cỗ khí ấm kéo tới xua tan lạnh lẽo.

Sắc mặt của La Cẩm Thành tái nhợt nhưng nhờ mười tám viên ngọc châu vỡ vụn mà cuối cùng ông ấy cũng có thể đứng vững. La Cẩm Thành cười khổ nhìn bột phấn của hạt châu dưới đất, đây là vòng tay năm đó sư phụ đã khai quang rồi tặng ông ấy vào năm ông ấy trưởng thành, nó đã theo ông ấy suốt mấy chục năm nay.

Phương Minh dời mắt khỏi người La Cẩm Thành, nhìn vòng xoáy màu đen xuất hiện trước mặt ông ấy, sự thâm trầm của nó khiến người ta tê dại cả da đầu, mấu chốt nhất chính là cỗ khí khủng bố vẫn không ngừng phát ra từ bên trong.

Vòng xoáy hiện, quỷ môn mở!

Phương Minh nói thầm một câu, trên mặt như xuất hiện tia sáng, sau đó cậu nhìn về phía Trần Nhạc Nhi quát lên: “Trần Nhạc Nhi, nhập quỷ môn quan, từ nay về sau âm dương cách biệt!”

Chương 181: La Cẩm Thành sụp đổ tam quan

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ánh mắt Trần Nhạc Nhi cuối cùng mang theo vẻ quyến luyến sâu sắc nhìn về phía cha mẹ của mình, Lý Đình Đình càng khóc lớn tiếng hơn, nếu như không phải được Trần Hòa An bên cạnh đỡ thì sớm đã té xuống đất.

“Con gái của mẹ ơi, sao ông trời lại không có mắt thế này!”

Lý Đình Đình khóc tới tê tâm liệt phế, mà Phương Minh nghe lời này cũng chỉ khẽ thở dài, có lẽ ông trời có lúc không có mắt nhưng tuyệt đối không bao giờ mãi mãi không có mắt.

“Trần Nhạc Nhi, tuy em bị oan, nhưng bất luận thế nào thì tự sát cũng là một cái tội, hôm nay anh lấy Bách Linh độ cho em, để em miễn tội phạt làm súc vật.”

Phương Minh khẽ quát một tiếng, một trăm người giấy động vật vào giờ phút này cũng nhao nhao lay động, không bao lâu thì hóa thành một nhóm lửa cháy sạch.

Người giấy thiêu cháy, mà lúc này xung quanh Trần Nhạc Nhi lại xuất hiện mấy bóng động vật, những bóng hình này rất mông lung nhưng nhìn kĩ vẫn có thể phát hiện ra.

“Bách Linh tiễn âm, cho dù là mấy quỷ sai của Quỷ Môn Quan cũng không dám khinh thường.”

Mắt La Cẩm Thành hơi có rút lại, ông ta từng nghe sư phó nói, nếu có thể hiệu lệnh Bách Linh hộ tống quỷ hồn xuống cõi âm thì quỷ sai âm ty đều phải đối đãi lễ nghĩa, không dám làm bất cứ điều gì gây khó dễ hay ngăn cản.

“Lần này tới cõi âm, Diêm La khai ân cho tiểu quỷ đi qua nhé.”

“Đi thôi, lần này tới cõi âm, mong em kiếp sau vẫn làm người.”

“Lần này tới cõi âm, mong em kiếp sau lương thiện không bị lừa .”

Phương Minh khẽ đọc trong miệng, cuối cùng phất tay về phía Trần Nhạc Nhi, mà Trần Nhạc Nhi cũng nhẹ nhàng cúi chào Phương Minh, sau đó cất bước đi vào trong vòng xoáy màu đen.

Khoảnh khắc bóng hình Trần Nhạc Nhi đi vào vòng xoáy màu đen, trăm con thú vốn mơ hồ không rõ đột nhiên trở nên rõ ràng, thậm chí trong chớp mắt còn tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Dưới ánh sáng này, cả Phương Minh và La Cẩm Thành đều hơi híp mắt, bởi vì xuyên qua vầng sáng này họ thấy rõ một góc bên trong vòng xoáy.

Cả hai người đồng thời chấn động, La Cẩm Thành càng tự lẩm bẩm: “Đây chính là Quỷ Môn Quan, sao mình lại thấy giống như một con mắt.”

Mắt Phương Minh lóe tinh quang, ở dưới vầng sáng ban nãy, cậu cũng giống như La Cẩm Thành, thấy được một con ngươi, mà cái vòng xoáy màu đen càng giống như khóe mắt.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, vì trong khoảnh khắc ánh sáng biến mất thì hình bóng Trần Nhạc Nhi và vòng xoáy màu đen cùng

biến mất, cả mảnh sân quay về sự yên tĩnh ban đầu, chỉ có bột trân châu rơi ở trên đất dưới chân La Cẩm Thành chứng minh chuyện xảy ra ở chỗ này.

Một giờ sau, vợ chồng Trần Hòa An cảm ơn rồi rời đi, nếu quỷ hồn của con gái đã đi trước xuống cõi âm thì bọn họ cũng không định rời Thượng Hải nữa, hơn nữa quan trọng hơn là lão thái thái của Hình gia vẫn không chấp nhận thẩm lí và phán quyết, vợ chồng bọn họ còn phải ra tòa làm chứng.

Vợ chồng Trần Hòa An đi rồi, La Cẩm Thành nhìn sắc trời do dự một lát nói: "Phương đạo hữu, trời cũng không còn sớm nữa, tôi cũng xin cáo từ."

"La huynh đừng vội."

Phương Minh mỉm cười, cậu lúc này sao có thể để La Cẩm Thành rời đi, dù sao La Cẩm Thành cũng là người tu đạo đầu tiên cậu gặp được, giống như mấy người đẳng hạng kia chỉ có thể nói là cấp bậc nhập môn thôi, còn chưa bước trên con đường tu luyện.

"Có chuyện gì không, bữa cơm tình này tôi đã trả rồi."

Lúc La Cẩm Thành nói ra lời này thì sắc mặt khá khó coi, lí do rất đơn giản, vì trả nợ một bữa cơn mà ông ta đã tổn thất một linh khí, còn là linh khí đã theo ông ta mấy chục năm trời.

"La huynh, xin hỏi năm nay anh đã bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi hai."

Phương Minh nhìn La Cẩm Thành, khóe miệng co rút, độ dài trên mặt La Cẩm Thành không sửa, có điểm giống như mấy vai diễn có râu trên sân khấu, cũng khó trách Trần Hòa An nói La Cẩm Thành cũng phải bốn năm mươi tuổi rồi.

"Lần này La huynh xuống núi hành tẩu, là vì lý do gì?" –

Phương Mình tiếp tục tuy vấn.

“Đương nhiên là bắt quỷ hàng yêu, luyện tâm ở hồng trần.” – La Cẩm Thành dường như không nghĩ ngợi mà trả lời.

“Vậy xin hỏi La huynh khoảng thời gian xuống núi này có bắt được quỷ hay hạ được được yêu không?”

La Cẩm Thành trầm mặc không nói…

“Nói thật lòng, xã hội bây giờ không giống ngày trước, không nói là thái bình thịnh thế, nhưng phạm vi hoạt động của loài người ngày càng nhiều, yêu quái hầu như rất hiếm thấy, còn quỷ hồn cũng cực kì thưa thớt, người bình thường cả đời cũng đều không gặp được, mà La huynh cảm thấy huynh có thể gặp mấy chuyện như Trần Nhạc Nhi sao?”

La Cẩm Thành nhíu mày, một lúc sau mới ngưng mắt nhìn Phương Minh: “ Có lời gì cậu cứ nói thẳng ra đi.”

“Rất đơn giản, tôi muốn mời La huynh nhập bọn,” – Phương Minh mỉm cười ngồi xuống ghế sofa đối diện La Cẩm Thành – “ Trong thành phố này tôi có mở một cửa hàng, ngày thường là để giải quyết giúp một vài người gặp phải những chuyện về phương diện kia.”

“So với việc đi khắp nơi tìm yêu ma quỷ quái, vậy thì không bằng ngồi chờ người gặp yêu ma quỷ quái tới tim chúng ta.”

Lời của Phương Minh khiến mặt La Cẩm Thành lộ ra vẻ động tâm, bởi vì đây đúng là một biện pháp tốt, giao chiến với quỷ quái có thể tăng đạo pháp cảu ông ta, việc này nếu so với ông ta một mình tự thân đi tìm lung tung không mục đích thì tốt hơn hẳn.

“Mặt khác, giống như La huynh người luôn một lòng hướng đạo vậy nhất định sẽ không quan tâm vật ngoài thân, nhưng tục ngữ cũng nói ‘Một phân tiền làm khó anh hùng hảo háng’ , La

huynh nếu đã bước vào đời thì phải tuân thủ quy tắc của thế tục, cũng không thể lúc tu đạo mà còn phải quan tâm tới vật ngoài thân."

Nói xong lời này Phương Minh tủm tỉm cười nhìn La Cẩm Thành, lời của cậu tương đối uyển chuyển, nhưng ý tứ bên trong cũng được biểu đạt rất rõ

Nếu tới thành phố, dù cho bạn có khả năng đầy mình, nhưng cũng không thể bỏ ăn uống ngủ nghỉ được, mà mấy thứu này có thứ nào mà không cần tiền?

Không có tiền, thì bạn lấy cái gì mà tu?

"Tôi có một thắc mắc, thực lực của cậu không dưới tôi, tại sao lại muốn kéo tôi nhập bọn, vấn đề tôi có thể giải quyết cậu cũng có thể giải quyết, vấn đề cậu không giải quyết được e là tôi cũng bất lực."

Không phải La Cẩm Thành không tự tin với bản thân mà là ông ta ban nãy cũng thấy được chênh lệch của mình và Phương Minh, cho dù là người giấy trăm thú hay là triệu hoán Quỷ Môn Quan của cõi âm không thể tưởng tượng được, đây đều là việc ông ta không làm được.

" Rất đơn giản, thứ nhất con đường tu đạo quá cô độc, nếu có La huynh làm bạn, tôi và anh cả hai người cùng nhau nghiên cứu và thảo luận nghiệm chứng thì có thể bỏ bớt được không ít đường vòng, còn một nguyên nhân khác rất quan trọng chính là tôi sẽ không luôn có mặt ở cửa hàng, một khi tôi không có cửa hàng mà lại có thêm khách tới thì phải cần có La huynh đứng ra giải quyết rồi."

Đây mới là mục đích thật sự của Phương Minh, tình huống bình thường thì cậu cũng có trong cửa hàng nhưng nếu gặp chuyện đột xuất phải rời cửa hàng thì cửa hàng cần phải có một

người tọa trấn.

Đại Trụ suy cho cùng cũng chỉ là người bình thường, không có cách nào giải quyết những việc không bình thường.

“Đãi ngộ thế nào?”

Nghe câu này của La Cẩm Thành, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười, bởi vì điều này có nghĩa là La Cẩm Thành đồng ý.

“Tiền lương cơ bản mỗi tháng là hai mươi nghìn, mỗi lần xử lý chuyện cho một khách thì được lấy ba mươi phần trăm, đương nhiên chỗ tôi cũng cung cấp các tài liệu theo nhu cầu mong muốn của La huynh.”

“ Được, thành giao. Chẳng qua nếu như tôi muốn rời đi thì cậu không được ngăn cản.”

“Cái đó là đương nhiên, tụ họp vui vẻ ra đi cũng vui vẻ, nếu như ngôi miếu nhỏ của tôi không giữ được La huynh thì tự nhiên huynh sẽ rời đi.”

Phương Minh gật đầu, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Kế tiếp dành ra một phòng trong biệt thự cho La Cẩm Thành, để Đại Trụ và La Cẩm Thành làm quen nhau xong thì Phương Minh trở lại căn phòng của mình.

Vẫn nấu nước chuẩn bị tắm thuốc như cũ.

Nhưng lúc Phương Minh chuẩn bị cởi đồ nhảy vào vạc lớn thì cửa truyền tới tiếng gõ cửa, mở cửa ra, lúc thấy La Cẩm Thành thì Phương Minh hơi nghi hoặc một chút: “ La huynh có chuyện gì không?’

“Cái kia, là vầy, điện thoại của tôi hết tiền nên khóa, có thể cho tôi ứng trước tiền được không, chỉ ba mươi tệ thôi.”

Gương mặt La Cẩm Thành lộ ra vẻ ngại ngùng, Phương Minh cũng chỉ cười một tiếng, hỏi số điện thoại của La Cẩm Thành sau đó trực tiếp dùng điện thoại của cậu gửi cho số ông ta năm trăm tệ.

“ Tôi ngửi được mùi thuốc Đông y, Phương đạo hữu đang sắc thuốc sao?”

“ Không phải, chính là đang ngâm thuốc tắm.”

Phương Minh cũng không giấu giếm, thuận tay mở cửa phòng vệ sinh ra, lộ ra một cái vạc lớn bên trong, mà La Cẩm Thành cũng thấy được một ít cặn thuốc trôi trong vạc.

“Tắm thuốc?”

“Chủ yếu là để thân thể khỏe mạnh, dù sao chúng ta tu luyện qua cũng hao tổn tâm thần, nếu như không có thân thể khỏe mạnh thì không chịu nổi một số thuật pháp mạnh mẽ mang tới thương tổn cho cơ thể.”

Nghe được lời này của Phương Minh, La Cẩm Thành bản thân cũng nghĩ vậy, sư phó ông ta cũng như vậy, tới lúc già lại luôn ho khan không ngừng, theo lời sư phó nói, lúc trung niên mạnh mẽ thi triển một số thuật pháp cường đại nên để lại mầm bệnh, nếu như trước đây thân thể cũng phát triển lớn mạnh như thần hồn thì sẽ không có chuyện này.

“Phương đạo hữu còn thuộc phương pháp tắm không, không biết là dùng loại thuốc Đông y nào?”

Lúc La Cẩm Thành hỏi là muốn tới lúc đó ông ta cũng lấy cái vạc lớn đi ngâm thuốc tắm.

“Nhân sâm, linh chi, hà thủ ô, thái tuế…”

“Đừng nói, tôi chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.”

La Cẩm Thành lúc nghe tên mấy loại thuốc thì sắc mặt thay đổi, trở nên cực kì khó coi, nhân sâm, linh chi, hà thủ ô những thứ này đều là dược liệu quý giá trong thuốc Bắc, giá cả của tất cả đều không vừa, ông ta cũng không mua nổi những dược liệu này tới ngâm thuốc tắm.

“Phương đạo hữu, tôi xin đi trước.”

Một đên này La Cẩm Thành mất ngủ, nằm trên giường cả đầu đều là hình ảnh lư hương vàng ròng ban ngày đã thấy, còn có những dược liêu Phương Minh vừa nói nữa.

Suy nghĩ lại thời gian mấy chục năm qua của mình, đạo quán tan hoang, ăn gió nằm sương, áo quần miễn cưỡng che đậy thân thể, người so với người quả là tức chết người ta.

Đều là đệ tử tu hành, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?

La Cẩm Thành cho rằng Phương Minh và ông ta đều là đệ tử đạo gia, suy cho cùng trong nước ngoại trừ đạo Tát Mãn, Phật giáo cùng với vài giáo phái đặc biệt ra thì những môn phái tu luyện khác đều có thể xem như là đệ tử tu hành đạo gia.

Một đêm này, quan điểm tu luyện của La Cẩm Thành đã có thay đổi, một mực xoắn xuýt rốt cuộc là khổ tu hay là trong tu không khổ mà thức tới hừng đông.

…

Ngày thứ hai, lúc Phương Minh thức dậy thấy La Cẩm Thành thì trên mặt tỏ vẻ nghi hoặc: “ La huynh, đây là?”

“Tôi hơi không quen giường, chỗ này ngủ không được.”

La Cẩm Thành chỉ vào hai bọng mắt thâm quầng giải thích, đương nhiên Phương Minh không tin lời giải thích này, một người xuống núi chuẩn bị phiêu bạt bốn bể lại nói không quen giường,

cái lý do viện cớ này cũng không chuyên nghiệp gì cả.

Chương 182: Tới Đằng Xung

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Bà nó chứ, Phương Minh anh lại kiếm được tên lang thang từ chỗ nào vậy, chỗ này của anh thành nơi cứu trợ kẻ lang thang rồi à?”

Mới sáng sớm, Hoa Minh Minh nhàn rỗi vô sự tới cửa Vu Đạo Quán, kết quả vừa lúc gặp phải La Cẩm Thành đứng ngay cửa, mặt mày La Cẩm Thành đầy râu, đạo bào mặc trên người cũng có chút cũ nát, chỉ từ bề ngoài mà nói thì chẳng khá hơn mấy người lang thang tí nào.

“Các hạ sao lại nói như vậy.”

La Cẩm Thành cau mày, ông ta đường đường là đại đệ tử thủ tịch của Quy Nguyên giáo, lại bị người ta nói thành kẻ lang thang, dù nói ông ta đó giờ chưa từng nghe sư phụ nói trong giáo ngoại trừ hai sư đồ họ ra còn đệ tử nào khác, nhưng nói thế nào thì cũng là truyền nhân của một giáo.

Nhất là bây giờ sư phụ đã đi, ông ta chính là đời chưởng môn mới của Quy Nguyên giáo, tuy chỉ là một Quy Nguyên quán đổ nát, nhưng dù thế nào, những người xung quanh khác nhìn thấy ông ta cũng gọi một tiếng quán chủ.

“Tôi nói sai rồi, thật xin lỗi.”

Hoa Minh Minh thấy biểu cảm nghiêm túc của La Cẩm Thành thì áy náy xin lỗi, miệng cậu ta có chút lắm điều, thế nhưng không phải thật sự có ý cười nhạo La Cẩm Thành."

"La huynh sau này sẽ là sư phó trợ lý cho Vu Đạo Quán, mấy người cũng làm quen chút đi."

Phương Minh vừa từ lầu hai xuống: " Đây là Hoa Minh Minh, là con trai của một tiền bối của tôi, có chút nghịch ngợm không hiểu chuyện, La huynh không cần tính toán với cậu ta."

"Phương Minh anh sao lại nói vậy, cái gì mà nghịch ngợm gây sự không hiểu chuyện, anh có tin …"

Lời còn chưa dứt, dưới ánh nhìn của Phương Minh, Hoa Minh Minh trực tiếp chọn im miệng, nguyên nhân rất đơn giản, hai ngày trước cậu cùng bạn bè uống rượu náo loạn chút việc, mọi việc bị ông già ở nhà biết được, trực tiếp cấm cửa cậu.

Cũng có thể nói, hiện tại cậu trừ nhà mình và Hoa Bảo Lâu ra, nơi duy nhất có thể đi chính là chỗ của Phương Minh, nhưng cậu ta nào phải tuýp người ở nhà đợi, nếu như đợi ở Hoa Bảo Lâu, với sự âm u bao phủ và gương mặt tối tăm của cha thì cả người cậu không dễ chịu.

Cho nên Hoa Minh Minh chỉ có thể chọn tới chỗ Vu Đạo Quán gió thông khí đãng ở bên này, quan trọng nhất là Đại Trụ người này dễ nói chuyện, Hoa Minh Minh là người nói nhiều, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất cũng có Đại Trụ là có thể nghe hoài.

Phương Minh đã từng hỏi Đại Trụ, sao chịu được Hoa Minh Minh, nhưng mà đáp án của Đại Trụ cũng khiến Phương Minh buồn cười, Đại Trụ nói cậu ta sở dĩ có thể ở một bên yên lặng nghe Hoa Minh Minh nói chuyện, đó là vì muốn từ miệng Hoa Minh Minh hiểu được hình dạng phong cách của mấy kẻ ngốc ra sao, về sao gặp phải mấy đứa ngốc thì cũng dễ bán đồ trong cửa tiệm với

giá cao một chút.

Câm nín.

…

La Cẩm Thành không muốn so đo với Hoa Minh Minh, ánh mắt nhìn đến mấy tủ kính giữa của hàng, khi nhìn thấy trấn ấn Điếu Trụy thì trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Linh khí?”

Với mắt nhìn của La Cẩm Thành đương nhiên liếc mắt là có thể nhận ra đây là linh khí, mặc dù có lớp thủy tinh cách trở, nhưng loại đồ linh khí này không lừa được con mắt những người trong nghề như ông ta.

“Một trăm tám mươi nghìn tám…”

Sau khi nhìn giá, La Cẩm Thành càng khiếp sợ, ông ta khiếp sợ không phải vì giá của linh khí, sợ là vì Phương Minh thế mà lại lấy linh khí ra bán.

Linh khí rất đáng tiền, nhưng quan trọng là không có ai tình nguyện mang linh khí ra bán cả, đừng nhìn ông ta tối qua tổn thất một dây xích linh khí không đau lòng bao nhiêu, đó là bởi vì lúc trước ông ta đã đồng ý với Phương Minh, nếu đã đồng ý với Phương Minh ngăn âm khí, thì việc làm hư nát dây xích cũng phải chấp nhận thôi.

“Những thứ này đều là để bán trong cửa hàng, dù linh khí không nhiều, nhưng sau này sẽ nhiều lên.”

Phương Minh thấy La Cẩm Thành đứng đó, còn tưởng La Cẩm Thành nghĩ rằng mấy linh khí này còn thiếu, trên thực tế không phải cậu không thể định bút khai quang ra nhiều linh khí, chỉ là cảnh giới định bút khai quang không cao, không thể lãng phí cây

mẹ mấy chục nghìn năm.

“Qua một khoảng thời gian sẽ nhiều lên?”

Trong lòng La Cẩm Thành lúc này đang niện mấy lần Vô Lượng Thiên Tôn, lúc này mới khắc chế sự xung động không đánh người trước mặt, rất nhiều người cả đời không có linh khí nào, nhưng Phương đạo hữu này ngược lại hay lắm, giống như linh khí là cải trắng bán ngoài chợ, muốn nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng mà thấy biểu cảm Phương Minh thoải mái, ông ta cũng biết đối phương không phải nói xạo nói khoác, bởi vì hoàn toàn không cần phải thế.

Phương Minh và La Cẩm Thành nói chuyện với nhau vài câu, đúng lúc này điện thoại của cậu vang lên, nhìn dãy số, Phương Minh biết xe của Lăng Sở Sở đã tới đầu phố đồ cổ rồi.

“La huynh, tôi muốn đi tới chỗ khác vài ngày, chỗ này giao cho huynh giữ nhé.”

Phương Minh chắp quyền về phía La Cẩm Thành, cậu không sợ La Cẩm Thành trộm mấy món linh khí trong cửa hàng rồi bỏ trốn, lí do rất đơn giản, mấy món linh khí này đối với ông ta chả là gì.

Đương nhiên ngoài ra còn một điều rất quan trọng,La Cẩm Thành từ trước đã đi theo con đường khổ tu của sư phụ ông ta, mà với bản lĩnh của La Cẩm Thành nếu muốn để bản thân sống tốt một chút thì có nhiều cách, chỉ dựa vào khả năng thì có thể nhẹ nhàng mà sống trong vàng son choáng ngợp.

Nhưng La Cẩm Thành không thế, hơn nữa tối hôm đó còn vì đối mặt với âm khí của Quỷ Môn Quan mà hủy diệt một linh khí, nhưng từ đầu tới cuối không hề oán than gì.

Chỉ dựa vào hai điều này đã khiến Phương Minh tin tưởng, La Cẩm Thành là một người rất có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không là

ra loại chuyện biển thủ.

“Phương Minh anh đi đâu vậy, hay là mang tôi đi theo với.”

Hoa Minh Minh đang đứng ở bên nói khoác với Đại Trụ mình quen thuộc với Thượng Hải biết bao nhiêu thì nghe được lời Phương Minh, trên mặt lập tự nở nụ cười, đi tới trước mặt Phương Minh nói.

“Mang cậu theo?”

Phương Minh liếc nhìn Hoa Minh Minh

“Đúng vậy, mang ta theo, giống như lần trước đi Trấn Giang vậy đó, tôi có thể giúp cậu làm chút việc vặt hoặc việc nặng, ngài đường đường là đại sư, có số chuyện sao có thể tự mình làm được.”

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy nghĩ, mang theo Hoa Minh Minh không phải không được, chí ít lần này trước hết đi tới chợ dược liệu, có một số việc cậu quả thật không tiện ra mặt.

“Bọn tôi bây giờ đi sân bay trước, cũng chưa mua vé cho cậu.”

“Không sao, nói số chuyến bay cho tôi tự mua, bây giờ không phải mùa tết âm lịch hay mùa thịnh du lịch, mấy ngày nóng bức này đa số đều ở nhà mở máy lạnh.”

Hoa Minh Minh không tí lo lắng không mua được vé, mà trên thực tế cũng đúng như cậu ta nói vậy, lúc tra phần mềm đặt hàng trên mạng thì thấy chuyến bay này có một phần ba chỗ trống.

“Vậy được, cậu đi theo tôi.”

Phương Minh không nói nữa, còn Hoa Minh Minh căn bản cũng không cần chuẩn bị quần áo hay đồ dùng hằng ngày gì, phá gia chi tử mà, chẳng qu đến nơi thì ra siêu thị mua là được.

…

Tại sân bay, lúc Phương Minh và Hoa Minh Minh tới, Lăng Sở Sở đeo kính mát ngồi trong phòng chờ VIP, thấy Hoa Minh Minh thì nhíu mày một cái: “ Phương Minh, lần này cậu được thuê làm cố vấn dược liệu của công ty chúng tôi, cậu mang theo người ngoài làm gì, lấy việc công để mang người nhà đi du lịch à?”

Hoa Minh Minh từ đầu nhìn thấy Lăng Sở Sở con mắt sáng ngời, dù sao Lăng Sở Sở cũng là một người đẹp, nhưng nghe thấy mấy lời của Lăng Sở Sở thì không vui nói: “ Này cô nói chuyện kiểu gì vậy, tôi cũng không bảo cô mua vé, thiếu gia tôi tự mua vé cũng không được à, có bản lĩnh thì bao nguyên chiếc máy bay đi.”

“Cậu…”

“Cậu gì mà cậu, không có tiền bao máy bay thì không nên ở đây mà sĩ diện, người không biết còn thật sự cho rằng có nhiều tiền nữa.”

Hoa Minh Minh có một nguyên tắc, đó chính là cậu thấy cô gái mà tán không nổi, nếu người ta khách khí với cậu thì cậu cũng khách khí với người ta, tương tự cậu cũng sẽ không nhẫn nhịn.”

Lăng Sơ Sở, chính là cô gái mà cậu thấy tán không được.

Lăng Sở Sở cơ hồ có cảm giác tức muốn điên, bình thường cô làm gì bị đàn ông tranh cãi, những người đàn ông kia người nào thấy cô chẳng nói lời ngon ngọt, không nói tới thân phận và địa vị, chính là vẻ ngoài thôi cũng đáng cho mấy tên đàn ông khúm núm.

Nhưng Phương Minh không để ý tới cô thì thôi đi, hiện tại lại xuất hiện thêm một tên, Lăng Sơ Sở gần như nghi ngờ mị lực của mình có vấn đề.

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, Hoa Minh Minh cậu còn gây sự nữa gì bây giờ trở về cho tôi.”

Thấy Phương Minh mở miệng răn dạy Hoa Minh Minh mà Hoa Minh Minh chỉ có thể bĩu môi không dám tranh luận, điều này khiến cho Lăng Sở Sở có chút vui sướng, Phương Minh tên nhóc này tóm lại là biết cách làm người.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Phương Minh cũng khiến cho cơn tức lần thứ hai trào lên.

“Còn Lăng Sở Sở cô cũng vậy, đang yên đang lành là một cô gái sao lại giống như bà trung niên tới thời mãn kinh vậy.”

“Cậu…”

“Kính chào quý khách, từ Thường Hải…”

Lăng Sở Sở đang định phản bác, nhưng mà lúc này giọng nhắc nhở đăng kí trên loa phát thanh vang lên, cô chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng ai oán dưới mắt kính liếc hai người Phương Minh và Hoa Minh Minh.

…

Đằng Xung, Vân Nam!

Với nhiều người mà nói chỉ biết thành phố này nằm ở biên giới quốc gia, có suối nước nóng và những ngọn núi lửa nổi tiếng gần xa, là thánh địa ngâm suối nước nóng trong lòng nhiều người.

Nhưng mà, người bình thường lại không biết ở Đằng Xung ngoại trừ có suối nước nóng nổi tiếng, thì dược liệu của Đằng Xung cũng rất tốt, rất nhiều thôn trấn ở Đằng Xung đều có khu vực trồng dược liệu, nơi đây hầu như chiếm hai mươi phần trăm lượng trồng trọt thuốc bắc toàn quốc.

Dưới tình hình tạo ra sản nghiệp lớn đặc biệt của vùng, các lãnh đạo thành phố Đằng Xung cũng dự định tạo Đằng Xung thành khu vực trồng trọt thuốc loại hình lớn nhất cả nước.

Vì muốn mở rộng sự ảnh hưởng của nghề nghiệp trồng thuốc ở Đằng Xung, vốn dĩ do hội giao dịch thuốc bắc liên hợp các thương hiệp dược liệu dân gian tổ chức thì lần này thành do chính phủ tới chủ đạo tổ chức, các khu vực dược liện và các thương hiệp dược liệu cùng tham gia.

Lần này chính quyền Đằng Xung không chỉ vì hấp dẫn các thương nhân ngành dược, hơn nữa là thu hút truyền thông, yêu cầu những cửa hàng phải đưa ra những dược liệu cao cấp tốt nhất, càng tăng sức ảnh hưởng cà sức hấp dẫn của đại hội.

Lăng Sở Sơ dù tràn đầy tức giận với Phương Minh, nhưng cũng biết lấy việc công làm chủ, những điều này là do cô nói cho Phương Minh trên máy bay.

Trên thực tế, Phương Minh cũng cảm thấy đại hội lần này rất náo nhiệt, bởi vì trên chuyến bay này cậu cũng nghe không ít người bàn luận về chuyện của đại hội giao lưu, nói rõ ra là mấy người này cũng đến đây vì đại hội giao lưu này.

Đại hội dược liệu thuốc bắc này, hầu như tất cả những người có liên quan tới dược liệu thuốc bắc trên cả nước đều đến, cũng bao gồm một số người giàu có hứng thu với dược liệu cao cấp.

Chương 183: Chương Trống

Chương này bên TQ là chương tác giả bỏ trống

Chương 184: Hai anh em nhà họ Hoàng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tại cổng ra sân bay, lúc ba người Phương Minh tới, quản lý phụ trách bên này của Nghiễm Niên Đường đã đứng chờ sẵn.

“Bộ trưởng Lăng, hoan nghênh hoan nghênh.”

Tôn Lợi Dân vừa nhìn một cái đã nhận ra Lăng Sở Sở, vội vàng nở nụ cười tiếp đón.

“Quản lí Tôn khách sáo rồi.”

Lăng Sở Sở gỡ kính râm xuống, cười bắt tay với Tôn Lợi Dân, rồi giới thiệu Phương Minh đang đứng bên cạnh: “Đây là chuyên gia dược liệu do chính tổng bộ tuyển chọn, chủ yếu là vì đại hội giao lưu dược liệu lần này, tên là Phương Minh.”

“Chào chuyên gia Phương!”

Tôn Lợi Dân nghe Lăng Sở Sở giới thiệu thì có hơi bất ngờ, lúc đầu anh còn tưởng Phương Minh và Hoa Minh Minh đều là bạn của bộ trưởng Lăng, dù sao trông tuổi tác như vầy, như thế nào cũng không nghĩ tới đây chính là chuyên gia dược liệu.

Làm phụ trách quản lí mảng thu mua dược liệu của Nghiễm Niên Đường chi nhánh Vân Nam, Tôn Lợi Dân cũng nhận được tin, lần này bộ trưởng Lăng bộ trưởng Bộ Giám sát sẽ mang một chuyên gia dược liệu đến đây.

Thân phận của bộ trưởng Lăng, tất cả lãnh đạo tầng trung của Nghiễm Niên Đường đều biết, là cháu gái của chủ tịch Lăng chủ tịch tập đoàn, đặt ở thời cổ đại thì được xem là hoàng thân quốc thích chính thống đảm nhiệm chức khâm sai đại nhân.

Chính vì nguyên nhân đó Tôn Lợi Dân không dám làm qua loa, cho dù đại hội trao đổi dược liệu đã tới gần công việc vô cùng bận rộn nhưng vẫn tự mình ra sân bay đón.

“Chào quản lí Tôn.”

Phương Minh cũng cười bắt tay với Tôn Lợi Dân, còn Hoa Minh Minh đứng cạnh phát hiện cậu ta đứng cả buổi lại không hề được giới thiệu, nhịn không được nói: “Còn tôi thì sao?”

“Đúng rồi, còn có người không liên quan Hoa Minh Minh.”

Lời nói của Lăng Sở Sở khiến Hoa Minh Minh bĩu môi, Tôn Lợi Dân thật ra không rõ lắm quan hệ của Hoa Minh Minh, nhưng nói cho cùng anh ta là một người thông minh, nụ cười tươi trên khuôn mặt vẫn không đổi, dù sao bắt tay ai cũng không tổn hại tâm tình, dẫn ba người đi ra xe công vụ.

“Bộ trưởng Lăng, chuyên gia Phương, lần này là đại hội do bên chính phủ tổ chức, vậy nên tất cả đại biểu tham gia đại hội giao lưu đều được sắp xếp ở khách sạn, Nghiễm Niên Đường của chúng ta cũng vậy, bây giờ chúng ta đang trên đường đến khách sạn.”

Ở trên xe, Tôn Lợi Dân đưa cho Lăng Sở Sở và Phương Minh mỗi người một phần tài liệu, trên đó viết chi tiết chương trình của đại hội giao lưu lần này, đại hội giao lưu tổng cộng được chia làm

bảy ngày, đại hội sẽ tổ chức một hội đấu giá, đến lúc đó tất cả dược liệu quý đều có thể tiến hành bán đấu giá.

Hơn nữa hội đấu giá lần này, không hề thu phí thủ tục gì cả.

Nói cách khác, những người bán dược liệu lớn có thể lấy dược liệu cao cấp nhất của mình đem ra bán đấu giá, cho dù cuối cùng không bán được cũng không cần trả phí bán đấu giá, còn nếu bán được cũng không bị trừ phần trăm.

Mặt khác, tất cả sản phẩm bán đấu giá ở hội đấu giá lần này đều miễn thuế, nói cách khác bán đấu giá được bao nhiêu thì chính là thu được bấy nhiêu tiền, không cần phải đóng thuế, thử nghĩ xem một dược liệu giá mấy trăm vạn, sau khi trừ thuế sẽ có thể mất mấy mươi vạn, điều này làm sao không khiến các nhà buôn bán dược liệu không động tâm cho được chứ?

Rất nhiều lần, một số nhà buôn bán dược liệu nhỏ ngẫu nhiên có được một số dược liệu quý lại không muốn đem đi đấu giá, nguyên nhân chính là vì phải đóng thuế rất cao.

Lấy ví dụ thuế thu nhập đi, trừ hai mươi phần trăm, hơn nữa còn phải chiết khấu, cũng gần 30%, nếu họ chọn lén giao dịch thay vì con đường chính thống bán đấu giá này họ sẽ không bị mất số tiền 30% đó.

Nhưng bây giờ chính phủ Đằng Xung chẳng khác nào cho họ cơ hội bán giá cao mà không cần lo nộp thuế, dẫn đến việc các nhà buôn dược liệu ở khắp nơi đều đến tham gia.

Đại Tửu Điếm Đằng Xung!

Cái tên nghe rất dân dã, nhưng đây là khách sạn độc đáo có ở rất nhiều địa phương, bình thường cũng có người thuộc chính phủ đến ở.

“Đây là khách sạn tốt nhất để tiếp đón những người tham gia

đại hội lần này như chúng ta, ngoài ra còn có bảy, tám khách sạn khác nữa, Nghiễm Niên Đường chúng ta lần này đến đây được chia năm phòng."

Nhà buôn bán dược liệu từ các nơi trên cả nước đến rất nhiều, trong khi thành phố Đằng Xung chuẩn bị tổng cộng năm khách sạn để tiếp đón, Nghiễm Niên Đường có thể được chia năm phòng, đủ để chứng minh thân phận và địa vị của Nghiễm Niên Đường trong ngành sản xuất thuốc Đông y.

Xe tới cửa khách sạn, Tôn Lợi Dân cười mở cửa xe. Phương Minh xuống xe. Quả thật, khách sạn rất đồ sộ, tiêu chuẩn năm sao, ở cửa có một hàng người tiếp đón. Tôn Lợi Dân đưa ba giấy chứng nhận khách mời cho ba người Phương Minh.

Bởi vì chính phủ chi tiền tiếp đón, vậy nên việc ăn ở ngủ nghỉ ở khách sạn đều miễn phí, cũng chính vì vậy, để phòng ngừa có người trà trộn vào, khi đến khách sạn đều cần giấy chứng nhận khách mời.

"Đi thôi, chúng ta lên phòng trước."

Lăng Sở Sở gật đầu. Nhưng khi cô ta vừa mới bước vào đại sảnh khách sạn, một giọng nói ngả ngớn phát ra từ khu vực nghỉ ngơi bên cạnh đại sảnh.

"Ây, đây không phải là đại tiểu thư Lăng Sở Sở của Nghiễm Niên Đường sao?"

Theo tiếng nói, trên ghế sô pha, một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi vắt chéo chân ở đó, một cô gái xinh đẹp khêu gợi đang ngồi dựa sát trên đùi anh ta, đối diện sô pha còn có hai người đàn ông trung niên.

"Lại đụng phải tên ghê tởm này."

Lăng Sở Sở vừa nhìn thấy người thanh niên trẻ tuổi sắc mặt

liền trở nên u ám, Tôn Lợi Dân bên cạnh nhìn thấy ánh mắt tò mò của Phương Minh bèn nhỏ giọng giải thích: “Cậu chủ Hồi Xuân Đường Hoàng Bằng Phi.”

Hồi Xuân Đường, cũng là một trong những hiệu thuốc lớn trong nước, so với Nghiễm Niên Đường không hề kém cạnh. Nghiễm Niên Đường chủ yếu tập trung ở phía Bắc, còn Hồi Xuân Đường thì ở phía Nam.

Nam Hồi Xuân, Bắc Nghiễm Niên, câu nói đó chỉ chính là hai hiệu thuốc lớn này.

Người cùng nghề là oan gia, câu nói này không hề sai chút nào. Nghiễm Niên Đường luôn muốn tiến quân vào thị trường phía Nam nhưng vẫn không thu hoạch được gì lớn. Hồi Xuân Đường cũng vậy, muốn đặt chân lên thành phố phía Bắc cũng bị Nghiễm Niên Đường áp chế.

Dược đường hai nhà tranh đấu gay gắt mười mấy năm, mà đại hội dược liệu lần này, Nghiễm Niên Đường rất xem trọng nên phái Lăng Sở Sở đích thân đến. Bên phía Hồi Xuân Đường cũng vậy, cũng để cậu chủ Hồi Xuân Đường Hoàng Bằng Phi đích thân đi.

“Cứ tưởng là ai, hóa ra là Hoàng bao cỏ (1).”

(1)Bao cỏ: Chỉ người không học hành, hành động lỗ mãng thô lỗ.

Lăng Sở Sở buông lời châm chọc, Hoàng Bằng Phi chính là một kẻ phá gia chi tử không học vấn không nghề nghiệp, nếu không phải anh ta có một người anh xuất sắc, tương lai Hồi Xuân Đường nhất định sẽ suy bại.

“Lăng Sở Sở, cô nói sạch sẽ chút đi.”

Sắc mặt Hoàng Bằng Phi cũng trở nên khó coi, đứng dậy khỏi ghế sô pha: “Đừng quá đắc ý, Hồi Xuân Đường chúng tôi lần này

đến đại hội dược liệu tất nhiên đã có chuẩn bị, Nghiễm Niên Đường các cô quay về trong thất bại nhục nhã.”

“Thật nực cười, Nghiễm Niên Đường chúng tôi bò qua Hồi Xuân Đường của các người hồi nào, các anh ngoại trừ co đầu rút cổ trong phạm vi phía Nam còn có thể có tiền đồ gì chứ?”

“Đó là hồi trước, sau đại hội giao lưu lần này Hồi Xuân Đường chúng tôi…”

“Cậu hai!”

Ngay khi Hoàng Bằng Phi đang nói giữa chừng, người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh vội lên tiếng với Hoàng Bằng Phi, cho Hoàng Bằng Phi một ánh nhìn hàm ý.

“Không so đo với cô nữa, đến lúc đó cô có khóc, đợi đến khi Nghiễm Niên Đường đóng cửa, tôi sẽ cho cô đến quỳ khóc cầu xin tôi.”

Hoàng Bằng Phi hừ lạnh một tiếng, cũng biết mình suýt nữa đã lỡ lời nói ra cơ mật của công ty, sau đó anh ta ôm người đẹp bên cạnh đi tới thang máy.

“Người kia là ai vậy, sao còn huênh hoang hơn cả tôi nữa, nhưng mà cô gái bên cạnh anh ta quả thật không tồi.” – Trọng điểm của Hoa Minh Minh là cô gái bên cạnh Hoàng Bằng Phi, trên mặt còn mang theo nụ cười ti tiện: “Mông đã vểnh mà còn dáng đi còn thế này, nhất định sẽ dâm đãng lắm đây.”

Lăng Sở Sở không phản ứng với lời Hoa Minh Minh mà nhíu mày nói với Tôn Lợi Dân: “Quản lí Tôn, tên Hoàng Bằng Phi này là cái bao cỏ không giấu được chuyện gì, xem ra Hồi Xuân Đường lần này sẽ có hành động lớn, anh đi điều tra thử xem.”

“Vâng, tôi sẽ đi nghe ngóng một chút.”

Tôn Lợi Dân gật đầu, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chỉ là có một chuyện anh ta không nghĩ ra, Hồi Xuân Đường cho dù có hành động lớn cỡ nào cũng không đến mức như Hoàng Bằng Phi nói, dù sao thực lực của Nghiễm Niên Đường cũng sẽ phô bày ở đây, cho dù là cuộc chiến canh tranh giá giết địch một ngàn mình tổn hại tám trăm họ cũng không sợ.

Duy chỉ có mỗi Phương Minh lại tỏ ra suy tư, cả buổi sau mới nói: "Dựa theo lời người này nói, sau đại hội giao lưu… Nói cách khác hành động lớn của Hồi Xuân Đường chắc hẳn có liên quan đến đại hội giao lưu lần này, mà trong đại hội giao lưu có thể làm hành động gì có thể gây tổn hại cho nền móng của Nghiễm Niên Đường? Nền móng của Nghiễm Niên Đường là cái gì chứ?"

Phương Minh tuy chỉ là nghi vấn, nhưng Lăng Sở Sở và Tôn Lợi Dân đều là người có đầu óc linh hoạt, gần như trong giây lát đã hiểu được ý của Phương Minh.

"Gốc của một hiệu thuốc chính là dược liệu!"

Vẻ mặt Lăng Sở Sở trở nên cực kỳ nghiêm túc, nếu nói Hồi Xuân Đường có thể làm hại nền móng của Nghiễm Niên Đường vậy chỉ có thể là cắt đứt con đường nhập dược liệu của Nghiễm Niên Đường.

"Điều đó không có khả năng, không nói đến chuyện con đường cung cấp dược liệu cho Nghiễm Niên Đường chúng tôi rất ổn định, những nguồn cung cấp này đều ký hợp đồng với chúng tôi, cho dù họ có thể vi phạm hợp đồng, nhưng vì lý do gì chứ, Hồi Xuân Đường có thể cho họ giá cao Nghiễm Niên Đường chúng tôi cũng có thể."

Tôn Lợi Dân lắc đầu, trong nước không có hiệu thuốc nào có thể làm lũng đoạn con đường cung cấp dược liệu được, bởi vì đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng, đừng nói là không có khả năng, cho dù có chính phủ cũng sẽ không cho phép xảy ra chuyện

này.

“Tóm lại, hãy điều tra cho rõ trước đã, đối phương tuyệt đối không bắn tên không đích đâu.”

Lăng Sở Sở không nói nữa, một hàng bốn người sau khi làm thủ tục nhận phòng xong thì lên thang máy, năm phòng của Nghiễm Niên Đường là hai cửa đối diện liền nhau.

Tầng mười sáu.

Khi bốn người Lăng Sở Sở từ trong thang máy đi ra, đối diện là một thanh niên đeo kính và một ông già đang đi tới.

“Lăng tiểu thư cũng đến rồi.”

Người thanh niên chào hỏi Lăng Sở Sở và Tôn Lợi Dân, khẽ gật đầu một cái rồi vào thang máy với ông già.

“Hoàng Bằng Tiềm, hóa ra lại là anh ta, anh ta cũng xuất hiện ở đại hội giao lưu lần này.”

Đợi thang máy khép lại, trên mặt Lăng Sở Sở và Tôn Lợi Dân đều có vẻ khiếp sợ và kiêng kị, Phương Minh hơi bất ngờ nhìn hai người, với tính cách của Lăng Sở Sở vậy mà cũng có người khiến cô ta kiêng kị sao?

Lăng Sở Sở hít sâu một hơi nhìn về phía Phương Minh, giải thích: “Hoàng Bằng Tiềm là anh của Hoàng Bằng Phi, nhưng so sánh hai người thì cứ như trời với đất.”

Chương 185: Lợi ích của Hoa Minh Minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hoàng Bằng Tiềm, Hoàng Bằng Phi là hai cậu chủ của Hồi Xuân đường, nhắc tới Hoàng Bằng Phi thì hầu như mọi người đều nhíu mày nhưng khi nhắc tới Hoàng Bằng Tiềm, ngay cả Lăng Sở Sở là đối thủ cạnh tranh đều phải công nhận tài năng của anh ta.

“Phương Minh, tôi thừa nhận trong chuyện nhận biết dược liệu cậu thật sự chính là thiên tài, thế nhưng Hoàng Bằng Tiềm này lại còn giỏi hơn cả cậu. Có người từng nói năm anh ta mười tuổi đã có thể nhận biết hơn 10000 vị thuốc đông y, năm mười sáu tuổi chỉ dựa vào mùi hương cũng có thể nói rõ tên trăm loại dược liệu, vô cùng lợi hại.”

Trong phòng, vẻ mặt Lăng Sở Sở trở nên nghiêm túc vô cùng: “Điểm đáng sợ của Hoàng Bằng Tiềm không chỉ có như vậy, đa số những vị thuốc đông y trên trăm năm vô cùng khó đoán biết số năm chính thức, thế nhưng anh ta có thể làm được, hơn nữa còn chưa từng đoán sai. Năm ngoái ban tổ chức đại hội đấu giá Nhân Sâm còn mời anh ta tới làm giám định sư, thế mà không ai phản đối cả.”

“Nói khó nghe hơn một chút thì chỉ dựa vào ba chữ Hoàng

Bằng Tiềm, một cây Nhân Sâm chỉ có trăm năm, thế nhưng nếu anh ta nói nó là nghìn năm thì người ta sẽ tin tưởng nó là nghìn năm!"

"Thiệt hay giả vậy? Nếu thật sự vậy anh ta tùy tiện lấy ra vài cây Nhân Sâm chục năm nói thành Nhân Sâm trăm năm, không phải đã giàu to rồi sao? "

Hoa Minh Minh tặc lưỡi, thế nhưng Phương Minh lại lắc đầu giải thích: "Người như anh ta tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy, đối với anh ta danh tiếng quan trọng hơn tiền tài nhiều. Hơn nữa cho dù anh ta có thật sự làm như vậy cũng sẽ có vô số thương nhân tới cướp mua, mặc dù bọn họ sớm biết số năm chỉ là giả!"

"Làm sao có thể thế được, không lẽ những thương nhân này đều là người ngu hay sao? Dùng số tiền đủ để mua cây Nhân Sâm mấy trăm năm cao quý mà đi mua cây Nhân Sâm mấy chục năm?" Hoa Minh Minh rõ ràng không tin tưởng, huống chi thương nhân vốn dĩ thông minh, ví như cha của cậu ta chẳng hạn.

"Ví dụ như hiện tại có một chuyên gia giám định cao cấp, như là chuyên gia giám định ở viện bảo tàng Cố Cung đưa cho cậu một cái chậu đồng, sau đó ông ta còn đưa cho cậu một tờ giấy giám định chứng nhận chậu đồng rách nát này ngày xưa đã được Càn Long dùng, mặc dù biết là giả dối thế nhưng cậu có mua hay không?"

Câu hỏi của Phương Minh khiến Hoa Minh Minh hơi bối rối một chút, thế nhưng vẫn đáp ngay: "Mua, đương nhiên là mua, có giấy chứng nhận kia rồi thì sợ gì không bán được kia chứ?"

Sau khi trả lời xong rốt cuộc Hoa Minh Minh cũng kịp phản ứng, vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, đây chính là hiệu ứng của danh tiếng, người mua vốn dĩ cũng không phải là chuyên gia, thứ khiến bọn họ tin tưởng không phải chính là giám định của chuyên gia

sao? Mà danh tiếng của Hoàng Bằng Tiềm là không cần phải chối cãi, chỉ cần nói ra đây là dược liệu do Hoàng Bằng Tiềm giám định thì chắc chắn sẽ có vô số người tranh nhau mua, lo gì không bán được kia chứ?

"Mặc dù Hoàng Bằng Tiềm ở phương diện này thật sự rất lợi hại thế nhưng cũng chỉ là một kỳ tài mà thôi, không nên quan trọng hóa vấn đề như thế chứ. Mà những nhà cung cấp kia mặc dù rất coi trọng bản lãnh của anh ta nhưng làm sao có thể vì anh ta mà ngưng cung cấp dược liệu cho Nghiễm Niên đường?"

Hoa Minh Minh đối với những chuyện này cũng là rất rõ ràng, mặc dù Hoa Bảo Lâu của nhà cậu ta bình thường rất tôn kính chuyên gia giám định, thế nhưng đó là trong trường hợp hai bên không có mâu thuẫn về lợi ích. Nhưng nếu có một chuyên gia giám định chạy tới cửa hàng nhà cậu yêu cầu không được bán cho người này người kia… Chắc sẽ bị bọn họ trực tiếp đuổi ra ngoài!

"Chuyện cũng không đơn giản như vậy, mặc dù Hoàng Bằng Tiềm là cậu cả của Hồi Xuân đường thế nhưng anh ta lại không hề tham gia bất kỳ nghiệp vụ nào của Hồi Xuân đường, cũng không đảm nhiệm bất kỳ chức vị gì ở đó. Trong thiên hạ đồn đãi nguyên nhân chính là bởi vì Hoàng Bằng Tiềm không phải con trai ruột của nhà họ Hoàng, vì thế mới không cho anh ta nhúng tay vào bất kỳ một chuyện gì, tránh trường hợp tương lai anh ta lại tranh quyền cùng Hoàng Bằng Phi."

Đây mới là nguyên nhân chính thức khiến Lăng Sở Sở lo lắng. Một nhân tài như vậy thế nhưng Hồi Xuân đường lại tuyết tàng(1) đi, mà đúng lúc này anh ta lại đại diện cho Hồi Xuân đường xuất hiện ở đại hội, cộng thêm với những gì Hoàng Bằng Phi lỡ lời lúc nãy…

(1)Tuyết tàng: cắt hết chức vụ, không cho tham gia hoạt động ở lĩnh vực nào đó.

“Nhất định phải điều tra rõ ràng vì sao Hoàng Bằng Tiềm lại xuất hiện ở đây, còn có âm mưu của Hồi Xuân đường là gì!”

Sau khi nhìn thấy Lăng Sở Sở trầm ngâm Phương Minh cũng im lặng đi về phòng. Những chuyện buôn bán này cậu thật sự không thể giúp đỡ được gì, thêm nữa chuyện này cũng không có quan hệ gì với cậu, cậu chỉ là cố vấn dược liệu của Nghiễm Niên đường mà thôi.

Đúng là dì Lăng đối xử với cậu rất tốt, nếu có thể trợ giúp nhất định cậu cũng sẽ hỗ trợ, thế nhưng sẽ không chìm đắm như Lăng Sở Sở, dù sao cậu cũng chỉ là người ngoài mà hai bên cũng chỉ là quan hệ hợp tác.

…

Ngày hôm sau!

Buổi sáng mới hơn tám giờ Lăng Sở Sở đã tới gõ cửa phòng. Gương mặt cô ấy mặt tiều tụy vô cùng, mặc dù đã được trang điểm che bớt thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ quầng thâm, chắc hẳn chuyện Hoàng Bằng Tiềm cùng Hoàng Bằng Phi xuất hiện đã khiến cô ấy mất ngủ.

“Đi thôi, hôm nay là ngày khai mạc nên có tổ chức hội giao lưu, bên tổ chức đã sớm chuẩn bị xe chờ chúng ta trước cửa.”

Ngoại trừ Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân còn có hai ông lão, chỉ là ánh mắt của hai ông lão này nhìn Phương Minh bằng vẻ vô cùng nghi hoặc cùng khinh thường.

“Giới thiệu với chuyên gia Phương, đây chính là hai vị chuyên gia của Nghiễm Niên đường, chuyên gia Vu cùng chuyên gia Trương.”

“Chào hai vị.”

Phương Minh vươn tay thế nhưng hai người này chỉ thờ ơ liếc mắt một cái, không hề có ý muốn bắt tay, Phương Minh thấy vậy cũng chỉ mỉm cười thu tay về.

“Thì ra đây chính là thủ tịch(2) chuyên gia do tổng bộ Nghiễm Niên đường phái tới, thật sự đúng là tuổi trẻ tài cao nha, lúc tôi tuổi này dường như còn đang đi theo sư phụ nhận biết một nghìn loại thảo dược.”

(2)Thủ tịch: người làm chủ, người thủ lĩnh, người dẫn đầu

“Đúng vậy nha, lúc tôi bằng tuổi này vẫn còn đi theo sư phụ tới thị trường dược liệu khắp nơi để nhận biết dược liệu đấy!”

Hai vị chuyên gia kẻ tung người hứng, nhìn giống như là đang khen Phương Minh thế nhưng ý trào phúng trong giọng nói của họ ai cũng có thể nghe rõ.

“Cái này… Người có chí không đợi lớn tuổi, người có tài không ngại tuổi nhỏ… Ha ha, mọi người đều là nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực này.”

Tôn Lợi Dân chỉ có thể cười trừ giảng hòa, thế nhưng Phương Minh cũng không tức giận, sở dĩ cậu muốn bắt tay chỉ là vì tôn trọng đối phương lớn tuổi hơn mình mà thôi.

Về phần lời nói châm chọc của hai người này đương nhiên không thể ảnh hưởng tới tâm tình của cậu một chút nào, ngược lại cậu cũng có thể hiểu rõ nguyên nhân vì sao bọn họ lại cư xử như vậy.

Bọn họ tân tân khổ khổ cả nửa cuộc đời mới có thể trở thành chuyên gia, thế nhưng đùng một cái lại bị người thanh niên hơn 20 tuổi giật mất ghế thủ tịch, ai có thể cam tâm kia chứ?

Có điều mặc dù cậu không tức giận nhưng không có nghĩa cậu sẽ tươi cười nghênh đón, nếu đối phương đã không quan tâm tới

cậu thì cậu cũng mặc kệ họ là được.

Chỉ là mặc dù Phương Minh không chấp nhất thế nhưng Hoa Minh Minh thì không nghĩ thoáng được như cậu.

“Đúng nha, có một số người thật sự là tài không bằng người, sống tới lớn tuổi như vậy mà còn không có được địa vị so với một thanh niên hơn 20 tuổi, thật là mấy năm nay đã sống trên người cẩu mà!”

“Cậu nói chuyện kiểu gì vậy?”

“Cậu không biết nói chuyện đàng hoàng sao?”

Vu Hải Dương và Trương Giang Ba tức điên lên, Hoa Minh Minh nói vậy không phải ý chỉ bao nhiêu năm nay bọn họ đã sống uổng phí sao?

“Tôi chính là nói hai ông đó! Cả hai ông mà không bằng một mình Phương Minh, nhìn tuổi của mấy ông rồi lại nhìn tuổi của Phương Minh xem, không phải hai ông mấy năm nay đều sống trên người cẩu thì còn sống ở đâu?”

Hoa Minh Minh không hề quan tâm chút nào tới vẻ tức giận của hai người này, luận về mắng chửi thì mười chuyên gia cũng đấu không lại cậu ta.

“Được rồi, bớt tranh cãi đi.”

Lăng Sở Sở mở miệng, sau đó nhìn hai vị chuyên gia, trầm giọng: “Hai vị, Phương Minh là chuyên gia được tổng bộ cử tới, hi vọng hai người có thể lý giải.”

Vu Hải Dương cùng Trương Giang Ba cùng im lặng, hai người bọn ông có thể mặc kệ Tôn Lợi Dân bởi anh ta không thể quản được bọn họ, nhưng Lăng Sở Sở thì khác, Lăng Sở Sở là cháu gái của chủ tịch, trừ khi bọn họ muốn thôi việc, nếu không thật sự

không thể đắc tội nổi.

“Thật là, tưởng có tí tuổi là giỏi lắm sao, lúc nào cũng nói lời châm chọc!”

Hoa Minh Minh đi đằng sau nhìn thân ảnh của Trương Giang Ba cùng Vu Hải Dương mà hừ lạnh mấy tiếng, Phương Minh ở bên cạnh cậu ta cười cười, rõ ràng dẫn Hoa Minh Minh đi theo cũng vẫn có lợi ích đấy!

…

Đại hội giao lưu lần này được tổ chức rất long trọng, có thể nói trong mấy ngày nay toàn bộ sự chú ý của Đằng Trùng đều đặt lên hội giao lưu này, địa điểm diễn ra chính là ở trung tâm triển lãm y học quốc gia mới được thành phố Đằng Trùng xây dựng xong.

Để đề phòng trường hợp kẹt xe, cảnh sát đã bắt đầu xuất hiện điều hướng giao thông từ cách đó một dặm, trừ xe của khách mời ra thì những xe khác phải đi đường vòng để qua. Toàn bộ dân phòng đã được điều tới để duy trì trật tự trị an, thậm chí cả cảnh sát vũ trang và lực lượng phòng cháy chữa cháy cũng đã được huy động để phòng ngừa xuất hiện sự cố ngoài ý muốn.

Khi đám người Phương Minh xuống xe, Hoa Minh Minh rõ ràng đã bị tràng cảnh hoành tráng trước mắt làm cho rung động sâu sắc.

“Người nào điêu khắc mấy bức tượng này mà sống động như thật!”

Vừa mới vào cửa bọn họ bị những bức tượng điêu khắc dược liệu hấp dẫn, Điền Thất, Nhân Sâm, Hà Thủ Ô, Linh Chi…

Từng tòa điêu khắc sống động như dược liệu thật vậy, chỉ khác là nó được phóng to ra mà thôi, nếu như nó mà có kích cỡ

giống bình thường sau đó đặt chung với những loại dược liệu trong hội giao lưu, chắc chắn mọi người đều tưởng nó là dược liệu thật đấy!

“Đây là do lãnh đạo thành phố chúng tôi đã mời mấy vị đại sư điêu khắc hao tốn hơn hai năm mới khắc ra được đấy.”

Nhân viên ở gần đó kiêu ngạo giới thiệu, hội giao lưu lần này là đại hội lớn nhất trong mười năm gần đây của tỉnh bọn họ.

Hoa Minh Minh cùng mấy người Lăng Sở Sở đều đắm chìm trong những bức tượng sống động này, mà trên mặt Phương Minh lại lộ vẻ suy tư nhìn quanh bốn phía, thứ cậu chú ý tới chính là vị trí đặt những bức tượng điêu khắc này.

“Cửu tinh yêu nguyệt, bát môn trấn phủ, bút trướng không tệ chút nào.”

“Cái gì mà cửu tinh yêu nguyệt, bát môn trấn phủ, Phương Minh cậu lại nói cái gì vậy?” Hoa Minh Minh đứng ở một bên nghe được rõ ràng lời thì thầm của Phương Minh, hiếu kỳ hỏi lại.

“Không có gì.”

Phương Minh lắc đầu, ở đây nhiều người khó nói chuyện, chỉ là cậu không ngờ tới chỉ mới vào cửa hội giao lưu thôi đã nhìn thấy một bố cục phong thủy rồi, hơn nữa còn là một bố cục lớn!

“Giả thần giả quỷ!”

Hoa Minh Minh bĩu môi, đúng lúc này đột nhiên đoàn người xao động, đa số người đều đi ngược về phía cửa.

Mà mấy người Lăng Sở Sở cũng hiếu kỳ nhìn về cửa, lập tức tập thể hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin tưởng nổi nhìn mấy bóng người mới xuất hiện!

Chương 186: Dược Vương

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một đoàn người mới xuất hiện ở hội trường khiến tất cả mọi người đều hỗn loạn.

Dẫn đầu đoàn người này là một ông lão, đầu tóc ông lão bạc trắng nhưng sinh lực dồi dào vô cùng, nhất là đôi mắt tang thương nhưng tràn ngập trí tuệ.

Bên phải ông ấy là một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi, chau chuốt vẻ ngoài vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, ông ta mặc áo sơ mi trắng. Hai người này đi ở xa xa phía trước, sau lưng còn có hai người đi theo.

Thân phận của người đàn ông trung niên này cũng không khó đoán, thậm chí kể cả Hoa Minh Minh cũng có thể đoán ra được.

“Áo sơ mi trắng quần tây đen, mái tóc đen bóng quê mùa thế này chắc hẳn chỉ có thể là lãnh đạo. Đây khẳng định chính là lãnh đạo thành phố Đằng Xung tới dự lễ khai mạc hội giao lưu, thậm chí dựa theo quy mô của hội này chắc ông ta sẽ đích thân lên đọc diễn văn khai mạc luôn.”

“Thế nhưng ông lão kia là ai nhỉ? Có thể đi ngang hàng với ông ta lại còn đi bên trái, chắc hẳn là thân phận địa vị không tầm thường, chẳng lẽ đây là một cán bộ kỳ cựu nào đó đã về hưu?”

Mặc dù Hoa Minh Minh quần là áo lụa thế nhưng cậu ta cũng đã gặp không ít nhân vật lớn, hiển nhiên cũng rõ ràng quy mô đại hội lớn như vậy phải do người đứng đầu đi đọc diễn văn khai mạc kia đấy!

"Ông ấy không phải cán bộ kỳ cựu gì mà chính là Dược Vương tiếng tăm lừng lẫy!"

Vu Hải Dương đang đứng một bên vẻ mặt vô cùng kích động, dường như ông ta đã quên hẳn những lời giễu cợt lúc nãy của Hoa Minh Minh, vẻ mặt kích động tới nổi gân xanh.

"Tôi nói mấy ông đều là đàn ông năm sáu chục tuổi đầu rồi sao còn kích động hơn cả mấy cô gái nhỏ nhìn thấy thần tượng vậy?" Hoa Minh Minh bĩu môi, sao cậu ta không nhìn thấy ông lão kia có chỗ nào đặc thù nhỉ?

"Cậu thì biết cái gì?" Vu Hải Dương bất mãn liếc Hoa Minh Minh: "Dược Vương chính là vương của dược liệu, cậu ngay cả xách giày cho ông ấy còn không xứng nữa là!"

"Ai ôi! Ông vẫn còn ngang bướng sao? Tôi không có sở thích này, mà ông thì cho dù có thích xách Dược Vương người ta cũng không cho ông xách!"

Hoa Minh Minh mất hứng, nói thì nói, trừng mắt công kích người ta như thế làm gì?

"Đều bớt tranh cãi đi!"

Vẫn là Lăng Sở Sở ngăn cản hai người Hoa Minh Minh cùng Vu Hải Dương, vẻ khiếp sợ trên mặt đã thu liễm, thay vào đó là một vòng sáng rực.

"Địa vị của Dược Vương ở trong giới Đông y cao vô cùng, thiên phú của ông lúc còn trẻ lợi hại hơn cả Hoàng Bằng Tiềm. Mặt khác hơn một vạn loại dược liệu được ghi trong điển tịch y

học, một số đã bị thất truyền, còn có một số thì vì miêu tả không rõ ràng nên không thể tìm thấy, chính ông ấy đã tìm thấy hơn 6000 loại dược liệu, là một cống hiến vô cùng to lớn đối với ngành y này."

Lăng Sở Sở mới nói tới đây đã bị Vu Hải Dương cắt lời.

"Điểm lợi hại nhất của Dược Vương không phải những thứ đó, nếu chỉ dựa vào nó thì ông ấy đã không được gọi là Dược Vương. Sở dĩ người ta gọi ông là Dược Vương chính là vì vô cùng tôn kính ông ấy, chính là vì ông ấy đã đưa ra phương pháp cứu sống rất nhiều người buôn dược liệu và cả người trồng trọt dược liệu nữa."

"Hai mươi năm trước Dược Vương đã công khai vô điều kiện hai mươi phương thuốc, là phương thuốc đông y thuần khiết, mà những phương thuốc này có hiệu quả điều trị với một số bệnh tốt vô cùng. Có thể nói chính là Dược Vương đã bảo vệ được thị trường thuốc đông y vào thời gian đó!"

Vu Hải Dương là người sống ở thời đại đó, là thời đại mà tây y trở nên phổ biến vô cùng và cũng là lúc trung y xuống dốc không phanh. Không có người nào muốn tìm bác sĩ đông y để xem bệnh thì hiển nhiên cũng sẽ không có ai đi mua thuốc đông y uống.

Có thể nói trừ đi một số loại thuốc bổ như Nhân Sâm, Linh Chi, Lộc Nhung… Những loại thuốc đông y khác thật sự là không người thăm hỏi.

"Dược Vương mặc dù không phải bác sĩ trung y thế nhưng những phương thuốc do ông ấy đưa ra lại cứu rỗi thị trường trung y, hai mươi phương thuốc này vừa được công bố đã khiến giới trung y xôn xao, trở thành chí bảo của những thầy thuốc trung y lúc đó. Phải biết rằng trung y không hề giống với những ngành nghề khác, nó là do tổ truyền đấy! Phương thuốc trân quý riêng của nhà mình ai nguyện ý mang đi chia sẻ với người khác kia chứ?"

Nghe thấy những lời giải thích của Vu Hải Dương Phương Minh cũng gật gật đầu, trung y cũng giống những chức nghiệp truyền thống khác, tồn tại một vấn đề to lớn chính là đóng cửa tự trân.

Phương thuốc rất trân quý, nhất là những phương thuốc tốt thì có thể nói là vô giá, có thể nói chỉ dựa vào một phương thuốc mà nuôi sống mấy đời người, ai lại đồng ý chia sẻ cho người khác chứ?

Có lẽ chính là vì nguyên nhân này, một phương thuốc tốt lại không được mọi người biết tới, một người giữ khư khư nó có chữa bệnh cũng chỉ là chữa trong một khu vực ít người. Dần dần dẫn tới trung y suy sụp, cũng khiến thị trường thuốc trung y trở nên uể oải.

“Đây mới là nguyên nhân thật sự mọi người tôn kính Dược Vương như vậy, thế nên cho dù thiên phú của Hoàng Bằng Tiềm có cao hơn Dược Vương đi chăng nữa cũng tuyệt đối không thể đảm nhận danh hiệu đó được!”

Hoa Minh Minh im lặng, mặc dù cậu ta không hiểu trung y, không hiểu về thị trường dược liệu, thế nhưng một người có thể vì đại nghĩa mà đưa ra hai mươi phương thuốc thật sự không thể chê trách.

“Các ông cứ Dược Vương Dược Vương, thế rốt cuộc tên của ông ấy là gì?”

“Cái này…”

Hai người Vu Hải Dương cùng Trương Giang Ba trợn tròn mắt, cả hai cùng phát hiện bọn họ thế mà không thể trả lời được vấn đề này. Khi bọn họ vào nghề thì tên tuổi của Dược Vương đã truyền xa, tất cả đều gọi ông ấy là Dược Vương, thế nên không có mấy ai thật sự biết được danh tính của ông ấy.

“Hai ông tới cả tên của người ta còn không biết mà lại kích động như thật vậy!”

Hoa Minh Minh làm sao có thể buông tha cơ hội trào phúng người khác kia chứ, nhất là hai người này đã sớm có thù oán với cậu ta, bị cậu ta đưa vào danh sách địch nhân.

“Chuyện này thì có gì lạ, đối với danh nhân nổi tiếng người ta vẫn thường chỉ nhớ kỹ biệt hiệu mà thôi.” Vu Hải Dương giải thích: “Tôi hỏi cậu, cậu có biết họ của Lỗ Tấn là gì không?”

“Lỗ Tấn đương nhiên là họ Lỗ rồi, nếu không còn có thể là họ gì nữa?” Hoa Minh Minh đáp ngay mà chẳng hề suy nghĩ.

“Sai, Lỗ Tấn họ Chu!”

“Họ Chu? Ông đang kể chuyện cười sao? Chu Tấn là một minh tinh đấy!” Hoa Minh Minh nhìn Vu Hải Dương như nhìn một kẻ ngốc vậy.

“Khụ khụ!” Tôn Lợi Dân đang đứng bên cạnh nhịn không được ho khan một tiếng, giải thích: “Lỗ Tấn là bút danh, tên của ông ấy là Chu Thụ Nhân.”

Hoa Minh Minh trầm mặc, lúc này cậu ta mới nhớ hồi tiểu học hay sơ trung(1) gì đấy hình như thầy giáo cũng có nói tới chuyện này, chỉ là trong lúc nhất thười bản thân không phản ứng kịp.

(1)Sơ trung: trung học cơ sở

“Ông ấy hẳn là họ Quách.”

Nghe được giọng nói này không chỉ Hoa Minh Minh cùng hai người Vu Hải Dương mà ngay cả Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân cũng tò mò nhìn Phương Minh, trong mắt còn lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Tôi nói Dược Vương này họ Quách.”

Nghe thấy tiếng giải thích của Phương Minh, Hoa Minh Minh lại bĩu môi: “Lại bắt đầu mở chế độ thần côn!”

Thế nhưng phản ứng của Vu Hải Dương sau đó lại khiến mọi người kinh ngạc.

“Đúng, tôi nhớ ra rồi, Dược Vương đúng là họ Quách, gọi là Quách Thiên Thành. Làm sao cậu biết? Chẳng lẽ cậu đã từng nghe nói về Dược Vương sao?”

“Phương Minh, cậu lại nhìn ra được từ tướng mạo sao?” Hoa Minh Minh hiếu kỳ dò hỏi.

Phương Minh cười cười không đáp.

Lăng Sở Sở sau khi nghe thấy lời nói của Hoa Minh Minh lại như nghĩ tới điều gì, thế nhưng không truy hỏi nữa, cô ấy quay lại nói với hai người Vu Hải Dương cùng Trương Giang Ba: “Nếu Dược Vương đã tới thì Nghiễm Niên đường của chúng ta cũng nên đi chào hỏi.”

“Đúng đúng đúng, phải đi chào hỏi Dược Vương.”

Lăng Sở Sở dẫn theo Tôn Lợi Dân bốn người đi thẳng về phía trước, thế nhưng Phương Minh lại đứng im không nhúc nhích. Nhìn thấy Phương Minh đứng im nên Hoa Minh Minh cũng đứng im.

“Thật sự là tự đại, thấy Dược Vương tới mà cũng không đi lên chào hỏi.”

Vu Hải Dương nhìn thấy Phương Minh đứng im bất động thì bất mãn lẩm bẩm một câu, mà Lăng Sở Sở cũng bất mãn liếc nhìn hai người. Có điều nhìn thấy Dược Vương đã sắp tới nên không quan tâm những chuyện đó nữa, tươi cười nghênh đón ông ấy.

“Dược Vương, tôi là Lăng Sở Sở của Nghiễm Niên đường.”

“Nghiễm Niên đường, không tồi.”

Nghe thấy lời đánh giá của Dược Vương trên mặt Lăng Sở Sở lộ ra vẻ vui vẻ, đang còn muốn giới thiệu mấy người Tôn Lợi Dân thì từ các nơi đã nổi lên tiếng gọi ầm ĩ.

“Xin chào Dược Vương!”

“Chúc Dược Vương thân thể khỏe mạnh.”

“Xin chào mọi người, thật là nhiều gương mặt quen thuộc nha.”

Mặc dù cùng mọi người chào hỏi nhưng bước chân của Dược Vương vẫn không dừng lại, một đám người vây quanh ông ấy đi vào trong, để lại ba người Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân lúng đúng đứng đơ tại chỗ.

“Ôi ôi ôi, nhìn xem, người ta căn bản không hề quan tâm tới mấy người vậy mà mấy người còn vội vàng chạy tới!”

Hoa Minh Minh thấy mấy người Lăng Sở Sở ủ rũ đi về, trên mặt có chút hả hê: “Cái này gọi là… Mặt nóng mà dán mông lạnh!”

“Cậu thì biết cái gì? Dược Vương ở trong giới y dược có uy vọng cao vô cùng, nếu mỗi người chào hỏi ông ấy đều dừng lại thì nửa ngày cũng đừng mong đi được một bước! Lễ khai mạc cũng sắp bắt đầu rồi, đương nhiên ông ấy không thể nán lại.”

Vu Hải Dương cãi lại, thế nhưng Hoa Minh Minh còn chưa kịp trào phúng ông ta tiếp thì sắc mặt ông ta đã lúc trắng lúc xanh, trực tiếp bị bẽ mặt.

“Xin chào Quách lão.”

Không biết Hoàng Bằng Tiềm đã xuất hiện bên cạnh Dược Vương từ lúc nào, mà ông ấy cũng dừng bước, vẻ mặt tươi cười

cũng chân thành tha thiết hơn mấy phần, ánh mắt nhìn Hoàng Bằng Tiềm cũng mang theo vẻ thưởng thức cùng tán thành.

“Bằng Tiềm, biểu hiện của cháu mấy năm nay thật không tệ chút nào, cũng coi như đã tự có danh tiếng riêng của bản thân rồi. Những người như bọn ông đã già, giới đông y sau này chính là thiên hạ của cháu đấy!”

“Quách lão cứ nói đùa, thân thể của ông càng lúc càng dẻo dai, vì biết hôm nay Quách lão sẽ tới cho nên sư phụ cố ý muốn cháu vấn an ông thay ông ấy, vì thân thể của sư phụ không tốt nên không thể đích thân tới được.”

Nghe thấy Hoàng Bằng Tiềm nói tới sư phụ trên mặt Dược Vương cũng hiện lên vẻ cảm khái, hiển nhiên quan hệ của ông ấy và sư phụ anh ta không tồi đấy.

“Quách lão, lễ khai mạc sắp bắt đầu rồi.” Nhân viên công tác đứng bên cạnh nhắc nhở.

“Vậy đợi một lát lại hàn huyên, hay là cháu đi cùng ông đi.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đương nhiên Hoàng Bằng Tiềm không cự tuyệt, bởi anh ta biết đây chính là Quách lão đang muốn nâng đỡ anh ta đấy. Hiện tại toàn bộ thương nhân trong giới đông y gần như đã tề tụ đầy đủ, nếu anh ta được Dược Vương coi trọng, cộng thêm bản lĩnh của anh ta thì tuyệt đối có thể khiến những thương nhân này nhớ kỹ bản thân.

Lần hội giao lưu dược liệu này chính là cơ hội để anh ta dương danh lập vạn(2), tiềm long ngạo thiên!

(2)Dương danh lập vạn: nêu cao tên tuổi

Chương 187: Dược liệu cũng được bán theo kiểu ăn may

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lễ khai mạc rất long trọng cũng rất nhàm chán.

Đầu tiên là lãnh đạo thành phố Đằng Xung lên phát biểu, giống như Hoa Minh Minh đã đoán, người đàn ông trung niên đi vào cùng với Dược Vương chính là người đứng đầu của Đằng Xunng.

Ngay sau đó là tới bộ giám định thuốc, rồi bộ công thương, còn có những lãnh đạo các hiệp hội có liên quan tới trung y… Lần lượt từng người lên hiện diện.

Mặc dù mọi người ngồi bên dưới vỗ tay rất nhiệt liệt thế nhưng không ít người đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Mùa hè vốn là dễ buồn ngủ, huống chi mọi người tới đây cũng không phải vì muốn nghe lãnh đạo diễn thuyết.

Không khí nhàm chán mãi tới lúc Dược Vương xuất hiện mới thay đổi.

Ngay khi Dược Vương xuất hiện trên bục diễn thuyết, chào đón ông ấy là một màn vỗ tay náo nhiệt, có một số người vẻ mặt cũng trở nên phấn chấn hơn hẳn, cho dù người chủ trì cố gắng yêu cầu mọi người im lặng nhưng không thể ngăn cản sự nhiệt tình

của bọn họ.

“Tràng diện thật vượt quá sức tưởng tượng, tôi lại cảm thấy bọn họ đã sùng bái đến mù quáng rồi, có cần thiết phải tới mức đó hay không chứ?”

Hoa Minh Minh nghe thấy những tiếng hô hào còn có tiếng vỗ tay điên cuồng thì cảm thấy không thể hiểu nổi, thế nhưng cậu ta vừa nói xong đã bị người đàn ông trung niên bên cạnh khinh bỉ.

“Cậu thì biết cái gì, Dược Vương có ơn tái tạo đối với những người trồng dược liệu như chúng tôi. Nếu không nhờ những phương thuốc của ông ấy thì thảo dược nhà tôi trồng chắc hẳn đã thúi hư cả rồi, mà một khi không thể bán ra cả nhà tôi chỉ còn đường chết!”

Người đàn ông trung niên kia vô cùng kích động, hiển nhiên ông ta chính là một trong số những người được lợi nhờ phương thuốc của Dược Vương năm đó, bây giờ lại nghe có người dám nói xấu ân nhân của mình làm sao ông ta có thể không tức giận được kia chứ!

Hoa Minh Minh co đầu rụt cổ không dám phản bác, nhìn thấy người đàn ông trung niên tức giận tới vén tay áo lên, nếu cậu ta còn nói thêm một câu nào nữa chắc chắn ông ta sẽ kích động mà đấm cậu ta luôn.

Trầm mặc giữ mình là tốt nhất!

Dược Vương mặc dù không nói nhiều nhưng lại rất được mọi người ủng hộ, nhất là câu nói cuối cùng của ông ấy, chúc thị trường thuốc đông y càng ngày càng phát triển, chúc cuộc sống của mọi người càng ngày càng ấm no!

Nếu là lãnh đạo của Đằng Xung hay bộ trưởng các bộ ban ngành liên quan nói lời này, chắc hẳn mọi người sẽ cho rằng đó

chỉ là muốn được thành tích mà thôi, thế nhưng Dược Vương thì ngược lại, ông ấy không hề trục lợi gì cho bản thân mà thật sự hy vọng giới trung y phát triển tốt đẹp.

Buổi lễ khai mạc kéo dài nguyên một giờ, đợi khi nghi thức cắt băng của các lãnh đạo và Dược Vương hoàn thành thì đại hội giao lưu cũng chính thức được bắt đầu.

Rất nhiều nhân vật lớn đã rời đi, thế nhưng đối với đa số người tới mua bán dược liệu thì thời gian kế tiếp bọn họ mới là nhân vật chính.

Những nhà cung cấp cùng người trồng dược liệu đã sớm được phân vị trí từ trước, bọn họ bắt đầu về vị trí đổ đầy dược liệu ra, trong nháy mắt cả khu vực nồng nặc mùi thuốc đông y.

“Chúng ta cũng đi dạo xung quanh một lát xem sao.”

Sau khi buổi lễ khai mạc kết thúc thì đoàn người cũng giải tán, ai về nhà nấy bắt đầu chăm chút cho khu vực triển lãm của mình. Trong sảnh lớn được chia ra tới bả tám chục sảnh triển lãm cá nhân, người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

“Đông Trùng Hạ Thảo, Linh Chi, Lộc Nhung… Đều là hàng tốt nha.”

Phương Minh cùng Hoa Minh Minh cũng du đãng trong đám người, thế nhưng khác với bọn họ, cậu không hề có ý định mua những loại dược này. Mặc dù đây đều là những dược liệu mà cậu cần thế nhưng nó quý chứ không hiếm, cậu hoàn toàn có thể mua được ở Nghiễm Niên đường.

“Thật ra ba ngày đầu tiên chủ yếu là dành cho khách hàng cá nhân như người địa phương hay là du khách, còn những thương nhân muốn mua số lượng lớn giống như Nghiễm Niên đường của chúng ta đều phải đặt hàng trước, mấy ngày sau mới có thể xem

xét cẩn thận rồi quyết định mua bán.”

Tôn Lợi Dân đi bên cạnh giới thiệu thế nhưng sự chú ý của Phương Minh lại bị dồn tới bên ngoài hành lang, hiện tại đang có rất nhiều người đều đi về hướng bên đó, tựa như ngoài hành lang có thứ gì náo nhiệt hấp dẫn bọn họ vậy.

“Cậu Phương có hứng thú với nơi đó sao? Đó chính là khu manh dược, nói trắng ra thì khu bên đó bán dược liệu cũng giống như quầy hàng bán đồ cổ vậy, bên trong có dược liệu tốt cũng có dược liệu xấu, nói chung mua được dược liệu như thế nào còn phải nhờ vào nhãn lực của cậu nữa, hơn nữa một khi đã mua xong tuyệt đối không thể trả lại.”

Tôn Lợi Dân nhìn vào hành lang phía bên trái kia, hình thức giao dịch này chỉ mới phổ biến gần đây, đều là do những thương nhân hình thành dựa trên mô hình buôn bán cổ vật.

“Sở dĩ dược liệu có thể được buôn bán theo mô hình này chính là vì có khá nhiều dược liệu mà ngay cả người bán cũng không thể nào biết rõ số năm, có thể là do may mắn nên đào được trên núi, hoặc do tổ tiên truyền lại… Họ đặt quầy ở đây, nếu bán được giá tốt thì là kiếm lời, mà bán giá quá rẻ cũng ngậm ngùi chấp nhận.”

“Đương nhiên phương thức giao dịch này rất được mọi người ưa thích, vì nó có thể giúp bọn họ tìm thấy thú vui khi mua được đồ tốt giống như mua cổ vật vậy, hơn nữa dù gì đây cũng thật sự là dược liệu, cùng lắm thì công hiệu của dược liệu chênh lệch theo số năm chứ tuyệt đối không có chuyện mua phải hàng giả không chút giá trị như đồ cổ.”

Nghe thấy lời nói của Tôn Lợi Dân trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ hứng thú, mà Hoa Minh Minh ở bên cạnh lại càng nóng lòng hơn, thật không ngờ dược liệu cũng có thể bán được theo phương thức bán đồ cổ!

“Phương Minh chúng ta mau mau đi qua đó xem đi, nếu thật sự có thể kiếm được Nhân Sâm hay Linh Chi mấy trăm năm… Vậy thì chúng ta phát tài rồi!”

Phương Minh cười một tiếng, muốn mua được Nhân Sâm trăm năm ở đó xác suất còn thấp hơn ở chợ đồ cổ mà mua được gốm sứ mà Càn Long đã từng dùng!

Dù sao dựa theo thời gian tăng trưởng thì hình dạng của dược liệu cũng có chút khác biệt đặc thù, thế nhưng đúng thật là cậu cũng cảm thấy rất có hứng thú, đi xem một chút cũng không vấn đề gì.

Tôn Lợi Dân dẫn Phương Minh cùng Hoa Minh Minh đi ra phía ngoài sảnh triển lãm, còn Lăng Sở Sở cùng hai người Vu Hải Dương thì đi tới sảnh triển lãm cá nhân của những nhà cung ứng dược liệu quen thuộc.

“Đến đến, Nhân Sâm đã hơn 20 năm vừa mới được đào lên không lâu, không nên bỏ lỡ!”

“Linh Chi tổ tiên lưu lại, ít nhất 10 năm, mặc dù không nguyên vẹn nhưng dược hiệu kinh người, đến xem đi!”

Vừa tới nơi này Phương Minh đã có cảm giác như lạc vào một cái chợ vậy, tất cả đều phủ một tấm vải lên mặt đất sau đó bày đủ loại dược liệu, đủ kiểu kêu la chào mời.

Đương nhiên đây đều là những người trồng dược liệu nhỏ, bởi vì không có đủ tiền để mua một vị trí trong sảnh triển lãm nên mới phải bày bán ở đây, mà một số người chọn mua cũng thích mua ở đây hơn bởi vì giá cả rẻ hơn bên trong nhiều.

“Tôi dựa vào, gốc Nhân Sâm này thật là nhiều rễ, đoán chừng ít nhất cũng phải trên trăm năm đi!” Hoa Minh Minh chỉ một gốc Nhân Sâm trong một gian hàng khiếp sợ thốt lên!

“Ông chủ này thật sự là có mắt nhìn, vừa nhìn thấy cậu tôi đã nhận ra cậu là người trong nghề, thế nhưng gốc nhân sâm này không phải trên trăm năm mà chỉ là tám mươi năm mà thôi.”

Hoa Minh Minh ngây ngẩn nhìn người bán hàng, đầu năm nay thương nhân như người trước mắt này thật sự quá hiếm, làm gì có ai bán hàng mà không những không khen hàng của mình lại còn hạ thấp nó xuống kia chứ?

“Ừm, tám mươi năm cũng không kém nhiều, gốc Nhân Sâm này ông bán bao nhiêu?”

“Nhân Sâm trên trăm năm giá cả ít nhất cũng hơn trăm vạn, gốc Nhân Sâm này của tôi chỉ 80 năm, tệ nhất cũng phải bán được 60 vạn, nếu cậu thật sự muốn mua thì tôi sẽ bán với giá 60 vạn cho cậu.”

“Nhân Sâm tám mươi năm mà chỉ bán với giá 60 vạn tiện nghi như vậy, Phương Minh… Sao cậu lại đi mất rồi?”

Hoa Minh Minh phát hiện Phương Minh vốn ở bên cạnh cậu ta không biết đã bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn Tôn Lợi Dân đứng bên cạnh nhìn cậu ta với ánh mắt cổ quái.

Ông ta thật sự muốn nói rõ cho cậu Hoa trước mắt này, không phải ông chủ thành thật, mà đùng một cái cậu tăng số năm của gốc Nhân Sâm lên gấp 10 lần, chính ông chủ cũng ngượng ngùng không dám thổi phồng lên như vậy.

Một gốc Nhân Sâm chỉ có bảy, tám năm lại bị cậu ta thổi lên thành hơn 100 năm, cho dù ông ta là ông chủ thì cũng không dám thổi phồng như vậy, mặt ông ta còn chưa dày tới mức đó!

Chỉ cần là người có chút hiểu biết với Nhân Sâm đều có thể nhận ra, đây căn bản không phải sâm núi gì mà chính là sâm nhà trồng, chỉ có sâm nhà trồng thì gốc sâm mới có nhiều rễ như vậy,

còn Nhân Sâm hoang dã thì rễ cây sẽ rất thon dài.

Nhân Sâm không phải càng nhiều rễ thì càng lâu năm mà ngược lại hoàn toàn, bởi Sâm dựa vào rễ để hấp thu chất dinh dưỡng, phần rễ vì nằm dưới đất quá lâu mà sẽ bị hư thối. Mặc dù nó cũng sẽ dài ra lại thế nhưng chỉ có phần sâm lồi lên mặt đất rễ mới dài ra mà thôi, còn phần phía dưới sẽ căng bóng như trân châu. Đó là lý do tại sao sâm càng lâu năm thì càng ít rễ.

Phương Minh chuồn đi một mình, nếu cậu đi chung với tên Hoa Minh Minh này nữa thì trí thông minh của cậu sẽ bị giảm xuống mất! Ông chủ kia cùng lắm cũng chỉ muốn nói dối số năm một chút kiếm lời hơn 10 vạn mà thôi, thế nhưng cái tên Hoa Minh Minh này thì hay rồi, trực tiếp tăng tới ông chủ cũng không chịu nổi. So với cái tên Nhân Sâm thì cậu vẫn thích cái tên chày gỗ hơn nhiều.

Thế nhưng có Tôn Lợi Dân ở đó cậu cũng không sợ Hoa Minh Minh bị hố, Tôn Lợi Dân là quản lý của Nghiễm Niên đường, đương nhiên ông ta sẽ có hiểu biết nhất định với dược liệu đấy.

Phương Minh nhìn nhìn dược liệu ở mấy quầy hàng hai bên, trong mắt hiện vẻ thất vọng, tuy rằng những dược liệu này coi như không tệ thế nhưng bán khá sát giá, đừng hòng mong có thể ăn may được.

Phương Minh cười tự giễu, kể cũng đúng, người mua từ trước tới nay làm sao có thể khôn ngoan như người bán được, tiện nghi làm gì dễ chiếm như vậy chứ.

Thế nhưng trong lúc Phương Minh chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên đôi mắt cậu bị một quầy hàng hấp dẫn. Chủ quầy là một người đàn ông trung niên, trong quầy ông ta bày bán cũng chỉ có một số gốc cây cùng một ít dược liệu dạng cành, mới nhìn qua thì không khác gì so với những sạp hàng khác.

Đương nhiên chính vì trong sạp hàng không có dược liệu quý giá gì nên đa số người chỉ nhìn lướt qua rồi bỏ đi.

“Chú à, những dược liệu này đều là do chú tự hái sao?” Phương Minh ngồi xổm xuống cười hỏi.

“Đúng vậy, đây đều là dược liệu tôi hái được, có một số thì hái đã lâu rồi, còn một số thì mới hái tuần trước, bởi vì nghe nói bên này có hội triển lãm giao lưu nên mới tới đấy.”

Người đàn ông trung niên không giấu diếm, rõ ràng ông ta cũng không phải người chuyên buôn bán dược liệu, chỉ vì nhà ở gần núi nên mới lên núi hái thảo dược tới bán mà thôi.

“Tiểu Huyết Đằng, Hắc Huyết Đằng, Kim Mao Cẩu, Mãi Ma Đằng, Mai Hoa Đằng, Ngưu Đề Tử, Đằng dẹp, Quá Giang Long, Kim cương Đằng, Hồng Đan Tham…”

Phương Minh vừa nói chuyện với người đàn ông vừa lật xem đống dược liệu, những dược liệu này cũng không quý báu gì, giá cả chỉ cỡ mấy đồng tới gần 100 đồng một cân mà thôi, toàn bộ gian hàng bán đi chắc cũng chỉ cỡ mấy nghìn là cùng.

“Ông chủ, chúng tôi còn rất nhiều dược liệu giống như thế này, nếu cậu cần có thể đặt trước.”

Hiển nhiên mục đích của người đàn ông chính là tìm kiếm người thu mua dược liệu số lượng lớn đấy!

Phương Minh mỉm cười, cậu không cần số dược này thế nhưng Nghiễm Niên đường lại cần, cậu cũng có thể đứng ra giới thiệu hai bên với nhau, nhưng điều quan trọng là cậu phải đạt được thứ mình muốn cái đã!

Chương 188: Trường Sinh Thảo

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Ông chủ, số dược liệu Ôm Đồm này là do tôi tiện tay hái trong khi hái thuốc, không đáng giá bao nhiêu, nhưng khi bị trầy da chảy máu thì có thể cầm máu.”

Nhìn Phương Minh bắt đầu xem tới đống dược liệu Ôm Đồm trong quầy của mình, Hạ Khánh giải thích một câu.

“Chỗ của ông gọi nó là Ôm Đồm sao?”

Phương Minh cười cười, dược liệu này sinh trưởng trên vách núi, hơn nữa lá cây nhiều, chỉ cần nắm một cái là có thể hái được, dùng từ Ôm Đồm để hình dung xem ra cũng khá thích hợp. Đương nhiên cậu cũng biết đây chỉ là cách gọi ở nơi người đàn ông này sống mà thôi, trên thực tế cùng một loại dược liệu nhưng mỗi địa phương lại có một tên gọi khác nhau.

“Đúng vậy, đây là bên gọi của dân bản xứ chúng tôi, mà tôi cũng nghe người khác gọi nó là Hoàn Dương Thảo, còn có cách gọi khác là Thạch Hoa, Vạn Niên Thanh…”

Phương Minh gật gật đầu, mặc dù cậu chưa từng nghe thấy những cái tên này thế nhưng nhìn qua cũng có thể biết được, chắc chắn người dân đặt tên dựa vào ngoại hình cùng đặc điểm sinh trưởng của dược thảo. Hẳn là lúc họ hái được dược liệu này vẫn

còn chưa biết tên của chúng.

“Tên thật của dược liệu này là Quyển Bách, thế nhưng bình thường chúng ta quen gọi nó là Hoàn Hồn Thảo.”

Phương Minh cười cười đáp một câu, tay cũng không ngừng mà đặt úp sấp đám Hoàn Hồn Thảo xuống rồi mở ra xem, đúng lúc này Hoa Minh Minh cùng Tôn Lợi Dân cũng đi tới bên này.

“Phương Minh, cậu đang mân mê cái gì vậy? Phát hiện được thứ gì tốt sao?”

Hoa Minh Minh ngồi xổm xuống đưa mắt nhìn: “Đây không phải loại cỏ sinh trưởng trên tảng đá của nhà tôi sao? Chẳng lẽ cỏ này cũng là thuốc đông y?”

“Ông chủ này không biết rồi, thật ra hầu như cỏ trên núi đều là thuốc đông y, chỉ khác nhau ở công hiệu thuốc nào tốt hơn mà thôi.” Hạ Khánh nghe thấy câu hỏi của Hoa Minh Minh thì giải thích một câu.

“Thật ra cũng dược không phân chia tốt xấu, một phần thuốc cần có chủ dược cùng phụ dược, chủ dược mặc dù cần thiết thế nhưng nếu thiếu một chút phụ dược thôi thì hiệu quả cũng giảm đi nhiều. Vì vậy dược thảo sở dĩ có phân biệt giàu nghèo chính là vì nó khan hiếm.”

Phương Minh cũng mở miệng, đây là những lời sư phụ đã từng nói với cậu, giữa thảo dược không phân biệt giàu nghèo, bọn chúng vẫn phối hợp lẫn nhau. Trong phương thuốc Đông Y chú ý đạo quân thần có chủ có phụ, thế nhưng không thể thiếu bất kỳ thứ nào.

“Chuyên gia Phương quả là có kiến thức, nếu Nhân Sâm hay Linh Chi mọc đầy núi thì đương nhiên giá cả cũng rẻ đi, nói trắng ra là vật hiếm thì quý.”

Tôn Lợi Dân đứng bên cạnh nịnh nọt rất đúng lúc, Phương Minh chỉ cười cười, tiếp tục lật tới lật lui đống dược thảo dưới đất.

“Vậy dược thảo này tên là gì?”

“Cậu Hoa, trong Bản thảo cương mục có gọi nó là Trường Sinh Thảo, đương nhiên cũng có rất nhiều người gọi nó là Hoàn Dương Thảo, Hoàn Hồn Thảo, tên khoa học của nó là Quyển Bách.” Tôn Lợi Dân giới thiệu.

“Trường Sinh Thảo, Hoàn Dương Thảo, Hoàn Hồn Thảo, đều là những cái tên rất kêu, chắc chắn bán được với giá rất đắt! Quay về tôi phải nói ông bà hái hết số thuốc trên núi kia về bán mới được!”

Hoa Minh Minh bắt đầu chìm đắm trong mộng đẹp mà Tôn Lợi Dân ở bên cạnh thì xấu hổ vô cùng, đột nhiên ông ta nhận ra ở trước mặt kẻ dở hơi Hoa Minh Minh này tốt nhất vẫn không nên nói gì thì hơn.

“Ông chủ này, thật ra loại thảo dược này không đáng tiền, một cân chỉ có hai ba mươi đồng mà thôi.” Hạ Khánh cười rất thật thà.

“Hai ba mươi đồng một cân?” Hoa Minh Minh trợn trắng mắt: “Một cây thảo dược có cái tên kêu như vậy mà giá chỉ đáng mấy đồng, định lừa bố mày sao?”

“Cậu Hoa, sở dĩ nó có tên Trường Sinh Thảo cùng Hoàn Hồn Thảo không phải là vì công hiệu, đó là vì đặc thù sinh trưởng của nó. Nó thường được sống ở nơi khô hanh trong khe núi hoặc trên sườn núi, cứ như vậy thì không thể đủ hơi nước mà sống được. Lúc khô hạn thì cành cây của nó sẽ cuộn lại, nhìn qua cứ tưởng như nó đã chết, nhưng thực tế khi có nước mưa thì nó lại sẽ tiếp tục sinh trưởng. Chính bởi vì nó có thể không ngừng chết rồi lại hồi sinh nên mới gọi nó là Hoàn Hồn Thảo hay Trường Sinh Thảo,

còn có Gặp Nước Hoàn Dương Thảo.”

Nghe thấy lời giải thích của Tôn Lợi Dân Hoa Minh Minh mới cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là do cậu ta hiểu sai.

Mặc dù Hoa Minh Minh hiểu sai nhưng thật ra không chỉ mình cậu ta, tất cả những người mới nghe tên Hoàn Dương Thảo này lần đầu đều sẽ hiểu lầm như vậy. Tất cả người lần đầu nghe thấy cái tên này đều miên man bất định, một cây dược liệu có dính dáng tới trường sinh chắc hẳn sẽ đắt lắm đây.

“Mặc dù Trường Sinh Thảo khá thần kỳ nhưng công dụng chủ yếu của nó chỉ là cầm máu, mà có thể tìm thấy Trường Sinh Thảo ở bất kỳ ngọn núi nào trong nước, thế nên giá cả của nó không đắt chút nào.”

Lúc Tôn Lợi Dân giải thích Phương Minh vẫn chăm chú lật xem dược liệu, mãi tới khi cậu cầm tới một gốc Trường Sinh Thảo có độ lớn nhỏ hơn các gốc khác thì mới dừng lại.

Thoạt nhìn gốc Trường Sinh Thảo này chỉ trừ thể tích nhỏ hơn thì không khác biệt gì so với mấy gốc còn lại, thế nhưng khi Phương Minh cầm gốc Trường Sinh Thảo này trong mắt lại toát ra một vẻ kích động khó có thể nhìn thấy.

“Ông chủ, ông cho giá đi, tôi muốn mua hết tất cả số Trường Sinh Thảo ở đây.”

Phương Minh buông gốc Trường Sinh Thảo trong tay xuống, sau đó còn giả như vô tình đặt gốc Trường Sinh Thảo có kích thước nhỏ bé kia xuống dưới cùng, chỉ cần người hơi am hiểu tâm lý học chắn chắn sẽ biết động tác của Phương Minh có ý nghĩa như thế nào.

Đây chính là sợ, sợ người ta phát hiện bí mật của gốc Trường Sinh Thảo này!

Đương nhiên Phương Minh cũng không phải sợ thật, đây chỉ là hành động vô thức khi tìm được chí bảo của cậu mà thôi, nhất là khi chí bảo này còn chưa thuộc về cậu.

“Những gốc này… Toàn bộ số Trường Sinh Thảo này nếu cậu lấy hết thì 30 đồng một cân, nếu bán theo giá sỉ cũng đã 20 đồng, huống gì dược liệu của tôi còn rất mới đấy!”

“Được, không thành vấn đề.” Phương Minh gật đầu, sau đó nhìn những dược liệu khác trên sạp, trầm ngâm một chút rồi nói luôn: “Tất cả số dược liệu này tôi cũng muốn mua, ông ra giá đi.”

“Ông chủ muốn mua hết sao?”

Hạ Khánh có chút kinh ngạc, theo ông ta thấy thì người thanh niên trước mắt này rõ ràng không phải người buôn dược liệu, mà ngoại trừ người buôn dược liệu ai lại thu mua số thuốc này về làm gì chứ? Đối với người bình thường thì số dược liệu này chẳng khác gì khúc củi bình thường cả, mà bây giờ cũng không còn ai dùng củi đốt, mua về còn sợ chật nhà ấy chứ!

“Không sai, tôi muốn mua hết, ông cứ tính giá cho tôi đi.”

Mặc dù cảm thấy có chút khó hiểu thế nhưng chuyện người tình ta nguyện được nhiên ông ta sẽ không từ chối, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Toàn Cốt Phong của tôi là 20 nguyên/cân, ở đây có tổng cộng 10 cân, còn có…”

Sau một lát cuối cùng ông ta cũng tuôn ra cái giá cuối cùng: “Tổng cộng là 1 vạn 8, tôi chỉ lấy của ông 1 vạn thôi.”

“Được.”

Phương Minh đang định trả tiền thì đúng lúc này một giọng nói ngạo mạn từ bên cạnh truyền tới.

“Ông chủ, mấy thứ này tôi muốn hết, tôi cho ông 1 vạn 5.”

Giọng nói ngả ngớn vô cùng, Phương Minh nhíu mày nhìn qua, là Hoàng Bằng Phi cùng với người phụ nữ của anh ta đang đi về phía bên này.

“Anh Hoàng, mua đồ phải chú ý thứ tự trước sau!”

Tôn Lợi Dân nhìn về phía Hoàng Bằng Phi, thế nhưng Hoàng Bằng Phi lại mặc kệ ông ta mà khiêu khích nhìn pm: "Đây chính là thủ tịch chuyên gia do Nghiễm Niên đường mời tới sao? Xem ra đây chính là đồ tốt mà cậu chọn, thế nhưng giờ đây nó phải thuộc về tôi rồi!"

Cũng giống như sau khi Lăng Sở Sở phát hiện Hoàng Bằng Phi liền sai Tôn Lợi Dân đi tìm hiểu Hồi Xuân đường, thì khi Hoàng Bằng Tiềm nhìn thấy Lăng Sở Sở cùng Phương Minh ở thang máy, mặc dù bên ngoài anh ta không có biểu hiện gì nhưng vẫn sai người đi tìm hiểu mục đích và lai lịch của Phương Minh.

Phương Minh là thủ tịch chuyên gia mà Nghiễm Niên đường mới tìm tới được, mà cũng vì Nghiễm Niên đường không hề có ý che giấu thế nên Hồi Xuân đường rất nhanh đã có thể tra được tin tức.

“Nghiễm Niên đường còn tưởng rằng tìm một người trẻ tuổi là có thể so sánh được với anh trai của tôi sao? Hừ, còn thủ tịch chuyên gia, cho dù có muốn xách giày cho anh trai tôi cũng không xứng!”

Hoàng Bằng Phi đương nhiên không tin Phương Minh có thể giỏi hơn anh trai của anh ta, thế nhưng vừa nãy khi đi dạo với bạn gái anh ta nhìn thấy Phương Minh đang quỳ rạp trên mặt đất lựa chọn dược liệu, với bản tính của anh ta đương nhiên phải tới phá hư một phen.

Hơn nữa Hoàng Bằng Phi cũng không phải loại người ngu dốt, nếu Nghiễm Niên đường đã đồng ý cho cậu đảm nhiệm chức thủ

tịch chuyên gia, chứng tỏ cậu cũng phải có chút bản lãnh, vì thế mặc kệ cậu muốn mua gì, anh ta chỉ cần ra giá cao hơn mua lại là được, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn.

“Hừ, anh tưởng chỉ anh có tiền sao? 1 vạn 5, nhiều quá nhỉ? Chúng tôi trả 2 vạn!”

Hoàng Bằng Phi vốn là một kẻ quần là áo lụa, thế nhưng Hoa Minh Minh cũng không kém gì anh ta, vừa nghe anh ta lên mặt lập tức liền không nhịn được.

“2 vạn 5!”

“3 vạn!”

“3 vạn 5!”

“4 vạn!”

“6 vạn!”

“8 vạn!”

…

Hai người không ngừng tăng giá, hơn nữa còn cao giọng tăng giá đưa tới sự chú ý của đám người xung quanh, trong khi người bu lại càng lúc càng nhiều thì Hạ Khánh ở trong gian hàng lại nhìn hai người như nhìn hai kẻ ngu ngốc.

“Người kia là cậu chủ của Hồi Xuân đường, mà người này có thể tranh giành với cậu chủ Hồi Xuân đường, hơn nữa quản lý Tôn của Nghiễm Niên đường còn đứng bên cạnh cậu ta, có lẽ địa vị thật sự không nhỏ.”

Trong đám người vây xem đã có người nhận ra Hoàng Bằng Phi, mà cái tính xấu của anh ta thì mọi người còn lạ gì, chỉ chốc lát trong lòng mọi người đều hiểu, đây hẳn là hai tên nhà giàu rỗi hơi

đấu khí!

Những tiểu thương khác nhìn Hạ Khánh bằng con mắt ước ao, sao hai tên nhà giàu này không đấu khí trong cửa hàng nhà bọn họ kia chứ? Đây không phải là tự dâng tiền tới cửa hay sao?

“Ông chủ nhỏ, những dược liệu này thật sự chỉ là dược liệu vô cùng bình thường mà thôi, tuyệt đối không thể nào gặp phải trường hợp ăn may mà tìm được dược liệu tốt!”

Bên cạnh Hoàng Bằng Phi cũng có một chuyên gia dược liệu, dù sao tên Hoàng Bằng Phi này không học vấn không nghề nghiệp, cũng không có hiểu biết gì mấy đối với thuốc đông y, nếu để anh ta đi dạo một mình trong này thì khả năng bị hố so với Hoa Minh Minh cũng không kém bao nhiêu.

“Khẳng định là số dược liệu này có điều gì đó đặc biệt, nếu không người của Nghiễm Niên đường tuyệt đối sẽ không mua, hơn nữa tôi tăng giá bọn họ cũng tăng giá, điều này chứng tỏ số dược liệu này chắc chắn có vấn đề!”

Hoàng Bằng Phi cảm thấy bản thân đúng là vô cùng thông minh, nếu những dược liệu này mà không đáng giá bọn họ tăng giá làm gì kia chứ?

Mà một bên khác mặc dù thoạt nhìn Hoa Minh Minh giống như chỉ đang đấu khí với Hoàng Bằng Phi, thế nhưng cậu ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, vì tranh khí mà ném bay 10 vạn ra ngoài. Lúc cậu ta hét giá vẫn luôn trộm nhìn vẻ mặt Phương Minh, thấy vẻ mặt bình tĩnh của cậu thì trong lòng cũng thầm hiểu, cậu đồng ý với sự tăng giá của mình!

Nói cách khác, giá trị của số dược liệu này tuyệt đối vượt qua 10 vạn!

Hai tên hoàn khố đang đấu khí trong mắt mọi người, thì ra

mỗi người đều có một mặt tinh tế tỉ mỉ như thế đấy!

Chương 189: Trường Sinh Quán Tưởng Hoa

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hạ Khánh thì triệt để ngơ ngẩn. Lúc trước ông chủ kia tới nói muốn mua hết số thuốc của ông ta với giá một vạn, ông ta đã mừng tới điên rồi, nên nhớ mặc dù đây không phải là sảnh triển lãm, thế nhưng muốn đặt quầy ở đây vẫn phải trả tiền phí 100 đồng một ngày đấy.

Vì thế mới ngày đầu tiên mà ông ta đã bán hết số dược liệu này thì mấy ngày sau ông ta cần gì đặt quầy nữa chứ, có thể tiết kiệm những mấy trăm đồng tiền phí.

Thế nhưng bây giờ mới mấy phút ngắn ngủi trôi qua, giá của số dược liệu này vậy mà tăng lên gấp mười! Mặc dù ông ta rất cao hứng thế nhưng càng bất an hơn.

“12 vạn!”

Hoàng Bằng Phi vừa ra giá lại nhìn Hoa Minh Minh đầy khiêu khích, thế nhưng cậu ta không thèm suy nghĩ mà ra giá theo luôn: “15 vạn.”

“20 vạn.”

…

“Hai ông chủ có thể nghe tôi nói một câu không?”

Hạ Khánh cảm thấy trái tim mình đang bang bang đập loạn, mặc dù người ngoài nhìn thấy hai vị này càng tăng giá thì ông ta càng được lời lớn, thế nhưng Hạ Khánh hiểu rõ giá trị số dược liệu này của mình, chỉ cần 1 vạn là đã có thể lời tới bể bụng rồi.

Nếu cứ mặc hai tên bại gia tử này tranh đấu tiếp, bây giờ bọn họ đang tức giận thì giá gì cũng nói ra được, nhưng lúc nữa hết giận lại đổi ý, không chịu mua thuốc của ông ta thì không phải là ông ta thiệt thòi lớn hay sao?

Dù sao bọn họ cũng chỉ hô giá bằng miệng mà thôi, cho dù có lật lọng thật thì ông ta làm gì bọn họ được chứ? Một tấm chi phiếu khủng nhưng không thật làm sao an toàn bằng đồng tiền chính mình cầm trên tay?

Hoa Minh Minh cùng Hoàng Bằng Phi đều dừng lại, Hạ Khánh mới là ông chủ quầy hàng, mặc dù bọn họ tin chắc rằng ông ta sẽ không từ chối cái giá bọn họ đưa ra, thế nhưng vẫn phải nể mặt ông ta một chút mới được.

“Hai ông chủ có thể coi trọng dược liệu trong quầy chính là vinh hạnh của tôi. Hay là vậy đi, số dược liệu này tôi sẽ chia đều, mỗi người một nửa, về phần giá cả thì mỗi người đưa tôi 1 vạn là đủ lắm rồi.”

Mỗi người một vạn chính là ông ta đã lời gấp đôi, số lời này đã đủ khiến ông ta cảm thấy thỏa mãn vô cùng, dù sao làm người cũng không nên quá tham lam đấy!

Nghe thấy những lời của Hạ Khánh hai mắt Phương Minh sáng lên, vốn dĩ cậu vẫn đang im lặng đứng xem, bây giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ông chủ, ông đang xem thường chúng tôi sao? Chúng tôi muốn mua tất cả số dược liệu này!”

“Đánh rắm, ai muốn chia đôi với bọn họ chứ, tôi cũng muốn mua toàn bộ!” Hoàng Bằng Phi không chịu thua kém Phương Minh.

“Hai ông chủ, nếu hai người cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ không bán số dược liệu này!”

Vẻ mặt Hạ Khánh kiên quyết, mà lời của ông ta khiến đám người vây xem xôn xao một trận, ai cũng nghĩ tên Hạ Khánh này đúng là đồ ngốc!

Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường tranh cãi ngay trước mặt mọi người, cho dù có biết là bị hố nhưng vì thể diện của hai nhà thuốc, bọn họ đã ra giá chắc chắn sẽ phải mua.

Phương Minh trầm ngâm một chút, tựa như bị lời của Hạ Khánh làm cho khiếp sợ, một lúc sau mới nói: “Nếu ông chủ đã kiên quyết như vậy thì chúng tôi cũng chỉ còn cách nghe theo, nhưng tiền thì chúng tôi vẫn sẽ trả 15 vạn như đã ra trước đó, 15 vạn để mua nữa số dược liệu này, nếu Hồi Xuân đường không nỡ thì có thể từ bỏ, tôi đồng ý trả 30 vạn để mua tất cả.”

“Ai không nỡ? 15 vạn thì 15 vạn, mỗi người một nữa.”

Hoàng Bằng Phi không chịu được mấy lời khích tướng của Phương Minh, thế nhưng sau khi nói xong anh ta cũng không vội qua chọn dược liệu mà đứng yên chờ Phương Minh chọn trước.

Bởi vì anh ta lại muốn chen ngang một lần nữa!

Đến bây giờ trong lòng Hoàng Bằng Phi đã xác định chắc chắn rằng trong số dược liệu này có thứ gì đó quý hiếm, thế nhưng nếu để anh ta lựa chọn thì thật sự là anh ta không thể nào xác định được đâu mới là dược liệu trân quý.

Thế nhưng anh ta cũng không lo lắng, chỉ cần anh ta cứ nhìn chằm chằm đối phương, sau đó giành lấy số dược liệu mà đối phương chọn là được rồi.

Phương Minh cười cười, chỉ tay vào một số dược liệu trên quầy rồi nói ra: "Nơi này, nơi này, còn có nơi này đều thuộc về tôi, còn lại cho anh."

"Dựa vào cái gì mà tôi phải đưa một nửa này cho cậu? Một nửa này tôi cũng muốn!"

Hoàng Bằng Phi đắc ý vô cùng, trong lòng càng chắc chắn với suy đoán của mình hơn, bởi vì anh ta nhìn thấy được vẻ giận dữ trên mặt Phương Minh.

"Hoàng Bằng Phi anh đừng có khinh người quá đáng, đã nói mỗi người một nửa, nửa này chúng tôi đã lựa chọn trước rồi!"

"Đó chính là vì các cậu nhanh tay đoạt trước nên tôi mới không chọn kịp, một nửa này tôi cũng muốn!"

Phương Minh hít sâu một hơi như là cố gắng áp chế lửa giận, không thèm quan tâm tới Hoàng Bằng Phi nữa mà trực tiếp quay về phía Hạ Khánh: "Ông chủ, tôi có thể trả thêm 5 vạn cho một nửa dược liệu này, tổng cộng 20 vạn!"

"Tôi cũng trả 20 vạn!" Hoàng Bằng Phi đuổi theo.

"30 vạn!"

"Tôi cũng thế!"

Hạ Khánh lại ngẩn ra một lần nữa, ông ta nhớ rõ lúc đầu Phương Minh nhìn trúng số Trường Sinh Thảo kia mà, tại sao trong đống dược liệu cậu chọn lại không có Trường Sinh Thảo?

Trong số mọi người ở đây chỉ có một mình Hoa Minh Minh rõ

ràng, thét gào trong lòng: “Phương Minh tên gia hỏa này quá xấu xa, đây chính là cố ý hố người mà!”

“Phương Minh đã biết tên kia chắc chắn sẽ tranh đoạt nên mới cố ý lựa chọn như vậy, mục đích để làm đối phương lọt vào bẫy.”

Nghĩ tới điểm này trên mặt Hoa Minh Minh cũng lộ vẻ phẫn nộ vô cùng: “Tôi nói anh đúng là tên côn đồ giảo thỉ(1), sao cái gì anh cũng muốn đoạt?”

(1)Giảo thỉ: khuấy phân

“Không phục sao? Không phục thì các cậu cứ tăng giá đi, xem ai giỏi hơn ai!”

“Anh…”

Hoa Minh Minh làm bộ muốn tăng giá, thế nhưng Phương Minh đã ngăn cậu ta lại, cậu nhìn Hoàng Bằng Phi: “Anh xác định thật sự muốn số dược liệu này?”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh Hoàng Bằng Phi cũng hơi phân vân, thế nhưng anh ta nhớ tới hết thảy những chuyện đã xảy ra, cảm thấy bản thân không hề sơ sẩy chút nào, suy đoán của anh ta tuyệt đối không thể sai được.

“Đúng vậy, chúng tôi muốn nửa này!”

Cuối cùng Hoàng Bằng Phi cũng gật đầu xác nhận.

Ngay khi Hoàng Bằng Phi gật đầu xác nhận, Phương Minh vui vẻ tươi cười, mà Hoa Minh Minh đang ở bên cạnh thì đã cười rộ lên.

“Ông chủ, vậy tôi lấy một nửa số dược liệu còn lại, 15 vạn. Quản lý Tôn, phiền ông trả tiền cho ông chủ Hạ đi.” Phương Minh nói với Hạ Khánh.

“Được được được, vậy để tôi gom số dược liệu lại cho cậu.”

Hạ Khánh vội vàng đáp ứng, bắt đầu xếp gọn số dược liệu Phương Minh cần. Tới bây giờ ông ta đã hiểu, rõ ràng cậu thanh niên trước mắt này vẫn coi trọng số Trường Sinh Thảo đó nhất, vì vậy ông ta cẩn thận đặt số Trường Sinh Thảo lên trên cùng.

Hoàng Bằng Phi sửng sốt cả nửa ngày, đây đâu phải là vẻ mặt mà bọn họ nên có, đáng ra bọn họ phải phẫn nộ mà không làm gì được mới đúng!

“Còn ngây ngốc ở đó làm gì? Anh mau trả 30 vạn cho ông chủ đi! Mọi người đều đang nhìn đấy, không lẽ cậu chủ của Hồi Xuân đường lại muốn giựt nợ sao?”

Hoa Minh Minh cười trên nỗi đau của người khác, còn nhấn mạnh mấy chữ “cậu chủ của Hồi Xuân đường”. Trừ khi Hoàng Bằng Phi này không để ý tới danh dự của Hồi Xuân đường, nếu không anh ta chắc chắn phải trả tiền.

“Cậu Hoàng.”

Một chuyên gia dược liệu của Hồi Xuân đường thở dài một hơi. Lúc trước ông ta đã khuyên nhủ cậu chủ rồi, thế nhưng anh ta lại cố tình không nghe theo. Bây giờ thì hay rồi, trước mặt nhiều người như vậy làm sao có thể giựt nợ được kia chứ? Vì mặt mũi của Hồi Xuân đường, cho dù chỉ là một đống phân cũng phải dùng 30 vạn mua lại.

Đám người lại xôn xao một lần nữa, ai cũng hiểu rõ cậu chủ của Hồi Xuân đường lần này bị hố nặng rồi. Cho dù trong số dược liệu này có thứ gì quý hiếm thì cũng không thuộc có quan hệ gì với anh ta.

Dùng những 30 vạn để mua số dược liệu đáng giá mấy nghìn, thật sự là phá của, chỉ sợ sau khi đại hội giao lưu này kết thúc ai ai

cũng sẽ biết tới cái danh phá của của anh ta.

“Các người cứ chờ đó cho tôi!”

Hoàng Bằng Phi lúc này cũng biết bản thân bị hai người Hoa Minh Minh cùng Phương Minh hố nặng, thế nhưng 30 vạn này không thể không trả! Quan trọng là 30 vạn chẳng là gì với anh ta, thế nhưng lần này thật sự là mất hết mặt mũi.

Để chuyên gia dược liệu của công ty ở lại trả tiền, Hoàng Bằng Phi cùng người yêu của anh ta xám xịt rời đi.

“Thật sự là quá thoải mái, không ngờ Phương Minh cậu lại xấu xa như vậy!”

Hoa Minh Minh cảm thấy hãnh diện vô cùng đi tới vỗ vỗ vai Phương Minh, cảm giác như tìm được người đồng đạo, thế giới này cậu ta không còn cô độc nữa.

Mà Phương Minh thì mặc kệ cậu ta, sau khi lấy được bao dược liệu liền rời đi, dù sao nơi này đông người như vậy không thích hợp để nói chuyện, thêm nữa tất cả tâm tư của cậu hiện tại đều đặt lên Trường Sinh Thảo.

Thậm chí cậu còn nóng lòng trực tiếp rời khỏi hội giao lưu quay về khách sạn, đương nhiên cậu chỉ lấy mỗi túi Trường Sinh Thảo, số dược liệu còn lại đều giao cho Tôn Lợi Dân xử lý.

Gian phòng trong khách sạn.

Phương Minh lấy hết số Trường Sinh Thảo trong bọc ra, lại tìm gốc Trường Sinh Thảo nhỏ bé lúc trước, về phần số Trường Sinh Thảo còn lại đều bị cậu gạt qua một bên.

Cậu chỉ muốn mua một gốc Trường Sinh Thảo này, còn số dược liệu kia cậu mua chẳng qua chỉ để che mắt thiên hạ mà thôi.

“Đây chính là người tốt thì có báo đáp tốt sao?”

Phương Minh cảm khái nhìn gốc Trường Sinh Thảo trên bàn. Ban đầu chỉ vì lòng hảo tâm nên cậu mới muốn mua hết số dược liệu kia, nếu không cậu chỉ cần mua số Trường Sinh Thảo không phải là xong rồi sao?

Thế nhưng chính nhờ lòng hảo tâm này mà cậu có thể hố Hoàng Bằng Phi, nếu cậu chỉ mua mỗi đám Trường Sinh Thảo này thì tuyệt đối không thể hố đám người Hoàng Bằng Phi đơn giản như vậy.

Bỏ Trường Sinh Thảo vào chiếc ly chân cao thường dùng để uống rượu đỏ, thế nhưng sau đó cậu cũng không đổ rượu vào mà dùng kim châm vào đầu ngón tay, sau đó nặn ba giọt máu vào ly.

Giọt máu rơi xuống được Trường Sinh Thảo hấp thụ rất nhanh, qua vài giây đồng hồ gốc Trường Sinh Thảo khô héo bắt đầu từ từ nở rộ, toàn bộ lá cây đều mở rộng ra như một bông hoa sen!

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên kích động, cậu lộn ngược chén rượu lại, mà cảnh tượng kỳ dị lúc này mới xuất hiện.

Trường Sinh thảo bắt đầu từ từ trượt khỏi ly rượu, mà trong quá trình trượt ra này cành lá của nó lại cuốn lên, sau đó lại nở rộ, chỉ là lúc này nó nở rộ theo hướng ngược lại, nở rộ về hướng phần gốc!

Giống với khi ta che dù, tán dù bị gió thổi bật ngược ra phía sau, giờ khắc này gốc Trường Sinh Thảo này cũng nở rộ ngược lại như thế.

Lá cây nở rộ về hướng rễ, ban đầu Trường Sinh Thảo phảng phất giống như một nụ hoa, sau đó thì lại trở thành một đóa hoa.

“Dương vì trường sinh, âm vì quán tưởng(2).”

(2)Quán tưởng: theo Phật giáo thì nó là dùng ý nghĩ để tụ lại một chỗ.

Phương Minh nhẹ giọng nỉ non, đây không phải Trường Sinh Thảo bình thường, đây là Trường Sinh Quán Tưởng Hoa!

Chương 190: Cơ duyên to lớn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trường Sinh Quán Tưởng Hoa!

Trường Sinh Thảo biến dị, sinh trưởng tại nơi có đại năng cường giả ngộ đạo, hấp thụ đạo chi tinh hoa, ngưng tụ quán tưởng chi thân, nghìn năm hiếm gặp.

Đây chính là miêu tả về Trường Sinh Quán Tưởng Hoa trong truyền thừa Vu Sư.

Dựa theo truyền thừa Vu Sư, Trường Sinh Thảo thường sinh trưởng trên vách đá, mà các bậc đại năng thời cổ đại lại thường ngồi trên núi đá ngộ đạo hoặc minh tưởng, thời gian lâu dài Trường Sinh Thảo sinh trưởng ở đó cũng bị cảm nhiễm mà sinh ra biến dị, trở thành Trường Sinh Quán Tưởng Hoa.

Nói trắng ra sở dĩ Trường Sinh Thảo có thể biến dị tạo thành Trường Sinh Quán Tưởng Hoa cũng không phải dựa vào tự thân, mà nó bị ngoại vật ảnh hưởng. Giống trong Phật giáo có Thích Già Ma Ni ngộ đạo dưới gốc bồ đề, những chú chim đậu ở trên gốc bồ đề, chính gốc bồ đề hay những con kiến dưới đất quanh đó đều nhiễm phật pháp, sau đó đột phá phàm thân, trở thành kim cang hộ pháp của Phật giáo.

Kỳ thật đừng nói Trường Sinh Quán Tưởng Hoa, cho dù là khối

nham thạch mà bậc đại năng cường giả đã tĩnh tọa cũng nhiễm linh khí, cho dù không thể tự thân thoát thai trở thành vật có linh trí nhưng nó chính là tài liệu để điêu khắc linh khí.

Đương nhiên đây chỉ là những miêu tả về Trường Sinh Quán Tưởng Hoa, thứ khiến Phương Minh kích động chính là công dụng của nó.

Trường Sinh Quán Tưởng Hoa có sinh mệnh vô cùng cường ngạnh, gặp nước thì dương khai(1), nếu thả Trường Sinh Quán Tưởng Hoa vào nước thì lá cây sẽ nở rộ, phóng xuất một cỗ sinh cơ vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù bình thường không thể nhìn thấy cỗ sinh cơ này thế nhưng nếu như ở sống chung lâu dài với nó, huyết khí trong cơ thể sẽ trở nên tràn đầy, không kém những gốc Nhân Sâm trăm năm một chút nào.

(1)Khai: mở

Thế nhưng đây chưa phải là tất cả, điểm thần kỳ nhất của Trường Sinh Quán Tưởng Hoa chính là khi máu rơi trên người nó, Trường Sinh Quán Tưởng Hoa sẽ nở rộ theo hướng ngược lại, mà lúc này cho dù là bất kỳ phái nào, từ Đạo giáo cho tới Phật giáo… Nếu nhập định thì sẽ có thu hoạch không thể tưởng được!

Rửa tay, tĩnh tâm.

Phương Minh ngồi xếp bằng theo tư thái tĩnh tọa, rất nhanh đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Lần này Phương Minh không cảm ứng ngôi sao trên trời mà dồn tất cả lực chú ý vào gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa.

Trường Sinh Quán Tưởng Hoa, mỗi người minh tưởng đều sẽ có được một hiệu quả khác biệt, vì vậy Phương Minh trong lòng tràn ngập chờ mong, không biết bản thân sẽ minh tưởng được gì.

Ga giường, ngăn tủ, thảm…

Tất thảy ngoại vật đều biến mất khỏi mắt Phương Minh, gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa từ từ lớn dần trước mắt cậu, cho đến khi nó chiếm trọn tầm mắt.

Trong thế giới của Phương Minh bây giờ chỉ còn tồn tại duy nhất một gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa đang lẳng lặng phiêu phù.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng giây, sau đó hai mắt Phương Minh bắt đầu sáng lên. Trong tầm mắt cậu, gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa vốn dĩ đứng im đang bắt đầu chậm rãi xoay tròn, cành lá của nó cũng bắt đầu từ từ mở rộng, cuối cùng triệt để bao trùm ánh mắt của Phương Minh!

Ầm ầm!

Giống như khai thiên tích địa, khi ánh mắt của cậu lại xuất hiện tia sáng một lần nữa, Trường Sinh Quán Tưởng Hoa đã biến mất không còn, thay vào đó là một bóng người.

Một bóng người quay lưng đứng trước mặt cậu!

Một bóng người cực kỳ to lớn, mặc dù bóng người này chỉ đứng yên nơi đó nhưng vẫn có thể dẫn tới sấm sét vang dội, vô số tia sét rơi xuống chung quanh người đó, bảo vệ người đó như binh sĩ bảo vệ quân vương.

“Đây là ai?”

Trong đầu Phương Minh hiện lên một tia nghi vấn, sau mười lăm phút bóng người đó đã biến mất, tới khi Phương Minh tiếp tục nhìn thấy thì không còn là bóng người to lớn mà là thân ảnh của Phật Thích Ca.

Phật Thích Ca chân đạp thất thải pháp liên đứng ở nơi đó, vẫn là quay lưng về phía Phương Minh nhưng thời gian ông ấy xuất hiện ngắn hơn người trước.

Trong lòng Phương Minh cuối cùng đã hiểu, đây chính là những hình ảnh mà Trường Sinh Quán Tưởng Hoa đã từng nhìn thấy, nói cách khác nơi nó sinh trưởng đã từng có hai vị cường giả tới đó tu luyện.

Một người đàn ông có sấm sét bầu bạn, còn có Phật Thích Ca…

Chỉ là không biết đây đã là chuyện từ năm tháng nào, Trường Sinh Quán Tưởng Hoa muốn biến dị ít nhất cũng phải cần nghìn năm, nói cách khác đây đều là những cường giả từ nghìn năm trước!

Hình ảnh lại thay đổi, xuất hiện trước mặt Phương Minh là một tòa bảo tháp, bảo tháp cao tới tận trời không thể thấy rõ bao nhiêu tầng, Phương Minh chỉ có thể nhìn thấy mười sáu tầng trước khi nó chạm tới đám mây.

Phía dưới đám mây có mười sáu tầng, phía trên đám mây thì không thể biết được.

“Đây là bảo tháp gì?”

Phương Minh hơi kinh ngạc, bởi vì nháy mắt khi bảo tháp xuất hiện cậu rõ ràng cảm thấy thần hồn của bản thân run sợ, thậm chí khi cậu chăm chú quan sát tầng thứ nhất của bảo tháp, toàn thân trở nên hư thoát(2), sau đó lại cảm thấy cả người nhẹ bẫng, hình ảnh xung quanh cũng thay đổi.

(2)Hư thoát: mệt lả, không còn chút sức lực

Vẫn ở gian phòng trong khách sạn.

Thế nhưng Phương Minh lại có thể nhìn thấy bản thân đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lại nhìn thấy gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa lẳng lặng nở rộ trước người cậu.

“Đây chính là hồn phách xuất khiếu sao?”

Trong mắt Phương Minh lóe lên tinh quang, hồn phách xuất khiếu không giống với hồn phách ly thể, khi thân thể con người suy yếu lại gặp phải một số nguy hiểm ngoài ý muốn hồn phách cũng có thể ly thể.

Giống như khi chúng ta nói chuyện vẫn hay nói đùa một câu: Sợ mất hồn!

Mặc dù ly thể cùng xuất khiếu chỉ chênh lệch một chữ nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Xuất khiếu là hồn phách chủ động rời khỏi cơ thể, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay trở lại thân thể của mình, mà lại không có bất kỳ tổn hại gì. Thế nhưng ly thể thì khác, cho dù có thể triệu hồi hồn phách trở lại cơ thể thế nhưng hồn phách lúc này sẽ trở nên bất ổn, thậm chí còn bị tổn thương, ít nhất thì cũng phải bị ốm một trận.

Phương Minh muốn cầm thử chén rượu trên bàn thế nhưng lại không thể cầm được.

“Quả nhiên mặc dù hồn phách có thể xuất khiếu, thế nhưng bản thân mình lại không tu luyện thần hồn chi thuật, vì vậy hồn phách lúc này chẳng khác gì quỷ hồn vừa mới chết, không có chút lực lượng nào.”

Mặc dù có chút tiếc nuối thế nhưng Phương Minh cũng không để ý nhiều, hồn phách xuất khiếu đã là một loại kỳ ngộ vô cùng lớn rồi, lấy cảnh giới hiện tại của cậu tuyệt đối không thể nào làm được loại chuyện này, trừ khi đạt tới lục tinh Vu Sư.

Thế nhưng mượn nhờ Trường Sinh Quán Tưởng Hoa lại khiến cho cậu có thể sớm đạt tới một bước thần hồn xuất khiếu!

“Rốt cuộc bảo tháp này có lai lịch gì, mặc dù cậu chỉ mới nhìn

tầng một thôi đã có thể hồn phách xuất khiếu, nếu như có thể nhìn thấy tầng thứ hai cùng tầng thứ ba mà nói…”

Phương Minh không dám tưởng tượng tiếp nữa, cậu có thể xác định rõ ràng bảo tháp này tuyệt đối là một kiện chí bảo!

“Nghe đồn Phật giáo có một tòa Thiên Phật bảo tháp, Đạo giáo có một tòa Tam Thanh bảo tháp, hai tòa bảo tháp này đều là chí bảo của hai giáo. Nhưng mà nghe đồn nếu không phải người có cảnh giới cao thâm tuyệt đối không thể nào nhìn thấy hai tòa bảo tháp này được, chẳng lẽ bởi vì hai tòa bảo tháp này không phải là vật thật mà phải minh tưởng mới có thể thấy?”

Phương Minh suy đoán trong lòng, dựa vào tình huống của tòa bảo tháp trước mắt thì rất có khả năng tin đồn này là thật, hai tòa bảo tháp này thật ra không phải là thực thể, chỉ khi nghiên cứu kinh văn của Đạo giáo và kinh văn của Phật giáo tới một mức độ cao thâm, khi quan tưởng nó sẽ tự động hiện ra.

Thế nhưng chính suy đoán này lại khiến Phương Minh kinh ngạc, chẳng lẽ bảo tháp mà cậu minh tưởng được từ Trường Sinh Quán Tưởng Hoa lại có cùng cấp độ với hai tòa bảo tháp kia sao?

Nếu thật sự như vậy thì cậu lời to rồi!

Gặp phải cơ duyên to lớn như vậy khiến Phương Minh bây giờ đang trong trạng thái hồn phách cũng không nhịn được mà run rẩy.

Hít một hơi thật sâu để khôi phục tâm tình, Phương Minh cũng biết rõ mặc kệ lại lịch của bảo tháp này có to lớn tới mức nào, cậu cũng không thể lãng phí cơ hội hồn phách xuất khiếu lần này như vậy được.

Bởi vì đây chính là cơ hội vô cùng hiếm có để cậu tu luyện hồn phách!

Mặc dù tu luyện có rất nhiều đường, nhưng càng về sau thì càng chính là trăm sông đổ về một biển, cho dù là giáo phái nào thì cuối cùng vẫn phải tu luyện hồn phách.

Chỉ là mỗi giáo thì có một tên gọi khác biệt, Đạo giáo gọi là thần hồn, Phật giáo gọi là Kim thân.

Hồn phách cường đại đối với người tu luyện có tác dụng làm chơi ăn thật, ví như đối với Phương Minh, nếu cậu có hồn phách cường đại thì khi cảm ứng tinh thần sẽ có thể kiên trì thời gian lâu hơn, càng có khả năng cảm ứng được nhiều ngôi sao hơn, do đó tinh huy hấp thụ được cũng sẽ nhiều hơn.

Đây chính là tác dụng của hồn phách cường đại, còn tác dụng của hồn phách xuất khiếu chính là cậu có thể cảm thụ tỉ mỉ thế giới này hơn, dùng một phương thức tồn tại khác để cảm thụ từ trường của thế giới này.

Cùng là chén rượu của cùng một quán rượu, thế nhưng khi nhìn bằng thân thể sẽ có cảm nhận khác hẳn so với khi nhìn bằng hồn phách, dạng thứ nhất chỉ có thể nhìn thấy vật chết, mà dạng thứ hai có thể cảm nhận được từ trường do chén rượu tạo ra.

Mặc dù rất nhỏ nhưng có tồn tại.

Vạn vật đều có khí tràng của riêng mình, mà khí tràng mỗi vật mỗi khác. Mỗi vật thể di động đều có thể thay đổi khí tràng của không gian, thay đổi cách thức lưu động của khí tràng.

Phương Minh phát hiện hồn phách xuất khiếu có thể làm cho cậu cảm nhận khí tràng rõ ràng hơn, là trợ lực to lớn vô cùng trên phương diện nâng cao trình độ phong thủy của cậu.

Tầm Long điểm huyệt dựa vào điều gì chứ? Chính là dựa vào sự nắm bắt khí tràng, căn cứ quỹ tích của sông núi để tìm ra trung tâm hội tụ khí tràng!

“Đáng tiếc hiện tại bản thân mình không thể nào rời khỏi phòng.”

Chỉ mới tới gần cửa sổ Phương Minh cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí nóng bức vô cùng đập vào mặt, đây chính là dương khí do mặt trời tỏa ra, dựa vào năng lực của hồn phách cậu hiện tại chỉ sợ đứng dưới ánh nắng mặt trời không tới ba phút liền sẽ tiêu tán thành mây khói luôn.

Sau mười lăm phút hồn phách của cậu lại quay về cơ thể, cậu có thể cảm nhận được giới hạn của hồn phách, nếu tiếp tục ở ngoài có thể dẫn tới thần hồn bị thương tổn.

Sau khi hồn phách trở về Phương Minh mở to mắt, không tiếp tục nhìn chằm chằm gốc Trường Sinh Quán Tưởng Hoa này nữa, bởi vì ngay khoảnh khắc khi hồn phách nhập thể cậu cảm nhận được khí tức bên ngoài cửa có biến hóa, rõ là có người đang đi về phía bên này.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Phương Minh bỏ lại Trường Sinh Quán Tưởng Hoa vào ly rượu, lại cất trong ngăn kéo cẩn thận rồi mới đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, vẻ mặt của Lăng Sở Sở lạnh lùng vô cùng, mà Tôn Lợi Dân cùng hai người Vu Hải Dương lại lộ vẻ xấu hổ, chỉ có một mình Hoa Minh Minh vẫn là bộ dáng không tim không phổi.

“Lúc nãy bọn họ đi tới chào hỏi Dược Vương kia, thế nhưng lại bị người ta trực tiếp ngó lơ không thèm để ý tới.”

Hoa Minh Minh nói sơ qua tình huống, chuyện này khiến Phương Minh nhíu mày, mà Lăng Sở Sở thì tự nhiên đi vào phòng, ngồi trên ghế sa lon trầm giọng: “Khẳng định trong chuyện này có nguyên nhân gì đó mà chúng ta không biết, nếu không thái độ của

Dược Vương tuyệt đối không thể đảo ngược mau như vậy.”

Trước khi buổi lễ khai mạc bắt đầu, mặc dù Dược Vương cũng không nhiệt tình gì khi đối diện với bọn họ thế nhưng ngoài mặt vẫn phải chào hỏi đấy, vậy mà chỉ một lát sau lại trực tiếp coi bọn họ như không khí luôn.

Mấu chốt nhất là lúc đó có rất nhiều người nhìn thấy, chỉ sợ sau này tất cả mọi người trong giới y dược đều sẽ biết Dược Vương không vừa mắt Nghiễm Niên đường của bọn họ!

Nếu vì chuyện này mà những thương nhân trong giới trung y không chào đón Nghiễm Niên đường nữa, như vậy vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng!

Chương 191: Vì sao lại không tin tôi?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong gian phòng, trừ Phương Minh cùng Hoa Minh Minh, vẻ mặt của đám người Lăng Sở Sở vô cùng ngưng trọng, chuyện Nghiễm Niên đường của bọn họ không được Dược Vương chào đón thật sự không phải chỉ nghiêm trọng bình thường đâu.

Có thể Dược Vương không thể làm được tới mức khiến cho tất cả thương nhân đều ngưng bán thuốc cho Nghiễm Niên đường, thế nhưng với sự ảnh hưởng của ông ấy hoàn toàn có thể khiến những thương nhân này ưu tiên cho một số nhà thuốc khác, ví như Hồi Xuân đường.

Chỉ đơn giản là ưu tiên thôi cũng đả kích mạnh tới Nghiễm Niên đường của bọn họ.

Một nhà thuốc có thể kinh doanh được dựa vào gì chứ? Chính là uy tín cũng thương hiệu, mà muốn có uy tín cùng thương hiệu thì còn phải nhờ vào dược liệu!

Ví dụ Nghiễm Niên đường mà không có những dược liệu tốt, hoặc không có đủ số lượng thì làm sao có thể thu hút những khách hàng quen hay những khách giàu có?

Đối với những thương nhân mà nói, chỉ cần bán được là được, còn lại bán cho ai không quan trọng.

Nếu Hồi Xuân đường có thể ra giá ngang bằng, đương nhiên những thương nhân buôn dược liệu này sẽ nể mặt Dược Vương mà bán thuốc cho Hồi Xuân đường.

Con người trong trường hợp không có xung đột về lợi ích, đương nhiên sẽ đáp ứng những yêu cầu mà người bọn họ kính trọng đưa ra. Huống gì bọn họ sùng bái Dược Vương như vậy, có một số người thậm chí tới cả tiền tài cùng không cần mà trực tiếp bán cho Hồi Xuân đường luôn!

Đây mới thật sự là nguyên nhân khiến đám người Lăng Sở Sở sốt ruột.

Hoa Minh Minh không lo lắng bởi vì cậu ta không phải là người của Nghiễm Niên đường, mà Phương Minh không lo lắng… Khụ khụ… Đương nhiên bởi vì cậu có nguyên nhân riêng.

“Hiện tại phải xác định được hai chuyện, thứ nhất âm mưu của Hồi Xuân đường nhắm vào chúng ta có quan hệ gì với Nghiễm Niên đường hay không? Thứ hai chính là phải tìm hiểu rõ, vì sao Dược Vương lại làm lơ Nghiễm Niên đường của chúng ta như thế.”

Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở, trong mắt hiện lên chút sâu xa, không ngờ mặc dù Lăng Sở Sở này tính cách hơi khó ưa, thế nhưng từ cách phân tích tình huống cùng phản ứng thì có thể thấy, cô ấy là một người thông minh có trí tuệ.

“Phải tìm cách liên lạc với bên phía Dược Vương, cố gắng hỏi rõ ràng ông ấy nguyên nhân của chuyện này.” Lăng Sở Sở nhìn Tôn Lợi Dân hỏi: “Quản lý Tôn, hai vị chuyên gia, ba người có quen biết ai có thể liên lạc được với Dược Vương không?”

Tôn Lợi Dân lắc đầu, sau khi ông ta tới làm việc ở Nghiễm Niên đường mới bắt đầu học một chút về dược liệu đấy, mặc dù cũng có quen biết một số thương nhân trong giới đông y thế nhưng Dược Vương đã ẩn cư từ lâu, hẳn là giữa bọn họ không có liên hệ gì.

Lăng Sở Sở lại chờ mong nhìn hai người Vu Hải Dương, cô ấy nghĩ hai người này vốn là chuyên gia dược liệu, hẳn là sẽ quen biết bạn bè nào đó có thể liên hệ với Dược Vương.

Thế nhưng cả hai người cùng Trương Giang Ba đều bối rối, mặc dù là chuyên gia dược liệu của Nghiễm Niên đường, thế nhưng bình thường bọn họ rất cao ngạo, đều là những thương nhân kia nịnh bợ bọn họ để bọn họ thông qua số dược liệu này, đưa nó vào Nghiễm Niên đường.

Vì vậy hai người Vu Hải Dương cũng không có quan hệ rộng rãi gì với đám thương nhân buôn dược liệu, cũng không có số điện thoại của ai cả, cho dù có thật sự quen biết mà gọi tới cũng chưa chắc người ta đã đồng ý liên hệ giùm.

“Sao mọi người phải phiền toái như vậy, lúc trước không phải Dược Vương kia cũng tham dự lễ khai mạc sao? Vậy chắc hẳn ông ấy cũng ở trong khách sạn này, đầu tiên tìm hiểu số phòng của ông ấy, sau đó tìm tới tận cửa luôn là xong!”

Hoa Minh Minh đứng một bên cảm thấy không nhịn được nữa, thế nhưng đáp lại cậu ta là tiếng lạnh nhạt của Lăng Sở Sở: “Cậu nói đơn giản quá! Ông ấy đã không chào đón Nghiễm Niên đường chúng ta, nếu tìm tới tận cửa chắc chắn ông ấy sẽ không gặp. Mà với danh vọng của Dược Vương hẳn sẽ đi ôn chuyện cùng một số người quen cũ, nếu Nghiễm Niên đường chúng ta lại bị mất mặt trước đám đông thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

Thì ra Lăng Sở Sở cũng đã suy nghĩ tới vấn đề này, cuối cùng cô ấy cũng biểu hiện trí tuệ của một người quản lý cấp cao trong

công ty.

“Nếu thật sự không còn cách nào thì chỉ có thể gọi điện cho cô của tôi, nhờ bà ấy liên hệ với ban tổ chức để móc nối quan hệ xem sao.”

Đây là phương án bất đắc dĩ cuối cùng mà Lăng Sở Sở nghĩ ra được. Dù gì cô ấy và cô của mình cũng là người nhà họ Lăng, dựa vào địa vị của gia tộc muốn nhờ ban tổ chức liên hệ với Dược Vương cũng không khó.

Thế nhưng cô ấy cũng biết Lăng Mộ Mai rất kiêng kị không muốn để công ty có bất kỳ dính líu gì với gia tộc, dựa theo lời bà ấy nói thì thương trường nói chuyện thương trường, đây chính là quy tắc của thương trường.

Mặc dù sẽ có người vì biết bọn họ là người nhà họ Lăng mà nể mặt hoặc tạo điều kiện thuận lợi hơn, thế nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ cần bọn họ không vận dụng quan hệ của nhà họ Lăng, không lưu lại bất kỳ nhược điểm nào là được.

“Nếu mọi người muốn gặp Dược Vương thì tôi có thể liên hệ giúp.”

Nghe thấy những lời này đám người Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân đều sững sờ, sau đó mới ý thức được là Phương Minh đang đứng ở một bên nói những lời này.

Chỉ là bốn người Lăng Sở Sở đều không kích động chút nào.

“Phương Minh cậu đừng nói bậy, chúng tôi đang bàn chuyện nghiêm túc đấy!”

Một lúc sau Lăng Sở Sở mới tức giận đáp trả một câu.

Phương Minh vuốt vuốt mũi, tại sao lúc cậu nói thật thì không ai tin nhỉ?

“Cậu còn nói cậu quen biết Dược Vương? Lúc cậu ra đời thì Dược Vương đã ẩn cư rồi, chém gió cũng đừng chém quá đáng như vậy chứ!”

Đám người Vu Hải Dương trào phúng, bị Lăng Sở Sở nhíu mày cắt đứt: “Được rồi, tôi đi gọi điện thoại cho cô của tôi, quản lý Tôn tiếp tục điều tra nguyên nhân của chuyện này, hai vị chuyên gia hãy về nghĩ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta còn phải đi xem dược liệu.”

Lăng Sở Sở đứng lên đi thẳng ra ngoài, cơ bản là không hề cho Phương Minh cơ hội để nói chuyện, mà Phương Minh nhìn theo bóng lưng của Lăng Sở Sở, không biết phải nói gì hơn, lần đầu tiên ngỏ ý muốn giúp thì lại bị bọn họ xem thường như vậy.

“Chuyên gia Phương, chúng tôi cũng rời đi trước, không quấy rầy cậu nữa.”

Lăng Sở Sở vừa đi thì ba người Tôn Lợi Dân cũng đi theo, trong phòng chỉ còn lại Hoa Minh Minh cùng Phương Minh.

“Thật là nhàm chán, Phương Minh, ban đêm chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, ở trong khách sạn này thật là nhức cả trứng! Tối qua tội gọi điện thoại muốn gọi dịch vụ massage, thế nhưng khách sạn lại nói bọn họ không kinh doanh loại dịch vụ này. Đã không kinh doanh tại sao lúc chúng ta ngồi trên máy bay còn lưu lại một dãy số kia chứ?”

Hoa Minh Minh phiền muộn vô cùng mà Phương Minh thì bật cười, thật ra cậu có thể hiểu được nguyện nhân ẩn giấu trong đó.

Không phải khách sạn không có, mà là trong lúc diễn ra hoạt động lần này mới ngừng kinh doanh.

Đương nhiên dịch vụ massage của khách sạn cũng không phải chính quy gì, thậm chí có thể nói nó chính là hoạt động ngầm. Mà

lần này thành phố đã bao trọn khách sạn này, rất nhiều danh nhân cùng với phóng viên trong nước đều tụ tập ở đây, trừ khi muốn bị đóng cửa nếu không làm sao bọn họ dám kinh doanh dịch vụ này kia chứ?

“Được, ra ngoài cũng tốt.”

Đến một địa phương mới, thưởng thức phong cảnh lối sống của người dân cũng là một chuyện vô cùng thú vị, đầu tiên có thể mở mang tầm mắt, thứ hai là tăng vốn hiểu biết của bản thân về phong tục tập quán ở các nơi.

Phương Minh nhớ rõ sư phụ đã nói với cậu một câu: “Cho dù là tu Đạo hay là tu Phật, đều coi trọng vân du(1), chỉ có đi nhiều thì mới có kiến thức nhiều, sẽ không trở thành ếch ngồi đáy giếng, cũng sẽ không bị vẻ bề ngoài che mắt.”

(1)Vân du: dạo chơi, đi đây đi đó

Hia người Phương Minh cùng Hoa Minh Minh vừa rời khỏi khách sạn liền gọi xe taxi.

“Chú à, ở đây có chỗ nào náo nhiệt để tham quan không?”

“Hẳn là hai ông chủ tới tham gia hội giao lưu dược liệu lần này sao?” Người tài xế không trả lời ngày mà hỏi câu khác.

“Đúng vậy nha, sao chú biết được?”

“Tôi thấy hai người hẳn là vừa đi ra từ khách sạn Đằng Xung, tất cả người dân bản xứ chúng tôi đều biết người có thể ở khách sạn này đều là khách quý được mời tới tham gia đại hội, đều là kẻ có tiền.”

Tài xế là một người đàn ông trung niên, sở dĩ ông ấy nói như vậy cũng là có nguyên nhân.

Tại hơn nửa tháng trước, đám tài xế bọn họ đã nhận được thông báo của công ty, trong những ngày diễn ra hội giao lưu bọn họ tuyệt đối không được chở khách tới một số địa phương đặc thù.

Cái gọi là địa phương đặc thù cũng không khó hiểu như mọi người nghĩ, mà ý chính là không được hố khách.

Sở dĩ có chuyện này cũng khá dễ hiểu, Đằng Xung vốn dĩ là một thành phố du lịch, hằng năm đều có khá nhiều du khách tới thăm quan, vì vậy những tài xế taxi này đã có hợp tác với một số địa điểm tiêu phí, tài xế chịu trách nhiệm đưa hành khách tới, còn chủ của những nơi này thì trích phần trăm cho bọn họ dựa theo chi phí tiêu dùng của những du khách này, hoặc trực tiếp tính toán dựa trên đầu người.

Đây chính là lông cừu thì mọc trên thân cừu, nguyên nhân mà mấy địa điểm tiêu phí này đồng ý trích tiền boa cho tài xế chính là bọn họ có biện pháp làm thịt khách, thậm chí là nhiều nơi còn có biện pháp khiến khách không dám gây chuyện.

Nhưng đối với những người tới tham gia đại hội giao lưu này thì tài xế không dám làm vậy, thậm chí không chỉ riêng bọn họ mà ngay cả những nơi chuyên làm thịt khách kia cũng đã nhận được thông báo.

Đại hội giao lưu lần này là hạng mục lớn nhất mà lãnh đạo Đằng Xung tổ chức trong mười năm này, vì vậy nhất định phải lưu lại cho khách ấn tượng tốt đẹp nhất.

Huống chi trong số khách mời lần này có rất nhiều phóng viên báo chí, một khi bẫy nhầm phóng viên nào đó khiến người ta đưa tin ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng to lớn vô cùng đối với thành phố.

Đương nhiên đây chưa phải là tất cả, một tháng trước khi đại hội diễn ra toàn thành phố đã bị giới nghiêm, ngay cả những tên

lưu manh cắc ké cũng đã bị cảnh cáo.

Kỳ thực không chỉ riêng gì Đằng Xung như vậy mà các tỉnh thành khác cũng là như thế, khi có hội nghị hay hoạt động lớn gì cũng là lúc trị an tốt nhất, mặc dù chưa tới mức đêm ngủ không cần đóng cửa thế nhưng mấy loại chuyện cướp bóc vặt sẽ không xuất hiện.

Sau khi xác nhận thân phận của Hoa Minh Minh cùng Phương Minh, tài xế bắt đầu nhiệt tình giới thiệu: "Ở Đằng Xung có rất nhiều điểm vui chơi, mà danh lam thắng cảnh cũng có rất nhiều. Ban đêm ở đây nổi tiếng nhất chính là phố Tông Bao, ở đó có rất nhiều kiến trúc cổ cùng quán bar, ngoài ra còn có Đổ Thạch nổi tiếng nhất Vân Nam."

Nói tới Vân Nam thì không thể không nói tới Đổ Thạch.

Vân Nam có đường biên giới với Myanmar, mà bên phía Myanmar phỉ thúy nhiều vô kể, mà dựa theo giá phỉ thúy lên cao thì đổ thạch cũng càng lúc càng được ưa chuộng, thậm chí sau này nó còn được coi là một văn hóa đặc biệt.

"Chú à, vậy chúng ta đi tới phố Tông Bao đi."

Hoa Minh Minh quyết định luôn, dĩ nhiên cậu ta cũng không muốn đi đổ thạch gì gì đấy, là cậu chủ của Hoa Bảo Lâu cậu ta cũng không hiếm lạ gì đổ thạch, sở dĩ cậu ta muốn tới đấy chính là vì một câu của tài xế: Ở đó có rất nhiều quán bar!

Chương 192: Lật thuyền trong mương

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phố Tông Bao!

Khi tài xế chở hai người Phương Minh cùng Hoa Minh Minh tới đây thì phố mới lên đèn, phong cách kiến trúc khu phố được mô phỏng theo hành lang gấp khúc của quán bar Lệ Giang, có khá nhiều du khách tụ lại thành tốp năm tốp ba đi dạo quanh, còn có tiếng trống thanh thúy dễ nghe truyền tới từ tiệm nhạc khí.

Gió nhẹ thổi tan cơn nóng của ngày hè, âm nhạc vang lên phối hợp với hình ảnh của những cô gái xinh đẹp thật sự khiến lòng người khoan khoái dễ chịu.

Ở những nơi như thế này cảm xúc rất dễ dàng xao động, dù chỉ là hương thơm thoang thoảng của cô gái đi ngang qua cũng đủ khiến người ta chìm đắm trong mơ màng.

Dù sao đây cũng là Vân Nam, mặc dù không thể nào so sánh với những cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn bên dòng sông thơ mộng nhưng phong tình cũng không kém bao nhiêu.

“Cô gái này thật là đoan trang, cô gái kia cũng không tồi chút nào… Quả nhiên là chúng ta đã tới đúng địa điểm tốt!”

Vừa mới xuống xe, đôi mắt của Hoa Minh Minh đã dán lên người mấy cô gái xinh đẹp, còn làm bộ ra vẻ lão luyện dạy đời Phương Minh: "Nhìn thấy hai cô gái kia không? Đeo túi xách như vậy chắc hẳn là khách du lịch rồi, mà bên cạnh hai người lại không có đàn ông chứng tỏ đây hẳn là một đôi bạn thân cùng nhau đi du lịch!"

"Lại nhìn cô gái bên trái kia đi, gương mặt kia rõ ràng đã qua phẫu thuật thẩm mĩ, bình thường những cô gái như vậy hẳn là có cuộc sống về đêm vô cùng phong phú, mà cô ta sửa mặt cũng chính là vì muốn câu dẫn một chàng trai giàu có đấy."

"Nếu bây giờ chúng ta qua mời bọn họ đi uống vài ly, chắc chắn bọn họ sẽ không từ chối, mà tiếp đó chính là thời gian tính phúc sinh hoạt rồi, hắc hắc…"

Hoa Minh Minh cười dâm không ngừng, mà Phương Minh chỉ thờ ơ nhìn cậu ta một cái: "Không có hứng thú."

Ách…

"Tôi biết cậu có đại minh tinh như Hàn Kiều Kiều chắc hẳn sẽ chướng mắt những cô gái như vậy, thế nhưng mỗi hoa mỗi hương mà, đối với đàn ông phụ nữ không bao giờ là đủ, nếu không vì sao những người có vợ đẹp con ngoan vẫn còn ra ngoài ăn vụng kia chứ?"

Đối mặt với tên tinh trùng lên não Hoa Minh Minh này thì mặc kệ cậu ta là cách tốt nhất, Phương Minh thoải mái ung dung vừa đi dạo vừa ngắm các cửa hàng dân tộc đặc sắc hai bên đường.

Bất kỳ một danh lam thắng cảnh nào ở Vân Nam đều sẽ có cửa hàng trang sức, bởi do ở đây trang sức bằng bạc rất thịnh hành. Mỗi khi tới ngày lễ, những cô gái dân tộc chau chuốt trang điểm rất kỹ, trên người phải đeo tới mấy chục thậm chí mấy trăm loại đồ trang sức bằng bạc.

Trong lòng người Vân Nam, màu bạc trắng đại diện cho sự tinh khiết và cao nhã.

Phương Minh đi vào một tiệm trang sức, mặc dù cậu không có hứng thú gì với trang sức thế nhưng đã tới đây rồi, cậu cũng muốn mua một món quà về tặng cho Tử Du.

Giá cả những món trang sức ở đây rẻ thì hơn mười đồng, đắt thì những mấy vạn, vô cùng đa dạng phong phú. Phương Minh lựa chọn một chiếc lược được làm từ sừng trâu, với nhãn lực của cậu có thể nhận ra chiếc lược này không những được làm từ sừng trâu mà còn là sừng trâu già trên mười tuổi.

500 đồng, mặc dù không tính là đắt nhưng cũng không rẻ.

Sau khi cất chiếc lược rồi rời khỏi tiệm trang sức, Phương Minh mới nhận ra không thấy Hoa Minh Minh đâu, thế nhưng cậu cũng không quá để ý, dù sao Hoa Minh Minh không phải là loại người dễ bị bắt nạt đấy!

Đừng nhìn ngày thường Hoa Minh Minh ngây ngây ngốc ngốc, thế nhưng cứ nhìn cậu ta biết phối hợp với cậu cùng diễn kịch lừa Hoàng Bằng Phi lúc trước cũng đủ thấy, não của cậu ta thật ra cũng rất linh hoạt.

Trừ tiệm bán đồ trang sức trên con đường này còn quán bar cùng tiệm quần áo, mà nhiều nhất vẫn là các quầy hàng đổ thạch, cho dù đã về đêm thế nhưng vẫn có ông chủ bày quầy buôn bán, trên kệ trưng bày những tảng đá với đủ loại màu sắc kích thước khác nhau.

Những ông chủ này cũng không hô hào câu khách, chỉ khi có người hiếu kỳ dừng lại quan sát thì bọn họ mới đi tới chủ động giới thiệu.

Phương Minh cũng có hiểu biết tương đối về đổ thạch nhưng

cậu không mấy hứng thú với nó, một phần vì cậu không cần kiếm tiền dựa trên phương thức ăn may này, một phần cũng vì cậu hiểu rõ bản chất của nó. Người mua nào có khôn khéo hiểu biết như người bán chứ, những tảng đá có khả năng khai mở ra phỉ thúy đều đã bị những ông chủ này tự cắt ra, hoặc đặt riêng rồi bán với giá đắt hơn nhiều.

Phố Tông Bao cũng không quá rộng, sau khi đi được ba bốn khúc cua thì gần như đã đi đến cuối phố. Đang lúc Phương Minh định quay đầu đi về đột nhiên bên tai lại nghe được một khúc nhạc êm dịu.

Âm thanh này nghe rất giống sáo thế nhưng lại thiếu mất một phần thanh thúy của sao, trầm thấp mà nhẹ nhàng. Phương Minh nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì thấy ở ngã rẽ phía trước cách cậu không xa, có một cô bé mặc đồ trắng đang lẳng lặng ngồi thổi nhạc cụ bên trong nhà thủy tạ(1).

(1)Thủy tạ: nhà được xây trên mặt nước

Đây là một loại nhạc cụ dạng ống giống như sáo, thế nhưng Phương Minh lại biết nó không phải là sáo mà nó có tên là Ba ô.

Có không ít người vây xung quanh cô bé, khi Phương Minh đi tới thì thấy trên mặt đất trước mặt cô bé có đặt một cái rương, bên trong rương có khá nhiều đồng xu loại 1 đồng, 5 đồng, 10 đồng, ngoài ra còn có thêm một hai tờ tiền giấy 100 đồng nữa.

Mãi nghệ kiếm tiền?

Ở Vân Nam có thể nhìn thấy loại tình huống này khá nhiều, thậm chí rất nhiều người chỉ dựa vào một cây ghi-ta và một chiếc microphone thôi đã có thể lang thang khắp nơi trên cả nước.

Phương Minh không chen chúc vào đám người mà ngồi trên một ụ đất ở gần đó, yên lặng lắng nghe, tiếng nhạc dịu dàng hòa

với tiếng nước chảy róc rách tạo nên ý cảnh kỳ diệu.

Mười phút sau tiếng nhạc kết thúc, cô bé cúi đầu chào những người đang vây xem, thế nhưng chỉ có lác đác vài người bỏ tiền vào rương.

Mặc dù vẻ ngoài của cô bé không quá xinh đẹp nhưng cũng không xấu, cô bé vén vén những sợi tóc xõa trên mặt, đôi mắt linh động chợt lóe lên tia thất vọng thế nhưng lại vẫn cúi đầu cảm ơn mọi người một lần nữa.

Khúc này thổi xong thì khúc khác lại tới.

Mặc dù rất lâu thế nhưng số tiền trong rương của cô bé lại không tăng thêm được bao nhiêu.

Theo lý thì một cô gái tuổi trẻ lại xinh đẹp đáng ra phải rất thu hút ánh nhìn của người khác phái, thế nhưng cũng chính vì nguyên nhân này mới khiến mấy người đàn ông ở đây không dám cho tiền, bọn họ sợ bạn gái ghen tuông.

Cứ một khúc rồi lại một khúc, trọn vẹn mười khúc mới ngưng, mà lúc này người vây quanh cô bé cũng đã tản đi hết, ngõ vắng tiêu điều.

Cô bé uống vài ngụm nước lọc sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận thu tiền trong rương, ngay lúc đó một bóng người đi tới che khuất ánh sáng trước mặt cô.

Ngẩng đầu, đập vào mắt cô bé là gương mặt tươi cười của Phương Minh.

“Em thổi nhạc nghe rất êm tai.”

Phương Minh móc tờ một trăm đồng ra, một khúc mười đồng, cậu đã nghe tất cả mười khúc.

Bởi vì cứ cách vài ngày lại có người đến bắt chuyện với cô bé, thế nên cô bé hơi chần chừ, chưa trả lời Phương Minh ngay.

Về phần Phương Minh, sau khi cậu đặt 100 đồng xuống cũng không có ý nán lại, quay người rời đi luôn.

Cô bé hơi sững sờ một chút rồi thật nhanh cúi đầu cảm ơn Phương Minh, một trăm đồng, đây đã gần bằng một phần ba số tiền cô kiếm được hằng ngày.

…

“Phương Minh, tôi đã nói cậu đi cùng với tôi đi mà cậu lại không chịu. Thế nhưng bây giờ cũng không phải là quá trễ, bạn của cô gái mà tôi nhắm trúng cũng khá xinh đẹp đấy, nếu bây giờ cậu đi mời người ta vài ly chắc hẳn vẫn còn một chút hi vọng.”

Phương Minh tìm thấy Hoa Minh Minh trong một quán bar, quán bar này không hề có những tiếc nhạc rock đinh tai nhức óc như mấy quán bar trong thành phố khác.

Nhạc rock pha kèm âm điệu dân tộc, đây mới là điểm đặc sắc trong các quán bar ở Vân Nam.

“Cẩn thận gặp phải bồi rượu.”

Phương Minh nhíu mày, theo một số tin tức mà cậu biết thì Lệ Giang được coi là thành phố của tình yêu, thế nên đã có rất nhiều người tới đây ôm theo tâm lý tìm được tình yêu đích thực của đời mình, nào ngờ lại gặp phải bồi rượu.

Cái gọi là bồi rượu chính là tìm cách lừa gạt người ta tới một số địa điểm ăn chơi, rồi công khai làm thịt khách du lịch. Chỉ một bình rượu cộng thêm một dĩa trái cây mà hơn cả nghìn đồng, thế nhưng cánh đàn ông vì sĩ diện lại cắn răng trả hết số tiền đó.

Ngoài ra cũng có những chiêu trò thịt khách rất đen tối, có thể

là không ghi giá cả trên menu hoặc menu có hai cách tính giá, mà khách du lịch vốn là những người không quen thuộc với cuộc sống nơi đây, dù biết bản thân đã bị hố cũng chỉ có thể nén giận.

“Tôi đây là ai kia chứ, người lừa được tôi còn chưa có sinh ra trên đời này đâu!”

Hoa Minh Minh khinh bỉ nhìn Phương Minh: “Đây chính là quán rượu do đích thân tôi lựa chọn, dù cậu muốn mua gì cũng đều phải trả phí trước, sẽ tiêu bao nhiêu bao nhiêu trong lòng tôi rõ ràng vô cùng.”

Thế nhưng chỉ sau mười phút sắc mặt của Hoa Minh Minh đã có chút gấp gáp, dựa theo lời cậu ta nói thì hai cô gái kia chỉ đi vệ sinh mà thôi, thế nhưng đi vệ sinh gì mà lâu như vậy kia chứ?

Hoa Minh Minh vừa phát hiện ra điểm khác lạ liền gọi ngay nhân viên quán rượu, quả nhiên khi nhân viên đi vào nhà vệ sinh thì làm gì còn thấy hai cô gái mà cậu ta đã nhắc tới nữa.

“Má… Bị lừa rồi!”

Thật sự là mất hết mặt mũi mà, mới vừa đây cậu ta còn khẳng định chắc chắn trước mặt Phương Minh, khoe bản thân cậu ta khôn khéo như thế nào, không ngờ vừa mới đảo mắt đã bị hai cô bé lừa gạt.

Đúng là cậu ta biết trước giá cả của quán rượu, cũng biết rõ bản thân đã tiêu phí bao nhiêu, mà mới vừa rồi hai cô gái kia muốn uống rượu tây thế nên cậu ta đã chi những 3000 mà khui một chai.

Thế nhưng hai cô gái này lại mượn cớ đi vệ sinh mà tìm người phục vụ, muốn hủy đơn hàng lấy lại tiền, người phục vụ cũng không suy nghĩ nhiều, cứ thế đưa 3000 cho hai cô.

“Không nghĩ tới người lão luyện như tôi mà cũng có ngày lật

thuyền trong mương!”

Hoa Minh Minh phẫn nộ rời khỏi quán bar, mặc dù 3000 chẳng là gì đối với cậu ta thế nhưng cậu ta không thể chấp nhận được chuyện bản thân đã bị lừa gạt.

Phương Minh ở bên cạnh thì cười cười, cậu cũng không nói chuyện có lẽ nhân viên phục vụ kia nhận biết hai cô gái cho Hoa Minh Minh. Theo cậu hai cô kia chắc chắn là người đã lừa đảo nhiều lần ở đây, vì thế khả năng người phục vụ không biết hai cô thật sự là quá thấp.

“Nếu tôi mà gặp lại hai con mụ lừa đảo này, tôi sẽ hung hăng giáo huấn bọn họ một trận!”

“Cậu định giáo huấn thế nào? Đánh một trận hay là báo cảnh sát? Thôi bỏ đi, coi như hao tài tiêu tai, đón xe trở về thôi.”

Hoa Minh Minh nghẹn họng, mặc dù cậu ta cũng rất muốn cậy mạnh lên tiếng chống đối mấy câu, thế nhưng lại không biết nói gì, tức giận mà vượt lên đi trước.

Chỉ là ngay lúc đi tới đầu ngõ Hoa Minh Minh đột nhiên dừng bước, cậu ta nhìn về phía bên trái sau đó chạy nhanh qua.

“Hai tên lừa gạt kia, đứng yên đó cho tôi!”

Thì ra Hoa Minh Minh nhìn thấy bóng dáng hai cô gái đã lừa gạt cậu ta, khi Phương Minh đuổi tới đã nhìn thấy Hoa Minh Minh chặn ba cô gái vào trong góc, mà điều đáng kinh ngạc chính là một trong số ba cô lại là cô bé mặc đồ trắng thổi ba ô trong nhà thủy tạ kia!

Chương 193: Cô ấy là ma

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Bây giờ, Hoa Minh Minh đang giận dữ nhìn chằm chằm hai cô gái đứng bên cạnh cô gái áo trắng.

So với cô gái áo trắng, hai người này ăn mặc vô cùng hở hang, một người mặc áo hai dây trễ ngực quần short jean, một người mặc áo ren bán trong suốt ngắn thêm cả quần da siêu ngắn, muốn bao nhiêu gợi cảm có bấy nhiêu gợi cảm.

“Hai kẻ lừa đảo, thật không ngờ ông trời còn để tôi gặp lại hai cô.”

Hoa Minh Minh nhìn hai cô gái, cơn lửa tà sớm đã không còn, còn lại chỉ là sự phẫn nộ.

“Anh là ai, chúng tôi đâu có quen anh.”

Cô gái áo hai dây mắt makeup rất dày vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hoa Minh Minh.

“Đúng, chúng tôi không quen biết anh, anh nhận lầm người rồi.” – Cô gái kia cũng nói theo.

“Còn không chịu thừa nhận, cô tên là Huyên Huyên, cô ta tên là Đan Đan, đúng rồi, đây là tên giả, cho dù các cô không thừa

nhận cũng không sao, theo tôi đến quán bar nhân viên phục vụ có thể làm chứng cho tôi."

"Chúng tôi vì sao phải theo anh tới quán bar chứ, ai biết anh là người tốt hay người xấu?"

Cô gái tên Huyên Huyên cười lạnh, nhưng khi cô ta nhìn vẻ mặt cô gái áo trắng bên cạnh, cả người giống như quả bóng bị xì hơi.

"Lừa tôi chi hơn hai ngàn, còn lừa tôi thêm ba ngàn nữa, tưởng tôi không dám báo công an sao? Tôi nói cho cô biết, tôi là khách mời trong đại hội giao lưu thuốc Đông y lần này, là khách mời do lãnh đạo địa phương các cô mời tới. Cô có tin tôi báo xong công an sẽ lập tức bắt các cô ngay không?"

Nghe Hoa Minh Minh nói vậy, vẻ mặt cô gái áo trắng khá lo lắng, còn Huyên Huyên và Đan Đan cũng trợn mắt. Trước kia họ đi lừa gạt đều không bị mấy người bị gạt tóm được, bởi vì họ đều cố ý chọn ra tay với những du khách đến đây chơi, vậy nên căn bản không biết cảnh sát có thể bt mình thật không.

Cô gái áo trắng hơi khẩn trương, miệng mở ra vài lần, nhưng chỉ có thể phát ra mấy âm "A, À,…", không nói rõ được chữ nào.

"Ây, hai kẻ mồi rượu (1) lừa đảo, bây giờ lại còn giả câm." - Hoa Minh Minh cười lạnh: "Tưởng giả câm thì tôi sẽ thông cảm hả? Mấy kẻ lừa đảo các cô có bị câm thật cũng đáng."

(1) Người mồi rượu: những cô gái được thuê để lừa đàn ông vào các quán bar giá cao.

"Tên khốn, anh nói gì đó?"

Cô gái tên Huyên Huyên nghe Hoa Minh Minh nói vậy đột nhiên như phát điên, giơ tay lên cào lên người Hoa Minh Minh.

“Ai iu, cô làm gì đó, đừng tưởng tôi không đánh đàn bà nhá! Tôi nói cho cô biết, nếu cô không dừng tay tôi sẽ đánh cô thật đó.”

“Dừng tay!”

Người nói chính là Phương Minh, cô gái nghe thấy tiếng của Phương Minh theo bản năng dừng tay lại, Hoa Minh Minh nhân cơ hội liền tạo khoảng cách, nhìn thấy trên cánh tay mình xuất hiện mấy vệt máu, lại cực kỳ tức giận.

“Phương Minh, chính là hai kẻ lừa đảo này, giờ bị tôi bắt được, vậy mà còn dám tấn công tôi.”

Phương Minh không phản ứng với lời nói của Hoa Minh Minh, chỉ nhìn cô gái áo trắng, hỏi: “Hai người này là bạn của cô?”

Lúc cô gái áo trắng nhìn Phương Minh cũng hơi bất ngờ, khi phản ứng lại mới gật đầu, rồi lập tức lắc đầu.

“Em gái cô?”

Nhìn thấy cô gái áo trắng gật đầu đồng thời nhìn một trong hai cô gái, trong lòng Phương Minh đã hiểu, người tên là Huyên Huyên chắc là em gái cô gái áo trắng này, mà Hoa Minh Minh rõ ràng đã động đến điểm mẫn cảm trong lòng em gái cô gái áo trắng, vậy nên mới đột nhiên trở nên phát điên như vậy.

Cô gái áo trắng bị câm, điểm này Phương Minh đã sớm nhìn ra.

“Chị, mọi người quen nhau sao?”

Huyên Huyên dùng ánh mắt đánh giá nhìn về phía Phương Minh, cô ta hiểu chị mình nhất, trong cuộc sống căn bản không hề có bạn, hơn nữa chàng trai trước mắt này rõ ràng đi cùng với tên con trai đáng ghét kia, đều là khách du lịch từ nơi khác đến, càng không có khả năng quen biết chị mình.

“Không sao, đây là bạn tôi, không cần khẩn trương, mọi chuyện đều được xử lý tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt sốt ruột của cô gái áo trắng, Phương Minh mỉm cười ý bảo đối phương thả lỏng, còn Hoa Minh Minh đứng bên thì bĩu môi, bởi vì cậu ta hiện giờ đang mắng thầm Phương Minh trong lòng.

Cậu ta thấy Phương Minh rõ ràng để ý chị gái người ta, mới cố ý làm người tốt, chỉ có điều không ngờ Phương Minh lại có khẩu vị nặng như vậy, thích người bị câm.

“Trên đời không có nhiều người xấu như vậy đâu, cô yên tâm.”

Nói xong câu đó, ánh mắt Phương Minh nhìn về phía hai cô gái Huyên Huyên và Đan Đan, cứ chăm chăm nhìn, nhìn cho đến khi mắt hai cô nàng lóa lên không dám nhìn thẳng cậu nữa mới thở dài một hơi.

“Hà tất gì phải như vậy, các cô còn có cuộc đời của mình, lỗi đã từng phạm không thể bù đắp được, vậy thì hãy dùng cả đời để bù đắp, chứ không phải dùng cách này để cố giữ người ta lại.”

Câu nói của Phương Minh khiến Hoa Minh Minh cảm thấy cậu ấy đang nói lời vô nghĩa, cậu ta hoàn toàn nghe không hiểu ý trong lời nói của Phương Minh.

Là đang giáo huấn hai cô gái này?

Nhưng khẩu điệu này không giống như chỉ là đơn giản giáo huấn, hơn nữa tuy hai cô nàng này là gái nâng rượu, nhưng cũng đâu phải xem là lỗi không thể bù đắp? Còn giữ người ta lại ý gì?

Thế nhưng, Huyên Huyên và Đan Đan khi nghe Phương Minh nói xong, gương mặt đột nhiên biến sắc, hai người giống như nhìn thấy điều gì rất đáng sợ, kéo tay chị mình đi.

“Chị, chúng ta đi thôi.”

“Có thể đi đâu được chứ? Cô ấy căn bản không thể rời khỏi nơi đây. Điều này không phải các cô không biết, nếu không sao các cô lại muốn đến nơi này chứ?”

Lời nói của Phương Minh khiến Huyên Huyên và Đan Đan khựng người, biểu cảm trên mặt hai người cực kỳ mất tinh thần. Cả buổi sau, Huyên Huyên ngồi xuống đất, khóc nức nở.

“Này… Phương Minh, hai chúng ta đâu có ra tay đánh cô ta, nếu cô ta dám lừa gạt tống tiền chúng ta cũng không sợ.”

Tiếng khóc của Huyên Huyên rất lớn, Hoa Minh Minh sợ người khác nhìn thấy, hiểu lầm hai thanh niên bọn họ ăn hiếp mấy cô gái.

Thế nhưng, Phương Minh đáp lại cậu ta chỉ có một ánh mắt chớ lên tiếng.

“Tôi… không nỡ, tôi thật sự không nỡ rời xa chị mình.”

Cô gái áo trắng muốn kéo tay em gái mình, nhưng cô nhận ra cô cũng không cử động được.

“Cô cũng nên tỉnh lại đi, sao cứ mãi chấp niệm như vậy, cô cứ chấp niệm như vậy, đối với em gái cô cũng không phải chuyện tốt.”

Giọng nói của Phương Minh Hoa Minh Minh nghe rất nhẹ nhàng, nhưng rơi vào tai cô gái áo trắng như một lời cảnh tỉnh thẳng thừng, cô gái áo trắng ban đầu vẫn hoang mang chợt bừng tỉnh, cuối cùng trở nên bi thương.

“Đây rốt cuộc là sao? Chị cô ta không phải vẫn đứng đây sao? Mấy anh chị làm tôi hoang mang quá!”

Ánh mắt Hoa Minh Minh nhìn về phía Phương Minh, còn Phương Minh lại nhìn về phía người tên Đan Đan: “Tôi nghĩ, toàn bộ mọi chuyện cô rõ nhất, hãy nói ra hết đi.”

Tuy trong lòng cậu đã có kết quả, nhưng nguyên nhân cụ thể cậu cũng không biết.

“Chủ yếu… chủ yếu là Bảo Bảo cô ấy rất nhớ chị gái mình, không nỡ để chị mình ra đi.”

Cô gái tên Đan Đan lên tiếng, nhờ đó Hoa Minh Minh mới đoán ra, Huyên Huyên không phải là tên của cô gái kia, mà là Bảo Bảo.

Qua lời Đan Đan kể, Phương Minh cuối cùng cũng đã biết mọi chuyện xảy ra thế nào. Còn Hoa Minh Minh sau khi biết chân tướng sự việc, đôi mắt liền trợn trừng, miệng há lớn có thể nhét lọt một quả trứng.

Bởi vì cậu ta không ngờ, sự việc lại lạ lùng và kinh khủng đến vậy.

Ba năm trước, Bảo Bảo là một gái mồi rượu, còn Đan Đan, chính là người làm chung với Bảo Bảo, khi hai người tìm được mục tiêu, Bảo Bảo sẽ gọi Đan Đan, hai người cùng nhau đi mồi chài khách vào bar.

Hai người dựa vào việc lừa người vào các quán bar đen kiếm tiền, hoa hồng một lần ít thì một, hai trăm, nhiều thì hơn một ngàn, kiếm được rất nhiều tiền.

Thế nhưng, thường đi trên bờ biển, làm gì không có chuyện giày ướt (2).

(2) Tương tự câu “Đi đêm lắm có ngày gặp ma”.

Có một lần đi lừa người ta xong, cô ta và Đan Đan hai người muốn ăn bữa khuya, kết quả lúc đi vào hẻm bị đối phương bắt

được. Mấy gã đàn ông này là dân lăn lộn ngoài xã hội, bắt được cô ta và Đan Đan tất nhiên sẽ không dễ dàng tha cho hai người họ.

Cũng chính lúc này, chị của Bảo Bảo vừa may tìm thấy cô ta phát hiện tình hình bất thường, cô ấy liền xông lên trước bảo vệ em gái mình. Nhưng đám người này uống rượu đã ngà ngà say, xuống tay không nặng không nhẹ, chị Bảo Bảo vì bảo vệ em gái mình, bị mấy tên này mơ màng đánh chết.

Người đã chết, mấy tên này cũng tỉnh rượu lập tức bỏ chạy, để lại Đan Đan bị dọa đến ngẩn người và Bảo Bảo đang ôm thi thể chị gái mình khóc nức nở.

“Bảo Bảo và chị cô ấy từ nhỏ đã mất cha mẹ. Hai chị em sống nương tựa lẫn nhau. Thật ra Bảo Bảo làm gái mồi rượu cũng không có tiêu tiền lung tung, tất cả đều để dành, bởi vì cô ấy nói sau này để dành đủ tiền sẽ đưa chị ấy đi bệnh viện điều trị dây thanh quản. Bảo Bảo đã tìm hiểu, chỉ cần không phải vừa bị điếc vừa bị câm thì có thể trị được, còn chị Bảo Bảo chỉ không thể nói được nhưng nghe vẫn rất tốt.”

Nghe đến đó, Hoa Minh Minh nhìn cô gái áo trắng đứng ở đó mà rùng mình, chị Bảo Bảo đã chết, vậy cô gái áo trắng đứng trước mặt cậu ta là ai?

“Cậu đoán đúng rồi đó, cô ấy là ma.”

Phương Minh hình như biết trong lòng Hoa Minh Minh đang nghĩ gì, nói thẳng: “Nếu tôi đoán không lầm, chính hai cô đã phát hiện ra chị Bảo Bảo lại xuất hiện đúng không, hơn nữa mỗi tháng xuất hiện một lần, biểu diễn ở cạnh nhà thủy tạ kia, biểu diễn xong sẽ đến đây, đây là nơi cô ấy bị người ta đánh chết.”

Phương Minh nói những lời này khiến Hoa Minh Minh nổi hết cả da gà: “Đây… đây là nơi cô ấy bị đánh chết?”

Nghĩ đến đã từng có người chết ở đây, hơn nữa người chết đó còn đang đứng trước mặt mình, Hoa Minh Minh gần như run rẩy cả da đầu, nếu không phải Phương Minh đang đứng bên cạnh cho cậu ta chút cảm giác an toàn, cậu ta sớm đã xoay người bỏ chạy rồi.

Đan Đan có hơi nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, rõ ràng đang thắc mắc vì sao Phương Minh lại biết những điều này. Nhưng rồi cô vẫn gật đầu, tiếp tục nói: "Ừ, có một lần tôi kéo Bảo Bảo đi giải sầu, cũng không ngờ khi đến nhà thủy tạ kia lại nhìn thấy chị của Bảo Bảo, lúc đầu tôi còn tưởng tôi bị hoa mắt, nhưng Bảo Bảo nói cô ấy cũng nhìn thấy."

Thấy được chị mình Bảo Bảo cực kỳ kích động, xông lên phía trước, nhưng cô phát hiện chị cô căn bản không hề để ý đến cô, chỉ đứng ở đó thổi ba ô (3), diễn tấu xong thì đi vào hẻm này, sau đó biến mất.

(3) Ba ô: Một loại sáo.

Hôm sau Bảo Bảo tiếp tục đến đó chờ đợi, kết quả phát hiện chị mình không xuất hiện, nhưng cô không từ bỏ, một tháng sau cô rốt cuộc cũng đợi được chị cô lần thứ hai xuất hiện.

Mà trong thời gian một tháng đó, Bảo Bảo có đi hỏi một số bà đồng, bởi vì cô khẳng định chị mình đã chết. Theo lời bà đồng nói, nếu một người sau khi chết trong lòng vẫn còn chấp niệm chưa buông bỏ được, như vậy hồn ma rất có thể sẽ trở về, trở lại nơi thường đến nhất và nơi có ấn tượng sâu sắc nhất khi còn sống.

"Bảo Bảo nói, chấp niệm của chị cô ấy chính là không yên lòng về cô ấy, vậy nên nếu cô ấy tiếp tục làm gái mồi rượu, hồn ma chị cô ấy sẽ vĩnh viễn không đi được."

"Vậy nên Bảo Bảo đã giao ước với tôi, vào ngày này mỗi tháng, chúng tôi sẽ làm gái mồi rượu gạt người, sau đó chờ chị cô ấy đến,

đây là lần thứ ba mươi rồi.”

Chương 194: Sai rồi!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trên đường trở về, Phương Minh và Hoa Minh Minh nhìn nhau không nói gì.

“Không phải nói người bình thường không thể thấy hồn ma sao, vì sao tất cả chúng ta lại có thể nhìn thấy hồn ma Bạch Khanh?” - Hoa Minh Minh nói ra nghi hoặc trong lòng.

Bạch Khanh là tên cô gái áo trắng đó.

“Đó là vì ông trời công bằng.” - Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao: “Nước ngoài có một câu thế này: “Thượng đế đóng một cánh cửa của bạn, tất sẽ mở cho bạn một cánh cửa sổ”.”

Bạnh Khanh bẩm sinh đã bị câm, đây là ông trời đóng của cô một cánh cửa, nhưng đồng thời ông trời cũng mở một cánh cửa sổ cho cô, cửa sổ này chính là hồn phách.

Những người bị câm, điếc, mù bẩm sinh, hồn phách sẽ vượt xa người bình thường, vậy nên những người này nếu chấp niệm đủ mạnh, hồn phách sẽ có thể có thực thể của riêng nó.

Trường hợp của Bạch Khanh thật ra mà nói cũng không phải quá phức tạp. Tuy rằng cô ấy đã chết, nhưng vì trong lòng nhớ nhung em gái mình, sau khi cô ấy chết chính bản thân cô ấy cũng

không nhận ra rằng mình đã chết, nên cứ lặp đi lặp lại hành động của ngày cuối cùng khi còn sống.

Đương nhiên, vẫn có một điểm không thay đổi, tuy hồn ma có thể có thực thể, nhưng khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời vẫn có chút bài xích. Sở dĩ một tháng chỉ xuất hiện một lần, đó là vì ngày này của tháng là ngày có âm khí nặng nhất, mượn âm khí của ngày này cô ấy mới có thể làm những người khác nhìn thấy mình được."

Lời giải thích của Phương Minh đã làm Hoa Minh Minh hiểu ra, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ, nhưng ngay lập tức liền hỏi tiếp: "Vậy bây giờ Bạch Khanh đã trở lại âm phủ rồi sao?"

"Chấp niệm đã tiêu tan, Bạch Khanh cũng nhận ra rằng mình đã chết, tất nhiên nên đến đâu thì sẽ trở về chỗ đó."

Không sai, trong hẻm nhỏ, Phương Minh đã thức tỉnh Bạch Khanh, khiến chấp niệm trong hồn ma Bạch Khanh biến mất, biết được rằng mình đã chết, tất nhiên sẽ trở về âm phủ.

"Thật ra tôi thấy, để Bạch Khanh ở lại trên thế gian cũng tốt, mỗi tháng ít nhất có một ngày có thể thưởng thức người đẹp thổi tấu."

Phương Minh liếc Hoa Minh Minh, mặc dù có hơi thắc mắc vì sao hồn ma Bạch Khanh ba năm nay không gặp vấn đề gì, nhưng cậu tin, nếu hồn ma Bạch Khanh tiếp tục lưu lại dương gian, sẽ chỉ mang đến tai họa.

Bạch Khanh cũng xem như may mắn, nếu là cậu trong lòng tràn ngập chấp niệm còn bẩm sinh bị câm khi trở thành hồn ma, càng dễ thu hút hạng người tà môn ma đạo thèm muốn, vô luận là dùng để bố trí trận pháp hay để luyện hóa đều là sự lựa chọn rất tốt.

Bạch Khanh được Phương Minh tiễn đi, Bảo Bảo mặc dù không nỡ nhưng không còn cách nào khác. Đối với cô gái này, Phương Minh chỉ có thể buông tiếng thở dài.

Trở lại khách sạn, một đêm yên giấc.

…

Ngày hôm sau, Phương Minh không nhìn thấy bóng dáng Lăng Sở Sở và Tôn Lợi Dân đâu, rõ ràng hai người đó sáng sớm nay đã rời khách sạn đi đến khu triển lãm. Chuyện phát sinh ở đại hội giao lưu dược liệu lần này, khiến họ căn bản không thể nào dám lơ là thêm nữa.

“Phương Minh, chúng ta hôm nay đi đâu?”

“Đi nghiệm chứng suy đoán hôm qua của chúng ta.”

Phương Minh trả lời, tối hôm qua trở lại khách sạn tu luyện xong, cậu đột nhiên phát hiện tối hôm qua có một chi tiết rất quan trọng mà cậu đã xem nhẹ, mà chi tiết này có quan hệ với suy đoán ban đầu của cậu.

Ra khỏi khách sạn, Phương Minh gọi một chiếc taxi, cuối cùng khi xe dừng lại ở ngã tư đường, Hoa Minh Minh ngẩn người.

“Đây không phải là phố Tông Bao sao, chúng ta tới đây làm gì?”

Hoa Minh Minh khó hiểu, nhưng Phương Minh cũng không giải thích cho cậu ta. Căn cứ theo trí nhớ cậu đến chỗ con hẻm tối hôm qua, cuối cùng, đi tới chỗ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Khanh, chính là trước nhà thủy tạ kia.

“Phương Minh, cậu cứ thần bí như vậy là muốn làm gì?”

Hoa Minh Minh không hiểu gì cả, sáng sớm Phương Minh đã

kéo cậu ta đến nơi này, hơn nữa suốt đường đi cũng không nói đến đây làm gì.

Phương Minh quan sát nhà thủy tạ cả buổi, sau đó đi vào cửa hàng bên cạnh.

“Ông chủ, cho tôi hỏi thăm một chút, ông có biết nhà thủy tạ bên đó có cô gái thổi ba ô nào không?”

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nghe Phương Minh hỏi thế liền gật đầu, đáp: “Đúng vậy, mỗi ngày đều đến. Chàng trai, cậu hỏi cái này làm gì, không phải muốn theo đuổi cô gái đó chứ? Nhưng mà tôi nói cho cậu nghe, cô gái kia không dễ theo đuổi đâu. Lúc trước cũng có không ít đàn ông có ý theo đuổi cô gái đó, một tháng trước còn có một chàng trai tặng rất nhiều hoa hồng, nhưng cô gái đó không hề động lòng chút nào.”

Người nhiều tuổi thích nói nhiều, nhưng Phương Minh nói “Cảm ơn” ông chủ xong cũng không tiếp lời ông chủ nữa, vì cậu đã có được kết quả mình muốn.

Quả nhiên, suy đoán của cậu là chính xác.

“Reng reng reng!”

Đúng lúc này, di động của Phương Minh chợt vang lên, ấn nút nghe, trong điện thoại truyền đến tiếng của Âu Dương Tuyết Tình.

“Phương Minh, vụ kiện tối hôm qua anh nhờ tôi tra đã có kết quả rồi. Nhưng sao anh lại quan tâm đến vụ kiện này vậy? Tôi xem hồ sơ vụ kiện này, bởi vì ảnh hưởng rất xấu, nên bị ém tuồng ra bên ngoài, tôi cũng nhờ đi cửa trong mới lấy được đó, anh cũng đừng tiết lộ ra ngoài.”

“Ừ.” - Phương Minh trầm giọng đáp.

“Vụ kiện này xảy ra ba năm trước, ba năm trước có hai cô gái, một người tên là Bạch Khanh một người tên là Trương Đan Đan. Hai cô gái này bị một đám ăn chơi lêu lổng cưỡng hiếp, sau đó nghĩ quẩn liền tự sát. Còn đám ăn chơi lêu lổng có bị bắt, nhưng tên cầm đầu ở địa phương rất có thế lực, chắc là đã dùng quan hệ tìm người gánh tội thay. Sau đó kẻ gánh tội thay đó bị phán tội mười năm, nhưng khi vào trong tù không bao lâu đột nhiên chết một cách vô cớ, hơn nữa tình trạng lúc chết cực kỳ thê thảm.”

“Dựa theo lời người quản giáo trại giam kể, kẻ gánh tội thay đó đã lấy bàn chải đánh răng đâm vào hậu môn của mình, tuy nhiên nếu như vậy mà chết là chuyện không thể xảy ra. Nhưng sau khi nhà tù tiến hành điều tra, cuối cùng xác định nguyên nhân cái chết là do tự sát.”

“Tất nhiên, còn có một điều kỳ lạ nữa là, cái tên ăn chơi nhờ người gánh tội thay đó cũng không sống sót. Ngay hôm kẻ gánh tội thay kia chết, tên đó cũng chết ở nhà, tình trạng lúc chết cũng giống vậy.”

Phương Minh hiểu được ý Âu Dương Tuyết Tình nói, vụ kiện này vốn rất đơn giản, nhưng vì cái chết của hai người này, làm ở trên phái tổ chuyên án xuống điều tra, mà tổ chuyên án đã vào cuộc điều tra, những điều đen tối tất nhiên không thể giấu được nữa.

Chỉ có điều, cái chết kỳ lạ của hai tên ăn chơi lêu lổng này cũng trở thành một vụ án chưa được giải quyết Tất cả chuyên gia đều biết kiểu chết này phát sinh đồng thời lên hai người, tuyệt đối không phải là tự sát như vậy. Các chuyên gia dấu vết và chuyên gia điều tra tội phạm đều đã cẩn thận điều tra, hiện trường ngoại trừ hai người đó không hề có dấu vết của ai khác.

“Về phần nguyên nhân hai cô gái này bị bọn ăn chơi lêu lổng này… ức hiếp là vì họ làm gái mồi rượu bị bắt được, mấy tên này uống rượu vào không còn quan tâm trời trăng gì nữa.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Phương Minh cúp điện thoại, còn Hoa Minh Minh bên cạnh miệng hơi mở, trên mặt hiện vẻ vô cùng khiếp sợ. Bởi vì lúc nãy cậu ta đã dán tai vào điện thoại Phương Minh nghe, vậy nên lời Âu Dương Tuyết Tình nói trong điện thoại cậu ta cũng nghe được bảy, tám phần.

“Ý vậy là sao, không phải Bạch Khanh đã chết sao, thế nào lại biến thành Bảo Bảo và Đan Đan tự sát vậy?”

“Tôi bị lừa rồi, vì nguyên nhân ban đầu làm tôi nghĩ Bạch Khanh là hồn ma.”

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía nhà thủy tạ, vẻ mặt có chút phức tạp. Là một Vu sư vậy mà lại nhìn nhầm, đem người thành ma, đem ma thành quỷ, không thể không nói đây là một thất bại.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi đến nhà cô ấy.”

Theo lời Âu Dương Tuyết Tình, Phương Minh cũng đã điều tra được địa chỉ nhà Bạch Khanh, cách phố Tông Bao này cũng không xa lắm, nhờ một dân bản xứ dẫn đường, chưa tới mười lăm phút đã tới nơi.

Đây là một ngôi nhà bình dân hai tầng có sân, cổng khép hờ không đóng. Phương Minh đẩy cửa đi vào sân, trong sân có trồng một số hoa cỏ, hơn nữa tất cả hoa cỏ đó đều rất xinh đẹp.

“Đây là nhà của Bạch Khanh sao? Cũng không có gì đặc biệt lắm.” - Hoa Minh Minh nhìn xung quanh nhận xét, cuối cùng đi đến cửa chính bên trong. Nhưng khi vừa mới đẩy cửa ra, cậu ta la lên sợ hãi, cả người lảo đảo lui về sau mấy bước.

Phương Minh nhìn vào bên trong cánh cửa, đồng tử cũng hơi co lại. Trong phòng, đặt hai quan tài màu son đỏ và quan tài màu đỏ tươi.

“Không phải hồn ma mà là thi thể, chẳng trách tôi đã không phát hiện ra.”

Phương Minh không hề dè chừng bước vào trong phòng. Cậu rốt cuộc đã hiểu vì sao Bảo Bảo và Đan Đan không bị cậu phát hiện ra điều gì bất thường, đó là vì hai người này không phải là hồn ma, mà là thi thể.

Thế nhưng, một nghi hoặc lớn hơn xuất hiện, Bạch Khanh làm thế nào khiến thi khí (1) của hai người Bảo Bảo không khuếch tán ra ngoài được, thậm chí làm thế nào để thi thể không xuất hiện thi ban (2)?

(1) Thi khí: Mùi tử thi

(2) Thi ban: Các vết máu tụ của tử thi.

Đương nhiên quan trọng hơn là làm thế nào khiến hai thi thể có linh tính, loại thuật pháp này cậu mới nhìn thấy lần đầu. Trong truyền thừa Vu sư có một, hai kiểu thuật pháp có thể làm được như vậy, nhưng nếu muốn làm được phải đạt đến trình độ Đại Vu.

Nhưng Đại Vu là cấp lục địa thần tiên, nếu Bạch Khanh thực sự có thực lực như vậy, căn bản không cần phải che dấu gì cả, bởi vì trên đời không mấy ai có thể làm gì cô ấy.

“Phương Minh, cậu trước nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô Bạch Khanh kia rốt cuộc có thân phận lai lịch như thế nào?”

“Rất đơn giản, cô gái Bạch Khanh kia không chỉ trả thù cho em gái mình, hơn nữa còn bởi vì vậy mà thống hận tất cả những tên đàn ông tinh trùng lên não giống như cậu. Tối hôm đó cậu tìm ra

hai người Bảo Bảo cũng không phải do cậu gặp may, mà là do Bạch Khanh cố ý làm. Nếu không phải tôi đến, chỉ sợ hiện tại cậu đã trở thành một cái xác không hồn rồi."

Câu trả lời của Phương Minh khiến Hoa Minh Minh không rét mà run, cảm giác như tối qua cậu ta vừa mới dạo một vòng quỷ môn quan vậy.

"Bạch Khanh muốn giết một người rất đơn giản, nhưng cô ấy làm nhiều chuyện như vậy là muốn xác định cậu sau khi phát hiện em gái cô ấy, trong lòng có nổi tà tâm không, nếu không có thì cô ấy sẽ không giết cậu. Bởi vì những kẻ cô ấy muốn giết ngoài điều kiện tinh trùng lên não ra, còn phải là người tàn bạo."

"Bởi vì mấy tên ăn chơi lêu lổng đã hại em gái cô ấy tự sát phù hợp với hai đặc điểm này."

Trong mắt Phương Minh lóe lên tinh quang, cậu sở dĩ có thể xác định không phải chỉ vì cảnh tượng trước mắt này, mà quan trọng hơn là nhờ một chi tiết mà cậu nhớ lại hôm qua.

Chương 195: Tôi là ai?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một chi tiết lớn nhất, chính là Phương Minh không hề cảm nhận được quỷ khí trên người hai cô gái Đan Đan cùng Bảo Bảo.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, mỗi tháng Bảo Bảo gặp chị gái của mình một lần, đến nay đã hơn 30 lần rồi, đáng ra trên người hai cô phải nhiễm quỷ khí mới đúng. Thế nhưng tối hôm qua cậu rõ ràng không hề cảm ứng được một chút quỷ khí nào trên người hai cô.

Bởi vì lúc trước Phương Minh vẫn cho rằng Bạch Khanh là quỷ hồn nên không suy nghĩ gì nhiều, mãi tới khi về tới quán rượu rồi mới hồi tưởng lại chi tiết này, sau đó mới gọi điện thoại nhờ Âu Dương Tuyết Tình điều tra giúp.

Cho tới bây giờ gần như Phương Minh đã có thể đoán được rõ ràng.

Bạch Khanh là người bị mắc chứng bệnh cưỡng ép, mỗi tối cô ấy đều đến thủy tạ mãi nghệ kiếm tiền, sau đó lại tới đây chờ người bị hai cô em lừa gạt tới, cuối cùng lại quyết định xem những người này có đáng chết hay không.

Đêm hôm đó Bạch Khanh đã trốn trong ngõ hẽm này ngay từ đầu, nhìn hai cô em dẫn Hoa Minh Minh tới đây. Thế nhưng đồng

thời cô ấy cũng nhìn thấy bản thân mình, rõ ràng vì sự xuất hiện của mình đã cắt ngang kế hoạch của cô ấy thế nên mới có những chuyện sau đó.

Bản thân cậu coi Bạch Khanh là quỷ, mà Bạch Khanh cũng biết rõ cậu không phải người bình thường, vì không để bại lộ thân phận nên mới tương kế tựu kế.

Phương Minh cười khổ, mệt cho cậu lúc đó còn dùng Chấn Hồn Âm tới xua tan chấp niệm từ trong cơ thể Bạch Khanh ra ngoài… Nhưng mà quả thật đối phương diễn quá nhập tâm, một chút sơ hở cũng không để lộ.

“Phương Minh, chúng ta rời khỏi đây trước đã, mặc kệ Bạch Khanh này là người hay quỷ đều không có quan hệ gì với chúng ta.”

Hoa Minh Minh hốt hoảng nhìn hai chiếc quan tài, thật sự muốn mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, dù sao bọn họ cũng chỉ tới Đằng Xung có vài ngày mà thôi.

“Đừng nóng vội, ít nhất tôi cũng phải biết được làm sao cô ấy có thể bảo trì hai bộ thi thể này những ba năm mà không hề có chút dấu hiệu thi biến.”

Phương Minh khoát khoát tay rồi nhìn về phía hai cỗ quan tài màu hồng, cậu tin tưởng rằng hai cỗ quan tài này có thể cho cậu đáp án mà cậu muốn.

Đặt hai tay lên nắp quan tài, nhưng cậu cũng không đẩy nắp quan tài ra ngay mà dùng tay gõ gõ lên nắp, âm thanh không lớn nhưng rất có tiết tấu, ba dài hai ngắn…

Gõ tổng cộng 30 lần Phương Minh mới đặt tay xuống phía dưới nắp quan tài, sau đó dùng sức đẩy nó ra.

Quan tài nặng mấy chục cân bị đẩy phát ra âm thanh kẽo kẹt,

Hoa Minh Minh đã sớm lùi ra tới cửa, cậu ta đã nghĩ kỹ, một khi phát hiện có điều gì đó không đúng phải lập tức chạy ra khỏi đây ngay.

Về phần Phương Minh… Quên đi, chờ cậu ta ra ngoài sẽ tìm người tới cứu cậu.

Nắp quan tài đã được đẩy ra thế nhưng trên mặt Phương Minh không hề có vẻ chấn kinh, mà lại lộ vẻ thì ra là thế.

Bảo Bảo nằm yên trong cỗ quan tài, mà bốn phía xung quay cô lại điểm bảy ngọn đèn quái dị, bảy ngọn đèn dầu đều có màu xanh biếc, tựa như màu lửa của quỷ.

“Lấy dầu của thi thể làm vật dẫn, nhóm đèn này tiêu tan hết thi khí, quả là một biện pháp tốt.”

Nhìn thấy bên phía quan tài không có động tĩnh gì đáng sợ, Hoa Minh Minh do dự một lát rồi cũng đi tới, khi cậu ta duỗi cổ nhìn thấy những thứ trong quan tài thì không nhịn được sửng sốt.

Đây là lần đầu cậu ta nhìn thấy trong quan tài lại có những thứ như vậy, không phải người ta vẫn nói muốn đốt cháy thì cần không khí sao? Đáng ra khi nắp quan tài bị đậy lại, không có không khí thì bảy ngọn đèn dầu này phải tắt đi mới đúng.

“Đây không phải ngọn đèn dầu bình thường, nó được gọi là thi đèn, bấc đèn được làm từ những sợi tóc trên đầu. Dầu ở bên trong cũng không phải dầu hỏa mà chính là dầu trơn trên thi thể, để đốt cháy loại đèn này không cần không khí mà cần thi khí!”

Phương Minh giải thích một câu, cũng không giải thích kỹ lưỡng hơn. Có nói kỹ hơn thì tên Hoa Minh Minh này cũng không hiểu, dù sao quá trình chế tạo thi đèn không đơn giản chút nào, mà kỹ thuật này cũng đã thất truyền, thật hiếu kỳ không biết Bạch Khanh có được kỹ thuật này từ đâu ra.

Tác dụng của thi đèn thật ra khá đơn giản, chính là dùng để trấn thi, ngăn cản thi thể chuyển biến xấu.

Thời cổ đại cố một số người nhà giàu có, đột nhiên gặp phải điều gì bất ngờ mà chết bất đắc kỳ tử(1). Những người nhà giàu thì đương nhiên hi vọng có thể được chôn ở một nơi phong thủy bảo địa, không những người chết có thể yên nghỉ mà còn mang tới may mắn cho người còn sống. Thế nhưng khi đó người trong nhà không kịp lựa chọn một mảnh âm trạch tốt.

(1)Bất đắc kỳ tử: quá đột ngột

Vì vậy trong thời gian chờ đợi đại sư phong thủy lựa chọn một mảnh âm trạch, bọn họ cần phải tìm cách bảo trì thi thể không bị xuất hiện thi ban, từ đó thi dầu ra đời.

Khi đèn cháy sẽ hấp thu thi khí xung quanh, mà thi khí lại chính là nguyên nhân để tạo thành thi ban, thậm chí là thi biến. Không có thi khí thì thi thể chỉ giống như con người đang chìm trong giấc ngủ sâu, điểm khác nhau duy nhất chính là thi thể thì không có hô hấp.

Quan tài của Bảo Bảo đã mở, Phương Minh mở luôn cỗ quan tài của Đan Đan, bên trong quả thật cũng có bảy ngọn đèn dầu giống như đúc.

“Thì đèn có thể khiến thi khí biến mất, thế nhưng tuyệt đối không thể thay đổi được thi thể hư thối. Trừ thi đèn ra chắc chắn Bạch Khanh phải còn thủ đoạn khác.”

Phương Minh quan sát xung quanh căn phòng một lát, sau đó lại nhìn vào hai cỗ quan tài.

“Đến giúp tôi một tay dịch chuyển cỗ quan tài này qua vị trí khác.”

Một cỗ quan tài bình thường chỉ nặng chừng 800 cân, thế

nhưng Phương Minh đã thử hai cỗ quan tài này rồi, trọng lượng ít nhất cũng phải hơn 1500 cân, vượt xa trọng lượng của một quan tài bình thường, vì vậy nhất định phải nhờ Hoa Minh Minh giúp mới được.

Hai người bắt đầu chậm rãi đẩy cỗ quan tài, khi quan tài bị dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu thì cảnh tượng bên dưới lộ ra. Phương Minh nhếch miệng, rốt cuộc cậu cũng biết rõ nguyên nhân vì sao hai cỗ thi thể này không những không bị hư thối, mà còn giống y hệt người sống.

Mảnh đất trống nơi đã được đặt cỗ quan tài lúc nãy có mấy hòn đá gập ghềnh, hẳn là ban đầu bằng phẳng nhưng bị ai đó gõ bể mới khiến nhiều chỗ bị nhô lên, nhìn rất giống ma phương, chỉ là ma phương này không thể di động được.

“Quỷ thần sáu hướng, đông nam tích hỏa, giáp tử gặp núi, âm vật khai linh, giỏi cho một bố cục khai linh dưỡng thi.”

“Có ý gì?” Hoa Minh Minh nhìn chằm chằm Phương Minh như học trò chờ sư phụ tới truyền đạt kiến thức.

“Đây là một bố cục phong thủy, mà căn phòng này vừa đúng là nơi có âm khí nặng nhất. Nếu tôi đoán không sai thì căn phòng này là nơi có âm khí nặng nhất trên cả con đường, có lẽ trước kia đã từng là một âm địa.”

“Âm địa mà tôi nói tới không phải là bãi tha ma… Mà nó có thể là cửa hàng bán tiền giấy, hay bán quan tài… Nói chung là những cửa hàng có sinh ý dựa vào người chết.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của Hoa Minh Minh, Phương Minh lại giải thích một câu nữa.

“Cái đó thì tôi có thể hiểu, thế nhưng Phương Minh, cậu nói chỉ dựa vào mấy khối đá bị gõ thành mấy ô vuông thế này mà

khiến thi thể tự sinh ra tư tưởng, quả thật là việc nằm mơ giữa ban ngày. Cho dù tôi biết phương diện này khoa học không thể lý giải nổi, thế nhưng hư cấu như thế thật khiến người ta khó mà tin được."

Hoa Minh Minh cảm thấy xoắn xuýt, đồng ý là quỷ quả thật có tồn tại, thế nhưng đây chính là truyền thuyết đã tồn tại cả ngàn năm nay, trước đây cậu ta chỉ coi như một câu chuyện xưa mà thôi.

Phương Minh cười cười, có rất nhiều thứ cậu không thể giải thích theo nhận thức và hiểu biết của con người được.

"Cậu đã từng nghe thấy hiệu ứng hồ điệp chưa?"

Hoa Minh Minh lại lắc đầu.

Có một người nước ngoài tự xưng là một chuyên gia khí tượng đưa ra một lý luận, trong rừng mưa nhiệt đới Amazon có mấy con bướm vỗ cánh, hai tuần sau đột nhiên nổi lên một trận lốc xoáy ở bang Texas, Mỹ.

Phương Minh đã xem thông tin về quy tắc này, là do chuyên gia đó đã chế tạo được một chương trình mô phỏng sự biến hóa của khí hậu, đồng thời dùng hình vẽ để biểu hiện khí tức này. Sau đó ông ta phát hiện những hình vẽ này như là hỗn độn, mà lại rất giống một con bướm dang cánh, thế nên nó mới có tên là hiệu ứng hồ điệp.

"Nói đúng hơn thì đây chính là do sự biến hóa rất nhỏ của khí tràng dẫn tới sự biến hóa của tổng thể, mà ông cha ta cũng đã hình thành một câu nói từ rất lâu rồi: Sai một ly, đi một dặm!"

"Toàn bộ thế giới là một từ trường vô cùng lớn, chuyển động theo một quỹ tích nhất định, chúng ta không thể nào nắm bắt được quỹ tích này, nó như hỗn độn nhưng lại thật sự có tồn tại."

“Mà dựa theo sự chuyển động hỗn độn này từ trường sinh ra các loại khí tràng, khí tràng lớn thì là cả một thế giới, mà nhỏ thì có thể là một ngôi nhà, một người hay thậm chí là một phân tử vô cùng nhỏ bé.”

“Vô số những khí tràng to nhỏ khác nhau, chỉ một khí tràng biến hóa sẽ dẫn tới những khí tràng khác biến hóa theo. Về phần biến hóa này là lớn hay bé còn phải dựa vào hai yếu tố, thứ nhất chính là nơi xảy ra biến hóa có phải là điểm quan trọng nhất khí tràng hay không, thứ hai chính là quỹ tích vận hành của biến hóa.”

“Cái gọi là bố cục phong thủy được sáng tạo ra nhờ quỹ tích vận hành của một loại khí tràng nào đó. Thông qua quỹ tích vận hành của khí tràng để đạt tới mục đích mà người bình thường không thể nào tưởng tượng được, cái này khá giống với con bướm kia chuyển động gây ra lốc xoáy.”

Cái gọi là huyền học Phương Minh cho rằng không thể dựa vào những lý luận của hiện đại để giải thích, người chuyên gia của nước Mỹ kia hẳn là đã nhìn thấy một chút da lông về căn nguyên của thế giới, thế nhưng từ vài nghìn năm trước người ta đã sớm nghiên cứu vấn đề này rồi.

Thái cực, ngũ hành bát quái, lạc thư hà đồ… Kỳ môn độn giáp…

Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ sự nghiên cứu về quỹ tích vận hành của thế giới, chính là đạo trong huyền học.

Thừa phong phá lãng được vạn lý(2), đây là những người có thể cưỡi gió lướt sóng từng nói, thế nhưng đạo của sóng gió bản chất là gì? Dựa vào cái gì mà gió có thể đi nghìn dặm một ngày?

(2)Thừa phong phá lãng được vạn lý: theo gió vượt sóng đi ngàn dặm

Đương nhiên Phương Minh không biết đáp án của vấn đề này, đợi tới khi cậu biết được có nghĩ cậu đã nắm giữ một loại quỹ tích, quỹ tích của cấp bậc đại vu!

Nghe thấy lời giải thích của Phương Minh vẻ khó hiểu trên mặt Hoa Minh Minh không những không bớt mà lại càng thêm hoang mang.

“Quá mơ hồ! Quên đi, tôi không nên hiểu vấn đề này thì hơn, thật quá lãng phí số tế bào não ít ỏi của tôi. Mà tôi cảm giác thấy tất cả những gì cậu nói đều hướng tới cùng một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Phương Minh nghe vậy thì hiếu kỳ hỏi.

“Tôi là ai? Tôi từ đâu tới? Tôi muốn đi đâu?”

Ách…

Phương Minh cười cười, đây thật sự là những vấn đề không có lời giải đáp. Đạo giáo nói về luân hồi, đi tìm kiếp trước kiếp này, Phật giáo… Phật giáo lại phủ định sự tồn tại của “ta” ở kiếp trước, vì thế cũng không thể trả lời vấn đề này.

Chương 196: Thi Âm Môn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Mặc kệ hai cỗ quan tài trong phòng, Phương Minh đi lên lầu hai. Chỉ dựa vào hai cỗ thi thể của Bảo Bảo cùng Đan Đan vẫn còn nằm trong quan tài, cậu có thể nhận ra Bạch Khanh này đi rất vội vã.

Bạch Khanh có bản lĩnh khống chế thi thể, thế nhưng bản lĩnh này còn có điều kiện ước thúc, hoặc cô ấy nhận ra cho dù có mang hai cỗ thi thể này đi nhưng không dựa vào kỹ thuật dưỡng thi kia, hai cỗ thi thể cũng sẽ sớm hư thối, vì vậy mới để nó lại ở đây.

Mặc kệ là khả năng nào thì Phương Minh cũng muốn dựa vào đồ đạc trong căn nhà này, tra ra chút manh mối dấu vết của Bạch Khanh, dù sao cô ấy cũng là người đầu tiên có thể qua mặt cậu.

Trên lầu hai có hai gian phòng, thế nhưng hai gian phòng này lại không giống phòng của con gái lắm. Trong phòng không có bàn trang điểm, cũng không có quá nhiều đồ trang điểm, thế nhưng lại có một cỗ mùi thơm vô cùng quỷ dị tràn ngập căn phòng.

Một chiếc giường gỗ lạnh như băng ở góc phòng, trên đầu tường còn treo bức tranh vẽ một chú chim.

Đó là một con chim đen từ đầu tới chân, chỉ trừ đôi mắt lóe ra ánh sáng màu xanh quỷ dị, vừa nhìn đã khiến da đầu của Hoa

Minh Minh tê dại.

“Phương Minh, đây là con chim gì vậy?”

“Cưu! Tôi nghĩ tôi đã biết lai lịch của Bạch Khanh này rồi.”

Vừa nhìn thấy con chim này Phương Minh đã biết rõ lai lịch của Bạch Khanh.

“Cưu? Đây là loại chim gì vậy? Sao tôi chưa từng nghe thấy nhỉ?”

“Chưa từng nghe qua cũng rất bình thường, loại chim này đã tuyệt chủng rồi, trước đây nó chính là thánh thú được các môn phái sùng bái.”

Cưu là một loại chim đã tuyệt chủng, bề ngoài của nó nhìn khá giống cú mèo, nó là một loài lưỡng tính vô cũng đặc biệt, sau khi chim con ra đời thì chim mẹ chắc chắn phải chết.

Nguyên nhân cũng khá đơn giản, loài chim này không đẻ trứng mà được nuôi dưỡng thẳng từ trong bụng mẹ, sau đó sẽ từ từ thôn phệ cơ thể chim mẹ.

Cũng chính vì phương thức sinh sản này mới khiến số lượng loài cưu vô cùng ít ỏi, chỉ có giảm bớt chứ không tăng thêm, tới giờ gần như đã tuyệt tích.

Thế nhưng loại chim này có một lối sống kỳ quái, nó rất thích sống bên cạnh những thi thể, bãi tha ma cũng là nơi mà nó thường đến nhất.

Ngoài ra loại chim này còn phát ra một tiếng kêu kỳ lạ, nghe đồn âm thanh này có thể khống chế thi thể hay thậm chí là khiến thi thể sinh ra linh trí, cũng có người đã dựa vào loại âm thanh này mà tạo dựng một môn phái: Thi Âm Môn!

“Chờ đã Phương Minh, ý cậu là Bạch Khanh đã dựa vào âm thanh để khống chế thi thể sao? Thế nhưng Bạch Khanh là người câm mà… Đúng rồi, không lẽ cô ấy đã giả câm để lừa gạt chúng ta?”

“Cô ấy không giả câm, đúng là cô ấy bị câm bẩm sinh thật, thế nhưng cũng chính vì cô ấy là người câm bẩm sinh mới có thể đi trên con đường này.”

Phương Minh hiểu ý của Hoa Minh Minh, mà sở dĩ loại ý nghĩ này xuất hiện chính là vì cậu ta không hiểu Thi Âm Môn, cũng không hiểu rõ người câm.

Đúng thật là người câm không thể nói chuyện, thế nhưng không có nghĩa bọn họ không thể phát ra âm thanh.

Người câm có hai loại, chính là câm bẩm sinh và sau khi sinh ra một thời gian mới bị câm. Thế nhưng mặc kệ là loại người âm nào, trên thực tế bọn họ vẫn có thể nói chuyện, chỉ là vì nguyên nhân tần suất nên con người không thể nghe thấy được.

Thế nhưng những người câm này trải qua huấn luyện đặc thù nào đó, những giống phi nhân loại có thể nghe thấy được âm thanh của người câm, mà cưu chính là một loại chim câm. Giống cưu này khá lạ, mặc dù tiếng kêu của nó rất to thế nhưng nhân loại không thể nào nghe thấy, mà chỉ có thi thể mới nghe được.

Ngoài ra còn có một điểm khá quan trọng nữa, chính là người câm không phải không thể phát ra âm thanh, mà họ chỉ có thể phát ra những âm tiết a a vô nghĩa, không hình thành ngôn ngữ.

Mà cho dù chỉ là một âm a, nhưng dựa vào cao độ hay trường độ cũng có thể sinh ra công hiệu đặc thù, giống như khi bà đồng hoặc tế ti cầu khẩn không hề nói những từ ngữ hoàn chỉnh.

“Tôi vẫn tưởng Thi Âm Môn đã sớm diệt vong, không ngờ có

thể nhìn thấy ở chỗ này.”

Phương Minh không tiếp tục quan sát nữa, chỉ cần biết lai lịch của Bạch Khanh là đủ rồi. Mặc dù Thi Âm Môn không phải chính phái thế nhưng cũng không phải tà phái, mà Bạch Khanh cũng không lạm sát kẻ vô tội.

Chỉ cần Bạch Khanh không lạm sát kẻ vô tội thì chuyện này không có liên quan gì với cậu, cậu cũng không phải đám người trong mắt không dung được hạt cát, càng không phải siêu nhân trong phim Hollywood, chuyện gì cũng muốn quản.

“Đi thôi, ở đây không liên quan gì với chúng ta nữa.”

Phương Minh đã gọi điện cho Đảng Hạng, liên minh của Đảng Hạng chính là chuyên môn xử lý những chuyện này, mà bọn họ còn hợp tác với chính phủ, giao chuyện này cho bọn họ quả thật là cách xử lý tốt nhất.

Tuy vậy trong lòng Phương Minh lại có dự cảm mơ hồ, có lẽ cậu còn có thể gặp lại Bạch Khanh.

…

Ở trong phòng khách sạn suốt nửa ngày, Phương Minh không đi đâu mà đám người Lăng Sở Sở cũng không tới, điều này khiến Phương Minh hiểu rõ có lẽ Nghiễm Niên đường đã gặp phải phiền toái không hề nhỏ.

Ngày kế tiếp!

Lăng Sở Sở đã mất tích hơn một ngày nay cuối cùng cũng xuất hiện, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

“Phương Minh, hôm nay là ngày diễn ra buổi đấu giá dược liệu, chúng ta cùng đi tới đó đi.”

Lăng Sở Sở không mấy hào hứng khi nhắc tới buổi đấu giá, hiển nhiên mất cả ngày hôm qua mà cô ấy còn chưa giải quyết xong chuyện với dược vương.

Phương Minh nhìn thấu tất cả thế nhưng lại không nói gì, đoàn người lên xe đã được ban tổ chức chuẩn bị từ trước, đi tới hội triển lãm.

Nếu hai ngày trước là ngày hội của thương nhân, thì buổi đấu giá hôm nay lại là ngày hội của người giàu có. Sau khi xe đến hội triển lãm, Phương Minh nhìn thấy vô số những chiếc xe sang trọng đỗ trong bãi gửi xe.

Mặc dù lãnh đạo của Đằng Xung đầu tư rất lớn vào buổi đấu giá này, thế nhưng còn chưa xa xỉ đến mức phái ra những chiếc xe giá mấy trăm vạn để đưa đón khách quý. Hiển nhiên tất cả những chiếc xe sang trọng đó đều là của người tham gia buổi đấu giá lần này đấy.

“Phương… Ông chủ Phương!”

Phương Minh đang định đi vào cửa thì từ sau truyền tới một tiếng gọi mang theo chút không thể xác định, Phương Minh quay đầu đã thấy Hỗ Quân cùng với mấy người nữa đang đi tới chỗ cậu.

“Đúng là ông chủ Phương rồi, tôi còn tưởng tôi nhận lầm người.”

Lúc Hỗ Quân nhìn thấy Phương Minh, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng. Ông ta đi nhanh tới trước mặt cậu, điều này khiến mấy người đàn ông trung niên đi chung với ông ta cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Bọn họ đều là những ông lớn trên thương trường, bình thường nếu gặp được bạn bè nào đó cùng tham gia hội nghị cũng sẽ chào hỏi hay đuổi theo, thế nhưng tốc độ bước chân tuyệt đối sẽ không

quá nhanh, mà quan trọng nhất chính là đối phương tuyệt đối sẽ không đứng im như vậy.

Chỉ có hai loại người mới có thể đứng im khi thấy bọn họ, một là những người không thuộc giới kinh doanh, hai là những người thật sự tai to mặt lớn.

Thế nhưng bọn họ lại không hề thấy người nào ở đây tai to mặt lớn đến mức có thể đứng trên cao nhìn xuống Hỗ Quân, ngược lại người thanh niên trước mắt này trẻ tuổi vô cùng, không có chút liên quan nào với chữ tai to mặt lớn cả.

Chẳng lẽ là người không ở trong giới kinh doanh làm xằng làm bậy?

Thế nhưng chỉ là tiểu tử vắt mũi chưa sạch lại có thể khiến Hỗ Quân chủ động chạy lên chào hỏi bắt chuyện sao?

“Hỗ tổng cũng tới tham gia hội đấu giá sao?”

Phương Minh cũng hơi kinh ngạc khi đụng phải Hỗ Quân ở đây, thế nhưng rất nhanh sau đó cũng hiểu ra, những hội đấu giá dược liệu trân quý như thế này khách mời chủ đạo không phải đám người có tiền như Hỗ Quân thì còn có thể là ai nữa?

Kẻ có tiền đều sợ chết, mua những dược liệu quý giá này không những có thể cứu một mạng lúc nguy cấp còn có thể dùng để đi cửa sau.

Dù sao đối với đám người Hỗ Quân này, tiền chỉ là một con số, một ức(1) cùng với mười ức mặc dù chênh lệch rất lớn, thế nhưng 100 ức cùng 110 ức lại không khác biệt bao nhiêu.

(1)Ức: đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, 1 ức = 100 triệu.

“Đúng vậy, tôi cùng mấy người bạn đến xem náo nhiệt một chút, ông chủ Phương cũng vậy sao?”

“Tôi là cố vấn dược liệu của Nghiễm Niên đường.”

“Cố vấn dược liệu của Nghiễm Niên đường?”

Tròng mắt của Hỗ Quân co rút, đương nhiên ông ta cũng biết Nghiễm Niên đường, thậm chí ông ta còn biết hậu trường của bà chủ mạnh mẽ kia nữa. Thế nhưng Hỗ Quân lại cũng không mấy quan tâm, dù sao ông ta có thể kinh doanh lớn như vậy đương nhiên cũng phải có người ủng hộ sau lưng.

“Lão Hỗ, ông không giới thiệu cho chúng tôi làm quen một chút sao?”

Mấy người bạn của Hỗ Quân mặc dù đang vui cười ha hả, thế nhưng đôi mắt lại không ngừng đánh giá Phương Minh.

“Cái này… Đây là ông chủ Phương, là một ông chủ vô cùng có bản lĩnh.”

Khi Phương Minh chưa cho phép ông ta nào dám tùy tiện nói tới nghề nghiệp của Phương Minh, dù sao vấn đề ở tòa cao ốc của ông ta còn phải nhờ Phương Minh tới giúp đỡ giải quyết đấy.

“Xin chào ông chủ Phương, ông chủ Phương thật đúng là tuổi trẻ tài cao nha.”

Mấy người đàn ông trung niên nhao nhao đưa ra danh thiếp, Phương Minh cũng cười cười thu lại: “Chỉ là một chút sinh ý nhỏ mà thôi, làm sao có thể so sánh với mấy ông chủ ở đây được chứ.”

Nhìn thấy Phương Minh chỉ thu danh thiếp của bọn họ mà không hề đáp lại khiến bọn họ hơi chút tức giận, tên này thật sự là không lễ phép, người Trung Quốc vốn coi trọng có qua có lại, đã thu danh thiếp của chúng tôi rồi cũng phải đáp lại danh thiếp của cậu mới đúng chứ.

Thế nhưng đám người này có nghĩ tới nát óc cũng không thể

ngờ được không phải Phương Minh không lễ phép, chỉ là cậu không có danh thiếp mà thôi.

Lăng Sở Sở đứng bên cạnh ngơ ngác, những người đứng trước mắt này cô ấy đều biết, toàn là những giám đốc tiếng tăm lừng lẫy ở Ma Đô. Trước kia khi đi tham gia hoạt động cùng với cô của cô ấy, cô ấy cũng đã từng được nhìn thấy đám người này.

“Hỗ tổng, Lý tổng… Tôi là bộ trưởng bộ giám sát của Nghiễm Niên đường, Lăng Sở Sở, lúc trước khi đi cùng bà ấy tôi đã may mắn được gặp các vị, mà Phương Minh hiện tại đang là chuyên gia cố vấn dược liệu cho công ty của chúng tôi.”

Mặc dù Phương Minh không đưa danh thiếp thế nhưng Lăng Sở Sở lại đưa, đám người giàu có này sau khi nhận danh thiếp của Lăng Sở Sở đều đưa mắt ngầm dò hỏi Hỗ Quân, chỉ là một chuyên gia dược liệu thôi mà, sao ông lại nhiệt tình như thế chứ?

Hỗ Quân vừa nhìn liều hiểu ánh mắt của đám đồng bạn, thế nhưng lại không thể giải thích ở ngay tại đây, đành phải nhấn mạnh một lần nữa.

“Ông chủ Phương là người học rộng tài cao, chỉ riêng khả năng trên phương diện dược liệu đã có hiểu biết sâu như vậy, so sánh ra thì cuộc đời của tôi đã sống quá uổng phí rồi.”

Hỗ Quân nhấn mạnh bốn chữ học rộng tài cao, hi vọng mấy người bạn có thể hiểu, dược liệu chỉ là một trong số những bản lĩnh của cậu mà thôi.

Chương 197: Gốc Linh Chi có lai lịch bí ẩn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Cũng không nói chuyện gì nhiều thì Hỗ Quân đã dẫn đám bạn còn đang khó hiểu kia đi, mà Lăng Sở Sở thì nhìn Phương Minh với ánh mắt kỳ quái.

Ban đầu cô ấy cho rằng việc cô của mình mời Phương Minh làm cố vấn dược liệu thì cũng thôi đi, lại còn ủng hộ tài lực hết mình cho cậu thật là một hành động không sáng suốt, thế nhưng không ngờ thái độ của Hỗ tổng với cậu cũng giống hệt như thái độ của cô mình.

Chẳng lẽ lần này bản thân cô ấy nhìn nhầm thật rồi sao?

Lăng Sở Sở cảm thấy bối rối, mặc dù cô ấy đã nhận định rõ ràng Phương Minh không đáng để cô mình đầu tư như vậy, thế nhưng thái độ của Hỗ tổng lại khiến cô ấy dao động.

“Chúng ta cũng đi vào thôi.”

Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở đang ngẩn người rồi nói ra.

“A, được.”

…

Buổi đấu giá được diễn ra trong một căn phòng trên lầu ba, phòng này rất lớn, có thể chứa chấp tới khoảng chừng 500 người. Thế nhưng mặc dù phòng lớn như thế cũng không nhiều bằng số khách quý được mời tới, vì vậy không phải ai cũng có thể vào phòng.

Đại hội lần này mời hơn 5000 khách quý, nếu tất cả mọi người đều tới thì đừng nói là ngồi, cho dù chỉ đứng cũng không đủ chỗ. Vì vậy ban tổ chức yêu cầu những người trồng hay người kinh doanh dược liệu, mỗi công ty chỉ có hai người được vào, mà doanh nghiệp lớn như Nghiễm Niên đường thì 4 người được vào.

Vì vậy chỉ có Lăng Sở Sở, Tôn Lợi Dân, Phương Minh cùng Hoa Minh Minh vào được, Vu Hải Dương cùng Trương Giang Ba phải chờ ở ngoài.

“Thật là náo nhiệt!”

Hoa Minh Minh vừa nhìn tình cảnh náo nhiệt trong căn phòng, vừa tìm vị trí để ngồi xuống. Nghiễm Niên đường đường bố trí ở hàng ghế thứ ba, sau khi Phương Minh ngồi xuống lại tiếp tục quan sát thấy đám người Hỗ Quân được bố trí ở hàng ghế số hai.

Phương Minh hiểu được nguyên nhân vì sao họ bố trí chỗ ngồi như vậy. Hàng thứ nhất hẳn là chỗ ngồi của lãnh đạo, hàng thứ hai thì là đám người chủ lực có khả năng mua sắm nhất, mà hàng thứ ba thì chính là những công ty dược liệu như Nghiễm Niên đường.

Chín giờ sáng.

Một ông lão cỡ hơn 50 tuổi ăn mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn tiến về phía bục đứng, đầu tiên là chắp tay chào hỏi mọi người, sau đó mới cất lời: “Tin tưởng mọi người chờ mong buổi đấu giá ngày hôm nay đã lâu, lão phu may mắn có thể trở thành đấu giá sư của buổi đấu giá, đầu tiên xin chân thành cảm ơn ban tổ chức, cảm ơn

các vị lãnh đạo đã tới, cũng cảm ơn các vị khách quý đã giành thời gian tham dự."

Lão giả cảm ơn một trận sau đó nói ngay: "Không làm mất thì giờ của quí vị, buổi đấu giá xin phép được bắt đầu."

Hiển nhiên là lão giả này cũng hiểu hứng thú của đám người, sau khi nói mấy lời cảm ơn đơn giản liền ra hiệu cho nhân viên đưa kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất lên.

"Chư vị, mọi người đều biết Đông Bắc có ba loại dược liệu quý hiếm: Nhân Sâm, Điêu Bì(1), Lộc Nhung; thế nhưng Vân Nam của chúng tôi cũng có ba loại dược liệu quý hiếm: Tam Thất, Thiên Ma, Thiết Bì Thảo."

(1)Điêu bì: lông chồn

"Thiết Bì Thảo này còn có một cách xưng hô khác trong cửu đại tiên thảo chính là Thiết Bì Thạch Hộc, xếp hạng của nó còn trên cả Nhân Sâm, Tuyết Liên, mà kiện đấu giá đầu tiên chính là cực phẩm Thiết Bì Thạch Hộc, một gốc Thiết Bì Thạch Hộc hoang dại hơn 30 năm!"

Vải đỏ bị xốc lên lộ ra một gốc dược liệu trong tủ thủy tinh, ngoài ra trên tấm màn chiếu sau lưng đấu giá sư cũng hiện lên hình ảnh một vách núi, sau khi hình ảnh được phóng lớn liền có thể nhìn thấy gốc Thiết Bì Thạch Hộc mọc ở trên vách núi.

"Mọi người có thể đối chiếu một chút, cho dù là số lượng lá cây hay chiều dài, gốc Thiết Bì Thạch Hộc này cũng giống như đúc gốc được chiếu trên màn hình, mà chúng tôi cũng đã mời mấy chuyên gia dược liệu tới xác định, có thể đảm bảo gốc Thiết Bì Thạch Hộc này chỉ mới được hái xuống chưa đầy một tháng."

"Tác dụng của Thiết Bì Thạch Hộc tôi không cần phải nói thêm gì nữa, nó là dược liệu vô cùng trân quý không chỉ trong nước mà

còn ở cả thế giới, càng được Đạo gia xếp hạng đầu trong cửu đại tiên thảo."

…

Đấu giá sư nói tới chỗ này liền dừng lại một lát, hiển nhiên là để mọi người có thời gian tiêu hóa cùng định giá, sau một hai phút mới hô tiếp:

"Hiện tại đấu giá chính thức bắt đầu, giá khởi điểm là 60 vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1 vạn."

60 vạn, cái giá này đã quá cao so với Thiết Bì Thạch Hộc. Giá trên thị trường của nó chỉ mấy ngàn khối một cân, thế nhưng đó là dược liệu nhà trồng, còn Thiết Bì Thạch Hộc hoang dã như thế này thật sự chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, huống gì đây còn là một gốc dược trên 30 năm.

Vả lại điều quan trọng hơn cả chính là gốc Thiết Bì Thạch Hộc này đã biến dị, phải biết Thiết Bì Thạch Hộc bình thường tuổi thọ không quá 10 năm, thế nhưng gốc Thiết Bì Thạch Hộc trước mắt lại có tuổi thọ hơn 30 năm.

"61 vạn, anh bạn này ra giá 61 vạn!"

"Được, 62 vạn!"

"65 vạn!"

…

Đấu giá sư không ngừng hô hào giá cả thế nhưng Phương Minh lại im lặng, mặc dù Thiết Bì Thạch Hộc là một dược liệu vô cùng trân quý, thế nhưng lại không nằm trong danh sách những dược liệu cần thiết của cậu.

86 vạn, đây là mức giá cuối cùng của Thiết Bì Thạch Hộc.

Giá tiền này đã xem như không thấp, dù sao Thiết Bì Thạch Hộc cũng không dễ bảo tồn như Nhân Sâm hay Hà Thủ Ô, cùng lắm chỉ có thể để được 20 năm mà thôi.

Mà sở dĩ ban tổ chức đưa nó ra làm vật đấu giá đầu tiên chính là vì mặc dù Thiết Bì Thạch Hộc sinh trưởng ở khá nhiều nơi, nhưng nhiều nhất chính là Vân Nam, là đại biểu của dược liệu Vân Nam. Mặt khác giá cả của nó cũng không thấp, có thể khuấy động không khí, tăng tính tích cực cho mọi người.

Quả nhiên mấy dược liệu tiếp theo vẫn là những dược liệu đặc sắc của Vân Nam, bầu không khí cũng sôi nổi hẳn lên, thế nhưng giá cả chỉ trong giới hạn mấy chục vạn.

Mà Phương Minh thì vẫn ngồi im xem mọi người đấu giá, thứ mà cậu cần chính là những dược liệu đỉnh cấp không thể mua được trên thị trường.

Sau khi buổi đấu giá diễn ra được 15 phút đấu giá sư ra ngoài nghỉ ngơi, nhường sân khấu cho mấy cô gái Vân Nam lên múa một tiết mục để mọi người thưởng thức, sau đó buổi đấu giá lại tiếp tục.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo chính là do một thương nhân ủy quyền cho ban tổ chức đấu giá, dược liệu này rất khó giới thiệu vì nó có một chút đặc thù, mọi người xem xong sẽ rõ.”

Rất rõ ràng đấu giá sư này không biết cách giới thiệu dược liệu này, vì thế trực tiếp ra hiệu cho nhân viên đưa nó lên.

Vẫn là tủ thủy tinh như trước, nhưng sau khi vải đỏ bị xốc lên bên trong lộ ra một loại nấm cùng loại với Linh Chi, vẻ ngoài hoàn toàn có màu đỏ.

“Huyết Linh Chi?”

Vừa nhìn thấy dược liệu này đã có không ít người kinh hô

thành tiếng, phải biết Huyết Linh Chi chính là cực phẩm trong cực phẩm, mặc dù trong giới dược liệu không hề có tên gọi này thế nhưng mọi người đã tự đặt ra để gọi tên cho nó.

“Chư vị xin bình tĩnh, chớ vội vã, dược liệu này không đơn giản như vậy, xin mời mọi người nhìn lên màn hình.”

Vẫn là tấm màn chiếu phía sau đấu giá sư, bên trên hiện lên hình dáng của gốc Linh Chi, thế nhưng khi gốc Linh Chi này xoay tròn thì mọi người lại kinh hô lên thành tiếng.

Bởi gốc Linh Chi hình nấm này, mỗi mặt lại có một màu khác nhau, lần lượt là đỏ, vàng, xanh.

Tất cả mọi người đều biết nấm có màu càng đẹp thì lại càng độc, vì vậy những người hái nấm trên núi chưa bao giờ dám hái những cây nấm có màu sắc tươi đẹp vì bọn họ sợ có độc.

“Đây rốt cuộc là dược liệu gì?”

Có người buồn bực lên tiếng, gọi là Huyết Linh Chi cũng không phải, bởi Huyết Linh Chi hoàn toàn không có ba màu.

“Các vị, gốc thực vật này đã được xác nhận chính là Linh Chi, mà nó cũng không có độc, mặt khác đường kính của mũ nấm đã đạt tới hơn 80cm, dựa theo độ lớn của nó có thể xác định gốc Linh Chi này có tuổi thọ hơn 100 năm.”

“Mặc khác chúng tôi đã cố gắng điều tra trên nhiều phương diện để tìm hiểu lai lịch của gốc Linh Chi này, thậm chí chúng tôi còn mời Dược Vương tới giám định, thế nhưng dựa theo lời của Dược Vương thì ông ấy chưa từng nhìn thấy gốc Linh Chi này, nhưng ông ấy có thể chắc chắn gốc Linh Chi tuyệt đối không có độc.”

Lúc đấu giá sư nói ra lời này còn nhìn về phía Dược Vương đang ngồi ở vị trí đầu tiên, mà Dược Vương lại không phản ứng gì.

Dù sao đi nữa chuyện ông ấy không nhận ra lai lịch của gốc Linh Chi cũng chẳng phải vinh quang gì.

“Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là 50 vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1 vạn.”

Một gốc Linh Chi trăm năm, giá tiền này cũng không tính là quá cao.

Thế nhưng sau khi đấu giá sư mở miệng thì hiện trường một mảnh im lặng, không có ai giơ bảng. Tất cả mọi người ở đây đều không phải là người ngu, mặc dù Dược Vương đã khẳng định gốc dược liệu này không có độc, thế nhưng vẫn không nói rõ hiệu quả nha, cho dù có thật sự mua được bọn họ cũng không biết cách sử dụng.

Ai lại nguyện ý phung phí tiền như thế chứ.

Đấu giá sư nhìn thấy hiện trường một mảnh im lặng cũng đã có chút xấu hổ, loại dược liệu không rõ lai lịch này đáng ra sẽ không được mang đến buổi đấu giá, thế nhưng lai lịch của người kia lại không nhỏ chút nào, hội đấu giá cũng không tiện cự tuyệt.

“Đây chính là Linh Chi trên trăm năm nha, các vị, giá cả tiện nghi như vậy bỏ qua lần này lần sau tuyệt đối không thể gặp phải.”

Mặc cho đấu giá sư khuyên nhủ, dưới sảnh vẫn là một mảnh im lặng, nhìn thấy thời cơ đã chín muồi, mà gốc Linh Chi này cũng sắp bị lưu phách(1), Phương Minh đang muốn giơ thẻ bài lên thì lại có người nhanh tay hơn cậu!

(1)Lưu phách: thuật ngữ trong thương nghiệp, dùng để chỉ những vật không có người nâng giá trong buổi đấu giá

“51 vạn! Cậu chủ của Hồi Xuân đường đã ra giá!”

Nhìn thấy có người ra giá Phương Minh cũng hơi sững sờ một chút, theo cậu thấy đáng ra ở đây trừ cậu thì hẳn là không có ai biết tới lai lịch của nó mới đúng.

Người giơ bảng là Hoàng Bằng Tiềm, giờ khắc này vẻ mặt của anh ta rất lạnh nhạt, nhưng chỉ có anh ta mới biết trong lòng anh ta kích động tới mức nào!

Gốc Linh Chi trước mắt này anh ta đã từng nhìn thấy ở nơi của nhân vật lớn ấy, mặc dù anh ta không biết tác dụng của gốc Linh Chi này, thế nhưng thứ đã được một nhân vật lớn như vậy đặt ở vị trí trọng yếu hẳn phải là một vật vô cùng trân quý.

Mặc dù biết vậy nhưng Hoàng Bằng Tiềm không định làm người ra giá đầu tiên, anh ta phải giả như ra giá chỉ xuất phát từ sự hiếu kỳ, như vậy mới không có ai tranh giành với anh ta.

Thế nhưng Hoàng Bằng Tiềm ngàn tính vạn tính cũng không thể ngờ tới, trong đám người ở đây lại có người hiểu biết lai lịch của Linh Chi rõ hơn cả anh ta.

“51 vạn lần thứ nhất, 51 vạn lần…”

Đang lúc đấu giá sư hô lên câu này đột nhiên Phương Minh giơ thẻ bài, mà lại còn nâng thẻ bài màu đỏ!

Thẻ bài màu trắng đại diện cho tăng giá mức tối thiểu, mà thẻ bài màu đỏ thì đại biểu cho tăng giá gấp 10 lần thẻ màu trắng, mà gốc Linh Chi này một lần tăng giá tối thiểu 1 vạn, vậy giơ bảng màu đỏ chính là có nghĩa tăng một lúc 10 vạn!

“61 vạn, khách quý số 65 ra giá 61 vạn!” Đấu giá sư hơi sững sờ một chút sau đó mới vội vàng hô lên.

Ông ta làm sao cũng không ngờ tới, một vật phẩm sắp bị lưu phách lại xoay chuyển ngay khoảnh khắc cuối cùng!

Chương 198: Đấu khí? Không hề

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một lần tăng giá những 10 vạn!

Phương Minh vừa giơ tấm bảng lên đã khiến tất cả mọi người xôn xao, nhao nhao nhìn về phía cậu.

“Cậu ấy là ai vậy? Nhìn thật là lạ quá.”

“Đúng vậy nha, hai ngày nay chưa từng nhìn thấy cậu ấy.”

“Tôi biết người bên cạnh cậu ấy, chính là quản lý Tôn của Nghiễm Niên đường, mà chỗ cậu ấy ngồi cũng là chỗ của Nghiễm Niên đường.”

“Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường nha, thật sự chính là hai oan gia lớn.”

Tất cả mọi người trong giới dược liệu đều biết Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường không hợp nhau.

“Các người không biết thôi, hôm khai mạc người này đã nảy sinh xung đột trực tiếp với cậu hai Hoàng Bằng Phi của Hồi Xuân đường, hai người đấu khí, tăng giá một số dược liệu không tới 1

vạn thành mỗi người trả 10 vạn chỉ để mua một nửa đó!”

“Còn có chuyện này sao? Vậy hai người đó thật sự chính là hai tên ngu ngốc!”

Trong đám người ở đây hiển nhiên đã có người nhìn thấy hôm khai trương Phương Minh đấu khí với Hoàng Bằng Phi, mà nghe thấy giọng nói của người này, khóe môi của Phương Minh cũng hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Không sai, sở dĩ cậu tăng những 10 vạn chính là vì muốn mọi người nghĩ rằng cậu chỉ đang đấu khí với Hoàng Bằng Tiềm mà thôi. Dù sao Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường vốn dĩ là oan gia, lại cộng với chuyện hai ngày trước khiến người ta rất dễ hiểu lầm.

Nguyên nhân cậu làm vậy chỉ có một, chính là không muốn để người khác nhận ra mục đích của cậu muốn nhắm thẳng về gốc Linh Chi kia!

“Anh cả, chính là tên gia hỏa này…”

Hoàng Bằng Tiềm vừa nghe thấy lời nói của em trai liền quay đầu liếc nhìn Phương Minh một chút, vẻ lo lắng trên mặt biến mất, thay vào đó là nụ cười trí tuệ.

Ngay lúc nghe thấy có người tăng giá 10 vạn trong lòng anh ta cũng lộp bộp một cái, vốn còn lo lắng có người nhìn ra sự quý hiếm của gốc Linh Chi này, thế nhưng theo lời của em trai thì anh ta lại chắc chắn, sở dĩ người kia tăng giá chính là vì muốn chọc tức anh ta mà thôi.

Chỉ cần đối phương là ôm suy nghĩ muốn chọc tức anh ta, vậy thì anh ta không sợ, cuối cùng gốc Linh Chi này cũng sẽ rơi vào tay anh ta.

“62 vạn!”

Hoàng Bằng Tiềm lại giơ bảng lần nữa.

“72 vạn! Vị khách quý số 65 lại giơ bảng lần nữa rồi.”

Lăng Sở Sở thấy Phương Minh tiếp tục giơ bảng mới nhỏ giọng: “Phương Minh, cậu bị điên sao, đấu khí cũng không nên đấu như vậy chứ! Cậu chỉ cần bỏ thêm vài vạn buồn nôn tên Hoàng Bằng Tiềm này là được rồi.”

“Mấy vạn làm sao có thể làm có người ta buồn nôn được chứ?”

Phương Minh cười cười, không có ý định nói ra chân tướng cho Lăng Sở Sở.

“Mặc dù hiện tại Nghiễm Niên đường đồng ý chi tiền trước cho cậu, thế nhưng dù sao khoản tiền đó sau này cậu cũng phải trả đấy, cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ!”

Lăng Sở Sở bĩu môi, có lời của Lăng Mộ Mai lúc trước cô ấy không thể ngăn cản Phương Minh được, mà một phần nguyên nhân cũng là vì người Phương Minh lựa chọn đấu khí là Hoàng Bằng Tiềm của Hồi Xuân đường, nếu là người khác thì cô ấy đã không nói chuyện nhẹ nhàng như vậy.

“Ra giá đi Phương Minh, buồn nôn chết bọn họ!” Hoa Minh Minh luôn là kẻ thích náo nhiệt không sợ lớn chuyện, ở bên cạnh giật dây Phương Minh tiếp tục tăng giá.

“83 vạn, khách quý số 65 lại ra giá!”

Sau khi Hoàng Bằng Tiềm ra giá đấu giá sư lại trực tiếp nhìn về phía Phương Minh, ông ta biết hiện tại chỉ có hai người này cạnh tranh gốc Linh Chi. Những lời nghị luận của đám người dưới kia ông ta cũng nghe thấy, thế nhưng mặc kệ hai người này có thù hay đấu khí, chỉ cần giơ bảng đấu giá thì đừng mong có thể quỵt nợ.

Lần này Hoàng Bằng Tiềm không lập tức giơ bảng lên ngay mà đứng dậy nhìn về phía Phương Minh: “Người anh em này, không phải Hồi Xuân đường của tôi không có tiền, sở dĩ tôi chỉ tăng giá 1 vạn một lần chính là vì không muốn đấu khí cùng Nghiễm Niên đường. Thương nghiệp có cách cạnh tranh riêng của thương nghiệp, không cần thiết phải dây dưa không ngừng, loại hành vi đấu khí này thật sự không có chút ý nghĩa nào.”

Nói xong Hoàng Bằng Tiềm lại ngồi trở lại vị trí, tiếp tục giơ tấm bảng lên, thế nhưng lần này anh ta lại giơ tấm bảng màu đỏ!

93 vạn, đây là giá cả mà Hoàng Bằng Tiềm đưa ra.

Nhìn thấy hành động khí phách cùng những lời nói đầy triết lý rành mạch của Hoàng Bằng Tiềm, không ít người lặng lẽ nhếch ngón tay cái lên với anh ta. Nhìn xem, đây mới thật sự là người có phong độ nha, không phải người ta không có tiền, chỉ là người ta không muốn đấu khí mà thôi.

Cho dù là mấy người Dược Vương ngồi ở hàng ghế đầu cũng lộ vẻ mặt khen ngợi nhìn Hoàng Bằng Tiềm, không kiêu ngạo không tự ti, có lý có lẽ, lại còn có thực lực, thanh niên thời nay thật không mấy ai có thể so được với anh ta.

“Giới dược liệu của chúng ta có thể xuất hiện được một người giống như Hoàng Bằng Tiềm cũng coi như có người kế tục, tương lai anh ta nhất định có thể trở thành nhân vật kháng đỉnh(2) trong giới, không chỉ ở tài năng thiên phú, mà cả tính cách cùng nhân phẩm đều không thể chê bai gì.”

(2)Kháng đỉnh: chống chọi một phương

Nghe thấy lời nói của ông bạn lâu năm, Dược Vương gật gật đầu, thế nhưng rất nhanh lại nhìn về phía Phương Minh, nhíu mày, suy tư một lúc lâu.

“Lão Quách, lão đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Tôi luôn cảm thấy nhìn người thanh niên trẻ tuổi của Nghiễm Niên đường có chút quen quen, thế nhưng nghĩ mãi cũng không ra đã từng gặp cậu ấy ở đâu.”

“Tôi thấy lão nghĩ nhiều quá rồi đấy, dựa vào trí nhớ của lão đã gặp một lần làm sao có thể quên được chứ? Hơn nữa dáng vẻ của người thanh niên này quá bình thường, đoán chừng là hơi giống hậu bối nào đó của nhà lão thôi.”

Dược Vương cảm thấy lời nói của ông bạn già này có vẻ cũng đúng, thế là ông ấy quay lên, không tiếp tục suy nghĩ nữa.

“Thế nhưng Nghiễm Niên đường này cũng thật không thể tưởng tượng nổi, đã có nhiều người trong giới truyền thông tham gia như vậy còn nổi lên hành động đấu khí kiểu này, cộng thêm chuyện trước đó nữa chứ! Lão Quách, tôi cảm thấy đã đến lúc chúng ta phải đứng ra nói vài lời.”

Dược Vương hơi trầm ngâm một chút: “Chờ sau đại hội lần này lại triệu tập vài thương nhân công khai tin tức đi, nhất định phải có quy ước ngành nghề nếu không thị trường dược liệu sẽ càng lúc càng suy yếu, đến cuối cùng chắc chắn sẽ bị phá hủy!”

Không nói tới chuyện của Dược Vương nữa, bên phía này, Hoa Minh Minh sau khi nghe thấy lời nói của Hoàng Bằng Tiềm lại nhìn phản ứng của người xung quanh, tức tới nhịn không được chửi tục một câu: “Móa, vạch mặt mà cũng có thể nói tới đường đường chính chính như vậy, Phương Minh, lần này cậu thật sự đụng phải đối thủ rồi.”

“Quên đi Phương Minh, đừng tranh đấu với anh ta làm gì, bỏ một số tiền lớn chỉ để mua một gốc Linh Chi không biết công hiệu thật sự không đáng chút nào.”

Lăng Sở Sở lại thử thuyết phục Phương Minh, lời nói của Hoàng Bằng Tiềm chẳng khác gì chửi rủa Nghiễm Niên đường tính toán chi ly, không có khí độ!

“Quên đi? Không thể nào!”

Phương Minh lắc đầu, Hoàng Bằng Tiềm này quả thật quá khôn ngoan, nếu như cậu không biết công hiệu của gốc Linh Chi mà chỉ vì đấu khí, có lẽ đã sớm từ bỏ rồi.

Đáng tiếc, cậu không phải như vậy, thế nên âm mưu của đối phương nhất định phải thất bại.

“103 vạn! Khách quý số 65 lại ra giá!”

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Phương Minh lại lạnh nhạt giơ bảng giá, dường như không bị ảnh hưởng chút nào vì lời nói của Hoàng Bằng Tiềm.

Toàn trường một mảnh xôn xao, mà chính Hoàng Bằng Tiềm cũng sững sờ một chút, ngay lập tức giơ thẻ bài lên.

“Được, hiện tại là 113 vạn!”

“123 vạn!”

“133 vạn!”

…

“283 vạn!”

Phương Minh lại giơ bảng một lần nữa.

“Anh cả, hay chúng ta thôi đi, dù sao mọi người đều đã nghe thấy lời của anh nói, cho dù chúng ta không lấy được gốc Linh Chi này nhưng cũng thắng được danh tiếng nha.”

Hoàng Bằng Phi mở miệng, anh ta cảm thấy dùng gần 300 vạn để mua một gốc Linh Chi không rõ công hiệu thật sự là quá ngu ngốc.

“Anh còn cần em tới dạy anh? Là ai mới hai ngày trước dùng những 30 vạn mua một đống củi mục trở về?”

Hoàng Bằng Tiềm đã không thể bảo trì tươi cười được nữa, vẻ mặt vô cùng thâm độc, mà Hoàng Bằng Phi ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt này của anh trai cũng không dám ho he gì thêm.

Trong mắt người ngoài lúc nào Hoàng Bằng Tiềm cũng luôn ấm áp khiêm tốn, vui vẻ hòa nhã, thế nhưng chỉ có Hoàng Bằng Phi rõ ràng nhất tính cách u ám ẩn sâu trong người anh trai của mình, nếu ai dám làm anh ta tức giận hoặc đụng tới ranh giới cuối cùng của anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ không để yên.

Không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy người anh trai này, trong lòng Hoàng Bằng Phi không tự chủ được nghĩ tới ngay một nhân vật: Chưởng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần!

Mà bên phía Phương Minh, giờ phút này Lăng Sở Sở đã thật sự bất lực với cậu, nhìn Phương Minh cứ giơ bảng rồi lại giơ bảng, cô ấy chỉ còn một suy nghĩ trong đầu, chắc cậu đã điên mất rồi… Quả nhiên tiêu tiền của Nghiễm Niên đường thì không đau lòng chút nào!

“Lão Hỗ, ông chủ Phương mà ông quen biết này dường như có chút trẻ con.”

“Đúng vậy, chỉ đấu khí thôi mà có thể ra tới cái mức giá này, thật sự không phải hành động của người thông minh.”

Bạn bè của Hỗ Quân đều là những tinh anh trên thương trường, thứ bọn họ theo đuổi chính là tối đa hóa lợi ích, có đôi khi chỉ vì lợi ích của công ty mà có thể mỉm cười bắt tay hợp tác với

kẻ thù mà mình muốn một đao chém chết!

“Các ông thì biết cái gì!”

Hỗ Quân tức tối chửi thầm một câu trong lòng, ông ta biết rõ chắc chắn Phương Minh không phải loại người vì đấu khí mà ra giá cao như vậy, trong lòng ông ta Phương Minh chính là một cao nhân, một cao nhân sẽ đấu khí sao?

Đáp án rõ ràng là không thể nào! Vì vậy khả năng lớn nhất chính là gốc Linh Chi này thật sự là bảo bối, chỉ là trừ Phương Minh không có ai nhìn ra mà thôi.

Cũng có lẽ người thanh niên bên phía Hồi Xuân đường cũng nhận ra, thế nên mới một mực tăng giá.

Thế nhưng Hỗ Quân là người khôn khéo, ông ta nhận ra Phương Minh chỉ đang đóng kịch, vì vậy mới không nói thẳng suy nghĩ trong lòng. Vạn nhất khiến người khác nhao nhao ra giá, vậy chuyện cao ốc của ông ta đừng mong được Phương Minh giải quyết nữa.

“Đấu giá sư, tôi xin cắt ngang một chút.”

Hoàng Bằng Tiềm đột nhiên mở miệng cắt ngang lời nói của đấu giá sư, quay người nhìn về phía Phương Minh: “Tôi thừa nhận cậu đã khiến tôi nổi nóng, dù sao tôi cũng là người trẻ tuổi huyết khí phương cương(2), 500 vạn, đây là mức giá cuối cùng của tôi, nếu cậu vẫn tiếp tục ra giá thì gốc Linh Chi này thuộc về cậu!”

(2)Huyết khí phương cương: trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, dễ nổi nóng, dễ làm sai

Lúc Hoàng Bằng Tiềm nói ra lời này trái tim nhịn không được đập nhanh hơn hẳn, anh ta biết nếu cứ tiếp tục tăng giá 10 vạn 10 vạn như vậy mãi mãi sẽ không có hồi kết.

Mấu chốt nhất là mặc dù anh ta đã nhìn thấy gốc Linh Chi này thế nhưng lại không hề biết công dụng của nó, nếu chỉ đơn thuần có tác dụng như Linh Chi 100 năm mà anh ta lại hô giá 1000 vạn, tới lúc đó không phải là lỗ to rồi sao?

Hoàng Bằng Tiềm hi vọng đối phương chỉ là đấu khí với anh ta mà thôi, vì vậy trong nháy mắt khi báo giá ra, anh ta nhìn chằm chằm Phương Minh, muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của cậu khi hố được anh ta mấy trăm vạn.

Thế nhưng mà chuyện khiến anh ta thất vọng đã xuất hiện, trên mặt Phương Minh không hề có vẻ đắc ý mà anh ta mong chờ, chỉ nhếch miệng cười cười: “Như vậy thì đa tạ rồi.”

501 vạn, đây là giá cuối cùng của Phương Minh!

Chương 199: Gậy trộn phân

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

---

501 vạn.

Lúc Phương Minh giơ bảng hiệu lần nữa, vẻ mặt Hoàng Bằng Tiềm lộ ra vẻ hối hận sâu sắc, anh ta muốn nuốt lời, bởi vì lúc anh anh ta đã hiểu, đối phương không phải tranh thua hơn kém với mình, mà đối phương cũng giống như anh biết gốc linh chi này không phải vật phàm.

Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt của người xung quanh, Hoàng Bằng Tiềm chỉ cảm thấy tấm bảng trong tay nặng hơn nghìn cân, bởi vì lời anh ta tự nói ra, là anh ta mở miệng gián đoạn không để người đấu giá tiếp tục, nói chỉ tăng giá một lần cuối.

Nếu như anh ta lại giơ bảng lên lần nữa, vậy thì coi như không giữ lời rồi, chẳng những hình tốt đẹp vừa mới dựng nên bị đổ vỡ mà hình tượng quá khứ trong lòng mọi người cũng đổ nát.

“Chúc mừng.”

Một lúc sau, Hoàng Bằng Tiềm cắn răng nói ra hai chữ này, sau đó ngồi xuống ghế trở lại.

Phương Minh nhìn Hoàng Bằng Tiềm không nói gì, sau khi lấy được gốc linh chi thì về vị trí ngồi.

501 vạn, giá tiền này đúng thật là khiến cậu hơi nhức nhối, nhưng so sánh với tác dụng của linh chi này mà nói thì cũng đáng giá, đừng nói là 500 vạn, dù là 1000 vạn thì cậu cũng không từ bỏ, bởi vì cây linh chi này cậu nhất định phải có được.

Nốt nhạc đệm cứ hạ màn kết thúc như vậy, dược liệu bán đấu giá lúc sau cũng không tên, nhưng trải qua sự cạnh tranh của Phương Minh và Hoàng Bằng Tiềm, không khí hiện trường chậm lại, hiển nhiên đa số còn sót lại dư vị của cuộc cạnh tranh đấu giá vừa rồi.

“Phương Minh, linh chi này không đơn giản phải không, anh có phải biết rõ nguồn gốc của nó không?”

Đợi sau khi Phương Minh lấy được cây linh chi, Hoa Minh Minh sáp lại nhỏ giọng hỏi, cậu ta không ngốc, bởi vì cậu hiểu Phương Minh, nói Phương Minh vì muốn tranh hơn thua mà tiêu 500 vạn đi mua một cây linh chi không biết lai lịch ra sao, vậy còn không bằng để cậu ta tin heo nái biết leo cây.

“Về rồi nói.”

Phương Minh không phủ nhận, nhưng người nhiều thì miệng tạp cậu không định giải thích, mà nghe Phương Minh nói lời này, Lăng Sở Sở cũng phản ứng kịp, nhẹ giọng lẩm bẩm: “ Nói như vậy thì Hoàng Bằng Tiềm cũng biết nguồn gốc của cây linh chi này rồi, chứ không phải như lời anh ta nói là hiếu kì với có hứng thú với mấy loại dược liệu không biết cho nên mới chuẩn bị lấy nó.”

“Dĩ nhiên không phải.” - Phương Minh nhếch miệng lên: “ Nhưng tôi đoán anh ta cũng chỉ biết nửa vời mà thôi, chứ không hoàn toàn biết nguồn gốc cây linh chi.”

“Sao lại nó vậy?”

Phương Minh cười cười không trả lời, nguyên nhân rất đơn

giản, nếu như Hoàng Bằng Tiềm thực sự biết công hiệu và nguồn gốc của cây linh chi thì không có khả năng nói ra câu 500 vạn là cái giá cao nhất như vậy, thậm chí Phương Minh từ đầu cũng chuẩn bị phải ra nhiều máu rồi.

“Thần thần bí bí, không nói thì thôi.”

Lăng Sở Sở bĩu môi, ánh mắt tiếp tục nhìn lên đài triển lãm, những dược liệu được bán đấu giá tiếp theo Phương Minh không ra tay, mấy cây hà thủ ô, nhân sấm mấy chục năm gì gì đó mặc dù không tệ nhưng giá chốt đấu giá đã cao hơn giá bình thường của bản thân dược liệu rồi.

Mãi cho đến khi hội đấu giá chuẩn bị kết thúc.

“Các vị, tiếp theo đây là một loại dược liệu vô cùng tốt, loại dược liệu này là Dược Vương gia sau khi biết đại hội giao lưu muốn tổ chức một cuốc đấu giá, trải qua biết bao lần năn nỉ của ban tổ chức chúng tôi rốt cuộc quyết định lấy ra một dược liệu trân quý đã cất giấu nhiều năm.”

Nghe lời của người đấu giá nói, trên mặt không ít người lộ ra vẻ hứng thú, bởi vì mọi người đều biết danh tiếng của Dược Vương gia, nếu như đồ được Dược Vương Gia lấy ra thì khẳng định là thứ tốt.

“Được rồi, không vòng vo nữa, mời nhân viên phụ trách mang dược liệu lên.”

Đầu tiên người đấu giá cúi người biểu thị ý cảm ơn tới Dược Vương gia, lập tức bảo nhân viên phụ trách mang khay lên, trên khay dùng khăn đỏ che lại.

Phụt!

Trong giấy phút vải đỏ được lấy ra, ngụm nước Hoa Minh Minh vừa uống phun tới bên mép thì lại nuốt xuống.

“Giở trò quỷ gì đây, đây không phải là bắp cải sao, Dược Vương gia lấy bắp cải ra bán đấu giá sao?”

Trên vải đỏ, một cây thuốc với tầng tầng lớp lớp lá bao quanh, ở giữa có một nụ hoa, nhưng nếu nhìn ngoại hình thì khá giống so với bắp cải mới mọc.

Phương Minh nhẹ dịch người kéo khoảng cách với Hoa Minh Minh, Lăng Sở Sở thì dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Hoa Minh Minh.

“Ngài Hoa, cái này không phải là bắp cải, đây là tuyết liên, hơn nũa nhìn hình dạng thì là tuyết liên Thiên Sơn.”

Tôn Lợi Dân giải thích, mà sau khi nghe lời nói của Tôn Lợi Dân thì Hoa Minh Minh sửng sốt, có chút khó tin hỏi: “ Đây chính là tuyết liên à?”

Tuyết liên Thiên Sơn, Hoa Minh Minh hồi bé không thích đi học lại thích xem tiểu thuyết võ hiệp mà nói thì đấy chính là tồn tại của một loại thần dược.

Trong tiểu thuyết võ hiệp, tuyết liên Thiên Sơn hầu như giống như thuốc tiên vậy, cứu sống, chữa thương, ăn vào thậm chí có thể tăng công lực sáu mươi năm nữa.

Nhưng gốc cây trông giống bắp cải trước mắt chính là tuyết liên Thiên Sơn trong lời đồn sao?

“Tiểu thuyết là tiểu thuyết, đó chính là phóng đại tuyết liên Thiên Sơn thôi.”

Phương Minh hiểu trong lòng Hoa Minh Minh nghĩ gì, trên thực tế cũng chính vì do tiểu thuyết võ hiệp mà dẫn tới trong một khoảng thời gian ngắn người lên Thiên Sơn hái tuyết liên quá nhiều.

“Tuyết liên là một loại dược liệu trân quý, nhưng ở trên núi tuyết Tân Cương mười năm trước còn thường thấy, nhưng mấy năm gần đây mọi người không tiết chế cứ hái lấy hái để, dẫn tới số lượng tuyết tiên nhanh chóng giảm đi, giá cả cũng thuận theo đó mà lên giá vô cùng cao.”

“Hoa tuyết liên đúng là màu trắng nhưng lá của hoa tuyết liên là màu xanh biếc, vì vậy hoa tuyết liên nếu chưa nở hết thì quả thật sẽ trông giống bắp cải. Mặt khác, sau khi hoa tuyết liên mất đi hơi nước thì màu sắc tự nhiên cũng thay đổi nho nhỏ.”

“Thì ra là vậy, làm tôi giật cả mình.”

Hoa Minh Minh bĩu môi, tiểu thuyết tình cảm đều gạt người.

“Tuyết liên bình thường tới lúc nở hao cần khoảng thời gian từ ba tới tám năm, nhưng kì hoa nở chỉ có tám tháng, vì vậy bình thường mà nói nếu hái tuyết liên thì chính là trong tám tháng này, tuyết liên Thiên Sơn mất chục năm hơn trăm năm được đề cập trong tiểu thuyết đều chỉ là cách nói khuếch đại, nếu đã khoa trương thì khoa trương công hiệu cũng là chuyện thường.”

Phương Minh khó có khi giải thích một câu, mà người đấu giá trên khán đài cũng tiếp tục nói: “ Hoa tuyết liên không còn xa lạ gì với mọi người nữa, sinh trưởng ở vùng giá lạnh độ cao bốn, năm nghìn mét so với mực nước biển, nhưng mà cây tuyết liên này lại có cái không giống, còn cụ thể không giống ở đâu thì để chính Dược Vương gia nói cho chúng ta biết đi.”

Người đấu giá hiển nhiên hiểu thế nào là điều khiển bầu không khí, ông ta biết mọi người muốn nghe gì, hiệu quả lời do chính Dược Vương gia nói so với ông ta khen cả ngày trời thì tốt hơn nhiều.

Dược Vương gia cũng thật không ngờ người đấu giá sẽ dùng chiêu thức ấy, bất đắc dĩ cười cười sau đó đứng lên, đầu tiên là

chắp tay thi lễ với mọi người, rồi nói: “ Vốn dĩ lúc ban tổ chức tìm tôi, tôi đã từ chối, thật sự không giấu gì mọi người, tôi có chút đồ tốt, thật sự không muốn lấy ra bán đấu giá, nghĩ tới lúc nào đó lớn tuổi rồi thì còn dựa vào mấy dược liệu quý này mà sống tạm vài năm.”

Đám người vang lên tiếng cười thiện ý.

“Dược Vương gia, ngài sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Đúng, công đức của Dược Vương gia vô lượng, thể nào cũng sống tới trăm hai mươi tuổi.”

Dược Vương gia nghe mọi người chúc phúc, ho khan vài tiếng, chờ mọi người yên lặng rồi nói: “ Nhưng mà sau đó tôi cũng suy nghĩ thông suốt, người cần thỏa mãn, vì vậy sau khi suy nghĩ nhiều lần, quyết định lấy hoa tuyết liên này ra bán đấu giá.”

“Bụi hoa tuyết liên này là tôi hái trên núi tuyết Tân Cương hai mươi năm trước, hạn của bụi hoa tuyết liên này không dài, niên hạn tổng cộng chừng mười năm, nhưng mà chỗ trân quý thật sự của hoa tuyết liên này chính là hạt tuyết liên của nó.”

Hạt tuyết liên?

Nghe được lời này của Dược Vương gia, không ít người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, mỗi một bụi hoa tuyết liên đều sẽ có hạt tuyết liên, chưa nghe hạt tuyết liên tốt ở chỗ nào cả?

“Ở bên núi tuyết có một truyền thuyết,nói là hoa tuyết liên là do tinh khí trời đất tạo thành, mà hạt tuyết liên chính là tinh khí của trời đất ngưng tụ thành, dĩ nhiên, đây chỉ là truyền thuyết thần thoại, phóng đại hoa tuyết liên lên.”

“Ba mươi năm trước, có một vị cao tăng tới núi tuyết, ở trên núi tĩnh tọa chừng mười năm, mà cùng lúc đó có một gốc hoa tuyết liên cách vị cao tăng không xa đang nảy mầm, mà lúc hoa

tuyết liên nở rộ kia chính là lúc vị cao tăng viên tịch."

Lời của Dược Vương gia khiến cho mọi người ở đây nhìn nhau, ánh mắt Phương Minh cũng lóe lên tia sáng nhàn nhạt.

"Lão phu may mắn, chúng kiến cảnh vị cao tăng viên tịch, do đó cũng lấy được gốc hoa tuyết liên này, mà theo như lời người phật gia nói, hạt tuyết liên trong hoa tuyết liên này chính là hạt xá lơi của vị cao tăng."

"Mặc kệ thuyết pháp này là thật hay giả, nhưng hoa tuyết liên này tôi vẫn bảo tồn cho tới nay, mà trong hoa tuyết liên vốn dĩ có chín hạt, ba hạt bị vị cao tăng ở chùa miếu đưa đi, còn dư sau viên lão phu đã dùng hết hai, sau đó giữ lại một hạt, bây giờ bụi hoa tuyết liên này còn ba hạt."

Sau khi nói đến đây, Dược Vương gia ngừng lại, cũng không giải thích hai hạt tuyết liên bị ông ta lấy đi dùng để làm gì.

Người đấu giá cũng biết lúc này tới lượt mình, vừa gõ búa vừa hô: "Cảm ơn Dược Vương gia, bây giờ chúng ta bắt đầu bán đấu giá bụi hoa tuyết liên này và ba hạt tuyết liên, giá khởi điểm ba triệu, mỗi lần tăng không được ít hơn một trăm nghìn."

*1 triệu = 100 vạn (đôi lúc tác giả viết số, lúc viết chữ vạn nhưng giá trị đều tương đương nhau @@).

Bụi hoa tuyết liên này, chắc là một trong những món vật phẩm quan trọng của buổi đấu giá, giá tiền này đã vượt qua tất cả gí khởi đầu của các dược liệu.

"Tăng giá, mặc kệ hạt tuyết liên này có thật sự mơ hồ như vậy không, nhưng đây là cơ hội của Quảng Niên Đường chúng ta, lấy được hạt tuyết liên, chúng ta có thể tìm Dược Vương hỏi về tác dụng chữa trị của nó."

Đôi mắt Lăng Sở Sở lóe lên tia sáng, bụi hoa tuyết liên này cô

nhất định phải có được.

Ba triệu, bốn triệu, năm triệu…

Hầu như trong mấy phút ngắn ngủi, bụi hoa tuyết liên nà đã bị cạnh tranh nâng giá lên sáu triệu, mà đến lúc này, chỉ còn sót lại hai ba nhà.

Lăng Sở Sở, Hoàng Bằng Tiềm của Hồi Xuân Đường và một ông lão khác.

“Các vị, lão phu tín ngưỡng phật giáo, hạt tuyết liên này nếu đã là vật tọa hóa của vị cao tăng, không bằng hai vị thành toàn cho lão phu, vô cùng cảm kích.”

Ông lão kia đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bằng Tiềm và Lăng Sở Sở, sau đó mở miệng báo giá: “ Mười triệu.”

Giá tiền này khiến cho Hoàng Bằng Tiềm và Lăng Sở Sở đều từ bỏ, bởi vì giá như vậy đã vượt xa giá trị của hạt tuyết liên rồi, cũng đúng như ông lão nói, ngoại trừ Phật tử ra thì sẽ không có người ra giá cao như vậy.”

Đồng thời, ông lão này đứng lên cũng có người nhận ra thân phận của ông ta.

“Thế mà lại là ông ta, ông ta cũng tới rồi.”

“Khó trách lại ra giá cao như vậy, nếu là lời ông ta nói thì có thể hiểu được.”

Có người nhận ra thân phận của ông lão, mà lúc mọi người cảm thấy bụi tuyết liên và hạt tuyết liên này sẽ thuộc về ông lão thì lại có người giơ bảng.

Giơ bàng không phải ai khác, chính là Phương Minh.

Trong khoảnh khắc thấy Phương Minh giơ bảng, mọi người

đều lộ vẻ ngạc nhiên, không ít người trong đầu đều nghĩ: Gậy trộn phân lại tới rồi. (1)

(1)Gậy trộn phân: nghĩa gốc là cây dùng để trộn phân bón của nông dân, sau này dùng để chỉ những người thích gây sóng gió, tạo thị phi.

Chương 200: Đây là sự lừa bịp

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đúng vậy, Phương Minh lại tới rồi.

Sau khi Hoàng Bằng Tiềm và Lăng Sở Sở từ bỏ, cậu lại ra tay, giống như nửa đường xuất hiện một tên Trình Giảo Kim vậy, khiến người ta chán ghét.

“Người trẻ tuổi của Quảng Niên Đường nên không tránh khỏi không hiểu chuyện.”

Sắc mặt những ông bạn bên người Dược Vương cũng có chút khó coi, lúc trước Hoàng Bằng Tiềm và Lăng Sở Sở ra giá chẳng qua là để Dược Vương vui thôi, mà ông lão kia mới chính là người cần hạt tuyết liên này.

Bây giờ ông lão đã nói ra vậy rồi, đồng thời ra giá cao mười triệu, Dược Vương đã có mặt mũi rồi, kẻ tăng giá lúc này chính là kẻ đáng ghét rồi.

“Người trẻ tuổi này quả thật không biết trời cao đất rộng, ngay cả vị kia nói ra lời đó rồi mà còn tăng giá.”

“Lần này Quảng Niên Đường muốn gây thù chuốc oán rồi.”

Lăng Sở Sở không biết ông lão kia, nhưng từ giọng nói của

những người xung quanh cũng có thể nghe ra, ông lão này chắc là một nhân vật lớn, mặc dù nói Lăng gia nhà nàng không sợ người nào, nhưng vô cớ gây thù chuốc oán cũng không tốt lắm.

“Phương Minh, cậu kiềm chế chút đi.”

Phương Minh liếc nhìn Lăng Sở Sở, không để bụng lắm, nhưng lúc này ánh mắt ông lão kia cũng nhìn về phía Phương Minh, trên mặt thật ra không có biểu cảm tức giận, chỉ cười ha hả nói: “ Anh bạn nhỏ, quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, hạt tuyết liên này nhường cho tôi được không?”

“Ông lão à, hạt tuyết liên này đôi với ông mà nói sợ rằng không có ích lợi gì, ngược lại thì có chút tác dụng với tôi.”

Phương Minh cười cười ánh mắt nhìn về phía ông lão, mà ông lão nghe Phương Minh nói lời này cũng sửng sốt một chút, nhưng mà lập tức báo giá lần nữa: “ Mười lăm triệu.”

Một lần tăng những năm triệu, giống như lúc trước, việc này thể hiện ông ta dư tiền nhiều của, cũng thể hiện rõ nguyên nhân ông ta không tức giận, bởi vì cậu không sợ người ta cạnh tranh tăng giá, năm triệu còn không được ông ta để vào mắt.

Phương Minh nhún vai, giá tiền này đã vượt qua giá của bản thân hạt tuyết liên nhiều lắm, hơn nữa cậu biết tiếp tục tăng giá cũng vô dụng, lập tức ngồi xuống.

“Thật mất mặt mà, còn muốn cạnh tranh cùng người đó nữa, quả thật không biết tự lượng sức mình.”

“Chính là chút tiền của cậu ta vị đó không đặt vào mắt, trừ khi lấy toàn bộ tài sản của Quảng Niên Đường ra liều mạng cạnh tranh cùng đối phương thì còn có thể, nhưng tất cả tiền bạc của Quảng Niên Đường sao một người trẻ tuổi có thể điều động nổi.

Nghe người xung quanh trêu chọc Phương Minh không thèm

để ý tí nào, ra giá, là vì cậu muốn hạt tuyết liên này, từ bỏ là vì giá quá cao, vậy thôi.

Giá mười lăm triệu, đây là giá cao nhất trong số dược liệu được đấu giá thành công, cũng khiến tất cả mọi người cảm thấy đây là giá cao nhất trong cuộc đấu giá rồi, không ít truyền thông bắt đầu nhốn nháo dùng ống kính quay phim chụp ảnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh đèn nhấp nháy và tiếng chớp tách tách cứ nối tiếp không ngừng.

Hội đấu giá đến giờ đã tiến hành được hai phần ba, dược liệu xuất hiện tiếp theo cũng đều là dược liệu cực phẩm, nhân sâm ba mươi năm, hà thủ ô năm mươi năm, còn có đông trùng hạ thảo cực phẩm nữa…

Những dược liệu này đều được từng người mua đi, giá cả cũng từ mấy trăm đến mấy triệu không giống nhau.

Lăng Sở Sở mua được ba loại, Phương Minh chú ý thấy Hỗ Quân cũng đấu giá một cụ nhân sâm bốn mươi năm, mà mấy người bạn của ông ta cũng không kém, xem ra nhân sâm quả thật được người ta ưa chuộng nhất.

Đây là do đặc điểm của nhân sâm quyết định, thứ nhất độ nổi tiếng của nhân sâm cao, thứ hai nhân sâm có cách nói hồi mệnh, thứ ba là vì nhân sâm so với những dược liệu khác thì tính bảo quản tốt hơn, một gốc nhân sâm có thể bảo quản tới hơn trăm năm cũng không sao.

“Các vị, đấu giá lần này đã tới hồi kết, đây là dược liệu được đấu giá cuối cùng.”

Người đấu giá nhìn danh sách, trên mặt thần bí, mà mọi người cũng lộ ra vẻ chờ mong, bởi vì dưới cách nhìn của bọn họ thì dược liệu chót của cuộc đấu giá chắc chắn là cực phẩm.

“Vật được đấu giá cuối cùng này, kì thật không thể dùng những dược liệu đơn thuần để diễn tả, càng phải nói là dược liệu thành phẩm, trong Bản Thảo Cương Mục có ghi chép lại, nói Lý Thời Trân lúc đi sưu tầm các loại thảo dược đã từng tới một nơi, dân bản xứ có một phương thuốc, phương thuốc này vốn có hiệu quả bảo dưỡng nhan sắc, phụ nữ của vùng này dù đã hơn ba mươi nhưng vẫn giống như thiếu nữ, chính là nhờ việc dùng thuốc này lâu dài, mà người địa phương đã gọi thuốc này là Chỉ Dung Đan.”

“Cùng lúc đó, trong một cuốn nhật kí được truyền lại của một thái giám triều Thanh chúng ta thì phát hiện có ghi chép thế này, nói rằng năm đó Từ Hi thái hậu sai người đi sưu tầm loại thuốc này, chỉ là viên thuốc này đã thất truyền, quan sai được phái đi ra tìm cũng chỉ tìm được hơn mười viên thôi, nhưng chỉ hơn mười viên này thôi cũng giúp diện mạo Từ Hi thái hậu kéo dài tuổi già được năm năm.”

Thấy mọi người bị lời nói của mình hấp dẫn, người đấu giá cười rất vui vẻ: “Các vị có phải đã đoán được đồ được đấu giá cuối cùng này không, đúng vậy, thứ này chính là phương pháp bào chế Chỉ Dung Đan.”

Xôn xao!

Sau khi người đấu giá nói những lời này xong thì hiện trường trở nên xôn xao, ngay từ đầu mọi người cho rằng thứ đấu giá là viên thuốc, nhưng không nghĩ tới lại là phương thuốc, phương thuốc có nghĩa thế nào, người đang ngồi sao không rõ, có nghĩa là có thể không ngừng sản xuất ra các viên thuốc.

Đầu năm nay, thuốc gì dễ bán?

Loại dược phẩm chăm sóc sức khỏe và loại dược phẩm làm đẹp, cái trước thì thiên về thị trường người lớn tuổi, cái sau thì chiếm thị trường nữ giới, lợi nhuân to lớn không thể tưởng tượng được

Nếu phương thuốc này là thật thì lợi nhuận ẩn chứa trong đó tuyệt đối dọa người.

Còn nữa cho dù viên thuốc này không thần kì như lời nói, có thể chỉ là vì danh tiếng thôi, được ghi lại trong quyển Thảo Cương Mục, Từ Hi thái hậu đã từng dùng thôi, chỉ hai mánh lới này là đủ, có thể khiến cho những cô gái yêu cái đẹp phát điên lên.

"Các vị, phương thuốc này phòng đấu giá của chúng tôi cũng chỉ có một vị giám định đã xem qua, nhưng vị chuyên gia kia cũng không nhìn hết toàn bộ mà chỉ xem một phần nhỏ, chủ yếu là vì muốn nghiệm chứng phương thuốc là thật hay giả."

"Sau khi qua giám định của chuyên gia, có thể xác định phương thuốc này là thật, cho nên mọi người không cần lo lắng nội dung phương thuốc bị tiết lộ ra ngoài, có thể nói ngoại trừ người cung cấp phương thuốc ra thì người biết nội dung cũng chỉ có người mua phương thuốc thôi, phòng đấu giá chúng tôi lúc sau cũng sẽ tạo cơ hội cho hai bên trao đổi riêng tư.

Người đấu giá biết mọi người đang lo lắng cái gì, một phương thuốc trân quý như vậy đúng là sợ bị tiết lộ ra ngoài, cứ như vậy mà nói thì tốn tiền vô ích.

"Vì thế, để cam đoan quyền lợi của người đấu giá, người bán cũng sẽ kí hiệp nghị pháp luật, một khi phương thuốc bị truyền ra ngoài sẽ phải bồi thường số tiền khổng lồ."

"Bây giờ không nói nhảm nữa, vật phẩm đấu giá lần này của hội đấu giá, phương thuốc bào chế Chỉ Dung Đan, giá khởi điểm năm mươi triệu, mỗi lần tăng giá ít nhất một triệu."

Theo lời người đấu giá, khung cảnh bây giờ đã có hơn mười mấy người giơ bảng, cũng không ít người nhao nhao lấy điện thoại ra, hiển nhiên đa số người tới lần này đều là những công ty có liên quan tới dược liệu, nhưng không nhất định người tới là ông chủ,

tình hình này bọn họ không có cách nào tự làm chủ chỉ có thể báo cáo lại.

Hô hấp Lăng Sở Sở và Tôn Lợi Dân dần trở nên dồn dập, phương thuốc này nếu được Quảng Niên Đường của bọn họ mua lại, không chỉ có ý nghĩa lợi nhuận to lớn, quan trọng hơn cả là Quảng Niên Đường bọn họ có thể mượn phương thuốc này mà mở rộng xuống thị trường phía nam, Hồi Xuân Đường không thể ngăn cản được.

Trong mấy phút ngắn ngủi, giá cả đấu giá đã đột phá đến tám chục triệu, trực tiếp hướng đến con số một trăm triệu.

“Lấy, lần này phải lấy được, cho dù là hai trăm triệu hay là sáu trăm triệu cũng được.”

Lăng Sở Sơ không giơ bảng từ lúc bắt đầu, bởi vì cô hiểu, chỉ có mấy công ty có đủ thế lực để cạnh tranh phương thuốc này, giá bây giờ chỉ là dự nhiệt mà thôi.

“Nếu như tôi là cô, chỉ thành thật mà nhìn, hoặc là không tơ tưởng lấy được phương thuốc này.”

Phương Minh ở bên cạnh lên tiếng, Lăng Sở Sở nghe nói thế thì hoài nghi nhìn Phương Minh: “Giá của phương thuốc này vượt xa giá bán đấu giá, cậu biết phương thuốc này có ý nghĩa thế nào đối với Quảng Niên Đường hay không? Dù cho hiệu quả không thần kì như lời nói đi nữa.”

“Ý nghĩa thế nào tôi không biết, thế nhưng nếu như cô cảm thấy một phương thuốc không thế sản xuất hàng loạt có thể đáng mấy trăm triệu thì cô cứ đi theo đấu giá đi.”

Phương Minh mở miệng nhắc nhở xuất phát từ lòng tốt, lúc người đấu giá nói ra phương thuốc này, vẻ mặt của cậu có chút cổ quái, bởi vì phương thuốc này cậu biết chứ, ở trong thư phòng của

sư phó cậu, có cất giữ không ít phương thuốc, mà trong đó có Chỉ Dung Đan này.

Chỉ Dung Đan đúng là rất thần kì, nhưng mà với tài nguyên ở xã hội bây giờ căn bản không có khả năng sản xuất số lượng lớn, nguyên nhân rất đơn giản, mấy dược liệu cốt lõi cho dù không tuyệt tích thì cũng khan hiếm cực kì.

“Trong phương thuốc này cần vài dược liệu đặc biệt, dựa theo cấp độ thu hoạch khó dễ, dược liệu khó tìm xếp thứ ba chắc là trân châu đen thiên nhiên trăm năm.”

Nghe lời này của Phương Minh, Lăng Sở Sở ngây ngẩn cả người, trên thực tế không chỉ Lăng Sở Sở ngây ngẩn người mà Tôn Lợi Dân bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Trân châu đen thiên nhiên trăm năm, hơn nữa còn chỉ xếp thứ ba trong những dược liệu khó tìm của phương thuốc?

“Phương Minh cậu không đùa tôi đấy chứ?”

Là một cô gái, một cô gái trẻ xinh đẹp, lại là một cô gái trẻ đẹp có tiền, Lăng Sở Sở cũng hiểu rõ giá cả của trân châu, chính cô cũng có không ít trang sức trân châu.

Bây giờ trân châu có loại tự nhiên và loại nhân tạo, nhưng tại sao lại có nhân công nuôi trồng, cũng là vì trân châu thiên nhiên quá hiếm hoi, một viên trân châu thiên nhiên có vẻ ngoài đẹp chút là giá đã tới sáu chữ số.

Hơn nữa vì sự xuất hiện của một số tay buôn không hợp pháp, lấy một số đồ thủy tinh hay đồ công nghiệp giả mạo trân châu, bây giờ rất nhiều người buôn trân châu vì để chứng minh trân châu của mình là thật, nên nuôi trồng trân châu cũng được gọi là trân châu tự nhiên.

Tới tiệm trang sức nhìn, hầu như có thể thấy quảng cáo rùm

beng nào là trân châu thiên nhiên, trân châu tự nhiên nước ngọt, trân châu tự nhiên vùng biển các loại, ngay cả bây giờ trân châu Akoya của Nhật Bản cũng như vậy mà trên thực tế những trân châu này đều là do nuôi trồng mà có.

Thế nhưng Lăng Sở Sở biết trân châu đen Phương Minh nói không phải loại nuôi trồng nhân tạo, bởi vì kỉ thuật nuôi trồng trân châu mới xuất hiện vào thế kỉ hai mươi, trân châu đen trăm năm, thế thì chính là trân châu hoang dại ngoài thiên nhiên rồi.

“Không nên nghĩ dùng trân châu kém khác thay thế, niên đại không tới trăm năm sẽ không có hiệu quả, hơn nữa còn hai loại dược liệu khác cũng khan hiếm không kém.”

Phương Minh thấy mắt Lăng Sở Sở đảo một cái, biết trong lòng Lăng Sở Sở nghĩ gì, trực tiếp đánh tan hi vọng của cô.

Cho nên, lúc nghe người đấu giá nói phương thuốc này ra, thì cậu biết, phương thuốc này là sự lừa bịp, ai nhảy vào thì coi như mắc bẫy, hơn nữa còn là cái bẫy sâu không thấy đáy.

Chương 201: Lòng dạ của cậu sao có thể đen tối như thế?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh gần như chắc chắn tới chín phần, người giám định của hội đấu giá chỉ có thể xác định tính chân thực của phương thuốc, nói trắng ra chính là xác định số năm mà phương thuốc này tồn tại cùng với cái tên của phương thuốc không phải của thời nay mà thôi.

Xác định tên của phương thuốc, sau đó đối chiếu với những miêu tả về viên thuốc này trong Bản thảo cương mục của Lý Thời Trân, đây chính là cách làm việc của hội đấu giá.

Về phần nội dung cụ thể của phương thuốc này chắc hẳn phía phòng đấu giá cũng không biết, người đưa nó ra đấu giá đương nhiên sẽ không để người của phòng đấu giá nhìn thấy.

Người bán đấu giá này thật sự vô cùng thông minh, ông ta chỉ quảng cáo như vậy, về sau mặc kệ là công ty dược nào đấu giá được phương thuốc này, biết bản thân bị thiệt lớn cũng chỉ đành phải ngậm ngùi chịu thiệt, bởi vì từ đầu tới cuối người bán không hề nói phương thuốc này có thể sản xuất hàng loạt, mà tính chân thật của phương thuốc thì không có gì phải nghi ngờ.

Kỳ thật Phương Minh cũng biết chẳng qua là mọi người nhất

thời bị chấn kinh, thế nên mới không nhìn thấy mấy điểm đáng ngờ ẩn sau phương thuốc này.

Với quyền lực ngập trời của Từ Hi lúc trước, dám tự ý dùng tất cả tiền trong quốc khố để xây cung điện mừng thọ cho bản thân, khi bà ta tìm thấy một phương thuốc tốt như vậy lại vẻn vẹn chỉ dùng có mười mấy viên liền thôi?

Lấy bản lĩnh của ngự y trong cung lúc ấy, có viên thuốc này làm sao lại không nghiên cứu ra được những dược liệu có trong thuốc kia chứ?

Sở dĩ không thể nghiên cứu điều chế ra viên thuốc chính là vì dược liệu thật sự quá khó tìm!

Về phần Lý Thời Trân khi đi tới thôn nọ, trong văn thư của sư phụ cũng có ghi chép khá kỹ lưỡng, đó chính là một quần đảo bị cách ly với thế giới bên ngoài ở Nam Hải.

Cư dân trên hòn đảo thỉnh thoảng sẽ mò được ngọc trai đen khi mò sò biển, thế nhưng bởi vì ngăn cách với thế giới bên ngoài nên mọi người không biết ngọc trai đen trân quý tới cỡ nào, cũng không biết chỉ cần đưa nó tới đại lục liền có thể đổi được vô số ngân lượng.

150 triệu.

180 triệu.

Trong tràng, giá của phương thuốc đang điên cuồng tăng lên, Phương Minh nhìn qua hướng Lăng Sở Sở, dò hỏi: “Có muốn hố Hồi Xuân đường một bả hay không?”

“Cậu có cách gì?”

“Trực tiếp cầm bảng hô giá 3 ức(1), sau đó để Hồi Xuân đường tăng giá.”

(1)Ức: đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, 1 ức = 100 triệu = 10000 vạn.

Trên mặt Phương Minh xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm, đột nhiên nâng giá như vậy sẽ khiến Hoàng Bằng Tiềm không kịp phản ứng, mà vốn dĩ khoảng thời gian vừa rồi Nghiễm Niên đường chậm chạm không báo giá đã khiến đối phương nảy sinh nghi ngờ.

“Nếu lỡ đối phương không tăng giá thì sao?” Lăng Sở Sở có chút lo lắng, nếu thật sự đối phương không tăng giá, Nghiễm Niên đường của bọn họ phải mua một phương thuốc không thể sản xuất đại trà với giá hơn 3 ức, không phải là thiệt thòi lớn hay sao?

“Vậy thì giữ lại cho dì Lăng cùng với cô sử dụng nha, mặc dù dược liệu của phương thuốc này quá quý hiếm, không thể sản xuất đại trà, thế nhưng điều chế ra 7, 8 khỏa vẫn là có thể đấy.”

Lời nói của Phương Minh khiến Lăng Sở Sở im lặng, trợn trắng mắt nhìn Phương Minh, quả thật đề xuất của cậu đã khiến cô ấy động lòng.

“Tôi nói này Phương Minh, thoạt nhìn cậu có vẻ hiền lành lương thiện, tại sao nội tâm lại đen tối tới mức này kia chứ?”

Lần này tới phiên Phương Minh trợn trắng mắt, lòng dạ của cậu đen tối sao?

Từ tướng mạo của Hoàng Bằng Tiềm cậu có thể nhìn ra anh ta là một người lòng dạ hẹp hòi, chuyện đấu giá lúc trước có lẽ anh ta đã sớm ghi hận cậu rồi.

Mà bản thân cậu lại là một Vu Sư, Vu Sư có tôn nghiêm của Vu Sư, cậu chỉ đáp trả những hành động khiêu khích của Hoàng Bằng Phi mấy ngày trước mà thôi.

“Đấu giá sư, tăng giá như thế này thật sự quá phiền toái, Nghiễm Niên đường ra giá 3 ức!”

Cuối cùng Lăng Sở Sở vẫn đứng lên, cô quyết định làm theo cách của Phương Minh, sau khi nói xong câu này còn nhìn về hướng Hồi Xuân đường với đôi mắt khiêu khích rõ ràng.

Đấu giá sư chỉ hơi sững sờ chứ không từ chối, bởi vì đây cũng không phải buổi đấu giá tuân thủ nghiêm khắc theo phương thức đấu giá, mà phòng đấu giá cũng không hề được trích phần trăm, nếu không lúc trước khi Hoàng Bằng Tiềm ra giá 500 vạn, ông ta đã không đồng ý.

Lại là người của Nghiễm Niên đường!

Đám người cơ hồ đều đã chết lặng, gần như cứ mỗi lần có vật phẩm quý hiếm gì trong buổi đấu giá thì người của Nghiễm Niên đường lại nhảy ra náo loạn, đầu tiên là Linh Chi, sau đó tới Tuyết Liên, hiện tại lại tới phương thuốc này.

“Anh cả, đám người Nghiễm Niên đường này thật sự là khinh người quá đáng, nếu để bọn họ đấu giá được phương thuốc này, Hồi Xuân đường của chúng ta không chỉ mất mặt, thậm chí có thể còn để bọn họ thừa cơ xâm chiếm địa bàn phía nam của chúng ta.”

“Anh đã nói rồi, không cần em dạy đời anh!”

Hoàng Bằng Tiềm trừng mắt nhìn em trai, sau đó đứng dậy… 3 ức quả thật vượt quá mức giá dự định trong lòng anh ta, anh ta đã ước lượng phương thuốc này chỉ cỡ chừng 2 ức là cùng.

Thế nhưng hiện tại Lăng Sở Sở đã bức anh ta tới đường cùng, một là từ bỏ, hai là ra giá cao, bởi vì anh ta biết cho dù anh ta có tăng thêm 1000 vạn cũng chưa chắc đối phương đã bỏ qua cho anh ta.

Dù sao Lăng Sở Sở vừa ra giá đã hô ngay 3 ức, điều này nói rõ đây chưa phải cái giá cuối cùng Nghiễm Niên đường có thể bỏ ra.

Sau mấy giây trầm ngâm trong đôi mắt của Hoàng Bằng Tiềm

hiện lên vẻ điên cuồng, mặt ngoài của anh ta luôn hiện ra vẻ quân tử khiêm tốn hữu lễ, thế nhưng vẻ quân tử này không khỏi khiến người ta cảm thấy thiếu mạnh mẽ quyết đoán!

“Hồi Xuân đường ra giá 350 triệu!”

Hoàng Bằng Tiềm giơ bảng lần nữa, mặc dù lần này anh ta không nói mấy lời như “nếu vượt quá giá tiền này tôi sẽ từ bỏ”, thế nhưng đây đã là cực hạn trong lòng của anh ta.

Lăng Sở Sở thở ra một hơi như trút được gánh nặng, đừng nói anh ta thêm tới những 5000 vạn, cho dù anh ta chỉ thêm với giá thấp nhất 100 vạn thôi, cô ấy cũng sẽ không nâng giá nữa.

300 triệu, dùng 300 triệu để đi hố người khác, mà khả năng tự mình hố mình cao vô cùng, trái tim Lăng Sở Sở không chịu khống chế mà đập rộn lên.

Lăng Sở Sở đã từ bỏ, mà những công ty dược liệu khác cũng không tăng giá nữa, trên thực tế ngay từ khi nghe thấy cái giá 3 ức mà Lăng Sở Sở hô lên bọn họ cũng đã từ bỏ rồi.

“Chúc mừng Hồi Xuân đường đã đạt được phương thuốc trân quý này, hiện tại tôi xin tuyên bố hội đấu giá tới đây là kết thúc, xin mời những vị khách quý đã đấu giá theo nhân viên tới phía sau để lấy dược liệu của mình.”

Đây chính là câu nói cuối cùng của đấu giá sư, mà mọi người ai cũng thầm hiểu, cái gọi là lấy dược liệu chính là đi trả tiền.

“Anh cả, phương thuốc này đã thuộc về nhà chúng ta rồi, đám người Nghiễm Niên đường có phách lối tới cỡ nào đi nữa cuối cùng cũng bị chúng ta đánh bại, thật là sảng khoái!”

Hoàng Bằng Phi vô cùng cao hứng mừng chiến thắng, thế nhưng Hoàng Bằng Tiềm lại nhíu mày, anh ta cứ có cảm giác bản thân đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng.

Loại cảm giác này khiến lòng anh ta không nhịn được bất an.

“Hẳn là bản thân đã suy nghĩ nhiều.”

Lắc đầu xua tan cảm giác bất an kia đi, đám người Hoàng Bằng Tiềm đi tới sảnh sau, toàn bộ buổi đấu giá có tổng cộng 40 vật phẩm, vì thế ở sảnh sau lúc này đã có không ít người.

Thế nhưng cho dù ở đâu thì Hoàng Bằng Tiềm vẫn là tâm điểm của sự chú ý, mới đầu bọn họ còn cho rằng gốc Tuyết Liên trị giá 15 triệu đã là đắt nhất rồi, không ngờ cuối cùng lại mọc ra một phương thuốc giá trên trời, những 350 triệu.

“Chúc mừng cậu chủ Hoàng.”

Người nhân viên của phòng đấu giá tươi cười chào đón anh ta, đưa Hoàng Bằng Tiềm đi chuyển khoản giao dịch, mà đúng lúc này đám người Phương Minh cũng tới giao tiền.

“Người anh em này, tôi thật sự rất có hứng thú với gốc dược liệu kỳ quái kia, nếu cậu đồng ý nhượng lại gốc Linh Chi đó tôi sẽ trả thêm cho cậu 100 vạn!”

Hoàng Bằng Tiềm vừa chuyển khoản vừa nhìn về phía Phương Minh, thế nhưng Phương Minh chỉ cười cười, căn bản không hề trả lời anh ta.

“Hừ, cậu đắc ý cái gì chứ, tốn 500 vạn cũng chỉ mua được Long Quan Khuẩn mà thôi, mặc dù loại Linh Chi đó khá hiếm trên thị trường nhưng cao lắm cũng chỉ 100 vạn!”

Hoàng Bằng Tiềm lại tiếp tục mở miệng, anh ta đã hỏi chuyên gia dược liệu rồi, khả năng cao là gốc Linh Chi này được sinh trưởng trong quan tài, bởi chỉ có ở đó nó mới có thể mọc tới lớn như vậy mà không bị người ta hái mất.

Gốc Linh Chi được mọc trong quan tài gọi là Long Quan

Khuẩn, đa số gốc Long Quan Khuẩn đều lâu năm, nhưng nếu người trong quan tài bị bệnh truyền nhiễm như lao… Khi còn sống, thì không những làm giảm đi công hiệu của Linh Chi mà còn khiến nó bị nhiễm độc, người bình thường căn bản không dám dùng.

“Ha, chỉ là 500 vạn mà thôi, còn đỡ hơn một số người dùng 350 triệu để mua một phương thuốc không thể nào sản xuất đại trà, mà đúng rồi, nói không chừng có thể dựa vào phương thuốc này đi lừa gạt mấy em xinh xắn, chắc sẽ không ít em bị mắc lừa đấy!”

Hoa Minh Minh vẫn đang ở bên cạnh Phương Minh phản kích không chút do dự, lúc trước đoạn đối thoại của Phương Minh và Lăng Sở Sở cậu ta cũng nghe thấy, biết rõ phương thuốc này chỉ là một cái hố!

Mà lúc cậu ta nói ra lời này còn cố ý nhìn quầy thu tiền, trên màn hình máy tính biểu thị Hoàng Bằng Tiềm đã giao tiền thành công. Nói cách khác 350 triệu này đã thanh toán rồi, không có cách nào thu về được nữa!

Đối phương cũng đã giao tiền rồi, hà cớ gì lại để cho anh ta tiếp tục phách lối như vậy kia chứ?

Hừ, bị người ta hố cho thê thảm còn ở đó đắc chí!

“Cậu vừa nói cái gì?”

Hoàng Bằng Phi muốn xông tới túm lấy Hoa Minh Minh, thế nhưng Hoa Minh Minh nào có sợ, đều là những tên bại gia tử quần là áo lụa, ai sợ ai chứ?

“Câm miệng cho tôi!”

Hoàng Bằng Tiềm lạnh lùng nhìn em trai, sau đó nhận phương thuốc mà nhân viên phòng đấu giá đưa qua. Phương thuốc được đặt trong một cái hộp, bên trên vẫn còn dính giấy niêm phong,

giấy niêm phong này hẳn là do người bán đấu giá cùng người của phòng đấu giá cùng nhau dán lên, cam đoan sự bảo mật của phương thuốc.

Vội vàng xé toạc giấy niêm phong, Hoàng Bằng Tiềm mở hộp lấy phương thuốc ra ngoài. Thế nhưng vừa nhìn thấy chữ viết trên phương thuốc hai chân Hoàng Bằng Tiềm lảo đảo, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng lên, tức tới phun ra một ngụm máu!

“Tôi dựa vào, phun máu sao? Anh đừng đổ thừa do chúng tôi làm hại đấy nhé, đây chính là anh tự phun!”

Hoa Minh Minh lùi lại mấy bước, mà Hoàng Bằng Phi vừa nhìn thấy anh trai phun máu vội vã chạy tới đỡ: “Anh, anh làm sao vậy?”

Tiếng hô của Hoàng Bằng Phi khiến người khác chú ý, không ít người sau khi nhìn thấy khóe miệng dính máu của Hoàng Bằng Tiềm cũng bắt đầu tò mò, chỉ mới chớp mắt thôi không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chuyện gì có thể khiến cậu chủ của Hồi Xuân đường trực tiếp hộc máu?

“Phương Minh, chúng ta đi thôi, là anh ta tự thổ huyết, không liên quan gì với chúng ta cả.”

Hoa Minh Minh vừa muốn đi thế nhưng đúng lúc này Hoàng Bằng Tiềm lại ngẩng đầu, trên mặt anh ta hiện lên vẻ oán hận, lập tức mở miệng hô to: “Đây chính là âm mưu của đám người Nghiễm Niên đường các người, lại dám dùng thủ đoạn âm hiểm xảo trá này để lừa gạt Hồi Xuân đường chúng tôi, không lẽ Nghiễm Niên đường của các người không có chút lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa sao?”

Giọng nói rõ ràng truyền khắp toàn bộ sảnh sau, cũng thành

công khiến đám người Phương Minh đang muốn rời đi ngừng bước. Phương Minh nhìn Hoàng Bằng Tiềm, ánh mắt lạnh lẽo không có bất kỳ một tia tình cảm nào.

Chương 202: Trả lời rất thành thật

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Giọng nói của Hoàng Bằng Tiềm truyền đi khắp sảnh sau, dường như tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe rõ.

Hồi Xuân đường bị Nghiễm Niên đường hố?

Chỉ một nội dung này đã đủ khơi lên hứng thú của đám người, tất cả không tự chủ được nhớ tới vừa rồi Hồi Xuân đường đã dùng cái giá trên trời 350 triệu để mua phương thuốc kia, nếu thật sự bị hố thì cái hố này đúng là quá to!

Đừng nhìn những xí nghiệp hiện tại toàn có vốn mấy trăm ức, thế nhưng đó chỉ là vốn đầu tư mà thôi, vốn lưu động thực tế của nó chỉ khoảng chừng mười mấy ức.

Dựa theo những xí nghiệp trên sàn chứng khoán, một xí nghiệp có giá trị chục tỷ, trăm tỷ, đó chỉ là đánh giá dựa trên thị trường cổ phiếu mà thôi, hôm nay có giá trị vài trăm tỷ, thế nhưng có khả năng chỉ sau một đêm rớt giá xuống thành vài tỷ.

Về phần những xí nghiệp thực thể thì tốt hơn một chút, thế nhưng những xí nghiệp thực thể này được đánh giá chủ yếu dựa vào vốn đầu tư, nhà xưởng, máy móc thiết bị… Xí nghiệp căn bản

không có nhiều tiền mặt.

Nhà thuốc có thể nói là ngành kinh doanh có lượng tiền mặt lớn nhất, thế nhưng cho dù doanh nghiệp mạnh mẽ như Hồi Xuân đường thì 350 triệu cũng không phải là một con số nhỏ, gần như đã chiếm một phần mười doanh thu cả năm của họ.

“Hoàng Bằng Tiềm, phương thuốc này anh tự mua, liên quan gì tới Nghiễm Niên đường của chúng tôi? Nghiễm Niên đường của chúng tôi cũng không ép anh phải mua phương thuốc này!”

Lăng Sở Sở đứng một bên, vừa nghe thấy những lời nói này của Hoàng Bằng Tiềm thì tức giận vô cùng, anh ta đang muốn hất nước bẩn lên người Nghiễm Niên đường của bọn họ sao?

“Các vị, thiệt thòi này Hồi Xuân đường của chúng tôi sẽ chịu, thế nhưng xin mọi người đứng ra phân xử, nhìn rõ vẻ đê tiện xấu xa của đám người Nghiễm Niên đường!”

Hoàng Bằng Tiềm hít sâu một hơi, trải qua khoảng thời gian này anh ta đã có thể đè ép cảm xúc của bản thân lại rồi.

350 triệu kia chắc chắn đã đổ xuống sông xuống biển, thế nhưng không thể để số tiền này ra đi một cách uổng phí như vậy được, cho dù Nghiễm Niên đường không tham dự vào chuyện này, anh ta vẫn phải nhuộm đen Nghiễm Niên đường bằng mọi giá!

“Không giấu gì mọi người, vừa nhìn thấy phương thuốc này tôi đã biết lần này Hồi Xuân đường thua thiệt lớn, mặc dù phương thuốc này là thật, thế nhưng ba loại dược liệu chủ lực trong phương thuốc gần như đã tuyệt tích, nói cách khác phương thuốc này không thể sản xuất đại trà được!”

Không thể nào sản xuất đại trà!

Lời nói của Hoàng Bằng Tiềm khiến đám người xôn xao, nếu thật sự không thể sản xuất đại trà thì Hồi Xuân đường lỗ lớn rồi,

không khác gì dùng 350 triệu để đi mua một tờ giấy lộn!

Mặc dù nói là giấy lộn cũng hơi quá, thế nhưng giá trị của phương thuốc này không thể nào cao như vậy được, cho dù có quá lắm cũng chỉ mấy chục vạn là cùng.

“Nếu là bình thường thì Hồi Xuân đường chúng tôi sẽ ngậm đắng nuốt cay mà nhận, mặc dù 350 triệu không phải là một con số nhỏ, thế nhưng Hồi Xuân đường của chúng tôi còn có thể chịu đựng nổi.”

Hoàng Bằng Tiềm bày ra một bộ phong thái khí phách, nhìn Lăng Sở Sở cùng Phương Minh: “Nếu là cạnh tranh đường đường chính chính thì tôi cũng không thể nói gì hơn, thế nhưng thân là người trong ngành, Nghiễm Niên đường lại dùng thủ đoạn độc ác bỉ ổi như vậy để đối phó với Hồi Xuân đường của chúng tôi, thật sự không sợ người trong thiên hạ cười nhạo sao?”

“Hoàng Bằng Tiềm, anh nói cho rõ ràng, Nghiễm Niên đường chúng tôi hại anh cái gì chứ?”

Lăng Sở Sở cảm nhận được ánh mắt khác thường của đám người xung quanh thì hiểu rõ, bản thân cô ấy nhất định phải phản bác, không thể im lặng để Hoàng Bằng Tiềm thừa cơ khoác tội danh này lên người được.

Làm gì có ai muốn hợp tác cùng một công ty âm hiểm xảo trá kia chứ.

“Được, tôi sẽ nói rõ ra cho mọi người cùng biết!”

Hoàng Bằng Tiềm gật gật đầu: “Lúc trước tôi đã nghi ngờ tại sao sau khi cô ra giá 300 triệu, làm bộ nhất định phải đạt được phương thuốc này, thế nhưng sau khi tôi tăng giá cô lại đột ngột từ bỏ. Mới đầu tôi còn cho rằng cô cảm thấy phương thuốc này không đáng với giá tiền kia, thế nhưng hiện tại xem ra, đây đều là

âm mưu các người đã sắp xếp sẵn!"

"Nếu không phải thì vì sao mọi người đều từ từ tăng giá, thế nhưng các người lại tăng những một ức, sau đó đột ngột từ bỏ?"

Đối mặt với lời chất vấn của Hoàng Bằng Tiềm, gương mặt Lăng Sở Sở cũng hơi ửng đỏ, mặc dù đúng là cô ấy cố ý hố Hồi Xuân đường thật, thế nhưng lúc này tuyệt đối không thể thừa nhận được.

"Anh nói bậy bạ cái gì vậy? Sở dĩ chúng tôi ra giá 3 ức chính là vì phương thuốc này đáng giá đó, muốn dùng giá cao để dọa lui mọi người. Thế nhưng ai mà ngờ tới đột nhiên anh nâng giá những 5000 vạn, cái giá này đã vượt khỏi mức cho phép của Nghiễm Niên đường, vì thế tôi mới dừng lại."

"Giá trị do Nghiễm Niên đường đánh giá?" Hoàng Bằng Tiềm đột nhiên cười ha hả: "Phương thuốc này các người đã sớm biết mánh khóe bên trong, một phương thuốc không thể sản xuất đại trà có thể đáng giá 3 ức? Là Nghiễm Niên đường của các người giàu có tới hết chỗ tiêu tiền, hay các người coi mọi người ở đây là người ngu?"

Sau khi nói xong những lời này Hoàng Bằng Tiềm còn chỉ thẳng vào Hoa Minh Minh: "Mới vừa rồi cậu ta còn nói rõ phương thuốc này không thể sản xuất đại trà, nếu không biết nội dung của phương thuốc làm sao cậu ta có thể nói ra những lời đó được kia chứ? Những lời đó không chỉ có tôi nghe thấy, mà những nhân viên ở đây cũng nghe được rõ ràng!"

Hoàng Bằng Tiềm vừa nói ra lời này, Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân đáy lòng hơi lộp bộp một chút, mà ánh mắt của đám người vây xem lại dồn tới trên người nhân viên kia. Cô ấy gật gật đầu, đúng là lúc nãy cô ấy có nghe được câu nói đó.

"Không cần giải thích thêm gì nữa, đây chính là âm mưu của

Nghiễm Niên đường các người, thậm chí rất có thể phương thuốc này chính là do Nghiễm Niên đường các người đưa ra, mục đích muốn dùng thủ đoạn bẩn thỉu này để loại bỏ đối thủ cạnh tranh!"

"Tôi vẫn luôn vô cùng kính trọng Nghiễm Niên đường, bởi vì tôi biết chỉ dựa vào sự lớn mạnh của gia tộc là không đủ, phải có đối thủ cạnh tranh thì xí nghiệp mới có thể phát triển được. Vì vậy mặc dù cạnh tranh giữa Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường có kịch liệt tới đâu, tôi vẫn bảo trì tính lành mạnh trong quá trình cạnh tranh, tuyệt đối không dựa vào thủ đoạn xảo trá bẩn thỉu như thế này để hãm hại đối thủ."

Không thể không thừa nhận tài ăn nói của Hoàng Bằng Tiềm thật sự quá lợi hại, mọi người đều biết thương trường như chiến trường, trong cạnh tranh đương nhiên phải âm thầm dùng thủ đoạn hạ gục đối thủ. Thế nhưng đó cũng chỉ là âm thầm mà thôi, ngoài mặt nhất định phải bảo trì hòa khí, vì thế nhìn thấy hành động này của Nghiễm Niên đường, không ít người lộ vẻ chán ghét ra mặt.

"Hoàng Bằng Tiềm, anh ngậm máu phun người!"

Lăng Sở Sở tức tới phát điên, phương thuốc này vốn dĩ không hề có quan hệ gì với Nghiễm Niên đường của bọn họ, thứ duy nhất có liên quan chính là lúc cô cố ý hô giá hố đối phương. Thế nhưng chỉ làm vậy thì đã sao chứ? Ai quy định Nghiễm Niên đường của bọn họ không được đấu giá đâu?

Chỉ là bây giờ Hoàng Bằng Tiềm lại biến tấu thành như vậy, cô có lý mà không thể cãi, bởi không ai cho rằng tất cả chỉ là một sự trùng hợp, vừa vặn bị Nghiễm Niên đường của cô phát hiện vấn đề của phương thuốc.

"Vốn là có một số chuyện tôi không muốn nói tới, thế nhưng Nghiễm Niên đường của các người bất nhân cũng đừng trách tôi bất nghĩa!"

Trong mắt Hoàng Bằng Tiềm hiện lên một tia sát cơ, vốn là anh ta muốn đợi đến lúc kết thúc hội giao lưu này mới nói ra, thế nhưng bởi vì tình huống ngày hôm nay khiến anh ta giận tới không thể kìm được, anh ta quyết định rút ngắn thời gian, đánh một kích trí mạng lên người Nghiễm Niên đường!

“Nửa năm trước Nghiễm Niên đường của các người vì muốn thu một món lời kếch sù, dùng giá thấp thu mua một lượng lớn Đông Trùng Hạ Thảo đã qua sử dụng, sau đó ngang nhiên đặt trong tiệm thuốc lừa bán cho người tiêu dùng!”

Xôn xao!

Lời của Hoàng Bằng Tiềm vừa thốt ra, toàn trường lại láo nháo hết cả lên, nếu lúc trước chỉ là thủ đoạn cạnh tranh âm hiểm thì bây giờ đã trở thành vi phạm đạo đức nghề nghiệp!

Lấy giả mạo thật, đây là hành động khiến tất cả mọi người trong giới dược liệu căm hận vô cùng, bởi vì hành vi này đã làm tổn hại đến toàn bộ thị trường dược liệu.

“Anh…”

Lăng Sở Sở kinh sợ, làm sao Hoàng Bằng Tiềm có thể biết việc này được kia chứ?

Phải biết rằng sau khi Phương Minh phát hiện vấn đề của số dược liệu kia, phải tiến hành thanh tra nội bộ mới có thể phát hiện được tên nội gián, vì giữ gìn danh dự của công ty nên cuối cùng chỉ xử lý nội bộ, lấy cớ tên nội gián này không xứng với chức vụ mà đuổi đi.

“Nếu muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm! Hành vi này của Nghiễm Niên đường các người đã ảnh hưởng tới danh dự của cả giới dược liệu, có thể nói không có công ty nào trong giới dược liệu lại âm hiểm xảo trá như Nghiễm Niên đường của

các người!”

Lăng Sở Sở trầm mặc, trong lúc nhất thời cô ấy không biết phải đáp trả như thế nào.

Cô ấy muốn phủ nhận, thế nhưng đây là sự thật, mấu chốt nhất chính là nếu Hoàng Bằng Tiềm đã biết chuyện này, rất có thể trên tay anh ta còn có chứng cớ, nếu sau khi cô ấy phủ nhận anh ta lại đưa chứng cớ ra thì Nghiễm Niên đường càng thêm mất mặt.

Nói cho cùng thì cô ấy cũng chỉ là cô gái trên 20 tuổi mà thôi, gặp phải một số tình huống đặc thù như vậy không thể tránh khỏi chấn động kinh sợ.

“Cánh rừng lớn loại chim nào chẳng có, Nghiễm Niên đường lúc trước quả thật đúng là có một nhóm dược liệu có vấn đề, thế nhưng hiện tại nhóm dược liệu này đã được Nghiễm Niên đường loại bỏ tất cả, đây chỉ là hành động lén lút của một người mua hàng mà thôi!”

Giọng nói của Phương Minh vang lên, cậu nhận ra trên phương diện miệng lưỡi Lăng Sở Sở tuyệt đối không phải là đối thủ của Hoàng Bằng Tiềm, nếu cứ để Hoàng Bằng Tiềm nói tiếp không chừng Nghiễm Niên đường thật sự phải gánh trên người tội danh này mất.

“Nhân viên kia đã bị xử lý, chuyện này chỉ cần là nhân viên của Nghiễm Niên đường đều biết rõ, đương nhiên cũng không công khai nguyên nhân với mọi người. Đơn giản bởi vì chuyện xấu trong nhà còn không thể truyền ra, huống hồ nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng vô cùng xấu tới danh tiếng của công ty, vì vậy mới lựa chọn phương pháp lặng lẽ xử lý trong nội bộ.”

Dì Lăng đã từng nói chuyện này với cậu, thế nên cậu cũng có hiểu biết đôi chút về kết quả cuối cùng.

“Thậm chí những khách hàng mua phải Đông Trùng Hạ Thảo giả ở cửa hàng mà có lưu lại phương thức liên lạc, Nghiễm Niên đường đã sắp xếp người tới tận cửa xin lỗi, đồng thời đền bù tổn thất cho bọn họ. Những chuyện này chỉ cần điều tra liền có thể rõ ràng, trên cơ bản không hề tồn tại chuyện Nghiễm Niên đường nhặt được lợi ích gì trong việc này.”

Con ngươi của Hoàng Bằng Tiềm co rút, sau đó chợt cười to lên: “Thật đúng là giỏi biện minh, dược liệu là do một người thu mua, phương thuốc cũng không có quan hệ gì với Nghiễm Niên đường của các người, thật sự coi những người ở đây đều là kẻ ngu ngốc hết sao?”

“Phương thuốc này vốn dĩ là tuyệt mật, cậu giải thích sao về chuyện đám người Nghiễm Niên đường các người biết được phương thuốc này không thể sản xuất đại trà?”

“Rất đơn giản, bởi vì lúc trước tôi đã nhìn thấy phương thuốc này.” Phương Minh trả lời rất thành thật.

Hoàng Bằng Tiềm hơi sững sờ một chút, anh ta không ngờ Phương Minh vậy mà lại trả lời như vậy, anh ta còn tưởng rằng Phương Minh sẽ ngụy biện mấy lý do như bọn họ đoán, bọn họ thuận miệng nên nói…

“Đúng là trò cười, cậu còn cho rằng phương thuốc như vậy là củ cải trắng, đi đâu cũng có thể nhìn thấy sao? Sao cậu không nói nhà cậu có một quyển bách khoa toàn thư, bên trong ghi chép những phương thuốc đỉnh cấp 5000 năm nay của Trung Quốc luôn đi?”

“Là nhiều hay ít hơn 5000 năm thì tôi cũng không chắc, thế nhưng mấy trăm loại phương thuốc trân quý tôi quả thật đã nhìn thấy qua.” Phương Minh lại trả lời thành thật, trong thư phòng của sư phụ quả thật có mấy trăm phương thuốc.

“Ha ha, Dược Vương chỉ đưa ra 20 phương thuốc đã được xem là kỳ tích, cậu muốn nói cậu còn có nhiều phương thuốc hơn cả Dược Vương?” Trong lời nói của Hoàng Bằng Tiềm ẩn chứa sát cơ, bởi vì anh ta nhìn thấy mấy người Dược Vương đang đi về phía bên này.

“Dường như đúng là vậy thật.”

Phương Minh sờ sờ mũi, cậu thật sự trả lời rất thành thật đó.

Thế nhưng câu trả lời của Phương Minh khiến toàn trường yên tĩnh!

Chương 203: Cậu họ Phương sao?

Toàn trường yên tĩnh!

Tất cả mọi người đều nhìn Phương Minh với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Còn nhiều hơn cả 20 phương thuốc trân quý lúc trước Dược Vương công bố sao?

Đây thật sự là chuyện buồn cười nhất mà bọn họ nghe thấy ngày hôm nay… À không, phải là cả năm nay, thậm chí là từ lúc bọn họ được sinh ra cho tới bây giờ!

Sở dĩ Dược Vương có địa vị cao như vậy trong giới dược liệu, không phải chính là vì 20 phương thuốc ông ấy đã công bố hay sao?

Mọi người gán cho ông ấy câu tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả(1), chính là bởi vì ngoại trừ Dược Vương, còn ai có thể có được nhiều phương thuốc trân quý như thế kia chứ?

(1)Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước đây chưa từng có, mà sau này cũng sẽ không có, ý nói có một không hai

“Phương Minh, hình như lần này cậu thổi da trâu(2) hơi quá rồi đó, ngay cả tôi cũng có chút nghe không vô rồi.”

(2)Thổi da trâu: ba hoa, khoác lác

Hoa Minh Minh ghé vào tai Phương Minh thì thầm một câu: “Tôi cũng chỉ dám hô lên một tiếng: Ma Đô là của tôi, sau khi đã

say rượu mà thôi!"

"Khẩu khí thật là lớn, mấy trăm phương thuốc trân quý, chẳng lẽ tổ tiên nhà cậu chính là ngự y đệ nhất thiên hạ sao?"

Một giọng nói già nua vang lên, mọi người nhìn theo hướng giọng nói phát ra, trong nháy mắt tất cả đều phấn khích hẳn lên, Dược Vương đã đến! Người lên tiếng chính là ông lão đi bên cạnh Dược Vương, mọi người đều biết ông ta là lãnh đạo của hiệp hội thuốc Đông y.

"Có một số chuyện tôi dự định sẽ tuyên bố khi đại hội giao lưu lần này sắp kết thúc, thế nhưng bây giờ tuyên bố trước cũng không sao."

Ông lão này liếc mắt nhìn mọi người: "Tôi và lão Quách, còn có một số người bạn cũ nữa đã thương lượng với nhau, quyết định tạo ra một danh sách đen trong giới Đông y, đưa hết những thương nhân phạm pháp trong buôn bán dược liệu vào danh sách đen, thậm chí tiến hành phong sát hết những doanh nghiệp lấy giả mạo thật!"

Lời của ông lão khiến tất cả mọi người hít sâu một hơi, ở đây có mấy ai chưa từng hành động gian trá kia chứ? Một khi danh sách này thật sự được công bố, bọn họ đừng mong có thể tiếp tục sinh ý trong giới dược liệu!

"Những doanh nghiệp thu mua dược liệu giả cũng sẽ bị trừng phạt, ngoài biện pháp xử lý của cơ quan chính quyền, tất cả những thương nhân còn lại trong giới dược liệu sẽ liên hợp tẩy chay bọn họ!"

Vẻ mặt của Lăng Sở Sở cùng Tôn Lợi Dân đột biến, bởi vì cuối cùng hai người cũng biết được âm mưu của Hồi Xuân đường là gì.

Rõ ràng đám người Hồi Xuân đường đã sớm biết sự tồn tại của

danh sách này, nếu không có chuyện phương thuốc có lẽ giờ phút này Nghiễm Niên đường của nhà cô còn đang mơ mơ màng màng, đợi tới ngày cuối cùng khi danh sách này được công khai, chắc chắn đám người Hồi Xuân đường sẽ khơi chuyện của Nghiễm Niên đường ra, khiến Nghiễm Niên đường bị mọi người trong giới dược liệu tẩy chay.

Không đúng!

Trong lòng Lăng Sở Sở thầm nghĩ, có lẽ Hoàng Bằng Tiềm đã sớm nói chuyện này với Dược Vương, thế nên lúc ấy Dược Vương mới lạnh lùng với bọn họ như vậy.

Mà khi danh sách này thành lập, vì muốn gia tăng uy tín đương nhiên sẽ có hành động giết gà dọa khỉ, mà Nghiễm Niên đường của cô chính là con gà tội nghiệp này!

Vừa nghĩ tới đây gượng mặt của Lăng Sở Sở trắng bệch ra, thủ đoạn của Hồi Xuân đường thật là độc ác, đây chính là muốn đẩy Nghiễm Niên đường vào chỗ chết!

Có thể tưởng tượng được, sau khi tên của Nghiễm Niên đường nằm trong danh sách đen này, mặc kệ sau này Nghiễm Niên đường giải thích như thế nào đi chăng nữa thì Hồi Xuân đường vẫn sẽ dựa vào chuyện này mà bêu rếu bọn họ, thậm chí có thể còn âm thầm thuê người hất nước bẩn vào họ trên mạng internet.

Cư dân mạng trong nước căn bản là không có phán đoán riêng của bản thân, dưới sự dẫn dắt của truyền thông chắc chắn sẽ chửi mắng cùng tẩy chay Nghiễm Niên đường.

Phía trước thì bị giới dược liệu chống đối, sau lưng thì bị người dân tẩy chay, Nghiễm Niên đường chắc chắn sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Phương Minh nhíu mày nhìn ông lão này, ông ta vừa tới ngữ

khí đã bất thiện như vậy, xem ra ông ta có quan hệ khá sâu xa với Hồi Xuân đường, thậm chí cái gọi là danh sách đen này rất có thể là do ông ta phối hợp với Hồi Xuân đường làm ra.

"Tổ tiên của thôi không phải là ngự y đệ nhất gì, thế nhưng ai quy định chỉ có ngự y đệ nhất mới có thể sưu tầm phương thuốc?" Phương Minh hỏi ngược lại.

"Không phải ngự y đệ nhất thì làm sao có thể có nhiều phương thuốc như vậy kia chứ? Cậu cho rằng phương thuốc dễ kiếm lắm sao?"

"Đúng đấy, cậu cho rằng chúng tôi đều là đứa bé 3 tuổi sao?"

Đám người bắt đầu nhao nhao nghị luận, không ai tin tưởng Phương Minh, mà ông lão kia còn trực tiếp nhìn về phía Dược Vương: "Lão Quách, lúc trước ông công bố 20 phương thuốc đã gây chấn động toàn bộ giới Trung y, vậy mà tên nhóc con vắt mũi chưa sạch này lời gì cũng dám nói!"

"Chú Lý nói không sai chút nào, Dược Vương công bố 20 phương thuốc kia có giá trị ra sao mọi người đều biết, thế mà qua miệng cậu ấy, hành động vĩ đại của Dược Vương lại biến thành một việc nho nhỏ không đáng nhắc tới."

Hoàng Bằng Tiềm cũng hùa theo, lời này của anh ta chính là cố ý nói cho Dược Vương nghe, anh ta muốn kích động lửa giận của Dược Vương.

Chuyện danh sách đen này anh ta cũng đã từng nghe qua, mặc dù lão Lý đã nhiều lần muốn đưa Nghiễm Niên đường vào danh sách đen thế nhưng Dược Vương luôn chậm chạp không đồng ý, ông ấy nói chuyện này có ảnh hưởng quá lớn, nhất định phải thật cẩn trọng.

Thế nhưng lời nói của người thanh niên này không phải đã cho

anh ta tìm thấy cơ hội sao? Phải biết chuyện có thể cống hiến 20 phương thuốc cho giới trung y chính là chuyện mà Dược Vương tự hào nhất, bây giờ lại bị cậu nói thành không đáng giá chút nào.

Chuyện bản thân luôn lấy làm tự hào lại bị người ta nói thành đơn giản không đáng nhắc tới, cho dù có là bồ tát chắc cũng nhịn không được mà tức giận!

Thế nhưng Dược Vương lại không tiếp lời, trên mặt cũng không hề có vẻ tức giận, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm Phương Minh, mặt lộ vẻ hồi tưởng.

“Nếu cậu nói cậu đã từng xem qua phương thuốc này, vậy được rồi, chỉ cần cậu có thể tìm người chứng minh, tôi sẽ tin tưởng cậu.”

Hoàng Bằng Tiềm lại nhìn về phía Phương Minh, trong lòng anh ta đã chắc tới chín phần phương thuốc này chắc chắn là âm mưu của Nghiễm Niên đường, làm sao bọn họ có thể đưa ra chứng cứ được kia chứ?

“Chứng minh?”

Phương Minh còn chưa trả lời, mà Dược Vương vẫn đang nhíu mày bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Có phải cậu họ Phương không?”

Nghe thấy câu hỏi của Dược Vương, Phương Minh cười cười nhìn về phía ông ấy, xem ra ông ấy đã nhận ra cậu rồi.

“Chú Quách, đã nhiều năm không gặp, không ngờ chú vẫn còn nhận ra cháu.”

Mặc dù Phương Minh không trả lời thẳng, thế nhưng câu nói của cậu đã quá rõ ràng.

Tròng mắt của Quách Thiên Thành co rút dữ dội, cả người run

rẩy, trong đầu ông ấy hiện lên hình ảnh năm đó ông ấy tới đạo quan của lão thần tiên, ông đã nhìn thấy cậu bé ở đó.

Trời đông giá rét thế nhưng lão thần tiên lại không chịu gặp ông ấy, ông ấy đứng trong sân, run lẩy bẩy. Cuối cùng vẫn là cậu bé đã kéo ông vào đạo quan, mà lão thần tiên cũng vì nể mặt cậu bé kia mới đồng ý gặp ông ấy.

Cậu bé kia, chính là đệ tử quan môn của lão thần tiên.

“Cháu… Cháu là Phương Minh!”

Trong nháy mắt Quách Thiên Thành lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, khổ cho ông ấy cứ luôn cảm thấy người trẻ tuổi này rất quen thuộc, hóa ra là vì như vậy.

“Vâng.” Phương Minh gật đầu.

Cảm xúc của Quách Thiên Thành trong nháy mắt không bị khống chế, hai hốc mắt đỏ ửng, ông ấy nhớ tới ba tháng mà ông ấy được sống trong đạo quan, ba tháng đã thay đổi toàn bộ cuộc đời của ông ấy.

“Lão… Lão thần tiên đâu?”

“Gia sư đã đi về cõi tiên.”

Đông!

Quách Thiên Thành lảo đảo lùi về sau mấy bước, sau đó lập tức khóc rống lên.

Mặc dù lão thần tiên không có máu mủ gì với ông ấy, cũng không hề có tình nghĩa sư đồ, thế nhưng sau ba tháng học tập cùng với lão thần tiên, ông ấy đã sớm coi lão thần tiên là sư phụ của ông ấy rồi.

Nếu không phải sau đó lão thần tiên một mực bắt ông ấy

xuống núi, hẳn là ông ấy sẽ ở đạo quan, dành cả cuộc đời để hầu hạ lão thần tiên.

“Lão Quách… Cái này…”

Biến cố tới quá đột ngột, mọi người trợn tròn mắt không thể tin nổi, Dược Vương chính là thái đấu(3) trong giới dược liệu, không ngờ lại có thể khóc lớn trước mặt mọi người như thế.

(3)Thái đấu: ngôi sao sáng, là người có địa vị cao nhất

Chỉ có Phương Minh có thể hiểu được cảm giác của Dược Vương, cho dù là chú Hoa hay là chú Quách trước mặt, bọn họ đều đã từng được sư phụ cứu giúp. Mà sư phụ có mắt nhìn người chuẩn vô cùng, ông ấy tuyệt đối sẽ không cứu giúp loại bạch nhãn lang(4), hai người này đều có tấm lòng tinh khiết, tôn sư trọng đạo đấy.

(4)Bạch nhãn lang: loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa độc ác

“Tôi vậy mà… Vậy mà không được gặp lão thần tiên một lần cuối…”

“Chú Quách không cần quá đau lòng, sư phụ phi thăng mà đi, đây cũng coi như là chuyện tốt.” Phương Minh an ủi ông ấy, mặc dù phi thăng quá mờ mịt trong lòng mọi người, thế nhưng cậu tin tưởng sư phụ thật sự đã phi thăng.

“Cái này… Phương Minh vậy mà thật sự có quen biết Dược Vương sao?”

Lăng Sở Sở ngây ngốc, chợt nhớ tới lần trước khi Phương Minh nói cậu có quen biết Dược Vương, cô ấy đã khịt mũi coi thường cậu tới mức nào… Hai má Lăng Sở Sở không nhịn được đỏ ửng, thật là quá xấu hổ!

“Không thể nào, chẳng lẽ Dược Vương cũng giống cha tôi sao?”

Hoa Minh Minh nghĩ tới nhiều hơn người khác, bởi vì phản ứng của Dược Vương này thật sự quá giống với cha cậu ta, có lẽ ông ấy cũng đã từng được sư phụ của Phương Minh giúp đỡ.

Vừa nghĩ tới đây đột nhiên trong lòng Hoa Minh Minh hiện lên suy nghĩ cổ quái. Sư phụ của Phương Minh thật sự quá trâu, những người đã được ông ấy giúp đỡ chắc chắn không chỉ có cha cậu ta cùng ông lão trước mắt, nói không chừng còn có một đống nhân vật lớn nữa đấy!

“Tôi dựa vào, nếu thật vậy chỉ cần dựa vào mối quan hệ của sư phụ thì tên Phương Minh này có thể đi ngang rồi!”

Có một sư phụ tốt thật sự khiến người ta quá hâm mộ!

“Lão Quách, rốt cuộc là ông bị làm sao vậy?”

Lão Lý ở bên cạnh sốt ruột hỏi, mà lúc này Quách Thiên Thành mới tỉnh ngộ, hiện tại có nhiều người ở đây như vậy… Lập tức nén lại tâm trạng, ông ấy nhìn về phía Hoàng Bằng Tiềm.

Khi nhìn lấy ánh mắt này của Dược Vương, trong lòng Hoàng Bằng Tiềm lộp bộp một tiếng, một dự cảm không tốt hiện lên trong lòng anh ta.

“Ông có thể làm chứng, xác thật Phương Minh đã nhìn thấy phương thuốc này, chắc cháu không tới mức sẽ hoài nghi lời của ông chứ?”

Lời của Dược Vương vừa ra hiện trường lại là một mảnh xôn xao, đương nhiên bọn họ sẽ không hoài nghi lời nói của Dược Vương.

Mà trên mặt Hoàng Bằng Tiềm lại hiện lên vẻ không cam tâm,

thế nhưng anh ta lại không dám vạch mặt với Dược Vương, chỉ có thể nhìn nhìn Lý lão bên cạnh ông ấy.

Lão Lý nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Bằng Tiềm thì hiểu ngay, lập tức hỏi Dược Vương: "Lão Quách à, chuyện này liên quan tới cả Nghiễm Niên đường cùng Hồi Xuân đường, không thể hành động theo cảm tính được, phải thật thận trọng đấy."

Quách Thiên Thành nhìn ông bạn già của mình, giọng nói lạnh lùng: "Quách Thiên Thành tôi còn chưa tới mức lấy công mưu tư, tôi cũng không ngại nói rõ cho mọi người biết, 20 phương thuốc năm đó tôi đã công bố chính là lấy được từ chỗ sư phụ của Phương Minh!"

"Những năm gần đây, tôi vẫn được mọi người kính trọng, thế nhưng trên thực tế người đáng được kính trọng thật ra không phải tôi, mà chính là lão thần tiên, sư phụ của Phương Minh!"

Vì sợ Phương Minh gặp phải phiền phức nên có một câu ông ấy vẫn còn chưa nói ra, chính là 20 phương thuốc mà ông ấy lấy đi chính là 20 phương thuốc kém cỏi nhất trong số mấy trăm phương thuốc ở đó.

Yên tĩnh!

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, lời nói của Dược Vương chấn động quá lớn, đảo ngược dự đoán của tất cả mọi người.

20 phương thuốc khiến Dược Vương trở thành nhân vật được tôn kính nhất trong giới dược liệu, mà giờ khắc này ông ấy lại nói những phương thuốc kia vốn dĩ không phải là của ông ấy, mà là của sư phụ người thanh niên trước mắt này!

Có thể tùy tiện tặng cho người khác 20 phương thuốc, phần quyết đoán này thật sự khiến người ta kính phục.

"Những năm gần đây được mọi người tán dương tôi vẫn luôn

ngại ngùng, giờ đây cuối cùng cũng đã có thể nói rõ mọi chuyện, trong lòng tôi cũng thấy thanh thản dễ chịu hơn nhiều."

Những lời này của Quách Thiên Thành cũng là rất thật lòng đấy, nếu không phải lão thần tiên bắt ông ấy giữ kín chuyện này, ông ấy làm sao có thể nhận công lao lớn tới như thế kia chứ, để không phụ công ơn của lão thần tiên, những năm gần đây vì sự phát triển của giới dược liệu mà ông đã cố gắng nỗ lực không ngừng.

"Dược Vương, cho dù những phương thuốc này không phải của ông, cũng không thể phủ nhận những cống hiến to lớn của ông trong mấy năm nay đối với giới dược liệu."

"Không sai, sư phụ của cậu ấy có thể quyết đoán giao cho ông 20 phương thuốc, thế nhưng ông có thể vì mọi người mà công bố 20 phương thuốc này ra, chỉ riêng phần tâm ý này của ông đã đủ để được mọi người kính trọng."

Những năm gần đây vì giới dược liệu mà Dược Vương đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, tất cả mọi người đều hiểu rõ, mà đây cũng là một phần lý do vì sao ông ấy có uy vọng lớn tới như vậy.

"Cảm ơn… Cảm ơn mọi người."

Quách Thiên Thành chắp tay cảm tạ mọi người, thế nhưng hiện tại tâm tư của ông ấy không đặt ở đây, giờ phút này ông ấy chỉ nghĩ muốn kéo Phương Minh đi tâm sự. Đã hai mươi năm rồi ông ấy chưa từng được gặp lại lão thần tiên.

Thế nhưng có người lại không đồng ý cái nguyện vọng nhỏ nhoi này của ông ấy.

Vẻ mặt Hoàng Bằng Tiềm biến hóa không ngừng, anh ta đã tính toán hết nước thế nhưng lại không ngờ người thanh niên của Nghiễm Niên đường có quan hệ với Dược Vương. Mà những lời

kia của Dược Vương sẽ khiến thương nhân trong giới dược liệu vốn chịu ơn ông ấy, giờ đây lại chuyển qua chịu ơn Phương Minh, khi đó kế hoạch của anh ta nhắm vào Nghiễm Niên đường toàn bộ đều đổ xuống sông xuống biển…

Anh ta không cam tâm, vì kế hoạch này anh ta đã mưu đồ hơn nửa năm, làm sao có thể cho phép nó bị hủy hoại như thế chứ? Huống chi, chuyện này còn liên quan tới khoản tiền 350 triệu khổng lồ kia!

“Dược Vương, lời nói của ông mặc dù không giả thế nhưng vẫn không thể nói rõ vấn đề.”

Nghe thấy câu này của Hoàng Bằng Tiềm, Quách Thiên Thành tức giận vô cùng, nếu như nói lúc trước ông ấy rất thưởng thức Hoàng Bằng Tiềm, thì giờ khắc này ông ấy lại thấy tên Hoàng Bằng Tiềm này thật sự quá đáng ghét!

Không phải vì anh ta đã làm chuyện gì khiến ông ấy bất mãn, mà chính là vì Hoàng Bằng Tiềm dám đối nghịch với đồ đệ của lão thần tiên, mà đối nghịch với đồ đệ của lão thần tiên khác gì bất kính với lão thần tiên? Kẻ dám bất kính với lão thần tiên chính là kẻ thù của Quách Thiên Thành ông!

Đây là logic vô cùng đơn giản, không có đạo lý gì đáng nói cả!

“Sao lại không nói rõ vấn đề? Hoàng Bằng Tiềm, lúc đầu tôi thấy anh cũng không tồi chút nào, sao bây giờ anh lại trở nên lề mề dài dòng như đàn bà vậy? Đã thua rồi còn hung hăng càn quấy!”

Quách Thiên Thành nói mà không hề nể mặt nể mũi, lão Lý ở bên cạnh khóe miệng co rút, mặc dù ông ta cũng muốn mở miệng nói giúp Hoàng Bằng Tiềm vài lời, thế nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Quách Thiên Thành thì biết, ông bạn này thật sự đang vô cùng tức giận.

Vẻ mặt của Hoàng Bằng Tiềm cũng vì những lời nói này của Quách Thiên Thành mà trở nên vô cùng xấu xí, lửa giận ngập trời. Thế nhưng anh ta không thể không đè nén lửa giận, bởi đối phương chính là Dược Vương, anh ta có thể mặc kệ Quách Thiên Thành nổi giận nhưng không thể khiến Dược Vương nổi giận được.

"Anh…"

Hoàng Bằng Phi sắp không thể nhịn nổi, thế nhưng bị anh trai nhìn chằm chằm như vậy, anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng.

Hít sâu một hơi, Hoàng Bằng Tiềm nói với vẻ bình tĩnh: "Dược Vương giáo huấn đúng lắm, thế nhưng không phải cháu cố tình gây sự, sở dĩ cháu nói vậy cũng có nguyên nhân."

"Ha, tôi cũng muốn nghe một chút cái nguyên nhân của anh đấy!" Quách Thiên Thành hừ lạnh một tiếng, lời nói không mặn không nhạt.

"Dược Vương có thể chứng nhận cậu ấy đã nhìn thấy phương thuốc này, thế nhưng điều đó càng khiến cháu nghi ngờ, phương thuốc này chính là do cậu ấy đưa ra, phối hợp với Nghiễm Niên đường cố ý đưa Hồi Xuân đường của cháu vào bẫy!"

"Đúng là cháu không hề có chứng cứ gì, mà thiệt thòi này Hồi Xuân đường của bọn cháu cũng phải ăn chắc, thế nhưng cháu tin tưởng công đạo tại tâm, người đang làm trời đang nhìn, làm việc xấu sớm muộn cũng có ngày gặp báo ứng!"

Hoàng Bằng Tiềm làm bộ như đứa bé bị bắt nạt nhưng lại phải nín nhịn chịu đựng không nói ra, hành động của anh ta khiến ánh mắt của Phương Minh trở nên lạnh lẽo, mà Quách Thiên Thành cũng cảm thấy nghẹn lời.

Nếu ông ấy dùng thân phận ép Hoàng Bằng Tiềm sẽ khiến người ta nói ông ấy ỷ lớn hiếp bé, thế nhưng chuyện này thật sự khó mà có thể giải thích rõ ràng.

“Khụ khụ, xin cho lão đây được nói hai câu.”

Đúng lúc này một giọng nói già nua truyền tới, Phương Minh nhìn theo hướng âm thanh phát ra, lúc nhìn thấy ông lão kia thì sững sờ.

Đây chính là ông lão lúc trước đã cạnh tranh Tuyết Liên với cậu lúc nãy.

“Là hội trưởng Trần.”

“Hội trưởng Trần, ông có chuyện gì xin mời cứ nói.”

Không ít người nhận ra ông lão này, mà sau khi Quách Thiên Thành nhìn thấy ông lão ấy cũng gật gật đầu: “Anh Trần cứ nói đi, đừng ngại.”

“Kỳ thực cho dù là Nghiễm Niên đường hay Hồi Xuân đường đều không liên quan gì tới tôi, chuyện tôi muốn nói cũng khá đơn giản, phương thuốc này chính là do tôi đưa cho phòng đấu giá, thế nhưng tôi cũng không ngờ cuối cùng lại náo lớn thành như vậy.”

Trên mặt Trần Bách Vạn hiện lên vẻ cảm thán: “Lúc ấy sau khi biết ban tổ chức muốn tiến hành một buổi bán đấu giá, tôi liền nghĩ ngay tới phương thuốc mấy năm trước tôi ngẫu nhiên đạt được. Lúc đưa nó ra tôi không hề nghĩ tới chuyện sẽ bán được giá cao gì, chỉ nghĩ giúp mọi người thêm phần hứng thú, vậy thôi.”

“Về phần tại sao tôi lại không ngăn cản trong lúc đấu giá? Đó là do tôi coi trọng nhãn lực, mọi người cũng biết ngành của tôi rồi, trong giới ngọc thạch không có nhãn lực tuyệt đối không thể sinh tồn tiếp, nghĩ vậy tôi mới không đứng ra ngăn cản.”

“Thế nhưng tôi sẽ không nuốt hết 350 triệu này một mình, đợi về sau tôi sẽ quyên tặng số tiền kia cho quỹ từ thiện, giúp đỡ những người cần được giúp đỡ. Về phận cậu thanh niên này…”

Trần Bách Vạn nhìn về phía Phương Minh: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy, có lẽ cậu ấy đã biết phương thuốc này từ một chỗ nào đó khác… Đương nhiên nếu mọi người không tin lời tôi thì tôi cũng không còn cách nào.”

“Hội trưởng Trần nói đùa, với uy tín của ông trong giới thương nghiệp làm sao chúng tôi có thể không tin ông được kia chứ?”

“Người khác nói có lẽ tôi còn không tin, thế nhưng tôi tin hội trưởng Trần.”

Không ít người nhảy ra phụ họa bởi vì bọn họ biết thân phận của Trần Bách Vạn, bá chủ trong giới ngọc thạch, nhất là Đằng Xung tiếp giáp với Myanmar, nên mặc dù đa số người ở đây đều là thương nhân giới dược liệu thế nhưng vẫn có hiểu biết tương đối về ngọc thạch.

Nếu như nói Dược Vương là nhân vật đỉnh cấp trong giới dược liệu, vậy Trần Bách Vạn chính là nhân vật đỉnh cấp trong giới ngọc thạch, còn là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch!

“Đây chính là thiên chuy bách luyện(5), muốn chùy có chùy nha!” Hoa Minh Minh cười trên nỗi đau của người khác, lúc trước thì có Dược Vương đứng ra, bây giờ lại có một ông lão vô cùng cường thế nhảy ra làm chứng cho Phương Minh. Giờ phút này cậu ta vô cùng hối hận, ngày xưa lúc ngồi trong giờ toán lại không cố gắng chú ý nghe giảng, nếu không hiện tại đã có thể tính diện tích lòng oán hận của Hoàng Bằng Tiềm lớn tới bao nhiêu!

(5)Thiên chuy bách luyện: trải qua muôn vạn thử thách, nhiều lần gọt giũa

Vẻ mặt Hoàng Bằng Tiềm tái nhợt, lúc đầu là Dược Vương, sau đó lại tới Trần Bách Vạn, lần này kế hoạch của anh ta triệt để sụp đổ!

Nếu là trước đây anh ta sẽ vì bảo vệ hình tượng của bản thân mà cúi đầu xin lỗi, biểu hiện bản thân nhất thời xúc động mà trách nhầm Nghiễm Niên đường, thế nhưng giờ phút này anh ta thật sự quá biệt khuất, cho dù có cố gắng như thế nào cũng không thể nói ra những lời như vậy.

Hơn nữa, vốn dĩ kết quả của lần đại hội này không phải là như vậy, theo lời của nhân vật lớn kia thì đại hội lần này đáng ra phải là thời điểm để anh ta giương cánh bay lên!

Anh ta đã phải nhẫn nhịn mấy chục năm, chịu đựng bao nhiêu khổ cực chính vì đợi ngày nhất phi trùng thiên, đợi hội đấu giá này! Thế nhưng bây giờ…

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, Hoàng Bằng Tiềm trực tiếp bất tỉnh.

“Anh, anh không sao chứ?”

Hoàng Bằng Phi vừa nhìn thấy anh trai té xỉu vội vàng chạy tới đỡ: “Nhanh, nhanh đưa anh trai của tôi tới bệnh viện.”

Hoàng Bằng Phi chỉ đạo đám chuyên gia dược liệu của Hồi Xuân đường hỗ trợ đưa anh trai đi, sau khi ra khỏi cửa còn quay đầu, hung ác nhìn chằm chằm vào mọi người: “Các người hãy chờ đấy!”

Câu này vừa nói ra đã đập tan hết ấn tượng tốt của mọi người đối với Hồi Xuân đường, Hồi Xuân đường đây là muốn làm gì? Uy hiếp bọn họ sao? Hay uy hiếp Dược Vương?

Thế nhưng Quách Thiên Thành giờ phút này nào có rảnh rỗi quan tâm tới chuyện đó, ông ấy sốt ruột nhìn Phương Minh: “Đi, chúng ta đi tìm một chỗ yên tĩnh, chú có rất nhiều chuyện muốn hỏi cháu.”

“Chú Quách mời cháu nào dám từ chối.”

Phương Minh cười cười gật đầu, cậu nhìn theo phương hướng Hoàng Bằng Tiềm rời đi, trong mắt hiện lên vẻ thâm thúy.

“Anh Quách, cậu bạn nhỏ, hẳn là hai người còn có nhiều chuyện để nói với nhau, người ngoài như tôi quả thật không tiện quấy rầy, thế nhưng nếu sau này cậu bạn nhỏ có thời gian thì hãy đến nhà tôi làm khách nhé.”

Trần Bách Vạn đưa ra một tấm danh thiếp, đám người hâm mộ nhìn theo, được hội trưởng Trần chủ động đưa danh thiếp thật sự là một điều vô cùng vinh hạnh, không mấy người ở đây có thể hưởng thụ.

“Hội trưởng Trần khách khí.”

Phương Minh nhận lấy tấm danh thiếp, sau đó đứng im bất động dưới con mắt của đám quần chúng vây xem.

“Ha ha… Vậy ông lão tôi đi trước.”

Trần Bách Vạn chờ đợi mấy giây sau đó lẳng lặng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

“Đi thôi, chúng ta tới phòng hội nghị ở trên lầu.”

Quách Thiên Thành cũng không chú ý mấy tiểu tiết này, kéo tay Phương Minh đi ra phía ngoài, để lại đám người vẻ mặt chấn động kinh ngạc.

“Lão Hỗ, rốt cuộc ông chủ Phương kia có lai lịch như thế nào?

Ông mau nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn cho chúng tôi biết mau lên!”

Cách đó không xa, đám bạn của Hỗ Quân đang vây chặt ông, mặc dù bọn họ đều là những ông chủ lớn, so về tiền bạc bọn họ cũng không kém Dược Vương cùng Trần Bách Vạn, thế nhưng tầm ảnh hưởng của hai người kia trong ngành không phải là dạng người như bọn họ có thể so sánh đấy!

Đến tình trạng như bọn họ, tiền tài chỉ là một con số, thân phận địa vị mới là thứ bọn họ theo đuổi.

“Tôi đã sớm nói với mấy người, chỉ cần mấy người nhớ kỹ ông chủ Phương là người có bản lĩnh rất lớn, có thể kết giao thì kết giao, còn nếu không thể thì tuyệt đối đừng đắc tội với cậu ấy.”

Vẻ mặt của Hỗ Quân đắc ý vô cùng, hay cho các người lúc trước không nghe theo lời tôi, bây giờ tận mắt nhìn thấy cả rồi chứ?

Thế nhưng trong lòng ông ta cũng không nhịn được cảm thán, cho dù là thời nào thì kỳ nhân dị sĩ cũng vẫn vô cùng nổi tiếng.

Giữa đám người, vẻ mặt Lăng Sở Sở trở nên phức tạp vô cùng, đột nhiên cô ấy phát hiện bản thân thật sự kém cô của mình quá nhiều, ít nhất là ở trên phương diện nhìn người.

Cô ấy là người đầu tiên biết Phương Minh có bản lĩnh đặc thù, thế nhưng cô ấy lại bỏ qua hoàn toàn, trong tâm cô ấy cho rằng những thứ đó vốn dĩ không tính là gì. Thế nhưng những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay đã đánh nát nhận thức của cô ấy, thậm chí đánh nát cả kiêu ngạo của cô!

“Khó trách cô của mình coi trọng Phương Minh như vậy, lúc trước là do tầm nhìn của mình quá hạn hẹp…”

Lăng Sở Sở nỉ non.

Chương 204: Cửu sắc vi long, thất sắc vi phượng, tam sắc vi mãng

Lầu ba của hội triển lãm, bên trong phòng vip chuyên dùng để lãnh đạo nghỉ ngơi.

“Phương Minh, đảo mắt đã qua 20 năm rồi, nếu không nhờ lời nói của cháu nhắc nhở chú còn không nhận ra cháu kia đấy.”

Quách Thiên Thành thổn thức không thôi, không ngờ ông ấy có thể gặp được đồ đệ của lão thần tiên ở đây.

“Cháu cũng không chắc chú Quách có còn nhớ cháu hay không, vì thế cháu mới không dám đi tới chào hỏi.” Phương Minh cười cười tiếp lời.

“Cháu cái cậu nhóc láu cá này, cháu sợ chú trách cháu thế nên mới nói trước lời này chứ gì?”

Quách Thiên Thành chính là cáo già thành tinh, làm sao ông ấy có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của Phương Minh kia chứ. Dù thế ông ấy vẫn vờ xụ mặt: “Nhưng chú Quách vẫn phải phê bình cháu, nếu đã biết chú Quách tới tại sao không nhận nhau từ đầu chứ? Nếu chú không nhận ra cháu mà hỏi thăm trước, có phải cháu sẽ làm lơ chú Quách luôn không?”

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên nghiêm túc, giọng nói hơi hơi trầm thấp: “Trước khi sư phụ đi đã căn dặn cháu, cố gắng không nên quấy rầy sinh hoạt của mấy chú.”

Nghe thấy những lời này của Phương Minh, Quách Thiên

Thành hơi sững sờ một chút, sau đó lại cười khổ không thôi: “Lão thần tiên chính là như vậy, giúp người không cần báo đáp, đây chính là ông ấy không muốn cho bọn chú cơ hội báo đáp ông ấy.”

20 năm qua, Quách Thiên Thành đã từng đi gặp lão thần tiên nhiều lần, thế nhưng cứ mỗi lần tới chân núi liền có thôn dân ngăn ông ấy lại, nói cho ông ấy biết lão thần tiên kêu ông quay về.

Ông ấy chưa từng nghi ngờ lời nói của những thôn dân này, dựa vào thủ đoạn lợi hại của lão thần tiên, có thể tính toán được ông ấy tới cũng là chuyện bình thường.

“Mặc dù lão thần tiên giúp người không cần báo đáp, thế nhưng trong lòng của chú vô cùng hỗ thẹn, khoan hãy nói ân tình của lão thần tiên đối với chú, chỉ riêng việc rõ ràng 20 phương thuốc kia là ông ấy cho chú, thế nhưng cuối cùng chú lại là người nhận được tất cả vinh dự...”

Trong lòng của Quách Thiên Thành tràn ngập áy náy, ông ấy luôn cảm thấy những vinh dự của bản thân đáng ra phải thuộc về lão thần tiên… Mặc dù ông ấy biết lão thần tiên căn bản không hề quan tâm tới mấy thứ danh lợi này, hơn nữa cũng chính lão thần tiên đã dặn kỹ ông ấy không được tiết lộ chuyện phương thuốc có liên quan tới lão thần tiên.

“Những phương thuốc kia đặt trong đạo quan căn bản chỉ là một mảnh giấy lộn, nếu không có chú Quách mang nó đi sau đó công bố ra ngoài thì làm sao nó có thể phát huy tác dụng được chứ? Chỉ dựa vào một điểm này thôi chú Quách hoàn toàn xứng đáng hưởng thụ vinh dự này.”

Phương Minh mỉm cười, những chuyện sư phụ đã làm quá nhiều, những chuyện cậu biết đoán chừng không tới một nửa, nhưng dù vậy, nếu mọi người biết được chắc chắn sẽ chấn kinh.

Hai người trò chuyện một hồi Quách Thiên Thành bắt đầu

quan tâm tới những chuyện của Phương Minh.

“Phương Minh à, hiện tại cháu đang làm việc ở Nghiễm Niên đường sao? Bà Lăng của Nghiễm Niên đường không tồi chút nào, mà cô gái vừa nãy đứng bên cạnh cháu cũng rất xinh đẹp…”

Rõ ràng Quách Thiên Thành đã hiểu nhầm Phương Minh, ông ấy cho rằng Phương Minh là đồ đệ của lão thần tiên, cho dù không thể học được hết bản lĩnh của lão thần tiên nhưng chỉ cần học được một chút da lông thôi, đã đủ để cậu không cần hạ mình làm thuê cho Nghiễm Niên đường.

Nếu vậy chắc chắn chỉ có thể vì một người nào đó.

“Anh hùng khó qua ải mĩ nhân, chú cũng là người từng trải nên chú có thể hiểu được cảm giác của cháu. Dù gì chú Quách cũng coi như là trưởng bối của cháu, thế nào, có cần chú làm người mai mối nói một tiếng với bà Lăng hay không?”

“Quên đi chú Quách, cháu không hề có tâm tư này, cháu làm cố vấn cho Nghiễm Niên đường chẳng qua chỉ là tạm thời thôi, do cháu nợ dì Lăng một chút ân tình…”

Phương Minh cười khổ, không ngờ chú Quách lại hiểu nhầm như vậy, mà có lẽ khá nhiều người trong hội triển lãm lần này cũng hiểu nhầm như chú ấy.

“Là vậy sao?”

Quách Thiên Thành cẩn thận nhìn Phương Minh, thấy cậu không hề có biểu hiện gì giống như người tuổi trẻ ngượng ngùng, cuối cùng mới đành thôi.

“Đúng rồi, vừa nãy trên hội đấu giá cháu đã mua một gốc Linh Chi, có lẽ cháu biết công hiệu của nó đúng không? Mau nói cho chú Quách nghe một chút, gốc Linh Chi này chú chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Bản lĩnh của lão thần tiên Quách Thiên Thành đương nhiên cũng có biết chút ít, lão thần tiên tinh thông rất nhiều lĩnh vực, chỉ riêng mảng y thuật, lão thần tiên đã giỏi hơn nhiều so với đám người được xưng là tài giỏi nhất nước mà Quách Thiên Thành từng gặp.

“Vâng ạ, để cháu nói bạn cháu đưa gốc Linh Chi đó tới.”

Phương Minh gật đầu, sau đó gọi cho Hoa Minh Minh. Nói thật, giao gốc Linh Chi đó cho Hoa Minh Minh trông coi, cậu cảm thấy không yên tâm chút nào.

Không bao lâu sau Hoa Minh Minh đã ôm hộp pha lê có chứa gốc Linh Chi đi vào, ngoại trừ Hoa Minh Minh còn có đám người Lăng Sở Sở, và một vị khách không mời, ông Trần Bách Vạn.

“Quách lão, cậu bạn trẻ, tôi vừa nhìn thấy chàng trai trẻ này xách gốc Linh Chi tới… Thú thật là tôi cũng rất hiếu kỳ về gốc Linh Chi này, không biết có thể cho tôi ở bên cạnh nghe vài câu, tích lũy thêm chút kiến thức hay không?”

“Hội trưởng Trần khách sáo quá, thật ra cũng không có gì cần phải giấu diếm cả.”

Phương Minh cũng không cự tuyệt, bởi vì cậu còn muốn lấy được một vật trên tay hội trưởng Trần này đây.

Hoa Minh Minh đặt hộp pha lê lên giữa bàn. Mọi người hiếu kỳ nhìn Phương Minh, chờ đợi cậu giải thích, thế nhưng cậu lại không giải thích ngay mà quay đầu hỏi Tôn Lợi Dân đang đứng bên cạnh:

“Quản lý Tôn, ông có hiểu biết gì về Linh Chi?”

“Linh Chi sao?” Tôn Lợi Dân không ngờ tới Phương Minh vậy mà lại hỏi ông ta chuyện này, nơi đây có dược vương kiến thức sâu rộng, lại còn có cả cô chủ của mình, ông ta thật không muốn

bản thân biểu hiện quá kém, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời.

“Linh Chi là dược liệu vô cùng quý hiếm, có tác dụng bổ khí an thần, trị ho giảm thở gấp, còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Mặc dù có khá nhiều loại Linh Chi thế nhưng chúng ta vẫn thường dùng là Xích Linh Chi, cho dù chỉ là Xích Linh Chi thì cũng được chia thành nhiều loại khác nữa, trong đó Huyết Linh Chi là trân quý nhất.”

“Thế nhưng hiện tại Linh Chi bị người ta gặt hái quá nhiều, đa số Linh Chi trên thị trường chỉ có tầm vài năm, mà Linh Chi vài chục năm đã là vô cùng quý hiếm. Có thể có kích thước lớn như gốc Linh Chi này hẳn là phải sinh trưởng trong môi trường khép kín một thời gian khá dài.”

Phương Minh cười cười, mặc dù quản lý Tôn nói khá đúng, thế nhưng vẫn chưa nói rõ.

“Quản lý Tôn nói không sai, gốc Linh Chi này đúng là được sinh trưởng trong môi trường khép kín, nói rõ hơn chính là nó sống trong quan tài ở dưới mộ. Chỉ có Linh Chi sinh trưởng trong quan tài mới có đủ dinh dưỡng, sống lâu như vậy mà không hề bị ngắt hái.”

Linh Chi là một loại thực vật vô cùng kỳ lạ, dựa theo góc độ thực vật học thì Linh Chi thuộc về họ nhà nấm, thường sinh trưởng trên những vật liệu bằng gỗ, mà nơi dễ gặp được Linh Chi nhất chính là ở bên trên một số rễ cây.

Thế nhưng cũng có người từng nhìn thấy Linh Chi mọc trên mặt đất, rất hiển nhiên bên dưới đất có chôn một khúc gỗ mục đấy.

“Nếu gốc Linh Chi này thật sự sinh trưởng trong quan tài vậy không phải tên họ Hoàng kia đã nói đúng rồi sao?”

Hoa Minh Minh hơi kinh ngạc, lúc nãy khi đi trả tiền cậu ta đã

nghe thấy Hoàng Bằng Tiềm nói gốc Linh Chi này sinh trưởng trong quan tài. Mới đầu cậu ta còn tưởng anh ta không giành được nên mới ghen ghét mà nói bậy, không ngờ sự thật đúng là như vậy.

“Linh Chi sinh trưởng trong quan tài thật ra cũng không hiếm thấy, hằng năm đều có một số phần mộ bị đào mở, sau đó khi mở nắp quan tài thì phát hiện Linh Chi. Người ta thường gọi những gốc Linh Chi sống trong quan tài như thế này là Long Quan Chi, mà nói khó nghe thì chính là Người Chết Chi.”

Quách Thiên Thành nói chen vào, nói về thuốc Đông Y thì nơi này ông ấy chính là người có quyền lên tiếng nhất.

“Trên thực tế loại Linh Chi này tồn tại trên thị trường với hai thái cực trái ngược nhau, hoặc là được người ta điên cuồng tìm kiếm, hoặc là bị người ta chê bai ghét bỏ, mà nguyên nhân cũng chính bởi vì cái tên của nó.”

Loại Linh Chi này trên thị trường, có khi sẽ bán được với mức giá cao tới trăm vạn, thế nhưng cũng có lúc chỉ mấy nghìn mà không ai mua. Đa số người đều ngại vì Linh Chi sống trong quan tài sẽ hấp thụ khí của người chết mà lớn lên, nhưng nếu lỡ lúc chủ nhân của quan tài còn sống lại bị mấy loại bệnh truyền nhiễm như lao… Mà chết, ai biết gốc Linh Chi đó có bị nhiễm độc hay không kia chứ?

Phương Minh gật đầu: “Chú Quách nói không sai, loại Linh Chi này quả là hai thái cực, cho dù có người mua nó với giá 100 vạn nhưng chưa chắc đã dám sử dụng. Thế nhưng gốc Linh Chi này đúng thật là Long Quan Chi.”

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của mọi người, Phương Minh lại giải thích: “Thật ra mọi người nói không sai, gốc Linh Chi này đúng là hấp thụ chất dinh dưỡng của quan tài mà sống. Thế nhưng trải qua thời gian lâu dài nó cũng sẽ hấp thụ cả chất dinh dưỡng của người chết, mà chủ của cỗ quan tài nơi gốc Linh Chi này sinh

trưởng, lúc còn sống ắt hẳn là quý tộc hoàng gia."

"Quý tộc hoàng gia? Chuyện này sao cậu lại biết? Chẳng lẽ người đưa gốc Linh Chi ra đấu giá đã nói với cậu sao?" Hoa Minh Minh hiếu kỳ hỏi.

"Có một câu châm ngôn chính là thủy mãn tắc dật, nguyệt khoanh tắc khuy(2), nước đầy thì đương nhiên sẽ tràn, mà thân thể của người này cũng thế."

(2)Nước đầy thì tràn, trăng tròn rồi sẽ khuyết

Phương Minh mở hộp pha lê ra, hít hít nhẹ mấy hơi rồi mới nói tiếp: "Sở dĩ gốc Linh Chi này có mùi thơm chính là do sau khi chủ của cỗ quan tài này chết đi, dược khí trên thân thể của người đó phát tán ra bị Linh Chi hấp thụ mà tạo thành."

"Một người dùng thuốc Đông Y quá lâu trên thân thể chắc chắn sẽ có mùi thuốc, cho dù có là dược liệu tốt tới đâu người bình thường cơ bản cũng không thể hấp thụ hết được. Mà những phần thuốc không thể hấp thu thì cứ lưu lại trong cơ thể, đợi khi người này chết thì những dược liệu này sẽ phát ra ngoài theo thi khí, sau đó bị gốc Linh Chi này hấp thụ."

"Đây chính là lý do vì sao gốc Linh Chi này lại có mùi thơm, nếu cháu đoán không sai thì lúc người này còn sống đã uống một lượng lớn thuốc bổ, nhiều tới mức người bình thường không dám tưởng tượng."

Nghe thấy lời này của Phương Minh, Quách Thiên Thành hiếu kỳ ngửi thử gốc Linh Chi, quả thật gốc Linh Chi này phát ra một cỗ mùi thơm rất dễ chịu.

"Chỉ dựa vào điểm này mà cậu kết luận chủ của cỗ quan tài này lúc còn sống là người của hoàng gia sao? Phải biết những quan to quyền quý hoàn toàn có đủ khả năng dùng những loại thuốc

đông y quý hiếm bồi bổ cơ thể của con họ.”

Trần Bách Vạn mở miệng, ông cảm thấy suy đoán của Phương Minh cũng quá không có căn cứ.

“Đương nhiên không chỉ dựa vào yếu tố này, mà thật ra đây chỉ là nhân tố bổ sung mà thôi, nguyên nhân chính là bởi vì mặt sau của gốc Linh Chi này có ba màu.”

Phương Minh hơi hơi cong khóe miệng, hai mắt sáng lên, chỉ chỉ mặt sau của gốc Linh Chi.

“Ba màu này thì có thể nói rõ điều gì?” Lần này người hỏi là Lăng Sở Sở.

“Người cổ đại rất coi trọng phong thủy của khu mộ, mà phong thủy thì coi trọng tàng phong nạp khí, nổi danh nhất có lẽ mọi người cũng đã từng nghe qua, Long mạch chi địa.”

Tất cả mọi người gật gật đầu, mặc dù không hiểu phong thủy thế nhưng bọn họ lại hiểu hai chữ long mạch.

“Long mạch chính là bảo địa phong thủy tốt nhất, thế nhưng làm sao có thể tìm thấy long mạch bảo địa? Thật ra mỗi môn phái phong thủy sẽ có một biện pháp khác nhau, thế nhưng mọi người lại có cùng một cách kiểm tra một vùng đất có phải là long mạch chi địa hay không.”

“Cửu thải vi long, thất sắc vi phượng, tam sắc vi mãng.” Phương Minh nhẹ giọng thì thầm.

(1)Chín màu là rồng, bảy màu là phượng, ba màu là mãng xà

Chương 205: Chuyện nhà Trần Bách Vạn

Cửu thải vi long, thất sắc vi phượng, tam sắc vi mãng.

Những lời này là châm ngôn bên trong giới phong thủy.

Nghe đồn ở long mạch chi địa, hằng ngày có long khí tẩm bổ sẽ có thiên tài địa bảo sinh ra, mà thiên tài địa bảo đó sẽ có chín màu, còn ở phượng hoàng chi địa thì có bảy màu, mà mãng xà chi địa thì có ba màu.

Cái gọi là mãng xà chính là những con giao long, thuộc họ rồng nhưng lại chưa biến thành rồng. Lấy ví dụ như ở thời cổ đại, nếu người ta ví vua như là long, thì thái tử chính là mãng xà.

"Ở thời cổ đại, có đủ điều kiện để dùng thuốc đông y tẩm bổ tới độ sau khi chết đi, thi thể tản ra dược khí nuôi gốc Linh Chi thơm ngát như vậy, đây không phải là chuyện mà nhà giàu có bình thường có thể làm được."

Trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ chắc chắn: "Cho dù là triều đại nào đi nữa, chỉ có những Tam công cửu khanh mới có thể làm được chuyện như vậy."

"Thế nhưng ở những thời đại này, cấp bậc chế độ cực kỳ nghiêm ngặt, trừ người trong hoàng thất, ai dám tìm mãng xà chi địa để hạ táng người trong nhà chứ? Đây chính là phạm vào đại tội tru di cửu tộc!"

"Chỉ là một ngôi mộ mà thôi, có cần phải nghiêm khắc như vậy không?"

Trên mặt Hoa Minh Minh cùng Lăng Sở Sở hiện lên vẻ không cho là đúng, chẳng lẽ hoàng đế còn can thiệp cả vào chuyện người chết chôn ở chỗ nào hay sao?

“Những điều này thật ra tôi cũng biết, đúng là thời cổ đại quản lý chuyện này vô cùng nghiêm ngặt. Tới ngay cả nhà cửa cao bao nhiêu, trang trí như thế nào đều được quy định sẵn, không thể vượt quá, mà quy định phần mộ sau khi chết lại càng nghiêm ngặt hơn nhiều.”

Trần Bách Vạn lại mở miệng, ông ấy đã đọc được những điều này từ trong sách sử, mà Phương Minh còn biết mỗi một thời kỳ đều có chức quan chuyên môn giám sát những chuyện này.

Thời Tần Hán có Thái Sử Lệnh, tới thời Minh thì có Khâm Thiên Giám, những chức quan này mặc dù công bố với bên ngoài là chịu trách nhiệm quan sát thiên địa dị tượng, thế nhưng thực tế bọn họ còn phải giám sát cả mộ địa của bá quan văn võ.

Khi những quan viên này phát hiện được tinh tượng nơi nào đó có vấn đề liền sẽ phái người đi điều tra, một khi phát hiện có người làm trái với quy định ắt hẳn sẽ giết chết cả họ.

Đương nhiên những chuyện này người bình thường không thể nào biết được, nhưng nếu là người thích đọc sách sử ắt hẳn sẽ biết đến những chuyện xảy ra ở Nam Kinh.

Nam Kinh là kinh đô của sáu triều đại, dựa theo phong thủy thì nghe đồn nó là nơi có hai đầu long mạch giao hội, chính là chân long chi địa.

Vì vậy những người thống trị của các triều đại sau này vô cùng đề phòng Nam Kinh, bắt đầu từ thời kỳ Tần Thủy Hoàng. Khi đó trong lúc Tần Thủy Hoàng đi tuần đã được phương sĩ(1) mật báo, nói ở Nam Kinh long khí trùng thiên, nếu không xử lý sớm ngày sau ắt sẽ sinh biến.

(1)Phương sĩ: dùng để chỉ những người cầu tiên học đạo ngày xưa

Vì thế Tần Thủy Hoàng đã sai người khai thông sông Tần Hoài, khiến dòng nước chảy về hướng bắc ngang qua thành, hủy đi long mạch ngưng tụ thủy khí này.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó, Tần Thủy Hoàng còn trực tiếp đổi tên Kim Lăng thành Mạt Lăng, chính là có ý nói nơi này chỉ là một nơi ông ta dùng để cho ngựa ăn mà thôi.

Đến triều nhà Minh, lại bắt đầu lưu truyền câu chuyện Chu Nguyên Chương đã đào mất núi Tử Kim, phá hủy long mạch của nơi này, trên thực tế đây chính là những hành động âm thầm do mấy quan chức đó đầu têu.

Long mạch chi khí được những người nắm quyền giữ kín như bưng, người dân bình thường tuyệt đối không thể nào biết được. Về phần những quan lại quyền quý kia cũng ngầm hiểu, không ai dám đụng chạm tới kiêng kị của hoàng gia, trừ phi là người có âm mưu tạo phản, nếu không tuyệt đối sẽ không dám an táng gia thuộc ở long mạch chi địa.

“Gốc Linh Chi này thật ra đã bị ảnh hưởng của hai yếu tố, thứ nhất chính là dược khí của chủ cỗ quan tài, thứ hai chính là khí của phong thủy, vì vậy tôi đoán người có thể được an táng ở nơi mãng xà chi địa chắc chắn phải là người trong hoàng thất.”

Nghe thấy Phương Minh giải thích tới đây mọi người mới hiểu được, dù sao lý giải của cậu cũng rất rõ ràng mạch lạc.

“Thì ra là vậy, kiến thức của cậu thật là uyên bác.”

Trên mặt Trần Bách Vạn lộ ra vẻ khâm phục: “Thế nhưng cậu có thể giải thích thêm một chút công hiệu của gốc Linh Chi này được không?”

“Công hiệu?”

Phương Minh cười cười: “Hấp thu một phần những dược liệu trân quý, lại được sinh trưởng bên trong thiên địa linh khí, công hiệu của nó không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Đương nhiên nó không hề có mấy công hiệu như trường sinh bất lão, cải tử hồi sinh…”

Cậu cũng không nói chi tiết, bởi vì nếu nói tới công hiệu của gốc này hẳn chính là chữa được bách bệnh, mà đối với cậu thì công hiệu của nó không nằm ở việc chữa bệnh, mà chính là ở năng lượng tinh thuần bên trong nó.

Có gốc Linh Chi này thì thuốc ngâm sẽ càng thêm hiệu quả, mà quan trọng nhất chính là có thể khiến công lực của cậu tịnh tiến.

Trần Bách Vạn chính là cáo già thành tinh, thấy Phương Minh không nói chi tiết thì thôi không hỏi thăm nữa. Ông ấy cười cười: “Tôi thấy cậu cũng có hứng thú với gốc Tuyết Liên, chẳng lẽ đây thật sự là phật tử?”

Theo Trần Bách Vạn, sở dĩ gốc Tuyết Liên này có giá trị cao chính là vì đã có một vị cao nhân viên tịch ở đó, chứ thực tế Tuyết Liên nào mà chẳng là Tuyết Liên kia chứ? Giá trị của Tuyết Liên thì cũng chỉ bình thường mà thôi.

“Không phải.”

Phương Minh lắc lắc đầu, ý vị thâm trường nhìn Trần Bách Vạn: “Hội trưởng Trần là người thành kính Phật tử?”

“Đúng vậy nha, người càng già càng dễ tin tưởng mấy thứ này. Từ 20 năm trước tôi đã trở thành tín đồ của Phật giáo, ngày ngày ăn chay niệm phật, cũng có tham gia một số thịnh hội của Phật giáo.”

“Chỉ là cuối cùng tôi vẫn chỉ là người phàm tục mà thôi, bởi vì

còn nhiều chuyện phải bận tâm nên không thể chính thức quy y cửa phật, trở thành trò cười cho mọi người."

"Anh Trần nói vậy là không đúng rồi, Phật Tổ phổ độ chúng sinh, không phải chỉ có quy y cửa phật thì mới được coi là đệ tử của Phật gia, chỉ cần ông có lòng thành thì chính là đệ tử cửa Phật."

Quách Thiên Thành cười ha hả, thật ra ông ấy không tin phật. Hơn nữa có sự tồn tại của lão thần tiên ở trên đời, có tin thì ông ấy cũng phải tin đạo nha.

Ông ấy vẫn nhớ lời lão thần tiên căn dặn, sau này chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, không nhất thiết phải đi thắp hương bái Phật.

Dựa theo lời của lão thần tiên thì hương hỏa của thần tiên đã đủ nhiều rồi, cũng không quan tâm quá nhiều với một nén nhang của ông ấy, chỉ cần làm nhiều việc thiện, hành thiện tích đức đã là quá đủ.

Phương Minh trầm ngâm một lát cuối cùng cũng lên tiếng: "Hội trưởng Trần, cho dù có gốc Tuyết Liên này chỉ sợ cũng không thể duy trì được bao lâu. Chỉ trị phần ngọn không trị phần gốc, càng áp chế lâu thì sau này phản tác dụng càng lớn, tôi tin tưởng hội trưởng Trần là người rõ điều này hơn ai hết."

Nghe Phương Minh nói những lời này Trần Bách Vạn sững sờ, nữa ngày sau đột nhiên hai mắt ông ấy sáng lên, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh: "Cậu nói lời này là có ý gì?"

"Ý của tôi có lẽ hội trưởng Trần có thể hiểu được. Hội trưởng Trần thành kính tin phật có lẽ không phải chỉ đơn giản vì trong tâm có Phật, mà còn có yếu tố bất đắc dĩ."

"Làm sao cậu có thể nhìn thấy được?"

Một lúc lâu sau Trần Bách Vạn mới cười khổ lên tiếng, trên mặt đã hiện lên vẻ kinh ngạc không thôi.

Đoạn đối thoại của Phương Minh cùng Trần Bách Vạn khiến đám người Quách Thiên Thành, Hoa Minh Minh ngơ ngác, không hiểu hai người này đang nói tới cái gì vậy?

“Tướng mạo, trên mặt của hội trưởng Trần đã nói rõ tất cả.”

Là một Vu Sư, từ lúc Phương Minh nhìn thấy tướng mạo của Trần Bách Vạn đã phát hiện một số điểm không thích hợp. Cung con cái của ông ấy rất đơn bạc, quan trọng nhất là còn có một số chỗ hiện lên những vệt đen, điều này nói rõ đời sau của Trần Bách Vạn ắt hẳn đã gặp phải một số chuyện.

Một người rất ít khi vô duyên vô cớ đi lễ Phật. Đa số người đều chỉ thắp hương cầu bình an trong những dịp lễ gì đó mà thôi, chỉ có chân chính những người có chuyện mới bái phật cầu tiên, hoặc những người đã làm chuyện trái với lương tâm…

Mặt khác, nói cho cùng thì Trần Bách Vạn chính là thương nhân, mà thương nhân thì coi trọng trục lợi, có lẽ vì chuyện gì đó mà ông ấy tin rằng bái Phật có thể mang lại lợi ích cho ông ấy, mà hẳn lợi ích này có liên quan tới đời sau của ông.

“Tướng mạo? Cậu còn biết xem tướng nữa sao?” Trần Bách Vạn vô cùng kinh ngạc, theo ông ấy thấy Phương Minh có hiểu biết về dược liệu như vậy hẳn là phải đầu tư rất nhiều thời gian tâm sức, không ngờ cậu còn tinh thông cả thuật xem tướng.

“Anh Trần, sư phụ của Phương Minh chính là lão thần tiên đấy, đó chính là cao nhân chân chính thủ đoạn như thần!”

Quách Thiên Thành ở một bên nhấn mạnh một câu, ông ấy có thể nhìn ra Phương Minh cố ý nói những lời này cho Trần Bách Vạn nghe. Mặc dù ông ấy không biết cậu có mục đích gì, thế

nhưng đương nhiên ông ấy sẽ cố hết sức phối hợp với cậu.

Mà theo ông ấy thấy, Phương Minh đã lựa chọn nhập thế thì nên kết giao với những bá chủ ngành nghề như Trần Bách Vạn này, sẽ có chỗ tốt không tưởng.

Trong mắt Trần Bách Vạn có ánh sáng khác lạ, bởi vì ông biết những lời Quách Thiên Thành nói tuyệt đối không phải là thổi phồng. Phải biết Quách Thiên Thành cũng là bá chủ một ngành như ông ấy, lời nói ra đều có mức độ đáng tin nhất định.

“Cậu Phương, nếu cậu đã nhìn ra thì tôi cũng không tiếp tục giấu diếm làm gì.”

Vốn là chuyện trong nhà Trần Bách Vạn cũng không muốn để người ngoài biết, thế nhưng ở trước mặt Phương Minh ông ấy không thể tỏ vẻ như vậy được. Nếu những người kia đều là bạn bè của Phương Minh mà ông ấy lại tùy tiện đuổi bọn họ đi, có thể sẽ khiến Phương Minh cảm thấy mất hứng.

Bởi vì bày tỏ thành ý của bản thân, ông ấy dứt khoát không tị hiềm gì nữa, nói thẳng trước mặt tất cả mọi người.

“Đúng là nhà của tôi có một ít chuyện đã xảy ra thật, nhưng mà người gặp chuyện không phải con của tôi mà là cháu trai của tôi…”

Sau khi nghe Trần Bách Vạn kể lại cuối cùng Phương Minh cũng biết chuyện mà nhà ông ấy gặp phải.

Thì ra trước khi Trần Bách Vạn bước chân vào giới ngọc thạch thì ông ấy chỉ là một thôn dân bình thường, về sau nhìn thấy thị trường ngọc thạch có thể kiếm lợi nhuận lớn mới bắt đầu kiếm sinh ý từ ngọc thạch, mà chủ yếu chính là phỉ thúy.

Dựa theo sinh ý của phỉ thúy, tài phú của Trần Bách Vạn cũng tăng lên một cách chóng mặt, sau đó thậm chí ông ấy còn chạy qua

Myanmar nhận thầu mấy khu mỏ, tài phú càng lúc càng lớn.

Trên phương diện cuộc sống đời thường, Trần Bách Vạn 20 tuổi đã cưới vợ, mà khi trở thành một doanh nhân lớn trong giới phỉ thúy, ông ấy đã có một trai hai gái, nhân sinh đến đây cũng coi như mỹ mãn.

Thế nhưng đúng lúc này thì cháu của ông ấy lại xảy ra vấn đề.

Cháu của ông ấy được sinh ra vào 20 năm trước, có người cháu đầu tiên đương nhiên Trần Bách Vạn cao hứng vô cùng. Thế nhưng điều khiến ông không thể nghĩ tới chính là sau khi cháu ông ấy ra đời không bao lâu liền gặp chuyện.

Mà khi Trần Bách Vạn nói ra vấn đề của cháu trai ông, ngoại trừ Phương Minh, tất cả những người còn lại đều một bộ chấn động kinh hãi!

Chương 206: Không thể rời khỏi đất

Cháu trai của Trần Bách Vạn ngay từ lúc sinh ra đã khóc lóc không ngừng, cho dù ai ôm cũng giống nhau.

Một đứa trẻ mới ra đời lại không ngừng cất tiếng khóc, đương nhiên sẽ rất dễ chết yểu.

Dựa vào thế lực tiền tài của nhà họ Trần đương nhiên có thể đưa đứa bé tới bệnh viện tốt nhất cả nước, mời chuyên gia số một số hai trong khoa nhi, thậm chí cả những chuyên gia ở nước ngoài. Thế nhưng những chuyên gia này đều không thể trị được bệnh của đứa bé, thậm chí bọn họ còn không thể tìm ra nguyên nhân vì sao đứa bé cứ khóc mãi không ngừng.

Các chỉ số đo lường đều vô cùng bình thường, không hề thiếu hụt hay bệnh tật gì.

Trần Bách Vạn già rồi mới có một đứa cháu, còn mong có thể được vui đùa sum vầy, không ngờ bây giờ lại vì bệnh của cháu trai mà sốt ruột tới đứng ngồi không yên, nếu đứa bé cứ khóc hoài như vậy chỉ sợ không thể sống nổi…

Đang lúc cả nhà đang lo lắng không biết phải làm sao thì lại có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, con dâu của Trần Bách Vạn bởi vì tâm lực tiêu hao quá độ, trong lúc bế con đi lại không cẩn thận ngã sấp xuống, khiến đứa bé lăn trên mặt đất.

Nhìn thấy cháu trai bị ngã lăn trên đất, Trần Bách Vạn đau lòng đang định trách mắng con dâu sơ ý, thế nhưng không ngờ chuyện tiếp theo khiến ông ấy chấn kinh tới nói không thành lời.

Sau khi đứa bé bị rơi trên mặt đất, thế mà ngừng hẳn không thút thít nữa, còn an tĩnh lâm vào giấc ngủ say.

Một màn này khiến Trần Bách Vạn quên cả la mắng con dâu, thế nhưng ngay khi con dâu bế đứa bé lên, nó lại bắt đầu gào khóc không ngừng.

Trần Bách Vạn vội vàng ra hiệu cho con dâu đặt đứa bé xuống đất lại, quả nhiên, đứa bé vừa nằm xuống đất liền ngừng, không tiếp tục gào thét nữa.

Mặc dù không hiểu nguyên nhân thế nhưng là một người từng trải, ông ấy biết có lẽ cháu trai của mình đã gặp phải điều kỳ lạ gì đó rồi. Vì thế ông ấy ra lệnh không cho con dâu để lộ chuyện này ra, lập tức xử lý thủ tục xuất viện về nhà.

“Cháu trai này của tôi chỉ có khi nằm trên mặt đất mới có thể ngủ, mà rời mặt đất sẽ lập tức thút thít ngay.”

Trần Bách Vạn nhìn về phía Phương Minh, đây là bí mật trong nhà họ Trần, ngoại trừ con cái của ông kể cả họ hàng thân thích cũng không biết.

Phương Minh không tiếp lời mà ra hiệu cho Trần Bách Vạn nói tiếp.

“Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện như vậy. Nó không phải là bệnh vì trong giới y học không hề có loại bệnh này, nhưng nếu không phải là bệnh thì có thể là gì kia chứ?”

Trần Bách Vạn cũng không phải loại người trẻ tuổi ngông cuồng kia, trải qua muôn vàn bể dâu, mặc dù ông ấy cũng tin tưởng vào khoa học thế nhưng ít nhiều gì cũng đã từng nghe tới những chuyện huyền ảo.

Vì thế ông ấy nghi rằng cháu trai của mình đã bị nhiễm phải thứ gì bẩn thỉu. Sau đó ông ấy đưa cháu tới chùa gặp mấy vị hòa

thượng, thế nhưng những hòa thượng này đều không thể tìm ra nguyên nhân, chỉ khẳng định tuyệt đối không phải do thứ bẩn thỉu tác oai tác quái.

Đương nhiên ông ấy đi nhiều nơi như vậy cũng không phải tốn công vô ích, sau khi được một vị hòa thượng đeo chuỗi phật châu trên tay cháu trai, về sau cho dù có bế cậu bé lên khỏi mặt đất cậu bé cũng không còn khóc nháo nữa.

Kết quả này khiến mấy người trong gia đình Trần Bách Vạn thở phào một hơi. Để bày tỏ lòng cảm kích, Trần Bách Vạn đã quyên góp 100 vạn cho chùa coi như tiền hương khói.

Cũng chính vì chuyện này mà một nhà Trần Bách Vạn mới trở thành tín đồ Phật giáo, bọn họ cho rằng hòa thượng kia thật sự rất lợi hại.

Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, không tới ba năm chiếc vòng phật châu đột nhiên vỡ vụn, mà cháu trai của ông ấy lại tiếp tục xảy ra vấn đề.

Sốt cao.

Cậu bé sốt cao không hạ, cho dù tìm bao nhiêu thầy uống bao nhiêu thuốc cũng đều vô dụng. Mắt thấy cậu bé sốt cao tới sắp cháy não, Trần Bách Vạn đột nhiên như nhớ tới điều gì, vội đặt cậu bé xuống đất. Quả nhiên cơn sốt hạ ngay lập tức.

Trần Bách Vạn lại đi tìm vị hòa thượng năm xưa, mà sau khi vị hòa thượng này nghe thấy lời nói của Trần Bách Vạn, ông ấy thở dài một hơi rồi nói chân tướng cho Trần Bách Vạn biết.

Hẳn là cháu trai của Trần Bách Vạn đã bị thứ gì đó quấn thân, chỉ là ông ấy không thể nhìn ra được đó là thứ gì. Chuỗi phật châu lúc trước đeo trên tay cậu bé chính là linh khí, bên trong ẩn chứa phật pháp chi ý, có thể trấn áp thứ kia.

Chỉ là những thứ như linh khí này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, mà chuỗi phật châu đó cũng không phải của ông ấy mà chính là của một vị cao tăng lúc trước lưu lại. Sở dĩ ông ấy lấy ra cũng là vì muốn kết một mối thiện duyên với Trần Bách Vạn.

Nói trắng ra, ông ấy biết Trần Bách Vạn là người có tiền, chỉ cần đưa chuỗi phật châu cho cháu trai của Trần Bách Vạn thì chắc chắn Trần Bách Vạn sẽ quyên tiền hương khói.

Dựa theo lời của cao nhân kia thì cháu trai của Trần Bách Vạn cần phải có linh khí trấn áp, vì vậy những năm gần đây Trần Bách Vạn không ngừng đi khắp nơi trong cả nước, tìm kiếm những món linh khí của Phật giáo.

Tốn mấy trăm vạn để viết tên cháu trai lên đèn trường sinh, nhờ các hòa thượng tụng kinh bảo hộ, lại mua thêm mấy vật khai quang để gia trì…

Ở phương diện này Trần Bách Vạn đã tiêu tốn hơn trăm triệu, thế nhưng không thể khiến tình huống của cháu trai tốt hơn chút nào. Bởi vì cứ mỗi chuyện ông ấy làm chỉ có thể giúp cháu trai khá hơn được một thời gian rất ngắn, mà sau đó tình hình của cậu bé càng thêm quỷ dị.

Khóc rống, phát sốt, cuối cùng tới cả đặt xuống mặt đất cũng không thể thay đổi được gì, phải đặt trong hố sâu mới có thể bình thường lại.

Nghe xong câu chuyện của Trần Bách Vạn, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Tình huống của cháu trai Trần Bách Vạn thật sự là quá sức tưởng tượng, Hoa Minh Minh không nhịn được cảm thán một câu: “Chẳng lẽ đứa trẻ này do đất sinh ra hay sao mà không thể rời bỏ đất?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Phương Minh đang chìm đắm trong suy tư, nghe thấy những lời này của Hoa Minh Minh thì hai mắt sáng lên.

“Kỳ thật tôi muốn gốc Tuyết Liên này cũng chỉ là vì ôm một chút hi vọng, hi vọng đây thật sự là xá lợi tử của một vị cao nhân nào đó, nó sẽ giúp cháu tôi bình thường thêm một đoạn thời gian.”

“Anh Trần đừng bi quan quá, trời không tuyệt đường người, tôi tin chắc cuối cùng cháu của anh Trần có thể khỏe mạnh lại.”

Quách Thiên Thành an ủi, thế nhưng Trần Bách Vạn chỉ cười khổ không nói. Ánh mắt của ông ấy vẫn một mực chăm chú nhìn vẻ mặt của Phương Minh, trong đôi mắt già nua hiện lên tia sáng hi vọng.

“Chỉ sợ tác dụng của Tuyết Liên này không lớn, cho dù nó đúng là xá lợi tử của cao tăng.” Phương Minh trầm ngâm một lát mới trả lời Trần Bách Vạn.

“Nguyên nhân rất đơn giản, xá lợi tử do cao tăng để lại có ẩn chứa phật tính, đối với những Phật tử thì đó là chí bảo, có thể cảm ứng phật pháp vô thượng từ trong đó.”

“Thế nhưng đối với người bình thường thì lại không có tác dụng quá rõ ràng, đương nhiên vẫn có tác dụng tĩnh tâm an thần, trấn áp những vật âm tà.”

“Chỉ là tình huống cháu trai của ông rõ ràng không phải âm tà nhập thể, nếu không những hòa thượng kia chắc chắn sẽ phát hiện ra. Dựa theo miêu tả của ông thì tình huống cháu trai ông càng lúc càng nghiêm trọng, điều này nói rõ mỗi lần lợi dụng linh khí để trấn áp, mặc dù có thể trấn áp được nhất thời nhưng sau đó tình huống sẽ lại chỉ càng thêm ác liệt hơn.”

Phương Minh hơi ngừng một chút, đột nhiên tụng niệm:

“Tật tại thấu lí(1), thuốc thích hợp có thể chữa; tại da thịt, châm cứu có thể chữa; tại dạ dày, hỏa khí có thể chữa; tại cốt tủy, trung tâm của sinh mạng, làm sao cũng không hơn.”

(1)Thấu lí: thuật ngữ trong đông y, chỉ phần giữa da và các thớ thịt

Nghe Phương Minh nói những lời này Trần Bách Vạn liền rùng mình, mà Hoa Minh Minh ở một bên thì gãi đầu gãi tai, hỏi thăm Tôn Lợi Dân bên cạnh: “Lão Tôn, những lời này của Phương Minh là có ý gì vậy?”

“Đây chính là những lời mà thần y Biển Thước thời cổ đại đã nói với Thái Hằng Công, ý là người bị bệnh, lúc đầu bệnh nhẹ còn có thể trị, nhưng nếu để càng lâu thì bệnh tình càng chuyển biến xấu hơn, tới cuối cùng thần tiên cũng khó cứu.”

“Đó không phải ám chỉ những người giấu bệnh sợ thầy sao?”

Mặc dù Hoa Minh Minh học hành không tới nơi tới chốn thế nhưng vẫn biết câu giấu bệnh sợ thầy này, dù sao đây cũng là những kiến thức cơ bản thời trung học, chỉ là phản ứng của cậu ta có chút chậm chạp mà thôi.

“Cậu Phương, những lời này của cậu là có ý…?” Giọng nói của Trần Bách Vạn đã hơi run rẩy, ông ấy cố gắng ép buộc bản thân bình tĩnh hơn để hỏi Phương Minh.

“Ngăn chặn cuối cùng cũng là vô dụng, tin tưởng hội trưởng Trần có thể thấy được, chuyện đó chỉ làm bệnh tình của cháu trai ông ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn. Cho dù xá lợi tử này thật sự có thể tạm thời trì hoãn được bệnh của cháu trai ông, thế nhưng đợi tới lúc xá lợi tử này mất đi tác dụng thì sao? Đến lúc đó phải đi tìm bảo bối như thế nào nữa?”

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên nghiêm túc hẳn: “Chỉ

có tìm ra căn nguyên, bốc thuốc đúng bệnh mới là cách đúng."

Trần Bách Vạn hít sâu một hơi nhìn chằm chằm Phương Minh: "Cậu Phương, nếu như cậu có thể trị hết bệnh của cháu trai tôi, dù muốn gì nhà họ Trần tôi cũng cố gắng hết sức để thỏa mãn."

Có thể phát triển sinh ý ngọc thạch lớn tới mức như vậy, thậm chí trở thành nhân vật số một trong ngành, đương nhiên Trần Bách Vạn không ngốc. Nếu Phương Minh không nhìn ra điểm gì đó tuyệt đối sẽ không nói những câu như bốc thuốc đúng bệnh.

"Hội trưởng Trần nói quá lời, tôi cũng chỉ đoán được một chút qua lời kể của hội trưởng Trần mà thôi, thế nhưng phải đợi tới khi nhìn thấy cháu trai của ông mới biết được dự đoán của tôi có đúng hay không."

Trần Bách Vạn đoán không sai, đúng là trong lòng Phương Minh đã có một mạch suy nghĩ. Thế nhưng khi chưa thể xác định cậu sẽ không nói ra suy đoán này, lỡ sai thì thật quá mất mặt xấu hổ.

Nghe thấy câu trả lời của Phương Minh, dù là người lão luyện từng trải như Trần Bách Vạn cũng không nhịn được kích động. Cái này cũng không thể trách ông ấy, cháu trai chính là tâm bệnh của ông ấy, dù đã tìm tới bao nhiêu cao nhân cũng không thể chữa được, thậm chí tới chút manh mối cũng không có.

Mà Phương Minh chỉ dựa vào miêu tả của ông ấy lại có thể tạo nên một mạch suy nghĩ riêng, đây chính là lần đầu tiên ông ấy gặp được tình huống như vậy, thậm chí ông ấy không hề nghĩ rằng có thể chỉ là cậu đang lừa dối ông ấy.

"Cậu Phương, vậy xin mời cậu đi tới nhà tôi một chuyến, vì tình huống khó khăn nên cháu tôi không thể ra ngoài được. Hơn nữa nhà tôi cách đây không xa, chỉ cần đi mấy giờ là tới."

“Tôi nói này anh Trần, ông cũng không nên kích động như vậy chứ. Chuyện của cháu trai ông cũng không thể chữa khỏi ngay trong ngày một ngày hai được, tôi còn muốn tâm sự thêm với Phương Minh đây này, mà cho dù không có tôi chỉ sợ hiện tại Phương Minh cũng không thể đi được.”

Quách Thiên Thành mở miệng, mà Trần Bách Vạn nghe xong những lời này cũng biết là bản thân quá kích động mà không suy nghĩ chu toàn, mặt mũi tràn đầy áy náy: “Đều do tôi kích động mà đường đột, không biết khi nào cậu Phương mới có thời gian?”

“Hai ngày còn lại của hội giao lưu còn chuyện gì nữa không?”

Phương Minh không trực tiếp trả lời mà nhìn về phía Lăng Sở Sở, nếu là những ngày trước chắc chắn Lăng Sở Sở sẽ trừng mắt nhìn cậu: “Đương nhiên là có chuyện, phải cùng chúng tôi đi xem dược liệu chứ, chẳng lẽ cậu nghĩ 30 vạn dễ kiếm vậy sao?”

Thế nhưng lúc này trên mặt Lăng Sở Sở lại hiện lên nụ cười ngọt ngào: “Đúng là vẫn còn một chút chuyện nhưng mà không quan trọng, cậu cứ tùy ý quyết định sao cũng được.”

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Lăng Sở Sở, Phương Minh trầm mặc nửa ngày, sau đó thốt lên một câu khiến Lăng Sở Sở tức điên.

“Cô đột nhiên cười ngọt ngào như vậy thật khiến người khác rùng mình, vẫn là đừng cười thì tốt hơn.”

“Cậu…!”

Lăng Sở Sở tức tới phồng má, thế nhưng vì giữ gìn hình tượng mà phải ráng nín nhịn.

“Vậy ngày mai tôi sẽ đi một chuyến cùng hội trưởng Trần.”

“Được được được, vậy thì cảm ơn cậu trước.”

Trần Bách Vạn kích động nắm chặt tay Phương Minh, chuyện này cuối cùng đã được quyết định xong như vậy.

Chương 207: Tuyệt đối là một hacker

Cổng khu triển lãm, đoàn người Phương Minh đi ra. Hỗ Quân đang đứng ở cổng trò chuyện cùng mấy người bạn vừa nhìn thấy Phương Minh liền đi lên đón.

“Ông chủ Phương, buổi tối có thể cùng nhau ăn bữa cơm không?”

Hỗ Quân sở dĩ vẫn ở đây chưa chịu ra về chính là vì đợi Phương Minh đi ra.

“Tổng giám đốc Hỗ, hôm nay không được rồi, hôm nay chắc tôi còn có việc, hẹn ông lần sau nếu có thời gian.”

“Sao vậy, ông chủ Phương còn có việc sao?”

Phương Minh không trả lời, Trần Bách Vạn đi theo bên cạnh cười nói: “Người anh em, ông tới chậm rồi, hôm nay tôi đã hẹn với anh bạn Phương đây.”

Nghe Trần Bách Vạn nói thế, Hỗ Quân tỏ vẻ thất vọng, chỉ nói: “Vậy là tôi chậm một bước rồi. Ngày mai tôi sẽ quay về Thượng Hải, vậy ông chủ Phương hẹn gặp lại ở Thượng Hải nhé.”

Phương Minh mỉm cười gật đầu, mọi người lại nói khách sáo thêm vài câu thì rời khỏi khu triển lãm, để lại Hỗ Quân còn đứng đó.

“Lão Hỗ, mặt mũi ông kém quá.” - Bạn bè Hỗ Quân nửa trêu chọc.

“Các ông thì biết gì chứ, cao nhân như ông chủ Phương, không phải dựa vào tiền bạc thì có thể tác động được đâu. Muốn kết giao với cao nhân như vậy nhất định phải có thành ý.”

Hỗ Quân không hề để tâm, bởi vì ông đã thể hiện thái độ của mình rất thẳng thắn rồi, lấy ánh mắt ông cũng có thể nhìn ra, Phương Minh là người khác biệt như vậy, bây giờ vẫn chưa nhìn ra, nhưng sau này thể nào cũng nhất phi trùng thiên (1), cho dù không có chuyện tòa nhà, chân thành kết giao cũng không tệ.

(1) Nhất phi trùng thiên: Bình thường không có tiếng tăm gì, đột nhiên làm hành động khiến người ta kinh ngạc.

…

Bệnh viện Đằng Xung.

Bên trong phòng bệnh, ngoại trừ Hoàng Bằng Tiềm vừa mới tỉnh lại, chỉ có một người đàn ông trung niên, còn Hoàng Bằng Phi và những người khác của Hồi Xuân Đường đã bị đuổi ra ngoài.

“Tiên sinh, vì sao tôi lại rơi vào kết cục này, dựa theo lời đại nhân nói, lần này không phải là thời điểm tôi bay lên sao?”

“Thế nào, anh nghi ngờ lời nói của đại nhân?”

“Không phải, tôi nào dám nghi ngờ lời của đại nhân, chỉ là vì sao lần này lại xảy ra biến cố lớn như vậy chứ?”

Đôi mắt Hoàng Bằng Tiềm mang theo u oán, nghi ngờ vị đại nhân vật kia, có cho anh ta lá gan anh cũng không dám, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Chuyện lần này là do ta sơ sót, thật không ngờ khu triển lãm này lại ẩn giấu một bố cục phong thủy, đúng lúc áp chế tiềm long (2) của anh.”

(2) Tiềm long: Rồng ẩn mình.

Người đàn ông trung niên thở dài. Hoàng Bằng Tiềm là một quân cờ của đại nhân, vốn còn định lợi dụng quân cờ này một chút, nhưng bây giờ xem ra, quân cờ này đã bị bỏ đi rồi.

“Sơ sót?”

Hoàng Bằng Tiềm nghe người đàn ông trung niên nói thế liền trở nên phẫn nộ. Anh ta chờ đợi cơ hội ngày hôm nay mà phải nhẫn nhịn suốt hai mươi năm, bây giờ người trước mặt lại nói với anh ta là sơ suất, điều này làm sao anh ta có thể chấp nhận được chứ.

Ký ức trở về thuở ấu thơ. Trong lòng Hoàng Bằng Tiềm vẫn luôn cất giữ một bí mật rất lớn, mà bí mật này cả nhà họ Hoàng chỉ có hai người biết, một người là ba anh ta, một người là anh ta.

Hoàng Bằng Tiềm không có em trai, thật ra anh ta là con một. Năm anh ta chào đời thì đúng lúc gặp vị đại nhân vật đó. Lúc đó vị đại nhân vật đó nói với ba anh ta, con của ông trời sinh có mệnh Giao Long.

Mệnh Giao Long (3), gần giống với mệnh Chân Long (4), nhưng cũng chỉ là gần giống, vậy nên người có mệnh Giao Long nhất định phải nhẫn, nhẫn không được sẽ bị người có mệnh Chân Long cướp đoạt số mệnh.

(3) Giao Long: con thuồng luồng, thủy quái dưới nước.

(4) Chân Long: rồng thật.

Đây là quy luật tiến hóa của trời đất, sức người không thể thay đổi được.

Sau khi vị đại nhân vật đó thể hiện một chút bản lĩnh, ba của Hoàng Bằng Tiềm hoàn toàn tin tưởng không hề nghi ngờ, vội

vàng xin vị đại nhân vật đó hướng giải quyết.

Dựa theo lời vị đại nhân vật đó, Giao Long Giao Long, ẩn dưới đáy nước, gặp gió thành Long, vậy nên mới đặt tên anh ta là Hoàng Bằng Tiềm (4), thời cơ chưa đến, không thể xuất đầu lộ diện.

(4) Tiềm: ẩn nấp.

Cùng thời điểm đó, ba của Hoàng Bằng Tiềm còn cố ý nhận nuôi một cô nhi. Cô nhi này chính là Hoàng Bằng Phi, đặt tên là Phi, chính là để Hoàng Bằng Phi đứng trước, dùng để tiêu tai chắn kiếp thay cho Hoàng Bằng Tiềm.

Chỉ có điều Hoàng Bằng Tiềm dù sao cũng là mệnh Giao Long, từ nhỏ đã trí tuệ hơn người, mà mấy năm nay cho dù anh ta vẫn luôn giấu tài, những gì thể hiện ra chưa đến một phần mười khả năng, nhưng cũng đủ khiến bao người bất ngờ rồi.

Cho đến đại hội giao lưu dược liệu lần này.

Vị đại nhân vật đó nói với anh ta, dựa theo vận thế, năm nay sẽ mang anh ta bay lên cao, có thể nhờ vào đại hội giao lưu dược liệu lần này nhất phi trùng thiên, từ nay về sau không cần phải giấu tài nữa.

Đối với lời của vị đại nhân vật đó nói, Hoàng Bằng Tiềm tuyệt đối tin tưởng, bởi vì anh ta đã thấy bản lĩnh của vị đại nhân vật đó, bản lĩnh này còn vượt xa hơn cả anh ta tưởng tượng.

“Chính phủ Đằng Xung không biết đã tìm ai tu sửa lại khu triển lãm. Ta vừa mới đi quan sát, bên trong khu triển lãm có một bố cục phong thủy, tên bố cục phong thủy này là Bát Môn Trấn Phủ.”

Người đàn ông trung niên nhìn Hoàng Bằng Tiềm, thật ra ngay cả ông ta cũng tiếc hận thay cho Hoàng Bằng Tiềm. Nếu lần này

không phải do bố cục phong thủy này, Giao Long Hoàng Bằng Tiềm này thật sự đã nhất phi trùng thiên rồi.

“Bát Môn trong Bát Môn Trấn Phủ chỉ Khai Môn, Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn trong Kỳ môn độn giáp (5). Mà Bát Môn Trấn Phủ nghĩa trên mặt chữ ngươi cũng có thể đoán được tác dụng của nó, chính là trấn trụ khí vận của một phủ, mà một phủ tất nhiên là chỉ khu triển lãm.”

(5) Kỳ môn độn giáp: một trong những môn học trong Dịch học.

“Khu triển lãm bày bố cục phong thủy như vậy, có thể đảm bảo cả khu triển lãm sẽ không như lục bình bấp bênh, ít nhất cũng có thể duy trì mười năm hưng thịnh, bất luận kẻ nào cũng không thể tước đoạt được số mệnh của khu triển lãm, mà cậu là Giao Long, bước vào khu triển lãm, chẳng những không thể nhất phi trùng thiên, ngược lại còn bị trấn áp số mệnh.”

“Là do ta sơ suất, không kiểm tra bố cục phong thủy khu triển lãm trước. Nhưng không ngờ bên này lại mời một thầy phong thủy bố trí bố cục phong thủy, đã vậy còn là một thầy phong thủy có sức mạnh bất phàm.”

Người đàn ông trung niên nói là do sơ suất của ông ta, nhưng trên khuôn mặt ông ta lại chẳng hề có vẻ gì là hổ thẹn. Bởi vì ông ta biết rõ, Hoàng Bằng Tiềm chẳng qua chỉ là một con cờ của đại nhân, con cờ giống Hoàng Bằng Tiềm, đại nhân đã bố trí vài quân, tổn thất một quân cũng không tính là gì.

“Vậy bây giờ tôi nên làm gì?”

Hoàng Bằng Tiềm không thể chấp nhận chuyện này là thật, bởi vì anh ta biết phát hỏa với đối phương cũng vô dụng, hơn nữa anh ta cũng không dám.

“Mệnh Giao Long đã bị phá, đối với đại nhân cậu đã không còn giá trị. Nhưng chuyện này nói cho cùng cũng có sơ sót của ta trong đó, vậy nên ta sẽ thỏa mãn cho cậu một yêu cầu.” - Người đàn ông trung niên thản nhiên nói.

“Không còn giá trị?”

Hoàng Bằng Tiềm lập tức ngã lên giường. Anh ta chịu đựng hơn hai mươi năm, cuối cùng lại biến thành không còn giá trị, kết cục này khiến anh ta ngây ngốc cười.

Ha ha…

Ha ha…

Người đàn ông trung niên nhìn Hoàng Bằng Tiềm. Ông ta sở dĩ nói như vậy không phải là bắn tên không đích. Hoàng Bằng Tiềm đã không còn mệnh Giao Long thì chẳng khác nào không còn số mệnh Giao Long. Một người đã không có số mệnh Giao Long, đối với đại nhân đã chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào cả.

Hơn nữa, lấy thân phận địa vị của đại nhân, chuyện này cũng không cần phải giấu diếm, người như Hoàng Bằng Tiềm cũng không dám oán hận đại nhân.

Mấy phút sau, Hoàng Bằng Tiềm bình tĩnh lại không cười ngây ngốc nữa. Trong đầu anh ta hiện lên khuôn mặt trẻ tuổi luôn cười ở trong đại hội giao lưu, chính là chủ nhân khuôn mặt tươi cười đó đã khiến anh ta lâm vào tình cảnh hiện tại này.

“Tiên sinh, ở đại hội giao lưu tôi có gặp một người, chính người này đã khiến số mệnh tôi suy bại, hy vọng tiên sinh có thể thay tôi ra tay báo thù. Người này thuộc Nghiễm Niên Đường, tên là Phương Minh.”

“Phương Minh?”

Trần Thặng gật đầu tỏ ý đã biết, không nán lâu ở phòng bệnh nữa liền đứng lên ra về.

…

Trong khách sạn.

“Hồi Xuân Đường về sau không cần phải lo nữa. Nếu Nghiễm Niên Đường muốn tiến quân vào thị trường phía Nam, một năm nay chính là thời cơ tốt nhất.”

“Vì sao, cho dù lần này Hồi Xuân Đường bị tổn thất hơn ba triệu, nhưng vẫn chưa thể làm Hồi Xuân Đường bị thương tổn nặng nề.”

Lăng Sở Sở sau khi nghe Phương Minh nói, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cửu tinh yêu nguyệt, bát môn trấn phủ. Tám cửa đã trấn áp mệnh Giao Long, chín sao nghịch chuyển, cái này mất cái khác sẽ sinh sôi, Hồi Xuân Đường tất phải xuống dốc.”

Phương Minh mỉm cười, mệnh Giao Long của Hoàng Bằng Tiềm cậu đã sớm nhìn ta, càng thấy rõ lần này Hoàng Bằng Tiềm không chỉ đơn giản là bị tám cửa trấn áp không thể bay lên, phải biết bí mật sâu hơn của bố cục phong thủy này chính là nằm trong cửu tinh yêu nguyệt phía trước.

Cửu tinh yêu nguyệt, ý chỉ số mệnh phong thủy. Nếu nói bát môn trấn phủ là để số mệnh khu triển lãm không tan, như vậy cửu tinh yêu nguyệt chính là để số mệnh khu triển lãm càng mạnh hơn.

Nếu Hoàng Bằng Tiềm vẫn cứ giấu tài trong đại hội giao lưu lần này, vậy bố cục phong thủy này sẽ không trấn áp anh ta. Nhưng Hoàng Bằng Tiềm lại muốn nhân đại hội giao lưu này nhất phi trùng thiên, nên mới bị bố cục phong thủy trấn áp.

Mệnh Giao Long bị phá, số mệnh bị tước đoạt, những ngày tháng tiếp theo của Hoàng Bằng Tiềm sẽ không hề tốt chút nào, quan trọng nhất là quan hệ giữa hai anh em sẽ xảy ra sự bất hòa.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì tên của hai anh em.

Hoàng Bằng Tiềm là Giao Long, ẩn nấp dưới nước, nhất phi trùng thiên. Lúc Hoàng Bằng Tiềm nhất phi trùng thiên, số mệnh của Hoàng Bằng Phi sẽ bị tước đạt.

Nhưng hiện tại Hoàng Bằng Tiềm không thể bay lên cao, ngược lại mệnh Giao Long còn bị tước đoạt. Còn số mệnh Hoàng Bằng Phi vẫn còn, mấy năm nay cậu ta sắm vai mệnh Giao Long giả, lẽ dĩ nhiên mối quan hệ của hai người sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Thậm chí có một khả năng rất có thể xảy ra, Hoàng Bằng Tiềm sẽ bại dưới tay Hoàng Bằng Phi.

Đương nhiên, việc tranh đấu giữa hai anh em không phải sẽ sớm có kết quả, nhưng đối với Nghiễm Niên Đường, đây là một cơ hội rất tốt.

Phương Minh không phải là người nhân từ, đối với việc hai anh em nhà họ Hoàng trước sau gây hấn, cậu sở dĩ không tay đối phó với hai người này là bởi vì cậu đã sớm nhìn thấy kết quả này.

“Còn có cả chuyện như vậy sao?”

Nghe Phương Minh giải thích xong, Lăng Sở Sở và Hoa Minh Minh tỏ ra khiếp sợ như nghe thấy sách trời, tên của Hoàng Bằng Tiềm và Hoàng Bằng Phi không ngờ lại có ý nghĩa sâu xa như vậy.

“Đừng xem thường cái tên, tên đối với một người mà nói rất quan trọng. Đây cũng là nguyên nhân một số người ngũ hành thiếu cái gì thì tên sẽ bổ khuyết cái đó.”

Phương Minh mỉm cười, chính tên Hoa Minh Minh cũng là do

sư phụ mình đặt, có hàm nghĩa rất đặc biệt, chẳng qua ngay cả Hoa Minh Minh cũng không biết mà thôi.

“Được, tôi sẽ nói chuyện này lại với cô, đến lúc đó sẽ bàn bạc lại với cô nên tiến quân vào thị trường phía nam như thế nào.”

Lăng Sở Sở gật đầu, trải qua một loạt sự việc mà cô chứng kiến mấy ngày nay, cô đã không còn nghi ngờ lời nói của Phương Minh nữa.

Lấy ý nghĩ hiện tại của cô mà nói, nếu đem thế giới này so sánh với một trò chơi, vậy cô sẽ thuộc kiểu người chơi nạp tiền thật, còn Phương Minh…

Tuyệt đối là một hacker.

Chương 208: Đồ đệ của đại lão

Đêm khuya.

Phương Minh ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện. Việc tu luyện hiện tại của cậu chia làm hai bước, đầu tiên là lợi dụng quán tưởng (1) cỏ trường sinh để củng cố tăng cường thần hồn, rồi sau đó lại bắt đầu cảm ứng lực ngôi sao.

(1) Quán tưởng: thuộc phạm trù Phật giáo, tập trung tâm niệm để nhớ và muốn thấy một đối tượng nào đó.

Thần hồn càng rõ, thì đối với việc cậu cảm ứng lực ngôi sao càng lâu sẽ càng hỗ trợ được nhiều. Phương Minh rõ ràng có thể cảm nhận được, mỗi lần sau khi quán tưởng xong, khả năng cảm ứng lực ngôi sao lại tăng thêm mấy phần.

Đáng tiếc là, tố chất trong người cậu không thể nâng cao theo được, tuy cảm ứng lực ngôi sao tăng lên, nhưng tốc độc hấp thu vẫn không có gì thay đổi.

Thế nhưng Phương Minh tin đợi đến khi cậu trở lại Thượng Hải, dùng huyết thảo linh chi có được lần này cùng với các dược liệu khác tiến hành tắm dược, tố chất thân thể sẽ được nâng cao lên rất nhiều, tốc độ hấp thu lực ngôi sao cũng sẽ gia tăng theo.

…

Trong khi Phương Minh bắt đầu cảm ứng lực ngôi sao, tại cửa khách sạn bỗng xuất hiện một người, một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên này tất nhiên chính là Trần Thặng.

Ông ta đã chấp nhận yêu cầu cuối cùng của Hoàng Bằng Tiềm, đó là trút giận thay cho Hoàng Bằng Tiềm.

Đương nhiên, Trần Thặng làm như vậy cũng không phải hoàn toàn là vì Hoàng Bằng Tiềm, bởi vì ông ta đã hiểu tất cả mọi chuyện xảy ra. Nếu lần này không có người thanh niên trẻ tuổi tên Phương Minh này, Hoàng Bằng Tiềm sẽ không bị thất bại thảm hại như vậy, cho dù có bị bố cục phong thủy trấn áp cũng không đến nỗi bị tước đoạt mệnh Giao Long.

Rõ ràng, Trần Thặng cũng không nhìn thấy sự tồn tại của cửu tinh yêu nguyệt, ông ta chỉ nhìn bát môn trấn phủ phía sau, vậy nên ông ta đem nguyên nhân này đổ lỗi lên đầu Phương Minh.

Phải biết rằng, số mệnh con người là một điều rất mơ hồ, giống như trong một trận đấu, mọi người chỉ nhớ người đứng đầu chứ không nhớ người đứng thứ hai. Bởi vì theo cấp độ mà nói, số mệnh người đứng đầu vượt hơn hẳn người đứng sau.

Nếu người siêng năng học tập và cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra một đặc điểm rất lớn, chính là người có thành tích tốt hầu như đều là quanh quẩn có bấy nhiêu người. Người đứng đầu thường rất ít khi bị rớt hạng, nhưng chỉ cần rớt hạng thì dường như rất khó để lên hạng lại.

Đây là đang đề cập đến nguyên nhân thuộc và tranh giành số mệnh.

Trần Thặng cũng chỉ nghe biết một chút từ đại nhân, nhưng để hiểu rõ cụ thể về số mệnh, ông ta biết ông ta vẫn chưa đạt tới trình độ đó.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên khách sạn, ánh mắt Trần Thặng dừng ở một ô cửa sổ. Dựa theo tin tức Hoàng Bằng Tiềm cho ông ta, chàng trai trẻ tên Phương Minh đang ở trong căn phòng đó.

“Phá hủy quân cờ mà đại nhân vất vả bồi dưỡng, cho dù Hoàng Bằng Tiềm không yêu cầu, cũng phải cho ngươi một chút trừng trị mới được.”

Trong đôi mắt Trần Thặng có hàn quang. Nhưng ngay khi ông ta chuẩn bị bước vào cổng khách sạn, bên cạnh ông ta đột nhiên vang lên tiếng ho.

“Cửa này, không vào được, đừng gây tai họa cho bản thân, tránh mang đến phiền phức cho người đứng sau anh.”

Trần Thặng nghe thấy tiếng nói, thân hình chấn động, ánh mắt nhìn qua bên cạnh, phát hiện chỗ vòi phun nước bên cạnh cổng lớn khách sạn, xuất hiện một ông cụ đang ngồi trên lan can đá không biết từ bao giờ.

“Ông là ai?”

“Không cần quan tâm đến tôi, người nọ không phải là người anh có thể đối phó được. Mặt khác tôi khuyên anh một câu đừng đi trêu chọc cậu ta, nếu không, cho dù là người sau lưng anh cũng không bảo vệ nổi anh đâu.”

Ông cụ nói chậm rãi, khuôn mặt già nua luôn nở nụ cười, nhưng lời nói ra lại khiến Trần Thặng phát lạnh trong lòng.

Ông ta chắc chắn mình không biết ông cụ này, nhưng lời ông cụ nói giống như biết hết mọi thứ về ông ta vậy, biết lai lịch của ông ta, biết ông ta muốn làm gì.

“Ông rốt cuộc là ai?” - Trần Thặng trầm giọng hỏi.

“Tên của lão không quan trọng, nhưng bố cục phong thủy của khu triển lãm này chính là do lão bố trí, anh có gì bất mãn có thể trực tiếp tìm lão.”

Nghe ông cụ nói thế, đồng tử Trần Thặng co lại: “Ông và tên

Phương Minh kia là cùng một phe sao?”

Cũng không thể trách Trần Thặng nghĩ như vậy được, trước có ông cụ bố trí bố cục phong thủy, sau có Phương Minh tấn công Hoàng Bằng Tiềm, rất dễ dàng để liên hệ hai người với nhau.

Thậm chí nghĩ sâu thêm một chút, Trần Thặng còn hoài nghi hai người thật ra đang nhắm vào người phía sau là đại nhân.

“Lão đây thật ra lại rất muốn cùng một phe với người đó. Nhưng đáng tiếc miếu đó quá lớn lão đây không trèo lên được, nếu không phải vì xem trọng chút giao tình giữa người sau lưng anh và lão, chắc lão cũng không nhắc nhở anh đâu.”

“Lão đã nói hết lời, nếu anh còn muốn vào, lão cũng không ngăn cản anh, xin cứ tự nhiên.”

Sắc mặt Trần Thặng âm tình bất định, bởi vì ông ta không đoán được lời ông cụ nói là thật hay giả. Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt ông ta chợt trở nên kinh hãi, bởi vì ngay khi ông cụ đứng lên khỏi lan can đá, một áp lực vô hình liền đánh úp về phía ông ta.

Áp lực này, khiến sắc mặt ông ta trở nên hơi tái nhợt, vất vả phát ra hai chữ: “Địa thế!”

Đem khí xung quanh ngưng tụ lại để bản thân điều khiển, đây là chiêu thức của thầy phong thủy, nhưng chỉ có thầy phong thủy cấp cao mới có thể làm được, ít nhất hiện tại ông ta vẫn chưa thể làm được.

Một thầy phong thủy cấp cao, không phải là người ông ta có thể đắc tội. Ngay cả vị đại nhân sau lưng ông cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với thầy phong thủy cấp cao, ít nhất sẽ không phải vì một quân cờ Hoàng Bằng Tiềm mà làm vậy.

“Lần này là tôi không gặp may.”

Trần Thặng không ở lại nữa, im lặng xoay người bỏ đi.

“Đúng là đồ ngu, lão đây nói đàng hoàng không nghe, phải bắt lão đánh mới chịu.”

Ông cụ nhìn bóng dáng Trần Thặng bỏ đi, khẽ “phụt” một tiếng, sau đó mắt hướng về phía cửa sổ khách sạn mà lúc nãy Trần Thặng nhìn.

“Đồ đệ của vị đại lão kia đã xuống núi rồi, tin này mà truyền ra, chỉ sợ sẽ khiến cả giới Huyền học chấn động, giới Huyền học tất sẽ dậy sóng.”

Ông cụ dường như đang rơi vào hồi ức, trong đầu hiện lên hình ảnh khi vị đại lão kia hành tẩu trong giới Huyền học ngày trước.”

“Vốn chỉ là bố trí bố cục phong thủy trả nợ nhân tình năm đó, thật không ngờ lại có thể gặp lại đồ đệ của vị đại lão kia, coi như cũng không uổng công.”

Khẽ thở dài, khí thế trên người ông cụ biến mất, lại biến thành một ông cụ lôi thôi, chân bước tập tễnh biến mất vào dòng người trên phố.

Mà từ đầu đến cuối, Phương Minh đang tu luyện không biết vì cậu mà đã xảy ra sự việc này trước cửa khách sạn.

…

Buổi sáng ngày hôm sau.

Khi Phương Minh mở cửa phòng, phát hiện Trần Bách Vạn đã đứng ở cửa. Thấy Phương Minh xuất hiện, ông ấy liền nở nụ cười.

“Hội trưởng Trần, ông đến đây sao lại không gõ cửa?”

“Không sao, tôi cũng vừa mới tới.”

Nghe Trần Bách Vạn trả lời, Phương Minh cũng chỉ có thể phì cười. Trần Bách Vạn không thể là vừa mới tới được, chắc hẳn là đã đến được một lúc, chẳng qua bây giờ mới hơn bảy giờ sáng, sợ quấy rầy mình.

Hơn nữa nhìn đôi mắt già hõm sâu của Trần Bách Vạn, Phương Minh biết, chắc chắn cả đêm qua ông ấy không được ngủ ngon.

Nói đi cũng phải nói lại, đổi lại là cậu cậu cũng sẽ như vậy. Một vấn đề quấn chân mấy chục năm, đột nhiên có hy vọng có thể giải quyết, đổi lại là ai cũng đều không thể yên giấc được.

Hiểu được tâm tình của Trần Bách Vạn, Phương Minh nói thẳng: "Hội trưởng Trần, chờ một chút, tôi đi sắp xếp đồ đạc một chút với nói vài lời với mầy người kia rồi chúng ta đi."

"Không sao, đừng lo, cậu cứ lo chuyện của cậu trước đi."

Nghe câu trả lời nghĩ một đằng nói một nẻo của Trần Bách Vạn, Phương Minh chỉ có thể cười gượng. Ông đã đứng ở cửa rồi, tôi còn không biết ngại mà lề mề được sao?

Tối qua đã nói với Lăng Sở Sở rồi, vậy nên Phương Minh không cần phải báo lại với Lăng Sở Sở nữa, giờ chỉ còn chào hỏi Quách Thiên Thành nữa thôi. Tiếc là nhanh như vậy đã phải nói lời chia tay với Quách Thiên Thành, nhưng không còn cách nào khác, ngàn lời căn dặn vạn lời nhắn nhủ. Đợi đến khi chuyện bên kia kết thúc, nhất định phải đến thăm ông ấy mới được.

Phương Minh tất nhiên nhận lời. Ông ấy quá nhiệt tình, nếu cậu đến Quách gia, có khi hơn mười ngày nửa tháng mới có thể về được.

Tám giờ sáng, xe của Trần Bách Vạn đưa Phương Minh và Hoa Minh Minh đi. Về phần cây linh chi, Phương Minh đành nhờ Lăng

Sở Sở chở đến Thượng Hải cho cậu. Về phương diện vận chuyển dược liệu, Nghiễm Niên Đường có đường vận chuyển riêng. Hơn nữa trị giá cây linh chi Lăng Sở Sở cũng biết, đến mấy trăm vạn tất nhiên cô sẽ phải chú ý, vậy nên cậu cũng không quá lo.

Thụy Lệ.

Đại bản doanh của Trần Bách Vạn.

Trần Bách Vạn từ đây lập nghiệp, đương nhiên, lấy tài lực hiện tại của nhà họ Trần, ở rất nhiều thành phố khác đều có biệt thự, nhưng Thụy Lệ vẫn là gốc người nhà họ Trần.

Khi xe của nhà họ Trần dừng lại, một đoàn người đã đứng ở đó. Ai cũng sốt ruột chờ đợi.

Phương Minh và Hoa Minh Minh theo Trần Bách Vạn xuống xe.

“Ba, vị cao nhân mà ba nói đâu?”

Ánh mắt tò mò của người nhà họ Trần hướng vào bên trong xe tìm kiếm. Hoa Minh Minh đứng một bên trợn ngược mắt xem thường, chậc, lại nữa rồi, y chang nhà họ Hồ hồi trước.

“Phương Minh, tôi nói hay là từ giờ cậu để râu đi, cậu nhìn đi những người này, y chang mấy người nhà họ Hồ trước đó. Ai cũng hoài nghi thân phận của cậu hết kìa.”

Trần Bách Vạn nghe thấy Hoa Minh Minh nói, vẻ mặt có chút xấu hổ, xụ mặt nhìn con gái, quát: “Có mắt không tròng, đây chính là cậu Phương.”

Ánh mắt người trong gia đình Trần Bách Vạn dừng trên người Phương Minh, trong mắt có vẻ hoang mang. Nhưng cuối cùng họ cũng không nghi ngờ giống như người nhà họ Hồ lúc trước, cho dù trong lòng họ vẫn có hoài nghi nhưng cũng không dám nói ra, cho

thấy uy vọng của Trần Bách Vạn vẫn rất lớn.

“Cậu Phương, cậu đừng để ý.”

Trần Bách Vạn muốn giải thích với Phương Minh, nhưng Phương Minh chỉ xua tay tỏ vẻ cậu không để trong lòng. Tình huống như vậy không phải xảy ra lần đầu tiên. Tuy nhiên lời đề nghị của Hoa Minh Minh cũng có thể suy xét, về sau có nên để chút râu không nhỉ?

Đi theo Trần Bách Vạn vào Trần gia, đập vào mắt Phương Minh đầu tiên là một khối nguyên thạch rất lớn. Cái được gọi là nguyên thạch chính là một khối đá ngọc bích chưa qua cắt xén mài dũa, ước chừng cao cỡ một người lớn.

Trừ cái đó ra, cả đại sảnh cũng bày đủ các loại đồ trang trí bằng ngọc bích, không hề khoa trương để nói, giá trị tất cả ngọc bích trong đại sảnh có thể hơn ngàn vạn.

Dù sao đây cũng là người đứng đầu trong ngành sảnh xuất ngọc, những vật bài trí trong đại sảnh có khi chỉ là một chấm nhỏ.

“Cậu Phương đi đường mệt, uống chút trà đi, đây là trà Phổ Nhị thượng hạng của chúng tôi đấy.”

Người hầu nhà họ Trần bưng trà lên, nhưng Phương Minh chỉ nhấp một hớp rồi đặt tách xuống: “Vẫn là đợi lệnh tôn vậy.”

Phương Minh nhìn ra, Trần Bách Vạn hiện tại căn bản không có tâm trạng uống trà, hơn nữa cậu chạy một quãng đường xa như vậy cũng không phải để đến đây uống trà, vẫn là nói chính sự trước đi.

Chương 209: Điểm hương vấn lộ

"Dương Nhi thì sao? "

Trần Bách Vạn thấy con của mình đang ở nhà nhưng nhìn một lượt vẫn không thấy cháu trai của mình đâu.

"Ba, Dương Nhi vừa mới phát bệnh nên vẫn đang ở bên trong. "

Nghe con trai mình trả lời, Trần Bách Vạn sửng sốt một chút, lập tức hướng phía Phương Minh nói rằng: "cậu Phương , sợ rằng phải làm phiền cậu qua đó một chuyến. "

"Được. "

Phương Minh đứng lên, cùng Trần Bách Vạn đi vào nhà trong

Đây là biệt thự của Trần gia, xây theo kiểu tứ hợp viện của thủ đô Bắc Kinh. Nó được chia thành sân trước, sân sau. Trần Bách Vạn đưa Phương Minh ra sau hậu viện.

Trong viện trồng rất nhiều hoa cỏ, còn có rất nhiều hòn non bộ.

"Những thứ này cũng đều là phỉ thúy nguyên thạch? Sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống mấy viên đá bình thường vậy. "

Hoa Minh Minh tò mò quan sát những hòn đá trên đường đi, Trần Bách Vạn thấy thế giải thích: "Trên thực tế rất nhiều người đều không nhận ra vẻ đẹp của phỉ thúy nguyên thạch, tôi thấy mấy viên đá này có một vẻ đẹp rất riêng. "

"Nhưng mà trên thực tế phỉ thúy nguyên thạch cũng không khác gì những loại khoáng thạch khác bởi vì phỉ thúy trên thực tế cũng là một loại khoáng thạch, có điều nó có những điểm đặc biệt. "

"Vậy có phải trong mấy viên đá kia cũng có phỉ thúy không?" Hoa Minh Minh vẻ mặt ngây thơ hỏi.

"Cái này. . . Phỉ thúy cũng phải tùy vào khu vực, Nếu hàm lượng quặng của một nơi có thể tạo nên phỉ thúy thì đa số những viên đá đó đều là phỉ thúy. Nhưng nếu thành phần quặng của nơi đó không có thì sẽ rất khó hình thành phỉ thúy. "

Đây là cách giải thích của Trần Bách Vạn, nhưng khóe miệng của Phương Minh hơi nhếch lên, chứa đựng một thâm ý.

Ở trong mắt người bình thường, quáng thạch được hình thành từ sự vận động của vỏ trái đất, bởi vì vỏ quả đất vận động đè ép khiến cho một vài khoáng vật dung hợp vào một chỗ, hình thành nên một vài khối đá đặc biệt.

Mà trong mắt Phương Minh cũng có một cách giải thích khác, tuy là hắn không hiểu biết về phỉ thúy, thế nhưng nếu nói về phương diện phong thủy thì bằng bản lĩnh của mình vẫn có thể tìm được phỉ thúy.

Trong mắt thầy phong thủy, các vành đai khoáng sản được hình thành dựa trên sự kết hợp của vật chất trong lòng đất, trong đó phỉ thúy đứng hàng đầu, tiếp theo là vàng.

Sau khi đến hậu viện, Trần Bách Vạn trực tiếp dẫn Phương Minh đi về phía một gian nhà đá, đúng vậy, bên trong hậu viện có một gian nhà đá không hề được trang hoàng, nhìn rất lạnh lẽo.

Cửa gỗ mở ra, Trần Bách Vạn tự tay mò lên phía bên trái cánh cửa, đèn sáng lên, nhưng bên trong không có bất kì một thứ gì mà

chỉ có một đường hầm đi xuống mật thất bên dưới lòng đất.

"Dương Dương. "

Trần Bách Vạn hô hoán, nhưng trong tầng hầm không có phản ứng.

"Cháu trai của ông ở mật thất này ư? "

Hoa Minh Minh tuy là tối hôm qua cũng biết tình trạng đặc biệt của cháu trai Trần Bách Vạn, nhưng cứ nghĩ đến việc có một người không thích ở trong phòng bình thường lại cứ thích chạy đến tầng hầm ở, vẫn cảm thấy có chút khó tin.

"Đi xuống xem một chút a !. "

Phương Minh không nhiều lời, chỉ đi xuống tầng hầm, nhưng mà bậc thang rất dài, có chừng hơn mười thước sâu, độ sâu như vậy nhiệt độ đã là rất thấp, thậm chí để tay ở trên mặt tường cũng có thể cảm nhận được khí lạnh.

Cũng may dọc đường đều có đèn, nên khi Phương Minh bước xuống bậc thang cuối cùng, đã nhìn thấy một chàng trai trẻ đang nằm trên giường đá.

Cháu trai của Trần Bách Vạn, Trần Dương.

Thời khắc này Trần Dương nằm ở trên giường nhắm mắt lại, nhìn bộ ngực phập phồng chắc là đang ngủ.

"Ba, Dương Dương đêm qua lại bắt đầu phát bệnh náo loạn suốt mấy tiếng đồng hồ, sáng sớm nay mới khôi phục lại bình thường, hiện tại đang nghỉ ngơi. "

Người nhà của Trần Bách Vạn cũng đi theo vào, giải thích tình huống một chút.

"Cậu Phương. . . "

Phương Minh khoát tay áo, ý bảo Trần Bách Vạn không cần nói, đồng thời để cho bọn họ đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, còn hắn thì bước lại gần giường đá.

Đi tới giường đá, Phương Minh nhìn Trần Dương nằm trên giường khoảng chừng mấy phút, lúc này mới đột nhiên lấy tay vỗ một cái lên giường đá.

"Ngươi là ai? "

Trên giường, Trần Dương bị tiếng động đánh thức dậy, lúc nhìn thấy Phương Minh sửng sốt một chút, bất quá hắn lập tức nhìn thấy gia gia và ba mẹ của mình đang đứng gần đó.

"Gia gia, người trở về từ khi nào vậy? "

"Dương Dương, gia gia vừa trở về lúc sáng nay, thế nào, nghỉ ngơi vẫn ổn chứ, vị này chính là cao nhân mà ta mời về, tới xem bệnh cho cháu. "

Đều nói ông bà thì thương cháu quả không sai, đối với con cái của mình thì Trần Bách Vạn luôn nghiêm khắc, nhưng đối với cháu trai thì luôn tràn đầy thương yêu.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân cũng là do tình trạng đặc biệt của cháu trai.

"Xem bệnh cho con? "

Trần Dương nhìn Phương Minh cũng chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, trên mặt có vẻ nghi hoặc, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Gia gia, kỳ thực không cần, cháu bây giờ như vậy cũng tốt rồi. "

"Nói nhăng gì đấy, cháu là cháu trai của Trần Bách Vạn ta,

tương lai sẽ là gia chủ của Trần gia, cháu làm sao có thể ở mãi nơi này. "

"Nhưng gia gia. . . ba mẹ có thể sinh thêm một đứa con nữa mà. "

Những năm gần đây, Trần Dương đã gặp không ít chuyên gia và cao nhân, những người này đều thúc thủ vô sách trước bệnh tình của hắn, lâu ngày hắn cũng không còn ôm hy vọng nữa.

Trên thực tế trong lòng của hắn đã từ bỏ, nếu như không phải vì ba mẹ, mà nhất là gia gia của mình vẫn một mực nỗ lực, hắn đều muốn ở mãi nơi này không bao giờ ra ngoài nữa.

Phương Minh nhìn Trần Dương, một lúc sau nói rằng: "Giơ tay của cậu ra. "

Trần Dương mặc dù không ôm hy vọng, nhưng hắn biết cái này là tâm ý của gia gia, cho nên vẫn nghe theo Phương Minh nói, giơ tay ra.

Tay của Trần Dương rất mềm, da mịn thịt mềm đến mức có thể thấy rõ cả tĩnh mạch màu xanh, trông còn đẹp hơn cả tay của các cô gái, nhưng đối với một người đàn ông thì bàn tay này quá mềm yếu.

Đương nhiên, nguyên nhân là do sinh sống trong hoàn cảnh thiếu ánh mặt trời lâu ngày, trên thực tế rất nhiều bệnh nhân thể trạng yếu ớt thì làn da thoạt nhìn đều rất mong manh, đây cũn là điều dễ hiểu.

"Trần hội trưởng, thứ tôi cần thì sao?" Phương Minh quan sát tay của Trần Dương một lát rồi xoay người hướng về phía Trần Bách Vạn hỏi.

"Đều ở đây." Trần Bách Vạn nhìn về phía con trai của mình "Đồ ta kêu con chuẩn bị đâu? "

"Đang để ở đại sảnh, bây giờ cần con đi lấy khong? "

"Uhm. "

Phương Minh gật đầu, con trai của Trần Bách Vạn lập tức đi ra ngoài, không bao lâu liền mang một cái túi quay lại.

Nhận lấy cái túi, Phương Minh lấy ra mấy nhánh Thiền Hương và một cái lư hương, ánh mắt nhìn về phía Trần Dương, "Đem Thiền Hương châm lửa, sau đó vái tứ phương mỗi bên ba cái, cuối cùng đem Thiền Hương cắm trên lư hương."

Trần Dương không biết Phương Minh bắt hắn làm như thế để làm gì, nhưng hắn vẫn làm theo, sau khi lạy xong, đem ba cây Thiền Hương cắm vào lư hương.

Lúc Trần Dương cúng tế, ánh mắt của Phương Minh vẫn nhìn chằm chằm Thiền Hương trên tay Trần Dương, đến khi Thiền Hương được cắm vào lư hương, ánh mắt của hắn vẫn không hề rời đi.

Làn khói lượn lờ phiêu đãng trong tầng hầm, Phương Minh không nói một lời, mà hắn không mở miệng nên mọi người của Trần gia dưới ánh mắt ngăn cản của Trần Bách Vạn cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể chờ.

Mãi cho đến khi ba cây hương hoàn toàn cháy hết, Phương Minh mới thu hồi ánh mắt, ánh mắt nhìn về phía Trần Bách Vạn, nói rằng: "Bây giờ có thể xác định, trên người cậu ấy đúng là không có đồ bẩn. "

"Phương Minh, anh không phải là đang làm chuyện thừa thải sao, chuyện này những hòa thượng kia đã nói qua a. "

Hoa Minh Minh buồn bực, người Trần gia cũng cũng cảm thấy như vậy, bất quá Phương Minh chỉ là cười nhạt, "Cũng giống như chữa bệnh vậy, đối với một bác sĩ mà nói, thông tin về những bệnh

nhân kia đều chỉ để tham khảo, nhất định phải tự mình xác nhận mới có thể yên tâm. "

"Cậu Phương nói quả không sai." Trần Bách Vạn ngược lại là rất hài lòng với cách làm của Phương Minh, ông không sợ Phương Minh chăm chú, chỉ sợ không nghiêm túc.

"Nhưng anh để cậu ấy đốt ba cậy hương, cái này có thể biết được trên người không có đồ bẩn sao?" Hoa Minh Minh vẫn còn có chỗ không thể nào hiểu được.

"Không nên xem thường mấy thứ này, hương có thể truyền ra rất nhiều tin tức, thậm chí đã từng có một bang phái chỉ dựa vào hương để giải quyết các loại vấn đề. "

Phương Minh nở nụ cười, bất quá hắn biết nên cho người Trần gia một lời giải thích, để tránh cho những người này nảy sinh ý nghi ngờ.

"Nói như vậy, đốt hương chỉ có hai ba trường hợp, một loại là tế bái tổ tiên và người thân đã mất, một loại là bái phật cầu thần, ngoài ra còn có một loại nữa chính là những người như tôi. "

"Thế nhưng, đối với những đối tượng khác nhau thì hướng bay của hương khói cũng khác nhau, chẳng qua người bình thường không thể nhìn ra được. "

"Bất quá ta bắt Trần Dương đốt hương chủ yếu là để xác định trên người cậu ấy có vật âm tà không, đôi khi có những vật âm tà thiện có khả năng ẩn nấp, nhưng chỉ cần Trần Dương đốt hương, cho dù là ẩn nấp kĩ đến đâu cũng sẽ lộ ra đầu mối. "

"Nguyên nhân rất đơn giản, người điểm hương, hương phiêu nghìn dặm; quỷ điểm hương, hương không quá mười thước. "

Nhìn thấy sự nghi hoặc trên mặt của đám người Trần Bách Vạn, Phương Minh biết là mình phải giải thích cặn kẽ rồi.

"Nói trắng ra là, nếu như trên người Trần Dương có vật âm tà, nếu hắn châm lửa Thiền Hương, thì Thiền Hương sẽ không bay về phía trước mà sẽ bay là là xuống phía dưới, hoặc là bay nhè nhẹ lên phía trên, bay lên độ cao chưa tới một mét sẽ tản ra. "

Người quỷ khác biệt, nên khi đốt hương sẽ khác nhau rõ ràng

"Thì ra là vậy, đây là lần đầu tiên nghe đến chuyện này. "

Trên mặt của đám người Trần Bách Vạn lộ ra vẻ tỉnh ngộ, thuyết pháp này bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

"Kỳ thực hương có rất nhiều học vấn, giống như tế bái tổ tiên và người thân, thông thường hương hướng về bốn phía mà phiêu tán, nếu như tế bái thần phật, hương sẽ bay thẳng lên trên, mặt khác căn cứ vào những ước muốn trong lòng, mức độ hội tụ của hương cũng có sự khác biệt. "

Phương Minh không giải thích nữa, bây giờ xác định trên người Trần Dương không có vật âm tà rồi, như vậy đã nghiệm chứng được suy đoán của hắn ngày hôm qua.

"Đi thôi, trước tiên phải rời khỏi tầng hầm đã. "

Để chứng minh suy đoán của mình, hắn phải làm vài thí nghiệm, mà phòng ngầm dưới đất không thích hợp cho lắm, cho nên hắn đưa Trần Dương đi.

"Dương Dương, tin tưởng Cậu Phương. "

Trần Bách Vạn cỗ vũ cháu trai của mình, Trần Dương gật đầu lia lịa, đi theo Phương Minh ra khỏi tầng hầm.

Chương 210: Cảm giác thành tựu của Hoa Minh Minh

Hậu viện của Trần gia, đoàn người đều đứng ở trong viện, ánh mặt trời chiếu sáng, Trần Dương ngồi dưới dù che nắng, bởi vì phần lớn thời gian hắn đều ở dưới tầng hầm, cho nên không thể tiếp xúc với bức xạ mặt trời.

Chuyện này thật ra không liên quan gì đến bệnh trạng, chỉ là một người bị giam trong phòng tối lâu ngày, không được nhìn thấy ánh sáng nên con mắt và làn da không thể thích ứng với ánh sáng mặt trời ngay được mà phải tiếp xúc từ từ.

Trong sân, trên bãi cỏ là mười viên đá, tất cả đều là phỉ thúy nguyên thạch.

Mười khối phỉ thúy nguyên thạch, được Phương Minh lần lượt bày ở trong viện, cảnh này làm cho người Trần gia nghi hoặc, ngay cả Trần Bách Vạn cũng không nhìn ra Phương Minh muốn làm gì.

Mới vừa từ tầng hầm đi ra, Phương Minh liền kêu Trần Bách Vạn đi tìm mười khối phỉ thúy nguyên thạch, đối với yêu cầu của Phương Minh, Trần Bách Vạn hiển nhiên là làm theo, thậm chí hắn còn hỏi qua Phương Minh có yêu cầu gì đối với nguyên thạch không.

Nhưng cách trả lời của Phương Minh khiến ông nghi hoặc, không cần nguyên thạch loại tốt nhất, ngược lại còn phải tìm cho hắn những khối nguyên thạch ít có khả năng sản sinh ra phỉ thúy nhất.

Chuyện này quả là làm khó Trần Bách Vạn, vốn là ông trùm

trong giới phỉ thúy, nguyên thạch của hắn đều là hàng thượng đẳng, muốn tìm được một khối thường thường không hề dễ, cuối cùng ngàn chọn vạn chọn mới chọn được mười khối nguyên thạch chất lượng tương đối kém một chút trong đống nguyên thạch của mình.

Trần Bách Vạn ngay từ đầu còn cảm thấy Phương Minh có thể sẽ cần dùng đến nguyên thạch, cho nên ông còn cố ý nói qua không cần sợ hư hao nguyên thạch trân quý, so với bệnh của cháu trai ông mà nói, cho dù lấy sạch sành sanh nguyên thạch của nhà ông cũng không sao.

Ở đẳng cấp của ông hiển nhiên là hiểu rõ đạo lý mạng người so với tiền bạc quý hơn nhiều.

Bất quá Phương Minh nghe ông nói xong chỉ cười cười, không giải thích thêm cái gì.

Mười khối nguyên thạch đã được đưa đến, Phương Minh bảo Trần Dương đi tới, chỉ vào mười khối nguyên thạch nói rằng: "Chọn một khối cậu cảm thấy là phỉ thúy hoặc có khả năng là nguyên thạch tốt nhất. "

"Vị Phương đại sư này tại sao lại kêu Dương Dương chọn nguyên thạch a. "

"Chẳng lẽ là muốn suy tính năng lực phán đoán của Dương Dương, nhưng Dương Dương từ nhỏ đã bị bệnh nên cũng không tiếp xúc nhiều với nguyên thạch, đối với nguyên thạch cũng không hiểu a. "

Người của Trần gia nghi hoặc, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía Trần Bách Vạn, nhưng Trần Bách Vạn lúc này cũng không hiểu ra sao, chỉ nói: "Cậu Phương nếu an bài như vậy nhất định là có dụng ý của cậu ấy, chúng ta chỉ đứng nhìn là được. "

Nói cũng như không, người của Trần gia cũng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Hoa Minh Minh, dưới cái nhìn của bọn họ, vị này cũng giống như vị Phương đại sư kia, nên có lẽ cũng sẽ hiểu được một chút.

Hoa Minh Minh cảm nhận được ánh mắt tò mò của người Trần gia, trong lòng hắn đang chửi cha mắng mẹ, đều nhìn bản thiếu gia làm gì, bản thiếu gia cũng không biết Phương Minh đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Đương nhiên, những lời này hắn sẽ không nói ra, đưa tay vuốt ngược tóc về phía sau, Hoa Minh Minh nhìn về phía Phương Minh ra vẻ yên tâm, thỉnh thoảng gật đầu.

"Uhm. "

"Không sai. "

"Nên như vậy. "

"Hơi sai một chút, bất quá như vậy cũng được rồi. "

...

Người Trần gia nghe Hoa Minh Minh nói, khi nhìn thấy động tác của Hoa Minh Minh, từng ánh mắt càng trở nên cực kỳ tò mò, một cậu trai trẻ của Trần gia đứng gần Hoa Minh Minh nhịn không được hiếu kỳ hỏi: "Vị đại ca này, ngài biết vị Phương đại sư đang làm gì sao? Có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không. "

"Hỗn trướng! "

Cậu trai trẻ kia của Trần gia không ngờ Hoa minh Minh lại trừng mắt hét to như vậy, làm cho hắn sợ đến mức còn chút nữa là té ngồi xuống đất.

"Cậu muốn học lỏm hay là muốn làm gì, không biết là có rất

nhiều thứ chúng ta chỉ có thể nhìn chứ không thể nói sao? Cậu là đang phạm vào điều đại kị rồi! "

Cậu trai trẻ của Trần gia sợ run người, khuôn mặt ủy khuất, hắn không ngờ chỉ là thuận miệng hỏi một chút đã bị chụp cho cái tội lớn như vậy, liền vội vàng giải thích, "Tôi... Tôi không biết, tôi không phải cố ý. "

"Chính là nể tình cậu lần đầu vi phạm, không phải cố ý, nên mới tha cho cậu lần này, nếu có lần sau sẽ không dễ dãi như thế đâu. "

"Dạ dạ dạ, cám ơn đại ca không tính toán với tôi, tôi cam đoan không có lần sau. "

Giọng nói của cậu trai trẻ Trần gia mang theo tiếng khóc nức nở và cảm kích, Hoa Minh Minh phất phất tay.

Hắn lúc này mới dám rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, mấy vị khác dù có hiếu kỳ cũng không dám hỏi thăm, chỉ có thể mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía giữa sân.

Thấy người của Trần gia không dám tới gần, Hoa Minh Minh cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng, quả nhiên, trên đời này chuyện khiến người ta thoải mái thì ngoài tán gái ra chính là giả trang dù chỉ khác nhau có mấy chữ nhưng cảm giác thoải mái và cảm giác đạt được thành tựu cách nhau một bậc.

Giữa sân, Trần Dương bắt đầu đi qua đi lại giữa mười hòn đá, thỉnh thoảng ngồi xổm người xuống nhìn kỹ những thứ được gọi là nguyên thạch này, tuy là rất ít tiếp xúc với nguyên thạch, nhưng là người của Trần gia, hắn cũng biết được một ít về nguyên thạch.

Không đến mấy phút, Trần Dương đã chọn ra một khối nguyên thạch.

"Đây là khối nguyên thạch mà cậu cho là tốt nhất?" Phương Minh xác nhận nói.

"Uhm, tôi cảm thấy phỉ thúy trong khối nguyên thạch này hẳn là tốt nhất." Trần Dương gật đầu.

"Tốt lắm, bây giờ cậu lại chọn một khối nguyên thạch mà cậu cho rằng phỉ thúy của nó là kém nhất." Phương Minh không nói gì thêm, sau khi đánh dấu lên khối nguyên thạch này lại bảo Trần Dương tiếp tục.

Sau ba phút, Trần Dương lần nữa lựa ra một khối nguyên thạch mà hắn cho rằng kém nhất.

"Tốt, bây giờ cậu lại chọn ra khối tốt nhất trong số còn lại. "

Nghe Phương Minh nói, Trần Dương chỉ liếc mắt nhìn Phương Minh rồi tiếp tục chọn nguyên thạch, tính tình của hắn vốn là tương đối bình thản, nếu như đổi thành công tử của nhà khác ước đoán đã sớm nổi đóa.

"Lại chọn ra một khối mà cậu cho là kém nhất. "

"Chọn một khối mà cậu cho là tốt nhất. "

"Chọn một khối nguyên thạch mà cậu cho là kém nhất. "

...

Như vậy vòng đi vòng lại, khoảng một khắc đồng hồ sau, Trần Dương đã chọn xong mười khối nguyên thạch, Phương Minh đánh số rõ ràng lên đó.

"Tốt. "

Phương Minh không hề động vào nguyên thạch, mà là lại lấy ra mấy hạt giống, đây là số hạt giống mà hắn nhờ Trần Bách Vạn sai người đi mua từ hôm qua.

"Đây là mười hạt giống hoa lan, trong đó có ba hạt là tốt và bảy hạt xấu, cậu hãy chọn ra ba hạt tốt.

Chọn xong nguyên thạch rồi lại chọn hạt giống, Trần Dương vẫn không nói một lời, quan sát đám hạt giống thật kỹ rồi mới chọn ra ba hạt.

Phương Minh vẫn dựa theo sự lựa chọn của Trần Dương mà sắp hàng sau đó nhìn về phía Trần Bách Vạn nói "Trần hội trưởng, thứ cuối cùng mà tôi nhờ ông chuẩn bị thì sao. "

"Một số thứ không có sẵn nên chắc phải chờ thêm chút nữa."

"Vậy thì chờ một chút vậy!. "

Phương Minh gật đầu, sau đó không nói gì thêm cũng không giải thích về những hành động này chỉ ngồi yên trên ghế.

Chương 211: Đại địa khí độ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đại khái nửa giờ sau, có một chiếc xe chạy vào bên trong viện, có mấy người đàn ông từ trên xe bước xuống, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên.

"Chú, đây là hòa điền ngọc nguyên thạch mà người muốn cháu tìm, nói thật phỉ thúy nguyên thạch thì chúng ta có thể tìm đươc cả một đống lớn, nhưng hòa điền ngọc nguyên thạch này thật đúng là khó tìm. "

Người đàn ông trung niên chính là cháu trai của Trần Bách Vạn, là người nhận được điện thoại của Trần Bách Vạn bắt hắn đi tìm mười khối hòa điền ngọc nguyên thạch, chuyện này xem như làm khó hắn.

Ở Thụy Lệ này, phỉ thúy nguyên thạch không thiếu, chưa nói đến mỗi một nhà đều sẽ có một hai khối phỉ thúy nguyên thạch, chỉ riêng người bán phỉ thúy nguyên thạch cũng không phải là ít.

Nhưng đây không phải là nơi sản xuất hòa điền ngọc, nguyên thạch cơ hồ là rất hiếm thấy, cho dù có thì cũng là tác phẩm đã được chạm trổ, rốt cuộc hắn thông qua rất nhiều bằng hữu mới biết được một vài thương gia chuyên mua bán ngọc thạch liền tìm tới thu mua đến mười khối nguyên thạch.

"Cậu Phương, thứ cậu muốn đã được đưa tới. "

Trần Bách Vạn nhìn Phương Minh, những khối hòa điền ngọc nguyên thạch này là Phương Minh bắt hắn tìm đến.

Phương Minh đứng dậy, lại bảo Trần Dương chọn lựa ra những khối nguyên thạch tốt xấu từ mười khối hòa điền ngọc này.

...

Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong, một thành viên của Trần gia rất hiểu về các công cụ đã dùng chúng để cắt các loại nguyên thạch ra.

Cắt đá vốn là chuyện thu hút được sự chú ý của nhiều người nhưng giờ khắc này người Trần gia cũng chẳng có tâm tư đâu mà quan tâm đến những khối đá này, dù cho có rất nhiều khối nguyên thạch sau khi cắt ra chứa rất nhiều phỉ thúy.

"Các loại, mười khối phỉ thúy nguyên thạch, Dương Dương quả nhiên chọn lựa rất chuẩn xác, không một chút sai sót. "

Đến khi mười khối nguyên thạch đều cho phỉ thúy sau khi đươc cắt ra, người Trần gia đều trợn tròn mắt, bởi vì ... chất lượng và thể tích của số phỉ thúy này đều đúng với sự chọn lựa và xếp hạng của Trần Dương.

"Dương Dương quan sát nguyên thạch lợi hại như vậy, ai đã dạy nó? "

Trần Bách Vạn nhìn vế phía những đứa con của mình, cho dù không ai lên tiếng, nhưng thật ra không khó để tìm ra nguyên thạch có phỉ thúy, chỉ cần sống trong ngành công nghiệp này hơn mười năm thì đều có thể đoán được.

Nhưng tại sao vẫn có rất nhiều người đoán sai, thậm chí bao gồm cả những tay già đời, nguyên nhân rất đơn giản, ngươi có thể

nhìn ra nguyên thạch có phỉ thúy, thì thương gia tự nhiên cũng có thể nhìn ra, việc đánh cuộc ở đây chính là chất lượng của nguyên thạch, bởi vì ... nguyên thạch loại này giá cả thông thường đều là xa xỉ, nếu như chỉ là phỉ thúy thông thường, căn bản là không thể cược thắng được.

Cho dù là Trần Bách Vạn cũng không dám nói mỗi một lần cũng có thể cược thắng, về phần mấy đứa con của mình thì ông cũng thừa biết chúng cũng chẳng có thiên phú về mặt này.

"Không phải chứ, Dương Dương kể cả ngày thường cũng đều rất ít tiếp xúc với nguyên thạch. "

"Cái này thật kỳ quái, vì sao Dương Dương có thể đoán chính xác đến từng khối như vậy, quả thực là có thể so sánh cùng đổ thạch đại vương rồi. "

Đổ thạch đại vương là một nhân vật truyền kỳ trong giới cờ bạc, cược mười thì thắng hết chín, thật giống như đổ thần trong phim ảnh, có thể mặc dù đổ thạch đại vương ước đoán so với Trần Dương cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu.

Trần gia không ít người trở nên phấn chấn, nếu như Trần Dương thật sự lợi hại như vậy, vậy Trần gia bọn họ sẽ nâng cao một bước rồi.

Sau khi phỉ thúy nguyên thạch mà Trần Dương chọn lựa được cắt ra, đối với kết quả Phương Minh không có một chút kinh ngạc nào, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía hạt giống hoa lan.

"Trong mười hạt giống này, ba hạt mà ngươi chọn đều là hạt chết. "

Trần Dương chọn hạt giống kết quả là toàn bộ sai, bất quá người Trần gia cũng không cho là đúng, mỗi một một người đều có một kĩ năng khác nhau, Dương Dương không biết chọn hạt giống

hoa cỏ cũng là chuyện rất bình thường.

Trên thực tế đừng nói là để cho bọn họ chọn hạt giống, cho dù là để một vài loại hoa cỏ trước mặt họ thì bọn họ cũng đều không nhận ra loại nào là loại nào.

Chọn giống hoa đã thất bại, cái còn lại cuối cùng chính là hòa điền ngọc nguyên thạch rồi.

Nhưng mà, khi mười khối nguyên thạch này được cắt ra, mọi người lại là một hồi kinh ngạc, bởi vì kết quả lại bị Trần Dương chọn đúng.

"Phỉ thúy nguyên thạch còn có thể nói là do Dương Dương đã thấm đẫm văn hóa đích truyền của gia đình chúng ta , nhưng hòa điền ngọc nguyên thạch này tại sao lại được Dương Dương chọn đúng? "

Người Trần gia đã bị kinh động, quả thực là có chút không thể tưởng tượng nổi, mấu chốt nhất là bọn họ trước đây căn bản là không thấy được Dương Dương còn có thiên phú như vậy.

"Quả thế. "

Phương Minh trên mặt lộ ra vẻ chắc chắn, cho tới bây giờ hắn đã là có thể xác định được phán đoán của hắn rồi.

"Trần hội trưởng, ta nghĩ ta đã có thể xác định được vấn đề của lệnh Tôn rồi. "

Nghe Phương Minh nói, Trần Bách Vạn trên mặt lộ ra vẻ kích động, nói thật tuy là trong lòng ông có ôm hi vọng, nhưng cũng chỉ là một chút hy vọng, dù sao thì bệnh tình của cháu trai ông đã được rất nhiều người khám rồi, có không ít người là cao nhân và thần tiên sống, nhưng cuối cùng đều là hết đường xoay xở thúc thủ vô sách.

Bây giờ nghe Phương Minh nói, làm cho hi vọng trong lòng ông lại thêm mấy phần, chí ít vị Cậu Phương này có thể xác định căn nguyên của bệnh tình, trong khi những người đó không thể làm được

Trần Dương cũng tỏ vẻ bất ngờ nhìn về phía Phương Minh, bất quá vẻ mặt của hắn rất bình thản, cho dù là ai đi nữa sau khi liên tục nhiều lần ôm hy vọng để rồi cuối cùng lại biến thành thất vọng, đều sẽ trở nên chết lặng giống như hắn.

"Cậu Phương, xin cậu nói rõ. "

Phương Minh trầm ngâm một chút để sắp xếp lại ý tứ, rồi nói ra: "Lúc trước ngay từ đầu điểm hương đã có thể xác định trên người Trần Dương không có vật âm tà gì, thậm chí tôi còn cố ý đưa cậu ấy ra khỏi tầng hầm để xác định rõ là môi trường cũng không có vấn đề. "

"Còn như tôi bắt Trần Dương làm ba việc này, nguyên nhân rất đơn giản, chính là một thí nghiệm, mọi người cũng phát hiện, Trần Dương có thiên phú kinh người trong việc phân loại ngọc thạch, phỉ thúy nguyên thạch và hòa điền ngọc đều đoán rất chính xác, tương tự tôi cũng có thể xác định, cho dù là nguyên thạch loại khác như Kê Huyết thạch, Trần Dương cũng có thể đoán rất chính xác. "

"Trần Dương, tại sao cậu lại hiểu được nguyên thạch, cậu hãy nói cho mọi người biết, cậu dựa vào cái gì mà chọn ra được nguyên thạch? "

Trần Dương suy nghĩ một chút, đáp: "Lúc tôi tới gần nguyên thạch, nguyên thạch có ngọc tốt sẽ cho tôi cảm giác thân thiết mãnh liệt hơn, tôi không nói cụ thể được, dù sao thì cũng là trực giác nói cho tôi biết bên trong khối nguyên thạch này có ngọc thạch tốt hơn."

Không có kỹ xảo gì mà chỉ thuần là trực giác, câu trả lời này của Trần Dương làm cho người Trần gia không biết nên nói cái gì.

Vận khí tăng cao?

Rõ ràng không có khả năng.

"Trực giác?" Phương Minh đột nhiên nở nụ cười gằn, "Sai rồi, cái đó của cậu không phải là trực giác, mà là tới từ cảm ứng của hồn phách trên người cậu, chỉ cần là ngọc thạch trong lòng đất, cậu đều sẽ nảy sinh một loại cảm ứng đặc thù. "

Phương Minh biểu tình trở nên cực kỳ nghiêm túc, đột nhiên quay sang phụ thân của Trần Dương, hỏi: "Hỏi thăm một chút, Trần Dương được sinh ra ở đâu? "

"Ở... Ở bệnh viện." Phụ thân của Trần Dương thật không ngờ Phương Minh lại đột nhiên hỏi thăm hắn, lắp bắp một lát mới trả lời rõ ràng được.

"Tôi đổi câu hỏi một chút, lúc vợ ông mang thai vợ ông có từng đi đến một nơi đặc biệt nào đó chẳng hạn như có liên quan đến ngọc thạch, suy nghĩ kỹ một chút, vấn đề này rất then chốt. "

Phụ thân của Trần Dương bắt đầu tập trung suy nghĩ, còn những người khác của Trần gia cũng bắt đầu nhớ lại, bất quá cuối cùng toàn bộ đều lắc đầu một cái.

"Phương đại sư, lúc vợ tôi mang thai vì lo cho con , cho nên chưa từng đi tới những nơi có khu mỏ."

"Uhm, lúc tôi mang thai, ba tháng đầu chỉ ở nhà sau khi bụng lớn hơn một chút tôi chỉ đến bệnh viện thôi. "

Nghe ba mẹ của Trần Dương trả lời, Phương Minh nhíu mày một cái, phán đoán của hắn sẽ không sai, Vậy thì nguyên nhân của vấn đề là từ đâu?

"Cậu Phương, có thể nói rõ ràng hơn được không, vấn đề trên người Dương Dương là gì vậy?" Trần Bách Vạn hiếu kỳ hỏi.

"Thổ chi khí nhập thể, hơn nữa còn là hàn Thổ chi khí nhập thể, cho nên cậu ấy mới có triệu chứng như vậy xuất hiện. "

Tựa hồ là biết người Trần gia không thể nào hiểu được, Phương Minh lại giải thích một câu, "Tất cả mọi người xem qua Tây Du Ký, cũng biết trong Tây Du kí Tôn Ngộ Không được sinh ra từ đâu a !. "

"Đương nhiên biết, là từ một hòn đá." Một người trẻ tuổi của Trần gia giành nói trước.

"Không sai, trong Tây Du kí ghi chép Tôn Ngộ Không là từ trong đá sinh ra, mà về tảng đá kia tại sao lại biến thành con khỉ, trong sách nói là tảng đá kia từ lúc thiên địa sơ khai đã hình thành, sau đó hấp thu tinh hoa của thiên địa cuối cùng ngưng tụ thành một con khỉ đá. "

"Không nói trong sách khoa trương biến hóa, nhưng nếu quả thật có con khỉ được sinh ra từ hòn đá, trong cơ thể tất nhiên sẽ có Thổ chi khí, nói trắng ra thì nó chính là tinh khí của đại địa ngưng tụ lại. "

"Bình thường mà nói, những ngọc thạch kia đều là tinh khí của đại địa ngưng tụ mà thành, càng là ngọc thạch tinh khiết thì tinh khí lại càng nhiều. "

"Đại địa tinh khí đối với người mà nói trên thực tế là một thứ tốt, đại địa tinh khí có thể ngưng thần tĩnh tâm, lại có thể củng cố hồn phách, đây cũng là nguyên nhân người cổ đại có thói quen mang ngọc thạch bên mình. "

"Chân không chạm đất, thì trong lòng vô chủ, tin tưởng điểm này tất cả mọi người thấu hiểu rất rõ, cho nên sau khi con người

rời khỏi mặt đất, hồn phách sẽ trở nên bất ổn. "

Nghe Phương Minh giải thích, đám người Trần Bách Vạn xem như là hiểu đại khái ý tứ.

"Nhưng mà Cậu Phương, dựa theo ngươi nói như vậy, Dương Dương trên người có đại địa khí độ vậy hẳn là sẽ tốt cho hắn nhưng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy? "

"Cái đó thì phải xem thời điểm hấp thu đại địa chi khí." Phương Minh lần nữa nhìn về phía Trần Dương, "Bình thường mà nói, một người nếu như sinh ra rồi sau đó mới hấp thu đại địa khí độ thì dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu như hấp thu đại địa khí độ khi vẫn còn là bào thai, sẽ không phải là một chuyện tốt rồi. "

"Bào thai chưa hình thành thân thể, vẫn còn thuộc về trạng thái tiên thiên, lúc này hấp thu đại địa khí độ chẳng khác nào đem đại địa khí độ biến thành tiên thiên chi nội, đến khi cuống rốn thành hình sẽ có một ít đặc tính của đại địa khí. "

"Nếu là đại địa khí độ, như vậy dĩ nhiên là không thể rời bỏ thổ địa, đây cũng là nguyên nhân Trần Dương sẽ muốn ngủ trên đất, mà bởi vì đại địa khí độ không phải khí âm tà, cho nên những người từng được mời đến trước kia không phát hiện được. "

"Thật đúng là bị ta nói trúng rồi a. "

Một bên Hoa Minh Minh nỉ non cười nói "Người ta được sinh ra từ trong bụng mẹ còn người này được sinh ra từ thổ địa cũng không có sai a. "

Chương 212: Tìm được căn nguyên

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh làm một loạt thí nghiệm cũng là để xác định thân thể của Trần Dương không có đại địa chi khí, bởi vì đại địa chi khí nhập thai nhi biến thành một bộ phận của tiên thiên thì dùng biện pháp gì đều không thể bắt được.

Cho nên, chỉ có thể dùng phương pháp này bài trừ từng bước một cho tới khi nghiệm chứng được suy đoán của hắn.

"Đại địa chi khí sẽ không vô duyên vô cớ tiến nhập vào thân thể của Trần Dương, hơn nữa còn ở thời kì của thai nhi, trong này tất nhiên là có nguyên nhân, mọi người cố gắng ngẫm lại trước khi Trần Dương được sinh ra có gặp qua chuyện gì kì lạ không. "

Phương Minh nhìn về phía người Trần gia, hướng dẫn nói: "Chắc là có một chút quan hệ với ngọc thạch, suy nghĩ kỹ một chút, bởi vì ... chuyện này có quan hệ đến việc có thể giải quyết được bệnh tình của Trần Dương hay không. "

Nghe Phương Minh nói, người Trần gia biểu tình cũng đều trở nên nghiêm túc, từng người bắt đầu nỗ lực nhớ ra.

Mấy phút sau, Trần Bách Vạn tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, khuôn

mặt già nua càng trở nên nhăn nhúm hơn.

"Muốn nói sự việc kì lạ có quan hệ với ngọc thạch thì quả là có nhưng chắc là không thể nào đâu, khi đó Thừa Đức cũng bất quá mới vừa sinh ra. "

Thừa Đức là tên của phụ thân Trần Dương.

"Vậy thì ông hãy nói ra xem." Phương Minh nhìn về phía Trần Bách Vạn.

"Chuyện này xảy ra đã hơn bốn mươi năm trước, khi đó tôi mới vừa bước vào lĩnh vực phỉ thúy này không lâu, khi đó vì để hiểu rõ hơn về phỉ thúy, tôi đến một mỏ phỉ thúy ở Miến Điện, làm một công nhân đào mỏ. "

Trần Bách Vạn rơi vào hồi ức, bắt đầu kể lại chuyện kì lạ từ bốn mươi năm trước.

Thời điểm đó phỉ thúy không được ưu chuộng như bây giờ, bởi vì lúc đó trong nước vẫn chưa yêu thích loại đá này cho lắm, mọi người chỉ yêu thích những loại ngọc như hòa điền ngọc và khiết bạch vô hà.

Do đó việc quản lý mỏ khi đó cũng không quá nghiêm ngặt. Những công nhân như Trần Bách Vạn đều có thể lén đem về nhà một viên phỉ thúy nhỏ, quản đốc cũng chỉ nhắm một mắt, mở một mắt cho qua.

Có một lần, Trần Bách Vạn đang ở trong túc xá nghỉ ngơi, một người công nhân ngày thường có quan hệ với ông rất tốt vội vả chạy vào, nói rằng đã phát hiện ra một mỏ phỉ thúy bí mật.

Khi phát hiện mỏ phỉ thúy các công nhân bình thường sẽ báo lên trên, nhưng mà người công nhân này lại đi tìm Trần Bách Vạn trước.

Trần Bách Vạn đi theo người công nhân này tới mỏ phỉ thúy mới biết được vì sao người đó lại tìm đến ông trước.

Toàn là phỉ thúy lục sắc, lại là loại tinh khiết nhất, nhìn không giống như nguyên thạch mà so với phỉ thúy đã được đánh bóng còn đẹp hơn nhiều.

Trần Bách Vạn coi như là gặp qua không ít phỉ thúy tốt, nhưng bất luận là phỉ thúy gì đi chăng nữa thì so với loại trước mắt vẫn không thể sánh bằng được.

Ông hiểu được vì sao người công nhân này tới tìm ông trước tiên rồi, bởi vì bình thường ông vẫn hay thu mua phỉ thúy do đó đằng nào cũng bán cho người ta thì đem bán cho Trần Bách Vạn vừa nhanh vừa tiết kiệm được chi phí chở ra ngoài.

Người công nhân này gọi ông tới đây, là muốn lén lút đào mỏ phỉ thúy này lên sau đó bán cho ông.

Hầm mỏ này vốn là một mỏ khai thác đá bị bỏ hoang, đào trộm ở đây sẽ không bị công xưởng phát hiện ra, Trần Bách Vạn không thể cự tuyệt được sự mê hoặc này, sau khi thỏa thuận được giá cả, hai người bắt đầu đào bới.

Sau khi dọn dẹp đất đá hai bên, Trần Bách Vạn lại một lần nữa bị chấn động, những khối phỉ thúy này đều dài 3 mét, toàn thân màu bích lục, nhưng điều mấu chốt ở đây là trông chúng rất giống một con rồng.

Đầu rồng, vuốt rồng, thân rồng đều rất dễ hình dung ra.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, người công nhân kia liền đột nhiên đổi ý, bởi vì hắn cảm thấy đây không phải là phỉ thúy, đây là rồng, không thể động vào.

Người Miến Điện cũng vô cùng tôn kính rồng, nhưng mà thời điểm đó Trần Bách Vạn căn bản không lưu ý những thứ này, ông

chỉ biết rằng với một khối phỉ thúy lớn cực phẩm như vậy thì có thể bán được với giá trên trời.

Người công nhân đổi ý, không dám lấy tiền của Trần Bách Vạn, đồng thời bắt Trần Bách Vạn không được đào nữa,

Nhưng Trần Bách Vạn sao lại nghe lời được, giả vờ đồng ý nhưng đến khi người công nhân đi rồi lại tiếp tục đào lên.

Đến cuối cùng, toàn bộ con rồng bằng phỉ thúy đều bị ôngđào lên.

Đã đào được cong rồng phỉ thúy, nhưng làm sao mang ra ngoài lại trở thành một vấn đề làm khó Trần Bách Vạn, tuy là trong xưởng việc quản lý công nhân không nghiêm ngặt cho lắm, nhưng đó là do công nhân chỉ trộm một hai viên khối phỉ thúy nhỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, là vì mỗi một đợt khai khoán, những khối phỉ thúy tốt đều đã được lấy đi, chỉ còn lại một vài mẩu đầu thừa đuôi thẹo, nên cũng khó tìm được phỉ thúy tốt nữa.

Mà đối với nhà xưởng mà nói, họ cần rất nhiều thợ mỏ giá rẻ, cho nên thỉnh thoảng để cho một vài người may mắn tìm được phỉ thúy còn sót lại cũng là chuyện tốt, bởi vì đây chính là yếu tốt hấp dẫn những người thọ mỏ đến đây làm việc và vì vậy họ cũng chịu nhận đồng lương rẻ mạc.

Dù sao, trên đời này chính là không bao giờ thiếu những người tự nhận rằng mình may mắn, nếu không đánh bạc hành nghiệp như thế thì cũng không thể giàu có được.

Đối với các công nhân trộm nguyên thạch, nhà xưởng mở một mắt nhắm một nhắm một mắt cho qua, nhưng nếu như biết được bên trong nguyên thạch có phỉ thúy, nhà xưởng sẽ không cho phép những công nhân này mang đi.

Nói trắng ra là, những công nhân này chỉ có thể đánh cược

nhưng đại bộ phận đều lấy được phế liệu, đây cũng là lý do vì sao Trần Bách Vạn có thể bỏ ra một chút tiền lẻ để thu mua những thứ nguyên thạch này.

Trần Bách Vạn biết, nếu có thể mang được cả con rồng bằng phỉ thúy này ra ngoài thì sẽ bán được cái giá trên trời, nhưng có thể thấy đây là một nhiệm vụ bất khả thi, một con rồng phỉ thúy dài ba mét phỉ, căn bản là không có chỗ để giấu, hơn nữa một mình ông cũng không thể di chuyển được.

Trong lòng đã bị tiền tài cho mê hoặc, Trần Bách Vạn bất chấp tất cả, cắn răng một cái, trực tiếp dùng thiết chùy đập bể con rồng bằng phỉ thúy, sau đó từ từ mang ra ngoài.

"Nói thật, tôi chỉ mang đi không đến trăm cân phỉ thúy, vì sau này nhân viên công xưởng đã phát hiện ra con rồng phỉ thúy ấy, bất quá này chuyện này cũng không quan hệ tới tôi nữa, bởi vì về sau tôi đã nghỉ việc. "

"Dựa vào trăm cân phỉ thúy thượng hạng này, tôi có khoản tiền đầu tiên, sau đó bằng vào khoản tiền này bắt đầu khởi nghiệp, và xây dựng được cơ ngơi như bây giờ. "

Trần Bách Vạn trên mặt lộ ra thổn thức vẻ, "Nếu như đổi thành bây giờ tôi tuyệt đối không thể hủy diệt con rồng bằng phỉ thúy ấy, bởi vì như vậy chẳng khác nào hủy đi vật báu vô giá của mẹ thiên nhiên, thay vào đó sẽ bảo tồn và để lại cho người đời thưởng thức. "

Phương Minh nghe Trần Bách Vạn nói, con mắt hơi híp, một lúc sau hỏi: " Ông đã dùng hết toàn bộ một trăm cân phỉ thúy ấy? "

"Không, chuyện này dù sao cũng là bước ngoặt trong cuộc đời mình, cho nên tôi cố ý để lại mấy khối làm kỷ niệm, mặt khác cũng là bởi vì phỉ thúy này đúng là cực phẩm trong cực phẩm, giữ lại cũng có giá trị như một loại tiền gửi bảo đảm. "

Trần Bách Vạn nói xong liền rời khỏi sân, không bao lâu, trên tay của ông cầm một cái hộp gỗ đi tới, sau khi mở ra, một viên phỉ thúy bích lục không rãnh tinh khiết xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Phương Minh không động vào khối phỉ thúy này, trong giây phút nhìn thấy phỉ thúy, hắn đã biết được chuyện tiền căn hậu quả rồi.

"Căn nguyên tìm được rồi, nguyên nhân chính là con rồng phỉ thúy kia. "

Nghe Phương Minh nói, người Trần gia trên mặt vừa lộ ra vẻ kích động vừa có vẻ nghi hoặc, từng người một nhìn về phía Phương Minh.

"Tôi đã từng nói qua, những ngọc thạch này là do đại địa chi khí biến thành, mà con rồng phỉ thúy kia lại càng là đại địa chi khí lâu năm biến thành, tự mình có mình linh tính. "

Phương Minh nhìn về phía phỉ thúy, "Dưới tình huống bình thường, ông đào nó từ trong mỏ đá ra, nó hẳn là cảm kích ông, bởi vì nó có thể thoát khốn biến hóa đi. "

"Mặc dù con rồng phỉ thúy này có linh tính, nhưng rốt cuộc vẫn bị mặt đất trói buộc không thể rời đi, ông đào nó lên chính là giải phóng nó, khi đến lúc nó sẽ rời đi, mà khối phỉ thúy ông lấy được lại là một khối phỉ thúy thượng hạng. "

"Nhưng khi ông đào nó lên lại trực tiếp đập nát nó, coi như là hủy diệt nó rồi, cho nên con rồng phỉ thúy này không cam lòng, mới lựa chọn trả thù trên người Trần Dương. "

"Nếu như tôi đoán không lầm, trên người của mẫu thân Trần Dương chắc là đã từng đeo một món trang sức được chạm trổ từ con rồng phỉ thúy đó !. "

Phương Minh nhìn về phía cổ tay của mẫu thân Trần Dương, nơi đó có một cái vòng tay màu xanh lục trong suốt.

Trần Bách Vạn trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, "Đúng vậy, lúc con tôi lấy vợ tôi đã tặng cho con dâu một cái vòng tay được chạm trổ từ khối ngọc thạch này. "

Tra ra manh mối rồi.

Người Trần gia hai mặt nhìn nhau, chân tướng này thật không thể tưởng tượng nổi, tất cả đều là do phỉ thúy giở trò quỷ.

"Cậu Phương, còn xin cậu hãy xuất thủ cứu cứu cháu của tôi, ban đầu nghiệt là tôi phạm vào, không nên bắt cháu của tôi thay tôi thừa nhận báo ứng này. "

Trần Bách Vạn vẻ mặt thành khẩn nhìn về phía Phương Minh, bất quá Phương Minh cũng là thở dài một hơi, oán niệm của đại địa chi khí cũng không dễ hóa giả a.

Hơn nữa, cha làm con chịu, vốn chính là quy tắc ngầm của thiên đạo, đôi khi người làm chuyện xấu không gặp phải báo ứng mà con cái họ mới là người chịu báo ứng.

"Phương đại sư, cậu nhất định phải giúp một tay, Trần gia chúng tôi vô cùng cảm kích. "

Cha mẹ của Trần Dương cũng theo chân mở miệng khẩn cầu, vất vả lâu nay rốt cục có người tìm được căn nguyên của chứng bệnh trên người con trai mình, kiểu gì cũng không thể buông tha cơ hội này.

"Trần Dương, cậu hận gia gia của cậu sao? "

Phương Minh trầm ngâm một lúc, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Trần Dương hỏi.

Trần Dương cũng thật không ngờ Phương Minh sẽ hỏi như vậy, choáng váng mất vài giây mới lắc đầu đáp: "Không hận. "

Hắn là thật không hận, những năm gần đây gia gia vì bệnh của hắn hối hả ngược xuôi, cao tuổi như thế rồi bôn ba khắp chốn, hết thảy chuyện này hắn đều thấy ở trong mắt. Nếu như đây thật là báo ứng thì cứ để hắn chịu vậy.

Phương Minh nhìn chằm chằm Trần Dương, rồi nói ra: "Tôi có thể thử một lần, nhưng không dám chắn chắn một trăm phần trăm là giải quyết được, mọi người cũng không cần ôm hi vọng quá lớn, dù sao, đây cũng là oán niệm của đại địa chi khí."

Chương 213: Người Nhật điên rồi!

Một khu mỏ ở biên giới Myanmar, khi nhóm người Phương Minh và Trần Bách Vạn chạy xe đến, đâu đâu cũng đầy những căn nhà bị bỏ hoang.

Ở đây đã từng là mỏ sản xuất ngọc bích nổi tiếng xa gần, nhờ vậy mà người dân các thôn xóm gần đó kiếm lời rất nhiều.

Thế nhưng, tài nguyên khoáng sản chung quy cũng sẽ cạn kiệt. Sau mấy chục năm khai thác bừa bãi, núi Mạn Dã cuối cùng không còn lại gì cả.

Thôn dân gần đó kiếm được tiền cũng đều rời khỏi thôn, lựa chọn lên thành phố sinh sống. Điều này khiến một nơi từng có tiếng người ồn ào náo nhiệt trở nên vắng vẻ.

“Mấy chục năm trước, có thể nói luôn có người lui tới. Mỗi ngày chỉ tính riêng xe chở ngọc cũng đã mấy mươi chiếc, nhưng hiện tại thật đáng tiếc.”

Trần Bách Vạn thăm lại chốn xưa, hoài niệm hiện lên trên khuôn mặt ông. Đây chính là nơi ông đã khởi nghiệp.

Nếu không có chuyện rồng ngọc bích, Trần Bách Vạn lúc này hẳn là sẽ đầy hào hứng nhớ lại cuộc sống từng trải qua nơi đây. Còn bây giờ, suy nghĩ trong lòng ông chỉ là bệnh của cháu trai mình.

Nhất là khi biết nỗi đau của cháu mình mấy năm nay đều là do ông năm đó tạo nghiệt, sự tự trách càng thêm mãnh liệt.

Xe cuối cùng đi đến lưng chừng núi thì dừng lại, đoàn người xuống xe.

“Cậu Phương, hầm mỏ ở chỗ đó.”

Ngón tay Trần Bách Vạn chỉ khu mỏ ở lưng chừng núi. Cả ngọn núi vì bị bỏ hoang mà đã mọc đầy cỏ dại, nếu không nhìn kỹ quả thật sẽ không phát hiện ra hầm mỏ.

“Đi nào, chúng ta đi xem.”

Phương Minh gật đầu, dẫn người nhà họ Trần đến quặng mỏ. Đèn trong hầm mỏ cũng không còn dùng được nữa, may là người nhà họ Trần đã chuẩn bị sẵn đèn pin. Mấy thanh niên mở đèn pin lên, chiếu sáng cả hầm mỏ.

Hầm mỏ rất sâu, hơn nữa được đào từ giữa sườn núi xuống. Đi được khoảng mười phút, Trần Bách Vạn mới dừng lại, chỉ vào khối đá ngọc bích ở đó, hơi kích động nói: “Chính là ở đây.”

Phương Minh nhìn theo hướng tay Trần Bách Vạn chỉ. Vẻ mặt mọi người đều tỏ ra kỳ lạ. Trên thạch bích đúng là có những khe rãnh hình dạng giống như một con rồng, uốn lượn ngoằn ngoèo, giống nhất chính là bộ móng vuốt phía dưới.

“Đáng tiếc thời điểm đó chưa có điện thoại di động, nếu không các cậu sẽ biết con rồng ngọc bích kia sẽ gây chấn động cỡ nào.”

Cho dù đã qua mấy mươi năm, nhớ lại trước kia khi đào thấy con rồng ngọc bích này, nét mặt già nua của Trần Bách Vạn vẫn có chút chấn động.

Đá ngọc bích cao cấp như vậy, còn tạo hình kia nữa, cho dù là đại sư điêu khắc cũng không thể khắc ra được.

Phương Minh chăm chú nhìn khối thạch bích, sau đó ngón tay đặt lên vết nứt, nhắm mắt lại dùng ngón tay cảm nhận gì đó.

Những người nhà họ Trần khác thấy hành động của Phương Minh cũng im lặng không lên tiếng, bởi vì họ sợ sẽ quấy rầy Phương Minh.

Vài phút sau, Phương Minh thu ngón tay lại, mở mắt.

“Không sai, đúng là khí đất, tuy đã qua mấy chục năm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một chút.”

Phương Minh gật đầu với Trần Bách Vạn, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trần Dương, bởi vì cậu phát hiện vẻ mặt Trần Dương có chút bất thường.

“Trần Dương, anh có phải cảm thụ được gì không?”

“Phương đại sư, thật ra trên đường đến đây trong lòng tôi đã có một tình cảm thân thuộc. Càng đến gần khu mỏ tình cảm thân thuộc này càng mãnh liệt. Hiện tại, tôi thiếu chút nữa đã không khống chế được bản thân mình mà bổ nhào vào bức hình trên tường kia.”

Nghe Trần Dương trả lời, Phương Minh liền mỉm cười, giải thích nói: “Rất bình thường. Dù sao trên người anh có khí đất ở đây, mà khí đất đó sinh ra từ trong này. Ở đây cũng xem như nhà của anh, về nhà tất nhiên sẽ có cảm giác thân thuộc. Tất cả điều này đều là do khí đất trong tâm hồn anh tạo ra.”

“Hơn nữa điều này lại một lần nữa nghiệm chứng cho phán đoán của tôi, khí đất trên người cậu quả thật xuất phát từ đây.”

Phản ứng của Trần Dương làm Phương Minh chắc chắn 100%.

“Cậu Phương, vậy chúng tôi nên làm gì?”

“Tìm, tìm khí đất đó.”

Mắt Phương Minh lóe sáng: “Khí đất đó ngưng kết tạo thành

con rồng ngọc bích đã bị ông phá hủy. Nhưng nếu có thể ngưng kết tạo thành con rồng ngọc bích vậy đây là thứ có linh tính, cho thấy ở nơi đây khẳng định vẫn còn có thể có khí đất"

"Ý nói là, ở đây vẫn còn có thể có ngọc bích, chỉ cần có thể tìm ra ngọc bích là được rồi." Hoa Minh Minh tổng kết lời của Phương Minh.

"Lấy hình thái tồn tại mà nói thì quả thật là ngọc bích, nhưng ngọc bích cao cấp như thế này, con rồng ngọc bích đó đã có linh tính, vậy nên ngay khi bị phá hủy, chắc chắn là đã bỏ chạy."

Thỏ khôn còn có hang, huống chi sự tồn tại như khí đất.

"Vậy phải tìm người tiếp tục đào hầm, cho đến khi tìm được ngọc bích mới thôi sao?"

Nếu giống như lời của Trần Bách Vạn vậy thì tốt rồi, cùng lắm thì ông sẽ mua quyền khai thác ngọn núi này. Một khu vực khai thác quặng đã bị bỏ phế, tin rằng chính phủ Myanmar sẽ không từ chối.

"Không có chuyện đơn giản vậy đâu, sự việc này cuối cùng vẫn quy về trên người Trần Dương. Nhưng trước mắt, tôi cần…"

"Wu zai tou yi xi si ku lu lu mu xi…"

Ở cửa hầm mỏ đột nhiên vang lên giọng nói cắt ngang lời Phương Minh. Một người đàn ông trung niên gầy gò tay cầm khẩu súng săn xuất hiện ở cửa hầm, dùng dáng vẻ đề phòng đánh giá đám người Phương Minh.

"Wo xi gua, yi da xi gua, ha xi bu chi hua…"

Đây là một người đàn ông Myanmar, Trần Bách Vạn thấy thế vội vàng mở miệng. Ông đã từng ở Myanmar một thời gian, cũng biết nói chút ít tiếng Myanmar.

Trao đổi được một lúc, người đàn ông Myanmar kia mới bỏ súng xuống, nhưng trên khuôn mặt vẫn đầy phòng bị.

“Cậu Phương, theo lời chàng trai Myanmar này nói, khu mỏ này đã có người mua, anh ta phụ trách trông coi khu mỏ này.”

“Mua rồi?”

Phương Minh có chút bất ngờ. Một khu mỏ đã bị khai thác sạch sẽ bị bỏ phế, ai lại bỏ tiền ra mua chứ?

“Tôi hỏi, là người Nhật mua, hơn nữa nghe nói còn đưa ra giá rất cao, ngay cả những người Myanmar ở đây cũng cảm thấy người Nhật nhiều tiền quá không có chỗ tiêu, chi hơn mười triệu mua quyền khai thác khu mỏ này trong hai mươi năm.”

“Mười triệu mua một khu mỏ đã khai thác hết bị bỏ phế, đầu óc người Nhật đúng là có vấn đề mà.”

Hoa Minh Minh ngạc nhiên, những người khác cũng nghĩ vậy. Nếu hầm mỏ này vẫn chưa được khai thác, giá mười triệu vẫn còn có thể chấp nhận được.

Nhưng khu mỏ này đã khai thác mấy chục năm, có thể nói lấy được cái gì đều đã lấy hết. Những gì còn lại chỉ là một ngọn núi trống rỗng, đừng nói là mười triệu, cho dù là một triệu cũng không ai muốn.

Đây không phải là khoanh vùng đất vô chủ, bởi vì người Nhật chỉ mua quyền khai thác. Nói cách khác người Nhật ngoài quyền khai thác ra thì không còn quyền hạn gì khác, càng không thể sử dụng khu mỏ này vào các việc khác.

Duy chỉ có Phương Minh sau khi được nghe giải thích lại lộ vẻ suy tư, trực giác nói với cậu, mục đích người Nhật mua tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

“Cậu Phương, để tôi tìm người Nhật này thương lượng một chút xem sao.”

Khu mỏ đã bị người khác mua, như vậy nhóm Phương Minh tất nhiên không thể tìm ngọc bích được.

“Đừng vội thương lượng.”

Phương Minh ngăn cản ý định của Trần Bách Vạn, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của ông mới giải thích: “Mục đích của người Nhật chỉ sợ không hề đơn giản vậy đâu. Như vậy đi, ông hỏi thăm xung quanh một chút xem người Nhật mua khu mỏ này để làm gì.”

“Vậy cũng được.”

Trần Bách Vạn tuy không biết vì sao Phương Minh nói như vậy, nhưng ông sẽ không phản đối lời nói của Phương Minh, chỉ gật đầu ý đã biết.

Đoàn người đi ra khỏi hầm mỏ dưới ánh mắt đề phòng của người đàn ông Myanmar. Ngay khi họ xuống khỏi khu mỏ, ở chân núi xuất hiện năm, sáu chiếc xe, trong đó có hai chiếc là xe tải to.

“Người Nhật đến.”

Từ chiếc xe thứ nhất bước xuống mấy người đàn ông dáng người không cao, còn chiếc xe thứ hai theo sát phía sau bước xuống một ông già mặc kimono. Không cần nhìn cũng biết, đây chính là người Nhật đã mua khu mỏ này.

Người Nhật đến, người đàn ông Myanmar kia chạy tới, sau đó chỉ vào nhóm Phương Minh bên này, miệng nói gì đó.

“Hội trưởng Trần, cứ theo lời tôi nói lúc trước, đừng để lộ nguyên nhân thực sự chúng ta đến đây.”

Ánh mắt Phương Minh dừng trên người ông già mặc kimono,

đồng tử hơi co lại, sau đó khôi phục lại bình thường nói với Trần Bách Vạn.

“Được.”

Trần Bách Vạn gật đầu tỏ ý đã hiểu, trên mặt nở nụ cười đi lên trước.

“Các ông là người Trung Quốc sao?”

Ánh mắt Tam Điền Thuần Nam đánh giá nhóm người Phương Minh đang đứng trước mặt, theo lời người đàn ông Myanmar nói ông ta đã biết nhóm Phương Minh là người Trung Quốc.

“Ông biết nói tiếng Trung?”

Trần Bách Vạn hơi kinh ngạc, cười nói: “Tôi là người kinh doanh ngọc bích, hồi trẻ đã từng làm thợ mỏ ở đây, bây giờ già rồi, muốn quay lại đây thăm. Những người này đều là người nhà của tôi.”

“Ông đã từng làm thợ mỏ ở đây?”

Vẻ đề phòng trên khuôn mặt Tam Điền Thuần Nam hơi thả lỏng, tuy nhiên ông ta vẫn chất vấn: “Khu mỏ này đã được chúng tôi mua lại, hiện tại đây là địa bản của chúng tôi, các ông đây là đang xâm nhập trái phép.”

“Thật xin lỗi, lúc chúng tôi đến không biết điều này. Bây giờ chúng tôi sẽ đi ngay. Đúng rồi, tôi tên là Trần Bách Vạn, trong giới ngọc bích xem như cũng có chút tiếng tăm.”

“Tam Điền Thuần Nam.”

“Hóa ra là Tam Điền tiên sinh, vậy chúng tôi xin phép cáo từ.”

Phương Minh đi giữa nhóm người nhà họ Trần. Ánh mắt cậu dừng trên mấy chiếc tải kia. Ngay sau đó, chân phải đột nhiên duỗi

qua bên trái.

“Ai iu da.”

Hoa Minh Minh bị đau la lên, bởi vì chân Phương Minh đúng lúc ngáng chân cậu ta, khiến cậu ta bị ngã sấp mặt.

“Thật ngại quá, tôi không cố ý.”

Phương Minh ngồi xuống tỏ vẻ có lỗi, vươn tay kéo Hoa Minh Minh lên. Khi cậu ngồi xuống, ánh mắt cũng nhìn xuống phía dưới chiếc xe tải bên kia.

Xe tải có vải bạt che lại, nhưng loại bạt này che không kín, từ dưới nhìn lên có thể nhìn thấy bên trong xe một chút qua khe hở.

Nhìn lướt qua một cái, Phương Minh liền thu tầm mắt, vừa kéo Hoa Minh Minh lên vừa xin lỗi. Tam Điền Thuần Nam đứng bên kia chỉ nhíu mày không nói gì, còn ông già mặc kimono từ đầu đến cuối đều không hề nhìn qua bên này.

Chương 214: Trả giá bằng sự tự do

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong khách sạn thị trấn.

Nhóm người Trần Bách Vạn đã nhận ra có điểm bất thường, bởi vì từ lúc từ khu mỏ về, Phương Minh vẫn cứ im lặng không nói gì.

“Cậu Phương, có phải có vấn đề gì không?”

Cuối cùng, sau khi uống ba ly trà vẫn thấy Phương Minh im lặng không nói, Trần Bách Vạn mới mở miệng dò hỏi.

“Tất nhiên là có vấn đề, đã vậy còn là vấn đề rất lớn.”

“A!”

Nghe Phương Minh nói thế, vẻ mặt Trần Bách Vạn trở nên căng thẳng. Trước đó vị Phương đại sư này lúc nào cũng là dáng vẻ vân đạm phong khinh, sao bây giờ lại đột nhiên nói nghiêm trọng như vậy?

“Có quan hệ với người Nhật sao?”

Trần Bách Vạn lão thành tinh rất nhanh đã đoán ra được, ánh

mắt cũng trở nên sắc bén: “Nếu như có liên quan đến mấy người Nhật đó, tôi có thể trực tiếp dùng tiền dọn đường, để đám người Nhật đó rời đi.”

Lúc nói những lời đó, Trần Bách Vạn mới có khí thế của một ông trùm thương trường, mà ông quả thật có khả năng làm được điều này.

Đầu tiên, đa số các mỏ của Myanmar đều thuộc quyền quản lý của một số gia tộc của địa phương, những gia tộc này có quan hệ rất sâu với quân đội. Mà chân chính cầm quyền ở Myanmar chính là quân đội. Nhưng quân đội thì nghèo, vừa phải chiến đấu chống lại độc phiến vừa phải đánh quân phản chính phủ, chỉ cần chấp nhận trả thù lao, quân đội Myanmar gần như không có gì là không thể bàn bạc được.

Người Nhật bỏ ra mười triệu, vậy ông sẽ bỏ ra hai mươi triệu. Hơn nữa ông cũng có giao tình với cao tầng của Myanmar, ông tin cuối cùng sẽ đạt được hợp tác.

“Đi?” – Trên khuôn mặt của Phương Minh hé mở một nụ cười đầy ẩn ý: “Làm sao mới có vậy mà đã để họ đi rồi?”

“Không cho họ đi? Cậu Phương, tôi không hiểu ý của cậu lắm.”

Trần Bách Vạn cũng thấy khó hiểu, sự việc vì người Nhật mà thay đổi. Nhưng hiện tại Phương Minh lại không cho ông đuổi những người Nhật này đi, cho dù lấy trí tuệ của ông thì trong một thời gian ngắn ngủi cũng không thể nào đoán được bí mật trong đó.

“Tìm mấy người dân bản địa đáng tin cậy, quan sát chặt chẽ hành động của người Nhật. Nhất định phải vừa đáng tin mà còn thông minh nữa, tuyệt đối không thể để người Nhật phát hiện có người quan sát họ. Nếu tôi đoán không sai, ông già người Nhật

mặc kimono là âm dương sư người Nhật."

Lời của Phương Minh khiến mọi người trong phòng đều khiếp sợ, thế nào lại nhảy ra một âm dương sư vậy?

Âm dương sư, bắt nguồn từ Trung Quốc, nhưng lại phát triển ở Nhật. Âm dương sư Nhật chủ yếu chia làm ba loại, một là bói toán thiên tượng, hai là huyễn tượng sư, cuối cùng là khống chú sư.

"Người Nhật không có khả năng lãng phí mười triệu mua một khu mỏ đã bị bỏ hoang, càng không thể phái một thầy âm dương sư đến. Quan trọng nhất là bên trong xe tải đều là những đồ vật có cách sử dụng riêng biệt, vậy nên đối phương có khả năng rất lớn là đang hướng đến khí đất đó."

Khi xuất hiện cùng với một người già, trong lòng Phương Minh đã hơi hoài nghi. Đợi đến khi cậu nhìn thấy mấy bánh xe có hơi xẹp, trong lòng càng thấy khó hiểu, rốt cuộc xe tải chở cái gì nặng đến nỗi mà đè bánh xe đến như vậy.

Khi đỡ Hoa Minh Minh dậy, cậu có liếc qua chiếc tải kia, kết quả là thấy được một cái cột đá, hơn nữa trên cột đá có khắc mấy chữ tiếng Nhật.

Người Nhật vất vả chở cột đá đến khu mỏ?

Chỉ là ngay trong khoảnh khắc đó Phương Minh chợt nghĩ đến một khả năng: trận pháp.

Người Nhật rất có thể là muốn bố trí trận pháp. Mà mục đích bố trí trận pháp là gì? Điều duy nhất của khu mỏ có thể hấp dẫn người Nhật chính là khí đất.

Nghe Phương Minh giải thích xong, Trần Bách Vạn cũng đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, không nói hai lời liền sắp xếp người đi ra ngoài.

“Cho tôi bản đồ xung quanh khu vực hầm mỏ đó, tốt nhất là bản đồ vệ tinh.”

Phương Minh ẩn ẩn cảm thấy khu mỏ không hề đơn giản, người Nhật không chỉ là vì khí đất. Nhưng lấy tốc độ của người Nhật thì cậu không thể khảo sát từ từ được, chỉ có thể hy vọng từ bản đồ mà nhìn ra chút manh mối nào đó.

…

Chân núi khu mỏ.

“Tam Điền Thuần Nam, chuyện này rất quan trọng. Tôi không muốn nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh một lần nữa, không muốn lại nhìn thấy những người không liên quan bước vào đây.”

“Xin Tương Nguyên đại nhân yên tâm, tôi đã thuê dân bản địa tuần tra xung quanh khu mỏ, không cho người ngoài tiến vào.”

“Những người Myanmar này chỉ biết tiền không biết người cũng không đáng tin, cho samurai đế quốc tham gia đi.”

“Vâng.”

Tam Điền Thuần Nam gật đầu đáp. Cùng lúc đó những người Nhật khác cũng đang mang từng món đồ từ trên xe tải xuống, một cột đá dài khoảng ba mét từ trên xe được nâng xuống.

Trên mặt cột đá này có khắc hình rồng, ngoài ra còn có những hàng chữ Nhật rất nhỏ được khắc trên đó.

Ngoài cột đá ra còn có rất nhiều đồ vật khác, những thùng sắt nhiều màu, lá cờ…

Nhìn thấy thuộc hạ bắt đầu sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy, trên mặt Tương Nguyên cũng có chút kích động. Chuẩn bị hơn mười năm, rốt cuộc kế hoạch đã đến giai đoạn mấu chốt. Chỉ cần thành

công, tương lai đế quốc tất nhiên sẽ được nâng cao lên một bước.

Mà chỉ cần kế hoạch lần này thành công, uy danh của ông ta trong nước cũng sẽ được tăng lên. Ông sẽ có tư cách được ngồi một trong mười sáu cái ghế của âm dương điện.

…

“Phương Minh, cậu đã nhìn bản đồ cả nửa ngày rồi, có nghiên cứu ra được gì không?”

Trong phòng khách sạn, Hoa Minh Minh nhàm chán lướt điện thoại. Cậu ta đã ở trong khách sạn suốt hai ngày, nhưng Phương Minh mỗi ngày đều nghiên cứu bản đồ, đầu tiên là bản đồ khu mỏ, rồi đến khu vực xung quanh, bây giờ còn kinh khủng hơn nữa, xem luôn cả bản đồ quốc gia Myanmar.

“Có một chút manh mối, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm.”

Phương Minh không giấu diếm, cậu quả thật phát hiện một điểm khá thú vị.

“Cái gì vậy, nói nghe thử xem.” – Hoa Minh Minh bỏ di động xuống, lại gần, phát hiện rất nhiều chỗ trên bản đồ trước mặt Phương Minh được khoanh tròn, nhưng nhìn cả buổi cậu ta vẫn không nhìn ra gì cả, cuối cùng hỏi luôn.

“Long mạch.”

“Long mạch?”

“Ừ, đây là chỗ tôi đã xem nhẹ ngay từ ban đầu. Dưới khu mỏ không chỉ đơn giản là khí đất bình thường như vậy. Khí đất bình thường căn bản không thể tạo nên sự tồn tại như rồng ngọc bích như vậy được. Dưới khu mỏ có cất giấu một long mạch.”

Trong mắt Phương Minh lóe sáng, phát hiện này khiến cậu

kinh ngạc mãi. Hai ngày nay nhìn bản đồ Myanmar cậu phát hiện ra một điểm rất thú vị, chính là tuy khu mỏ không thể hiện rõ lắm, nhưng lại hoàn toàn là vị trí mấu chốt.

“Long mạch của Myanmar trên thực tế là bắt nguồn từ núi Côn Lôn, mà núi Côn Lôn xuất phát từ vị trí này. Theo vị trí này đi lên, long mạch Myanmar thuộc nhánh Nam Long, mà từ vị trí la bàn thì là cấn (1) phương hành long.”

(1) Cấn: Một trong tám quẻ của bát quái, đại biểu cho núi.

“Nhìn kỹ vị trí khu mỏ cùng vị trí các ngọn núi khác của Myanmar thì vừa đúng là nằm ở vị trí cấn phương, mặc kệ long mạch của Myanmar đi như thế nào, khu mỏ này vẫn sẽ không bị ảnh hưởng gì cả.

“Cho dù khu mỏ này không phải là nơi dừng lại của long mạch, vậy thì cũng sẽ là nơi đi qua của long mạch. Mục đích người Nhật chắc là hướng chảy của long mạch.”

“Khoan khoan, Phương Minh lời cậu nói bây giờ với lời cậu nói trước đó hơi mâu thuẫn với nhau đó.”

Hoa Minh Minh cắt ngang lời Phương Minh: “Tôi nhớ lần trước khi giải quyết vấn đề phong thủy của nhà họ Hồ cậu có nói, long mạch và phượng mạch không phải sức người có thể thay đổi. Nhà họ Hồ sẽ suy bại là vì giữ lại phượng mạch. Người Nhật chán sống rồi sao lại muốn can thiệp long mạch?”

“Nhà họ Hồ chẳng qua chỉ là một gia tộc, làm sao có thể đánh đồng với một quốc gia được? Hơn nữa Nhật Bản từ trước đến giờ là nước không bao giờ thiếu dã tâm. Họ dám can thiệp long mạch, tất đã có kế hoạch chu toàn.”

Mắt Phương Minh sáng rực. Nước Nhật Bản nhỏ bé (2) từ trước đến nay luôn có dã tâm, đừng nói là long mạch của

Myanmar, ngay cả long mạch của Trung Quốc cũng đã từng động tâm đến, còn cố lập ra một cục để phá hoại long mạch của Trung Quốc nữa.

(2) Nước Nhật Bản nhỏ bé: chỉ người Nhật có vóc dáng nhỏ bé.

"Cậu Phương, có tin tức."

Cửa phòng bị đẩy ra, Trần Bách Vạn cầm trên tay một xấp ảnh chụp.

"Đây là tôi tìm người chụp được hành động của người Nhật tại khu mỏ, nhưng từ hôm nay phạm vi xung quanh khu mỏ đã bị người Nhật phong tỏa, không thể chụp được nữa."

Trần Bách Vạn đưa ảnh chụp cho Phương Minh. Điều đầu tiên hấp dẫn ánh mắt Phương Minh khi nhìn tấm ảnh chính là, trong ảnh, mấy người Nhật đang nâng cột đá đi lên núi.

"Tiệt Long Trụ. (3)"

(3) Tiệt Long Trụ: Cột cắt đứt long mạch.

Phương Minh thì thầm một câu. Cột đá này lúc đó cậu cũng đã thoáng nhìn thấy được, nhưng vì chỉ nhìn thấy một phần nên không nhận ra. Bây giờ thông qua ảnh chụp, cậu đã được thấy rõ hình dạng cây cột.

"Cậu Phương, ảnh chụp này có giúp được gì không?"

"Có, đã vậy còn giúp rất nhiều là đằng khác."

Khóe miệng Phương Minh nhếch lên, hiện tại cậu đã hoàn toàn chắc chắn mục đích của người Nhật. Người Nhật lần này không phải là muốn phá hủy long mạch, mà là muốn dịch chuyển long mạch Myanmar này.

Nghe Phương Minh miêu tả mục đích của người Nhật, kiến thức phong phú như Trần Bách Vạn cũng kinh hãi bởi dã tâm của người Nhật, trộm long mạch của nước khác, chuyện này cũng chỉ có người Nhật mới dám làm.

“Tôi thấy, nếu không thì nói cho chính phủ Myanmar đi, để phá âm mưu của người Nhật.” – Hoa Minh Minh đề nghị.

Đối với nước Nhật, nhất là người Nhật có dã tâm như thế này, Hoa Minh Minh căm ghét họ tận xương tủy.

“Vì sao lại phải nói với chính phủ Myanmar?”

Phương Minh mỉm cười, một nụ cười đầy thâm ý, mắt nhìn về phía Trần Bách Vạn: “Tôi đã có cách giải quyết vấn đề trên người lệnh tôn (4), nhưng trước đó, tôi muốn bàn bạc với lệnh tôn một chút.”

(4) Lệnh tôn: cháu trai.

“Thật… Thật tốt quá, bây giờ tôi sẽ gọi Dương Dương đến ngay.”

Trần Bách Vạn tỏ ra kích động. Hai ngày nay bởi vì chuyện người Nhật đã khiến ông không thể nào ngon giấc được, bây giờ nghe Phương Minh nói vậy cuối cùng ông cũng yên tâm rồi.

Không lâu sau, Trần Dương nhận được điện thoại của ông mình từ phòng khác đi tới.

“Phương đại sư, cậu tìm tôi?”

“Uhm, tôi có vài vấn đề quan trọng muốn hỏi anh, anh hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.”

“Phương đại sư cậu hỏi đi, chỉ cần tôi biết chắc chắn sẽ nói hết cho cậu.”

Phương Minh nhìn Trần Dương: “Tôi có cách chữa bệnh cho anh, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải bỏ đi một thứ, anh có đồng ý không?”

“Bỏ đi?” – Trần Dương nhíu mày: “Phương đại sư có thể nói là tôi phải bỏ gì không?”

“Tự do, từ nay về sau anh sẽ mất đi tự do, chỉ có thể ở một khu vực.”

Chương 215: Phi long đã đi, bỏ lại biển rộng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Anh chỉ có thể sống quanh quẩn trong một khu vực, không thể rời khỏi Vân Nam, càng không thể rời khỏi Thụy Lệ.”

Phương Minh nói chuyện vô cùng nghiêm túc, bởi những lời của cậu đều là sự thật. Nếu Trần Dương đồng ý, không khác nào trở thành một người mất đi tự do.

Trần Dương trầm mặc, người trẻ tuổi vốn khát vọng tự do, mà anh ta còn khát vọng tự do hơn bất cứ người trẻ tuổi nào.

Bởi vì bệnh tật quấn thân, anh ta cơ hồ chỉ ở trong nhà rất ít khi ra ngoài. Cho dù có ra ngoài cũng chỉ là đi loanh quanh trong thành, ngay cả tỉnh kế bên anh ta cũng chưa từng được tới.

“Cậu Phương, cậu có thể nói rõ ràng vì sao lại có hạn chế như vậy hay không?” Trần Bách Vạn nhìn thấy cháu trai trầm mặc thì mở miệng dò hỏi.

“Bởi vì muốn xử lý vấn đề trên thân thể của Trần Dương chỉ có một biện pháp, chính là đoạt long mạch từ trong tay bọn người kia!”

“Cái gì?”

Nghe thấy những lời nói của Phương Minh, Hoa Minh Minh trực tiếp hét lên, mà ông cháu Trần Bách Vạn cũng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Đoạt long mạch, lại còn là tranh đoạt của bọn người Nhật, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy quá điên cuồng.

“Phương Minh, chẳng lẽ cậu định nói người Myanmar giết chết người Nhật, sau đó đoạt sơn mạch này?” Hoa Minh Minh nhíu mày: “Mặc dù tôi cũng rất ghét người Nhật, thế nhưng trong trường hợp đối phương không hề gây hấn gì với chúng ta mà chúng ta đã giết bọn họ, có vẻ không ổn lắm đâu…”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy?” Phương Minh liếc Hoa Minh Minh: “Nói một cách nghiêm túc thì đây chính là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, là người Nhật muốn cướp long mạch của Myanmar, chúng ta chỉ cần đợi khi bọn họ thành công thì dẫn long mạch về trong nước là được.”

“Nếu nói như vậy thì đơn giản rồi, dù sao Myanmar cũng không phải đất nước tốt đẹp gì cho lắm, bị trộm mất long mạch cũng là đáng đời.”

Phương Minh cười cười, làm chuyện này cậu không có chút cảm giác tội lỗi nào, dù sao cũng không phải cậu trực tiếp trộm mất long mạch của Myanmar. Có câu nói thế nào nhỉ? Phong thủy không có quốc giới(1), nhưng thầy phong thủy thì có quốc gia.

(1)Quốc giới: ranh giới giữa hai nước

“Cậu Phương, cậu nắm chắc mấy thành?”

“Bảy thành đi.”

Phương Minh đưa ra một đáp án: “Nếu không có Trần Dương thì một thành tôi cũng không nắm chắc, thế nhưng dựa vào đại địa chi khí trên người Trần Dương, tôi có thể nắm chắc bảy thành. Mà

một khi chuyện này thành công, Trần Dương sẽ giống như long mạch, về sau chỉ có thể vĩnh viễn trấn thủ một phương, không thể rời đi."

"Trừ cái này ra liệu có còn hậu quả nào khác hay không?"

"Không còn bất kỳ một hậu hoạn nào nữa, thậm chí còn có rất nhiều chỗ tốt." Phương Minh cười thần bí, thế nhưng cậu lại không nói cụ thể sẽ có lợi ích gì.

"Phương đại sư, tôi đồng ý!"

Trần Dương cũng không suy nghĩ nhiều, anh ta hiểu rõ đây có thể chính là cơ hội duy nhất để anh ta được sống cuộc sống của một người bình thường, nếu bỏ qua cơ hội này thì anh ta sẽ phải sống như trước kia, mà cuộc sống đó thì khác gì người bị mất đi tự do đâu kia chứ?

"Được."

Trần Dương nhận lời coi như chuyện này đã được định như vậy, cậu còn phải chuẩn bị nhiều thứ nữa đây.

"Hội trưởng Trần, ông vẫn phải phái người nhìn chằm chằm động tĩnh phía quặng mỏ, Trần Dương sẽ về nước với tôi, muốn đoạt long mạch còn phải chuẩn bị nhiều thứ lắm."

Trong mắt Phương Minh lóe lên tia sáng kích động, đây chính là chuyện kích thích nhất mà cậu đã từng làm từ trước tới nay, cũng là hành động điên cuồng nhất.

Cướp long mạch, nếu là lúc trước có nghĩ chắc cậu cũng không dám nghĩ, thế nhưng lần này thì khác, bởi vì có Trần Dương cậu mới nghĩ ra kế hoạch điên cuồng này.

Về nước.

Không tiếp tục ở lại Myanmar nữa, sau khi Trần Dương đồng ý, Trần Bách Vạn đã an bài đưa đám Phương Minh về nước.

Ba ngày này Phương Minh có rất nhiều chuyện phải làm, đầu tiên cậu phải tìm một nơi chốn cho long mạch.

Người Nhật muốn trộm long mạch này mang về nước, mà nếu cậu đã muốn cướp nó đi thì cũng phải tìm cho nó một nơi yên lành, nếu không đừng mơ có thể giữ chân nó.

Không phải vùng đất nào cũng có thể trở thành nơi an cư của long mạch. Địa bạc bất thừa long(2), địa thế không tốt long mạch sẽ không nhập vào, nếu cưỡng ép long mạch nhập chủ chỉ sợ phúc phận chưa tới mà tai ương đã ngập đầu.

(2)Địa bạc bất thừa long: đất xấu không thể chứa long mạch

Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được một địa phương tốt để long mạch đầu nhập.

“Phương Minh, một ngày này dường như chúng ta đã đi khắp Thụy Lệ rồi, rốt cuộc cậu đã tìm được nơi nào vừa ý chưa vậy? Hay là chúng ta tới thành thị khác?”

Hoa Minh Minh có chút bất đắc dĩ, vừa trở về từ Myanmar Phương Minh đã đi quan sát khắp mọi nơi ở Thụy Lệ, căn bản không nghỉ ngơi chút nào. Theo cậu ta thấy không phải chỉ là tìm nơi núi cao sông rộng thôi hay sao? Tùy tiện đi tới tỉnh khác tìm kiếm có phải nhanh hơn không?

“Trong nước đã có không ít long mạch, mỗi đầu long mạch này đều có phạm vi thế lực riêng, một núi không [image]chứa hai hổ, cậu cảm thấy một nơi có thể chứa hai đầu long mạch sao?”

Hiếm khi Phương Minh mở miệng giải thích, nếu là long mạch ở trong nước thì đơn giản rồi, dù sao đó cũng là Tổ Long cùng Thiếu Long, chúng nó có quan hệ máu mủ gần gũi. Thế nhưng long

mạch này của Myanmar thì không giống vậy, mặc dù nó bắt nguồn từ núi Côn Lôn, thế nhưng nếu xét theo mối quan hệ trong gia đình thì nó chỉ là một người họ hàng xa mà thôi, lưỡng long gặp nhau nhất định sẽ phát sinh một màn long tranh hổ đấu.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng, Trần Dương là người bản xứ, nếu muốn mượn Trần Dương làm trung gian thì nhất định phải tìm một mảnh đất gần Thụy Lệ để long mạch an cư.

“Phương đại sư, toàn bộ Thụy Lệ chỉ còn một nơi chúng ta chưa đi, cũng là nơi cuối cùng.”

“Ừm.”

Phương Minh gật gật đầu, tài xế nhà họ Trần chuyên tâm lái xe, thế nhưng ngay lúc đi qua một hồ nước, đột nhiên Phương Minh ra lệnh dừng xe lại.

“Phương đại sư, có phát hiện gì sao?” Trần Dương hiếu kỳ hỏi.

“Đi xuống xem một chút đã.”

Phương Minh không trả lời ngay mà xuống xe, trước mặt cậu là một công viên.

“Đây là công viên ngập nước của Thụy Lệ, bởi vì nó ở gần hồ Lộng Mạc nên được gọi là công viên Lộng Mạc. Hồ Lộng Mạc này chính là một hồ nước thiên nhiên.” Trần Dương cũng xuống xe, đi tới giới thiệu tình huống nơi này cho Phương Minh.

“Đi, vào xem.”

Phương Minh gật gật đầu, ra hiệu cho đoàn người tiến vào công viên.

Gọi là đoàn người nhưng thực chất chỉ có 4 người, Phương

Minh, Hoa Minh Minh, Trần Dương cùng lái xe nhà họ Trần, tất cả đều lấy Phương Minh làm chủ.

Xe trực tiếp đi tới bãi đỗ, mặc dù gọi là hồ Lộng Mạc nhưng hồ này cũng không lớn bao nhiêu. Dù sao cũng là hồ trong nội thành, làm sao có thể có hồ lớn được chứ?

Phương Minh đứng trên một cây cầu, trầm mặc thật lâu, tài xế nhà họ Trần dường như nghĩ tới điều gì đó, mở miệng: "Phương đại sư, cậu chủ, tôi đã từng nghe ông bà kể lại, rất lâu trước đây hồ Lộng Mạc này rất rộng lớn, mà vào lúc đó hồ Lộng Mạc cũng không phải được gọi là hồ Lộng Mạc, nó được người dân tộc Thái sinh sống ở đây gọi là Phi hải."

"Phi hải?"

Nghe thấy cái tên này Phương Minh hơi sững sờ một chút, sau đó bật cười, cái tên này thật sự rất chuẩn xác nha.

"Chỉ là sau này dòng chảy của sông Trường Giang và sông Hoàng Hà thay đổi, thế nên diện tích của hồ Lộng Mạc này cũng càng ngày càng nhỏ, tới bây giờ chỉ còn lại một chút xíu như vậy."

Trong lời nói của tài xế mang theo tiếc hận vô tận, mà Hoa Minh Minh ở bên cạnh thì lại xem thường. Thương hải tang điền(3), theo tốc độ đô thị hóa phát triển thì chuyện này ắt hẳn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nếu không lấy chỗ đâu mà xây lên mấy tòa nhà cao tầng kia chứ?

(3)Thương hải tang điền: vật biến đổi theo thời gian

Cho dù hồ nước không tự thu nhỏ thì người ta cũng đã bắt đầu lấp biển xây nhà rồi.

"Xem ra đã tìm thấy rồi."

Một lát sau Phương Minh mới mở miệng, mặt mũi tràn đầy

tươi cười rạng rỡ. Hoa Minh Minh cùng Trần Dương nghe thấy những lời này của Phương Minh thì chấn động vô cùng, bọn họ thừa biết Phương Minh đang đi tìm cái gì, mà tài xế nhà họ Trần cũng vậy. Ông ta đã làm lái xe cho nhà họ Trần hơn 20 năm, là một người đáng tin cậy.

“Phương Minh, ý cậu đây sẽ là nơi long mạch sống ở Thụy Lệ? Sao tôi cứ có cảm giác sai sai chỗ nào đó, bình thường long mạch không phải vẫn sống trên núi hay sao?”

“Núi có sơn long, sông có thủy long, cái tên mà người dân tộc Thái đặt cho nơi này rất chuẩn xác: Phi hải.”

“Mấy trăm năm trước nơi này đã thai nghén ra một đầu long mạch, mà sau khi đầu long mạch này biến hóa bay đi đã bị một cao nhân người tộc Thái bắt gặp, cho nên mới có cái tên đó. Phi long đã đi, bỏ lại biển rộng.”

Đám người Trần Dương đều lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, mà Hoa Minh Minh cũng hiểu ra: “Tôi hiểu rồi, long mạch ở nơi này đã đi, nên chúng ta dẫn đầu long mạch ở Myanmar tới đây, để nó an cư tại nơi này.”

“Không sai.”

Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh như nhìn một đứa nhỏ dễ bảo: “Nếu long mạch nơi này vẫn chưa đi thì tôi cũng không dám đưa đầu long mạch ở Myanmar tới. Thế nhưng bây giờ nó không còn ở đây nữa, mà nơi này đã từng là long mạch chi địa, rất thích hợp cho long mạch của Myanmar lưu lại.”

Tìm được địa phương cho long mạch an cư xong Phương Minh thở phào một hơi nhẹ nhõm, bước đầu tiên coi như đã hoàn thành, tiếp theo phải chuẩn bị cướp đoạt.

Trong lúc Phương Minh đang chuẩn bị phía bên này thì bên

khu mỏ ở Myanmar, vẻ mặt của Tương Nguyên cũng trở nên kích động.

“Tương Nguyên đại nhân, tất cả mọi chuyện đều đã được chuẩn bị hoàn tất, đoạn long trụ đã được đóng xuống mà khốn long đồng đã đặt đúng vị trí, những công dân của đế quốc phù hợp với điều kiện cũng đã được đưa tới.”

“Anh chưa nói chân tướng cho bọn họ biết đấy chứ?”

“Cẩn tuân(4) phân phó của đại nhân, tôi vẫn chưa nói rõ cho bọn họ.”

(4)Cẩn tuân: cẩn thận nghe theo lệnh

Tương Nguyên gật gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo. Những công dân của đế quốc kia chắc chắn phải bị mất mạng, thế nhưng vì tương lai của đế quốc, chỉ hi sinh mấy sinh mệnh nhỏ nhoi cũng không tính là gì, coi như vì nước hi sinh, vì Thiên Hoàng bệ hạ mà cống hiến!

“Tôi đã tính toán thời gian, hai ngày sau chính là lúc đầu long mạch này vận chuyển, đó cũng là thời cơ để chúng ta ra tay. Hai ngày này chính là hai ngày quan trọng nhất, tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả những người muốn xâm nhập đều giết chết không tha!”

Tam Điền Thuần Nam vừa nghe thấy những lời này của Tương Nguyên thì run lên: “Đại nhân, nếu chúng ta làm như vậy chỉ sợ sẽ người Myanmar sẽ bất mãn.”

“Sợ cái gì? Chỉ là một đất nước nho nhỏ mà thôi, chúng ta chỉ cần hoàn thành công việc, chuyện còn lại đế quốc sẽ phái người ra mặt giải quyết.”

Tương Nguyên không thèm để ý, mục đích của ông ta là lấy được long mạch, những chuyện khác không hề có quan hệ gì với

ông ta, chỉ cần đạt được mục đích, giết vài người thì đã sao chứ?

“Tôi đã biết, tôi sẽ truyền tin cho mấy người canh gác ngay.”

Tam Điền Thuần Nam gật đầu ra hiệu đã hiểu, bắt đầu đi truyền lệnh cho đám võ sĩ của đế quốc, giết chết tất cả những người muốn xông vào.

Chương 216: Yêu cầu của lão thợ mộc

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hai ngày sau.

Ở công viên hồ Lộng Mạc, khi nhóm bác trai bác gái đang muốn tiến vào công viên luyện quyền thì đột nhiên, nhóm bảo vệ đứng ở cửa công viên ngăn không cho bọn họ vào.

“Thật xin lỗi, hôm nay công viên phải tu sửa lại, người ngoài không thể vào được.”

Những bác trai bác gái này đều là người có nhiều kinh nghiệm, làm sao có thể tin cái lý do củ chuối này. Chưa nói tới chuyện công viên hồ Lộng Mạc này mới chỉ được xây dựng mấy năm, chưa hư hại gì để phải tu sửa, mà cho dù có tu sửa thật thì cũng không thể nào phong tỏa cả công viên như vậy được.

“Tôi đoán là có một nhân vật lớn tới đây du ngoạn.”

“Có thể đúng vậy thật, lần trước không phải có tin lãnh đạo muốn đi tới đây sao?”

Những bác trai bác gái này bình thường nhàn rỗi, đa số họ đều là những công chức đã về hưu, chuyện khiến bọn họ cảm thấy hào

hứng nhất chính là thảo luận quốc gia đại sự, bí mật của các lãnh đạo trong bộ máy chính quyền.

“Thế nhưng trước đây nếu có nhân vật lớn nào tới thì báo chí sẽ đưa tin nha, hiện tại không phải coi trọng dân chủ hóa sao? Những lãnh đạo đó đều rất thân thiện với người dân.”

“Ngu ngốc, đó chỉ là cố ý diễn cho người ta coi mà thôi, lịch trình của mấy lãnh đạo này đã được cố định từ trước, mà những người được tiếp cận lãnh đạo hẳn phải có lý lịch mấy đời trong sạch.”

“Đúng vậy nha, khi tôi làm trưởng thôn cũng có một lãnh đạo trong tỉnh xuống. Cả huyện của tôi đã chuẩn bị từ hơn tháng trước, tu sửa đường đất, cũng sắp xếp trước mấy hôm để lãnh đạo ghé thăm. Tóm lại là phía trên vui vẻ mà phía dưới cũng an tâm, tất cả đều vui.”

…

Thế là tin tức có lãnh đạo lớn tới Thụy Lệ, hiện đang ở trong công viên hồ Lộng Mạc lan truyền đi khắp mọi nơi, khiến không ít người hiếu kỳ vây quanh hồ Lộng Mạc nhòm ngó.

“Phương Minh, vừa nãy tôi ra cửa công viên thấy nhóm bác trai bác gái đang thảo luận chuyện có lãnh đạo tới công viên hồ Lộng Mạc, mà còn là lãnh đạo rất lớn nữa.”

Hoa Minh Minh nhàm chán đi dạo quanh công viên, tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của mấy bác trai bác gái, thiếu chút cười tới bò lăn bò càng.

Làm gì có lãnh đạo nào tới kia chứ? Chỉ là nhà họ Trần quyên cho chính phủ 100 triệu, sau đó nói muốn xây một cái đình ở công viên hồ Lộng Mạc nên cần mượn công viên hồ Lộng Mạc một ngày mà thôi.

Đương nhiên chính phủ địa phương không có lý do gì để từ chối cả, một trăm triệu để mua một ngày sử dụng hồ Lộng Mạc, đây là cuộc mua bán có lời vô cùng, hơn nữa nhà họ Trần dám phá hỏng kiến trúc của công viên này sao?

Phương Minh nghe thấy lời nói của Hoa Minh Minh cũng cười một tiếng, người trong nước thích nhất chính là đoán mò, sở dĩ bọn họ muốn phong tỏa công viên chẳng qua chỉ là sợ có người nhìn thấy chuyện kỳ quái rồi truyền ra ngoài mà thôi.

“Phương đại sư, những công nhân kia hỏi lúc nào thì có thể trải đường?”

“Đã tu kiến xong rồi sao?”

Nhìn thấy cha của Trần Dương đi tới, Phương Minh hơi kinh ngạc. Mới chỉ qua một ngày mà thôi, tốc độ của những thợ đá này sao có thể nhanh như vậy?

“Ừm, cũng coi như là xong rồi.”

“Đi, tôi qua xem một chút.”

Ở trung tâm hồ Lộng Mạc có một đảo nhỏ, đảo này chưa có người khai phá, cũng không có cầu bắc qua, vì vậy đám người Phương Minh phải đi qua bằng thuyền.

Nơi trung tâm đảo nhỏ có một đình nghỉ mát mới tinh đứng sừng sững, thế nhưng đình nghỉ mát này không có mái che, chỉ có một khung sườn mà thôi.

Đình nghỉ mát ở giữa, trước sau có hai con mương mới được đào lên, sâu khoảng 50 cm, quanh co khúc khuỷu kéo dài từ đình tới biên giới của hòn đảo.

“Phương đại sư, tiếp theo những công nhân này nên làm gì?”

“Bên chỗ thợ mộc đã chuẩn bị xong chưa?”

“Cũng đã tốt rồi, sẽ tới đây nhanh thôi.”

“Được.”

Trong lúc Phương Minh nói chuyện với người nhà họ Trần thì có một con thuyền đi tới, trên thuyền ngoại trừ Trần Bách Vạn còn có rất nhiều thợ mộc đang bê gỗ lên.

“Cậu Phương, đây chính là thợ mộc nổi danh nhất thành phố của chúng tôi, Vương Thắng Lợi.”

Trần Bách Vạn dẫn theo một ông lão hơn 60 tuổi tới, dáng người ông lão này không cao, mà cả người còn gầy yếu, thế nhưng hai tay nổi đầy gân xanh, đôi mắt cũng rất có thần.

“Ông chủ Phương là thầy phong thủy sao?” Vương Thắng Lợi đưa mắt đánh giá Phương Minh một lát, sau đó hỏi.

“Sao ông lại hỏi như vậy?”

Phương Minh cười cười nhìn Vương Thắng Lợi, cậu tin tưởng Trần Bách Vạn sẽ không nói thân phận của cậu cho người khác biết.

“Rất đơn giản, cột gỗ mà ông Trần nhờ tôi chế tạo thoạt nhìn đơn giản, thế nhưng đồ án bên trên lại không đơn giản chút nào, cho dù là quy cách hay là số lượng đều rất phù hợp với yêu cầu của phong thủy.”

Đôi mắt già nua của Vương Thắng Lợi hiện lên tia sáng, ông ta nói thẳng: “Nói thật tôi làm thợ mộc bao nhiêu năm như vậy đã chứng kiến không ít chuyện, cũng đã từng hợp tác với mấy thầy phong thủy. Cậu Phương đang muốn tạo thành một bố cục phong thủy sao?”

Tới cả bố cục phong thủy mà ông ta cũng biết… Phương Minh cười cười, quả nhiên xưa nay âm dương mộc tượng không phân biệt, trên thực tế dù là thợ mộc cũng hiểu biết một số chuyện của thầy âm dương.

Dù sao thầy phong thủy cần bái tế rất nhiều thần tiên, mà tổ sư của nghề thợ mộc Lỗ Ban chính là một trong mười vị thần tiên đứng đầu.

“Bởi vì nhìn ra được cậu Phương muốn tạo thành bố cục phong thủy nên lão hủ mới tự mình cầm dao động thủ, cậu Phương nhìn xem có hài lòng hay không?”

Trần Bách Vạn ở một bên cũng chen vào giải thích: “Cậu Phương, có lẽ cậu không biết, rất lâu rồi ông Vương không nhận điêu khắc thứ gì nữa, đều là do học trò của ông ấy xử lý.”

Trong lúc nói chuyện thì đám thợ mộc cũng đã nhấc cột gỗ tới. Phương Minh nhìn cột gỗ cùng đồ án phía trên, hai mắt sáng rực, ngay sau đó quay về phía Vương Thắng Lợi ôm quyền cảm kích: “Cảm ơn ông Vương.”

“Ha ha, cậu Phương có thể hài lòng là tốt rồi.”

Trong mắt Vương Thắng Lợi hiện lên vẻ tự tin, đối với tay nghề của bản thân ông ta vẫn khá là tin tưởng đấy, thế nhưng rất nhanh trên mặt ông ta lại lộ ra vẻ mất mát.

“Nghề thợ mộc hiện tại đã lụi tàn, tôi vốn có 13 đồ đệ, thế nhưng cuối cùng người còn hành nghề chỉ có 4, hiện tại có mấy ai dựng nhà gỗ nữa đâu, chỉ toàn xi măng rồi bê tông, cốt thép…”

Những lời của Vương Thắng Lợi nói cũng là tình hình thực tế bây giờ, phòng bằng gỗ thật sự không có bao nhiêu, trừ một số danh lam thắng cảnh dùng nó để thu hút khách du lịch ra thì những căn nhà bằng gỗ gần như đã tuyệt tích.

Vân Nam còn đỡ, ít nhất đây là nơi du lịch phát triển, thêm nữa nền kinh tế ở đây cũng chưa phát triển mạnh. Chứ như Duyên Hải phía Nam toàn là những khu nhà cao tầng, hiếm hoi lắm mới được một hai căn nhà gỗ.

Trên thực tế, theo công nghiệp hóa xuất hiện thì không chỉ mình nghề thợ mộc suy sụp mà những ngành nghề truyền thống cũng suy sụp theo. Trước kia nếu có người muốn học những ngành nghề truyền thống nổi tiếng này, trước tiên phải tặng lễ cho sư phụ, sau đó theo sư phụ sinh hoạt một hai năm, nếu sư phụ cảm thấy hài lòng mới thu người này làm đệ tử, truyền thụ kinh nghiệm.

Dù sao đây cũng chính là những nghề có thể nuôi sống cả một gia đình lớn.

Thời cổ đại có câu sống trong gia tài bạc vạn cũng không bằng có được một thân bản lĩnh, bởi vì chỉ cần có kỹ năng, cho dù là lúc chiến loạn hay thời thiên tai đều không lo bị chết đói.

Vì vậy ở thời cổ đại, bái sư là một chuyện nghiêm túc vô cùng, mà cũng chính vì loại khảo nghiệm nghiêm ngặt này nên mới có câu một ngày là thầy, cả đời là cha.

Thế nhưng thời nay thì không còn phù hợp nữa, dù sao đây cũng là thời kỳ xã hội ổn định, nếu cho mọi người lựa chọn giữa gia tài bạc vạn và một thân bản lĩnh, chắc chắn mọi người đều không do dự lựa chọn vế đầu.

Nguyên nhân cũng đơn giản, có một số tiền lớn để đưa vào ngân hàng, chỉ cần lãi hằng tháng thôi cũng có thể tiêu xài dư giả, ngày tháng trôi qua thoải mái vô cùng.

“Cậu Phương, tôi còn có một lời thỉnh cầu, mong cậu Phương có thể đồng ý.”

Vẻ mặt của Vương Thắng Lợi trở nên nghiêm túc. Phương Minh cũng đã đoán được ông ta muốn nói gì, thế nhưng vẫn gật đầu biểu thị ông cứ nói đi.

“Nghề thợ mộc suy sụp là chiều hướng phát triển, dựa vào sức của tôi thì không thể thay đổi được gì, thế nhưng tôi vẫn hi vọng mấy đồ đệ này của tôi có thể tiếp tục với nghề. Tôi muốn cho bọn họ một chút lòng tin, để bọn họ hiểu rằng nghề thợ mộc này ngoại trừ đục đẽo còn có huyền cơ khác.”

“Ý của ông Vương chính là muốn để bọn họ lưu lại, xem tình hình sau khi bố cục phong thủy được hoàn thành sao?”

“Không sai.” Vương Thắng Lợi gật gật đầu: “Mặc dù bình thường tôi có nói với bọn họ những tri thức về phong thủy, thế nhưng bởi vì bọn họ không được chứng kiến tận mắt nên không mấy tin tưởng. Hôm nay tôi muốn mượn cơ hội này gia tăng niềm tin của bọn họ, kích thích tâm huyết yêu nghề trong lòng bọn họ, mong cậu Phương có thể thành toàn.”

Vương Thắng Lợi chắp tay hướng về phía Phương Minh khiến cậu vội vã xua tay: “Ông Vương nói quá lời, thợ mộc vốn dĩ là trợ thủ đắc lực của những thầy phong thủy như tôi, đương nhiên tôi cũng không muốn nhìn thấy nghề thợ mộc suy tàn. Nếu có thể cống hiến một chút sức lực, tôi sẽ không chối từ.”

Phương Minh đồng ý, mà lời của cậu cũng không phải giả.

Thợ mộc cùng thầy phong thủy vốn có quan hệ tương hỗ, trước kia cho dù là khởi công xây nhà hay chôn cất người chết thì vẫn cần phải có cả thầy phong thủy cùng thợ mộc đấy. Nhất là khi chuyển nhà, người thợ mộc phải có trách nhiệm hướng lên xà nhà lớn tiếng ủng hộ, mà nếu có tập tục ném bánh bao thì người thợ mộc còn phải niệm lời chúc mừng của Lỗ Ban nữa.

Lấy khúc gỗ mà Phương Minh cần này làm ví dụ, nếu là những

thợ mộc truyền thống đều cẩn thận tỉ mỉ bào từng nét một, mỗi loại đầu gỗ đều phải sử dụng một loại bào có kích thước khác nhau.

Lần này Vương Thắng Lợi đưa bốn đồ đệ đến, những người này đều hơn 40 tuổi, là người thành thật, có lẽ nghề thợ mộc này sẽ theo bọn họ tới suốt đời. Bởi tuổi tác của họ đã lớn, không dựa vào bản lĩnh này thì thật sự không biết phải làm gì để duy trì sinh hoạt.

Mà mục đích của Vương Thắng Lợi chính là muốn để những đồ đệ của ông ta biết được tầm quan trọng của thợ mộc, hi vọng sau khi ông đi rồi đồ đệ của ông sẽ lại nhận những đồ đệ khác, tiếp tục truyền thụ, không để nghề thợ mộc diệt vong…

Trong đình nghỉ mát gần như đã được chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu đưa cột gỗ vào, thế nhưng Phương Minh cũng không vội, để Vương Thắng Lợi cùng đồ đệ chuẩn bị thật tốt.

Hiện tại chuyện cần người ngoài bố trí đã gần như hoàn tất, chỉ còn thiếu bố trí của cậu mà thôi.

“Trần Dương, đi theo tôi.”

Phương Minh mang theo một cái túi rồi ra hiệu cho Trần Dương đi theo cậu, về phần những người khác đều phải rời khỏi hòn đảo, quay về công viên.

Phương pháp không thể truyền qua tai, những bố trí tiếp theo của cậu rất quan trọng, không thể tiết lộ. Mặc dù cậu biết những người ở đây đều không phải là người xấu, thế nhưng bắt buộc phải có lòng phòng bị.

Chương 217: Lưu danh muôn đời

“Trần Dương, anh có sợ đau không?”

Đợi tới lúc bên trong đình viện chỉ còn lại hai người Phương Minh cùng Trần Dương, Phương Minh đột nhiên lại hỏi câu này.

“Cái này… Tôi cũng giống người bình thường.”

Nghe thấy câu trả lời của Trần Dương, Phương Minh cười cười lấy ngọn đèn dầu từ trong túi ra. Đèn dầu này khá cũ kỹ, lớp sơn bên ngoài đã bị bong tróc khá nhiều.

Một chiếc đèn đồng mạ vàng.

Ngoại trừ ngọn đèn Phương Minh còn đưa cho Trần Dương một con dao nhỏ, vẻ mặt hiền lành vô hại: “Anh lấy con dao nhỏ này cắt đầu ngón tay, sau đó để máu tươi nhỏ vào đèn dầu, chỉ cần nhỏ đầy hai phần ba đèn là được.”

Khóe miệng Trần Dương giật giật, chuyện này dường như không phải chỉ đơn thuần là chịu đau, mà muốn tự mình hại mình còn cần phải có dũng khí nữa đấy!

Mặc dù cũng hơi sợ, thế nhưng bao nhiêu năm bị bệnh tật hành hạ, tính cách của Trần Dương càng thành thục kiên nhẫn hơn người bình thường nhiều. Anh ta cũng không hỏi vì sao phải làm như vậy, đặt ngọn đèn xuống rồi trực tiếp cầm con dao lên, cắt vào đầu ngón tay.

Trần Dương ngẩng đầu nhìn Phương Minh, trên mặt đã có chút xấu hổ, một dao kia thế mà không hề cắt được vết xước nào.

“Tại lực tay hơi nhẹ.”

Trần Dương giải thích một câu gượng ép rồi cắt thêm một nhát nữa, mặt anh ta nhăn nhó mà máu tươi cũng bắt đầu trào ra.

Không có thời gian để đau đớn, Trần Dương nhanh chóng đặt ngón tay lên trên miệng đèn, nặn máu để nó chảy nhanh hơn, từng giọt từng giọt rơi vào trong bầu đèn.

Hai mươi giây sau khi bầu đèn đã bị lấp đầy hai phần ba Phương Minh mới ra hiệu cho Trần Dương dừng lại, đồng thời cũng đưa cho anh ta một miếng băng dán cá nhân.

“Cảm ơn.”

“Đầu tiên để ngọn đèn ở đây đã, cậu cầm những bùa chú này đi theo tôi.”

Phương Minh lại lấy 13 tấm phù lục từ trong túi ra đưa cho Trần Dương, thấy vẻ mặt anh ta tràn đầy nghi hoặc, hay là giải thích cho anh ta một chút cũng được.

Ai cũng không thể biết bố cục của cậu, trừ Trần Dương, anh ta bắt buộc phải rõ ràng. Không chỉ vì sự thành bại của hành động lần này, mà tương lai long mạch ở đây cũng do Trần Dương thủ hộ.

“Đây là Thừa long phù, sợ rằng khi long mạch tới địa thế ở đây không thể thừa nhận nổi, vì vậy phải mượn nhờ sức lực của tấm phù. Có tất cả 13 tấm, chia ra làm 13 lần giảm bớt lực phá hoại của long mạch đối với nơi này.”

Phương Minh vừa giải thích Trần Dương đã hiểu ngay: “Giống như đột nhiên có vật nặng từ trên trời rơi xuống đúng không? Vì phòng ngừa vật nặng này phá hư mặt đất nên phải bố trí một vài chướng ngại ngăn cản trong không trung, từng tầng từng tầng giảm bớt lực lượng.”

“Cách giải thích này cũng khá đúng.”

Sau khi nói tác dụng của tấm phù cho Trần Dương, Phương Minh lại dẫn anh ta đi tới con mương đã được đào lúc trước: “Đây là phương hướng long mạch đi tới, bây giờ anh nhảy vào con mương này, sau đó cứ cách 3m thì chôn một tấm Thừa Long Phù xuống.”

Trần Dương chôn 13 tấm Thừa Long Phù xuống dưới mương dựa theo Phương Minh nói, vì để người khác không phát hiện dấu vết đào bới nơi này, sau khi anh ta chôn xong còn cố ý lấp đất lại cẩn thận.

Mười mấy phút sau, Trần Dương chôn xong hết những tấm phù này rồi lại nhìn Phương Minh, chờ đợi cậu giao nhiệm vụ tiếp theo.

“Bố trí Thừa Long Phù và cả những bố trí tiếp theo của tôi, anh không được tiết lộ cho bất kỳ người nào. Bởi việc này liên quan tới sự tồn tại của long mạch, cho dù là người nhà thân thiết nhất anh cũng tuyệt đối không được tiết lộ.” vẻ mặt của Phương Minh nghiêm túc vô cùng, cẩn thận dặn dò Trần Dương.

Cũng không trách tại sao Phương Minh cẩn thận như vậy, dù sao long mạch này cũng là long mạch từ bên ngoài tới, nếu muốn an ổn sinh sống ở đây nhất định cần phải có thời gian thích ứng. Trong khoản thời gian này nếu có người cố ý phá hư, rất dễ khiến long mạch sợ hãi mà chạy mất.

Cậu không sợ người nhà họ Trần phá hư, cậu chỉ sợ nếu có quá nhiều người biết chuyện này, trong lúc uống say kích động hay vì một lý do nào đó mà để lộ chuyện này ra, truyền tới tai người hữu tâm thì hậu quả thật sự khó mà lường trước được.

“Tôi xin thề sẽ chôn vùi bí mật này vào sâu trong đáy lòng, tuyệt đối không nói cho bất kỳ ai.” Trần Dương bảo đảm.

“Long mạch này không chỉ ảnh hưởng tới dân chúng ở Thụy Lệ, nó còn có cùng một nhịp thở với anh, nếu long mạch bị phá hư thì thần tiên cũng không thể cứu anh được.”

Không phải Phương Minh đang hù dọa anh ta, những thứ này đợi sau khi long mạch đến, anh ta sẽ được tự thân trải nghiệm.

Căn dặn kỹ lưỡng rồi Phương Minh lại lấy 7 là cờ từ trong túi ra, bắt đầu cắm lá cờ vào bảy chỗ khác nhau xung quanh đình nghỉ mát.

Trên mặt lá cờ thứ nhất vẽ một vùng biển, trên mặt lá cờ thứ hai thì vẽ núi, lá cờ thứ ba vẽ đại địa, lá cờ thứ tư là vẽ trời xanh, ba lá cờ còn lại thì một lá màu đen, một lá màu trắng, một lá có cả hai màu đen trắng.

“Đây là cờ Hoán long, bởi vì long mạch có bốn loại, thứ nhất là sơn long, thứ hai là thủy long, thứ ba là bình địa long, thứ tư chính là chân long phi thiên.”

“Một đen một trắng tượng trưng cho che giấu Âm Dương, đến lúc đó anh phải rung rung lá cờ này. Long mạch cảm nhận được đại địa chi khí trên người anh, nó sẽ cho rằng bên này có sông núi thích hợp. Mặc kệ sau này nó trở thành Sơn long hay Thủy long thì nó vẫn sẽ tới đây.” Phương Minh giải thích cho Trần Dương.

“Vậy không phải là lừa gạt sao?”

Trần Dương nhìn xung quanh, một hòn đảo nho nhỏ, lại thêm một cái hồ tự nhiên cũng nhỏ luôn…

“Ây…” Phương Minh cười cười: “Anh nói đúng, đây chính là lừa gạt, đầu tiên phải lừa đầu long mạch này qua đây cái đã.”

“Liệu sau khi nó phát hiện chúng ta lừa gạt nó, nó có lập tức quay người bỏ đi hay không?”

Trần Dương cảm thấy nghi ngờ, dựa theo lời của Phương Minh thì long mạch là có linh tính đấy, làm sao có thể chấp nhận bị lừa gạt được.

“Người thân của anh nói cho anh, bọn họ có một công việc rất tốt ở nước ngoài, làm ít hưởng nhiều, sau đó kêu anh qua làm chung. Anh hưng phấn từ chức chỗ công ty hiện tại đang đi làm, bán luôn cả phòng ở hiện tại để chạy tới. Kết quả tới nơi mới phát hiện thật ra công việc kia cũng không tốt đẹp như tưởng tượng, thế nhưng cũng không khác biệt bao nhiêu so với công việc trong nước, vậy anh sẽ quyết định như thế nào?” Phương Minh hỏi ngược lại.

“Thì còn cách nào nữa, nhà cũng đã bán rồi, đành phải tiếp tục ở nước ngoài đi làm thôi.”

Phương Minh gật đầu: “Thì chuyện này cũng vậy, sau khi long mạch tới đây phát hiện bản thân bị lừa gạt, thế nhưng nó không có đường quay về. Mà anh cũng đừng quên, núi Côn Lôn là Tổ mạch phương đông, mà long mạch của Myanmar lại xuất phát từ chi nhánh phương đông, nếu nó ở đây thì càng có thể dễ dàng tiếp nhận dưỡng dục của long tổ, so sánh một chút nó chắc chắn sẽ biết nên lựa chọn như thế nào.”

“Một lát nữa anh phải thiêu hủy sáu lá cờ này cùng ngọn đèn, chỉ để lại lá cờ trên tay anh mà thôi. Làm vậy sau này trừ hai người chúng ta sẽ không còn ai biết vị trí của sáu lá cờ này, không cách nào thức tỉnh long mạch.”

Cờ Hoán Long này cần phải cắm ở bảy vị trí, thế nhưng lại không yêu cầu cố định bảy vị trí này gồm những nơi nào. Nếu về sau có người nhắm vào đầu long mạch này cũng tuyệt đối không thể thức tỉnh long mạch, ngoại trừ Trần Dương.

Ngẩng đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu xem đồng hồ, đã 10 giờ sáng, thời gian bên kia hẳn là không sai lệch lắm, đoán chừng bọn

họ đã động thủ.

“Thắp sáng ngọn đèn lên đi.”

Phương Minh đưa thêm một tấm bùa cho Trần Dương, tấm bùa này chỉ đơn giản là Dẫn Hỏa Phù, cũng chỉ có loại phù này mới có thể thiêu đốt được máu tươi.

Oanh!

Tấm phù bị thiêu đốt, Trần Dương hơi hoảng sợ, tay chân run run, thế nhưng anh ta ổn định rất nhanh. Anh ta nhìn ánh sáng của ngọn đèn, không biết tại sao lại có cảm giác ngọn đèn này chính là bản thân anh ta.

Dẫn theo ngọn đèn thiêu hủy 6 lá cờ như lời Phương Minh dặn xong, Trần Dương lại dõi mắt nhìn Phương Minh.

“Chờ.”

Đáp lại Trần Dương chỉ có một chữ.

Mỏ khoáng ở Myanmar.

Tương Nguyên đi ra khỏi túp lều, ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt hiện lên tia kích động: “Nhanh lên, còn một canh giờ(1) nữa là tới thời gian đại sư đã tính toán, đầu long mạch kia sắp khởi vận rồi.”

(1)Canh giờ: đơn vị thời gian của Trung Quốc, 1 canh = 2 giờ

Cái gọi là khởi vận chính là lúc long mạch thức tỉnh.

Long mạch tồn tại ròng rã không biết bao nhiêu năm tháng, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái ngủ say, thế nhưng cứ một khoảng thời gian nó sẽ thức tỉnh.

Long mạch chính là do tinh hoa đại địa ngưng tụ mà thành,

tẩm bổ vạn vật. Mỗi lần long mạch thức tỉnh sẽ phát ra một lượng lớn long mạch chi khí, đối với người trong khu vực này chính là cơ duyên to lớn vô cùng, vì vậy được xưng là khởi vận.

Rất nhiều nơi đột nhiên xuất hiện một số hiện tượng kì lạ, ví như một số thôn dân phát hiện hoa màu nhà mình đột nhiên tăng trưởng rất nhanh hoặc có thể gặt hái luôn, đây chính là do nơi đó có long mạch khởi vận.

Có người bị một số bệnh mãn tính, ví như ho khan, thở khò khè, chữa mãi nhưng không khỏi, thế nhưng đột nhiên lại tốt lên, đây cũng là do hấp thụ long mạch chi khí mà thành.

“Tam Điền, đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi chứ?”

Tương Nguyên gọi Tam Điền Thuần Nam tới, Tam Điền Thuần Nam vẻ mặt mệt mỏi, hai mắt đầy quầng thâm gật đầu: “Đã chuẩn bị xong cả rồi.”

“Vậy là tốt rồi, chờ…”

Tương Nguyên vừa mới nói được nữa câu đột nhiên thần sắc đột biến, lập tức đi vào trong lều nhìn chằm chằm một vật trên bàn, vật này nhìn khá giống với mô hình quả địa cầu, thế nhưng điều khác biệt ở đây chính là nó không phải mô hình quả địa cầu, mà là một hạt châu lớn màu lam.

Giờ phút này hạt châu lớn đó bắt đầu hơi hơi lay động.

“Sao nó lại xuất hiện sớm hơn một canh giờ? Không lẽ đại sư đoán quẻ đã tính sai?”

Trên mặt Tương Nguyên đã hiện lên vẻ kinh ngạc, mà Tam Điền Thuần Nam ở bên cạnh thì vô cùng nghi hoặc: “Tương Nguyên đại nhân, có chuyện gì xảy ra?”

“Cảm long cầu chấn động, chứng tỏ long mạch ở đây đã thức

tỉnh, sớm hơn đại sư dự đoán 1 canh giờ."

Nghe thấy Tương Nguyên nói tới "đại sư tính quẻ", trên mặt Tam Điền Thuần Nam lộ ra vẻ kinh sợ, đại sư tính quẻ nha, đó chính là thầy của Thiên Hoàng, là nhân vật cao không thể với tới.

"Chẳng lẽ xuất hiện biến cố gì?" Tam Điền Thuần Nam suy đoán.

"Mấy ngày nay võ sĩ của đế quốc có phát hiện ra điều gì không bình thường không?"

"Không hề, tất cả đều bình thường, không có ai dám tới gần đây cả."

Tương Nguyên trầm ngâm, nửa ngày sau mới lẩm bẩm: "Đại sư đoán quẻ đã nói, long mạch là thứ tồn tại vô cùng thần kỳ, cho dù là cường giả tu tiên cũng không dám nói có thể hoàn toàn khống chế long mạch, đại sư đoán quẻ tính sai cũng là chuyện có thể lý giải."

"Vậy đại nhân có cần bẩm báo tình huống lại cho đại sư tính quẻ hay không?" Tam Điền Thuần Nam đề nghị.

"Anh cho rằng ở đây có tín hiệu sao?"

Tương Nguyên nhìn Tam Điền Thuần Nam: "Nơi này là trung tâm của long mạch, một khi long mạch khởi vận từ trường ở nơi đây sẽ xuất hiện hỗn loạn, tất cả thiết bị truyền tin đều bị vô hiệu hóa."

"Lập tức để mọi người hành động theo kế hoạch, mặc dù long mạch khởi vận sớm hơn một canh giờ những cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ cần thực hiện đúng theo kế hoạch là được."

Tương Nguyên chỉnh lại quần áo, trên mặt hiện lên vẻ phấn chấn, sau ngày hôm nay ông ta sẽ trở thành người đầu tiên đưa

được long mạch về nước, được lưu danh ở Âm Dương điện phủ, đời đời nhận được sự kính ngưỡng của các Âm Dương sư!

Chương 218: Long mạch hiện hình

Trong sơn động ở khu mỏ lúc trước đám người Phương Minh từng tới, hiện tại đang có mười mấy người đàn ông tụ tập ở đây, Tam Điền Thuần Nam chỉ huy những người này rung rung lá cờ.

Tương Nguyên đã mặc vào trường bào của thầy Âm Dương, đây là áo bào do Âm Dương điện phủ phát ra, trên chỗ ngực của ông ta còn thêu hình ba ngôi sao.

“Tương Nguyên đại nhân, tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng, tôi còn tìm người quay phim, ghi lại chiến tích vĩ đại của đại nhân để người đời sau được chiêm ngưỡng.”

Nghe thấy lời nói của Tam Điền Thuần Nam, hai mắt Tương Nguyên sáng lên, đây quả là một ý kiến hay. Không cần nghĩ cũng biết, nếu những thầy Âm Dương đời sau có thể quan sát chiến tích của ông ta sẽ càng khắc sâu hình tượng vĩ đại của ông ta vào đáy lòng.

“Ừm, quay chụp cũng được nhưng tuyệt đối không thể chậm trễ chính sự, nếu không tôi sẽ không tha cho anh!”

“Xin đại nhân yên tâm, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chính sự. Tôi nghĩ lần này đại nhân hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại như thế, nếu không thể lưu lại hình ảnh chính là một mất mát vô cùng to lớn đối với đế quốc.”

Tam Điền Thuần Nam ra sức nịnh nọt, thực ra ông ta làm như vậy ngoài chuyện có thể nịnh nọt Tương Nguyên ra, còn muốn quay cả bản thân ông ta vào trong đó nữa. Nếu có thể xuất hiện

trong đoạn ghi hình, sau này còn lo chuyện thăng quan tiến chức sao?

“Khụ khụ, tất cả đều là vì tận tâm trung thành với Thiên Hoàng bệ hạ, nhưng để tránh làm long mạch chi khí ngộ thương, anh hãy cẩn thận theo sát phía sau tôi.”

Có qua có lại, Tam Điền Thuần Nam biết cách cư xử như thế đương nhiên Tương Nguyên cũng cho ông ta một cơ hội để lộ diện, mà đó cũng chính là tất cả những gì Tam Điền Thuần Nam chờ đợi. Ông ta nghe thấy những lời này của Tương Nguyên, kích động tới liên mồm cảm tạ.

Ầm ầm!

Đột nhiên sấm sét ngập trời, một tiếng sấm này chấn tới Tam Điền Thuần Nam run rẩy cả người, cảm thấy tai đau như muốn xé rách.

“Ha ha, một tiếng lôi minh, long động thân mình, long mạch đã bắt đầu đứng dậy, tất cả mọi người nghe lệnh, phất cờ tung bay, phất thật mạnh, tuyệt đối không được phép dừng lại.”

Tiếng sấm đại diện cho long mạch đứng dậy, nhưng chỉ dựa vào tiếng sấm không thì chưa đủ, còn cần phải có thêm gió. Chỉ có tiếng gió cùng tiếng sấm không ngừng mới có thể khiến long mạch muốn bay thẳng lên, nó càng gần mặt đất bao nhiêu thì cơ hội của ông ta càng lớn bấy nhiêu.

Tiếng sấm rền rĩ, vang vọng sáu âm liên tục liền triệt để dừng lại.

“Sáu âm, không phải long mạch dòng chính của Côn Lôn thế nhưng cũng đã không tệ rồi, dù sao đa số long mạch dòng chính đều ở bên trong đất đai của Trung Quốc.”

Mới đầu trong đôi mắt già nua của Tương Nguyên còn hiện lên

tia thất vọng, thế nhưng lại khôi phục bình thường rất nhanh, với khả năng của ông ta còn chưa đủ sức để bắt được long mạch dòng chính.

Cái gọi là long mạch dòng chính chính là do mạch Tổ ở phương đông diễn sinh ra 12 đầu long mạch, giống như một người phụ nữ sinh ra 12 đứa con, thì 12 đứa con này chính là dòng chính của người phụ nữ kia.

Thế nhưng 12 đầu long mạch này có tới 10 đầu nằm ở Trung Quốc, chỉ có 2 đầu ở quốc gia khác mà thôi, đa số long mạch trên thế giới hiện tại đều được thoát thai từ 12 đầu long mạch này.

Đầu long mạch này của Myanmar rõ ràng là môt đầu long mạch nhỏ do một trong hai đầu long mạch dòng chính bên ngoài Trung Quốc dưỡng dục ra.

Thế nhưng thịt muỗi dù nhỏ thì vẫn là thịt, huống chi đế quốc của bọn họ còn không có cả một đầu long mạch nhỏ bé. Nếu có thể mang được đầu long mạch này về nước, thì đây chính là long mạch đầu tiên và cũng là duy nhất ở đế quốc!

“Hạ đoạn long trụ xuống cho tôi!”

Sau khi tiếng sấm dừng lại Tương Nguyên bắt đầu phân phó tiếp, một đám võ sĩ Nhật Bản đã sớm đứng ở mấy vị trí đặc biệt trên quặng mỏ. Bọn họ tụ thành nhóm ba người trước mặt mỗi nhóm có một trụ đá.

Mặc dù trụ đá đã sớm được cố định vào trong đất, thế nhưng vẫn có một đoạn nổi trên mặt đất.

Dựa theo lời phân phó của Tương Nguyên, đám võ sĩ bắt đầu đập trụ đá vào sâu trong lòng đất, mà vẻ mặt của Tương Nguyên cũng trở nên trang nghiêm hơn, trước người ông ta hiện lên 3 lá cờ nhỏ.

“Âm Dương quỷ lệnh, lạc thổ truy tung!”

Tương Nguyên cầm lấy một lá cờ màu đen bắt đầu rung động, theo nhịp rung động của lá cờ trong tay ông ta những trụ đá kia cũng bắt đầu chuyển động, cùng lúc đó mấy chục đạo ánh sáng từ trong lá cờ nhao nhao bắn vào bên trong trụ đá.

Mười lăm phút sau, lá cờ trên tay Tương Nguyên đột nhiên bị bốc cháy, hóa thành một đống tro tàn.

Biến cố này không hề khiến Tương Nguyên kinh ngạc, ông ta đã sớm đoán được muốn bắt được đầu long mạch này tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản. Đây chỉ là đợt thăm dò lần thứ nhất của ông ta mà thôi, 15 phút, thời gian này khiến cho ông ta càng thêm tin tưởng vào bản thân.

“Ngũ hành Âm Dương, vây nhốt tứ phương!”

Lá cờ thứ hai là một lá cờ có năm màu, đây chính là cờ ngũ hành một mặt. Để chế tạo được lá cờ này ông ta đã phải hao phí 10 năm, tìm tới 500 người có thuộc tính ngũ hành là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dùng máu của bọn họ dung nhập vào bột giấy chế tạo lá cờ.

Thiên địa phân Âm Dương, Âm Dương bao quát hết thảy, mà Âm Dương lại sinh ngũ hành, ngũ hành đại biểu cho vạn vật. Cực hạn của ngũ hành chính là long mạch, mà tác dụng của cờ ngũ hành này chính là để vây khốn long mạch.

Dùng đoạn long trụ để chặn long mạch tại đây, sau đó lại dùng cờ ngũ hành vây khốn, đầu long mạch nhỏ này có mọc cánh cũng khó thoát!

“Hiện tại chỉ còn kém một bước cuối cùng, chính là ép đầu long mạch này ra ngoài.”

Long mạch là vô hình, do đại địa chi khí ngưng tụ, thế nhưng

trong một số tình huống đặc biệt nó sẽ hiển lộ ra hình dạng thực thể. Để làm được chuyện đó cần phải vận dụng lá cờ thứ ba này, với khả năng của ông ta không thể nào tự chế ra lá cờ này, đây là đại sư đoán quẻ đã đưa cho ông ta.

"Cờ Phong long!"

Ông ta không biết cách chế tác cờ Phong long, theo như đại sư đoán quẻ đã nói, vì chế tác lá cờ Phong long này mà gần như đã tiêu hết một phần năm tài lực của đế quốc.

Sở dĩ đại sư đoán quẻ nói cho ông ta biết những điều này chính là vì muốn cảnh cáo ông ta, chuyện lần này chỉ được phép thành công mà không được phép thất bại, nếu không thì khỏi cần trở về gặp đại sư đoán quẻ nữa, trực tiếp tự sát để tạ tội với Thiên Hoàng bệ hạ đi!

Thân phận của đại sư đoán quẻ quá mẫn cảm, không thể tự mình tới đây, bởi vì một khi ông ấy xuất hiện chắc chắn sẽ khiến mọi người chú ý. Mà loại chuyện trộm cắp long mạch này tuyệt đối không thể để lộ ra ánh sáng, cho dù có lộ thì cũng phải đợi sau khi ông ta mang đầu long mạch này trở về.

"Vạn vật có linh, long mạch có hình, cờ phong long ra, long mạch hiện hình!"

Tương Nguyên bắt đầu lẩm nhẩm chú ngữ trong miệng, hai tay bấm pháp quyết, từng đạo từng đạo thủ ấn đánh vào trên mặt lá cờ Phong long.

Cờ Phong long chậm rãi bay lên không, sau đó không ngừng xoay tròn, dựa theo lá cờ xoay tròn Tam Điền Thuần Nam rõ ràng có thể cảm nhận được toàn bộ khu mỏ, à không, đúng hơn là toàn bộ núi rừng nơi đây đều chấn động nhẹ.

Giờ phút này, ngay cả khu dân cư Myanmar cách khu mỏ 100

dặm cũng có thể cảm nhận được sự chấn động của đại địa, có người bối rối chạy trốn, có người trực tiếp quỳ xuống, đương nhiên đa số người cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Trong một miếu thờ ở thủ đô Yangon, Myanmar.

“Khắp nơi biến động, long mạch xoay mình, chẳng lẽ là đã có chuyện gì xảy ra?”

Một lão hòa thượng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, giờ phút này đôi mắt ông ta mở to: “Nhanh chóng điều tra rõ tình huống!”

Giọng nói không lớn, mấy vị hòa thượng vẫn đang đứng trước cửa vội vã gật đầu, từng người từng người biến mất khỏi miếu thờ.

Oanh!

Lại một tiếng sấm vang lên, mới đầu vẻ mặt của Tương Nguyên tái nhợt, sau đó đột nhiên trở nên kích động vô cùng: “Vì long mạch không có tiếng nói nên nó dùng lôi minh để biểu hiện, long mạch này sẽ xuất hiện ngay lập tức, đám người thừa long bắt đầu hành động!”

“Vâng.”

Tam Điền Thuần Nam vội vàng trả lời, dưới lệnh của ông ta, 13 người Nhật vẻ mặt bối rối giơ 13 thùng gỗ màu sắc khác nhau nhao nhao đứng thành một đường thẳng, khoảng cách giữa hai người chừng 3m.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm lớn đột nhiên xuất hiện, đại địa rung chuyển dữ dội, mà cùng lúc đó 13 người Nhật Bản này cảm thấy cả người lạnh lẽo, một cỗ áp lực vô cùng to lớn đè ép lên người bọn họ.

Oanh!

Một con rồng mau xanh dài hơn trăm trượng đột ngột xuất hiện trên bầu trời của khu mỏ, cỗ khí thế đè ép khiến đám người Nhật muốn quỳ xuống bái lạy.

“Long mạch chi linh, đúng là long mạch chi linh(1) rồi!”

(1)Long mạch chi linh: linh hồn của long mạch

Tương Nguyên kích động vô cùng, ông ta không ngờ cuộc đời ông ta lại có ngày được nhìn thấy long mạch chi linh, càng không thể ngờ có thể phong bế được nó.

“Gióng trống, phong long!”

Theo mệnh lệnh của Tương Nguyên, một đám võ sĩ Nhật Bản bắt đầu gõ trống cổ, tiếng trống dồn dập như thác đổ, vang vọng khắp núi rừng. Mà đầu long mạch chi linh màu xanh trên bầu trời kia muốn bay vút lên trời cao, nhưng phảng phất dường như có một cỗ lực lượng vô hình ép nó ở lại.

Theo tiếng trống không ngừng lớn lên cùng tốc độ xoay tròn của cờ phong long cũng nhanh hơn hẳn, long mạch chi linh dần dần hạ xuống, mà hình thể cũng không ngừng thu nhỏ.

Tới cuối cùng, long mạch chi linh hạ xuống thấp tới mức chỉ còn cách mặt đất 10m, hình thể của nó cũng thu nhỏ lại chỉ còn chừng 50m.

Rầm!

Đuôi rồng rơi xuống đầu tiên, trực tiếp nện lên thùng gỗ của người cuối cùng, mặc dù chịu đựng sức nặng của đuôi rồng thế nhưng thùng gỗ lại không hề bị nứt vỡ, mà người giữ thùng gỗ thì không hề may mắn như thế, ông ta phun ra một ngụm máu tươi, tinh khí thần trở nên uể oải vô cùng, không được mấy giây liền

ngã trên mặt đất!

Chết! Người đàn ông giơ thùng gỗ cứ chết đi đơn giản như vậy…

Mười hai người đàn ông còn lại sợ tới vỡ mật, bọn họ không thể nào ngờ nhiệm vụ lần này chính là dồn bọn họ vào đường chết!

Vốn bọn họ là người Nhật, có thể vì đất nước mà cống hiến là chuyện nên làm, chưa kể còn được hứa hẹn trả thù lao 100 vạn càng khiến họ kích động hơn, thế nhưng bọn họ đồng ý với điều kiện đó không phải là nhiệm vụ đi vào đường chết.

“Ổn định lại hết cho tôi, hy sinh của các ngươi chính là vì tương lai của đế quốc, các ngươi chính là liệt sĩ của đế quốc, mà người nhà của các ngươi cũng sẽ được đế quốc chiếu cố! Nếu các ngươi dám bỏ chạy, không những các ngươi phải chết mà người nhà các ngươi cũng đừng mong sống sót!”

Tam Điền Thuần Nam mở miệng hét lớn, 13 người này chắc chắn phải chết, bọn họ không có sự lựa chọn nào khác.

Người thừa long chính là những người có giờ sinh, ngày tháng năm sinh đều là giờ thìn, chỉ có dạng người này mới có thể chịu đựng được long mạch chi linh, mà cái giá phải trả chính là tính mạng của bọn họ.

Nghe thấy lời nói của Tam Điền Thuần Nam, trên mặt 13 người hiện lên vẻ bi thương phẫn nộ, thế nhưng lại không dám động đậy, bọn họ biết người đàn ông này tuyệt đối có thể làm chuyện tuyệt tình như thế.

Chạy trốn sẽ liên lụy tới người nhà, mặc dù nếu không chạy chỉ còn một con đường chết, thế nhưng ít ra người nhà cũng được chiếu cố…

Rầm rầm rầm!

Thân thể của long mạch chi linh liên tiếp rơi xuống, 13 người thừa long không một ai sống sót, tới cuối cùng chỉ còn lại 13 thùng gỗ.

“Thành công! Mang 13 thùng gỗ này lên xe sau đó lập tức rời đi. Động tĩnh nơi này lớn như vậy, đoán chừng đám hòa thượng Myanmar sẽ nhanh chóng tới đây, nhất định phải rời đi trước khi bọn họ tới!”

Trên mặt Tương Nguyên lộ ra vẻ mừng như điên, thế nhưng ngay lúc ông ta vừa nói xong đột nhiên 13 thùng gỗ lay động, sau đó một trong số 13 thùng trực tiếp nổ tung!

“Cái này… Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Chương 219: Ánh sáng rực rỡ của mặt trời diệt hồn

Rủi ro này làm kinh sợ cả Tương Nguyên.

Những thùng gỗ này cũng không phải là thùng gỗ bình thường, trong thùng gỗ đều có pháp yếm thắng, mà pháp yếm thắng này chuyên dùng để phá phong thủy, cũng có tác dụng ràng buộc với long mạch.

Long mạch nếu đã rơi xuống, như vậy thì tuyệt đối không thể chạy trốn lần nữa.

Tương Nguyên không biết là giờ phút này trên một hòn đảo của hồ Lộng Mạc vùng Thụy Lệ cách khu mỏ không xa nhưng thuộc về một đất nước khác, Trần Dương đang lung lay lá cờ dữ dội, mỗi lần lay đều vô cùng cật lực, nhưng Trần Dương vẫn cắn răng kiên trì.

Cũng giống như vậy, Phương Minh cũng không phải chỉ đứng ở một bên nhìn, giờ phút này cậu cũng tới phía sau Trần Dương, hai tay không ngừng bấm tay niệm chú, từng đợt Vu lực bắn ra từ đầu ngón tay của cậu rơi trên người Trần Dương.

Nếu không, lấy thể chất của Trần Dương căn bản không thể kiên trì được lâu như vậy, dù sao ông ta cũng chỉ là người bình thường.

Đây là một trận tranh đoạt, là cuộc tranh đoạt của Phương Minh bên này và Tương Nguyên bên kia.

“Tương Nguyên đại nhân, chuyện gì xảy ra vậy?”

Thấy thùng gỗ thứ hai cũng bị nổ theo, gương mặt Tam Điền Thuần Nam thấp thỏm không yên, nhiệm vụ lần này nếu không hoàn thành thì Tương Nguyên đại nhân cũng chỉ bị phạt nặng nhưng ông ta thì tuyệt đối không thể sống tiếp.

Võ sĩ đế quốc, không thể hoàn thành nhiệm vụ thiên hoàng bệ hạ giao phó, hơn nữa còn là nhiệm vụ quan trọng, như vậy chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

“Tình hình có xuất hiện rủi ro.”

Sắc mặt Tương Nguyên cũng cực kì xấu, ông ta không biết tại sao lại xảy ra rủi ro, tất cả bố trí nơi này ông ta theo lời phân phó của đại quái sư mà làm, từ đầu tới cuối không chút sai lệch, theo lý mà nói thì không thể xuất hiện tình trạng như vậy.

“Tình hình xảy ra rủi ro, thế chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Cũng được, đại quái sư có chuẩn bị phòng hờ, nếu tình hình thật sự có rủi ro thì sẽ dùng những việc đã chuẩn bị phòng hờ.”

Tương Nguyên đưa tay vào trong ngực, móc ra một miếng ngọc bài, trên mặt lộ ra vẻ quả quyết, không chút do dự bóp nát nó.

Ngọc bài vỡ vụn, một khí thế bàng bạc lao ra, khí thế kia trực tiếp khiến cho Tam Điền Thuần Nam chịu không được mà quỳ xuống, khí thế này cho dù so với khí thế tản ra lúc long mạch hiện hình lúc trước cũng không kém bao nhiêu.

“Đại quái sư.”

Tương Nguyên cũng kinh ngạc, nhưng lập tức lộ ra vẻ cung kính, ông ta thật sự không ngờ ngọc bài này lại là hồn niệm của đại quái sư luyện hóa thành.

Một bóng người hiện ra trước mặt Tương Nguyên và Tam Điền

Thuần Nam, đó là một ông lão mặc áo bào trắng đầu đội mũ miện, mà người này chính là đại quái sư Nhật Bản, đứng sau sự tồn tại của thầy âm dương Nhật Bản.

Ánh mắt đại quái sư căn bản không nhìn Tương Nguyên và Tam Điền Thuần Nam, mắt lão nhìn thùng gỗ, nhìn trên người của linh hồn long mạch, trong tức khắc, chỉ tay ra.

Phụt!

Hồ Lộng Mạc, Trần Dương đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, thân thể Phương Minh cũng run rẩy mấy cái

"Đây là…"

Sắc mặt Phương Minh trở nên cực kì nghiêm túc, vừa rồi cậu cảm nhận được một sức mạnh khiến tim đập nhanh, sức mạnh này cho tới giờ cậu chưa từng thấy sức mạnh mạnh mẽ nhất.

"Ông già kia dù là thầy âm dương nhưng tuyệt đối không lợi hại như vậy, lẽ nào người Nhật Bản còn có người âm thầm giúp đỡ?"

Chỉ có khả năng này mới giải thích tình hình trước mắt, hơn nữa, đối phương cảm ứng thông qua Trần Dương và khí long mạch mà trực tiếp công kích bên này, là muốn chặt đứt mối quan hệ giữa Trần Dương và linh hồn long mạch.

"Thầy Phương, đây là chuyện gì, linh hồn của tôi ban nãy có chút run rẩy."

Gương mặt Trần Dương hoang mang, ông ta suy cho cùng chỉ là người bình thường, đột nhiên gặp thương tổn không biết từ đâu tới trong lòng khó tránh khỏi khủng hoảng.

"Đối phuong có cường giả ra tay."

Phương Minh giải thích một câu, trong đầu nhanh chóng tìm cách phá giải, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui đều không có biện pháp gì hay.

“Chỉ có thể đánh cuộc một lần.”

Thời gian không chờ người, Phương Minh biết rõ đối phương nhất định sẽ phát động công kích lần hai, lần thứ nhất chỉ là thăm dò, kích thứ hai chính là một kích lôi đình.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Phương Minh rất nhanh tiến còa trạng thái quan tưởng, dù là ban ngày, cậu cũng muốn cảm ứng sức mạnh của tinh huy.

Trong khoảnh khắc tiến vào trạng thái quan tưởng kia, thế giới của Phương Minh xuất hiện thiên thể đầy trời, đồng dạng, mặt trời chói chang nóng bỏng nhất cũng rực rỡ lóa mắt nhất.

“Công kích vừa rồi có chứa khí tức âm hàn, nói rõ không phải bản thể của đối phương, thế thì có khả năng lớn chắc là công kích phát động của hồn niệm phân thân nào đó.”

Chọn lúc này tiến vào trạng thái quan tưởng không phải Phương Minh tùy ý lựa, mà là cậu đã suy nghĩ kĩ càng mới phán đoán ra, cậu sợ ánh sáng mặt trời, nhưng hồn niệm cũng sợ như nhau, chỉ cậu đối phương dám công kích, chắc chắn sẽ gặp phản phệ ánh mặt trời chói chang huy hoàng.

Bất chấp thần hồn bị thương, Phương Minh vẫn nhìn chăm chú vào mặt trời chói chang, hạt trân châu màu vàng trong cơ thể cũng chậm rãi xoay tròn, một luồng ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu xuống.

Lúc ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu xuống người Phương Minh, toàn thân Phương Minh run lên, sắc mặt trở nên tái nhớt, mà cũng đúng lúc này, ở khu mỏ Myanmar, hồn niệm phân thân của đại

quái sư cũng ra tay lần nữa.

Chỉ một chiêu nhưng sau một lúc, hồn niệm phân thân của đại quái sư lộ ra vẻ sợ hãi, xoay người muốn trốn, nhưng đã chậm, một ngọn lửa xuất hiện đột ngột, trực tiếp thiêu đốt thân thể ông ta.

“Đại quái sư?”

Tương Nguyên thấy tình cảnh như vậy dường như mở to mắt ra nhìn không dám tin chuyện mình đã thấy, đâu chính là hồn niệm phân thân của đại quái sư đó, thế mà lại bị hủy diệt.

Trong đại điện cung đình hoàng thất ở Tokyo xa xôi, một ông lão áo bào trắng dường như cảm ứng được gì, sắc mặt trở nên cực kì khó coi.

“Lão phu tổn hao sáu mươi năm luyện ra hồn thân thế mà bị hủy diệt? Chẳng lẽ lão hòa thượng ở Myanmar ra tay? Nhưng cho dù là lão hòa thượng kia cũng không thể nào diệt hồn thân của lão phu, cùng lắm chỉ có thể đánh bại hồn thân của lão mà thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại quái sư hoang mang, ông ta căn bản không nghĩ tới, diệt hồn thân của ông ta không phải người Myanmar kia mà là Phương Minh tới từ Hoa Hạ.

Không đúng, nói chính xác là Phương Minh mượn sức mạnh của mặt trời.

“Thầy Phương, cậu làm sao vậy?”

Trần Dương quay đầu, thấy mặt Phương Minh không chút máu, cả người tựa như mệt lả đi liền vội hỏi.

“Khụ khụ… tôi ổn, ông có thể dừng lay cờ rồi, cầm ngọn đèn tới chỗ khởi đầu mương đất tôi nói tới trước đó đi, khi cuồng

phong nổi lên, lập tức chạy.”

“Được.”

Trần Dương đứng lên, mặc dù ông ta còn có rất nhiều nghi hoặc nhưng cũng biết giờ không phải lúc mở miệng hỏi, cầm ngọn đèn tới chỗ đầu mương đất.

“Hội trường Trần, bây giờ để mọi người lại đây.”

Phương Minh cố nén cơn uể oải đầu óc, bấm điện thoại gọi Trần Bách Vạn, không lâu sau, Trần Bách Vạn mang mọi người tới.

“Phương Minh, mẹ nó, anh sao lại thành ra như vậy, thê thảm quá.”

Hoa Minh Minh thấy sắc mặt Phương Minh tái nhợt thân hình ngã dưới đất, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lập tức có chút hả hê nói: “Anh đây là làm chuyện gì, khiến bản thân hư thoát như vậy.”

“Cậu Phương, cậu không sao chứ?” – Trần Bách Vạn thân thiết hỏi.

“ Không có chuyện gì đâu.”

Phương Minh khoát tay áo, cũng may chuyện tiếp theo không cần cậu ra tay nữa, cậu chỉ cận nói miệng là được.

“Sư phó Vương, lát nữa nhờ vào các ngài rồi.”

“Ngài Phương yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành trọn vẹn.”

Vương Thắng Lợi gật đầu cam đoan, cùng lúc đó căn dặn bốn học trò của mình phải cẩn thận không thể để xảy ra sai sót.

Vù vù!

Lúc Vương Thắng Lợi dặn dò xong không lâu thì toàn bộ hòn

đảo nổi gió lớn, gió lớn thổi các cây tạo ra tiếng xào xạc không ngừng, mà Phương Minh trong khoảnh khắc cảm nhận cuồng phong trong mắt lóe tia sáng, nhẹ giọng nói: “Tới rồi.”

Một phía của hòn đảo, sắc mặt cả người Trần Dương thay đổi, bởi vì linh hồn ông ta truyền tới cảm giác thân thiết, giống như có người thân cùng huyết thống gì đó xuất hiện ngay trước mắt ông ta, cảm giác thân thiết này khiến ông ta không kiềm chế được.

Cũng may ông ấy lập tức nhớ tới lời dặn của Phương Minh, đè nén kích động trong linh hồn xuống, nhấc ngọn đèn lên xoay người đi.

Chỉ là, mới chạy được ba mét, Trần Dương cảm thấy thân thể nặng nề, giống như có một vật nặng ngàn cân đặt trên vai ông ta, muốn đè cả người ông ta vậy.

Nhưng mà cũng đúng lúc này, một dòng ấm nóng truyền tới dưới chân Trần Dương, luồng sức mạnh truyền vào hai chân ông ta, trực tiếp khiến sức nặng mất đi phân nửa.

Tuy áp lực vẫn lớn như cũ, nhưng Trần Dương ít nhất vẫn có thể cắn răng chạy.

Ba mét tiếp theo, áp lực lại kéo tới lần nữa, dòng ấm nóng cũng xuất hiện theo, trong lòng Trần Dương cũng hiểu, đây là phù Thừa Long mà thầy Phương bắt ông ta chôn dưới đất đang giúp ông ta.

Mười ba tấm phù Thừa Long, tổng cộng chạy ba mươi chín mét, lúc Trần Dương xuất hiện trước mặt Trần Bách Vạn thì đã thở hồng hộc, toàn bộ thân hình hoàn toàn cong xuống.

Trần Dương đã không còn cách nào chạy nổi nữa, mỗi một bước đi đều rất gian nan, mà Phương Minh lúc này cũng hét về phía Vương Thắng Lợi: “Vương sư phó, mời Long Trụ lên.”

Vương Thắng Lợi gật đầu, sau đó cùng bốn học trò nhanh chóng nhấc mấy cột gỗ mấy tấc đã bào lên, đừng thấy ông ta tuổi thất tuần, nhưng mà mà cột gỗ dài ba mét một phát đã vác lên vai.

Cùng lúc đó, trên tay Vương Thắng Lợi còn cầm một cây búa, trong miệng hát:

“Một nhát búa Thiên Môn mở, Lỗ Bam sai ta hạ phàm. Nay là ngày thiên khai hoàng đạo, mời Long lượn quanh lên trụ đình.”

Mấy học trò của Vương Thắng Lợi nhanh chóng ngồi trên mấy cái thang đã dừng xong, mang mấy trụ đem lên chỗ cao nhất, tay chân cực kì lưu loát chuẩn bị mấy cọc gỗ.

Vương Thắng Lợi gõ một nhát búa lên cây trụ đá thứ nhất, để lại một dấu vết trên cột.

“Tử vi trên cao chiếu xuống đảo nhỏ, hôm nay tu dưỡng long đình. Dựng long đình mời long trụ, bùa vang lên kinh sợ quỷ thần.”

“Trụ này, trụ này, không biết sinh ở núi nào, lớn lên ở vùng nào? Sinh ở núi Côn Lôn, lớn lên ở vùng Bát Bảo, Trương Lang biết, Lỗ Ban thấy.”

“Chân long không nhập vào gỗ của người phàm, gỗ này thông linh lại thông thần, chân long nhập vào vừa tốt, tạo phúc một phương tu thành chính quả.”

…

Phương Minh nghe câu Vương Thắng Lợ niệm, cũng vô cùng kinh ngạc, cậu không ngờ Vương Thắng Lợi lại biết niệm mời rồng, xem ra sư phụ thợ mộc của Vương Thắng Lợi cũng có địa vị không thấp.

Mà khi những long trụ này được dựng xong, Trần Dương cuối

cùng cũng chạy xong ba mươi chín mét, áp lưng trên lưng cũng tự dưng biến mất, mà áp lực đột nhiên biến mất này cũng khiến ông ta như trút được gánh nặng, không thể kiên trì được nữa, đặt mông ngồn xuống trong mương.

Chương 220: Đổ vỏ một cách hoàn mỹ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Khi Trần Dương không kiên trì nổi nữa ngồi bệt xuống đất thì cả lương đình theo đó đột nhiên gió lớn thét gào, mấy học trò của Vương Thắng Lợi từng người bị gió thổi không mở mắt nổi, thân thể lung lay sắp ngã.

“Ngồi trước bàn thờ của sư phụ Lỗ Ban, bảo vệ đệ tử muôn đời hưng thịnh, một thước được chuyện hưng suy, nơi cao một trượng hóa thành bình nguyên.”

Cây búa trong tay Vương Thắng Lợi được đổi thành một cây thước, mà lúc gõ cây thước này lên cột gỗ thì trận cuồng phong kia tuy đáng sợ nhưng theo đó lại không thổi lên người mấy học trò của ông ta nữa.

“Chú ngữ thợ mộc?”

Phương Minh ở một bên hơi kinh ngạc, Vương sư phó này thế mà không đơn giản còn hơn suy nghĩ của cậu, thước đo kia không phải thước đo bình thường, thế mà lại chính là một linh khí sắp thông linh.

Thợ mộc, ở rất nhiều nơi kiêm nhiệm luôn chức thầy âm

dương, lấy một nhánh thợ mộc mà nói, bọn họ ngoại trừ dựng rường cột ra thì còn đóng quan tài cho người chết, cho nên thợ mộc cũng có chú ngữ của riêng mình.

Đùng đùng!

Cùng với cuồng phong còn có tiếng sấm nữa, trên bầu trời đảo nhỏ, toàn bộ bầu trời trên thành phố Thụy Lệ giờ phút này trở thành tác phẩm của sấm sét, tiếng sấm cuồn cuộn làm chấn động mọi người trong thành phố.

“Chuyện gì vậy, sắp mưa à?”

Mọi người trong thành phố Thụy Lệ giờ phút này đều ngẩng đầu lên nhìn trời cao, nhưng điều khiến bọn họ thấy quái dị đó là mặt trời vẫn đang chói chang sao lại có tiếng sấm được chứ?

“Trần Dương, đứng dậy thắp nhang, ngồi chính giữa chòi nghỉ đi.”

Phương Minh nghe thấy tiếng sấm thì vẻ mặt nghiêm nghị một chút, cậu biết đây là do linh hồn long mạch đang biểu lộ sự bất mãn của nó, rất rõ ràng rằng mảnh đất này khong khiến nó hài lòng lắm.

Trần Dương nghe lời Phương Minh nói, tuy cả người mệt lả nhưng vẫn chật vật đứng lên, sau đó lảo đảo đi tới chính giữa chòi nghỉ.

Ở chính giữa chòi nghỉ có một bàn đá, ở trên bàn đá có một lư hương xi măng, phía trên có khắc hình hoa văn rồng.

Thắp nhang, cắm vào trong lư xong, Trần Dương nhìn về phía Phương Minh, chở chỉ thị tiếp theo của Phương Minh.

“Đổ toàn bộ máu huyết còn sót lại trong ngọn đèn vào trong lư hương.”

Lúc này Phương Minh cũng đi tới phía chòi ngỉ, cuồng phong thổi lên khiến người cậu hầu như đi một bước thì run rẩy ba bước, vốn chỉ có mười bước là tới nhưng đi ước chừng cũng hơn một phút.

Đi vào trong chòi nghỉ, Phương Minh nắm tay phải của Trần Dương lên, đưa tay của Trần Dương lên thật cao, nói: " Bây giờ tôi niệm cái gì ông phải niệm cái đó."

Trần Dương gật đầu tỏ ý hiểu.

"Đệ tử Trần Dương, nguyện cùng linh hồn long mạch kết thúc khế ước sinh tử, từ nay về sau mãi thủ hộ ở Tây Nam, bảo vệ long mạch."

"Đệ tử Trần Dương, nguyện cùng linh hồn long mạch kết thúc khế ước sinh tử, từ nay về sau mãi thủ hộ ở Tây Nam, bảo vệ long mạch."

Lư hương rung lên ba lần nhưng cuồng phong vẫn không dừng lại, ngược lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Phương Minh nhíu mày lại, ngẩng đầu nhìn trời cao, nói: " Long mạch thiên hạ, ra tận Côn Lôn, Tổ Long làm chứng, nếu các hạ ở lại nơi đây, từ nay về sau mãi trấn giữ Tây Nam, ơn phúc cho muôn dân, tu công đức vô lương, nhận sự chăm sóc của Tổ Long, không hẳn không thể trở thành nhánh rồng thứu mười ba."

Đùng đùng!

Đáp lại lời của Phương Minh là một tràn tiếng sấm, mà theo tiếng sấm vang vọng, toàn bộ thân hình của Trần Dương đột nhiên run rẩy, trong mắt mấy người Trần Bách Vạn cách đó không xa, tuy Trần Dương vẫn là dáng vẻ đó nhưng khí thế cả người cũng hoàn toàn thay đổi.

Trần Dương lúc trước mang tới cảm giác gầy yếu thế nhưng

Trần Dương lúc này tuy thân thể run rẩy nhưng cổ khí thế kia tuyệt nhiên không giống, tràn đầy bá đạo.

Khí thế, chỉ là một thứ gì đó rất huyền diệu khó giải thích, có thể hết lần này tới lần khác khiến người ta cảm nhận được đây là khí thế một hào quang lâu dài mang đến.

Trần Dương không có loại khí chất bá đạo này, thế nhưng linh hồn long mạch lại có, thấy khí thế Trần Dương thay đổi, trên mặt Phương Minh cuối cùng cũng nở nụ cười.

Đây là do linh hồn long mạch đang kí khế ước sinh tử cùng Trần Dương, từ nay về sau Trần Dương sẽ dành cả đời để bảo vệ cho linh hồn long mạch, không được rời khỏi Thụy Lệ, trừ phi có một ngày hồn long mạch rời đi.

Nhưng sự tồn tại của linh hồn long mạch này, mấy chục trên trăm năm mới xoay người, mấy trăm năm không động đậy là chuyện bình thường, nói như vậy, lúc Trần Dương còn sống chỉ sợ không đợi được rồi.

Tiếng sấm tiêu tán, thân thể Trần Dương không hề run rẩy nữa, mà cũng vào lúc mọi người nghĩ như vậy là kết thúc thì hai mương đất đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu lục, ánh sáng này nhanh chóng lấp đầy mương đất, mà đợi tới khi ánh sáng mất đi mọi người mới nhìn rõ màu xanh này là đồ gì, ngoại trừ Phương Minh, ai cũng đều phát ra tiếng khiếp sợ.

Ngọc bích, hai con mương đất cứ thế lấp đầy ngọc bích xanh biếc không chút đường vân.

Một trước một sau, dài hơn sáu mươi mét, mương đất sâu năm mươi centimet đều tràn đầy ngọc bích, cái này cần phải tốn bao nhiêu cân ngọc bích đây.

“Ngọc bích đế vương cực phẩm giá trị liên thành.”

Giọng của Trần Bạch Vạn có chút run rẩy, lập nghiệp bằng ngọc bích thì liếc mắt cũng nhận ra mấy cái này là ngọc bích trân quý, có thể nói, toàn bộ thị trường ngọc bích hiện nay chưa từng có nhiều ngọc bích để vương cực phẩm đến vậy.

Giá trị của những viên ngọc bích này sẽ hơn trăm tỷ, thậm chí có thể sẽ tới nghìn tỉ, đây còn là do nhiều ngọc bích đế vương cực phẩm xuất hiện đột ngột sẽ tấn công giá cả trong thị trường của ngọc bích đế vương.

Dù sao thì sở dĩ ngọc bích đế vương có giá cả đắt đỏ là vì hiếm, nhưng nếu như cứ tuôn ra thị trường chút chút thì giá tổng giá trị của đống ngọc bích này tuyệt đối sẽ hơn nghìn tỉ.

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười khổ, nhiều ngọc bích đế vương như vậy cũng khiến cậu có chút rung động, cậu có thể cảm nhận rõ ràng hô hấp của mấy người xung quanh đang trở nên dồn dập.

“Những viên ngọc bích này không thể động vào, nếu ai lấy những viên ngọc bích này thì kết cục sẽ giống như hội trưởng Trần ông năm đó động vào ngọc bích rồng vậy, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn so với cảnh ngộ của Trần Dương bây giờ nữa.”

Phương Minh không mở miệng nhắc nhở bỏ ý định trong đầu trước mắt của mấy người này không được, chỉ là chỗ này trừ nhà của Trần Bách Vạn ra thì còn có Vương Thắng Lợi và bốn học trò của ông.

“Vương sư phó, các sư phụ, đây là hơi thở của long mạch hóa thành, toàn bộ long mạch vào Thụy Lệ, sẽ tạo ơn phúc cho toàn bộ bách tính Thụy Lệ, nếu có ai động tâm với mấy ngọc bích mày, phá hư hoặc đào bới nó, chẳng những sẽ mang tai nạn tới cho mình và người thần hơn nữa còn trở thành tội nhân thiên cổ của toàn Thụy Lệ

Để tăng sức thuyết phục, Phương Minh còn cố ý nói chứng bệnh trên người Trần Dương ra, quả nhiên, nghe cậu nói xong lời này, hô hấp của Vương Thắng Lợi và bốn học trò mới dần khôi phục lại bình thường.

“Cậu Phương yên tâm, Vương Thắng Lợi tôi tuy không được đọc nhiều sách nhưng cũng biết một chút, tiền tài bất nghĩa không thể làm, những ngọc bích này càng có liên hệ tới tương lai của toàn bộ Thụy Lệ nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chút tin gì ra ngoài.”

Sau khi Vương Thắng Lợi nói xong lời này, ánh mắt nhìn về phía bốn học trò: “Bốn người các cậu cũng phải nhớ kĩ, chuyện ngày hôm nay phải giữ trong lòng, ra khỏi nơi này thì coi như không có gì xảy ra, nếu dám có tà niệm gì hoặc để lộ tin ra ngoài thì không còn là học trò của thầy nữa.”

Bốn học trò của Vương Thắng Lợi nghe lời nghiêm dạy của thầy thì vội vã biểu lộ mình sẽ không có tâm tư gì, lại càng không nói chuyện này ra.

“Hội trưởng Trần, long mạch này rất quan trọng với người Thụy Lệ, cũng quan trọng với người nhà họ Trần, Trần Dương từ hôm nay trở đi đã trở thành người bảo vệ cho long mạch, nếu long mạch xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị cắn trả chính là Trần Dương, nhưng nếu long mạch không xảy ra chuyện gì thì Trần Dương cũng sẽ được lợi ích vô cùng nhiều, thậm chí đối với người họ Trần của ông mà nói, đây là tạo hóa của trời đất, so với có một phần mộ được chôn ở trên long mạch thì càng tốt hơn.”

Trần Bách Vạn nghe lời Phương Minh nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đồng thời cũng cam đoan với Phương Minh: “Cậu Phương yên tâm, Trần gia tôi nhất định sẽ bảo vệ cẩn thận long mạch này.”

“Tốt nhất là có thể mua hòn đảo này từ bên chính quyền luôn,

cho dù không được thì cũng phải mượn cớ nói muốn thuê để xây một nông trang, còn về ngọc bích này thì tới lúc đó trải một lớp đường xi măng trước cửa hàng, hoặc có thể trải đá cuội thành con đường đá cũng được, không tới mức làm người ta chú ý."

"Được, những thứ này tôi sẽ đi sắp xếp, vì không để cho nhiều người biết, tới lúc đó xi măng gì gì đó đều để cho người Trần gia tự mình làm."

Suy nghĩ của Trần Bách Vạn rất chu đáo, Phương Minh cũng biết mấy chuyện này cậu không cần phải dặn dò, với kiến thức và trí tuệ của Trần Bách Vạn thì sẽ biết nên xử lí thế nào.

"Ừm đúng rồi, còn một chuyện nữa quên mất, long mạch vào Thụy Giang, nhất định sẽ có nhiều nơi xảy ra chuyện dị thường, nếu có thể thì cố gắng nghĩ cách không để truyền thông đưa tin, miễn cho tin tức truyền đi rơi vào tai kẻ có tâm, dù sao Thụy Giang cách bên Myanamar không xa lắm, chuyện long mạch bị nẫng tay trên lần này nếu để bên Nhật Bản hoặc Myanmar điều tra ra thì có thể sẽ mang tới phiền phức."

Trong mắt Phương Minh lóe ánh sáng, người Nhật Bản khổ cực lên kế hoạch mang long mạch đi kết quả bị chính cậu nẫng tay trên tất nhiên sẽ không cam lòng, nhất định sẽ triển khai điều ta, mà bên phía Myanmar ước chừng cũng như vậy, cho nên không thể để chút tiếng gió nào lọt ra.

Lúc Phương Minh đang nghĩ những chuyện này thì bên khu mỏ Myanmar đang nổ ra một trận chiến lớn.

"Cái tên của điện âm dương kia, vậy mà dám lấy trộm long mạch của nước ta, thực sự là đáng chết."

Mấy vị hòa thượng trong miếu thới I-an-go ở Myanmar mang theo một đám tăng lữ xuất hiện ở chân núi khu mỏ, mà ở trước mặt bọn họ lại là Tương Nguyên và Tam Điền Thuần Nam với sắc

mặt khó coi.

Tương Nguyên có nỗi khổ khó nói, nếu ông ta thực sự thành công trộm được long mạch rồi bị người Myanmar chặn lại thì chỉ có thể nói vận may không tốt, nhưng quan trọng nhất là long mạy đã chạy đi rồi, ông ta căn bản không lấy được gì.

Nhưng mà mấy người Myanmar căn bản không tin lời ông ta, càng hoài nghi mấy tên đồng bạn này mang long mạch đi trước.

Trên mặt đất, hơn mười thi thể của võ sĩ đế quốc, những hòa thượng Myanmar biết long mạch bị trộm đi lúc này đỏ cả mắt, từng người từng người đâu còn dáng vẻ từ mi thiện mục, tất cả đều hóa thành Kim Cang trừng mắt.

Thực lực Tương Nguyên tuy không tệ, nhưng đâu thể nào là đối thủ của nhiều hòa thường như vậy, áo bào trên người cũng đã nhuốm máu, mà ông ta biết giải thích cũng vô dụng.

“Đại Quái Sư, hổ thẹn với sự tín nhiệm và bồi dưỡng của ngài, Tương Nguyên đi trước một bước.”

Tương Nguyên hiểu rõ, ông ta không thể rơi vào tay người Myanmar, bởi vì việc này sẽ gây phiền toái cho đế quốc, dù cho long mạch không hề rơi vào tay đế quốc, nhưng chuyện này căn bản không giải thích rõ được.

Sau một chốc, toàn bộ thân hình Tương Nguyên đột nhiên trương phồng lên, mà đám hòa thường Myanmar này thấy thế thì sắc mặt chợt thay đổi, vội vã lui lại.

Bùm!

Thân hình Tương Nguyên trực tiếp nổ tung, hóa thành một cơn mưa máu, mà Tam Điền Thuần Nam đứng bên người Tương Nguyên dưới sức nổ này cũng đầu lìa khỏi cổ.

Không có chứng cứ, trên người mấy người Tương Nguyên không có bất cứ đồ gì để chứng minh thân phận, người Myanmar mặc dù biết bọn Tương Nguyên là người của điện Âm Dương nhưng không có chứng cứ cũng không làm gì được, bởi vì bên phía điện Âm Dương của Nhật Bản tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Mà đối với hòa thường Myanmar mà nói, hành động của Tương Nguyên rõ ràng là sau khi thực hiện xong âm mưu thì hủy thi diệt tích, điều này càng khiến cho bọn họ tin rằng long mạch nhất định bị mang tới Nhật Bản rồi.

Kết quả này, Phương Minh ở nơi Thụy Lê xa xa kia không hề nghĩ tới.

Người Nhật Bản đổ vỏ một cách hoàn mỹ giúp cậu rồi.

Chương 221: Hàn Kiều Kiều đến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Đại Niên, đi đánh mạt chược thôi.”

“Không đi, hôm nay tôi còn phải sửa sang lại bản thảo một chút, ngày mai phải đăng rồi.”

Trong một tòa soạn báo, một người đàn ông trung niên mập mạp ngồi trước máy vi tính chỉnh sửa bài viết, mặc dù hiện tại đã là giờ tan ca thế nhưng người đàn ông trung niên này vẫn phấn chấn vô cùng, bởi ông ta tin rằng tin tức của ông ta nhất định sẽ tạo nên oanh động.

“Một thôn trang ở Thụy Lệ trồng giống bưởi Hồng Ngọc Hương, trong vòng một đêm đơm hoa kết trái, trái lớn vô cùng, mỗi quả đều lớn như quả bóng rổ.”

“Một thôn trồng lúa, trong một đêm lúa đột ngột cao bất thường, cây cao nhất còn đạt tới 3m, hạt lúa to tròn sung mãn…”

Trừ nội dung bằng chữ ra người đàn ông trung niên mập mạp này còn đăng thêm hình ảnh, thế nhưng trong khi ông ta mới chỉ hoàn thành một nửa bài báo, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng thăm hỏi.

“Là Niên phóng viên của báo chiều Thụy Địa sao?”

Người đàn ông trung niên quay đầu lại liền thấy có hai thanh niên vừa cười vừa đi tới, một trong số đó vừa vặn nhìn thấy những nội dung biên soạn trên máy tính cùng hình ảnh trên mặt bàn, tròng mắt co rút.

“Đúng là tôi, không biết hai người tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Là như vậy, chúng tôi có một yêu cầu hơi quá đáng, hi vọng phóng viên Niên có thể xóa bản thảo này đi, không nên tuyên truyền chuyện của mấy thôn trang này ra ngoài.”

“Dựa vào cái gì?” Vẻ mặt của Đại Niên trầm xuống, là một phóng viên, việc quyết định có đưa tin hay không là quyền của ông ta, mà đây lại là cơ hội cuối cùng để ông ta tranh thủ đăng bài kiếm tiền thưởng cuối tháng.

Hai người thanh niên cười cười, một người trực tiếp nhấc cặp công văn trong tay lên, Đại Niên lộ ra vẻ mặt phòng bị, thế nhưng chỉ sau một khắc hai mắt của ông ta sáng rực lên.

Từng bó Mao gia gia(1) đỏ tươi được người thanh niên lấy ra từ trong cặp công văn, tổng cộng là 5 bó. Nhìn bó tiền mới tinh còn nguyên giấy niêm phong, Đại Nguyên biết rõ chừng này chắc chắn là 5 vạn!

(1)Mao gia gia: tờ tiền giấy của Trung Quốc

“Nếu ông xóa bỏ hết mấy bản thảo đó thì 5 vạn này sẽ là của ông, đương nhiên ông cũng phải đưa hết ảnh chụp cho chúng tôi.” Người thanh niên nhìn Đại Niên.

Đại Niên đáp ứng không chút do dự, nói đùa cái gì vậy, mấy bản thảo này của ông ta mặc dù đăng lên sẽ khiến không ít người chú ý, thế nhưng dựa theo chế độ khen thưởng của tòa soạn, có thể được thưởng hơn 1000 đồng đã là may mắn lắm rồi.

Lại nói bài báo này thật ra cũng không có gì quan trọng, thuần túy chỉ là đưa một ít tin tức ngạc nhiên mới lạ mà thôi, không đăng lên ông ta cũng không phải chịu bất kỳ gánh nặng tâm lý gì.

Trao tiền, nhận ảnh, sau đó hai người thanh niên rời đi.

Chuyện giống như vậy cũng đang phát sinh ở các tòa soạn báo cùng đài truyền hình khác, đồng thời cũng có một số người xuất hiện ở các hương trấn thuộc Thụy Lệ, dùng giá cao thu mua hết tất cả những loại hoa màu cây trái gặp phải tình huống kì dị, cho dù những thôn dân này có đi rêu rao về những chuyện kỳ lạ nhà họ gặp phải cũng không còn bất kỳ chứng cứ nào nữa.

Cây lúa cao hơn 3m, khoai lang nặng 50 cân… Những chuyện này nói ra ai mà tin tưởng được chứ?

…

“Phương Minh, chúng ta còn phải đợi ở đây bao lâu nữa? Thật sự là nhàm chán quá đi!”

Ở trong sân nhà họ Trần, Phương Minh đang nhàn nhã nằm phơi nắng. Sở dĩ cậu còn ở lại thôn Thụy Lệ chưa rời đi chính là vì sợ người Nhật truy lùng theo dấu vết tìm tới đây, thế nên mới ở lại quan sát.

Dù sao lúc đó Trần Bách Vạn cũng đã nói tên thật của ông cho đám người Nhật, một khi người Nhật hoài nghi rất có khả năng sẽ dựa theo manh mối này điều tra tới đây.

Thế nhưng chuyện khiến Phương Minh cảm thấy rất ngoài ý muốn đó chính là đã 3 ngày trôi qua, người Nhật không hề có một chút động tĩnh nào. Cậu đã nói đám người nhà họ Trần chú ý quan sát những người xuất nhập cảnh, thế nhưng lại không hề nhìn thấy bất kỳ một người nào khả nghi.

“Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày mai chúng ta có thể

trở về rồi.”

Phương Minh quyết định ngày mai quay trở lại Ma Đô, thế nhưng ngay lúc cậu đang nói chuyện trên trời dưới đất cùng Hoa Minh Minh đột nhiên lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Nhìn thấy dãy số trên màn hình, khóe miệng Phương Minh cong cong: “Chị Kiều Kiều có gì dặn dò vậy?”

Bởi vì có thể đoạt long mạch từ trong tay người Nhật Bản khiến tâm trạng của Phương Minh thoải mái vô cùng, hiếm khi mở miệng trêu chọc Hàn Kiều Kiều một câu.

“Cậu uống lộn thuốc rồi sao?”

Nghe được lời nói của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh triệt để trầm mặc.

“Tôi có chuyện cần hỏi cậu đây, cậu đang ở Vân Nam sao?”

“Đúng vậy, sao cô biết?” Phương Minh có chút hiếu kỳ, sao Hàn Kiều Kiều lại biết chuyện cậu đã tới Vân Nam: “Cô tới cửa hàng sao?”

“Đúng vậy, Đại Trụ nói cho tôi biết cậu đã tới Vân Nam, là ở huyện nào của Vân Nam vậy?”

“Thụy Lệ.”

“Tôi dựa vào…”

Đầu bên kia truyền tới một tiếng chửi bậy: “Tôi cũng đang ở Thụy Lệ, công ty sắp xếp cho tôi tham gia một buổi triển lãm châu báu, thế nào, có muốn tôi đưa cậu đi tham quan một chút mở rộng tầm mắt không?”

Phương Minh đang định lắc đầu từ chối thì dường như đầu bên kia Hàn Kiều Kiều gặp phải chuyện gì đó, cố ý nói nhỏ: “Được

rồi, không đùa với cậu nữa, tôi gửi địa chỉ qua cho cậu, tới tìm tôi ngay nhé."

Tinh tinh!

Điện thoại truyền tới âm báo tin nhắn, đúng là Hàn Kiều Kiều gửi tới, trong tin nhắn chỉ có một địa chỉ.

"Là đại minh tinh Hàn Kiều Kiều gọi tới sao? Cô ấy đã tới Thụy Lệ rồi?" Hoa Minh Minh đang nằm một bên đột nhiên đưa đầu qua, cười dâm đãng: "Cậu còn do dự cái gì nữa? Chúng ta tranh thủ thời gian lên đường thôi."

Trong suy nghĩ của Hoa Minh Minh, đại minh tinh Hàn Kiều Kiều này đã thuộc về Phương Minh, cậu ta không có cơ hội sơ múi được gì, thế nhưng bên cạnh đại minh tinh như vậy chắc hẳn là không thiếu người đẹp nha, cậu ta hoàn toàn có thể mượn cơ hội này để quen biết quen biết… Hắc hắc…

"Tôi có nói là tôi muốn đi sao?" Phương Minh liếc Hoa Minh Minh một cái, lạnh nhạt nói ra.

"Đại minh tinh như Hàn Kiều Kiều mời mà cậu còn không đi, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Vẻ mặt của Hoa Minh Minh vô cùng khoa trương, nhìn thấy Phương Minh vẫn nằm im không nhúc nhích, cậu ta lại đổi sang bản mặt đáng thương: "Cậu xem, tôi theo cậu tới Vân Nam bao nhiêu lâu rồi mà chưa từng được đi chơi thoải mái lần nào, dù gì không có công lao cũng có khổ lao mà…"

"Người nhà họ Trần tặng cho cậu mấy cái vòng tay được làm từ phỉ thúy đỉnh cấp, làm sao? Cậu định thu phí giùm tôi sao? Sau đó đưa cho tôi?"

Phương Minh lại liếc Hoa Minh Minh một cái, lần này Trần Bách Vạn xem như cảm tạ cậu không ít, không chỉ đưa gốc Tuyết

Liên kia cho cậu luôn, lại còn thanh toán một khoản phí lớn.

Với tư cách là bạn của Phương Minh, cái tên Hoa Minh Minh này mặc dù không tốn tí công sức nào thế nhưng gần quan thì được ban lộc, Trần Bách Vạn tặng cho cậu ta mấy món vòng tay bằng phỉ thúy đỉnh cấp, giá trị ít nhất cũng phải 500 vạn!

“Cái kia… Giữa anh em chúng ta sao phải khách khí như vậy…”

Hoa Minh Minh hậm hực, nói đùa cái gì vậy? Mấy món vòng tay này chính là vũ khí tán gái trong tương lai của cậu ta, mà nếu không thì cũng có thể đổi thành tiền riêng, dù sao dạo gần đây lão đầu tử quản lý chi tiêu của cậu ta nghiêm ngặt vô cùng.

Mặc dù cậu ta cho rằng sở dĩ cậu ta có thể tán gái được chính là vì cậu ta đẹp trai, thế nhưng dù gì cũng phải có tiền nha, ăn cơm, ca hát, happy happy đều cần phải có tiền đó!

“Được rồi, cậu đừng ba hoa nữa!”

Phương Minh đứng dậy, cậu chỉ đùa Hoa Minh Minh một chút mà thôi, chứ nếu Hàn Kiều Kiều đã tới đây đương nhiên cậu phải đi gặp cô ấy.

…

Thụy Lệ mặc dù chỉ là một thị xã ở biên thùy Tây Nam, thế nhưng bởi vì giáp với Myanmar có nguồn tài nguyên phỉ thúy dồi dào, nên hằng năm ở đây đều tổ chức mấy buổi triển lãm châu báu, đương nhiên, đa số đều là phỉ thúy.

Triển lãm hằng năm này đều lấy châu báu từ trong các cửa hàng lớn, mà đương nhiên không thể thiếu sự hiện diện của những minh tinh xinh đẹp có tiếng để làm nóng bầu không khí.

Đa số các minh tinh đều là gương mặt đại diện của một số

thương hiệu châu báu, một số cửa hàng còn có tận mấy minh tinh làm người đại diện, thậm chí còn có một minh tinh mà làm đại diện của hẳn vài cửa hàng châu báu.

Ba giờ chiều, Phương Minh và Hoa Minh Minh đã tới cửa của hội triển lãm, chỉ là hai người không có thiếp mời nên bị bảo vệ ngăn cản từ ngoài cửa.

Triển lãm châu báu này khác hẳn triển lãm xe hơi, triển lãm xe hơi không có yêu cầu gì đối với khách tới tham dự, nhưng triển lãm châu báu lại phải cân nhắc đến sự tồn tại của những minh tinh bên trong, cân nhắc tới giá trị to lớn của châu báu, vì thế người bình thường cơ bản không có quyền đi vào.

Thiếp mời có ba loại, một loại chính là cung cấp cho những cửa hàng tham gia triển lãm châu báu, một loại là ban tổ chức tặng mời, còn loại cuối cùng chính là dùng tiền để mua.

Thế nhưng Phương Minh cũng không phải dùng tiền, sau khi nhắn tin cho Hàn Kiều Kiều không lâu liền thấy bóng Trương Yến từ sảnh lớn đi tới, mang theo hai thiếp mời dẫn Phương Minh cùng Hoa Minh Minh vào.

“Cậu Phương, hiện tại chị Kiều Kiều đang ở trong phòng trang điểm, để tôi đưa cậu tới.”

Trương Yến có ấn tượng rất sâu sắc với Phương Minh, một là vì cậu là người cứu cô và chị Kiều Kiều khi bọn họ gặp nguy hiểm, hai là thái độ của chị Kiều Kiều đối với người thanh niên này không bình thường chút nào, mà đây cũng là yếu tố quan trọng nhất. Cô ấy ở bên cạnh chị Kiều Kiều nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy chị Kiều Kiều để ý tới người đàn ông nào như thế.

Là một minh tinh nổi tiếng, đương nhiên Hàn Kiều Kiều chính là con cưng trong mắt những thương nhân châu báu kia. Lần này

cô tới đây không phải để làm đại sứ cho một thương hiệu nào, chỉ đơn thuần là công ty giải trí hợp tác với một công ty châu báu, thế mà phí xuất hiện của cô ấy cũng lên tới 150 vạn!

Phía sau của hội triển lãm không cho phép người ngoài vào, thế nhưng nhờ có Trương Yến, Phương Minh qua cửa này thật sự khá đơn giản.

Cốc cốc cốc.

Trương Yến dừng lại trước cửa phòng trang điểm rồi gõ cửa, bên trong truyền tới giọng nói ưu nhã.

“Vào đi.”

Vừa đẩy cửa ra Phương Minh đã nhìn thấy Hàn Kiều Kiều ngồi trước gương, trên người cô mặc một bộ váy dạ hội long trọng kiều diễm. Trong mắt Phương Minh hiện lên một tia kinh diễm, mà Hoa Minh Minh ở bên cạnh đã dán chặt hai mắt lên người Hàn Kiều Kiều.

Bộ váy liền màu đen ôm trọn cơ thể Hàn Kiều Kiều, phơi bày rõ ràng những đường cong kiều diễm, váy cổ thấp để lộ làn da trắng nõn mịn màng vô cùng quyến rũ, thắt lưng hình nơ bướm lại khiến cô có thêm vẻ thanh thuần tràn ngập sức sống.

Gợi cảm và thanh thuần, hai vẻ đẹp trái ngược nhau lại được biểu lộ một cách hoàn mỹ trên người cô.

Thấy có người đi cùng với Phương Minh, Hàn Kiều Kiều lập tức phá vỡ hình tượng mỹ lệ kia. Cô bắt chéo hai chân lên bàn, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, đôi tay ngọc thon dài trực tiếp vươn tới gói thuốc lá dành cho nữ trên bàn, ưu nhã rút ra một điếu rồi đốt lên. Mỹ nữ hít một hơi rồi đứng dậy đi tới trước mặt Phương Minh, sau đó miệng đỏ nhỏ nhắn hé mở, phun hết làn khói lên mặt cậu!

“Phương Minh, tôi có đẹp không?”

Khoảng cách gần như vậy, Phương Minh cơ hồ có thể nhìn thấy mỗi lỗ chân lông trên da mặt Hàn Kiều Kiều. Yêu tinh này lại phát bệnh rồi, cậu nhíu mày, nói ngay: “Con gái vẫn là nên ít hút thuốc thì tốt hơn.”

“Thật là không thú vị.”

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, ưu nhã xoay người trở lại ghế, thế nhưng đúng lúc này lại có người đẩy cửa bước vào.

Chương 222: Không cần nói xin lỗi

Người đẩy cửa đi vào là quản lý của Hàn Kiều Kiều, Thái Phân.

“Kiều Kiều…”

Thái Phân đang định nói gì nhưng nhìn thấy trong phòng có hai người thanh niên xa lạ thì im ngay, khó hiểu nhìn Hàn Kiều Kiều cùng Trương Yến.

“Chị Thái, đây là hai người bạn của em tới tham gia triển lãm châu báu.” Hàn Kiều Kiều cười cười giới thiệu.

“Thì ra là cậu Phương và cậu Hoa.”

Thái Phân vẫn đang một mực quan sát hai người, là quản lý của Hàn Kiều Kiều thế nhưng chị ấy chưa từng nhìn thấy hai người thanh niên này. Mặc dù Hàn Kiều Kiều đi theo con đường gợi cảm, thế nhưng chị ấy hiểu rõ cuộc sống sinh hoạt của Hàn Kiều Kiều, cô ấy không có bạn khác giới.

Phương Minh cũng đánh giá Thái Phân, xương gò má nhô lên, mặt nhọn, đôi mắt trũng sâu, đúng là điển hình của một người phụ nữ vô cùng khôn khéo.

“Chị Thái, triển lãm châu báu còn chưa bắt đầu mà, chị tìm em có chuyện gì không?”

“Chuyện này…”

Nếu như không có người ngoài thì Thái Phân có thể thoải mái

nói thật, thế nhưng có đến hai "người ngoài" ở đây, thật sự khiến chị ấy khó có thể mở miệng.

"Đều là người nhà cả, chị Thái có gì cứ nói thẳng đi." Hàn Kiều Kiều giúp Thái Phân loại bỏ lo lắng.

"Là như vậy, hiện tại có khá nhiều cửa hàng tham gia triển lãm châu báu, chị vừa gặp cậu chủ của cửa hàng châu báu Trác Phàm, gần đây cửa hàng nhà anh ta muốn tìm một minh tinh làm đại sứ hình tượng mấy thương hiệu châu báu, vì vậy chị đã đề cử em luôn. Dường như anh ta cũng khá vừa ý em, bây giờ anh ta đang ở trong phòng nghỉ dành cho khách quý cách đây không xa, em có muốn qua đó tâm sự một lát không?"

Đây chính là nguyên nhân Thái Phân tới đây.

Chị ấy đúng là một người quản lý đủ tiêu chuẩn, cho dù đến bất cứ nơi đâu cũng không quên gia tăng hình tượng cho Hàn Kiều Kiều. Đương nhiên, giới giải trí chính là như vậy, cái gọi là vừa ý thực ra chính là cậu chủ cửa hàng châu báu Trác Phàm kia coi trọng Hàn Kiều Kiều mà thôi.

Thái Phân đương nhiên biết Hàn Kiều Kiều không phải loại phụ nữ coi trọng danh lợi mà bán rẻ bản thân mình, thế nhưng là một minh tinh, mạnh vì gạo bạo vì tiền, chỉ là gặp mặt mà thôi, cũng không tính là gì.

Những ông chủ giàu có lắm tiền vẫn thường hay bỏ ra một cái giá trên trời để mời minh tinh tham dự một bữa tiệc, chẳng lẽ lúc nào cũng có thể…? Đó chỉ là do cư dân mạng đồn đãi mà thôi.

"Cậu chủ của cửa hàng châu báu Trác Phàm? Không biết, cũng không có hứng thú quen biết."

Hàn Kiều Kiều từ chối không chút suy nghĩ. Có một điều mà cô không nói cho Thái Phân, sở dĩ lần này cô đồng ý tới tham gia hội

triển lãm này chính là vì nghe Đại Trụ nói, Phương Minh cũng đang ở Vân Nam.

"Kiều Kiều, làm vậy có vẻ không tốt lắm đâu, cửa hàng châu báu Trác Phàm cũng coi như là cửa hàng châu báu lớn nhất nước, nói không chừng sau này còn có nhiều cơ hội hợp tác."

Thái Phân cảm thấy nhức đầu vô cùng, đụng phải một người tùy hứng như thế này thật sự khiến chị ấy cảm thấy bối rối.

"Vậy chị sẽ nói Kiều Kiều em thân thể không khỏe, đang nghỉ ngơi vậy."

Thái Phân không tiếp tục ở lại mà rời đi luôn, Kiều Kiều có thể tùy hứng nhưng chị ấy thì không, vì thế mới nói có những lúc người quản lý thật sự là người khổ cực nhất đó.

Thế nhưng không tới vài phút sau, ngoài cửa lại truyền tới tiếng của Thái Phân.

"Cậu Dương, Kiều Kiều thật sự không thoải mái, cô ấy đang nghỉ ngơi, thật…"

"Không sao, không phải tôi có dẫn theo bác sĩ Trương tới đây hay sao? Bác sĩ Trương là bác sĩ gia đình nhà tôi, y thuật rất giỏi, nếu Kiều Kiều đã thấy không khỏe thì nên để bác sĩ khám một chút."

Dương Tử Mạch không thèm để ý chút nào, lần này anh ta nhàm chán quá mới tới hội triển lãm châu báu. Thế nhưng không ngờ vừa tới đã nhận được tin minh tinh Hàn Kiều Kiều cũng tới đây, khiến đáy lòng anh ta nổi lên một vài tâm tư khó nói.

Dựa vào thân phận cậu chủ của cửa hàng châu báu Trác Phàm, anh ta đã chơi qua không ít minh tinh, thế nhưng cho dù là danh khí hay là dung mạo, không ai có thể sánh được với Hàn Kiều Kiều, lần này cơ hội dâng tới tận cửa, anh ta làm sao có thể bỏ lỡ

kia chứ?

Thái Phân không thể ngăn cản nổi, chỉ đành trơ mắt nhìn Dương Tử Mạch đẩy cửa phòng trang điểm ra. Hiện tại chị ấy chỉ hi vọng Hàn Kiều Kiều có thể nghe được tiếng chị ấy cố ý cảnh báo, sau đó phối hợp diễn kịch với chị ấy.

Thế nhưng một khắc ngay khi cửa phòng bị đẩy ra, Thái Phân liền biết lần này thảm rồi.

“Anh là ai?”

Nhìn Dương Tử Mạch đột nhiên xông vào, vẻ mặt Hàn Kiều Kiều trở nên lạnh lẽo vô cùng.

“Kiều Kiều, chị giới thiệu cho em, đây là cậu chủ của cửa hàng châu báu Trác Phàm, Dương Tử Mạch.”

Thái Phân vội vã lên tiếng giới thiệu, vừa quay đầu qua nhìn Dương Tử Mạch đã thấy mặt anh ta đen thui, tức giận tràn ngập.

“Tôi nghe nói cô Hàn không được khỏe nên cố ý đưa bác sĩ gia đình tới, thế nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.”

Dương Tử Mạch hung hăng nhìn chằm chằm Thái Phân, trong gian phòng trừ anh ta còn có hai người thanh niên, mà vừa nãy lúc anh ta đẩy cửa vào nhìn thấy Hàn Kiều Kiều cười tới run rẩy cả người thì liền biết, không khỏe gì gì đó chỉ là mượn cớ, mà cô thì ở trong phòng hẹn hò với hai người thanh niên khác!

Anh ta lại nhìn về phía hai người Phương Minh cùng Hoa Minh Minh, chỉ là liếc mắt một cái rồi thu hồi tầm mắt ngay, trên mặt anh ta hiện lên vẻ khinh thường. Ngay từ đầu anh ta còn tưởng có một tên ăn chơi trác táng nào đó nhanh hơn anh ta một bước kia đấy!

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, hai người này ăn mặc toàn quần

áo vỉa hè, vừa nhìn là biết kẻ nghèo kiết xác, tiền không thể nhiều như anh ta mà vẻ ngoài cũng không đẹp trai như anh ta.

Vì hai người đàn ông bình thường như vậy mà Hàn Kiều Kiều cự tuyệt anh ta, người tâm cao khí ngạo như Dương Tử Mạch làm sao có thể chịu đựng nổi?

“Cô Hàn, tôi xin tự giới thiệu, tôi là phó giám đốc của tập đoàn châu báu Trác Phàm, cũng là người phụ trách thị trường châu báu trong nước của tập đoàn Trác Phàm, đồng thời tôi còn kinh doanh một câu lạc bộ du thuyền riêng nữa.”

Trong mắt Dương Tử Mạch, sở dĩ Hàn Kiều Kiều cự tuyệt anh ta chính là vì không biết anh ta mà thôi, bây giờ cô nhìn thấy dung mạo của anh ta rồi, chắc hẳn sẽ có lựa chọn chính xác.

“Phương Minh, dường như tình địch của cậu đã xuất hiện rồi.”

Hoa Minh Minh một bên sung sướng cười trên nỗi đau của người khác: “Có nghe thấy không? Phó giám đốc tập đoàn châu báu đấy, lại còn kinh doanh câu lạc bộ riêng nữa, đoán chừng những bữa tiệc lớn trên biển đều là do tên này tổ chức đấy!”

Phương Minh cười cười, phó giám đốc một tập đoàn châu báu rất lợi hại sao?

Dù sao với hiểu biết của cậu, tài phú của mẹ Hàn Kiều Kiều, môn chủ Thanh Y Môn đủ để nghiền ép một tập đoàn châu báu đơn giản như con voi dẫm chết một con kiến.

“Anh Dương đúng không? Tôi đã nghe chị Thái nói, hiện tại thân thể tôi không khỏe, đang muốn nghỉ ngơi, phiền anh ra ngoài giùm!”

Hàn Kiều Kiều vô cùng tức giận, cô đang hào hứng nghe Hoa Minh Minh kể về chiến tích của Phương Minh trong hội giao lưu dược liệu, nghe tới gay cấn, đột nhiên tên không biết tốt xấu tự

cho là đúng này nhào tới, thật sự là hủy hoại hết cả hứng thú của cô.

"Cô!"

Dương Tử Mạch tức điên lên, nói đúng là anh ta đã bị Hàn Kiều Kiều châm chọc tới nghẹn lời.

"Kiều Kiều, cậu Dương cũng chỉ quan tâm em mà thôi, còn đưa cả bác sĩ gia đình tới."

Thái Phân ở một bên vội vàng hòa giải, thế nhưng Hoa Minh Minh lại phá hết: "Cô Hàn không bị bệnh thì cần gì bác sĩ? Mà lại, đi ra ngoài còn đưa theo bác sĩ, không lẽ trên người anh có bệnh truyền nhiễm gì hay sao?"

Không thể không nói tên Hoa Minh Minh này độc miệng vô cùng, chỉ một câu đã khiến Dương Tử Mạch tức tới tái mặt, sở dĩ anh ta đưa bác sĩ gia đình theo chỉ là vì sợ không quen khí hậu đất đai mà thôi.

"Tốt, tốt lắm!"

Dương Tử Mạch không nói tiếp nữa bởi anh ta cũng biết, có nói thêm gì cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi. Sau khi anh ta lưu lại một câu ác độc thì xanh mặt rời đi.

"Ai, cậu Dương…"

Thái Phân nhìn bóng lưng tràn ngập lửa giận của Dương Tử Mạch, thở dài một hơi rồi vội vàng đuổi theo, chị ấy thật sự không hi vọng mất đi một mối làm ăn tốt như châu báu Trác Phàm.

"Chuyện này có ảnh hưởng gì tới công việc của cô không?" Phương Minh nhìn thấy Thái Phân rời đi lại quay qua hỏi Hàn Kiều Kiều.

“Có nha, đương nhiên là có ảnh hưởng.” Hàn Kiều Kiều chớp mắt một cái: “Ít nhất tôi đã tổn thất hơn 1000 vạn phí phát ngôn, cậu xem cậu định bồi thường tổn thất cho tôi như thế nào?”

“Ách… coi như tôi chưa hỏi gì.”

Cô chủ của Thanh Y Môn có thể thiếu tiền sao?

Đối với Phương Minh và Hàn Kiều Kiều thì Dương Tử Mạch chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi, không ảnh hưởng tới tâm tình của hai người chút nào. Thế nhưng sau nữa giờ, Thái Phân lại trầm mặt đi tới.

“Kiều Kiều, lần này em làm mất lòng cậu Dương, chắc chắn anh ta sẽ chỉnh em thê thảm.”

Trên mặt Thái Phân hiện lên vẻ oán trách cùng lo lắng: “Chị vừa nhận được tin, mấy đồ trang sức vốn được bố trí cho em đeo để biểu diễn đã đổi thành Hứa Thanh tới biểu diễn rồi.”

Hứa Thanh cũng là một nữ minh tinh tới tham gia buổi triển lãm lần này, chỉ là bất kể danh khí hay dung mạo đều không bằng Hàn Kiều Kiều.

“Ban tổ chức đột nhiên lật lọng như vậy chắc là do cậu Dương động tay động chân, lúc trước chị cũng đã nói, công ty châu báu Trác Phàm rất có thế lực ở trong nước.”

“Bị cướp thì bị cướp thôi, dù sao em cũng không có hứng thú gì với mấy thứ đó.”

Hàn Kiều Kiều lơ đãng, Hứa Thanh kia cô cũng biết, là một minh tinh có gương mặt ngọt ngào, mỗi lần nhìn thấy cô đều gọi chị Kiều Kiều, chị Kiều Kiều, lễ phép vô cùng.

“Chị Thái, ban tổ chức đã trả phí cho chúng ta rồi, chẳng lẽ bọn họ chấp nhận mất trắng sao?” Trương Yến ở bên cạnh khó

hiểu hỏi.

“Hơn 100 vạn đối với người bình thường thì có vẻ nhiều, nhưng thực ra đối với những người giàu có như cậu Dương thì không thấm vào đâu cả. Nếu anh ta làm vậy ban tổ chức không hề bị thiệt thòi gì, nhưng Kiều Kiều sẽ gặp vấn đề lớn.”

Những lời này của Thái Phân cũng không phải nói quá, đầu năm nay tính ganh tị của mọi người tăng cao, chỉ cần minh tinh lộ ra một điểm gì đó không tốt liền sẽ trở thành tiêu điểm để dư luận công kích.

Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng tiền. Rất nhiều phóng viên đều biết Hàn Kiều Kiều tham gia buổi triển lãm châu báu, thế nhưng cô nhận tiền rồi mà lại không lên sân khấu, truyền thông sẽ nghĩ như thế nào về cô? Cư dân mạng sẽ nghĩ như thế nào?

Tới lúc đó chỉ cần đối thủ cạnh tranh hoặc cậu Dương kích thích một chút, chắc chắn những tin tức trái chiều sẽ ngập tràn internet.

“Minh tinh nổi tiếng Hàn Kiều Kiều xem thường thương hiệu, từ chối lên sân khấu trong hội triển lãm châu báu.”

“Ngôi sao không có tài đức, thu phí hơn 100 vạn nhưng lại không lên sàn diễn.”

“Chấn kinh, Hàn Kiều Kiều yêu đương vụng trộm ở Thụy Lệ.”

Thái Phân đã trà trộn trong giới giải trí bao nhiêu năm, đương nhiên rõ ràng những mánh khóe âm mưu đen tối này, thậm chí ban tổ chức không cần tỏ thái độ, chỉ cần im lặng không lên tiếng giải thích là xong.

“Lần này thật sự thảm rồi, Kiều Kiều, hay là em đi xin lỗi cậu Dương đi.”

Thái Phân đề nghị, mà Phương Minh ở một bên thì nhíu mày, mãi một lúc mới nói ra: “Không cần phải xin lỗi.”

Chương 223: Cá cược

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Không cần xin lỗi.

Sau khi Phương Minh nói ra lời này tất cả mọi người đều nhìn cậu chằm chằm, đương nhiên Hàn Kiều Kiều cũng không hề có ý định xin lỗi, cô là người thích hành động theo ý mình, xưa nay chưa từng quan tâm tới những tin đồn trên thuyền thông.

“Cậu Phương, cậu không biết nếu Kiều Kiều không giải quyết tốt chuyện này sẽ có ảnh hưởng xấu tới mức nào đâu. Đối với Kiều Kiều, rất có thể chuyện này sẽ khiến sự nghiệp của em ấy gặp phải chướng ngại to lớn, thậm chí sẽ trở thành một vết nhơ trong sự nghiệp của em ấy!”

Xuất hiện vết nhơ trong sự nghiệp, đây là chuyện không một diễn viên nào muốn gặp phải.

Phương Minh nhìn Thái Phân: “Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là ban tổ chức vì nể mặt công ty châu báu Trác Phàm mà hủy bỏ tư cách của Kiều Kiều, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì đơn giản rồi, chỉ cần tìm một công ty châu báu khác, sau đó để Kiều Kiều biểu diễn châu báu của công ty bọn họ không

phải là đã xong rồi sao? Tin tưởng chỉ cần có cửa hàng châu báu đứng ra yêu cầu, chắc chắn ban tổ chức sẽ không từ chối."

Thái Phân nhìn Phương Minh như nhìn một tên ngốc, trong lòng phiền muộn vô cùng. Tại sao Hàn Kiều Kiều lại có một người bạn ngu ngốc thích nói nhảm tới mức này kia chứ? Nếu có thể giải quyết đơn giản như vậy thì chị ấy còn cần phải lo lắng sao?

"Cậu Phương, có lẽ cậu còn không biết, cửa hàng châu báu Trác Phàm tiếng tăm lừng lẫy, chỉ sợ những cửa hàng châu báu còn lại sẽ không dám vạch mặt mà đắc tội với Trác Phàm, trừ phi..."

Nửa câu sau Thái Phân không hề nói rõ, trừ phi Kiều Kiều nguyện ý... Mà nếu thật sự em ấy nguyện ý, vậy thì cần gì phải đắc tội với cậu Dương? Đây không phải vẽ cho thêm rắc rối hay sao?

"Cửa hàng châu báu Trác Phàm hẳn là còn chưa tới mức một tay che trời!"

"Đúng là không phải một tay che trời, thế nhưng đã là bá chủ trong mắt chúng ta rồi." Thái Phân có vẻ mất kiên nhẫn: "Đúng là có công ty châu báu còn mạnh mẽ hơn, có tiếng hơn công ty Trác Phàm, thế nhưng chúng ta căn bản không hề có quen biết gì với mấy công ty đó, bọn họ cũng sẽ không thể nào vì chúng ta mà kết thù với tập đoàn Trác Phàm."

Phương Minh cười cười, cậu biết sở dĩ chị Thái này không kiên nhẫn chính là vì quan tâm tới Hàn Kiều Kiều mà thôi, cũng không phải thật sự tức giận. Thế nhưng nếu cậu nhớ không nhầm thì hình như nhà họ Trần cũng có một công ty châu báu thì phải.

Ngay lúc Phương Minh đang định mở miệng đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, một cô gái mặc váy trắng kiểu công chúa, gương mặt xinh xắn đáng yêu đi tới.

“Chị Kiều Kiều, xin lỗi chị, em đã sai rồi.”

Cô gái vừa tới đã áy náy, gương mặt tinh xảo lộ ra vẻ ủy khuất vô cùng: “Không phải em cố ý đâu chị Kiều Kiều, em cũng không ngờ ban tổ chức đột nhiên lại tìm tới em, để em đeo những châu báu đó lên trình diễn.”

Cô gái này đúng là Hứa Thanh mà Thái Phân vừa nói tới.

“Hừa Thanh, chuyện này không có liên quan gì tới cô, đều là do tôi đắc tội với người khác thôi.” Hàn Kiều Kiều thoải mái vô cùng, còn an ủi ngược lại.

“Chị Kiều Kiều thật sự không trách em sao? Em đã cự tuyệt thế nhưng ban tổ chức nói, nếu như em cự tuyệt sẽ phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, em thật sự không có nhiều tiền như thế…”

Hứa Thanh vẻ mặt tội nghiệp nhìn Hàn Kiều Kiều, khiến cô phải an ủi nhiều lần, liên tục tỏ vẻ cô [image]không hề để chuyện này trong lòng Hứa Thanh mới chịu rời đi.

Từ đầu tới cuối Thái Phân vẫn lạnh lùng, đứng một bên cười lạnh không thôi.

Chờ tới sau khi Hứa Thanh rời đi Thái Phân mới mở miệng: “Kiều Kiều, em đừng bị bạch liên hoa(1) này lừa gạt, Hứa Thanh không phải đèn cạn dầu, bề ngoài nhìn thanh thuần nhưng nội tâm thì xấu xa hơn bất kỳ ai. Em có biết lúc nãy khi chị đuổi theo cậu Dương để xin lỗi đã nhìn thấy gì không? Hứa Thanh chủ động tiếp cận cậu Dương, cả người đều dán chặt lên người anh ta.”

(1)Bạch liên hoa: đóa sen trắng, ý chỉ những người làm bộ thanh thuần thiện lương, ngây thơ vô tội

“Theo chị thấy, có khả năng chủ ý này chính là cô ta nghĩ ra đấy.”

Thái Phân đã trà trộn trong giới giải trí này nhiều năm như vậy, có loại người nào mà chị ấy chưa gặp qua? Không ít minh tinh bên ngoài nhìn hòa đồng thân thiện thế nhưng nội tâm luôn ẩn giấu mưu đồ riêng.

Nhất là những diễn viên hạng 2 hạng 3 kia, ai mà không muốn bản thân nổi tiếng hơn?

Nhưng vấn đề là phía trên bọn họ có quá nhiều minh tinh hạng nhất nổi tiếng, cứ có một kịch bản tốt tốt là đạo diễn và nhà đầu tư luôn ưu tiên cho những minh tinh hạng nhất đó, làm gì có chỗ cho bọn họ kia chứ?

Cũng chính vì điểm này mà những minh tinh hạng ba kia rất khó xuất hiện vận may, muốn nổi tiếng hơn bắt buộc phải dùng biện pháp khác, mà quy tắc ngầm cũng ra đời như vậy.

“Cô gái này đúng là trong ngoài không đồng nhất, nên phòng bị.” Phương Minh cũng mở miệng.

Đối với những lời chị Thái Phân nói Hàn Kiều Kiều từ chối cho ý kiến, cô cho rằng chị ấy suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Thế nhưng Phương Minh vừa nói xong đã khiến sắc mặt cô khó coi, cô hiểu Phương Minh, cậu có con mắt nhìn người chuẩn vô cùng.

“Thì ra con hồ ly tinh này là chạy tới đây diễu võ dương oai, sớm biết vậy tôi đã tát thẳng vào mặt cô ta một cái.”

Gương mặt tinh xảo của Hàn Kiều Kiều hiện lên vẻ giận dữ, cô vốn là nữ vương trong giới hồ ly tinh, không ngờ có ngày lại bị người ta qua mặt như vậy.

“Kiều Kiều, kỳ thật trong giới chúng ta cũng rất coi trọng vận khí, để đi tới được bước đường ngày hôm nay cũng không dễ dàng chút nào, Kiều Kiều em không nên bỏ qua cơ hội tốt như vậy.”

Thái Phân hy vọng Hàn Kiều Kiều có thể sửa chữa quan hệ với

cậu Dương, dựa vào dung nhan của Kiều Kiều thừa sức miểu sát Hứa Thanh, khiến cô ta không có khả năng xoay người.

“Tôi tin tưởng trong giới châu báu còn chưa đến lúc Trác Phàm một tay che trời, chỉ cần đổi một cửa hàng châu báu khác là được.”

Phương Minh lại nói tiếp, mà dường như những lời này đã trực tiếp chọc giận Thái Phân: “Cậu Phương, tôi không biết cậu có quan hệ gì với Kiều Kiều, thế nhưng cậu làm ơn cân nhắc thân phận của bản thân trước khi nói chuyện. Đúng là không phải chỉ có một công ty châu báu Trác Phàm, càng có nhiều công ty châu báu lớn mạnh hơn công ty của anh ta, thế nhưng liệu cậu có thể giới thiệu Kiều Kiều cho những công ty đó hay không? Mà mấy công ty đó liệu có đồng ý để Kiều Kiều đeo châu báu của họ biểu diễn hay không?”

“Hẳn là có thể.”

Phương Minh cũng không chấp nhặt với Thái Phân, sở dĩ cậu không thể xác định chắc chắn chính là vì không biết công ty châu báu của nhà họ Trần có quy mô lớn hơn công ty châu báu Trác Phàm hay không thôi.

“Cái gì gọi là hẳn là có thể? Cậu Phương, làm ơn cậu hãy nhìn hoàn cảnh mà nói chuyện, tôi biết cậu muốn biểu hiện trước mặt Kiều Kiều, mà thực tế đa số đàn ông đều muốn khoe mặt tốt của bản thân ra trước mặt Kiều Kiều, thế nhưng cuối cùng vẫn cần phải có thực lực đấy!”

Giọng của Thái Phân còn mang theo chút lên mặt dạy đời, Phương Minh xoa xoa mũi, mà Hàn Kiều Kiều thì cười trộm bên cạnh, không hề có chút ý muốn giải vây cho Phương Minh.

“Để tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Phương Minh đã lấy điện thoại ra rồi thế nhưng Thái Phân vẫn không buông tha, chị ấy quay qua nói với Hàn Kiều Kiều: “Kiều Kiều, chị cũng chỉ là muốn tốt cho em mà thôi, em phải tin tưởng chị, chị đã nhìn thấy rất nhiều ngôi sao đang nổi tiếng vô cùng lại phải vì những chuyện như vậy mà ảm đạm chìm đi.”

“Chị Thái, có phải Phương Minh nói cậu ấy có cách đúng không?”

Hàn Kiều Kiều cầm trái táo trên bàn lên cắn nhẹ một cái, lơ đãng nói.

“Cậu ấy thì có thể có biện pháp gì chứ? Nếu cậu ấy có thể tìm một công ty châu báu tốt hơn công ty Trác Phàm, quên đi, không cần phải mạnh hơn Trác Phàm, chỉ cần là cửa hàng châu báu hạng nhất bất kỳ đồng ý cung cấp trang sức cho em trình diện, chị liền… Chị liền…”

“Liền thế nào?” Trong mắt Hàn Kiều Kiều hiện lên tia giảo hoạt, gặng hỏi.

“Về sau chị liền không ép em phải làm bất kỳ điều gì, em thích làm thế nào chị thế sẽ chiều em thế đó.”

Sở dĩ Thái Phân nói ra những lời như vậy chính là vì chị ấy chắc chắn Phương Minh chỉ đang khoác lác mà thôi. Ánh mắt chị ấy độc vô cùng, vừa nhìn lướt qua đã đoán được tổng giá trị quần áo trên người Phương Minh không vượt quá 2000 đồng, đối với một người bình thường có lẽ không kém thế nhưng còn cách người nhà giàu một khoảng xa.

Có lẽ cậu có thể quen biết với một số nhân viên của cửa hàng châu báu, thậm chí có thể là quản lý, thế nhưng những chuyện như thế này một quản lý nho nhỏ có thể quyết định được hay sao?

“Tốt, chỉ cần có một câu này của chị Thái là tốt rồi.”

Hàn Kiều Kiều vỗ tay một cái, sau đó lại nhìn về phía Phương Minh: “Tất cả còn dựa vào cậu.”

Phương Minh bật cười, Hàn Kiều Kiều này chắc chắn chính là đang cố ý nói nhảm, đáng tiếc chị Thái không thể nhìn ra.

Điện thoại được kết nối, bên trong truyền tới giọng nói của Trần Bách Vạn.

“Cậu Phương, có chuyện gì sao?”

“Hội trưởng Trần, là như vậy, tôi có một người bạn là minh tinh, lần này cô ấy tới tham dự hội triển lãm châu báu ở Thụy Lệ, thế nhưng bởi vì đắc tội với công ty châu báu Trác Phàm nên số trang sức vốn dành cho cô ấy biểu diễn lại bị người khác cướp mất. Ừm, tôi nhớ nhà họ Trần có một công ty châu báu đúng không? Cô ấy là Hàn Kiều Kiều, vậy được… Tôi ở đây chờ mọi người.”

Phương Minh vừa cúp điện thoại, mà lúc này trong đầu Thái Phân không ngừng có suy nghĩ xoay vòng.

Hội trưởng Trần, xưng hô như vậy chắc chắn chỉ dành cho lãnh đạo một hiệp hội nào đó, thế nhưng đầu năm nay thứ không đáng tiền nhất chính là hiệp hội, chỉ là hiệp hội có chữ “quốc” đã có hơn mười nhà, thậm chí những hiệp hội nổi lên với tên gọi vô cùng cao quý “Trung Hoa” gì gì đấy, nhiều như cá diếc sang sông, thật sự là không thể kể hết.

Mà trong ấn tượng của chị ấy dường như không có công ty châu báu nào họ Trần, đoán chừng chỉ là một công ty châu báu nhỏ mà thôi.

“Hẳn là không thành vấn đề.”

Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều với vẻ chắc chắn, bởi vì lúc nãy sau khi cậu nhắc tới tên công ty Trác Phàm thì Trần Bách Vạn

đã đáp lại cậu một câu: Châu báu Trác Phàm? Chưa từng nghe qua.

Lời của ông cụ Vạn nói chưa từng nghe qua có nghĩa công ty châu báu Trác Phàm chỉ là một công ty nhỏ xíu, không tính là gì, ông ấy không hề để nó trong mắt.

“Cậu Phương, nếu là một công ty châu báu nhỏ bé thì không những không cứu được Kiều Kiều, lại còn hạ thấp giá trị của em ấy nữa!”

Cũng không phải Thái Phân sợ thua nên nói vậy, thử nghĩ xem, một minh tinh hạng hai như Hứa Thanh đã có thể mang trên người châu báu của công ty hạng nhất, thế nhưng minh tinh hạng nhất như Hàn Kiều Kiều lại mang châu báu của công ty hạng ba, thật sự là mất hết mặt mũi, tự hạ thấp giá trị của bản thân.

“Ừm, chuyện này đương nhiên tôi biết.”

Nhìn thấy Phương Minh gật gật đầu Thái Phân cũng không còn gì để nói nữa, dù sao có chị ấy ở đây giám sát, chị ấy tuyệt đối sẽ không để Hàn Kiều Kiều làm chuyện gì để truyền thông có cơ hội bôi nhọ cô.

Sau 15 phút liền có người gõ cửa.

“Xin hỏi cô Hàn Kiều Kiều ở bên trong phải không ạ?” Giọng nói ôn tồn lễ độ vang lên bên ngoài cửa.

Nghe thấy giọng nói này Thái Phân liền đi tới mở cửa, bên ngoài có một người đàn ông trung niên cùng một người thanh niên trẻ tuổi, trên tay người đàn ông trung niên là một két bảo hiểm, mà trên mặt người thanh niên trẻ tuổi thì hiện lên nụ cười khiêm tốn.

Chương 224: Thái Phân giật mình

“Trần Dương, sao anh lại tới đây?”

Phương Minh kinh ngạc nhìn Trần Dương đứng ngoài cửa, cậu vốn tưởng Trần Bách Vạn sẽ cử một người nào đó nhà họ Trần tới, hoặc cũng có thể là đích thân Trần Bách Vạn tới, thế nhưng không ngờ người tới lại là Trần Dương.

Dù sao mấy năm nay thân thể của Trần Dương có vấn đề, chưa từng tham gia bất kỳ hoạt động kinh doanh nào của nhà họ Trần, thậm chí cũng không có bao nhiêu người bên ngoài biết tới anh ta, đương nhiên chuyện lần này không thích hợp để anh ta tới đây chút nào.

“Anh Phương, vừa nãy em nghe ông nội nói chuyện, đúng lúc em quá rảnh rỗi nhàm chán nên mới xung phong chủ động nhận việc.”

Trần Dương sờ sờ đầu cười thẹn thùng, vốn là ông nội định để cha của anh ta tới, thế nhưng sau khi anh ta nghe thấy chuyện này liền xung phong nhận việc.

Đối với Trần Dương, mấy ngày nay thật là khiến anh ta như lạc vào thế giới hoàn toàn mới, mặc dù không thể rời khỏi Thụy Lệ, thế nhưng anh ta đã không cần ru rú trong nhà, không cần phải đối diện với tầng hầm u ám kia. Anh ta có thể quang minh chính đại thoải mái giao lưu với mọi người, không còn sợ hãi ở bên ngoài lâu sẽ phát bệnh nữa…

Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Trần Dương, Phương

Minh đại khái có thể hiểu được một ít.

Cũng giống như người ở trong tù mấy chục năm, sau khi rời khỏi ngục đối diện với anh ta là một môi trường vô cùng khác lạ, khiến anh ta hận không thể thời thời khắc khắc đắm mình dưới ánh mặt trời, không còn bóng tối, không còn u ám… Hiện tại Trần Dương hẳn là cũng có cảm giác như vậy.

“Cô Hàn Kiều Kiều ngoài đời nhìn còn đẹp hơn trên ti vi nhiều, thật là rung động lòng người.”

Trần Dương nhìn qua Hàn Kiều Kiều, đương nhiên anh ta nói những lời này cũng chỉ là vì lấy lòng mà thôi. Một người luôn bị tra tấn phải ở trong hầm ngầm tăm tối, nào có thể xem được ti vi gì chứ, cùng lắm chỉ đọc một số cuốn tiểu thuyết mà thôi.

“Kiều Kiều, giới thiệu với cô, đây là Trần Dương, còn đây là…”

Phương Minh giới thiệu xong thân phận của Trần Dương, lại đột nhiên nhận ra cậu không hề biết gì về người đàn ông trung niên đi bên cạnh Trần Dương.

“Xin chào cậu Phương, tôi là giám đốc bộ phận quảng cáo của công ty châu báu Diệu Dương, Âu Từ Quý.”

Âu Từ Quý không hề có vẻ kiêu căng ngạo mạn chút nào, người có thể khiến đích thân chủ tịch gọi điện thoại tới bàn giao, lại còn cử thái tử gia(1) xưa nay chưa từng lộ mặt tới, hơn nữa thái độ của thái tử gia đối với cậu thanh niên này lại như vãn bối cung kích với trưởng bối… Không cần đoán cũng biết thân phận của người thanh niên này cao không thể chạm.

(1)Thái tử gia: cách xưng hô con trai của vua chúa thời xưa, ở đây có thể hiểu là con trai của chủ tịch công ty châu báu.

“Ông nói cái gì?”

Thái Phân ở bên cạnh hô lên thất thanh, giọng nói lớn tới mức khiến Âu Từ Quý giật bắn cả mình, suýt chút nữa trượt tay làm rơi két bảo hiểm xuống đất.

Nghĩ tới giá trị của những món đồ bên trong tủ bảo hiểm, Âu Từ Quý chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thế nhưng lại chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chứ không dám tức giận chút nào, ngược lại còn vô cùng khiêm tốn: “Không biết có chuyện gì không, thưa cô?”

“Ông nói ông là giám đốc bộ phận quảng cáo của công ty châu báu Diệu Dương?”

Thái Phân nghi ngờ nhìn Âu Từ Quý, điều này khiến Âu Từ Quý cảm thấy khó hiểu vô cùng, thân phận của ông ta chẳng lẽ có vấn đề gì?

“Ừm, đúng là tôi.”

“Ông có danh thiếp chứ?”

“Có.”

Âu Từ Quý cẩn thận bỏ két bảo hiểm xuống, lấy một danh thiếp từ trong túi ra, dùng cả hai tay để đưa nó cho Thái Phân. Ông ta cũng không hề có ý định đưa danh thiếp cho Phương Minh, bởi vì ông ta cảm thấy nhân vật lớn như vậy nào phải là người nhỏ nhoi như ông ta có thể níu kéo quan hệ kia chứ. Chút nhận thức này ông ta vẫn rõ ràng đấy.

Thái Phân nhận lấy tấm danh thiếp của Âu Từ Quý, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Châu báu Diệu Dương, đó chính là công ty châu báu top 3 trên cả nước, chủ yếu kinh doanh mặt hàng phỉ thúy. Nếu nói chỉnh thể thực lực của công ty này không có chênh lệch bao nhiêu so với công ty đứng đầu thế nhưng riêng mảng phỉ thúy, Diệu Dương tuyệt đối là công ty đứng đầu trên cả nước, thậm chí còn có danh

tiếng khá lớn trên thế giới.

Nói thật, vừa bước vào hội triển lãm chị ấy đã nhìn thấy người phụ trách của công ty châu báu Diệu Dương, thế nhưng người ta căn bản không hề để ý gì tới chị ấy.

“Giám đốc Âu, mời ngồi, mời ngồi.”

Thái Phân tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nhìn thấy Âu Từ Quý còn cầm két bảo hiểm đứng đó, chị ấy không ngừng tự trách bản thân đãi khách không chu đáo.

Giám đốc bộ phận quảng cáo đó, đây chính là người có quyền quyết định người phát ngôn sản phẩm của công ty, mà chi phí bọn họ đưa ra cho người đại diện hằng năm thật sự là một con số khổng lồ.

Âu Từ Quý nhìn thấy thái độ ân cần của Thái Phân thì vừa sợ hãi vừa xấu hổ, người phụ nữ này có bị ngốc không vậy, thái tử gia còn đang đứng đây thì chị ấy không tiếp đãi, lại ân cần với một giám đốc nho nhỏ như ông ta như vậy.

Ngay cả thái tử gia còn chưa ngồi, ông ta dám ngồi sao?

Phốc!

Hoa Minh Minh nãy giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát nhịn không được cười thành tiếng, đương nhiên cậu ta có thể nhìn thấy vẻ xấu hổ của Âu Từ Quý, không hiểu chị Thái này nhìn có vẻ khôn khéo, sao tự nhiên lúc này lại đần như vậy?

“Chị Thái, Trần Dương chính là thái tử gia của tập đoàn châu báu Diệu Dương đó!” Hoa Minh Minh nhịn không được nhắc nhở một câu.

“A!”

Thái Phân hét lên sợ hãi, không phải chị ấy chưa từng nhìn thấy nhân vật lớn, chỉ là nhất thời bị chấn kinh quá độ mà thôi.

Ở trong mắt cô, một người như Dương Tử Mạch đã là tồn tại cao không thể với tới, thế nhưng nếu so sánh anh ta với người thanh niên trước mắt này, thật sự chỉ là con kiến so với một con voi, à không, thật là tới con kiến cũng không bằng.

Một cái là công ty trong nước miễn cưỡng đạt tới hạng nhất, một cái là top ba thậm chí còn có vị thế trên trường quốc tế… Người ngoài nghề cũng có thể rõ ràng chênh lệch của hai bên.

Thật ra cũng không thể trách Thái Phân, mặc dù chị ấy lăn lộn trong giới giải trí đã lâu thế nhưng minh tinh trước đây chị ấy từng dẫn dắt cao lắm chỉ là hạng hai mà thôi, Hàn Kiều Kiều chính là minh tinh hạng nhất đầu tiên mà chị ấy quản lý.

Lúc trước khi Hàn Kiều Kiều mới bước vào giới giải trí, chính chị ấy đã đi theo làm người quản lý cho Hàn Kiều Kiều, về sau khi Hàn Kiều Kiều từng bước từng bước trở thành minh tinh hạng nhất, lại không tuân theo sắp xếp của công ty mà một mực giữ chị ấy làm người đại diện, cuối cùng công ty cũng thỏa hiệp đồng ý với yêu cầu của Hàn Kiều Kiều.

Vì vậy sở dĩ Thái Phân bỏ nhiều công sức tâm huyết như vậy không chỉ vì phần trăm mà chị ấy được trích, còn vì báo đáp công ơn của Hàn Kiều Kiều. Trong lòng chị ấy đã kiên quyết, nhất định phải đưa Hàn Kiều Kiều trở thành ảnh hậu.

“Anh… Anh chính là thái tử gia của tập đoàn Diệu Dương?”

“Cứ gọi tôi là Trần Dương là được, bây giờ cũng không phải là thời cổ đại, nào còn thái tử gia gì kia chứ.”

Trần Dương mỉm cười, anh ta nhớ tới những tình tiết đã từng đọc trong tiểu thuyết, khi mấy nhân vật chính kia muốn trang bức

thì bên người chắc chắn sẽ có nhân vật phụ trợ, mà hắn anh ta bây giờ chính là nhân vật phụ trợ đó đi.

Về phần nhân vật chính, đương nhiên là anh Phương.

Nhớ lại khoảng thời gian đọc tiểu thuyết kia trong lòng Trần Dương lại tràn đầy bực bội, mấy tác giả kia cái gì cũng tốt, chỉ có thói xấu ưa thích drop, lại còn drop ngay lúc cao trào nữa chứ! Trần Dương hận tới nghiến răng nghiến lợi, âm thầm thề trong lòng: Nếu có ngày anh ta cầm dao trong tay, nhất định sẽ chém chết tất cả lũ tác giả drop truyện.

Thái Phân nhìn Trần Dương cười khiêm tốn, lại đưa mắt nhìn Phương Minh, dường như đã hiểu ra điều gì.

Là chị ấy nhìn nhầm rồi, người thanh niên kia tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, có thể gọi một cuộc điện thoại liền khiến thái tử gia của tập đoàn châu báu Diệu Dương chạy tới, đây là hành động mà người bình thường có thể làm được hay sao?

“Không trách cái con nhỏ Kiều Kiều này không sốt ruột chút nào, khẳng định em ấy đã biết thân phận của cậu Phương rồi, nhỏ này thật là xấu xa mà, cố ý muốn nhìn chị ấy mất mặt!”

Thái Phân oán trách thầm liếc Hàn Kiều Kiều, thế nhưng Hàn Kiều Kiều vẫn chuyên tâm gặm táo, một bộ em cái gì cũng không biết, không liên quan tới em.

Mà quả thật là cô không biết nha, tới tận bây giờ cô mới biết thì ra Phương Minh có quen biết với thái tử gia của tập đoàn Diệu Dương. Trong lòng cô cũng kinh ngạc vô cùng, thế nhưng cô cũng không mấy quan tâm tới những nhân vật như thế này, nên bình thường lại cũng khá nhanh.

“Giám đốc Âu, mở két bảo hiểm ra đi.”

Âu Từ Quý gật đầu rồi đặt két bảo hiểm lên bàn, cắm khóa rồi

bấm mật mã, két bảo hiểm mở ra.

Trong nháy mắt khi két bảo hiểm mở ra, Thái Phân cùng Trương Yến nhìn chằm chằm vào những vật trong két, cho dù là Hàn Kiều Kiều cũng nhịn không được hai mắt sáng rực.

Trong két bảo hiểm có 4 kiện châu báu, một kiện dây chuyền có khảm một viên phỉ thúy màu xanh lục tinh khiết, to cỡ quả nhãn, lóe ra ánh sáng xanh mê người.

Thế nhưng hấp dẫn ánh mắt người nhất chính là trang sức hình vương miện, bên trên khảm vô số viên phỉ thúy khác màu khác loại, thế nhưng mỗi viên đều là cực phẩm trong giới phỉ thúy.

“Vương miện này chính là bảo vật quý nhất của công ty chúng tôi, bình thường căn bản sẽ không đưa ra triển lãm. Những phỉ thúy đính trên vương miện có tổng giá trị vượt quá 50 ức, cho dù là viên phỉ thúy nhỏ nhất kia cũng phải có giá hơn 100 vạn.”

Âu Từ Quý biết lúc này ông ta lên tiếng là thích hợp nhất, thái tử gia không thể mèo khen mèo dài đuôi mà khen trang sức của công ty nhà mình được.

“Còn sợi dây chuyền này mặc dù chỉ có một khỏa phỉ thúy, thế nhưng khỏa phỉ thúy này được gọi là lục sắc chi nhãn(2), chính là khỏa phỉ thúy được xác định tinh khiết nhất trên thị trường hiện nay. Mà chiếc vòng cũng được tạo thành từ kim cương đỉnh cấp, giả trị của sợi dây chuyền này vượt qua 10 ức.”

(2)Lục sắc chi nhãn: mắt xanh lục

“Còn có đôi vòng tay này chính là băng chủng cao cấp, phía trên được khắc đồ án long phượng thịnh hành nhất trên cả nước, là do đại sư khắc ngọc tự tay chế thành, chỉ riêng giá trị của đồ án này đã trên trăm vạn rồi.”

Âu Từ Quý cũng không khoa trương chút nào, đây đều là

những lời nói thật. Bốn kiện châu báu này công ty không hề bán ra ngoài, bởi vì đây chính là biểu tượng của công ty, nói trắng ra thì chỉ để ngắm, không thể bán!

“Một lát nữa cô Hàn có thể thoải mái triển lãm bất kỳ kiện trang sức nào ở đây, chắc chắn sẽ hấp dẫn ánh mắt của giới truyền thông.”

Đây cũng không phải Âu Từ Quý khoe khoang, lần triển lãm này ông ta cũng có biết đôi chút, đa số các cửa hàng công ty châu báu khác chỉ triển lãm những châu báu có giá trị không quá 1000 vạn mà thôi, căn bản không thể nào so sánh với 4 kiện châu báu trước mắt.

“Triển lãm cái gì, nếu cô Hàn yêu thích thì có thể tùy tiện lấy một kiện, coi như là quà gặp mặt của chúng tôi.”

Trần Dương nhíu mày nhìn Âu Từ Quý, đây chính là ý tưởng nhất thời anh ta nghĩ ra, thế nhưng anh ta tin rằng nếu ông nội biết được chắc hẳn cũng sẽ không phản đối, anh Phương hoàn toàn đáng giá để nhà họ Trần bọn họ giao hảo.

Anh Phương chính là cao nhân, mà cao nhân có thể coi trọng mấy thứ tiền tài châu báu này sao? Thế nhưng cô Hàn này thì khác, dường như cô ấy có quan hệ không cạn với anh Phương, thậm chí còn có thể là bạn gái.

Trong mấy tiểu thuyết kia không phải vẫn thường viết vậy sao? Đôi khi nịnh nọt bạn gái của nhân vật chính còn có tác dụng hơn nịnh nọt nhân vật chính rất nhiều.

Âu Từ Quý nghe thấy lời nói của Trần Dương thì chấn động kinh sợ, mà Thái Phân thì càng khoa trương hơn, thậm chí tới hít thở cũng trở nên khó khăn. Châu báu có giá trị mấy chục ức, thậm chí là trên trăm ức, thế mà có thể tùy tùy tiện tiện nói cho là cho… Thái Phân không nhịn được véo đùi mình một cái thật mạnh, nếu

không phải cảm giác đau rát truyền tới có khi chị ấy còn tưởng bản thân đang nằm mơ!

Không phải bản thân đang mơ… Ánh mắt Thái Phân nhìn Phương Minh càng thêm kinh sợ, người có thể khiến thái tử gia của tập đoàn Diệu Dương xa hoa như vậy đương nhiên không thể nào là Kiều Kiều, tất cả đều vì cậu Dương trước mắt đây.

Chương 225: Cấu kết với nhau làm việc xấu

Thái Phân lúc này đang đổ mồ hôi lạnh trong lòng, nghĩ đến chuyện trước kia chính mình còn tiến hành giáo dục vị Phương tiên sinh này, lại còn bày đặt hoài nghi, hiện tại cũng muốn tìm một khe hở để chui xuống đất.

Vị Phương tiên sinh này tuyệt đối là một đại nhân vật cực kỳ lợi hại.

Càng nghĩ Thái Phân càng thấy sợ trong lòng, đồng thời cũng cảm thấy Kiều Kiều kỳ lạ, nha đầu kia cố ý muốn bẫy chính mình a.

Nếu như nói Thái Phân trong lòng là nghĩ mà sợ, từ ngữ dùng để miêu tả cô lúc này chính là khiếp sợ không gì sánh nổi.

Tuy lúc này, chủ tịch cũng đã nói với hắn ta, bất kỳ yêu cầu gì của vị Phương tiên sinh này đều được đáp ứng, hắn ta càng hiểu rõ vị Phương tiên sinh này không phải là người mà hắn ta có thể đắc tội.

Thế nhưng thái tử gia lại nói để cho Hàn Kiều Kiều tùy ý chọn vài món trang sức, làm cho hắn ta lại một lần nữa nâng cấp vị trí của Phương Minh trong lòng mình, nâng đến vị trí cao cấp nhất.

"Lẽ nào vị Phương tiên sinh này là hậu nhân của mấy vị kia?"

Âu Từ Quý nghĩ tới mấy vị được thờ phụng trong miếu đường, chỉ là mấy vị kia không mang họ Phương, nên có thể loại trừ, với tài lực và thế lực của Trần gia lại nịnh bợ một người như vậy, hơn

nữa còn là một người trẻ tuổi.

Hàn Kiều Kiều sau giây phút ngắn ngủi bị mấy món trang sức hấp dẫn đã khôi phục lại sự trong sáng, không thể không nói lời nói vừa rồi của Trần Dương đã làm cho cô có chút động tâm.

Phụ nữ đối với trang sức vốn không có sức miễn dịch, cô cũng không ngoại lệ.

Bất quá cô hiểu rất rõ, đối phương sẽ nói như vậy là bởi vì Phương Minh, nếu như mình nhận, vậy thì đồng nghĩa với việc Phương Minh thiếu đối phương một ơn huệ lớn bằng trời.

Còn nữa, cô cũng không phải là loại người tham lam, nếu không cô hoàn toàn có thể trở về kế thừa thanh y môn.

"Cảm ơn Trần tiên sinh có hảo ý, bất quá những thứ này quá trân quý, nếu tôi nhận lấy thì ngại quá."

Hàn Kiều Kiều từ chối, Trần Dương cười một tiếng rồi cũng không nài nỉ nữa.

Kế tiếp, chính là lúc Hàn Kiều Kiều thử mang những món trang sức này, lúc này đám đàn ông chẳng có chuyện gì để làm, hơn nữa bởi vì ... những món trang sức này rất trân quý, nên Hàn Kiều Kiều phải đổi rất nhiều bộ lễ phục dạ hội, cuối cùng mới chọn được một bộ thích hợp.

Đám đàn ông Phương Minh và Trần Dương đều ra khỏi phòng, lúc này cả căn phòng chỉ còn lại ba người phụ nữ là Hàn Kiều Kiều và Thái Phân còn có Yến Tử.

"Kiều Kiều, nha đầu cô không phải cố ý muốn đào hố hại tôi chứ, Phương tiên sinh địa vị lớn như vậy, cô cũng không đánh mắt ra hiệu cho tôi, nghĩ đến việc tôi đã lên lớp người ta, đến bây giờ chân tay tôi đều mềm nhũn cả rồi."

Thái Phân tức giận, mặt tái mét trừng mắt nhìn Kiều Kiều.

Sau đó tìm một cái ghế ngồi xuống, bất quá lập tức cô nghĩ cái ghế này Phương Minh đã ngồi qua, lại vội vã đứng lên, thậm chí còn xoay người lấy tay phủi phủi mặt ghế vài cái, chỉ sợ lưu lại một điểm vết tích.

"Thái tỷ, chị làm tôi tức cười muốn chết, nếu chị sống ở thời cổ đại, tuyệt đối là một nha đầu rất giỏi."

Hàn Kiều Kiều nhìn thấy động tác của Thái Phân trông rất vui mắt, bây giờ cô mới phát hiện Thái tỷ lại có tư tưởng phong kiến nặng nề như vậy.

"Đừng đổi chủ đề, nói cho tôi biết Phương tiên sinh rốt cuộc có lai lịch gì?"

Thái Phân trong lòng vô cùng hiếu kỳ, chỉ là đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều ánh lên một tia giảo hoạt, bởi vì cô biết nếu như cô nói cho Thái tỷ, Phương Minh chỉ là một đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở nông thôn, Thái tỷ cũng sẽ không tin.

Huống chi, cô còn muốn mượn Phương Minh làm cáo mượn oai hùm nữa.

"Chị phải biết, gia thế của anh ấy rất nhạy cảm, không thể để nhiều người biết, tôi chỉ có thể nói cho Thái tỷ chị biết chuyện làm người đại diện cho Hào Sinh lần trước là có liên quan đến anh ấy, người của tập đoàn Hào Sinh là vì muốn nịnh bợ anh ấy."

"Tôi biết."

Thái Phân lúc này đây cũng không còn quá kinh hãi nữa, chỉ là trong miệng nỉ non,"Cho nên gia thế của cậu ấy không thể nói cho người ngoài biết."

...

Bên ngoài phòng nghỉ, bọn người Phương Minh lúc này không đợi ở phía sau sân khấu, mà đi về phía trước của buổi triển lãm, chương trình đã bắt đầu được triển khai, không ít công ty trang sức đã đem trang sức của mình đặt lên trên sảnh triển lãm.

"Ồ, đây không phải là minh tinh Hứa Thanh sao?"

Hoa Minh Minh nhanh mắt nhìn thấy một đám ký giả đang vây quanh Hứa Thanh

"Hứa tiểu thư, nghe nói hôm nay cô đến đây với tư cách là đại sứ của buổi triển lãm trang sức này, ban tổ chức không phải mời Hàn Kiều Kiều sao?"

"Hứa tiểu thư, có phải đã có biến cố gì không, không biết Hứa tiểu thư có thể tiết lộ một chút được không?"

"Hứa tiểu thư, vì sao ban tổ chức lại chọn cô?"

Đối mặt với những câu hỏi của đám ký giả, Hứa Thanh không hề hoảng sợ, bởi vì ... tin tức này vốn do cô tung ra ngoài.

"Mọi người không cần dự đoán nữa, kỳ thực là Kiều Kiều tỷ thân thể có chút khó chịu, cho nên ban tổ chức mới để cho tôi thay thế."

"Kiều Kiều tỷ là tiền bối của tôi, tôi luôn xem cô ấy là tỷ tỷ, tình cảm của chúng tôi rất tốt."

Nghe Hứa Thanh trả lời, tuy những ký giả này không tin, nhưng cũng không thể hỏi ra thông tin gì.

Nhưng mà, trong lúc Hứa Thanh đang nói thì, một thanh âm the thé vang lên.

"Ban tổ chức sở dĩ thay đổi Hàn Kiều Kiều, đó là bởi vì Hàn Kiều Kiều quá ngạo mạn, căn bản không có một chút tinh thần

chuyên nghiệp, cầm một khoảng lệ phí đại diện kếch xù rôi trốn trong phòng giả bệnh."

Lời này vừa ra, hết thảy ký giả đều đem ánh mắt nhìn về phía thanh âm truyền đến, từng cái chớp mắt cứ như mèo ngửiithấy mùi cá tươi.

"Vị tiên sinh này, anh nói thật chứ?"

"Xin hỏi vị tiên sinh này anh là ai, là thành viên ban tổ chức sao?"

Dương Tử bỗng thấy đám ký giả vậy quanh, trên mặt lộ ra hận ý, nói rằng:"Tôi là một trong những đại biểu tham gia buổi triển lãm này, những gì tôi nói đều là thật."

"Tuy Hàn Kiều Kiều là một minh tinh nổi tiếng, thế nhưng lại là một minh tinh không chuyên nghiệp, khinh người, cho dù nổi tiếng đến đâu thì ban tổ chức cũng không cần, không thể tiếp tục mời loại người này được. Hứa Thanh vô luận là bề ngoài hay là khí chất đều không thua gì với Hàn Kiều Kiều, điều quan trọng ở đây là cô ấy làm việc rất chuyên nghiệp, sau khi so sánh giữa hai người, ban tổ chức hiển nhiên là đưa ra quyết định như vậy."

Làm việc chuyên nghiệp.

Nghĩ đến những lời nói ám muội của Hứa Thanh lúc tiếp cận, Dương Tử đột nhiên trong lòng cảm thấy nóng lên, thân hình của Hứa Thanh cũng không kém, hơn nữa so với Hàn Kiều Kiều thì biết nghe lời hơn, nữ nhân như vậy mới dễ sai bảo.

Nghe Dương Tử nói như vậy, không ít ký giả trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó ánh mắt vừa nhìn về phía Hứa Thanh thấy cô ra vẻ hơi hoảng sợ, những ký giả này chẳng những không trách Hứa Thanh lúc nãy lừa bọn họ, ngược lại là cảm thấy Hứa Thanh không giống với những minh tinh kênh kiệu khác.

Hứa Thanh lừa bọn họ là vì bảo vệ cho Hàn Kiều Kiều, so sánh giữa hai người nhân phẩm của ai hơn ai cũng đủ biết rồi.

"Tôi thật không phải là có ý lừa dối mọi người, chỉ là Kiều Kiều tỷ..."

Dáng vẻ bất lực và thất kinh của Hứa Thanh đều bị đám ký giả chụp lại, có thể tưởng tượng chuyện hôm nay mà lên báo thì vị thế của Hứa Thanh sẽ được nâng cao đến nhường nào.

Chính là hình ảnh của một cô bé thiện lương, khả ái nhà bên.

"Phương Minh, đôi gian phu dâm phụ này nói Hàn Kiều Kiều như vậy mà anh vẫn có thể nhẫn nại?" Hoa Minh Minh thấy Hứa Thanh diễn kịch liền thấy buồn nôn, loại phụ nữ bạch liên hoa này chính là loại người mà hắn ghét nhất.

"Đã là chân tướng thì không che giấu được, rồi cũng đến lúc cây kim trong bọc cũng bị lòi ra, bây giờ không cần phải đôi co với bọn họ."

Phương Minh cười lắc đầu, lúc này cứ để cho Dương Tử và Hứa Thanh vui vẻ nhảy nhót, đợi đến khi sự thật bị phô bày thì bọn họ ngã càng đau hơn.

Trần Dương đứng bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ suy tư, nếu Phương đại ca đã nói như vậy, hắn cũng phải suy nghĩ lát nữa nên đánh cho đôi cẩu nam nữ lộ mặt như thế nào.

"Lúc này đây, toàn bộ trang sức của công ty Trác Phàm chúng tôi sẽ được Hứa Thanh đeo, bởi vì chúng tôi cảm thấy khí chất của Hứa Thanh rất phù hợp với trang sức của công ty chúng tôi, còn như Hàn Kiều Kiều, một người phẩm đức thấp hèn như vậy, cho dù có bộ mặt đẹp thì làm đươc gì, sẽ bị công ty Trác Phàm chúng tôi loại bỏ ngay từ đầu ."

"Không ngại nói cho mọi người biết, chính là công ty Trác

Phàm chúng tôi đã yêu cầu với ban tổ chức, các công ty trang sức khác cũng đồng ý với chúng tôi, bọn họ sẽ không để cho Hàn Kiều Kiều đeo bất kỳ một bộ trang sức nào của họ trong buổi triển lãm này, đây cũng là hình phạt đối với những minh tinh có thái độ làm việc không chuyên nghiệp, phẩm chất đê hèn.

Đồ cùng chủy hiện, Dương Tử rõ ràng là muốn đả kích Hàn Kiều Kiều đến mức không thể ngóc đầu dậy.

"Dương công tử, Kiều Kiều tỷ không phải cố ý, nhất định là bởi vì tâm tình không tốt mới như vậy, xin anh cho chị ấy một cơ hội."

Hứa Thanh lên tiếng, thoạt nhìn tựa hồ là thay Hàn Kiều Kiều cầu tình, nhưng lời nói của cô ta chẳng khác nào phụ họa cho lời nói của Dương Tử.

Mọi người liền xôn xao, toàn bộ kí giả đều lộ ra vẻ mặt thất kinh.

Nếu như chỉ một mình Dương Tử nói thì bọn họ sẽ không tin tưởng, thậm chí còn cho rằng vị công tử này theo đuổi Hàn Kiều Kiều không được nên thẹn quá thành giận, nhưng khi Hứa Thanh lên tiếng thì bọn họ liền tin.

Dù sao, thì Hứa Thanh lúc nãy chẳng phải đã cố gắng bảo vệ hình tượng của Hàn Kiều Kiều hay sao, do đó có thể khẳng định rằng cô ấy không thể câu kết với vị công tư này để vu hãm Hàn Kiều Kiều.

Phương Minh híp đôi mắt lại, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng, một người muốn leo lên vị trí cao là chuyện rất bình thường, dù cho trong ngoài không đồng nhất thì đó cũng là chuyện của cô ta, nhưng Hứa Thanh này rõ ràng nhất muốn đạp Hàn Kiều Kiều xuống để leo lên vị trí của người ta, vì thế không tiếc hắt nước bẩn vào Hàn Kiều Kiều.

...

Một giờ sau, buổi triển lãm chính thức bắt đầu, các công ty lần lượt mời người mẫu nữ mang theo trang sức lấp lánh của mình bước lên sân khấu,vẻ đẹp hấp dẫn ánh mắt của mọi người và cánh nhà báo.

Nhưng nổi bật nhất vẫn là Hứa Thanh, chưa nói đến việc danh tiếng của cô là lớn nhất trong số người mẫu ở đây, mà số trang sức của công ty Trác Phàm cũng là cực kỳ trân quy, đeo chiếc vòng cổ kim cương 30 carat khiến cô ta uyển như nữ thần.

"Không ngờ Hứa Thanh lại có khí chất như vậy."

"Đúng vậy, sau chuyện lần này tôi sẽ chuyển sanh hâm mộ Hứa Thanh, một cô gái đơn thuần như vậy trong showbiz cơ hồ là không còn nữa rồi."

"Hàn Kiều Kiều vốn đã mang tiếng xấu từ lâu rồi, chỉ là dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp mà thôi, hãy chờ xem, chuyện lần này mà lên báo, Hàn Kiều Kiều sẽ xuống dốc không phanh, thậm chí rất có thể sẽ phải rời khỏi showbiz."

Những ký giả này vừa thưởng thức mỹ nữ vừa tán dóc, mắt thấy buổi trình diễn sắp kết thúc trên mặt Dương Tử liền lộ ra vẻ khoái chí.

Bất quá đúng lúc này, người dẫn chương trình liền vội vã bước lên sân khấu.

"Các vị, xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn, tập đoàn trang sức Diệu Dương lúc này đã quyết định tham gia buổi triển lãm nên mọi người sẽ được thưởng thức bộ trang sức đỉnh cấp của tập đoàn Diệu Dương, khuyến cáo mọi người không nên chớp mắt vì đây là bộ trang sức trị giá hàng tỷ."

Giọng nói của người dẫn chương trình có chút kích động, kỳ

thực cũng không thể trách hắn, bởi vì hắn thực sự bị chấn động lúc ở sau cánh gà, hắn giờ phút này đã bất chấp tất cả, tuy đã chủ trì không ít buổi triễn lãm trang sức, thế nhưng hắn tin rằng buổi triển lãm này sẽ gây chấn động toàn quốc, thậm chí là toàn thế giới.

Chương 226: Chấn động, Hàn Kiều Kiều tòng đầu lục đáo vĩ.

Khi ánh đèn chiếu xuống sân khấu tất cả mọi người đều im lặng, ánh mắt của họ bị thu hút bởi người phụ nữ dưới ánh đèn.

Vận một bộ váy trắng, tao nhã, rạng ngời, không quá rực rỡ nhưng ngoài dung nhan sắc xảo, thì khí chất của cô cũng đủ để thu hút ánh nhìn của mọi người.

Khi ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng màu xanh lục từ chiếc vương miện tỏa sáng lấp lánh, cái gì gọi là sặc sỡ loá mắt, đây chính là sặc sỡ loá mắt.

Người con gái mặc áo trắng vừa mới bước ra từ cánh gà, bước đi chậm rãi, nhưng mà không một ai ra vẻ sốt ruột, tựa hồ, mọi chuyện vốn nên như vậy.

Nếu như nói dung nhan của người con gái mặc áo trắng và chiếc vương miện đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người thì khi mọi người vừa mới tỉnh táo lại đã tiếp tục chấn động thêm lần nữa khi nhìn thấy chiếc vòng cổ bằng phỉ thúy được cô gái mặc áo trắng đeo, tất cả đều chìm đắm trong màu xanh lục ấy.

Nước da trắng như tuyết kia càng làm nổi bật màu xanh biếc làm say đắm lòng người. Màu xanh tinh khiết và vẻ đẹp của làn da kết hợp hài hòa với nhau.

Đứng trên sân khấu, Người dẫn chương trình nhìn thấy biểu hiện si mê của mọi người nhưng không một chút kinh ngạc, bởi vì lúc ở sau cánh gà, hắn cũng si mê như vậy một hồi lâu mới thanh tỉnh lại.

trang sức cao cấp cộng thêm mỹ nhân hàng đầu, hình ảnh này càng khiến người ta say mê.

"Kính thưa các vị quan khách, xin thứ lỗi vì tôi phải gọi mọi người tỉnh lại, bởi vì tôi muốn nói cho mọi người biết rằng, bộ trang sức này là cực phẩm của tập đoàn trang sức hàng đầu Diệu Dương, vương miện phỉ thúy từng được nữ hoàng Anh quốc ra giá nhưng đã bị tập đoàn Diệu Dương từ chối. "

"Còn có dây chuyền phỉ thúy có độ tinh khiết nhất hiện nay, và một cặp vòng tay, trọn bộ trang sức này trị giá gần mười tỉ. "

Giọng nói của Người dẫn chương trình tràn đầy phấn chấn, nhưng không có có bất cứ người nào hoài nghi tính chân thật trong lời nói bởi vì ... đây là cái giá xứng đáng với bộ trang sức này.

"Thì ra phỉ thúy vẫn có thể đẹp như vậy, tôi trước đây vẫn thích ru-bi, thế nhưng bay giờ mới biết tôi tựa hồ đã bị phỉ thúy mê hoặc. "

“Phỉ thúy cao cấp, đây mới thật sự là trang sức thượng phẩm, đứng trước nó số trang sức kia sẽ bị lu mờ. "

Tất cả mọi người đều đang cảm thán, nhưng phần lớn là bị chấn động, bởi vì bọn họ phát hiện người đứng trên sân khấu chính là Hàn Kiều Kiều.

"Vẫn cho là Hàn Kiều Kiều thích hợp với vẻ đẹp gợi cảm nhưng bộ váy trắng này lại thể hiện được khí chất cao quý của cô ấy khiến người ta không dám nhìn thẳng. "

"Quá ngoài dự liệu của tôi rồi, Hàn Kiều Kiều thật là đẹp đến cực hạn a."

Không ít ký giả nhạy bén dường như đã ngửi được mùi quái lạ liền nhao nhao chụp hình Hàn Kiều Kiều, phỉ thúy tuy là sáng lạn loá mắt, nhưng chẳng liên quan gì đến bọn họ. Chỉ có những tin

tức bên lề mới quyết định là bọn họ tháng này ăn chay hay ăn mặn.

"Tại sao lại là cô ấy? Người của tập đoàn Diệu Dương sao lại chọn cô ấy? "

Dưới sân khấu, Dương Tử đột nhiên mang trên mặt vẻ khiếp sợ, hắn không thể nào tiếp nhận được chuyện trước mắt, Hàn Kiều Kiều đang mang trên mình bộ trang sức đắt giá nhất của tập đoàn Diệu Dương xuất hiện ở nơi này.

Phía bên kia, khuôn mặt của Hứa Thanh cũng đanh cứng lại, thậm chí còn hơi bối rối.

Lúc này đây cô cũng đành buông tay, bởi vì cô cảm thấy với thế lực của Dương thiếu, những mất mát của Hàn Kiều Kiều lúc này sẽ được lấy lại, mà cô cũng dễ dàng dựa vào cơ hội lần này để nâng cao vị thế.

Chỉ cần cô nâng cao vị thế thành công, đến lúc đó coi Hàn Kiều Kiều phản ứng như thế nào? Cũng chỉ là kẻ thua cuộc mà thôi.

Nhưng nếu hôm nay Hàn Kiều Kiều không bị đánh bại, thì lúc này đây cô đã triệt để đắc tội với Hàn Kiều Kiều, với thân phận và địa vị của Hàn Kiều Kiều, tất nhiên là sẽ không tha cho cô.

Hối hận và cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng, nhất là sau khi nghe thấy người dẫn chương trình giới thiệu, càng làm cho thâm tâm cô run sợ như rơi vào hố băng.

"Rất cảm ơn Hàn kiều Kiều tiểu thư có thể tham dự buổi triển lãm trang sức này, bây giờ tôi đại diện cho ban tổ chức muốn làm sáng tỏ một việc, đó chính là ban tổ chức chưa từng hủy hợp đồng với Hàn Kiều Kiều tiểu thư. Mà Hàn kiều Kiều tiểu thư và ban tổ chức cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào, còn như một vài lời đồn gần đây tôi tin rằng mọi người đều là người có năng lực suy

tính. "

Người dẫn chương trình không nói thêm gì, nhưng lời này của hắn đã biểu đạt rất rõ ràng rồi, ban tổ chức và Hàn Kiều Kiều không có mâu thuẫn, như vậy nội dung của cuộc trò chuyện giữa Hứa Thanh và vị Dương công tử lúc trước là không đáng tin rồi.

Một hồi kinh ngạc.

Hiện trường bắt đầu xôn xao, hết thảy ký giả đều xoay máy ảnh từ phía Hàn Kiều Kiều về phía Dương Tử và Hứa Thanh.

"Đừng chụp nữa, có gì hay mà chụp "

Cảm nhận được ống kính đang chĩa về phía mình Dương Tử đột nhiên cảm thấy vô cùng phiền toái, trực tiếp xoay người rời đi, chỉ bất quá lúc hắn rời đi, không cẩn thận đụng phải một người.

"Ngươi không có mắt a. "

"Thật ngại quá, tiên sinh, không thấy ông đang đi tới. "

"Ngươi làm gì thế, không cần đụng ta, không cần ngươi lau, đúng là xui xẻo. "

Dương Tử đột nhiên trừng mắt nhìn người thanh niên trước mặt, sau một khắc trực tiếp đi về phía hậu trường, nhưng không để ý rằng người thanh niên ấy vừa nhếch mép cười, nụ cười mang theo hàm ý sâu xa.

Dương Tử đột nhiên rời đi, làm cho Hứa Thanh tự nhiên trở thành tiêu điểm, nếu như là trước kia, có nhiều máy ảnh hướng về phía cô như vậy là rất đúng ý cô, nhưng bây giờ một chút cao hứng cô cũng không có, cũng giữ không được hình tượng, chỉ biết che mặt đi vào hậu trường.

...

Hậu trường.

Dương Tử đột nhiên phiền não đốt lên một điếu thuốc, không biết vì sao, giờ khắc này trong lòng lại nổi lên hư hỏa, chỉ muốn phát tiết, đúng lúc đó thì thấy Hứa Thanh đang đi tới.

"Dương công tử, làm sao bây giờ, tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?" Hứa Thanh nhìn thấy Dương Tử liền dò hỏi.

"Con mẹ nó, tôi làm sao biết được, còn cái bộ dạng cha chết mẹ chết này của cô là sao đây."

Dương tử đột nhiên nhìn thấy Hứa Thanh hư hỏa trong lòng càng không nén được, thấy gian phòng bên cạnh không có người, trực tiếp kéo Hứa Thanh vào đó, rồi khóa trái cửa.

"Dương công tử, anh muốn làm gì?" Hứa Thanh hoảng sợ hỏi.

"Làm gì, đương nhiên là XXX cô, lão tử hiện tại đang phát hỏa, cô nằm yên đó cho lão tử. "

Dương Tử nói xong liền trực tiếp kéo váy lên, Hứa Thanh chống cự lại bất quá dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Dương Tử, cô quyết định buông xuôi.

Bởi vì hiện tại cô không có lựa chọn khác, hi vọng cuối cùng của cô chỉ có thể đặt trên người Dương Tử, hy vọng Dương Tử có thể dùng quan hệ của mình để giải quyết vấn đề giúp cô.

"Dương công tử, anh muốn làm gì tôi cũng được nhưng chuyện lần này anh nhất định phải giải quyết giúp tôi. Con điếm thúi Hàn Kiều Kiều chỉ ra vẻ thanh cao, nhưng trên thực tế chính là một thạch nữ, làm sao hiểu chuyện như tôi. "

Hứa Thanh đổi sang tư thế chủ động, chút chuyện này cô ta vốn rất am hiểu, mấy năm này từ người đầu tư đến nhà sản xuất phim đến đạo diễn, thậm chí còn có một vài ông chủ lớn, làm sao

để lấy lòng bọn họ cô ta hiểu rõ như lòng bàn tay.

Phách, phách rồi lại bạch bạch, kèm theo đó là tiếng rên uyển chuyển vang lên trong phòng.

Nhưng không đến hai phút, cửa phòng truyền đến tiếng kêu vội vả.

"Hứa Thanh, mau ngừng lại, nhanh lên một chút, không xong rồi! "

Ngoài cửa, là trợ lý của Hứa Thanh, nhưng Dương Tử đang ở lúc mấu chốt, trực tiếp quát: "Nói trợ lý của cô biến đi. "

"Chị Hứa Thanh, căn phòng này có camera, bên trong xảy ra chuyện gì đều trực tiếp chiếu lên màn hình bên ngoài rồi."

Rầm rầm rầm!

Bên trong gian phòng, Hứa Thanh và Dương Tử đều ngã trên mặt đất, mặt không còn chút máu.

...

"Thực sự là đại khoái nhân tâm a, chẳng khác nào đang xem hiện trường bộ phim Xuân Cung Đồ, bất quá dáng người Hứa Thanh thật là không tồi. "

Trần gia, Hoa Minh Minh vẫn còn dư vị trên gương mặt, màn hình lớn trên sân khấu bỗng dưng chiếu ra cảnh đôi cẩu nam nữa đang hành sự trong phòng, có thể nói toàn bộ hiện trường đều sợ ngây người, cuối cùng ban tổ chức không thể không tắt màn hình, buổi triển lãm trang sức triệt để biến thành một trò khôi hài.

"Bất quá phải hỏi anh, Phương Minh anh làm sao biết Dương Tử ở bên trong phòng làm chuyện đó, còn để cho chúng tôi gắn camera lên trước? "

Hoa Minh Minh nghi hoặc, người ngoài không biết, nhưng hắn ta cùng Trần Dương hiểu rất rõ ràng, lúc này lại xảy ra chuyện khôi hài như vậy, đó là bởi vì lúc trước Phương Minh gọi Trần Dương tìm người gắn camera vào căn phòng kia và liên kết với màn hình chính.

Với thân phận của Trần Dương, cơ hồ là tương đương với một nửa ban tổ chức rồi, muốn làm chuyện này rất dễ dàng.

Nghe Hoa Minh Minh nói, Trần Dương cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Phương Minh, cùng đợi câu trả lời của Phương Minh.

"Rất đơn giản, bởi vì lúc Dương tử đột nhiên phải rời khỏi hội trường, đã đốt cháy lửa dục vọng của hắn, khiến hư hỏa của hắn vượng hơn. "

Phương Minh mỉm cười, nhìn vẻ mặt tò mò của bọn Hoa Minh Minh rồi giải thích: "Tôi tin rằng hai người đã từng nghe lời đồn! Nghe đồn trên thân người có ba đốm lửa, một đốm ở trên đầu, hai đốm trên hai bờ vai, cho nên người xưa có dạy không nên sơ xuất để cho người lạ vỗ đầu và vai của mình."

"Cái này tôi đã nghe qua, hình như còn nghe nói đây là dương hỏa, nếu như cả ba cái đều bị tiêu diệt, rất dễ bị quỷ nhập tràn." Trần Dương nói tiếp, hắn ta mấy năm nay xem nhiều tiểu thuyết như vậy cũng không phải vô ích.

"Không sai, chúng chính là dương hỏa đại biểu cho cái gì, đại biểu cho tinh lực thịnh vượng, một người nếu như tinh lực vô cùng thịnh vượng sẽ sinh ra tà hỏa, mà chúng ta thường nói là hư hỏa tăng lên. "

"Dương Tử đột nhiên hành động như vậy, nếu hư hỏa tiếp tục tăng thì sẽ làm gì?

Phương Minh nhìn về phía Hoa Minh Minh, Hoa Minh Minh bĩu môi, bởi vì hắn biết ý tứ trong ánh mắt này của Phương Minh, về một mặt nào đó hắn cùng Dương tử cũng khá giống nhau, chỉ bất quá hắn không có đột ngột nổi sung như Dương Tử mà thôi.

"Là do anh đột nhiên vỗ Dương tử một cái? Vậy sau này chẳng phải anh tha hồ hại người sao? "

"Không có đơn giản như vậy, người bình thường bị vỗ vai cũng không có gì, trừ phi là đụng người trong nghề như tôi, đương nhiên ngoài ra còn có một điểm rất trọng yếu, đó chính là Dương tử đột nhiên miệt mài quá độ, đưa tới thần hồn thái hư, cho nên mới dễ dàng trúng chiêu, nếu như đổi thành một người tu thân dưỡng tính thì tôi có đạp nát bả vai của hắn ta cũng vô dụng. "

Phương Minh vừa giải thích xong, Wechat trên điện thoại di động liền có tin nhắn.

Mở ra xem, thì ra là Hàn Kiều Kiều gửi tới, bên trong là đường link dẫn đến một bài báo, ngoài ra Hàn Kiều Kiều còn gửi tới một biểu tượng con dao nhiễu máu.

Bấm vào liên kết, vừa nhìn thấy tiêu đề bài báo Phương Minh liền giật mình, sau đó nhịn không được cất tiếng cười to.

“Tin tức chấn động, tái xuất rồi, nữ minh tinh Hàn Kiều Kiều tái xuất giang hồ, tòng đầu lục đáo vĩ(1)! "

Tin tức đến từ tòa soạn UC.

Đúng là viên tập viên thiên tài. Cả tiêu đề cũng rất phong tao.

(1)tòng đầu lục đáo vĩ: đầu đội nóng xanh... ở đây nhà báo giật tít...kiểu bị đội nóng xanh (cắm sừng)

Chương 227: Người thủ mộ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Ám dạ dẫn chi vì độ, thiên Phật bất diệt bản tâm. "

Bên trong vu đạo quán, Phương Minh đang đọc một quyển sách, đây là một thư tịch được viết bởi một tín đồ phật giáo thời Minh triều, nội dung bên trong rất thú vị, đại bộ phận đều là dính đến nghiên cứu bản chất phật giáo.

Từ lúc ở Vân Nam đến nay đã ba ngày, ba ngày nay Phương Minh ban ngày ở vu đạo quán, buổi tối về nhà tu luyện, ngày ngày đều rất bình thản.

Đối với Phương Minh mà nói, mấy ngày nay hắn tiến bộ rất nhiều, bởi vì nhờ vào dược liệu mang về từ Vân Nam, chất lượng thuốc càng tăng cao.

Nhất là cỏ linh chi và tuyết liên tử, giúp hắn luyện được đến tầng thứ hai, ngũ giác thông minh.

Cái gọi là ngũ giác thông minh, có nghĩa là hắn có thể tùy ý đóng cửa ngũ giác của mình bất cứ lúc nào, chí ít có thể giữ được một khắc đồng hồ không cần hô hấp mà cũng không sợ hít thở không thông.

Đương nhiên đây chỉ là một tác dụng phụ nhỏ bé, đột phá đến

tầng thứ hai, tác dụng lớn nhất là độ nhạy của ngũ giác tăng lên mấy lần, chưa thể đạt được trình độ thiên lý nhãn hay thuận phong nhĩ nhưng những động tĩnh nhỏ trong vòng mười thước đều khó thoát khỏi lỗ tai và cảm nhận của hắn.

"Nghe nói ngũ giác thông minh vừa mới bắt đầu, nếu như về sau có thể củng cố thêm, vậy thì có thể đạt được trình độ ngũ giác thông linh, đến lúc đó cho dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được hình ảnh trong chu vi mười thước."

Phương Minh khe khẽ thở dài, nhưng ngũ giác thông linh không phải dựa vào tắm thuốc là đạt được, dù sao tắm thuốc chỉ là thay đổi tố chất của thân thể, mà ngũ giác thông linh thuộc về thần thông, dựa vào tu vi.

Đương nhiên, rõ ràng nhất vẫn là đề thăng thân thể về chất, Phương Minh cố ý thử nghiệm một chút, hắn hiện tại đang toàn lực đánh ra một quyền mạnh ba trăm cân, ngay cả người bình thường cũng không thể chịu nổi một quyền đó, đây là trình độ mà một bộ đội đặc chủng được đặc huấn có thể đạt được.

Phương Minh tin tưởng, nếu như bây giờ lại để cho hắn đánh cùng Mạc Thập Tam, cho dù không cần vận dụng bùa, hắn cũng có thể liều mạng ngang sức ngang tài với Mạc Thập Tam.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chỉ thuần túy tỷ thí về sức lực còn được, nếu quả như thật đánh đấm thì hắn vẫn như cũ không phải là đối thủ của Mạc Thập Tam, dù sao về mặt kỹ xảo cận chiến đối phương vượt xa hắn.

"Cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng không cần quá ba tháng, chỉ cần ngày nào cũng tắm thuốc, mình có thể đạt được chút thành tựu."

Không nên xem thường một chút thành tựu này, nhưng Phương Minh hiểu rõ, nếu như không phải lúc này tìm được cỏ linh chi và tuyết liên tử còn có rất nhiều dược liệu trân quý khác,

hắn nếu muốn đạt được chút thành tựu... ít nhất ... phải cần thời gian ba năm.

Chỉ là cỏ linh chi và tuyết liên tử là dược liệu trân quý dược có thể gặp không thể cầu, cho nên hắn đang cảm khái vận khí của chính mình quả thực không kém.

Cũng chính bởi vì mấy ngày gần đây tắm thuốc ngâm tuyết liên tử, nên Phương Minh lúc này mới tìm thư tịch Phật giáo để xem, bởi vì ... tuyết liên tử này là một loại thuốc Đông y, ẩn chứa phật pháp của cao tăng phật giáo ở bên trong, nếu như đối với kinh văn phật giáo cũng không hiểu thì không còn cách nào hấp thu toàn bộ hiệu quả của thuốc này.

Phương Minh đọc sách được nửa giờ, thì lão Hoàng vẫn lười biếng nằm ở đầu cầu thang đột nhiên đứng lên, chỉ là, đứng lên một cái rồi lập tức khôi phục lại dáng vẻ lười biếng.

Ngay sau đó, dưới lầu truyền đến tiếng quát của La Cẩm Thành.

"Một tên tiểu quỷ mà cũng dám làm xằng làm bậy, để xem bản đạo quân làm sao hàng phục ngươi. "

Phương Minh bỏ sách xuống, liếc nhìn lão Hoàng, gần đây hắn phát hiện lão Hoàng càng ngày càng lười rồi, một ngày có thể ngủ mười mấy tiếng.

"Ta nói ngươi đấy, cũng nên vận động một chút rồi, dạo này mập lên rồi đấy. "

Vỗ vỗ cái đầu của lão Hoàng, khiến cho lão Hoàng dùng đuôi quất hắn vài cái, Phương Minh cười cười bước xuống cầu thang.

"Cảnh quan Âu Dương, Tào đội trưởng? "

Nhìn thấy Âu Dương Tuyết Tình và Tào Lượng đang đứng

dưới cửa hàng, Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, hai vị này tại sao lại đột nhiên đến thăm?

Bất quá bây giờ không phải lúc hỏi chuyện này, ánh mắt của hắn lại nhìn theo ánh mắt của họ đang hướng về phía cửa, chỉ thấy La Cẩm Thành mang theo một cây đào mộc kiếm đi đến.

"Tiểu quỷ kia mau chạy đi, nếu không... Bản đạo quân tuyệt đối có thể bắt hắn lại. "

La Cẩm Thành nhìn thấy Phương Minh, biểu tình có chút phẫn nộ, hắn ở chỗ này ăn uống chùa chừng mười ngày, luôn cảm thấy có chút băn khoăn, bây giờ khó khăn lắm mới thấy một nam một nữ này đuổi theo một tên tiểu quỷ vào đây liền liều mạng biểu diễn bản lãnh của mình.

Chỉ là, tiểu quỷ kia rất thông minh, đứng ở cửa không có đi ra, đến khi hắn đuổi theo, đã sớm chạy mất rồi.

"Ngươi nói họ Âu Dương cảnh quan và Tào đội trưởng đuổi theo một tên tiểu quỷ? "

Nghe La Cẩm Thành kể lại tình huống, trong mắt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, La Cẩm Thành không tinh thông tướng thuật, cho nên hắn không nhìn ra hai vị này là công an.

Công an, trên người sẽ hiện ra sát khí, vậy quỷ hồn đụng phải đều phải tránh xa, huống chi sát khí trên người Tào Lượng nặng như vậy, trừ phi quỷ hồn không sợ chết mới dám theo.

"Ta nghĩ vị sư phó này nói không sai. "

Âu Dương Tuyết Tình sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh "Có thể chúng ta đã gặp phải quỷ. "

Chúng ta?

Phương Minh bắt được trọng điểm trong giọng nói của Âu Dương Tuyết Tình, bất quá hắn không cắt ngang mà chờ Âu Dương Tuyết Tình nói tiếp.

"Kỳ thực phải nói là toàn bộ đội của tôi đều gặp được quỷ, mấy ngày nay, nhiều đội viên của đội chúng tôi sau khi rời khỏi đồn cảnh sát đều gặp sự kiện quỷ dị, trong đó có một người vì vậy mà bị thương phải nhập viện. "

Nghe Âu Dương Tuyết Tình kể lại, Phương Minh đã biết đại khái mọi chyện.

Chuyện này xảy ra từ ba ngày trước, ba ngày trước, một đội viên trong đội của Tào Lượng tan tầm. Sau khi về đến nhà, liền nằm mơ thấy bị một con quỷ bóp cổ, không thở được, kết quả là hôm sau thức dậy liền phát hiện trên cổ quả nhiên có dấu tay.

Vị đội viên này liền hoảng sợ, nhưng mà đến khi hắn đi làm, mới phát hiện mấy vị khác trong đội cũng gặp chuyện tương tự, có người thấy quỷ nằm ngay trên giường, còn có người trực tiếp thấy quỷ hồn đứng trước mặt của hắn.

Trong một đội, có đến mười ba người đều gặp quỷ, hơn nữa cũng không gặp cùng một dạng quỷ, có khi là gặp người già, có khi là gặp tiểu hài tử, còn có cả nữ quỷ...

Nếu như chưa từng gặp Phương Minh, Tào Lượng hiển nhiên sẽ cho rằng đây là lời nói vô căn cứ, nhưng sau khi thấy được bản lĩnh của Phương Minh, Tào Lượng cũng biết, trên đời này thật sự là tồn tại quỷ quái.

"Người đội viên kia tên là A Phi, sau khi tan ca về nhà hắn đột nhiên nhìn thấy trước mặt mình có một nữ quỷ mặc trang phục màu đỏ bay tới, hắn sợ đến nỗi không dám động đậy, nhưng không ngờ một khắc sau liền bị một chiếc xe đụng phải, bởi vì khi đó A Phi đang qua đường. "

"Cũng may là A Phi đang đi trên lối dành cho người đi bộ, tài xế lái xe không nhanh, cho nên chỉ có mấy chiếc xương sườn bị thương, hiện đang ở bệnh viện dưỡng thương."

Nghe Tào Lượng nói, Phương Minh rơi vào trầm ngâm, từ những gì Tào Lượng kể, hình như là có rất nhiều quỷ hồn cùng nhau phát động công kích bọn họ.

Chỉ là, quỷ hồn công kích cảnh sát, loại chuyện như vậy bình thường không thể xảy ra, cảnh sát đại biểu cho người duy trì trật tự ở dương gian, sát khí trên người chuyên môn khắc chế những vật âm tà, không có đạo lý những quỷ hồn này dám làm như thế.

Trừ phi, đây là có người ở sau lưng thao túng những quỷ hồn này quấy phá.

Chỉ là người nào to gan như vậy, dám thao túng quỷ hồn phát động công kích với cả một đội cảnh sát?

"Phương Minh, tôi và Tào đội trưởng chính là cảm thấy sự tình không được bình thường, cho nên cố ý qua đây, xem anh bên này có biện pháp gì để giải quyết hay không. "

Âu Dương Tuyết Tình vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Phương Minh, muốn nói bọn họ chỉ biết đối phó với tội phạm, còn đối phó với quỷ hồn, bọn họ thật sự không nắm chắc.

"Quỷ hồn không thể to gan như vậy, phía sau tất nhiên có người đang quấy phá, mọi người suy nghĩ kỹ một chút gần đây có gặp được vụ án ly kỳ gì hay không?" Phương Minh mở miệng hỏi.

Âu Dương Tuyết Tình và Tào Lượng liếc nhau một cái, hai người bắt đầu suy nghĩ, không đến một phút, Tào Lượng liền lên tiếng.

"Không có vụ án ly kì nào, nhưng có một vụ án mà thân phận của đối tượng tình nghi có chút vấn đề. "

"Thân phận gì? "

"Nếu như mấy ngày nay đội viên của tôi không gặp được những chuyện ly kỳ này thì thân phận của hắn ngược lại không có vấn đề gì, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy đúng là có tồn tại mối liên hệ nào đó, đối tượng tình nghi là một người thủ mộ. "

Nghe Tào Lượng nói, Phương Minh mỉm cười, bởi vì hắn biết Tào Lượng đã sớm hoài nghi người đó nhưng chắc là không có chứng cứ a !.

"Cả đội của tôi đều gặp quỷ hồn, chỉ có tôi và Âu Dương Tuyết Tình không có gặp qua, Âu Dương Tuyết Tình là bởi vì thời gian vừa qua đến thủ đô tham gia hội nghị mới vừa về hôm nay, nhưng tại sao tôi lại không gặp được dù là một con quỷ? "

Tào Lượng nhìn về phía Phương Minh, đợi Phương Minh giải thích nghi hoặc.

"Rất đơn giản, bởi vì sát khí trên người anh quá nặng, những quỷ hồn kia căn bản cũng không dám tới gần anh "

"Sát khí? "

"Uhm, đối với quỷ hồn hoặc là vật âm tà mà nói, trên người bọn họ chỉ tồn tại sát khí, những người làm nghề như các anh ở dương gian cũng có cái này."

"Loại sát khí này chuyên khắc vật âm tà, cho nên từ thời cổ đại đã tồn tại một loại thuyết pháp, nếu như nói có chỗ nào mà cả người và quỷ đều sợ, đó chính là nha môn."

"Nha môn, thời nay người ta gọi là đồn cảnh sát và pháp viện, đây là hai nơi mà quỷ hồn không dám đi vào, dù là lệ quỷ cũng không dám, trừ khi đã tu luyện đến cấp bậc cực mạnh. Nhưng loại quỷ quái này càng không thể nào vi phạm quy tắc một cách đơn giản như vậy, bằng không bọn chúng cũng sẽ bị trừng phạt nghiêm

khắc. "

Phương Minh nhìn về phía Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tình, "Có thể đồng thời thao túng nhiều quỷ hồn như vậy, không phải người bình thường có thể làm được, cho dù là người chuyên nuôi dưỡng quỷ cũng không có bản lĩnh này, người thủ mộ kia rốt cuộc là phạm phải tội gì? "

"Tội giết người, thi thể của một đứa bé bị phát hiện ở nghĩa trang, theo suy đoán sơ bộ thì người thủ mộ bị tình nghi, bởi vì lúc chúng tôi phát hiện thi thể của đứa bé kia thì đối tượng tình nghi đang di chuyển thi thể của đứa trẻ. "

Nghe Tào Lượng phân tích, Phương Minh gật đầu, người bình thường nếu như phát hiện một cỗ thi thể thì trước tiên là đi báo án, chứ không phải di chuyển thi thể.

"Hiện nay vẫn không thể phán đoán người thủ mộ này giở trò quỷ gì, vậy đi, tôi và mọi người đến cục một chuyến, đi gặp người thủ mộ này một chút. "

"Vậy phiền Phương tiên sinh. "

Đây chính là mục đích mà Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tình đến đây.

Chương 228: Bắt lầm người

Hình cảnh đại đội, đồn cảnh sát!

Khi Phương Minh đi theo Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tình tới trước cổng đồn công an, Phương Minh liền dừng bước.

"Phương Minh, sao vậy?" nhìn thấy Phương Minh dừng lại, Âu Dương Tuyết Tình có chút ngạc nhiên hỏi.

Ánh mắt của Phương Minh quét sang hai bên góc đường, một lúc sau thu hồi ánh mắt, không nói gì thêm, ý bảo tiếp tục đi tiếp.

Trong phòng thẩm vấn của hình cảnh đội, Phương Minh gặp được người thủ mộ kia.

Là một người đàn ông bị gù lưng, ánh đèn trong phòng chiếu vào trên người của hắn, nhưng bởi vì đối phương cúi đầu, Phương Minh cách nào nhìn thấy mặt của ông ta.

"Ông ta tên là Trương Phúc, năm nay bốn mươi sáu tuổi, đã ly dị, người Hà Nam, làm việc ở Ma Đô Bắc Sơn được hai mươi hai năm. . . "

Âu Dương Tuyết Tình đang nói cho Phương Minh biết thông tin của người này, nhưng Phương Minh khoát tay áo, ý bảo hắn muốn trực tiếp nói chuyện với đối phương.

"Không thành vấn đề. "

Tào Lượng đồng ý, bởi vì quá nhiều chuyện kì lạ xảy ra, nên anh cùng Âu Dương Tuyết Tình nhất định phải bồi theo.

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, nhưng Trương Phúc giả như

không nghe thấy, vẫn cúi đầu.

"Trương Phúc, hy vọng ngươi có thể thành thật khai báo mọi chuyện. "

Thẩm vấn là công việc chủ yếu của Âu Dương Tuyết Tình, dù sao trong phòng thẩm vấn còn có camera theo dõi, sau khi nghe thấy những lời này, Trương Phúc mới ngẩng đầu lên, Phương Minh cũng thấy rõ mặt của Trương Phúc, thần tình khẽ run lên.

Đó là một khuôn mặt có có thể nói là vô cùng kinh khủng, toàn bộ gò má trái hoàn toàn bị phỏng, vết thương kéo dài đến tai trái, nhìn thấy mà giật mình, ai nhìn thấy cũng đều bị ớn lạnh.

Mang gương mặt này tới nhà trẻ có thể dọa cho lũ trẻ khóc toáng lên.

"Trương Phúc, pháp y đã điều tra nguyên nhân cái chết của đứa bé rồi, là bị người ta bóp cổ chết, mà trên cổ của đứa trẻ, chúng ta phát hiện vân tay của ngươi, coi như ngươi không thừa nhận cũng vô dụng, nhân chứng, vật chứng đều có, ngươi cứ chống đối như vậy thì hình phạt sẽ càng nặng thêm. "

Âu Dương Tuyết Tình nhìn Trương Phúc, ánh mắt của Trương Phúc liền né tránh, vẫn là cúi đầu, "Người không phải ta giết. "

"Toàn bộ nghĩa trang chỉ có một mình ngươi là người thủ mộ, ngươi lại xuất hiện bên cạnh thi thể, trên thi thể còn có dấu vân tay của ngươi, Trương Phúc, không nên cãi chày chãi cối nữa. "

Rầm!

Âu Dương Tuyết Tình đập sấp tài liệu lên bàn.

Trong lòng của cô đã nhận định Trương Phúc chính là hung thủ rồi, mà đối với loại hung thủ tàn nhẫn sát hại đứa trẻ như hắn cô không thể chịu đựng được.

\ Âu Dương cảnh quan, đừng có gấp. "

Phương Minh mở miệng khuyên ngăn Âu Dương Tuyết Tình, ánh mắt nhìn về phía Trương Phúc, "Trương tiên sinh, có thể nói một chút vì sao chọn làm người thủ mộ ở đó không? "

Trương Phúc ngẩng đầu, liếc nhìn Phương Minh, tựa hồ là hơi kinh ngạc, bởi vì từ lúc hắn bị mang tới hình cảnh đội đến nay đã ba ngày, không có một cảnh sát nào hỏi qua hắn vấn đề này.

"Gương mặt này của tôi, người thấy đều phải sợ, chỉ có quỷ là không sợ. "

Giọng nói của Trương Phúc rất khẽ khàng từ tốn, nhưng cũng tràn đầy tang thương.

Một người bị hủy dung, ở trong cái xã hội này nếu muốn tìm được một công việc bình thường hầu như là chuyện không thể nào, nhất là toàn bộ khuôn mặt của hắn đều bị hủy rồi, ghê tởm như vậy, cũng chỉ có người chết trong nghĩa trang sẽ không ghét bỏ hắn.

Bất quá, Phương Minh cũng nắm được trọng điểm từ những gì Trương Phúc nói, đánh mắt ra hiệu cho Tào Lượng, Tào Lượng cũng ra hiệu đã biết, thừa dịp camera bên kia gập xuống, toàn bộ màn hình của camera đều tối thui.

"Trương tiên sinh, ông từng gặp quỷ chưa?" Phương Minh hiếu kỳ hỏi.

"Quỷ. . . "

Trương Phúc tựa hồ đang lâm vào suy tư, một lúc sau, bộ mặt dữ tợn chằn chịt những sẹo lồi đột nhiên hoảng sợ co giật. "Đương nhiên gặp rồi. "

"Ah, tôi đối với quỷ có chút tò mò, Trương tiên sinh có thể kể

một chút không, ông đã nhìn thấy những loại quỷ gì? Hơn nữa ông không sợ quỷ sao? "

"Quỷ có gì phải sợ, cậu không sợ nó nó tự nhiên cũng sẽ không hại cậu, ngược lại có một vài người so với quỷ càng đáng sợ hơn, dù cho cậu không hại hắn, hắn cũng sẽ hại cậu. "

Trương Phúc lộ ra nụ cười giễu cợt, chỉ là gương mặt cười này của hắn không hoàn hảo, càng cười càng thêm khủng bố, Âu Dương Tuyết Tình cố nén cảm giác muốn nôn mửa bắt đầu ghi lại nọi dung chuyện tèo của Phương Minh và Trương Phúc.

"Trương tiên sinh bình thường ở trong nghĩa trang làm những công việc gì?" Phương Minh chuyển trọng tâm câu chuyện.

"Thay người tảo mộ, trông coi nghĩa trang. "

Công việc của Trương Phúc rất đơn giản, ngày thường thì trông coi nghĩa trang, nhưng có những lúc, thân nhân của người chết không thể qua đây cúng tế, sẽ bắt ông ta hỗ trợ tảo mộ, nhờ vào đó ông ta có thể kiếm được một khoản gọi là khổ phí.

"Tôi hiểu rồi, cảm tạ Trương tiên sinh. "

Phương Minh đứng lên, vấn đề mà hắn hỏi không sai biệt lắm, đối với đáp án cũng đã có phán đoán.

"Phương Minh, thế nào, có phải Trương Phúc khống chế được những quỷ hồn này tới trả thù không?" vừa ra khỏi cửa phòng thẩn vấn Âu Dương Tuyết Tình không kịp chờ đợi liền hỏi.

"Tuy âm khí trên người Trương Phúc rất nặng, nhưng bản thân hắn chỉ là một người bình thường mà thôi, không có bản lĩnh thao túng quỷ hồn, mà âm khí trên người của hắn có được là do sống ở nghĩa trang một thời gian dài. "

"Không phải Trương Phúc làm, vậy đã xảy ra chuyện gì, chẳng

lẽ là có người khác đang giả ma giả quỷ, hay là đồng bọn của Trương Phúc? "

Âu Dương Tuyết Tình vẫn trưng ra vẻ mặt hoài nghi, cô vẫn cảm thấy Trương Phúc rất phù hợp với điều kiện của hung thủ, vô luận là thời gian hay là thân phận.

"Đi, dẫn tôi tới nghĩa trang a !, uhm, thuận tiện đưa Trương Phúc theo. "

Phương Minh không giải thích nhiều, chỉ nói Tào Lượng và Âu Dương Tuyết Tình dẫn hắn tới nghĩa trang trước, cùng lúc đó, một đội viên trong đội của Tào Lượng được Phương Minh dưới yêu cầu đã nhao nhao chạy tới nghĩa trang.

Nghĩa trang Đại Hoa.

Nghĩa trang ở ngoại ô Ma Đô, cũng chính là nghĩa trang mà Trương Phúc đang làm việc.

Không giống như nhiều người tưởng tượng rằng nơi đây sẽ âm u mà ngược lại cây xanh được trồng khắp nơi, nếu không có một rừng mộ bia, thì cũng khá giống một cái công viên.

Gió hè hiu hiu, rất mát mẻ.

“Giới thiệu với mọi người, đây là Phương tiên sinh, một vị cao nhân. "

Trước đây khi bắt la sầm Long, không ít đội viên của Tào Lượng đều đã gặp Phương Minh, chỉ là bọn hắn không có suy nghĩ gì, nhưng giờ khắc này nghe đội trưởng nhà mình nói, lại liên tưởng đến những chuyện đã gặp, từng biểu tình đều trở nên quái dị.

"Anh gặp phải một nữ quỷ đúng không, đại khái bao nhiêu tuổi? "

"Ngươi gặp phải một đứa trẻ quỷ hồn, uhm, là nam hay nữ? "

. . .

Phương Minh ghi lại tướng mạo và tuổi tác của những quỷ hồn mà các đội viên đã gặp phải. Còn Trương Phúc vẫn đang ở trên xe bị còng tay.

"Trương Phúc, trong nghĩa trang này có mộ của người già không, đại khái hơn tám mươi tuổi, uhm, nơi mi tâm có một nốt ruồi. Còn có một cô bé. . . "

Nhìn Trương Phúc từ trên xe bước xuống, Phương Minh đem những miêu tả về quỷ hồn hỏi Trương Phúc một lượt, kết quả Trương Phúc đều trả lời có.

Ở nghĩa trang, một cái mộ bia mặt trên dán một tấm hình trắng đen của một ông già, my tâm đúng là có một nốt ruồi.

Tương tự còn có đứa trẻ kia cùng với nữ quỷ đều tìm được lăng mộ đối ứng.

Những đội viên của Tào Lượng đi theo Phương Minh và Trương Phúc khi nhìn thấy những bức hình trắng đen này lại liên tưởng đến những chuyện mà mình gặp mấy ngày nay, từng người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, rất sợ những quỷ hồn này sẽ bò ra từ mộ bia.

Mười ba cái mộ không thiếu một cái.

“Cô bé này vì sao lại chết?" Phương Minh chỉ vào ngôi mộ có dán tấm hình của một bé gái hỏi.

"Bị xe đụng chết, tài xế gây chuyện bỏ trốn, đến nay không có bắt được. "

" Ông lão này thì sao? "

"Nghe nói là trong lúc cãi lộn với vợ con, bệnh tim đột phát, không kịp cứu nên qua đời. "

Trương Phúc thuộc như lòng bàn tay, phảng phất như những người đã chết sày lúc còn sống đều là bằng hữu của hắn, trên thực tế, toàn bộ mộ chủ ở nghĩa trang nàybchết như thế nào hắn đều biết.

"Cho nên tôi nói, đôi khi quỷ không đáng sợ, đáng sợ hơn so với quỷ chính là nhân tâm. "

Trương Phúc hướng phía Phương Minh nhếch miệng cười, có điều nụ cười này thật sự là quá âm trầm rồi, kết hợp với hoàn cảnh của nghĩa trang như vậy, Âu Dương Tuyết Tình nhịn không được rùng mình một cái.

"Tại sao muốn di chuyển thi thể của đứa bé kia? "

"Chết quá không sạch sẽ rồi, nếu như không sửa sang cho nó một chút, đến lúc đó nó cũng chỉ có thể giữ nguyên diện mạo như vậy. "

Phương Minh không tiếp tục hỏi thăm nữa, sự tình đại khái hắn cũng đã hiểu rõ, Trương Phúc, đúng là bị oan uổng.

"Trương tiên sinh ngày thường đối với việc quét tước bia mộ rất để tâm a !, tôi thấy rất nhiều mộ bia ở đây đã lâu năm, nhưng trên đều không có một chút rêu xanh. "

Nghĩa trang Đại Hoa tồn tại cũng được năm mươi năm rồi, cũng có thể nói mộ chủ lâu nhất cũng đã chết hơn năm mươi năm rồi, thậm chí còn có một ít phần mộ được dời tới từ nghĩa trang cũ dưới chân núi, niên kỷ càng thêm lâu đời.

Một vài mộ bia được xây hơn mười năm trước, trải qua dầm mưa dãi nắng mặt trên sẽ giữ lại vết tích của rêu xanh, cho dù là bình thường có người xử lý, mộ bia vẫn sẽ phơi bày sắc xanh,

đương nhiên, bia đá màu xanh cũng không nhất định là một chuyện xấu.

"Cũng chẳng có gì, bộ dáng này của tôi cũng không tiện đi ra ngoài, sợ hù người ta, cho nên bình thường chỉ chăm sóc những mộ bia này, toàn bộ nghĩa trang có hơn năm trăm ngôi mộ, trong đó có 60 ngôi mộ không có thân thuộc qua đây tế bái, còn có chừng một trăm ngôi mộ thì mấy năm mỗi có người thân tới thăm một lần. "

"Những người này sau khi chết cũng cô đơn, tôi thì sao, cũng chỉ biết bồi cùng bọn họ. "

"Tốt quá." Phương Minh gật đầu, "Nếu Trương tiên sinh không phiền, ngày hôm nay để cho tôi cũng bồi những người bạn này của tiên sinh uống một chén.

Trương Phúc có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh, "Phương tiên sinh không sợ? "

"Trương tiên sinh không phải đã nói rồi sao, quỷ không đáng sợ? Hơn nữa có Trương tiên sinh ở đây, tôi nghĩ những người bạn này của ông cũng sẽ không làm gì tôi. "

Phương Minh cười một tiếng, Trương Phúc không nói gì nữa, xoay người đi về phía chỗ ở của ông ta, Âu Dương Tuyết Tình đứng bên cạnh muốn nói điều gì đó, nhưng bị ánh mắt của Phương Minh ngăn lại.

"Trương Phúc không phải hung thủ giết người, là người khác giết chết đứa trẻ, các cô bắt lầm người rồi. "

Trương Phúc đi rồi, Phương Minh nhìn về phía các đội viên của Tào Lượng, "Mọi người sở dĩ bị quỷ hồn tập kích đơn giản là vì những quỷ hồn này cư ngụ trong lăng mộ, mà bọn họ vì những nguyên nhân khác nhau đều dừng lại ở dương gian không thể

xuống âm phủ. "

"Những quỷ hồn này trên thực tế cũng đáng thương, người thân thường ngày ít khi đến đây để tảo mộ, cho nên ngày thường chỉ có thể dựa vào tiền giấy cống phẩm mà Trương Phúc đốt, mọi người bắt Trương Phúc lại, về sau không ai tảo mộ dâng hương cho bọn họ, những quỷ hồn này đương nhiên không chịu rồi. "

Phương Minh nói ra nguyên nhân.

Chương 229: Kinh biến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trời vừa xẩm tối, Trương Phúc đã cầm theo một bầu rượu cùng mấy bao đậu phụng làm mồi nhắm đi ra ngoài.

Trong lăng viên có một lương đình, Trương Phúc lấy ra mấy ly rượu rồi bắt đầu đổ rượu đầy chén, tiếp đó lại mở bọc đậu phụng ra, đổ đầy lên bàn.

“Cậu Phương, rượu này hơi kém một chút…”

Trương Phúc có chút xấu hổ, rượu này nào phải hơi kém như ông ta nói, nó chỉ có giá mười đồng, chính là loại rượu kém nhất trên thị trường.

“Không sao, tôi không uống rượu.”

Trong lương đình chỉ có Phương Minh cùng Trương Phúc, về phần Tào Lượng cùng Âu Dương Tuyết Tình thì đứng ở xa xa, dựa theo lời Phương Minh phân phó.

“Gọi đồng bạn của ông ra đây ngồi chơi một chút đi.”

Trương Phúc gật đầu, lấy một chén rượu đổ ra trên đất, mặc dù là rượu kém chất lượng thế nhưng vẫn có hương rượu phiêu đãng, quan trọng nhất là sau khi đổ rượu xuống đất, đột nhiên một

cơn gió lạnh nổi lên trong lương đình.

Âm phong lay động, đôi mắt của Trương Phúc sáng rực lên, thế nhưng lập tức lại đổi thành vẻ nghi hoặc.

“Những người bạn kia của tôi không dám vào.” Trương Phúc nói với Phương Minh.

“Bạn bè gặp nhau mà thôi, các vị không cần phải khủng hoảng.”

Phương Minh nhìn bốn phía xung quanh lương đình, mà theo lời của cậu âm phong trong lương đình càng thổi mạnh hơn, sau đó một ông lão xuất hiện phía trước lương đình.

Ông lão này vừa xuất hiện khiến đám đội viên của Tào Lượng run lên: “Đội trưởng, chính là ông ta, quỷ hồn mà tôi gặp được chính là ông lão này!”

“Im lặng.” Tào Lượng ngăn cản đội viên nhiều chuyện.

Phía sau ông lão hai mẹ con cũng xuất hiện, một người phụ nữ nắm tay bé gái từ từ đi tới.

Ánh mắt cô bé nhìn Phương Minh có chút e ngại, thế nhưng vẫn không nén được thèm thuồng nhìn chằm chằm đậu phụng trên bàn.

Ông lão cùng người phụ nữ trung niên đứng ở cửa vào lương đình, đầu tiên là cúi đầu chào Phương Minh, sau khi thấy cậu gật đầu rồi mới dám đi vào lương đình ngồi xuống.

Có ba người này dẫn đầu, những quỷ hồn phía sau cũng bắt đầu từ từ xuất hiện, tất cả đều cúi đầu khom mình hành lễ với Phương Minh sau đó mới dám vào lương đình.

Một cái, hai cái…

Cuối cùng trong lương đình xuất hiện tổng cộng 13 quỷ hồn, mà 13 quỷ hồn này cũng là 13 quỷ hồn mà đám đội viên của Tào Lượng đã gặp phải.

Trong mắt đám người Tào Lượng, giờ phút này Phương Minh đang cùng 13 quỷ hồn vui sướng uống rượu, nói chuyện phiếm…

“Đầu tiên phải xin lỗi các vị, là vì người quản lý của Dương Gian gặp phải sai lầm nên mới bắt Trương Phúc, các vị có thể trượng nghĩa giúp đỡ, thật đúng là khó có được.”

Phương Minh cúi đầu với 13 quỷ hồn này, khiến 13 quỷ hồn vội vội vàng vàng khoát tay.

Thế nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của Phương Minh trở nên nghiêm nghị hẳn lên, mà giọng nói cũng đã mang theo tia nghiêm khắc.

“Các vị, Dương Gian có quy củ của Dương Gian, Âm Phủ có quy củ của Âm Phủ, nếu các vị đã không muốn tiến về Âm Phủ mà lưu lại Dương Gian thì phải tuân thủ quy củ của Dương Gian.”

Giọng nói của Phương Minh có chút lạnh lùng, mà 13 quỷ hồn này cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Trương Phúc bị cảnh sát hàm oan mà bắt đi, đây là chuyện của Dương Gian. Mà các vị thân là quỷ hồn, lại dám ra tay với quan sai của Dương Gian, liệu các vị có biết các vị đã chạm tới điều tối kỵ của hai giới Âm Dương?”

Giọng Phương Minh nghiêm nghị vô cùng, 13 quỷ hồn run lên. Quy củ của hai giới Âm Dương không cần ai nói cho bọn họ, vừa mới trở thành quỷ hồn thì trong đầu liền hiện lên tin tức về mấy thứ này.

“Loại hành vi này của các vị nếu bị người tu luyện trong Dương Gian nhìn thấy, có thể thoải mái đánh các vị tới hồn phi

phách tán mà không hề gặp phải bất kỳ nghiệt nghiệp gì."

Nói xong lời cuối này Phương Minh còn vỗ mạnh tay lên bàn, đám quỷ hồn lại càng run rẩy hơn, bọn họ có thể cảm nhận dương khí vô cùng khủng bố trên người thanh niên trước mắt.

Mà quỷ hồn của bé gái kia càng là hoảng sợ tới trực tiếp trốn trong lòng mẹ, khóc thút thít.

"Có lẽ các vị cho rằng các vị làm vậy không hề có ý xấu gì, chỉ là vì muốn giúp Trương Phúc mà thôi, thế nhưng nếu tất cả quỷ hồn trên Dương Gian này đều có suy nghĩ như các vị, vậy không phải trật tự của Dương Gian đã thành một mớ hỗn độn rồi sao?"

Ánh mắt của Phương Minh lần lượt đảo qua từng quỷ hồn một, không một quỷ hồn nào dám nhìn vào mắt cậu.

"Cậu Phương…"

Trương Phúc nãy giờ vẫn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng, vẻ mặt áy náy: "Cậu Phương, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi không hề ngờ tới họ lại có thể làm như vậy. Nếu cậu có trách xin hãy trách phạt tôi đi!"

Nghe thấy những lời này của Trương Phúc, Phương Minh vẻ mặt hơi cứng lại: "Trương Phúc, nói cho cùng ông cũng là người của Dương Gian, nếu cứ liên hệ với quỷ hồn tiếp như vậy chắc chắn sẽ không thể mang lại vận tốt gì cho ông đâu, thậm chí còn khiến vận rủi không ngừng kéo tới."

Người quỷ vốn dĩ không chung đường…

"Cậu Phương, tôi hiểu rõ ý của cậu, chỉ là với gương mặt này của tôi làm gì có ai muốn nói chuyện với tôi kia chứ? Chỉ có những quỷ hồn này không chê bai tôi, không ghét bỏ tôi, tình nguyện nói chuyện với tôi…"

Trương Phúc cười khổ, mà Phương Minh cũng không tiếp tục đề tài này, cậu hỏi chuyện khác: “Từ lúc nào ông có thể nhìn thấy bọn họ?”

Người bình thường cơ bản không có cách nào nhìn thấy quỷ hồn!

“Hẳn là 10 năm trước đi.”

Trương Phúc lâm vào hồi tưởng, vào một ngày 10 năm trước, hôm đó trong lúc ông ta đang tuần tra bình thường trong nghĩa trang đột nhiên nhìn thấy một cô bé đang ngồi khóc thút thít trước bia mộ.

Bởi vì mấy ngày đó là thời gian tảo mộ, thế nên Trương Phúc nghĩ rằng có nhà nào đi tảo mộ vô tình chủ quan quên mất đứa bé ở đây?

Trương Phúc là người nhiệt tình, vội vàng chạy tới hỏi thăm đứa bé bị sao, liệu có phải là bị lạc mất người nhà hay không?

Thế nhưng câu trả lời của cô bé lại khiến Trương Phúc kinh ngạc, cô bé nói cô bé làm sai, nên bị mẹ đuổi ra khỏi nhà!

Chỉ là cô bé phạm phải sai lầm mà thôi, sao người nhà có thể đuổi cô bé ra nghĩa trang?

Trong lúc nhất thời Trương Phúc cũng không biết phải nói sao, ông ta quyết định đưa cô bé tới phòng quản lý, để mấy người quản lý ở đó hỗ trợ tìm kiếm cha mẹ đứa bé.

Nhưng quỷ dị chính là lúc ông ta nắm tay cô bé đi tới phòng quản lý, mấy người ở đó lại cười nhạo ông ta uống say nên quáng gà.

Làm gì có cô bé nào đâu? Rõ ràng chỉ có một mình ông ta ở đây.

Trương Phúc không tin, ông ta đang nắm tay cô bé đây mà, sao mấy người này lại không nhìn thấy kia chứ?

Cũng may lúc đó trong phòng giám sát có lắp camera, Trương Phúc nhìn qua camera theo dõi, bên trong quả thật chỉ có một mình ông ta! Thế nhưng Minh Minh đâu? Ông ta vẫn đang nắm tay Minh Minh kia mà?

Đã làm việc ở lăng viên lâu như vậy ông ta cũng không phải người ngốc nghếch không hiểu gì, rất nhanh ông ta đã biết bản thân chắc chắn đã gặp phải quỷ rồi.

Mới đầu Trương Phúc còn có chút sợ hãi, nhưng ông ta lại phát hiện ra đứa bé này căn bản không hề có ý hãm hại ông ta, thậm chí sau khi ông ta nhìn thấy mẹ của đứa bé ông ta còn cho rằng, không phải quỷ nào cũng xấu xa ác độc.

Một người cô độc trong xã hội hiện tại, cho dù biết giao du với quỷ là không nên thế nhưng ông ta không quan tâm. Từ đó về sau mỗi ngày ông ta đều chơi đùa với cô bé này, cứ vậy một thời gian, ông ta nhận biết cũng càng lúc càng nhiều quỷ hồn.

“Thức tỉnh trong mấy ngày thanh minh tảo mộ sao?”

Phương Minh trầm ngâm một lát, rất nhanh liền hiểu tại sao Trương Phúc có thể mở được âm nhãn.

Tiết thanh minh là ngày người sống bái tế người chết, vì thế những ngày này âm khí rất nặng, mà lăng viên lại chính là nơi có âm khí mạnh nhất. Có lẽ trong những ngày đó Trương Phúc bị âm khí nhập thể quá nhiều, trời đất đưa đẩy sao đó mà có thể mở được âm nhãn.

Tình huống này cũng không phải chưa từng xuất hiện, dù sao trời đất bao la không thiếu chuyện lạ, có một số người trời sinh âm nhãn, nhưng cũng có người sau khi sinh ra được một khoảng thời

gian rồi mới mở âm nhãn. Mặc dù rất hiếm, thế nhưng vẫn có tồn tại.

“Các vị, nếu các vị đã có ý muốn lưu lại Dương Gian thì tôi cũng không thể quản, thế nhưng nếu các vị dám vi phạm quy củ của Dương Gian một lần nữa thì đừng trách tôi độc ác!”

Phương Minh cũng không đuổi cùng giết tận, cậu nhìn 13 quỷ hồn này một vòng, nhìn bọn họ vội vã gật đầu biểu thị tuyệt đối sẽ không tái phạm lần nữa.

“Trương Phúc, ông cũng không nên liên hệ với những âm linh này quá nhiều, đây là lời khuyên cuối cùng của tôi dành cho ông.”

Phương Minh đứng lên rồi rời khỏi lương đình, mà 13 quỷ hồn kia cũng nhao nhao tiêu tán, cả lương đình chỉ còn Trương Phúc lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Phương Minh rời đi.

“Cậu Phương, thế nào rồi?” Tào Lượng nhìn thấy Phương Minh đi tới liền hỏi vội.

“Chuyện quỷ hồn tôi đã giải quyết rồi, còn hung thủ hại chết đứa bé kia mọi người phải tự điều tra.”

Phương Minh cũng không định nhúng tay vào mấy vụ án hình sự này, đây không phải trách nhiệm của cậu.

“Cảm ơn cậu Phương.”

Tào Lượng gật đầu, chỉ cần quỷ hồn đi là tốt rồi, chuyện phá án đương nhiên là trách nhiệm của bọn họ.

“Không cần đưa Trương Phúc trở lại cục cảnh sát nữa.”

“Nghe theo ý của cậu Phương.”

Trên thực tế đúng là bọn họ đã quá qua loa chuyện bắt Trương Phúc, nếu đã xác định ông ta không phải là hung thủ thì cũng

không cần thiết phải đưa ông ta về cục cảnh sát làm gì nữa.

“Tôi đi trước.”

Phương Minh cự tuyệt ý muốn đưa cậu về của Tào Lượng, một người rời đi, trực tiếp đón xe taxi bên ngoài lăng viên.

Chuyện của Trương Phúc Phương Minh cho rằng đã giải quyết xong, thế nhưng không ngờ ngay hôm sau cậu lại nhận được điện thoại của Tào Lượng, không khỏi ngơ ngẩn sững sờ.

Một giờ sau.

Phương Minh chạy tới lăng viên, giờ phút này lăng viên đã bị cảnh sát phong tỏa, không cho bất kỳ ai tới gần. Lúc Phương Minh tới đã thấy Âu Dương Tuyết Tình đang đợi cậu.

“Phương Minh, sáng nay có một nhân viên phát hiện lăng viên chưa được quét dọn, thế là ông ta liền đi tìm Trương Phúc. Thế nhưng trong phòng Trương Phúc trống rỗng, sau đó bọn họ phát hiện Trương Phúc quỳ trước một tòa mộ bia, mãi tới lúc tới trước mặt Trương Phúc mới biết ông ta đã chết.”

Gương mặt của Âu Dương Tuyết Tình có chút tái nhợt, cố ý nhấn mạnh: “Hình dáng lúc chết của Trương Phúc rất khủng bố, một lát nữa cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Phương Minh không nói thêm gì, vẻ mặt cậu âm trầm vô cùng. Trương Phúc chết sau khi cậu nói đám Tào Lượng thả người, có thể nói cái chết củaTrương Phúc có liên hệ nhân quả với cậu.

Đi theo Âu Dương Tuyết Tình vào sâu bên trong nghĩa trang, tới lăng mộ đầy người tụ tập phía trước, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy xác của Trương Phúc.

“Cậu Phương…”

Tào Lượng cũng ở đây, dường như anh ta đang định nói gì thế nhưng lại bị Phương Minh khoát tay, trực tiếp cắt đứt. Cậu từ từ đi tới chỗ Trương Phúc.

“Ai? Cậu là ai? Nơi đây là hiện trường án mạng – CSI, không được tới gần.”

“Pháp y Tần, đây là chuyên gia do chúng tôi đặc biệt mời tới.” Tào Lượng ngăn pháp y đang kiểm tra thi thể lại.

Phương Minh đi tới trước mặt thi thể, giờ phút này Trương Phúc đang quỳ trước mặt một bia mộ, từ sau không thể nhìn ra điều gì lạ, thế nhưng vừa tới phía trước hai tròng mắt của Phương Minh đã co rút, cả người tản ra sát khí tràn ngập!

Chương 230: Bí mật của Trương Phúc

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trương Phúc quỳ trước mộ bia, máu me lênh láng khắp mặt, hai mắt đã bị người ta trắng trợn móc ra, chỉ còn những mảng máu đọng ghê rợn.

Trừ con mắt, mười ngón tay của Trương Phúc đều bị mất một đốt, ngón tay lại còn hướng xuống đất, điều này chứng tỏ đã có người cứng rắn đè bàn tay của Trương Phúc xuống đất, mạnh mẽ tới mức khiến nó đứt rời!

Thủ đoạn hung bạo như vậy, tên hung thủ này thật sự là quá tàn nhẫn…

“Cậu Phương, dựa theo kinh nghiệm của tôi đây chắc chắn không phải giết người để báo thù.”

Tào Lượng lên tiếng: “Chúng tôi đã điều tra cuộc sống của Trương Phúc, trước khi mặt của ông ta bị bỏng ông ta chỉ là một người công nhân bình thường, sau đó vì nhà thuê bị cháy dẫn tới dung nhan bị hủy hoại, mất việc, rơi vào đường cùng mới tới lăng viên làm thuê.”

“20 năm qua phần lớn thời gian Trương Phúc đều ở lại lăng

viên làm việc, rất ít khi giao tiếp với người bên ngoài, mà cơ bản công việc của ông ta không có khả năng đắc tội với người khác."

"Lại nói kiểu chết của Trương Phúc, bị người ta móc hai mắt sau đó lại mạnh mẽ đè gãy 10 ngón tay, hung thủ dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn như thế này chỉ có hai khả năng, một là trừng phạt, hai là trả thù!"

Gương mặt Phương Minh âm trầm nghe những lời Tào Lượng nói: "Vậy anh cảm thấy người như Trương Phúc có thể làm chuyện sai trái gì để phải nhận sự trừng phạt như thế? Một người thủ mộ ở lăng viên lại có thể làm ra chuyện gì?"

"Cậu Phương, trong căn phòng của Trương Phúc chúng tôi phát hiện ra một số đồ vật kỳ quái."

Tào Lượng nói một câu ý vị thâm trường khiến Phương Minh ngơ ngẩn, lập tức theo Tào Lượng đi tới nơi ở của Trương Phúc.

Trương Phúc đã làm ở lăng viên hơn 20 năm, thế nhưng ông ta chỉ sống trong một căn nhà gỗ nhỏ, căn nhà đã được xây dựng tạm thời vào năm ông ta tới, mà Trương Phúc vẫn luôn ở đây.

Giờ phút này bên trong căn nhà gỗ có mấy người đội viên của Tào Lượng ra ra vào vào, nhìn thấy hai người Phương Minh cùng Tào Lượng tới thì vội vàng cúi chào.

Phương Minh không để ý tới những người này, trực tiếp đi vào căn nhà gỗ của Trương Phúc. Mà một khắc khi bước vào trong nhà gỗ, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao Tào Lượng lại nói trong phòng Trương Phúc có mấy đồ vật đặc thù.

Bên trong căn nhà gỗ có ba cỗ quan tài, một quan tài bình thường màu đen, một quan tài màu đỏ, còn có thêm một quan tài màu trắng!

Ba cỗ quan tài này cơ hồ chiếm cứ một nửa không gian, phía

sau đó là một cái lò đất, một cái bàn cùng một cái giường gỗ.

Vô cùng đơn giản, cũng được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

“Cậu Phương, chúng tôi đã xem qua, ba cỗ quan tài này bên trong đều trống rỗng.” Tào Lượng ở một bên nói rõ tình huống.

Phương Minh trầm mặc nửa ngày sau đó mới đột nhiên nói: “Đào mộ, đào hết những phần mộ mới hạ táng trong lăng viên lên!”

“A?”

Nghe thấy yêu cầu của Phương Minh Tào Lượng sững sờ một chút, thế nhưng rất quả quyết xoay người. Mặc dù anh ta không hiểu dụng ý của Phương Minh, thế nhưng vẫn gật đầu đồng ý đi làm.

Những tro cốt muốn hạ táng trong lăng viên đều có ghi chép, khi Tào Lượng triệu tập người đi đào mộ thì Phương Minh ở trong căn nhà gỗ, cậu đang quan sát từng vật từng vật trong căn nhà.

Bình nước, ấm chén, giấy báo ố vàng, đèn pin kiểu cũ… Tất cả đều giống một ngôi nhà đơn giản của các gia đình vào cuối thập niên 80 của thế kỷ 20, điều này chứng tỏ Trương Phúc là một người vô cùng đơn giản, không hề có yêu cầu gì với vật ngoài thân.

Cuối cùng ánh mắt Phương Minh rơi vào trên giường gỗ, cậu xốc mảnh chiếu lên, bên dưới mảnh chiếu có một tầng giấy báo, mà phía cuối cùng có một khối hơi nhô lên.

Tiếp tục xốc lớp giấy bao lên, quả nhiên bên dưới có một cuốn nhật ký. Cuốn nhật ký này giống với loại nhật ký thịnh hành vào những năm 90, bìa nhật ký màu đỏ có in hình Thiên An Môn.

Cầm cuốn nhật ký trên tay, trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, trên cuốn nhật ký này không hề có một hạt bụi, điều này chứng tỏ lúc Trương Phúc còn sống hẳn là thường xuyên mở cuốn nhật ký này ra.

Có lẽ, bí mật của Trương Phúc đều được ghi trong cuốn nhật ký này…

Từ lúc nhìn thấy ba chiếc quan tài Phương Minh đã biết, Trương Phúc không chỉ là một người thủ mộ bình thường ở lăng viên, mà Trương Phúc còn cất giấu một số bí mật không muốn để người khác biết.

Trang đầu của quyển nhật ký, tờ giấy đã trở nên ố vàng, Phương Minh nhìn vào thời gian ghi trên tờ giấy, đã là 30 năm trước, như vậy cuốn nhật ký này đã theo Trương Phúc được 30 năm.

Nghiêm túc đọc nhật ký, cuối cùng Phương Minh cũng biết bí mật của ông ta…

20 năm trước, vì ngôi nhà ông ta thuê bị cháy dẫn tới gương mặt bị hủy hoại, ông ta phải nằm viện suốt nửa năm ròng. Bởi vì ông ta không bị thương ở công trường thế nên không được tính là tai nạn lao động, đương nhiên ở những năm đó quyền lợi của công nhân cũng không được bảo hộ như bây giờ, vì vậy Trương Phúc không đạt được bất kỳ khoản bồi thường nào.

Chủ nhà đồng ý trả tiền viện phí thế nhưng lại không hề bồi thường thêm một khoản tiền nào khác, thế là Trương Phúc trở thành người không xu dính túi, gương mặt cũng bị hủy hoại. Không còn mặt mũi nào trở về với vợ mình ở quê nhà, sau khi làm thủ tục ly hôn thì Trương Phúc trực tiếp tới lăng viên.

Đó là quãng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời ông ta, ít nhất là ông ta nghĩ vậy, mãi cho tới ba bốn năm sau ông ta mới có

thể thoát khỏi bóng tối, dù vậy nhưng ông ta vẫn không dám xuất hiện nhiều trước mặt người sống, bởi vì ông ta không chịu nổi những ánh mắt chán ghét hay thương hại kia…

Một người có cuộc sống nội tâm phong phú thế nhưng không có người chia sẻ, vậy là Trương Phúc lựa chọn dùng nhật ký để ghi lại tất cả mọi điều, cái thói quen này duy trì liên tục gần mười năm, mãi tới mười năm trước mới có chút thay đổi.

Nhật ký của Trương Phúc tới đây đã gần đến hồi kết, mà thứ khiến Phương Minh chú ý chính là mấy đoạn văn cuối cùng.

“Tôi gặp được anh ta, trước khi gặp được anh ta tôi không hề biết trên đời này thật sự có quỷ hồn tồi tại, anh ta mở âm nhãn cho tôi để tôi nhìn thấy toàn bộ quỷ hồn trong lăng viên, để tôi có thể giao lưu với quỷ hồn, không còn là một người cô đơn nữa.”

Từ chữ viết của ông ta Phương Minh có thể nhìn thấy tâm trạng ông ta vô cùng vui vẻ, không có chút hoảng sợ của người bình thường khi nhìn thấy ma quỷ. Ông ta vui, vì quỷ không chê gương mặt ông ta dữ tợn.

Quãng thời gian sau đó rất bình thản, mỗi ngày Trương Phúc đều liên hệ với quỷ hồn, đắm chìm trong cảm xúc vui vẻ, ông ta cho rằng quỷ hồn trong lăng viên chính là những người bạn thân thiết nhất với ông ta.

Thế nhưng tất cả đã thay đổi vào bốn năm trước…

“Anh ta tới, sau khi khai âm nhãn cho tôi thì mãi tới 6 năm sau anh ta mới xuất hiện lại, anh ta giao cho tôi một nhiệm vụ. Tôi muốn cự tuyệt nhiệm vụ này, thế nhưng anh ta lại uy hiếp tôi, nếu tôi cự tuyệt, không những tôi chết mà những quỷ hồn trong khu mộ cũng đều phải chết!”

“Anh ta đã giết chết mấy người bạn tôi yêu quý nhất ngay

trước mặt tôi, tôi tức giận điên cuồng, nhưng thế thì đã sao? Tôi không phải là đối thủ của anh ta, anh ta là ác ma! Vì không để những người bạn còn lại của tôi bị giết mà tôi đã đáp ứng yêu cầu của anh ta."

"Dựa theo yêu cầu của anh ta, mỗi tháng tôi phải đào ba bộ tro cốt đủ điều kiện lên, đặt vào 3 chiếc quan tài mà anh ta đưa tới, mà mỗi tháng anh ta cũng sẽ tới một lần để chở quan tài đi, qua ngày thứ hai anh ta lại đưa quan tài không trở về…"

…

Nhìn tới đây hai tròng mắt Phương Minh co rút lại, mà nội dung phía sau cũng không khác mấy, đại khái chính là ông ta muốn bộc lộ nội tâm đau khổ giằng xé của bản thân.

Mãi tới khi nhìn thấy trang giấy cuối cùng.

"Hai tháng này lăng viên không hề có một cái xác mới nào, thế là ông ta muốn móc tro cốt những người bạn của tôi lên! Đây là chuyện tôi không thể nào chấp nhận được, nhất định tôi phải phản kháng…"

…

Nội dung nhật ký tới đây là kết thúc, Trương Phúc nói tới phản kháng, nhưng cụ thể phản kháng như thế nào thì ông ta lại không nói tới.

Phương Minh trầm mặc không nói, mà đúng lúc này Tào Lượng cũng đi từ cửa tới.

"Có phát hiện lớn, cậu Phương, chúng tôi đã đào hết những khu mộ của mấy người mới được đưa đến, hũ tro cốt bên trong đã không cánh mà bay, mà nhìn màu sắc của bùn đất hẳn là chúng đã bị đào lên cách đây không lâu."

Vẻ mặt Tào Lượng kích động vô cùng, thế nhưng Phương Minh chỉ lạnh nhạt đưa nhật ký cho anh ta, ra hiệu cho anh ta xem nội dung bên trong.

“Đây là cái gì?”

Tào Lượng nhận cuốn nhật ký, rất nhanh đã xem hết nội dung bên trong, vẻ chấn động kinh ngạc trên mặt càng rõ ràng hơn.

“Trương Phúc vậy mà biển thủ, giúp người ta ăn trộm tro cốt bên trong quan tài, sau đó thông qua ba chiếc quan tài này chở đi!”

Hít sâu một hơi cố gắng đè nén chấn kinh trong lòng, trên mặt Tào Lượng hiện ra vẻ nghi hoặc: “Tôi đã thấy ăn trộm nhiều, thế nhưng chưa bao giờ nhìn thấy có ai lại đi trộm hủ tro cốt. Mà cho dù thật sự có muốn trộm hũ tro cốt, tại sao còn phải làm màu đặt vào bên trong ba cỗ quan tài này để làm gì?”

“Bởi vì ba cỗ quan tài này có ý nghĩa khác biệt, cỗ quan tài màu đen tượng trưng cho người chết sau khi kết hôn nhưng chưa được 70 tuổi, quan tài màu đỏ là dành cho người chết trên 90 tuổi, còn quan tài màu trắng chính là dành cho người chết ở tuổi vị thành niên.”

Phương Minh giải thích một câu, người sống tới 90 tuổi mới chết đi gọi là hỷ tang, vì thế có rất nhiều người dùng quan tài màu đỏ, mà người bình thường chết đi thường dùng quan tài màu đen, còn quan tài màu trắng dành cho những đứa trẻ chết yểu hoặc trẻ chưa vị thành niên.

“Ba cỗ quan tài này không đơn giản chút nào, chúng được làm từ gỗ cây hòe trên trăm năm, trong dân gian vẫn có một câu ngạn ngữ: Cây dâu, táo, đậu, lê, hòe, không tiến âm dương trạch.”

“Năm loại gỗ này thường không được dùng để chế tạo đồ gỗ trong nhà hoặc quan tài, mà gỗ hòe còn có tác dụng hấp dẫn âm

linh, nếu dùng nó để chế tạo quan tài chẳng khác nào hình thành không gian phong bế, giam giữ linh hồn ở trong đó."

"Nếu tôi đoán không sai thì người kia đã sai Trương Phúc đào đống tro cốt của những quỷ hồn còn chưa hạ âm, sau khi đào tro cốt lên thì những quỷ hồn này bị vây trong quan tài, cuối cùng bị người kia mang đi."

"Cho nên trộm tro cốt không phải là mục đích chính, mục đích chân chính của bọn họ chính là những quỷ hồn kia!"

Trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ chắc chắn, đây mới chính là mục đích của người đứng trong bóng tối kia, mà sở dĩ anh ta lựa chọn Trương Phúc chính là vì không muốn để người khác phát hiện.

"Nói cách khác, sở dĩ Trương Phúc chết đi chính là vì ông ta không hoàn thành trách nhiệm mà người đứng sau kia đã bàn giao, không muốn khai quật mộ phần nữa, mới dẫn tới người kia thẹn quá hóa giận, tàn nhẫn giết chết ông ta."

Tào Lượng rất nhanh đã có phán đoán của riêng mình, dù sao anh ta cũng là một người có kinh nghiệm phá án phong phú, rất nhiều manh mối có thể suy một ra ba mà tìm được đáp án.

Chương 231: Tiếp nhận

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trộm tro cốt, phong ấn quan tài bằng gỗ hòe của âm linh .. .

Phương Minh trầm giọng suy nghĩ, còn Tào Lượng thì bắt đầu điều tra, nhật ký của Trương Phúc trừ những manh mối này ra còn có tin tức của ông ấy, đó chính là người được nhắc đến trong quyển nhật ký.

Người giật dây Trương Phúc cứ cách một tháng lại tới mang đi một thi thể trong quan tài, nhưng quan tài lớn như vậy, nếu muốn thoải mái mang ra ngoài mà không bị người ta phát hiện, hiển nhiên không phải là chuyện đơn giản.

Trải qua điều tra, Tào Lượng nhanh chóng khóa được mục tiêu, đó chính là xe vận chuyển tiền giấy, vàng mã đến nghĩa trang mỗi tháng một lần.

Nghĩa trang là nơi chôn cất người chết nhưng trên thực tế giống như kinh doanh bất động sản không chỉ kiếm lời bằng việc bán nhà cửa.

Chung quanh việc kinh doanh nhà cửa, còn thu thêm phí bảo an.

Mà nghĩa trang cũng giống như vậy, hàng năm đều sẽ chuẩn bị

rất nhiều hương nến tiền giấy thậm chí còn hoa tươi các loại, bởi vì khi thân nhân của người chết tới cúng tế đều sẽ mua lấy một ít, cúng tế người chết mà đến tay không là không tốt.

Đối với nghĩa trang mà nói, đây chính là một khoản thu nhập không nhỏ, có vài người đối với người sống có thể rất kẹo, nhưng đối với người chết thì sẵn sàng cho, có lẽ đây chính là mất rồi mới biết quý trọng.

"Phương tiên sinh, tôi đã an bài đội viên đi điều tra tài xế của xe hàng kia, tin rằng sẽ có kết quả sớm thôi. "

"Không ích gì đâu. "

Phương Minh lắc đầu, hắn ngược lại không cho là có thể điều tra ra tin tức gì, đối phương nếu dám giết chết Trương Phúc, hơn nữa còn dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn này, vậy rõ ràng là không sợ cảnh sát điều tra, cũng có thể nói đã sớm xóa sạch tất cả dấu vết.

"Nếu muốn tìm được manh mối, phải điều tra sự phản kháng được nhắc đến trong nhật kí của Trương Phúc, Trương Phúc rốt cuộc tại sao lại phản kháng? Được rồi, điều tra chuyện ở nghĩa trang đến đâu rồi?"

"Nhìn thấy mà giật mình, hiện nay tổng cộng phát hiện hơn một trăm phần mộ bị đào lên, bên trong tro cốt toàn bộ đều không thấy, nhưng lúc này mới chỉ là thống kê chưa tới một phần phần ba mộ trong nghĩa trang còn có những phần mộ khác chưa được đào lên nên chưa có kết quả, nhưng dựa theo tỷ lệ này thì có khi có gần ba trăm ngôi mộ bị trộm. "

"Không thể có tới ba trăm ngôi mộ, ước đoán cũng chỉ có hơn một trăm cái thôi. "

"Vì sao? "

Tào Lượng có chút khó hiểu, anh không biết Phương Minh tại

sao có thể xác định chỉ hơn một trăm ngôi mộ bị đào, phải biết rằng Trương Phúc lén lút đào mộ đã nhiều năm, có mấy phần mộ nếu như không được đào lên, chỉ nhìn bên ngoài căn bản là không nhìn ra vết tích bị đào móc.

"Người giật dây Trương Phúc cần tro cốt chắc hẳn là để thỏa mãn nhu cầu nào đó."

Không phải tro cốt của người chết nào trong nghĩa trang này cũng phù hợp với yêu cầu. Nếu không sẽ có không ít tro cốt bị trộm đi mới đúng. Người giật dây Trương Phúc tại sao lại bức bách ông ấy đi đào móc tro cốt của những quỷ hồn bằng hữu kia của ông ấy."

Phương Minh hiểu rất rõ, đối với Trương Phúc mà nói, họ không chỉ là quỷ hồn, mà còn là bằng hữu của ông ấy, là tồn tại duy nhất mà ông ấy có thể tâm sự được trên đời này. Tro cốt của nnhững quỷ hồn này thỏa mãn được yêu cầu của người giật dây ông ấy, nhưng những năm gần đây bởi vì trong nghĩa trang có người khác cùng lấy trộm tro cốt với ông ấy cho nên ông ấy cảm thấy có tội nhưng vẫn phải tiếp tục.

Mà khi không còn tro cốt thỏa mãn được điều kiện, đối mặt với sự bức bách của người giật dây, ông ấy lựa chọn phản kháng, mà phản kháng chính là chết.

"Điều tra thông tin lúc còn sống của những người chết đã bị trộm tro cốt này, quan trọng nhất là nguyên nhân cái chết, là bệnh chết hay là đột tử hay là chết già, ngoài ra còn có một điểm rất trọng yếu, điều tra hệ thống giám sát trong nghĩa trang một chút, chủ yếu là trước khi Trương Phúc bị mọi người bắt, xem có thể phát hiện được biểu hiện bất thường gì của ông ấy hay không. "

Phương Minh nói, nếu Trương Phúc muốn phản kháng, mà ông ấy lại biết người giật dây cường đại một mình ông ấy không thể chống lại, như vậy tất nhiên là sẽ có chuẩn bị.

"Được, tôi sẽ kêu người đi điều tra, Phương tiên sinh, còn chúng ta thì sao? "

"Bây giờ phải đi tìm một vài nhân chứng. "

"Nhân chứng?" Tào Lượng vô cùng kinh ngạc, Trương Phúc chết không ai thấy, đi đâu tìm nhân chứng?

"Người sống thì không có, nhưng không có nghĩa là người chết cũng không có. "

Phương Minh cười thần bí, Tào Lượng sau một khắc hai mắt cũng sáng lên, bởi vì hắn hiểu được ý tứ của Phương Minh. Kỳ thực cái này cũng không trách anh, anh chỉ là dựa theo tư duy của người bình thường phân tích phán đoán, lại quên mất người trước mặt không dùng lẽ thường để suy đoán.

Rời khỏi nhà gỗ của Trương Phúc, Phương Minh trực tiếp đi về phía những mộ bia bên kia, cuối cùng, dừng trước mộ bia của một ông già.

Ông già này chính là một trong những bằng hữu quỷ hồn của Trương Phúc, nhưng mà đứng không đến một phút đồng hồ, Phương Minh liền xoay người rời đi, hướng mộ bia tiếp theo.

Mười ba cái mộ bia, hắn mới đi có mười cái, sắc mặt cũng là càng ngày càng khó coi, mãi đến cái cuối cùng mới dừng lại trước mộ bia của một phụ nữ trung niên.

"Quả nhiên là không để lại vết tích, đáng tiếc hắn ta không ngờ, bên dưới mộ bia này không chỉ là một bộ tro cốt, mà còn có tro cốt còn nguyên vẹn của một người khác nữa "

Phương Minh cười nhạt, nhìn mộ bia của ngươu phụ nữ trung niên nói: "Ra đi. "

Không có phản ứng.

"Dĩ ngô chi linh, âm linh hiện hình. "

Phương Minh hai tay bấm tay niệm thần chú, sau đó chân phải giẫm từng cái trên mặt đất, mộ bia bên cạnh liền xuất hiện một cô bé.

Chỉ là, cô bé này vẫn len lén núp sau mộ bia, lúc này toàn thân run lẩy bẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi.

"Đừng sợ, ta không phải cái tên xấu xa tối hôm qua. "

Phương Minh nhìn thấy dáng vẻ của bé gái, trong lòng khe khẽ thở dài, tiểu cô nương có thể tránh được một kiếp này, chỉ có thể nói là may mắn.

Những bằng hữu quỷ hồn kia của Trương Phúc đều biến mất hết không thấy tăm hơi rồi, nếu như không phải là bị diệt thì chính là bị bắt đi rồi, mà sở dĩ tiểu cô nương không có bị mang đi, nguyên nhân rất đơn giản, hung thủ đã giết chết Trương Phúc cũng không biết phỉa dưới mộ bia này có chôn hai bộ tro cốt.

Mộ bia này là của mẫu thân của tiểu cô nương, mà mẫu thân của cô bé chết trước, còn cô bé thì chết sau đó mấy năm.

Không cần suy đoán Phương Minh cũng biết nguyên nhân, Trương Phúc và mẫu thân của bé gái trở thành bằng hữu, mà mẹ của bé gái không đành lòng chia lìa với con gái của mình, cho nên nhờ cậy Trương Phúc đào tro cốt của con gái lên rồi chôn cùng với cô ta.

Đây gọi là chó ngáp phải ruồi, làm cho tiểu cô nương trở thành cá lọt lưới, hung thủ giết chết Trương Phúc sau ki bắt đi mẫu thân của bé gái, không có tỉ mỉ tìm kiếm, cho nên mới để tiểu cô nương tránh được một kiếp.

Dưới ánh nắng chói chang, sắc mặt của bé gái rất nhợt nhạt, bất quá cũng may chính là, Phương Minh có chuẩn bị trước, cầm

dù che trên đầu cho bé gái.

"Nói cho thúc thúc, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phương Minh cố gắng khống chế giọng của mình, dùng thanh âm êm ái hỏi.

"Người xấu, người xấu bắt được Trương Phúc bá bá, gia gia, thúc thúc bọn họ đi cứu Trương Phúc bá bá, lại bị người xấu kia đánh chết, mẹ ta kêu ta trốn ở bên trong chớ có lên tiếng, sau đó người xấu kia đã bắt lấy Trương Phúc bá bá, bắt Trương Phúc bá bá đem vật kia giao ra đây, nhưng Trương Phúc bá bá không bằng lòng, cuối cùng người xấu kia liền giết chết Trương Phúc bá bá. "

Nghe lời của bé gái, Phương Minh giật mình, quả nhiên như hắn suy đoán, Trương Phúc phản kháng, người giật dây muốn Trương Phúc giao ra đồ đạc, khiến cho Trương Phúc phản kháng.

Chỉ là, rốt cuộc là thứ gì?

Không thể nào để ở nhà gỗ, bởi vì hung thủ sau một màn kia nhất định là sẽ đi tìm, Trương Phúc biết vậy nên Trương Phúc nhất định đem vật kia đem để ở một nơi an toàn mà đối phương khổng thể tìm ra.

Phạm vi hoạt động của Trương Phúc chỉ ở trong nghĩa trang, nghĩa trang này có chỗ nào để giấu đồ mà không bị phát hiện?

Phương Minh đang suy nghĩ thì lúc này trước cửa nghĩa trang xuất hiện mấy vị nam nữ trẻ tuổi và một người đàn ông trung niên, sau khi yêu cầu người đàn ông trung niên lấy giấy chứng nhận ra, cảnh sát phụ trách bảo vệ lập tức cúi chào cho vào.

"Tào Lượng! "

"Lý cục? "

Tào Lượng nhìn người đàn ông trung niên cách đó không xa,

trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, vụ án này sao lại kinh động đến Lý cục?

"Vụ này điều tra thế nào rồi? Một cái nghĩa trang mà trong hai ngày chết mất hai người, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ. "

"Báo cáo Lý cục, vụ án vẫn đang điều tra. "

"Điều tra, dựa vào các người có thể điều tra ra cái gì, vụ án này không phải là vụ các người có thể xử lý, sớm từ bỏ đi ! "

Người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh Lý cục lên tiếng, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

"Anh là ai? "

Tào Lượng nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi, nếu không có Lý cục ở đây, anh đã sớm cho một cái tát tai.

Lý cục biểu tình có chút xấu hổ, nhưng vẫn giới thiệu: "Tào Lượng, vụ án này có chút đặc thù, mấy vị này là tới tiếp nhận vụ án này. . . Đều là người trong ngành, anh có thể cho người của hình cảnh đội đem hết thảy tư liệu chuyển giao cho mấy vị này, sau đó có thể mang theo đội viên của mình rời khỏi đây. "

"Rút lui? "

Tào Lượng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, đây là vụ án mạng đầu tiên của bọn họ, vậy mà lại yêu cầu bọn họ rút lui.

"Nghe không hiểu sao, vụ án này hiện tại không cần các người xía vào, lập tức mang người rời khỏi đây. "

Người đàn ông trẻ tuổi dùng một loại biểu tình trêu tức để nhìn Tào Lượng, mà cùng lúc này, Phương Minh và Âu Dương Tuyết Tình cũng đi về phía bên này.

"Lý cục, sao chú lại tới đây? "

Âu Dương Tuyết Tình nhìn thấy Lý cục cũng có chút kinh ngạc, bất quá giọng nói của cô lại không có bao nhiêu tôn kính.

"Là Tuyết Tình sao, tôi là tới thông báo cho mọi người, vụ án này sẽ do các đồng chí này tiếp nhận, mọi người không cần để ý đến nữa. "

Nếu như Lý cục đối với Tào Lượng nói chuyện bằng giọng mệnh lệnh của thượng cấp với hạ cấp, thì đối với Âu Dương Tuyết Tình thì hoàn toàn dùng giọng từ ái của trưởng bối đối với vãn bối.

"Vì sao, vụ án này đội chúng tôi vừa mới bắt đầu điều tra, hơn nữa hiện tại đã tìm được chút manh mối. "

Âu Dương Tuyết Tình không hiểu, Phương Minh vừa mới nói cho cô biết, đã phát hiện được một ít đầu mối, lúc này lại kêu hình cảnh đội rút lui, đây chẳng phải là khiến họ bận rộn vô ích sao?”

“Cô là đội viên của hình cảnh đội sao, vụ án này các người không thể xử lý được, bất quá nếu như cô muốn ở lại cũng được, chỉ cần báo cáo lại những manh mối mà các cô đã tìm được, sau khi phá được án cũng sẽ có công lao của cô. "

Vẫn là ngươi đàn ông trẻ tuổi kia mở miệng nói, khi nhìn sang Âu Dương Tuyết Tình ánh mắt của hắn liền bừng sáng, hiển nhiên là bị khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Tuyết Tình hấp dẫn.

Hai đồng nghiệp nữ trẻ tuổi trên mặt đều lộ ra vẻ bất mãn, còn vẻ mặt của hai đồng nghiệp nam còn lại vẫn bình thản. Đối với bọn họ mà nói thì thêm một người hay bớt một người cũng chẳng vấn đề gì.

Chương 232: Phương gia, gia tộc đứng đầu mười môn phái lớn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ánh mắt của Dương Tu không cố kỵ đánh giá Âu Dương Tuyết Tình, đối với hắn mà nói, Âu Dương Tuyết Tình chỉ là một người bình thường, nhưng nữ nhân, chỉ cần rất xinh đẹp là được rồi.

"Lý cục, tôi cần một lời giải thích. "

Âu Dương Tuyết Tình mặt cười âm trầm, làm một cảnh hoa xinh đẹp, ngày thường cô không để ý đến ánh mắt của các đồng nghiệp, nhưng đây là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt không chút cố ky nhìn cô chằm chằm.

"Mỹ nữ, cần gì phải giải thích, vụ án này căn bản cũng không phải vụ mà mọi người có thể phá được, cô cũng biết, trên đời này vẫn tồn tại một vài người, một vài chuyện không bình thường. "

Dương Tu ra vẻ thần bí, anh ta tin rằng nếu như cô gái này thấy được bản lãnh của anh ta, sẽ sùng bái anh ta, chưa biết chừng còn chủ động yêu thương nhung nhớ rồi.

"Không phải là quỷ hồn sao, có gì thần bí. "

Âu Dương Tuyết Tình bĩu môi, khi cô thốt ra lời này, Dương Tu và đồng nghiệp của anh ta đều lộ ra vẻ kinh ngạc, còn Dương Tu thì ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Lúc này đến phiên Âu Dương Tuyết Tình trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, những người này lại còn coi cô là loại người bình thường không biết gì, cô đã từng thấy qua quỷ hồn rồi.

"Lý cục, với vụ án này hình cảnh đội chúng tôi có lòng tin bắt lại hung thủ, không cần người khác nhúng tay. "

"Không được. "

Dương Tu trầm giọng cắt đứt lời nói của Âu Dương Tuyết Tình, anh ta sở dĩ biểu hiện ngạo mạn như vậy là bởi vì khinh thường đội hình cảnh này, quan trọng hơn chính là vụ án này phải do anh ta xử lý.

"Tuyết Tình, đây là mệnh lệnh của cấp trên, cô cũng không cần cố chấp làm gì" Lý cục cũng có chút buồn bực, chuyện này là sao, anh ta làm lãnh đạo còn phải ăn nói khép nép với thuộc hạ, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo Âu Dương Tuyết Tình có phụ thân là lãnh đạo của anh ta.

"Dựa vào mọi người, sợ rằng không bắt được tên hung thủ này. "

Phương Minh vốn trầm mặc nãy giờ vào lúc này đột nhiên mở miệng, nhìn thẳng Dương Tu, hắn có thể cảm nhận được khí tràng trên người Dương Tu, chẳng qua là so với người bình thường mạnh hơn một chút mà thôi, thực lực như vậy căn bản không thể bắt được hung thủ đã giết chết Trương Phúc.

Một người có thể bắt đi mười mấy quỷ hồn lại còn có thể giết chết Trương Phúc không để lại một đầu mối nào. Ngay cả mình

còn khó đối phó huống chi là mấy người này.

Nói trắng ra là, mấy vị này so với Đảng Hạng mạnh hơn một chút như mà thôi.

"Ngươi là ai, đây là nơi để ngươi nói chuyện sao?" Dương Tu trừng mắt nhìn Phương Minh, anh ta lại bị một người bình thường xem thường sao.

"Ta là ai? "

Phương Minh mỉm cười, chân phải hướng phía trước bước ra một bước, thân thể đồng thời nghiêng về phía trước, tiếp lấy gót chân trái trên mặt đất bước nhẹ một bước, từng bước một hướng phía Dương Tu đi tới.

Một bước, hai bước, chậm rãi tiến đến, song khi Phương Minh bước tới bước thứ năm, sắc mặt Dương Tu thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, mà khi Phương Minh bước ra bước thứ chín, cách Dương Tu chỉ có không đến một mét, Dương Tu trên mặt đột nhiên xuất hiện mồ hôi lạnh, thân thể còn run rẩy hoảng sợ.

Từ nét mặt căng thẳng và cánh tay nổi gân xanh, có thể thấy được Dương Tu đang cố đè nén áp lực, cảnh này, làm cho đồng nghiệp của Dương Tu nghi hoặc, bởi vì bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ba.

Phương Minh ngừng lại, còn Dương Tu lắc lư vài cái, hướng phía sau lảo đảo lui hai, ba bước mới đứng vững thân hình, nhìn về phía Phương Minh ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

"Dương đại ca, anh đây là? "

Mấy vị đồng nghiệp của Dương Tu còn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà nội tâm của Dương Tu đã kinh đào hãi lãng.

Địa thế áp bách, đây là một cao thủ, hơn nữa chắc là cao thủ cấp hậu kỳ.

Thiên Địa Nhân, đây là cách phân chia thực lực trong giới tu luyện, ba đại cảnh giới, mà mỗi một cảnh giới lại chia làm chín tầng, ba tầng trước là sơ kỳ, ba tầng ở giữa là trung kỳ, ba tầng cuối cung là hậu kỳ.

Dương Tu đã tu luyện được ba tầng đầu của cảnh giới Nhân, ở cái tuổi này trong giới tu luyện giả, cảnh giới của anh ta không tính là thấp, dù sao phần lớn mọi người đều dừng lại ở tầng một và tầng hai.

Mỗi một tầng đều có chênh lệch cực lớn, mà giữa các cảnh giới lại càng lớn hơn, hai người tầng một có thể đối kháng một người tầng hai cùng cảnh giới, nhưng hai người tầng hai tuyệt đối không đối phó được một người ở tầng thứ ba cùng cảnh giới

Càng về sau, chênh lệch lại càng lớn.

Cảnh giới Nhân hậu kỳ, dù cho chỉ mới ở tầng 6 cảnh giới Nhân, thì cũng không phải là người mà anh ta có thể đối phó được, thậm chí là năm người bọn họ cộng lại cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ.

Tại cảnh giới Nhân, trung kỳ và hậu kỳ có sự cách biệt rất lớn, bởi vì một khi bước chân vào tầng thứ 6 hậu kỳ, có thể dễ dàng điều khiển được sức mạnh ngang trời đất.

Sức mạnh của trời đất, đây là lý giải của Dương Tu, trên thực tế chỉ là một cách vận dụng khí tràng.

"Các... Các hạ là đệ tử của phái nào? "

Dương Tu không còn ăn nói ngạo mạn như lúc nãy nữa, đối mặt với một người đã tu luyện tới tầng thứ sáu hậu kỳ cảnh giới Nhân, hắn cũng không dám ngạo mạn, phải biết rằng sư phó anh

ta bất quá chỉ tu tới cảnh giới Nhân tầng bảy, nhưng sư phó của anh ta đã tu luyện bốn mươi năm rồi.

Dương Tu đang nghĩ, người trước mắt tuyệt đối là đệ tử xuất thân từ đại môn phái, rất có thể là người của một trong mười môn phái lớn, bởi vì chỉ có mười môn phái lớn mới có tài nguyên bồi dưỡng ra cao thủ trẻ tuổi như vậy.

Đệ tử của mười môn phái lớn, không phải là người mà anh ta có thể đắc tội.

"Hiện tại, anh cảm thấy tôi còn có tư cách sao?" Phương Minh không trả lời Dương Tu, mà hỏi ngược lại.

"Có, đương nhiên là có." Dương Tu liên tục trả lời không ngừng.

Các đồng nghiệp của Dương Tu cũng không phải người ngu, từ giọng nói và phản ứng của Dương Tu, bọn họ đã hiểu một chút, từng người thu lại nụ cười khinh thị lúc trước, hành động cũng hạn chế lại.

"Lý cục, bây giờ không thành vấn đề chứ." Âu Dương Tuyết Tình nở nụ cười nhìn về phía Lý cục, Lý cục cũng tinh ranh, cười ha ha một tiếng, "Đương nhiên không thành vấn đề, vậy các người chỉ cần hợp tác với nhau, tranh thủ sớm ngày bắt được hung thủ, trong cục còn có chuyện, tôi phải đi trước rồi. "

Lý cục rời đi, bất quá trước khi đi, ánh mắt của anh ta nhìn Phương Minh vài lần, tựa hồ là muốn đem vẻ mặt của Phương Minh ghi nhớ trong đầu.

"Tôi tên là Dương Tu là đệ tử phái Điểm Thương, đây là Trần Tuyết tới từ Ngâm Nguyệt cung, người này là Trương Nhược Tinh, đến từ Trương gia, Hà Bắc. Hai người này là hai anh em Lý Thanh, Lý Hải đến từ Lý gia, Thương Châu. "

Dương Tu vội vàng giới thiệu mấy vị đồng nghiệp của anh ta, sau đó quan sát biểu tình của Phương Minh, khi hắn nhìn thấy Phương Minh không có bất kỳ biểu tình gì, trong lòng càng thêm chắc chắn với phán đoán của mình.

Vị này, tuyệt đối là xuất thân từ mười đại môn phái hàng đầu, nếu không, khi nghe thấy môn phái của bọn họ sẽ không thể nào không có biểu tình nào như vậy, chỉ có đệ tử của mười phái lớn mới có ngạo khí như vậy.

Bởi vì trong mắt đệ tử của mười phái lớn, những môn phái khác căn bản là không đáng nhắc tới, đệ tử của mười phái lớn đúng là có sức mạnh như vậy.

"Không biết anh là đệ tử của môn phái nào?" Dương Tu nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

Dương Tu vừa nói xong, bọn Trần Tuyết cũng biến sắc, rốt cục cũng hiểu được vì sao thái độ của Dương Tu trước sau lại đột nhiên biến hóa lớn như vậy, đối mặt với đệ tử của mười phái lớn, chỉ sợ biểu hiện của các cô cũng không tốt hơn là bao.

Ánh mắt của Trần Tuyết và Trương Nhược Tinh càng sáng hơn, đệ tử của mười môn phái hàng đầu mà lại còn trẻ như vậy...

Phương Minh nhíu mày lại, hắn không trả lời Dương Tu liền, với trí lực của hắn tự nhiên là đoán được Dương Tu đã nhận lầm thân phận của hắn.

Nhìn thấy Phương Minh nhíu mày, Dương Tu thầm run trong lòng, "Là tôi mạo phạm, không nên hỏi nhiều. "

Dương Tu nghĩ tới chuyện sư phó đã từng dặn dò anh ta, đó chính là gặp phải đệ tử của mười phái lớn không được sĩ diện trước mặt bọn họ, càng không được hỏi quá nhiều, bởi vì đối phương căn bản cũng sẽ không để ý tới.

Quả là đúng như vậy, một tỉ phú sẽ nói chuyện với một tổng giám đốc như mình sao?

"Tôi tên là Phương Minh. "

Phương Minh nói ra tên, còn như môn phái, những người này muốn hiểu lầm vậy hãy để cho bọn họ hiểu lầm đi.

"Họ Phương? "

Năm người bọn Dương Tu nghe Phương Minh nói ra tên, khuôn mặt càng thêm kinh sợ, trong lòng càng thêm chắc chắn rồi, vị này tuyệt đối là xuất thân từ mười môn phái lớn.

Trong số mười môn phái hàng đầu, có một môn phái thuộc một gia tộc, gia tộc đó chính là Phương gia.

Phương gia đứng đầu mười môn phái này, thực lực vô cùng khủng bố, đối với Dương Tu bọn họ mà nói đó chính là những người ở trên cao không thể chạm tới, thậm chí cho dù là trưởng bối trong sư môn của bọn hắn cũng không có mấy người dám động chạm tới Phương gia.

Bây giờ nghe Phương Minh tự báo tên, bọn họ liền nghĩ tới Phương gia.

Đối với biểu tình biến hóa của bọn người Dương Tu Phương Minh đều thấy rõ, điều này làm cho hắn có chút hoang mang, vì sao những người này nghe được tên của mình lại có phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ lại sinh ra hiểu lầm nào đó?

Bất quá những nghi hoặc này Phương Minh tạm thời đặt ở trong lòng, so với chuyện trước mắt không gấp bằng.

“Vụ án này vừa mới phát sinh tối hôm qua, mọi người tại sao lại xuất hiện ở nơi này?" Phương Minh nhìn bọn người Dương Tu hỏi.

Nếu như nói, vụ án này là do Tào Lượng báo lên trên, sau đó cấp trên cảm thấy đây không phải là vụ án bình thường nên mới phái bọn Dương Tu tới tiếp nhận thì còn nghe được, nhưng hiện tại cách thời gian xảy ra vụ việc chưa tới 24h, Tào Lượng có lẽ còn chưa viết xong báo cáo, những người này làm sao biết được tin tức?

"Phương... Phương đại ca, thật không dám dấu diếm, chúng tôi tới đây không phải vì vụ án này mà là chúng tôi truy tìm tung tích của một người nên mới tìm đến đây. "

Dương Tu không dám giấu giếm, đem mọi chuyện nói ra hết, còn Phương Minh coi như cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Trương Phúc không phải là người đầu tiên chết, cũng không phải người đầu tiên lấy tro cốt người chết trong nghĩa trang.

Ở mười sáu nghĩa trang tại Ma Đô đều tồn tại chuyện ăn trộm tro cốt người chết, mà hung thủ sau lưng Trương Phúc cũng sớm đã bị điều tra ra được, đến từ một tổ chức bí ẩn: Hắc Xà.

Tổ chức Hắc Xà này đối với người thường mà nói cũng không nổi tiếng, nhưng đối với Dương Tu bọn họ mà nói lại không xa lạ gì, đây là một tổ chức tà ác, mà bọn họ được sư môn phái tới đánh trận đầu, khi nào phát hiện ra sào huyệt của tổ chức Hắc Xà sẽ lập tức thông báo trưởng bối trong sư môn để họ ra tay giết chết.

Chương 233: Chưởng môn La Cẩm Thành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Có Dương thì có Âm, có chính thì có tà, trong giới tu luyện tổ chức Hắc Xà(1) chính là một tổ chức tà ác.

(1)Tổ chức Hắc Xà: tổ chức rắn đen

So với những tổ chức đi theo con đường tà đạo khác thì tổ chức Hắc Xà lại kín đáo vô cùng, nếu như không có chuyện kia chỉ sợ không mấy người trong giới tu luyện biết rõ tổ chức này.

Chuyện man rợ nhất mà tổ chức Hắc Xà từng làm chính là diệt một môn phái, sau đó đào hết mộ của tiền bối môn phái này lên, đánh cắp tổng cộng 18 bộ thi thể.

Mặc dù môn phái kia chỉ là một môn phái nhỏ trong giới tu luyện, thế nhưng chuyện đào mộ trộm thi thật sự khiến cho người ta không thể chấp nhận nổi, nhất là dựa theo phỏng đoán của một số người đứng đầu trong giới tu luyện, tổ chức Hắc Xà này chuyên môn trộm xác chết chính là vì thực hiện một mục đích to lớn gì đó mà không ai biết được.

Bởi vậy giới tu luyện bắt đầu vây giết đám người trong tổ chức Hắc Xà.

Từ ba mươi năm trước khi đầu lĩnh của tổ chức này bị giết chết, cái tên Hắc Xà biến mất trong giới tu luyện từ đó.

Thế mà mấy năm gần đây có người phát hiện tổ chức Hắc Xà này tro tàn lại cháy, thi thể lại bị trộm ở khắp mọi nơi, mà người bị bắt được cũng đã khai nhận bản thân là thành viên của tổ chức Hắc Xà.

“Phương đại ca, dựa theo mấy trưởng bối trong sư môn thì tổ chức Hắc Xà bắt đầu gây dựng lại từ 10 năm trước, mà nó còn trở nên thần bí hơn lúc ban đầu nhiều. Nó giống như một tổ chức ngầm vậy, mỗi người đều có một tuyến liên hệ riêng, do đó cho dù có bắt được thành viên của tổ chức Hắc Xà thì manh mối cũng bị đứt đoạn rất nhanh.”

“Lần này mấy tiền bối trong sư môn để chúng tôi tới lăng viên ở Ma Đô điều tra tình huống, kết quả vừa mới tới thì phát hiện cảnh sát đã phong tỏa nơi này. Chúng tôi mượn dùng con đường riêng để dò tìm tin tức mới phát hiện, người thủ mộ ở đây chết giống hệt cách tổ chức Hắc Xà trừng phạt phản đồ, nhờ đó mới xác định chuyện này hẳn là do tổ chức Hắc Xà làm, cuối cùng tìm quan hệ để nhận vụ án này.”

Dương Tu mồm năm miệng mười kể hết đầu đuôi cho Phương Minh nghe, đối mặt đệ tử của 10 môn phái mạnh nhất giới tu luyện, anh ta không dám giấu diếm chút nào.

“Tổ chức Hắc Xà sao?”

Phương Minh trầm ngâm, một tổ chức chuyên môn trộm cắp thi thể, lại hành động thần thần bí bí như vậy, thật khiến người ta cảm thấy có hứng thú.

Nhất là dựa vào tình huống lúc còn sống cùng với cách thức tử vong của đám tro cốt đã bị trộm đi, cộng thêm lời nói của Dương Tu, cậu đã phát hiện ra một điểm khá thú vị.

Những người bị trộm tro cốt đều có một điểm giống nhau, chính là sinh vào năm tỵ, hoặc ngày tỵ, cũng có thể là chết vào năm tỵ, hoặc ngày tỵ.

Kỳ thực mới đầu Phương Minh còn không nghĩ tới điểm này, chỉ là dựa vào tên của tổ chức Hắc Xà mới đoán ra được điểm đó.

Tổ chức Hắc Xà, trộm cắp những thi thể có liên quan tới rắn, đương nhiên giữa hai chuyện này hẳn phải có mối quan hệ nào đó.

"Phương đại ca, anh cũng tới vì tổ chức Hắc Xà này sao?"

Trần Tuyết đứng bên cạnh hiếu kỳ mở miệng, thế nhưng từ sâu trong lòng vẫn cảm thấy khó hiểu. Mặc dù tổ chức Hắc Xà là một tổ chức tà ác, thế nhưng còn chưa tới mức được thập đại môn phái(2) để vào mắt nha, nếu không cái tổ chức này đã sớm bị tiêu diệt rồi, làm sao có thể càn rỡ tới tận bây giờ?

(2)Thập đại môn phái: mười môn phái lớn nhất

Phải biết rằng trong giới tu luyện chính là một kim tử tháp, cao cấp nhất chính là thập đại môn phái, tiếp đó lại tới mấy chục môn phái trung đẳng, cuối cùng mới tới mấy trăm môn phái nhỏ muôn màu muôn vẻ, mà xếp ở vị trí chót chính là tán tu.

Đối với những người ở tầng cao nhất như thập đại môn phái lại có thể quan tâm chuyện mấy môn phái nhỏ xíu bên dưới đấu đá lẫn nhau sao?

Đáp án cơ bản là không thể nào, trong mắt thập đại môn phái chắc chắn chỉ có nhau mà thôi.

"Xem như là vậy đi."

Phương Minh trả lời nửa úp nửa mở, mấy người này đã hiểu lầm thân phận của cậu thì cứ để bọn họ hiểu lầm đi, dù sao cậu cũng chưa từng thừa nhận, đều là do bọn họ suy đoán lung tung

mà thôi.

“Có Phương đại ca ra tay thì lần này tổ chức Hắc Xà đừng hòng chạy thoát.”

Nghe thấy câu trả lời của Phương Minh trên mặt Trần Tuyết lộ ra vẻ vui mừng, mặc dù khôi phục rất nhanh thế nhưng vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt của Phương Minh.

“Nói một chút manh mối của mấy người đối với tổ chức Hắc Xà này đi.” Phương Minh mỉm cười tránh đi đề tài này.

“Trên thực tế từ mấy tháng trước chúng tôi đã vụng trộm tới Ma Đô điều tra tổ chức Hắc Xà, mặc dù thành viên của tổ chức này rất bí ẩn và giảo hoạt, thế nhưng vẫn lộ ra manh mối, chúng tôi phát hiện bọn họ có một điểm dừng chân, chính là một nhà xưởng ở khu ngoại ô Ma Đô.”

Người nói chuyện là Lý Thanh, mà sau khi Dương Tu nghe thấy lời nói của Lý Thanh cũng mở miệng: “Thật ra chúng tôi còn chưa xác định chắc chắn lắm, trước mắt đang có thám tử điều ra, vì sợ đánh rắn động cỏ nên chúng tôi vẫn im lặng, chờ khi trưởng bối trong môn phái tới mới bắt đầu thăm dò công xưởng.”

“Tu huynh, hôm qua không phải anh nói kiểu chắc chắn lắm sao? Dù sao ở trong công xưởng cũng đã tìm thấy ký hiệu của tổ chức Hắc Xà.”

“Ký hiệu gì?” Phương Minh bỏ qua vẻ bối rối trên mặt Dương Tu, trực tiếp quay qua hỏi Trần Tuyết.

“Chính là cái này, đây là hình xăm trên người các thành viên của tổ chức Hắc Xà, nghe nói chính là đồ đằng(3) mà bọn họ vô cùng sùng bái.”

(3)Đồ đằng: vật tổ, tổ của muôn loài

Trần Tuyết mở điện thoại di động ra tìm tìm hình ảnh, sau đó đưa một bức ảnh cho Phương Minh.

Vừa nhìn thấy đồ án trong tấm ảnh, hai tròng mắt của Phương Minh co rút mãnh liệt.

Bên trong là hình ảnh con rắn cuộn lại thành 16 vòng, toàn thân của nó có màu đen, mà điều quỷ dị chính là đầu của con rắn kia lại là mặt người!

Mặt người này nhìn quái dị vô cùng, hay nói đúng hơn là ngũ quan không cân xứng, giống hệt như khi đứa trẻ đắp người cát vậy, tùy hứng đắp mắt mũi miệng trên mặt mà không cần bất kỳ tỉ lệ gì.

Thế nhưng loại không cân xứng đó lại mang cho người ta cảm giác chấn động vô cùng, vừa nhìn vào khuôn mặt này liền khiến người ta vô thức hãm sâu vào, không thể tự kiềm chế.

Mà sở dĩ tròng mắt của Phương Minh co rút cũng không phải vì ngũ quan của gương mặt không cân xứng, mà cậu đang nhớ tới những ghi chép trong truyền thừa Vu Sư.

Thời kỳ thượng cổ những đại năng có năng lực lớn sinh ra từ thiên địa, thai nghén giáo dưỡng vạn vật, mà tuyệt nhiên không phải chỉ có một mình Nhân tộc, ngoại trừ Tổ Vu của Nhân tộc còn có 12 Tổ Vu dị tộc.

Thân rắn mặt người, ngũ quan chếch đi, đây chính là biểu tượng của Tổ Vu Xà Tộc, đứng hàng 12 trong số Tổ Vu dị tộc.

Sau thời thượng cổ, vì con người có trí tuệ vượt bậc nên ngộ ra thiên địa đại đạo, truyền lễ nghi, khai sáng nền văn minh tri thức, giáo hóa vạn dân. Thế nhưng tại thời kỳ đó không phải chỉ có một mình Nhân tộc khai mở linh trí, ngoại trừ Tổ Vu của Nhân tộc thì những chủng tộc khác cũng có người mạnh mẽ xuất thế,

chính là Tổ Vu dị tộc.

Điểm khác biệt của bọn họ so với Tổ Vu của Nhân tộc chính là những Tổ Vu của dị tộc này từ lúc sinh ra đã lĩnh ngộ thần thông, thực lực vô cùng khủng bố, trong đó 12 Tổ Vu của dị tộc lại còn xếp hạng vượt trên xa Tổ Vu của Nhân tộc.

Từ sau khi đạt được truyền thừa Vu Sư, Phương Minh vẫn luôn tìm kiếm những ghi chép về Vu, thế nhưng cậu đã đọc rất nhiều sách cổ thì thấy, gần như toàn bộ thế giới đều không có ghi chép gì về Vu, cho dù có cũng là những ghi chép khái quát rải rác, căn bản không có bất kỳ giá trị gì.

Vu, giống như đã bị biến mất trong dòng sông lịch sử.

Thế nhưng bây giờ, một Nhân tộc tạo thành tổ chức Hắc Xà, thế nhưng lại lấy đồ đằng giống hệt loại của Tổ Vu Xà tộc, điều này khiến Phương Minh chấn kinh vô cùng. Tổ chức Hắc Xà này tuyệt đối không hề đơn giản như mấy người Dương Tu nói.

“Địa chỉ của công xưởng kia ở đâu?” Phương Minh hỏi ra vấn đề mà cậu quan tâm.

“Phương đại ca muốn đi xem sao? Em có thể dẫn đường cho anh.” Trần Tuyết xung phong nhận việc.

“Phương đại ca, tôi cảm thấy nên chờ trưởng bối của sư môn tới rồi chúng ta lại đi, dù sao đó cũng là tổ chức Hắc Xà, mặc dù thực lực của anh Phương cao cường thế nhưng nếu để con cá nào lọt lưới, tới lúc đó khó lòng có thể một mẻ hốt gọn.”

Dương Tu lại nói chuyện, Phương Minh nhìn anh ta, đoán chắc đối phương không muốn bản thân mình tới công xưởng như vậy nhưng lại e ngại thân phận của mình, nên không dám từ chối thẳng thừng, từ trong lời nói của anh ta tiết lộ anh ta muốn đợi trưởng bối trong sư môn tới.

“Không cần, tôi chỉ đi tìm hiểu trước một chút mà thôi.”

Nhìn thấy Phương Minh kiên quyết như vậy, Dương Tu hơi do dự một chút nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

“Phương Minh, vậy chúng tôi cần phải làm gì?”

Nghe đoạn đối thoại của Phương Minh cùng Dương Tu, biết Phương Minh muốn tới công xưởng kia, Tào Lượng cùng Âu Dương Tuyết Tình mở miệng hỏi.

“Nếu như đó thật sự là căn cứ của tổ chức Hắc Xà, vậy vẫn cần cảnh sát phong tỏa xung quanh, chẳng qua trước mắt còn chưa thể xác định, vì vậy mọi người cứ tạm thời án binh bất động.”

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ điều động cảnh sát ngồi chờ trên xe cách đó mấy km, cậu Phương có gì cần xin cứ liên hệ.”

Tào Lượng cũng biết, đây không phải loại chuyện bọn họ có thể xử lý.

Chuyện cuối cùng đã được quyết định như vậy, thế nhưng trước khi tới công xưởng Phương Minh cần phải về cửa hàng một chuyến, cậu cần chuẩn bị một số thứ. Về phần đám người Dương Tu vì không có nơi nào để đi nên theo cậu cũng tới cửa hàng luôn.

Phố đồ cổ.

“Cửa hàng Vu Đạo?”

Ngay lúc đám người Dương Tu theo Phương Minh tới trước cửa hàng, cả bọn kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Có đánh chết bọn họ cũng không thể nào hiểu nổi, tại sao một đệ tử trong thập đại môn phái lại mở một cửa hàng trong trần thế?

“A, ông chủ Phương đã về rồi sao? Những người này đều là người trong giới tu luyện? Thế nhưng thực lực hơi kém một chút.”

La Cẩm Thành đang nhàm chán tĩnh tọa trong cửa hàng, sau khi quét mắt nhìn đám người Dương Tu đột nhiên kinh ngạc nói ra.

“Lại là một cao thủ Nhân cấp hậu kỳ!”

Nghe thấy lời nói của La Cẩm Thành vẻ mặt đám người Dương Tu biến đổi, bọn họ không thể cảm nhận được áp bức trên người Phương Minh nhưng lại có thể cảm nhận được một cỗ áp bức trên người La Cẩm Thành.

Đây chính là cảm giác áp bức mà chỉ có người trong giới tu luyện mới có thể cảm nhận được.

Mệt cho bọn họ còn cho rằng bản thân là đệ tử tinh anh của môn phái mình, thế nhưng trước mặt hai người này lại trở thành thấp kém không chịu nổi.

“Xin hỏi tiền bối là…?” Vẻ mặt Lý Thanh vô cùng khiêm tốn hỏi.

Trên mặt La Cẩm Thành râu ria xồm xoàm, nhìn cứ như bốn năm mươi tuổi vậy, thế nên La Thanh mới gọi anh ấy là tiền bối.

“Chưởng môn Quy Nguyên Giáo La Cẩm Thành!” Vẻ mặt của La Cẩm Thành đột nhiên trở nên bỗ nghễ, kiêu ngạo nói ra.

“Nguyên lai tiền bối là chưởng môn La, thật là nghe danh đã lâu.”

Mấy người Dương Tu sắc mặt đại biến, tràn đầy nịnh bợ lấy lòng, thế nhưng trong não lại không ngừng chuyển động, Quy Môn Giáo là môn phái nào vậy? Giống như chưa từng nghe nói qua.

La Cẩm Thành mặt không đổi sắc, sư phụ của anh ấy là chưởng môn Quy Nguyên Giáo đời trước, mà ông ấy chỉ có mình anh ấy là đệ tử, sau khi sư phụ qua đời hiển nhiên là anh ấy lên

làm chưởng môn.

Chương 234: Điều tra

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đám người Dương Tu không ngừng nịnh nọt lấy lòng La Cẩm Thành, khiến anh ấy cao hứng vô cùng. Quả nhiên sư phụ cũng không có lừa dối anh ấy, tên tuổi của Quy Nguyên Môn trong giới tu luyện quả là vang dội vô cùng.

Không thấy đám người trẻ tuổi trước mắt mở miệng một tiếng nghe danh đã lâu, ngậm miệng một tiếng như sét đánh ngang tai…

“Chưởng môn La, sao anh lại cùng Phương đại ca mở cửa hàng ở đây vậy?”

Trương Nhược Tinh cảm thấy hiếu kỳ dò hỏi, đồng thời bắt đầu đánh giá đồ vật trong cửa hàng.

Ừm, trong cửa hàng có một người đàn ông thoạt nhìn khá trung thực, hẳn cậu ta là người trông quầy rồi, không có gì phải để ý tới.

“Vì sao lại mở cửa hàng?”

Vấn đề này quả thật là làm khó La Cẩm Thành, không lẽ anh ấy lại nói do bản thân cùng đường mạt lộ lên mới tới đây kiếm kế sinh nhai? Mà cửa hàng này thì không có quan hệ gì với anh ấy?

Chỉ là chưởng môn La Cẩm Thành được mọi người ngưỡng mộ, thanh danh như sấm đánh ngang tai đương nhiên không thể

nói ra những lời như vậy, anh ấy ấp úng cả nữa ngày, ho khan một hồi lâu vẫn không thể trả lời.

“Tôi hiểu rồi, khẳng định là hai người nhập thế tu hành, thể nghiệm hồng trần, từ đó đề cao tâm cảnh, không gặp tâm ma trên con đường tu luyện.”

Trên mặt Trần Tuyết lộ ra vẻ hâm mộ, hồng trần luyện tâm đó, là thứ mà chỉ có cường giả mới cần tới, nó còn cách bọn họ một quãng quá xa…

Trên mặt La Cẩm Thành lộ ra một nụ cười vô cùng hàm xúc, mà nụ cười này rơi vào trong mắt đám người Trương Tuyết chính là nụ cười khẳng định, quả nhiên đúng y với suy đoán của bọn họ.

Mờ ảo nhỏ ở núi rừng, mờ ảo lớn ở thành thị.

Những lời này quả thật chính là giành cho những người có thực lực cao như Phương đại ca cùng chưởng môn La.

“Đây là cái gì? Linh khí?”

Sau khi mấy người Trương Tuyết đi vào cửa hàng, đưa mắt nhìn mấy món đồ trang sức trong quầy thủy tinh, trên mặt cả đám lộ vẻ kích động vô cùng!

“Thật sự đúng là linh khí! Phương đại ca cùng La chưởng môn vậy mà có thể không tiếc, cả linh khí mà cũng bán, cái này… Cái này thật sự quá xa xỉ!”

Linh Khí nha, chính là những món đồ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, tới bây giờ đám người Trần Tuyết còn chưa có một kiện linh khí nào, cho dù là trưởng bối trong sư môn cũng không phải người nào cũng có linh khí đấy!

Thế nhưng bây giờ thì sao? Ở chỗ này thậm chí còn bày bán linh khí, quả thật chính là phung phí của trời mà!

“Thật ra mấy cái này còn không tính là gì, dù sao linh khí sinh ra cũng là để cho con người sử dụng, nếu không sử dụng thì nó có khác gì đống sắt vụn đâu kia chứ? Huống gì mấy món linh khí này không có tính công kích, chủ yếu chỉ có tác dụng che chở mà thôi, cũng không phải quá mức trân quý…”

Vẻ mặt La Cẩm Thành vô cùng thản nhiên, lại quên mất lúc trước khi anh ấy nhìn thấy đám linh khí này, vẻ mặt kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm không khác gì đám người trước mặt này.

“Không hổ là La chưởng môn, lòng dạ có thể bao la rộng lớn như vậy, thật đúng là tài trí hơn người.”

Đám người Trần Tuyết lại tiếp tục thổi phồng, mặc dù trên mặt La Cẩm Thành vẫn là một vẻ vân đạm phong khinh thế nhưng trong lòng thì sớm vui tới nở hoa rồi.

“Trên lầu hai có gì vậy?”

Trương Nhược Tinh hiếu kỳ đi tới bậc thang muốn lên lầu hai, thế nhưng khi cô ta vừa mới đạp lên bậc thang thứ nhất, lão Hoàng vẫn đang nằm lười biếng trên bậc thang đột nhiên đứng dậy, gầm nhẹ.

“A!”

Trương Nhược Tinh bị dọa cho sợ mất hồn, tiếng gầm của lão Hoàng khiến linh hồn của cô ta như run lên, mà hàn quang phát ra từ đôi mắt của nó lại càng làm cô ta run rẩy dữ dội hơn.

Cô ta không nghi ngờ chút nào, chỉ cần cô ta dám bước thêm một bước nữa, thì lão Hoàng nhìn như vô hại trước mắt hoàn toàn có thể xông lên cắn xé người cô ta ra.

“Sao vậy?”

Tiếng kêu sợ hãi của Trương Nhược Tinh thu hút sự chú ý của

mọi người, La Cẩm Thành nhìn lão Hoàng đang đứng trên bậc thang, lại nhìn khí thế một người giữ ải cản vạn người của lão Hoàng, ánh mắt biến hóa mấy lần.

Vốn ban đầu anh ấy không hề chú ý tới con chó lão Hoàng này, thế nhưng sau nhiều ngày sống chung, anh ấy phát hiện con chó này cứ như đã thành tinh vậy, bình thường trông có vẻ lười biếng vô cùng, thế nhưng mỗi khi có chuyện nó lại phát ra khí thế khiến anh ấy cũng bị dọa cho sợ hãi.

La Cẩm Thành nghĩ tới quãng thời gian còn sống trong đạo quan với sư phụ, khi đó anh ấy còn nhỏ, trong đạo quan có một con khỉ, con khỉ kia đã thông linh rồi. Dựa theo những gì sư phụ nói thì khi sư tổ của sư tổ còn sống con khỉ này đã ở trong đạo quan, trí tuệ không kém con người chút nào.

Mà nhìn thấy con chó lão Hoàng này liền khiến anh ấy cảm thấy như nhìn thấy con khỉ trong đạo quan kia, chỉ là trên người con khỉ luôn là bộ dáng nặng nề, dù sao cũng sinh hoạt qua bao nhiêu năm trời như vậy rồi, sau khi anh ấy biết tới nó không được vài năm nó liền chết.

Mà lão Hoàng này mặc dù nhìn như tuổi già, thế nhưng khác hẳn với con khỉ kia, trong mắt La Cẩm Thành, lão Hoàng như một ngọn núi lửa vậy, bình thường thì im lặng, thế nhưng lúc bạo phát có thể phát ra một cỗ năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí trong lòng La Cẩm Thành còn có một suy đoán, lão Hoàng đây chính là đang trì hoãn sinh mệnh trôi qua, bình thường phong bế khí thế của bản thân để làm chậm tốc độ già hóa của nó đi.

“Lão Hoàng, đừng làm rộn.”

Đại Trụ đi tới sờ sờ đầu của lão Hoàng, sau đó giải thích: “Hẳn là Phương Minh đang làm gì đó trên lầu, tốt nhất là chúng ta

không nên lên thì hơn.”

Nếu như nói về hiểu biết tính cách của lão Hoàng, thì ngoại trừ Phương Minh ra chỉ có Đại Trụ mới hiểu nó. Cậu ta biết, chỉ có khi Phương Minh đang làm đại sự gì đó trên lầu không cho phép người khác quấy rầy thì lão Hoàng mới lộ ra bộ dáng này.

Nghe thấy lời của Đại Trụ đám người Dương Tu cũng không dám có ý định lên lầu hai nữa, thế nhưng Lý Thanh vẫn nhân cơ hội này để châm chọc: “Trương Nhược Tinh, không ngờ cô lại bị một con chó vàng dọa sợ, thật đúng là nhát gan mà.”

“Hừ, đó là do anh không biết, mới vừa rồi ánh mắt của con chó kia đáng sợ vô cùng, thật, nó khiến linh hồn của tôi run rẩy!”

Vẻ mặt của Trương Nhược Tinh vẫn còn trắng bệch, mà đám người Dương Tu thì liếc lão Hoàng một cái, bọn họ tuyệt đối không có cách nào liên tưởng một lão Hoàng đang lười biếng nằm rạp trên mặt đất kia có quan hệ gì với con chó có thể dọa linh hồn Trương Nhược Tinh run rẩy.

Cuối cùng bọn họ đành cho rằng Trương Nhược Tinh là cô gái, mà cô gái thì luôn nhát gan, thế nên chắc chỉ là do Trương Nhược Tinh sợ chó mà thôi.

Không nói tới suy nghĩ trong lòng của đám người Dương Tu nữa, giờ khắc này trên lầu hai, Phương Minh đang đứng trước bàn chăm chú vẽ phù lục.

Cậu cũng nghe thấy tiếng gầm của lão Hoàng thế nhưng lại không mấy quan tâm, bởi vì cậu tin tưởng lão Hoàng, tin tưởng chỉ cần có lão Hoàng ở đây thì tuyệt đối không ai có thể quấy rầy cậu.

Đây là một loại ăn ý, một loại ăn ý được hình thành sau rất nhiều năm giữa một người một chó, cũng giống như mỗi khi cậu tu luyện buổi tối, lão Hoàng vẫn luôn lẳng lặng ở bên cạnh, bảo vệ

cho cậu…

Lần này đi tìm hiểu tình huống của tổ chức Hắc Xà, đương nhiên Phương Minh cần phải có chuẩn bị nhiều nhiều một chút. Cậu vẽ tới 12 tấm phù lục, dựa vào thực lực nhị tinh Vu Sư hiện tại của cậu, vẽ một tấm phù lục địa cấp vẫn là dư sức.

12 tấm phù lục có tính công kích, lại thêm 6 tấm Hộ Thân Phù, sau khi cậu vẽ xong cũng vừa lúc trời tối.

“Lão Hoàng, lần này không thể dẫn theo mày đi được, mày ở nhà với Đại Trụ chờ tin tốt của tôi…”

Lão Hoàng dường như biết rõ Phương Minh muốn đi làm chuyện lớn, đầu chó không ngừng cọ cọ trên chân Phương Minh, phảng phất như muốn cậu dẫn nó cùng đi vậy.

Thế nhưng Phương Minh lại không đồng ý, thứ nhất là cậu không muốn bại lộ khả năng của lão Hoàng trước mặt đám người Dương Tu, thứ hai chính là tổ chức Hắc Xà này có thể có liên quan tới Tổ Vu của Xà tộc, nếu thật sự có dính dáng tới, cậu sợ lão Hoàng sẽ bị thương tổn.

“Gâu!”

Trên mặt lão Hoàng lộ vẻ bất mãn, hung hăng cắn một phát trên ống quần của Phương Minh, cuối cùng mới thoải mái hơn một chút lắc lắc đuôi rời đi.

“Cái con chó này!”

Phương Minh cười khổ, nhìn bóng lưng lão Hoàng rời đi mà tức giận không thôi, thế nhưng cậu lại chẳng thể làm gì được nó. Phương Minh xuống lầu, ngay khi nhìn thấy đám người Dương Tu vẻ mặt đã trở nên nghiêm túc: “Lên đường thôi.”

Lần này trừ năm người Dương Tu, La Cẩm Thành cũng muốn

đi theo, từ trưa tới giờ anh ấy được đám người Dương Tu thổi lên tới tận mây xanh rồi.

Đường đường là chưởng môn của Quy Nguyên Môn, đối mặt với một tổ chức tà ác làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được kia chứ, đương nhiên phải ra tay diệt sát nó.

Một đoàn sáu người, ngồi xe đi về phía ngoại thành.

Xưởng đồ ăn Yên Lòng chính là một nhà máy sản xuất đồ ăn có hơn 20 năm lịch sử ở Ma Đô, trong xưởng có mấy loại đồ ăn tiêu thụ khá tốt ở siêu thị, danh tiếng không thấp chút nào.

Ban đêm nhà xưởng này ngueng hoạt động, vì thế mới 6, 7 giờ công nhân trong xưởng đã tan ca hết, toàn bộ xưởng đồ ăn yên tĩnh voo cùng, chỉ có ánh sáng nhè nhẹ tỏa ra từ đèn đường.

“Rất bình thường, từ bên ngoài nhìn không ra một điểm khác thường nào.”

Xe thương vụ dừng ở một nơi cách cửa chính không xa, La Cẩm Thành quan sát nhà xưởng mất nửa ngày mới nôn ra một câu như vậy.

“Nếu có thể phát hiện manh mối từ bên ngoài thì căn cứ này của tổ chức Hắc Xà làm sao có thể tồn tại nhiều năm vậy mà không bị phát hiện kia chứ?”

Lý Thanh nói lại một câu, sau đó lập tức nhớ tới bản thân đang nói chuyện với ai, vẻ mặt trở nên xấu hổ vô cùng: “La chưởng môn, tôi không có ý gì cả…”

Vẻ mặt của La Cẩm Thành cũng có chút xấu hổ, thế nhưng bởi vì trong xe ánh sáng không đủ nên không có ai nhận ra.

“Xuống xe xem một chút đi.”

Phương Minh mở miệng, dẫn đầu rời khỏi xe, thế nhưng cậu cũng không đi thẳng tới cửa chính của xưởng đồ ăn mà đi vòng quanh xưởng này một vòng.

Xưởng đồ ăn được đắp tường vây bốn xung quanh, tường cao độ 3m, lộ ra một vẻ bất thường, nghĩ thử xem, làm gì có xưởng sản xuất đồ ăn nào lại cần xây tường vây cao tới mức đó kia chứ?

Đương nhiên độ cao 3m này không thể làm khó Phương Minh, thừa nơi đèn đường không chiếu tới, cậu bật người leo lên đầu tường, dựa vào tố chất thân thể của cậu hoàn toàn có thể nhẹ nhàng nhảy xuống.

Hai tòa nhà, thêm một lều sắt, đây chính là ba tòa kiến trúc duy nhất trong xưởng đồ ăn.

Một tòa nhà ký túc bị Phương Minh trực tiếp bỏ qua, ánh mắt của cậu bị lều xưởng sắt kia hấp dẫn, lắc lư thân mình mấy cái đã có thể đi tới trước cửa lều sắt.

Nhìn qua thì có vẻ lầu sắt này chính là nơi xử lý một số nguyên liệu của xưởng, tỉ như thu mua hoa quả chẳng hạn… Mà sở dĩ Phương Minh muốn tới lều sắt này chính là vì nơi đây khiến cậu cảm thấy lạnh lẽo.

Cửa lớn của nhà xưởng cũng không khóa mà chỉ khép hờ, điều này khiến Phương Minh kinh ngạc, thế nhưng sau đó thân hình cậu lóe lên một cái, mau cháu chui vào trong phòng của nhà xưởng. Ngay lúc cậu vừa biến mất, có mấy trụ sáng chiếu thẳng tới cửa lều.

“Những công nhân kia đều đã ngủ rồi sao?”

“Đã ngủ, hơn nữa còn có người canh giữ ở cửa ra vào, sẽ không có công nhân nào đi ra ngay lúc này được.”

“Vậy thì tốt, đây đã là nhóm cuối cùng rồi, chờ tới khi nhiệm

vụ hoàn thành chúng ta liền rút lui ngay.”

Mấy bóng người xuất hiện trước cửa nhà xưởng, sau đó đẩy cửa ra, thế nhưng từ đầu tới cuối bọn họ đều không hề mở đèn nhà xưởng, chỉ dùng đèn pin chiếu chiếu vài vòng, xác định không có vấn đề gì liền gọi điện thoại cho người bên ngoài.

Không bao lâu sau Phương Minh cảm nhận được mặt đất chấn động, một chiếc xe vận tải trực tiếp đi vào bên trong nhà xưởng, điều quỷ dị chính là lái xe này cũng không hề bật đèn, cứ thế mò mẫm lái xe trong bóng tối!

Chương 235: Tìm một quỷ hồn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một chiếc xe tải cứ như vậy mò mẫm trong bóng tối đi vào, điều này chứng tỏ những chuyện bọn họ làm đều rất bí mật, không muốn bị ai biết được.

“Xuống xe hết đi, nhanh nhanh một chút.”

Trên xe có hai người bước xuống, mà người lúc nãy mở cửa nhà xưởng cũng đi tới, hai bên nhỏ giọng nói với nhau vài lời, sau đó một người mở khoang xe tải ra.

Cửa khoang xe mở ra, nương nhờ ánh sáng yếu ớt cùng thị lực tốt mà Phương Minh có thể nhìn thấy 3 chiếc quan tài bên trong, đỏ đen trắng, giống hệt ba chiếc quan tài mà cậu đã nhìn thấy bên trong nhà của Trương Phúc.

“Tới phụ giúp một tay đi.”

Mấy người cẩn thận khiêng quan tài từ trên xe xuống, mà trong thân xe vẫn còn hai người đang ngồi, tổng cộng tất cả có 8 người.

Phương Minh tỉ mỉ phát hiện, hai người ở trong thùng xe này sau khi bước xuống chỉ yên tĩnh nhìn đám người khiêng quan tài đi, từ đầu tới cuối không hề nói một lời.

“Mở ra đi.”

Một người đàn ông đi tới một bên nhà xưởng, hơi xê dịch giường sắt, sau đó dường như là vươn tay nhấn nút gì đó.

Một loạt âm thanh kẽo kẹt vang lên, ở trước mặt xe tải đột nhiên xuất hiện một cửa động. Cửa động này rất lớn, mà ngay khi đám người đang nhìn chằm chằm vào cửa động thì Phương Minh cũng lợi dụng thời cơ di chuyển, từng bước áp sát lại gần.

“Tốt, tất cả xuống đi, quy củ cũ, sau khi xong việc phải lập tức rời đi ngay.”

“Đã rõ.”

Đám người bắt đầu nhấc ba cỗ quan tài đi vào trong lòng đất, toàn bộ nhà xưởng chỉ còn hai người bảo vệ.

Hai mắt Phương Minh lập lòe, sau một lúc liền móc một đồng tiền xu ra, ném về một hướng.

Keng!

Đồng tiền xu đụng vào khung sắt phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ai?”

Hai người bảo vệ lối vào thông đạo trong lòng đất vẻ mặt biến đổi, lập tức nhìn chằm chằm vào hướng âm thanh phát ra. Hai người trao đổi một cái ánh mắt, sau đó vừa giơ đèn pin chiếu qua vừa chầm chậm đi tới.

“Chính là lúc này!”

Trong nháy mắt khi hai người rời khỏi lối vào thông đạo, Phương Minh cứ như bị mèo yêu nhập thể, động tác vô cùng nhẹ nhàng mà nhanh chóng, chỉ trong một nốt nhạc đã xông vào thông

đạo thành công.

Lạnh!

Trong khoảnh khắc khi Phương Minh vừa bước vào thông đạo, từ da thịt truyền tới cảm giác lạnh lẽo vô cùng. Mà càng đi vào sâu, cảm giác lạnh lẽo cũng càng tăng lên, cuối cùng là lạnh lẽo tới thấu xương.

Lối vào thông đạo không phải hình bậc thang mà là kiểu sườn dốc, Phương Minh cũng hiểu thiết kế như vậy chính là vì để thuận tiện bưng bê quan tài.

Toàn bộ lòng thông đạo đen kịt một màu, sờ soạng mò mẫm đi suốt 3 phút Phương Minh mới nhìn thấy có tia sáng xuất hiện, đồng thời cậu cũng đã đuổi kịp sáu người khiêng quan tài lúc nãy.

Ánh sáng bắt nguồn từ một bóng đèn tròn ở phía trước, đây là loại bóng đèn không được thịnh hành, trừ một số nơi vùng sâu vùng xa hoặc những nhà quá nghèo khổ, cơ hồ nó đã bị xã hội đào thải.

Nương theo ánh sáng của bóng đèn cuối cùng Phương Minh có thể nhìn rõ căn phòng dưới lòng đất này.

Đây là một phòng đông lạnh, khí lạnh được tỏa ra từ bốn phương tám hướng, hiển nhiên phía dưới nhà xưởng này đã được lắp một hệ thống làm lạnh vô cùng mạnh mẽ, cung cấp hơi lạnh liên tục không ngừng.

Dựa vào cảm giác lạnh lẽo này, chắc chắn nhiệt độ của phòng làm lạnh này phải cỡ âm vài chục độ.

Một xưởng chế biến đồ ăn đương nhiên phải có phòng đông lạnh, điều này cũng không có gì kỳ lạ, thế nhưng rõ ràng phòng đông lạnh này cũng không phải được dùng để chứa đồ ăn đấy.

Phòng đông lạnh này rộng lớn vô cùng thế nhưng không hề chứa bất kỳ đồ ăn hay nguyên vật liệu gì, ngược lại trong phòng có bày vô số quan tài.

Sau khi 6 người kia cẩn thận đặt quan tài xuống cũng không tiếp tục nói nhảm, trực tiếp quay người theo đường cũ đi ra khỏi phòng.

Rất nhanh, trong phòng đông lạnh chỉ còn một mình Phương Minh.

Không còn ai nên Phương Minh cũng không cần tiếp tục ẩn núp, cậu quang minh chính đại đi tới, dưới nhiệt độ âm vài chục độ như thế này cơ bản không có máy theo dõi hay camera nào có thể hoạt động được. Cho dù thật sự có loại máy móc tiên tiến có thể vận động nhưng hình ảnh thu được ắt hẳn cũng chỉ có băng sương mà thôi…

Đầu tiên Phương Minh đi tới mấy cỗ quan tài mà những người kia mới bỏ vào, mở nắp quan tài, quả nhiên bên trong mỗi quan tài đều có một hũ tro cốt.

Dựa theo ước lượng, trong phòng này ít nhất cũng phải có cỡ hơn 100 hũ tro cốt.

“Theo điều tra của đám người Dương Tu thì toàn bộ Ma Đô có hơn 500 cỗ quan tìa, nói cách khác ở đây chỉ có khoảng một phần năm, vậy có nghĩa bốn phần năm hũ tro cốt kia đã bị mang đi rồi.”

Phương Minh đoán, đây hẳn không phải một trạm trung chuyển của tổ chức Hắc Xà, bọn họ chỉ để tạm số tro cốt ở đây một thời gian, sau đó chỉ sợ sẽ chở đến một địa điểm khác.

Ngay lúc cậu đang quan sát số quan tài trong phòng đột nhiên lỗ tai run run, trong khoảnh khắc thân thể lóe lên trực tiếp đẩy một nắp quan tài ra, nằm vào trong rồi lại đậy nắp quan tài, đương

nhiên cậu cũng có lưu lại một khe hở.

Không bao lâu sau khi Phương Minh nằm vào trong quan tài, hai bóng người xuất hiện trong phòng đông lạnh, cũng không biết bọn họ từ đâu xuất hiện.

“Chuyện của Trương Phúc anh hành động thật sự quá lỗ mãng, còn chưa lấy được đồ vật đã giết chết Trương Phúc rồi.”

“Yên tâm, chạy không thoát được, Trương Phúc kia thì có thể giấu đồ ở chỗ nào chứ? Đợi sau khi xong việc ở đây tôi sẽ qua đó tìm lại đồ vật.”

“Ừm, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm gì. Bên trên đã hạ tử lệnh, nếu không tìm thấy vật kia thì tới tôi cũng không thể bảo vệ được tính mạng của anh đâu, anh cũng biết hình phạt của tổ chức rồi.”

“Tôi biết.”

“Biết là tốt rồi, bây giờ bắt đầu làm chính sự đi, mau đổ mấy hủ tro cốt vào.”

Hai người mặc đồ đen này mỗi người tự móc một chiếc nhẫn trong ngực ra, giới chỉ(1) phát ra ánh sáng màu xanh đậm, mà bên trong giới chỉ còn có một đồ án rắn nhỏ, ánh sáng xanh đậm này chính là phát ra từ đôi mắt con rắn kia.

(1)Giới chỉ: chiếc nhẫn

Phanh!

Đẩy nắp cỗ quan tài ra, hai người trực tiếp mở nắp hũ tro cốt, sau đó đổ tro cốt vào trên mặt chiếc nhẫn.

Một màn quỷ dị xuất hiện, những tro cốt trong hũ sau khi rơi vào trên bề mặt chiếc nhẫn đều bị hấp thụ hết, cuối cùng cả hũ tro

cốt trống rỗng, thậm chí không hề có một chút tro cốt nào rơi xuống sàn nhà.

Sau khi giới chỉ hấp thu hết số tro cốt thì ánh sáng màu xanh đậm kia càng thêm chói lọi, thế nhưng sau một phút người đàn ông mặc đồ đen lại thất vọng lắc đầu.

“Anh Vương, anh nói cuối cùng tổ chức là đang muốn làm gì? Tôi nghe nói dường như bọn họ muốn tìm một quỷ hồn ở Âm Phủ…”

“Im miệng!”

Người được gọi là anh Vương kia lập tức cắt ngang câu nói của đồng bạn: “Anh quên quy củ của tổ chức rồi sao? Những chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói.”

“Vâng vâng vâng, không phải ở đây chỉ có hai chúng ta thôi sao?”

“Cho dù chỉ có hai chúng ta cũng không được, nếu muốn sống lâu thì tốt nhất là nên bớt hiếu kỳ đi.”

Hai người không hề biết, đoạn đối thoại của bọn họ đã bị Phương Minh nghe được không sót một chữ nào.

Chương 236: Lưu Nguyệt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hai người đàn ông mặc đồ đen tiếp tục đổ tro cốt trong các quan tài lên mặt giới chỉ.

Khi đổ tới hũ tro cốt thứ 32 thì bọn họ chỉ còn cách Phương Minh một cỗ quan tài duy nhất, mà Phương Minh cũng đã vận chuyển Vu lực trong cơ thể, chuẩn bị sẵn sàng.

Thế nhưng đúng lúc này, người đàn ông áo đen đột nhiên hô lên một tiếng kinh hãi.

“Có phản ứng!”

Nghe thấy âm thanh này người đàn ông đang ở gần Phương Minh quay người đi tới bên cạnh đồng bạn, mà Phương Minh cũng nhờ kẽ hở trên nắp quan tài để nhìn rõ tình huống phía bên kia.

Giới chỉ trên tay anh ta giờ phút này phát ra ánh sáng xanh vô cùng rực rỡ, thậm chí có thể nói là chói mắt, ánh sáng xanh này chiếu sáng cả căn phòng đông lạnh.

“Thật… Thật có thể tìm thấy.”

Giọng nói của người đàn ông run run, bởi vì ngay khoảnh khắc giới chỉ phát ra ánh sáng xanh chói lóa này anh ta là người có cảm

thụ sâu sắc nhất, phảng phất như khí tức âm lãnh từ nơi sâu trong cửu u xuyên thấu trực tiếp đánh lên người anh ta, khiến cơ thể anh ta nhịn không được run rẩy.

Ầm!

Mà cũng đúng lúc này, phía trên phòng đông lạnh truyền tới tiếng động kì dị khiến hai người đàn ông sững sờ, sau đó vẻ mặt biến đổi: "Có địch nhân xâm lấn!"

"Tôi đi đối phó với bọn họ còn anh mau rời khỏi đây đi, đưa chiếc giới chỉ này về lại cho tổ chức!"

Hai người đàn ông nhanh chóng ra quyết định, một trong số đó theo hướng lối vào đi lên, mà một người khác thì đi tới một góc của phòng đông lạnh.

Nơi đó còn có một thông đạo bí mật.

Ngay khi bóng đen kia mở cửa thông đạo chuẩn bị bỏ trốn, đột nhiên anh ta cảm nhận được có người đập vai anh ta.

"Vội vàng như thế làm gì chứ?"

Người đàn ông mặc đồ đen quay đầu, đập vào mắt anh ta là gương mặt tươi cười của Phương Minh.

"Cậu là ai?"

Thân thể của người đàn ông nhanh chóng lùi về phía sau, đáy lòng một mảnh rét lạnh. Có người tới gần sát anh ta như vậy mà anh ta không hề hay biết gì, như vậy thực lực của đối phương đã cường đại tới mức nào chứ?

Thêm nữa, rõ ràng đối phương là địch chứ không phải là bạn!

Vừa hỏi câu này đồng thời tay phải của anh ta cũng mau chóng giơ lên, một vòng ánh sáng xanh bắn ra từ ống tay áo, tốc độ

nhanh vô cùng, nếu không phòng bị chắc chắn sẽ bị ánh sáng này bắn trúng.

Thế nhưng Phương Minh cũng không phải kẻ ngốc, từ lúc cậu hiện thân đã sớm đề phòng cẩn thận rồi, cơ hồ ngay khi người đàn ông giơ tay phải lên thì thân thể cậu cũng chuyển động, trên tay đã xuất hiện thêm một tấm phù lục.

Ầm!

Phù lục nổ tung hóa thành một cỗ khí, sự trùng kích của cỗ khí khiến người đàn ông áo đen phải lùi về sau mấy bước.

Tạc Liệt Phù(1)!

(1)Tạc liệt phù: phù làm nổ tung

Đây là phù lục cấp thấp nhất, lúc nổ tung sẽ hình thành một từ trường nhỏ, hấp thu khí tràng xung quanh sau đó bùng nổ trong nháy mắt, uy lực tương đương với một quả ngư lôi(2) cỡ nhỏ.

(2)Ngư lôi: Quả đạn có thể di chuyển trong nước, dùng để diệt tàu ngầm, tàu nổi hoặc phá hủy bến cảng

Mà tác dụng lớn nhất của loại phù chú này chính là khiến đối phương trở tay không kịp.

Mặc dù chỉ là trong khoảnh khắc thế nhưng đối với Phương Minh nó đã quá đủ, thừa dịp thân ảnh màu đen kia lắc lư lảo đảo, Phương Minh vọt tới trước mặt người đàn ông, trực tiếp đập một quyền lên trán anh ta.

Bốp!

Dựa vào tố chất thân thể hiện tại của Phương Minh, một quyền này nặng tới những mấy trăm cân, người bình thường cơ bản không chịu nổi, quả nhiên người đàn ông này bất tỉnh ngay

lập tức.

Mặc dù người đàn ông đã bất tỉnh thế nhưng Phương Minh vẫn không buông lỏng cảnh giác, dù sao binh bất yếm trá, chờ vài giây sau xác định đối phương đã hôn mê thật sự rồi cậu mới ngồi xổm xuống, quan sát giới chỉ trên tay đối phương.

Giới chỉ vẫn đang phát ra quang mang màu xanh lục, chỉ là không còn sáng chói như lúc nãy nữa. Cậu vừa đưa tay ra chạm vào giới chỉ thì ánh sáng xanh lại lóe lên chói lọi, mà cậu cũng vội vàng rụt tay lại.

Sở dĩ cậu rụt tay lại chính là vì ban nãy ngón tay truyền tới một cơn đau nhói, giống như vừa mới bị một con côn trùng nào đó cắn vậy.

“Chiếc nhẫn này thật đúng là có chút quỷ dị.”

Lần này Phương Minh cũng không đụng vào mặt trên chiếc nhẫn mà trực tiếp tháo chiếc nhẫn khỏi tay người đàn ông.

“Vừa nãy giới chỉ hấp thụ tro cốt trong hũ xong đột nhiên lóe sáng chói lọi, chắc hẳn hũ tro cốt kia có thể kích hoạt công năng nào đó của giới chỉ này.”

Hai mắt Phương Minh lập lòe, nửa ngày sau mới đeo giới chỉ lên tay, bởi cậu hiểu rằng nếu muốn biết được công năng của chiếc nhẫn này thì chỉ có thể làm như vậy.

Vừa đeo chiếc nhẫn lên tay thì một cỗ khí tức âm hàn đã truyền tới, Phương Minh cũng không xa lạ gì cỗ khí tức này, lúc trước khi đưa Trần Nhạc Nhi tới Âm Phủ cậu đã từng cảm nhận được loại khí tức giống vậy.

Đây chính là khí tức tới từ Âm Phủ!

Chiếc nhẫn này có thể nối thông với Âm Phủ?

Một suy đoán vô cùng đáng sợ, thế nhưng rất nhanh sau đó Phương Minh đã phủ định suy đoán này.

Hẳn là tổ chức Hắc Xà có rất nhiều chiếc nhẫn giống vậy, nếu thật sự mỗi chiếc đều có thể thông tới Âm Phủ thì chẳng phải tổ chức Hắc Xà muốn tới Âm Phủ lúc nào cũng được hay sao? Có thể nắm giữ một thông đạo hướng tới Âm Phủ?

Mặc dù Âm Phủ cùng Dương Gian có quan hệ hỗ trợ, thế nhưng cả hai được ngăn cách rõ ràng, nếu thật sự tổ chức Hắc Xà này lợi hại tới mức có con đường đi thông với Âm Phủ thì đã không bị người ta tiêu diệt.

Chí ít dựa theo hiểu biết của Phương Minh, nếu muốn cưỡng ép tiến vào Âm Phủ ít nhất phải có thực lực Đại Vu, mà nếu muốn tạo ra một thông đạo tới Âm Phủ thì chắc chắn phải là cửu tinh Đại Vu mới có thể làm được.

Cửu tinh Đại Vu, cũng không phải Phương Minh ếch ngồi đáy giếng hay coi thường anh hùng trong thiên hạ, thế nhưng cậu không tin trên đời này có cường giả mạnh như vậy.

Tro cốt, Âm Phủ…

Từng tế bào não của Phương Minh chuyển động nhanh chóng, trong lòng cũng đã hình thành một mạch suy đoán.

Chiếc nhẫn này hẳn là một loại môi giới đặc thù nào đó, loại môi giới có thể câu thông hai giới Âm Dương, mà tổ chức Hắc Xà muốn để những tro cốt này tới Âm Phủ hỗ trợ tìm một quỷ hồn, nếu như tìm thấy ắt sẽ quay lại báo.

Những quỷ hồn đặc thù sinh năm tỵ, hoặc ngày tỵ, cộng thêm giới chỉ này làm môi giới, tổ chức Hắc Xà có thể đạt được mục đích nào đó…

Chỉ là cuối cùng là quỷ hồn gì mà khiến bọn họ phải tìm kiếm

ở Âm Phủ? Mà sao tổ chức Hắc Xà có thể xác định quỷ hồn kia còn chưa đầu thai chuyển thế?

Còn có, sau khi tìm ra quỷ hồn này ở Âm Phủ, tổ chức Hắc Xà muốn làm gì tiếp theo?

Trăm mối nghi hoặc khó hiểu quanh quẩn trong đầu Phương Minh, mà ngay lúc Phương Minh còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì người đàn ông kia cũng tỉnh lại, vừa nhìn thấy giới chỉ đã nằm gọn trên tay Phương Minh, sắc mặt anh ta đại biến.

“Rốt cuộc cậu là ai? Đoạt giới chỉ của tổ chức Hắc Xà sẽ khiến tổ chức truy sát trên diện rộng, tới lúc đó cho dù cậu có lên trời xuống đất cũng đừng mong có thể trốn thoát!”

Người đàn ông ngoài mạnh trong yếu quát lên một tiếng, thế nhưng Phương Minh lại không thèm quan tâm chút nào. Đừng nói tổ chức Hắc Xà căn bản không dám hiện thân, cho dù có thật sự tìm tới cậu cũng không sợ, là một người tu luyện, sợ đầu sợ đuôi thì còn tu luyện làm gì nữa?

Huống gì thủ đoạn tàn nhẫn của tổ chức Hắc Xà này khi giết Trương Phúc đã khiến cậu căm ghét vô cùng, mặc kệ đối phương có mục đích gì, thế nhưng nếu để yên cho bọn chúng thực hiện được mưu đồ này tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

“Chuyện của tôi còn chưa cần anh quản, là anh đã giết Trương Phúc sao?”

“Trương Phúc? Cậu nói tên ngu xuẩn kia?”

Người đàn ông áo đen đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng giải thích: “Tôi không giết Trương Phúc, lúc tôi tới thì Trương Phúc đã chết rồi.”

“Anh nói sao?” Tròng mắt của Phương Minh co rút, không phải người đàn ông trước mặt này giết chết Trương Phúc, chẳng lẽ còn

có một người bí ẩn nào đó thao túng sau lưng hay sao?

“Lúc tôi tới lăng viên thì Trương Phúc đã bị giết rồi, mà rõ ràng bọn họ lựa chọn kiểu giết người như vậy chính là muốn giá họa cho tổ chức của chúng tôi.”

Người đàn ông áo đen vội vã trả lời, sở dĩ anh ta không di động thân thể của Trương Phúc chính là vì tổ chức Hắc Xà vốn là tiếng xấu truyền xa, còn sợ thêm một chuyện xấu hay sao?

Nói trắng ra chính là, cho dù không có tiếng xấu này thì những nhân sĩ tự cho là chính đạo kia cũng sẽ không bỏ qua cho tổ chức của bọn họ.

“Anh muốn lấy thứ gì từ trong tay Trương Phúc?” Phương Minh lại hỏi.

“Cái này…”

Rõ ràng người đàn ông áo đen này không muốn trả lời, ánh mắt láo liêng. Phương Minh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng chân giẫm lên trên đùi của người đàn ông.

“A! Tôi nói!”

Người đàn ông bị đau trực tiếp đầu hàng: “Là Thánh linh chi nhãn(3), đó là thánh vật của tổ chức, dựa vào Thánh linh chi nhãn này Trương Phúc mới có thể nhìn thấy quỷ hồn.”

(3)Thánh linh chi nhãn: đôi mắt của thánh

“Thánh linh chi nhãn?”

“Thật ra… Thật ra nó cũng chính là Xà Linh chi nhãn(4), vị Thánh mà tổ chức chúng tôi kính ngưỡng chính là Xà Linh, mà Thánh linh chi nhãn này cũng chính là Xà Linh chi nhãn, tổ chức phải trả một cái giá vô cùng lớn mới có thể chế tạo được, cả tổ

chức cũng chỉ có 10 cái mà thôi, nếu làm mất sẽ bị tổ chức trừng phạt nghiêm khắc."

(4)Xà Linh chi nhãn: đôi mắt của thần rắn

"Nói một chút đi, rốt cuộc tổ chức của anh làm những chuyện này vì cái gì? Đừng nói láo, đoạn đối thoại của hai người lúc trước tôi đều đã nghe được rõ rõ ràng ràng!"

Người đàn ông trung niên có chút ngoài ý muốn, thế nhưng bây giờ anh ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác, thực lực của anh ta kém người trước mắt này quá xa.

"Tôi cũng không biết nhiều, chỉ biết bề trên đang muốn tìm quỷ hồn của một cường giả siêu cấp đã tử vong hơn 20 năm trước, bọn họ cho rằng quỷ hồn của cường giả này mới tới Âm Phủ hơn 20 năm, có lẽ còn chưa đi đầu thai nhanh như vậy."

"Về phần thân phận của vị cường giả đó tôi không hề biết, chỉ biết ông ấy chết hơn 20 năm trước. Dù sao một người cấp thấp như tôi không thể nào tiếp xúc với bí mật hạch tâm của cao tầng được."

"Cầu xin cậu, những gì tôi biết đều đã nói hết rồi, xin cậu bỏ qua cho tôi…"

Người đàn ông kia bắt đầu cầu xin tha thứ, thế nhưng Phương Minh chưa kịp trả lời thì trong căn phòng đông lạnh đã truyền tới một tràng tiếng cười khinh thường.

"Đã là phản đồ còn mong có thể sống tiếp sao?"

Hưu!

Một đạo kình phong thổi qua, Phương Minh vội vàng nghiêng người, đồng thời tay phải của cậu cũng đánh ra một quyền.

Phanh!

Hai quyền va chạm, phản lực chấn tới cả hai phải lùi về sau mấy bước.

“A, trong giới tu luyện còn có người tu luyện thể sao?”

Người đột nhiên xuất thủ này tỏ ra kinh ngạc vô cùng, thừa lúc người này kinh ngạc đình trệ một chút, Phương Minh mới có thể nhìn rõ bộ dáng của đối phương.

Đây là một người đàn ông… Vô cùng xinh đẹp!

Mái tóc mềm mại che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một nửa dung nhan vô cùng tinh xảo mỹ lệ, nếu không phải anh ta có hầu kết thì Phương Minh còn cho rằng anh ta là một người phụ nữ!

“Thiên Vương Lưu Nguyệt!”

Nhìn thấy người đàn ông còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ này xuất hiện, sắc mặt người đàn ông áo đen xám như tro, thế nhưng người đàn ông được xưng là Thiên Vương Lưu Nguyệt này chỉ cười một tiếng khinh miệt, nụ cười này còn vũ mị hơn cả phụ nữ…

“Tự sát đi, khỏi cần để tôi ra tay!”

Mặc dù nụ cười rất đẹp, thế nhưng lời nói thì tràn ngập băng lãnh.

Chương 237: Thập đại đệ tử hiện thân

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Sau khi Lưu Nguyệt nói xong câu này thì không thèm nhìn người đàn ông kia thêm một giây phút nào nữa, ánh mắt của anh ta đặt lên người Phương Minh.

“Xem ra cậu cùng một bọn với đám người bên ngoài kia, thế nhưng đám người đó không được thông minh như cậu, còn biết đi nhìn trộm trước đã!”

Phương Minh cũng nhìn Lưu Nguyệt chằm chằm, người đàn ông vô cùng xinh đẹp trước mắt khiến cậu cảm thấy nguy hiểm. Mà dựa theo lời nói của anh ta, Phương Minh cũng biết đám người Dương Tu đã bị phát hiện.

“Vốn là tôi còn không có ý định giết cậu, nhưng tò mò hại chết một con mèo, vì sự tò mò của cậu mà cậu chắc chắn phải chết!”

Lưu Nguyệt duỗi tay, hai vệt sáng lạnh lẽo xuất hiện, ánh sáng lạnh lẽo này là do hai thanh dao găm phát ra. Thế nhưng so với dao găm thì đôi tay xinh đẹp của người đàn ông này còn hấp dẫn ánh mắt của người ta hơn.

Xíu!

Thân ảnh Lưu Nguyệt biến mất, khi xuất hiện lại thì anh ta đã tới trước mặt Phương Minh, trên mặt vẫn mang theo vẻ mỉm cười nhưng đôi tay không trì trệ chút nào.

“Thuật võ song tu!”

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, trong giới tu luyện đa số người đều tu luyện thuật pháp, rất ít người tu luyện võ công, bởi vì đối với người trong giới tu luyện thì võ thuật thật sự quá mức tầm thường, cho dù võ công có cao tới đâu thì cũng không thể ngự kiếm phi hành, không thể cách không đả thương người!

Chỉ có thuật pháp mới là con đường đúng đắn!

Vì vậy khi người trong giới tu luyện quyết đấu vẫn thường đứng ở khoảng cách khá xa, sau đó mỗi người tự thi hành một pháp thuật riêng, mà kiểu đánh cận thân như Lưu Nguyệt thế này thật sự là lần đầu cậu gặp được.

Dù sao tinh lực của con người cũng có hạn, xưa nay cũng không phải chưa từng có người thuật võ song tu thế nhưng kết quả cuối cùng chính là thuật pháp không tinh, mà võ công cũng không cao.

Ầm!

Tấm phù lục trong tay Phương Minh bắn ra, đồng thời chân phải cũng nhanh chóng chuyển động, thế nhưng bước đi của cậu rất có quy luật, đầu tiên là bước qua bên phải một bước, sau đó lại nhích về hướng Tây Bắc một bước nhỏ.

Chính nhờ một bước này mà khiến cơ thể Phương Minh lùi được về phía sau 1m, gian nan thoát khỏi đòn tấn công của Lưu Nguyệt.

“Bộ pháp kỳ môn độn giáp?”

Đôi mắt đào hoa của Lưu Nguyệt nhảy lên một cái, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, thế nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại, hai chân anh ta cũng biến hóa, trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Phương Minh.

Phanh phanh phanh!

Phương Minh lùi thì Lưu Nguyệt tiến, thỉnh thoảng Phương Minh lại ném Bạo Liệt Phù va chạm với song đao của Lưu Nguyệt, nếu không có đôi song đao trong tay Lưu Nguyệt thì người ta còn tưởng hai người chính là một đôi tình lữ đang chơi trò đuổi bắt kia đấy!

Lưu Nguyệt không hề cho Phương Minh thời gian thi triển thuật pháp, nhưng đương nhiên cũng không thể nào làm Phương Minh bị thương. Mà Phương Minh không có cách nào kéo dài khoảng cách để thi triển thuật pháp, cho dù là một cơ hội để niệm quyết thôi đối phương cũng không cho cậu.

Phòng đông lạnh lớn vô cùng, hai người cứ như vậy, người không ngừng đuổi kẻ không ngừng tránh, trong lúc nhất thời tình cảnh lâm vào thế giằng co.

Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại truyền tới.

“Những người kia tới rồi, mau đi thôi!”

Một cô gái xuất hiện trước cửa phòng đông lạnh, dáng vẻ của cô gái này cũng vô cùng tinh xảo, thế nhưng vẫn không cách nào sánh được với Lưu Nguyệt, thêm nữa gương mặt của cô gái này lúc nào cũng nặng nề căng thẳng.

“Được.”

Trên mặt Lưu Nguyệt lộ ra vẻ tiếc nuối: “Yên tâm, tôi sẽ đi tìm cậu.”

Bộ dạng này giống như cô gái đáng thương bị tên đàn ông cặn bã phụ bạc…

Hưu!

Nói xong, thân ảnh của Lưu Nguyệt lại lần nữa biến mất, mà cô gái kia cũng không thấy đâu.

Đương nhiên Phương Minh cũng biết đối phương cơ bản không phải có thể biến mất thật sự, chỉ là sử dụng một thuật pháp đặc thù nào đó dung hợp thân thể với khí tràng xung quanh mà thôi.

Thuật pháp này chính là thổ độn đến từ kỳ môn độn giáp, mà phổ biến nhất, nổi danh nhất chính là nhẫn thuật mà mọi người đều biết đến, những ninja kia cũng không phải thần bí cỡ nào, chỉ là bọn họ am hiểu độn pháp mà thôi.

Mấy giây sau khi hai người biến mất, lối vào phòng đông lạnh truyền tới động tĩnh.

“Phương đại ca đang ở phía dưới sao?”

Đây là âm thanh của Trần Tuyết, ngay sau đó Trần Tuyết cùng mấy người nữa xuất hiện trước mắt Phương Minh, thế những bộ dạng của đám người này có vẻ hơi thảm, mặt đầy bụi đất, cho dù là La Cẩm Thành cũng không khác gì.

“Phương đại ca, chúng tôi bị bọn chúng tập kích, may mà La chưởng môn thực lực cao cường chống đỡ giúp chúng tôi, thêm với tiền bối trong sư môn kịp thời tới cứu trợ…”

Phương Minh nhìn La Cẩm Thành, anh ấy gật gật đầu biểu thị lời của Trần Tuyết đều là sự thật.

“Phương đại ca, anh có phát hiện gì bên dưới đây không? Hay có đụng phải người của tổ chức Hắc Xà?” Dương Tu hiếu kỳ hỏi,

đồng thời đôi mắt không ngừng tìm tòi xung quanh.

“Có đụng phải một người, thế nhưng tên này miệng cứng, trực tiếp lựa chọn tự sát.”

Phương Minh nhìn người đàn ông mặc áo đen trên mặt đất, sau khi Lưu Nguyệt xuất hiện thì người này đã lựa chọn trực tiếp tự sát luôn. Anh ta chết vì độc, hiển nhiên sự xuất hiện của Lưu Nguyệt đã khiến anh ta vô cùng sợ hãi, thậm chí còn đáng sợ hơn cả cái chết...

“Tự sát?”

Dương Tu hơi kinh ngạc, thế nhưng thi thể của người đàn ông kia ở đây, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra đúng là anh ta tự sát thật.

“Phương đại ca, chúng ta đi lên thôi. Tiền bối trong sư môn hiện tại đang xử lý dư nghiệt của tổ chức Hắc Xà, chúng tôi đã nói chuyện của Phương đại ca với các tiền bối, bọn họ cũng muốn gặp Phương đại ca.”

Phương Minh gật đầu, thật ra cậu cũng có chút hiếu kỳ đối với giới tu luyện. Mặc dù cậu biết có giới tu luyện tồn tại trên đời này, thế nhưng gần như chưa bao giờ được đặt chân tới, sư phụ không cho cậu tiếp xúc với giới tu luyện.

Rời khỏi phòng đông lạnh đi tới nhà xưởng, Phương Minh nhìn thấy ba người đàn ông trung niên cùng một người phụ nữ trung niên.

“Cậu là Phương Minh sao? Quả là anh hùng xuất thiếu niên, tôi là trưởng lão của Điểm Thương Phái Dương Thương, hai người đây là trưởng lão nhà họ Lý, còn đây là trưởng lão của Ngâm Nguyệt Cung.”

Dương Thương mỉm cười nhìn Phương Minh, mà ba người còn

lại cũng thế, trên mặt không hề có chút kiêu căng nào. Bọn họ đã được đám văn bối truyền tin, trước mặt một đệ tử của thập đại môn phái cho dù là trưởng lão bọn họ cũng không dám có chút kiêu căng nào.

“Không ngờ lần này tổ chức Hắc Xà lại cử cả một trong tứ đại Thiên Vương Lãnh Nguyệt Thiên Vương tới, cũng may là lần này chúng tôi tới cùng nhau, nếu không một mình tôi chưa chắc có thể trở thành đối thủ của cô ta.”

Nghe thấy lời của Dương Thương Phương Minh có thể đoán chắc, Lãnh Nguyệt Thiên Vương chính là cô gái lạnh lùng kia.

“Đỉnh tiêm cao thủ của tổ chức Hắc Xà chính là tứ đại Thiên Vương, bình thường tứ đại Thiên Vương này xuất quỷ nhập thần. Nghe đồn trong lần vây giết trước tứ đại Thiên Vương bốn chết ba, chỉ còn lại duy nhất một người. Lần này tổ chức Hắc Xà tro tàn lại cháy, hẳn là đã bổ nhiệm tứ đại Thiên Vương mới.”

“Thiên Vương Lãnh Nguyệt này tuổi không lớn lắm, thế nhưng đã là Nhân cấp lục tầng, mà nghe đồn trong tứ đại Thiên Vương thì Thiên Vương Lưu Nguyệt là thần bí nhất, trên đời chưa có ai nhìn thấy bộ mặt thật sự của người đó.”

Phương Minh vừa nghe tới đây thì rất muốn nói bản thân đã từng giao thủ với Thiên Vương Lưu Nguyệt thần bí kia, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định không nói ra. Trực giác nói cho cậu biết, trước khi cậu dò xét rõ ràng tổ chức Hắc Xà này thì tốt nhất là cậu không nên nói gì.

“Cái gì mà Thiên Vương Lưu Nguyệt? Chỉ là một con tôm tép nhãi nhép mà thôi.”

Một giọng nói trào phúng khinh thường vang lên, đám người Dương Thương vẻ mặt biến đổi, nịnh nọt nhìn người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện tại cửa ra vào.

“Đương nhiên những người đó làm sao có thể so sánh với Viên công tử được kia chứ!” Dương Thương nói ngay: “Viên công tử, người này họ Phương, tên là Phương Minh.”

“Phương huynh đệ, đây chính là Viên công tử, là đệ tử của Long Hổ Môn, một trong thập đại môn phái, Viên công tử cũng là đệ tử nổi bật trong số những đệ tử của Long Hổ Môn.”

Phương Minh đánh giá đối phương mà Viên Thiệu Hoa cũng đánh giá Phương Minh, thế nhưng rất nhanh trên mặt anh ta hiện ra nụ cười lạnh: “Chỉ dựa vào cậu mà cũng dám giả danh là đệ tử nhà họ Phương, thật đúng là không biết chữ chết viết như thế nào!”

Vừa nghe thấy lời này của Viên Thiệu Hoa, đám người Dương Thương biến sắc, mà bọn người Dương Tu cũng khó hiểu nhìn về phía Phương Minh, chẳng lẽ Phương đại ca không phải người nhà họ Phương sao?

“Thực lực cũng không kém chút nào, Nhân cấp lục tầng, thế nhưng cậu cho rằng chỉ vậy đã có thể giả mạo đệ tử nhà họ Phương sao? Có thể những người này không biết chứ đừng hòng qua mặt đệ tử Long Hổ Môn tôi, nhà họ Phương đã có gia quy, không tới Địa cấp tuyệt đối không được bước vào hồng trần thế tục!”

“Cậu thật là lớn mật, dám giả mạo đệ tử nhà họ Phương!”

Viên Thiệu Hoa nghiêm nghị quát, thế nhưng vẻ mặt của Phương Minh vô cùng bình tĩnh, từ đầu tới cuối cậu chưa từng thừa nhận bản thân là đệ tử nhà họ Phương, đều là do đám người Dương Tu tự cho là đúng mà thôi.

“Hừ! Thân là đệ tử của thập đại môn phái, hôm nay tôi sẽ thay mặt nhà họ Phương trừng phạt cậu, cho cậu biết cái giá phải trả khi dám mạo nhận là đệ tử thập đại môn phái!”

“Viên công tử, Phương đại ca cũng không có…”

“Tiểu Tuyết, im miệng!”

Tiểu Tuyết còn đang muốn biện hộ thay cho Phương Minh thế nhưng mới nói được nửa câu đã bị trưởng bối nhà mình ngăn cản.

Thời điểm này mấy vị trưởng lão hiểu rõ bản thân nên lựa chọn như thế nào, bắt đầu liên tục ra hiệu cho đám người Dương Tu, rất nhanh, bên người Phương Minh chỉ còn một mình La Cẩm Thành lẻ loi trơ trọi.

“Thế nào? Anh muốn giúp Phương Minh?”

Viên Thiệu Hoa nhìn về phía La Cẩm Thành, theo anh ta thấy ngay khi đám người này biết thân phận của anh ta, lại còn nhấn mạnh anh ta muốn dùng thân phận đệ tử thập đại môn phái để trừng phạt Phương Minh, thì hẳn toàn bộ giới tu luyện không có mấy người dám đứng bên cạnh cậu mới đúng!

“Này, anh tưởng anh là ai? Trung tâm của vũ trụ sao? Tôi đây thích đứng đâu thì đứng đó, đừng tưởng đệ tử thập đại môn phái là ngon lắm, tôi đây còn là chưởng môn của một giáo đấy!”

La Cẩm Thành xưa nay nào đã bị người ta xem thường như vậy bao giờ, lại đã sớm không vừa mắt thái độ cao cao tại thượng của đối phương.

“Tốt, tốt lắm, xem ra hai người là đồng lõa với nhau, một hồi đừng mơ có thể chạy thoát!”

Viên Thiệu Hoa giận quá hóa cười, trong lòng anh ta đã quyết định, một lát nữa nhất định phải trấn áp cả hai tên này!

Từ đầu tới cuối Phương Minh vẫn luôn duy trì trầm mặc, mãi tới bây giờ mới đột nhiên mở miệng: “Là anh đã giết Trương Phúc sao?”

Nghe thấy vấn đề của Phương Minh, Viên Thiệu Hoa hơi sững sờ một chút, dường như đang cố gắng nhớ lại Trương Phúc là ai, mãi một lúc sau mới phản ứng: “Cậu nói chính là người thủ mộ đáng chết kia sao? Không sai, đúng là do tôi giết! Thân làm một người thủ mộ lại đồng lõa với đám người tổ chức Hắc Xà, trộm lấy tro cốt trong mộ, dạng người này chết chưa hết tội!”

Lần đầu tiên vẻ mặt của Phương Minh có chút biến hóa, mãi một lúc lâu sau mới nói ra một câu khiến đám người Dương Thương khiếp sợ không thôi.

Chương 238: Làm một phế nhân

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

---

(1)Phế nhân: người tàn phế, ý là bị phế mất võ công

“Nếu là như vậy, một lát nữa khi tôi đánh anh cũng không xuất hiện bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.”

Giọng nói của Phương Minh vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện vô cùng nhỏ nhoi, thế nhưng những lời này rơi vào trong tai đám người Dương Tu lại khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Nói đùa gì vậy, một tên giả danh đệ tử nhà họ Phương vậy mà còn muốn đánh anh Viên của Long Hổ Môn, đệ tử của một trong thập đại môn phái, thật chẳng khác nào phú ông trăm vạn nói muốn dùng tiền đập chết Mã Vân(2).

(2)Mã Vân: Jack Ma, tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc

Viên Thiệu Hoa cũng hơi sững sờ một chút, lập tức giận quá hóa cười: “Tốt, thật là rất tốt, đây chính là lời nói ngông cuồng nhất mà tôi đã từng nghe, vì sự cuồng vọng tự đại này mà cậu sẽ phải trả giá đắt!”

Phương Minh từ chối cho ý kiến, đúng là cậu đã rất tức giận

sau khi biết Viên Thiệu Hoa là người giết chết Trương Phúc.

Mặc dù Trương Phúc đã giúp đám người của tổ chức Hắc Xà trộm tro cốt, thế nhưng tội không đáng chết, huống gì lại phải chết đau đớn như vậy. Làm vậy thì những danh môn chính phái này khác gì đám tổ chức Hắc Xà kia?

“Các người tránh ra hết đi!”

Viên Thiệu Hoa quát lớn một câu, đám người Dương Thương vội vàng lui lại, mà bên này La Cẩm Thành vẫn đứng bên cạnh Phương Minh, không chút ý lùi.

“Anh La, anh cũng lui về phía sau đi.”

Nhìn thấy La Cẩm Thành không đi trong lòng Phương Minh cũng có chút cảm động, đối mặt với đệ tử của thập đại môn phái mà La Cẩm Thành vẫn có thể đứng bên cạnh cậu, thật đúng là có chút ngoài ý muốn.

Nói thật, cậu cùng La Cẩm Thành cũng không có tình cảm gì quá mức thân thiết, mặc dù cậu thu nhận La Cẩm Thành thế nhưng lấy bản lĩnh của La Cẩm Thành, chỉ cần anh ấy chịu nới lỏng một chút quy củ là có thể thoải mái sinh hoạt nơi thế tục. Quan trọng chính là vì chuyện của Trần Nhạc Nhi mà La Cẩm Thành đã bị hủy mất một kiện linh khí, là cậu nợ La Cẩm Thành.

“Ông chủ Phương, một lát nữa cậu phải đánh anh ta thật ác vào!”

La Cẩm Thành nhỏ giọng nói một câu, anh ấy căn bản không hề quan tâm cái gì mà đệ tử thập đại môn phái, bởi vì anh ấy vô cùng tin tưởng Phương Minh.

Một người có thể thoải mái lấy linh khí ra bán, một người có thể triệu hồi quỷ môn quan, một người có thể thi triển thuật pháp bách linh tống âm đã thất truyền… Một người như vậy có thể thua

kém đệ tử của thập đại môn phái sao?

Phương Minh cười cười một tiếng, nhìn thấy La Cẩm Thành lui qua một bên rồi mới quay đầu nhìn về phía Viên Thiệu Hoa, đệ tử của thập đại môn phái sao? Cậu cũng muốn thử sức, xem đệ tử thập đại môn phái tài giỏi tới cỡ nào!

"Ếch ngồi đáy giếng, hôm nay tôi sẽ để cậu mở mang tầm mắt một chút, vì sao đệ tử của thập đại môn phái lại có địa vị cao tới vậy trong giới tu luyện!"

Viên Thiệu Hoa bắt đầu bấm tay niệm pháp quyết, dựa theo biến hóa của đôi tay, mọi người rõ ràng có thể cảm nhận được khí lưu xung quanh biến hóa, một loại cảm giác áp bách xuất hiện.

"Long Hổ Biến!"

Gầm một tiếng giận dữ, Viên Thiệu Hoa đánh thủ ấn ra, toàn bộ khí lưu xung quanh đều tụ thành một đoàn.

"Tụ khí thành hình, chuyện này chỉ có Nhân cấp hậu kỳ mới có thể làm được, nhưng cho dù là Nhân cấp hậu kỳ nếu không nắm giữ được thuật pháp tương ứng thì cũng khó mà có khả năng ngưng tụ ra hình thể!"

Bên kia Dương Thương đang giải thích cho mấy tiểu bối nhà mình.

"Anh Dương nói không sai chút nào, Long Hổ Môn vốn am hiểu nhất chính là thuật tụ khí, nghe đồn Long Hổ Biến chính là thuật pháp trấn phái của Long Hổ Môn, tổng cộng có chín tầng. Một khi tu luyện tới tầng chín thậm chí có thể ngưng tụ ra hình rồng thần, một chiêu đánh ra mặc dù không phải di sơn đào hải(3) thế nhưng vẫn có thể san phẳng tất cả mọi thứ thành đất bằng trong phạm vi trăm thước!"

(3)Di sơn đào hải: dời non lấp biển

“Loại thuật pháp Long Hổ Biến này chính là thuật pháp đỉnh cấp trong Long Hổ Môn, không phải đệ tử nào cũng được tu luyện, có lẽ thân phận của anh Viên trong môn phái cũng không tầm thường.”

Đám người ở bên ngoài nghị luận sôi nổi, mà giờ khắc này hai mắt của Phương Minh đang nhìn chằm chằm thủ ấn của Viên Thiệu Hoa, thủ ấn của anh ta khiến cậu có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, trong truyền thừa Vu Sư cũng có một thủ ấn giống hệt vậy.

Hóa Hình Quyết!

Đây chính là một loại pháp thuật được ghi lại trong truyền thừa Vu Sư, thế nhưng Hóa Hình Quyết có tổng cộng 12 tầng, tầng thứ 9 không phải ngưng tụ hình rồng mà chính là thần tằm.

Thần tằm cửu biến, muốn chân chính ngưng luyện ra hình rồng thì phải đợi tới lúc tu luyện tới tầng thứ 12.

“Long Hổ Biến tầng thứ nhất, Hổ Trảo Hàng Yêu!”

Trong mắt Viên Thiệu Hoa sáng rực lên, sở dĩ anh ta vừa ra tay đã xuất luôn tuyệt học của bản thân chính là vì muốn khoe khoang với đám người Dương Thương bên kia. Anh ta mới nắm được hai tầng đầu của Long Hổ Biến, thế nhưng anh ta cho rằng chỉ cần dùng tầng thứ nhất đã dư sức đối phó với Phương Minh.

Khí lưu chung quanh bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hóa thành móng vuốt dài một trượng, trực tiếp đập tới trên đầu Phương Minh.

“Vậy phải xem móng vuốt của ai sắc bén hơn đã!”

Phương Minh cũng niệm pháp quyết, thủ ấn Hóa Hình Quyết xuất hiện, khí lưu cũng bắt đầu ngưng tụ, mà tốc độ ngưng tụ còn mau hơn hẳn so với Viên Thiệu Hoa.

Giữa không trung xuất hiện hai cái móng vuốt giống nhau như đúc, chỉ có một điểm khác biệt chính là móng vuốt của Phương Minh ngưng tụ được chỉ to bằng một nửa móng vuốt do Viên Thiệu Hoa ngưng tụ ra.

“Hóa Hình Chi Thuật làm gì có môn phái nào sánh kịp với Long Hổ Môn, chỉ bằng cái móng vuốt nho nhỏ này của cậu cũng có gan chống lại móng vuốt hổ thần của tôi, quá thực đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Viên Thiệu Hoa nhìn thấy Phương Minh cũng ngưng tụ ra một cái móng vuốt thì trừng mắt khinh thường, trong mắt anh ta thì đây chính là một hành động khiêu khích trắng trợn, cậu tưởng rằng chỉ cần ngưng tụ ra một cái móng vuốt giống hệt là có thể ứng phó được sao?

Phải biết Long Hổ Biến chính là tuyệt học trấn phái của Long Hổ Môn, hình dạng mỗi biến đều là do Tổ Sư các đời nghiên cứu vô số lần mới có thể ngưng tụ biến hóa ra những vật cường đại nhất.

Thế nhưng vẻ khinh thường tự đại của Viên Thiệu Hoa không duy trì được mấy giây đồng hồ đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt không thể nào tin tưởng nổi.

Hai vuốt va chạm, mặc dù móng vuốt do Phương Minh ngưng tụ ra chỉ nhỏ bằng một nửa móng vuốt của Viên Thiệu Hoa, thế nhưng lại sắc bén tới mức đâm xuyên qua vuốt hổ mà Viên Thiệu Hoa ngưng tụ được.

Tứ lượng bạt thiên cân(4), một màn trước mắt khiến đám người Dương Thương không thể nhịn được nghĩ ngay tới câu này.

(4)Tứ lượng bạt thiên cân: 4 lạng địch nghìn cân

“Làm sao có thể?”

Viên Thiệu Hoa không thể nào tin được kết quả trước mắt, cùng là một cái móng vuốt, thế nhưng móng vuốt do pháp thuật trấn phái của Long Hổ Môn là Long Hình Biến lại không thể đánh lại một cái móng vuốt bé nhỏ!

"Cái này…"

Vẻ mặt Dương Thương có chút xấu hổ, ông ta vừa mới nói khoác với đám hậu bối xong, nào là Long Hổ Biến lợi hại cỡ nào, Long Hổ Môn bá đạo ra sao… Thế nhưng kết quả trước mắt chẳng khác nào tát thẳng vào mặt ông ta một tát vang dội.

"Long Hổ Biến thì sao chứ? Loại thần thông pháp quyết thất truyền như Bách linh tống âm ông chủ Phương còn biết nữa là, đối phó với một cái Long Hổ Biến không phải là chuyện đơn giản vô cùng hay sao?"

Trong số những người có mặt tại đây chỉ có La Cẩm Thành không giật mình chút nào, bởi vì anh ấy đã sớm đoán được kết quả như vậy rồi.

"Long Hổ Biến tầng thứ hai, Hổ Khiếu!"

Viên Thiệu Hoa cảm thấy mất hết cả mặt mũi, vội vàng bấm ra pháp quyết lần nữa, thế nhưng lần này không ngưng tụ ra vật thể gì, chỉ có một tiếng hổ gầm vang vọng.

Đây chính là khí tràng ngưng tụ hình thành Hổ Khiếu, cũng giống như khi máy bay bay quá nhanh sẽ tạo thành những tiếng chói tai vậy. Ngay lúc âm thanh này truyền ra, đám người Dương Thương còn ổn, thế nhưng đám Dương Tu tu vi thấp kém sớm đã cảm thấy khí huyết cuộn trào, vẻ mặt cũng trở nên tái nhợt.

Bọn họ đã ở rất xa vòng chiến mà vẫn còn bị ảnh hưởng như vậy, đừng nói tới Phương Minh đang phải đứng mũi chịu sào!

Tầng tầng khí lưu bị đè ép sau đó vỡ ra, loại uy lực này so với

âm bạo còn kinh khủng hơn nhiều, thế nhưng Phương Minh không hề sợ hãi chút nào, Hổ Khiếu sao? Cậu cũng có!

Hóa Hình Quyết là do Vu Sư thời thượng cổ sáng tạo, thời đại kia bách thú mạnh hơn hiện nay nhiều. Những Vu Sư thời thượng cổ đó sáng tạo Hóa Hình Quyết dựa vào những bách thú kia, làm sao Long Hổ Biến này có thể so sánh được?

Rống!

Một tiếng gầm lớn truyền ra, tiếng gầm này so với tiếng hổ gầm của Viên Thiệu Hoa tạo ra còn hùng hậu hơn nhiều, mấu chốt nhất là trong chớp mắt khi âm thanh này xuất hiện, cả người Viên Thiệu Hoa trực tiếp bay ngược ra ngoài!

"Đây là âm thanh gì?"

Sắc mặt Dương Thương tái nhợt: "Đây là tiếng hổ gầm sao? Tại sao tôi thấy so với âm thanh này, tiếng hổ gầm lúc trước chỉ tựa như tiếng mèo kêu…"

Đám người Trần Tuyết cùng Dương Tu cũng không thể nhịn được nữa, cả bọn che kín lỗ tai, nếu tiếp tục nghe chắc chắn lỗ tai của bọn họ sẽ trực tiếp chảy máu, khí huyết cuồn cuộn kém chút đã phun trào!

Tiếng hổ gầm này kéo dài ba giây, mà sau khi tiếng hổ gầm kết thúc vẻ mặt Phương Minh cũng tái nhợt, mặc dù Hóa Hình Quyết rất cường đại thế nhưng nó có yêu cầu khá cao đối với người thi quyết, dựa vào thực lực của cậu hiện tại cũng chỉ có thể thi triển hai tầng đầu mà thôi.

Mặc dù chỉ thế cũng đã đủ để đối phó Viên Thiệu Hoa.

Thân hình của Viên Thiệu Hoa bay ngược ra sau khoảng chừng 10m, đụng ngã khung sắt mới có thể dừng lại được, mặc dù không tới mức trực tiếp hôn mê nhưng sắc mặt của anh ta đã trở nên khó

coi vô cùng. Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của đám người Dương Thương, khiến anh ta chỉ hận không có một cái lỗ cho anh ta chui xuống.

Đường đường là đệ tử của thập đại môn phái thế mà lại bị một tên giả mạo đệ tử nhà họ Phương đánh bại!

“Chẳng lẽ cậu thật sự là đệ tử nhà họ Phương?”

Giờ phút này Viên Thiệu Hoa đã có chút nghi ngờ phán đoán lúc trước của bản thân, thế nhưng anh ta lại phủ định ngay lập tức. Quy củ không tiến Địa cấp không được vào thế tục của nhà họ Phương đã trở thành luật thép, không một người nào nhà họ Phương dám vi phạm.

“Hiện tại anh còn có thể ra vẻ cao cao tại thượng như trước sao?”

Phương Minh bước từng bước tới gần Viên Thiệu Hoa. Viên Thiệu Hoa nhìn nụ cười trên mặt Phương Minh, cả người lạnh lẽo, một loại cảm giác bất an cứ thế tự nhiên sinh ra.

“Phương Minh, tôi thừa nhận đúng là tôi đã khinh thường cậu, thế nhưng tôi cũng vì tức giận chuyện cậu mạo danh đệ tử nhà họ Phương nên mới ra mặt giáo huấn cậu mà thôi, giữa chúng ta vốn không thù không oán, chuyện tới đây coi như chấm dứt!”

Nghe thấy lời nói của Viên Thiệu Hoa Phương Minh cười lạnh một tiếng, đây chính là đệ tử của thập đại môn phái sao? Đến giờ còn nắm cứng lấy cái lý do này để biện minh.

“Chuyện nhà họ Phương anh không quan tâm nữa sao? Vậy còn cái chết của Trương Phúc, ai sẽ là người chịu trách nhiệm?”

Viên Thiệu Hoa hơi sững sờ một chút lập tức quát lớn: “Tên Trương Phúc này vốn dĩ chỉ là một phế nhân, lại còn dám nối giáo cho giặc trợ giúp đám người của tổ chức Hắc Xà làm việc bất

lương, chết chưa hết tội. Chẳng lẽ cậu còn muốn vì chuyện của Trương Phúc mà tìm tôi báo thù sao? Chẳng lẽ cậu cũng là người của tổ chức Hắc Xà?"

Phương Minh đứng trước mặt Viên Thiệu Hoa, từ trên cao nhìn xuống, cũng không trả lời anh ta mà đột nhiên hung hăng dẫm lên tay phải của Viên Thiệu Hoa!

"A!"

Ngón tay đứt gãy khiến anh ta thống khổ vô tận, kêu rên thảm thiết, mà đám người Dương Thương đứng bên cạnh cũng biến sắc, bọn họ không thể nào ngờ Phương Minh vậy mà có gan ra tay với đệ tử của thập đại môn phái!

Mặc dù đúng là Viên Thiệu Hoa đã thất bại, thế nhưng sau lưng Viên Thiệu Hoa chính là Long Hổ Môn, Phương Minh dám ra tay với Viên Thiệu Hoa chắc chắn Long Hổ Môn sẽ không buông tha cậu.

"Phương…"

Dương Thương mở miệng, thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Phương Minh ông ta liền triệt để câm như hến. Ông ta có thể cảm nhận được sát khí trên người Phương Minh, nếu ông ta còn dám mở miệng nói thêm một câu nữa có khi tính mạng của bản thân cũng khó mà giữ được.

"Thân là người tu luyện lại tự cho rằng mình cao cao tại thượng, anh giết chết Trương Phúc nhưng tôi không cần anh phải đền mạng."

Vừa nghe thấy những lời này của Phương Minh trong mắt Viên Thiệu Hoa hiện lên tia kinh hỉ, thế nhưng một khắc sau sắc mặt của anh ta đã cứng đờ, nơi đan điền truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng. Chân của Phương Minh đạp lên đan điền của anh ta,

trực tiếp phá nát đan điền Viên Thiệu Hoa!

Đan điền bị phá, chẳng khác nào phế nhân!

“Từ nay về sau anh hãy làm người bình thường mà bản thân anh vẫn luôn khinh thường đi!”

Nhấc chân lên, Phương Minh cũng không thèm quan tâm ánh mắt tràn ngập thù hận của Viên Thiệu Hoa, trực tiếp rời khỏi nhà xưởng. Hiện trường một mảnh im lặng, đám người Dương Thương cả thở cũng không dám thở mạnh, về phần La Cẩm Thành sau khoảnh khắc ngơ ngẩn cũng vội vã đuổi theo Phương Minh rời đi.

Mà ngay tại bức tường vây trong bóng tối của nhà xưởng, một bóng người xinh đẹp vắt chéo hai chân đang ngồi ở đó, còn có thêm một bóng hình xinh đẹp đang đứng thẳng, trận chiến vừa rồi hai người đã nhìn thấy rất rõ ràng.

“Vậy mà cậu dám phế đi đệ tử của Long Hổ Môn, cũng không sợ Long Hổ Môn tới trả thù hay sao? Mặc dù thực lực của cậu không tồi chút nào, nhưng còn chưa đủ sức có thể chống lại Long Hổ Môn…”

“Thế mới thú vị chứ, đột nhiên tôi cảm thấy gia hỏa này quả thật rất đáng khen…”

Lưu Nguyệt cười cười vẩy vẩy mái tóc, lộ ra nụ cười phong tình vạn chủng.

“Lưu Nguyệt, anh đừng có làm loạn, nhiệm vụ của chúng ta còn chưa có hoàn thành đâu!” Lãnh Nguyệt nhìn Lưu Nguyệt không chút đứng đắn bên cạnh, cô ta vô cùng hiểu Lưu Nguyệt, cái tên này đôi lúc giống hệt như một đứa trẻ, thích làm gì liền làm cái đó.

Lưu Nguyệt im lặng, nhảy xuống khỏi tường vây, sau đó biến mất trong bóng đêm…

Chương 239: Tiền từ trên trời rơi xuống

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

“Đại Trụ, Phương Minh ở trong cửa hàng phải không? “

Vu đạo quán, hoàng hôn, Hoa Minh Minh đi xe tới, mà đi với hắn ta còn có một người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt.

“Phương Minh ở trên lầu. “

Đại Trụ thấy là Hoa Minh Minh, tùy ý trả lời một câu, còn La Cẩm Thành thì nhìn người đàn ông trẻ tuổi sau lưng Hoa Minh Minh.

La Cẩm Thành đối với Hoa Minh Minh không có hảo cảm, dù sao trước đây Hoa Minh Minh cười nhạo hắn là kẻ lang thang, đường đường là chưởng môn của Quy Nguyên Giáo, làm sao có thể không mang thù, chẳng những phải nhớ, hơn nữa còn không khác gì một tiểu nhân viết lên lưng Hoa Minh Minh mấy câu châm biếm.

“Đại nạn buông xuống, sinh cơ suy bại, thực sự là kỳ quái. “

Giọng nói của La Cẩm Thành không lớn, nhưng lại để cho người đàn ông trẻ tuổi kia nghe được khiến ta hắn thần tình run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt một phần.

“La ria mép ngươi nói thầm cái gì đó, muốn dọa bạn của tôi

hả."

La ria mép là nick name mà Hoa Minh Minh đặt cho La Cẩm Thành, ai kêu La Cẩm Thành không chịu cạo chòm râu, giữ lại cái râu quai nón.

“Chết đến nơi rồi còn không biết, bản tọa cam đoan, ngươi tuyệt đối sống không quá bảy ngày.“ La Cẩm Thành không có để ý Hoa Minh Minh mà chỉ nói với người đàn ông trẻ tuổi.

“La râu mép ngươi nói nhăng gì đấy, bằng hữu ta năm nay chỉ có hai mươi sáu, thọ mệnh còn dài mà.“

Hoa Minh Minh không chịu, hắn mang theo bạn hắn tìm đến Phương Minh, kết quả chưa gặp Phương Minh đã bị La Cẩm Thành cho đe dọa một trận.

“Ngươi gần đây, vào ban đêm có phải tinh thần sung mãn, muốn ngủ cũng ngủ không được? Nhưng ban ngày thì cả người tứ chi mệt nhọc bất lực? “

Chu Cương Hồng nghe La Cẩm Thành nói, cả người sắc mặt cũng thay đổi, trở nên sợ hãi và bất an, sau một khắc bất chấp mặt mũi, liền vội vàng nói: “Cao nhân, xin ngài mau cứu tôi. “

“Cương tử? “

Hoa Minh Minh nhìn thấy phản ứng của bạn mình cũng hoang mang theo, thật chẳng lẽ la râu mép nói đúng?

Bất quá nói Cương tử này buổi tối tinh thần sung mãn cũng đúng, mấy ngày nay hai người đi chơi bên ngoài, Cương tử này quây quần với nhiều em, tinh lực đúng là dồi dào.

“Minh Minh, đúng như vị cao nhân này nói, tôi gần đây ban ngày đúng là tinh thần không đủ. “ Chu Cương Hồng nhìn Hoa Minh Minh giải thích một câu.

“Tinh thần không đủ có phải là vì ngươi buổi tối chơi đùa quá trớn không.”

Dù sao tinh lực của con người ta cũng có hạn. “ Hoa Minh Minh nói ra suy đoán của mình.

“Không phải, ta tự biết mình, tuyệt đối không phải nguyên nhân này, mấy ngày này cứ vào ban ngày ta đều có thể cảm nhận được mình đang suy yếu, thậm chí lúc ban ngày ngay cả trò chuyện ta cũng cảm thấy có chút trắc trở, thật giống như một ông già mục ruỗng vậy.“

Chu Cương Hồng lắc đầu, cái loại cảm giác này thật giống như một người hít thở không thông, không thể thở nổi, nghe không được âm thanh chung quanh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng trở nên mờ nhạt, ngay cả hắn cũng hoài nghi có phải chỉ sau một khắc nữa mình sẽ ra đi vĩnh viễn.

Thế nhưng chỉ cần mặt trời xuống núi, hắn liền lập tức trở nên sinh long hoạt hổ, bệnh trạng ban ngày hoàn toàn biến mất.

“Minh Minh, tôi nghe cậu nói cậu quen một cao nhân biết về phương diện này, cho nên hiếu kỳ muốn đến xem, kỳ thực tôi đang hoài có phải tôi đụng phải đồ bẩn gì không.“

Chu Cương Hồng nói ra mục đích chân chính, Hoa Minh Minh ngạc nhiên, không biết nên nói gì cho phải.

Hắn chỉ mới quen biết Chu Cương Hồng khoảng nửa tháng, sở dĩ kết giao, chủ yếu là vì Chu Cương Hồng cao thượng, rộng lượng, trong khoảng thời gian này hắn ta bị lão gia tử nhà mình cắt đứt nguồn chu cấp, đi ra ngoài chơi đều là Chu Cương Hồng bao.

Không phải nói đùa chứ chỉ nửa tháng này, Chu Cương Hồng tiêu xài phóng túng lên đến hơn một triệu, hoàn toàn là một đại gia

coi tiền như cỏ rác.

Hoa Minh Minh đoán rằng, Chu Cương Hồng có thể đại gia ở nơi khác đến, hoặc là nhà giàu mới nổi, nếu không hắn ở vùng này tại sao lại chưa nghe qua một tên của một người tiêu tiền như nước như vậy.

“Thọ mệnh chấm dứt, loại chuyện như vậy tìm ai hỗ trợ đều không hữu dụng, mặc dù có chút nghi hoặc ngươi một người trẻ tuổi như ngươi tại sao lại sớm chấm dứt thọ mệnh như vậy, nhưng trời kêu ai nấy dạ. Ngươi nên về khai báo hậu sự a !.“

La Cẩm Thành khoát tay áo, chuyện liên quan đến thọ mệnh của một người dù là ai cũng không có biện pháp nào cả, nghịch thiên cải mệnh, chưa nói hắn vốn căn bản không hề có thực lực này, cho dù có cũng không dám làm như thế, nghịch thiên cải mệnh là phải trả một cái giá rất đắt.

Chu Cương Hồng trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng, Hoa Minh Minh có chút không đành lòng, ở trong lòng hắn Chu Cương Hồng vẫn là một người bạn có thể kết giao, không chỉ vì dùng tiền rộng lượng, mà còn vì tính cách hợp nhau.

“La râu mép, ngươi không có bản lĩnh giải quyết không có nghĩa là Phương Minh cũng không có cách nào a, Cương tử cậu đừng vội, tôi đây phải đi tìm Phương Minh.“

Hoa Minh Minh an ủi một câu, liền đi thẳng lên lầu, bất quá lúc này Phương Minh cũng đang đi xuống.

Phương Minh đang ở trên lầu hai thì nghe được giọng nói của Hoa Minh Minh. Với thính lực của hắn bây giờ tất cả thanh âm bên dưới lâug đều truyền vào lỗ tai của hắn.

Cho nên khi đi đến đầu cầu thang, Phương Minh liền nhìn thẳng vào Chu Cương Hồng, chân mày hơi nhíu lại.

“Xin lỗi, chuyện của cậu tôi cũng bất lực, đúng như La huynh nói, hay là sớm quay về lo hậu sự đi.”

Phương Minh lên tiếng, La Cẩm Thành cũng nhìn ra, hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy.

Trên người Chu Cương Hồng có một đoàn tử khí quấn quanh, đây là dấu hiệu thọ mệnh đang dần chấm dứt, mà nguyên nhân Chu Cương Hồng sở dĩ buổi tối tinh thần sung mãn Phương Minh cũng biết.

Hồi quang phản chiếu.

Một kẻ hấp hối sắp chết luôn sẽ có lúc hồi quang phản chiếu, đó là đoạn thời gian sức sống của hắn ta thịnh vượng nhất, nhưng hồi quang càng phản chiếu tuổi thọ càng nhanh chóng trôi qua.

Tựu như châu chấu trong nồi, nhảy nhót càng nhanh liền chết càng nhanh.

Hoa Minh Minh không biết nói gì, Phương Minh cũng nói như vậy, hắn cũng không biết nên khuyên Chu Cương Hồng như thế nào, lẽ nào nói Cương tử an tâm về nhà chờ chết?

Lời như vậy, đối với một người trẻ tuổi thật sự mà nói là quá tàn nhẫn.

“Cao nhân, van cầu ngài cứu tôi với, nhất định phải cứu tôi, tôi còn chưa muốn chết, thực sự không muốn chết.“

Chu Cương Hồng lật đật, rốt cục có người nhìn ra vấn đề trên người của anh ta, đây là cơ hội sống duy nhất của anh ta, làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy.

“Tôi có thể cho anh tiền, tôi có rất nhiều tiền, một triệu, không đúng, mười triệu, chỉ cần có thể cứu tôi một mạng, tôi có thể đem toàn bộ tiền đưa cho anh. “

Hoa Minh Minh vừa nghe Chu Cương Hồng nói thì biết là tiêu rồi, quả nhiên, khi hắn ta nhìn thấy Phương Minh cười nhạt vội vã giảng hòa nói: “Cương Tử cậu nói bậy cái gì vậy, Phương Minh cũng không phải người tham tiền, tại sao cậu không đem hết mọi chuyện xảy ra trên người cậu nói ra, xem xem có cách giải quyết gì hay không.“

“Trên người ta có chuyện đã xảy ra sao? “

Chu Hồng Cương biểu tình đột nhiên trở nên có chút quái dị, ấp úng nửa ngày cũng không mở miệng.

“Cương Tử chớ do dự, cậu có muốn chết hay không, còn không mau nói ra “ Hoa Minh Minh thấy Chu Cương Hồng có chút do dự nên liền nóng nảy, lúc này là lúc nào rồi rồi, còn có chuyện gì không thể nói.

“Không phải tôi không nói, chẳng qua là tôi cũng không biết nên nói như thế nào, tôi cảm thấy nếu nói ra có thể mọi người sẽ không tin, bởi vì chuyện xảy ra ở trên người tôi giống như nằm mơ vậy. “

Chu Hồng Cương cười khổ một cái, nhưng đến cùng vẫn quyết định đem chuyện phát sinh ở trên người mình nói ra.

“Minh Minh không phải anh hỏi tôi làm gì sao? “ Chu Hồng Cương nhìn về phía Hoa Minh Minh, nói.

“Đúng, cậu nói với tôi là gia đình cậu kinh doanh ở nước ngoài. “

“Gia đình của tôi căn bản cũng không phải làm kinh doanh, trên thực tế gia đình của tôi nằm ở một thành phố nhỏ miền Bắc. Ba mẹ của tôi cũng chỉ là giai cấp thợ thuyền, cũng không có dọn nhà đi đâu hết. “

Chu Hồng Cương cười khổ, nhìn vẻ mặt kinh ngạc Hoa Minh

Minh tiếp tục nói: “Anh nói tính khí của tôi tốt, trên thực tế đó là bởi vì tôi không giống với công tử các anh, tôi vốn được sinh ra trong một gia đình bình thường, hơn nữa một tháng trước, ta ở Ma Đô làm công, một tháng tiền lương bất quá là năm nghìn khối, tiền gửi ngân hàng cũng không quá năm chục ngàn. “

“Điều này sao có thể! “

Hoa Minh Minh thật sự bị kinh động, phải biết rằng trong khoảng thời gian này Chu Hồng Cương và hắn ta đi chơi với nhau, đôi khi đi vũ trường rồi tùy tiện chọn mấy em xinh đẹp đi hát hò, mỗi lần đều bỏ ra mấy vạn, như vậy tiền là từ đâu tới?

“Cậu cướp ngân hàng sao? “ Chu Hồng Cương bị Hoa Minh Minh hỏi làm cho đứng hình, nhưng thật ra Phương Minh nghe đến đó, trên mặt liền lộ ra vẻ suy tư.

“Không có, tôi có ngốc cũng sẽ không đi làm chuyện phạm pháp, mọi chuyện bắt đầu từ một tháng trước, chuyện xảy ra vào sáng hôm trước đã thay đổi cuộc đời của tôi, đến bây giờ nhớ lại giống như là nằm mơ. “

Một tháng trước, sáng sớm Chu Hồng Cương rời phòng chuẩn bị đi làm, bất quá lúc đi trên đường anh ta phát hiện một cục tiền trên mặt đất.

Một cục tiền, thanh niên bây giờ sợ rằng cũng không muốn nhặt, kể cả trẻ nhỏ thấy một cục tiền như vậy cũng không muốn nhặt, bởi vì sợ mất mặt.

Thế nhưng Chu Hồng Cương không như vậy, anh ta nhặt cục tiền này lên, bỏ vào túi quần của mình.

Nhặt được một cục tiền, Chu Hồng Cương cũng không để tâm, vẫn cứ an tâm đi làm như bình thường.

Ngày thứ hai, cũng ở chỗ cũ, Chu Hồng Cương lại thấy được

trên mặt đất có mười cục tiền, cũng nhặt lên.

Ngày thứ ba, vẫn là chỗ đó, nhưng mà lần này trên mặt đất xuất hiện 100 cục.

Chu Hồng Cương mơ hồ có chút cảm thấy không thích hợp, phải biết rằng con đường này người lui tới tuyệt không ít, nếu như nói một cục tiền không ai nhặt còn có thể lý giải, nhưng đây là 100 cục sao không có ai nhặt?

Chẳng lẽ là âm mưu?

Chu Hồng Cương do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống nhặt 100 cục này lên, lúc nhặt anh ta còn chú ý bốn phía, phát hiện người chung quanh không nhìn mình giống như là không thấy anh ta đang lượm 100 cục tiền này vậy.

Không có bất kỳ chuyện gì phát sinh, ba ngày đều nhặt được tiền, Chu Hồng Cương còn cảm thấy là mình gặp may, cố ý cầm năm mươi cục tiền đi mua vé số, kết quả là không trúng.

Nhưng chuyện quỷ dị đã xảy ra, vào ngày thứ tư cũng ở chỗ cũ trên mặt đất xuất hiện một cái hộp bằng giấy, chu Hồng Cương tò mò mở ra, lúc nhìn thấy bên trong nhất thời choáng váng.

Trong hộp giấy, có một xấp tiền mặt đỏ tươi, không nhiều không ít vừa đúng một nghìn cọc.

Trong nháy mắt, chu Hồng Cương dùng tâm tình kích động và tâm thần bất định để hình dung, kích động là anh ta tụe nhiên nhặt được một nghìn cọc tiền, hơn nữa hợp là bốn ngày liên tiếp nếu như ngày mai lại nhặt tiền, có khi nào là năm nghìn khối hoặc là 1 vạn tệ chăng.

Tâm thần bất định, là bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này có chỗ không đúng.

Có thể nghĩ lại, mình chỉ là một người lao động bình thường người, ai lại đùa dai với mình như vậy. Mà mình cũng chẳng có gì quý giá cả.

Mấy ngày kế tiếp, chu Hồng Cương giống như người sống trong mộng. Ngày thứ năm, lại là một cái hộp giấy, bên trong có 1 vạn tệ, ngày thứ sáu, trong hộp giấy có 10 vạn.

Ngày thứ bảy, trong hộp giấy có một tấm thẻ ngân hàng còn có mật mã thẻ, chu Hồng Cương chạy đến ngân hàng kiểm tra số dư, bên trong vừa tròn một triệu.

Đúng là tiền từ trên trời rơi xuống, nhìn thấy dãy số trong máy ATM, Chu Hồng Cương như muốn phát điên.

Chương 240: Tiền mua mạng

Nếu có một ngày, ngươi nhặt được 100 ngàn sẽ như thế nào?

Dĩ nhiên vui vẻ.

Nếu như nhặt được mười vạn, một triệu thì sao?

Không phải kinh hỉ mà là run như cầy sấy.

Đúng vậy, khi Chu Hồng Cương nhìn thấy số dư trong tài khoản, trong lòng không phải là vui sướng, mà là run như cầy sấy.

Một triệu, đây là con số mà có cho anh ta cũng không dám nghĩ tới, cứ như vậy xuất hiện trong tài khoản, mà tài khoản còn mang tên của anh ta.

Cũng có thể nói, một triệu này chính là của anh ta rồi, chỉ cần anh ta muốn, muốn lấy tiêu lúc nào cũng được.

Là ai, rốt cuộc là người nào đưa cho mình nhiều tiền như vậy?

Chu Hồng Cương mê mang, hắn không biết tiếp theo nên làm gì nữa?

Một triệu này anh ta không có dám tiêu xài, nhưng sang ngày thứ hai, điện thoại di động của anh ta lại truyền tới tin nhắn thông báo trong thẻ lại có thêm một trăm vạn.

Bốn triệu rồi, chỉ cách một ngày, tài khoản lại biến thành 2 trăm vạn.

Chu Hồng Cương cơ hồ là muốn phát điên, anh ta tin rằng từ xưa tới nay chưa từng có ai tự chê mình nhiều tiền, nhưng lúc này

đây hắn thật là sợ, sợ tài khoản lại ngày càng nhiều tiền.

Mình là một người bình thường sinh ra trong một gia bình thường, ai lại cầm mấy triệu tới để đùa giỡn hay là nhắm vào mình?

Chu Hồng Cương không nghĩ ra, dù nói khó nghe thì đem hắn đi bán cũng không đáng giá 2 triệu.

Một công ty chuyển rửa tiền chuyển sai địa chỉ?

Hay là hệ thống ngân hàng xảy ra vấn đề?

Nhưng nếu là vì hai nguyên nhân này thì hơn một trăm.ngàn đồng tiền mặt lúc trước là sao?

Một ngày, hai ngày...

Một tuần lễ đi qua, không có bất kỳ người nào tìm tới, cuộc sống của anh ta cũng không có bất kỳ thay đổi nào, thay đổi duy nhất chính là số tiền trong tài khoản ngân hàng đã tăng lên con số hàng triệu.

Bảy ngày này, Chu Hồng Cương không đi làm, bởi vì anh ta căn bản là không muốn đi làm, anh ta chỉ làm duy nhất một việc là đem hết số tiền dành dụm được trong mấy năm nay đi mua một ngôi nhà trong một tiểu khu cao cấp.

Ngày thứ tám,

Chu Hồng Cương rốt cục không nhịn được, hoặc có lẽ anh ta cảm thấy sắp.phát điên rồi, mặc kệ tiền này là của ai cho, nếu đối phương không xuất hiện, anh ta sẽ tiêu số tiền này, tiêu đến khi nào người đó xuất hiện mới thôi.

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, thì cũng không thể ngồi yên nhìn mình tiêu sạch sành sanh số tiền này.

Lúc đầu, Chu Hồng Cương không dám dùng nhiều, liền lấy gần một vạn khối đi mua một chiếc Iphone, nhưng sinh hoạt vẫn là không có bất kỳ thay đổi nào, mười giờ sáng ngày thứ hai, số dư trong tài khoản vẫn tiếp tục tăng thêm một triệu.

Một vạn không đủ, vậy hắn sẽ tiêu nhiều hơn.

Ngày thứ hai chu Hồng Cương cầm thẻ đến trung tâm thương mại điên cuồng mua sắm, chỉ riêng xa xỉ phẩm đã mua chừng mười món, hơn một vạn tiền quần áo,thắt lưng bằng da hàng hiệu mấy vạn, còn có đồng hồ Vacheron Constantin mấy trăm ngàn.

Nhưng mà, tiêu xài bao nhiêu cũng không bằng số tiền tăng lên trong tà khoản của ngày tiếp theo.

Ngày thứ ba, chu Hồng Cương tiếp tục mua sắm, lúc này đây hắn mua một chiếc xe thể thao trị giá hơn ba triệu.

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Số tiền này tiêu xài một phát chính là không thể vãn hồi, không đến mấy ngày, Chu Hồng Cương đã tốn hết gần nghìn vạn, nhưng số tiền trong tài khoản vẫn đều đặng tăng mỗi ngày 100 vạn.

Đến lúc này, cChu Hồng Cương không còn sợ hãi, bởi vì anh ta đã trở nên bất cần, hơn nữa lúc có tiền thật là quá sung sướng.

Bình thường không dám tới mấy chỗ sang trọng, bình thường không dám dòm ngó mấy cô nàng thành thị, nhưng còn bây giờ thì sao, nhân viên tại mấy tụ điểm sang trọng tiếp đón anh ta như thượng đế, những cô nàng thành thị xinh đẹp bám theo hắn như sam, mỗi ngày đều lái xe thể thao rồi hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Cuộc sống như thế đối với Chu Hồng Cương trong quá khứ mà nói cũng chỉ có ở trong mơ, hiện tại thực sự được sống trong vàng son xa xỉ, anh ta làm sao.có thể cam lòng vứt bỏ.

“Minh Minh, sở dĩ tôi dùng tiền hào phóng như vậy, cũng là bởi vì tôi có số tiền này quá dễ dàng, cho nên tôi căn bản không để tâm ngược lại mỗi ngày số tiền trong tài khoản lại càng nhiều hơn. “

Chu Hồng Cương nhìn về phía Hoa Minh Minh, mà Hoa Minh Minh lúc này cũng đã trợn tròn mắt, loại chuyện như vậy hắn căn bản cũng không dám tưởng tượng, chuyện gì vậy, đây chẳng phải túi tiền từ trên trời rơi xuống sao, hơn nữa còn là một túi tiền không đáy.

“Vì sao mình không gặp được chuyện tốt như vậy? “

Hồi lâu sau, Hoa Minh Minh nói ra cảm tưởng trong lòng, hắn ta vừa nói xong, Phương Minh liền nói.

“Chuyện tốt sao, loại tiền mua mạng ngươi cũng muốn? “

Hoa Minh Minh ngây ngẩn cả người, còn Phương Minh thì nhìn Hồng Cương, hắn nhớ tới một chương trình trên mạng.

Một vị phú hào cho ngươi một triệu để cho ngươi ăn một đống cứt ngươi có ăn hay không?

Rất nhiều người trả lời là có thể ăn đến khi hắn ta phá sản.

Đúng vậy, một triệu ăn một đống cứt, sợ rằng rất nhiều người đều sẽ chọn bằng lòng.

Nhưng nếu như, một triệu mua một năm tuổi thọ của ngươi thì sao?

“Tài vận của mỗi người đều có một giá trị tuyệt đối, số mệnh

của một người không thay đổi, tài phú lại tăng một cách khủng bố như vậy, vượt qua tài phú định sẵn trong số mệnh của hắn, sẽ không phải là một chuyện tốt rồi.“

“Tài vận tăng, tất nhiên là sẽ dẫm tới những phương diện khác giảm thiểu, thường thấy nhất chính là thay đổi tuổi thọ, cho nên dân gian câu có ngạn ngữ là: Hữu tiền trám tiểu tâm một mệnh hoa. “

Chu Hồng Cương nghe Phương Minh nói xong liền ngơ ngẩn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Một triệu đổi lấy một năm thọ mệnh, đối với một vài thanh niên mà nói bọn họ sẽ đồng ý, bởi vì chết sớm mấy năm không coi vào đâu, nhưng đây không phải là lựa chọn của anh ta, một ngày đồng ý, chỉ cần đối phương trả thù lao, như vậy tất cả thọ mệnh đều sẽ bị bán đi. “ Phương Minh từ tốn nói.

“Tiền mua mạng sao, dường như tôi có nghe sư phụ của tôi nói qua, cũng từng có người bỏ tiền mua tuổi thọ của người khác, nhưng dường như mua được mười năm tuổi thọ của người cũng chỉ đổi được một năm tuổi thọ của mình

La cẩm thành cũng nói theo, trước đây khi sư phó hắn còn sống đã từng nói với hắn, trên đời này đúng là tồn tại chuyện mua mạng, nhưng điều kiện thành công rất hà khắc, ngoài ra, mua được mười năm thọ mệnh cũng chỉ có thể là cho mình thêm một năm thọ mệnh.

Cũng có thể nói, cho dù là mua được một trăm năm thọ mệnh, cũng nhiều nhất là chỉ có thể sống lâu thêm mười năm mà thôi.

Phương Minh gật đầu, “Uhm, tỉ lệ 10-1, bất quá dù vậy, đối với một ít kẻ có tiền mà nói cũng không coi vào đâu, hoàng đế cổ đại vì truy cầu trường thọ mà sẵn sàng trả một con số khổng lồ. Còn như điều kiện, đó chính là bát tự của hai người phải giống

nhau, chỉ có thỏa mãn điều kiện này, mới mua mạng của người ta được. “

“Tôi hiểu rồi, cũng có thể nói có một người cùng năm cùng ngày cùng tháng sinh thậm chí cùng một giờ sinh đã bỏ ra mấy triệu mua thọ mệnh của Cương Tử. “ Hoa Minh Minh rốt cục cũng tỉnh ngộ.

“Không nhất định phải cùng năm cùng ngày cùng tháng. “ La Cẩm Thành lắc đầu, “Chúng ta tính bát tự là dựa theo Thiên can, mà Thiên can tính theo thời gian là 60 năm lặp lại một lần. Có một vài người bát tự của họ cứ cách 60 năm sẽ xuất hiện một dạng bát tự giống nhau, dài nhất chắc là hai trăm bốn mươi năm, bất quá hai trăm bốn mươi năm nhất định là không tồn tại. “

Mọi chuyện đã rõ ràng, Chu Hồng Cương bị người ta lấy tiền mua mạng rồi, người mua mạng của Chu Hồng Cương phải lớn hơn anh ta 60 tuổi chu Hồng Cương năm nay hai mươi lăm, đối phương khoảng 85, cái tuổi này có thể xem là thọ.

Chu Hồng Cương bình thường thọ mệnh chỉ có thể sống đến hơn năm mươi tuổi, mà đối phương đã trả ba chục triệu, tương đương với mua được ba mươi năm thọ mệnh của anh ta, chỉ để lại cho chu Hồng Cương có bảy ngày.

“Bây giờ tuổi thọ của con người không còn đáng giá nữa sao, một triệu có thể mua một năm sao? “ Hoa Minh Minh lẩm bẩm một câu, nếu là hắn, tuyệt đối sẽ không bán.

“Gía trị của tuổi thọ tính theo tài vận. Như vậy có thể xem là trả gấp đôi rồi, Chu Hồng Cương cả đời tích lũy cũng không hơn năm trăm ngàn, cho nên một năm tuổi thọ có giá là một triệu.“

Phương Minh giải thích một câu, tiền mua mạng cũng là xem người. Giống như người tài vận hanh thông, nếu muốn mua tuổi thọ của bọn họ, giá cả sẽ là một con số khổng lồ.

Chu Hồng Cương có tài vận bình thường, so với người bình thường cũng tàm tạm, đời này của hắn bình thường, hàng năm thu nhập đại khái là năm chục ngàn, trừ đi các loại chi tiêu, hàng năm có thể để dành được hai ba chục ngàn, như vậy đến khi hắn hơn năm mươi tuổi trên người cũng còn chừng năm trăm ngàn để dành được.

“Không có cách nào sao, nếu như trả lại tiền cũng không thể đòi lại được thọ mệnh? “

Hoa Minh Minh bộ mặt xám như tro của Chu Hồng Cương, trong lòng có chút không đành lòng, bất kể nói thế nào hai người chơi chung nửa tháng rồi, hắn cũng không muốn thấy Chu Hồng Cương cứ như vậy chờ chết.

“Tiền mua mạng một khi đã tiêu thì không trả lại được, huống chi, anh ta có tiền để trả sao? “

Phương Minh nhìn về phía chu Hồng Cương, bất chợt giàu nhanh như chớp, hơn ba nghìn vạn đều bị anh ta tiêu xài gần một nửa, lấy cái gì trả lại cho người ta?

“Bỏ tiền mua mạng người cũng là việc làm thiếu đạo đức, đoán chừng là biết nếu như nói rõ chắc chắn sẽ không bán, cố ý dùng loại hình thức này tới dụ dỗ cạu, bất quá ta nghe sư phụ nói qua, người bỏ tiền mua thọ mệnh, sau khi chết đến cõi âm sẽ bị trừng phạt gấp mười lần số thọ mệnh đã mua. “

La cẩm thành cũng hơi xúc động, bất quá Phương Minh chỉ mỉm cười, hắn hiểu tâm tính của thứ người như vậy, đối với loại người này mà nói, ở dương gian sống được thêm một ngày cũng tốt rồi, ai thèm lo đến chuyện sau khi chết làm gì.

Hơn nữa có thể tiêu ba chục triệu mua ba năm tuổi thọ, tất nhiên là người có tiền trong xã hội làm gì có chuyện cam lòng buông tha quyền thế chốn dương gian.

“Thực sự không có biện pháp nào? “ Hoa Minh Minh có chút không cam lòng.

“Cũng không phải không có. “ Phương Minh nhìn về phía chu Hồng Cương, “Ngươi bây giờ còn dư lại bao nhiêu tiền? “

“Còn có 2340 vạn, tôi đã tiêu hết bảy trăm sáu mươi vạn. “ Chu Hồng Cương vội vã đáp.

“Hơn 23 triệu, cũng chính là 23 năm thọ mệnh, nếu như cậu chọn trả lại, và nếu đối phương đồng ý, cậu cũng chỉ có thể sống lâu thêm khoảng hai năm và năm tháng nữa. “

Sống bảy ngày hay sống thêm hai năm, đây là một sự lựa chọn.

Lần này ngay cả Hoa Minh Minh cũng không nói, bởi vì đây là một lựa chọn rất khó khăn, Chu Hồng Cương nếu như chọn chỉ sống bảy ngày, đem hơn hai chục triệu để lại cho người nhà, có thể cho người nhà mình một cuộc sống rất thoải mái, còn nếu như chọn tả lại tiền để sống lâu thêm hai năm, thì trên người không còn một đồng nào.

Chương 241: Trâu già gặm cỏ non

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Sống lâu thêm hai năm, sau đó vẫn phải chết!

Chết sớm hơn 2 năm, thế nhưng có thể lưu lại một khoản tiền lớn cho người nhà.

Đây quả thực là một sự lựa chọn khó khăn, toàn bộ người trong cửa hàng đều im lặng, cứ im lặng như vậy nhìn Chu Hồng Cương.

Mà vẻ mặt Chu Hồng Cương cũng trở nên phức tạp vô cùng, trước kia khi đọc thấy mấy chuyện này ở trên mạng, anh ta cho rằng nếu thật sự có người đồng ý chi mấy trăm vạn ra mua thọ mệnh của anh ta, anh ta cũng đồng ý, cầm số tiền đó phóng túng, coi như đời này sống không uổng phí.

Thế nhưng khi thật sự phải đối mặt với sự lựa chọn này anh ta mới phát hiện ra, anh ta không muốn chết, một chút cũng không muốn chết, nếu anh ta sớm biết đây là tiền mua mệnh thì đừng nói là 3000 vạn, cho dù là 300 triệu, 3 tỷ anh ta cũng không bán.

“Thật sự không còn cách nào khác sao?”

Chu Hồng Cương dùng ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn Phương Minh, anh ta ao ước biết bao bản thân có thể nghe được một đáp án vừa ý, thế nhưng Phương Minh lại chỉ lắc lắc đầu, khiến anh ta triệt để tuyệt vọng.

“Cảm ơn, hiện tại tôi cảm thấy rất rối rắm, Minh Minh, tôi đi trước đây.”

Chu Hồng Cương cúi đầu với Phương Minh một cách đầy cảm kích, sau đó nhìn nhìn Hoa Minh Minh một chút rồi quay người, bước từng bước già yếu rời đi.

Hoa Minh Minh muốn đuổi theo thế nhưng đã bị Phương Minh chặn lại.

“Lúc này nên để anh ta yên tĩnh một mình thì hơn, anh ta cần phải tự mình quyết định.”

Phương Minh nhìn theo bóng lưng Chu Hồng Cương rời đi, thượng thiên công bình như thế đấy, nếu anh đạt được những gì không nên đạt được vậy thì cũng phải bỏ ra cái giá tương ứng.

“Phương Minh, cậu có thể điều tra người đã mua thọ mệnh của Chu Hồng Cương sao?” Hoa Minh Minh ảo não, gãi đầu gãi tai hỏi.

“Điều tra rồi thì sao chứ? Cậu có thể bắt người ta lại sao?”

Lời nói của Phương Minh khiến Hoa Minh Minh triệt để trầm mặc, đúng vậy nha, cho dù có tra được thì sao chứ? Chẳng lẽ lại đi báo cảnh sát? Cảnh sát không coi cậu ta là người bệnh tâm thần mà bắt vào viện là đã may lắm rồi.

“Nếu thật sự có thể dùng tiền mua mệnh thì chẳng phải sẽ khiến rất nhiều người gặp nạn hay sao? Dù sao con người ai chẳng tham tài, làm gì có ai đột nhiên đoạt được một số tiền lớn mà lại không động tâm kia chứ? Cho dù trong một thời gian ngắn không

dùng số tiền kia, thế nhưng chờ mấy tháng, hay một hai năm vẫn không có ai tìm tới, cuối cùng chắc chắn vẫn sẽ sử dụng."

Đại Trụ vẫn yên lặng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói ra suy nghĩ của bản thân, loại chuyện lấy tiền mua mệnh này thật sự khó mà phòng bị được.

"Cho nên mới nói con người còn không nên có lòng tham, cũng không nên mơ mộng về chuyện bánh tự nhiên rơi từ trên trời xuống. Bởi vì bánh rơi xuống thường là có thể đập chết người đấy, đĩa bánh càng lớn thì nện càng nặng!" La Cẩm Thành nghiêm mặt trả lời.

Phương Minh nghe thấy những lời này của La Cẩm Thành cũng cười một tiếng, mặc dù tên La Cẩm Thành này không có tính xấu, thế nhưng trên đời này làm gì có ai có thể chân chính không động tâm với tiền tài?

"Tiền mua mệnh muốn có hiệu lực cũng không đơn giản như vậy, chắc chắn người mua mệnh đã gặp Chu Hồng Cương, hơn nữa còn dùng biện pháp nào đó khiến Chu Hồng Cương đồng ý ký hợp đồng. Có thể là dựa vào hợp đồng cho thuê nhà, hay là hợp đồng lao động… Nói chung là dựa vào một phương thức nào đó khiến Chu Hồng Cương không chú ý mà ký tên của bản thân cùng điểm chỉ vào hợp đồng."

Chuyện này cũng không khó đoán, có lẽ người mua mạng đã quan sát Chu Hồng Cương một khoảng thời gian, nghiên cứu rõ ràng tính tình của anh ta, sau đó mới thiết lập cái bẫy như vậy.

"Nghe thấy thật là rợn cả người."

"Thế nên người xưa mới có câu, không nên có tâm hại người nhưng nên có tâm phòng người, khi gặp phải bất kỳ thứ gì như hợp đồng cần phải ký tên cùng điểm chỉ thì phải đọc cho thật kỹ, không thể để người ta thay xà đổi cột hoặc để người ta có cơ hội

lợi dụng.”

“Xem xem nơi này thật là náo nhiệt, các cháu đang nói chuyện gì vậy?”

Ngoài cửa hai người Lăng Mộ Mai cùng Lăng Sở Sở đi tới, nghe thấy những lời nói của Phương Minh, trên mặt Lăng Mộ Mai hiện lên vẻ tò mò, cười hỏi.

“Dì Lăng.” Phương Minh cười cười chào hỏi Lăng Mộ Mai, lập tức giải thích: “Chỉ là gặp một số chuyện nên cảm thán một chút thôi.”

“Thì ra là vậy.” Lăng Mộ Mai hiểu rõ: “Câu này là đúng đấy, không nên có tâm hại người nhưng nhất định phải có tâm phòng bị người, dù sao xã hội này cũng quá phức tạp, cháu không hại người nhưng không thể chắc chắn người khác cũng không hại cháu, cho nên cẩn thận đề phòng là không sai chút nào.”

Mấy ngày nay Lăng Mộ Mai không có ở Ma Đô, vừa làm xong công việc bên ngoài trở về bà liền chạy tới đây ngay. Cũng thật là bất đắc dĩ, con trai bảo bối của bà đang ở đây, đương nhiên bà muốn tới đây đầu tiên rồi.

“Chuyện ở Vân Nam lần này dì đã nghe nói rồi, Phương Minh, lần này dì Lăng phải cảm ơn cháu thật tốt mới được. Như vậy đi, tối nay dì xuống bếp, mấy cháu hãy tới nhà dì ăn cơm nhé?”

Lời này của Lăng Mộ Mai vừa nói ra, Lăng Sở Sở liền cảm thấy quái dị. Dựa vào hiểu biết của cô ấy thì từ nhỏ tới lớn cô ấy còn chưa nhìn thấy cô mình xuống bếp nấu ăn!

Cô biết nấu ăn sao?

Lăng Sở Sở cảm thấy khó hiểu vô cùng, thế nhưng nơi này toàn người ngoài, vì thế cô ấy nín nhịn, không tiếp tục nói ra.

“Dì Lăng, không cần phiền toái như vậy đâu.”

Phương Minh cũng cảm thấy khó hiểu, nếu thật sự muốn cảm tạ cậu thì chỉ cần tìm một quán cơm mời cậu ăn một bữa là xong, vì sao muốn đích thân xuống bếp?

“Không hề phiền, dì chỉ là muốn biểu hiện một chút thành ý mà thôi. Lần này chẳng những cháu có thể giúp Nghiễm Niên Đường thoát khỏi một kiếp, lại còn dựa vào đó mà khiến Nghiễm Niên Đường mở rộng sinh ý xuống miền Nam, khiến Hồi Xuân Đường trở tay không kịp.”

Lăng Mộ Mai kiên quyết muốn tự mình xuống bếp, ngữ khí kiên định không cho phép Phương Minh cự tuyệt, cuối cùng cậu cũng chỉ có thể đồng ý.

“Được, vậy dì đi chợ nấu thức ăn đây, xong việc sẽ nói Sở Sở đến đón mấy cháu.”

Mục đích đạt thành, Lăng Mộ Mai cảm thấy vô cùng vui vẻ. Có thể nấu cơm cho con trai của mình chính là tâm nguyện từ trước tới nay của bà, hôm nay cuối cùng đã có thể thực hiện.

…

Siêu thị nơi bán đồ ăn!

“Cô à, đã đủ rồi, nhiều như vậy làm sao có thể ăn hết được chứ?”

Lăng Sở Sở nhìn xe đồ ăn cô ấy đang đẩy mà không biết phải nói gì hơn, từ sau khi vào siêu thị cô của mình cứ như biến thành một kẻ cuồng mua sắm, gần như đã mua hết tất cả những món đồ có trong siêu thị, thậm chí còn mua rất nhiều nữa là đàng khác, khiến cô ấy sắp không thể đẩy nổi xe này nữa.

“Làm sao có thể đủ được? Dì chỉ mới lấy có một chút thôi,

đám người Phương Minh đều là tuổi trẻ sức ăn lớn, khẳng định là sẽ ăn rất nhiều."

Lăng Sở Sở trợn trắng mắt, đám người Phương Minh đúng là tuổi trẻ ăn nhiều thế nhưng lại không phải là heo, chừng này đồ ăn đã đủ cho mấy chục người ăn rồi…

Không thể hiểu được cô mình làm sao nữa, chỉ cần là chuyện có quan hệ với Phương Minh thì cô đều cư xử không giống một người cô khôn khéo mà cô ấy biết…

Không đúng!

Lăng Sở Sở giật bắn mình, trong óc cô ấy bỗng nhiên nhảy ra một ý niệm, sau đó cô ấy bắt đầu nhớ lại từng chút từng chút quãng thời gian mà cô mình đã sống chung với Phương Minh.

Đầu tiên là vô cùng quan tâm tới ngày tháng năm sinh của Phương Minh, sau đó lại giúp cậu chọn đồ, cuối cùng còn để Phương Minh có đặc quyền như vậy trong hội triển lãm dược liệu ở Vân Nam…

Từng chuyện từng chuyện đều khiến trái tim Lăng Sở Sở không ngừng nảy lên, bởi vì càng nghĩ Lăng Sở Sở càng cảm thấy suy nghĩ của bản thân thật sự rất có căn cứ.

Cô mình cùng Phương Minh nhất định là có bí mật gì không thể để cho ai biết!

Có lẽ là cô mình muốn trâu già gặm cỏ non!

Chị em yêu nhau Lăng Sở Sở còn có thể chấp nhận, thế nhưng cô mình cùng Phương Minh chênh lệch nhau tới 20 tuổi lận đấy!

"Không nên không nên, mặc dù Phương Minh cũng không kém chút nào thế nhưng tư tưởng này của cô mình quá nguy hiểm, mình không thể nhìn cô mình sa vào vũng lầy như vậy được."

“Sở Sở, cháu đang nói thầm cái gì vậy?”

Lăng Mộ Mai nhìn cháu gái đang nỉ non cái gì trong miệng, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Không… Không có gì.”

Lăng Sở Sở vội vã đẩy xe hàng theo, cô ấy quyết định phải bóng gió tìm chút thông tin trước đã.

“Cô à, cô cảm thấy Phương Minh thế nào?”

“Phương Minh sao? Là một người trẻ tuổi không tồi chút nào, thành thục lại hiểu chuyện, hơn nữa lại còn có bản lĩnh, người trẻ tuổi bây giờ không có mấy ai có thể so sánh với cậu được.” Lăng Mộ Mai không nén được tươi cười, đây chính là con trai của bà đấy, con trai bà đương nhiên là người tài giỏi nhất trên đời.

“Xong, người yêu trong mắt là Tây Thi!”

Lăng Sở Sở thở dài một hơi trong lòng, tiếp tục hỏi: “Cô à, nếu Phương Minh đã tốt như vậy thì cô nói xem, phải là kiểu phụ nữ nào mới có thể xứng đáng với cậu?”

“Đương nhiên phải là mỹ nữ xinh đẹp vô cùng rồi!” Lăng Mộ Mai trả lời mà không chút suy nghĩ, sau đó lại bổ sung thêm: “Chỉ đẹp không thì chưa đủ, còn phải hiền lành, hiểu chuyện, quan trọng nhất là phải thật lòng yêu thương Phương Minh.”

“Xong! Triệt để xong! Những lời này không phải cô mình đang tự nói chính cô ấy hay sao?”

Lăng Sở Sở không cam tâm, lại tiếp tục dò xét: “Vậy cô cảm thấy cháu thì sao? Cháu gái của cô cũng không kém đi!”

Nghe thấy những lời này của Lăng Sở Sở, đột nhiên vẻ mặt của Lăng Mộ Mai trở nên nghiêm túc vô cùng, ánh mắt của bà khiến

Lăng Sở Sở cảm thấy sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói ra: “Cô, cô dừng nhìn cháu với ánh mắt như vậy, cháu thấy sợ hãi.”

“Sở Sở, cháu thích ai cũng có thể, thế nhưng tuyệt đối không được thích Phương Minh! Nhớ lấy, tuyệt đối không thể!” Giọng nói của Lăng Mộ Mai trở nên nghiêm túc vô cùng, một người là con trai bà, một người là cháu gái của bà, đây chính là loạn luân!

“Mặc dù Phương Minh vô cùng ưu tú thế nhưng trên đời này vẫn có nhiều người trẻ tuổi ưu tú chỉ kém Phương Minh một chút mà thôi, Sở Sở cháu hãy nhìn xa trông rộng một chút. Hay là thế này, cô đưa cháu tới phía Nam làm quản lý, để cháu quen biết thêm nhiều người thanh niên tuổi trẻ tài tuấn ở nơi ấy.”

Lăng Sở Sở trừng mắt, đây chính là sự chiếm hữu của cô sao? Không muốn để bất kỳ người phụ nữ nào tới gần Phương Minh, cho dù là cháu gái của mình cũng không được?

“Cô, cháu chỉ nói đùa mà thôi, làm sao cháu có thể thích Phương Minh được chứ? Cậu ấy không đẹp trai, hơn nữa vừa nhìn thấy cậu ấy là cháu đã thấy tức giận rồi!”

Lăng Mộ Mai nghi ngờ nhìn Lăng Sở Sở, một lúc sau mới thu hồi ánh mắt: “Tốt nhất là như vậy.”

Thấy cô mình tiếp tục chọn đồ ăn, Lăng Sở Sở đi theo phía sau len lén vỗ vỗ ngực, xem ra cô ấy cần phải thay đổi chiến lược, không thể tác động vào cô mình được thì chỉ có thể ra tay từ phía Phương Minh.

Mà giờ khác này ở trong cửa hàng Vu Đạo cũng nghênh tiếp một vị khách không mời mà đến.

“Ông chủ của các người đâu, mau gọi cậu ấy ra đây, tôi có chuyện tìm cậu ấy!”

Đại Trụ sững sờ nhìn người vừa mới vào cửa, nếu như không

phải dựa vào giọng nói của đối phương có khi Đại Trụ còn nghĩ đây là một mỹ nữ kia đấy!

“Anh tìm Phương Minh có chuyện gì không?”

“Có!”

Lưu Nguyệt đạp một chân lên ghế, vẩy vẩy mái tóc xinh đẹp: “Tôi tới phá quán!”

Chỉ là gương mặt vũ mị chúng sinh ngang ngửa với Hàn Kiều Kiều lại làm ra hành động như vậy, thật sự không có một chút tính uy hiếp nào.

Chương 242: Lưu Nguyệt phi đao, lệ bất hư phát

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

---

(1)Lưu Nguyệt phi đao, lệ bất hư phát: Lưu Nguyệt phóng đao, không bao giờ trượt

Lúc Phương Minh xuống lầu nhìn thấy Lưu Nguyệt đang trưng ra bộ dáng xã hội đen, không khỏi sửng sốt.

Thiên Vương Lưu Nguyệt của tổ chức Hắc Xà vậy mà lại tới cửa hàng của cậu.

“Phương Minh, cậu biết người này sao?”

Đại Trụ không tin lời nói đập phá quán của Lưu Nguyệt, cảm thấy người đàn ông còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ này chính là người quen của Phương Minh, lúc trước anh ta chỉ nói đùa mà thôi.

Phương Minh nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt, sở dĩ đối phương xuất hiện ở đây hiển nhiên là vì anh ta đã điều tra kỹ càng về cậu.

“Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, không phải cậu mở cửa hàng sao? Người tới là khách, cậu có biết đạo đãi khách không vậy? Ngay cả nước trà cũng không có sao?”

“Anh cảm thấy anh là khách sao?” Phương Minh hỏi ngược lại.

“Đương nhiên tôi không phải là khách, tôi tới để đập phá quán!”

Tay phải của Lưu Nguyệt vung lên, cây đao lại xuất hiện trong tay anh ta, mà thấy cây đao trên tay Lưu Nguyệt sắc mặt Đại Trụ biến đổi, La Cẩm Thành thì trực tiếp quơ lấy cây chổi để bên cạnh còn Hoa Minh Minh thì nhát cáy trốn ngay sau tủ.

“Biết một đao khách đáng sợ nhất là khi nào không?”

“Không biết.” Hoa Minh Minh vô thức trả lời.

“Một đao khách đáng sợ nhất không phải là lúc xuất đao, mà chính là lúc đao nằm trong tay.” Đột nhiên Lưu Nguyệt vung tay phải lên, lưỡi đao hóa thành một đạo ánh sáng bay thẳng tới phía trước.

“Bởi vì trong nháy mắt khi xuất đao thì địch nhân đã ngã xuống, người chết là không biết sợ hãi đấy!”

Phương Minh nghiêng đầu, phi đao trực tiếp cắm vào ván gỗ của cầu thang.

Trên bậc thang lão Hoàng đang híp mắt nằm đó, đột nhiên cây đao mà Lưu Nguyệt phóng ra cắm thẳng ngay trước mặt nó, kình phong càng khiến mấy sợi lông chó của nó rơi xuống.

“Lưu Nguyệt phi đao, lệ bất hư phát!”

Lưu Nguyệt đắc ý vô cùng, thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau hai mắt anh ta liền trợn trừng!

Lão Hoàng đứng lên, đôi mắt chó tràn đầy bất mãn nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt, chân chó trực tiếp đập một phát khiến phi đao chui vào sâu trong ván gỗ, bắt đầu nện bước chó từ từ đi tới gần

Lưu Nguyệt.

“Tôi dựa vào, Phương Minh, nhanh ngăn cản chó nhà cậu lại đi!”

Trong nháy mắt nhìn thấy lão Hoàng Lưu Nguyệt lập tức xù lông lên, đời này anh ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ duy nhất chó!

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng sốt ruột của Lưu Nguyệt, còn có thân thể hơi run run của anh ta, Phương Minh cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Đường đường là một trong tứ đại Thiên Vương của tổ chức Hắc Xà mà lại sợ chó sao?

“Có biết một con chó đáng sợ nhất là lúc nào không?”

“Lúc nào?”

“Bị người ta quấy rầy giấc ngủ!”

Giờ phút này Lưu Nguyệt nào còn bộ dáng anh tuấn tiêu sái ban nãy nữa, thân thể anh ta run lẩy bẩy, mà lão Hoàng vẫn từng bước từng bước lại gần, chỉ còn cách anh ta 3m.

“Phương Minh, lần này coi như vận khí của cậu tốt, lần sau tôi sẽ tới phá quán nhà cậu!”

Liền đao cũng không kịp thu hồi, Lưu Nguyệt xoay người nhanh chóng chạy ra khỏi cửa hàng.

Chỉ là anh ta còn chưa chạy kịp thì lão Hoàng đã gầm nhẹ một tiếng, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng vàng trực tiếp đuổi theo anh ta.

“Cái này…? Phương Minh, cậu xác định tên này không phải tới để làm trò cười đó chứ?”

Hoa Minh Minh từ từ đứng lên, mà khóe miệng của Phương Minh cũng không nhịn được co giật, cậu nhìn thân ảnh bị lão

Hoàng rượt kia mà không biết phải nói gì hơn.

Mấy phút đồng hồ sau lão Hoàng trở về, trong miệng còn ngậm một mảnh vải, Phương Minh chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra, đây chính là ống quần của Lưu Nguyệt.

“Gâu gâu gâu!”

Lão Hoàng quay trở lại bậc thang sau đó đặt mông ngồi lên mảnh vải, có loại tư thái quang vinh khi đánh thắng trận, mang được chiến lợi phẩm trở về.

Một ngõ ngách nào đó ở phố đồ cổ!

Vẻ mặt Lưu Nguyệt tái nhợt, nhìn góc quần bị cắn rách một mảng lớn mà khóc không ra nước mắt.

“Con chó đáng chết, dám cắn nát quần ông, thật sự là đáng giận, ông…”

“Không nghĩ tới, đường đường là Thiên Vương Lưu Nguyệt vậy mà lại sợ một con chó!”

Giọng nói lạnh lùng truyền tới, không biết Lãnh Nguyệt đã xuất hiện trong ngõ hẻm từ lúc nào, cười lạnh nhìn dáng vẻ chật vật của Lưu Nguyệt.

“Ai, cô không thể hiểu được đâu, đao của tôi chỉ giết người, không sát sinh.”

Gần như chỉ trong chớp mắt Lưu Nguyệt đã khôi phục lại dáng vẻ tiêu sái, vẩy vẩy mái tóc, ánh tà dương chiếu trên người anh ta tạo thành một bóng dài.

“Đúng là tôi không hiểu, thế nhưng đừng quên nhất định phải lấy giới chỉ về.” Lãnh Nguyệt không quan tâm mấy lời của Lưu Nguyệt, bởi vì Lưu Nguyệt cơ bản không hề giống với ba người

bọn họ.

“Giới chỉ sẽ lấy về, thế nhưng không phải hiện tại.”

Lưu Nguyệt không nói thêm gì nữa, cất bước đi về phía sâu trong ngõ, chỉ có quần ống cao ống thấp khiến người ta cảm thấy thực khôi hài. Lãnh Nguyệt nhìn bóng lưng Lưu Nguyệt dần dần biến mất, sau đó lại nhìn về hướng cửa hàng Vu Đạo, thần sắc biến hóa khó lường, cuối cùng cũng cất bước đi theo hướng Lưu Nguyệt đã đi…

…

Gia viên Mộng Tưởng là khu biệt thự cao cấp nhất Ma Đô, Lăng Mộ Mai đã mua một căn biệt thự ở đây.

“Phương Minh, mấy cháu tới rồi sao? Mau ngồi đi.”

Lúc Lăng Sở Sở ra mở cửa cho đám người Phương Minh, vẻ mặt cậu liền trở nên quái dị vô cùng. Trong phòng bếp truyền đến giọng nói của Lăng Mộ Mai, ngoại trừ âm thanh này còn có một cỗ mùi khét…

“Cô của tôi đang xào rau, chỉ là khả năng bếp núc của cô tôi cũng không được tốt lắm.”

Lúc Lăng Sở Sở nói lời này ánh mắt còn nhìn chằm chằm Phương Minh, không phải người ta vẫn thường nói muốn nắm được trái tim đàn ông nhất định phải nắm được dạ dày của cậu ta trước hay sao? Thế nhưng cô mình lại không giỏi việc bếp núc, có lẽ qua điểm này Phương Minh sẽ cảm thấy không thích cô…

Phương Minh cười cười, trên thực tế điều này cũng đã sớm nằm trong dự liệu của cậu. Đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn, công việc bận rộn như vậy, thường xuyên phải bay tới bay lui giữa trong nước với ngoài nước, cho dù có học nấu ăn thì hẳn cũng vì không có thời gian thực hành mà quên mất.

“Phương Minh, mấy cháu ngồi trên ghế xem ti vi một chút đi, đồ ăn một chút nữa là có thể ăn được rồi, trên bàn có hoa quả dì mới mua đấy.”

Lăng Mộ Mai lại hướng ra cửa hô lên một tiếng, giờ phút này bà cảm thấy phiền muộn vô cùng. Bản thân muốn đích thân vào bếp làm một bữa cơm cho con trai, thế nhưng đã một giờ trôi qua mà bà chỉ làm được 3 món, lại là ba món không thể nào chấp nhận nổi…

Cá bị bà chiên cháy khét bảy con, đồ ăn cũng đa số là bị nấu tới cháy khét. Nếu không phải lúc nãy bà mua nhiều đồ ăn chỉ sợ đã sớm không còn gì để nấu nữa.

“Dì Lăng, để cháu tới giúp dì, cháu cũng đã từng học nấu nướng.”

Ngửi được một số mùi kỳ lạ trong bếp, Phương Minh hiểu ra bản thân không thể nào để chuyện này tiếp tục được, vì dạ dày của mọi người ở đây không thể để dì Lăng ở trong bếp thêm một giây phút nào nữa.

“Không… Không cần đâu, dì có thể làm tốt mà.”

Lăng Mộ Mai nhìn thấy Phương Minh đi vào nhà bếp liền nói một câu, thế nhưng lời nói có vẻ quá yếu ớt, nhất là những món bị bà nấu cháy khét vẫn còn đang nằm chễm chệ trong sọt rác…

“Không sao đâu dì Lăng, lúc còn bé cháu cũng đã từng học nấu nướng một thời gian, hay là dì Lăng giúp cháu rửa sạch số rau này đi.”

Nghe thấy những lời này của Phương Minh Lăng Mộ Mai cũng không tiếp tục kiên trì nữa, vui vẻ ra mặt đứng ở bên cạnh rửa rau.

Bởi vì đột nhiên bà nghĩ tới, nếu bản thân đã không thể nấu

cho con trai một bữa đàng hoàng thì để con trai nấu cho bà một bữa cũng không tồi.

Cá, thịt… Phương Minh xử lý mấy thứ thực phẩm này nhanh vô cùng, bởi vì đúng thật là cậu đã học nấu nướng một thời gian.

Đó là chuyện của khoảng tầm 10 năm trước, khi ấy bác gái giúp việc trong đạo quan phải về quê có chuyện, mà lúc đó trong thôn không có người rảnh rỗi, thế là chuyện cơm nước đã rơi trên đầu cậu.

Phương Minh vô cùng hiểu sư phụ, dạ dày của ông ấy thật sự là khó chiều vô cùng, những đồ ăn bình thường căn bản không thể nào làm ông ấy hài lòng đấy. Vì thế trong khoảng thời gian mấy tháng không có bác gái, Phương Minh bắt đầu dựa theo mấy công thức chế biến đồ ăn của ngự trù thời xưa mà nấu nướng, cứ vậy từ từ trù nghệ của cậu cũng tăng theo.

Thế nhưng sự thành thạo của Phương Minh lại khiến Lăng Mộ Mai ở bên cạnh cảm thấy chua sót, theo bà những người trẻ tuổi bây giờ làm gì có mấy ai biết nấu nướng đâu kia chứ, nhất là đàn ông thì lại càng không biết.

Thế nhưng con trai mình lại nấu nướng thành thạo như vậy, nhất định trước kia đã sinh hoạt vô cùng gian khổ. Nghĩ tới đây nước mắt của bà nhịn không được từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Cô, cô làm sao vậy?”

Vì không muốn cô mình và Phương Minh có cơ hội ở riêng, nên Lăng Sở Sở mới định đi vào nhà bếp, không ngờ vừa đi tới cửa phòng liền nhìn thấy cô mình đang liếc mắt đưa tình nhìn Phương Minh!

Đúng, ánh mắt áy náy của Lăng Mộ Mai lọt vào mắt Lăng Sở Sở lại thành liếc mắt đưa tình, ngay cả khóe mắt cũng ướt át, đây

là yêu sâu đậm biết bao nhiêu kia chứ?

“Vừa nãy rửa quả ớt, không cẩn thận nên bị cay mắt.”

Lăng Mộ Mai vội vàng tìm cớ lấp liếm cho qua, cháu gái này của bà thật sự tinh quái vô cùng, không thể để con bé nhìn ra điểm gì kỳ lạ được…

“Dì Lăng, hay là dì ra bên ngoài chờ cháu đi, ở đây không có chuyện gì cần hỗ trợ, mà cháu cũng làm sắp xong rồi.”

Sau khi bỏ đám rau xanh vào nồi xào lên, Phương Minh đưa ra đề nghị với Lăng Mộ Mai.

“Được, vậy dì ra bên ngoài đợi món ngon của cháu.”

Lăng Mộ Mai cũng không tiếp tục ở lại, quả thật nhà bếp không phải là nơi dành cho bà, vẫn là nên ngồi trên bàn chờ con trai nấu món ngon thì hơn.

Ăn cơm, ăn cơm…

Trên bàn cơm, Lăng Mộ Mai liên tục gắp đồ ăn cho Phương Minh.

“Cháu ăn nhiều một chút, đàn ông con trai sao có thể gầy như vậy chứ?”

“Món này không tệ, có thể hạ hỏa, mùa hè ăn vào là quá thích hợp.”

Hành động của Lăng Mộ Mai không chỉ khiến Lăng Sở Sở cảm thấy kỳ quái, mà Đại Trụ đang ngồi bên cạnh cũng cảm thấy không thích hợp, dường như bà Lăng này quan tâm Phương Minh quá mức rồi thì phải.

Nhìn thấy cái chén tràn đầy đồ ăn Phương Minh cũng không biết phải nói gì cho đúng, ít nhất cũng phải cỡ nửa số cá trên bàn

đã nằm gọn trong chén của cậu.

Nói thật cậu cũng không phải là loại người thích sự nhiệt tình tới thái quá này, thế nhưng không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt chờ mong của dì Lăng khi gắp thức ăn cho cậu, cậu luôn cảm thấy không thể nào nói nên lời cự tuyệt.

“Có phải lúc cháu còn bé sinh hoạt trong thôn rất khổ sở không? Đều nói những đứa bé nhà nghèo thường biết lo liệu việc nhà từ sớm, cháu nấu ăn giỏi như vậy, khẳng định lúc còn bé đã nếm không ít cực khổ.”

Nghe thấy lời nói của Lăng Mộ Mai Đại Trụ không nhịn được nữa trừng lớn mắt, những đứa trẻ trong thôn đúng là không thể nào so bì được với đứa trẻ trong thành phố, thế nhưng Phương Minh tuyệt đối là một ngoại lệ.

Lão thần tiên là một người rất có tiền đó, vì thế từ bé Phương Minh không những cá thịt không lo, mà món ăn dân dã cũng ăn không ít. Thời còn bé cậu ta cũng thường hay đến đạo quan ăn chực, trong khi nhà người ta còn không biết tổ yến có hình dạng gì thì lão thần tiên cùng Phương Minh đã lấy nó ra súc miệng!

Chương 243: Nói ra chân tướng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong lòng Đại Trụ, không, nói đúng hơn là trong lòng tất cả mọi người trong thôn, lão thần tiên thật sự chính là thần tiên, có địa vị chí cao vô thượng.

Cho nên nhà ai có món ăn dân dã nào đều sẽ đưa đến đạo quan, nhà ai bắt được cá đại bổ gì trong ao đều đưa đến đạo quan, cho dù cá đó có rất đáng tiền.

Thậm chí nhà nào mổ dê làm thịt heo, đều đưa phần ngon nhất tới đạo quan.

Đối với những đồ ăn trong thôn lão thần tiên chưa bao giờ từ chối bất kỳ ai, mà những món ngon này đương nhiên là dành cho Phương Minh cùng lão thần tiên rồi, mà cậu ta cũng được hưởng ké không ít.

Phương Minh vừa nhìn thấy ánh mắt của Đại Trụ liền biết ngay cậu ta đang nghĩ tới điều gì, trên thực tế cậu cũng đã từng hỏi sư phụ tại sao ông ấy không bao giờ cự tuyệt bất kỳ một người nào trong thôn, mà sư phụ cũng đã cho cậu câu trả lời.

Nhân quả!

Mặc dù thi ân không cầu báo là chuyện tốt, thế nhưng điều đó

có nghĩa người kia sẽ thiếu ông ấy một đạo nhân quả, nếu nhân quả quấn thân quá nhiều thì không thể chân chính siêu nhiên được.

Cũng giống vậy, điều này đối với người nhận được ân huệ cũng không tốt chút nào, bởi vì điều đó đại diện cho nhân quả mãi mãi quẩn quanh người này, từ đó ảnh hưởng tới khí vận của họ, còn ảnh hưởng nhỏ hay lớn là phụ thuộc vào ân huệ họ nhận được nhỏ hay lớn.

Đương nhiên Phương Minh không hề tin mấy cái lý do củ chuối này của sư phụ, cậu càng tin rằng sư phụ cậu thích ăn ngon nên mới nhận mấy món đó. Nếu không vì sao khi những người dân kia đưa lên mấy món thịt heo ướp gia vị tầm thường phổ biến sư phụ lại không thu kia chứ?

…

Sau khi cơm nước no nê Lăng Mộ Mai lại lấy trà ra, lá trà thượng đẳng, thế nhưng trong số những người ở đây chỉ có mỗi Phương Minh am hiểu về trà.

Hoa Minh Minh mặc dù rất sành về rượu, nào là cocktail, rượu tây, bia… Thế nhưng đối với trà thật sự là dốt đặc cán mai.

Đại Trụ: Trà là đồ uống của kẻ có tiền, chúng ta uống nước là được.

La Cẩm Thành: Tới cả cơm còn ăn không nổi, lòng dạ đâu mà thanh thản uống trà…

Vì thế tràng diện lúc này thật sự là vô cùng xấu hổ, Phương Minh nhìn nhìn thời gian, thấy không còn sớm nữa liền đứng dậy chào Lăng Mộ Mai: “Cảm ơn dì Lăng đã chiêu đãi, hiện tại cũng không còn sớm nữa, bọn cháu phải về đây ạ.”

“Mấy cháu phải về sớm như vậy sao?”

Trên mặt Lăng Mộ Mai lộ ra vẻ tiếc nuối, thật vất vả biết bao nhiêu mới có thể đưa con trai đến nhà, thế nhưng chưa được bao lâu… Sao thời gian có thể trôi qua mau như vậy kia chứ?

“Đúng, mấy người nên đi đi.”

Lăng Sở Sở vội vàng gật đầu tán thành, trong lòng cô ấy đã có quyết định, chờ khi đám người Phương Minh đi rồi cô ấy nhất định phải nói rõ ràng với cô mình, tuyệt đối không thể để cô ấy đi vào con đường sai trái như vậy nữa.

“Sở Sở!”

Lăng Mộ Mai cảm thấy bất mãn, tại sao bà lại không thể ngồi cùng với con trai lâu thêm một chút kia chứ? Đứa cháu Sở Sở này bình thường thông minh lắm, sao lần này lại cứ cố tình làm trái ý bà như thế?

“Dì Lăng, cháu không quấy rầy nữa.”

Phương Minh dẫn đầu đứng dậy, mà đám người Hoa Minh Minh cũng đứng lên theo. Lăng Mộ Mai biết không thể tiếp lục giữ con trai lại được nữa, cũng đành chịu: “Vậy được rồi, dì không giữ mấy đứa lại nữa, lần sau lại tới nhà dì làm khách nhé.”

Lăng Mộ Mai tiễn đám người ra ngoài cửa rồi dừng lại, để Lăng Sở Sở đưa mọi người về biệt thự.

“Phương Minh, cậu chờ một chút.”

Sau khi nhìn thấy đám người Đại Trụ đã xuống xe, Lăng Sở Sở gọi giật Phương Minh lại. Phương Minh nhìn Lăng Sở Sở, thu lại bàn tay đang chuẩn bị mở cửa, chờ đối phương nói tiếp.

“Cậu cảm thấy cô tôi như thế nào?”

Phương Minh nhướng mày, cảm thấy khó hiểu với câu hỏi của

Lăng Sở Sở, thế nhưng vẫn trả lời: “Dì Lăng là người rất tốt.”

Lăng Sở Sở hít sâu một hơi: “Nếu có thể thì tôi hi vọng cậu có thể cách cô tôi xa xa một chút.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu là người đã có bạn gái.”

Phương Minh sững sờ một lát, sau đó lập tức mỉm cười, cậu hiểu ý của Lăng Sở Sở, chỉ là điều đó làm sao có thể…

“Có lẽ cậu không hề nghĩ về phương hướng đó, thế nhưng không có nghĩa là cô tôi cũng vậy.” Lăng Sở Sở nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của Phương Minh, liền nghiêm túc hẳn lên: “Tới tận bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy cô tôi đối xử tốt với bất kỳ một người nào như vậy, hơn nữa lại còn là một người xa lạ…”

“Đúng, cậu là một người có bản lĩnh đặc thù, thế nhưng lúc đó cô tôi chưa hề thử tài của cậu mà đã cho cậu đặc quyền vô cùng lớn trong hội triển lãm dược liệu. Cậu không biết đâu, lúc ấy cô tôi đã nói với tôi, trong hội triển lãm dược liệu này cậu muốn bao nhiêu tiền Nghiễm Niên đường đều sẽ triệu tập vô điều kiện cho cậu, nói cách khác, nếu cậu cần vài tỷ, Nghiễm Niên đường dù phải dốc cạn sổ sách cũng sẽ chi ra cho cậu mượn!”

“Mà lại hiện tại cô tôi còn mời cậu tới nhà ăn cơm, từ khi tôi hiểu chuyện tới nay chưa hề thấy cô tôi xuống bếp một lần nào, biệt thự đó một năm cô tôi cũng không tới mấy lần. Trước đây tổng thời gian cô tôi ở Ma Đô không quá mười ngày, thế nhưng kể từ khi biết cậu tới nay chỉ mới có một thời gian ngắn mà cô ấy đã ở lại Ma Đô một tuần lễ!”

Nghe thấy Lăng Sở Sở nói những lời này vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Có một việc Lăng Sở Sở còn không biết, chính là khi cậu còn chưa gặp mặt dì Lăng, dì ấy đã

giúp cậu giải quyết một phiền toái lớn.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là dì Lăng đã quan tâm tới cậu quá mức rồi.

“Thật ra tôi rất hối hận chuyện đã đưa cô tôi tới gặp cậu, cũng không biết vì sao sau khi Đại Trụ nói ra ngày sinh của cậu, tôi đã thấy dường như cô tôi có gì đó không đúng lắm.”

Lăng Sở Sở lâm vào trầm tư, mà Phương Minh cũng vì câu nói này của Lăng Sở Sở mà toàn thân chấn động, những thứ cậu có thể nghĩ xa hơn Lăng Sở Sở nhiều…

Dường như dì Lăng muốn tìm người, thế nhưng sau khi nhìn thấy cậu rồi lại chưa từng nhắc tới vấn đề này một lần nào nữa…

Muốn tìm người có cùng ngày sinh với cậu?

Vốn là Phương Minh không hề biết tin tức này, Đại Trụ cũng không đề cập với cậu, thế nhưng bây giờ biết được khiến tâm tình của cậu gần như bị mất khống chế, một suy đoán chiếm hết toàn bộ tâm trí.

“Phương Minh, Phương Minh, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, sao cậu có thể lơ đãng như vậy?”

Giọng nói của Lăng Sở Sở khiến Phương Minh tỉnh lại từ trong kích động, thế nhưng giờ phút này cậu thật sự không còn chút tâm trạng nào để nói chuyện với Lăng Sở Sở nữa, trực tiếp mở cửa xe đi xuống. Cậu cần yên lặng…

“Này, cậu làm sao vậy? Thật đúng là khó hiểu mà!”

Lăng Sở Sở thò đầu ra ngoài cửa xe gọi Phương Minh mấy lần thế nhưng cậu không có chút phản ứng, Lăng Sở Sở giận dữ đạp tay lái mấy cái, cuối cùng cũng phải quay xe rời đi.

Sau khi Lăng Sở Sở đi rồi Phương Minh cũng không về biệt thự mà đi đến công viên gần đó, hiện tại cậu thật sự cần yên tĩnh…

Nói thật khi cậu quyết định ở lại Ma Đô, miệng nói không cần tìm tới cha mẹ, thế nhưng trong tâm vẫn không nhịn được chờ đợi.

Dì Lăng là mẹ ruột của cậu!

Trên mặt Phương Minh lộ ra một nụ cười khổ, một chuyện thông suốt khiến tất cả mọi chuyện khác đều thông suốt, dì ấy đi mua quần áo cho cậu, tạo điều kiện cho cậu, trợ giúp cậu giải quyết phiền phức… Tất cả đều chỉ vì một nguyên nhân.

Một cỗ tâm tình phức tạp hiện lên trong lòng Phương Minh, cao hứng sao? Hay là hận?

“Gâu!”

Phương Minh cúi đầu nhìn thấy lão Hoàng, không biết nó đã đứng sau lưng cậu từ lúc nào.

“Mày hay đấy, thấy tao chưa trở về nên mày đi tìm tao sao? Yên tâm đi, tao vẫn ổn, chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện mà thôi…”

Đôi mắt chó của lão Hoàng nháy hai cái, tựa hồ như đang phán đoán tính thật giả trong lời nói của Phương Minh, sau một lát liền không sủa nữa. Nó vẫn đi theo Phương Minh không rời, một người một chó chậm rãi đi vòng quanh…

…

“Cô, cháu về rồi.”

“Về rồi sao? Đã đưa đám người Phương Minh về nhà an toàn chứ?”

Lăng Sở Sở quay về biệt thự của cô mình thì thấy bà đang xem

văn kiện trong sảnh lớn, hiển nhiên đây chính là hợp đồng của công ty cần phải xử lý gấp trong ngày mai. Đáng ra cô mình phải xem nó từ lúc chiều, thế nhưng chỉ vì chuyện nấu ăn mà phải trì hoãn.

"Cháu tắm rửa rồi ngủ sớm đi, dì xem hợp đồng một chút rồi cũng đi ngủ, ngày mai còn có hội nghị nữa."

Lăng Mộ Mai nhìn cháu gái đứng bất động trong sảnh lớn, trên mặt xoắn xuýt, bộ dáng muốn nói lại thôi của con bé khiến bà bật cười: "Sở Sở, cháu có chuyện gì thì cứ nói đi, dù sao cô cũng không phải người ngoài."

"Nếu cô nói vậy thì cháu cũng nói luôn." Lăng Sở Sở sắp xếp mạch suy nghĩ một chút: "Cô à, sao cô lại đối tốt với Phương Minh như vậy? Thật sự là tốt tới thái quá, đây căn bản không còn là tình cảm bạn bè, mà cô cũng đừng nói với cháu là cô chỉ coi Phương Minh như một hậu bối đấy, cô còn chưa từng yêu thương cưng chiều cháu như vậy bao giờ…"

Lăng Mộ Mai sửng sốt, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cháu gái trong lúc nhất thời lại không biết nên trả lời như thế nào, chẳng lẽ lại nói cho con bé biết chân tướng?

Mà trong mắt Lăng Sở Sở, vẻ mặt bối rối của Lăng Mộ Mai này chẳng khác nào chứng thực suy đoán lúc trước của cô ấy.

"Cô, cô vậy mà thật sự thích Phương Minh sao? Thế nhưng tuổi tác của hai người lệch nhau quá lớn!"

Nghe thấy tiếng kinh hô của Lăng Sở Sở, Lăng Mộ Mai há hốc miệng, ngơ ngẩn cả nửa ngày sau mới quát lớn: "Trong đầu cháu đang nghĩ đi đâu thế?"

"Chẳng lẽ cháu nói sai điều gì sao? Vậy cô nói cho cháu biết đi, tại sao cô lại đối tốt với Phương Minh như vậy?" Lăng Sở Sở chất

vấn.

Lăng Mộ Mai hơi do dự một chút, thế nhưng bà cũng hiểu rằng nếu hôm nay không cho Lăng Sở Sở một câu trả lời như ý, chắc chắn con bé sẽ không bỏ qua chuyện này.

“Vốn là dì không muốn nói chuyện này ra sớm như vậy, bởi vì dì sợ một khi nói ra cháu sẽ không thể giữ kín bí mật, thế nhưng bây giờ có lẽ không nói ra không được.”

Cuối cùng Lăng Mộ Mai quyết định nói rõ với Lăng Sở Sở: “Không phải cháu vẫn luôn hiếu kỳ người cô tìm có quan hệ gì với cô sao?”

“Đúng nha, mà cô còn chưa nhờ Phương Minh tìm người giúp đâu.” Lúc này Lăng Sở Sở mới nhớ tới bản thân dường như đã quên mất điều này.

“Không cần tìm nữa, bởi vì đã tìm được rồi.” Lăng Mộ Mai cười nhạt một tiếng: “Cô đã từng kết hôn, cũng đã từng sinh con, lại còn là một cặp long phượng thai, Phương Minh… Là con trai của cô!”

Lăng Sở Sở đơ như gà gỗ, ngốc trệ ra, cô ấy đã bị tin tức này chấn kinh…

Phương Minh là con trai của cô mình, có nghĩa cậu là em họ của mình sao?

“Cái này… Cái này sao có thể? … Phương Minh tại sao lại…” Lăng Sở Sở cảm thấy không có cách nào tiếp nhận nổi.

“Cháu quên rồi sao? Ngày cô tới cửa hàng của Phương Minh lưu lại ngày sinh tháng đẻ, kết quả cậu bạn của Phương Minh lại nói Phương Minh cũng sinh ngày đó, vì thế lúc ấy cô mới để tâm. Mà trùng hợp Phương Minh cũng là cô nhi, lại được một đạo sĩ thu dưỡng… Tất cả tất cả đều trùng hợp vô cùng…”

“Mà ngay lúc cô nhìn thấy Phương Minh lần đầu tiên cô liền biết Phương Minh chính là con trai của cô, bởi vì nó giống hệt cha nó, dù là cử chỉ hay là biểu lộ hành động, đều giống cha nó như đúc.”

Trên mặt Lăng Mộ Mai hiện lên vẻ chắc chắn, mặc dù bà không tiếp tục điều tra thế nhưng bà vẫn có thể xác định, Phương Minh chính là đứa con trai đã thất lạc hơn 20 năm của bà!

Chương 244: Tử vong long sáo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trời đêm lác đác ánh sao!

Hiếm có một ngày Phương Minh không tu luyện như hôm nay, bởi vì cậu không thể nào bình ổn tâm trạng của bản thân…

Lấy điện thoại ra, Phương Minh lướt diễn đàn mà rất lâu rồi cậu không lên, đầu tiên vẫn là thanh lý một số bài đăng nhảm nhí, cuối cùng cũng có một bài đăng khiến cậu chú ý.

“Mau cứu tôi, mọi người nhất định phải cứu tôi!”

Bài đăng này được đánh dấu đỏ, chứng tỏ có rất nhiều người đã đọc bài viết này. Bởi vì diễn đàn này cũng không có quá nhiều người, vì thế chỉ cần số người đọc bài đăng vượt lên 1000 thì bài đăng sẽ tự động chuyển sang màu đỏ, đại biểu những bài đăng có nhiều người đọc nhất.

Sau khi mở bài đăng thì một đoạn nội dung dài loằng ngoằng xuất hiện, thế nhưng câu chữ lại được trình bày một cách dễ hiểu gọn gàng, cả đoạn văn thậm chí còn không có lấy một lỗi chính tả, khiến người đọc cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Sau khi nhìn thấy đoạn giới thiệu về chủ bài đăng, cuối cùng Phương Minh cũng hiểu ra tại sao câu chữ của đối phương có thể logic như vậy, thì ra đối phương là người trong nghề.

Bài đăng là của một tác giả tiểu thuyết, cụ thể hơn chính là một tiểu thuyết gia trên internet.

“Tôi là một tác giả chuyên sáng tác truyện trên mạng, công việc hằng ngày của tôi chính là ngồi trong nhà không ngừng ngẫm nghĩ rồi gõ chữ, chờ tới sang năm sau dịp lễ tết sẽ đi xem mắt. Tôi vẫn tưởng rằng thời gian sẽ trôi qua bình yên như vậy, thế nhưng gần đây đã có chuyện xảy ra phá vỡ sinh hoạt bình thường của tôi, thật sự tôi cũng không biết phải hình dung như thế nào, nhưng mà dường như từ một nơi sâu thẳm nào đó có một đôi mắt vẫn luôn nhìn tôi chằm chằm…”

Mở đầu khá bình thường.

Phương Minh nhìn thấy đoạn mở đầu này thì cười một tiếng hiểu ý, bởi vì trước đây đã từng có dạng bài đăng kiểu như vậy. Một số tác giả viết truyện kinh dị vì để hấp dẫn người đọc nên thường hay tới đây đăng mấy bài quảng cáo giống vậy.

Ai cũng nói là những chuyện bản thân từng trải qua, thế nhưng thật ra đều là bịa đặt cả.

Nếu là lúc trước có lẽ Phương Minh đã trực tiếp thoát ra, thế nhưng hiện tại tâm cậu đang rối loạn, nhìn nhìn một chút bình ổn tâm tình cũng tốt.

“Đưa microphone cho anh nè, bắt đầu biểu diễn đi.”

“Mời anh nói ra câu chuyện của mình.”

Bên dưới bài đăng có khá nhiều bình luận khôi hài, hiển nhiên mọi người đều đã nhìn quen mắt mấy bài đăng kiểu này, không có ai coi chuyện này là thật cả.

“Thật, tôi không hề lừa gạt mọi người, mọi người xem tiếp liền biết, hiện tại tôi đã sắp phát điên lên rồi…”

Lời nhắn của chủ bài đăng xuất hiện, Phương Minh không nhìn bình luận nữa mà tiếp tục đọc nội dung bài đăng.

“Tôi là tác giả viết truyện kinh dị, cũng có chút danh tiếng trong giới tiểu thuyết kinh dị, thế nhưng vừa rồi sau khi tôi viết xong cuốn cũ đổi qua cuốn mới, nội dung trong cuốn mới thật sự khiến tôi sụp đổ…”

Nếu như nói lúc đầu Phương Minh chỉ ôm tâm tình thả lỏng để xem bài đăng, thì khi tới phần sau vẻ mặt của Phương Minh đã trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tác giả này nói cũng không nhiều, chỉ chừng 1000 chữ, thế nhưng bên dưới đã có hơn mấy trăm bình luận.

“Thật hay giả vậy? Sao có thể thần kỳ như vậy chứ?”

“Sao tôi cảm thấy quá khó tin.”

“Mới đầu chỉ có một ý tưởng sau đó lại dựa hết vào biên dịch, tác giả không lo làm việc chăm chỉ đi thì có ý tưởng cũng như không!”

“Tác giả lúc trước nói chuyện này với tôi, hiện tại cỏ trên mộ đã mọc cao 2m rồi!”

…

Tất cả mọi người đều cho rằng tác giả đang kể chuyện nhảm nhí, vì thế đa số người bình luận đều là trêu chọc cùng khó có thể tin, dù sao chuyện này cũng thật sự khó mà chấp nhận nổi.

Phương Minh lướt mắt nhìn bình luận, nhìn thấy lần cuối cùng tác giả trả lời bình luận đã là hai ngày trước.

Nói cách khác, hai ngày này tác giả kia không hề xuất hiện.

“Anh có thể tới Ma Đô tìm tôi, tôi ở cửa hàng Vu Đạo trong

phố đồ cổ.”

Sau khi Phương Minh đăng nhập tài khoản liền nhắn tin cho người đăng bài, cậu rất có hứng thú với chuyện mà người tác giả này gặp phải, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là tác giả này không nói láo.

Sau khi gửi tin nhắn xong Phương Minh trực tiếp rời khỏi diễn đàn. Đêm càng lúc càng đen, Phương Minh gọi lão Hoàng một tiếng, sau đó một người một chó bắt đầu về biệt thự.

…

Ngày kế tiếp Phương Minh vẫn đến cửa hàng Vu Đạo như bình thường, cậu rối rắm không biết phải đối mặt với người mẹ Lăng Mộ Mai này như thế nào, cho nên cậu lựa chọn cách trốn tránh, coi như không biết…

Buổi chiều có một thanh niên tới cửa hàng, mặt mũi anh ta bơ phờ, đầu tóc bù xù, vừa nhìn qua đã biết đối phương hẳn là không được tắm rửa cẩn thận mấy ngày nay rồi.

“Xin hỏi Phương đại thần có ở đây không ạ?” Tần Lỗi đi vào cửa hàng, hỏi Đại Trụ.

“Phương đại thần?” Đại Trụ ngơ ngẩn, thế nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh: “Anh tìm Phương Minh sao?”

“Tôi không biết tên của Phương đại thần, là Phương đại thần nói tôi tới đây.” Tần Lỗi không dám xác định, tối qua anh ta nhìn thấy tin nhắn của Phương đại thần nên mới tới đây, anh ta đã lặn lội đường xa từ tỉnh khác mà tới.

“Ở đây chỉ có một người họ Phương thôi, anh chờ một chút, để tôi đi gọi Phương Minh.”

“Không cần đâu.”

Phương Minh từ lầu hai xuống, vừa nãy cậu đang nghiên cứu giới chỉ kia, thế nhưng mãi mà vẫn không có phát hiện gì, sau đó lại nghe được động tĩnh bên dưới.

“Anh chính là người tác giả kia?”

Phương Minh nhìn về phía Tần Lỗi, đã gọi cậu là Phương đại thần lại còn biết cậu ở đây, chỉ có thể là người tác giả mà cậu đã nhắn tin.

“Cậu là Phương đại thần?”

Vừa nhìn thấy Phương Minh trong đôi mắt Tần Lỗi hiện lên tia thất vọng, vốn anh ta cho rằng Phương đại thần nổi tiếng khắp diễn đàn hẳn phải là một lão giả, hoặc chí ít cũng phải là một người đàn ông trung niên.

Nhưng Phương đại thần trước mắt anh ta lại giống hệt như những nhân vật chính trong bộ chuyện anh ta viết, tuổi trẻ tài cao, không gì không làm được, thế nhưng, ngoài đời thật sự có người giỏi như hack thế sao?

“Nói tình huống cụ thể một chút đi, trong bài đăng anh nói không rõ ràng lắm.” Phương Minh cười nhạt một tiếng, ra hiệu mời Tần Lỗi ngồi.

“Được, vậy tôi sẽ nói rõ với cậu.”

Nhập gia tùy tục, mà Tần Lỗi cũng đã lâm vào đường cùng, nếu không thể xử lý chuyện này chắc chắn anh ta sẽ phát điên mất.

“Chuyện bắt đầu từ lúc tôi viết bộ truyện mới…”

Tần Lỗi ngồi trên ghế, bắt đầu kể về câu chuyện ly kỳ mà anh ta đã gặp phải.

Là một tác giả viết truyện kinh dị, vốn xưa nay anh ta không hề tin trên đời có ma quỷ tồn tại. Anh ta là một người vững tin vào khoa học, vào chế độ xã hội chủ nghĩa, luôn cho rằng những câu chuyện ma quỷ chỉ là lừa mình dối người, đều là bịa đặt mà thôi.

Cũng chính vì không tin quỷ cho nên những câu chuyện anh ta viết ra vô cùng khủng bố, bởi vì anh ta căn bản không sợ.

Như thường lệ, sau khi viết xong một bộ truyện thì anh ta lại tiếp tục viết bộ truyện khác. Đối với một tác giả trong một hai tháng đầu khi viết bộ truyện mới là thời kỳ rất quan trọng, vì vậy mỗi ngày trừ việc viết truyện, Tần Lỗi thường đọc bình luận mà độc giả để lại, xem thử có đề nghị gì hay hay không.

Thế nhưng trên đời này luôn có những người thích quấy phá châm chọc, chê bai người ta, mỗi khi nhìn thấy những bình luận như vậy, đa số Tần Lỗi thường xóa luôn, mắt không thấy tâm không phiền.

Thế những có một lần, có người độc giả trực tiếp "ân cần hỏi thăm" người nhà của Tần Lỗi trong bình luận, điều này khiến Tần Lỗi rất tức giận.

Ra ngoài lăn lộn không nên tổn thương tới người nhà, trong lúc tức giận Tần Lỗi đã nghĩ ra được biện pháp để phản kích, chính là lấy tên những người này để đặt tên cho nhân vật quần chúng trong truyện của anh ta.

Đương nhiên nhân vật quần chúng này chính là quần chúng phản diện, không sống quá ba chương, mà kiểu chết lại còn vô cùng thê thảm nữa, đầu tiên là bị chó cắn rơi jj, lúc chạy trốn lại bị xe tải đụng chết, thi thể bị lốp xe đè bẹp!

Viết xong rồi Tần Lỗi cũng không để trong lòng, dù sao đây cũng chỉ là bịa thôi mà. Thế nhưng mấy ngày sau trong lúc nhàm chán lướt mạng xem tin tức, đột nhiên anh ta bị một bài báo hù

dọa tới nhảy dựng lên.

Ở một khu nào đó có tên trộm đột nhập vào nhà, bị chó săn chủ nhà nuôi rượt đuổi cắn rớt jj, sau đó lúc chạy trốn trên đường lại bị xe tải cán chết!

Vừa nhìn thấy tin tức này thì phản ứng đầu tiên của Tần Lỗi là trùng hợp, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào anh ta lại tìm thêm thông tin về bài báo này, kết quả khiến anh ta giật nảy mình, bởi vì tên trộm kia vậy mà cùng tên với nhân vật vai quần chúng trong truyện của anh ta.

Cùng một tên, cùng một kiểu chết…

Một khắc này cả người Tần Lỗi như rơi vào hầm băng, rét lạnh thấu tim, thế nhưng anh ta vẫn cố gắng an ủi bản thân đây có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Vì để bản thân có thể thoải mái hơn anh ta còn cố ý đưa chuyện này ra thảo luận với fan, hiển nhiên là đám độc giả không ai tin tưởng anh ta rồi, còn hô hào đòi Tần Lỗi dùng tên bọn họ để đặt tên cho mấy nhân vật quần chúng, bọn họ tình nguyện trở thành thành viên trong đội quân cảm tử.

Độc giả chính là người quyết định miếng cơm manh áo của tác giả, đương nhiên Tần Lỗi sẽ cố gắng đáp ứng hết yêu cầu của đám độc giả này, mà nhất là khi minh chủ đứng đầu bảng khen thưởng chủ động lên tiếng, anh ta lại càng không thể cự tuyệt.

Đương nhiên lần này Tần Lỗi không viết cái chết kinh khủng như lúc trước, anh ta chỉ để minh chủ kia trở thành nhân vật phản diện bị độc chết.

Thế nhưng tình huống quỷ dị lại phát sinh.

Từ sau khi đưa tên người minh chủ kia lên truyện, không hề nhìn thấy minh chủ đó xuất hiện bình luận nữa.

Ban đầu Tần Lỗi còn tưởng rằng bọn họ đùa giỡn quá đáng, thế nhưng liên tiếp ba ngày không thấy minh chủ xuất hiện, Tần Lỗi ẩn ẩn cảm thấy bất an, thế là anh ta nhắn tin riêng cho vị minh chủ kia.

Chỉ là tin tức nhắn ra như đá ném vào biển rộng, không hề có hồi đáp…

Tần Lỗi không thể tin nổi, minh chủ này là fan chân thành đáng tin nhất của anh ta, thường xuyên tặng một số đồ vật qua bưu điện cho anh ta. Thế là anh ta bắt đầu lục lại những bì chuyển phát nhanh, tìm ra số điện thoại của minh chủ này.

Chỉ là khi điện thoại được kết nối đầu bên kia lại vang lên tiếng của một người phụ nữ, là vợ của minh chủ, lời nói của đối phương khiến Tần Lỗi như bị sét đánh.

“Chồng tôi đã chết từ ba ngày trước rồi, bị ngộ độc thức ăn, không thể cứu chữa được.”

Tần Lỗi không thể nhớ nổi anh ta đã nói gì sau khi nghe được tin tức này, cũng không nhớ bản thân đã cúp điện thoại như thế nào, cả người cứ mơ mơ màng màng…

Chết, lại thêm một người chết, còn là người có cùng tên cùng cách chết với nhân vật quần chúng trong truyện của anh ta.

Một hồi lâu sau Tần Lỗi mới phản ứng lại được, anh ta chạy như điên ra khỏi nhà, bởi vì anh ta đột nhiên nhớ tới, trong một chương anh ta mới viết, vì không nghĩ ra tên của nhân vật quần chúng nên đã lấy đại tên của một người bạn.

Mà cũng trong chương đó, nhân vật quần chúng này đang lái xe đi trên đường, bởi vì thắng xe bị hư mà mất lái lao thẳng xuống hồ nước, chết đuối.

Anh ta vừa chạy như điên tới hồ nước được miêu tả trong

truyện vừa không ngừng gọi điện thoại cho bạn mình, thế nhưng không ai bắt máy, mà đợi khi anh ta chạy tới hiện trường đã thấy nơi đó chật kín người, cần cẩu còn đang cẩu một chiếc xe từ trong hồ lên.

Sau khi nhìn thấy cảnh sát lôi cái xác của bạn mình ra khỏi xe, cả người Tần Lỗi triệt để sụp đổ.

Tử vong long sáo(1), đây mới chính là tử vong long sáo!

(1)Long sáo: nhân vật quần chúng

Chương 245: Sách âm dương

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Mỗi một tác giả đều có ảo tưởng bản thân có thể được như thần bút Mã Lương, đương nhiên, tất cả mọi người cũng đều biết đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Mỗi lần Tần Lỗi viết truyện đều ảo tưởng bản thân là nam chính trong truyện, đương nhiên lý trí nói cho anh ta biết, đó căn bản là chuyện không thể nào, bản thân anh ta không thể tài ba như thế.

Sở dĩ anh ta dùng tên những người mà anh ta chán ghét trong cuộc sống để đặt tên cho nhân vật phản diện, chỉ là để thỏa mãn tâm lý một chút mà thôi.

Thế nhưng có một ngày anh ta lại phát hiện, những người đó thật sự chết đi theo cách anh ta đã viết trong tiểu thuyết.

Tần Lỗi không hề cảm thấy kích động hay hưng phấn, chỉ thấy nội tâm ngập tràn hoảng sợ, bởi vì theo một cách lý giải nào đó thì anh ta chính là kẻ giết người.

Mấy giờ sau tâm trạng của Tần Lỗi mới bình ổn hơn được một chút, sau đó anh ta lại nghĩ tới một chuyện vô cùng đáng sợ, đó chính là từ trước tới nay anh ta đã viết về cái chết của hơn 20 nhân vật!

Nghĩ tới chỗ này, Tần Lỗi bắt đầu vội vàng lên mạng tìm kiếm

tên của 20 nhân vật kia, kết quả anh ta tìm thấy tin tức tử vong của 8 người trong số đó, những người này chết một cách ly kỳ hoặc vô cùng thê thảm, bởi thế báo chí mới chú ý và đăng tin.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là 12 người còn lại vẫn còn sống, có thể bởi vì phương thức tử vong của 12 người kia rất bình thường, thế nên báo chí mới không đưa tin.

Hơn 20 mạng người… Nghĩ tới con số này da đầu Tần Lỗi tê dại, mặc dù không phải đích thân anh ta ra tay giết chết đám người đó thế nhưng có gì khác đâu? Bọn họ vẫn vì anh ta mà chết…

Từ đó về sau Tần Lỗi không dám viết về cái chết của bất kỳ một nhân vật nào trong truyện nữa, nhân vật chính cũng biến thành thánh mẫu, mặc dù điều này khiến tất cả độc giả khó chịu mắng chửi, thế nhưng Tần Lỗi không quan tâm, anh ta thà rằng truyện của bản thân có thành tích không tốt chứ không muốn mình trở thành kẻ giết người.

Thế nhưng chuyện không dừng lại ở đó…

Vẻn vẹn yên bình được một tuần lễ, hôm đó khi Tần Lỗi ra ngoài mua sắm một ít vật dụng cần thiết, đầu tiên là bị một biển quảng cáo trên đường rơi xuống, suýt nữa đè bẹp anh ta, tiếp theo lúc băng qua đường lại suýt bị xe cán.

Vất vả lắm mới tới được siêu thị, không ngờ thang cuốn của siêu thị lại gặp sự cố, tấm đệm của thang cuốn trực tiếp sụp xuống, nếu không phải anh ta may mắn thì đã bị kẹp chết tươi rồi!

Nếu một lần gặp phải chuyện ngoài ý muốn thì chỉ là trùng hợp, thế nhưng liên tục ba lần ngoài ý muốn, Tần Lỗi không còn tin đây chỉ là chuyện trùng hợp nữa, anh ta cho rằng đây chính là sự trừng phạt của bàn tay vô hình nào đó trong cõi u minh.

Trừng phạt anh ta không chịu viết cảnh tử vong trong tiểu thuyết.

Vì để kiểm chứng suy đoán của mình, không quan tâm đây là siêu thị, anh ta trực tiếp lấy di động ra đăng lên một chương mới. Trong chương này anh ta viết về cái chết của một vai quần chúng mới, thế nhưng lần này Tần Lỗi thông minh hơn, anh ta lấy một cái tên vô cùng kì quái, tây tàu hỗn hợp: Hoắc Đức Mai Diễm Hồng, anh ta cho rằng chỉ cần ngoài đời không có cái tên này thì sẽ không ai phải chết…

Quả nhiên sau khi đăng chương này lên, Tần Lỗi không hề gặp phải bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào nữa, điều này càng khiến anh ta thêm tin tưởng suy đoán của bản thân, chính là nếu trong tiểu thuyết của anh ta không có người chết thì chính anh ta sẽ phải gặp nạn.

Sau lần thử nghiệm đó Tần Lỗi lại khôi phục phong cách của bản thân, chỉ là tên của nhân vật quần chúng lúc này trở nên vô cùng quái dị: James Vệ Quân, Hầu Phóng Bích, Ngô Tinh Xạ…

Tự cho rằng bản thân đã tìm thấy một cách giải quyết hoàn hảo, Tần Lỗi thở phào một hơi nhẹ nhõm, thế nhưng không tới ba ngày sau, anh ta lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Máy chủ trong nhà đột nhiên bị nổ, bóng đèn rớt xuống, nước nóng trong nhà tắm lên tới 100 độ…

Những chuyện bất thường xuất hiện khiến Tần Lỗi hiểu ra, đây chính là một lời cảnh cáo, nếu anh ta còn tiếp tục đặt những cái tên như vậy thì người chết tiếp theo có lẽ chính là anh ta…

Mỗi người đều tự tư(1)…

(1)Tự tư: vì lợi ích của bản thân mà không quan tâm tới người khác

Tần Lỗi không muốn chết, anh ta còn chưa kết hôn, chưa sinh con, thậm chí còn chưa từng nghiêm túc yêu đương làm sao có thể cam tâm chết đi như vậy chứ?

Ôm tâm lý đạo hữu có thể chết nhưng bần đạo không thể chết, Tần Lỗi bắt đầu dùng những cái tên bình thường cho đám tử vong long sáo kia.

“Phương đại thần, cậu sẽ mãi mãi không thể biết được loại cảm giác kia, mỗi lần tôi muốn đặt tên cho tử vong long sáo là cả người tôi gần như sụp đổ.”

Giọng nói của Tần Lỗi đột nhiên cao hẳn, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ, không ai có thể lý giải tâm tình phức tạp của anh ta khi phải đặt tên cho những nhân vật đó.

“Mỗi đêm đi ngủ tôi đều mơ thấy ác mộng, tôi mơ thấy những người đã chết kia tìm tôi đòi mạng, họ hỏi tôi vì sao tôi lại hại bọn họ, nhưng tôi… Tôi cũng không còn cách nào nữa…”

Tần Lỗi thống khổ ôm chặt đầu, mà đám người Đại Trụ đang nghe bên cạnh thì ngốc trệ ra, trên đời này còn có chuyện ly kỳ như vậy sao?

Một người có thể quyết định cái chết của người khác chỉ dựa vào vài chữ?

Nếu thật sự như vậy thì không phải anh ta muốn ai chết thì người đó phải chết sao? Vậy khác nào Diêm Vương?

Nếu không phải vẻ thống khổ của Tần Lỗi vô cùng chân thật, bọn họ còn hoài nghi anh ta cố tình chạy tới đây bịa chuyện!

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, chờ tới khi tâm trạng của Tần Lỗi khôi phục một chút rồi cậu mới mở miệng: “Cái tên cuối cùng trong danh sách tử vong là gì?”

“Trương Phúc, là tôi tùy tiện đặt.”

Nghe thấy câu trả lời của Tần Lỗi, thân thể của Phương Minh cũng hơi chấn động: “Là ba ngày trước sao?”

“Đúng, ba ngày trước tôi vừa đăng một chương, không lẽ Phương đại thần cũng đọc truyện của tôi sao?” Tần Lỗi kinh ngạc hỏi.

“Tôi không đọc truyện của anh, nhưng tôi đã từng gặp qua Trương Phúc này.”

Câu nói của Phương Minh khiến Tần Lỗi ngây người, một lúc sau anh ta cúi đầu xuống, biểu lộ trở nên vô cùng uể oải.

Giờ phút này Tần Lỗi cúi đầu im lặng, mà Phương Minh cũng chấn kinh vô cùng, cậu có thể chắc chắn cái chết của Trương Phúc không hề có chút quan hệ gì với Tần Lỗi trước mắt này, thế nhưng nếu bộ truyện của Tần Lỗi không viết tên Trương Phúc, liệu ông ta có phải chết hay không?

Đáp án chắc chắn là có!

“Anh không cần phải tự trách quá mức, thật ra chuyện này không hẳn đều là trách nhiệm của anh, là Âm Phủ đã sơ sẩy, còn anh vừa lúc trở thành người bị hại mà thôi.”

Trong lòng Phương Minh đã có một suy đoán, thế nhưng đương nhiên cậu cần phải nghiệm chứng suy đoán này trước đã.

“Không phải lỗi của tôi?”

Tần Lỗi ngẩng đầu nhìn Phương Minh, vẻ mặt kích động vô cùng, thế nhưng rất nhanh lại biến thành vẻ thống khổ: “Phương đại thần, cậu không cần phải an ủi tôi, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không thể chịu đựng cảm giác này thêm được nữa. Tôi sẽ ngừng viết sách, nếu quả thật nó muốn trừng phạt tôi thì hãy tới lấy

mệnh tôi đi!”

Đối với Tần Lỗi, cuộc sống trong hai tháng vừa rồi còn dài và đau khổ hơn cả 20 năm, nếu tiếp tục như vậy cho dù anh ta có thể sống, nhưng những dằn vặt cùng thống khổ kia sẽ không ngừng quấn lấy anh ta, khiến anh ta sống không bằng chết!

“Anh cảm thấy anh thật sự có năng lực lớn tới mức có thể quyết định sống chết của một người nào đó sao?” Thấy Tần Lỗi không tin Phương Minh hỏi ngược lại.

“Cái này… Thế nhưng những chuyện đã xảy ra, cậu giải thích thế nào?”

Tần Lỗi tự hiểu, bản thân anh ta chỉ là một trạch nam(2) vô cùng bình thường, anh ta không phải thần tiên, cũng không có pháp lực, đừng nói tới giết người, cho dù giết con gà thôi cũng cảm thấy mệt mỏi.

(2)Trạch nam: người đàn ông ru rú trong nhà

“Đã từng nghe nói tới sách Âm Dương chưa?” Phương Minh cười hỏi.

“Sách Âm Dương?”

Tần Lỗi lắc lắc đầu, anh ta đã từng thấy tên sách này trong một bộ truyện, thế nhưng anh ta biết Phương đại thần nói tới Âm Dương sách này không chỉ đơn thuần là nói tới cuốn tiểu thuyết kia.

“Dương Gian vẫn có lời đồn trên tay phán quan của Âm Phủ có một cuốn sổ sinh tử, nắm giữ sinh tử của người trên Dương Gian, một khi phán quan viết tên người nào đó lên sổ sinh tử thì Hắc Bạch Vô Thường sẽ tới Dương Gian câu hồn phách của người đó đi.”

“Cho nên trong Tây Du Ký mới có đoạn Tôn Ngộ Không thêm dương thọ của mình trong sổ sinh tử, thậm chí sau đó trực tiếp xé nát cuốn sổ sinh tử này.”

Nghe Phương Minh nói tới đây Đại Trụ liền bổ sung: “Đúng đúng đúng, lúc xem phim Tây Du Ký tôi thích nhất đoạn này đấy.”

“Đúng là sổ sinh tử có tồn tại, thế nhưng trên sổ sinh tử này chỉ có một nội dung, chính là thời gian khi người này còn sống.”

“Sau khi người này sinh ra tên của người đó sẽ xuất hiện trên sổ sinh tử, mà sau khi anh ta chết đi thì tên của anh ta cũng biến mất khỏi sổ sinh tử. Dựa theo thời đại của chúng ta để so sánh, thì sổ sinh tử này càng giống như kho dữ liệu.”

Phương Minh nhìn vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu của Đại Trụ cùng Tần Lỗi cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì truyền thuyết trên Dương Gian đã phóng đại quá mức tác dụng của sổ sinh tử, lại thêm sự nổi tiếng của Tây Du Ký nên đa số người đều cảm thấy sổ sinh tử có thể khống chế sinh tử của một người.

Sở dĩ Phương Minh biết những thứ này chính là vì ghi chép về Âm Phủ có trong truyền thừa Vu Sư, mặc dù nội dung cũng không quá kỹ càng thế nhưng cũng có vài câu giới thiệu sổ sinh tử này.

“Thì ra là như vậy, nếu nói thế thì dường như sổ sinh tử cũng không đáng sợ như tưởng tượng.”

“Hai người có thể hiểu thế này, Âm Phủ tồn tại như một luân hồi, mà trên thực tế luân hồi chỉ là một bàn phím, khi một người vào luân hồi đầu thai chẳng khác nào đè lên bàn phím lưu lại dữ liệu, mà dữ liệu này sau khi thống kê sẽ chuyển tới sổ sinh tử, bên trên có ghi thời gian người này sinh ra và chết đi…”

Phương Minh không tiếp tục nói về sổ sinh tử nữa mà chuyển qua thứ khác: “Ngoài sổ sinh tử thì ở Âm Phủ còn có một loại đồ

giống vậy, được gọi là Sách Âm Dương."

"Quỷ sai ở Âm Phủ không thể nào khống chế sổ sinh tử, thế nhưng lại có thể khống chế sách Âm Dương, mà sách Âm Dương này thì ghi lại phương thức chết của con người."

"Sách Âm Dương không chỉ có một quyển, mà mỗi khu vực đều có một sách Âm Dương, bên trên ghi lại cách chết của đám người sống trong khu vực đó, và quỷ sai của khu vực đó sẽ giữ cuốn sổ Âm Dương này. Nếu tôi đoán không sai thì hẳn vì một lý do ngoài ý muốn nào đó, anh đã đạt được cuốn sách Âm Dương."

Phương Minh nhìn về phía Tần Lỗi nói từng chữ từng chữ.

Chương 246: Nguy cơ cuối cùng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Tần Lỗi sửng sốt, anh ta chưa từng nghe thấy sách Âm Dương mà Phương Minh nói tới.

“Phương đại thần, có phải cậu đoán sai rồi hay không? Tôi không hề có cuốn sách Âm Dương nào hết. Vì tìm cảm hứng viết tiểu thuyết mới đúng là tôi đã mua một ít sách cùng thể loại trên mạng xuống xem, thế nhưng đây đều là sách bình thường mà thôi.”

Phương Minh mỉm cười: “Ai nói với anh sách Âm Dương nhất định phải là sách?”

Rất nhiều người khi nghe tới sổ sinh tử đều cho rằng sổ sinh tử là một cuốn sổ, thế nhưng thật ra sổ sinh tử không hề phải là một cuốn sổ. Cụ thể bộ dạng của nó là gì thì trong truyền thừa Vu Sư không nói tới, thế nhưng có nói sơ qua sổ sinh tử không hề phải là một cuốn sổ.

Sổ sinh tử là thế, mà sách Âm Dương cũng vậy.

Mỗi khu vực khác nhau thì sẽ có một hình dạng sách Âm Dương khác nhau, có thể là một viên đá, cũng có thể là một chiếc gương, thậm chí là một gốc cây…

Tóm lại là nó có muôn hình vạn trạng.

“Sách âm dương tồn tại dưới rất nhiều loại hình thái, chỉ cần thử nghiệm một chút liền biết anh có giữ sách Âm Dương thật hay không.”

Phương Minh ra hiệu cho Tần Lỗi tới vị trí của Đại Trụ, nơi đó có một chiếc máy vi tính, lúc trước cậu đã mua nó cho Đại Trụ sử dụng.

Sau khi mở máy tính, dựa theo yêu cầu của Phương Minh Tần Lỗi bắt đầu mở phần mềm tiếp tục sáng tác truyện.

Chỉ là sau khi viết xong, Tần Lỗi lại có chút do dự: “Phương đại thần, chuyện này thật sự quá mạo hiểm, nếu có chuyện gì xảy ra…”

“Không sao đâu, anh cứ viết đi.”

Phương Minh không thèm để ý nói một câu, Tần Lỗi nghe vậy, khẽ cắn môi, cuối cùng cắm đầu cắm cổ gõ chữ. Chương này anh ta lại viết về một nhân vật quần chúng xấu số, tên là Phương Minh…

Không sai, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Tần Lỗi do dự, Phương Minh đã yêu cầu anh ta viết tên cậu vào câu chuyện.

Tần Lỗi viết rất nhanh, bởi vì cốt truyện sớm đã nằm trong đầu anh ta rồi, hiện tại chỉ cần đặt tên cho nhân vật quần chúng này nữa là xong.

“Phương đại thần, cậu có cần suy nghĩ lại một chút hay không?” Viết xong rồi nhưng Tần Lỗi vẫn cảm thấy không yên lòng, do dự hỏi thăm Phương Minh một lần nữa.

“Đúng vậy Phương Minh, tôi thấy cậu không nên đặt bản thân mình vào tình huống nguy hiểm như vậy thì hơn, chuyện này thật

sự quá kỳ lạ.”

Đại Trụ ở bên cạnh cũng khuyên nhủ, cậu cho rằng hành động này của Phương Minh quá mạo hiểm, làm sao có thể lấy mạng sống của bản thân ra làm thí nghiệm như vậy được chứ?

“Yên tâm, tôi đã dám làm như vậy đương nhiên cũng có lòng tin chắc chắn bảo vệ được tính mạng của bản thân.”

Muốn xác định những chuyện kia có thực sự do sách Âm Dương làm ra hay không, chỉ có cách tự cậu thử nghiệm mới biết được. Mặc dù ngoại trừ sách Âm Dương ra cậu không tìm thấy lý do nào khác thích hợp hơn để giải thích những chuyện Tần Lỗi gặp phải, thế nhưng vẫn không thể chủ quan.

Sửa đổi, đăng bài, ra thông báo!

Sau khi làm xong hết thảy Tần Lỗi không biết phải làm gì tiếp theo, mà Đại Trụ cứ như gặp phải địch nhân cường đại, không ngừng nhìn chằm chằm bốn phía. Dựa theo tiểu thuyết của Tần Lỗi, Phương Minh là một tác giả tiểu thuyết, vì drop truyện quá nhiều mà bị fan cuồng cầm dao đâm chết!

Mặc dù thân phận của nhân vật quần chúng trong truyện của Tần Lỗi không giống người ngoài đời, thế nhưng kiểu chết thì giống như đúc.

Trên thực tế, khi viết tới cách thức tử vong Tần Lỗi cũng không hiểu tại sao trong đầu anh ta đột nhiên toát ra những phương pháp này, khi viết tới đó phảng phất từ nơi xa xăm truyền tới, hiện rõ trong đầu anh ta rằng vai quần chúng này sẽ chết như vậy.

Tựa hồ người này vốn là phải chết như vậy, chỉ là mượn tay anh ta gõ ra mà thôi.

Đại Trụ đã đọc nội dung chương tiểu thuyết nên mới cẩn thận

như vậy, đề phòng có người đột nhiên vác dao tới làm ra hành động lưu manh gì, giống như người đàn ông xinh đẹp nhưng thần kinh có vấn đề hôm qua…

“Không cần khẩn trương như vậy đâu.”

Phương Minh nhìn thấy bộ dáng khẩn trương vô cùng của hai người Đại Trụ cùng Tần Lỗi liền mở miệng an ủi, đừng nhìn cậu có vẻ thoải mái ung dung thế nhưng trong tâm cũng đang đề phòng cẩn thận.

Mặc dù cậu không biết lực lượng của sách Âm Dương từ đâu tới, thế nhưng cậu biết nó có tồn tại theo một quy tắc riêng. Nếu Tần Lỗi thật sự nắm giữ loại khả năng này thì một lát nữa chắc chắn sẽ có người tìm tới cửa.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong sự khẩn trương của hai người Đại Trụ cùng Tần Lỗi.

Sau một giờ, Đại Trụ miệng khô lưỡi khô đang định tự đi rót cho bản thân một ly nước thì đúng lúc này, ngoài cửa hàng vang lên một tiếng la hét, không tới ba giây sau một người đàn ông cầm dao bầu xông tới!

“Chết! Các người đều phải chết!”

Người đàn ông tựa như mất lý trí, sau khi xông vào đột nhiên hét lên một tiếng rồi chém thẳng tới Phương Minh đang đứng gần ông ta nhất.

“Phương Minh cẩn thận!”

Đại Trụ hoảng sợ nhắc nhở thế nhưng Phương Minh còn nhanh hơn, ngay khoảnh khắc khi người đàn ông lao tới thì chân phải của cậu cũng đạp mạnh một bước về phía trước, cơ hồ trong chớp mắt đã tới trước mặt người đàn ông kia.

Ầm!

Người đàn ông mới kịp giơ dao bầu trong tay lên đã vô lực buông thõng xuống vì đau đớn kịch liệt.

Một quyền của Phương Minh hiện tại nặng tới mấy trăm cân, làm sao một người bình thường có thể chống đối được.

Cánh tay của người đàn ông đau đớn buông thõng xuống, thế nhưng Phương Minh vẫn chưa dừng lại, cậu dùng tay bắt lấy cánh tay còn lại của ông ta, rồi lại dùng chân đạp mạnh lên cẳng chân ông ta, khiến ông ta trực tiếp quỳ sụp trên mặt đất.

Đúng lúc này ngoài cửa có mấy người bảo vệ xông tới, vừa nhìn thấy người đàn ông đã bị bắt lại thì kinh ngạc há hốc mồm, sau đó cả đám thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Ông chủ Phương, người này đã dùng dao bầu chém thương 4, 5 người rồi, dường như ông ta bắt gặp vợ mình vụng trộm với người đàn ông khác ở đây, thẹn quá hóa giận nên gặp người nào liền chém người đó.”

Giao người đàn ông kia cho bảo vệ, lại tìm hiểu kỹ thông tin xong liền để bảo vệ đưa người đàn ông đi.

“Thật… Thật không ngờ lại có chuyện quỷ quái như vậy!” Sau khi người đàn ông đi rồi mà Đại Trụ vẫn còn chấn kinh không thôi, mặc dù cậu ta cũng tin tưởng lời của Tần Lỗi, thế nhưng vẫn cảm thấy chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của bản thân.

“Phương… Phương đại thần, cậu… Cậu vậy mà còn sống…”

Tần Lỗi cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì những nhân vật quần chúng trong truyện của anh ta không một ai có thể sống sót, thế nhưng Phương đại thần là ngoại lệ! Ngoại lệ này khiến lòng anh ta không ngừng trào dâng hi vọng, có lẽ Phương đại thần thật sự có thể cứu vớt cuộc đời của anh ta.

“Còn chưa tới lúc.”

Phương Minh lắc đầu, dựa theo hiểu biết của cậu với sách Âm Dương thì đây chỉ là đợt thứ nhất mà thôi.

“Còn chưa tới lúc? Phương Minh, ý cậu là sao?” Đại Trụ khó hiểu.

“Đây chỉ là đợt thứ nhất mà thôi, chờ tiếp đi, sẽ còn có người tiếp tục nhắm vào tôi.”

Lần chờ này đám người Phương Minh phải chờ tới những 2 giờ, sau hai giờ từ phía cửa vào truyền tới một tiếng súng nổ, tiếng súng này khiến thân thể Đại Trụ cùng Tần Lỗi chấn động, mà ngoài tiếng súng còn có tiếng nói của cảnh sát vang vọng từ trong loa.

“Hách Kiến Minh, ông đã bị bao vây rồi, mau buông bỏ vũ khí đầu hàng đi!”

“Không cần phải cố gắng trốn tránh, ông trốn không thoát được đâu!”

Trong lúc Đại Trụ cùng Tần Lỗi còn đang ngơ ngẩn thì đã có mấy bóng người xông vào trong quán, mặt mũi mỗi người đều là hung thần ác sát, dẫn đầu là một người đàn ông da đen, thoạt nhìn gầy yếu nhưng trên người tỏa ra sát khí rất mãnh liệt.

“Bắt đám người này làm con tin, cảnh sát tuyệt đối không dám động thủ với chúng ta đâu.”

Hách Kiến Minh vui mừng nhìn ba người Phương Minh trong cửa hàng, hắn ta đã nghĩ ra cách đào thoát rồi.

Hắn ta là đầu lĩnh của đám người trộm mộ, thời gian trước bọn hắn đã đào được một món đồ quý giá, nhưng cũng vì quá quý giá mà bọn hắn mới lựa chọn chủ động giao dịch với người mua,

không ngờ lại lọt vào mai phục.

Bảy tám người anh em của hắn ta đã bỏ mạng tại đây, nếu không phải hắn ta phản ứng mau lẹ dẫn đám anh em còn lại chạy trốn thì hiện tại chỉ sợ đã toi từ lâu rồi.

Hách Kiến Minh hiểu rõ dựa vào tội hủy hoại cùng trộm cắp văn vật đủ để hắn ta đi tù mọt gông, dù gì đời này cũng đã bị hủy, chi bằng liều mạng, biết đâu còn có thể tìm được cơ hội đào thoát, huống gì trên tay hắn ta vẫn còn 3 con tin trước mắt…

“Ngoan ngoãn chút cho tôi!”

Đám đàn em của Hách Kiến Minh nghe vậy liền nhao nhao lấy dao bấm trong người ra, riêng Hách Kiến Minh xoay người quan sát động tĩnh bên ngoài cửa hàng. Hắn ta tin tưởng, dựa vào thực lực đám đàn em của hắn ta dư sức khống chế ba người Phương Minh.

Thế nên khi hắn ta quay đầu lại một lần nữa, nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi xuất hiện trước mắt hắn ta liền giật bắn cả mình.

“Chỉ sợ tôi không thể làm con tin của ông được, đã để ông phải thất vọng rồi.”

Phương Minh nói xong trực tiếp đấm một cái vào đầu Hách Kiến Minh, đáng thương một vị kiêu hùng, ngay cả phản ứng cũng chưa kịp phản ứng đã bất tỉnh nhân sự…

Thế là những cảnh sát hình sự này tiếp tục lôi đám trộm mộ đi như lúc trước bảo vệ đã lôi người đàn ông đi vậy, cũng may trong số những cảnh sát hình sự này có hai người trong đội của Tào Lượng, Phương Minh đỡ phải giải thích một phen.

“Đây đã là lần thứ hai rồi, trước kia tôi chưa từng gặp phải tình huống như thế này bao giờ!”

Tần Lỗi không ngờ thật sự có đợt thứ hai, những nhân vật quần chúng lúc trước kia đều tử vong ngay từ lần đầu tiên rồi, thế nên anh ta căn bản không hề biết còn có những lần tiếp theo như vậy.

“Sách Âm Dương có thể quyết định phương thức tử vong của mỗi người, hiện tại tôi có thể chắc chắn đúng là anh nắm giữ năng lượng của sách Âm Dương này. Mà dưới năng lượng của sách Âm Dương, trong 24 giờ tôi sẽ phải trải qua ba kiếp nạn, nói cách khác tôi còn 1 kiếp nạn nữa.”

Phương Minh có thể xác định được tới 90% Tần Lỗi đã nắm giữ năng lượng của sách Âm Dương.

“Phương Minh, không thể dừng lại sao?”

Đại Trụ có chút lo lắng, đầu tiên là một người đàn ông điên cuồng, lần thứ hai là một đám liều mạng, một lần lại hung hiểm hơn một lần, như vậy chắc chắn lần thứ ba khẳng định càng thêm nguy hiểm hơn.

“Không dừng được, một khi sách Âm Dương đã bắt đầu hiệu lực liền không thể đình chỉ, một là tôi chết, hai là hết ba lần.”

Phương Minh cũng biết chắc chắn lần thứ ba sẽ hung hiểm vô cùng, mà sở dĩ cậu lựa chọn làm vậy không chỉ muốn xác định Tần Lỗi có nắm giữ năng lượng của sách Âm Dương hay không, nguyên nhân quan trọng nhất khiến cậu làm vậy chính là vì lợi ích sau này.

Vượt qua ba lần, cậu sẽ thu hoạch được lợi ích khổng lồ, đây mới là nguyên nhân chân chính khiến cậu bất chấp nguy hiểm, nếu không với tính cách của cậu làm sao có thể đẩy bản thân vào nguy hiểm được kia chứ?

Thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút, mãi cho tới khi bên

ngoài đã đen kịt một màu mà nguy cơ thứ ba vẫn chưa xuất hiện, điều này khiến vẻ mặt của Phương Minh càng thêm ngưng trọng, bởi xuất hiện càng muộn chứng tỏ nguy hiểm càng mạnh.

Đây chính là thời gian để lực lượng của sách Âm Dương ngưng tụ, giống như trò chơi nghẹn đại chiêu vậy, thời gian ngưng tụ đại chiêu càng lâu thì uy lực của nó càng thêm khủng bố!

Chương 247: Long Hổ Môn đã đến.

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Có câu nói: Diêm Vương bảo chết lúc canh ba, không ai có thể sống đến canh năm.

Diêm Vương, người quyền cao chức trọng như vậy sẽ không để ý sự sống chết của một người bình thường chốn dương gian. Nhưng đây chỉ là một cách nói ví von, khi cách thức một người sẽ chết được ghi vào sách âm dương, thì cũng giống như được Diêm Vương nhớ đến vậy.

Hai mươi bốn tiếng, sau khi sắc trời dần tối, là đã qua mười tiếng rồi.

Phương Minh không ở lại phố đồ cổ nữa, thậm chí ngay cả biệt thự cũng không ở lại, mà đi đến công viên bên cạnh biệt thự.

Dựa theo Tần Lỗi viết, cậu chết do bị dao chém, nói cách khác kiếp nạn này là do con người làm. Nếu như thật sự có một sự tồn tại lớn mạnh có thể giết chết cậu, vậy tiếp tục ở lại cửa tiệm và biệt thự sẽ chỉ làm liên lụy đến nhóm Đại Trụ.

Thế nên, dứt khoát từ chối lời đề nghị đi theo của Đại Trụ, Phương Minh một mình ở trong công viên, tất nhiên, ngoại trừ Lão Hoàng.

Dường như cảm nhận được vẻ mặt nghiêm trọng của Phương Minh, Lão Hoàng cũng thay đổi dáng vẻ lười nhác ban đầu, đôi mắt chó không ngừng nhìn khắp bốn phía.

Ngay sau đó, toàn thân Lão Hoàng đột nhiên dựng thẳng lông lên, nhưng lần này nó không sủa, chỉ cào chân trước mấy cái, lộ ra bộ móng vuốt sắc bén.

“Vậy mà vẫn còn tâm tình ngồi ở đây, người của Long Hổ Môn đã sắp tìm đến cửa. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, nửa tiếng sau sẽ đến.”

Lưu Nguyệt xuất hiện, nhưng khi vừa nhìn thấy Lão Hoàng anh ta liền dừng bước, nhịn không được nhíu mày: “Súc vật chết tiệt, phải bỏ mày vào nồi lẩu mới đúng.”

Nhìn thấy sự xuất hiện của Lưu Nguyệt Phương Minh cũng hơi kinh ngạc, nhưng cậu không cảm nhận thấy sát ý trên người đối phương, cho thấy đối phương thật sự tới để báo tin cho cậu.

“Tuy lần này Long Hổ Môn không có trưởng lão đến, nhưng lại có một người trong mười đại đệ tử của môn phái. Người đó có trình độ cấp Nhân tầng tám, cũng khó chơi lắm. Nếu tôi là anh, bây giờ sẽ dọn đồ bỏ trốn ngay.”

Phương Minh trùng mắt. Trình độ Vu sư của cậu bây giờ là ba sao, tương đương với cấp Nhân tầng bảy, nhưng tất cả thuật pháp cậu nắm được cũng không phải là không thể đấu với người cấp Nhân tầng tám.

“Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi không có ý định bỏ chạy.”

Phương Minh lên tiếng, trên thực tế lần này cậu muốn xem thử sức mạnh của sách âm dương, tự đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm, cũng có nguyên nhân của Long Hổ Môn trong đó nữa.

Bởi vì cậu biết rõ, người của Long Hổ Môn sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến cửa, vậy nên cậu phải nhanh chóng nâng cao sức mạnh của mình. Chỉ có nâng cao sức mạnh bản thân mới không phải sợ Long Hổ Môn.

“Được rồi, hai tiếng nữa tôi lại quay lại đây tìm cậu, có khi lúc đó còn có thể nhặt xác cậu về.”

Lưu Nguyệt vô tư cười, rồi xoay người bỏ đi. Nhưng anh ta vừa cất bước đi liền đột nhiên quay đầu lại, dựng ngón giữa với Lão Hoàng.

“Sớm hay muộn cũng có ngày tao bỏ mày vào nồi hầm.”

“Gâu.”

Lưu Nguyệt chạy, sau khi phóng phi đao rất biết tự giác xoay người bỏ chạy, để lại Lão Hoàng sủa gâu gâu đầy phẫn nộ.

Nhìn bóng dáng bỏ chạy của Lưu Nguyệt, Phương Minh cũng mỉm cười. Nếu không phải lần đó tận mắt nhìn thấy dưới hầm, cậu thật sự không thể tin đây chính là một trong Tứ Đại Thiên Vương của tổ chức Hắc Xà.

“Quả là người của Long Hổ Môn đến.”

Qua khúc nhạc đệm, Phương Minh cũng bắt đầu suy nghĩ tìm biện pháp. Lưu Nguyệt sẽ không lừa mình chuyện này, người Long Hổ Môn chính là vì Viên Thiệu Hoa mà tìm mình báo thù.

Lúc trước phế Viên Thiệu Hoa cậu không hề hối hận, tất nhiên cách làm tốt nhất chính là diệt cỏ tận gốc giết sạch những người như Dương Tu. Nhưng Phương Minh không làm được, bởi vì dù sao cậu cũng không phải là Đao phủ. Đám người Dương Tu cũng không có thù hằn gì với cậu cả.

Phương Minh có nghĩ người Long Hổ Môn sẽ đến, nhưng

không ngờ lại đến sớm như vậy. Đến bây giờ cậu vẫn chưa dám chắc chắn rốt cuộc là do sức mạnh của sách âm dương thúc đẩy hay đây vốn là số kiếp của cậu nữa.

Hoặc là, cả hai.

“Lão Hoàng, xem ra lát nữa sẽ có một trận chiến rất ác liệt đây.”

Phương Minh xoa xoa đầu Lão Hoàng. Cậu biết Lão Hoàng sẽ không bỏ đi.

“Gâu.”

Lão Hoàng cọ đầu vào lòng bàn tay của Phương Minh, sau đó nhe răng, giống như hồi xưa khi họ còn sống ở thôn núi, một người một chó cùng một đám gấu đen đại chiến.

…

“Hai vị sư huynh, sư đệ vô năng, khiến môn phái mất mặt, lần này còn kính mong sư huynh ra tay giải quyết.”

Trên một chiếc xe thương vụ, Viên Thiệu Hoa đang ngồi khắp người quấn băng. Ngồi phía sau anh ta là hai chàng trai trẻ mặc trường bào, tuổi trên dưới ba mươi.

Một trong hai người, tuổi lớn hơn người còn lại chính là một trong mười đệ tử trẻ giỏi nhất của Long Hổ Môn, đạt cảnh giới cấp Nhân tầng tám.

“Long Hổ Môn không thể chịu nhục nhã. Người này dám đả thương sư đệ, vậy không thể để hắn ta sống được, có lục sư huynh ở đây, người đó không chạy thoát được đâu.”

Người còn lại mở miệng, hắn ta và Viên Thiệu Hoa tình cảm khá tốt. Khi biết Viên Thiệu Hoa bị người ta phế tu vi, hắn ta liền

cố ý kéo lục sư huynh cùng đi đến đây.

Là một trong mười đại môn phái đứng đầu trong giới tu luyện Long Hổ Môn, đệ tử môn hạ bị người ta phế bỏ tu vi, nếu không lấy lại công đạo, Long Hổ Môn bọn họ làm sao còn khiến quần hùng khiếp sợ được chứ?

Người được gọi là lục sư huynh kia vẫn luôn nhắm mắt không hề thay đổi.

Trên xe, ngoại trừ Viên Thiệu Hoa và hai sư huynh của anh ta còn có hai người. Một người là Dương Tu, một người là trưởng bối của Dương Tu - Dương Thương.

“Tên Phương Minh kia đầu tiên giả mạo người nhà họ Phương, sau đó lại đả thương Viên công tử, thật là đáng căm hận. Hơn nữa tôi nghi hắn ta và tổ chức Hắc Xà chắc hẳn có mối liên hệ. Người như vậy quả thật không nên giữ lại.”

Dương Thương lên tiếng, đối với ông ta mà nói có thể nịnh bợ Long Hổ Môn là một chuyện tốt. Dù sao Long Hổ Môn mạnh hơn Điểm Thương phái gấp mấy lần. Về phần Phương Minh, có đệ tử Long Hổ Môn cấp Nhân tầng tám ra tay, vậy chẳng khác gì là người chết cả.

“Dựa theo người tôi phái đi theo dõi báo lại, Phương Minh bây giờ đang ở công viên bên cạnh biệt thự hắn ta ở, hơn nữa chỉ có một mình.” - Dương Tu đọc tin tức trong di động nói.

“Vừa may, như vậy bớt quấy nhiễu đến những người khác, để hắn ta bỏ xác ở công viên đó đi.”

…

Nửa tiếng sau, xe thương vụ dừng trước cổng công viên. Viên Thiệu Hoa được Dương Thương và Dương Tu đỡ xuống ngồi xe lăn. Còn hai người thuộc Long Hổ Môn còn lại trực tiếp đi thẳng

vào trong công viên.

“Đến rồi.”

Phương Minh mở mắt, Lão Hoàng ngồi bên cạnh cũng xù lông lên, nhìn đoàn người đi dưới ngọn đèn đường.

“Phương Minh!”

Viên Thiệu Hoa nhìn một cái là đã thấy Phương Minh ngồi trong chòi nghỉ mát của công viên, trong mắt tràn ngập lửa giận. Chính con người trước mắt này hai ngày trước đã phế bỏ tu vi của anh ta, khiến anh ta trở thành người bình thường, cắt đứt con đường tu luyện của anh ta.

Ánh mắt Phương Minh dừng lại trên người Viên Thiệu Hoa chưa đến một giây liền chuyển đến hai người kia, cuối cùng dừng lại trên người đi đầu, cấp Nhân tầng tám. Người này chính là một trong mười đệ tử trẻ hàng đầu của Long Hổ Môn mà Lưu Nguyệt nói.

“Vậy mà không chạy trốn, khá can đảm đấy.”

Ánh mắt Luyện Tích Vũ nhìn Phương Minh, vẻ mặt bình thản. Bởi vì cho dù đối phương có biết họ tới cũng không khác gì mấy. Thực lực chênh lệch thế này, âm mưu gì cũng không dùng được.

Huống chi, anh ta cảm giác chắc chắn quanh đây không có mai phục gì cả, đối phương chỉ có một người một chó.

“Lục sư huynh, chính hắn ta đã phế tu vi của đệ. Xin lục sư huynh hãy làm chủ cho đệ, lấy lại mặt mũi cho Long Hổ Môn.”

Viên Thiệu Hoa ngồi xe lăn vẻ mặt trở nên méo mó. Giờ phút này anh ta hận không thể tự tay giết chết Phương Minh. Nhưng anh ta biết lấy tình trạng hiện tại của mình thì anh ta không có cơ hội tự mình động thủ được.

“Ta làm việc còn cần ngươi ở một bên chỉ tay năm ngón sao?” - Luyện Tích Vũ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Viên Thiệu Hoa. Viên Thiệu Hoa vội vàng ngậm miệng lại.

Tuy anh ta là đệ tử của Long Hổ Môn, nhưng cấp bậc trong Long Hổ Môn cực kỳ nghiêm. Đệ tử bình thường như anh ta và đệ tử nằm trong mười đệ tử hàng đầu chính là như trời với đất.

Người trước là đối tượng mà môn phái tập trung bồi dưỡng, còn như anh ta trong môn phái có cũng được không có cũng chẳng sao.

“Sư đệ không dám.” - Viên Thiệu Hoa vội cúi đầu giải thích.

Luyện Tích Vũ không để ý đến Viên Thiệu Hoa nữa. Lần này sở dĩ anh ta xuất môn, không phải là vì muốn trút giận thay cho Viên Thiệu Hoa. Anh ta có việc muốn làm, tới đây giải quyết Phương Minh chỉ là nhân tiện mà thôi.

“Ngươi phế người của Long Hổ Môn ta, ta không làm khó dễ ngươi, tự phế đan điền, sau đó tự chặt đứt hai tay.”

Lúc Luyện Tích Vũ nói sắc mặt rất bình thường, giống như là đang kể mấy chuyện nhỏ nhặt vậy, chỉ là Phương Minh nghe xong lại nở nụ cười.

“Thật ngại quá, tôi không phải là người có sở thích tự ngược bản thân, chỉ sợ không thể đáp ứng yêu cầu của anh được.”

“Láo xược! Cho ngươi cơ hội ngươi lại không biết quý trọng. Đợi đến khi lục sư huynh ra tay, cho dù ngươi muốn cầu xin tha thứ cũng không còn cơ hội nữa đâu.”

Tên đệ tử còn lại của Long Hổ Môn đứng bên cạnh Luyện Tích Vũ lúc này quát lớn với Phương Minh, mà vẻ mặt của Luyện Tích Vũ vẫn không thay đổi, chỉ có giọng nói là lạnh thêm vài phần: “Con người ta chỉ cho mỗi người một cơ hội, ngươi chắc chắn

không cần?”

“Thật trùng hợp, con người tôi cũng vậy, chỉ cho người khác một cơ hội. Nếu bây giờ anh quay đầu ra về thì còn kịp, lát nữa có muốn chạy cũng không được.”

Thần sắc Luyện Tích Vũ lạnh như băng, Phương Minh vẫn luôn mỉm cười. Hai người hoàn toàn đối lập, chỉ có một điểm giống nhau duy nhất chính là sự tự tin về thực lực của mình.

“Được, ngươi khá lắm.”

Lần đầu tiên vẻ mặt Luyện Tích Vũ có sự biến đổi: “Ngươi tưởng đánh bại hắn ta thì không coi ai ra gì sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết vì sao Long Hổ Môn ta lại là một trong mười đại môn phái hàng đầu.”

Bước từng bước vững vàng, khí thế cả người Luyện Tích Vũ thay đổi. Hơi thở lạnh lẽo biến mất, thay vào đó là một khí thế bá đạo, dòng khí khắp cơ thể bắt đầu khởi động.

Giai đoạn sau của cấp Nhân liền có thể đơn giản điều động lực địa thế. Luyện Tích Vũ thân là người nổi bật của thế hệ trẻ của Long Hổ Môn, tất nhiên có xem qua điều này.

“Lục sư huynh, giết gà phải dùng dao bò. Để sư đệ lên bắt hắn ta trước.”

Tên còn lại của Long Hổ Môn mở miệng xin giết giặc, bởi vì hắn ta nhìn ra, Phương Minh chỉ mới tới cảnh giới cấp Nhân tầng sáu, cùng cảnh giới với hắn ta. Tuy Phương Minh đánh bại Viên Thiệu Hoa, nhưng Viên Thiệu Hoa vốn kém hơn hắn ta một chút, vậy nên hắn rất tự tin.

Luyện Tích Vũ không nói gì, nhưng khí thế trên người tiêu tan, hiển nhiên là đồng ý.

“Phương Minh, đối phó ngươi không cần lục sư huynh động thủ, chỉ ta là đủ rồi.”

Tiền Siêu dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Phương Minh. Nhưng Phương Minh lại mỉm cười: “Đối phó anh, cũng không cần tôi ra tay. Lão Hoàng, giao cho mày đó.”

Chương 248: Long Hổ đao

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lão Hoàng, giao cho mày đó.

Sau khi Phương Minh nói những lời này, Tiền Siêu liền ngẩn cả người, cho đến khi nhìn thấy Lão Hoàng chạy từng bước đến cực kỳ phẫn nộ.

“Đm!”

Một câu chửi tục phát ra từ miệng hắn ta, đối thủ của mình vậy mà lại là một con chó, đã vậy còn là một con chó vàng già trông giống như đang hấp hối vậy.

Thật là nhục nhã, một sự nhục nhã trắng trợn.

Sắc mặt Luyện Tích Vũ cũng đanh lại, bởi vì anh ta cảm thấy đối phương quá kiêu ngạo quá xấc xược. Đây chính là hoàn toàn không coi Long Hổ Môn họ ra gì.

“Gâu.”

Lão Hoàng đột nhiên hướng Tiền Siêu sủa một tiếng, giống như đang nói tên này sao nói nhảm nhí lắm thế vậy.

“Ông đây sẽ diệt con chó già mày trước.”

Thấy con chó lại dám sủa với mình, Tiền Siêu rốt cuộc không

nhịn được nữa. Hắn ta không đọc thuật ngữ gì cả, mà giơ chân đá thẳng vào Lão Hoàng.

Đệ tử Long Hổ Môn, ngoài việc luyện thuật pháp cũng có tu luyện một số võ công ngoại môn nữa. Tuy chỉ học lướt qua, nhưng cũng ngang với một người biết đánh nhau, đối phó với một con chó tất nhiên vẫn dư sức.

Ít nhất thì Tiền Siêu cho là vậy. Lấy sức mạnh của hắn ta đối phó với hai, ba người vạm vỡ bình thường còn chẳng sao, càng đừng nói là một con chó.

Lão Hoàng nhe răng, trong chớp mắt cả người xù lông lên. Thấy Tiền Siêu đá chân tới, chẳng những không lùi lại, mà chân sau còn nhún một cái, cả người trở thành một luồng sáng. Tiền Siêu chỉ vừa kịp nhìn thấy một cái bóng lướt quá, còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đã bỗng chốc đau nhói, trên đó xuất hiện một vết cào đỏ tươi.

Máu chảy ròng ròng. Tiền Siêu nhìn cánh tay mình, lại nhìn Lão Hoàng vừa đáp xuống bên trái hắn ta, vẻ mặt trở nên khó tin. Vừa nãy tốc độ của con chó vàng ngay cả hắn cũng không kịp nhìn rõ. Một con chó lại có thể đạt được tốc độ đó sao?

“Là linh thú sao?”

Vẻ mặt Luyện Tích Vũ cũng có chút thay đổi, trên mặt đầy kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm Lão Hoàng, nhưng rồi lại lập tức lắc đầu: “Không phải, nếu là linh thú thì không thể có chuyện trên người không có hơi thở linh thú được. Hơn nữa tình hình trời đất hiện tại, cả thế giới không còn bao nhiêu linh thú, cũng không thể xuất hiện trong thành phố này được.”

Linh thú, là một loài động vật khi sinh ra đã có kết tinh của khí trời đất. Khác với yêu tinh, yêu tinh là tên gọi để chỉ động vật tu luyện thành tinh, phải trải qua quá trình tu luyện và hấp thụ tinh

hoa trời đất dài đằng đẵng mới có thể đạt được.

Nói trắng ra là, tinh quái giống như người bình thường nhờ bản thân phấn đấu mới trở thành kẻ mạnh. Còn linh thú là từ khi sinh ra đã đứng trong hàng ngũ những kẻ mạnh rồi.

Chẳng qua, thời đại này căn bản không hề có sự tồn tại của linh thú, chí ít là Luyện Tích Vũ chưa từng thấy linh thú bao giờ. Hơn nữa sư môn trưởng bối cũng đã nói, cho dù có linh thú cũng hầu như chỉ ở những nơi con người khó có thể thấy được. Người bình thường căn bản không thể nào nhìn thấy.

Không phải yêu tinh, cũng không phải linh thú, nhưng lại có thể cùng chiến đấu với người cấp Nhân tầng sáu. Đây mới là điều khiến Luyện Tích Vũ kinh ngạc.

“Có lẽ là một con chó có thiên phú dị bẩm lại được con người huấn luyện.”

Cuối cùng Luyện Tích Vũ đưa ra đáp án, cũng bởi vì [image]vậy mà anh ta không coi Lão Hoàng ra gì. Tốc độ đó đối với Tiền Siêu thì rất nhanh, nhưng đối với anh ta thì không tính là gì cả.

Huống chi, là một trong mười đệ tử đứng đầu của Long Hổ Môn, anh ta làm sao lại xuất quyền cước với một con súc vật chứ, trực tiếp dùng khí thế là có thể khiến nó không thể nhúc nhích rồi.

“Súc vật chết tiệt, tao phải giết mày.”

Tiền Siêu giận dữ, không quan tâm cánh tay chảy máu đầm đìa liền muốn bấm tay niệm thần chú. Nhưng Lão Hoàng làm gì cho hắn cơ hội, trong tích tắc liền bổ nhào lên ngươi hắn, móng vuốt sắc bén hướng đến bộ mặt Tiền Siêu.

Tiền Siêu theo bản năng lấy tay chắn, kết quả bị cào mấy vết. Mà Lão Hoàng cũng rất thông minh, không cho Tiền Siêu có cơ hội

kịp thở và kéo giãn khoảng cách. Chưa đầy một phút, Tiền Siêu ngoại trừ cả người đầy máu, ngay cả một thuật pháp cũng không thi triển được.

“Súc sinh, thật láo xược.”

Luyện Tích Vũ tuy không quan tâm đến sống chết của Tiền Siêu, nhưng có anh ta ở đó, nếu Tiền Siêu bị một con chó già cắn chết, điều này không chỉ khiến Long Hổ Môn mất mặt, mà còn là một cái tát với anh ta.

Khí thế trên người Luyện Tích Vũ phát ra áp chế Lão Hoàng. Lão Hoàng chỉ có thể gầm gừ nhìn Luyện Tích Vũ.

“Lão Hoàng về đi, anh ta giao cho tao.”

Phương Minh không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Lão Hoàng, vỗ vỗ đầu chó của Lão Hoàng, ý bảo Lão Hoàng đứng một bên. Lão Hoàng lúc này mới không cam lòng đi sang một bên, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Luyện Tích Vũ như hổ rình mồi.

“Không thể không thừa nhận, con chó này của người đáng ghét y như ngươi vậy. Thôi được, ta sẽ phế ngươi trước rồi sẽ phế con chó của ngươi.”

Luyện Tích Vũ nhìn Phương Minh, không có hành động gì, nhưng một khí thế áp lực vô hình lại hướng đến Phương Minh.

Thế, đây là một lực không thấy được nhưng có thể cảm nhận được. Nói trắng ra chính là điều khiển dòng khí từ trường không gian xung quanh.

Thế nhưng, sắc mặt Phương Minh không hề thay đổi, vẫn luôn nở nụ cười. Luận về thế, cùng cảnh giới cậu không hề sợ bất kỳ ai. Dù sao trước đây sư phụ cậu cũng thường xuyên ném cậu vào mấy môi trường có bố trí đặc thù, không khí bên trong còn hỗn loạn kinh khủng hơn thế này nhiều.

Nhìn khí thế của mình không áp bách được đối phương, sắc mặt Luyện Tích Vũ liền trầm xuống, hướng một ngón tay phải về phía Phương Minh.

Kình phong (1) lao đến, Phương Minh hơi nghiêng đầu. Trên cây cột của chòi nghỉ mát phía sau cậu xuất hiện vết chém, giống như có một nhát dao chặt sâu ba phần vậy.

(1) Kình phong: Gió nhẹ xen lẫn lốc xoáy.

“Kình lưu trảm!”

Phương Minh liếc nhìn Luyện Tích Vũ, cái gọi là kình lưu trảm chính là nén từ trường thành hình dạng một cây đao không thể nhìn thấy được, nhưng trong chớp mắt lại sinh ra lực sát thương.

Nói trắng ra là, rất nhiều thuật pháp tấn công trong giới tu luyện đều sử dụng từ trường, chẳng qua là khiến nó mạnh hơn mà thôi.

Trong trời đất bao la có một quy tắc tồn tại, chính là vật tiến hóa càng cao thì yêu cầu sức mạnh cũng phải càng cao.

“Xem ra năng lực cảm ứng từ trường của ngươi không tệ, chắc đã từng được huấn luyện phương diện này rồi.”

Luyện Tích Vũ nhìn Phương Minh. Phương Minh chỉ nở nụ cười thần bí. Cậu làm gì được đặc huấn gì chứ, chỉ là do tắm dược, khiến việc cảm ứng của ngũ quan càng nhạy bén hơn mà thôi.

“Có qua cũng phải có lại.”

Phương Minh không phải là người thích phòng thủ bị động, chân phải cũng giơ lên, trên không trung vẽ một quỹ tích kỳ lạ, cuối cùng mới đạp xuống, cùng lúc đó viên châu tinh huy trong cơ thể cũng chuyển động theo.

“Ầm!”

Cảm giác như có một vật nặng ngàn cân nện xuống mặt đất, hai người Dương Tu và Dương Thương chỉ cảm thấy dưới chân chấn động. Sau đó hai người chưa kịp biết chuyện gì đã xảy ra thì một dòng khí khủng khiếp bất ngờ đánh tới, đẩy ngã họ văng xa ra ngoài mấy mét. Về phần Viên Thiệu Hoa, anh ta càng thê thảm hơn, người ngã rạp xuống đất.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Thương và Dương Tu không hiểu gì cả, lấy cảnh giới của họ còn không biết dòng khí này được sinh ra như thế nào. Nhưng khi họ nhìn Luyện Tích Vũ, đồng tử hơi co lại, cả hai đều giật mình.

Quần áo Luyện Tích Vũ bị rách, tuy chỉ là một gốc áo, nhưng đã nói lên được, trong phần giao chiến đầu tiên, Luyện Tích Vũ đã không chiếm được thế thượng phong.

“Điều này là sao? Luyện công tử là cấp Nhân tầng tám mà, còn tên Phương Minh kia cùng lắm chỉ là cấp Nhân tầng sáu, hai người có chênh lệch lớn như vậy, sao Luyện Tích Vũ lại nằm ở thế hạ phong chứ?”

“Hừ, sư huynh ta chắc chắn không dùng hết lực, nhất thời sơ suất mới bị thất thế thôi. Nhưng đây cũng không tính là gì, Phương Minh làm như vậy chỉ càng chọc giận sư huynh ta, sẽ phải nhận toàn bộ lửa giận của sư huynh ta.”

Tiền Siêu vừa nhe răng rửa sạch vết thương trên người vừa giải thích.

Nghe lời giải thích của Tiền Siêu, Dương Thương và Dương Tu thấy cũng có lý, chắc chắn là như vậy, chắc là Luyện công tử sơ suất nên mới chịu thiệt như vậy.

Giữa hiện trường, sắc mặt Luyện Tích Vũ trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì chỉ có mình anh ta biết, vừa nãy anh ta không hề giữ lại phần lực nào cả. Bởi vì anh ta đã dồn hết sức muốn Phương Minh hết hi vọng, vậy nên vừa nãy đã tung ra hết toàn lực.

Xuất ra toàn bộ thế để làm chủ trận đối kháng, vậy mà anh ta lại ở thế hạ phong. Kết quả này làm anh ta không thể chấp nhận được.

“Cho dù ngươi nghiên cứu về thế thâm sâu đến cỡ nào, nhưng đây cũng không phải là thuật pháp chính phái của ta. Chênh lệch giữa ta và ngươi là nằm ở đây. Ta rất muốn xem ngươi sẽ lấy gì ngăn cản thuật pháp của ta.”

Luyện Tích Vũ hai tay bấm niệm thần chú, giống như Viên Thiệu Hoa lúc trước, một đạo hổ trảo được ngưng kết thành, nhưng khác nhau là hổ trảo này khí thể hơn hẳn hổ trảo của Viên Thiệu Hoa.

“Long Hổ Môn các anh không còn chiêu thức nào khác sao?”

Phương Minh cười lạnh, lại là Long Hổ Biến, người của Long Hổ Môn chắc đều thích dùng thuật pháp này.

“Vậy cũng phải xem ngươi có khả năng khiến ta sử dụng thuật pháp khác hay không.”

Sắc mặt Luyện Tích Vũ trầm xuống, giận dữ hét: “Đi!”

Hổ trảo từ trên cao chụp xuống người Phương Minh. Cây cối xung quanh lúc này cũng vang lên tiếng xào xạc.

Giống như bức tranh hồ lô, Phương Minh cũng thi triển Long Hổ Biến, một đạo hổ trảo giống như vậy cũng hướng đến Luyện Tích Vũ hạ xuống.

“Ầm!”

Phương Minh rên lên một tiếng, lùi về sau ba bước. Luyện Tích Vũ bên kia cũng như vậy. Sự va chạm lần này của hai người là ngang tài ngang sức.

“Dù sao cũng có cảnh giới mạnh hơn mình.”

Phương Minh liếm liếm môi, nếu viên châu tinh huy thứ ba trong cơ thể cậu hoàn toàn ngưng tụ thành hình thì chỉ một chiêu này của cậu cũng đủ để đánh bại đối phương.

So với sự tiếc nuối của Phương Minh, Luyện Tích Vũ lại đang cực kỳ chấn động. Không chỉ vì anh ta và Phương Minh bất phân thắng bại, mà quan trọng hơn là Phương Minh cũng thi triển Long Hổ Biến.

Long Hổ Biến, là thuật pháp của phái Long Hổ Môn của họ, tuyệt đối không hề truyền ra ngoài, mà hiện tại lại xuất hiện trong tay một người ngoài. Điều này có nghĩa là gì?

“Ngươi từ đâu học trộm tuyệt học của Long Hổ Môn ta?”

“Học trộm? Đừng dát vàng lên Long Hổ Môn các anh, muốn đánh thì đánh đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Phương Minh có thể khẳng định, tổ sư của Long Hổ Môn có được Long Hổ Biến cũng không phải tự mình nghĩ ra, mà nhờ cơ duyên xảo hợp mới có được. Chẳng qua nhiều năm truyền lại, thuật pháp đó mới trở thành sở hữu riêng của Long Hổ Môn.

“Trộm tuyệt học của Long Hổ Môn ta, không ai có thể cứu được ngươi đâu.”

Luyện Tích Vũ đã hoàn toàn nổi giận, không còn kiềm giữ gì nữa, tay phải đút vào bên hông eo, từ trong đó rút ra một thanh đao.

“Long Hổ Đao!”

Khi nhìn thấy cây đao này, Tiền Siêu và Viên Thiệu Hoa đều giật mình. Bởi vì họ nhận ra cây đao này. Chỉ có trưởng lão của Long Hổ Môn mới có thể sở hữu được. Vậy mà bây giờ lại xuất hiện trên người Luyện Tích Vũ.

Chương 249: Di vật của lão thần tiên

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Long Hổ đao, nhìn từ bên ngoài nó chỉ là một thanh nhuyễn đao(1), thế nhưng chỉ cần là đệ tử của Long Hổ Môn đều hiểu, cho dù có mất tới 10 năm cũng chưa hẳn có thể luyện ra một thanh đao này.

(1)Nhuyễn đao: đao mềm, có thể uốn cong được

Nguyên nhân cũng khá đơn giản, để luyện chế thanh đao này cần dùng rất nhiều tài liệu quý hiếm, còn phải sử dụng phương thức rất đặc thù để chế tạo, nghe nói khi phôi đao thành hình còn truyền ra tiếng long ngâm hổ gầm nữa.

Cho dù không phải người trong giới tu luyện, chỉ đơn thuần xem qua phim ảnh cũng biết được Đào Mộc Kiếm(2) có thể gây thương tổn lớn cho âm linh quỷ quái, gỗ đào càng lâu năm thì quỷ quái bị thương tổn càng mãnh liệt.

(2)Đào Mộc Kiếm: kiếm được làm từ gỗ đào

Thế nhưng cho dù Đào Mộc Kiếm lâu năm bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể so sánh với Long Hổ Đao của Long Hổ Môn bọn họ, Long Hổ Đao vừa hiện, quỷ hồn trong phương viên một dặm đều tán hết, nếu không nhất định sẽ bị sát khí của thanh đao đánh tới hồn phi phách tán!

Đương nhiên không chỉ có quỷ hồn mà người cũng là như thế, sát khí trong Long Hổ Đao quá mạnh, người bình thường sau khi bị sát khí này xâm nhập cơ hồ không còn chút khả năng chống cự.

Long Hổ vừa ra, thiên hạ vô địch.

Đây là miêu tả về Long Hổ Đao của đệ tử Long Hổ Môn, cũng chính vì sự trân quý của nó mà toàn bộ Long Hổ Môn chỉ có chưởng môn cùng sáu vị trưởng lão là có Long Hổ Đao.

"Sao Luyện sư huynh lại có Long Hổ Đao?"

Tiền Siêu cùng Viên Thiệu Hoa hoang mang, cho dù là cao thủ đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Long Hổ Môn cũng không được ban Long Hổ Đao, mặc dù thực lực của Luyện sư huynh rất mạnh, thế nhưng vẫn chưa phải là người mạnh nhất đấy.

"Đây là Long Hổ Đao trưởng lão đã ban cho tôi, vốn là chờ tới thời khắc quyết định của nhiệm vụ lần này mới lấy ra sử dụng như một lá bài tẩy, thế nhưng bây giờ dùng cậu ta để luyện đao trước!"

Luyện Tích Vũ nhìn Phương Minh, vốn lần này anh ta xuống núi là để chấp hành một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu trưởng lão đã giao cho, sở dĩ trưởng lão giao Long Hổ Đao cho anh ta chính là vì đề phòng khi anh ta gặp phải kẻ địch quá cường đại, có thể dựa vào Long Hổ Đao mà thủ thắng.

Thắt lưng của anh ta đã được chế tạo đặc biệt, có thể ẩn giấu đao sát của Long Hổ Đao, thế nên chỉ cần anh ta không rút đao ra thì không ai có thể biết bên hông của anh ta có cất giấu một món thần binh lợi khí.

Lúc Phương Minh nhìn thấy Luyện Tích Vũ rút Long Hổ Đao ra, vẻ mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng, bởi cậu biết, đây chính là uy hiếp cuối cùng của cậu.

Lúc trước cậu còn cảm thấy khó hiểu, bởi dựa theo tiểu thuyết của Tần Lỗi thì cậu phải bị chém chết mới đúng, thế nhưng đám người Long Hổ Môn này không ai đeo theo đao, cho dù cậu có bại thật thì hẳn cũng không thể chết được.

Sách Âm Dương tuyệt đối sẽ không xuất hiện sơ suất nghiêm trọng như vậy. Cũng chính vì nguyên nhân này, nên trong lúc đối chiến cùng Luyện Tích Vũ cậu vẫn không quên đề phòng, chỉ sợ còn có địch nhân ẩn nấp trong bóng tối âm thầm ra tay.

Thế nhưng bây giờ cậu có thể xác định, nguy cơ cuối cùng của cậu chính là đám người Long Hổ Môn trước mắt, cũng có nghĩa đám người Long Hổ Môn này có thể uy hiếp được tính mạng của cậu.

Dưới ánh trăng, thân đao phát ra ánh sáng lạnh lẽo, dù đã đứng cách xa tới 10m Phương Minh vẫn có thể cảm nhận được sát khí lăng liệt từ Long Hổ Đao.

Loại sát khí này tràn ngập chết chóc, người bình thường khi đối diện với sát khí này đã sớm không chịu nổi mà buông tay đầu hàng.

“Có thể chết dưới Long Hổ Đao của ta chính là vinh hạnh của ngươi!”

Luyện Tích Vũ nhìn chằm chằm Phương Minh, giơ Long Hổ Đao trong tay lên, đao phong phóng ra, một cỗ sát khí kinh khủng xông tới.

“Xem ra hôm nay phải thiệt thòi lớn rồi…”

Phương Minh cười khổ, cậu biết rõ thực lực của đối phương vốn mạnh hơn cậu, lại có sự trợ giúp của Long Hổ Đao, tới một phần thắng cậu cũng không nắm chắc.

“Sư phụ, không ngờ đệ tử phải dùng vật mà sư phụ lưu lại

sớm như vậy.”

Vươn tay vào ngực, Phương Minh móc ra một món đồ, chính là một sợi tóc được dây đỏ quấn quanh.

Nhìn thấy sợi tóc này trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tưởng nhớ, đây là vật trước khi sư phụ tọa hóa phi thăng đã giao cho cậu, tổng cộng có ba sợi, chỉ có thể sử dụng khi gặp phải nguy hiểm uy hiếp tới tính mạng.

Phương Minh không biết ba sợi tóc này có thể ẩn chứa lực lượng thần kỳ cỡ nào, bởi cậu không hề cảm nhận được giao động của năng lượng bên trong, thế nhưng cậu biết sư phụ chắc chắn sẽ không lừa dối cậu, vì thế cậu vẫn luôn cất giữ ba sợi tóc này bên người.

“Buồn cười, cậu ta vừa lấy ra cái gì vậy? Một sợi tóc? Chẳng lẽ cậu ta muốn thắt cổ tự tử sao?”

Tiền Siêu cùng Viên Thiệu Hoa nhìn thấy Phương Minh móc ra một sợi tóc, mới đầu còn sững sờ, sau đó lập tức cười to. Nhìn biểu lộ của Phương Minh lúc trước bọn họ còn tưởng cậu có bảo vật gì ghê gớm, thế nhưng một sợi tóc thì có thể làm được gì?

Luyện Tích Vũ cũng hơi hơi buông lỏng, thế nhưng rất nhanh cảm giác phẫn nộ tràn ngập xâm chiếm cả người anh ta, chắc chắn đối phương đang muốn đùa bỡn anh ta, cố tình móc ra một sợi tóc để trêu đùa anh ta!

“Ta cảm thấy không thể để ngươi chết nhẹ nhàng như thế được!”

Hưu!

Hàn quang lóe lên, Luyện Tích Vũ trực tiếp bổ ra một đao, một cỗ sát khí vô cùng khủng bố trực tiếp cuốn tới trước mặt Phương Minh. Trên mặt anh ta tràn ngập tự tin, một đao này người còn ở

Nhân cấp cơ bản không thể nào chống đỡ nổi.

Đây chính là uy lực của Long Hổ Đao, dựa vào nó anh ta có thể đứng ở thế bất bại khi chiến đấu với người ở Nhân cấp.

“Sư phụ, đắc tội.”

Không quan tâm tới lời của Luyện Tích Vũ, vẻ mặt Phương Minh trang nghiêm vô cùng, đây là di vật của sư phụ cậu, cho dù dùng tới nhưng cũng phải giữ gìn đầy đủ tôn kính với nó.

Sau khi nói khẽ một tiếng Phương Minh trực tiếp ném sợi tóc ra ngoài, sợi tóc phiêu đãng dưới sát khí khủng bố, không tới một giây liền trực tiếp hóa thành phấn vụn.

Sợi tóc bị hủy đi, một chút phòng bị nơi đáy lòng Luyện Tích Vũ cũng biến mất, càng thêm khẳng định đối phương đang cố ý trêu đùa anh ta.

Phương Minh nhìn chằm chằm phía trước, cậu tin tưởng sư phụ, ông ấy sẽ không lừa gạt cậu, nếu ông ấy đã nói đây là ba sợi tóc bảo vệ tính mạng của cậu thì chắc chắn nó sẽ có tác dụng đặc thù.

Sát khí đánh tới, Phương Minh cảm thấy da thịt mình như bị đao cắt, máu me thấm đẫm từng lỗ chân lông trên người cậu. Đây chính là uy lực của Long Hổ Đao, người còn ở Nhân cấp không thể nào chống cự nổi.

Thế nhưng chỉ sau chớp mắt, Phương Minh đột nhiên cảm giác được toàn bộ sát khí trước mặt cậu biến mất một cách kỳ diệu, theo đó toàn bộ sát khí bốn phía cũng tiêu tán, cây cối không còn rung lắc lao xao mà khôi phục lại vẻ tĩnh mịch như lúc ban đầu.

“Sao… Đã có chuyện gì xảy ra?”

Trên mặt Luyện Tích Vũ lộ ra vẻ kinh sợ, tiếp tục huy động

đao trong tay một lần nữa, thế nhưng lần này Long Hổ Đao lại không thể phát ra một chút sát khí nào, thậm chí thân đao còn phát ra một tiếng ngâm khẽ.

“Long Hổ Đao đang run rẩy?”

Luyện Tích Vũ cảm thấy khó tin, anh ta nắm chặt Long Hổ Đao, cảm nhận thân đao không ngừng run rẩy.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

Luyện Vũ Tích cảm thấy có gì đó không đúng, mà Phương Minh cũng vậy, sư phụ còn chưa nói cho cậu tới cùng ba sợi tóc này có điểm thần kỳ gì.

“Tên khốn nào chán sống dám thương tổn đồ đệ của lão phu?”

Một giọng nói già nua đột ngột vang lên, nghe thấy giọng nói này vẻ mặt Phương Minh vô cùng kích động, cậu có thể nhận ra đây chính là giọng của sư phụ.

Mà ngay sau đó, thân thể của cậu lại không nhịn được run rẩy, phía trước không xa hiện lên một thân ảnh mặc áo bào trắng, đưa lưng về phía cậu.

“Ngươi… Ngươi là ai?”

Giọng của Luyện Tích Vũ vì run rẩy mà trở nên lắp bắp, anh ta không phải là người ngu. Là đệ tử của Long Hổ Môn, kiến thức của anh ta vô cùng rộng rãi, cũng được chứng kiến không ít cường giả, thế nhưng cho dù là trưởng lão trong sư môn cũng không thể từ trong hư không mà xuất hiện như vậy được!

Nhất là người này tiên phong đạo cốt, cỗ khí chất xuất trần phiêu nhiên trên thân thể ông ấy nồng đậm hơn bất kỳ người nào mà anh ta đã từng được gặp, khiến anh ta không nhịn được sợ hãi, liệu người trước mắt có phải là thần tiên?

Mà vị lão giả tiên phong đạo cốt này không hề trả lời anh ta, ông ấy chỉ mới đưa tay ra, Luyện Tích Vũ đã cảm thấy cả người cứng đơ không thể động đậy, giống như có một cỗ lực lượng vô hình giam cầm anh ta lại.

Mà sau đó Luyện Tích Vũ nhìn thấy Long Hổ Đao trên tay anh ta lại ngoan ngoãn bay tới trước mặt lão giả, đứng im không nhúc nhích!

"Ông… Ông không thể giết ta!"

Long Hổ Đao đi rồi, cỗ lực lượng vô hình kia lại chậm rãi đè ép anh ta mạnh mẽ hơn, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn anh ta sẽ phải chết.

"Tôi là đệ tử Long Hổ Môn, cho dù ông có thực lực mạnh mẽ tới cỡ nào nhưng nếu ông dám giết tôi, chắc chắn sẽ bị Long Hổ Môn đuổi cùng giết tận, không chết không thôi!"

Luyện Tích Vũ đã sợ hãi khôn cùng, mà vừa nghe thấy anh ta nói lời này, lão giả lập tức đánh ra một chỉ, Luyện Tích Vũ trợn trừng, cả người ngã lăn trên mặt đất.

Chết! Đường đường là đệ tử thiên tài của Long Hổ Môn, cứ như vậy chết đi.

Đám người Tiền Siêu cùng Viên Thiệu Hoa ở bên cạnh sắc mặt tái nhợt, Lục sư huynh của bọn họ vậy mà bị giết chết, không chút khả năng chống cự, rốt cuộc lão nhân kia có lai lịch gì?

Thế nhưng không đợi bọn họ tự hỏi, ánh mắt của lão giả đã đảo tới, dường như không chút do dự lại điểm thêm một chỉ, Tiền Siêu cùng Viên Thiệu Hoa ngã quỵ ra đất, tiếp bước Luyện Tích Vũ.

"Cường giả tha mạng, Phương công tử tha mạng, chúng tôi chỉ là bị Long Hổ Môn áp bách, không hề nghĩ tới chuyện hãm hại

Phương công tử…”

Dương Thương vội vã cầu xin tha thứ, thế nhưng đáp lại bọn họ vẫn là một chỉ khủng bố kia, hai người không thoát khỏi số phận ngã lăn ra đất.

Lúc đến là năm người dương dương tự đắc, cuối cùng chỉ còn lại 5 bộ tử thi…

“Gâu gâu gâu!”

Lão Hoàng bên cạnh kích động gào thét nhào tới bóng người áo bào trắng, chỉ là thân thể của nó trực tiếp xuyên qua thân thể lão giả.

“Sư phụ?” Phương Minh gọi khẽ một câu.

Nhưng lão giả không hề đáp lại.

“Tiểu Minh, sư phụ không hề nghĩ tới con lại sử dụng sợi tóc sư phụ lưu lại sớm như vậy. Ba sợi tóc này có chứa lực lượng của sư phụ, nhưng chỉ có thể kéo dài 1 phút mà thôi.”

“Con không nên hỏi sư phụ điều gì, những lời này đều là do sư phụ lưu lại khi quán chú lực lượng, vì thế sư phụ không thể nghe được lời con nói, chỉ có thể tiêu diệt hết tất cả những người có ác ý với con…”

“Thậm chí sư phụ còn không biết kẻ địch là ai, thế nhưng có một câu sư phụ muốn nói với con: Cho dù từ bi như Bồ tát cũng có lúc tức giận, thế giới tu luyện mạnh được yếu thua, mặc dù nhìn qua thế giới có rất nhiều khuôn phép cùng quy tắc, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là người nào có nắm đấm lớn thì người đó là đạo lý!”

“Được rồi, sư phụ phải đi đây, đừng vương vấn…”

Giọng nói biến mất mà thân ảnh của lão giả cũng tiêu tán, từ đầu tới cuối đều không cho Phương Minh cơ hội được nhìn thấy mặt.

Chương 250: Mục đích của Lưu Nguyệt

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Toàn bộ công viên chỉ còn lại Phương Minh cùng lão Hoàng mê mang khó hiểu.

Rõ ràng lão Hoàng còn không thể hiểu, vì sao thân ảnh của lão chủ nhân lại đột nhiên biến mất, nó muốn thân mật cũng không thể.

"Ô ô."Phẩm Vu Sư Traile

Lão Hoàng phát ra tiếng rống trầm thấp, nhìn chằm chằm nơi sư phụ của Phương Minh đã biến mất, nghẹn ngào.

"Lão Hoàng, sư phụ lão nhân gia ông ấy đã đi rồi, không cần quá thương tâm."

Phương Minh đi tới sờ sờ đầu chó của lão Hoàng, lúc sư phụ còn sống lão Hoàng sợ nhất sư phụ cậu, mỗi lần nhìn thấy ông ấy ở xa xa nó đã lẩn mất.

"Ô!"

Đầu chó của lão Hoàng cọ cọ vào ống quần của Phương Minh, rốt cuộc cũng phải bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này, nó nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Lão Hoàng có thể nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, thế nhưng Phương Minh không thể, bởi vì hiện trường còn có thi thể của năm người Luyện Tích Vũ.

Nếu mặc kệ 5 bộ thi thể nằm ở đây, ngày mai chắc chắn sẽ khiến toàn bộ Ma Đô chấn động kinh hãi, cho nên cậu nhất định phải hủy thi diệt tích(1).

(1)Hủy thi diệt tích: giấu xác xóa bỏ manh mối

Đầu tiên Phương Minh nhặt Long Hổ Đao ở dưới đất lên, trong nháy mắt khi cậu đụng vào Long Hổ Đao, một luồn sát khí khủng bố đánh thẳng về hướng cậu.

"Sát khí thật mạnh mẽ!"

Xem xét tỉ mỉ thanh Long Hổ Đao một chút, sau đó Phương Minh đi đến trước thi thể của Luyện Tích Vũ, ngồi xổm xuống, đưa tay rút lấy vỏ đao bên thắt lưng của anh ta.

Vỏ đao này được chế tạo từ một loại da, phía trên có khắc một số phù văn dùng để phong ấn sát khí của Long Hổ Đao, tránh sát khí tiết ra ngoài.

Sau khi cắm Long Hổ Đao vào vỏ, Phương Minh đang muốn thu tay lại, chỉ là đúng lúc này ánh mắt cậu nhìn tới hông phải của Luyện Tích Vũ, ở đó có một tờ giấy màu vàng.

Lấy tờ giấy ra rồi Phương Minh lúc này mới phát hiện đây không phải trang giấy, mà chính là một lá thư. Lá thư còn chưa được mở, trên bìa cũng không có bất kỳ tin tức gì của người nhận thư cùng gửi thư người.

Mở lá thư ra rồi đọc nội dung bên trong, một phút đồng hồ sau, Phương Minh đã đọc hết nội dung trong lá thư, vẻ mặt trở nên quái dị.

Lá thư này là do một vị trưởng lão của Long Hổ Môn viết, trong thư không hề nói tới thân phận của người nhận, chỉ thấy vị trưởng lão của Long Hổ Môn này gọi ông ta là Trần huynh.

Nội dung lá thư cũng khá đơn giản, chính là hi vọng Trần huynh này có thể chăm sóc quan tâm Luyện Tích Vũ.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là những nội dung này, còn không đến mức khiến vẻ mặt của Phương Minh trở nên quái dị, chuyện này rất giống một văn bối muốn ra ngoài lịch lãm, tới thành phố mà bạn của trưởng bối sinh sống. Vì vậy vị trưởng bối này viết một lá thư, nhờ người bạn phương xa chăm sóc chiếu cố văn bối của mình, đây là một chuyện vô cùng bình thường.

Điều không bình thường duy nhất chính là thời nay có nhiều phương thức liên lạc mau chóng như vậy, người còn dùng thư từ để giao lưu cũng không nhiều.

Mà điều khiến Phương Minh kinh ngạc thực sự chính là vấn đề khác được nhắc tới trong thư, chính vấn đề này đã khiến Phương Minh rõ ràng mục đích Luyện Tích Vũ tới Ma Đô.

Không phải đối phương vì cậu mà đến, đối phương đến đây hoàn toàn là vì một người khác.

Cất lá thư đi rồi Phương Minh lại giắt thanh đao vào thắt lưng, đang lúc rối rắm không biết phải làm sao để xử lý đống thi thể này thì đột nhiên Phương Minh quay đầu, nhìn chằm chằm vào một góc của công viên.

"Thật sự không ngờ cậu vậy mà có thể giết chết Luyện Tích Vũ, chậc chậc chậc, hiện tại là muốn hủy thi diệt tích sao?"

Thân ảnh của Lưu Nguyệt xuất hiện một lần nữa, nhìn 5 bộ thi thể trên mặt đất, trong mắt hiện lên vẻ ngoài ý muốn, rõ ràng kết quả này đã khiến anh ta vô cùng kinh ngạc.

Phương Minh mắt Lưu Nguyệt, lời nói lúc trước của sư phụ đã khiến cậu cảm thấy kích động, cộng với hành vi của đám người Luyện Tích Vũ khiến cậu nhận ra, cái gọi là Tu Luyện Giới căn bản cũng là một cái thế giới mạnh được yếu thua.

Trong lúc cậu còn chưa có đủ thực lực chống lại Long Hổ Môn, thì hủy thi diệt tích là sự lựa chọn tốt nhất.

"5 mạng người, hai người của Điểm Thương Phái, ba người của Long Hổ Môn, sự hung tàn của cậu cũng không kém tổ chức Hắc Xà chúng tôi chút nào, chỉ là tôi rất thích phong cách hành sự này của cậu!"

Lưu Nguyệt không biết năm người Luyện Vũ Tích là do sư phụ của Phương Minh giết chết, bởi vì ở chỗ này chỉ có một mình Phương Minh, cho nên đương nhiên anh ta cho rằng chính Phương Minh đã giết chết năm người Luyện Tích Vũ.

"Sau đó thì sao? Anh cảm thấy tôi có nên giết người diệt khẩu hay không? Dù sao anh đã nhìn thấy tôi giết người rồi…"

Phương Minh nhìn về phía Lưu Nguyệt, người có gương mặt còn vũ mị hơn cả phụ nữ, cau mày. Lưu Nguyệt lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu: "Cậu nhẫn tâm vậy sao?"

Ách…

Khóe miệng Phương Minh co giật, cậu cố nén xúc động muốn tiến lên bóp chết Lưu Nguyệt, lạnh lùng nói ra: "Nói tiếng người."

"Nói về hủy thi diệt tích tôi tin tưởng cậu tuyệt đối không thể chuyên nghiệp như tôi. Tôi giúp cậu thanh lý 5 bộ thi thể này, cam đoan sẽ không lưu lại một chút dấu vết, mà dựa theo tin tức của tôi, chuyên Luyện Tích Vũ tìm cậu gây phiền toái trưởng lão kia của Long Hổ Môn không hề hay biết. Nói cách khác, ít nhất cậu còn có thời gian mấy tháng không cần lo lắng bị phát hiện."

Lưu Nguyệt điều tra rất rõ ràng, Luyện Tích Vũ đi tới Ma Đô là có mục đích khác, anh ta chỉ tiện tay đối phó với Phương Minh mà thôi, chỉ là anh ta còn chưa điều tra được mục đích cụ thể của Luyện Tích Vũ là gì.

Luyện Tích Vũ có thể coi là đệ tử tinh anh của Long Hổ Môn, nếu mất liên hệ một thời gian dài chắc chắn Long Hổ Môn sẽ đi điều tra, một khi điều tra đương nhiên sẽ tra ra Phương Minh.

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, huống chi lúc trước ngoài Dương Thương cùng Dương Tu biết chuyện Phương Minh phế bỏ Viên Thiệu Hoa, thì đám người Trần Tuyết cũng biết.

"Giới tu luyện đã có quy định đám người Địa cấp tuyệt đối không được đến thế tục, nhưng cậu giết đệ tử tinh anh của Long Hổ Môn, Long Hổ Môn khẳng định sẽ trả thù. Huống gì mấy cái quy tắc này đều là do Thập Đại Môn Phái định ra, nếu bọn họ không tuân thủ cũng không ai dám nói cái gì."

"Như vậy đi, làm người tốt phải làm đến cùng, tôi sẽ giúp cậu giết hết đám người biết chuyện, tới lúc đó toàn bộ trách nhiệm đều do tổ chức Hắc Xà chúng tôi gánh chịu."

Lưu Nguyệt cười cười, giống như đang nói tới một chuyện nhỏ nhoi không đáng quan tâm vậy.

Phương Minh hơi khó hiểu một chút, Lưu Nguyệt này vốn là một trong Tứ đại Thiên Vương của tổ chức Hắc Xà, thế nhưng lời nói của anh ta lại giống như không có chút trung thành nào với tổ chức vậy.

"Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó, tôi chính là thành viên trung thành nhất của tổ chức Hắc Xà. Dù sao chúng ta trong mắt những môn phái kia tổ chức Hắc Xà của chúng tôi cũng là tà giáo, còn sợ gì Long Hổ Môn đến vây quét. Hơn nữa nếu chuyện tôi giết chết

Luyện Tích Vũ truyền ra ngoài, không phải có thể gia tăng danh khí của tôi sao?"

Lưu Nguyệt tựa như biết rõ suy nghĩ trong lòng Phương Minh, bĩu môi nói ra.

Phương Minh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, mặc dù cậu biết chắc chắn Lưu Nguyệt này không có tốt đẹp như vậy, nhưng ít ra hiện tại cậu cũng không tổn thất gì.

"Cậu còn phân vân nữa trời sẽ sáng mất đấy. Cậu tưởng rằng đầu năm nay chuyện hủy thi diệt tích mà không bị người khác biết đến đơn giản như ăn cơm uống nước sao?"

Lưu Nguyệt trừng mắt một cái mà Phương Minh thì cười cười: "Chẳng lẽ anh không muốn ra điều kiện gì với tôi? Ví dụ như giới chỉ của tổ chức Hắc Xà kia?"

"Giới chỉ? Liên quan gì tới tôi? Cũng không phải giới chỉ của tôi, mà tôi cũng không có nghĩa vụ phải tìm giới chỉ này về cho tổ chức. Đương nhiên, nếu có người nào khác trong tổ chức tìm tới cậu tôi cũng không xen vào, nếu cậu không sợ mỗi ngày bị quấn lấy thì cứ giữ nó đi."

Lưu Nguyệt lơ đãng, nói những lời hoàn toàn trái ngược với lúc nói chuyện với Lãnh Nguyệt. Phương Minh nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt dò xét nửa ngày, cậu muốn xác định độ tin cậy trong lời nói của đối phương, chỉ là nhìn một lúc lâu vẫn không thu hoạch được gì.

"Thành giao."

Cuối cùng Phương Minh cũng đáp ứng, bởi vì đối với cậu chuyện này không có bất kỳ tổn thất nào, mà dường như cũng không thấy đối phương thu được lợi ích gì từ trên người cậu.

Phương Minh cùng lão Hoàng rời đi, toàn bộ công viên cũng

chỉ còn lại một mình Lưu Nguyệt.

Nửa giờ sau, có mấy người đàn ông áo đen xuất hiện trong công viên, ngoài ra còn có Lãnh Nguyệt.

"Cậu ta giết những người này sao?" Lãnh Nguyệt nhìn những thi thể trên mặt đất, trong đôi mắt không giấu được vẻ kinh dị.

"Không thể giả được."

"Anh không có ra tay?" Lãnh Nguyệt có chút không tin, bởi vì cô đã từng gặp Phương Minh, một Nhân cấp lục tầng làm sao có thể đánh bại Nhân Cấp bát tầng, đệ tử tinh anh của Long Hổ Môn được chứ?

"Tại sao tôi phải ra tay?" Lưu Nguyệt hỏi lại.

“Không phải anh coi trọng cậu ta sao?”

"Lãnh Nguyệt, cô có thể nói tôi đẹp trai, có thể nói tôi tiêu sái, nhưng tuyệt đối không thể nói tôi coi trọng cậu ta. Tôi nói cho cô biết, khuynh hướng giới tính của tôi vô cùng bình thường!” Lưu Nguyệt tức giận, vén tay áo lên bộ dáng muốn đánh người.

"Thật sao, tôi còn tưởng rằng anh bị gay đấy!”

Lãnh Nguyệt lạnh nhạt đáp lại, lập tức nói sang chuyện khác, "Tại sao anh phải năm lần bảy lượt giúp cậu ấy? Đã báo tin cho cậu ấy thì cũng thôi đi, đằng này còn muốn hủy thi diệt tích giúp cậu ấy nữa?"

"Cô không phát hiện Phương Minh rất thú vị sao?"

Lưu Nguyệt vẩy vẩy mái tóc, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lãnh Nguyệt, hiếm khi giải thích một câu: "Chúng ta không điều tra được bối cảnh cùng lai lịch của cậu ấy, nhưng một người tu luyện lại mở cửa hàng ở thế tục, đây quả là một chuyện vô cùng

quỷ dị."

"Mặt khác, cậu ấy không phải người thuộc danh môn chính phái, mà cô không thấy lời nói cùng hành động của cậu ấy khác hẳn đám người danh môn chính phải kia sao? Vì một người bình thường mà phế bỏ đệ tử của Long Hổ Môn."

Nghe thấy những lời này của Lưu Nguyệt, Lãnh Nguyệt lộ vẻ suy tư, xác thực, những người trong giới tu luyện tuyệt đối sẽ không vì một người bình thường như Trương Phúc mà đắc tội với đệ tử Long Hổ Môn, huống chi Trương Phúc đúng là đã làm việc cho tổ chức Hắc Xà.

"Anh muốn kéo cậu ấy vào tổ chức của chúng ta?" Lãnh Nguyệt nói ra suy đoán.

"Tại sao phải kéo vào tổ chức của chúng ta?"

Câu hỏi của Lưu Nguyệt khiến Lãnh Nguyệt nghẹn lời, bởi vì cô phát hiện cô không hề hiểu được rốt cuộc mục đích của Lưu Nguyệt là gì.

"Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, chúng ta chỉ cần nhớ kỹ điểm này là được. Đừng quên, hai mươi năm trước vị kia. . . Bất quá nhắc tới cũng thấy thú vị, vị hai mươi năm trước kia họ Phương, mà người này cũng là họ Phương."

Khuôn mặt của Lãnh Nguyệt hơi có chút biến hóa, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, dường như chỉ là nhắc tới vị kia cũng có thể khiến cô ta sợ hãi khôn cùng.

"Anh ôm mục đích đó? Anh cho rằng cậu ấy có thể sánh được với vị kia hay sao?"

"Tại sao không thể chứ? Ngược lại thật ra tôi cảm thấy không chừng Phương Minh còn có thể đi càng xa hơn, dù sao coi như đây là một khoản đầu tư lâu dài đi, dù sao chúng ta cũng không phải

chịu bất kỳ tổn thất gì.”

Lưu Nguyệt lơ đãng vỗ vỗ tay: "Được rồi, cô thanh lý chỗ này đi, tôi buồn ngủ rồi, về ngủ trước đây."

"Anh…"

Lãnh Nguyệt im lặng, đường đường là một Thiên Vương lại bị người ta sai vặt như vậy. Lãnh Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng của Lưu Nguyệt, cũng không trách được, đây vốn dĩ là phong cách của anh ta…

Chương 251: Sự hối hận của Xa Văn Tuấn

Ngày kế tiếp!

Cửa hàng Vu Đạo còn chưa mở cửa đã có một người đàn ông mặt mũi tiều tụy đứng chờ ở ngoài.

"Là ông?"

Khi Đại Trụ nhìn thấy người đàn ông đứng trước cửa hàng thì sững sờ một chút, bởi vì cậu ta có chút không dám xác định, dù sao ông ta cũng khác hẳn người lúc trước cậu ta đã gặp.

"Ông chính là người lần trước đã đưa một người phụ nữ tới tìm nhà trọ… Họ Xa?"

"Trí nhớ của cậu thật là tốt, ừm, tôi là Xa Văn Tuấn."

Nghe thấy đối phương thừa nhận, trên mặt Đại Trụ lộ ra vẻ không thể tin nổi, mới không bao lâu mà ông chủ Xa này cứ như biến thành một người khác vậy.

Lần trước nhìn thấy ông ta bụng phệ, trên tay còn đeo một chiếc đồng hồ vàng, nhìn qua là biết giá cả của nó không rẻ chút nào, ông ta chính là điển hình của một người đàn ông thành đạt.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Hốc mắt hãm sâu, hai mắt vô thần, gương mặt râu ria xồm xoàm, nếu như không phải cậu ta gặp ông ta trước đó không lâu có lẽ sẽ không thể nào nhận ra ông ta mất, càng sẽ không nghĩ hai người là cùng một người.

"Ông chủ Xa tới có chuyện gì không?"

Mặc dù người trước mặt này nhìn có vẻ nghèo hèn, thế nhưng Đại Trụ vốn là người nghèo, cũng không khinh miệt ông ta, mở miệng dò hỏi.

"Cậu lần trước vẫn còn ở đây chứ? Tôi tìm cậu ấy có chút chuyện." Xa Văn Tuấn xoa xoa hai tay, giọng nói cũng có chút xấu hổ.

"Ông tìm Phương Minh sao? Cậu ấy vẫn ở đây, thế nhưng hiện tại thì chưa tới cửa hàng, hẳn là một tiếng nữa cậu ấy mới tới, ông có thể ngồi trong cửa hàng chờ cậu ấy."

Đại Trụ mở cửa dẫn Xa Văn Tuấn vào, rót cho đối phương rót một ly trà, sau đó bắt đầu quét dọn vệ sinh cửa hàng.

Bình thường Đại Trụ thức dậy ăn sáng xong sẽ đến cửa hàng, mà sau khi Phương Minh thức dậy vẫn thường tới công viên tập thể dục buổi sáng, khoảng cỡ chín giờ cậu mới tới.

"Anh La, chào buổi sáng."

Không bao lâu sau La Cẩm Thành cũng tới, Đại Trụ chào hỏi anh ấy một tiếng, La Cẩm Thành nhìn người đàn ông trong cửa hàng, hiếu kỳ hỏi: "Vị này là…?"

"Đây là ông chủ Xa, ông ta tới tìm Phương Minh." Đại Trụ giải thích một câu.

Xa Văn Tuấn cười cười nhìn La Cẩm Thành, thế nhưng La Cẩm Thành lại lắc lắc đầu, "Tìm ông chủ Phương cũng vô dụng, ông chủ Phương cũng không có khả năng biến ra vợ con lại cho ông."

Nghe thấy những lời của La Cẩm Thành, Văn Tuấn ngây người, sững sờ đứng nguyên tại chỗ nửa ngày, sau đó vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng kích động: "Cao nhân, cao nhân, van cầu anh hãy giúp tôi chuyện này."

"Đừng kích động, đầu tiên hãy nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra trước đã, ấn đạo lý tới thì vận thế của ông cũng không nên là như thế này mới đúng, thiên đình(1) đầy đặn, địa các(2) cũng mượt mà, không thể nào có chuyển biến lớn như vậy được."

(1)Thiên đình: Là phần giữa trán

(2)Địa các: cằm

Đại Trụ nghe xong lời này, hiếu kỳ hỏi: "Anh La, anh cũng hiểu mệnh tướng?"

"Sơn, y, mệnh, tướng, bốc, 5 thuật của Đạo gia, mặc dù chủ thuật của tôi không phải mệnh tướng thế nhưng năm thuật này lại có điểm liên quan, vì thế tôi cũng biết được đôi chút. Đương nhiên, hiểu biết của tôi không thể sánh với ông chủ Phương được."

La Cẩm Thành biết bản lĩnh của mình chủ yếu ở thuật "sơn", mà bốn thuật còn lại chỉ biết một chút xíu, thế nhưng trong lòng anh ấy vô cùng nghi ngờ, Phương Minh có thể tinh thông hết cả năm thuật sơn, y, mệnh, tướng, bốc này.

Sức lực của một người là có hạn, mà sơn, y, mệnh, tướng, bốc, năm thuật này bao quát vạn thiên, người bình thường phải hao hết tâm huyết cả đời mới có thể nghiên cứu một thuật trong số đó, mà lại còn chưa chắc có thể hiểu rõ, huống chi là tu một lúc cả năm thuật.

Vì thế mặc dù La Cẩm Thành đoán như thế nhưng anh ấy cũng không dám xác định, dù sao nếu nói chuyện này ra chỉ sợ không ai trong giới tu luyện có thể tin tưởng, cho dù Phương Minh có tự đứng ra thừa nhận, có lẽ tất cả đều cười cợt, coi cậu là một người ếch ngồi đáy giếng hoang tưởng về khả năng của bản thân mà thôi.

Bao nhiêu năm lịch sử trong giới tu luyện cũng đã chứng thực

chuyện này, tinh thông một đạo mới là con đường chính xác, tham thì thâm...

Sau khi Xa Văn Tuấn nghe được những lời La Cẩm Thành nói, cũng không dám giấu giếm điều gì, nói hết những chuyện gần đây anh ta gặp phải ra. Đại Trụ ở một bên nghe thấy những lời này thì chấn kinh, bởi cậu ta đang nhớ tới những lời lúc trước Phương Minh đã nói với ông ta.

Cẩn thận tiền mất nhà tan!

Mà những chuyện Xa Văn Tuấn gặp phải trong quãng thời gian này hoàn toàn chứng thực những điều đó.

Xa Văn Tuấn khởi nghiệp từ một công ty vận tải, lúc còn nhỏ ông ta cũng là một người nghèo khổ, học xong hết tiểu học thì ra đời mưu sinh, lăn lộn mấy năm trong nghề vận chuyển cũng kiếm được một số tiền kha khá.

Mà đầu óc của Xa Văn Tuấn này cũng rất linh hoạt, ông ta nhìn thấy lợi nhuận của nghề vận tải này liền dồn hết tiền tiết kiệm mình có cộng với mượn thêm của một vài người bạn, mở một công ty vận tải.

Khi đó, thị trường vận chuyển còn chưa cạnh tranh kịch liệt như bây giờ, dù sao số vốn đầu tư cũng khá lớn khiến nhiều người chùn bước không dám kinh doanh, mà dựa vào việc nắm bắt thời cơ này nên việc làm ăn của Xa Văn Tuấn càng lúc càng thuận lời, về sau đã có lời hơn 1000 vạn.

Lúc còn nghèo khó thì Xa Văn Tuấn vùi đầu cố gắng làm ăn, thế nhưng đến khi công ty dần đi vào quỹ đạo, chí hướng của Xa Văn Tuấn cũng dần bị dập tắt, nhất là khi ông ta nhìn thấy người bạn làm ăn của mình dẫn theo thư ký ra nước ngoài du lịch hưởng thụ, tà tâm của ông ta cũng nổi lên.

Triệu Thiến là tiểu tam(3) đầu tiên của ông ta, lúc đầu cô ta chỉ là thư ký bình thường, sau đó dần dần trở thành tiểu tam từ lúc nào không hay. Bọn họ ở chung mấy tháng thì Triệu Thiến mang thai, Xa Văn Tuấn liền là chuẩn bị một phòng trọ cho Triệu Thiến ở lại, đương nhiên cô ta không thể nào tiếp tục vác cái bụng bầu đó đi làm nữa.

Phòng trọ cũng là nơi lúc trước Phương Minh cùng Đại Trụ đi tới, sau khi Triệu Thiến dọn tới đó ở thì Xa Văn Tuấn cũng thường hay tới chăm sóc thăm hỏi cô ta, cuộc sống trôi qua cũng coi như suôn sẻ vui vẻ.

Thế nhưng chỉ êm thấm được mười mấy ngày, rốt cuộc cũng xảy ra chuyện.

Dường như vợ của Xa Văn Tuấn đã phát hiện ra điểm khác thường của ông ta vì thế liền bám đuôi theo dõi, bà ta phát hiện ra sự tồn tại của Triệu Thiến, trong lúc nóng nảy bà ta không còn lý trí gì nữa, trực tiếp xông vào đánh đấm Triệu Thiến.

Triệu Thiến đang mang thai đương nhiên nhiên không phải đối thủ của vợ Xa Văn Tuấn, cộng thêm cảm giác chột dạ khi làm tiểu tam bị vợ người ta phát hiện, thế là trong lúc xô đẩy không may Triệu Thiến bị ngã xuống cầu thang, chẳng những sinh non mà bản thân cũng bị thương nghiêm trọng, phải nằm trong bệnh viện.

Thế nhưng chuyện còn chưa kết thúc, vợ của Xa Văn Tuấn trong lúc rối rắm không thể tự thoát ra, lựa chọn tự sát.

Vợ chết, tiểu tam tàn, cả người Xa Văn Tuấn đều ngốc trệ ra, ông ta không nghĩ tới sự tình lại trở nên thê thảm tới mức đó, thậm chí tới cả con gái cũng tuyệt giao với ông ta, xách hành lý bỏ nhà ra đi.

Có thể nói trong một ngày ngắn ngủi, Xa Văn Tuấn đã biến thành một người cô đơn.

Nhưng mà họa vô đơn chí, cũng đúng vào lúc này, hai chiếc xe chở hàng vô cùng quý giá của công ty Xa Văn Tuấn gặp chuyện, xe hư người chết, mà theo kết quả điều tra cuối cùng của công an thì nguyên nhân của sự cố này tất cả đều do tài xế vi phạm quy tắc giao thông, do đó công ty bảo hiểm hoàn toàn không phải bồi thường thiệt hại.

Hàng hóa có giá trị mấy trăm vạn, lại thêm bồi thường tiền cho gia đình tài xế đã bị chết, thiệt hại hai chiếc xe vận tải… Trong nháy mắt công ty của Xa Văn Tuấn lâm vào tình trạng nợ nần chồng chất, mà những người bạn trong giới kinh doanh của ông ta sau khi biết thảm trạng của gia đình ông cũng không có ai nguyện ý cho ông ta mượn tiền nữa.

Nhà tan tiền mất, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi mà ông ta từ một ông chủ được vạn người ao ước biến thành một kẻ cùng đường mạt lộ.

Ngay trong lúc bế tắc nhất, ông ta chợt nhớ những lời Phương Minh đã nói với ông ta khi ở phòng trọ.

Cũng may trí nhớ của Xa Văn Tuấn coi như không tệ, sau khi suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng nhớ tới địa chỉ Phương Minh đã nói, vì thế trời vừa mới sáng ông ta đã chạy tới đây.

La Cẩm Thành vẫn đang chăm chú nghe chuyện Xa Văn Tuấn kể, chờ đến khi Xa Văn Tuấn nói xong, trầm ngâm nửa ngày anh ấy mới mở miệng hỏi: "Gần đây ông có đắc tội với ai hay không?"

"Không có."

Xa Văn Tuấn lắc đầu, sau đó lại nói thêm: "Nhưng là người làm ăn, khó tránh khỏi chuyện bị người ghen ghét."

"Những người đó hẳn là không phải, người cùng nghề ghen ghét nhau là bình thường, nếu bọn họ muốn đối phó ông thì đã

sớm ra tay từ lâu, không cần phải đợi tới lúc này."

La Cẩ Thành cảm thấy khó hiểu, tình huống của Xa Văn Tuấn rõ ràng là do thứ gì đó ảnh hưởng tới vận thế, chỉ là ảnh hưởng này từ đâu tới?

"Anh La, lúc trước Phương Minh đã nói với tôi, chuyện của Xa Văn Tuấn dường như có liên quan tới phong thủy trong phòng trọ ông ta thuê."

"Phong thủy?"

La Cẩm Thành sau khi được Đại Trụ nhắc nhở, hai mắt sáng lên, đúng nha, sao anh ấy lại không nghĩ tới điều này kia chứ, thứ có thể ảnh hưởng tới vận thế của con người nhất không phải là phong thủy sao?

Dù sao, cả đời của người bình thường khó mà được nhìn thấy một người tu luyện, mà những người tu luyện kia cũng sẽ không dùng biện pháp nhàm chán phiền toái như vậy để đối phó với một người bình thường, vậy khả năng lớn nhất chính là phong thủy rồi.

"Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, chỉ có phong thủy có thể cải biến vận mệnh của một người, thế nhưng chỉ mới nửa tháng liền có thể khiến ngươi ta tiền mất nhà tan, vậy hẳn phong thủy của phòng trọ này phải ác liệt vô cùng, thậm chí trước đây còn từng gây hại cho người khác rồi, sao ông lại thuê phòng trọ kiểu này?"

La Cẩm Thành vẫn còn có chút không hiểu, thế nhưng đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền tới một thanh âm, "Đó là bởi vì phong thủy của ngôi nhà kia cũng không phải quá kém, chẳng qua là nó tương khắc với bát tự của ông ta, cho nên những người thuê phòng trọ đó trước ông ta không hề xảy ra tai nạn gì."

Phương Minh từ ngoài cửa đi vào, cậu nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Xa Văn Tuấn cũng khẽ thở dài trong lòng, đây chính là vận mệnh vô thường, vốn là một ông chủ vạn người hâm mộ lại trở thành một kẻ nợ nần chồng chất.

"Cậu Phương."

Xa Văn Tuấn vừa nhìn thấy Phương Minh thì trên mặt lộ ra vẻ vô cùng hối hận, nếu như lúc trước ông ta nghe lời người thanh niên trẻ tuổi trước mắt đây, cũng sẽ không rơi vào kết cục thảm hại như vậy.

"Bây giờ ông tìm tôi đã không còn tác dụng gì nữa, chuyện đã xảy ra rồi, người nhà ông cũng đã mất, ông đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất."

Lúc trước Phương Minh lưu lại câu nói này là bởi cậu nghĩ phong thủy này sẽ không ác liệt như vậy, hẳn là phải có một thời kỳ quá độ, mà nếu Xa Văn Tuấn tìm tới cậu trong thời kỳ quá độ này thì có lẽ còn cơ hội hóa giải.

Chỉ là tới cậu cũng không thể ngờ được, phong thủy của phòng trọ đó quá ác liệt, mất bò mới lo làm chuồng, tất cả đã quá trễ...

Chương 252: Mệnh vô định thế

Phong thủy, dựa vào khí tràng của riêng nó mà ảnh hưởng tới khí tràng của con người, từ đó ảnh hưởng đến vận thế của người đó, thế nhưng đây là một quá trình khá dài.

Nhanh thì mấy tháng, chậm thì mấy năm.

Phong thủy của nhà ở bình thường trên cơ bản là sẽ không có vấn đề gì lớn, vì thế mặc dù có sát khí tồn tại, cũng phải cần thời gian lâu dài mới có tác dụng.

Lúc trước khi Xa Văn Tuấn tới phòng thuê, Phương Minh đã phát hiện khí tràng quanh thân Xa Văn Tuấn có chút không ổn định, nói rõ khí tràng thân thể của ông ta không hợp với khí tràng của gian phòng kia, nếu ở lâu tất nhiên là xảy ra chuyện lớn. Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

Thế nhưng điều mà Phương Minh không nghĩ tới chính là, khí tràng của căn phòng kia lại có ảnh hướng vừa nhanh vừa mạnh như vậy, mới hơn nửa tháng mà tiền mất nhà tan, đây cơ hồ đã có ảnh hưởng vượt hẳn những nơi tuyệt địa hay hung địa kia rồi.

Cái gì gọi là tuyệt địa, chính là chỉ những nơi trời sinh không thể cho con người sống sót, bất kỳ người nào ở nơi đó đều sẽ tuyệt tử tuyệt tôn, hơn nữa còn tuyệt tài tuyệt vận, nói cách khác cho dù làm bất cứ việc gì cũng sẽ cảm thấy không thuận.

Về phần hung địa, tên như ý nghĩa, chính là chỉ những vùng đất hung hiểm, nhẹ thì tàn tật, nặng thì cửa nát nhà tan.

Nhưng phòng mà Xa Văn Tuấn thuê có phong thủy khá đặc thù, bởi vì phong thủy này không quá kém đối với người khác, nó

chỉ kém với một mình Xa Văn Tuấn mà thôi. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Phương Minh mới không thể xác định được thời gian phong thủy này phát sinh tác dụng.

Nghe được lời Phương Minh nói, sắc mặt Xa Văn Tuấn ảm đạm chán nản, thực ra trong lòng ông ta cũng biết, cho dù ông ta có tìm tới đây thì cũng có ích lợi gì đâu chứ? Vợ đã chết, con gái cũng đi, công ty sắp phá sản, tất cả những chuyện này đều không thể thay đổi được, trừ phi thời gian đảo ngược...

"Qua phòng trọ xem một chút đi, mặc dù sự tình đã phát sinh, thế nhưng vẫn có thể bỏ vận rủi trên người ông, đầu tiên ông hãy trả tiền đi đã."

Nghe được lời này, trên mặt Đại Trụ cùng La Cẩm Thành đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì bọn họ không nghĩ tới tên Xa Văn Tuấn đã thảm như vậy, Phương Minh lại còn muốn thu tiền.

Nếu như là Lăng Sở Sở có ở đây, nghe được những lời này của Phương Minh khẳng định cô ấy lại phải chửi một câu: Chết cũng phải đòi tiền.

"Trước… Tiên sinh(1), cậu muốn bao nhiêu tiền?"

(1)Tiên sinh: từ dùng để gọi những thầy tướng số, hay kiểu gọi tôn trọng đối với những người có học thức

Vẻ mặt của Xa Văn Tuấn có chút xấu hổ, tiền trong công ty của ông ta đều đã là bị đóng băng rồi, đều là do bên công ty có hàng hóa bị thiệt hại kia yêu cầu viện kiểm sát đóng băng, thế nên trên người ông ta hiện tại chỉ còn mấy vạn mà thôi.

"Ba vạn." Phương Minh nhàn nhạt mở miệng nói ra.

"Ba vạn?"

Giọng nói của Xa Văn Tuấn đề cao hơn mấy decibel, nếu là

trước kia, đương nhiên ba vạn đối với ông ta chẳng là gì, thế nhưng hiện tại, ba vạn cơ hồ đã là một nửa gia sản của ông ta.

"Ừm, ba vạn, thiếu 1 xu cũng không được, giao tiền thì đưa tôi tới phòng thuê, nếu không nguyện ý vậy thì mời ông đi đi."

Đối với một người bình thường có lẽ sẽ thấy Xa Văn Tuấn đáng thương, sẽ đồng tình với những gì Xa Văn Tuấn gặp phải, thế nhưng Phương Minh lại không đồng tình với ông ta chút nào, sở dĩ ông ta rơi vào tình cảnh bây giờ chính là do ông ta tự chuốc lấy.

Nếu như ông ta quan tâm bảo vệ gia đình, không đi làm loạn, thì làm sao có thể rơi vào kết cục ngày hôm nay? Cho nên có đôi khi Phương Minh cảm thấy, đây hết thảy đều là an bài của Thiên đạo xa xăm kia...

Rất nhiều thầy đoán mệnh xem tướng đều chỉ có thể xem vận thế của một người trong hai mươi năm, nhưng trên thực tế đó đều là những tên lừa đảo, chỉ có những người thật sự tinh thông tướng mạo mới rõ ràng, nếu xem tướng cho người bình thường cơ bản chỉ có thể xem trong thời gian ba năm.

Nguyên nhân rất đơn giản, tướng vô định thế.

Bình thường vận thế của một người sẽ chịu ảnh hưởng của rất nhiều thứ mà thay đổi, ví như gặp được quý nhân, ví như mặt mày hốc hác, tất cả đều là bởi khí tràng vận thế của người bình thường không mạnh mẽ, cho nên rất dễ dàng bị những khí tràng bên ngoài ảnh hưởng.

Nhưng có một số người ngoại lệ, ví như khi xem phim thường hay thấy nhân vật Thiên Cơ Lão Nhân, có thể dự đoán được Chân Long Chi Tử(2), là Thiên Mệnh Sở Quy(3).

(2)Chân long chi tử: con của rồng

(3)Thiên mệnh sở quy: người đã được định sẵn sẽ mang số

mệnh đặc biệt

Kỳ thực những người đó đều có tồn tại, loại người này từ lúc sinh ra đời đã mang mệnh cách đặc biệt, cho nên có thể nhìn thấy vận thế của họ trong một khoảng thời gian khá xa, bởi vì rất ít thứ có thể ảnh hưởng tới vận thế của họ.

Lấy một ví dụ đơn giản, giả sử vận thế của một người bình thường là một cây bông vải, thì hình dáng của cây bông vải này rất dễ thay đổi, thậm chí chỉ một trận gió thổi qua thôi cũng có thể làm nó thay đổi.

Nhưng những người trời sinh mệnh cách đặc biệt như một khối đá chẳng hạn, phơi gió phơi sương dầm mưa cũng sẽ không thay đổi.

Phương Minh đã từng suy nghĩ tới một vấn đề, chính là vận thế của con người có thể thay đổi từ bên trong hay không, có nghĩa là dựa vào thực lực của bàn thân mà tạo ra thay đổi.

Đáp án là: Có thể.

Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, tứ tích âm đức ngũ đọc sách, hai loại sau cũng có thể cải biến vận thế của cơ thể.

Mà trừ điều này ra, cũng có một số hành vi có thể thay đổi vận thế của bản thân, ví như làm việc ác, ví như hại người lợi mình…

Chỉ là đa số người đều không biết những hành vi này cũng sẽ thay đổi vận thế của bọn họ, điển hình chính là Xa Văn Tuấn trước mắt đây.

Quãng thời gian trước ông ta dựa vào trí tuệ cùng nỗ lực phấn đấu khiến cho vận thế cải biến, mà sau đó bởi vì tham luyến sắc đẹp, phản bội gia đình, dẫn đến vận thế giảm đi, trở thành bộ dạng như ngày hôm nay.

"Tốt, bây giờ tôi sẽ trả tiền."

Chỉ suy nghĩ một lát Xa Văn Tuấn đã quyết định luôn, ông ta đi đến chỗ Đại Trụ, cà 3 vạn qua máy pos.

"Được, lên đường thôi."

Phương Minh không nói gì nữa, một đoàn người đi ra cửa hàng, lần này La Cẩm Thành cũng là đi theo, chỉ có Đại Trụ ở lại trông coi cửa hàng.

Chỉ là vừa đi tới bên ngoài phố đồ cổ, Phương Minh bỗng nhiên dừng bước nhìn về phía Xa Văn Tuấn, mà Xa Văn Tuấn cũng lộ vẻ vô cùng khó hiểu nhìn Phương Minh, giống như không biết tại sao Phương Minh lại dừng lại.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Xa Văn Tuấn, Phương Minh yên lặng cười một tiếng, đây là thói quen của cậu, bởi vì những người tìm cậu làm việc đều là những người giàu có, bình thường đều có sẵn xe đưa đón.

Xa Văn Tuấn cũng có xe, mà xe ông ta cũng chưa hề bán, chỉ là đã bị viện kiểm sát niêm phong lại rồi...

"Không có việc gì, chỉ là tôi cảm thấy hôm nay khí trời rất tốt."

Nghe được những lời này của Phương Minh, dường như Xa Văn Tuấn đã hiểu ra điều gì, ngượng ngùng: "Cậu Phương, xe của tôi đã bị viện kiểm sát niêm phong lại rồi, chỉ có thể ủy khuất cậu Phương."

Cuối cùng, Xa Văn Tuấn gọi một chiếc xe taxi, ba người lên xe hướng về phía phòng trọ.

Sau nửa giờ, ba người Phương Minh xuất hiện trước cửa khu phòng trọ, trên thực tế khu phòng trọ này có thể coi là láng giềng với khu biệt thự Phương Minh đang ở.

Lên lầu, đi tới trước của phòng, Xa Văn Tuấn móc chìa khoá ra mở cửa phòng, còn La Cẩm Thành ở một bên thì nhíu mày: "Nếu như phong thủy không tốt, hẳn là tôi phải cảm nhận được mới đúng, thế nhưng tôi không thể cảm nhận được một chút sát khí nào lưu động trong phòng."

"Một hồi anh liền có thể cảm nhận được."

Phương Minh mỉm cười, sau khi mở cửa phòng, Xa Văn Tuấn dẫn đầu đi vào.

Ngay lúc Xa Văn Tuấn vừa bước vào La Cẩm Thành liền biến sắc, cả người trực tiếp là lui lại mấy bước: "Đao sát thật là mạnh mẽ, một đao rơi xuống, cả người cả của đều không còn."

Lúc trước La Cẩm Thành còn không cảm giác được sự tồn tại của sát khí, thế nhưng sau khi Xa Văn Tuấn bước vào cửa, khí tràng của cả căn phòng đột nhiên trở nên táo bạo hẳn lên.

Đôi mắt của Phương Minh cũng hơi nheo lại, đao sát mạnh như vậy, ắt hẳn là một trong thập nhị sát của phong thủy, thế nhưng trong gian phòng này không chỉ tồn tại sát khí của loại đao sát mạnh mẽ này.

"Mặc dù đao sát mạnh mẽ này có thể khiến người ta tiền của không còn, thế nhưng nếu muốn đao sát này có tác dụng ít nhất cũng phải cần khoảng ba tháng, rõ ràng tình huống của Xa Văn Tuấn không phù hợp với đặc điểm của đao sát này."

Nghe được những lời này của Phương Minh, vẻ mặt La Cẩm Thành tràn đầy nghi hoặc, bởi ngoài cái tên ra anh ấy cũng không có hiểu biết gì nhiều đối với thập nhị đao sát.

"Cậu Phương, lúc tôi đi vào phòng cũng có cảm giác như bị đao cắt vào người, lúc trước chưa nghe cậu nói tôi hoàn toàn không cảm giác được điểm này."

Vẻ mặt của Xa Văn Tuấn có chút tái nhợt, mặc dù lúc trước mỗi lần ông ta tới đây đều cảm thấy không thoải mái, thế nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Dưới sự nhắc nhở của Phương Minh cùng La Cẩm Thành, anh ta mới hiểu được nguyên nhân của cảm giác không thoải mái kia.

"Ông lui ra ngoài trước đi."

Phương Minh ra hiệu cho Xa Văn Tuấn lui trở lại ngoài cửa, mà ngay khi Xa Văn Tuấn rời đi La Cẩm Thành lại đờ người ra.

Ngay khi Xa Văn Tuấn ra khỏi phòng thì sát khí trong căn phòng biến mất, gian phòng lại khôi phục khí tràng bình thản ổn định như lúc ban đầu.

"Thật chỉ là nhằm vào một mình ông ta, đây là lần đầu tiên tôi gặp loại khí phong sát như thế này. Ông chủ Phương, đây rốt cuộc là tại sao?" La Cẩm Thành hiếu kỳ hỏi Phương Minh.

"Ai biết được?"

Phương Minh khoát khoát tay, có nhiều thứ vốn dĩ đã là kỳ diệu như vậy, cậu cũng không biết nguyên nhân vì sao, có lẽ chỉ có lão tổ của giới phong thủy Cửu Thiên Huyền Nữ mới biết cách giải thích.

Bởi vì ngay cả những đại sư phong thủy trong lịch sử như Quách Phác, Dương Công… Cũng không thể cho ra một đáp án chính xác đối với loại tình huống như thế này.

"Xa Văn Tuấn, ông cầm lấy sợi dây đỏ này rồi đi theo lời tôi nói, tôi muốn ông đi bên nào thì đi bên đó, nói ông đi mấy bước thì ông phải đi đúng theo ý tôi, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm."

"Được."

Sau khi Xa Văn Tuấn nghe thấy lời Phương Minh dặn dò, gật đầu cam đoan, đồng thời tiếp nhận một đầu dây đỏ Phương Minh đưa tới, cuốn vào ngón tay.

Còn Phương Minh cầm một đầu dây còn lại.

"Đi thẳng tới trước ba bước."

Xa Văn Tuấn bước ba bước trước cửa phòng, khoảng cách mỗi bước tương đối bằng nhau.

"Xoay trái bước hai bước."

Phương Minh không nhìn Xa Văn Tuấn, ánh mắt của cậu vẫn một mực nhìn chằm chằm sợi dây đỏ, quan sát sự chuyển động của sợi dây.

"Xoay phải bước một bước."

"Xoay trái bước ba bước."

"Xoay trái bước bốn bước."

La Cẩm Thành đứng bên cạnh mờ mịt nhìn Phương Minh, anh ấy không hiểu Phương Minh đang định làm gì, mà cũng đúng vào lúc này, sợi dây đỏ trên tay Phương Minh cùng Xa Văn Tuấn đứt đoạn.

Nhìn thấy dây đỏ bị đứt, Phương Minh không chút kinh ngạc, ngược lại còn lộ vẻ thì ra là thế, cậu muốn dùng sợi dây đỏ này để đoán số sát khí ẩn trong căn phòng.

"Đi ra, làm lại từ đầu."

Phương Minh để Xa Văn Tuấn quay lại, cầm dây đỏ đi lại một lần nữa, thế nhưng tốc độ cùng phương hướng của lần này khác với lần trước, mãi cho đến khi sợi dây đỏ lại đứt rời.

Mãi cho tới lúc gần như Xa Văn Tuấn đã đi hết ngõ ngách trong căn phòng, thấy sợi dây đỏ không đứt nữa Phương Minh mới ngừng lại.

Mà trước khi dừng lại, sợi dây đỏ đã đứt tổng cộng 7 lần.

Chương 253: Quỷ thổi lửa Đông Nam

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

“Căn phòng này, bề ngoài thì thắt chặt cường đao, nhưng thực ra vẫn còn ẩn chứa rất nhiều loại sát khí khác, sau khi đi một vòng kiểm tra vừa nãy, thì căn phòng này còn có bảy loại sát khí ẩn hình khác nữa.

Sau khi kiểm tra xong, Phương Minh lên tiếng, cậu cuối cùng cũng hiểu Xa Văn Tuấn tại sao trong thời gian ngắn như vậy mà sát khí đã bắt đầu có tác dụng trên người ông ta.

Người bình thường gặp một loại sát khí đã rất ư là khủng bố rồi, thế mà Xa Văn Tuấn trong một chốc lại gặp được tám loại, nói thật, bây giờ Xa Văn Tuấn còn sống sót thì Phương Minh thấy là chuyện may mắn rồi.

"Phương tiên sinh, tôi nên làm gì bây giờ? Có cách nào để hóa giải không?”

Biết bản thân bị tám loại sát khí quấn thân, dù cho không biết sát khí cụ thể có nghĩa là gì thế nhưng Xa Văn Tuấn từ vẻ mặt của La Cẩm Thành cũng biết được tính nghiêm trọng của sự việc.

Phương Minh không nói gì, nếu như chỉ hóa giải sát khí thì không khó, dù sao thì Xa Văn Tuấn cũng dọn khỏi nơi này rồi, chỉ cần để ông ta đeo linh khí hóa giải sát khí lên người thì lâu dài

cũng tự nhiên biến mất.

Nhưng không hiểu sao, thấy căn phòng này, sâu trong lòng Phương Minh có một loại cảm giác có cái chi tiết gì đó mà cậu để sót.

Tựa như cậu quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Giữa lúc Phương Minh đang suy nghĩ tới điều này thì chỗ cửa phòng truyền tới tiếng mắng chửi bén nhọn.

“Xa Văn Tuấn, mày còn mặt mũi đến phòng của bà à, ông phải bồi thường tổn thất cho bà đây.”

Xuất hiện ở cửa là Trương Tố Phân – chủ của căn hộ cho thuê này, Trương Tố Phân thấy Xa Văn Tuấn thì lập tức giương nanh múa vuốt hóa thành một mụ đàn bà chanh chua: “Bà đây cho mày thuê phòng, lấy mày một tháng một nghìn đồng, nhưng giờ nhà có người chết, mày nói xem bà sau này sao cho thuê được nữa?”

“Con vợ trời đánh của nhà mày, cô ta muốn chết thì sao không chết ở nhà bọn mày, lại tới chỗ bà chết hả.”

Cả gương mặt Trương Tố Phân đầy phẫn nộ, vợ của Xa Văn Tuấn sau khi tới tìm Triệu Mỹ thì cũng chuẩn bị xong việc tự sát, thuốc trừ sâu để trong túi nên sau khi đẩy Triệu Mỹ xuống lầu thì trực tiếp uống thuốc trừ sâu tự tử trong căn nhà đó.

“Chị Trương, vợ của tôi đã chết rồi, chị có thể ăn nói sạch sẽ tí được không?”

Sắc mặt Xa Văn Tuấn cũng trầm xuống, nhưng Trương Tố Phân thì lại chẳng quan tâm: “Sạch sẽ, mày muốn bà nói chuyện sạch sẽ cũng được thôi, mày mua phòng của bà đi, bà đảm bảo bà sẽ không nói lời nào, bà còn có thể lấy tiền mời đạo sĩ tới đây làm lễ cũng siêu độ cho vợ mày nữa, tránh cho nàng hóa thành quỷ tới tìm mày.”

“Thứ người gì vậy, lúc ở với bồ nhí cũng chẳng thấy mày nghĩ tới vợ, giờ thì lại muốn giữ gìn cho vợ mình à. Nói tóm lại, hôm nay không trả tiền thì đừng hòng đi khỏi.”

Nghe được lời Trương Tố Phân nói, trên mặt Xa Văn Tuấn lộ ra vẻ khổ sở, bởi vì trong phút chốc không thể phản bác lại lời của Trương Tố Phân được.

Mà Phương Minh bên cạnh không để ý tới trêu chọc và chế nhạo của Trương Tố Phân với Xa Văn Tuấn, ánh mắt cậu bừng sáng, bởi vì cậu cuối cùng cũng biết cậu bỏ quên chi tiết gì.

Vợ của Xa Văn Tuấn uống thuốc trừ sâu tự sát ở đây.

“Ủa, cậu chẳng phải là chàng trai muốn thuê phòng lần trước sao?”

Trương Tố Phân lúc này nhìn thấy Phương Minh, lập tức nhận ra hỏi: “Cậu tới căn nhà này làm gì?”

“Nếu bà còn muốn sau này cho thuê căn phòng này thì câm miệng bà lại.”

Phương Minh không có một tí hảo cảm gì với người đàn bà Trương Tố Phân này, một điển hình của người đàn bà coi tiền như mạng sống, cứ coi như Xa Văn Tuấn có sai tới đâu đi nữa, nhưng vợ ông ta vô tội, hơn nữa đã chết rồi, người mà miệng lưỡi không có tích tí đức với người chết thì tố chất của người đó quả là có thể tưởng tượng ra được.

“Cậu có ý gì?” – Trương Tố Phân không sỉ nhục nữa: “ Tôi nói cho cậu biết, phòng của tôi vẫn còn cho thuê.”

Chỉ là, lúc nói lời này, ánh mắt Trương Tố Phân có chút bối rối.

“Bà chắc chắc không? Mỗi đêm đều vang lên âm thanh quỷ dị,

thật sự có thể bắt mấy người khách can đảm ở lại đây?" – Phương Minh cười nhạt nhìn Trương Tố Phân.

"Cậu…cậu ăn nói bậy bạ gì đó?"

Lúc Trương Tố Phân nói lời này, đôi mắt né tránh không dám nhìn Phương Minh, điều này khiến cho Phương Minh xác định phán đoán trong lòng, mà lời vừa rồi của cậu cũng mang ý thăm dò.

"Tôi nói gì gì lòng bà rõ nhất." – Phương Minh cười lạnh không ngừng: " Vợ của Xa Văn Tuấn chết ở đây, hồn phách của bà ấy không thể rời khỏi, bà mắng bà ấy ở trong phòng này, không sợ buổi tối bà ấy tới tìm bà sao?"

"Được rồi, La huynh, chúng ta đi thôi, cứ để phòng này cho quỷ phá, tới lúc đó xem bà ta làm thế nào."

Nói xong, Phương Minh hướng về cửa bước ra ngoài, La Cẩm Thành mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn phối hợp rời đi, lúc đi còn tấm tắc thở dài: "Sát khí nặng như vậy, người chết ở đây, oán khí quỷ hồn ngưng tụ không tiêu tan, không tới một tháng chắc sẽ thành lệ quỷ."

Trương Tố Phân thấy Phương Minh và La Cẩm Thành muốn đi thì tròng mắt đảo qua đảo lại, nhất là lời của La Cẩm Thành càng khiến người bà ta run lên, vội vàng dùng thân hình mập mạp ngăn chặn cửa.

"Các người không được phép đi!"

"Đây là phong của bà, bà có thể không cho chúng tôi ở lại nhưng hình như bà không có quyền không cho chúng tôi đi." – Mặt Phương Minh không chút thay đổi nhìn Trương Tố Phân.

"Cậu… Các người muốn đi thì cũng phải mang quỷ hồn của vợ hắn ta đi theo mới được đi."

Nghe thấy lời Trương Tố Phân nói, Phương Minh nở nụ cười, cất tiếng cười to, một lúc sao mới hỏi: “Dựa vào cái gì chứ?”

“Tóm…tóm lại các người không được đi.”

“Gây sự vô lý.”

Phương Minh không để ý tới Trương Tố Phân nữa, trực tiếp đi ra cửa, còn Trương Tố Phân muốn ngăn cản thì cậu lắc người ung dung tránh ra.

Sau khi ra khỏi cửa, Phương Minh quay đầu lại nói: “Bà nếu không tin thì bây giờ có thể đốt đồ đèn cầy gì đó ở góc Đông Nam, nhìn thử ngọn lửa có tắt hay không, dù sao thì quỷ thích nhất là thổi lửa ở góc Đông Nam.”

Phương Minh vừa đi, La Cẩm Thành tự nhiên cũng đi theo, hơn nữa bộ dạng với gương mặt đầy râu của La Cẩm Thành, chỉ trợn mắt một cái là Trương Tố Phân tự héo lại, Xa Văn Tuấn tuy đầy nghi hoặc nhưng hai người đó đi ông ta ở lại cũng vô ích, lập tức cũng lướt qua Trương Tố Phân mà đi theo.

Vào thang máy, Xa Văn Tuấn nhìn không được hỏi: “Phương tiên sinh, chúng ta thực sự cứ đi như vậy à?”

“Chờ đi, một hồi sẽ người nào đó sẽ khóc cầu xin chúng ta trở lại.”

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười bình tĩnh, còn chưa đợi tới lúc bọn họ ra khỏi cửa chung cư thì phía sau truyền tới tiếng la hét nóng nảy của Trương Tố Phân.

"Dừng lại, mau dừng lại!”

Xa Văn Tuấn quay đầu, chính là thấy được Trương Tố Phân đang thở hổn hển chạy tới, trên mặt cũng không có vẻ chua ngoa nữa mà chỉ có vẻ kinh hoảng và sợ hãi thôi.

“ Ngọn lửa, ngọn lửa thật…thật sự bị tắt.”

Giọng Trương Tố Phân mang theo tia hoảng sợ, bởi vì vừa nãy bà ta còn ôm tí hi vọng thử một chút, cầm một tở giấy dùng bếp ga đốt lên sau đó đặt ở góc Đông nam, kết quả tờ giấy vốn dĩ đang cháy ngon lành thì trong chớp mắt tắt mất, hơn nữa trong nháy mắt đó Trương Tố Phân còn cảm thấy một hơi lạnh kéo tới, giống như có người nào đó ở sau lưng bà ta thổi tắt ngọn lửa vậy.

Nghĩ tới những lời Phương Minh nói, lại nghĩ tới khoảng thời gian gần đây, có phàn nàn của hàng xóm lầu trên lầu dưới, buổi tối phòng này có âm thanh quỷ dị vang ra ngoài, Trương Tố Phân trong phút chốc đổ hết mồ hôi lanh, không để ý gì nữa trực tiếp xông ra cầu thang.

Đúng vậy, bà ta không dám đi thang máy, bởi vì chọn thang máy thì phải đợi thang từ tầng trệt lên, nhưng bà ta một phút cũng không dám đứng đây, sợ một hồi có vật gì đó đáng sợ xuất hiện sau lưng, cho nên chạy nhanh từ cầu thang xuống.

Phương Minh cười như không cười nhìn Trương Tố Phân: “Sao, bây giờ tin lời tôi nói chưa?”

“Tin, tin.”

Trương Tố Phân gật đầu liên tục, có thể không tin sao, lửa to như vậy mà bị tắt, nói không có quỷ mới là lạ.

“Tin rồi à, thế thì được.”

Phương Minh gật đầu, nhưng mà liền sau đó thì lại cất bước về phía cửa chung cư lần nữa, bỏ lại Trương Tố Phân còn chưa kịp phản ứng.

“Đừng đi, xin cậu khoan đi đã.”

“Kì lạ, tôi tại sao không đi, phòng của bà có quỷ không liên

quan tới tôi?”

“Cậu có thể giúp tôi bắt con quỷ kia đi được không, tôi trả tiền cho cậu, trả tiền cho cậu.” – Trương Tố Phân nói đến sắp khóc, cũng không biết do vì sợ hay là vì phải bỏ tiền ra.

“Tiền, bà có thể trả tôi bao nhiêu?”

“Một nghìn, một nghìn đủ không, không đủ thì tôi lại thêm hai nghìn.” – Trương Tố Phân thấy Phương Minh nhấc chân sắp đi khỏi thì vội vã tăng giá.

“Phòng này của bà giá bao nhiêu tiền?” – Phương Minh cười hỏi ngược lại.

“Bốn… hơn bốn triệu.” – Trương Tố Phân cà lăm trả lời, nhưng bà ta không hiểu sao Phương Minh lại hỏi vậy.

“Hơn bốn triệu, vậy được thôi, bỏ ra một phần mười số tiền thì chuyện quỷ hồn tôi sẽ giải quyết giúp bà!”

“Bốn trăm nghìn, sao cậu không đi cướp luôn đi!”

Giọng Trương Tố Phân lập tức đề cao, ra giá ba nghìn bà ta cảm thấy có chút cao, bốn trăm còn khó chịu hơn là giết bà ta nữa.”

Phương Minh không nói gì thêm, nhấc chân trực tiếp rời đi, lúc này Trương Tố Phân không cản lại, bởi vì bà ta nghĩ dù sao trên đời này người bắt được quỷ rất nhiều, mấy đạo sĩ và hòa thượng chẳng phải chuyên môn lại chuyện này sao, bà ta bỏ ra mấy nghìn mời mấy đạo sĩ và hòa thượng tới làm phép là được.

Nghĩ tới đây, lòng bà ta bình tĩnh lại rất nhiều, nhìn bóng lưng Phương Minh rời đi, mắng: “ Muốn lừa bịp tống tiền bà đây à, không có cửa đâu.”

Cửa tiểu khu, trên mặt Xa Văn Tuấn có chút u buồn, nhưng cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Phương tiên sinh, quỷ hồn của vợ tôi thực sự ở trong nhà kia sao?”

“Không ở.”

Phương Minh trực tiếp lắc đầu, cậu lúc trước nói mấy câu kia là để hù dọa Trương Tố Phân thôi, về phần tại sao lửa đốt giấy bị tắt, lí do rất đơn giản, góc Đông Nam chính là nơi tụ một loại sát khí trong căn phòng đó, bởi vì sát khí tràn ngập cho nên ngọn lửa căn bản không thể cháy tiếp được.

Đương nhiên, tới khi xe Xa Văn Tuấn rời đi thì nơi đó sẽ khôi phục yên tĩnh lại.

“Thực ra, nếu nói quỷ hồn của vợ ông ở trong kia không sai, chẳng qua là một quỷ hồn hình thức khác thôi.”

Thấy biểu cảm của Xa Văn Tuấn vẫn nghi hoặc như cũ, Phương Minh không giải thích nhiều, chỉ nói một câu: “Yên tâm, bà ta sẽ trở lại tìm ông, tới lúc đó ông liên lạc lại với tôi là được.”

“Ông chủ Phương, sao cậu chắc chắn thế? Phải biết rằng ông ta không ở đây thì nhà kia giống như những nhà bình thường thôi, không có tồn tại sát khí phong thủy gì hết.” – La Cẩm Thành bên cạnh có chút không hiểu hỏi.

“Vốn dĩ là vậy, nhưng từ giờ trở đi, phong thủy của căn phòng này khác rồi.” – Phương Minh bí ẩn trả lời.

Chương 254: Ý của Thảo mộc gian phẩm nhân gian tình

Từ chung cư đi ra trở lại cửa hàng, không đợi mông Phương Minh ngồi ấm chỗ, lại có một người xuất hiện ở trong cửa hàng.

"Phương tiên sinh có ở đây không? "

Người tới chính là Tiền Gia Lý, chuyên gia thiết kế trứ danh này sau lần bị Phương Minh thay đổi quan điểm nhận thức trước đó, đoạn thời gian trước bởi vì ra nước ngoài tham gia đại hội thiết kế, cho nên có một đoạn thời gian không tới.

"Có, ở trên lầu." – Đại Trụ đối với Tiền Gia Lý cũng là có chút ấn tượng, trực tiếp trả lời.

"Phương tiên sinh, tôi có thể đi lên không?"

Tiền Gia Lý sau khi nói cám ơn, không trực tiếp lên lầu, mà đứng dưới lầu gọi.

"Ông Tiền, lên đây đi."

Tiếng Phương Minh từ trên lầu truyền xuống, Tiền Gia Lý lúc này mới đi lên lầu hai.

Đoạn thời gian trước, Tiền Gia Lý hầu như mỗi ngày đều tới cửa hàng, mà Phương Minh cũng hiểu rõ vị này không ít rồi, là một học giả chuyên tâm nghiên cứu học thuật, nhưng thật ra không có tâm cơ gì, cho nên cũng trực tiếp gọi ông ta là ông Tiền.

"Phương tiên sinh, đây là đang luyện chữ sao?"

Tiền Gia Lý thấy Phương Minh cầm bút lông đang viết gì đó trên giấy vàng ở trên bàn, nhưng sau khi nhìn sang thì khóe miệng co quắp một cái, bởi vì trên giấy vàng hoàn toàn là nét như gà bới, ông ta xem không hiểu một chút nào.

"Không có, tùy tiện vẽ một chút thôi."

Phương Minh buông bút lông, cậu không có nói cho Tiền Gia Lý, những đường này trên thực tế là một loại bùa, chỉ là đây là tấm bùa hỏng.

Rất nhiều người đối với bùa cũng không xa lạ, thậm chí trong biết bao nhiêu nhà của rất nhiều gia đình nông thôn đều có dán bùa, ví như dán ở trên cửa bùa chú bình an, còn có một ít bùa trừ bệnh tiêu tai bùa xin từ đạo quan về.

Trên thực tế, bùa có rất nhiều, cho dù bùa công hiệu giống nhau cũng có cách vẽ khác nhau, nhưng đối với người vẽ bùa mà nói, nếu như cảnh giới không đủ, thì vẽ không ra bùa, dù cho chỉ là một đồ án rất đơn giản.

Một lá bùa, nếu như muốn có hiệu quả, thì lúc đang vẽ phù tất nhiên là phải trút pháp lực vào, như Phương Minh mà nói tất cả thứ cậu trút xuống bùa chính là sức mạnh Vu sư.

Nhưng nếu như thực lực không đạt được cấp này, mà mưu toan muốn vẽ bùa ứng với cấp này, sẽ xuất hiện một trường hợp, rõ ràng nét này là nét thẳng xuống, người vẽ bùa cũng làm như vậy, nhưng trong sâu thẳm có một luồng sức mạnh ngăn cản, thậm chí cuối cùng sau khi vẽ xuống thì biến thành nét ngang và nghiêng.

Đường nét trên giấy vàng trước mắt Phương Minh chính là tình huống này, cậu vốn dự định vẽ một tấm bùa chú, kết quả biến thành một đống lộn xộn.

"Ông Tiền, ông tới có chuyện gì không?"

"Từ sau khi ngài Phương mở ra cho tôi một cánh cửa khác, tôi gần đây một mực nghiên cứu tri thức về mặt này, thậm chí còn tìm được rất nhiều bạn bè chung một chí hướng trên mạng, đa số những người này có người là đại sư về mặt này, chúng tôi hẹn nhau họp mặt ở Thượng Hải, cho nên tôi muốn mời Phương tiên sinh cùng nhau tham gia."

Tiền Gia Lý lúc nói lời này, mắt ông ta sáng ngời, Phương Minh đã mở ra cho ông ta một cánh hoàn toàn xa lạ nhưng lại thần kỳ, trong khoảng thời gian này ông ta tra cứu rất nhiều sách vở, cuối cùng mới biết, đồ ông tổ lưu lại mới là đồ quý.

Tiền Gia Lý trước đây, tuy là vẫn còn đeo đuổi trên con đường thiết kế, nhưng trên thực tế đã là không có bao nhiêu hứng thú rồi, thiết kế một vài cao ốc cũng chỉ hy vọng về sau có thể để lại tên tuổi trên những kiến trúc, lúc mọi người nhắc tới những tòa nhà này có thể nhớ tới người thiết kế là ông ta.

Thế nhưng sự xuất hiện đột ngột của phong thủy, làm cho Tiền Gia Lý lại dâng lên hứng thú tìm tòi, giống như thời trẻ của ông ta trước đây lúc mới vừa bước vào con đường thiết kế kiến trúc này, tràn đầy tình cảm mãnh liệt vô hạn.

Dùng nắng hạn gặp mưa rào để hình dung trạng thái Tiền Gia Lý bây giờ là vô cùng thích hợp.

"Thầy phong thủy họp mặt?"

Phương Minh có chút kinh ngạc, cậu không biết Tiền Gia Lý trong khoảng thời gian này làm cái gì, nhưng mà có thể trong thời gian ngắn như vậy mà bước vào giới thầy phong thủy thì rất tốt.

"Được, vừa hay tôi buổi chiều không có việc gì, cùng đi xem vậy."

"Có Phương tiên sinh cùng đi tốt quá rồi, lần tụ hội này thế nhưng có rất nhiều đại có danh tiếng, ngày thường cũng rất khó mời bọn họ tới."

Trên mặt Tiền Gia Lý lộ ra nét vui mừng: "Phương tiên sinh chúng ta bây giờ đi luôn nhé?"

"Được."

Phương Minh gật đầu, cậu cũng muốn biết một chút trình độ chung các thầy phong thủy ở Thượng Hải như thế nào.

Phương Minh chào hỏi vài câu với La Cẩm Thành, Phương Minh liền là theo chân Tiền Gia Lý Ly rời cửa hàng, với cái tuổi này của Tiền Gia Lý đương nhiên không có khả năng tự lái xe, lái xe là một chàng thanh niên hơn ba mươi tuổi.

"Thầy,Phương tiên sinh."

Chàng thanh niên vẻ mặt khiêm tốn, anh ta là một học sinh của Tiền Gia Lý, sau chuyện trước đó, Chu Kỳ là bị Tiền Gia Lý điều đi, mà người trước mắt thuận lợi lên chức, trở thành học sinh Tiền Gia Lý coi trọng nhất hiện nay.

"Ngài Phương, đây là học trò của tôi Vương Tu Lâm."

Tiền Gia Lý giới thiệu đơn giản một chút, Vương Tu Lâm vội vã mỉm cười gật đầu với Phương Minh, anh ta từ trong miệng một đàn anh biết được một chút tin tức, Chu Kỳ bị thầy điều đi, cũng là bởi vì Phương tiên sinh này.

Nói chung, Phương tiên sinh này không phải người mà anh ta có thể đắc tội, trừ phi anh ta không muốn đạt học vị tiến sĩ từ thầy.

"Tu Lâm, Phương tiên sinh là người có nhiều học thức, nhất là ở phương diện phong thuỷ, giỏi hơn cả thầy nhiều, con phải thật

tôn kính Phương tiên sinh đấy."

Nghe được lời thầy mình, trên mặt Vương Tu Lâm lộ ra vẻ kính cẩn, nhưng trong lòng lại có chút không cho là đúng, anh ta không hiểu thầy mình gần đây làm sao, thế mà tin tưởng mấy thứ đồ mê tín phong thủy này, hơn nữa còn hao tốn tinh lực nghiên cứu.

Phương Minh liếc nhìn Vương Tu Lâm, không nói thêm gì, chỉ là ngồi ở hàng sau nhắm mắt.

...

Một giờ sau, xe dừng lại trước một quán trà phong vị cổ xưa trong trung tâm thành phố.

"Chỗ này được đấy."

Thấy trà lâu này, mắt Phương Minh sáng lên, Thượng Hải và Bắc Kinh hai chỗ này đều thuộc về hạng siêu thành phố trong nước , nhưng hai nơi phong cách khác nhau rõ ràng, kiến trúc Bắc Kinh vẫn duy trì không ít cảm giác cổ điển, mà Thượng Hải thì là hoàn toàn hiện đại hoá.

Ở Bắc Kinh, tìm một quán trà phong cách cổ rất dễ dàng, thế nhưng ở Thượng Hải thì không phải là một chuyện dễ dàng, ở Thượng Hải ngoại trừ nhà cao tầng ra, thì là nhà lầu kiểu Tây còn có biệt thự hoa viên phương Tây.

Hấp dẫn lực chú ý của Phương Minh là câu đối chỉ viết một bên của quán trà, mà bên còn lại thì để trống.

Thảo mộc gian phẩm nhân gian tình.

Đây là vế trên, mà vế dưới thì trống.

"Phương tiên sinh, vế trên là do ông chủ trà lâu viết, nghe nói

là một câu đối cổ đại, nhưng vế dưới đã thất truyền, cho nên ông chủ quán trà đã đem vế trên treo ở chỗ này, người vào uống trà nếu có đối vế dưới, ông chủ chẳng những sẽ tặng lá trà có giá trị không nhỏ, mà còn có thể được giải thưởng một trăm nghìn đồng."

Thấy Phương Minh nhìn chằm chằm câu đối, Tiền Gia Lý ở một bên giải thích, nhưng mà thứ câu đối này ông ta không biết, đầu ông ta đều là các loại bản thiết kế, tiếng Hán, nói thật cũng dừng lại ở trình độ trên người bình thường.

"Câu đối này thoạt nhìn rất bình thường, có khó như vậy không ạ?" - Vương Tu Lâm liếc nhìn câu đối, có chút khó hiểu hỏi.

"Câu đối này thoạt nhìn bình thường, nhưng là một câu thơ giấu chữ, "thảo", "mộc " và "nhân" ba chữ hợp lại chính là một chữ "trà" (1). Như vậy vế dưới tất nhiên cũng phải là thơ giấu chữ, nhưng lại có liên quan tới trà."

Phương Minh nhìn thấu ý tứ ẩn giấu tới vế trên, đối giấu chữ thật ra không tính là khó, khó khăn là phải đối ra câu có cùng ý cảnh, nếu như chỉ đoán chữ đơn giản, như vậy thì vế dưới nghĩ ra hơn trăm câu cũng nghĩ được.

Vế trên này hay nhất không chỉ có là chữ, còn có ý hàm súc ở trong đó, người cổ đại cũng không có nghiên cứu kĩ thực vật hoa cỏ như người hiện đại, trà cũng có thể xem như một loại cỏ cây, mà trà cần nước sôi để ngâm, nước sôi cần dùng gỗ để nấu, cuối cùng nấu nước trà ngon xong thì đưa người uống.

Trong lúc uống trà, thưởng thức trăm vẻ nhân sinh.

Đây mới là ý cảnh mà vế đối trên muốn nói, chẳng những tách ghép chữ trà một cách xảo diệu vào câu thơ, hơn nữa còn diễn tả được chân lý uống trà.

Nghe Phương Minh giải thích, trên mặt Vương Tu Lâm lộ ra vẻ

bừng tỉnh, tình cảm trên câu đối này còn có nhiều ẩn ý ở bên trong như vậy, chẳng trách ông chủ treo giải thưởng một trăm nghìn đồng đến bây giờ vẫn chưa có người nào đối ra vế dưới.

"Phương tiên sinh thực sự là bác học đa tài, một hồi thôi mà đã nhìn ra chỗ bí mật của câu đối này, tôi cũng chỉ đã nhìn ra chữ trà cất giấu ở vế trên."

Tiền Gia Lý bên cạnh nịnh bợ rất thích hợp, Phương Minh cười cười không nói tiếp, ai nói người chuyên làm nghiên cứu khoa học như ông Tiền này EQ thấp chứ, chí ít ông Tiền không phải như thế nha.

"Chúng ta đừng ở chỗ này thổi phồng nữa, đi vào thôi."

Phương Minh cất bước đi vào trong trà lâu trước, đi vào cửa lớn, một cơn gió lạnh thổi qua, thổi đi cái nóng bức của mùa hè oi ả, khiến người ta toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Thì ra ở hai bên cửa nơi này, có hai bức tường dừng bằng đá xanh tảng, mặt trên có dòng nước chậm rãi chảy xuống, cuối cùng rơi xuống hồ giả sơn, trong ao có con rùa và cá bơi.

Trong đại sảnh quán trà , có tiếng đàn cổ truyền ra, một cô gái trẻ tuổi mặc sườn xám hoa xanh bộ dạng phục tùng đang đánh đàn, ngón tay thon thon ngọc ngà gảy đàn, gảy ra làn điệu khiến tâm trí người ta thả lỏng.

Cổ phong, cổ vận, cổ khúc...

Tất cả phảng phất mang người ta trở về thời cổ đại, khiến người ta chớp mắt cách xa cuộc sống hiện đại ồn ào náo động.

"Phương tiên sinh, bọn họ người còn chưa tới, chúng ta là vào ghế lô đợi hay là..."

"Chờ ở đại sảnh này đi, vừa hay, có thể thưởng thức tài đánh

đàn của người này."

Phương Minh cười cười, tìm một chỗ ngồi xuống, mà cô gái mặc sườn xám ngẩng đầu lên nhìn nhìn Phương Minh, mỉm cười, cử chỉ lễ phép thêm ưu nhã, sau đó lần nữa phục tùng khảy đàn.

"Được, đợi ở đại sảnh vậy!"

Tiền Gia Lý sửng sốt một chút, nhưng khi ông ta thấy ánh mắt Phương Minh nhìn về phía cô gái đánh đàn, trên mặt ông ta lộ ra biểu cảm tôi hiểu.

Biểu cảm của Tiền Gia Lý khiến Phương Minh ngẩn người, cậu đột nhiên phát hiện, tựa hồ trên đời này dù người ta có vẻ ngoài ra sao, tuổi tác có chênh lệch bao nhiêu, nhưng vẻ mặt thô tục mãi mãi luôn giống nhau.

Vượt qua tuổi tác, vượt qua nghề nghiệp...

Nhưng mà, Phương Minh cũng không có giải thích, chỉ là tự mình thưởng thức tiếng đàn, thỉnh thoảng còn theo gật đầu, một bộ dạng chăm chú lắng nghe thưởng thức.

(1)“Thảo”, “ mộc”, “nhân”: chữ Thảo(草), mộc (木), nhân(人) , ba chữ tạo thành chữ trà(茶)

Chương 255: Sơn Dã Nông Phu

Tiếng đàn khoan thai, nước chảy róc rách!

Không lâu sau, chỗ cửa xuất hiện mấy bóng người, đó là mấy người đàn ông trung niên, mọi người vừa nói vừa cười đi tới.

"Trần đại sư? Trương đại sư?"

Tiền Gia Lý thấy mấy người đàn ông trung niên này thì lập tức ra đón, bởi vì bọn họ lúc trước ở nhóm đều đăng ảnh chụp, cho nên liếc mắt nhận ra được ngay.

"Ông Tiền, ông tới sớm như vậy à."

Mấy người đàn ông trung niên thấy Tiền Gia Lý, cũng cười ha ha một tiếng: "Ông Tiền nói với tôi ổng đã hơn sáu mươi tuổi rồi, ngay từ đầu tôi còn chưa tin, nào có cái tuổi này mới bắt đầu nghiên cứu phong thủy."

"Sống đến già học đến già, ông Tiền bây giờ biết phong thủy thần kỳ muốn nghiên cứu phong thuỷ cũng rất bình thường."

"Đúng vậy, phong thuỷ thứ quý báu mà tổ tông lưu lại, đáng tiếc người trẻ tuổi bây giờ căn bản không quan tâm tới, đến khi bọn họ lớn tuổi, tin cũng đã muộn rồi."

Mấy thầy phong thủy ở chỗ này cảm thán, một người trong đó liếc nhìn cái này trang tí của quán trà này, nhíu mày lại: "Cái quán trà này, phong thuỷ có chút vấn đề."

"Trần huynh có phải nhìn ra cái gì không, không ngại nói cho bọn tôi một chút chứ, tôi cũng thấy phong thuỷ quán trà này có cái gì đó không đúng."

"Mọi người nhìn tường nước hai bên này đi, thủy, ở trong phong thủy ý nghĩa tiền, nếu như chỉ lập một cái tường nước ở một bên là chuyện tốt, đặc biệt bên trái là hướng thanh long, nước chảy hướng tây, tiền chảy hướng đông, đến lúc đó chủ nhà tự nhiên tiền tài sung túc, nhưng bây giờ đây là hai tường nước chặn lại, song thủy đối lưu, tài vận trung hoà, không phải một bố cục phong thủy chiêu tài."

"Trần huynh nói không sai, trong phong thủy mặc dù có cách nói đối xứng, nhưng cái này không bao gồm dòng nước chảy, đơn thủy tụ tài, song thủy mất tiền." - Một người khác cũng lập tức phụ họa nói.

"Còn có loại thuyết pháp này à, lần này thật đúng là kiến thức rộng lớn."

Tiền Gia Lý cũng cảm thán, quả nhiên, có vài thứ không học được trong sách vở, lần này ông ta nhất định phải học hỏi mấy vị đại sư này một chút.

Phương Minh vẫn nhắm mắt lắng nghe thì khóe miệng hơi nhếch lên nhưng không có lên tiếng, mà ngón tay đánh đàn tay của cô gái khẽ run lên, sau đó khôi phục bình tĩnh.

"Ăn nói bậy bạ, nhà này rõ ràng là bố cục càn trấn song thủy tụ tài, đến miệng các người thì biến thành bố cục mất tiền, kiến thức không chuẩn, thì không nên ra ngoài dạy hư học sinh."

Ở chỗ cửa, một người đàn ông trung niên mặc đồ nông dân, da xanh đen đi đến, trên đầu người đàn ông đội mũ rơm, đeo một cái túi ngay hông, ánh mắt nhìn về phía Tiền Gia Lý bên cạnh mấy người kia, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường.

"Ông là đại sư nông phu vùng núi?"

Tiền Gia Lý thấy người đàn ông nông phu xuất hiện, thần tình

cũng hơi có chút kích động.

"Đại sư tôi nhận không nổi, chỉ là một Sơn Dã Nông Phu mà thôi, nhưng mà bình thường thích non nước nên kiến thức nhiều một chút."

"Đại sư khiêm tốn rồi, đại sư đăng mấy trường hợp phong thủy trên trên diễn đàn phát để cho tôi xem là đủ rồi, học tập được rất nhiều."

Ông Tiền hạ thấp thái độ của mình, chỉ coi mình là một người mới vừa bước vào, đây là tinh thần suy nghĩ lí thú, bởi vì trong lĩnh vực phong thuỷ ông ta đúng là một người mới, cho dù chỉ là người mới vào nghề hai ba năm ở trước mặt ông ta cũng coi thành tiền bối.

"Sơn Dã Nông Phu, tên nghe thì khiêm tốn, nhưng lời nói của ông lại không khiêm nhường, cái gì gọi là kiến thức nhiều một chút, người ở đây ai chưa từng đi khắp núi non chứ , ông nói tôi nói sai phong thủy cửa hàng này, vậy ông nói một chút cho tôi nghe sai chỗ nào? " - Trần đại sư không phục chất vấn.

"Ông chỉ có thấy được song thủy, lại không chú ý tới phương vị của song thủy này, đại sảnh quán trà ở Canh vị, mà quầy thu tiền lại là Ly vị, Ly là hỏa, nếu như chỉ đơn thủy, nước trôi hỏa diệt, sao tụ tài được?"

"Mà bây giờ chỗ này có lưỡng thủy, lưỡng thủy gặp nhau, tức nước vỡ bờ, thêm lửa Ly vị chi hỏa, đây mới thật sự là bố cục tụ tài, đáng tiếc ông học nghệ không tinh, còn ở chỗ này múa búa trước mặt Lỗ Ban, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề sao?"

Trần đại sư nghe được Sơn Dã Nông Phu nói, nhíu mày nhìn xuống đại sảnh và quầy thu tiền, lại móc từ trong túi ra một cái la bàn, nhìn chằm chằm hồi lâu, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

"Tiên sinh là cao nhân, là ta nhìn lầm."

Thái độ Trần đại sư lập tức thay đổi, bái một cái về phía Sơn Dã Nông Phu: "Đa tạ ngài mở miệng nhắc nhở, thiếu chút nữa thì dạy hư học sinh rồi."

Sơn Dã Nông Phu thấy thái độ Trần đại sư thay đổi, trên mặt cũng là lộ ra nụ cười: "Biết sai còn biết thay đổi là tốt lắm rồi."

Tiền Gia Lý bên cạnh nhìn thấy hết thảy, ánh mắt nhìn Sơn Dã Nông Phu càng thêm kính phục, người này mới thật sự là cao nhân, ăn mặc đơn giản, nhưng cao nhân chẳng phải đều có phong phạm như vậy sao?

"Nông phu đại sư, ta giới thiệu cho ngài một chút, vị này chính là..."

"Tôi tên là Phương Minh, là người yêu thích phong thuỷ, nghe ông Tiền nói các vị đại sư ngày hôm nay tụ hội ở chỗ này, cho nên cố ý qua đây học hỏi một chút." - Phương Minh cắt đứt lời nói Tiền Gia Lý, mà Tiền Gia Lý nghe được lời của Phương Minh sửng sốt một chút, nhưng cũng không có giới thiệu nữa.

"Người trẻ tuổi bây giờ, đối với hứng thú với phong thuỷ không nhiều lắm, tiểu tử cậu rất tốt." – Sơn Dã Nông Phu mang cười tán thưởng: "Chỉ là con đường phong thuỷ này bác đại tinh thâm, thật sự muốn nhập môn nhưng phải chịu khổ nhiều, hơn nữa nhất định phải hạ quyết tâm, con đường này không có kinh nghiệm hơn hai mươi năm thì rất khó có thành tựu."

"Đúng vậy, chúng tôi ở đây đều nghiên mười mấy hai chục năm rồi, cũng không dám nói mình hiểu hoàn toàn về phong thủy, thật sự thì thứ liên quan tới phong thuỷ quá nhiều, âm dương ngũ hành, vận chuyển tinh thần, tiên thiên Bát Quái, Hà Đồ Lạc Thư... rồi còn diễn hóa huyền không phong thuỷ, tam nguyên phong thuỷ... ở sau"

Trần đại sư bên cạnh cũng là cảm thán, con đường phong thuỷ, nhập môn dễ dàng, muốn học thông thật sự là quá khó khăn.

"Các vị đại sư, chúng ta vào trong phòng rồi bàn tiếp nhé!" - Tiền Gia Lý thấy tất cả mọi người đều ở đại sảnh, có mấy lời không tiện nói, dù sao thứ phong thuỷ này ở trong mắt người bình thường vẫn thuộc về mê tín.

"Đi, chúng ta đây tới một phòng rồi bàn tiếp."

Mấy người Sơn Dã Nông Phu gật đầu, cuối cùng với sự dẫn đường của Tiền Gia Lý, đoàn người vào trong một phòng ghế lô của quán trà.

Đoàn người đều tự tìm chỗ ngồi ở bên trong phòng, không bao lâu, cô gái mặc sườn xám đánh đàn ở đại sảnh lúc trước cũng đang mang chè hương đi vào.

Nghệ thuật uống trà, thông thường quán trà sẽ mời một cô gái hiểu nghệ thuật uống trà tới phụ trách rót trà, động tác ưu nhã, giống như người đọc sách thời xưa có mỹ nhân hầu cạnh bên, trong đó có một cảm giác đặc biệt thú vị khác.

Cô gái mặc sườn xám rót trà, mà Tiền Gia Lý bên này lại không ngừng hỏi mấy người Trần đại sư một ít vấn đề về phương diện phong thủy, còn Phương Minh chỉ lẳng lặng lắng nghe không nói được một lời, ánh mắt cậu chủ yếu là đặt trên người cô gái pha trà.

"Nông Phu huynh, hiện tại thầy phong thủy thực sự không dễ làm, khắp nơi gần như bị mấy đại sư cổ đại chọn hết, giờ coi như là ba năm cũng chưa chắc có thể tìm được long mạch, mười năm cũng không nhất định có thể điểm trúng huyệt vị."

"Tìm Long Điểm Huyệt mặc dù nói không phải chuyện dễ dàng, nhưng là tuyệt đối không khó như các vị nói, chỉ cần nắm giữ bí

quyết, nếu muốn điểm một huyệt phú quý bình thường cũng không có vấn đề gì."

Sơn Dã Nông Phu mỉm cười, mà Trần đại sư lập tức hỏi tới: "Bí quyết gì?"

Chỉ là, sau khi hỏi xong, Trần đại sư cũng biết mình lỡ lời; "Nông Phu huynh thứ tội."

Phong thủy học nói, các môn các phái đều có khẩu quyết của chính mình, làm sao có thể truyền cho những người khác, đừng nói là bằng hữu, coi như là anh em ruột có đôi khi cũng sẽ không tiết lộ.

"Thật ra không có gì thứ tội hay không thứ tội, con đường phong thủy chúng ta bây giờ sở dĩ càng ngày càng bế tắc, cũng bởi vì rất nhiều sư phó đều có quan niệm của mình mình quý, giữ kín những khẩu quyết sư môn mình truyền xuống, cũng không giao lưu cùng đồng nghiệp khác."

"Con đường phong thuỷ nếu muốn phát triển lần nữa, thì mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực, trao đổi lẫn nhau, mà tôi mặc dù chỉ là một nông dân, nhưng tình nguyện cống hiến vì con đường phong thủy, cho nên mấy năm nay tôi lợi dụng bí quyết tầm long của môn phái chế tác được một vật, có thể giúp các thầy phong thủy tìm kiếm long mạch."

Nghe được lời Sơn Dã Nông Phu, tất cả mọi người lộ ra vẻ hiếu kỳ, Phương Minh cũng như vậy, hiếm có nhìn về phía ông ta.

Sơn Dã Nông Phu đưa tay vào cái túi bên hông ông ta, cuối cùng, từ bên trong móc ra một cây giống như cây gậy, trừ cái đó ra, còn có một cái la bàn nhỏ, mà ở chính giữa la bàn có đặt một cây kim loại.

Thấy Sơn Dã Nông Phu lấy thứ này ra, tất cả mọi người lộ ra

ánh mắt tò mò, cùng đợi Sơn Dã Nông Phu giải thích.

"Cái này gọi là gậy tầm long, là tôi căn cứ phương pháp tầm long của sư môn tôi sở chế tạo ra." - Sơn Dã Nông Phu bày la bàn xong, sau đó gác cái cây gậy ở mặt trên kim loại.

"Chúng ta đều biết la bàn có kim đồng hồ, căn cứ kim đồng hồ chúng ta có thể xác định phương vị, mà mọi người cũng đều biết, phong thuỷ và từ trường có liên quan, càng là phong thuỷ bảo địa, từ trường càng mạnh, mà tác dụng cây gậy tầm long của tôi đây chính là xác định phương hướng long mạch."

"Khi mọi người cầm la bàn trong tay, nếu như phía trước có xuất hiện khí tràng long mạch, gậy tầm long này sẽ chỉ hướng đó, chỉ cần đi theo hướng đó, dĩ nhiên là có thể tìm được chỗ long mạch, cuối cùng chúng ta lại căn cứ phương vị đối ứng ở mặt trên la bàn và địa hình cụ thể thì xác định huyệt vị, đương nhiên cũng sẽ không còn là chuyện khó rồi."

"Trời ạ, lại có loại bảo vật này!"

"Nông Phu huynh, hành động này là việc lớn tạo phúc cho con đường phong thuỷ!"

Mấy người Trần đại sư cảm động, nhao nhao đứng lên hành lễ về phía Sơn Dã Nông Phu, khiến cho Tiền Gia Lý cũng không tự chủ được học dáng dấp của bọn họ.

"Các vị quá khen rồi, tôi chỉ là góp sức cho con đường phong thủy thôi."

Sơn Dã Nông Phu cười khoát tay áo, nhưng lúc này Phương Minh cũng lên tiếng.

"Đại sư, nếu gậy tầm long lợi hại như vậy, thì chắc cũng rất đắt ha!"

Phương Minh thốt ra lời này, sắc mặt Sơn Dã Nông Phu trở nên có chút cứng ngắc, nhưng đám người Trần đại sư lập tức lên tiếng.

"Đó là đương nhiên, gậy tầm long không thể so sánh tầm thường được, Nông Phu huynh nhất định là hao tốn tâm huyết chế tạo, đắt đi nữa một chút cũng không có gì, Nông Phu huynh chỉ cần cái giá, tôi mua trước một cây."

"Đúng, tôi cũng mua một cây."

Nghe được lời nói dõng dạc của đám người Trần đại sư, Sơn Dã Nông Phu có chút ngượng ngùng nói rằng: "Thực ra tôi không có tính toán kiếm tiền bằng thứ này, tôi muốn kiếm tiền thì trực tiếp đi kiếm một mảnh đất quý có phong thủy tốt cho mấy người có tiền, thu nhập hơn mười mấy triệu vẫn có được."

"Cái gậy tầm long này là tôi hao tốn mười năm lại phối hợp khoa học kỹ thuật bây giờ nghiên cứu ra được, đúng là cần một ít thành phẩm, một cây gậy tầm long thành phẩm hẳn là đại khái chừng một trăm năm chục nghìn, nhưng tôi nói rồi, tôi không phải kiếm tiền bằng thứ này, tôi chỉ bán một trăm nghìn, nhưng điều kiện tiên quyết là đối phương người thật tình muốn nghiên cứu phong thuỷ, nếu như tâm thuật bất chính, thì nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không bán."

Chương 256: Bị phê bình

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Sơn Dã Nông Phu lúc nói lời này, giọng nói vô cùng nghiêm túc, mà đám người Trần đại sư sau khi nghe xong, sửng sốt một chút, lập tức nhao nhao giơ ngón cái lên về hướng Sơn Dã Nông Phu.

"Tiên sinh cao thượng!"

"Có ngài ở đây, thật sự là chuyện may mắn trong con đường phong thủy của tôi."

Đám người Trần đại sư nhao nhao cảm động, một người đàn ông trong đó trực tiếp nói: "Tiên sinh, tổ tiền tôi ba đời là thầy phong thủy, chẳng qua tôi tài sơ học thiển, bản lĩnh của tổ tiên chưa thể học được hết, tìm long điểm huyệt vẫn không thể nhập môn, nhưng tôi không quên quy củ tổ tiên, đó chính là dựng nghiệp từ con đường này, làm như vậy là để đảm bảo thái bình tiễn vận thế cho chủ mà không phải công danh lợi lộc của bản thân."

"Nói không sai, thầy phong thủy chúng ta vốn là ngũ tệ tam khuyết, sở dĩ còn kiên trì với con đường này, đó là bởi vì có lòng yêu quý đối với phong thủy, hy vọng có thể dựa vào những gì mình học tạo phúc một phương."

Ngũ tệ tam khuyết, từ này Tiền Gia Lý lần đầu tiên nghe nói,

hơi nghi hoặc một chút lẩm bẩm một lần.

"Cái gọi là ngũ tệ, chính là chỉ "góa vợ, góa chồng, lẻ loi, đơn độc, khiếm khuyết." mà tam khuyết chính là "Tiền, mệnh, quyền" . Thế giới này có quy tắc của trời, tiết lộ quá nhiều thiên cơ hoặc là làm cho vận thế thay đổi, sẽ bị quy tắc của trời nghiêm phạt, cho nên, ngũ tệ tam khuyết phải phạm một."

Phương Minh thấy nghi hoặc của Tiền Gia Lý, ở một bên nhẹ nhàng giải thích một câu.

"Nghiêm trọng như vậy?" - Tiền Gia Lý yên lặng, nếu nói như vậy, thầy phong thủy này thật sự là hi sinh chính mình tạo phúc người khác, là một người cần phải có tinh thần hi sinh cao thượng tinh thần mới có thể làm.

"Đúng vậy, cho nên ông Tiền phải suy nghĩ cho kỹ, có phải là thật sự muốn đi vào con đường phong thuỷ này hay không." - Phương Minh nở nụ cười nghiền ngẫm nhìn Tiền Gia Lý.

Tiền Gia Lý do dự chốc lát, lập tức vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Tôi không có vấn đề, ngược lại cũng sống cao tuổi rồi, hơn nữa con cháu tôi cũng đều có."

Nghe được câu trả lời này của Tiền Gia Lý, Phương Minh nở nụ cười, xem ra ông Tiền đúng là quyết tâm muốn nghiên cứu phong thuỷ.

Nhưng mà, lời trước đó của cậu cũng chỉ thăm dò mà thôi, ngũ tệ tam khuyết đúng là tồn tại, nhưng cũng không phải là từng thầy phong thủy hoặc thầy tướng đều gặp phải.

Ngũ tệ tam khuyết có một điều kiện tiên quyết, đó chính là nghịch thiên cải mệnh, chỉ có thầy tướng thầy phong thủy làm loại chuyện như vậy sẽ phải gánh chịu hình phạt của quy tắc của trời.

Ví như một người vốn chỉ có thể sống đến mười lăm tuổi, mà

một thầy phong thủy thầy tướng nghịch thiên cải mệnh để cho sống đến sáu mươi tuổi, bản thân chính là phá vỡ quy tắc của trời, thậm chí còn phá vỡ cân bằng nào đó của hai giới âm dương, tự nhiên sẽ bị trừng phạt.

Sửa đổi càng nhiều, nghiêm phạt cũng càng nghiêm trọng hơn.

Một loại khác chính là tiết lộ thiên cơ, còn trừng phạt nặng nhẹ thì sẽ liên quan tới thiên cơ tiết lộ là nhỏ hay to, cũng như cậu từng nghe sư phụ nói qua một việc, ở cổ đại có một thầy tướng cực kỳ mạnh, lúc đó bởi vì dự đoán được một trận thiên tai, cuối cùng vì cứu vớt bách tính, không tiếc tiết lộ thiên cơ nói tin tức này cho người đương quyền, kết quả cuối cùng bị quy tắc của trời giết chết tại chỗ, hóa thành một đống xương trắng.

Hơn nữa, cho dù thầy tướng kia chết đi, chuyện này cũng không có truyền cho người đời, tất cả mọi người biết rõ chuyện đều ngậm miệng không nói, bởi vì một khi bọn họ mở miệng, cũng sẽ bị trời phạt.

Mà sư phó Phương Minh sở dĩ biết chuyện này, đó là bởi vì lúc đó thầy tướng cường đại này có một người bạn chí giao, mà người bạn này chính là sư tổ của sư phó Phương Minh, coi như là sư tổ của Phương Minh.

Những thứ này, đều là do sư tổ của Phương Minh trước đây suy đoán ra.

Đây chính là căn nguyên của ngũ tệ tam khuyết.

Cho nên nói câu khó nghe, nếu quả thật có thể phạm ngũ tệ tam khuyết, ngược lại là một loại chứng minh, một minh chứng thực lực, mà trong xã hội hiện đại này mấy thầy tướng phong thủy, coi tướng bói mệnh cho người thì có mấy người thật có thể chọn chuẩn, lại có mấy người thực sự đó có thể thấy được số mệnh của người khác, sau đó còn có thể nghịch thiên cải mệnh.

Không phải là không có, chỉ là hiếm.

"Nông Phu tiên sinh, tôi nguyện ý ra một trăm nghìn đồng thỉnh một cây "Gậy tầm long" về, hy vọng tiên sinh thành toàn."

Vẫn là vị Trần đại sư kia, lạy Sơn Dã Nông Phu một cái, thái độ thành khẩn nói.

"Nông phu tiên sinh, tôi cũng thỉnh một cây."

"Ta cũng vậy."

Ba người này đều lên tiếng, mà trên mặt Sơn Dã Nông Phu lộ ra vẻ khổ sở: "Cây gậy tầm long này chế tác cực kỳ khó, cho tới bây giờ tổng cộng chỉ là chế tạo ra được năm cái, một cây tôi dùng, nếu như ba cây này đều bán cho mấy người vậy thì cũng chỉ còn một cây."

Tiền Gia Lý bên cạnh sau khi nghe Sơn Dã Nông Phu nói lời này, sắc mặt chợt biến, lúc này cũng không kịp suy tính nhiều cái gì, trực tiếp mở miệng hô:"Tiên sinh, cũng bán cho tôi một cây!"

"Hồ đồ, loại gầy tầm long thần vật này làm sao có thể dùng chữ bán chứ, ông đây là làm bẩn nó, cũng là bất kính với Nông Phu tiên sinh." - Một người đàn ông trung niên lập tức quát Tiền Gia Lý.

Trên mặt Tiền Gia Lý lộ ra biểu cảm tức giận, ông ấy chỉ là quá gấp, liền vội vàng giải thích:"Vâng tôi nói sai, tôi cũng muốn thỉnh một cây về."

"Tôi cùng lắm chỉ có thể để lại cho các người ba cây, bởi vì phải để lại một cây tính đợi tới đại hội giao lưu thầy phong thủy của chúng ta lấy ra cho các vị đồng nghiệp xem."

Trên mặt Sơn Dã Nông Phu lộ ra vẻ khổ sở, thấy bốn người Tiền Gia Lý, tựa hồ là không biết đưa cho ai.

"Nông Phu huynh, trên người tôi không mang tiền mặt, ông cho tôi tài khoản, tôi dùng điện thoại di động chuyển khoản cho ông."

"Ai, Trần huynh, ông không thể như vậy, trong thẻ tôi không có tiền, thế nhưng tôi có thể trở về nhà đi lấy chi phiếu, cây gậy tầm long này tôi muốn một cây ."

"Ha ha, đây là số mệnh, ngược lại đưa tiền trước lấy trước, đây cũng là thể hiện thành ý."

Trần đại sư cười ha ha một tiếng, mà Sơn Dã Nông Phu tựa hồ đồng ý với lời này của Trần đại sư, điều này làm cho Tiền Gia Lý bên cạnh động lòng, ông ta đường đường một vị tiến sĩ, chuyên gia thiết kế kiến trúc trứ danh, một trăm nghìn đồng vẫn có thể nhẹ nhàng lấy ra.

Tiền Gia Lý vô ý thức mở miệng, mà con mắt Phương Minh cũng là hơi híp, nhưng lúc này, cô gái mặc sườn xám luôn an tĩnh pha trà cũng lên tiếng.

"Mấy vị đều là thầy phong thủy sao ạ? Tiểu nữ thật không ngờ ngày hôm nay may mắn có thể gặp được thầy phong thủy."

Thanh âm ôn nhu nhưng ngay lập tức cắt đứt hành động của Tiền Gia Lý, mà Sơn Dã Nông Phu lại cười nhạt: "Thầy thì chưa nói tới, chẳng qua chỉ là người yêu thích phong thuỷ mà thôi."

"Đại sư khiêm nhường, tiểu nữ vừa nghe các thầy đàm luận, cũng rất hiếu kì với gậy tầm long này, không biết đại sư có thể để cho tôi thưởng thức một chút được không."

Một cô gái, còn là cô gái xinh đẹp, nói ra lại là lời khen tặng, Sơn Dã Nông Phu do dự phút chốc cuối cùng không từ chối, nhưng mà vẫn dặn dò:"Cô muốn xem thì không thành vấn đề, nhưng gậy tầm long rất trân quý, cô phải cẩn thận một chút."

"Đây là đương nhiên."

Trần Tâm Di nhoẻn miệng cười, cũng không đụng chạm gậy tầm long, chỉ là dời la bàn dưới đáy tới trước người mình, sau đó nhìn về phía Sơn Dã Nông Phu: "Theo lời đại sư, cây gậy tầm long này lúc cảm ứng được long mạch, sẽ tự động chuyển động, đúng không."

"Không sai."

"Nghĩa là nói bây giờ nếu như tôi chuyển động gậy tầm long này, đến khi gậy tầm long dừng lại, phương hướng vẫn giống như hiện tại không hề thay đổi?"

"Đây là đương nhiên." - Sơn Dã Nông Phu ngạo nghễ đáp.

Trần Tâm Di không nói gì nữa, ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng cầm gậy tầm long, kim của gậy tầm long bắt đầu chuyển động như thường, mấy giây sau đó mới chậm rãi dừng lại, phương hướng chỉ vào giống như đúc lúc đầu.

Thấy một màn này, trên mặt Sơn Dã Nông Phu có vẻ ngạo nghễ, mà trên mặt Tiền Gia Lý vẻ kích động tăng vài phần, duy chỉ có Phương Minh biểu tình cười như không cười.

"Quả nhiên là thần kỳ."

Trần Tâm Di tán dương một câu, đồng thời tay phải cầm một ấm thiết nấu nước cách hơi chút xa một chút qua đây, sau đó cầm đung đưa trước mặt gậy kim loại.

Một màn thần kì xuất hiện, gậy kim loại bắt đầu theo ấm thiết trên tay Trần Tâm Di mà chuyển phương hướng.

"Vị đại sư này, lẽ nào ấm thiết trong tay tôi chứa đựng long mạch?"

Trần Tâm Di giật mình, mà sắc mặt Sơn Dã Nông Phu triệt để tối đi, biểu tình trở nên cực kỳ xấu hổ.

"Tôi... Cái này... Tôi..."

"Cái gì tôi tôi tôi chứ... Vị đại sư này ông cho rằng ở dưới la bàn bỏ cục nam châm sắt, sau đó lợi dụng nam châm tới cố định cây kim loại chứa Niken Cô-ban ở phía trên là có thể lừa gạt người ta sao?"

Nghe Trần Tâm Di nói lời này, sắc mặt Sơn Dã Nông Phu thay đổi, mà Tiền Gia Lý sững sờ một lúc, trên khuôn mặt già nua cũng lộ ra biểu tình tức giận, bởi vì ông ta lập tức hiểu rõ.

Làm một học giả chuyên gia, chỉ số IQ của Tiền Gia Lý đương nhiên không thấp, nguyên lý nam châm ông ta càng hiểu rõ, cũng có thể nói trắng ra là, gậy kim loại này kỳ thực giống như nguyên lý kim chỉ nam, chỉ cần giấu ở phía dưới la bàn nam châm không thay đổi vị trí, như vậy gậy kim loại vĩnh viễn chỉ hướng một hướng.

"Hừ, tôi không biết cô đang nói cái gì, một cô nhóc như cô thì biết gì chứ, mau trả gậy tầm long lại cho tôi."

Sơn Dã Nông Phu đoạt lại gậy tầm long, cũng không nhìn đám người Tiền Gia Lý, đứng lên đi ra cửa chính.

"Quán trà kiểu này, tôi vĩnh viễn sẽ không tới, mọi người cũng tự giải quyết cho tốt đi!"

"Thật không ngờ, Nông Phu huynh lại là một một tên lường gạt."

"Đúng vậy, thiếu chút nữa thì bị lừa."

Trên mặt đám người Trần đại sư lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng Trần Tâm Di trực tiếp là cắt đứt lời của bọn họ.

"Mấy người, người hợp tác của mấy người cũng đi rồi, còn muốn ở lại đây diễn với ai, hoặc là mấy người cảm thấy cần tôi báo cảnh sát à?"

Ba người Trần đại sư vừa nghe Trần Tâm Di nói lời này, sắc mặt cũng là thay đổi, biểu tình trở nên tức giận, không dám nhìn gương mặt cứng ngắc xanh xao của Tiền Gia Lý, ỉu xìu rời đi.

Cho tới bây giờ, Tiền Gia Lý sao không rõ được, ông ta bị lừa có tổ chức, mấy thầy phong thủy này đều là bọn lừa đảo, còn phong thuỷ nói đến ngay từ đầu ở cửa cũng là kế hoạch, vì để trợ giúp bản lĩnh phong thủy cao siêu của Sơn Dã Nông Phu kia, dẫn dắt cho âm mưu gậy tầm long phía sau.

"Lớn tuổi vậy rồi, còn bị người ta lừa gạt, ông lão à, về sau phải sáng mắt một chút, phong thuỷ là một trong chín kiểu giang hồ, rồng rắn lẫn lộn, không nên nhẹ dạ tin tưởng."

Trần Tâm Di vẻ mặt thuyết giáo, cô sở dĩ sẽ đích thân qua đây rót trà, là bởi vì ở đại sảnh cô đã nhìn ra mấy người kia là tên lường gạt, một hồi nói phong thuỷ hoàn toàn sai tè le.

"Ừ, cháu nói phải."

Mặt già của Tiền Gia Lý đỏ lên, bị một cô gái bằng tuổi cháu gái của mình giáo huấn, mặt mũi già của ông ta đều mất hết.

"Còn anh nữa, ông lão đầu óc trì độn không phản ứng kịp còn chưa tính, người trẻ tuổi như anh lẽ nào không có một chút nhãn lực, không thấy những người này ăn nói khả nghi sao?"

Trần Tâm Di nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh ngạc nhiên, lập tức cười một tiếng có chút buồn bực, cậu rất muốn nói: Cô gái à, tôi đang chuẩn bị nhắc nhở ông Tiền rồi, kết quả bị cô giành trước một bước.

Chương 257: Thế giới này làm sao vậy?

Trần Tâm Di nhìn Phương Minh đang cười khổ và Tiền Gia Lý mặt đỏ gay, cuối cùng khẽ thở dài không nói thêm gì nữa.

Vốn chuyện này theo cô cũng không phải vấn đề gì, cho dù là kẻ lừa đảo thật thì cũng là người khác bị lừa. Chỉ có điều cô không ngờ có người lại bị lừa vì phong thủy, bởi phong thủy trong lòng cô là điều cực kỳ thiêng liêng.

Con người xã hội ngày nay không tin vào phong thủy, ngoại trừ do thầy phong thủy thời nay trình độ không cao, còn có một nguyên nhân khác nữa là vì kẻ lừa gạt quá nhiều.

Học được một, hai câu nói vè liền giả mạo làm thầy phong thủy đi lừa người khác. Cũng vì có những kẻ lừa đảo này tồn tại mới khiến nhiều người hiểu lầm về phong thủy như vậy.

Tiền Gia Lý có chút ngượng ngùng, nhưng bỗng trở nên phẫn nộ nói: “Bọn lừa đảo chết tiệt, tôi sẽ báo công an, để tránh cho càng nhiều người bị lừa.”

“Không cần báo công an đâu, họ đã chịu sự trừng phạt rồi.”

Phương Minh vừa thốt ra câu nói kia, đôi mắt đẹp của Trần Tâm Di liền chớp mấy cái, dùng ánh mắt khó hiểu xen lẫn không thể tưởng tượng được nhìn Phương Minh.

“Hổ tọa canh vị, Quan Âm chỉ lộ, là cô gái cố ý.”

Đôi mắt đẹp của Trần Tâm Di lúc này trợn to, ánh mắt khiếp sợ nhìn Phương Minh, bởi cô không ngờ, tất cả những gì cô làm

đều bị người ta nhìn thấy hết.

“Phương tiên sinh, cậu nói vậy là có ý gì? Sao tôi nghe không hiểu gì hết vậy?” - Tiền Gia Lý cảm giác vẻ mặt cô gái đối diện hơi thay đổi, thấy khó hiểu hỏi.

“Cô gái này mang chúng ta đến phòng bao này cũng không phải không có nguyên nhân. Căn phòng này thuộc ly vị (1), mà trên bức tường phía sau chúng ta là một cái đầu hổ, hổ lạc ly vị vốn sẽ mang theo sát khí. Cô gái này ngồi ở vị trí đối diện, vừa nãy cô gái rót trà cho bốn kẻ lừa đảo, lại không rót cho hai chúng ta. Lão Tiền ông không chú ý đến sao?”

(1) Ly vị: cung Ly hướng chính nam, một trong chín phương vị Cửu cung.

“Tôi có chú ý, không phải do ấm trà hết nước sao?” - Tiền Gia Lý đáp.

“Nguyên nhân chân chính là bởi vì nước trong bốn tách trà đó là nước Quan Âm, hổ ly vị có hỏa sát, thích nhất chính là nước. Bốn tên kia uống nước Quan Âm sẽ bị hổ sát quấn thân, ra khỏi cửa tiệm không bao lâu sẽ bị báo ứng.”

Phương Minh chậm rãi nói, mà Trần Tâm Di càng nghe càng thấy kinh hãi. Bởi cô không ngờ động tác bí mật của cô đều bị người khác nhìn ra.

Điều này khiến trong lòng cô có chút run rẩy. Giống như một người làm chuyện bí mật bản thân rất kiêu ngạo, cuối cùng lại bị người ta nói ra. Tất cả những điều bạn làm thật ra đều đã bị người ta nhìn hết từ đầu đến cuối.

Không sai, chọn phòng bao này là do cô dặn nhân viên dẫn đến, bởi vì phòng bao này rất đặc biệt. Đây là một phòng bao có ẩn chứa bố cục phong thủy. Bức tranh lão hổ được cố ý treo ở đó, còn

chỗ ngồi của cô cũng rất đặc biệt. Trước khi pha trà cho bốn tên kia, cô cũng có dùng chút mánh khóe lướt nước Quan Âm.

Cái gọi là lướt nước Quan Âm, chính là đặt các tách sát lại với nhau, sau đó rót nước qua lại bốn cái tách, cho đến khi tất cả đều đầy nước.

Đối với người thường mà nói, đây chỉ là một cách rót trà. Nhưng người thạo nghề đều biết, lúc sử dụng thủ pháp này, trên thực tế động tác ngón tay và cánh tay, sẽ làm tất cả khí xung quanh biến hóa, do đó ảnh hưởng đến sát khí con hổ ly hỏa phía sau xuất hiện.

Trần Tâm Di rất ghét những kẻ lừa đảo, nhưng cô không muốn gây rắc rối ở tiệm trà, vậy nên mới dùng cách này, để mấy kẻ lừa gạt ra khỏi tiệm trà một lúc mới bị trừng phạt.

…

“Mẹ nó, thật không ngờ lần này lại bị một con nhãi ranh vạch trần, thật tức quá mà.”

“Đúng vậy, con dê béo kia rõ ràng đã dính câu, mười vạn đã sắp đến tay rồi.”

Mấy tên theo gã Sơn Dã Nông Phu (2) ra khỏi tiệm trà vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ. Không sai, chúng là cùng một bọn, hơn nữa chúng đã dùng phong thủy đi lừa gạt một thời gian dài, lấy một người trong nhóm giả làm thầy, sau đó đi lừa mấy người chỉ biết sơ về phong thủy hay người có rắc rối trong cuộc sống, muốn thông qua phong thủy để giải quyết.

(2) Sơn dã nông phu: nông phu sống trên núi, vô văn hóa, vô giáo dục.

Không thể không nói nhóm lừa đảo này rất thông minh, bình thường chúng sẽ đăng bài ở các diễn đàn phong thủy hay trong

giới. Nội dung bài đăng có liên quan đến phong thủy hơn nữa nhìn sơ qua trông có vẻ rất thâm sâu, khiến người khác tin rằng chúng là thầy phong thủy thật.

Thậm chí có đôi khi, một vài người trong nhóm chúng còn cố ý lên mạng nhằm vào mấy vụ phong thủy bắt đầu khắc khẩu biện luận. Song phương bên nào cũng cho mình là đúng, càng làm như vậy càng khiến những người mới cảm thấy chúng có bản lĩnh thật sự, cuối cùng mới để một trong hai bên thắng, thân phận đại sư của tên đó càng thêm vững chắc.

Tóm lại, dê béo khác nhau chúng có cách lừa khác nhau. Sau khi Tiền Gia Lý lọt vào mắt chúng, chúng cũng bố trí hết sẵn để ông rơi vào bẫy. Vốn cho là không hề có một chút sơ hở nào, mà quả thật đúng là như vậy, chỉ không ngờ đến giây cuối cùng lại bị người ta vạch trần.

“Con nhỏ đó cùng lắm chỉ là một trà sư, hay là tìm người thủ sẵn bên ngoài tiệm trà, đợi đến khi nó đi ra liền cho nó một bài học?” - Tên Trần đại sư kia đề nghị.

“Đúng vậy, không dạy dỗ nó một chút không nuốt nổi cục tức này. Để xem lần sau nó còn dám nhiều chuyện nữa không.”

Cả nhóm lừa đảo đều phẫn nộ. Nhưng vì chúng quá tức giận nên không chú ý, lúc này ở trên tầng năm trên đầu bọn chúng, có một nhà đang mở cửa sổ. Giây tiếp theo, một chậu nước đục ngầu đổ xuống dưới, vừa lúc ngay trên đầu bốn tên lừa đảo.

“Đm, đổ nước ra ngoài cửa sổ, có ý thức công cộng không hả?”

“Con cái nhà ai, sinh con không có gia giáo gì cả.”

Bốn tên lừa đảo văng tục chửi thề. Nhưng khung cửa sổ kia đã đóng lại, vậy nên chúng không biết là cửa sổ nhà nào đã hắt nước, mắng mấy câu xong liền lái xe bỏ đi.

Xe vừa mới lăn bánh, còn chưa chạy được hai mét, một bóng đen bất thình lình xuất hiện phía trước đầu xe. Bị đụng một cái thật mạnh, bóng đen này ngã xuống đường.

“Đm, gạt tiền (3) sao?”

(3) Từ gốc là碰瓷: chỉ những người cố ý lao vào xe đang chạy để đòi tiền bồi thường từ chủ xe.

Bốn tên lừa đảo trợn tròn mắt, cho đến giờ cũng chỉ có bọn chúng đi lừa gạt người khác, thế nhưng lần này lại bị lừa gạt tống tiền.

Mấu chốt là, người gạt tiền là một ông già. Lúc này trên trán ông ta hơi chảy máu, nằm ngã trên đường không dậy nổi.

“Ông già này biết chọn chỗ thật, ở đây đúng ngay chỗ không có camera.”

“Dám gạt tiền, đánh chết ông ta đi.”

Mấy tên lừa đảo này vốn đã bực tức trong lòng, nghĩ ở đây dù sao cũng không có camera, cứ đánh ông già một chút rồi nói sau. Ngay lúc chúng xuống xe đánh ông già, đối diện đường bỗng xuất hiện một nhóm người.

“Đm, đụng bác tao tao còn chưa nói, vậy mà còn dám đánh bác tao nữa.”

Nhóm người này là người thân của ông già, hoặc có thể là đồng lõa của ông già gạt tiền. Lúc này cả đám tiến lên, mấy tên lừa đảo rất nhanh liền bị áp đảo.

“Đừng đánh, a, đừng đánh, chúng tôi đồng ý trả tiền.”

“Đừng, đừng đánh…”

…

Tình cảnh của mấy tên lừa đảo Phương Minh cũng không biết. Cậu và Trần Tâm Di chỉ biết bốn tên lừa đảo này chắc chắn không gặp được chuyện tốt, nhưng cụ thể là gì hai người không đoán được.

Còn Tiền Gia Lý sau khi được Phương Minh giải thích thì cũng hiểu ra, hóa ra phong thủy còn có tác dụng như vậy, quả là khó có thể tin được.

Ánh mắt Trần Tâm Di chăm chăm nhìn Phương Minh. Đối phương có thể nhìn ra những điều này, cho thấy Phương Minh cũng là một thầy phong thủy, hơn nữa trình độ phong thủy cũng không hề thấp.

“Xem ra tôi đã làm điều dư thừa rồi.”

Nghe Trần Tâm Di nói thế, Phương Minh liền mỉm cười: “Vẫn phải cảm ơn lòng tốt của cô.”

Tiền Gia Lý đứng bên cạnh lại vô cùng bất ngờ. Người lớn tuổi cố làm ra vẻ là thầy phong thủy lại không phải là thầy phong thủy, mà ông chủ Phương và cô gái trẻ này mới đúng là thầy phong thủy. Thế giới này rốt cuộc là sao vậy?

“Cô chủ, anh Nhan lại tới nữa.”

Đúng lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra. Một nhân viên nữ chạy vào, có chút rối loạn nói.

Trần Tâm Di nhíu mày, hiển nhiên là vì nghe đến anh Nhan là cô lại thấy phiền: “Hai vị, tôi không quấy rầy hai người ẩm trà (4) nữa. Tôi có việc phải xử lý.”

(4) Ẩm trà: thưởng thức trà.

Phương Minh gật gật đầu. Trần Tâm Di đứng lên, chưa kịp đi ra cửa, bên ngoài đã truyền đến tiếng một người đàn ông.

“Tâm Di, rốt cuộc là khách quý cỡ nào mới khiến em tận tay pha trà vậy? Tôi chưa bao giờ thấy em pha trà cả.”

Theo giọng nói truyền đến, một chàng trai trẻ tuổi xuất hiện trước cửa phòng bao. Ánh mắt chàng trai này dừng ở trên người Trần Tâm Di, nhìn thấy cô mặc sườn xám liền lộ vẻ hứng thú ngả ngớn với dáng người của Trần Tâm Di, trong mắt toàn là sự ham muốn.

Ngay sau đó, ánh mắt chàng trai chuyển qua người Phương Minh và Tiền Gia Lý. Nhất là khi anh ta nhìn thấy Phương Minh liền nhướn mày, sắc mặt trở nên khó coi.

“Tâm Di, đây là bạn em sao? Giới thiệu một chút đi.”

“Anh Nhan, đây là khách của tiệm trà!”

“Khách sao? Khách mà có thể khiến bà chủ em đây tự mình tiếp đãi, vậy chắc chắn thân phận không hề nhỏ. Sao vậy, không muốn giới thiệu tôi sao, để tôi cũng được biết chứ?”

Ánh mắt Nhan Hải mang theo vẻ khiêu khích nhìn Phương Minh. Phương Minh nhìn vào mắt Trần Tâm Di. Chậc, vậy mà mình lại bị xem là đối thủ cạnh tranh của người theo đuổi cô gái này.

Tình tiết rất tầm thường, chỉ xuất hiện trong phim thần tượng và tiểu thuyết trên mạng.

“Anh Nhan, tôi và anh chỉ là bạn bè bình thường. Tôi không cần phải giới thiệu thân phận khách của tôi cho anh.” - Trần Tâm Di trầm mặt, lạnh lùng nói.

“Bạn bè bình thường?” - Trên khuôn mặt Nhan Hải hiện ra nụ cười châm chọc: “Ba em đã gật đầu, chúng ta sắp đính hôn rồi.”

“Tôi không đồng ý, ba tôi đồng ý, vậy anh với ba tôi đính hôn

đi.”

“Phụt!”

Phương Minh không nhịn được nữa. Bởi vì trong đầu cậu hiện lên hình ảnh anh Nhan trước mặt này nắm tay một ông chú trung niên bốn, năm mươi tuổi, ngụm trà trong miệng liền phun ra.

“Thật ngại quá, hai người cứ tiếp tục đi.”

Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Nhan Hải phóng tới, Phương Minh ra vẻ thản nhiên. Dù sao tôi chỉ là một người xem phim, chỉ cần đừng rập khuôn y như phim truyền hình là được.

Tất nhiên, nếu người đẹp trước mắt này muốn lấy mình làm lá chắn, cậu cũng sẽ không từ chối. Dù sao đối phương lúc trước cũng xuất phát từ lòng hảo tâm, cậu cũng phải bánh ít đi, bánh quy lại giúp cô ấy.

Chương 258: Mời đồng chí Trần Đại Chiêu ngồi xuống, để đồng chí Lý Độc Tú phát biểu đi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Anh Nhan, tôi nhắc lại một lần nữa. Tôi không có hề có cảm giác với anh, tôi cũng sẽ không gả cho anh, mời anh từ nay về sau đừng quấn lấy tôi nữa!”

Trần Tâm Di vẻ mặt kiên định. Cô đã quyết định, lần này dứt khoát nói ra hết, bớt cho con người này về sau cứ quấn lấy cô.

Sắc mặt Nhan Hải trở nên vô cùng khó coi. Anh ta chưa từng bị con gái cự tuyệt thẳng thừng như vậy, đã vậy còn bị cự tuyệt ngay trước mặt người ngoài.

“Trần Tâm Di, tôi nói cho cô biết, cho dù cô không muốn lấy cũng phải lấy, trừ phi cô muốn thấy nhà họ Trần các cô hoàn toàn gameover.”

“Ý anh là sao?” - Trần Tâm Di nhíu mày nhìn Nhan Hải. Bất ngờ được thông báo gia đình mình đã an bài cho cô và Nhan Hải kết hôn, hình trong đó có bí mật gì đó mà cô không biết.

“Có ý gì hả? Người nhà họ Trần các cô sắp bị tai ương ngập

đầu rồi, chỉ khi lấy tôi mới có thể bảo vệ người nhà họ Trần các cô."

Nhan Hải cũng không giấu diếm nữa, anh ta muốn phá tan niềm tin của Trần Tâm Di, khiến cô gái này chết tâm mà gả cho anh ta. Đợi đến khi Trần Tâm Di lấy anh ta rồi, anh ta phải tra tấn chà đạp Trần Tâm Di thật tàn nhẫn, như vậy mới giải được tiết hận trong lòng.

"Anh nói bậy bạ gì đó, nhà họ Trần tôi làm ăn chân chính, không có kẻ thù, tai ương ngập đầu ở đâu chứ?"

Trần Tâm Di tuy ngữ khí cứng rắn, nhưng nội tâm cô có chút dao động. Bởi cô nhớ đến khoảng thời gian này, biểu hiện của ba cô và cả ông nội cô nữa.

Nhất là ông nội cô, hai tháng trước thần sắc có chút bất thường, cả ngày nhốt mình trong phòng, có khi cả ngày cũng không chịu ra khỏi phòng ăn cơm. Còn ba mình và chú bác mình cũng luôn tỏ ra căng thẳng, giống như có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra vậy.

"Không có kẻ thù? Không có kẻ thù thì làm sao người nhà họ Trần các cô trong khoảng thời gian này lại bán tháo nhiều xí nghiệp như vậy. Nhà họ Trần các cô muốn ôm tiền ra nước ngoài, nhưng kết quả lại không thành công."

Lúc Nhan Hải nói chuyện cũng không chắc lắm, vì tình hình cụ thể anh ta cũng không biết rõ. Chỉ là ba anh ta nói với anh ta, nhà họ Trần sẽ gặp đại nạn. Nhà họ Trần sở dĩ tìm nhà họ Nhan họ để bàn chuyện thông gia, chính là muốn dùng thế lực nhà họ để tránh kiếp nạn này.

Thế nhưng Nhan Hải cũng biết tính toán của ba và các trưởng bối nhà anh ta. Họ đồng ý làm thông gia, mượn cơ hội lấy hết tài sản nhà họ Trần. Dù sao nhà họ Trần mấy năm nay phát triển

không tệ, luận về giá trị tài sản thì vẫn ở trên nhà họ Nhan họ.

Tuy nhiên, đoạt lấy gia sản nhà họ Trần là thật, giúp nhà họ Trần vượt quá kiếp nạn này thì không có khả năng. Vì theo lời ba anh ta nói, nhà họ Trần đã đắc tội với người mà nhà họ Nhan họ không dám đắc tội.

Nói cách khác, nhà họ Trần bị giết là chuyện chắc chắn. Đối với Nhan Hải, chiếm đoạt tài sản nhà họ Trần cứ để các trưởng bối lo, hắn chỉ muốn có được Trần Tâm Di. Dù sao Trần Tâm Di cũng đẹp hơn những cô gái trước đó của anh ta.

Có được Trần Tâm Di, đến lúc đó nhà họ Trần bị giết, cho dù Trần Tâm Di có chết cũng không liên quan gì đến anh ta, dù sao anh ta cũng chỉ là chơi đùa mà thôi. Nếu Trần Tâm Di không chết, cũng không còn nhà họ Trần làm chỗ dựa vững chắc, vậy không phải đành để mặc anh ta khi dễ sao.

Đây là suy nghĩ chân chính trong lòng Nhan Hải, chẳng qua vì ba anh ta đã dặn, hơn nữa xuất phát từ ý nghĩ muốn thực hiện càng nhiều tư thế, anh ta mới tỏ ra bên ngoài là theo đuổi Trần Tâm Di. Nói cách khác, cứ đợi đến lúc Trần Tâm Di gả cho anh ta là được rồi.

“Cho cô mặt mũi cô lại không biết quý trọng. Tôi đồng ý lấy cô là cho nhà họ Trần các cô một cơ hội. Nếu ba cô không cầu xin ba tôi, cô nghĩ tôi sẽ lấy cô sao?”

“Anh… anh cút ngay cho tôi!”

Trần Tâm Di tức giận thở hổn hển. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói.

“Chuyện gì vậy, tôi nghe nói Tiểu Hải đến, chắc là đến tìm Tâm Di.”

Đúng lúc này, từ ngoài cửa xuất hiện bóng một người, một

người đàn ông trung niên dáng người hơi mập mạp khoảng chừng hơn năm mươi tuổi bước vào.

“Ba, anh ta nói ba muốn đem con gả cho anh ta, là vì muốn cứu nhà họ Trần chúng ta, vì nhà họ Trần chúng ta sắp gặp đại nạn.” - Thấy ba mình xuất hiện, Trần Tâm Di liền dùng ngữ điệu chất vấn hỏi.

Trần Đại Lương nghe thấy con gái nói, vẻ mặt trở nên có chút lúng túng. Còn Nhan Hải lúc này lại hừ lạnh một tiếng, cũng không hề cho ba vợ tương lai chút mặt mũi nào, dù sao cũng đã xé mặt nhau rồi. Hơn nữa dựa theo lời ba nói, nhà họ Trần đã không còn con đường nào khác.

“Cái đó… Tâm Di… Chuyện này…”

“Ba, ba mau nói cho con biết anh ta có nói đúng không?”

“Thật ra, nói thế nào nhỉ, ba cảm thấy Tiểu Hải cũng không tệ, rất xứng với con…”

“Được rồi, ba không cần nói nữa, con hiểu rồi.”

Nghe thấy lời nói của ba mình, Trần Tâm Di làm sao có thể vẫn chưa hiểu chứ? Lời Nhan Hải nói đều là thật, nhà mình đang gặp nạn, mà ba mình quả thật đã dùng con gái để cứu nhà họ Trần.

Chỉ có một điều cô nghĩ không ra, xã hội hiện đại rốt cuộc còn có thế lực gì có thể diệt trừ nhà họ Trần họ chứ?

Càng không thể lý giải được là, ba mình lại là hạng người bán con gái để bảo vệ gia tộc.

“Tâm Di, có gì chúng ta từ từ nói, ở đây còn những người khác mà, hai người đây là?”

Mắt Trần Đại Lương nhìn về phía Phương Minh và Tiền Gia Lý. Hai người Phương Minh và Tiền Gia Lý lúc này cũng hơi lúng túng. Người ta nói chuyện nhà người ta, hai người ngoài bọn họ ngồi ở đây quả thật không thích hợp chút nào.

“Chúng tôi chỉ là khách nhàn rỗi đến đây uống tách trà mà thôi.”

Phương Minh đứng lên, liếc nhìn Tiền Gia Lý ra dấu ra về, nhưng Nhan Hải châm chọc nói: “Khách? Tôi thấy là tình nhân thì có.”

“Tiểu Hải, Tâm Di là đứa trẻ rất truyền thống, chưa từng hẹn hò với ai bao giờ.”

Trần Đại Lương cũng tỏ ra bất mãn. Nhưng nghĩ đến nhà họ Trần sắp gặp nạn, ông không thể không ngăn cơn giận. Nếu không đổi lại là người khác nói con gái mình như vậy, lấy tính cách của ông đã sớm cho anh ta một cái tát tai rồi.

“Dù sao cũng là nhà họ Trần các ông cầu xin chúng tôi, là các ông khăng khăng không phải tôi thì sẽ không gả. Có điều này nhà họ Trần các ông phải nhớ cho rõ, nếu làm tôi tức giận thì khỏi cần cưới hỏi gì nữa, tôi xem nhà họ Trần các ông sẽ làm sao.”

Nhan Hải không sợ Trần Đại Lương, bởi vì nhà họ Trần nhất định sẽ bị giết, anh ta không cần phải lễ độ với người chết. Về phần gia sản của nhà họ Trần, đợi đến khi nhà họ Trần bị giết sạch rồi mới chiếm đoạt, tuy rằng có hơi phiền phức nhưng cũng không phải là không làm được.

Trần Đại Lương nghẹn lời, mà người đàn ông trung niên đi vào chung với Trần Đại Lương có ngoại hình rất giống ông ta lúc này cũng lên tiếng: “Tiểu Hải con coi cách con nói kìa, Tiểu Di chắc chắn rất thích dáng vẻ này của con.”

Người này là chú của Trần Tâm Di, cũng chính là em trai của Trần Đại Lương - Trần Đại Chiêu.

“Chú hai, con không thích anh ta, chú thích thì chú lấy anh ta đi.”

Trần Tâm Di không nhịn được nữa, mình mà thích Nhan Hải? Một tên con trai lăng nhăng như vậy?

“Tâm Di, sao con lại nói như vậy chứ? Chú hai là nam, nếu chú hai là một cô gái trẻ hai mươi tuổi như con đây, chú hai đã sớm quấn lấy Tiểu Hải rồi. Chàng trai tốt như vậy đi đâu để tìm chứ?”

Lời Trần Đại Chiêu nói khiến Phương Minh lại nhịn không được mà phì cười, cậu thật sự muốn nói một câu, đồng chí Trần Đại Chiêu này có thể ngồi xuống, để đồng chí Lý Độc Tú phía sau lên tiếng không?

Một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi lại có thể nói ra những lời ghê tởm không biết xấu hổ như vậy sao, cũng không phải ai cũng có thể làm được.

“Cậu cười cái gì, tên nhóc tôi nói không đúng sao?” - Trần Đại Chiêu nhìn Phương Minh cười, sắc mặt trầm xuống, chất vấn nói.

“Khụ khụ, tôi không biết nói lời duy tâm (1).”

(1) Duy tâm: toàn thể thế giới quanh ta là do tâm tạo nên.

Phương Minh không định sẽ nhúng tay vào chuyện nhà họ Trần, lúc này không do dự gì nữa trực tiếp đi thẳng ra cửa. Thế nhưng, khi cậu ra khỏi phòng bao đi ra đại sảnh, ở cổng đại sảnh lại có một ông cụ bước vào.

Một ông cụ hơn tám mươi tuổi, trên tay cầm một cây thước sắt, theo sau ông còn có mấy bác gái trung niên.

“Ba, ba đi chậm thôi!”

“Ba, ba đừng nóng, Đại Lương và Đại Chiêu cũng chỉ vì muốn tốt cho nhà họ Trần chúng ta thôi mà.”

Nghe mấy bác gái trung niên nói thế, mắt Phương Minh giật một cái. Ông cụ này chắc là ông nội của Trần Tâm Di chăng?

“Hôm nay ta muốn đánh chết hai đứa bất hiếu này. Ta còn chưa chết, nhà họ Trần còn chưa tới phiên tụi nó làm chủ.”

Phương Minh đã đoán đúng, đây chính là ông cụ nhà họ Trần - Trần Hán Sinh.

“Hai thằng nhãi ở đâu, cút ra đây cho ta.”

Tiếng nói của ông lão như tiếng chuông vang, sang sảng, một tiếng gầm vang khắp cả đại sảnh lẫn phòng bao. Còn nhân viên tiệm trà lúc này đều đã trốn đi hết, bởi họ biết chuyện của nhà cô chủ, người làm công ăn lương bọn họ vẫn nên đứng một bên nhìn thôi.

“Ông đến đây rồi?”

Trong phòng bao, hai anh em Trần Đại Lương và Trần Đại Chiêu nghe tiếng la của ba mình, cổ co rụt lại, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh hoảng trong mắt đối phương.

Duy chỉ có Trần Tâm Di, vừa nghe thấy tiếng ông nội mình, trên khuôn mặt liền tỏ ra tủi thân, chạy thẳng ra khỏi phòng bao.

“Ông nội.”

Trần Tâm Di nhìn thấy ông nội đứng ở giữa đại sảnh, như chim yến về tổ nhào vào trong lòng ông nội.

“Cháu gái bảo bối của ông, ông biết bảo bối chịu nhiều uất ức. Ba và chú hai con hai thằng nhãi đó đâu rồi? Hôm nay ông phải

dạy cho tụi nó một trận mới được.”

Trần Hán Sinh thấy dáng vẻ tủi thân của cháu gái mình, trong lòng xót xa biết bao nhiêu, bởi vì Trần Tâm Di là cô cháu gái ông thương nhất.

“Ba, sao ba lại đến đây?”

Hai anh em Trần Đại Lương và Trần Đại Chiêu lề mà lề mề ra khỏi phòng bao. Khi họ nhìn thấy cây thước sắt đang được ông cụ cầm trên tay, sắc mặt liền đại biến. Bởi vì hai anh em họ hồi nhỏ bị cây thước sắt này đánh không hề ít. Thước sắt chính là ác mộng thời thơ ấu của họ, chỉ cần nhìn thấy thước sắt liền sẽ thấy sợ hãi theo bản năng.

“Sao ta lại đến đây à? Ta đến để đánh chết hai thằng nhãi các anh. Nhà họ Trần chúng ta còn chưa chết, cũng không cần các anh dùng thủ đoạn bán con gái.”

Trần Hán Sinh cũng không biết chuyện cháu gái mình bị ép gả cho Nhan Hải. Chuyện này là do hai anh em Trần Đại Lương và Trần Đại Chiêu lừa ông. Mấy ngày nay tâm tình không tốt nên ông vẫn luôn ở trong phòng. Hôm nay đột nhiên muốn đi ra ngoài tản bộ giải sầu, kết quả lúc ở trong sân, vừa vặn nghe thấy con dâu và con gái nói chuyện với nhau.

Nghe thấy cháu gái mà ông yêu thương nhất bị ép gả cho Nhan Hải, ông cụ trong chớp mắt liền nổi giận. Tính cách con trai nhà họ Nhan kia ông làm sao không biết được, gả cháu gái mình qua bên đó chẳng khác nào hủy hoại cuộc đời của cháu gái mình.

Vậy nên khi biết hai người con trai đi đến tiệm trà, ông cụ liền lấy luôn cây thước sắt đến tiệm trà để trừng phạt.

Chương 259: Xuất xứ câu đối

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Ta đánh chết hai thằng nhãi các anh.”

Tính Trần lão gia khá nóng, hồi còn trẻ đã như vậy. Tuy mấy năm nay tuổi càng cao cũng tu tâm dưỡng tính nhiều, nhưng cái tính nóng nảy vẫn không hề thay đổi.

Thước sắt vung lên, hai anh em Trần Đại Lương tất nhiên phải đi trốn. Nhưng họ đi trốn, ông cụ lại càng không vui.

Ông cụ càng đi tìm khắp nơi, hai người này lại càng cố đi trốn, cũng không ai dám đứng ra can ngăn. Người nhà họ Trần biết tính tình của ông cụ, còn nhân viên thì làm sao dám nhúng tay vào chuyện gia đình của cô chủ chứ.

“Ông đây nuôi hai thằng nhãi các anh, vậy mà giờ còn dám trốn!”

Ông cụ giận điên lên rồi!

“Chúng ta đã lớn đến từng này tuổi, không lẽ còn phải chịu mất mặt bị đánh trước mặt nhiều người như vậy sao?!”

Hai anh em Trần Đại Lương trên mặt đầy uất ức. Tức quá mà, họ bị mất hết mặt mũi rồi.

“Ba, con có chuyện muốn nói, ba có thể bỏ thước xuống trước được không?” - Trần Đại Lương thử cách để ba mình từ bỏ ý định đánh người.

“Không được.”

“Ba, ba đã lớn tuổi rồi, nếu bị thương, hoặc không cẩn thận bị trật eo vậy thì không tốt lắm đâu. Quân tử động khẩu không động thủ mà.” - Đồng chí Trần Đại Chiêu quan sát tình hình địch ta cũng lên tiến lên phân tích, ý đồ muốn ông cụ từ bỏ ý định.

“Ta bị trật eo? Cho dù ta có bị trật eo thật thì trước tiên cũng phải đánh phế hết hai đứa anh.”

Ông cụ giận lắm rồi. Lúc này Nhan Hải lại từ phòng bao đi ra, nhìn cảnh tượng ngoài đại sảnh, vẻ mặt trào phúng: “Ông nội Trần, ông lại đến đây làm gì? Nhà họ Trần còn có thể chọn con đường khác sao?”

Lời nói của Nhan Hải rốt cuộc cũng làm ông cụ bình tĩnh lại. Ông nhìn Nhan Hải: “Lúc ông đây ra ngoài lăn lộn, không biết anh còn đang ở đâu, cút mẹ ngay cho ta!”

Tính ông cụ rất nóng, mắt trợn trừng khiến Nhan Hải cảm thấy sợ hãi. Người có tên, cây có bóng. Chuyện về thời trẻ của ông cụ nhà họ Trần anh ta có nghe biết một chút. Đó là một người hung mãnh đúng chuẩn, nóng nảy hết thuốc chữ.

“Hừ, tôi không thèm cãi với mấy người nữa. Dù sao thời gian nhà họ Trần ông còn sống cũng không còn nhiều nữa đâu, cứ chờ đấy.”

Nhan Hải cảm thấy hơi sợ ông cụ nhà họ Trần, cuối cùng dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trần Tâm Di rồi đi ra khỏi cửa.

“Đùa gì vậy? Thằng khốn nạn đó mà cũng đòi lấy cháu gái ta? Đúng là nằm mơ.”

Ông cụ phun một bãi nước bọt về phía Nhan Hải, bỗng phát hiện Phương Minh và Tiền Gia Lý liền nhíu mày: “Thật ngại quá, hôm nay tiệm trà chúng tôi đã đóng cửa. Mời quý khách ra về.”

Tiền Gia Lý gật đầu. Nếu nhà chủ tiệm có chuyện, vậy họ phải đi là đúng rồi. Nhưng ông vừa mới đi được vài bước mới phát hiện Phương Minh không đi theo cùng mà vẫn đứng yên tại chỗ.

“Cậu Phương?”

Tiền Gia Lý thấy khó hiểu, lập tức nhìn Trần Tâm Di. Không lẽ cậu Phương thật sự coi trọng cô Trần, nhưng cậu Phương hình như có bạn gái rồi mà, ngôi sao nổi tiếng tên Hàn Kiều Kiều ấy.

Cô Trần đây, ngoại hình cũng không tệ, tuy không đẹp như cô minh tinh kia, nhưng lại có cảm giác như gái nhà lành, nếu cậu Phương thích cũng là chuyện rất bình thường.

Đàn ông mà, ai lại không thích cái đẹp. Nhớ hồi còn trẻ ông cũng từng là nam thần và tình thánh nổi tiếng của trường, không biết bao nhiêu nữ sinh đã bị ông bắt làm tù binh.

Ánh mắt Phương Minh không dừng trên người Trần Tâm Di, mà là nhìn về phía ông cụ nhà họ Trần, nhìn cho đến khi ông cụ nhà họ Trần cũng chịu không nổi, không thể không ho khan vài tiếng, hỏi: “Cậu còn nhỏ tuổi như vậy, sao cứ nhìn tôi chằm chằm thế?”

“Bốn mươi năm trước, có một thanh niên đi ngang qua một ngọn núi hoang. Vì trời đang mưa to, để trú mưa, chàng trai đã chạy vào một ngôi chùa cách đó không xa, vừa lúc ấy trong chùa có một vị hòa thượng và một đạo sĩ đang pha trà tham thiền luận đạo.”

Phương Minh chậm rãi nói, trên khuôn mặt già nua của Trần lão gia vốn khó hiểu bèn trở nên khiếp sợ, trong mắt ông hiện lên

vẻ khó tin.

“Nói cái gì không hiểu gì hết, mau đi nhanh dùm cái.”

Trần Đại Chiêu nhịn không được muốn đuổi người, Trần lão gia liền đập mạnh cây thước sắt xuống bàn: “Đồ ranh con, câm miệng ngay cho ta.”

Ông cụ trợn mắt nhìn như muốn ăn thịt người. Trần Đại Chiêu bị dọa co rụt cổ lại, không dám hó hé thêm tiếng nào nữa.

“Chàng trai, nói tiếp đi.” - Đối diện với Phương Minh, ngữ khí ông cụ liền thay đổi, trở nên rất nhẹ nhàng.

Phương Minh mỉm cười: “Chàng trai vốn chỉ muốn trú mưa, nhưng lần đó anh đã nhìn thấy bản lĩnh thần kỳ của vị hòa thượng và đạo sĩ, một năng lực thần kỳ đã phá vỡ nhận thức của anh, làm cho anh biết được, hóa ra trên đời này đúng là có cao nhân như thần tiên vậy.”

“Chàng trai vô cùng kích động. Anh cảm thấy đây là duyên phận ông trời đã ban cho anh, vậy nên anh đã thỉnh cầu hai vị cao nhân thu nhận anh làm đồ đệ, truyền bản lĩnh lại cho anh.”

“Thế nhưng, người đạo sĩ kia không có ý định thu nhận đồ đệ, còn vị hòa thượng thì lại cho chàng trai một đề bài, chính là bảo chàng trai ra câu đối vế sau với dòng chữ trước cổng chùa.”

“Chàng trai trầm tư suy nghĩ cả nửa tháng, cuối cùng vẫn không thể đưa ra vế đối phù hợp nên đành phải bỏ cuộc. Tuy nhiên vị hòa thượng kia thấy nghị lực chàng trai không tệ nên đã nhận chàng trai làm đồ đệ, truyền lại một số bản lĩnh cho chàng trai xong thì để chàng trai xuống núi ra đi.”

Nghe đến đó, ông cụ nhà họ Trần rốt cuộc không nhịn được nữa: “Cậu là ai? Sao cậu biết được chuyện này?”

Ông cụ nhà họ Trần quả thật đã bị kinh sợ, bởi chàng trai trong lời kể của Phương Minh chính là ông, cũng chính trong một lần trú mưa năm đó đã làm thay đổi cuộc đời ông.

Tuy chỉ là đệ tử không chính thức của sư phụ, nhưng nhờ vào bản lĩnh mà sư phụ đã truyền lại cho ông, ông mới có thể lăn lộn ngoài đời thuận buồm xuôi gió như vậy, nhà họ Trần mới được huy hoàng như ngày hôm nay.

Nhưng việc này ông không hề kể cho bất kỳ ai, cả nhà họ Trần chỉ có mình ông biết. Còn trên đời cũng chỉ có ba người biết việc này, một là sư phụ ông, hai là ông, người cuối cung chính là người đạo sĩ tiền bối kia.

“Bởi vì tôi chính là đồ đệ của người đạo sĩ đó.” - Phương Minh chậm rãi đáp.

Lúc trước nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Trần lão gia, Phương Minh biết mình đã đoán đúng. Trên thực tế, lúc cậu nhìn thấy câu đối ngoài cửa tiệm trà, cậu liền nhớ đến câu chuyện mà sư phụ cậu đã kể năm xưa.

Vế trên này, trên thực tế cũng không phải là xuất hiện ở chùa từ lâu, mà là trước đây lúc sư phụ cậu vào chùa, nhìn thấy hòa thượng trong chùa đang pha trà, liền viết vế trên này.

Nhưng chỉ có một vế trên này cũng đủ làm khổ vị hòa thượng kia. Vị hòa thượng mất mười năm ròng rã để vắt óc suy nghĩ ra vế dưới tương xứng, suýt chút nữa đã sinh ra tâm ma.

Sư phụ cậu mười mấy năm sau thì trở lại chùa, biết hành động của mình lúc đó đã mang đến đau khổ lớn như vậy cho hòa thượng, trong lòng cũng có chút áy náy. Vì vậy, ông ở trong chùa suốt một tháng, cùng vị hòa thượng kia ngồi thiền luận đạo, cuối cùng mới làm vị hòa thượng đó buông bỏ chấp niệm.

Nội dung ngồi thiền luận đạo cụ thể thì Phương Minh không biết. Sư phụ cậu chỉ nhắc một chút về chàng trai, chẳng qua là Phương Minh ghi nhớ rất giỏi, khi nhìn thấy câu đối kia liền liên tưởng đến chuyện này.

Hơn nữa, nhà họ Trần rõ ràng không phải gia đình giàu có bình thường, nếu không Trần Tâm Di sẽ không biết phong thủy, Nhan Hải cũng sẽ không nói nhà họ Trần sắp bị diệt.

Liên hệ những điều này với nhau, Phương Minh liền đoán ông cụ nhà họ Trần chính là chàng trai năm xưa.

Nếu trước đây chỉ là nghi ngờ, thì bây giờ từ cách nói chuyện của Trần lão gia cậu đã hoàn toàn chắc chắn, ông cụ nhà họ Trần chính là chàng trai năm đó.

“Cậu là đồ đệ của vị đạo sĩ tiền bối kia?”

Trần Hán Sinh mang theo vẻ ngạc nhiên đánh giá Phương Minh. Tuy ông chỉ là đệ tử không chính thức của sư phụ mình, nhưng sư phụ ông cũng đã từng nói, trong những người lợi hại nhất mà ông ấy đã từng được thấy, vị đạo sĩ tiền bối kia có thể được xếp là một trong ba người đứng đầu.

Lúc ấy Trần Hán Sinh nghe thế cũng tỏ ra tò mò bèn hỏi: “Sư phụ, vậy sư phụ và vị đạo sĩ tiền bối đó ai lợi hại hơn?”

“Chênh lệch như đèn đom đóm và ánh trăng sáng.”

Đây là một câu trả lời khiến Trần Hán Sinh vô cùng khiếp sợ. Mà cũng chính vào lúc đó, Trần Hán Sinh mới biết được, người đạo sĩ trông có vẻ khá trẻ kia lại là một cường giả ghê gớm như vậy.

Những người ở đây, nghe thấy cuộc đối thoại giữa Trần Hán Sinh và Phương Minh cũng hiểu được ít nhiều. Trần Tâm Di nhẹ nhàng nói: “Ông nội là đệ tử trên danh nghĩa của vị hòa thượng

kia. Người đó là đồ đệ của vị đạo sĩ. Nói cách khác hai người có vai vế ngang nhau rồi."

"Xin hỏi danh tính của tiểu huynh đệ đây?"

"Phương Minh."

"Hóa ra là Phương sư đệ, tha thứ cho sư huynh ta lúc trước vô lễ, không nhận ra là sư đệ."

Đối với cách xưng hô của Trần Hán Sinh, Phương Minh cũng không từ chối. Trước kia sư phụ cậu và vị hòa thượng kia ngồi thiền luận đạo, song phương giao lưu với nhau, quan hệ giống như thầy tốt bạn hiền. Nhìn từ điểm đó, Trần Hán Sinh gọi cậu là sư đệ cũng không có gì không ổn cả.

"Phương sư đệ đã đến đây, ta hẳn nên long trọng tiếp đãi, nhưng nhà họ Trần ta đúng lúc này đang gặp một số chuyện. Như vậy đi, nếu Phương sư đệ không ngại thì cứ để lại cách thức liên lạc, đợi đến khi nhà họ Trần ta giải quyết xong chuyện thì sư huynh sẽ bồi tội lại cho Phương sư đệ."

Sau cơn khiếp sợ ngắn ngủi, Trần Hán Sinh lấy lại tinh thần. Ông biết nhà họ Trần gặp phải nạn gì, vậy nên ông không muốn lôi Phương Minh vào chuyện này.

Dù sao, đây cũng là chuyện của nhà họ Trần.

"Trần sư huynh, trước đó đệ có nghe một số tin, hình như nhà họ Trần sẽ gặp phải kẻ thù mạnh lắm, không biết sư huynh có thể kể cho đệ biết được không?"

Phương Minh mở miệng, bởi cậu nhớ lúc trước sư phụ đã từng nói với cậu. Nguyên văn lời nói của sư phụ là: "Con lừa ngốc đó có tuệ căn thật, hơn nữa còn là đại tuệ căn. Chỉ có điều lại quá cứng nhắc quá bướng bỉnh, làm cho ta mỗi lần cùng hắn luận đạo chỉ muốn lấy gậy đập cho hắn ngất luôn. Sau này con có cơ hội thấy

phần mộ của hắn thì giúp ta thắp cho hắn mấy nén hương.”

Tuy sư phụ nói hơi khó nghe, nhưng cậu biết sư phụ thật sự xem sư phụ của Trần Hán Sinh là bằng hữu. Bởi vì ngoài người này ra, sư phụ cậu không hề dặn cậu giúp thầy thắp hương cho ai nữa cả.

Vì lẽ đó, nhà họ Trần gặp rắc rối, nếu cậu có thể giúp được chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.

“Phương sư đệ, ta không muốn đệ bị liên lụy…”

Trần Hán Sinh có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy nụ cười kiên định trên khuôn mặt Phương Minh, rốt cuộc vẫn thỏa hiệp, đồng thời cũng nhìn về phía Trần Tâm Di: “Tâm Di, đến nông nỗi này rồi, ông nội cũng sẽ không giấu con nữa.”

Chương 260: Thư diệt môn

Hơn bốn mươi năm trước, thời điểm đó Trần Hán Sinh vẫn còn trẻ, là một thanh niên hăng hái tràn đầy nhiệt huyết.

Sau khi xuống núi, Trần Hán Sinh một đường hăm hăm hở hở, lão ta nghĩ rằng bản thân chỉ cần nương theo những bản lĩnh mà sự phụ đã dạy mình để làm rạng danh truyền thống, theo đó mà dương danh thiên hạ.

Trên thực tế, lúc mới bắt đầu cũng quả thật là như thế, Trần Hán Sinh giúp người ta điểm huyệt, cũng giúp người ta bắt quỷ, cũng đã từng siêu độ oan hồn… Ở trong giới coi như hình thành chút danh tiếng.

Nhưng mà tính tình của Trần Hán Sinh lại rất nóng nảy, trong mắt không dung được hạt cát, chính vì tính khí này của lão khiến lão đắc tội với rất nhiều người.

Đối với Trần Hán Sinh mà nói, lão không hề quan tâm tới chuyện đắc tội người khác, ngược lại lão còn cho rằng bản thân có thực lực, cũng có bản lĩnh, không sợ người ta nói xấu sau lưng chút nào.

Cho nên, mặc dù Trần Hán Sinh vào nghề tới mấy chục năm nhưng lại không có mấy người bạn thân thiết.

Hai mươi năm trước, có người mời Trần Hán Sinh tới chọn mộ địa phong thủy cho một lão giả đã chết đi, người nhà đó cực kỳ giàu có, trước khi mời Trần Hán Sinh lại còn đi mời mấy người thầy phong thủy khác.

Trần Hán Sinh là người như thế nào chứ? Người nhà này sau

khi mời lão tới lại còn đi mời những thầy phong thủy khác, đây không phải là không tín nhiệm thực lực của lão hay sao?

Trần Hán Sinh không nói hai lời muốn đứng lên rời đi ngay, mà người trong nhà kia thấy Trần Hán Sinh muốn đi cũng có chút vội vã, sở dĩ bọn họ mời thêm mấy thầy phong thủy khác cũng là muốn tìm một một địa tốt thật sự mà thôi, nghĩ rằng muốn mời mọi người tới cùng nhau nghiên cứu, tham khảo thảo luận, tới lúc đó mộ địa mà họ tìm được chắc chắn sẽ không tồi.

Thế nhưng những người này cũng không hiểu quy củ trong giới phong thủy, bất kỳ một thầy phong thủy nào có bản lĩnh đều có sự kiêu ngạo của chính mình đấy, tuyệt đối sẽ không cùng những thầy phong thủy khác thảo luận giúp ai đó tìm kiếm mộ địa.

Người nhà này vội vã, bọn họ không hiểu quy củ kia, thấy Trần Hán Sinh muốn đi tự nhiên là ngăn cản không cho lão đi. Dù sao trong số mấy thầy phong thủy ở đây thì danh tiếng của Trần Hán Sinh là lớn nhất, cho nên bọn họ lựa chọn khuyên mấy thầy phong thủy khác rút lui.

Nhưng trong số những thầy phong thủy mà nhà này mời tới có một người không phục, ông ấy tự nhận thành tựu trên phương diện phong thủy của bản thân còn cao hơn Trần Hán Sinh, chỉ có điều bởi vì rất ít xuất hiện cho nên danh khí mới không lớn Trần Hán Sinh mà thôi.

Thầy phong thủy này trực tiếp tìm tới Trần Hán Sinh, nói muốn khiêu chiến với Trần Hán Sinh, trong thời gian một tháng cả hai đều tự chọn một khối mộ địa, sau đó tìm người trong nghề tới nhận xét đánh giá, nhìn xem người nào chọn được mộ địa phong thủy tốt hơn.

Tính tình của Trần Hán Sinh vốn nóng nảy, tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, cá cược của song phương cứ như vậy hình thành.

Một tháng sau, Trần Hán Sinh chọn được một khối phong thuỷ mộ địa tốt, mặc dù không thể nói rõ tên của phong thủy này, nhưng nếu so nó với những khối mộ địa lão đã từng lựa chọn lúc trước, thì phong thủy vùng đất này chắc hẳn phải xếp vào top 10.

Trần Hán Sinh chọn xong chuẩn bị đi tìm thầy phong thủy kia, nhưng nhưng thật không ngờ đợi tới khi lão tìm được thầy phong thủy kia, thì thầy phong thủy kia đã chết!

Một người đang sống sờ sờ sao lại đột tử?

Mới đầu Trần Hán Sinh còn có chút buồn bực, mà đợi khi lão biết được chân tướng, cả người cũng khiếp sợ tột cùng.

Người thầy phong thủy này vì để thắng được cuộc khiêu chiến, lại chọn lúc Sát Sư Nhật đi ra ngoài lựa chọn phong thuỷ đấy, cuối cùng gặp phản phệ, chết bất đắc kỳ tử.

"Sát Sư Nhật?" Tiền Gia Lý đang đứng bên cạnh nghe đến đó, vẻ mặt trở nên vô cùng nghi hoặc, Sát Sư Nhật này là gì vậy?

"Sát Sư Nhật là một khoảng thời gian rất đặc thù, trên trời có một vì sao tên là La Hầu, bởi vì quỹ tích vận chuyển tương phản với Nhật Nguyệt ngũ tinh, cho nên khi sao La Hầu hiện lên, thầy phong thủy tuyệt đối không được dùng la bàn để chọn lựa mộ huyệt, bằng không ắt gặp giết chóc."

Phương Minh ở một bên giải thích một câu ngắn gọn, sao La Hầu là một ngôi sao vô cùng đặc thù. Trước đây trong lúc cậu quan tưởng cũng đã nhìn thấy sao La Hầu trong số vô cùng vô tận tinh tú trên bầu trời.

Cậu không thể hấp thu Tinh Huy của Thái Dương là vì dương khí bên trong ánh sáng mặt trời quá kinh khủng, cậu không dám hấp thu, mà Tinh Huy do sao La Hầu này phát ra cậu cũng không dám chủ động hấp thu, bởi vì Tinh Huy của sao La Hầu mang tới

cho cậu một loại cảm giác rất tà dị.

"Bình thường, thầy phong thủy đều phải chú ý tránh đi Sát Sư Nhật cùng Sát Sư Thì, bởi lúc đó sẽ để lại dấu vết, rất nhiều thầy phong thủy đã bị chết trên tay Sát Sư Địa này."

Phương Minh lại bổ sung một câu, cái gọi là Sát Sư Địa là một loại địa hình rất đặc thù, loại địa hình này không hề ảnh hưởng tới gia đình của người hạ táng, thế nhưng thầy phong thủy chọn khu mộ địa này chắc chắn sẽ gặp báo ứng, nhẹ thì tàn, nặng thì tử!

"Phương sư đệ nói không sai, Sát Sư Địa chính là mối nguy hại lớn nhất đối với thầy phong thủy, nhưng điều mà huynh không nghĩ tới chính là, vị kia chỉ vì thắng huynh mà thậm chí không để ý tới cả Sát Sư Nhật."

Trên mặt Trần Hán Sinh lộ ra vẻ cảm thán, Sát Sư Nhật mặc dù sẽ gây ảnh hưởng không tối đối với thầy phong thủy, nhưng dựa theo những đại sư thời cổ đại dự đoán, vào ngày sao La Hầu hiện lên, những địa khí mà sông núi ẩn chứa đều phải lộ ra, nếu chọn huyệt vào khoảng thời gian này sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nói cách khác, nếu như thầy phong thủy không sợ chết mà tầm huyệt vào Sát Sư Nhật, cơ hồ là chọn đâu trúng đó.

"Ông nội, cái chết của thầy phong thủy này vốn không liên quan gì tới ông nội, đây vốn là lựa chọn của ông ấy mà." Trần Tâm Di nói lời này cũng không phải lãnh huyết vô tình, trên thực tế vấn đề này đúng là không thể trách ông nội cô ấy được.

"Thế nhưng cái chết của ông ấy bắt nguồn từ trận khiêu chiến này, cho nên dựa theo góc độ nhân quả, ông cũng có một chút trách nhiệm."

Trần Hán Sinh thở dài một hơi, sau khi biết thầy phong thủy đó chết bất đắc kỳ tử, lão cũng đã tới xin lỗi nhà họ Phương, đồng

thời để lại một số tiền bồi thường không nhỏ chút nào.

Mà cũng ngay vào lúc này, người nhà của thầy phong thủy kia mới biết được nguyên nhân cái chết của ông ấy, mà điều khiến Trần Hán Sinh không nghĩ đến chính là, vì chuyện này mà lão đã mang tai họa tới cho nhà họ Trần.

Mấy năm này, Trần Hán Sinh cũng rất ít khi xem phong thủy cho người nào nữa, bắt đầu sống cuộc sống của người già cả. Thế nhưng ngay tại một ngày ba tháng trước, một người thanh niên trẻ tuổi đột nhiên tìm tới tận cửa, đồng thời còn hạ thư diệt môn!

Thư diệt môn, chính là một loại khế ước văn thư đặc thù của những hành nghiệp truyền thống, chỉ khi đối mặt với kẻ thù một mất một còn, không chết không thôi thì mới hạ thư diệt môn này.

Thư diệt môn, danh như ý nghĩa, đó chính là chiến thư tiêu diệt cả nhà.

Nói như vậy, nếu như hai gia tộc là kẻ thù truyền kiếp, hơn nữa còn đạt tới trình độ không đội trời chung, thì hai gia tộc này mới đưa ra thư diệt môn.

Gia tộc mà bản thân muốn diệt có bao nhiêu người, thì phải viết tên của chừng đó người trong gia tộc mình lên thư diệt môn này, đồng thời còn người trong gia tộc mình còn phải ký tên điểm chỉ lên thư diệt môn, sau đó lại thực hiện bí pháp nào đó để cho nó có hiệu lực, sau đó đưa nó cho gia tộc của đối phương.

Không có cách nào cự tuyệt thư diệt môn, bởi vì bên khởi xướng viết thư cùng bên nhận thư có tồn tại nhân quả sinh tử, mà dựa vào nhân quả sinh tử này, quy tắc của thiên đạo chấp nhận hiệu lực của thư diệt môn.

Cả đời Trần Hán Sinh không hại bao nhiêu người, người duy nhất có quan hệ nhân quả sinh tử với lão chỉ có thầy phong thủy

kia mà thôi, cho nên khi thấy người tuổi trẻ đưa thư diệt môn tới, lão liền biết người trẻ tuổi kia chính là con cháu của thầy phong thủy năm xưa.

Nội dung của thư diệt môn rất đơn giản, người tuổi trẻ kia khiếu chiến toàn bộ người nhà họ Trần, vòng thứ nhất là song phương đều tự chọn một khối phong thuỷ, vòng thứ hai là song phương cùng điểm huyệt trên cùng một khối phong thủy, vòng thứ ba chính là đấu pháp.

Một nhà Trần Hán Sinh con cháu ba đời này có ba mươi sáu người, mà đối phương thì chỉ là lẻ loi một mình.

"Ông nội, dựa theo ông nói thì thư diệt môn này dựa trên quy tắc phải có số người ngang nhau, nhưng đối phương chỉ có một người, vậy đáng ra thư diệt môn này phải vô hiệu mới đúng."

Sau khi Trần Tâm Di nghe thấy ông nội nói về quy tắc của thư diệt môn, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Đó là bởi vì anh ta đã viết cả ba mươi sáu đời vào, nếu như thất bại thì kết quả của anh ta sẽ là hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội xuống cõi âm đầu thai chuyển thế cũng không có."

Lời nói của Trần Hán Sinh khiến Phương Minh nhướng mày, đối phương thật đúng là ngoan độc mà, đây là hoàn toàn cắt đứt đường lui của mình.

Đối với người thường mà nói, chết rồi thì không còn liên quan gì tới người sống nữa, chết chính là hết, thế nhưng những người như Phương Minh lại rất rõ ràng, chết đi không có nghĩa là kết thúc, mà nếu như hồn phi phách tán, đó mới chính là triệt để kết thúc.

Giống như một số cường giả thời cổ đại tu luyện tới đỉnh cao, có đôi khi bọn họ đột nhiên nhớ ra kiếp trước của mình, có thể là

toàn bộ những chuyện đã phải trải qua ở kiếp trước, cũng có thể là một vài hình ảnh không liền mạch…

Mà người nổi danh nhất về vấn đề này trong lịch sử chính là Trang Tử.

Điển cố Trang Chu Mộng Điệp, đối với người thường thì đó chính là Trang Tử nằm mơ, mơ thấy bản thân biến thành hồ điệp, nhưng mà Phương Minh từng nghe sư phụ mình nói qua, đây không phải là mơ, chẳng qua là đại năng này tu luyện đến cấp độ thâm sâu, ngộ đạo trước khi bản thân tiến nhập luân hồi thì bản thân là hồ điệp.

Trang Tử, chính là đại năng nổi danh của Đạo giáo, tồn tại trâu bò gần như Vu lão tử, nhân vật như vậy có thể thức tỉnh trí nhớ kiếp trước là một chuyện rất bình thường.

"Thế nhưng ông nội, cho dù con trai của thầy phong thủy kia tới đây trả thù, chúng ta cũng không cần phải sợ anh ta nha. Trên phương diện phong thủy ông nội đã có nhiều năm kinh nghiệm như vậy, bản lĩnh khẳng định còn mạnh hơn anh ta nhiều."

Nghe được lời nói của cháu gái mình, trên mặt Trần Hán Sinh hiện ra vẻ cười khổ: "Người trẻ tuổi kia thực lực rất mạnh, lúc đó chỉ dựa vào khí tràng liền có thể vững vàng ngăn chặn ông, chúng ta không có phần thắng khi chống lại anh ta."

Phương Minh cũng nhìn về phía Trần Hán Sinh, xen vào nói: "Có lẽ nguyên nhân chân chính khiến Trần sư huynh lo lắng sợ rằng không phải vì điều này, mà là vì thư diệt môn."

Đám người ở đây, chỉ có Phương Minh hiểu biết về thư diệt môn, thư diệt môn là một loại khế ước văn thư rất tàn khốc, hơn nữa chỉ khi sử dụng bí pháp nào đó mới có thể có hiệu lực.

Thế nhưng, cũng không phải ai cũng có thể chế tạo ra thư diệt

môn đấy, thế giới này có quy tắc của riêng nó, loại văn thư mang theo sát khí giết chóc này cần phải là người có công lực mạnh mẽ mới có thể sáng lập.

Phương Minh không cho rằng con cháu của người thầy phong thủy kia có thực lực này, nói cách khác, sau lưng đối phương còn có một vị cường giả, đây mới là điều khiến Trần Hán Sinh thật sự lo lắng.

Dựa theo một cấp độ nào đó mà nói thì Thiên đạo là rất công bình, cường giả có thể sáng lập thư diệt môn muốn diệt hết một nhà họ Trần là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng đối phương hết lần này tới lần khác lại dựa vào thư diệt môn để khiêu chiến nhà họ Trần, cho nên nhà họ Trần căn bản không có gì phải oán trách.

Cũng bởi vì Trần Hán Sinh biết điểm này, cho nên lão mới biết rõ lúc này đây nhà họ Trần chỉ sợ là không thể thoát khỏi kiếp nạn, mà con trai của Trần Hán Sinh là đám người Trần Đại Lương, bọn họ không biết tình hình cụ thể, chỉ là dựa theo lời cha nói mà biết nhà họ Trần sẽ phải đối mặt với kẻ địch cực kỳ mạnh mẽ, cho nên bọn họ mới muốn dựa vào nhà họ Nhan, bởi vì nhà họ Nhan cũng có một nhân vật lớn.

Chương 261: Tôi làm tác giả mười năm, chật vật không chịu nổi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Ông nội, nếu như cháu thật sự đến nhà họ Nhan, liệu có thể khiến nhà họ Trần của chúng ta vượt qua kiếp nạn này hay không? Cháu có thể gả cho Nhan Hải."

Sau khi hiểu được tất cả, Trần Tâm Di cũng không còn giận chú hai của mình nữa rồi, chỉ hi vọng nhà mình có thể sống, cho dù phải hi sinh hạnh phúc cả đời của bản thân, cô ấy cũng nguyện ý.

"Hai thằng nhóc đó thì biết cái gì, bọn nó cho rằng chỉ cần vị kia nhà họ Nhan ra tay là có thể hóa giải nguy cơ lần này của nhà họ Trần chúng ta, thế nhưng bọn nó căn bản không biết, nhà họ Nhan chỉ có ý muốn nuốt chửng nhà họ Trần mà thôi!"

"Cho dù Tâm Di có đồng ý gả thì cũng không chắc vị kia nhà họ Nhan sẽ ra tay, cho dù đối phương có thật sự ra tay, sợ rằng cuối cùng cũng sẽ thất bại mà thôi."

Trần Hán Sinh sống lâu như vậy làm gì có gì che mắt lão được chứ, nhà họ Nhan chỉ là muốn nhân cơ hội chiếm lợi ích mà thôi,

vị kia nhà họ Nhan dám đắc tội với một cường giả có thể chế tạo thư diệt môn sao?

Đáp án dĩ nhiên không cần suy nghĩ cũng biết được.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Hán Sinh lại mắng hai đứa con trai của lão là ngu xuẩn.

"Mấy con từ nhỏ đã không thích những thứ liên quan tới phong thủy, hơn nữa tâm tính cũng không thích hợp, cho nên cha mới không dạy mấy con bản lĩnh trên phương diện này, cho dù có nhiều con cháu như vậy nhưng cha lại chỉ dạy Tâm Di, cũng là bởi tính tình của Tâm Di."

Trần Hán Sinh nhìn một vòng đám con trai con gái, còn có con dâu sau lưng: "Có lẽ trong lòng mấy con cho rằng là cha thiên vị, thế nhưng cha đây là thật lòng muốn tốt cho các con."

"Không học những thứ này thì các con chỉ là người thường, dựa vào gia sản nhà họ Trần đủ để các con có thể sống thoải mái, áo cơm không lo, chỉ khi nào các con bước chân vào giới tu luyện, các con mới biết trong giới này không hề tồn tại những quy tắc như trong cuộc sống bình thường, với tính tình của các con càng dễ dàng tội người khác, nếu có ngày chọc phải đối thủ mạnh mẽ, bỏ mạng là chuyện rất bình thường."

Thấy vẻ mặt khó hiểu của đám con cháu, Trần Hán Sinh khe khẽ thở dài, vẻ mặt của bọn họ lúc này không phải giống hệt với lúc lão nghe thấy sư phụ nói những lời đó sao?

"Con thật sự muốn theo lão phu học bản lĩnh? Một ngày học được, sau đó con liền không còn là người thường, con sẽ bước vào một thế giới tàn khốc mạnh được yếu thua, chỉ hơi không cẩn thận một chút rất có thể sẽ phải bỏ mạng."

Trước đây, Trần Hán Sinh không hiểu ý của lời này, thế nhưng

sau mấy chục năm qua, lão đã hiểu một cách sâu sắc những lời này của sư phụ.

Ở cổ đại, triều đình đưa ra quy tắc để ước thúc người bình thường, mà ngoại trừ triều đình vẫn tồn tại một cái quy tắc khác, đó chính là giang hồ.

Chuyện giang hồ, xử theo quy tắc của giang hồ.

Một người giang hồ có chút bản lĩnh, sẽ trở thành nhân vật rất mạnh mẽ trong mắt người bình thường, thế nhưng cuộc sống của người đó liệu có thoải mái vui vẻ hơn người bình thường hay không?

Trên đời này tồn tại một thế giới gọi là giới tu luyện, giống như giang hồ thời cổ đại vậy, giới tu luyện có quy tắc của mình, hơn nữa đó còn là quy tắc càng thêm tàn khốc cùng lạnh lẽo tanh máu hơn.

"Trong giới tu luyện, nhà họ Trần chúng ta chỉ là tồn tại ở tầng chót mà thôi, có quá nhiều môn phái hay gia tộc cường đại có thể dễ dàng nghiền ép tiêu diệt nhà họ Trần chúng ta."

"Nhưng mà người trong giới tu luyện không thể tùy ý giết hại người bình thường, cho nên không truyền bản lĩnh cho mấy con, trên thực tế là cha đang tạo cơ hội cho mấy con bảo toàn tánh mạng, khi các con là người bình thường, dù có đắc tội với nhân vật lợi hại cỡ nào thì nhiều nhất hẳn cũng chỉ bị đánh, nhưng ít ra mạng của các con vẫn còn, nhà họ Trần cũng sẽ không bị diệt vong."

"Nhưng nếu như các con theo cha học tập một ít bản lĩnh, vậy coi như các con đã là người tu luyện, mà đã là người trong giới tu luyện nếu như các con đắc tội với cường giả nào đó, những cường giả kia có thể tùy ý lấy đi tánh mạng của các con, thậm chí tiêu diệt cả nhà."

Nghe đến đó, sắc mặt đám người Trần Đại Lương biến đổi, bởi vì bọn họ thật không ngờ trong chuyện này lại có nguyên do tàn nhẫn như vậy, trước đây bọn họ vẫn còn âm thầm ghen ghét Tâm Di, nghĩ lão gia tử quá thiên vị cho con bé.

Ánh mắt của Trần Hán Sinh nhìn về phía Phương Minh: "Phương sư đệ, nhà họ Trần của huynh hiện tại gặp đại nạn như thế, cho nên không thể chiêu đãi Phương sư đệ, vẫn mong Phương sư đệ thứ lỗi."

"Trần sư huynh nói quá lời."

Phương Minh khoát khoát tay, cậu biết Trần Hán Sinh chính là không muốn kéo cậu vào mối ân oán này, dù sao sau lưng đối phương cũng là cường giả có thể chế tạo thư diệt môn…

Thư diệt môn, đó là thứ mà chỉ có cường giả Địa cấp mới có thể chế tạo, cường giả như vậy với thực lực trước mắt của cậu không thể nào đối phó được.

"Kỳ thực, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết vấn đề này."

Phương Minh đổi giọng, mà Trần Hán Sinh lại lắc đầu: "Phương sư đệ, huynh biết đệ muốn trợ giúp, nhưng địch nhân quá cường đại, chuyện lần này vẫn là thôi đi, nếu như nhà họ Trần thực sự không không thể vượt qua cửa ải này, đó cũng là số mệnh của nhà họ Trần huynh như vậy."

"Trần sư huynh, ý của đệ không phải là đối phó với cường giả chế tạo thư diệt môn."

Trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười ý vị thâm trường: "Thư diệt môn có nhắc tới ba vòng khiêu chiến, do đó chỉ cần chúng ta dựa theo những quy tắc này mà thắng được hai vòng đầu, vòng thứ ba cho dù bại cũng không sợ."

Thư diệt môn có nhắc tới ba vòng khiêu chiến, hai vòng đầu chính là lựa chọn phong thủy bảo địa cùng điểm huyệt, mà hiển nhiên đây chính là do con trai của thầy phong thủy kia cố ý tạo ra để báo thù cho cha anh ta.

Nhưng đây cũng là cơ hội của nhà họ Trần, đó chính là chỉ cần thắng được hai vòng đầu, vòng thứ ba trực tiếp chịu thua cũng đã thắng, không cần giao thủ với mấy cường giả kia.

"Phương sư đệ, cái này nói dễ vậy sao..." Trần Hán Sinh hiểu ý của Phương Minh, chẳng qua nụ cười vẫn mang theo vẻ khổ sở: "Đối phương nếu đã đưa ra khiêu chiến này, tất nhiên là có nắm chặc."

"Trần sư huynh sao lại bi quan như vậy? Nói trắng ra, nếu không đọ sức thì nhà họ Trần chắc chắn phải đối mặt với kết cục diệt môn, đã như vậy thì huynh còn gì phải sợ, không bằng cứ chiến một trận, hơn nữa thực lực mạnh không có nghĩa là thành tựu trên phương diện phong thủy cũng cao mà."

Tuy rằng cảm giác câu nói sau cùng của bản thân có chút giả dối, nếu đối phương đã dám lựa chọn phong thủy làm một vòng khiêu chiến, vậy cường giả đưa ra thư diệt môn này tất nhiên là có trình độ cao trên phương diện phong thủy, nhưng lúc này cậu cũng chỉ có thể nói như thế để khích lệ Trần Hán Sinh, khiến lão bảo trì ý chí chiến đấu.

"Thời gian bắt đầu khiêu chiến trên thư diệt môn là lúc nào?"

"Mười lăm ngày sau."

"Mười lăm ngày nha..."

Đôi mắt của Phương Minh hơi nheo lại, thời gian 15 ngày, có thể tìm được rất nhiều thứ.

"Chuyện là do người hoàn thành, Trần sư huynh, chỉ cần

huynh không buông bỏ, cuối cùng có thể có hi vọng đấy."

Trần Hán Sinh cũng là khẽ gật đầu, lão đã suy nghĩ rõ ràng, đây là cơ hội duy nhất của nhà họ Trần.

"Đa tạ Phương sư đệ thức tỉnh, trong mấy ngày còn lại huynh sẽ dốc toàn lực chuẩn bị, coi như là thua, vậy cũng phải thua có cốt khí, không thể khiến sư phụ mất mặt."

...

Sau nửa giờ, Phương Minh cùng Tiền Gia Lý rời khỏi trà lâu, bởi vì cậu biết người nhà họ Trần khẳng định có rất nhiều chuyện phải thương lượng.

"Lão Tiền, bây giờ ông còn muốn nghiên cứu phong thuỷ sao?"

Phương Minh cười nhìn về phía Tiền Gia Lý, ngày hôm nay coi như là mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới lạ cho Tiền Gia Lý.

Trên gương mặt già nua của Tiền Gia Lý lộ ra vẻ suy nghĩ chăm chú, một lúc sau mới đáp: "Học, tu luyện cái gì với tôi không thấy hứng thú, tôi chỉ muốn kết hợp phong thuỷ cùng kiến trúc hiện đại lại với nhau."

Tiền Gia Lý là một học giả, sở dĩ mê luyến phong thuỷ cũng không phải là bởi vì phong thủy thần kỳ, cũng không phải là muốn dựa vào phong thuỷ để học được năng lực cường đại hay kiếm thêm tiền của, ông chỉ nghĩ tới ứng dụng của phong thủy vào kiến trúc mà thôi.

Nghe được câu trả lời của Tiền Gia Lý, Phương Minh cười cười không nói gì thêm, cậu nói ra lời này cũng chỉ là cố ý hù dọa Tiền Gia Lý một chút mà thôi, Tiền Gia Lý học tập phong thuỷ nhưng không có nghĩa ông sẽ trở thành người trong giới tu luyện, bởi vì Tiền Gia Lý chỉ dựa vào lý luật để nghiên cứu phong thủy.

Cái này cũng giống một người xem qua chiêu thức bên trong quyển bí tịch võ công nhưng lại không luyện theo, vậy có thể nói người này là người trong võ lâm sao?

Ngồi trên xe của Tiền Gia Lý trở lại cửa hàng, Phương Minh thấy được Tần Lỗi đang ngồi chờ bên trong.

Thế nhưng khác với vẻ lôi thôi uể oải lần trước, lúc này đây quần áo trên người Tần Lỗi rất sạch sẽ, cả người phấn chấn hẳn lên.

"Phương tiên sinh."

Thấy Phương Minh, Tần Lỗi liền vội cung kính chào hỏi: "Cuối cùng những nhân vật quần chúng trong truyện của tôi cũng không xảy ra chuyện nữa."

Đã ba ngày trôi qua từ ngày đầu tiên anh ta tới đây, ba ngày này Tần Lỗi vẫn là rất thấp thỏm, bởi vì dựa theo phân phó của Phương Minh, anh ta lại viết về cái chết cho một nhân vật quần chúng nữa, chỉ là lúc này đây người có cùng tên trong hiện thực không hề gặp tai nạn gì cả!

Thoát khỏi sự sợ hãi về tử vong long sáo, Tần Lỗi rốt cục khôi phục bình thường, cho nên hôm nay anh ta cố ý tới để cảm ơn đấy.

Đương nhiên, cho dù Tần Lỗi không đến, Phương Minh cũng sẽ gọi Tần Lỗi qua đây, bởi vì thù lao mà cậu muốn còn chưa có nhận được đây này.

Cậu phải trả giá lớn như vậy, thậm chí ngay cả con bài chưa lật sư phụ cho cậu cũng phải dùng luôn, dù sao thì Phương Minh cũng không phải bồ tát chuyên làm việc thiện mà không cần báo đáp!

"Cảm tạ Phương tiên sinh, thật là rất cảm tạ Phương tiên sinh."

Tần Lỗi vừa nói vừa móc một phong bì trong ngực ra, dựa theo độ dày đoán chừng bên trong phải có năm ba vạn.

"Phương tiên sinh không cần báo đáp, đây là toàn bộ tiền nhuận bút của tôi thu được từ mấy tháng trước, tổng cộng là năm vạn."

Nghe thấy lời nói của Tần Lỗi, Phương Minh hơi kinh ngạc, cậu cũng không ngại tiền ít, bởi vì mục đích của cậu vốn không phải vì tiền đấy.

"Không phải nói tác giả trên internet giống anh đều kiếm được rất nhiều tiền sao? Ta xem trên tin tức động một chút thì là mấy trăm ngàn hơn cả triệu cơ mà?"

Nói lời này là Đại Trụ, trước đây sau khi cậu ta tan việc, có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ xem một số tiểu thuyết trên internet.

"Đó là số ít, là công ty cố ý tung ra để lừa dối tác giả mới tiến lên mà thôi, trên thực tế nghề này đa số người đều có thu nhập rất thấp, hơn nữa lại không có bảo đảm gì. Dù sao hiện tại sách lậu nhiều như vậy, tùy tiện tìm một chút cũng có thể thấy miễn phí, trong số một nghìn độc giả mới có một hai người xem bản gốc mà thôi."

Tần Lỗi nói rất đúng sự thực, số người Trung lên mạng đọc tiểu thuyết vượt qua 200 triệu, nhưng mà số người dùng tiền để xem bản gốc không vượt quá một triệu, cho dù là bộ truyệt hot nhất cũng chỉ có mấy chục ngàn người dùng tiền để mua xem.

Cười tự giễu một chút, Tần Lỗi nhớ tới mấy ngày hôm trước có một bài viết rất hot: Tôi làm tác giả mười năm, chật vật không chịu nổi; trực tiếp nửa giờ, thu nhập ba trăm ngàn.

Mặc dù nói tiêu đề của bài viết này hơi khoa trương, nhưng xác thực cũng đã nói lên tình trạng hiện tại.

Phương Minh không để ý tới những thứ này, thu nhập của ngành nghề nào cũng đều là theo hình thức kim tự tháp, chỉ có điều tác giả internet sẽ càng thêm thê thảm hơn một chút mà thôi.

"Lên lầu hai đi, một lát nữa còn cần anh phối hợp với tôi."

Chương 262: Cáo trạng

Hiện tại ở lầu hai không chỉ có Phương Minh cùng Tần Lỗi, La Cẩm Thành cũng vì hiếu kỳ mà ở đây, hắn trực giác nói cho anh ấy biết, một lát nữa chắc chắn Phương Minh sẽ làm chuyện mà người thường không thể nào tưởng tượng nổi, anh ta tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thấy La Cẩm Thành cũng đi lên theo Phương Minh cũng không ngăn cản, mặc cho La Cẩm Thành lên lầu.

Thậm chí cậu còn đóng cửa ngừng kinh doanh, thế nhưng Đại Trụ lại không lên theo, bởi cậu đã nhờ cậu ta đi làm một chuyện khác.

"Không cần khẩn trương, thả lỏng tâm trạng đi." Siêu Phẩm Vu Sư

Phương Minh rửa tay sau đó thắp ba cây hương vào lư hương, sau khi quay đầu nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Tần Lỗi mới trấn an anh ta một chút.

"Phương tiên sinh, chỉ cần cậu nói gì tôi sẽ răm rắp làm theo, thế nhưng cậu có thể nói trước một chút tôi cần làm gì hay không?"

Tần Lỗi có chút thấp thỏm bởi động tác của Phương Minh quá trịnh trọng, chẳng những rửa tay, còn thay đổi một bộ trường bào màu trắng, thậm chí còn lau bàn tới ba bốn lần, đảm bảo trên đó không còn một hạt bụi.

"Không có gì, chỉ muốn anh mời rượu một số người mà thôi."

Phương Minh không trả lời trực tiếp mà nở một nụ cười ý vị thâm trường, khoảng sau nửa giờ thì Đại Trụ xách một đống đồ lớn trở về, bên cạnh cậu ta còn có một người, chính là Hoa Minh Minh.

Vừa nãy Hoa Minh Minh đứng ở cửa hàng nhìn thấy Đại Trụ xách theo túi to túi nhỏ đi ngang qua, cho nên mới tò mò theo tới.

"Này chàng trai, anh chính là người tác giả có thể hack chết đám nhân vật quần chúng kia sao? Có thật sự trâu bò như thế không vậy? Để tôi đưa vài cái tên cho anh đặt tên nhân vật nhé, nhớ là phải cho bọn chúng chết càng thảm càng tốt."

Hoa Minh Minh hiếu kỳ đánh giá Tần Lỗi, hai ngày trước cậu ta tới chơi đã được nghe chuyện về Tần Lỗi này từ miệng Đại Trụ, thế nên hôm nay cậu ta mới tới đây.

Tần Lỗi cười cười xấu hổ, thật không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

Thế nhưng nhờ có mấy lời này của Hoa Minh Minh khiến tâm tình của anh ta bớt khẩn trương một chút.

"Phương Minh, những thứ cậu cần tôi đã mua rồi đây."

Đại Trụ đặt mấy cái túi trong tay xuống đất, bắt đầu lấy ra vài món thịt rượu, một bàn đồ ăn vô cùng phong phú cứ thế hiện ra, tất cả những món này đều là cậu ta nói đầu bếp nấu đấy.

Heo, dê, gà, vịt, ngan, 5 loại thịt chín, cộng thêm hai món khác nữa tổng cộng là 7 món, ngoài ra còn có hai đĩa hoa quả, ba ly rượu, sáu đôi đũa.

"Quá phong phú, đây là muốn ăn một bữa sao?" Hoa Minh Minh nuốt nuốt nước bọt, hỏi.

"Ừm, cậu có thể ngồi xuống ăn."

Phương Minh cười cười nhìn Hoa Minh Minh, nhưng mà Hoa Minh Minh lại lắc đầu như trống bỏi: "Tôi sẽ không mắc mưu, cậu mà có lòng tốt mời tôi ăn cơm sao? Mỗi một lần đều là đào hầm cho tôi nhảy xuống."

Hoa Minh Minh đã thông minh hơn hẳn, từ trước tới nay cậu ta chưa hề kiếm được lợi lộc gì từ trên người tên Phương Minh này, trừ phi Đại Trụ ngồi xuống thì cậu ta mới ngồi theo, bởi cậu ta biết Phương Minh sẽ không hố Đại Trụ.

Nghe được lời của Hoa Minh Minh, Phương Minh cười cười một tiếng, cũng không bắt buộc. Cậu rót rượu vào ba cái ly, sau đó, không biết cậu móc đâu ra một tờ giấy đỏ, thả vào trong một chén rượu.

Trong số mọi người ở đây chỉ có mình La Cẩm Thành hơi sáng mắt nhìn hành động của Phương Minh, bởi anh ấy mơ hồ đoán được chút gì đó.

"Phương Minh, cậu muốn tế bái sao?"

La Cẩm Thành mở miệng, mà nghe thấy những lời này của La Cẩm Thành Đại Trụ cũng hơi hơi nhớ ra gì đó, cậu ta cảm thấy những hành động này của Phương Minh khá quen mắt, những món này không phải giống hệt với những món người trong thôn đã làm để cúng bái tổ tiên ngày tết sao?

"Cũng không tính là tế bái, chẳng qua chỉ là chiêu đãi một vị khách mà thôi."

Phương Minh cười cười, đặt hai cây nến đỏ vào giữa bàn, sau đó bỏ luôn ly rượu có mảnh giấy đỏ vào giữa.

"Ta hiểu rồi, cậu muốn thỉnh Thần(1)!"

(1)Thỉnh thần: mời thần tới

Nhìn đến đây, La Cẩm Thành đã hiểu ra mục đích của Phương Minh, thế nhưng sau khi hiểu được mục đích của Phương Minh La Cẩm Thành càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Thỉnh Thần, cũng không tính là gì!

Rất nhiều người khi làm chuyện vui vẻ tốt đẹp gì đó đều sẽ có bước bày đồ ăn thỉnh Thần, thế nhưng đây cơ bản là một nghi lễ, chỉ cần tìm một tiên sinh niệm kinh Văn Hòa chúc phúc nữa là xong chuyện.

Nguyên nhân rất đơn giản, xác xuất thành công của việc thỉnh Thần này quá thấp.

Nói một câu không dễ nghe chính Thần cũng chỉ có vài vị mà thôi, nếu nhà nào cũng làm một bàn ăn, thắp vài cây hương là có thể thỉnh Thần tới, vậy không phải là Thần phải mệt chết sao?

Ngay cả chính La Cẩm Thành cũng không dám chắc bản thân có thể thỉnh Thần thành công, nhất là khi sử dụng hình thức kiểu lễ nghi này, nếu là mượn nhờ thuật pháp có thể còn có một chút khả năng thành công, thế nhưng nhìn bộ dáng của Phương Minh, dường như không định vận dụng thuật pháp phù lục.

"Tần Lỗi, anh ngồi ở chỗ này."

Phương Minh nhìn về phía Tần Lỗi, ra hiệu cho Tần Lỗi ngồi xuống phía bên phải bàn, mà chính cậu thì ngồi đối diện với Tần Lỗi, toàn bộ bàn chỉ còn lại hai vị trí trống.

Về phần ba người La Cẩm Thành thì bị Phương Minh đuổi ra sau tấm che, chỉ có thể nhìn từ phía xa xa.

Lật tờ giấy đỏ trong chén rượu, bên trên có dòng chữ: Kính thỉnh tào hóa thập nhai Âm Ty dưới trướng Phong Đô Đại Đế.

Nếu như La Cẩm Thành nhìn thấy dòng chữ trên giấy đỏ liền

sẽ rõ ràng, Phương Minh không phải mời Thần mà là mời quỷ.

Phong Đô Đại Đế, đây chính là tên của người quản lý tối cao ở Âm Phủ, mà tào hóa thập nhai, chính là mười con đường ở Âm Phủ, nghe đồn đa số nhà của Quỷ Sai nơi Âm Phủ đều ở đó.

Âm Phủ có Quỷ Sai cùng quỷ hồn, Quỷ Sai tương đương với nhân viên công vụ ở Dương Gian, ở những nơi cách xa nơi ở của quỷ hồn.

Phương Minh, muốn mời những quỷ sai quản lý sách Âm Dương.

Giấy đỏ bỗng dưng thiêu đốt dọa Tần Lỗi nảy người một cái, thế nhưng nghĩ đến Phương đại thần đang ngồi đối diện với anh ta, người có những thủ đoạn không thể hình dung được bằng lời, anh ta cũng bình tĩnh hơn phần nào.

Một phút đồng hồ, ba phút. . .

Mãi 15 phút sau, cảm nhận được đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, Phương Minh nhíu nhíu mày.

"Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại không có một chút động tĩnh?"

Sau tấm bình phong, Hoa Minh Minh cũng sắp không thể nhịn nổi, cậu ta đứng đấy nhìn chằm chằm bên kia suốt 15 phút đồng hồ, hai chân đã cứng đờ ra rồi mà vẫn không thấy gì khác lạ.

"Hẳn là thỉnh Thần không thành công." La Cẩm Thành đoán.

Phương Minh cầm lấy chén rượu trước mặt, sau đó ra hiệu cho Tần Lỗi làm theo động tác của mình, giơ ly rượu lên ngay trước vị trí trung tâm.

Chỉ là lại thêm ba phút trôi qua trong yên lặng, mãi tới lúc cánh tay Tần Lỗi đã có chút tê dại rồi Phương Minh mới đặt chén

rượu xuống, mà vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng hẳn.

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Nói nhỏ một câu, Phương Minh trực tiếp là giội rượu trong chén xuống đất, sau đó đứng dậy đi tới trước bàn khác.

Tại cái bàn này có ba phần sách, nhìn khá giống với tấu chương thời xưa, trên thực tế nếu như người ta chú ý lúc những đạo sĩ tố pháp sẽ phát hiện một điều rất thú vị.

Đạo sĩ có nhiều điểm rất giống những quan văn thời xưa.

Đạo sĩ dùng bút son viết chữ, mà hoàng đế thời cổ đại cũng là dùng bút son để phê duyệt tấu chương, mà trong lịch sử, có không ít hoàng đế tự phong cho mình một chức quan trong Đạo giáo, ví dụ như Tống Huy Tông chẳng hạn, ông ta tự phong cho mình là hoàng đế Đạo quân giáo chủ, ý là giáo chủ của Đạo giáo.

Cũng chính vì sự gia nhập của những quan văn này dẫn đến sự biến đổi của văn hóa Đạo giáo, bắt đầu phân chia giai cấp, lời nói, phong cách hành động cũng quan liêu hơn.

Đương nhiên, Phương Minh không phải Đạo Sĩ, cậu không cần mặc áo bào Đạo giáo, mà nội dung trong mấy phần sách này cũng khá đơn giản.

Thứ nhất là sách Phong Văn, trên bìa có viết một hàng chữ: Kính gửi thư tao ngộ của người Dương Tần Lỗi cho Tứ Phương Đại Đế.

Nội dung trong sách cũng đơn giản, chính là viết ra những chuyện Tần Lỗi đã gặp phải, bên dưới còn có nơi điểm chỉ.

Ra hiệu cho Tần Lỗi tới điểm chỉ, Phương Minh trực tiếp ném sách này vào chậu than, quyển sách này bị đốt cháy hết, sau đó một trận gió thổi tới, tro giấy trong chậu than biến mất.

Đốt xong sách Phong Văn đầu tiên, Phương Minh lại cầm sách Phong Văn thứ hai lên, trên trang bìa của sách Phong Vân này có viết: Kính gửi những người chấp pháp ở Âm Ty dưới trướng Tứ Phương Đại Đế.

Sách Phong Văn thứ hai Phương Minh viết về chuyện của bản thân, nội dung bên trong cũng rất đơn giản, cũng là nói về cậu đã bị sách Âm Dương hại như thế nào.

Sách Phong Vân cũng bị Phương Minh ném vào chậu than thiêu hủy, khác biệt chính là sau khi quyển sách này bị thiêu hủy không hề xuất hiện tro giấy, mặc dù đã đốt hết hai cuốn sách thế nhưng trong chậu than lại không hề có chút tro giấy nào.

"Đây là muốn thưa kiện, người Dương tố cáo Âm Sai?"

La Cẩm Thành nhìn thấy dòng chữ trong hai quyển sách Phương Minh đã đốt, trên mặt hiện lên vẻ chấn động, bởi anh ấy hoàn toàn không nghĩ tới Phương Minh lại dám to gan như vậy, làm chuyện không ai dám tưởng tượng nổi.

Loại chuyện người Dương tố cáo Quỷ Sai của Âm Phủ này, anh ấy chưa từng nghe thấy bao giờ, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Tố cáo? Anh nói là Phương Minh đang tố cáo? Thế nhưng mà cậu ấy tố cáo ai vậy? Lại tố cáo với ai?" Nghe thấy những lời của La Cẩm Thành trên mặt Hoa Minh Minh hiện lên vẻ khó hiểu.

"Ông chủ Phương thiêu hủy sách Phong Văn thứ nhất là đốt cho Tứ Phương Đại Đế, cái gọi là Tứ Phương Đại Đế chính là bốn vị Thiên Thần Đại Đế canh giữ tứ phương ở Dương Gian, có thể nói bọn họ là những người bảo vệ Dương Gian, cũng là người cầm quyền, Phương Minh đang nói cho bọn họ những chuyện Tần Lỗi đã gặp phải."

"Về phần sách Phong Văn thứ hai thì cậu ấy đốt cho người quản lý của Âm Phủ, bên trong nói về chuyện cậu ấy đã bị hại như thế nào."

La Cẩm Thành suy đoán, mà suy đoán này cơ bản cũng chính là kế hoạch của Phương Minh.

Đầu tiên, là tố cáo với những người quản lý của Dương Gian; tiếp theo là tố cáo với Âm Phủ, thế nhưng những chuyện cậu làm có hiệu quả sao?

Sở dĩ La Cẩm Thành cảm thấy hoài nghi, là vì anh ấy không hiểu biết Âm Phủ, dù sao Âm Phủ cũng vô cùng thần bí, thế nhưng dựa vào những ghi chép trong truyền thừa Vu Sư, hiểu biết của Phương Minh đối với Âm Phủ hơn xa La Cẩm Thành.

Đúng là La Cẩm Thành đã đoán được kế hoạch của cậu, cậu đang tố cáo, tố cáo với Âm Phủ cùng Dương Gian. Ví dụ như một người gặp phải chuyện gì đó ở nước ngoài, vậy thì người đó phải làm hai việc, thứ nhất chính là báo cho cảnh sát ở nơi đó biết, thứ hai chính là báo cho đại sứ quán của nước mình ở nơi đó biết.

Sách Phong Văn thứ nhất khá đơn giản: Nói cho những Đại Đế ở Dương Gian biết, cậu và Tần Lỗi đã gặp phải thương tổn như thế nào, cần bọn họ ra mặt.

Sách Phong Văn thứ hai trực tiếp đưa tới nha môn ở Âm Phủ, nói chuyện bản thân vì sách Âm Dương của Âm Phủ mà bị thương tổn, hi vọng bọn họ có thể xử lý, đoạn cuối cậu còn ghi thêm, cậu đã nói với những Đại Đế của Dương Gian về chuyện này.

Âm Phủ cũng giống như Dương Gian, đều tồn tại một một hệ thống cơ cấu quản lý, cho nên Phương Minh chính là đang đánh cược, cược đám Quỷ Sai ở Âm Phủ kia có dám không để mắt tới bản tố cáo của cậu hay không!

Chương 263: Đe doạ Âm Sai

Phương Minh không biết phương thức giao lưu giữa Dương Gian cùng Âm Phủ, nhưng cậu tin tưởng giữa hai bên chắc chắn phải tồn tại một loại phương thức giao lưu nào đó.

Bởi vì nếu so sánh Âm Phủ cùng Dương Gian như hai quốc gia có liên kết chặt chẽ, như vậy hai quốc gia này khẳng định phải có cơ chế cùng biện pháp xử lý những tình huống ngoài ý muốn.

Nếu như là chuyện ngoài ý muốn này lỗi ở Âm Phủ, như vậy Âm Phủ liệu có phải đền bù tổn thất gì đó cho người ở Dương Gian không? SiêuPhẩm Vu Sư Trailer

Đáp án là có!

Trong thư tịch mà sư phụ cậu sưu tầm được có một cuốn nhật ký của một vị tiền bối Đạo giáo, bên trong nói tới một phỏng đoán.

Người tiền bối Đạo giáo này tình cờ gặp một quỷ môn quan xảy ra sự cố, dẫn đến có một số lượng lớn lệ quỷ tiến vào Nhân Gian giết chóc điên cuồng, mặc dù cuối cùng những quỷ hồn này đều bị bắt giết, thế nhưng số người bị thương tổn, bị giết hại ở Dương Gian đã lên tới mấy vạn.

Mặc dù những người này đã chết đi thế nhưng tiền bối kia vẫn có một suy đoán: Những người bình thường này chết vì sai lầm của Quỷ Sai, như vậy liệu khi bọn họ đến Âm Phủ có thể nhận được đền bù nào đó?

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của bản thân, vị tiền bối này đã làm một thí nghiệm, ông ta chiêu hồn một người bị chết vì đám lệ quỷ, kết quả lại là không thể chiêu hồn được.

Chiêu hồn, nhất là những quỷ hồn vừa mới chết đi này là một chuyện vô cùng dễ dàng đối với vị tiền bối kia, thế nhưng ông ta lại thất bại, chuyện này khiến ông ta vô cùng kinh ngạc.

Thế nhưng vị tiền bối này cũng không ngừng lại tại đó, ông ta mời tới một người thuần âm, nhờ người này liên hệ với Âm Phủ. Lý do ông ta nghĩ ra được chính là người bị lệ quỷ giết đi đó có cất giấu một số châu báu, thế nhưng chỉ có người đó biết số châu báu đó được chôn ở đâu, hiện tại đám con cháu của người này muốn tìm được số châu báu kia, nên cần người thuần âm này liên hệ hỏi rõ quỷ hồn.

Người thuần âm này cũng đồng ý, thế nhưng sau khi người thuần âm tới Âm Phủ trở về thì chỉ nói nơi cất giấu châu báu mà thôi, cho dù vị tiền bối Đạo giáo có hỏi bóng hỏi gió về đãi ngộ của những quỷ hồn kia khi ở Âm Phủ như thế nào đi nữa, thì người thuần âm này chỉ nói là một câu: Hoạ phúc khôn lường, sao biết không phải phúc?

Từ những lời này vị tiền bối Đạo giáo kia đã suy đoán, những người chết đi vì sai lầm của Quỷ Sai, sau khi quỷ hồn tới Âm Phủ chắc chắn sẽ nhận được đền bù nào đó, hơn nữa còn là đền bù không hề nhỏ.

Cho nên, sau khi biết những chuyện xảy ra trên người Tần Lỗi có liên quan tới sách Âm Dương, Phương Minh đã nghĩ ngay tới chuyện: Bắt đền!

Cậu muốn bắt đền Âm Phủ.

Nói trắng ra, đây là một loại hành vi cực kỳ to gan cùng điên cuồng, thật giống như một số người sớm biết những mảnh đất cần phải di dời hoặc khai phá, dùng tiền mua hết số đất ở đó, hay là trồng cây nông nghiệp xuống mấy vùng đất này chờ nhà nước đền bù tổn thất.

Sau khi đốt hai quyển sách thì Phương Minh bắt đầu nhìn tới quyển sách Phong Văn còn lại trên bàn, thế nhưng ngay khi tay cậu sắp chạm vào quyển sách thì đột nhiên sóng gió nổi lên.

Cơn gió này xuất hiện vô cùng đột ngột mà mãi không chịu biến mất, thổi tới hai ngọn nến đỏ trên bàn không ngừng chập chờn.

Cảm nhận được âm phong này Phương Minh nhếch miệng lên, quả nhiên, mềm không chịu thì phải cứng! Lúc trước cậu mời rượu thì đối phương không tới, bây giờ vừa đốt sách Phong Văn đối phương đã tới ngay, điều này nói rõ hai quyển sách kia có hiệu quả.

Thế nhưng Phương Minh nào có dễ nói chuyện như vậy chứ? Sau khi phát hiện việc mình làm có hiệu quả, Phương Minh trực tiếp cầm sách Phong Văn thứ ba lên, trên trang bìa có viết một hàng chữ: Thương Thiên từng chết? Đại Đạo có không? Kính Âm Dương Lưỡng Giới Chư Thiên Thần Phật Quỷ Quái dẫn đường.

Đây là một bước cuối cùng của Phương Minh, cũng giống như ví dụ lúc trước, đầu tiên là tìm kiếm sự bảo vệ từ đại sứ quán, tiếp theo là báo cảnh sát, nếu vẫn không thành công thì phải công khai chuyện này, để tất cả mọi người đều biết.

Xã hội bây giờ, rất nhiều chuyện mà cho dù cậu tìm tới bộ phận nào cũng sẽ không được giải quyết, chỉ khi đám báo chí phóng viên đưa tin, thậm chí mọi người không ngừng chia sẻ trên Internet, ngược lại không bao lâu những ban ngành liên quan sẽ chủ động tìm tới giải quyết chuyện cho cậu.

Nếu phương pháp này có thể áp dụng ở Dương Gian thì hẳn sẽ có thể áp dụng ở Âm Phủ.

Ban đầu, Phương Minh cũng không định làm thế, cậu chỉ muốn kêu gọi những Quỷ Sai này tới kiếm chút lợi ích mà thôi, thế

nhưng theo thái độ của đối phương, nếu cậu làm to chuyện này lên có thể sẽ kiếm được thứ càng tốt hơn.

Chuyện này cũng giống giới quan chức bây giờ, nếu cậu không làm lớn chuyện lên thì chẳng ai để ý đến chuyện của cậu, chỉ khi càng làm lớn chuyện thì bồi thường mà cậu nhận được mới càng lớn.

Khi Phương Minh cầm quyển sách Phong Văn thứ ba trên tay, âm phong càng sâu, thậm chí còn có tiếng vù vù truyền tới, thế nhưng Phương Minh không quan tâm, trực tiếp ném quyển Phong Văn thứ ba vào chậu than.

Sau khi sách Phong Văn bị ném vào chậu than nó lại không cháy rực như hai quyển trước, bởi vì lúc này bên dưới chậu than giống như đã được một lớp gió bao phủ, ngăn cách quyển sách và than trong chậu.

"Lúc trước mời rượu thì các hạ không đến, hiện tại làm sao, muốn nói chuyện với tôi?"

Phương Minh cười lạnh nhìn thẳng về phía trước, mặc dù cậu không nhìn thấy Quỷ Sai này thế nhưng cậu tin chắc hắn ta đang ở đây.

Ngay khi Phương Minh nói xong những lời này, một cỗ Âm Khí vô cùng khủng bố đột nhiên lan tràn khắp cả phòng, Hoa Minh Minh cùng Đại Trụ lạnh tới nhịn không được rùng mình mấy cái, loại này Âm Khí này khiến bọn họ nổi da gà.

"Chỉ sợ sẽ chọc giận Quỷ Sai kia."

La Cẩm Thành yên lặng, anh ấy không nghĩ tới Phương Minh có thể dẫn Quỷ Sai của Âm Phủ tới, thế nhưng điều mà anh ấy lo lắng chính là Phương Minh sẽ chọc giận đám Quỷ Sai kia, đến lúc nó thẹn quá hóa giận chắc hẳn sẽ ra tay mất…

Thực lực của đám Quỷ Sai này mạnh tới cỡ nào La Cẩm Thành không biết, nhưng là anh ấy có thể xác định một điều, chính là dựa vào thực lực của anh ấy cùng Phương Minh tuyệt đối không thể chống lại đám Quỷ Sai kia, ít nhất phải là Địa Cấp mới may gì có thể chống đỡ.

Một khi chọc giận Quỷ Sai này khiến hắn ta nổi lên ý giết người, chắc chắn những người ở đây đừng hòng có ai sống sót nổi! Mồ hôi lạnh trên người La Cẩm Thành chảy ròng ròng.

Lá gan của tên Phương Minh này thật sự quá lớn!

"Còn muốn ra oai phủ đầu sao? Có tin tôi đốt quyển sách Phong Văn này, khiến các hạ bị Âm Phủ trừng phạt nghiêm khắc hay không? Thân là Quỷ Sai, không những không trông coi sách Âm Dương cẩn thận, lại còn để nó lạc trên người ở Dương Gian, khiến mấy người ở Dương Gian vì thế mà mất mạng, các hạ đây chính là không làm tròn bổn phận, gây ra lỗi vô cùng nghiêm trọng!"

Phương Minh nghiêm nghị quát, không chút để ý tới cỗ khí thế do đối phương ép tới, bởi vì cậu vững tin một điều, đối phương càng làm căng chứng tỏ bản thân hắn ta đang chột dạ.

Oanh!

Dưới sự đè ép của cỗ âm khí khủng bố kia, da thịt của Phương Minh đều bị đè ép tới hơi biến hình, thế nhưng Phương Minh vẫn nhìn chằm chằm vào không trung không chút chùn bước, cậu không tin Âm Sai này có can đảm làm gì cậu.

Ba giây sau cỗ áp lực kia từ từ tiêu tán, lại nói tiếp, Phương Minh phát hiện cảnh vật chung quanh cậu đã biến đổi, bốn phía biến thành một mảnh đen tối vô tận.

"Đây là huyễn cảnh?"

Phương Minh híp mắt đánh giá bốn phía, nhưng mà bất kể có phải huyễn cảnh hay không, chuyện đó không có liên quan gì với cậu, cậu cứ thực hiện đúng kế hoạch là được.

"Đừng tưởng những Quỷ Sai chúng tôi là ngu ngốc, nếu cậu đã biết sách Âm Dương lọt tới Trần Gian, lại còn cố ý dẫn động lực lượng của sách Âm Dương tác động lên người cậu, không phải là muốn bắt đền Âm Phủ hay sao? Chỉ dựa vào hành vi này của cậu tôi hoàn toàn có thể câu hồn cậu tới Âm Phủ."

Trong bóng tối, một giọng nói lạnh băng vang lên, mà Phương Minh tại nghe câu nói này sắc mặt cũng hơi đổi, cậu không nghĩ tới đám Quỷ Sai này có thể nhìn ra kế hoạch của cậu.

Lúc này đúng là Phương Minh có chút bối rối, thế nhưng lập tức lại khôi phục trấn định, dựa vào giọng nói tràn ngập tức giận của Quỷ Sai này, nếu thật sự hắn ta có thể đưa hồn phách của cậu đi chỉ sợ sớm đã mang đi rồi, cần gì phải nói nhảm kia chứ.

Sở dĩ hắn ta nói nhảm chính là vì không thể câu hồn cậu đi được

"Tôi không hiểu các hạ đang nói cái gì, nhưng ta tin tưởng nếu tố cáo chuyện này lên Phong Đô Đại Đế, chắc chắn tôi sẽ không thua."

"Phong Đô Đại Đế? Thật sự là buồn cười, cậu cho rằng dựa vào bản lĩnh của cậu có thể nhìn thấy Phong Đô Đại Đế?"

Giọng nói kia tràn ngập khinh miệt, lập tức lại khôi phục băng lãnh, "Nói đi, cậu muốn cái gì."

Vị Âm Sai này hiển nhiên là không muốn tranh cãi gì với Phương Minh nữa.

"Ta muốn Âm tuyền chi thủy(3)." Phương Minh nói ra mục đích của bản thân.

(3)Âm tuyền chi thủy: nước suối ở Âm Phủ

"Âm tuyền chi thủy, vậy mà cậu cũng dám mở miệng, cậu có biết Âm tuyền chi thủy quý giá tới mức nào không?"

Phương Minh vuốt vuốt tay, đương nhiên cậu biết Âm tuyền chi thủy này quý giá tới mức nào, trong truyền thừa Vu Sư đã nói tới Âm Phủ có một loại bảo vật, chính là Âm tuyền chi thủy.

Trong Dương Gian có khá nhiều truyền thuyết về Âm Phủ, nhất là ai cũng biết tới sông Vong Xuyên cùng cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà cùng đá Tam Sinh, thế nhưng có rất ít người biết đầu nguồn của sông Vong Xuyên có một dòng suối, tên là Âm tuyền.

Âm tuyền chỉ cỡ một trượng(4), nước bên trong suối ẩn chứa một lượng âm khí cực kỳ tinh khiết, mà đối với Quỷ Hồn, Âm tuyền chi khí là chí bảo, có thể nói là bảo vật mà quỷ hồn tha thiết ước mơ.

(4)Trượng: đơn vị đo lường của Trung Quốc, 1 trượng = 3.33m

Một giọt Âm tuyền chi thủy có thể giúp quỷ hồn tiết kiệm 100 năm khổ tu, cho dù là ở Âm Phủ, không phải quỷ hồn nào cũng có tư cách có được Âm tuyền chi thủy, những quỷ hồn phổ thông căn bản không hề có cơ hội này, mà những Quỷ Sai cấp thấp nhất kia nghe nói 10 năm mới có thể đạt được một giọt mà thôi, có thể nghĩ Âm tuyền chi thủy này trân quý tới cỡ nào.

Phương Minh mới mở miệng đã đòi Âm tuyền chi thủy, chỉ là đòi hỏi quá đáng mà thôi, cậu cũng không trông cậy vào Âm Sai này có thể thật sự cho cậu Âm tuyền chi thủy.

Lại nói, cho dù có cho cậu Âm tuyền chi thủy thật cũng vô dụng, cậu cũng không phải tồn tại dưới dạng hồn phách, cần nó để mà làm gì kia chứ?

"Âm tuyền chi thủy, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, đổi điều kiện khác đi, nếu cậu còn giờ trò đòi hỏi quá đáng, cho dù có bị trừng phạt nặng tôi cũng phải đánh cậu một trận!"

Âm Sai không có ý định chơi trò mèo vờn chuột với Phương Minh, bởi hắn ta cũng nhìn ra, người trước mắt này không sợ lời đe dọa của hắn ta chút nào, ngày bình thường những người tu luyện ở Dương Gian kia cung cung kính kính với đám Quỷ Sai bọn hắn, thế nhưng người này hoàn toàn ngược lại!

Chương 264: Giao dịch đạt thành

Phương Minh trên mặt lộ ra nụ cười, hắn đúng là đang chờ Âm Sai nói những lời này.

"Ta muốn 100 cây cố hồn thảo."

Cố hồn thảo, đây mới là mục đích chính mà Phương Minh muốn bắt đền.

Cõi âm có một loại cỏ, tên là cố hồn thảo, loại cỏ này không tính là đặc biệt trân quý, ở cõi âm cũng cũng có thể thấy được ở khắp nơi, loại cỏ này chỉ có một tác dụng, đó chính là củng cố hồn phách, bao quát thần hồn.

Đối với Phương Minh mà nói, thần hồn củng cố, có thể cho hắn hấp thu tinh huy lực nhiều hơn lúc tu luyện, thậm chí sau khi thần hồn cường đại tới trình độ nhất định có thể hấp thu thái dương quang huy thêm một lần nữa.

Đương nhiên, thần hồn cường đại sẽ rất tốt, trong đó còn có một đặc điểm nữa đó là khi hắn sử dụng trường sinh quang tưởng hoa, có thể quan tưởng bảo tháp lâu thêm một chút.

"Ngươi hiểu về âm phủ không ít, thế nhưng 100 cây cố hồn thảo thì không thể, nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi một cây."

Cố hồn thảo ở cõi âm mặc dù không trân quý, nhưng rốt cuộc là vật của cõi âm, mà đồ vật của hai giới âm dương không tương hợp, bằng không rất dễ dàng tạo ra sự hỗn loạn giữa hai giới, vị quỷ sai địa ngục này đương nhiên sẽ không bằng lòng cho Phương

Minh một trăm cây cố hồn thảo.

"80 cây."

"Một gốc cây."

"Năm mươi cây."

"Một gốc cây."

. . .

"Mười cây, không thể ít hơn nữa, ít hơn nữa ta không thèm lấy cố hồn thảo nữa."

Mười cây, là cái giá cuối cùng mà Phương Minh đưa ra, mạo hiểm tính mạng một lần mới có cơ hội được bồi thường như vậy, ít hơn nữa chỉ thì không công bằng.

Âm Sai trầm mặc, tựa hồ cũng là đang suy nghĩ được mất trong đó, sau một lát, rốt cục truyền đến một tiếng lạnh rên "Được, ta sẽ cho ngươi mười cây cố hồn thảo, nhưng chuyện âm dương. . ."

"Yên tâm, coi như chưa từng xảy ra, ta cũng sẽ không nhắc lại, ah được rồi, còn có một người khác là Tần Lỗi cũng bị hại, cũng cần bồi thường." Phương Minh tốt bụng nhắc nhở.

"Không cần ngươi nói, bản tọa tự biết."

Giọng nói của Âm Sai đã không còn từ tốn, đưa vật từ cõi âm tới dương gian là tội lớn, bất quá cũng may cố hồn thảo cũng không trân quý, chỉ cần hắn ta cẩn thận một chút cũng sẽ không bị người khác phát hiện ra.

Giao dịch đạt thành, Âm Sai chỉ muốn rời đi, bất quá Phương Minh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, từ trên người móc ra một vật, mở miệng hỏi: "Âm Sai đại nhân, ta muốn biết chiếc nhẫn này

cùng người cõi âm các ngươi có quan hệ gì?"

Phương Minh lấy ra chiếc nhẫn của tổ chức hắc xà, Âm Sai nhìn thấy chiếc nhẫn, ngữ điệu chớp mắt thay đổi "Ngươi lấy thứ này ở đâu ra?"

Nghe được giọng nói của Âm Sai có chút kinh ngạc, Phương Minh đột nhiên ý thức được, chiếc nhẫn này phức tạp hơn hắn nghĩ.

"Đây là chuyện của ta, Âm Sai đại nhân chỉ phải nói cho ta biết tác dụng của chiếc nhẫn này là được rồi."

"Ta tại sao phải nói cho ngươi, giao dịch giữa chúng ta đã hoàn thành, chẳng qua nếu như ngươi bỏ qua mười cây cố hồn thảo, ta ngược lại là có thể nói cho ngươi biết tác dụng và lai lịch của chiếc nhẫn này ."

"Thôi khỏi, ta không phải là người tò mò."

Phương Minh trực tiếp lấy lại chiếc nhẫn, so sánh với lòng hiếu kỳ, hắn vẫn cần lợi ích thực tế hơn.

Âm Sai không trả lời, không đến ba giây, Phương Minh phát hiện hắc ám xung quanh biến mất, còn mình vẫn ở lầu hai.

Lầu hai, đám người La Cẩm Thành nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt mang theo nghi hoặc, bởi vì ở trong mắt bọn hắn, Phương Minh cứ ngây ngốc đứng ở nơi đó mười mấy phút, không nói lời nào.

"Phương tiên sinh!"

Tần Lỗi lúc này thần tình lại là có chút kích động, nhìn thấy biểu tình của Tần Lỗi, Phương Minh trong lòng đại khái cũng biết, Âm Sai chắc đã tìm tới Tần Lỗi, đồng thời bồi thường cho Tần Lỗi rồi.

"Thành công?" La Cẩm Thành hướng phía Phương Minh hỏi.

"Uhm."

Phương Minh gật đầu, cũng không nói gì, mà La Cẩm Thành cũng không hỏi, bởi vì hắn chỉ cần biết kết quả là được rồi.

La Cẩm Thành nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt rất quái dị, hắn không biết nên nói cái gì, không thể tưởng tượng người như Phương Minh lại thành công, nếu là truyền ra ngoài, đoán chừng phải oanh động toàn bộ giới tu luyện.

Từ xưa đến nay, những người tu luyện như bọn họ đối với Âm Sai vẫn luôn duy trì đầy đủ tôn kính,

Thậm chí là đem mình đặt ở vị trí rất thấp, lừa Âm Sai, loại chuyện như vậy nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Thì ra thực sự có thể làm như vậy, xem ra sau này có cơ hội, ta cũng muốn lừa Âm Sai một lần cho biết."

Phương Minh không hỏi Tần Lỗi được bồi thường cái gì, bất quá một năm sau đó, Tần Lỗi xuất hiện trong lễ trao giải trên ti vi hắn mới biết.

Tần Lỗi muốn bồi thường, đó chính là muốn Âm Sai kể lại chuyện ở cõi âm, lấy đó làm tư liệu sáng tác.

Phương Minh chỉ có thể cảm thán, Tần Lỗi quả nhiên yêu sáng tác từ trong xương tủy, muốn bồi thường dĩ nhiên cũng liên quan đến sáng tác.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Chuyện của Tần Lỗi xem như là chấm dứt, hiện tại Phương Minh sẽ chờ Âm Sai đưa cố hồn thảo tới.

Bất quá, đến khi trời sắp tối, Âm Sai vẫn không quay lại,

Phương Minh không chờ đợi thêm, bởi vì hắn tin tưởng Âm Sai không đê tiện đến mức đi lừa hắn.

Đóng cửa tiệm, Phương Minh và Đại Trụ quay về nhà, lão Hoàng chạy chầm chậm theo ở phía sau, bất quá khi đi tới một cái ngã tư, Phương Minh đột nhiên dừng bước, ngay sau đó, kéo cánh tay của Đại Trụ lại.

Rầm!

Một chiếc xe đột nhiên không khống chế được từ lối đi bộ vọt tới, mà giờ khắc này cách Phương Minh và Đại Trụ phía trước ba thước có một ông già, xe không khống chế được, ông già trực tiếp bị đụng ngã trên mặt đất, sau đó bị bánh xe vô tình nghiền ép, khiến máu chảy lênh láng trên mặt đất.

Thấy một màn máu me như vậy, Đại Trụ suýt chút nữa nhịn không được ói ra, còn Phương Minh cũng nhíu mày lại, bởi vì hắn nhìn thấy trong bãi máu xuất hiện một cái hộp gỗ.

Cái hộp gỗ này là đột nhiên xuất hiện, vốn không phải từ trên người ông già hoặc là từ trên xe rớt xuống.

Đi tới, cầm hộp gỗ mở ra nhìn một chút, Phương Minh trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, quả nhiên, đây chính là mười cây cố hồn thảo Âm Sai đáp ứng cho hắn .

Mà cảnh trước mắt này cũng là Âm Sai cố ý để cho hắn nhìn, không phải Âm Sai cố ý giết người, mà là số mệnh của ông già này hôm nay sẽ gặp phải tai nạn xe cộ, tuổi thọ của lão chỉ đến đây thôi.

Âm Sai bất quá chỉ là muốn để hắn thấy mà khó chịu, hoặc là nói chính xác hơn, cho mình hắn cái cảnh cáo.

Lau dòng máu trên hộp gỗ, Phương Minh cầm điện thoại di động lên bấm điện thoại báo cảnh sát, chứ không gọi cấp cứu, bởi

vì điều đó không cần thiết nữa.

Phương Minh cũng không có dừng lại đợi cảnh sát đến, báo xong thì rời đi, ngã tư đường này có camera, cảnh sát chỉ cần kiểm tra camera sẽ biết tai nạn xe diễn ra như thế nào, còn như cái này hộp gỗ, sẽ không xuất hiện trong cuộn phim, máy quay chỉ quay được cảnh mình ngồi xổm người xuống, tối đa cũng chỉ khiến những cảnh sát kia cảm thấy có chút quái dị.

Chương 265: Vu sư bốn sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong phòng, Phương Minh tắm thuốc sau đó đứng dậy, bất quá lúc này đây hắn cũng không có tiến nhập trạng thái tu luyện, mà đem hộp gỗ mở ra, nhìn mười cây cố hồn thảo trong hộp.

Cố hồn thảo, có màu đen, mọc sáu lá...

Mười cây cố hồn thảo trong hộp gỗ và cố hồn thảo được miêu tả bên ngoài giống nhau như đúc, điều này làm cho Phương Minh xác định đây đúng là cố hồn thảo.

Không phải hắn không tin Âm Sai, mà là người thì nên có tâm phòng bị, Âm Sai bị hắn lường gạt như vậy trong lòng tuyệt đối là mất hứng, nếu như cố ý thay một loại cỏ khác để hãm hại hắn một phát cũng không phải là không thể.

Xác định là cố hồn thảo, Phương Minh trong mắt cũng có vẻ kích động, lúc này đây cầu phú quý trong nguy hiểm xem như là thành công.

Đưa tay cầm cố hồn thảo trong hộp gỗ lên, đầu ngón tay mới vừa chạm vào thân cỏ, một khí tức âm lãnh theo đầu ngón tay truyền đến toàn thân của Phương Minh.

Khí tức âm lãnh này làm cho Phương Minh toàn thân nổi da

gà, nhưng mà cùng lúc đó, một cảm giác mát mẻ thoải mái từ linh hồn của hắn truyền đến từ sâu bên trong.

Thân thể không thích ứng với khí tức của cố hồn thảo, nhưng đối với linh hồn mà nói, cố hồn thảo tản mát ra khí tức chỉ như trời hạn gặp mưa làm dịu.

Cách sử dụng cố hồn thảo rất đơn giản, đó chính là trực tiếp nuốt chửng.

Ngồi xếp bằng xuống, Phương Minh đem hoa trường sinh quan tưởng ra, sau đó, nuốt cố hồn thảo.

Cố hồn thảo vào miệng, một cảm giác băng lãnh làm cho hàm răng Phương minh suýt chút nữa bị đông lại, cái loại cảm giác này còn lạnh hơn cả cảm giác giá rét vào mùa đông

Lạnh tê dại.

Bất quá không giống với cảm giác mà thân thể truyền tới, Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng linh hồn mình đang thoát ra, hai cảm giác này hoàn toàn không giống nhau, vừa lạnh vừa nóng.

Lạnh rồi lại lạnh, Phương Minh tiếp tục nuốt cố hồn thảo, cả cây cố hồn thảo đều bị hắn nuốt vào trong bụng, Phương Minh trước tiên nhìn vào trường sinh quan tưởng.

Mười sáu tầng bảo tháp, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Phương Minh.

Bảo tháp vẫn bị bao phủ ở trong mây mù, bất quá lúc này đây Phương Minh nhìn chòng chọc tầng thứ nhất của bảo tháp,giống như lần trước, không bao lâu hồn phách của hắn chính có cảm giác không ổn định, hồn phách lại một lần nữa muốn xuất ra.

Chỉ là đúng lúc này, một năng lượng âm lãnh đột nhiên dũng

mãnh nhập vào hồn phách của hắn làm cho hồn phách lung lay bắt đầu ổn định một cách chậm rãi.

Phương Minh biết đây là tác dụng của cố hồn thảo, cố định hồn phách, bao quát thần hồn, đây chính là công hiệu lớn nhất của cố hồn thảo.

Dựa vào công hiệu của cố hồn thảo, Phương Minh rốt cục có thể nhìn thấy rõ ràng tầng thứ nhất của bảo tháp rồi.

Tầng thứ nhất, rỗng tuếch, không có gì cả.

"Sao lại thế? Trong tháp không có gì hết? "

Đang lúc Phương Minh còn nghi ngờ, hắn phát hiện mình đã xuất hiện ở bên trong tháp, xuất hiện ở tầng thứ nhất của bảo tháp.

"Đây là hồn phách của mình tiến nhập hay là ảo ảnh? "

Phương Minh không dám xác định, thế nhưng hắn có thể khẳng định là, thân thể của hắn không có tiến nhập bảo tháp, bởi vì ... có thể thấy bảo tháp này không có thật.

Một tòa bảo tháp xuất hiện trong tâm tưởng, cũng không phải là tồn tại có thực, tự nhiên là không thể hút thân thể của hắn vào đây.

Bất quá Phương Minh hiện tại không muốn nghĩ đến những chuyện này, hắn hiện tại đang quan tâm việc mình xuất hiện ở đây có gì tốt.

Ánh mắt bắt đầu quan sát tầng một của bảo tháp này, chỉ có mấy cây cột bên ngoài, không có đồ đạc gì, bất quá khi hắn ngẩng đầu nhìn về phía phía trên liền nhất thời bị chấn kinh.

Trên đỉnh tầng một có một cái hình bát quái khổng lồ, nói là

bát quái nhưng Phương Minh cũng không dám xác định, bởi vì ... cái bát quái này quá đơn giản, thậm chí ngay cả tám phương vị cơ bản nhất cũng không có.

"Đây là hình vẽ gì? "

Giữa lúc Phương Minh đang suy nghĩ, hình vẽ đơn giản phía trên đỉnh đầu cũng bắt đầu động, chậm rãi chuyển động, mà theo hình vẽ này chuyển động, sau một khắc, ánh sao lấp lánh xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu của hắn.

"Đây là? "

Lúc này đây Phương Minh chân chính biến sắc, bởi vì ... ngôi sao này chính là ngôi sao mà hắn cảm ứng được mỗi khi tu luyện.

Không giống ở chỗ, ngôi sao này rực rỡ hơn nhiều so với ngôi sao mà hắn cảm ứng được.

"Đây là đang cho ta thấy biến hóa trong công pháp mà ta tu luyện sao? Nếu như đổi thành người khác sẽ hiển lộ ra khả năng của họ sao? "

Phương Minh không biết đáp án, thế nhưng hắn biết hiện tại với hắn mà nói quan trọng nhất không phải đáp án, mà là nắm cơ hội này, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Ngồi xếp bằng xuống, Phương Minh bắt đầu tiến nhập trạng thái tu luyện, tinh huy lực của những ngôi sao rực rỡ do sao Văn khúc dẫn đầu bắt đầu rơi xuống cơ thể của hắn, mà những ngôi sao này là tự nguyện rơi xuống

"Đây là tinh huy lực tinh khiết? "

Phương Minh mang trên mặt vẻ khiếp sợ, bởi vì ... năng lượng của các ngôi sao này đã được thanh lọc, có nghĩa là hắn có thể hấp thụ chúng hoàn toàn mà không lo lắng tới bất kỳ tác dụng phụ

nào.

Chỉ trong nháy mắt như thế, Phương Minh chính là biết, cái này với hắn mà nói là một cơ hội to lớn, bởi vì điều này có nghĩa là khi tu luyện hắn không cần lo đến việc hấp thụ sức mạnh của các ngôi sao khác nữa.

Thậm chí, ở trong bảo tháp này, nhìn lên ngôi sao, cho dù là tinh huy của mặt trời hắn cũng có thể tu luyện.

Đây giống như hành vi ăn gian.

"Có lẽ là do cố hồn thảo nên mình xuất hiện ở đây, cũng có thể nói ta rất có thể chỉ có mười lần cơ hội vào được đây, đã như vậy thì không thể lãng phí được. "

Phương Minh quả đoán như vậy, không lãng phí một chút thời gian nào nữa, bắt đầu liều mạng hấp thu tinh huy lực.

Hơn mười đạo tinh huy rơi vào thân thể hắn, thấm vào bên trong cơ thể cuối cùng toàn bộ hội tụ về phía đan điền.

Lúc trước khi Phương Minh hấp thu tinh thần lực phải cẩn thận từng li từng tí không đụng chạm vào các ngôi sao khác ngoại trừ sao Văn Khúc, cho nên tốc độ hấp thu cũng không nhanh, bất quá bây giờ, hắn thậm chí không cần hấp thu, chỉ ngồi yên tiếp nhận là được.

Những ngôi sao này điên cuồng phát ra tinh huy lực bên trong đan điền hai khỏa sao Văn Khúc ngưng tụ tinh huy châu và một nửa tinh huy do mặt trời ngưng tụ ra.

Không đến một khắc đồng hồ, hai khỏa sao Văn Khúc tinh huy đột nhiên nứt ra, hóa thành một bãi chất lỏng màu xanh, bất quá chỉ sau đó một khắc, loại chất lỏng này lại từ từ đọng lại, cuối cùng hợp thành ba viên tinh huy châu.

Tam tinh.

Trong một khắc đồng hồ, cảnh giới của Phương Minh lại một lần nữa đột phá, đạt được trình độ vu sư tam tinh.

Nếu như đổi thành ngày hôm qua, có người nói với Phương Minh sẽ tăng một sao mỗi một lần tu luyện, Phương Minh tuyệt đối sẽ không tin tưởng, bởi vì ... tinh huy châu này càng về sau càng khó tăng thêm một viên, ngưng tụ được hai viên tinh huy châu sẽ được thêm hai sao, ngưng tụ ba viên tinh huy châu thì được gấp bốn…

Cho nên, mục tiêu lúc trước của Phương Minh là trong vòng ba năm đột phá đến cảnh giới ba sao là được rồi, thật không ngờ lúc này đây cố hồn thảo dĩ nhiên đã khiến hắn bừng tỉnh.

Hơn nữa, chưa hết, sau khi ba viên tinh huy châu màu xanh xuất hiện, tinh huy lực của những ngôi sao kia sau khi dũng mãnh tiến nhập sẽ tiến về phía nửa viên tinh huy châu màu vàng được tinh huy lực của thái dương ngưng tụ.

Tinh huy châu màu vàng cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ ngày càng lớn, tuy tốc độ rất chậm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nó đang ngưng tụ và lớn dần.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến cuối cùng Phương Minh đã tiến nhập vào cảnh giới tiếp theo là vong ngã.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Minh mãi đến khi phát hiện ngôi sao trên đỉnh đầu biến mất rồi mới từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại, sau khi hắn tỉnh lại, hết thảy chung quanh thay đổi, bảo tháp biến mất, hiện tại trước mắt hắn chỉ có đóa hoa trường sinh quan tưởng kia.

"Thì ra đã ba canh giờ trôi qua? "

Liếc nhìn thời gian, Phương Minh trên mặt có vẻ kinh ngạc, ba

canh giờ chính là sáu tiếng đồng hồ, tuy trước kia hắn cũng từng tu luyện, nhưng chưa bao giờ tu luyện lâu như vậy, bởi vì hắn còn phải duy trì 4 canh giờ để ngủ.

Bất quá so với thu hoạch, Phương Minh cũng không thèm để ý đế thời gian đã tiêu tốn.

Sáu giờ, lập tức từ vu sư hai sao tăng lên thành bốn sao, đây là một bước đại nhảy vọt, vu sư bốn sao, nếu như dựa theo tu luyện giới hiện tại mà nói, đó chính là tương đương với nhân cấp tầng chín, có thể nói chỉ cần không phải gặp phải cường giả địa cấp thì hắn đều không sợ.

"Lần này đúng là đã cược thắng rồi. "

Phương Minh trên mặt có vẻ thỏa mãn, một lần đánh cược, chiếm được mười cây cố hồn thảo, mà bây giờ chỉ sử dụng một cây liền tăng thực lực lên tới vu sư bốn sao. Tuy bốn sao và năm sao chênh lệch rất lớn, nhưng vẫn còn dư lại chỉn cây cố hồn thảo chưa dùng, có đến ba thành cơ hội đột phá đến đẳng cấp vu sư năm sao.

Mặc dù không chắc là có thể đột phá, nhưng ít ra cũng có thể tiếp cận được đẳng cấp vu sư năm sao

Bất quá Phương Minh cũng biết, không phải cố hồn thảo có công hiệu mạnh mẽ như vậy, mà là bởi vì bảo tháp.

Cho tới bây giờ Phương Minh đã xác định, toà bảo tháp tuyệt đối là một chí bảo cực kì công hiệu, thậm chí so với chí bảo của hai nhà phật đạo đều không kém chút nào.

Phải biết rằng, lúc này mới chỉ là tầng thứ nhất, mà toàn bộ bảo tháp tổng cộng là có mười sáu tầng, tầng thứ nhất đã như vậy, mười lăm tầng còn lại có khi nào lại có tác dụng nghịch thiên chăng?

Nghĩ tới đây, Phương Minh trên mặt càng kích động, bảo tháp này nhất định chính là tạo ra dựa theo nhu cầu tu luyện của hắn.

"Là vu sư bốn sao, mình sẽ thi triển được rất nhiều thuật pháp. "

Phương Minh đi ra khỏi phòng, đi vào trong sân, lão Hoàng đang ngủ ở cửa mở mắt liếc nhìn Phương Minh, lại lập tức nhắm mắt ngủ tiếp.

Đứng trong sân, Phương Minh chậm rãi giơ tay phải lên, ở tay trái của hắn, xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh, còn chính giữa tay phải của hắn xuất hiện một đoàn hào quang màu vàng.

Hai tay vũ động, sau một khắc, Phương Minh đẩy hai tay về phía trước, cái cây cách đó mười mét giống như bị một thanh đao vô hình chép đứt.

"Vu sư bốn sao, không cần dùng thuật pháp cũng có thể vận dụng tinh huy lực trong cơ thể, quả thế. "

Phương Minh nói nhỏ một câu, đẳng cấp của Vu sư bốn sao chẳng khác nào cao thủ có nội công cao cường trong võ hiệp, có thể dùng nội lực đả thương người khác.

Nói đơn giản, chính là trước khi trở thành vu sư bốn sao, năng lực vu sư của Phương Minh Vu phải dựa vào thuật pháp mới có thể thi triển được, nhưng sau khi đạt đến bốn sao, không cần niệm khẩu quyết hay bấm phá quyết, hắn cũng có thể dùng được sức mạnh của vu sư .

Chương 266: Lời mời của Tào Tĩnh Như

Ngày kế tiếp, có một chiếc xe chờ ở trước cửa biệt thự của Phương Minh.

"Là anh?"

Nhìn thấy Mạc Thập Tam đang dựa vào cửa xe, Phương Minh hơi kinh ngạc, sao anh ta lại đột nhiên tìm cậu nhỉ? Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

"Cậu Phương, môn chủ sai tôi mời cậu qua đó một chuyến."

Mạc Thập Tam cũng không nói nhiều, Phương Minh nghe vậy trầm ngâm một chút, dù sao thì người kia cũng là mẹ của Hàn Kiều Kiều, đương nhiên phải nể mặt mũi của bà ấy.

"Đại Trụ, tôi có việc phải đi một chút, cậu cùng La huynh hai người tới cửa hàng trước đi."

Đại Trụ không nói gì thêm, La Cẩm Thành thì nhìn chằm chằm Mạc Thập Tam dò xét nửa ngày, sau đó mới nhíu mày rời đi.

"Đại Trụ, người lúc nãy thật là không đơn giản." Sau khi ra khỏi tiểu khu, La Cẩm Thành mới nói chuyện này với Đại Trụ.

"Thế nào, người kia có vấn đề gì không?"

"Trên người người này có một luồng sát khí rất nặng, hơn nữa còn là huyết sát chi khí, nếu như tôi đoán không sai thì hẳn người này đã giết rất nhiều người."

Lời này của La Cẩm Thành khiến Đại Trụ trở nên khẩn trương hơn hẳn: "Phương Minh ở cùng một người nguy hiểm như vậy chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Nói xong, Đại Trụ liền muốn quay người đi về thế nhưng lại bị La Cẩm Thành ngăn cản.

"Không nên gấp gáp." La Cẩm Thành an ủi: "Tôi còn có thể nhìn ra, ông chủ Phương đương nhiên cũng có thể nhìn ra, hơn nữa nhìn bộ dáng của ông chủ Phương hẳn là có quen biết đối phương, cho nên có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì, chỉ là tôi có chút hiếu kỳ nên mới nói với cậu một câu thôi."

La Cẩm Thành cảm thấy hiếu kỳ với thân phận của Mạc Thập Tam, ở thời đại hòa bình này trừ đám tà giáo trong giới tu luyện, người bình thường khó có ai có huyết sát chi khí nồng đậm như vậy, mà người kia, nhìn sơ qua cũng có thể nhận ra anh ta không phải người trong giới tu luyện, vậy huyết sát chi khí nồng đậm đó từ đâu mà ra?

Không nói tới sự hiếu kỳ của La Cẩm Thành nữa, lúc này Phương Minh đang ngồi trên xe của Mạc Thập Tam, mà tên Mạc Thập Tam này vẫn là một bộ tích tự như kim lúc trước.

"Anh bị thương?"

Sau một hồi chăm chú quan sát dò xét Mạc Thập Tam, Phương Minh đột nhiên mở miệng.

Mạc Thập Tam lúc này mới liếc Phương Minh một cái, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi anh ta rõ ràng thương thế của bản thân. Anh ta là bị nội thương, vết thương do một cao thủ nội gia gây ra, từ ở bề ngoài căn bản không thể nhìn thấy vấn đề gì.

Thấy Mạc Thập Tam không trả lời, Phương Minh cũng cười cười một tiếng rồi im lặng, Mạc Thập Tam bị thương là chuyện

của anh ta, không liên quan gì tới cậu.

Mà lại, Thanh Y Môn chính là một môn phái trong giang hồ, nếu có đánh nhau với môn phái khác cũng là chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn, Mạc Thập Tam có thể coi là một đàn em đỉnh cấp trong môn phái, bị thương trong lúc đánh nhau cũng không có gì là lạ.

Một giờ sau, xe là tiến vào một sơn trang xa lạ, mà lần này Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng sơn trang phòng vệ còn nghiêm ngặt hơn Nông Gia Nhạc lần trước, cách mỗi 3 - 5m liền lại có một người đàn ông áo đen đứng bảo vệ, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm bốn phía.

Nơi này là một đường khẩu của Thanh Y Môn?

Phương Minh suy đoán trong lòng, mà Mạc Thập Tam lái xe vào sơn trang sau đó dừng lại ở một hậu viện.

Xuống xe, Mạc Thập Tam trực tiếp đi về phía cửa hậu viện, thế nhưng ngay khi tại bước vào cửa hậu viện đột nhiên anh ta dừng bước, quay đầu nhìn về phía Phương Minh: "Cẩn thận lão đầu mặc ma y(1)."

(1)Ma y: đồ được may từ vải lanh

Nghe được lời của Mạc Thập Tam, Phương Minh hơi kinh ngạc, cậu không nghĩ tới Mạc Thập Tam vậy mà lại mở miệng nhắc nhở chính mình, điều này thật đúng là không giống với tính cách của đối phương chút nào.

Nhưng mà Phương Minh vẫn gật đầu cười cười lễ phép, chỉ là hành động này của cậu giống kiểu tự mình đa tình, bởi sau khi Mạc Thập Tam nói xong lời này liền trực tiếp là quay người đi thẳng tới phía trước.

Hậu viện của sơn trang rất lớn, mà người Phương Minh nhìn

thấy đầu tiên chính là Hàn Kiều Kiều, hôm nay Hàn Kiều Kiều mặc một bộ váy Lace màu đen, lạnh lùng ngồi im ở đó.

Mẹ của Hàn Kiều Kiều là Tào Tĩnh Như thì là ngồi trên một chiếc ghế bành ở bên kia, sau lưng Tào Tĩnh Như còn có một lão giả đang đứng, lúc này sắc mặt của lão giả vô cùng âm trầm, hai mắt lão nhìn chằm chằm vào đám người đối diện.

Đối diện với Tào Tĩnh Như là một ông lão mặc áo bào màu xanh đang ngồi trên ghế, trong tay lão không ngừng vuốt vuốt bốn quả óc chó, mà bên cạnh ông lão này còn có một ông lão mặc ma y, hai mắt sáng ngời có thần.

Đằng sau hai lão giả này có một người đàn ông trẻ tuổi cùng hai người đàn ông trung niên đang đứng, sau cùng chính là hơn mười người đàn ông mặc đồ đen.

"Hai bên đang đàm phán?"

Phương Minh nhíu mày, cậu rõ ràng có thể cảm nhận được sự thù địch của hai bên, thế nhưng nếu là đàm phán gì đó thì mẹ của Hàn Kiều Kiều gọi cậu với cô ấy tới đây để làm gì?

Đi lên trước, đầu tiên là Phương Minh cười với Hàn Kiều Kiều, sau đó mới quay qua Tào Tĩnh Như: "Chào dì Tào."

"Phương Minh tới ngồi đi."

Tào Tĩnh Như cũng cười với cậu một cái, chỉ là nụ cười này có vẻ hơi miễn cưỡng, mà Hàn Kiều Kiều ở bên cạnh thì càng trực tiếp hơn, cô ấy níu lấy cánh tay cậu kéo cậu ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

"Cậu tới làm gì?" Hàn Kiều Kiều chớp chớp mắt khó hiểu.

"Mẹ cô gọi tôi tới." Phương Minh cũng cảm thấy khó hiểu, Hàn Kiều Kiều không biết chuyện này sao?

"Bà ấy gọi cậu tới? Rốt cuộc trong hồ lô của bà ấy có bán thuốc gì vậy không biết?"

Hàn Kiều Kiều nhìn mẹ mình khó hiểu, trên thực tế cô cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ là sáng sớm hôm nay Mạc Thập Tam đột nhiên xuất hiện trước nhà cô ấy, ban đầu cô ấy cũng không muốn đi, thế nhưng nếu cô không đi thì Mạc Thập Tam cũng không đi. Vì sợ người khác phát hiện rồi chú ý, cuối cùng Hàn Kiều Kiều cũng chỉ đành bất đắc dĩ lên xe.

"Chờ xem, tôi nghĩ chẳng mấy chốc sẽ có đáp án."

Trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ suy tư, mẹ của Hàn Kiều Kiều gọi cậu cùng Hàn Kiều Kiều đến, khẳng định không phải vì ôn chuyện đơn giản như vậy.

"Tào môn chủ, nên cho chúng tôi một đáp án rồi." Đối diện, ông lão vẫn đang vuốt vuốt quả óc chó dừng lại động tác, nhìn chằm chằm Tào Tĩnh Như.

Tào Tĩnh Như mỉm cười, đột nhiên chỉ Phương Minh nói ra: "Quên giới thiệu, đây chính là bạn trai của con gái tôi, Phương Minh."

Tào Tĩnh Như vừa nói ra lời này liền khiến Phương Minh sững sờ một chút, thế nhưng cậu lập tức nghĩ đến hiểu lầm lần trước, cũng chỉ có thể là bất đắc dĩ cười cười, nhưng mà bên kia, lão giả vuốt vuốt quả óc chó trầm mặt xuống, mà người thanh niên phía sau ông ta càng trực tiếp hơn, nhìn Phương Minh với con mắt hình viên đạn.

"Tào môn chủ, lời này của bà là cố ý lôi tôi ra làm trò cười sao?"

"Tôi không có ý này, Vương bang chủ vì sao lại nghĩ như vậy? Con gái của ta cũng không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ con bé không thể

có bạn trai?" Tào Tĩnh Như nhàn nhạt hỏi ngược lại.

"Có, đương nhiên có thể có, nhưng chỉ sợ ngươi con rể này của bà là một người đoản mệnh, đến lúc đó con gái của bà sẽ phải thành quá phụ trẻ tuổi."

Vương Chấn Thiên cười âm hiểm, mà ông ta vừa nói ra lời này sắc mặt của Tào Tĩnh Như cùng Hàn Kiều Kiều trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, Hàn Kiều Kiều đang muốn mở miệng, thế nhưng Phương Minh lại ngăn cô ấy.

"Lão già này từ đâu tới đây đánh rắm, lại còn đánh rắm thối như thế?"

Chương 267: Nội Gia Quyền Đại Sư

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Những lời này của Phương Minh khiến cho không khí trong sảnh đột nhiên giảm xuống, những người đàn ông mặc đồ đen sau lưng lão giả đối diện đồng loạt đặt tay xuống bên hông.

Mà những người đàn ông áo đen bên phía Tào Tĩnh Như cũng nhao nhao đặt tay xuống bên hông, bầu không khí giữa hai bên càng thêm căng thẳng.

Hàn Kiều Kiều cũng sững sờ một chút, lập tức bật cười hết sức vui vẻ, cô ấy không chút để ý đè ép nơi đầy đặn trước ngực lên tay Phương Minh.Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

"Phương Minh, cậu vậy mà cũng có thể nói ra loại lời này, thật sự là vượt quá sức tưởng tượng của tôi đấy."

Hàn Kiều Kiều quả thật hơi kinh ngạc, bởi từ trước tới nay gần như cô ấy chưa từng thấy Phương Minh nói tục bao giờ, trong lòng cô ấy, Phương Minh là loại người thành thục ít nói, nói đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Người thanh niên sau lưng Vương Chấn Thiên nhìn thấy Hàn Kiều Kiều đè cả nửa người trên lên người Phương Minh, lại còn

cười thân mật như vậy, trong lòng ghen ghét dữ dội, trên mặt càng tràn ngập vẻ hận thù.

"Thật sự là nghé con không sợ cọp, đã bao nhiêu năm không có người nào dám nói với tôi như vậy rồi."

Vương Chấn Thiên nheo nheo mắt, lúc hắn ta còn trẻ cũng có người dám nói chuyện cùng hắn ta như thế, thế nhưng hiện tại thi thể của những người này đều đã sớm hư thối.

"Thật sự là làm càn, cũng dám nói những lời bất kính với chúng tôi như vậy, Tào môn chủ, nếu hôm nay bà không cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý, vậy Thanh Long Bang chúng tôi sẽ cùng Thanh Y Môn các người không chết không thôi."

Người đàn ông trung niên sau lưng Vương Chấn Thiên căm tức nhìn Phương Minh, hắn ta là một trong Hồng Hoa Song Côn, lực lượng đỉnh cấp của Thanh Long Bang, lời nói cực kỳ có phân lượng.

Tào Tĩnh Như còn chưa nói gì thì Mạc Thập Tam đã lạnh hừ một tiếng: "Chỉ dựa vào đám Thanh Long Bang các người nếu dám khai chiến, Thanh Y Môn của chúng tôi tùy thời phụng bồi(1)."

(1)Tùy thời phụng bồi: sẵn sàng tiếp đón bất kỳ lúc nào

"Bại tướng dưới tay tôi mà còn dám ở đây ngông cuồng, có phải muốn tôi phế luôn cánh tay của anh?"

Nghe được lời nói của người đàn ông trung niên cuối cùng Phương Minh cũng hiểu, thì ra chính người đàn ông trung niên này đã đánh Mạc Thập Tam bị thương.

"Ai sợ ai? Nếu không phải có nhiều người như vậy tôi đã sớm lấy đầu ông rồi."

Mạc Thập Tam không hề nhượng bộ chút nào, nếu như đơn

đấu anh ta căn bản không chút e ngại đối phương, chẳng qua là lúc trước trúng phải mai phục của đối phương nên mới bị nội thương.

"Tào môn chủ, bà như vậy thật khiến tôi cảm thấy khó xử."

Lúc này lão giả vẫn một mực im lặng đột nhiên lên tiếng, mà ngay khi ông ta lên tiếng, cho dù là Mạc Thập Tam hay vẫn là người đàn ông trung niên của Thanh Long Bang kia đều không nói thêm gì nữa.

Vẻ mặt của Tào Tĩnh Như cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, bà mở miệng nói ra: "Tiêu lão sao lại nói như vậy?"

"Các ngươi Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang đều là môn phái lớn trong giang hồ, biết hai bên có ân oán vì thế hôm nay tôi tới đây chính là vì muốn hóa giải ân oán của hai người, thế nhưng hiện tại dường như Thanh Y Môn các người không có ý hóa giải ân oán rồi."

Lời nói của Tiêu Đằng khiến sắc mặt của Tào Tĩnh Như biến đổi hẳn: "Tiêu Lão, Thanh Y Môn của tôi xưa nay vẫn luôn tuân theo quy tắc người không phạm tôi tôi cũng không phạm người, nếu như không phải Thanh Long Bang chủ động khiêu khích, chúng tôi làm sao có thể ra tay với Thanh Long Bang?"

"Hay cho một câu chủ động khiêu khích, Thanh Y Môn của các người dám tới địa bàn của Thanh Long Bang diễu võ dương oai, tôi chỉ phế tay rồi cắt đứt gân chân của bọn họ là nể mặt đám người Thanh Y Môn các người lắm rồi. Thế nhưng đám người Thanh Y Môn các người thì sao? Dám trực tiếp đánh tới một đường khẩu của Thanh Long Bang… Hừ, lần này nếu không cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, thì đám Thanh Y Môn các người chuẩn bị thừa nhận lửa giận của Thanh Long Bang đi!"

Không sai, đây chính là nguyên nhân đám người Thanh Long Bang tìm tới tận cửa.

Ba ngày trước đó, mấy người đàn em của Thanh Y Môn tới địa bàn của đám người Thanh Long Bang, sau đó bị đám người Thanh Long Bang chặt tay cắt đứt gân chân, mà sau đó Mạc Thập Tam trực tiếp đánh chiếm một đường khẩu của Thanh Long Bang.

Loại tranh đấu giữa các bang phái này cơ bản là rất bình thường, nhưng mà lần này, điều khiến Tào Tĩnh Như cùng đám người Thanh Y Môn trở tay không kịp chính là Thanh Long Bang vậy mà tìm đến Tiêu lão.

Tiêu lão, một cao thủ Nội Gia Quyền, thực lực cực kỳ khủng bố, cho dù là Tào Tĩnh Như cũng không muốn đắc tội với đối phương.

"Giữa các ngươi có ân oán gì tôi mặc kệ, tôi không muốn nhìn thấy hai bang phái lớn lại đi sống mái với nhau, dẫn đến nhiều người tử vong hơn, vì vậy phương pháp tốt nhất chính là quan hệ thông gia. Tào Tĩnh Như, nếu con gái của bà kết hợp cùng với con trai của Vương Chấn Thiên, khi đó hai nhà chính là thân gia, cho dù là có ân oán gì cũng đều nên buông xuống."

Tiêu Đằng nhíu mày, thoải mái nói ra ý nghĩ của bản thân, nhưng trong lời nói tràn ngập giọng điệu mệnh lệnh.

"Tiêu lão, giới trẻ bây giờ coi trọng tự do yêu đương, con bé thích người nào thì yêu người đó, người làm mẹ như tôi cũng chỉ có thể ủng hộ. Huống gì con gái tôi đã sớm có bạn trai rồi, Tiêu lão cũng thấy đấy."

Tào Tĩnh Như cũng bắt đầu tức giận, lời nói của Tiêu lão này khác hẳn hành động của ông ta, ông ta đây không phải muốn làm hậu thuẫn cho Thanh Long Bang sao?

Gả con gái bà cho con trai của Vương Chấn Thiên? Chưa nói tới con trai của tên Vương Chấn Thiên này vốn là một tên cặn bã, cho dù anh ta có đàng hoàng bà cũng sẽ không gả con gái cho anh

ta, một khi con gái bà được gả cho con trai của Vương Chấn Thiên, khi đó không phải Thanh Y Môn của bà cũng nằm gọn trong tay Thanh Long Bang sao?

Dù sao, chính mình chỉ có một đứa con gái, mà con rể của bà tương lai chính là môn chủ Thanh Y Môn.

Thêm nữa một khi những huynh đệ trong bang biết được tin này thì bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Bọn họ đang liều sống liều chết chống lại đám người Thanh Long Bang, quay đầu liền thấy con gái của môn chủ gả cho con trai của Vương Chấn Thiên, đến lúc chắc chắn Thanh Y Môn sẽ xảy ra nội loạn.

Có thể nói, đây là chuyện trăm hại mà không có lợi đối với Thanh Y Môn, nếu như không là có Tiêu lão, bà ấy đã trực tiếp đuổi cổ đám người Thanh Long Bang này đi rồi.

Vẻ mặt Tiêu Đằng trầm xuống, liếc cũng không thèm liếc Phương Minh một cái: "Một tên tiểu bối vô danh tiểu tốt làm sao có thể so sánh với thái tử của Thanh Long Bang, vấn đề này cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ làm người chứng hôn cho hai đứa."

"Tiêu lão, lời của ông quá bá đạo rồi, mặc dù ông là tiền bối thế nhưng đây là chuyện nhà của Thanh Y Môn tôi." Tào Tĩnh Như đè nén lửa giận, trầm giọng nói ra.

"Ông lão này, trách không được Phương Minh lại nói ông nói nhảm, sáng nay ông ra khỏi nhà mà không đánh răng sao?"

Hàn Kiều Kiều bất chấp, cô ấy đã sớm nhìn ông lão này không vừa mắt, ở chỗ này chít chít oa oa nói nửa ngày, bản thân cô ấy thích người đàn ông nào thì liên quan quái gì tới ông ta?

Chỉ là Hàn Kiều Kiều vừa nói xong lời này, sắc mặt của Tào Tĩnh Như cùng ông lão phía sau lưng bà đột biến: "Tiêu lão bớt giận, con gái của tôi không hiểu chuyện, mong ông không muốn

chấp nhặt với con bé."

Tào Tĩnh Như không thể không xin lỗi, bà không thể cho đối phương có lý do nổi bão, bởi thực lực của một đại sư Nội Gia quá khủng bố, không phải thứ mà Thanh Y Môn nhỏ nhoi của bà có thể đối phó.

"Xin lỗi cái gì, lời là tôi nói, cần gì bà phải xin lỗi."

Vốn dĩ khúc mắc của Hàn Kiều Kiều cùng mẹ cô ấy còn chưa được giải quyết, hiện tại lại thấy bà ấy hốt hoảng xin lỗi như vậy thì càng thêm tức giận hơn, cô ấy nói sai cái gì mà bà phải xin lỗi kia chứ?

"Dì Tào, lần này cháu thấy Kiều Kiều nói đúng, chúng ta không có gì sai mà phải xin lỗi cả."

Phương Minh cũng mở miệng, trên môi vẫn còn nở một nụ cười nhàn nhạt, chỉ là một đại sư nội gia quyền mà thôi, không đáng để cậu đặt trong lòng.

Cũng có thể nói, trước khi đột phá tới tứ tinh Vu Sư thì cậu còn phải cẩn thận với đại sư nội gia quyền, bởi tốc độ cùng lực lượng của đối phương đều hơn cậu, mặc dù cậu có thể thi triển thuật pháp thế nhưng cậu cần thời gian để thi pháp.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Mạc Thập Tam có thể đánh ngang tay với cậu, bởi anh ta không cho cậu có thời gian thi pháp.

Nhưng là sau khi bước vào tứ tinh Vu Sư, hắn có thể tùy ý sử dụng Vu Sư chi lực trong cơ thể, nói trắng ra chính là trước mặt Vu Sư, công lực của đại sư nội gia chỉ là tôm tép mà thôi.

Tào Tĩnh Như cười khổ, bà ấy biết sau lưng Phương Minh có một đạo sĩ vô cùng cường đại, thế nhưng có câu nước xa không cứu được lửa gần, nếu chọc Tiêu Đằng phát điên lên thì ai có thể đối phó với ông ta được kia chứ?

Thế nhưng dù sao Tào Tĩnh Như cũng là môn chủ của một môn, rất nhanh bà đã ra quyết định, bà ấy búng tay vài cái, lão giả sau lưng cũng đã hiểu rõ ý bà ấy.

"Một khi bắt đầu khai chiến với đám người Thanh Long Bang anh hãy đưa cô chủ nhỏ cùng Phương Minh an toàn rời đi."

Lão giả nhìn về phía Mạc Thập Tam, nhiệm vụ này chỉ có thể là giao cho Mạc Thập Tam để anh ta hoàn thành, mà sở dĩ có sự tồn tại của Mạc Thập Tam cũng chính là vì bảo vệ Hàn Kiều Kiều.

Từ nhỏ Hàn Kiều Kiều đã không sinh hoạt trong môn phái, thế nên sau khi kế thừa vị trí môn chủ chắc chắn sẽ có người không phục, tới lúc đó cũng là lúc Mạc Thập Tam xuất ra bản lĩnh.

Bảo vệ Kiều Kiều, đồng thời chấn nhiếp đám người lòng mang ý xấu.

Cũng giống lúc trước lão môn chủ đã bồi dưỡng lão ta trở thành người bảo vệ của bà chủ vậy, đây chính là quy củ các đời môn chủ Thanh Y Môn, mỗi một môn chủ đều sẽ có một người bảo vệ.

"Tốt, thật sự là vô cùng tốt."

Vẻ mặt Tiêu Đằng đã không thể dùng từ âm trầm để hình dung nữa, mà Vương Chấn Thiên ở bên cạnh thì lộ vẻ mừng rỡ, lời nói của hai người trẻ tuổi này đã cho Tiêu lão một cơ hội nổi bão.

"Nể tình các người tuổi nhỏ, một người tự đoạn(2) một cánh tay đi!"

(2)Tự đoạn: tự chặt đứt một cánh tay

"Điều đó là không thể nào."

Tào Tĩnh Như trực tiếp là cự tuyệt, mà những người đàn ông

áo đen sau lưng bà ấy cũng đã bắt đầu rút vũ khí bên hông ra, nào là dao bầu, dao găm…

Mà bên kia đám người Thanh Long Bang cũng có hành động giống hệt.

Rất nhiều người cảm thấy một số bang phái xã hội đen hẳn là nên móc súng, nhưng trên thực tế ở trong nước không có một bang phái xã hội đen nào dám tàng trữ một lượng lớn súng ống, bởi vì đây là cấm kỵ, ai dám vượt quá thì hãy chờ bị quốc gia tiêu diệt đi.

Đương nhiên, Thanh Y Môn cũng không phải không có súng ống, chỉ là không thể sử dụng lúc này mà thôi, một khi sử dụng súng ống thì đó cũng là lúc cá chết lưới rách.

"Thật sự là tốt lắm."

Tiêu Đẳng lạnh hừ một tiếng, "Đều đi ra đi."

Theo một câu nói kia ra khỏi miệng, phía sau cửa viện xuất hiện bốn người đàn ông trung niên, mỗi người đều là huyệt Thái Dương nhô cao, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Nhìn thấy bốn người đàn ông trung niên này vẻ mặt của Tào Tĩnh Như cùng lão giả đại biến, bởi hai người nhận ra thân phận của bốn người này, đây chính là bốn đệ tử quan môn của Tiêu Đẳng, mỗi người đều là cao thủ nội gia quyền.

Mà bốn người này xuất hiện trắng trợn như vậy càng là nói rõ một việc, chính là đám người bảo vệ của Thanh Y Môn bên ngoài đều đã bị những người này xử lý!

Chương 268: Quá yếu

Sở dĩ bọn người Tào Tĩnh Như kiêng kỵ Tiêu Đằng như vậy, không chỉ bởi vì Tiêu Đằng có thực lực đại sư Nội Gia Quyền, quan trọng hơn cả chính là giá trị sâu xa của một đại sư.

Một đại sư Nội Gia Quyền đương nhiên sẽ có rất nhiều đồ đệ, mà những này đồ đệ này nếu ngưng tụ lại sẽ là tạo thành một thế lực vô cùng kinh khủng.

Ở thời Dân Quốc, võ quán thịnh hành khắp trời Nam đất Bắc, mà những võ quán này còn có địa vị cao hơn cả bang phái, bang phái trong giang hồ đều không dám tùy tiện trêu chọc võ quán, nguyên nhân cũng là bởi vì võ quán có quá nhiều võ giả.

Bang phái trong giang hồ, đa số đều là do một đám người mưu sinh ở tầng đáy xã hội tụ tập thành, nói trắng ra thì những bang phái này cơ bản đều dựa vào người đông thế mạnh, nếu chỉ so sánh năng lực cá nhân của từng người thì bang phái tuyệt đối không thể so sánh với võ quán. SiêuPhẩm Vu Sư Traile

Khi đó lão đại các bang phái rất coi trọng những đàn em đi ra từ võ quán, bởi những người này có thể đánh nhau, mà những người có thể dựa vào đánh đấm mà giúp bang phái lớn mạnh sẽ có địa vị vô cùng cao trong bang phái, từ đó mới có cái tên Hồng Hoa Song Côn.

Thời đó có một số bang phái nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi, sau đó đưa những đứa trẻ này đến võ quán, chờ đến khi học thành tài rồi sẽ trở lại bang phái, giúp bang phái mở rộng lãnh thổ.

Là đại sư Nội Gia Quyền, Tiêu Đằng có tới hơn 100 đệ tử, những đệ tử này sau khi xuất sư sẽ trở lại bang phái của riêng

mình, trở thành cao tầng trong bang phái thậm chí còn có địa vị cao hơn. Cho nên, đại sư Nội Gia Quyền như Tiêu Đằng có mối quan hệ rất rộng trong giới bang phái giang hồ, không một bang phái nào muốn đắc tội với những người này.

Huống chi, thực lực của đại sư Nội Gia Quyền lại còn vô cùng khủng bố.

Bình thường, một võ sĩ Ngoại Gia Quyền liền đã có thể nhẹ nhõm đối phó ba bốn người đàn ông lực lưỡng, mà một võ sĩ Nội Gia Quyền có thể thoải mái đối phó với bảy tám người.

Về phần Đại sư Nội Gia Quyền, không phải dựa vào đông người thì có thể đối phó nữa, trừ phi là vận dụng súng ống.

Mà cho dù thật sự sử dụng súng ống, vậy cũng phải ra tay trước mới được, nếu không đợi đến khi đại sư Nội Gia Quyền cận thân, ngay cả cơ hội rút súng cũng không có.

"Tiêu lão, hành động này của ông là có ý gì?"

Tào Tĩnh Như nhìn bốn đồ đệ của Tiêu Đằng, bốn người này đều là cao thủ Nội Gia Quyền trong giang hồ.

"Có ý gì? Tào Tĩnh Như bà còn nhìn không hiểu sao? Ban đầu Tiêu lão còn nể tình cảm ngày xưa với cha bà, dự định hòa bình hợp nhất Thanh Y Môn, thế nhưng nếu bà đã không thức thời, vậy thì tôi sẽ trực tiếp khiến Thanh Y Môn của bà biến mất."

Vương Chấn Thiên ngửa đầu cười to, chỉ cần hắn ta giết chết Tào Tĩnh Như cùng những người trước mắt này, đến lúc đó hắn ta liền có thể danh chính ngôn thuận sáp nhập Thanh Y Môn vào Thanh Long Môn, cho dù Thanh Y Môn còn có người không phục, chỉ cần trực tiếp trấn áp là đủ.

"Bà chủ, bà hãy đi trước đi."

Lão giả sau lưng Tào Tĩnh Như cản ở phía trước, mà mấy người Mạc Thập Tam cũng thế, bảo hộ Tào Tĩnh Như còn có Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều vào giữa.

"Đi? Các người ai cũng không thể đi được."

Tiêu Đằng nhìn về phía lão giả: "Dựa vào xuất thân của Dã Lộ Tử lão có thể tu luyện Nội Gia Quyền tới cấp độ này cũng coi là không tệ, nhưng lão không thể nào tiếp nổi ba chiêu của tôi."

"Thất Thúc, lão che chở cho Kiều Kiều rời đi trước."

Tào Tĩnh Như biết Thất Thúc không phải đối thủ của Tiêu Đằng, mà lúc này vẻ mặt của Hàn Kiều Kiều cũng trở nên khẩn trương hơn hẳn, mặc dù trong lòng cô ấy rất hận mẹ mình, thế nhưng đến cùng vẫn là máu mủ tình thâm.

Thất Thúc cười khổ, đối phương làm sao có thể để lão rời đi được chứ, lần này rõ ràng là Thanh Long Bang đã thiết kế âm mưu sẵn từ trước, muốn một kích tiêu diệt hết cao tầng của Thanh Y Môn.

"Cha, đứa con gái của Tào Tĩnh Như này lưu lại cho con."

Con trai của Vương Chấn Thiên tà ác nhìn Hàn Kiều Kiều, dạng mỹ nữ như thế này nếu chưa được nếm thử đã bị giết chết, không phải là quá lãng phí sao?

Bá.

Mạc Thập Tam không nói lời nào, từ phía sau quất ra một thanh Đường Đao, đến lúc này, chỉ có một trận chiến, trừ phi anh ta chết, nếu không tuyệt đối sẽ không để bất kỳ người nào tới gần môn chủ.

"Ra tay đi."

Tiêu Đẳng vung tay lên, bốn đồ đệ của ông ta đồng loạt xông tới, trong đó còn có một người giơ song câu lên đánh tới Mạc Thập Tam.

Mạc Thập Tam dẫn theo đường đao nghênh đón, song phương giao thủ, thân ảnh của Mạc Thập Tam lui về sau mấy bước, rất rõ ràng, lực lượng đối phương cao hơn anh ta.

Mạc Thập Tam tu luyện công phu ngoại gia, dựa vào chiêu thức cùng tốc độ để đạt được ưu thế, mà nội gia quyền hoàn toàn tương phản, ưu thế dựa vào nội lực ngưng tụ được trong cơ thể.

Chỉ mới mấy hiệp Mạc Thập Tam đã rơi xuống thế yếu, nếu như không phải anh ta liều mạng chỉ sợ tại đã bị đánh bại rồi, chỉ là cho dù dựa vào lối đánh liều mạng này cũng chỉ sợ không bao lâu nữa anh ta cũng sẽ bị đánh bại.

Huống chi, đối phương chỉ là một đồ đệ của Tiêu Đẳng mà thôi, ngoài người này ra vẫn còn ba người đồ đệ khác có thực lực mạnh mẽ như vậy, còn thêm một đại sư Nội Gia Quyền là Tiêu Đẳng nữa, đám người Thanh Y Môn triệt để lâm vào tuyệt vọng.

Lúc này trên mặt Tào Tĩnh Như tràn ngập vẻ hối hận, nếu bà ấy biết Tiêu Đẳng đã cùng Thanh Long Bang hợp mưu, bà ấy tuyệt đối sẽ không để Mạc Thập Tam đón Kiều Kiều cùng Phương Minh tới đây.

Tiêu Đẳng tới với danh nghĩa kết thân, mà bà ấy lại không tiện trực tiếp từ chối ông ta, cho nên mới nghĩ tới chuyện để Tiêu Đẳng biết con gái bà ấy đã có bạn trai.

Không phải tôi không nể mặt Tiêu lão ông, mà thật đáng tiếc, con gái tôi là hoa đã có chủ.

Đây vốn là dự định lúc đầu của Tào Tĩnh Như, mà nguyên nhân bà ấy không phòng bị chính là bởi vì bà ấy không cho rằng

Thanh Long Bang có đủ khả năng mời một đại sư Nội Gia Quyền giúp bọn họ đối phó với Thanh Y Môn.

"Kiều Kiều, Phương Minh, lần này là sai lầm của mẹ, hai con hãy đi mau đi, nếu có thể thoát hãy rời Ma Đô thật xa, Kiều Kiều con cũng đừng tiếp tục làm diễn viên nữa."

Tào Tĩnh Như nhìn Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh, giọng nói cũng mang theo tia quyết tuyệt, bà ấy biết Vương Chấn Thiên chắc chắn sẽ không chừa cho bà ấy một con đường sống, vì thế bà ấy chỉ có thể cố gắng hết liều mạng bảo vệ con gái bà.

Nếu con gái có thể may mắn trốn thoát thì sau đó tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt công chúng, bởi Thanh Long Bang tuyệt đối sẽ trảm thảo trừ căn(1), một bang phái muốn giết chết một người nào đó dễ như giết chết một con kiến vậy, cho dù người kia có là đại minh tinh...

(1)Trảm thảo trừ căn: diệt có tận gốc

"Đi? Dì Tào, tại sao chúng cháu lại phải đi?"

Phương Minh mỉm cười đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía Mạc Thập Tam bên kia, lập lức quay qua một tên đàn em của Thanh Y Môn đang bảo vệ cậu, nói ra: "Huynh đệ, cho tôi mượn thanh dao găm trên tay anh một chút."

Tên đàn em của Thanh Y Môn này còn chưa kịp phản ứng thì dao găm đã nằm gọn trong tay Phương Minh.

Nhìn thanh dao găm trong tay nụ cười trên mặt Phương Minh biến mất, ngay sau đó dao găm rời tay, tất cả mọi người còn chưa nhìn rõ hành động của cậu thì đột nhiên bên phía Mạc Thập Tam truyền tới một tiếng hét thảm thiết.

Thanh dao găm găm trúng vào cánh tay người đàn ông đang đánh nhau với Mạc Thập Tam, đau đớn khiến cánh tay cầm song

câu của tên này rũ xuống.

Mạc Thập Tam nhìn thấy dao găm cắm vào tay người đàn ông trung niên, thế nhưng anh ta cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp chém xuống, người đàn ông trung niên nghiêng người tránh né, mặc dù có thể tránh thoát chính diện, thế nhưng không thể tránh thoát hoàn toàn.

Đao trong tay Mạc Thập Tam chém thẳng xuống cánh tay của ông ta, toàn bộ cánh tay phải đứt rời, máu phun tung tóe.

"Sư đệ!"

"Tam sư huynh."

Ba tên đồ đệ còn lại của Tiêu Đằng thấy thế liền rống một tiếng, vội vàng chạy tới cứu viện, trên mặt Mạc Thập Tam lộ ra vẻ tiếc nuối, thế nhưng anh ta cũng biết hiện tại không còn cơ hội để chém giết ông ta nữa, khôn ngoan lui về.

Tất cả mọi người đều chấn kinh vì biến cố đột ngột kia.

Ai đã ném thanh dao găm kia? Lại ném như thế nào?

Có thể nói, trong số mọi người ở đây chỉ có ba người nhìn thấy Phương Minh mượn con dao găm, chính là Hàn Kiều Kiều cùng Tào Tĩnh Như, còn có chủ của con dao găm.

Hai mắt Tào Tĩnh Như sáng lên, bởi bà đột nhiên nhớ tới lời thất thúc đã nói, sau lưng Phương Minh vẫn còn một vị cao thủ.

"Người nào, là ai dám ra tay đánh lén sư đệ của tôi? Dựa vào đánh lén thì có gì quang minh? Có giỏi thì hãy ra đây đối mặt đánh với tôi một trận!"

Ba người đồ đệ của Tiêu Đằng nhìn chằm chằm đám người xung quanh, Phương Minh vỗ vỗ tay một cái, sau đó trực tiếp đi

tới trước mặt ba tên đồ đệ kia.

Cử động của Phương Minh thu hút ánh mắt đám người đang ở đây, trong nháy mắt mọi người đều hiểu vừa rồi chính cậu là người phóng thanh dao găm ra.

"Tôi đã làm, hiện tại tôi đứng ra, mấy người muốn đánh với tôi thế nào?"

Nghe thấy lời nói của Phương Minh hai mắt Mạc Thập Tam hiện lên vẻ khó hiểu, anh ta đã từng đánh nhau với Phương Minh, ấn tượng của Phương Minh mang lại cho anh ta chỉ là linh hoạt hơn người bình thường một chút mà thôi, làm sao có thể có phóng ra một thanh đao nhanh chuẩn như thế?

Loại tốc độ cùng lực sát thương kia tuyệt đối chỉ có một cao thủ nội gia tu luyện lâu năm mới có thể làm được.

Mặt Tiêu Đằng trở nên âm trầm, bởi mới vừa rồi chính ông ta cũng đều không thấy quỹ tích của con dao găm kia, nhưng mà ông ta vẫn không thèm để ý, đây là ba đệ tử quan môn ông ta đã dốc lòng bồi dưỡng, công phu nội gia không tệ chút nào.

"Đợi tao phế mày rồi hãy nói tiếp!"

Một người trong đó trực tiếp đánh ra một chưởng, chưởng phong tầng tầng lớp lớp, một chưởng này ít nhất cũng phải có lực lượng cỡ năm trăm cân, tốc độ nhanh vô cùng.

Trên mặt đám người Vương Chấn Thiên lộ ra vẻ trêu tức, bọn họ chờ mong nhìn thấy cảnh Phương Minh trúng chưởng xương cốt vỡ vụn, mà bên phía Thanh Y Môn, Mạc Thập Tam chuẩn bị nhào tới muốn ra tay tương trợ, thế nhưng anh ta còn chưa kịp ra tay đã thấy Phương Minh bắt được song chưởng của người kia, sau đó, tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến trong tai tất cả mọi người.

"Quá yếu."

Phương Minh khe khẽ thở dài, tay phải đùa nghịch một chút, người đàn ông trung niên trực tiếp bay ngược ra ngoài, mà đôi tay của ông ta cũng đã bị phế.

"Cái này sao có thể?"

Trên mặt đám người Vương Chấn Thiên lộ ra vẻ chấn kinh, nếu như nói lúc trước cậu đánh lén nên thành công bọn họ còn có thể chấp nhận, thế nhưng bây giờ là lấy cứng đối cứng, thế nhưng đồ đệ của lão Tiêu kia ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, trực tiếp bị phế, đây thật sự là chuyện không thể tin nổi!

"Giết!"

Hai tên đồ đệ còn lại của Tiêu Đằng thấy thế liếc mắt nhìn nhau, song song đồng thời ra tay, một tên quét ngang chân còn một tên tung quyền đánh thẳng vào ngực Phương Minh.

Phương Minh châm chọc, căn bản không hề để ý phía dưới, trực tiếp tung ra một quyền đỡ lấy một quyền của đối phương.

Răng rắc!

Quyền đầu va chạm, trên mặt đối phương lộ ra vẻ kinh hãi, khoảnh khắc khi chạm tới nắm đấm của Phương Minh, ông ta như cảm thấy bản thân va chạm với khối sắt nặng ngàn cân, phản lực mạnh mẽ tới mức khiến xương cốt của ông ta trực tiếp vỡ vụn.

Mà ngay khi tên còn lại quét chân trúng đùi Phương Minh, trên mặt mới đầu còn hiện vẻ mừng rỡ, chỉ là vẻ mừng rỡ này kéo dài không được một giây đã chuyển ngay thành vẻ đau khổ.

Xương cốt của ông ta truyền đến tiếng đứt gãy khiến ông ta tuyệt vọng, mà ngay sau đó một chân trực tiếp giẫm lên đầu gối của ông ta, răng rắc, loại kia đau đớn cùng cực do xương cốt lệch

vị trí mang tới khiến ông ta trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, cho dù là Tiêu Đẳng cũng đều chấn kinh đứng bật dậy khỏi ghế.

Chỉ có Phương Minh vẫn bình tĩnh lắc lắc đầu, giận dữ nói: "Quá yếu."

Chương 269: Cậu là Tông Sư

Bốn cao thủ Nội Gia Quyền thất bại vô cùng nhanh chóng.

Dưới con mắt của mọi người, căn bản người thanh niên trẻ tuổi kia từ đầu tới giờ còn chưa từng chân chính ra tay, thế mà ba cao thủ Nội Gia Quyền đã bị đánh bại một cách hết sức kỳ lạ.

Đám đệ tử Thanh Y Môn mừng rỡ không thôi, nói thật, bọn họ căn bản không hề quan tâm tới Phương Minh một chút nào, bởi bọn họ chưa từng được nhìn thấy Phương Minh, người sẽ là môn chủ tương lai của Thanh Y Môn.Siêu Phẩm Vu Sư Trailer

Thậm chí không ít đệ tử đều cảm thấy bất mãn trong lòng, bọn họ cho rằng Phương Minh căn bản là không xứng đáng với cô chủ của bọn họ.

Mà bây giờ được nhìn thấy bản lĩnh của Phương Minh, từng người từng người đều lộ ra vẻ nể phục, mà vẻ nể phục này rất nhanh đã biến thành vẻ sùng bái!

Môn chủ nhà mình lợi hại như vậy, làm sao có thể chọn một người đàn ông bình thường làm chồng của cô chủ được chứ.

Thất thúc đang đứng sau lưng Tào Tĩnh Như cũng chấn kinh vô cùng, lão ta cũng giống Tào Tĩnh Như, đều chỉ quan tâm tới thực lực của sư phụ Phương Minh mà thôi, không chút quan tâm tới thực lực của bản thân cậu.

Chẳng lẽ là lão đã nhìn nhầm?

Thất Thúc nghi hoặc, nhưng mà người kinh hãi nhất chính là Mạc Thập Tam, bởi vì Mạc Thập Tam đã từng giao thủ cùng

Phương Minh, anh ta biết rõ lần trước tuyệt đối không phải Phương Minh cố ý ẩn giấu thực lực, một người có ẩn giấu thực lực hay không trong lúc giao chiến anh ta chắc chắn có thể nhận ra.

Thực lực của Phương Minh lúc ấy quả thực là có thể dùng từ yếu nhớt để hình dung, thế nhưng mới không bao lâu, thực lực của anh ta lại bạo tăng như vậy, thật đúng là kỳ tích!

Thậm chí Mạc Thập Tam tin tưởng, cho dù anh ta có nói ra chuyện này chỉ sợ không ai ở đây tin tưởng lời anh ta nói, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là Nội Gia Quyền hay vẫn là Ngoại Gia Quyền, giới võ thuật vẫn phải thừa nhận một sự thật, chính là luyện võ không có lối tắt.

Muốn gia tăng thực lực nhất định phải cần có thời gian chăm chỉ luyện tập, mà những khái niệm như dùng linh đan diệu dược có thể gia tăng mấy chục năm công lực, học tập một loại nội công tâm pháp mạnh mẽ nào đó lập tức từ cao thủ hạng ba biến thành cao thủ hạng nhất… Những thứ này cơ bản chỉ tồn tại trong tiểu thuyết!

Không nói tới nghi ngờ của Mạc Thập Tam nữa, lúc này ở một bên khác, đám người Vương Chấn Thiên cũng thức tỉnh khỏi cơn khiếp sợ, dè dặt cẩn thận nhìn Phương Minh đang đứng giữa sảnh.

"Tiêu lão."

Lúc này, Vương Chấn Thiên chỉ có thể xin Tiêu lão giúp đỡ, mặc dù hắn ta biết Tiêu lão khẳng định sẽ không buông tay mặc kệ, bởi người bị phế đi chính là bốn đồ đệ của ông ta.

Chỉ là hắn ta quá hoảng sợ, cho nên mới vô thức mở miệng.

Tiêu Đằng đứng lên, ông ta nhìn chằm chằm Phương Minh, tựa như muốn nhìn thấu cậu, thế nhưng Phương Minh lại là không

thèm để ý ánh mắt của Tiêu Đằng, một đại sư Nội Gia Quyền mà thôi.

"Mình đồng da sắt, xem ra cậu đã luyện Ngoại Gia Quyền tới cực hạn, tuổi còn nhỏ liền có thể luyện được công phu mình đồng da sắt này, sư phụ của cậu là ai?"

Sở dĩ Tiêu Đằng hỏi như vậy là bởi ông ta biết muốn luyện thành mình đồng da sắt khó khăn tới cỡ nào, do thân thể phải liên tục chịu đòn trong một thời gian rất dài nên rất dễ lưu lại những vết thương ngầm trong cơ thể, vì vậy muốn tu luyện thành công nhất định cần phải có dược liệu phụ trợ.

Bất kỳ một người tu luyện nào cũng cần dược liệu phụ trợ, cho nên dân gian mới lưu truyền câu nói: Nghèo đọc sách giàu học võ.

Thế nhưng số dược liệu một người bình thường cần để tu luyện thậm chí không bằng 1 phần vạn của người tu luyện mình đồng da sắt, muốn luyện được mình đồng da sắt chắc chắn phải cần một lượng lớn dược liệu quý hiếm, giá trị của số dược liệu đó không phải một người bình thường có thể chi trả nổi.

Dưới sự hiểu biết của Tiêu Đằng, trong giới tu luyện công phu Ngoại Gia bất kể là võ quán hay môn phái, cũng chỉ có một hai nhà có đủ tiềm lực kinh tế để bồi dưỡng ra đệ tử như thế, huống chi người thanh niên trước mắt này còn trẻ như vậy, có lẽ chỉ có tộc trưởng tương lai của một tộc nào đó mới có nhiều tài nguyên tu luyện như thế.

Hỏi thăm sư phụ cậu cũng chính là vì ông ta không muốn đối đầu với nơi có thể lực như vậy, mặc dù nói tại giới võ giả, công phu Ngoại Gia không thể nào so sánh được với công phu Nội Gia, nhưng đó chỉ là khi hai người có thực lực ngang nhau, thế nhưng rất có thể sau lưng người thanh niên này có tồn tại một cao thủ cấp bậc tông sư Ngoại Gia.

Đạt tới cấp độ Tông Sư thì cơ bản không còn phân biệt Ngoại Gia cùng Nội Gia nữa, tông sư Ngoại Gia có địa vị ngang bằng với tông sư Nội Gia, mà bởi vì võ công Ngoại Gia muốn tu luyện đến cảnh giới Tông Sư khó hơn hẳn Nội Gia, cho nên trong giới võ thuật có một câu nói như vậy: Nội Gia ép Ngoại Gia, Tông Sư phản lên.

Dưới cấp bậc Tông Sư, đúng là công phu Nội Gia áp chế Ngoại Gia một bậc, nhưng trên cấp bậc Tông Sư, tình huống liền nghịch đảo hoàn toàn.

"Sư phụ của tôi là ai?"

Phương Minh cười cười, cậu biết vì sao Tiêu Đằng lại hỏi như vậy: "Sư phụ của tôi là ai ông không cần biết, cũng không đủ tư cách để biết."

Tiêu Đằng nghe được câu trả lời của Phương Minh liền tức tới phát điên: "Tuổi còn nhỏ đã không coi ai ra gì, lại ra tay tàn nhẫn như vậy, cho dù cậu có thật sự đi ra từ nơi kia thì hôm nay tôi cũng phải quản giáo cậu một chút!"

Là một tông sư Nội Gia đương nhiên Tiêu Đằng có kiêu ngạo của riêng mình, lời nói tràn ngập khinh thường cùng trào phúng của Phương Minh đã hoàn toàn chọc giận ông ta.

"Tiểu tử, cho dù cậu có luyện thành mình đồng da sắt nhưng lão phu vẫn phải nói cho cậu biết, ở trước mặt đại sư, chỉ cần còn chưa luyện thành Kim Cương Bất Hoại Chi Thân, tất cả đều là vô dụng."

Mặc dù Tiêu Đằng đã hơn bảy mươi tuổi, thế nhưng cước bộ vẫn vô cùng linh hoạt, thi triển Hổ Bộ vọt tới trước mặt Phương Minh, đánh ra một quyền tốc độ cực nhanh, thậm chí còn dẫn động âm bạo, có thể thấy được tốc độ này nhanh cỡ nào.

Lực lượng của một quyền này đã vượt qua ngàn cân, đừng nói là cơ thể con người, cho dù là tấm sắt cũng có thể xuyên thủng, đây chính là sự lợi hại của đại sư Nội Gia Quyền.

Lợi dụng công pháp Nội Gia phối hợp với phương thức vận dụng lực lượng đặc thù, trong nháy mắt cực hạn của cơ thể bạo tăng mấy chục lần.

"Cho dù cậu là mình đồng da sắt thì hôm nay lão phu cũng sẽ chọc thủng sắt!"

Nghe thấy mấy lời của Tiêu lão Phương Minh chỉ cười cười không đáp, lão gia hỏa này cho rằng cậu là võ giả Ngoại Gia, nhưng lại không biết cậu căn bản không hề tu luyện thân thể tới trình độ mình đồng da sắt gì cả, lúc trước cậu có thể không ngã chính là dựa vào Vu Sư chi lực bảo hộ.

Thế nhưng nương theo Vu Sư chi lực, lực phòng ngự của cơ thể cậu còn kinh khủng hơn mình đồng da sắt nhiều.

Tốc độ của Tiêu Đằng đúng là rất nhanh, đánh ra một quyền uy lực mười phần, thế nhưng Phương Minh còn chưa đặt một quyền này vào mắt, cái này giống như một cao thủ võ lâm đối chọi với một Tu Tiên Giả, chênh lệch không thể so sánh nổi.

Đánh ra một chưởng, chưởng tay của Phương Minh trực tiếp là đụng vào chưởng tay của Tiêu Đằng, trong chớp mắt đó Tiêu Đằng đột nhiên giận quát một tiếng, Phương Minh rõ ràng có thể cảm nhận được, lúc quả đấm đối phương va chạm cùng thủ chưởng của cậu, lực lượng đã tăng lên gấp ba lần.

Đây chính là đặc thù của đại sư Nội Gia, có thể tăng trưởng lực lượng của bản thân lên mấy lần trong chớp mắt, nếu như Phương Minh thật sự chỉ là người tu luyện Ngoại Gia, chỉ sợ lần này liền bị thua thiệt lớn.

Thế nhưng đáng tiếc Phương Minh lại là tu luyện giả, vừa cảm nhận được cỗ lực lượng kia thì Vu Sư chi lực trong cơ thể cậu cũng vận chuyển, chỉ lui về phía sau hai bước liền có thể dễ dàng hóa giải cỗ lực lượng kia.

Cùng lúc đó Vu Sư chi lực từ bàn tay cậu tuôn ra như bài sơn đào hải(1), mặc dù hiện tại cậu còn cách Tiêu Đẳng một mét, thế nhưng vẻ mặt Tiêu Đẳng vẫn biến đổi lớn.

(1)Bài sơn đào hải: dời non lấp biển

"Cỗ lực lượng này…?"

Khí huyết trong người Tiêu Đẳng cuồn cuộn dâng lên, bất chấp tất cả vội vàng hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền. Chỉ là, một quyền này như đá chìm đáy biển không hề có tác dụng, ngược lại còn điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, trong lúc tức thời ngực như bị đè nặng, cả người cũng phải lui vài mét mới dừng lại được.

"Ngưng khí thành hình, nội lực hóa thành chân khí, cậu là cường giả cấp bậc Tông Sư!"

Trên mặt Tiêu Đẳng lộ ra vẻ khó tin, Tông Sư? Làm sao có thể? Trong lịch sử những người có thiên phú nhất sáng tạo ra quyền pháp hoặc là cước pháp, những Tông Sư khai sơn kia cũng không thể đạt tới cấp độ Tông Sư ở tuổi này.

"Tông Sư?"

Đám người Vương Chấn Thiên sau lưng Tiêu Đẳng trợn mắt há hốc mồm, cường giả cấp bậc Tông Sư? Toàn bộ giới võ thuật có bao nhiêu Tông Sư đâu kia chứ? Mỗi một người đều là tồn tại đỉnh phong, dựa vào thân phận của bọn họ căn bản không hề có tư cách nhìn thấy người ta.

Nếu như nói cường giả như đại sư Nội Gia còn sợ súng ống,

như vậy cường giả cấp bậc Tông Sư gần như khó mà bị thương bởi súng ống, bởi vì Tông Sư có một bản lĩnh chính là có thể nội lực ngoại phóng.

Nội lực ngoại phóng biến thành chân khí, cũng giống trong tiểu thuyết võ hiệp viết, chân khí phóng ra ngoài hộ thể, viên đạn bình thường cơ bản không thể xuyên thấu, cho nên nếu cường giả cấp bậc Tông Sư muốn muốn diệt hết một môn phái trong giang hồ cơ bản là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, chân khí hộ thể chỉ là một loại phương thức vận dụng, càng kinh khủng hơn chính là Tông Sư còn có thể dùng chân khí giết người, mặc dù không thể giết người ngoài nghìn dặm nhưng trong vòng trăm thước, người bị chân khí đánh trúng không chết cũng trọng thương, vô cùng kinh khủng.

Những môn phái nhỏ như Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang, ít ra còn có thể liều mạng với cao thủ cấp bậc đại sư, nhưng nếu là cường giả cấp bậc Tông Sư thì căn bản không có cơ hội phản kháng.

"Tiêu lão, có phải ông nhận lầm rồi hay không? Sao cậu ta có thể là Tông Sư?"

Vương Chấn Thiên nhìn Phương Minh, Tông Sư trẻ tuổi như vậy… Điều này sao có thể? Mà điều khiến hắn ta càng không thể tiếp nhận chính là nếu như đối phương thật sự là Tông Sư, vậy lần này bọn họ chết chắc rồi, một người cũng không thoát.

Không chỉ bọn họ mà sợ rằng cả Thanh Long Bang đều trốn không thoát, chắc chắn sẽ bị diệt vong. Có một Tông Sư bảo vệ, địa vị của Thanh Y Môn trên giang hồ chắc chắn sẽ vọt lên top 3, phải biết, trước mắt trên giang hồ bang phái xếp hàng thứ nhất cũng là bởi vì có một cái Tông Sư tọa trấn duyên cớ.

Tiêu Đằng sắc mặt tái nhợt, mặc dù hắn ta thể chấp nhận cỡ

nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi sự thực cỗ lực lượng mà hắn ta mới cảm nhận được vừa rồi.

"Truyền nhân của Tiêu gia quyền Tiêu Đằng cúi chào Tông Sư, lúc trước không biết thân phận của Tông Sư, mạo phạm đắc tội, mong rằng thứ tội."

Tiêu Đằng nhận thua, đối mặt với một cường giả cấp bậc Tông Sư thậm chí ông ta không thể sinh ra một tia phản kháng, đùa gì vậy, đối đầu với Tông Sư khác nào đi chịu chết?

Sự nhún nhường của Tiêu Đằng khiến đám đàn em Thanh Y Môn vô cùng kích động, trong lúc bọn họ tuyệt vọng muốn liều chết, không ngờ tình thế lại có thể quay ngoắc 180 độ như vậy.

Giờ phút này, ánh mắt của đám đàn em Thanh Y Môn tràn ngập sùng bái cùng thành kính, cường giả cấp bậc Tông Sư đó, chính là tồn tại mà cả đời này bọn họ phải ngưỡng vọng!

Tào Tĩnh Như cùng Thất Thúc cũng không kìm nổi chấn động, sở dĩ lúc trước bà không phản đối chuyện của Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh, chẳng qua là vì coi trọng cường giả đứng phía sau cậu mà thôi, thế nhưng có chết bọn họ cũng không ngờ được, Phương Minh lại chính là Tông Sư.

Một Tông Sư trẻ tuổi như vậy… Tào Tĩnh Như cơ hồ có thể nhìn thấy Thanh Y Môn quật khởi.

Chương 270: Thần phục

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Đằng chịu thua, đối mặt với cường giả cấp bậc Tông Sư, ông ta không thể dấy lên nổi một tia phản kháng, thậm chí không dám nổi lên chút ý nghĩ báo thù cho đồ đệ.

Ở trong giới võ học, người dám khiêu khích cường giả cấp bậc Tông Sư mà không chết là đã may mắn lắm rồi, chỉ bị phế võ công mà thôi, thật sự là quá may mắn.

Nhưng mà hành động nhận thua của Tiêu Đằng là chuyện mà đám người Vương Chấn Thiên không thể nào chịu đựng nổi.

Đáy lòng đám người Vương Chấn Thiên tràn ngập tuyệt vọng, cường giả cấp bậc Tông Sư, cho dù tất cả đám người Thanh Long Bang bọn họ cùng tiến lên cũng không đủ cho đối phương giết!

Lúc này rong lòng Vương Chấn Thiên vô cùng hối hận, càng thêm hận Tào Tĩnh Như, có con rể là cường giả cấp bậc Tông Sư, trực tiếp thông báo ra ngoài ai còn dám tìm Thanh Y Môn gây sự nữa?

Che giấu thì cũng thôi đi, không ngờ ngay từ đầu vẫn còn biểu hiện vẻ nhún nhường như vậy, đây căn bản chính là hố người mà, hơn nữa còn là cái một hố sâu.

Chỉ là cho dù có vô tận oán niệm, lúc này Vương Chấn Thiên cũng không dám biểu hiện ra ngoài, vẻ mặt kinh sợ vội vã nhìn

Phương Minh: "Tông Sư đại nhân, tiểu nhân không biết thân phận của đại nhân, lúc trước đã đắc tội nhiều, mong Tông Sư đại nhân có thể mở một mặt lưới, Tông Sư đại nhân có yêu cầu gì xin cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn."

Đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu.

Lão đầu sáu bảy chục tuổi lại tự xưng là tiểu nhân ở trước mặt Phương Minh, thế nhưng đám người ở đây đều cảm thấy đương nhiên phải thế, duy chỉ có Hàn Kiều Kiều nhịn không được bật cười thành tiếng, bởi vì cô ấy nghĩ một màn này quá khôi hài.

Hàn Kiều Kiều không phải người trong bang phái giang hồ, không biết một vị cường giả cấp bậc Tông Sư có ý nghĩa như thế nào, hơn nữa cho dù cô ấy có biết cũng sẽ không để trong lòng, bởi cho dù Phương Minh có phải là Tông Sư hay không, trong lòng cô ấy đều coi trọng cậu.

Phương Minh nhìn Vương Chấn Thiên, sau đó lại nhìn con trai của Vương Chấn Thiên, nhìn thấy ánh mắt của Phương Minh anh ta rùng mình một cái, cố gắng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Lúc này trong lòng của anh ta đã sợ hãi vô cùng, không ngờ anh ta lại muốn tranh đoạt phụ nữ với cường giả cấp bậc Tông Sư, đây không phải là ngại bản thân sống quá lâu sao?

Vừa nghĩ đến điểm này, chân của anh ta run run, nếu như không phải có đám đàn em của Thanh Long Bang chống đỡ phía sau, có lẽ anh ta đã là xụi lơ trên mặt đất.

Thu hồi ánh mắt, Phương Minh không nhìn đám người Vương Chấn Thiên nữa, ánh mắt chuyển hướng nhìn qua Tào Tĩnh Như: "Dì Tào, dì thấy chuyện này nên xử lý như thế nào?"

Nghe thấy lời nói của Phương Minh Tào Tĩnh Như ngẩn người,

hiển nhiên bà ấy cũng thật không ngờ Phương Minh sẽ trưng cầu ý kiến của bà ấy, mặc dù Phương Minh là người yêu của con gái bà, thế nhưng cậu cũng là cường giả cấp bậc Tông Sư đấy, Tông Sư làm việc căn bản không cần phải hỏi ý kiến ai.

Một Tông Sư, cho dù làm bất kỳ chuyện gì cũng là tùy tâm sở dục.

Lấy một ví dụ đơn giản, ở thời cổ đại, sau khi gả con gái vào nhà Hoàng thất liền trở thành thân thích của Hoàng gia, nhưng những người này căn bản không dám yêu cầu Hoàng thất phải làm bất cứ chuyện gì, mà người Hoàng thất cũng sẽ không đặt bọn họ vào mắt.

Nói trắng ra, có thể gả cho một Tông Sư đã là chuyện rất vinh hạnh rồi, đừng nói Phương Minh là Tông Sư, cho dù sư phụ của Phương Minh là Tông Sư, cũng sẽ có một đám người điên cuồng muốn gả con gái của mình cho cậu.

Bởi vì, chỉ cần có thể có chút quan hệ cùng Tông Sư là đã đủ rồi.

Phương Minh vậy mà hỏi ý kiến của bà, điều này khiến Tào Tĩnh Như cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi bà ấy nghĩ một Tông Sư như Phương Minh vậy mà vẫn quan tâm tới ý kiến của bà ấy, chắc chắn là bởi Kiều Kiều rồi, cũng có thể nói Phương Minh thật sự rất yêu con gái bà ấy.

Là một người mẹ không làm tròn bổn phận, Tào Tĩnh Như chỉ hy vọng được thấy con gái có thể sống hạnh phúc, hiện tại, bà ấy có thể yên tâm rồi.

"Phương Minh, chuyện này tùy cháu quyết định."

Tào Tĩnh Như vừa cười vừa nói, tuy rằng Phương Minh dò hỏi ý bà ấy, nhưng bà ấy sẽ không nhúng tay vào chuyện này, chỉ cần

Phương Minh có lòng là đã quá đủ rồi.

Phương Minh có chút do dự, cậu thật sự không biết nên xử lý đám người Tiêu Đẳng cùng Thanh Long Bang này như thế nào. Thấy Phương Minh trầm ngâm, đám người Tiêu Đẳng tới thở cũng không dám thở mạnh, bởi vì bọn họ biết, người trước mắt này đang quyết định sống chết của bọn họ.

Tiêu Đẳng biết ông ta phải tìm cách cứu thân ngay, là một đại sư Nội Gia Quyền, ông ta cũng biết giá trị của bản thân, do đó trong lúc Phương Minh còn đang trầm ngâm ông ta đã mở miệng: "Tông Sư đại nhân, tôi nguyện ý gia nhập Thanh Y Môn, từ nay về sau trở thành một đệ tử của Thanh Y Môn."

Vừa nghe những lời này của Tiêu Đẳng Phương Minh hơi sửng sốt một chút, lập tức đăm chiêu nhìn Tiêu Đẳng, lão già này đầu óc thật đúng là linh hoạt nha, có thể tìm được cách cứu mình nhanh như vậy.

Không sai, một đại sư Nội Gia có ý nghĩa rất quan trọng đối với Thanh Y Môn, nếu có Tiêu Đẳng gia nhập, thực lực của Thanh Y Môn chắc chắn sẽ sẽ tăng vọt, ít nhất những bang phái nhỏ như Thanh Long Bang tuyệt đối sẽ không dám đánh chiếm Thanh Y Môn.

Phương Minh cũng hiểu cậu không thể có quan hệ quá sâu với Thanh Y Môn, hơn nữa cũng không thể bảo vệ Thanh Y Môn mãi, nếu Tiêu Đẳng gia nhập Thanh Y Môn thì Thanh Y Môn sẽ không gặp những chuyện ngoài ý muốn như ngày hôm nay.

Hai người Tào Tĩnh Như cùng Thất thúc nghe được những lời Tiêu Đẳng nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nếu có đại sư Nội Gia Quyền là Tiêu Đẳng gia nhập, vậy Thanh Y Môn chính là như hổ thêm cánh.

Vẻ vui mừng của hai người lọt vào mắt của Phương Minh,

trong lòng của cậu cũng đã có quyết định, về phần đám người Thanh Long Bang này...

"Tông Sư đại nhân, Thanh Long Bang của tôi cũng nguyện ý nhập vào Thanh Y Môn, nhất nhất nghe lệnh của Tào môn chủ."

Vương Chấn Thiên cũng là người thông minh, ngay cả Tiêu Đằng còn lựa chọn cách này để tự bảo vệ mình, nếu như hắn ta chậm một chút nữa, phỏng chừng kết quả chính là đầu rơi xuống đất.

Người đã chết chính là cái gì cũng bị mất, đến lúc đó Thanh Long Bang cũng không thể thoát khỏi số phận bị thâu tóm.

"Dì Tào, dì cảm thấy thế nào?"

Phương Minh nhìn về phía Tào Tĩnh Như, thấy vẻ do dự của Tào Tĩnh Như cậu liền hiểu bà ấy sợ điều gì, đó chính là sợ đám người Tiêu Đằng cùngVương Chấn Thiên không phải thật tâm muốn gia nhập Thanh Y Môn, sợ đến lúc nào đó lại phản loạn.

"Các người nhất định muốn gia nhập Thanh Y Môn, nếu như có ngày dám phản loạn thì…"

"Tông Sư yên tâm, tôi tuyệt đối không dám hai lòng, tôi có thể thề độc."

"Tôi cũng vậy."

Tiêu Đằng cùng Vương Chấn Thiên song song trả lời, Phương Minh ý vị thâm trường nhìn hai người, lời thề là thứ không đáng tin nhất trên đời này, chẳng qua cậu có biện pháp khác khống chế hai người này, không sợ đối phương phản bội.

"Các người đã muốn gia nhập Thanh Y Môn, thế nhưng tôi muốn nhìn thấy thành ý của các người."

Phương Minh lấy một thanh dao găm trong tay đám đàn em Thanh Y Môn, sau đó ném cho Tiêu Đằng.

Tiêu Đằng ngơ ngác nhìn Phương Minh, giọng cậu từ tốn: "Trích ba giọt huyết từ lòng bàn tay trái và phải."

Tiêu Đằng không chút do dự dùng hai tay nắm thanh chủy thủ, máu theo thanh chủy thủ chảy ra, cuối cùng rơi vào bên trong chén trà.

Phương Minh nhìn về phía Vương Chấn Thiên, mặc dù hắn ta là côn đồ thế nhưng hắn ta lại không có dũng khí như Tiêu Đằng, hắn ta cắt một vết trong lòng bàn tay, sau đó nhỏ máu vào trong chén trà.

Phương Minh cầm lấy hai cái chén trà rồi đi tới trước mặt Tào Tĩnh Như: "Dì Tào, cháu cần vài giọt máu của dì, máu ở đầu ngón tay là được rồi ạ."

Tào Tĩnh Như mặc dù cảm thấy rất khó hiểu thế nhưng cũng không hỏi nhiều, tiếp nhận dao găm sau đó cắt một vết trên đầu ngón tay, mỗi chén trà nhỏ xuống ba giọt máu.

Tất cả đều đã chuẩn bị tốt, Phương Minh đặt hai chén trà lên bàn, mọi người nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Ngón trỏ cùng ngón giữa trên bàn tay phải của Phương Minh khép lại, sau đó lăng không vẽ một đồ án phù văn bên trong chén trà, một vệt sáng xuất hiện trên đầu ngón tay của cậu.

Một màn này khiến đám người đang xem phải chấn kinh.

Đột nhiên ánh sáng xuất hiện trên đầu ngón tay của cậu, sau đó từ từ rơi xuống chén trà, một màn này giống hệt như ảo thuật vậy, mà mấu chốt nhất là cậu không phải đang biểu diễn ảo thuật!

"Lấy huyết làm khế, kết thành khế ước, nếu trái lời thề, vạn tiễn xuyên tim."

Phương Minh khẽ ngâm một câu, sau đó nhìn về phía Tiêu Đằng: "Tiêu Đằng, tôi hỏi ông lần cuối, ông có thật tâm muốn gia nhập Thanh Y Môn?"

"Thật." Tiêu Đằng lúc này nào dám nói không phải.

Mà sau khi ông ta nói ra những lời này, Tiêu Đằng cảm giác cả người run lên, thật giống như có gông cùm xiềng xích đột nhiên trói buộc ông ta lại vậy.

"Vương Chấn Thiên, còn ông? Ông có thật tâm muốn gia nhập Thanh Y Môn, toàn tâm toàn ý nghe lệnh của Tào Tĩnh Như, không bao giờ phản bội?"

"Thật."

Vương Chấn Thiên giơ tay lên, thế nhưng hắn ta hoàn toàn không cảm giác giống Tiêu Đằng, bởi hắn ta chỉ là một người bình thường, không thể cảm nhận được sự biến hóa của thân thể.

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười hài lòng, quay qua Tào Tĩnh Như: "Dì Tào, từ giờ trở đi dì có thể quyết định sống chết của hai người bọn họ, chỉ cần một suy nghĩ trong lòng của dì là bọn họ sẽ bị trừng phạt tương ứng."

Nghe được lời nói của Phương Minh Tào Tĩnh Như ngây ngẩn cả người, đám người Vương Chấn Thiên cũng trợn tròn mắt, bọn họ căn bản không hiểu ý của Phương Minh.

Thế nhưng gần như ngay lập tức, Vương Chấn Thiên đột nhiên thống khổ hét lên một tiếng, cả người ngã lăn trên mặt đất.

"Cái này… Tôi chỉ vừa mới suy nghĩ… Muốn ông ta đau bụng…"

Đang lúc mọi người khó hiểu thì nghe thấy giọng nói tràn ngập kinh hãi của Tào Tĩnh Như, cả đám trợn trừng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Dì Tào không nên kinh ngạc, hai người bọn họ đã kí khế ước máu với dì, từ nay về sau dì có thể khống chế sống chết của bọn họ, dì nghĩ họ chết thì họ phải chết!"

Phương Minh mở miệng giải thích, sở dĩ cậu thi triển thuật này trước mặt mọi người chính là vì có ý muốn trấn áp, sau hôm nay chắc chắn đám người này sẽ không dám sinh lòng phản lọan.

Đây là suy nghĩ của Phương Minh, một lần ra tay có thể trừ hết hậu hoạn về sau.

Mọi chuyện cũng đi theo đúng chiều hướng mà Phương Minh mong muốn, lúc này trong đôi mắt đám người kia nhìn Phương Minh tràn ngập sợ hãi, bởi vì thủ đoạn của Phương Minh trong mắt bọn họ chính là thủ đoạn của thần!

Một suy nghĩ có thể khống chế sống chết của người khác, loại thủ đoạn này không phải thần tiên thì còn có thể là gì?

Trong khoảnh khắc này, đám người Thanh Long Bang không còn chút ý phản kháng, Vương Chấn Thiên cùng Tiêu Đẳng càng không dám, hai người cũng biết đời này bọn họ chỉ có thể bán mạng cho Thanh Y Môn.

Chẳng qua nghĩ đến thủ đoạn thần tiên của Phương Minh, hai người vừa sợ hãi vừa kích động, có một vị thần tiên như vậy ở đây, chỉ cần bọn họ không có lòng phản loạn, giúp đỡ Thanh Y Môn tranh đấu giành thiên hạ, sau đó địa vị chắc chắn sẽ càng ngày càng cao.

Con người chính là như vậy, lúc đối mặt với cường giả mà bọn họ không thể chống đối, ý nghĩ thần phục cứ vậy dâng lên…

Chương 271: Lo lắng của Tào Tĩnh Như

Trong giới tu luyện không hề tồn tại mấy lời thề bằng miệng này, trừ phi là huyết thệ cùng tâm thệ.

Nhưng cho dù là huyết thệ hay là tâm thệ, đều có một yêu cầu cơ bản, đó chính là người phát ra lời thề phải là tu luyện giả.

Bởi vì một khi đã phát ra huyết thệ cùng tâm thệ, cơ bản sẽ sản sinh ra tâm ma, mà tu luyện giả sợ nhất chính là tâm ma. Tâm ma một khi đã sinh ra, bình thường sẽ không cảm giác được gì, nhưng tới khi đột phá cảnh giới rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma vì tâm ma này, nhẹ thì đột phá thất bại, nặng thì khiến căn cơ đại đạo bị tổn thương.

Thế nhưng Tiêu Đằng cùng Vương Chấn Thiên cũng không phải tu luyện giả, cho nên huyết thệ cùng tâm thệ đều không thích hợp, biện pháp duy nhất chính là lợi dụng khế ước, loại khế ước này Phương Minh biết được từ trong truyền thừa Vu Sư, có chút giống với cổ thuật của Nam Cương.

Điểm khác biệt chính là cổ thuật của Nam Cương bắt buộc đối phương phải ăn cổ trùng, sau đó dựa vào việc khống chế cổ trùng để khống chế sự sống chết của đối phương, thế nhưng nó có hạn chế về mặt khoảng cách, bởi vì thông thường nếu cổ trùng ở cách xa mấy nghìn dặm thì nó sẽ mất hiệu lực.

Chuyện kế tiếp Phương Minh cũng không tiếp tục nhúng tay vào nữa, bởi vì cậu tin tưởng dì Tào sẽ biết phải làm sao đấy, có thể làm môn chủ của Thanh Y Môn, đương nhiên phải có chút ít thủ đoạn.

Hậu viện của sơn trang, lúc này cũng chỉ còn lại có hai người Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều.

"Phương Minh, cậu được đó."

Hàn Kiều Kiều vỗ vỗ bả vai của Phương Minh: "Chậc chậc chậc, cậu có thấy ánh mắt của đám người kia không, nhìn cậu cứ như nhìn thấy thần tiên vậy."

Phương Minh mỉm cười, đối với những người trong giang hồ này, Tông Sư vốn là tồn tại đỉnh cao, huống chi thủ đoạn mà cậu thể hiện càng muốn vượt xa Tông Sư.

Sở dĩ Kiều Kiều không cảm giác được gì, đó là bởi vì cô ấy không phải người trong giang hồ, cho nên không thể cảm nhận được sự sợ hãi do chênh lệch lực lượng mang tới.

"Vừa tới đã ra oai, theo tôi thấy bà ấy càng muốn cậu trở thành con rể hiền của bà ấy rồi."

Hàn Kiều Kiều thở dài một hơi, Phương Minh nghe nói như thế cũng sửng sốt một chút, dường như đúng là như thế thật…

"Đây là cậu tự tìm, không liên quan gì tới tôi."

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều bĩu môi: "Tôi đây vẫn còn không muốn thừa nhận đâu, phải biết rằng tôi chính là thiên sinh lệ chất(1), đàn ông muốn theo đuổi tôi có thể xếp hàng dài từ Ma Đô tới thủ đô đấy."

(1)Thiên sinh lệ chất: vẻ đẹp trời sinh

Hàn Kiều Kiều cũng không phải nói đùa, với tư cách là một nữ minh tinh nổi tiếng, số lượng người hâm mộ cô ấy thật sự là một con số khủng bố đấy.

"Đợi tới khi cô tìm được bạn trai rồi lại giải thích với dì Tào là

được, tôi rời đi trước."

Phương Minh mới vừa nhận được điện thoại của Đại Trụ, có người đang chờ cậu ở cửa hàng.

"Đi thôi, tôi cũng không muốn ở đây tiếp nữa."

Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh mới vừa đứng lên chuẩn bị rời khỏi, vừa tới cửa viện thì gặp Tào Tĩnh Như cùng Thất thúc đi tới, trên mặt của hai người không giấu được vẻ hưng phấn cùng kích động.

Ngay vừa mới rồi Vương Chấn Thiên đã gọi điện cho cao tầng của Thanh Long Bang, cao tầng của Thanh Long Bang sẽ tới đây ngay thôi. Đến lúc đó, Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang có thể xác nhập.

Thanh Y Môn, mặc dù là bang phái có lịch sử lâu đời, nhưng mà qua nhiều năm như vậy vẫn chưa từng lớn mạnh hơn, ngược lại bởi vì thời thế, thế lực của bang đang không ngừng nhỏ đi, có thể nói, lần này là cơ hội lớn nhất của Thanh Y Môn.

Nghĩ tới điểm này hai người đều rất kích động, chẳng qua là khi hai người đi tới trong sân, thấy Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

"Dì Tào, cháu vẫn còn có chút việc nên phải rời đi trước."

Phương Minh mở miệng cười cười, nghe được lời nói của Phương Minh Tào Tĩnh Như sửng sốt một chút, nếu là lúc trước có lẽ bà ấy còn có chút tức giận, bởi vì bà vốn định mời Phương Minh ở lại ăn cơm.

Chẳng qua bây giờ trong lòng Tào Tĩnh Như không một chút bất mãn, một vị cường giả cấp bậc Tông Sư nhất định là rất bận rộn, không có khả năng lãng phí thời gian ở chỗ này.

"Có việc sao, kia. . . Phương công tử cứ đi đi."

Nghĩ nửa ngày, Tào Tĩnh Như cuối cùng cũng gọi Phương Minh là công tử, thật sự là bà ấy không dám gọi tên cậu nữa.

Kỳ thực, những người trong giang hồ như Tào Tĩnh Như rất để ý tới đẳng cấp đấy, mà đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến bang phái có thể tồn tại.

Ví dụ như Hồng Môn chẳng hạn, bọn họ cũng là cực kỳ chú ý bối phận đấy, bởi vì dựa vào đẳng cấp bối phận mới có thể duy bảo vệ địa vị của bọn họ.

"Dì Tào, dì cứ trực tiếp gọi tên cháu là được rồi. "

Phương Minh vô cùng bất đắc dĩ, đối phương là mẹ của Hàn Kiều Kiều, gọi mình là công tử dường như có chút không thích hợp.

Tào Tĩnh Như hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn tiếp nhận: "Được, vậy dì vẫn sẽ gọi cháu là Phương Minh đi."

"Được rồi, nói xong rồi thì chúng ta đi thôi."

Hàn Kiều Kiều vẫn chưa tha thứ cho mẹ mình, nói xong liền muốn đi tới cửa viện, chỉ là Tào Tĩnh Như đã mở miệng gọi cô ấy lại.

"Kiều Kiều, mẹ có chút việc muốn nói với con một chút."

"Chúng ta có chuyện gì cần nói sao?" Hàn Kiều Kiều cười nhạt: "Xin lỗi, tôi không có chuyện gì để nói với bà hết."

"Kiều Kiều…" Vẻ mặt của Tào Tĩnh Như trở nên buồn bã: "Chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần đi, coi như mẹ xin con…"

Nghe được những lời này của Tào Tĩnh Như, Hàn Kiều Kiều

mắt nháy mấy cái, lời cự tuyệt như bị nghẹn ứ nơi cổ họng, cô ấy quay mặt đi không nói một lời.

"Vậy được, Kiều Kiều với dì cứ tâm sự đi, cháu xin đi trước ạ."

Phương Minh biết Hàn Kiều Kiều là loại người miệng mồm đanh đá nhưng lại rất dễ mềm lòng, huống chi dì Tào dù sao cũng là mẹ ruột của cô ấy, vẫn là máu mủ tình thâm...

"Thất thúc, thúc hãy tiễn Phương Minh đi giúp tôi."

"Phương công tử, xin mời."

Thất thúc cung kính khom người dẫn Phương Minh rời khỏi hậu viện, mà sau khi Phương Minh đi rồi, Tào Tĩnh Như mới nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, một lúc sau bà ấy khẽ thở dài một hơi: "Kiều Kiều, mẹ biết con không thích nhìn thấy mẹ, thế nhưng hiện tại chuyện mẹ muốn nói với con lại có liên quan tới Phương Minh."

Nhắc tới Phương Minh, đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều chớp chớp, nhưng vẫn không nói một lời.

"Nói thật ra là vì mẹ đã không làm tròn bổn phận, cho nên khi con đưa Phương Minh tới, mặc dù Phương Minh không phải con rể lý tưởng trong lòng mẹ, nhưng mẹ vẫn không phản đối, bởi vì mẹ nghĩ chỉ cần con thích là tốt rồi."

"Lúc đó mẹ đã nghĩ như vậy, chỉ cần con thích cậu ấy, mà cậu ấy cũng đối xử tốt với con, có Thanh Y Môn làm hậu thuẫn cho con mẹ cũng không sợ con bị ai hại, sau đó mẹ sẽ từ từ bồi dưỡng cậu ấy."

Tào Tĩnh Như nói ra suy nghĩ trong đáy lòng khi bà ấy gặp Phương Minh lần đầu tiên, sau đó lập tức lộ ra nụ cười tự giễu: "Chỉ là mẹ thật sự không ngờ, Phương Minh lại là cường giả cấp bậc Tông Sư, thậm chí lợi hại hơn hẳn những Tông Sư bình

thường."

"Kiều Kiều con không bước chân vào giới giang hồ, cho nên con không biết một người Tông Sư có ý nghĩa như thế nào, nói không chút khoa trương, địa vị của một Tông Sư trong chốn giang hồ giống như hoàng đế thời cổ đại vậy."

"Ở trước mặt Phương Minh, đừng nói là Thanh Y Môn, cho dù là mấy môn phái cao cấp nhất cũng không là gì cả. Cho nên nếu như con thực sự muốn ở bên Phương Minh, mẹ không thể trở thành chỗ dựa cho con như mẹ nghĩ nữa."

Hàn Kiều Kiều lần đầu tiên mở miệng: "Tôi không cần."

Tào Tĩnh Như đã sớm biết Kiều Kiều sẽ nói như vậy, bởi vì bà ấy hiểu tính tình của con gái mình.

"Kiều Kiều, mẹ biết tính cách của con, thế nhưng mẹ vẫn muốn nói, nếu con tiếp tục ở lại bên cạnh Phương Minh, thì con sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện. Bởi trên đời này có vô số thế lực muốn tranh đoạt nịnh bợ một cường giả cấp bậc Tông Sư, tiền tài, phụ nữ… Xã hội có quá nhiều cám dỗ."

Đây mới là điều Tào Tĩnh Như lo lắng nhất, với nhan sắc của con gái bà, người bình thường có thể cưới được nó quả thật là phước đức ba đời tu được.

Thế nhưng Phương Minh là một Tông Sư, chỉ cần cậu đồng ý, không biết có bao nhiêu thế lực sẽ nịnh bợ dâng hiến tiền tài và người phụ nữ cho cậu, mà đến lúc đó Phương Minh có thể chống cự được những cám dỗ này sao?

Không thể phủ nhận trên đời này có thật nhiều người đàn ông si tình, nhưng nhiều khi người đàn ông si tình là bởi vì anh ta không có lựa chọn tốt hơn, tuy rằng xã hội hiện tại là chế độ một vợ một chồng, nhưng đây chỉ là đối với những người bình thường

mà thôi, đối với mấy Tông Sư trong giang hồ kia, ai mà không có vài người phụ nữ bên cạnh, thậm chí mọi người còn cho rằng đó là điều hiển nhiên nữa.

Tông Sư, nên có quyền lợi như vậy.

Tào Tĩnh Như không biết phải nói những lời này với con gái như thế nào, là một người mẹ đương nhiên bà hi vọng con gái có thể lấy người toàn tâm toàn ý yêu con bé, thế nhưng nếu đối phương là một Tông Sư, thì khả năng này quá bé nhỏ.

Anh hùng yêu mỹ nhân, mỹ nhân yêu anh hùng, càng là người đàn ông tài giỏi thì càng hấp dẫn phụ nữ, mặc dù con gái bà rất xinh đẹp, thế nhưng phụ nữ xinh đẹp nhiều vô số, dù sao con gái bà cũng không phải là người xinh đẹp nhất trên đời.

"Kiều Kiều, mẹ nói những lời này với con là mong con sớm chuẩn bị tâm lý, nếu như con không thể chấp nhận được chuyện này thì hãy sớm rời xa Phương Minh đi, mặc dù mẹ rất muốn có một người con rể là Tông Sư, thế nhưng mẹ càng hi vọng con có được cuộc sống hạnh phúc."

Tào Tĩnh Như thật lòng mong muốn con gái mình có thể sống cuộc sống vui vẻ, dù cho vì thế mà bà ấy phải mất đi một người con rể là cường giả cấp bậc Tông Sư.

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, mặc dù cô ấy rất muốn nói chuyện Phương Minh đã có bạn gái, cho dù cô ấy có thật sự ở cùng một nơi với Phương Minh cũng tuyệt đối không phải vợ cả, huống chi cô ấy căn bản cũng không có dự định sống cùng với Phương Minh.

Cho nên, vấn đề này cô ấy không cần quan tâm.

"Nói xong sao? Nói xong rồi thì tôi đi đây."

Hàn Kiều Kiều không nói thêm gì nữa.

Tào Tĩnh Như thật không ngờ con gái của mình có thể bình tĩnh tới mức này, vốn bà ấy cho rằng ít nhất thì con gái cũng phải phản bác lại bà ấy vài lời, hoặc biểu hiện vẻ không quan tâm, thậm chí là tức giận… Cho dù là phản ứng gì thì cũng không nên bình tĩnh tới như vậy nha, con bé chỉ coi lời bà nói như gió thoảng qua tai...

"Ai, Kiều Kiều, mẹ thật sự mong con hạnh phúc."

Nhìn bóng lưng của con gái càng lúc càng xa, Tào Tĩnh Như thở dài một hơi, là một người mẹ bà ấy chỉ có thể chúc phúc cho con gái…

Không nói tới Tào Tĩnh Như bên này nữa, sau khi Phương Minh về tới cửa hàng Vu Đạo đã thấy hai người chờ sẵn trong cửa hàng, gương mặt tươi cười niềm nở.

"Cậu Phương, cậu đã trở về."

Xa Văn Tuấn thấy Phương Minh xuất hiện ở cửa cửa hàng, liền vội vội vàng vàng chạy tới nghênh đón, mà Trương Tố Phân đứng bên cạnh ông ta cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng, thế nhưng vẫn chạy lên.

"Thế nào, có chuyện gì sao?" Phương Minh đã biết rõ còn giả bộ hồ đồ.

"Cái kia… Là như vậy, hôm nay bà Trương tìm tôi, nhờ tôi dẫn bà ta tới gặp cậu Phương, cho nên tôi đưa bà ta tới đây." Xa Văn Tuấn trả lời.

Chương 272: Bị làm thịt

Trương Tố Phân nhìn về phía Phương Minh, vẻ mặt có chút xấu hổ, nói thật, nếu không phải thật sự hết cách thì bà ta cũng sẽ không tới đây, bởi vì tới nơi này đồng nghĩa với việc bà ta sẽ phải bỏ ra một số tiền lớn.

Thế nhưng, bà ta đã rơi vào đường cùng. Vài ngày nay bà ta đã đi tìm nhiều đại sư, nhưng mà những đại sư kia đều không có cách nào giải quyết vấn đề phong thủy của nhà bà ta, đã bỏ ra tới hai ba vạn rồi mà vấn đề trong căn phòng lại càng lúc càng quỷ dị.

Nhất là đêm qua, ngay cả những hàng xóm xung quanh đều nghe được tiếng khóc quỷ dị, hiện tại mấy người hàng xóm này đều đã đi tìm bà ta, uy hiếp bà ta, nếu bà ta không xử lý chuyện căn phòng sớm thì bọn họ sẽ lan truyền tình huống cổ quái trong căn phòng nhà bà ta ra ngoài.

Trương Tố Phân vừa vội vừa giận, bởi một khi mấy người hàng xóm kia lan truyền tin này ra ngoài, thì căn phòng kia của nhà bà ta chắc chắn sẽ trở thành căn phòng ma, đừng nói không ai muốn thuê, cho dù bà ta có bán thì chắc cũng không ai dám mua.

Phòng ở đã không có người thuê lại còn bắt bà ta trả tiền bảo vệ hàng tháng, dựa vào tính cách của Trương Tố Phân, nếu tháng nào cũng phải bỏ tiền ra thì còn khó chịu hơn cả giết chết bà ta.

Rơi vào đường cùng bà ta chỉ còn cách liên hệ với Xa Văn Tuấn, nhờ Xa Văn Tuấn đưa bà ta tới gặp Phương Minh.

"Phương đại sư, có thể hay không… Có thể lấy giá rẻ hơn một chút hay không?" Trương Tố Phân mở miệng hỏi.

"Xấu hổ, hiện tại tôi hơi bận rộn."

Phương Minh không trả lời câu hỏi của Trương Tố Phân, nhưng mà thái độ của cậu đã quá rõ ràng, 40 vạn, một xu cũng không thể thiếu.

Nghĩ đến 40 vạn không được thiếu một xu, trong lòng của Trương Tố Phân bắt đầu đo dự, thế nhưng Xa Văn Tuấn ở bên cạnh đã chen vào: "Chị Trương, chị đừng để lỡ nữa, nếu kéo dài tình trạng này tới lúc đó tổn thất không chỉ 40 vạn thôi đâu!"

Nghe được những lời của Xa Văn Tuấn, Trương Tố Phân không có do dự nữa: "40 vạn, tôi sẽ trả!"

Phương Minh dừng bước, nhìn về phía Trương Tố Phân, vừa cười vừa nói: "Qua bên kia quét thẻ giao tiền trước đi."

"Phải giao tiền trước? Không phải vẫn thường giải quyết xong mọi chuyện mới trả tiền sao?" Trương Tố Phân có chút khó chịu, có phải nhà nước đâu mà đòi thu tiền trước rồi mới làm việc?

"Đây là quy củ của cửa hàng chúng tôi."

Phương Minh không thèm để ý tới bất mãn của Trương Tố Phân, bởi vì Trương Tố Phân không có sự lựa chọn nào khác.

Quả nhiên, mặc dù không vừa lòng, nhưng Trương Tố Phân vẫn đi tới bên quầy hàng, dưới sự hướng dẫn của Đại Trụ ngoan ngoãn cà 40 vạn qua máy pos.

Cầm hóa đơn trên tay, nhìn con số 40 vạn trên hóa đơn, trong lòng của Trương Tố Phân quặn đau, bà ta lập tức nhìn Phương Minh: "Tiền tôi đã thanh toán, cậu phải giải quyết tốt vấn đề của căn phòng cho tôi, nếu không tôi sẽ tới đây ăn vạ, đây là chứng cứ."

Sau khi Trương Tố Phân lắc lắc hóa đơn trong tay liền cất nó

vào túi cẩn thận, Phương Minh không để ý chút nào tới những lời uy hiếp của Trương Tố Phân, bởi vì vấn đề của căn phòng kia cũng không quá khó đối với cậu.

Đi lên lầu hai chưa được vài phút, Phương Minh lại đi xuống, đưa tờ giấy trong tay cho Trương Tố Phân: "Mua hết số đồ trong tờ giấy này đi, sau đó mang tới căn phòng của bà luôn, tôi sẽ chờ ở đó."

Trương Tố Phân tiếp nhận danh sách, vừa nhìn lướt qua đã nhảy dựng lên: "Có lầm hay không? Tôi đã thanh toán 40 vạn rồi tại sao còn bắt tôi mua mấy thứ này nữa?"

"40 vạn là phí tôi ra tay, mấy thứ này bà phải cung cấp." Phương Minh mỉm cười, nói như kiểu đây là sự thật hiển nhiên.

"Chị Trương, tới 40 vạn chị còn có thể bỏ ra thì từng này có là gì." Xa Văn Tuấn ở một bên khuyên nhủ.

"Nói đơn giản lắm, ông nhìn thử đi."

Trương Tố Phân giơ tờ giấy ra, Xa Văn Tuấn nhìn thoáng qua tờ giấy, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, cuối cùng yên lặng không nói.

Tất cả số tiền trên người ông ta bây giờ, cũng chỉ vừa đủ mua mấy thứ trên tờ giấy kia mà thôi, mà nhất định phải cố gắng mặc cả với người bán thì mới được.

Thế nhưng cho dù có không tình nguyện tới mức nào, Trương Tố Phân vẫn phải đi mua, bởi vì bà ta đã phải chi ra 40 vạn rồi, mặc dù đồ trong tờ giấy này không rẻ chút nào thế nhưng còn xa mới bằng 40 vạn kia.

Trương Tố Phân căm hận rời khỏi cửa hàng, Phương Minh bật cười nhìn dáng vẻ của Trương Tố Phân, đúng là cậu cố ý đấy, loại người như Trương Tố Phân này nhất định phải bị dạy dỗ thích

đáng.

"Ông Xa, hãy nói ngày tháng năm sinh của vợ ông cho tôi biết đi."

"Ah, được."

Sau khi Xa Văn Tuấn nói ngày sinh tháng đẻ của vợ ông ta ra, Phương Minh lại đi lên lầu hai, lúc này cậu ở mãi trên lầu hai suốt một giờ mới đi xuống.

"Lên đường đi."

Không tiếp tục trì hoãn nữa, Phương Minh cùng Xa Văn Tuấn hai người rời khỏi cửa hàng đi tới khu nhà.

"Cậu Phương, có thể cho tôi biết cậu muốn ngày sinh tháng đẻ của vợ tôi để làm gì không?"

Bởi vì Trương Tố Phân không ở đây nên cửa phòng vẫn đóng, do đó mặc dù hai người Phương Minh cùng Xa Văn Tuấn đã tới nhưng vẫn phải đợi ở ngoài cửa. Mà trong thời gian chờ đợi, Xa Văn Tuấn không nhịn được hiếu kỳ dò hỏi Phương Minh.

"Chế tác người giấy."

Phương Minh cũng không giấu giếm, mở chiếc hộp gỗ mà cậu vẫn mang theo bên mình ra, bên trong có một người giấy đã được xếp xong.

"Người giấy này được khắc ngày sinh tháng đẻ của vợ ông, dựa theo một loại hình thức nào đó, thì người giấy này chính là một phương thức tồn tại của vợ ông."

Nghe thấy những lời nói của Phương Minh, trên mặt Xa Văn Tuấn lộ ra vẻ khiếp sợ, nhìn người giấy ở trong hộp gỗ: "Vợ của tôi?"

"Cũng không hẳn là vợ của ông." Phương Minh lại lắc đầu: "Mấy ngày trước tôi đã nói qua, vợ ông chết trong căn phòng này nên có oán khí ở đây, mà khí tràng nơi này lại khá hỗn loạn, hai thứ này kết hợp lại hình thành một loại tình huống rất đặc thù, cho nên mới nói vấn đề của căn phòng này không chỉ nằm ở phong thủy."

Đây là điều khiến Phương Minh tự tin rằng Trương Tố Phân nhất định phải đi tìm cậu, thứ nhất là bởi đầu năm nay đa số đại sư trên đường đều là lừa đảo, cũng có một số người hiểu biết rất ít về phong thủy, mà những người biết nhiều phương diện lại càng ít hơn.

Mà vấn đề trong căn phòng của Trương Tố Phân không thể chỉ giải quyết nhờ vào phong thủy, đây chính là điều khiến Phương Minh có thể nắm chắc.

Đương nhiên, cũng không phải Phương Minh tự phụ cho rằng trên đời này chỉ có cậu mới có thể giải quyết vấn đề phong thủy trong phòng của Trương Tố Phân, chỉ là trong thời gian ngắn Trương Tố Phân không thể tìm được người giải quyết mà thôi, thêm nữa Trương Tố Phân cũng không thể kéo dài thời gian, vì vậy chỉ có thể bị cậu làm thịt.

Thấy Phương Minh không tiếp tục giải thích, Xa Văn Tuấn cũng rất thức thời không hỏi nhiều nữa, sau nửa giờ, bóng dáng của Trương Tố Phân rốt cục cũng xuất hiện ở cửa thang máy.

Ngoại trừ Trương Tố Phân còn có bảy tám người công nhân, khiêng theo bao lớn bao nhỏ, rương lớn rương nhỏ ra khỏi thang máy.

"Những món đồ trong danh sách đều đã mua được rồi..."

Trương Tố Phân lau mồ hôi trên mặt rồi nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, ý bảo Trương Tố Phân đi mở cửa

phòng ra.

Sau khi tra chìa khóa vào ổ Trương Tố Phân cứ như kẻ trộm vậy, vặn vặn chìa khóa xong lập tức lùi lại núp ở sau lưng Phương Minh cùng Xa Văn Tuấn.

Chương 273: Trấn Sát Bộ

Hành động của Trương Tố Phân khiến Xa Văn Tuấn cảm thấy vô cùng nghi hoặc, bà ta cứ làm như trong nhà có giấu mãnh thú gì đó vậy, cửa vừa mở nó ra sẽ lao tới ăn thịt người.

Xa Văn Tuấn nghi hoặc không thôi, mà Phương Minh chỉ cười cười không nói gì, đợi tới sau khi đám công nhân rời đi hết, cậu mới đẩy cửa phòng ra.

Két!

Ngay khi cửa phòng mở ra, Xa Văn Tuấn cảm giác được một cỗ gió lạnh thổi vào mặt, gió lạnh như đao cắt, cho dù là lúc thời tiết ở Ma Đô lạnh lẽo nhất, ông ta cũng không thấy lạnh như vậy.

"So với tôi tưởng tượng còn nhanh hơn một chút."

Phương Minh nói nhỏ một câu, mặc dù trước đó cậu đã biết sát khí trong căn phòng này sẽ càng lúc càng nặng, nhưng tốc độ tăng trưởng của sát khí này có chút vượt quá tưởng tượng của cậu.

Phương Minh nhìn về phía Trương Tố Phân cười một tiếng, trách không được dựa vào bản tính bủn xỉn của người phụ nữ này, lại có thể tình nguyện bỏ nhiều tiền như thế.

"Này. . . Cái nhà này cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vừa mở cửa ra thì gió lạnh đã ùn ùn thổi tới, hơn nữa hiện tại gió này càng ngày càng mạnh hơn." Trương Tố Phân thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn tới thì giải thích một câu.

"Sát khí thành hình, hơn nữa còn có oán khí, tự nhiên là âm

phong trận."

Phương Minh không giải thích quá nhiều, đi tới đống đồ vật bày trước cửa thang máy, đầu tiên là lấy một chiếc rương gỗ cao ngang người ra, bên trong có mấy chiếc gương được bảo vệ trong một lớp xốp.

Lấy chiếc gương ra, Phương Minh trực tiếp mang nó tới trước cửa phòng, đầu tiên là đặt chiếc gương đối diện cửa phòng, sau đó cậu từ từ thay đổi góc độ của chiếc gương

Ban đầu Trương Tố Phân cùng Xa Văn Tuấn vẫn còn hơi nghi hoặc một chút, không rõ Phương Minh tại sao phải làm như vậy, song khi cái gương xoay tròn một góc hơn 26 độ, trên mặt gương đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Một vết nứt, hai vết nứt, dựa theo chuyển động của Phương Minh thì khe nứt trên mặt gương cũng càng lúc càng nhiều, tới khi xoay tới một góc 90 độ, mặt gương đã giống hệt như màng nhện, rậm rạp chằng chịt vết nứt.

"Cậu Phương, đây là có chuyện gì?" Xa Văn Tuấn nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Cái gương là thứ đồ vật thần kỳ nhất trên đời này, bởi vì nó có thể soi sáng tất cả, bao gồm cả sát khí."

Phương Minh dựa chiếc gương gần như vỡ nát vào tường, vừa nhìn vị trí vết nứt của tấm gương vừa giải thích: "Có đôi khi, nếu như muốn xác định trong nhà mình có sát khí hay không, có thể cầm một chiếc gương đứng ở phương vị đặc biệt bắt đầu phán đoán, mà sở dĩ gương này chỉ cần đặt ở cửa phòng cũng có tác dụng, đó là bởi vì sát khí trong gian phòng kia quá nồng đậm, vì thế không cần phương vị đặc biệt."

Nếu là người có chút hiểu biết với phong thủy sát khí, hoặc

người đã từng gặp sát khí trong nhà sẽ biết, trong phong thủy có thật nhiều loại sát khí, mà sát khí khác nhau sẽ có phương vị khác nhau.

Giống như khi con người bị bệnh vậy, những căn bệnh khác nhau sẽ biểu hiện trên những bộ phận khác nhau trong cơ thể, mà nơi phát bệnh này cũng giống phương vị trong phong thủy.

Nhưng nếu như bệnh tới giai đoạn nghiêm trọng, như vậy cả người đều sẽ phát bệnh, lúc đó chỉ cần tùy ý kiểm tra một bộ phận nào đó trên cơ thể là có thể phát hiện ra căn bệnh.

Trước mắt căn nhà này cũng là như thế, sát khí nồng nặc căn bản không cần đến phương vị đặc biệt gì.

Mặc dù như thế, chiếc gương này vẫn cho Phương Minh biết rất nhiều tin tức hữu dụng, bởi vì dựa vào những vết nứt trên mặt gương cậu có thể thấy được quỹ tích của các sát khí.

Trong phong thủy có một cảnh giới xưng là vọng khí, nghe đồn đại sư phong thủy mới có thể chạm tới cảnh giới này, đó chính là không cần mượn nhờ ngoại vật, chỉ dựa vào hai mắt cùng cảm giác liền là có thể biết rõ quỹ tích vận hành của sát khí.

Thế nhưng, Phương Minh bây giờ còn chưa phải, cậu không phải đại sư phong thủy, trừ phi có một ngày cậu có thể tu luyện tới bát tinh Vu Sư. Tới cảnh giới đó cậu có thể nương theo cảm ứng đối với khí tràng để nhận biết sát khí.

Thế nhưng đại sư phong thủy lại không cần, chính bản thân đại sư phong thủy cũng đã nghiên cứu khí tràng, dù cho thực lực không thể sánh với bát tinh Vu Sư, thế nhưng vẫn có thể làm được điều này.

Thuật nghiệp có chuyên môn, chính là để chỉ những tình huống như vậy.

Trong rương có tổng cộng có 10 cái gương, cậu bắt đầu cầm 9 cái gương còn lại đi vào trong phòng, đặt 4 gương ở sảnh lớn, một gương ở ban công, còn lại bắt đầu đặt theo thứ tự từ phòng ngủ, trên giường, nhà vệ sinh, phòng bếp.

Chín cái gương đều đầy vết nứt, sau khi đặt một loạt 10 chiếc gương trên tường, trên tay trái của Phương Minh cầm lấy một cái la bàn, mà tay phải còn lại là cầm giấy cùng bút, không ngừng vẽ vẽ đường cong trên giấy.

Sau một phút đồng hồ, Phương Minh dừng tay lại, mà trên trang giấy xuất hiện một bố cục của phòng ốc, phòng ốc này chính là căn phòng của Trương Tố Phân, ngoài ra trên giấy còn có tám đường, hai đường thẳng cùng sáu đường cong.

Mỗi đường lại có một vùng bóng mờ, vừa vặn lấp đầy cả căn phòng.

"Cậu Phương, tranh này cậu vẽ cái gì vậy?" Xa Văn Tuấn nhô đầu hiếu kỳ nhìn thoáng qua tờ giấy rồi hỏi.

"Bản đồ phân bố sát khí trong căn phòng, tổng cộng tám loại sát khí ở tám nơi khác nhau trong phòng. Nếu muốn hóa giải sát khí, đầu tiên phải hóa giải sát khí ở từng nơi này đã."

Phương Minh đi tới trước chiếc rương thứ hai, từ bên trong lấy ra một chuỗi phong linh(1), tổng cộng ba mươi sáu cái, cầm chuỗi phong linh này Phương Minh lại đi vào phòng, treo nó lên ở sát ban công.

(1)Phong linh: chuông gió

"Phong linh, có tác dụng ngăn cản sát khí, chủ yếu là nhằm vào phong sát."

"Phong sát, gió này còn có sát khí sao? Phong thuỷ… Phong thuỷ không phải cần có gió sao?" Xa Văn Tuấn nghi hoặc, ông ta

cũng biết một chút về phong thủy sát khí, thêm nữa vì biết chuyện của căn phòng này, mấy ngày nay ông ta còn cố ý vào internet tìm kiếm thông tin về phong thủy sát khí, nhưng không nghe qua phong sát.

"Đương nhiên là có." Phương Minh quay đầu lại nhìn Xa Văn Tuấn, cười giải thích: "Gió có vô tình cũng có hữu tình, nếu như ở nơi quang đãng lộng gió thì gió thổi tới là gió hữu tình, làn gió hữu tình thổi tới có thể mang đến các loại vận thế, đây tự nhiên là chuyện tốt. Thế nhưng cũng có những làn gió vô tình, thổi một cái là tất cả đều không còn."

Rất nhiều người đều không biết, phong sát gần như là đi kèm với đao sát, ví như có một căn nhà chặn ngang ngay cuối ngõ hẽm, sẽ hình thành phong sát cùng đao sát.

Hơn nữa rất nhiều người cũng không biết phong thuỷ có một đặc tính khá đặc biệt, đó chính là phong thuỷ chú ý cong, cho dù là phong hay là thủy, thậm chí cả những thứ khác, cong thì có tình, thẳng thì vô tình.

Chuông gió vang lên tạo ra những âm thanh thanh thúy, giống như là có người đang liều mạng rung chuông vậy, khiến hai người Xa Văn Tuấn cùng Trương Tố Phân nhìn tới ngẩn người.

Trên thực tế, có rất nhiều cách hóa giải phong sát, nhưng chuông là đơn giản nhất, mà đây cũng là cách Phương Minh thích làm nhất. Nguyên nhân rất đơn giản, tiếng chuông thanh thúy không chỉ có thể hóa giải sát khí, quan trọng hơn chính là còn có thể rung động toàn bộ khí tràng trong phòng.

Tiếp đó, Phương Minh lại ra ngoài cửa lấy một chiếc gương hình rồng phượng, cậu đặt chiếc gương rồng phượng này lên đầu giường trong phòng ngủ.

Tiền Ngũ đế, hơn 30 mặt gương, gỗ cây đào Trung Quốc có ra

trái, quả bầu già, rùa đồng phong thủy, tám bạch ngọc…

Tổng cộng tám món đồ vật, Phương Minh đặt nó ở 8 nơi khác nhau, thực ra 8 vật này chính là đạo cụ phong thủy, mỗi một đạo cụ đối ứng một loại sát khí.

Nếu chỉ có một loại sát khí, thì dùng đạo cụ phong thủy tương ứng có thể từ từ hóa giải sát khí, thế nhưng nơi này có tám loại sát khí cùng tồn tại, hơn nữa hiển nhiên Phương Minh cũng không muốn tốn nhiều thời gian cho việc hóa giải sát khí nơi này.

Cho nên đây chỉ là bước đầu tiên của cậu.

Sau khi đặt đạo cụ phong thủy vào đúng vị trí, Phương Minh đi tới nhà giữa, cậu cầm la bàn trên tay trái, tay phải thì cầm tờ giấy lúc trước cậu đã vẽ.

"Hai người lui ra cửa trước đi."

Phương Minh ra hiệu cho hai người Trương Tố Phân cùng Xa Văn Tuấn rời khỏi phòng, bởi vì kế tiếp cậu sẽ thi triển một loại bộ pháp, bộ pháp này là Trấn Sát Bộ, phối hợp với đạo cụ phong thủy, mạnh mẽ trấn áp sát khí ở đây.

"Bước đầu tiên, ly vị."

Nói nhỏ một tiếng, Phương Minh dựa theo phương hướng ly vị trên la bàn mà đạp đi.

Bước ra một bước, Vu Sư chi lực trong cơ thể của Phương Minh cũng bắt đầu vận chuyển, mà theo một bước này của cậu, chuông gió trên ban công rung lắc mãnh liệt, tiếng chuông mạnh hơn gấp đôi so với lúc mới treo lên.

Phong thuỷ sát khí, từng loại sát khí đều tác dụng lên phương vị riêng, thế nhưng lại có cùng phương vị khắc chế, mà phương hướng nơi Phương Minh bước ra một bước, chính là phương vị

khắc chế phong sát.

Theo một bước này của Phương Minh, khí tràng bên trong gian phòng bắt đầu xuất hiện biến hóa, đương nhiên, điểm này ngoại trừ Phương Minh không ai có thể cảm ứng được.

Sau khi bước ra một bước, Phương Minh ngừng gần ba mươi giây, ngay sau đó mới bước ra bước thứ hai.

Chấn vị.

Đây là phương vị nơi Phương Minh đạp bước thứ hai, ngay khi Phương Minh bước ra bước thứ hai, mặt gương bắt đầu xoay tròn.

Mười lăm giây!

Mười lăm giây sau, Phương Minh bước ra bước thứ ba.

Tám giây sau đó, Phương Minh bước ra bước thứ tư.

Mỗi một bước, sở thời gian dừng lại đều giảm xuống một nửa, tuy rằng tốc độ càng lúc càng nhanh, thế nhưng trên mặt Phương Minh không có vẻ nhẹ nhõm chút nào, ngược lại bước ra thêm một bước thì sắc mặt của cậu tái đi một phần.

Trấn Sát Bộ, cần dùng lực lượng của chính mình đối kháng với phản lực của sát khí, mỗi một bước độ khó đều nhân đôi lên, hơn nữa thời gian để cậu chuẩn bị lại còn giảm đi một nửa.

Mấu chốt nhất là, một khi đã bước tuyệt đối không được dừng lại, nếu có một bước nào đó cậu dừng lại hoặc chậm thời gian, chính là thất bại.

Thất bại, những sát khí này sẽ gia tăng gấp đôi, đến lúc đó thì càng thêm khó khăn hơn.

Bước thứ năm, bước thứ sáu…

Lúc bước ra bước thứ bảy trên trán Phương Minh đã là túa đầy mồ hôi lạnh, thế nhưng trong lòng cậu lại âm thầm cảm thấy có chút may mắn, may mà lúc trước Trương Tố Phân không đồng ý, nói cách khác với thực lực lúc đó cậu có lẽ không thể giải quyết được phong sát này, cũng may mà hai ngày này thực lực được tăng lên.

Sau khi bước ra bước thứ 7, Phương Minh cắn chặt răng, cơ hồ là không chút do dự trực tiếp bước ra bước thứ tám.

Răng rắc!

Trong nháy mắt khi bước ra bước thứ 8, Phương Minh rõ ràng có thể nghe thấy tiếng xương cốt vang lên, mặc dù không gãy xương, nhưng cơn đau đột ngột kéo tới khiến cậu nhíu mày, cả người lảo đào.

Nhưng cuối cùng vẫn có thể cố gắng đứng ổn định.

Mà sau khi Phương Minh đứng vững một bước này, bên trong gian phòng xuất hiện biến hóa cực lớn!

Chương 274: Người Âm trăm năm, người Dương mười năm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trấn Sát Bộ, sau khi bước xong bước thứ 8, một cơn cuồng phong xuất hiện trong căn phòng, mà ngay khi cơn cuồng phong này xuất hiện, chuông gió giống như bị kích thích bởi cơn cuồng phong này mà vang lên không ngừng.

Cùng lúc đó, tốc độ xoay tròn của gương nhiều mặt kia tăng nhanh mấy chục lần, một lúc sau đã nhanh như tia chớp vậy, mà ở trong phòng ngủ kia, gương long phượng cũng bắt đầu hơi dịch chuyển, mặt gương vốn yên tĩnh như hồ nước lại bị cuồng phong khiến cho sóng lớn cuộn trào.

Sát khí trong căn phòng tiêu tán vô cùng nhanh chóng, không tới một phút đồng hồ thì cuồng phong dừng lại, cả phòng khôi phục bình tĩnh.

Đinh linh linh.

Từng chiếc chuông gió rớt xuống bể ra làm đôi, gương nhiều mặt, gương long phượng, rùa phong thuỷ. . .

Tám loại đạo cụ phong thủy, không một đạo cụ nào may mắn thoát khỏi.

Thế nhưng Phương Minh nhìn thấy cảnh này thì lại tươi cười,

tám loại đạo cụ phong thủy này mặc dù đã bị hủy diệt rồi, thế nhưng bọn nó cũng đã hoàn thành sứ mạng của bọn nó, hóa giải được sát khí trong căn phòng.

"Có thể vào được."

Phương Minh gọi một tiếng, lúc này Trương Tố Phân cùng Xa Văn Tuấn mới dám đi tới, lúc đầu hai người rất thận trọng, thế nhưng rất nhanh sau đó trên mặt hai người lại lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi loại cảm giác lạnh lẽo như bị dao cắt đã biến mất.

"Cậu Phương, phong thủy này sát khí đã biến mất rồi sao?"

Xa Văn Tuấn có chút hồ đồ, bởi theo tầm mắt của bọn họ thì Phương Minh chỉ đi 8 bước trong phòng mà thôi, cái này cũng quá đơn giản đi.

Trong lòng Trương Tố Phân càng thêm hối hận, hơn 40 vạn đó, cứ đi 8 bước như vậy thôi là xong sao? Nếu vậy tám bước này không phải bước trên mặt đất, mà là bước trên một núi tiền đó!

"Phong thuỷ sát khí đã giải quyết, nhưng vấn đề của căn phòng này thì chưa được giải quyết."

Phương Minh nhìn về phía Xa Văn Tuấn, mà ông ta cũng hiểu ý của Phương Minh ngay, lúc trước Phương Minh cũng đã từng nói với ông ta, gian phòng kia ngoại trừ phong thuỷ sát khí thì còn có oán khí của vợ ông ta.

Nếu phong thuỷ sát khí đã được giải quyết, như vậy tiếp theo hẳn sẽ giải quyết vấn đề oán khí của vợ ông ta.

Phương Minh cầm người giấy lên, sau đó đặt người giấy vào giữa căn phòng, bắt đầu lấy lư hương, tiền giấy, thiền hương ra.

Sau khi cắm Thiền Hương vào lư hương, Phương Minh vái người giấy 8 cái, trong miệng thì thầm: "Có nữ Dương thị, sinh

năm 1982..."

"Tự tử tại đây, oán khí khó tiêu, oán khí quá nặng không thể nhập cõi Âm luân hồi, hôm nay dựa vào người giấy làm dẫn, thu oán khí nhập cõi âm!"

Sau khi niệm xong, Phương Minh lại lạy ba cái, vừa lạy vừa hướng về phía người giấy, cách không vẽ một đồ án phù chú, người giấy bắt đầu động đậy, lắc lư vài cái, sau đó bắt đầu đi lại dưới đôi mắt khiếp sợ của Trương Tố Phân cùng Xa Văn Tuấn.

Người giấy đi xung quanh phòng, khi đi đến bên cạnh Trương Tố Phân thì khuôn mặt của Trương tố Phân đã trắng bệch ra, bị hù tới không dám nhúc nhích, mà Xa Văn Tuấn ở bên cạnh cũng giống vậy, chỉ là trong mắt của Xa Văn Tuấn ngoại trừ vẻ sợ hãi thì còn thêm vẻ áy náy.

Vài phút sau người giấy lại quay về chỗ cũ, sau khi đi một vòng thì màu sắc của người giấy cũng thay đổi, biến từ màu vàng thành màu đỏ!

Đây là bởi vì giấy người đã là hấp thu tất cả oán khí trong căn phòng.

"Người giấy hấp oán, oán đầy trở về."

Phương Minh lần thứ hai bấm tay niệm thần chú, nhưng mà lần này người giấy lại đứng yên tại chỗ không chút phản ứng, điều này khiến cậu nhíu mày, bởi vì dựa theo tình huống bình thường, sau khi người giấy hấp thụ hết oán khí sẽ tự động đốt cháy, cả người giấy và oán khí cùng nhau tiêu tán.

Thế nhưng bây giờ, người giấy không những không tự cháy, ngược lại còn đứng yên ở đó không nhúc nhích, thật đúng là một chuyện ngoài ý muốn.

"Người giấy hấp oán, oán đầy trở về!"

Phương Minh lại một lần nữa bấm tay niệm thần chú, nhưng mà người giấy này vẫn không phản ứng gì, vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích.

"Cậu Phương, đã có sự cố gì sao?" Xa Văn Tuấn thấy Phương Minh nhíu mày thì hỏi cậu một câu.

"Người giấy này xuất hiện một vài vấn đề."

Phương Minh không giấu giếm, người giấy xảy ra vấn đề thì cậu phải tìm nguồn cơn của vấn đề này ra, nếu không thể đưa người giấy này đi thì oán khí trong căn phòng cũng sẽ không tiêu tán.

"Xa Văn Tuấn, kế tiếp có việc cần ông làm rồi."

Phương Minh nhìn về phía Xa Văn Tuấn, mà Xa Văn Tuấn cũng chỉ hơi sửng sốt một chút sau đó liền vội vàng gật đầu, biểu thị mặc kệ là chuyện gì ông ta cũng đều sẽ làm hết.

"Ta sẽ thử triệu hoán hồn phách của vợ ông tới trên thân thể người giấy, mà ông lại chính là người thân cận nhất của bà ấy khi còn sống, cho nên muốn chiêu hồn thành công thì vẫn cần sự trợ giúp của ông."

Xa Văn Tuấn nghe thấy những lời này của Phương Minh thì trả lời ngay không chút do dự: "Cậu Phương, cậu cứ việc sai bảo."

"Cầm này ba cây hương này đi, một lát nữa tôi nói ông làm gì thì ông cứ làm như vậy."

Sau khi ra hiệu cho Xa Văn Tuấn đốt ba chỉ Thiền Hương, vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, hai tay bấm tay niệm thần chú, đứng yên hơn một phút sau đó đột nhiên mở miệng thì thầm:

"Thiên địa có linh, Âm Dương hữu tình, hiện có người Dương

Xa Văn Tuấn, hoài niệm vợ Âm Dương thị, xin Quỷ Sai nơi cõi âm thương tình mở một mặt lưới, đưa hồn phách của Dương thị về cõi dương."

Sau khi Phương Minh niệm xong thì nháy nháy mắt ra hiệu cho Xa Văn Tuấn, Xa Văn Tuấn vội vã cầm thiền hương lạy ba cái.

Có điều, vẫn không có phản ứng.

"Người Dương Xa Văn Tuấn, quỳ thỉnh cõi âm minh mở một mặt lưới!"

Giọng nói của Phương Minh cao thêm một chút, cùng lúc đó Xa Văn Tuấn cũng quỳ xuống.

"Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim(1), sở dĩ quỳ xuống chính là vì tưởng niệm tình cảm với người vợ đã mất, chỉ mong được nói một tiếng xin lỗi với bà ấy."

(1)Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim: đầu gối của người đàn ông là vàng

Trên mặt Xa Văn Tuấn tràn ngập vẻ áy náy, trong đầu của ông ta hiện lên quang thời gian nghèo khổ lúc trước, những ngày tháng hai vợ chồng cùng nhau phấn đấu, cho dù ông ta đi làm tới tận khuya mới về nhưng trong nhà lúc nào cũng có cơm canh nóng hổi chờ đợi.

Nghĩ tới mấy chục năm cực khổ nhưng vợ ông ta vẫn ở cạnh bên, không oán không rời, quan tâm chăm sóc cho ông ta… Trong lúc nhất thời hốc mắt của ông ta đỏ bừng lên.

Lại nghĩ tới hiện tại chúng bạn xa lánh, những người đã từng xưng huynh gọi đệ nay đều đã lặn mất tích…

Vẫn nói nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, còn nói là đàn ông thì sẽ không rơi lệ, nhưng đó chẳng qua là chưa gặp phải chuyện đau

lòng mà thôi.

Nếu như có thể, Xa Văn Tuấn thật sự muốn gặp vợ mình, cho dù chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi thôi cũng đã là quá đủ rồi.

Rầm rầm rầm!

Xa Văn Tuấn đột nhiên dập mạnh đầu lên mặt đất, Phương Minh cũng không thể ngờ tới ông ta vậy mà có thể dập đầu.

Chỉ là Phương Minh cũng không ngăn cản ông ta, tiếp tục thì thầm: "Có ai lúc còn sống mà không gặp phải sai lầm, người Dương Xa Văn Tuấn, hổ thẹn với vợ con, hôm nay không cầu gì khác, chỉ cầu có thể được gặp Dương thị, mong rằng Âm sai cho phép, chấp nhận thỉnh cầu của người Dương, tiêu tan oán hận của người Âm."

Theo giọng nói của Phương Minh, lúc này đây, người giấy kia cuối cùng cũng có phản ứng, đầu tiên là lay động một chút, sau đó phình căng ra.

Thấy một màn này đôi mắt Phương Minh sáng ngời, bởi vì cậu biết điều này có nghĩa hồn phách của vợ Xa Văn Tuấn đã trở về từ cõi âm.

Nếu đã có người từng nhìn thấy đại thần nhảy múa hoặc hình ảnh gia tiên nhập vào người đệ tử xuất mã liền biết, tình huống lúc đó giống y hệt tình huống bây giờ đây.

Sau một phút người giấy mới ngừng rung động, mà lúc này trong mắt Trương Tố Phân, người giấy kia có vẻ âm tà hơn lúc trước, khiến bà ta chỉ nhìn thôi mà cũng thấy sợ hãi trong lòng.

"Người Âm Dương Tuệ Liên, hồn của bà đã nhập cõi âm, vì sao vẫn không nuông bỏ chấp niệm, lưu lại oán khí."

Phương Minh khẽ thở dài một tiếng, cậu biết quỷ hồn của

Dương Tuệ Liên đã tới đây, cũng có thể nghe được lời cậu nói, mà Xa Văn Tuấn đang quỳ dưới đất cũng ngẩng đầu lên, phần trán vì không ngừng dập đầu mà đỏ ửng.

"Tuệ Liên?"

Xa Văn Tuấn nhìn người giấy, cũng không để ý vết thương trên trán, trên mặt tràn đầy kích động.

Nhưng mà người giấy cũng không trả lời Xa Văn Tuấn, chỉ là bái Phương Minh một bái, chân thành cảm ơn Phương Minh.

"Bà còn tâm nguyện gì chưa dứt?"

Phương Minh đột nhiên hiểu ra, này Dương Tuệ Liên không muốn mang sát khí đi chính là vì muốn hồn phách đi tới Dương Gian, như vậy xem ra hẳn là bà ấy còn có tâm nguyện chưa được hoàn thành.

Dương Tuệ Liên là nhập vào người giấy nhưng không thể nói chuyện, Phương Minh thấy thế đi vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước, sau đó đổ hết nước xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một vũng nước.

"Viết những lời bà muốn nói lên đây đi." Phương Minh nói một câu với người giấy.

Người giấy gật đầu, sau đó trực tiếp là nhảy vào vũng nước, sau khi thân thể người giấy ngấm vào nước thì màu đỏ cũng hiện lên bên trên.

"Đa tạ đại sư đã trợ giúp."

Dương Tuệ Liên cảm ơn cậu, Phương Minh gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Màu đỏ tiêu thất, một màu đỏ khác lại xuất hiện.

"Đại sư, tôi tới Dương Gian chính là vì vẫn còn lo lắng cho con gái của tôi."

Sau khi Dương Tuệ Liên viết ra hàng chữ này, Xa Văn Tuấn đang đứng ở bên cạnh lộ ra vẻ áy náy, ông ta hiểu ý của bà xã.

"Tuệ Liên, con gái rời khỏi là lỗi của tôi, nhưng hiện tại tôi chưa thể đi tìm con gái về được. Bởi trên người tôi lúc này nợ nần chồng chất, tôi không muốn liên lụy con bé. Đợi sau khi tôi giải quyết chuyện nợ nần, tôi nhất định sẽ đi tìm con gái của chúng ta, tuyệt đối sẽ không để con gái của chúng ta phải chịu bất cứ tổn thương gì."

Xa Văn Tuấn không phải không yêu con gái của mình, sở dĩ trước đây ông ta không ngăn cản con gái rời đi, chính là vì ông ta không muốn liên lụy tới con gái mình.

Bởi nếu đám người kia không thể thu tiền của ông ta, chắc chắn sẽ tới quấy rầy con gái của ông ta.

"Tuệ Liên, bà cứ yên tâm, cho dù tôi có bị đói chết cũng sẽ không khiến con gái chịu khổ, tôi có thể dùng tính mạng của mình để thề với bà." Xa Văn Tuấn nhấc tay phát thệ.

Trên mặt nước, lại hiện lên một dòng chữ máu: Hi vọng ông có thể làm được.

Trên mặt Xa Văn Tuấn lộ ra vẻ xấu hổ, ông ta biết những hành động của ông ta đã khiến bà xã đau lòng tuyệt vọng, vì vậy mới nói ra những lời này.

"Dương Tuệ Liên, bà chỉ có một tâm nguyện này thôi sao?"

Phương Minh nói với người giấy, nếu như chỉ có một tâm nguyện như vậy, dựa vào lời bảo đảm của Xa Văn Tuấn bà ấy đã có thể yên tâm trở về cõi âm rồi.

Người giấy trầm mặc, trên mặt nước không còn hiện lên chữ viết nữa, một lúc sau, người giấy nhảy ra khỏi vũng nước, lạy Phương Minh một lạy sau đó quay đầu về lại chỗ cũ.

Phương Minh nhìn người giấy, vốn cậu còn cho rằng hồn phách của Dương Tuệ Liên phải quay về, thế nhưng cậu lại không ngờ người giấy không tự cháy như cậu tưởng, ngược lại bắt đầu tiêu tán từng chút một.

"Đây là…?"

Tròng mắt của Phương Minh trừng lớn, nhìn thấy người giấy tiêu tán từng chút từng chút trong không khí, trên mặt cậu hiện vẻ khiếp sợ vô cùng.

Không được nửa phút, người giấy triệt để tiêu tán, nhưng mà vẻ kích động trên mặt Phương Minh vẫn không tiêu thất, một hồi lâu sau, cậu mới khe khẽ thở dài nhìn về phía Xa Văn Tuấn, thế nhưng lại không nói gì.

Xa Văn Tuấn vẫn còn đắm chìm trong hổ thẹn, cho nên ông ta không chú ý tới ánh mắt phức tạp của Phương Minh, cho dù ông ta có nhìn thấy cũng sẽ không thể nào hiểu Dương Tuệ Liên lựa chọn tiêu tán có ý nghĩa như thế nào đối với ông ta.

Bởi vì hành vi của ông ta đã khiến vận thế của ông ta thay đổi, từ nay về sau vận khí của ông ta sẽ không thể nào như trước được nữa. Nói trắng ra chính là nửa đời sau gần như ông ta phải sống trong nghèo hèn cơ cực.

Thế nhưng phương thức rời đi của Trương Tuệ Liên, không chỉ mang oán khí đi, lại còn lựa chọn tình nguyện chịu phạt ở Âm Phủ trăm năm để đổi lại mười năm khí vận cho Xa Văn Tuấn.

Người Âm trăm năm, người Dương mười năm, chịu phạt trăm năm ở Âm Phủ để đổi lấy mười năm tài lộc cho Xa Văn Tuấn.

Phương Minh không hiểu Dương Tuệ Liên làm vậy là vì con gái hay vì trong lòng bà ấy vẫn còn yêu Xa Văn Tuấn, thế nhưng cho dù là vì sao, thì Dương Tuệ Liên cũng đã hoàn thành tốt vai trò một người mẹ hiền, một người vợ đảm.

Thậm chí, bà ấy còn làm được nhiều hơn cả những gì một người vợ nên làm.

Giờ phút này ngay cả chính Phương Minh cũng cảm thấy, vận thế của Xa Văn Tuấn bắt buộc phải suy bại, đã không biết quý trọng người vợ hiền dịu của mình làm sao còn có mặt mũi hưởng thụ sung sướng trên sự cực khổ của bà ấy kia chứ? Như vậy chẳng phải ông trời không có mắt hay sao?

Chỉ hi vọng Xa Văn Tuấn đừng phụ lòng Dương Tuệ Liên, dùng thời gian mười năm này cố gắng nỗ lực kiếm tiền chăm sóc con gái hai người thật tốt.

Chương 275: Tìm địa

Trấn Tam Sơn.

Lúc Phương Minh tới, người nhà họ Hồ đã đứng đợi sẵn từ trước.

"Cậu Phương, xin lỗi vì đã quấy rầy cậu."

"Không sao, đưa tôi tới từ đường trước đi."

Phương Minh khoát khoát tay, ra hiệu cho người nhà họ Hồ trực tiếp dẫn cậu đến từ đường đi, hắn muốn nhìn thi cốt của ông năm nhà họ Hồ.

Buổi sáng hôm nay, Phương Minh nhận được điện thoại của Hồ Phù, ông ta nói thi cốt ông năm của bọn họ xuất hiện biến hóa, bởi vì không thể nói rõ qua điện thoại nên Phương Minh đã chạy tới.

"Ah, được."

Người nhà họ Hồ cũng biết tính tình của Phương Minh, cậu luôn ưu tiên cho chính sự, do đó mọi người cũng không khách sáo nữa, trực tiếp dẫn Phương Minh đi tới từ đường nhà họ Hồ.

"Phương đại sư tới."

Hồ Quang Vinh đang đứng hút thuốc trước cửa từ đường, ngoại trừ ông ta còn có mấy người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ, thấy Phương Minh đi tới, Hồ Quang Vinh vội vã tiến lên nghênh đón.

"Gần đây tốt chứ?"

Phương Minh nhìn Hồ Quang Vinh, Hồ Quang Vinh biết ý của Phương Minh, cười hắc hắc, trong khoảng thời gian này cuộc sống của ông ta quả thật quá tuyệt vời, người đàn ông có thể trọng chấn hùng phong(1), nhất là khi ông ta nhìn thấy ánh mắt thỏa mãn của bà xã nhà mình, thật đúng là không có chuyện gì có thể tốt hơn.

(1)Trọng chấn hùng phong: lấy lại được vẻ mạnh mẽ oai phong

Hàn huyên cùng với Hồ Quang Vinh một lát rồi Phương Minh đi vào từ đường, toàn bộ từ đường được quét dọn rất sạch sẽ, ngoại trừ một số bài vị được trưng bay trong cùng, ở chính giữa từ đường có đặt một chiếc quan tài.

"Thi cốt của ông năm ở trong quan tài này."

Nắp quan tài nửa che nửa mở, mấy người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ tiến lên đẩy nắp quan tài, Phương Minh nhìn thoáng qua, tròng mắt co rút lại một chút, trong quan tài, thi cốt(2) của ông năm nhà họ Hồ bắt đầu biến thành màu đỏ.

(2)Thi cốt: xương cốt của thi thể

Một bộ xương màu đỏ… Cũng khó trách người nhà họ Hồ sẽ sợ hãi như vậy, vội vã gọi điện thoại cho cậu.

"Buổi sáng hôm nay thời chúng tôi đến từ đường quét tước như bình thường, kết quả lại phát hiện thi cốt của ông năm biến thành bộ dạng như vậy." Hồ Phù ở một bên nói rõ tình huống.

"Là ai phát hiện?"

"Phương đại sư, là tôi."

Một người trẻ tuổi nhà họ Hồ đứng dậy, cũng không đợi Phương Minh hỏi trực tiếp là trả lời luôn: "Ngày hôm nay đến phiên tôi quét tước từ đường, vậy nên mới sáng sớm tôi đã thức

dậy, sau khi quét sạch bụi bặm để thắp hương, không cẩn thận đụng tới nắp quan tài, sau đó nhìn thấy thi cốt của ông cụ năm."

Trên mặt người trẻ tuổi nhà họ Hồ còn hiện rõ vẻ kinh hoảng, hiển nhiên hình ảnh ngay lúc đó đã dọa anh ta hét ầm lên.

"Nói cách khác, các người cũng không biết này thi cốt thay đổi thành vậy từ bao giờ? Những người khác đến quét dọn ở đây cũng chưa từng có ai đẩy nắp quan tài ra?"

"Đúng vậy, trước đây chưa từng có người nào mở nắp quan tài."

Nghe được câu trả lời, Phương Minh trầm ngâm một chút rồi nói: "Thi cốt biến thành màu đỏ cơ bản chính là do dấu hiệu của trúng độc, ví dụ như khi người sống sử dụng chu sa quá nhiều, sau khi thân thể hư thối thi cốt sẽ hiện ra màu đỏ, nếu như tôi đoán không lầm, ông năm của mấy người hẳn là trước kia đã sử dụng đan dược."

Phương Minh có thể xác định, ông năm nhà họ Hồ này trước kia vốn là một vị tiên sinh, thế nhưng ông ấy hẳn là tinh thông thuật luyện đan, dù sao ở thời cổ đại luyện đan vốn là chuyện của Đạo sĩ đấy.

Đạo sĩ thời cổ đại khi luyện đan đều phải dùng chu sa, mà tiếp xúc một thời gian dài trong cơ thể sẽ có độc chu sa, đợi tới sau khi thi thể hư thối, thi cốt sẽ hiện ra màu đỏ.

Mà sở dĩ lúc trước thi cốt không biến hóa như thế, theo suy đoán của Phương Minh hẳn là bởi vì phượng mạch, phượng mạch chế trụ thi cốt của ông năm nhà họ Hồ. Thế nhưng sau khi đào thi cốt ra, luồng lực lượng áp chế này cũng tiêu thất, thi cốt cũng sẽ hiện ra biến hóa tự nhiên.

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, người nhà họ Hồ

mới yên tâm một chút, bọn họ chỉ sợ đây là dấu hiệu gì không tốt, thậm chí không ít người còn nghĩ đến các loại thi biến.

"Suy nghĩ nhiều rồi, ông năm chỉ còn lại vài khúc xương, làm sao có thể thi biến được."

Nghe thấy tiếng thì thầm của Hồ Quang Vinh, Phương Minh cười một tiếng, rất nhiều người đều nghĩ cương thi có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi, nhưng thực tế thì nào có dễ như vậy.

Có điều, tuy rằng đây chỉ là biến hóa bình thường của thi cốt, nhưng đối với Phương Minh, chuyện này khiến cậu gặp nhiều khó khăn hơn trong việc tìm kiếm phong thủy bảo địa, bởi vì mộ huyệt được chọn dựa theo cách chết của thi cốt, thi cốt có độc, điều này có nghĩa không phải nơi nào tốt cũng có thể chôn xuống được.

"Cũng được, nhân lúc mấy ngày nay tôi rảnh rỗi, tôi sẽ giúp ông năm nhà các người lựa chọn phong thủy bảo địa."

Phương Minh đã có quyết định, mà nghe được lời nói của Phương Minh, đám người nhà họ Hồ đương nhiên là vô cùng vui vẻ. Dù sao thi cốt đặt ở từ đường vẫn luôn là một nỗi băn khoăn trong lòng bọn họ, có thể sớm ngày tìm thấy mộ địa rồi hạ táng thì bọn họ cũng bớt lo lắng.

Tìm kiếm mộ địa phong thủy, không phải là chuyện đơn giản như giơ tay nhấc chân, chí ít ngày đầu tiên, Phương Minh đã đi khắp mấy gò núi xung quanh trấn Tam Sơn, nhưng không phát hiện được nơi thích hợp.

Ngày thứ hai Phương Minh mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhằm vào tất cả vùng núi trong thị trấn này, mà cậu chỉ phụ trách tìm kiếm, về phần có thể mua được mảnh đất phong thủy này hay không đó chính là chuyện của nhà họ Hồ.

"Phương đại sư, cậu có cần nghỉ ngơi một chút không?"

Hồ Quang Vinh đứng bên cạnh đang vén áo quạt quạt, sau lưng ông ta đã ướt đẫm mồ hôi, mà đám người trẻ tuổi nhà họ Hồ cũng không khá hơn bao nhiêu, đều vì đi nắng mà mặt mũi đỏ bừng.

So sánh với bọn họ thì Phương Minh vẫn còn tốt chán, mặc dù đi dưới trời nắng chang chang những trên mặt cậu lại không hề có một giọt mồ hôi nào, thậm chí gương mặt cũng không đỏ lên vì đi nắng.

"Tiếp tục đi, tận dụng khoảng thời gian còn lại hôm nay đi xem xét ngọn núi cuối cùng luôn."

Phương Minh lắc lắc đầu, ngọn núi trên trấn phía trước là mục tiêu chủ yếu của cậu ngày hôm nay, mà bây giờ đã là hai giờ chiều rồi, nếu không tranh thủ thời gian thì e rằng hôm nay sẽ không thể xem xong được.

"Phương đại sư thật là chăm chỉ, trách không được có thể trở thành đại sư."

Hồ Quang Vinh âm thầm giơ ngón cái với Phương Minh, bắt đầu nịnh nọt, có điều Phương Minh chỉ cười cười chứ không trả lời ông ta, sở dĩ cậu không nghỉ ngơi là bởi vì dựa vào thực lực của cậu lúc này, chút ánh sáng mặt trời kia tuyệt đối không thể ảnh hưởng tới cậu.

Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ của đám người Hồ Quang Vinh, Phương Minh trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng móc mấy lá bùa trong túi áo ra đưa tới.

"Phương đại sư…?"

"Dán vào sau lưng đi."

Phương Minh không giải thích nhiều, mà mặc dù Hồ Quang Vinh cảm thấy rất khó hiểu nhưng vẫn làm theo, dán lá bùa vào

sau lưng, sau một khắc, vẻ mặt của ông ta trở nên rất cổ quái, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó vậy mà lại lộ ra vẻ mặt vô cùng thoải mái.

"Phương đại sư, này… Này…"

"Đưa mấy lá bùa còn lại cho bọn họ đi."

Phương Minh ra hiệu cho Hồ Quang Vinh đưa mấy lá bùa còn lại cho đám người trẻ tuổi nhà họ Hồ, lúc mấy người này nhìn thấy vẻ mặt của Hồ Quang Vinh cũng thấy tò mò vô cùng, không phải chỉ dán một tờ giấy sau lưng thôi sao? Sao vẻ mặt ông ta lại có thể thoải mái như ăn Nhân Sâm vậy kia chứ?

Thế nhưng khi bọn họ dán lá bùa lên lưng, vẻ mặt người nào người nấy giống Hồ Quang Vinh như đúc, cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu nguyên nhân rồi.

"Tôi có cảm giác trên người mình như được gắn thêm một cái điều hòa vậy!"

"Thoải mái, quá thoải mái! Không ngờ dưới ánh mặt trời nóng rực vậy mà tôi lại có thể cảm thấy mát mẻ!"

"Băng hỏa lưỡng trọng thiên, chính là loại cảm giác này."

…

Phương Minh nhìn người trẻ tuổi vừa nói ra lời kia, mà dường như người tuổi trẻ kia cũng nhận ra bản thân nói hớ, lập tức im miệng, trên mặt lộ ra vẻ hậm hực.

"Phương đại sư, tên của lá bùa này là gì vậy ạ?" Hồ Quang Vinh nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Cái này gọi là Tụ Phong Phù, sau khi dán tấm bùa này lên, gió ở xung quanh sẽ thổi về phía mọi người, do đó mọi người mới cảm

thấy mát mẻ."

"Thì ra là vậy."

Trên mặt Hồ Quang Vinh lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó giống như nghĩ tới điều gì: "Phương đại sư, nếu bán tấm bùa này ra chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn mua đấy, ai cũng muốn dán một tấm phù này lên người."

"Nếu bảo ông bỏ ra mấy trăm đồng để mua một lá bùa này ông có đồng ý không? Hơn nữa lá bùa này chỉ có hiệu quả trong hai giờ mà thôi." Phương Minh hỏi ngược một câu.

"Mấy trăm đồng sao?" Hồ Quang Vinh hơi do dự một chút, mặc dù ông ta cũng có chút tiền, nhưng nếu bỏ mấy trăm đồng ra để mua một lá phù này cũng thật quá xa xỉ đi.

Vốn ban đầu Hồ Quang Vinh hỏi vậy là vì ông ta tưởng giá trị lá phù này rất thấp, nếu như chỉ mấy chục đồng tiền một tờ vậy ông ta nhất định sẽ mua, hơn nữa ông ta tin rằng sẽ có rất nhiều người tranh cướp mà mua.

Mà còn một điều Phương Minh chưa nói, đó chính là Tụ Phong Phù ngưng tụ gió ở xung quanh, nếu ai cũng dán Tụ Phong Phù thì gió phải thổi về hướng người nào kia chứ?

Dù sao, hiệu quả của lá phù chỉ trong phạm vi 100m, mà gió trong vòng 100m là có hạn, cơ bản chỉ đủ cho khoảng mười người sử dụng, nếu có quá nhiều người dùng Tụ Phong Phù một lúc thì hiệu quả của nó sẽ giảm đi rõ rệt.

"Được rồi, tiếp tục chạy đi."

Phương Minh ra hiệu cho đám người tiếp tục hướng về phía trước, bọn họ đi tới chân núi, nơi này có một thôn trang.

"Chào ông, xin cho cháu hỏi trên ngọn núi sau thôn có phải có

một hồ nước không?"

Phương Minh nhìn thấy một cụ ông đang nghỉ ngơi dưới gốc nhãn liền mở miệng hỏi thăm, mà sau khi cụ ông kia nghe được lời nói của Phương Minh, cũng không trả lời ngay, ánh mắt của ông ta quét qua đám người Phương Minh một lượt.

"Đúng, trên núi sau thôn chúng tôi đúng là có một hồ nước, mọi người đang muốn đi du ngoạn sao? Có điều cũng thật là đúng dịp, mới lúc nãy cũng có một nhóm người tìm tôi hỏi đường, cậu xem, xe của họ vẫn còn đậu ở đằng kia kìa."

Ông cụ chỉ tay vào một sân phơi ở gần đó, nơi đó đã có 4, 5 chiếc xe đậu sẵn.

"Trời ơi, Maybach, BMW thế hệ thứ 7, tất cả đều là những chiếc xe sang trọng đó!"

Ông cụ không nhìn ra, thế nhưng Hồ Quang Vinh chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra những chiếc xe này đều là xe sang trọng, mỗi một chiếc đều có giá trị hơn trăm vạn. Nói thật ở nơi hoang thôn vắng vẻ này, đừng nói là xe sang trọng giá trị hơn 100 vạn, cho dù chỉ là xe hơi cũng đã rất hiếm gặp, đa số đều là những kiểu xe pickup truck.

"Thật cảm ơn ông cụ."

Phương Minh không nói thêm gì, sau khi hỏi đường lên núi liền định rời đi, có điều trước khi đi, ông lão lại kêu bọn họ lại.

"Tiểu tử, các người đang định tìm long mạch phong thủy gì gì đó sao?"

"Ông cụ, sao ông lại hỏi như vậy?" Phương Minh dừng bước, hơi nghi hoặc nhìn về phía ông cụ.

"Vừa nãy tôi nghe đám người kia nói với nhau cái gì thủy, long

mạch các loại… Có điều tôi cảm thấy bọn họ chỉ là đang mò mẫm mà thôi, trên núi này của chúng tôi căn bản không có long mạch, thậm chí nó còn là đất dữ, người trong thôn chết đi không ai dám an táng ở đó!”

Nghe được lời của ông cụ, Phương Minh mỉm cười, phong thủy trên núi này rốt cuộc có tốt hay không, phải tự mình xem qua mới biết được.

Chương 276: Cũng là một thầy phong thủy trẻ tuổi

Núi Thanh Môn.

Đây là một tòa núi không mấy nổi danh, cũng không phải là địa điểm du lịch, mà cái gọi là đường núi cũng chỉ là do người dân trong thôn đi nhiều mà thành, chiều rộng đủ chỗ cho ba người cùng đi.

Nhưng mà trong mắt những thầy phong thủy, núi Thanh Môn lại rất nổi danh, bởi toàn bộ đỉnh núi Thanh Môn tạo thành hình cái chén, mà ở giữa chén này lại có một hồ nước, địa hình như vậy thu hút sự chú ý của rất nhiều thầy phong thủy.

Có thầy phong thủy cho rằng núi này là bảo địa, sau vài chục năm, núi Thanh Môn này đã chôn không dưới trăm tòa mộ phần, nhưng điều quỷ dị chính là con cháu của những người được chôn ở nơi này cuối cùng đều lựa chọn dời phần mộ, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi mộ của tổ tiên được chôn trên núi, trong nhà bọn họ liên tục gặp chuyện, không thể nào sống yên ổn.

Nếu như nói chỉ có một nhà gặp chuyện không may thì cũng thôi, thế nhưng nhà nhà có người chôn cất ở đây đều xảy ra chuyện, điều này khiến đa số thầy phong thủy cho rằng đây là một khối giả địa.

Sở dĩ gọi là giả địa, chính là chỉ bề ngoài của vùng núi này thoạt nhìn rất giống phong thuỷ bảo địa, nhưng trên thực tế thì ngược lại hoàn toàn, sau khi chôn tổ tiên xuống đây không chỉ không mang lại phúc trạch cho gia đình, mà còn mang tới vận rủi.

Đương nhiên, môn phái Loan Hình trong giới phong thủy là dễ dàng gặp phải giả địa nhất, bởi vì môn phái Loan Hình khi lựa chọn mộ địa phong thủy chủ yếu dựa vào hát hình.

Hát hình chính là chỉ chuyện so sánh sông núi thành cầm tinh động vật(1) hoặc là một loại đồ vật có hình tượng cụ thế, tỷ như cái gọi là kim xà quấn eo, rùa thần ra biển, kỳ lân quay đầu, cự tượng xuất sơn...

(1)Cầm tinh động vật: ví như tuổi tý cầm tinh con chuột

Những thứ phong thuỷ này đều xuất phát từ hát hình, mà hát hình là một loại hình tượng rất mơ hồ, rất nhiều người vừa nghe cự tượng xuất sơn chắc hẳn sẽ liên tưởng ngay tới voi, nhưng trên thực tế căn bản là nhìn không ra hình voi.

Đương nhiên, hát hình cũng không phải tùy tùy tiện tiện, hát hình còn căn cứ vào trình độ của thầy phong thủy. Một thầy phong thủy tài giỏi thuộc môn phái Loan Hình, chỉ cần nhìn thấy một mảnh đất sẽ có thể liên tưởng ngay tới hình tượng của mảnh đất đó.

Có hai môn phái phong thủy, Loan Hình cùng Lý Khí, môn phái Ly Khí ít gặp phải giả địa hơn môn phái Loan Hình nhiều, bởi vì môn phái Ly Khí mặc dù cũng cần tham khảo hình dạng của sông núi, nhưng thứ bọn họ quan tâm chính là khí tràng, nếu khí tràng không đạt yêu cầu thì cho dù có địa hình tốt cũng sẽ không thể công nhận.

Hai đại phái này không ai phục ai, tranh luận từ thời cổ đại tới bây giờ.

Sở dĩ Phương Minh biết núi Thanh Môn, cũng là bởi trong lúc cậu tìm tòi về địa hình sông núi nơi đây trên mạng, phát hiện bài đăng của một thầy phong thủy.

Đó là một thầy phong thủy thuộc môn phái Lý Khí, mục đích của bài đăng này chính là mượn ví dụ về núi Thanh Môn để cười nhạo đám thầy phong thủy môn phái Loan Hình, khi lựa chọn bảo địa cho cố chủ chỉ biết chăm chăm nhìn xuống đất, kết quả không thể phân biệt được thật giả, gài bẫy cố chủ.

Chính là nhờ bài đăng này, mà đúng hơn là nhờ số ảnh chụp từ vệ tinh trong bài đăng này đã khiến Phương Minh có suy nghĩ lặn lội tìm tới núi Thanh Môn.

"Phương đại sư, nếu đã như vậy chúng ta vẫn cần phải đến Núi Thanh Môn sao?"

Trên sơn đạo, một người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ sau khi nghe Phương Minh kể về chuyện núi Thanh Môn, có chút nghi ngờ hỏi.

"Mày thì biết cái gì, những thầy phong thủy kia có thể so sánh với Phương đại sư sao? Những thầy phong thủy kia không tìm được bảo địa chính là do trình độ yếu kém, một khi Phương đại sư đã ra tay nhất định sẽ không có vấn đề."

Hồ Quang Vinh là người hâm mộ trung thành của Phương Minh, cho nên đối với tất cả những hành động của Phương Minh ông ta đều là tin tưởng vô điều kiện, dù cho Phương Minh tùy tiện chỉ vào một mảnh đất nói nơi này có long mạch, ông ta cũng sẽ không có bất kỳ hoài nghi.

Phương Minh bật cười: "Không nên xem thường những thầy phong thủy trên đời này, nếu đã có thể ra đời hành nghề trên cơ bản đều là có chút bản lĩnh, hơn nữa nếu như chỉ có một thầy phong thủy nhìn sai có thể nói là do trình độ, thế nhưng nếu như đa số thầy phong thủy đều nhìn sai thì có thể nói, phong thủy của núi Thanh Môn này đúng là không tầm thường."

Phương Minh rất tin tưởng vào trình độ phong thủy của bản

thân, nhưng Phương Minh cũng sẽ không mù quáng tự phụ, rốt cuộc phong thủy của núi Thanh Môn này là như thế nào thì phải tận mắt nhìn qua mới biết được.

Núi Thanh Môn không cao, vì thế chỉ sau 15 phút đoàn người Phương Minh đã đi tới đỉnh núi, mà giờ khắc này, đối diện với bọn họ chính là một hồ nước, bốn bề của hồ nước có núi bao quanh, mà ở trung tâm của hồ còn có một tòa núi nhỏ, cao hơn hai mươi mét.

Trên núi nhỏ mọc đầy cây cối, xanh um tươi tốt, tỏa ra một màu xanh biếc cực kỳ say lòng người.

"Nơi tốt."

Cho dù không biết phong thủy, thế nhưng có thể nhìn thấy một hồ nước trên đỉnh núi, đám người Hồ Quang Vinh vẫn cảm thấy có chút khó tin.

"Ở đây hoàn toàn có thể khai phá thành một cái địa điểm du lịch nha, đến lúc đó nhất định sẽ hấp dẫn đám người lân cận tới đây vui chơi vào ngày cuối tuần, thậm chí còn mang lại lợi ích cho đám người sống trong thôn bên dưới."

Hồ Quang Vinh là một thương nhân chân chính, vừa nhìn đã có thể thấy được lợi ích nơi này, thế nên ông ta mới càng cảm thấy khó hiểu. Đáng ra, chính phủ địa phương phải nhìn thấy cơ hội làm ăn từ nơi này mới đúng.

Trong lúc Hồ Quang Vinh còn đang cảm thán, Phương Minh cũng quan sát hồ này một lúc lâu, sau đó mới nhìn vào ngọn núi nhỏ mọc lên ngay giữa hồ.

"A, núi nhỏ giữa hồ kia có người, không biết có phải đám người tới xem phong thủy mà lúc nãy ông cụ đã nói tới không?"

Một người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ tinh mắt phát hiện,

trên núi nhỏ kia có mấy bóng người.

"Đúng thật, Phương đại sư, chúng ta có nên đi qua đó ngay không? Tôi sợ bọn họ sẽ đoạt trước mất." Hồ Quang Vinh đứng bên cạnh lo lắng.

"Đương nhiên chúng ta phải đi qua rồi."

Phương Minh cười cười, chỉ có điều đám người Hồ Quang Vinh này cũng không biết quy củ trong giới phong thủy, đó chính là nếu như hai thầy phong thủy cùng coi trọng một mảnh đất, như vậy phải dựa vào thứ tự đấy, ai tới trước thì mảnh đất thuộc về người đó.

Nếu lúc này đang có một thầy phong thủy ở đó xem thì người khác không được phép cắt ngang, chỉ trừ khi người thầy phong thủy lúc đầu từ bỏ không chọn mảnh đất này, thì người tới sau mới có cơ hội đấy.

Đây là quy củ đã tồn tại mấy trăm năm trong giới phong thủy, tất cả thầy phong thủy đều phải tuân thủ.

Đường xuống núi cũng là con đường mòn, thế nhưng chỉ trong chốc lát đám người Phương Minh đã đi tới bên hồ.

"Phương đại sư, nơi này có bè trúc, chúng ta có thể chèo bè trúc đi qua."

Hồ Quang Vinh nhìn thấy bè trúc bị gác lại bên bờ, hiển nhiên đây chính là bè trúc do người trong thôn dưới núi chế tạo, mà nhóm người tới trước kia hẳn cũng là chèo bè trúc đi qua.

Bè trúc cũng không quá khó làm, lúc bé đám người Hồ Quang Vinh cũng đã từng làm qua, bè trúc chở sáu người chèo tới ngọn núi nhỏ giữa hồ, thế nhưng bọn họ vừa mới qua tới bờ bên kia đã có người ngăn cản bọn họ lại.

"Đứng lại, ở đây không cho phép lên bờ."

Hai người đàn ông mặc đồ đen lạnh lùng nói, thế nhưng đám người Hồ Quang Vinh là ai kia chứ? Đây vốn dĩ không phải đất riêng của các người, vì sao lại cấm bọn họ không được lên bờ? Huống chi chuyến đi này còn quan hệ đến mộ địa phong thủy của ông năm nhà mình, ông ta càng không thể nào trở về đơn giản như vậy.

"Thật buồn cười, núi này là của các người sao? Hay đất này là của các người? Chúng ta có chân, chúng ta muốn đi đâu thì đi đó! Bây giờ chúng tôi cứ muốn lên bờ đấy, các người định làm gì chúng tôi?"

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Hồ Quang Vinh, một người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ dẫn đầu bước lên bờ, không sợ hãi chút đối chọi với người đàn ông mặc đồ đen, còn Hồ Quang Vinh thì nhìn về phía Phương Minh: "Phương đại sư, cẩn thận dưới chân."

Phương Minh cười cười, cậu cũng không phải cụ già bảy tám mươi tuổi, chỉ là bước từ bè trúc lên bờ cũng phải cần Hồ Quang Vinh đỡ sao? Phương Minh cự tuyệt ý tốt của Hồ Quang Vinh, tự mình bước lên bờ.

"Muốn chết!"

Vẻ mặt của hai người đàn ông áo đen trở nên dữ tợn, trong đó có một người trực tiếp đấm thẳng tới, thế nhưng người thanh niên nhà họ Hồ kia cũng không chút sợ hãi, vốn là tuổi trẻ ngựa non háu đá, muốn đánh nhau sao? Ai sợ ai!

Có điều, ngay lúc hai bên sắp va chạm vào nhau thì một giọng trách móc vang lên trong rừng cây.

"Dừng tay."

Nghe thấy giọng nói này người đàn ông áo đen liền thu tay lại, mà ánh mắt của Phương Minh cũng hướng về phía rừng cây, từ bên trong rừng cây có 7, 8 người đi ra. Dẫn đầu là người thanh niên cỡ trạc tuổi cậu, bên cạnh người thanh niên trẻ tuổi thì có một cô gái trẻ tuổi hiền lành, sau lưng cậu còn có năm người đàn ông trung niên cùng một ông lão.

Tổng cộng tám người, đang đi ra khỏi rừng cây.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Nam tử trẻ tuổi mở miệng, anh ta cũng chính là người đã quát lớn lúc nãy.

"Lữ tiên sinh, là tôi đã sai bọn họ coi chừng, không để người khác tới quấy rầy tiên sinh."

Lão giả sau lưng người thanh niên trẻ tuổi mở miệng: "Chủ yếu là tôi không muốn những người rảnh rỗi tới quấy rầy tiên sinh."

"Cái gì mà quấy rầy với không quấy rầy!"

Lữ Trí Thần nhíu mày, nếu như không phải là bởi vì thân phận của lão giả trước mắt này quá đặc thù, anh ta căn bản không muốn hợp tác với đối phương chút nào.

Vẻ mặt của lão giả có chút xấu hổ, cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh Lữ Trí Thần cũng mở miệng giải vây: "Anh Trí Thần, chú Vương cũng là lo lắng cho anh thôi, để anh có thể yên tâm xem xét phong thủy."

Nghe được lời nói của cô gái trẻ tuổi, ánh mắt của Phương Minh chiếu tới trên người Lữ Trí Thần, xem ra, thầy phong thủy trong đám người trước mắt hẳn là người nam tử này rồi, chỉ là không nghĩ tới thầy phong thủy này cũng trẻ tuổi như vậy.

"Anh ta là thầy phong thủy? Thật đúng là trẻ tuổi nha, tôi còn tưởng rằng thầy phong thủy trẻ tuổi như vậy, trên đời chỉ có một mình Phương đại sư kia đấy."

Một người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ nhỏ giọng lầm bầm một câu, có điều thanh âm của anh ta cũng không tính là nhỏ, ít nhất đám người Lữ Trí Thần trước mắt đều nghe được.

Do đó, trong khi Phương Minh đang đánh giá Lữ Trí Thần thì Lữ Trí Thần cũng nhìn về phía Phương Minh, hai người nhìn nhau một hồi lâu, sau đó đều tự thu tầm mắt về.

"Tôi là Lữ Trí Thần, là một thầy phong thủy."

"Phương Minh, coi như là thầy phong thủy đi."

Hai người Lữ Trí Thần cùng Phương Minh nhìn nhau cười, có một loại cảm giác như nhìn thấy người cùng chí hướng. Dù sao ở trong giới phong thủy, gần như không có thầy phong thủy trẻ tuổi như hai người, cũng chính vì điều này, mà cả hai đều có ấn tượng tốt với đối phương.

"Phương huynh cũng coi trọng phong thủy của nơi này?" Lữ Trí Thần cười hỏi.

"Tôi có nghe nói qua, do tò mò nên mới cố ý tới xem một chút."

"Tôi mới vừa nhìn rồi, ngọn núi nhỏ này không có thích hợp làm nơi mộ táng, vậy nên tôi không quấy rầy Phương huynh nữa, có duyên sẽ gặp lại."

"Đa tạ Lữ huynh nhắc nhở, chờ mong lần sau gặp lại."

Phương Minh cũng ôm quyền, hơi hơi híp mắt nhìn đám người Lữ Trí Thần lên bè trúc rời khỏi.

"Phương đại sư, người này còn trẻ như vậy đoán chừng cũng

không có bản lĩnh gì trên phương diện phong thủy, lời của anh ta chúng ta không nên để trong lòng thì hơn.” Hồ Quang Vinh ở một bên nịnh nọt nói.

"Không phải tôi cũng còn trẻ như vậy sao?" Phương Minh cười phản vấn.

"Này. . . Phương đại sư tự nhiên không giống với anh ta, Phương đại sư ngài chính là thiên tài mấy trăm năm cũng khó có được một người, đương nhiên là khác hẳn với người bình thường."

"Trình độ trên phương diện phong thủy của người này cũng không thấp hơn tôi đâu, thậm chí rất có thể ở trên tôi nữa."

Phương Minh nhìn Hồ Quang Vinh, nói một câu khiến Hồ Quang Vinh sững sờ, người kia còn lợi hại hơn Phương đại sư, đây chẳng phải là thần tiên sao?

"Đừng ngẩn ra đó nữa, chúng ta cũng vào xem đi."

Thấy Hồ Quang Vinh ngơ ngẩn, Phương Minh lắc lắc đầu, xoay người đi đến phía rừng cây, trong lòng cậu có một loại dự cảm, cậu sẽ sớm gặp lại người thanh niên này.

"Không phải Phương đại sư nói trình độ phong thủy của người kia còn cao hơn cậu sao? Nếu đã vậy còn vào xem làm gì nữa?"

Hồ Quang Vinh nhìn bóng lưng của Phương Minh càng lúc càng xa, lẩm bẩm một câu sau đó vội vàng đuổi theo.

Chương 277: Chu Tước bàn ngọa

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cây cối trong rừng đã bị chặt đi hình thành một con đường, hẳn là do đoàn người Lữ Trí Thần làm ra, bởi căn bản người tới ngọn núi giữa hồ này đã ít, mà đi vào giữa ngọn núi có lẽ lại càng ít hơn.

Có đường cũng giảm bớt phiền phức cho đám người Phương Minh, lấy la bàn trong túi ra, Phương Minh vừa nhìn la bàn nhất vừa chú ý bốn phía.

Canh hướng, lai long khứ thủy(1) đều rất không tồi, trách không được những thầy phong thủy kia sẽ chọn huyệt ở nơi gần đây.

(1)Lai long khứ thủy: rồng tới nước đi

Phương Minh nhỏ giọng lẩm bẩm, đã đi được một vòng mà cậu vẫn không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng nếu như không có vấn đề, chắc chắn Lữ Trí Thần sẽ không nói ra những lời như vậy.

"Chẳng lẽ còn có chi tiết nào mà mình không phát hiện ra?"

Phương Minh ngừng lại, cậu quyết định vận dụng một loại

phương thức khác để xác định phong thủy của nơi này, một loại thủ đoạn không thuộc về thầy phong thủy.

"Cắm lá cờ này vào phía ngoài cùng bên trái ngọn núi, lá cờ này cắm ở bên phải, hai lá cờ còn lại cắm ở hai phía trước sau."

Phương Minh móc bốn lá cờ trong túi giao cho Hồ Quang Vinh, Hồ Quang Vinh lập tức sai bốn người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ làm theo những lời Phương Minh nói.

"Phương đại sư, còn chuyện gì cần làm thì cậu cứ giao cho tôi."

"Đúng là còn có chuyện cần ông làm, ông leo lên cây này đi, leo càng cao càng tốt."

Nghe được những lời nói của Phương Minh, khóe miệng của Hồ Quang Vinh co quắp một cái, nếu biết Phương Minh cần ông ta làm việc này thì ông ta đã lựa chọn đi cắm cờ rồi.

Leo cây, mặc dù lúc nhỏ ông ta đã từng leo không ít lần, thế nhưng hiện tại tới tuổi trung niên thân thể phát phì ra, nói ông ta leo cây không phải là muốn làm khó ông ta sao?

Chỉ là lời đã nói ra cũng như bát nước đổ đi, Hồ Quang Vinh nhìn cây cối xung quanh, cuối cùng cắn răng lựa chọn một cây, nhảy bật lên.

Thật đáng tiếc, đã thất bại.

Lần thứ hai, lần thứ ba…

Thẳng đến lần thứ tư, Hồ Quang Vinh mới leo được lên cây, sau đó vụng về trèo lên cao hơn. Mãi tới 5 phút sau rốt cuộc cũng đã leo được đến độ cao 5m.

Năm mét đã là độ cao tối đa rồi, nếu tiếp tục leo lên nữa sẽ tới

ngọn mất, lúc này Phương Minh mới ra hiệu cho Hồ Quang Vinh ngừng lại.

Trong lúc Hồ Quang Vinh leo lên cây, bốn người trẻ tuổi nhà họ Hồ cũng chạy tới báo, bọn họ đã cắm xong bốn lá cờ theo như lời Phương Minh dặn.

Mọi thứ đều chuẩn bị ổn thỏa, từ độ cao của Hồ Quang Vinh có thể dễ dàng nhìn thấy bốn lá cờ kia.

"Phương đại sư, tôi tốt rồi."

Nghe thấy lời nói của Hồ Quang Vinh, Phương Minh gật gật đầu, thả la bàn xuống, bắt đầu lẳng lặng đứng yên ở nơi này, nhắm hai mắt lại. Mà cùng lúc đó, Vu Sư chi lực trong cơ thể cậu cũng bắt đầu vận chuyển.

Vu Sư chi lực đến từ chính ngôi sao trên trời, mà ở trong giới Phong Thủy có một câu nói như vậy: Địa sư hạng nhất xem tinh đấu, Địa sư hạng nhì xem cửa nước, Địa sư hạng ba cõng la bàn đi khắp núi.

Phong thuỷ không chỉ đơn thuần là dựa vào sơn thủy, quan trọng hơn chính là phải phù hợp với 28 chòm sao trên bầu trời, bởi vì địa thế của sông núi cuối cùng vẫn phải mượn lực lượng của ngôi sao đến dẫn động.

Mà biện pháp Phương Minh định dùng lúc này chính là lợi dụng tinh thần chi lực để đẩy ngược phong thủy ở nơi này.

Nói trắng ra chính là sử dụng một phương thức gian dối mà chỉ Phương Minh mới có thể làm được, có lẽ nói chính xác hơn là thủ đoạn mà chỉ có Vu Sư mới có thể thi triển, bởi vì chỉ có Vu sư mới có thể động đến lực lượng của tinh thần.

Vu Sư chi lực vận chuyển, ở trên trời cao, nơi mà với tầm mắt của con người thì không thể nhìn thấy được, sao Văn Khúc bắt đầu

tỏa sáng lấp lánh, theo ánh sáng của sao Văn Khúc lóe ra, những vì sao trong hai mươi tám chòm sao đều xuất hiện tia sáng, chỉ có điều bởi vì cách rất xa, không ai có thể nhìn thấy.

Cùng với biến hóa của những vì sao này, cây cối ở bên trong ngọn núi nhỏ đột nhiên rung động xào xạc, người có cảm thụ rõ ràng nhất chính là Hồ Quang Vinh vẫn còn đang ở trên cây, đột nhiên một cơn gió thổi tới khiến ông ta vội vã ôm chặt cành cây, chỉ sợ bản thân sẽ lộn cổ xuống đất.

"Hồ Quang Vinh, nói cho tôi biết lá cờ phía nào đang lay động?" Phương Minh đột nhiên mở miệng hỏi.

"Phương đại sư, tôi… Nhìn... Nhìn, là phía nam, lá cờ phía nam lay động rồi."

"Bên trái, lá cờ bên trái cũng lay động theo rồi."

Hồ Quang Vinh nhìn lá cờ ở bốn phía, nói trình tự lay động của bốn lá cờ cho Phương Minh, nam, tây, bắc, đông, đây là trình tự lay động của bốn lá cờ.

"Thì ra là thế."

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, bởi cậu biết vì sao Lữ Trí Thần lại nói phong thủy ở nơi này không ổn.

"Hồ Quang Vinh, ông có thể leo xuống được rồi."

Phương Minh ra hiệu cho Hồ Quang Vinh leo xuống, sau đó lại gọi mấy người thanh niên trẻ tuổi nhà họ Hồ trở lại, cậu cũng cất la bàn vào.

"Phương đại sư, vậy là được rồi sao?"

"Ừm, đã tìm được nguồn cơn vấn đề của phong thủy nơi này, trách không được lúc trước có nhiều thầy phong thủy nhìn sai

phong thủy nơi này như vậy."

Phương Minh cảm thán một câu, thấy vẻ mặt khó hiểu của đám người Hồ Quang Vinh, cậu giải thích: "Dựa vào vẻ bề ngoài của nơi này thì đây là nơi có phong thủy tốt, bốn bề toàn núi, ở giữa giấu nước, Huyền Vũ cao vót, Chu Tước như cá chép chiếm giữ tiền phương, Thanh Long cao ngất, Bạch Hổ ngọa cư(1), mà thảm thực vật ở dãy núi rậm rạp, minh đường(2) trống trải."

(1)Ngọa cư: sinh sống

(2)Minh đường: trong phong thủy, nó là nơi trước huyệt có núi vây quanh, nhiều nước, tụ họp sinh khí

Đám người Hồ Quang Vinh như nghe thấy thiên thư vậy, mơ mơ hồ hồ, nhưng bọn họ có thể hiểu đây đều là những từ ngữ có ý khen ngợi.

"Thế nhưng nơi này sai ở điểm nó có nước, bởi vì nơi này có giấu giếm bố cục phong thủy Chu Tước bàn ngọa, Chu Tước thuộc hỏa, nếu như ở đây không có nước thì đất này sẽ là một nơi phong thủy bảo địa."

"Thế nhưng chính vì hồ nước này tương khắc trực tiếp cùng Chu Tước, dẫn tới Chu Tước không bay ra được, Chu Tước không bay ra được có ý nghĩa khí không thể tụ, nếu chôn cất người chết ở đây đương nhiên sẽ không nhận được điều gì tốt đẹp."

Phương Minh khe khẽ thở dài, mà đám người Hồ Quang Vinh cũng hiểu được đôi chút, nhưng vẫn có rất nhiều điểm còn mơ mơ hồ hồ.

"Lẽ nào những thầy phong thủy kia không ai có thể nhìn ra sao?" Hồ Quang Vinh hơi nghi hoặc hỏi một câu.

"Dựa vào địa hình cơ bản không thể nhìn ra nơi đây có Chu Tước, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì địa hình nơi này đã xảy ra

thay đổi lớn, có lẽ là do cơn địa chấn hàng trăm năm trước, hoặc là một cơn lũ, cũng có thể là do đất đá sụp xuống… Có rất nhiều nguyên nhân có thể khiến địa hình nơi này thay đổi hẳn."

"Ở trong giới Phong Thủy câu có nói như thế này: Không chọn kỳ long quái huyệt, chính là chỉ những loại địa hình rất đặc thù này, bởi vì rất có thể ở mấy trăm năm trước, nơi đây từng là một vùng đất phong thủy tốt, thậm chí cũng đã từng có người chọn nơi này làm mộ huyệt."

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, đám người Hồ Quang Vinh cuối cùng cũng có thể hiểu rõ hoàn toàn, đó chính là vùng đất này bề ngoài thì có vẻ rất tốt, nhưng bên trong thực ra lại rất xấu, không thích hợp hạ táng.

"Đã như vậy thì chúng ta đi tôi Phương đại sư."

"Đi, tại sao phải đi?" Phương Minh cười nhìn về phía Hồ Quang Vinh hỏi ngược lại.

"Không. . . Không phải Phương đại sư đã nói phong thủy của nơi này không tốt sao, vậy chúng ta còn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian làm gì nữa?"

Hồ Quang Vinh cảm thấy khó hiểu, đã là nơi phong thủy không tốt thì tại sao lại còn chưa đi?

"Chu Tước bàn ngọa, đây chính đại địa(3) hiếm có, nếu như thì bỏ qua như vậy thì thật sự là quá đáng tiếc."

(3)Đại địa: chữ đại thường dùng để nhấn mạnh, ở đây ý chỉ một vùng đất tốt

Phương Minh nhếch miệng lên, trong mắt hiện lên tia sáng, có lẽ Lữ Trí Thần cũng nhìn ra bố cục phong thủy Chu Tước bàn ngọa này, cũng có thể anh ta không nhìn ra, thế nhưng cuối cùng anh ta lựa chọn buông tha mảnh đất này, điều đó không có nghĩa là cậu

cũng sẽ buông bỏ!

Chương 278: Dính ánh sáng của Phương Minh

(1)Dính ánh sáng của Phương Minh: nhờ Phương Minh mà nhận được lợi ích

Đoàn người Lữ Trí Thần xuất hiện ở thôn trang dưới chân núi Thanh Môn, mở cửa xe Maybach ra, Lữ Trí Thần còn có cô gái trẻ tuổi kia cùng với lão giả đều ngồi vào trong xe.

"Lữ tiên sinh, phong thủy ở nơi này thực sự không thể dùng sao?" Trên xe, lão giả nhịn không được hỏi lại lần nữa.

"Chu Tước bàn ngọa, mặc dù là bố cục đại địa, nhưng Chu Tước này đã sớm bị nước chôn vùi rồi, dù cho vẫn còn lưu lại một ít khí cũng chỉ là oán khí mà thôi, nếu muốn thay đổi bố cục phong thủy nơi này thì phải lấp đầy hồ nước kia, thậm chí còn phải mở ra thêm vài con đường núi, sau đó lại phối hợp trận pháp phong thủy mới có khả năng nghịch chuyển phong thuỷ, vừa tốn thời gian vừa tốn sức lực, ít nhất cũng phải mất mười năm."

Vẻ mặt Lữ Trí Thần vô cùng bình tĩnh, mặc dù là bảo địa nhưng đáng tiếc con người lại không có phúc hưởng, có lẽ đợi qua mấy chục hoặc mấy trăm năm, dưới sự vận động không ngừng của vỏ trái đất khiến hướng đi của sông núi nơi này thay đổi, có lẽ Chu Tước cũng sẽ sống lại.

Nhưng chuyện đó không liên quan tới anh ta, ít nhất là hiện tại anh ta không cần mảnh đất này.

Còn một điểm mà Lữ Trí Thần không nói cho lão giả trước mắt, nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh ta quyết định không

lấy mảnh đất này, chính là anh ta không còn nhiều thời gian để thay đổi phong thủy nữa, vì vậy phải chọn một nơi có phong thủy tốt sẵn.

"Anh Trí Thần, người lúc nãy cũng là thầy phong thủy sao? Thoạt nhìn còn trẻ hơn anh nhiều, đoán chừng cậu cũng chỉ là một học đồ phong thủy, mới học được chút bản lĩnh đã ra ngoài vênh váo." Cô gái trẻ tuổi mở miệng nói.

"Không, cậu không phải học đồ phong thủy, cậu là một thầy phong thủy chân chính, có lẽ còn giỏi hơn cả anh nữa."

Lữ Trí Thần nói nhỏ một câu, nhìn về núi Thanh Môn xa xa trước mắt, mặc dù đây chỉ là phán đoán dựa vào trực giác, thế nhưng anh ta tin tưởng phán đoán của mình.

. . .

Chỉ sau ba ngày Hồ Phù đã mang một bản hợp đồng đi tới núi Thanh Môn, vừa tới hồ Bạc kia đã gặp Phương Minh đi từ trong lều ra.

"Phương đại sư, cậu phải vất vả rồi, điều kiện nơi này gian khổ như vậy..."

Trên mặt Hồ Phù hiện lên vẻ xấu hổ, thế nhưng Phương Minh lại trực tiếp phất tay cắt đứt: "Thế nào, làm xong sao?"

“Ừm, ngày hôm nay đã lấy được hợp đồng từ chính phủ trên trấn, người nhà họ Hồ chúng tôi đã đầu tư 100 triệu để nhận thầu xây dựng khu du lịch trên núi Thanh Môn, dành quyền kinh doanh trong thời gian 50 năm tới, chỉ cần không phá hỏng địa hình sinh thái đất đai nơi đât, muốn xây dựng như thế nào đều không thành vấn đề."

Hồ Phù đưa bản hợp đồng trên tay cho Phương Minh, đồng thời giải thích: "Mặc dù bên công ty du lịch cũng đã làm xong thủ

tục, nhưng vì dính tới khai phá đất đai nên cần phải có một thời gian chờ để hoàn thành thủ tục, cần khoảng nửa tháng, thế nhưng đây chỉ là trình tự theo quy định mà thôi, lãnh đạo trên trấn đã thầm nói với tôi, chỉ cần giao tiền đúng chỗ thì lúc nào cũng có thể khởi công ngay."

"Dễ dàng như vậy?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, dính tới khai phá đất đai bình thường hẳn là cần phải trải qua rất nhiều quy trình đấy. Cho dù chỉ là đợi ban ngành phê duyệt cũng đã tốn hơn mấy tháng thậm chí nửa năm, đợi tới khi nhận được công văn phê duyệt, có thể đã mất một năm.

Mặc dù Phương Minh biết người nhà họ Hồ có quen biết với không ít quan chức nhà nước, nhưng cho dù là có quan hệ cũng không thể nhanh như vậy được.

"Phương đại sư, cậu không biết đó thôi, núi Thanh Môn này cổ quái vô cùng. Chính phủ địa phương cũng đã từng muốn khai phá nơi này thành một khu du lịch nghỉ dưỡng, chỉ là không có nhà thầu nào đồng ý nhận dự án này, những công ty này đều lấy lý do cảm thấy núi Thanh Môn không có tiềm năng phát triển, sợ tiền đầu tư đều sẽ đổ xuống sông xuống biển."

Sau khi Hồ Phù nói tới đây liền nhỏ giọng: "Ta hỏi thăm một chút, thực tế nguyên nhân chính là những công ty này đã hỏi thăm mấy thầy phong thủy, những thầy phong thủy này đều nói phong thủy nơi đây không tốt, nếu khai thác chắc chắn sẽ thua lỗ, thậm chí còn có thể dính phải kiện tụng."

Trên mặt Phương Minh hiện ra vẻ hiểu rõ, chỉ có những công ty lớn mới có thể khai phá xây dựng khu du lịch nghỉ dưỡng. Mà khi những công ty này chọn nơi khai phá kiến thiết, làm sao có thể không hỏi thăm mấy thầy phong thủy trước kia chứ? Mà những thầy phong thủy này đều có bản lãnh thật sự, mặc dù không nhìn

ra phong thủy Chu Tước bàn ngọa nhưng cũng có thể nhìn ra một ít mánh khóe.

Cũng chính bởi vì vậy, lúc này người nhà họ Hồ mới có thể dễ dàng đàm phán, lấy quyền khai phá núi Thanh Môn từ chính phủ địa phương.

"Phương đại sư, nói thật với cậu, 100 triệu là một khoản tiền rất lớn đối với người nhà họ Hồ chúng tôi, hiện tại trong gia tộc chỉ có 40 triệu, còn vay ngân hàng 60 triệu, đương nhiên việc vay vốn có chính phủ hỗ trợ, sẽ không quá khó khăn."

Lúc Hồ Phù nói những lời này còn liếc liếc nhìn Phương Minh, trên mặt hiện vẻ thấp thỏm, có thể nói gia tộc của bọn họ đã bỏ ra hết vốn liếng, không chỉ đơn thuần là vấn đề mộ địa nữa, nếu như hạng mục này không kiếm tiền thì toàn bộ người nhà họ Hồ đều sẽ lâm vào cảnh trắng tay.

"Phong thủy của nơi này thay đổi dẫn tới phong thủy của cả núi Thanh Môn cũng sẽ thay đổi theo, đầu tư vào hạng mục này người nhà họ Hồ sẽ không thiệt thòi."

Phương Minh biết trong lòng Hồ Phù lo lắng điều gì, mở miệng an ủi một câu.

"Điều đó là đương nhiên, có Phương đại sư ở đây chúng ta cảm thấy rất yên tâm, sở dĩ nhà chúng tôi quyết định vay tiền cùng là vì tín nhiệm Phương đại sư."

Hồ Phù vội vàng nịnh nọt, Phương Minh cười cười không nói gì nữa, chờ đến lúc nơi đây thực sự được khai phát rồi, người nhà họ Hồ sẽ biết lần đầu tư này là lời hay là lỗ.

Có bản hợp đồng này Phương Minh có thể bắt tay cải tạo phong thủy của nơi này rồi, chỉ cần chính phủ bên kia không ngăn cản, cho dù khởi công sớm là không đúng quy trình cũng sẽ không

có ai quan tâm.

"Đây là bản vẽ, ông có thể ra lệnh cho đội xây cất bắt đầu thi công, công trình này cũng không có quá nhiều khó khăn, chủ yếu là phải chú ý không được sai lệch vị trí."

Phương Minh đưa một trong số những bản vẽ mà cậu đã khổ cực vẽ vài ngày nay cho Hồ Phù, Hồ Phù nhìn thoáng qua, trên bản vẽ mười sáu cây trụ cột dưới hồ nước, mỗi một cây cột đều nổi lên mặt nước 2m, có nghĩa cần phải có những cây cột cao 5m.

Xây trụ dưới nước là chuyện chỉ cần là những đội thi công lớn đều có thể làm được, cũng không quá khó khăn, thế nhưng việc trước mắt là phải khai thông đường núi cho xe đi tới, chỉ khi xe tới được thì vật liệu cũng mới có thể tới.

"Ngoài ra còn phải chuẩn bị tốt những thứ trong danh sách này cùng mấy bản vẽ kia nữa."

Phương Minh lại giao cho Hồ Phù một vài bản vẽ, ngoại trừ bản thiết kế còn có danh sách một số tài liệu mà cậu cần.

"Được, những thứ này cứ giao cho tôi, Phương đại sư, cậu đã ở đây suốt ba ngày rồi, có muốn xuống núi một chuyến không?"

"Ừm, suốt ba ngày, cũng nên xuống núi đi tắm rồi."

Phương Minh cười cười, ba ngày này cậu đã đi tới từng tất từng tấc quanh hồ này, cảm thụ được sự thay đổi khí tràng trong mỗi một tấc đất, đồng thời cảm thụ khí tràng ở đây lưu động trong mỗi khung giờ khác nhau.

Sở dĩ cậu cẩn thận như vậy, đó là bởi vì mộ địa phong thủy lần này không phải chuyện đùa, tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, cho nên chỉ là chi tiết nhỏ cậu đều không thể bỏ qua.

Hơn nữa, đây là huyệt địa phong thủy đầu tiên mà cậu chọn, đương nhiên cậu cũng không hi vọng chuyện này vì một sơ suất nhỏ nào đó của cậu mà thất bại.

Đương nhiên, điểm trọng yếu nhất vẫn là vì trách nhiệm.

Phương Minh vẫn biết rõ gánh nặng trên vai của thầy phong thủy lớn như thế nào, mộ địa âm trạch ảnh hưởng tới số phận của một gia tộc, chỉ sơ ý chủ quan một chút thôi, rất có thể sẽ phá hủy một gia tộc.

Một lang băm chỉ làm hại tính mạng của một con người, nhưng một thầy phong thuỷ xoàng xĩnh thậm chí có thể hại đến tính mạng của tất cả mọi người trong gia tộc.

Sau khi nói xong với Hồ Phù, đang lúc Phương Minh chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi thì điện thoại di động của cậu lại reo lên.

Nhìn thấy tên người trên màn hình, vẻ mặt của Phương Minh trở nên có chút phức tạp, mà Hồ Phù lại là người giỏi nhìn mặt làm việc, sau khi nhìn thấy vẻ phức tạp trên mặt Phương Minh thì liền kiếm cớ rời đi.

Tiếng chuông reo hơn mười giây Phương Minh nhấn nút trả lời.

"Dì Lăng, có chuyện gì không?"

Điện thoại là Lăng Mộ Mai gọi tới, đối với người mẹ ruột này của mình, cảm xúc của Phương Minh có chút phức tạp, mặc dù đã qua vài ngày, nhưng cậu vẫn không biết phải đối mặt như thế nào.

"Phương Minh, không ở Ma Đô sao?"

Giọng nói của Lăng Mộ Mai truyền tới từ đầu bên kia điện thoại, hẳn là bà đã là đi qua cửa hàng Vu Đạo rồi.

"Ừm, gần đây phải xem phong thủy cho một gia đình, chính là chuyện ở trấn Tam Sơn lần trước." Phương Minh trả lời không chút giấu giếm.

"Dì biết cháu đang ở bên Trấn Giang, lần trước không phải dì nói dì có một người bạn học cũ ở Trấn Giang sao, là ông ta đã gọi điện thoại nói cho dì."

Sở dĩ Lăng Mộ Mai gọi cuộc điện thoại này là vì bà vừa nhận được điện thoại của Đường Lượng, bạn học của bà, trong điện thoại người bạn học cũ này không nói gì nhiều, chỉ nói gần đây người nhà họ Hồ thu được quyền xây dựng khu du lịch của một ngọn núi.

Thì ra, sau chuyện lần trước Đường Lượng đã nhớ kỹ người nhà họ Hồ, sau khi nhìn thấy giấy tờ xin phép khai thác này thì ông ta liền nghĩ ngay tới chuyện lần trước, vì vậy mới có cú điện thoại này.

Ngay cả Phương Minh cùng Hồ Phù đều không biết, hạng mục này có thể nhanh được phê duyệt nhanh như vậy chính là nhờ bàn tay Đường Lượng hỗ trợ.

Lại nói tiếp, trên thực tế là người nhà họ Hồ được dính một chút ánh sáng của Phương Minh, nếu không cho dù chính phủ rất muốn thu về một khoản tiền, cũng sẽ không phê duyệt hợp đồng cùng thủ tục mau như vậy.

Sau khi Lăng Mộ Mai tắt điện thoại của Đường Lượng liền gọi điện thoại cho Phương Minh, bởi vì bà không biết quan hệ của Phương Minh cùng nhà họ Hồ, sợ người nhà họ Hồ lợi dụng Phương Minh, dù sao xã hội này lòng người hiểm ác, dưới con mắt của bà dù sao con trai cũng còn trẻ, rất dễ bị người đời lừa gạt.

Phương Minh cũng không ngu ngốc, rất nhanh đã hiểu được hàm ý trong lời nói của mẹ, cũng biết vì sao mẹ mình lại gọi cuộc

điện thoại này.

"Người nhà họ Hồ nghe theo lời cháu mới muốn nhận quyền khai thác khu núi đó, bởi vì trên núi này có một bảo địa phong thủy, chỉ là cần phải thay đổi lớn mới được, vì vậy con mới nói nhà họ Hồ giành quyền khai phát."

"Thì ra là vậy, nếu vậy thì không sao, chừng nào cháu mới quay về Ma Đô?"

Lăng Mộ Mai hỏi vấn đề bà quan tâm nhất, bà chỉ ước gì có thể nhìn thấy con trai của mình hằng ngày mà thôi. Chỉ là do bà bận nhiều việc, lại thêm sợ chuyện bản thân nhiệt tình quá sẽ khiến con trai hoài nghi.

Lăng Mộ Mai căn bản không biết Phương Minh đã đoán được quan hệ giữa hai người, vẫn còn thận trọng biểu lộ tình thương của một người mẹ.

"Chờ chuyện bên này kết thúc đi, sau khi làm xong cháu sẽ trở về."

"Tốt lắm, sau khi về Ma Đô hãy gọi điện cho dì, bên dì có chút việc muốn tìm cháu."

Có chuyện gì là mượn cớ, Lăng Mộ Mai thuần túy là nhớ con trai mà thôi, trong lòng Phương Minh cũng rõ ràng điều đó, vẻ mặt trở nên rất phức tạp, thế nhưng vẫn trả lời: "Vâng ạ."

Chương 279: Thôn bá

Vừa rời khỏi hồ Bạc đi tới chân núi Thanh Môn, Phương Minh cùng Hồ Phù phát hiện một đám người đang tập trung ở đây, ngăn cản không cho máy móc vào núi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hồ Phù vô cùng kinh ngạc vội chạy ngay sang hướng bên kia, Phương Minh theo ở phía sau, thính lực của cậu tốt hơn nhiều so với Hồ Phù, nghe thấy được tiếng tranh cãi bên kia đã biết có chuyện gì xảy ra.

"Tôi nói cho các người biết, cho dù ông chủ của các người là ai đi nữa thì các người cũng không thể động tới khu núi này."

"Không sai, đây là núi của thôn Thanh Hà chúng tôi, đời đời không ai dám động vào núi này, ai dám khai phá núi này chúng tôi sẽ liều mạng với người đó!"

Có rất nhiều thôn dân đang bao vây trước lối đi của mấy chiếc máy xúc, một người đàn ông trung niên trong đám người tức giận hô lên.

"Cho dù chính phủ có đồng ý nhưng chúng tôi không đồng ý, núi này liên quan tới đến phong thủy Long Mạch của thôn Thanh Hà chúng tôi, nếu như bị phá hư, toàn bộ thôn Thanh Hà của chúng tôi đều gặp phải xui xẻo."

Nghe thấy những lời này đa số thôn dân đều lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

"Nói cái gì đó!"

Sau khi Hồ Phù đến gần nghe nói như thế thì nhướng mày: "Các người đang làm gì vậy? Trong thành phố cùng trên huyện của các người đều đã cho phép khai phá núi Thanh Môn rồi."

"Đó là đám quan lại kia đồng ý, thế nhưng chúng tôi không đồng ý." Người đàn ông trung niên vung tay lên, căm tức nhìn Hồ Phù.

"Các người… Chờ tới sau khi hạng mục trên núi Thanh Môn được hoàn thành thì các người cũng sẽ nhận được lợi ích không nhỏ, đến lúc đó các người có thể xây dựng một Nông Gia Nhạc chiêu đãi khách tới thăm quan, không phải sẽ tốt hơn hiện tại sao?"

Hồ Phù có chút bất đắc dĩ, những thôn dân này thật đúng là tầm nhìn hạn hẹp, một điểm du lịch có thể mang tới lợi ích lớn tới cỡ nào kia chứ? Không cần nghĩ cũng biết, người tới du lịch thì phải ăn ngủ, đến lúc đó người trong thôn chỉ cần xây dựng một Nông Gia Nhạc, cho dù chỉ bán hàng với giá rẻ thôi cũng đã kiếm thêm được một khoản thu nhập.

Chưa kể tới muốn thi công hạng mục này cần rất nhiều công nhân, nếu người trong thôn không muốn đi làm ăn xa ở ngoài có thể làm công nhân ngắn hạn ở công trình, mặt khác sau khi hoàn thành hạng mục này còn cần có người quét dọn vệ sinh, những công việc này đương nhiên đều sẽ ưu tiên cho người trong thôn đấy.

Mặc dù sẽ không thu được quá nhiều tiền, nhưng đối với những phụ nữ trong thôn hơn bốn năm mươi tuổi, không đủ sức ra ngoài làm công, ít nhất cũng có thể ở đây kiếm thêm thu nhập.

"Mọi người không nên nghe ông ta nói lung tung, lòng dạ của thương nhân đều rất hiểm độc đấy, bây giờ thì nói gì cũng hay lắm, nhưng tới lúc thi công xong hạng mục này, ông ta lại không hề làm như những gì đã nói. Cái gì mà Nông Gia Nhạc… tất cả

những thứ đó chỉ là giả dối mà thôi, nhưng chuyện núi của chúng ta bị phá hủy là sự thật."

Hồ Phù tức tới bật cười, cuối cùng ông ta cũng hiểu rõ rồi, những người thôn bá này cố ý đứng ra kích động mọi người gây chuyện.

Thôn bá, cũng giống như là thế lực lớn nhất trong thôn, bởi vì nhiều người thì nắm đấm lớn, cho nên ngày bình thường hoành hành ngang ngược ở trong thôn đã quen, lúc nào cũng muốn thu được lợi ích của người trong thôn.

Thôn bá có mặt ở khắp các thôn núi trong nước, ở thôn núi này đôi khi không thể thi hành luật pháp gì cả, đa số đều là dựa vào sức mạnh để nói chuyện. Nhà ai có nhiều con trai thì nhà đó có sức mạnh, nhà đó chính là bá chủ của một phương.

Nguyên nhân rất đơn giản, ví như hàng xóm láng giềng đánh nhau xích mích, cho dù công an có bắt những người cố ý gây rối vào đồn thì cũng chỉ tạm giam được vài ngày lại phải thả ra, căn bản không thể khiến bọn họ sợ hãi, mà những người bị đánh kia thì lại trở thành trò cười của người trong thôn, mãi không thể ngẩng đầu với thiên hạ.

Cũng chính vì nguyên nhân này, tư tưởng trọng nam khinh nữ của người dân ở nông thôn rất nghiêm trọng, càng là người nghèo khổ thì càng phải cố gắng sinh con trai, để sau này không bị người trong thôn bắt nạt khinh thường.

"Rốt cuộc là các người muốn thế nào?"

Hồ Phù trực tiếp hỏi, ông ta cũng muốn xem những người này sẽ đòi hỏi quá đáng tới mức nào.

"Rất đơn giản, ông phải để người trong thôn nhận thầu công trình khai phá này, mặt khác còn phải bồi thường cho người trong

thôn một khoản tiền, chỉ có như vậy chúng tôi mới chấp nhận cho các ông khai phá."

Cuối cùng Cát lão thất cũng nói ra mục đích, là thôn bá đương nhiên hắn ta có nguồn tin tức riêng, sau khi biết có người mua lại quyền khai phá núi Thanh Môn, hơn nữa hắn ta còn hỏi thăm được người mua là nhà họ Hồ ở trấn khác, cũng không có bối cảnh ghê gớm gì, vì vậy ý nghĩ xảo trá kiếm lời hiện lên trong đầu hắn ta.

Một hạng mục khai phá xây dựng khu du lịch ít nhất cũng phải đầu tư mấy chục triệu, nếu hắn ta có thể nhận thầu sau đó thuê thêm người bên ngoài, hoặc là chuyển nhượng quyền nhận thầu đi, ít nhất cũng có thể kiếm mấy chục vạn hoặc hơn cả trăm vạn.

Cho nên, hắn ta mới dẫn theo người trong gia tộc tới đây gây chuyện, về phần đòi tiền bồi thường gì đó cũng chỉ là để kích động những người khác trong thôn mà thôi, chỉ cần người trong thôn đoàn kết một lòng, cho dù chính phủ có tới cũng chỉ còn cách đàm phán với bọn hắn.

Người thường sợ chính phủ nhưng những thôn bá như bọn hắn lại không sợ, bởi vì bọn hắn biết rõ phong cách làm việc của chính phủ, đó chính là cầu ổn.

"Cho các người nhận thầu?"

Hồ Phù cười lạnh, nếu ông ta mà đồng ý không phải công trình này sẽ bị thi công thành một công trình bã đậu hay sao? Phải biết rằng chưa kể tới chuyện người nhà họ Hồ bọn họ đã dồn hết vốn liếng vào đây, công trình này còn liên quan đến phong thủy của ông năm nhà bọn họ, làm sao có thể đồng ý với đám người này kia chứ?

"Đừng có mơ, chúng tôi có hợp đồng ký kết với chính phủ, các người cả gan quấy rối chính là hành vi phạm pháp, có tin tôi báo cảnh sát bắt các người không?"

"Ai ôi! Mọi người có nghe hay không? Đây chính là nhà tư bản đấy, bọn họ căn bản không hề có ý bồi thường cho chúng ta, tôi cũng không tin cảnh sát dám tới bắt chúng tôi!"

Cát lão thất vung tay hô lên, một người trẻ tuổi đứng sau lưng hắn ta trực tiếp giơ gậy sắt lên đập phá máy móc ở đây.

"Đánh chết những nhà tư bản lòng dạ hiểm độc này, mau cút ra khỏi thôn trang của chúng tôi."

Rất nhiều thôn dân bị kích động vùng lên, đa số bọn họ đều là người nhà họ Cát, nhưng cũng có một số thôn dân của nhà khác. Mà những thôn dân này cũng không phải ngu si, sở dĩ bọn họ đồng ý đứng ra hùa theo đám người nhà họ Cát bởi vì bọn họ cũng muốn kiếm một khoản lời.

Thôn dân ở đây đa số không có mấy người được đọc sách, không biết việc hình thành một điểm du lịch sẽ có ý nghĩa lớn tới mức nào, bọn họ chỉ thấy lợi ích trước mắt là một khoản bồi thường mà nhà họ Cát nói tới.

"Các người…!"

Hồ Phù bị đám người nhà họ Cát bao vây, trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi, nếu những người này thực sự vọng động đánh ông ta một trận thì ông ta phải xui xẻo rồi, dù sao cảnh sát cũng không thể làm gì đám người này.

"Thật đúng là một đám ngu dân."

Một giọng nói truyền đến, thanh âm không lớn nhưng rõ ràng truyền tới tai của mỗi người dân trong thôn, những thôn dân này đều nhìn về hướng âm thanh phát ra, kết quả nhìn thấy Phương Minh đang bước từng bước tới nơi này.

"Phương tiên sinh, những thôn dân này ngu muội vô tri, hay là cậu rời đi trước?"

Trước mặt đám người có ý gây rối này Hồ Phù cũng không gọi Phương Minh là Phương đại sư, ông ta sợ đám người kia sẽ vây công Phương Minh cho nên mới mở miệng nhắc nhở.

"Đi? Không ai được rời khỏi nơi này! Nếu hôm nay không chịu cho chúng tôi một câu trả lời vừa ý thì chúng tôi sẽ đập xe!"

Đôi mắt của Cát lão thất láo liêng, dựa vào lời nói của Hồ Phù hắn ta có thể nhận ra thân phận của người thanh niên trước mắt dường như càng thêm tôn quý, vậy nên hắn ta càng không thể thả người thanh niên này đi!

"Không sao."

Phương Minh trấn an Hồ Phù sau đó nhìn thẳng vào Cát lão thất, mà Cát lão thất cũng không chút sợ hãi nhìn chằm chằm Phương Minh: "Nhìn cái gì? Nói cho cậu biết, mặc dù chúng tôi nghèo đói mệnh khổ, nhưng mạng của các cậu cũng chỉ có một cái mà thôi, nếu các cậu dám liều lĩnh tiến lên thì chúng tôi sẽ liều mạng với các cậu."

Nghe được những lời này của Cát lão thất, Phương Minh nở nụ cười, cười tới rất vui vẻ, ngay sau đó đột ngột đá ra một đá. Cát lão thất không kịp đề phòng bị Phương Minh đá bay ra ngoài, đụng ngã vài thôn dân mới có thể dừng lại.

"Đánh người, có người đánh người, mọi người lên!"

Cát lão thất bị đánh khiến người nhà họ Cát xúc động phẫn nộ, chỉ là ngoại trừ người nhà họ Cát, những người thôn dân khác đều không dám lộn xộn, bởi vì hành động của Phương Minh đã khiến bọn họ sợ hãi.

Vốn lá gan của đám thôn dân này cũng không lớn, ngày bình thường đều là người trung thực, mà sở dĩ bọn họ dám gây chuyện cũng là do Cát lão thất dẫn đầu, bây giờ hắn ta bị đá bay ra thế kia

khiến bọn họ nơm nớp lo sợ.

Những người khác trong nhà họ Cát muốn xông lên, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Phương Minh, cả đám đều không dám động đậy, bởi vì ánh mắt của Phương Minh khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, lòng người run rẩy.

"Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Cát lão thất phát hiện người nhà mình cũng không dám động đậy, vừa ôm bụng đứng dậy vừa nhíu mày khó hiểu, đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng sau khi nhìn vào mắt của Phương Minh thì ánh mắt hắn ta chấn động một chút, trong miệng không tự chủ được thốt ra một câu nói.

"Tôi chỉ muốn lừa bịp thương nhân khai phá vùng núi này, sau khi lấy được quyền nhận thầu liền chuyển nhượng để kiếm lời, nào có ý đòi bồi thường gì. Chỉ cần thương nhân khai phá vùng núi này đồng ý giao quyền nhận thầu cho tôi, tôi có thể giúp bọn họ đối phó với đám thôn dân này. Đám thôn dân này đều là kẻ thất học ngu xuẩn, rất dễ bị lừa, nếu bọn họ dám không nghe lời thì cứ trực tiếp đánh một trận là được, thôn Thanh Hà này vốn là thiên hạ của nhà họ Cát chúng tôi."

Ồ lên.

Lời nói của Cát lão thất khiến đám đông xôn xao hẳn lên, những thôn dân không phải người nhà họ Cát đều phẫn nộ nhìn chằm chằm Cát lão thất, thì ra bọn họ đã bị Cát lão thất lợi dụng.

"Này… Đây không phải lời tôi nói."

Cát lão thất vội vàng che miệng lại, sau đó biện giải, trong lòng gấp tới phát khóc, làm sao hắn ta lại đột nhiên nói hết suy nghĩ trong lòng ra thế kia chứ?

"Cát lão thất, chúng tôi còn tưởng ông thật lòng suy nghĩ thu

lợi ích về cho người trong thôn, thật không ngờ ông lại có mục đích đê tiện như vậy."

"Không sai, Cát lão thất ông muốn chúng tôi trở thành tay sai cho ông sao? Chúng tôi không làm nữa, tất cả mọi người, đi thôi."

Thôn dân của thôn Thanh Hà dần dần tản đi hết, lúc này hiện trường chỉ còn lại mười mấy người nhà họ Cát, cả đám đều nhìn về phía Cát lão thất, tiếp theo bọn họ nên làm gì?

"Đi thì đi, không có Trương đồ tể thì khỏi cần lợn sống."

Cát lão thất vò đã mẻ lại sứt, hắn ta nhìn về phía Phương Minh: "Nói chung, nếu các người không trả tiền thì đừng mơ có thể khai phá hạng mục này, cho dù chính phủ có tới cũng vô dụng."

Cát lão thất có tự tin, là một thôn bá hắn ta cùng trấn trên cũng có quan hệ không tồi chút nào, hơn nữa còn có vài người bạn trong đồn công an, cùng lắm thì khi cảnh sát tới bọn họ im lặng, khi cảnh sát đi lại bắt đầu gây chuyện, dù sao cảnh sát cũng không thể canh chừng ở đây mãi.

Không bao lâu sau khi Cát lão thất nói ra những lời này, tiếng còi hú của xe cảnh sát vang lên, sau đó, dưới ánh mắt sững sờ của đám người nhà họ Cát, tầm mười chiếc xe cảnh sát xuất hiện trước cửa thôn.

"Này… Hình như không phải xe của công an huyện mà là xe của công an thành phố thì phải?"

Có người nhà họ Cát nhận ra biển số xe này không phải biển số của mấy chiếc xe cảnh sát bọn họ quen thuộc.

Chương 280: Môi trường đầu tư tốt hơn

Xe cảnh sát đến, hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của thôn dân, không ít thôn dân nhao nhao vây xem, bất quá bọn họ đều thông minh không có tới gần máy đào bên này.

"Phương tiên sinh, tôi vừa mới báo cảnh sát, không ngờ cảnh sát đã đến nhanh như vậy. "

Phụ thân của Hồ Phù nhẹ giọng nói một câu vào tai Phương Minh, vốn dĩ dựa theo suy đoán của ông ta, trong vòng nửa canh giờ, cảnh sát mới tới nơi, thật không ngờ lại tới nhanh như vậy, hơn nữa còn có rất nhiều cảnh sát.

Phương Minh thấy có rất nhiều cảnh sát từ trên xe bước xuống, trong đó dẫn đầu là một vị cảnh qua. Trung niên hơn 40 tuổi, từ huy hiệu cảnh phục trên bả vai có thể thấy cấp bậc là cục trưởng.

Một cái cú điện thoại báo án có thể khiến cho một cục trưởng tự mình đến, Phương Minh cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Là Lý cục! "

Cát Lão Thất nhận ra thân phận của người cảnh sát trung niên, đúng là thủ trưởng của đồn công an ở chỗ bọn họ. Hắn đã từng ăn cơm với một ông chủ trong huyện, cũng gặp qua vị Lý cục trưởng này.

Lúc đó Lý cục trưởng đang ăn cơm ở một bàn khác, tiến đến uống một chén rượu rồi đi, bất quá nghĩ rằng đối phương không

nhớ đến một nhân vật nhỏ như mình, dù sao lúc đó ông chủ kia cũng mà một người giàu có trong huyện, là thượng khách của chính quyền, cũng chính bởi vì điểm ấy, Lý cục trưởng mới đến uống ly rượu.

"Đều vây ở chỗ này làm cái gì? "

Mấy vị cảnh sát tiến lên, còn Lý cục trưởng thì quét ánh mắt nhìn đoàn người, cuối cùng mở miệng hỏi: "Là ai báo cảnh sát. "

"Lãnh đạo, là tôi. "

Hồ Phù giơ tay, Lý Hướng Hổ nhìn về phía Hồ Phù, bất quá khi hắn chú ý tới Phương Minh đang đứng phía trước Hồ Phù, nhãn tình sáng lên, bước nhanh tới.

"Chính là ngươi báo cảnh sát? Tình huống cụ thể là như thế nào? Tôi là cục trưởng cục công an của huyện Lý Hướng Hổ. "

Nghe Lý Hướng Hổ trả lời, thần tình của Hồ Phù biến đổi, dĩ nhiên là cục trưởng tự mình xuất động.

"Là như vậy, chúng tôi cùng chính quyền của quý trấn ký kết hiệp nghị, mua quyền khai phát du lịch tại Thanh Môn Sơn này,, hiện tại đang tính toán để đội xây cất mở rộng vào trong núi, bất quá những thôn dân này lại ngăn cản đội xây cất vào núi, còn đập xe. "

Hồ Phù cơ hồ là nói thật, cũng không có nói Cát lão thất này tâm tư xấu xa, bất quá Lý Hướng Hổ là ai, kiểu tranh đấu giữa người dân địa phương và các nhà đầu tư này hắn đã nếm trải không ít, nếu như đổi thành lúc trước mà nói, loại chuyện như vậy không tới phiên hắn ra tay, hơn nữa thủ đoạn bình thường cũng chỉ là phụ trách điều giải.

Nhưng bây giờ Lý Hướng Hổ biết,

Nếu như hắn chỉ giải quyết bằng lời nói, đường quan trường xem như là chấm dứt, khuôn mặt trầm xuống nhìn về phía Cát lão thất, "Người ta được chính quyền phê duyệt rồi, là khai phá hợp pháp, hơn nữa việc mở rộng này trợ giúp rất lớn trong việc thúc đẩy kinh tế địa phương, mọi người lại đi đập xe của người ta, đây là hành động trái luật, đưa tất cả về đồn cho tôi."

Lý Hướng Hổ hầu như không cho đám người Cát lão thất có cơ hội nói, người nhà họ Cát trợn tròn mắt, bọn họ thật không ngờ lần này cảnh sát lại cường ngạnh như vậy.

Phải biết rằng, lúc trước những cảnh sát này đều là ôm nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, áp giải nhiều người như vậy trở về, lấy khẩu cung, mọi việc đều rất phiền phức nên chẳng có mấy người muốn làm.

"Lý. . . Lý cục trưởng, tôi là Cát Thành Hồng, lúc cùng ông chủ Trang ăn cơm chung, may mắn gặp qua Lý cục trưởng một lần. "

Cát lão thất muốn bấu víu quan hệ, hy vọng vị Lý cục trưởng này nể mặt ông chủ Trang mà chiếu cố một chút, nhưng mà, Lý Hướng Hổ vẫn nghiêm mặt, "Chớ cùng tôi lôi kéo quan hệ, hành động trái luật công an chúng tôi kiên quyết không đồng tình mặc kệ dính đến người nào, đều giải về hết cho tôi. "

Lý Hướng Hổ nói ra câu này, những người cảnh sát kia hiểu rõ ý tứ của trong lời nói của lãnh đạo nhà mình, nói trắng ra là, trước mắt hành động cứng rắn với chuyện khai phá này, cứng rắn đến mức tâm phúc của ông chủ Trang cũng không thèm nể mặt"

Cát lão thất triệt để hết dám phát hỏa, cũng không dám phản kháng, bởi vì hắn biết lúc này mà tiếp tục lắm miệng, ước đoán đến cục cũng sẽ không có quả ngon để ăn, hơn nữa ông chủ Trang và hắn quan hệ cũng không sâu, không thể vì hắn mà đến cửa cầu tình.

"Hồ tiên sinh, bảo vệ quyền lợi hợp pháp của công ty là sứ mệnh của công an chúng ta, về sau lại xảy ra chuyện cứ gọi điện thoại cho chúng ta, chúng ta sẽ cử người đến ngay.

Đám người Cát lão thất bị giải theo xe, Lý Hướng Hổ cũng không liếc mắt nhìn, mà là xoay người hướng phía Hồ Phù nói.

"Cảm tạ, thực sự là cảm tạ Lý cục trưởng rồi. "

Hồ Phù trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, hắn cũng không hỏi đám người Cát lão thất sẽ phải chịu hình phạt gì, thế nhưng hắn tin tưởng từ nay về sau, đám người Cát lão thất nhất định là không dám trở lại gây chuyện, mà hắn chỉ cần bấy nhiêu là đủ rồi.

Bất quá, Hồ Phù trong lòng vẫn rất cảm khái, xem ra chính quyền địa phương rất xem trọng đối với hạng mục phát triển du lịch này. Nếu không vị trưởng cục này cũng sẽ không đích thân đến.

Xem ra, hiện tại hoàn cảnh đầu tư trong nước đã thay đổi rất nhiều.

Sau một hồi hàn huyên, Lý Hướng Hổ đột nhiên hướng phía một bên Phương Minh hỏi: "Ngài là Phương tiên sinh a!?"

"Uhm, là tôi. "

"Phương tiên sinh, có một vị Đường tiên sinh muốn gặp ngài, chính ở trên xe bên kia. "

Nghe được lời nói Lý Hướng Hổ, còn có giọng nói chuyện đối với Phương Minh, Hồ Phù trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác chửi má nó, hắn cảm khái, vị trưởng cục này lại nhanh như vậy tới rồi, là bởi vì Phương đại sư.

Đường tiên sinh? Hồ Phù trong lòng ngay lập tức sẽ nghĩ đến thời điểm trước đây Bàng Lão Tứ bọn họ vu hãm Phương đại sư,

không phải có một vị lãnh đạo tự mình đến sao, dường như vị lãnh đạo kia cũng là họ Đường.

Cũng là, huyện của bọn họ giống nhau đều là thuộc về thành phố quản, Lý cục trưởng chắc là được vị Đường lãnh đạo kia bày mưu đặt kế cho nên nhanh như vậy chạy tới.

"Đường tiên sinh sao, ta đây đi qua một chuyến. "

Phương Minh gật đầu, hắn cũng đã đoán được, vị Đường tiên sinh, chính là Đường Lượng Đường thị trưởng rồi.

Cách xe cảnh sát có chừng mười thước có một chiếc xe Audi đậu, thời điểm Phương Minh đi tới, trên xe đi xuống một chàng thanh niên, nhanh chóng nghênh đón.

"Phương tiên sinh, bởi vì nơi này quá nhiều người, cho nên Đường thị trưởng sẽ không có xuống xe, còn hy vọng thông cảm. "

Phương Minh gật đầu, không nói gì thêm, đi theo vị này đi tới trước xe, cửa xe mở ra, bên trong một người đàn ông trung niên mang trên mặt ý cười nhìn về phía Phương Minh, đồng thời đưa tay ra.

"Phương Minh, lại gặp mặt. "

Lần trước, Đường Lượng vẫn gọi Phương Minh là Phương tiên sinh, mà lần này trực tiếp là kêu tên rồi, hiển nhiên là Lăng Mộ Mai ở trong điện thoại cho càng nhiều hơn ám hiệu.

"Đường thúc thúc. "

Phương Minh cũng là thay đổi cách xưng hô, bất kể như thế nào, Lăng Mộ Mai thực sự là mẹ của hắn, mà trước mắt vị này lại là bạn học của mẹ hắn, như vậy thì xem như là trưởng bối.

"Lên xe nói, lần trước không cùng cậu tán gẫu qua, lúc này đây

chúng ta tâm sự, cùng ăn một bữa cơm."

"Được. "

Phương Minh gật đầu đáp ứng.

Chương 281: Hắc điểu lại đến

"Phương đại sư, ngài đã trở về. "

Vợ của Hồ Quang Vinh, Trương Thải Liên, nhìn thấy Phương Minh từ xe Audi bước xuống, vội vã ra ngoài cửa nghênh đón.

"Phiền Trương đại ca rồi. "

Phương Minh nhìn tài xế nói cảm ơn, nhìn Trương Thải Liên gật đầu.

"Gần đây lại muốn tới quấy rầy cô chú một thời gian."

"Phương đại sư, xem ngài nói kìa ngài không chỉ là quý khách của Hồ gia chúng tôi mà còn là đại ân nhân của chồng tôi, đừng nói mấy ngày, căn phòng này chúng tôi vẫn giữ lại cho ngài, chì cần ngài đến đây muốn ở tới khi nào cũng được. "

Trương Thải Liên vỗ ngực một cái, nghe được động tĩnh Hồ Quang Vinh từ phía sau đi ra, "Bà nói cái gì vậy, Phương đại sư không có chỗ ở sao? Chỉ sợ căn phòng này không xứng với thân phận của Phương đại sư thôi.. "

Phương Minh nghe Hồ Quang Vinh nói, cũng là có chút bất đắc dĩ, mặc dù nói hiện tại là thời dân chủ bình đẳng, nhưng tư tưởng phong kiến hơn một nghìn năm không dễ dàng trừ tận gốc sạch sẽ như vậy.

"Phương đại sư, tôi nghe anh họ của tôi nói, buổi chiều ngài và vị kia là. . . "

"Ông ấy là bạn học của trưởng bối trong nhà, xem như là thúc thúc của cháu, tìm cháu ôn lại chuyện cũ."

Phương Minh mỉm cười, trong đầu cũng hiện lên bối cảnh bữa cơm với Đường thúc thúc lúc đó, tuy là Đường thúc thúc không nói gì thêm, nhưng là từ thần thái của ông ấy Phương Minh đó thể thấy được, Đường thúc thúc nhất định là có chuyện muốn chính mình hỗ trợ.

Còn như là chuyện gì, Phương Minh trong lòng đại khái cũng biết, vị Đường thúc thúc này nhất định là biết được tranh chấp trước đây của Bàng gia và Hồ gia, đối với bản lãnh của mình chắc cũng là có chút hiểu biết, đoán chừng là có chuyện nào đó muốn tìm mình giúp đỡ.

Nhưng sau đó Đường thúc thúc đột nhiên nhận được một cú điện thoại, sau đó ngôn ngữ chính là thay đổi, chỉ là trò chuyện bình thường, với thính lực của Phương Minh, hắn mơ hồ nghe được một chút cuộc nói chuyện của Đường thúc thúc trong điện thoại di động, hình như là có một người nói cho Đường thúc thúc, có người tố cáo ông ấy, kêu ông ấy cẩn thận một chút, nếu như không muốn bị người ta bắt được cái đuôi, vậy cũng không nên dính líu quan hệ với thầy phong thủy.

Nghe đến đó Phương Minh trong lòng đại khái đã có tính toán, cây to đón gió, người giống như Đường thúc thúc nhất định là có rất nhiều người nhìn chằm chằm, một bước đều không thể đi sai, bởi vì ... trên đời còn có nhiều kẻ đỏ mắt thèm thuồng, thậm chí là đố kị, không biết ai tốt ai xấu.

Hồ Quang Vinh nghe Phương Minh nói, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, xem ra Phương đại sư không chỉ là bản lĩnh lợi hại, xem ra gia thế cũng không bình thường.

Bây giờ suy nghĩ một chút, bọn họ Hồ gia trước đây xuất ra như thế một khoản tiền có thể mời Phương đại sư tới, nhất định chính là vận may ngất trời, với bản lĩnh và thiên phú của Phương đại sư, khẳng định không phải là bởi vì tiền, chỉ là dùng tiền để khảo nghiệm Hồ gia bọn họ có thành ý hay không mà thôi.

Nếu như Phương Minh biết suy nghĩ của Hồ Quang Vinh, chỉ sợ là sẽ dở khóc dở cười, hắn thật sự là thiếu tiền, cho dù là đến bây giờ vẫn thiếu tiền, bởi vì để nâng cao chất lượng tắm thuốc, đối với dược liệu yêu cầu cũng càng ngày càng cao, để có thể ngâm nước dược liệu một lần, hiện tại quả thực cần chi ra gấp mười lần.

Tiền, tiêu như nước, tuy Quảng Niên Đường lấy hắn với cái giả rất rẻ bằng với giá mua vào, nhưng vẫn là một con số kinh khủng.

"Được rồi, sắc trời cũng tối rồi, ta về phòng trước nghỉ ngơi. "

"Ai, phương đại sư mời ngài. "

Hai vợ chồng Hồ Vinh và Trương Thải Liên vội vàng tránh đường ra, để cho Phương Minh lên lầu.

Lầu hai, vẫn là gian phòng kia, Phương Minh sau khi tắm xong, đi tới trên ban công ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tiến nhập trạng thái tu luyện.

Thời gian từng giờ từng giờ trôi qua, mà theo Phương Minh tiến nhập trạng thái tu luyện, tinh huy rơi vào trên người của hắn, giống như là phủ thêm một chiếc áo khoác tinh quang.

Cùng lúc đó tại nơi cách đó không xa trong núi rừng, một bóng đen từ không trung bay tới, rơi vào lan can của ban công.

Đây là một con hắc điểu, chính là khí của đại địa mà trước đây Phương Minh từ trong nghĩa địa nắm được biến thành, tròng mắt hắc điểu chuyển động nhanh như chớp, trong tròng mắt có một vẻ vui thích bộc lộ ra ngoài.

Hắc điểu giống như lần trước, học theo cử động của Phương Minh, ngước cái đầu nhỏ nhìn lên bầu trời sao, híp cặp mắt nho nhỏ, trên mặt toát ra vẻ hưởng thụ.

Một người một chim vẫn duy trì tư thế như vậy. . .

Mấy giờ trôi qua,

Bóng tối tan dần, ở phía xa xa hiện lên bạch quang yếu ớt, hắc điểu mở mắt, đầu nhỏ chuyển động vài cái, cuối cùng giang cánh bay về núi rừng.

Chỉ là, lúc này hắc điểu bay vào núi không tới ba phút lại bay trở về, đậu vào trên lan can, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Phương Minh một hồi, thân thể từ từ di động, từng bước từng bước đi về phía Phương Minh.

Khi hắc điểu cách Phương Minh khoảng chừng một mét, Phương Minh đột ngột mở mắt, đồng thời tay phải giơ về phái trước.

Hắc điểu bị Phương Minh chộp trong tay, chấn kinh vỗ cánh muốn trốn khỏi, nhưng chỉ phí công vô ích.

"Là ngươi? "

Phương Minh hơi kinh ngạc, thân thể hắn mới vừa cảm ứng được có cái gì đang đến gần, liền tự động tỉnh lại.

Trước kia khi chưa thành vu sư bốn sao, Phương Minh lúc tu luyện luôn ở trong trạng thái không phòng ngự, nhưng khi đã đến bốn sao, vu lực có thể phóng ra ngoài, trong lúc tu luyện, vu lực tràn ngập trong khoảng cách một mét xung quanh, một khi có ngoại vật xông vào, hắn sẽ tỉnh lại ngay.

Nhìn thấy con chim nhỏ trong lòng bàn tay đang sợ hãi, Phương Minh buồn cười, con vật nhỏ này lần trước thả nó bay đi hiển nhiên là không hề rời khỏi khu vực này, nhưng lại dám đến bên cạnh mình.

Đại địa khí độ, nhất là đại địa khí độ sau khi thành hình, thì

không cần ở cố định một chỗ, một khi biến hóa rồi, cũng có thể tìm vùng đất tốt hơn sau đó hấp thu tinh hoa của vùng đất đó, không ngừng làm bản thân mạnh lên.

Cho nên, đối với việc hắc điểu vẫn ở lại đây, Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là hắc điểu vẫn bay đến bên cạnh hắn.

"Ngươi, con vật nhỏ này, lần trước ta thả ngươi đi, ngươi bây giờ lại bay trở về, làm sao thế, nhớ ta sao? "

Phương Minh nửa nói đùa, bàn tay đưa ra, hắc điểu lập tức hướng phía xa xa bay đi, chỉ là, bay được khoảng năm thước, lại ngừng lại, hai tròng mắt chuyển động nhanh như chớp, nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Thật không nỡ rời bỏ ta? "

Lúc trước Phương Minh bất quá là đùa giỡn, có thể bây giờ thấy cử động.của hắc điểu, hắn thật sự là hơi kinh ngạc, chẳng lẽ bị hắn nói đúng.

Hắc điểu bay một hồi, đột nhiên hướng phía Phương Minh lao xuống, sau đó, miệng chim mổ một cái vào tay Phương Minh, ngay sau đó lại bay đến trên lan can.

"A. "

Phương Minh liếc nhìn điểm đỏ trong lòng bàn tay, con hắc điểu này thật đúng là không cần khách khí a, bất quá khi hắn nhìn thấy dáng vẻ chim hét ngẩng cao đầu kiêu ngạo, lại là nhịn không được bật cười.

Bất quá, cười mới được vài giây, Phương Minh biểu tình đột nhiên trở nên cổ quái, bởi vì hắn phát hiện tại đan điền, bốn viên tinh huy châu liền tự động chuyển động, không bao lâu, mỗi một viên tinh huy châu đều vờn quanh một vệt sáng trên mặt.

"Chuyện này là sao? "

Biến cố đột nhiên này làm cho Phương Minh nghi hoặc, bất quá lập tức hắn liền ngẩng đầu nhìn về phía hắc điểu, tinh huy châu trong cơ thể mình biến đổi tuyệt đối là có quan hệ với hắc điểu.

Chương 282: Tranh giành quyền thừa kế.

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Tên tiểu gia hỏa nhà ngươi đang làm gì? "

Phương Minh thử thăm dò Hắc Điểu, nhưng Hắc Điểu vẫn ngẩng cao đầu, biểu cảm kiêu ngạo triển lộ không bỏ sót, bất quá, một lúc sau vẫn gõ xuống cái đầu nhỏ.

Nhìn điểm đỏ trong lòng bàn tay, Phương Minh trong lòng bắt đầu suy đoán Hắc Điểu mổ mình một cái để làm gì.

Trong cơ thể mình tinh huy châu hấp thu lực lượng của tinh thần, mà lục lưu quang và tinh thần lực rõ ràng là không có quan hệ.

Tinh huy châu là một loại tồn tại đặc thù, bình thường mà nói, ngoại trừ tinh thần lực, bất kỳ năng lượng nào khác cũng không thể xuất hiện ở nơi đó, nhưng đạo lưu quang này lại vừa vặn phá vỡ cái ý vị này.

Hắc Điểu, đại địa khí độ, tinh huy châu, lưu quang. . .

Phương Minh lâm vào trầm ngâm, nhưng qua một hồi lâu sau, ánh mắt của hắn có tia sáng hiện lên, ánh mắt nhìn về phía Hắc Điểu, "Ngươi ký kết khế ước với ta? "

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Phương Minh nghĩ tới một khả năng, tuy là khả năng này rất nhỏ, nhưng đúng là trong Vu sư truyền thừa có đề cập qua.

Đại địa khí độ sau khi hóa hình có thể tự rời đi, chọn đại địa tốt hơn để hấp thu đại địa tinh hoa, nhưng còn có một tình huống khác, đó chính là đi theo con người hoặc tinh quái cùng nhau tu luyện.

Song phương ký kết một loại khế ước đặc biệt loại khế ước này đối với đại địa khí độ không có ích lợi gì, duy chỉ có người kí kết khế ước cùng đại địa khí độ mới có lợi, có thể đạt được tư nhuận từ đại địa khí độ.

Cho nên, Phương Minh ngay từ đầu mới không suy nghĩ theo hướng này. Bởi vì hắn cảm thấy không có khả năng lắm, bất quá nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Hắc Điểu, hắn biết đây là thật.

Cái này. . . Thật là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Lẽ nào bản thân ta thật sự là thiên mệnh sở quy, ngay cả đại địa khí độ cũng chủ động theo ta ký kết khế ước?

Phương Minh tự luyến, bất quá phần nhiều vẫn là cảm kích, cùng đại địa khí độ ký kết khế ước, đối với hắn vẫn là một việc vô cùng tốt.

Phải biết rằng, Vu sư hấp thu tinh thần lực, không giống với phần lớn những ngươi tu luyện, phần lớn người đang tu luyện trong giới tu luyện đều là hấp thu thiên địa linh khí, mà thiên địa linh khí này chính là bao gồm cả một tia đại địa khí độ.

Nếu như nói Vu sư có điểm yếu.

Thì điểm yếu duy nhất chính là tinh thần lực bên ngoài, hắn không thể hấp thu năng lượng bên ngoài, chuyện này sẽ đưa đến một tình huống rất tệ xuất hiện.

Đối với tu luyện giả mà nói động tiên tu luyện, đối với Vu sư mà nói cũng không có gì khác với những chỗ bình thường, bởi vì hắn không hấp thu được thiên địa linh khí.

Nhưng bây giờ, có đại địa kí khế ước, hắn có thể hấp thu thiên địa linh khí, mà không giới hạn tinh thần lực.

Nếu như nói hoa trường sinh quan tưởng trong bảo tháp đột nhiên tăng mạnh tốc độ tu luyện của Phương Minh, như vậy khế ước này mở rộng môi trường tu luyện cho hắn.

Hai chuyện này chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau, đều có trợ giúp to lớn đối với hắn, nhất là vế sau, rất có thể phương thức tu luyện truyền thống của vu sư.

"Ngươi tiểu gia hỏa này tại sao lại muốn cùng ta ký kết khế ước? "

Phương Minh có chút suy nghĩ không thông, hắn đương nhiên sẽ không tự luyến đến mức tự cho rằng mình thực sự có mị lực cao, có thể làm cho đại địa khí độ chủ động ký kết khế ước, tất nhiên là bởi vì trên người mình có thứ gì đó hấp dẫn đại địa khí độ.

"Ngươi có thể đủ hấp thu tinh thần lực? "

Phương Minh nghĩ tới một khả năng, bởi vì ... đại địa khí độ chi linh này nhích lại gần mình trong lúc mình đang tu luyện, mà chính mình tại lúc tu luyện, toàn bộ tinh thần lực rơi xuống cũng không phải được hấp thu hết, cũng có một chút tỏa ra bốn phía.

Cho nên, kết hợp những khả năng này, Phương Minh phán đoán như trên.

"Lạc cơ! "

Hắc Điểu quay đầu đáp lại một tiếng.

"Thì ra là vậy! "

Phương Minh thần tình vô cùng kinh ngạc, đại địa khí độ chi linh này dĩ nhiên có thể hấp thu tinh thần lực? Trong Vu sư truyền thừa tựa hồ không có nói tới loại tình huống này.

"Được rồi, nếu như ngươi muốn đi theo ta, ta đây nên xưng hô với ngươi như thế nào? "

Không suy nghĩ về vấn đề này nữa, Phương Minh chỉ cần biết rằng đối với hắn đây không phải là chuyện xấu.

"Ngươi toàn thân đều là lông đen, như vậy đi, cứ gọi ngươi là tiểu hắc a !. "

Đặt tên, Phương Minh rất tùy ý, trước đây lão Hoàng cũng là do hắn đặt chỉ bất quá ngay từ đầu là tiểu Hoàng, về sau lại biến thành lão Hoàng. . .

Chắc chắn sau này có một ngày, tiểu hắc cũng sẽ biến đổi Thành lão Hắc.

"Lạc Cơ, Lạc Cơ. . . "

Tiểu hắc kích động vỗ cánh, tựa hồ đối với tên này rất hài lòng, sau khi xoay vài vòng trên đầu Phương Minh, lại bay về phía rừng núi phương xa.

Tiểu hắc rời đi, Phương Minh cũng không tiếp tục tu luyện nữa, mà xoay người về phòng, bắt đầu nghỉ ngơi.

. . .

Việc khai Phá Thanh Môn Sơn đã đâu vào đấy, Sau khi Cát lão thất bị bắt, cũng không có người tới quấy rối nữa, khoảng một tuần sau, thiết kế của Phương Minh có thể hoàn thành.

Mấy ngày này đối với Phương Minh mà nói rất thanh nhàn,

thỉnh thoảng đi Thanh Môn Sơn xem một chút, thời gian còn lại là thưởng thức gò núi phong cảnh xung quanh Trấn Hải.

Mãi đến khi, Phương Minh nhận được một cú điện thoại mới thôi.

Ma Đô, câu lạc bộ Hồng Hải, một câu lạc bộ bao gồm các bộ môn cao cấp như golf, bow-ling, bắn tên.

Ở chỗ này, làm một tấm thẻ hội viên phải trả 1 vạn tệ một tháng, là nơi để thành phần tinh anh tiêu tiền.

“Là Phương Minh tiên sinh phải không, nhóm của Hàn tiểu thư ở bên trong chờ, đi theo tôi. "

Tại cửa của câu lạc bộ, Phương Minh kí tên xong tiếp viên liền dẫn hắn vào bên trong, cuối cùng, đi tới phòng yoga.

"Phương tiên sinh, nhóm của Hàn tiểu thư đang ở bên trong."

Tiếp viên không vào trong, bởi vì đây là khu vực dành riêng cho hội viên nữ vip. Đàn ông không được bước vào.

Bước vào phòng yo-ga, Phương Minh bị một bóng hình hấp dẫn.

Ở chính giữa phòng, một người vóc người cân xứng thân ảnh yểu điệu đang nằm trên thảm yô-ga, trang phục yô-ga thoải mái phô bày được vóc người hoàn mỹ, nhất là bờ mông tròn trịa đối diện Phương Minh, đang nhẹ nhẹ uốn éo, khiến Phương Minh không nhịn được muốn tiến lên vỗ một cái.

Nhất là, cô nàng này còn kêu lên mấy tiếng uhm uhm uhm.

Phương Minh mạnh mẽ quay đầu sang hướng khác, ở cách đó không xa đang nằm nghỉ ngơi trên ghế sa lon là môtn cô gái trẻ đẹp mặc bộ đồ tây.

Cô gái trẻ tuổi cũng thấy Phương Minh, bất quá đối phương cũng không lên tiếng, chỉ là hướng phía Phương Minh mỉm cười, Phương Minh cũng quay lại cùng mỉm cười.

"Tố Tố, cô cũng nên rèn luyện một chút, nhìn vóc dáng của tôi này, thật tốt! "

Hàn Kiều Kiều còn không biết Phương Minh đã tới, vẫn đứng đó lắc lắc cái mông.

"Đúng vậy, Kiều Kiều của chúng ta có vóc người làm mê chết một đám người lớn, bất quá đầu năm nay muốn luyện thân hình cũng không làm được, hiện tại nam nhân yêu cầu có thể cao, còn phải yêu cầu ngươi biết thổi kèn biết mơn trớn, nếu không, ngươi dạy ta một chút đi."

"Chuyện nào có đáng gì, lão nương kinh nghiệm đầy mình, mấy chuyện đó là bình thường ."

Phương Minh cảm thấy hắn nên lên tiếng, nếu không, với tính cách của Hàn Kiều Kiều không biết sẽ nói ra chuyện gì nữa.

"Khụ, khụ."

Đột nhiên tiếng ho khan vang lên, Hàn Kiều Kiều cả người tựa như thỏ đế giật mình, đứng dậy, ngẩng đầu, trong nháy mắt liền khôi phục hình tượng nữ thần.

"Phương Minh anh đã đến rồi tại sao không nói một tiếng, con bà nó, đừng nói anh ở đây nhìn lén tôi nửa ngày rồi nha!"

Quay đầu thấy là Phương Minh, Hàn Kiều Kiều mới khôi phục sắc mặt bình thường, bởi vì vận động nãy giờ, trên gương mặt tươi cười của cô có một chút vết mồ hôi, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi hơi mở, gương mặt đỏ ửng quá mức khiến người ta dễ suy diễn lung tung.

"Mới tới thôi. "

Phương Minh trả lời đơn giản, nếu là hắn dám nói ra đã xem hơn một phút đồng hồ, với bản tính của Hàn Kiều Kiều tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Đừng để cho tôi bắt được. "

Hàn Kiều Kiều ngước cái cổ đi cao ngạo đi tới một bên ghế salon, cầm lấy khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên mặt, "Tố Tố, giới thiệu cho cậu một chút, đây chính là người mà mình nói Phương Minh. "

"Phương Minh, đây là Tố Tố, một người chị em rất tốt của tôi."

Tần Tố Tố đứng lên, đưa tay ra với Phương Minh, trên mặt tràn đầy mỉm cười, "Phương tiên sinh quả nhiên là tuấn tú lịch sự. "

"Tần tiểu thư khí chất khiến người ta không dám nhìn thẳng. "

Phương Minh nhìn Tần Tố Tố, so sánh với Hàn Kiều Kiều, cách ăn mặc của Tần Tố Tố còn có khí chất của một nữ cường nhân trong giới doanh nhân.

Bất quá, thấy Tần Tô Tố, làm cho Phương Minh nhớ lại một câu nói, nhân dĩ quần phân, vật họp theo loài, bạn của mỹ nữ cũng là mỹ nữ.

"Hai người các ngươi đừng ở chỗ này giả vờ khách sáo."

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, cô hiểu rõ cô bạn thân của mình, biệt hiệu hắc tâm nương tử, không phải là người dễ nói chuyện..

"Phương Minh, tôi gọi anh qua đây là bởi vì Tố Tố gần đây gặp một ít chuyện, có thể cần hỗ trợ của anh. "

"Nói ra tình huống cụ thể đi! Nói trong điện thoại nghe không

rõ lắm. "

Phương Minh gật đầu, liền ngồi xuống trên ghế salon, ánh mắt nhìn về phía Tần Tố Tố và Hàn Kiều Kiều.

Hai cái khí chất không giống nhau nhưng đều là mỹ nữ đẹp hơn người đang ngồi ở trước mắt, đúng là khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

"Chị Tố Tố tự nói đi, chị là đương sự. "

"Được, tôi chỉ nói một chút tình huống cụ thể. "

Tần Tố Tố gật đầu, mở miệng nói: "Chuyện này phải nói lại từ một năm trước. . . "

Từ những gì Tần Tố Tố nói Phương Minh xem như là đã hiểu cặn kẽ mọi chuyện.

Nói trắng ra là, đây chính là chuyện tranh giành thừa kế của nhà giàu. Phụ thân của Tần Tố Tố gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập Tần gia, gia sản đáng giá mấy triệu, bất quá gần đây lớn tuổi, đã không có tâm lực quản lý công ty nữa rồi, cho nên phải bắt đầu chọn người kế thừa.

Phụ thân của Tần Tố Tố rất cấp tiến, thật sự không có tư tưởng trọng nam khinh nữ gì, Tần Tố Tố có hai anh trai và một em gái, trong bốn người ngoại trừ em gái không có hứng thú với quyền thừa kế, chỉ muốn hoạt động nghệ thuật ở ngoài, ba người còn lại đều tham dự tranh giành quyền kế thừa.

Phụ thân của Tần Tố Tố cuối cùng đưa ra một cái khảo hạch, đó chính là ba anh em họ tự mình quản lý một công ty, mỗi người có nửa năm kỳ hạn thay phiên nhau làm.

Anh cả sau nửa năm, doanh nghiệp tăng mười lăm phần trăm lợi nhuận, anh hai quản lý nửa năm doanh nghiệp tăng ba mươi

phần trăm, có thể nói, đây đã là một thành tích rất trâu bò.

Đến hai tháng trước, Tần Tố Tố tiếp nhận công ty, lại xuất hiện tình huống xoay ngược lại, hai tháng đầu chẳng những không có tăng trưởng, lợi nhuận của doanh nghiệp còn giảm xuống.

Chương 283: Tiệm lẩu thịt cầy

Việc buôn bán, luôn có mùa ế hàng và mùa thịnh vượng, nhưng đối với một trung tâm thương mại kinh doanh nhiều thứ cùng một lúc, trang phục, đồ trang sức, ẩm thực và rạp chiếu phim… thì không có cái gọi là mất mùa hay được mùa..

Coi như doanh thu của trung tâm thương mại thực sự giảm thì theo lẽ thường cũng không thể giảm xuống một con số kinh khủng là 30% như vậy.

Ba mươi phần trăm, mấy cái chữ này làm cho Tần Tố Tố có chút luống cuống, vì để đẩy mạnh doanh thu, cô còn cố ý tiến hành một vài hoạt động, thế nhưng hiệu quả vẫn khó coi như cũ, doanh thu càng ngày càng giảm.

Thậm chí, hiện tại ngay cả một vài chủ gian hàng trong trung tâm thương mại còn nảy sinh thành kiến với cô, cảm thấy cô không thích hợp làm quản lý, thế là họ bắt đầu xầm xì bàn tán sau lưng cô.

"Có phải hai người anh của cô đang âm thầm phá rối?" Phương Minh nêu ra suy đoán của mình.

"Không thể nào, hai anh trai của tôi không có bản lĩnh lớn như vậy, lẽ nào chủ gian hàng lại nghe lời bọn họ, không bán hàng sao?"

Tần Tố Tố lắc đầu, quan hệ giữa trung tâm thương mại và các gian hàng kỳ thực chính là cho thuê mặt bằng, ngoại trừ các cửa hàng trực tiếp kinh doanh ở ngoài, các gian hàng khác đều vào đây, hàng tháng đều trả tiền thuê và phí bảo vệ.

Còn như nói khiến người tiêu thụ không đến trung tâm thương mại để tiêu tiền, vậy thì càng không có khả năng, người ta đến đâu để tiêu tiền đều là tự nguyện, ai cũng không khống chế được.

"Chị Tố, mấy chuyện kinh doanh buôn bán tìm tôi cũng vô ích, tôi không phải dân làm ăn. "

Phương Minh vuốt hai tay, hắn không phải thiên tài kinh thương, trong lĩnh vực kinh doanh hắn không thể trợ giúp gì cả.

"Nếu chỉ là vấn đề kinh doanh hiển nhiên là không tìm anh, bất quá Phương Minh, chúng ta hoài nghi chuyện này không có quan hệ với việc kinh doanh của trung tâm thương mại. "

Hàn Kiều Kiều lên tiếng, "Trong thương trường gần đây có một đồn đãi, nói là trung tâm thương mại này nằm ở vị trí thuần âm, cho nên tất cả quản lý của trung tâm thương mại nhất định phải là đàn ông, bởi vì chỉ có đàn ông mới đủ khả năng trấn áp được phong thuỷ của trung tâm thương mại, nếu đổi lại là một quản lý nữ, phong thuỷ của trung tâm thương mại sẽ xuất hiện vấn đề, cuối cùng dẫn đến cả trung tâm sẽ đóng cửa.

Nghe Hàn Kiều Kiều nói, Phương Minh trầm mặc trong khoảnh khắc, ánh mắt nhìn về phía Tần Tố Tố, "Chị Tố, chị tin không? "

"Không phải vấn đề tôi tin hay không tin, mà là cha cô đã có chút tin, mấy ngày hôm trước mời một thầy phong thủy đến, thầy phong thủy kia nói trung tâm thương mại này âm khí rất nặng, trong lòng đất chắc là từng chôn không ít người chết, nhất định phải là đàn ông mới có thể trấn trụ. "

Tần Tố Tố trên mặt có vẻ mất mác, luận đầu óc kinh doanh, cô giỏi hơn hai anh của mình, nhưng lại xảy ra vấn đề phong thủy này, thì cô thật sự hết cách, nói thật, cô hoàn toàn mù mịt đối với phong thủy.

"Nếu như bên dưới trung tâm thương mại này từng chôn người chết hoặc là một bãi tha ma mà nói, âm khí đúng là rất nặng, nhưng nói như vậy cũng chẳng có bao nhiêu liên hệ đến người sống, hai ông anh của cô còn không có lợi hại đến mức có thể trấn áp được phong thủy của cả một trung tâm thương mại."

Phương Minh nói ra phán đoán của mình, khí tràng phong thuỷ nếu chỉ dựa vào con người thì không trấn áp được, cho nên thầy phong thủy đó nói căn bản là lời nói vô căn cứ.

"Phương Minh, ý của anh là ông thầy phong thủy kia gạt người?" Hàn Kiều Kiều hỏi tới.

"Chắc là như vậy, bất quá tôi cũng không dám cam đoan trăm phần trăm, trừ phi mệnh cách của hai ông anh của chị cực kỳ cường đại, đó là mệnh lý thuần dương trong một triệu người mới có một người thì may ra."

Tuy là Phương Minh không có cam đoan trăm phần trăm, nhưng Tần Tố Tố là ai? Là tinh anh chân chính trên thương trường.

Từ những gì Phương Minh nói cô đã hiểu tất cả, cái này rất có thể là âm mưu cạnh tranh của hai ông anh mình.

Thầy phong thủy đó chưa biết chừng chính là do anh mình mời tới.

Hơn nữa dựa trên kết quả hiện tại, có khả năng lớn nhất là do anh hai của mình làm, bởi vì thành tích khảo hạch của anh hai đã vượt qua anh cả, chỉ cần loại được mình nữa thì quyền thừa kế Tần gia sẽ rơi vào tay anh ta.

"Phương tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Cha cô đối với vị thầy phong thủy kia đã tin tưởng rồi."

Tần Tố Tố nhìn Phương Minh thỉnh giáo, Phương Minh trầm

ngâm trong khoảnh khắc, "Còn phải đến trung tâm thương mại xem tình huống cụ thể rồi nói tiếp. "

"Chúng ta đi luôn đi, mà trung tâm thương mại của Tố Tố tỷ cách nơi đây cũng không xa lắm, nửa giờ là đến rồi."

Ba người bọn Phương Minh nói xong, Hàn Kiều Kiều liền đi thay một cái áo ngắn tay thêm quần soóc, lộ ra dáng đẹp chân dài, trên đầu đội một chiếc mũ màu trắng, sau đó lại đeo một cặp kính mát, biến thành một cô nàng thành thị xinh đẹp, sành điệu.

. . .

Nửa giờ sau, Tần Tố Tố lái xe đến trung tâm thương mại, đang muốn đi xuống bãi đậu xe dưới đất, bất quá Phương Minh liền ngăn lại.

"Tôi sẽ xuống xe ở đây xem xét một chút, mọi người đậu xe xong thị gọi tôi, tôi sẽ vào sau. "

Bởi vì thân phận minh tinh của Hàn Kiều Kiều, dù cho đã cải trang rồi, nhưng nếu như bị người ta nhìn chằm chằm vẫn có nhận ra, cho nên tự nhiên là không thể đi vào cửa chính của trung tâm thương mại.

Phương Minh xuống xe một mình, ngay cửa chính của trung tâm thương mại, nơi này có một chỗ đậu xe lâm thời, rất nhiều người đi taxi tới đây mua sắm đều xuống xe ở đây.

"Trung tâm thương mại này còn mới. "

Phương Minh liếc nhìn bốn chữ lớn trên bảng tên của trung tâm thương mại, cái này không phải là một chuỗi siêu thị, mà chỉ là trung tâm thương mại duy nhất ở Ma Đô, nói thật, siêu thị độc nhất vô nhị như vậy đã không nhiều lắm, đã vậy còn bị các chuỗi siêu thị và các siêu thị thuộc công ty đa quốc gia chèn ép.

Phương Minh nhìn bốn phía, trung tâm thương mại này nằm ở một góc ngã tư đường, đối diện là ngã tư đường trung ương, mặt bên kia là ngân hàng.

Bố cục của trung tâm thương mại này là một hình quạt, ngoại trừ cửa chính ở ngoài, hai bên còn có hai cái cửa hông, mặt bên bên ngoài là bãi đỗ xe đạp điện các loại, ngoài ra còn có một hàng dành cho xe ô tô.

Đây là bố cục thường thấy của các trung tâm thương mại, Phương Minh không ở lâu bên ngoài, mà đi vào bên trong trung tâm thương mại, từ cửa chính đi vào hai bên là quày hàng kinh doanh đồng hồ đeo tay hàng hiệu Rolex các loại, đi tiếp vào bên trong là các dãy hàng kinh doanh mỹ phẩm.

Toàn bộ lầu một là siêu thị, Phương Minh không xuống phía dưới, lầu hai là trang phục, lầu ba là đồ điện gia dụng, lầu bốn là ăn uống lầu năm là rạp chiếu phim và khu trò chơi.

Những nơi này, đều được hướng dẫn trên bản đồ ở lầu một, Phương Minh thoáng lướt mắt, nhíu mày, bởi vì từ bố trí này mà xem, thì trung tâm thương mại không có chút vấn đề nào.

Hơn nữa, trung tâm thương mại này đã tồn tại vài chục năm rồi, bó trí như vậy cũng không phải một sớm một chiều, nếu quả thật có vấn đề, đã sớm xảy ra vấn đề, chứ không chờ tới bây giờ.

Thang máy, trực tiếp đi từ tầng hầm lên tầng năm, nằm ở phía bên phải trong cùng là phòng làm việc của nhân viên, Tần Tố Tố và Hàn Kiều Kiều đã chờ sẵn ở nơi đó rồi.

"Thế nào, có nhìn ra vấn đề phong thủy gì chưa?" vừa tiến vào phòng làm việc của Tần Tố Tố, Hàn Kiều Kiều liền quan tâm hỏi.

"Hiện nay còn chưa tìm ra cái gì, nếu như muốn nói có vấn đề, đó chính là lộ xung sát khí tồn tại ở cửa ra vào nhưng không có

ảnh hưởng gì đối với trung tâm thương mại "

"Lộ xung sát khí là sao?" Tần Tố Tố đứng bên cạnh hỏi.

"Cái gọi là lộ xung, chính là chỉ con đường đối diện với cửa lớn, sát khí sinh ra từ đó nhất định là sẽ có ảnh hưởng đến các gia đình bình thường, thế nhưng trung tâm thương mại thì không như vậy, ngược lại còn có thể trợ giúp cho các trung tâm thương mại.

Phương Minh giải thích đơn giản về lộ xung sát khí, nó không có nguyên nhân.

Gọi là sát khí, là bởi vì đối diện đường, cho nên khí tới quá mạnh, rất dễ dàng thương tổn con người.

Thế nhưng trung tâm thương mại là nơi nào, đây là nơi có nhiều người, lộ xung sát khí sẽ bị khí tràng của mọi người phá giải, hơn nữa khí này cũng bao quát lấy nhân khí ở bên trong.

Có thể nói, lộ xung sát khí dối với một nơi có nhiều người mà nói, chẳng những không phải là chuyện xấu mà còn là một chuyện tốt.

"Vậy rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? "

Nghe Phương Minh trả lời, Tần Tố Tố trong mắt thoáng qua vẻ thất vọng, lẽ nào lúc này đây thực sự phải rút khỏi quyền kế thừa?

“Vấn đề của trung tâm thương mại xuất hiện khi Tố Tố tỷ đến tiếp nhận công việc, vậy có khi nào lúc chị tiếp nhận, anh hai của chị đã động tay động chân một chút không? "

Hàn Kiều Kiều đứng bên cạnh nói ra ý tưởng của cô, mà Phương Minh lúc nghe Hàn Kiều Kiều nói, nhãn tình sáng lên, hỏi: "Chị Tố Tố, làm phiền chị đi xem thử khoảng trong khoảng năm đến mười ngày trước khi chị tiếp nhận công việc, trung tâm thương mại có gì biển đổi không.

"Trong máy vi tính của tôi có tài liệu, để tôi xem một chút. "

Tần Tố Tố mở máy vi tính ra, lật xem các văn bản tổng hợp của trung tâm thương mại, mấy phút sau đó, lắc đầu, "Không có gì thay đổi. "

"Các gian hàng thì sao, gian hàng có thay đổi hay không?" Phương Minh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, hỏi.

"Gian hàng a, tôi sẽ xem thử một chút. . . "

Lần này Tần Tố Tố đưa ra trả lời rất nhanh, "Đúng là có một gian hàng sửa lại, khoảng nửa tháng trước khi tôi đến, một tiệm lẩu sau khi chuyển nhượng đổi thành tiệm lẩu thịt cầy.

Quán lẩu và lẩu thịt cầy, tuy là đều là quán lẩu, nhưng giữa hai cái cũng tồn tại chênh lệch, bởi vì thông thường quán lẩu cung cấp thịt dê, thịt bò, thịt heo các loại, rất ít khi có thịt chó, mà quán lẩu thịt cầy như tên gọi chủ yếu là bán thịt chó.

Tiệm lẩu thịt cầy?

Phương Minh khẽ cau mày, sau một khắc trên mặt lộ ra nụ cười, "Như vậy rất có thể điểu mờ ám nằm ở chính tiệm lẩu thịt cầy này. "

"Tiệm lẩu thịt cầy chỉ là một quán lẩu có thể có cái gì mờ ám?" Tần Tố Tố khó hiểu, một trung tâm thương mại làm ăn được hay không tại sao lại do một tiệm thịt cầy quyết đinh, cho dù có người yêu chó không ăn thịt chó thì cùng lắm là không bước vào quán này là được.

"Không nên xem thường tiệm lẩu thịt cầy. Nhưng để biết tôi đoán có đúng hay không thì vẫn nên đến tận nơi xem thử. "

Phương Minh mang trên mặt ý vị thâm trường, Hàn Kiều Kiều hiểu rõ Phương Minh, biết Phương Minh không phải là người bắn

tên không đích, nếu nói như vậy vậy khẳng định là có nguyên nhân.

"Chị Tố Tố, chúng ta cứ đi xem thử sẽ biết. "

"Vậy được, quán lẩu này tôi chưa từng vào, bởi vì bản thân tôi không ăn thịt chó. "

Tần Tố Tố có nuôi một con chó cưng, cho nên cô chưa bao giờ ăn thịt chó, nên cũng không bước chân vào tiệm thịt cầy.

Hiện tại đang là mười một giờ rưỡi, chính là thời gian dùng cơm trưa, bất quá lúc ba người bọn Phương Minh đến tiệm lẩu thịt cầy thì thấy công việc kinh doanh vô cùng ế ẩm, không có lấy một người khách.

"Cái này không giống như đang kinh doanh. Cả tiệm chỉ có một mình ông chủ tự nấu tự phục vụ? "

Hàn Kiều Kiều hơi kinh ngạc, theo đạo lý mà nói, bình thường tiệm mới khai trương, những ông chủ kia đều là rất nhiệt tình, cũng sẽ kêu nhân viên ở cửa đón khách.

Nhưng trong tiệm lẩu thịt cầy này, phía trước chỉ một cái bàn thu ngân, nhân viên cũng không có một người, khiến cho Phương Minh suýt chút nữa tưởng mình bước vào một cơ quan chính phủ.

Chương 284: Tìm ra nguyên nhân

“Làm gì có kiểu làm ăn như vậy, phục vụ đâu!”

Hàn Kiều Kiều bất mãn, nhưng vì cô là người nổi tiếng, cho nên không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng thì thầm một câu, Phương Minh cười một tiếng, dẫn hai người ngồi xuống một cái bàn.

Đến khi ba người Phương Minh ngồi xuống hơn một phút đồng hồ, thì từ bên nhà bếp mới có một người phục vụ đi ra.

Người bán hàng mang thực đơn tới, Phương Minh liếc nhìn thực đơn, tùy tiện gọi vài món thức ăn, còn Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố không gọi gì, Tần Tố Tố không ăn thịt chó, Hàn Kiều Kiều cũng vậy.

Quan trọng nhất là, trong lòng hai cô gái tràn đầy nghi hoặc, không phải đến xem quán lẩu này có gì mờ ám hay không à, làm sao lại ngồi xuống dùng cơm rồi?

Nhưng mà hai cô tuy nghi ngờ trong lòng, nhưng đều là người cực kì thông minh, nếu Phương Minh làm như vậy, thì khẳng định là có dụng ý của cậu, các cô chỉ cần kiên nhẫn xem là được.

Người mang thực đơn xuống, Phương Minh không có giải thích cái gì thêm, ngồi quan sát bốn phía của tiệm lẩu này, một lát sau từ vị trí đứng lên, đi ra đằng sau hướng phòng bếp.

"Ông chủ, đằng sau là nhà bếp, không cho phép người ngoài vào."

Ở sau cửa bếp, một phục vụ ngăn cản Phương Minh, Phương Minh nhìn thoáng qua bên trong, khác với bên ngoài quạnh quẽ, toàn bộ nhà bếp có mười mấy người.

"Tôi tìm nhà vệ sinh." - Phương Minh cười đáp.

"Nhà vệ sinh ở bên kia."

"Cảm ơn."

Phương Minh không đi về phía trước nữa, mà xoay người đi về phía nhà vệ sinh ở một bên khác, mấy phút sau, từ phòng vệ sinh đi ra, trở lại bàn.

"Bây giờ có thể xác định, quán lẩu này đúng là có vấn đề." - Phương Minh nhìn hai cô gái, mở miệng nói.

"Vấn đề gì?"

"Cô từng thấy qua một quán lẩu quạnh quẽ như vậy, thế nhưng bên trong phòng bếp lại có mười mấy người sao?"

Nghe Phương Minh nói lời này, Tần Tố Tố và Hàn Kiều Kiều đồng thời nhíu mày, hai cô lần đầu cũng nghe ra điểm không thích hợp, khách thì không có mấy người, nhà bếp có nhiều người như vậy làm gì?

"Cậu nói coi có phải bọn họ ở bên trong phòng bếp cấu kết làm cái gì không cho người ta biết?"

Hàn Kiều Kiều thấp giọng: "Chúng ta có cần tới vạch trần bọn họ không, chị Tố Tố, chị gọi bảo vệ của trung tâm thương mại tới đi."

"Không được."

Phương Minh lắc đầu:"Người ta không phạm pháp, chỉ là có nhiều người ở nhà bếp thì không nói rõ cái gì, gọi bảo vệ tới chỉ là

rút dây động rừng."

"Cùng lắm chỉ đuổi bọn họ đi, mặc kệ ông chủ cửa hàng có mục đích gì."

"Cũng không được!"

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Tần Tố Tố, Tần Tố Tố gật đầu: "Mặc dù trung tâm này là của nhà chị, nhưng những cửa hiệu đều ký hợp đồng với trung tâm, nếu như đối phương không có hành vi vi phạm thì không cách nào đuổi đối phương ra khỏi trung tâm được, trừ phi bên trung tâm thanh toán tiền bồi thường cao."

Trong lòng Tần Tố Tố rất rõ ràng, tuy hiện nay người quản lý cao nhất của trung tâm là cô, nhưng đây chỉ kì khảo hạch, nếu như cô không đưa ra một lý do đầy đủ đã đuổi người kinh doanh, chỉ sợ sẽ làm cho ông cụ nhà mình không vui.

Huống chi, nếu như quán lẩu này thật có vấn đề, vậy khẳng định là có liên quan tới anh hai, mình làm vậy, anh hai nhất định sẽ thêm mắm thêm muối nói bậy trước mặt cha cô, đến lúc đó quyền thừa kế này không đến tay của cô.

"Cái này cũng không được, kia cũng không được, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Hàn Kiều Kiều bất đắc dĩ, việc này giống như cảnh sát biết rõ người trước mắt là hung thủ nhưng bởi vì không có chứng cứ chỉ có thể để đối phương nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật vậy.

"Đừng có gấp, tuy là chưa vào nhà bếp, nhưng tôi đại khái biết đối phương đang làm cái gì, đi thôi, rời khỏi nơi này trước đã!"

Phương Minh đứng lên, một nhóm ba người đi ra phía cửa, kì lạ là nhân viên thu ngân lại không ngăn cản, mặc cho ba người Phương Minh đi ra ngoài, việc này càng nói rõ một điểm, tiệm lẩu thịt cầy mở ở chỗ này căn bản cũng không phải vì việc buôn bán.

"Chị Tố Tố, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá của trung tâm chị ở nơi nào? Mặt khác, tôi cần bản đồ 3D của trung tâm."

"Thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, đi theo chị."

Tần Tố Tố ở phía trước dẫn đường, đi tới một bên trung tâm, nơi đó có thang máy chuyên chở hàng, mà ở bên kia thang máy, đã là có một nhân viên công tác của trung tâm đang đợi rồi.

"Tần tổng, đây là bản đồ 3D mà cô cần."

Nhân viên công tác giao mấy bản vẽ cho Tần Tố Tố, mà Tần Tố Tố chuyển lại tay Phương Minh, nhóm ba người đi vào thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, Phương Minh xem bản vẽ vài lần, cuối cùng nhấn vào nút tầng hai.

Trên mặt đất năm tầng, dưới đất hai tầng, toàn bộ trung tâm thương mại mới có tổng cộng là có tầng bảy, nhưng hai tầng dưới lòng đất là bãi đỗ xe.

"Phương Minh, chúng ta đi đâu vậy?"

Đi dạo hơn nửa bãi đỗ xe, Hàn Kiều Kiều phát hiện Phương Minh không có dự định dừng lại, nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Tìm, tìm một chỗ."

Phương Minh bí ẩn trả lời một câu, cuối cùng ánh mắt rơi vào một vị trí nào đó trên bản vẽ, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, đi về một hướng nào đó.

Cuối cùng, Phương Minh đi tới một góc của bãi đậu xe, ở góc đó, lại có một gian phòng xây bằng xi măng.

"Ấy, bãi đỗ xe tại sao có phòng? Chẳng lẽ là cho nhân viên công tác ở?"

Tần Tố Tố hơi nghi hoặc một chút, sau khi cô tiếp quản trung

tâm thương mại, thật sự còn chưa đi khắp bãi đỗ xe, dù sao bãi đỗ xe là chỗ không có gì tốt để khảo sát.

"Tần tổng, là như vậy, chỗ này vốn là ba chỗ đậu xe, lúc sau có một chủ cửa hàng nói cần một kho đông lạnh, lúc đó Tùng tổng vẫn còn làm nên đã đồng ý, đương nhiên cũng không phải miễn phí, mà lấy phí thuê một năm năm mươi nghìn rồi mới cho đối phương sử dụng."

Theo lời nhân viên công tác đó nói, mà Tùng tổng trong miệng anh ta chính là anh hai của Tần Tố Tố - Tần Tùng.

"Kho đông lạnh?"

Phương Minh nhếch miệng lên lộ ra một vẻ châm chọc cười nhạt: "Nếu thật sự là kho đông lạnh thì tốt rồi."

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều nhướn lên, phát hiện thâm ý trong giọng của Phương Minh: "Phương Minh cậu nói trong phòng này có gì đó quái lạ à?"

"Có kì lạ hay không thì mở cửa phòng ra chẳng phải sẽ biết à."

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Tần Tố Tố, Tần Tố Tố cũng gật đầu, nhân viên công tác thấy bà chủ của mình gật đầu, liền vội vàng nói: "Tôi đi gọi điện thoại báo cho chủ kinh doanh mang chìa khóa xuống."

"Không cần báo."

Ngăn cản bước chân sắp rời đi của nhân viên công tác, Phương Minh đưa mắt ra hiệu cho Tần Tố Tố, Tần Tố Tố tỏ ý biết rồi, nói thầm bên tai nhân viên công tác mấy câu.

Nhân viên công tác rời đi, qua mấy phút thì trở về, không giống chính là trên tay có thêm một cái búa.

"Cảm ơn."

Cầm búa lại, Phương Minh đi tới trước cửa sắt, sau đó, một hung hăng đập một nhát búa xuống.

Rầm!

Cửa sắt lay động, ổ khóa trực tiếp bị Phương Minh đập rớt.

Bạo lực mà đơn giản, thấy mí mắt nhân viên công tác kia chớp động đến mấy lần, tuy là lúc trước đã đoán được phần nào, nhưng thực sự chứng kiến hành động của Phương Minh vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Dù sao, đây là kho lạnh của hộ kinh doanh, cứ như vậy đập cửa sắt của người ta, đến lúc đó hộ kinh doanh làm loạn lên thì sợ rằng không khai báo được, huống chi Tần tổng hai tháng này mọi việc cũng không thuận.

"Lui ra phía sau một chút."

Phương Minh không gấp đẩy cửa sắt ra, ngược lại ý bảo Hàn Kiều Kiều lui lại, Hàn Kiều Kiều tuy nghi hoặc, nhưng vẫn là nghe theo lui về sau vài mét, sau đó tò mò nhìn chằm chằm cửa sắt.

Két.

Đẩy cửa sắt ra, một cơn khí lạnh đập vào mặt, nhưng mà, lúc đẩy cửa ra rộng hơn, Tần Tố Tố và Hàn Kiều Kiều nhíu chân mày lại, bởi vì hai cô cảm nhận được một mùi vị khó ngửi xông vào mũi.

Mùi vị đó, giống như mùi hôi thúi.

Ọe!

Nhân viên công tác bên cạnh Phương Minh không lui lại lúc này sắc mặt thay đổi, sau đó dĩ nhiên nhịn không được trực tiếp

nôn mửa.

Ba!

Phương Minh không để ý đến nhân viên công tác nôn mửa, một chốc đẩy toàn bộ cửa sắt ra.

"Cái này. . ."

Hai đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố trừng lớn, ước chừng giật mình cỡ ba giây, sau một chốc hai cô cũng quay đầu đi chỗ khác, chạy tới một bên nôn mửa liên tục.

Phương Minh nhìn bên trong phòng, sắc mặt cũng trầm xuống, tuy cậu từ đầu đã nghĩ tới tình huống trong căn phòng, nhưng tới lúc thật sự thấy, trong lòng vẫn tràn đầy lửa giận.

Bên trong kho đông lạnh, trên mặt đất tất cả đều thi thể của chó, quan trọng nhất là, trên thân thể những con chó này đều không hoàn chỉnh, có con thiếu đầu, có con thiếu chân, có thân thể bị cắt thành hai nửa, nói chung, tất cả đều là máu thịt be bét, ruột gan khắp nơi.

Những thi thể của mấy con chó này bị vứt tùy ý trên mặt đất, mặc dù ở trong kho đông lạnh, nhưng vẫn là không ngăn cản được thi thể hư thối, mùi lạ lúc trước chính là phát ra từ những thi thể hư thối này.

"Quá tàn nhẫn, nhất định là không còn nhân tính."

Nôn mửa một hồi lâu, Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố mới dừng lại, gương mặt hai cô phẫn nộ, đều không dám nhìn về phía kho đông lạnh nữa.

Phương Minh không nói gì, mà bước vào kho đông lạnh, lúc đẩy cửa, cậu đóng cửa khứu giác lại, cũng không sợ cái mùi hôi thối ngất trời này.

Cẩn thận bước qua mấy thi thể của mấy con, Phương Minh đi tới tận cùng bên trong kho đông lạnh, ở trên mặt tường đó, có dùng máu chó vẻ một ký hiệu đồ án, trừ cái đó ra còn dán mười mấy lá bùa ở trên tường.

"Quả thế."

Nhìn kí hiệu và lá bùa trên tường. Phương Minh đã xác định phán đoán của cậu, cũng rốt cuộc biết trung tâm thương mại này sinh ý tại sao trở nên kém như vậy.

Đi ra kho đông lạnh, thấy ánh mắt hai cô giá, Phương Minh đóng cửa sắt lại lần nữa.

"Có thể rời đi rồi, tôi đã biết nguyên nhân việc buôn bán của trung tâm thương mại trở nên kém, vừa đi vừa nói chuyện."

Phương Minh không có ý định đợi ở bên cạnh, mang theo hai cô gái đi về hướng thang máy.

"Thầy phong thủy kia nói không có sai, chính là trung tâm thương mại này âm khí quả thực rất nặng, nếu như không đoán không lầm, chỗ này trước đây đã chết hoặc chôn không ít người."

Phương Minh vừa đi, một bên sắp xếp ngôn ngữ, cố gắng để hai người Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố hiểu được.

"Kỳ thực, ngoại trừ những nơi đó giờ là rừng núi ra, dưới mảnh đất của thành phố truyền lại hơn nghìn năm mà không có thi cốt, coi như gần đây không có, ai biết mấy trăm năm trước đất này có phải là bãi tha ma hay không."

"Rất nhiều người có một quan niệm sai lầm, cảm thấy bãi tha ma hoặc nơi xây lại từ bãi tha ma không có cách nào ở được, trên thực tế cái này cũng cần xem xét, nếu như thời gian lâu dài thì cũng không sao, nhiều nhất là âm khí sung túc một chút, theo thời gian trôi đi, âm khí này cũng hoàn toàn tiêu tán."

"Đây cũng là lí do, trung tâm thương mại nhiều năm qua không có xảy ra chuyện, vì một trung tâm thương mại có đủ nhân khí, mà nhân khí đủ sẽ trấn áp âm khí, không đến mức xảy ra vấn đề."

Chương 285: Phù thúc âm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thế giới này, không có gì là vĩnh hằng, cho dù là khí tràng, bởi vì thời gian có thể thay đổi tất cả, mà một nơi có âm khí nặng, nếu như không có nhân tố bên ngoài kích thích, những thứ âm khí này cuối cùng cũng sẽ từ từ tiêu tán.

Nhưng mà, nếu có nhân tố bên ngoài kích thích, thì tình hình sẽ không giống nhau nữa.

"Âm khí của trung tâm thương mại trong tình huống bình thường mà nói thì qua mấy thập niên sẽ hoàn toàn tiêu tán, nhưng vào lúc này, có người lợi dụng chút thủ đoạn, mạnh mẽ kích thích ra những âm khí này, thậm chí còn lợi dụng những âm khí này bố trí một bố cục phong thủy."

Phương Minh vừa đi vừa giải thích: "Ở dân gian vẫn có một tin đồn, đó chính là máu chó đen có thể trừ tà và trấn áp tà vật, điểm này đúng là không sai, nhưng không chỉ là máu chó mực, máu của chó bình thường cũng có hiệu quả này, chỉ là hiệu quả không rõ ràng như máu chó mực mà thôi”

Máu chó mực, trong rất nhiều kịch truyền hình và trong phim ảnh bắt quỷ, đều sẽ được đạo sĩ dùng, bởi vì với âm linh mà nói máu chó mực giống như axit sun-phu-rit đối với người, máu chó mực mười năm trở lên tương đương với axit sun-phu-rit mạnh, có thể tưởng tượng được thương tổn mạnh tới âm linh có bao nhiêu.

"Phương Minh, tôi không rõ, máu chó nếu có thể trừ tà và trấn áp tà vật, vậy hẳn là là một chuyện tốt." - Hàn Kiều Kiều nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, tình huống bình thường đúng là chuyện tốt, nhưng để ở chỗ này thì không phải là chuyện tốt rồi"

Phương Minh lắc đầu: "Nơi đây âm khí là tiêu tán đi theo tốc độ bình thường, nhưng máu chó xuất hiện coi như trấn áp lại những âm khí này, làm cho âm khí không còn cách nào tán đi, cô nói coi sẽ gặp phải kết quả gì? "

"Cái này... Âm khí sẽ ngưng tụ lại một chỗ!" - Hàn Kiều Kiều không dám xác định, bởi vì cô dù sao cũng hiểu mấy thứ này.

"Đúng vậy, âm khí không có cách nào tiêu tán, chẳng qua nếu chỉ vậy thì không tính là gì cả, nhưng quan trọng nhất là lá bùa dán trong căn phòng đó, phù này tên là phù thúc âm, vốn dùng ở trên mộ, dùng ở một số mộ địa chưa đủ âm khí, mượn bùa này có thể tăng âm khí của nghĩa địa."

Phù thúc âm, không phải là tà phù gì, rất nhiều thầy phong thủy biết dùng đến bùa này, bởi vì lúc nhiều mộ địa chọn nền phong thuỷ rất bình thường, nhưng theo công cuộc mở rộng và kiến thiết, dẫn tới hoàn cảnh thay đổi, lúc này vì ổn định âm khí nghĩa địa, sẽ sử dụng phù thúc âm.

Nhưng mà, phù thúc âm dùng ở chỗ này, chỉ có một hiệu quả, chỉ có thể tăng nhanh việc tạo khí âm của trung tâm thương mại, nhưng mà, bởi vì có máu chó mực, cái này âm khí căn bản không lọt ra được, giống như một hồ trữ nước của đập chứa nước, dòng chảy thượng di không ngừng gia tăng, nhưng những dòng nước này đều bị cống chặn lại không cách nào chảy xuống, kết quả cuối cùng sẽ khiến mực nước trong ao tăng lên không ngừng, trực tiếp chôn vùi ao nước luôn.

"Những âm khí không có có ý thức tự chủ, thế nhưng chúng nó có thể cảm nhận được máu chó trấn áp bọn chúng đến từ chính trung tâm thương mại, đến từ chính quán lẩu kia, mà anh hai cô rất thông minh, sau khi cô tiếp nhận, đã dán phù thúc âm lên, âm khí bạo phát đột phá sự trấn áp của máu chó mực, cho nên chúng bắt đầu rồi trả thù."

"Bởi vì trung tâm thương mại người nhiều, cho nên rất nhiều người không cảm giác được sự tồn tài của âm khí, nhưng khí tràng bản thân những người mua hàng sẽ bài trừ những âm khí này, cho nên, người mua sắm sẽ bài trừ trung tâm thương mại này theo bản năng, chọn tới trung tâm thương mại khác mua sắm"

Giải thích đến đây, Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố cũng hoàn toàn hiểu ra, nói trắng ra là, đây chính là cái bẫy do anh hai Tần Tố Tố bày ra.

Đầu tiên là lợi dụng máu chó mực tạo nên lòng trả thù của âm khí, mượn phù thúc âm tới giúp âm khí đột phá trấn áp, sau đó trả thù tiệm thịt cầy, đồng thời lan tới toàn bộ trung tâm thương mại.

"Không chỉ mấy vấn đề này, quan trọng nhất là theo sự giảm đi của lượng người, âm khí tăng nhiều, bởi vì đã không có nhân khí, đến lúc đó sát khí cũng sẽ đến, mà tới lúc đó, trung tâm thương mại này cách lúc đóng cửa không còn xa."

Phương Minh nhìn về phía Tần Tố Tố, Tần Tố Tố chớp mắt hiểu ý tứ trong giọng nói của Phương Minh.

"Anh hai tôi thật nhẫn tâm, vì tranh đoạt quyền kế thừa, lại tình nguyện hủy diệt chỗ đứng của trung tâm thương mại."

Gương mặt tươi cười của Tần Tố Tố tràn đầy vẻ băng lãnh, nếu như cạnh tranh bình thường cô thua thì sẽ nhận, nhưng anh hai cô lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy, hơn nữa lại không tiếc tổn hại lợi ích của gia tộc.

"Tôi sẽ nói cho ba tôi biết! "

"Chị Tố Tố, chị đừng có gấp, chị bây giờ đi tìm ba chị cũng vô ích, bởi vì chúng ta cũng không có chứng cứ, hơn nữa ba chị có tin hay không một chuyện khác."

Hàn Kiều Kiều ngăn cản Tần Tố Tố, cô là ngoài cuộc nên tỉnh táo trong cuộc thì u mê, tuy là cô tin tưởng lời Phương Minh nói, nhưng quan trọng là ba chị Tố Tố không nhất định sẽ tin tưởng, đến lúc đó không khéo còn có thể bị anh hai chị Tố Tố đánh phủ đầu.

Nghe Hàn Kiều Kiều nhắc nhở, Tần Tố Tố cũng bình tĩnh lại, vừa nãy dưới cơn tức giận mới không bình tĩnh suy nghĩ, bây giờ suy nghĩ một chút thì đúng là như thế.

"Kỳ thực không cần phải nói âm mưu của anh hai chị ra, chúng ta cũng có biện pháp khác."

Tần Tố Tố nghe được lời này của Phương Minh, dùng vẻ chờ mong nhìn về phía Phương Minh, nói thật, trước khi thấy Phương Minh, trong lòng cô thật ra không ôm hi vọng nhiều, chỉ là không chịu nổi bạn thân mình một mực nói bên tai, cho nên cô mới quyết định thử một chút.

Thậm chí trước lúc nhìn thấy thi thể chó khắp phòng, trong lòng cô vẫn hoài nghi, chỉ bởi vì tin tưởng Kiều Kiều, cho nên không có biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nhưng là bây giờ cô cũng không hoài nghi nữa, bởi vì Phương Minh đã là dùng khả năng để chinh phục cô, cũng để cho cô tin tưởng trên đời này thật sự có sự tồn tại của phong thủy.

"Mục đích của anh hai cô chẳng phải là muốn cho kì khảo hạch của cô tại đây thất bại sao? Chúng ta chỉ cần thắng anh ta trong khảo hạch lần này là được rồi." - Phương Minh cười đáp.

Tần Tố Tố cười khổ: "Cậu Phương, cậu cũng vừa nói đó, âm khí trung tâm thương mại rất nặng, người giảm thiểu, trong tình huống này làm sao có thể thắng được, huống chi hai tháng trước lợi nhuận của doanh nghiệp còn giảm xuống nhiều như vậy, trừ phi lợi nhuận ba tháng sau của doanh nghiệp có thể tăng gấp bội."

"Phương Minh, chị Tố Tố là chị gái thân thiết của tôi, lúc tôi vừa tới tới Thượng Hải đã giúp tôi không ít, cậu nếu như có biện pháp nhất định phải giúp đỡ chị Tố Tố nhé."

Phương Minh cười cười, cậu nếu nói như vậy, dĩ nhiên là dự định ra tay trợ giúp, không nói tới mối quan hệ của Hàn Kiều Kiều và Tần Tố Tố, chỉ riêng anh hai của Tần Tố Tố dùng thủ đoạn như vậy đã khiến cậu không thích, huống chi còn có những chú cho vô tội bị sát hại tàn độc này.

"Anh ta lợi dụng âm khí công cụ, chúng ta cũng có thể dùng âm khí làm công cụ, ba ngày, cũng đủ rồi, nhưng mà trước đó, đầu tiên phải đá quán lẩu này ra, mặt khác phải dọn dẹp sạch cái kho này."

"Cái này là đương nhiên, kho đông lạnh của tiệm lẩu thịt cầy này đã vi phạm điều khoản trong hợp đồng, tôi hoàn toàn có lý do đuổi bọn họ đi."

Nghe lời Phương Minh nói, trên mặt Tần Tố Tố cũng lộ ra vẻ quả quyết.

Chương 286: Điểm tựa nâng cả trái đất

"Tùng thiếu gia, không xong rồi, tôi bị em gái ngài đuổi khỏi siêu thị rồi."

Ở ngoài trung tâm thương mại, một tên đàn ông cầm điện thoại di động gọi điện.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Nhà kho dưới mặt đất bị bọn họ phát hiện, em gái ngài lấy lí do tôi hành hạ giết chó, sợ bị phát hiện sẽ gây ảnh hưởng xấu cho trung tâm thương mại, nên đuổi tôi ra khỏi trung tâm thương mại."

Ở đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Tần Tùng trở nên âm trầm: "Ông sao không cẩn thận như vậy, không phải đã nói ông làm việc cho cẩn thận à?"

"Tôi cũng không biết, cửa nhà kho đều khóa lại, nhưng em gái ngài, bọn họ trực tiếp đập luôn khóa sắt, tôi cũng không có cách nào cả."

"Trừ cái này cái ở ngoài, nó còn có nói gì không?"

"Không có, đuổi tôi đi thôi."

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Tần Tùng trở nên khó coi, thật không ngờ nhanh như vậy đã bị em gái phát hiện.

"Em gái yêu dấu của anh, cho dù em phát hiện thì có thể làm gì, âm khí đã tụ thành, còn bốn tháng thôi, chẳng lẽ em còn có thể nghịch thiên sao."

Sắc mặt Tần Tùng mang theo vẻ âm tàn, nhưng để cho an toàn, hắn vẫn cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại.

"Alo, thưa thầy, đúng vậy, là con, bên chỗ em gái con đã phát hiện ra nhà kho rồi... vâng, con không muốn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, được, vậy con đi tìm ba."

...

Ở cửa trung tâm thương mại Chính Tân, lúc này mấy thợ đá đang bày đồ đạc, đó là một mặt thủy tinh hình thoi, tổng cộng cao hơn ba mét, dùng giá sắt cố định ở cửa chính trung tâm thương mại.

"Phương Minh, cái gương này thực sự có tác dụng không?"

Hàn Kiều Kiều có chút ngạc nhiên, một cái gương hình thoi như vậy là có thể giải quyết chuyện âm khí sao, nhưng đây một cái gương thông thường thôi mà.

"Archimedes từng nói một câu: Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi có thể nâng cả Trái Đất, những lời này mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng nói rõ một vấn đề, đó chính là tìm được điểm quan trọng, mà những lời này hàm ý ở trong phong thủy chính là tìm được phương vị đúng."

"Phong thuỷ vô cùng coi trọng phương vị, một thay đổi trên bề mặt của phương vị sẽ ảnh hưởng đến sự thay đổi toàn bộ phong thuỷ, mà vị trí sắp đặt của cái gương hình thoi thuộc phương hướng và vị trí đặc thù của trung tâm."

"Lúc trước tôi đã nói, đối diện trung tâm thương mại là đường xung sát khí, mà đường xung sát khí này lúc gặp cái gương sẽ xảy ra thay đổi, tình huống cụ thể đến lúc đó mọi người cũng có thể cảm nhận được."

Phương Minh không giải thích quá nhiều, nếu như chỉ là một

mặt gương hình thoi thì khẳng định không được, bởi vì cái gương chỉ là một loại đạo cụ, còn cần cậu đi kích hoạt nữa.

Với rất nhiều người không am hiểu phong thuỷ thì có một hiểu lầm, cho rằng có sát khí thì chỉ cần mua đồ phong thủy tương ứng rồi thực hiện hóa giải là được rồi, điểm này dù không sai, nhưng đối tượng nhằm là sát khí chưa thành hình.

Một khí sát khí đã thành hình, chỉ dựa vào đạo cụ phong thuỷ thì không đủ, còn cần thầy phong thủy đi kích hoạt đạo cụ phong thủy này nữa, chỉ có như vậy mới có tác dụng hiệu quả.

Các công nhân vẫn còn ở thi công, nhưng ánh mắt Tần Tố Tố cũng chú ý tới một chiếc xe Rolls – Royce đang chạy về phía này, nụ cười có chút nghi hoặc.

Xe dừng lại ở cửa trung tâm thương mại, lúc sau một ông cụ đầu bạc trắng và một ông lão hơi trẻ bước xuống xe, mà ở trên chiếc xe phía sau cũng có mấy người bước xuống.

"Ba và anh tôi tới."

Tần Tố Tố thấp giọng nói một câu, sau đó nhanh chân ra đón.

"Ba, sao ba lại tới đây, sức khỏe ba không tốt, không phải nên tĩnh dưỡng ở nhà sao?"

"Tôi không tới, thì cái trung tâm thương mại này bị chị phá cả à."

Ông Tần nhìn con gái mình, sắc mặt không tốt lắm, mà Tần Tùng bên cạnh lúc này lên tiếng: "Em, trung tâm thương mại này kinh doanh không được còn chưa nói, nhưng em đuổi hộ kinh doanh ra khỏi trung tâm, hơn nữa ngay cả thiết kế của trung tâm cũng thay đổi, việc này không khỏi cũng có chút quá đáng."

Người tới không có ý tốt.

Nghe được lời anh hai mình nói, trong lòng Tần Tố Tố chắc chắn rồi, chắc là anh hai lại nói bậy gì đó về mình trước mặt ba, cho nên ba mới chạy tới.

"Tần tiểu thư, lúc đầu tôi đã nói, trung tâm thương mại này âm khí quá nặng, cần đàn ông mới có thể trấn trụ, Tần tiểu thư không nghe lão đây nói, nhưng kết quả vẫn chứng minh lão đây nói đúng."

Ông cụ đứng bên cạnh Tần lão gia vuốt râu một cái: "Tần tiểu thư chắc là đã tìm phải bọn giang hồ bịp bợp rồi, muốn thay đổi phong thủy trung tâm thương mại, chỉ là, trung tâm thương mại này thành hình nhiều năm như vậy, khí tràng phong thuỷ đã sớm cố định, căn bản là không sửa đổi được."

"Thầy Triệu, ông làm sao biết không sửa đổi được?"

Tần Tố Tố biết lúc này cô không thể lùi bước, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của cô.

"Tố Tố, không cho phép đối vô lễ với thầy Triệu, thầy Triệu là đại sư phong thủy chân chính." - Tần lão gia nghiêm mặt, mắng.

"Tần tín chủ quá khen rồi, lão phu chẳng qua có nghiên cứu chút chút với phong thuỷ mà thôi, Tần tiểu thư nói như vậy là bởi vì không hiểu con đường phong thuỷ này, phong thuỷ có rất nhiều kẻ lừa đảo, Tần tiểu thư trong cơn lo lắng nóng ruột, bị gạt cũng rất bình thường."

Nghe thế thầy Triệu nói, trong lòng Tần Tố Tố căng thẳng, đối phương ngoài mặt nói là không tính toán với cô, thể hiện phong phạm cao nhân rộng lượng ra, nhưng trong lời nói từ trong ra ngoài tất cả đều nói tới một điểm, đó chính là cô bị gạt.

Hơn nữa, bởi vì ba cô vào trước là chủ nên nếu như cô phản bác lại, sẽ chỉ để lại cho ba cảm giác mình không biết chừng mực,

lấy sự hiểu biết của mình với ba, đến lúc đó, dù cô có nói chân tướng ra, ba cũng sẽ không tin tưởng.

Thấy em gái rơi vào thế tiến không được mà lùi cũng không xong, trong mắt Tần Tùng đứng cạnh có vẻ đắc ý, vị thầy Triệu này là hắn mời tới với giá cao, giờ xem ra, tiền này thật đúng là đáng.

"Đúng vậy, trong xã hội này có rất nhiều tên giang hồ lừa đảo giả danh bịp bợm, cho nên mọi người cũng phải cảnh giác cao độ."

Đang lúc Tần Tố Tố không biết nên trả lời như thế nào, một tiếng cười lạnh truyền đến, ánh mắt mọi người nhìn về phía âm thanh truyền đến, Tần Tố Tố quay đầu, thấy Phương Minh đi tới chỗ này thì sửng sốt một chút.

"Cậu là ai?" - Tần Tùng nhìn Phương Minh, khinh thường hỏi.

"Ba, con giới thiệu cho ba một chút, người này là bạn của con Phương Minh, cũng là một thầy phong thủy." - Tần Tố Tố vội vã giới thiệu thân phận củaPhương Minh.

"Ha ha, em gái à, em làm anh mắc cười quá, cậu ta cũng là thầy phong thủy, em làm liều trong bước đường cùng à, em coi mọi người là người ngu à?"

Không đợi Tần lão gia nói, Tần Tùng liền không nhịn được cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn đầy trêu chọc, cùng lúc đó trong lòng hắn cũng là hoàn toàn bình tĩnh lại.

Từ lúc nhận được điện thoại của chủ quán lẩu, hắn còn hơi lo lắng em gái mình đừng nói là cũng thực sự tìm được một vị thầy phong thủy, cho nên hắn cố ý đi mời ba tới, nhưng mà bây giờ xem ra, là hắn suy nghĩ nhiều.

Chắc là chuyện tiệm lẩu là do em mình cho ngáp phải ruồi, thầy phong thủy trẻ như vậy, đó giờ không khả năng đúng không?

Sắc mặt Tần lão gia cũng có chút khó coi, ông ta cho rằng nhất định con gái mình đang quấy rối, nhưng mà ông ta cũng chìm nổi trong thương trường nhiều năm như vậy, lúc có người ngoài thì đè nén cơn giận của mình xuống.

Ánh mắt thầy Triệu cũng nhìn về phía Phương Minh, lúc thấy tuổi tác cảu Phương Minh, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, cái tuổi này mà coi là bước vào con đường phong thuỷ, chẳng qua chỉ là một đứa học trò phong thủy mà thôi.

"Ba, chính Phương Minh phát hiện trung tâm thương mại chúng ta có vấn đề, đồng thời có biện pháp giải quyết, không bao lâu, việc kinh doanh của trung tâm chúng ta sẽ tốt lại rồi." - Tần Tố Tố ở một bên nói theo.

"Em à, đừng quấy rối nữa, em cho rằng em tùy tiện tìm một người tới là có tác dụng à, anh thấy tên nhóc này căn bản cũng không phải là thầy phong thủy, chỉ là muốn kéo thời gian với em thôi."

Tần Tùng cười nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh: "Nếu cậu ta là thầy phong thủy, anh đây cũng có thể làm thầy phong thủy."

“Anh hai, anh ăn nói gì kì lạ vậy, đây là bạn của em."

Tần Tố Tố cũng nghiêm mặt, dù như thế nào Phương Minh đều do bạn thân cô mời tới giúp cô một tay, bị anh hai mình chế nhạo như vậy, cô nhất định phải mở miệng phản kích.

"Bạn của em thì anh biết, nhưng vậy thì thế nào, lợi nhuận kinh doanh của trung tâm thương mại chúng ta trước mắt em cũng thấy đấy, trung tâm thương mại bị em cho kinh doanh thành dạng gì."

Hai anh em Tần Tùng và Tần Tố Tố căm tức nhìn nhau, biểu

cảm Phương Minh thật ra không có gì thay đổi, điều này khiến trong lòng Tần lão gia nhìn chằm chằm vào Phương Minh hơi kinh ngạc, người trẻ tuổi trước mắt này bản lĩnh phẩm chất không tệ nha.

"Được rồi, tất cả đừng ồn ào nữa."

Tần lão gia cắt đứt tranh luận của Tần Tố Tố và Tần Tùng: "Ở trước mặt nhiều người như vậy, hai anh chị không ngại mất mặt sao?"

Tần Tố Tố và Tần Tùng không dám cãi vả nữa, ánh mắt Tần lão gia nhìn về phía Phương Minh: "Cậu Phương, nếu cậu là một thầy phong thủy, vậy cậu có thể nói một chút, trung tâm thương mại này của tôi có vấn đề gì không?"

"Rất đơn giản, âm khí quá nhiều."

Câu trả lời của Phương Minh khiến Tần Tùng nhịn không được lần nữa châm biếm:"Ha ha, đây chính là người em gái tìm tới, có phải nói lại lời của thầy Triệu cho cậu ta."

Tần lão gia cũng khẽ nhíu mày, bởi vì âm khí nặng đúng là thầy Triệu đã nói rồi.

Phương Minh lơ đễnh, bởi vì trong lòng cậu hiểu rõ, thầy Triệu này có thể bố trí bố cục như vậy, thì có chút bản lĩnh ở phương diện phong thủy, hơn nữa cảnh giới lừa gạt cao nhất chính là chín điều giả một điều thật, vấn đề phong thủy của trung tâm thương mại này thầy Triệu đương nhiên sẽ không làm giả.

"Người thanh niên, cậu nói những thứ lão phu đã nói qua, nếu cậu nói cậu là thầy phong thủy, thế thì thể hiện chút bản lĩnh thật sự đi." - Triệu Khang mở miệng nói.

"Có bản lĩnh thật sự hay không, một hồi ông có thể biết."

Phương Minh mỉm cười, xoay người đi trở lại trước gương hình thoi, mà Triệu Khang cũng chú ý tới cái gương, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Tần lão gia là người dày dạn kinh nghiệm, ông ta sắp xếp khảo hạch chỉ muốn xem bản lĩnh của con gái mình một chút, ngoại trừ khả năng kinh doanh ra thì mối quan hệ cũng là một trong số đó, ví dụ như thằng hai mời thầy Triệu tới, kỳ thực trong lòng ông ta biết việc kinh doanh của trung tâm thương mại sau khi con gái mình tiếp nhận trở nên kém khẳng định có liên quan tới thằng hai, nhưng ông vẫn không vạch trần.

Dù sao, cạnh tranh thương trường chỉ cần không trái pháp luật, bất kỳ thủ đoạn nào đều được, nhân từ không thể làm nên chuyện, những lời này cũng giống thương trường vậy..

Cho nên, lúc này ông ta không mở miệng nữa, nếu con gái mình cũng được giúp đỡ, vậy ông ta lẳng lặng nhìn là được

"Thầy Triệu, tên nhóc này có làm hỏng chuyện không?"

Tần Tùng lại sát Triệu Khang, tuy hắn cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn muốn một câu trả lời khẳng định.

"Một chiếc gương, mặc dù là ở trên vị trí chấn động phong, nhưng không tác dụng đối với trung tâm thương mại này, không cần lo lắng."

Triệu Khang suy tư một lát, trả lời.

Chương 287: Mục đích thật sự của Tần lão gia

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trước trung tâm thương mại, mấy thợ hồ vẫn tiếp tục thi công, không bao lâu sau mặt gương hình thoi được cố định lên.

"Phương Minh, bây giờ chúng ta nên làm gì? "

Tần Tố Tố thấy cái gương hình thoi cố định lại, mở miệng hỏi, bởi vì lúc này cha cô còn có anh hai đều ở đây bên cạnh nhìn, lúc này không thể xuất hiện sai lầm.

"Đợi."

Phương Minh cho Tần Tố Tố một cái trả lời.

Nhưng mà, đợi một lần tới nửa tiếng.

Sau nửa tiếng, Tần Tùng bên cạnh không nhịn được: "Ba, tên nhóc này chỉ là một tên lường gạt, ba xem chúng ta đứng ở chỗ này nửa tiếng rồi, mà cậu ta không có một chút động tĩnh. "

"Không có cách gì thực hiện được, kéo dài thời gian mà thôi. "

Triệu Khang ở cạnh cũng mở miệng, lời của hai người làm cho gương mặt già nua của Tần lão gia nhíu một cái, nửa giờ, cũng là

chịu đựng cực hạn rồi.

Tần Tố Tố thấy ba mình nhíu mày thì trong lòng căng thẳng, bởi vì cô biết ba mình mà có vẻ mặt này nói rõ nhẫn nại cực hạn rồi.

"Phương Minh... "

Thấy Phương Minh chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, Tần Tố Tố vừa mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

"Ba, chúng ta không thể cứ dây dưa ở chỗ này!" - Tần Tùng nhìn về phía Tần lão gia hỏi.

"Được rồi, lần náo loạn này cũng nên kết thúc. "

Tần lão gia lên tiếng, ông ta vừa thốt lời đó ra, trên mặt Tần Tùng lộ ra vẻ vui mừng, ông cụ lấy từ náo loạn để hình dung, vậy là nói rõ ông cụ đã thất vọng với em gái rồi, quyền kế thừa này chắc chắn thuộc về hắn rồi.

"Ba, chờ một chút đi, Phương Minh cậu ấy..." - Tần Tố Tố không cam lòng.

"Em gái, sao em vẫn không chịu hiểu, em hoàn toàn bị gạt, nói thật em dễ bị lừa như vậy, nếu như đến lúc đó để em quản lý toàn bộ công ty, thì công ty cách ngày đóng cửa không xa. "

Tần Tùng mang vẻ trêu chọc, Tần Tố Tố đang định phản bác, nhưng mà đúng vào lúc này, trước mặt đường cái lại có một trận gió thổi qua.

Gió này không lớn, nhưng mà đôi mắt khi cảm nhận được làn gió của Phương Minh nãy giờ vẫn đứng lẳng lặng cũng nhè nhẹ sáng ngời, sau đó, đi mấy bước tới trước tấm gương hình thoi.

Phương Minh đứng trước tấm gương hình thoi, chân phải nhẹ

rung, không ngừng tăng nhanh tần suất giậm chân, nhưng do có cái gương chặn lại, cho nên mấy người Tần Tùng bên kia cũng không thể nhìn thấy.

Bên kia, Tần Tố Tố và Tần Tùng cũng ngừng đấu khẩu, thấy Phương Minh cuối cùng cũng có hành động, mặt Tần Tố Tố lộ ra sắc mặt vui mừng, mà Tần Tùng sau khi ngẩn người vài giây, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang, thấy Triệu Khang ra hiệu yên tâm, lúc này mới yên lòng lại.

Ánh mắt Phương Minh nhìn chăm chú vào tấm gương hình thoi, cậu để Tần Tố Tố đợi, cũng không phải cố ý kéo dài thời gian, bởi vì cậu đúng là đang đợi, đợi cơn gió này đến.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông!

Đương nhiên, đây chỉ là một ví dụ, gió này cũng không phải là gió thật, mà tới từ đường sát khí ở đối diện.

Tốc độ giậm chân của Phương Minh càng lúc càng nhanh, giống như mưa rào vậy, mà theo nhịp giậm chân của Phương Minh, gió càng lúc càng lớn, thổi mấy biển quảng cáo gần đó đến rung lên.

"Chuyện gì xảy ra, gió to nổi lên là trời sắp mưa? Ba, chúng ta đi vào trước đi. "

Tần Tùng cảm nhận được cuồng phong, gương mặt buồn bực, rõ ràng bây giờ mặt trời đang mọc, sao lại đột nhiên nổi trận gió lớn như, cũng không thấy trở trời.

Trong mấy người, duy chỉ có sắc mặt Triệu Khang thay đổi, bởi vì Triệu Khang là một thầy phong thủy, hơn nữa còn là thầy phong thủy có bản lãnh thật sự, cho nên vào giờ khắc này ông ta hiểu được gió này tới như thế nào.

"Lộ xông sát khí, cậu ta điên rồi, thế mà dẫn lộ xung sát khí

tới. "

Triệu Khang líu ríu tự nói, sát khí phong thuỷ mọi người đều không kịp tránh, không có thầy phong thủy nào sẽ dẫn sát khí tới, nhưng vầy cũng tốt, dù sao phong thủy trung tâm thương mại này tốt hay không có liên quan gì tới ông ta, ông ta chỉ lấy tiền làm việc mà thôi.

Hơn nữa, dựa theo dự tính của ông ta, trung tâm thương mại này sau khi được ông ta sắp xếp bố cục thì sau này cũng sẽ đóng cửa, hiện tại đưa sát khí, cũng chỉ tăng nhanh thời gian đóng cửa mà thôi.

Hú!

Cuồng phong càng lúc càng lớn, lúc sau mấy người Tần lão gia mắt đều không mở ra được.

"Ba, chúng ta đi vào trung tâm thương mại trước dã. "

Tần Tố Tố vội vã đỡ Tần lão gia, đi về phía trung tâm thương mại, trong số mấy người, duy chỉ có thầy Triệu có thể mở mắt.

"Cậu rốt cuộc là muốn làm gì? "

Trong mắt Triệu Khang có vẻ chấn động vô cùng, toàn bộ lộ xung sát khí đã tăng không chỉ mười lần, loại sát khí kinh khủng này, có thể trực tiếp hủy diệt hoàn toàn khí tràng của trung tâm thương mại.

Quan trọng là Triệu Khang không phải không thừa nhận, dù là ông ta thì cũng không có cách tăng sát khí lên gấp mười trong thời gian ngắn ngủi, nếu không ông ta cần gì phải phiền toái như vậy phải mượn dùng máu chó và phù thúc âm để kích thích âm khí trả thù.

Đến giờ phút này rồi, Triệu Khang không dám khinh thường

Phương Minh nữa, hơn nữa trực giác nói cho ông ta biết, lúc này đây ông ta có thể sai rồi.

"Còn chưa đủ! "

Cảm nhận được lộ xung sát khí, Phương Minh nói nhỏ một câu, việc cậu làm làm kỳ thực không khác mấy so với bố cục của Triệu Khang, Triệu Khang vâng lợi dụng âm khí trả thù tới hủy diệt phong thủy trung tâm thương mại này, mà cậu thì lợi dụng lộ xung sát khí tới hủy diệt khí tràng của trung tâm thương mại lúc này.

Nếu phong thủy của trung tâm thương mại này đã là bị hư, vậy thì hủy diệt nó hoàn toàn vậy.

Không phá thì không xây, phá rồi xây lại.

Đây mới là kế hoạch chân chính của Phương Minh.

Ầm!

Chân phải Phương Minh giẫm liên tục từng cái, không nên xem thường cái giậm chân này của cậu, mỗi một bước chân đều là đi theo tần suất của lộ xung sát khí, tác dụng của một cái giậm này có thể không ngừng tăng sát khí.

Tần suất, là một tồn tại đặc thù, bởi vì mọi thứ trên đời này đều có một tần suất, cũng như sau khi âm thanh đạt được một tần suất thì có thể làm vỡ ly thủy tinh.

Tần suất, sinh ra từ sự dao động, đối với Phương Minh mà nói, cậu dựa vào sự dao động để làm ảnh hưởng đến lộ xung sát khí, bởi vì sát khí cũng là một loại khí tràng, cũng có tần suất.

Trên thực tế âm thanh đạt tới tần suất nhất định có thể làm bể ly thủy tinh, chính là dựa vào sự dao động ảnh hưởng đến không khí, mà không khí xảy ra thay đổi sẽ đập vụn ly thủy tinh.

Thời xưa có khinh công đi trên mặt nước, rất nhiều người cảm thấy khong thể được, trên thực tế là do mấy cao thủ khinh công tìm được tần suất của nước, tốc độ ra chân đạt tới tần suất của nước, do đó kích phát khí tràng của nước cũng như của chính mình đạt tới cân bằng, thì sẽ không rơi xuống.

Đương nhiên Phương Minh từng nghe sư phụ mình nói qua, có thầy phong thủy mạnh tới mức giẫm chân một cái, bụi đất thành biển, sóng lớn ngập trời, cũng là giống như vậy.

Gấp mười, gấp mười hai lần, mười ba lần...

Khi lộ xung sát khí tăng lên gấp mười lăm, nét mặt Phương Minh cũng trở nên hơi có mệt, tần suất hơn mười lăm lần không nhiều lắm cực hạn mà cậu có thể làm được rồi, tăng thêm chút nữa, mỗi một lần giậm chân đều phải hao phí một mớ vu lực của cậu.

"Mười lăm lần còn chưa đủ, nhưng cũng may mình còn có chuẩn bị. "

Phương Minh không có lại tiếp tục giậm chân, sát khí bị cậu kích phát mười lăm lần đã đến cực hạn rồi, nhưng, mười lăm lần đã cực kỳ khủng bố rồi, chí ít trước cửa trung tâm thương mại lúc này ngoại trừ Phương Minh ra thì không còn bất kỳ người nào rồi, ngay cả Hàn Kiều Kiều cũng đi vào trung tâm thương mại sau khi được Phương Minh căn dặn.

Triệu Khang ngay từ đầu còn dựa vào mình cũng là thầy phong thủy nên đứng ở bên ngoài, nhưng khi sát khí mười lăm lần đánh tới, ông ta không chịu được nữa, râu mép đều bị thổi bay một nửa, quần áo trên người trực tiếp bị rách ra, lộ ra nửa người trên khô đét, đau đớn che cằm của mình hốt hoảng chạy vào trung tâm thương mại.

"Thầy Triệu, ông không sao chứ. "

Tần lão gia thấy hình dạng của Triệu Khang, khóe miệng co quắp một cái, Triệu Khang lúc này xấu hổ muốn tìm một kẽ đất chui xuống, đường đường là thầy phong thủy mà lại trần trên thân, đây quả thực là sỉ nhục.

"A Tùng, còn không cởi quần áo của con ra phủ lên cho đại sư. "

Tần lão gia liếc nhìn Tần Tùng, Tần Tùng "a" một tiếng, mùa hè hắn chỉ mặc một chiếc ngắn tay, bắt hắn cởi quần áo đưa cho thầy Triệu, đó không phải ý muốn hắn trần trên thân sao?

"A cái gì, còn không mau lên! "

Thấy ông cụ nhà mình trừng mắt, Tần Tùng chỉ thể lộ vẻ tức giận cởi áo, nhưng cũng may chính là, trong trung tâm thương mại có tiệm bán quần áo, hắn ra hiệu bảo nhân viên công tác mua một chiếc về cho hắn.

"Thầy Triệu, chuyện gì xảy ra, tại sao lại nổi gió lớn như vậy?" - Đến khi Triệu Khang mặc xong quần áo, Tần lão gia hiếu kỳ hỏi.

"Người này điên rồi, cậu ta lại dám điều động lộ xung sát khí, hơn nữa tăng sát khí lên mười mấy lần, đây là muốn hủy diệt trung tâm thương mại này, ông chủ Tần mau ngăn cản cậu ta đi. "

Triệu Khang vẻ mặt tức giận trả lời, nhưng Tần lão gia cũng không có lập tức tỏ thái độ, mà mắt lão nhìn ra ngoài cửa, lúc này ở ngoài cửa trung tâm thương mại, chỉ có một mình Phương Minh đứng ở nơi đó, bên ngoài cuồng phong gào thét, mà ngay cả tay áo của Phương Minh cũng không lay động.

"Ba, Phương Minh không hủy diệt trung tâm đâu, cậu ấy là bạn thân của con, làm như vậy nhất định là có nguyên nhân." - Tần Tố Tố vội vã giải thích.

Tần lão gia không nói gì, một lúc sau đột nhiên hỏi Triệu

Khang: "Thầy Triệu, không biết ngài có thể làm được hay không? "

"Làm được cái gì?" - Triệu Khang không phản ứng kịp, hỏi.

"Chính là làm giống như người kia, điều động sát khí lên nhiều lần đó?"

Nghe được lời này của Tần lão gia, Triệu Khang ngây ngẩn cả người, một lúc sau chỉ có trầm mặt đáp: "Lão phu sẽ không làm loại chuyện như vậy. "

Tần lão gia tử nở nụ cười, không có hỏi nữa, trên thực tế trước khi hỏi câu này trong lòng ông ta đã có đáp án, làm một người chìm nổi trong thương trường mấy chục năm, trong lòng ông ta có phán đoán của mình.

Trong trận cuồng phong, quần áo Triệu Khang không còn nguyên vẹn, mà người thanh niên kia lại lại không thay đổi, vốn chỉ việc này cũng đủ nói rõ vấn đề.

Lúc này Tần lão gia không ngăn cản Phương Minh, bởi vì trong lòng của ông ta đã chắc chắn rồi, người thanh niên kia tuy tuổi nhỏ, nhưng bản lĩnh hẳn là trên thầy Triệu.

Trên thực tế, ba anh em Tần Tố Tố cũng không biết, khảo hạch Tần lão gia lập ra lần này, không phải thật sự muốn xem khả năng kinh doanh , doanh nghiệp đã phát triển tới độ này thì thứ người chèo lái cần không phải tài kinh doanh, mà là nhân mạch và thủ đoạn.

Ông ta chỉ muốn xem mối quan hệ giao thiệp và thủ đoạn của ba đứa con, còn về tài kinh doanh ư, chỉ cần có tiền, thì người tài loại gì mà không có được, người quản lí thì nhiều lắm.

Trên đời này, không bao giờ thiếu nhân tài, Tần lão gia muốn xem con gái mình trong việc giữ và quản lý nhân tài.

Chương 288: Trừng phạt đúng tội

Bên ngoài siêu thị cuồng phong gào thét, Phương Minh ngừng dậm chân, bắt đầu di chuyển xung quanh cái gương hình thoi kia.

Một bước, hai bước, ba bước. . .

Sau bảy bước, Phương Minh đã đi một vòng quanh cái gương hình thoi, mà ngay khi cậu đi được một vòng, chiếc gương hình thoi vốn đang cố định lại bắt đầu lay động.

Xích sắt cố định cái gương cũng lay động theo, trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, ngay sau đó đột nhiên vỗ một chưởng hướng về phía cái gương.

Cờ-rắc!

Một chưởng này vỗ xuống, trên mặt gương xuất hiện chằng chịt vết rạn nứt, sau đó lập tức vỡ vụn rơi trên đất.

Vốn là chiếc gương cao ba mét, sau khi vỡ nứt thì chỉ còn lại không tới nửa mét, bên trong mảnh kiếng bể rơi trên mặt đất còn có thủy nê chưa ngưng kết.

Ánh mặt trời chiếu xuống những mảnh gương vỡ trên mặt đất tạo thành từng tia sáng lóa mắt, như những ngôi sao sáng chói trên bầu trời, quang mang bắn ra bốn phía.

"Tinh la kỳ bố(1), sát khí phân lưu."

(1)Tinh la kỳ bố: bố trí như sao trên trời

Phương Minh quát nhẹ một tiếng, đây mới là hậu thủ của cậu, phương vị dao động của mặt gương hình thoi này ảnh hưởng tới cuồng phong ở bên ngoài, có tác dụng ngưng tụ sát khí.

Ngay khoảnh khắc khi tấm gương tan vỡ, đường trùng sát khí đã tăng lên gấp đôi so với con số gấp 15 lần khi cậu ngừng dậm chân.

Vù vù!

Gió thổi mạnh tới mức ngay cả Phương Minh cũng không đứng vững, dù cậu đã vận chuyển Vu Sư chi lực trong cơ thể tới cực hạn, thế nhưng vẫn khiến cơ thể cậu phải lảo đảo mấy vòng.

"Hiện tại chỉ còn chờ kết quả sau cùng rồi."

Phương Minh lui về phía sau vài bước cách xa tấm gương hình thoi, đây chính là nơi có sát khí cuồng bạo nhất. Chuyện cậu nên làm cũng đã làm rồi, hiện tại chỉ còn chờ xem sát khí này có thể cuốn âm khí đi hay không.

"Lấy sát chế âm, thì ra mục đích của cậu ta là như vậy!"

Trong siêu thị, vẻ mặt của Triệu Khang tràn ngập kinh ngạc, cuối cùng lão ta cũng đã nhìn ra kế hoạch của Phương Minh rồi, đó chính là lợi dụng đường trùng sát khí chấn trụ hoặc trực tiếp hủy diệt âm khí.

Đúng là một người điên!

Triệu Khang đờ đẫn lẩm bẩm trong miệng, loại hành động lấy bạo chế bạo như thế này cho dù lão ta có biết cũng sẽ không sử dụng, bởi vì nó quá điên cuồng, hơn nữa chỉ cần sơ sẩy một chút thôi chắc chắn sẽ khiến bản thân lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Mãnh liệt hơn chút đi."

Phương Minh nhắm mắt lại, tuy rằng cậu không thể cảm nhận cặn kẽ thế nhưng cậu biết rõ, dưới sự phản xạ của mặt gương hình thoi, những đường trùng sát khí hóa thành từng đạo lưỡi dao sắc bén, mỗi một đạo lưỡi dao sắc bén đều xông về phía dưới của siêu thị, va chạm mãnh liệt với âm khí bên dưới.

Hiện tại việc cậu có thể làm chính là chờ đợi kết quả.

Cuồng phong gào thét không ngừng, đám người ông cụ Tần bên trong siêu thị đột nhiên cảm giác được một cơn gió lạnh thổi đến, thế nhưng cơn gió này là từ đâu thổi tới vậy?

"Lạnh quá, trong siêu thị tại sao có thể có cơn gió lạnh lẽo tới như vậy? Nó từ đâu thổi tới đây?"

Trên mặt đám người ông cụ Tần tràn ngập nghi hoặc, trời đang nóng bức khó chịu thế nhưng cơn gió này lại khiến bọn họ lạnh tới rùng mình, nhất là Triệu Khang, sắc mặt lão ta đại biến, bởi vì lão ta biết này gió lạnh chính là âm khí ở dưới siêu thị.

Âm khí xuất hiện ở trong siêu thị, thậm chí mọi người còn có thể cảm nhận được nó, điều này nói rõ sát khí đã có thể thật sự lôi được âm khí bên dưới ra ngoài.

Hiện tại chỉ có thể hi vọng âm khí mạnh mẽ hơn sát khí, nếu sát khí thổi tan âm khí, như vậy vậy bố cục phong thủy của lão ta sẽ hoàn toàn mất hiệu lực.

Nhưng mà, Triệu Khang nhất định phải thất vọng, dưới sự công kích mạnh mẽ của đường trùng sát khí, âm khí bên trong siêu thị không ngừng tiêu tán, chỉ trong không tới một phút đồng hồ, mọi người đã không còn cảm nhận được chút gió lạnh nào nữa.

"Cậu ta thành công?"

Trên mặt Triệu Khang tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi, âm khí cứ tiêu tán như vậy?

Bên ngoài siêu thị, trong mắt Phương Minh cũng hiện lên tia sáng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, có điều gần như ngay lập tức cậu lại nhíu mày nhìn về phía trước cửa siêu thị.

"Haha, thất bại!"

Gió lạnh lại xuất hiện một lần nữa, hơn nữa gió lạnh này còn cuồng bạo hơn so với lúc trước, trên mặt Triệu Khang lộ ra vẻ hưng phấn, này gió lạnh xuất hiện nói rõ âm khí vẫn còn tồn tại, hơn nữa còn là tồn tại mạnh mẽ hơn cả lúc trước.

"Chắc chắn là tác dụng của Thúc Âm Phù, chắc chắn là như vậy!"

Trong mắt Triệu Khang lộ ra vẻ đắc ý, nhưng mà ngay sau đó lão ta lập tức trợn tròn mắt, chẳng những lão ta mà ngay cả Tần Tùng cũng là như thế, bởi vì khi cơn gió lạnh này thổi đến những người khác chỉ cảm giác lạnh lẽo mà thôi, thế nhưng hai người Triệu Khang cùng Tần Tùng lại cảm thấy từng cơn đau nhói như bị dao cắt!

"Đây là âm khí trả thù? Không thể nào, âm khí không có ý thức, cho dù muốn trả thù cũng phải trả thù ông chủ tiệm lẩu mới đúng!"

Vẻ mặt Triệu Khang ngơ ngác, cho dù cảm thấy không thể nào hiểu nổi thế nhưng lão ta gần như không chút do dự vọt nhanh ra khỏi siêu thị, bởi vì lão ta biết rõ một khi âm khí nhập thể, thân thể của lão ta chẳng khác nào bị phế đi.

Cho nên chỉ có thể chạy ra bên ngoài, chí ít ở bên ngoài có sát khí, âm khí này không thể nào tiếp xúc với lão ta được.

Nhưng mà, điều khiến Triệu Khang không nghĩ tới chính là ngay khi lão ta vừa chạy ra ngoài, sát khí cuồng phong gầm thét cuốn tới, trong nháy mắt thổi bay Triệu Khang ra ngoài mấy mét,

cả người nặng nề ngã trên mặt đất.

Điều khiến lão ta cảm thấy tuyệt vọng hơn chính là cuồng phong thổi bay hết quần áo trên người lão ta, lúc này đây lão ta không chỉ không mặc áo, mà ngay cả quần ở bên dưới cũng đã bị thổi nát!

Triệu Khang cuộn tròn trên mặt đất, hai tay vội vã che ở nơi đó, vẻ mặt xấu hổ không thể nói được thành lời.

Trong siêu thị, đám người ông cụ Tần cùng Tần Tố Tố trợn tròn mắt, rõ ràng biết bên ngoài đang có cuồng phong gào thét, sao Triệu đại sư này lại bất chấp tất cả mà xông ra ngoài?

"Thì ra, Triệu đại sư này có sở thích bại lộ." Mãi nửa ngày sau Tần Tố Tố mới mở miệng, khóe miệng không nhịn được cong cong lên.

"Cái này..."

Ông cụ Tần không biết nên nói cái gì cho phải, ánh mắt ông nhìn về phía con trai, chỉ là vừa nhìn ông liền ngây ngẩn cả người, bởi lúc này con trai ông ta đang nằm trên mặt đất, môi thâm tím, cả người không ngừng run run, thậm chí còn trào bọt mép.

"A Tùng… A Tùng… Mau! Mau xem A Tùng làm sao vậy?"

Vẻ mặt ông cụ Tần trở nên bối rối, mà mấy người Tần Tố Tố lúc này cũng là chú ý tới thảm trạng của Tần Tùng, cả đám đều trợn tròn mắt, đây chẳng lẽ là đột nhiên mắc bệnh?

Bên ngoài siêu thị, nhìn Triệu Khang đang liều mạng che chắn nửa người dưới, trong mắt Phương Minh đột nhiên hiện vẻ hiểu rõ.

"Đó cũng không phải âm khí, mà là oán khí từ lũ chó bị sát hại tàn nhẫn."

Đúng vậy, mặc dù Triệu Khang cũng không tự mình giết chó, thế nhưng tất cả đều là do lão ta bố trí đấy. Nếu không có âm mưu của lão ta thì những con chó này cũng sẽ không chết, lão ta mới là kẻ chủ mưu đứng sau màn.

Vài phút sau đó cuồng phong cuối cùng cũng dừng lại, Triệu Khang cũng có thể đứng lên, chỉ là giờ phút này trên gương mặt già nua của lão ta tràn ngập vẻ xấu hổ, nhất là nhớ tới siêu thị này có camera quan sát, chắc chắn những hình ảnh xấu hổ của lão ta đều đã bị quay lại.

"Phương Minh, cậu mau đến xem xem anh trai của tôi, hình như anh ta bị bệnh."

Trước cửa siêu thị truyền đến tiếng la của Tần Tố Tố, Phương Minh đi qua, nhìn thấy Tần Tùng té trên mặt đất không ngừng co quắp cùng sùi bọt mép, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền cười lạnh.

"Không phải anh ta bị nhiễm bệnh, đây là báo ứng."

Lời nói của Phương Minh thu hút ánh mắt của đám người nhà họ Tần.

"Quả thật là phong thuỷ không có ý thức tự chủ, thế nhưng những con chó kia thì có. Để bố trí bố cục phong thủy này, anh ta đã sát hại tàn nhẫn nhiều chó như vậy, hiện tại oán khí của những con chó này tới tìm anh ta báo thù mà thôi."

Ông cụ Tần nghe được lời nói của Phương Minh, gương mặt tràn đầy nếp nhăn càng thêm nhíu lại, quay qua hỏi Tần Tố Tố: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

"Cha, ngày hôm qua con phát hiện ở bãi đậu xe dưới tầng hầm có một phòng đông lạnh của cửa hàng lẩu chó, phòng đông lạnh này là do anh hai cố ý xây dựng cho tiệm lẩu kia, bên trong có trên

trăm thi thể chó bị sát hại rất tàn nhẫn."

Tần Tố Tố không tiếp tục giấu giếm nữa rồi: "Dựa theo lời Phương Minh nói, anh hai muốn lợi dụng máu chó để trấn trụ âm khí phía dưới siêu thị của chúng ta, sau đó lại giải phóng âm khí này để nó trả thù siêu thị, khiến việc kinh doanh của siêu thị không thể khá lên được."

"Nếu hôm qua con đã biết tại sao lại không nói cho cha?"

"Con sợ cha không tin con, cho nên mới không nói." Tần Tố Tố cúi đầu, đáp.

"Súc sinh, thật đúng là súc sinh, nhà họ Tần chúng ta mặc dù đã chiếm đoạt không ít công ty trên thương trường, thế nhưng trước nay chưa từng làm chuyện mất hết nhân tính như vậy."

Ông cụ Tần tức giận tới cả người run rẩy, quải trượng trong tay gõ mạnh xuống sàn nhà mấy lần.

"Cha, cha bình tĩnh lại đã."

Những người khác trong nhà họ Tần cũng vội vàng khuyên nhủ, ông cụ đã có tuổi tuyệt đối không được tức giận.

"Đúng, bây giờ còn phải xem tình hình của anh hai trước đã." Tần Tố Tố cũng theo chân mở miệng, dù sao đi nữa đây cũng là anh hai của cô ấy.

"Phương tiên sinh, là do tôi không biết dạy con mới dưỡng ra một tên súc sinh như thế, nhưng tên súc sinh này dù sao cũng là con trai của tôi, xin Phương tiên sinh ra tay cứu giúp."

Ánh mắt của ông cụ Tần nhìn về phía Phương Minh, ông ta là người dày dạn kinh nghiệm, biết vấn đề của con trai mình sợ rằng có tới bệnh viện cũng không có tác dụng gì.

"Thứ cho tôi bất lực."

Phương Minh trực tiếp cự tuyệt không chút suy nghĩ, hết sức gọn gàng mà linh hoạt.

"Này..."

Ông cụ Tần cứng họng, đưa mắt nhìn về phía con gái, Tần Tố Tố vừa nhìn đã biết suy nghĩ của cha, ông ấy đây chính là nghĩ Phương Minh là bạn mình, muốn mình năn nĩ cậu cứu giúp anh hai.

"Phương Minh…"

"Chị Tố Tố không cần nói nữa, vấn đề này tôi cũng bất lực, vạn vật trên thế gian đều có linh tính, mỗi người đều phải là chịu trách nhiệm với những chuyện người đó đã làm ra."

Phương Minh không để Tần Tố Tố có cơ hội mở lời, nhìn Tần Tùng đang nằm co giật trên mặt đất: "Yên tâm đi, anh ta sẽ không chết đâu."

Chết là không chết được, nhưng trong lòng Phương Minh cũng biết, từ nay về sau Tần Tùng ắt hẳn sẽ trở nên điên cuồng, giống người bị bệnh chó dại vậy, bởi trên người anh ta hiện tại chứa đựng tất cả oán khí của những con chó đã chết đi.

Đây cũng là lý do vì sao Triệu Khang tình nguyện chạy ra ngoài chịu sát khí cuồng phong tra tấn, cũng không muốn ở lại bên trong siêu thị, đi ra ngoài cùng lắm cũng chỉ mất mặt mà thôi, nếu tiếp tục đợi ở bên trong chắc chắn sẽ trở thành phế nhân.

"Lão phu đi đây!"

Thấy thảm trạng của Tần Tùng sắc mặt Triệu Khang đột biến, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn, lúc này lão ta không dám tiến vào siêu thị nữa, bụm lấy chỗ đó muốn đón xe rời khỏi

đây.

Nhưng mà lão ta còn chưa ra tới được, không biết mấy con chó lang thang từ đâu xuất hiện, những con chó lang thang này điên cuồng đuổi theo hướng phía Triệu Khang chạy trốn.

"Gâu gâu gâu."

"Cút đi, bọn mày mau cút đi, những con chó ngu xuẩn này."

"Ai ôi! Cút! Mau cút đi cho tôi! Ai ôi!... Lăn."

Mấy con chó lang thang nhào lên xô ngã Triệu Khang xuống, liều mạng cắn xé, thậm chí có một con chó còn quay qua cắn nửa người dưới của Triệu Khang.

Trước cửa siêu thị, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái... Từ này về sau vị Triệu đại sư này sợ rằng chỉ nghĩ tới chó thôi cũng sẽ thấy sợ hãi.

Có điều, đây đều là trừng phạt đúng tội.

Chương 289: Núi Thanh Môn làm xong

Buổi tối ở Ma Đô.

Hai người Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đi bộ dưới ánh đèn đêm, lão Hoàng không nhanh không chậm theo sau lưng của hai người, thỉnh thoảng chui vào bụi cỏ bên cạnh, sau đó nhắc chân sau lưu lại vết tích phong tao.

"Phương Minh, giết chó sẽ gặp báo ứng, thế nhưng tôi nhớ có nơi còn có ngày lễ thịt chó, mỗi ngày đều phải giết chết nhiều chó như vậy liệu có phải cũng sẽ gặp báo ứng không?"

Hàn Kiều Kiều vừa nhận được điện thoại của Tần Tố Tố, trong điện thoại Tần Tố Tố có nói anh hai của cô ấy đang ở bệnh viện điều trị, mặc dù không còn co quắp cùng sùi bọt mép thế nhưng cả người lại trở nên điên điên dại dại, bác sĩ nói rất có thể anh ta đã bị bệnh dại rồi.

"Báo ứng hẳn là cũng sẽ có một chút, nhưng không giống với tình trạng của Tần Tùng." Phương Minh biết ý của Hàn Kiều Kiều, trên thực tế cậu cũng đã từng nhìn thấy một bài thảo luận về lễ thịt chó ở trên mạng.

"Có nhiều chỗ đó là phong tục tập quán của dân tộc, truyền thừa rất nhiều năm, hơn nữa nơi ấy đa số chó được nuôi để thịt ăn, do đó trên cơ bản sẽ không gặp phải báo ứng gì."

"Để duy trì cuộc sống mà sát sinh vốn là phù hợp quy tắc của thiên đạo, đây là chuyện không thể tránh khỏi."

Phương Minh mỉm cười, cậu chợt nhớ tới một tin mà cậu đã đọc được, trong tin đó nói có một người yêu chó đồng ý bỏ ra một số tiền lớn để mua hơn 1000 con chó sắp bị giết thịt, có nhiều người cho rằng người yêu chó này đã làm được một việc phước đức.

Thế nhưng sau đó hơn 1000 con chó này tất cả đều biến thành chó lang thang, bởi vì để nuôi một nghìn con chó cần có một mảnh đất lớn, ngoài ra còn phải tốn một khoản vô cùng lớn để mua thức ăn cho chó, người yêu chó kia không thể nuôi được đành phải từ bỏ.

"Không nên vì ăn cho sướng miệng mà sát sinh quá nhiều là được rồi, nhưng chúng ta cũng phải sống, cũng muốn sinh tồn, cũng không thể uốn cong thành thẳng."

"Có câu thơ là: Mong người đừng ăn cá diếc tháng ba, hàng vạn hàng nghìn cá con chết ở trong bụng. Mong người chớ đánh chim ba tháng mùa xuân, chim con ở trong tổ đang chờ mẹ về. Mong ngài đừng ăn ếch vào ba tháng mùa xuân, hàng trăm sinh mệnh còn đang ở trong bụng."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều gật cái đầu nhè nhẹ, tỏ ý đã hiểu.

"Chít chít."

Một con chim đen đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Phương Minh, chít chít (zhitsss) chít chít (zhitsss) không ngừng vỗ cánh.

"Thật là một con chim xấu xí, Phương Minh cậu cẩn thận không lại bị phân chim rơi trúng đầu đấy."

Hàn Kiều Kiều chán ghét nhìn con chim đen trên đỉnh đầu, là con gái đương nhiên sẽ không ai thích con chim đen thui như thế

này.

"Ách. . ."

Trong lúc nhất thời Phương Minh không biết trả lời như thế nào, bởi vì cậu biết tiểu Hắc bay tới đây là để gọi cậu về nhà tu luyện.

Bởi vì chỉ khi chính mình tu luyện, tiểu Hắc mới có thể hấp thu tinh thần chi lực.

Sau khi đưa tiểu Hắc đến Ma Đô, ban ngày Phương Minh cũng không biết tiểu Hắc bay đi nơi nào, có biết mỗi lúc trời tối khi cậu tu luyện, tiểu Hắc sẽ tới đến bên cạnh cậu, sau đó hấp thu tinh huy chi lực tản ra xung quanh cơ thể cậu.

Những ngày bình thường lúc này cậu đã tu luyện rồi, cho nên tiểu Hắc thấy cậu chưa trở về đi mới ra tìm cậu, nhưng mà Phương Minh cũng là có chút tò mò vì sao tiểu Hắc có thể tìm được cậu nhỉ? Không lẽ tiểu Hắc có lưu lại ký hiệu trên người cậu?

Tựa hồ cũng chỉ có loại khả năng này có thể giải thích, nghĩ đến điểm này Phương Minh lại cảm thấy có chút thua lỗ, bởi vì cậu căn bản tìm không được tiểu Hắc.

Đương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, ký kết khế ước với tiểu Hắc bản thân cậu nhận được lợi ích lớn vô cùng, bởi cậu có thể hấp thu đại địa chi khí, đây chính là lợi ích không gì có thể sánh được đấy!

"Khụ khụ, này là bạn của tôi, nó tên là tiểu Hắc."

Nghe Phương Minh giải thích một câu, Hàn Kiều Kiều nhìn tiểu Hắc vẫn còn đang quanh quẩn trên đầu, trên mặt lộ vẻ không còn lời gì để nói: "Phương Minh, mới bao nhiêu tuổi mà cậu đã học thói nuôi chim giống với đám con ông cháu cha ở thủ đô kia rồi?"

Hàn Kiều Kiều là một minh tinh nổi tiếng, vì thế đã có rất nhiều tên con ông cháu cha theo đuổi cô ấy, trong đó còn có những con cháu đời sau của gia tộc Mãn Thanh trong thủ đô, những tên công tử ăn chơi này rất thích khoe khoang, thường hay đưa cô ấy đi ngắm chim gì gì đó, nào ưng nào diều hâu… Cô ấy nhìn mà trợn trắng cả mắt, thật là đám người mê muội tới mất cả lý trí.

Cho nên nghe được Phương Minh nói tiểu Hắc là bạn của cậu, hiển nhiên Hàn Kiều Kiều đã mặc định cho rằng đây là chim do Phương Minh nuôi.

"Phương Minh, không phải tôi lắm chuyện thế nhưng cậu bây giờ còn trẻ, mặc dù có chút bản lĩnh thế nhưng vẫn phải hăm hở tiến lên, nói cách khác nếu cậu cứ mê muội tới mất cả ý chí thì đừng mơ có thể lấy được Tử Du."

Phương Minh cười cười phụ họa: "Chị Kiều Kiều nói rất đúng, là tôi sai rồi, mục tiêu xây dựng đất nước vẫn còn chưa được thực hiện, tôi còn phải nỗ lực hăm hở tiến lên, cống hiến vì sự nghiệp công nghiệp hóa đất nước, vì giấc mộng đế quốc mà dâng lên sức lực, nỗ lực đề cao tinh thần văn hóa dân tộc, tuyên truyền năng lượng lành mạnh mới đúng."

"Lắm điều." Hàn Kiều Kiều trừng mắt nhìn Phương Minh.

"Cái này thật sự không phải tôi lắm điều, đây là giấc mộng trong lòng tôi."

"Giấc mộng của cậu? Vì sao?"

"Bởi vì có quá nhiều người ghen ghét tôi, do đó nhất định tôi phải biểu thị thái độ của chính mình, miễn cho ngày nào đó gặp phải hài hòa thần thú."

"Hài hòa thần thú là con gì?"

"Đó là một loại thần thú rất lợi hại, nghe đồn là thần thú đệ

nhất Hoa Hạ, một khi nó ra tay là người trong thiên hạ không ai địch nổi."

...

Cuối cùng, Phương Minh cũng đưa Hàn Kiều Kiều về tới cửa tiểu khu, sau đó cậu cũng không bắt xe mà quay đầu đi bộ về biệt thự.

Tiểu Hắc tựa hồ là bay mệt mỏi, đậu trên vai của Phương Minh, lão Hoàng ở phía sau theo, cái bóng của một người, một chim, một chó kéo dài dưới ngọn đèn.

...

Mấy ngày kế tiếp, Phương Minh trở lại núi Thanh Môn, bởi vì công trình núi Thanh Môn đã hoàn thành, mọi thứ đều được thi công dựa theo thiết kế của cậu. Dù sao công trình này cũng ảnh hưởng trực tiếp tới tương lai của nhà họ Hồ, đám người nhà họ Hồ là vẫn luôn nhìn chằm chằm nó cẩn thận.

Lúc này hồ Bạc trên đỉnh núi Thanh Môn đã triệt để biến dạng, ở bên ngoài hồ Bạc có một bình đài hình bầu dục, bình đài này bao quanh hết cả vùng cây cối quanh núi nhỏ.

Đương nhiên, bình đài này trống rỗng, tổng cộng là có 6 vòng, vòng từ to tới nhỏ, khoảng cách giữa mỗi vòng rộng chừng 3m.

Sáu vòng này được kết nối với nhau bởi sáu bàn đá, chỉ là vị trí kết nối của bàn đá này không giống nhau, từ xa nhìn lại mang tới cảm giác rất rắc rối phức tạp, trông rất giống một đồ án bát quái.

Mà khu rừng rậm bên dưới cũng thay đổi rất nhiều, đa số cây cối đều đã được chỉnh đốn, vốn là cả khu rừng rậm rạp đã được tu sửa chỉnh tề, có tới một nửa số cây ở đây đã bị nhổ tới tận gốc.

Mà những cái hố hình thành sau khi gốc cây bị nhổ lên cũng được trưng dụng, mỗi hố đều được đặt một tượng chim, theo đại bàng đến chim sẻ, tổng cộng có tới 81 bức tượng.

Nhìn giống như 81 con chim này đang làm tổ bên trong hố đó vậy.

Ở trung tâm khu rừng, còn có một mộ huyệt đã được đào xong, mộ huyệt này chính là nơi được chuẩn bị để chôn cất ông năm nhà họ Hồ.

Tất cả đều chuẩn bị xong, hiện tại chỉ chờ lúc hạ táng.

Có điều, Phương Minh cũng không định hạ táng ngay lúc này, cậu còn đang chờ thời cơ…

Chương 290: Kẻ thù nhà họ Trần đã đến.

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tiệm trà nhà họ Trần.

Hoàn toàn vắng vẻ, do từ hai hôm trước tất cả nhân viên của quán đều đã nghỉ việc. Tuy họ không biết vì sao cô chủ lại đóng cửa tiệm trà nhưng cầm trong tay số tiền lương ba tháng rời khỏi tiệm, không một nhân viên nào có lời trách móc.

Tiệm trà nhà họ Trần đóng cửa đã ba ngày. Nhưng đến sáng nay, cửa tiệm trà lại được mở trở lại, hơn nữa tất cả người nhà họ Trần đều có mặt ở tiệm trà.

Trên khuôn mặt tất cả mọi người đều mang vẻ căng thẳng, vì họ biết hôm nay có ý nghĩa như thế nào với nhà họ Trần họ, liên quan đến sự tồn vong của người nhà họ Trần họ.

“Tất cả làm gì vậy? Sao ai cũng ủ rũ hết vậy? Người nhà họ Trần chúng ta vẫn chưa bị thua, mà cho dù có thua đi chăng nữa, đó cũng là số mệnh nhà họ Trần chúng ta, cho dù có chết cũng phải chết trong tôn nghiêm.”

Trần Hán Sinh nhìn thấy bộ dáng mất tinh thần của con cháu ông, trên mặt tỏ vẻ tiếc nuối luyện sắt không thành thép, chỉ khi

nhìn đến cô cháu gái Trần Tâm Di, trong mắt ông mới có thần sắc vui mừng.

Trong tất cả con cháu của ông, duy chỉ có Trần Tâm Di là có thiên phú nhất, hơn nữa những mặt khác cũng rất tốt, nếu bồi dưỡng lâu dài sẽ vượt qua cả ông nữa.

Chỉ có điều…

Trên mặt Trần Hán Sinh tỏ ra tiếc nuối và áy náy. Nếu nhà họ Trần lần này thật sự không tránh khỏi kiếp nạn này, người ông cảm thấy tiếc nuối và có lỗi nhất chính là cô cháu gái này.

“Ba, chú Giang nói hôm nay chú có chuyện không đến được.”

“Bác Lý nói bác không thấy khỏe trong người, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra rồi.”

…

“Mấy ông già khốn nạn đó, trước kia gặp rắc rối tìm nhà họ Trần chúng ta cầu xin giúp đỡ, có lần nào mà chúng ta không tận lực giúp không? Bây giờ đến nhà họ Trần chúng ta gặp nạn, vậy mà cả đám chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.”

Trần Đại Chiêu chửi ầm lên, còn vẻ mặt Trần Hán Sinh lại không thay đổi mấy. Vợ chồng như chim trú trong rừng, gặp nạn ai cũng tự bay đi. Ngay cả vợ chồng còn như thế, huống hồ chi cái gọi là bạn bè.

Lần này nhà họ Trần gặp đại nạn, những người được gọi là bạn bè này tất cả đều khoanh tay đứng nhìn hoặc trực tiếp đóng cửa không tiếp, cũng không nằm ngoài dự kiến của ông.

Đương nhiên ông cũng có thể lý giải, nếu đổi lại là bạn bè ông phải đối mặt với một kẻ thù mạnh như vậy, vì gia tộc của mình, ông cũng sẽ chọn việc tự giữ lấy thân.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, không một ai bước vào tiệm trà.

Chín giờ sáng, mấy chiếc xe sang trọng đột nhiên dừng trước cửa tiệm. Thấy mấy chiếc xe sang xuất hiện, người nhà họ Trần ai cũng đều tỏ ra căm phẫn, vì họ biết kẻ thù đã đến rồi.

Trên chiếc xe đầu tiên, hai ông lão và hai người trẻ tuổi một nam một nữ bước xuống xe. Chàng trai mặc áo trắng, nhìn từ xa trông giống như áo tang, đơn giản mộc mạc.

Sau khi bốn người xuống xe, những chiếc xe phía sau cũng có hơn mười người bước xuống, có cả nam lẫn nữ, nhưng đa phần đều là người trung niên.

“Mở cửa, đón khách!”

Ánh mắt Trần Hán Sinh dừng trên người chàng trai mặc áo trắng, đồng tử hơi co lại, ngay sau đó liền trầm giọng phân phó nói.

Thua người không thua trận. Nhà họ Trần họ cho dù có bị diệt vong, vậy cũng phải thua có tôn nghiêm có khí thế.

Nhà họ Trần mở rộng cửa tiệm trà. Trần Hán Sinh đứng trước cửa: “Trần Hán Sinh đại diện nhà họ Trần hoan nghênh các đồng nghiệp đã đến đây.”

Người tới, đều là người trong giới tu luyện.

Những người này, có một nửa Trần Hán Sinh đã từng gặp, thậm chí không ít người trước kia đều gọi ông một tiếng tiền bối Trần, hai tiếng tiền bối Trần, nhưng hiện tại cũng đứng ở phía đối lập.

Thấy ánh mắt Trần Hán Sinh đảo qua, không ít người trong nhóm người này liền cúi đầu, mắt chớp chớp không dám đối diện với Trần Hán Sinh. Họ cũng chỉ là bất đắc dĩ, lần này lai lịch đối

thủ của nhà họ Trần quá lớn, họ không thể không đi theo nịnh nọt.

“Mạn Mạn.”

Chàng trai áo trắng gọi một tiếng với cô gái đứng bên cạnh. Cô gái gật đầu, từ trong xe lấy ra một cái hũ, một hũ tro cốt.

Nhìn thấy hũ tro cốt này, trên khuôn mặt Trần Hán Sinh cũng lộ vẻ phức tạp, nhưng ông cũng không nói lời nào, chỉ làm một tư thế mời vào.

Chàng trai áo trắng đi đầu bước vào tiệm trà, những người khác cũng nối đuôi theo sau.

Đại sảnh tiệm trà rất lớn. Sau khi chàng trai áo trắng vào đại sảnh liền đặt hũ tro cốt trên chỗ bài vị cao nhất, nơi đó đang thờ phụng tượng Quan Âm Bồ Tát.

“Thật quá đáng, làm như đây là nhà của anh ta vậy.”

Người nhà họ Trần tức giận nhìn chàng trai áo trắng, định mở miệng thì bị Trần Hán Sinh ngăn: “Người chết lớn nhất.”

Đặt hũ tro cốt xong, chàng trai áo trắng còn thắp ba nén nhang. Lúc này Trần Hán Sinh cũng bước lên trước: “Tôi cũng muốn thắp nhang cho Lữ huynh.”

Lữ Trí Thần nhìn Trần Hán Sinh, lạnh lùng nói: “Không cần.”

“Không cần ông ở đây giả mù sa mưa, lần này chúng tôi đến đây chính là để trả thù.”

Cô gái trẻ tuổi được gọi là Mạn Mạn căm tức nhìn Trần Hán Sinh. Nếu lúc trước bác Lữ không chết, anh Trí Thần mấy năm nay sao lại chịu khổ nhiều như vậy chứ. Nghĩ đến tất cả những đau khổ mà anh Trí Thần phải chịu đựng, cô ta càng hận nhà họ Trần.

Trần Hán Sinh cũng không cưỡng cầu. Lúc này, tiệm trà không

ngừng có người đi vào. Những người này đa số đều ăn mặc theo phong cách Trung Quốc. Trong một giờ ngắn ngủi, đại sảnh tiệm trà đã có gần một trăm người.

“Cảm ơn các bạn đồng nghiệp đã đến đây, nếu nhà họ Trần tôi chiêu đãi có chỗ nào không chu toàn xin mọi người thứ lỗi.”

Trần Hán Sinh ôm quyền về phía đám đông. Thái độ ôn hòa của ông cũng khiến những người đến đây cảm thấy khâm phục, đối mặt với nạn diệt vong vẫn còn có thể duy trì phong thái như vậy, những người này tự cảm thấy mình không bằng.

“Thật đáng tiếc, nếu lần này người mà nhà họ Trần đối địch không có người đó chống lưng, tôi thật sự sẽ đứng bên phía nhà họ Trần.”

“Đúng vậy, nhà họ Trần thái độ làm người không tệ, chỉ có thể nói số mệnh trêu ngươi.”

…

Có người trong đám đông nhỏ giọng bàn tán. Ông lão đứng bên cạnh Lữ Trí Thần hừ một tiếng, tiếng nói đó lập tức im bặt.

Thân phận ông lão này không phải người bình thường, mà chính là cường giả cấp Nhân giai hậu kỳ, không phải là người họ có thể đắc tội nổi.

“Ồn ào vậy, xem ra người lão phu đợi không đến muộn rồi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng động khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn. Khi nhìn thấy hình bông hoa mai trên ngực người mới xuất hiện ở cửa, tất cả đều tỏ ra kinh sợ mà tránh ra nhường đường.

“Người phái Hoa Mai đến rồi.”

Có người nhận ra thân phận người này - người của phái Hoa Mai, hơn nữa ông lão dẫn đầu còn là trưởng lão phái Hoa Mai.

Phái Hoa Mai là một trong những môn phái bậc trung trong giới tu luyện, thực lực trong giới tu luyện xem như cũng không tệ, ít nhất là đại đa số người ở đây là gia tộc nhỏ lẻ, vậy nên đối với họ mà nói, môn phái là một sự tồn tại cao đến nỗi không thể với tới được.

“Cầu huynh, phong thái vẫn như xưa.”

“Ha ha, Tiền huynh lâu rồi không gặp.”

Vị Cầu trưởng lão của phái Hoa Mai chào hỏi với ông lão đứng bên cạnh Lữ Trí Thần, còn những người khác ông ta chỉ tùy tiện nhìn lướt qua.

“Đây chính là người nhị công tử nhìn trúng đây đúng không, quả nhiên không tệ.”

Cuối cùng, ánh mắt Cầu trưởng lão dừng trên người Lữ Trí Thần. Lữ Trí Thần hướng đối phương gật nhẹ đầu. Trưởng lão của một môn phái có thể lên tiếng trước, trong lòng anh ta biết rõ, đây không phải là nể mặt mũi anh ta, mà là nể mặt mũi nhị công tử.”

“Chuyện náo nhiệt như vậy sao có thể thiếu tôi được chứ?”

Lại một giọng nói sang sảng phát ra ngoài cửa, một ông cụ lưng còng xuất hiện. Chỉ có điều khi nhìn thấy ông cụ này, tất cả những người có mặt ở đây đều biến sắc, không ai dám tỏ ra khinh bỉ chiếc lưng còng của đối phương.

“Lão gù, sao ông lại đến đây?”

Ông lão bên cạnh Lữ Trí Thần và Cầu trưởng lão khi nhìn thấy ông cụ lưng còng trong mắt đều hiện lên sự kinh ngạc, cuối cùng, người lên tiếng là Cầu trưởng lão.

“Lão tình cờ đi ngang qua đây, muốn vào xem náo nhiệt, chắc mọi người sẽ chào đón nhỉ.”

“Lão gù lão cứ nói vậy. Nếu sớm biết lão muốn đến đây, tôi đã gọi Tôn huynh đến luôn rồi, ông ấy nhớ lão lắm.”

Các ông lão trò chuyện với nhau, những người khác ở đây không ai dám lên tiếng cắt ngang, bởi họ biết ba vị này không cùng một tầng cấp với họ. Ba người này chính là những cường giả cấp Nhân hậu kỳ, họ chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe.

Thế nhưng, cũng không phải là không có ai dám ngắt lời.

“Các vị tiền bối, hôm nay là cuộc chiến thư diệt môn của nhà họ Trần tôi. Các ông không nghĩ như thế này có chút tiếng khách át tiếng chủ sao?”

Trần Tâm Di lên tiếng. Cô vừa thốt ra những lời này, đồng loạt tất cả ánh mặt đều nhìn về phía cô, trên khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Con nhỏ này lá gan không nhỏ, vậy mà dám cắt ngang câu chuyện của ba vị đại lão đây.

Ông lão lưng còng được gọi là lão gù ánh mắt như bắn điện về phía Trần Tâm Di, nhưng Trần Tâm Di không hề có chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Trần Tâm Di thầm nghĩ, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cũng không thay đổi được kết cục của nhà họ Trần, vậy thì nhà họ Trần các cô còn có gì phải sợ chứ? Cùng lắm thì chết thôi.

“Không biết lớn nhỏ! Người lớn đang nói chuyện, có chỗ cho cô xen mồm vào hả? Người nhà họ Trần mấy người đúng là vô giáo dục.”

Trương Mạn mở miệng, khi nhìn đến Trần Tâm Di, trong mắt cô ta đầy sự ganh tị. Dung mạo của Trần Tâm Di hơn cô ta, điều này khiến trong lòng cô ta không hề phục, vậy nên mới cố ý châm

ngòi, chính là muốn mấy vị tiền bối này có thể ra tay trừng trị Trần Tâm Di.

“Giáo dục, vậy còn phải xem là đối với ai nữa.” - Trần Tâm Di thẳng thừng cãi lại.

“Cô…”

“Mạn Mạn.”

Lữ Trí Thần mở miệng quát ngăn Trương Mạn, ánh mắt thoáng nhìn Trần Tâm Di. Cảm ơn các vị tiền bối có thể đến đây. Lần này là ân oán giữa nhà họ Lữ tôi và nhà họ Trần, hi vọng các vị tiền bối có thể đứng một bên xem.”

Ông lão lưng còng hơi thâm ý nhìn Lữ Trí Thần. Lão ta mới nãy quả thật có ý nghĩ sẽ ra tay, một là vì duy trì uy danh của mình, hai là muốn đánh phủ đầu nhà họ Trần, thuận tiện để nhị công tử nợ lão ta một nhân tình.

Nói thật, sở dĩ lão ta đến đây, chính là vì nể mặt mũi nhị công tử. Nếu không một gia tộc nhỏ bé như nhà họ Trần đây làm sao mà lão ta thấy hứng thú chứ?

Nhưng Lữ Trí Thần vừa mở miệng đã khiến lão ta không có lý do để ra tay, chỉ biết hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

“Dựa theo ước định của thư diệt môn bắt đầu trận đầu tiên đi.”

Lữ Trí Thần không nói nhiều nữa, Trần Hán Sinh cũng gật đầu. Hai người đồng thời lấy ra thư diệt môn, hai tờ giấy một trắng một đỏ. Lữ Trí Thần lấy ra là màu đỏ. Trần Hán Sinh cầm là màu trắng. Hai người đồng thời bỏ tờ giấy vào chậu than, sau đó châm lửa đốt.

Chương 291: Vòng khiêu chiến thứ nhất

Thư diệt môn bị đốt cháy rụi, rất nhiều người ở hiện trường làm chứng, trận khiêu chiến này cũng chính thức bắt đầu.

Trận so đấu thứ nhất, song phương tự chọn ra một vùng đất phong thủy, sau đó đánh giá để phân chia cao thấp. Thế nhưng, ngay khi Trần Hán Sinh chuẩn bị đưa ra một nơi mà ông đã lựa chọn được trong thời gian qua, ngoài cửa lại xuất hiện một nhóm người.

“Già rồi, tới hơi trễ, chắc chưa bỏ lỡ gì đâu nhỉ?”

Một cụ ông già lụ khụ dẫn theo mấy người đến. Nhìn mấy người phía sau cụ ông, người nhà họ Trần nhất là hai anh em Trần Đại Chiêu đều tỏ ra kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Cụ ông này không phải ai khác mà chính là người nhà họ Nhan, một cường giả cấp Nhân tầng tám. Mà cũng vì cụ ông này, hai anh em Trần Đại Chiêu mới có thể nghĩ đến chuyện gả Trần Tâm Di cho nhà họ Nhan.

Bởi hai anh em họ nghĩ, có cụ ông họ Nhan này ra tay, nguy hiểm lần này của nhà họ Trần họ sẽ được giải quyết.

“Bác Nhan, bác đến rồi.”

Trần Đại Chiêu bước đến chào đón, nhưng còn chưa đến gần cụ ông đã bị Nhan Hải chặn lại.

“Bác Nhan cái gì chứ? Nhà họ Nhan chúng tôi không hề có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Trần các ông cả.” - Lúc Nhan Hải nói

những lời này còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trần Tâm Di, ý là, ai bảo lúc trước cô từ chối tôi, bây giờ hối hận rồi đúng không.

Trần Tâm Di vẻ mặt bình tĩnh không nói gì, còn Trần Đại Chiêu lại trở nên phẫn nộ. Trần Hán Sinh nhìn thấy dáng vẻ hèn nhát của con trai mình, nhịn không được hừ một tiếng: "Thật mất mặt! Cút xuống ngay cho tôi."

Trần Đại Chiêu nghe thấy ông già nhà mình quát liền rụt cổ lui về. Còn cụ ông nhà họ Nhan kia lại đi đến chỗ nhóm trưởng lão phái Hoa Mai.

"Các vị đạo hữu, lâu rồi không gặp."

"Nhan huynh, thực lực ngày càng tinh thâm."

Khi nhóm người Cầu trưởng lão thấy cụ ông nhà họ Nhan xuất hiện, trên mặt đều lộ vẻ kiêng kỵ, bởi họ biết rõ thực lực của cụ ông nhà họ Nhan này.

Nhà họ Nhan cũng không được xem là gia tộc lớn gì, ở trong giới tu luyện cũng rất bình thường. Nhưng chính từ một gia tộc không có tài nguyên gì lại tạo ra một nhân vật số một như Nhan Hồng Đào, dựa vào thiên phú của mình mà đã tu luyện đến cấp Nhân tầng chín. Có thể nói, cảnh giới này ở thế tục gần như là trình độ cao nhất.

Nói phái Hoa Mai đi, chỉ có chưởng môn mới bước qua trình độ cấp Địa, còn ba vị trưởng lão bên dưới cùng lắm chỉ đạt cảnh giới cấp Nhân tầng bảy, tầng tám. Mà được như vậy cũng là vì họ thuộc môn phái, có sẵn tài nguyên tu luyện lẫn thuật pháp tu luyện.

Đối với người tự tu luyện, có thể đột phá đến cấp Nhân hậu kỳ đã là may mắn trời ban rồi, còn khó hơn cả lên trời nữa.

Vậy nên, đám người Cầu trưởng lão và ông cụ lưng còng khi

nhìn thấy Nhan Hồng Đào xuất hiện liền thấy lo lắng trong lòng, lo lắng đối phương sẽ đứng về phía nhà họ Trần.

Thế nhưng, nhìn thái độ của cậu thanh niên nhà họ Nhan vừa mới nãy, họ có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Ngẫm nghĩ lại, họ cũng không cảm thấy bất ngờ lắm. Nhan Hồng Đào không phải là kẻ ngốc. Lão ta biết sau lưng Lữ Trí Thần là nhị công tử, vì nhà họ Trần mà đắc tội nhị công tử, vụ mua bán này lời hay không, trong lòng Nhan Hồng Đào biết rõ.

Nhan Hồng Đào cười ha ha trò chuyện với vài người, căn bản không hề liếc nhìn nhà họ Trần. Lão ta không có ý định sẽ ra tay giúp nhà họ Trần.

Lữ Trí Thần nghe Nhan Hồng Đào và mấy người đó đứng đó nói chuyện, mày cau lại. Đây là cuộc thi đấu anh ta khiêu chiến để trả thù cho ba mình, chứ không phải là để mấy người đó ôn lại chuyện xưa.

“Các vị tiền bối.”

Lữ Trí Thần không thể không lên tiếng cắt ngang. Mà khi anh ta vừa cất lời lại khiến mấy ông già ở đây tỏ ra không vui, nhưng nghĩ đến đây là nhân tài nhị công tử nhìn trúng, cuối cùng mới không nổi giận.

“Vòng thứ nhất, ông và tôi hai bên sẽ đưa ra vùng đất phong thủy mà mình lựa chọn, nếu tôi là người khiêu chiến, vậy tôi sẽ đưa ra trước.”

Lữ Trí Thần lấy từ trong ngực ra một xấp giấy, bên trong chứa rất nhiều hình ảnh, có ảnh chụp vệ tinh, cũng có ảnh chụp thực địa, tất cả đều là hình HD rõ nét.

Giữa đại sảnh, Lữ Trí Thần trải tất cả hình ra thành hàng, khiến mọi người có thể nhìn một cái là hiểu ngay.

Đây là một vùng đất phong thủy, tiền án tổ mẫu sơn (1) hậu đình sa thủy (2) đều được thể hiện rất rõ.

(1) Tổ mẫu sơn: Ải núi thấp phía trước dãy núi.

(2) Sa thủy: Đồi núi cao thấp.

Không phải tất cả mọi người ở đây đều là thầy phong thủy, nhưng những tấm hình này của Lữ Trí Thần đều đã được đánh dấu, vậy nên có thể nhìn rất rõ. Quan trọng nhất là ghép tất cả những tấm hình này lại sẽ trở thành một bản đồ sông núi hoàn chỉnh.

“Vùng đất phong thủy này, tôi đặt tên nó là vùng đất “Sư tử múa cầu”. Nhìn từ đằng trước, hai ngọn núi giống như hai móng vuốt của sư tử, hơn nữa hai ngọn núi hộ vệ này nằm ở hai bên trái phải của đỉnh núi ở giữa, trái cao phải thấp, phù hợp với quy tắc Thanh Long (3) cao hơn Bạch Hổ (4) trong phong thủy.”

(3) (4) Thanh Long, Bạch Hổ: hai trong bốn tứ tượng trong phong thủy.

Lữ Trí Thần chậm rãi nói: “Từ vị trí sa thủy, hướng đến núi, rồi vị trí huyệt vị (5) phía sau, tất cả đều thấy rất rõ.”

(5) Huyệt vị: nơi khí ra vào.

Ngọn núi này trông rất giống một quả tú cầu, người được chôn ở đây, mười năm sau chắc chắn sẽ xuất ra võ tướng. Vùng đất này, có thể được xếp là một trong một trăm vùng đất tốt nhất trong bảng phong thủy.

Bảng phong thủy, là bảng xếp hạng các vùng đất phong thủy đã được các đại sư tìm ra qua nhiều thế hệ do các thầy phong thủy xếp hạng. Xếp thứ nhất tất nhiên là vùng đất long phượng. Thế nhưng, bảng xếp hạng này cũng không nghiêm ngặt lắm, chỉ đại khái phân chia cấp bậc vậy thôi.”

Vùng đất phong thủy như vùng đất "Sư tử múa cầu" cũng được xem là một vùng đất bảo địa không tệ, nằm trong một trăm vùng đất phong thủy tốt nhất cũng không có vấn đề gì.

Đừng cho rằng nằm trong một trăm vùng đất phong thủy tốt nhất thì không được tính là gì. Phải biết rằng, đất nước Trung Quốc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Từ xưa đến nay có biết bao nhiêu thầy phong thủy, mảnh đất tốt hầu như đều đã bị tìm thấy. Tuy nói sông núi sẽ thay đổi theo thời gian, nhưng điều này phải cần đến một quãng thời gian rất dài, không phải mấy trăm năm hay một ngàn năm là có thể thay đổi được.

Nói lời khó nghe, thầy phong thủy thời nay mà có thể tìm được vùng đất phong thủy nằm trong một trăm vùng đất phong thủy tốt nhất, nếu đồng ý, mấy ông trùm tài phiệt chấp nhận bỏ ra mấy ngàn vạn để giành giật với nhau.

Rất rõ ràng, Lữ Trí Thần không muốn để lộ về vùng đất phong thủy này, bởi vì anh ta không nói vùng đất phong thủy này ở đâu.

Đương nhiên, chỉ cần mấy tấm ảnh này là đã đủ rồi. Ít nhất cũng đủ làm cho không ít thầy phong thủy ở đây có thể suy đoán, Lữ Trí Thần không làm trò gian dối…

"Sư tử múa cầu, vùng đất phong thủy như vậy nếu tôi gặp được thì còn gì bằng."

"Đúng vậy, nếu cả đời này tôi có thể tìm được một vùng đất như vậy thì có chết tôi cũng nhắm mắt."

Đối với thầy phong thủy, có thể tìm được vùng đất phong thủy bảo địa là ước mơ trong lòng họ. Còn long mạch, thầy phong thủy bình thường đến nghĩ còn chẳng dám. Tuy nói rằng mười năm tầm long mạch ba năm điểm huyệt (6), nhưng có cho họ ba mươi năm họ cũng không tìm ra được long mạch.

(6) Mười năm tầm long ba năm điểm huyệt: tác giả bị nhầm lẫn. Câu đúng là “Ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt”, nghĩa là tìm được long mạch đã khó nhưng để tìm được huyệt đạo của nó lại càng khó hơn.

Những thầy phong thủy tự biết điều đó.

Sắc mặt Trần Hán Sinh trầm xuống. Tuy trong khoảng thời gian này ông cũng tìm được một vùng đất phong thủy không tệ, nhưng chỉ là không tệ mà thôi, còn so với “Sư tử múa cầu” thì vẫn còn kém xa.

Vòng thứ nhất, ông thua rồi.

Trần Hán Sinh không lấy ra vùng đất phong thủy của mình nữa, mà định mở miệng nhận thua. Thế nhưng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói.

“Thật ngại quá, có thể nhường đường cho tôi được không?”

Nghe thấy tiếng nói, ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa. Còn Trần Hán Sinh và người nhà họ Trần khi nhìn thấy người xuất hiện ở cửa, tất cả đều ngẩn cả người.

Chương 292: Lật ngược ván cờ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Là anh ta!”

Trong đám đông, Lữ Trí Thần nhìn người xuất hiện ở cửa, đồng tử hơi co lại.

Đồng thời, ở ngoài cửa, Phương Minh cũng nhìn thấy Lữ Trí Thần đầu tiên, vẻ mặt cậu giống như Lữ Trí Thần, đều hiện lên sự kinh ngạc, rõ ràng cả hai đều không ngờ sẽ gặp lại nhau ở chỗ này.

“Hóa ra dự cảm của tôi không sai. Như vậy xem ra, con trai thầy phong thủy mà Trần sư huynh kể chính là anh ta.”

Trong lòng Phương Minh đã hiểu, ánh mắt chuyển đến trên người Trần Hán Sinh, nở nụ cười: “Trần sư huynh, đệ không đến muộn đúng không?”

Trần Hán Sinh nhìn Phương Minh, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi ông không ngờ Phương Minh sẽ xuất hiện lúc này. Nói thật, ông hoàn toàn không nghĩ rằng Phương Minh sẽ đến. Dù sao thì nhà họ Trần họ và Phương Minh cũng không có quan hệ thân thiết gì.

Tuy rằng xưng huynh gọi đệ, nhưng Trần Hán Sinh tự nhận đổi lại là ông, chỉ sợ ông sẽ không đến đây, bởi vì người đứng

đằng sau đối thủ lần này là một cường giả có khả năng diệt môn.

“Phương sư đệ, đệ đây là…”

Trần Hán Sinh rất muốn nói đệ không nên đến đây, nhưng người cũng đã đến rồi mà ông lại nói mấy lời này thì làm bộ quá. Tuy nhiên, lần này mục tiêu của đối phương là nhà họ Trần họ, vị Phương sư đệ này cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Đệ đã nói rồi, đợi đến ngày này đệ sẽ đến.”

Phương Minh mỉm cười, đi đến giữa sảnh, ánh mắt dừng trên người Lữ Trí Thần: “Thật không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh như vậy.”

“Đúng vậy, hơi nằm ngoài dự kiến của tôi là, anh và ông ta vậy mà lại là sư huynh đệ, sao tôi lại chưa bao giờ nghe nói vậy?”

Lữ Trí Thần nhìn Phương Minh. Đối với nhà họ Trần anh ta đã điều tra rất rõ. Nhà họ Trần cũng không tính là gia tộc tu luyện chân chính. Cả gia tộc chỉ có Trần Hán Sinh được xem là người trong giới tu luyện. Mà lai lịch của sư phụ Trần Hán Sinh cũng rất mơ hồ. Dựa theo phỏng đoán của anh ta, khả năng lớn nhất là do vận khí Trần Hán Sinh tốt nên có được bút ký tâm huyết của một tiền bối đại sư phong thủy nào đó, rồi sau đó tự học mà thành.

Chuyện này trong giới tu luyện cũng không hiếm. Rất nhiều người tu luyện đơn lẻ đều nổi lên như vậy. Thế nhưng vì không có ai dạy, cho dù có tiền nhân để lại bút ký tâm huyết, cũng phải đi không ít đường vòng. Đây là nguyên nhân vì sao thực lực của người tu luyện đơn lẻ thường không cao.

Đang có phán đoán như vậy, vậy nên khi nghe thấy Phương Minh là sư đệ của Trần Hán Sinh, Lữ Trí Thần hơi ngẩn người. Cũng sửng sốt như vậy còn có những người có mặt ở đây có hiểu biết về Trần Hán Sinh.

“Tôi và Trần sư huynh cũng không phải cùng sư môn, chỉ là quan hệ tốt giữa sư môn trưởng bối mà thôi.” - Phương Minh không hề giấu diếm, trả lời rõ ràng.

“Hóa ra là vậy, vậy lần này anh tới đây là muốn giúp ông ta?”

“Nếu có thể, tôi hy vọng anh có thể bỏ qua ân oán này. Nếu không, tôi nghĩ tôi sẽ đứng về phía Trần sư huynh.”

Phương Minh dang rộng hai tay. Cậu đánh giá rất cao Lữ Trí Thần, tuy hai người chỉ gặp mặt một lần hơn nữa cũng không nói chuyện được mấy câu, nhưng cậu cảm thấy đây chính là sự kỳ diệu.

“Anh thấy có khả năng sao?”

Nghe Lữ Trí Thần hỏi lại, Phương Minh nở nụ cười. Cậu biết Lữ Trí Thần không có khả năng buông bỏ, cũng không nói nữa, mà chuyển ánh mắt đến cái bàn trà giữa sảnh.

“Sư tử múa cầu, quả là một vùng đất phong thủy bảo địa.”

Phương Minh cảm thán một câu. Nghe cậu nói, những người khác ở đây đều trợn ngược mắt xem thường. Còn cần đến cậu nói sao? Có thể nằm trong bảng xếp hạng một trăm vùng đất phong thủy tốt nhất có thể tệ được sao?

“Trần sư huynh, bên huynh có chọn được vùng đất phong thủy tốt nào chưa?” - Phương Minh nhìn Trần Hán Sinh, mở miệng hỏi.

“Cái này… Phương sư đệ, vòng thứ nhất nhà họ Trần ta nhận thua.”

“Vì sao lại nhận thua?” - Phương Minh khó hiểu truy vấn.

Khi Phương Minh vừa nói ra những lời này, người ở đây lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Phương Minh, nhất là Nhan

Hải nhịn không được mở miệng châm biếm: “Vì sao lại nhận thua à? Không phải là vì không tìm được vùng đất phong thủy nào tốt hơn sao?”

Khuôn mặt già nua của Trần Hán Sinh đỏ lên, còn Phương Minh chỉ mỉm cười: “Nếu Trần sư huynh không tìm được vùng đất phong thủy, ở đây đệ có một vùng đất phong thủy, có thể cho Trần sư huynh mượn một chút.”

Nghe Phương Minh nói, Trần Hán Sinh hơi sửng sốt, những người chứng kiến cũng vậy. Duy chỉ có Lữ Trí Thần khi nghe Phương Minh nói vậy, trong ánh mắt ánh lên tinh quang.

“Ha ha ha!”

Một tiếng cười chói tai đột nhiên vang lên. Nhan Hải cười to nói: “Anh có vùng đất phong thủy tốt, có phải là đất xây mộ cho nhà họ Trần không?”

Phương Minh thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt trở nên lạnh như băng, con ngươi đảo qua. Nhan Hải bị ánh mắt của Phương Minh nhìn đến đứng hình vài giây, nhưng liền sau đó liền ngẩng cao đầu, không hề có vẻ yếu thế.

“Tôi nói sai sao? Anh cho là phong thủy bảo địa dễ tìm như cải trắng ngoài chợ sao? Còn nữa, anh nghĩ anh sẽ tìm được vùng đất phong thủy có thể sánh với “Sư tử múa cầu”?

Trần Hán Sinh cũng khẽ lắc đầu: “Phương sư đệ, lòng tốt của đệ ta xin nhận trong lòng.”

Phương Minh không trả lời Trần Hán Sinh, mà hướng Nhan Hải nói: “Anh đã nói vậy, hay là chúng ta đánh cược đi. Nếu vùng đất phong thủy tôi đưa ra thắng vòng thi đấu này, anh tính thế nào?”

“Nếu anh thắng, tôi sẽ từ đây bò ra ngoài. Nhưng nếu anh

không thắng, anh phải chui qua đũng quần của tôi.”

“Được.”

Ngay khi Nhan Hải vừa dứt lời, Phương Minh liền đồng ý ngay, nhanh đến nỗi khiến Nhan Hải hơi ngẩn người.

“Có nhiều đồng nghiệp ở đây như vậy, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, tôi tin anh cũng sẽ không dám chơi xấu.”

Trên khuôn mặt Phương Minh lại xuất hiện nụ cười, còn Nhan Hồng Đào bên cạnh Nhan Hải lại thâm ý nhìn Phương Minh, thản nhiên nói: “Người trẻ tuổi làm việc phát ngôn tốt nhất nên có chừng mực.”

“Chừng mực sao? Tôi có mà.” - Phương Minh nhìn Nhan Hồng Đào, không hề để ý đến áp lực trong mắt đối phương: “Như vậy đi, tôi sẽ cho anh ta một cơ hội, bây giờ anh ta có thể chọn không đánh cược. Dù sao đến lúc đó anh ta mà thua thì bị mất mặt chính là nhà họ Nhan các ông.”

“Ông nội, cứ để con đánh cược với hắn ta. Hắn ta đang khoác lác đó.”

Nhan Hải nhìn về phía ông nội anh ta, Nhan Hồng Đào lại nhíu mày. Dưới tình huống bình thường lão ta sẽ không đồng ý, bởi vì một khi bị thua, nhà họ Nhan của lão sẽ hoàn toàn bị mất mặt.

Thế nhưng cháu trai đã nói vậy, nếu lão ta không đồng ý vậy cũng chẳng khác nào làm mất mặt nhà họ Nhan. Quan trọng nhất là, trong lòng lão ta cũng không nghĩ đối phương sẽ có thể đưa ra vùng đất phong thủy nào tốt hơn “Sư tử múa cầu”.

“Được, người nhà họ Nhan lão chưa từng biết sợ là gì, Hải nhi làm rất tốt.”

Cuối cùng Nhan Hồng Đào vẫn đồng ý. Nghe lão ta nói vậy,

đám đông lại rộ lên những lời khen.

“Không hổ là nhà họ Nhan, quả nhiên là khí phách.”

“Nhưng đổi lại là tôi tôi cũng sẽ đồng ý. Cậu thanh niên trẻ nhà họ Nhan kia nói cũng có lý, phong thủy bảo địa không phải củ cải trắng ngoài chợ, dễ gì mà tìm được.”

Mọi người ở đây không cho rằng Phương Minh có thể đưa ra vùng đất phong thủy tốt, thậm chí kể cả người nhà họ Trần.

“Ba, chúng ta để cậu ta đại diện…”

“Câm miệng.”

Trần Hán Sinh trừng mắt nhìn con trai mình. Tuy trong lòng ông cũng không ôm hy vọng, nhưng trong tay ông quả thật không có vùng đất phong thủy tốt, hơn nữa Phương sư đệ cũng có ý tốt, vậy cứ để tùy cậu ấy vậy.

Phương Minh không để ý đến những người khác nữa, ánh mắt dừng lại trên người Lữ Trí Thần, trực tiếp mở miệng nói: “Lữ huynh, vùng đất tôi tìm được, là vùng đất “Chu Tước bàn ngọa (1)”.

(1) Bàn ngọa: Bàn: uốn lượn; ngọa: nằm.

Lữ Trí Thần nghe Phương Minh nói thế thì có hơi sửng sốt, nếu nói ban đầu trong lòng anh ta có chút lo lắng thì bây giờ anh ta đã hoàn toàn yên tâm.

“Nơi Chu Tước nằm, nếu anh chỉ chính là khu hồ nước trên núi kia, vậy anh thua rồi.”

Phương Minh nhếch khóe miệng: “Vậy cũng chưa chắc.”

Nói xong, Phương Minh lấy từ trong ngực một xấp tài liệu, chẳng qua cậu không bày ảnh chụp cho mọi người xem mà lại đưa

văn kiện cho Lữ Trí Thần.

Lữ Trí Thần mang theo vẻ khó hiểu tiếp nhận văn kiện, mở ra xem ảnh chụp bên trong. Lúc đầu vẻ mặt anh ta cũng xem như bình thường, vẫn giữ nụ cười, nhưng khi nhìn đến tấm hình thứ mười lăm, nụ cười trên khuôn mặt liền trở nên cứng ngắc, nhìn đến tấm hình thứ ba mươi sắc mặt liền đanh lại.

Tổng cộng bốn mươi lăm tấm hình, sau khi xem xong Lữ Trí Thần không lên tiếng, chỉ nhắm hai mắt, thỉnh thoảng nhíu mày, giống như đang suy ngẫm vấn đề gì đó.

Nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt Lữ Trí Thần, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rất tò mò. Họ rất muốn biết các tấm ảnh đó chụp cái gì mà có thể khiến người đã tìm ra vùng đất phong thủy như "Sư tử múa cầu" phải nhíu mày.

"Ông nội, có lẽ anh ấy thật sự có thể thắng đó."

Trần Tâm Di nắm chặt tay, mặt đầy mong chờ. Trần Hán Sinh lúc này cũng có chút khẩn trương, nếu nói ban đầu ông không ôm hy vọng gì, thì khi nhìn thấy vẻ mặt Lữ Trí Thần thay đổi, trong lòng ông cũng dâng lên niềm hy vọng.

Ngược lại, những người bên phía nhà họ Nhan lại trở nên căng thẳng, nhất là Nhan Hải, bởi vì việc này có liên quan đến việc đánh cược của anh ta.

Phương Minh mang theo nụ cười bình thản nhìn Lữ Trí Thần. Một hồi lâu sau, Lữ Trí Thần mở mắt, ánh mắt dừng trên người Phương Minh: "Xét theo kỳ môn độn giáp thì tôi có thể hiểu, nhưng cái vòng tròn đó giải thích như thế nào?"

"Các loài chim trong thiên hạ đứng đầu là phượng hoàng. Phượng hoàng là tổ tiên các loài chim. Mà phượng hoàng lửa có thể niết bàn sống lại, chết chín lần thì niết bàn. Chu Tước đứng

thứ hai, sáu lần bàn ngọa.”

“Kích như thế nào?”

“Lấy nước Dần (2) dẫn, phối hợp với lửa Đông Nam, sửa một cây cầu phong thủy, nhanh gấp mười lần…”

(2) Dần: ngôi thứ ba trong Địa chi.

Lữ Trí Thần không hỏi nữa, hiển nhiên đang tiêu hóa đáp án của Phương Minh. Cả buổi sau, vẻ mặt trở nên thê lương, ngẩng đầu nhìn Phương Minh: “Anh thắng.”

Anh thắng!

Lữ Trí Thần vừa thốt ra những lời này, mọi người đều ồ lên. Tất cả đều tỏ ra khó hiểu, họ không ngờ kết quả cuối cùng lại thật sự được lật ngược.

Vẻ mặt nhà họ Trần trở nên vô cùng kích động, kể cả Trần Hán Sinh cũng hơi run run. Vốn ông đã chuẩn bị để nhận thua, không ngờ đến cuối cùng Phương sư đệ lại thật sự giúp giành phần thắng.

“Không thể có chuyện đó được. Hai người thông đồng với nhau đúng không? Cái hai người nói huyền bí như vậy, tôi không tin.”

Nhan Hải mở miệng, anh ta không thể chấp nhận kết quả này.

Chương 293: Hòa

Đối với Nhan Hải, nếu không có vụ cá cược này thì anh ta cũng chẳng quan tâm ai thắng ai thua. Nhưng vì đã đánh cược, anh ta không thể chấp nhận Lữ Trí Thần thua, bởi vì Lữ Trí Thần thua cũng đồng nghĩa là anh ta thua.

“Trí Thần, đừng tùy tiện như vậy. Chỉ có mấy tấm hình mà cậu đã có thể chắc chắn là mình thua rồi sao?” - Ông lão đứng bên cạnh Lữ Trí Thần cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Lão Tiễn, tôi biết. Lần này đúng thật là tôi thua rồi.”

Lữ Trí Thần đã nói như vậy, ông lão đứng bên cạnh cũng không nói nữa, chỉ là mặt hơi sầm xuống.

“Anh sao có thể bại được chứ? Hai người nói chuyện trước đó cho thấy rõ ràng hai người có quen nhau, chắc chắn là có thông đồng.”

Nhan Hải sắp phát điên lên rồi. Kết quả này anh ta không cách nào chấp nhận được.

“Câm miệng!”

Lữ Trí Thần phẫn nộ quát thẳng thừng: “Anh cho rằng thư diệt môn là trò đùa sao?”

Ba chữ “thư diệt môn” vừa được thốt ra, những người có mặt ở đây cũng đang rất hoài nghi lập tức biến sắc, vẻ hoài nghi hoàn toàn biến mất.

“Thua chính là thua. Tuy tôi muốn báo thù cho ba tôi, nhưng phải là một chiến thắng đường hoàng.” - Lữ Trí Thần không muốn

nhìn Nhan Hải nữa.

Tuy nhiên, Lữ Trí Thần không nhìn không có nghĩa Phương Minh không nhìn. Lúc này Phương Minh mỉm cười nhìn về phía Nhan Hải: “Tiếp theo, không cần tôi phải nói đâu nhỉ?”

Vẻ mặt Nhan Hải cực kỳ khó coi. Anh ta không muốn thực hiện hình phạt nên dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ba và ông nội mình.

Trong lòng Nhan Hồng Đào giờ phút này cũng tràn ngập lửa giận, chỉ muốn tát chết Phương Minh. Nhưng lão ta chỉ có thể ngăn cơn lửa giận lại, bởi vì vụ đánh cược này cháu trai lão ta đã mở miệng hứa hẹn ở trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa lão ta cũng đã gật đầu đồng ý.

Nếu lúc này bội ước, thanh danh cả nhà họ Nhan sẽ mất hết. Tuy giới tu luyện là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nhưng ngoài mặt mọi người vẫn giữ cái gọi là quy tắc.

“Ông nội!”

Nhan Hải vẻ mặt đau khổ cầu cứu, nhưng Nhan Hồng Đào chỉ hừ lạnh một tiếng: “Bản thân chấp nhận đánh cược vậy tự hoàn thành đi. Nhà họ Nhan ta dám chơi dám chịu.”

Nhan Hồng Đào vừa thốt ra những lời này, những người ở đây đều tỏ ra khâm phục. Quả không hổ là cường giả cấp Nhân tầng chín, khí phách này không hề giống người bình thường.

Phương Minh cũng nheo mắt lại. Ông lão nhà họ Nhan này quyết đoán hơn cậu tưởng tượng. Kiểu người như vậy cũng không phải là đèn cạn dầu. Hôm nay cậu bắt Nhan Hải bò ra ngoài, đối phương nhất định sẽ ghi hận trong lòng.

Nghe ông nội mình nói vậy, Nhan Hải liền suy sụp. Anh ta biết, ông nội đã vứt bỏ mình, lựa chọn để anh ta chịu nhục nhã đổi lại

là hình tượng nhà họ Nhan giữ chữ tín với người ngoài.

“Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu.”

Nhan Hải dùng ánh mắt câm hận nhìn Phương Minh, sau đó chậm chạp quỳ gối, quỳ khoảng chừng hơn mười giây, cuối cùng cắn răng một cái, cả người nằm rạp xuống đất.

Tay múa chân quạt, Nhan Hải không hề dừng lại, nhìn như một con chó bò ra cửa, ngay khi vừa đến cửa lập tức đứng thẳng người dậy, cũng không quay đầu lại mà chạy đi luôn.

Anh ta, không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại đây.

Trong đại sảnh tiệm trà, tất cả im phăng phắc. Đối với những người đến xem, họ biết trong lòng người nhà họ Nhan đang đầy căm hận, vậy nên nếu không có gì thì vẫn không nên phát ra tiếng thì hơn, huống chi lần này bên phía Lữ Trí Thần đã thua một ván, mấy đại lão ủng hộ cho Lữ Trí Thần cũng đang nén cơn tức, lúc này mà nói lung tung, đụng chạm đến mấy đại lão này thì cũng đừng mong có kết cục tốt.

Trong những người ở đây, duy chỉ có người nhà họ Trần là vui nhất. Nhìn Nhan Hải bò ra ngoài, không ít người còn tỏ ra như trút được cơn giận, bởi vì những lời Nhan Hải nói trước đây quả thật rất quá đáng.

Lữ Trí Thần không nói gì, mắt nhìn về phía Phương Minh: “Trận đầu các người thắng, trận thi đấu thứ hai, tìm một vùng đất, hai bên tự điểm huyệt (1), cuối cùng phân chia cao thấp.”

(1) Điểm huyệt: Chỗ long mạch chân khí tụ kết ở trên mạch đất đó.

“Trận thứ hai các ông chọn địa điểm đi.”

Nghe Lữ Trí Thần nói thế, không ít người đều cảm thấy kinh

ngạc. Đang bị thua một trận, Lữ Trí Thần lại còn để nhà họ Trần chọn nơi thi đấu trận thứ hai. Cái này hình như hơi rộng lượng quá đó.

Phải biết rằng trong thư diệt môn nói phải khiêu chiến tất cả ba vòng. Nếu thua hai vòng vậy có nghĩa là khiêu chiến thất bại.

Trong đám đông, chỉ có mỗi Phương Minh biết, Lữ Trí Thần làm vậy là vì rất tự tin với thực lực của mình.

Đương nhiên còn một nguyên nhân quan trọng nữa là, đây thuộc về tính cách của Lữ Trí Thần, không muốn lợi dụng, hoặc có thể nói điều khiến anh ta chống chọi qua những năm nay chính là chấp niệm có thể báo thù cho cha, nhưng anh ta cũng hy vọng có thể báo thù một cách quang minh chính đại, chứ không phải là dùng mấy thủ đoạn thấp hèn.

“Địa điểm trận thứ hai tôi đã chọn rồi. Đây là một gò đất cách tiệm trà ba dặm. Chúng ta sẽ tự điểm huyệt ở đây.”

Trần Hán Sinh lên tiếng. Trên thực tế sau khi nhận được thư diệt môn, trong lòng ông biết rõ, chỉ có hai vòng đầu tiên là cơ hội chiến thắng duy nhất cho nhà họ Trần. Còn đến vòng thứ ba so đấu, nhà họ Trần tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

Nguyên nhân rất đơn giản, so đấu có thể nhờ sự trợ giúp từ bên ngoài. Đối phương có cường giả chống lưng, so về đấu pháp nhà họ Trần hoàn toàn không có cơ hội.

“Được.”

Lúc Lữ Trí Thần đồng ý, Phương Minh nhìn thấy khóe miệng Lữ Trí Thần khẽ nhếch lên, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác không lành, trực giác nói với cậu, Trần sư huynh lần này có thể đã bị lừa.

Mọi người không ai nói thêm lời nào nữa, tự lên xe của mình.

Nhà họ Trần đi đầu, xe những người khác đi theo sau. Một hàng xe đi đến một cái đồi nhỏ ở ngoại thành thì dừng lại.

Gọi là đồi cũng không đúng lắm, chính xác hơn đây là một cái gò đất, cách đó không xa chính là đường cao tốc bao quanh thành phố. Cũng bởi vì nguyên nhân này, ở đây không hề có cửa hàng buôn bán gì cả, khắp nơi toàn là cây cỏ.

Trần Hán Sinh dẫn mọi người đến con đồi, mở miệng nói: "Đây chính là vị trí trung tâm của vùng đất này. Điểm huyệt trong phạm vi một kilomet. Huyệt vị nhà họ Trần tôi điểm là ở đây."

Có lẽ vì sợ bị Lữ Trí Thần giành trước, Trần Hán Sinh nói ra luôn điểm của gò đất, ý muốn nói đây là huyệt vị ông đã chọn.

Nhìn vị trí Trần Hán Sinh đã chọn, Lữ Trí Thần không nói gì, nhưng Phương Minh lại nhíu mày. Cho đến khi cậu nhìn thấy Lữ Trí Thần đi đến cách đó không xa, ngồi xuống bắt đầu lấy mực nước vẽ lên, cậu chỉ biết cười gượng.

Vòng thứ hai, nhà họ Trần thua rồi.

"Mình biết là Trần sư huynh đã bị lừa mà."

Phương Minh khẽ thở dài. Tuy Lữ Trí Thần muốn thắng một cách quang minh chính đại, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có mưu mẹo. Phương Minh gần như có thể chắc chắn, sau khi đưa thư diệt môn, Lữ Trí Thần đã quan sát nhất cử nhất động của Trần sư huynh.

Sư huynh của cậu tìm được vùng đất này, Lữ Trí Thần chắc chắn cũng biết, thậm chí vòng thứ hai để Trần sư huynh lựa chọn, trên thực tế chính là muốn sư huynh dẫn đến đây.

Phương Minh sở dĩ có suy đoán như vậy, nguyên nhân rất đơn giản. Vùng đất này tồn tại trong một hoàn cảnh rất đặc biệt, đây là đất mẫu tử.

Cái gọi là đất mẫu tử, ý chính là nói đến địa huyệt. Ở mảnh đất này có thể điểm ra hai huyệt vị. Nếu chỉ chọn một cái điểm riêng, thì không có ảnh hưởng gì. Nhưng nếu hai huyệt vị đồng thời điểm hạ huyệt, phong thủy mẫu mộ sẽ chảy đi, thấm vào tử mộ.

Trong thực tế, ngôi mộ như vậy cũng không phải là không có. Có người nhà lúc viếng mộ tổ tiên, sẽ phát hiện cách phần mộ tổ tiên không xa cũng có một ngôi mộ nữa.

Đối với thế hệ sau, họ nghĩ rằng đây là mộ giả, do tổ tiên họ sợ bị trộm mộ nên mới phải lập như vậy. Nhưng nói thật cho dù có kẻ trộm mộ, bình thường cũng sẽ không đi trộm mộ người bình thường, vì không có lời.

Vậy nên, mộ giả chỉ là một cách nói. Nguyên nhân chân chính là vì mảnh đất này là đất mẫu tử, một mảnh đất kết hai huyệt.

Phương Minh nhìn một cái đã nhìn ra, Trần sư huynh chọn là mẫu huyệt của đất mẫu tử, nhìn thì đúng là phong thủy tốt nhất, nhưng chỉ cần Lữ Trí Thần điểm tử huyệt, khí phong thủy của mẫu huyệt sẽ chảy cuồn cuộn không ngừng về phía tử huyệt, hoàn toàn trở thành phế huyệt.

“Tôi đã chọn xong rồi.”

Bên kia, Lữ Trí Thần nở nụ cười. Ánh mắt anh ta không nhìn Trần Hán Sinh mà là nhìn về phía Phương Minh, cho Phương Minh một nụ cười đầy thâm ý.

“Ha ha, vòng này anh lại thua rồi.”

Sau khi Trần Hán Sinh thấy nơi Lữ Trí Thần đã chọn, trên khuôn mặt già nua xuất hiện nụ cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Vòng thứ hai ông thắng rồi, khiêu chiến diệt môn lần này nhà họ Trần thắng rồi.

Lữ Trí Thần không nói gì, Phương Minh thở dài, nhìn Trần Hán Sinh, có chút bất đắc dĩ nói: “Trần Hán Sinh, vòng này huynh thua rồi.”

“Ta thua?”

Trần Hán Sinh ngẩn người. Vùng đất này ông đã nghiên cứu cả nửa tháng, làm sao có thể thua được chứ?

“Phương sư đệ, có phải đệ nhìn lầm rồi không, huyệt vị tốt nhất của mảnh đất này là ở đây mà.”

Những người chứng kiến cũng bị lời nói của Phương Minh quay mòng mòng. Họ đang có mặt ở một nơi rất kỳ lạ. Vòng đầu tiên Lữ Trí Thần chủ động nhận thua. Vòng thứ hai đến lượt chàng trai trẻ này. Nếu đây không phải là trận khiêu chiến liên quan đến thư diệt môn, hầu như tất cả đều cho rằng Phương Minh và Lữ Trí Thần đang cố ý trên đùa họ.

Phương Minh không nói nữa, chỉ cầm một cái xẻng sắt, đào đất tạo nên một cái kênh nhỏ giữa hai huyệt vị mà Trần Hán Sinh và Lữ Trí Thần đã vẽ lên.

“Trần sư huynh, huynh đổ nước vào kênh đi.”

Trần Hán Sinh vẻ mặt khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời Phương Minh nói, lấy từ trên xe một thùng nước rồi đổ vào kênh.

Theo đó liền xuất hiện một cảnh tượng khiến Trần Hán Sinh trợn mắt há hốc mồm còn những người khác đều phải khiếp sợ.

Huyệt vị Trần Hán Sinh chọn so với huyệt vị Lữ Trí Thần chọn thì thấp hơn một chút, nhưng bây giờ nước Trần Hán Sinh đổ xuống lại theo kênh nước chảy vào huyệt vị của Lữ Trí Thần.

Người đi lên chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp; điều đó ai cũng biết. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại phá vỡ nhận thức của

họ.

“Mẫu tử mộ, khí mẫu mộ chảy đến tử mẫu. Trần sư huynh, vòng này quả thật huynh thua rồi.”

Phương Minh nhìn về phía Trần Hán Sinh. Trần Hán Sinh đứng ngây người tại chỗ, cả buổi sau trên khuôn mặt liền hiện lên vẻ mất mác: “Đúng vậy, vòng này tôi thua rồi.”

Mẫu tử mộ, Trần Hán Sinh có nghe qua. Nhưng ông chưa từng được thấy, không ngờ lần này lại thua bởi nó.

Thư diệt môn, hai vòng thi đấu đầu tiên đã kết thúc, hai bên hòa nhau.

Chương 294: Đấu pháp

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Một vòng này, người nhà họ Trần của tôi thua.

Để nói ra những lời này thật sự là điều quá khó khăn đối với Trần Hán Sinh, bởi bọn họ thua vòng này có nghĩa nguyện vọng của bọn họ đã bị phá hủy, lại một lần nữa ngã vào vực sâu vạn trượng.

Nếu như có thể Trần Hán Sinh thực sự không muốn nhận thua, cho dù lão biết đây là phần mộ mẫu tử, thế nhưng chỉ cần lão kiên quyết không thừa nhận, thì trừ khi đối phương có thể đưa ra chứng cứ xác thực hơn để chứng minh đây là phần mộ mẫu tử, nếu không thì lão sẽ không thua…

Liên quan tới sinh tử của cả gia tộc, cho dù ngày thường Trần Hán Sinh có là một người hành sự quang minh lỗi lạc, thế nhưng lúc này bắt buộc phải chơi xấu, hơn nữa lão tin tưởng bất luận kẻ nào đứng ở vị trí như lão, cũng sẽ có sự lựa chọn giống vậy.

Nhưng mà lời này là do Phương sư đệ của lão nói, Trần Hán Sinh không có cách nào phủ nhận, bởi vì nếu không có Phương sư đệ nhà họ Trần của lão đã thua từ vòng đầu tiên rồi.

Thành cũng Phương Minh, bại cũng Phương Minh sao?

Nghe được Trần Hán Sinh chịu thua, vẻ mặt Lữ Trí Thần không chút thay đổi, mà mấy lão giả tới tăng khí thế ở sau lưng

anh ta lại hơi thở phào một hơi, rốt cuộc cục diện cũng quay về đúng với dự tính của bọn họ.

Nói thật, sau khi thấy Lữ Trí Thần thua ở vòng thứ nhất, trong lòng bọn họ đều hơi có chút khẩn trương, nếu như đợt thứ hai cũng thua thì lần khiêu chiến này của Lữ Trí Thần coi như đã thất bại.

Lữ Trí Thần sống hay chết bọn họ cũng không để trong lòng, nhưng người sau lưng Lữ Trí Thần là nhị công tử, nếu như Lữ Trí Thần thua không phải là vứt mất mặt mũi của nhị công tử sao? Đây là chuyện bọn họ tuyệt đối không cho phép xuất hiện.

Vẻ mặt của đám người nhà họ Trần cũng rất phức tạp, là Phương Minh kéo bọn họ ra khỏi vực sâu, nhưng cũng là cậu đẩy bọn họ vào vực sâu vạn trượng.

Nên cảm kích hay là nên hận đây?

Người nhà họ Trần tâm tình phức tạp, mà khuôn mặt Trần Tâm Di cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng, hai vòng đầu đã không thể thắng thì vòng thứ ba, người nhà họ Trần bọn họ không có cơ hội.

Vòng khiêu chiến thứ ba của diệt môn thư rất đơn giản, đấu pháp.

Đấu pháp, toàn bộ người nhà họ Trần chỉ có Trần Hán Sinh được tính là có chút thực lực, Trần Tâm Di chỉ có thể coi là đệ tử mới nhập môn phong thủy, còn những người khác chỉ là người bình thường mà thôi.

Mặc dù đấu pháp có thể mời người ngoài trợ giúp, thế nhưng bên phía người nhà họ Trần căn bản không ai đồng ý trợ giúp, vòng thứ ba này bọn họ thua chắc rồi.

"Trời muốn diệt nhà họ Trần tôi!"

Giọng nói của Trần Hán Sinh vô cùng bi thương, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

"Cha, rốt cuộc con đã có thể báo thù cho cha rồi!"

Bên phía kia Lữ Trí Thần cũng kích động tới run run, anh ta đã chờ suốt hơn chục năm, hiện tại đại thù gần được báo, sao anh ta có thể không kích động được chứ?

Có rất nhiều người nhìn người nhà họ Trần với ánh mắt đồng tình, có điều giới tu luyện chính là như vậy, mạnh được yếu thua, thực lực yếu cũng chỉ có thể mặc người chém giết.

"Phương sư đệ, cám ơn đệ đã hết sức giúp đỡ." Trần Hán Sinh nặng nề bái tạ Phương Minh: "Chỉ tiếc người nhà họ Trần của huynh không thể báo đáp ân tình của Phương sư đệ, nếu có kiếp sau sư huynh sẽ báo đáp."

Nghe thấy lời nói của Trần Hán Sinh, Phương Minh hơi sững sờ một chút, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói rằng: " Sao Trần sư huynh lại nói những lời như vậy, không phải còn lần tỉ thí thứ ba sao?"

Trần Hán Sinh cười khổ: "Vòng thứ ba, không so cũng được."

"Vì sao không so? Cùng lắm cũng chỉ là thất bại, vậy tại sao không đánh cuộc một lần, biết đâu lại gặp được kỳ tích?"

Lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, hiện trường một mảnh xôn xao, không ít người nhìn Phương Minh như nhìn một kẻ ngu ngốc, sau lưng Lữ Trí Thần chính là bốn cường giả Nhân cấp hậu kỳ, tùy tiện một người cũng có thể tiêu diệt cả nhà họ Trần rồi, người nhà họ Trần lấy gì để đấu với người ta chứ?

"Ngược lại lão phu cũng thật mong người nhà họ Trần dám tiếp vòng thứ ba này, chí ít lão phu cũng có thể dạy dỗ tên tiểu tử ngông cuồng kia."

Ánh mắt ông lão bên cạnh Lữ Trí Thần nhìn Phương Minh tràn ngập sát khí, một tên tiểu bối mà thôi, dám ở chỗ này ngông cuồng phách lối, nếu là ở chỗ khác lão ta đã tát chết tên tiểu tử này rồi.

Trần Hán Sinh do dự, sở dĩ lão không muốn so vòng thứ ba chính là vì không muốn lại tự rước lấy nhục, bởi vì lão biết khi đấu pháp đối phương chắc chắn sẽ không lưu thủ(1), lão không muốn người nhà họ Trần bị hành hạ đến chết.

(1)Lưu thủ: giữ lại sức lực

Thế nhưng sau khi nghe thấy những lời nói của Phương Minh, trong lòng Trần Hán Sinh đúng là có chút do dự, thực sự không thử đánh một ván cuối cùng sao?

"Trận thứ ba người nhà họ Trần của tôi sẽ không buông bỏ, cho dù có thua thì người nhà họ Trần của tôi cũng phải đứng mà thua!"

Cuối cùng Trần Hán Sinh cũng có quyết định, mà thấy lão quyết định như vậy đám người vây xem cũng không mấy quan tâm, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, đây chỉ là lần đấu tranh vô ích của đám người nhà họ Trần mà thôi.

"Tốt!"

Lữ Trí Thần lớn tiếng đồng ý, trong lòng của anh ta cũng hi vọng Trần Hán Sinh có thể đáp ứng đánh vòng thứ ba, bởi vì chỉ có như vậy anh ta mới có thể tự tay giết chết Trần Hán Sinh, tự tay giết chết địch nhân để báo thù!

Đây chính là nguyên nhân anh ta muốn lập diệt môn thư, nếu không chỉ là giết chết đám người nhà họ Trần, hoàn toàn không cần anh ta phải ra tay, điều anh ta muốn chính là tự tay giết chết địch nhân, tiêu diệt đám người nhà họ Trần.

Vòng thứ ba, đấu pháp!

Xe đi về phía vùng ngoại thành Ma Đô, ở nơi này có một trang viên thuộc về giới tu luyện, nói chính xác hơn đây là trang viên của một gia tộc trong giới tu luyện, mọi người lựa chọn nơi này làm sân đấu pháp ở vòng thứ ba.

Trần Hán Sinh cùng Phương Minh còn có Trần Tâm Di cùng với hai anh em Trần Đại Chiêu ở trên một chiếc xe.

"Phương sư đệ, tuy rằng sư huynh đã đáp ứng thi đấu trận thứ ba, nhưng nói thật là huynh không có chút hi vọng thắng lợi nào. Đấu pháp, trừ huynh ra thì không còn người nhà họ Trần nào có thể lên đài nữa."

Ở trên xe, Trần Hán Sinh cũng không che giấu, bởi vì lão tin tưởng Phương sư đệ của mình cũng có thể nhìn ra được điều này, có điều ngay sau khi nói xong lời này, Trần Hán Sinh lập tức nói thêm một câu: "Phương sư đệ, không phải huynh có ý muốn đệ xuất thủ, đệ ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, Phương sư đệ có thể giúp người nhà họ Trần thắng một ván huynh đã rất cảm kích, một vòng cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình rồi."

Trần Hán Sinh sợ Phương Minh hiểu lầm, bởi vì lão thật sự không có ý định để Phương Minh ra tay, hơn nữa lão cũng không cho rằng Phương Minh có thể thay đổi kết cục, đối phương chắc chắn là sẽ cho mấy cường giả Nhân cấp hậu kỳ ra tay, để Phương sư đệ lên đài cũng chỉ là cho đối thủ một cơ hội đường đường chính chính phế đi cậu mà thôi.

"Phương sư đệ, lần này người nhà họ Trần của huynh chạy trời không khỏi nắng, thế nhưng nhà họ Nhan đều là người có lòng dạ hẹp hỏi, hôm nay đệ khiến Nhan Hải phải bò ra ngoài, khiến người nhà họ Nhan mất hết mặt mũi. Dựa vào hiểu biết của huynh với nhà họ Nhan, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên Phương sư đệ phải cẩn thận."

Phương Minh cười cười: "Đương nhiên đệ sẽ đề phòng người

nhà họ Nhan, có điều đệ cảm thấy được đây không phải lúc để chúng ta thảo luận vấn đề này, Trần sư huynh, chúng ta hiện tại nên nghiên cứu vòng kế tiếp làm sao mới có thể thắng thì hơn."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Trần Hán Sinh ngây ngẩn cả người, hai anh em Trần Đại Chiêu cũng bất đắc dĩ nói rằng: "Thắng, chúng ta lấy gì để thắng kia chứ? Chuyện này giống như người bình thường đối quyền với quyền anh vậy, làm sao có thể thắng?"

Duy chỉ có Trần Tâm Di ở một bên nghe được lời của Phương Minh, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, cô nhìn về phía Phương Minh: "Phương tiên sinh có biện pháp nào khác sao?"

Nghe thấy lời nói của cháu gái dường như Trần Hán Sinh cũng nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt già nua hiện lên vẻ chờ mong, nhìn về phía Phương Minh.

Có điều, câu nói tiếp theo của Phương Minh khiến vẻ chờ mong trên mặt Trần Hán Sinh cùng Trần Tâm Di tiêu thất, mà hai anh em Trần Đại Chiêu càng ủ rũ.

Chương 295: Thiên tài vẫn lạc thì không được gọi là thiên tài

Nhìn vẻ mặt của đám người nhà họ Trần, trên mặt Phương Minh cũng hiện lên ý cười, chẳng lẽ lời nói của cậu lại không đáng tin cậy tới vậy sao?

"Đấu pháp, đệ sẽ đại diện cho nhà họ Trần xuất chiến."

Đây là những lời Phương Minh mới nói, mà sau khi cậu thốt ra những lời này, vẻ mặt của đám người nhà họ Trần trở nên quái dị, vẻ chờ mong trên mặt bọn họ tiêu tán trong nháy mắt.

"Phương sư đệ, ý tốt của đệ sư huynh khắc ghi trong lòng, thế nhưng thực sự là không cần phải vậy đâu."

Nghe thấy những lời của Trần Hán Sinh, Phương Minh chỉ có thể cười khổ, cậu biết Trần sư huynh không tin thực lực của cậu, mà điều này cũng rất bình thường, sợ rằng trong mắt của tất cả mọi người ở đây, không ai cho rằng cậu có thực lực tham gia vòng thứ ba đấu pháp.

Không tiếp tục biện minh thêm gì nữa, Phương Minh trực tiếp lấy một ly rượu từ trong ngăn tủ trên xe ra, sau đó đặt ly rượu lên tay Trần Đại Chiêu.

"Đây là muốn làm gì?"

Vẻ mặt Trần Đại Chiêu vô cùng nghi hoặc, đã đến lúc này rồi chẳng lẽ lại còn muốn uống một chén rượu đỏ?

Có điều sau một khắc, vẻ mặt của Trần Đại Chiêu thay đổi, cả người thiếu chút nữa hét lên một tiếng sợ hãi, cái ly trên tay ông ta

đột nhiên vỡ vụn ra, vụn thủy tinh rơi tung tóe trên người ông ta cùng trên sàn nhà.

Trần Đại Chiêu giật mình, mà Trần Hán Sinh cũng kích động nhìn chằm chằm tay Phương Minh, nói chính xác hơn là nhìn chằm chằm ngón tay của Phương Minh, bởi vì lúc này ngón tay của cậu đang chỉ chỉ ly rượu.

Người khác không biết điều này có ý nghĩa như thế nào, thế nhưng lão biết.

Ngưng khí đả thương người, đây là thủ đoạn chỉ có Nhân cấp hậu kỳ mới có.

"Phương sư đệ, đệ là cường giả Nhân cấp hậu kỳ?"

Trần Hán Sinh có chút không dám tin tưởng, Nhân cấp hậu kỳ, cả đời của lão ta đã mắc kẹt ở Nhân cấp trung kỳ, sợ là đời này đừng mơ có thể vào được Nhân cấp hậu kỳ.

Nhân cấp hậu kỳ, chính là một ranh giới trong giới tu luyện, chỉ có tiến nhập Nhân cấp hậu kỳ mới có thể được xưng tụng là cường giả, mới có thể chân chính hành tẩu trong giới tu luyện.

Chỉ là, có bao nhiêu người có thể bước tới bước này? Đám tán tu cơ hồ là ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, mà những đệ tử trong môn phái kia cũng không phải người nào cũng có thể đột phá đến Nhân cấp hậu kỳ, một môn phái bình thường có thể có bốn năm cường giả Nhân cấp hậu kỳ thì đã coi như rất lợi hại rồi.

Nhưng bây giờ, Phương sư đệ trước mặt lão ta trẻ tuổi như vậy mà cũng đã bước chân vào Nhân cấp hậu kỳ, điều này làm sao có thể?

"May mắn đột phá." Phương Minh khiêm tốn nói.

Trần Hán Sinh nhìn chằm chằm Phương Minh, đương nhiên

lão không tin cái lý do may mắn này, may mắn... Trong giới tu luyện nhiều người như vậy, tán tu cũng nhiều như thế, sao lại không có những người khác may mắn đột phá?

Có điều mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Trần Hán Sinh đương nhiên sẽ không cố gắng đào sâu.

"Phương sư đệ, tuy rằng đệ đã bước chân vào Nhân cấp hậu kỳ, nhưng đối thủ cũng đều là cường giả Nhân cấp hậu kỳ, hơn nữa những người này đều có kinh nghiệm đấu pháp phong phú, Phương sư đệ không nên mạo hiểm như vậy."

Trần Hán Sinh nói rất uyển chuyển, bởi vì lão có thể nhìn thấy Phương sư đệ tuy rằng có thể đạt tới Nhân cấp hậu kỳ lúc trẻ tuổi như vậy, nhưng khẳng định không có kinh nghiệm cùng pháp quyết phong phú như những người kia.

Mặc dù trong giới tu luyện thực lực là căn bản, nhưng nếu là người có cùng thực lực thì phải dựa vào pháp quyết cùng kinh nghiệm rồi. Chuyện này cũng giống như cùng là hai người trưởng thành to cao như nhau, nhưng một bên là tên lưu manh đánh nhau như cơm bữa, một bên là người đi làm văn phòng thành thật, không cần nghĩ cũng đủ biết ai mạnh hơn ai.

"Cho dù Phương sư đệ có thắng được, thế nhưng đấu pháp có ba trận, ngoại trừ trận của Phương sư đệ thì vẫn còn hai trận nữa, mà hai trận này nhà họ Trần của tôi thật sự không có phần thắng."

Trần Hán Sinh vẫn không lạc quan hơn bao nhiêu, bởi vì tình huống thật sự là như thế.

"Nếu như đệ nói cả ba trận này đều là đệ xuất tràng thì sao?" Phương Minh vừa cười vừa nói.

"Cái gì?"

Trần Hán Sinh bị lời của Phương Minh dọa cho hoảng sợ, giật

nảy mình: "Phương sư đệ, đệ đang nói đùa đúng không?"

"Trần sư huynh, huynh nghĩ lúc này đệ sẽ nói đùa với huynh hay sao?"

Vẻ mặt Phương Minh cũng là trở nên nghiêm túc lên, "Đây là biện pháp duy nhất."

"Không được, không được, Phương sư đệ làm vậy quá mạo hiểm, đây là chuyện của nhà họ Trần huynh, không thể liên lụy tới đệ được."

Trần Hán Sinh không ngừng lắc đầu, tuy rằng lão cũng rất muốn nhà họ Trần có thể thắng trận này, thế nhưng lão không muốn liên lụy đến Phương Minh, khiến Phương Minh lâm vào tình trạng nguy hiểm.

"Trần sư huynh."

Vẻ mặt Phương Minh trịnh trọng, cậu cắt ngang lời Trần Hán Sinh: "Nói thật, tuy rằng sư phụ của Trần sư huynh có quan hệ không cạn với sư phụ của đệ, thế nhưng còn chưa mức có thể để cho đệ mạo hiểm tính mạng vì nhà họ Trần, cho nên sở dĩ đệ có thể nói ra những lời như vậy, chính là bởi vì đệ nắm chắc bản thân sẽ không gặp phải nguy hiểm tánh mạng, cho dù là thua thì đệ cũng sẽ có cách bảo mệnh."

Đúng vậy, Phương Minh thẳng thắn thành khẩn, nếu như cậu còn chưa bước vào Nhân cấp hậu kỳ, nếu như cậu không có biện pháp tự bảo vệ tính mạng, cậu tuyệt đối sẽ không đưa ra đề nghị như vậy.

Giúp nhà họ Trần là bởi vì tình nghĩa, không phải vì bổn phận.

Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, đây là phong cách hành sự của Phương Minh, nếu như lúc này cậu không đột phá đến tứ tinh Vu Sư, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện

nhà họ Trần.

Trần Hán Sinh trầm mặc, hồi lâu sau mới nghiêm mặt nói: "Phương sư đệ đã nói vậy huynh sẽ không làm kiêu nữa, chỉ là mong Phương sư đệ chú ý, nhất định không thể cậy mạnh, nếu như không thể thắng được thì phải lập tức chịu thua."

"Đây là tự nhiên." Phương Minh mỉm cười gật đầu.

. . .

Trong một trang viên ở ngoại ô Ma Đô, trang viên rộng lớn như mã tràng, sau khi mọi người tới trang viên liền đi tới chỗ bãi cỏ, nơi đó có một lôi đài.

Hai bên lôi đài lần lượt là nhà họ Trần cùng đám người Lữ Trí Thần, về phần những người còn lại thì đứng phía trước lôi đài, bọn họ chính là những người chứng kiến buổi đấu pháp này.

Bên phía Lữ Trí Thần, Tiễn lão bên người anh ta chậm rãi đi lên lôi đài, vòng thứ nhất này do ông ta ứng chiến.

"Lão phu Tiễn Bất Thông, nhà họ Trần các người ai tới ứng chiến!"

Lúc Tiễn Bất Thông nói lời này, ánh mắt quét về phía đám người nhà họ Trần một vòng sau đó nhìn thẳng về phía trước, bởi vì căn bản hắn ta không hề để đám người Nhà họ Trần ở trong mắt.

"Tôi tới đi."

Phương Minh cười cười đi lên lôi đài, trên mặt đám người nhà họ Trần không chút kinh ngạc, bởi vì bọn họ đã sớm biết, hơn nữa còn rất mong đợi.

Nhưng mà đám người vây xem thấy Phương Minh đi lên lôi

đài, một mảnh xôn xao.

"Có lầm hay không? Trần Hán Sinh vậy mà lại không lên lôi đài."

"Cho dù Trần Hán Sinh không phải đối thủ của lão Tiễn thì cũng không nên bắt người trẻ tuổi kia bắt đầu chứ, tôi thừa nhận dựa vào biểu hiện của cậu ở hai đợt trước chứng minh trình độ trên phương diện phong thủy của cậu không thấp, thế nhưng vòng thứ ba này chính là đấu pháp đấy, không hề liên quan gì tới phong thủy."

"Đúng vậy nha, đấu pháp dựa vào là thực lực, người trẻ tuổi kia lẽ nào không tự biết thực lực của bản thân sao?"

"Như vậy người trẻ tuổi có thiên phú trên phương diện phong thủy như vậy, đợi một thời gian nữa không chừng có thể trở thành đại sư phong thủy, nếu bị phế ở trên lôi đài lúc này thì thật là đáng tiếc."

Không ít người nghĩ người nhà họ Trần quá xấu xa, cố ý để Phương Minh chui đầu vào đường chết, mà cũng không ít người tiếc nuối, bởi vì bọn họ cảm thấy dựa vào thiên phú của Phương Minh, nếu chết sớm như vậy thật sự là có chút đáng tiếc.

"Thật đúng là muốn chết, có điều như vậy cũng tốt, như vậy chúng ta cũng khỏi cần phải tìm lý do để đối phó với cậu ta."

Người nhà họ Nhan thấy Phương Minh chủ động ứng chiến, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn, Phương Minh hại người nhà họ Nhan bọn họ mất hết mặt mũi, nhất định là phải trả thù lại đấy, chỉ có điều vì ngại lời nói của thiên hạ nên cho dù có ra tay cũng phải tìm cớ cho tốt.

Thế nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, ở trong mắt đám người nhà họ Nhan Phương Minh lúc này chỉ như một người sắp

chết mà thôi, bởi Tiễn Bất Thông nổi danh hung ác trên giang hồ đấy.

Mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, Phương Minh cũng đã đứng ở trên lôi đài rồi, cậu cười cười nhìn về phía Tiễn Bất Thông.

"Lại vẫn thật không sợ chết, dám đi lên."

Tiễn Bất Thông nhìn về phía Phương Minh, trong mắt hiện lên một tia sát khí, cũng là bởi vì người trước mắt này mới làm Lữ Trí Thần thua trong vòng thứ nhất, làm hại trong lòng hắn ta hiện tại vẫn còn chút khẩn trương, cho nên người này chắc chắn phải chết.

"Nếu đáp ứng đấu vòng thứ ba thì phải có người tới tham gia chứ, cho dù tôi không thắng thì cũng vẫn còn người khác tới nữa."

Vẻ mặt của Phương Minh bình thản, mặc dù cậu cũng có thể cảm nhận được sát khí của Tiễn Bất Thông thế nhưng, cậu lại cũng không để trong lòng.

Tiễn Bất Thông là Nhân cấp tầng tám, có thể nói hắn ta cũng là cường giả trong số cường giả Nhân cấp hậu kỳ, cũng có thanh danh riêng trong giới tu luyện. Hơn nữa bởi vì ra tay hung ác nên những người đã từng đắc tội với hắn ta không ai có kết cục tốt, mà những thế lực bình thường cũng không muốn trêu chọc hắn ta, huống chi sau lưng Tiễn Bất Thông còn có một nhân vật lớn chống lưng.

Năm năm trước, Tiễn Bất Thông đắc tội một thế lực không nhỏ, chưởng môn của thế lực này tự mình truy sát hắn ta, thế nhưng cũng chính lúc đó Tiễn Bất Thông đầu phục nhị công tử, sau khi vị chưởng môn kia biết Tiễn Bất Thông đầu phục nhị công tử liền không dám truy sát hắn ta nữa.

Cho nên, có thể nói Nhân cấp trở xuống không người nào dám

trêu chọc Tiễn Bất Thông, những người đánh không lại hắn ta thì không cần phải nói, thế nhưng những thực lực ở trên hắn ta cũng phải cân nhắc nhị công tử chống lưng cho hắn ta, bởi trên đời có câu đánh chó còn phải ngó mặt chủ, không người nào nguyện ý đắc tội nhị công tử.

"Tiểu tử, biết trên đời này thứ không thiếu nhất là cái gì không?" Tiễn Bất Thông đột nhiên hỏi Phương Minh một câu.

"Cái gì?" Phương Minh lộ ra vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo.

"Thiên tài, hơn nữa còn là thiên tài không biết tự lượng sức mình." Tiễn Bất Thông cười nham nhở: "Trên đời này trên thực tế không thiếu thiên tài, nhưng là những thiên tài này đều tự cao tự đại, tự cho mình là đúng, cho nên, chín mươi phần trăm thiên tài đều chưa trưởng thành thì đã vẫn lạc."

Tiễn Bất Thông sống tới tuổi này rồi, không phải hắn ta chưa từng thấy những thiên tài giỏi hơn hắn ta, thế nhưng những thiên tài này ngoại trừ số ít mấy vị hiện tại lợi hại hơn hắn, càng nhiều hơn đều đã vẫn lạc.

Nguyên nhân là thiên tài ai cũng có ngạo khí, mà giới tu luyện là nơi cực kỳ tàn khốc, cho dù thiên tài có lợi hại cỡ nào đi nữa, nếu sau lưng không có chỗ dựa vững chắc thì cuối cùng cũng sẽ bị người chém giết.

Trong mắt Tiễn Bất Thông Phương Minh chính là một thiên tài như vậy, một thiên tài có ngạo khí đồng thời cũng là thiên tài không biết tự lượng sức mình.

"Thật sao?" Phương Minh cười một tiếng: "Tôi cũng nghe qua một câu nói, vạn năm ô quy nghìn năm vương bát, đều là những lão bất tử."

"Làm càn!"

Tiễn Bất Thông tức giận quát một tiếng, Phương Minh không phải đang chỉ vào mũi hắn ta mà mắng hay sao: "Một tên tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn, chỉ mong một hồi mày còn có thể cười được."

Oanh!

Tiễn Bất Thông không do dự nữa, hai tay bấm tay niệm thần chú, ở trên tay hắn ta xuất hiện ba đồng tiền. Hắn ta giơ tay phải lên, ba đồng tiền lơ lửng trong không trung, theo ngón tay của hắn ta điểm ra, ba đồng tiền này cũng không ngừng rung động.

Theo đồng tiền rung động toàn bộ khí tràng trên lôi đài cũng xuất hiện biến động, quần áo trên người Phương Minh cũng phiêu động theo, mà đây mới chỉ là bắt đầu…

Chương 296: Cường giả Địa cấp?

Đấu pháp chính là như vậy, đầu tiên hai bên phải bấm tay niệm pháp quyết ngâm xướng mất nửa ngày.

Song, khi đám người vây xem thấy Phương Minh chỉ lẳng lặng đứng trên lôi đài, cả đám càng lộ ra vẻ khó hiểu, cho dù Phương Minh có tự biết bản thân không phải đối thủ của Tiễn Bất Thông, nhưng cũng không nên cam chịu như vậy nha.

Người ta nói châu chấu trong chảo nóng còn biết nhảy nhót vài cái kia mà?

Những người này cũng không biết, từ sau khi trở thành tứ tinh Vu Sư, Phương Minh thi triển một ít thuật pháp thông thường căn bản không cần niệm chú ngữ cùng bấm pháp quyết rồi.

Hơn nữa, Phương Minh tuy rằng đứng bất động, thế nhưng không có nghĩa là cậu thật sự ngồi chờ chết, lúc này Vu Sư chi lực trong cơ thể cậu đang điên cuồng vận chuyển, chỉ có điều người ngoài không phát hiện ra được mà thôi.

Đối diện với Phương Minh, Tiễn Bất Thông chân phải giẫm một cái, toàn bộ khuôn mặt già nua nổi đầy gân xanh: “Đi!”

Ba đồng tiền đột nhiên bay thẳng về hướng Phương Minh, cùng lúc đó, trên lôi đài bắt đầu nổi lên một cơn gió lớn, cơn gió thổi mạnh tới mức đám người phía dưới đài không nhịn được lùi về phía sau mấy bước, bởi vì bọn họ cảm nhận được sát khí trong cơn gió mạnh kia.

“Tiễn huynh có ý đánh mạnh một kích tiêu diệt tên tiểu tử này.”

Cách đó không xa mấy người Cầu trưởng lão đang vây xem, vừa nhìn liền biết Tiễn Bất Thông đã hạ quyết tâm rồi, hắn ta muốn dùng tên tiểu tử trên lôi đài này tới lập uy.

“Một tên trẻ tuổi có chút thiên phú đã không biết trời cao đất rộng, dám đi khiêu khích Tiễn huynh, lấy tính tình của Tiễn huynh tự nhiên là sẽ ra tay không chút lưu tình.”

Mấy người này thoải mái trò chuyện, cơn cuồng phong kia chẳng thể ảnh hưởng tới bọn họ chút nào, trên thực tế bọn họ căn bản không để lôi đài chiến này trong lòng, trong mắt bọn họ đây chẳng qua chỉ là một sân khấu đơn giản mà thôi.

Nhưng mà, kết quả trên lôi đài ngay sau đó khiến hiện trường một mảnh xôn xao, cũng khiến mấy người này khiếp sợ.

Trên lôi đài, cuồng phong tiêu biến, ba đồng tiền của Tiễn Bất Thông lúc này đều bị hai ngón tay của Phương Minh kẹp lấy.

Chính là một màn này khiến tất cả mọi người xôn xao, đa số người ở đây đều chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, thì thấy ba đồng tiền kia đã bị Phương Minh kẹp lấy rồi.

Đồng dạng, đám người Cầu trưởng lão cũng không thấy, bởi vì bọn họ căn bản không quan tâm tới trận chiến trên lôi đài, chỉ là nhìn lướt qua một cái sau đó tiếp tục tán gẫu, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, trận này Tiễn Bất Thông là mười phần chắc chín.

Trong số mọi người ở đây chỉ có Tiễn Bất Thông đang ở trên lôi đài có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Ba đồng tiền này hắn ta dùng để dẫn động khí tràng, đồng tiền rung động càng mạnh mẽ thì khí tràng trên lôi đài càng thêm cuồng bạo, ngay khi đồng tiền được bắn ra, toàn bộ khí tràng

cuồng bạo sẽ khiến Phương Minh trọng thương.

Nhưng mà điều khiến Tiễn Bất Thông không nghĩ tới là, sau khi hắn ta bắn ra ba đồng tiền, đối phương chỉ vươn tay một cái thì ba đồng tiền đã tự động bay tới ngón tay của đối phương.

Đây không phải là đối phương điều khiển được đồng tiền của hắn ta, Tiễn Bất Thông hiểu, đây là bởi vì đối phương nắm khí tràng trong tay. Ba đồng tiền này của hắn ta chính là dùng để điều khiển khí tràng, đối phương lợi dụng lực lượng của khí dẫn động ba đồng tiền đi tới trên tay cậu!

Suy nghĩ cẩn thận những thứ này, trên mặt Tiễn Bất Thông hiện lên vẻ kinh hãi, đối phương có thể khống chế được khí tràng chứng tỏ thực lực của đối phương ở trên hắn ta.

Chỉ là, điều này sao có thể?

Hắn ta là cường giả Nhân cấp tầng tám, mà đối phương chẳng qua chỉ là một thanh niên trẻ không tới 30 tuổi, sao thực lực của đối phương có thể cao hơn hắn ta?

“Vô công bất thụ lộc, ba đồng tiền này nếu tôi nhận lấy thì ngại, hay là trả lại cho ông đi.”

Ngón tay của Phương Minh cuốn lại, búng ngón tay một cái, ba đồng tiền trực tiếp bắn về phía Tiễn Bất Thông.

Dưới con mắt của người ngoài, Phương Minh chỉ là bắn ba đồng tiền về phía Tiễn Bất Thông, nhưng mà Tiễn Bất Thông đang ở trên lôi đài thì biến sắc, bởi vì tại thời khắc này hắn ta có thể cảm nhận được khí tràng cuồng bạo xung quanh.

“Lão phu cũng không tin là, thật không tin tên tiểu tử mày có thể lợi hại hơn lão phu!”

Trên gương mặt già nua của Tiễn Bất Thông lộ vẻ dữ tợn vẻ,

hai tay mau chóng bấm niệm pháp quyết, cùng lúc đó trên tay của hắn ta lại xuất hiện một tấm bùa chú.

"Đi!"

Oanh!

Bùa thiêu đốt, trong khoảnh khắc khi Phương Minh nhìn thấy Tiễn Bất Thông ném tấm bùa chú ra, tròng mắt của cậu co rút lại một chút, sau đó lùi về phía sau thật nhanh.

Một cỗ sóng nhiệt bao phủ lôi đài, ba đồng tiền kia còn chưa tới gần Tiễn Bất Thông đã bị nổ nát, đám người vây xem đều cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của cỗ sóng nhiệt kia, kinh hãi lui nhanh về phía sau.

"Tạc Dương Phù, thậm chí Tiễn huynh còn có loại bùa này?"

Trong mắt Cầu trưởng lão hiện vẻ vừa kinh ngạc vừa hâm mộ, hiển nhiên, ngay cả ông ta cũng không có được loại bùa này.

"Đoán chừng là nhị công tử ban cho huynh ấy, xem ra hắn là nhị công tử rất coi trọng Tiễn huynh đây, ngay cả Tạc Dương Phù cũng đều ban cho huynh ấy."

Nhắc tới nhị công tử, trên mặt mấy người này liền hiện ra vẻ hiểu rõ, mặc dù trong mắt bọn họ Tạc Dương Phù này rất trân quý, nhưng nó lại chẳng là gì đối với nhị công tử.

"Thật không ngờ Tiễn huynh lại bị bức tới mức phải ném Tạc Dương Phù ra, không ngờ tên họ Phương trẻ tuổi này lại là một cao thủ."

"Đúng là một siêu cấp thiên tài, chỉ tiếc cho dù cậu ta có là thiên tài cũng vô ích, Tạc Dương Phù ngưng tụ lực lượng Thái Dương, trừ khi là cường giả Địa cấp trở lên, nếu không thì tuyệt đối không thể nào ngăn cản sức bạo tạc của nó."

Trên lôi đài, Phương Minh thối lui đến sát bờ biên của lôi đài, nhíu mày lại, mặc dù cậu không biết lai lịch của tấm phù trong tay Tiễn Bất Thông, thế nhưng trong nháy mắt khi đối phương ném ra tấm phù, trực giác nói cho cậu biết bùa này ẩn chứa năng lượng vô cùng kinh khủng.

Kết quả cuối cùng cũng đã xác nhận suy đoán của cậu, sau khi tấm bùa bị thiêu đốt, khí tràng mà cậu nắm trong tay bị nổ tung trong nháy mắt, thế nhưng sau khi thối lui đến bên lôi đài cậu lại dừng bước, vẻ mặt trở nên vô cùng cổ quái.

Bởi vì giờ khắc này ở trong cơ thể của Phương Minh, tinh huy chi châu vốn được ngưng tụ từ ánh sáng mặt trời nhảy lên vài cái, sau đó bắt đầu xoay tròn, theo sự xoay tròn của tinh huy chi châu, sóng nhiệt mạnh mẽ đập vào mặt cậu bị hấp thu trong nháy mắt.

“Bùa này có liên quan tới năng lượng mặt trời?”

Sau một thoáng kinh ngạc Phương Minh đã kịp phản ứng lại, chỉ có lời giải thích này mới có thể nói rõ tình huống trước mắt, tinh huy chi châu được ngưng tụ từ lực lượng Thái Dương đã hấp thụ hết năng lượng mà tấm phù kia phóng xuất ra, cũng giống như hấp thụ năng lượng mặt trời bình thường vậy.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, ánh mắt Phương Minh nhìn Tiễn Bất Thông có chút cổ quái, chỉ có thể nói tên này thật quá xui xẻo, trên tay nắm một lá bùa uy lực to lớn, thế nhưng tấm bùa này lại không phát huy được chút tác dụng nào với cậu.

Bên kia, Tiễn Bất Thông thấy Phương Minh vẫn còn hoàn chỉnh đứng trên lôi đài, hai mắt trợn trừng như muốn lồi ra, bởi vì hắn ta thật sự là không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt.

Ngay cả Tạc Dương Phù cũng không thể giết được cậu?

Dưới lôi đài, đám người Cầu trưởng lão cũng trừng lớn hai mắt, trên mặt hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Tạc Dương Phù cũng không thể khiến đối phương bị thương, lẽ nào đối phương là cường giả Địa cấp?

“Không thể, cường giả Địa cấp trẻ tuổi như vậy, đây tuyệt đối không có khả năng!”

Đám người Cầu trưởng lão lẩm bẩm, bọn họ không thể nào tiếp thu được chuyện đột nhiên xuất hiện một cường giả Địa cấp trẻ tuổi như vậy, bởi vì trong giới tu luyện, chỉ có bốn người trẻ tuổi như vậy mà trở thành cường giả Địa cấp, đó chính là Tứ đại công tử.

Chương 297: Tham lam

Đám người Cầu trưởng lão không tin, bọn họ cũng không thể nào tin nổi!

Cường giả Địa cấp trẻ tuổi như vậy, phóng nhãn nhìn khắp giới tu luyện đều lác đác không có mấy người, chỉ có Tứ đại công tử mới có thể trở thành cường giả Địa cấp khi dưới ba mươi tuổi, mà đây cũng là nguyên nhân bọn họ được xưng tụng là công tử.

Giới tu luyện có rất nhiều thiên tài, nhưng công tử chỉ có bốn người mà thôi, mà bốn người này đều được cộng đồng giới tu luyện công nhận, mỗi người đều là thiên tài siêu cấp có thiên tư tuyệt đỉnh.

Nhưng mà cho dù là Tứ đại công tử, có thể tu luyện tới cảnh giới Địa cấp trước ba mươi tuổi là nhờ rất nhiều tài nguyên cùng kỳ ngộ bồi đắp mà thành.

Vị công tử nào mà không có địa vị to lớn? Mà lai lịch của người thanh niên trẻ tuổi trên lôi đài là gì? Bọn họ nghe cũng chưa từng nghe nói qua, người như vậy mà là cường giả Địa cấp, nói ra chẳng phải đánh mặt tất cả mọi người trong giới tu luyện sao?

"Cậu ta tuyệt đối không phải cường giả Địa cấp, có lẽ là trên người cậu ta có Linh khí phòng ngự nào đó."

Lão gù híp mắt, mà trong đôi mắt già nua của Nhan Hồng Đào ở bên cạnh lão gù hiện lên vẻ tham lam, bởi vì lão ta cũng cho là như vậy đấy, chỉ có Linh khí phòng ngự mới có thể chống đối công kích của Tạc Dương Phù.

Trên lôi đài, cả người Tiễn Bất Thông ngây dại, bởi vì hắn ta

căn bản cũng không nghĩ đến tình huống Tạc Dương Phù sẽ mất đi tác dụng.

Theo hắn ta thấy sau khi hắn ta ném ra Tạc Dương phù, thì tên tiểu tử ở đối diện kia hắn là phải bị nổ chết, cho nên lúc này hắn còn đang đứng trơ ra, không kịp phản ứng.

Trong mắt Phương Minh lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, Tiễn Bất Thông ném ra bùa này rõ ràng chính là muốn giết chết chính mình, đã như vậy thì cậu cũng không cần lưu tình gì nữa.

Tay phải của Phương Minh lăng không điểm ra, năm ngón tay giống như đang gảy đàn dương cầm, thế nhưng động tác này lại khiến sóng nhiệt của Tạc Dương Phù trên lôi đài biến mất, ngay sau đó là một luồng khí lạnh lẽo thấu xương xuất hiện.

Phanh!

Thân thể của Tiễn Bất Thông bị hất bay lên giữa không trung, mà lúc này cuối cùng Tiễn Bất Thông cũng lấy lại tinh thần, đáng tiếc là đã chậm.

Thân thể bay đến không trung, Tiễn Bất Thông muốn ổn định cơ thể, thế nhưng kết quả hắn ta lại phát hiện thân thể của chính mình không bị khống chế, ngay sau đó một cỗ trọng lực trực tiếp đánh thẳng về phía bụng hắn ta, cả người đau đớn như bị ai nện mạnh một chùy vào bụng.

Phốc!

Tiễn Bất Thông điên cuồng phun máu, mặt mo của hắn ta trong nháy mắt trở nên tái nhợt, có điều Phương Minh cũng không dừng tay đơn giản như vậy, nếu đối phương đã động sát khí, thì cậu cũng không cần làm người tốt dễ nói chuyện gì nữa, nếu không phải trong cơ thể cậu vừa mới ngưng tụ được Thái Dương tinh huy chi châu, như vậy người ngã xuống lúc này chắc chắn sẽ

là cậu!

Thân thể của Phương Minh lay động, ngay khoảnh khắc thân thể của Tiễn Bất Thông gần rơi xuống đất, cậu trực tiếp bay lên đá một cước vào ngực Tiễn Bất Thông.

Răng rắc!

Tiếng vỡ vụn của đầu khớp xương truyền tới rõ ràng trong tai của mỗi người, đám người vây xem bên dưới cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, tên họ Phương này không ngờ lại ra tay độc ác như vậy!

Tiễn Bất Thông đúng là cường giả Nhân cấp hậu kỳ, nhưng Tiễn Bất Thông cũng là một lão giả gần bảy mươi tuổi, thân thể nào có chịu đựng được sự dằn vặt như vậy, một cước này trực tiếp đạp gãy mấy khúc xương của hắn ta.

Có thể nói, một ông già chịu đựng một cước như thế chẳng khác gì đã bị phế đi, không chết ngay lập tức cũng đã là một chuyện rất may mắn rồi.

"Dừng tay!"

Đám người Cầu trưởng lão vội vàng mở miệng quát bảo ngừng lại, nếu Tiễn Bất Thông thật sự chết ở chỗ này, thế thì tội của bọn họ thật vô cùng lớn, làm sao có thể quay về báo cáo với nhị công tử được chứ?

Chỉ là, tất cả đã quá trễ, một cước của Phương Minh trực tiếp dẫm lên cánh tay phải của Tiễn Bất Thông, còn đè mạnh xuống dưới!

Răng rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn lại truyền ra một lần nữa, mà Tiễn Bất Thông đã bị đau tới bất tỉnh.

Nhấc chân rời khỏi, Phương Minh liếc mắt nhìn mấy người Cầu trưởng lão, mấy người Cầu trưởng lão đang muốn ra tay, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của Phương Minh, những cánh tay đang giơ lên của bọn họ lại miễn cưỡng buông xuống.

"Thư diệt môn lôi đài chiến, các người muốn vi phạm sao?"

Đối mặt với câu hỏi của Phương Minh, lại còn thêm bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm, đám người Cầu trưởng lão chỉ có thể nén giận trong lòng, quy tắc khiêu chiến của thư diệt môn không thể phá hư, nếu có người phá hư thì thư diệt môn cũng liền mất đi hiệu quả.

"Hừ!"

Cầu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, tiến lên khiêng Tiễn Bất Thông xuống khỏi lôi đài. Chỉ là thấy thảm trạng của Tiễn Bất Thông lúc này, cho dù là ông ta cũng không nhịn được khóe miệng co giật.

Quá thảm rồi!

Bộ dạng của Tiễn Bất Thông không khác gì người tàn phế, thậm chí nếu không mau chóng đưa hắn ta đi trị liệu có lẽ cái mạng già của hắn ta cũng sẽ tiêu luôn.

"Đưa hắn ta đi bệnh viện."

Cầu trưởng lão sai người khiêng Tiễn Bất Thông tới bệnh viện, mà ánh mắt của đa số người ở đây không hề nhìn Tiễn Bất Thông, mà là nhìn về phía Phương Minh.

"Người trẻ tuổi kia quả là tàn nhẫn, thật không ngờ Tiễn Bất Thông cũng có ngày lâm vào kết cục bi thảm như vậy!"

"So sánh với thảm trạng của Tiễn Bất Thông, chẳng lẽ các người không ai chú ý tới thực lực của người trẻ tuổi kia sao?"

Nghe thấy câu này đám người sửng sốt, mãi tới lúc này bọn họ mới nhớ tới, người trẻ tuổi này thật sự có thực lực có thể đánh bại Tiễn Bất Thông đấy!

Trẻ tuổi như vậy đã có thể đánh bại Tiễn Bất Thông, điều này có ý nghĩ tên trẻ tuổi này chính là một thiên tài siêu cấp!

"Cho dù không thể sánh ngang với tứ đại công tử, nhưng ít ra cũng có thể xếp hạng dưới mỗi tứ đại công tử, thiên tài như vậy cho dù là những môn phái kia cũng muốn tranh nhau tới sứt đầu mẻ trán."

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Phương Minh tràn ngập ước ao, nhưng mà cũng có người cười lạnh: "Cho dù là thiên tài siêu cấp thì thế nào, đừng quên, cậu ta đã phế Tiễn Bất Thông, mà người sau lưng Tiễn Bất Thông thế nhưng chính là nhị công tử đấy, các người nghĩ cậu ta phế đi Tiễn Bất Thông, nhị công tử có thể bỏ qua cho cậu ta sao?"

Nghe nói như thế đám người này liền trầm mặc, địa vị của tứ đại công tử vẫn còn đó, không ai nguyện ý đắc tội bọn họ. Mà đối với Tứ đại công tử, bọn họ cũng muốn giữ gìn tôn nghiêm của bản thân, nếu như có người dám phế bỏ người dưới trướng của bọn họ, nhất định tứ đại công tử sẽ ra tay đấy.

Mặc kệ đám người vây xem suy nghĩ thế nào, giờ phút này bên phía nhà họ Trần tràn ngập những tiếng hoan hô vui mừng, thắng được trận đầu chính là mang tới một tia sáng chiếu soi tương lai tăm tối của bọn họ.

"Vòng thứ nhất kết thúc, hiện tại hẳn là nên tới đợt thứ hai rồi, đợt thứ hai vẫn là tôi xuất chiến, bên phía các người ai sẽ ra tay?"

Phương Minh cũng không xuống lôi đài, mà sau khi nghe thấy lời cậu nói toàn trường lại ồn ào náo động, đám người ở đây cũng

không phải kẻ ngu dốt, bọn họ dường như đã hiểu rõ, người nhà họ Trần dựa vào một mình Phương Minh đến đánh hết ba trận đấu trong vòng đấu pháp này.

Vẻ mặt của Lữ Trí Thần vô cùng lạnh lẽo, sự tình tiến triển đến lúc này đã vượt khỏi dự liệu của anh ta, anh ta tự biết thực lực của mình, ngay cả Tiễn Bất Thông cùng không thể thắng được cậu vậy thì anh ta lại càng không được.

Vì vậy ánh mắt của Lữ Trí Thần nhìn về phía đám người Cầu trưởng lão, mà đám người Cầu trưởng lão cùng lão gù cũng cảm thấy khó khăn, bởi vì bọn họ thật sự không chút nắm chắc.

Dù sao, thực lực của Tiễn Bất Thông cũng sàn sàn với mấy người bọn họ, mà Tiễn Bất Thông đã thua thê thảm như vậy, bọn họ cũng không dám hứa chắc nhất định sẽ thắng, mấu chốt nhất là bọn hắn không chắc Linh khí phòng ngự của Phương Minh là linh khí dùng một lần hay có thể dùng nhiều lần.

Đúng vậy, ở trong lòng đám người Cầu trưởng lão, bọn họ thủy chung cho rằng sở dĩ Phương Minh có thể chống lại uy lực của Tạc Dương Phù chính là dựa vào một kiện linh khí phòng ngự nào đó trên người cậu ta.

"Các vị đạo hữu, không bằng một vòng này cứ giao cho tôi đi."

Nhan Hồng Đào mở miệng, mà nghe thấy lời này của lão ta đám người Cầu trưởng lão ngây ngốc một lúc, bởi vì bọn họ không rõ tại sao người này lại muốn nhúng tay vào.

Nếu như nói nguyên nhân là bởi người thanh niên họ Phương này đắc tội với nhà họ Nhan, thì nhà họ Nhan hoàn toàn có thể đợi tới sau khi trận chiến này kết thúc thì tìm lý do xử lý cậu, cần gì phải lên lôi đài chứ?

Để nịnh bợ nhị công tử?

Mặc dù khả năng này cũng có thể, nhưng tới tuổi này cho dù Nhan Hồng Đào có nịnh bợ nhị công tử thì tác dụng không lớn lắm, bởi tiềm lực của Nhan Hồng Đào đã hết, nhị công tử sẽ không quá coi trọng lão ta.

"Đương nhiên, lão phu cũng có một yêu cầu đấy, đó chính là sau khi đánh thắng, Linh khí trên người tên thanh niên trẻ tuổi kia phải thuộc về lão phu." Nhan Hồng Đào nói ra mục đích của lão ta.

Đối với Nhan Hồng Đào, chuyện nịnh bợ nhị công tử đúng là không có ích lợi gì, bởi vì lão ta biết bản thân mình không còn sống được bao nhiêu lâu nữa, tính ra Linh khí mới là thứ có lực hấp dẫn với lão ta nhất. Bởi vì một kiện linh khí có thể chống lại một kích của cường giả Địa cấp tất nhiên là vật bất phàm, có kiện Linh khí này, cho dù lão ta có chết đi thì vẫn có thể lưu lại một món đồ gia truyền cho nhà họ Nhan.

Cầu trưởng lão cùng mấy người lão gù trao đổi ánh mắt, đương nhiên bọn họ cũng muốn có kiện linh khí này, chỉ là bọn họ lại không nắm chắc có thể đánh bại Phương Minh, nếu như vòng này bị thua, vậy có nghĩa bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ mà nhị công tử đã giao.

So sánh với sự mê hoặc của Linh khí, bọn họ sợ hình phạt nghiêm khắc của nhị công tử hơn nhiều.

"Tốt, chỉ cần Nhan huynh có thể thắng một vòng này, thì kiện Linh khí trên người tên kia chính là của Nhan huynh."

Nghe được lời nói của Cầu trưởng lão, trên gương mặt già nua của Nhan Hồng Đào hiện lên vẻ tươi cười, đám người Cầu trưởng lão kiêng kỵ Phương Minh, thế nhưng lão ta lại không sợ, dù sao lão ta cũng được coi là một trong số những người mạnh nhất ở Nhân cấp hậu kỳ, không có mấy ai có thể so sánh với lão ta.

Cho dù Phương Minh có Linh khí phòng ngự, nhưng năng

lượng của Linh khí là có hạn, mà lão ta cũng không giống Tiễn Bất Thông, lão ta đã nghĩ kỹ phương pháp đối phó với Phương Minh.

"Mấy vị đạo hữu chờ tin tốt lành đi."

Nhan Hồng Đào cười ha ha, bước từng bước tới lôi đài.

Thấy Nhan Hồng Đào lên đài, đám người nhà họ Trần lộ ra vẻ mặt phẫn nộ. Trước đây nhà họ Nhan cùng nhà họ Trần vốn là có giao tình đấy, hai bên cũng có qua lại giao lưu, thế nhưng bây giờ người nhà họ Trần phải đối mặt với đại nạn, người nhà họ Nhan không giúp đỡ thì cũng thôi đi, không ngờ lại có thể đi ra bỏ đá xuống giếng!

Phương Minh nhìn Nhan Hồng Đào đang tập tễnh bước đi, mắt hơi nheo lại, đợi sau khi Nhan Hồng Đào lên đài, cậu mới cười nhạt mở miệng: "Đều đã cao tuổi như thế rồi, không ráng sống vui vẻ thêm vài năm đi, sao lại vội đi đầu thai như vậy?"

Cậu đã nghe rõ đoạn đối thoại của Nhan Hồng Đào với đám người Cầu trưởng lão, đối phương cho rằng trên người cậu có Linh khí phòng ngự, vì thế mới muốn cướp đi.

Đúng là một người tham lam.

"Lão phu sống nhiều năm như vậy cũng sống đủ rồi, ngược lại là những người trẻ tuổi như các người, nếu ra đi ngay lúc tuổi trẻ như thế này đó mới là điều đáng tiếc."

Trên mặt của Nhan Hồng Đào vẫn một bộ tươi cười, phảng phất như không hề bị lời nói của Phương Minh ảnh hưởng, có điều trong lòng Phương Minh rất rõ ràng, Nhan Hồng Đào cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài mà lão ta biểu lộ, chí ít sát khí trong mắt của lão ta lúc nãy cũng đã bán rẻ lão ta.

Vẫn bị lời của mình kích thích như trước.

"Yên tâm, lão bất tử như các người còn không chết, chúng tôi còn chưa đưa tiễn các người sao lại dám rời đi?"

Phương Minh vẫn đang dùng lời nói kích thích Nhan Hồng Đào, mà Vu Sư chi lực trong cơ thể cậu cũng vận chuyển thật nhanh, chuẩn bị nổi lên một kích sấm sét!

Chương 298: Huyễn xà

Sở dĩ Phương Minh nói ra những lời này là vì muốn kích thích Nhan Hồng Đào, khiến lão ta mất bình tĩnh, người đang mất đi bình tĩnh sẽ xuất hiện sơ hở.

Nhưng mà, dù sao Nhan Hồng Đào cũng là cáo già thành tinh, làm sao có thể vì chút kích thích mà dễ dàng nổi giận, cho dù có tức giận, giờ khắc này lão ta cũng phải cố nhịn trong lòng.

"Người trẻ tuổi, cậu thật sự cho rằng dựa vào một linh khí phòng ngự thì có thể vô địch thiên hạ sao? Ngày hôm nay hãy để lão phu cho cậu biết, ngoại vật mãi mãi cũng chỉ là ngoại vật, chỉ có thực lực mới thật sự là căn bản."

"Đúng không?" Phương Minh cười nhạt một tiếng, nếu đối phương đã hiểu lầm, vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm đi.

"Nếu như lão phu đoán không sai, linh khí phòng ngự này của cậu hẳn là phòng ngự bị động, cho dù linh khí này có phải là Linh khí sử dụng một lần hay không, nhưng chỉ cần lão phu không chủ động công kích cậu thì linh khí này hẳn là sẽ không thể nào phát huy tác dụng."

Nhan Hồng Đào đã sớm nghĩ ra cách để đối phó Phương Minh, bàn tay to của lão mở mối nối trên đầu rồng của quải trượng ra, ngay sau đó, ngay mối nối đột nhiên xuất hiện một đầu rắn.

Một con rắn độc có đầu hình tam giác.

Xì xì xì!

Con rắn độc thò đầu ra khỏi mối nối, lưỡi của nó không ngừng

phun ra nuốt vào, mà ngay sau đó thân rắn cũng trườn ra quấn quanh quải trượng, về phần đầu rắn thì an tĩnh ghé vào lòng bàn tay của Nhan Hồng Đào, đôi mắt lạnh lẽo của nó nhìn chằm chằm Phương Minh đang đứng đối diện.

"Dưỡng xà, không ngờ Nhan Hồng Đào còn biết thuật dưỡng xà!"

Đoàn người lại xôn xao ầm ĩ, đa số người trên đời đều cảm thấy hơi sợ hãi chán ghét loại động vật máu lạnh có vẻ bề ngoài xấu xí như rắn này.

"Thuật khống xà, thật không ngờ lão ta vậy mà còn có ngón này."

Khác với sự xôn xao của đám người vây xem, đám người Cầu trưởng lão vừa nhìn liền biết Nhan Hồng Đào biết thuật khống xà, nếu không sau một thời gian dài bị Nhan Hồng Đào nhốt trong quải trượng, nó được thả ra ngoài rồi tuyệt đối không thể ngoan ngoãn ghé vào tay Nhan Hồng Đào như vậy.

Thuật khống xà, chính là một trong số những thuật khống thú, vốn ban đầu nó là thuật pháp thuộc về Đạo giáo, chỉ có điều không hiểu tại sao sau đó lại bị thất truyền, đến cuối cùng lại phân ra rất nhiều loại, ví như có thuật chuyên khống xà, lại còn có thuật chuyên khống trùng nữa đấy, mà tới cuối cùng thì chỉ còn cổ thuật của Nam Cương.

Cái gọi là cổ thuật chính là thuật được hình thành từ thuật khống thú thời viễn cổ, dù sao những thuật pháp thời viễn cổ này, một là có thể truyền lại tới thời nay nhưng bị thay đổi nhiều, nhờ vào trí tuệ của người đời trước cộng thêm sự thay đổi của người đời sau, những thuật pháp này càng thêm lợi hại, hai là bị thất truyền, được hậu nhân chắp vá nhờ một ít đầu mối cùng ghi chép còn lại.

Cho nên, thuật pháp từ thời xa xưa lợi hại hơn hay là thuật pháp thời hiện tại lợi hại hơn, trên thực tế giới tu luyện cũng không ai có thể khẳng định được, nhưng người trong giới tu luyện đều công nhận một điều, riêng thuật khống thú thì thuật của thời viễn cổ lợi hại hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở thời kỳ viễn cổ hồng hoang, tổ tiên của Nhân tộc phải đối mặt với cự thú hồng hoang, chính là những dị thú hình thù kỳ lạ được ghi lại trong Sơn Hải Kinh, những con dị thú này đến bây giờ cũng đã là thất truyền.

Đối diện với mấy con dị thú này, tổ tiên Nhân Tộc lại có thể sáng tạo ra thuật khống thú, đủ để hiểu thuật khống thú này cường đại đến mức nào, điều này đã được mọi người công nhận.

"Nhan Hồng Đào quả nhiên vẫn còn giữ lại át chủ bài, chúng ta chưa từng nhìn thấy lão ta dùng thuật khống xà, thậm chí còn chưa từng nghe người khác nói tới, điều này có nghĩa hoặc là lão ta chưa từng dùng thuật này trước mặt người khác, hoặc là những người nhìn thấy đều đã chết!"

Lão gù khe khẽ thở dài, bọn họ sống tới tuổi này, muốn nói còn có con bài chưa lật gì đó không bị người biết rõ là chuyện không thể nào đấy, bởi vì để đi tới một bước ngày hôm nay bọn họ đã phải trải qua bao nhiêu trận chiến kinh khủng kia chứ? Tất cả những con bài chưa lật đều bị người ta quen thuộc từ lâu.

Cũng chính bởi vì vậy, khi thấy một con rắn trườn ra từ trong quải trượng, ánh mắt của mấy người đều tràn ngập kiêng kỵ, cũng không phải bọn họ sợ rắn, thứ bọn họ kiêng kỵ là tâm cơ của Nhan Hồng Đào.

Một người sống nhiều năm như vậy lại vẫn có thể giữ được một chiêu không dùng tới, phần tâm cơ này cũng đã là rất đáng sợ.

Người như vậy tốt nhất không nên đắc tội, một khi đã đắc tội

tuyệt đối không thể để cho đối phương có cơ hội trở mình, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Trên lôi đài, Phương Minh mặc dù không biết đây vốn là lá bài tẩy chưa bao giờ sử dụng của Nhan Hồng Đào, nhưng từ phản ứng của đám người bên dưới cậu cũng có thể hiểu được một hai, Nhan Hồng Đào hẳn là chưa từng sử dụng một chiêu này, nói cách khác Nhan Hồng Đào rất có lòng tin đối với con rắn này.

Ánh mắt của Phương Minh rơi vào trên người con rắn kia, con rắn này mang tới cho cậu cảm giác vô cùng âm lãnh nguy hiểm, dựa vào cảm giác này cậu có thể xác định, con rắn này không chỉ là rắn độc đơn giản như vậy.

"Bảo bối lão phu nuôi ngươi hai mươi năm, hiện tại cũng đã tới lúc để mày biểu hiện rồi."

Nhan Hồng Đào sờ sờ đầu con rắn kia, sau đó đánh ra một chưởng, con rắn độc này bắt đầu trườn theo quải trượng rơi xuống đất, tiếp đó nó lại trườn với phương thức vô cùng quỷ dị hướng tới Phương Minh.

Đa số rắn đều trườn thẳng về phía trước, thế nhưng con rắn này trườn về phía bên trái hơn 2m sau đó lại trườn về phía bên phải hơn 2m, thỉnh thoảng lại còn lùi lại mấy thước, chỉ là lôi đài dài cỡ 30m, đợi đến khi nó trườn đến vị trí cách Phương Minh 10m thì đã một phút trôi qua.

Đôi mắt của Phương Minh hơi nheo lại, nhìn thấy cách trườn của con rắn này, rốt cục cậu cũng biết lai lịch của nó.

Huyễn xà.

Một loại rắn cực kỳ kỳ lạ, trước đây sư phụ cậu đã từng đã nói với cậu, loại rắn này có một loại năng lực đặc thù, đó chính là có thể khiến người ta sản sinh ảo giác, sau đó thừa dịp người ta rơi

vào ảo giác mà tới gần, công kích bằng chất độc, chỉ cần bị nó cắn trúng chắc chắn sẽ phải mất mạng trong vòng ba giây, kịch độc không gì sánh được.

Còn về cách nhận biết huyễn xà cũng khá đơn giản, loại rắn này nếu muốn khiến người ta tiến nhập ảo cảnh thì cần di chuyển theo bộ pháp đặc thù, cũng giống với con người bày binh bố trận, ảo trận do nó tạo ra khiến người ta hãm sâu trong đó.

Cho nên nếu như gặp phải loại rắn di chuyển theo phương thức kỳ quái, hơn nữa kiểu trườn của nó còn có chút giống với kỳ môn độn giáp, thì có thể xác định nó là huyễn xà.

Dựa vào vẻ bề ngoài tuyệt đối không cách nào đoán được nó có phải huyễn xà hay không, bởi vì huyễn xà là một loại rắn biến dị, chỉ cần là độc xà cũng có thể biến dị thành huyễn xà.

Đã biết đây là một đầu huyễn xà, khóe miệng của Phương Minh cong lên, bởi cậu nhớ tới cuộc trò chuyện của cậu và sư phụ lúc trước.

"Vậy lúc đó sư phụ có bị trúng chiêu không?"

"Con có biết canh rắn con đang uống từ đâu mà ra không?"

...

Phương Minh quét mắt nhìn Nhan Hồng Đào, cậu biết tự tin của Nhan Hồng Đào là từ đâu tới, ở trong lòng Nhan Hồng Đào vẫn luôn cho rằng trên người cậu có Linh khí phòng ngự, chỉ cần lão ta ra tay thì khí tràng hỗn loạn sẽ kích hoạt tính chủ động phòng ngự của Linh khí, thế nhưng công kích của huyễn xà thì không.

Chuyện này cũng giống với rada phòng ngự, nó có thể phát hiện có đạn đạo bay tới rồi tiến hành chặn lại, nhưng lại không cách nào cảm ứng hay công kích một con ruồi đang bay cả.

Huyễn xà không ngừng tới gần Phương Minh, tới lúc nó chỉ còn cách Phương Minh 3m thế nhưng Phương Minh vẫn đứng yên bất động, thậm chí tất cả sự chú ý của cậu đều đặt lên người Nhan Hồng Đào.

"Chuyện gì xảy ra? Con rắn này đã tới gần cậu như vậy sao cậu vẫn không có phản ứng?"

"Đúng vậy, giống như đã bị dọa tới choáng váng đầu óc."

Người ở dưới đài cũng phát hiện ánh mắt của Phương Minh có chút không đúng, đờ ra như một tên ngốc vậy.

"Phương Minh sao vậy?"

Không ít người bên nhà họ Trần cũng trở nên bối rối, con rắn kia cách Phương Minh càng gần, tay của Trần Tâm Di càng mất tự chủ mà nắm chặt hơn.

"Vũ khí bí mật lão phu nuôi dưỡng suốt 20 năm, cả giới tu luyện cũng không có bao nhiêu người biết lai lịch của huyễn xà, hiển nhiên đây chính là đòn tấn công không chút sơ hở nào đấy! Chỉ là hôm nay nó bại lộ rồi, đợi khi đám người ở đây quay về chắc hẳn sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng huyễn xà, quả là có chút đáng tiếc."

Trên mặt Nhan Hồng Đào lộ ra vẻ tiếc nuối, hiện tại lão ta chỉ có thể hi vọng món Linh khí phòng ngự trên người Phương Minh không khiến lão ta thất vọng.

Huyễn xà cách Phương Minh chỉ có chỉ còn 1m.

XÍU...UU!!

Chỉ còn cách 1m, huyễn xà đột nhiên hóa thành một vệt ánh bắn về phía Phương Minh, mà đám người phía dưới cũng kinh hãi hét lên, bởi vì bọn họ thấy độc xà kia dùng tốc độ nhanh tới mức

gần như chỉ trong chớp mắt đã bắn đến trước cánh tay Phương Minh, miệng rắn há mở, lộ ra răng nanh ở bên trong.

Một màn này khiến không ít người cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí có một số người nhà họ Trần nhát gan tới mức nhắm chặt hai mắt lại, mà lúc này trên mặt Nhan Hồng Đào cũng lộ ra nụ cười bình tĩnh chắc chắn.

Ba!

Một tiếng vang truyền tới, trong đám người truyền đến vô số tiếng hô kinh ngạc, nụ cười trên mặt Nhan Hồng Đào cũng đọng lại, mà đám người nhà họ Trần đang nhắm chặt mắt cũng đều mở ra, thấy Phương Minh vẫn đứng hiên ngang trên lôi đài, vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu.

Trần Tâm Di cũng nằm trong số người đang nhắm mắt, cho nên thời khắc này khuôn mặt cô ấy cũng mang theo vẻ nghi hoặc, quay qua hỏi cha mình: "Cha, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Đại Lương không trả lời cô ấy, chỉ là dùng ngón tay chỉ chỉ một góc trên lôi đài, ánh mắt của Trần Tâm Di nhìn theo hướng ông ta chỉ, ngay sau đó vẻ mặt càng trở nên mờ mịt.

Ở nơi đó, con rắn ban nãy đã đứt ra làm đôi, không ngừng giật giật, đầu lâu của nó còn không ngừng đóng mở.

Rốt cuộc cô ấy đã bỏ lỡ điều gì? Là Phương Minh đã đánh chết nó sao?

Trong số đám người ở đây chỉ có một số ít người thấy rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Cậu… Cậu không bị sa vào ảo giác."

Vài giây sau đó, cuối cùng Nhan Hồng Đào cũng kịp phản ứng, trên khuôn mặt già nua toát ra vẻ khó tin vô cùng.

"Cậu đã không bị sa vào ảo giác vì sao lúc trước lại có thể dại ra như vậy?"

"Nếu tôi không dại ra như vậy thì làm sao có thể lừa lão, mà đầu huyễn xà này làm sao có thể công kích tôi?"

Khóe miệng của Phương Minh cong lên, khinh thường cười nhạo, trước đây sư phụ cậu đã nói với cậu, loại huyễn xà này cực kỳ giảo hoạt cùng nhát gan, nếu như không chắc chắn mục tiêu đã sa vào ảo giác nó tuyệt đối sẽ không tới gần công kích, tình nguyện buông tha cũng sẽ không dấn thân vào nguy hiểm.

Cho nên, Phương Minh nhất định phải giả dạng bản thân đã rơi vào trong ảo giác, mà sư phụ cậu cũng đã nói cho cậu phương pháp để bản thân không thật sự rơi vào ảo giác.

Con huyễn xà này sẽ tản ra một loại mùi hương tương đối đặc thù, loại mùi này vô sắc vô vị, nhưng một khi hít phải loại mùi này bản thân sẽ rơi vào ảo giác do con rắn bố trí, do đó chỉ cần nín thở thì sẽ không sao.

Vì thế, bộ dạng đờ đẫn ban nãy chỉ là do cậu cố tình giả dạng mà thôi.

"Cậu vậy mà biết huyễn xà?"

Trong mắt Nhan Hồng Đào hiện lên vẻ khiếp sợ, lai lịch về huyễn xà lão ta chỉ may mắn nhìn thấy một lần duy nhất từ nhật ký của một tiền bối thời Minh, có thể nói ghi chép về huyễn xà này hầu như đã là thất truyền.

"Đúng vậy, tôi không chỉ biết lai lịch của nó, tôi lại còn biết rõ cách đối phó nó."

Phương Minh mỉm cười, mà vẻ mặt của Nhan Hồng Đào thì nặng nề hẳn lên, lão ta biết mình đã bị Phương Minh bỡn cợt.

"Cho dù không có huyễn xà, lão phu cũng có thể tiêu diệt cậu."

Cuối cùng Nhan Hồng Đào cũng không thể giữ vẻ mặt tươi cười nữa, chẳng qua lão ta vẫn có lòng tin với bản thân mình, cho dù không có huyễn xà, lão ta vẫn nắm chắc phần thắng.

Chương 299: Người có thực lực mạnh nhất sau tứ đại công tử

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhân cấp tầng chín, đây là tự tin của Nhan Hồng Đào.

"Ngược lại lão phu cũng muốn nhìn xem, linh khí phòng ngự của cậu liệu có thể chống lại công kích không ngừng của lão phu hay không!"

Nhan Hồng Đào giương tay áo lên, hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, nhưng mà ngay lúc tay lão ta đang kết ấn, tròng mắt đột nhiên co rút rồi lại trừng lớn, bởi vì Phương Minh đã trực tiếp đánh một quyền về phía lão ta.

"Lão già này, lão nghĩ rằng tôi còn có thể cho lão cơ hội kết ấn?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười giễu cợt, mặc dù Nhan Hồng Đào là cường giả Nhân cấp tầng chín, nếu chính diện ứng chiến khẳng định cậu không phải là đối thủ của lão ta, có điều Nhan Hồng Đào sai ở chỗ lão ta cho rằng cậu có linh khí phòng ngự.

Cho nên, ngay chiêu đầu tiên chắc chắn Nhan Hồng Đào sẽ thi triển thuật pháp có uy lực mạnh mẽ, nhưng đối với cường giả còn

ở Nhân cấp, càng là thuật pháp có uy lực mạnh mẽ thì thời gian ngưng tụ lại càng dài.

Mà Phương Minh chính là chờ cơ hội này, chờ khoảnh khắc khi Nhan Hồng Đào bắt đầu thi triển thuật pháp nhưng còn chưa thi triển xong.

Khoảng cách 30m, chưa tới 5 giây Phương Minh đã tới trước mặt Nhan Hồng Đào, thậm chí vì phải giành giật từng phút từng giây mà cậu còn chưa kịp vận chuyển Vu sư chi lực trong cơ thể.

"Khốn nạn!"

Nhan Hồng Đào bối rối trước hành động của Phương Minh, đang còn do dự không biết nên tiếp tục bấm niệm pháp quyết hay dừng lại thì nắm đấm của Phương Minh đã tới trước mặt lão ta.

Lâm vào đường cùng, lão ta không còn sự lựa chọn nào khác, lão ta bắt buộc phải thu hồi pháp quyết để kéo dài khoảng cách, thế nhưng tố chất thân thể của lão ta làm sao có thể so sánh với Phương Minh, thối lui chưa được hai bước, nắm đấm của Phương Minh đã nện lên mặt lão ta!

Phanh!

Một quyền này trực tiếp đánh nát hàm răng của lão ta, lão ta điên cuồng phun máu, bên trong máu tươi còn chứa đầy mảnh răng vỡ.

Có điều, đây chỉ mới là bắt đầu, mặc dù đã đánh trúng một quyền thế nhưng Phương Minh còn chưa định thu tay lại, ngay sau đó lại là một quyền.

Rầm rầm rầm!

Từng quyền từng quyền liên tục không ngừng nghỉ, Nhan Hồng Đào bị đánh tới đầu óc choáng váng, mặc dù lão ta là cường

giả Nhân cấp hậu kỳ, nhưng dù sao lão ta cũng lớn tuổi rồi, thân thể của lão ta cũng chỉ khỏe hơn thân thể của ông lão bình thường một chút mà thôi.

Sau khi nhận hết một bộ quyền của Phương Minh, lão ta đã sống dở chết dở, căn bản là không thể phân rõ đông tây nam bắc.

Dưới lôi đài, đôi mắt của đám người vây xem giật giật, đám người ngơ ngác nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ cổ quái trong mắt đối phương.

Tiễn Bất Thông như vậy, mà Nhan Hồng Đào trước mắt cũng là như thế.

Người tuổi trẻ kia dường như là có khuynh hướng bạo lực, vốn dĩ là một cuộc đấu pháp lại bị cậu biến thành một cuộc so tài quyền anh, từng cú đấm mạnh mẽ đánh lên da thịt kia thật khiến người ta cảm thấy máu huyết sôi trào!

"Dừng tay, mau dừng tay!"

Người nhà họ Nhan cuống cuồng lo lắng, lão gia tử tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, lão ta là trụ cột của nhà họ Nhan bọn họ, nếu không có lão gia tử, nhà họ Nhan bọn họ sẽ xuống dốc không phanh.

Đám người nhà họ Nhan vội vã muốn lên lôi đài, thế nhưng lôi đài này cao hơn 2m, đợi tới lúc bọn họ muốn leo lên thì Nhan Hồng Đào đã ngã trên mặt đất, máu me be bét.

Phương Minh nhìn đám người nhà họ Nhan đang cố gắng bò lên lôi đài, lại nhìn Nhan Hồng Đào đang nằm dưới đất, trong mắt hiện lên một tia sát ý, trực giác nói cho cậu biết, người như Nhan Hồng Đào tuyệt đối không thể lưu, mặc dù lúc này lão ta đã bị cậu phế.

Người như thế, giữ lại mạng sống cho lão ta chính là tự đào

mộ chôn mình.

Rắc!

Phương Minh trực tiếp giẫm lên ngực Nhan Hồng Đào, một cước này không chút lưu tình giẫm nát ngực lão ta. Trong không khí truyền tới tiếng xương cốt nứt vỡ, Nhan Hồng Đào cong người không ngừng hộc máu, đôi mắt già nua trừng thật lớn, nhìn chòng chọc vào Phương Minh, thế nhưng ngay sau đó liền ngã gục trên mặt đất.

Đã chết!

Người nhà họ Nhan mới leo được một nửa đoạn đường, nhìn thấy một màn như vậy toàn bộ đều ngây dại, quên cả gào rú, mà đám người vây xem dưới lôi đài thì hít sâu một hơi, đến giờ phút này bọn họ mới phát hiện, người thanh niên trẻ tuổi đang đứng trên lôi đài này cũng không phải là một con cừu non, mà là một đầu mãnh hổ hung ác.

Vòng đấu pháp trong thư diệt môn, đã lên đài thì chết sống có số, chết chính là chết, ai cũng không thể nói gì. Dù sao, thư diệt môn này vốn chính là đại chiến sinh tử.

Dưới lôi đài, sắc mặt của đám người Cầu trưởng lão đại biến, không phải vì cái chết của Nhan Hồng Đào, mặc dù cũng có một chút là vì cái chết của lão ta, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là vì Nhan Hồng Đào thua, Nhan Hồng Đào thua có nghĩa vòng đấu pháp này bọn họ là người thua, cũng có nghĩa thư diệt môn đã hoàn toàn thất bại!

"Thắng, chúng ta thắng!"

"Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng thắng được rồi."

Người nhà họ Trần mừng như điên, cảm giác tìm được đường sống từ trong chỗ chết này thật sự là quá kích thích, lúc này đám

người nhà họ Trần đã kích động tới không kiềm chế được.

Khuôn mặt Trần Tâm Di cũng đỏ bừng vì kích động, ánh mắt của cô ấy nhìn bóng lưng Phương Minh tràn đầy cảm kích.

"Phương sư đệ..."

Trần Hán Sinh cũng nhẹ giọng nỉ non, trong lúc lão tuyệt vọng muốn từ bỏ, thì vị sư đệ mới gặp không bao lâu này đã kéo bọn họ ra khỏi vực sâu tăm tối!

Có người vui mừng có người buồn.

Một bên khác, cả khuôn mặt của Lữ Trí Thần tái nhợt không còn chút máu, thần sắc tuyệt vọng, anh ta đã chờ đợi suốt mấy chục năm, vốn tưởng rằng lúc này đây rốt cục có vì phụ thân mà báo thù, thế nhưng thật không ngờ cuối cùng người thua lại là anh ta.

Hận sao?

Nhìn người thanh niên còn trẻ tuổi hơn anh ta đang đứng hiên ngang trên lôi đài, trong lòng Lữ Trí Thần đương nhiên là hận, nếu như không có cậu, anh ta đã báo được thù ngay từ vòng thứ nhất!

Chỉ là, hiện tại có hận cũng vô ích, dựa theo quy ước trong thư diệt môn, nếu anh ta thất bại thì anh ta phải chết, hơn nữa còn là chết kiểu hồn phi phách tán!

"Cha, con trai bất hiếu, không thể báo thù cho cha, thậm chí tới cả hồn phách cũng không thể nào đến cõi âm để tận hiếu với người..."

Lữ Trí Thần ngửa đầu nhìn trời xanh, mà Trương Mạn đứng ở bên cạnh anh ta thì oán hận nhìn Phương Minh, chính là thủ đoạn của người đàn ông trước mắt đã phá hủy tâm nguyện báo thù của anh Trí Thần, đồng thời đẩy anh Trí Thần vào vực sâu vạn

trượng...

"Anh Trí Thần, em đã truyền tin tức cho nhị công tử rồi, cậu ta trốn không thoát."

Trương Mạn không hề che giấu mà nói lớn, ngay khi câu nói này truyền ra ngoài, trong nháy mắt toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ.

Nhị công tử muốn tới?

Vài giây sau đó, đoàn người một mảnh xôn xao, nhị công tử muốn tới, tin tức này khiến bọn họ cảm thấy khiếp sợ!

Nói thật, thanh danh của nhị công tử bọn họ đều nghe qua, nhưng không có mấy người từng nhìn thấy nhị công tử, bởi vì chênh lệch của song phương quá lớn, ngày bình thường căn bản không có khả năng giao tiếp qua lại, chỉ có thể nhìn thấy nhị công tử trên một số thịnh hội hoặc đại điển trong giới tu luyện.

Tuy rằng bọn họ thừa nhận Phương Minh trên lôi đài kia cũng là một thiên tài, nhưng chỉ cần so sánh với nhị công tử thì hào quang của cậu ta lập tức ảm đạm hơn hẳn, dù sao tứ đại công tử thành danh đã lâu, hơn nữa thanh danh này được dựng lên từ không biết bao nhiêu trận chiến đẫm máu, là giẫm lên bao nhiêu xác của thiên tài mới lấy được.

Tứ đại công tử, sự xuất hiện của bất kỳ người nào đều sẽ khiến giới tu luyện oanh động.

Đôi mắt của Phương Minh cũng là hơi híp, mặc dù cậu chưa nghe qua danh tiếng của tứ đại công tử, thế nhưng cũng biết, nhị công tử chính là người chống lưng cho Lữ Trí Thần, là cường giả Địa cấp có thể sáng tạo ra thư diệt môn!

"Thật không ngờ còn chưa có bắt đầu thì ở đây đã náo nhiệt như vậy rồi."

Tiếng cười đột nhiên truyền tới từ bên phía ngoài đoàn người, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía bên kia, nhìn thấy một người nam tử trẻ tuổi dáng vẻ cà lơ phất phơ đang đi về phía bên này.

"Là hắn!"

Cầu trưởng lão nhận ra người nam tử này, nói thẳng: "Đệ tử giỏi nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Kiếm Vũ Môn, ba năm trước đây mặc dù thất bại trong khi khiêu chiến tứ công tử, nhưng lại là thiên tài duy nhất có thể toàn thân trở ra sau khi khiêu chiến tứ đại công tử."

Cầu trưởng lão vừa nói ra lời này, đa số người đều lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, bởi vì chuyện này bọn họ cũng đã từng nghe nói qua.

"Tôi nhớ ra rồi, ba năm trước đây có một vị thiên tài đi khiêu chiến khắp nơi, có thể nói những người trẻ tuổi thực lực thấp hơn tứ đại công tử hầu như đều bị hắn khiêu chiến mấy lần, cuối cùng hắn còn tìm tới tứ công tử, sau khi đánh được 100 chiêu với tứ công tử thì bị thua, nhưng lại có thể an toàn thối lui."

"Trận chiến đó tôi cũng biết, dựa vào tâm tính của tứ công tử, những người trước đây dám khiêu chiến anh ta không phải bị giết thì cũng là bị phế, dù sao tứ đại công tử danh khí quá lớn, có quá nhiều thiên tài muốn đánh bại tứ đại công tử để nêu cao tên tuổi, nếu không tàn nhẫn với bọn họ chắc tứ đại công tử sẽ vì phải nhận khiêu chiến mà mệt chết!"

"Cho nên vị này có thể toàn thân trở ra đã nói rõ, ngay cả tứ đại công tử cũng là khó khăn lắm mới đánh bại hắn, riêng phần thực lực có thể nói hắn là người mạnh nhất dưới tứ đại công tử."

"Cũng không nhất định, dù sao đó đã là chuyện của ba năm trước đây, mà hắn còn nhỏ hơn tứ đại công tử vài tuổi, tiềm lực

cũng lớn hơn, không chừng hiện tại đã có thể chống lại tứ công tử rồi cũng nên."

Đoàn người oanh động vì sự xuất hiện của thiên tài đệ nhất trong Kiếm Vũ Môn, mà với tư cách đương sự Thiệu Trạch Minh lại không thèm để ý chút nào, bởi vì hắn ta đã quen rồi.

Chỉ khi nghe thấy có người nhắc tới tứ công tử, ánh mắt của hắn ta mới hơi híp, trận chiến ba năm trước ấy là sỉ nhục mà cũng là kiêu ngạo của hắn ta.

Sỉ nhục, là bởi vì hắn ta thất bại.

Kiêu ngạo, là bởi vì hắn ta có thể toàn thân trở ra dưới tay tứ công tử, khiến giới tu luyện oanh động.

Thua ở trong tay tứ đại công tử cũng không mất mặt, bởi vì bốn người này gần như là đại biểu cho những người đứng đầu trong thế hệ trẻ, Thiệu Trạch Minh chỉ có thể toàn thân trở ra dưới tay tứ đại công tử mà đã khiến giới tu luyện oanh động như vậy, điều đó nói rõ địa vị của tứ đại công tử cao biết bao nhiêu.

Thiệu Trạch Minh bước từng bước về phía lôi đài, mà đám người ở đây ai cũng rối rít nhường đường cho hắn ta, cuối cùng Thiệu Trạch Minh cũng có thể ung dung đi tới trước lôi đài.

"Không tệ, có vẻ bốc đồng của tôi năm đó, chỉ tiếc cậu lại không có thực lực mạnh mẽ như tôi năm ấy."

Ánh mắt của Phương Minh cũng nhìn về phía Thiệu Trạch Minh, khí tức mạnh mẽ trên người đối phương khiến cậu hiểu được, này chính là một cường giả Địa cấp danh xứng với thực.

"Chưa đủ thực lực đã đắc tội với người không nên đắc tội, đây chính là việc làm không mang lại kết quả gì tốt đấy. Có điều tôi có thể cho cậu một sự lựa chọn, nếu như cậu nguyện ý đi theo tôi, tôi có thể giúp cậu chống đỡ nguy cơ lần này."

Thiệu Trạch Minh vừa nói ra lời này, hiện trường một mảnh xôn xao, dưới tình huống người con gái kia nói nhị công tử sắp tới mà Thiệu Trạch Minh vẫn còn dám nói ra lời này, chẳng lẽ hắn ta muốn bảo vệ Phương Minh thoát khỏi bàn tay của nhị công tử, muốn chống lại nhị công tử sao?

Lẽ nào ba năm này, thực lực của Thiệu Trạch Minh đột nhiên tăng mạnh, vì thế hôm nay hắn ta muốn khiêu chiến nhị công tử?

Nghĩ tới khả năng này, vẻ mặt đám người ở đây đều trở nên kích động hẳn lên, tuy rằng trận đấu trên lôi đài lúc nãy cũng đã khiến đáy lòng bọn họ dâng trào, nhưng so sánh với trận chiến của Thiệu Trạch Minh cùng nhị công tử, rõ ràng lực hấp dẫn của trận chiến phía sau lớn hơn trận phía trước không biết bao nhiêu lần!

Chương 300: Nhị công tử đến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đối mặt với ánh mắt của Thiệu Trạch Minh, Phương Minh đang muốn mở miệng, bất quá đã có người lên tiếng trước hắn.

"Minh thiếu, hắn phế đi Tiễn Bất Thông, có nghĩ tới mặt mũi của nhị công tử không nhị công tử tất nhiên là nổi giận. " Cầu trưởng lão nói.

Thiệu Trạch Minh liếc nhìn Cầu trưởng lão và lão gù, "Vậy thì thế nào? "

Một câu "Vậy thì thế nào" nói ra vô cùng khinh miệt, làm cho Cầu trưởng lão và lão gù xấu hổ vô cùng nhưng đối mặt với Thiệu Trạch Minh bọn họ chỉ có thể nổi giận mà không dám nói gì.

Dù sao đối phương là cường giả, bọn họ những người này chỉ ở cấp hậu kỳ của Nhân cấp, mặc dù là đỉnh tiêm thế nhưng trong mắt cường giả của Địa cấp cũng chẳng là gì.

Tu đến tầng thứ chín nhân cấp so với tu đến tầng đầu của địa cấp, tuy hai người chỉ chênh lệch một tầng, nhưng lại khác nhau một trời một vực, không bước vào địa cấp, đối với địa cấp cường giả mà nói, nhân cấp tầng một và nhân cấp tầng chín không có gì khác nhau.

Mấy người Cầu trưởng lão rất uất ức, bọn họ hiện tại chỉ có thể trông cậy vào nhị công tử nhanh đến đây một chút, chỉ cần nhị công tử đến, tất nhiên sẽ khiến Thiệu Trạch Minh kiêu ngạo kia trả giá thật lớn.

"Thế nào? "

Thiệu Trạch Minh tiếp tục đem ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, nhưng Phương Minh nhếch miệng mỉm cười, "Đa tạ hảo ý của ngươi, bất quá ta không muốn theo đuôi người khác. "

Đối với câu trả lời của Phương Minh, Thiệu Trạch Minh cũng không ngạc nhiên bất kỳ một thiên tài nào cũng có ngạo khí, sao có thể cam tâm đi theo người khác.

Thế nhưng, làm những thiên tài này chịu thất bại, hoặc là biết trên đời này còn nhiều người tài giỏi hơn hắn đang tồn tại thì hắn sẽ cam chịu cúi đầu.

Nghe Phương Minh cự tuyệt, ở đây không ít người đều lộ ra vẻ thất vọng, bọn họ muốn thấy được đại chiến giữa Thiệu Trạch Minh và nhị công tử nhưng lại bị thu hút bởi Phương Minh cự tuyệt Thiệu Trạch Minh , như vậy sẽ không còn lý do để Thiệu Trạch Minh và nhị công tử đại chiến với nhau.

Thiệu Trạch Minh cười lắc đầu, cứ như vậy tựa vào lôi đài , mà người ở chỗ này cũng bởi vì cử động của hắn mà phấn chấn, Thiệu Trạch Minh phải ở chỗ này đợi Nhị công tử đến.

Một khi nhị công tử tới, dù cho không có Phương Minh làm nguyên nhân, nhưng hai vị thiên tài này tất nhiên là không phục lẫn nhau, đến lúc đó rất có thể bạo phát chiến đấu, mà đây là kết quả mà bọn hắn mong đợi.

Giờ khắc này, đã không có ai quan tâm Phương Minh rồi, càng không có người quan tâm đến ân oán giữa Lữ Trí Thần và nhà họ

Trần nữa rồi.

Duy chỉ có Phương Minh, chú ý tới biểu cảm xám như tro trên mặt Lữ Trí Thần, nhìn thấy vẻ mặt của Lữ Trí Thần , trong lòng của hắn cũng khẽ thở dài một cái, Lữ Trí Thần nói ra cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

Đây là một thanh niên luôn một lòng vì cha mình báo thù , có thể tưởng tượng được, mấy chục năm qua, Lữ Trí Thần ngậm bao nhiêu đắng và bỏ ra bao nhiêu mồ hôi, nếu không, một người trẻ tuổi như vậy không có khả năng đạt được cảnh giới này.

Phương Minh vẫn rất may mắn, so sánh với những người khác, bởi vì sư phụ của mình và Vu sư truyền thừa, ở một phương diện khác hắn quả thực xem như là mở móc treo, nếu như theo lời của người quản trò mà nói, phần lớn mọi người đều tham gia vào trò chơi còn hắn chỉ làm người dạo chơi.

Trần gia bên kia, từ lúc mới bắt đầu đã kích động nhưng bây giờ tâm tình cũng là chậm rãi bình ổn lại, Trần Hán Sinh đi tới bên cạnh Phương Minh , nhỏ giọng nói rằng:"Phương sư đệ, hay là chúng ta rời khỏi nơi này trước? "

Trần Hán Sinh nói lời này là vì suy nghĩ cho Phương Minh, giải quyết chuyện diệt môn, Trần gia bọn họ không gặp nguy hiểm, nhưng mình và vị Phương sư đệ này sẽ gặp phải nguy hiểm to lớn, bởi vì Phương sư đệ phế bỏ thủ hạ của vị Nhị công tử kia, chẳng khác nào trực tiếp đánh vào mặt Nhị công tử một cái.

Tuy là hắn không biết lai lịch của nhị công tử như thế nào, thế nhưng hắn trà trộn giới tu luyện nhiều năm như vậy biết một đạo lý, những cường giả kia không thể nhịn được nếu bị mất mặt mũi.

"Trần sư huynh, không cần lo lắng, đệ có thủ đoạn tự vệ. "

Phương Minh trên mặt tràn đầy nụ cười bình tĩnh, hắn nói lời

này không phải là để Trần Hán Sinh an tâm, hắn đúng là có thủ đoạn tự vệ.

Phương Minh không có tự tin cho rằng thực lực của hắn bây giờ có thể cùng địa cấp cường giả đối kháng, hắn nói thủ đoạn tự vệ chính là sợi lông mà sư phụ để lại cho hắn, lần trước dùng hết một sợi còn dư lại hai sợi.

Cho dù nhị công tử lợi hại như thế nào đi nữa, Phương Minh cũng không tin hắn có thể chống cự được cọng lông mà sư phụ để lại cho mình.

Chẳng qua chỉ khi nào xảy ra tình huống xấu nhất, hắn mới ném ra sơin lông của sư phụ, sau khi trải qua chuyện lần trước ở công viên, hắn đã biết ba sợi lông của sư phụ mình trân quý nhường nào.

Không tới một khắc đồng hồ thời gian, trước cửa trang viên lại xuất hiện mấy bóng người, trẻ có già có, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn chưa phải là một phe, bởi vì đi ở phía trước là một nam một nữ tuổi còn trẻ đang nhìn lão già ăn mặt lôi thôi phía sau bằng ánh mắt căm phẫn.

Mấy người này đi tới, Thiệu Trạch Minh chỉ liếc nhìn một cái rồi tiếp tục khôi phục dáng vẻ ngẩng đầu nhìn trời.

"Là hắn! "

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy Thiệu Trạch Minh, trên mặt mang theo vẻ kiêng kỵ, lôi kéo cô gái bên cạnh đứng qua một bên không nói tiếng nào.

"Ha ha, chư vị đồng nghiệp đều tới sao, ta nghe nói nơi này có thư khiêu chiến diệt môn, cố ý tới tham gia náo nhiệt, sao thế, đều kết thúc sao? "

Một vị hòa thượng vẻ mặt béo tròn đi đến, chỉ bất quá hòa

thượng này không mặc tăng y mà là tây trang, nếu như không phải trên đầu hắn có chấm tròn ước đoán không có ai nghĩ hắn là hòa thượng.

Nhìn thấy vị hòa thượng này xuất hiện, không ít người biểu tình đều trở nên quái dị, bởi vì bọn họ nhận ra thân phận của hòa thượng này.

Hòa thượng điên của Ngũ Đài Sơn Nhiếp Thông.

Ngũ Đài Sơn, một trong những phật giáo danh sơn , mười năm trước, Ngũ Đài Sơn có một vị hòa thượng còn trẻ bởi vì phạm vào quy cũ của Ngũ Đài Sơn mà bị đuổi ra khỏi chùa, bắt đầu từ đó du tẩu khắp nơi để tu luyện.

Còn nguyên nhân phạm giới của vị này cũng rất đơn giản, đó chính là sát giới.

Mười năm trước, vị này trong một đêm tru diệt mười mạng người của một nhà, mà gia tộc đó chỉ là một gia tộc tu luyện nhỏ nhưng lại có một vị cường giả tu luyện đến tầng thứ chín của nhân cấp tọa trấn.

Mười năm trước, vị thực lực của người này có thể giết được cường giả nhân cấp đỉnh phong, mười năm trôi qua, không người nào dám dự đoán được thực lực của hắn đã tinh tiến đến đâu.

Thậm chí cũng có người tiên đoán, thực lực của người này sớm đã đạt đến địa cấp rồi, chỉ bất quá bởi vì tuổi tác, cho nên mới không có cách nào hướng Tứ đại công tử khiêu chiến, nếu không cái ghế Tứ đại công tử có khi sẽ thay người.

Ở tu luyện giới, Tứ đại công tử chỉ có bốn người hơn nữa nếu muốn trở thành Tứ đại công tử còn có một yêu cầu, đó chính là dưới bốn mươi tuổi, qua bốn mươi tuổi dù chỉ một ngày cũng không thể trở thành Tứ đại công tử.

Nếu không, giới tu luyện này có nhiều lão tiền bối thực lực mạnh mẽ như vậy, những người khác làm sao có cơ hội lấy được danh xưng Tứ đại công tử.

Thấy Nhiếp Thông tiến đến, ánh mắt của Thiệu Trạch Minh lần đầu tiên có vẻ ngưng trọng, hướng phía đối phương gật đầu, xem như là bắt chuyện rồi.

Nhiếp Thông cũng nở nụ cười chào lại, sau đó chính là đứng qua một bên, nhưng nếu như có người chú ý tới sẽ phát hiện, Nhiếp Thông thỉnh thoảng lại nhìn về phía lão già ăn mặc lôi thôi như ăn mày kia.

Lão già đứng trong góc cười ha ha mấy tiếng, mà ánh mắt của lão khi nhìn đến Phương Minh, trong đôi mắt già nua ánh lên tia sáng khác thường.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao những cường giả bình thường không xuất hiện lại đột nhiên xuất hiện? "

Đám người vây xem toàn bộ đều lộ ra vẻ nghi hoặc, nếu như nói là bởi vì chiến thư diệt môn của Lữ Trí Thần và Trần gia thì bọn họ không tin, bởi vì loại chuyện bát nháo này không thể nào thu hút sự chú ý của cường giả địa cấp.

Khi những người này còn đang nghi ngờ thì trước cửa trang viên xuất hiện một thanh niên, khi hình bóng người thanh niên này xuất hiện, đám người Cầu trưởng lão trên mặt lộ ra nét vui mừng, bước nhanh tới để nghênh đón.

Bên trên lôi đài, Thiệu Trạch Minh để tay lên trường kiếm bên hông, biểu tình xuất hiện vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Hết thảy đám người vây xem lúc này cũng đều trở nên kích động, nhìn bóng người đứng nơi cửa, đối phương mặc dù chỉ là đứng ở nơi đó, nhưng lại tạo cho bọn hắn một nguồn áp lực kinh

khủng.

Đây chính là uy lực của cường giả địa cấp, đây chính là sức ảnh hưởng của Tứ đại công tử.

Mọi người cũng đều biết lai lịch và thân phận của vị này, là Nhị công tử trong Tứ đại công tử.

Chương 301: Hiện tại, ngươi còn muốn cự tuyệt bản công tử sao?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Nhị công tử, ba chữ này có lực chấn nhiếp vô cùng lớn.

Trong toàn bộ trang viên, chỉ ngay cả giọng nói cũng thấp xuống vài phần, tiếng nghị luận khi trước cũng chớp mắt tiêu thất.

Người có tên, cây có bóng.

"Nhị công tử."

Mấy người Cầu trưởng lão và lão gù tiến lên đón, Mục Võ trên mặt không có biểu tình biến hóa gì, điều này làm cho trong lòng ba người Cầu trưởng lão trở nên thấp thỏm, bọn họ biết nhị công tử là đang tức giận.

"Bọn ta vô năng, không thể hoàn thành nhiệm vụ nhị công tử giao phó, tình nguyện bị phạt. "

Mục Võ lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía mấy người Cầu trưởng lão, chỉ như vậy vài giây, nhưng đối với mấy người Cầu trưởng lão mà nói là đã không ngừng dày vò.

"Các ngươi nhớ kỹ, nếu như có lần sau cũng không cần quay

về gặp ta. "

Giọng nói bình thẳng nhưng lại mang theo áp lực không thể kháng cự, đám người Cầu trưởng lão chẳng những không vì vậy cảm thấy ủy khuất, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ biết lần này là không cần chịu phạt.

Không chỉ đám người Cầu trưởng lão cảm thấy có gì đó không đúng, những người khác cũng đều cảm thấy như vậy, đơn giản đó là nhị công tử.

Mục Võ từng bước một đi về phía trước, tất cả mọi người nhanh chóng nhường đường, động tác của hắn không nhanh, nhưng làm cho biểu tình của Thiệu Trạch Minh trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Cuối cùng, khi Mục Võ đi tới trước lôi đài ba thước thì ngừng lại, ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên người Thiệu Trạch Minh, mà tay phải của Thiệu Trạch Minh cầm thật chặc vỏ kiếm, cả người tựu như lúc nào cũng lập tức rút lợi kiếm ra khỏi vỏ, bộc lộ năng lực.

Bất quá, ánh mắt của Mục Võ cũng chỉ dừng lại trên người Thiệu Trạch Minh ba giây, sau đó liền nhìn về phía Lữ Trí Thần đang vẻ mặt tuyệt vọng bên cạnh.

"Đúng là phế vật, ta cho ngươi nhiều tài nguyên như vậy, đào tạo ngươi mười năm, còn đích thân sáng lập diệt môn thư để cho ngươi báo thù, thật không ngờ ngươi lại khiến cho ta thất vọng như vậy."

Lữ Trí Thần nghe Mục Võ nói, có chút xấu hổ cúi đầu.

"Phế vật với ta mà nói không có giá trị."

Mục Võ nhìn về phía Lữ Trí Thần như nhìn thấy một người chết, nói xong lời này sau đó ánh mắt lại chuyển hướng về phía

Phương Minh trên lôi đài, "Ngươi phế bỏ của ta một tên thủ hạ, chẳng khác nào tát vào mặt của ta, nói thật, nếu là trước đây ngươi đã biến thành một xác chết rồi. "

Trên lôi đài, Phương Minh chỉ cười cười.

"Bất quá bản công tử gần đây quý trọng người tài, chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo bản công tử, việc này bản công tử đều có thể bỏ qua, đồng thời, phế vật này cũng có thể giao cho ngươi xử lý. "

Mục Võ vừa nói xong, toàn trường một mảnh xôn xao, bởi vì người ở chỗ này thật không ngờ Mục Võ và Thiệu Trạch Minh có cùng một dạng tâm tư, là muốn thu Phương Minh về dưới trướng.

Sắc mặt Lữ Trí Thần lại tái nhợt một phần, móng tay đâm sâu lún vào lòng bàn tay, hắn cho tới bây giờ cũng biết trong mắt Nhị công tử chỉ có hai loại người, một loại là người hữu dụng, một loại là người vô dụng.

Nếu như không phải là vì cha mình báo thù, hắn sẽ không chọn đầu nhập dưới trướng của Mục Võ, bất quá bây giờ hắn cũng chẳng còn gì để mất bởi vì thua diệt môn thư đối với hắn mà nói đã là mất đi cả thế giới.

Rất nhiều người nhìn về phía Phương Minh, bọn họ cảm thấy vô cùng hồi hộp bởi vì đối mặt với lời chiêu dụ của một vị công tử, thiết nghĩ không có ai cự tuyệt.

Giới tu luyện tuy là dựa vào thực lực để nói chuyện, mà thực lực là cần tài nguyên để tu luyện, tài nguyên đến từ chính nơi nào, phần lớn chính là dựa vào chỗ dựa vững chắc sau lưng cung cấp, cho nên đối với một vài tu luyện giả nhất là tán tu mà nói, có thể tìm được một ngọn núi chống lưng là tốt nhất.

Mà nhị công tử, chính là một ngọn núi như vậy.

Trong đám người, duy chỉ có vị lão giả dơ bẩn kia là mang trên mặt ý vị thâm trường, ánh mắt dừng lại trên người Phương Minh.

"Thật ngại quá, ta không có ý định đi theo.bất cứ ai."

Xôn xao!

Phương Minh vừa nói xong toàn trường liền xôn xao một hồi, lúc này đây tất cả đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Phương Minh, bởi vì bọn họ thật không ngờ Phương Minh lại cự tuyệt.

"Tên Phương Minh này cũng quá không biết thân phận rồi, nhị công tử quý trọng người tài như vậy lại không biết điều."

"Đúng vậy, cậy tài khinh người cũng phải có giới hạn, hắn thật vẫn cho là hắn có thể so sánh cùng nhị công tử sao. "

"Coi như hắn có thiên phú như thiên phú của nhị công tử, nhưng nếu như không biết xem xét thời thế, không biết mình hiện đang gặp phải tình cảnh như thế nào, thiên tài như vậy cũng sống không lâu dài được."

"Hắn cũng không suy nghĩ một chút tình cảnh của hắn trước mắt, không chọn đi theo nhị công tử, nhị công tử có thể buông tha hắn sao? "

Tất cả mọi người cảm thấy Phương Minh quá không biết điều, cảm thấy Phương Minh quá ngạo khí.

Thần sắc của Mục Võ trầm xuống, "Ta là người không thích bị người khác cự tuyệt, cũng không muốn thử thêm một lần nữa. "

Phương Minh bật cười lớn, "Ta cũng là người không thích lặp lại lời nói, huống chi lời này ta lúc trước đã nói qua một lần. "

"Haha, tốt, tán thưởng cái tính khí này của ngươi, tuy là ngươi

lúc trước cự tuyệt ta, nhưng ta thích ngươi. "

Thiệu Trạch Minh vẫn không nói gì lúc này bỗng cất tiếng cười to, hiển nhiên Phương Minh cự tuyệt Mục Võ khiến hắn cảm thấy trong lòng rất vui sướng.

Mục Võ chuyển ánh mắt hướng về phía Thiệu Trạch Minh "Bại tướng dưới tay Lão Tứ, có tư cách gì để nói?"

Thiệu Trạch Minh biểu tình băng lãnh, "Vậy hãy để bại tướng như ta đi thử một chút cái gọi là bản lĩnh của nhị công tử. "

Nghe Thiệu Trạch Minh nói, đoàn người phấn chấn một hồi, bởi vì bọn họ mong đợi một màn xuất hiện, Thiệu Trạch Minh và nhị công tử quả nhiên là đối mặt.

Mục Võ cười nhạt, Thiệu Trạch Minh cũng khẽ quát một tiếng, tay phải ấn ở trên chuôi kiếm, nhưng, cảnh Thiệu Trạch Minh rút kiếm mà mọi người mong chờ vẫn chưa xuất hiện, ngược lại Thiệu Trạch Minh biểu hiện trên mặt trở nên ngưng trọng.

"Xảy ra chuyện gì? "

"Thiệu Trạch Minh tại sao không rút kiếm? "

Trong đám người, nhà sư điên Nhiếp Thông đột nhiên mở miệng nói: "Không phải hắn không rút kiếm, mà là hắn bị khí cơ của Mục Võ khóa lại, không xuất kiếm được."

Trong đám người đứng đây, chỉ có hắn đã nhìn ra tình huống của Thiệu Trạch Minh, Mục Võ tuy không nhúc nhích, thế nhưng khí cơ trực tiếp khóa được Thiệu Trạch Minh, khí cơ áp bách phía dưới, Thiệu Trạch Minh không xuất kiếm được.

A!

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, từng người mang trên

mặt vẻ khiếp sợ, chỉ dựa vào khí cơ đã có thể làm cho Thiệu Trạch Minh không xuất kiếm được, nhị công tử này rốt cuộc là cường đại đến trình độ nào?

Tầng ba Địa cấp? Tầng bốn Địa cấp?

Chưa đến bốn mươi tuổi, đã tu đến cảnh giới tầng ba, tầng bốn địa cấp, cái thiên phú này thật sự là quá kinh người.

Thân là người trong cuộc Thiệu Trạch Minh lúc này là người cảm thụ sâu nhất, hắn rõ ràng cảm thụ được khí cơ cường đại từ trên người Mục Võ truyền tới trực tiếp khóa được hắn, cổ khí thế kia đè nặng hắn khiến hắn căn bản là không rút kiếm ra được.

"Muốn ta chịu thua như vậy ư, không có dễ dàng như vậy đâu. "

Thiệu Trạch Minh nổi giận gầm lên một tiếng, sau một khắc sắc mặt ửng hồng, ngay sau đó một dòng máu từ khóe miệng của hắn tràn ra, còn hắn lại lui ba bước về phía sau.

Xoẹt!

Trưởng kiếm xuất vỏ!

"Lợi dụng năng lực bạo phát khi tự tổn thương cơ thể để phá giải hết khí cơ, Thiệu Trạch Minh thật đúng là quyết đoán."

Vẫn là Nhiếp Thông mở miệng, giờ khắc này đám người xung quanh vừa nhìn chằm chằm lôi đài bên kia, vừa vểnh tai lắng nghe Nhiếp Thông giảng giải.

Địa cấp cường giả đánh nhau, bọn họ xem không hiểu, cho nên cần Nhiếp Thông giải thích, mà Nhiếp Thông tựa hồ cũng biết tâm tư của mọi người, nên cũng không có tính toán.

"Tập trung khí cơ tất nhiên chỉ có cấp cường giả mới có thể

làm được, nói trắng ra chính là điều động khí tràng chung quanh để ngăn chặn đối thủ, khí tràng này cân bằng với khí tràng của đối thủ, dưới tình huống bình thường nếu muốn phá giải chỉ có một biện pháp, đó chính là trong chớp mắt tăng cường khí tràng của mình. "

"Thiệu Trạch Minh lựa chọn biện pháp là cắn đầu lưỡi của mình, trong khoảnh khắc đầu lưỡi bị cắn, khí tràng được tăng cường, đột phá phong tỏa của khí cơ, kế tiếp, thì chờ Thiệu Trạch Minh có thể nắm chặc cơ hội này không, Thiệu Trạch Minh xuất kiếm và không xuất kiếm rõ là hai cấp bậc."

Câu nói sau cùng của Nhiếp Thông khiến mọi người đều hiểu ra, bởi vì tất cả mọi người đều biết Kiếm Vũ môn là chuyên gia trong kiếm thuật, hơn nữa còn phải dung nhập đạo pháp vào trong kiếm thuật.

Có thể nói, đệ tử Kếm Vũ Môn có kiếm và đệ tử Kiếm Vũ Môn không có kiếm, hoàn toàn hơn kém nhau gấp đôi, thực lực càng mạnh chênh lệch này lại càng lớn.

Trường kiếm huy vũ!

Thiệu Trạch Minh không do dự trực tiếp bổ một kiếm về phía Mục Võ, đưa tới từng cơn luồng khí dao động ngay cả mọi người vây xem đều cảm nhận được.

"Trường kiếm vấn lộ! "

Một kiếm vung ra, Thiệu Trạch Minh lại vung tiếp một kiếm, bởi vì hắn biết cơ hội chỉ có một lần, đối phương sẽ không cho hắn thêm cơ hội xuất thủ.

"Trường kiếm vấn tâm."

"Trường kiếm vấn đạo."

Tuyệt học của Kiếm Vu môn, Vấn Kiếm tam thức, sát nhập đạo thuật ở bên trong, mà đây cũng là ba chiêu mạnh nhất của Thiệu Trạch Minh.

Đối mặt với trường kiếm của Thiệu Trạch Minh, chân mày của Mục Võ đều không hề nhíu một lần, mãi đến khi Thiệu Trạch Minh thi triển xong, lúc này mới chậm rãi vung ra một quyền.

Lúc Mục Võ vung ra một quyền này, trong những người có mặt tại đây, sắc mặt của Nhiếp Thông và lão giả dơ bẩn biến hóa một cái, còn trên lôi đài, thần sắc của Phương Minh cũng có chút quái dị, bởi vì hiện tại trong cơ thể hắn tinh huy châu không bị khống chế chuyển động một cái.

"Thiệu Trạch Minh thua."

Nhiếp Thông khẽ thở dài một cái, mà tựa hồ là như để nghiệm chứng lời nói của Nhiếp Thông, ngay sau đó, Mục Võ trực tiếp đấm vào trường kiếm của Thiệu Trạch Minh.

Trường kiếm rung động, tiếng kiếm vang lên, chỉ sau một khắc trực tiếp vỡ vụn, mà cùng lúc đó Mục Võ cũng đấm vào ngực của Thiệu Trạch Minh.

Bộp!

Thiệu Trạch Minh như diều đứt giây té bay ra ngoài, vừa bay giữa không trung cùng vừa phun ra một ngúm máu, khi rơi xuống đất, nét mặt vô cùng nhợt nhạt.

Tĩnh!

Đoàn người hoàn toàn yên tĩnh!

Tuy là tất cả mọi người cảm thấy Thiệu Trạch Minh sẽ khiêu chiến không thành công, nhưng bọn họ từ trước đến nay đều cho rằng Thiệu Trạch Minh và Nhị công tử chắc sẽ có một hồi long

tranh hổ đấu, mà bây giờ xem ra đây rõ ràng chính là một hồi chiến đấu chênh lệch.

Không phải Thiệu Trạch Minh quá yếu, mà là nhị công tử quá mạnh mẽ.

Bây giờ Thiệu Trạch Minh tuyệt đối có thực lực của tứ công tử ba năm trước, có thể mặc dù như vậy vẫn chịu không được một quyền của nhị công tử, người ở chỗ này đã không dám tưởng tượng thực lực của Nhị công tử rốt cuộc là tới trình độ nào.

Phương Minh mắt cũng híp lại, hắn biết rõ, nếu như đổi lại là hắn cũng không tiếp nổi một quyền này, Nhị công tử này thực lực đúng là khủng bố.

"Nhị công tử uy vũ! "

Đám người Cầu trưởng lão lúc này nào còn có dáng dấp của cường giả, giống như chó săn ở một bên hô to.

Mục Võ không thèm nhìn mấy người Cầu trưởng lão, mà đưa mắt nhìn sang Phương Minh:

"Hiện tại, ngươi còn muốn cự tuyệt bản công tử sao? "

Chương 302: Mục Võ kinh sợ thối lui

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Mục Võ đang dùng sự thật trước mắt biểu lộ sự cường đại của hắn, mà sau khi hắn phô bày thực lực cường đại, tất cả mọi người cảm thấy Phương Minh cũng sẽ không cự tuyệt lời mời của Mục Võ nữa.

"Xem ra Phương Minh thật đúng là được nhị công tử coi trọng, đây coi như là lần thứ ba được mời rồi."

"Nhị công tử yêu quý nhân tài, càng là cường giả như vậy lòng dạ càng rộng lớn hơn."

...

Toàn bộ những người vây xem đều nhìn Phương Minh, nhưng mà Phương Minh không trả lời, chỉ lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng là hắn cự tuyệt.

"Cái này... Hắn thật sự là quá không biết điều. "

"Nhị công tử, đối với loại người này không nên mời gọi hắn. "

"Không biết điều, phải là ta trực tiếp tát một cái chết tươi. "

Quần hùng xúc động phẫn nộ, đối với người ở chỗ này mà nói,

Phương Minh liên tục ba lần cự tuyệt Nhị công tử, đây là tự đại quá mức không thể tha thứ.

Lần đầu tiên cự tuyệt còn có thể nói là thiên tài ngạo khí, lần thứ hai cự tuyệt chỉ có thể nói ngạo khí quá mức, thế nhưng sau khi thấy được thực lực của Nhị công tử vẫn cự tuyệt như cũ đó chính là không tán thưởng.

Đây chính là lòng người!

Bởi vì đối với người ở chỗ này mà nói, bọn họ khát vọng cơ hội này biết bao, nhưng Phương Minh thì sao, nhiều lần cự tuyệt cơ hội này, khiến trong lòng bọn họ tràn đầy bất mãn.

Rất nhiều người nỗ lực hồi lâu lại cầu mà không gặp được cơ duyên khi thấy cơ hội mà người khác đạt được dễ như trở bàn tay nhưng lại cự tuyệt, những người này trong lòng chỉ biết tràn đầy ước ao, mà ước ao sau đó sẽ hóa thành thành đố kị.

"Ngươi đã tiêu hao hết sự kiên nhẫn của ta. "

Mục Võ mặt xám như tro, hắn thấy Phương Minh đúng là không thức thời, mà đối với không thức thời, hắn sẽ không bỏ qua.

"Nhị công tử cũng tới rồi. "

Mắt thấy bầu không khí trở nên ngưng trọng, lúc Phương Minh đặt tay ở bên hông, trước cửa trang viên đột nhiên truyền đến một giọng nói lanh lảnh của một gái.

Một mặc cô gái trẻ tuổi mặc váy trắng đang chậm rãi đi đến, cô ta mang trên mặt nụ cười, dung nhan sắc sảo khi mỉm cười khiến cho tất cả những người nhìn thấy như đang tắm trong gió xuân.

Bên cạnh cô gái mặc váy trắng cũng có mấy cô gái khác, dung mạo đều xinh như hoa, nhưng vẫn mờ nhạt trước nhan sắc của cô.

"Niệm tiên tử. "

Trong đám đông có người kinh hô, bởi vì bọn họ nhận ra thân phận của cô gái mặc váy trắng, một trong mười Đại tiên tử của giới tu luyện có vô số người theo đuổi.

Ngay cả Mục Võ vốn dĩ đang nổi giận cũng dần tiêu tán, gương mặt chậm rãi giãn ra lộ ra ý cười, nhìn Niệm tiên tử.

"Thật không ngờ lúc này đây ngay cả Nhị công tử cũng tới, xem ra đến lúc đó chắc chắn là một hồi thịnh hội. "

Niệm Dao Băng đến hóa giải không khí khẩn trương bên trong trang viên, cái này chính là chỗ lợi hại của nàng, đều nói người trong giới tu luyện hoặc nhiều hoặc ít đều có địch nhân, nhưng đối với Niệm tiên tử, không có mấy người có địch ý.

Mục Võ mỉm cười, "Có Niệm tiên tử ở đây, mới xem như thịnh hội. "

Đối với Mục Võ mà nói, Niệm tiên tử tuy là rất đẹp, nhưng tu luyện đến cảnh giới này rồi, nữ nhân xinh đẹp chỉ cần hắn muốn thì có dễ như trở bàn tay, hắn chân chính khách khí như vậy nguyên nhân là bởi vì bối cảnh của Niệm tiên tử.

Mười Đại tiên tử trong giới tu luyện đều là dung mạo động lòng người, nhưng có thể được bầu thành mười Đại tiên tử cũng không phải là dựa vào dung mạo, giới tu luyện là dựa vào thực lực nói chuyện, mười Đại tiên tử cùng bọn Tứ đại công tử giống nhau, chính là dựa vào thực lực và thiên phú.

Nếu không, chỉ có dung mạo chẳng qua cũng chỉ là một cái bình hoa mà thôi, làm sao có thể đủ xưng là tiên tử.

Bối cảnh của Niệm Dao Băng rất lớn, cho dù là Mục Võ không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ cũng không muốn đắc tội.

Người ở chỗ này đều đắm chìm vì Niệm tiên tử, ước chừng qua chừng mười giây mới phản ứng được, mà không ít người đầu óc linh hoạt đã lấy được một tí tin tức hữu dụng từ cuộc đối thoại giữa Niệm Dao Băng và Mục Võ.

Nhị công tử Mục Võ đến Ma Đô cũng không phải là vì Phương Minh mà đến, hoặc là chuẩn xác mà nói đây chỉ là chuyện thuận tiện, Nhị công tử và đám người Niệm tiên tử đến là vì một buổi thịnh hội.

Chỉ là, rốt cuộc là dạng thịnh hội gì lại có thể hấp dẫn Nhị công tử và Niệm tiên tử như vậy, hơn nữa mấu chốt nhất là bọn hắn từ đầu tới đuôi đều chưa từng nghe qua một chút phong thanh nào.

Có thể xác định một điểm, hoặc là cấp bậc thịnh hội rất cao, bọn họ căn bản là tiếp xúc không được, hoặc là sẽ cử hành ngay tại đây luôn, cho nên bọn họ không có nghe được phong thanh.

"Nhị công tử đây là?" Niệm Dao Băng vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

"Cũng không có gì, bất quá là có người phế đi thủ hạ của ta, có kẻ ếch ngồi đáy giếng khiêu chiến với ta." Mục Võ trả lời rất tùy tiện.

Nghe Mục Võ nói, Niệm Dao Băng đá ánh mắt đầu tiên là liếc nhìn Thiệu Trạch Minh nằm dưới đất, rồi nhìn lại Phương Minh đứng ở trên lôi đài, đôi mắt đẹp có vẻ kinh ngạc hiện lên, lấy trí tuệ của nàng rất nhanh đã hiểu chuyện gi đang xảy ra.

"Nhị công tử, không biết có thể nể mặt ta một chút không, sư môn ta và Kiếm Vũ môn có chút quan hệ. "

Niệm Dao Băng biết thân phận của Thiệu Trạch Minh, mà Mục Võ cũng không tức giận một chút nào, "Nếu Niệm tiên tử lên tiếng, ta di nhiên là nể mặt rồi. "

Đối với Mục Võ mà nói, Thiệu Trạch Minh chỉ là một bại tướng dưới tay mà thôi, đối với hắn không tạo được bất kỳ nguy hiểm nào, hắn cũng không cần phải chú ý, vì vậy liền bán cho Niệm Dao Băng một cái nhân tình.

"Nhị công tử, nếu hôm nay trùng hợp gặp nhau ở chỗ này, không bằng để tiểu muội kính một ly, chúng ta cùng uống một chén, dù sao, cả ngày đánh đánh giết giết cũng không tốt."

Nghe Niệm Dao Băng nói, Mục Võ trên mặt lộ ra nụ cười tư lự, hắn biết Niệm Dao Băng muốn ngay cả người trẻ tuổi trên lôi đài kia cũng được tha.

Đây chính là chỗ lợi hại của Niệm Dao Băng, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khắp nơi kết duyên, hiển nhiên Niệm Dao Băng đây là đang đầu cơ kiếm lời, muốn từ dưới tay mình cứu người trẻ tuổi này, sau này nếu như người trẻ tuổi này mạnh lên nhất định sẽ thiếu Niệm Dao Băng một cái nhân tình.

"Niệm tiên tử, Thiệu Trạch Minh thì ta có thể buông tha, nhưng hắn không được."

Mục Võ cự tuyệt, hắn liên tục ba lần mời Phương Minh, cũng là bởi vì nhìn thấu tiềm lực của Phương Minh, mà đối phương nếu không muốn đi theo mình, như vậy chỉ có thể bóp giết từ trong trứng nước.

Niệm Dao Băng mỉm cười nhìn Phương Minh lộ ra một nụ cười tiếc nuối, nhưng lại không nói gì nữa, hiển nhiên nàng trong lòng cũng đang đánh giá, vì có được một cái thiện duyên mà chống đối Mục Võ có lợi lộc gì hay khôn, đáp án cuối cùng chính là không có lợi lắm.

"Nhớ kỹ, kiếp sau đừng nên kiêu ngạo như vậy."

Mục Võ không muốn trì hoãn thời gian nữa, một bước nhảy

lên lôi đài, mà Phương Minh cũng giơ tay phải ra, trong lòng bàn tay có một sợi lông.

Phương Minh rất rõ ràng, thực lực của hắn cùng Mục Võ chênh lệch quá lớn, cho nên nhất định phải xuất thủ trước, nhưng khi Phương Minh nhẹ giơ tay phải ra, đột nhiên truyền ra một tiếng ho khan.

“Khục khục, nhị công tử, lão phu cảm thấy ngươi tốt nhất vẫn là không nên ra tay với hắn, nếu không... Hậu quả này ngươi không thể gánh nổi."

Đạo thanh âm này truyền ra làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới, khi mọi người thấy người nói là lão già lôi thôi kia, biểu hiện trên mặt đều trở nên quái dị.

Trong tất cả mọi người, duy chỉ có nhà sư điên Nhiếp Thông có tinh quang hiện lên trong mắt, tuy hắn không biết thân phận của lão già lôi thôi này, thế nhưng hắn biết rõ người này là một vị cường giả.

Mục Võ cũng nhìn về phía lão giả dơ bẩn, giữa hai lông mày mang theo ý cười nhạt, "Trên đời này, làm gì có hậu quả nào mà bản công tử không gánh nổi. "

Lão già lôi thôi nhúc nhích khóe miệng, nhưng không có thanh âm truyền ra, không ít người hiểu ra, chỉ có địa cấp cường giả mới có kỹ năng truyền âm nhập mật.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về Mục Võ, bởi vì bọn họ đang nhìn thấy Mục Võ thay đổi sắc mặt, lần đầu tiên mày nhăn lại, thậm chí trong con ngươi lúc đó có vẻ khiếp sợ.

"Ngươi xác định? "

Mục Võ lúc nói lời này không dùng truyền âm nhập mật, mà là

trực tiếp hỏi, sau khi lão giả lôi thôi gật đầu, ánh mắt của hắn trở nên ngưng trọng.

Mục Võ không nói tiếp, mọi người có mặt tại hiện trường cũng không có lên tiếng, bởi vì bọn họ biết lão giả lôi thôi nhất định là nói gì đó khiến Nhị công tử kiêng kỵ, nếu không... Nhị công tử không có vẻ mặt như thế.

Hơn nữa, nội dung lúc này có quan hệ tới người đứng trên đài, lẽ nao người trẻ tuổi kia cũng có lai lịch lớn, lớn đến mức khiến Nhị công tử kiêng kỵ?

Phải biết rằng, người trẻ tuổi này đã cự tuyệt Nhị công tử ba lần, lại phế bỏ thủ hạ của Nhị công tử, nếu như Nhị công tử cứ như vậy buông tha hắn, vậy coi như ném mặt mũi đi được rồi.

"Trách không được người trẻ tuổi này lại cự tuyệt Nhị công tử, bất quá coi như sau lưng của hắn có chỗ dựa, ta cảm thấy được Nhị công tử cũng sẽ không cứ như vậy thu tay lại, chí ít sẽ khiển trách một phen.

"Không sai, nhất định là sẽ nghiêm phạt một chút."

Đoàn người đều đang nghị luận, bọn họ cảm thấy nhị công tử không thể cứ như vậy thu tay lại, nhưng mà, Mục Võ chỉ nhìn Phương Minh, nhìn chằm chằm, "Được, ta cho ngươi thời gian, miễn cho người khác nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, ba năm sau ta sẽ lại tới tìm ngươi, đến lúc đó không có bất kỳ người nào có thể bảo vệ ngươi. "

Nói xong lời này, Mục Võ trực tiếp sải bước rời khỏi trang viên, ngay cả Niệm Dao Băng không chào hỏi.

Mục Võ đi rồi, toàn trường lại tiếp tục xôn xao, bọn họ thật không ngờ Nhị công tử lại không ra tay, giờ khắc này mọi người nhìn về phía Phương Minh ánh mắt mang theo sợ hãi.

Người trẻ tuổi này có bối cảnh như thế nào, đã không nể mặt Nhị công tử lại còn khiến cho Nhị công tử buông tha truy cứu, tuy nhị công tử có nói nói ba năm sau sẽ ra tay, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, bản thân câu nói này đã nói rõ vấn đề.

Nhị công tử, không dám ỷ lớn hiếp nhỏ, đây là sợ thế lực sau lưng của người trẻ tuổi kia ra tay.

Trong tất cả những người có mặt, chỉ có lão giả lôi thôi là không có vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn tin tưởng sau khi Nhị công tử biết sư phụ của Phương Minh là ai, sẽ chọn lựa như vậy.

Dù sao, vị kia trước đây là một nhân vật phong vân, oanh động toàn bộ giới tu luyện. Hiện tại kẻ đứng đầu của giới tu luyện này nghe được cái tên này sợ rằng tim sẽ đánh trống.

Trong đám người, Niệm Dao Băng trong mắt hiện lên tia sáng, đôi mắt đẹp nhìn Phương Minh, lúc này nàng đối với Phương Minh tràn ngập tò mò, hoặc giả nói là đối với bối cảnh của Phương Minh hết sức hiếu kỳ.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Phương Minh trong lòng cũng đang cười khổ, bởi vì ngay cả chính hắn cũng không hiểu ra sao, bất quá sau một khắc ánh mắt của hắn sáng ngời, bởi vì vì trong tai của hắn nhận được truyền âm nhập mật của lão già lôi thôi.

Chương 303: Hoà giải

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên trong trang viên, Nhị công tử mang theo bọn người Cầu trưởng lão rời đi.

"Xem ra ta lúc nãy đã làm chuyện dư thừa."

Niệm Dao Băng đi về phía Phương Minh, bước chân nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười.

"Đa tạ Niệm tiên tử."

Người ta mặt tươi cười với mình, huống chi mặc kệ vị Niệm tiên tử này rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì, nhưng đối phương lúc trước đúng là muốn giúp mình một tay.

"Ta cũng chẳng làm được gì, cám ơn ta làm cái gì, nếu quả thật muốn cám ơn ta, vậy không bằng nói cho ta biết lai lịch của ngươi đi."

Niệm Dao Băng nhìn thấy Phương Minh ngây ngẩn cả người, hé miệng cười khẽ, "Ta đùa với ngươi thôi, bất quá để ta biết tên của ngươi cũng được chứ. "

"Phương Minh."

Sau khi báo ra tên mình, Phương Minh thấy thần sắc Niệm Dao Băng hơi đổi, hắn trong lòng cũng là có chút bất đắc dĩ, hắn biết

rõ, vị Niệm tiên tử này ước đoán cũng coi hắn là người của Phương gia trong giới tu luyện rồi.

Người ở chỗ này đều cho là mình có bối cảnh, dù sao cả Mục Võ chọn không ra tay mà rời đi, Phương gia lại nổi danh như vậy, sao lại không khiến người ta mơ màng.

"Tên rất hay, ta tên là Niệm Dao Băng, ngươi có thể gọi ta là Dao Dao. "

Niệm Dao Băng sau khi sửng sốt một chút liền phục hồi tinh thần lại, "Xem ra ngươi cũng là đến tham gia đại hội rồi, không bằng chúng ta cùng nhau kết bạn? "

"Không được."

Phương Minh trực tiếp cự tuyệt, chuyện này liền khiến mọi người vây xem trong lòng một hồi điên cuồng, người này dĩ nhiên cự tuyệt lời mời kết bạn của Niệm tiên tử, cái này so với cự tuyệt Nhị công tử còn khiến bọn họ đố kị hơn.

Chỉ là, đố kị cũng chỉ là đố kị, người ở chỗ này đều không phải người ngu, ngay cả Nhị công tử cuối cùng cũng chọn thu tay lại, có thể tưởng tượng được người trước mắt có bối cảnh sau lưng khủng bố đến mức nào, tuyệt đối không phải bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Niệm Dao Băng cũng thất thần trong giây phút, hiển nhiên thật không ngờ Phương Minh lại cự tuyệt nàng, một lúc sau chỉ cười một tiếng, "Vậy thì thật là đáng tiếc, đến lúc đại hội khai mạc sẽ gặp lại. "

Phương Minh không nói gì, bởi vì hắn căn bản không biết đại hội nào hết, cũng không biết cử hành ở nơi nào.

"Trạch Minh huynh, nơi này có một viên thuốc, uống vào sẽ trợ giúp cho thương thế của Trạch Minh huynh. "

Niệm Dao Băng lại xoay người đi về phía Thiệu Trạch Minh, lấy ra một cái bình ngọc, từ bên trong đổ ra một viên thuốc, một viên thuốc tỏa ra ánh sáng xanh lục.

"Hồi xuân đan."

"Dùng mười mấy loại dược liệu 60 năm tuổi trở lên vô cùng trân quý luyện chế mà thành đan dược, có thể nói là thánh dược chữa thương rồi, đúng là có tiền mà không mua được, chính là muốn mua cũng mua không được. "

Đám người vây xem nhìn thấy Niệm Dao Băng lấy ra dược hoàn trong người trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, dược liệu trân quý như vậy, Niệm tiên tử nói cho thì cho, thật sự là quá rộng lượng rồi.

"Trách không được có người nói, trong mười Đại tiên tử, Niệm tiên tử không phải là người thực lực mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là không dễ trêu chọc nhất, với phong cách hành sự của Niệm tiên tử, không biết bao nhiêu người chịu ân huệ của nàng, ngày thường không cảm giác được, nhưng một ngày Niệm tiên tử gặp phải nguy hiểm gì, hoặc là vung cánh tay hô lên, những người này nhất định là sẽ đến đây hưởng ứng. "

"Đúng vậy, giao thiệp rộng rãi, người như vậy là ai cũng không nguyện ý đắc tội."

Thiệu Trạch Minh không cự tuyệt, bởi vì thương thế của hắn đúng là cần viên thuốc này, bởi vì còn phải chuẩn bị cho đại hội sắp tới.

"Đa tạ niệm tiên tử, ân này sau này tất có hồi báo."

Tiếp nhận dược hoàn, Thiệu Trạch Minh trực tiếp uống vào, Niệm Dao Băng cũng mỉm cười, "Trạch Minh huynh nói quá lời, với thiên phú của Trạch Minh huynh tương lai không thể đoán

được, ta chỉ không muốn thấy một thiên tài lưu lại mầm bệnh mà thôi. "

Sau khi Niệm Dao Băng đưa dược hoàn, không đợi lâu, nhẹ nhàng rời đi.

Niệm Dao Băng đi rồi , đám người thấy không có náo nhiệt liền nhao nhao rời đi, còn Thiệu Trạch Minh sau khi uống thuốc cũng cầm theo trường kiếm rời đi.

Lúc này, toàn bộ trang viên chỉ còn lại Phương Minh và người của Trần gia, cùng với Lữ Trí Thần và Trương Mạn.

"Tiền bối, chờ đã."

Bất quá Phương Minh tạm thời không có tâm tư để ý tới Trần gia bên này, mà đuổi theo lão già lôi thôi đang đi ra khỏi cửa trang viên.

"Ta lại tiền viện chờ ngươi, giải quyết xong chuyện nơi đây trước đi. "

Lão giả lôi thôi tựa hồ đã sớm biết Phương Minh sẽ gọi hắn lại, hướng phía Phương Minh cười, sau đó xoay người đi về phía tiền viện.

Thấy lão giả lôi thôi khẳng định sẽ chờ mình, Phương Minh cũng không gấp đuổi theo, ánh mắt lại nhìn vào Lữ Trí Thần.

Diệt môn thư, Lữ trí Thần cầm hồn phách của mình để cá cược, hiện tại hắn thua, chỉ cần khế ước hai bên xác định, như vậy Lữ Trí Thần coi như hồn phi phách tán.

"Trần sư huynh, ta có một yêu cầu quá đáng, không biết Trần sư huynh có thể đáp ứng hay không?" Phương Minh nói với Trần Hán Sinh.

Trần Hán Sinh sửng sốt một chút, lập tức vội vã đáp: "Phương sư đệ, lúc này ngươi đã cứu Trần gia chúng ta, là ân nhân cứu mạng của cả Trần gia bất kể là thỉnh cầu gì ta đều bằng lòng. "

Đối với Trần Sinh mà nói Phương Minh là nhân cứu mạng của Trần gia bọn hắn, đừng nói là một thỉnh cầu, tất cả thỉnh cầu hắn đều bằng lòng.

"Ta hy vọng Trần sư huynh có thể buông tha diệt môn thư. "

Nghe được thỉnh cầu của Phương Minh, Trần Hán Sinh ngơ ngẩn, mà mặt khác Lữ Trí Thần cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Phương Minh.

"Oan oan tương báo khi nào mới thôi, nếu Trần gia không bị tổn thất, vậy lần này diệt môn thư cứ thế từ bỏ."

Diệt môn thư có một quy tắc rất kỳ lạ đó chính là người bị người khiêu chiến nếu như thắng có thể chọn buông tha khế ước trong diệt môn thư, đương nhiên loại tình huống này rất ít tồn tại, bởi vì diệt môn thư là cuộc chiến sinh tử, đều dính đến sinh tử của cả dòng họ, người bị khiêu chiến nếu thắng làm sao có thể buông tha.

Cũng chính bởi vì điểm này, cho nên quy tắc đặc thù này của diệt môn thư có rất ít người biết, nhưng mà Phương Minh lại biết rõ, mà trên thực tế khi hắn thay thế Trần gia xuất chiến cũng đã nghĩ tới kết quả này.

Lữ Trí Thần, nói trắng ra cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi, hơn nữa phong cách hành sự của đối phương đều quang minh lỗi lạc, là một thiên tài có thiên phú ở phương diện phong thủy, Phương Minh không đành lòng nhìn thấy đối phương cứ như vậy hồn phi phách tán.

Trần Hán Sinh nhìn Lữ Trí Thần, trong mắt có vẻ phức tạp,

còn Trương Mạn thì khẩn trương nhìn chằm chằm Trần Hán Sinh, rất sợ Trần Hán Sinh cự tuyệt.

Còn như Lữ Trí Thần, chỉ nhếch môi, không một lời.

"Nếu Phương sư đệ lên tiếng, ta tự nhiên là đồng ý, chỉ cần hắn sẽ không tìm tới Trần gia gây phiền phức." Trần Hán Sinh cuối cùng vẫn đồng ý.

Phương Minh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lữ trí Thần, "Lữ huynh, ân oán năm đó ta cũng nghe nói, phụ thân ngươi là bởi vì đang giết thần lại gặp mặt trời mọc mà gặp phản phệ, trên thực tế chuyện này trách không được Trần sư huynh, ngươi cũng nên buông bỏ chấp niệm."

Nhìn thấy Lữ trí Thần vẫn trầm mặc không nói, Phương Minh khẽ thở dài một cái, "Lữ huynh, ngươi và ta trước có duyên gặp qua một lần, nói thật ta đối với Lữ huynh ngươi rât tán thưởng, nhưng không có nghĩa là ta là có thể chấp nhận sự cố chấp của ngươi, ta nghĩ, phụ thân của ngươi ở cõi âm cũng không muốn nhìn thấy ngươi vì hắn mà hủy diệt hồn phách của mình. "

“Hãy nghĩ đến cô gái bên cạnh ngươi! Chí ít, ngươi bây giờ còn có người quan tâm đến ngươi.”

Phương Minh nhìn về phía Trương Mạn, mặc dù mình không thích người phụ nữ này, thế nhưng nàng đối với Lữ Trí Thần là chân thành quan tâm, lúc trước khi Mục Võ buông tha Lữ Trí Thần, vẻ sốt ruột bộc lộ trên mặt người phụ nữ này không phải làm bộ.

"Trí Thần ca, chúng ta đồng ý hắn đi! Ca đã tận lực, ta tin rằng Lữ bá bá trên trời có linh thiêng cũng sẽ không trách."

Trương Mạn cũng ở bên cạnh khuyên nhủ, nàng thật sự yêu Lữ Trí Thần, từ khi còn bé Lữ Trí Thần đi tới nhà nàng, nàng đã yêu cậu bé trầm mặc ít nói chỉ lớn hơn nàng ba tuổi.

Lữ trí Thần biểu tình biến ảo chập chờn, hồi lâu sau, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, "Được, ta đồng ý ngươi, từ nay về sau ta sẽ xóa bỏ ân oán với Trần gia."

"Lữ huynh nghĩ thông suốt là tốt rồi."

Phương Minh trên mặt cũng lộ ra nụ cười, chỉ cần Lữ trí Thần từ bỏ, chuyện kia cũng dễ xử hơn.

Kế tiếp trình tự rất đơn giản, Trần Hán Sinh và Lữ trí Thần mỗi người rỉ máu trong một cái chén, sau đó Trần Hán Sinh hứa từ bỏ nghiêm phạt diệt môn thư, diệt môn thư này liền coi như không còn hiệu quả.

Giải quyết chuyện diệt môn thư xong, Lữ Trí Thần không đợi nữa, mang theo Trương Mạn trực tiếp rời đi.

"Trần sư huynh, mọi người hãy về trước đi, ta bên này còn có chút việc. "

Nghe Phương Minh nói, Trần Hán Sinh gật đầu, bởi vì hắn lúc trước đã nghe qua cuộc đối thoại của Phương Minh và lão giả lôi thôi, biết hai người còn muốn gặp gặp mặt nói chuyện lập tức nhiều lần căn dặn Phương Minh nhất định phải đến Trần gia một chuyến, sau đó mang theo người Trần gia rời đi.

Tiền viện của trang viên, khi Phương Minh đến nơi, lão giả lôi thôi đang nằm trên ghế nhàn nhã uống trà , bên cạnh lão giả là một người đàn ông trung niên đang cung kính đứng.

Nhìn thấy Phương Minh đi tới, người đàn ông trung niên trên mặt lộ ra nụ cười, "Phương thiếu tới rồi, tại hạ là chủ nhân của trang viên này Hách Kiến Nhân. "

"Hách Kiến Nhân? "

Nghe được cái tên này, biểu hiện của Phương Minh có chút cổ

quái, Hách Kiến Nhân cũng tựa hồ là biết Phương Minh đang suy nghĩ gì, nói đùa rằng, "Không còn cách nào khác, tên này là phụ thân của ta đặt, ta cũng không muốn."

"Hách tiên sinh, ta cũng không có ý kiến với chuyện này... "

"Dối trá, trong lòng nghĩ như vậy nói ra là được, sư phụ của ngươi chính là người nghĩ gì nói đó, làm sao đến đời của ngươi lại trở nên dối trá như vậy rồi. "

Lão giả lôi thôi đột nhiên mở miệng cắt ngang câu nói của Phương Minh, điều này làm cho Phương Minh có chút xấu hổ, mà Hách Kiên Nhân cũng quen với việc đó rồi.

"Sư thúc, Phương thiếu, ta đây sẽ không quấy rầy mọi người nói chuyện, ta rời đi trước."

Nghe được Hách Kiến Nhân nói, Phương Minh mới biết được thì ra lão giả lôi thôi và Hách Kiến Nhân còn có quan hệ như vậy.

"Tiền bối quen biết sư phụ ta?"

Đến khi Hách Kiến Nhân đi xa, Phương Minh mới hỏi.

"Nói nhảm, không biết sư phụ của ngươi ta sẽ ra tay giúp ngươi sao? Hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên ta giúp ngươi, ban đầu ở Đằng Xung nếu không phải là lão nhân gia ta, ngươi sớm đã bị người ta ném đá giấu tay."

"Đằng Xung?"

Phương Minh nhíu mày, bất quá rất nhanh liên hiểu ra "Tiền bối nói là chuyện của Hoàng Gia"

"Hoàng Bằng Tiềm đó vốn là người mà tam công tử trong tứ đại công tử bồi dưỡng , ngươi phế bỏ vận khí của Hoàng Bằng Tiềm, thủ hạ của Tam công tử chính là muốn tìm ngươi trả thù,

chỉ bất quá bị lão phu ngăn cản dưới mà thôi."

Chương 304: Quá khứ huy hoàng của sư phụ Phương Minh

Không sai, lão giả dơ bẩn này chính là người đã giúp Phương Minh cản lại Trần Thặng ở khách sạn Đằng Xung.

"Đa tạ tiền bối che chở." Phương Minh ôm quyền hướng phía lão giả biểu thị cảm kích.

"Nếu như lão phu đoán không sai, thì thực lực lúc đó của cậu hẳn là còn chưa tới cảnh giới bây giờ, thật không ngờ mới trong một thời gian ngắn mà cậu đã đạt đến Nhân cấp hậu kỳ, không hổ là đồ đệ của ông ấy..."

Trên mặt lão giả hiện vẻ cảm thán: "Lão phu tên là Trương Thư Vọng, có lẽ cậu còn chưa từng nghe qua tên của lão phu đấy, nhưng lão phu lại biết lai lịch của cậu, đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn!"

Vừa nghe được Trương Thư Vọng nhắc tới bốn chữ Bổ Thiên Chí Tôn, tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, bởi vì lúc sư phụ cậu vân du tứ hải đúng là dùng đạo hiệu Bổ Thiên Đạo Trưởng.

"Lúc lão phu còn trẻ, đã từng có may mắn được gặp Bổ Thiên Chí Tôn một lần, mà sở dĩ lão phu có thể đoán được cậu là đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn, là vì cậu có thể nhìn ra bố cục phong thủy mà lão phu bố trí trong hội triển lãm dược liệu ở Đằng Xung."

"Cửu Tinh Yêu Nguyệt, Bát Môn Trấn Phủ, bố cục phong thủy

này không tính là cao siêu cỡ nào, nhưng phía trước giấu giếm Cửu Tinh Yêu Nguyệt trừ phi là đại sư phong thủy đến đây mới có thể nhìn ra, thế nhưng rõ ràng cậu cũng không phải đại sư phong thủy."

"Không phải đại sư phong thủy lại có thể nhìn ra toàn bộ bố cục phong thủy mà lão phu đã bố trí, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất, chính là cậu đã từng nhìn thấy bố cục phong thủy này, mà bố cục phong thủy này thật ra cũng không phải do lão phu sáng chế, cũng là nhờ năm đó lão phu may mắn nhìn thấy một lần thôi."

Nghe đến đó, Phương Minh cũng không tiếp tục giấu giếm nữa, gật đầu thừa nhận: "Đúng là cháu đã nhìn thấy bố cục phong thủy này trong tàng thư của sư phụ, dựa theo lời của sư phụ thì đó là bố cục phong thủy ông ấy đã bố trí hồi trẻ."

Trên mặt Trương Thư Vọng không chút kinh ngạc, bởi vì năm đó lão ta đã biết, đây là bố cục phong thủy mà Bổ Thiên Chí Tôn tự nghĩ ra, cho nên trên đời này trừ lão ta ra chỉ có Bổ Thiên Chí Tôn biết lai lịch của bố cục phong thủy này.

"Chỉ là đạo hiệu lúc trước của ông ấy chính là Bổ Thiên Đạo Trưởng mà không phải Bổ Thiên Chí Tôn." Phương Minh bổ sung một câu.

"Chí Tôn là một cách tôn xưng, là cách tôn xưng mà người trong giới tu luyện dành riêng cho cường giả, cũng giống với tứ đại công tử, từ công tử này đại biểu cho cường giả ở một cấp độ nào đó."

"Chí Tôn, là cường giả đứng đầu trong giới tu luyện, có thể nói mỗi một hành động nhỏ của cường giả ở cấp độ này đều có thể dẫn động phong vân trong giới tu luyện, giậm chân một cái có thể khiến toàn bộ giới tu luyện rung động, mà lệnh sư(1) ông ấy chính là một vị Chí Tôn, hơn nữa còn là một vị Chí Tôn duy nhất trong gần cả trăm năm nay."

(1)Lệnh sư: cách gọi sư phụ của người khác

"Đối với giới tu luyện, Nhân cấp kỳ thực chỉ có thể tính là nhập môn, chỉ có bước vào cấp độ Địa cấp mới coi như thực sự tiếp xúc với giới tu luyện, mà phần lớn người cũng chỉ quanh quẩn ở cấp độ Địa cấp, tứ đại công tử này cũng là như thế. Trên Địa cấp chính là Thiên cấp, mà cường giả bên trong Thiên cấp chính là Chí Tôn."

Phương Minh lẳng lặng lắng nghe, bởi vì cậu không biết chuyện ngày xưa của sư phụ cậu, hiện tại có người nguyện ý kể chuyện về ông ấy cho cậu nghe, đương nhiên là cậu cảm thấy hứng thú vô cùng.

"Lệnh sư là một cường giả đứng đầu, mấu chốt nhất là năm đó lệnh sư cô độc xuất hiện trong giới tu luyện, khác với những đệ tử thiên tài của những môn phái lớn, ông ấy chỉ dựa vào thiên phú khủng bố của bản thân, từng bước từng bước giẫm lên hết tất cả thiên tài để thượng vị."

Nhớ lại khoảng thời gian kia, trong đôi mắt già nua của Trương Thư Vọng hiện lên vẻ kích động: "Chân đạp tứ đại công tử, quyền oanh Thập Đại Môn Phái, thời đại kia, lệnh sư một người mà khiến toàn bộ giới tu luyện ảm đạm thất sắc, toàn bộ thiên tài trong giới tu luyện đều chỉ là hòn đá kê chân cho ông ấy mà thôi!"

Nghe thấy lời nói của Trương Thư Vọng, Phương Minh cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cậu biết thời đầu ở giới tu luyện sư phụ cậu khẳng định rất trâu bò, nhưng thật không ngờ dĩ nhiên lại trâu đến trình độ này.

Một người, trấn áp tất cả thiên tài trong cùng thời đại, thậm chí sau đó ngay cả người của thế hệ trước cũng không thể làm gì được ông ấy!

"Trước đây, lệnh sư trấn áp tứ đại công tử cùng tất cả đệ tử

thiên tài của Thập Đại Môn Phái, dẫn tới những cường giả của thế hệ trước đứng ngồi không yên, đồng loạt ra tay với lệnh sư, nhất là trong đó còn có một vị cường giả Thiên cấp tự mình truy sát lệnh sư."

"Lúc đó lệnh sư bị đánh trọng thương nhưng may mắn trốn thoát, thế nhưng không tới thời gian một năm, lệnh sư đã ngóc đầu trở lại, trước mặt tất cả người trong giới tu luyện, trực tiếp chém giết vị cường giả Thiên cấp kia, từ đó về sau được liệt kê vào hàng cường giả đỉnh cao."

"Từ đó về sau, giới tu luyện tiến nhập thời đại của lệnh sư, hai mươi năm sau, lệnh sư được mọi người tôn xưng là Chí Tôn, thế nhưng không lâu sau khi lệnh sư trở thành Chí Tôn liền triệt để im hơi lặng tiếng trong giới tu luyện."

Trương Thư Vọng là người sống ở trong thời đại đó, chứng kiến sư phụ của Phương Minh từng bước quật khởi, trong khi lão ta vừa bước vào giới tu luyện thì sư phụ của Phương Minh đã bộc lộ tài năng có thể tranh phong cùng tứ đại công tử rồi, sau đó càng là một bước lên trời.

Nói đúng hơn, Trương Thư Vọng là người hâm mộ cuồng nhiệt sư phụ của Phương Minh, dù sao, tất cả mọi người đều sùng bái cường giả.

Phương Minh nghe tới nhiệt huyết dâng trào, cậu thật không ngờ sư phụ mình còn có quá khứ huy hoàng như thế, nếu như nói cậu là người chơi Rb(2), vậy sư phụ cậu chính là người chơi đại R đấy, nạp tiền nhiều hơn cậu không biết bao nhiêu lần!

(2)Người chơi Rb, đại R: người chơi game mà nạp tiền, người chơi Rb nạp tiền ít nhất, đại R nạp tiền nhiều nhất

"Sở dĩ Mục Võ kia cuối cùng cũng lựa chọn rời đi, nguyên nhân cũng là bởi vì lão phu nói cho hắn bốn chữ: Bổ Thiên Chí Tôn."

Trương Thư Vọng cười ha ha, bốn chữ này có ý nghĩa như thế nào, Mục Võ không thể không biết đấy! Cho dù là Mục Võ chỉ sợ cũng không dám đắc tội Bổ Thiên Chí Tôn, bởi vì nếu có ngày hắn ta chọc Bổ Thiên Chí Tôn ra tay, toàn bộ giới tu luyện không ai có thể bảo vệ được hắn.

"Thật ra, cậu xuất hiện ở giới tu luyện với tư cách là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, chỉ sợ cậu sẽ trở thành một chuyện phiền lòng của những môn phái lớn trong giới tu luyện kia, phỏng chừng bọn họ lại muốn ngủ không ngon giấc."

Nghe được lời của Trương Thư Vọng, Phương Minh cũng cười khổ trong lòng, sư phụ lão nhân gia ông ấy đúng là rất lợi hại, nhưng mấu chốt là sư phụ lão nhân gia ông ấy đã phi thăng, cậu hiện tại chỉ là kéo một tấm da hổ mà thôi.

Đương nhiên, Phương Minh chắc chắn sẽ không nói chuyện sư phụ đã phi thăng với người ngoài, nếu sư phụ cậu trâu bò như vậy, tấm da hổ này vẫn muốn kéo đấy.

"Chỉ là nếu Mục Võ đã biết lai lịch sư môn cậu, sợ rằng không bao lâu những môn phái lớn trong giới tu luyện cũng đều sẽ biết. Mặc dù nói lệnh sư một người trấn áp cả một thời đại, nhưng cũng là kết thù vô số, những thế lực này ngoài sáng sẽ không xuống tay với cậu, nhưng nhất định sẽ âm thầm giở vài thủ đoạn trong bóng tối đấy."

"Cái gọi là minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, thân phận đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn này sẽ mang đến lợi ích cực kỳ lớn cho cậu, nhưng cũng sẽ mang đến nguy cơ lớn không kém."

Trương Thư Vọng nhìn Phương Minh: "Không nói những thứ này nữa, lúc này cậu xuất hiện ở đây cũng là vì tham gia đại hội đó nhỉ."

Phương Minh lắc đầu: "Tiền bối, đại hội mà tiền bối nói cháu

căn bản không biết chút nào, sau khi xuống núi, sư phụ cháu không hề phân phó hay dặn dò cháu phải làm gì, chỉ nói một câu tất cả tùy tâm mà thôi."

Tuy rằng tin tưởng Trương Thư Vọng sẽ không hại chính mình, nhưng Phương Minh vẫn có chút đề phòng, hơn nữa cậu cũng biết chỉ cần Trương Thư Vọng điều tra một chút liền sẽ biết những hành động của cậu trong thời gian này, cho nên nói ra lời nói là chín thật một giả.

Trương Thư Vọng hơi kinh ngạc, sau đó lập tức cười một tiếng: "Xác thực điều này rất giống phong cách hành sự của Bổ Thiên Chí Tôn, dù sao trước đây Bổ Thiên Chí Tôn chính là tự thân một người đánh ra chiến tích hiển hách, nhìn như vậy có lẽ Bổ Thiên Chí Tôn cũng ký thác rất nhiều kỳ vọng lên người cậu."

Mặc dù biết Trương Thư Vọng đã hiểu lầm nhưng Phương Minh cũng không giải thích.

"Cũng đúng, chút chuyện nhỏ như vậy Bổ Thiên Chí Tôn sẽ không để trong lòng, dù sao đối với cường giả cấp độ như ông ấy thì đây chỉ là một tràng tiểu đả tiểu nháo, chỉ có lão phu nghĩ đây có thể sẽ là cơ duyên đối với cậu."

Vẻ mặt Trương Thư Vọng trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Cậu có biết vì sao giới tu luyện sẽ có danh hiệu tứ đại công tử?"

"Có lẽ đây chính là danh hiệu dành cho bốn người trẻ tuổi tài giỏi nhất."

"Giải thích như vậy cũng đúng, nhưng đối với một số thiên tài, bọn họ vốn coi nhẹ hư danh, huống chi trở thành tứ đại công tử đồng nghĩa với đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cây cao chịu gió lớn, đạo lý này cho dù những thiên tài kia không hiểu thì trưởng bối trong sư môn bọn họ lẽ nào cũng không hiểu sao?"

Lúc này Trương Thư Vọng không chờ Phương Minh trả lời, tiếp tục nói: "Sở dĩ tất cả thiên tài đều mơ tưởng tranh đoạt vị trí tứ đại công tử, đó là vì để tranh đoạt khí vận, cái danh xưng tứ đại công tử đã tồn tại từ hàng nghìn năm trước, mà người đưa ra cái danh xưng này chính là lão thần toán vô cùng cường đại của Thiên Cơ Môn."

Dựa vào lời giải thích của Trương Thư Vọng, Phương Minh cuối cùng cũng biết nguồn gốc của danh xưng tứ đại công tử.

Dựa theo dự đoán của lão thần toán Thiên Cơ Môn, trên đời này có tồn tại khí vận, mà người được khí vận quán chú sẽ có tốc độ tu luyện vượt xa những thiên tài cùng tuổi.

Như vậy, cái khí vận này đến từ đâu?

Hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, đánh bại những thiên tài khác...

Cũng chính bởi vì hai điểm này, lão thần toán đã đưa ra danh xưng công tử, chỉ có điều ở ngàn năm trước là Thập đại công tử, theo thời gian trôi qua khí vận càng ngày càng ít đi, nếu vẫn giữ đúng 10 người thì khí vận sẽ không đủ phân phát.

Vì vậy, Thập đại công tử biến thành bát đại công tử, ngũ đại công tử, thẳng đến ba trăm năm trước chỉ còn lại bốn vị trí cho Tứ đại công tử.

Khí vận hiện tài vừa đủ để chia sẻ cho bốn người, mà cũng chính bởi điểm này, vô số thiên tài đều mơ tưởng tranh đoạt vị trí tứ đại công tử, bởi vì một khi có thể trở thành tứ đại công tử cũng có nghĩa bản thân sẽ được cỗ khí vận khủng bố kia gia thân.

"Đương nhiên, khí vận dù sao cũng là hư vô mờ mịt, trở thành tứ đại công tử ngoại trừ vì nhận được khí vận ra vẫn còn rất nhiều lợi ích thực tế khác, tỷ như có thể tiến nhập một số Bí Cảnh...

Đương nhiên, điểm này lão phu cũng chỉ là nghe đồn mà thôi, dù sao tồn tại của những thứ như Bí Cảnh này cách lão phu quá xa vời."

"Mà tứ đại công tử cũng rất cần thu hút thiên tài, bởi vì thiên tài hội thụ bên người bọn họ càng nhiều thì khí vận bọn họ đạt được cũng càng lớn, hơn nữa thiên hạ còn đồn giữa tứ đại công tử có tồn tại quy tắc tranh đấu nào đó, số lượng thủ hạ, hay nói đúng hơn chính là số lượng thiên tài sẽ quyết định kết quả của trận tranh đấu này."

Trương Thư Vọng chỉ là cường giả Địa cấp tầng một, cho nên lão ta cũng không biết nhiều về bí mật của tứ đại công tử.

Nghe thấy lời nói của Trương Thư Vọng, trong lòng Phương Minh đã hiểu rõ, nguyên nhân tam công tử kia bồi dưỡng Hoàng Bằng Tiềm hẳn chính là vì khí vận này, mà nguyên nhân nhị công tử Mục Võ bồi dưỡng Lữ Trí Thần càng dễ giải thích, Lữ Trí Thần là một thầy phong thủy, không ai có thể hiểu về khí vận hơn thầy phong thủy cả!

Chương 305: Đại học Thủy Mộc ngọa hổ tàng long

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhà họ Trần!

Lúc Phương Minh đi tới nhà họ Trần thì thấy đám người nhà họ Trần ai ai cũng tươi cười mừng rỡ, thậm chí, còn treo đèn lồng đỏ lên ngay cửa lớn nhà họ Trần nữa.

"Đúng, nhích qua một chút nữa, treo vào chính giữa ấy! Cậu chưa ăn cơm sao?"

Hai anh em Trần Đại Lương cùng Trần Đại Chiêu đang chỉ huy đám con cháu nhà mình treo đèn lồng, thấy Phương Minh tới, hai người tươi cười vội vã chạy tới nghênh đón cậu.

"Phương tiên sinh đã đến, nhanh mời vào bên trong."

Thái độ của hai anh em Trần Đại Lương lúc này đối với Phương Minh khác hẳn khi trước, dù sao thì hiện tại Phương Minh cũng là ân nhân cứu mạng của nhà họ Trần bọn họ đấy!

Phương Minh mỉm cười, không nói nhiều với hai anh em dở hơi này, trực tiếp đi vào cửa lớn. Trong sân, Trần Tâm Di đang pha trà, mà Trần Hán Sinh thì ngồi ở đó thưởng thức trà.

"Phương sư đệ đã đến, mau tới nếm thử tay nghề của Tâm Di nhà huynh, những mặt khác thì không nói, riêng ở trà đạo thì tay nghề của Tâm Di nhà huynh không kém những đại sư trà đạo kia bao nhiêu đâu."

Phương Minh cũng không khách khí, ngồi xuống ghế xếp nhỏ bên cạnh. Cái gọi là thưởng trà, có đôi khi cũng không cần hoàn cảnh đặc thù gì, chỉ cần có một ấm trà, một chén trà ngon, hai ba người bạn tốt cũng đã đủ.

Trần Tâm Di thấy Phương Minh ngồi xuống liền ngẩng đầu nhìn Phương Minh, sau đó lập tức hơi cúi đầu tiếp tục pha trà, chỉ là khuôn mặt nhỏ đã hơi ửng đỏ.

"Đệ cũng đã từng được thưởng thức tài nghệ pha trà của Trần tiểu thư, xác thực rất tốt." Phương Minh cười tán dương.

"Phương sư đệ, huynh với đệ là người cùng vai vế, Tâm Di là cháu gái của huynh thì cũng là cháu gái của đệ, đệ cứ trực tiếp gọi tên con bé là được rồi."

Nghe được lời của Trần Hán Sinh, vẻ mặt Phương Minh trở nên quái dị, cậu chỉ mới hơn hai mươi tuổi, lại đã có một cô cháu gái hơn 20 tuổi, nghĩ sao cũng thấy cổ quái.

"Trần sư huynh, chúng ta vẫn nên cách hệ luận giao thì hơn, nói cách khác có thể đảo loạn xưng hô một chút cũng không sao."

Thấy Phương Minh không đồng ý, Trần Hán Sinh do dự một hồi, đúng lúc này Trần Đại Chiêu đi theo bên cạnh cũng vội vã phụ họa: "Cách hệ luận giao cũng không tồi, chỉ là Phương tiên sinh có thể trực tiếp gọi con bé là Tâm Di."

Nói xong lời này, Trần Đại Chiêu lại còn nháy mắt ra hiệu với lão gia tử nhà mình, Trần Hán Sinh nghi ngờ một chút, lập tức lại cúi đầu nhìn cháu gái đang yên lặng pha trà, trên mặt lão ta lộ ra

vẻ hiểu rõ, cất tiếng cười to: "Là huynh sơ sót, chúng ta vẫn là nên cách hệ luận giao thì tốt hơn."

Phương Minh không phải người ngu, vẻ mặt của Trần Đại Chiêu còn có nụ cười ẩn ý sâu xa của Trần Hán Sinh khiến cậu hiểu rõ, Trần sư huynh thậm chí là tất cả người Nhà họ Trần đoán chừng đã hiểu lầm bản thân cậu rồi.

"Phương tiên sinh, trà đã pha xong."

Đúng lúc này, Trần Tâm Di đã pha xong trà, ngẩng đầu nói nhỏ một câu, xấu hổ đưa chén trà tới trước mặt Phương Minh, sau đó lại cúi đầu xuống.

"Phương tiên sinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Tâm Di nhà tôi năm nay hai mươi lăm tuổi."

Trần Đại Chiêu đang đứng bên cạnh mở miệng hỏi, trong lòng Phương Minh cũng hiểu người nhà họ Trần đoán chừng đều nghĩ bản thân cậu có ý với Trần Tâm Di.

Cũng đúng, cậu với nhà họ Trần cũng không có giao tình sâu đậm gì, chỉ bởi vì một chút quen biết của sư phụ trong sư môn mà giúp nhà họ Trần vượt qua một kiếp, thậm chí còn đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, đổi lại cậu là người nhà họ Trần thì cậu cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.

Chỉ là cậu không hề có ý gì với Trần Tâm Di, muốn nói có thì đó cũng chỉ là thưởng thức mà thôi. Dù sao một người phụ nữ thông minh như vậy, ai lại không thưởng thức chứ? Hơn nữa dung mạo của cô ấy lại còn rất xinh đẹp đấy.

Thế nhưng Phương Minh cũng biết không thể để người nhà họ Trần tiếp tục hiểu lầm thêm nữa, sau một lúc trầm ngâm liền mở miệng: "Tôi đã có bạn gái."

Nụ cười trên mặt Trần Đại Chiêu trở nên cứng đờ, mà gương

mặt già nua của Trần Hán Sinh cũng cứng đờ, ngay cả Trần Tâm Di đang pha trà dường như cũng cúi đầu thấp hơn, cánh tay run lên, nước trong bình trà nhỏ ra bàn vài giọt.

Nhìn thấy bộ dạng của mấy người này, trong lòng Phương Minh thở dài một hơi, cậu biết bản thân nói ra lời này có chút tổn thương người, chỉ là đau ngắn còn hơn đau dài. Không phải cậu tự luyến, nhưng nhìn dáng vẻ của Trần Tâm Di dường như là có chút cảm xúc với cậu, cho nên vẫn nên ngăn chặn từ sớm thì hơn, để tránh làm hại con gái nhà người ta.

Bầu không khí trong thoáng chốc trở nên có chút xấu hổ.

"Phương tiên sinh lợi hại như vậy, có lẽ bạn gái của cậu chắc cũng là xinh đẹp tựa thiên tiên, có cơ hội cậu hãy dẫn cô ấy tới để chúng tôi được gặp mặt một lần."

Người nói là Trần Tâm Di, ai cũng nhận ra vẻ ấm ức không cam lòng trong giọng nói của cô ấy.

"Haha, Phương sư đệ, sau này có cơ hội nhất định phải giới thiệu em dâu cho huynh biết đấy."

Trần Hán Sinh nghe thấy lời nói của cháu gái thì vội vã lên tiếng hoà giải, mà Phương Minh cũng chỉ cười trừ một tiếng, dù sao cậu cũng hiểu đạo lý không nên trêu chọc phụ nữ đang ganh tị đấy.

Phương Minh không ở lại nhà họ Trần quá lâu, uống một bình trà sau đó liền tạm biệt rời đi.

...

Khoảng thời gian kế tiếp trôi qua rất bình thản, Phương Minh ngoại trừ đi tới núi Thanh Môn một chuyến giải quyết vấn đề mộ phần của nhà họ Hồ, thời gian còn lại đều ở trong cửa hàng.

Mãi cho đến khi cậu nhận được điện thoại của Diệp Tử Du.

Đại học Thủy Mộc là trường học cao cấp của thủ đô, là trường học cao cấp mà hơn 90% học sinh trong cả nước đều hướng tới, nó không chỉ là nơi để sinh viên đọc sách thêm kiến thức, mà nó còn là một địa điểm du lịch, Rất nhiều phụ huynh đều muốn đưa con em mình tới đây tham quan, nhất là những phụ huynh có con nhỏ còn đang học sơ trung, cao trung(2), càng nhất định phải đưa con mình tới đây du ngoạn.

(2)Sơ trung, cao trung: Trung học cơ sở, trung học phổ thông

Cho nên khi Phương Minh đi tới cổng trường đại học Thủy Mộc, đã nhìn thấy không ít phụ huynh đang chỉ vào cửa trường học nói rằng: "Nếu như sau này con cũng có thể thi đậu vào trường đại học kia, thì đó cũng là lúc cha con được nở mày nở mặt."

"Nhớ kỹ, trở về nhất định phải học cho giỏi, mẹ mong muốn lần tới khi mẹ đưa con tới nơi đây, chính là đưa con đến nhập học."

"Cha, đợi con trưởng thành nhất định sẽ thi vào trường đại học này, đến nơi đây đọc sách."

"Ha ha, con trai của cha có chí khí, như vậy sau khi trở về nhất định phải chăm chỉ ngoan ngoãn nghe thầy giáo giảng bài, hoàn thành bài tập đúng hạn."

...

Những đoạn đối thoại như vậy không ngừng vang lên trước cổng trường đại học, rất nhiều người còn cầm điện thoại di động không ngừng chụp ảnh lưu niệm trước cửa lớn, đây chính là sự hấp dẫn của đại học đứng đầu trong nước, có lẽ những người đang chụp hình kia, thời còn đi học cũng đã từng có mộng tưởng trở thành sinh viên của trường đại học này.

Phương Minh đứng trước cổng trường đại học Thủy Mộc, vẻ mặt của cậu có chút nghiêm túc, đương nhiên, cậu nghiêm mặt không phải vì danh khí của ngôi trường này, mà bởi vì khí tràng của trường học này đang đè ép cậu.

Có lẽ nói chính xác hơn, là văn khí của trường học này đang gây áp lực đối với cậu.

Trong cơ thể cậu có Tinh Huy chi châu được ngưng tụ từ sao Văn Khúc, vì thế Phương Minh rất mẫn cảm với văn khí, dưới tình huống bình thường dựa vào Tinh Huy chi châu được ngưng tụ từ sao Văn Khúc trong cơ thể, văn khí sẽ sinh ra cảm giác quen thuộc với cậu, mà không phải vẻ bài xích chống đối trước mắt.

Nhưng tình huống của Phương Minh có chút đặc thù, sở dĩ cậu có thể dẫn động sao Văn Khúc đó là mượn văn khí của Viện Y Học, cho nên trên thực tế, Tinh Huy chi châu trong cơ thể cậu có chút quan vệ với Viện Y Học.

Chỉ cần cùng ngành đều là đối thủ cạnh tranh, cho dù là trường học cũng không ngoại lệ, ví như hai trường đại học nổi tiếng nhất thủ đô là Thủy Mộc cùng Yến Đại, hai trường đại học này vẫn luôn cạnh tranh không ngừng từ học thuật đến các hạng mục nghiên cứu khoa học, đương nhiên những người bình thường hẳn là không biết những điều đó, đối với người thường mà nói, minh chứng rõ ràng nhất chính là cạnh tranh trong quá trình chiêu sinh của hai trường đại học này.

So tiền, so đãi ngộ, so số người được đi đào tào chuyên sâu ở nước ngoài...

Ngừng vận chuyển Tinh Huy chi châu được ngưng tụ từ sao Văn Khúc trong cơ thể, mãi tới khi cậu không tiếp tục chủ động hấp thu văn khí trong trường đại học này nữa, thì cảm giác áp bức kia mới biến mất. Phương Minh thở phào nhẹ nhõm, nếu như văn khí của đại học Thủy Mộc vẫn giữ trạng thái áp bách nặng nề như

vậy, thì cậu đừng mong có thể đi vào trường đại học này.

Cất bước đi vào vườn trường, Phương Minh cũng không vội gọi điện cho Diệp Tử Du, bởi trong lúc nói chuyện điện thoại Diệp Tử Du đã nói với cậu, chiều nay cô có hai tiết ở lớp, khoảng bốn giờ chiều mới có thể tan học, mà bây giờ thì chỉ mới hơn ba giờ mà thôi.

Cho nên, Phương Minh nhàn nhã bắt đầu đi dạo trong sân trường đại học Thủy Mộc, không thể không nói trường học cao cấp chính là trường học cao cấp, hoàn cảnh bên trong thoáng mát xinh đẹp không kém công viên một chút nào.

Vì đang là giờ học nên sân trường không có nhiều sinh viên, Phương Minh đi lại trong sân nhìn giống một lữ khách đang thăm quan du lịch vậy.

Phương Minh vừa ngắm cảnh dạo chơi vừa âm thầm kinh hãi trong lòng, cậu kinh hãi không chỉ bởi quang cảnh thoải mái trong trường học, quan trọng hơn chính là cậu nhìn thấy toàn bộ thiết kế trong trường học đều phù hợp thuật phong thủy.

Thậm chí, có một số thiết kế mà ngay cả cậu cũng nhìn không ra, nhưng trực giác nói cho cậu biết, đó là do thành tựu trên phương diện phong thủy của cậu chưa đủ.

Mà suy nghĩ một thoáng Phương Minh cũng liền bình thường trở lại, đại học Thủy Mộc là đại học đứng đầu trong nước, nếu như không có đại sư phong thủy ra tay bố trí đó mới là không bình thường đấy! Dù sao, ngôi trường này cũng là đại biểu cho văn vận của một quốc gia, không thể lơ là chút nào, thầy phong thủy bình thường chỉ sợ sẽ không có khả năng bố trí.

Cuối cùng, Phương Minh đi tới trước một tòa tháp hình bát giác, tháp chỉ có cao cỡ 4, 5 tầng, trên cửa ở toà tháp có viết ba chứ: "Đài thiên văn".

Điều thu hút sự chú ý của Phương Minh hơn chính là người thanh niên đứng dưới tháp, cậu ta ngẩng đầu nhìn lên trời cao, đầu tóc dài rối loạn vừa vặn che khuất khuôn mặt của hắn. Hắn đứng yên ở nơi đó, đôi mắt thâm thúy để lộ ra vô tận tang thương, phảng phất như cả dải ngân hà đều thu vào trong mắt hắn.

Phương Minh không biết người nọ đang ngốc trệ ra hay là đang suy ngẫm vấn đề gì đó, mà dù sao cậu cũng không có ý quấy rầy đối phương, đang muốn yên lặng rời đi, đột nhiên ánh mắt của người cậu ta nhìn về phía Phương Minh, mở miệng hô: "Bạn học, cậu ngẩng đầu nhìn thấy gì?"

Bị người gọi lại, Phương Minh liếc nhìn, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trời cao, cười đáp: "Bầu trời, còn có một chút khói mù."

Người thanh niên đột nhiên lớn tiếng quát lên: "Lẽ nào cậu không nhìn thấy sao đầy trời?"

Vẻ mặt Phương Minh thay đổi, ánh mắt cẩn trọng dè dặt đánh giá người này, đúng là cậu có thể thấy bầu trời đầy sao ngay giữa ban ngày, chỉ cần cậu tiến nhập trạng thái tu luyện liền có thể thấy rồi, nhưng đây là bí mật lớn nhất của cậu đấy, người thanh niên trước mắt kia làm sao có thể biết được chứ? Chẳng lẽ hắn ta là đang thử chính mình?

Trong đại học Thủy Mộc, lẽ nào đã là tàng long ngọa hổ đến trình độ này?

Không thấy Phương Minh trả lời, vẻ mặt chàng trai có chút mất mát, lẩm bẩm: "Bởi vì do có tầng khí quyển, ánh nắng sau khi tiến vào liền tản ra chung quanh, dẫn đến cả bầu trời đều rực sáng, dựa theo vận tốc ánh sáng là 1.6 x 105 Candela/cm2, dựa theo vận tốc của Thái Dương Tinh là -26.8, tốc độ chiếu sáng của các hành tinh khác là 3*105, lấy mắt thường tuyệt đối không thể thấy những hành tinh bình thường bên ngoài Hệ Mặt Trời."

“Nhưng đời Thanh có nhà sử học Triệu Dực đã viết ra cuốn “Diêm bộc tạp ký”, bên trong có viết: “Đã từng nhìn qua kính viễn vọng, giữa trưa cũng có thể nhìn thấy những vì sao, dựa vào kính viễn vọng thời đó làm sao có thể nhìn thấy sao ngay giữa ban ngày?"

Nghe được lời của cậu ta, nửa đoạn trước Phương Minh như lọt vào trong sương mù, mãi đến lúc sau mới hiểu ra, lập tức vẻ mặt trở nên có chút quái dị, đúng là cậu đã tự mình dọa mình rồi.

Chàng trai trước mắt này nảo phải tu luyện giả gì chứ, đây chính là học bá, một học bá(3) vì nghiên cứu khoa học quá độ mà tẩu hỏa nhập ma!

(3)Học bá: học sinh, sinh viên chăm chỉ giỏi giang trong trường

Chương 306: Trước mặt mọt sách

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Chàng trai sau khi nói xong, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt thâm thúy để lộ ra cô độc vô tận, phảng phất là đang suy tư triết lý thâm ảo của khởi nguyên vũ trụ.

"Người thời nay không thấy được ánh trăng của thời xưa, ánh trăng thời nay đã từng chiếu cố người thời xưa, nhưng mà đối với những ngôi sao xa xôi mà nói, thứ mà chúng ta đang nhìn thấy chính là thời điểm cổ đại của nó, ai nói con người không thể tắm hai lần trên một dòng sông . "

Chàng trai vẫn tiếp tục nói, "Dựa theo ánh sáng mà nói, từ những ngôi sao xa xôi ấy mà muốn đến trái đất phải cần hàng trăm năm ánh sáng , ánh sáng mà chúng ta đang nhìn thấy từ những ngôi sao ấy bất quá chính là ánh sáng đã tỏa ra cách thời đại này hàng trăm năm."

"Dựa theo lý luận mà nói, một người từ khi ra đời có một ngôi sao vừa hay bắn ra một vệt ánh sáng, mà đến khi ánh sáng của ngôi sao áy đến được trái đất, người đó đã trưởng thành rồi, đây là không gian gấp khúc hay còn gọi là rối lạn thời gian? "

Nghe được chàng trai này nói, Phương Minh mỉm cười, không hổ là mọt sách của đại họcThủy Mộc, những gì hắn ta nói đã nhắm

thẳng vào giáo lí bổn nguyên của các tông giáo rồi.

Quy tắc của thời gian và không gian là hai điều thần bí nhất trên đời này, mỗi đại giáo phái đều bỏ ra vô số tinh lực để nghiên cứu, nhưng cuối cùng đều không có một đáp án xác định.

Phương Minh thấy rằng, những người nghiên cứu thời gian và không gian, cuối cùng chỉ có một kết quả, hoặc là thành thiên tài, hoặc là trở thành người điên.

"Kỳ thực, về điểm này rất dễ hiểu, nếu như sự bất đồng giữa không gian và thời gian tồn tại tỷ lệ chênh lệch nhất định, vậy thì không phải rất dễ hiểu sao chính như đông bán cầu và tây bán cầu của trái đất đều chênh lệch giờ giấc đấy thôi. "

Phương Minh lên tiếng, hắn chỉ là tùy tiện nói, nhưng chàng trai sau khi nghe hắn nói, biểu tình cả người trở nên dữ tợn, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Phương Minh.

"Sao vậy? "

Phương Minh vuốt hai tay, lẽ nào những điều mình vừa nói đã kích thích chàng trai này rôig?

"Không gian lên chênh lệch thời gian cách, ta làm sao cũng không có nghĩ tới thì sao? "

Vài giây sau đó, chàng trai đột nhiên nộ rống lên, trên mặt gân xanh đều nổi lên, hô hấp cũng vô cùng gấp gáp, hồi lâu sau đột nhiên hướng phía Phương Minh khom người chào, "Cảm ơn anh đã chỉ điểm, nếu như sau này có thu hoạch, tất nhiên sẽ ghi nhớ ân này. "

Nghe chàng trai nói xong, Phương Minh khoát tay áo, hắn chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, hơn nữa, cái lý luận này là hắn nghe sư phụ nói.

Dựa theo những gì sư phụ hắn nói, trên đời này bất kỳ chỗ nào cũng đều tồn tại sự sai lệch thời gian mà trong thuật pháp của đạo giáo có một chieu thức gọi là Chỉ Xích Thiên Nhai, bước một bước đi được trăm thước hầu như chỉ trong thời gian nháy mắt, cái này trên thực tế cũng là bởi vì nguyên nhân chênh lệch thời gian.

Đương nhiên, về thời gian và không gian, Phương Minh cũng chỉ nghe được lác đác vài câu từ sư phụ hắn, bởi sư phụ hắn có nhắc nhở qua rằng, thực lực không đủ cũng không cần đi tìm hiểu thêm về thời gian và không gian.

"Bạn học đây xưng hô như thế nào? "

"Phương Minh. "

"Dương Tiêu. "

Dương Tiêu tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên tiến lên kéo tay Phương Minh lại " Bạn học, anh đã làm sáng tỏ hoang mang của tôi, đi, theo tôi vào đài thiên văn. "

Bị một Chàng trai nắm tay, đối với Phương Minh mà nói là lần đầu tiên, nếu như không phải sợ làm đối phương bị thương, hắn đã sớm dùng vu lực bắn ra xa chỉ là nhìn thấy Dương Tiêu thần thái kích động như vậy, hắn chần chờ một chút.

Cách đó không xa, có hai người lớn đang mang theo con gái quan sát trong vườn trường.

"Con trai, thấy không, đây chính là đại học Thủy Mộc, học sinh nơi này đều là thiên chi kiêu tử, con phải lấy bọn họ làm gương. . . "

Khi người trung niên nói được nửa câu, ánh mắt vừa đúng lúc nhìn thấy Dương Tiêu lôi kéo Phương Minh đi về phía đài thiên văn, lập tức liền cứng họng.

"Ba ba, hai ca ca đo. . . " bé trai hiển nhiên cũng nhìn thấy.

"Cái kia. . . Chúng ta hay là đi chỗ khác đi dạo a!. "

Chàng trai trung niên chặn tầm nhìn của con trai, lôi kéo con trai tới chỗ khác, đồng thời cũng nhỏ giọng lẩm bẩm, "Thì ra đại học Thủy Mộc lại cấp tiến như vậy, thật không ngờ ở phương diện này cũng thoải mái như vậy, chà chà. . "

Bên trong đài thiên văn, sau khi Dương Tiêu lôi kéo Phương Minh vào trong, bên trong đang có không ít học sinh nhìn về phía một vài kính viễn vọng và màn hình máy vi tính thảo luận cái gì đó.

"Tôi tìm thấy rồi. "

Dương Tiêu trực tiếp hô to lên, mà thanh âm của hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ánh mắt mọi người đều nhìn về bên này.

Ánh mắt mọi người cuối cùng đều nhìn tay của Dương Tiêu và Phương Minh.

"Khà khà, Dương Tiêu a, rốt cuộc cũng tìm được người tâm đầu ý hợp rồi chúc mừng ngươi, tuy là đại học Thủy Mộc của chúng ta bao dung cấp tiến nhưng vẫn phải khiêm tốn. "

Nghe bạn học nói như vậy, Dương Tiêu lúc này mới chú ý tới hắn vẫn đang nắm tay Phương Minh, mà Phương Minh cũng là bất đắc dĩ, vận chuyển Vu sư lực tới lòng bàn tay, trực tiếp đánh bay tay của Dương Tiêu ra.

"Cái kia, ta nghĩ các ngươi là hiểu lầm rồi." Phương Minh không mở miệng giải thích không được.

"Bạn học, mọi người hiểu lầm rồi, mới vừa rồi là tôi quá kích động còn chưa nói hết, tôi nói là tôi tìm được đáp án rồi, vị bạn

học Phương vừa mới giúp tôi sáng tỏ, dựa theo bạn học Phương nói, bất luận là không gian nào cũng đều tồn tại thời gian sai lệch, cũng có thể nói tinh hệ xa xôi cùng thái dương hệ của chúng ta bởi vì không gian không giống nhau, cho nên đưa xuất hiện sai biệt về thời gian, nếu như chúng ta có thể tính toán ra sự sai biệt này, như vậy có thể làm sáng tỏ được bí mật lớn nhất của lịch sử thiên văn của nhân loại thậm chí là cả nền văn minh lịch sử lớn nhất của nhân loại."

Dương Tiêu rất kích động, bởi vì hắn biết lý luận này đại biểu cho cái gì, mà những bạn học kia của hắn còn có vị bạn học kia sau khi nghe Dương Tiêu nói cũng đều sửng sốt một chút, toàn bộ hiện trường lâm vào yên lặng.

Hồi lâu sau, người ở chỗ này đều hít thở dồn dập, không gian và thời gian là hai lĩnh vực mà hết thảy những người làm khoa học đều muốn nghiên cứu, mà một khi có đóng góp ở hai lĩnh vực này, vậy cũng là vượt thời đại, thậm chí sẽ dẫn đầu một cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật.

"Đây là một phương hướng đột phá rất tốt nhưng phải chứng minh như thế nào, hiện tại lý giải khoa học đối với thời không còn dừng lại ở thuyết tương đối của Einstein. "

Dương Tiêu nỉ non tự nói, bất quá trong lúc hắn đang nói cho hết lời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Phương Minh, mà đối mặt với những ánh mắt ham học hỏi của mọi người, trong lòng Phương Minh cũng có chút bất đắc dĩ, hắn lúc trước bất quá chỉ là thuận miệng nói mà thôi, bắt hắn chứng minh, hắn cũng không có cách nào để chứng minh.

Bất quá, sau khi trầm ngâm sau một lát, Phương Minh quyết định hay là lộ ra một điểm tin tức hữu dụng cho nhóm những nhà nghiên cứu khoa học này.

"Ta sở dĩ nói như vậy, chỉ là bởi vì ta đã từng suy nghĩ qua một

vấn đề, đó chính là khi chúng ta nằm mơ, có đôi khi trong mộng chúng ta đã ở trong quá khứ chừng mấy ngày, nhưng thế giới hiện thật chỉ trải qua mấy giờ, mà hoàn cảnh trong giấc mộng và thế giới hiện thật giống nhau như đúc, như vậy rốt cuộc là cái gì dẫn đến sự xuất hiện của hiện tượng kỳ lạ này? "

Nghe Phương Minh nói, nhóm nghiên cứu khoa học kia đều lộ ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe, cùng nhau giương mắt đợi Phương Minh nói tiếp.

"Là xuất hiện chênh lệch giữa thời gian trong giấc mộng của chúng ta và thời gian trong thực tế sao? Nhưng lỗ hỗng này làm sao hình thành được? "

"Lúc này chúng ta thử tưởng tượng một chút nữa, giả thiết trong mộng chúng ta tồn tại ở một thời không khác, mà nguyên tắc thời gian của thời không này cùng thời không của chúng ta. . . Uầy, chính là thời gian vận hành có sự chênh lệch, vậy có phải là có thể giải thích được nguyên nhân rồi không. "

Nói đến đoạn này, trong lòng Phương Minh nghĩ đến chuyện trước đây khi linh hồn xuất khiếu, sau khi linh hồn xuất khiếu, hắn liền rõ ràng cảm nhận được thời gian xung quanh trở nên chậm chạp, bởi vì hắn có thể lấy mắt thường cảm nhận được quỹ tích bay lượn của một con muỗi.

"Bình thường ta còn suy nghĩ đến một vấn đề, đó chính là để chúng ta nhìn thấy vật thể cách chúng ta 100m bằng mắt thường phải cần đến 1 giây, như vậy trong vòng một trăm thước chênh lệch thời gian có phải là 1 giây hay không, nếu như chúng ta có thể đạt được lượng thời gian sai lệch này thì cũng tương tự với việc chúng ta có thể đi xuyên qua khoảng không gian 100 thước mà chỉ cần 1 giây thôi. "

Phương Minh nói có chút khó hiểu, nhưng ở đây đều là mọt sách, chớp mắt đều hiểu được ý tứ của Phương Minh.

“Rốt cuộc làm sao để tính được sự chênh lệch thời gian? Ta nghĩ chắc là chịu nhiều ảnh hưởng nặng hơn, tỷ như từ trường mạnh yếu, đương nhiên, ta chỉ là phỏng đoán như thế cụ thể tính toán và chứng minh còn cần dựa vào mọi người để hoàn thành. "

Phương Minh nói đến đây cũng không tiếp tục nói nữa, chênh lệch thời gian đúng là tồn tại, chỉ bất quá cái này dính đến nguyên tắc thời gian, ngay cả chính hắn cũng chưa hiểu hoàn toàn.

"Bạn học Phương, xin hỏi cậu là người của khoa nào, có hứng thú gia nhập vào nhóm nghiên cứu khoa học của chứng ta không hoặc là có thể làm nghiên cứu sinh. "

Dương Tiêu nhìn Phương Minh đưa ra lời mời, Phương Minh đang kinh ngạc, đùa gì thế, hắn mà đi thi nghiên cứu sinh của đại họcThủy Mộc trong khi hắn ngay cả đại học cũng chưa từng học

"Tôi không phải là học sinh của trường này, chỉ là tới đây tìm một người bạn. "

Nghe Phương Minh trả lời, Dương Tiêu trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, "Thật là quá đáng tiếc rồi, bất quá đài thiên văn của chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh bạn học Phương qua đây chơi. "

"Được. "

Sau khi khách sáo một phen, Phương Minh liền dời đi đối với hắn mà nói đây chỉ là một khúc nhạc đệm, trước mặt một đám mọt sách hắn chỉ là buộc phải nói ra một vài điều, thế nhưng hắn không có nghĩ tới là, mười mấy năm sau, khi người đoạt giải Nobel vật lý đứng tại buổi lễ trao giải đã nói câu đầu tiên là:

"Cảm ơn mười ba năm trước đây, tại đài thiên văn của đại học Thủy Mộc gặp được vị bạn học kia, là người đó đã gợi ý cho tôi, không có người đó, sẽ không thành quả nghiên cứu bây giờ."

...

Trải qua một khúc nhạc đệm như vậy, khi Phương Minh rời khỏi đài thiên văn cũng không còn sớm nữa, đã sắp tới bốn giờ rồi, không tiếp tục đi dạo nữa, Phương Minh trực tiếp tìm một người hỏi đường, sau đó đi về phía ký túc xá nữ.

Trên đường đến ký túc xá nữ, quầy bán quà vặt bên đường có bán hoa tươi, Phương Minh suy nghĩ một chút, cuối cùng mua một bó hoa hồng cầm ở trên tay, cuối cùng, khi cách ký túc xá nữ khoảng mười thước thì ngừng lại.

Không phải Phương Minh không muốn tiếp tục đi, mà là bởi vì ở cửa ký túc xá, quản lý kí túc xá đang đứng đó ngăn cản bất kì sinh vật giống đực nào muốn đến gần.

Mà trước cửa kí túc xá nữ này, ngoại trừ Phương Minh còn có mấy vị nam sinh khác đang đứng đó bồi hồi, bất thường ở chỗ, những đồ đạc mà các nam sinh này đang cầm thiên kì bách quái, mà mấy người này nhìn về phía Phương Minh ánh mắt không ngoài dự tính đều mang ánh nhìn khinh bỉ.

Dùng hoa tươi bày tỏ, đúng là độc nhất vô nhin ở đại họcThủy Mộc.

Chương 307: Phương thức thổ lộ của mọt sách

Mấy vị này đều là là nam sinh của đại học Thủy Mộc, bọn họ xuất hiện tại ký túc xá nữ đều là vì muốn thổ lộ cùng nữ sinh mà mình thích.

Thổ lộ bằng Hoa tươi đối với những tên mọt sách này chính là cách thổ lộ thấp kém nhất, bọn họ khinh thường nên không làm, cho nên khi nhìn thấy Phương Minh cầm theo một bó hoa tươi mấy vị mọt sách này mới lộ vẻ khinh thường.

Phương Minh cũng không để bụng, chỉ yên tĩnh đứng ở nơi đó chờ, bất quá không bao lâu, có tiếng động cơ xe hơi truyền đến, ngay sau đó, một chiếc xe đua thể thao chạy tới.

Tốc độ xe không nhanh, nhưng tiếng động cơ lại là gầm rú hấp ánh mắt của không ít sinh viên trên đường.

Cuối cùng, xe dừng lại tại chỗ cách Phương Minh không xa, cửa xe mở ra, một chàng trai trẻ ăn mặt chải chuốt, tóc vuốt keo bóng loáng bước xuống xe, cùng lúc đó là hắn ta còn cầm theo một bó hoa hồng cực lớn, hoa nhiều gấp mấy lần của Phương Minh.

"Tầm thường."

"Nghĩ rằng mình có chút tiền thì muốn gì cũng được sao."

"Muốn dựa vào xe đua cùng hoa tươi để theo đuổi nữ sinh của Đại học Thủy Mộc chúng ta sao, không thể."

Mấy vị nam sinh của Đại học Thủy Mộc Kia nhìn thấy chàng trai trẻ cầm hoa hồng từ trên xe bước xuống, từng người tràn đầy

nét mặt căm thù.

"Thật náo nhiệt a."

Chàng trai trẻ tuổi sau khi xuống xe liền cảm nhận được những ánh mắt căm thù, bất quá hắn ta cũng không để bụng, sau khi nhìn thấy Phương Minh , thì đi đến bên cạnh Phương Minh.

"Người anh em cũng thổ lộ cùng bạn gái sao, nhưng bó hoa này của cậu cũng quá keo kiệt đi."

Trần Trạch đi đến bên cạnh Phương Minh , ngược lại là không có vẻ gì cao cao tại thượng khinh thường mà nháy mắt ra hiệu nói, "Muốn tán gái cần phải bỏ ra ít tiền, bó hoa này của ngươi cũng là 100 khối tiền, thế nào, muốn lấy một ít của tôi để bỏ vào thêm không, dù sao bó hoa này của tôi có tới 999 đóa hoa hồng, thiếu một vài bông cũng chẳng sao đâu.

"Cám ơn."

Phương Minh lắc đầu cười cự tuyệt, Trần Trạch cũng không nói gì nữa, chỉ là vài phút sau, trên mặt hắn xuất hiện mồ hôi, bây giờ là mùa hè, cầm chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, cũng là một công việc hết sức nặng nhọc a, cần phải có thể lực tốt mới được.

"Người anh em, tôi không nói chuyện với cậu nữa, tôi đi trước đây."

Trần Trạch đứng không vững, cầm lấy hoa hồng tiến về phía túc xá của nữ sinh nhưng quản lý kí túc xá nữ liền ngăn hắn ta lại: "Bạn học, nơi này là ký túc xá nữ, không cho phép vào."

"Tỷ tỷ, tỷ nhìn thời tiết này mà xem, đứng dưới ánh mặt trời nóng muốn chết, hay tỷ để tôi đứng dưới hiên nhà cũng được. Miệng lưỡi của Trần Trạch rất ngọt, ngay cả bác gái đã hơn 40 tuổi cũng kêu ra miệng là "Tỷ tỷ", nhưng mà, bộ dạng dỗ ngon dỗ

ngọt đối với bác gái quản lý ký túc xá nữ không có bất kỳ tác dụng nào, bác gái dùng ánh mắt nhìn thấu thế sự để nhìn Trần Trạch.

"Muốn vào cũng được."

Trần Trạch trên mặt lộ ra nét mừng, nhưng bác gái quản lý ký túc xá lại tiếp tục nói: "Hiện tại là ba giờ năm mươi sáu phút chiều, chúng ta ở Đông Bán Cầu, chỉ cần cậu có thể tính ra khi nào thì ánh sáng mặt trời này không thể chiếu xạ đến kí túc xá, cậu liền có thể đứng ở chỗ này."

Nghe được bác gái Quản lý kí túc xá nói, Trần Trạch sửng sốt, để hắn tính toán cái này, căn bản là chuyện không thể nào làm được.

"Để tôi."

Trần Trạch sửng sốt, nhưng một nam sinh khác lại xung phong tiến lên, cầm phấn viết lên bảng đen trên cửa ký túc xá một loạt các công thức.

Góc độ tự quay của trái đất, tốc độ tự quay của trái đất, kinh độ và vĩ độ của Đại học Thủy Mộc.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đúng là mọt sách, trong chốc lát trên bảng đen liền bị hắn viết cho tràn ngập lít nha lít nhít công thức, còn mấy vị nam sinh bên ngoài trên mặt thì lộ ra thần sắc hâm mộ, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía nam sinh đang liệt kê công thức, bởi vì bọn hắn không khoa vật lý như người ta, cho nên vấn đề này đối với bọn hắn mà nói là rất khó khăn.

Vài phút sau, tiết học buổi chiều kết thúc, bắt đầu có nữ sinh liên tục xuất hiện tại cửa ký túc xá, bất quá những nữ sinh này không hề cảm thấy kì quái khi nhìn thấy bọn Phương Minh, từ đầu năm đến giờ đều có mấy tên nam sinh tự xem mình là bất phàm

chạy tới cửa ký túc xá nữ thổ lộ.

Đương nhiên, chiếc siêu xe kia củaTrần Trạch chiếc vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của các nàng.

"Không hổ là Đại học Thủy Mộc, tôi vẫn cho là nữ sinh của trường này xấu, dù sao bình thường các cô nàng mọt sách đều không thể xinh đẹp được."

Trần Trạch triệt để từ bỏ ý định nên quay lại chỗ Phương Minh, đánh giá từng nữ sinh đi ngang qua, thỉnh thoảng cũng có một vài nữ sinh không tệ lắm liếc mắt đưa tình.

"Tuy nhiên nữ sinh nơi này không có tư vị như nữ sinh Bắc Ảnh, mà có vẻ ngây ngô hơn." Trần Trạch tựa như là một người tài xế kỳ cựu. "Người anh em, nhìn cậu cũng không phải học ở trường đi, có thời gian ca ca dẫn cậu đến Bắc Ảnh mở mang kiến thức một chút, nữ sinh nơi đó mới gọi là có tư vị, cậu không biết đấy thôi, mỗi ngày khi đến giờ tan học, siêu xe đậu trước cổng trường Bắc Ảnh nhiều đến nỗi cậu đếm không hết, xe rẻ hơn một trăm vạn đều không có."

Đối với Trần Trạch, Phương Minh chỉ cười một tiếng , có vẻ như Hàn Kiều Kiều cũng tốt nghiệp từ Bắc Ảnh, không thể phủ nhận xã hội bây giờ nhất là làng giải trí đã có chút méo mó, nhưng còn chưa tới mức không thể chịu được như Trần Trạch nói. "Không tin, tôi cho cậu biết, bên trong Bắc Ảnh có không ít ma cô chuyên nghiệp, những người này hàng năm đều sẽ để mắt tới những nữ sinh xinh đẹp mới vào trường, nhưng lại đem những nữ sinh này giới thiệu cho các ông chủ có tiền, về phần những nữ sinh này có đồng ý không, cậu cảm thấy một sinh viên đại học có thể đấu được những Ma Cô đó à, huống chi xã hội này nhiều cám dỗ."

Trần Trạch tựa hồ là nhìn ra suy nghĩ của Phương Minh "Thi vào Bắc Ảnh, người nào không có mộng làm ngôi sao, nhưng trở thành ngôi sao dễ dàng sao như vậy, không nói đến hai trường đại

học Bắc Ảnh cùng Thượng Hí , mà ở thủ đô cùng Hoành Điếm số người chờ cơ hội trở thành diễn viên có mấy trăm ngàn, không có người chống lưng cùng sắc vóc, dựa vào cái gì cậu có thể trở thành Đại Minh Tinh?"

"Dung mạo xinh đẹp? Muốn đẹp thì phải có tiền, số người xinh đẹp từ trong trứng nước rất ít, đại bộ phận đều dựa vào trang điểm thậm chí là phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng mấy thứ này đều cần tiền a, một sinh viên đại học làm sao có nhiều tiền như vậy?

Trần Trạch không nói tiếp, xã hội này có đôi khi rất sòng phẳng, ngươi muốn có được thứ gì thì phải bỏ ra một thứ khác để trao đổi, đều là do ngươi lựa chọn.

Trong lúc Trần Trạch nói chuyênn , nữ sinh về ký túc xá càng ngày càng nhiều, không bao lâu, cách Phương Minh không xa có một cái nam sinh trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kích động, nhanh chân đi đến chặn đầu mấy vị nữ sinh.

"Văn Văn, mình thích bạn, bạn là con bug khó nhằn nhất mà mình từng gặp được."

* Bug: là lỗi lập trình trong game hoặc chương trình máy tính. Bạn nam này chắc là sinh viên của khoa công nghệ thông tin. Cách tỏ tình đạm chất chuyên môn.

Nam sinh vừa đối mặt với ba vị nữ sinh liền hô lớn, đồng thời còn kích động lấy điện thoại cầm tay ra, "Văn Văn, mình đã phá tường lửa của diễn đàn của trường chúng ta, khởi xướng chuyên mục vì yêu ủng hộ, hiện tại đã có hơn một ngàn học sinh vì mình mà ủng hộ, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người mình muốn nói rằng, mình sẽ một đời một kiếp bảo vệ bạn."

Hiển nhiên là rất lợi hại, đây là một nam sinh khoa công nghệ thông tin.

Chỉ là nữ sinh tên là Văn Văn ngay từ đầu biểu lộ như không có gì, nhưng sau khi nghe lời thổ lộ tâm tình đột nhiên trở nên kích động .

"Thì ra là cậu hack diễn đàn của trường học, cậu có biết chính vì cậu mà cả đêm hôm qua tôi không thể ngủ một giác ngon lành không, cả đêm ta phải thức trắng để giữ gìn diễn đàn, lão nương ta là quản lý của diễn đàn."

Nữ sinh tên Văn Văn đúng là rất lợi hại bưu hãn, còn nam sinh khoa CNTT cứ như là quả cả lùi xụi lơ, cả người hồn ví bay lên mây.

Văn Văn bá khí rời đi, bất quá sau khi đi được mấy bước, đột nhiên quay đầu hỏi: "Cậu học cái gì?"

"AS m MC." Nam sinh vô thức trả lời.

"Học MC. . ." Văn Văn nhiếu lông mày.

Nam sinh tựa hồ là đột nhiên nghĩ đến cái gì, kêu lớn: "Mặc dù mình học MC, nhưng tương lai mình nhất định để cho con của chúng ta học MC."

Nữ sinh tên Văn Văn cười, "Java AS MC PT có không?"

"Sẽ không, kiên quyết không động vào."

"Dấu hiệu của tuần hoàn, để biết giá trị đầu tiên cà giá trị cuối cùng của tuần hoàn, phải làm gì?"

Hỏi xong vấn đề này, nữ sinh tên Văn Văn trực tiếp đi vào ký túc xá, để lại nam sinh khoa CNTT ở nơi đó si ngốc cười ngây ngô.

"Tôi không hiểu, đây là đối thoại kiểu gì vậy cảm giác còn thần bí hơn cả gián điệp đang trao đổi thông tin mật nữa, tôi ngay cả một câu đều nghe không hiểu, người anh em cậu hiểu không?"

Trần Trạch nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà Phương Minh cũng lắc đầu, cái này rõ ràng là kiến thức của khoa CNTT, hắn ngay cả đại học cũng chưa từng học làm sao lại hiểu những thứ này.

"Thật sự là vô tri, dạng như các ngươi cũng dám đến Đại học Thủy Mộc của chúng ta để đeo đuổi nữ sinh." Một nam sinh sau khi nghe được Phương Minh cùng Trần Trạch nói chuyện, khinh thường giễu cợt nói.

"Ngươi biết, vậy ngươi ngược lại là giải thích một chút a." Trần Trạch không phục phản kích nói.

"Rất đơn giản, lúc trước bạn gái kia hỏi nam sinh này học cái gì, nam sinh này nói học MC, biết MC đại biểu cho cái gì không, MC trong lời nói đó là ám chỉ khái niệm không có người yêu, mà MC là kế thừa, là phú nhị đại, về phần Java AS MC PT thì là yêu một lúc nhiều người, là chơi trò mập mờ."

"Cho nên cuộc đối thoại của hai bên là nam sinh kia nói cho nữ sinh biết mình không có người yêu, mà mình cũng sẽ không mập mờ, mình nhất định sẽ nỗ lực hăm hở tiến lên, tương lai để cho con của chúng ta trở thành phú nhị đại."

"Về phần sau nói về tuần hoàn, giá trị ban đầu và giá trị cuối cùng, dùng là F 0 R. . . NE X T tuần hoàn, hiểu NE X T là gì không, tức là lần sau, đây là nữ sinh kia cho nam sinh kia cơ hội hẹn họ tiếp theo." Đây đều là kiến thức toán cao cấp, xem ra các ngươi Không có đi học đại học, hoặc là dùng tiền mua học bằng rồi."

Đối mặt với ánh mắt trào phúng của nam sinh này, Trần Trạch là một bụng phiền muộn, nhưng hắn xác thực không có cách nào phản bác, tuy nhiên hắn đã từng học đại học, nhưng hắn chủ yếu là trải nghiệm đời sống sinh viên mà thôi còn về phần Phương Minh, đúng là không có đi học đại học.

"Đúng là phương thức giao tiếp rất cao minh, nếu gặp người mình yêu tôi có nên thay đổi phương thức thổ lộ một chút không" Nam sinh kia không tiếp tục để ý tới Phương Minh cùng Trần Trạch, mà là tự mình lầm bầm, cuối cùng quyết định diễn tập lời thổ lộ một mình.

"Bạn nữ này, giờ phút này bạn chính là người duy nhất mà mình thích, tương lai sẽ quản lý cuộc đời của mình gả cho mình tuyệt không cần dầm mưa giãi nắng."

"Bạn là mục tiêu của cuộc đời mình, là mỏ neo của cuộc đời mình, chỉ đường dẫn lối cho cho nhân sinh của mình để mình không lưu lạc muôn nơi."

. . .

Nghe nam sinh tự mình lẩm bẩm bên cạnh, Phương Minh nhìn về phía phía trước, sau một khắc trên mặt tươi cười, bởi vì hắn nhìn thấy bóng người xinh xắn mà hắn chờ đợi đã xuất hiện.

Chương 308: Chân nhân bất lộ tướng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Diệp Tử Du cùng mấy người bạn cùng phòng đang đi về phía này, dọc theo đường đi, mấy người bạn cùng phòng của Diệp Tử Du không ngừng cười nói rôm rả, mà rõ ràng trong lòng cô có chút không yên.

"Tử Du, cậu làm sao vậy, có phải cảm thấy không khỏe không?" Bạn cùng phòng của Diệp Tử Du, Trương Thục Kỳ quan tâm hỏi.

"Không có."

Diệp Tử Du lắc đầu đang muốn giải thích, chỉ là cùng lúc đó cô vô tình nhìn thẳng hướng cửa ký túc, đôi mắt trong suốt như lưu ly của cô đột nhiên sáng rực hẳn lên, nhìn chằm chằm Phương Minh đang đứng gần trước cửa ký túc xá.

Cô cong môi cười một tiếng, rực rỡ như hoa sen đang nở rộ, tinh thuần mà lại mỹ lệ.

"Đệt mợ nó, không ngờ đại học Thủy Mộc còn có nữ sinh xinh đẹp như vậy, thực sự là không uổng công tôi đi chuyến này! Người anh em, cậu thấy không, cô ấy đang nhìn về phía ta đấy! Cậu xem,

cô ấy lại còn cười với tôi nữa!"

Trần Trạch cũng thấy Diệp Tử Du, bởi vì do anh ta đứng gần Phương Minh nên dưới ánh nhìn của anh ta, Diệp Tử Du rõ ràng là nhìn về phía anh ta, hơn nữa dựa vào tính tự luyến của anh ta thì anh ta cũng cho là như vậy. Về phần liệu có phải Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh đang đứng bên cạnh anh ta hay không, vấn đề này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh ta.

"Nữ sinh xinh đẹp như vậy, nếu tôi biết thì tôi đã theo đuổi cô ấy từ sớm, chẳng qua bây giờ tôi thay đổi mục tiêu vẫn còn kịp đi."

Trần Trạch vừa nói còn vừa thỉnh giáo ý kiến của Phương Minh, chỉ có Phương Minh lúc này nào còn để ý tới anh ta, ánh mắt cậu nhìn chằm chằm về phía Diệp Tử Du, trên mặt lộ ra dáng tươi cười.

"Người anh em, cậu cũng đừng mơ tưởng hão huyền nữa, nữ sinh xinh đẹp như vậy không thể nào thuộc về người như cậu đâu đấy, cho dù cậu có gặp vận may thực sự gây được ấn tượng tốt với mỹ nữ, cũng sẽ bị những người cạnh tranh kia chỉnh cho thật thê thảm."

Trần Trạch lấy một bộ dạng của người từng trải an ủi Phương Minh: "Trên đời này, mỹ nữ chắc chắn sẽ thuộc về người có tiền có quyền, nếu như hai thứ này cậu đều không có vậy thì không cần tìm tới mấy người mỹ nữ kia làm gì, ngẫm lại kết cục của Võ đại lang sẽ biết."

Diệp Tử Du thấy được Phương Minh, tuy rằng trước đó không lâu hai người đã gặp mặt ở Ma Đô, thế nhưng gặp lại lần nữa vẫn cảm thấy trong lòng tràn đầy kích động, mà ngay cả bước chân cũng không tự chủ được nhanh hơn hẳn.

"Tử Du?"

Trương Thục Kỳ cùng mấy người bạn cùng phòng thấy Diệp Tử Du tăng nhanh bước chân, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, bọn họ nhìn theo ánh mắt của Diệp Tử Du, sau một khắc ánh mắt cả đám đều sáng lên.

"Đã đến, mỹ nữ đang đi về phía tôi."

Phương Minh đang muốn tiến lên nghênh đón, không ngờ Trần Trạch lại nhanh hơn, anh ta cầm chặt hoa tươi trong tay vội tiến lên trước một bước.

"Mỹ nữ, chào cô, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi biết cô đang ở nơi nào… Cô chính là đang ở trong lòng của tôi." Trần Trạch giơ hoa tươi trong tay lên.

Diệp Tử Du ngây ngẩn cả người, lúc trước cô đã thấy được Trần Trạch thì thầm nói chuyện với Phương Minh, cho nên cô cho rằng Trần Trạch cùng Phương Minh là bạn bè, nếu anh ta đã là bạn của Phương Minh có lẽ cũng biết quan hệ của cô cùng với Phương Minh, hiện tại anh ta tặng hoa cho mình, không chừng đều là sắp xếp của Phương Minh đấy.

Nghĩ tới chỗ này, Diệp Tử Du không do dự đưa tay nhận lấy hoa tươi, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt: "Cám ơn."

"Không... Không cần cảm ơn."

Đối mặt với nụ cười của Diệp Tử Du, Trần Trạch cảm giác cả người đều bay bổng, lại nói tiếp loại con nhà giàu có như anh ta cũng không phải chưa thấy mỹ nữ, thế nhưng mỹ nữ xinh đẹp như Diệp Tử Du vẫn là lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Cách đó không xa, không ít nam sinh ồ lên, bọn họ đương nhiên biết Diệp Tử Du, hoa hậu giảng đường của đại học Thủy Mộc, ngay từ khi cô nhập học năm nhất đại học đã vượt hẳn những giáo hoa(1) lâu đời trong trường, hoàn toàn xứng đáng trở

thành giáo hoa đệ nhất.

(1)Giáo hoa: hoa hậu giảng đường, người xinh đẹp nhất ở trường học

Dĩ vãng, tuy rằng trong trường học cũng có cái gọi là giáo hoa, thế nhưng mỗi người lại có một hình mẫu lý tưởng cho riêng mình mà, có người thích khêu gợi, có người thích thanh thuần đấy, thì thế cho nên trong trường học luôn sẽ có mấy mỹ nữ, mà lại không có giáo hoa đệ nhất.

Thế nhưng ở đại học Thủy Mộc, số phiếu bầu của nam sinh mà Diệp Tử Du nhận được đủ để nghiền ép mấy giáo hoa khác, trở thành giáo hoa đệ nhất, hơn nữa số phiếu bầu của cô còn nhiều hơn tất cả số phiếu của những giáo hoa khác cộng lại.

"Oh my thượng đế, lẽ nào liền Diệp giáo hoa cũng luân lạc sao?"

"Lẽ nào Diệp giáo hoa cũng cự tuyệt không được sự mê hoặc của đồng tiền?"

"Diệp giáo hoa cũng là người, đừng quên em gái trà sữa kia, không phải cuối cùng cô ta cũng gả cho người đàn ông giàu có nhiều hơn cô ta không biết bao nhiêu tuổi sao?"

Trong lúc những nam sinh kia đang thở dài, thì ở cách đó không xa cũng có một đám người đi tới. Dẫn đầu đám người này chính là Tiêu Cẩn, mà trên tay của cậu ta cũng ôm theo một bó hoa hồng lớn.

"Là Tiêu hội trưởng!"

Trước cửa ký túc xá nữ sinh lúc này có không ít người ra vào, khi thấy Tiêu Cẩn xuất hiện, không thiếu nữ sinh trên mặt đều mang vẻ sùng bái mê say.

Tiêu Cẩn, chủ tịch hội sinh viên trong khoa, phó chủ tịch hội sinh viên toàn trường, hơn nữa vóc người đẹp trai lại ấm áp như mặt trời, đối xử với mọi người lại khiêm tốn hữu lễ, trong trường học anh ta rất nổi tiếng đấy. Đương nhiên, những người hâm mộ mê đắm anh ta đa số là nữ sinh.

Trên đời này, đàn ông là một loại động vật vô cùng cổ quái, người đàn ông nào càng được phụ nữ yêu thích thì càng bị những người đàn ông khác ganh ghét, cho nên Tiêu Cẩn này cũng không được lòng đám nam sinh lắm.

Ánh mắt của Tiêu Cẩn nhìn thấy Diệp Tử Du đang ôm bó hoa, nụ cười trên mặt biến mất, trong nháy mắt mặt cậu ta trở nên âm trầm, chỉ là rất nhanh cậu ta lại khôi phục dáng vẻ tươi cười ấm áp như lúc ban đầu.

"Tử Du."

Cậu ta trực tiếp đi lên trước, mở miệng vừa cười vừa nói: "Hôm nay là ngày nào vậy, tôi còn cho rằng chỉ có tôi chuẩn bị quà cho Tử Du, thật không ngờ người này cũng chuẩn bị?"

Lúc nói lời này, ánh mắt của Tiêu Cẩn đánh giá Trần Trạch, đầu anh ta vuốt đầy keo, dáng người cợt nhả cùng bộ đồ khoa trương trên người anh ta khiến trong lòng cậu ta hơi hơi nghi ngờ, rõ ràng đây không thể nào là mẫu hình đàn ông lý tưởng trong mắt Diệp Tử Du được.

Tiêu Cẩn đã cẩn thận điều tra Diệp Tử Du, cuối cùng cậu ta đoán Diệp Tử Du hẳn là thích dạng người tao nhã lễ độ, khí chất nho nhã, cho nên, anh ta liền chuyển phong cách của bản thân thành một người như vậy.

"Tình địch, hơn nữa còn là kình địch."

Trần Trạch cũng nhìn về phía Tiêu Cẩn rất nhanh đã đưa ra

phán đoán, người đàn ông này cũng không phải dạng vừa, cầm hoa hồng lại còn dẫn theo một đám người như vậy, rõ ràng cậu ta đang muốn thổ lộ với mỹ nữ trước mắt, nhưng bây giờ liền trực tiếp nói thành tặng quà thông thường.

Thứ nhất, cậu ta làm thế có thể hóa giải được bối rối của mình, thứ hai, đây là thuận tiện đả kích anh ta đi, khiến chuyện anh ta tặng hoa cho người đẹp biến thành bạn bè bình thường tặng quà cho nhau.

Chỉ tiếc, người nam sinh này sẽ không thể nào ngờ được, đây là lần đầu tiên anh ta được nhìn thấy người đẹp này, hai người còn không phải là bạn bè bình thường nữa.

Chỉ là, luận tán gái, Trần Trạch lúc nào chịu phục quá.

"Mỹ nữ, có thể đi ăn cơm chung với tôi không?"

Bíp!

Trần Trạch nhấn xuống chìa khóa xe, xe mui trần tự động sáng lên!

Xe sang trọng chính là một lợi khí để tán gái.

Ánh mắt của Tiêu Cẩn cũng chuyển hướng về phía chiếc xe kia, chỉ có trên mặt cậu ta nhưng lại không có chút vẻ ghen ghét, ô tô sao? Trong nhà cậu ta cũng có, chỉ có điều để duy trì vẻ điệu thấp nên không lái tới trường học mà thôi.

Có thể trở thành phó chủ tịch hội sinh viên của trường đại học Thủy Mộc, không chỉ dựa vào tài hoa mà còn phải dựa vào bối cảnh sau lưng đấy. Nói cách khác, dựa vào quy cách của trường đại học Thủy Mộc, những sinh viên bình thường tuyệt đối không thể nào trở thành phó chủ tịch.

"Đây là muốn dùng tiền để cưa đổ Diệp Tử Du sao? Thật là

hành động ngu xuẩn, nếu như Diệp Tử Du có thể cưa đổ dễ như vậy thì tôi đã sớm thu phục cô ấy vào tay rồi." Tiêu Cẩn thấy hành động của Trần Trạch không những không giận mà còn cười.

Chỉ là, ngoài dự liệu của Tiêu Cẩn cùng Trần Trạch, mặc dù Diệp Tử Du không hề liếc mắt nhìn xe thể thao, nhưng cũng không tiếp tục để ý tới Trần Trạch, trực tiếp lướt qua hai người đi về phía trước.

"Anh đã đến rồi sao không báo với em một tiếng."

Diệp Tử Du khó có được lộ ra dáng vẻ của một cô gái đang hờn dỗi, chỉ dựa vào vẻ mặt cùng bộ dáng này của cô cũng không biết khiến bao nhiêu người quen cô kinh ngạc ngơ người.

"Tôi không nhìn lầm chứ, Tử Du dĩ nhiên cũng sẽ hiện ra dáng vẻ làm nũng cùng oán giận."

"Thục Kỳ, cậu mau véo mình một cái mau lên, để cho mình xác định không phải mình đang nằm mơ đi… Nữ thần của chúng ta lại bị người ta sờ sờ đầu, tôi không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt! A!"

Trương Thục Kỳ lúc này miệng cũng đã há thật to, từ khi biết Tử Du đã lâu như vậy rồi, các cô cho tới bây giờ chưa thấy qua dáng vẻ nũng nịu của cô như thế này lần nào, chớ nói chi là còn để cho một người đàn ông sờ sờ đầu của cô.

Sắc mặt Tiêu Cẩn cũng đã âm trầm xuống, mà Trần Trạch quay đầu lại thấy một màn này hai mắt trợn trừng, hồi lâu sau mới thầm nói: "Chân nhân bất lộ tướng, lúc nãy tôi đã nhìn lầm sao?"

Mà đối với những người nam sinh khác bên ngoài ký túc xá, một màn này cũng khiến bọn họ chấn động kinh ngạc tới rớt cằm xuống đất. Bọn họ nhìn thấy gì? Giáo hoa đệ nhất trường bị nam sinh sờ đầu! Mấu chốt nhất chính là lúc trước bọn họ còn khinh

thường người nam sinh kia đấy!

Lúc này đã có vô số người vây quanh cửa ký túc xá, không ít còn cầm di động lên chụp ảnh, một giáo hoa đệ nhất xưa nay chưa từng có tin đồn tình cảm với bất kỳ một nam sinh nào, nay lại có hành động thân mật với một nam sinh khác như vậy, đây thật là một tin tức chấn động, nếu đưa lên nhất định sẽ khiến forum trường sôi trào!

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều chú ý tới chuyện xảy ra bên này, trước cửa ký túc xá, người nam sinh kia vẫn đang chăm chú tính toán khi nào mặt trời ngưng chiếu tới ký túc xá, vẫn đang còn chui đầu vào trên bảng đen múa bút thành văn, dù cho lúc này ánh sáng mặt trời đã không soi sáng ký túc xá nữa…

"Anh nghĩ em còn chưa tan học nên anh tự mình đi dạo trong trường, dù sao đây chính là đại học Thủy Mộc, một người chưa từng được đi học đại học như anh cũng khá tò mò."

Phương Minh nửa đùa nửa thật, mà câu này của cậu rơi vào trong tai đám người xung quanh lại trở nên chói tai vô cùng, càng làm cho những nam sinh kia lộ ra vẻ không thể tin, tình huống như thế nào vậy? Nữ thần đệ nhất của đại học Thủy Mộc bọn họ lại yêu một nam sinh chưa từng đi học đại học, đây không phải đánh thẳng vào mặt tất cả nam sinh trong đại học Thủy Mộc sao?

Sắc mặt Tiêu Cẩn cũng càng thêm âm trầm, nháy mắt ra hiệu với một nam sinh bên cạnh, nam sinh kia gật đầu biểu thị đã biết, lặng lẽ rời khỏi đoàn người, đi tới một bên góc, lấy di động ra gọi điện thoại đi.

"Tử Du, cậu ta là ai vậy?"

Mấy người bạn cùng phòng của Diệp Tử Du sau khi thoát khỏi trạng thái ngây ngẩn đều chạy đến, cả đám đều dùng ánh mắt hiếu

kỳ nhìn chằm chằm Phương Minh, chỉ có điều các cô nhìn sao cũng đều nhìn không ra Phương Minh có chỗ nào tốt, lớn lên thật sự quá bình thường, sao Tử Du lại thích được nam sinh như vậy đâu?

"Anh ấy tên là Phương Minh, là... Bạn trai của minh."

Lúc cô nói ra câu này, khuôn mặt Diệp Tử Du đã đỏ ửng, dựa vào tính tình của cô vốn là sẽ không nói ra những lời như thế trước mặt nhiều người.

Chỉ là cô sợ trong lòng Phương Minh hiểu lầm, cũng là vì khiến Tiêu Cẩn hết hy vọng, nếu không dựa vào người có da mặt mỏng như cô làm sao có thể nói như vậy chứ?

Chương 309: Phá rối

"Mấy cô là bạn cùng phòng của Tử Du đúng không? Tử Du cũng đã nói với tôi về mấy cô, cô ấy nói mấy cô đã chăm sóc cho cô ấy rất nhiều, tôi xin thay mặt Tử Du cám ơn mấy cô."

Phương Minh cười cười nhìn đám người Trương Thục Kỳ, thật ra Diệp Tử Du không giới thiệu về bạn cùng phòng của cô cho cậu, chỉ là mấy lời xã giao vẫn phải nói.

"Gạt người, lấy tính tình của Tử Du chắc sẽ không nói về chúng tôi với người khác."

Trương Diễm dùng một loại ánh mắt cơ trí nhìn về phía Phương Minh, bóc trần những lời nói láo của cậu: "Cậu nói Tử Du đã từng nói về chúng tôi, vậy cậu có thể phân biệt tên của chúng tôi không?"

Ách...

Phương Minh chỉ là khách khí một chút, cậu thật không ngờ mấy người này lại thực sự tưởng thật, cậu nào biết tên của mấy người này đâu chứ.

"Đường..."

"Tử Du, cậu không thể gian dối nói cho cậu ta biết." Trương Diễm lập tức cắt đứt lời của Diệp Tử Du, sau đó dùng vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Minh, chờ đợi câu trả lời của Phương Minh.

Tên, Phương Minh tự nhiên là không biết, chỉ là trên mặt của cậu lại không hiện chút vẻ kinh hoảng nào, cậu có thể nhận ra

mấy nữ sinh này cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn trêu cợt mình một chút mà thôi.

"Tên của mấy cô tôi đương nhiên biết, chỉ là nói mấy cái tên này thật không có ý nghĩa gì, không bằng để tôi nói mấy chuyện khác đi."

Trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười, mà sau khi nghe thấy lời của cậu, Trương Diễm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, cậu nói xem."

"Có một số việc khó mà nói trước mặt công chúng." Phương Minh tiến lên đi tới trước mặt Trương Diễm, ghé vào bên tai của cô ấy nói gì đó, vẻ mặt của Trương Diễm đột nhiên thay đổi, trở nên có chút xấu hổ.

"Không cần nói, tôi tin tưởng lời của cậu rồi." Trương Diễm dùng ánh mắt oán trách nhìn về phía Diệp Tử Du: "Tử Du, tại sao chuyện gì cậu cũng có thể nói với cậu ta chứ!"

Khuôn mặt Diệp Tử Du hiện lên vẻ kinh ngạc, căn bản là cô chưa từng đề cập với Phương Minh về mấy người Trương Diễm, chỉ là lúc này đương nhiên cô cũng biết mình không thể phủ nhận, nếu không thì chẳng khác gì là vạch trần Phương Minh rồi.

"Trương Diễm, cậu ta nói với cậu cái gì mà cậu lại trưng ra vẻ mặt này?"

Trương Thục Kỳ cùng một nữ sinh khác vô cùng hiếu kỳ, có thể làm cho Trương Diễm lộ ra dáng vẻ xấu hổ như thế, vậy tất nhiên là một chuyện cực kỳ bí ẩn rồi, Trương Diễm quay qua liếc đám bạn hóng chuyện một cái, không trả lời.

"Chàng đẹp trai, cậu nói chuyện của tôi thử xem."

Một người bạn cùng phòng khác của Diệp Tử Du cũng mở miệng, bản thân cô cũng có phán đoán giống Trương Diễm, chính

là nghĩ Tử Du không thể nào nói về chuyện mấy cô trước mặt bạn trai được.

Dù sao, tính tình của Diệp Tử Du ai cũng hiểu, cô không phải cái loại người nhiều chuyện cùng thích tám chuyện về người khác.

"Cô à…."

Phương Minh cũng đi tới trước mặt nữ sinh kia, nói vài câu bên tai cô ấy, mà ngay lập tức vẻ mặt của nữ sinh này cũng là trở nên giống Trương Diễm như đúc, chỉ có điều nhiều hơn một chút vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Ba người bạn cùng phòng của Diệp Tử Du hiện tại chỉ còn lại Trương Thục Kỳ, thấy vẻ mặt của hai người Trương Diễm, trong lòng Trương Thục Kỳ càng thêm tò mò, con ngươi đảo một vòng, nói rằng: "Tôi không muốn cậu lặng lẽ nói, cậu cứ trực tiếp nói lớn tiếng lên là được rồi."

Phương Minh nghe nói như thế, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn về phía Trương Thục Kỳ: "Cô chắc chứ?"

"Chắc chắn." Trương Thục Kỳ nói thầm trong lòng, ngược lại là cô ấy cũng không làm chuyện gì không thể nói trước mặt người ngoài.

"Gần nhất phương diện kia của cô tới tương đối nhiều đi."

Trương Thục Kỳ nghe được lời nói của Phương Minh, ngay từ đầu còn chưa phản ứng kịp, chỉ là ba giây sau đó khuôn mặt cô ấy đỏ bừng, nhìn ánh mắt tò mò của đám người xung quanh liền hận đến không thể chui xuống đất.

Trong số những người ở dây, chỉ có Diệp Tử Du cùng Trương Diễm ba cô gái nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Phương Minh, mà cũng chính bởi vì biết, vẻ mặt của cả ba cô đều tràn đầy kinh ngạc.

Trương Diễm cùng một người bạn cùng phòng khác là kinh ngạc tại sao Diệp Tử Du có thể nói tới cả chuyện riêng tư như thế cho Phương Minh, mà Diệp Tử Du kinh ngạc chính là căn bản cô không hề nói gì, Phương Minh làm sao có thể biết được?

Không sai, đại di mụ(1) gần đây của Trương Thục Kỳ ra đặc biệt nhiều, với tư cách bạn cùng phòng cũng đều là nữ sinh bọn họ tự nhiên là biết đến, nhưng là trừ các cô, không còn người nào khác biết nữa.

(1)Đại di mụ: kỳ kinh

"Cái nồi này cô bắt buộc phải gánh trên lưng rồi." Diệp Tử Du bất đắc dĩ lẩm bẩm trong lòng.

"Hiện tại, tôi nghĩ hẳn là các cô đều đã tin lời của tôi rồi chứ?"

Thấy phản ứng của ba người Trương Thục Kỳ, Phương Minh cũng là cười thầm trong lòng, chẳng qua là cậu chỉ lợi dụng thuật xem tướng nói vài chuyện bí mật về ba cô gái mà thôi.

Dựa theo gương mặt của Trương Diễm đến nói, cô ấy có tướng của người mới gặp thất bại trong chuyện tình cảm, hơn nữa hẳn là không bao lâu, cho nên Phương Minh mới nói gần đây cô ấy vừa đã trải qua một đoạn tình cảm, hơn nữa cô ấy còn bị người yêu phụ bạc.

"Tin tin."

Trương Diễm gật đầu liên tục không ngừng, rất sợ Phương Minh lại nói ra thêm điều gì nữa, chỉ là cô ấy cũng đã quyết định xong, đợi khi Tử Du trở lại túc xá, nhất định liên hợp với ba người Trương Thục Kỳ dùng đại hình ép cung, khiến cho cô biết cái giá phải trả khi phản bội bạn bè là như thế nào.

"Anh Phương Minh, em đi tới ký túc xá trước."

"Được, anh ở đây chờ em."

Sau khi giao hoa tươi trong tay cho Diệp Tử Du, Phương Minh đưa mắt nhìn bốn người Diệp Tử Du đi vào ký túc xá, mà cậu ở bên ngoài thừa nhận ánh mắt quan sát của đám người kia.

"Tôi dựa vào, người anh em cậu thật giỏi à nha, nữ sinh xinh đẹp như vậy mà cậu cũng có thể theo đuổi được, lúc trước đúng là tôi đã nhìn lầm cậu rồi."

Trần Trạch đi lên trước, nắm tay nhẹ nhàng đập một cái trên vai Phương Minh, tính cách của anh ta chính là loại mới gặp như đã quen, anh ta nhìn Phương Minh rất vừa mắt.

Chỉ là không đợi Phương Minh trả lời, cách đó không xa đột nhiên có một đám học sinh đi tới, trong đó còn có mấy người bảo vệ theo cùng.

"Các người đang làm gì ở đây? Những người bên ngoài không được đi tới quấy rầy trật tự của trường học."

Một người bảo vệ dẫn đầu đưa mắt nhìn về phía Phương Minh cùng Trần Trạch, nhất là lúc trước Diệp Tử Du đã trả hoa hồng lại cho anh ta, cho nên lúc này người cầm một bó hồng khoa trương như anh ta thật là cực kỳ bắt mắt.

"Mặc dù trường học của chúng tôi có cho người ngoài vào, nhưng chỉ cần không phải là sinh viên trong trường đều không được quấy nhiễu trật tự của trường học, hành vi của các người đã vi phạm nội quy trường học rồi, mau theo chúng tôi đến phòng quản lý một chuyến đi."

Mấy bảo vệ tiến lên vây quanh Phương Minh cùng Trần Trạch, hàm ý nếu các người không ngoan ngoãn đi theo chúng ta, đừng trách chúng ta ra tay bắt các người đi!

"Dựa vào cái gì? Tôi tặng bó hoa thì đã làm sao? Chẳng lẽ

trường học các người còn có quy định không thể tặng hoa?" Trần Trạch mặc kệ, nếu chuyện anh ta bị bảo vệ trường học bắt đi mà truyền ra ngoài, vậy mặt mũi của anh ta chẳng phải là mất hết sao?

"Không thể." Một bảo vệ nghiêm mặt: "Một người ngoài trường như anh tới trường học tặng hoa chẳng lẽ không có ý đồ gây rối? Vì duy trì bầu không khí cùng sự an toàn của học sinh trong trường, hành vi của các người nhất định phải bị nghiêm phạt."

Trong lúc Trần Trạch cùng bảo vệ giằng co, ánh mắt của Phương Minh chú ý tới Tiêu Cẩn cách đó không xa, lúc này Tiêu Cẩn đang cùng một vị nam sinh giao lưu bằng ánh mắt, tuy rằng rất bí ẩn, nhưng không thể tránh được ánh mắt của cậu.

Mà người nam sinh kia, chính là một trong số những nam sinh đi cùng bảo vệ tới lúc nãy.

"Thì ra là cậu ta đang giở trò."

Trong lòng Phương Minh đã là hiểu rõ, dưới tình huống bình thường, chỉ cần không phải những người có hành vi điên cuồng ảnh hưởng đến những học sinh khác, ví dụ như đốt pháo hoa, hay là biểu lộ công khai ảnh hưởng tới nhiều người, thì chắc hẳn bảo vệ đúng sẽ không ra tay quản loại chuyện như vậy. Dù sao trong đại học, chuyện yêu đương đúng là một chuyện rất bình thường, cho dù là yêu đương những người không cùng trường.

Vì thế những người bảo vệ này đến rõ ràng cho thấy có người chỉ điểm, mà người âm thầm sau lưng chính là người mang theo nụ cười ấm áp như ánh mặt trời kia.

Về phần mục đích của đối phương là gì thì Phương Minh cũng có thể đoán được, cậu ta vốn là một người ái mộ Tử Du, sau khi biết mình là bạn trai của Tử Du liền muốn cản trở bản thân mình, để cho mình mất mặt trước mặt Tử Du.

"Tôi nói các người đừng có đụng ta, ai cho phép các người động vào hoa của tôi!"

Ngay lúc Phương Minh suy nghĩ rõ ràng những điều này, bên kia Trần Trạch cùng mấy bảo vệ kia đã làm lớn chuyện, một bảo vệ trong số đó còn đưa tay đoạt lấy hoa trên tay Trần Trạch, dưới sự phẫn nộ Trần Trạch trực tiếp đập hoa vào mặt đám bảo vệ kia.

"Đánh người, sinh viên ngoài trường đánh bảo vệ trong trường học rồi!"

Bên cạnh, có học sinh thấy hành động của Trần Trạch đột nhiên hô lên, mà thanh âm của cậu cũng đưa tới càng nhiều người vây xem, về phần mấy bảo vệ kia lúc này cũng đều là không khách khí, trực tiếp là đưa tay chụp lấy Trần Trạch.

Phương Minh nhíu mày một cái, cũng không phải cậu sợ mấy người bảo vệ này, nhưng cậu không muốn mang phiền phức tới cho Tử Du, sản sinh ảnh hưởng không tốt.

Nhất là sau khi tiếng hô của người học sinh kia vang lên, rất nhiều học sinh không hiểu tình huống rõ ràng đều cho rằng mình cùng Trần Trạch làm loạn ở bên trong sân trường, nếu sau đó có người nghĩ tới mình có quen biết với Tử Du, đến lúc đó nhất định là sẽ khiến Tử Du gặp phải không ít phiền toái.

"Anh bảo vệ, chúng tôi cũng chỉ ở đây chờ bạn mà thôi, cũng không làm gì trái với nội quy trường học cả."

Phương Minh mở miệng, chỉ là còn không đợi mấy vị bảo vệ trả lời, một người nam sinh đứng sau lưng bảo vệ đã mở miệng: "Tại sao lại không trái? Các người không phải là sinh viên trong trường mà đến ký túc xá nữ sinh là muốn làm gì? Tôi nghe nói hiện tại có thật nhiều những người đặc thù liền thích đến ký túc xá nữ sinh bắt đầu nhìn trộm rồi chụp ảnh trộm."

"Bất kể như thế nào, đều phải đưa bọn họ tới phòng quản lý tiến hành điều tra, nếu như vấn đề nghiêm trọng nhất định phải báo cảnh sát."

"Tôi dựa vào, lão tử không đi."

...

Trong ký túc xá nữ sinh, Trương Diễm vừa lúc đến sân thượng thu dọn đồ đạc, thấy được tình huống phía dưới vội vã hướng phía Diệp Tử Du lo lắng hô: "Tử Du, không xong, bạn trai của cậu hình như có xung đột với bảo vệ rồi."

Nghe thấy lời nói của Trương Diễm, Diệp Tử Du buông sách vở trong tay xuống, còn không kịp sửa lại liền vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, đúng lúc thấy Trần Trạch cùng bảo vệ đang xô đẩy nhau.

"Tử Du, người bạn này của cô có thể vì làm trái với nội quy trường học mà bị bảo vệ đưa tới phòng quản lý, chỉ là cô yên tâm, tôi sẽ cùng đi theo xử lý."

Tiêu Cẩn thấy Diệp Tử Du đi tới thì sầm mặt lại, bởi vì Diệp Tử Du xuống quá nhanh, có chút nằm ngoài dự liệu của cậu ta, vì thế để duy trì hình tượng tốt đẹp trước sau như một, cậu ta phải tiến lên mở miệng.

"Đúng vậy, Tử Du, có Tiêu học trưởng ở đây, bạn trai cô nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi đâu."

Mấy người Trương Diễm chạy xuống theo cũng mở miệng khuyên bảo, tình huống bên kia có chút hỗn loạn, các cô cũng không muốn Tử Du tới đó lúc này.

Nhưng mà, Diệp Tử Du chỉ là lắc đầu, lạnh lùng nhìn Tiêu Cẩn xong vẫn đi về phía Phương Minh bên kia.

"Anh bảo vệ, hai người này là bạn của tôi, xin hỏi không biết hai bọn họ đã phạm phải nội quy nào của trường học rồi?"

Diệp Tử Du là một nữ sinh thông tuệ, Phương Minh có thể đoán ra một ít mánh khóe, cô vốn là sinh viên học được hai năm ở đại học Thủy Mộc, như thế nào lại không biết nội quy của trường học kia chứ? Những tên bảo vệ này đến rõ ràng là do có người ở phía sau phá rối.

Diệp Tử Du xuất hiện làm cho mấy bảo vệ này dừng động tác lại, đây chính là giáo hoa đệ nhất của trường học, cho dù là những người bảo vệ như bọn họ cũng đã từng nghe nói tới đấy.

"Bạn học này, hai người này vốn không phải sinh viên trong trường, cử động của bọn họ quấy nhiễu tới trật tự an ninh của bạn học khác trong trường, do đó chúng tôi phải đưa bọn họ tới phòng quản lý, nếu như có vấn đề gì, đến phòng quản lý rồi hãy nói."

Nhiệm vụ của mấy người bảo vệ này chỉ là đưa bọn họ tới phòng quản lý mà thôi, về phần tới rồi quản lý sẽ xảy ra chuyện gì thì không nằm trong trách nhiệm của bọn họ.

"Đưa tới phòng quản lý… Tại sao phải đưa bọn họ tới phòng quản lý?"

Chỉ là đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh, mà thanh âm này cũng thoáng cái hấp dẫn sự chú ý của mọi người, lúc Tiêu Cẩn thấy chủ của tiếng cười kia, sắc mặt cũng đen hơn hẳn.

Chương 310: Gậy ông đập lưng ông

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Quyền lực của hội học sinh các cậu lớn thật đó.”

Dương Tiêu xuất hiện trong đám người, ánh mắt đầu tiên nhìn mặt mấy học sinh bên cạnh bảo vệ, cuối cùng mới nhìn về phía Phương Minh bị bảo vệ vây.

"Dương Tiêu, đây là chuyện của hội học sinh bọn tôi, không liên quan gì tới cậu.”

Một cán bộ hội học sinh nghiêm mặt, là cán bộ của hội học sinh, trong trường học ngoại trừ thầy cô ra thì đa số học sinh nhìn thấy bọn họ đều phải khách khí, nhưng duy chỉ có một loại học sinh ngoại lệ.

Những học sinh làm nghiên cứu khoa học .

Loại đại học Thủy Mộc đứng đầu các trường học này, hội học sinh trên thực tế tương đương với cơ quan chấp pháp bên ngoài, bọn họ có thể quản lí tất cả học sinh, nhưng duy chỉ có những học sinh bên nghiên cứu khoa học là bọn họ không dám động vào.

Dù địa vị đại học Thủy Mộc cao bao nhiêu, nhưng có một điểm không thay đổi, nó là một trường học, mà thứ một trường học dựa vào không phải có bao nhiêu học sinh và có bao nhiêu cán bộ hội

học sinh, càng không phải việc đã đào tạo ra bao nhiêu người tài trong hai giới chính trị và thương mại, tuy là những người phía sau đúng là sẽ có chút ảnh hưởng với trường học.

Nhưng mà, một trường học chân chính được xếp hạng cao biểu dương ở nước ngoài, thì phải dựa vào việc nghiên cứu học thuật của trường, dựa vào các hạng mục nghiên cứu khoa học của trường.

Cho nên, cán bộ hội học sinh đại học Thủy Mộc lúc đảm nhiệm chức vụ đã được ám chỉ của cấp trên, tuyệt đối không được phép đụng vào mấy đứa học bên nghiên cứu khoa học, đây là giới hạn, là điều trường học không cho phép.

Mà Dương Tiêu, chính là một tên học bá thuộc nghiên cứu khoa học như vậy.

Thời còn cấp ba đã giành huy chương vàng cuộc thi vật lý toàn quốc, sau khi lên đại học thì dẫn đội tuyển đạt được huy chương vàng của cuộc thi vật lý quốc tế dành cho thanh niên.

Việc này cũng chưa tính, theo tin tức mà hội học sinh biết được, Dương Tiêu bây giờ đã tham gia tổ dự án nghiên cứu khoa học của đài thiên văn, đây là dự án có thể xếp vào top 10 trong tất cả các hạng mục nghiên cứu của trường, có thể tham gia tổ dự án này đều là những người đứng đầu của trường , hơn nữa thầy hướng dẫn chống lưng cho dự án này cũng không phải người bọn họ có thể động vào.

Dương Tiêu không có hảo cảm gì đối với hội học sinh, trong lòng của cậu, học sinh không làm nghiên cứu khoa học đều không phải là học sinh giỏi.

"Chuyện của hội học sinh, thế cậu nói một chút, bạn học Phương phạm vào nội quy nào của trường học?" - Dương Tiêu đi tới trước mặt Phương Minh, nhìn mấy học sinh của hội học sinh

này, xem thường hỏi.

"Nhân viên ngoài trường quấy nhiễu sinh hoạt của nữ sinh trường học ở khu kí túc xá nữ, e rằng có thể có ý đồ gây rối, đương nhiên là phải dẫn tới chỗ quản lý điều ta rồi."

"Nói láo."

Dương Tiêu trực tiếp mắng, mà lời của cậu làm cho sắc mặt mấy cán bộ hội học sinh kia trở nên âm trầm, một học sinh trong đó nhịn không được nổi giận nói: "Dương Tiêu đừng tưởng rằng cậu tham gia dự án của tổ thiên văn là có thể không coi ai ra gì."

"Ai nói với cậu bạn Phương là nhân viên ngoài trường?"

Dương Tiêu dùng ánh mắt như thấy kẻ ngu si nhìn về phía mấy học sinh của hội học sinh.

"Bọn họ không phải nhân viên ngoài trường chẳng lẽ học sinh trường chúng ta hay sao, Dương Tiêu cậu định trợn mắt nói dối sao?" - Học sinh của hội học sinh phản bác.

"Bạn học Phương tổ dự án của bọn tôi mời tới để cố vấn cho hạng mục, cậu cảm thấy cậu ấy còn tính nhân viên ngoài trường? "

Biểu cảm của Dương Tiêu đột nhiên trở nên nghiêm nghị, quát : "Tổ dự án thiên văn khó khăn lắm mới mời bạn Phương tới, nhưng hội học sinh các người thì sao, lại muốn đuổi bạn Phương đi, cậu có biết biết hành vi của mấy người có nghĩa gì không? "

"Mấy người suýt chút nữa hại chung kết hạng mục nghiên cứu khoa học của tổ dự án thiên văn chúng tôi, suýt chút nữa tổn thất một thành quả nghiên cứu khoa học trong sự nghiệp thiên văn của đất nước, mấy người sẽ trở thành tội nhân của cả quốc gia."

Sau một trận tới tấp vào mặt, sắc mặt mấy học sinh của hội học sinh cũng thay đổi, bình thường chỉ có bọn họ mới sa sả vào

mặt người khác, có bao giờ bị người ta mắng như vậy.

Còn trở thành tội nhân của quốc gia, lời này cũng nói quá.

"Sao nào, không tin lời nói của tôi sao, tôi nói cho các người biết, đây không phải tôi nói, cái này là do thầy hướng dẫn của tôi nói, thầy hướng dẫn chính miệng nói bạn Phương có trợ giúp to lớn đối với hạng mục nghiên cứu khoa học của bọn tôi, mọi người nếu không tin, vậy đi chất vấn thầy hướng dẫn của tôi đi."

Dương Tiêu vừa thốt lời này ra, biểu cảm của những học sinh trong hội học sinh xấu xí như ăn phải phân vậy, bảo bọn họ đi chất vấn thầy hướng dẫn của Dương Tiêu, chất vấn chuyên gia vật lý hàng đầu trong nước, chất vấn một đỉnh tiêm ngành vật lý chuyên gia quốc nội, chất vấn một viện sĩ hàn lâm viện khoa học Trung Quốc, là bọn họ ăn gan hùm mật gấu đó.

Hội học sinh học sinh trong chớp mắt yên lặng, mà mấy bảo vệ kia thấy tình hình không ổn sớm đã rút lui ra xa, tuy lúc trước mấy học sinh kia hứa hẹn bọn hắn vài lợi ích, nhưng bây giờ xem ra, thứ lợi ích này bọn họ có muốn cũng không được.

Trâu bò đánh nhau, bọn hắn cũng không cần nhúng tay vào.

Một học sinh bên hội học sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cẩn , trong ánh mắt mang theo ý xin chỉ thị, bởi vì hiện tại hắn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Thầy hướng dẫn địa vị cao mà Dương Tiêu lấy ra chắn, không phải là người hội học sinh bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Tiêu Cẩn lúc này cũng vô cùng phiền muộn, hắn muốn để Phương Minh xấu mặt trước Diệp Tử Du , nhưng kết quả bây giờ lại tương phản, bởi vì Dương Tiêu đến, ngược lại đã nâng cao hình tượng của đối phương.

Được mời tới làm cố vấn cho hạng mục nghiên cứu khoa học

cao cấp của trường, dù đối phương lúc trước nói không đi học đại học, nhưng phương diện học lực này không thành vấn đề, toàn bộ trường đại học Thủy Mộc nhiều học sinh như vậy, nhưng có thể tham gia vào tổ dự án cũng lác đác mấy người.

Lần này, có thể nói là gậy ông đập lưng ông, hơn nữa Tiêu Cẩn còn phát hiện thái độ của Diệp Tử Du với mình thay đổi rồi, nếu như lúc đầu là kiểu rất bình thản, như vậy lúc trước tựa như có chút thù địch đối với mình rồi.

Lẽ nào Diệp Tử Du nhìn ra việc này là do mình sắp xếp sao?

Tiêu Cẩn không chắc lắm, nhưng trong mắt của hắn có vẻ âm tàn, Diệp Tử Du là cô gái hắn coi trọng, bất kể như thế nào hắn cũng phải chiếm được.

. . .

Dưới cái nhìn chằm chằm của Dương Tiêu, người của hội học sinh cùng bảo vệ tức giận rời đi, mà không ít ánh mắt của các nam sinh ở đây lúc này nhìn Phương Minh có một chút địch ý, mặc dù bọn họ đố kị với việc Phương Minh với được đệ nhất hoa hậu giảng đường của trường bọn họ.

Nhưng nếu như, người này là một tên học bá cao cấp, thì lòng ghen tỵ này ít đi rất nhiều, đối với học sinh mà nói, nhất là học bá, bọn họ có lẽ sẽ ghét nhiều người, ghét mấy tên nam sinh đẹp trai, nhưng tuyệt đối sẽ không ghét trùm trong học bá, bởi vì đây chính là mục tiêu để bọn họ luôn nỗ lực .

"Cảm ơn bạn học Dương Tiêu.”

Phương Minh ngỏ ý cảm ơn với Dương Tiêu, Dương Tiêu khoát tay, sau đó liếc nhìn Diệp Tử Du, trong mắt anh ta thật ra không có gì thay đổi, đối với kẻ mọt sách như anh ta mà nói, Diệp Tử Du còn không hấp dẫn ngôi sao trên bầu trời.

Dương Tiêu rời đi, Tiêu Cẩn đi lên trước: "Tử Du, người này chính là bạn em, lần đầu tiên đến đại học Thủy Mộc của chúng ta, hay là anh mời em và bạn em đi ăn cơm nhé."

"Không cần."

Không đợi Tần Vũ tỏ thái độ, Diệp Tử Du đã lạnh lùng cự tuyệt, cô biết rõ trận lùm xùm này có liên quan tới Tiêu Cẩn , đương nhiên sẽ không có thái độ tốt rồi.

Đụng chuyện khó ngăn cản, nụ cười trên mặt Tiêu Cẩn cứng đờ, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường: "Cũng đúng, là anh đường đột, giữa bạn bè các em chắc là đã lâu không gặp, nhất định là có nhiều chuyện phải nói, anh sẽ không quấy rầy nữa."

Nói xong lời này, Tiêu Cẩn đưa tay về phía Phương Minh: "Làm quen một chút, tôi tên là Tiêu Cẩn ."

Với cái tay đưa ra của Tiêu Cẩn, Phương Minh cũng nở nụ cười: "Tôi tên Phương Minh."

Đưa tay nắm chặt tay của đối phương, trên mặt hai người đều nở nụ cười, Trương Thục Kỳ bên canh thấy Phương Minh và Tiêu Cẩn bắt tay, lẩm bẩm: "Bọn con trai quả nhiên đều dối trá, hai người này rõ ràng là tình địch, lại vẫn bắt tay nhau rồi cười vui vẻ như vậy."

Ba giây sau đó, Phương Minh và Tiêu Cẩn buông tay, Tiêu Cẩn nhíu mày một cái, bởi vì hắn không biết tại sao, lúc vừa bắt tay, hắn chỉ cảm thấy một cảm giác lành lạnh truyền tới bàn tay, nhưng rất nhanh đã biến mất, khiến hắn không rõ lắm rốt cuộc đây có phải là ảo giác của mình.

"Tử Du, anh sẽ không quấy rầy các em, anh đi trước."

Tiêu Cẩn hướng phía Diệp Tử Du cười, rất có phong độ thân sĩ xoay người rời đi, Trần Trạch bên cạnh thấy bóng lưng Tiêu Cẩn

rời đi, miệng hứ một tiếng: "Người này thật dối trá, cái loại Nhạc Bất Quần này, trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, anh em cậu coi chừng bị đào góc tường."

Phương Minh cười cười không nói gì, Tiêu Cẩn là ngụy quân tử cậu đương nhiên biết, hơn nữa cậu lúc nãy cũng làm một chút thủ đoạn nhỏ, lúc bắt tay đối phương, một đạo Vu lực đánh vào Tiêu Cẩn trong cơ thể.

Vu lực này sẽ không để cho Tiêu Cẩn chịu bao nhiêu thương tổn, chính là bàng quang sẽ có chút tổn thương, chưa tới một tuần, Tiêu Cẩn chỉ cần trong bụng có chút nước tiểu thì sẽ rất khó chịu, đại khái một tuần sắp tới đây đều phải ở trong nhà vệ sinh.

Đây là khiển trách của Phương Minh đối với Tiêu Cẩn, cái gọi là cho đi mà không trả lại là thất lễ là như vậy, nếu đối phương âm thầm ra tay, vậy cậu cũng sẽ cho biết tay.

"Ba người đẹp, cảm ơn mọi người đã chăm sóc cho Tử Du trong trường học, không biết tôi có thể mời mọi người ăn một bữa cơm không? "

"Đáng lẽ là không thể, nhưng nể mặt mũi Tử Du, thì cho cậu cơ hội này."

Đường Diễm kiêu ngạo nói, trên thực tế ba người các cô rất tò mò với Phương Minh, dù sao, đây chính là bạn trai của Tử Du, các cô cũng muốn biết Phương Minh đến cùng có bản lãnh gì, thế mà lại có thể tán được Tử Du.

Phương Minh cười một tiếng, Trần Trạch bên cạnh lập tức chen vào nói: "Tôi biết mọt quán ăn gia đình rất ngon , tôi dẫn mọi người đi."

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh, đem quyền quyết định giao cho Phương Minh, Phương Minh trầm

ngâm một chốc, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Chủ yếu là Trần Trạch tuy là con nhà giàu, nhưng không khiến cậu chán ghét, hơn nữa đối phương cũng không có kiểu mắt cao hơn đầu như bọn con nhà giàu.

"Được, vậy phiền cậu dẫn đường."

Siêu xe của Trần Trạch không chở được nhiều người, cuối cùng cũng Đường Diễm lên xe của cậu ta, sau đó lúc đến thì để Đường Diễm chia sẻ định vị dẫn đường cho Tử Du ở trên Wechat, về phần bọn cậu thì đi tàu điện ngầm.

Một giờ sau, đám người Phương Minh dừng trước một tứ hợp viện, Đường Diễm đã đứng chờ ở nơi đó.

"Khung cảnh của tiệm này rất được, mọi người đi vào nhất định là sẽ thích."

Vẽ mặt Đường Diễm thần bí, nhưng Trương Thục Kỳ và một nữ sinh khác cũng mở miệng trêu ghẹo nói: "Ái chà, sao lại làm như bà chủ vậy, sao nào, ghế phó lái trên siêu xe có thoải mái không ? "

"Trương Thục Kỳ cậu nói nhăng nói cuội gì đấy, xem tớ xé rách miệng của cậu."

Mấy cô gái Đường Diễm, Trương Thục Kỳ trêu chọc nhau, mà hai người Phương Minh và Diệp Tử Du chỉ nhìn nhau cười, cùng đi theo vào tứ hợp viện.

Chương 311: Viện Triều Ca

Viện Triều Ca.

Lúc thấy chữ trên tấm bảng treo trên cửa, Phương Minh ngẩng đầu nhẹ đưa mắt nhìn chằm chằm một hai giây, sau đó mới thu hồi ánh mắt.

"Phương Minh, anh biết tiệm ăn gia đình này nổi tiếng nhất là món gì không?"

Đường Diễm lúc tới cửa, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phương Minh, rất rõ ràng là đang thử Phương Minh.

"Nếu như đoán không làm, chắc là đồ chay nhỉ!"

Nghe Phương Minh trả lời, trên mặt Đường Diễm có vẻ kinh ngạc:"Anh có phải trước kia đã tới nơi đây hay không."

"Không có, đây là lần đầu tiên tôi tới nơi đây, cũng là lần đầu tiên tôi đến thủ đô." - Phương Minh lắc đầu đáp.

"Vậy làm sao anh biết tiệm này món ngon nhất là đồ chay?" - Vẻ mặt Đường Diễm vô cùng nghi hoặc, cô cũng do lúc nãy ở trên xe nghe Trần Trạch giới thiệu mới biết.

"Rất đơn giản, tên của tứ hợp viện này không phải cũng đã nói rõ sao?" - Phương Minh chỉ chỉ bảng hiệu, việc này càng khiến Đường Diễm nghi ngờ, viện Triều Ca, tên này có thể nói rõ cái gì?

"Triều Ca Dạ Huyền năm mươi dặm, 800 chư hầu hướng Linh Sơn."

Diệp Tử Du bên cạnh đột nhiên nhẹ giọng nói: "Tên của viện

này chắc là lấy từ câu thơ này, tuy bài thơ này nói thời hưng thịnh của Triều Ca Sơn Đông thời đầu nhà Thương, thành Triều Ca ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng ca truyền xa hơn năm mươi dặm, mà mấy trăm chư hầu nhao nhao đến đây tiến cống."

"Linh Sơn ở trong bài thơ này chắc là ngọn núi nào đó gần Triều Ca, nhưng nếu như tên của viện này lấy từ ở bài thơ này, rõ ràng có chút ông nói gà bà nói vịt, một quán cơm và thành đô làm sao có thể liên qua, khả năng duy nhất chính là chủ quán mượn ý tứ mặt chữ dùng trong thi từ, so sánh khách với 800 chư hầu, mà Linh Sơn đương nhiên thánh địa phật giáo nổi tiếng vô cùng rồi."

"Khách tới viện như đến Linh Sơn, làm người hành hương, đương nhiên phải ăn cơm bố thí." – Mặt Diệp Tử Du lộ ra nụ cười nhẹ: "Anh Phương Minh, em nói đúng hay không?"

"Đúng vậy."

Phương Minh gật đầu, tiệm này lấy cái tên tiệm như thế quả thực chỉ là mượn ý tứ mặt chữ của câu thơ này mà thôi.

"Này, hai người các cậu đừng khoe tài văn chương ở chỗ này được không, và thơ ca liên quan trới Triều Ca cũng không chỉ có câu này, ví dụ như: Phượng hoàng Triều Ca hận quen muộn, nước biếc bèo xanh ánh quân tâm, chẳng phải có hai chữ Triều Ca sao?"

Là sinh viên đại học Thủy Mộc, khả năng văn cổ của Đường Diễm cũng là không tệ.

"Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôi còn ngửi được mùi nhang thiền."

Phương Minh mỉm cười, lúc tới của tiệm cậu ngửi được mùi nhang thiền, theo lý mà nói, mấy nơi như quán ăn chắc là sẽ không đốt nhang thiền trước cửa, bởi vì nhang thiền có ảnh hưởng tới sự ngon miệng của khách, tình huống bình thường thì các quán ăn

cũng không đốt nhang thiền ở buồng vệ sinh để diệt muỗi.

Một quán cơm, còn chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi nhang, lại kết hợp với tên tiệm, Phương Minh mới đoán như vậy.

"Được rồi, coi như ngươi lợi hại."

Đường Diễm bĩu môi, cô đề cập tới vấn đề này chẳng qua là muốn làm khó dễ Phương Minh, trả thù Phương Minh nói chuyện của cô ra, bây giờ không là khó dễ được cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Toàn bộ viện Triều Ca có mấy mảnh sân, mà bọn Phương Minh đi vào sân thứ ba, trong sân trồng đầy hoa cỏ, mà ở giữa sân còn thờ phụng phật Di Lặc Nhất Tôn.

"Tiệm cơm này cũng đặc biệt thật, những tiệm cơm khác hoặc là chưng mèo cầu tài, hoặc là thần tài, nhưng tiệm cơm này lại thờ phật Nhất Tôn." - Trương Thục Kỳ lúc này thấy phật Di Lặc cũng hiếu kỳ.

"Không phải nói tượng phật không thể tùy tiện bày sao? Nếu không chính là không tôn kính với phật."

Diệp Tử Du mang theo nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, mặt cười có vẻ không hiểu, bởi vì Phương Minh, mấy năm nay cô xem qua không ít thư tịch của hai giáo Đạo, Phật, cho nên biết một ít kiêng kỵ.

"Tượng Phật bình thường đương nhiên không thể bày, thế nhưng phật Di Lặc thì khác, trong phật giáo, phật Di Lặc là một vị phật đặc biệt nhất, ở trong Phật giáo đại thừa , ông ấy là phật tương lai, chính là tương lai kế thừa vị trí Phật của Thích Ca Mâu Ni, mà trong nước chúng ta, điêu khắc của phật Di Lặc đa số lấy hình tượng của Bố Đại hòa thượng, bụng bự có thể chứa tất cả mọi chuyện trong thiên hạ."

"Chính bởi tính bao dung của phật Di Lặc, cho nên phật Di Lặc

bày ở đó đều được, hơn nữa khuôn mặt tươi cười nghênh khách, tóm lại sẽ khiến cho lòng người thoải mái."

Nghe Phương Minh giải thích, gương mặt tươi cười của Diệp Tử Du lộ ra thông suốt, vầng trán dãn ra.

"Người anh em này có hiểu biết thật sâu đối với phật giáo."

Đang lúc Phương Minh và Diệp Tử Du giải thích, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói, Phương Minh và Diệp Tử Du quay đầu, thấy một ông lão đi về phía bọn họ.

"Tự giới thiệu một tí, ta gọi Tằng Quảng Nam, là ông chủ của tiệm này, hoan nghênh các cô cậu đến quán dùng cơm."

Mặt Tằng Quảng Nam mang ý cười, Phương Minh và Diệp Tử Du mỗi người cũng giới thiệu tên mình.

"Hai cô cậu lúc thảo luận trước cửa tiệm tôi cũng nghe được, có thể liếc mắt nhìn ra hàm nghĩa tên tiệm của tôi, hai vị tiểu hữu vẫn là người đầu tiên, cho nên lần này mặc kệ hai người ăn uống tốn bao nhiêu tiền ở quán, đều sẽ được giảm bảy mươi phần trăm."

"Vậy cám ơn ông chủ."

Phương Minh cũng không có khách sáo, nếu ông chủ nói như vậy, cậu từ chối nữa thì cũng có chút dối trá, hơn nữa, giảm giá bảy mươi phần trăm, cũng không khiến ông chủ lỗ vốn, giá cả của mấy quán ăn gia đình này cao hơn giá vốn gấp mấy lần.

Khách sạn càng sang cũng thế, bởi vì ăn không chỉ là thức ăn, mà còn có phục vụ và khung cảnh.

Tằng Quảng Nam lên tiếng chào hỏi rồi rời đi, Phương Minh và bọn Diệp Tử Du cũng vào một dãy bàn ghế bên cạnh, mà Trần Trạch sớm ngồi ở trong phòng rồi.

"Chúng tôi chọn bốn món ăn, mọi người xem thử còn muốn ăn gì nữa."

Trần Trạch thấy Phương Minh đến trực tiếp đưa thực đơn tới, tuy Trần Trạch này ngày thường có chút không đứng đắn, nhưng không thể không những vấn đề chi tiết xử lý rất tốt.

Bọn Phương Minh tổng cộng có sáu người, trong tình huống bình thường bốn món khẳng định là không đủ, cho nên Trần Trạch đưa thực đơn cho Phương Minh, dù như thế nào bọn Phương Minh sẽ gọi một hai món ăn, hơn nữa không có gánh nặng trong lòng.

Việc này không giống nhiều người, có vài người mời khách để tỏ mình xa hoa, một mình gọi đầy một bàn đồ ăn, sau đó sẽ hỏi bạn bè muốn gọi món gì, coi như người bạn này thật sự muốn gọi, nhưng bình thường lúc này cũng chỉ sẽ nói: "Đồ ăn đã nhiều rồi, không cần gọi thêm nữa."

Phương Minh và Diệp Tử Du mỗi người gọi một món ăn, cuối cùng Trần Trạch lại gọi thêm hai món ăn, hơn nữa còn gọi phục vị viết ra.

"Thật không phải là tôi khoác lác, thức ăn chay của quán ăn gia đình này là ngon nhất, hơn nữa người bình thường chưa chắc có cơ hội ăn đến, bởi vì ông chủ của quán này có cá tính lắm, một tháng chỉ khai trương một tuần lễ."

"Một tháng khai trương một tuần lễ, vậy ông ấy làm sao kiếm tiền được, tiền thuê tứ hợp viện này hẳn rất đắt ." - Đường Diễm vẻ mặt hiếu kỳ, mở tiệm cơm buôn bán không phải là vì kiếm tiền sao?

"Tứ hợp viện này chắc là của ông chủ, cho nên không tốn tiền thuê, hơn nữa tôi đoán ông chủ này còn buôn cái khác nữa, mở tiệm cơm này chẳng qua là do hứng thú."

Phương Minh ở bên cạnh nói, có mấy lời cậu không có nói ra, lúc trước thấy ông chủ kia, cậu đã nhìn thấu một ít gì đó.

"Chắc là lí do này rồi, tôi có rất nhiều bạn bè mở quán cà phê và quán bar, rất bốc đòng, muốn mở thì mở, không muốn mở thì đóng."

Trần Trạch cười hắc hắc, bằng hữu của cậu đều là con nhà giàu, mở quán cà phê và quán bar chẳng qua vì tán gái, vốn dĩ không hề trông cậy kiếm tiền dựa vào mấy thứ này.

...

Giữa lúc đám người Phương Minh tán gẫu đợi thức ăn mang lên, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tằng Quảng Nam xuất hiện ở cửa.

"Các vị, thực sự là thật ngại quá, trong quán đột nhiên có chút chuyện gấp, cho nên có thể không chiêu đãi các vị được, lần sau các cô cậu tới nữa, quán sẽ chiêu đãi miễn phí."

Gương mặt Tằng Quảng Nam áy náy, nhưng mà, sắc mặt Trần Trạch trở nên xấu xí, cơm còn chưa ăn đột nhiên ông chủ đuổi ra ngoài, đổi lại là người khác tâm tình cũng sẽ không tốt.

"Ông chủ, ông thấy chúng tôi là người thiếu tiền ăn bữa cơm sao?"

Đối mặt với chất vấn của Trần Trạch, Tằng Quảng Nam cũng bất đắc dĩ, sớm biết người kia muốn đi đến, ngày hôm nay ông ta đã mở cửa rồi.

"Được rồi, nếu ông chủ nói như vậy, vậy khẳng định là có nguyên nhân gì đó, chúng ta chỉ đổi một tiệm khác vậy, dù sao hiện tại thời gian còn sớm."

Một bên Trương Thục Kỳ hoà giải, mà Trương Thục Kỳ nói

như vậy, Trần Trạch cũng không tiện từ chối nổi đóa, nhưng vẫn bất mãn, cuối cùng đi ra ngoài cửa phòng.

"Cậu bạn, thực sự xin lỗi."

Lúc Phương Minh đi ra phòng, Tằng Quảng Nam vẫn áy náy nói.

"Ông chủ nói quá rồi, có chút chuyệt đột ngột xảy ra cũng có thể hiểu được."

Phương Minh khoát tay áo, mà đến khi bọn họ đi ra khỏi ghế lô đi về phía đại sảnh, bên đại sảnh đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm mạnh.

"Tiểu Tằng, chuyện gì vậy, sao tôi thấy ngoài cửa nhiều xe rời đi vậy, không phải bởi vì tôi đến chứ, tiệm này của ông lại không mở, nếu như vậy, lão già tôi về sau không tới nữa."

Giọng nói truyền đến, Tằng Quảng Nam biến sắc, nét mặt lộ ra tia cười khổ, hướng phía Phương Minh nhỏ giọng nói một câu:"Cậu bạn, lát nữa hi vọng các người có thể phối hợp một chút."

Nói xong lời này, Tằng Quảng Nam bước nhanh về phía đại sảnh, mà đến khi đám Phương Minh đi tới đại đường, thì thấy một ông lão tóc bạc trắng đứng trong hành lang, ông lão tuy đã lớn tuổi, nhưng cả người vẫn đứng thẳng tắp, mà sau lưng ông lão có hai chàng trai trẻ tuổi, mắt sáng như đuốc, thấy mấy người Phương Minh từ sân đi tới, con mắt nhìn chằm chằm đám Phương Minh.

"Thủ trưởng, không có chuyện đó, đều họ hàng của tôi cả, chỉ là đúng lúc giờ phải đi." - Tằng Quảng Nam vội vàng giải thích.

"Thủ trưởng gì chứ, tôi giờ chỉ là một lão già đã về hưu mà thôi." – Ông cụ trừng mắt liếc Tằng Quảng Nam, lập tức ánh mắt nhìn về phía đám người Phương Minh, sau đó bất mãn hừ một

tiếng.

"Tôi nói nè Tiểu Tằng ông có phải cho rằng tôi đã già, mắt mờ rồi hay không, mấy đứa này là con cháu ông à, vậy ông con mẹ nó nói cho ông đây biết tên của bọn họ là gì."

Chương 312: Tình huống đột ngột

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhóm: TTTV

Ông cụ tức giận mắng to, trung khí mười phần, mặt Tằng Quảng Nam cũng lộ vẻ cười khổ, ông ta nào biết mấy người này tên là gì.

"Thủ trưởng..."

"Bớt gọi tôi là thủ trưởng, tôi cũng không có dạy binh lính như ông, hiện tại học xong thì miệng đầy dối trá, ông con mẹ nó đây nếu như còn ở bộ đội hồi đó, ông đây đã đạp cho ông một cước."

"Thủ trưởng, ngài bớt giận, tôi đây không phải là sợ những người khác quấy rầy ngài sao?" - Tằng Quảng Nam đành giải thích.

"Quấy rầy tôi, tôi là một ông già, người ta quấy rối tôi làm gì, ông đuổi hết khác trong tiệm này đi, có phải hay không muốn tôi giống như những hoàng đế cổ đại kia, ra cửa còn phải dọn sạch phố xá."

Ông cụ càng nói càng tức: “Năm đó ông đây tham gia cách mạng đấu tranh giành đất nước chính là vì tiêu diệt đẳng cấp đặc quyền này, nhưng bây giờ hay rồi, tự tôi trở thành đặc quyền."

Tằng Quảng Nam thấy tâm trạng ông cụ không tốt, vội vàng mở miệng xin lỗi: "Thủ trưởng, tôi sai rồi, tôi cam đoan về sau sẽ không thế nữa."

"Tự mình nhận phạt."

Ông cụ trừng mắt một cái, Tằng Quảng Nam lên tiếng, sau một khắc không có bất kỳ do dự nào, thân thể nằm xuống, hai tay chống đất thế mà lại hít đất.

Bên Phương Minh, Trần Trạch và Đường Diễm bọn họ đều trợn tròn mắt, Tằng Quảng Nam ước chừng không 70 thì cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, lúc này lại tập hít đất như thanh niên nhân.

Đám Trần Trạch bị khí tràng của ông cụ làm kinh hãi, bước chân nhẹ nhàng đi về phía cửa, nhưng mà không đợi bọn họ đi tới cửa, giọng của ông cụ lại truyền tới.

"Mấy người các cậu đứng lại."

Ông cụ đột nhiên nhìn về phía mấy người Phương Minh bên này, ông cụ vừa lên tiếng, Trần Trạch sợ đến giật mình, nhưng cũng chỉ đứng ở nơi đó không dám di chuyển.

Là con nhà giàu, Trần Trạch tuy quần áo lụa là nhưng kiến thức cũng hơn người bình thường, cậu ta không thể không gặp qua một vài nhân vật lớn, thế nhưng khí tràng của những nhân vật lớn kia cũng không cách nào so sánh với ông cụ này, quan trọng nhất là không thấy ông chủ kia gọi ông cụ này là thủ trưởng sao?

Người này cậu ta không đắc tội nổi rồi.

"Mọi người nhất định là tới ăn cơm, lão già ta đến hại mọi người không có cơm ăn, lão xin lỗi các người."

Ông cụ thốt lời này ra, Trần Trạch vội vàng lắc đầu: "Không… Không cần, chúng tôi mới vừa ăn no."

"Ta nói chứ cậu còn nhỏ sao miệng cũng đầy dối trá, nếu cậu không muốn ăn vậy cút đi."

"Cái này..."

Trần Trạch thật đúng muốn trả lời không muốn ăn, chỉ là cậu ta không dám nói ra, người trước mắt này tính khí tựa hồ rất nóng nảy, ai biết cậu ta sau khi trả lời có khi nào bị đạp một cước không.

"Sao, mấy người tuổi trẻ còn sợ ta lão già ta ăn hiếp à."

Nghe ông cụ lời này, Phương Minh mỉm cười: "Trưởng giả ban thưởng không dám từ, nếu ngài đã mời, chúng tôi sẽ không khách khí."

Ông cụ có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh, một lúc sau mới lên tiếng: "Tên nhóc này coi như có chút dũng khí, tốt lắm."

Ông cụ đi vào bên trong, mà hai chàng trai trẻ tuổi đi sau ông cụ nhưng nhìn đám Phương Minh, tràn đầy đề phòng.

Đi qua bốn năm cái sân, cuối cùng đám Phương Minh theo ông cụ đi tới một mảnh sân tận cùng bên trong, mảnh sân này rất lớn, mà phòng ăn cũng chỉ có một, khác ở chỗ, ở giữa sân không có bày tượng phật.

"Tiểu Từng cũng thật là, dựng nhiều tượng phật như vậy, lão già tôi cả đời không tin Phật không tin thần, trước đây làm cách mạng dựa vào tín ngưỡng trong tim, hiện tại người đã không có tín ngưỡng, ngược lại thì cần nhờ những thần phật này tới bảo vệ rồi."

Ông cụ nói ra bất mãn của mình, đồng thời ánh mắt nhìn về phía đám Phương Minh: "Trước đây lúc Nhật Bản xâm lược, sao không thấy những thần phật này ra che chở bách tính, cho nên, thần phật này căn bản không có gì đáng kính, người sống được

dựa vào chính mình, một quốc gia và một dân tộc phải dựa vào sự cố gắng của bản thân và sự tự lập."

Lúc ông cụ nói những lời ấy, Trần Trạch gật đầu không ngừng, dù sao trong lòng cậu đã nghĩ xong, mặc kệ người này nói cái gì cậu đều biểu hiện tán đồng là được rồi.

"Có bái thần phật hay không là lựa chọn của mỗi người, nhưng vào thời đó, cũng có rất nhiều người tu đạo xuống núi tham gia chiến tranh, cái gọi là thịnh thế hòa thượng loạn thế đạo sĩ, từ xưa đến nay này người tu đạo lúc giang sơn xã tắc nguy cấp sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

Phương Minh lên tiếng, cậu biết với ông cụ đi từ bên trong chiến trường ra thì chắc không có bao nhiêu kính sợ với thần phật, mà thực tế cậu cũng không tán thành lắm việc mọi người quá cúng bái với thần phật, thậm chí vì thế còn dẫn tới tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Ví dụ như rất nhiều người vì lễ Phật mà ăn chay, mỗi ngày ở nhà còn phân chia dầu cải và dầu đồng vật ra làm các món ăn khác nhau, nhưng kết quả thế nào, ngoại trừ khiến mình xanh xao vàng vọt ở ngoài ra thì không có bất kỳ thu hoạch nào khác.

Ngoại trừ đệ tử phật giáo và đạo giáo ra, người bình thường lễ Phật không cần điên cuồng tới mức này, trừ phi là từng cầu nguyện gì đó, cuối cùng nguyện vọng đạt nên hoán lễ tạ thần.

Hoài Viễn Sơn có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh, hiển nhiên thật không ngờ Phương Minh lại có thể nói lời như vậy.

"Từ Khương Thượng triều Chu đến Trương Lương triều Hán, rồi đến Vương Trùng Dương người sáng lập Toàn Chân giáo triều Tống, cuối cùng Lưu Bá Ôn triều Minh, những người này đều là người tu đạo, nhưng vào lúc xã tắc nguy cấp ra tay phụ tá minh quân, ngăn cản sinh linh đồ thán."

"Nhóc này nói không sai, nhưng đạo sĩ ung nhọt cho xã tắc cũng không phải là không có, Từ Phúc để Tần Thủy Hoàng đi tìm trường sinh, còn có đạo sĩ sau lưng chuyên luyện đan cho đế vương."

Phương Minh không cãi cọ cùng Hoài Viễn Sơn, dù là cái gì cũng có tốt xấu lẫn lộn, có tốt thì có hư, có cứu vớt thương sanh thì có tai họa giang sơn.

"Thủ trưởng, tôi dựng nhiều phật tượng như vậy, đây không phải là cầu phúc cho đám anh em già chúng ta à."

Lúc này Tằng Quảng Nam cũng đến sân, nghe được đối thoại của Hoài Viễn Sơn và Phương Minh, liền vội vàng giải thích một cái câu.

Hoài Viễn Sơn nghe như thế, biểu tình đột nhiên trở nên cô đơn: "Trước đây nhóm mọi người theo tôi, hiện tại chỉ còn lại mấy người, tôi tiễn từng người ra đi, tôi nói cho ông biết, ông nhất định phải đi sau tôi."

"Thủ trưởng, ngài nói gì vậy, ngài sẽ sống lâu trăm tuổi." - Tằng Quảng Nam liền vội vàng nói.

"Sống lâu trăm tuổi làm gì, để đi tảo mộ cho từng người các cậu sao?"

Hoài Viễn Sơn trừng mắt, nhưng lập tức như nghĩ tới điều gì: "Tiểu Vương thì sao? Tôi tới rồi sao cậu ta không ra?"

"Thủ trưởng, tình hình lão Vương bây giờ không thích hợp đi ra gặp ngài."

"Thối lắm, mau mang Tiểu Vương ra, có tin tôi đánh ông hay không."

Tằng Quảng Nam cười khổ, đành rời đi, mà biểu cảm hai

chàng trai trẻ tuổi sau lưng Hoài Viễn Sơn đột nhiên trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào phương hướng Tằng Quảng Nam rời đi.

Phương Minh chú ý biểu cảm thay đổi của hai người này, trong mắt có vẻ hiếu kỳ, từ tư thế hai người này vào cửa và thần sắc phòng bị khắp nơi, cậu có thể xác định, hai người trẻ tuổi này là bảo vệ, nhưng lại không phải bảo vệ bình thường.

Không bao lâu, Tằng Quảng Nam quay lại, khác là lúc này ông còn dẫn theo một người qua đây, cũng là một ông lão, chỉ là so với Tằng Quảng Nam, người này có vẻ già nua lẩm cẩm, trên mặt ông cụ lốm đốm nhiều đến rồi khiến người ta thấy khiếp sợ.

"Tiểu Vương."

Thấy dáng dấp ông cụ, trên mặt Hoài Viễn Sơn lộ vẻ đau lòng định tiến lên, nhưng ngay khi ông ta bước hai bước cách ông cụ kia một hai thước, khí thế ông cụ vốn già nua lẩm cẩm đột nhiên thay đổi, một phát tránh ra khỏi hai tay Tằng Quảng Nam, cả người giống như một con ác lang đánh về phía Hoài Viễn Sơn.

Hai chàng trai trẻ tuổi sau lưng Hoài Viễn Sơn tuy phòng bị, nhưng không ngờ ông cụ kia lại đột nhiên gây chuyện, cách bốn năm mét, dù bọn họ muốn cứu cũng không kịp.

Tay một chàng trai trẻ trong đó đặt bên hông, nhưng lúc ông cụ cách Hoài Viễn Sơn không đến một tấc, một cánh tay để ngang chặn giữa hai người, mà theo sát lực cánh tay này, ông cụ kia trực tiếp là chấn động lui mấy bước.

Cánh tay này, đương nhiên là của Phương Minh, trong nháy mắt ông cụ kia nổi điên, Phương Minh đã phản ứng.

"Bảo vệ thủ trưởng."

"Đều lui ra sau đi!"

Hai chàng trai trẻ tuổi đột nhiên tức giận quát lên , ngăn Hoài Viễn Sơn ở sau lưng, ánh mắt không chỉ mang theo vẻ đề phòng nhìn chằm chằm ông cụ nổi điên, hơn nữa ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Phương Minh.

Bởi vì, bọn họ lúc trước lại nhìn lầm, phản ứng trong nháy mắt của người thanh niên này lúc nãy đã cho bọn họ biết, đối phương cũng hay luyện tập, hơn nữa thực lực rất mạnh.

Một người tập võ thực lực mạnh lại không rõ lai lịch, xuất hiện bên cạnh thủ trưởng, đây là do bọn họ thất trách, cho nên trước khi xác định thân phận đối phương, dù thế nào cũng không thể để cho đối phương tới gần thủ trưởng.

Phương Minh không có để ý ánh mắt đề phòng của hai chàng trai trẻ, mà nhìn ông cụ phát cuồng trước mặt, sau một khắc một tay vây khốn hai tay ông cụ lại, tay còn lại đè trên thiên linh của ông cụ.

Bởi vì là tất cả đều xảy ra đột ngột, mấy người Trần Trạch không phản ứng kịp, cứ lăng lăng nhìn theo.

"Tránh ra hết đi."

Hoài Viễn Sơn quát hai chàng trai trẻ.

"Thủ trưởng, thân phận đối phương không rõ..."

"Thối lắm, nếu cậu ta muốn hại ta, lúc Tiểu Vương nổi điên không ra tay là được."

Hoài Viễn Sơn trực tiếp đẩy cảnh vệ của mình ra, là lão tướng kinh nghiệm sa trường, ông ta có thể cảm nhận được.

Hai cảnh vệ đành lui ra phía sau, Hoài Viễn Sơn lúc này mới nhìn thấy đôi tay đặt trên người lão Vương của Phương Minh.

"Này, Tiểu Vương lại bình tĩnh nhanh như vậy sao?"

Hoài Viễn Sơn có chút khó tin, trước đây lúc Tiểu Vương nổi điên, hai cảnh vệ của ông ta phải tốn một mớ thời gian mới có thể chế phục được, tối thiểu cần nửa tiếng.

"Ông chủ Tằng, phiền ông mang tro nhang lại đây."

Biểu cảm của Phương Minh cũng trở nên ngưng trọng, tình trạng của ông cụ trước mắt này còn nghiêm trọng hơn một chút so với cậu tưởng tượng.

"À... À được."

Tằng Quảng Nam ngẩn người một hồi mới phản ứng được, sau đó vội vã chạy đi, không bao lâu, trên tay đang cầm một lư hương chạy tới.

Tiệm này của ông ta thờ phụng rất nhiều tượng phật, cho nên tro trong lư hương cũng không ít, nếu như đổi thành nơi khác thì trong một chốc khó có thể tìm được tro nhang.

Chương 313: Quỷ ảnh

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Nhận lư hương, Phương Minh trực tiếp lấy tay bốc một nắm tro bên trong, ngón tay truyền tới hơi ấm còn dư lại cho cậu biết, trên lư hương này vừa nãy hẳn là còn cắm nhang.

Ngón tay và ngón trỏ dính tro nhang, hai ngón tay Phương Minh điểm vào trán ông Vương, nơi để lại ấn kí của tro nhang, một điểm đen chậm rãi xuất hiện, điểm đen này lúc đầu rất nhỏ, nhưng về sau bắt đầu trở nên lớn hơn, đến cuối cùng dĩ nhiên là hóa thành một khuôn mặt.

Gương mặt này rất nhỏ, nhưng hai cái đầu ngón tay lớn như vậy, cũng khiến Phương Minh thấy rõ, lúc thấy gương mặt này, Phương Minh mắt đánh lại một, quát lên:"Đốt một cây nhang."

"Được."

Tằng Quảng Nam liên tục rời đi, không bao lâu cầm trên tay một bó nhang trở lại, đốt vài cây nhang trong bó.

"Không cần đưa cho tôi, dùng nhang này huân hương sau ót cho ông ấy."

Phương Minh ý bảo Tằng Quảng Nam mang nhang tới chỗ ông Vương, mà cậu lại buông tay đứng lên, thấy Phương Minh đứng lên, thần sắc hai cảnh vệ lại trở nên khẩn trương, thứ nhất là đề phòng nhìn chằm chằm Phương Minh, thứ hai sợ ông Vương lại

phát điên.

Ngay cả Tằng Quảng Nam cũng lo lắng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhưng khi ông ta nhận ra ông Vương ngồi yên không nhúc nhích, lúc này mới yên lòng lại.

"Cậu bạn này..."

Hoài Viễn Sơn nhìn về phía Phương Minh, ánh mắt mang theo vẻ khác thường, đang muốn mở miệng, nhưng bị Phương Minh cắt đứt.

"Hiện tại tôi không xác định được tình trạng trên người ông ta có giống tôi đoán hay không, có lời gì một hồi rồi hãy nói."

Nghe Phương Minh không khách khí cắt đứt lời thủ trưởng nói, sắc mặt hai cảnh vệ lập tức lộ ra vẻ giận dữ, nhưng Hoài Viễn Sơn cũng không để ý, nói: "Được, cậu bận rộn rồi."

Phương Minh gật đầu, cậu ngược lại không phải có ý định khoe mẽ, chỉ là tình trạng trên người ông Vương nếu quả như thật như cậu suy đoán vậy đó đúng là một chuyện cực khó giải quyết.

"Trong quán có bánh tráng không, loại bánh mỏng thôi?"

"Có phải loại hay ăn cùng với vịt nướng không?" - Tằng Quảng Nam có chút không xác định hỏi.

"Đúng vậy, chính là loại này, nếu như có sẵn thì mang tới, nếu không có thì mua một ít về đây."

"Có, tiệm chúng tôi có, để tôi bảo nhà bếp mang lên."

"Đừng để người của nhà bếp tới, chỗ này tốt nhất không nên có nhiều người ngoài."

Phương Minh liếc nhìn Hoài Viễn Sơn, đôi mắt già nua của Hoài Viễn Sơn lóe lên, nói với một cảnh vệ sau lưng rằng:"Tiểu

Hàn, cậu đi đi."

"Vâng, thủ trưởng."

Cảnh vệ đi về phía nhà bếp, mà Phương Minh thì đứng tại chỗ, nhíu mày đang suy tư một vài vấn đề.

"Rốt cuộc là chuyện gì, ông cụ kia tại sao đột nhiên nổi điên, rồi sao lại ngoan ngoãn yên tĩnh lại."

Trần Trạch ở một bên nói thầm, cậu ta cùng mấy cô gái bọn Đường Diễm đều nghi hoặc, duy chỉ có Diệp Tử Du cười cười mang theo như có vẻ tia suy nghĩ, bởi vì cô cũng có chút am hiểu với nghề của Phương Minh.

Chưa tới thời gian một chén trà nhỏ, trên tay cảnh vệ bừng một đĩa đồ ăn trở lại, phía trên là mười mấy miếng bánh tráng mỏng.

Cầm một miếng bánh tráng, Phương Minh đi tới trước mặt ông Vương, ý bảo Tằng Quảng Nam tiếp tục dùng nhang huân hương chỗ trán của ông Vương, mà chính cậu đặt bánh tráng lên trán ông Vương.

Khói nhang sau khí bay tới trán ông Vương thì bay lên trên, đúng khớp bay tới ngoài miếng bánh tráng, một phút, Phương Minh lấy miếng bánh tráng về, đặt ở trên đĩa, sau đó lại cầm một miếng khác lên.

Cuối cùng, sau khi dùng tổng cộng chín cái bánh tráng, Phương Minh ý bảo Tằng Quảng Nam có thể ngừng, còn cậu thì cầm đĩa tới trước bàn.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, tò mò nhìn Phương Minh, bởi vì bọn họ thật sự đoán không ra Phương Minh đang làm cái gì, những miếng bánh tráng cũng không có có bất kỳ thay đổi nào, nếu như bị nhang đốt sẽ biến thành màu vàng hoặc đen, nhưng

vậy như vậy cần thời gian dài, mà như Phương Minh thì chỉ dùng một phút căn bản là không có khả năng.

Phương Minh có thể cảm nhận được ánh mắt của người chung quanh, nhưng cậu bây giờ không có có tâm tư giải thích, hết thảy đều phải đợi khi có kết quả cuối cùng.

Chín cái bánh tráng, được cậu xếp trên mặt bàn, sau đó, ánh mắt của cậu nhìn trên mặt một chiếc vại lớn cách đó không xa.

"Trong vạc này có nước sao?" - Phương Minh nhìn về phía Tằng Quảng Nam hỏi.

"Hai ngày trước thủ đô không phải có trận mưa lớn sao, nước trong vạc này nước mưa." - Tằng Quảng Nam liền vội vàng giới thiệu.

Phương Minh gật đầu, dùng ấm trà trên bàn lấy nước, sau đó trở lại trước bàn, nâng ấm trà lên, bắt đầu đổ nước xuống chín cái bánh tráng trên bàn.

"Phương Minh rốt cuộc đang làm gì, tôi sao lại cảm giác càng ngày càng thần bí?"

Trần Trạch lẩm bẩm một câu, nhưng rất nhanh cậu ta đã biết, mà cùng lúc đó miệng của cậu ta cũng há thật to, vẻ mặt không tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm bánh tráng trên bàn.

Theo dòng nước trong ấm mà Phương Minh đổ lên bánh tráng, miếng bánh tráng vốn dĩ không có gì chợt từ từu bắt đầu hiện lên một cái chấm màu đen, chấm này không ngừng lớn dần, cuối cùng biến thành một đường đen.

Một giây, hai giây...

Sau khi Phương Minh đổ hết chín miếng bánh tráng, trên mỗi miếng bánh tráng đều xuất hiện đường đen, chỉ là những đường

đen này khiến mọi người càng thêm nghi hoặc không thôi.

"Ta... Ta biết đây là cái gì?"

Trong số mọi người, duy chỉ có trên mặt Trương Thục Kỳ mang vẻ hoảng sợ, thân thể mềm mại sợ đến run nhè nhè: "Đây là gương mặt, những đường này tuy rối, nhưng nếu sắp xếp lại thì chính là gương mặt."

Lời của Trương Thục Kỳ khiến những người khác dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn cô, sau đó lại nhìn bánh tráng, những đường nét này có thể hợp thành gương mặt, bọn họ sao lại không nhìn ra?

"Lúc trước chẳng phải có một chương trình rất hot tên < Bộ não siêu phàm > sao, trong chương trình thường có khiêu chiến phân biệt khuôn mặt,tôi rất thích chương trình này, chuẩn bị tham gia, cho nên trong khoảng thời gian này cố ý luyện năng lực nhận diện này, tôi có thể xác định, đây chính là đường nét tạo thành gương mặt."

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Trương Thục Kỳ: "Có thể tới sắp xếp lại không."

"Tôi thử xem."

Trương Thục Kỳ bước lên trước, nhìn chín miếng bánh tráng, đưa tay ra một hồi, nhưng không dám đụng những miếng bánh tráng này, mà nói với Phương Minh:"Hay là tôi nói, anh xếp nhé!”

"Cũng được."

Dưới sự chỉ đạo của Trương Thục Kỳ, Phương Minh sắp xếp mớ bánh tráng, mà sau khi xếp xong, đường nét một khuôn mặt người xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi thấy gương mặt người này, tất cả mọi người hít vào một

hơi, bởi vì đó là một khuôn mặt tươi cười, chỉ là nụ cười kia quỷ dị như vậy, làm cho da đầu người ta hơi tê tê, cũng khó trách Trương Thục Kỳ không dám lấy tay đụng chạm.

Thấy gương mặt người, Phương Minh cũng khe khẽ thở dài, tình huống quả nhiên như cậu suy đoán vậy.

"Cậu bạn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, giờ có thể nói rõ cho tôi biết không?"

Khác với những người kia, lúc Hoài Viễn Sơn thấy gương mặt người này, tuy cũng có khiếp sợ, nhưng không lộ ra vẻ sợ hãi, dù sao cũng từng xông qua núi thây biển máu, đừng nói là đường nét mặt người, chính là đầu người chết ông ta cũng gặp không ít.

"Rất đơn giản, tình huống của ông ấy cũng không phải là nhiễm bệnh, điểm này ta tin tưởng mọi người cũng biết, ông ta bị quỷ ảnh phụ thân, hơn nữa bị nhiều quỷ ảnh phụ thân."

Phương Minh lúc này không giấu diếm nữa rồi, mà sau khi nghe lời của cậu, biểu tình mọi người đều trở nên vô cùng kinh ngạc, Đường Diễm nhịn không được mở miệng: "Phương Minh, anh chắc không phải ý nói ông ấy bị quỷ hại chứ?"

Là sinh viên đại học Thủy Mộc, đám Đường Diễm vẫn kiên trì với thuyết vô thần, Phương Minh không để ý giọng chất vấn của Đường Diễm, mà đưa mắt nhìn về phía Hoài Viễn Sơn.

Trên mặt Hoài Viễn Sơn có vẻ phức tạp, hồi lâu sau mắt lão mới nhìn Phương Minh, mở miệng hỏi:"Cậu bạn, mạo muội hỏi một câu, vậu là tu luyện cái gì... người giới nào?"

"Cũng coi là vậy, ông cũng biết những thứ này?" - Phương Minh hỏi ngược lại.

"Từng có phúc gặp được người như vậy."

Trên mặt Hoài Viễn Sơn mang theo tia hồi ức: "Đó chuyện rất lâu về trước, khi đó vì tránh trận càn quét của Nhật, tôi mang bộ đội trốn vào trong núi, chỉ là không có nghĩ tới ban đêm có bảy tám chiến sĩ hôn mê một cách bất thường, làm sao cũng không tỉnh, sau đó mỗi ngày đều có một hai chiến sĩ rơi vào trạng thái hôn mê."

Khi đó, Hoài Viễn Sơn là một liên trưởng, thủ hạ chừng trăm người, điều này bằng với trong một chốc tổn thất một phần mười chiến lực, đương nhiên khiến lòng ông nóng như lửa đốt.

Ngay từ đầu ông ta cho rằng các chiến sĩ nhiễm bệnh gì đó, hoặc ăn trúng dược thảo độc nào đó trong núi nào, mãi đến sau này khi một người địa phương nói cho ông ta biết, núi này rất tà môn, người địa phương bọn họ cũng không dám đi vào, bởi vì người đi bình thường đều sẽ hôn mê, sau đó chết ở trong núi.

Cuối cùng, người địa phương này mới giới thiệu, Hoài Viễn Sơn đi tới trăm dặm phía trước tới một đạo quán mời một vị đạo sĩ tới, bởi vì trước đây sau khi có người nào trong thôn vào núi bị hôn mê được mang ra, cũng tìm vị này đạo sĩ giúp cứu tỉnh.

Ngay từ đầu Hoài Viễn Sơn cảm thấy, vị này đạo sĩ chắc hiểu một ít dược thuật, song khi ông ta thấy được biện pháp đạo sĩ sử dụng cứu tỉnh binh sĩ của ông ta, hoàn toàn bỏ hoài nghi, cũng bắt đầu từ lúc đó, ông ta mới biết được trên đời này có một vài kỳ nhân tồn tại.

Trong khoảng thời gian đó, mối quan hệ của Hoài Viễn Sơn và đạo sĩ kia rất tốt, cũng biết được một chút chuyện của giới tu luyện từ miệng người đó, nhưng sau này chiến tranh có biến, ông ta mang theo bộ đội rời khỏi nơi đó, sau khi Nhật Bản đầu hàng, lúc ông ta trở lại nơi đó thì đạo quán đã bị hủy diệt, vị kia đạo sĩ cũng không thấy bóng dáng đâu.

"Thiệt hay giả, trên đời này thật vẫn có người như vậy tồn tại

sao?"

Trần Trạch có chút hoài nghi, nhưng khi Hoài Viễn Sơn trợn mắt nhìn sang thì lập tức im miệng.

"Trên đời này có vài thứ chỉ là do người thường không tiếp xúc được mà thôi, nhưng không có nghĩa là chỉ không có."

Phương Minh không giải thích nhiều, giải thích càng nhiều về phương diện này cho một người bình thường không nhất định là chuyện tốt, có câu nói thế nào nhỉ, vô tri mới hạnh phúc.

"Trước tiên tôi giải thích quỷ ảnh một chút, cái gọi là quỷ ảnh cũng không phải là hồn quỷ mà bình thường mọi người biết, nếu muốn nói chỗ khác biệt của nó với hồn quỷ thì chính là ở chỗ quỷ ảnh không có sức mạnh của hồn quỷ, nhưng tới một mức độ nào đó so với việc bọn họ gặp quỷ hồn thì càng đáng sợ hơn."

Phương Minh thấy vẻ mặt mọi người nghi hoặc, trầm ngâm một chốc, giải thích lần nữa:"Chúng ta đều nghe việc lên đồng, nhưng lên đồng cũng cần điều kiện nhất định, hơn nữa hồn quỷ thông thường nhập lên thân thể của con người cũng rất dễ dàng bị trục xuất, nhưng nếu như bị quỷ ảnh nhập lên người thì khó khăn rồi, quỷ ảnh quỷ ảnh, tồn tại như cái bóng, thử hỏi ai có thể trục xuất cái bóng của chính mình?"

Chương 314: Tìm hướng giải quyết.

Người ta có câu thành ngữ "Ung nhọt bám xương", chỉ những bệnh độc nhập vào trong xương tủy, rất khó loại bỏ được.

Thế nhưng, thứ càng khó loại bỏ hơn cả ung nhọt bám xương chính là cái bóng. Tất cả mọi người đều biết, không ai có thể tách cái bóng của mình ra khỏi người được.

Như hình với bóng, nói ở đây chính là cái bóng.

"Quỷ ảnh, chính là cái bóng trở thành người bám lên người, vậy nên còn khó loại trừ hơn cả hồn ma bám thân, khó loại trừ hơn cả gấp mười lần. Mà người trước mắt này không chỉ có một quỷ ảnh bám thân mà phải có ít nhất mười cái quỷ ảnh bám trên người.

Phương Minh nhíu mày, một cái quỷ ảnh đã khó loại trừ, huống chi có hơn mười cái quỷ ảnh.

"Vậy bị quỷ ảnh bám thân có nguy hiểm gì không? Có trở nên bị điên không?" - Diệp Tử Du ở một bên tò mò hỏi.

"Bình thường mà nói quỷ ảnh nếu muốn bám lên người một người thì phải cần một khoảng thời gian không ngắn, đại khái tầm hai, ba tháng. Một khi đã bị quỷ ảnh hoàn toàn bám lên người, về sau cả người sẽ trở thành con rối, chịu sự điều khiển của quỷ ảnh."

Nghe Phương Minh nói vậy, Tăng Quảng Nam tỏ ra khó hiểu: "Không phải đâu, tình trạng này của lão Vương đã giằng co gần

mười năm rồi, nếu thật sự là quỷ ảnh, vậy mười năm trước đã bị bám lên người rồi."

Phương Minh về phía lão Vương: "Quỷ ảnh đúng là đã bám lên người rất nhiều năm rồi, hơn nữa không chỉ là mười năm, chẳng qua ngày xưa quỷ ảnh chỉ bám lên người ông ấy, nhưng không dám chiếm lấy cơ thể ông ấy, bởi quỷ ảnh sợ sát khí trên người ông ấy."

"Nếu tôi đoán không sai, ông ấy chắc là một chiến sĩ, hơn nữa còn là chiến sĩ đã từng chiến đấu trên chiến trường."

Ánh mắt Tăng Quảng Nam nhìn về phía Hoài Viễn Sơn. Hoài Viễn Sơn gật đầu: "Đúng vậy, Tiểu Vương là lính dưới trướng của tôi. Người này trên chiến trường được gọi là Tam Lang liều mạng (1), lũ Nhật Bản chết trong tay ông ta cũng có hơn mười người, hán gian còn nhiều hơn."

(1) Tam Lang liều mạng: biệt danh của Thạch Tú trong Thủy Hử, chỉ người dũng cảm đánh giặc không sợ chết.

Mười mấy tên giặc ngoại xâm Nhật, có lẽ rất nhiều người sẽ cho rằng con số đó không nhiều, người nghĩ như vậy là do bị mấy phim kháng Nhật tẩy não. Cả cuộc kháng chiến, số người Nhật tử vong không đến một triệu, mà số người tử vong tổng cộng của hai đảng Quốc - Cộng trong nước đạt con số kinh người 17.800.000.

Nói cách khác, trung bình mạng sống mười chiến sĩ đổi lấy mạng một tên giặc xâm lược Nhật Bản, có thể tưởng tượng cuộc chiến thảm khốc cỡ nào, tất nhiên trong đó cũng có hán gian. Nhưng cho dù nói thế nào, dựa vào liên đội mấy người tiêu diệt mấy trăm tên giặc Nhật như trong phim kháng Nhật hầu như không hề tồn tại.

"Một quân sĩ, hơn nữa còn là một quân sĩ đã từng thấy máu, sát khí rất nồng đậm. Sát khí nay khiến những quỷ ảnh kia tuy

bám lên người nhưng không dám manh động. Cho đến mười năm sau, huyết khí trên người ông ấy bắt đầu suy yếu, quỷ ảnh mới bắt đầu hành động, nhưng dù vậy, tuy đã mất mười năm vẫn không thể hoàn toàn bám lên người được."

Lúc Phương Minh nói những lời này, ánh mắt cậu nhìn về phía Hoài Viễn Sơn. So với lão Vương, sát khí trên người Hoài Viễn Sơn càng dày đặc hơn. Đó cũng là nguyên nhân vì sao, quỷ ảnh bám trên người lão Vương thường khống chế lão Vương tấn công Hoài Viễn Sơn, bởi vì sát khí trên người Hoài Viễn Sơn làm những quỷ ảnh này khó chịu.

"Nếu tôi đoán không lầm, sở dĩ ông chủ Tăng đặt nhiều tượng Phật trong nhà hàng như vậy là do ông nhận thấy có những tượng Phật này, thời gian phát bệnh của lão Vương sẽ ngắn lại, hơn nữa số lần cũng giảm bớt."

Tăng Quảng Nam nghe Phương Minh nói thế liền gật đầu, trên thực tế bày nhiều tượng Phật trong nhà hàng chính là vì nguyên nhân này, bởi ông nhận thấy sau khi có những tượng Phật này, số lần phát bệnh của lão Vương đúng là có giảm bớt so với trước.

Vì nguyên nhân đó, Tăng Quảng Nam còn dẫn lão Vương đi chùa. Vốn nghĩ rằng ở trong chùa lão Vương sẽ hết bệnh, nhưng cuối cùng vẫn không có tác dụng gì. Các sư phụ cũng không nhìn ra tình trạng trên người lão Vương, chỉ cho là lão Vương có khả năng là bị điên.

Phương Minh gật đầu, giải thích: "Các hòa thượng đó nhìn không ra cũng rất bình thường. Đây là quỷ ảnh, quỷ ảnh bám thân khác với hồn ma bám thân, trên cơ bản rất khó phát hiện ra. Hơn nữa Phật khí trong chùa có thể trấn áp hồn ma, nhưng lại không trấn áp được quỷ ảnh, bởi vì những quỷ ảnh này đã hòa với lão Vương làm một thể."

"Anh bạn Phương, vậy những quỷ ảnh này giải thuyết thế

nào?”

Hoài Viễn Sơn nói ra vấn đề ông quan tâm nhất. Quỷ ảnh gì đó, ông không hiểu rõ lắm. Ông chỉ muốn biết làm thế nào để giải quyết vấn đề trên người lão Vương mà thôi.

“Khó.”

Phương Minh lắc đầu: “Quỷ ảnh bám thân rất khó đuổi đi, huống chi quỷ ảnh đã tồn tại trên người ông ấy nhiều năm như vậy, đã vậy còn hơn mười quỷ ảnh. Tôi bất lực.”

Nghe Phương Minh nói vậy, trên mặt Hoài Viễn Sơn lộ vẻ thất vọng, còn Tăng Quảng Nam thì u buồn: “Lão Vương… lão Vương sao ông ấy lại ra nông nỗi này chứ?”

“Thế nhưng, tôi cảm thấy trước mắt có thể tìm hiểu lai lịch của những quỷ ảnh này.”

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía lão Vương, nói với mọi người: “Ý thức của lão Vương đã bị những quỷ ảnh kia che đi. Trước tiên tôi sẽ phong bế những quỷ ảnh này, để lão Vương tỉnh táo trong thời gian ngắn.”

Nói xong, Phương Minh đi tới trước người lão Vương, cắn đầu ngón trỏ và ngón giữa, một giọt máu chảy ra, rơi trên mi tâm (2) của lão Vương, đồng thời bóc một nắm tàn nhanh xoa lên chỗ vết máu.

(2) Mi tâm: nơi giữa hai lông mày.

Sau khi làm xong bước này, Phương Minh tát một cái lên trán lão Vương. Tiếng vang rất lớn, làm mấy người Trần Trạch muốn long cả mắt. Lão Vương nói cho cùng vẫn là một ông già lớn tuổi, tát mạnh một cái như vậy, làm không khéo có khi còn bị chấn thương sọ não.

Phương Minh vừa tát xong, lão Vương chậm chạp mở mắt. Đôi mắt vừa mở, ban đầu vẫn còn chút mê mang. Hai người cảnh vệ phía sau Hoài Viễn Sơn vẫn luôn chăm chú quan sát ông ấy, chỉ cần lão Vương có chút khác lạ nào, bọn họ sẽ lập tức ra tay ngay.

Một giây, hai giây…

Ba giây trôi qua, ánh mắt lão Vương khôi phục lại sự tỉnh táo, nhìn Hoài Viễn Sơn, đột nhiên kích động la lên: “Thủ trưởng, sao ngài lại đến đây?”

Vừa nói xong, ánh mắt lão Vương lúc này mới nhìn sang chỗ khác, lúc nhìn thấy Tăng Quảng Nam cũng hơi sửng sốt: “Lão Tăng, ông cũng ở đây à?”

Tăng Quảng Nam thấy lão Vương đã tỉnh táo lại cũng vô cùng kích động, dù sao thì họ trước đây cũng là chiến hữu vào sinh ra tử cùng kề vai chiến đấu.

“Lão Vương ông đó, mê mang mười mấy năm, vẫn là tôi luôn ở bên cạnh ông suốt mấy năm nay, ông cũng không nhớ sao?”

Chiến hữu tỉnh táo trở lại, hốc mắt Tăng Quảng Nam cũng có chút đỏ. Hoàn cảnh của lão Vương hơi khác với ông. Người nhà lão Vương năm đó đều bị giặc ngoại xâm giết hết, vì muốn báo thù nên năm đó lão Vương mới tham gia cách mạng.

Tăng Quảng Nam tham gia bộ đội muộn hơn lão Vương hai năm, hơn nữa hoàn cảnh của ông cũng khác. Ông là bỏ văn theo võ, vậy nên khi mới vào bộ đội chưa thể thích ứng được. Lão Vương luôn quan tâm ông, mấy lần cùng địch đối chiến, đều là lão Vương đã cứu mạng ông.

Vậy nên, mười mấy năm qua, Tăng Quảng Nam vẫn luôn không ngừng tìm kiếm cách chữa trị cho lão Vương. Có thể nói khắp cả nước đại giang nam bắc, ông đã mời không biết bao nhiêu

là danh y, nhưng lão Vương vẫn không hề có chuyển biến tốt.

Nhiều lúc, Tăng Quảng Nam sẽ một mình đối diện với lão Vương nằm bất tỉnh nói chuyện. Ông rất muốn nghe lão Vương sẽ gọi ông một tiếng "lão Tăng", lại cùng ông vui vẻ uống rượu.

Một chiến sĩ không ngã trên chiến trường, vậy mà về già lại trở nên đần độn, còn có gì khó chấp nhận hơn điều này chứ?

"Tôi mê mang mười mấy năm?"

Lão Vương lẩm bẩm tự hỏi, một lát sau, đột nhiên hướng Hoài Viễn Sơn hô to: "Thủ trưởng, lão Vương tôi cả đời này chưa từng cầu xin ngài điều gì, hôm nay xin trưởng hãy đáp ứng tôi một thỉnh cầu."

Hoài Viễn Sơn nhìn lão Vương: "Ông nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ đồng ý với ông."

"Xin thủ trưởng, tiễn tôi đi đoàn tụ cùng các lão chiến hữu."

"Vớ vẩn!"

Hoài Viễn Sơn tỏ ra giận dữ: "Ông cmn thử nói lại một lần nữa cho ông đây nghe xem, có tin ông đây cho một cước cho ông chết luôn không?"

"Lão Vương, ông đang nói sảng gì đấy?" - Tăng Quảng Nam ở bên cạnh cũng …

"Tôi rất muốn đi gặp các lão chiến hữu. Thủ trưởng, lão Tăng, tuy tôi mê mang suốt mười mấy năm, nhưng bây giờ tôi đã nhớ lại rồi. Cơ thể tôi đã không còn chịu sự kiểm soát của tôi nữa nữa, mà là bị mấy tên giặc ngoại xâm Nhật Bản khống chế. Nếu không giết tôi, tôi sẽ trở thành con rối cho mấy tên giặc ngoại xâm Nhật Bản này mất."

Nghe những lời lão Vương nói, mắt Phương Minh chợt sáng lên, đột nhiên mở miệng dò hỏi: “Ý ông nói là, những quỷ ảnh đang bám trên người ông là người Nhật?”

Lão Vương nhìn về phía Phương Minh, có chút thắc mắc thân phận của Phương Minh.

“Anh bạn đây hỏi gì thì ông trả lời cái đó đi!” - Hoài Viễn Sơn ở bên nói.

Có câu nói của Hoài Viễn Sơn, lão Vương gật đầu: “Ừ, mấy năm nay thật ra tôi luôn đấu tranh với đám giặc ngoại xâm Nhật trong cơ thể. Tuy tôi không biết làm sao tụi nó lại có thể tiến vào cơ thể tôi được, nhưng những tên giặc ngoại xâm Nhật đó đều là những tên tôi đã giết trước đây.”

Câu trả lời của lão Vương khiến Phương Minh khẽ nhíu mày, bình thường mà nói giết người trên chiến trường sẽ không bị quỷ ảnh bám lấy, nếu không, những binh lính chiến đấu trước đây chẳng phải đều sẽ bị một đám quỷ ảnh bám lên người sao?

“Mấy tên lính Nhật biến thành quỷ ảnh bám lên người ông chắc là có nguyên nhân đặc biệt nào đó, rất có thể có liên quan đến môi trường vị trí lúc đó của ông và họ. Nhưng hiện tại muốn truy tìm nguyên nhân hình thành những quỷ ảnh này có chút khó khăn, hơn nữa trước mắt chúng ta cũng không cần làm chuyện đó.”

Trong mắt Phương Minh lóe lên một tia sáng ẩn ý, ánh mắt nhìn về phía lão Vương: “Tôi muốn xác nhận một lần cuối, những quỷ ảnh này tất cả đều là người Nhật?”

“Đúng vậy, tôi có thể khẳng định.” - Lão Vương gật đầu cam đoan nói.

“Nếu là vậy, vậy có lẽ có một cách để giải quyết quỷ ảnh trên người ông.”

Phương Minh vừa nói ra, Hoài Viễn Sơn và Tăng Quảng Nam đều tỏ ra kích động: “Thật sao?”

“Không chắc chắn 100%, chỉ có thể thử, nhưng cần sự trợ giúp của lão tiên sinh đây.”

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Hoài Viễn Sơn, nếu muốn thực hiện thử nghiệm, cậu cần sự hỗ trợ của Hoài Viễn Sơn, bởi vì chỗ đó chỉ dựa vào một mình cậu thì không thể đi đến đó được.

“Anh bạn cứ nói, tôi chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó.” - Hoài Viễn Sơn đồng ý không hề suy nghĩ.

Phương Minh cúi đầu, nói nhỏ vào tai Hoài Viễn Sơn mấy câu, trên khuôn mặt Hoài Viễn Sơn lộ vẻ suy tư, cả buổi sau mới gật đầu đáp: ‘Được, việc này cứ để tôi.”

Chương 315: Thời kỳ phồn thịnh này, như các anh mong ước

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Chạng vạng tối!

Trước cổng vào thủ đô, phía trước một tấm bia rất lớn, người đến người đi. Rất nhiều người đều vào đây, nghỉ chân chụp ảnh làm kỷ niệm, ai cũng đều rất nghiêm trang.

Tới thủ đô Bắc Kinh, có ba nơi nhất định phải đến: Thiên An Môn, Cố Cung và Vạn Lý Trường Thành.

Nhưng trước khi đến Thiên An Môn, có một địa điểm nhất định phải đến, chính là bia tưởng niệm. Tất cả du khách đến trước tấm bia này đều rất trang nghiêm, nơi đặt tấm bia cao lớn này là nơi thiêng liêng nhất trong lòng nhân dân.

Mỗi một phần của tấm bia đá đó đều được dùng máu tươi để đúc thành, là máu của bao nhiêu anh hùng đã hy sinh vì dân tộc.

Không đùa giỡn, không ồn ào, ai đi vào đây đều rất nghiêm trang. Cho dù có mang theo con nít cũng sẽ cấm đứa trẻ làm ồn, bởi họ sợ sẽ quấy nhiễu đến giấc ngủ sâu của những người anh hùng này.

Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa có một nhóm lực lượng vũ trang đột nhiên đi tới. Những người cảnh sát của lực lượng vũ trang này xếp thành hàng chặn lối vào. Điều này khiến không ít du khách tỏ ra tò mò, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ có chính khách nước nào đó muốn đến đây tham quan?”

Có một anh hướng dẫn viên địa phương lên tiếng giải thích: “Mọi người đừng lo, chuyện này rất bình thường, trước kia chính khách nước ngoài đi vào đây cũng đều giống như vậy.”

Những du khách đứng trước bia tưởng niệm rất nhanh đều đi hết, nhưng những du khách này cũng không ra về, họ muốn nhìn xem rốt cuộc là chính khách nước nào đến.

Không để họ đợi lâu, chỉ sau vài phút, một chiếc xe chạy thẳng vào lối vào bia tưởng niệm. Sau đó, cửa xe mở ra, người bước xuống xe đầu tiên là một ông lão.

Đây là một ông lão mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, tóc bạc trắng. Khi nhìn thấy ông lão xuất hiện, cả hàng người lực lượng vũ trang đồng loạt giơ tay chào hành lễ.

Hoài Viễn Sơn bước xuống xe, nhìn tấm bia tưởng niệm phía trước, trong mắt cũng đong đầy nỗi buồn, một tướng công thành vạn cốt khô (1), chiến hữu năm đó còn lại được mấy người?

(1) Một tướng công thành vạn cốt khô: Phía sau thành công của một vị tướng là sự hy sinh của vô số chiến sĩ.

“Tiểu Vương, xuống xe đi.”

Hướng vào trong xe nói nhỏ một câu, cửa xe phía bên kia mở ra, Vương Chấn Hổ từ từ bước xuống xe. Khác với Hoài Viễn Sơn, Vương Chấn Hổ vừa bước xuống xe một tràng tiếng “ồ” liền vang lên. Tất cả du khách đều kinh ngạc trước những huân huy chương

treo đầy trước ngực Vương Chấn Hổ.

Chi chít không dưới hai mươi cái, điều này có ý nghĩa gì, tất cả du khách đều biết, ông lão là một chiến sĩ đã trải qua rất nhiều cuộc chiến.

Trong thời bình hiện nay, không có người chiến sĩ nào kể cả cấp tướng có thể đạt được nhiều huân huy chương như vậy. Duy chỉ có thời kỳ đặc thù năm xưa, những chiến sĩ sẵn sàng đổ máu vì dân tộc mới có được.

Tiếng "ồ" rất nhanh liền biến mất, thay vào đó mọi người đều dùng ánh mắt kính trọng nhìn về phía Vương Chấn Hổ. Vương Chấn Hổ đi có hơi khập khiễng, hơn nữa còn bị bóng quỷ tra tấn mười mấy năm, khi đi hơi khom lưng. Nhưng dù vậy, ông vẫn đi từng bước đến trước tấm bia đá.

Cuối cùng, Vương Chấn Hổ đi đến trước tấm bia, Phương Minh cũng đi theo ông. Trước tấm bia chỉ có hai người, cậu và Vương Chấn Hổ.

"Các anh em, lão Vương tôi không thể trước mặt anh em thoải mái uống rượu. Hôm nay, tôi đến đây gặp các anh em đây."

Vương Chấn Hổ khẽ nói, ánh mắt dừng trên tấm bia, suy nghĩ của ông dường như đã bay tới thời chiến tranh năm xưa…

Phương Minh không quấy rầy Vương Chấn Hổ. Cậu nhìn tấm bia đá, đôi mắt cũng hơi co lại. Tấm bia đá này cho cậu một cảm giác áp bức rất nặng. Dưới tấm bia đá này, cho dù cậu đã là Vu sư bốn sao cũng không dám có hành động.

Vài phút trôi qua, Vương Chấn Hổ đột nhiên khom lưng thật sâu trước tấm bia, dáng người vốn đã còng càng lộ rõ sự nhỏ bé, nhưng tất cả du khách có mặt ở đó chứng kiến cảnh đó không một ai lên tiếng cười nhạo cả.

Một người lính già đạt nhiều huân chương như vậy, không có bất cứ ai có thể cười nhạo, chỉ cần người đó là con cháu Viêm Hoàng (2).

(2) Con cháu Viêm Hoàng: Chỉ thế hệ sau của dân tộc Trung Hoa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Vương Chấn Hổ vẫn giữ tư thế khom người không thay đổi, mà Phương Minh đứng bên cạnh Vương Chấn Hổ mắt hơi mở lớn, bởi đột nhiên ngay tại lúc này cậu cảm nhận được một luồng sát khí khủng khiếp từ trong tấm bia đang truyền tới. Luồng sát khí này khiến cậu khởi động lực Vu sư trong người theo phản xạ, nhưng ngay sau đó cả người cậu liền lảo đảo lui về sau mấy chục bước.

Nhìn thấy Phương Minh lui về sau, Diệp Tử Du tỏ ra lo lắng, nhưng Phương Minh rất nhanh đã dùng ánh mắt ý bảo mình không sao, cũng bảo những người khác đừng lại gần.

Đứng vững lại, Phương Minh nhìn về phía tấm bia, trong ánh mắt hiện lên sự kinh hãi. Cậu biết tấm bia này không giống những tấm bia bình thường khác, nhưng cũng không ngờ lại ghê gớm đến cỡ này.

Đừng nói là cậu, cho dù có là cường giả cấp Địa, nếu đứng trước tấm bia này có hành động kỳ lạ nào đều sẽ bị sát khí khủng khiếp của tấm bia này trấn áp.

Tất nhiên, ngoài sát khí ra, Phương Minh còn cảm nhận được một lực khác nữa. Lực này tuy không cuồng bạo như sát khí, nhưng càng khiến Phương Minh hoảng sợ, đó là một lực vô cùng thuần khiết.

Lực tín ngưỡng!

Phương Minh lầm bầm, cậu nhanh chóng liền đoán ra được

nguồn gốc của lực này. Đây là nhờ mỗi một người đi đến trước tấm bia dừng chân tưởng nhớ. Hơn nữa, người đến càng nhiều, lực này càng được tăng lên không ngừng.

Phương Minh không dám tưởng tượng, nếu qua một trăm năm hay mấy trăm năm sau, tấm bia đá này sẽ ghê gớm cỡ nào, chỉ sợ ngay cả những tiên khí được đồn đại cũng không thể bì được.

Tiên khí, được biến thành từ năng lượng tinh thuần nhất trong trời đất. Từ xưa đến nay, cái được gọi là tiên khí trong giới tu luyện chỉ có một, đó là Phong Thần Bảng của Khương Tử Nha.

Một cái là lực trời đất, một cái là tín ngưỡng của nhân gian, một cường một nhược, không phải là cảnh giới Phương Minh có đủ khả năng đoán được.

Phương Minh bị sát khí đẩy lui, nhưng Vương Chấn Hổ dưới tấm bia lại không có gì khác thường. Sát khí này không chỉ không gây tổn thương gì cho ông, ngược lại, sát khí còn ngưng tụ trong cơ thể ông nữa.

“Bắt đầu rồi.”

Trong mắt Phương Minh ánh lên vẻ mong chờ. Đúng vậy, kế hoạch của cậu chính là dùng sát khí của những anh hùng liệt sĩ ngưng kết trong tấm bia để tiêu diệt những bóng quỷ trên người Vương Chấn Hổ.

Nếu những bóng quỷ trên người Vương Chấn Hổ không phải là giặc xâm lược Nhật Bản, vậy cách này vô dụng. Còn nếu những bóng quỷ trên người Vương Chấn Hổ đúng là giặc xâm lược Nhật Bản, đối với các anh hùng liệt sĩ này, giặc xâm lược Nhật Bản là những kẻ họ thống hận nhất, nên sát khí của họ sẽ chủ động ra tay.

Nhắm mắt lại Phương Minh cũng có thể cảm nhận được, sát

khí giống như mưa rơi trên người Vương Chấn Hổ, mỗi một lần rơi xuống, một cái bóng quỷ trên người Vương Chấn Hổ sẽ bị tiêu diệt.

Tổng cộng mười sáu cái bóng quỷ, chưa đầy một phút đã hoàn toàn bị diệt sạch. Tốc độ còn nhanh hơn cả Phương Minh dự kiến, nhưng nghĩ lại, Phương Minh cũng chỉ mỉm cười.

Tấm bia đá là sự tồn tại như thế nào? Đó là đại biểu cho mấy chục triệu anh hùng liệt sĩ, chỉ mười mấy bóng quỷ xâm lược Nhật Bản làm sao là đối thủ được. Cái này giống như voi đạp kiến vậy, không cần tốn chút sức nào.

Không còn bị những cái bóng quỷ quấn thân, dáng người và tư thái của Vương Chấn Hổ vẫn không thay đổi, nhưng lại cho người ta cảm giác không còn còng lưng như trước.

Tất cả sự thay đổi này, thân là đương sự Vương Chấn Hổ cũng không biết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi Vương Chấn Hổ đứng thẳng người dậy, huân chương trước ngực ông bắt đầu lay động, dưới ánh chiều tà lóe lên sáng bóng làm say lòng người.

“Được rồi.”

Nghe thấy Phương Minh nói thế, Hoài Viễn Sơn và Tăng Quảng Nam đều tỏ ra vui mừng. Mọi người đỡ Vương Chấn Hổ lên xe rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đây trong ánh nhìn kính trọng của mấy trăm du khách nhìn theo xe rời đi.

“Tiểu Trịnh, lần này phải cảm ơn anh.”

Trên xe, Hoài Viễn Sơn gọi điện thoại: “Chuyện bên này của tôi đã giải quyết xong rồi, có thể trở về như cũ được rồi.”

Điện thoại vừa tắt, một người đàn ông trung niên mặc quân

trang bỏ điện thoại xuống, hướng binh sĩ nói: “Truyền lệnh xuống, tấm bia đá trở về trạng thái như cũ.”

“Vâng.”

Sĩ quan sau khi truyền đạt lại mệnh lệnh thì có chút lo lắng hỏi: “Thủ trưởng, có gây rắc rối cho anh không, nhỡ đâu đến lúc đó cấp trên hỏi sẽ khiển trách anh thì sao?”

“Khiển trách thì sao, đừng nói cấp trên biết sẽ không khiển trách, cho dù có khiển trách thật thì tôi vẫn sẽ đồng ý với lão Hoài. Một người lính già vào sinh ra tử vì cách mạng, để ông ấy được hưởng một số đãi ngộ đặc biệt thế này thì có làm sao?”

“Em lo sẽ có du khách quay clip tải lên mạng, đến lúc đó sẽ tạo nên làn sóng dư luận.” - Sĩ quan nói thêm.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi. Tuy tôi không phủ nhận mạng nước ta có rất nhiều anh hùng bàn phím (3), nhưng tôi tin cho dù là kẻ đó, chỉ cần người đó là người dân Trung Hoa ta thì cũng sẽ biết giới hạn là gì, cũng biết cái gì không thể ném đá.”

(3) AHBP (喷子): Những người thích chỉ trích người khác một cách vô lý trên mạng.

Trên thực tế, viên sĩ quan này nói không sai, khi có du khách đăng clip Vương Chấn Hổ cúi đầu trước tấm bia đá lên mạng, không hề xuất hiện một người gây hấn. Ngược lại, lượng like lại cao nhất nhì.

Không hề có một ai gây hấn, ném đá một người lính già, một người lính già đầy huân huy chương, vì nước tận trung.

Không ném đá quân bảo vệ nước, không ném đá thầy day người, không ném đá bác sĩ cứu người, đây là đạo lý mà tất cả người dân Trung Quốc đều biết.

…

Hướng Ca Viện!

“Anh bạn Phương, một tách này tôi lấy trà thay rượu, cảm ơn sự giúp đỡ của cậu lần này.”

Hoài Viễn Sơn đứng lên, một ông lão hơn chín mươi tuổi đưa tách trà ra giữa không trung. Phương Minh thấy thế vội đứng lên theo, cậu cũng không dám để vị tướng già này hành lễ với cậu.

“Hoài lão khách sáo rồi, đây đều là chuyện tôi nên làm mà. Tôi tin bất cứ người dân Trung Quốc nào có khả năng, nếu thấy Vương lão cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Phương Minh thần sắc trịnh trọng, còn Hoài Viễn Sơn nhìn vào mắt Phương Minh thật sâu, sau đó đột nhiên cười phá lên.

“Tốt!”

Ánh mắt Hoài Viễn Sơn nhìn lên trên: “Không uổng công ngày xưa các anh em đổ máu… Các anh em, nhân dân chưa từng quên các anh em.”

Tăng Quảng Nam và Vương Chấn Hổ ngồi cạnh lúc này cũng đỏ hoe mắt, đứng lên. Ba ông lão lúc nãy khẽ hát: “Nhà của tôi ở vùng Gianh Sơn trứng muối Đông Bắc…”

“Dao chém đầu đám giặc ngoại xâm, các anh em vũ trang đi khắp nước…”

Phương Minh cũng rất xúc động. Nhìn ba ông lão đứng đó hát vang, lúc này trong đầu cậu cũng hiện lên câu nói kia: “Thời kỳ phồn thịnh này, như các anh mong ước, núi sông vẫn còn, quốc thái dân an.”

Chương 316: Nhảy sông

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đêm!

Dưới đèn đường, hai người Phương Minh và Diệp Tử Du cùng nhau tản bộ trong sân trường.

Về phần bọn người Đường Diễm đã sớm về trước, đối với bọn họ, chỉ là một bữa cơm, cũng không có ý làm kỳ đà cản mũi.

Phong cảnh ban đêm ở đại học Thủy Mộc rất đáng chiêm ngưỡng, mặc dù đây là trường đại học danh tiếng, nhưng chuyện nam nữ sinh nói chuyện yêu đương cũng có không ít, lúc này Phương Minh và Diệp Tử Du đi dạo cũng gặp được nhiều đôi tình nhân.

Có điều, nhiều người cũng đánh giá thân phận Phương Minh, dù sao ở đại học Thủy Mộc, Diệp Tử Du cũng là sinh viên giỏi có tiếng, cho dù cô là người im hơi lặng tiếng, nhưng với cái danh hoa khôi thì không ai trong trường là không biết đến cô.

Cho dù chưa từng gặp qua người thật, thì trên diễn đàn trường hoặc bạn bè truyền miệng thì ai cũng đều biết đến Diệp Tử Du.

Hơn nữa, sự việc chiều hôm nay về Phương Minh tại ký túc xá nữ sinh cũng đã được mấy bạn nữ lan truyền rất nhanh trên diễn

đàn, những nam sinh khác nghe nói trong lòng Nữ Thần đã là có chủ, không tránh khỏi tiếc nuối buồn bực trong lòng.

"Anh Phương Minh, anh gặp quỷ rồi sao?"

Sự việc hôm nay, bọn người Đường Diễm nhất định rất kinh ngạc, nhưng đối với Diệp Tử Du có lẽ vẫn dễ chấp nhận được, bởi vì sau khi rời khỏi Tiểu Sơn Thôn, Phương Minh cũng đã nói với cô, trên đời này có nhiều người bình thường không biết chuyện này.

Thậm chí, Phương Minh còn nói với Diệp Tử Du những chuyện kiêng kỵ, tránh cho cô khỏi phạm phải mà ảnh hưởng đến bản thân.

"Quỷ sao?"

Phương Minh cười cười, đương nhiên là cậu đã gặp qua, lần này tới Ma Đô thật sự gặp qua không ít.

"Quỷ thật đáng sợ sao như vậy?"

Diệp Tử Du có chút hiếu kỳ, ngày nay trên mạng có không ít chuyện liên quan tới ma quỷ, mặc dù đại bộ phận đều cho là bịa đặt, nhưng điều này cũng làm cô hiếu kỳ, rốt cuộc ma quỷ có hình dáng như thế nào?

"Hình dáng của chúng không xác định cụ thể được, tùy thuộc vào lúc còn sống bị chết ở đâu chết như thế nào. Đương nhiên, sau khi chết có được trang điểm hậu táng như thế nào cũng ảnh hưởng đến bộ dạng của chúng."

"Thì ra là vậy à."

Diệp Tử Du gật gật đầu, vểnh mũi nhíu một cái, tiếp tục hỏi: "Vậy mấy con yêu quái có phải có bộ dạng như người thật không, giống như trong Bồ Tùng Linh Liêu Trai Chí Dị đó."

"Yêu quái mê hoặc người, chánh thức hóa thành hình người, ma quỷ bình thường có lẽ làm không được đâu, chí ít, anh chưa từng nhìn thấy."

Phương Minh trong mắt có thâm ý, cậu chưa từng nhìn thấy yêu quái biến hóa, càng không muốn nhìn thấy, bởi vì yêu quái có thể biến hóa so ma quỷ còn kinh khủng hơn.

Quỷ biến hóa cũng là thực thể tu luyện, thực lực cực đoan khủng bố, nhưng yêu quái muốn hóa thành hình người, so với Quỷ Tu luyện còn khó hơn, bởi vì đó là một loại hình thái cải biến, yêu quái có thể biến hóa đều là cảnh giới đại yêu.

Đại yêu cường đại cỡ nào?

Phương Minh từng nghe sư phụ hắn nói qua: “Ninh gây Quỷ Vương, đừng chọc đại yêu”.

Tản bộ trong sân trường, Phương Minh và Diệp Tử Du không biết từ lúc nào lại đi đến hồ trước trường Thủy Mộc, Diệp Tử Du nhìn quanh, đột nhiên nhìn thấy gì đó, ánh mắt hướng về bờ hồ.

"Phương Minh, có ai ở kia kìa?"

Diệp Tử Du có chút hiếu kỳ, bởi vì ban đêm cũng không thể nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy có một người đứng ở bên hồ.

Đại học Thủy Mộc không thiếu những sinh viên một mình như vậy, những học bá ở trường cũng hay bị stress việc học cho nên thường hay có biểu hiện như vậy, Dương Tiêu mà sang nay Phương minh bắt gặp cũng giống như vậy.

Nhưng nhìn người trước mắt có chút kỳ lạ, cho nên Tử Du mới hỏi như vậy.

Phương Minh ánh mắt nhìn theo hướng Diệp Tử Du đang nhìn, nheo nhoe mắt lại, miệng hô lên: "Không hay rồi."

Ngay lúc Phương Minh nhìn thấy, đó là một nữ sinh, ngả người về phía hồ nước, sau đó nhảy xuống.

"Có người nhảy sông?"

Diệp Tử Du giật mình, ngay lúc đó cũng phát hiện Phương Minh không còn đi bên cạnh mà đang chạy đến bờ sông bên kia.

Bịch!

Phương Minh liền nhảy xuống nước, một lúc sau, Diệp Tử Du cũng chạy đến, liền thấy Phương Minh ở dưới sông bế một cô gái bơi vào bờ.

"Anh Phương Minh, sao rồi, cô ấy không sao chứ."

"Không sao, chỉ bị sặc nước thôi."

Phương Minh dùng tay đập đập vào lưng cô gái mấy cái, đối phương liền ho lên vài tiếng, lúc này dưới ánh đến đường Diệp Tử Du cũng nhìn thấy được tướng mạo của cô gái đó.

"Là cậu?"

Nhìn thấy nữ sinh đó, Diệp Tử Du vô cùng kinh ngạc, cô biết rõ đây là ai.

"Hai người quen nhau sao?"

Phương Minh lúc này mới nhìn kỹ nữ sinh kia, bộ dạng cũng vô cùng xinh xắn, có lẽ chỉ kém Tử Du một chút, nhưng khuôn mặt lại lạnh như băng.

"Nhìn đủ chưa?"

Nữ sinh lạnh lùng lên tiếng, Phương Minh sững sờ một chút, lập tức có chút xấu hổ cười cười, liền rút tay lại.

"Lăng Dao, sao cậu lại nhảy xuống sông vậy chứ?" Diệp Tử Du ngược lại không để ý biểu hiện của Phương Minh, chỉ là có chút hiếu kỳ hỏi.

"Ai nói với cậu tôi muốn nhảy sông chứ?"

Lăng Dao dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn về phía Phương Minh và Diệp Tử Du, khinh thường lên tiếng: "Thân là sinh viên đại học Thủy Mộc, cậu cảm thấy có ai nhảy sông kiểu như vậy không, ít nhất nếu muốn thì sẽ cột một khối đá vào chân trước đã?"

"Muốn tự sát, nhảy hồ là lựa chọn ngu xuẩn nhất, có rất nhiều cách tự sát chẳng hề đau đớn gì, ai lại dùng cách chết đuối vừa đau đớn vừa trông khó coi như vậy chứ?"

Lăng Dao lời nói lạnh băng, sau khi nói xong liền đứng lên, không để ý tới hai người Phương Minh và Diệp Tử Du, nhanh chóng bỏ đi.

Phương Minh nhìn đối phương rời đi, chỉ có thể cười khổ.

"Phương Minh anh không cần để ý, tính Lăng Dao như vậy đó, ở trường cậy ấy rất lạnh lùng, gần đây cha cậu ấy xảy ra chuyện, cho nên tâm tình không được tốt lắm."

Diệp Tử Du vẫn cảm thấy Lăng Dao có lẽ muốn nhảy sông tự sát, không muốn ai cứu cả, cho nên mới đối với mình và Phương Minh khó chịu như vậy.

"Tử Du, em rất thân với cô ấy nhỉ?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, nếu như Lăng Dao và Tử Du là bạn học, biết nhau cũng rất bình thường, nhưng Tử Du ngay cả chuyện cha đối phương xảy ra chuyện cũng biết, có lẽ không phải chỉ là bạn học bình thường.

"Không tính là thân, chỉ là có một lần trường học tổ chức sinh hoạt bọn em cùng tham gia chung, nhưng mà Lăng Dao là một người rất lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác, nghe nói trong trường cậu ấy cũng chỉ ở một mình."

"Em biết cha Lăng Dao xảy ra chuyện, bởi vì ông ấy là giáo sư sinh vật học của trường, hơn nữa còn là chuyên gia học giả có tiếng quốc tế, nghe nói mấy năm nay đang nghiên cứu một hạng mục khoa học, nhưng không giống như những hạng mục bình thường khác và có vẻ trọng đại hơn, bởi vì thời gian đó thường xuyên có các chuyên gia sinh vật học quốc gia đến trường học."

"Chỉ là một tháng trước, cha Lăng Dao đột nhiên biến mất, ngay người nhà cũng không biết ông ấy biến mất từ lúc nào, giống như bốc hơi khỏi nhân gian."

"Thật ra bọn em cũng không biết, là nhờ Tiêu Cẩn, anh ấy là Phó Chủ Tịch Hội Học Sinh, chuyện này em nghe được từ chỗ anh ấy."

Lúc nói những lời này, Diệp Tử Du có chút cẩn thận liếc nhìn Phương Minh một chút, bất quá Phương Minh cũng chỉ cười một tiếng, xoa xoa đầu Diệp Tử Dui: "Yên tâm, anh không để ý đâu."

Phương Minh cơ hồ là có thể khẳng định, Tiêu Cẩn nhờ vào thân phận Phó Chủ Tịch Hội Học Sinh biết được một số chuyện không phải học sinh nào cũng biết, cho nên muốn thể hiện trước mặt Tử Du mà kể cho cô ấy biết.

Mà lại đoán chừng cũng không phải chỉ một mình Tử Du biết, mà những bạn cùng phòng cô cũng đều biết, bởi vì Tử Du chắc chắn sẽ không một mình nói chuyện với Tiêu Cẩn.

"Một vị Học Gia Sinh Vật đột nhiên mất tích?"

Phương Minh lắc đầu, cậu cũng không hiếu kỳ lắm, tuy nhiên,

một vị Sinh Vật Học Gia đang tiến hành nghiên cứu hạng mục trong trường đột nhiên mất tích, chuyện này cũng có chút kỳ lạ

Chỉ là chuyện của Lăng Dao, Phương Minh và Diệp Tử Du cũng không nói gì thêm, rất nhanh Phương Minh đưa Diệp Tử Du trở lại ký túc xá nữ sinh, nhưng mà trước khi rời đi, Phương Minh ngược lại là có chút hiếu kỳ mắt nhìn những người đang làm việc chỗ bảng đen trước cửa ký túc xá nữ sinh.

Mặt trời đã xuống núi, mặt trăng dần lên cao, những người này vẫn còn làm việc, Phương Minh không thể không cảm thán, học bá cũng là học bá, một khi tiến vào nghiên cứu cũng giống như bọn họ tu luyện, vô cùng tập trung.

Phương Minh hướng phía cửa trường học đi đến, đi được nửa đường, cậu dừng bước lại, biểu lộ có chút quái dị nhìn chằm chằm vào người phía trước.

"Anh còn ở đây sao?"

Phía trước, Lăng Dao nhìn thấy Phương Minh cũng có chút sững sờ, nhưng ngay lập tức khuôn mặt lộ nét cười, không còn lạnh lùng, chạy chậm về phía Phương Minh.

"Sao giờ anh mới tới, em đợi anh lâu lắm rồi."

Lăng Dao cười rất ngọt ngào, mà lại nụ cười này tràn ngập lực sát thương, nhất là hai tay cô còn kéo cánh tay Phương Minh, một mùi hương tỏa ra.

Nếu như không phải định lực đầy đủ, Phương Minh cơ hồ sẽ hoài nghi cảnh nhảy sông lúc nãy đều là giả.

"Giúp em một việc đi, đưa em ra khỏi trường, em sẽ hậu tạ sau."

Lăng Dao ghé miệng tới gần bên tai Phương Minh, nhẹ giọng

nói.

Phương Minh mắt sáng lên, mang trên mặt vẻ đăm chiêu, "Mỹ nữ, hình như chúng ta không có quen biết lắm, sao tôi lại phải giúp cô?"

"Giúp em cũng như giúp Diệp Tử Du thôi, em có thể nói cho anh một bí mật, liên quan đến Diệp Tử Du."

Phương Minh thần sắc lạnh lẽo, Lăng Dao cũng chợt rùng mình một cái, cô đột nhiên phát hiện chàng trai này có chút đáng sợ.

"Tôi hi vọng đến lúc đó cô không khiến tôi thất vọng."

Phương Minh lạnh lùng lên tiếng, liếc nhìn Lăng Dao một chút, hướng phía cửa trường học đi ra.

Chương 317: Lộ Nhân Giáp

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trước cổng trường đại học Thủy Mộc!

Sau khi ra khỏi cổng trường, Lăng Dao khẽ thở phào một cái, bỏ tay mình ra khỏi tay Phương minh, đang định vẫy gọi một chiếc taxi, liền nhìn thấy gì đó trên đường, cả người lại một lần trở nên khẩn trương.

Phương Minh con mắt cũng hơi hơi nheo lại, nhìn lấy đối diện đường cái xuất ra hiện một đỉnh Kiệu Tử, một đỉnh Kiệu Tử màu đỏ chót cứ như vậy chậm rãi hướng phía bên này lơ lửng đi đến.

"Cái này… Tại sao Kiệu Tử lại xuất hiện?" Siêu Phẩm Vu Sư T

Lăng Dao không thể nào hiểu được, một đỉnh Kiệu Tử là như thế nào làm đến treo lơ lửng giữa trời, mấu chốt nhất là Kiệu Tử này vô cùng tươi đẹp, bôi hồng sắc Tử rõ ràng là hướng về phía cô.

"Chết tiệt, ngoài đây cũng đặt mai phục."

Lăng Dao nhẹ giọng chửi một câu, đúng vào lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

"Không cần sợ, chỉ là ảo ảnh, nhắm mắt ba giây rồi mở ra."

Nghe được thanh âm này, Lăng Dao do dự một chút, lập tức

nhắm mắt lại, đến khi mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì nàng phát hiện mình không phải ở cửa trường học, mà vẫn ở bên trong sân trường, hơn nữa cách cửa trường học một đoạn.

"Sao lại như vậy?"

Lăng Dao nghi hoặc không hiểu, lúc này, từ cánh rừng bên đường đột nhiên có bóng người đi ra, đó là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi.

"Chú ba?"

Nhìn thấy người này, Lăng Dao hơi kinh ngạc mở miệng: "Chú ba sao chú lại ở đây?"

"Đừng nói gì cả, có người muốn bắt con đi, chú đến đưa con rời đi trước."

Thần sắc người được xưng là chú ba có chút nóng nảy: "Bây giờ nhất thời chú cũng không biết giải thích như thế nào cho con, kỳ giống như bị quỷ che mắt, chờ đến nơi an toàn chú sẽ giải thích kỹ càng với con."

"Dạ được."

Lăng Dao gật gật đầu, đi theo ông ấy về một hướng khác trong sân trường, tuy nhiên đi được mấy bước, Lăng Dao đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh: "Anh có thể đi."

"Gì chứ, lợi dụng xong liền bỏ tôi ở đây à, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy." Phương Minh cười nhìn về phía Lăng Dao, lên tiếng.

"Anh có mắt hay không vậy, tôi chỉ muốn tốt cho anh, vừa rồi anh không thấy sao, đây không phải chuyện anh có thể tham dự,

trừ phi anh không muốn sống."

Lăng Dao tức giận liếc nhìn Phương Minh một chút, trước đó cô không có cách nào, nên nhờ Phương Minh giúp đỡ, nhưng bây giờ cô không muốn Phương Minh bị liên lụy, chỉ là trước mắt không biết là tốt hay xấu.

"Tôi rất có hứng thú với những thứ mới lạ kỳ quái, cô càng là nói như vậy ta càng là không đi, trừ phi cô đền bù tổn thất cho tôi, nếu không tôi phải đi cùng cô."

Phương Minh bộ dạng lợn chết không sợ bỏng, Lăng Dao thấy vậy liền bật cười: "Anh muốn đi theo đến lúc đó xảy ra chuyện gì đừng có trách tôi."

Người đàn ông đi trước rất khẩn trương, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn bốn phía, cho nên không có để ý Lăng Dao và Phương Minh đang nói gì, sau cùng, dẫn Lăng Dao và Phương Minh đi về phía tây cửa trường học.

"Ra khỏi đây là an toàn." Nhìn thấy phía ngoài cửa trường hoàn toàn yên tĩnh, người đàn ông thở nhẹ một hơi, tuy nhiên lập tức như nhớ ra chuyện gì, nhìn về phía Lăng Dao, hỏi:

"Dao Dao, cha con sở dĩ đột nhiên mất tích là bởi vì chỗ hạng mục ông ấy nghiên cứu đã đạt được đột phá, cho nên rất nhiều người ngấp nghé, nên cha con mới lựa chọn mất tích, bởi vì ông ấy không thể để cho thành quả nghiên cứu khoa học này rơi vào tay những kẻ xấu được."

Nghe thấy như vậy, Lăng Dao trên mặt lộ vẻ vui mừng: "Chẳng trách cha con không nói mà đi, hóa ra là như vậy, vậy chú có biết bây giờ cha con ở đâu không?"

"Chú cũng không biết."

Người đàn ông lắc đầu: "Cha con lúc rời đi không có nói cho

bất kỳ ai, chú nghĩ thứ nhất là ông ấy không yên lòng, thứ hai là sợ liên lụy đến chúng ta và những người khác, bởi vì một khi có ai đó biết, nhất định sẽ tìm được chúng ta hỏi tung tích ông ấy."

"Chỉ là, cha con lại đánh giá thấp thủ đoạn bọn người này, ông ấy cho rằng chỉ cần không nói với ai là được, nhưng bọn người này rất đáng sợ, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chú nghĩ chúng đinh bắt con đi để uy hiếp ông ấy bắt ông ấy lộ diện."

"Vậy bây giờ phải làm sao, cha con có gặp nguy hiểm khôg?" Lăng Dao thần sắc có chút nóng nảy, hỏi:

"Trước mắt có lẽ cha con chưa bị phát hiện đâu, nếu không bọn chũng cũng sẽ không tới tìm con, bất quá cha con cũng chỉ làm nghiên cứu khoa học, không phải đối thủ của bọn chúng, chúng ta vẫn nên tìm được ông ấy càng sớm càng tốt."

Lăng Dao vội vàng gật đầu: "Nhung biết đi đâu tìm ông ấy bây giờ?"

Chuyện này rất khó, bời vì cha cô biến mất không có để lại một chút tin tức, hơn nữa cha cô là người cuồng việc, có lần hơn nửa tháng đều ngủ ở phòng thí nghiệm mà không về nhà, cho nên chuyện cha mất tích cũng là mấy ngày sau cô mới biết được.

"Dao Dao, con suy nghĩ kỹ xem, cha con thật không có để lại cho con đầu mối gì sao?" Người đàn ông ánh mắt chờ mong nhìn về phía Lăng Dao: "Cha con lần này biến mất không tung tích, nhất định là đã có kế hoạch trước, tuyệt đối không phải nhất thời bỏ đi đâu, nhất định sẽ để lại cho con manh mối gì đó để tìm ông ấy, suy nghĩ kỹ lại thôi."

Lăng Dao trầm ngâm, sau một lát ánh mắt sáng lên, nói: "Con nhớ rồi, cha con trước khi mất tích có đưa cho con một cuốn tạp chí địa lý quốc gia."

"Tạp chí địa lý quốc gia?" Người đàn ông ánh mắt liền sáng lên: "Rất có thể cha con đem manh mối lưu tại này trong đó, cuốn tạp chí đó ở đâu?"

"Trong phòng học, bởi vì xế chiều hôm nay và sáng ngày mai con học cùng một phòng, nên con đã để trong đó." Lăng Dao đáp.

"Trong phòng học đúng không."

Người đàn ông suy nghĩ một lát: "Dao Dao, con ở đây chờ chú, chú sẽ đi lấy cuốn tạp chí đó về, sau đó chúng ta cùng đi tìm cha con."

"Dạ được, vậy con chờ chú ở đây."

Lăng Dao gật gật đầu, người đàn ông ngay lập tức đi về phía lầu phòng học bên kia, nhìn thấy thân ảnh chú ba mình biến mất ở góc rẽ, Lăng Dao thần sắc đột nhiên trở nên khẩn trương lên.

"Đi, chúng ta mau rời khỏi đây."

"Tại sao, chúng ta không đợi chú cô sao?"

Phương Minh hơi kinh ngạc nhìn Lăng Dao, Lăng Dao liếc nhìn Phương Minh: "Thật ra cha tôi không có để lại manh mối gì cả, nhưng mà một tuần lễ trước khi cha biến mất, cha có nói với tôi một câu."

"Câu gì?" Phương Minh hiếu kỳ.

"Liên quan gì đến anh?" Lăng Dao trừng mắt nhìn Phương Minh : "Tôi khuyên anh bây giờ tốt nhất nên rời đi, nếu không có gặp nguy hiểm gì thì đừng trách tôi không nói trước."

"Vậy à, tôi chính là loại người chẳng sợ nguy hiểm gì đây, mà tôi đối với cô bây giờ lại có chút hiếu kỳ đấy."

Phương Minh mỉm cười, nói hết suy nghĩ của mình, cậu đối

với việc này thật có chút hứng thú, không muốn rời đi như vậy.

"Anh không phải để ý đến tôi đó chứ?"

Lăng Dao đột nhiên nghĩ gì đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, tựa hồ muốn nhìn thấu trong lòng Phương Minh đang nghĩ gì, Phương Minh cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Cô nghĩ cô xinh đẹp hơn Tử Du sao?"

"Anh!"

Lăng Dao lông mày nhướn lên, thật sự muốn cho tên Phương Minh này một trận, nhưng mà cô trong lòng cũng tự hiểu, tuy mình cũng khá ưa nhìn nhưng so với Tử Du nhất định là vẫn kém một chút.

"Ai biết được, đàn ông các anh không phải hay đứng núi này trông núi nọ sao, bản tính này khó mà thay đổi được?"

Phương Minh không trả lời, nhưng cậu cũng đã có thái độ rõ ràng, nhất định không rời đi dễ dàng như vậy.

"Tùy anh."

Lăng Dao không tiếp tục dây dưa, lúc này cô phải nhanh chóng thoát khỏi trường học, lập tức liền chạy tới cửa lớn phía tây.

Phương Minh nhìn theo bóng lưng Lăng Dao, ánh mắt sáng lên, sau một khắc cũng nhấc chân đuổi theo sau Lăng Dao.

Ra khỏi cổng trường, Lăng Dao bắt một chiếc xe taxi, Phương Minh cũng theo sau mà leo lên xe.

"Chú ơi, đi nhanh một chút!"

Lăng Dao thúc giục tài xế lái xe, chờ đến khi chiếc xe đã đi xa trường học, cô mới thở nhẹ một hơi.

"Rốt cuộc là đi đâu?"

Tài xế đi một đoạn không còn kiên nhẫn liền hỏi.

"Rẽ trái đi chú."

Lăng Dao còn chưa mở lời, Phương Minh đột nhiên lên tiếng.

"Rẽ trái sao?"

Tài xế không nói gì, liền rẽ trái, Lăng Dao trừng mắt nhìn Phương, nhưng cũng không lên tiếng, bởi vì nàng hiện tại cũng không biết nên đi đâu, chính cô hiện cũng không biết nên đi đâu

Phương Minh chỉ đường cho tài xế, tài xế cũng dễ chịu, bởi vì đây đều là khu vực phồn hoa, y cũng là không cần lo lắng gì, thủ đô trị an so với những nơi khác cũng phồn hoa hơn hẳn.

Chỉ đường tài xế qua bốn năm con đường, mắt Phương Minh đột nhiên nheo lại, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, mà tài xế kia lúc này cũng đột nhiên thắng gấp lại.

"Muốn chết hả?"

Tài xế chửi ầm lên, Lăng Dao trước đó còn đang suy tư gì đó, không có để ý tình huống, lúc này mới nhìn qua kính chắn gió phía trước xe, mắt liền trợn thật lớn.

"Là anh ta!"

Phía trước có một thanh niên đang khua hai tay ra hiệu xe dừng lại, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa xe.

"Dao Dao, mở cửa xe nhanh lên!"

Lăng Dao không do dự quá nhiều, liền mở cửa xe bước xuống, về phần tiền xe, tự nhiên muốn Phương Minh trả giùm.

"Sao anh lại ở đây?"

Lăng Dao nhìn thanh niên phía truóc, cô cơ hồ đều có chút nhận không ra, đây là đệ tử tâm đắc cha mình, râu quai nón, tóc cuốn thành một đoàn, so với bộ dang trước đây quả là khác nhau một trời một vực.

"Hồi sinh nhật em không phải thầy đã tặng cho em một cái điện thoại di động sao, trong đó có hệ thống định vị, cho nên anh dựa vào đó nên tìm được em."

Người thanh niên trả lời, nhưng khi thấy Phương Minh từ trong xe bước ra, ánh mắt có đề phòng: "Đó là ai vậy?"

"Lộ Nhân Giáp." Lăng Dao nhìn Phương Minh liếc một cái, đáp.

Chương 318: Nên tin ai

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Người thanh niên sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ kỳ quái, sau đó trực tiếp mặc kệ cậu luôn.

"Hiện tại nếu em vẫn còn ở trường học sẽ không an toàn, trước tiên để anh đưa em rời khỏi đây đã."

"Được."

Lăng Dao rất tin tưởng sư huynh của mình, bởi vì cậu ta là đệ tử đắc ý nhất, cũng là đệ tử mà cha cô ấy tin tưởng nhất, từ lúc còn là nghiên cứu sinh cậu ta liền đã theo chân cha cô ấy, hiện tại đã là tiến sĩ rồi, nhưng vẫn còn đi theo cha cô ấy làm hạng mục nghiên cứu khoa học.

Xe taxi rời khỏi, lúc này ven đường chỉ còn lại có ba người Phương Minh.

"Cậu thực sự không cần đi theo tôi nữa, chuyện này thật sự không nên tò mò đâu." Lăng Dao có chút im lặng nhìn về phía Phương Minh.

"Đừng quên những lời cô đã nói với tôi."

Phương Minh cười cười nhìn về phía Lăng Dao, Lăng Dao cũng biết lời của Phương Minh là đang ám chỉ cái gì, đột nhiên trở nên

ấp úng, nhìn trái phải một hồi mới nói với cậu: "Cái kia… Đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu biết."

"Dao Dao, trước đừng hàn huyên, phỏng chừng những người đó sẽ đuổi kịp nhanh thôi, chúng ta nhất định phải rời đi trước khi bọn họ đuổi tới."

Vẻ mặt Lý Hải Lượng lo lắng, lôi kéo tay của Lăng Dao muốn đi, chỉ là cũng đúng lúc này, nơi góc đường đột nhiên truyền đến một tiếng la.

"Dao Dao, tuyệt đối không thể đi với cậu ta."

Nơi góc đường, thân ảnh của chú ba xuất hiện, ông ta nhanh chóng chạy tới phía bên này, thấy chú ba, sắc mặt của Lăng Dao liền biến đổi, trở nên có chút không biết làm sao.

"Dao Dao, không nên tin cậu ta, chính là cậu ta đã bán rẻ cha của cháu, cậu ta muốn đưa cháu đi sau đó dẫn dụ cha cháu xuất hiện."

Chú ba thở hồng hộc, vẻ mặt vô cùng gấp gáp, ánh mắt ông ta nhìn phía Lý Hải Lượng: "Lý Hải Lượng, nếu như cậu còn có chút tình nghĩa thầy trò thì hãy mau quay đầu lại đi, không nên giúp người xấu làm việc ác nữa."

Lăng Dao có chút bối rối, bởi vì cô không nhìn thấy bất kỳ sơ hở nào trên mặt của chú ba, biểu tình kia lộ ra vẻ vô cùng chân thực.

"Chú ba, ông nói bậy bạ gì đó, tôi chưa từng phản bội thầy của tôi, tôi cũng sẽ không phản bội thầy ấy. Thế nhưng chú ba ông, trong khoảng thời gian thầy biến mất này ông thường xuyên cùng tiếp xúc với một số người xa lạ, trong lòng ông có suy nghĩ gì còn không rõ sao?"

Lý Hải Lượng giận dữ mắng mỏ: "Tôi không quan tâm rốt cuộc

là ông muốn làm gì, thế nhưng ông đừng mơ tưởng có thể thương tổn Dao Dao."

"Tôi thương tổn Dao Dao? Không ai có thể rõ ràng hơn so với tôi biết hạng mục của lão Lăng rốt cuộc là cái gì, cũng chỉ có tôi mới rõ ràng lão Lăng tại sao phải đột nhiên mất tích, lão Lăng cũng là không có cách nào khác, nếu ông ấy không mất tích, chỉ sợ người mất tích liền là cả tổ hạng mục rồi."

Chú ba cũng là một thành viên trong tổ hạng mục, hơn nữa còn là trợ thủ của cha Lăng Dao, trong tổ hạng mục ngoại trừ cha của Lăng Dao, ông ta là người hiểu rõ hạng mục này nhất.

"Dao Dao, không nên nghe ông ta, sở dĩ trước đây cha em lắp đặt thiết bị định vị cũng chính là vì dự liệu được tình huống như ngày hôm nay, mà nguyên nhân anh có thể tìm được em, chính là vì thầy đã nói cho anh biết chuyện máy định vị, anh là người mà thầy đã sắp xếp để tới đưa em đi."

"Dao Dao, chú nói cho cháu biết một chuyện, cháu có biết mấy ngày nay Lý Hải Lượng đã làm cái gì sao? Cậu ta mấy ngày này đang liên hệ với cao tầng của một tập đoàn xuyên quốc gia, thẻ ngân hàng của cậu ta đột nhiên nhiều hơn mấy triệu, không tin cháu hãy kêu cậu ta đưa di động ra cho cháu xem đi, chú tin tưởng tin nhắn chuyển khoản chắc hẳn vẫn còn ở trên điện thoại di động của cậu ta."

Nghe được lời của chú ba, ánh mắt của Lăng Dao nhìn về phía Lý Hải Lượng, ánh mắt Lý Hải Lượng có chút né tránh, không dám đối diện với Lăng Dao.

"Sư huynh, chú ba nói là sự thật sao?" Tuy rằng trong lòng Lăng Dao đã có suy đoán thế nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mở miệng hỏi.

"Dao Dao, sự tình không giống như ông ta nói đâu, những

chuyện ẩn dấu bên trong em không hiểu rõ, nói chung chỉ cần em biết rằng anh sẽ không bán đứng thầy, cũng sẽ không hại em là được rồi."

Lăng Dao kéo dài khoảng cách với Lý Hải Lượng, lắc đầu, lúc này cô ấy cảm giác cả người đều sắp sụp đổ, đối mặt với chú ba cùng Lý Hải Lượng, cô ấy đã lâm vào tình cảnh không biết nên tin tưởng người nào.

"Dao Dao, hiện tại cháu nên tin tưởng chú, chú tuyệt đối sẽ không hại cháu, cháu theo chú đi đi."

Chú ba hướng phía Lăng Dao đưa tay ra, trên mặt Lăng Dao có vẻ do dự, sau một khắc, rốt cục cũng đi về phía chú ba.

Nhưng mà, cũng chính là vào lúc này, một luồng thanh âm kỳ dị đột nhiên vang lên.

Thanh âm này truyền tới từ một góc khác của con đường, có chút giống với tiếng cá gỗ thế nhưng nó lại đứt quảng, chỉ là khi chú ba cùng Lý Hải Lượng nghe được thanh âm này, sắc mặt hai người đột biến.

"Đi nhanh một chút, bọn họ đã đến."

Chú ba cùng Lý Hải Lượng hô lên, Lăng Dao cũng chạy nhanh theo, chỉ là không chạy được bao lâu, thanh âm kia càng lúc càng lớn, điều này nói rõ thứ phát ra thanh âm này càng ngày càng gần.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy tất cả chúng ta đều chạy không thoát."

Lý Hải Lượng đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía chú ba cùng Lăng Dao: "Anh tới ngăn nó lại, mọi người đi trước đi, nhất định không thể để Dao Dao rơi vào trong tay bọn họ."

"Yên tâm, coi như là liều cái mạng già này của tôi, tôi cũng sẽ

không để Dao Dao rơi vào trong tay bọn họ."

Lý Hải Lượng cùng Ba thúc hai người thật giống như đã biết một ít gì đó, cũng biết là ai đang đuổi theo bọn họ, hai người trao đổi ánh mắt một chút, cuối cùng Lý Hải Lượng trực tiếp xoay người chạy theo hướng đường cũ quay về.

"Sư huynh!"

Trong mắt Lăng Dao hiện lên vẻ mê man, dù sao thì cô ấy cũng chỉ là một nữ sinh chừng 20 tuổi, vốn chuyện cha cô ấy mất tích đã khiến cô ấy gặp phải đả kích rất lớn, hiện tại lại gặp phải chuyện như thế này, khiến ý chí của cô ấy gần như sụp đổ.

"Dao Dao, chúng ta đi mau."

Chú ba thấy Lăng Dao mê man như vậy, vội vã ở một bên hô to.

Mà cũng chính vào lúc này, ở nơi góc đường, một bóng ma xuất hiện, bởi vì ánh sáng quá mờ mà Lăng Dao không cách nào thấy rõ bóng ma này là cái gì, thế nhưng cô ấy có thể xác định một điểm, đó chính là bóng ma này tuyệt đối không phải người.

Bởi vì, bóng ma này dài hơn một trượng, một con người liệu có thể đạt tới độ cao hơn 3m sao?

"Dao Dao chạy mau."

Bên kia, Lý Hải Lượng quay đầu hướng về phía Lăng Dao rống lên một tiếng, mà chính cậu ta thì là phóng về phía bóng ma kia, nhưng mà, ở trong ánh mắt hoảng sợ của Lăng Dao, cô ấy nhìn thấy Lý Hải Lượng trực tiếp bị nó nhấc bổng lên, cả người lơ lửng, hai chân còn đang liều mạng dẫm đạp trong khoảng không.

"Sư huynh!"

Lăng Dao thấy thế muốn chạy tới hỗ trợ, nhưng mà chú ba đã kéo cô ấy lại: "Đừng để sự hi sinh của Lý Hải Lượng trở nên vô dụng, bây giờ chúng ta cần phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt."

"Thế nhưng. . ."

"Không có thế nhưng gì cả, hiện tại cháu mới là người quan trọng nhất, vì sự an toàn của cháu, Lý Hải Lượng có thể hi sinh, chú cũng có thể hi sinh, nhưng tuyệt đối không thể để cháu xảy ra chuyện gì."

Ông ta cơ hồ là nửa kéo nửa lôi Lăng Dao rời khỏi, trước khi rời khỏi con phố này, Lăng Dao vẫn còn thấy rõ ràng máu trên thân thể Lý Hải Lượng nhỏ ròng ròng, rơi xuống trên mặt đất.

Một đường chạy trốn không ngừng nghỉ, Lăng Dao cũng không biết bản thân mình đã chạy bao lâu, nói chung cuối cùng cô ấy theo chú ba đi vào một tòa chung cư cao tầng, chỉ là mọi người không vào thang máy, ngay khi cả bọn chạy tới lầu một, ông ta mở cửa tầng ngầm ra, dẫn Lăng Dao cùng Phương Minh đi vào.

Từ đầu tới đuôi, Phương Minh cũng chỉ là lẳng lặng nhìn, không nói lấy một lời.

"Được rồi, trước mắt chúng ta đã an toàn, ít nhất phải cần một khoảng thời gian đối phương mới có thể tìm tới nơi đây, mà trong khoảng thời gian này chúng ta có thể suy nghĩ một số tin tức hữu dụng, tốt nhất chính là có thể tìm được cha cháu, bởi vì chỉ có cha cháu mới có thể giải quyết tình huống trước mắt."

Trong hầm ngầm có máy đun nước, sô pha, trừ những thứ đó ra còn có một chiếc giường đơn giản, rất hiển nhiên nơi này đã từng có người ở.

"Tiểu tử, thật xin lỗi vì đã liên lụy cậu vào chuyện này, chỉ cần đợi tới khi trời sáng cậu liền có thể rời đi, tôi nghĩ bọn họ sẽ không

tìm cậu gây phiền phức gì đâu, dù sao cậu vốn dĩ cũng không có chút liên quan gì tới vấn đề này."

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà Phương Minh chỉ nhếch miệng mỉm cười, cũng không trả lời ông ta.

"Chú ba, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Cháu muốn biết tất cả."

Lăng Dao nghĩ cô ấy không thể tiếp tục ngây ngây ngốc ngốc như vậy nữa, rốt cuộc tại sao cha cô ấy phải mất tích, mà cha mình đã nghiên cứu hạng mục gì, lúc này đây cô ấy nhất định phải tìm hiểu rõ ràng. Mà trong đám người ở đây, chú ba là chính là trợ thủ của cha cô ấy, cũng là người hiểu rõ hạng mục này nhất.

Chú ba thấy vẻ mặt kiên định của Lăng Dao liền biết, nếu như ông ta không nói ra chân tướng, Lăng Dao là sẽ không tin tưởng ông ta, lập tức thở dài một hơi, rót ba chén nước từ máy đun ra, chính mình uống một ngụm sau đó mới mở miệng nói:

"Nếu như nói đến hạng mục này, vậy thì phải kể đến một phát hiện từ lần khảo cổ sáu năm trước."

"Làm sao có thể liên quan tới khảo cổ được? Cha cháu là nhà sinh vật học, cũng không phải chuyên gia khảo cổ, cũng không hề nghiên cứu lịch sử cổ đại mà."

Lăng Dao có chút không giải thích được, cha mình đúng là một người có rất có tài trong giới sinh vật học, nhưng sinh vật học cùng khảo cổ học khác biệt quá lớn, căn bản không có chút quan hệ nào với nhau.

"Dao Dao cháu đừng vội, trước hết nghe chú nói hết lời, kỳ thực những chuyện này cũng đều là cha cháu nói cho chú biết."

Ông ta cười khổ, tiếp tục nói: "Sáu năm trước, trong nước có

một đoàn đội khảo cổ thâm nhập vào biên giới sa mạc ở Mông Cổ Cát Lâm, muốn tiến hành xâm nhập nghiên cứu một di chỉ cổ quốc(1) thần bí đã biến mất, tòa thành cổ kia tên là Hắc Thành."

(1)Cổ quốc: quốc gia có lịch sử lâu đời

Nghe được chú ba nói đến Hắc Thành, tròng mắt của Phương Minh hơi co rút lại một chút, chỉ là rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu.

"Chú cũng không biết Dao Dao cháu có hứng thú với lịch sử cổ đại của quốc gia chúng ta hay không… Ở trong nước chúng ta có mấy cổ quốc đã biến mất một cách thần bí, Dạ Lang, Lâu Lan, ngoài những nơi này còn có Tây Hạ."

"Nước Tây Hạ là một quốc gia rất thần bí, lịch sử ghi chép lại nó đã bị nước Kim tiêu diệt, năm đó Thành Cát Tư Hãn bốn lần công phạt Tây Hạ đều chưa thành công, thậm chí chính mình lại còn trúng tên độc mà chết, thẳng đến cuối cùng Tây Hạ là đạn tận lương tuyệt(2) mới bị nước Kim công phá thành trì, mà theo người viết sử, người nhà Kim tức giận quá đã trực tiếp tàn sát giết sạch sành sanh tất cả sinh linh trong thành Tây Hạ, Tây Hạ cũng liền biến mất từ đó."

(2)Đạn tận lương tuyệt: hết đạn hết lương thực

"Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, nhà Kim mới biên soạn ra “Liêu sử”, “Tống sử”, nhưng lại không biên soạn “Tây Hạ sử”, điều này dẫn đến Tây Hạ gần như biến mất một cách thần bí trong lịch sử Trung Hoa."

"Tây Hạ mất nước, mà trung tâm chính trị Hắc Thành ở cách xa Tây Hạ lại được bảo lưu lại, sau đó đoàn thám hiểm nước ngoài lại tới đây, sau khi họ đánh giá rồi mang đi những thứ trong di tích này thì bí ẩn về Tây Hạ mới được vạch trần, cổ quốc có nền văn hóa rực rỡ này mới có thể hiện ra trước mặt của mọi người."

"Chỉ là, rất nhiều văn hiến về cổ quốc này đều chỉ tồn tại trong viện bảo tàng của nước ngoài, mà người Trung Quốc muốn tìm hiểu về văn hóa của Tây Hạ thì phải đến viện bảo tàng ở nước ngoài mua cuộn phim về nghiên cứu, đây chính là một sỉ nhục to lớn đối với nhà nghiên cứu khảo cổ trong nước, đây cũng là nguyên nhân hình thành chuyến khảo cổ này."

Chương 319: Hạt giống phục chế

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhắc tới văn minh Tây Hạ rơi vào tay người nước ngoài, rất nhiều người có thể không biết, thế nhưng nếu như còn nhớ rõ những nghiên cứu của Dư Thu Vũ về Mạc Cao Quật, những luận án liên quan tới Vương đạo sĩ, rất nhiều người sẽ bừng tỉnh đại ngộ.

Mạc Cao Quật là nỗi đau nhức trong lòng tất cả học giả Trung Hoa, nguyên nhân chính là vì tất cả những học giả muốn nghiên cứu Đôn Hoàng Học đều cần phải tới viện bảo tàng ở nước ngoài tìm kiếm thông tin, tranh ảnh và tư liệu về Mạc Cao Quật.

Nguyên nhân cũng là bởi ở thời đại kia, quốc gia cũng không đặt văn hóa của Mạc Cao Quật vào mắt, mà văn hóa Hắc Thành của Tây Hạ cũng giống như đã biến mất.

Người Nga dùng vài đồng bạc lẻ, thậm chí là một cái ly thủy tinh, một cái kính viễn vọng liền đạt được giấy phép khai quật Hắc Thành, xe ngựa tiến vào trong sa mạc mang đi vô số tài liệu lịch sử.

Đối với những học giả nghiên cứu Tây Hạ học mà nói thì đây chính là một nỗi sỉ nhục to lớn, cũng chính vì sỉ nhục này, những

học giả kia mỗi đêm ngày đều cắm đầu cắm cổ nghiên cứu, cho dù văn vật bị mang đi rồi thì thế nào? Văn hóa vẫn là sẽ không biến mất.

Vì vậy, lúc này mới hình thành hội liên hiệp quốc tế, học giả nước ngoài cũng đã thừa nhận: Đôn Hoàng Học là thuyết pháp của Trung Quốc.

Các học giả của Đôn Hoàng Học vì lấy lại danh dự cho quốc gia, mà những nhà nghiên cứu văn hóa Tây Hạ cũng là như vậy, bọn họ bắt đầu tiến hành khảo sát Hắc Thành, mà đúng vào sáu năm trước, tựa hồ là có phát hiện quan trọng nào đó.

Vì phát hiện này, cha của Lăng Dao đã trở thành một thành viên của đội khảo sát, bước chân vào giữa sa mạc, tiến hành khảo sát di chỉ Hắc Thành.

"Cháu nhớ ra rồi, một lần kia cha cháu đi ra ngoài khoảng chừng hơn nửa năm, trong khoảng thời gian đó ông ấy chỉ gọi một cú điện thoại về nhà mà thôi." Lăng Dao cũng nhớ ra chuyện này, đó là lần cha cô ấy rời khỏi nhà lâu nhất.

"Đúng, chuyến đi này của cha cháu chính là đi mất nửa năm, mà đợi sau khi ông ấy trở về, lại đột nhiên bắt đầu triệu tập chúng ta, nói muốn tiến hành một hạng mục nghiên cứu, đồng thời ông ấy còn kích động nói cho chúng ta biết, nếu như hạng mục này nghiên cứu thành công đó thì đó chính là một bước tiến lớn cho giới sinh vật học, cũng rất có thể sẽ thay đổi toàn bộ xã hội."

Ba thúc gật đầu, tiếp tục nói: "Lúc đó toàn bộ tổ hạng mục tổng cộng là có mười ba người, ngoại trừ Lý Hải Lượng cùng bốn người khác là học sinh của chúng ta, bảy người còn lại đều là chuyên gia đứng đầu giới sinh vật học."

"Mà hạng mục lúc đó chúng ta nghiên cứu kỳ thực cũng rất đơn giản, đó chính là dựa vào vật gì đó mà tinh chế ra một loại hạt

giống đặc thù, không sai, cha cháu đã đặt tên cho loại vật này là hạt giống, cho nên tên của hạng mục này cũng được gọi là: Hạt giống phục chế."

"Hạt giống phục chế?"

Phương Minh nhíu mày lại, Lăng Dao đang đứng bên cạnh vẻ mặt càng thêm nghi hoặc: "Vì sao lại gọi là hạt giống, hạt giống này có công hiệu gì?"

"Công hiệu của hạt giống này giống như tên của nó vậy: Phục chế."

Vẻ mặt của chú ba trở nên có chút kích động: "Khi lần đầu tiên chú nhìn thấy công hiệu của hạt giống phục chế này, cháu không biết chú kích động biết bao nhiêu đâu, bởi vì nếu như quả thật chúng ta có thể tinh chế thành công, vậy nó không chỉ đơn giản là bước đột phá trong giới sinh vật học, mà là chân chính sửa cả xã hội loài người."

"Nhưng mà đáng tiếc chính là chú chỉ gặp qua hạt giống phục chế này một lần, bởi vì toàn bộ tổ hạng mục chỉ có một hạt giống duy nhất như thế thôi, hơn nữa còn là do cha cháu tự mình bảo quản, mà đối tượng chúng ta nghiên cứu là bản sao của hạt giống này, chúng ta gọi nó là hạt giống 1."

"Chúng ta thả hạt giống 1 vào trên người một con chuột, cuối cùng thành công sao chép được một con chuột giống như đúc, nhưng mà điều đáng tiếc chính là con chuột này không sống quá một giờ liền chết."

Đối với những người làm nghiên cứu khoa học như ông ta, con chuột chết đi cũng không coi vào đâu, chính là bọn họ thành công sao chép được con chuột này rồi, vậy đã nói rõ nghiên cứu của bọn họ là có thể thực hiện đấy, và bọn họ cũng đang đi đúng hướng. Về phần nguyên nhân cái chết của con chuột kia, chỉ cần bọn họ

đào sâu nghiên cứu nhất định là có thể giải rõ ràng.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, bọn họ lấy chuột bạch làm thí nghiệm, mới ban đầu con chuột bạch này chỉ có thể sống một giờ, đến lúc sau thì hai giờ... Ba giờ... Một ngày, thậm chí nửa tháng...

"Thời gian sáu năm, tiến độ của hạng mục cũng đã đạt thành hơn phân nửa, đang lúc tất cả mọi người chúng ta kích động vô cùng thì cha cháu đột nhiên lại ra quyết định, đó chính là tạm thời đình chỉ toàn bộ nghiên cứu của chúng ta. Sau khi ông ấy đưa ra quyết định này thì cha cháu đã biến mất không thấy tăm hơi, thẳng đến nửa tháng sau ông ấy mới trở lại tổ hạng mục."

"Sau khi ông ấy trở về liền nói thẳng quyết định hủy bỏ hạng mục này, không tiếp tục nghiên cứu nữa, lúc đó rất nhiều người trong tổ hạng mục đều phản đối, mọi người đã khổ cực hơn sáu năm, mắt thấy nghiên cứu tới bước ngoặt quan trọng nhất, một khi bọn họ nghiên cứu thành công chắc chắn sẽ được ghi tên vào sử sách đấy, làm gì có ai nguyện ý buông tha cơ hội này."

Lăng Dao nghe đến đó đột nhiên mở miệng nói: "chú ba, chắc chú cũng là một trong số những người phản đối quyết định của cha cháu đúng không."

Ông ta cười khổ, gật đầu thừa nhận: "Toàn bộ tổ hạng mục không ai ủng hộ quyết định của cha cháu, mặc dù nói cha cháu là người đề xuất nghiên cứu hạng mục này, nhưng hạng mục này là tâm huyết của tất cả mọi người, làm sao có thể tùy ý cha cháu muốn dừng thì dừng được."

Lăng Dao không nói gì thêm, ra hiệu chú ba nói tiếp.

"Chuyện sau đó cháu cũng biết, cha cháu đột nhiên mất tích, chẳng qua trước khi ông ấy mất tích ông ấy còn lấy hạt giống phục chế trong phòng thí nghiệm mang đi, đồng thời tiêu hủy tất

cả tư liệu của thí nghiệm, có thể nói dựa theo hành vi của cha cháu, tổ thí nghiệm cho dù có không muốn giải tán cỡ nào cũng là vô ích."

Chú ba mở ra hai tay: "Vốn là trong lòng của chú cũng rất căm hận về hành vi của cha cháu, thế nhưng một tuần lễ trước, khi chú phát hiện có thật nhiều người nhìn chằm chằm vào chú, thậm chí còn có không ít thế lực từ bên ngoài nữa, lúc đó chú mới biết được tại sao cha cháu phải làm như vậy, ông ấy chính là sợ hạt giống rơi vào trên tay những người có dụng tâm kín đáo kia."

"Những ngày qua điều tra tiếp xúc xuống, chú mới biết được thì ra từ mấy năm trước đã có một vài thế lực theo dõi tổ hạng mục, cha cháu đại khái là phát hiện điểm này mới quả quyết ngưng hẳn hạng mục nghiên cứu, đồng thời hủy diệt tất cả số liệu, nếu ông ấy làm như vậy thì những người khác trong tổ hạng mục sẽ không gặp phải nguy hiểm."

Sau khi nói đến đây, trên mặt ông ta hiện lên vẻ kính nể: "Cha cháu là muốn một mình thừa nhận tất cả những nguy hiểm kia."

"Theo suy nghĩ của chú, lúc cha cháu mất tích không phải là không muốn thông báo cho cháu, mà là khi đó chắc hẳn cháu cũng đã bị người ta giám thị, cho nên ông ấy không thể nào nói thẳng cho cháu, nhưng cháu suy nghĩ kỹ một chút xem, liệu cha cháu có lưu lại ngôn ngữ hoặc là đồ vật đặc thù gì đó không? Ngoại trừ cuốn tạp chí địa lý kia."

"Để cháu suy nghĩ..."

Lăng Dao lâm vào tự hỏi, một lúc sau, đôi mắt cô ấy sáng lên tựa hồ là nghĩ tới điều gì, đang muốn mở miệng, chỉ là đúng lúc này Phương Minh lại ho khan.

Khụ khụ khụ...

Tiếng ho khan của Phương Minh đã cắt đứt những lời Lăng Dao muốn nói, chú ba nhìn Phương Minh, không kịp chờ đợi hướng phía Lăng Dao hỏi: "Dao Dao, có phải cháu nghĩ tới điều gì không? Mau nói nhanh một chút đi, chú và cháu cùng nhau tham khảo, nhìn xem có phải đó là đầu mối do cha cháu lưu lại hay không."

Chương 320: Không nhìn tôi sao?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lăng Dao đột nhiên trầm mặc, chỉ là nhìn chú ba cũng không đáp lời.

"Dao Dao, hiện tại đến lúc nào rồi, nếu cháu có đầu mối gì tuyệt đối không thể giữ lại nữa, Lý Hải Lượng đã vì bảo vệ cháu mà bỏ mạng, thật sự nếu không tìm được cha của cháu, sợ là ngay cả chú ba cũng không bảo vệ được cháu nữa."

Ông ta thấy Lăng Dao trầm mặc, thần sắc trở nên vô cùng lo lắng, Lăng Dao đột nhiên mở miệng hỏi: "chú ba, chú đã từng đi qua phòng học của cháu sao?"

"A, chú... Chú đã đi qua phòng học của cháu rồi."

"Vậy chú không lấy quyển tạp chí địa lý kia sao?" Lăng Dao tiếp tục hỏi.

"Cửa phòng học của cháu đã khóa nên chú chưa tiến vào, do đó chú cũng không cầm, không phải manh mối thật sự nằm trong quyển tạp chí địa lý kia đấy chứ?"

Trên mặt chú Ba lộ ra vẻ nghi ngờ, Lăng Dao gật đầu: "Không

sai, đầu mối đang ở trong cuốn tạp chí địa lý đó, trước khi mất tích cha cháu đã nói với cháu, nếu như muốn gặp ông ấy thì cứ nhìn cuốn tạp chí địa lý kia, lúc đó cháu còn không hiểu ý trong lời này của cha, bây giờ suy nghĩ một chút hẳn đây chính là lời nhắc nhở cha cháu dành cho cháu."

Nghe được Lăng Dao nói như vậy, trên mặt chú Ba hiện lên vẻ kích động, từ trên ghế salon đứng lên đi tới lui vài bước rồi nói ra: "Nếu nói như vậy, chú đây trở lại trường học để lấy cuốn tạp chí địa lý kia trước đã, mấy cháu liền ở yên dưới tầng hầm này không nên rời khỏi, hiện tại ở đây vẫn còn an toàn."

"Tốt, chú Ba, chú cũng phải chú ý an toàn."

Lăng Dao cẩn thận nhắc nhở, chú Ba gật đầu đi về phía cửa: "Nhớ kỹ, khi chú còn chưa trở về nhất định không nên rời khỏi tầng hầm dưới mặt đất này."

"Yên tâm đi chú Ba, chúng cháu sẽ không đi loạn đâu."

"Bên ngoài rất nguy hiểm, có rất nhiều người đều đang tìm cháu, cháu tuyệt đối không thể đi ra ngoài."

Sau khi căn dặn một thôi một hồi, chú Ba mới mở cửa phòng ra, đầu tiên là cẩn thận hướng phía bên ngoài nhìn ngó thêm vài lần, xác định không gặp nguy hiểm sau đó mới đi ra khỏi đi, trở tay đóng cửa lại.

Lăng Dao thấy chú Ba đi rồi, cả người cô ấy vẫn ngồi nghiêm chỉnh ở đó, hai cái lỗ tai lại còn dựng đứng lên im lặng nghe ngóng. Thẳng đến mấy phút trôi qua, cô ấy lập tức đứng bật dậy, hướng phía Phương Minh nói: "Chúng ta mau mau rời khỏi nơi này."

"Không phải chúng ta phải đợi vị chú Ba kia trở về sao?" Trên mặt Phương Minh hàm chứa nụ cười ẩn ý sâu xa, hỏi.

"Lúc trước tôi nói như vậy liền là cố ý dẫn ông ta đi, chú Ba khẳng định không phải tới giúp tôi đâu, ông ta chỉ là muốn tìm được cha tôi mà thôi."

Vẻ mặt Lăng Dao có chút nóng nảy: "Ngay từ đầu đầu óc tôi có chút hỗn loạn nên không thể suy nghĩ chu toàn, chỉ là lúc trước khi cậu ho khan đã cho tôi thời gian để tự hỏi, sau đó tôi phát hiện chú Ba đang nói láo."

"Ah, ông ta nói dối?" Phương Minh mỉm cười tiếp tục hỏi.

"Tôi hỏi ông ta có tới phòng học của tôi hay chưa, ông ta nói có, thế nhưng chú Ba căn bản cũng không biết phòng học của tôi ở nơi nào! Phải biết rằng trong trường đại học, chương trình học khác nhau thì cũng học ở phòng học khác nhau, trừ phi ông ta biết buổi chiều nay tôi đi học ở phòng học nào, nhưng chú Ba làm sao có thể sẽ biết? Cho nên ông ta đang nói sạo, cơ bản là ông ta chưa từng đi tới phòng học của tôi."

Trong mắt Lăng Dao hiện lên tia sáng trí tuệ: "Ông ta chưa từng đi tới phòng học của tôi, mà vừa rồi ông ta cũng không hỏi phòng học của tôi ở nơi nào, vậy chuyện này chỉ có hai loại khả năng, một loại là ông ta thực sự biết phòng học của tôi ở đâu, một loại là ông ta căn bản không cần biết phòng học của tôi ở đâu."

"Nếu như là loại thứ nhất, vậy đã nói rõ ông ta vẫn đang theo dõi tôi, mà nếu như là loại thứ hai, nói rõ ông ta còn có đồng bọn, đồng bọn của ông ta có thể tìm được phòng học của tôi."

"Bất kể là loại nào, đều nói rõ ông ta tuyệt đối không hề tốt đẹp như ông ta đã nói, do đó bây giờ chúng ta phải thừa dịp ông ta rời đi tranh thủ trốn khỏi đây."

Lăng Dao vừa nói, vừa nhanh chóng đi đến cửa phòng ngầm dưới đất, nhưng mà còn không đợi đến khi cô ấy mở cửa ra, cửa đã bị đẩy ngược từ bên ngoài. Ngoài cửa, chú Ba đang âm trầm

cười cợt đứng ở nơi đó.

"Dao Dao, cháu đây là đang muốn đi đâu vậy, không phải chú Ba đã nói cho cháu biết bên ngoài nguy hiểm, vì an toàn mà cháu không nên chạy lung tung sao?"

Giọng nói của Ba thúc lúc này đã không còn như trước nữa, nhiều hơn một phần khàn khàn cùng trầm thấp, sau một giây sửng sốt, Lăng Dao lập tức nói: "Không có, cháu chính là muốn đi ra ngoài tìm nhà vệ sinh mà thôi."

"Thật sao, cháu chỉ là muốn đi tìm nhà vệ sinh sao? Không phải là bởi vì chú Ba có đồng bọn đúng không? Không phải là muốn chạy trốn sao?"

Ông ta vừa nói ra những lời này, cả người Lăng Dao nhịn không được rùng mình, thì ra những lời khi trước cô ấy nói đối phương đều nghe hết, điều này nói rõ ông ta căn bản cũng không hề rời đi, mà ông ta vẫn đứng ở cửa nghe trộm.

"Dao Dao, cháu rất thông minh, người thông minh như cháu liền phải biết, hiện tại nên lựa chọn như thế nào mới có lợi với cháu, đúng không?"

Tay của ông ta sờ sờ đầu Lăng Dao, Lăng Dao cơ linh vội vã lui lại phía sau, chỉ là rất nhanh cô ấy đã bị ông ta đẩy vào góc chết.

"Khụ khụ, chú Ba, có phải ông đã quên sự hiện diện của tôi rồi không? Cứ như vậy không để ý tới sự hiện diện của tôi thật sự rất tốt sao?"

Phương Minh phải ho khan nhắc nhở ông ta, chính mình còn đang đứng trong tầng hầm ngầm đấy.

"Tiểu tử, chỉ trách sao câu phải có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy. Vốn là cậu đã có cơ hội rời đi, chỉ là chính cậu không đi lại muốn tìm chết, điều này thật sự là không trách được tôi. Nếu có

kiếp sau khi đầu thai, cậu hãy nhớ kỹ không nên có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy."

Ánh mắt ông ta nhìn về phía Phương Minh giống như nhìn một người sắp chết vậy.

"Đúng thật, tôi là người có lòng hiếu kỳ không nhỏ, chỉ là tình huống trước mắt hình như cũng không tính là có lợi với ông lắm, dù sao thì ông cũng là người tuổi rồi, mà tôi thế nhưng đang tuổi lớn nha, nếu thật sự đánh nhau, chỉ sợ tay chân ông lẩm cẩm không chống đỡ được bao lâu đấy."

Nghe được lời nói của Phương Minh, ý lạnh trong lòng Lăng Dao hơi giảm đi một chút. Đúng vậy, cô ấy và Phương Minh đều là người trẻ tuổi, cho dù chú Ba có âm mưu, thì bên cô ấy ít nhất cũng chiếm ưu thế về nhân số.

"Thật đúng là ngây thơ."

Trong ánh mắt của ông ta mang theo vẻ thương hại: "Cũng được, Dao Dao cháu còn chưa nhìn thấy thủ đoạn của chú Ba, phỏng chừng chắc là sẽ không hợp tác với chú Ba đấy, vậy bây giờ để chú cho cháu nhìn một chút đi."

Ba thúc vỗ hai tay, một bóng ma xuất hiện ở cửa tầng ngầm dưới đất, đó là một bóng người to lớn toàn thân bao phủ trong hắc bào, cao chừng hơn ba mét, chính là bóng đen lúc trước đã truy kích Lăng Dao kia.

"Sư huynh là bị ông giết chết!"

Thấy bóng đen này, trên mặt Lăng Dao lộ ra ánh sáng hận thù, nhưng mà ông ta chỉ là cười cười không trả lời, theo dấu tay của ông ta biến hóa, thân ảnh khổng lồ kia cũng dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến thành chiều cao của người bình thường.

"Giết cậu ta đi!"

Ngón tay Bá thúc chỉ về phía Phương Minh ra lệnh, bóng đen chậm rãi đi tới hướng phía Phương Minh, mỗi một bước đi ra đều khiến gian phòng rung động nhẹ.

"Chú Ba, cậu ấy căn bản không hề liên quan tới chuyện này, ông thả cậu ấy đi tôi sẽ nói đầu mối cha tôi lưu lại cho ông biết."

Lăng Dao ở một bên mở miệng, mà chú Ba chỉ là cười nhạt: "Dao Dao, sợ rằng cháu vẫn không rõ tình huống hiện tại rồi, căn bản chú không cần cháu đưa đầu mối gì cho chú cả, chỉ cần cháu nằm trong tay chú, vậy chắc chắn cha của cháu liền sẽ chủ động xuất hiện."

"Đã nói cậu không cần đi theo tôi, vậy mà hết lần này tới lần khác cậu cứ không nghe."

Vẻ mặt Lăng Dao có chút nóng nảy nhìn về phía Phương Minh, mà điều làm cho cô ấy kinh ngạc chính là, từ đầu tới cuối trên mặt Phương Minh vẫn một bộ tràn đầy tươi cười.

"Đến lúc này vẫn còn cười ra tiếng, thật là đầu óc có vấn đề."

Phương Minh không biết suy nghĩ trong lòng Lăng Dao, coi như là biết thì cậu cũng sẽ không lưu ý, ánh mắt nhìn về cái bóng đang đi tới gần cậu, thẳng đến khi thân ảnh ấy chỉ còn cách cậu 1m, cơ thể cậu mới động.

Vỗ nhẹ một chưởng, ông ta thấy hành động của Phương Minh, trên mặt hiện lên vẻ giễu cợt khinh thường, nhưng mà sau một khắc, tròng mắt của ông ta trừng lớn, biểu tình trên mặt biến thành vẻ khó tin nồng nặc.

Một chưởng này vỗ vào trên ngực bóng đen, bóng đen này giống như cùng tơ mỏng vậy, dĩ nhiên trực tiếp bay lên, sau đó phải đụng vào vách tường trong hầm ngầm mới ngừng lại được.

Tiếng va chạm mạnh mẽ làm cho toàn bộ tầng hầm ngầm đều

rung động, hai người chú Ba cùng Lăng Dao đều dại ra, trong thoáng chốc đều không kịp phản ứng.

"Tôi đã nói rồi, không nên không thèm đếm xỉa đến tôi, vì sao ông lại không nghe tôi?"

Phương Minh phủi tay khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía ông ta: "Ông nói xem, nếu ông thả tôi đi có phải tốt hơn không, vì sao phải giam tôi lại chỗ này kia chứ?"

Vẻ mặt ông ta trở nên khó coi: "Cậu là người của Lăng Phong?"

Ở trong mắt ông ta, Phương Minh hẳn là người mà cha của Lăng Dao đã sắp xếp bên cạnh cô, cậu tới là để bảo vệ Lăng Dao.

Phương Minh cười cười không trả lời.

"Cậu biết cha tôi?" Lăng Dao cũng hỏi Phương Minh một câu.

"Không cần biết lai lịch của cậu là gì, hiện tại tôi cho cậu một cơ hội để rời đi, đừng tưởng rằng bây giờ cậu đang chiếm thượng phong, người sau lưng tôi không phải chỉ dựa vào cậu là có thể đắc tội nổi."

"Ai, con người tôi ghét nhất là bị người ta uy hiếp, nếu như lúc trước ông có thiện ý mời tôi rời khỏi, có lẽ tôi đã đáp ứng rồi, nhưng mà hiện tại thì sao nhỉ?"

Cũng không thấy Phương Minh có hành động gì, sắc mặt chú Ba đột nhiên xuất hiện vẻ đỏ ửng, ngay sau đó cả người liền lơ lửng, nặng nề té ngã trên mặt đất.

"Hiện tại, tôi nghĩ hiện tại tôi mới là người hỏi."

Phương Minh đi tới trước mặt ông ta, không để ý đến vẻ mặt ngơ ngác của Lăng Dao bên cạnh, trực tiếp là nhìn ông ta đang ngã dưới đất.

Nhưng mà, chú Ba chỉ dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Phương Minh, không nói được một lời.

"Miệng còn rất cứng rắn, chẳng qua tôi nghĩ hẳn là không phải người nào miệng đều cứng rắn giống như ngươi vậy."

Nói xong câu đó, Phương Minh đột nhiên hướng phía cửa nhìn lại: "Vào đi, không cần ẩn núp nữa."

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, chỉ là ngay sau đó đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp, khóe mắt Phương Minh nhảy lên, thân ảnh không biết đã biến mất ở cửa từ lúc nào, đợi đến khi cậu xuất hiện lại, trên tay xách một người như xách một con gà vậy.

"Sư huynh!"

Thấy người Phương Minh trên tay xách, trên mặt Lăng Dao lộ ra vẻ khó tin: "Sư huynh, không phải anh... Tôi hiểu được, hai người là đồng bọn, lúc trước là hai người diễn kịch trước mặt tôi mà thôi."

Lăng Dao không ngốc, thấy Lý Hải Lượng bị Phương Minh xách vào, thoáng cái đã hiểu rõ mọi chuyện.

Phương Minh trực tiếp ném Lý Hải Lượng lên trên mặt đất, Lăng Dao không nhìn thấu điều này thế nhưng Phương Minh lại đã sớm nhìn thấu mọi chuyện rồi, đây cũng là lý do vì sao lúc ở trên đường cậu lại không ra tay tương trợ.

"Các người ai nguyện ý nói cho tôi đây? Trong hai người chỉ có một người có thể sống sót."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía chú Ba cùng Lý Hải Lượng, mà hai người Lý Hải Lượng cùng chú Ba bởi vì nguyên nhân góc độ, hai người không thể trao đổi ánh mắt với nhau, sau ba giây trầm mặc đột nhiên Lý Hải Lượng mở miệng.

"Tôi nói, không nên giết tôi, cái gì tôi cũng nói."

Chương 321: Hạt giống Vu Sư

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lý Hải Lượng mở miệng, Ba Thúc (1) nghe được Lý Hải Lượng mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, đang muốn mở miệng cắt đứt lời nói của Lý Hải Lượng, nhưng mà Phương Minh đã vượt trước một bước đá một cước vào ngực Ba Thúc, trực tiếp đá cho ông ta bất tỉnh.

(1) Ba Thúc: là chú Ba mấy chương trước.

Thấy Phương Minh ra tay độc ác như vậy, trên mặt Lý Hải Lượng lộ ra vẻ may mắn, lập tức cũng không dám giấu giếm, khai báo tất cả mọi thứ mà cậu ta biết ra.

Lý Hải Lượng, là một học sinh không tệ của cha Lăng Dao, thế nhưng trước khi Lý Hải Lượng trở thành học sinh đắc ý của cha Lăng Dao, cũng đã trở thành đệ tử của Ba Thúc.

Trên thực tế, đại học chính quy mà Lý Hải Lượng học cũng không phải là đại học Thủy Mộc, cậu ta học đại học chính quy ở một trường đại học khác, mà khi đó Ba Thúc là giáo sư vinh dự của trường đại học này.

Sau đó dưới chỉ thị Ba Thúc, Lý Hải Lượng thi vào hệ sinh vật của đại học Thủy Mộc, đồng thời bái làm học trò của cha Lăng Dao là Lăng Phong

Mà ông ta sở dĩ yêu cầu Lý Hải Lượng làm như vậy, là vì khi

đó hạng mục hạt giống đã bắt đầu nghiên cứu.

Mà điểm khác biệt trong lời của Lý Hải Lượng với lời của Ba Thúc chính là, hạt giống duy nhất kia cũng không phải do cha Lăng Dao mang về, hạt giống này là do tổ khảo cổ lúc trước để lại, mà Ba Thúc cũng là một thành viên trong đội khảo cổ kia.

Lần khảo cổ kia kết thúc, Lăng Phong cùng Ba Thúc hai người mưu đồ giữ lại hạt giống này, cũng không nộp lên cho quốc gia mà là mang về đại học Thủy Mộc, sau đó bắt đầu lập ra hạng mục nghiên cứu nó.

Về phần công hiệu của hạt giống này cũng không giống lời Ba Thúc nói, nó không chỉ là phục chế đơn giản như vậy, hạt giống này có sức sáng tạo khủng bố.

Nếu như thả một tế bào của con người vào trong hạt giống này, hạt giống có thể phục hồi hoàn toàn một người giống như đúc, gen giống nhau như đúc, bề ngoài giống nhau như đúc, cơ hồ là không có bất kỳ một điểm khác biệt nào.

Cái này còn chưa phải là điều thần kỳ nhất, thần kỳ nhất là nó có thể được sáng tạo ra được con người, tế bào trong cơ thể có sức miễn dịch vô cùng mạnh mẽ, đã đạt tới trình độ bách độc bất xâm trong truyền thuyết rồi. Đương nhiên không chỉ là như vậy, tế bào đã phục chế được sẽ không già yếu, điều này có ý nghĩa, người được phục chế chân chính có thể trường sinh bất tử!

"Trên thực tế, đây là một hạng mục nghiên cứu vô cùng khủng bố, sáu năm qua, toàn bộ tổ hạng mục tổng cộng thành công phục chế sáu người, theo thứ tự là từng thành viên trong tổ hạng mục của chúng tôi, chỉ là tới bước quan trọng nhất, Lăng Phong đột nhiên hủy diệt phòng thí nghiệm, cũng hoàn toàn hủy diệt 6 cỗ thân thể phục chế kia rồi."

Ánh mắt của Lý Hải Lượng nhìn về phía Phương Minh cùng

Lăng Dao: "Lăng Phong hủy diệt phòng thí nghiệm, Ba Thúc rất không cam tâm, hơn nữa dựa theo lời của ông ta, mục đích Lăng Phong hủy diệt phòng thí nghiệm là muốn độc hưởng thành quả thực nghiệm."

Phương Minh nhíu mày, nghe được chân tướng trong lời nói của Lý Hải Lượng, sao càng nghe càng cảm thấy nó giống những bộ phim khoa học viễn tưởng của Mỹ vậy?

"Cậu có biết lai lịch của Ba Thúc ra sao không? Còn có người ở sau lưng ông ta là ai?" Phương Minh hỏi tiếp.

"Cái này tôi thực sự không biết, Ba Thúc chưa bao giờ nói cho tôi biết những thứ này, tôi chỉ biết là những người đó rất khủng bố, mà cái khôi lỗi cường đại này cũng là những người kia ban tặng cho Ba Thúc."

Lý Hải Lượng lắc đầu, tin tức cậu ta biết cũng có hạn, nói trắng ra là cậu ta chỉ là một con cờ trong tay Ba Thúc mà thôi, nếu muốn biết càng nhiều tin tức hơn thì còn cần phải cạy miệng Ba Thúc ra.

Tựa hồ là thấy được vẻ bất mãn trên mặt Phương Minh, Lý Hải Lượng suy nghĩ một chút mở miệng nói: "Chỉ là tôi biết một tin tức rất quan trọng, chính là tôi đã từng vô ý nghe được Ba Thúc đề cập tới, hạt giống này hẳn là có liên quan với một nền văn minh rất mạnh mẽ nhưng đã biến mất thời đại viễn cổ."

"Ý cậu là Tây Hạ?" Lăng Dao ở một bên hỏi.

"Tây Hạ?"

Lý Hải Lượng khinh thường lắc đầu: "Tây Hạ chẳng qua là một quốc gia cổ đại mà thôi, hơn nữa cũng không mấy cường đại, dựa theo lời của Ba Thúc, hạt giống này hẳn là có thể bắt nguồn từ thời kì Tam Hoàng Ngũ Đế, không chừng còn muốn sớm hơn, đó là

một đoạn thời đại không có người viết sử."

Trong lúc hai người Lý Hải Lượng cùng Lăng Dao đối thoại, không ai chú ý tới sắc mặt của Phương Minh hơi có chút biến hóa, nhất là khi nghe Lý Hải Lượng nhắc tới nền văn minh rất mạnh mẽ nhưng đã biến mất ở thời đại viễn cổ.

"Anh đừng nói những thứ vô dụng này nữa, những lời này anh nói cũng chẳng khác gì chưa nói, làm gì có ai biết tới những chuyện trước thời Tam Hoàng Ngũ Đế chứ?"

Thấy Lăng Dao không tin, Lý Hải Lượng chỉ nở nụ cười gằn: "Dao Dao, có nhiều thứ tuy rằng trong lịch sử không ghi chép, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại."

"Em có tin tưởng trong thời kì Tam Hoàng Ngũ Đế, có người có thể một chưởng đập nát một ngọn núi, giậm chân một cái có thể khiến cho nước chảy ngược dòng không?"

"Em có tin tưởng có người gầm lên giận dữ, có thể khiến cho mây trên trời tiêu tán, một tiếng nói ra như sấm sét chấn động cả bầu trời!"

"Em biết không, để tạo thành những hạt giống thí nghiệm kia chúng anh chỉ rút ra một ít vật chất bên ngoài mà thôi, chỉ vậy mà nó đã có thể sáng tạo ra một người trường sinh bất tử, điều đó có nghĩa giá trị thật sự của hạt giống kia vượt quá sức tưởng tượng của em."

Trong quãng thời gian Lý Hải Lượng nói này Phương Minh vẫn giữ yên lặng, nhưng trong đầu của cậu lúc này cũng đang nhanh chóng vận chuyển, bởi vì cậu nghĩ tới một vật trong truyền thừa Vu Sư có nhắc tới.

Truyền thừa hạt giống.

Trong giới Vu Sư có một loại truyền thừa hạt giống tồn tại, cái

gọi là truyền thừa hạt giống, chính là Vu sư phong ấn năng lượng của mình cùng sở học cả đời trong cơ thể, tạo thành một loại đồ vật giống như hạt giống này.

Mà chỉ cần là người có thể có được cái hạt giống này, đồng thời được hạt giống tán thành, liền có thể nhận được Vu Sư truyền thừa, hấp thu năng lượng của Vu Sư, kế thừa sở học của Vu Sư đó.

Hạt giống Vu Sư, ở thời đại viễn cổ là biện pháp thường dùng nhất để Vu Sư lưu lại truyền thừa, bởi vì ở thời đại kia, Nhân tộc có rất nhiều kẻ thù cường đại, mà điều kiện để trở thành Vu Sư lại quá hà khắc, những Vu sư này cũng không dám hứa chắc trong khoảng thời gian bọn họ còn sống có thể kiếm được người để truyền thụ.

Cho nên, mượn dùng hạt giống Vu Sư, cho dù là bọn họ chết mấy trăm năm thì người đời sau vẫn là có thể nhận được truyền thừa, hơn nữa mượn năng lượng của hạt giống Vu Sư, thực lực có thể đột nhiên tăng mạnh trong thời gian ngắn.

Chỉ có điều, về sau hạt giống Vu Sư cơ hồ là biến mất, Phương Minh cũng không biết là nguyên nhân gì mà trong truyền thừa Vu Sư cũng không đề cập tới.

Trên thực tế, sau khi lấy được truyền thừa Vu Sư, Phương Minh chính là phát hiện trong truyền thừa Vu Sư có tồn tại một cái vấn đề rất lớn, đó chính là những ghi chép về lịch sử Vu Sư trong truyền thừa Vu Sư có một đoạn thời gian trống không, thật giống như một con sông, trong đó có một đoạn nước sông bị người ta cắt mất vậy.

Đã biết thứ trên tay Lăng Phong rất có thể là hạt giống Vu Sư, trong lòng Phương Minh tràn đầy hứng thú, nếu như cậu có thể hấp thu một hạt giống Vu Sư, vậy thực lực của cậu chắc chắn sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Hơn nữa Phương Minh tin tưởng Lăng Phong hẳn là vẫn còn không tìm được cách hấp thu hạt giống Vu Sư, hạt giống Vu Sư vốn là không dễ hấp thu đấy, trừ phi bản thân là Vu Sư, người bình thường muốn hấp thu hạt giống Vu Sư thì cần phải thỏa mãn rất nhiều điều kiện.

Ngay lúc Phương Minh đang tự hỏi những điều này, trong tầng hầm ngầm đột nhiên xuất hiện dị biến, một cỗ âm phong đột nhiên thổi tới từ cửa ra vào.

Trong nháy mắt khi âm phong xuất hiện, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía cửa, hừ lạnh một tiếng, đưa tay trực tiếp vỗ mạnh tới.

Oanh!

Thân thể của Phương Minh lắc lư vài cái, trong mắt hiện lên tinh quang, sau một khắc cậu trực tiếp chạy ra phía ngoài cửa.

Đợi được khi Phương Minh đuổi tới bên ngoài chung cư, liền thấy một bóng đen ở dưới ánh trăng đang cuộn nhanh hướng phía bên ngoài tiểu khu.

"Phương Minh, không xong, sư huynh của tôi cùng Ba Thúc đều chết hết."

Không bao lâu, Lăng Dao từ tầng hầm lao tới, sắc mặt trắng bệch, dù sao cô ấy cũng chỉ là một nữ sinh bình thường mà thôi, nhìn thấy người chết làm sao có thể không sợ kia chứ?

"Cô quay về tầng hầm ngầm trước đi."

Vẻ mặt Phương Minh trở nên ngưng trọng, bởi vì giờ khắc này ở cửa tiểu khu, xuất hiện cỗ kiệu màu đỏ lúc trước, điểm khác chính là chính là lúc này đây cỗ kiệu này còn có người khiêng kiệu, đó là tám kiệu phu(2) ăn mặc quần áo màu trắng.

(2)Kiệu phu: người đàn ông khiêng kiệu

Dưới lớp áo bào màu trắng không thể nhìn thấy rõ mặt của kiệu phu, nhưng mà áo bào trắng công thêm cỗ kiệu màu đỏ, hai loại màu sắc đối lập nhau đập vào mắt khiến người ta cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Lăng Dao cũng thấy được cỗ kiệu kia, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt, nhất là bên trên cổ kiệu còn có một tiểu nhân(3) đang ngồi, đó là tiểu nhân cao chưa tới 1m, gương mặt như được làm bằng sáp, cặp mắt của nó lúc này đang nhìn chằm chằm cô ấy.

(3)Tiểu nhân: ở đây chỉ một người nhỏ bé

"Thỉnh quân nhập quân, câu hồn đồng tử(4), thật là bạo tay."

(4)Đồng tử: đứa bé trai

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, trực tiếp đi đến bên cỗ kiệu kia.

"Phương Minh."

Lăng Dao hô lên, cái tiểu nhân trên cỗ kiệu kia trông khủng bố như vậy, cô ấy chỉ nhìn thôi mà đã thấy tim đập nhanh dữ dội, không biết sao Phương Minh lại có lá gan lớn như thế, còn dám tiến lên.

Thấy Phương Minh tới gần, tiểu nhân kia đột nhiên há mồm quát một tiếng chói tai, thanh âm kia khàn khàn như quạ đen, mà theo một tiếng gào rú của tiểu nhân này, tốc độ của cỗ kiệu nhanh hơn hẳn, cơ hồ là trong nháy mắt đã tới trước mặt Phương Minh.

"Chỉ là một câu hồn đồng tử mà thôi, cũng dám ở trước mặt của tôi kiêu ngạo."

Phương Minh cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp

quyết, mà theo dấu tay của cậu biến hóa, ở đầu ngón tay của cậu ngưng tụ một ký hiệu đồ án, phù văn này trực tiếp bắn về phía tiểu nhân trên đỉnh cỗ kiệu kia.

Tiểu nhân bị phù văn bắn trúng, kêu lên một tiếng thê lương, gương mặt trắng bệch của nó tiêu thất, thay vào đó là một gương mặt tràn ngập máu me, có vẻ càng thêm dữ tợn.

"Huyết diện câu hồn đồng tử, đã thế thì càng không thể để mày sống nữa rồi."

Trong mắt Phương Minh hiện lên một tia sát khí, câu hồn đồng tử là một loại bí thuật, nó được hình thành bằng cách dựa vào bí pháp để luyện chế đứa trẻ ba tuổi, một khi luyện chế thành công thì chỉ cần một tiếng gầm của câu hồn đồng tử có thể câu đi hồn phách của người bình thường.

Về phần huyết diện câu hồn đồng tử, đó là câu hồn đồng tử phiên bản tăng cường, hơn nữa để luyện chế huyết diện câu hồn đồng tử cần phải đưa mười đứa trẻ ba tuổi đặt chung một chỗ, để cho bọn nó tiến hành chém giết, đứa trẻ chiến thắng cuối cùng kia sẽ ăn máu thịt của chín đứa trẻ còn lại.

Đây là một loại bí thuật cực kỳ tàn nhẫn, làm trái thiên đạo.

Tay phải của Phương Minh không biết từ lúc nào thì đã nhiều hơn một tấm bùa chú, chân phải hơi nhích, cả người trực tiếp nhảy lên đến đỉnh kiệu, trong lúc Lăng Dao còn chưa nhìn thấy rõ gì thì cậu đã là dính bùa chú vào trên trán tiểu nhân.

Bị bùa dán lên, trong nháy mắt tiểu nhân không thể động đậy, mà không có tiểu nhân chỉ huy, tám kiệu phu cũng đều ngừng lại, toàn bộ cỗ kiệu đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Nhưng mà sau khi Phương Minh dán bùa lên trán tiểu nhân, trên mặt chẳng những không có sắc mặt vui mừng, ngược lại cả

người còn vội vã lăn qua phía bên cạnh, tại thời khắc này lông tơ cả người cậu cũng dựng đứng lên.

Phanh!

Đỉnh cỗ kiệu bị vỡ đôi, một cái tay đen thui trực tiếp vỗ vào trên lưng Phương Minh.

Chương 322: Bảo tháp có lai lịch lớn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Kiệu đỉnh màu đỏ, bên trong kiệu có một cánh tay vươn ra, tuy Phương Minh trong khoảnh khắc đầu tiên đã nhận ra có chuyện không đúng, một âm khí làm cho toàn thân hắn nổi da gà, phản ứng đầu tiên là nhảy xuống cỗ kiệu.

Nhưng cánh tay màu đen kia vẫn vỗ tới phía sau lưng của hắn.

Phụt!

Bị cánh tay độc này vỗ trúng, có máu tươi từ trong khóe miệng của Phương Minh trào ra, liên tuc lộn ba vòng trên không trung, đến khi rơi xuống đất phải lảo đảo hết mấy bước mới đứng vững.

"Thủ đoạn được lắm! "

Phương Minh quay đầu nhìn về phía cỗ kiệu màu đỏ, đối phương thực sự là trăm phương ngàn kế làm hắn rút lui.

Mời vừa vào kiệu, cộng thêm sự tồn tại của câu hồn đồng tử , làm cho Phương Minh cho rằng đây là một cỗ kiệu trống rỗng, là vì bắt Lăng Dao đi, căn bản cũng không nghĩ ra trong kiệu này vẫn còn có người.

"Ồ! "

Người trong kiệu cũng ngạc nhiên kêu lên một tiếng, hiển nhiên có chút kinh ngạc đối với Phương Minh.

"Xuống kiệu. "

Tám vị kiệu phu nghe người trong kiệu ra lệnh, hạ cỗ kiệu vững vàng xuống đất, mành xốc lên, một ông lão cất bước từ bên trong đi ra.

"Ngươi là người của là Lăng Phong ? Xem ra Lăng Phong đã lựa chọn hợp tác cùng thế lực khác rồi, hắn sẽ hối hận vì sự lựa chọ này."

Trong mắt Lão giả và Ba Thúc, bọn họ đều cho rằng Phương Minh và Lăng Phong cha của Lăng Dao có quan hệ, là Lăng Phong phái tới bảo vệ Lăng Dao, căn bản chỉ không nghĩ tới, Phương Minh xuất hiện ở nơi này, thuần túy là bởi vì lòng hiếu kỳ của mình.

"Có hối hận không ta không biết, thế nhưng ta tin rằng ngươi sẽ hối hận. "

Phương Minh ngưng mắt nhìn lão giả, từ hành động uyện chế huyết diện câu hồn đồng tử của đối phương có thể thấy, tuyệt đối không phải là hành động của chính phái, hạt giống Vu sư làm sao có thể rơi vào tay của người như vậy, huống chi còn có mối thù một chưởng vừa nãy.

"Người trẻ tuổi khéo ăn khéo nói, chỉ hy vọng thực lực của ngươi có thể giỏi như cái miệng của ngươi. "

Lão giả hừ lạnh một tiếng, huyết diện câu hồn đồng tử đang nằm trên mặt đất, trong lòng tràn đầy lửa giận, huyết diện câu hồn đồng tử này hao tốn của hắn vài chục năm tâm huyết mới luyện chế thành công, bình thường người trong giới tu luyện nhìn thấy huyết diện câu hồn đồng tử của hắn đều biến sắc, nhưng bây giờ

lại bị phế rồi, làm sao mà hắn không tức cho được.

"Thử xem ngươi sẽ biết. "

Phương Minh lau vết máu ở khóe miệng, tinh huy châu trong cơ thể bắt đầu xoay tròn, năng lượng Vu sư lưu chuyển khắp toàn thân.

"Lão phu đương nhiên phải thử một chút. "

Trong tay lão giả xuất hiện một cái chuông, một cái chuông màu đỏ máu, quỷ dị nhất là bên trong chuông này không phải quả chuông bằng kim loại, mà là một miếng đầu lưỡi.

"Chuông câu hồn? "

Phương Minh híp mắt lại, lúc này sát khí trong lòng của hắn đối với lão giả càng sâu, nếu như nói huyết diện câu hồn đồng tử đã là đủ tàn nhẫn, như vậy thủ đoạn luyện chế chuông câu hồn càng cần nhiều tinh huyết hơn.

Chuông cầu hồn tức là đem chuông nhét vào trong miệng người sau đó bắt người thí nghiệm không ngừng dùng đầu lưỡi đập chuông, nếu như đầu lưỡi đánh chuông có thể phát ra tiếng vang, như vậy đầu lưỡi này có hiệu lực.

Thế nhưng như thế vẫn chưa đủ, kế tiếp còn đổ nước nóng vào đầu lưỡi của người thí nghiệm, làm đầu lưỡi phỏng mà chảy máu, ngay sau đó lập tức nhét vào khối băng, làm nhiều lần như vậy, người thí nghiệm chịu thống khổ không cách nào tưởng tượng, mãi đến khi đầu lưỡi của người thí nghiệm phun máu lên cái chuông, đem trọn cái chuông nhuộm đỏ mới tính thành công.

Đầu lưỡi của con người là nơi có nhiều dương khí, có vài người nếu như bị quỷ đánh tường hoặc bị quỷ che mắt, tự cắn đầu lưỡi của mình, trong nháy mắt dương khí tăng vọt, làm cho hồn phách không bị mê hoặc.

Phương Minh đã từng được sư phụ dặn dò qua, nếu gặp phải tu luyện giả luyện chế huyết diện câu hồn đồng tử và chuông câu hồn , nếu có thể giết thì tuyệt đối không được hạ thủ lưu tình, loại người này đã mất đi nhân tính.

"Chuông vừa vang lên, ba hồn cảm ứng, bảy vía chập chờn! "

Lão giả đung đưa cái chuông trong tay, từng tiếng chuông lanh lảnh phát ra, thanh âm này cực kỳ thanh thúy dễ nghe, nhưng mà, càng êm tai mê hoặc lại càng lớn, bởi vì nó trực tiếp truyền tới hồn phách của con người.

Tuy lão giả rung chuông này chủ yếu là hướng về phía Phương Minh, nhưng Lăng Dao đứng sau lưng Phương Minh chỉ nghe được một tiếng chuông,

Toàn bộ thần tình bắt đầu trở nên ngây dại ra.

"Tỉnh lại. "

Phương Minh khẽ quát một tiếng, thanh âm không nặng, nhưng lại như một tiếng sấm đánh vào lỗ tai của Lăng Dao đánh thức cô trong chớp mắt.

Phật môn có pháp môn cảnh tỉnh có thể làm cho người ta đột nhiên tỉnh ngộ, còn trong vu sư truyền thừa của Phương Minh cũng một thuật pháp dùng tiếng quát tương tự , tiếng quát này và phật môn cảnh tỉnh có hiệu quả như nhau, đều là không ngừng bảo vệ hồn phách.

"Chuông vang hai tiếng, ba hồn bay ra, bảy vía rời khỏi cơ thể. "

Lão giả bắt đầu rung chuông một lần nữa, lúc này đây tiếng chuông càng thêm gấp gáp so với lúc trước, Lăng Dao sắc mặt chớp mắt trở nên tái nhợt.

"Chuông vang ba tiếng, hồn phách rời khỏi người, mau mau trở về. "

Ánh mắt của Phương Minh trở nên ngưng trọng, dưới ảnh hưởng của chuông câu hồn, ngay cả hồn phách của hắn cũng có chút bất ổn, như thế thề gian càng kéo dài hắn càng không thể thi triển thuật pháp.

"Dưới chuông câu hồn của ta dù là cường giả địa cấp cũng không dám khinh thường, huống chi là tên tiểu tử này, hồn phách bất ổn, coi như ngươi có thuật pháp cường đại thì cũng không có cách nào thi triển ra. "

Thuật pháp, đối với tu luyện giả mà nói là mượn năng lượng của trời đất để sử dụng nhưng có một điều kiện tiên quyết, chính là thần hồn phải vững chắc, thần hồn không vững chắc, làm sao cảm ứng được năng lượng của đất trời, càng không phải nói đến điều động sức mạnh đất trời.

Phương Minh nhìn lão giả, không nói gì, lúc này trong đầu của hắn bắt đầu chậm rãi nhớ lại hoàn cảnh đã từng xảy ra trong trường sinh quan tưởng hoa trước đây chỗ.

Trường sinh quan tưởng hoa, trời sanh là pháp bảo thần bí dùng để tu luyện thần hồn, theo Phương Minh rơi vào trạng thái quan tưởng, thần hồn của hắn cũng bắt đầu chậm rãi vững chắc.

"Chiêu hồn nhiếp vía, mau mau trở về! "

Lão giả nhìn thấy Phương Minh đứng bất động, trong mắt cũng có dị dạng, chuông đồng trên tay đang không ngừng lay động, đương nhiên, càng về sau khuông mặt già nuâ của hắn cũng lộ ra vẻ cật lực, rung chuông câu hồn đối với thần hồn của hắn tự mà nói cũng khiến nó bị hao tổn rất lớn.

Trong đầu Phương Minh xuất hiện trường sinh quan tưởng

hoa, mà theo sát đó là bóng dáng một toà bảo tháp bắt đầu chậm rãi xuất hiện, bảo tháp này cũng không phải là tòa bảo tháp mà trường sinh quan tưởng hoa ngưng tụ ra mà là Phương Minh căn cứ trí nhớ của mình mô phỏng ra.

Chỉ là, không cần biết Phương Minh làm sao bắt chước, cuối cùng khi bảo tháp thành hình, cũng chỉ có một tầng, vô luận là quy mô vẫn lẫn vẻ ngoài đều không thể giống với bảo tháp chân chính được.

Dù vậy, khi bảo tháp trong đầu Phương Minh thành hình, lão giả đối diện trong chớp mắt mặt không có chút máu, chuông trên tay lão trong thời khắc ấy vỡ vụn thành hai nửa, rơi trên mặt đất.

Phụt!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng lão giả phun ra, so với Phương Minh lúc trước thụ thương mà nói, lão giả lúc này đây rõ ràng bị thương nghiêm trọng hơn, toàn bộ thần tình cực kỳ uể oải.

"Cái này... Cái này không thể nào, thần hồn của ngươi sao lại mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn có thể tự mình phản kích."

Lão giả nhìn Phương Minh như đang nhìn thấy quái vật, thần hồn phản kích, cho dù là địa cấp cường giả cũng không thể làm được, có thể làm đến bước này, phải là cao thủ hàng đầu trong giới tu luyện.

Đánh chết hắn cũng không thể tin, Phương Minh trước mắt hắn lại có thể đứng đầu giới tu luyên.

Phương Minh cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ của lão giả, chỉ bĩu môi không nói gì, trên thực tế trong lòng của hắn lúc này cũng là có chút khiếp sợ, hắn biết được uy lực của chuông câu hồn mà chỉ bắt chước được tầng thứ nhất của bảo tháp trong đầu, hơn nữa quy mô và khí thế không được một phần mười của bảo tháp

chân chính dã có thể làm cho đối phương gặp phản phệ, điều này làm cho Phương Minh đối với lai lịch của bảo tháp càng tràn đầy hiếu kỳ.

Bảo tháp này, tuyệt đối là không chỉ là một món bảo vật, địa vị sợ rằng lớn đến kinh người.

Bất quá hiện tại không phải là lúc suy nghĩ về lai lịch của bảo tháp, Phương Minh vẫn hiểu cái gì gọi là đạo lý thừa cơ bắt đối phương chịu thua. Đối phương hiển nhiên là am hiểu thuật câu hồn, mà giờ khắc này thừa dịp thần hồn của đối phương gặp phản phệ, chính là cơ hội tốt để ra tay.

Ngưng tụ năng lượng vu sư trong bàn tay, Phương Minh tiến vài bước tới trước mătn lão giả, đồng thời vung ra một chưởng.

Bịch!

Thân thể của lão giả bay ra ngoài, văng thẳng vào cỗ kiệu, tám vị kiệu phu cũng ngã trái ngã phải, bất quá sau đó liền vội đứng dậy.

Răng rắc!

Phương Minh một cước đá vào ngực của lão giả, trực tiếp làm cho lão giả hộc máu một lần nữa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng dù cho như thế Phương Minh vẫn không có ý thu tay.

"Ta nghĩ là ta không cần thiết nhiều lời, hãy nói ra tất cả những chuyện mà ngươi biết !”

Phương Minh nhìn xuống lão giả, môi của lão giả run nhẹ, trong ánh mắt tràn đầy cừu hận.

Bịch!

Không có chút do dự nào, Phương Minh dẫm mạnh chân

xuống, ngay cả trongd mắt của lão giả vào giờ khắc này phảng phất đều phải lòi ra, cả khuông mặt già nua đều nổi gân xanh lên.

"Đừng có thử thách sự kiên nhẫn của ta. "

"Ta sẽ không nói cho ngươi biết dù là một chữ. "

Thân thể lão giả đột nhiên rung rung, bất quá vài giây sau đó liền cứng đơ, toàn bộ thân hình bắt đầu không nhúc nhích, chỉ có hai tròng mắt nhìn chòng chọc vào Phương Minh, tựa hồ muốn khắc sâu hình dáng của Phương Minh vào linh hồn mình.

"Tự sát, ngược lại vẫn xem là có chút cốt cách. "

Phương Minh bĩu môi, đối với cái chết của lão giả hắn tuyệt không cảm thấy hối tiếc, bất quá sau đó hắn cũng ngồi xổm xuống, tay giơ tới trước ngực của lão giả, từ nơi đó lấy ra một tấm hình.

Lúc trước khi đạp chân vào ngực của lão giả hắn đã nhận ra ngực của lão giả có cái gì đó, chẳng qua là khi thấy là một tấm hình, trên mặt ngược lại là có thêm vẻ nghi hoặc, một tấm hình mà thôi, tại sao đối phương lại cất giấu trong ngực áo?

Ảnh chụp đã ố vàng, m trong tấm ảnh có bảy đàn ông, Phương Minh mơ hồ có thể nhận ra người đứng thứ hai từ bên trái tính sang chính là lão giả này, mà người đầu tiên bên trái chắc là Ba Thúc.

"Ồ, cha của tôi cũng có mặt trên tấm hình này? "

Lăng Dao bất ngờ đứng trước mặt Phương Minh, khi cô nhìn thấy ảnh chụp, trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Ai là cha của cô "

"Người thứ hai bên phải là cha của tôi, kỳ quái, tại sao cha của tôi lại mang khăn quàng cổ, đời này ông ấy ghét nhất là khăn

quàng cổ."

Phương Minh nghe Lăng Dao nói, nhìn về phía người đàn ông đứng thứ hai bên phải trong tấm ảnh chụp, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cũng có lẽ là bởi vì bão cát , con mắt hơi híp, trên cổ còn quấn một cái khăn quàng cổ màu xanh nước biển.

Bất quá, người khiến cho Phương Minh cảm thấy hứng thú vẫn là người đàn ông đứng giữa, không biết vì sao nhìn thấy người đàn ông này hắn có một loại cảm giác nhìn rất quen mắt.

Chương 323: Hắn tên Phương Chính

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Ồ, phía sau tấm hình này có chữ viết."

Phương Minh nghe Lăng Dao nói, lật tấm ảnh lên, ở mặt trái của tấm ảnh quả nhiên là có một hàng chữ.

"Di chỉ Hắc Thành chụp năm 1987."

Lúc nhìn thấy hàng chữ này, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, "Xem ra Lý Hải Lượng nói sai rồi, di chỉ Hắc Thành của Tây Hạ, cha ngươi và Ba Thúc không đến đó vào sáu năm trước, mà đã đến đó từ vài chục năm trước."

"Lão giả này còn cùng với Ba Thúc đều ở đây, còn thân phận của bốn người còn lại tạm thời không rõ, bất quá nếu muốn biết tất cả mọi chuyện, sợ rằng cần phải tìm được cha ngươi."

Phương Minh nhìn về phía Lăng Dao, bất quá Lăng Dao lúc này cũng nhìn chằm chằm Phương Minh, một lúc sau đột nhiên nói rằng:"Anh không phải là muốn gạt tôi cho anh biết manh mối của cha tôi chứ!"

"Cô cảm thấy thế nào? "

Phương Minh trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nụ cười kia khiến Lăng Dao rùng mình, cô bây giờ đã bị Ba Thúc và Lý Hải Lượng lừa dối, giống như chim sợ cành cong.

"Lúc đầu tôi còn muốn tìm biện pháp tiếp cận cô, thật không ngờ cô lại chủ động đưa tới cửa."

Nghe Phương Minh nói, Lăng Dao trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, "Anh thật đê tiện."

"Tôi đê tiện sao? Nếu như không phải tôi, cô bây giờ đã bị hắn bắt đi."

Phương Minh tiến lại gần Lăng Dao, Lăng Dao từng bước một lui lại, "Tôi cho anh biết, anh đừng tới đây, nếu không. . ."

"Nếu không... Cô sẽ thế nào? "

Nhìn thấy dáng vẻ ngoài mạnh trong yếu của Lăng Dao, Phương Minh trong lòng cảm thấy buồn cười, người này chính là một lần bị rắn cắn.

"Nếu không... Tôi sẽ nói cho bạn gái của anh biết."

Phương Minh vui vẻ, người này thật sự chính là tìm không được cách nào để, ngay cả việc như vậy cũng đem ra uy hiếp.

"Tôi sẽ nói cho bạn gái anh biết, nói rằng anh ăn hiếp tôi, để Diệp Tử Du chia tay anh."

"Cô cảm thấy tôi sẽ cho cô cơ hội làm như vậy sao? "

Phương Minh cười nhạt, một tay đột nhiên chộp về phía Lăng Dao, trực tiếp túm lấy Lăng Dao như túm lấy một con gà con thông thường, không có chút nào thương hương tiếc ngọc.

"Anh là tên khốn kiếp, Buông ra."

Lăng Dao dùng cả tay chân, chỉ là sức lực của cô làm sao có thể so sánh với Phương Minh, hơn nữa quyền cước của cô đánh lên người Phương Minh giống như gãi ngứa, dù sao Phương Minh mấy ngày này luôn tắm thuốc, tố chất cơ thể đề thăng rất nhanh.

"Buông cô ấy ra."

Cũng đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, một bóng xuất hiện trong tiểu khu.

Nhìn thấy bóng người này, Phương Minh không có bất kỳ kinh ngạc nào, bởi vì hắn chỉ là trêu đùa Lăng Dao, cũng không phải thật mà chỉ đùa vui là vì bức bách người này hiện thân.

Lúc trước khi ở dưới phòng ngầm dưới đất, đột nhiên người nọ vào giết chết Ba Thúc và Lý Hải Lượng, Phương Minh còn tưởng là đồng bọn của ông ta và Lý Hải Lượng, vào để giết người diệt khẩu, bất quá nghĩ lại hắn phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

Nếu như đối phương là đồng bọn của Ba Thúc và Lý Hải Lượng, như vậy mục đích quan trọng nhất chắc là bắt đi Lăng Dao, nhưng đối phương giết chết Ba Thúc và Lý Hải Lượng, rõ ràng cho thấy không muốn để cho mình và Lăng Dao biết chân tướng.

Rồi sau khi lão giả này xuất hiện, càng làm cho Phương Minh xác định được phỏng đoán trong lòng, lão giả này hiển nhiên không cùng một phe với ông Ba Thúc.

Cũng có thể nói, cả Ba Thúc và lão giả đều là hai nhóm người muốn bắt Lăng Dao, nhưng cha của Lăng Dao đã mất tích lâu như vậy, vì sao trước đó Ba Thúc bọn họ không động thủ, càng nghĩ, Phương Minh càng phát hiện ra chỉ có một khả năng có thể giải thích nghi vấn này.

Có người đang âm thầm bảo vệ Lăng Dao, mà người bảo vệ ,

rất có thể có liên quan với cha của Lăng Dao.

"Cha? "

Phương Minh vẫn không nói gì, khi Lăng Dao thấy rõ ràng bóng người này, trên mặt lộ ra vẻ kích động, mà nghe Lăng Dao nói, Phương Minh cũng sửng sốt một chút, vị này chính là nhân vật chính của sự kiện này : Lăng Phong.

"Dao Dao."

Lăng Phong nhìn về phía Lăng Dao, trong ánh mắt có vẻ trìu mến "Buông con gái của ta ra."

Phương Minh cười cười, buông tay ra, Lăng Dao đứng vững rồi, hung ác trợn mắt nhìn, chạy về phía cha mình.

"Cha, mấy ngày này cha đã đi đâu, con thật lo lắng cho cha."

Nhìn thấy con gái chạy về phía mình, trong ánh mắt Lăng Phong có vẻ phức tạp, sờ sờ đầu Lăng Dao an ủi:"Cha không muốn để con bị cuốn vào, cho nên mới lựa chọn rời đi, chỉ là không ngờ rằng bọn họ vẫn xuống tay với con."

"Cha, rốt cuộc là vì sao, vì sao Ba Thúc muốn làm như thế, thật chẳng lẽ là có liên quan đến nghiên cứu của hai người sao? "

"Dao Dao, có một số việc con không biết thì tốt hơn, biết rồi con sẽ không thể thoát thân được, ba không muốn để cho con cũng rơi vào trong vòng xoáy này, người bình thường không thể chấp nhận."

Nghe Lăng Phong nói, Phương Minh nở nụ cười, bởi vì đối phương mặc dù là nói với Lăng Dao, nhưng trên thực tế cũng là cảnh cáo mình, cảnh cáo mình vẫn là không nên quá hiếu kỳ.

Nếu như không biết loại hạt giống này có thể là hạt giống vu

sư, Phương Minh sẽ chọn bỏ qua, bất quá nếu biết hạt giống này rất có thể chính là hạt giống Vu sư thì gì đi chăng nữa cũng sẽ không buông tha.

"Thầy bói nói mệnh ta rất cứng."

Đây là câu trả lời của Phương Minh, cũng là đáp lại lời của Lăng Phong, cũng có nghĩa là hắn nhất định phải biết tất cả.

Lăng Phong nhìn sâu vào mắt của Phương Minh, "Chàng trai trẻ, thực lực của cậu quả thật không tệ, tuy tôi không biết cậu có phải vô ý bị cuốn vào hay không, nhưng cậu đã muốn biết, tôi sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu, đi theo tôi."

Lăng Phong mang theo Lăng Dao đi vào trong tiểu khu, Phương Minh liếc nhìn hiện trường, cũng đi theo, hắn tin tưởng Lăng Phong sẽ an bài người quét sạch sẻ nơi này.

Rất hiển nhiên, Lăng Phong cũng không phải ra tay một mình mà ngay cả Ba Thúc còn có người giúp thì Lăng Phong không thể không có người hỗ trợ.

Bên trong một căn nhà một trệt một lầu nằm phía trong tiểu khu, nhìn thấy căn nhà này, Lăng Dao trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Cha, cha cũng mua một căn nhà ở đối diện nhà chúng ta? "

Không sai, nhà của Lăng Phong ở phía đối diện.

"Đây là cha đã mua lại từ sớm, để đề phòng tình huống của hôm nay xuất hiện, trên thực tế mấy ngày này cha vẫn đợi ở bên trong tiểu khu."

Chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là chỗ an toàn nhất.

Đám người kia sẽ không nghĩ tới Lăng Phong lại trốn trong căn nhà đối diện nhà mình, càng sẽ không nghĩ tới nhất cử nhất động của bọn họ đều bị Lăng Phong nhìn thấy.

Trong một khắc, Phương Minh quay đầu nhìn bên kia, mấy đạo bóng đen xuất hiện, đang dọn dẹp hiện trường thật nhanh, còn như mấy tên tài xế kia cũng bị khiêng đi.

Mở cửa phòng, Lăng Phong bật đèn lên, cả căn phòng được trang hoàng rất đơn giản, một chiếc sô pha, một cái bàn trà, trừ cái đó ra cũng chỉ có một số lượng lớn thư tịch.

"Dao Dao, con vào phòng trước đi!."

"Cha, con là con gái của cha, con cũng muốn biết tất cả mọi chuyện."

Lăng Dao nở nụ cười mang theo sự kiên quyết, rất hiển nhiên cô cũng muốn biết hết thảy mọi chuyện.

Lăng Phong trên mặt lộ ra nét cười khổ, hắn biết tính khí của con gái mình, đây cũng là lý do vì sao ngay cả một câu hắn cũng không nói cho con gái mình biết mà bất ngờ mất tích.

"Mà thôi, con cũng trưởng thành rồi, cũng có năng lực tư duy của riêng mình."

Hồi lâu sau, Lăng Phong gật đầu đồng ý, ý bảo Phương Minh và Lăng Dao ngồi trên ghế sa lon, còn hắn đầu tiên là đưa tay về phía Phương Minh.

"Tấm hình kia thì sao? "

Phương Minh trầm mặc đem ảnh chụp đưa cho Lăng Phong, Lăng Phong cầm ảnh chụp lên xem, mang trên mặt thần sắc phức tạp, rất hiển nhiên, hắn giờ phút này đã đang nhớ lại mọi chuyện đã từng xảy ra.

Phương Minh và Lăng Dao cũng không mở miệng quấy rối, cứ như vậy lẳng lặng chờ, sau khoảng thời gian đủ để uống một chén trà, Lăng Phong rốt cục ngẩng đầu lên, thở dài một hơi rồi nói

ra:"Khi Mọi người nhìn thấy tấm hình này, chính là lần đầu tiên ta tới di chỉ của Tây Hạ, thời điểm đó chuyên ngành của ta còn chưa phải là sinh vật học, mà là khảo cổ học, hoặc là nói chính xác hơn văn tự cổ đại."

Trong lúc Lăng Phong đang nói, Phương Minh và Lăng Dao rốt cục biết xảy ra chuyện gì.

Năm 87, thời điểm đó Lăng Phong vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc ấy có một nhà ngoại quốc tìm được hắn, nói muốn hắn nghiên cứu một đoạn văn tự cổ đại, thù lao là năm nghìn khối.

Năm nghìn khối, vào lúc đó đã là một con số khổng lồ rồi, khi đó tiền lương chỉ có bao nhiêu, Lăng Phong dĩ nhiên là không có cự tuyệt.

Nhưng mà, sau khi nghiên cứu một phen, Lăng Phong mới phát hiện chữ viết hầu như không xuất hiện trong các văn tự cổ, sau khi tra duyệt lại một lượng lớn cá văn tịch cổ , mới biết được đây là chữ Tây Hạ.

Sau khi phiên dịch xong , Lăng Phong mới phát hiện những chữ Tây Hạ này ghi chép lại một tin tức, bên trong nhắc tới hai đồ vật, hắc thủ và xích diện.

Hắc thủ xích diện bình thường sẽ xuất hiện trong một ít điển tịch của Tây Hạ, tựa hồ là đại biểu cho hai loại đồ vật vô cùng quan trọng của Tây Hạ, có người nói là đại diện cho thân phận, giống như đại diện cho giới quý tộc và dân thường của dân tộc Hán.

Sau khi Phiên dịch xong, Lăng Phong lấy được thù lao năm nghìn khối, nhưng người thuê hắn mời hắn đi tham gia khảo cổ, mục đích là tìm được địa phương được nhắc đến trong văn tự: Xích thành.

Đối với Tây Hạ, Lăng Phong cũng tràn đầy hiếu kỳ, không suy nghĩ nhiều mà đồng ý luôn, cuối cùng đội ngũ khi xuất phát, tổng cộng là có hơn ba mươi người, dĩ nhiên, bảy người trong hình là lực lượng chính, còn những người khác đều là người phụ tá cho bọn hắn, tỷ như đảm bảo an toàn cho bọn họ, và vận chuyển thiết bị.

Trong bảy người, Lăng Phong là chuyên gia văn tự, Ba Thúc là chuyên gia địa lý, ngoài ra còn có học giả nghiên cứu Tây Hạ, nhưng khiến cho Lăng Phong hiếu kỳ chính là một người đàn ông khác trong đội.

"Người đàn ông này gia nhập cùng chúng ta khi mọi người đã đến di chỉ rồi, mọi người đều không biết lai lịch của hắn, hơn nữa khi ở trong đôi hắn cũng không để ý đến ai. Một số người trong chúng ta còn có chút không phục, cảm thấy người này quá ngạo khí, nhưng sau khi trải qua một sự kiện chúng ta mới biết, đối phương có cơ sở để kiêu ngạo."

"Nếu như không có hắn, đội ngũ này chỉ sợ sớm đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi, có thể nói, là một mình hắn cứu tất cả chúng ta, mà cũng chính là hắn cho ta biết, thì ra trên đời này còn có một thế giới thần bí tồn tại, một thế giới không dành cho người bình thường."

"Chính là người đứng giữa trong tấm ảnh sao?" Phương Minh đột nhiên mở miệng hỏi.

"Uhm, chính là hắn, hắn tên là Phương Chính, dù đã nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ biết tên của hắn, trừ tên ra ta hoàn toàn không biết gì cả."

Chương 324: Thỏa thuận thành công

Chuyến khảo cổ đó đã khiến cho Lăng Phong thấy được rất nhiều tồn tại không thể tưởng tượng nổi.

Trên đời này vậy mà có huyễn xà, có thể mê hoặc con người, có thể có cá đi trên bờ, còn có những quỷ hồn tưởng như chỉ tồn tại trong tin đồn kia, cùng với trận pháp có thể vây khốn người.

Lúc đó khi tổ của Lăng Phong đi tới địa điểm cần tới thì chỉ còn lại có chín người.

Mà sở dĩ có thể còn lại chín người, đây hết thảy đều là bởi vì có người đàn ông tên Phương Chính kia, qua chuyến đi đó Lăng Phong mới biết được, thì ra nhân loại lại vẫn có thể tồn tại bản lĩnh mạnh mẽ như vậy.

Một tấm bùa chú thiêu đốt có thể dẫn động một tia chớp hạ xuống, một tiếng quát nhẹ có thể khiến nham thạch vỡ vụn, càng có thể khu thần ngự quỷ, chuyện như vậy ngày bình thường Lăng Phong căn bản là không dám tưởng tượng.

Thì ra là bắt đầu từ lúc đó, trong lòng Lăng Phong rục rịch một ý niệm, đàn ông vốn là phải nên như vậy đấy, ông ấy cũng muốn trở thành một người như vậy.

Mà cuối cùng, cơ hội của Lăng Phong cũng tới.

Chuyến khảo cổ này gần đến thời gian kết thúc, bọn họ đến một tòa cung điện của Tây Hạ do một vị quốc sư xây lên, mặc dù đã là trải qua những năm tháng khá dài, nhưng tòa cung điện kia

bởi vì chôn dấu dưới cát vàng nên nó được bảo tồn.

Mấu chốt nhất là, ở bên trong cung điện này bọn họ phát hiện rất nhiều văn vật có giá trị, nếu như đổi lại dĩ vãng, Lăng Phong nhìn thấy những thứ văn vật này nhất định là mừng rỡ như điên, thế nhưng thời điểm đó, sau khi nhìn thấy bản lĩnh của người đàn ông tên Phương Chính kia, tâm tư nghiên cứu khảo cổ của ông ấy đã phai nhạt đi rất nhiều.

Trong lúc ánh mắt của những người khác bị những văn vật này hấp dẫn, thì tầm mắt của Lăng Phong vẫn luôn đặt trên người Phương Chính, ông ấy thấy Phương Chính một mình một người đi vào một gian thạch thất khác, đợi tới khi ông ấy đuổi theo vào lại phát hiện Phương Chính đã biến mất rồi.

Sau một giờ thì Phương Chính xuất hiện, chỉ là thời khắc này Phương Chính không còn vẻ tiêu sái như lúc đầu nữa, máu me khắp người, vẻ mặt uể oải vô cùng, rất hiển nhiên trong một giờ ông ấy biến mất đã trải qua một trận đại chiến.

"Đi!"

Đây là lần đầu tiên Phương Chính ra lệnh cho bọn họ, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng gấp gáp, được chứng kiến bản lĩnh của Phương Chính, đám người Lăng Phong tự nhiên không dám vi phạm, đoàn người vội vàng trở về theo hướng đường cũ.

Trên đường lui về phía sau, Lăng Phong thấy được một màn mà cả đời này ông ấy không bao giờ quên, một cái tượng Phật vô cùng to lớn xuất hiện, chỉ có điều nó khác hẳn với những tượng Phật bình thường bọn họ thấy, tượng phật này mang trên mặt nụ cười quỷ dị, là kiểu cười quỷ dị khiên người ta không nhịn được sợ hãi.

"Không thể lập địa thành phật, vậy lập địa thành ma."

Đây là Lăng Phong nghe được lời Phương Chính thì thầm, ngay sau đó ông ấy chính là thấy Phương Chính lại một lần nữa đi về phía tượng Phật kia, mà cùng lúc đó ông ấy cũng nói bọn họ tiếp tục rời đi.

Đợi khi đám người Lăng Phong rời khỏi cung điện, toàn bộ sa mạc xuất hiện sụt lún, cung điện kia cùng Phương Chính, còn có bức tượng Phật kinh khủng kia đều bị chôn vùi trong cát vàng.

Chuyến khảo cổ này có thể nói là một chuyến khảo cổ thất bại, nhưng là đối với đám người đang vội vã chạy trốn kiếp nạn mà nói thì bất chấp những thứ này, những người khác đều lựa chọn rời khỏi nơi này, duy chỉ có Lăng Phong ở lại, bởi vì trực giác nói cho ông ấy biết, Phương Chính khẳng định còn sống, hơn nữa nhất định sẽ đi ra.

Một lần chờ đợi này chính là ba tháng.

Ba tháng, Lăng Phong cũng là thất vọng rồi, giữa lúc ông ấy chuẩn bị rời đi thì Phương Chính xuất hiện, ông ấy xông ra từ cát vàng, chỉ có điều thời điểm đó Phương Chính đã ngất.

Lăng Phong mừng rỡ như điên, liền tranh thủ đưa Phương Chính ra khỏi sa mạc, mời bác sĩ đến trị liệu cho ông ấy, chỉ là Phương Chính vẫn luôn bất tỉnh. Trong lúc tất cả bác sĩ gần như bó tay chịu thua thì ba ngày sau, Phương Chính tự mình tỉnh lại.

Lúc Phương Chính tỉnh lại thấy Lăng Phong ở bên cạnh, ông ấy cũng hơi kinh ngạc, mà Lăng Phong cũng không chút giấu giếm suy nghĩ của bản thân, đó chính là ông ấy muốn đi theo Phương Chính học bản lĩnh.

Nghe được lời cầu của Lăng Phong, Phương Chính nở nụ cười, cự tuyệt Lăng Phong.

Dựa theo Phương Chính nói, bản lãnh của ông ấy là không thể

truyền ra ngoài đấy, chỉ là lần này Lăng Phong cứu ông ấy một mạng, để báo đáp Lăng Phong, ông ấy cho Lăng Phong một vật.

"Thứ này, chính là hạt giống."

Nghe được lời nói của Lăng Phong, trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ khiếp sợ, hạt giống này có thể là hạt giống Vu Sư, chỉ cần là người tu luyện, dù cho không biết lai lịch của hạt giống này, nhưng cũng có thể cảm thụ được bên trong hạt giống này ẩn chứa năng lượng kinh khủng,

Làm sao có thể đơn giản tặng cho người khác?

"Rất khó hiểu đúng không?"

Lăng Phong dường như biết rõ Phương Minh đang nghĩ cái gì, tiếp tục nói: "Lúc đó tôi cũng không biết hạt giống này quý giá tới cỡ nào, nhưng tới sau này thì tôi biết rồi, nhưng tôi lại càng hiểu nguyên nhân ông ấy tặng hạt giống này cho tôi hơn."

"Nguyên nhân gì?" Phương Minh mở miệng hỏi.

"Hạt giống này tuy rằng có thể bồi dưỡng cường giả, nhưng những thứ này không phải con đường của tôi, cũng không phải đạo của tôi, con đường của tôi phải do tôi tự đi tới."

Nghe nói như thế, cả người Phương Minh chấn động, ông ấy có thể tưởng tượng được giọng điệu lúc Phương Chính nói ra những lời này, đây thật sự là một cường giả có tâm tính kiên định, còn có thể giữ vững con đường tu đạo của bản thân.

Một hạt giống Vu Sư này kém cỏi nhất cũng có thể bồi dưỡng một cường giả địa cấp đỉnh phong, hấp dẫn như vậy có bao nhiêu người có thể kháng cự được chứ? Vậy mà người kia dĩ nhiên có thể thoải mái trao tặng cho người khác, phần tâm tính này cho dù hai người có cách xa nhau vài chục năm, vẫn khiến trong lòng của cậu cảm thấy kính nể.

Chí ít Phương Minh vô cùng rõ ràng, cậu không thể nào từ chối hấp dẫn như vậy.

Đương nhiên, điều này cũng bắt nguồn từ nguyên nhân cậu là Vu Sư, nhận được truyền thừa Vu Sư, do đó hạt giống Vu Sư đối với cậu mà nói không chỉ có ích, hơn nữa nó cũng sẽ không xung đột gì với con đường tu luyện của cậu.

"Sau khi cho tôi hạt giống này thì ông ấy rời đi, từ đò về sau nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa từng gặp lại ông ấy, mà tôi cũng bắt đầu nghiên cứu về hạt giống này."

Để nghiên cứu hạt giống này, Lăng Phong đầu tiên phải hoàn toàn nghiên cứu về lịch sử Tây Hạ, cuối cùng ông ấy đưa ra một kết luận, hạt giống này là do một quốc vương của Tây Hạ ngoài ý muốn lấy được, cuối cùng rơi vào trong tay quốc sư Tây Hạ, chỉ là quốc sư này cũng không biết rốt cuộc nên sử dụng cái hạt giống này như thế nào.

Không thể tìm được đáp án từ trong lịch sử Tây Hạ, Lăng Phong quyết định dựa theo một góc độ khác đến nghiên cứu cái hạt giống này, bởi vì hạt giống này mang tới cho ông ấy một loại cảm giác, giống như nó có tồn tại một dấu hiệu sinh mệnh nào đó.

Cho nên, Lăng Phong bắt đầu học tập nghiên cứu về sinh vật học, mà thiên phú học tập của ông ấy quả thật rất không tồi, rất nhanh liền trở thành chuyên gia sinh vật học, cuối cùng ông ấy còn gây dựng lên một phòng thí nghiệm chuyên nghiên cứu hạt giống này.

"Cha, vậy Ba Thúc kia là có chuyện gì xảy ra?" Lăng Dao ở một bên khó hiểu hỏi.

"Kỳ thực, trước đây ông ta cũng đã nghi ngờ rồi, cho nên tới sau này khi ông ta thấy được hạt giống đó trong tay cha, ông ta liền hoài nghi nó quan hệ với đợt khảo cổ kia, mà lão giả lúc trước

mấy đứa gặp phải cũng là như vậy, trên thực tế bọn họ đều là một thành viên trong tổ hạng mục."

"Hạng mục này được bắt đầu nghiên cứu từ mười mấy năm trước rồi, mà khi đó chỉ có một chút thành quả, chúng ta lấy ra một vài loại tế bào từ trong hạt giống, lúc đó Ba Thúc của con có một phần, lão giả kia một phần, còn có mấy người khác cũng đều có."

"Chỉ là dã tâm của đám người đó quá lớn, muốn có được toàn bộ hạt giống, mà gần đây trong nghiên cứu của cha đã có một bước đột phá, bởi vì cha đã tìm được biện pháp để liên hệ với năng lượng bên trong hạt giống này, mà cũng chính là vào lúc này, cha ngẫu nhiên phát hiện Ba Thúc của con đang âm thầm liên hệ với một vài thế lực khác."

"Cũng chính bởi vì điểm này, cha mới lựa chọn mang theo hạt giống đột nhiên mất tích, cái hạt giống này có quan hệ trọng đại, tuyệt đối không thể để nó rơi vào trong tay những thế lực khác. Không nói khoa trương, nếu ai chiếm được năng lượng bên trong hạt giống này, sẽ có thể tạo ra được một siêu anh hùng như trong phim Mỹ vậy."

Nói nơi đây, hầu như Phương Minh đều đã rõ ràng những chuyện xảy ra trước đó, đương nhiên cậu cũng biết Lăng Phong khẳng định còn có chuyện che giấu không nói ra, ví như Ba Thúc có liên hệ với một thế lực khác, vậy chẳng lẽ sau lưng Lăng Phong lại không có người sao?

Đương nhiên, Phương Minh cũng hiểu được mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cậu và Lăng Phong không quen không biết, đối phương có thể nói nhiều như vậy đã rất là không tồi rồi.

"Chuyện đã trải qua tôi cũng biết, hiện tại tôi chỉ có một yêu cầu." Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Phong.

"Nói."

"Tôi muốn nhìn thấy hạt giống mà ông nói."

Đối với Phương Minh mà nói, việc quan trọng trước mắt chính là phải xác định hạt giống này liệu có phải là hạt giống Vu Sư hay không. Tuy rằng trong lòng của cậu đã khẳng định được tám phần mười, nhưng đương nhiên, mắt thấy mới là thật.

Lăng Phong nghe thấy yêu cầu này của Phương Minh cũng không có chút kinh ngạc, là một người tu luyện, nếu cậu không muốn nhìn thấy hạt giống kia đó mới là kỳ quái.

"Thật đáng tiếc, tôi thật sự không thể nào thỏa mãn yêu cầu này của cậu, bởi vì lúc tôi mất tích tôi cũng đã đưa hạt giống này tới nơi khác rồi." Lăng Phong mở rộng hai tay, chỉ là lập tức thân thể ông ấy nghiêng về phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Chỉ là, nếu như cậu có thể đáp ứng một điều kiện của tôi, không những tôi có thể cho cậu nhìn thấy loại hạt giống này, mà tôi còn có thể chấp nhận chia sẻ năng lượng bên trong nó với cậu."

Phương Minh chỉ là cười cười, cũng không tiếp lời.

"Tôi sẽ rời thủ đô một thời gian ngắn, nhưng tôi không yên tâm về Dao Dao, tôi mong cậu có thể bảo vệ cho Dao Dao. Hạn thời gian là ba tháng, sau ba tháng tôi sẽ mang theo hạt giống này đi tìm cậu."

"Cha, con không cần cậu ta bảo vệ."

Phương Minh còn chưa đồng ý thì Lăng Dao liền lên tiếng phản đối, lúc trước Phương Minh không chút thương hương tiếc ngọc xách cô ấy như xách cổ một con gà vậy, điều này đã ghi lên một mối thù trong lòng của cô ấy.

"Dao Dao, không nên hành động theo cảm tính, tình cảnh hiện tại của con thật sự rất nguy hiểm, mà cha hiện nay vẫn còn không có nhiều năng lực để bảo vệ con."

"Con có thể đi cùng cha, dù sao hiện tại thời gian học ở trường cũng sắp kết thúc, mà con cũng đã thi học kỳ xong rồi."

"Không được, nơi mà cha sắp tới thật sự rất nguy hiểm."

Lúc này đây, trong giọng nói của Lăng Phong đã không hề có chút ý thương lượng gì nữa, nói xong lời này, ánh mắt ông ấy trực tiếp nhìn về phía Phương Minh, chờ đợi Phương Minh trả lời.

"Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng ông? Ai biết liệu có phải ba tháng này ông trốn đi chỗ nào đó để hấp thu năng lượng trong hạt giống hay không chứ?" Phương Minh hỏi ngược lại.

"Cậu đi theo tôi."

Lăng Phong từ trên ghế salon đứng lên, ra hiệu Phương Minh đi tới phòng làm việc của ông ấy, mà Lăng Dao cũng muốn đi theo vào, thế nhưng lần này Lăng Phong lại ngăn cản cô ấy.

Không được mấy phút, Phương Minh đã rời khỏi thư phòng, vẻ mặt của Phương Minh có chút phức tạp, nhìn về phía Lăng Dao: "Tôi đã đồng ý rồi."

"Đồng ý cái gì? Tôi không đồng ý."

Lăng Dao không đồng ý, giống như con nhím bắt đầu xù lông lên, chỉ là lập tức trong phòng làm việc đã vang lên giọng nói của Lăng Phong.

"Dao Dao, con đi vào đây một chút đi, cha có việc muốn nói với con."

Vài phút sau đó, Lăng Dao cũng rời khỏi phòng làm việc, vẻ

mặt sa sút hẳn. Cô ấy liếc nhìn Phương Minh một cái, sau đó ngồi trên ghế salon yên lặng không nói.

Chương 325: Phương Minh đánh người

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Sáng sớm!

Phương Minh đang đứng trước cửa đại học Thủy Mộc, mà cách cậu không xa là Lăng Dao đang phụng phịu, vẻ mặt ghét bỏ đứng cách xa cậu thêm một chút.

Phương Minh nhìn Lăng Dao, lơ đễnh, nếu như không phải là cậu đã thỏa thuận tốt với Lăng Phong, cậu cũng sẽ không nhận việc này đâu, một hồi còn phải giải thích cẩn thận với Tử Du nữa, miễn cho Tử Du hiểu lầm.

Đại học Thủy Mộc, mặc dù có một kỳ nghỉ thống nhất, nhưng trên thực tế trong một tuần trước khi nghỉ, có rất nhiều ngành học đã kết thúc kỳ thi cuối kỳ, rất nhiều sinh viên đều rối rít lựa chọn rời trường.

Cho nên, Phương Minh cùng Lăng Dao đứng ở cửa trường học thật sự quá bắt mắt, khiến cho các sinh viên đang đi ra cửa trường không ngừng quăng tới ánh mắt tò mò.

Lăng Dao, mặc dù không nổi tiếng như Diệp Tử Du, nhưng cũng có thể coi là một người nổi tiếng rồi, quan trọng nhất là chỉ cần là mỹ nữ thì luôn luôn hấp dẫn con mắt của mọi người.

Nhưng mà lần này, rõ ràng ánh mắt của những sinh viên này nhìn về phía Phương Minh nhiều hơn cả Lăng Dao, mà ngay cả nam sinh cũng không ngoại lệ, thế nhưng đây tuyệt đối không phải vì mị lực của Phương Minh đã đạt tới cảnh giới nam nữ đều yêu hết.

Nguyên nhân chân chính là vì ngày hôm qua có người ở ký túc xá nữ đăng tấm hình Phương Minh vuốt tóc của Diệp Tử Du lên forum trường học!

Trường học đệ nhất giáo hoa đã bị một nam sinh khác sờ đầu, loại hình ảnh này làm cho những nam sinh kia âm thầm hận tới nghiến răng nghiến lợi, hận không thể biến bản thân thành nam chính trên tấm hình, chủ yếu nhất là bọn họ không cảm thấy Phương Minh ưu tú hơn bọn họ chút nào, lớn lên lại không đẹp trai, cho nên, chỉ trong vòng một đêm mà những nam sinh này đều nhớ gương mặt của Phương Minh.

Cảm thụ được ánh mắt tràn đầy sát khí của những nam sinh này, trong lòng Phương Minh cũng là có chút không giải thích được, bất đắc dĩ sờ lỗ mũi một cái, bản thân mình đã làm chuyện gì khiến người ta oán trách sao? Vì sao những sinh viên này đều dùng loại ánh mắt này nhìn mình kia chứ?

Thẳng đến khi cậu nghe được đoạn đối thoại của những sinh viên này, mới bừng tỉnh đại ngộ, mà vẻ mặt thì lại càng thêm bất đắc dĩ.

"Cái tên nam sinh này chính là người ngày hôm qua đã sờ đầu của Diệp Tử Du, cũng không đẹp trai bằng tôi mà."

Bắt đầu có người đố kỵ Phương Minh.

"Tôi nghĩ có lẽ người này không phải bạn trai của Diệp Tử Du đâu, rất có thể là anh em họ hàng thân thích Nhị cẩu tử của ông Vương đại gia nào đó thôi."

Ừm, đây là một người đã từng bị Vương đại gia gây tổn thương.

Một ít nữ sinh lúc này cũng nhao nhao thảo luận.

"Đây là bạn trai của Diệp Tử Du sao? Lớn lên cũng không có gì đặc biệt à."

Đây là một nữ sinh thẩm mỹ có vấn đề.

"Thì ra ánh mắt của Diệp Tử Du là như vậy, nhìn cậu ta còn không đẹp trai bằng bạn trai tôi."

Đây là một nữ sinh đố kị Tử Du.

"Mỗi người có một sở thích mà, thật giống như có người phụ nữ thì thích cà, có người thì thích dưa chuột."

Khụ khụ, đây là một cái...

Phương Minh quyết định hạ thấp thính lực của mình, tai không nghe thấy vẫn là tốt nhất.

Sau mười mấy phút, thân ảnh của Diệp Tử Du cùng Trương Thục Kỳ xuất hiện trong mắt Phương Minh, đồ trên người bốn cô gái đều rất hưu nhàn cùng thoải mái mát mẻ, chỉ là ánh mắt của Phương Minh vẫn luôn bị Diệp Tử Du hấp dẫn.

Hôm nay Diệp Tử Du mặc một chiếc váy công chúa có nếp uốn chỉ dài chừng đến đầu gối, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân thanh thuần đáng yêu.

Nhìn thấy Diệp Tử Du đang tươi cười đi về phía mình, trong lòng Phương Minh hiện lên vẻ thỏa mãn vô cùng, thật sự cậu rất cảm ơn cái đoàn làm chương trình kia, nếu như trước đây không có đoàn làm chương trình đó tới, cậu sẽ không được gặp Tử Du, làm sao có thể có ước định thanh mai trúc mã như vậy chứ.

May mắn chính là, khi còn bé chúng ta ưng thuận rồi lời hứa, sau khi lớn lên, chúng ta không có quên từng đã là ước định.

"Suy nghĩ gì mà nhập thần như vậy?"

Diệp Tử Du đi tới trước mặt Phương Minh, bàn tay xinh đẹp nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt cậu, khuôn mặt dịu dàng tràn đầy ý cười nhìn về phía Phương Minh.

"Không có, chỉ là anh đang tự hỏi một vấn đề, liệu nếu anh cứ đứng ở cửa trường như vậy, liệu có chọc tới nam sinh trường em phẫn nộ tới mức lao vào đánh anh hay không?"

Phương Minh thu hồi tâm tư đưa mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, cậu biết quãng đời còn lại của cậu nhất định phải toàn tâm toàn ý cẩn thận chăm sóc bảo vệ cô…

"Sao nam sinh trường em có thể làm như thế được kia chứ?"

Diệp Tử Du đánh nhẹ một cái lên vai Phương Minh, dáng vẻ nũng nịu của cô khiến tất cả nam sinh trước cửa trường học đều cúi đầu ôm ngực, nữ thần của bọn họ đã sa ngã rồi, nữ thần luôn không nhiễm một hạt bụi dĩ nhiên cũng có thể bày ra dáng vẻ e thẹn của một cô bé như thế...

"Được rồi, anh có chuyện muốn nói với Tử Du, Lăng Dao phải đi cùng với chúng ta đấy." Phương Minh nhìn Diệp Tử Du rồi nói.

Trên thực tế, Diệp Tử Du cũng đã sớm là chú ý tới Lăng Dao đang đứng bên cạnh, chỉ có điều Phương Minh chưa nói cô cũng không hỏi.

"Diệp Tử Du, cô không nên hiểu lầm, sở dĩ tôi phải theo mấy người là vì có nguyên nhân khác, nói chung là tôi không có chút hứng thú với bạn trai của cô đâu."

Lăng Dao cũng đi tới, trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn về phía

Phương Minh. Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du nháy nháy, tựa hồ là đang tiêu hóa tin tức này, nhưng đám Trương Diễm ở bên cạnh Diệp Tử Du lại lộ ra vẻ phẫn nộ, ánh mắt của cả đám nhìn về phía Phương Minh với vẻ bất thiện.

Theo các cô, Phương Minh có một người bạn gái xinh đẹp như Tử Du là đã quá đủ rồi, lại vẫn dám léng phéng với người phụ nữ khác, mấu chốt nhất là từ trong miệng Tử Du các cô đã biết, đây chính là lần đầu tiên Phương Minh đến thủ đô đấy, cũng là lần đầu tiên cậu tới đại học Thủy Mộc.

Nói cách khác, ngày hôm qua Phương Minh gặp Tử Du xong còn nhận biết làm quen với Lăng Dao, hơn nữa ngày hôm nay còn muốn đưa Lăng Dao cùng đi du ngoạn với các cô, đây không phải người đàn ông cặn bã thì còn là cái gì?

Khuôn mặt Diệp Tử Du cũng hiện lên vẻ nghi ngờ, chỉ là cô không tức giận chút nào, bởi vì cô tin tưởng anh Phương Minh, nếu anh Phương Minh đã làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

"Chị Lăng Dao theo chúng ta cùng đi giải sầu một chút cũng rất tốt."

Diệp Tử Du vươn tay biểu thị vẻ hoan nghênh, chuyện cha của Lăng Dao đã mất tích cô cũng biết, mà người thiện lương như cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là nghĩ để Lăng Dao theo các cô cùng đi ra ngoài giải sầu một chút, giảm bớt muộn phiền.

Nghe được Diệp Tử Du nói như vậy, Lăng Dao trong thoáng chốc cũng không biết nên trả lời như thế nào, đều nói mỹ nữ cùng mỹ nữ là rất khó làm bạn đấy, mà thật ra, ngày bình thường Lăng Dao cũng đúng là có chút không phục Diệp Tử Du thật.

Chỉ là hiện tại cô ấy mới biết được, vì sao Diệp Tử Du có thể được bình chọn là giáo hoa đệ nhất của trường, không chỉ vì

nguyên nhân cô rất xinh đẹp, mà còn bởi loại khí độ này của cô, cô ấy tự nhận chính cô ấy làm không được.

Nếu như bạn trai của cô ấy mà dẫn theo một nữ sinh khác cùng các cô ấy đi du ngoạn, cô ấy không tát thẳng cho anh ta cùng người nữ sinh kia vài cái đã là rất tốt rồi...

"Đều chuẩn bị xong nha, tôi không có tới trễ chứ?"

Một chiếc Land Rover bảy chỗ xuất hiện ở trước cửa trường học, Trần Trạch mở cửa xuống xe, nhìn thấy đám người Phương Minh đứng chờ sẵn ở đó thì mở miệng hô lên.

Trần Trạch đến vừa lúc là hóa giải cảm xúc xấu hổ của mọi người, Phương Minh vuốt vuốt mũi nói: "Chúng ta lên xe trước đi."

"Ừm."

Diệp Tử Du gật đầu, nhìn về phía mấy người bạn cùng phòng của mình còn đang tức giận mà nói: "Diễm Diễm, Thục Kỳ chúng ta lên xe trước đi."

Ngay cả Diệp Tử Du đều nói như vậy, đám người Trương Diễm chỉ có thể đè nén lửa giận trong lòng, theo Diệp Tử Du cùng nhau lên xe.

Chỉ là, ngay lúc Phương Minh chuẩn bị lên xe, ánh mắt của cậu đột nhiên bị một người nam sinh cùng một người đàn ông trung niên bên cạnh hấp dẫn.

"Không cần, ông bây giờ liền có thể đi về."

"Con trai, con dẫn cha đi xem phòng ở của con đi, đã hai năm rồi mà cha còn chưa từng nhìn thấy chỗ ở của con."

"Có gì để nhìn, không phải là ký túc xá sao?" Nam sinh có vẻ hơi không kiên nhẫn: "Cha, hôm nay con còn phải đi học nữa, cha

trở về đi, đừng để lỡ chuyến xe lửa."

Người đàn ông trung niên ngăm đen lộ ra vẻ mặt thất vọng: "Vậy được, vậy đứa bé con nhớ cố gắng ở trường học học tập cho giỏi, tương lai sau khi tốt nghiệp rồi thi vào làm nhân viên công vụ, sau đó có thể làm quan lớn rồi."

"Con biết rồi, lời này cha đã nói không biết bao nhiêu lần, thi vào làm nhân viên công vụ thì có gì tốt chứ, một tháng chỉ có vài đồng tiền lương, sau khi con tốt nghiệp sẽ tới xí nghiệp công tác, lương một năm tới mấy chục vạn đấy."

Rất hiển nhiên, nam sinh này khá phản cảm với việc cha cậu ta nói muốn cậu ta thi vào làm nhân viên công vụ, cậu ta tốt nghiệp đại học Thủy Mộc, nếu như có thể qua phỏng vấn trở thành một nhân viên của xí nghiệp tư nhân, lương một năm thấp nhất cũng là hơn trăm ngàn, huống chi cậu ta còn học ngành tài chính đang hot nhất hiện nay

"Hơn trăm ngàn, nhiều như vậy?"

Người đàn ông trung niên giật nảy mình: "Vậy... Vậy con không cần thi công chức nửa, liền ở lại thủ đô đi, ở lại thành phố lớn, cơ hội phát triển cũng lớn hơn hẳn."

Nam sinh nhìn thấy vô số bạn học đang ra khỏi trường, vẻ mặt có chút nóng nảy, nhất là khi cậu ta thấy chủ tịch của khoa cậu đang đi cách đó không xa, càng vội vã giục: "Cha, cha đi nhanh một chút đi."

"Được được được, hiện tại cha đi ngay."

Tuy rằng nam sinh cùng người đàn ông trung niên cách Phương Minh hơn mười mét, nhưng với thính lực của cậu đương nhiên có thể nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của hai người này.

"Phương Minh, sao không lên xe?"

Trần Trạch thấy Phương Minh mở cửa xe ở ghế phụ lái nhưng lại không tiến vào, hơi nghi hoặc một chút, mở miệng dò hỏi.

"Chờ một chút."

Phương Minh trả lời Trần Trạch một câu, sau đó đi về phía người đàn ông trung niên cùng nam sinh kia, lúc đã đi tới trước mặt người nam sinh này, cậu mở miệng nói: "Tôi khuyên cậu không nên kêu cha cậu rời đi như vậy."

"Cậu là ai? Chuyện của tôi mắc mớ gì tới cậu?"

Nam sinh nghe thấy lời nói của Phương Minh, trên mặt lộ ra vẻ tức giận chất vấn.

"Tôi là sợ sau này cậu sẽ hối hận cả đời." Phương Minh trầm giọng nói.

"Tôi hối hận? Tôi có hối hận thì đó cũng là chuyện của tôi, đầu óc cậu có phải có bệnh hay không? Cậu chạy từ bệnh viện tâm thần nào tới đây vậy?"

Nam sinh này vốn là đang vội vã, chỉ thầm nghĩ nhanh nhanh khiến cha mình rời khỏi đây, đúng lúc này lại nghe được lời nói của Phương Minh, càng nổi trận lôi đình, bởi vì cậu ta không muốn bị bạn học của cậu ta biết cha của cậu ta chỉ là một nông dân.

Phương Minh nhìn nam sinh, trầm mặc vài giây, ngay sau đó đột nhiên làm ra một hành động khiến đám sinh viên bên cạnh kinh hô thành tiếng.

Bốp!

Nắm đấm của Phương Minh trực tiếp đấm lên mặt người nam sinh kia, một quyền này trực tiếp đánh tới nam sinh quay vài vòng, choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

"Đánh người, có người đánh người."

"Có người đánh nhau."

Không ít sinh viên kinh hô, với tư cách là đại học Thủy Mộc, đương nhiên cửa trường học cũng có bảo vệ đấy, mấy bảo vệ nhìn thấy tình huống bên này lập tức chạy tới ngay.

Tiêu Cẩn đang đứng bên trong cửa trường cũng thấy được tình huống bên này, đầu tiên là ngẩn người, chỉ là trên mặt anh ta lập tức hiện lên vẻ vui mừng, vội vã nhanh chóng cất bước đi về phía bên này.

Động tĩnh bên này cũng đưa tới sự chú ý của Trần Trạch đang ngồi trên xe, sau khi nhìn thấy tình huống thông qua gương chiếu hậu, trên mặt Trần Trạch cũng hiện lên vẻ kinh ngạc hô lên: "Phương Minh đánh người!"

Chương 326: Một người cha vĩ đại

Phương Minh đánh người!

Câu nói của Trần Trạch khiến mấy cô gái trên xe đều thấy kinh ngạc, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tử Du hiện rõ nhất. Tuy khoảng thời gian gặp lại Phương Minh chưa lâu, nhưng cô hiểu Phương Minh, anh ấy không phải là người dễ xúc động như vậy.

Trong các cô gái, duy chỉ có Lăng Dao là không tỏ ra ngạc nhiên gì mấy. Đánh người tính là gì, hôm qua cô còn thấy Phương Minh giết người nữa kìa. Bây giờ nhớ lại dáng vẻ ông cụ tối qua, tim cô vẫn còn đập thình thịch.

Nhóm Diệp Tử Du nhanh chóng xuống xe, nhìn thấy cách đó không xa có một đám sinh viên bu quanh, mấy bảo vệ cũng đã chạy đến.

“Làm gì vậy?”

“Anh bảo vệ, anh ta đánh người!”

Cậu sinh viên ôm nửa mặt mình, tỏ ra uất ức, là sinh viên đại học Thủy Mộc, cũng được xem như con cưng của trời, có bao giờ bị người ta đánh thành ra như vầy. Chuyện đánh nhau thô bạo như vậy rất ít khi xảy ra trên người họ.

“Sao cậu lại đánh con tôi, con tôi không hề chọc giận gì cậu.”

Ba cậu sinh viên thấy con mình bị đánh, cũng vội vàng chạy đến, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Phương Minh.

“Vô duyên vô cớ đánh sinh viên trường, chuyện này phải báo công an bắt cậu ta lại, đây chính là hành hung.”

Tiêu Cẩn cũng chen vào giữa đám đông. Khi nhìn thấy Tiêu Cẩn tới, cậu nam sinh đó liền tỏ ra lo sợ, vội vàng nói: “Chủ tịch Tiêu, anh đến rồi.”

“Tiểu Triệu, cậu không sao chứ? Tôi thấy cậu bị thương không nhẹ, hay là đi bệnh viện giám định thương tích đi.” - Tiêu Cẩn vẻ mặt quan tâm. Thậm chí cậu ta đã chuẩn bị hết mọi thứ, chỉ cần Tiểu Triệu đến bệnh viện cậu ta chỉ định làm giám định thương tích, bệnh viện đó có quan hệ với cậu ta, đến lúc đó có thể lén xử lý kết quả, làm xét nghiệm thương tật càng nghiêm trọng hơn.

Triệu Hoài Ân nào đâu biết suy nghĩ trong lòng Tiêu Cẩn, vội vàng lắc đầu: “Chủ tịch Tiêu, em vẫn ổn, chỉ có điều người này rất đáng ghét.”

Thấy Triệu Hoài Ân không nói đúng ý, không hiểu ý đồ của cậu ta, Tiêu Cẩn cũng trầm mặt xuống. Nhưng Triệu Hoài Ân nhìn thấy sắc mặt Tiêu Cẩn trầm xuống, trong lòng càng hoảng, bởi vì cậu ta hoàn toàn hiểu sai ý nghĩ trong lòng Tiêu Cẩn.

“Chủ tịch Tiêu, ông ấy là ba trước của em.”

Nghe Triệu Hoài Ân giải thích, lúc này Tiêu Cẩn mới chú ý đến lão Triệu bên cạnh Triệu Hoài Ân, nhíu mày. Lão Triệu nhìn một cái liền biết là người nông thôn, mà Triệu Hoài Ân hồi trước nói với họ, ba ruột của cậu ta là một vị cán bộ của thôn.

“Con trai, con nói vậy? Ba trước là gì? Ba chính là ba, gì mà còn có ba trước nữa?”

“Ông câm miệng cho tôi.”

Triệu Hoài Ân hét thẳng vào mặt ba mình. Cậu ta sở dĩ không muốn thừa nhận người đàn ông trước mặt này là ba là bởi vì, lúc

trước vì muốn tham gia câu lạc bộ sinh viên của nhóm Tiêu Cẩn, nên đã cố ý nói dối gia thế của mình.

Câu lạc bộ đó là do Tiêu Cẩn thành lập. Hội viên trong câu lạc bộ hoặc là có tiền, hoặc trong nhà có người làm lãnh đạo, nói trắng ra chính là con ông cháu cha và con nhà có tiền. Mọi người trong câu lạc bộ quen biết nhau, sau này tốt nghiệp sẽ là nguồn nhân mạch rất lớn.

Trường đại học, nhân mạch rất quan trọng.

Ví dụ như mấy lão đại hô mưa gọi gió có tiếng nói trên thương trường, đều là thành viên của hệ thống các câu lạc bộ, ví dụ như hội Thái Sơn, hội Đại D, còn có nhóm học viện thương mại Trường Giang.

Đối với Triệu Hoài Ân mà nói, mục đích của cậu ta rất đơn giản. Tham gia vào câu lạc bộ, tạo lập quan hệ tốt với mấy con ông cháu cha và con nhà có tiền này, đợi đến khi tốt nghiệp muốn gây dựng sự nghiệp cũng có thể tìm họ đầu tư, muốn tìm công việc tốt cũng có thể tìm họ hỗ trợ làm trung gian. Đây là một ưu thế rất lớn.

Đầu óc Triệu Hoài Ân rất thông minh, nếu không sẽ không thi được vào trường đại học Thủy Mộc. Vậy nên cậu ta biết rõ, thời đại bây giờ khác ngày xưa, cho dù tốt nghiệp đại học Thủy Mộc, nếu không phải là sinh viên thuộc các ngành kỹ thuật chuyên môn, giống như sinh viên ngành tài chính bọn họ, không có nhân mạch trợ giúp, mới bước ra xã hội cũng sẽ chỉ là thực tập sinh cơ bản nhất mà thôi.

Trên thực tế Triệu Hoài Ân luôn khinh thường những sinh viên chỉ biết sách vở. Đây là một xã hội cần vận hành, không chỉ phải có kiến thức, mà còn cần cả mối quan hệ nữa.

Vậy nên Triệu Hoài Ân mới phải nói vậy, bởi vì cậu ta sợ

nhóm Tiêu Cẩn biết chân tướng sẽ khai trừ cậu ta ra khỏi câu lạc bộ. Như vậy tất cả cố gắng trong suốt hai năm của cậu ta sẽ bị lãng phí.

Lão Triệu bị con trai mình quát đến sững cả người. Ông đứng tại chỗ không biết nói gì suốt một lúc.

Con ngươi Phương Minh thâm lại, sau đó lại hướng một đấm đến Triệu Hoài Ân, đánh vào nửa bên mặt còn lại của Triệu Hoài Ân.

Một cú đấm này, diễn ra trước mắt bao nhiêu người, mà ngay lúc đó mấy cô gái Diệp Tử Du cũng vừa mới đến, tận mắt nhìn thấy Phương Minh đánh người.

“Vậy mà cậu còn dám đánh ngươi, báo công an, lập tức báo công an.”

Hai anh bảo vệ định ra tay bắt Phương Minh, nhưng khi ánh mắt họ đối diện với đôi mắt lạnh như băng của Phương Minh, không biết vì sao lại cảm thấy lạnh cả người, động tác liền cứng lại.

“Anh Phương Minh, làm sao vậy?”

Diệp Tử Du chen vào đám đông, là hoa hậu giảng đường, các sinh viên khác đều tự giác tránh đường.

“Chỉ là nhìn thấy một tên cặn bã muốn bị đánh không nhịn được liền động thủ thôi, không có việc gì.”

Phương Minh cho Diệp Tử Du một ánh mắt yên tâm, Tiêu Cẩn ở bên cạnh nhìn thấy Diệp Tử Du xuất hiện, mắt sáng lên, trầm giọng mở miệng nói: “Tử Du, đây là bạn em sao? Cậu ta ở trước cổng trường đánh sinh viên vô tội của trường, sao em lại quen biết người bạo lực như vậy chứ?”

Tiêu Cẩn thấy, cô gái giống như Diệp Tử Du chắc chắn sẽ không thích loại con trai thô bạo vô duyên vô cớ đánh người như vậy, bởi vì hầu hết các con gái cũng không thích. Bây giờ có thể đánh người khác, ai biết sau này có thể đánh bạn gái hay không, tương lai có thể bạo hành gia đình hay không.

“Tôi không thấy anh Phương Minh bạo lực chỗ nào cả, nếu anh Phương Minh đánh cậu ta, chắc chắn là có lý do mới đánh cậu ta.”

Diệp Tử Du vừa lên tiếng, các sinh viên đứng xem đều “ồ” lên, nhất là sinh viên nam, vẻ mặt ai cũng vô cùng đau khổ. Nữ thần của họ bị tình yêu làm cho mê muội đầu óc rồi sao? Sao có thể nói ra những lời như vậy được?

Sắc mặt Tiêu Cẩn càng đen lại: “Cho dù thế nào, anh là phó chủ tịch hội sinh viên trường, sinh viên trường anh bị đánh anh không thể không quan tâm. Không phải anh không cho em mặt mũi, anh ta nhất định phải bị nghiêm trị, nếu không sau này các bạn sinh viên trường đại học Thủy Mộc chúng ta làm sao còn cảm thấy an toàn nữa?”

“Đúng vậy, học trưởng Tiêu nói rất đúng.”

“Chủ tịch Tiêu nói rất đúng, nhất định phải nghiêm trị kẻ đánh người.”

“Báo công an, để lãnh đạo nhà trường ra mặt, phải lấy lại công bằng cho tất cả sinh viên trường chúng ta.”

Tất cả những người đứng xem đều vỗ tay ủng hộ lời nói của Tiêu Cẩn. Có người là a dua theo, nhưng cũng có người là thực sự đồng tình với lời của Tiêu Cẩn. Đều là bạn học với nhau, thấy bạn học bị đánh, tất nhiên là cùng chung mối thù.

Nghe những sinh viên này nói thế, Phương Minh chỉ cười lạnh,

nhìn về phía Triệu Hoài Ân: “Một người ngay cả ba ruột sinh ra mình mà còn không dám nhận. Một người có thể đóng kịch làm người khác, bảo ba ruột mình là ba trước. Người như cậu có xứng để làm sinh viên đại học Thủy Mộc không?”

“Không ngừng cố gắng, đức rộng tài cao, đức của cậu đi đâu rồi?”

Phương Minh vừa thốt ra những lời này, đột nhiên mọi người đều im lặng, Tất cả sinh viên bu quanh đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn về phía Triệu Hoài Ân, điều này khiến Triệu Hoài Ân sốt ruột đến đỏ cả mặt.

“Vị đại ca này, đứa con như vậy, ông hy sinh vì cậu ta nhiều như vậy, ông cảm thấy đáng không?”

Lão Triệu nghe Phương Minh nói vậy chỉ biết mím môi, không nói được câu nào. Thật ra lúc này ông không biết nên nói cái gì, tuy trong lòng ông vô cùng hụt hẫng, nhưng ông biết nhiều người như vậy đang nhìn ông và con trai, ông không muốn làm bẽ mặt con trai mình.

“Cậu bạn này, chắc cậu hiểu lầm rồi. Tôi là ba trước của thằng bé. Tôi đã ly hôn với mẹ thằng bé từ khi nó còn nhỏ, sau đó thằng bé theo mẹ tái hôn. Lần này tôi đến đây chỉ là muốn gặp con mà thôi.”

Cả nửa ngày trời, lão Triệu mới lên tiếng. Những sinh viên đứng vây xem đều thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng họ không hy vọng sinh viên của trường là một người bất hiếu, nhưng nếu là ly hôn, trong lòng người con có sự căm hận, bất mãn với ba ruột cũng có thể hiểu được.

Có những trường hợp đứa trẻ sau khi ba mẹ ly dị, sẽ sống với người này, đối với người ba hoặc người mẹ còn lại cả đời không liên lạc với nhau.

Triệu Hoài Ân nghe ba mình nói vậy, dùng ánh mắt khó tin nhìn ba mình. Cậu ta không ngờ ba mình sẽ nói ra những lời như thế.

“Con trai, ba cũng gặp được con rồi, không quấy rầy con học nữa, ba đi trước đây. Đừng nói với mẹ là ba đến gặp con nhé. Mẹ con hận ba, tránh để con bị trách mắng.”

Lão Triệu nói xong thì xoay người bỏ đi. Vừa mới xoay lưng đi, đầu ông cúi xuống thật thấp, khom lưng, bởi vì như vậy sẽ không có ai nhìn thấy sự thất vọng trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông, cũng không nhìn thấy giọt nước mắt nơi hốc mắt, càng không phát hiện trái tim đang rỉ máu của ông.

Mười mấy năm ngậm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, kết quả ba ruột trở thành ba trước, thậm chí ngay cả gia đình đều ly dị.

Nhìn bóng dáng lão Triệu rời đi, lúc này Phương Minh cũng không ngăn cản. Trên mặt cậu hiện lên sự xúc động, vì cậu không ngờ ba của Triệu Hoài Ân lại có thể nói những lời như thế.

Một người ba, tự nói mình là ba trước, nói vợ mình thành vợ trước, như vậy đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn, mà tất cả những điều này, là vì muốn giúp đỡ cho con trai mình thành công.

Đây là một người ba đáng tôn kính, nhưng đồng thời cũng khiến ông trở thành một người ba ngu ngốc.

“Có nghe thấy không, ông ấy là ba trước của bạn học Triệu, mặc dù thái độ của bạn học Triệu với ba mình không tốt lắm, nhưng quan thanh liêm cũng không xen vào việc nhà người khác, một người ngoài như anh thì có quyền gì nhúng tay vào, còn ra tay đánh người. Anh bảo vệ, các anh còn không mau bắt anh ta đến đồn công an.”

“Cậu câm miệng cho tôi.”

Phương Minh quát thẳng vào mặt Tiêu Cẩn, ánh mắt nhìn về phía Triệu Hoài Ân. Lúc này biểu tình của Triệu Hoài Ân rất phức tạp, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng ba mình rời đi.

“Dê con còn biết ân quỳ cho bú (1), quạ đen còn biết nghĩa chăm sóc cha mẹ, cậu tự đi giải quyết đi.”

(1) Dê mẹ phải quỳ xuống để dê con bú sữa.

Triệu Hoài Ân khẽ run người, cắn chặt môi mình, không nói được lời nào.

“Thế nào, đánh người còn muốn bỏ chạy hả? Làm sao có chuyện tốt như vậy được, anh công an đến rồi kìa.”

Cậu sinh viên đi cùng Tiêu Cẩn lên tiếng, mà lúc này một chiếc xe công an cũng đã đến trước cổng trường, tất nhiên là đã có sinh viên gọi điện báo trước đó.

Thế nhưng, ngay khi anh công an đi tới chỗ này, hiện trường lại xuất hiện tiếng la kinh hãi.

Chương 327: Dược nhân

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Tiêu rồi, ông ấy ngất xỉu rồi.”

Có sinh viên la lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bên kia. Cách đó mười mét, lão Triệu đột nhiên ngã xuống đất.

“Mau gọi xe cấp cứu!”

Mấy sinh viên chưa ai từng trải qua chuyện này, ai cũng luống cuống không biết nên làm gì, cuối cũng vẫn là một phụ huynh đến thăm trường hướng dẫn.

Trong đám người, Triệu Hoài Ân nhìn thấy ba mình ngã xuống đất, ban đầu còn có chút do dự, nhưng lập tức sau đó liền chạy đến đó.

Sự việc bất ngờ xảy ra, khiến không ít sinh viên đều đi đến chỗ kia, ngay cả mấy anh công an cũng thế.

Phương Minh thấy lão Triệu ngã xuống đất, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Ba, ba tỉnh lại đi!”

Triệu Hoài Ân ôm lấy ba mình, ra sức kêu gọi, nhưng lão Triệu

vẫn hôn mê bất tỉnh.

Phương Minh không biết từ khi nào đã bước đến đây, liếc nhìn Triệu Hoài Ân một cái, ngồi xuống, đặt lòng bàn tay lên trán lão Triệu, nhẹ nhàng xoa xoa, một dòng lực Vu sư theo bàn tay cậu chảy qua trán lão Triệu.

Một phút sau, Phương Minh thu tay lại, lão Triệu cũng từ từ mở mắt ra.

“Ba, ba không sao chứ? Lúc nãy suýt nữa ba dọa con sợ chết khiếp.”

Thấy ba mình tỉnh lại, Triệu Hoài Ân thở phào nhẹ nhõm. Lão Triệu mở mắt mơ màng một hồi mới tỉnh táo lại, nhìn thấy khuôn mặt con trai mình gần trong gang tấc, trên mặt hiện rõ sự phức tạp.

“Con trai, con gọi sai rồi. Ba chỉ là ba trước của con, không được gọi lung tung, để ba hiện tại của con biết được sẽ tức giận đó.”

Lão Triệu vừa nói xong, Triệu Hoài Ân liền sững sờ, vẫn dùng tư thế hai tay ôm lấy đầu lão Triệu, không nói được lời nào.

Chống tay, đứng lên khỏi mặt đất, lão Triệu mím môi, thân người mệt mỏi tiếp tục bước đi.

“Này, ông anh, ông có muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?” - Một trong mấy anh công an đi đến đây mở miệng quan tâm.

“Không cần.”

Lão Triệu lắc đầu, so với nỗi đau thể xác thì nỗi đau trong lòng còn đau đớn hơn nhiều.

Phương Minh thấy trên mặt đất có một tờ giấy. Đây là tờ giấy rớt ra từ túi của lão Triệu. Sau khi nhặt lên nhìn lướt qua, Phương Minh không nói gì, chỉ đưa tờ giấy cho Triệu Hoài Ân.

Ánh mắt Triệu Hoài Ân nghi hoặc nhìn Phương Minh, rồi dừng lại trên tờ giấy. Chỉ nhìn thoáng qua, đồng tử Triệu Hoài Ân hơi co lại, hốc mắt bỗng trở nên đỏ bừng.

Một giọt nước mắt hối hận tích tụ trong hốc mắt rớt xuống, làm ướt trang giấy.

“Ba, trường con tháng này có một hoạt động, con đã đăng ký tham gia, cần phải đóng ba ngàn năm trăm tệ mới tham gia được.”

“Con trai con đừng lo, hai ngày nữa ba sẽ gửi tiền cho con.”

“Ba, con muốn đổi điện thoại di động, di động này tín hiệu không được tốt lắm.”

“Đổi di động à? Di động này không phải mới dùng một năm sao… Ây, được rồi, cuối tuần này ba sẽ gửi tiền cho con.”

“Ba…”

Trong đầu Triệu Hoài Ân nhớ lại mỗi lần cậu ta tìm ba xin tiền, đổi di động là thật, nhưng những lần khác đều là cậu ta viện lý do, bởi vì cậu ta cần tiền tạo mối quan hệ với những bạn học trong câu lạc bộ, mà cách tốt nhất chính là mời họ đi ăn.

Một bữa cơm, có khi ăn qua loa cũng hơn một ngàn tệ.

Đại học Thủy Mộc không phải là không có sinh viên làm thêm, nhưng Triệu Hoài Ân không thể tìm việc làm thêm giờ. Bởi vì cậu ta là con cán bộ cấp cao, con cán bộ cấp cao thì cần gì phải đi làm thêm ngoài giờ?

Một lần, hai lần, mỗi lần đều không dưới mấy ngàn tệ…

Ngay sau đó, Triệu Hoài Ân vo chặt tờ giấy, trên cánh tay nổi đầy gân xanh. Một tờ giấy mỏng tang, trong tay cậu ta lúc này lại nặng như núi Thái Sơn.

“Ba, con sai rồi, ba!”

Triệu Hoài Ân vừa khóc vừa khàn giọng la to, đứng lên, người nghiêng ngả chạy lại chỗ ba mình, một tay ôm lấy đùi ba.

“Con trai, đã bảo đừng gọi ba là ba, đến lúc đó mẹ con sẽ tức giận.” - Lão Triệu không cúi đầu, chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước.

“Ba, con sai rồi. Ba chính là ba của con, ba chính là ba ruột của con, con không có ba sau, con không phải người, là con lừa gạt mọi người.”

Triệu Hoài Ân khóc như mưa, trên mặt mang theo bao đau đớn và hối hận. Nếu… nếu cậu ta nhìn thấy tờ giấy này sớm hơn, nếu cậu ta biết số tiền ba mình chuyển khoản cho cậu là từ đâu mà có, cậu ta tuyệt đối sẽ không vì cái gọi là mặt mũi, cái gọi là hư vinh và mối quan hệ mà mở miệng đòi tiền.

Sự tình bất ngờ thay đổi khiến tất cả sinh viên có mặt ở đây đều ngẩn người, nhưng nói cho cùng đều là sinh viên tài năng của đại học Thủy Mộc, trong đầu mọi người đều rất nhanh nhạy, gần như không mất nhiều thời gian đã suy nghĩ ra được nguyên nhân sâu xa trong đó.

Tất cả sinh viên nhìn về phía Triệu Hoài Ân bằng ánh mắt khinh bỉ. Hạng người ngay cả ba ruột của mình cũng không nhận quả thật đã làm mất mặt đại học Thủy Mộc bọn họ.

Nhưng mọi chuyện đã thành như thế, mọi người càng thêm tò mò tờ giấy trong ngực Triệu Hoài Ân. Rốt cuộc nội dung trong tờ giấy đó là gì mà lại có thể khiến Triệu Hoài Ân thay đổi lớn như

vậy?

“Phương Minh, rốt cuộc nội dung tờ giấy đó là gì vậy?”

Đường Diễm tò mò, nhịn không được mở miệng hỏi, mà lời của cô cũng là lời của những người có mặt ở đây muốn hỏi. Lúc này đây những sinh viên đứng xem đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn Phương Minh.

Phương Minh không trả lời, cuối cùng nhìn Triệu Hoài Ân và lão Triệu: “Mang ba cậu đi bệnh viện kiểm tra đi.”

Nói xong những lời này, Phương Minh xoay người rời đi. Triệu Hoài Ân nghe Phương Minh nói vậy, có chút sửng sốt rồi dường như hiểu ra điều gì, không ngừng nói lời cảm ơn Phương Minh.

“Cảm ơn, cảm ơn anh.”

“Vừa rồi là ai báo công an, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy anh công an cũng mờ mịt không hiểu gì cả, có người báo công an nói trước cổng đại học Thủy Mộc có người đánh nhau, họ liền lập tức chạy đến. Trước cổng trường đại học có tiếng nếu xảy ra chuyện gì, trách nhiệm của họ sẽ rất lớn.

Nghe công an nói vậy, sinh viên có mặt ở đây đều im lặng. Đương sự lại đi cảm ơn người đánh mình, còn báo công an cái gì nữa.

Sắc mặt Tiêu Cẩn cực kỳ khó coi, vốn cậu ta muốn thông qua chuyện này trừng trị Phương Minh thật nặng, cuối cùng có thể bắt Phương Minh bò tù một khoảng thời gian, không ngờ kết cục lại thành ra như vầy.

Chẳng những không đạt được mục đích của cậu ta. Phương Minh đánh Triệu Hoài Ân, vậy mà Triệu Hoài Ân còn cảm ơn Phương Minh. Đây là làm cậu ta bẽ mặt với những lời mình nói

trước đó.

“Tên Triệu Hoài Ân thật sự làm mình tức chết, lát nữa phải khai trừ cậu ta ra khỏi câu lạc bộ.”

Một nơi khác, Phương Minh xoay người đi lên xe. Diệp Tử Du thấy Đường Diễm vẫn còn đứng đó đợi người thì nói: “Chúng ta đi thôi.”

Bước lên xe, Trần Trạch khởi động xe nhanh chóng rời khỏi cổng trường, nhưng suốt dọc đường đi anh ta tỏ ra rất muốn nói nhưng lại thôi.

“Đã từng nghe đến dược nhân chưa?”

Phương Minh đột nhiên chủ động lên tiếng, mà cậu vừa thốt ra những lời này, mấy cô gái trên xe đều chăm chú lắng nghe.

“Dược nhân? Nghĩa là gì, là người uống thuốc mà lớn sao?” - Trần Trạch nghi hoặc hỏi.

“Đúng là uống thuốc, nhưng không phải uống thuốc mà lớn, chính xác hơn phải nói là người thí nghiệm thuốc.”

Đôi mắt Phương Minh nhìn về phía trước, thanh âm trầm thấp: “Chúng ta biết rất nhiều thuốc mới đều phải trải qua bốn lần thí nghiệm mới được có thể ra thị trường. Mà trong đó thí nghiệm lâm sàng phải chọn người khỏe mạnh để thí nghiệm thuốc. Tất nhiên, các xưởng sản xuất thuốc này bình thường đều sẽ đưa cho người thí nghiệm thuốc một số tiền thí nghiệm, ít thì hơn một ngàn, nhiều thì mấy vạn. Cái này dựa vào tác dụng của thuốc để quyết định.”

“Anh nói là ba của cậu sinh viên kia là một người thí nghiệm thuốc? Nhưng mà sao anh biết?”

Mấy cô gái Đường Diễm cực kỳ tò mò. Tuy hôm qua các cô đã

được chứng kiến năng lực thần kỳ của Phương Minh, nhưng chỉ nhìn mấy cái là đã có thể nhận ra người đó là dược nhân, điều này cũng quá là ghê gớm đi. Nói như vậy chẳng phải là các cô khi đứng trước mặt Phương Minh thì không còn bí mật gì nữa sao?

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không có lợi hại giống mấy cô nghĩ đâu. Tôi không biết ông ấy là người thí nghiệm thuốc, tôi chỉ nhìn thấy cơ hội sống của ông ấy đang trôi qua rất nhanh, muộn nhất không quá ba ngày sẽ hoàn toàn biến mất, nói cách khác ông ấy chỉ còn ba ngày để sống."

Phương Minh nói ra chân tướng, khi một người sống đến hơi thở cuối cùng, dáng vẻ thể hiện rất rõ. Điều này chỉ cần là người có học một chút về tướng thuật thì đều có thể thấy được.

Cũng vì nhìn ra lão Triệu không còn sống được bao lâu, vậy nên Phương Minh mới ra tay đánh Triệu Hoài Ân, mà Triệu Hoài Ân cảm ơn Phương Minh, cũng là vì nguyên nhân này.

Nếu lúc này lão Triệu cứ rời đi như vậy, cả đời này Triệu Hoài Ân sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy ba mình nữa.

Con cái khi còn trẻ thường thấy ba mẹ mình rất phiền, nhưng đợi đến khi ba mẹ đã không còn, lúc đó mới thấy hối hận biết bao.

Con muốn chăm sóc mà ba mẹ không đợi được, đây là nỗi đau thương tâm nhất của người con nửa đời sau.

Thế nhưng, điều duy nhất khiến Phương Minh cảm thấy có chút vui đó là, Triệu Hoài Ân sau khi nhìn thấy tờ giấy đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

"Trên tờ giấy, là bản ghi chép mỗi lần thí nghiệm thuốc và thù lao được nhận."

Nhóm người Đường Diễm giờ đã hiểu, hóa ra là như vậy, chẳng trách cuối cùng Triệu Hoài Ân lại khóc như mưa.

Trong các cô gái, chỉ có Diệp Tử Du chăm chú nhìn Phương Minh, trong đôi mắt toát lên sự đau lòng, bởi cô biết, anh Phương Minh là một cô nhi, từ nhỏ đã không có ba mẹ, vậy nên anh ấy mới phẫn nộ như vậy trước hành động của cậu sinh viên kia.

“Đều nói nuôi con dưỡng già, nhưng những đứa trẻ rời khỏi nông thôn ngày nay, chỉ cần có chút thành tựu, ai lại chịu trở lại nông thôn, nhưng người ba người mẹ nào lại không muốn con mình là người thành đạt.”

Trương Thục Kỳ cảm thán trong lòng. Cô cũng là rời khỏi nông thôn, nên biết được nông thôn bồi dưỡng một người sinh viên không dễ dàng cỡ nào. Nhất là trong thời điểm hiện tại chi phí giáo dục tăng cao, sinh viên nghèo muốn đứng đầu thật quá khó.

Thử nghĩ xem, đứa trẻ thành phố từ nhỏ đã được học các lớp bổ túc, tham gia các giải thi đấu. Còn đứa trẻ nông thôn làm sao có điều kiện tốt như vậy, ở vạch xuất phát đã bị bỏ đằng sau không ít rồi.

“Đó là khi tôi còn nhỏ, ngồi trên vai ba tôi. Ba là cái thang bắc lên trời. Ba là trâu kéo xe. Tôi không thể quên cơm rau dưa đã nuôi tôi khôn lớn…”

Bên trong xe, tiếng hát phát ra từ radio vang khắp xe.

“Đợi đến khi tôi lớn lên, đứa nhỏ miền núi bước ra ngoài, hy vọng bức thư nhà ngàn dặm viết những lời căn dặn, người trông ngóng trả về một túi đầy những vì sao trên trời…”

Chương 328: Quy củ kỳ quái

Núi Hoa Thương!

Một ngọn núi có vẻ ngoài xấu xí, nhưng mà mặc dù là một ngọn núi có vẻ ngoài xấu xí lại hấp dẫn lấy rất nhiều du khách trong nước đến, nguyên nhân rất đơn giản, nơi đây có dòng Trường Giang và Hoàng Hà chảy ngang qua ngọn núi, giống như là một thanh lợi kiếm mạnh mẽ bổ đôi ngọn núi này ra vậy.

Đối với cách nói này, rất nhiều du khách lại xì mũi coi thường, hai bên sông Trường Giang cùng Hoàng Hà rõ ràng là hai ngọn núi riêng biệt mà, hai bên bờ sông Trường Giang cùng Hoàng Hà cũng có không ít ngọn núi có tình trạng như vậy, chí ít trong nước chín mươi phần trăm ngọn núi có dòng Trường Giang và Hoàng Hà chảy qua đều có hình dáng là như thế.

Nếu vẻn vẹn chỉ là như vậy tự nhiên là không hấp dẫn được nhiều du khách đấy, sở dĩ những du khách này chen chúc tới đây, đó là bởi vì những ngọn núi ở hai bên bờ sông có rất nhiều hang động, mà những hang động này tất cả đều là được hình thành từ thiên nhiên, lúc thuyền đi ngang qua nơi này, bởi vì có gió thổi từ trong động ra, sẽ phát sinh âm thanh kỳ quái, những hang động này phát ra âm thanh cùng một lúc liền tựa như là một khúc hòa âm vậy.

Âm nhạc của thiên nhiên.

Đây là cách mà núi Hoa Thương thu hút khách du lịch, cũng chính là dựa theo khẩu hiệu này hấp dẫn rất nhiều du khách, hơn nữa du khách đã từng đến du ngoạn một phen đều rối rít khen ngợi, sau đó giới thiệu cho bạn bè, điều này dẫn đến càng ngày

càng nhiều du khách hâm mộ tiếng tăm mà đến.

"Tới rồi, chính là chỗ này, tôi giới thiệu cho mọi người biết, tuy rằng cảnh sắc ở núi này không đẹp lắm, nhưng phong thanh(1) tuyệt đối là nhất tuyệt(2), bảo đảm mọi người sẽ không hối hận vì chuyến đi này."

(1)Phong thanh: tiếng gió thổi

(2)Nhất tuyệt: tuyệt vời nhất

"Thiệt hay giả vậy, nếu nơi đây không thú vị như lời anh nói, chúng tôi đều sẽ không để yên cho anh."

"Khẳng định là rất thú vị, nếu không thú vị như lời tôi nói, tôi liền nhảy vào sông Hoàng Hà này cho mọi người xem, vừa lúc cũng cho mọi người nhìn rõ về tám múi cơ bụng của tôi."

"Ai muốn xem cơ bụng của anh."

Trương Diễm lườm một cái, mà Trần Trạch cũng cười ha hả không thèm nhắc lại, nghe đoạn đối thoại của hai người, Phương Minh cười một tiếng, xem ra hai người này hẳn là mắt đối mắt.

Cũng đúng, Trương Diễm mặc dù không xinh đẹp như Tử Du, nhưng cũng coi như là mỹ nữ, hơn nữa lại còn có thân phận học phách, đương nhiên có thể đủ để hấp dẫn Trần Trạch.

Mà đồng dạng đấy, Trần Trạch có vẻ ngoài đẹp trai lại chân chính là người trẻ tuổi nhiều tiền, điều kiện như vậy nữ nhân bình thường cũng đều khó mà cự tuyệt, huống chi Trần Trạch không có dáng vẻ quần là áo lụa cao cao tại thượng, lại sẽ nói chuyện phiếm chọc cho cô ấy vui vẻ, Trương Diễm tự nhiên sẽ động tâm mà nảy sinh cảm tình.

Đối với chuyện giữa Trương Diễm cùng Trần Trạch, Phương Minh cũng không có ý định nhúng tay, mặc kệ Trần Trạch chỉ là

nhất thời cảm thấy mới lạ mà theo đuổi, hay vẫn là chân chân chính chính thích Trương Diễm, đây đều là chuyện riêng của hai người bọn họ.

Thậm chí Phương Minh cũng không dùng tướng thuật để nhìn tướng mạo Hồng Loan của hai người, ở giới tướng thuật có câu nói: Không nhìn chiêm tinh Hồng Loan của cặp đôi đang yêu.

Sao Hồng Loan quyết định tình yêu của một người, nhưng khi một người bắt đầu rơi vào giai đoạn yêu đương, sao Hồng Loan là cực kỳ hỗn loạn, thầy tướng thông thường căn bản là không nhìn ra hướng đi của sao Hồng Loan, hơn nữa cho dù đã nhìn ra cũng không thể nói trước được cái gì.

Phương Minh đã nhìn ra thì đương nhiên mấy người Diệp Tử Du cũng có thể nhìn ra đấy, Trương Thục Kỳ kéoTrương Diễm qua một bên nhỏ giọng thì thầm nói gì đó, sắc mặt Trương Diễm ửng đỏ, thỉnh thoảng lắc đầu, lại thỉnh thoảng lại gật đầu.

"Thực sự là xui xẻo, tất cả thuyền hôm nay đều đã bị thuê rồi."

Vẻ mặt Trần Trạch u ám từ nơi không xa đi về tới: "Cục du lịch nơi này chẳng lẽ không muốn kiếm tiền nữa sao? Một ngày chỉ có vài chuyến thuyền, dựa theo lưu lượng khách hoàn toàn có thể nhiều hơn mười con thuyền nữa nha, không ngờ bọn họ lại làm lơ với khoản thu nhập tăng thêm này."

"Chuyện gì xảy ra?"

Nghe được lời nói của Trần Trạch, trên mặt đám người Trương Diễm đều lộ ra vẻ tò mò.

"Vừa nãy tôi đi qua quầy bán vé để mua vé thuyền, kết quả người nhân viên công tác nói cho tôi biết, trong ngày hôm nay bọn họ chỉ cho phép ba mươi con thuyền ra sông, vé thuyền hôm nay đã bán xong rồi, chỉ có thể chờ tới ngày mai lại đến."

"Lúc này cũng chưa tới giữa trưa, lẽ nào buổi chiều bọn họ không muốn mở cửa sao?"

Trương Thục Kỳ hiếu kỳ, một địa điểm du lịch đều là hận không thể mở cửa toàn bộ 24h một ngày để tiếp đãi du khách, chỉ là bởi vì lo lắng an toàn nên mới không thể không đóng cửa vào buổi tối, nhưng bây giờ mới vừa sáng sớm đấy, thế mà khu du lịch này lại ngừng buôn bán rồi, khó tránh khỏi có chút quá kỳ quái.

"Bởi vì sông này không quá rộng, vì thế nếu có quá nhiều thuyền sẽ dễ xuất hiện tình huống đụng thuyền, cho nên ở đây mới có quy định như vậy đi."

Diệp Tử Du nói ra suy đoán của mình, mà giờ khắc này cũng không thiếu du khách đang oán trách như Trần Trạch, phải biết rằng, vị trí của núi Thương Sơn khá hoang vu, có thể đi tới nơi này một chuyến cũng không dễ dàng.

Núi Hoa Thương ở vào khu vực Điền Nam, xem như là tới gần biên giới, giao thông cũng không phải rất tiện lợi, mượn đám người Phương Minh đến nói, đầu tiên bọn họ phải ngồi máy bay đến tỉnh Điền Nam, sau đó lại đổi xe rồi ngồi trên xe lửa hơn tám giờ, tiếp theo còn thuê xe ngồi hơn năm giờ, mới vừa tới được nơi đây.

Điền Nam có mười tám quái(3), trong đó nhất quái chính là xe lửa không di chuyển nhanh như ô tô.

(3)Mười tám quái: mười tám điều kỳ quái, nhất quái: điều kỳ quái thứ nhất

Điền Nam có rất nhiều đồi núi, cho nên chi phí xây dựng đường cao tốc quá lớn, mà vận tốc của xe lửa bình thường cũng đều chỉ hạn chế ở khoảng chừng 80km một giờ, đối với những người có thói quen đi thuyền cao tốc mà nói, phải ngồi xe lửa đến núi Hoa Thương một chuyến thật sự là quá tốn thời gian rồi.

"Chuyện quái gì vậy? Chúng ta mất hơn một ngày mới tới được đây, dĩ nhiên lại không tiếp đãi rồi."

"Hơn nữa chung quanh đây cũng không có chỗ ở, cho dù có muốn tìm nơi nghỉ ngơi để ngày mai trở lại cũng phải đi tìm chỗ ở cách đây mấy trăm dặm, sau đó sáng sớm ngày mai lại chạy một quãng đường xa tít để đến."

"Không chơi, từ nay về sau tôi sẽ không trở lại nơi này nữa, thật là tức chết đi được."

Những người du khách không mua được vé thuyền phát tiết bực tức, chỉ là đúng lúc này, một người đàn ông trung niên gầy còm đi về phía đám người Phương Minh.

"Mấy ông chủ, có phải mấy ông chủ muốn ngồi thuyền hay không?"

"Ông là ai?"

Trần Trạch dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía người đàn ông trung niên, đối phương cười bỉ ổi như vậy, vừa nhìn liền biết không phải dạng người tốt lành gì.

"Tôi là dân địa phương, hiện tại vé thuyền đã bán hết sạch rồi, nếu như mọi người muốn ngồi thuyền cũng chỉ có thể đợi đến ngày mai, chẳng qua chúng tôi cũng có thuyền riêng của mình, cũng có thể đưa mấy ông chủ đi Thính Phong Nhai(4) được như những thuyền kia."

(4)Thính phong nhai: nghe tiếng gió thổi qua núi

"Thuyền riêng?"

"Kỳ thực cũng không khác gì so với thuyền thuyền mà mọi người muốn mua vé kia, đều thoải mái như nhau, nhưng đảm bảo mấy ông chủ lại có thể thưởng thức được phong cảnh khác hẳn."

Nghe được lời nói của người đàn ông trung niên, Phương Minh liền biết nghề nghiệp của người đàn ông này, ông ta chính là cò khách.

Trên thực tế, rất nhiều địa điểm du lịch đều có những cò khách như vậy. Cũng không có biện pháp nào khác, có quá nhiều người muốn tới một địa điểm du lịch, có đôi khi chính phủ ở những điểm du lịch này không thể cung cấp dịch vụ thỏa mãn tất cả du khách, khi đó những cò khách này sẽ xuất hiện.

"Thế nào?"

Trần Trạch dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Phương Minh cùng chúng nữ, Trương Thục Kỳ đang đứng bên cạnh lập tức đáp: "Có thể nha, dù sao cũng đỡ hơn đi một chuyến uổng công đi."

"Không thành vấn đề."

Phương Minh cũng gật gật đầu, ở địa điểm du lịch gặp phải loại mời mọc khách riêng này, điều cần phải lo lắng nhất chính là vấn đề an toàn, chỉ là có mình ở đây, Phương Minh cũng không sợ những người này giở trò quỷ.

"Mời mấy ông chủ đi theo tôi."

Đoàn người Phương Minh đi theo người đàn ông trung niên rời khỏi điểm bán vé, đi dọc theo bờ sông, cuối cùng đi đến một nơi cách đó khoảng chừng năm trăm mét, nơi đó có đi một cái bến đò, mà trên bến đò này còn có mấy chiếc thuyền đang đậu ở đó.

"Anh ba lại đưa khách tới rồi."

Bên cạnh bến đò có không ít du khách, nhưng cũng không thiếu người giống như người đàn ông trung niên kia, rất hiển nhiên, những du khách này đều giống đám người Phương Minh, đều là đám cò khách đưa họ tới đây.

"Anh Trần, nơi này có bảy người muốn đi Thính Phong Nhai."

Bên bến đò có một người đàn ông da đen đứng lên liếc mắt đánh giá đám người Phương Minh, sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên: "Quy củ cậu đã nói với khách sao?"

"Cái này… Còn chưa nói."

"Đừng giở thủ đoạn."

Người đàn ông được xưng là anh Trần trừng mắt liếc người đàn ông trung niên, mà anh Trần này dường như rất có uy vọng, dưới ánh mắt nghiêm túc của anh ta, người đàn ông trung niên buộc lòng phải cười làm lành.

"Nói rõ quy củ cho các người trước, nếu như các người có thể chấp nhận thì có thể lên thuyền, nếu là không thể tiếp nhận vậy thì mời mấy người quay về đi."

Ánh mắt của Anh Trần nhìn về phía đám người Phương Minh, mà lời nói của anh ta khiến cho Trần Trạch có chút tức giận, từ trước tới nay Trần Trạch chưa từng gặp qua cò khách nào lại ngông cuồng như vậy, làm như là bọn họ tới cầu xin anh ta vậy.

"Thứ nhất: Sau khi lên thuyền, điện thoại di động của các người phải tắt máy, cho dù không tắt máy cũng nhất định chuyển thành yên lặng, quan trọng nhất là tôi nói nơi nào không được chụp hình, các người tuyệt đối không được phép chụp hình."

"Thứ hai: Sau khi lên thuyền, nhất định phải nghe theo sắp xếp của tôi, nếu các người có ý kiến phản bác gì tôi sẽ trực tiếp ném các người xuống thuyền, đương nhiên sắp xếp của tôi cũng sẽ không tổn hại đến lợi ích của chính các người."

"Hai điểm này các người có thể làm được hay không?"

Ánh mắt của anh Trần nhìn về phía Phương Minh, tròng mắt

của Phương Minh co rút lại một chút, mà Trần Trạch đang đứng bên cạnh cậu đã vô cùng bất mãn: "Làm cái gì mà nhiều yêu cầu như vậy, chúng tôi trả tiền đàng hoàng để đến du lịch, không phải là tới chịu tội đấy."

"Nếu anh không đồng ý cũng có thể không ngồi."

"Anh..."

Giọng điệu của đối phương rất cứng rắn, trong thoáng chốc Trần Trạch cũng không biết nên nói cái gì, nhưng nếu nói anh ta cứ trở về như vậy anh ta lại không cam lòng.

"Tôi cũng không tin, tôi ra giá gấp đôi còn sợ tìm không được thuyền, ở đây cũng không phải chỉ có cái thuyền này của anh."

Trần Trạch tức giận bất bình, những người này tiếp khách riêng không phải là vì kiếm tiền sao? Vậy chỉ cần anh ta trả nhiều tiền hơn gấp mấy lần là được.

"Ông chủ này, ở đây mặc dù có mấy cái thuyền, nhưng khoang lái thì chỉ có một mình anh Trần mà thôi, nếu như anh Trần không đồng ý thì không có chiếc thuyền nào chịu chở mấy người đâu."

Người đàn ông được kêu là anh ba vội vã khuyên bảo: "Anh Trần tuy rằng nghiêm túc một chút, thế nhưng anh ấy chính là vì muốn tốt cho các người, hơn nữa chỉ cần các người không vi phạm quy củ của anh Trần, ở trên thuyền vẫn là rất thoải mái đấy, nếu như mấy người cứ như vậy mà quay về, đi một chuyến uổng công không phải quá thảm sao?"

Trần Trạch có chút do dự, ánh mắt nhìn hướng chúng nữ, mà mấy người Diệp Tử Du cũng không muốn cứ như vậy trở về, cuối cùng tất cả đều gật đầu biểu thị có thể đồng ý.

Anh Trần thấy đám người Phương Minh đáp ứng cũng không nói gì nữa, chỉ là ra hiệu cho mọi người lên thuyền, mà giờ khắc

này trên thuyền đã có tầm mười du khách như bọn họ, khi đám người Phương Minh đạp chân lên thuyền, ánh mắt của rất nhiều gã đàn ông đều rơi vào trên người Diệp Tử Du cùng Lăng Dao.

"Tại sao không để cho chúng ta đi chứ? Quy củ của người chúng ta đều đáp ứng rồi mà."

Chỉ là đúng lúc này, bên bờ có một đám người bị ngăn cản lại.

"Xin lỗi, các người không phù hợp điều kiện, không thể lên thuyền."

Đám người Phương Minh nghe được tiếng cãi vã bên này, ánh mắt hướng phía bên bờ nhìn lại, thì ra là ba bốn người nam nữ trẻ tuổi bị anh Trần kia ngăn lại.

"Tôi thấy đây chính là anh cố ý, sao chúng tôi lại không phù hợp chứ? Tuổi của những người đó không phải cũng gần giống chúng tôi sao?"

Mấy người nam nữ trẻ tuổi rất phẫn nộ, chỉ là anh Trần kia hoàn toàn không để ý tới, xoay người đi về thuyền, mà giờ khắc này mấy thuyền viên(5) cũng trực tiếp nhổ neo, về phần mấy người nam nữ trẻ tuổi kia tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể là trơ mắt nhìn thuyền rời khỏi bến đò.

(5)Thuyền viên: nhân viên trên thuyền

Chương 329: Cá chết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thuyền này chính là thuyền được cải tạo từ thuyền đánh bắt cá.

Thuyền có tổng cộng ba tầng, đám người Phương Minh đứng ở boong thuyền của tầng thứ hai, các du khách đa số cũng đều được sắp xếp ở tầng này, mà tầng dưới là chỗ làm việc thuyền viên, về phần anh Trần kia… Anh ta đang ngồi ngay ngắn một mình ở tầng trên cùng.

"Chỉ là lên một cái thuyền mà thôi, vẫn còn đặt ra nhiều quy củ như thế, tôi lên máy bay còn chưa từng thấy có nhiều quy định như vậy."

Trên thuyền có một cô gái bất mãn nói nhỏ, đưa tới những tiếng đồng tình của rất nhiều khách du lịch khác.

"Đúng vậy nha, nếu như không phải là không muốn đi một chuyến uổng công, làm gì có ai muốn ngồi thuyền này."

"Mặc kệ những thứ này đi, cho dù phong cảnh Thính Phong Nhai này có xinh đẹp tới mức nào, thì sau này tôi tuyệt đối cũng sẽ không trở lại lần thứ hai, tác phong thái độ phục vụ ở nơi này thật sự là quá kém."

Nghe thấy tiếng bất mãn chỉ trích của những du khách này, Phương Minh ngược lại chỉ cười một tiếng, ánh mắt cậu nhìn

chằm chằm mặt sông, sau đó lại quay qua một thuyền viên ở bên cạnh: "Đây là một nhánh của sông Nộ Giang đúng không?"

"Ừm, đây đúng là một nhánh sông của sông Nộ Giang, chúng ta gọi sông này là sông Nộ Thương, nghe đồn là năm đó có một vị thần tiên một kiếm bổ đôi núi Hoa Thương, sau đó tạo thành khe nứt khiến dòng chảy của sông Nộ Giang có thể chảy qua đây."

Nghe được thuyền viên nói, mấy người du khách kia cảm thấy như đang nghe một câu chuyện cười vậy, hiện tại mấy địa điểm du lịch này rất thích bịa ra những chuyện thần thoại cổ xưa để truyền bá quảng cáo, một số ngọn núi du lịch nổi tiếng, nhất là những ngọn nói còn có chùa miếu đạo quan, chỉ đơn thuần là một tảng đá lớn trên núi bị mòn đi một chút, người ta cũng có thể nói thành viên đá đó là nơi thần tiên ngộ đạo, vì thần tiên ngồi quá lâu nên nó mới bằng phẳng được như thế.

Thậm chí còn có địa điểm du lịch muốn tạo ra một phong cảnh mới lạ, liền động tay động chân làm một số chuyện nữa, ví như tạo hình một cái dấu chân to trên mặt đá lớn, rồi nói đây là vết chân của thần tiên.

Nghe miết thì nhàm, riết rồi các du khách cũng liền không còn nghiêm túc nữa, bọn họ là đi du lịch nha, chính là vì muốn tâm trạng của bản thân được thoải mái hơn, bối rối những điều này là thật hay giả thì còn gì là vui vẻ nữa?

...

Sau khi thuyền di chuyển được khoảng nửa giờ, lòng sông bắt đầu hẹp dần, mà cảnh núi ở hai bờ sông cũng dần dần xuất hiện trong mắt đám người du lịch.

"Nếu như đổi lại thành một cái bè trúc, sau đó chúng ta nằm trên bè trúc để nó lẳng lặng trôi, đồng thời thưởng thức phong cảnh núi non ở hai bên bờ sông… Ôi, đó là một chuyện hạnh phúc

tới nhường nào..."

Có du khách cảm khái, tuy rằng không gian của thuyền này không nhỏ, nhưng bởi vì nó đã được cải tạo hơn nhiều năm rồi, tiếng vang từ động cơ của thuyền thật sự quá lớn, mấu chốt nhất là còn có mùi dầu máy không ngừng truyền đến.

Cái này giống như một bàn toàn đồ ăn ngon lại được bày ở bên cạnh một cái bồn cầu vậy.

"Bè trúc?"

Cách đó không xa một thuyền viên vừa vặn đi tới, nghe nói như thế trên mặt liền hiện lên nụ cười nhạt, nói nhỏ một câu: "Lại vẫn còn muốn bè trúc, đây là ngại mạng sống của chính mình quá dài sao?"

Mặc dù thuyền viên này chỉ nói khẽ một câu, thế nhưng Phương Minh đang lẫn trong đám du khách lại nghe được, tròng mắt co rút lại một chút, ánh mắt của cậu nhìn thẳng về phía trước.

"Nơi này cách Thính Phong Nhai có còn xa lắm không?"

Có du khách nhịn không được mở miệng hỏi, nửa giờ rồi mà còn chưa tới địa điểm du lịch, sự kiên nhẫn của bọn họ đều gần như cạn sạch rồi.

"Vận khí tốt, bình thường thì cỡ hai giờ chiều là có thể tới rồi."

Một thuyền viên bưng thức ăn lên mở miệng nói một câu, đồng thời cũng lấy thức ăn trong khay phân cho đám du khách.

Đây là cơm trưa, mà điều khiến những du khách này bất mãn chính là toàn bộ cơm trưa không ngờ đều là đồ ăn chay, một món ăn mặn duy nhất chính là thịt heo.

"Tôi nói các người cũng quá keo kiệt đi, các người sinh hoạt

trên sông biển, ít nhiều gì cũng phải có vài con cá chứ? Chúng tôi đã trả gấp đôi so với giá tiền bình thường, vậy mà các người lại cho chúng tôi ăn những thứ này."

Một người đàn ông trung niên mập mạp lộ ra gương mặt bất mãn, dây chuyền vàng lấp lánh sáng chói trên cổ ông ta càng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mà bên cạnh ông ta còn có một thiếu phụ(1) đang dựa sát vào, dáng người yểu điệu vô cùng xinh đẹp.

(1)Thiếu phụ: người phụ nữ đã có chồng

"Đúng vậy, bên khu du lịch bán ra một tấm vé thuyền chỉ có bốn trăm nguyên, các người bán 800 còn chưa tính, lại còn cho chúng tôi ăn những thứ gì thế này? Những thứ này có thể ăn được sao?"

Người thiếu phụ bên cạnh người đàn ông trung niên cũng lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, mà những du khách khác tự nhiên cũng đều phụ họa theo.

"Đúng vậy, mấy người thật sự là quá thâm hiểm."

"Thu nhiều tiền như vậy, mà chất lượng phục vụ thì chẳng ra sao, đây quả thực là một hắc tâm thuyền(2)."

(2)Hắc tâm thuyền: cũng giống hắc điếm, chỉ những nơi giết người cướp của

Thuyền viên kia hoàn toàn không cảm thấy khó chịu gì, bởi vì tình huống này anh ta gặp phải nhiều lần lắm rồi, hầu như mỗi một nhóm du khách đều sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

"Không muốn ăn có thể không ăn, ai bất mãn muốn xuống thuyền hiện tại cũng có thể xuống ngay, thậm chí tôi còn có thể trả lại toàn bộ số tiền các người đã đưa ra, không thiếu một xu."

Anh Trần không biết lúc nào đã xuống tầng hai, sau khi anh ta

thốt ra những lời này, vốn là boong thuyền đang tràn ngập tiếng than vãn đột nhiên trở nên yên tĩnh, không biết vì sao, đối mặt với anh Trần này, trong lòng những du khách kia không tự chủ được sinh ra một chút sợ hãi.

"Đi, đi như thế nào? Chúng tôi đang ở trên mặt nước, rời thuyền rồi chúng tôi biết đi đâu? Rõ ràng chính là các người đã đoán chắc chúng tôi sẽ không xuống thuyền, cho nên mới nói như vậy."

Đương nhiên, vẫn có du khách phát tiết bất mãn, anh Trần lạnh lùng liếc mắt nhìn người đàn ông kia, nhìn tới trong lòng ông ta không nhịn được có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố giả bộ kiên cường cùng anh Trần đối diện.

"Tôi có thể cho ông một chiếc xuồng, chỉ cần xuôi dòng theo đường cũ trở về là được."

Nghe được lời của anh Trần, người đàn ông kia im lặng không nói gì, dĩ nhiên là ông ta không cam lòng cứ như vậy trở về.

"Muốn ăn thì ăn mau lên, nửa giờ sau thống nhất dọn thức ăn, nếu ai không phối hợp, trực tiếp đưa xuồng cho người đó để bọn họ tự xuôi dòng trở về."

Nói xong lời này anh Trần lại đi xuống khoang dưới, mà trên boong đông đảo du khách cũng chỉ có thể nhịn, đều đi vào buồng nhỏ bên trong thuyền ngồi xuống, mặc dù là đồ ăn chay, nhưng dù sao méo mó có còn hơn không mà.

"A, thoạt nhìn mấy thứ đồ ăn này không được tốt lắm, nhưng mùi vị cũng không tệ."

Trương Thục Kỳ gắp một miếng đồ ăn chay bỏ vào trong miệng, mới phát hiện mùi vị cũng không khó ăn như cô ấy tưởng tượng, mà những du khách khác cũng có biểu hiện giống hệt

Trương Thục Kỳ, vẻ bất mãn trên mặt lúc này mới giảm đi nhiều.

Sau nửa giờ, mấy thuyền viên quả nhiên đúng hẹn bắt đầu lên dọn đồ ăn, có một cô bé bảy tám tuổi ăn chậm, người cha của cô bé còn muốn đút đồ ăn cho cô bé tiếp, thế nhưng thuyền viên lại trực tiếp dọn bàn ăn, không cho ông ta có chút cơ hội thương lượng nào.

"Tôi đi ra ngoài hút điếu thuốc."

Sau khi ăn xong, tật nghiện thuốc lá của Trần Trạch lại nổi lên, một mình đi về hướng boong thuyền, móc ra điếu thuốc lá. Những du khách khác muốn hút thuốc lá cũng đều đi ra ngoài, mà đa số người thì đi đến hai bên ngắm phong cảnh.

Đám người Diệp Tử Du cũng dựa vào lan can không ngừng trò chuyện, Phương Minh thấy nhưng lại không đi qua, ánh mắt của cậu nhìn về phía anh Trần, lấy tầm mắt của cậu cũng chỉ có thể thấy nửa người trên của anh Trần kia, mà giờ phút này này ánh mắt của anh Trần đang nhìn chằm chằm phía dưới, rất hiển nhiên, ở trước mặt của anh ta nhất định là có đồ vật gì đó.

Chỉ là ngay sau đó, lông mày của anh Trần này liền nhíu lại, mà lúc này có du khách sáng mắt đột nhiên hô lên: "Đó là vật gì?"

Tiếng kêu của du khách kia thành công thu hút sự chú ý của mọi người, mọi người nhìn theo tầm mắt của du khách kia, ở khoảng 200m phía trước chiếc thuyền đột nhiên có một mảnh ánh sáng trắng lóe lên.

"Có lẽ là do hiệu quả của ánh sáng khúc xạ." Có du khách suy đoán nói.

"Khúc xạ cái cọng lông, tuy rằng mặt nước có thể phản xạ ánh sáng, thế nhưng trường hợp này rõ ràng không phải, ánh nắng chiếu trên mặt nước từ xa nhìn lại là một đường thẳng đấy, mà

thứ chúng ta nhìn thấy lại là một đoàn."

Trên boong thuyền, Phương Minh nhìn về phía trước, ánh mắt của cậu chút biến hóa. Mà ngoại trừ Phương Minh, ở trên thuyền này còn có mấy du khách cũng biến sắc như vậy, nhưng rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu.

Vẻ mặt của anh Trần vô cùng khó coi, anh ta đi xuống liếc nhìn đông đảo du khách trên thuyền, chỉ là nhìn mà không nói gì, sau đó anh ta đi vào trong buồng nhỏ trên thuyền.

Chỉ là khoảng cách cỡ hơn 200m, lấy tốc độ của thuyền cũng chỉ mất chừng một phút đã tới rồi, mà khi mọi người nhìn rõ được đoàn sáng trắng kia là cái gì thì tiếng kinh hô trên thuyền càng thêm vang dội.

Cá chết, vô số cá chết nổi lềnh bềnh trên mặt nước, mà đoàn ánh sáng trắng lúc nãy mọi người đã nhìn thấy chính là do ánh sáng chiếu vào bụng cá trắng phau kia hình thành.

"Sao tự nhiên có nhiều cá chết như vậy? Chẳng lẽ là nước sông này bị ô nhiễm rồi?"

"Coi như là ô nhiễm cũng không nên chỉ có một vùng nước chỗ này bị ô nhiễm chứ, hơn nữa các người có phát hiện điều này không, chúng ta là đang nghịch lưu đấy, theo đạo lý đến nói những con cá chết này sẽ phải trôi về hướng phía chúng ta mới đúng, nhưng mấy con cá chết kia thì chỉ là nổi trên mặt sông, nước sông vẫn đang chảy mà chúng nó thì lại đứng yên, cái này quá không khoa học."

Có du khách tỉ mỉ phát hiện ra chi tiết nhỏ này, thoáng cái khiến tất cả du khách trên thuyền đều bị khủng hoảng.

"Sẽ không phải là đụng trúng quỷ nước đấy chứ?"

"Tôi nghe người ta nói, trên mặt sông mà có nhiều cá chết trôi

nổi như vậy, đây chính là dấu hiệu Hà Thần tức giận, khi những người lái thuyền gặp phải tình huống này đều phải lập tức rời đi, nếu không liền sẽ gặp xui xẻo."

Trong lúc những du khách này kinh hoảng, đám người Diệp Tử Du đã đi tới trước mặt Phương Minh.

"Phương Minh, đây là có chuyện gì?" Lăng Dao hướng phía Phương Minh mở miệng hỏi.

"Hiện tại còn không rõ ràng lắm, phải xem xét trước đã, chỉ là mấy người phải chú ý, tôi đoán là chuyến đi này sẽ không yên bình."

Phương Minh nói một câu có thâm ý, sau đó ánh mắt lại chuyển hướng nhìn về phía cửa khoang thuyền, nơi ấy có mấy thuyền viên đi ra, trên tay bưng các loại chén đĩa, trong đó còn có hai thuyền viên bê một cái bàn gỗ đi ra.

Những thuyền viên này đặt bàn gỗ trên đầu thuyền, sau đó bày chén đĩa ra trên bàn, trong mâm có một ít hoa quả cùng với mấy món tam sinh(2) dùng để tế bái thường ngày.

(2)Tam sinh: ba loại gia súc để tế cúng heo, gà, bò

"Đây là muốn làm gì?"

Các du khách đều tò mò nhìn hành động của những thuyền viên, lúc này, thuyền cũng đã ngừng lại, mà những con cá chết kia thì cách thuyền không tới 10m.

Không bao lâu sau, anh Trần cũng theo buồng nhỏ trên thuyền đi ra, trên vai của anh ta khiêng một thứ gì đó đã được vải đỏ che lại, nhìn thấy vẻ mặt cố gắng hết sức của anh ta, xem ra thứ này cũng không nhẹ chút nào.

Khiêng đồ vật đi tới mũi thuyền, Anh Trần ngồi xổm người

xuống, đặt đồ vật có phủ miếng vải đỏ đó xuống bàn, tới bây giờ mọi người mới biết vì sao cái bàn này lớn như vậy, chén đĩa kia chỉ chiếm một phần nhỏ xíu của cái bàn mà thôi, thì ra chỗ còn trống chính là để đặt thứ này.

"Đốt hương!"

Anh Trần hướng về phía thuyền viên bên người quát một tiếng, thuyền viên kia lập tức đốt ba cây thiền hương đưa cho anh Trần.

"Nhân hữu nhân lộ, thủy hữu thủy đạo(3), nay mượn thủy đạo, đưa lên lễ mọn, mong xin vui lòng nhận cho."

(3)Nhân có nhân lộ, thủy hữu thủy đạo: người có đường đi của người, nước có dòng chảy của nước

Cúng tế xong, anh Trần bắt đầu trút hết tất cả cống phẩm vào nước.

"Đây là làm cái gì, thật chẳng lẽ có Hà Thần sao?"

"Ông không hiểu, đây là quy củ của người sống nhờ vào sông biển, rất nhiều nơi trước khi nhổ neo đều phải cúng tế Long thần đấy, cũng không nhất định là có Hà Thần, đây chỉ là quy củ truyền lại bao nhiêu năm qua mà thôi."

Chương 330: Long thần hiển linh

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên trong Hoa Hạ có rất nhiều con sông lớn, mà trong chuyện này nổi tiếng nhất tự nhiên là Trường Giang cùng Hoàng Hà rồi.

Những người đã từng đi qua sông Hoàng Hà cùng Trường Giang thì sẽ biết, những nơi này có rất nhiều hoạt động tế thần, những hoạt động này đều có liên quan với Hà Bá(1) cùng Long Thần, mà thực tế đa số người sống trên đời đều chưa từng đi qua Hoàng Hà cùng Trường Giang đấy, vì thế, hiểu biết của họ đối với những hoạt động này rõ nhất chính là nhờ vào những bài học hồi còn đi học ở trường.

(1)Hà Bá: thần sông, hay còn được gọi là Hà Thần

Hà Bá cưới vợ!

Cũng chính bởi vì câu chuyện xưa này mà rất nhiều người theo bản năng không có cảm tình tốt đẹp gì đối với Hà Bá, nghĩ Hà Bá là xấu đấy, hàng năm đều muốn thu nhiều cống phẩm của dân chúng như vậy, hôm nào mất hứng còn muốn làm mưa làm gió.

Thậm chí, ngay cả tác giả của bộ Tây Du Ký cũng bị ảnh hưởng bởi những chuyện này. Nếu có độc giả tỉ mỉ liền là có thể phát hiện, ở bên trong Tây Du Ký, những miêu tả về Hải Long Vương của Ngô Thừa Ân cũng không tính là tốt.

Bên này, anh Trần ném các loại cống phẩm vào trong nước, không bao lâu, các du khách lại ngạc nhiên kêu lên.

"Những con cá chết kia biến mất rồi."

Sau khi những cống phẩm được ném vào trong nước, số cá chết phiêu phù trên mặt nước dần dần chìm vào đáy nước biến mất không thấy gì nữa, điều này làm cho các du khách khiếp sợ, lẽ nào Hà Bá thật sự tồn tại?

Nếu không thì làm sao có thể giải thích hiện tượng trước mắt này? Bên này vừa ném số tam sinh cùng cống phẩm vào nước, số cá chết liền chìm xuống rồi, giống như dưới nước thật sự có tồn tại nào đó đang khống chế những con cá chết này vậy.

Thấy cá chết chìm xuống, anh Trần cũng hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Phương Minh, đây là chuyện gì, lẽ nào dưới nước này thật sự có tồn tại nào đó sao?"

Trần Trạch hướng phía Phương Minh nhỏ giọng hỏi, Diệp Tử Du chúng nữ cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Phương Minh, bởi vì các cô nghĩ Phương Minh hẳn là biết một chút.

"Hiện tại còn không rõ ràng lắm, xem tiếp đi sẽ biết."

Phương Minh lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nước, sau một khắc, trong mắt lại lóe lên một tia sáng, mà cùng lúc đó, người trên thuyền đột nhiên la hoảng lên, bởi vì toàn bộ thân thuyền đột nhiên xuất hiện lay động.

"A, các người mau nhìn mặt nước, nhìn cả mạn thuyền nữa."

Có du khách gương mặt thất kinh, mọi người nghe được giọng nói này đều nhìn về phía bên ngoài thuyền, vừa nhìn xuống, không ít người trên mặt đều lộ vẻ sợ hãi, bởi vì những con cá chết kia

không biết lúc nào đã trôi lơ lững ở mạn thuyền, mà điều quỷ dị hơn là, mặt sông này thật giống như xuất hiện rất nhiều con suối, nước sông không ngừng dâng lên.

Nước sông dâng lên, mà những con cá chết này cũng theo nước sông dâng lên.

Về phần thân thuyền lay động, chính là do những con cá chết này đánh lên thân thuyền tạo thành.

Có thể tưởng tượng, số lượng cá chết dưới sông này nhiều biết bao nhiêu!

Vô số cá chết rậm rạp chằng chịt phiêu phù ở bốn phía xung quanh thuyền, vừa nhìn liền khiến cho người ta thấy mà giật mình, tê cả da đầu.

Ở chỗ đầu thuyền, sắc mặt của anh Trần cũng trở nên âm trầm lạnh lẽo, nhìn số cá chết dưới thuyền kia, trong mắt cũng xuất hiện hàn ý, hướng phía thuyền viên bên người hô: "Mời Long Thần."

Mấy thuyền viên nghe được lời nói của anh Trần vẻ mặt trở nên nghiêm túc, đều móc ra một vật từ trong lòng, đó là một loại ốc biển màu đen tuyền, to cỡ nắm tay trẻ em.

Ô...

Một chuỗi tiếng kèn đặc biệt phát ra từ trong số ốc biển này, trên mặt mấy người thuyền viên này cũng trở nên hơi phiếm hồng, dường như để thổi số ốc biển này kêu lên đối với bọn họ không phải là chuyện dễ dàng gì.

Anh Trần lúc này còn đang đứng ở trước bàn thờ, hai tay thành kính tạo thành hình chữ thập, trong miệng thì thầm: "Nhân có nhân đường, thủy có thủy đạo, mượn đường đi đường, tiên lễ hậu binh, nay đệ tử Trần Tiềm thỉnh Long Thần bảo hộ, bảo vệ gió

êm sóng lặng."

Xôn xao!

Sau khi đọc xong, Trần Tiềm xốc vải đỏ lên lộ ra một cái đầu rồng to lớn, nói là đầu rồng thì cũng có chút kỳ quái, bởi vì đầu rồng này không ngờ dĩ nhiên lại hướng xuống dưới.

Lúc nhìn thấy đầu rồng này, đôi mắt của Phương Minh hiện lên một tia kinh ngạc, mà trên bong thuyền cũng có mấy người sắc mặt hơi biến hóa, trong đó còn có một lão giả trong mắt càng toát ra vẻ kiêng kỵ.

"Tấu nhạc, thỉnh Long thần hiển linh!"

Trần Tiềm quát lớn một tiếng, cùng lúc đó cũng cắn nát ngón trỏ của mình, đem máu thoa lên trên hai mắt của Long Thần, trong miệng cũng bắt đầu nhẹ giọng niệm niệm cái gì đấy.

Tiếng kèn cổ xưa còn thêm nghi thức thần bí, làm cho du khách trên thuyền đều tò mò không ngớt, chỉ là theo âm thanh của tiếng ốc biển này truyền ra, thân thuyền cuối cùng ngừng lắc lư.

"Mau nhìn, mấy con cá chết kia bắt đầu lặn rồi."

Cá chết không hề phiêu phù ở bốn phía của con thuyền nữa, mà theo nước sông trôi nổi dần lặn xuống phía dưới, điều này làm cho du khách trên thuyền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng khiến ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Trần Tiềm mang theo một tia kính nể.

Rất rõ ràng, một màn trước mắt này đã nói rõ Trần Tiềm kia thật sự không phải là người bình thường, mà đối với quỷ thần, trong lòng đa số người đều mang theo vẻ kinh sợ.

"Tiếp tục lái thuyền."

Trần Tiềm không để ý tới ánh mắt của những du khách này, sau khi nhíu nhíu mày liền hướng phía thuyền viên phân phó một câu, mà chính anh ta thì lại một lần nữa đi lên tầng trên cùng.

"Người này có chút bản lĩnh, Phương Minh, anh ta với cậu ai lợi hại hơn?" Trần Trạch nhìn bóng lưng Trần Tiềm đang rời đi, lại hướng phía Phương Minh đang đứng bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

"Không có gì hay mà so sánh cả."

Phương Minh cười cười cự tuyệt trả lời vấn đề này, phương pháp xử lý của đối phương khác hẳn cậu, hơn nữa, vừa nhìn là biết đối phương là người kiếm cơm nhờ vào thủy lộ, đương nhiên sẽ có am hiểu nhiều trên phương diện thủy lộ này.

"Không có gì hay để so sánh? Đây chính là không sánh bằng người ta sao?"

Trần Trạch lẩm bẩm một câu, nhưng mà Phương Minh sớm đã đi ngoài, tới trước đầu thuyền nhìn chằm chằm cái đầu rồng kia.

"Tôi có thể thắp nén hương không?"

Phương Minh hướng phía một thuyền viên canh giữ ở đầu thuyền hỏi, sau khi thấy thuyền viên kia gật đầu, liền lấy ba chỉ thiền hương ở bên cạnh, châm xong thì hướng phía đầu rồng kia vái ba vái.

Thấy hành động của Phương Minh, những du khách khác trên thuyền áo não vỗ vỗ đầu của mình, đúng vậy, sao bọn họ có thể không nghĩ tới cúng tế đầu rồng này một chút kia chứ?

Ngày bình thường thắp hương bái Phật, cũng không thật sự trông cậy vào những Thần Phật kia có thể hiển linh, nhưng bây giờ rõ ràng là khác nha, bọn họ đã được nhìn thấy sự lợi hại của đầu rồng này, vừa nhìn liền biết rõ ràng đầu rồng này khá linh đấy, bọn họ sao lại có thể không bái tế một chút kia chứ? Nói không

chừng thật có thể được Long Thần phù hộ.

"Tôi cũng muốn bái một chút."

"Đúng đúng, tôi cũng vậy."

Những du khách này đều tiến lên, cả đám đều muốn cúng tế Long Thần, Phương Minh cũng biết trong đầu những du khách này nghĩ tới chuyện gì, cười cười một tiếng rồi lui xuống, nhường vị trí cho họ.

Thuyền tiếp tục tiến lên, nửa giờ sau, mặt sông càng lúc càng hẹp hơn, chỗ hẹp nhất chỉ rộng cỡ mười mét.

"Oa, cảnh sắc nơi này thật xinh đẹp."

Có du khách sợ hãi than, lúc này bọn họ có cảm giác chỉ cần vươn tay là có thể đụng tới cảnh hai bên bờ, chỉ là cũng chính vào lúc này, từ buồng nhỏ ở tầng dưới chót có bốn thuyền viên đi lên, ánh mắt của bốn thuyền viên này nhìn chằm chằm vào tất cả du khách trên thuyền.

"Từ giờ trở đi, di động không thể gọi điện thoại, càng không thể chụp ảnh."

Ở dưới sự giám thị của mấy vị thuyền viên, không ít du khách muốn chụp hình đều chỉ có thể kiềm chế xúc động muốn chụp hình của mình, bởi vì bọn họ có thể hiểu tính tình của vị kia, người đó nói có thể ném bọn họ xuống thuyền có nghĩa là thật sự có thể ném bọn họ xuống thuyền.

Mấu chốt nhất là, lúc trước thấy được bản lĩnh của Trần Tiềm, đã là khiến cho bọn họ nảy sinh lòng kính sợ đối với Trần Tiềm rồi, càng thêm không dám có nửa câu oán hận.

Trên tầng cao nhất, vẻ mặt của Trần Tiềm cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, tuy rằng anh ta đã đi qua đây rất nhiều

chuyến, nhưng mỗi một lần tới đây vẫn không dám xem thường, bởi vì chỉ cần anh ta có chút không cẩn thận, kết quả chính là hóa thành ác quỷ nơi đáy nước.

"Mau nhìn, phía trước này có một đường hầm."

Có du khách lanh mắt phát hiện ở phía trước xuất hiện một đường hầm, mà dòng nước cũng trực tiếp chảy vào bên trong đường hầm này, điều này cũng có nghĩa một hồi bọn họ chắc hẳn cũng sẽ đi vào đường hầm kia.

"Thật thần kỳ, dòng sông này dĩ nhiên có thể trực tiếp tạo ra một đường hầm ở dưới ngọn núi, thiên nhiên điêu luyện sắc sảo quả nhiên là không cách nào tưởng tượng."

Bên trong núi có dòng nước ngầm cũng không tính là chuyện kỳ quái gì, thế nhưng những dòng nước ngầm này bình thường sẽ không xuất hiện ở bề ngoài, cho nên không ít du khách đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Một hồi mấy người đều ngồi ở bên cạnh tôi, không nên rời khỏi."

Lúc nhìn thấy miệng đường hầm này, vẻ mặt Phương Minh đột nhiên trở nên ngưng trọng lên, hướng phía đám người Diệp Tử Du nói rằng.

"A, vì sao? Lẽ nào..."

Chúng nữ sửng sốt một chút, chỉ là thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh các cô đột nhiên cũng hiểu ra được cái gì, cả đám đều tựa vào bên cạnh Phương Minh.

"Trách không được anh ta lại để ý cẩn thận như vậy, thì ra là thế."

Phương Minh nói nhỏ một câu, đến bây giờ rốt cục cậu cũng

hiểu vì sao trước đây Trần Tiềm lại có yêu cầu như vậy rồi, chỉ là dù vậy trong lòng cậu vẫn có chút không yên, trực giác nói cho cậu biết, lúc này đây có thể sẽ gặp chuyện không may.

"Anh Trần, lập tức phải tiến vào, có phải sẽ làm theo quy củ cũ hay không?" Có thuyền viên mở miệng hỏi.

"Tôi dẫn đầu vào thử trước, chuyến này tôi mơ hồ có một loại trực giác không tốt lắm, lúc trước đám cá chết kia xuất hiện thật quá quỷ dị, dựa theo tình huống bình thường hẳn là nó không nên xuất hiện mới đúng."

Trên tay Trần Tiềm không biết lúc nào xuất hiện một cái hộp, một cái hộp đen nhánh, tay còn lại của anh ta đặt lên cái hộp, vuốt vuốt nhẹ.

Một hồi lâu sau, sắc mặt Trần Tiềm đột nhiên thay đổi, vội vã hô: "Dừng thuyền."

Ngay lúc thuyền chỉ cách cửa đường hầm 20m đột nhiên ngừng lại.

"Chuyện gì xảy ra, sao không đi tiếp?"

"Đúng vậy nha, tại sao lại dừng lại?"

Các du khách nghi hoặc không thôi, mà Trần Tiềm cũng từ ba tầng đi xuống, ánh mắt quét lên quét xuống trên người đám du khách, chỉ là thời gian quan sát trên người mỗi du khách không tới ba giây, cho dù là Diệp Tử Du cùng Lăng Dao cũng giống như vậy.

Cuối cùng, ánh mắt của Trần Tiềm đã rơi vào trên người một cô gái hơn ba mươi tuổi, sau đó đi về phía cô gái.

"Anh... Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông bên cạnh cô gái mở miệng, sau đó chắn trước

mặt cô gái, rất hiển nhiên, đây chính là một đôi vợ chồng.

"Có phải cô có thai rồi hay không?"

Trần Tiềm không để ý đến người đàn ông, ánh mắt trực tiếp tập trung vào trên người cô gái, mở miệng hỏi.

"Tôi... Tôi không biết."

Trên mặt cô gái hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ là có lời nhắc nhở của Trần Tiềm, đột nhiên cô gái nghĩ tới cái kia của mình hình như đã chậm ba ngày rồi.

Chỉ là vốn dĩ cô gái cũng không đặt vấn đề này ở trong lòng, bởi vì cái kia đến trễ bốn năm ngày là chuyện rất bình thường.

"Bây giờ cô đi xuống thuyền đi."

Trần Tiềm trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói ra một câu khiến tất cả du khách khiếp sợ.

"Anh nói cái gì đó, dựa vào cái gì mà anh muốn bà xã của tôi phải rời thuyền, chúng tôi đều đã giao tiền xong."

Người chồng của cô gái nóng vội trực tiếp chất vấn.

Trần Tiềm nhíu mày lại: "Tiền tôi sẽ trả lại cho các người, ngoài ra tôi sẽ sắp xếp một thuyền viên cùng các người chèo xuống trở về."

Chương 331: Thủy Long Hoàng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Rời thuyền!

Ngay trong lúc mọi người sắp đi tới đích đột nhiên Trần Tiềm lại nói ra những lời như vậy, đương nhiên là cặp vợ chồng kia không cam tâm rồi.

"Mấy người làm như vậy có phải là quá quá đáng không? Vừa rồi người ta cũng không vi phạm quy tắc, dựa vào cái gì mà bắt người ta phải rời thuyền chứ?"

"Đúng vậy, hơn nữa cho dù có bè, thế nhưng nghĩ đến đám cá chết lúc trước, người ta có dám đi xuống không?"

Một ít du khách bắt đầu bênh vực cho đôi vợ chồng này, nghĩ đến lúc trước gặp phải đám cá chết kia, cho dù có bồi thường gấp đôi cho bọn họ, bọn họ cũng không dám ngồi bè theo dòng nước trở về.

Ai biết, đến lúc đi tới nơi đó liệu có thể xuất hiện một mảnh cá chết nữa hay không chứ?

Sắc mặt của Trần Tiềm cũng trở nên có chút khó coi, nghe thấy tiếng nghị luận của đám du khách này mà không nói một lời nào, ngược lại là một thuyền viên không nhìn nổi: “Các người thì

biết cái gì, anh Trần làm vậy cũng là vì muốn tốt cho chúng ta, nếu để cô gái này theo chúng ta đi vào đường hầm, tất cả mọi người đều sẽ gặp chuyện không may."

"Gặp chuyện không may, đưa theo một người phụ nữ có thai thì có thể xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, cho dù người ta mang thai nhưng bây giờ cũng chỉ mới là giai đoạn đầu, không phải là cũng giống hệt người bình thường sao?"

Những du khách này lộ ra vẻ không tin, thuyền viên còn muốn giải thích điều gì thế nhưng đã bị Trần Tiềm cắt đứt.

"Được rồi, đều đừng nói nữa."

Ánh mắt của Trần Tiềm nhìn về phía phụ nữ kia: “Các người muốn tiếp tục lưu lại trên thuyền cũng có thể, nhưng không thể ở lại bong thuyền nữa, hai người đi theo tôi."

Dẫn theo hai người đi tới buồng nhỏ phía dưới boong thuyền, không bao lâu sau các du khách đều nghe được phía dưới truyền tới tiếng cải vã, chỉ là rất nhanh tiếng cãi vã đã biến mất, mà Trần Tiềm cũng về tới boong thuyền.

"Treo đèn, tiếp tục lái thuyền."

Sau khi nghe thấy lệnh của Trần Tiềm, thuyền lần thứ hai khởi động, mà cùng lúc đó hai thuyền viên từ trong khoang thuyền lấy ra hai cái đèn lồng đỏ, hai cái đèn lồng đỏ này một trước một sau theo thứ tự là treo ở trên mũi thuyền cùng trên đuôi thuyền.

Cùng lúc đó, ánh đèn trên thuyền cũng bị tắt đi, đồng thời thuyền viên cũng căn dặn tất cả du khách có dùng điện thoại di động, sau khi vào bên trong đường hầm tuyệt đối không thể lấy điện thoại ra, càng không thể phát ra bất kỳ tia sáng.

"Lạnh quá nha."

Trong khoảnh khắc khi thuyền đi vào đường hầm, Trương Diễm mấy người nhịn không được rùng mình một cái, mặc dù đã biết nhiệt độ trong một số sơn động sẽ thấp hơn rất nhiều so với phía bên ngoài, rất cũng không nên thấp nhiều như vậy.

Thật giống như, nơi bọn họ vừa vào không phải sơn động mà là động băng vậy.

Không có ánh đèn, chỉ có hai ngọn đèn lồng tản ra ánh sáng nhu hòa màu vỏ quýt, nhưng tia sáng yếu ớt như vậy căn bản không thể nào rọi sáng xung quanh, các du khách thậm chí đều không thể thấy cảnh tượng bên ngoài 1m.

"Có một chuyện không biết các người có phát hiện hay không."

Diệp Tử Du đột nhiên thấp giọng: “Động cơ của thuyền này ngừng rồi."

Diệp Tử Du vừa nhắc tới vấn đề này, mấy người Lăng Dao mới chú ý tới tiếng ồn của động cơ đã biến mất, toàn bộ xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

"Động cơ này ngừng lại không phải con thuyền cũng phải dừng ở nơi này sao?"

"Tại sao lại như vậy? Thuyền này cứ như cướp vậy, đã không dám bật đèn, hiện tại lại còn tắt hết động cơ, chẳng lẽ bên trong hang núi này còn có loài ăn thịt người gì đó đang ngủ say sao?"

Trần Trạch lẩm bẩm một câu, mà ngay lúc Phương Minh nghe Trần Trạch nói lời này, lỗ tai cậu cũng hơi hơi dựng thẳng lên.

"Thuyền vẫn không ngừng, chỉ có điều nó chạy theo biện pháp nguyên thủy nhất thôi."

Phương Minh có thể rõ ràng nghe được tiếng mái chèo ma sát với nước, rất hiển nhiên, chiếc thuyền này đã được cải tạo tuyệt đối không đơn giản giống như những gì người ta nhìn thấy ở phía ngoài, nói cách khác, chỉ dựa vào những thuyền viên kia tự tay chèo thì chiếc thật sự thuyền này nhất định là không nhúc nhích nổi.

Hơn nữa, Phương Minh cũng không nói cho Trần Trạch biết, tuy rằng anh ta chỉ là vô tình nói ra vài lời, nhưng thật sự chính là bị anh ta nói đúng rồi, sở dĩ những thuyền viên này cẩn thận từng li từng tí như vậy, chính là sợ quấy nhiễu đến một ít tồn tại bên trong hang núi này.

"Nhớ kỹ, không nên cách xa tôi quá 1m." Phương Minh mở miệng lần nữa nhắc nhở.

Mấy phút đồng hồ sau, một cỗ gió lạnh thổi đến, gió này thổi tới khiến các du khách lạnh run, cùng lúc chiếc đèn lồng đỏ ở đuôi thuyền cũng tự nhiên bị dập tắt!

Đèn lồng đỏ vừa tắt, tia sáng càng ít đến thương cảm, du khách trên thuyền đều kêu lên sợ hãi.

"Chuyện gì xảy ra, sao đèn lồng lại tắt rồi."

"Nhanh đốt đèn lên đi, không có ánh sáng thật sự là quá dọa người."

Trên tầng ba, sắc mặt Trần Tiềm trở nên cực kỳ khó coi, giận dữ hét: "Chết tiệt, rốt cuộc là ai dẫn theo đồ vật lên thuyền!"

Ô ô!

Cùng lúc đó, bên trong âm phong này dường như là có một loại âm thanh đặc thù nào đó truyền đến, tựa như tiếng khóc u oán của người phụ nữ vậy.

"Anh Trần, làm sao bây giờ?"

Những thuyền viên kia lúc này vẻ mặt cũng đã có chút bối rối, bởi vì bọn họ so những du khách này còn rõ ràng hơn, đèn lồng đỏ bị tắt đi có ý nghĩa thế nào.

"Đèn ở phía đuôi thuyền bị tắt, đây chính là không cho chúng ta một con đường lui, bật đèn châm lửa."

Trần Tiềm cắn răng phân phó xuống phía dưới, mà cùng lúc đó, những thuyền viên này cũng không biết từ nơi nào lấy ra vài cây đuốc, đều đốt sáng lên.

Có cây đuốc rọi sáng, tất cả du khách lúc này mới thấy rõ tình huống chung quanh, nhưng chính là bởi vì thấy rõ, cả đám không ngừng hít vào từng ngụm khí lạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

Bởi vì, giờ khắc này ở phía trên đỉnh đầu bọn họ không quá 3m, phía trên thạch bích kia không ngừng có ba trùng(1) màu đỏ rơi vào trên mặt sông, bọn họ chỉ cần ngẩng đầu liền có thể thấy, trên đỉnh đầu rậm rạp chằng chịt tất cả đều là những con ba trùng màu đỏ này, cực kỳ chán ghét.

(1)Ba trùng: loài bò sát

Điều may mắn nhất là, phảng phất như có một vòng bảo vệ cho con thuyền này, những con ba trùng màu đỏ kia chỉ rơi vào trên mặt sông, về phần ba trùng màu đỏ trên đỉnh thuyền vẫn chỉ ở đó nhúc nhích, cũng không rớt xuống thuyền.

Nhưng cho dù là như vậy, khi đám người ngẩng đầu nhìn đến vô số con ba trùng màu đỏ ở nơi này nhúc nhích, trong lòng không nhịn được tràn đầy sợ hãi, bởi vì bọn họ không biết lúc nào những con ba trùng này sẽ rơi xuống.

Mà phần sợ hãi và lo lắng này rất nhanh đã biến thành sự thực.

"Đuôi thuyền có ba trùng rớt xuống."

Có du khách tinh mắt thấy được phía bên đuôi thuyền kia không ngừng có ba trùng rơi xuống, những con trùng này rơi trên thuyền, dường như còn chưa phản ứng kịp đã có xảy ra chuyện gì, vẫn nằm yên ở nơi ấy.

"Ra tay đi."

Trần Tiềm ra lệnh một tiếng, những thuyền viên kia đều giơ cây đuốc trong tay đi về phía đuôi thuyền, cuối cùng, hạ thấp cây đuốc xuống thiêu những con côn trùng kia.

Mùi thịt khét nương theo những tiếng đùng đùng tí tách truyền đến, Trần Trạch hơi chuyển động yết hầu, thầm nói: "Vẫn còn rất thơm."

Lửa, là khắc tinh của đa số người sinh vật, những con trùng này cũng giống như vậy, chỉ là đúng lúc này, thân thuyền bị lay động một lần nữa, có du khách không nhịn được còn kinh hô lên thành tiếng.

"Những con côn trùng kia làm sao có thể trở nên lớn như vậy? Ôi trời ơi! Này... Này còn lớn hơn cả rắn nữa."

Bên dưới thuyền, những con ba trùng màu đỏ rơi xuống nước vốn là chỉ là dài hơn một tấc dĩ nhiên biến thành dài hơn một thước, hơn nữa nhìn hình dạng thể tích còn đang tăng lớn.

"Đây là Thủy Long Hoàng, tôi từng nhìn thấy nó trong một quyển miêu tả thiên hạ kỳ vật, Thủy Long Hoàng chính là một loại động vật như châu chấu, chuồn chuồn, nhưng là loại kinh khủng nhất trong số những châu chấu, chuồn chuồn kia!"

Trên thuyền, một người đàn ông trung niên đeo kính hơn 40 tuổi, trên người toát lên vẻ tri thức, bật thốt lên với vẻ mặt hoảng sợ: “Thủy Long Hoàng tuy rằng có mang theo một chữ thủy, nhưng

nó không thể gặp nước, một khi gặp nước, sinh mệnh chỉ còn lại không được một giờ."

Nghe được lời nói của người đàn ông này, không ít du khách trong lòng hơi an ổn một ít, chỉ có một tiếng đồng hồ, vậy bọn họ cũng không phải sợ.

"Đừng cho rằng chúng nó thọ mệnh ngắn, biết vì sao gọi là Thủy Long không? Nguyên nhân vì chúng nó một khi gặp phải nước, thân thể sẽ bành trướng, thời gian nó ở dưới nước càng dài, thân thể lại càng lớn, giống như rồng thật sự vậy. Hơn nữa tính cách của nó cực kỳ bạo ngược, sẽ hủy diệt tất cả vật còn sống, kể cả đồng bạn."

Lời của người đàn ông làm cho tất cả du khách đều trở nên hoảng loạn hẳn lên, hơn nữa bọn họ cũng hiểu được người đàn ông này không nói sai, bởi vì giờ khắc này những con ba trùng màu đỏ dưới nước thực sự đang không ngừng biến lớn, chỉ là hiện tại bởi vì chúng nó còn đang bận chém giết lẫn nhau, cho nên còn không chú ý trên thuyền.

Một khi những con Thủy Long Hoàng này kết thúc chém giết nội bộ, chắc chắn sẽ đem mục tiêu chuyển về hướng thuyền, đến lúc đó bọn họ liền phải gặp tai ương.

"Các người rõ ràng là biết nơi này có những thứ nguy hiểm như thế, vì sao còn phải chở đi chúng tôi đến nơi đây?"

Có du khách phát hiện mánh khóe, đó chính là đám người Trần Tiềm nhất định đã biết bên trong hang núi này có Thủy Long Hoàng, nếu không lúc trước cũng sẽ không để ý cẩn thận như vậy.

"Câm miệng."

Trần Tiềm trực tiếp rống giận một câu, ánh mắt dừng ở trên đám người du khách: “Đừng để cho tôi biết là người nào giở trò

quỷ."

Những du khách có mặt ở đây đều nghe thấy lời nói của Trần Tiềm mà ngây ngẩn cả người, câu này là có ý gì? Là đám người du lịch bọn họ giở trò quỷ?

"Sơn động này chúng tôi đã đi mấy trăm chuyến, ngày bình thường chỉ cần dựa theo quy củ lái thuyền, chắc chắn sẽ không kinh động những con Thủy Long Hoàng này đấy, rõ ràng là trên người các người dẫn theo những thứ gì đó không nên mang theo."

Có thuyền viên cũng đúng căm tức nhìn đám người Phương Minh, Thủy Long Hoàng khủng bố đến mức nào bọn họ đã quá rõ ràng rồi, sơ ý một chút sợ rằng tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

"Không cần biết các người có lai lịch gì, có tâm tư gì, nếu đã ở đây thì thu hết mấy cái suy tính của các người lại đi."

Trần Tiềm hướng phía mọi người nói một câu, xoay người đi tới nơi cung phụng đầu rồng, cúng tế ba cái, sau đó, từ giữa đầu rồng rút ra một cái roi màu đỏ.

Từ lúc rút cây roi này ra, vẻ mặt của đám thuyền đều chấn động, ánh mắt tràn đầy kính nể, bởi vì bọn họ biết cây roi này đại biểu cho cái gì.

Ngay khi du khách nhìn thấy cây roi này, có một ông lão cùng một người thanh niên trẻ tuổi trao đổi ánh mắt, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

"Long Thần tổ sư gia ở trên, nay đệ tử mượn Trấn Thủy Tiên(2) dùng một lát, hi vọng tổ sư chúc phúc."

(2)Trấn Thủy Tiên: roi Trấn Thủy

Sau khi cung kính nói xong, Trần Tiềm mang theo roi màu đỏ

đi về phía đuôi thuyền, một roi vỗ xuống, đám Thủy Long Hoàng trực tiếp hóa thành một vũng máu.

Giải quyết xong những con Thủy Long Hoàng ở đuôi thuyền, Trần Tiềm trực tiếp quất một roi hướng phía mặt nước.

Nói đến cũng kỳ quái, một roi này sau khi đánh ra, dĩ nhiên lại còn vang lên một thanh âm như tiếng sấm, tiếng sấm này lớn tới mức không ít người đều bị nó làm cho choáng váng.

"Một roi hạ xuống dòng suối dừng!"

"Hai roi hạ xuống Hà Giang dừng!"

"Ba roi hạ xuống tứ hải bình!"

"Bốn roi hạ xuống thủy quái diệt!"

Trần Tiềm không ngừng quơ roi, mỗi một lần roi rơi xuống nước đều mang theo tiếng sấm sét, mà cùng lúc đó chính là những con Thủy Long Hoàng trong nước toàn bộ nổ bể ra, hóa thành từng dòng máu loãng.

Toàn bộ mặt sông bị máu loãng nhuộm đỏ, đỏ hồng một mảnh khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Mà thấy những con Thủy Long Hoàng này bị tiêu diệt, các du khách đều thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có Phương Minh tại thời khắc này sắc mặt đột nhiên biến đổi, bắt lấy tay của Tử Du, cùng lúc đó chân phải cũng giơ lên lăng không vẽ ra một cái ký hiệu, sau đó giẫm xuống phía dưới.

Chương 332: Quỷ thuyền

Ngay khi Phương Minh giẫm chân xuống, trong nháy mắt, thân thuyền lại một lần nữa bắt đầu lay động, hơn nữa lúc này đây, thân thuyền nặng đến mấy tấn bắt đầu nghiêng, không ít du khách trực tiếp quăng sang một bên trên boong, cũng may là bị lan can chận lại.

"Xảy ra chuyện gì? "

"Thuyền sắp lật rồi! "

Những du khách này nào đã từng trải qua sợ hãi như vậy, sớm đã hoảng sợ kêu la, vài giây sau đó, thân thuyền lại khôi phục bình ổn.

Đám người Diệp Tử Du thật ra không hoang mang một chút nào, bởi vì... thân thuyền vừa chao nghiêng bọn họ đã trụ vững được thân hình.

Đuôi thuyền, biểu tình của Trần Tiềm trở nên cực kỳ xấu xí, quay đầu quét mắt hết thảy du khách, cuối cùng, ánh mắt nhìn vào một ông lão.

Chát!

Trần Tiềm cầm theo roi da đi về phía lão giả, khi cách lão giả hai thước, đột nhiên vung một roi quất tới.

Động tác rất nhanh, hơn nữa không có nói một lời, tất cả mọi người đều cho là lão giả này nhất định sẽ bị roi da đánh trúng, nhưng mà, khi Trần Tiềm vừa vung roi lên, lão giả liền lắc minhg, thân thể vô cùng mau lẹ, nhảy một cái trực tiếp tránh khỏi,

Động tác của lão giả cực nhanh, làm cho các du khách đều trợn tròn mắt, trông có vẻ cũng sáu bảy chục tuổi rồi, vậy mà thân thủ vẫn lanh lẹ như thế, làm cho không ít người trẻ tuổi đều mặc cảm.

"Quả nhiên có liên quan với ngươi! "

Trần Tiềm nhìn chằm chằm lão giả, "Nói đi, ngươi rốt cuộc là ai, lẫn vào trên thuyền muốn làm gì? "

Khi Trần Tiềm nói những lời này, những thuyền kia viên cũng tiến lên bao vây lão giả lại, từng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm lão giả, một khi lão giả có dị động gì, ngay lập tức sẽ ra tay.

"Đừng kích động, ta không có ác ý gì, bất quá chỉ là một du khách mà thôi. \" lão giả vừa cười vừa nói.

"Du khách? "

Trần Tiềm cười nhạt, "Thủy long hoàng thông thường ở trạng thái ngủ say, chỉ cần không có ánh sáng sẽ không bị đánh thức, mà hai cái đèn lồng này là đặc chế, ánh sáng của đèn lồng - sẽ chỉ làm thủy long hoàng rơi vào trạng thái hưu miên sâu hơn. "

"Cho nên, Thủy Long hoàng thức tỉnh rớt xuống, đó là bởi vì có chút khí tức của người hoặc vật trên người, ngươi lấy vật trên người ra. "

Nghe Trần Tiềm nói, hết thảy du khách nhao nhao đưa mắt nhìn sang lão giả, nếu quả thật là nói như vậy,

lão giả này chính là tên đâug sỏ hại bọn họ run sợ.

"Kha kha . . "

Lão giả trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, hắn biết nếu không giải thích, nhiều người ở đây nhất định là sẽ không bỏ qua cho

hắn dễ dàng như vậy, lập tức mở miệng nói: "Ta quả thực không muốn hại mọi người, nếu như nói Thủy Long hoàng là do ta đánh thức, ta nghĩ là bởi vì trước kia ta từng đến đây không lâu!. "

Nghe lời của lão giả, rất nhiều du khách lộ ra vẻ không hiểu, nhưng Trần Tiềm lại biến sắc, con mắt nhìn chòng chọc vào lão giả, "Nửa tháng trước, chú Lai Phúc đã chở các người tới đây? "

"Không sai, đó là tên của ngườilais thuyền. \" lão giả suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

"Đồ tạp chủng; quân lộn giống. "

Trong giây phút lão giả gật đâug, một vị thuyền viên tuổi còn trẻ vẻ mặt tràn ngập lửa giận, đột nhiên đánh một quyền về phía lão giả, chỉ là, nắm tay mới vừa duỗi đến trước mặt của lão giả, liền bị đôi tay khô gầy kia của lão giả bắt được, không thể tiến thêm một chút nào.

"Hao Tử, dừng tay. "

Trần Tiềm gọi thuyền viên dừng lại.

"Trần ca, chính là bọn họ hại chết đại bá của tôi, tôi phải báo thù cho đại bá. "

"Tôi muốn cậu dừng tay. "

Trần Tiềm sắc mặt trầm xuống, Hao Tử nặng nề hất tay một cái, lui về. Rất hiển nhiên, Trần Tiềm có uy vọng rất cao trong đám người này.

"Vị tiểu huynh đệ này, đại bá của cậu không phải do chúng ta hại chết, hơn nữa chúng ta cũng trả đủ tiền, lúc đó trực tiếp trả cho hắn 300,000, tin rằng số tiền này mọi người cũng đều nhận được. "

Lão giả mang trên mặt nụ cười, "Cầm tiền, thay người làm việc, nếu như hắn không nhận tiền không muốn dẫn chúng ta tới nơi này, chúng ta cũng sẽ không ép buộc hắn, huống chi, chúng ta cũng bị hao tổn vài an em trong động này. "

Trần Tiềm liếc nhìn lão giả, một lúc sau lạnh lùng nói rằng: "Quay đầu, trở về! "

Nghe Trần Tiềm nói, du khách đều thở dài một hơi, bởi vì bọn họ hiện tại đã biết cái sơn động này không đơn giản, mất hết hứng thú đối với Thính Phong Nhai, thầm muốn quay về an toàn.

"Trở về, hiện tại chỉ sợ là trở về không được a !. "

Lão giả ý vị thâm trường liếc nhìn đuôi thuyền, "Lồng đèn đỏ đã tắt, đường rút lui càng khó đi, cái này không cần tôi nhiều lời, hiện tại quay đầu lại còn không bằng tiếp tục tiến lên. "

Trần Tiềm rơi vào trầm mặc, bất quá những thuyền kia viên cũng không làm.

"Trần ca, không được nghe hắn, bọn họ nhất định là muốn chúng ta tiếp tục dẫn đường cho bọn hắn, nhưng chúng ta lại muốn quay đầu trở về, khiến âm mưu của bọn họ không cách nào thực hiện được. "

"Đúng đúng đúng, chúng ta vẫn là quay đầu trở về tốt hơn. "

Một ít du khách cũng theo chân phụ họa, sau đó Trần Tiềm chỉ nhíu trầm mặc không nói, còn lão giả kia trên mặt lại mang theo nụ cười bình tĩnh, tựa hồ ăn chắc Trần Tiềm sẽ không quay đầu lại.

"Tiếp tục tiến lên. "

Cuối cùng, Trần Tiềm lên tiếng, quyết định của hắn làm cho hiện trường xôn xao một hồi.

"Không không không phải, chúng ta phải đi về. "

"Chúng ta không được đi về phía trước, đưa chúng tôi trở về. "

Những du khách này nhao nhao náo loạn lên, bọn họ không ngốc, từ đối thoại của Trần Tiềm và lão giả kia đã nghe được một ít đầu mối, con đường phía trước nhất định là càng thêm hung hiểm, không nghe thuyền viên kia mới nói, đại bá của hắn đã chết ở đây sao?

"Trở về, mọi người lấy cái gì trở về, biết lồng đèn đỏ tắt đại biểu cho cái gì không, nếu lồng đèn đỏ ở mũi tàu tắt thì đại biểu cho có đi mà không có về, nếu như là lồng đèn đỏ ở đuôi thuyền tắt thì đại biểu cho một đi không trở lại. "

Lão giả vẻ mặt châm chọc, mà lời của hắn làm cho Trần Trạch nghi ngờ lẩm bẩm một câu, "Ngữ văn của ta rất kém, mấy vị học hành giỏi giang nói cho ta biết, một đi không trở lại và có đi mà không có về khắc nhau sao? "

Một đi không trở lại và có đi mà không có về, hai cụm từ này ý tứ dường như đều giống nhau.

"Bình thường thì hai cụm từ này không khác gì nhau, nhưng nếu như dùng n kinh dịch để giải thích, ý của hai cụm này hoàn toàn không giống nhau. \" Phương Minh lên tiếng, nhẹ nhàng giải thích rõ ràng.

"Có đi mà không có về, đại biểu cho con đường phía trước là cửa tử, đi rồi không còn cách nào trở về, mà một đi không trở lại cũng vừa vặn tương phản, coi như là đi sẽ không thể quay đầu, cũng có thể nói tuyệt đối không thể lại. "

Đám người Diệp Tử Du nghe Phương Minh giải thích, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là vậy.

"Phương Minh, chúng ta bây giờ nên làm gì, nơi này quá nguy

hiểm, chúng ta có hơi sợ. "

Đường Diễm lên tiếng, các cô nàng này đều là thiên chi kiêu tử, ngày thường cũng đều là hoa trong nhà kính, làm sao gặp được loại tình huống này, nếu như không phải nghĩ đến Phương Minh có bản lĩnh nên họ có thể dựa vào, chỉ sợ sớm đã sợ hã như các du khách kia rồi.

"Hiện nay chỉ có thể lẳng lặng quan sát sự thay đổi, như cứ yên tâm, chưa đến mức gặp phải nguy hiểm lớn đâu. \" Phương Minh lúc nói lời này, trong mắt án lên sự tự tin.

"Đã như vậy, tiếp tục lái thuyền a !, mong rằng chúng ta hợp tác vui vẻ. "

Lão giả vỗ tay một cái, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng Trần Tiềm nói một câu làm cho nụ cười của hắn cứng đơ.

"Ai nói ta muốn cùng các ngươi hợp tác rồi, thuyền sẽ tiếp tục tiến lên, nhưng các ngươi xuống thuyền tự mình cầu phúc đi. "

Trần Tiềm trong mắt có hàn quang, đối phương rõ ràng là tính kế hắn, muốn để hắn mở đường, nhưng hắn làm sao để cho âm mưu của đối phương thực hiện được.

"Rời thuyền, không thể nào. "

Một thanh âm lạnh như băng truyền ra, có điều người nói câu này cũng không phải là lão giả, mà là một vị nam tử trẻ tuổi, chính là người đã ra hiệu bằng mắt với lão giả, trừ người đó ra, trên thuyền còn có hai người đàn ông trung niên cũng đứng lên.

"Tất cả không được lộn xộn. "

Hai người đàn ông trung niên trực tiếp móc súng từ trong ngực ra, đối mặt với súng ống, mấy du khách trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Tất cả không nên kinh hoảng, chúng ta sẽ không làm thương tổn mọi người, chỉ cần người này nguyện ý dẫn chúng ta đi tiếp. "

Lão giả mở miệng trấn an mọi người, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Trần Tiềm, ý uy hiếp đã rất rõ ràng rồi.

Trần Tiềm sắc mặt trở nên có chút xấu xí, ánh mắt nhìn chằm chằm lão giả và đồng bọn của hắn, ngọn roi da trong tay hơi rung nhẹ.

"Ta biết roi da này của ngươi có nặng lực đặc biệt, trên thực tế chúng ta cũng nhìn ra ngươi một ít bản lĩnh đặc biệt, cho nên, không nên ép chúng ta dùng thủ đoạn, dù sao chú Lai Phúc của các ngươi từng ở trước mặt chúng ta khen ngươi một phen. "

Nghe lão giả nó, Trần Tiềm trong lòng đã rõ ràng, những người này sở dĩ giả bộ trên thuyền của mình, chỉ vì từ Lai Phúc mà biết mình có thể đi đường này, cũng biết được chuyện của Long thần và roi trấn thủy, dù sao Lai Phúc Thúc đã từng ở trên thuyền một khoảng thời gian.

Song phương, cứ như vậy giằng co.

Bất quá đúng lúc này, Phương Minh nhìn về phía phía trước, con ngươi co rút lại một chút, hướng phía đám người Diệp Tử DU nhẹ giọng nói: "Đi ra phía sau tôi. "

Hô!

Một trận âm phong kinh khủng thổi tới trước mặt mọi người, cảm nhận được trận âm phong này, Trần Tiềm và lão giả sắc mặt đồng thời đại biến, đầu tiên ánh mắt hai người đều nhìn về phía trước thuyền

"Linh thuyền. "

"Quỷ thuyền. "

Trần Tiềm và lão giả đồng thời mở miệng, hai người mục tiêu chú ý của tất cả mọi người, tầm mắt của bọn họ chuyển biến cũng khiến mọi người dời ánh mắt của mình theo, khi mọi người nhìn về phía trước, từng du khách khiếp sợ há to miệng.

Ở phía trước không đến 20m, một con thuyền đang chậm rãi đi về phía của bọn họ, chiếc thuyền này có thể tích ước chừng lớn gấp ba lần thuyền của bọn họ, nhưng quỷ dị chính là, sơn động này rõ ràng không có rộng như vậy.

Cảnh này, vượt qua giới hạn nhận thức của bọn họ.

"Chết tiệt quỷ thuyền lại xuất hiện. "

Chàng trai trẻ tuổi và hai người đàn ông trung niên bên cạnh lão giả trong mắt có vẻ sợ hãi, mà lão giả trực tiếp nhìn về phía Trần Tiềm, "Né quỷ thuyền ra, nếu không ta liền giết chết mọi người trên thuyền. "

Trần Tiềm liếc mắt nhìn lão giả, không nói gì, mà đo xuống hầm, đem một chiếc hộp màu đen lên, quay lưng về phía mũi thuyền khom người làm động tác cúng tế.

"Trường Giang và Hoàng Hà chảy vào biển lớn, Long thần ngồi đầu thuyền, thuyền này không phải thuyền bình thường, là thuyền được Long thần bảo hộ mong linh hồn bốn biển cho qua."

Giọng nói củaTrần Tiềm rất lớn, truyền khắp cả sơn động, cũng truyền tới tai của mọi người ở đây.

Chương 333: Người xuống nước chết

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thuyền lớn càng ngày càng gần, trên thuyền rất nhiều du khách cơ hồ đều nín thở, mà những thuyền viên kia đã sớm quỳ trên boong thuyền, đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn chiếc thuyền lớn kia.

Trên thực tế đối với bọn họ mà nói, chiếc thuyền lớn này bọn họ là lần đầu tiên gặp phải, tuy bọn họ sớm nghe trưởng bối nhắc đến chiếc thuyền lớn này.

Thuyền lớn, một con thuyền cực kỳ quỷ dị, toàn bộ đội thuyền trong thôn, chỉ cần gặp phải thuyền lớn, người trên thuyền không thể sống được, đương nhiên, có một cái ngoại lệ, đó chính là Trần gia.

Trần gia, từng đời đều dựa vào sông nước mà sống, tuy trong thôn những gia đình khác đại bộ phận cũng đều là dựa vào sông nước mà kiếm ăn, nhưng dám đi trên con sôg này chỉ có một mình Trần gia, bởi vì đội thuyền của những nhà khác đi trên con sông này kết quả chính là thuyền bị hủy người bị chết.

Theo đạo lý mà nói, Trần gia nắm giữ đường thủy này hẳn là rất có tiền, nhưng ở trong thôn, Trần gia cũng không coi là giàu có, bởi vì Trần gia đem tất cả tiền kiếm được dựa vào con sông này

đều phân cho thôn dân.

Đúng vậy, Trần gia ở trong thôn địa vị rất cao, mà Trần Tiềm chính là chưởng đà đời này của Trần gia.

Chưởng đà là người có quyền lực lớn nhất trên con thuyền này tương đương với thuyền trưởng, mà đối với toàn bộ thôn trang mà nói, chưởng đà cũng giống như trưởng thôn.

Trần gia tuy là uy vọng rất cao, nhưng Trần Tiềm cũng không phải là trưởng thôn của bọn họ, bởi vì Trần gia có quy định, đệ tử của Trần gia không được làm quan, chỉ được kiếm sống dựa trên con sông này.

Bình thường trong thông có một gia đình nào đó độc chiếm tài nguyên, tất nhiên sẽ khiến cho những thôn dân khác phản cảm và chối bỏ, mà Trần gia trở thành người duy nhất đi được trên con sông này nhưng không bị các thôn dân ghen ghét đố kị, cũng chính bởi vì những gia quy này của Trần gia.

"Nghe đồn khi linh thuyền mới xuất hiện, chỉ có tổ tiên của Trần gia qua được, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Trần gia mới có thể bình an vô sự sau khi gặp được linh thuyền. "

Đây là những trưởng bối của thuyền viên nói cho bọn họ biết, nhưng đối với linh thuyền bọn họ cũng không biết nhiều, toàn thôn chỉ có người Trần gia mới biết, nhưng người Trần gia đối với linh thuyền lại giữ kín như bưng, chưa bao giờ nói với người ngoài biết về linh thuyền.

"Tất cả mọi người nhắm mắt lại, không nên nhìn linh thuyền. "

Những thuyền kia viên nhìn du khách nhẹ giọng căn dặn, "Trừ phi mọi người muốn chết. "

Nghe thuyền viên nói, các du khách nhao nhao nhắm hai mắt lại, đùa gì thế, bọn họ cũng không muốn chết, hơn nữa thấy được

thứ kinh khủng như vậy, bọn họ đã không dám có bất kỳ hoài nghi nào.

"Mọi người cũng nhắm mắt lại a !. "

Phương Minh cũng nói với đám người Diệp Tử Du.

Trên thuyền tất cả mọi người nhắm hai mắt lại, chiếc thuyền lớn kia cũng càng ngày càng gần, đến cuối cùng cách đầu thuyền không đến ba thước.

Khoảng cách gần như thế, với hình thể của chiếc thuyền này tất nhiên sẽ đụng vào, mà trong đám người ở chỗ này, duy chỉ có Phương Minh không nhắm mắt lại, ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm chiếc thuyền lớn này.

"Đây là? "

Phương Minh nhìn vào mũi tàu, ở đó, có một ký hiệu hiệu hình ngôi sao sáu cánh to lẳng lặng nổi lơ lửng, lóe ra ánh sáng yếu ớt.

"Khu vọng hoàn nguyên. "

Phương Minh khẽ nói, hai tay kết ấn sau đó quệt lên hai mắt của mình một đường, lại một lần nữa nhìn về phía chiếc thuyền lớn, toàn bộ thân hình hơi chấn động một chút, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Hắn giờ phút này thấy không phải một con thuyền lớn bình thường, mà là một con thuyền lớn chứa xác người cao như núi, máu chảy thành sông, thuyền lớn dập dềnh trong sóng nước, mà bốn phía của chiếc thuyền, nổi lơ lửng rất nhiều thi thể, máu chảy thành sông, nhìn giống như một biển máu.

Phương Minh mở to hai mắt, muốn nhìn rõ ràng tình huống trên thuyền, nhưng sau một khắc hắn lập tức thu hồi ánh mắt, bởi vì khi ánh mắt của hắn vào thân thuyền, một nguồn năng lượng

kinh khủng kéo tới, nếu như không phải hắn nhắm mắt nhanh, sợ rằng lúc này đôi mắt của hắn đã bị phế đi.

Trên mặt lộ ra vẻ hồi hộp, Phương Minh biết mình đã khinh địch, tuy hắn đã sớm đoán được bộ mặt thật sự của con thuyền lớn không phải như thế, mượn thuật kính hoa thủy nguyệt * hoa trong gương trăng trong nước của vu thuật có thể nhìn thấy chân thân, nhưng hắn vẫn quên mất càng muốn nhìn rõ hình dáng của thứ cường đại, càng yêu cầu cảnh giới của người dùng thuâth phải cao.

Diện mạo chân chính của con thuyền lớn này, không phải là thứ mà cảnh giới hiện tại của hắn có thể theo dõi, bất quá vẻn vẹn chỉ là ếch ngồi đáy giếng nhìn thấy một góc băng sơn cũng đã đủ khiến hắn rung động rồi.

Thuyền lớn càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ đụng phải thuyền, mà đúng lúc này, Phương Minh cũng nhìn thấy Trần Tiềm mở chiếc hộp màu đen trong tay ra để cho một ánh hào quang bay ra bắn về phía con thuyền lớn.

Nhưng làm cho Phương Minh khiếp sợ hơn chính là, hắn nhìn thấy trong con thuyền lớn của một cánh tay đưa ra, một cánh tay già nua tay, bàn tay này trực tiếp bắt được tia sáng này, sau đó từ mũi tàu thu về.

Sau một khắc, ngôi sao sáu cánh ở đầu thuyền bắt đầu chuyển động, toàn bộ con thuyền lớn cứ như vậy đột ngột biến mất.

Có lẽ là cảm nhận được con thuyền lớn đã biến mất, Trần Tiềm ngẩng đầu lên, nhìn thấy con thuyền lớn đã không còn, nhè nhẹ thở dài một hơi, theo sau chính là xoay người nói rằng: "Được rồi, tất cả có thể mở mắt. "

Trong một khắc Trần Tiềm quay đầu kia, Phương Minh cũng làm bộ nhắm hai mắt lại, cho nên cũng không có ai biết lúc trước

Phương Minh căn bản không có nhắm mắt lại.

"Thuyền kia biến át? "

"Thuyền lớn như vậy, ta còn tưởng rằng sẽ đụng phải, vậy mà lại biến mất, nếu không phải mọi người đều thấy được, tôi còn tưởng là tôi hoa mắt. "

"Thật là không thể tưởngg tượng được, tôi cảm giác thế giới quan trong suốt ba mươi năm cuộc đời này đã sụp đổ hoàn toàn, thế giới này quả nhiên có rất nhiều sự tồn tại thần bí mà chúng ta không biết, trước đây khi tôi online nghe được một số người nói nhìn thấy một cài chuyện đặc biệt, luôn cảm thấy là họ bịa chuyện, hiện tại xem ra là thật. "

Không ít du khách nghe nói như thế đều lộ ra vẻ đồng ý, hôm nay nhìn thấy xem như phá vỡ nhận thức trước kia của họ rồi.

"Sự tình hôm nay, mọi người gặp qua, sau khi ra ngoài tuyệt đối không thể tiết lộ, nếu không, một vài tồn tại thần bí trong cõi u minh sẽ quấn lên mọi người. "

Trần Tiềm lên tiếng, lời của hắn làm không ít du khách biến sắc, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, bởi vì bọn họ đúng là tính đợi sau khi trở về, kể lại câu chuyện ly kì này cho bạn bè nghe.

Bất quá bọn họ cũng không dám không tin Trần Tiềm, con người chúng ta đối với những thứ không biết luôn sợ hãi, huống chi vừa mới trải qua cái chết, Thủy long hoàng còn có thuyền lớn, đều mang đến cho bọn họ chấn động lớn và sự sợ hãi.

"Tiếp tục tiến lên. "

Kế tiếp, đội thuyền tiếp tục đi về phía trước, tất cả tựa hồ khôi phục tình trạn gió êm sóng lặng, mà các du khách lúc này cũng biến thành hai phe cánh, bốn người lão giả kia đơn độc đứng ở một bên, không người nào dám tới gần bọn họ.

Một khắc đồng hồ sau, chàng trai trẻ tuổi cầm trong tay một thứ giống như la bàn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía trước, nhỏ giọng lẩm bẩm cái gì đó với lão giả.

"Dừng thuyền! "

Một lúc sau, lão giả đột nhiên kêu một tiếng, mà hai người đàn ông trung niên bên người hắn lại lần nữa giơ súng lên.

"Làm gì vậy? "

Mấy vị thuyền viên vẻ mặt hung dữ nhìn đám người lão giả, nếu như không phải kiêng kỵ súng trong tay đối phương, bọn họ đã sớm chào hỏi bằng nắm đấm rồi.

"Kêu các ngươi dừng thuyền, mọi người dừng thuyền là được, cần gì nói nhảm nhiều như vậy. "

Chàng trai trẻ tuổi sốt ruột, bởi vì giờ khắc này kim la bàn trên tay hắn chuyển động thật nhanh, cái này có chút sai lệt sơ với dự đoán ban đầu của hắn cho nên tâm tình cực kỳ không tốt.

"Không nên quá đáng, đừng nghĩ đám các ngươi có súng có thể muốn làm gì thì làm. "

Trần Tiềm đi tới trước mặt lão giả, ánh mắt đe dọa nhìn lão giả, bất quá lão giả không thèm để ý chút nào, chỉ vừa cười vừa nói: "Cũng không có gì, chúng ta dự định xuống thuyền ở chỗ này, cho nên phải kêu các ngươi dừng thuyền, ngược lại cũng sẽ không làm chậm trễ, nhiều nhất chỉ một tiếng thôi. "

"Không được! "

Nghe thấy đám người lão giả muốn hạ thuỷ, Trần Tiềm trực tiếp cự tuyệt.

"Không được cũng phải được, đây không phải là thương lượng

cùng các ngươi, chỉ là thông báo cho mọi người một chút mà thôi. "

Chàng trai trẻ tuổi liên tục cười lạnh, lấy ba lô trên lưng xuống, trong đó có một bộ dụng cụ lặn, hơn nữa nhìn hình dáng không giống bộ đồ lặng bình thường trên thị trường.

Bị súng chỉ vào, Trần Tiềm sắc mặt cực kỳ khó chịu, một lúc sau hừ lạnh một tiếng, "Các ngươi đã muốn tìm chết, ta đây cũng không ngăn làm gì. "

Thuyền dừng lại, đá người lão giả bắt đầu lấy thứ gì đó trong túi đeo lưng, tổng cộng là sáu bộ dụng cụ lặn, trừ cái đó ra còn có camera và các đồng hồ đo, rất hiển nhiên, đám người lão giả lần này lên kế hoạch rất chu đáo.

Một người đàn ông trung niên mặc áo lặn, đem cameras cố định ở phía sau đầu, rồi trực tiếp từ trên thuyền nhảy xuống.

Mà giờ khắc này, lão giả và chàng trai trẻ tuổi nhìn chằm chằm các đồng hồ đo đặt trước mặt, còn người đàn ông trung niên còn lại chú ý người chung quanh.

Lão giả và chàng trao trẻ tuổi nhìn các đồng hồ đo, ngay từ đầu trên mặt hai người còn có vẻ chờ mong, nhưng mà không đến một phút, sắc mặt hai người này chính là trở nên cực kỳ khó chịu, nếu như cẩn thận tỉ mỉ chú ý sẽ phát hiện, ở trong mắt hai vị này lóe lên một tia sợ hãi.

"con sông này, chưa từng có người nào xuống nước mà còn sống, ta không biết các ngươi rốt cuộc là có ý gì, muốn tìm cái gì dưới đáy con sông này, nhưng ta khuyên các ngươi vẫn nên buông bỏ. "

Trần Tiềm lạnh lùng mở miệng, lại tựa như có lẽ đã biết kết cục của người đàn ông trung niên xuống nước kia.

"Buông bỏ? Biết chúng ta đã hao tổn bao nhiêu nhân mã không, ước chừng mười sáu người chết ở nơi này , ngươi thấy chúng ta sẽ buông bỏ sao? "

Lão giả trong mắt có vẻ điên cuồng, hắn tuyệt đối sẽ không buông bỏ, hơn nữa thế lực sau lưng hắn cũng sẽ không cho phép hắn buông bỏ, nếu như không thể mang vật kia về, vậy bọn họ đều phải chết.

"Đến ngươi. "

Lão giả người đàn ông trung niên còn lain rối rít nói, người đàn ông trung niên trên mặt có vẻ sợ hãi, nhưng rất hiển nhiên là hắn không dám vi phạm mệnh lệnh của lão giả, cắn răng thay dụng cụ lặn, lại một lần nữa nhảy xuống thuyền.

Chỉ là, cũng bất quá một phút, lão giả và chàng trai trẻ lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt rất khó coi, rất hiển nhiên người đàn ông trung niên kia lại là dữ nhiều lành ít.

Lão giả và chàng trai trẻ tuổi mắt đối mắt, sau một khắc, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về một hướng, cuối cùng chàng tra trẻ tuổi chỉ tay sang bên kia, nói rằng: "Ngươi xuống nước! "

Chương 334: Bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Ngươi xuống đi!

Người đàn ông trẻ tuổi chỉ vào Trần Tiềm, lời của hắn làm cho mọi người xôn xao, càng làm cho những thuyền kia viên căm tức nhìn hai người.

"Kỹ năng bơi lội của ngươi là tốt nhất, chỉ cần ngươi xuống phía dưới giúp chúng ta lấy một vật, đến lúc đó có thể cho ngươi trăm vạn thù lao, thậm chí mọi người trên thuyền, người nào cũng có 10 vạn đồng."

Trần Tiềm nở nụ cười, "Nếu ta không đồng ý thì sao?"

"Không đồng ý, ta đây cũng chỉ có thể đem từng người trên thuyền giết chết hết."

Người đàn ông trẻ [image]tuổi lúc nói lời này biểu hiện trên mặt không có một chút biến hóa, giống như với hắn mà nói giết người cũng đơn giản như ăn một bữa cơm.

"Không muốn, tôi còn chưa muốn chết."

"Thuyền trưởng, anh đồng ý với hắn đi!."

Bản chấn con người đều là ích kỉ, những du khách này đối mặt với nòng súng tự nhiên là không muốn chết, nhao nhao nhìn Trần Tiềm khẩn cầu.

"Phương Minh ca ca..."

Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh, bất quá Phương Minh chỉ lắc đầu,"Anh còn có một vấn đề không hiểu, để quan sát thêm đã."

Trần Tiềm sắc mặt âm trầm, nhưng hồi lâu sau dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

"Trần ca, nước này không thể xuống a."

"Đúng vậy Trần ca, không thể đồng ý với bọn họ, từ xưa tới nay chưa từng có ai xuống nước mà còn có thể đi lên."

Trong mắt những thuyền viên này, con sông này cực kỳ đáng sợ, bởi vì chỉ từ xưa tới nay chưa từng có ai rơi xuống sông mà còn sống, con sông này giống như là một cái động không đáy, cắn nuốt tất cả mọi thứ rơi xuống nước.

"Tôi tự có tính toán trong lòng."

Trần Tiềm ngắt lời thuyền viên, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi,"Muốn ta xuống phía dưới cũng được, nhưng trong các ngươi cũng phải có một người cùng ta xuống dưới."

Nghe Trần Tiềm nói lên điều kiện, lão giả và người đàn ông trẻ tuổi liếc nhau một cái, trao đổi đổi ánh mắt một hồi, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Ta và ngươi cùng xuống dưới."

Cuối cùng, Trần Tiềm và lão giả cùng nhau xuống nước, không

giống với lão giả dùng dụng cụ lặn, Trần Tiềm chỉ cõng một cái bình dưỡng khí, còn áo lặn thì không mặc.

"Đừng hòng giở trò

Ở chỗ của ta có video có thể bắt được nhất cử nhất động của ngươi ở dưới nước, nếu như ngươi có cái gì mờ ám, trước tiên ta sẽ giết chết người trên thuyền."

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Trần Tiềm uy hiếp, nhưng Trần Tiềm cũng không thèm nhìn người đàn ông trẻ tuổi một cái, đem roi da mài đỏ quấn ngang hông mình, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

Lão giả nhìn thấy Trần Tiềm nhảy xuống, sau khi đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn, cũng xuống nước theo.

Thân ảnh của hai người biến mất rất nhanh dưới nước, bất quá đúng lúc này, Phương Minh tựa hồ là nghĩ tới điều gì, đột nhiên đi về phía căn phòng nhỏ bên dưới tàu.

Tầng dưới cùng của khoang thuyền là chỗ ra vào của thuyền viên, không cho du khách vào, bất quá lúc này đại bộ phận thuyền viên đều ở trên boong thuyền, đều nhìn chằm chằm mặt nước, cho nên không chú ý thấy Phương Minh đi vào căn phòng nhỏ này.

Bước vào căn phòng nhỏ, Phương Minh vẫn tiếp tục đi vào trong, trong phòng điều khiển, có một vị thuyền viên đang ngồi ở đó, bất quá Phương Minh cũng không đi vào phòng điều khiển, mà lướt qua phòng điều khiển tiếp tục đi sâu vào trong.

Thuyền này bởi vì đi ngắn ngày, cho nên cũng không có chỗ ngủ của thuyền viên, thế nhưng vào tận cùng bên trong có một cánh cửa sắt, chỉ là trên cửa sắt có một ổ khóa.

Nhìn cái cửa sắt này, trong mắt Phương Minh có tinh quang hiện lên, sau một khắc trực tiếp tung một quyền đập vào cửa sắt, ổ khóa trên cửa sắt bị đập móp, dùng tay rút ra một cái, cánh cửa

này bị Phương Minh thô bạo mở ra.

Đem cửa sắt đẩy ra, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, bởi vì hắn trước tiên bị hấp dẫn bởi hai cỗ quan tài bằng đồng trong phòng.

Ở trên một con thuyền, đừng nói là xuất hiện quan tài bằng đồng, cho dù là quan tài bình thường cũng đủ lạ rồi.

Đây là hai cỗ quan tài dài hơn hai thước, Phương Minh chậm rãi đi lên trước, đẩy nấp của một quan tài ra, cũng may mà sức lực bây giờ của hắn đac vượt xa người thường, nếu không nhất định không thể đẩy nắp của cái quan tài bằng đồng này ra.

Đẩy nắp quan tài ra, thấy rõ ràng mọi thứ bên trong quan tài, Phương Minh cũng sửng sốt một chút, bên trong quan tài này có hai người, chính là một đôi vợ chồng.

"Đã hôn mê?"

Phương Minh liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người này đã hôn mê, không phải là bởi vì thiếu dưỡng khí mà lâm vào hôn mê, mà là bị người ta đánh ngất xỉu, bởi vì trên gáy của hai vợ chồng này đều có một chỗ xanh tím.

Rất hiển nhiên, hai vợ chồng này bị người đánh ngất xỉu rồi đem thả vào bên trong quan tài, còn kẻ đánh ngất xỉu hai người này không khó đoán ra, chính là Trần Tiềm.

Phương Minh không đánh thức hai vợ chồng này dậy mà đưa mắt nhìn nắp quan tài còn lại. Cuối cùng, đẩy nắp chiếc quan tài bằng đồng còn lại ra.

Quan tài được đẩy ra một khắc kia, Phương Minh lần này thực sự bị chấn kinh, bởi vì, trong cái quan tài bằng đồng này có vài cổ thi thể, trong đó phía dưới cùng đã hóa thành bạch cốt.

Tổng cộng mười ba bộ hài cốt, lâu nhất hẳn là đều đã mấy trăm năm rồi, mà gần nhất là cỗ thi thể không bị hư thối, rất rõ ràng những thi thể này đều đã bị xử lý qua, nên không có mùi hôi thối.

"Những hài cốt này..."

Phương Minh chú ý thấy được đầu của những hài cốt này đều treo một cái bảng gỗ, cầm cái bảng gỗ của bộ hài cốt trên cùng lên, sau khi thấy rõ chữ phía trên, trong mắt của hắn có tinh quang hiện lên.

"Đệ tử thay mặt đời thứ hai mươi lăm của Trần Thị - Trần Khả."

Tấm bảng gỗ này, là bảng thân phận, cho biết thân phận của người chết, Phương Minh lập tức xem một tấm bảng gỗ khác, quả nhiên, như hắn sở liệu, đều là người Trần gia.

Khác nhau ở chỗ, những hài cốt này đều có một đặc điểm kỳ quái, đó chính là truyền nhân song đại theo thứ tự là từ đời thứ nhất đến đời thứ hai mươi lăm, mà thi cốt của đời thứ hai, đời thứ tư... lại không có chữ song đại.

Không khó đoán được, Trần gia này là chỉ gia tộc của Trần Tiềm rồi, chỉ là, Trần gia vì sao không đem thi cốt của tổ tiên hạ táng, mà phải đặt ở trong quan tài bằng đồng, mà lại đưa lên thuyền?

Phương Minh mang trên mặt vẻ suy tư, căn phòng này chắc là phòng riêng của Trần Tiềm, ước đoán những thuyền viên kia cũng không vào đây, mà bên trong gian phòng ngoại trừ hai chiếc quan tài, còn có một cái bàn gỗ, mặt trên bày một ít bản vẽ.

Đi tới trước bàn gỗ, ánh mắt của Phương Minh ánh nhìn vào trên những bản vẽ, chỉ là sau khi nhìn vài lần hắn phát hiện có chỗ

không đúng.

Trên những bản vẽ này có vẽ một con sông, đúng là con sông mà thuyền của bọn họ lúc này đang lênh đênh, mà chỗ trọng điểm trên bản vẽ này cũng chính là bên trong sơn động mà lúc này bọn họ đang trú ngụ.

Trên những bản vẽ này, trong sơn động đều có vẽ những tiêu ký khác nhau nhưng đều bị đánh dấu chéo.

Tổng cộng có mười mấy bản vẽ, mỗi một vị trí đều đánh một dấu không giống nhau, rất hiển nhiên, Trần Tiềm cũng không dám xác định rốt cuộc chỗ nào là chỗ mà hắn muốn muốn tìm.

"Mình hiểu rồi!"

Trong mắt của Phương Minh lóe lên tia sáng, hắn lúc trước có nói với Diệp Tử còn có một vấn đề không hiểu, nếu đám người của lão giả kia nghe Lai Phúc nói nên biết được chỉ có Trần Tiềm mới có thể bình an vượt qua sơn động này, như vậy vì sao không trực tiếp tìm Trần Tiềm bắt hắn dẫn bọn họ đến sơn động.

Đám người lão giả rõ ràng không phải là loại người tuân thủ luật pháp, nếu bây giờ có thể cầm súng uy hiếp Trần Tiềm, như vậy trước kia cũng có thể làm như vậy, hơn nữa bọn họ còn có thể chuẩn bị đầy đủ như vậy, mà không phải lén lén lút lút lên thuyền.

Cho nên chỉ có một khả năng, đó chính là lúc trước lão giả không có cách nào tìm được Trần Tiềm.

"Lai Phúc nói cho lão giả về sự lợi hại của Trần Tiềm, lão giả lén lên thuyền, hiện tại Trần Tiềm cùng lão giả xuống nước, Trần Tiềm căn bản không phải bị lão giả bức bách mà từ đầu tới cuối, đám người lão giả đã bị Trần Tiềm đưa vào tròng."

Phương Minh bừng tỉnh đại ngộ, tất cả nghi hoặc đều sáng tỏ rồi.

Trần Tiềm, đã muốn xuống nước từ lâu nhưng bởi vì có chút nguyên nhân hắn không cách nào tìm được chính xác ví trí xuống nước, điểm này từ những bản vẽ trên bàn cũng có thể thấy được, cho nên, hắn chỉ tương kế tựu kế, lợi dụng lão giả tìm ra vị trí chính xác.

Hiện tại tìm được vị trí, dù cho đám người lão giả không để cho Trần Tiềm xuống nước, Trần Tiềm cũng sẽ tìm một lý do để xuống nước.

Phương Minh đứng trước bàn gỗ, bất quá sau một khắc thân thể hắn nhảy một bước sang trái, đồng thời xoay người một cái vung ra một quyền đánh về phía sau.

Bốp!

Một bóng người lui lại phía sau mấy bước, nhìn cục gỗ trên tay bị gãy, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, hắn đã thả nhẹ cước bộ rồi, thật không ngờ vẫn bị phát hiện, mấu chốt nhất là, một quyền có thể đánh gảy tấm ván gỗ, sức lực này quá kinh khủng.

"Là ngươi!"

Nhìn thấy người đàn ông đánh mình, Phương Minh đầu tiên là kinh ngạc, bất quá theo sau chính là lộ ra biểu tình đã hiểu mọi chuyện.

"Tiểu huynh đệ, tôi thấy một mình cậu ở căn phòng này lén lén lút lút, tưởng là phần tử xấu, cho nên chỉ bốc đồng một chút thôi, cậu bỏ qua cho a."

Người đàn ông vừa lên tiếng chính là một trong nhiều du khách, hơn nữa còn là người đàn ông mập mạp mang theo giây chuyền bằng vàng trên cổ, giờ phút này người đàn ông mập mạp vẻ mặt áy náy nhìn Phương Minh cười làm lành.

"Tôi đương nhiên không ngại, chẳng qua là tôi hiếu kỳ, anh và

Trần Tiềm là quan hệ như thế nào? Thủ hạ của hắn hay là đồng bọn hợp tác?"

Nghe Phương Minh nói, người đàn ông mập mạp sắc mặt biến đổi một chút, ngượng ngùng đáp:"Tiểu huynh đệ, tôi không biết cậu đang nói cái gì, tôi chỉ là một du khách, không biết người thuyền trưởng kia."

"Không biết sao?"

Phương Minh ý vị thâm trường liếc nhìn người đàn ông mập mạp,"Không biết cũng không sao, bất quá anh vừa mới muốn đánh lén tôi, món nợ này phải tính sòng phẳng một chút."

Thân ảnh đi về phía người đàn ông mập mạp, người đàn ông vẻ mặt sợ hãi không ngừng lùi lại, chỉ là, khi thối lui đến góc tường, tay phải đột nhiên giương lên, một luồng hồng quang từ tay áo của hắn bắn về phía Phương Minh.

"Con bà nó, lần này xem ngươi còn tránh được không.”

Người đàn ông mập mạp trên mặt lộ ra nụ cười, hắn lúc trước cố ý tỏ ra yếu kém chính là vì đợi giờ khắc này, chỉ là chưa tới hai giây, nụ cười đắc ý trên mặt hắn cứng đơ.

Bởi vì đạo hồng quang từ tay áo hắn bắn ra trực tiếp bị Phương Minh nắm ở trong tay.

"Tôi chưa bao giờ thấy du khách còn có thể cất giấu độc trùng trên người."

Phương Minh dùng ánh mắt bỡn cợt nhìn về phía người đàn ông mập mạp,"Anh muốn tôi động thủ hay chủ động khai báo?"

Người đàn ông mập mạp trên mặt lộ ra vẻ do dự, một lúc sau, mở miệng hỏi:"Cậu và những người kia một phe?"

"Tôi chỉ là một du khách, chẳng qua là vừa khéo gặp được chuyện này."

Nghe Phương Minh nói, người đàn ông mập mạp tựa hồ là đang suy nghĩ xem Phương Minh có nói thật không, một lúc sau vẫn lựa chọn tin tưởng.

"Vậy thì, nếu như ngươi có chuẩn bị rồi mới đến, thì không có thể mang theo nhiều cô “bạn gái” dễ thương như vậy."

Phương Minh nhìn người đàn ông mập mạp, đợi đối phương giải thích.

"Hết thảy chuyện này nếu muốn nói thì phải nói từ thời tổ tiên của Trần gia, Trần ca sở dĩ tính toán hết thảy chuyện này kỳ thực đều chỉ là vì muốn tự giải cứu mà thôi."

Chương 335: Cổ mộ dưới nước

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trần gia, trong mắt thôn dân là một gia tộc đáng sùng bái, bởi vì người Trần gia có bản lĩnh, bởi vì người Trần gia kiếm tiền đều chia cho thôn dân bọn họ.

Nhưng mà, nếu như thôn dân tỉ mỉ chú ý tới một điểm sẽ phát hiện, Trần gia cơ hồ là duy trì nòi giống cách đời, tựu như Trần Tiềm và phụ thân của hắn, ngày sinh hạ Trần Tiềm cũng là ngày mà phụ thân của hắn biến mất. Trần Tiềm, từ nhỏ là do gia gia hắn nuôi lớn.

Mà gia gia của Trần Tiềm cũng là do gia gia hắn nuôi lớn.

Hình như, truyền thừa mỗi đời của Trần gia đều là cách nhau một thế hệ, sứ mệnh của thế hệ này là thay con em mình để lại nòi giống cho đời sau, sau khi để lại nòi giống cho đời sau chính là biến mất một cách thần bí.

Trần gia nói với bên ngoài là con em mình đã đi nơi khác tung hoành thiên hạ rồi, hơn nữa bởi vì cứ ba đời lại cách xa nhau 60 năm, cho nên thôn dân biết chuyện thường thường đã qua đời, nhưng thật ra không có bao nhiêu người phát phát hiện điểm này.

"Mỗi một thế hệ song đại của Trần gia làm gì có chuyện đi ra ngoài xông xáo, sau khi sinh con, những thế hệ song đại này của Trần gia đều lựa chọn đi tới sơn động này, từ đó về sau biến mất ở

chỗ này."

"Dựa theo những gì Trần ca nói với tôi, đây là Trần gia bọn hắn bị yểm bùa, nếu như thế hệ song đại của Trần gia không tiến vào sơn động, như vậy toàn bộ Trần gia đều sẽ gặp tai ương. "

"Có thể nói, thế hệ song đại của Trần gia là bi thảm nhất, vận mạng của bọn họ từ lúc vừa ra đời đã được quyết định, đó chính là nối dõi tông đường sau đó đi vào trong sơn động này. "

Trong miêu tả của người đàn ông mập mạp, Phương Minh coi như là có chút hiểu biết về Trần gia rồi.

Vì sao bên trong quan tài này không có thi cốt của thế hệ song đại của Trần gia, bởi vì hết thảy những đứa con thuộc thế hệ song đại của Trần gia vào ngày thứ hai sau khi sinh hạ con trai liền một mình điều khiển thuyền đi vào sơn động này, sau đó hoàn toàn tiêu thất.

Còn như thế hệ đơn đại của Trần gia, sau khi chết đều không thể chôn xuống đất, thi cốt nhất định phải bỏ vào trong quan tài này, sau đó đem thả ở trên thuyền, bởi vì chỉ có như vậy, thuyền của Trần gia mới có thể an ổn vượt qua sơn động này.

Nghe đến đó, Phương Minh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, chuyện của Trần gia là hi sinh một đời người, đổi lấy một đời người để qua được con sông này giống như là đổi lấy giấy thông hành vậy..

"Ta đã từng hỏi Trần ca, Trần gia không đi trên con sông này không được sao? Bây giờ không phải là thời cổ đại, lấy bản lĩnh của Trần ca hoàn toàn có thể ra ngoài mưu sinh. Bất quá Trần ca nói cho ta biết, Trần gia bọn họ không rời khỏi nơi này được, trừ phi hắn có thể đem được đồ vật mà tổ tiên của Trần gia để lại dưới nước trong sơn động này về, chỉ có như vậy, bùa yểm của Trần gia mới có thể biến mất. "

"Cho nên, lần trước khi những người đó vào thôn, Trần ca cũng đã âm thầm theo dõi bọn họ, còn như chú Lai Phúc cũng là Trần ca an bài cho bọn hắn, chủ yếu là để hiểu rõ hành động của bọn họ, chỉ là về sau thật không ngờ chú Lai Phúc lại biến mất. "

Nam tử mập mạp tên là Tàng Phi,

Cũng không phải là người trong thôn, mà là người bên ngoài chỉ bất quá khi đó ngoài ý muốn mà rơi xuống nước, suýt chút nữa chết đuối được Trần Tiềm cứu được, cho nên đối với Trần Tiềm tràn đầy cảm kích, lúc này đây sau khi phát hiện đám người lão giả xuất hiện, Trần Tiềm liền gọi hắn trở về.

Nhiệm vụ của Tàng Phi rất đơn giản, chính là đến khi Trần Tiềm xuống nước, chú ý đến nhất cử nhất động của người trên thuyền, chủ yếu là bảo vệ thuyền an toàn, lúc cần thiết cũng có thể giết chết một vài người để uy hiếp, trùng độc trong tay áo của hắn chính là Trần Tiềm giao cho hắn, chỉ cần bị con trùng này chui vào miệng, người mạnh mẽ đến đâu đều sẽ hôn mê một ngày.

"Nước này rốt cuộc là có cái gì?" Phương Minh mở miệng hỏi.

Tàng Phi lắc đầu, "Kỳ thực cụ thể ta cũng không biết, dựa theo Trần ca nói, dưới nước này chắc là có một cái cổ mộ, bởi vì ... hai chiếc quan tài này chính là tổ tiên của Trần gia lấy từ dưới nước lên. "

Nghe Tàng Phi nói, Phương Minh có thể hiểu càng thu được nhiều tin tức hữu dụng, mà hắn hiện tại càng chú ý nhiều hơn đến hai chiếc quan tài.

Bất quá đúng lúc này, phía trên boong tàu đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

"Bên ngoài xảy ra chuyện? "

Nghĩ đến đám người Diệp Tử Du vẫn còn ở trên tàu, Phương

Minh nhanh chóng đi lên boong tàu, mà đến khi hắn trở lại boong, cũng phát hiện ra Trần Tiềm và lão giả đều ngoi lên mặt nước.

"Động quỷ, phía dưới này là động quỷ chân chính, bên trong đều là ma quỷ. "

Trên boong thuyền, biểu hiện của lão giả dại cả ra, cả khuôn mặt già nua không còn chút máu, trong miệng nỉ non, rất hiển nhiên lúc trước gặp phải thứ dưới nước làm cho hắn cực kỳ sợ hãi.

Trần Tiềm cũng trở về boong tàu, nhưng không giống lão giả chính là, Trần Tiềm trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Mệnh, lẽ nào đây chính là ta mệnh của Trần gia ta sao? "

Thấy Phương Minh trở lại, Diệp Tử Du cười cười kể lại mọi chuyện.

"Phương Minh ca ca, hai người bọn họ vừa mới lên tới, liền có bộ dáng này. "

Nghe Diệp Tử Du nói, Phương Minh gật đầu, cất bước hướng phía Trần Tiềm đi tới.

“Trần gia ta lẽ nào phải chịu vận mệnh đã định trước như vậy sao? Không cam lòng, ta không cam lòng a. "

Ánh mắt của Trần Tiềm tràn đầy đau đớn, Phương Minh liếc nhìn Trần Tiềm, mở miệng nói: " Trần gia các người vẫn còn có cơ hội. "

Nghe Phương Minh nói, Trần Tiềm ngẩng đầu dùng mắt mê mang nhìn về phía Phương Minh.

"Nếu như tôi không đoán sai, thì anh đã dùng sai biện pháp rồi, anh cho rằng chỉ cần tìm đúng vị trí thì có thể thay đổi vạn mệnh,

nhưng trên thực tế anh đã quên mất chìa khóa. "

Phương Minh mang trên mặt nụ cười, " Có thể cho tôi xem qua chiếc hộp màu đen một chút không? "

Nhắc đến chiếc hộp màu đen, ánh mắt của Trần Tiềm rốt cục cũng tỉnh lại, dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Phương Minh, "Cậu là ai? "

"Không cần phải phải biết tôi là ai, tôi biết anh muốn bẻ gãy gông xiềng vận mệnh của Trần gia, nhưng anh căn bản cũng không hiểu gông xiềng của Trần gia rốt cuộc là cái gì, nếu như tôi không đoán sai, nó có quan hệ với chiếc hộp màu đen. "

Phương Minh nhìn Trần Tiềm, mà Trần Tiềm cũng nhìn chằm chằm Phương Minh, hai người mắt đối mắt vài giây, cuối cùng Trần Tiềm hỏi: "Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng cậu? "

"Trần ca, vừa rồi hắn vào căn phòng kia của anh, hơn nữa vật mà anh cho tôi cũng cũng không làm gì được hắn." Tàng Phi lúc này cũng đi tới boong tàu, nhìn Trần Tiềm nói.

"Cậu đã vào phòng của tôi?”

Trần Tiềm nhíu mày, Phương Minh cũng vuốt hai tay, "Tôi chỉ là có chút hiếu kỳ muốn tìm chứng cứ chứng minh cho suy đoán trong lòng thôi. "

"Cậu không phải là người bình thường? "

Trần Tiềm nói xong câu này sau đó tự giễu cười chính mình, nếu như là người thường làm sao có thể vào căn phòng của hắn được, căn phòng kia hắn đã khóa lại rồi.

"Ở trên thuyền, tôi nghĩ tôi vẫn không thể cầm đồ của anh bỏ chạy, hơn nữa, nếu như tôi thực sự muốn cưỡng bức lấy cái hộp kia, anh cũng không giữ được. "

Vì chứng minh mình lời nói, Phương Minh đạp một bước về phía Trần Tiềm, chỉ bước ra một bước, Trần Tiềm sắc mặt chính là thay đổi, bởi vì hắn phát hiện roi da màu đỏ mà hắn nắm trên tay lại kêu lên một tiếng rõ ràng, loại tình huống này là chưa từng có.

"Được, tôi có thể cho cậu xem. "

Cuối cùng Trần Tiềm gật đầu đồng ý, sau đó một lần nữa quay lại tầng hầm, lục lọi một hồi ở đó, một lúc sau lấy ra một cái hộp màu đen.

Nhận chiếc hộp màu đen từ tay Trần Tiềm, Phương Minh trong mắt có tinh quang hiện lên, cái hộp này rất nặng, thể tích không lớn, nhưng lại nặng hơn mười cân, nếu như không phải sức lực của hắn cũng đủ dùng nếu khômg thiếu chút nữa thì phải xấu hổ rồi.

Bên ngoài chiếc hộp màu đen rất trơn tuột, bất quá lúc trước thấy quang mang bắn ra từ chiếc hộp, làm cho Phương Minh biết được cái hộp này không có đơn giản như vậy.

Tay sờ xoạng trên chiếc hộp màu đen, Phương Minh lần nữa dùng tới thuật kính hoa thủy nguyệt, hắn muốn muốn biết hình dáng bên trong của chiếc hộp này. Chỉ là vừa thi triển thuật pháp, thân thể của Phương Minh lảo đảo một cái, sắc mặt trắng nhợt.

"Dĩ nhiên so với con thuyền kia còn kinh khủng hơn? "

Phương Minh trong mắt có vẻ chấn động, khi dùng thuật kính hoa thủy nguyệt để nhìn con thuyền, chí ít hắn còn kiên trì được vài giây, nhưng với chiếc hộp màu đen này, mới vừa thi triển thuật pháp liền bị phản phệ.

"Cái hộp này, cũng là do tổ tiên Trần gia của các ngươi mang ra !." Phương Minh nhìn về phía Trần Tiềm, hỏi.

"Uhm, cái hộp này kể cả hai cái quan tài bằng đồng đều là tổ

tiên Trần gia ta mang từ chỗ đó ra ngoài, mà chiếc hộp màu đen chính được đặt trong một cái quan tài bằng đồng. "

Phương Minh gật đầu, trầm ngâm trong khoảnh khắc tiếp tục nói: "Cởi chuông phải do người buộc chuông, biện pháp tốt nhất chính là cầm cái hộp màu đen này xuống nước một chuyến nữa, bất quá trước đó, tôi cần phải hiểu rõ dưới nước có gì."

Nói xong lời này, Phương Minh xoay người nhìn về phía lão giả, "Nói đi, mọi người xuống nước là muốn tìm cái gì? "

"Liên quan gì đến ngươi? Ngươi muốn làm bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau hả? "

Lão giả chưa kịp trả lời, người đàn ông trẻ tuổi kia giơ súng về phía Phương Minh, bất quá khi hắn giơ súng lên, Phương Minh ngưng thần, cả người chuyển động, chân phải giơ lên, đá vào cổ tay của người đàn ông tử trẻ.

Bốp!

Súng rơi ra một chỗ khác của boong tàu, người đàn ông trẻ tuổi ôm tay của mình kêu thảm thiết, các du khách còn lại đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Phương Minh.

Tốc độ ra tay nhanh như vậy khiến đối phương ngay cả cơ hội nổ súng cũng không có, cái này ngoài sức tưởng tượng của những người bình thường như họ, giống như minh tinh điện ảnh đang đánh nhau trong phim vậy.

"Tôi hy vọng nghe được lời nói thật, nếu không... Tôi không ngại đem các ngươi ném khỏi thuyền, dù sao lúc trước các người cũng uy hiếp đến an toàn của tôi."

Phương Minh không để ý đến người đàn ông trẻ tuổi, mà đem ánh mắt nhìn về phía lão giả, đợi đối phương trả lời.

Lão giả sắc mặt thay đổi, nếu như không trải cái qua chuyện đáng sợ dưới nước, thì bị ai ném xuống nước cũng chẳng sao, nhưng chính là biết dưới nước đáng sợ, hắn cũng không muốn xuống nước.

"Tôi có thể nói cho cậu biết."

Một lúc sau, lão giả rốt cục cũng khuất phục, "Trải qua điều tra, chúng tôi phát hiện ở nơi này chắc chắc có một tòa cổ mộ tồn tại dưới nước, chúng tôi chỉ là muốn lấy một vật trong cổ mộ mà thôi. "

"Cổ mộ của ai? "

"Cái này chúng tôi cũng không biết, nói thật mục đích lần này của chúng tôi là xác định vị trí của cổ mộ, sau đó tiến hành bước đầu khám xét. "

Đám người của lão giả đoàn cũng không phải là chủ lực, bọn họ chỉ là lực lượng đi đầu, tìm hiểu tình huống, điều tra rõ vị trí của cổ mộ dưới nước, sau khi tiến hành bước đầu khám xét vòng ngoài coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn thấy Phương Minh nhíu mày, lão giả do dự một chút, lại bổ sung một câu, "Bất quá dựa theo tin tức mà tôi nghe được, cổ mộ này chắc là có rất lâu rồi, có thể phải ngược dòng đến trước triều Tần, là cổ mộ chân chính. "

Chương 336: Đơn độc xuống nước

Một tòa cổ mộ trước triều Tần!

Trên boong thuyền mọi người đều lộ ra vẻ khó tin, nếu điều này là thật, vậy có thể nói đây chính là một tòa cổ mộ rất lâu đời.

"Không đúng, đây là dưới nước, nếu như dưới nước này thật sự có cổ mộ, chỉ sợ cũng sớm đã bị nước ăn mòn, phỏng chừng không còn lưu lại gì cả"

"Nếu như ban đầu khi xây cổ mộ nơi này là đất bằng, cho dù sau này ở đây biến thành sông, nhưng nếu như nó ở nơi sâu hơn 10m mà nói, dòng nước phỏng chừng không thể ăn mòn nhanh như vậy đi."

Có một vị du khách đẩy mắt kiếng của mình, nói với giọng điệu chuyên nghiệp: "Ta là học sinh nghiên cứu địa chất học, sở dĩ lần này tôi tới nơi này cũng là nghe nói địa mạo kỳ quái(1) của Thính Phong Nhai, cho nên cố ý tới nơi này thể nghiệm một phen."

(1)Địa mạo kỳ quái: hình dáng đất kỳ quái

Ánh mắt của Phương Minh nhìn vị du khách này, ở trong mắt những người bình thường này, chuyện có cổ mộ dưới nước thật sự là hơi bất khả tư nghị(2), nhưng mà trên đời này có chút tồn tại là không thể dựa theo lẽ thường đến suy đoán, tỷ như con thuyền lớn kia, tỷ như cổ mộ.

(2)Bất khả tư nghị: không thể tin được

Cổ mộ dưới nước không phải là không có, thậm chí Phương

Minh đã từng gặp được một cái, chỉ có điều lần kia là cậu cùng sư phụ mình đi ra biển mới thấy được, mà cổ mộ kia ngay ở độ sâu 1m dưới đáy nước, nhưng mặc dù như vậy nó vẫn không bị nước ăn mòn, nguyên nhân rất đơn giản, cổ mộ kia có trận pháp ngăn cách nước chảy vào.

Không khó tưởng tượng, cổ mộ dưới nước, lại còn là cổ mộ được hình thành ở một chỗ đặc thù, tất nhiên cũng sẽ có trận pháp ngăn cách đi, hơn nữa lần này trực tiếp nói cho Phương Minh, lai lịch của cổ mộ này sợ rằng sẽ rất kinh người.

"Tôi xuống nước nhìn một chút."

Cuối cùng Phương Minh đã có quyết định, cậu quyết định tự mình xuống nước điều tra một chút tình hình cổ mộ bên dưới, chủ yếu là chiếc quỷ thuyền lúc trước kia khiến cậu hiếu kỳ, đương nhiên còn một điều nữa, chính là vì chiếc hộp màu đen này.

Mà đáp án của những vấn đề kia, đều chỉ có thể xuống cổ mộ đi tìm.

"Phương Minh, cậu muốn xuống nước sao? Liệu có gặp nguy hiểm gì không?"

Trần Trạch nghe được Phương Minh muốn xuống nước liền mở miệng khuyên bảo, mà trên mặt Diệp Tử Du cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Không sao, trong lòng tôi nắm chắc."

Phương Minh cười cười an ủi, nếu Trần Tiềm cùng lão giả này cũng có thể xuống nước, vậy lấy thực lực của cậu cho dù cuối cùng không cách nào tiến nhập cổ mộ, cũng là có thể toàn thân trở ra.

Lần này chỉ có Phương Minh một người xuống nước, cậu cầm chiếc hộp màu đen, sau khi mang bình dưỡng khí Phương Minh

trực tiếp nhảy vào trong nước, lấy thực lực của cậu bây giờ vẫn còn không cách nào nín thở một thời gian dài dưới nước, nhất định phải mượn bình dưỡng khí.

Phương Minh nhảy xuống nước, rất nhanh thân ảnh của cậu đã biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ mặt sông khôi phục vẻ bình tĩnh, chỉ là Diệp Tử Du cùng chúng nữ không ngừng lo lắng nhìn chằm chằm mặt sông.

Sau khi lặn sâu xuống nước 10m vẫn không thấy được đáy, Phương Minh ngược lại không có chút kinh ngạc gì, bởi vì dựa theo lời của Trần Tiềm, bọn họ đã lặn xuống độ sâu gần 50m rồi.

Chỉ là có điều khiến Phương Minh không thể không chú ý, đó chính là đột nhiên nước sông này có một cỗ lực bài xích to lớn kéo tới, từ phía dưới cùng truyền đến, đẩy cậu qua hai bên.

Cũng chính là dựa vào điểm này mà Phương Minh có thể xác định, đáy sông này hẳn là có dạng hình thang, nói cách khác vị trí hiện tại của cậu thẳng tắp xuống phía dưới là sâu nhất, mà hai bên bắt đầu chậm rãi nông hơn.

Ba mươi mét, năm mươi mét.

Đến độ sâu này mới cảm thấy, cũng may mà tố chất cơ thể của Phương Minh đã được đề cao, bằng không mà nói chỉ là áp lực của nước liền không phải là thứ mà hiện tại cậu có thể chịu nổi.

Ở độ sâu này, ánh mắt của Phương Minh chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi bán kính 3m. Mà ngay lập tức, Phương Minh đột nhiên uốn éo thân thể, dùng eo để phát lực, cả người nhích qua bên trái một mét.

Mà lúc này ở vị trí ban nãy Phương Minh đứng có một cỗ sóng nước trào qua, một con cá nhìn khá giống cá ngừ ca-li nhanh chóng xẹt qua, con cá này có đầu sắc bén như mũi kiếm, nếu như vừa

nãy Phương Minh không tránh thoát, phỏng chừng đã bị đầu của con cá này đâm trúng.

Tay phải bấm niệm pháp quyết, một cỗ hấp lực truyền ra, con cá kia còn chưa phản ứng kịp đã rơi vào trên tay của Phương Minh.

"Còn có sức lực mạnh vậy sao?"

Phương Minh nắm con cá này trong tay, kết quả từ mang cá của con cá này phát hiện một cái hạt châu màu đen.

Đem hạt châu từ giữa mang cá lấy ra, ngay lập tức một hiện tượng kỳ lạ xảy ra, con cá này trực tiếp chậm rãi nhỏ đi, đến cuối cùng biến thành một con cá nhỏ chỉ lớn chừng bàn tay, sau đó từ trong tay của Phương Minh bơi đi, bơi lên phía trên.

Nhưng mà con cá này bơi ra ngoài không được năm mét, liền trực tiếp phình bụng chết.

Thấy một màn như vậy, tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, nhìn nhìn một chút hạt châu nhỏ màu đen trên tay của mình, sau một khắc cậu đã hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

Những con cá này sở dĩ có thể sống ở nơi đây, hẳn là đều dựa vào năng lượng của hạt châu màu đen này.

Nghĩ tới đây, Phương Minh nắm chặt hạt châu màu đen này trong tay, hơi vận chuyển Vu sư chi lực trong cơ thể đến tay, quả nhiên, lúc này đây cậu liền cảm thấy áp lực xung quanh nhỏ đi, cùng lúc đó toàn bộ trước mắt cũng là sáng ngời, tầm mắt của cậu có thể nhìn thấy trong phạm vi hơn 10m.

"Nơi ấy?"

Ánh mắt của Phương Minh chú ý tới một điểm đen phía dưới, ở dưới nước này xuất hiện một điểm đen, chỉ có thể nói rõ một

tình huống, điểm đen này là một cái huyệt động.

Nghĩ tới đây, Phương Minh không do dự, trực tiếp là hướng phía điểm đen này bơi đi, chỉ là, thoạt nhìn điểm đen này liền gần ngay trước mắt, thế nhưng phải bơi khoảng chừng gần ba phút mới tới.

Cảm thụ được dòng chảy kinh khủng xung quanh, trong lòng Phương Minh cảm thấy có chút may mắn, nếu như không có hạt châu màu đen này trên tay, phỏng chừng cậu cũng sớm bị cuốn vào trong dòng nước này rồi.

"Lúc trước Trần Tiềm bọn họ cũng không nói tới cửa động này, nói cách khác bọn họ không tiến nhập vào trong vòng xoáy, thế nhưng gặp phải nguy hiểm. . ."

Phương Minh cũng không tùy tiện đi vào, mà là đưa mắt đánh giá bốn phía, tuy rằng dòng nước hỗn loạn, nhưng có hạt châu màu đen nên cậu có thể vững vàng ngừng lại ở chỗ này.

"Không đúng!"

Sau một khắc, Phương Minh dường như là nghĩ tới điều gì, cả người nhanh chóng bơi lên phía trên, bởi vì cậu đột nhiên phát hiện một sự thực mà cậu đã lơ là bỏ qua.

Dựa theo lời của Trần Tiềm, sau khi bọn họ xuống nước liền bị thủy thảo(3) vây công, thiếu chút nữa đã bị thủy thảo quấn lên không thoát ra được, hơn nữa bọn họ vẫn còn thấy rõ ràng thân thể của hai người đàn ông trung niên đã xuống lúc trước bị thủy thảo bọc lấy.

(3)Thủy thảo: những loại cỏ mọc dưới nước, như rêu, tảo…

Cùng lúc đó, Phương Minh cũng vội vàng vứt bỏ hạt châu màu đen trong tay.

Ngay khoảnh khắc khi cậu vứt bỏ hạt châu màu đen này, cảnh vật trước mắt Phương Minh thay đổi, lại trở nên đục ngầu. Cậu lại quay đầu xem, phía dưới nơi đó nào có vòng xoáy nước màu đen nào, nơi ấy rõ ràng là một mảnh thủy thảo.

Mà giờ khắc này những bèo kia đang điên cuồng hướng phía cậu mà đến, trong đó sợi dài nhất đã vươn tới trước mặt của cậu.

Huyễn cảnh, ngay khi cậu vừa mới lấy được hạt châu kia thì cậu liền lâm vào bên trong huyễn cảnh, nếu như vừa rồi cậu thực sự tiến nhập vào trong vòng xoáy, chờ đợi cậu chính là bị thủy thảo cuốn lấy.

[image]"Thực sự là thủ đoạn đáng sợ!"

Trong mắt Phương Minh có hàn quang, nếu như không phải cuối cùng cậu nghĩ đến có điều gì không đúng thì đã trúng kế của nó.

Nhìn thủy thảo đang vươn về phía cậu, hai tay Phương Minh bắt đầu bấm niệm pháp quyết, mà theo dấu tay của cậu biến hóa, dòng nước ở trước mặt cậu bắt đầu bốc lên, cuối cùng hình thành một đạo sóng trắng lợi kiếm.

"Đi!"

Sóng trắng hướng phía thủy thảo, chặt đứt hết những thủy thảo đang lao tới kia, đợi khi Phương Minh bơi lên độ cao chừng 10m, những bèo này cũng không đuổi theo nữa, lại rụt trở về.

Chương 337: Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh ngừng lại ở vị trí cách đám bèo này hơn 10m, lúc này thủy thảo cũng đã thu về, chỉ là toàn bộ đáy nước hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Từ xa nhìn lại, đáy nước hoàn toàn là một màu đỏ mờ mịt, một cỗ mùi máu tươi xông vào mũi. Phương Minh có thể thấy rõ ràng, ở trong đám thủy thảo bên ngoài cùng có vô số cỗ thi thể bị quấn ở nơi này, những thi thể này có cái chỉ còn lại xương trắng, mà có cái vẫn còn có huyết nhục.

Thủy thảo theo sóng lay động, thỉnh thoảng lộ ra bạch cốt âm u, có thể tưởng tượng đã từng có bao nhiêu người chết ở nơi này.

Trong đó ở vị trí cách cậu không xa có hai cỗ thi thể trên người vẫn còn mặc đồ lặn, rất hiển nhiên đó chính là hai người đàn ông trung niên đã xuống nước lúc trước, hai người bị thủy thảo này cuốn lấy, trắng trợn bị siết tới chết.

Dựa theo lời nói của lão giả kia, phương vị của bọn họ phán đoán chắc chắn là không sai, cấp trên của bọn họ cho bọn họ một vật nào đó để định vị, chỉ cần tiếp cận vị trí cổ mộ, vật kia liền sẽ phản ứng.

Lúc trước khi thuyền chạy đến vị trí này, vật kia đã xuất hiện phản ứng, nói cách khác vị trí của cổ mộ ở ngay dưới nước quanh đây.

Phương Minh ở độ sâu này bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm, chỉ là qua lại bơi sắp tới phạm vi ba mươi mét, vẫn không phát hiện lối vào cổ mộ, điều này làm cho trong lòng của cậu hơi kinh ngạc.

"Không đúng, mình lại quên một nhân tố rất quan trọng."

Phương Minh đột nhiên nghĩ tới một điểm, cậu chỉ là nghe lời của lão giả kia thế nhưng lại quên mất, bất kể là cái mộ gì, khi hạ táng tất nhiên là có dựa theo phong thủy, bởi vì cổ nhân rất chú ý phong thủy.

Phương vị. . . Phương vị. . .

Tại nguyên chỗ suy tư một hồi, Phương Minh đột nhiên bơi về phía sau, sau nửa giờ, cảnh tượng ở đáy nước lại thay đổi, ở đáy nước không có bất kỳ hải tảo nào nữa nhưng lại có mấy cây trụ đồng.

"Quả nhiên là như vậy, Di Hình Chi Huyệt."

Có thể nói rằng, mộ địa cần phù hợp phong thuỷ, mà cổ mộ dưới nước càng đặc biệt quan trọng, nếu như lão giả kia không nói sai, vậy phía dưới vị trí lúc trước kia đúng là có cổ mộ, nhưng tuyệt đối không phải cửa vào, mà là cửa tử.

Phong thủy của mộ địa dưới nước cùng lục địa có chút khác biệt, lục địa chỉ cần tầm long định huyệt là có thể, nhưng thủy long cùng long mạch ở lục địa khác biệt, cho dù là mộ địa dưới nước nào cũng đều phải dựa vào vị trí đã định sẵn di chuyển về phía trước một chút khoảng cách, về phần phải cách bao nhiêu, vậy quyết định bởi quy tắc của mộ địa này.

Nguyên nhân rất đơn giản, phong thủy dưới nước chú ý một câu khẩu quyết: Trước long hậu sóng, mà hết thảy tất cả những nguyên tắc này đều là vì sóng nước, đương nhiên trong chuyện này khẳng định còn có nguyên nhân càng thêm thâm sâu hơn, chỉ là Phương Minh hiện nay vẫn chưa biết được.

Bơi tới trước một trụ đồng trong số đó, mặt trên có điêu khắc đồ án minh văn mà cậu xem không hiểu, nhưng phương vị xếp đặt những thứ trụ đồng này cậu cũng đã từng gặp trong Vu sư trong truyền thừa: Phong Thủy Trận.

Trận pháp này theo nước mà thiết lập, một khi có người xông vào trong trận pháp, người này sẽ sóng nước do trận pháp thúc giục công kích, sóng nước như đao trực tiếp cứa ngang qua người kẻ xâm nhập, coi như là cường giả Địa cấp xông vào đều là cửu tử nhất sinh(1).

(1)Cửu tử nhất sinh: chín phần chết một phần sống

Mà cái này còn không là khả năng cường đại nhất của Phong Thủy Trận, khả năng cường đại nhất của Phong Thủy Trận chính là hầu như không cách nào phá giải trận pháp từ bên ngoài, trừ phi rút cạn nước nơi này.

Nhưng rất hiển nhiên, dựa vào tình thế trước mắt mà nói khả năng này là chuyện không thể nào.

Chẳng lẽ muốn không đánh mà lui?

Phương Minh có chút không cam lòng, đối với cái cổ mộ này cậu đúng là tràn ngập hiếu kỳ, hiếu kỳ nguồn gốc của cổ mộ, hiếu kỳ nhà họ Trần rốt cuộc đã lấy gì từ trong cổ mộ này ra ngoài, mà lại bị trói chặt ở chỗ này, lại còn cách mỗi một đời lại phải hi sinh người trong tộc.

Cậu càng hiếu kỳ cái quỷ thuyền kia, còn có lai lịch của chiếc

hộp màu đen này...

Nhiều hiếu kỳ như vậy mới khiến cho cho cậu chọn tự mình xuống nước mạo hiểm, bằng không mà nói lấy tính tình của cậu là không thể nào hành động như vậy, đã biết dưới nước cất chứa nguy hiểm không lường được vẫn còn xuống nước.

"Năm đó tổ tiên nhà họ Trần khẳng định cũng là từng đến nơi này, hơn nữa cũng không hủy diệt trận pháp này, điều này nói rõ bọn họ là dựa vào những phương pháp khác đi vào, nhưng rốt cuộc là phương pháp kiểu gì đây?"

Phương Minh nhíu mày, trong đầu thật nhanh nhớ lại tất cả tin tức có liên quan tới trận pháp.

Phong Thủy Trận... Phong Thủy Trận...

Vài phút sau đó, trong mắt Phương Minh có tia sáng, bởi vì cậu đột nhiên nghĩ đến một khả năng, để nghiệm chứng khả năng này, cậu bơi tới trước một trụ đồng trong số đó, quan sát kỹ càng một lát, sau đó lại thay đổi một cái trụ đồng.

Tổng cộng sáu cái trụ đồng, mãi khi cậu bơi tới trụ đồng thứ năm cuối cùng Phương Minh mới có phát hiện, phía trên cái trụ đồng này có thiếu một khối, mà kích cỡ khối đồng bị thiếu hụt vừa vặn không sai lệch lắm với kích thước của chiếc hộp màu đen.

"Xem ra là bị mình nói bậy mà nói trúng rồi, chiếc hộp màu đen này quả nhiên là cái chìa khóa."

Đặt chiếc hộp màu đen lên trên trụ đồng, sau đó nặng nề vỗ xuống một cái, Phương Minh cả người bắt đầu đề phòng, vô cùng chăm chú quan sát tình huống phía trước.

Oanh!

Một dòng nước mạnh mẽ đột nhiên kéo tới, dòng nước này

trực tiếp đẩy Phương Minh đến phía trước, mà cùng lúc đó chính là, sáu trụ đồng bắt đầu chuyển động, ở trung tâm của trụ đồng xuất hiện một cái huyệt động, dòng nước đều hướng phía hang động chảy tới.

Cỗ lực hút này hút cả thân thể của Phương Minh vào bên trong, mà Phương Minh cũng không chống lại, vươn tay với lấy chiếc hộp màu đen trên trụ đồng, sau đó thân thể liền là theo dòng nước chảy vào trong huyệt động kia.

...

Đợi khi tầm mắt của Phương Minh lại có thể rõ ràng một lần nữa, cậu phát hiện mình bị kẹt ở một cái động dưới nước rộng không quá 1m, dòng nước cuốn cậu vào đều chảy ra khỏi cửa động này.

Vẩy vẩy những giọt nước trên người đi, Phương Minh đứng lên, đưa mắt bắt đầu quan sát bốn phía, phát hiện bản thân đã vào trong một cái sơn động, rất hiển nhiên đây là một cái sơn động do nhân công đào móc mà thành, bởi vì ở phía trước của cậu xuất hiện một loạt thềm đá.

Quỷ dị nhất là, ở trong sơn động dưới nước này, ánh sáng cực kỳ sung túc, nhưng Phương Minh lại không cảm giác được ánh sáng này là từ đâu tới.

Không do dự nhiều, Phương Minh liền bước lên thềm đá, cẩn thận đi về phía trước, đại khái đi mấy trăm bậc đá, trong lòng Phương Minh tính toán, xấp xỉ đã đi lên tới độ cao chừng 20m.

Nói cách khác, lúc trước cậu theo dòng nước cuốn vào, đã chìm xuống rất sâu.

Mười phút sau, Phương Minh ngừng lại, không phải phía trước không có đường, mà là vì ở một bên thềm đá có một tảng đá cao

hơn một trượng đứng sừng sững, trên đó viết một số chữ tượng hình.

Chữ tượng hình là chữ từ thời cổ xưa, Phương Minh cũng đã từng gặp một quyển ghi chép về chữ tượng hình từ vô số thư tịch mà sư phó đã cất giữ, chỉ là bởi vì chữ của thời đại kia cũng không nhiều, cho nên muốn suy đoán ý nghĩa của nó nhất định phải liên hệ với bên dưới.

Nhìn chằm chằm hàng chữ này nghiên cứu một phen, Phương Minh đại khái có thể đoán ra một chút.

Thủy Linh Đường, người sống ngừng bước, tự tiện xông vào bên trong, sinh tử tự phụ(2).

(2)Sinh tử tự phụ: sống chết tự chịu

Chữ thứ nhất là vẽ con cá, cho nên Phương Minh liền đoán hẳn là sinh vật có liên quan đến nước.

Chỉ là, nếu đã đến nơi này, chắc chắn cậu sẽ không bởi vì hàng chữ này mà buông tha.

Thế nhưng trước khi tiếp tục tiến về phía trước, Phương Minh bắt đầu vây quanh khối cự thạch(3) này quan sát đánh giá, càng xem càng kinh hãi, bởi vì lúc này cậu chú ý tới lai lịch của khối cự thạch này cũng không phải thứ tầm thường.

(3)Cự thạch: tảng đá lớn

"Thủy Thạch, một trong số Ngũ Hành Thạch, hơn nữa còn là Thủy Thạch lớn như vậy."

Phương Minh tắc tắc xưng kỳ, cái gọi là Ngũ Hành Thạch, đó là tảng đá có chứa năm loại thuộc tính khác nhau, theo thứ tự là kim mộc thủy hỏa thổ năm loại.

Ngũ Hành Thạch chủng loại không có định tính, tất cả đều được quyết định bởi thuộc tính nơi nó tồn tại, ví dụ như mượn một khối đá thông thường tới nói, dưới cơ duyên xảo hợp cũng có thể trở thành Ngũ Hành Thạch.

Trên thực tế, nếu như nói nghiêm túc, trên đời này tất cả tảng đá đều là Ngũ Hành Thạch, đều chứa một thuộc tính nào đó trong ngũ hành, nhưng chỉ có hàm lượng đạt được một trình độ nào đó mới có thể được xưng là Ngũ Hành Thạch.

Ngũ Hành Thạch có tác dụng rất lớn, ví dụ như khi nói tới mộ địa, mộ địa chú ý núi vây quanh nước, nếu có một khối Thủy Thạch bày ở nơi trước mộ 10m, có thể thay thế được một dòng suối nhỏ.

Mà Thủy Thạch lớn tới như vậy, tác dụng tương đương với một con sông rồi.

Điều kiện hình thành Ngũ Hành Thạch rất hà khắc, chí ít hiện nay giới tu luyện không có một người nào có thể định giá rõ ràng, nhưng trong giới tu luyện đều công nhận là, giá tiền giao dịch Ngũ Hành Thạch là tấc thạch tấc kim, một tảng Thủy Thạch lớn như thế thì hẳn phải tương đương với mấy tấn hoàng kim.

"Đại thủ bút nha."

Phương Minh đi quanh Thủy Thạch một vòng, chỉ là lập tức cậu liền sửng sốt một chút, bởi vì cậu phát hiện một hàng chữ ở dưới góc phải phía sau tảng đá kia, mà tên của người lưu chữ này làm cho cậu vô cùng kinh ngạc.

"Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ, danh bất hư truyền, nhưng không phải đạo của tôi, bỏ qua."

Lưu danh: Phương Chính.

Thấy tên này, trong lúc nhất thời Phương Minh không biết nên

nói cái gì cho phải, vừa mới từ trong miệng Lăng Phong nghe được tên của người này, thật không ngờ ở chỗ này lại gặp được chữ viết của vị này.

Hơn nữa, ý trong lời nhắn nhủ của vị này, cơ duyên ở bên trong không hợp với con đường tu luyện của ông ấy, lại một lần là lựa chọn bỏ qua.

Đây rốt cuộc là một người trâu bò tới mức nào nha.

Phương Minh đột nhiên có một loại xung động, cậu rất muốn gặp một lần vị ngưu nhân(4) tên Phương Chính này, hạt giống Vu Sư tiện tay liền có thể tặng người, hiện tại đến nơi này, lại chướng mắt với cơ duyên nơi này.

(4)Ngưu nhân: người trâu bò, rất lợi hại tài giỏi

Sơn Hà Chi Điện, Đông Hải Long Mộ, chỉ là dựa theo cái tên này cậu có thể nghe ra cái cổ mộ này tuyệt đối là có địa vị phi phàm, bên trong nếu là có cơ duyên nhất định cũng là cơ duyên lớn.

Cười khổ một hồi, Phương Minh lúc này mới thu suy nghĩ ảo tưởng của bản thân, mặc kệ ngưu nhân này có để ý cơ duyên bên trong hay không, cậu cũng là muốn xông vào một lần.

Đi về phía trước.

Thềm đá biến mất, ở trước mặt Phương Minh xuất hiện một cái vực sâu, đối diện vực sâu này là một mảnh sương trắng mịt mờ, về phần phía dưới vực sâu càng là âm u thăm thẳm, sâu không thấy đáy.

Ở bên trong vực sâu này chỉ có một sợi dây xích, nói cách khác muốn đi qua vực sâu này chỉ còn cách giẫm lên xích sắt hoặc là cầm lấy xích sắt này rồi đi qua.

Chỉ là, Phương Minh chợt nở nụ cười, nguyên nhân là bởi lúc này ánh mắt của cậu nhìn lên phía trên, trong mắt có tinh quang.

"Vẫn là phải cảm tạ vị ngưu nhân kia, nếu không nhờ vậy thiếu chút nữa thì bị lừa."

Phía trên đầu cậu, trên đỉnh của thạch bích này có một cái điểm lồi không dễ thấy, nếu như không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được, mà Phương Minh sở dĩ sẽ chú ý tới, là bởi vì cậu nhớ tới lời nhắn của vị ngưu nhân kia.

Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ.

Nếu là thông thiên, như vậy hẳn là phải hướng lên trên đấy, hơn nữa lúc trước cậu đi thềm đá cũng là không ngừng hướng lên trên, bởi vì hai yếu tố này, cẩn thận tỉ mỉ quan sát quả nhiên là có phát hiện.

Thạch bích cũng không cao, Phương Minh chỉ nhảy lên một cái là có thể chạm tới điểm lồi, ngón tay phát lực, đè mạnh điểm lồi xuống, sau đó, vực sâu xuất hiện biến hóa, từ dưới vực sâu chậm rãi mọc lên từng tòa thạch đài(5), tổng cộng chín tòa, mà mỗi một tòa thạch đài đều có một vật, vẻn vẹn chỉ là thấy vật trên thạch đài thứ nhất, Phương Minh cả người liền bị chấn động.

(5)Thạch đài: bệ đá

Chương 338: Phụ thân của Trần Tiềm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Chín thạch đài hình tròn, từ phía dưới vực sâu chậm rãi hiện lên, Hình dáng của thạch đài đầu tiên khiến Phương Minh chấn động.

Kim quang rực rỡ chói mắt, thạch đài đầu tiên có đường kính trên mười thước trưng bày rất nhiều hoàng kim châu báu, cho dù là Phương Minh cũng có lúc nhất thời động lòng.

Mấu chốt nhất là, những thứ vàng bạc châu báu này đối với Phương Minh mà nói chỉ cần giơ tay là lấy được, bước tới một bước là ôm được vào lòng.

Một lúc sau, Phương Minh mới nhìn sang thạch đài thứ hai, ở đây chỉ có một thứ duy nhất, chính là một cái bình ngọc.

Bình ngọc trong suốt làm cho Phương Minh có thể nhìn thấy bên trong là bích lục đan dược, cửu chuyển thành thánh đan, một trong tam đại thần dược của giới tu luyện, nghe đồn người bình thường dùng chỉn viên liền có thể trực tiếp trở thành địa cấp cường giả, có thể nói là thần dược đã thất truyền.

Ánh mắt của Phương Minh có chút hừng hực, vàng bạc tài bảo hắn còn có thể khống chế được, thế nhưng cửu chuyển thành thánh đan này quả thực là thứ mà hắn cần.

Không chỉ bởi vì ... đan dược này có thể tạo nên một vị địa cấp cường giả, đối với Phương Minh mà nói, cửu chuyển thành thánh đan được xưng là đan dược đặt móng, đối với tu luyện giả mà nói, nhất là nhân cấp hậu kỳ cường giả, nếu như có thể dùng cửu chuyển thành thánh đan bước vào địa cấp cường giả, căn cơ sẽ cực kỳ ổn.

Căn cơ, quan hệ đến việc một người có thể đi bao xa, tu luyện giả có thể không chú ý, thế nhưng những đại thế lực kia vô cùng lưu ý, mà Phương Minh cũng từ sư phụ hắn mới biết được những thứ này, nếu như căn cơ không tốt, cho dù có thể đột phá cũng không cần đột phá làm gì nữa.

Trên thạch đài thứ ba, bày một bản vẽ, một bản đồ non sông, ở bên cạnh hình vẽ này cò bày một cái hổ phù, tuy Phương Minh không biết cái hổ phù này là cái gì, thế nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, đây cũng là tượng trưng cho quyền lực.

Tiền tài, thực lực, quyền lực, ba đồ vật trên thạch đài hình tròn đại biểu cho cái ba thứ này, cũng cơ hồ là thứ mà trong lòng tất cả mọi người theo đuổi.

Thạch đài thứ tư, Phương Minh nhìn sang, kết quả lại phát hiện nơi đó rỗng tuếch, rất hiển nhiên đồ vạt trên thạch đài thứ tư bị người ta lấy đi rồi.

Trên thạch đài thứ năm, bởi vì cách khá xa, hơn nữa có sương mù dày đặc nên Phương Minh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một góc, hình như là một gốc cây, bởi vì hắn thấy được lá cây.

"Người tới là khách, có thể chọn một thứ mang đi, chớ nảy lòng tham. "

Ở tầng đầu tiên phía trên bệ đá, nổi lên một hàng chữ, nhìn thấy hàng chữ này Phương Minh sửng sốt một chút, cái này cùng chữ trên tấm bia đá lúc trước biểu đạt ý tứ tương phản, lúc trước

là cảnh cáo, đến đây liền trở thành hoan nghênh.

Phương Minh bước lên thạch đài đầu tiên, hắn chỉ liếc mắt nhìn những vàng bạc châu báu này một cái, liền tiếp tục cất bước đi về phía thạch đài thứ hai.

Cửu chuyển thành thánh đan, ba giây sau đó, Phương Minh vẫn lựa chọn tiếp tục.

Giang sơn hổ phù, Phương Minh càng không ngừng lại.

Thạch đài thứ tư trống rỗng, thạch đài thứ năm, một cây bồ đề, hơn nữa trên cây bồ đề còn có ba quả bồ đề.

Năm đó Thích Ca Mâu Ni dưới cây bồ đề chứng đạo, một lần hành động trở thành Phật tổ đứng đầu ngũ phương, quả bồ đề này đối với Phật tử mà nói chính là thánh vật, mấu chốt nhất là Phương Minh có thể cảm nhận được quả bồ đề này ẩn chứa năng lượng kinh khủng.

Đây là phật gia chí bảo.

Bất quá một phút đồng hồ sau, Phương Minh vẫn bỏ qua tiếp tục cất bước đi về phía trước, bước lên thạch đài thứ sáu.

"Ta có một pháp thuật, có thể sống mãi. "

Tren thạch đài thứ sáu chỉ có một câu nói như vậy, trừ cái đó ra chính là một quyển sách cổ không biết được làm bằng vật liệu gì đang để mở.

"Sống mãi, tuy hấp dẫn người ta, nhưng hiện tại không phải là thứ mà ta mong muốn theo đuổi. "

Phương Minh lắc đầu, bước lên thạch đài thứ bảy

"Ta có một pháp thuật, có thể đảo ngược thời không, không lưu tiếc nuối. "

Thời không đảo ngược, trở lại quá khứ, làm cho những điều từng tiếc nuối không xảy ra nữa.

Nhìn thấy nội dung mà quyển sách cổ này giới thiệu, Phương Minh cũng động tâm, bất quá đối với hắn hiện tại mà nói, không cần trở lại quá khứ.

Tiếp tục tiến lên.

Thạch đài thứ tám!

"Ta có một bí quyết, có thể điên đảo sơn hà, nhật nguyệt thất sắc. "

Vẫn không dừng lại, Phương Minh bước lên thạch đài thứ chín.

Thạch đài này cũng rỗng tuếch, bất quá cũng có một câu nói tương tự.

"Phía trước không đường, chớ nảy lòng tham, mau lui, mau lui! "

Bãi đá phía trước chính là sương mù dày đặc, đây đã đối diện với vực sâu rồi, nhưng Phương Minh nhếch khóe môi lên mỉm cười, bước tới một bước.

Vừa bước ra một bước, Phương Minh không đứng vững, trong sương mù liền có thêm một luồng kình phong quất tới, Phương Minh nghiêng người một cái, vỗ ra một chưởng.

Phanh, một đạo thân ảnh rút lui cực kỳ thoăn thoắt, bất quá Phương Minh lập tức đưa tay chộp một cái, trên tay có thêm một dúm lông trắn.

"Vượn hay khỉ? "

Phương Minh không dám xác định, nhưng từ thân ảnh còn có

nhúm lông này, có điểm giống như vượn hoặc khỉ, mà đây cũng là nhắc nhở hắn, cái cổ mộ này cũng không phải là không có những sinh linh khác tồn tại.

Không tiếp tục tiến lên, Phương Minh nhìn về phía bên cạnh, bởi vì tại đây cũng có một tấm bia đá, mặt trên cũng khắc lại một hàng chữ.

"Nhân sinh cửu dục, thủ kỳ trung nhất vật tiện tướng hóa thân vi viên, thử hậu vĩnh thế thủ hộ vu thử, hạnh tâm trung vô cầu, phương năng đạp thượng thử ngạn -- phương chính." - Phương Chính

*(Lấy đi một thứ trong chín đồ vật tượng trưng cho ham muốn của đời người liền hóa thân thành vượn, từ nay về sau bảo vệ những thứ này, không cầu may mắn mố có thể bước chân lên bờ". - Phương Chính.)

Nhìn thấy dòng chữ nhắn lại trên tấm bia đá, Phương Minh bừng tỉnh đại ngộ, thì ra phái sau toàn bộ đồ vật trên chín thạch đài đều bị kẹt lại. Ngưu nhân cũng giống như hắn không có lấy đi bất luận một món đồ gì, như vậy đồ vật trên thạch đài thứ tư là ai lấy đi?

Tổ tiên của Trần gia?

Nếu như dựa theo hàng chữ này mà phỏng đoán, như vậy con vượn lúc nãy là do tổ tiên của Trần gia biến thành?

"Nếu như ngươi nhìn thấy văn tự này, ta nói cho ngươi biết một điều, mắt thấy chưa chắc là thật, tai nghe chưa chắc là thật. "

Nhìn thấy hàng chữ mà ngưu nhân lưu lại, Phương Minh cười một tiếng, hắn không nghi ngờ Ngưu nhân này, bởi vì đối phương ngay cả cơ duyên trong này cũng không muốn, không thể nào lừa gạt mình.

Ở trong sương mù, cẩn thận di chuyển không đến khoảng trăm thước, sương mù dày đặc bắt đầu chậm rãi tiêu tán, mà đúng lúc này, một tiếng chuông đột nhiên vang lên, truyền tới tai của Phương Minh.

Tiếng chuông vừa vang lên, toàn bộ sương mù dày đặc hoàn toàn biến mất, tình huống phía trước hiển lộ rõ ràng trước mặt Phương Minh, cũng chính bởi vì thấy rõ tình huống phía trước, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút.

Một tòa quan tài bằng đồng xanh cứ như vậy trôi lơ lững trước mặt của hắn ở khoảnh cách cách mặt đất khoảng một trăm thước, cái quan tài bằng đồng này bị mấy trăm ổ khóa xiềng xích lại, mà số xiềng xích này cũng không thấy được điểm cuối ở đâu.

Đồng thời, bên dưới quan tài bằng đồng, hơn mười con vượn lông trắng đang thành tín đi tới bên kia, thậm chí còn có hai con vượn đi qua bên cạnh hắn, nhưng cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ đi về phía quan tài bằng đồng.

Cooang!

Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên, lúc này tất cả vượn trắng đều quỳ dưới quan tài bằng đồng, sắc mặt thành kính, nhưng thân thể cũng đang không ngừng run.

Đây là người của Trần gia?

Phương Minh có chút không dám tin tưởng, nếu như nói những người này đều là người Trần gia, như vậy chủ nhân của cổ mộ lợi hại, đem người biến thành vượn, hơn nữa đời đầu tiên của Trần gia tính cho đến bây giờ đã có mấy trăm năm rồi, lại còn sống, đây cơ hồ là một loại hình thức sống mãi rồi.

Phương Minh không dám xác định, bất quá hắn vẫn đi về phía quan tài bằng đồng xanh, chỉ là khi hắn cách quan tài bằng đồng

xanh còn có mười mấy thước, ở dưới chân của hắn, đột nhiên rớt xuống một cái viên đá.

Phương Minh nhìn sang phái phía bên phải, tại khúc quanh, có một người đàn ông trung niên trốn dưới bóng tối của vách đá.

Rất hiển nhiên, viên đá này chính là do người đó ném tới, Phương Minh trầm ngâm một chút, xoay người di về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên thấy Phương Minh đi về phía hắn, không đợi tại chỗ, mà xoay người đi về phía mặt khác của vách đá, cuối cùng, tới một cái cửa động của tiền triều vẫy vẫy tay với Phương Minh rồi biến mất.

"Cậu là ai? "

Khi Phương Minh đi tới cửa động, người đàn ông trung niên kia đang đứng ở bên trong cửa hang, đè thấp thanh âm, hỏi.

"Ông là ai?" Phương Minh hỏi lại.

"Cậu không bị tiếng chuông này hấp dẫn, nhưng cậu không phải là người của Trần gia ta, bởi vì thời gian không chính xác, cậu rốt cục là ai? "

Nghe người đàn ông nói, Phương Minh trầm mặc một chút, sau đó từ trong ngực lấu ra một chiếc hộp màu đen.

"Đây là. . . Cậu tại sao có thể có thứ này? "

Nhìn thấy chiếc hộp màu đen, người đàn ông trung niên thần tình rất là kích động, "Đây là đồ của Trần gia ta, làm sao rơi vào tay cậu. "

"Trần Thắmg đưa cho tôi, bởi vì hắn không có cách nào đi vào nơi này. "

Phương Minh lúc nói xong lời này, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên, mà người đàn ông trung niên sau khi nghe Phương Minh nói, sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, "Trần Thắng, con ta không phải là Trần Thắng, ta đặt tên cho hắn là Tiềm. "

"Kha kha, tôi nói nhầm trong chốc lát thôi. "

Phương Minh có chút xấu hổ, nhưng ở nơi này hắn nhất định phải xác định thân phận của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên hình như không phát hiện ra Phương Minh đang giấu giếm tâm tư, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ sốt ruột, "Tiềm nhi hắn hồ đồ a, ta biết hắn muốn làm gì, nhưng chuyện này căn bản là không có khả năng thành công, Trần gia chúng ta là bị nguyền rủa rồi. "

"Chú Trần, có thể nói rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tổ tiên của Trần gia là gặp phải cái gì, còn có cái cổ mộ này rốt cuộc có lai lịch gì? Chôn cất người nào? "

"Cậu là bạn của Tiềm nhi?" Phụ thân của Trần Tiềm đánh giá Phương Minh, "Cậu có thể vào đây, vậy hẳn là người tu luyện, bất quá ta cũng phải nói cho cậu biết, cậu không nên tới. "

"Cậu có nhìn thấy những con vượn trắng này không, ta đã từng tận mắt thấy một vị cường giả ngự kiếm phi hành tới chỗ này, nhưng cuối cùng không phải là hóa thành vượn trắng sao? Quỳ dưới chân của ma quỷ dưới chân."

"Những con vượn trắng này không phải là người Trần gia?" Phương Minh hơi kinh ngạc.

"Dĩ nhiên không phải." Phụ thân của Trần Tiềm lắc đầu, "Kỳ thực, nói theo một ý nghĩa nào đó, người Trần gia chúng ta có thể gọi là người canh giữ cổ mộ, mặc dù là bị ép làm."

Cũng có lẽ là bởi vì lâu rồi không có người cùng nói chuyện, phụ thân của Trần Tiềm nói rất nhiều, nói hồi lâu sau mới vào vấn đề chính.

"Lại nói tiếp, từ tổ tiên của Trần gia ta, tổ tiên của Trần gia lúc đó là chạy trốn chiến loạn tới chỗ này, chẳng qua là khi tổ tiên của Trần gia đến nơi này, thì con sông này dâng lên lũ lụt, thôn dân nơi này cảm thấy là Trần gia chúng ta mang đến tai hoạ, cho nên phải trói Trần gia chúng ta tế hà bá. "

Lúc đó tổ tiên của Trần gia vì tự bảo vệ mình, đã cam đoan với thôn dân, nhất định sẽ đàm phán ổn thỏa với hà bá, để hà bá bớt giận, mà cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Trần gia mới có quan hệ với cổ mộ.

Chương 339: Một cung điện một cổ mộ

Tổ tiên của Trần gia vì tự cứu, trước khi lũ lụt tràn lan đi tới một cái miếu thờ, mà miếu được người dân bản xứ gọi là miếu hà bá, bởi vì trong miếu tế bái Long thần, là nơi để các thôn dân khẩn cầu mưa thuận gió hoà.

Tổ tiên của Trần gia đến trước miếu quỳ lạy, hy vọng Long thần có thể bảo vệ Trần gia bọn họ, nhưng điều khiến Tổ tiên của Trần gia không có nghĩ tới là, lần đó, Long thần thực sự hiển linh, nói cho Trần gia một phương pháp giải quyết.

Nếu muốn khiến lũ lụt rút lui, người Trần gia phải tới một chỗ, bởi vì nơi đó có một vật, thứ này có thể thao túng nước sông, làm cho nước sông rút lui.

Đối với Tổ tiên của Trần gia khi đó mà nói bọn họ đã là không còn đường lui, coi như là núi đao biển lửa bọn họ cũng phải xông vào một lần.

Căn cứ chỉ dẫn của Long thần hiển linh, vật kia giấu trong sơn động, mà sơn động này vốn là bị một tảng đá lớn ngăn lại, chính trận lũ lụt này cuốn cự thạch đi, lộ ra lối vào đích thực của sơn động.

Tổ tiên của Trần gia nghe lời đi tới bên trong hang núi này, chuyện gặp phải sau đó cũng rất đơn giản, Tổ tiên của Trần gia đi vào cổ mộ này ngoài ý muốn, chỉ bất quá Tổ tiên của Trần gia cũng không có may mắn nhìn thấy thạch đài, mà là lọt vào trong vực sâu.

Đến khi Tổ tiên của Trần gia tỉnh lại, một thanh âm ở trong tai của hắn vang lên, thanh âm này hỏi Tổ tiên của Trần gia có nguyện ý làm người canh giữ cổ mộ không, nếu như nguyện ý, Trần gia chẳng những sẽ trở thành người canh giữ cổ mộ, là quan trọng hơn là còn trở thành người trấn giữ con sông này, cũng chính là người điều khiển được con sông này.

Đối với Tổ tiên của Trần gia thời điểm đó mà nói, đạo thanh âm này không thua gì gặp mưa khi trời hạn hán, là cứu cánh của họ, không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, cho nên, Trần gia lấy được chiếc hộp màu đen kia.

Có chiếc hộp màu đen này, Trần gia rốt cục cũng khiến nước sông rút lui, bất quá từ đó về sau, Trần gia cũng bị cột chặt vào cái cổ mộ này, cách mỗi một đời người Trần gia nhất định phải vào cổ mộ.

Tổ tiên của Trần gia sau khi qua đời, thế hệ sau của Trần đã từng làm trái lời hứa, nhưng, tiếp theo đó cả một thế hệ của Trần gia cơ hồ là chết hết, chỉ còn lại một người, hơn nữa đều là chết một các quỷ dị trên sông.

Cũng chính là từ một khắc kia trở đi, người Trần gia mới trở thành con một mấy đời, người Trần gia cũng không dám có suy nghĩ làm trái lời hứa trong đầu, bởi vì bọn họ sợ vi phạm một lần, Trần gia thực sự bị diệt tuyệt.

Nghe phụ thân của Trần Tiềm nói, Phương Minh nghĩ tới cái đầu rồng trên thuyền, rất hiển nhiên đầu rồng kia chính là hà bá mà trước đây Tổ tiên của Trần gia tìm được rồi.

"Nhiệm vụ của người canh giữ Cổ mộ là gì? "Phương Minh nhìn phụ thân của Trần Tiềm, dò hỏi.

"Nhiệm vụ của Trần gia Chúng ta kỳ thực cũng rất đơn giản, đó chính là trông coi chiếc quan tài bằng đồng xanh kia, chiếc kia

quan tài bằng đồng xanh chính là chủ nhân của cổ mộ này.

Nhưng nó cũng không phải là ở nơi đó mãi mãi, mà là cách mỗi mười năm mới xuất hiện một lần, khi nó xuất hiện Trần gia chúng ta phải đến đây, bảo vệ an toàn cho nó. "

Phương Minh lâm vào suy nghĩ, quan tài bằng đồng xanh tạo cho hắn một loại cảm giác rất quỷ dị, trực giác nói cho hắn biết, không nên đến gần cái quan tài bằng đồng này thì tốt hơn.

"Người Trần gia cũng không rõ ràng Lai lịch của Cái cổ mộ này lắm? "

"Không biết. "

"Tuy nói là người canh giữ cổ mộ, nhưng chúng ta đối với cổ mộ còn không hiểu bằng một vài người xâm nhập. “Sau khi phụ thân của Trần Tiềm nói đến đây, trên mặt cười khổ, "Lại nói tiếp cậu có thể không tin, Trần gia chúng ta có nhiều người vào đây như vậy, nhưng phạm vi hoạt động của chúng ta chỉ giới hạn trong khu vực này, không thể rời khỏi.”

"Bất quá, dựa theo suy đoán của chúng ta, cái cổ mộ này có niên đại từ rất xa xưa rồi, bởi vì chúng ta từ trên người của những người biến thành vượn này phát hiện một đặc điểm, đại khái cứ một trăm năm lông trên người lũ vượn lạo mọc dài thêm một tấc, mà bộ lông dài nhất của con vượn đứng đầu kia cũng dài hơn một thước rồi, có thể tưởng tượng được cái cổ mộ này tồn tại bao lâu rồi. "

Trăm năm một tấc, một mét chiều dài chính là gần ba ngàn năm.

Phương Minh hiểu ý của phụ thân Trần Tiềm ý, đây vẫn chỉ là phát hiện của Tổ tiên Trần gia sau khi vào đây, ai biết trước khi Tổ tiên của Trần gia vào đây, liệu có con vượn nào già hơn đã qua đời

không.

Ngoài ra còn có một điểm rất quan trọng, thông thường một cái cổ mộ sau khi xây xong, một đoạn thời gian ban đầu sẽ không có người tới, dù sao có thể kiến tạo một cái cổ mộ có kích thước khổng lồ như vậy, có thể tưởng tượng được thực lực của chủ nhân cổ mộ lúc còn sống.

Cường giả như vậy cho dù chết rồi, cũng có thể uy hiếp mãi mãi, nếu như nói, cái cổ mộ này phỏng đoán chừng xuất hiện cách đây bốn ngàn năm.

"Những năm gần đây, mọi người Trần gia không có nghĩ đến việc rời đi? "

Phương Minh cười nhìn về phía phụ thân của Trần Tiềm, mà phụ thân của Trần Tiềm gật đầu, "Nếu cậu là bạn của Tiềm, ta đây cũng sẽ không che giấu,Trần gia làm sao có thể buông bỏ, những năm gần đây cũng nghiên cứu ra được một chút manh mối, trên thực tế nếu muốn để cho ta Trần gia thoát được chỉ có một biện pháp, đó chính là hủy diệt quan tài bằng đồng, chỉ có như vậy Trần gia ta mới có thể thoát được."

"Hủy diệt quan tài bằng đồng? Tiêu diệt chủ nhân của cổ mộ này? "

"Không sai, chỉ có như vậy thì lời hứa sẽ không còn hiệu lực, dù sao chủ nhân cổ mộ cũng bị hủy diệt rồi, như vậy ở lại trông coi cổ mộ cũng sẽ không còn ý nghĩa, Trần gia ta hiển nhiên là có thể thoát được. "

"Bất quá, Trần gia ta thân là người bảo vệ, không có cách nào động tâm đối với cái quan tài bằng đồng xanh này, nếu không sẽ gặp phải phản phệ, chúng ta còn chưa kịp tới gần quan tài bằng đồng xanh liền sẽ phải chịu trách phạt."

Sau khi nói đến đây, phụ thân của Trần Tiềm đột nhiên nhìn Phương Minh khom người vái một cái, "Cậu là bạn của Tềm nhi, hy vọng có thể hỗ trợ cứu Trần gia của ta, cái mạng này của ta không sao, nhưng ta không muốn nhìn thấy con cháu đời đời của Trần gia đều chết trong cổ mộ."

Phụ thân của Trần Tiềm mang trên mặt vẻ thành khẩn, Phương Minh vội vã né tránh, "Chú Trần, chú nói quá lời rồi, nếu như có thể giúp mà nói tôi nhất định sẽ giúp, bất quá quan tài bằng đồng xanh có chút tà môn, tôi cũng không nắm chắc. "

"Nếu như nguy hiểm, tôi hiển nhiên sẽ không để cho cậu giúp một tay, không thể vì Trần gia ta mà khiến cậu gặp nguy hiểm, bất quá cậu là tới đúng lúc, sau một canh giờ nữa, cái quan tài bằng đồng xanh này sẽ tự động mở ra, mà khi đó phòng ngự của quan tài bằng đồng là kém nhất, sứ mệnh của Trần gia chúng ta chính là bảo vệ quan tài bằng đồng xanh lúc đó. "

Phương Minh hiểu ý của phụ thân Trần Tiềm rồi, phụ thân của Trần Tiềm là người bảo vệ, không có cách nào động thủ với tồn tại bên trong quan tài bằng đồng xanh, mà vào thời điểm quan tài bằng đồng xanh mở ra, để mình ra tay, mà người bảo vệ là ông ấy đến lúc đó không bảo vệ cái quan tài bằng đồng xanh này.

"Tôi có thể thử xem. "

Trầm mặc một chút, Phương Minh cuối cùng cũng đồng ý.

"Cảm ơn, thật cám ơn cậu. "

Phụ thân của Trần Tiềm vẻ mặt kích động ngỏ ý cảm ơn, Phương Minh khoát tay áo, hắn ra tay không chỉ vì trợ giúp Trần gia, mà là bởi vì cái quan tài bằng đồng này cho hắn một loại cảm giác cực kỳ tà môn, thứ tồn tại trong quan tài bằng đồng xanh này tựa hồ là đang dùng một phương thức nào đó kéo dài tánh mạng của mình, nếu quả thật như vậy đến khi hắn sống lại sợ rằng cả

thế giới đều phải đại loạn.

Thời gian kế tiếp, phụ thân của Trần Tiềm cặn kẽ kể lại mọi chuyện với Phương Minh mà Phương Minh cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Một giờ nói nhanh cũng nhanh, nói chậm cũng chậm, khi Phương Minh mở mắt lần nữa, một tiếng chuông lại vang lên.

"Tới rồi. "

Nét mặt của phụ thân Trần Tiềm trở nên kích động, trên tay của hắn bưng một chén máu, "Đây là máu trích từ tim của nhiều đời canh giữ cổ mộ của Trần gia ta, một hồi ngươi đem máu này thoa lên người, như vậy ngươi mới có thể lại gần chiếc quan tài bằng đồng xanh kia. "

Nhìn chén máu trước mắt, Phương Minh trong lòng cũng hiểu được, sợ rằng người của Trần gia từ lâu đã đoán trước sẽ có cảnh này rồi, nếu không cũng sẽ không có chén máu này.

Máu trích từ tim, người bình thường bất quá củng chỉ cho được vài giọt, hơn nữa máu này rất khó bù lại, cho nên một chén máu này là người của mỗi một đời Trần gia để lại, cái này đã nói lên người Trần gia từ lâu đã chuẩn bị làm chuyện này.

Đem chén máu này bôi lên trán của mình, Phương Minh đi ra cửa động này, tiến về phía quan tài bằng đồng.

Lúc này, lũ vượn trắng đã nằm úp sáp rạp trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một cái, mà xiềng xích khóa quan tài bằng đồng cũng bắt đầu lay động, sau khi tiếng kim loại vang lên chập chờn một hồi, nắp quan tài bắt đầu bị những xiềng xích này chậm rãi di chuyển, cuối cùng, toàn bộ quan tài bằng đồng hoàn toàn bị mở ra.

Chính là thời điểm này!

Phương Minh trong mắt có một đạo tinh quang hiện lên, nhảy lên một xái, nắm trong một sợi xích trong đó hướng phía quan tài bằng đồng vạch tới, mà đến tận cuối cùng lũ vượn trắng đều không có bất kỳ cử động nào, không biết Phương Minh đang tới gần.

Năm thước, bốn thước, ba thước...

Cách quan tài bằng đồng càng ngày càng gần, Phương Minh càng có thể cảm nhận được cổ khí tức tà ác, năng lượng vu sư trong cơ thể Vu sư cũng bắt đầu vận chuyển, bất quá khi thân thể Phương Minh cách quan tìa bằng đồng chỉ có một mét, từ bên trong quan tài bằng đồng đột nhiên truyền đến một cổ lực hấp dẫn kinh khủng, lực hấp dẫn này trực tiếp hút Phương Minh vào quan tài.

Cách đó không xa, phụ thân của Trần Tiềm nhìn thấy Phương Minh bị hút vào bên trong quan tài, đột nhiên cất tiếng cười to, cười rồi lại cười, nước mắt cũng theo tiếng cười rơi xuống.”

"Ông trời thấy thương cảm, Trần gia ta rốt cục cũng được giải phóng. "

Tiếng cười càn rỡ như vậy làm cho lũ vượn trắng nhao nhao đứng lên, chỉ là những con vượn trắng này đều nhìn về phía phụ thân của Trần Tiềm với ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

"Một đám súc sinh lông lá, cút cho ta. "

Một tiếng quát lớn, lũ vượn trắng dĩ nhiên nhao nhao chạy khỏi nơi này, phảng phất phụ thân của Trần Tiềm đối với bọn họ mà nói là ma quỷ đáng sợ đến dường nào.

"Đừng trách ta lừa dối cậu, nếu như không lừa gạt cậu vào bên trong quan tài, Trần gia ta sẽ không còn cách nào giải thoát, chỉ có thể hi sinh cậu. "

Phụ thân của Trần Tiềm nhìn về phía quan tài bằng đồng, tuy nói như vậy, nhưng trong lời nói không có nửa điểm áy này, ngày này hắn chờ đợi đã lâu, hoặc là nói chính xác hơn là Trần gia bọn hắn đã âm mưu từ lâu rồi.

"Rốt cục có thể rời khỏi cái cổ mộ chết tiệt này rồi, bất quá tại trước đây, Trần gia ta muốn những năm tháng mất đi quay lại.

Thần tình của phụ thân Trần Tiềm kích động, không có nhìn cái quan tài bằng đồng nữa, tay đặt trên vách đá xoa bóp vài cái, một cái cửa ngầm xuất hiện, thân ảnh của hắn đi vào trong đó biến mất.

Còn như chiếc quan tài bằng đồng xanh kia, sau khi đem Phương Minh hút vào, xích sắt lay động, nắp quan tài lại một lần nữa chậm rãi kéo về, cuối cùng ầm vang một tiếng triệt để đóng lại.

...

Bên trong quan tài bằng đồng, Phương Minh tuy là trong lòng sốt ruột, nhưng không có rối loạn chút nào, bị hút vào quan tào bằng đồng, trước tiên chính là bắt đầu quan sát cái quan tài này.

Quan tài bằng đồng đại khái dài ba mét, mà toàn bộ trong quan tài không có vật gì, đến khi nắp quan tài khép lại, càng là biến thành một màu đen kịt.

"Ngươi có bằng lòng đi theo ta không? "

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột xuất hiện ở bên tai Phương Minh, Phương Minh vểnh tai, lại không cách nào phát hiện khởi nguồn của giọng nói, thật giống như giọng nói này này trực tiếp từ trong đầu của hắn vang lên.

"Ngươi có bằng lòng đi theo ta không? "

Giọng nói vang lên lần nữa, lúc này đây Phương Minh không đi tìm khởi nguồn của giọng nói, trực tiếp đáp: "Không đi theo. "

Yên lặng, mười mấy giây sau giọng nói mới vang lên lần nữa, "Không đi theo, chỉ có chết. "

"Nếu ngươi có thể giết chết ta còn nói nhiều như vậy làm gì? "

Phương Minh mang trên mặt nét cười nhạt, "Nếu như ta đoán không lầm, ngươi là cửa ải cuối cùng của cổ mộ này rồi, từ khi mới bắt đầu, cơ quan nơi này đều chỉ dựa vào mê hoặc để đối với người tới đây, thạch đài cũng vậy, mà ngươi nơi đây cũng vậy, nhưng chỉ cần có thể giữ được tâm mình, ngươi không thể làm gì được ta."

Giờ khắc này Phương Minh nhớ lại lời nói của ngưu nhân kia, mắt thấy chưa chắc là thật, tai nghe chưa chắc là thật.

Hơn nữa từ đầu tới đuôi hắn gặp phải đều là đưa người ta rơi vào mê hoặc, nhưng quan tài bằng này không có mê hoặc, cho nên điều đó đã nói rõ vấn đề rồi.

"Nếu như ta đoán không lầm, đây cũng là cửa ải cuối cùng của cổ mộ rồi, nhưng người Trần gia không biết điều này, cho là bọn họ đã nhìn thấu cái cổ mộ này rồi."

Phương Minh cười nhạt, phụ thân của Trần Tiềm tự cho là hắn trúng kế, nhưng không biết hắn lúc trước đã phát hiện được chỗ không đúng.

Đầu tiên, Trần gia nếu như là người bảo vệ cổ mộ như ông ấy nói, bọn họ thoát đi chỉ sẽ phải gánh chịu nghiêm phạt, như vậy khi mình tới gần quan tài bằng đồng xanh này, người Trần gia không ngăn cản, chắc cũng sẽ phải chịu cắn trả, lấy năng lực của cổ mộ làm được điều này cũng không khó.

Người bảo vệ cổ mộ sẽ phản bội, người xây dựng cổ mộ sẽ

nghĩ tới điều này, tất nhiên là sẽ có phòng bị.

Giống như Phương Minh từng nghe sư phụ hắn nói qua, một vị vương hầu thời cổ đại sau khi chết, sẽ để lại một nhóm người làm người bảo vệ mộ cho mình, vì sợ nhóm người phản bội, cố ý yểm bùa chú lên bọn họ, nếu nhóm người bảo vệ mộ và đời sau của họ phản bội, đối với cổ mộ có lòng bất chính, chính là sẽ phải gánh chịu đau đớn như bị ngàn vạn con kiến cắn nuốt trái tim.

Chỉ một vương hầu cũng có thể làm được điều này, huống chi là một cái cổ mộ như vậy.

Người Trần gia không rõ, thế nhưng Phương Minh lại biết rõ người Trần gia tự cho là bọn họ hiểu cái cổ mộ này, nhưng bất quá là vẫn bị che tai bịt mắt mà thôi, người thật sự hiểu cái cổ mộ này chỉ có ngưu nhân kia mà thôi.

Quan tài bằng đồng khôi phục sự yên tĩnh vốn có, cũng không biết qua bao lâu, Phương Minh đột nhiên cảm giác được hai mắt tỏa sáng, phía trên nắp quan tài đột nhiên xuất hiện ánh sáng, sau đó toàn bộ quan tài truyền đến tiếng dịch chuyển.

Quan tài bằng đồng đang di chuyển!

Đây là phán đoán của Phương Minh, mà theo chuyển động của quan tài bằng đồng, toàn bộ quan tài trở nên cực kỳ bất ổn, cực kỳ dằn xóc, loại lắc lư giằng co này đại khái mất mấy phút, ngay sau đó liền khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Chàng trai trẻ, chúc mừng ngươi, thông qua khảo nghiệm. "

Ánh Sáng xuất hiện lần nữa, ánh mắt của Phương Minh lại khôi phục bình thường, nắp quan tài hạ xuống, Phương Minh đứng lên, ánh mắt trước tiên bị bóng người phía trước hấp dẫn.

Là một ông lão , chẳng qua là đưa lưng về phía Phương Minh, không cách nào thấy rõ mặt của ông ấy.

"Tiền bối là?" Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, nhìn về phía lão giả, hỏi.

"Điện sơn hà, mộ thông thiên, lão hủ chính là người canh giữ điện. "

Ông lão không quay đầu lại, nhưng lời của hắn làm cho Phương Minh chấn động, xem ra Ngưu nhân nói quả nhiên không sai.

"Tiền bối ở chỗ này đợi đã bao lâu? "

Phương Minh có chút ngạc nhiên, theo đạo lý mà nói, cái cổ mộ này tồn tại mấy nghìn năm rồi, lão giả này chẳng lẽ cũng có mấy nghìn năm tuổi thọ?

"Trong núi không năm tháng, lão phu cũng không biết ở chỗ này đã bao lâu. "

Lão giả không có thể cho Phương Minh một cái đáp án chính xác điều này làm cho Phương Minh xác định, vị này tuyệt đối có thể xưng là lão yêu quái rồi.

"Không đúng, tiền bối đây không phải là một cái cổ mộ sao, vì sao ngài không phải là người canh giữ mộ, mà là người canh giữ điện ? "Phương Minh đột nhiên phát hiện một chỗ đáng nghi hoặc mở miệng hỏi.

"Một mộ một điện, mới thật sự là bố cục, hoặc chỉnh xác hơn là thuyết pháp, lúc ta làm người bảo vệ khi điện sơn hà đang được xây dựng , cũng không biết phía dưới còn có một tòa cổ mộ. "

Phương Minh nghiêm nghị, nếu là như vậy mà nói, thì cổ mộ có lẽ đã xuất hiện từ thời xa xưa hơn nữa.

"Về lai lịch của cổ mộ, không có ai có thể nói được rõ ràng, thậm chí có đồn đãi đây là một ngôi mộ thông thiên, bởi vì có một

vị tông sư phong thuỷ từng suy diễn một hồi, cuối cùng ra kết luận, nơi này bị con người làm cho điên đảo , đất chính là trời, trời chính là đất. "

"Chỉ bất quá coi như là vị tông sư phong thuỷ kia, cũng chỉ có thể suy diễn đến đây, dựa theo lời hắn nói, tư thế của trời đất ở đây không ai có khả năng phỏng đoán, trừ phi là thánh sư phong thuỷ , nhưng thánh sư phong thủy đừng nói là không tồn tại, cho dù là có tồn tại, đó cũng là thần tiên , lẽ nào sẽ tiết lộ những tin tức này. "

"Lúc đó cung điện được xây dựng giữa chừng mới phát hiện ra cổ mộ bên dưới, khi đó muốn đổi chỗ cũng không được, hơn nữa điện sơn hà cũng không thể nói đổi là đổi, Vì vậy mới có người như lão phu tồn tại để bảo vệ điện, không chỉ là vì bảo vệ cung điện, cũng là vì giám sát tòa cổ mộ này."

Ông lão vẫn không quay đầu lại, "Lão phu nhận sự phó thác của điện chủ, đó chính là thay cổ mộ này tìm kiếm người bảo vệ, mà chức trách của người bảo vệ chính là canh giữ cổ mộ, không cho người ngoài tiến vào."

Trong lúc lão giả giảng giải.

Trước đây khi đại điện xây dựng được một nửa thì phát hiện cổ mộ, lúc đó rất nhiều cường giả đều dũng mãnh xông vào, muốn đi vào cổ mộ, nhưng kết quả sau cùng là tất cả những cường giả này đều chết ở cửa vào cổ mộ, không một ai có thể đi vào.

Có thể nói, đó là một tràng đại nạn của giới tu luyện, vô số cường giả tre già măng mọc, chỉ vì suy đoán của một vị cường giả Thiên Cơ môn, cái cổ mộ này là của một vị cường giả thời tiền sử, bên trong rất có thể có truyền thừa của cường giả tiền sử.

Cường giả tiền sử, đó là một giai đoạn lịch sử bị phong ấn, nhưng hết thảy giới tu luyện đều công nhận, đoạn thời gian đó tất

nhiên là có cường giả tồn tại, mà giới tu luyện bây giờ được truyền thừa từ giai đoạn đó.

"Toàn bộ giới tu luyện đều lâm vào điên cuồng, mãi đến khi có gần một nghìn cường giả bỏ mạng, giới tu luyện mới tỉnh táo lại, mà lúc này lão Thiên Cơ hy sinh tánh mạng của mình lại suy diễn một quẻ nữa, kết quả tính ra một kết cục, cái cổ mộ này là hung Mộ, bên trong chôn cất hung nhân không thể xuất thế, một ngày cổ mộ xuất thế, sinh linh của toàn bộ giới tu luyện đều sẽ đồ thán."

"Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, mấy vị cường giả của giới tu luyện khi đó liền liên hợp với điện chủ bố trí trận pháp, đem cổ mộ phong ấn lại. "

"Trừ cái đó ra, những cường giả này còn cùng nhau thiết kế một khảo nghiệm, chỉ cần có người vượt qua khảo nghiệm, liền có thể trở thành người canh giữ cổ mộ, nhận được quà tặng mà những cường giả này lưu lại, từ nay về sau bảo vệ cổ mộ không bị người ngoài quấy rầy."

Nghe đến đó, Phương Minh cuối cùng cũng hiểu, người canh giữ cổ mộ cũng không phải là chủ nhân của cổ mộ chọn, mà là người tạo ra phong ấn của cổ mộ chọn nói trắng ra là chẳng khác nào trông coi phong ấn.

"Tiền bối, qua nhiều năm như vậy, lẽ nào cổ mộ không có người canh giữ sao?" Phương Minh hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Trải qua nhiều năm như vậy, có thể cự tuyệt nhiều cám dỗ như vậy cuối cùng còn có thể chọn hi sinh chính mình mà dấn thân vào quan tài bằng đồng xanh, trừ ngươi ra chỉ có một người. "

Nghe lão giả trả lời, Phương Minh sửng sốt một chút, hi sinh chính mình dấn thân vào quan tài bằng đồng xanh? Lời này là có ý gì?

"Trước đây điện chủ và những cường giả kia vì khảo nghiệm tâm tính của người ta, thiết trí ba cửa, cửa thứ nhất là khảo nghiệm trí tuệ, nếu như tìm không được cơ quan trực tiếp từ xích sắt đi qua, cũng sẽ bị loại. "

"Cửa thứ hai là đối mặt với tiền tài, quyền lực còn có rất nhiều mê hoặc về thực lực, nếu như chọn lấy một thứ trong đó vẫn bị loại bỏ. "

"Cửa thứ ba chính là cái quan tài bằng đồng này, bước vào quan tài bằng đồng bỏ qua chính mình mà cứu người bị đào thải trọng sinh, chỉ có nhân tài dụng tâm như vậy mới coi là hợp cách. "

Phương Minh triệt để bị bối rối, cái gì bỏ qua chính mình cứu người, hắn cũng không có vĩ đại như vậy, bất quá lúc này hắn sẽ không giải thích rằng đây là do hắn làm liều.

"Tiền bối nói trừ ta ra còn có một người, không biết người kia là ai? "

Tuy là nhìn không thấy biểu tình trên mặt lão giả, thế nhưng sau khi nói ra câu này, Phương Minh rõ ràng thấy được thân thể của ông lão run lên, hiển nhiên nhắc đến người kia, lão giả rất kích động.

"Người nọ, chính là một cái hồn người. "

Lời của lão giả lần đầu tiên có tâm tình biến hóa, điều này làm cho Phương Minh hiếu kỳ, ngưu nhân tên Phương Chính rốt cục là ra chuyện gì rồi, sao lại làm cho vị lão giả này oán niệm lớn như vậy.

"Này chàng trai, hỏi ngươi một chuyện, có nguyện ý trở thành người canh giữ cổ mộ không?" Tâm tình lão giả khôi phục lại bình tĩnh, đưa lưng về phía Phương Minh hỏi.

Phương Minh không trực đưa ra đáp án, mà là dò hỏi: "Sau khi

trở thành người canh giữ, có bị hạn chế gì không? "

"Có, đó chính là phải ở lại chỗ này, trừ phi ngươi có thể tu luyện tới nguyên thần và chia lìa cảnh giới, đến lúc đó có hai người chỉ cần một người ở lại chỗ này là được rồi. "

Uầy...

Phương Minh trầm mặc một chút, "Tiền bối, thực sự là ngại quá, tôi không có khả năng ở lại chỗ này, tôi cảm thấy mình không thích hợp làm người canh giữ Mộ. "

Nói đùa, tu luyện tới nguyên thần và chia lìa, đó không phải đơn giản là xuất nguyên thần, coi như hắn thiên phú cao tới đâu, lại có kỳ dược có một không hai hỗ trợ, chỉ sợ cũng phải hơn mấy chục năm.

"Này chàng trai, ngươi cũng đã biết ý vị khi trở thành người canh giữ cổ mộ như thế nào? Mấy thập niên ràng buộc tính là cái gì, sau này ngươi sẽ phát hiện cơ hội này là bao nhiêu người tha thiết ước mơ mà không đạt được."

"Tiền bối, mặc kệ cơ duyên này tốt như thế nào đi chăng nữa, đáng tiếc là tôi không thích hợp, tôi bên ngoài còn có vợ con.

Lão giả trầm mặc, một lúc sau yếu ớt nói rằng: "Ngươi vẫn còn “trinh” lấy đâu ra vợ con, chàng trai à, cậu nên thành thực. "

Uầy...

Phương Minh khóe miệng co quắp một cái, "Tiền bối... "

"Được rồi, đừng nói nữa, trước tiên đi theo ta. "

Lão giả không để Phương Minh cự tuyệt, vung tay phải lên, Phương Minh liền phát hiện thân thể của mình không bị khống chế bị thổi bay về phía trước, mà ở phía trước có thêm một cánh cửa

hiện đầy phù văn.

Bên cạnh hắn, cánh cửa bằng đồng xanh từ từ mở ra, ánh sáng bắn ra, khiến Phương Minh không mở mắt ra được, sau đó là cảm nhận được phía sau có một lực đẩy mạnh, cả người ngã vào trong cửa.

Trong khoảnh khắc ngã vào trong cửa, Phương Minh trong mơ hồ nghe được tiếng cười điên cuồng của lão giả ở sau lưng.

"Hỗn tiểu tử, trước đây để cho tên khốn kia chạy thoát, sao có thể cho tiểu tử chạy mất, hắc hắc, lão phu sớm có chuẩn bị. "

Là mình sản sinh ảo giác sao?

Chương 340: Ba

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

“Ầm ầm ầm!”

Tầm mắt vẫn chưa khôi phục rõ, Phương Minh đã cảm giác được một luồng hơi ghê gớm đánh úp đến. Luồng hơi ép người khiến cậu khó thở, gân cốt khắp người đều run run.

“Tỉnh lại.”

Một tiếng quát sấm sét vang lên bên tai Phương Minh. Sau đó, luồng hơi khủng khiếp này biến mất, Phương Minh thở phào, vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng.

Cũng chính tại lúc này, Phương Minh mới nhìn rõ vị trí mình đang đứng.

“Đây là…”

Một cồn cát vàng, mà ngay phía trước mặt cậu, chính giữa cồn cát dần nổi lên một ụ cát cao chưa đến ba mét.

Mà trước ụ cát này là một tấm bia đá, khi nhìn thấy rõ chữ trên tấm bia, khóe miệng Phương Minh hơi run rẩy.

Mộ thông thiên, đừng lấy thân phạm vào nguy hiểm!

Đây là chữ khắc trên tấm bia, ánh mắt Phương Minh dừng trên

ụ cát cao không đến ba mét kia. Đây là ngôi mộ thông thiên hung danh lừng lẫy trong lời của ông lão kia sao?

Nhưng mộ nhà thôn trưởng của thôn Diệu Hà bọn họ còn phô trương hơn thế này nhiều, chỉ có mấy ngôi mộ đơn độc không người chăm sóc mới thành ra như vầy.

Tưởng tượng và thực tế quá khác biệt.

Phương Minh nghĩ, mộ thông thiên, vậy chắc phải huyết khí ngập trời, dù sao nơi này đã từng bẻ gãy kích của biết bao cường giả chìm trong cát, ai nhìn thấy cũng đều thấy kính sợ trong lòng.

Không đúng!

Phương Minh nhíu mày. Mà cũng ngay lúc đó, dưới chân cậu đột nhiên chấn động. Phương Minh lui về sau, khoảng đất vị trí cậu đứng trước đó tách ra hai bên, một tấm bia đá dần hiện ra.

Tấm bia cao hơn một trượng, trên đó dày đặc ký hiệu. Những ký hiệu này Phương Minh xem không hiểu, nhưng không biết vì sao, cậu có thể nhìn thấy một vài chữ cổ lẫn trong đó.

“Quả là biện pháp lợi hại.”

Phương Minh liền hiểu ra trong tích tắc. Đây là do có cường giả lợi dụng thủ đoạn cường đại để lại chữ, cho dù lúc này người nước ngoài đứng ở đây cũng đọc hiểu được, bởi vì những chữ này cùng lắm chỉ là một phương thức truyền đạt, một cách giao lưu mà thôi.

Đọc hiểu những chữ đó, Phương Minh đã biết người thủ hộ rốt cuộc đã làm gì.

Năm đó, mộ thông thiên bị phát hiện, tạo nên một trận tinh phong huyết vũ trong giới tu luyện. Mấy vị cường giả đứng đầu giới tu luyện liên thủ phong ấn mộ thông thiên này., nhưng các

cường giả cũng phát hiện, không thể hoàn toàn phong ấn mộ thông thiên này được.

Bởi vì trong ngôi mộ thông thiên, cứ cách một khoảng thời gian sẽ có một nguồn năng lượng tiết ra, nguồn năng lượng này bất chấp phong ấn, truyền thẳng ra ngoài.

Mấy vị cường giả đoán, đây rất có thể là cách người chủ mộ của mộ thông thiên truyền tin ra bên ngoài, có thể tìm người giải cứu hắn ta, cũng có thể là bí mật thăm dò thế giới bên ngoài.

Tóm lại là mặc kệ là giả thiết nào, các cường giả thấy, phải phong ấn hoàn toàn nguồn năng lượng này, vì thế, họ quyết định chọn ra một người trông coi mộ.

Trách nhiệm người trông coi mộ rất đơn giản, chính là khi mộ thông thiên truyền tin ra ngoài thì chặn nguồn năng lượng tin tức này lại, mà muốn làm được việc này, các cường giả cũng đã có sự chuẩn bị.

Đó chính là những ký hiệu trên tấm bia trước mắt đây, những chữ khắc trên tấm bia là một phương thức khởi động trận pháp. Khi cổ mộ phát ra năng lượng, chỉ cần khởi động trận pháp này liền có thể chặn nguồn năng lượng này lại.

Nhưng vì thời gian không cố định nên trận pháp không thể liên tục khởi động, vì vậy phải có người trông coi. Đây là công việc của người trông coi mộ.

Nhìn đến đây Phương Minh cũng đã hiểu, nói trắng ra là, người trông coi mộ chính là người mở và đóng trận pháp này.

Vẻ mặt Phương Minh trở nên kỳ lạ, chẳng trách ông già đó đẩy thẳng cậu vào, cuộc sống không có nội hàm kỹ thuật, đúng là chẳng mấy ai muốn làm.

Tất nhiên, trong lời nhắn của những cường giả này cũng có

nói, trở thành người trông coi mộ có thể có được thuật pháp thần thông giống họ khi còn sống, những thuật pháp thần thông này chỉ cần tu luyện, thì có thể hô mưa hoán vũ trong giới tu luyện.

Nhưng điểm mấu chốt ở đây là, điều này chẳng có chút hấp dẫn gì với Phương Minh. Trong Vu sư truyền thừa có thuật pháp và thần thông cường đại, cậu chỉ thiếu thực lực để thi triển mà thôi.

Đương nhiên, ưu đãi không chỉ dừng ở đó, ngoài việc đó các cường giả còn cung cấp cho Phương Minh một số đan dược tu luyện, đều là hàng cực kỳ quý hiếm, nhưng chỉ khi Phương Minh phát lời thề trở thành người trông coi mộ xong thì mới được.

“Các vị đại lão tiền bối, tôi không có đủ tư cách để đảm nhiên vị trí người trông coi mộ này, kẻ hèn này xin phép được đi trước.”

Phương Minh xoay người rời đi. Nhưng đúng lúc này, cả người cậu đều nổi da gà, một dự cảm nguy hiểm đột nhiên trào dâng từ trong lòng.

Cùng lúc đó, tấm bia đá sau lưng cậu bắt đầu lay chuyển, cả mảnh đất đều rung lắc.

“Không xui đến vậy chứ? Vừa mới đụng vào là ngôi mộ cổ này liền có động tĩnh rồi?”

Phương Minh tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng cậu biết đây không phải là lúc trách móc. Hai tay bấm tay niệm thần chú, dựa theo dấu tay và khẩu quyết ghi trên tấm bia đó bắt đầu thi triển.

Nhưng mà, mới vừa thi triển được một nửa, Phương Minh phát hiện viên châu Vu sư trong cơ thể mình đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cậu, chẳng những cắt ngang thi pháp của cậu, hơn nữa còn nhảy lên khỏi đan điền trong người cậu.

Cái này giống như đứa bé rời nhà đột nhiên gặp lại ba mẹ mất

tích đã lâu vậy.

“Oành!”

Một chuỗi tiếng động vang lên, du dương, nhưng sau khi rơi vào tai Phương Minh, bốn viên châu Vu sư tại đan điền của cậu hoàn toàn rối loạn. Đan điền Phương Minh có cảm giác như bị xé rách, bốn viên châu Vu sư ngay sau đó giống như phá thể mà ra.

“Tiếng động này có liên quan đến Vu sư sao?”

Phương Minh suy tư, cứ tiếp tục như vậy, đan điền của cậu sẽ bị phế mất. Mà cậu cảm thấy tình hình bốn viên châu Vu sư như vậy, chính là muốn hướng đến ngôi mộ cổ kia.

“Vị tiền bối kia để mình vào đảm nhiệm vị trí người trông coi mộ, bây giờ mình đã vào cổ mộ rồi sao?”

Phương Minh thắc mắc, chỉ có điều, trên tấm bia đá có ghi làm sao để mở trận pháp, nhưng lại không ghi làm thế nào để mở phong ấn cổ mộ, người trông coi mộ là cậu đây cũng chỉ bảo hộ bên ngoài ngôi mộ cổ.

Đúng lúc này, cồn cát giống gò đất kia đột nhiên có sự thay đổi. Cát chảy xuống, giống như tuyết lở, ụ cát vốn cao ba mét biến mất không một dấu vết.

“Đoong!”

Âm thanh lại vang lên một lần nữa, nhưng lần này Phương Minh nghe rất rõ, đây là một tiếng chuông.

Trong cổ mộ có tiếng chuông phát ra?

Phương Minh chưa kịp phản ứng, cậu đã phát hiện cả người mình bay lên không thể kiểm soát được, bay đến cồn cát hiện lồ lộ.

Nhưng ngay khi cả người Phương Minh bay lên, cả sa mạc cát

vàng đột nhiên nổi lên trận gió to, từng đường kiếm từ bốn phía phóng đến Phương Minh.

Phong ấn cổ mộ, ngay lúc này tự động khởi động.

Mỗi một đường kiếm đều cực kỳ sắc bén, đường kiếm còn chưa tiến lại gần đã khiến Phương Minh nổi hết cả da gà, cả người giống như muốn nứt toát ra.

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông kia lại vang lên một lần nữa, những đường kiếm lóe lên đều biến mất.

“Ầm ầm ầm!”

Thế nhưng trận pháp phong ấn vẫn chưa chấm dứt. Ngay sau đó một tiếng động lôi đình vang khắp mảnh đất, một tia sấm từ trên trời đánh thẳng xuống Phương Minh.

“Xẹt xẹt xẹt” - Dòng điện khủng khiếp đánh úp lại, vẫn chưa đánh lại gần mà tóc Phương Minh đã dựng đứng, mà đây mới chỉ là dòng điện đầu tiên. Ngay sau đó từng tia sấm chớp lại xuất hiện trên trời, giống như hủy thiên diệt địa vậy.

“Đoong đoong đoong!”

Ba tiếng chuông vang lên, sấm chớp khắp trời biến mất, nhưng theo sau đó là cả bầu trời liên trở thành màu vàng, sau đó Phật âm lượn lờ. Phương Minh nhíu mày, đây là bản lĩnh cao cường của cao thủ Phật môn.

Rõ ràng, vị cường giả phong ấn nơi này ngày xưa là một cao thủ Phật môn.

“Cong!”

Một âm thanh kỳ lạ xuất hiện. Tiếng động này vừa phát ra, một đạo hào quang bắn lên người Phương Minh, hình thành một

vòng bảo hộ.

Bầu trời vàng rượm, vô số Phật âm trong tích tắc đã bị ngăn cách với Phương Minh. Cơ thể Phương Minh tiếp tục bay tới cồn cát, mặc cho sấm gió vũ điện lại xuất hiện, tất cả đều không thể đánh vỡ vòng bảo hộ đó.

“Đây là vật tồn tại trong cổ mộ ra tay sao?”

Trong mắt Phương Minh ánh lên sự kinh ngạc. Nếu người trong cổ mộ kia thật sự lợi hại như vậy, vậy phong ấn này căn bản không thể phong ấn được ông ta.

Nếu có thể đưa mình vào, vậy muốn phá giải phong ấn đi ra tất nhiên là chuyện rất dễ dàng.

Trong lúc Phương Minh đang suy nghĩ, trên bề mặt cồn cát đột nhiên xuất hiện một huyệt động sâu thẳm. Ngay sau đó cả người cậu bị túm vào trong.

Cồn cát phục hồi lại như ban đầu, sấm chớp bên ngoài cũng biến mất, tất cả đều khôi phục lại sự yên tĩnh.

Bên trong cổ mộ toàn một màu tối đen, nhưng Phương Minh căn bản không cần ánh sáng, bởi vì lúc này viên châu Vu sư trong cơ thể cậu đang dẫn đường cho cậu, chỉ dẫn cậu đến một nơi.

Cũng không biết đã đi trong bóng tối bao lâu, một lúc sau, bóng tối bỗng biến mất. Trước mặt Phương Minh xuất hiện một cây đại thụ thương thiên, mà càng quỷ dị hơn là, vỏ cây đại thụ bị tách ra. Một đứa bé hai, ba tuổi, đang không ngừng dùng cơ thể để chui ra khỏi bên trong đại thụ, ngay cả làn da bị vỏ cây xước bị trầy, cũng không hề quan tâm.

Một đứa bé cả người đầy máu, muốn từ trong cây đại thụ bước ra, cảnh tượng quỷ dị như thế khiến Phương Minh nhíu mày.

Mà đứa bé kia hình như cũng đã phát hiện ra Phương Minh. Ngay khi ánh mắt hai người đối diện với nhau, cả người Phương Minh chấn động, mà đứa bé kia cũng thốt lên hai tiếng: “Ba ơi.”

Giọng trẻ con trong trẻo từ miệng đứa bé phát ra. Phương Minh sửng sốt vài giây. Đứa bé khi thấy Phương Minh đứng đó bất động liền tỏ ra tủi thân: “Ba quên con rồi sao?”

“Hả?”

Phương Minh lắc lắc đầu, sở dĩ cậu sững sờ là vì khi đối diện với ánh mắt đứa bé này, máu của cậu quả thật chảy nhanh hơn, hơn nữa còn có một cảm giác thân thuộc đến từ chính huyết mạch.

Nhưng mà, ba.

Mình có đứa bé này từ đâu chứ? Ông già kia nhưng cũng không nói sai. Bản thân cậu đến giờ vẫn là một thằng con trai, không lẽ đứa bé này sinh ra từ hòn đá?

“Chắc là ba quên ký ức kiếp trước rồi. Kiếp trước ba là người tung hoành thiên địa, là bá chủ duy nhất trên trời đất này. Nhưng sau khi bị tiểu nhân đánh lén, vì bảo vệ con và mẹ, ba lựa chọn tự nổ, cuối cùng mang theo một sợi linh hồn đầu thai chuyển thế.”

Chương 341: Kiếp trước của Phương Minh

Vào thời kỳ rất xa xưa trước đó, lúc ấy nhân tộc có một vị cường giả đứng đầu, tung hoành bốn biển, san bằng khắp nơi. Anh ta phát ra một tiếng, bách thú không dám gào thét điên cuồng. Anh ta nhìn một cái, bao chim muông không dám bay lượn.

Vị cường giả này là đế hoàng của nhân tộc, được con người xưng là Nhân Hoàng, được các tộc quỳ lạy thần phục.

Thế nhưng, đến cuối đời Nhân Hoàng lại bị người huynh đệ tốt nhất của mình phản bội. Vì để bảo vệ thê tử và con, Nhân Hoàng lựa chọn tự nổ, cùng chết với kẻ thù, cuối cùng chỉ còn một mảnh tàn hồn đi xuống âm phủ đầu thai chuyển thế.

Đúng vậy, Nhân Hoàng chính là Phương Minh.

“Ta là Nhân Hoàng?”

Phương Minh nhìn đứa bé, kiếp trước của mình ghê gớm như vậy sao?

“Ba, kiếp trước ba tung hoành khắp bốn phương, tuy kiếp này ba vẫn chưa thức tỉnh, nhưng vẫn vượt xa một người bình thường. Ba, có phải trước đó ba cảm giác được tiếng gọi không? Đó chính là con cảm nhận được hơi thở linh hồn của ba, nên mới gọi ba đó.”

Phương Minh như bừng tỉnh, hóa ra là vậy.

“Con là con ta, vậy sao con lại ở đây?”

“Sau khi ba chuyển kiếp đầu thai, mẫu thân vì quá thương tâm

nên cũng ra đi theo ba. Nhưng mẫu thân để con ở lại, chính là để chờ ba về. Vậy nên mẫu thân đã phong con lại trong cái cây này, như vậy có thể đảm bảo cơ hội sống của con sẽ không trôi qua. Cái cây này là cây tổ đầu tiên từ thời xa xưa."

"Chỉ có điều cái cây này dù sao cũng là cây tổ, nó muốn nung chảy nuốt chửng con, vậy nên ba mau kéo con ra ngoài đi."

Đứa bé vẻ mặt đáng thương. Phương Minh gật đầu, đi lên phía trước mấy bước, khi chỉ còn cách đứa bé một mét thì đột ngột dừng lại.

"Bốp!"

"Ai iu! Ba, sao ba lại đánh con?"

Đứa bé cảm thấy đầu rất đau, lắc đầu nghi hoặc hỏi.

"Tất nhiên là ta phải đánh đứa con bất hiếu nhà ngươi."

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lại đánh một cái vào đầu đứa bé.

"Ngươi nói mẫu thân ngươi vì ta mà tự tử? Vì sao ngươi lại không chết theo?"

"Con… con đợi ba đầu thai." - Đứa bé vội vàng giải thích.

"Đợi ta đầu thai?"

"Bốp!"

Phương Minh lại vỗ một cái: "Đợi ta đầu thai, ngươi chịu chờ đợi như vậy sao? Ngươi rõ ràng có thể phá phong ấn ra ngoài, lại vẫn cứ ở đây chờ ta."

"Con… con…"

“Bốp!”

“Con cái gì mà con, nói còn không được lưu loát, ta làm sao có đứa con như ngươi chứ?”

“Ngươi đủ rồi đó!”

Đứa bé nổi giận, vẻ mặt phẫn nộ nhìn thẳng Phương Minh: “Đồ khốn nhà ngươi mau dừng tay lại cho ta, còn đánh nữa ta sẽ giết ngươi.”

“Phản rồi, còn muốn đánh cả ông nữa, lời đại nghịch bất đạo như vậy mà ngươi cũng dám nói.”

“Bốp!”

Lại là một cái tát, đầu của đứa bé đã đỏ rần.

“Xin ngươi, đừng đánh ta nữa.”

Đứa bé như muốn khóc, trong giọng nói có chút nghẹn ngào, hắn đây khi nào mà bị người đánh thành ra như vậy chứ, nói ra thật mất mặt!

“Ông đây đánh con là chuyện đương nhiên.”

Phương Minh lại giơ tay lên, đứa bé vội vàng la to: “Ta sai rồi, ngươi không phải ba ta, ta không phải con ngươi.”

“Sao có thể chứ, ta là Nhân Hoàng, nếu ngươi không phải con ta thì làm sao biết công lao to lớn của ta kiếp trước được?”

Phương Minh lắc đầu tỏ vẻ không tin. Đứa bé trở nên bối rối: “Ta sai thật mà, ta gạt ngươi đó. Ngươi căn bản không phải là Nhân Hoàng gì cả, ngươi chẳng qua chỉ là một Vu sư nhỏ bé mà thôi.”

“Hì hì!”

Phương Minh cười lạnh, đứa bé này rốt cuộc cũng chịu nói thật. Thật ra ngay từ đầu ngoại trừ có chút kinh ngạc, cậu hoàn toàn không hề tin đối phương là con mình, cũng không tin kiếp trước của mình là Nhân Hoàng ghê gớm như vậy.

“Lừa ta? Ta không tin. Ta là người xuất sắc như vậy, kiếp trước tất nhiên phải càng xuất sắc hơn. Nhân Hoàng là ta, ta là Nhân Hoàng.”

Đứa bé nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Phương Minh, trong lòng thầm chửi, hắn rất muốn nói một câu: “Ngươi là cái rắm của Nhân Hoàng thì có.”, nhưng nhớ đến cơn đau đầu, đành cố kiềm lại không nói ra.

“Đúng vậy, kiếp trước của ngươi chắc chắn rất vĩ đại, nhưng thật sự không hề có liên quan gì đến ta. Ta lúc nãy muốn đùa với ngươi một chút thôi. Thật ra ta cũng vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu, nhưng ta vừa nhìn thấy ngươi thì liền biết ngươi chắc chắn không giống người bình thường, vậy nên mới muốn tạo dựng chút quan hệ với ngươi mà thôi.”

Đứa bé vội vàng giải thích, trong lòng lại thầm khinh bỉ bản thân, thật sự hổ lạc đồng bằng bị chó khinh mà. Đổi lại trước kia, con người trước mắt hắn đây đừng hòng lọt vào pháp nhãn của hắn, một cú đánh liền biến thành đống thịt nát nhừ.

“Hóa ra là vậy, cũng có lý.” - Phương Minh gảy gảy tóc, đầu ngẩng cao: “Ta ưu tú như vậy, có người muốn tạo dựng quan hệ với ta cũng là chuyện bình thường, lần sau chú ý chút là được, lần này ta tạm tha cho ngươi.”

“Nói xong, Phương Minh xoay người bỏ đi.

Thấy Phương Minh bỏ đi, trên khuôn mặt đứa bé tỏ ra khẩn trương: “Đại ca… thiên tài… con cưng của trời… con người may mắn, xin hãy dừng bước!”

Phương Minh quay đầu lại, cách đứa bé mười mét, hỏi: “Nếu hiểu lầm đã được giải thích, thiên tài ta đây tất nhiên phải đi, ngươi gọi ta có chuyện gì?”

“À… con người may mắn, có thể giúp ta được không, kéo ta ra khỏi cái cây này?”

Vẻ mặt đứa bé đầy mong đợi nhìn Phương Minh. Phương Minh nhíu mày, nhìn cây đại thụ thương thiên nhốt đứa bé này cả buổi sau thì lắc đầu: “Bỏ đi, ta thấy ngươi cứ ở trong đấy thêm một thời gian nữa. Bên ngoài nguy hiểm lắm, bé như ngươi đừng nên ra ngoài.”

“Ta mà không ra ngoài, ta sẽ bị ngột ngạt đến chết mất, kéo ta ra ngoài để ta hít thở không khí trong lành là được rồi.”

“Không khí trong lành ở đâu mà hít. Ngoài này bão cát nghiêm trọng như vậy, ngươi cứ ở đây, còn có thể hấp thu đầy đủ dưỡng khí.”

“ĐM!”

Đứa bé đột nhiên văng tục: “Đại gia ta cả đời này chưa bao giờ gặp hạng người vô liêm sỉ như ngươi, đại gia ta không giả vờ giả vịt với ngươi nữa. Chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, ta có thể cho ngươi một món chí bảo Vu sư.”

“Ngươi có cảm nhận được sự thay đổi của viên châu Vu sư trong người ngươi không? Đây là vì viên châu Vu sư này cảm ứng được sự tồn tại của chí bảo này. Đây là chí bảo đứng đầu của gia tộc Vu sư các ngươi, ta không hề nói khoa trương. Có được chí bảo này, con đường Vu sư ngươi đang đi có thể sẽ đột ngột tăng mạnh, ngày sau rất có thể sẽ trở thành thần Vu.”

Nói xong, đứa bé dùng ánh mắt đắc ý nhìn Phương Minh, bởi hắn tin chỉ cần là Vu sư, không ai có thể cự tuyệt sức hấp dẫn trở

thành thần Vu cả.

Thế nhưng, khiến hắn phải thất vọng rồi, khuôn mặt Phương Minh không hề có chút thay đổi nào cả.

“Thật đáng tiếc, ta không có hứng thú trở thành thần Vu.”

Thần Vu, trong truyền thừa Vu sư cũng không có ghi chép chi tiết, chỉ có nhắc đến đó là một cảnh giới, hơn nữa cũng không nói trước đây đã từng có ai tu luyện đến cảnh giới thần Vu này.

Cái này giống như thần tiên vậy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết Vu, có tồn tại thật hay không cũng không biết.

Nói xong, Phương Minh không dừng bước, tiếp tục quay lại con đường cũ.

“Đồ khốn chết tiệt!”

Đứa bé tức giận, tay phải bất ngờ duỗi thẳng ra, một luồng hơi khủng khiếp đánh úp lại, khiến cả người Phương Minh bay ngược lên rồi rơi xuống đất.

“Đồ khốn nhà ngươi vậy mà dám ép ta ra tay.”

Luồng hơi này, khiến Phương Minh nhíu mày. Cậu biết đứa bé này rất kỳ lạ. Trong một ngôi mộ cổ làm sao có thể có một đứa con nít chứ. Bây giờ cậu có thể chắc chắn, đứa bé này, chính là chủ ngôi cổ mộ trong lời kể của các vị cường giả.

Bàn tay to che phủ một góc trời, hướng tới tóm lấy Phương Minh. Nhưng đúng lúc này, cây đại thụ thương thiên cũng rung động, mấy nhánh cây rũ xuống, cuốn lấy bàn tay to.

Từng luồng sáng màu xanh lá từ trên cây đại thụ phát ra. Vẻ mặt đứa bé trở nên đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì thế mà nhăn lại.

“Đủ rồi, nhốt ta bao nhiêu năm rồi, hôm nay ta nhất định phải thoát ra.”

Vẻ mặt đứa bé trở nên dữ tợn, cả người nứt ra ánh sáng chói lóa, giống như một vị thần, không ngừng đẩy vỏ cây, một chân từ trong đạp ra ngoài.

Đại thụ lắc lư, vô số nhánh cây rơi xuống, hướng đến cái chân thò ra bên ngoài của đứa bé, bao lấy.

“Tưởng ta sợ ngươi phải không? Hôm nay ta sẽ nhổ cỏ tận gốc ngươi.”

Đứa bé cười lớn, cả người trong nháy mắt trở nên to lớn, một mét, hai mét,… một trượng (1), ba trượng,…

(1) 1 trượng = 2,33 mét

Đại thụ lay động, ngày càng có xu hướng nghiêng về một bên.

Thế nhưng, ngay lúc này, trên ngọn cây đại thụ, một quả rơi xuống. Đây là một quả màu xanh lá, rơi thẳng xuống đất.

“Đây là…”

Phương Minh nhìn thấy trên mặt đất trước mặt xuất hiện từng hàng chữ khắc màu xanh lá. Những chữ khắc này hợp lại với nhau, tạo thành một trận pháp cực kỳ phức tạp.

Đại thụ không lay động nữa, nhưng lúc này vỏ cây lại mở rộng ra, bao lấy đứa bé, kéo cả người đứa bé trở lại vào trong.

Trong nhánh cây, ánh sáng chói lóa. Một luồng năng lượng khủng khiếp tản ra. Cho dù có trận pháp trên mặt đất bảo hộ, Phương Minh vẫn tim đập mạnh không ngừng. Đứa bé kia tuyệt đối là sự tồn tại có thực lực cường đại nhất mà cậu từng thấy.

“Ông đây cả đời này giết người vô số, nếu trời không phục,

đập tan trời, nếu đất không phục, đạp vỡ đất, ngươi dựa vào cái gì mà phong ta?"

Tiếng nói từ trong nhánh cây phát ra, động tĩnh bên trong Phương Minh không còn nhìn thấy được nữa, nhưng cậu có thể tưởng tượng được, đứa bé này đang đánh nhau kịch liệt với cây đại thụ.

Thời gian từng chút trôi qua.

Một tiếng sau, năng lượng dao động mới biến mất. Sau đó, đại thụ bắt đầu trở nên héo rũ. Với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được, cây đại thụ thương thiên đang già đi, mục rữa, lúc sau thì hóa thành tro bụi phiêu tán khắp một góc trời.

"Cây đại thụ thua rồi, đứa bé kia đã tháo phong ấn rồi sao?"

Đồng tử Phương Minh hơi co lại, không nói gì mà lập tức điên cuồng chạy về đường cũ. Nếu đứa bé này phá phong ấn rồi, thực lực của Phương Minh căn bản không thể chống đỡ được.

Hơn nữa, trước đó cậu còn sỉ nhục đối phương. Nếu đổi lại cậu là đứa bé kia, phỏng chừng cũng sẽ cho một cú lại đây.

Thế nhưng, Phương Minh chưa chạy được mấy mét, một lực hút truyền đến, bắt lấy cậu kéo lại. Người ra tay đúng là đứa bé kia.

Chỉ có điều trên khuôn mặt đứa bé kia đã không còn sự tàn ác, chỉ còn lại vẻ mê màng.

"Ta là ai?"

"Sao ta lại xuất hiện ở đây?"

Chương 342: Tự lấy đá đập chân của mình

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bé trai vẻ mặt mê man, cặp mắt mang theo vẻ ngây thơ nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Cậu là ai?"

Phương Minh vô cùng kinh ngạc cúi đầu nhìn bé trai, cậu hoài nghi liệu có phải bé trai này đang cố ý giả vờ hay không? Thế nhưng nghĩ lại, đối phương đã có thể thoát khỏi sự vây khốn của đại thụ, hoàn toàn không cần phải làm như vậy.

"Con là con của cha."

Chẳng qua cuối cùng Phương Minh vẫn quyết định thử dò xét một chút, lúc cậu nói xong lời này, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt của bé trai, không bỏ qua bất kỳ một biểu cảm nào trên mặt thằng bé.

"Tôi là con của cậu?"

Nhưng mà trên mặt bé trai ngoại trừ vẻ khó hiểu thì không còn bất kỳ biểu cảm gì khác, không nhìn thấy phẫn nộ.

"Đúng, con là con trai của cha kiếp trước, cha là cha của con, kiếp trước cha là Nhân Hoàng."

Phương Minh tiếp tục thử dò xét, bé trai đã trầm mặc, một lúc sau mở miệng hô: "Cha."

Này cũng có thể?

Trong lòng Phương Minh vẫn còn có chút không chắc chắn, cậu quyết định tiếp tục thử nữa, vươn tay sờ sờ đầu của bé trai, xoa tới tóc của đối phương loạn thành một đoàn.

"Con trai ngoan của cha."

Nếu như đứa bé trai này là làm bộ, phỏng chừng khi cậu làm ra bộ dạng như vậy nó liền không giả bộ được nữa, chẳng qua bé trai bị Phương Minh xoa tóc, lập tức nhíu đầu lông mày nhỏ nhắn: “Cha, không nên sờ soạng đầu của con."

"Ha ha, đây là cha yêu con, người bình thường cha còn không sờ soạng đâu."

Phương Minh cười ha ha một tiếng, động tác trên tay cũng không dừng lại, gương mặt bé trai hiện lên vẻ không tình nguyện, thế nhưng Phương Minh vẫn xoa tới khi đầu tóc loạn như ổ gà mới thu tay lại.

Thật là quên hết ký ức.

Cho tới bây giờ Phương Minh đã có thể xác định rồi, đứa bé trai này thật sự là mất ký ức, chính mình chiếm tiện nghi của cậu bé như thế mà cậu bé vẫn có thể nhẫn nhục chịu đựng, thật sự chính là coi mình làm cha của cậu bé rồi.

"Con trai ngoan, con trước đợi ở chỗ này, cha đi ra ngoài có chút việc."

Phương Minh dự định chuồn mất, nhưng mà cậu mới vừa bước ra một bước, liền phát hiện bé trai nắm chặt góc áo của mình.

"Cha, con muốn đi cùng với người."

Ách!

"Cha là đi ra ngoài kiếm tiền, chỉ có kiếm tiền mới có thể nuôi sống con, đến lúc đó mới có thể mua đồ chơi cho con, nào là Transformers này, còn có siêu nhân…"

"Thế nhưng cha, thực lực của người thật là tệ."

Trên mặt bé trai mang theo ghét bỏ: “Cha ngay cả con đều đánh không lại."

Khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, vấn đề này thật đúng là sắc bén, lão tử đánh không lại con trai.

"Đó là bởi vì lực lượng của cha bị phong ấn lại rồi, cho nên…"

Ngay lúc Phương Minh vừa mới nhắc tới hai chữ phong ấn, khí tức của bé trai thay đổi, một cỗ sát khí khủng bố từ trên người của cậu bé truyền ra, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

"Khốn nạn, cậu còn dám chiếm tiện nghi của tôi."

Nghe nói như thế, Phương Minh vẻ mặt biến đổi, đang muốn trốn khỏi, chẳng qua ngay sau đó, vẻ mặt của bé trai lại biến thành cái loại vẻ mặt làm bộ đáng thương ngây thơ hiền lành.

"Đây là…?"

Trên mặt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, tròng mắt lưu chuyển, trạng thái của bé trai lúc này rất giống một loại tình huống, dựa theo tâm lý học để nói, đó chính là hai nhân cách.

Vừa mới xuất hiện hẳn là nhân cách vốn có của bé trai, cũng chính là nhân cách ngay từ đầu cậu gặp được, mà bây giờ bé trai hẳn là một loại nhân cách khác.

Đương nhiên dựa theo cách nói của giới tu luyện chính là hai linh hồn, trong cơ thể của bé trai có hai linh hồn, mà chiếm chủ đạo là linh hồn hiện tại này.

Về phần trong cơ thể của bé trai tại sao lại xuất hiện hai linh hồn, Phương Minh không biết, nhưng nghĩ đến hẳn là có liên quan tới đại thụ.

Nhưng bất kể như thế nào, bé trai đều là một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào cái linh hồn thứ nhất kia lại tỉnh lại rồi, cho nên Phương Minh càng không thể nào đưa bé trai ra ngoài.

"Con trai, cha thật là phải rời đi trước rồi, con liền ngoan đợi ở chỗ này chờ cha đến."

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, bé trai vẫn luôn nắm chặt góc áo của cậu không buông tay, hơn nữa khí lực của bé trai này lớn vô cùng, Phương Minh mạnh mẽ đi lên phía trước, chỉ nghe tê một tiếng, áo của cậu đã bị xé rách một mảnh.

"Cha, con muốn đi cùng với người."

Bé trai ném mảnh vải trong tay đi, lại bắt được một góc áo khác trên người Phương Minh.

"Cái này…"

Phương Minh đột nhiên có một loại cảm giác tự lấy đá đập chân của mình, sớm biết như vậy lúc trước cậu sẽ không lừa dối cậu bé, hiện tại bé trai này thật sự là kiên quyết theo đuôi cậu rồi.

"Dẫn cậu bé rời khỏi đi."

Ngay lúc Phương Minh tự hỏi nên làm như thế nào mới có thể bỏ rơi bé trai, một giọng nói già nua vang lên bên tai của cậu.

Nghe được thanh âm này, ánh mắt của Phương Minh nhìn

quanh bốn phía, thế nhưng cũng không phát hiện nơi thanh âm phát ra.

"Người trẻ tuổi, tôi vừa vặn chính là thụ linh của đại thụ mà cậu đã từng thấy, chẳng qua tôi đã tan biến trong mảnh thiên địa này rồi, đây chỉ là một chút ý thức cuối cùng mà tôi lưu lại, một hồi cũng sẽ tiêu tán."

Phương Minh ánh mắt lóe lên một cái, mà thanh âm của thụ linh kia lần thứ hai truyền đến.

"Nói ngắn gọn, những năm gần đây, ta vẫn muốn tiêu diệt cậu bé, nhưng cuối cùng phát hiện căn bản không thể nào làm được. Thế nhưng sau đó tôi phát hiện một tình huống đặc thù, đó chính là ở trong cơ thể của cậu bé xuất hiện linh hồn thứ hai, cho nên tôi quyết định biến linh hồn thứ hai thành linh hồn chủ đạo."

"Vốn là muốn làm được điều này cần một cơ hội, chẳng qua lúc này cậu đến, khiến cho cậu bé muốn thoát khốn, tôi cũng liền tương kế tựu kế, ở thời khắc cuối cùng phong ấn chặt linh hồn ban đầu của cậu bé, thả linh hồn thứ hai này ra chiếm chủ đạo."

Phương Minh không nói xen vào, bởi vì cậu còn chưa thể giao lưu thức hải, cho nên chỉ có thể nghe.

"Chẳng qua, tuy rằng kế hoạch của tôi thành công nhưng cũng chỉ là tạm thời, linh hồn thứ hai nếu muốn một mực chiếm chủ đạo, vậy cần khiến linh hồn trở nên mạnh mẽ, cho nên tôi mong cậu có thể đưa cậu bé ra ngoài, sau đó trợ giúp linh hồn thứ hai, đợi khi linh hồn thứ hai cũng đủ lớn rồi, đến lúc đó linh hồn thứ nhất cũng sẽ dần dần bị tiêu diệt hết."

"Tôi biết có lẽ chuyện này sẽ tồn tại nguy hiểm, nhưng nếu để cho linh hồn thứ nhất của cậu bé lần thứ hai chiếm chủ đạo, đến lúc đó sẽ làm cho toàn bộ thế giới lâm vào cảnh sinh linh đồ thán, cho nên người trẻ tuổi, nhiệm vụ này chỉ có thể là giao cho cậu."

Phương Minh trầm mặc, cậu hiểu được ý của thụ linh, đây là muốn cậu chăm sóc cho đứa bé này, đợi khi đứa bé chậm rãi lớn, tâm trí thành thục, đến lúc đó cũng liền có thể đối kháng linh hồn thứ nhất rồi.

Thế nhưng trong chuyện này cũng có nguy hiểm, chính là nếu như linh hồn thứ nhất đột nhiên thức tỉnh giống như mới vừa rồi, cho nên đây chính là một quả bom hẹn giờ.

"Người trẻ tuổi, về lai lịch của cậu bé tôi không cách nào nói rõ cho cậu, cậu chỉ cần biết một điểm, trước đây vì phong bế cậu bé đã phải hi sinh tính mệnh của mấy trăm vị cường giả đỉnh cao, gánh nặng trên người cậu nặng vô cùng."

Phương Minh rất muốn nói, trọng trách nặng như vậy, tiền bối người nên tìm một người khác đi, chẳng qua vừa nói xong câu này thì giọng nói kia liền biến mất, cũng không xuất hiện nữa rồi.

"Chuyện này là sao…"

Phương Minh không nói gì, mắt đối mắt với đứa bé trai, mà bé trai chỉ là dùng bộ đáng thương nhìn cậu.

"Cho dù thực sự giao cho tôi cũng nên nói cho tôi biết, dưới tình huống nào linh hồn thứ nhất của cậu bé sẽ thức tỉnh nha… Ít nhất tôi cũng có chuẩn bị, tận lực không cho linh hồn thứ nhất thức tỉnh."

Chửi rủa vài câu trong lòng, Phương Minh chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý sự thật này, nếu như cậu không đưa đứa bé trai này đi, không bao lâu sau linh hồn thứ nhất của bé trai sẽ trở về.

Dù sao linh hồn thứ hai của bé trai bây giờ tâm trí cũng chỉ như một đứa bé, làm sao có thể đấu được linh hồn thứ nhất.

"Cứ như vậy vô duyên vô cớ nhiều hơn một đứa con trai, cũng không biết đến lúc Tử Du biết sẽ có vẻ mặt gì..."

Phương Minh cuối cùng vẫn quyết định đưa đứa bé trai này ra ngoài, bất kể là vì thế giới này, vẫn là vì chính mình, một khi linh hồn thứ nhất của bé trai đến, dựa vào nhục nhã trước đó cậu đã làm với bé trai, nhất định nó sẽ tìm chính mình trả thù.

Cho nên giúp linh hồn thứ hai của bé trai chiếm chủ đạo, trên thực tế cũng là đang giúp mình.

"Thương lượng một chút, có thể đừng gọi tôi là cha không."

"Tốt, cha."

"Ách gọi tôi là anh, gọi anh Phương Minh là được."

"Anh Phương Minh cha."

"Quên đi."

Phương Minh từ bỏ, tâm trí của bé trai vẫn chưa trưởng thành, đã bị chính mình hoàn toàn lừa dối rồi, thật sự tin tưởng mình chính là cha của cậu bé rồi.

"Cùng tôi rời đi."

Nắm tay của bé trai, Phương Minh dẫn theo bé trai đi về phía đường cũ, nhưng Phương Minh không biết là, một màn này ở năm tháng sau này, được người trong giới tu luyện hậu thế(1) xưng là: Một lần nắm tay vĩ đại.

(1)Hậu thế: đời sau, thế hệ sau

Hậu thế, người nghiên cứu lịch sử của giới tu luyện có viết: Ngày đó, Phương Minh cùng Đế Tử mới quen đã thân, tuy không phải quan hệ huyết thống, nhưng lại đối xử chân thành với nhau.

Chẳng qua, ở trong tự truyện của một người nào đó tại hậu thế thì là viết như thế này: Phương Minh hỗn đản này lừa dối tôi đây dốt nát vô tri, giả mạo làm cha của tôi, nếu không nể mặt Tử

Du, tôi đã sớm đánh cậu tới cha của cậu đều nhận không ra.

Sơn động trên thuyền.

Tử Du nhìn chằm chằm mặt nước, vẻ lo lắng trên gương mặt xinh đẹp càng sâu.

"Yên tâm đi, Phương Minh khẳng định không có chuyện gì đâu, cậu ấy có bản lĩnh lợi hại như vậy mà."

Trương Diễm thấy Diệp Tử Du lo lắng, liền ở một bên an ủi, chẳng qua trong lòng cô ấy cũng đang lẩm bẩm, bởi vì từ khi Phương Minh xuống phía dưới đến bây giờ đã qua hơn bốn giờ rồi, dưỡng khí trong bình sợ rằng cũng không đủ.

Trên thuyền đa số du khách đều lộ ra vẻ mặt không cho là đúng, xuống phía dưới bốn giờ rồi còn không đi lên, nhất định là dữ nhiều lành ít.

"Người trẻ tuổi thích cậy mạnh, bạn gái xinh đẹp như thế mà không trông coi, lại lựa chọn đi vào trong nước mạo hiểm, hiện tại thì hay rồi, bạn gái đều phải do những người khác giúp cậu ta chăm sóc."

Trên thuyền không ít người tuổi trẻ trong lòng rục rịch, dù sao Diệp Tử Du cũng quá đẹp, bạn trai của một đại mỹ nữ như vậy chết rồi, đối với bọn họ đến nói ngược lại là một chuyện tốt.

"Có bọt nước, có động tĩnh."

Đúng lúc này, có du khách phát hiện mặt nước nổi bọt, điều này khiến vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên phấn chấn, trên mặt Diệp Tử Du càng lộ ra vẻ chờ mong.

Vài giây đồng hồ sau đó, một cái đầu lộ ra, sau đó một khuôn mặt xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Người kia là ai?"

"Không nhận ra."

"Trong nước xuất hiện một người xa lạ, không phải là quỷ quái biến thành chứ?"

Tất cả mọi người đều cho là Phương Minh từ trong nước hiện ra, nhưng kết quả người đi ra lại là một người đàn ông trung niên mà bọn họ không quen biết, điều này làm cho mọi người khó hiểu.

"Tiềm nhi ở đâu?"

Trong nước, người đàn ông trung niên hô một tiếng, mà nghe được lời của ông ta, Trần Tiềm vẻ mặt cứng đờ, lập tức cả người trở nên vô cùng kích động, hô lên:

"Cha."

Chương 343: Lộ ra kế hoạch

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một tiếng cha này của Trần Tiềm, làm cho toàn bộ thuyền viên trên thuyền đều trợn tròn mắt.

Cha? Người đàn ông trung niên này là cha của anh Trần sao?

"Tiềm nhi."

Trần Tĩnh lên thuyền, thấy con của mình, trên mặt hiện lên vẻ kích động: “Đều lớn như vậy rồi… Trước đây lúc cha rời đi, con còn chưa biết đi nữa."

"Cha, con trai bất hiếu, nhiều năm như vậy mà vẫn không thể cứu người ra ngoài."

"Không trách con, chuyện này không phải lỗi của con."

Cha con nhà họ Trần hai người ôm đầu khóc rống, tràng diện rất cảm động, chẳng qua giọng nói của Diệp Tử Du đột nhiên vang lên vào đúng lúc này.

"Bác trai, xin cho cháu hỏi một chút, Phương Minh cậu ấy ở đâu rồi ạ?"

Trần Tĩnh lúc này mới chú ý tới Diệp Tử Du, đôi mắt sáng lên,

lần đầu tiên ông ta nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy, trên mặt ông ta lộ ra nụ cười thần bí: “Cháu nói người thanh niên trẻ tuổi kia sao?"

"Vâng."

"Tuy rằng sự thực có chút tàn khốc, nhưng bác vẫn muốn nói cho cháu, cậu ấy đã vĩnh viễn ở lại dưới đáy nước này rồi."

Khuôn mặt Diệp Tử Du trong nháy mắt trở nên trắng bệch, thân thể mềm mại khẽ run lên, mà trên mặt đám người Trương Diễm cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Làm sao có thể!"

"Phương Minh có bản lãnh lớn như vậy, làm sao có thể bị chôn vùi trong đáy nước?"

Nụ cười trên mặt Trần Tĩnh biến mất, thay vào đó là vẻ mặt bi thương: “Người tuổi trẻ kia là người có tình có nghĩa, cậu ấy là vì cứu tôi cuối cùng mới hi sinh chính mình."

"Tử Du, cậu không sao chứ."

Đám người Trương Diễm dùng ánh mắt quan tâm nhìn chằm chằm Diệp Tử Du, Diệp Tử Du lắc đầu: “Không, anh Phương Minh khẳng định là không có chuyện gì đâu."

Sự thật này, cô không thể nào chấp nhận được.

"Cô gái à, bác cũng mong muốn đây không phải là thật, nhưng đây là sự thực, cháu nên nén bi thương đi."

Trên mặt Trần Tĩnh lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng Diệp Tử Du chỉ là mím môi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tĩnh: “Bác trai, cháu muốn biết rõ ràng cặn kẽ những chuyện đã xảy ra."

"Đây là tất cả những chuyện đã xảy ra, chính là vì cứu bác ra

ngoài, người thanh niên trẻ tuổi đó đã bị quái thú dưới nước ăn hết."

"Tôi vẫn chưa tin, tôi muốn đích thân xuống nước nhìn xem."

Nghe được Diệp Tử Du nói như vậy, Trần Tĩnh sắc mặt hơi đổi, mà đám người Trương Diễm nghe vậy lại vội vã khuyên bảo.

"Tử Du, cậu không nên xúc động."

"Đúng vậy, dưới nước này quá nguy hiểm, tạm thời cậu không nên xuống phía dưới thì hơn, chúng mình có thể báo cảnh sát sau đó để cảnh sát qua đây điều tra tìm kiếm."

"Đúng vậy, tôi sẽ đi liên hệ đội thợ lặn chuyên nghiệp, nhờ bọn họ xuống nước xem trước tình huống."

Trần Trạch cũng là theo chân mở miệng, dưới nước này quá nguy hiểm, một cô bé như Diệp Tử Du xuống nước mà nói, sợ rằng tám chín phần mười là một đi không trở lại.

"Không cho phép bất kỳ ai xuống dưới nước này."

Cha Trần Tĩnh đã cắt đứt lời nói của Trần Trạch, bí mật ở dưới nước này là thuộc về nhà họ Trần bọn họ, tuyệt đối không thể truyền tin ra ngoài.

"Ông nói không được phép liền không được phép sao? Bạn của chúng tôi ở dưới nước không rõ sống chết, nhất định là phải điều tra rõ ràng tình hình ở dưới nước."

Nghe thấy tiếng phản bác của Trần Trạch, sắc mặt của Trần Tĩnh trở nên khó coi: “Tôi hỏi các người một lần nữa, các người nhất định phải xuống nước?"

"Đó là đương nhiên."

"Được."

Trần Tĩnh không nói gì nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Trạch, hồi lâu sau đột nhiên làm ra một hành động khiến mọi người hét lên kinh hãi.

Bốp!

Trần Tĩnh trực tiếp đá Trần Trạch một đá, Trần Trạch không phòng bị, một đá này trực tiếp đạp anh ta xuống thuyền.

"Các người đã muốn xuống nước, vậy tôi đây sẽ thành toàn cho các người."

"Cha?"

Trần Tiềm cũng bị hành động của cha mình làm cho ngây ngẩn cả người, ngơ ngẩn không rõ tại sao cha mình phải đột nhiên làm như vậy.

"Ông làm gì vậy? Đây chính là mưu sát!"

Trương Diễm nóng nảy, một bên giận dữ mắng mỏ, một bên ném sợi dây thừng cho Trần Trạch đang ở dưới nước.

"Mưu sát?"

Trên mặt Trần Tĩnh hiện lên nụ cười lạnh, ông ta đã ở cái nơi đáng chết kia đợi suốt hơn ba mươi năm, cái gì luật pháp với ông ta mà nói cũng không có ràng buộc gì, bí mật ở dưới nước tuyệt đối không thể bị người ngoài biết được, ít nhất là phải đợi nhà họ Trần bọn họ cầm được thứ gì trước đã rồi nói.

Nếu ai dám ngăn cản ông ta, đó chính là đối nghịch với ông ta, đối với kẻ thù ông ta có thể làm bất cứ chuyện gì.

"Tiềm nhi, bắt hết tất cả các cô gái kia lại."

"Này…?"

Trần Tiềm có chút khó xử, hành vi của cha mình khiến anh ta có chút khó mà đồng ý.

"Vẫn còn chần chờ cái gì nữa? Cha vì nhà họ Trần mà bị vây ở dưới nước tối tăm không ánh mặt trời hơn ba mươi năm, thế nào, hiện tại tới cả con cũng không nghe lời của cha đúng không?"

"Thật là khí phách, kỳ thực tôi cảm thấy chúng ta có thể hợp tác."

Lão giả đi cùng người thanh niên trẻ tuổi lúc này cũng vỗ tay bôm bốp: “Ông muốn giấu kín bí mật ở dưới nước này, do đó chúng ta cùng có suy nghĩ giống nhau, vậy đầu tiên giải quyết hết đám người ở trên thuyền này đi."

Lão giả vừa nói ra những lời này, vốn là những du khách kia vẫn còn nghĩ sự tình không quan hệ gì với chính mình, ôm tâm lý xem trò vui, lúc này vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương lên, dần dần xích lại đoàn kết hơn.

"Các người muốn làm gì?"

"Không nên làm xằng làm bậy, nếu như chúng tôi mất tích, nhiều người cùng mất tích như vậy cảnh sát nhất định là sẽ điều tra."

Trên mặt lão giả lộ ra nụ cười lạnh tràn ngập khinh bỉ: “Ông cho là cảnh sát có thể đến nơi đây sao? Các người chết ở nơi này, coi như là cảnh sát cũng không tìm được thi thể của các người."

Trần Tĩnh nhìn về phía lão giả, ánh mắt lóe lên, một lúc sau cũng gật đầu đồng ý lời mời hợp tác của ông ta.

"Tôi sẽ gọi điện thoại."

Trong số du khách trên thuyền có một người đột nhiên lấy di động ra, bật màn hình sáng lên, mà theo hành động của người này,

những du khách khác cũng đều học theo lấy điện thoại di động ra.

"Khốn nạn, mau dừng tay."

"Đặt di động xuống."

Khoảnh khắc khi hai cha con Trần Tiềm thấy đám du khách nhao nhao lấy điện thoại ra, sắc mặt đại biến, lão giả kia cùng thanh niên trẻ tuổi cũng giống như vậy, bốn người trên mặt đều mang theo kinh hoảng.

Hô!

Cũng đúng lúc này, một cơn gió lớn thổi đến, thổi mạnh tới nỗi tất cả mọi người trên thuyền đều mở mắt không ra, lại ngay sau đó, có người hoảng sợ nhìn chằm chằm về phía trước.

Ở nơi này, con thuyền lớn vốn đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện.

"Tiềm nhi, món đồ kia đâu?"

Trần Tĩnh vẻ mặt vội vã nhìn về phía Trần Tiềm, Trần Tiềm cũng kinh ngạc lắc đầu: “Vật kia còn ở trên người người đó, bị cậu ấy mang xuống nước rồi."

"Xong, lần này là thực sự xong."

Lão giả và thanh niên trẻ tuổi trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, bởi vì bọn họ biết sự khủng bố của chiếc thuyền lớn này, lúc này đây tất cả bọn họ sợ rằng đều chạy trời không khỏi nắng.

"Trần Trạch, Trần Trạch cậu nhanh nắm sợi dây này!"

Mặt khác bên kia, Trương Diễm cùng Diệp Tử Du các cô bất chấp thuyền lớn đến, hướng phía Trần Trạch mặt nước hô lớn, chỉ là Trần Trạch không biết bơi, không bao lâu liền chìm vào đáy nước.

"Không!"

Trương Diễm hô lên một tiếng tê tâm liệt phế(1), mà lúc này Trần Tĩnh thấy động tĩnh bên này cũng đột nhiên hô lên: "Bắt mấy người phụ nữ này lại, ném những người khác vào trong nước hết đi."

(1)Tê tâm liệt phế: đau tới xé lòng

"Vâng, cha."

Trần Tiềm gật đầu, dưới ánh mắt ra hiệu của anh ta, mấy thuyền viên tiến lên vây đám người Diệp Tử Du lại, về phần những du khách khác làm sao có thể là đối thủ của những thuyền viên này, nguyên một đám bị đẩy vào trong nước.

"Tiềm nhi, hai chiếc quan tài kia vẫn còn ở trên thuyền đúng không."

"Vâng, ở trong khoang thuyền."

"Áp giải mấy cô gái đó đi theo, mọi người chúng ta đi đến buồng nhỏ trên tàu, dựa vào hai chiếc quan tài kia mới hi vọng có thể tránh thoát một kiếp."

Trần Tĩnh dẫn đầu đi về hướng buồng nhỏ trên tàu, dưới sự xô đẩy của đám thuyền viên, Diệp Tử Du chúng nữ cũng đành phải bị ép đi về hướng buồng nhỏ trên tàu.

Chương 344: Thi tướng

Trong buồng nhỏ trên tàu!

Trần Tĩnh phân phó thuyền viên đẩy hai chiếc quan tài này lên trên boong thuyền, mà mọi người thì núp ở trong khoang thuyền dưới boong tàu.

Năm người Diệp Tử Du lúc này bị giữ ở một góc trong khoang thuyền.

"Các người làm vậy là phạm pháp, hiện tại nếu như quay đầu lại vẫn còn kịp, nếu không mà nói đợi khi cảnh sát tìm đến, các người một cái cũng chạy không thoát." Lăng Dao nhìn đám thuyền viên đang trông coi mình, mở miệng khuyên bảo.

"Chúng tôi chỉ nghe lời anh Trần."

Đối với những người ở những nơi xa xôi hẻo lánh mà nói, lời của người có uy vọng nhất trong thôn chính là vương pháp, huống chi, ở trên thuyền lúc này, chỉ có anh Trần mới có thể cho bọn họ cơ hội sống sót, chỉ bằng điểm này bọn họ nhất định phải nghe anh Trần.

"Không cần phải nói thêm gì nữa, cố gắng ngừng thở, chỉ cần sống quá giờ khắc này là được rồi."

Trần Tĩnh nhẹ giọng quát lên, lúc này buồng nhỏ trên tàu bắt đầu lay động, toàn bộ thân thuyền cũng bắt đầu lay động theo, lão giả và thanh niên trẻ tuổi hai người mang trên mặt vẻ sợ hãi cùng khiếp đảm, bởi vì trước đây một đám người bọn họ đã từng gặp quỷ thuyền, nếu như không phải vận khí tốt thì toàn quân đã bị diệt.

Phải biết rằng trong số những người đi chuyến đó, hai người bọn họ cũng không phải là người cường đại nhất, thậm chí có thể nói bọn họ chỉ là tiểu lâu la mà thôi, cũng chính bởi vì như vậy bọn họ mới ngồi ở phía sau thuyền, nhìn những cường giả đệ nhất phía trên thuyền bị bàn tay to lớn bắt đi.

Những cường giả này cho dù có giãy giụa như thế nào, dưới bàn tay to kia cũng chỉ như em bé còn bọc tã, không có một chút lực phản kháng.

"Sẽ không có chuyện gì đấy, hai chiếc quan tài kia có thể đổi được một quyền thông hành."

Trần Tĩnh nhẹ giọng tự an ủi mình, nhưng trên thực tế trong lòng ông ta cũng không nắm chắc, ở bên trong sơn động này, thứ tồn tại kinh khủng nhất không phải Thủy Long Hoàng kia, mà là chiếc linh thuyền này.

Thuyền này đến từ đâu nhà họ Trần bọn họ cũng không biết, thế nhưng Trần Tĩnh phán đoán hẳn là có quan hệ với cổ mộ kia, dù sao nhà họ Trần bọn họ lấy được chiếc hộp màu đen này từ trong cổ mộ, mà chính nhờ chiếc hộp màu đen này mới có thể tránh công kích của linh thuyền.

Thân thuyền lắc lư như vậy vài giây, sau đó lại khôi phục ổn định, chẳng qua tất cả mọi người trong buồng nhỏ trên tàu đều im lặng không dám huyên náo, mãi cho đến mấy phút trôi qua, thấy thân thuyền vẫn bảo trì bình ổn, tất cả mọi người mới thở ra một hơi dài.

"Hẳn là không sao."

Trần Tĩnh mở miệng, mọi người nghe thấy ông ta nói như thế sắc mặt mới trở nên tốt hơn một ít.

"Cha, xử lý các cô ấy thế nào bây giờ?"

Ánh mắt của Trần Tiềm rơi vào trên người Diệp Tử Du chúng nữ.

"Nhà họ Trần của chúng ta bị nguyền rủa nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đã tới lúc khai chi tán diệp(1), mấy cô bé này lên cũng không tệ, để lại làm vợ cho nhà họ Trần của chúng ta đi."

(1)Khai chi tán diệp: sinh con đẻ cái

Trần Tĩnh trong mắt hiện lên tia sáng âm tà, mà lời của ông ta khiến cho Diệp Tử Du chúng nữ biến sắc.

Rầm rầm rầm!

Chẳng qua đúng lúc này, ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến động tĩnh, điều này làm cho vẻ mặt đám người Trần Tĩnh lại trở nên khẩn trương lên.

Phanh!

Còn không đợi bọn họ phản ứng, cửa khoang thuyền đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người đứng ở nơi đó, thân thể cứng đờ, sắc mặt trắng bệch không chút biểu cảm, mấu chốt nhất là cả người đều đang không ngừng có nước nhỏ xuống.

"Trần Trạch!"

Lúc nhìn thấy rõ ràng thân ảnh này, Trương Diễm ngạc nhiên kêu thành tiếng.

Không sai, người xuất hiện ở cửa khoang thuyền chính là Trần Trạch.

"Anh là người hay quỷ?"

Một ít thuyền viên mang trên mặt vẻ sợ hãi nhìn về phía Trần Trạch, bọn họ đã tận mắt thấy đối phương chìm vào đáy nước đấy, sao có thể xuất hiện ở nơi này? Huống chi thân thể của người

trước mắt cứng đờ như vậy, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm gì, thoạt nhìn không khác gì thi thể.

"Là ai, ai hại chết tôi?"

Giọng nói của Trần Trạch khàn khàn trầm thấp, tròng mắt lật lên trên, bước từng bước cứng ngắc đi về phía trước.

"Không... Không phải tôi."

Một thuyền viên đứng gần cửa nhất bị hù sợ tới mức vội vã lui về phía sau, mà người thanh niên trẻ tuổi kia thì móc một tấm bùa chú từ trong lòng ra: "Người sống tôi còn không sợ, càng sẽ không sợ một cỗ thi thể."

Trong tay người thanh niên trẻ tuổi cầm bùa chú từ từ đến gần Trần Trạch, cuối cùng nhanh chóng vươn tay dán tấm phù lục lên trên trán Trần Trạch.

"Đây là Trấn Thi Phù, cho dù là thi thể gì đi chăng nữa, ở dưới tấm bùa này đều không có cách nào cử động được nữa."

Lúc nói lời này, người thanh niên trẻ tuổi còn quay đầu lại nhìn về phía đám người Trần Tiềm,

Chỉ là sau đó hắn ta liền phát hiện ra có cái gì không đúng, bởi vì vẻ mặt của những người này có chút cổ quái, tầm mắt hình như là đang nhìn về phía sau lưng của hắn ta.

"Sau lưng của tôi không phải là bộ thi thể đã bị tôi chế phục sao?"

Thanh niên trẻ tuổi lẩm bẩm một câu, mới vừa muốn quay đầu, kết quả một đạo chưởng phong thổi đến, một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, ngay sau đó hắn ta liền cảm giác được bên hông tê rần, cả người ngã về phía trước.

"Này... Điều này sao có thể? Trấn Thi Phù làm sao lại không có tác dụng đối với anh ta? Anh ta chẳng qua là một cỗ thi thể mới đã chết không được bao lâu mà thôi."

Thanh niên trẻ tuổi vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm Trần Trạch, nhưng mà Trần Trạch cũng chỉ vặn vặn cái cổ, vẫn là gương mặt không chút biểu cảm kia.

"Trừ phi là thi thể cấp bậc thi tướng, nhưng muốn hình thành một thi tướng cần phải có âm địa đặc thù, hấp thu âm khí trên trăm năm mới có thể đạt tới tầng thứ này."

"Tôi biết nguyên nhân, dưới nước này không phải có cổ mộ ấy ư, có thể cổ mộ này bản thân liền là Dưỡng Thi Địa, nhưng có thể trong một thời gian ngắn nuôi dưỡng ra một thi tướng, Dưỡng Thi Địa này không khỏi có chút kinh khủng."

Đám người lão giả nghe được lời nói của người thanh niên trẻ tuổi, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Trần Trạch.

"Vậy đành phải dùng súng tiêu diệt anh ta."

Lão giả giơ súng lên, chẳng qua thanh niên trẻ tuổi lại lắc đầu: "Không có tác dụng đâu, đã đạt tới cấp bậc thi tường, trừ phi có thể đập nát thi thể hoàn toàn, nếu không cho dù có bắn nổ đầu của anh ta, vẫn là không thể giết chết anh ta được."

"Thế nhưng bây giờ cũng chỉ có thể thử một chút."

Lão giả cũng biết một khẩu súng căn bản không thể tạo nên uy hiếp gì đối với thi tướng, nhưng là bây giờ cũng chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống rồi(2).

(2)Lấy ngựa chết làm ngựa sống: liều một phen, cho dù biết mọi chuyện không thể cứu vãn được nhưng vẫn phải thử một lần cuối cùng

Nhưng mà điều khiến cho mọi người không nghĩ tới là, trong nháy mắt khi lão giả giơ súng lên, Trần Trạch đột nhiên xoay người một cái, sau đó chạy nhanh ra phía ngoài khoang thuyền.

"Chuyện gì đã xảy ra? Cương thi vẫn còn có thể chạy như vậy?"

"Thế nào tôi lại có cảm giác thi thể này chạy còn linh hoạt hơn cả tôi nữa?"

Những thuyền viên này vẻ mặt hoang mang, mà Trần Tĩnh vào lúc đó cũng kịp phản ứng: "Bị lừa rồi, anh ta không phải thi thể, anh ta là người sống."

Trong số những người ở đây, duy chỉ có vẻ mặt của người thanh niên trẻ tuổi kia đột nhiên trở nên vô cùng xấu hổ, bởi vì giờ khắc này ánh mắt của mọi người đều nhìn về hắn ta, nghĩ đến chính mình lãng phí một tấm Trấn Thi Phù trân quý như vậy, lại nghĩ đến bản thân lại còn nâng đối phương lên trở thành thi tướng, lúc này hắn ta chỉ hận không thể tìm khe hở trên mặt đất chui vào, thực sự là quá mất mặt rồi.

"Đuổi theo, không thể để cho hắn ta chạy."

Trần Tĩnh vội vã hô hào, sai đám người hướng phía ngoài khoang thuyền đuổi theo, chỉ có điều còn không đợi bọn họ bắt đầu chạy, Trần Trạch lại xuất hiện.

"Mọi người khỏe, Trần thi tướng tôi lại đã trở về."

Trần Trạch cười phất tay chào hỏi, lời của anh ta khiến vẻ mặt của người thanh niên trẻ tuổi càng thêm xấu hổ, đầu đã cúi thấp tới mức sắp chạm vào đũng quần rồi.

"Trần Trạch, anh là tên khốn kiếp, dĩ nhiên làm tôi sợ như vậy."

Trương Diễm đang đứng bên cạnh không nhịn được nữa, trên mặt tràn đầy nước mắt, trong nháy mắt dáng tươi cười của Trần Trạch biến mất, vội vàng nói xin lỗi: "Không phải tôi cố ý, tôi chỉ là muốn hù dọa bọn họ một chút."

"Tôi không quan tâm, anh dọa tôi rồi."

"Được được được, tôi bồi thường, cô muốn tôi làm cái gì tôi cũng đều đồng ý."

Nhìn Trương Diễm cùng Trần Trạch liếc mắt đưa tình, khuôn mặt Diệp Tử Du cũng hiện lên vẻ chờ mong, đưa mắt nhìn về phía cửa khoang thuyền, Trần Trạch rõ ràng đã chìm vào trong nước, hiện tại lại xuất hiện ở đây, vậy có nghĩa anh Phương Minh khẳng định cũng sẽ không sao.

"Khụ khụ."

Một tiếng ho khan vang lên, lại một bóng người xuất hiện ở nơi cửa, thấy thân ảnh này, đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du lộ ra tia sáng, như con chim non chạy nhanh về phía cửa.

"Em biết ngay anh Phương Minh sẽ không sao mà."

Phương Minh cảm thụ được thân thể của cô gái trong lòng cậu đang run lên, trên mặt hiện lên nụ cười khổ: "Lần sau anh sẽ không làm như vậy nữa, để cho em phải lo lắng."

Có thể tưởng tượng, chính mình biến mất mấy canh giờ này, khiến cho cô gái trong ngực sợ hãi lo lắng biết bao nhiêu.

Trong khoang thuyền, thấy Phương Minh xuất hiện, trên mặt Trần Tĩnh mang theo vẻ kinh hãi cùng khó tin: "Cậu… Sao cậu lại xuất hiện ở nơi này?"

"Tử Du, em chờ anh một chút đã, anh xử lý xong chuyện trước mắt."

An ủi Tử Du vài câu, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Trần Tĩnh, trong mắt có sát khí, nếu như không phải đánh bậy đánh bạ vừa vặn đáp ứng đủ điều kiện trở thành người thủ mộ, cậu liền thực sự bị Trần Tĩnh gài bẫy.

"Cậu cũng đã lên rồi, vậy chuyện lần này cứ như vậy đi."

Trần Tiềm cảm thụ được hàn ý trong ánh mắt của Phương Minh, liền chắn trước mặt cha mình, nhưng mà Phương Minh chỉ là lạnh lùng nhìn anh ta một cái, sau một khắc liền vỗ ra một chưởng, Trần Tiềm không kịp phản ứng, cả người trực tiếp bị vỗ bay ra ngoài đụng vào trên boong thuyền.

"Vấn đề này không liên quan tới hai người bọn tôi."

Lão giả giơ súng vừa thấy Phương Minh, nét mặt già nua co quắp một cái, rất là quả quyết lựa chọn phân rõ giới hạn với nhà họ Trần.

Phương Minh không để ý đến lão giả, chỉ là đưa mắt nhìn chằm chằm Trần Tĩnh, trên mặt có vẻ trào phúng: "Thế nào, không nghĩ tới tôi vẫn còn có thể ra ngoài đúng không."

"Cậu… Tại sao cậu có thể đi ra? Dựa vào cái gì mà cậu có thể đi ra?"

Cả khuôn mặt của Trần Tĩnh đều trở nên vặn vẹo: "Dựa vào cái gì mà nhà họ Trần của tôi cứ cách một thời đại lại phải đưa một người vào làm người thủ mộ, mà cậu lại có thể đi ra? Dựa vào cái gì? Tại sao phải đối xử bất công với nhà họ Trần của tôi như thế?"

"Người thủ mộ? Ông quá coi trọng nhà họ Trần các ông rồi, nếu như tổ tiên nhà họ Trần các người không sinh lòng tham luyến, muốn khống chế thủy lộ này, nhà họ Trần các người làm sao có thể rơi vào kết cục như ngày hôm nay?"

Phương Minh cười nhạt, quá khứ của nhà họ Trần cậu đã hiểu rồi, trước đây, nhà họ Trần đã khiêng đi hai tòa đồng quan từ trên bệ đá trống không đi, hai tòa đồng quan này cũng là có lai lịch lớn.

Trấn Thủy Long Quan.

Trấn Thủy Long Quan đã từng xuất hiện ở thời cổ đại, giống như thời ban đầu của lưu vực Hoàng Hà, có nhiều nơi thường bị nước sông dâng lên gây lũ, hoặc là bình thường có khá nhiều người chết đuối, cho nên đã có người chế tạo Trấn Thủy Long Quan.

Thứ nhất là dùng để trấn áp thủy hại, thứ hai là dùng để khiến hồn phách của những người chết chìm tìm được một nơi ngủ yên, giảm bớt hồn phách của người chết chìm tiếp tục lưu lại dưới nước làm hại người khác.

Vào năm 1988, lúc đó bởi vì đại hạn, có người ở trong nước bùn ở bãi sông Hoàng Hà khai quật ra một cỗ Trấn Thủy Long Quan, chỉ là vào ngày thứ hai, long quan này liền biến mất một cách thần bí.

Điểm này Phương Minh cũng đã từng nghe sư phó của cậu nhắc tới, lúc đó rất nhiều người trong giới tu luyện đều chạy tới, đáng tiếc bị một người thần bí nhanh chân đến trước trước một bước mang đi mất.

Chương 345: Con muốn mẹ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Có rất nhiều tin đồn về Trấn Thủy Long Quan, nhưng là đối với chế tạo phương pháp Trấn Thủy Long Quan, hiện trong giới tu luyện không có bất kỳ một phe thế lực có thể biết được.

Có tin đồn, sau khi xuất hiện ở bên sông, số lượng của Trấn Thủy Long Quan cũng đã được cố định rồi.

Còn có tin đồn, Trấn Thủy Long Quan là do Đại Vũ sở tạo, trước đây Đại Vũ vì trị thủy đã chế tạo tổng cộng mười hai cỗ đồng quan, sau đó, Đại Vũ lấy hai cỗ đồng quan trong số mười hai cỗ đồng quan đặt vào Đông Hải, hai cỗ đặt vào Hoàng Hà, hai cỗ đặt vào Trường Giang, còn lại sáu cỗ đồng quan thì đặt vào những nhánh sông khác ở Hoa Hạ.

Cũng chính là sau khi mười hai cỗ đồng quan vào nước, nước lũ đang tràn lan rốt cục cũng chậm rãi thối lui, toàn bộ đại địa Hoa Hạ khôi phục sự yên lặng, mà Đại Vũ cũng nương theo công lao trị thủy này, được Vua Thuấn nhường ngôi, đã trở thành quốc quân đầu tiên của triều Hạ.

Có được mười hai cỗ Trấn Thủy Long Quan, có thể khống chế thế giới nước, đây là một truyền thuyết được lưu truyền trong giới tu luyện, cho nên, năm đó khi một cỗ Trấn Thủy Long Quan xuất thế mới khiến toàn bộ giới tu luyện tranh giành cướp đoạt như vậy.

Người nhà họ Trần chính là ham muốn lực lượng của Trấn Thủy Long Quan, nhưng cho dù bọn họ có chiếm được Trấn Thủy Long Quan cũng không biết sử dụng như thế nào, dù sao nhà họ Trần cũng không phải tu luyện giả trong giới tu luyện, Trấn Thủy Long Quan ở trên tay của bọn họ cũng chỉ có tác dụng đơn giản nhất là trấn áp lũ lụt.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Trần Tĩnh, về chuyện cổ mộ dưới nước cậu không muốn tiết lộ nhiều, mà căn bản người nhà họ Trần cũng không hiểu, những chuyện mà bọn họ gặp phải chẳng qua là cái giá phải trả vì mang Trấn Thủy Long Quan đi.

Chín món đồ quý giá khác trên bệ đá, muốn mang món nào đi đều phải trả giá tương ứng cho món đồ đó, so sánh với mấy loại khác đến nói, cái giá mà nhà họ Trần phải trả thực ra cũng không đáng kể chút nào.

Phương Minh đi tới trước mặt Trần Tĩnh, sau một khắc tay phải trực tiếp nắm lấy tóc của Trần Tĩnh, sau đó, cứ như vậy nhấc bổng Trần Tĩnh lên.

Túm tóc nhấc bổng một người lên cao, chân không chạm đất, vẻ mặt Trần Tĩnh thống khổ tới biến dạng, những người khác chỉ nhìn thôi mà đã thấy đáy lòng tê dại, nhưng mà đối với Phương Minh, cậu tuyệt đối không có chút đồng tình nào dành cho Trần Tĩnh.

Phanh!

Tay phải vung lên, Trần Tĩnh cũng có số phận như con trai ông ta, trực tiếp bị ném bay ra ngoài đụng vào trên boong thuyền.

"Tôi không giết ông, đó là bởi vì đến lúc đó sẽ có người đến trừng phạt ông."

Phương Minh lạnh lùng liếc nhìn Trần Tĩnh đang nằm trên đất

như cá chết, Trần Tĩnh ném các du khách khác xuống nước, tuy rằng cậu đã cứu không ít người, thế nhưng vẫn có hai người không thể trở về nữa, chỉ một tội danh này liền cũng đủ khiến nửa đời còn lại của Trần Tĩnh trôi qua trong ngục giam.

Nửa đời trước ở dưới nước, nửa đời sau ở ngục giam, đối với Trần Tĩnh đến nói, loại trừng phạt này còn thống khổ hơn là trực tiếp giết chết ông ta đi.

"Ai biết lái thuyền, tiếp tục tiến lên."

Ở dưới ánh mắt soi mói của Phương Minh, những thuyền viên kia cũng đều yên lặng về tới vị trí của mình, bọn họ biết trở lại trên bờ mà nói, chờ đợi bọn họ nhất định sự trừng phạt nghiêm khắc là của pháp luật, nhưng nhìn thảm trạng của hai cha con Trần Tiềm trên mặt đất, Trần Tĩnh thậm chí còn bị giật bay mất một mảnh da đầu, bọn họ tình nguyện tự thú với cảnh sát.

Trên boong thuyền, những du khách bị đuổi xuống nước lúc trước cũng đều đang đứng ở nơi đó chà lau quần áo, thấy Phương Minh đi ra, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, bởi vì chính nhờ Phương Minh lúc trước đã cứu được tính mạng của bọn họ đấy.

"A, thế nào lại có nhiều hơn một đứa bé?"

Trương Diễm đột nhiên chú ý tới, trên boong thuyền có một đứa bé trai, hai tay cậu bé chống nạnh đứng một mình ở nơi đó, cùng những du khách khác không ăn khớp chút nào, hơn nữa hình như lúc trước khi ở trên thuyền các cô cũng chưa từng thấy qua đứa bé trai này.

Khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, cậu đang nghĩ nên giải thích tình huống này như thế nào, không ngờ bé trai vừa thấy cậu, đôi mắt sáng lên, đôi chân nhỏ lảo đảo chạy nhanh tới bên cạnh cậu.

"Cha."

Thanh âm thanh thúy của bé trai khiến đám người Trương Diễm kinh hãi, nguyên một đám khiếp sợ há hốc miệng, nhìn bé trai chạy về phía Phương Minh, còn ôm chặt lấy bắp đùi của cậu, kinh ngạc nói không ra lời.

"Này... Thế nào mới xuống nước một chuyến, liền có thêm một đứa con trai rồi? Lẽ nào đây chính là cái gọi là trên đời một ngày, dưới nước trăm năm sao? Phương Minh vừa xuống nước xong đã kết hợp với Long Nữ, sinh ra con cái?"

Trần Trạch nhỏ giọng thầm thì, lần thứ hai phát huy ra sức tưởng tượng thiên mã hành không của anh ta, ở trong trí tưởng tượng của anh ta, Phương Minh ở dưới nước đã trải qua một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, đương nhiên cũng có thể là vì bất đắc dĩ mà phải bán nhan sắc, đổi lấy cơ hội từ dưới nước đi lên.

Không phải vị kia nhà họ Trần đã nói rồi sao, nhà bọn họ đã bị nhốt ở dưới nước này mấy chục đời rồi.

"Khốn nạn, cậu thậm chí đã có con rồi, vậy mà vẫn còn tới quấy rầy Tử Du của chúng ta!"

Trương Diễm là loại người có tính cách tương đối nóng nảy, trong nháy mắt liền cảm thấy không thể chấp nhận nổi, mà những cô gái khác cũng giận không kém, đều trừng mắt nhìn Phương Minh.

Lăng Dao khoanh tay trước ngực, dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn chằm chằm Phương Minh, hiển nhiên cô ấy thích nhất là thấy Phương Minh lâm vào tình cảnh quẫn bách.

"Cái kia, Tử Du, cậu bé này không phải con của anh, tình huống của anh em cũng biết mà, chỉ có điều bởi vì có chút nguyên nhân, cho nên một đoạn thời gian rất dài tới có thể anh sẽ phải

chăm sóc cho cậu bé này."

Phương Minh gãi đầu một cái, ánh mắt nhìn hướng Diệp Tử Du, ở đây có nhiều người ngoài như vậy, cậu không tiện giải thích thân phận của bé trai, dù sao thân phận của bé trai này quá nhạy cảm, nếu như bị truyền đi, khiến một ít người có dụng tâm khác chú ý tới, cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

"Anh Phương Minh, đương nhiên em tin tưởng anh."

Diệp Tử Du thấy vẻ mặt lúng túng của Phương Minh, đột nhiên bật cười, cô tuyệt đối không tin đứa bé trai này là con trai của Phương Minh, hơn nữa ở nơi như thế này đột nhiên xuất hiện một đứa bé trai, không cần nghĩ cũng biết đứa bé này có liên quan tới những kinh lịch của anh Phương Minh ở dưới nước.

Từ sau khi anh Phương Minh đi lên vẫn chưa từng nói những chuyện ở dưới nước, nói rõ anh không muốn để cho người khác biết tình huống dưới đáy nước, người thông minh như cô tự nhiên biết lúc này không phải là lúc hỏi tình huống cụ thể.

"Em trai này thật đáng yêu."

Diệp Tử Du đưa mắt nhìn về phía bé trai, không thể không nói bề ngoài của bé trai này cũng không tồi đấy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào mập mạp trắng trẻo, khiến người ta vừa nhìn đã nghĩ muốn bóp một cái, nhất là khi tóc của cậu bé đã bị Phương Minh vò rối, càng tăng thêm vẻ đáng yêu.

Bé trai thấy Diệp Tử Du đưa tay qua đến, bị hù tới trốn nhanh ra sau chân Phương Minh, khuôn mặt dán lên bắp đùi Phương Minh, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ len lén đánh giá Diệp Tử Du.

"Không cần sợ, đây là của con này..." Phương Minh suy nghĩ một chút: "Đây là chị Tử Du của con."

"Con không muốn chị, con muốn mẹ."

Bé trai lắc đầu không muốn đi ra, lại còn nói ra những lời khiến khuôn mặt Diệp Tử Du đỏ ửng, mà sau một lúc kinh ngạc, nét mặt Phương Minh lộ vẻ ý vị thâm trường, dường như mang tiểu gia hỏa này từ cổ mộ đi ra, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu nha, chí ít ở dưới một số tình huống, tiểu gia hỏa này vẫn còn có tác dụng chán!

"Con biết tất cả mọi người đều có ba mẹ đấy, con có cha, con cũng phải có mẹ, hơn nữa cha chỉ có thể thích mẹ mà thôi."

Nghe được lời nói của bé trai, Phương Minh không có chút kỳ quái nào, đừng xem tuổi của bé trai này không lớn lắm, thế nhưng thụ linh đã thêm vào đầu của cậu bé một ít nhận thức cơ bản về thế giới, như vậy mới có thể khiến bé trai không đến mức trở thành một cậu bé ngu ngốc.

Chương 346: Trộm vận

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Cậu chính là Phương huynh đệ sao, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên."

Ở thôn nhà họ Trần, khi thuyền vừa mới cập bến đã có xe cảnh sát đậu sẵn ở chỗ này rồi.

Mà trong số những cảnh sát này, có một người đàn ông trung niên gầy gò, sau khi nhìn thấy Phương Minh bước từ trên thuyền xuống liền cười ha hả tiến lên nghênh đón.

Có thể thấy được, người đàn ông trung niên này mặc dù không phải là cảnh sát, nhưng lại có quan hệ rất tốt với những cảnh sát này, bởi vì lúc hắn đi tới, những cảnh sát này đều cố ý nhường không gian riêng cho hắn.

Bằng không mà nói, dựa theo tình huống bình thường, gặp loại án lớn như mưu sát này, hơn nữa còn không phải chỉ có một người chết, có thể nói tất cả mọi người trên thuyền đều phải bị giữ lại.

"Anh là Lý lão ca?"

Phương Minh người đàn ông cơ bắp trước mắt, sau khi thuyền rời khỏi, cậu đã gọi điện thoại cho Đảng Hạng, bởi vì liên minh sở chính là nơi chuyên xử lý những loại sự kiện này ở trong phàm

tục, ít nhiều cũng phải có chút quen biết với chính phủ.

Chuyện lần này, Phương Minh không muốn khiến quá nhiều người chú ý, cho nên cậu chỉ có thể gọi điện thông báo đơn giản cho Đảng Hạng, mà sau khi Đảng Hạng tìm hiểu tình huống, không bao lâu liền cho Phương Minh một câu trả lời, sẽ có một người trong nghề chờ cậu ở bên bờ, tất cả những chuyện có liên quan cứ giao cho người kia xử lý là được.

"Đảng Hạng đã nói qua điện thoại với tôi, Phương huynh đệ, thực sự là khủng khiếp nha, ngay cả Thủy Long Hoàng mà cậu cũng có thể đối phó, lợi hại."

Lý Vệ Quốc giơ ngón tay cái lên, mà Phương Minh nghe nói như thế cũng chỉ mỉm cười, cậu đã nói cho Đảng Hạng trong sơn động có Thủy Long Hoàng, ngoài ra còn có một chiếc quỷ thuyền, trên quỷ thuyền có khả năng tồn tại cấp bậc quỷ tướng, cho nên tốt nhất hiện tại vẫn là đừng nên để người khác đi vào mảnh thủy vực kia.

Thật ra, Phương Minh không sợ sự thật bại lộ, bởi vì cổ mộ cùng đại điện kia đã không thể hiện ra nữa rồi, về phần quỷ thuyền đúng là có tồn tại, thế nhưng không có Trấn Thủy Long Quan cùng chiếc hộp màu đen này, Phương Minh không cho rằng có người đi vào rồi còn có thể trở ra.

Chí ít, cường giả Địa cấp là không được.

Về phần Trấn Thủy Long Quan, tuy rằng địa vị rất lớn, nhưng người bình thường căn bản sẽ không liên tưởng tới những thứ này.

"Phương huynh đệ, nếu đệ không chê thì tới nhà của lão ca ngồi một chút? Vừa vặn hôm nay có không ít người trong nghề tới đây, mọi người cùng nhau trau dồi kiến thức kinh nghiệm."

Nghe được lời mời của Lý Vệ Quốc, Phương Minh trầm ngâm một lát cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng, dù thế nào đi nữa, chuyện lần này cậu vẫn cần đối phương ra tay giúp đỡ giải quyết, do đó không có lý do nào lại đi cự tuyệt lời mời của đối phương.

Lý Vệ Quốc lái một chiếc xe thương vụ qua đây, nhóm bảy người Phương Minh trực tiếp ngồi xuống, đương nhiên, phiền phức duy nhất chính là bé trai vẫn dán chặt lấy Phương Minh không buông tay, cho dù là ở trên xe cũng muốn ngồi trên đùi Phương Minh.

"Phương huynh đệ tuổi còn trẻ cũng đã lấy vợ sinh con, thực sự là chuyện may mắn trong cuộc đời."

Phương Minh nhếch miệng mỉm cười, cũng không giải thích nhiều, lai lịch của bé trai càng ít người biết thì càng tốt.

Rất nhanh xe đã đến một khách sạn trong thị trấn gần nhất, không thể không nói Lý Vệ Quốc lăn lộn ở nơi này không tồi chút nào, bởi vì đám người Phương Minh còn chưa lấy chứng minh nhân dân ra, thế mà bên phía khách sạn đã chuẩn bị phòng ở cẩn thận.

"Phương huynh đệ, lão ca huynh liền ở sảnh lớn chờ đệ."

"Được, vậy phiền Lý đại ca chờ một chút."

Đoàn người Phương Minh đi vào thang máy lên lầu, Lý Vệ Quốc đã đặt phòng tốt nhất trong khách sạn cho bọn họ, tất cả mọi người đều ở chung một tầng. Đương nhiên, bởi vì lầm tưởng rằng Phương Minh cùng Diệp Tử Du đã kết hôn sinh con, nên Lý Vệ Quốc bố trí cho hai bọn họ ở chung một phòng.

"Tử Du, lai lịch của tiểu gia hỏa này không tầm thường, nói đơn giản là trong cơ thể cậu bé có hai linh hồn, một cái là tà ác, một cái chính là linh hồn hiện tại này, mà anh cũng đã nhận lời

một vị tiền bối không thể để cho linh hồn tà ác kia của cậu bé chiếm thế chủ đạo, bằng không mà nói chắc chắn sẽ khiến thế giới này gặp phải đại nạn."

Sau khi vào phòng đặt đứa bé trai đang ngủ say lên giường, Phương Minh liền giới thiệu ngắn gọn đơn giản một chút tình huống của bé trai cho Diệp Tử Du.

"Thì ra là vậy."

Diệp Tử Du tuy rằng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng nghĩ đến bản lĩnh của bạn trai mình ở trong mắt những người khác cũng đã là tồn tại không thể tưởng tượng nổi, liền có thể tiếp nhận rồi.

"Vậy dù sao cũng nên đặt tên cho cậu bé nha." Diệp Tử Du suy nghĩ một chút nói rằng.

"Đúng là nên đặt tên cho cậu bé, chuyện đặt tên này liền giao cho đại tài nữ của chúng ta đi, anh phải đi ra ngoài một chuyến trước đã."

"Đi thôi, chú ý an toàn." Diệp Tử Du cũng đã nghe được đoạn đổi thoại của Phương Minh cùng Lý Vệ Quốc, cho nên chỉ dặn dò cậu một câu.

Phương Minh không trả lời cô mà là nhếch miệng lên, nhìn Diệp Tử Du rồi lại nhìn bé trai đang nằm ở trên giường: "Sao anh lại cảm thấy Tử Du nói những lời này, giống như người vợ đang dặn dò chồng trước khi đi làm xa vậy."

"Anh... Anh nói bậy! Em mới không có."

Diệp Tử Du da mặt mỏng, làm sao có thể chống đỡ được mấy lời trêu chọc trắng trợn như thế này, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ tới mức muốn nhỏ ra máu, càng không để ý tới Phương Minh nữa, cẩn thận chỉnh lại đầu của bé trai.

"Ha ha, vậy vi phu(1) đi đây, bảo đảm bình an trở về."

(1)Vi phu: chỉ người chồng

Phương Minh cười ha ha một tiếng đi ra khỏi phòng, chẳng qua lúc này trong đầu của cậu lại hiện lên hình ảnh của một người khác.

"Nếu như đổi lại là yêu tinh Hàn Kiều Kiều kia, không biết cô ấy sẽ trả lời thế nào đâu?"

Trong lòng có chút tò mò, Phương Minh cầm điện thoại di động lên nhắn một tin qua: "Thời gian tới chồng cô đi xa nhà, cô sẽ căn dặn cái gì?"

Không bao lâu đã nhận được tin nhắn hồi âm, cậu liếc nhìn tin nhắn, khóe miệng không nhịn được co quắp một cái, câu trả lời này thật rất có phong cách Hàn Kiều Kiều.

"Tôi sẽ nói cho hắn biết, đi ra khỏi nhà nhớ chú ý an toàn, bằng không mà nói, sẽ có người ngủ với lão bà của hắn ở phòng của hắn, lái xe của hắn đánh con của hắn."

Phương Minh cất di động đi tiếp, Trần Trạch đang đứng ở một góc trong hành lang, thấy cậu đi ra liền chạy ngay tới.

"Phương Minh, tôi đã gọi điện thoại liên hệ xong rồi, thuyền lớn đã đi đến chỗ kia, dự tính sau một tiếng liền có thể đến tới thuỷ vực mà cậu nói, người phụ trách làm chuyện này là chú họ xa của tôi, làm việc rất đáng tin cậy, sau khi tìm thấy hai cỗ quan tài kia sẽ vận chuyển tới Ma Đô theo đường thủy, trên đường hẳn là cũng sẽ không gặp vấn đề gì lớn đâu."

"Ừm, nói chung tốc độ phải nhanh, nhất định phải lấy được nó lên trước khi những người khác đuổi tới."

Phương Minh gật đầu, đây là chuyện sáng nay cậu đã giao cho

Trần Trạch, sau khi con thuyền rời khỏi sơn động, cậu liền đẩy hai cỗ Trấn Thủy Long Quan vào trong nước, đương nhiên cậu cũng đã nhớ rõ vị trí nơi cậu đẩy nó xuống.

Trấn Thủy Long Quan có quan hệ trọng đại, nếu như cứ để nó ở trên thuyền, đợi khi cảnh sát lên thuyền nhất định sẽ mang nó đi, cho nên chi bằng để nó chìm vào đáy nước. Về phần sau này cho dù những cảnh sát kia thậm chí cả Lý Vệ Quốc biết vấn đề này, muốn tìm hai cỗ Trấn Thủy Long Quan kia cũng đã là chuyện không có khả năng rồi.

"Sau khi vớt lên rồi, nếu như tôi chưa trở về thì anh hãy nhắn tin cho tôi."

"Hai người ở hành lang thần thần bí bí lặng lẽ nói cái gì vậy? Có phải đang thương lượng chuyện xấu gì mà không thể để cho người khác biết hay không?"

Trương Diễm chúng nữ vừa mới đi ra từ cửa phòng bên cạnh, thấy hai người Phương Minh cùng Trần Trạch đứng ở hành lang thấp giọng trao đổi, bĩu môi nói một câu.

"Nào có."

Trần Trạch vội vã phủ nhận, Phương Minh thì là có chút tò mò: "Các ngươi không ở gian phòng của mình nghỉ ngơi, đều đi ra ngoài làm gì?"

"Còn không phải là vì đặt tên cho con trai bảo bối của cậu sao, Tử Du bảo chúng tôi đến rồi cùng nhau thảo luận."

Nghe được câu trả lời của Trương Diễm, Phương Minh mỉm cười: “Vậy khổ cực mọi người, tôi có chút việc phải đi trước."

Phương Minh theo thang máy đi xuống, lúc này Lý Vệ Quốc đang ngồi trong đại sảnh, trên tay vuốt vuốt một khối ngọc thạch bàn trứ.

Người Nam Cương thích chơi ngọc, dĩ nhiên đối với một số người chuyên nghiệp đến nói nó được gọi là bàn ngọc, Phương Minh chỉ cần liếc qua một cái liền nhận ra, khối ngọc thạch trên tay Lý Vệ Quốc này không đơn giản, chỉ cần dựa vào bao tương của nó liền có thể nhận ra, tối thiểu là bàn vài chục năm rồi.

"Thế nào, Phương huynh đệ cũng thích thứ này sao?"

Thấy Phương Minh quan sát viên ngọc trên tay mình, Lý Vệ Quốc cười ha hả, lòng bàn tay mở ra: “Khối bàn ngọc này của tôi đã tồn tại hơn ba mươi năm, vào ngày tôi trưởng thành, sư phó của tôi đã đưa cho tôi đấy, tôi là người không có nhiều hiểu biết đối với bàn ngọc, nhiều năm như vậy cũng chỉ mang chơi mà thôi."

"Lý đại ca quá khiêm nhượng, nếu như tôi không đoán sai, khối ngọc này hẳn được gọi là cương ngọc đi, hơn nữa còn là thượng đẳng cương ngọc."

Nghe được lời nói của Phương Minh, ánh mắt của Lý Vệ Quốc biến đổi, sau một khắc trên mặt liền lộ ra vẻ khâm phục, hướng phía Phương Minh giơ ngón tay cái lên: “Phương huynh đệ quả nhiên là ánh mắt rất tốt, ngay cả cương ngọc cũng nhìn ra được."

Cương ngọc này cũng không phải hoá thạch hoặc là cương ngọc mà những thương nhân ngọc thạch kia vẫn nói, cương ngọc là một cách gọi trong giới tu luyện, nói trắng ra thì nó cũng là ngọc trên thi thể.

Điểm khác biệt duy nhất là, cỗ thi thể này đã hóa thành cương thi.

Rất nhiều người bởi vì bị ảnh hưởng của phim điện ảnh về cương thi, nên thường nghĩ cương thi rất dễ hình thành, nhưng trên thực tế cương thi đặc biệt hiếm thấy, cho dù là cỗ thi thể như thế nào, nếu muốn biến thành cương thi đều cần điều kiện địa lý cực kỳ nghiêm khắc, mà địa thế phù hợp với những yêu cầu

nghiêm khắc này được giới tu luyện gọi là Dưỡng Thi Địa.

Dưỡng Thi, là để thi thể hấp thu một lượng lớn thiên địa âm khí nhập vào cơ thể, cuối cùng dẫn đến thân thể sinh ra một loại biến hóa, mà nếu trên cơ thể của cương thi này có ngọc thạch, dương khí trên người cương thi sẽ từ từ chảy hết vào trong ngọc thạch.

Sau khi chết đi dương khí liền bị cắt đứt, nhưng cắt đứt không có nghĩa là đã tiêu tán, bằng không mà nói tại sao có thể khái niệm hoàn dương được chứ, mà lại còn cần một khoảng thời gian mới có thể hoàn dương.

Trong thời gian thi thể chậm rãi hấp thu âm khí, một ít dương khí còn tồn tại một cách bí ẩn trong thân thể liền sẽ từ từ bị gạt ra khỏi thân thể, mà ngọc thạch lại rất có linh tính, nó sẽ hấp thu hết những dương khí này.

Cho nên, loại ngọc thạch này được người trong giới tu luyện coi là dương khí, người bình thường đeo nó trên người có hiệu quả an thần trừ tà, những vật âm tà thông thường không dám tới gần, nếu như dựa theo cách nói của giới tu luyện, đó chính là khí tài thượng đẳng để luyện chế linh khí.

Chí ít nếu như khối ngọc thạch này rơi vào trên tay Phương Minh, nương theo thuật điểm bút khai quang trong Vu sư truyền thừa, cậu có thể luyện chế khối ngọc thạch này thành vài loại linh khí khác nhau.

Linh khí sở dĩ trân quý, thứ nhất là bởi vì nó có yêu cầu rất cao đối với tài liệu luyện chế, thứ hai chính là bởi hiện trong giới tu luyện một số phương pháp luyện chế linh khí đã thất truyền.

Phương Minh không thiếu phương pháp luyện chế, cái cậu thiếu chính là tài liệu cùng cảnh giới.

Qua lần giao lưu này, trong lòng Lý Vệ Quốc lại đánh giá Phương Minh cao thêm vài phần, thái độ của ông ta cũng nhiệt tình hơn lúc ban đầu một chút, lái xe trực tiếp đưa Phương Minh đi về một trấn bên ngoài huyện.

Giới tu luyện chính là thực tế như vậy, muốn muốn có được sự tán thành của người khác, cần phải dựa vào thực lực, mà nhãn lực cũng là một bộ phận của thực lực.

Chương 347: Phương thiếu

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nam Cương có rất nhiều dân, mà cuối cùng Lý Vệ Quốc đưa Phương Minh đến một nhà dân có bộ dáng khá giống một Nông Gia Nhạc.

"Lý huynh đã đến."

Thấy Lý Vệ Quốc đến, bảy tám người trong sân đều đứng lên, trong số này có hai lão giả, ba người đàn ông trung niên có cùng độ tuổi với Lý Vệ Quốc, còn có một người phụ nữ cùng một đứa bé.

Sau khi những người này chào hỏi Lý Vệ Quốc, đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá Phương Minh, bởi vì lúc trước Lý Vệ Quốc đã nói với bọn họ, hội giao lưu lần này có một người trong nghề mới gia nhập.

"Giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là Phương Minh Phương huynh đệ, đến từ Ma Đô, tuổi trẻ tài cao."

Lý Vệ Quốc giới thiệu thân phận của Phương Minh xong, Phương Minh cũng mỉm cười chào hỏi mọi người, thế nhưng sau khi người phụ nữ trung niên nghe thấy tên của Phương Minh liền biến sắc.

"Lý huynh, đột nhiên tôi nhớ ra tôi còn có chuyện, phải đi trước đây."

Người phụ nữ trung niên vừa nói ra lời này, Lý Vệ Quốc cùng những người khác đều lộ ra vẻ kinh ngạc, loại giao lưu tụ hội này của bọn họ cứ mỗi ba tháng lại cử hành một lần, đều là quyết định xong thời gian cùng địa điểm từ nửa tháng trước, mà mọi người cũng đều cố ý sắp xếp thời gian, bình thường tuyệt đối không thể tồn tại loại chuyện có việc bận.

Cho nên, rõ ràng người phụ nữ trung niên này đang nói láo.

Kỳ thực nói trắng ra là, loại giao lưu tụ hội này của bọn họ cũng không trao đổi kinh nghiệm tu luyện gì nhiều, việc chính của bọn họ chính là thống nhất giá cả, những thị trấn cùng hương trấn quanh đây đều thuộc về bọn họ, làm việc gì rồi thu giá cả như thế nào bọn họ phải thống nhất từ trước, không được phép xảy ra chuyện cạnh tranh giá cả.

Loại tình huống này người thường cũng không biết, thế nhưng ở rất nhiều nơi đều sẽ có hội giao lưu như vậy.

Ví như những người mù mà chúng ta vẫn thường đến coi bói chẳng hạn, những người mù này cũng có dịp tụ hội lại với nhau, mục đích chính là để thống nhất giá cả coi bói, hơn nữa có đôi khi cũng sẽ chia sẻ tin tức về số mạng của người tìm tới mình coi bói.

Lý Vệ Quốc bọn họ mặc dù không phải là thầy đoán mệnh chuyên nghiệp, nhưng công việc của bọn họ cũng không khác nhau nhiều, vì để tránh việc cạnh tranh nên mới có lần tụ hội này.

Nói cho cùng, cũng là bởi vì hoàn cảnh hiện tại xảy ra biến hóa, trước đây mấy đứa bé thường hay trúng tà hoặc là trong nhà dễ đụng phải một thứ gì đó, nhưng là theo những khu nhà cao tầng hiện đại hóa xuất hiện, những thứ dơ bẩn kia cũng càng ngày càng ít, Lý Vệ Quốc mấy người cũng không dễ sống rồi.

Cho nên, việc chế định giá cả đồng minh thật sự là rất quan trọng đấy, trước đây đoán mệnh cần mười đồng tiền, ừm, hiện tại giá hàng nâng lên, mọi người liền thống nhất tăng tới một trăm đồng.

Đám người Lý Vệ Quốc đều sống lâu thành tinh cả rồi, nguyên nhân người phụ nữ trung niên đột nhiên muốn đi rõ ràng là có quan hệ với Phương Minh, bởi vì sau khi bà ta nghe thấy tên của Phương Minh mới có quyết định như vậy.

Lẽ nào, bà ta có mâu thuẫn gì với Phương Minh?

"Lam tiên cô, sao bà lại đi vội vã như vậy..."

Lý Vệ Quốc là người đề xuất lần tụ hội này, hơn nữa Phương Minh là khách mà hắn mời tới, đương nhiên hắn không hy vọng Lam tiên cô rời đi, việc này có khác gì tát mặt hắn đâu chứ?

"Lý huynh, thật sự là tôi có việc gấp cần rời khỏi, mà người bạn này của anh thời gian trước thật sự là đột nhiên nổi tiếng nha, trực tiếp phế bỏ tay chân của nhị công tử, lại còn cố ý chống đối nhị công tử nữa."

Lời nói của Lam tiên cô khiến đám người Lý Vệ Quốc sửng sốt một chút, ngốc trệ suốt mấy giây sau, một lão giả mới nghi ngờ hỏi: "Là nhị công tử trong tứ đại công tử sao?"

"Ngoại trừ tứ đại công tử, toàn bộ giới tu luyện còn có ai xứng đáng với danh xưng công tử nữa?" Lam tiên cô hỏi ngược lại.

Trầm mặc, đám người Lý Vệ Quốc đều trầm mặc.

Hồi lâu sau, lão giả lúc trước mở miệng hỏi thăm tức giận nhìn về phía Lý Vệ Quốc: "Tiểu Lý, anh cố ý hãm hại chúng tôi sao?"

"Đúng vậy, anh đưa một người đã đắc tội với nhị công tử tới đây, đừng nói là truyền tới bên tai nhị công tử, chỉ cần có người

trong nghề biết chuyện này, về sau làm sao chúng tôi có thể lăn lộn trong nghề này nữa?"

Trên mặt những người này đều lộ ra vẻ tức giận, tứ đại công tử có lực ảnh hưởng vô cùng lớn trong giới tu luyện, rất nhiều người tới mơ cũng không ngừng nghĩ cách kéo quan hệ với tứ đại công tử, mà đả kích hoặc làm khó người đã đắc tội với tứ đại công tử, chính là biện pháp tốt nhất để kéo quan hệ với tứ đại công tử.

Đương nhiên, có lẽ tứ đại công tử cũng không để ý tới những kẻ đó, nhưng nói theo kiểu khác, nếu kết thân với người đã đắc tội với tứ đại công tử, chắc chắn sẽ khiến tứ đại công tử mất hứng.

Đến lúc đó tứ đại công tử chỉ cần tùy tiện nói một câu, đã đủ khiến bọn họ thê thảm, thậm chí rất có thể bị mọi người trong hội bài xích, từ nay về sau đừng hòng có thể lăn lộn trong giới tu luyện.

"Lý huynh, chuyện này anh làm thế là không được rồi."

Mấy người đàn ông trung niên kia cũng mở miệng, theo bọn họ nghĩ, cho dù Lý Vệ Quốc có quan hệ tốt với Phương Minh đi nữa nhưng cũng không nên kéo bọn họ đi vào nha.

Đối mặt với lời chỉ trích của những người này, Lý Vệ Quốc cũng là có khổ mà khó nói, hắn căn bản cũng không biết Phương Minh đã đắc tội với nhị công tử khi ở Ma Đô, nếu như biết, hắn làm sao có thể đưa Phương Minh tới đây được chứ, không đúng! Là căn bản sẽ không nhận lời Đảng Hạng giúp Phương Minh giải quyết tốt hậu quả.

Con ngươi của Phương Minh cũng co rút lại một chút, cậu biết lực ảnh hưởng của tứ đại công tử rất lớn, nhưng thật không ngờ dĩ nhiên lại lớn đến trình độ này, vẻn vẹn là vì chính mình có cừu oán với nhị công tử mà những người này không dám tiếp xúc với mình.

"Được rồi, anh không cần nói thêm gì nữa, người dám đối nghịch cùng nhị công tử, chúng ta cũng không dám trèo cao, xin cáo từ."

"Lão đây cũng đi."

"Lý huynh, nghe tôi khuyên một câu, anh nên ít gặp gỡ với người này đi, đã đến tuổi trung niên rồi..."

Mấy người này dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía Phương Minh, dưới cái nhìn của bọn họ Phương Minh chính là loại thanh niên lỗ mãng làm xằng làm bậy, chỉ là một người thanh niên lỗ mãng đắc tội nhị công tử, trong giới tu luyện tuyệt đối không còn chỗ cho cậu phát triển thêm được, thậm chí không lâu sau cậu chắc chắn sẽ chết, bọn họ không thể cùng một con ma chết sớm lá mặt lá trái.

"Khụ khụ, tôi không phải... Cái kia..."

"Quan hệ của tôi với Lý huynh cũng không sâu, chẳng qua là có một người bạn nhờ huynh ấy làm việc mà thôi, nếu chư vị đã không chào đón, vậy tại hạ sẽ rời đi."

Phương Minh không phải loại người không biết tốt xấu, dù thế nào đi nữa thì Lý Vệ Quốc cũng tới để giúp đỡ cậu, cậu cũng không muốn khiến Lý Vệ Quốc khó xử, chính mình thật sự đã đắc tội với nhị công tử, không cần phải liên lụy tới Lý Vệ Quốc làm gì.

"Đa tạ Lý huynh chiêu đãi."

Hướng phía Lý Vệ Quốc ôm quyền, sau đó Phương Minh xoay người rời đi. Lý Vệ Quốc nhìn bóng lưng của Phương Minh, trên mặt có vẻ do dự, chẳng qua cuối cùng hắn vẫn không mở miệng gọi Phương Minh lại, bởi vì thật ra trong lòng hắn cũng nghĩ giống như mấy người kia đã nói, Lý Vệ Quốc hắn không thể đắc tội với nhị công tử.

Nếu như đổi lại là len lén, hắn còn có thể nể mặt Đảng Hạng mà chiêu đãi Phương Minh, thế nhưng trước mắt những người cùng trong giới tu luyện thế này, có thể là bạn mà cũng có thể là đối thủ cạnh tranh, mấy người này sợ rằng chỉ ước gì chính mình gặp chuyện không may.

Lúc Phương Minh vừa mới đi tới cửa viện, liền đụng phải một ông lão.

"Cậu chính là Phương thiếu đúng không? Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, danh sư xuất cao đồ, vừa nhìn đã thấy tuấn tú lịch sự."

Lão giả cười cười nhìn về phía Phương Minh, trong đôi mắt già nua tràn đầy vẻ tán thưởng, hơn nữa lại còn gật gật đầu.

"Là Cát lão."

Trong sân, đám người Lý Vệ Quốc vừa thấy lão giả, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, phải biết rằng Cát lão chính là nhân vật lớn trong khu vực của bọn họ, nhà họ Cát càng là gia tộc tu luyện, hơn nữa còn là gia tộc tu luyện có cường giả Địa cấp.

"Cát lão làm sao sẽ tới nơi đây?"

Đây chính là vấn đề vô cùng khó hiểu trong lòng đám người Lý Vệ Quốc, so sánh với nhà họ Cát, bọn họ những người này chỉ có thể coi là tiểu đả tiểu nháo, căn bản không thể lọt vào mắt nhà họ Cát, loại tụ hội này nhà họ Cát cũng chưa bao giờ tới tham gia.

Huống chi, Cát lão là gia chủ thế hệ này của nhà họ Cát, toàn bộ nhà họ Cát ngoại trừ cường giả Địa cấp rất hiếm khi xuất hiện kia, thì quyền lực của Cát lão là lớn nhất, ngày bình thường bọn họ muốn gặp được Cát lão cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

"Cát lão, sao lão lại tới đây?"

"Cát lão, mau mời ngồi."

Không suy nghĩ được nhiều nữa, đám người Lý Vệ Quốc vội vã cùng nhau đến cửa nghênh tiếp, Cát lão cũng là mỉm cười nhìn bọn họ: "Tiểu Lý, nhìn không ra anh lại là người ẩn núp sâu như vậy nha, dĩ nhiên còn có quan hệ với Phương thiếu."

"Phương thiếu, lão phu không mời mà tới không quấy nhiễu cậu chứ? Không biết Phương thiếu có thể cho tôi cơ hội được cùng Phương thiếu giao lưu trao đổi được không?"

Nghe được lời của Cát lão, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, mà đám người Lý Vệ Quốc thì là triệt để trợn tròn mắt.

Cát lão lại gọi Phương Minh là Phương thiếu?

"Cát lão, nhưng cậu ta là người đã đắc tội với nhị công tử."

Lam tiên cô nghĩ Cát lão nhất định là không biết Phương Minh đã đắc tội nhị công tử, sở dĩ bà ta biết được chuyện này cũng là bởi vì lúc đó một người bạn của bà ta ở đó, là người bạn kia đã nói cho bà ta biết.

"Làm sao lại đắc tội nhị công tử rồi? Rõ ràng là thủ hạ của nhị công tử không có mắt khiêu khích Phương thiếu, cuối cùng tự rước lấy nhục mà thôi, lúc đó chẳng phải nhị công tử cũng không truy cứu vấn đề này sao?"

Cát lão trừng mắt, Lam tiên cô sững người im lặng, đột nhiên bà ta phát hiện quả thật là bà ta không để ý đến một điều rất trọng yếu. Lúc đó người bạn kia của bà ta đã nói, cuối cùng nhị công tử lại không làm gì cậu cả, lúc trước bà ta cho rằng đó là do nhị công tử cố kỵ thân phận nên không trực tiếp ra tay, nhưng bây giờ nhìn vào thái độ của Cát lão, sự tình hình như không đơn giản như vậy.

"Giới tu luyện vẫn là phải giảng đạo lý đây, coi như là nhị công tử cũng không thể lấy thúng úp voi, ai đúng ai sai tất cả mọi

người đều nhìn thấy rõ ràng."

Nghe Cát lão nói, ánh mắt của Phương Minh lóe lên, cậu không hề quen biết người trước mặt này, thế mà trong giọng nói của đối phương lại tràn đầy tôn kính đối với mình, phần tôn kính này tuyệt đối không phải đến từ thực lực.

Về phần giới tu luyện giảng đạo lý? Phương Minh xì mũi coi thường, giảng đạo lý đó là khi thực lực song phương không sai biệt lắm, một khi song phương có tồn tại tuyệt đối chênh lệch về thực lực, đạo lý gì gì kia không có đất dùng.

Kỳ thực không chỉ là giới tu luyện, giữa quốc gia và quốc gia không cũng là như thế, những quốc gia ở phương tây nói rời khỏi hiệp nghị liền rời khỏi, một tờ hiệp nghị thì có ích lợi gì, chân chính trói buộc đối phương, chính là thực lực giữa quốc gia với quốc gia.

"Cái kia… Cát lão, Phương huynh... Phương thiếu vào rồi hãy nói đi, đã chuẩn bị trà xong cả rồi."

Lý Vệ Quốc dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Phương Minh, hắn không biết Cát lão tại sao lại kính trọng Phương Minh như thế, nhưng hắn không muốn để Cát lão biết mình vừa còn muốn đuổi Phương Minh đi.

Nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Lý Vệ Quốc, Phương Minh cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng, đương nhiên, không chỉ là vì trả nhân tình cho Lý Vệ Quốc, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, đó chính là cậu cũng muốn biết tại sao người này lại gọi mình là Phương thiếu?

Chương 348: Sư môn bại lộ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên trong viện, Lý Vệ Quốc trước sau bưng trà rót nước, mời Cát lão ngồi, bất quá Cát lão muốn mời Phương Minh ngồi lên vị trí chủ vị.

Còn như đám người Lam tiên cô lúc trước từng trêu chọc Tần Vũ, lúc này đứng ở trong sân cực kỳ xấu hổ, đi cũng không được, mà ngồi lại cũng không xong.

Bọn họ làm sao lại nghĩ đến sự tình lại đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy.

Cát gia có địa cấp cường giả, nhưng lại không phải địa cấp cường giả bình thường. Mặc dù không như nhị công tử, nhưng ở nơi này coi như là thế lực lớn nhất rồi, chí ít đám người Lam tiên cô hiểu rõ, trên mảnh đất này, lời nói của Cát gia nếu so với nhị công tử thì hữu dụng hơn.

Đối với bọn hắn mà nói, có cơ hội tiếp xúc cùng Cát lão thật quá trân quý, bọn họ luyến tiếc không muốn buông tha cơ hội này, hơn nữa nếu như bây giờ rời đi mà nói, đây chẳng phải là không nể mặt Cát lão sao.

Nhưng lúc trước bọn họ giễu cợt Phương Minh, hiện tại ở lại chỗ này, trong lòng lúng túng không biết nên làm cái gì.

Mấy người nhìn về phía Lam tiên cô ánh mắt mang theo tức

giận, rất hiển nhiên bọn họ đem chuyện này đổ lên đầu Lam tiên cô, nếu như không phải Lam tiên cô mở lời trước, bọn họ cũng sẽ không chế nhạo Phương Minh, như vậy hiện tại vẫn ở chỗ này vui vẻ nói chuyện phiếm.

Cảm nhận được ánh mắt trái tội của mấy người này, lam tiên cô cũng trừng lại, mình chỉ nói có vài câu, còn các người là ra thái độ và hành động như vậy thì liên quan gì tới ta?

Phương Minh không để ý đến đám người Lam tiên cô. Lý Vệ Quốc nhìn thấy mấy người Lam tiên cô khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, muốn mở miệng giảm bớt không khí lúng túng, nhưng suy nghĩ một chút vẫn không mở miệng, bởi vì đổi lại là hắn, bị người như thế trêu chọc sợ rằng sắc mặt cũng sẽ không tốt.

Cát lão là ai, người dày dạn kinh nghiệm, từ vẻ mặt bối rối của đám người Lam tiên cô liền có thể nhìn thấu một ít đầu mối.

"Kha kha, Phương thiếu thật đúng là khiêm tốn a, nếu như không phải có người yêu sách, ai có thể nghĩ tới Phương thiếu có lai lịch lớn như vậy."

Con ngươi Phương Minh co rút lại, hắn biết vỏ kịch đã bắt đầu rồi, cũng là thứ mà hắn quan tâm nhất.

"Lão tiên sinh tại sao lại nói ra lời này?"

"Phương thiếu còn không biết?"

Cát Kiến Sơn hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn cười giải thích:"Trước đây khi Phương thiếu và nhị công tử xảy ra mâu thuẫn, rất nhiều người nghi hoặc vì sao nhị công tử vì đối với Phương thiếu khoan dung như vậy, cái này không giống với tác phong của Nhị công tử, cho tới sau này có người nói ra lai lịch sư môn của Phương thiếu, tất cả mới hiểu được vì sao Nhị công tử không dám ra tay với Phương Thiếu."

Nhị công tử Mục Võ cũng không phải là người có lòng dạ rộng rãi, cho nên người trong giới tu luyện hiếu kỳ vì sao Nhị công tử không ra tay, mãi đến khi phía sau có người tiết lộ lai lịch sư môn của Phương Minh.

Khiến toàn bộ giới tu luyện xôn xao một hồi.

Sau khi nói đến đây, Cát Kiến Sơn đứng lên, ánh mắt mang theo vẻ sùng kính,"Bổ Thiên Chí Tôn, cường giả cấp bậc thiên tôn của giới tu luyện, trước đây khi vừa xuống núi đã trở thành áp lực đối với Tứ đại công tử, sau đó trở thành tồn tại đỉnh cao của giới tu luyện, trở thành vô địch thiên hạ trong toàn bộ giới tu luyện."

"Tưởng tượng năm đó, tôi từng may mắn gặp qua Bổ Thiên Chí Tôn một lần, lúc đó Bổ Thiên Chí Tôn còn ở Nhân Cấp, lại đánh bại được địa cấp cường giả, gây nên náo động cho toàn bộ giới tu luyện, xem trận chiến ấy khiến lão phu tâm huyết dâng trào."

Cát Kiến Sơn có chút kích động, có thể nói hắn ở cái tuổi này thì cũng là người đã từng sống qua thời đai kia, chứng kiến quá trình quâtk khởi của sư phụ của Phương Minh, có thể nói bọn họ với sư phụ của Phương Minh sùng bái không thua kém sự cuồng nhiệt của một vài nữ sinh đối với các soái ca hiện nay.

Bọn người Lý Vệ Quốc nghe Cát Kiến Sơn nói, trên mặt tỏ vẻ mờ mịt, với cảnh giới hiện tại của bọn họ còn chưa được tiếp xúc những thứ này, ở trong mắt bọn họ, thiên cấp cường giả cũng đã là mạnh nhất, còn như chí tôn là dạng tồn tại gì bọn hắn đều chưa từng nghe qua.

Phương Minh nghe Cát Kiến Sơn nói sửng sốt một chút, bởi vì hắn thật không ngờ lai lịch sư môn của mình lại bị tiết lộ, biết lai lịch sư môn của mình, lúc đó ngoại trừ vị lão giả kia, cũng chỉ có Mục Võ.

Là Mục Võ!

Chỉ cần suy nghĩ một chút Phương Minh sẽ biết, nhất định là Mục Võ tung tin ra ngoài, thứ nhất Mục Võ cần tìm lại mặt mũi, thứ hai, chỉ sợ cũng là có dụng tâm hiểm ác nào đó.

Danh tiếng của sư phụ mình trong giới tu luyện là rất lớn, nhưng danh tiếng lớn cũng đồng ý nghĩa với có nhiều kẻ thù, dù sao trên đường cường giả quật khởi phải dẫm đạp rất nhiều thi cốt để đi lê, sau lưng có rất nhiều kẻ bị đánh bai.

Những người này trước đây bị sư phụ mình đánh bại, hiện tại biết mình là đồ đệ, tất nhiên sẽ có hành động, Mục Võ là muốn mượn đao giết người.

Nếu như sư phụ còn sống, Phương Minh cũng không phải sợ, nhưng mấu chốt là là sư phụ đã phi thăng, mình căn bản không còn chỗ dựa vững chắc.

Nhìn Cát Kiến Sơn kích động, Phương Minh ở trong lòng suy đoán, nếu như người này biết sư phụ đã phi thăng, như vậy còn có tôn kính với mình như vậy nữa không? Còn có thể dám vì mình đắc tội nhị công tử sao?

Đáp án nhất định là sẽ không.

"Sư phụ của tôi không có nói cho tôi biết chuyện của ông ấy trong giới tu luyện, bất quá sư phụ lão nhân gia đúng là có đạo hiệu Bổ Thiên đạo trưởng."

Phương Minh thừa nhận xong, Mục Võ nếu đã đem lai lịch sư môn của hắn tiết lộ ra ngoài cho dù là hắn phủ nhận cũng vô ích.

Hơn nữa, nếu như hắn phủ nhận ngược lại sẽ khiến một số người mơ màng, đã như vậy còn không thoải mái thừa nhận, làm cho giới tu luyện cho là sư phụ còn sống.

"Sư phụ a, nếu như tốc độ tu luyện của lão nhân gia người chậm một chút, con cũng không cần run rẩy nơm nớp rồi."

Phương Minh ở trong lòng cảm thán, trong lòng Cát Kiến Sơn cho rằng, sư phụ mình vẫn còn sống, dù sao thọ mệnh của sư phụ không tính là quá cao, nhưng những này người không biết tốc độ tu luyện của sư phụ quá nhanh, nên đã trực tiếp tu luyện đến cảnh giới phi thăng.

Dựa theo những gì sư phụ nói, nếu như ông ấy tiếp tục ở lại trái đất mà nói, sẽ khiến quy luật của trời đất bị phá vỡ, bởi vì quy luật của trời đất và năng lượng tự thân của ông ấy xung đột, cho nên ông ấy nhất định phải phi thăng.

"Không biết Bổ Thiên Chí Tôn lão nhân gia hiện tại đang ở đâu?" Cát Kiến Sơn mở miệng dò hỏi.

"Kha kha, nói thật, ngay cả tôi cũng không biết sư phụ đi nơi nào." Phương Minh trong lòng đã nghĩ xong cách đối phó từ lâu rồi.

"Trước đây sư phụ nói ông ấy gần đây đột phá được cảnh giới mới rồi, cho nên phải ra ngoài vân du cảm ngộ, sau đó liền đuổi tôi xuống núi, bắt tôi tự mình đến trần thế luyện tập."

Phương Minh sở dĩ nói như vậy, chính là vì nói cho người trong giới tu luyện biết sư phụ của mình đi vân du rồi, cho nên mình cũng tìm không được sư phụ, nói như vậy nếu có một vài sư phó cố kết giao bằng hữu tìm đến mình hỏi chỗ của sư phụ hắn có thể từ chối luôn.

Đương nhiên ngoài ra còn có một lớp ẩn ý bên trong, đó chính là nói sư phụ đem mình đuổi xuống núi, không quan tâm đến mình, thoạt nhìn là để mình tự sinh tự diệt nhưng có thực sự là không quan tâm không?

Càng là cường giả đỉnh cao đối với việc bồi dưỡng đệ tử càng nghiêm ngặt, bắt đệ tử đi tiếp thu các loại khiêu chiến sống chết, nhưng chắc chắn sẽ không phải là không quan tâm, chỉ là không

muốn để đệ tử quá ỷ lại vào mình.

Mà Phương Minh chính là muốn để người trong giới tu luyện sinh ra loại ý nghĩ này, chỉ có như vậy mới có thể khiến những người có tâm tư khác bỏ đi một ít ý niệm trong đầu, chí ít ngoài mặt sẽ không dám ghim hắn.

"Bổ Thiên Chí Tôn công tham tạo hóa vân du cảm ngộ nên có thể hiểu được." Cát Kiến Sơn phụ họa nói theo.

"Sư phụ lão nhân gia đi vân du rồi, nhưng cũng không thèm quan tâm đến tôi, liền đem tôi đuổi xuống núi." Phương Minh hơi bất mãn nói.

"Phương thiếu, lời ấy sai rồi."

Cát Kiến Sơn vẻ mặt nghiêm túc giải thích:"Đây chính là Bổ Thiên Chí Tôn dụng tâm lương khổ, bất luận là cường giả chân chính nào cũng đều phải từng trải qua các loại chiến đấu mới trưởng thành được, Bổ Thiên Chí Tôn đang không muốn cậu trưởng thành dựa vào sự che chở của hắn."

Nhìn thấy Cát Kiến Sơn bị mình cho vào tròng rồi, Phương Minh trong lòng có một chút vui vẻ không hề nhen, ngoài miệng nói rằng:"Dụng ý của Sư phụ lão nhân gia kỳ thực tôi cũng biết, cho nên không cho tôi báo ra tục danh của ông ấy, ta cũng không dám nói ra lai lịch của sư môn với người ngoài, lúc này bị người khác tiết lộ, cũng không biết sau này sư phụ lão nhân gia có trách tội hay không."

"Ha ha, Phương thiếu nói sai rồi."

Cát Kiến Sơn cất tiếng cười to,"Bổ Thiên Chí Tôn không cho cậu nói ra lai lịch sư môn nhưng chuyện này là do người khác tiết lộ nên không liên quan đến Phương thiếu ngươi."

"Còn nữa, mặc dù nói trên con đường trở thành cường giả dựa

vào mình là chính, nhưng giới tu luyện xuất hiện không ít trường hợp thiên tài mất sớm, trong đó đại bộ phận thiên tài đều là chết bởi những cường giả thành danh còn những thiên tài chân chính về đích, đều là bởi vì phía sau có thế lực lớn làm chỗ dựa."

"Phương thiếu cậu là đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn, toàn bộ giới tu luyện không người nào dám ỷ lớn hiếp nhỏ ra tay với cậu, bởi vì bọn họ không chịu nổi lửa giận của lệnh sư đây đối với Phương thiếu cậu mà nói chính là bảo đảm lớn nhất."

Cát Kiến Sơm có đôi lời không nói ra, nào chỉ là không dám ỷ lớn hiếp nhỏ, hiện tại tin tức truyền đi, không biết có bao nhiêu thế lực đều rục rịch, muốn cùng Phương Minh tạo mối quan hệ, có thể nói, Phương Minh hiện tại chính là tân sủng của giới tu luyện.

Như Cát gia bọn họ mà nói, họ sở dĩ biết được Phương Minh ở chỗ này liền lập tức kéo tới rồi, mục đính chính là kết giao, dù cho không thể tạo dựng quan hệ với Bổ Thiên Chí Tôn làm đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn, thành tựu về sau không thể lường trước được, bản thân đã trực tiếp kết giao.

...

Hai canh giờ sau, Phương Minh nhìn vẻ mặt tươi cười mời mọc của Cát Kiến Sơn và đám người Lam tiên cô cười làm lành một cái rồi rời đi, hắn cự tuyệt thỉnh cầu mời hắn làm khách của Cát Kiến Sơn, bất quá bằng lòng lần sau đến đây nhất định đến Cát gia bái phỏng.

Cát Kiến Sơn cũng không có cưỡng cầu, lúc này thấy người ta biểu hiện thiện ý cũng coi như là đủ rồi.

" thiên chi kiêu tử như vậy, không phải muốn kết giao là kết giao được ngay."

Thấy Phương Minh ngồi xe Lý Vệ Quốc rời đi, Cát Kiến Sơn

nói nhỏ một câu, bất quá lập tức quay đầu liếc nhìn đám người Lam tiên cô, khuôn mặt già nua chớp mắt sầm xuống.

Nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Cát Kiến Sơ, đám người Lam tiên cô ngay cả thở mạnh cũng không dám, vẻ mặt sợ hãi cúi đầu.

"Mọi người a, học nghệ còn không tinh, thì phải chịu khó nghiên cứu, chưa học thành tài thì không cần giúp người khác giải quyết vấn đề, phải nhìn Tiểu Lý mà học tập."

Cát Kiến Sơn vừa nói xong, đám người Lam tiên cô mặt xám như tro tàn, bọn họ hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cát Kiến Sơn, đây là muốn kêu bọn họ đem địa bàn kinh doanh tặng cho Lý Vệ Quốc.

Tuy là trong lòng không cam lòng, nhưng mà đám người Lam tiên cô cũng không dám không nghe, dù sao ý tứ của Cát lão ý chỉ là muốn bọn họ mấy năm này không tiếp nhận công việc, nhưng nếu như không nghe, một khi Cát gia động thủ loại trừ bọn họ, vậy bọn họ ở chỗ này không sống được nữa rồi.

Chương 349: Tòa nhà cao nhất Ma Đô

Bến tàu Ma Đô!

"Cẩn thận một chút, uhm, đều mang lên trên xe đi. "

Ở bến tàu, một ít công nhân đang ở trên thuyền đưa hàng xuống, còn Phương Minh và Trần Trạch còn đứng ở bên bờ nhìn, trừ cái đó ra còn có một người đàn ông trung niên cũng đi theo, thỉnh thoảng thét to căn dặn công nhân khuân vác vài câu.

"Phương Minh, đây là chú của tôi Trần Hải Tuyền. "

"Chào Phương tiên sinh. "

Trần Hải Tuyền cười ha hả bắt tay với Phương Minh, hắn mặc dù là chú của Trần Trạch, nhưng cũng không phải là chú ruột, mà là chú bà con xa, nhưng cũng dựa vào quan hệ với Trần gia xây một công ty vận tải biển, kiếm không ít tiền.

"Lần này phải cảm ơn chú Trần rồi, phí một lần chuyên chở bao nhiêu? "

"Nói tới tiền bạc làm gì, cậu là bạn của A Trạch, thì chính là người trong nhà, tàu hàng của tôi cũng không phải chỉ chở một ít hàng hó của cậu, tiền coi như tính gộp vào luôn. "

Trần Hải Tuyền đương nhiên là nói dối, trên tàu của hắn mặc dù chở nhiều thứ hàng hóa khác, thế nhưng lúc này đây phí bảo hiểm còn nhiều hơn phí vận chuyển, làm cho tàu hàng không còn giống như lúc trước, tốn không ít tiền.

Dĩ nhiên, chút tiền ấy so sánh với tiền lời mà của Trần gia chẳng đáng là bao, cho nên Trần Hải Tuyền tự nhiên là sẽ không lấy tiền.

"Phương tiên sinh, dựa theo A Trạch nói với tôi, hai thứ được vớt lên kia, tôi trực tiếp cho vào bên trong rương, những công nhân kia tôi cũng đã thông báo, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài. "

Nghĩ đến hôm đó từ dưới nước vớt lên hai cái quan tài đồng, Trần Hải Tuyền khiếp sợ không thôi, tuy là hắn đã sớm nghe trong điện thoại nên biết thứ được vớt lên là gì, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quan tài bằng đồng.

Hắn thấy, hai cỗ quan tài bằng đồng này nhất định là đồ cổ, mà vị Phương tiên này chắc là đang tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, nói thật nếu như đổi thành người khác tìm hắn làm ăn hắn tuyệt đối không làm, thế nhưng người nối nghiệp duy nhất của Trần gia tìm tới cửa, hắn không thể cự tuyệt.

Ngược lại với quan hên của Trần gia, coi như thực sự đã xảy ra chuyện cũng có thể giải quyết, đầu năm nay để kiếm được lợi nhuận, người nào phía sau không có một chính phủ dựa lưng.

"Uhm, cám ơn nhiều. "

Phương Minh gật đầu, hắn bây giờ đang suy nghĩ đem hai cái quan tài trấn Thủy Long để ở đâu, cửa hàng khẳng định là không được, chỗ cất giấu duy nhất tựa hồ cũng chỉ có biệt thự.

"Phương Minh, có muốn tới công ty ta một chút không, nằm trong cao ốc kia, cũng không xa lắm."

Phương Minh nhìn theo hướng Trần Trạch chỉ, kiến trúc của tòa nhà này hắn đương nhiên không xa lạ gì, một trong những kiến tiêu biểu của Ma Đô cũng là kiến trúc cao nhất Thượng Hải hiện

nay.

Bến tàu cách Lục Gia khẩu, trung tâm của Ma Đô cũng không xa, Phương Minh suy nghĩ một chút cũng đồng ý dù sao lúc này đây Trần Trạch xem như là giúp hắn một đại ân, nếu không bằng vào chính hắn thật vẫn không thể đem cái quan tài trấn thủy long tới đây được.

Quan tài bằng đồng tạm thời để tại kho hàng của bến tàu, bởi vì phải đợi nhân viên qua kiểm tra thực hư, bất quá đây chỉ là quá trình, tất cả đều được Trần Hải Tuyền lo liệu xong rồi, lập tức đoàn người đón xe đi về phía cao ốc trung tâm của Ma Đô.

Lục gia khẩu, có thể nói nơi này là toàn bộ trung tâm tài chính của Ma Đô, cũng là một trong những trung tâm tài chính của cả thế giới, ở chỗ này hội tụ rất nhiều công ty tài chính xuyên quốc gia và công ty cơ cấu nội bộ lớn, có thể nói được làm ở chỗ này, tiền lương đều là nằm hàng đầu Ma Đô, cũng chính là thành phần tri thức mà mọi người hay nói.

Tương tự, đối với rất nhiều người trẻ tuổi mà nói, có thể làm việc trong một công ty nào đó ở đây, cũng là mục tiêu mà bọn họ theo đuổi, có thể nói, rất nhiều người trẻ

từng đến nơi này, đều mng muốn phát triển ý tưởng ở Ma Đô.

Đứng trên tòa cao ốc qua cửa sổ nhìn xuống đất đem nửa Ma Đô thu vào đáy mắt, loại cảm giác này chính là thành tựu không có gì sánh kịp, đây cũng là sức hấp dẫn của tòa cao ốc khiến vô số người khởi nghiệp nỗ lực .

Xe dừng lại ở cửa cao ốc, nhóm ba người của Phương Minh từ trên xe bước xuống, bất quá khi xuống xe ánh mắt của Phương Minh trước tiên, chính là đánh giá cả tòa cao ốc này, cuối cùng ánh mắt rơi vào tòa cao ốc hơi thấp hơn một chút.

Tuy là hơi thấp, nhưng so với một vài tòa cao ốc khác vẫn còn cao hơn nhiều

"Chỗ này là trung tâm tài chính của cả thế giới được xem là Nhật Bản thu nhỏ, dường như cao ốc Ma Đô sở dĩ được xây dựng cao như vậy, cũng là bởi vì mọi người cảm thấy tại đất nước của mình, không thể để cho tụi Nhật lùn lên mặt được. "

Trần Trạch nhìn thấy ánh mắt Phương Minh nhìn về phía tòa cao ốc bên cạnh ở một bên cười giải thích một câu, hắn không phải người Ma Đo, những thứ này cũng chỉ là nghe người khác nói.

"Không chỉ là nguyên nhân này, tôi nghe nói, sở dĩ xây dựng cao như vậy còn có nguyên nhân khác, hình như là dính đến phong thuỷ, có người nói Nhật Bản xây dựng tòa nhà này, là vì phá đi long mạch của Ma Đô , còn quốc gia chúng ta xây dựng cao ốc Ma Đô, cũng chính là vì phá giải âm mưu của tụi Nhật lùn. "

Trần Hải Tuyền đứng bên cạnh cũng nói theo, hắn là người Ma Đô, cho nên biết về những thứ này nhiều hơn Trần Trạch.

"Mọi người nhìn vẻ ngoài đồ sộ của Hoàn Cầu Kim Dung, có giống hai thanh đao nhọn hay không, mà đương thời Ma Đô cao ốc còn khởi công, chỉ có một tòa cao ốc Kim Mậu, mà cao ốc Kim Mậu không có cao như Hoàn Cầu Kim Dung cho nên chịu không được sát khí cỉa hai thanh đao này, nếu như để cho âm mưu của tụi Nhật lùn thực hiện được, toàn bộ long mạch của Ma Đô đều sẽ gảy mất, cho nên về sau mới có thể xây dựng cao ốc trung tâm Ma Đô. "

"Chú Hải Tuyền, chú vừa nói như vậy thật đúng là có chút đạo lý, tòa nhà trung tâm.tài chính hoàn cầu Kim Dung này thoạt nhìn quả thực giống hai thanh mã tấu, hơn nữa ái lỗ hình vuông phía trên kia cũng có chút không vừa mắt. "

"Tôi nghe người ta nói, vốn dĩ tụi Nhật lùn là muốn đem nơi đó thiết kế thành một cái lỗ hình tròn , giống như miếng cao dáng da chó trên lá quốc kì của bọn chúng bất quá người dân ở đây đương nhiên sẽ không bằng lòng a, nên cuối cùng chỉ đổi thành cái này. "

Nghe hai chú cháu Trần Hải Tuyền và Trần Trạch nói chuyện với nhau , Phương Minh không nói được một lời, chỉ là ánh mắt lại tiếp tục quan sát ba tòa nhà cao tầng.

"Phương Minh, sao vậy? "

Trần Trạch chú ý tới vẻ mặt của Phương Minh, hiếu kỳ hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta vào đi thôi. "

Phương Minh lắc đầu, rồi cùng Trần Trạch đi vào cao ốc, bất quá khi mọi người đi vào tòa nhà đồ sộ , trong phòng khách có thêm một đám người đang vây quanh một ông lão, cực kỳ giống một vị lãnh đạo tới kiểm tra công việc.

"Không thể nào, sao lại trùng hợp gặp một vị lãnh đạo tới thị sát công việc? "

Trần Trạch hơi kinh ngạc, bất quá hắn tại sao không thấy nhân viên an ninh, thông thường có lãnh đạo đến, đều sẽ có an ninh, không cho phép người ngoài tiến vào.

"Lão đầu tử nhà ta đang ở đây"

Ở chính giữa đám người kia, Trần Trạch thấy cha mình, cũng đi theo sau vị lão giả này .

"Không được chúng ta rút lui trước! Xuống tầng hầm lấy xe"

Trần Trạch có chút sợ, bất quá hắn vừa muốn xoay người, liền nghe được thanh âm của ba mình.

"A Trạch, sao ngươi lại tới đây? "

Trần Kiến Quân thấy con trài mình đứng ở cửa không phải ở thủ đô sao, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Không phải lãnh đạo. "

Nghe ba mình nói, taam lý Trần Trạch nắm chắc rồi, nếu như lão giả kia là lãnh đạo, cha mình lúc này không thể kêu mình, cũng không phải là lãnh đạo, tại sao có thể bắt cha mình còn có nhiều nhân sự khác của công ty vây quanh?

"Ba, con đưua bạn con đến công ty mình thăm quan. "

Trần Trạch đi lên trước, còn Trần Kiến Quân lại nhíu mày một cái, "Bạn của con, con ngoại trừ lũ bạn thịt chó ở ngoài còn có thể kết giao được loại bạn bè gì. "

"Ba, ba nói như vậy cũng không đúng, con cho ba biết, bạn của con là người có bản lãnh lớn, ba lát nữa nói chuyện với bạn con đừng khắc khe quá đó.

Trần Trạch không sợ ba mình, cái này cũng có quan hệ với cách giáp dục của nhà họ, Trần Kiến Quân đối với con gái yêu cầu rất đơn giản, đó chính là chỉ cần không làm chuyện phạm pháp là tốt rồi, còn như vọng tử thành long thì chỉ dành cho con trai, bồi dưỡng con trai thành người nối nghiệp của mình, nhưng Trần Kiến Quân thật ra không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Đối với Trần Kiến Quân mà nói, chỉ cần con trai sống vui sướng là tốt rồi, còn loại chuyện như kiếm tiền thi hắn làm cả đời cũng đủ cho con trai mình tiêu xài mấy đời cũng không hết.

Nghe được lời của con trai mình, Trần Kiến Quân dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm con trai lập tức chuyển sang nhìn Phương Minh, trên mặt lộ ra nụ cười, "Cậu là bạn của con trai tôi!, gọi tôi là bác Trần là được rồi. "

"Chào bác Trần, cháu tên Phương Minh." Phương Minh lễ phép chào hỏi.

"Hải Tuyền, chúng ta có hơn nửa năm không gặp a. "

"Anh là người bận rộn, muốn gặp anh một lần cũng không dễ dàng a, lần trước tôi tới Ma Đô anh lại ra nước ngoài khảo sát, lần tiếp theo anh lại đi nơi khác họp. "

"Ha ha, anh bây giờ cũng bận không kém a, buổi tối cùng uống một ly. "

Trần nói chuyện xong nhìn về phía Trần Trạch, "Hải Tuyền, Trần Trạch mang theo Phương Minh tới công ty trước đi, ta bên này còn có chút việc. "

"Ba, người kia là ai, thoạt nhìn không giống lãnh đạo, làm sao mọi nhiều người vây quanh như vậy a."

Trần Trạch có chút hiếu kỳ liếc nhìn lão giả kia, lúc này trong miệng lão giả nói thầm lẩm bẩm cái gì, đi về một phía của tòa nhà.

"Người kia là Tề lão, một trong tổng thiết kế sư của tòa nhà nàu. "

"Một kiến trúc sư ư, cho dù người này trở về để thưởng thức kiệt tác do chính mình thiết kế , cũng không cần nhiều người đi cùng a. "

"Con biết cái gì, Tề lão không phải kiến trúc sư bình thường mặc dù đối với bên ngoài thì nói tổng thiết kế sư là một người ngoại quốc, nhưng người ngoại quốc chỉ cung cấp phương án thiết kế, phương án của người ngpai quốc đó sở dĩ vượt qua hội thẩm, là bởi vì Tề lão gật đầu. "

Trần Kiến Quốc nói rõ một ít nội tình, "Kỳ thực, phương án thiết kế cũng sớm đã có, chỉ là bởi vì có chút nguyên nhân nên

dùng người ngoại quốc đó để che giấu thôi.”

"Là sao?" Trần Trạch không hiểu, một cái phương án thiết kế, vì sao còn phải giấu giếm, đây không phải là vì nước mình mà giành vinh quang sao?

"Ngươi biết cái gì, còn không phải là bởi vì tòa cao ốc của người Nhật Bản sao, phương diện này liên quan đến quá nhiều thứ, con đừng nhiều chuyện nữa. "

Trần Trạch bĩu môi, nhưng Phương Minh ở bên cạnh sau khi nghe được Trần Kiến Quân nói , ánh mắt nhìn về phía lão giả kia, trong mắt có một tia sáng chói hiện lên.

Chương 350: Tập thể lỗ vốn một cách quỷ dị

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Theo như lời nói của Trần Kiến Quân, Phương Minh liền có thể khẳng định, Tề lão này hẳn là một thầy phong thủy.

"Tôi nghĩ, Tề lão này đã đến..."

"Được rồi, tạm thời không nói nữa, cha muốn đi cùng Tề lão rồi, hy vọng một hồi có thể mời Tề lão đến công ty để xem phong thủy một chút."

Trần Kiến Quân còn chưa nghe xong lời của Phương Minh liền xoay người đi về phía đoàn người, đối với ông ta mà nói, Tề lão cũng không phải là người muốn gặp lúc nào cũng có thể gặp được, phải nắm chặt cơ hội xem xem có thể mời Tề lão đến công ty của ông ta xem phong thủy không.

"Cha tôi chính là như vậy, Phương Minh, chúng ta đi lên đi."

Trần Trạch giải thích một câu, Phương Minh mỉm cười, nhìn Tề lão được mọi người vây quanh như vì sao vây quanh trăng sáng, cuối cùng cũng không tiến lên, theo Trần Trạch đi về phía thang máy.

Ngay lúc Phương Minh vào thang máy, lúc này ở một góc trong sảnh lớn, trong tay Tề Quốc Tá cầm một cái la bàn, sắc mặt cực kỳ

ngưng trọng, nhẹ giọng nói: "Làm sao lại loạn như vậy?"

"Tề lão, tìm được nguồn gốc của vấn đề rồi sao?"

Đám người vây quanh bên cạnh Tề Quốc Tá lộ ra vẻ mặt quan tâm.

"Tôi vừa nhìn kỹ một lần, rõ ràng phong thuỷ ở nơi này không có vấn đề, vì sao từ trường lại hỗn loạn như vậy? Từ trường như thế này hẳn là không nên xuất hiện ở nơi đây mới đúng."

Tề Quốc Tá lắc đầu, tòa nhà Ma Đô là tòa nhà do ông ta thiết kế, hơn nữa nó còn là kiêu ngạo nhất cuộc đời ông ta, bởi vì có thể nói tòa nhà Ma Đô này đã hội tụ hết tất cả sở học của cuộc đời ông ta, cho dù là ông ta cũng không dám hứa chắc có thể lại thiết kế ra được một tòa nhà lớn như thế thêm lần nữa.

"Sư phụ, có phải do lũ Nhật Bản giở trò quỷ rồi?"

Bên cạnh Tề Quốc Tá có một người đàn ông trung niên, người này chính là đồ đệ của Tề Quốc Tá, nghe được lời của đồ đệ mình, Tề Quốc Tá lắc đầu: “Lúc trước tôi đã đi vòng quanh nơi này để xem xét rồi, khí tràng quanh đây rất ổn định, giống hệt năm đó, không có gì thay đổi."

"Tề lão, ông cần phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này nha, một tháng này doanh thu của công ty tôi đã giảm xuống 30%."

"Công ty của tôi cũng thế."

"Tính ra các người còn tốt đấy, một quý này công ty của tôi hao tổn ba trăm triệu."

Không ít tổng giám đốc ở đây đều mở miệng, nếu như chỉ là doanh thu của một nhà đột nhiên giảm đi còn không có vấn đề gì, thế nhưng một lần vô tình bọn họ phát hiện, tất cả công ty trong tòa nhà lớn này chỉ có bốn năm công ty không bị thua lỗ, còn lại

những công ty khác đều gặp tình trạng lỗ vốn.

Thảm nhất chính là hai ba công ty trực tiếp phá sản, ngoài ra còn có vài công ty đi tới bước đường gần phá sản, hơn nữa bọn họ phát hiện tất cả những tình trạng này đều bắt đầu từ năm nay.

Những xí nghiệp lớn như thế này, có thể nói rằng trừ phi mắc phải sai lầm vô cùng lớn trong đầu tư hay chiến lược kinh doanh, bằng không mà nói tuyệt đối không thể nào gặp phải tình huống như vậy đấy, huống chi có một số công ty căn bản là không có gì thay đổi, doanh thu đột nhiên giảm đi một cách vô lý hết sức.

Tòa nhà Ma Đô không giống với những tòa nhà lớn khác, bảo vệ nơi này cũng sẽ ghi lại số liệu của các công ty, sau khi phát hiện tình huống này lập tức báo cho Tề Quốc Tá, do đó mới có hành trình của Tề Quốc Tá hôm nay.

"Tôi mới vừa tra xét tài vị của tòa nhà lớn này, cũng không có vấn đề gì... Dựa theo lẽ thường đáng ra không nên xuất hiện tình huống như vậy mới đúng."

Trong lòng Tề Quốc Tá tràn đầy khó hiểu, chỉ là ở trước mặt nhiều người ngoài như vậy lại không thể biểu lộ ra, bởi vì ông ta không thể rối loạn lòng người được, nếu để cho những ông chủ này biết ông ta cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra với tòa nhà lớn này, sợ rằng tổng giám đốc những công ty này sẽ lựa chọn rời khỏi tòa nhà.

"Sư phụ, người có điện thoại."

Tề Quốc Tá tiếp nhận di động mà đồ đệ mình đưa tới, liếc nhìn dãy số rồi nghe máy: "Lão Tiền, có chuyện gì không?"

"Đúng, chúng tôi đang ở Ma Đô, bây giờ tôi đang ở tòa nhà Ma Đô, ăn cơm sao... Có thể không được, đang gặp phải một chút chuyện bên này... Cái gì, ông cũng ở đây? Vậy được, tôi ở chỗ này

chờ ông."

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của Tề Quốc Tá nhìn về phía cửa cao ốc, không bao lâu, nơi ấy xuất hiện một lão giả, nếu như Phương Minh ở chỗ này liền sẽ nhận ra, vị lão giả này chính là Tiền Gia Lý đang say mê phong thủy.

"Tề sư huynh, huynh đến Ma Đô mà không nói với đệ một câu."

Tiền Gia Lý ngoài miệng oán giận, thế nhưng trên mặt lại mang theo dáng tươi cười đi về phía bên này, thời đại học, ông ta và Tề Quốc Tá cùng theo một giáo sư học lên tiến sĩ, chỉ có điều Tề Quốc Tá lại học sớm hơn Tiền Gia Lý hai khóa, cho nên bình thường vẫn gọi nhau là sư huynh đệ.

"Lão Tiền, lần này huynh tới là có chuyện."

Tề Quốc Tá cười khổ, Tiền Gia Lý nghe nói như thế lại quay qua nhìn đám người vây quanh, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Chuyện gì xảy ra?"

"Có chút phức tạp, lão Tiền đệ xưa nay vẫn không tin vào những thứ này, cũng không cần biết làm gì."

Nét mặt già nua của Tiền Gia Lý biến hóa một chút, ông ta biết sở dĩ trước đây đàn anh này của mình thể trở thành người thiết kế tòa nhà Ma Đô, chính là vì còn có một vài nhân tố khác bên trong.

"Tề sư huynh, không phải ý huynh là nói phong thủy của tòa nhà này xảy ra vấn đề chứ?"

Sắc mặt Tề Quốc Tá biến hóa một chút, có chút bất ngờ nhìn về phía Tiền Gia Lý, bởi vì trong ấn tượng của ông ta, đàn em này của ông ta từ trước tới nay vẫn luôn không tin tưởng mấy thứ phong thuỷ này, cho nên ông ta cũng chưa bao giờ thảo luận vấn đề phong thủy với người đàn em khóa dưới này.

Tề Quốc Tá trước đây không phải chưa từng thảo luận vấn đề phong thuỷ với bạn học, thế nhưng kết quả cuối cùng chính là ầm ĩ rồi tan rã trong không vui, dần dà ông ta cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

"Sư huynh, trước kia là đệ ếch ngồi đáy giếng, chẳng qua trong khoảng thời gian này đệ gặp được một vị cao nhân, vị cao nhân này đã khiến cho đệ hiểu ra trên đời này đúng là có phong thủy tồn tại."

Tiền Gia Lý cười khổ, mà trên mặt Tề Quốc Tá ngược lại lộ ra vẻ mặt đồng cảm, bởi vì năm đó ông ta cũng là vì gặp được một vị cao nhân, cho nên mới bước chân vào nghiên cứu phong thủy.

"Nếu lão Tiền đệ cũng tin cái này, huynh đây cũng sẽ không che giấu, phong thủy của tòa nhà này hiện nay đúng là xuất hiện một vài vấn đề, huynh cũng là bởi vì những vấn đề này mới trở lại đây."

"Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Đợi khi Tiền Gia Lý hiểu rõ tình huống cụ thể cũng là kinh ngạc không thôi, 90% công ty trong tòa nhà này dĩ nhiên lại cùng xuất hiện tình huống doanh thu giảm đi cùng lỗ vốn một cách vô cùng quỷ dị, đây đúng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Vậy sư huynh có phát hiện điều gì chưa? Mặc dù hiện tại đệ cũng tin phong thủy, nhưng vẫn là tiếp xúc muộn, nhìn không ra manh mối gì có ích."

Tề Quốc Tá lắc đầu cười khổ: “Đến hiện tại còn không có manh mối gì, thật ra huynh đã là quan sát ba ngày rồi, từ đầu đến cuối đều không nhìn ra mánh khóe gì."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Tiền Gia Lý cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, dưới

tình huống như vậy có thể khiến toàn bộ công ty trong tòa nhà Ma Đô đều sẽ rời khỏi đây, với tư cách là tòa nhà lớn nhất trong nước, nếu như rơi vào tình cảnh vườn không nhà trống, đó đúng là một chuyện cười lớn, mà ngay cả quốc gia cũng sẽ bị cả thế giới chê cười.

"Nếu vẫn không còn cách nào thì chỉ có thể tìm một cao nhân trong giới phong thủy, xin bọn họ đến xem giúp."

Lúc nói lời này, trong lòng Tề Quốc Tá cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, bởi vì ông ta biết tình huống của giới phong thủy trong nước, thật sự đúng là tốt xấu lẫn lộn, ông ta cũng đã coi như là thầy phong thủy đứng đầu trong đám người này rồi, mà tới cả ông ta cũng nhìn không ra vấn đề, tự ông ta cũng biết sợ rằng không ai có thể giải quyết.

Trừ phi có thể gặp lại cao nhân mà lúc trước ông ta gặp, chỉ là vị cao nhân kia thậm chí không để lại tên họ, căn bản là không biết tìm ở đâu.

"Muốn nói cao nhân..."

Tiền Gia Lý trầm ngâm một lát: “Đệ có biết một vị cao nhân, hơn nữa cậu ấy cũng ở Ma Đô này, có lẽ cậu ấy sẽ có cách giải quyết. Để đệ gọi điện thoại cho cậu ấy hỏi một chút."

"Được rồi, vậy lão Tiền đệ thử xem sao."

Lúc Tề Quốc Tá nói ra lời này, trong lòng ông ta cũng không ôm nhiều hy vọng, ông ta thấy tuy rằng lão Tiền cũng đã tin phong thủy rồi, nhưng người mà ông ta gặp được hẳn cũng chỉ là một thầy phong thủy thông thường mà thôi, cao nhân chân chính đâu phải dễ gặp như vậy.

Trong lúc Tiền Gia Lý gọi điện thoại, Tề Quốc Tá đi đến giữa đám người mở miệng nói: "Các vị, vấn đề phong thủy của tòa nhà

này mấy ngày nay tôi sẽ tỉ mỉ nghiên cứu, mọi người quay về công ty của mình trước đã."

Nghe được Tề Quốc Tá nói như vậy, những tổng giám đốc này đều tán đi, chẳng qua có mấy người lại ở ngay tại chỗ, trong đó có Trần Kiến Quân.

"Tề lão, nếu không ông tới công ty của tôi ngồi một chút đi, chỗ của tôi có trà Long Tỉnh thượng hạng."

"Chỗ tôi cũng có, hơn nữa còn lá trà non được hái từ trên cây trà mẹ ở núi Vũ Di."

Trần Kiến Quân mới vừa mở miệng, mấy người khác cũng theo chân nhao nhao đưa ra lời mời, bọn họ có mục đích giống như Trần Kiến Quân, đó chính là hy vọng Tề Quốc Tá có thể đến xem phong thủy cho công ty của bọn họ.

"Các ngươi đều đừng tranh với tôi, cha tôi nói Tề lão thích đồ sứ, vừa vặn gần đây tôi có mua được một cặp đồ sứ, chú Tề hãy tới chỗ tôi nhìn qua một chút đi."

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, rất hiển nhiên trưởng bối của người này có quen biết với Tề Quốc Tá.

"Đi, đến nơi của tiểu Tằng xem một chút." Tề Quốc Tá gật đầu đáp ứng, đồng thời hướng phía đám người Trần Kiến Quân nói: "Lời mời nhiệt tình của mấy ông chủ tôi xin ghi khắc trong lòng, lần sau rảnh rỗi tôi sẽ đến nhà thăm hỏi."

Nghe được lời của Tề Quốc Tá, đám người Trần Kiến Quân tuy rằng trong lòng có chút mất mát, nhưng cũng không nói gì nữa, lập tức đều tự mình rời đi.

"Xấu hổ, chậm trễ chút thời gian."

Trần Trạch đang ở trong phòng nghỉ thấy cha mình một người trở về, nói đùa: "Cha, không phải cha nói muốn mời vị Tề lão kia đến công ty sao? Thế nào, đã thất bại?"

"Con một cái tên nhóc láo toét thì biết cái gì, Tề lão là người có thể mời một cách dễ dàng như vậy sao, chẳng qua Tề lão cũng đã đồng ý với cha lần sau lúc rảnh rỗi sẽ đến công ty ngồi một chút, lần gặp mặt này coi như là tạo chút ấn tượng đầu đi."

Ngay trước mặt con trai, Trần Kiến Quân vẫn phải giữ lại mặt mũi cho mình đấy, mặc dù biết mấy lời của Tề lão người ta chỉ là mấy lời khách khí mà thôi.

"Cắt." Trần Trạch hiển nhiên không tin.

"Thế nào, không tin lời của cha con ư, cha cho con biết..."

Trần Kiến Quân đang định nói gì, thế nhưng đúng lúc này trợ lý gõ cửa đi đến: “Chủ tịch, có một người tên là Tề Quốc Tá tới công ty, nói là tìm..."

"Tề lão đã đến, mau mau, mời Tề lão tiến đến, không không không, để tôi tự mình đi nghênh đón."

Trần Kiến Quân nghe được lời của trợ lý, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, đương nhiên trong lòng ông ta cũng cảm thấy vô cùng kỳ quặc, không phải Tề lão là nhận lời mời của một ông chủ khác sao? Tại sao lại đi tới công ty của mình rồi?

Đương nhiên, tuy rằng trong lòng nghi ngờ nhưng trên mặt ông ta sẽ không biểu hiện ra, hơi đắc ý nhìn về phía Trần Trạch: “Thế nào, cha con không có khoác lác đi."

Trần Trạch bĩu môi, mà Trần Hải Tuyền đang đứng bên cạnh vẻ mặt lại trở nên có chút cổ quái, chẳng qua Trần Kiến Quân lúc này nào còn tâm tư chú ý tới những thứ này, lưu lại những lời này xong liền vội vã rời khỏi phòng nghỉ, đi về phía cửa công ty.

Chương 351: Âm mưu của lũ Nhật Bản

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Tề lão đến đây quả thực là vinh hạnh cho công ty tôi."

Ở phía trước công ty, Trần Kiến Quân tươi cười tiến lên nghênh đón, nhưng mà Tề Quốc Tá chỉ là cười cười lấy lệ, ngược lại ánh mắt ông lão bên cạnh Tề Quốc Tá lại đang không ngừng đánh giá chung quanh.

"Tề lão, vị này chính là…?"

"Đây là sư đệ của tôi Tiền Gia Lý."

"Thì ra là lão Tiền, hai vị mau mời vào."

"Cái kia… Tổng giám đốc này, xin hỏi Phương đại sư có ở đây không?"

Tiền Gia Lý trực tiếp mở miệng hỏi, sở dĩ ông ta tới công ty của Trần Kiến Quân cũng là bởi vì vừa rồi khi ông ta gọi điện cho Phương Minh, Phương Minh nói cậu cũng đang ở trong tòa nhà Ma Đô, vừa khéo như thế, Tiền Gia Lý nghe vậy mới vội vàng hỏi Phương Minh đang ở tầng nào, sau đó trực tiếp nhờ bảo vệ dẫn ông ta lên đây.

"Phương đại sư?"

Trần Kiến Quân ngây ngẩn cả người, công ty của ông ta hình như là có không ít người họ Phương, phó giám đốc phòng tài vụ cũng là họ Phương, thế nhưng ông ta không thể nào được xưng là đại sư gì đi.

Lẽ nào đây là cách xưng hô với kế toán?

"Cha, người ta là tới tìm Phương Minh."

Thân ảnh của Trần Trạch xuất hiện, anh ta mới từ phòng nghỉ đi ra, dùng ánh mắt hài hước nhìn chằm chằm cha mình. Trên thực tế lúc trước khi Phương Minh nghe điện thoại, anh ta và Trần Hải Tuyền đều đang đứng ở đó, cho nên cả hai người đều biết tại sao Tề lão người ta lại tới đây.

Đây cũng là lý do vì sao khi Trần Hải Tuyền nghe thấy mấy lời khoe mẽ đắc ý của Trần Kiến Quân, lại có vẻ mặt cổ quái như vậy.

"Tìm... Tìm Phương Minh?"

"Cha, mệt cho cha lại còn tự xưng chính mình có nhãn lực tốt, nhìn người rất chính xác, đáng tiếc một pho tượng Phật thật sự đặt ở trước mặt cha thế mà cha lại không thấy được."

Nửa câu sau Trần Trạch cũng không nói ra, nói ra chẳng khác nào đắc tội với hai người trước mắt.

Trần Kiến Quân đứng ngẩn ra, trơ mắt nhìn con mình dẫn hai người Tề lão đi về phía phòng nghỉ, dù cho trên thương trường ông ta là người có kiến thức rộng rãi, thế nhưng trong thoáng chốc cũng không phản ứng kịp.

Tề lão là đến tìm người bạn kia của con mình?

Chính là người trẻ tuổi tên Phương Minh kia? Lại được Tề lão xưng là đại sư?

Một lúc sau Trần Kiến Quân mới lắc đầu, cười khổ đi về phía phòng nghỉ, mặc kệ người thanh niên trẻ tuổi kia rốt cuộc có bản lãnh gì, thế nhưng con mình nói cũng không sai, lúc này đây bản thân mình thực sự đã nhìn lầm.

"Phương đại sư."

Tiền Gia Lý vừa đi vào phòng nghỉ liền nhìn thấy Phương Minh đang ngồi trên ghế sa lon, vội vã chào hỏi giới thiệu: “Phương đại sư, đây chính là sư huynh của tôi Tề Quốc Tá."

"Chào ông Tề."

Phương Minh đứng lên mỉm cười bắt tay với Tề Quốc Tá, mà lúc này Tề Quốc Tá lại trưng ra vẻ tôi bị lừa gạt, trong mắt lão hiện lên vẻ nghi hoặc quan sát Phương Minh, lại còn nháy mắt với Tiền Gia Lý như muốn hỏi đây là chuyện gì.

Lúc trước ở thang máy, Tiền Gia Lý chỉ nói cho ông ta biết cậu là một đại sư rất lợi hại, thế nhưng cũng không nhắc tới tuổi của Phương Minh, mà lúc trước Tề Quốc Tá cho rằng một đại sư tài giỏi đoán chừng phải là người già dặn chín chắn thế nào chứ, thật không ngờ dĩ nhiên lại là một người thanh niên xấp xỉ tuổi cháu mình.

"Tề sư huynh, không nên nhìn Phương đại sư tuổi trẻ, bản lĩnh của Phương đại sư thật sự rất lợi hại."

Tiền Gia Lý sợ sư huynh của mình bởi vì thấy Phương Minh trẻ tuổi mà dò xét Phương Minh, do đó mới nói với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tề Quốc Tá sửng sốt một chút, thấy vẻ mặt của sư đệ mình nghiêm túc như vậy, sự khinh thường trong lòng cũng thu liễm rất nhiều, đương nhiên vẫn còn cảm thấy nghi ngờ.

"Phương đại sư, lúc này chúng tôi tới là vì..."

"Bởi vì vấn đề phong thủy của tòa nhà này đúng không?"

Phương Minh trực tiếp tiếp lời Tiền Gia Lý, mà nghe được câu trả lời của Phương Minh, đôi mắt Tiền Gia Lý sáng lên: “Phương đại sư thực là lợi hại, chuyện này mà cậu cũng có thể đoán được."

"Lão Tiền, không cần phải tâng bốc tôi như thế, lúc tôi mới vừa vào tòa nhà liền thấy ông Tề đây, hơn nữa chú Trần cũng đã nói cho tôi biết thân phận của ông Tề, ông ấy chính là tổng thiết kế của tòa nhà Ma Đô."

"Thì ra là vậy."

Nhìn thấy vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ của Tiền Gia Lý, Phương Minh cười một tiếng, lão Tiền đây là đã xem cậu như một thần thoại rồi.

"Ông Tề, có lẽ ông cũng đã biết từ trường của tòa nhà Ma Đô bây giờ rất hỗn loạn, nếu như có thể, ông hãy nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao trước đây ông lại thiết kế một tòa nhà như thế này."

Phương Minh hướng phía Tề Quốc Tá mở miệng hỏi, Tề Quốc Tá gật đầu, ngược lại ông ta cũng không nghĩ giấu giếm, mà Trần Kiến Quân vào sau lúc này đang tự mình bưng trà rót nước, đồng thời còn dặn dò trợ lý không được cho bất kỳ người nào vào quấy rối.

"Cậu Phương, không biết cậu có nhận xét gì đối với phong thủy của Ma Đô?"

Tề Quốc Tá cũng cũng không trả lời ngay mà là hỏi ngược lại Phương Minh một câu, rất hiển nhiên, ông ta đây là đang muốn thử xem Phương Minh liệu có phải là người có bản lĩnh thật sự hay không.

Phương Minh cười cười, đáp: "Một quốc gia không có núi,

không được đầy đủ; một thành phố không có núi, không vững chắc; một vùng đất không có núi, không giá trị; độ cao của Ma Đô so với mặt nước biển là rất thấp, có thể nói là không có núi để dựa vào, dựa theo lẽ thường thì nơi đây không phù hợp phong thuỷ bảo địa, nhưng Ma Đô có một rất chỗ đặc thù, đó chính là thủy mạch vượt xa bất kỳ địa phương nào."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vẻ mặt của Tề Quốc Tá trở nên nghiêm túc hẳn lên: “Rửa tai lắng nghe."

"Bình nguyên không núi liền luận nước, lấy nước để bổ sung điểm thiếu hụt của núi, từ trên bản đồ có thể thấy rõ ràng, nước từ Đông Hải chảy ra hai nhánh sông, một nhánh chính là Trường Giang, mà một nhánh còn lại chính là sông Hoàng Phổ, tạo thành địa hình như một người mẹ giang hai cánh tay ra, mà Ma Đô vừa lúc bị vây ở trong đó."

"Nước ôm lại có tình, mà phong thủy của Ma Đô không chỉ đơn giản như vậy, sông Hoàng Phổ chảy xuyên qua toàn bộ Ma Đô, quanh co khúc khuỷu, nếu như từ bản đồ vệ tinh có thể nhìn thấy nó tạo ra chín khúc, chín chính là con số chí tôn, mà chín khúc sông này cũng là cực hạn trong phong thủy."

"Lại lấy vùng đất này để nói, toàn bộ nó vừa lúc được sông Hoàng Phổ vây quanh, có xu thế tụ hợp với sông Long Hải, có thể nói là gặp may mắn."

"Mặc dù Ma Đô không có núi, nhưng lại có dãy thủy long, hơn nữa còn là dãy thủy long vượt xa bình thường, đủ để bù đắp thiếu sót vì không có núi.”

Khi nói tới điểm này, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Tề Quốc Tá, mà Tề Quốc Tá lúc này trong lòng cũng không dám có chút khinh thường Phương Minh rồi, bởi vì những lời Phương Minh nói chính là những lời mà cao nhân lúc trước đã nói với ông ta.

Đa số những thầy phong thủy mà Tề Quốc Tá biết đều cảm thấy Ma Đô có sơn mạch, thế nhưng núi chỉ cao cỡ mười mấy mét cũng có thể xem như là núi sao?

Thậm chí, những thầy phong thủy này còn nghĩ núi non ở gần đây cũng có liên quan tới Ma Đô, nói cái gì mà những vùng núi này ở cuối Ma Đô, cách nói này thật sự là quá gò ép, mạnh mẽ thiếp vàng cho Ma Đô.

"Phương đại sư thật là lợi hại."

Tề Quốc Tá hướng Phương Minh nhếch ngón tay cái, đến lúc này ông ta cũng không che giấu nữa: “Tôi và Phương đại sư đều có cách nhìn giống nhau, phong thủy của Ma Đô chính nhờ có nước, cho nên tôi mới thiết kế tòa nhà Ma Đô như thế này."

"Muốn nói cách thiết kế tòa nhà Ma Đô, vậy thì nhất định phải nói từ tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, tòa cao ốc này là do người Nhật Bản kiến tạo, mà người Nhật Bản lòng muông dạ thú, mục đích bọn họ xây dựng tòa cao ốc đồ sộ đó chính là vì muốn chặt đứt dãy thủy long của Ma Đô chúng ta."

"Lúc đó khi người Nhật Bản kiến thiết tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, rất nhiều thầy phong thủy đã không nhìn ra mục đích thật sự của người Nhật Bản. Dưới con mắt của bọn họ, đó chính là một tòa nhà không có vấn đề gì, mãi đến khi tòa nhà này được xây dựng xong, mọi người mới biết bản thân đã bị lừa."

Tề Quốc Tá bắt đầu kể lại chuyện năm đó, mà đám người Trần Trạch sau khi nghe xong chuyện này, trên mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, không ngờ chỉ là một tòa nhà lại liên lụy nhiều tới như vậy.

Mười mấy năm trước, tòa nhà cao nhất ở Ma Đô chính là tòa nhà Kim Mậu, song ngay sau khi trung tâm tài chính Hoàn Cầu được xây dựng, tất cả dân chúng ở gần hai tòa nhà lớn này liền

phát hiện có cái gì không đúng, bởi vì những cư dân ở đây vô tình hay cố ý sao đó luôn phải gánh chịu những tai nạn ngoài ý muốn, có người gặp tai nạn xe, có người thì là sự nghiệp đi xuống, còn người thì gia đình lục đục.

Mà lúc này, có một số thầy phong thủy ở Ma Đô liền phát hiện sát khí ở hai tòa cao ốc kia vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn, phong thủy ở vùng đất này chắc chắn sẽ bị phá hư.

"Chỉ trong vòng một năm sau khi tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu được xây dựng, căn cứ theo điều tra của cảnh sát, dân chúng sống xung quanh đó có hơn 10 người tử vong một cách ngoài ý muốn, hơn mười công ty tư nhân phải đóng cửa, về phần những người phải gặp một số rủi ro nhỏ nhiều không đếm xuể. Mãi cho tới lúc đó mọi người mới có thể chắc chắn, lũ Nhật Bản này xây dựng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu kia sợ rằng không có ý tốt gì."

"Lúc đó rất nhiều người trong nghề cho rằng bởi vì vẻ ngoài của tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu quá đồ sộ, trông giống hai thanh mã tấu tạo thành đao sát, nên mới có thể tạo nên kết quả như vậy."

Nghe đến đó, Phương Minh trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: "Tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu nằm ở phía đông của Ma Đô, phía đông thuộc mộc, mà bản thân tài chính lại thuộc kim đấy, phong thuỷ có mây: Mây xanh lưỡi dao nhập, kim khô nước dừng lại, đây mới là mục đích thực sự của lũ Nhật Bản."

Lúc này Tề Quốc Tá chân chính biến sắc, bởi vì một điểm này chính bản thân ông ta đã phải nghiên cứu không biết bao nhiêu ngày đêm mới cho ra kết luận, mà đương thời rất nhiều người trong nghề cũng chỉ cho rằng nguyên nhân bắt nguồn từ ngoại hình của tòa cao ốc, căn bản không ai nghĩ tới điểm này.

"Mặt khác, nếu như tôi không đoán sai, mặc dù tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu này không nhắm thẳng vào sông Hoàng Phổ, thế nhưng mỗi khi mặt trời lên, ánh mặt trời chiếu lên bề mặt thủy tinh sau đó chắc chắn sẽ bị phản chiếu xuống sông Hoàng Phổ."

"Phương đại sư, lão hủ ngưỡng mộ."

Tề Quốc Tá giơ ngón tay cái lên, những điều này đều là những thứ ông ta phải hao tốn một thời gian mới nghiên cứu ra được, nhưng người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này dĩ nhiên có thể nói ngay như vậy.

"Sau khi lão hủ phát hiện mấy vấn đề này, liền đoán được mục tiêu cuối cùng của đám người Nhật Bản chắc hẳn chính là long mạch của sông Hoàng Phổ, cái gọi là dãy thủy long chính là cần liên tục không ngừng đấy, thế nhưng mỗi khi mặt trời lên chiếu thẳng vào tòa cao ốc trung tâm tài chính Hoàn Cầu này, đúng lúc lại hình thành phản quang sát, phản quang sát này mới là một thanh đao chân chính, bổ vào long mạch trên sông Hoàng Phổ, muốn triệt để chặt đứt dãy long mạch này."

"Về phần tạo ra sát khí xung đột với tòa nhà Kim Mậu, đó chẳng qua chỉ là do bọn Nhật Bản cố ý mà thôi, mục đích của bọn hắn chính là muốn đánh lạc hướng ánh mắt của chúng ta, khiến chúng ta không để ý đến long mạch trên sông Hoàng Phổ."

Ánh sáng phản chiếu từ tòa nhà cao hơn 400m sẽ khủng bố tới mức nào kia chứ? Nếu như âm mưu của lũ Nhật Bản này không bị phát hiện, sợ rằng không tới nửa năm, long mạch của sông Hoàng Phổ chắc chắn sẽ bị chặt đứt một cách triệt để.

"Lũ Nhật Bản này thực sự là quá âm hiểm."

Trần Trạch nghe đến đó nhịn không được mắng một câu, sắc mặt của những người khác cũng không khác mấy.

"Đúng vậy a, người Nhật Bản lòng muông dạ thú, thế nhưng tòa nhà đã xây xong, coi như là biết âm mưu người Nhật Bản cũng không thể nào đập dỡ tòa nhà này xuống, cho nên, khi đó tôi cùng một số người trong nghề nghiên cứu ra biện pháp phá giải nan đề này, chính là lập tức bắt đầu xây dựng tòa nhà Ma Đô."

Rất nhiều người dân Ma Đô năm đó đều cảm thấy khó hiểu, vì sao tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu mới được xây xong không tới ba tháng, chính phủ liền lập tức xây dựng một tòa nhà cao tầng nữa, hơn nữa tòa nhà mới này còn cao hơn cả tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu kia.

Mà nguyên nhân sâu xa của tòa nhà này, chính là vì muốn phá vỡ âm mưu của lũ Nhật Bản!

Chương 352: Trận đại chiến phong thủy thú vị

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, sau khi xây xong chưa được mấy tháng thì tòa nhà Ma Đô đã bắt đầu khởi công xây dựng.

Cùng một thành phố, hơn nữa còn là ở khu vực cách nhau không xa, sau khi một tòa nhà cao tầng vừa mới được xây dựng xong, lập tức xây dựng tòa nhà cao tầng thứ hai, đây quả là một chuyện không hợp với lẽ thường.

Người chân chính biết nguyên nhân ẩn sâu trong đó cũng chỉ có những thầy phong thủy như Tề Quốc Tá cùng với một vài nhân vật lớn ở Ma Đô.

"Tôi chỉ không rõ, lúc lũ Nhật Bản đệ trình bản thiết kế xây dựng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, lẽ nào không có ai nhìn ra mánh khóe của bọn chúng sao?" Trần Trạch ở một bên nói ra nghi ngờ của anh ta.

"Đương nhiên đã nhìn ra, chỉ có điều bởi vì có chút nguyên nhân nên mọi người cũng không để trong lòng mà thôi."

Tề Quốc Tá cười khổ, một loại kiến trúc có hình mã tấu làm sao có thể không có sát khí, nhưng lúc đó quốc gia còn chưa có năng lực để xây dựng tòa nhà cao lớn như vậy, cho nên mới phê duyệt thiết kế của lũ Nhật Bản.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó chính là các thầy phong thủy ở Ma Đô cũng không đặt tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu vào trong mắt, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, có tòa nhà Kim Mậu ở đó, tất cả đều không thành vấn đề.

Tề Quốc Tá thở dài, đối với thầy phong thủy ở Ma Đô đến nói, bọn họ cho rằng bố cục phong thủy của tòa nhà Kim Mậu hoàn toàn có thể trấn áp được tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, bởi vì dựa vào dáng vẻ bên ngoài của tòa nhà Kim Mậu thì nó là một tòa bảo tháp.

Bảo tháp là nơi có khí tràng vững chắc nhất, dù cho tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu có hình dạng mã tấu, tòa nhà Kim Mậu cũng hoàn toàn không sợ, chớ nói chi dựa vào hát hình phong thủy của tòa nhà Kim Mậu, thì tòa nhà này có hình giống như một cây Lang Nha Bổng.

Đây là điều mà mấy thầy phong thủy ở Ma Đô đã suy nghĩ, mà trên thực tế cũng đúng là như bọn họ dự đoán, sau khi tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu xây dựng xong, tuy rằng nó cùng tòa nhà Kim Mậu sinh ra tương trùng sát khí, nhưng khí tràng của tòa nhà Kim Mậu cũng không rơi vào thế yếu, bảo tháp thêm Lang Nha Bổng đối mặt mã tấu tạo thành thế ngang tài ngang sức.

Trên thực tế, đây cũng là do nhà thiết kế đã chuẩn bị đường lui khi thiết kế tòa nhà Kim Mậu, bọn họ chính là sợ sau này sẽ gặp phải tòa nhà cao hơn tòa nhà Kim Mậu, trấn áp lại khí tràng của tòa nhà Kim Mậu.

Nhưng mà, điều khiến thầy phong thủy Ma Đô không lường tới chính là, lũ Nhật Bản căn bản không hề nhắm vào tòa nhà Kim Mậu, mục tiêu của người ta là long mạch của sông Hoàng Phổ, nhằm vào tòa nhà Kim Mậu chỉ là lớp ngụy trang bên ngoài mà thôi.

"Kỳ thực, tôi nghĩ người xây dựng tòa nhà Kim Mậu hẳn là suy

nghĩ tới chuyện bên Hương Giang đi."

Phương Minh mở miệng, nghe nói như thế, Tề Quốc Tá lần thứ hai giương ngón tay cái lên: “Phương đại sư quả nhiên lợi hại, đúng vậy, trước đây lúc xây dựng tòa nhà Kim Mậu đã có người nhắc tới tình huống bên Hương Giang, nói phải đề phòng tình huống bên Hương Giang xuất hiện."

"Hương Giang làm sao vậy?" Trần Trạch hiếu kỳ, tại sao lại có quan hệ với Hương Giang bên kia rồi?

Phương Minh không trả lời, Tề Quốc Tá thấy cậu không trả lời thì mở miệng giải thích: “Nói đến phong thủy của Hương Giang, vậy nhất định phải nhắc tới trận phong thuỷ đại chiến vô cùng nổi tiếng, đó chính là trận chiến phong thủy giữa tòa nhà ngân hàng Hối Phong cùng tòa nhà Trung Ngân, sau đó còn có sự gia nhập của tòa nhà tập đoàn Trường Giang."

Hương Giang với tư cách là một trong những trung tâm tài chính của thế giới, đương nhiên hấp dẫn vô số cơ quan tài chính, mà ngân hàng Hối Phong liền là một trong số đó, mà ngân hàng Hối Phong lại còn xây dựng một tòa nhà tài chính ở Hương Giang, cũng chính là tòa nhà ngân hàng Hối Phong nổi tiếng.

Thiết kế của tòa nhà Hối Phong trải qua nhiều lần sửa chữa, mới đầu là tân trang đến sau này đặt sư tử đồng ở trước cửa, trên thực tế đều là vì phong thủy, mà phong thuỷ của tòa nhà Hối Phong cũng đúng là tốt thật, đoạn thời gian đó nghiệp vụ của ngân hàng Hối Phong phát triển không ngừng.

Nhưng mà, sau khi tòa nhà Trung Ngân được xây dựng, mọi thứ đều thay đổi.

Khi nói đến tòa nhà Trung Ngân, Tề Quốc Tá cùng Phương Minh liếc nhau một cái, hai người ngầm hiểu cười cười.

"Khi đó Hương Giang vẫn còn chưa được sáp nhập vào trong nước, mà Hương Giang bên kia trên thực tế cũng sinh lòng đề phòng đối với nội địa, tòa nhà Trung Ngân cũng phải trải qua nhiều trắc trở mới có thể ở lại nơi đó, mà nhà thiết kế của tòa nhà Trung Ngân... Khụ khụ..."

"Nhà thiết kế của tòa nhà Trung Ngân đoán chừng là có chút bất mãn với người quản lý của Hương Giang, cho nên trong khi thiết kế, tòa nhà Trung Ngân đã được thiết kế thành hình thanh đao, ba mặt lưỡi dao hướng ngay tòa nhà Hối Phong, còn có Anh Quân cùng với Cảng Phủ.

"Làm vậy thì có lợi ích gì? Chẳng lẽ liền là vì trút cơn giận?" Trần Trạch khó hiểu truy hỏi.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Trần Trạch, thờ ơ nói rằng: "Cũng không có cái gì, chính là không bao lâu sau khi tòa nhà Trung Ngân được xây xong, nghiệp vụ của ngân hàng Hối Phong năm đó chợt giảm đi, mà năm đó người quản lý Hương Giang cũng vì bệnh tim mà qua đời, những người quản lý lên thay cũng không ngừng gặp phiền phức, mãi tới sau khi Hương Giang được sáp nhập, thế nhưng quan lớn tới đây quản lý khăng khăng không vào sống ở cảng phủ."

Trên mặt Trần Trạch lộ ra vẻ kinh sợ, anh ta không phải người ngu dốt, tin tức trong lời nói của Phương Minh anh ta cũng có thể hiểu, chẳng qua có mấy lời chỉ có thể đến điểm là dừng, xác thực không thể nói rõ.

Bởi vì, thần thú Hài Hòa quá mạnh mẽ.

"Phương đại sư nói không sai, tôi xin bổ sung một chút, lúc đó ngân hàng Hối Phong cũng phát hiện ra mánh khóe, ngay năm thứ hai, liền xây nên hai khung đại bác 17 li ở trên tầng cao nhất, nhắm ngay tòa nhà Trung Ngân, trong đó còn có một khúc nhạc đệm ngắn, đó chính là họ nói bởi vì ảnh hưởng của gió lớn, đầu

pháo nhắm ngay một tòa nhà ngân hàng khác, người quản lý của ngân hàng này bị hù dọa vội vã gửi thư của luật sư cho tòa nhà Hối Phong, đưa ra kỳ hạn thay đổi đầu pháo."

Hương Giang bên kia khác với nội địa, người Hương Giang vốn rất tin tưởng phong thủy, do đó trận phong thủy đại chiến của hai tòa nhà Hối Phong cùng Trung Ngân ngay lập tức bị dân chúng địa phương bàn tán xôn xao.

"Đương nhiên, một khu vực như vậy không chỉ có hai tòa nhà lớn này, sau này khi những trung tâm tài chính khác được xây dựng đều lo lắng, liệu bản thân có bị đao sát của tòa nhà Trung Ngân chém trúng hay không? Có thể nói, tạo hình của những tòa nhà ở đây thật sự vô cùng cổ quái, đây đều là vì bị tòa nhà Trung Ngân bức ép."

"Tỷ phú tiếng tăm lừng lẫy Lý Gia Thành xây dựng tòa nhà Trường Giang thành một tấm chắn, mặc dù có thiết kế không đẹp thế nhưng vì nó nằm giữa tòa nhà Trung Ngân cùng Hối Phong, cho nên thật sự là không có cách nào."

"Còn có ngân hàng Hoa Kỳ, vẻ ngoài của nó là một quyển sách đang mở, giữa hai trang sách lõm sâu vào giống như vỏ đao, vừa vặn thu hết đao sát của tòa nhà Trung Ngân lại, cái này gọi là bảo đao trở vào vỏ."

"Tòa nhà tập đoàn Bảo Lực, thiết kế vẻ ngoài như trụ đồng bê tông cốt thép, rất vững chắc, chính là một bộ đao thương không thể xâm nhập."

"Tòa nhà trung tâm tài chính Viễn Đông có cùng phương pháp với tòa nhà Trường Giang, điểm khác duy nhất chính là tòa nhà này còn độc ác hơn, trực tiếp biến bản thân thành một mặt gương đồng, có ý như lão tử sẽ phản, nếu các người dám chém tôi bắn tôi, trực tiếp phản chết các người."

...

Giọng nói của Tề Quốc Tá rất hài hước, đám người ngồi nghe ở đây đều nở nụ cười, tòa nhà Trung Ngân này cũng quá lợi hại, thật sự chính là một kẻ đầu têu làm rối loạn phong thủy!

Sau khi cười xong, sắc mặt Tề Quốc Tá khôi phục vẻ nghiêm nghị: “Chính là bởi vì có tiền lệ này, cho nên khi xây dựng tòa nhà Kim Mậu, có người trong nghề đã đưa ra đề nghị phải cẩn thận tình huống của Hương Giang xuất hiện, cho nên lúc này mới hình thành vẻ ngoài của tòa nhà Kim Mậu như vậy. Mặc kệ sau này những người khác xây dựng tòa nhà có hình dáng như thế nào, thì tòa nhà Kim Mậu giống bảo tháp cộng thêm Lang Nha Bổng này, cũng đủ sức tự bảo vệ mình."

Nỗi lo của mấy thầy phong thủy ở Ma Đô là chính xác, mà sau này khi tòa nhà tài chính Hoàn Cầu xây dựng càng khiến cho bọn họ cảm thấy may mắn vì mình đã dự kiến trước, mà sau khi Tề Quốc Tá phát hiện âm mưu chân chính của lũ Nhật Bản, những thầy phong thủy này chỉ có thể chửi má nó.

"Lúc đó khi xây dựng tòa nhà Ma Đô nhất định phải giải quyết ba vấn đề, vấn đề thứ nhất là phải trấn trụ sát khí tương trùng của tòa nhà tài chính Hoàn Cầu cùng tòa nhà Kim Mậu, vấn đề thứ hai chính là bảo vệ long mạch của sông Hoàng Phổ, vấn đề thứ ba đó chính là dạy cho lũ Nhật Bản kia một bài học."

Ngay từ đầu những thầy phong thủy cùng nhà thiết kế ở Ma Đô đã đệ trình mấy phương án thiết kế, có thiết kế thành đao thép, cũng có thiết kế thành băng kiếm, thậm chí ngay cả mấy thiết kế liên giản cũng được đưa ra.

Qua đó có thể thấy rõ, lửa giận của những thầy phong thủy lúc này lớn như thế nào, còn ôm tâm thái chuẩn bị tạo lại trận chiến ở Hương Giang giữa hai tòa nhà Trung Ngân cùng Hối Phong, trực tiếp bày ra trận thế, cứ đối địch thử xem cuối cùng rồi

ai thắng ai thua...

Chẳng qua cuối cùng Tề Quốc Tá hủy bỏ hết những phương án thiết kế này, bởi vì theo ông ta thấy, bọn họ đang ở trên đất nước của mình, hơn nữa hoàn cảnh địa lý của Lục Gia Khẩu cực kỳ quan trọng, nếu hai tòa nhà này trực tiếp khai chiến, thêm nữa dựa vào hình thái Lang Nha Bổng của tòa nhà Kim Mậu, chắc chắn toàn bộ từ trường ở đây sẽ bất ổn.

Vấn đề phong thủy của tòa nhà Trung Ngân cùng tòa nhà Hối Phong ở Hương Giang đã khiến biết bao thầy phong thủy phiền não, cuối cùng vẫn là do một thầy phong thủy thần bí giải quyết hết.

Tuyệt đối không thể tái diễn vấn đề phong thủy của Hương Giang ở Lục Gia Khẩu này!

Cũng chính vì suy nghĩ này, sau khi Tề Quốc Tá nghiên cứu tỉ mỉ cuối cùng cũng xác định vẻ ngoài của tòa nhà Ma Đô, đó chính là hình vòi rồng.

Gió nổi lên khiến nước linh động, chỉ khi nước chảy mới có thể dưỡng dục long mạch, hơn nữa, hình vòi rồng này không những có thể hóa giải được đao sát của tòa nhà tài chính Hoàn Cầu mà còn khiến nước sông sống lại.

Tòa nhà tài chính Hoàn Cầu của các người không phải dựa vào việc hấp thu ánh nắng sau đó hình thành đao sát phản quang sao? Ta đây dùng gió đến cuốn đao sát của các người đi, thêm nữa còn lấy phong hoá sát, ngược lại có thể dẫn động long mạch của sông Hoàng Phổ bay lên, chính là một công ba việc.

Không thể không nói kế hoạch của Tề Quốc Tá rất chính xác, hơn nữa cuối cùng hiệu quả cũng là như thế, sau khi xây xong tòa nhà Ma Đô, tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu liền bị trấn áp lại, toàn bộ Lục Gia Khẩu nghênh đón thời đại phát triển một cách

nhanh chóng, đã trở thành một trong những trung tâm tài chính của thế giới.

Mà đối với Tề Quốc Tá mà nói, tòa nhà Ma Đô chính là kiệt tác cả đời này của ông ta, cũng là nguyên nhân khiến ông ta có thể trở thành một trong những thầy phong thủy hàng đầu ở Ma Đô.

Nhưng bây giờ, phong thủy của tòa nhà Ma Đô xuất hiện vấn đề, khí tràng trở nên hỗn loạn vô cùng, mà điểm mấu chốt nhất chính là ông ta còn không biết rốt cuộc nguyên nhân của những chuyện này bắt nguồn từ đâu…

"Liệu có phải do lũ Nhật Bản giở trò quỷ?" Trần Trạch ở một bên suy đoán.

"Lão hủ cũng nghĩ tới khả năng này, cho nên trước tiên liền tiến hành rồi điều tra tòa nhà tài chính Hoàn Cầu, thế nhưng không hề phát hiện điều khác thường gì, tòa nhà tài chính Hoàn Cầu vẫn như lúc xưa, không có gì thay đổi."

Tề Quốc Tá lắc đầu loại bỏ cái suy đoán này, cũng không phải là lũ Nhật Bản giở trò quỷ, như vậy nguyên nhân là do đâu?

Phương Minh trầm ngâm, khi cậu vừa tới cửa tòa nhà đã cảm nhận được khí tràng hỗn loạn của tòa nhà Ma Đô, hơn nữa chính như Tề Quốc Tá nói, trung tâm tài chính Hoàn Cầu mặc dù có đao sát, nhưng còn chưa tới gần tòa nhà Ma Đô liền đã bị đánh tan rồi.

Chương 353: Quả nhiên là lũ Nhật Bản giở trò quỷ

Nguồn gốc của vấn đề rốt cuộc nằm ở nơi nào?

Tề Quốc Tá nhíu mày, Phương Minh trầm ngâm, mà Tiền Gia Lý thì dùng ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn về phía Phương Minh. Phương Minh nhìn thấy ánh mắt của Tiền Gia Lý, cười một tiếng, nói rằng: "Lão Tiền, tôi cũng không phải thần tiên, vấn đề phong thủy của tòa nhà Ma Đô nằm ở chỗ nào tôi cũng không rõ ràng lắm."

Phương Minh nói thật, thành tựu trên phương diện phong thủy của Tề Quốc Tá không thấp, ngay cả ông ta điều tra vài ngày mà vẫn không tìm được vấn đề phong thủy ở đây, cậu chỉ mới vừa đến nơi này, còn chưa kịp đi quan sát xung quanh thì làm sao có thể tìm ra nguồn cơn của vấn đề nhanh như vậy.

"Phương đại sư, tôi tin tưởng cậu chắc chắn có thể tìm được nguyên nhân của vấn đề."

Nhưng mà Tiền Gia Lý vẫn vô cùng tin tưởng Phương Minh, ông ta cho rằng chỉ cần Phương Minh có đủ thời gian, nhất định cậu có thể tìm được nguyên nhân khiến khí tràng nơi đây hỗn loạn.

Nhưng mà, hiện tại thiếu nhất chính là thời gian.

Cứ tiếp tục như vậy, không tới một tháng, toàn bộ tòa nhà Ma Đô chẳng khác nào bị phế bỏ.

"Phương đại sư, nếu như có thể mà nói, vẫn hy vọng cậu hỗ

trợ cùng nhau tìm ra nguồn gốc vấn đề phong thủy của tòa nhà."

Tề Quốc Tá đưa ra lời mời một cách thành khẩn, Phương Minh đã có thể chứng minh thực lực của cậu, thành tựu trên phương diện phong thủy của cậu không kém ông ta chút nào, mà trong giới phong thủy quan trọng nhất là khả năng, tuổi tác là chuyện có thể bỏ qua được.

"Tề đại sư quá khách khí, nếu như có thể nhất định tôi sẽ dốc hết sức mình."

Phương Minh gật đầu nhận lời, bất kể như thế nào thì tòa nhà Ma Đô này cũng đại biểu cho thể diện của cả Ma Đô, nếu như tòa nhà Ma Đô bị phế bỏ, mất mặt là cả Ma Đô, cả quốc gia thậm chí là toàn bộ dân chúng.

"Tôi nghĩ vẫn phải điều tra từ lũ Nhật Bản bên kia, tôi cảm thấy chính lũ Nhật Bản này giở trò quỷ, nếu không hay chúng ta tìm người trói hết lũ Nhật Bản kia lại, sau đó hù dọa bọn họ, tôi không tin bọn họ dám không khai báo."

Trần Trạch ở một bên bĩu môi, mà Phương Minh nghe được lời nói của Trần Trạch hai mắt cũng đột nhiên sáng lên: "Đây là một ý kiến không tồi."

Lời này của Phương Minh vừa nói ra, vẻ mặt của Tề Quốc Tá cùng Tiền Gia Lý trở nên cổ quái, mà ngay cả Trần Kiến Quân cũng hơi chuyển động yết hầu, bắt cóc, lại còn là bắt cóc người Nhật Bản, đây không phải là chuyện nhỏ đâu…

Cảm thụ được ánh mắt cổ quái của mọi người, Phương Minh mỉm cười, cậu biết vừa rồi mình chưa nói rõ ràng khiến mọi người hiểu lầm, lập tức giải thích: "Ý của tôi không phải là bắt cóc người Nhật Bản, mà là tìm người đi thuê một phòng làm việc ở tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, sau đó chúng ta vào xem xét thử, đến cùng liệu có phải đối phương giở trò quỷ hay không."

"Mua một phòng làm việc?"

Trên mặt Tề Quốc Tá lộ ra vẻ do dự: “Sợ rằng chuyện này cũng không dễ dàng đâu, không phải kiểu công ty nào cũng có thể dọn vào trung tâm tài chính Hoàn Cầu đấy, hơn nữa trong thoáng chốc cũng không tìm được công ty thích hợp."

"Khụ khụ." Trần Kiến Quân đột nhiên ho khan một tiếng: “Tề lão, cái kia... Trước đó không lâu tôi đã thuê một tầng văn phòng ở trung tâm tài chính Hoàn Cầu, chỉ là còn chưa chuyển vào."

Vẻ mặt của Trần Kiến Quân có chút xấu hổ, dù sao công ty của ông ta cũng đang ở trong tòa nhà Ma Đô dưới sự thiết kế của Tề Quốc Tá, hiện tại lại nói mình có thuê văn phòng ở trung tâm tài chính Hoàn Cầu, khó tránh khỏi khiến người ta xấu hổ.

"Vậy thì tốt rồi, chúng ta vừa lúc có thể mượn cơ hội này để tới xem xét tình huống của trung tâm tài chính Hoàn Cầu."

Phương Minh đứng lên, có chút vội vã không thể chờ đợi được nữa, mà Trần Kiến Quân cũng gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ, không bao lâu sau ông ta đã trở lại, trên tay lại có thêm một chuỗi chìa khóa cùng thẻ ra vào.

Trung tâm tài chính Hoàn Cầu cách tòa nhà Ma Đô không xa, nhưng đám người Phương Minh vẫn lựa chọn ngồi xe, hơn nữa xe còn trực tiếp chạy thẳng tới bãi đậu xe dưới đất, bởi vì đây là yêu cầu của Phương Minh.

"Âm khí thật là nặng."

Xe vừa đến bãi đậu xe dưới đất, chân mày của Phương Minh liền hơi nhíu lại, Tề Quốc Tá ở một bên giải thích: "Đây là do lũ Nhật Bản cố ý làm thành như vậy, bởi vì ánh sáng mặt trời là khí thuần dương, mà lũ Nhật Bản phải bảo đảm tòa nhà của mình không bị thương tổn, cho nên mới xây dựng trụ tụ âm ở dưới đất

này."

Trước khi xây dựng tòa nhà Ma Đô, Tề Quốc Tá đã nghiên cứu kỹ càng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, cũng đã từng nhìn qua bản vẽ thiết kế của tòa nhà này, biết lũ Nhật Bản đã xây dựng mười mấy cây cột ở nơi âm vị, có thể kích phát âm khí dưới đất.

Phương Minh không nói gì thêm, đoàn người vào thang máy, trực tiếp đến tầng lầu mà Trần Kiến Quân đã thuê.

"Khí tràng rất ổn, không có biến hóa gì lớn." Tề Quốc Tá dùng la bàn kiểm tra một phen, sau đó quay qua nói với Phương Minh.

"Công ty ở tầng này mới chuyển đi hai tháng trước, rất nhiều thiết bị của công ty đó vẫn còn đang để ở nơi này."

Trần Kiến Quân giới thiệu tình huống, Phương Minh cũng chú ý tới một bức tranh treo trên tường, hỏi: "Công ty ở đây lúc trước là một xí nghiệp của Nhật Bản đúng không?"

"Đúng, chính là người Nhật Bản mở."

Phương Minh trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "Có thể tìm hiểu trong ba tháng gần đây tòa nhà này có bao nhiêu công ty rời khỏi không? Những công ty này ở tầng mấy? Còn có những công ty dọn ra ngoài là công ty gì?"

"Cũng có thể điều tra đến, tôi nhớ có ba công ty cùng bảo vệ tòa nhà này, trong số đó có một công ty Vật Nghiệp trong nước chúng ta, mà sở dĩ tôi có thuê được tầng lầu này cũng là vì quen biết với người quản lý của công ty đó, để tôi đi hỏi thăm một chút."

Trần Kiến Quân nhận lời, cầm điện thoại đi qua một bên bấm gọi.

"Phương đại sư, có phải cậu có phát hiện gì rồi không?"

Tề Quốc Tá nghe được Phương Minh phân phó, đôi mắt già nua mang theo vẻ chờ mong nhìn về phía Phương Minh.

"Tôi vẫn còn chưa dám xác định, chờ một lát có kết quả điều tra đã, nhưng nếu quả thật như tôi suy đoán mà nói, vậy chuyện lần này tuyệt đối không phải chuyện đùa."

Trong ánh mắt của Phương Minh có chút che lấp, mà lúc này trong đầu cậu hiện lên một suy đoán vô cùng đáng sợ, nếu như xác nhận, vậy chỉ có thể nói lũ Nhật Bản thực sự là quá điên cuồng.

Trần Kiến Quân không để Phương Minh đợi lâu, chừng mười phút đồng hồ sau ông ta đã cúp điện thoại đi tới, ánh mắt nhìn hướng Phương Minh: “Tôi mới vừa hỏi, ba tháng này tổng cộng là có mười sáu xí nghiệp dọn ra khỏi tòa cao ốc này, mà mười sáu xí nghiệp đó tất cả đều là xí nghiệp của người Nhật."

"Mặt khác, đây vẫn chỉ là thống kê từ công ty Vật Nghiệp của bạn tôi, bởi vì tòa nhà này là do ba công ty Vật Nghiệp chia ra quản lý, do đó công ty Vật Nghiệp của bạn tôi không có quyền quản lý một số tầng, những tầng đó là do công ty Vật Nghiệp của người Nhật Bản phụ trách, vì vậy người bạn kia của tôi cũng không biết tình huống của mấy tầng lầu này."

Trần Trạch nghe được cha mình nói, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Lũ Nhật Bản này định làm chuyện gì vậy, cả bọn cùng lúc dọn ra khỏi nơi này, tòa nhà này không phải là sự kiêu ngạo của bọn họ sao?"

"Hay là bởi vì bọn họ biết tòa nhà lớn này sắp tới sẽ gặp phải vấn đề phong thủy, cho nên sớm rút lui khỏi?"

Vẻ mặt Phương Minh lạnh như băng, lời nói cũng không cất chứa chút tình cảm nào: “Khí tràng của tòa nhà Ma Đô hỗn loạn chỉ là bắt đầu, kế tiếp hẳn là tới tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu này."

Tề Quốc Tá nghe nói như thế vẻ mặt chấn động: “Phương đại sư, cậu nói khí tràng của tòa nhà này cũng sẽ xảy ra vấn đề?"

"Ừm."

Trần Trạch không tin lắc lắc đầu: “Vậy nếu là nói như vậy, vậy đây quả thật không phải do lũ Nhật Bản giở trò quỷ nha."

Phương Minh nhìn Trần Trạch một cái: “Vì sao nói như vậy?"

"Nếu là do lũ Nhật Bản giở trò quỷ, cần gì phải chôn cả bản thân mình vào đây làm gì? Đây không phải hại người không lợi mình sao?" Trần Trạch không cần suy nghĩ liền trả lời.

Phương Minh cười cười, trong mắt có hàn quang: "Nếu như không phải lũ Nhật Bản giở trò quỷ, bọn họ làm sao biết khí tràng của tòa nhà này sẽ trở nên hỗn loạn, làm sao lại sớm rời khỏi?"

Đối mặt với câu hỏi của Phương Minh, Trần Trạch thoáng cái không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ nghĩ một chút sau đó vỗ bắp đùi của mình: “Đúng vậy, lũ Nhật Bản nhất định là biết đến, thiếu chút nữa thì bị gạt."

"Phương đại sư, cậu nói là người Nhật Bản giở trò quỷ, nhưng làm vậy thì người Nhật Bản nhận được lợi ích gì?" Tiền Gia Lý có chút không giải thích được hỏi.

"Tề đại sư, tôi muốn bản đồ vệ tinh của toàn bộ Lục Gia Khẩu này, mặt khác hiển thị rõ ràng những tòa nhà cùng công ty ở quanh vùng này ra." Phương Minh cũng không trả lời ngay mà hướng phía Tề Quốc Tá nói một câu.

"Cần một quãng thời gian." Tề Quốc Tá trầm ngâm một chút, đây là một công việc không nhẹ chút nào, cần phối hợp với các ban ngành có liên quan của địa phương.

"Ừm, vừa vặn tôi còn muốn đi xác định một chuyện khác."

Phương Minh gật đầu, kế tiếp đoàn người liền chia làm hai nhóm, Tề Quốc Tá cùng Tiền Gia Lý đi điều tra tình huống của tòa nhà cùng xí nghiệp ở quanh khu vực này, mà Phương Minh thì cùng Trần Trạch đi một chỗ khác, về phần hai anh em Trần Kiến Quân cùng Trần Hải Tuyền ngược lại mỗi người có việc riêng rời khỏi.

Dù sao, hai người đều là tổng giám đốc của một công ty, nhất là Trần Kiến Quân, nghiệp vụ trong công ty vô cùng bận rộn.

Sau nửa giờ, Phương Minh cùng Trần Trạch đi tới trước một tòa cao ốc.

"Nhà văn hoá… Phương Minh, chúng ta tới đây để làm gì?"

Trần Trạch có chút không giải thích được, đang yên đang lành tự nhiên đến nhà văn hoá làm gì? Chẳng qua Phương Minh không trả lời anh ta, cậu trực tiếp đi vào nhà văn hoá.

Nhà văn hoá, ở nơi nào cũng có, chủ yếu là dùng để lưu giữ văn hóa cùng văn hiến của địa phương, ghi lại một số sự kiện lớn mà nơi này đã phải trải qua, cùng với vết tích do lịch sử tang thương biến hóa lưu lại.

"Là cậu Phương đúng không?"

Bên trong nhà văn hóa có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, thấy Phương Minh cùng Trần Trạch đi tới, ông ta liền tiến lên trước dò hỏi.

"Đúng vậy."

Phương Minh gật đầu.

"Vừa rồi quán trưởng đã gọi điện thoại cho tôi, tư liệu mà cậu cần tôi đều đã sửa sang lại, mời cậu Phương đi theo tôi."

Từ trước khi đến nhà văn hoá, Phương Minh đã nhờ Tề Quốc Tá hỗ trợ liên hệ với người quản lý nhà văn hóa, cho nên khi cậu đến, bên phía nhà văn hóa đã chuẩn bị xong tư liệu.

Người đàn ông dẫn Phương Minh đi tới trước một cái bàn, trên bàn này có bày hơn mười tập văn bản hồ sơ, ngoài ra trên bàn còn có một cái máy vi tính đã được mở sẵn.

"Cậu Phương, dựa theo yêu cầu của cậu, đây là tư liệu văn hiến của tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, tư liệu sau khi kiến quốc cũng đã được đưa vào máy vi tính, có thể kiểm tra thẳng trên máy, tư liệu trước khi kiến quốc đều ở trong này."

"Khổ cực."

Sau khi Phương Minh nói lời cảm tạ, người đàn ông liền rời khỏi đây, rất tự giác nhường nơi này lại cho hai người Phương Minh cùng Trần Trạch.

"Tư liệu sau khi kiến quốc liền không cần nhìn, chủ yếu là trước khi kiến quốc, kiểm tra một chút xem có chỗ nào đặc thù hay không."

Phương Minh phân phó nhiệm vụ cho Trần Trạch, mà chính cậu cũng liền cầm một tập hồ sơ lên lật xem, Trần Trạch tuy rằng buồn bực, nhưng vẫn nghe theo bắt đầu nghiên cứu.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Ngay lúc Trần Trạch giở tập tài liệu thứ ba, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh sợ, cả kinh kêu lên: "Không thể nào!"

Chương 354: Âm mưu chân chính

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Không thể nào!

Tiếng kêu sợ hãi của Trần Trạch khiến Phương Minh chú ý, cậu buông tập hồ sơ trong tay xuống, đưa mắt nhìn về phía Trần Trạch.

"Phương Minh, cậu mau đến xem xem, thì ra nơi ấy đã từng phát sinh vấn đề này."

Tiếp nhận văn bản Trần Trạch đưa tới, Phương Minh không vội lên tiếng mà bắt đầu chăm chú xem, hồi lâu sau, vẻ mặt của cậu cũng trở nên nghiêm túc, mãi tới khi hai mắt rời khỏi văn bản, trong mắt đã có tinh quang lóe lên.

"Tìm được căn nguyên."

Phương Minh thở phào nhẹ nhõm, phần văn bản này khiến cậu hiểu rõ âm mưu chân chính của lũ Nhật Bản rồi, cái gọi là đao sát, thậm chí còn có đao trảm long mạch của sông Hoàng Phổ, chẳng qua đều là thủ thuật che mắt mà thôi.

Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương(1).

(1)Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: một trong ba mươi

sáu kế của binh pháp Tôn Tử, ý chỉ làm những việc mà người ta không thể lường trước được

Người Nhật Bản đã sử dụng phương pháp này một cách rất lưu loát, bọn chúng biết rằng sau khi tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu xây dựng xong nhất định sẽ khiến người trong nước chú ý, cho nên mới cố ý xếp đặt ra một trận chiến phong thuỷ, để những người trong nước đến phá giải, mà Tề Quốc Tá cùng thầy phong thủy ở Ma Đô vừa vặn liền đi vào con đường mà bọn chúng đã thiết kế xong.

Đặt văn bản trong tay xuống, Phương Minh đi tới trước máy vi tính, mở websites bắt đầu tìm bản đồ vệ tinh của Lục Gia Khẩu, một lúc sau ánh mắt cậu đã rơi vào mấy điểm, đồng thời cầm lấy cây viết bắt đầu vẽ vài phương vị lên tờ giấy.

Một phút đồng hồ về sau Phương Minh mới để bút xuống, sau khi cất trang giấy đi liền ra hiệu cho Trần Trạch rời khỏi.

"Phương Minh, thật không nghĩ đến, mảnh đất xây dựng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu dĩ nhiên lại từng phát sinh qua chuyện như vậy, nhưng mà nhìn rất hả giận."

Phương Minh nở nụ cười gằn: “Xác thực rất hả giận, chẳng qua người Nhật Bản cũng nhờ hiểu được điểm này, mới có dựa vào nó để làm văn."

"Làm văn? Cái này thì có thể làm văn gì?"

Trần Trạch cảm thấy khó hiểu không giải thích được, chẳng qua Phương Minh cũng không giải thích nữa, cậu ra hiệu cho Trần Trạch lái xe, mà chính cậu thì cầm di động gọi điện thoại cho Tiền Gia Lý.

"Lão Tiền, không cần điều tra nữa, trong lòng tôi đã hiểu rõ rồi, hiện tại các ông đến XXX đi, chúng ta sẽ gặp nhau trước cửa

tòa nhà. Ừm, đến lúc đó gặp mặt sẽ nói rõ chi tiết."

...

Trước cửa một tòa nhà cách tòa nhà Ma Đô cùng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu không xa, khi Phương Minh cùng Trần Trạch chạy đến thì Tề Quốc Tá cùng Tiền Gia Lý đã đứng ở đó chờ.

"Phương đại sư, có phải đã phát hiện ra điều gì không?"

Thấy Phương Minh đi tới, Tiền Gia Lý không kịp chờ đợi hỏi, mà Tề Quốc Tá đang đứng bên cạnh trên mặt cũng mang theo vẻ chờ mong.

"Ừm, hiểu tương đối rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Nghe được Phương Minh nói phải đi, Tiền Gia Lý cùng Tề Quốc Tá sửng sốt một chút, bởi vì bọn họ không biết Phương Minh muốn đi tới chỗ nào, chẳng qua rất nhanh bọn họ liền là đã biết.

Phương Minh dẫn theo bọn họ trực tiếp đi vào tòa nhà, vào thang máy đi xuống tầng hầm ngầm, cuối cùng, ngừng lại ở một góc trong hầm đậu xe.

"Phương Minh, cậu tìm cái gì vậy?"

Trần Trạch nhìn Phương Minh đang đưa mắt đánh giá bốn phía, có chút hiếu kỳ hỏi.

"Tìm một bố cục phong thủy."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Tề Quốc Tá là người thứ nhất ngây ngẩn cả người, lập tức hỏi ngay: "Phương đại sư, cậu nói nơi này có người bố trí bố cục phong thủy?"

"Ừm."

Phương Minh gật đầu: “Lúc trước tôi đi tới nhà văn hoá tra xét

quá khứ của tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, kết quả phát hiện một tin tức rất thú vị, mà cái tin tức này có liên quan tới thời kỳ kháng chiến."

Trong thời chiến, một một chiến dịch rất nổi danh tên là trận chiến Tùng Hỗ, đây là trận chiến có quy mô cùng kết quả thảm thiết nhất, Quốc Dân đảng đầu nhập vào tám trăm ngàn bộ đội, nhưng lại không phải cái gọi là đội quân hỗn tạp không chính thống, mà là bộ đội tinh nhuệ chân chánh, quân Nhật cũng đầu nhập vào gần ba trăm ngàn quân đội.

Trận chiến đấu này duy trì ba tháng, tử thương vô số, quốc quân tuy tử thương hơn 20 vạn, nhưng quân Nhật cũng là để lại hơn bốn vạn cỗ thi thể.

Không thể nào mang hơn bốn vạn cỗ thi thể này về trong nước, mà trước khi quân Nhật đi tòng quân đã phải lưu lại móng tay cùng tóc, nếu không may tử trận, người thân ở trong nước sẽ chôn móng tay cùng tóc này thay cho thi thể.

Như vậy thi thể của quân Nhật này làm sao bây giờ? Nói khó nghe một chút, coi như là hoả táng cũng không kịp, cuối cùng chỉ có thể chôn ngay tại chỗ, mà vào thời đó có một nhóm thi thể của quân Nhật đã được chôn dưới mảnh đất xây dựng tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu hiện nay.

"Đây chính là đoạn ghi chép mà tôi đã tìm được trong nhà văn hóa, chẳng qua hiển nhiên rất nhiều người đều không biết điểm này, dù sao lúc đó dân chúng đều đã rời khỏi nơi đây, mà sau khi những người đời trước rời khỏi, người biết đến chuyện này càng là lác đác không có mấy, thế nhưng trừ người Nhật Bản."

Ánh mắt của Phương Minh lóe lên tia sáng trí tuệ: “Thi thể là người Nhật Bản chôn xuống đấy, người Nhật Bản nhất định là biết điểm này, hơn nữa về sau cũng là quân Nhật đầu hàng trước, khi chúng ta tới thì đất đai ở đây đã bị san phẳng lại rồi, căn bản là

không thể nhìn ra nơi đây từng là một hố chôn người chết."

"Phương đại sư, nhưng trong chuyện này còn có một vấn đề." Tiền Gia Lý nhíu mày lại: “Nếu đó đều là thật mà nói, vậy khi xây dựng tòa nhà lớn này không thể nào không bị phát hiện, bởi vì móng của tòa nhà cao như vậy nhất định phải đào rất sâu đấy, tuyệt đối không có khả năng năm đó người Nhật Bản lại chôn số thi thể kia ở nơi sâu hơn 100m chứ…"

Làm một nhà thiết kế, Tiền Gia Lý có hiểu biết rõ ràng đối với kiến trúc, tòa nhà cao hơn 400m, nền móng tối thiểu cũng phải sâu cỡ 40m, huống chi Lục Gia Khẩu lại gần thủy vực, chắc chắn còn phải đào nền móng sâu hơn.

"Điểm này tôi nghĩ tôi có thể giải thích." Tề Quốc Tá mở miệng: “Lúc đó khi xây dựng tòa nhà Ma Đô, tôi đã từng tìm hiểu quá trình xây dựng của tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu, có người nói toàn bộ công nhân khi đào móng đều là người Nhật Bản, lý do mà bên Nhật Bản đưa ra lúc đó chính là vì muốn bảo mật kỹ thuật thi công nền móng, mà đợi được khi xây dựng xong nền móng, đội thi công của Trung Quốc chúng ta mới gia nhập vào."

Lời của Tề Quốc Tá vừa nói ra khỏi miệng khiến tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, bởi vì Tề Quốc Tá đã giải thích vì sao lúc đó người trong nước không ai phát hiện, phía dưới tòa nhà này chôn nhiều thi thể của quân Nhật như vậy.

"Tôi vẫn không hiểu nổi, nếu như người Nhật Bản muốn mang những thi thể này về thì hẳn là quốc gia chúng ta sẽ không ngăn cản nha, cần gì phải lén lén lút lút như vậy?" Trần Trạch buồn bực hỏi.

Con ngươi của Phương Minh chuyển động, khóe miệng chứa đựng một vòng thâm ý: “Ai nói cho anh biết đám người Nhật Bản muốn mang hết số hài cốt này về? Bởi vì mục đích của bọn họ căn bản cũng không phải là để thi cốt của những người chết trận này

lá rụng về cội, mà là bọn họ muốn lợi dụng thi thể của quân Nhật này để đạt được mục đích của bọn họ."

Sắc mặt của Tề Quốc Tá cũng là trở nên khó coi: “Âm linh quấn long, long nộ mà hủy."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Tề Quốc Tá, gật đầu trầm giọng đáp: "Không sai, đây là mục đích của lũ Nhật Bản."

Trần Trạch cùng Tiền Gia Lý hai người ở một bên nghe mà cứ như lọt vào trong sương mù, đầu óc mơ hồ, không biết Phương Minh cùng Tề Quốc Tá đang nói chuyện bí hiểm gì.

"Lão Tiền, mục đích của người Nhật Bản là muốn hủy diệt toàn bộ bố cục phong thủy của Lục Gia Khẩu, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ Ma Đô, sau đó tiếp tục ảnh hưởng đến toàn bộ vận mệnh quốc gia."

"Lòng muông dạ thú, thực sự là lòng muông dạ thú!"

Tề Quốc Tá tức giận đến mức trên gương mặt già nua nổi đầy gân xanh, nếu để cho âm mưu của người Nhật Bản thực hiện được, vậy những thầy phong thủy như bọn họ này chính là sỉ nhục của giới phong thủy, chắc chắn sẽ bị những thầy phong thủy đời sau xỉ vả không thôi.

Chương 355: Bát kiều tụ thủy, thập lục kiều thông minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Long mạch là cái gì? Long mạch chính là năng lượng tinh khiết nhất của thiên địa biến thành, là tồn tại thần kỳ vượt quá năng lượng của ngũ hành.

Trên đời này, bất kỳ năng lượng nào cũng đều thuộc về ngũ hành, duy chỉ có long mạch là không phải, có người nói năng lượng của long mạch đã dung hợp ngũ hành, đã trở thành năng lượng tinh khiết nhất trên đời này, cũng chính bởi vì tinh thuần cho nên bất kỳ sinh linh nào cũng có thể hấp thu.

Nhưng mà cũng chính vì đặc điểm này, từ phương diện nào đó đến nói long mạch cực kỳ yếu ớt, hơn nữa một khi năng lượng của long mạch bị vấy bẩn, như vậy long mạch này chẳng khác gì đã bị phế đi.

Vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt.

Thế giới vạn vật đều được Đại Khí Chi Khí thấm nhuần, một khi long mạch bị hủy, thứ gặp họa chính là tất cả sinh linh đã được long mạch này dưỡng dục.

"Mục đích của lũ Nhật Bản chính là muốn làm bẩn long mạch

của sông Hoàng Phổ, từ đó khiến cho toàn bộ Ma Đô bị long mạch phản phệ, dã tâm to lớn, quả thực là khiến kẻ khác giận sôi."

Tề Quốc Tá tức giận tới mức môi run run, mà vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên ngưng trọng hơn hẳn, từ lúc cậu đến nhà văn hoá tra được thông tin phía dưới tòa nhà có chôn thi thể của quân Nhật Bản, cậu đã đoán trước được điểm này.

"Lũ Nhật Bản muốn hủy diệt long mạch? Chỉ dựa vào số thi thể của quân Nhật kia?" Tiền Gia Lý có chút không giải thích được, mặc dù ông ta bước vào giới phong thủy chưa lâu, nhưng cũng biết sự quý giá cùng lợi hại của long mạch.

"Đương nhiên là lũ Nhật Bản không có bản lãnh hủy diệt toàn bộ long mạch, nhưng mục đích của lũ Nhật Bản căn bản không phải hủy diệt toàn bộ long mạch, chẳng qua là muốn hủy diệt một đoạn sông Hoàng Phổ này, sau đó khiến cho toàn bộ long mạch triệt để bị đông lại, nếu như tôi đoán không lầm mà nói, lũ Nhật Bản có lẽ còn có bố trí trên sông Đông Hải."

Ánh mắt của Phương Minh lóe lên, chuyện này khiến cậu nhớ tới những chuyện mà lũ Nhật Bản đã làm với Miến Điện: Trộm long mạch.

Lũ Nhật Bản nếu đã dám xuống tay với Miến Điện, làm sao có thể bỏ qua cho long mạch của một đất nước lớn như Trung Quốc?

"Long mạch bởi vì tinh khiết cho nên nơi có long mạch xuất hiện, phong thuỷ tốt tới mức không cần phải bàn cãi gì nữa, nhưng mà người Nhật Bản muốn dùng số thi thể của quân Nhật này khiến cho long mạch dính tới âm khí, mà long mạch vốn dĩ chán ghét âm khí, một khi bị nhiễm liền sẽ từ từ rời đi."

Tề Quốc Tá theo mở miệng: “Đương nhiên, nếu như vẻn vẹn chỉ là dựa vào âm khí trên thi thể của số quân Nhật kia khẳng định là không đủ, cho nên lũ Nhật Bản hẳn là còn bố trí trận pháp."

Sau khi nói đến đây, ánh mắt của Tề Quốc Tá lại nhìn về phía Phương Minh: “Phương đại sư, cậu nói muốn tìm bố cục phong thủy ở chỗ này, liệu có phải cậu đã biết người Nhật Bản bố trí trận pháp phong thủy nào?"

"Trận pháp, lũ Nhật Bản còn không có bản lĩnh như thế."

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ khinh thường, trận pháp phong thủy há lại dễ bố trí như vậy? Cho đến bây giờ cậu vẫn chưa thấy một thầy phong thủy nào có thể bố trí trận pháp phong thủy.

"Lũ Nhật Bản chẳng qua là lợi dụng mười chín bố cục phong thủy, mười chín bố cục phong thủy này cứ bố trí một vòng tiếp một vòng, cuối cùng đạt được hiệu quả ngang với một trận pháp phong thủy mà thôi."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, vẻ mặt Tề Quốc Tá chấn động: “Bố cục phong thủy gì?"

"Bố cục Trùng Âm Nhập Địa." Phương Minh nói gằn từng chữ một.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Tiền Gia Lý cùng Trần Trạch, Phương Minh trầm ngâm một lát rồi giải thích nói: "Cái gọi là Trùng Âm Nhập Địa, trên thực tế lúc ban đầu chỉ thường dùng trên một số mộ địa đấy, có những mộ địa âm khí không đủ, vì trung hoà âm khí cho nên mới bố trí bố cục phong thủy kia, dẫn âm khí xuống đất, thấm nhuận vùng đất nơi đấy."

"Mà đối với lũ Nhật Bản đến nói, bọn họ phải dẫn âm khí dưới đáy tòa nhà trung tâm tài chính Hoàn Cầu ra ngoài, sau đó đi qua mười mấy bố cục phong thủy, tiếp đó để cỗ âm khí kia đánh vào trên long mạch, khiến long mạch triệt để rời khỏi sông Hoàng Phổ."

Bố cục phong thủy Trùng Âm Nhập Địa cũng không coi là khó khăn gì, chí ít Tề Quốc Tá có thể bố trí.

"Tề đại sư, ông đã từng nghe nói qua bát kiều tụ thủy, thập lục kiều thông minh sao?" Phương Minh đột nhiên hướng phía Tề Quốc Tá hỏi.

Tề Quốc Tá sửng sốt một chút: “Bát kiều tụ thủy tôi đã nghe nói qua, hình như là tìm ra tám âm địa phù hợp quy luật phương vị nào đó, sau đó xây cầu nối theo một hình thức nhất định, sẽ xuất hiện âm thủy."

Phương Minh gật đầu, chẳng qua Trần Trạch lại khó hiểu hỏi: "Cái gì là âm thủy?"

"Nước không thể xuất hiện trên mặt đất, cũng chính là nước ngầm mà chúng ta thường gọi." Tề Quốc Tá đáp.

Thấy trên mặt của Trần Trạch cùng Tiền Gia Lý vẫn hiện vẻ vô cùng nghi hoặc, Phương Minh cười cười: “Nói trắng ra đây là lợi dụng âm khí để dẫn dắt mạch nước ngầm, nước có hai loại, nước trên mặt đất cùng nước ngầm, mà nước ngầm thuần âm, cho nên ngôn ngữ trong giới phong thuỷ gọi nó là âm thủy."

"Thời cổ đại đã từng có một đại sư phong thủy đi tới một chỗ, vừa vặn chỗ kia đại hạn ba năm, vị đại sư phong thủy kia vì cứu vớt dân chúng địa phương mà đi tìm tám nơi, rót âm khí vào tám nơi này, cuối cùng âm địa của tám nơi này hòa lẫn vào nhau, trực tiếp dẫn động mạch nước ngầm sâu hơn 10m xuất hiện, khiến dân chúng ở nơi đó thoát khỏi nỗi khổ hạn hán."

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, Trần Trạch cùng Tiền Gia Lý tới giờ mới hiểu được ý của câu bát kiều tụ thủy, chẳng qua Trần Trạch lại tiếp tục hỏi: "Vậy thập lục kiều thông minh thì sao?"

Vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc hẳn lên, trả lời rõ ràng từng chữ từng chữ: "Cái gọi là thập lục kiều thông minh, là chỉ nếu có mười sáu phương vị âm địa đặc thù, được sắp xếp theo phương vị nhất định, liền có thể câu thông âm minh, thả ra vô cùng vô tận âm khí."

"Chỉ dựa vào những thi thể của quân Nhật kia tự nhiên là sẽ không thể khiến long mạch bị thương, thế nhưng nếu để cho lũ Nhật Bản thả ra âm khí nơi cõi âm, hiển nhiên long mạch không thể chịu nổi, đến lúc đó long mạch chắc chắn sẽ rời khỏi sông Hoàng Phổ."

"Hơn nữa, một khi âm khí nơi cõi âm mà bị tiết ra, sợ rằng đến lúc đó còn có rất nhiều quỷ hồn nơi cõi âm cũng chạy ra theo, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến thân thể rất nhiều người, nhất là một số phụ nữ mang thai càng có khả năng dính phải quỷ thai."

Ở dân gian có rất nhiều tin đồn, nhất là vào trước thời giải phóng, bình thường sẽ có một số người phụ nữ nông thôn sanh ra đứa bé không giống người bình thường, bị mọi người gọi là quỷ thai, nguyên nhân cũng là bởi vì trong thời gian người phụ nữ này mang thai đã dính nhiều âm khí, mà trong những âm khí này có khí tức đến từ quỷ hồn ở cõi âm, cuối cùng liền khiến quỷ thai xuất hiện.

Nghe xong lời Phương Minh giải thích, Tiền Gia Lý cùng Trần Trạch đều tái mặt, hai người rốt cục hiểu rõ vì sao lúc trước Tề Quốc Tá lại có vẻ mặt tức giận như vậy, lũ Nhật Bản thật sự là quá đáng hận.

"Phương Minh, không nên khách khí với bọn họ, trực tiếp nói cho cấp trên để cấp trên ra tay bắt người."

Phương Minh lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía Tề Quốc Tá, mà Tề Quốc Tá cũng cười khổ nói: "Có một câu nói chuyện giang hồ phải xử theo quy tắc của giang hồ, về những chuyện liên quan tới

phong thủy này là không thể nào đặt lên mặt bàn để giải quyết đấy, không có lý do thích hợp cấp trên cũng không thể ra tay."

Tề Quốc Tá nói rất đúng tình hình thực tế, mấy thứ phong thủy này vốn là không thể đưa lên mặt bàn, nếu như cấp trên coi đây là lý do để bắt lũ Nhật Bản, sợ rằng không cần nửa ngày bên kia sẽ đâm đơn kháng nghị, thậm chí còn có thể khiến quốc gia bị mọi người chỉ trích, mà nghiêm trọng hơn chính là có thể khiến những người đầu tư của quốc gia khác hoang mang, đây là điều mà cấp trên không muốn nhìn thấy.

"Đầu tiên phải đi tìm bố cục phong thủy nơi này rồi hãy nói tiếp."

Phương Minh nhắm hai mắt lại, bắt đầu chậm rãi cảm ứng khí tràng xung quanh đây, cuối cùng, ánh mắt cậu rơi vào trên chiếc xe tải phía trước kia.

Nhấc chân đi tới bên cạnh chiếc xe tải kia, Phương Minh ngồi xổm xuống nhìn phía bên dưới chiếc xe tải này, một lúc sau cậu thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ.

"Phương đại sư, có phát hiện gì?"

"Bố cục phong thủy này ở phía dưới chiếc xe tải, nơi đó có vết tích xi măng đã bị cắt đi."

"Lũ Nhật Bản này thật quá giảo hoạt, còn dùng xe tải để che chắn nữa!"

Trần Trạch cũng hiếu kì đi lên trước, ngồi xổm xuống quan sát, quả nhiên phát hiện chỗ xi măng có dấu vết bị cắt qua mà Phương Minh nói tới.

"Chúng ta có nên hủy diệt cái này không?" Tiền Gia Lý đề xuất ý kiến của mình.

"Không vội, phải tìm ra đủ mười tám nơi đã, mặt khác Tề đại sư hãy liên lạc với cấp trên đi, tôi muốn biết gần đây Đông Hải có điều gì bất thường hay không?"

Tề Quốc Tá là tổng thiết kế sư của tòa nhà Ma Đô, Phương Minh tin rằng nhất định ông ta có giữ liên lạc với cấp trên, mà chỉ cần Tề Quốc Tá nói tính nghiêm trọng của chuyện này cho cấp trên, cấp trên tất nhiên sẽ có hành động.

"Được, chuyện này cứ giao cho tôi."

Tề Quốc Tá gật đầu, chuyện về cấp trên ông ta không nói nhiều, do đó Phương Minh cũng không hỏi, hai người ngầm hiểu lẫn nhau.

Kế tiếp, mọi người lại bắt đầu chia nhau ra hành động, Phương Minh dẫn theo Trần Trạch lần thứ hai đi tới nơi khác để tìm kiếm bố cục phong thủy mà lũ Nhật Bản lưu lại, tổng cộng có mười tám vị trí, lần lượt bị cậu tìm ra.

Mà đợi khi Phương Minh tìm đủ mười tám vị trí này, sắc trời đã là triệt để tối mịt, lúc này, Trần Hải Tuyền cũng truyền đến tin tức tàu đã thông qua kiểm tra, hai cỗ Trấn Thủy Long Quan kia cũng có thể chở đi rồi.

Cuối cùng, Phương Minh cũng không mang hai cỗ Trấn Thủy Long Quan này về biệt thự mà là liên hệ với Hoa Bác Vinh, cuối cùng chở nó tới một kho hàng của Hoa Bác Vinh.

Nếu như lúc trước ở sơn khẩu Cát Kiến cậu không biết lai lịch của sư phụ đã bị đưa ra ánh sáng, Phương Minh sẽ trực tiếp mang hai cỗ Trấn Thủy Long Quan này về biệt thự. Thế nhưng đột nhiên cậu nghĩ đến lai lịch sư môn của bản thân đã lộ ra ngoài sáng, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người trong giới tu luyện quan tâm, biệt thự của mình cũng không còn an toàn nữa.

Kho hàng hóa nhà họ Hoa.

"Phương Minh, cậu đào đến vật gì tốt mà trịnh trọng như vậy?"

Hoa Minh Minh nhìn các công nhân bưng hai cỗ quan tài lớn đã được bọc vải đen lên kho để hàng hoá, trên mặt tràn ngập vẻ tò mò, Phương Minh này không phải là đi kinh thành một chuyến sao, thế nào lại mang về hai cỗ quan tài rồi? Mấu chốt nhất là cậu còn thần thần bí bí như vậy…

"Ha hả, đây tuyệt đối là thứ tốt, quan tài của Từ Hi lão phật gia đã bị Phương Minh moi ra." Trần Trạch thấy Hoa Minh Minh hiếu kỳ, ở một bên nửa đùa nửa thật nói.

"Hai ngươi đi trộm ở Cố Cung?"

Hoa Minh Minh bĩu môi, đương nhiên cậu ta sẽ không tin lời nói của Trần Trạch, chẳng qua tuy rằng cậu ta và Trần Trạch cũng chỉ mới quen, nhưng tính tình của hai người đều không khác mấy, ngược lại rất nhanh liền thân thiết rồi.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh cùng Trần Trạch, trong đầu toát ra một câu: Cấu kết với nhau làm việc xấu.

Người tụ theo loài, vật tụ theo đàn, hai thằng cha này đều là một loại tính tình.

"Phương Minh, buổi tối cùng nhau đi lượn sóng chứ?" Kho để hàng hoá đóng cửa, Hoa Minh Minh mở miệng hỏi Phương Minh một câu.

"Không được, tôi phải về trước, hai người đi đi thôi."

Không cần nghĩ Phương Minh cũng biết Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh muốn đi đâu, hai tên này phỏng chừng lại muốn tới quán bar nào đó tán gái!

Chương 356: Một người đắc đạo gà chó lên hương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Biệt thự!

Lúc Phương Minh trở lại biệt thự, thì thấy đèn đuốc trong biệt thự sáng trưng, trong đại sảnh, La Cẩm Thành đang mỉm cười mở các hộp quà, Đại Trụ bên cạnh thì cầm bút ghi lại cái gì đó.

"Ừm, một bộ bùa thượng hạng, cái này cũng từ Vương gia ở Lạc Dương, đồ tốt đó, thứ mua được trên thị trường vốn không cùng đẳng cấp với cái này. "

"Chậc chậc, đây là nhân sâm trăm năm, thật không ngờ Lý gia lại cam lòng như vậy . "

La Cẩm Thành mỗi lần mở một hộp quà đều kinh ngạc, thật sự là những món đồ trong hộp quá trân quý, ngay cả ông ta nhìn cũng động tâm.

Hai người đang bận mở quà, căn bản không có chú ý tới Phương Minh đứng ở cửa.

Gâu!

Cho tới khí Lão Hoàng ngậm cắn một nửa một cây nhân sâm chạy ra chỗ Phương Minh phía cửa, La Cẩm Thành và Đại Trụ mới chú ý tới Phương Minh.

"Phương Minh, cậu về rồi! "

Sắc mặt Đại Trụ vui mừng, mà La Cẩm Thành thì dùng ánh mắt khác thường đánh giá Phương Minh: " Đệ tử chí tôn, Phương Minh cậu thực sự là quá khiêm tốn rồi. "

Nhớ tới mấy này nay ông ta tiếp đãi đồng nghiệp trong giới tu luyện kia, trong đó thậm chí còn có Đại nhân địa cấp xuất hiện, La Cẩm Thành ban đầu kinh sợ, nhưng lúc sau chỉ chết lặng, bởi vì chỉ riêng cường giả địa cấp ông ta đã gặp được không dưới mười người, hơn nữa thái độ từng người đều rất hòa ái, không có chút vẻ kiêu ngạo nào của cường giả địa cấp.

La Cẩm Thành không biết xảy ra chuyện gì, mãi đến lúc sau mới từ trong miệng những người tới bái phóng biết được nguyên nhân, thì ra những người này đều tới tìm Phương Minh.

Còn lí do tìm Phương Minh rất đơn giản, chỉ là muốn làm quen với Phương Minh.

Đồ đệ chí tôn.

Việc này là La Cẩm Thành biết được từ miệng những người này, khi ông ta biết Phương Minh là một đồ đệ chí tôn, loại tâm tình khiếp sợ này đến giờ ông ta cũng không quên được.

Toàn bộ giới tu luyện có mấy người chí tôn chứ? Chí ít ông ta hiện tại biết một người duy nhất chính là sư phó của Phương Minh, mà sao Đại nhân đứng đầu lại là sư phó của Phương Minh.

Biết được tin tức này, La Cẩm Thành cũng có thể hiểu sao mà người trong giới tu luyện lại tới nườm nượp rồi, một đồ đệ chí tôn, cho dù là cường giả thiên cấp cũng không dám coi thường.

Mà những người này biết Phương Minh không có ở Thượng Hải thì tiếc nuối rời đi sau đó cũng lần lượt để lại quà cáp, nên giờ mới có cảnh trước mắt này, mà đống này mới chỉ là quà hôm nay ông ta nhận được, quà hai ngày trước đều được ông ta mở ra rồi cất đi.

Dĩ nhiên, một người đắc đạo, ngay cả Lão Hoàng cũng được thơm lây, mấy ngày nay mỗi ngày đều được ăn mấy loại thuốc bổ nhân sấm mấy thập niên.

Có đôi khi La Cẩm Thành cũng tò mò, Lão Hoàng lẽ nào không sợ chết no sao, bình thường người trưởng thành ăn nhiều thuốc bổ như vậy cũng chịu không nổi.

Phương Minh cảm nhận được ánh mắt khác thường của La Cẩm Thành, lại nhìn thấy trên đất có rất nhiều quà cáp, trong lòng chẳng những không vui mừng, ngược lại là còn mơ hồ, nếu như sư phó cậu ở đây, những quà cáp này cậu có thu thìthật ra không sao cả, những người này chẳng qua là muốn mượn cớ để tạo quan hệ cùng mình mà thôi.

Nhưng quan trọng là sư phụ mình không ở đây, hơn nữa việc này tuyệt không khả năng vẫn che giấu được nữa, đến lúc đó sớm muộn cũng bại lộ, mà đến khi bại lộ, chính là lúc những người này trở mặt.

Trên đời này người nào cũng không muốn bị người ta lừa dối, huống chi những thế lực này còn tặng quà cáp.

Nhưng mà trong lòng Phương Minh cũng hiểu, những quà cáp này vẫn không thể từ chối, bởi vì cậu là đồ đệ chí tôn, đồ đệ chí tôn nhận quà cáp của người là một chuyện rất bình thường.

Cuộc sống bình thường cũng vậy, việc này giống như tài xế của một vài lãnh đạo, đi xuống phía dưới, người phía dưới cho chút rượu hay thuốc lá gì, tài xế này nhất định phải lấy, nếu không

thu sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Nếu như trả những quà cáp này về, những người đó sẽ ra sao? Hơn nữa quan trọng nhất là, nhưng kẻ thù của sư phụ mình năm đó sẽ nghĩ thế nào?

Cho nên, quà cáp cậu nhất định phải nhận lấy.

"La huynh, sư phụ tôi không cho tôi tuyên truyền danh tiếng của người, không phải cố ý giấu giếm, mong huynh có thể hiểu. "

La Cẩm Thành nghe Phương Minh trả lời, tỏ vẻ hiểu rõ, ông ta có suy nghĩ giống Cát Kiến Sơn, cho rằng đây là khảo nghiệm của sư phụ Phương Minh với Phương Minh, không cho Phương Minh báo ra lai lịch của sư môn muốn cho Phương Minh tự nỗ lực.

"Tôi hiểu, nhưng những quà cáp này chính cậu phải tới kiểm lại, quà cáp mấy ngày trước tôi đã kiểm giúp cậu rồi, danh sách ở chỗ Đại Trụ, cậu có thể xem. "

Phương Minh gật đầu, bắt đầu kiểm kê quà cáp, cuối cùng sau khi liếc nhìn danh sách, ngay cả cậu cũng chắt lưỡi không ngừng.

Danh sách viết đầy ba trang, tính toán cẩn thận thì giá trị hẳn là hơn tỉ, quan trọng là có ít thứ có tiền cũng không mua được.

Những thế lực này bây giờ tặng mình nhiều quà lớn như vậy, đến khi bọn họ biết sư phó mình đã phi thăng không biết sẽ như thế nào?

Phương Minh cười khổ trong lòng, mà cậu hiểu rõ, nếu muốn ứng phó với nguy cơ này, biện pháp tốt nhất chính là tăng thực lực của chính mình, trong thời gian nhanh nhất đột phá tới địa cấp, một khí có thể đột phá tới địa cấp, đến lúc những thế lực này dù biết sư phụ mình phi thăng, tuy trong lòng có oán hận, cũng không làm gì được cậu cả.

Nghĩ tới đây, Phương Minh không do dự nữa, trực tiếp lựa chọn toàn bộ dược liều từ đống quà cáp này, hiện nay biện pháp để cậu có thể tăng thực lực chính là tắm thuốc, tắm thuốc thì chỉ cần có đầy đủ dược liệu là có thể tăng trình tự.

Tu thân cũng là một con đường tu luyện.

Phương Minh từng nghe sư phụ mình nói, có người tu luyện cường đại, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể là có thể áp chế cường giả địa cấp, đấm ra một quyền sẽ dẫn tới tiếng sấm nổ.

Tu luyện là con đường tắt trước mắt của cậu, mà những quà cáp mà các thế lực này đưa tới vừa khéo cho cậu cơ hội.

Nhân sâm trăm năm, hà thủ ô còn có rất nhiều dược liệu trân quý khác tất cả đều được đổ vào bồn tắm, lúc này đây Phương Minh không phân liều lượng như trước nữa mà bỏ toàn bộ vào.

Thân thể một người mỗi một lần hấp thu dược hiệu có hạn, nhiều hơn nữa thì lãng phí, nhưng đối với Phương Minh bây giờ mà nói, cậu không sợ lãng phí, bởi vì cậu không thiếu dược liệu.

Ngâm thân thể vào trong bồn tắm, một cảm giác nóng hổi rừng rực trong chớp mắt làm cho da tay của cậuđỏ bừng, bởi vì dược liệu bỏ vào quá nhiều, những dược lực này lại cực kỳ mạnh, làm cậu đau tới nhe răng trợn mắt.

Nhưng dù như thế, Phương Minh vẫn cắn răng chịu đựng được, mặc cho dược lực không ngừng xâm nhập trong cơ thể cậu, sau đó lấy dùng một phương thức cực kỳ mãnh liệt rửa sạch lục phủ ngũ tạng của cậu.

Lỗ chân lông toàn thân Phương Minh vào giờ khắc này đều giãn nở ra, mà chính cậu cũng điều động lực Vu sư trong cơ thể điên cuồng hấp thu những dược lực này, tuy là dược lực không có có bất kỳ tác dụng gì với ngọc tinh huy, thế nhưng mượn lực Vu

sư, có thể phân tán dược lực này đến tứ chi bách hài của cậu, đến từng huyệt vị trong thân thể.

Thời gian giống như như hơi nước thuốc bốc lên, từng giây từng phút trôi qua, mà cả người Phương Minh chìm trong sương mù dày đặc, còn Lão Hoàng thì vẫn nằm ở cửa, cắn một cây nhân sâm trong miệng, rất là hưởng thụ nhắm mắt lại.

Chương 357: Thám hiểm

Toàn bộ nước thuốc trong bồn đang từ từ giảm đi, mà da Phương Minh cũng trở nên sáng ngần, màu da mơ hồ tỏa ra một lớp ánh sáng.

Tắm thuốc lần thứ ba, bách độc bất xâm, tẩy rửa xương cốt lỗ chân lông lục phủ ngũ tạng.

Tắm thuốc lần thứ ba, chính là dùng nước thuốc giãn nỡ từng lỗ chân lông, đến lúc đó, các loại độc một khi tiếp xúc với lỗ chân lông cũng bị hóa giải.

Bình thường mà nói, Phương Minh muốn tu luyện tắm thuốc lần thứ ba, ít nhất cần thời gian một hai năm, bởi vì cần đợi cậu đi chuẩn bị dược liệu, hơn nữa còn chưa nhất định có thể gom góp đủ, thế nhưng lúc này đây hưởng hào quang danh phận, rất nhiều giới thế lực trong giới tu luyện đưa những dược liệu này tới cho cậu.

Những thế lực tu luyện này đều đã tồn tại trên trăm năm thậm chí lâu hơn, đối với bọn họ mà nói, dược liệu trên trăm năm tuy rất trân quý nhưng tuyệt đối không thể nói là hiếm có, chẳng qua bình thường cất giấu mà thôi.

Đối với những người này mà nói, tiền bọn họ không cần, bởi vì bọn họ có cách kiếm tiền, đều có người đại diện ở các nơi

Hơn nữa, những thế lực này sở dĩ tặng dược liệu Phương Minh cũng đã suy nghĩ cặn kẽ, làm đồ đệ chí tôn, thuật pháp gì gì đó Phương Minh nhất định không thiếu, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể tặng cái này.

Một tiếng trôi qua, nước thuốc trong bồn tắm bị hấp thu hơn phân nửa, chỉ để lại một phần ba nước thuốc đục ngầu, Phương Minh mở mắt, thở dài một hơi, một luồng khí thuốc phun ra từ trong miệng của cậu.

Từ bên trong bồn tắm đứng lên, Phương Minh liếc nhìn nước thuốc bên trong bồn tắm, một lúc sau, đang chuẩn bị đổ sạch nước thuốc đi, thì đúng lúc này, Lão Hoàng sau khi đã nhấm nuốt hết một cây nhân sâm đột nhiên mở mắt, chân trước đạp một cái, trực tiếp nhảy vào giữa bồn tắm.

"Cái con này. "

Lão Hoàng nhảy vào giữa bồn tắm, ngoại trừ lộ cái đầu ra ngoài, những phần khác đều ngâm ở trong nước thuốc.

Bên trong bồn tắm, đầu Lão Hoàng ngẩng lên, đôi mắt chó nhỏ bé hơi híp, mang theo biểu cảm hưởng thụ, Phương Minh mỉm cười, Lão Hoàng thật đúng là con chó thành tinh mà.

Nhưng mà, Phương Minh không nghĩ tới, Lão Hoàng nhảy vào bồn tắm không đến một phút rồi nhảy ra, vẩy nước thuốc trên người, dùng đầu cọ xát chân Phương Minh vài cái.

"Mẹ nhà nó, mày còn hấp thụ hơn cả tao nữa? "

Phương Minh hơi khác thường, cậu hấp thu đến cực hạn, cho nên mới kết thúc, nhưng dù vậy thì vẫn còn dư chừng một phần ba nước thuốc không hấp thu hết, nhưng mà Lão Hoàng không đến một phút đã khiến toàn bộ nước thuốc trở nên trong suốt, điều này nói rõ tất cả dược hiệu đều bị nó hấp thu.

Thấy bộ lông của Lão Hoàng so với ban đầu trơn sáng lên một chút, Phương Minh không biết nên nói cái gì.

Đổ sạch nước thuốc trong vắt đi, Phương Minh lại đổ dược liệu vào trong bồn lần nữa, dược liệu này và dược liệu khi trước

không giống nhau, dược liệu đổ vào bồn tắm lần này đều là thuốc bổ dưỡng máu huyết.

Bách độc bất xâm, không chỉ có là da và lục phủ ngũ tạng, còn có máu.

Mấy phút sau, Phương Minh lại nhảy vào bồn tắm, mà khác với lần trước là lúc này đây Phương Minh khi vừa bước vào thì cảm nhận được dòng máu của chính mình sôi trào, cảm giác nóng rựcnày trực tiếp là xuyên thấu qua da đến huyết quản.

Máu huyết sôi trào, biểu cảm Phương Minh có chút vặn vẹo, cảm giác thống khổ này so với trước kia càng dữ dội hơn, dù sao lúc trước chỉ là xương da, mà lần này lại là máu huyết.

Cắn răng, kiên trì...

Quan trọng là Phương Minh không thể bước trạng thái suy tưởng, đây chính là chỗ đáng sợ của việc tắm thuốc, nhất định phải thanh tỉnh chịu đựng thống khổ, đặc biệt là càng về sau thống khổ này càng mãnh liệt, không có ý chí của bản thân thì căn bản không chịu nổi.

Lão Hoàng nằm bên ngoài bồn tắm, thấy Phương Minh thống khổ nhe răng trợn mắt, mắt nó chuyển động vài cái, cuối cùng chân trước giơ lên vịn bồn tắm, vươn người thè lưỡi bắt đầu liếm lên ót Phương Minh.

"Lão Hoàng... "

Phương Minh cảm nhận được sự dinh dính sau ót, lúc đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng sau một lúc một luồng khí tức mát mẻ từ sau ót truyền khắp toàn thân của cậu, chảy vào huyết quản bên trong cơ thể, làm máu huyết đang sôi trào yên tĩnh lại, giúp cho nổi thống khổ của cậu giảm bớt vài phần.

"Lão Hoàng đầu lưỡi của mày còn có tác dụng này à? "

Phương Minh thật sự kinh ngạc, lưỡi Lão Hoàng còn có tác dụng thần kỳ như vậy, đây là điều cậu không hề nghĩ tới.

"Gâu gâu."

Lão Hoàng đắc ý sủa hai tiếng, nước bọt theo đầu lưỡi càng chảy ra nhiều hơn, làm ướt đẫm toàn bộ gáy Phương Minh.

Có Lão Hoàng trợ giúp, cảm giác nóng rực và thống khổ cảm trong cơ thể Phương Minh giảm đi không ít, giúp cậu chịu đựng tiếp, nhưng mà Phương Minh không biết, Lão Hoàng mỗi lúc liếm cậu một cái, thì đều có mấy sợi lông rụng xuống đất, mà bộ lông vì lúc trước ì ngâm nước thuốc trở nên sáng sủa thì lúc này trở nên lộn xộn.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Lần này, sau một tiếng, Phương Minh mở mắt, mà lúc này tất cả nước thuốc bên trong bồn tắm đều được hấp thu.

...

Hừng đông, Phương Minh mới vừa dùng xong bữa sáng thì nhận được điện thoạt của Tề Quốc Tá, nghe xong điện thoại chân mày Phương Minh cau lại, cuối cùng cũng không nói gì thì cúp.

"Phương Minh, hôm nay tiếp tục tới cao ốc à? "

Vành mắt Trần Trạch thâm đen đi từ cửa vào, không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua đã mệt nhọc một đêm, vất vả suốt đêm dài.

"Không đi. "

"Không đi? "

Nghe Phương Minh trả lời, Trần Trạch sửng sốt một chút, không phải hẹn ngày hôm nay tiếp tục đi điều tra âm mưu người Nhật Bản sao, sao đột nhiên từ bỏ?

"Sự việc có thay đổi, chuyện này không cần chúng ta nhúng tay. "

Giọng Phương Minh bình thản, nhưng trên thực tế trong lòng của cậu cũng tràn đầy nghi hoặc, trong cuộc gọi vừa nãy Tề Quốc Tá nói cho cậu biết, việc này phía trên đã biết, hơn nữa còn sắp xếp người khác tới làm, nói bóng gió chính là không cần cậu nhúng tay vào chuyện này.

Mặc dù không biết phía trên nghĩ như thế nào, nhưng nếu bên trên sắp xếp như thé thì hẳn có biện pháp giải quyết, vậy cậu cũng không cần xen vào nữa, hơn nữa dù sao cậu cũng không có có biện pháp gì hay, người Nhật Bản làm rất kín đáo, hơn nữa e là chuyện này đã được chuẩn bị từ ngày xây dựng cao ốc rồi, mấy mưu tính mấy chục năm, không phải dễ phá giải.

"Chúng ta hôm nay làm gì chứ? "

"Anh vẫn chưa về nhà sao?" - Phương Minh nhìn về phía Trần Trạch, người này cứ quấn cậu là sao?

"He he, tôi về nhà làm gì, Diễm Diễm nhà tôi còn ở Thượng Hải mà. "

Trần Trạch cười hắc hắc, Phương Minh liếc cậu ta: "Vậy cậu muốn Đường Diễm thấy đôi mắt thâm quầng, hai chân vô lực của cậu à? "

"Bớt nói bậy, do tối hôm qua tôi suy nghĩ vấn đề quá muộn. "

Phương Minh không để ý tới Trần Trạch, nếu việc của tòa trung tâm tài chính Toàn Cầu không cần cậu nhúng tay, vậy cậu hiện tại thật sự không biết làm cái gì.

Vu đạo quán, mấy ngày nay không thể tới, bởi vì theo lời La Cẩm Thành, có lẽ hai ngày này người tu luyện tới Vu đạo sẽ còn tới, nếu như Phương Minh ở đây, không thể không đón tiếp những

người này.

Vu đạo quán không thể tới, giữa lúc Phương Minh quyết định ngày hôm nay đi đâu thì điện thoại Trần Trạch vang lên.

"Alo, Diễm Diễm, đúng, anh dậy lâu rồi, muốn chứ... Ngày hôm qua nhớ em tới trắng đêm... "

Nghe mấy lời không biết xấu hổ của Trần Trạch qua điện thoại, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, đàn ông, quả nhiên là động vật mặt dày.

Không bao lâu, Trần Trạch cúp điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh: "Diễm Diễm nhà tôi mới vừa gọi điện thoại, nói các cô hôm nay quyết định tới một chỗ chơi, hỏi chúng ta có muốn đi cùng không? "

"Đi."

Phương Minh đồng ý, dù sao giờ cậu không có việc gì, hơn nữa đi ra ngoài cũng có thể được thanh tĩnh.

Một giờ sau, một chiếc Mercedes thương vụ dừng ở cửa biệt thự, lái xe là Trương Thục Kỳ, mà xe này là xe của cha Diệp Tử Du.

"Lên xe. "

Trương Thục Kỳ vẫy tay, Phương Minh và Trần Trạch còn thêm một Hoa Minh Minh da mặt dày muốn đi cùng, cũng may xe thương vụ này là xe bảy chỗ, tám người cũng ngồi được.

"Diễm Diễm, chúng ta đi đâu? "

Vừa lên xe, Trần Trạch liền tò mò hỏi, nhưng mà Đường Diễm chỉ cười thần bí không trả lời.

"Dẫn mọi người tới một chỗ rất hay, nhưng mà trước khi tới

phải bảo mật." - Trương Thục Kỳ nói, mặc dù cô không người Thượng Hải, nhưng rất quen thuộc với Thượng Hải, bởi vì nhà bà ngoại cô ở đây, cho nên cũng có thể xem như là nửa người Thượng Hải.

Thấy mấy cô gái đều giữ bí mật, Phương Minh cũng không nói lời nào, nhưng thật ra gương mặt Hoa Minh Minh tỏa ánh sáng, nhiều người đẹp đến nỗi cậu ta hoa cả mắt, nhất là Lăng Dao ngồi cạnh cậu ta.

"Xin chào các người đẹp, tôi là Hoa Minh Minh. "

Hoa Minh Minh tự giới thiệu, nhưng mà, mấy cô gái không để ý tới cậu ta, cuối cùng vẫn Diệp Tử Du cười nhẹ với cậu ta: "Nghe Phương Minh nói qua, tôi là Diệp Tử Du. "

"Chào em dâu. "

Hoa Minh Minh biết mối quan hệ của Diệp Tử Du và Phương Minh, người này là bạn gái chính thức của Phương Minh, nhưng sau khi chào hỏi với Diệp Tử Du, Hoa Minh Minh nháy mắt với Phương Minh, nhìn Phương Minh với ánh mắt cậu hiểu đấy.

Hiển nhiên, Hoa Minh Minh nghĩ tới Hàn Kiều Kiều, bởi vì cậu ta biết mối quan hệ của Hàn Kiều Kiều và Phương Minh cũng không bình thường.

"Chậc chậc, hai cô gái xinh đẹp tài giỏi này, tên Phương Minh này im lặng này lại cao siêu trong chuyện tán gái như vậy, thật đúng với câu, chó sủa không cắn người, chó không sủa thì cắn người. "

Đáng tiếc, Phương Minh không biết trong lòng Hoa Minh Minh nghĩ gì, nếu như biết, chắc là đạp cho một phát.

"Tôi tên Trương Thục Kỳ. "

"Đường Diễm. "

"Lâm Tư Kỳ. "

Những cô gái khác cũng giới thiệu tên mình nhưng :ăng Dao không nói một lời, cô không có cảm tình tốt với Phương Minh đương nhiên cũng sẽ không có cảm tình với bạn Phương Minh.

Nhưng mục tiêu của Hoa Minh Minh chính là Lăng Dao, dù sao Diệp Tử Du và Đường Diễm đều là hoa có chủ, mà vẻ ngoài hai người còn lại vẫn có chút chênh lệch với Lăng Dao.

Người ta làm lơ, Hoa Minh Minh cũng không để ý, bởi vì với Hoa Minh Minh gái đẹp mà, nên có chút cá tín, càng như vậy cậu ta càng thích.

...

Hai giờ sau, xe đã rời khỏi Thượng hải, sau đó đám người Phương Minh chuyển sang đi thuyền, đi tới một hòn đảo cách Thượng Hải không xa.

"Đây là đảo Sùng Dương, lúc bé tôi có sống ở chỗ này mấy năm. "

Neo thuyền lại, Trương Thục Kỳ giới thiệu, toàn bộ đảo Sùng Dương tuy gần Thượng Hải, nhưng cũng không thế nào phát triển, nơi nào cũng thấy đồng ruộng, còn có một vài nhà nông tương đối cũ.

"Không lẽ để chúng ta tới trải nghiệm cuộc sống nhà nông à? "

Hoa Minh Minh thì thầm một tiếng, mặc dù nói người trong thành phố hướng tới thanh sơn lục thủy của nông thôn, nhưng đó là đối với thành phần tri thức bận rộn trong thành, còn đám anh em quần áo lụa là giống như cậu ta, mỗi tháng không biết dẫn theo bao nhiêu cô gái ra ngoài du lịch, sớm đã chán ngán với núi

non rồi.

"ĐƯơng nhiên không phải. "

Trương Thục Kỳ cười thần bí: "Lần này, tôi mang mọi người tới thám hiểm. "

"Thám hiểm?" - Trần Trạch cũng là nghi hoặc: "Cái đảo nhỏ này có chỗ nào tốt để thám hiểm? "

"Các người không biết rồi, trên thực tế chỉ có dân bản xứ bọn tôi mới biết một bí mật, ở một nơi trên đảo, có một chỗ rất đặc biệt, ngay cả dân bản xứ cũng không dám đi vào. "

Trương Thục Kỳ trở nên nghiêm túc, cô nhớ tới lúc còn bé đã từng cùng vài người bạn vì ham chơi mà đi tới chỗ đó, nhưng cuối cùng bị bà ngoại dẫn về, mà bà ngoại luôn yêu thương cô, lần đầu tiên hung hăng đánh cô một trận, đồng thời nói cho cô biết, đời này không thể đi tới chỗ đó.

Chính bởi vì một lần đó, Trương Thục Kỳ mới sinh ra vô hạn hiếu kỳ với nơi ấy, chỉ là từ đó về sau cô cũng không có cơ hội đi tới đó nữa, bởi vì bà ngoại quản cô rất nghiêm, đến khi cô lớn một chút, thì phải rời khỏi đảo Sùng Dương, theo cha mẹ lên thành phố học.

"Thiệt hay giả? "

Nghe xong lời của Trương Thục Kỳ, mọi người đều lộ ra vẻ hoài nghi, nơi nào có thể làm cho cư dân bản đại sợ?

"Dù sao đến nơi đó mọi người sẽ biết. "

Trương Thục Kỳ không nói nhiều, mà dẫn mọi người đi về phía đảo, trên đường gặp không ít cư dân địa phương, Trương Thục Kỳ dùng ngôn ngữ bản địa chào hỏi với họ.

"Trương Thục Kỳ, nếu đến nơi này rồi, không đi thăm bà ngoại cô một chút sao?" - Trần Trạch đột nhiên hơi nghi hoặc hỏi.

"Bà ngoại tôi, bốn năm trước đã ra đi rồi, ung thư mãn tính. "

"Thật xin lỗi, tôi không biết. "

Trần Trạch vội vàng xin lỗi, Trương Thục Kỳ lắc đầu biểu thị không có gì: "Bà ngoại tôi ra đi, di vật đều mang đi, cho nên đã bốn năm tôi mới quay lại đây. "

Vừa đi vừa nói, sau khi đám Phương Minh đi qua mấy khu vườn nhà nông thì đến trước ngọn núi sau thôn.

"Vượt qua ngọn núi này, chúng ta sẽ tới đích. "

Trong mắt Trương Thục Kỳ có vẻ kích động, phía sau núi rốt cuộc có cái gì, cô đến bây giờ cũng không biết, trước đây cô và các bạn leo lên núi nhưng leo được nửa thì bị người lớn tóm v.

Trong đoàn người, ánh mắt Phương Minh cũng nhìn về một điểm đen trên núi, mắt ngừng lại, trong mắt có vẻ kinh ngạc chợt lóe lên.

Núi không cao, cũng cao chừng trăm mét, chỉ là lúc đến giữa sườn núi, một giọng già nua đột nhiên từ bên trong bụi cỏ truyền đến, dọa mọi người giật mình.

"Mấy đứa nhóc, các ngươi đến đây làm gì? "

Mọi người nhìn về phía âm thanh truyền tới, một ông lão vóc người lom khomxông ra từ bụi cỏ, mà lúc bọn con gái thấy gương mặt của ông ta thì sắc mặt trắng bệch, rất sợ hãi.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông cụ có một vết sẹo sâu hoắm, vết sẹo này kéo dài từ thái dương đến lỗ tai, cực kỳ kinh khủng.

Chương 358: Tội thành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bộ dáng của ông lão này rất dữ tợn, đối với những cô gái như đám Diệp Tử Du đến nói, khó tránh khỏi sẽ khiến mấy cô ấy cảm thấy sợ.

"Lão… Ông lão, chúng cháu chỉ muốn lên trên núi ngắm phong cảnh một chút." Trương Thục Kỳ nói lắp bắp.

Con ngươi của ông lão hơi chuyển động, ánh mắt rơi vào trên người Trương Thục Kỳ: “Cháu là bé gái nhà bà nha?"

Nghe được lời của ông lão, trên mặt Trương Thục Kỳ lộ ra vẻ kinh ngạc: “Lão... Sao ông lão lại biết?"

"Trở về đi, sau núi này không có gì thú vị."

Ông lão không trả lời vấn đề của Trương Thục Kỳ, mà là cất từng bước chân già nua đi về phía bụi cỏ, cuối cùng biến mất ở sâu bên trong rừng.

"Thực sự là ông lão kỳ quái."

Hoa Minh Minh lẩm bẩm một câu, mà Trương Diễm thì là tò mò hướng phía Trương Thục Kỳ hỏi: "Thục Kỳ, ông lão này nói cái gì mà cậu kinh ngạc như vậy?"

"Bà ngoại mình trước đây chính là người Thiêu Nha Trùng cho

người khác đấy, cho nên người trong thôn đều gọi bà ngoại của mình là bà nha, người nào đau răng sẽ tìm bà ngoại của mình để khám."

Trương Thục Kỳ giải thích một chút, đây cũng là nguyên nhân khiến cô ấy kinh ngạc, phải biết rằng khi cô ấy ở đảo Sùng Minh cô ấy chỉ là một đứa bé nhỏ xíu, mặc dù không khoa trương như người ta nói con gái mười tám biến đổi rất lớn, thế nhưng chí ít cũng có chênh lệch rất lớn với hình dáng khi còn bé, người bình thường căn bản không thể nhận ra.

"Liệu có phải trong tang lễ của bà ngoại cậu, ông lão kia đã nhìn thấy cậu ở đó không? Cho nên mới nhận ra cậu..." Diệp Tử Du suy nghĩ một chút rồi nói.

"Có khả năng này, nhưng mà khi đó trong tang lễ có quá nhiều người, mình cũng không chú ý tới chuyện có sự hiện diện của ông lão này hay không."

Trương Thục Kỳ chưa dám xác định, nhưng nghĩ nghĩ cũng chỉ có loại khả năng này rồi, nếu không mà nói chẳng còn cách nào để giải thích nguyên nhân vì sao ông lão này biết cô ấy, phải biết rằng các cô ấy vừa mới lên đảo, còn chưa nói với bất kỳ người nào về thân phận của các cô ấy .

"Cậu nói bà ngoại cậu thường kiểm tra răng miệng cho người khác, xem ra bà ngoại cậu còn là một bác sĩ nha, thế nhưng thời đại kia hẳn là có rất ít người làm nha sĩ đi."

Lâm Tư Kỳ hơi nghi hoặc một chút, mức sống của những người thời đó cũng không quá cao, cũng không có người nào lại lo lắng bảo vệ răng đi, mà thật ra, nha khoa đều là tầm mười năm trở lại đây mới xuất hiện, ngay cả lúc này một số nơi kém phát triển cũng không có.

"Bà ngoại mình không phải bác sĩ, mà năm đó bà ấy cũng

không được đi học, bà ấy khám răng cho người khác cũng là vì để bắt sâu mà thôi, ngoại trừ sâu răng thì còn có sâu ở mắt, mĩnh đã từng nhìn thấy cảnh bà ngoại mình xem bệnh cho người khác, lúc mà bà ấy bắt sâu ở mắt, chính là dùng hai chiếc đũa hơi động dưới mí mắt người đó, sau đó con sâu ở mắt liền rơi ra, mà hàm răng cũng giống như vậy."

Nghe được lời nói của Trương Thục Kỳ, trên mặt Phương Minh đột nhiên lộ ra nụ cười cổ quái, mà nụ cười của cậu vừa vặn bị Lăng Dao bắt được, Lăng Dao trực tiếp mở miệng chất vấn: "Có gì thú vị để cười sao?"

"Cái kia..."

Phương Minh vuốt vuốt mũi hơi mỉm cười, thấy những cô gái khác cũng quăng tới ánh mắt nghi ngờ, buộc lòng phải giải thích: "Trương Thục Kỳ, tôi không có ý gì khác, nếu như tôi đoán không nhầm, bà ngoại cô hẳn là người trong bát đại môn trên giang hồ."

"Bát đại môn trên giang hồ, có ý gì?" Trương Thục Kỳ khó hiểu hỏi.

"Cái gọi là bát đại môn trên giang hồ, chính là cách gọi chung của những người từng đi xông xáo trên giang hồ, những người này trên người ít nhiều gì cũng đều có một sở trường, nếu không mà nói đã không đủ khả năng hành tẩu giang hồ, mà bà ngoại cô cũng là một người trong số đó."

Tam giáo cửu lưu, bát môn giang hồ, mỗi môn phái trên giang hồ đều có tuyệt chiêu đặc biệt, những người hành tẩu giang hồ này liền dựa vào những tài đó để đặt chân, nhưng mà vào sau triều đại nhà Thanh, bát môn giang hồ bắt đầu thoái ẩn, những người bát môn sống trong thành phố chẳng qua chỉ là nghệ nhân lưu lạc hết ăn lại uống, dựa vào một ít mánh khoé để bịp người.

Mà trong số những mánh khóe để lừa bịp người chính là Thiêu

Nha Trùng.

Trên thực tế, hàm răng cùng mắt của con người làm sao có thể bắt ra nhiều sâu như vậy? Đó chẳng qua là dùng một loại hạt cỏ đặc thù, loại hạt cỏ này sau khi được ngâm trong nước sẽ tạo thành loại vậy thoạt nhìn giống sâu như đúc.

Cho nên, sau khi có người tìm tới người Thiêu Nha Trùng, cuối cùng người Thiêu Nha Trùng này sẽ đặt chiếc đũa vào trong nước, mà sau khi chủ nhà nhìn thấy trong nước quả nhiên có sâu, dĩ nhiên liền tin là thật rồi.

"Thì ra là mánh khoé bịp người."

Nghe xong lời nói của Phương Minh, Hoa Minh Minh bừng tỉnh, mà sắc mặt của Trương Thục Kỳ hơi có chút khó coi. Phương Minh cười một tiếng tiếp tục giải thích: "Cũng không thể nói toàn bộ đều là mánh khoé bịp người, rất nhiều người sau khi được bắt sâu đều sẽ cảm thấy mắt rất thoải mái, hoặc là hàm răng ngưng đau nhức, đó cũng không phải tác dụng tâm lý, mà là những nghệ nhân này đã âm thầm bôi một chút thuốc bột lên mắt của bọn họ."

"Hơn nữa, đa số nghệ nhân này hành tẩu giang hồ đều không đòi tiền chủ nhà, chỉ là xin uống miếng nước hoặc là tìm chút đồ ăn liền thỏa mãn, cũng là vì duy trì kế sinh nhai, ngược lại cũng có thể coi là không phải tên lừa gạt."

Bát môn giang hồ, ở trước triều đại nhà Thanh có rất nhiều quy củ nghiêm túc, đó chính là dựa vào thuật lừa gạt không thể lừa gạt tài sản hoặc lừa gạt tình, chỉ có thể dùng mánh này đến kiếm lấy một ít lộ phí hoặc là được cơm no áo ấm.

"Được rồi, chúng ta không phải đến để thảo luận chuyện bà ngoại của Thục Kỳ, chúng ta là đến thám hiểm, Thục Kỳ, hiện tại mình càng lúc càng cảm thấy hứng thú với chỗ cậu nói, chúng ta nhanh đi khỏi ngọn núi này đi."

Trương Diễm mở miệng, đoàn người lúc này mới tiếp tục tiến lên, chẳng qua tầm mắt của Phương Minh lại nhìn mấy lần về phía nơi ông lão biến mất, cuối cùng ở trong một góc của khe núi, cậu thấy rõ ràng lão giả đang đứng ở nơi đó, đôi mắt già nua nhìn phía bọn họ, gương mặt già nua mang theo nụ cười quỷ dị.

"Leo đến đỉnh núi rồi, không khí thật trong lành nha, di..."

Người đầu tiên leo đến đỉnh núi chính là Trương Diễm, nhưng mà sau một khắc lời của cô ấy đột nhiên dừng hẳn, mà tầm mắt của cô ấy thì đang thẳng tắp nhìn về phía trước.

"Có kiến trúc gì..."

"Hình như là một tòa thành."

Ở bên kia núi, mây mù dày đặc, mà ở trong đám mây mù này mơ hồ lộ ra một tòa kiến trúc như ẩn như hiện, xem xét tỉ mỉ liền phát hiện đó dĩ nhiên là một tòa thành.

Ở trên đảo Sùng Dương có một tòa thành.

"Sau núi này tôi chưa từng nghe bà ngoại tôi nhắc tới, cũng chưa bao giờ biết ở sau núi sẽ có một tòa thành."

Trên mặt Trương Thục Kỳ hiện lên vẻ kinh ngạc, dưới thời đại tin tức phát triển thế này mà lại xuất hiện một tòa thành không ai biết rõ, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Một tòa thành từ thời cổ xưa, đúng là rất phù hợp cho chuyến thám hiểm, chúng ta đi xuống xem một chút."

Trần Trạch có chút không nhịn được, mà Hoa Minh Minh thì là nhìn về phía Phương Minh, bởi vì cậu ta đã được lão gia tử giáo dục từ nhỏ, đó chính là tuyệt đối không thể đi đến một số nơi cổ quái.

Năm đó trong đại học rất lưu hành mấy loại trò chơi tán gái như bút tiên... Thế nhưng ngay cả chạm cậu ta cũng chưa từng chạm qua.

Phương Minh lúc này cũng là đưa mắt nhìn tòa thành kia, thế nhưng quan sát của cậu không giống đám người Trương Diễm, thứ cậu cảm thụ là khí tràng xung quanh tòa thành này, tòa thành này mang tới cho cậu một loại cảm giác rất cổ quái, không thể nói rõ tốt hay xấu.

"Này, các người là ai, mau mau xuống đây."

Mà đúng lúc này, dưới chân núi đột nhiên truyền đến tiếng la, một người thanh niên trẻ tuổi thấy đám người Phương Minh, vừa hô vừa nhanh chân đi lên núi.

Mấy phút đồng hồ sau, thanh niên trẻ tuổi đến trước mặt đám người Phương Minh, đây là một đứa bé lớn lên trên đảo hàng thật giá thật, làn da bởi vì gió trên biển thổi mà có vẻ hơi thô ráp cùng ngăm đen.

"Anh Vương Thiên?"

Trương Thục Kỳ nhìn chằm chằm đánh giá người thanh niên trẻ tuổi một lát, đột nhiên kinh hỉ hô lên.

Vương Thiên cũng là sửng sốt, ánh mắt rơi vào trên người Trương Thục Kỳ, trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại, thế nhưng nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra Trương Thục Kỳ là ai.

"Là em đây, nhà bà nha đây." Trương Thục Kỳ có chút kích động nói rằng.

"Em là bé hai?"

Vương Thiên có chút không dám tin nhìn chằm chằm Trương Thục Kỳ, mà Trương Thục Kỳ nghe thấy kiểu xưng hô này khuôn

mặt ửng đỏ, bé hai là tên mụ mà bà ngoại đặt cho cô ấy, bởi vì dì cô ấy cũng có một đứa con gái, cũng chính là chị họ của cô ấy, tên của chị ấy là bé lớn, còn cô ấy chính là bé hai.

"Thật là nhìn không ra, bé hai em thay đổi quá nhiều."

Gặp được bạn từ thuở bé là chuyện đáng vui mừng nhất trên đời, Vương Thiên vốn là muốn tiến lên ôm Trương Thục Kỳ một cái, chỉ là nhìn bàn tay cùng quần áo có chút bẩn của mình, lại nhìn nhìn làn da trắng noãn cùng quần áo sạch sẽ của Trương Thục Kỳ, cuối cùng cũng không tiến lên.

Cảm nhận được vẻ cẩn trọng của Vương Thiên, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Diệp Tử Du, nếu như mình chỉ là một đứa bé bình thường ở thôn Diệu Hà, vậy liệu khi lần thứ hai được gặp Diệp Tử Du mình có mặc cảm tự ti như Vương Thiên kia?

"Anh cũng thay đổi nhiều nha, trước đây gầy teo yếu ớt, thật không ngờ hiện tại lại có thể khỏe mạnh cường tráng như thế."

Trương Thục Kỳ ngược lại thoải mái tiến lên ôm Vương Thiên một cái, sau đó bắt đầu giới thiệu đám người Phương Minh.

Sau khi mọi người lễ phép chào hỏi nhau rồi, Phương Minh đột nhiên mở miệng dò hỏi: "Vương huynh đệ, mới vừa rồi tại sao anh phải gọi chúng tôi lại?"

"Sau núi này là cấm địa, mọi người trong thôn chúng tôi không được phép tiến vào, điểm này bé... Thục Kỳ hẳn là biết đến nha." Vương Thiên vừa muốn hô lên bé hai, cuối cùng lại bị nghẹn dưới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta của Trương Thục Kỳ, giữa chừng đành phải vội vàng đổi lời nói.

"Điểm ấy em cũng biết, thế nhưng em cảm thấy rất tò mò, do đó em mới muốn đưa bạn bè đến đây cùng đi thám hiểm, hơn nữa lẽ nào anh không hiếu kỳ sao?"

"Hiếu kỳ, hiếu kỳ có quan trọng như tính mạng sao?"

Nghe được lời của Vương Thiên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cậu ta, mà Vương Thiên dường như cũng biết mình nói lỡ miệng, lập tức ngậm miệng lại.

Phương Minh hướng phía Trương Thục Kỳ nháy mắt, Trương Thục Kỳ ngầm hiểu, bắt đầu làm nũng nói: "Anh Thiên, anh biết chuyện gì liền nói cho chúng em biết nha."

"Không thể nói, thực sự không thể nói." Vương Thiên lắc đầu như trống bỏi.

Trương Thục Kỳ chán nản, cô ấy thật không ngờ mỹ nhân kế của mình thế nhưng có lúc không dùng được, đây chính là đả kích đối với cô ấy.

"Được rồi, anh không nói thì thôi, anh không nói chính chúng em tự đi."

Trương Thục Kỳ làm bộ sẽ đi về phía tòa thành, Vương Thiên nóng nảy vội vã kéo tay của Trương Thục Kỳ, chẳng qua lập tức liền bị Trương Thục Kỳ giằng tay lại.

"Cái kia... Không phải anh cố ý... Anh chỉ là..." Vương Thiên liền vội vàng giải thích, chẳng qua nhìn thấy gương mặt kiên quyết của Thục Kỳ, cuối cùng cũng chỉ đành thở dài một hơi mà nói: "Được rồi, anh nói cho các em biết, nhưng mà các em tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, hơn nữa cũng không thể đến tòa thành kia nữa."

A!

Vương Thiên nói chưa hết lời, trên mặt Trương Thục Kỳ liền đã lộ ra dáng tươi cười, làm ra một cái tư thế chiến thắng. Phương Minh cũng âm thầm cảm thán trong lòng, quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, khi người đàn ông gặp phải phụ nữ thật là

khó mà bảo trì nguyên tắc của bản thân rồi.

"Tòa thành này, ông lão trong thôn gọi nó là tội thành, có người nói người đi vào tòa thành này đều trở thành người có tội, một khi bước vào liền không cách nào đi ra, ở bên trong chịu sự trừng phạt, khi còn sống phạm vào tội nghiệt càng nặng, hình phạt cũng lại càng nặng."

Giọng nói của Vương Thiên rất thấp, chẳng qua tất cả mọi người vẫn nghe rõ ràng, mà sau khi nghe xong Trần Trạch liền bĩu môi: “Anh đang nói đến địa ngục nơi Âm Phủ sao?"

"Địa ngục là nơi người chết bị trừng phạt, mà tội thành này lại trừng phạt người sống, thôn chúng tôi trước đây hàng năm đều có vài người bị mất tích, mấy cậu có biết những người này đi đâu không? Tất cả đều bị đưa vào tội thành, mà sau đó cũng không đi ra được nữa."

Chương 359: Đội ngũ đưa tang

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tội thành, một tòa thành giam giữ người có tội.

Trong lòng tất cả thôn dân trong thôn trên đảo Sùng Dương này, tòa thành phía sau núi chính là cấm địa, không thôn dân nào dám bò qua phía sau núi để đi tới đây.

Mà những đứa bé trong thôn từ nhỏ đã được cha mẹ căn dặn không được đến phía sau núi chơi, nếu là dám đi tới phía sau núi, đều phải chịu phạt một cách rất nghiêm khắc.

"Thiệt hay giả?"

Trên mặt Hoa Minh Minh lộ ra vẻ hoài nghi, một tòa thành giam giữ tội phạm, này làm sao nghe hư ảo khó tin như thế.

"Anh nói trong thôn trước đây đã có vài người mất tích, những người này đều bị đưa vào tòa thành kia, thế nhưng là ai dẫn bọn hắn đi vào? Cuối cùng sẽ không phải tự chính bọn họ đi vào đi?"

Trần Trạch cũng đặt ra câu hỏi, nhưng mà trên mặt Vương Thiên lại lộ ra vẻ kinh hoảng, âm thanh lần thứ hai trở nên trầm thấp: "Rốt cuộc là ai dẫn bọn hắn đi vào chúng tôi cũng không biết, chỉ là trong nhà của người mất tích đều xuất hiện một tấm bài bằng sắt, bên trên có khắc một con số, người đời trước nói, con số này chính là đại biểu cho số thôn dân đã bị đưa vào tòa thành kia."

"Vậy bây giờ tổng cộng có bao nhiêu người đã bị đưa vào tòa thành?" Diệp Tử Du hiếu kỳ hỏi.

"Trên khối bài sắt hiện lên số 83, người đó chính là cha của Trương Đại Bàn, Thục Kỳ em cũng nên có ấn tượng."

"Tên mập sao?"

Trương Thục Kỳ nhớ lại một chút, lập tức liền nhớ tới Trương Đại Bàn trong miệng Vương Thiên là ai, anh ta cũng là bạn chơi từ bé của cô ấy.

"Được rồi, những chuyện nên nói cho các người biết tôi đều đã nói cho các người biết, Thục Kỳ, bây giờ em có thể dẫn theo những người bạn này của em xuống núi đi."

Vương Thiên khuyên nhủ, Trương Thục Kỳ cũng có chút không biết nên làm sao, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

"Phương Minh?"

Diệp Tử Du hướng phía Phương Minh mở miệng, khóe mắt của Phương Minh hơi nheo lại, thật ra, cậu cảm thấy khá tò mò với tòa thành này, chẳng qua trước khi biết được sâu cạn của tòa thành này, cũng không cần đơn giản mạo hiểm, nhất là trừ cậu ra, Diệp Tử Du các cô ấy cũng chỉ là người thường.

"Đi về trước đi, tiện thể điều tra rõ ràng tòa thành này rồi hãy nói."

Phương Minh đã có quyết định, mà sau khi Phương Minh mở miệng, những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến, trên thực tế Trương Thục Kỳ dám dẫn theo mọi người đến thám hiểm, cũng chính bởi vì biết Phương Minh không phải người bình thường, nếu thật sự tòa thành này có điểm nguy hiểm gì, có Phương Minh ở đây các cô ấy cũng an toàn một chút.

Từ trên núi xuống tới, đoàn người Phương Minh trực tiếp đi về phía nhà của Vương Thiên, gia cảnh của Vương Thiên ở trong thôn cũng coi như là không tồi, cha của cậu ta là thôn trưởng hiện tại của thôn.

Cha của Vương Thiên không có ở nhà, trong nhà chỉ có mẹ của Vương Thiên, sau khi biết thân phận của Trương Thục Kỳ, bà ấy trở nên cực kỳ nhiệt tình, lôi kéo Trương Thục Kỳ nói chuyện không ngừng, lại còn mang hết hoa quả trong nhà ra chiêu đãi.

"Tôi xem mẹ của Vương Thiên này chỉ sợ là có dụng ý khác nha, đoán chừng là muốn Trương Thục Kỳ làm con dâu của bà ấy."

Trong lúc mẹ của Vương Thiên lôi kéo Trương Thục Kỳ nói chuyện, Hoa Minh Minh nhỏ giọng thầm thì một câu: “Chỉ cần không chú ý Dao Dao nhà tôi là được rồi."

Phương Minh cùng Trần Trạch đồng thời đưa mắt nhìn về phía Hoa Minh Minh, Phương Minh là liếc một cái, mà Trần Trạch thì giơ lên ngón tay giữa, trong lòng hai người đều có chung một suy nghĩ, rốt cuộc nội tâm cùng da mặt của tên này dày tới cỡ nào mới có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy.

Từ đầu tới đuôi, Lăng Dao cũng không hề phản ứng Hoa Minh Minh một chút nào, mà ngay cả tên Lăng Dao cũng vẫn là Hoa Minh Minh lôi kéo làm quen mấy cô gái, sau đó quen từ trong miệng những cô gái khác mới biết được, bây giờ lại biến thành người nhà cậu ta rồi, lại còn mở miệng kêu một tiếng Dao Dao ngọt xớt nữa, nếu như người không biết chuyện chắc chắn thật sự cho rằng giữa hai người có quan hệ gì.

"Đi, đi ra ngoài hút điếu thuốc."

Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh hai người đều là người nghiện thuốc, đi tới cửa thôn, hai người vừa mới móc ra điếu thuốc lá, không ngờ cách đó không xa đột nhiên truyền đến âm

thanh, nơi ấy có một đội ngũ đưa tang, phía trước đội ngũ chính là mấy người thổi kèn đám ma.

"Thực sự là xui xẻo."

Hoa Minh Minh dập tắt điếu thuốc trong tay, xoay người đi về phía nhà họ Vương, thấy Trần Trạch vẫn còn tò mò nhìn, mở miệng nói: "Đừng xem, lão đầu tử nhà tôi đã nói, không nên vây xem đoàn đưa tang."

"Còn có cách nói này?"

Nếu như đổi lại trước đây Trần Trạch nhất định là xì mũi coi thường, thế nhưng sau khi đã trải qua chuyện ở Thính Phong Nhai, anh ta đã biết trên đời này có âm linh tồn tại, lập tức cũng không dám ngang ngược nữa, dập tắt điếu thuốc lá theo Hoa Minh Minh đi vào nhà họ Vương.

"Hai ngươi không phải đi ra ngoài hút điếu thuốc ấy ư, hút xong nhanh vậy sao?"

Trương Diễm thấy Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh đi vào nhanh như vậy, có chút nghi ngờ hỏi.

"Đừng nói nữa, thực sự là xui xẻo, bên ngoài có một đội ngũ đưa tang, gần đây trong thôn người chết sao?"

Mẹ của Vương Thiên đang nói chuyện trời đất v Trương Thục Kỳ, nghe được lời nói của Trần Trạch, biểu tình trên mặt hơi thay đổi một chút, lập tức giải thích: "Ừm, trong thôn có một ông lão mới mất."

Ông lão già rồi ra đi là chuyện rất bình thường, hơn nữa đây là chuyện của người khác, bọn họ những người từ bên ngoài tới này cũng không tiện thảo luận, chẳng qua không bao lâu, bên ngoài cửa nhà họ Vương đột nhiên truyền đến tiếng huyên náo hỗn loạn.

"Chuyện gì xảy ra, lại xảy ra chuyện gì?"

Trần Trạch là người đầu tiên chạy ra ngoài, nhìn thấy tình huống trên đường lớn lập tức hô lên: "Không tốt, quan tài kia ngã rồi."

Nghe được Trần Trạch hô lớn như thế, đám người Phương Minh cũng đều theo đi ra, mà giờ khắc này tại trên đường lớn, đội ngũ đưa tang đang loạn tung tùng phèo, mấy người khiêng quan tài càng là sắc mặt trắng bệch, về phần chiếc quan tài kia cũng lật nghiêng ngã trên mặt đất.

"Xong, khiêng hòm quan tài gặp chuyện không may, đây là chết không nhắm mắt."

Có người nói nhỏ, mà sắc mặt của những người khác cũng trở nên khó coi, chẳng qua sau đó một người đàn ông trung niên từ trong đội ngũ đi ra: “Nói bậy cái gì, tôi xem là mấy người Đại Phúc bọn hắn uống rượu, phỏng chừng là do chân nhũn ra mà thôi."

Đại Phúc, là một trong tám vị tương quân khiêng quan tài, có nơi gọi người khiêng quan tài là tương quân, có nơi thì gọi là đại tiên, bởi vì không phải ai cũng có thể khiêng hòm quan tài đấy, nhất định phải là cái loại người có bát tự thật cứng.

"Thôn... Thôn trưởng, chúng tôi không uống rượu."

Đại Phúc vẻ mặt đau khổ, hắn cũng không muốn vác tiếng xấu này trên lưng, dù sao chủ nhà còn chưa trả tiền cho bọn họ, nếu như hắn đeo tiếng xấu này trên lưng, chủ nhà kia sợ rằng sẽ trừ hết tiền của hắn.

Một lần khiêng quan tài, có hơn hai trăm đồng tiền lì xì cùng một gói thuốc lá, đối với Đại Phúc loại người chỉ kiếm tiền dựa vào làm việc nhà nông thì khoản tiền này là không nhỏ, hơn nữa người bình thường cũng sẽ không thuê người khác khiêng hòm

quan tài.

"Đừng nói nhảm, mau mau khiêng quan tài lên đi."

Vương Quốc Đống thúc giục đám người Đại Phúc lần thứ hai khiêng hòm quan tài, đám người Đại Phúc bắt đầu ngồi xổm người xuống nâng chiếc quan tài lên, nhưng mà quan tài mới được nhất lên liền lại rơi xuống mặt đất, đám người Đại Phúc trực tiếp lăn qua một bên.

"Này... Tiền này tôi không cần nữa."

Một người tương quân khiêng quan tài mang trên mặt vẻ hoảng sợ, nếu như nói lúc trước chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, vậy thì lần này giải thích thế nào? Bọn họ đều rất cẩn thận rồi, cột gỗ không đứt, dây thừng cũng không đứt, quan tài làm sao lại lật rồi?

"Lúc khiêng quan tài không thể để quan tài rơi xuống đất, lúc trước quan tài rơi xuống đất, đã khiến cho quỷ hồn của người chết bất mãn."

Trong số tám vị tương quân có một người tương đối lớn tuổi đi ra, cầm lấy một chồng giấy vàng mã ném xuống nơi quan tài ngã trên mặt đất, trong miệng cũng niệm một số tiếng địa phương kỳ quái.

"Trong miệng hắn lẩm bẩm cái gì vậy?" Ánh mắt của Trần Trạch nhìn về phía Vương Thiên, đám người bọn họ ở đây không ai hiểu tiếng địa phương, về phần Trương Thục Kỳ chỉ ở đây lúc còn bé xíu, căn bản cũng không biết nhiều.

"Hắn là đang nói chuyện với quỷ hồn của người chết, nói bọn hắn khiêng hòm quan tài gặp phải sai lầm, ở đây không phải nơi thi thể của người an táng, hy vọng người có thể lần thứ hai khởi hành, cùng theo chúng tôi tiếp tục lên đường, đưa người đến nơi

phong thuỷ bảo địa rồi chôn cất."

Vương Thiên phiên dịch một chút, mà Diệp Tử Du thì nhỏ giọng ở bên cạnh Phương Minh hỏi: "Phương Minh, những lời này thật sự có tác dụng sao?"

"Trong một số trường hợp cũng là có tác dụng."

Trên mặt Phương Minh hiện lên một nụ cười: “Đều nói người đã chết muốn nhập thổ vi an, sau khi một người chết được đưa vào quan tài sau đó được đưa ra khỏi nhà, trừ phi là tới mộ huyệt, bằng không là tuyệt đối không thể để quan tài rơi xuống đất, bởi vì một khi rơi xuống đất rất có thể sẽ khiến quỷ hồn của người chết cho là đã tới phủ đệ ở Âm Phủ của hắn, hắn sẽ đợi không đi tiếp."

"Cho nên, ở cổ đại không phải ai cũng có thể ăn được chén cơm tương quân này đấy, không chỉ cần có bát tự cứng rắn, mặt khác còn phải có sức lực mạnh mẽ, phải biết rằng đường núi không dễ đi như vậy."

Đa số mộ huyệt đều là ở trên núi, khiêng một cỗ quan tài lên núi, có thể nghĩ chuyện đó khó khăn cỡ nào, cho nên những người có thể làm tương quân đa số đều là người vất vả.

Sau khi người đàn ông trung niên kia niệm một phen, mấy vị tương quân lần thứ hai ngồi xổm xuống, chuẩn bị đứng dậy khiêng quan tài, nhưng mà, lúc này đây còn chưa giơ quan tài lên, liền nghe được tiếng vỡ vụn thanh thúy của tấm ván gỗ.

Lúc này đây ngay cả người lớn tuổi kia sắc mặt đều trở nên khó coi, cùng Vương Quốc Đống nhỏ giọng trao đổi vài câu, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, trực tiếp cởi bỏ sợi dây buộc trên bả vai, phủi tay không làm.

"Các người đây là bẫy người, đây vốn dĩ không phải là người chết già bình thường, người chết như thế nào có thể dễ khiêng

quan tài như vậy? Những người khiêng quan tài như chúng ta gặp được người nhà các người thật đúng là xui xẻo ba năm."

Mấy vị tương quân khác nghe nói như thế cũng liền trở nên giận dữ, mặc dù bọn họ đi khiêng quan tài chính là vì muốn kiếm tiền, nhưng cũng không phải loại quan tài gì bọn họ cũng đều khiêng đấy, bởi vì có một số loại quan tài bọn họ tuyệt đối không thể khiêng được.

Hiện trường hỗn loạn huyên náo, mấy vị tương quân này hiển nhiên không phải người trong thôn, bọn họ từ thôn bên cạnh tới, hai bên bắt đầu mắng một tràng tiếng địa phương khiến đám người Trần Trạch cứ như đang lọt vào sương mù vậy.

"Đây quả thật là... A, Phương Minh sao lại đi qua bên kia rồi?"

Hoa Minh Minh đang muốn cảm khái vài câu, nhưng đột nhiên cậu ta phát hiện Phương Minh không biết khi nào đã đi đến bên cạnh quan tài đó, mà nghe được lời nói của cậu ta, Diệp Tử Du chúng nữ mới chú ý tới hướng đi của Phương Minh.

"Ê, cậu cái người trẻ tuổi này muốn làm gì?"

Song phương đang tranh cãi ầm ĩ đột nhiên phát hiện có người đưa tay đặt trên nắp quan tài, sau đó còn nhẹ nhàng gõ, cả đám đều lộ ra vẻ kinh ngạc, người nhà của người chết lại càng thêm tức giận nhìn chằm chằm người chủ của bàn tay kia.

Người chủ của bàn tay này dĩ nhiên chính là Phương Minh rồi, Phương Minh đưa tay đặt trên nắp quan tài vỗ vài cái, đối mặt với ánh mắt tức giận của người nhà người chết, cậu ngược lại lơ đễnh, từ tốn nói: "Trì hoãn tiếp nữa, liền thật sự tắt thở ."

Nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt của Vương Quốc Đống còn có người nhà của người chết tất cả đều biến đổi, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía mấy người này, tiếp tục nói:

"Ông cụ ấy đã lớn tuổi rồi, không thể chịu được hai lần ngã như thế."

Chương 360: Bài đồng dao khủng bố

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, trong số những người thân của người chết có mấy người sắc mặt đột biến, vội vã chạy về phía quan tài, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Ngay khoảnh khắc khi nắp quan tài được đẩy ra, mọi người ở đây đều thấy rõ tình huống bên trong quan tài, bắt đầu ồn ào náo loạn hết cả lên.

Trong quan tài có một ông lão đang nằm nghiêng, sắc mặt trắng bệch, mặt nạ oxy bị rơi ở một bên, tay của ông lão run run rẩy rẩy muốn túm lấy mặt nạ oxy này, thế nhưng mãi vẫn không thành công.

"Cha!"

Trên gương mặt đám con cháu của người chết hiện lên vẻ khẩn trương, tranh thủ đỡ ông lão dậy.

"Không ngờ lại thật sự chưa chết."

"Mang theo bình dưỡng khí, đây không phải giả chết sao?"

Những thôn dân này vô cùng phẫn nộ, không ngờ đám người nhà họ Trương lại lừa gạt bọn họ, ông lão nhà họ Trương căn bản còn chưa chết.

"Người nhà này làm cái gì vậy? Ông lão kia còn chưa chết sao lại đặt ông lão vào trong quan tài?" Trần Trạch cũng cảm thấy hiếu kỳ, đây là tình huống anh ta chưa từng gặp phải bao giờ.

"Tôi đã từng nghe nói nhiều nơi có một tập tục, đó chính là khi tuổi thọ của người già trong nhà đã tận, vì để cho những người đó có thể tiếp tục sống sót, sẽ có tập tục diễn một màn giả hạ táng, khiến cho quỷ sai ở cõi âm cho rằng người già này đã chết rồi, như vậy có thể lừa dối mà sống lâu thêm một khoảng thời gian."

Hoa Minh Minh đang nói tới những chuyện cha của cậu ta, Hoa Bác Vinh đã từng nhìn thấy, lúc còn trẻ Hoa Bác Vinh chính là người chuyên thu mua đồ cổ, ông ta đi đến rất nhiều nơi, cũng đã gặp qua rất nhiều tập tục đặc thù, chuyện hạ táng này chính là một trong số những tập tục đó.

"Trương lão nhị, các người đây không phải là làm bậy quấy rối sao? Còn không nhanh nhanh đưa chú Trương ra ngoài, tìm bác sĩ khám xem chú ấy có gặp phải vấn đề gì hay không."

Vương Quốc Đống cũng không biết nên khóc hay nên cười, nhà họ Trương làm vậy thật sự là khiến tất cả thôn dân đều mất mặt, mệt cho ông ta còn giúp đỡ nhà họ Trương xử lý tang sự.

"Thôn trường, chúng tôi cũng là không còn cách nào khác."

Trên gương mặt Trương lão nhị hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Chúng tôi làm như vậy là vì không muốn cha tôi phải chịu tội... Lập tức phải đến phiên cha tôi rồi, thôn trường, chúng tôi cũng là không còn cách nào khác."

Nghe được lời nói của Trương lão nhị, sắc mặt Vương Quốc

Đống biến hóa một chút, lập tức nặng nề thở dài một hơi: “Được rồi, đều đừng nói nữa, đưa chú Trương trở về đi."

Người nhà họ Trương đưa ông lão trở về, các thôn dân kia mặc dù bất mãn nhưng cuối cùng cũng đều lần lượt tản đi. Nhưng mà ngay ở giao lộ cách đó không xa, có một bóng người còng lưng đứng nhìn, sau khi thấy rõ cuối cùng liền xoay người chậm rãi rời khỏi.

"Quốc Đống, có khách tới nhà, chính là bé hai đó, ông còn nhớ cô bé không?"

Vương Quốc Đống nghe được lời nói của vợ mới chú ý tới đám người Phương Minh, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào trên người Trương Thục Kỳ.

"Chính là bé hai nhà bà nha sao?"

"Chào bác Vương."

Trương Thục Kỳ cười ngọt ngào, tiến lên chào hỏi.

"Thật đúng là cháu nha, cháu cái đứa bé này đúng là con gái mười tám thì thay đổi hẳn, ngay cả chú thiếu chút nữa cũng đã nhận không ra."

Vương Quốc Đống cười ha ha một tiếng, thấy vợ mình nháy mắt ra hiệu, lại thấy con trai đang len lén nhìn Trương Thục Kỳ, trong lòng ông ta liền hiểu rõ, con mình hẳn là thích Trương Thục Kỳ rồi, mà vợ của mình cũng có ý nghĩ này.

"Đến đến, mọi người vào nhà đi, bên ngoài quá nóng."

Vương Quốc Đống kêu gọi mọi người vào sân, chẳng qua đúng lúc này Phương Minh lại trực tiếp mở miệng hỏi: "Chú Vương, người nhà này vì sao phải khiến ông lão giả chết vậy? Cháu thấy dựa vào những lời bọn họ nói lúc trước, hình như là có chuyện gì

khó nói."

Ánh mắt của Vương Quốc Đống nhìn về phía Phương Minh, ông ta có ấn tượng thật sâu với Phương Minh, vừa rồi chính là chàng trai này mở miệng mới khiến chuyện của nhà họ Trương bị bại lộ, hơn nữa nếu như không nhờ có chàng trai này, chỉ sợ chú Trương đã bị ngạt thở chết tươi trong quan tài.

"Cái này..."

Nhưng dù vậy, Vương Quốc Đống vẫn không muốn nói ra chuyện của nhà họ Trương, bởi vì chuyện này có liên quan đến một bí mật to lớn của thôn xóm bọn họ.

"Ai biết được, mọi nhà đều có một chút việc khó nói đi, người làm thôn trưởng như chú đây cũng không thể quản mấy việc riêng tư như vậy."

Thấy Vương Quốc Đống không đề cập tới, Phương Minh cũng là cười cười cho qua, không tiếp tục truy hỏi nữa, mà cậu cũng không nói cho Vương Quốc Đống, chuyện quan tài ngã trên mặt đất tuyệt đối không phải ngoài ý muốn, là có người cố ý làm như vậy.

Nhà họ Vương có hai căn nhà, một là căn nhà cũ ở trong sân này, ngoài ra còn có một căn nhà mới. Tới chiều, mẹ của Vương Thiên liền đi về phía nhà mới trải giường chiếu cẩn thận, cực kỳ nhiệt tình dặn dò bọn họ nhất định phải ở lại chơi thêm vài ngày.

...

Buổi tối, phía bên bờ đảo, Phương Minh cùng Diệp Tử Du hai người đón gió biển dạo bước trên bờ cát.

"Phương Minh, em luôn cảm thấy thôn dân trên cái đảo này có chút không đúng, cứ như họ đang cất giấu một bí mật lớn nào đó vậy."

Diệp Tử Du không phải là một người nhiều chuyện, nhưng cô lại là một người thích quan sát, những chuyện đã xảy ra trên đảo ngày hôm nay đều nói cho cô biết, cái đảo này có thể cất dấu một bí mật lớn.

"Có một tòa thành bị xưng là tội thành như thế ở đây, thôn này nhất định là có bí mật gì mà người ngoài không biết, hơn nữa chuyện quan tài bị ngã ngày hôm nay cũng không phải ngoài ý muốn, là có người cố ý làm như vậy, mục đích của người này hoặc là muốn mọi người phát hiện trong quan tài có người sống, hoặc chính là muốn giết chết ông lão kia, khiến đối phương từ chết giả biến thành chết thật."

Lời nói của Phương Minh khiến Diệp Tử Du cảm thấy kinh ngạc, nếu nói như vậy, cái đảo này thật là không đơn giản.

Gió biển nổi lên mang theo tiếng sóng biển, mà đúng lúc này hai tai của Phương Minh đột nhiên lại dựng đứng lên, làm vẻ tỉ mỉ lắng nghe âm thanh, Diệp Tử Du cảm thấy khó hiểu một chút, thế nhưng không lâu sau cũng làm ra hành động giống hệt Phương Minh.

Ở bên trong gió biển này, có tiếng ca thanh thúy truyền đến.

"Chị hải dương thật mỹ lệ, tiếng chuông thanh thúy, vỏ sò xinh đẹp, đứa bé xinh xắn ngồi thành hàng."

Tiếng đứa bé hát bài đồng dao vang lên khiến Diệp Tử Du cảm thấy khó hiểu, đã trễ thế này còn có đứa bé đến hát bên bờ biển sao? Cha mẹ đứa bé sao lại vô tâm như vậy?

Ánh mắt của Phương Minh cũng dừng ở một phương hướng, tròng mắt co rút lại một chút, cậu có thể thấy rõ ràng, ở phía trước có một bóng người đang đứng bên bờ biển.

"Chúng ta cùng nhau nắm tay, đếm lấy vỏ sò nhìn sóng biển,

đứa bé mang vớ trắng đi vào trong biển, đứa bé lưng cõng búp bê vùi vào trong cát."

"Một cái nha hai cái nha ba cái nha, bốn cái nha năm cái nha sáu cái nha, xoay vòng quanh, vỗ vỗ tay, hây dza hây dza, lại ngã xuống ba cái."

"Một cái nha một cái bị đưa đi, một cái nha một cái bị giam, còn có một cái nha đã trở về, đã trở về..."

Giọng ca ngây thơ vui vẻ của bé gái vang lên, nhưng mà nội dung bên trong ca từ lại khiến Diệp Tử Du cảm thấy có chút sợ, Phương Minh nhíu mày lại, sau một khắc liền chạy nhanh tới phía trước, song khi cậu chạy đến vị trí nơi đã nhìn thấy bóng người lúc nãy, lại phát hiện ở nơi ấy không có người nào.

Âm thanh bài đồng dao cũng biến mất rồi, toàn bộ bờ biển chỉ còn lại tiếng sóng biển, nếu như đổi lại là những người khác phỏng chừng vẫn còn cho là mình bị ảo giác.

"Phương Minh, vừa là có cô bé đang hát đúng không?"

Diệp Tử Du đuổi theo, chưa dám xác định mà hỏi, nhưng mà Phương Minh lại chỉ lắc đầu: “Anh cũng chưa dám xác định, chẳng qua hiện tại anh có thể chắc chắn một điều, thôn này tuyệt đối không đơn giản."

Bởi vì bài đồng dao này xuất hiện khiến Phương Minh cùng Diệp Tử Du không có hứng thú tiếp tục đi dạo, hai người đi về phía nhà mới của nhà họ Vương, thế nhưng đang lúc đi trên đường, đột nhiên lại thấy rất nhiều thôn dân cùng nhau chạy về một phía, trong số này cũng có cả Vương Quốc Đống.

"Phương Minh, trong nhà ông lão đã giả chết hôm nay dường như có chuyện rồi, chúng ta cùng đi xem xem?"

Đám người Trần Trạch bọn họ cũng ở đây, thấy Phương Minh

cùng Diệp Tử Du đi về tới, Trần Trạch nói đơn giản một chút tình huống, thì ra mới vừa mới có người chạy tới nhà mới của nhà họ Vương tìm Vương Quốc Đống, nói nhà họ Trương đã xảy ra chuyện lớn.

"Đi."

Phương Minh gật đầu, đoàn người đi theo phía sau thôn dân hướng về phía nhà họ Trương.

Nhà họ Trương ở một góc trong thôn, lúc này đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều thôn dây vây quanh cửa nhà, song khi đám người Phương Minh chạy đến, những thôn dân này vẫn chỉ vây quanh cửa lớn nhà họ Trương nghị luận ầm ĩ, nguyên một đám trên mặt đều hiện lên vẻ sợ hãi, mặc dù ở đây thế nhưng không người nào dám tới gần.

Chen qua đám người, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía bên trong cửa lớn nhà họ Trương, vừa nhìn, tròng mắt của cậu liền co rút lại một chút, ở bên trong cửa lớn nhà họ Trương, ông lão đã giả chết kia lúc này đang ngồi thẳng đờ ở trên mặt đất, cả người ướt đẫm, mà quỷ dị nhất là ở trên chân của ông lão này dĩ nhiên còn mang một đôi vớ màu trắng.

Con ngươi của ông lão tử trợn trừng, nét mặt già nua cực kỳ vặn vẹo, phảng phất như lúc còn sống ông ta đã nhìn thấy một màn vô cùng đáng sợ khiến ông ta hỏng mất.

"Phương Minh." Diệp Tử Du đang đứng bên cạnh đột nhiên kéo kéo góc áo của Phương Minh, sau đó nhẹ giọng nói: "Anh còn nhớ rõ bài đồng dao chúng ta vừa nghe thấy ở bờ biển không?"

Tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, trong đầu nhanh chóng nhớ lại một câu hát bên trong bài đồng dao: "Chúng ta cùng nhau nắm tay, đếm lấy vỏ sò nhìn sóng biển, đứa bé mang vớ trắng đi vào trong biển, đứa bé lưng cõng búp bê vùi vào trong

cát."

Đứa bé mang vớ trắng đi vào trong biển!

Ông lão kia mang vớ trắng, mà quần áo trên người cũng là ướt đẫm, giống như vừa ngâm ở trong nước vậy, hình dạng của ông ta lúc này giống y như một câu kia trong bài đồng dao, điểm khác biệt duy nhất là đứa bé biến thành một ông già.

"Này... Này tại sao có thể như vậy?"

"Vì sao vẫn không thể tránh thoát?"

Trên gương mặt đám người nhà họ Trương hiện ra vẻ thống khổ, nỉ non tự nói, lúc này Vương Quốc Đống cũng đi vào bên trong cửa lớn nhà họ Trương, Phương Minh do dự một chút cũng đi vào theo.

"Chuyện gì xảy ra?" Vương Quốc Đống mở miệng hỏi.

"Thôn trường, sau khi cha tôi ăn cơm tối xong, một người ngồi ở trong sân hóng gió, chúng tôi cũng không quá để ý tới ông ấy, thật không ngờ mới chỉ mười phút mà cha tôi đã trở thành như vậy."

Trương lão nhị sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút lóe lên: “Thôn trường, ngày hôm nay lúc trở lại cha tôi liền nói cho chúng tôi biết, lúc này đây ông ấy là tránh không thoát..."

"Đừng nói bậy!"

Vương Quốc Đống cắt đứt lời nói của Trương lão nhị, nhưng mà đúng lúc này giọng nói của Phương Minh lại vang lên: “Chúng ta cùng nhau nắm tay, đếm lấy vỏ sò nhìn sóng biển, đứa bé mang vớ trắng đi vào trong biển, đứa bé lưng cõng búp bê vùi vào trong cát."

Ngay khoảnh khắc khi nghe thấy Phương Minh niệm bài đồng dao, sắc mặt Vương Quốc Đống thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Phương Minh, nhưng mà Phương Minh lại không thèm để ý chút nào, chỉ nói: "Đây là bài đồng dao tôi vừa nghe thấy ở bờ biển đấy, chú Vương, tôi cảm thấy ông nên nói hết mọi chuyện ra đi, bởi vì rất có thể còn có người phải chết."

Chương 361: Nguồn gốc của bài đồng dao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt sáng rực của Phương Minh nhìn chằm chằm Vương Quốc Đống, không phải cậu nói chuyện giật gân, bởi vì nếu như dựa theo nội dung của bài đồng dao mà nói, đây chỉ mới là bắt đầu.

Đứa bé mang vớ trắng đi vào trong biển, bé trai lưng cõng búp bê vùi vào trong cát.

Nếu như ông lão nhà họ Trương này là ứng nghiệm vế trước của câu đồng dao, như vậy sau này sẽ còn có người phải chết, hơn nữa cách thức tử vong hẳn là có liên quan tới cát.

Ánh mắt của Vương Quốc Đống nhìn chằm chằm Phương Minh, hai người nhìn nhau vài giây, cuối cùng mở miệng nói: "Một bài đồng dao mà thôi, có cái gì đáng kinh ngạc đâu chứ."

Rất hiển nhiên, đến lúc này rồi mà Vương Quốc Đống vẫn còn không có ý định nói rõ ràng mọi chuyện cho những người ngoài như Phương Minh, điều này khiến Phương Minh cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, rốt cuộc là bí mật như thế nào mới có thể khiến Vương Quốc Đống kín miệng như vậy.

"Thôn trưởng, không xong, nơi cửa miếu ấy... Nơi cửa miếu ấy cũng có người chết."

Đúng lúc này, ngoài cửa nhà họ Trương lại truyền tới tiếng la, nghe nói như thế, sắc mặt hai người Phương Minh cùng Vương Quốc Đống đồng thời thay đổi, gần như đồng thời rời khỏi nhà họ Trương, trực tiếp chạy về phía cửa miếu.

Nơi cửa miếu lúc này đã có không ít người tụ tập, tất cả mọi người đều vây quanh một đống cát trước cửa miếu, bởi vì giờ khắc này ở trên đống cát kia có một người đàn ông trung niên đang nằm, trên mặt, hai bên lỗ tai, trong lỗ mũi… Khắp nơi đều phủ đầy cát.

"Thôn trường, khi chúng tôi tới đây liền phát hiện Lục Nguyệt Cẩu té ngã ở nơi này, úp mặt xuống cát. Chúng tôi lật hắn lại mới phát hiện, người đã không còn thở nữa."

Lục Nguyệt Cẩu là biệt hiệu của người đàn ông trung niên, bởi vì sinh năm chó hơn nữa lại còn sinh ra vào tháng sáu, cho nên thôn dân trực tiếp gọi hắn ta là Lục Nguyệt Cẩu.

"Câu thứ hai trong bài đồng dao cũng đã ứng nghiệm, Phương Minh, em cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, anh còn nhớ rõ câu tiếp theo của bài đồng dao không?"

Diệp Tử Du chạy tới sau, thấy người đàn ông trung niên nằm trên đống cát, liền nhỏ giọng nói một câu bên tai Phương Minh.

"Một cái nha hai cái nha ba cái nha, bốn cái nha năm cái nha sáu cái nha, xoay vòng quanh, vỗ vỗ tay, hai dza hai hza, lại ngã xuống ba cái."

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên lạnh như băng, trực tiếp đi tới trước mặt của Vương Quốc Đống: “Đã có hai người chết rồi, câu tiếp theo của bài đồng dao là cái gì ông còn hiểu rõ hơn tôi, tiếp tục để người khác chết thì không chỉ đơn thuần là một hai người nữa rồi."

Vương Quốc Đống nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhưng vẫn mím môi không nói được một lời.

"Chú Vương, chú hãy nói mọi chuyện cho Phương Minh đi, Phương Minh cậu ấy rất lợi hại, còn có một số bản lĩnh đặc thù."

Trương Thục Kỳ cũng theo sau mở miệng,

Sơn thôn này có hồi ức khi còn bé của cô ấy, cô ấy không muốn nhìn thấy thôn dân này lần lượt chết đi như thế.

Những thôn dân khác lúc này cũng đều đưa mắt nhìn hướng Vương Quốc Đống, một ít thôn dân đã lớn tuổi vẻ mặt phức tạp, mà những thôn dân trẻ tuổi hơn một chút thì là vẻ mặt mờ mịt.

Bài đồng dao mà Phương Minh đã hát này bọn họ cũng từng nghe qua, hơn nữa còn là từ nhỏ đã được nghe qua, thậm chí có thể nói mỗi người đều biết ngâm nga vài câu, thế nhưng mỗi lần bọn họ ngâm nga bài đồng dao này bị trưởng bối trong nhà phát hiện, chắc chắn sẽ bị đánh một trận nhớ đời.

Nhưng bọn họ lại không để bài đồng dao này ở trong lòng, đồng dao chính là đồng dao, lại có liên quan gì tới người chết?

Nghe xong lời nói của Trương Thục Kỳ, ánh mắt của Vương Quốc Đống dừng trên người Phương Minh đánh giá một hồi, vẻ mặt cũng trở nên mềm mỏng hơn hẳn, một lúc sau ông ta mới thở dài một hơi: “Tất cả mọi người giải tán đi."

Vương Quốc Đống có danh vọng rất cao ở trong thôn, nguyên nhân là vì cha của ông ta chính là thôn trưởng tiền nhiệm, có thể nói nhà họ Vương rất được thôn dân địa phương tôn kính, ông ta chỉ mới mở miệng, những thôn dân này tuy rằng trong lòng sợ hãi nhưng đều nghe lời rời đi.

Cuối cùng, cửa miếu chỉ còn lại Vương Quốc Đống còn có đám

người Phương Minh.

"Tiểu Thiên, con cũng về đi thôi, về ở cùng mẹ ngươi, đừng để bà ấy sợ."

Vương Thiên nghe thấy lời cha mình nói, hiếm có khi không nghe lời ông ta: “Cha, con cũng muốn biết bên trong làng của chúng ta rốt cuộc có bí mật lớn như thế nào."

Thấy vẻ mặt bướng bỉnh của con mình, vẻ mặt Vương Quốc Đống có chút phức tạp, một lúc sau rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý.

"Cậu nói cậu có bản lĩnh đặc thù, có thể để tôi thấy trước một chút không? Hơn nữa tại sao câu lại cảm thấy hứng thú với bí mật của thôn tôi như vậy?"

Ánh mắt của Vương Quốc Đống nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh chỉ mỉm cười: “Tôi thuần túy là hiếu kỳ, mặt khác cũng là không muốn nhìn thấy nhiều người chết đi như vậy, về phần bản lãnh của tôi mà nói, tôi nghĩ một màn ban ngày kia đã có thể chứng minh rồi."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, ánh mắt của Vương Quốc Đống hơi lóe lên, rơi vào trầm mặc, hiển nhiên là ông ta đang tự hỏi. Một lúc sau, ông ta cắn răng trả lời: "Đi, tôi sẽ nói cho các người biết, tuy rằng chuyện này nói ra có chút mất mặt, nhưng rốt cuộc là người của thôn chúng tôi đã phạm phải tội nghiệt, hôm nay đã tới lúc báo ứng đến."

"Báo ứng?"

Vương Thiên có chút không giải thích được, người trong thôn xóm bọn họ đã làm chuyện gì, vì sao lại gặp phải báo ứng?

"Chuyện này phải nói từ 60 năm trước, khi đó cả quốc gia vừa lúc phải trải qua ba năm thiên tai, cuộc sống ở thời đại đó khổ cực như thế nào, tôi tin tưởng các người cũng đã nghe được từ lời cha

mẹ nói rồi."

Nghe thấy Vương Quốc Đống nhắc tới ba năm thiên tai, Trương Diễm lập tức tiếp lời: “Cái này cháu sẽ giải thích, kỳ thực nói chính xác hơn là bốn năm, bốn năm này cuộc sống của dân chúng trôi qua rất khổ cực, cuối cùng số người chết đói cũng đã lên tới một con số thiên văn vô cùng khủng bố."

"Đúng vậy, những năm đó quá cực khổ, khắp nơi đều là hạn hán, chẳng qua đảo Sùng Dương của chúng ta lại may mắn hơn nhiều, bởi vì ven biển nên không đến mức khổ cực chết đói như những nơi khác, chẳng qua cũng chính bởi vì điểm này, lúc đó có rất nhiều nạn dân trong nước đều muốn đến sống trên đảo."

Vương Quốc Đống bắt đầu tiến nhập hồi ức, thời điểm đó đa số dân chúng đều rất thuần phác, nhìn thấy nạn dân khổ cực đều sẽ thương xót mà cho bọn họ một ít thức ăn, thậm chí còn xây một nơi riêng chuyên đón nạn dân tới nữa.

Có thể nói ngay từ đầu đều rất tốt, nhưng mà đến sau này những nạn dân nghe thấy phong thanh rồi tìm tới càng ngày càng nhiều, thế nhưng lương thực trên đảo lại có hạn, hơn nữa những nạn dân này đến đã khiến cuộc sống yên tĩnh trên đảo bị đánh vỡ.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ là: Một thăng gạo là ân một đấu gạo là thù.

Khi một người đói khổ lạnh lẽo, cho hắn một chén cơm hắn sẽ rất cảm kích, nhưng nếu như tiếp tục cho hắn thêm một chén, hai chén mà nói hắn liền sẽ cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, hơn nữa còn sẽ cảm thấy cho quá ít.

Trong hiện thực tình huống như vậy không hiếm thấy, khi trợ giúp một người nào đó, lần đầu tiên trợ giúp hắn đối phương sẽ rất cảm kích, lần thứ hai thì lòng biết ơn của hắn nhạt dần, sau khi tới lần thứ n hắn sẽ lẽ thẳng khí hùng nghĩ đây là điều đương

nhiên, mãi tới khi người ta không giúp hắn nữa, thậm chí hắn sẽ oán hận ở trong lòng.

Thời tam quốc, có một cô gái tên Triệu Cơ xuất giá, mẹ của cô ấy dặn dò cô ấy: “Tới nhà chồng rồi, nghìn vạn lần không nên làm việc tốt."

Triệu Cơ không giải thích được, hỏi lại mẹ mình: “Con không làm việc tốt vậy con có thể làm chuyện xấu sao?"

Mẹ của Triệu Cơ lập tức trả lời: "Chuyện tốt cũng không thể làm, chớ nói chi là chuyện xấu."

Hàm nghĩa của những lời này không phải không được làm việc tốt, nhưng chỉ sợ khi làm nhiều việc tốt rồi sẽ khiến đối phương tập mãi thành thói quen, thậm chí cho rằng trời sinh nên làm như vậy, một ngày nào đó không làm nữa, liền sẽ phải gánh chịu bất mãn của người nhà chồng.

Đảo Sùng Dương lúc đó đã lọt vào tình huống như vậy.

Những nạn dân này nghĩ thôn dân trên đảo quá hẹp hòi, rõ ràng thôn dân có nhiều lương thực dư thừa như vậy, vì sao chỉ cho bọn họ có tí tẹo như thế? Hơn nữa mỗi lần ra biển có thu hoạch lớn như thế, phân cho bọn hắn một ít hải sản thì có sao?

Lần đầu tiên nạn dân cùng thôn dân xuất hiện ẩu đả, cũng là bởi vì nạn dân len lén lái một con thuyền thuyền đánh cá của thôn dân ra ngoài đánh cá, đây là ngòi nổ đầu tiên, từ đó về sau thôn dân cùng nạn dân thật giống như hai bộ lạc có thù oán sâu đậm, song phương nhìn nhau không vừa mắt, ẩu đả là việc bình thường như cơm bữa.

Có thể nói, khi đó quan hệ của song phương vô cùng khẩn trương, mà đám nạn dân vì tăng cường lực lượng của chính mình, cũng không ngừng tìm nạn dân bên ngoài gia nhập vào.

Mắt thấy lực lượng của nạn dân muốn vượt lên trước thôn dân địa phương, nhưng mà đúng vào lúc này, bên trong nạn dân đã xảy ra một chuyện vô cùng kinh khủng.

Ôn dịch.

Một nạn dân mới lên đảo bị nhiễm ôn dịch, mà lúc đó đám nạn dân cũng không phát hiện, đợi đến khi bọn họ phát hiện thì đã chậm, toàn bộ nạn dân đều bị lây nhiễm.

Loại ôn dịch này có năng lực truyền bá rất đáng sợ, sau khi thôn dân địa phương biết những nạn dân này đều bị nhiễm ôn dịch liền vô cùng hài lòng, bởi vì bọn họ ước gì những nạn dân này tất cả đều chết đi, chẳng qua ngoài vui mừng lại có chút bận tâm, bởi vì bọn họ cũng sợ bị nhiễm ôn dịch này.

Cuối cùng không biết trong thôn ai đã đưa ra kiến nghị, thiêu cháy hết thi thể của số nạn dân này, mà đề nghị này chiếm được sự đồng ý của tất cả mọi người trong thôn.

Một cây đuốc lớn thiêu chết tất cả nạn dân, đối với các thôn dân đến nói, bọn họ chỉ là hỏa thiêu lũ cường đạo đến cướp đồ ăn của họ mà thôi, huống chi những người này đã bị nhiễm ôn dịch, vốn là không sống được bao lâu, một cây đuốc thiêu chết ngược lại có thể giúp bọn họ giải thoát.

"Đốt chết nạn dân?"

Trên mặt Diệp Tử Du chúng nữ đều lộ ra vẻ khó tin, mặc kệ những nạn dân này có phải bị nhiễm ôn dịch hay không, nhưng hành vi của những thôn dân này cũng quá tàn nhẫn, nhất là nghĩ tới những nạn dân này bị lửa thiêu sống, các cô ấy cảm thấy không đành lòng.

"Lúc đó cừu hận của song phương đã lên tới mức đỉnh điểm, dưới cơn nóng giận con người có thể làm bất cứ chuyện gì..."

Vương Quốc Đống cười khổ, nhưng cũng không biện giải nhiều, bởi vì đây đúng là thôn xóm bọn họ phạm phải tội nghiệt.

"Sự tình sợ rằng còn không chỉ như vậy đi."

Phương Minh mở miệng, Vương Quốc Đống nhắc tới phóng hỏa thiêu chết nạn dân, nhưng cái đó và nội dung bên trong bài đồng dao này không giống nhau.

"Nếu như vẻn vẹn chỉ là cái này sẽ không có chuyện sau đó rồi."

Vẻ mặt Vương Quốc Đống trở nên phức tạp, trầm ngâm hơn một phút đồng hồ mới tiếp tục nói.

"Một tháng sau, các thôn dân đột nhiên phát hiện trong nhà một quả phụ của thôn có hơn bảy đứa bé, bởi vì quả phụ này ở tại ven biển, hơn nữa nơi bà ta ở còn rất vắng vẻ, bình thường thôn dân vì tị hiềm cũng rất ít khi qua bên kia, cho nên thẳng đến một tháng sau mới phát hiện bảy đứa bé này."

"Bảy đứa bé này, hẳn là mấy đứa bé của nạn dân kia đi." Phương Minh nhìn về phía Vương Quốc Đống, phỏng đoán rồi nói.

"Ừm, bảy đứa bé này đã được quả phụ mang ra ngoài trước khi thôn dân bị hỏa thiêu, sau đó bà ấy len lén giấu bọn nhỏ trong nhà mình."

Thôn dân cũng chỉ vô tình mới phát hiện những đứa bé này, dưới tình huống bình thường quả phụ vẫn luôn không cho mấy đứa bé ra khỏi cửa, nhưng mà ngày đó là sinh nhật của một đứa bé trong số đó, quả phụ đưa bọn trẻ đến bờ biển chơi, lúc này mới bị thôn dân phát hiện ra

Chương 362: Hắn đã trở về

Biển thật xinh đẹp, tiếng chuông lanh lảnh, vỏ sò xinh xinh, rất nhiều em bé dễ thương ngồi xếp hàng.

Bên bờ biển, một người phụ nữ dẫn theo lũ trẻ nhỏ ngồi chơi trên bờ, tất cả ngồi thành một hàng, nghe người phụ nữ kể chuyện của Hải Dương.

Không bao lâu, người phụ nữ hình như là quên mang theo một thứ gì đó, dặn dò bọn trẻ vài câu rồi vội vả đi vào trong nhà.

Nhưng mà người phụ nữ không biết là trên bờ biển cách đó không xa dưới một cái cây lớn, có mấy ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ, sau khi thấy cô ấy rời đi, mấy người đó liền đi về phía lũ trẻ.

Những người đàn ông này, cầm theo một ít thức ăn đồ đạc, cười ha hả phân cho bọn nhỏ.

Bọn nhỏ nhận thức ăn, ba đứa ăn tại chỗ, những đứa khác nhớ lời của người phụ nữ, không thể ăn đồ của người lạ.

Những đứa nhỏ sau khi ăn hết thức ăn liền ngã trên mặt đất, mấy đứa khác liền cảm nhận được sợ hãi, một đứa bé chạy về phía bãi biển, một đứa bé bị sẫy chân ngã rầm trên mặt đất khi chạy trốn, mấy tên đàn ông dẫm chân lên đầu nó khiến, lỗ mũi và miệng của đứa trẻ bị cát tràn ngập, một lúc sau không còn cử động được nữa.

Mà cũng chính là vào lúc này người phụ nữ đã quay lại, nhìn thấy mấy người kia hung ác, người phụ nữ liều mạng tiến lên muốn bảo vệ lũ trẻ, nhưng một người phụ nữ yếu đuối như cô làm

sa là đối thủ của lũ người hung ác này, người phụ nữ bị đánh ngã trên mặt đất, chỉ nhì thấy có hai đứa bé bị lũ người hung ác bắt đi.

. . .

"Một đứa hai đứa ba đứa, bốn đứa năm đứa sáu đứa, xoay vòng, vỗ vỗ tay, hey, hey, có ba đứa ngã rồi."

Diệp Tử Du nhẹ giọng hát lên bài đồng dao, ba đứa bé ngã xuống chính là ba đứa bé ăn thức ăn có độc.

"Một đứa một đứa bị đưa đi, một đứa một đứa bị giam, còn có một đứa đã trở về, đã trở về. . ."

Nghe Diệp Tử Du hát vang, trên mặt bọn Trần Trạch đều lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ chưa từng nghe qua bài đồng dao này, bất quá khi Diệp Tử Du giải thích cho bọn họ, từng người trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

"một bài đồng dao nghe vui vẻ như vậy, không ngờ lại ẩn chứa sự tình tàn nhẫn như vậy, nhưng bài đồng dao này là ai hát?"

Đám người Trần Trạch chỉ cảm thấy sợ run lên, trách không được Vương Quốc Đống không muốn nói cho người khác biết chân tướng, thì ra tổ tiên bọn họ làm ra loại chuyện tàn nhẫn này.

"Bài đồng dao này được truyền tới từ lúc nào ta cũng không biết, chỉ biết là từ hai mươi năm trước lũ trẻ trong thôn đột nhiên đã biết hát bài này.

Hỏi bọn nhỏ là ai dạy bọn nó, bọn nhỏ cũng nói không nên lời."

"Sao lại thế, chẳng lẽ lũ trẻ này tự nhiên biết ư dù sao cũng phải có người dạy bọn họ hát sao." Hoa Minh Minh có chút không tin, bởi vì cái này không phù hợp lẽ thường.

"Trên thực tế chính là như vậy, bọn nhỏ căn bản là nghĩ không ra làm sao lại biết hát bài đồng dao này, điểm này không cần hoài nghi, thứ nhất bọn nhỏ không biết nói láo, thứ hai tôi khi đó chính là một trong những đứa trẻ biết hát đồng dao."

Vương Quốc Đống mang trên mặt vẻ cười khổ, khi đó hắn đang là con nít, nhưng hắn căn bản là nghĩ không ra là lúc nào biết hát bài đồng dao na, cũng không nhớ nổi là ai dạy chính mình hát, thật giống như bài đồng dao này tự nhiên xuất hiênn trong đầu của hắn.

Nghe xong Vương Quốc Đống nói, Trần Trạch và Đường Diễm cùng nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ khó tin.

"Mặc kệ rốt cuộc là người nào hát bài đồng dao này trước tiên, chúng ta phải chú ý câu cuối cùng của bài đồng dao, một đứa một đứa bị đưa đi, một đứa một đứa bị giam, còn có một đứa đã trở về, đã trở về..."

Lăng Dao sờ nắng cằm của mình, trầm ngâm nói:"Trước đây có bảy đứa trẻ, chết năm, đưa đi một đứa, bị nhốt một đứa, nếu như ta không có phán đoán sai, câ cuối cùng này là muốn nói đứa trẻ bị đưa trở về để báo thù rồi."

"Nếu muốn biết ta phán đoán đúng hay không, Chú Vương ngươi chỉ phải nói cho ta biết lão giả đã chết còn có cái người ở đâ, có phải hay không trước đây hại chết những đứa trẻ kia?"

"Ban đầu, Chú Trương đúng là một trong những người chủ mưu, thế nhưng không phải Lục Nguyệt Cẩu chết ở đây, tuổi của Lục Nguyệt Cẩu cũng không nhỏ hơn tôi là bao, hắn khi đó còn chưa có sinh ra."

"Vậy hắn có phải là con cháu của kẻ chủ mưu?" Lăng Dao tiếp tục hỏi.

"Cũng không phải."

Vương Quốc Đống lắc đầu,"Tôi biết cô muốn nói cái gì, kỳ thực những năm gần đây chúng ta cũng nghĩ rằng có phải ban đầu bọn nhỏ tới trả thù không, nhưng trong thôn bất luận người ngoài hay đứa bé kia cũng đều không phù hợp, bởi vì đứa bé kia là người câm."

Năm đó, có hai đứa nhỏ đứa bị câm bị đưa đi, sở dĩ bị đưa đi, là bởi vì quả phụ đau khổ cầu xin, bởi vì ... đứa bé này là con trai ruột của mình, cuối cùng người trong thôn đồng ý.

"Vậy còn đứa nhỏ thì sao, mọi người tại sao muốn giao nó ra?" Phương Minh vẫn trầm mặc lúc này đột nhiên mở miệng hỏi.

"Sợ góa phụ tố cáo, cho nên lúc đó mọi người đem đứa bé kia nhốt lại, nói như vậy góa phụ cũng không dám tố cáo, dù sao đây là mưu sát."

Nghe Vương Quốc Đống trả lời, Phương Minh hiểu, góa phụ kia là người trong thôn, những thôn dân kia hiển nhiên không thể giết chết góa phụ, bởi vì người nhà quả phụ khẳng định không đông ý, cho nên mượn đứa bé kia tới uy hiếp góa phụ.

"Đứa bé bị giam cuối cùng thế nào?" Đường Diễm quan tâm hỏi.

"Chết. Ngày thứ hai đứa bé đã chết, góa phụ cũng phát điên, không bao lâu thì biến mất."

Dựa theo lời nói của Vương Quốc Đống, đứa bé kia là bị người trong thôn nhốt ở một cái chuồng bò, góa phụ mỗi một tuần lễ đều có thể đi gặp đứa bé kia một lần, nhưng một ngày nọ các thôn dân đến chuồng bò, phát hiện đứa bé chết ở bên trong chuồng bò, trên tường tràn đầy vết máu.

Đứa bé chết, góa phụ phát điên rồi mất tích, thôn dân ngay từ

đầu còn có chút lo lắng hãi hùng, thế nhưng hồi lâu sau phát hiện không có công an tìm tới cửa cũng yên lòng, chuyện này cũng từ từ bị quên mất.

"Vậy tòa pháo đài kia xảy ra chuyện gì?" Phương Minh đột nhiên mở miệng hỏi.

Vô luận là nạn dân hay con nít đều cùng tòa pháo đài không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng Phương Minh tò mò hơn vẫn là tòa pháo đài quỷ dị kia.

"Tòa pháo đài này trên thực tế là được xây lại hai năm sau trận hỏa thiêu nạn dân, bởi vì sau khi những nạn dân chết cháy, trong thôn chỉ xuất hiện một vài chuyện quái dị, thôn dân cho rằng đây là quỷ hồn của nạn dân chết cháy hại người, cho nên đi mời một vị cao nhân qua đây."

"Vị cao nhân kia tới trong thôn đi dạo một vòng, rồi nói toàn thôn oán khí quá nặng, những người chết kia đều biến thành quỷ hồn trả thù, toàn thôn không ai có thể sống nổi, mà biện pháp giải quyết chính là trấn áp cổ oán khí này, còn muốn hóa giải cần phải có thời gian mới có thể làm được."

"Cho nên lúc đó các thôn dân liền hợp lực xây pháo đài, mà vị cao nhân kia còn lại đem xương cốt của nạn dân chôn ở bên trong pháo đài, đồng thời căn dặn chúng ta trong một trăm năm tuyệt đối không cho phép người ngoài tiến vào pháo đài, bởi vì trong đó oán khí rất nặng, người sống nếu như tùy tiện xông vào có thể sẽ dẫn tới tai họa."

Chuyện của pháo đài, trong thôn chỉ có người thế hệ trước biết, còn hậu sinh vãn bối từ nhỏ đã bị trưởng bối nhắc nhở không cho phép đến phía sau núi, dĩ nhiên, những thứ này hậu sinh vãn bối không biết chân tướng, dù sao đây không phải là chuyện quang minh chính đại gì.

Vương Quốc Đống biết những thứ này, đó là bởi vì hắn là thôn trưởng, một trong những chức trách của hắn một chính là bảo vên pháo đài này không bị người khác quấy rối, mà pháo đài đã tồn tại hơn sáu mươi năm, chỉ cần thêm bốn mươi năm nữa, đến lúc đó oán khí của nạn dân có thể tiêu tán, cũng có thể hủy pháo đài đi.

"Thì ra pháo đài này là nơi các người dùng để chôn thi thể che đậy tội của các người, còn làm ra vẻ thần thần bí bí, hại tôi còn thực sự nghĩ rằng đám các ngươi có nhân vật đáng sợ nào."

Hoa Minh Minh lẩm bẩm một câu, Vương Quốc Đống biểu tình trở nên có chút xấu hổ, nhưng mà Phương Minh đang trầm ngâm rồi sau một lát tiếp tục hỏi:"Thôn các người trước đây hàng năm đều có người mất tích, người mất tích đều đi vào pháo đài? Còn nữa vì sao pháo đài này được gọi là tội thành?"

"Tội thành là tên mà vị cao nhân kia đặt cho, thôn chúng ta trước đây hàng năm đều có người mất tích, nên một vài người già sắp chêt trong thôn, dựa theo lời của vị cao nhân kia, đưa thi thể của người bị chết trong thôn chôn ở bên ngoài pháo đài bên, có thể tiêu trừ oán khí bên trong pháo đài nhanh hơn."

"Đương nhiên người biết chuyện này không nhiều lắm, mà cái gọi là bị mang vào tội thành là vì hù dọa một vài người miễn cho bọn họ hiếu kỳ mà mò vào pháo đài, xông vào oán khí."

Vương Quốc Đống giải thích đến đây, tựa hồ đã tiết lộ bí mật của toàn thôn, nhưng mà trực giác nói cho Phương Minh, có chỗ nào đó hắn quên kể, mà vấn đề bị hắn bỏ qua rõ ràng là rất quan trọng.

"Còn lão già Trương gia vì sao lại giả chết?" Diệp Tử Du đột nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Tử Du nói vậy làm cho hai mắt Phương Minh sáng lên, bởi vì Diệp Tử Du nhắc nhở hắn làm cho hắn hiểu được vấn đề bị

bỏ quên là gì?

"Cái này. . . Chú Trương ngất chắc là vì không muốn vào tội thành a !, dù sao tuổi thọ của hắn không nhiều lắm, mà dựa theo vị cao nhân kia nói, sau khi chết chôn bên ngoài pháo đài, nếu như oán khí bên trong pháo đài ngày nào đo biến mất, hồn phách không cách nào đi vào cõi âm luân hồi chuyển thế." Vương Quốc Đống suy nghĩ một chút đáp.

Phương Minh nghe Vương Quốc Đống nói, trong mắt có một tinh quang hiện lên, bất quá rất nhanh liền biến mất, lập tức mặt hiện lên vẻ lý giải,"Sự tình tôi hiểu không sai biệt lắm, nếu như tôi không có đoán sai, hai người chết rất có thể là do đứa bé năm đó trở về để báo thù rồi, cho nên lúc nãy gấp gáp tìm đến đứa bé bị câm."

"Kỳ thực tôi vẫn luôn đang tìm, nhưng trong thôn nhiều người như vậy, toàn bộ trên đảo cũng không rộng lắm, nhưng cũng không có điều kiện phù hợp."

Vương Quốc Đống mang trên mặt vẻ buồn rầu, dựa theo thời gian mà suy tính, năm đó đứa bé câm điếc hiện tại chắc cũng là một ông già rồi, nhưng trên đảo và trong thôn hắn đều âm thầm điều tra rõ ràng, không có phát hiện ra người nào hội tụ đủ hai điều kiện này.

"Thôn trưởng, không xong, thi thể chú Trương không động đậy."

Cũng đúng lúc này, cách đó không xa lại có thôn dân chạy tới, gương mặt thất kinh,"Chú Trương thi thể đột nhiên cử động, nhưng lại cắn bị thương nhiều người rồi."

"Cái gì, mau dẫn ta xem một chút."

Vương Quốc Đống sắc mặt đại biến, nhưng mà hắn còn chưa

nói xong, một đạo thân ảnh chợt lóe lên trước mặt hắn, Phương Minh vừa nghe thôn dân nói xong chớp mắt thân ảnh liền biến mất tại chỗ rồi.

Chương 363: Người nào đang nói láo?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trương gia, lúc này vốn dĩ còn vây xem các thôn dân nhao nhao thoát đi, mà ở trong viện của Trương gia, có một tiếng người gào thét truyền ra, lão già củaTrương dùng một đôi gầy đét ôm thật chặt một người đàn ông trung niên.

"Đại ca!"

Bên cạnh có hai người đàn ông trung niên sắc mặt đại biến, nhao nhao nhặt côn gỗ lên, cắn răng một cái vung vào người lão già Trương gia.

Phanh!

Mộc côn bị gãy, nhưng mà lão già Trương gia chỉ gầm nhẹ một tiếng, sau một khắc, cái cổ vươn ra phía trước tìm tòi, há miệng cắn vào cổ người đàn ông.

Mắt thấy lão già Trương gia sắp cắn và cổ người đàn ông trung niê, mấy người bên cạnh đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, bất quá đúng lúc này, một tay đột nhiên để ngang trước mặt lão già Trương gia, sau đó bàn tay này vỗ về phía ót lão già Trương gia, trực tiếp làm cho lão già Trương gia lảo đảo lui mấy bước về phía sau, cũng buông lỏng tay ra.

Khà khà!

Người đàn ông trung niên đặt mông ngồi dưới đất không ngừng ho khan thở dốc, còn người ra tay dĩ nhiên chính là Phương Minh rồi.

Phương Minh nhìn lão già Trương gia, trong mắt có hàn quang, một cỗ thi thể giống như xác chết vùng dậy cũng không thể nhanh như vậy, chỉ có một cái khả năng, chính là có người đang thao túng thi thể của lão già Trương gia.

Lão giàTrương gia nhân hướng phía Phương Minh hét lên, lộ ra một miệng đầy máu tươi răng vàng, đây là máu của thôn dân lúc trước bị hắn cắn bị thương.

"Giấu đầu lòi đuôi, ra đi."

Phương Minh chỉ nhìn lão già mấy lần, sau đó cười lạnh nói, nhưng mà đáp lại hắn là tiếng hét của lão già Trương gia, sau đó liền xuất hiện một trận gió, lão già Trương gia giống như là một con sói đói, trực tiếp hướng phía hắn đánh tới.

Tay phải vung lên, sau khi ngưng tụ thành hai ngón tay, Phương Minh trực tiếp điểm vào trán lão già Trương gia. Mà theo hai ngón tay của Phương Minh, thân thể của lão già Trương gia cứng còng đứng tại chỗ, sau một khắc ầm ầm ngã xuống đất.

Trong khoảnh khắc Trương gia lão nhân té xuống đất, một cái con côn trùng từ màu đen từ trong lỗ tai lão già bò ra, con côn trùng này lớn chừng bằng móng tay, toàn thân hiện lên màu đen, teong khoảnh khắc bò ra liền vỗ cánh muốn bay đi.

Thấy cái con côn trùng màu đen này bò ra, Phương Minh cũng không có đưa tay nắm lấy nó, mà nhìn hướng côn trùng bay đi, đương nhiên hắn cũng bay theo con côn trùng.

Con côn trùng màu đen này chính là nguyên nhân thực sự

khiến xác chết của lão già Trương gia vùng dậy, mà con côn trùng màu đen là có người đặt ở trong tai lão già Trương gia. Mà bây giờ con côn trùng màu đen muốn trở về sào huyệt của chính mình.

Cho nên hắn phát hiện chỉ cần đi theo con côn trùng mài đen thì có thể tìm được hung thủ sau lưng.

tốc độ bay của con côn trùng màu đen cũng không nhanh, ra khỏi tai lão già Trương gia liền bay đi, mà nhìn hướng con côn trùng bay, con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, bởi vì con côn trùng màu đen kia đang bay về phía sau núi của thôn.

Phía sau núi, là pháo đài thần bí kia.

Con côn trùng màu den bay qua đỉnh núi rồi bay về phái pháo đài, Phương Minh đứng ở đỉnh núi trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng cũng đi về phía pháo đài.

Pháo đài này cho hắn một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị, hắn ngược lại là phải nhìn bên trong rốt cuộc là có manh mối gì.

Tòa thành ẩn ở trong mây mù, hơn nữa bây giờ sắc trời rất đen, người bình thường ở chỗ này sợ rằng khômg thể nhìn được khoảng cách quá một mét, mà Phương Minh cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ tình huống trong khoảng cách ba thước.

"Đây là?"

Chân núi, Phương Minh nhìn mấy cái bao đất, những bao đất này đặt san sát ở phía trước pháo đài, giống như binh sĩ đang bảo vệ tòa pháo đài này.

Chỉ thoáng suy nghĩ Phương Minh liền hiểu rõ đây chính là phần mộ của những người chết trong thôn mà Vương Quốc Đống nói, sau khi những thôn dân này chết đi, thi thể được mai táng bên ngoài pháo đài.

Nhưng sau khi trừng mắt nhìn phần mộ trước mặt mấy lần, Phương Minh cau mày lại, bởi vì dựa theo lời của Vương Quốc Đống nói, bọn họ sẽ chôn những thôn dân sắp chết ở chỗ này, là vì hóa giải oán khí của nạn dân bên trong pháo đài.

Muốn hóa giải oán khí, không phải đơn giản là mai táng là xong, nhất định phải định phương vị phù hợp nhất, hình thành một loại bố cục phong thủy đặc thù nào đó, khi Phương Minh mới vừa cảm nhận, những thứ tản mát ra từ phần mộ này chính là khí tức âm lãnh.

Như vậy phần mộ, làm sao có thể hóa giải oán khí bên trong pháo đai, ngược lại chỉ có thể tăng oán khí bên trong pháo đài này.

Cảm nhận được sương mù xung quanh ướt lạnh, người bình thường có thể sẽ cảm thấy đám sương mù này là do hơi nước bốc lên, nhưng mà Phương Minh biết, sương mù này cũng không phải là vụ khí, mà là âm khí từ những phần mộ này biến thành.

Là vị cao nhân kia lừa gạt thôn dân, hay là Vương Quốc Đống nói dối?

Phương Minh suy tư một hồi, phải biết rằng chân tướng rất đơn giản, chỉ cần hắn đi vào pháo đài này, như vậy mọi thứ đều có thể sáng tỏ.

Lướt qua những bao đất này, Phương Minh trực tiếp đi tới pháo đài càng đến gần khí tức âm lãnh càng nồng nặc, về sau ngay cả Phương Minh cũng nổi da gà khăps người.

"Đi ra!"

Nhưng, khi Phương Minh gần đi tới trước mặt pháo đài, ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn về một bên, ánh mắt lấp lánh nhìn trừng trừng vào bên trong đám khí.

Mấy giây sau đó, một đạo thân ảnh ở trong sương mù hiển lộ

ra.

"Khà Khà, chàng trai trẻ, nơi này không phả là nơi ngươi nên tới."

Thân ảnh triệt để lộ ra hình dáng, chính là lão già xuất hiện trên núi lúc trước.

"Trở về đi, chuyện của thôn này ngươi không thể quản, hết thảy kết cục đều xuất phát từ nhiều năm trước, tất cả mọi người trong thôn này vì năm đó phạm vào tội nghiệt mà trả giá rất lớn."

Phương Minh nhìn chằm chằm lão già, sau một khắc cũng nở nụ cười,"Các hạ khó tránh khỏi có chút nghĩ một đằng nói một nẻo rồi, nếu quả thật là như vậy mà nói, không muốn để cho tôii tới chỗ này, vì sao dùng thi trùng đưa tôi tới."

Đúng vậy, trong khoảnh hắc nhìn thấy lão già kia, Phương Minh xác định một việc, đó chính là con côn trùng mài đen là của lão già này, lão già để con côn trùng màu đen bay vào lỗ tai của lão già Trương gia, cũng là lão già này cố ý để con côn trùng màu đen dẫn mình tới nơi này.

Sở dĩ phán đoán như vậy, đó là bởi vì Phương Minh biết một chút, cái loại thi trùng đặc biệt này có một nhược điểm rất lớn, đó chính là sợ lạnh, cho nên loại côn trùng này chỉ đợi ở bên trong thân thể của con người.

côn trùng màu đen này tuyệt đối không sinh sống trong pháo đài này. Nhưng concôn trùng màu đen vẫn bay về phía này, vậy cũng chỉ có thể nói rõ, là có người thao túng com côn trùng màu đen bay tới đây.

Mà mục đích của người điều khiển, chính là muốn dẫn mình tới nơi này, nếu không, hắn hoàn toàn không cần phải ... Làm như vậy, làm cho thi thể của ão già Trương gia cắn người, ngoại trừ

uốn thôn dân xuất hiện khủng hoảng, không có khác bất cứ tác dụng gì khác, nhưng lại sẽ kinh động cảnh sát.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không thể trăm phần trăm xác định lão già muốn dẫ mình tới nơi này, nhưng không có nghĩa là hắn không thể gạt đối phương một chút.

Chương 364: Phát hiện của Diệp Tử Du

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Quả nhiên là người thông minh, dĩ nhiên có thể đoán được là tôi dẫn cậu qua đây."

Nhưng mà điều khiến tròng mắt của Phương Minh co rúm lại chính là, không giờ ông lão này dĩ nhiên lại thực sự thừa nhận.

Trầm ngâm một lát, Phương Minh mới mở miệng hỏi: "Ngược lại tôi thật sự không hiểu, vì sao ông đã dẫn tôi đến nơi đây, sau đó lại ngăn cản tôi tiến vào tòa thành, hai việc này không phải quá mâu thuẫn nhau sao?"

Ông lão đưa mắt nhìn Phương Minh: “Tôi dẫn cậu đến nơi đây tự nhiên là có dụng ý của tôi, mà tôi ngăn cản cậu vào tòa thành cũng là vì muốn tốt cho cậu, dẫn cậu qua đây chỉ là vì tôi muốn nhắc nhở cậu một câu, có những lúc thứ cậu nghe được không nhất định là chân tướng, người thoạt nhìn thành thật trung hậu không nhất định là người tốt, mà người thoạt nhìn gian trá giảo hoạt cũng không nhất định là người xấu."

"Các hạ là chỉ…?"

Con cậu của Phương Minh hơi ngưng lại, ông lão nói lời này rõ ràng cho thấy có dụng ý riêng, chẳng qua đúng lúc này, ở trong làn sương mù dày đặc phía sau đột nhiên truyền tới tiếng la.

"Phương Minh, cậu đang ở đâu?"

"Phương Minh!"

Là tiếng của Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh, Phương Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, ở trong sương mù mơ hồ có thể thấy mấy bóng người, mà đợi khi cậu quay đầu lại, lại phát hiện ông lão kia không biết đã biến mất từ bao giờ.

"Phương Minh, có phải cậu ở chỗ này hay không, nghe được thì hô lên một tiếng đi."

Giọng nói của Hoa Minh Minh lần thứ hai truyền đến, không tới vài giây sau, thân thể của Trần Trạch đã hiện ra rõ ràng, thấy Phương Minh đang đứng phía trước thì càng khó hiểu: "Phương Minh cậu làm cái gì vậy? Nghe được tiếng la của chúng tôi vì sao không đáp lời?"

"Mọi người đừng tìm nữa, Phương Minh ở chỗ này."

Trần Trạch hô to một tiếng, không bao lâu sau lại có mấy bóng người xuất hiện, Hoa Minh Minh cùng cha con Vương Quốc Đống, ngoài ra còn có một đạo sĩ chừng năm mươi tuổi.

"Tiểu huynh đệ, một mình cậu chạy đến nơi này làm gì vậy? Cũng may Nhàn Vân đạo trưởng đoán được có thể cậu ở chỗ này, sau đó đưa bọn tôi đến nơi đây tìm cậu, mau mau rời khỏi đây thôi."

Vương Quốc Đống có chút bất mãn, ông ta đưa mắt nhìn sương mù dày đặc bốn phía, trong ánh mắt mang theo một chút sợ hãi, không ai có thể biết rõ ở bên dưới tòa thành này chôn bao nhiêu người hơn người trưởng thôn là ông ta, bọn họ hiện tại không khác gì đang ở bãi tha ma. Huống chi, ở trong tòa thành kia còn có nhiều thi cốt như vậy.

"Nhàn Vân đạo trưởng?"

Ánh mắt của Phương Minh rơi vào trên người đạo sĩ trung niên kia, đạo sĩ trung niên này mặc áo bào nhật nguyệt tinh thần, bên hông còn đeo một thanh trường kiếm, trên mặt có một chòm râu, cả người toát lên cảm giác vô cùng nghiêm túc đạo mạo.

"Rời khỏi nơi này trước đi, ở đây âm khí quá nặng, những người bình thường như các cậu ở đây quá lâu sẽ ảnh hưởng tới thân thể đấy, nhẹ thì bệnh nặng một hồi, nặng thì thiếu khuyết hồn phách."

Nhàn Vân đạo trưởng nhìn Phương Minh một cái sau đó mở miệng nói, nghe được lời của đạo trưởng, Vương Quốc Đống càng gật đầu liên tục không ngừng, thúc giục Phương Minh mau mau rời đi.

Phương Minh không nói gì thêm, đi theo phía sau đoàn người, trên tay Nhàn Vân đạo trưởng cầm một cái chuông, vừa lay động chuông ở phía trước dẫn đường vừa thì thầm: "Đạo gia tiên âm, chư tà né tránh, ngoảnh mặt làm ngơ, diệt tan hồn phách."

"Đạo sĩ kia có lai lịch thế nào?"

Phương Minh đột nhiên kéo kéo Hoa Minh Minh một chút, Hoa Minh Minh vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đang muốn mở miệng, chẳng qua sau khi thấy Phương Minh đưa tay làm ám hiệu, lập tức nhỏ giọng, đưa mắt nhìn đám người Vương Quốc Đống đi phía trước: "Đạo sĩ kia là do chú Vương bọn họ mời tới."

"Tôi cũng là nghe được nội dung khi chú Vương cùng đạo sĩ kia nói chuyện trời đất mới đoán được, Nhàn Vân đạo sĩ là đồ đệ của vị cao nhân năm đó đi tới trong thôn, thiết kế tòa tội thành trấn áp oán khí của nạn dân này."

Dựa vào lời giải thích của Hoa Minh Minh, Phương Minh xem như đã biết lai lịch của Nhàn Vân đạo trưởng.

Sau khi xây dựng tòa tội thành đó, vị cao nhân kia chỉ huy thôn dân đưa thi cốt của nạn dân vào trong tòa thành, tiếp sau đó hắn ta cũng không tiếp tục ở trong thôn, vào năm thứ hai hắn ta đã rời khỏi thôn. Thế nhưng trước lúc rời khỏi đây hắn ta đã để lại phương thức liên lạc cho thôn dân, nói rằng nếu ngày sau tòa thành này xảy ra điều khác thường gì có thể gửi thư cho hắn ta theo địa chỉ hắn ta để lại, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ có người đến đây giải quyết.

Chẳng qua năm đó cao nhân kia đã hơn bảy mươi tuổi, sáu mươi năm trôi qua, ông ta đã sớm rời khỏi trần thế rồi, mà Nhàn Vân đạo trưởng chính là đồ đệ của vị cao nhân kia, sau khi nhận được thư cầu cứu do Vương Quốc Đống gửi liền chạy tới, vừa vặn đúng đêm nay thì chạy tới.

"Trùng hợp như vậy?"

Phương Minh hơi nheo mắt lại, nhìn bóng lưng của Nhàn Vân đạo trưởng kia.

"Đúng vậy nha, theo lời của Nhàn Vân đạo trưởng thì hắn ta đã khoác áo bào minh nguyệt tinh thần kia, một đường ngựa không dừng vó chạy thẳng tới nơi này, chỉ có điều bởi vì đường xá xa xôi cho nên mới hao tốn ba ngày."

"Ba ngày?"

Nghe được lời của Hoa Minh Minh, trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, ánh mắt chuyển từ Nhàn Vân đạo trưởng qua người Vương Quốc Đống.

"Có chỗ nào không đúng sao?"

Hoa Minh Minh khó hiểu nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh lắc đầu, không trả lời ở ngay đây: "Chờ rời khỏi nơi này rồi hãy nói."

Hơn mười phút về sau, đoàn người Phương Minh đi ra khỏi sương mù dày đặc, xuất hiện ở chân núi, mà ở nơi này, Diệp Tử Du chúng nữ đang đứng ở biên giới đám sương mù dày đặc chờ đợi.

"Phương Minh, tại sao cậu lại tới đây một mình? Tòa thành này quỷ quái như vậy, nếu như cậu xảy ra chuyện gì, vậy Tử Du của cậu phải làm sao bây giờ?"

Phương Minh vừa đi ra khỏi sương mù dày đặc, tiếng quở mắng của Trương Diễm liền truyền đến, vẻ mặt cô ấy tràn đầy bất mãn nhìn chằm chằm Phương Minh: “Cậu người này thế nào thích cậy mạnh như vậy?"

"Diễm Diễm?"

Trần Trạch theo sau đi ra nghe được lời nói của Trương Diễm, trên mặt liền hiện lên vẻ nghi hoặc, bọn họ đều biết Phương Minh không phải là người bình thường đấy, nếu như nói có người nào đi vào tòa thành này mà không gặp nguy hiểm, vậy khẳng định là ngoại trừ Phương Minh ra không còn người nào có thể nữa, Diễm Diễm làm sao lại nói lời như vậy?

Trần Trạch há hốc mồm, Hoa Minh Minh há hốc mồm, mà khóe miệng của Phương Minh cũng là co quắp một cái, nhất là khi cậu thấy viền mắt của Diệp Tử Du ửng đỏ, con ngươi trong trẻo thuần khiết như mặt nước giờ phút này đã tràn ngập sương mù, càng thêm tràn đầy tự trách.

"Tử Du, anh..."

"Anh không nên nói nữa, em biết tính cách của anh vẫn luôn ưa thích mạo hiểm, nhưng xin anh hãy suy nghĩ vì em nhiều hơn một chút, thực sự mỗi lần như vậy em đều rất lo lắng cho anh, từ khi chúng ta quen biết nhau anh vẫn luôn như vậy."

Nói xong lời này, Diệp Tử Du liền xoay người chạy đi. Khi Diệp Tử Du mới mở miệng, Phương Minh vẫn còn sửng sốt một chút, song ngay khoảnh khắc khi Diệp Tử Du xoay người chạy đi, khóe miệng của cậu lại hơi hơi cong lên.

"Tử Du, anh sai rồi, em chờ anh một chút, anh xin lỗi em."

Phương Minh chạy nhanh đuổi theo Diệp Tử Du, mà ở hiện trường Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh bốn mắt nhìn nhau, Hoa Minh Minh còn muốn mở miệng nói gì, đột nhiên Lăng Dao lạnh giọng cười nói: "Đàn ông các cậu đều không phải là vật gì tốt, chỉ lo cho chính mình, căn bản sẽ không bận tâm tới cảm giác của bạn gái."

"Ai, lời này của cậu thật không đúng, cái gì gọi là không để ý tới cảm giác của bạn gái, Phương Minh cậu ấy bản..."

Trần Trạch không phục, nhưng mà ngay lúc anh ta mới nói được nửa câu, Trương Diễm đã trực tiếp đưa tay vặn tai của anh ta: “Lăng Dao nói không sai, đàn ông các anh chính là quá ích kỷ, sau này có phải anh cũng sẽ giống như Phương Minh, cũng bỏ mặc em rồi tự đi mạo hiểm không?"

"Không, không dám."

Trần Trạch vội vã chịu thua, mà Hoa Minh Minh ở một bên nhìn vẻ mặt của chúng nữ, trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

"Được rồi, đều đừng làm rộn, chúng ta cũng đi xem Tử Du cùng Phương Minh đi."

Trương Thục Kỳ mở miệng, sau đó nhìn về phía Vương Quốc Đống: “Chú Vương, chúng cháu đi trước khuyên nhủ bạn đã, miễn cho bọn họ cãi nhau."

"Đi thôi, chẳng qua cháu phải nói người bạn kia của mình một

chút, hành vi của cậu ấy thật đúng là quá lỗ mãng."

Trương Thục Kỳ gật đầu, đoàn người nhanh chóng đuổi theo phương hướng Phương Minh cùng Diệp Tử Du rời đi.

Sau khi chạy qua sườn núi Diệp Tử Du đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn Phương Minh trước mặt, trên gương mặt tươi cười đâu còn nửa điểm tức giận hay khóc lóc gì, đôi mắt linh động chớp chớp vài cái, vẻ mặt cô tràn đầy mong đợi hỏi: "Phương Minh, em diễn có đạt không?"

"Diễn rất đạt, thiếu chút nữa ngay cả anh cũng đều bị em lừa gạt."

Đúng vậy, ngay từ đầu Phương Minh còn thật sự cho rằng Diệp Tử Du tức giận, thế nhưng sau khi nghe được một câu cuối cùng của Diệp Tử Du thì cậu liền biết, Diệp Tử Du thật ra không hề tức giận.

Bởi vì, từ lúc cậu và Diệp Tử Du gặp lại cũng chỉ mới mấy tháng, cho nên ngay khoảnh khắc khi Diệp Tử Du nói “từ khi biết cậu, cậu đã luôn như vậy”, rõ ràng là vô lý.

Rất hiển nhiên đây là Diệp Tử Du đang nhắc nhở cậu, cho nên khi cậu đuổi theo cô mới đuổi chậm như vậy, nếu không mà nói, lấy tốc độ của cậu đã sớm đuổi kịp Diệp Tử Du từ lâu rồi, làm sao có thể để cô chạy xa như vậy chứ.

"Hì hì."

Diệp Tử Du hiếm có lúc lộ ra dáng vẻ nũng nịu của cô gái cười cười với cậu: “Anh Phương Minh, không phải em cố ý diễn trò như thế, đây là do em muốn tách anh khỏi đám người chú Vương kia, bởi vì em phát hiện một việc, mà việc này tuyệt đối không để đám người chú Vương biết được."

"Cho nên em cùng với Trương Diễm bọn họ cùng nhau kết

phường diễn một màn kịch như thế?"

Phương Minh mỉm cười, rất hiển nhiên đây là biện pháp chúng nữ nghĩ ra được khi đám người chú Vương vào rừng tìm cậu, chẳng qua cậu lại có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là cô đã phát hiện điều gì mà lại phải tránh Vương Quốc Đống?

"Vừa rồi anh cũng đã thấy đạo trưởng kia đúng không? Chú Vương nói người đạo trưởng kia lần đầu tới thôn này, thế nhưng em phát hiện ông ta nói láo, bởi vì lúc xế chiều hôm nay khi còn ở nhà họ Vương, thím Vương đã đưa album ảnh để bọn em xem ảnh khi còn bé của Vương Thiên, bên trong cũng có một vài bức ảnh của chú Vương, trong số đó còn có một bức ảnh mà chú Vương chụp chung với người khác."

"Lúc đó em cũng không để ý lắm, thế nhưng ngay khi em nhìn thấy vị Nhàn Vân đạo trưởng kia thì em liền nhận ra, vị Nhàn Vân đạo trưởng này chính là người chụp ảnh chung với chú Vương, cho nên rõ ràng trước đây chú Vương rất quen thuộc với vị Nhàn Vân đạo trưởng này, căn bản không phải là lần đầu nhìn thấy vị Nhàn Vân đạo trưởng này như lời ông ta nói."

"Hơn nữa vị Nhàn Vân đạo trưởng này cũng không phải lần đầu đến đảo Sùng Dương, bởi vì bối cảnh trong bức ảnh chính là trên bờ cát của đảo Sùng Dương."

Diệp Tử Du quan sát rất tỉ mỉ, hơn nữa cô ấy lại còn là một cô gái thanh khiết thông tuệ, mặc dù không biết Vương Quốc Đống cùng Nhàn Vân đạo trưởng tại sao phải nói dối, nhưng cô ấy cũng không vạch trần bọn họ.

Vừa rồi khi đám người Vương Quốc Đống đi vào tìm Phương Minh, cô đã nói chuyện này cho đám Trương Diễm, sau khi mọi người cùng nhau phân tích liền cho rằng vấn đề này không đơn giản chút nào, cho nên bọn họ mới phối hợp diễn một màn kịch như thế, khiến Diệp Tử Du tìm được cơ hội ở riêng với Phương

Minh, sau đó nói phát hiện này cho Phương Minh.

Chương 365: Ba bức họa vạch trần chân tướng

Nghe xong lời nói của Diệp Tử Du, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, đảo Sùng Dương đã mang tới cho cậu một loại cảm giác quái dị, mà hiện tại xem ra đúng là không đơn giản như vậy.

Lời nhắc nhở của ông lão mặt sẹo kia khiến cậu nghĩ tới, người thoạt nhìn thành thật trung hậu như Vương Quốc Đống, còn có Nhàn Vân đạo trưởng đột nhiên xuất hiện nhưng lại có quan hệ không giống bình thường với Vương Quốc Đống.

Nạn dân, đứa bé, tòa thành...

Trong này rốt cuộc có mối liên quan như thế nào?

"Anh Phương Minh, em có một suy đoán." Diệp Tử Du thấy Phương Minh đang tự hỏi, ở một bên nói ra suy đoán của mình.

"Theo như lời nói của chú Vương, nạn dân là ngòi nổ của tất cả những chuyện này, thế nhưng đám nạn dân kia đều đã chết, chúng ta căn bản không thể nào tìm chứng cứ từ bọn họ, chẳng qua chúng ta có thể điều tra từ một phương hướng khác, đó chính là quả phụ năm đó đã thu dưỡng mấy đứa bé kia."

"Vị quả phụ kia là thôn dân trên đảo này, tuy rằng cuối cùng quả phụ kia đã mất tích, thế nhưng quả phụ kia nhất định là có thân thuộc đấy, chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ người thân đời sau của quả phụ kia."

Phương Minh hai mắt sáng lên, không thể không nói ý nghĩ này của Diệp Tử Du rất tốt, khâu đột phá trước mắt có thể bắt đầu

từ người quả phụ kia.

...

Trong thôn, đoàn người Phương Minh đều ở trước căn nhà mới của nhà họ Vương, trừ bọn họ ra còn có cha con Vương Quốc Đống cùng vị Nhàn Vân đạo trưởng kia.

"Sau khi bần đạo nhận được thư của trưởng thôn Vương liền lập tức tới đây, dựa theo tin tức mà ông đưa cho tôi, trong lúc đi trên đường tôi đã là nghĩ qua, người âm thầm giết người có thể là đứa bé ngày xưa đã bỏ trốn kia."

Vẻ mặt của Nhàn Vân đạo trưởng trở nên nghiêm túc, lập tức lại khe khẽ thở dài: “Một thù trả một thù, dù sao đây cũng là tội nghiệt mà thôn của các người đã gây ra, loại chuyện này bần đạo vốn là không nên nhúng tay."

"Đạo trưởng, các trưởng bối trong thôn chúng tôi đúng là đã phạm phải sai lầm, thế nhưng đó đều là chuyện đã qua, mấy năm nay các trưởng bối đã phải sống trong áy náy dằn vặt, hiện tại bọn hắn cũng đã qua đời, không thể để chuyện này liên lụy tới người đời sau nữa."

Vương Quốc Đống liền vội mở miệng, trên mặt Nhàn Vân đạo trưởng lộ ra vẻ do dự: “Chính là bởi vì điểm này cho nên tôi mới tới, cũng được, lúc này đây trước hết phải tìm ra đứa bé năm đó, nhưng những thị phi ân oán trong này thì cần đương sự các người tự đi chặt đứt."

"Cám ơn, cám ơn Nhàn Vân đạo trưởng."

Nhàn Vân đạo trưởng khoát khoát tay: “Muốn tìm ra thằng bé đã rời đi năm đó cũng không phải chuyện dễ dàng, đối phương tất nhiên là đã ngụy trang kỹ, bất quá tôi nghĩ nhất định đứa bé này vẫn còn ở trên đảo, hơn nữa hẳn là nó đã trà trộn vào trong số

thôn dân ở đây."

"Chỗ tôi có một loại đan dược, đan dược này được gọi là Mê Thần Đan, sau khi uống vào sẽ khiến thần hồn của con người rơi vào mê man, đến lúc đó cho dù hỏi gì thì thôn dân cũng sẽ thành thật trả lời."

Nghe được lời nói của Nhàn Vân đạo trưởng, đám người Trần Trạch liền nghĩ ngay tới thuốc nói thật được lưu truyền trên internet, sau khi uống vào thì sẽ khiến người ta nói thật.

"Vậy bây giờ tôi sẽ đi triệu tập tất cả mọi người trên đảo lại, sau đó lại thả đan dược này vào nước cho mọi người dùng."

Vương Quốc Đống quyết định nhanh chóng, hơn nữa ngay cả lý do ông ta cũng đều nghĩ kỹ rồi, chuyện ông cụ nhà họ Trương xuất hiện thi biến người trong thôn đều biết, chỉ cần ông ta nói cho các thôn dân biết đây là một loại virus, chỉ có phục dụng nước thuốc mới có thể khiến con người miễn dịch với loại vi khuẩn này, dựa vào danh vọng của ông ta ở trong thôn chắc chắn sẽ không có thôn dân nào hoài nghi chuyện này.

"Được, chuyện triệu tập thôn dân ông đi làm đi, tôi đi pha loãng viên thuốc này đầy đủ phân lượng, phải bảo đảm mỗi thôn dân đều uống vào mới được."

Nhàn Vân đạo [image]trưởng cùng Vương Quốc Đống phân công nhau đi chuẩn bị, mà Phương Minh cũng đưa mắt ra hiệu với Diệp Tử Du, hai người lặng lẽ rời khỏi nhà họ Vương. Không bao lâu sau, Hoa Minh Minh cũng đi theo ra ngoài.

"Phương Minh, chờ tôi một chút."

Hoa Minh Minh nhẹ giọng gọi Phương Minh cùng Diệp Tử Du đang đi phía trước.

"Cậu cũng tới đây làm gì?"

"Không phải là do tôi ở trong đó quá nhàm chán hay sao, hơn nữa bên kia có Trần Trạch bọn họ nhìn chằm chằm, chỉ cần đạo sĩ kia có dị thường gì liền sẽ lập tức gọi điện thoại cho chúng ta biết đấy, tôi cũng không cần ở đó trông coi."

Rất hiển nhiên, Hoa Minh Minh cũng nghe thấy đám người Trương Diễm nói về chuyện giữa Vương Quốc Đống cùng Nhàn Vân đạo trưởng.

Phương Minh suy tư một hồi: “Nếu cậu đã ra đây thì vừa vặn tôi có một nhiệm vụ giao cho cậu, tôi cần cậu đi hỏi các thôn dân một việc giúp tôi."

"Chuyện gì?"

Phương Minh nhỏ giọng nói vài câu ở bên tai Hoa Minh Minh, một lúc sau, Hoa Minh Minh gật đầu: “Yên tâm đi, vấn đề này cứ giao cho tôi, tôi bảo đảm sẽ điều tra rõ ràng tất cả mọi thứ."

Hoa Minh Minh đi khỏi, mà Phương Minh cùng Diệp Tử Du cũng đi về một hướng trong thôn, cuối cùng, hai người đi tới một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Trời tối, mà ngôi nhà gỗ nhỏ cũng tối om, Phương Minh tiến lên đẩy cửa cổng ra, âm thanh chi chi nha nha ở trong đêm tối khiến tâm thần người ta càng thêm hoảng hốt.

"Phương Minh, đã trễ thế này mà ông lão kia lại không ở nhà, không biết ông ta đi nơi nào nhỉ?"

Diệp Tử Du có chút tò mò, không sai, lúc này cô và Phương Minh tới tìm ông lão mặt sẹo kia đấy, theo Phương Minh, muốn vạch trần chân tướng bí mật trên đảo này, chỉ có tìm đến ông lão mặt sẹo kia.

Phương Minh không trả lời câu hỏi của Diệp Tử Du, mà là đưa mắt nhìn về phía một vị trí trong sân, nơi đó có một ổ gà, lúc này

có tiếng gà con líu ríu truyền đến.

Ánh mắt của Phương Minh dừng ở trên ổ gà này mấy giây, sau đó gà con bên trong ổ gà ngừng líu ríu, cả viện hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc Phương Minh cùng Diệp Tử Du đến trước cửa nhà gỗ, dựa vào ánh trăng lờ mờ có thể thấy trên cửa gỗ có một khóa sắt cũ kỹ.

"Cửa đã bị khóa, xem ra ông lão kia thực sự không ở trong nhà."

Diệp Tử Du có chút tiếc nuối, chẳng qua Phương Minh lại không hề lộ ra vẻ thất vọng, ngược lại còn mang trên mặt vẻ tươi cười, trực tiếp đánh một quyền vào trên cửa gỗ.

Cửa gỗ gãy, khóe miệng Diệp Tử Du hơi giật giật, có chút do dự nói: "Anh Phương Minh, chúng ta làm như vậy không tốt lắm đâu."

"Thời kì phi thường dùng thủ đoạn phi thường, lại nói chúng ta cũng không phải đi vào trộm đồ."

Phương Minh cười hắc hắc trực tiếp đẩy cửa gỗ ra, chẳng qua bên trong chỉ có một màu đen kịt, cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Ba!

Mở đèn pin trong điện thoại lên chiếu vào bên trong nhà gỗ, toàn bộ trong nhà gỗ chỉ có một giường lớn cùng một cái bàn, bên trong góc phòng còn có một bếp lò.

Căn phòng cực kỳ đơn sơ, nói rõ người sống ở đây rất nghèo khó.

"Ông lão kia một người ở trong hoàn cảnh như vậy, mỗi ngày trôi qua đều không dễ dàng."

Diệp Tử Du hơi xúc động, chẳng qua sau một khắc ánh mắt

của cô liền bị một nơi trong phòng hấp dẫn.

"Anh Phương Minh, đó là cái gì?"

Giọng nói của Diệp Tử Du có chút run rẩy, bởi vì ánh sáng từ điện thoại di động của cô vừa lúc chiếu tới góc tường, ở trên tường có treo một bức tranh, một bức tranh cực kỳ máu tanh.

Máu me đầy rẫy trong bức họa, còn có một đám người té ngã ở bên trên đống máu này không ngừng kêu rên, những người này té trên mặt đất, trên mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, ánh lửa bao quanh bọn họ, còn có một đám người vẻ mặt dữ tợn giơ cây đuốc đứng ở cách đó không xa.

"Đây là tình cảnh thôn dân phóng hỏa thiêu đốt nạn dân mà chú Vương nói?"

Cơ thể của Diệp Tử Du ở hơi run, bức tranh này miêu tả rất sinh động, có thể chính là bởi vì sự sinh động này mới khiến cho cô càng thêm sợ hãi, bởi vì đây không chỉ là một bức họa, mà nó còn thật sự là chuyện đã từng phát sinh.

"Có liên quan tới nạn dân."

Khác với Diệp Tử Du, con ngươi của Phương Minh hơi ngưng lại, trên mặt như đang nghĩ tới cái gì. Một bức tranh này đã xác minh suy đoán trong lòng cậu, ông lão mặt sẹo này có quan hệ với nạn dân năm đó, hơn nữa còn không phải quan hệ bình thường.

"Không đúng, ở đây không chỉ là một bức họa."

Ánh sáng của di động chiếu lên bức họa, Phương Minh đột nhiên phát hiện ở một góc của bức tranh có hiện tượng bong tróc, hơn nữa bên trong còn lộ ra màu sắc của một trang giấy khác.

Đi lên trước kéo trang giấy này xuống, quả nhiên trên tường lại xuất hiện bức tranh thứ hai, so sánh với bức họa thứ nhất, màu

sắc của bức tranh này càng thêm ố vàng, hiển nhiên bức tranh này còn có lịch sử lâu đời.

"Đây là…?"

Diệp Tử Du thấy rõ nội dung trên bức tranh liền bụm miệng nhỏ, trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt giật mình, mà sau khi Phương Minh nhìn rõ sở nội dung trên bức tranh, tròng mắt cũng co rút lại một chút.

Ở trong bức họa vẫn là một đám nạn dân kia, điểm này có thể dựa vào quần áo của đám người trong hai bức tranh mà đoán được, điểm khác biệt duy nhất chính là lúc này đây trên mặt những nạn dân này đều mang theo dáng tươi cười, vẻ mặt sùng kính nhìn về phía một vị đạo sĩ đứng trước mặt bọn họ.

Mà vị đạo sĩ này thì đứng trước một chiếc vại lớn, đám nạn dân đứng xếp hàng ở trước vại lớn, mấy nạn dân ở phía trên đầu thì là đang cầm bát, cười ha hả nhận lấy nước mà đạo sĩ múc từ trong vại ra, uống vào trong miệng.

"Anh Phương Minh, vừa nãy chú Vương cùng vị Nhàn Vân đạo trưởng kia thương lượng khiến các thôn dân dùng nước có đan dược, hình tượng đó khá giống với những gì được miêu tả trong tranh, lẽ nào ông lão kia có thể đoán trước tương lai, biết sẽ xảy ra chuyện như thế cho nên sớm vẽ vào?"

Trên mặt Diệp Tử Du hiện lên vẻ không thể tin, dựa vào bức tranh ố vàng này mà nói, tối thiểu nhất nó cũng phải có lịch sử mấy năm rồi, lẽ nào vào mấy năm trước ông lão kia đã biết là đêm nay sẽ xảy ra chuyện sao? Điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phương Minh trầm mặc, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bức tranh này, hồi lâu sau mới nói gằn từng chữ một: "Ông ta không có năng lực tiên tri."

"Không phải biết trước, vậy bức tranh này nên giải thích thế nào đây?" Diệp Tử Du khó hiểu hỏi.

"Này nội dung trên bức tranh này cũng là những chuyện đã từng phát sinh như trong bức tranh thứ nhất, hơn nữa thời gian khi chuyện này xảy ra là trước khi thôn dân thiêu chết nạn dân, nếu như anh đoán không nhầm, bức tranh này mới là căn bản của tất cả bí ẩn chưa được giải đáp."

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, tại thời khắc này, nhiều điểm nghi hoặc trong lòng của cậu đều đã rõ ràng, bức tranh này đã cho cậu rất nhiều đáp án.

"Hẳn là còn có bức họa thứ ba."

Phương Minh lần thứ hai tiến lên đưa tay lục lọi một góc của bức tranh, cuối cùng rầm một chút, xé bức tranh thứ hai này xuống, mà cũng xác thực như cậu dự đoán, lại một bức tranh xuất hiện ở trên tường.

Ngay tại lúc bức tranh này bị xé xuống, gian phòng đột nhiên tối sầm lại, đó là do ánh sáng le lói bên ngoài cửa chiếu vào đã bị che mất.

Diệp Tử Du quay đầu lại, di động hướng phía cửa chiếu đi, cả người run lên, thiếu chút nữa đã ném luôn chiếc điện thoại di động trong tay.

Nơi cửa, ông lão mặt sẹo không biết đã đứng ở đó từ lúc nào, mà ánh sáng tử trong chiếc điện thoại trên tay của Diệp Tử Du vừa lúc chiếu thẳng vào trên mặt của ông lão, vết sẹo dữ tợn kia dưới ánh sáng thật sự quá đáng sợ.

Chương 366: Đứa bé thứ tám

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong đêm tối, một ông lão thần thần bí bí cứ như vậy lặng lặng đứng ở cửa, hơn nữa ông lão kia lại còn là chủ của căn nhà này, đột nhiên chủ của ngôi nhà này bất thình lình đứng trước mặt hai người Phương Minh cùng Diệp Tử Du, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến Diệp Tử Du có chút không rét mà run.

Diệp Tử Du không phải loại người mặt dày, đối với cô đến nói, chuyện chưa xin phép mà đã đi vào nhà của người khác, hơn nữa còn bị chủ nhà phát hiện, khiến cô ngượng tới đỏ cả mặt.

"Ông lão... Cái kia... Xấu hổ, chúng tôi đã gọi cả nửa ngày nhưng không ai trả lời, cho nên mới đẩy cửa đi vào nhìn."

Lúc nói xong lời này, mặt của Diệp Tử Du đã đỏ như lửa, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của ông lão. Đương nhiên, dưới hoàn cảnh u ám không chút ánh sáng này cô cũng không có cách nào thấy ánh mắt của ông lão.

"Các người tới nhà của tôi làm gì?"

Ông lão cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói vẫn khàn khàn như lúc trước.

"Đương nhiên là đến tìm kiếm toàn bộ bí mật chân chính trên đảo, cùng với thân phận của ông."

Diệp Tử Du đang muốn mở miệng, giọng nói của Phương Minh đã truyền đến từ phía sau cô, cùng lúc đó Phương Minh cũng đi tới bên người của cô, cảm thụ được hơi thở của Phương Minh khiến trong lòng cô bình tĩnh hơn nhiều.

"Chân tướng?" Ông lão trầm mặc một hồi, sau một khắc đột nhiên phát ra tiếng cười khằng khặc quái dị: “Cậu thì biết cái chân tướng gì? Thứ mà cậu biết chẳng qua đều là chân tướng mà cậu tự cho là đúng thôi."

"Đương nhiên tôi biết." Khóe miệng của Phương Minh giương lên: “Tỷ như thân phận của ông?"

"Thân phận của tôi? Vậy tôi ngược lại phải nghe cậu nói một chút, thận phận của tôi là gì?"

Phương Minh mỉm cười, nhìn ông lão: “Thân phận của ông rất đơn giản, ông chính là con trai của Hà quả phụ năm đó, năm đó toàn bộ thôn dân đều không chú ý tới, khi bọn hắn giết chết mấy đứa trẻ kia còn có một đứa trẻ trốn ở một bên nhìn lén, đồng thời thu hết tất cả những chuyện đã xảy ra vào đáy mắt."

"Phương Minh, lời này của anh là có ý gì?"

Ông lão không trả lời mà trên mặt Diệp Tử Du lại lộ ra vẻ giật mình, bởi vì cô không biết Phương Minh tại sao lại nói ra những lời này, trước đây không phải đã nói chỉ có bảy bé trai ấy ư, từ đâu tới đứa bé trai thứ tám?

"Tử Du, mọi người chúng ta đều đã nhầm lẫn một điều, chúng ta cho là lúc đó chỉ có bảy đứa bé, nhưng trên thực tế năm đó tổng cộng có tám đứa bé, ngoại trừ bảy đứa bé của đám nạn dân kia, còn có con trai của Hà quả phụ nữa."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Tử Du: “Còn nhớ rõ bài đồng dao kia không, một câu cuối cùng trong bài đồng dao này

là: Một cái nha một cái bị giam, một cái nha một cái bị đưa đi, còn có một cái nha một cái đã trở về."

"Lúc đó chúng ta cho là người cuối cùng đã trở về này chính là đứa bé đã bị đưa đi, thế nhưng sau đó anh phát hiện có chút không đúng, nếu nói như vậy, bài đồng dao này hoàn toàn không cần phải viết như thế, một câu cuối cùng của bài đồng dao này hẳn là phải có ba đứa bé, đứa bé trở về kia cùng hai đứa bé phía trước là khác hẳn nhau."

Trên mặt Diệp Tử Du lộ ra vẻ suy tư: “Ba đứa bé bị độc chết, một đứa chạy vào trong biển chết đuối, một đứa té ngã trên mặt cát hít thở không thông, một đứa bị nhốt, một đứa bị đưa đi, còn có một đứa trở về..."

"Em hiểu rồi, điều này có nghĩa trong bài đồng dao không phải nhắc tới bảy đứa bé, mà là tám đứa bé."

"Không sai, đây mới là tin tức chính thức mà bài đồng dao muốn truyền tải, năm đó tổng cộng có tám đứa bé, toàn bộ thôn dân cũng không biết, lúc đương thời còn có một đứa bé núp trong bóng tối, sau khi tận mắt nhìn thấy hành động hung ác sau đó liền rời khỏi hòn đảo này."

Ánh mắt của Phương Minh lần thứ hai nhìn về phía ông lão, ông lão cười cười, vết sẹo kia trở nên vặn vẹo, có vẻ càng thêm dữ tợn.

"Suy đoán rất tốt, thế nhưng cậu đừng quên, nếu như tôi thật là con của Hà quả phụ, đám thôn dân kia làm sao lại không phát hiện ra? Hà quả phụ là người trong thôn, các thôn dân không thể nào chưa từng gặp qua con của bà ấy."

Ông lão cười cười nhìn về phía Phương Minh, trong ánh mắt mang theo vẻ trào phúng.

Phương Minh cười nhạt một tiếng: “Đúng vậy nha, Hà quả phụ là người trong thôn, nhất định là có thôn dân biết con của bà ấy, thế nhưng đừng quên, Hà quả phụ là một quả phụ, các thôn dân vì tị hiềm cho nên ngày bình thường rất ít đến nhà của Hà quả phụ. Cho nên dù những thôn dân này đã từng gặp con của Hà quả phụ thì sợ rằng số lần gặp cũng không nhiều."

"Đương nhiên đây chỉ là một điểm, điểm quan trọng nhất là không phải thôn dân nào cũng biết tới cái chết của những đứa bé này, dù sao chuyện đốt chết nạn dân chính là vì trừ hại cho thôn dân, thế nhưng chuyện giết chết mấy đứa bé này nhất định là có thôn dân không đồng ý, cho nên hẳn là lúc ban đầu những thôn dân ra tay tàn sát đã không nói cho những người khác trong thôn biết chuyện này."

"Có lẽ ngẫu nhiên người ra tay này vừa vặn không quen biết Hà quả phụ, chưa từng gặp qua con của Hà quả phụ, hoặc cho dù có từng gặp qua, nhưng đừng quên, lúc đương thời còn có một đứa bé chạy vào trong biển, có lẽ khi đó vừa vặn là lúc thủy triều xuống, đứa bé kia vừa chạy vào trong nước liền trực tiếp bị nước biển cuốn trôi, cho nên thôn dân ra tay tàn sát cũng không chú ý tới diện mạo của đứa bé rơi vào biển, bọn họ theo bản năng cho rằng đứa bé này chính là con trai của Hà quả phụ."

Sau khi nói đến đây, Phương Minh chú ý tới ánh mắt của ông lão hơi có chút biến hóa, con ngươi không tự chủ di chuyển sang phía bên trái, thấy hành động này của ông lão, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười.

Chỉ cần là người đã từng học nhân tướng học liền biết, khi con ngươi trong mắt một người di chuyển về phía bên phải đại biểu né tránh cùng tự hỏi, nhưng nếu như di chuyển sang phía bên trái mà nói, chính là lâm vào hồi ức.

"Nói ra thì có vẻ có chút vừa khớp, nhưng trên thực tế chính là như vậy, có thôn dân không biết Hà quả phụ nuôi dưỡng con của

nạn dân, càng có thôn dân không biết con của Hà quả phụ còn sống, đồng thời một ngày nào đó trong tương lai lại quay về đảo."

Diệp Tử Du nghe Phương Minh giải thích, cái miệng nhỏ hơi nhếch lên vì kinh ngạc, bởi vì Phương Minh nói những lời này tuy rằng có chút khó tin, thế nhưng nếu tỉ mỉ nghĩ lại lại không phải là không có loại khả năng này.

Có đôi khi, hiện thực liền là trùng hợp như thế.

"Đây đều là suy đoán của cậu mà thôi, cậu có chứng cớ gì sao?" Ông lão nhìn về phía Phương Minh, tiếp tục hỏi.

"Chứng cứ, tôi tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có."

Mà sau khi Phương Minh nói ra những lời này, điện thoại di động của cậu cũng vang lên, liếc nhìn dãy số hiện ra trên màn hình điện thoại, khóe miệng của Phương Minh hơi giương lên, ánh mắt nhìn hướng ông lão mặt sẹo: “Chứng cứ ông muốn đã đến."

Không áp điện thoại lên tai mà Phương Minh trực tiếp nhấn nút trả lời.

"Uy, Phương Minh, cậu biết tôi điều tra được cái gì không? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi."

Trong điện thoại, giọng nói của Hoa Minh Minh truyền ra, mà Phương Minh chỉ là cười nhạt một tiếng: "Hà quả phụ còn có một đứa bé, đúng không."

"A, làm sao cậu biết?"

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Hoa Minh Minh hơi nghi hoặc một chút, chẳng qua lập tức nói tiếp: "Đúng vậy, tôi mới vừa hỏi những người lớn tuổi trong thôn, dựa theo trí nhớ của bọn họ, năm đó Hà quả phụ đúng là có một đứa con, hơn nữa chồng của Hà quả phụ cũng không phải người trên đảo, thậm chí trong thôn

không ai biết chồng của Hà quả phụ là ai."

"Dựa theo lời của những người này, Hà quả phụ lúc còn trẻ đã rời khỏi đảo nhỏ, sau này lúc trở lại liền mang theo một đứa bé, từ đó một mình bà ấy ở một góc trong thôn, mà cha mẹ Hà quả phụ cũng bởi vì chuyện này mà nghĩ rằng Hà quả phụ khiến bọn họ mất mặt, trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ với Hà quả phụ."

"Ngoài ra tôi hỏi mấy người này rồi, bọn họ cũng không biết chuyện năm đó Hà quả phụ xin nuôi con của nạn dân."

Sau khi nói đến đây, giọng điệu của Hoa Minh Minh trở nên có chút hưng phấn: “Phương Minh, tôi một suy đoán vô cùng lớn mật, bài đồng dao này không phải nói một đứa bé bị đưa đi, một đứa bé bị giam lại, còn có một đứa bé trở về rồi sao?"

"Kỳ thực tôi cảm thấy chúng ta đều đã đoán sai, bên trong câu đồng dao này có ba đứa bé, đứa bé trở về kia cũng không phải đứa bé bị câm điếc, mà là con ruột của Hà quả phụ."

"Phương Minh, phỏng đoán này của tôi có phải rất đặc sắc không? Hơn nữa tôi nghĩ phỏng đoán này của tôi nhất định là không sai, Vương Quốc Đống bọn họ căn bản là không thể nào tìm được đứa bé câm điếc kia, từ đầu tới đuôi bọn họ liền đã sai rồi."

Giọng điệu Hoa Minh Minh vô cùng kiêu ngạo, Phương Minh thật sự là không muốn đả kích cậu ta, lập tức ho khan một tiếng tiếp tục hỏi: "Ngoài ra thì sao, chuyện mà tôi đã kêu cậu điều tra thì sao?"

"Về nhà họ Vương tôi không điều tra ra được tin tức gì hữu dụng, chỉ là từ trong miệng những người lớn tuổi này biết được, nhà họ Vương đã ở trên đảo được một đoạn thời gian rất dài, tối thiểu cũng là gia tộc có lịch sử 200 tới 300 năm."

"Được rồi, tôi biết rồi."

"Uy, Phương Minh... Cậu không nên..."

Không đợi Hoa Minh Minh tranh công dành phần thưởng, Phương Minh trực tiếp cúp điện thoại, sau đó mới cười cười nhìn về phía ông lão mặt sẹo: “Chứng cứ hiện tại đã có đi."

Ông lão trầm mặc, hồi lâu sau, nét mặt già nua run run, vết sẹo trên mặt theo đó cũng trở nên vặn vẹo, ông ta chậm rãi mở miệng nói: "Không thể không thừa nhận, cậu là một người trẻ tuổi rất thông minh."

"Không sai, năm đó mẹ tôi đúng là đã thu dưỡng bảy đứa bé, cộng thêm tôi tổng cộng có tám đứa bé, mà những người đó đều cho rằng mẹ tôi chỉ thu dưỡng sáu đứa bé, cho rằng tôi chính là đứa bé chết trong biển rộng kia."

Phương Minh cùng Diệp Tử Du cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, con ngươi của hai người đồng thời sáng ngời, ông lão mặt sẹo này cuối cùng cũng đã thừa nhận.

"Năm đó ông đã tận mắt nhìn thấy, nhìn thấy hung thủ đả thương mẹ của ông, còn có những thôn dân đã giết chết bạn cùng chơi với ông kia, do đó sau khi ông học nghệ xong liền về trong trong thôn, thay hình đổi dạng yên lặng chờ đợi cơ hội báo thù."

"Nếu như tôi đoán không nhầm, ông lão chính là bị ông giết chết, mà ngoại trừ ông lão nhà họ Trương kia, những thôn dân trước đây đã ra tay giết người chỉ sợ cũng đã bị ông giết chết."

"Không sai, những đao phủ năm đó đều bị tôi giết chết, đây là cái giá lớn mà bọn chúng phải trả, ông lão nhà họ Trương kia là người cuối cùng." Ông lão mặt sẹo cũng không phủ nhận, ngược lại trực tiếp thừa nhận.

"Ông lão, nếu ông giết ông lão nhà họ Trương là vì báo thù, vậy vì sao ông còn giết người đàn ông ở cửa miếu, đây không phải

là lạm sát kẻ vô tội sao?"

Diệp Tử Du nhìn về phía ông lão mặt sẹo, trên gương mặt hiện lên vẻ khó hiểu cùng phẫn nộ.

"Tử Du, em nói sai rồi, người đàn ông chết ở cửa miếu không phải do ông ấy giết, người giết chết người đàn ông ở cửa miếu kia là một người khác hoàn toàn, ông ta chỉ là vì báo thù, mà có một số người lại vì đạt được mục đích của chính mình mà giết người không từ thủ đoạn nào."

Chương 367: Chân tướng năm đó

Hung thủ giết chết người đàn ông ở cửa miếu là một người khác hoàn toàn!

Những lời này của Phương Minh khiến cho Diệp Tử Du ngây ngẩn cả người, ở trong thôn này còn có hung thủ giết người khác sao?

"Ngay từ đầu khi đến cửa miếu thấy người đàn ông kia, trong lòng anh đã hơi nghi ngờ rồi, dựa theo lời của Vương Quốc Đống thì người đàn ông này không liên quan gì tới chuyện năm đó, nhưng vì cái gì cách thức tử vong lại giống trong đồng dao như đúc?"

"Bài đồng dao này rất hiển nhiên là do đứa trẻ năm đó lưu lại, mục đích đúng là vì để cho những thôn dân đã ra tay năm đó sống trong sợ hãi, hơn nữa từ cách thức tử vong của ông lão nhà họ Trương cũng có thể thấy được một điểm, người hung thủ này là muốn phục chế thủ đoạn năm đó đám kia thôn dân kia đã giết chết đứa trẻ, cho nên tuyệt đối không thể nào dùng thủ đoạn này lên người một người không có liên quan gì."

Nghe Phương Minh phân tích, trên mặt Diệp Tử Du lộ ra vẻ bừng tỉnh, dựa theo tư tưởng của người một lòng báo thù đến nói, đúng là không thể dùng loại thủ đoạn này để giết chết một kẻ không quen biết, dù cho người đàn ông ở cửa miếu này vô tình nhìn thấy cảnh hắn giết người, thì cùng lắm là hắn ta giết người diệt khẩu mà thôi.

"Cho nên lúc đó anh liền hoài nghi, liệu có phải ở trên đảo này

vẫn tồn tại một hung thủ khác, chính là tên hung thủ này giết chết người đàn ông ở cửa miếu, sau đó vì muốn giá họa tội danh này cho người khác, hoặc là vì mục đích nào đó, mới khiến cách thức tử vong của người này giống hệt trong bài đồng dao."

"Cho tới sau này lúc tôi đến tòa thành đó gặp được ông, rồi những lời nói của ông khiến tôi lâm vào tự hỏi, sau đó lại thêm Tử Du nói cho tôi biết Vương Quốc Đống cùng Nhàn Vân đạo trưởng kia có quen biết, tôi càng thêm xác định phán đoán này."

Phương Minh nhìn ông lão, mà Diệp Tử Du thì nhìn về phía Phương Minh cùng ông lão, cô thật không ngờ Phương Minh cùng ông lão lại gặp nhau bên trong tòa thành trong sương mù.

"Tôi một mực suy đoán hung thủ thứ hai là ai, tuy rằng trong lòng của tôi đã có đối tượng hoài nghi, nhưng không có chứng cứ, chẳng qua ngay khi tôi nhìn thấy nội dung trên bức tranh thứ hai, cuối cùng thì tôi cũng đã rõ ràng, kẻ giết người đàn ông ở cửa miếu chính là vị Nhàn Vân đạo trưởng kia."

Lúc ông lão mặt sẹo nghe thấy Phương Minh nói đến đây, tròng mắt co rút lại một chút, mà khuôn mặt Diệp Tử Du thì hiện lên vẻ khiếp sợ, không rõ Phương Minh tại sao lại hoài nghi đến trên đầu vị Nhàn Vân đạo trưởng kia.

"Tử Du, lúc trước anh cũng đã nói qua, nội dung trên bức tranh này cũng không phải do ông ta biết trước, mà một màn trong bức vẽ đã xảy ra trước cả khi nạn dân bị thiêu cháy. Em còn nhớ rõ những lời trước đây Vương Quốc Đống nói không, lúc đó đám nạn dân kia cùng bị nhiễm ôn dịch."

Phương Minh thấy Diệp Tử Du khó hiểu liền mở miệng nói, Diệp Tử Du gật đầu, chính là bởi vì đám nạn dân bị nhiễm ôn dịch, cho nên thôn dân mới có thể phòng hỏa thiêu chết những nạn dân này, bằng không mà nói, cho dù song phương có cừu hận lớn hơn nữa, các thôn dân cũng sẽ không làm chuyện điên cuồng đến như

thế.

"Đúng vậy nha, ở thời đại kia có ôn dịch cũng là chuyện rất bình thường, nhưng nếu như ôn dịch này là do con người gây ra thì sao? Có người muốn cho nạn dân nhiễm ôn dịch, sau đó mượn tay thôn dây thiêu chết những nạn dân này."

Nghe được lời của Phương Minh, con ngươi Diệp Tử Du sáng ngời: “Phương Minh, ý anh là nói nội dung trên bức tranh thứ hai chính là vị đạo sĩ kia cho những nạn dân này uống nước có độc, cho nên những nạn dân này mới bị nhiễm ôn dịch."

Diệp Tử Du dù sao cũng là người thông minh thanh khiết, lời nói của Phương Minh cộng thêm nội dung của những bức tranh kia, khiến cho cô hiểu rõ ý của Phương Minh.

"Không sai, này từ đầu tới đuôi đây đều là một cái bẫy, đạo sĩ trong bức tranh trên kia dụ dỗ nạn dân uống nước có độc mới bị nhiễm ôn dịch, sau đó lại để cho thôn dân đốt chết nạn dân, cuối cùng hắn lại nghĩ kế cho các thôn dân xây dựng cái tòa thành này, có thể nói, thảm kịch năm đó chính là do một tay đạo sĩ kia bày kế."

"Mà hết thảy những chuyện này ông cũng biết đi." Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía ông lão mặt sẹo: “Tranh này chính là do ông vẽ."

"Không sai, tôi cũng biết."

Ông lão lần thứ hai thừa nhận, Diệp Tử Du hơi kinh ngạc: “Năm đó ông chỉ là một đứa bé, vấn đề này ngay cả những thôn dân kia cũng không biết, sao ông có thể biết được?"

"Đáp án ngay trên bức họa thứ ba."

Phương Minh thay mặt ông lão trả lời, vừa rồi Diệp Tử Du bị ông lão dọa sợ nên chưa kịp xem đến nội dung trên bức họa thứ

ba, thế nhưng Phương Minh thì đã nhìn rõ rõ ràng ràng.

Ở trên bức họa thứ ba có một nam một nữ, nam mặc đạo bào, mà nữ thì ôm một đứa bé nhìn bóng lưng của người đàn ông, trên mặt tràn đầy nước mắt.

"Nếu như tôi đoán không lầm mà nói, năm đó Hà quả phụ cùng vị đạo sĩ kia chính là tình lữ, mà ông chính là con trai của vị đạo sĩ kia."

Khi Phương Minh nói lời này, ánh mắt nhìn chòng chọc vào ông lão, mà nghe thấy những lời đó, trên mặt ông lão nổi đầy gân xanh, kéo theo cả khuôn mặt đều run rẩy kích động, ngay cả vết sẹo kia đều trướng thành màu đỏ thẫm.

Đây là biểu hiện khi kích động cực độ!

"Quả nhiên là như vậy."

Trong lòng Phương Minh khe khẽ thở dài, xem ra cái suy đoán trong lòng của cậu chính là thật sự, từ phản ứng của ông lão đã có thể xác nhận.

"Phương Minh, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Tử Du phát hiện dựa vào trí tuệ của một sinh viên tài giỏi ở đại học Thủy Mộc như cô đột nhiên cũng có chút không đủ dùng rồi, không ngờ Hà quả phụ dĩ nhiên là tình lữ của vị đạo sĩ năm đó, hơn nữa lại còn có đứa bé, mối quan hệ này không khỏi cũng quá phức tạp đi.

"Tử Du, nếu như phải cẩn thận nhắc tới..."

Đinh linh linh.

Ngay khi Phương Minh chuẩn bị giải thích cặn kẽ tình huống cho Diệp Tử Du, điện thoại trên tay của Diệp Tử Du đổ chuông.

"Là điện thoại của Trương Diễm."

Diệp Tử Du liếc nhìn dãy số rồi nói với Phương Minh một câu, sau đó mới nhấn nút trả lời.

"Tử Du, bên này đã xảy ra chuyện, những thôn dân kia như mê muội rồi vậy, cầm xẻng sắt rồi cầm cuốc, dưới sự dẫn dắt của Vương Quốc Đống cùng đạo sĩ kia đi về phía tòa thành sau núi."

Giọng nói của Trương Diễm rất gấp, mà nghe được lời nói của Trương Diễm, sắc mặt của Phương Minh cùng ông lão đồng thời biến đổi một chút, bởi vì chỉ có hai người bọn họ biết tòa thành kia có ý nghĩa thế nào.

"Thì ra đây mới là mục đích của bọn hắn, đi, lập tức chạy tới tòa thành bên kia."

Không kịp cùng Diệp Tử Du giải thích chuyện xảy ra năm đó, Phương Minh lôi kéo Diệp Tử Du chạy về phía sau núi, ông lão mặt sẹo thì ngây ra tại chỗ, trên mặt có vẻ phức tạp, dường như còn đang xoắn xuýt điều gì, hồi lâu sau mới đuổi kịp bóng lưng của Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

...

Phía sau núi.

Toàn bộ thôn dân đều vác cuốc cùng xẻng sắt, nguyên một đám vẻ mặt dại ra đi về phía sau núi, mà đoàn người Lăng Dao cũng ở trong đám người.

Lăng Dao cùng Trương Diễm các cô ở giữa đoàn người, đám người Trương Diễm cùng Trần Trạch vẻ mặt dại ra, trong số mọi người chỉ có vẻ mặt Lăng Dao là thoáng bình thường, đảo mắt chú ý đến tình huống chung quanh.

"Nhàn Vân, lúc này nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa."

Trong đám người, Vương Quốc Đống cùng Nhàn Vân đạo trưởng hai người đi ở một bên, đắc ý nhìn vẻ mặt chết lặng của những thôn dân đang đi về phía sau núi.

"Đừng quên, trong thôn còn có ba người đấy, một đôi tình lữ còn có lão già kia."

"Hai người trẻ tuổi kia không cần để ý, đợi đến lúc giải quyết xong chuyện bên này lại đi tìm bọn hắn, về phần lão bất tử kia, hừ, tôi đã sớm nhìn ông ta không thuận mắt rồi, nếu như không phải người trong thôn bảo vệ ông ta, tôi đã sớm giết chết ông ta."

Trên mặt Vương Quốc Đống mang theo vẻ âm lãnh vừa đi vừa nói chuyện với Nhàn Vân đạo trưởng, khi đi đến bên cạnh Lăng Dao Lăng Dao lập tức thay đổi ánh mắt, trở nên dại ra như đám người Trương Diễm đang đứng bên cạnh.

Mấy trăm thôn dân không bao lâu liền đã đi tới phía sau núi, đi tới trước mặt đám sương mù dày đặc, Vương Quốc Đống nhìn Nhàn Vân đạo trưởng một cái, Nhàn Vân đạo trưởng móc ra một mặt cờ xí từ trong ống tay áo ở tay phải, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

"Bắt đầu!"

Theo mặt cờ trong tay Nhàn Vân đạo trưởng lay động, sương mù dày đặc kia dần dần tiêu tán, lộ ra hình dáng mặt đất.

Đã không có sương mù dày đặc, thôn dân tiến lên rất nhanh, không bao lâu liền đã đi tới bên dưới tòa thành kia. Tường thành cao cỡ 10m, bên cạnh có một cửa sắt rộng cỡ 2m đang khép chặt, mà ở trên cửa thành có treo một chiếc gương cùng một tấm bùa chú.

"Năm đó chúng ta đã bị ngăn cản ở nơi này, những năm gần đây tôi một mực nghiên cứu phải làm sao mới có thể mở tòa thành

mà sư phụ tôi đã lưu lại này, cuối cùng thì năm nay cũng có đột phá."

Vẻ mặt của Nhàn Vân đạo trưởng hơi có chút kích động, mà Lăng Dao trong đám người thì yên lặng nghe đoạn đối thoại của hai người.

"Đúng vậy, lần trước đã chết bảy người, nếu như không nhờ tôi cơ trí thì đã bị các thôn dân phát hiện ra, lúc này đây tuyệt đối không thể sai lầm."

"Yên tâm đi, tôi đã hiểu được huyền bí trong trận pháp mà sư phụ tôi để lại, trận pháp này lúc được xây lên, thi cốt của nạn dân kia chính là công cụ để bày binh bố trận, lúc đó nạn dân là có 268 người, còn lần này ở đây vừa vặn có 270 người, cũng đủ để phá vỡ cửa thành này rồi."

Trên mặt Nhàn Vân đạo trưởng có vẻ tự tin, đặt balo trên người xuống, từ bên trong móc ra hơn mười mặt cờ xí, trực tiếp đâm trên mặt đất.

"Thiên quân xá mệnh, tung đậu thành Binh!"

Nhàn Vân đạo trưởng ngồi xếp bằng ở trước những lá cờ này, đồng thời tay áo vung lên, từng khỏa đậu tương từ trong tay áo của hắn ném ra, rơi vào giữa những lá cờ.

"Ra khỏi hàng!"

Ngón tay của Nhàn Vân đạo trưởng chỉ hướng một mặt cờ màu vàng, cờ xí chuyển động, một nhóm thôn dân đi ra, bắt đầu đi về một góc của tòa thành.

"Phía trái!"

Một mặt cờ khác chuyển động, lại có một nhóm thôn dân đi về phía một góc khác của tòa thành, đến cuối cùng, những thôn dân

này phân biệt đứng ở bốn góc của tòa thành.

Sau khi các thôn dân đứng vào vị trí, Nhàn Vân đạo trưởng lại đi về phía dưới cửa thành, ánh mắt dừng ở tấm bùa kia, trên mặt có vẻ đắc ý.

"Sư phụ à, người cho là thiết kế của người đã thiên y vô phùng rồi sao? Chỉ là người quá coi thường đồ đệ của người rồi, vậy mà lại quên hủy diệt dấu vết, thật không ngờ tôi có thể tìm thấy ghi chép về trận pháp này ở một hóc hẻo lánh đi."

Sau một lúc lẩm bẩm, Nhàn Vân đạo trưởng nắm chặt tấm bùa màu đỏ trong tay, sau một khắc, trực tiếp dính tấm bùa lên cửa sắt.

Oanh!

Ngay khoảnh khắc khi tấm bùa màu đỏ dính lên cửa sắt, một cơn gió lớn đột nhiên nổi lên, cùng lúc đó tấm gương trên cửa thành bắt đầu bắn ngược ra hào quang óng ánh, ánh sáng như kiếm bắn về phía Nhàn Vân đạo trưởng.

Xíu, xíu, xíu!

Nhàn Vân đạo trưởng vội vã lui về phía sau, mà trên mặt đất nơi lúc nãy hắn ta đứng đã xuất hiện vết rạn chằng chịt, những vết rạn đó đều là do ánh sáng từ tấm gương phản chiếu mà thành.

Chương 368: Long tinh

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cùng lúc đó tấm bùa trên cửa cũng là bắt đầu phát sáng, trong khoảnh khắc lá bùa phát sáng, lá bùa màu đỏ trên cửa sắt bắt đầu phiêu động, đồng thời cháy rừng rực.

Thấy một màn như vậy, biểu hiện của Nhàn Vân đạo trưởng trở nên nghiêm túc, lần nữa tiến tới cờ xí trước mặt, hai tay bấm bấm niệm thần chú,"Dĩ Ngô chi lệnh, động!"

Theo lệnh của Nhàn Vân đạo trưởng, những thôn dân này giơ cuốc và xẻng sắt trên tay lên quơ xuống phía dưới, động tác chỉnh tề, giống như là trải qua huấn luyện rồi.

Mấy phút sau, toàn bộ xung quanh pháo đài bị những thôn dân này đào một cái rãnh sâu hơn một thước, mà giờ khắc này Vương Quốc Đống cũng không có nhàn rỗi, trong tay của hắn mang theo một cái thùng gỗ phong ấn đất vàng.

Đi tới rảnh đất mà những thôn dân này đào lên, Vương Quốc Đống đem thùng phong ấn đất vàng gõ bể, một mùi vị đặc biệt từ trong thùng gỗ truyền ra, Nhàn Vân đạo trưởng nhìn về phía thùng gỗ trong tag Vương Quốc Đống, trong ánh mắt có vẻ nôn nóng, bất quá rất nhanh liềm biết mất.

Vương Quốc Đống hướng miệng thùng gỗ về phía rãnh đất,

một chất lỏng màu đen ồ ồ chảy ra, chảy vào bên trong rãnh, theo đường rãnh di chuyển, cuối cùng, toàn bộ rãnh đều tràn đầy chất lỏng màu đen này.

"Xong rồi."

Sau khi Làm xong hết thảy , Vương Quốc Đống quay sang Nhàn Vân đạo trưởng giơ tay ra hiệu d muốn nói mọn chuyện đã đâu vào đấy. Nhàn Vân đạo trưởng gật đầu, chân phải trùng điệp giẫm một cái, trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ.

Phừng!

Không lâu sau, lá bùa màu đỏ trên cửa sắt đột nhiên hóa thành một đám lửa, mà ngọn lửa này bắt đầu khuếch tán, cuối cùng rãnh đất cũn bị ngọn lửa cắn nuốt, giống như một con rồng lửa, vây trọn pháo đài lại

"Xong rồi, trận pháp này rốt cục cũng bị phá."

Nhàn Vân đạo trưởng đột nhiên cất tiếng cười to, vì cảnh trước mât, hắn hao phí biết bao năm tâm huyết, hiện tại rốt cục đại công cáo thành, làm sao có thể không kích động.

"Cho dù ngươi mở ra trận pháp thì có ích lợi gì?"

Nhưng mà đúng vào lúc này, thanh âm của Phương Minh vang lên, hắn cùng Diệp Tử Du còn có một lapx già xuất hiện sau lưng Nhàn Vân đạo trưởng.

Nhàn Vân đạo trưởng quay lại, nhìn ấy đám người Phương Minh, trên mặt không có vẻ gì kinh ngạc, ngược lại còn cười lạnh nói:"Ta đang nghĩ giải quyết xong chuyện ở đây sẽ đi tìm các ngươi, vậy mà các ngươi đã tự mình đưa tới cửa đỡ cho ta đi tìm."

"Phương Minh, Đường Diễm bọn họ sao vậy?"

Diệp Tử Du quan tâm đến đám người Đường Diễm hơn, bởi vì cô phát hiện đám người Đường Diễm đang ngây dại ứng đó.

Mấu chốt nhất là nhìn thấy bọn họ đến vẫn hờ hững như vậy, chỉ ngơ ngác đứng trước đám lửa.

"Tinh thần Bị khống chế rồi."

Phương Minh liếc mắt liền nhìn thấu những thôn dân này còn có Đường Diễm đang bị khống chế tinh thần, chỉ nghe Nhàn Vân đạo trưởng ra lệnh.

"Mặc dù có chút bất ngờ, vào lúc này lại vẫn có thể gặp được một vị đồng nghiệp, bất quá chàng tri trẻ này, ngươi mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng nói thật, trên đảo này nước đục ngươi không nên đến làm gì."

Nhàn Vân đạo trưởng vẻ mặt đáng tiếc lắc đầu, mà Vương Quốc Đống bên cạnh lúc này cũng mở miệng,"Đúng vậy, xem ra con ta thích hai người như vậy, nếu như mọi người lúc đó có xích mích, ta cũng không muốn động thủ với các ngươi."

Nghe Nhàn Vân đạo trưởng và Vương Quốc Đống nói, Phương Minh nở nụ cười gằn, ánh mắt nhìn về phía Vương Quốc Đống,"Là một thôn trưởng được người trong thôn yêu mến, nếu để cho những thôn dân này biết, thôn trưởng của bọn họ ngay từ đầu đã tính toán lợi dụng bọn họ không biết biết là họ sẽ cảm nhận như thế nào."

Vương Quốc Đống sắc mặt trở nên có chút xam xịt, hừ lạnh một tiếng:"Ngươi biết cái gì, vương gia của ta vì hòn đảo này bỏ ra nhiều như vậy, hiện tại thu hồi lợi nhuânn cũng là chuyện nên làm, hơn nữa người trên đảo này chết hết cũng chưa đền hết tội."

"Chỉ nói vậy thôi, ta đối với đảo này đều rất tò mò, không biết mọi người có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta không, ngươi muốn

có được cái gì, còn ngươi lại muốn có được cái gì?"

"Còn có năm đó sư phụ ngươi tại sao phải đẩy những nạn dân này dính vào ôn dịch, lại vì sao phải bắt thôn dân hỏa thiêu nạn dân, xây dựng pháo đài này là nhằm mục đích gì?"

Đây là ba mối nghi hoặc của Phương Minh, nghe Phương Minh nói, Nhàn Vân đạo trưởng và Vương Quốc Đống nhìn nhau cười, hai người đã nắm chắc phần thắng, cũng không cần giấu giếm nữa.

"Ta là người rất thích thỏa mãn nguyện vọng của người khác, nhất là nguyện vọng của người sắp chết, ngươi đã tò mò như vâyn, ta đây sẽ nói cho ngươi biết đáp án."

Nhàn Vân đạo trưởng nhìn về phía pháo đài, lúc này lá bùa trên cửa đã bắt đầu biến hóa, ngay cả mặt trên gương cũng xuất hiện vết rách, lại còn không ngừng tăng lên.

"Trong thời gian ngắn như vậy ngươi có thể điều tra ra nhiều tin tức như vậy coi như là khó khăn cho ngươi rồi, còn như ngươi nói sư phụ ta năm đó vì sao phải thiết kế bắt nạn dân dính vào ôn dịch, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể mượn những tay những thôn dân kia giết chết những nạn dân này, cũng mới có thể lừa dối những thôn dân này xây lên pháo đài này.

"Sư phụ ta làm hết thảy những chuyện này cũng là vì pháo đài này, bởi vì dựa theo sư phụ ta nói, đảo Sùng Dương có vị trí rất đặc biệt, nơi đây nằm ở vị trí đầu của long mạch, hơn nữa quan trọng nhất là trước mặt đảo Sùng Dương chính là biển lớn, đầu rồng chính là từ nơi này chảy vào biển lớn, cho nên hắn muốn xây dựng một tòa pháo đài để ngăn long mạch lại, đem long mạch cho chặn ở chỗ này."

"Chặn đứng long mạch khí độ, sau đó làm cho long mạch khí độ tụ lại ở bên trong pháo đài, chỉ cần sau sáu mươi năm, đúng

một vòng luân hôg, long mạch khí độ sẽ thay đổi phương hướng, bất quá sau khi long mạch thay đổi phương hướng, ở chỗ này sẽ giữ lại long tinh tinh hoa nhất, đó là trong trời đất năng lượng tinh khiết nhất trong trời đất, đối với bất kỳ người tu luyện nào mà nói đều là chí bảo."

Nhàn Vân đạo trưởng ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết, long tinh, trong tu luyện giới là bảo vật vô giá, cho dù là thế lực lớn cũng không có, hơn nữa cho dù có cũng sẽ không dễ dàng sử dụng, trên thị trường càng không thể xuất hiện.

Nguyên nhân rất đơn giản, long tinh có thể dùng để đột phá cảnh giới, nhất là đối với địa cấp cường giả mà nói, đến tầng này mỗi một lần đột phá một cảnh giới đều cực kỳ gian nan, mà nếu có long tinh, chỉ cần là địa cấp cảnh giới đều có thể thuận lợi đột phá đến tầng tiếp theo.

Đây mới là chỗ trân quý của long tinh, cũng chính bởi vì sự trân quý ấy rất nhiều thế lực lớn cho dù có cũng sẽ không dễ dàng sử dụng, mà là đến khi có người đạt tới cảnh giới địa cấp đỉnh phong, có cơ hội đột phá đến thiên cấp mới sử dụng.

Mà sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng mặc dù không đạt tơi đỉnh phong nhưng cũng là địa cấp tầng sáu rồi, hắn đây là chuẩn bị trước cho mình. Dĩ nhiên, cũng không nhất định đợi đến khi đột phá thiên cấp mới sử dụng, đối với rất nhiều tu luyện giả mà nói, địa cấp cảnh giới có thể thăng một tầng là đã rất thỏa mãn rồi.

Phương Minh thu hồi ánh mắt lại, hắn đương nhiên nghe nói qua long tinh, long tinh làlong mạch khí độ ngưng tụ mà thành, mà long tinh muốn hình thành không phảo chỉ có chỉ là long mạch khí độ là đủ.

Long mạch, mặc dù phần lớn đều là cố định, nhưng trong một vài sách phong thuỷ cũng có một loại thuyết pháp, là 60 năm một lần, cũng có thể nói nếu như một long mạch vận hành không

nhanh, sáu mười năm sau sẽ thay đổi phương hướng.

Vua chua thổ xứa ngự dụng những thầy phong thủy phụng mệnh đi phá hư long mạch, cũng không phải thật sự là đem long mạch hủy diệt, mà là hủy hoại hoàn cảnh sinh tồn của long mạch bởi vì chỉ khi phá hư hoàn cảnh sinh tồn của long mạch, long mạch sẽ thay đổi phương hướng đi đến nơi khác, phong thuỷ tự nhiên cũng bị phá hết.

Hơn nữa long mạch còn có một đặc điểm rất quan trọng, đó chính là muốn tạo ra chân long chi tử, tối thiểu cũng là cần trăm năm, một cái long mạch chuyển sang nô khá, đối với người dân nơi đó mà nói đương nhiên là chuyện tốt, nhưng để sinh ra chân long chi tử thì còn cần thời gian lắng đọng.

Những thầy phong thủy ngự dụng nàysở dĩ không hủy long mạch, đó là bởi vì hủy diệt long mạch là đi ngược lại ý trời, sợ chính mình lọt vào báo ứng, hơn nữa long mạch dù sao cũng là cực kỳ trân quý và thưa thớt, hủy bỏ thật sự là quá đáng tiếc.

Đương nhiên, trên đời này là rất công bằng, khi một cái long mạch rời đi sẽ để lại long tinh cực kỳ trân quý còn như long tinh này nhiều hay ít còn phụ thục vào quy mô của long mạch.

Đảo Sùng Dương là một cái thủy mạch chi Long, mặc dù không tính là long mạch lớn, nhưng chi Long cũng là rồng, chỉ cần là long mạch đều sẽ có long tinh xuất hiện.

"Khiến một long mạch thay đổi phương hướng không phải là một chuyện dễ dàng, sư phụ ta không phải chuyên môn nghiên cứu phong thủy, cũng sẽ không bố trí Phong thủy trận, cho nên, ông ấy chỉ có thể lợi dụng áp thắng chi thuật."

Nghe Nhàn Vân đạo trưởng nhắc đến áp thắng chi thuật, co ngươi Phương Minh co rút lại một chút, áp thắng chi thuật ở trong phong thủy rất thịnh hành, nhất là dùng để phá hư phương diện

phong thủy, thường thấy nhất chính là lợi dụng một ít tà vật, tỷ như thi thể động vật, hoặc là đóng đinh sắt lên mộ phần của người ta.

Dĩ nhiên, phá hư long mạch không dễ dàng, áp thắng vật cũng không phải thứ bình thường, sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng lại không muốn gây quá nhiều chú ý, cuối cùng chỉ nghĩ ra phương pháp đầu độc nạn dân vô cùng độc ác.

Những nạn dân sau khi trúng độc bị thôn dân đốt chết, mang theo vô tận oán khí, mà nguồn oán khí đúng là có thể dùng để giữ lại long mạch khí độ, mặt khác cái trong pháo đài cũng ngầm bố trí phong thủy, có thể bảo đảm oán khí không tiêu tan hơn nữa càng ngày càng đậm.

Vì có thể làm cho các thôn dân bảo vệ bí mật này, sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng đem toàn thôn thôn dân dìm xuống nước, mà những thôn dân này bởi vì sợ bại lộ chân tướng, cũng bắt đầu giả tạo lời nói dối cho đời kế tiếp.

Sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng nói với các thôn dân, chỉ cần một trăm năm, oán khí của nạn dân trong pháo đài này sẽ tiêu tán đi, đến lúc đó có thể dỡ pháo đài xuống, nhưng mà những thôn dân này cũng không biết là, đợi đến lúc đó sư phu của Nhàn Vân đạo trưởng sớm đã đem long tinh bên trong đi rồi.

Nhưng mà, có đôi khi kế hoạch cho dù tốt đến mấy cũng có những chuyện không lường trước được, sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng cũng không ngờ là, còn chưa có đợi hắn lấy được long tinh, hắn đã bị kẻ thù của mình chém giết.

Sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng chết rồi, mà Nhàn Vân đạo trưởng làm làm đồ đệ cũng hiểu được kế hoạch của sư phụ mình, nếu như sư phụ hắn ở đây hắn tự nhiên là không dám có tâm tư riêng nhưng bây giờ sư phụ hắn chết rồi, hắn tự nhiên là có ý đồ với long tinh.

Bất quá Nhàn Vân đạo trưởng không có nghĩ tới là, sư phụ hắn vì phòng ngừa người ngoài đột nhập, toàn bộ pháo đài đều thiết trí trận pháp bảo vệ chính là chỗ trận pháp làm cho hắn lần trước suýt chút nữa ngã xuống , cho tới sau này từ bên trong gian phòng của sư phụ hắn tìm được một cái ám cách, bên trong ghi chép lại trận pháp, lúc này mới có phương pháp phá giải.

Toàn bộ tòa thành là bị thiên la oán khí trận trong kỳ môn độn giáp bao vây lấy, cái gọi là thiên la oán khí trận, chính là đem oán khí hóa thành kiếm khí đả thương người, nếu có người tới gần cổng pháo đài sẽ tự động khởi động, chém giết người đó.

Nếu muốn phá giải trận này chỉ có hai biện pháp, một mạnh mẽ phá giải, nhưng cái này tối thiểu cần người muốn phá trận có thực lực cường đại, dù rất muốn nhưng Nhàn Vân đạo trưởng cũng không có được thực lực này.

Biện pháp thứ hai chính là áp thắng chi thuật, Vương Quốc Đống từ trong thùng gỗ đổ ra dòng máu màu đen không phải thứ gì khác ngoài trân châu đen mài thành bụi phấn sau đó điều phối xuất ra, hơn nữa tất cả đều là trân châu đại, là Vương Quốc Đống và Nhàn Vân đạo trưởng dùng hết tiền tiết kiệm mới có được.

Ngoài cái đó ra chính là những thôn dân này, năm đó chết hơn hai trăm nạn dân, mà ở trong đó cũng là có hơn hai trăm thôn dân, những thôn dân này đều là con cháu của những thôn dân ngày đó, mà đối với nạn dân bị đầu độc chết mà nói, đây chính là con cháu của kẻ thù của bọn họ.

Cho nên khi oán khí của nạn dân bên trong pháo đài này cảm nhận được tồn tại củ hôn dân sẽ trở nên cực kỳ không ổn định, thậm chí sẽ đột phá trận pháp khống chế, nhiễu loạn quá trình vận hành của trận pháp.

Đối với thiên la oán khí trận mà nói, nếu như không thể thao túng oán khí, trận pháp này cũng không còn tác dụng gì nữa, cái

này và một phát súng không có đạn cũng giống nhau, sẽ không có bất kỳ lực uy hiếp và thương tổn nào.

Nước Trân châu đen có tác dụng là phá hư căn cơ của trận pháp, còn thôn dân xuất hiện sẽ phá hư uy lực của trận pháp vì trân châu đen tự nhiên trân là tuyệt linh thể, giống như người thường nói chính là vật cách điện, không giống nhau ở x chính là một thứ là thiên địa linh khí, một thứ là điện.

Từ chỗ Nhàn Vân đạo trưởng, Phương Minh đã biết câu trả lời mong muốn rồi, ánh mắt nhìn về phía Vương Quốc Đống, đối với lai lịch Vương gia hắn vẫn không rõ ràng lắm.

"Năm đó, sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng lên đảo, cha ta liền nhận ra hắn, bởi vì cha ta trước đây cũng đã gặp qua sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng."

Đến lúc này, Vương Quốc Đống cũng không giấu giếm, nói ra chân tướng năm đó.

Năm đó khi sư phụ của Nhàn Vân đạo trưởng Khưu Thần Tử xuất hiện ở trên đảo, nói cho thôn dân là hắn lần đầu tiên tới đảo này, nhưng cha của Vương Quốc Đống lại nhận ra Khưu Thần Tử, bởi vì hắn đã từng gặp qua Khưu Thần Tử, mặc dù chỉ là đứng từ xa và chỉ gặp mặt một lần, nhưng hắn cảm giác mình không có nhìn lầm.

Khi cha của Vương Quốc Đống nhìn thấy Khưu Thần Tử ở bên ngoài, lúc đó hắn cùng mấy người bạn rời đảo vào thành mua vài món đồ, kết quả ngay lúc đó đụng phải Hà quả phụ cùng thôn, lúc đó cha Vương Quốc Đống nhìn thấy Hà quả phụ và một vị đạo sĩ trẻ đi cùng nhau, hai người còn rất thân mật.

Cho nên, khi mới gặp lại Khưu Thần Tử,cha của Vương Quốc Đống rất kinh ngạc, hơn nữa Khưu Thần Tử sau khi lên đảo lại không đi tìm Hà quả phụ, tò mò, cha của Vương Quốc Đống quyết

định đi tìm Hà quả phụ.

Khi cha của Vương Quốc Đống tới nhà của Hà quả phụ, phát hiện Hà quả phụ khóe mắt đỏ bừng đúng là mới vừa khóc, mà sau khi cha của Vương Quốc Đống ép hỏi, Hà quả phụ rốt cục nói ra chân tướng.

"Mọi người cho là tại sao góa phụ muốn thu dưỡng những đứa bé này? Chẳng lẽ là bà ấy thiện tâm quá độ sao? Sai rồi, bà ấy biết hành vi phạm tội của người đàn ông của mình, bà ấy là muốn chuộc tội, nhưng cuối cùng, bảy đứa bé vẫn phải chết, nhưng lại trả giá bằng con của mình, thật là cực kỳ buồn cười."

Vương Quốc Đống nhe răng cười, Phương Minh nhướng mày, sau một khắc ánh mắt mang theo sự lạnh lùng nhìn về phía Vương Quốc Đống,"Cho nên, trước đây những thôn dân kia sở dĩ ở bãi biển phát hiện con của nạn dân, là bởi vì ngươi cha ngươi âm thầm an bài."

"Không sai."

Vương Quốc Đống trực tiếp thừa nhận.

Phương Minh không có hỏi nữa, hết thảy câu đố đều đã có câu trả lời, Hà quả phụ bởi vì áy này mà thu dưỡng bảy đứa trẻ, cha của Vương Quốc Đống từ chỗ Hà quả phụ đã biết mục đích sau đó của Khưu Thần Tử, động tà niệm, cũng muốn long tinh bên trong pháo đài, tuy hắn không biết tác dụng của long tinh, thế nhưng hắn từ chỗ Hà quả phụ biết rằng, long tinh là vô giá.

Chỉ cần lấy được bảo vật bên trong, Vương gia bọn họ có thể giàu có, có thể rời khỏi đảo này, lên bờ sinh sống, làm người giàu có.

Vì mục đích này, cha của Vương Quốc Đống một mực trù tính, bất quá đáng tiếc là hắn không có chờ được ngày này, cho nên đem

mọi thứ nói lại cho Vương Quốc Đống.

Mấy năm trước, khi Nhàn Vân lên đảo Vương Quốc Đống đã là thôn trưởng cùng với Nhàn Vân đạt thành hiệp nghị, đó chính là cùng hợp tác mở pháo đài này ra, đồ vật bên trong chia mỗi người phân nửa.

Nhàn Vân cần Vương Quốc Đống đi lừa dối thôn dân, mà Vương Quốc Đống cần Nhàn Vân phá giải trận pháp bao vệ pháo đài, có thể nói hai người là ăn nhịp với nhau, thời gian mấy năm qua hai bên liền một mực hành động, mãi đến khi gần đây mới phát giác được thời cơ chín muồi.

"Ta biết ngươi chính là đứa bé mất tích năm đó, mặc dù không biết ngươi vì sao có thể mở miệng nói chuyện, nhưng những năm gần đây ngươi làm chuyện mờ ám gì ta đều biết, sở dĩ không đả động ngươi, bất quá là giữ lại ngươi để đe dọa những thôn dân kia, chỉ có sự tồn tại của ngươi, những thôn dân kia mới có thể càng thêm nghe lời của ta."

"Cho nên từ một điểm này mà nói, ta còn muốn cảm ơm ngươi, cảm ơn ngươi tạo nên đồng dao, làm cho những trong lòng thôn dân càng thêm hoang mang lo sợ, thế cho nên Vương gia ta nói cái gì bọn họ đều tin tưởng."

Vương Quốc Đống nhìn về phía lão già có vết sẹo trên mặt có vẻ đắc ý,"Bất quá bây giờ giá trị lợi dụng của ngươi đã không còn, đến khi ta vào được pháo đài rồi, đến lúc đó ngươi chính là hình nhân thế mạng."

Xã hội bây giờ, nếu như không ai đổ vỏ, thì cho dù là chiếm được long tinh, Vương Quốc Đống cũng không thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, cho nên hắn nhất định phải tìm một người đổ vỏ, mà lão già có vết sẹo chính là đối tượng thích hợp nhất.

Một người đối với các các thôn dân có huyết hải thâm thù, hạ

độc hại chết người của toàn thôn, loại chuyện như vậy không phải không làm được, mà Vương Quốc Đống bất quá là may mắn tránh thoát một kiếp, cuối cùng còn thay các thôn dân báo thù, bắt được lão già có vết sẹo.

Dĩ nhiên, khi đó lão già này cũng đã bị Nhàn Vân mê hoặc tâm trí rồi, coi như là cảnh sát thẩm vấn cũng hỏi không ra cái gì khác, cho nên hắn hoàn toàn có thể không lo ngại gì sau khi trở nên giàu có.

Trên mặt lão già không có vẻ gì là giận dữ, ngược lại trên khuôn mặt già nua còn lộ ra nụ cười,"Mọi người lại chờ cơ hội này, ta cũng vậy, chờ các ngươi đến."

Ngh lão già có vét sẹo nói Vương Quốc Đống và Nhàn Vân đồng thời sửng sốt một chút, mà Phương Minh vào lúc này cũng lên tiếng.

"Ông ấy không phải là con của nạn dân, ông ấy là con trai ruột của Khưu Thần Tử, cũng chính là con ruột của Hà quả phụ."

Chương 369: Ân oán gút mắt sẽ thành không

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phương Minh vừa thốt lên xong, sắc mặt của Nhàn Vân và Vương Quốc Đống đồng thời thay đổi, tuy là bọn họ đoán được lão già có vết sẹo này chính là đứa bé năm đó, nhưng bọn hắn cũng không nghĩ ra lão già có vết sẹo lại là con trai ruột của Khưu Thần tử và Hà quả phụ.

"Cho dù hắn là con trai của sư phụ tôi thì thế nào, sư phụ tôi đã chết, không có ai có thể ngăn cản tôi."

Một lúc sau, Nhàn Vân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía lão già có vết sẹo với ánh mắt mang theo vẻ chẳng đáng, nếu như sư phụ hắn còn sống hắn đương nhiên không dám kiêu ngạo như vậy, thế nhưng hắn đã có thể xác định sư phụ của hắn qua đời rồi cho nên không còn sợ hãi nữa.

"Ngươi đã là con trai của sư phụ ta trai vậy thì càng tốt, để ngươi thấy ta lấy được long tinh của pháo đài, nghĩ đến sư phụ ta ở cõi âm biết được, biểu tình nhất định sẽ rất đặc sắc."

Nhàn Vân đối với Khưu Thần Tử không có bao nhiêu tôn kính, bởi vì năm đó Khưu Thần Tử thu hắn làm đệ tử vốn là không có ý tốt chỉ là cần một người thay hắn làm việc mà thôi.

Nói trắng ra là, Nhàn Vân chính là một con cờ trong tay Khâu Thần Tử là Khưu Thần Tử bồi dưỡng để hoàn thành một vài nhiệm vụ, mà Nhàn Vân cũng biết điểm này, nhưng bởi thực lực của Khưu Thần Tử cho nên tuy là trong lòng có ý phản bội cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Nhưng mà ý đồ phản bội bắt đầu mọc rễ nẩy mầm trong lòng Nhàn Vân sau khi Khưu Thần Tử chết đồng thời không ngừng lớn mạnh, thế cho nên sau cùng trong lòng của hắn đối với Khưu Thần Tử lại không nửa điểm kính nể.

"Nhà Vân huynh, lá bùa trên pháo đài biến mất rồi"

Vương Quốc Đống nhìn thấy lá bùa đỏ trên cửa thành biến mất, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, thần tình của Nhàn Vân cũng hơi có chút kích động, lập tức ánh mắt nhìn về phía Phương Minh và lão già có vết sẹo"Yên tâm, ta hiện tại không muốn động thủ với các ngươi trước, muốn để các ngươi nhìn thấy sau khi ta lấy được long tinh mà sư phụ ta phí hết tâm tư trở lại quyết định vận mệnh của các ngươi, e rằng tâm tình của ta sẽ không tha chết cho các ngươi đâu.

Phương Minh cười nhạt cũng không cải cọ, chỉ thấy Vương Quốc Đống tiến lên mở cửa sắt ra, tiếng cánh cửa sắt bị khóa chặt suốt hơn 60 nắm bị đẩy ra vang lên, cuối cùng, hoàn toàn lộ ra hình dáng của pháo đài

Pháo đài không lớn, trong khoảnh khắc được mở ra chiếu vào ánh mắt của Phương Minh chính là từng hàng đất được đắp thành đài cao, những cái đài bằng bùn đó là dùng đất vàng đúc ra cao hơn một thước. Giống như một cái hồ lô đứng ở nơi đó.

"Thi hài của Những người chết kia nằm trong những cái đài bằng đất này."

Vương Quốc Đống mang trên mặt vẻ chấn động, trước đây

phụ thân của hắn nói qua, thi thể của nạn dân đều bị Khưu Thần Tử chôn ở giữa đài, Khưu Thần Tử nói cho thôn dân là, làm như vậy có thể làm cho oán khí bị phong ở giữa đài sẽ không tiết ra ngoài xúc phạm tới người trong thôn.

"Đài xây bằng đất phong ấn thi hài, oán khí không còn cách nào đi ra, chỉ biết ngấm sâu vào trong lòng đất, cuối cùng làm suy giảm long mạch, phải biết rằng đất vàng là biểu tượng của vùng đất,

Hơn nữa thứ đất vàng này cũng không đơn giản, khi trộn đất sư phụ ta đã âm thầm cho huyết long thảo vào"

Nhàn Vân nhìn thấy những đài đất, trên mặt còn mang theo vẻ khinh thường, bởi vì chỉ có hắn rõ những cái đài đất này được xây nên như thế nào.

"Huyết long thảo?"

Phương Minh nhíu mày lại, mà Diệp Tử Du bên cạnh thì có chút ngạc nhiên hỏi:"Phương Minh ca ca, huyết long thảo là thứ gì?"

"Một loại thực vật đặc biệt chuyên môn hấp thu đại địa khí, chúng ta biết vạn vâtn trên thế gian đều không thể rời bỏ sự nhu thuận của đại địa khí nhưng mà vạn vật trên thế gian cũng chỉ chịu long mạch làm dịu mà thôi, nói trắng ra là đại địa khí độ tự động đưa cho chúng ta bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, nhưng có một loại thực vật không giống như vậy, nó chủ động hấp thu đại địa khí độ trong long mạch hơn nữa còn là điên cuồng hấp thu."

Giữa trời đất tràn đầy đại địa khí độ, mà trong đó người làm ra long mạch khí độ càng người không bình thường, đối với người thường mà nói, bọn họ hưởng thụ được quà tặng của đại địa khí, mà không phải chủ động đi hấp thu đại địa khí độ.

Cho dù là tu luyện giả, cũng không thể đem đại địa khí độ hấp thu sạch sẽ, bởi vì số lượng đồ sộ của đại địa khí độ căn bản không phải một hai loại sinh linh có thể hấp thu xong.

Nếu như đem đại địa khí độ so sánh với biển cả, người thường coi như là tự mình đổ đầy nước biển, đối với biển mà nói bất quá là mất một sợi lông mà thôi.

Thế nhưng huyết long thảo không giống như vậy, huyết long thảo đặc thù ở chỗ nó có thể hấp thu đại địa khí độ vô hạn, nhưng điều mấu chốt nhất là huyết long thảo hấp thu đại địa khí cũng sẽ không mang đến cho bản thân nhiều biến hóa lớn, thậm chí không dùng được.

Đã từng có người suy đoán như vậy qua, nói huyết long thảo xuất hiện là vì duy trì thế cân bằng của trời đất, bởi vì thiên địa phân Âm Dương, nếu như đại địa khí độ vô cùng nồng nặc, đến cuối cùng sẽ đưa tới âm dương chẳng phân biệt được, cả thế giới lại không có trời mà chỉ có đất rồi.

Huyết long thảo, chính là dùng để tiêu hao đại địa khí độ, làm cho thiên địa linh khí của thế giới này bảo trì một trạng thái cân bằng, mà một gốc cây huyết long thảo thọ mệnh cũng chỉ có không đến ba năm, nhưng trong ba năm có thể hấp thu một lượng khổng lồ đại địa khí độ.

"Huyết long thảo, khiến long mạch đổ máu, đây chính là ý nghĩ của cái tên, đương nhiên cũng có người nói huyết long thảo xuất hiện, vâng quy tắc cỉa trồ đất không cho phép có kẻ quá nghịch thiên tồn tại, dù sao nếu như thiên địa linh khí của cả vùng đất đạt được một trình độ khủng bố, rất có thể đản sinh ra một vài chủng tộc cực kỳ mạnh mẽ, thật giống như Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết Tây Du Ký, ngay cả một viên tảng cũng có thể tạo ra sinh linh."

Về những miêu tả của huyết long thảo Phương Minh đều là từ

sư phụ hắn nói mà biết, mà trong Vu sư trong truyền thừa còn lại không có ghi chép về huyết long thảo, điều này nói rõ ở thời kì vu sư cũng không có loại thực vật huyết long thảo này.

"Sư phụ ta hao hết khổ cực tìm ra huyết long thảo, lại phối hợp với oán khí của nạn dân, long mạch chi linh bị oán khí cọ rửa và sau khi long mạch khí độ không ngừng bị hút đi, dĩ nhiên là sẽ không ở đợi ở chỗ này, nhất định sẽ thay đổi phương hướng rời khỏi nơi này, cùng lúc đó sẽ giữ lại long tinh."

Nhàn Vân trực tiếp đi vào pháo đài, lướt qua đài đất tiếp tục đi vào bên trong, Phương Minh cũng đang muốn đi theo vào, bất quá lào già có vết sẹo kia đột nhiên ngăn ở trước mătn Phương Minh.

"Chàng trai trẻ, nhờ ngươi chuyện được chưa?"

Lão già có vết sẹo nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh có chút bất ngờ, không biết vào lúc này tại sao lão già có vết sẹo phải nói với mình như vậy.

"Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của tôi, có thể làm được tôi sẽ cố gắng làm."

Lão già có vết sẹo gật đầu,"Nếu như có thể thì, giúp ta tìm đứa bé bị câm năm đó tên của hắn là Thiết Ngưu."

Nghe lão già có vết sẹo thỉnh cầu, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, bất quá còn không đợi hắn đáp lời, lão gìa có vết sẹo đột nhiên chạy về phía bức tường phái sau bên phải pháo đài, tay phải ấn lên bức tường bên tay trái một cái.

"Ngươi làm gì đó?"

Vương Quốc Đống phát hiện lão già có vết sẹo hành đọng kì lạ, nhưng mà đã chậm một bước, lão già nở nụ cười như được giải thoát, ánh mắt nhìn Phương Minh ở bên ngoài,"Chàng trai trẻ, hết

thảy đều nhờ cậu."

Rào rào!

Vốn dĩ cánh cửa sắt của pháo đài đang mở ra vào lúc này chợt bắt đầu tự động khép lại, mà Vương Quốc Đống và đạo sĩ Nhàn Vân vừa bước vào tòa thành không lâu sắc mặt chớp mắt thay đổi, bởi vì bọn họ không biết đây là chuyện gì, lẽ nào bên trong còn có cơ quan?

"Ta rốt cuộc là con trai của hắn, năm đó ông ấy đã từng để lại cho ta một lá thư, bên trong ghi lại cấu tạo của lâu đài này, ông ấg nói cho ta biết, nếu như ông ấy không về được, ta có thể lấy bảo vật trong thành đi, chỉ là ông ấy không biết ta đối với long tinh gì gì đó căn bản không có hứng thú, ta chỉ muốn biết người mật báo năm đó."

Đây là thanh âm cuôis cùng ma lão già có vết sẹo truyền ra, mà theo sát chính là tiếng rống giận dữ của Nhàn Vân và Vương Quốc Đống, bất quá tiếp theo đó Phương Minh không nghe được gì nữa, bởi vì bên trong pháo đài đột nhiên truyền đến từng cơn sấm và tiéng gió, ngay sau đó cả tòa pháo đài cũng bắt đầu lay động.

"Phương Minh, chuyện gì xảy ra vậy?" Diệp Tử Du giật mình nhìn tòa thành lay động, đồng thời lúc này Lăng Dao cũng không tiếp tục giả bộ nữa, lúc trước tai nghe mắt thấy bọn Phương Minh nói chuyện, lúc này vẻ mặt của cô tay đầy nghi hoặc.

"Khưu Thàn Tử để lại hậu chiêu, trận pháp bảo vệ pháo đài, bên trong pháo đài chỉ sợ cũng còn có một trận pháp, mà trận pháp này Khưu Thần Tử đã nói cho lão già, dù sao lão cũng là con hắn."

Phương Minh biểu tình trở nên rất phức tạp, hắn có thể tưởng tượng được lão già có vết sẹo đối với người phụ thân này của hắn có bao nhiêu oán hận, chính là cha của hắn vì bản thân tư lợi hại chết tính mệnh của bạn bè mình, cũng hại chết nhiều nạn dân như

vậy, ngay cả mẹ của hắn cũng vì vậy mà ép bị điên rồi biến mất.

Phương Minh có thể tưởng tượng được Khưu Thần Tử là một người vô tình cỡ nào, sợ rằng lão già có vết sẹo biết được cơ quan bên trkng pháo đài, đó là do Khưu Thần Tử xác định mình chắc chắn phải chết nên để lại, nếu một người lãnh khốc như hắn, cho dù là cốt nhục thân sinh cũng không sánh nổi long tinh quan trọng.

Oanh!

Bất quá hơn một phút đồng hồ, tường thành đột nhiên bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, Phương Minh nhíu mày lại, thấy cách tường thành không xa có rất nhiều thôn dân, đi tới chỗ Nhàn Vân đạo sĩ cắm cờ xí, hai tay bấm ấn niệm thần chú, mà theo dấu tay của hắn biến hóa, những thôn dân kia nhao nhao cách xa tòa thành, đứng thành một hàng.

Bụi đất tung bay, mấy phút sau đó mới hoàn toàn tan hết, mà Phương Minh và Diệp Tử Du còn có Lăng Dao ba người lúc này mới thấy rõ mọi chuyện bên trong pháo đài.

Một khu đất hoang tàn, đài đất nhao nhao sụp đổ, lộ ra xương trắng âm u bên trong, mà Nhab Vân và Vương Quốc Đống ngã trên đống xương trắng, trên người hai người tràn đầy vết thương, có thể nói toàn thân không có một chỗ nào lành lặn, còn lão già có vết sẹo kia mặc dù tốt hơn một chút, nhưng cũng chảy máu không ngừng.

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Tử Du và Lăng Dao không phải tu luyện giả, các cô không hiểu rõ mọi chuyện, pháo đài này làm sao lại sụp đổ, mà Phương Minh lại là thở dài một hơi, ý bảo Diệp Tử Du đứng tại chỗ không nên đi vào, còn mình thì đi vào bên trong.

"Khà khà, chàng trai trẻ, biết vết sẹo này của ta làm sao co

không, là bị ông ấy gây ra, năm đó ông ấy muốn ta trông coi pháo đài này cho ông ấy, ta không muốn, ông ấy liền để một con độc trùng chui vào trong lỗ mũi của ta, cuối cùng, cắn bể da mặt của ta chui ra."

Lão già có vét sẹo ngã trong vũng máu, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, đối với hắn mà nói, chết không đáng sợ, ngược lại chết có ý nghĩa như loại giải thoát, mấy năm nay động lực khiến hắn gắng gượng sống tiếp chỉ có hai chuyện, một chính là hủy pháo đài tràn ngập tội ác này, hai chính là tìm ra người mật báo năm đó.

Chuyện đầu tiên, cần người như Nhàn Vân tới phá giải hết phong ấn phía ngoài trận pháp, vế sau cần hắn đi điều tra, mà giờ khắc này hai mục tiêu đều đạt thành, cả đời này lại không tiếc nuối.

"Nhớ kỹ, đồng ý nhờ vả của ta..."

Lão già có vết sẹo cuối cùng nhắm hai mắt lại, mang trên mặt nụ cười, Phương Minh nhìn chằm chằm khuôn mặt của lão mấy giây sau mới thu hồi ánh mắt, ngoại trừ khe khẽ thở dài cũng không biết rõ nên nói cái gì.

Bất quá, cuối cùng, khi ánh mắt của hắn lướt qua Nhàn Vân và Vương Quốc Đống, khi nhìn về phía trong cùng của pháo đài, ánh mắt sáng ngời, trong mắt có tinh quang hiện lên.

Chương 370: Trong nhà có 2 tên trộm

Tại nơi đổ nát thê lương chỉ còn lại cát bụi, lúc này có một cây trụ đá sừng sững ở nơi đó, đây là kiếm trúc duy nhất còn lại của cả pháo đài, mà ở trên trụ đó có thêm một cái khay hình tròn.

Cái khay này hướng lên trên, tuy là không thấy trong khay có cái gì, nhưng mà thần sắc của Phương Minh vẫn có chút kích động, bởi vì hắn lúc này có thể cảm nhận được một cỗ năng lượng tinh khiết từ khay tản mát ra.

Từng bước một, càng đến gần cái khay, cảm nhận đối với cổ năng lượng này cũng càng sâu, khi cách khay còn có mười thước, tất cả lỗ chân lông trên người Phương Minh đều giản ra ra, hắn không thể khống chế chuyện này, mà thân thể hắn đang hân hoan nên tự động giản ra.

Cái này là một loại bản năng phản ứng của cơ thể người, giống như là một đứa trẻ sơ sinh tham lam gặp được bầu sữa mẹ, dựa vào bản năng hút vào dòng sữa mẹ.

Vẻn vẹn chỉ là một đoạn đường như vậy, nhưng Phương Minh lại cảm giác được thần hồn nhẹ nhàng khoan khoái, cái loại cảm giác thoải mái này không lời nào có thể diễn tả được, dù cho loại năng lượng này không thể đề thăng thực lực của hắn, không giống tinh huy lực, nhưng Phương Minh có thể xác định một chút là, loại năng lượng này nếu như bị hắn hấp thu, hiệu quả không thua gì tinh huy lực.

Trong khoảnh khắc đứng trước khay, nhìn thấy một quả cầu to bằng nắm tay tỏa ra tia năng lượng màu da cam trên khay bạc đặt

tru trụ đá, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút.

Đây chính là long tinh, bộ phận tinh hoa nhất mà long mạch khí độ ngưng tụ thành.

Long tinh, chỉ một mảnh nhỏ long tinh lớn bàng móng tay đã được xem là bảo vật vô giá của giới tu luyện thể khiến cho vô số cường giả tranh mua, mà trước mắt là một viên long tinh, Phương Minh tin rằng nếu như tin tức này để lộ ra ngoài, cho dù là những lão yêu quái quanh năm bế quan của các thế lực lớm đều sẽ đứng ngồi không yên.

Quá giá trị.

Thậm chí Phương Minh có thể xác định, cho dù là Khưu Thần Tử sợ rằng cũng không nghĩ ra long mạch này sau khi rời khỏi sẽ để lại nhiều long tinh nhưu vậy, nếu như hắn nghĩ lớn được vâyh, ước đoán trong vòng sáu mươi năm hắn sẽ không rời khỏi làng, mà ở vùi trong thôn chờ đợi long tinh kết thành.

"Bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau sao? "

Phương Minh quay đầu liếc nhìn Vương Quốc Đống và Nhàn Vân đang nằm trên mặt đất, hai người này vì đạt được long tinh, trăm phương ngàn kế lên kế hoạch nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng thật không ngờ long tinh lại rơi vào trên tay của mình.

Càng chưa nói đến Khưu Thần Tử kia, vì long tinh không tiếc hại chết mấy trăm nạn dân, ngay cả con của mình đều không buông tha, nhưng kết quả vẫn là công dã tràng.

"Bải vật của trời đất. Chỉ người có duyên mới có được. "

Trong đầu Phương Minh nhớ lại câu nói của sư phụ hắn trước đây, dựa theo lời sư phụ hắn nói, trên đời này có những bảo vật trân quý,

Không phải dựa vào thủ đoạn để tranh đoạt mà được, không có phúc phần thì cũng chỉ có thể may áo cho người khác mặc mà thôi.

Trước đây Phương Minh đã từng tò mò dò hỏi mình sư phụ, "Nếu là như vậy, mọi người cũng không nên vì một chút thiên tài địa bảo mà tranh đoạt làm gì, đợi bảo vật tự lựa chọn chủ nhân là được rồi a. "

"Không có phúc phần thì hiển nhiên là uổng phí tâm cơ, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể tự mình tạo phúc, cái gọi là có phúc chính là số mệnh, số mệnh đủ rồi, cho dù là không chủ động đi tìm, đôi khi thiên tài địa bảo cũng sẽ từ trên trời giáng xuống. "

Ngay lúc đó Phương Minh không hiểu sư phụ muốn nói gì, bất quá hiện tại trong lòng của hắn đột nhiên có chút hiểu rõ.

Bất kể là Khưu Thần Tử hay Nhàn Vân và Vương Quốc Đống, số mệnh của bọn họ đều không đủ để được long tinh thừa nhận, cuối cùng chỉ có mình chiếm được tiện nghi.

Bất quá nếu như tự mình gia tăng số mệnh, Phương Minh đến bây giờ cũng không thể tìm ra cách, thế nhưng hắn hiện tại biết

một điểm chính là, trở thành Tứ đại công tử, sẽ có trợ giúp cực lớn đối với việc tăng khí vận.

Số mệnh, đến lúc này Phương Minh càng thêm xác định số mệnh đối với tu luyện giả mà nói quan trọng đến cỡ nào rồi.

Tự tay đặt lên long tinh, một khí tức tinh khiếtxuyên thấu qua bàn tay truyền vào toàn thân, làm cho Phương Minh thoải mái suýt chút nữa lên tiếng rên rỉ, ngay cả Vu sư chi châu trong cơ thể cũng bắt đầu bắt đầu nhảy lên, mấu chốt nhất là viên thứ ba thái dương quang huy ngưng tụ ra tinh huy châu lại tăng lên vài phần trong

khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy.

"Không hổ được xưng năng lượng tinh khiết nhất thời gia . "

Phương Minh mang trên mặt vẻ cảm khái, bất quá hắn cũng không có hấp thụ nhiều lực lượng long tinh, mà cầm hộp ngọc phía dưới khau lên, long tinh long mạch khí độ ngưng tụ, muốn long mạch khí độ không tiêu tán, nhất định phải mượn hộp ngọc, vật bình thường không có cách nào phong bế long mạch khí độ.

...

Bến tàu đảo Sùng Dương.

"Thục Kỳ, tôi sẽ không tiễn mọi người, trong thôn còn có rất nhiều chuyện cần tôi đi giải quyết. "

Ở bến tàu, cảm xúc của Vương Thiên có chút trầm xuống, đối với hắn mà nói, hai ngày này dài giống như là một đời người vậy, hết thảy tất cả đều thay đổi, người cba mà hắn sùng bái lại là một ác ma vì tư lợi của bản thân mà muốn hủy diệt toàn thôn.

Hai ngày trước, Vương Quốc Đống dụ dỗ người cả thôn uống nước thuốc, nhưng Vương Thiên lại bị Vương Quốc Đống cho nhốt lại, cho nên Vương Thiên cũng biết hết chân tướng của câu chuyện.

Còn những thôn dân kia, Phương Minh đưa bọn họ về, cũng không có nói cho những thôn dân này biết chân tướng, mà nói với những thôn dân này rằng, buổi tối đó chỉ là buồn ngủ một chút mà thôi.

Pháo đài, đối với các thôn dân mà nói vẫn là một bí mật, chỉ là bí mật này hoàn toàn biến mất rồi.

"Vương Thiên, vậy sau này anh đến thủ đô chơi có thể tìm tôi tới chơi. "

Trương Thục Kỳ trên mặt có chút không đành lòng, nhưng Vương Thiên gật đầu cười, đối với một người đàn ông mà nói, gia đình xảy ra biến đổi lớn khiến hắn trong chớp mắt trưởng thành hơn, lúc này đối mặt với cô gái mà mình thầm mến trong lòng cũng đã không còn ý muốn theo đuổi nữa.

"Dựa theo phương pháp mà tôi nói, oán khí sẽ hoàn toàn tiêu tán. "

Phương Minh cũng đi tới trước mặt Vương Thiên, mà Vương thiên nhìn Phương Minh biểu tình rất phức tạp, từ mặt nào đó mà nói, Phương Minh là kẻ thù của hắn, dù sao cũng là Phương Minh phá hủy kế hoạch của cha hắn làm hại cha hắn cuối cùng phải bỏ mạng.

"Tôi chỉ hy vọng, về sau sẽ không nhìn thấy anh nữa. "

Nghe Vương Thiên nói, Phương Minh cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, vỗ vỗ bả vai của Vương Thiên rồi bước lên tàu

Tàu khởi động, bóng hình của đám người Phương Minh cách đảo Sùng Dương càng ngày càng xa, mãi đến khi khồn thể nhìn thấy hình bóng của hòn đảo nhỏ.

"Phương Minh, anh nói hôm đó tất cả chúng ta bị khống chế do trúng độc, vậy tại sao cô ấy không có chuyện gì a. "

Trên tàu, Hoa Minh Minh nhìn Lăng Dao đang hóng gió trên booang tàu, có chút nghi ngờ hỏi.

Theo ngón tay của Hoa Minh Minh, Phương Minh nhìn về phía bóng hình xinh đẹp của Lăng Dao, trong mắt cũng có vẻ suy tư.

Đêm đó, bọn Hoa Minh Minh đều uống nước thuốc Lăng Dao còn uống trước Hoa Minh Minh, nếu như Lăng Dao không uống, thì không gạt được Vương Quốc Đống và Nhàn Vân.

Có thể sau khi Lăng Dao uống nước thuốc nhưng không có bị khống chế thần trí, đây đúng là một chuyện cổ quái.

"Chẳng lẽ là cùng vật kia có quan hệ? "

Phương Minh nhẹ giọng tự nói, trong đầu của hắn đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, mà Hoa Minh Minh không có nghe rõ lời của hắn, liền vội vàng hỏi: "Anh nói vật gì vậy? "

"Không có gì, có lẽ là thể chất của cô ấy có chút không giống người thường a !. "

Về hạt giống Vu sư, Phương Minh không có ý nói cho Hoa Minh Minh, dù sao chuyện này quan hệ đến ước định của hắn cùng Lăng Phong.

...

Thuyền dừng lại ở cảng Ma Đô, Diệp Tử Du đi theo đám người Hoa Minh Minh đến chợ đồ cổ Đông Đài, bất quá Phương Minh cũng không đi theo, hắn muốn về nhà một chuyến, muốn đem long tinh đi cất.

"Chúng tôi ở chợ đồ cổ chờ anh, Phương Minh nhanh lên một chút. "

Sau khi nhìn theo đám người Diệp Tử Du lên xe, Phương Minh cũng đón một chiếc xe trở lại biệt thự, mà giờ khắc này bên trong biệt thự lão Hoàng đang nhàm chán nằm úp sấp dưới cây lớn ở trong sân hóng mát, nhìn thấy Phương Minh trở về, lập tức ngoắc cái đuôi đi tới.

Gâu gâu gâu.

Cái đầu của Lão Hoàng cứ ngửi ngửi sau mông Phương Minh tròng mắt đột nhiên nhìn chòng chọc vào trước ngực Phương Minh, đồng thời chân trước vừa nhấc, trực tiếp nằm ở trên người

Phương Minh.

"Lão Hoàng cái lỗ mũi chó này của ngươi đúng là thính a. "

Phương Minh đẩy cái đầu của lão Hoàng ra, hắn biết lão Hoàng ngửi thấy mùi long tinh cất trong ngực rồi, chỉ cần có thứ tốt, mũi của nó chưa từng bỏ sót.

Chít chít!

Bất quá cũng đúng lúc này, dưới cây lớn đột nhiên bay xuống một cái bóng, nhanh chóng hướng phía ngực Phương Minh bay tới một cặp móng trực tiếp muốn chộp lấy áo Phương Minh để lấy đồ bên trong áo.

Bốp!

Phương Minh tự tay trực tiếp bắt được bóng đen này, trên mặt lộ ra biểu tình nghẹn lời "Tiểu Hắc, ngươi cái tên này cũng là một tên thính mũi. "

Thấy trên lão Hoàng le lưỡi chảy nước miếng trên mặt đất, rồi nhìn lại Tiểu Hắc bị mình nắm chắc trong tay vẫn liều mạng chộp tới không ngừng, Phương Minh khóe miệng co quắp một cái, than thầm hai kẻ dở hơi này khiến hắn cũng không biết nên nói cái gì.

"Đừng làm rộn, thứ này rất trân quý, ta chỉ có thể cho các ngươi mỗi người một chút, tuyệt đối không thể cho nhiều hơn được. "

"Gâu. "

"Chít chít. "

Lão Hoàng và Tiểu Hắc sau khi nghe Phương Minh nói, một con liền vội vàng gật đầu, con còn lại thì đập cánh.

"Được rồi, vào nhà rồi nói. "

Buông Tiểu Hắc ra, Phương Minh đi vào phòng khách, mới vừa dừng bước, đàu của lão Hoàng liền cụng vào lưng còn Tiểu Hắc cũng đập vào bả vai của hắn, ánh mắt nhìn chòng chọc ngực của hắn không rời đi.

"Được, ta hiện tại cho các ngươi, nếu không, không sợ trộm bên ngoài cũng sợ hai đứa các ngươi biến thành trộm."

Phương Minh đưa tay vào trong ngực, lấy ra hộp ngọc, khi hắn đem hộp ngọc mở ra lão Hoàng và Tiểu Hắc bạo động lần nữa, một con thì một lần nữa nằm ở trên người của hắn, một con bay về phía hộp ngọc.

"Tất cả yên lặng một chút cho ta."

Phương Minh vung tay phải lên trực tiếp đemTieeur Hắc đánh bay, nhìn long tinh trong hộp ngọc, cuối cùng suy nghĩ một chút đi vào gian phòng của mình cầm lên một khối ngọc phiến, dùng ngọc phiến thay thế lưỡi dao cắt đi hai miếng nhỏ trên viên long tinh, đại khái là khoảng hai phần trăm.

Không phải Phương Minh keo kiệt, mà là bởi vì long tinh quá trân quý, mặt khác cũng là hắn biết hai con tiểu quỷ này, lão Hoàng và Tiểu Hắc tuyệt đối không thể thỏa mãn chỉ với một lần, cho nên một lần cho một chút là được rồi.

Sau khi Phương Minh đem cái hai phần long tinh phân cho lão Hoàng và tiểu hắc, điện thoại của hắn vào lúc này cũng vang lên.

"Phương Minh, anh mau tới đây, hậu cung bốc cháy rồi, tôi cũng không giúp được anh. "

Chương 371: Niệm Dao Băng đến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Vu đạo quán!

Không giống với sự vắng vẻ quạnh hiêu lúc trước, một mình Đại Trụ ngồi ở quầy thu tiền, yên lặng cúi đầu xem tờ báo trong tay, nhưng không biết rằng tờ bìa báo cầm ngược đã bán đứng hắn.

Bên cạnh, La Cẩm Thành đang ngồi xếp bằng ở trên ghế, từ từ nhắm hai mắt, trong miệng đọc kinh văn đạo giáo.

Còn lại hai người là Hoa Minh Minh và Trần Trạch đứng ở cửa, nháy nháy mắt nhìn ba vị đại mỹ nữ tuyệt sắc bên trong nhà.

"Thật là tuyệt sắc a, nhan sắc Phương Minh không ra sao, thật không ngờ tán kĩ năng tán gái lợi hại như vậy, người kia là đại minh tinh Hàn Kiều Kiều a !, tôi có một người bạn thân từng nói khoác với tôi rằng, nói hắn nguyện ý cầm năm triệu hẹn Hàn Kiều Kiều ăn một bữa cơm, kết quả Hàn Kiều Kiều căn bản không để ý đến hắn, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa được gặp nữa. "

Trần Trạch thấy ăn mặc Hàn Kiều Kiều, con mắt đều phải nhìn thẳng.

" Hàn Kiều Kiều khêu gợi còn có Diệp Tử Du thanh thuần, lại

còn có vị mỹ nữ đẹp như thiên tiên, chà chà chà, vì sao tôi không có nhân duyên tốt như vậy, phụ nữ xinh đẹp như vậy, nếu như cưới được một người cho dù là bắt tôi chết tôi cũng nguyện ý. "

"Khụ khụ... "

Hoa Minh Minh nghe Trần Trạch nói, lại thấy hình bóng đi về phái bên này, nhịn không được mở miệng nhắc nhở một tiếng.

"Anh ho khan cái gì, mặc dù nói vợ bạn không thể lấn, nhưng tôi cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, lẽ nào anh dám nói anh chưa từng nghĩ. . . "

Khi Trần Trạch nói đến một nửa, đột nhiên cảm nhận được phía sau truyền đến sự lạnh lùng, cả người trở nên cứng ngắc, đột nhiên chuyển hướng nói. "Đương nhiên, anh nghĩ là chuyện của anb, tôi nhất định là sẽ không nghĩ, như tôi chỉ nghĩ đến một người duy nhất, có Diễm Diễm của tôi là đủ rồi. "

Phía sah Trần Trạch, Đường Diễm giơ tay lên rồi lại chậm rãi buông xuống, mặt lạnh băng nói: "Chớ có ba hoa lắm lời, Phương Minh còn chưa có tới sao, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn không tới giải thích sao? "

"Anh mới vừa gọi điện thoại cho hắn rồi, hắn đang ở trên đường chạy tới, lập tức tới ngay, bình tĩnh chớ nóng. "

Trần Trạch quay đầu lại, vẻ mặt cười nịnh nọt, mãi đến khi Đường Diễm trừng mắt liếc hắn một cái rồi bỏ đi, lúc này hắn mới thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, may mà bạn thân cơ trí, phát hiện được lập tức đổi giọng. "

"Còn không phải là tôi nhắc nhở anh, nếu không... Anh bây giờ chắc chắn là bể đầu rồi. "

Hoa Minh Minh mới vừa chú ý tới cái điện thoại mà Đường Diễm giơ lên cùng với biểu hiện trên mặt đằng đằng sát khí, nếu

thật đập xuống sợ rằng màn hình điện thoại di động cũng phải vỡ vụn.

Bên trong Vu đạo quán,

Sở dĩ Đại Trụ làm bộ xem báo, La Cẩm Thành làm bộ niệm kinh, đó là bởi vì lúc này bầu không khí trong tiệm băng lãnh đến cực hạn.

Một bên, Diệp Tử Du và Đường Diễm đứng chung một chỗ, còn Hàn Kiều Kiều cũng ở trong đó, đứng ở bên cạnh Diệp Tử Du, ánh mắt nhìn chằm chằm cô gái mặc đồ trắng phía đối diện.

Cô gái mặc đồ trắng ngồi trên ghế một mình, khẽ cười duyên, tự nhìn móng tay, đối với ánh mắt của Hàn Kiều Kiều làm như không thấy.

Diệp Tử Du tuy là không nói được một lời, nhưng từ dáng vẻ mím môi quật cường cũng có thể thấy được lửa giận trong lòng, chỉ bất quá cô không phải loại người thích gây sự.

"Một vài người thực sự là không hiểu nổi, đợi ở chỗ này lâu như vậy còn không rời đi, chẳng lẽ không biết nơi đây không chào đón mình sao? "

Đường Diễm khai hỏa đầu tiên, tuy đối diện với cô gái mặc đồ trắng có khí chất dung mạo tuyệt hảo, nhưng cô là bạn của Diệp Tử Du, hiển nhiên là đứng về phía Diệp Tử Du rồi, cô gái mặc đồ trắng nói là tìm Phương Minh, khẳng định quan hệ không giống bình thường, tính khí của Tử Du tốt, có mấy lời tự nhiên chỉ có thể để cô nói.

"Ah, vu đạo quán này không phải Phương huynh mở sao, lẽ nào Phương huynh đã trở về? "

Niệm Dao Băng mỉm cười, không mang theo một chút giận dữ, Đường Diễm hừ một tiếng, "Tử Du nhà tôi chính là bạn gái của

Phương Minh, cũng là bạn gái duy nhất, hiển nhiên cũng là chủ nhân nơi này. "

"Là bạn gái a? "

Giọng nói lạnh lẽo của Niệm Dao Băng ngân dài "Tôi nhớ là xã hội này lưu hành một câu nói: ba mươi chưa phải là Tết. "

Tuy là không có nói rõ, nhưng ý tứ trong lời nói của Niệm Băng Dao biểu đạt rất rõ ràng rồi, đó chính là cô không cho rằng Diệp Tử Du có thể cùng Phương Minh đi tới cuối cùng.

"Cô, cô nói cái gì đls, tại sao có thể có người như cô, bạn gái của người ta đều ở đây, còn muốn tìm tới cửa, cô là đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ? "

Đường Diễm vốn là người có tính cách hung hãn, Niệm Băng Dao vẫn không nổi giận, chỉ là đôi mắt - đẹp nhìn tới nhìn lui Diệp Tử Du và Hàn Kiều Kiều, ý vị thâm trường nói rằng: "Tiểu muội muội, cô phải phòng bị chỉ sợ không phải là tôi, phải biết rằng, phòng cháy phòng trộm cũng không bằng phòng bạn bè. "

Mắt phượng của Hàn Kiều Kiều trừng lên, trong mắt có sát khí, "Lời này của cô có ý gì? "

"Tôi có ý gì, trong lòng tiểu muội muội lẽ nào không có cân nhắc sao?"

Diệp Tử Du vào lúc này cũng ngăn cản Hàn Kiều Kiều, ánh mắt nhìn về phía Niệm Dao Băng, "Đó là chuyện của nhà chúng tôi, không có quan hệ với người ngoài. "

Diệp Tử Du vừa thốt ra câu đó, đôi mắt phượng của Hàn Kiều Kiều mang theo vẻ ngạc nhiên nhìn về phía cô, lời này của Diệp Tử Du coi như là nói các cô là người một nhà, lời này nói ra vào lúc này, tựa hồ là có ý nghĩa khác

"Tiểu muội muội thật đúng là đáng yêu a. "

Niệm Dao Băng hé miệng cười, bất quá cũng đúng lúc này, Phương Minh rốt cục cũng xuất hiện ở cửa của vu đạo quán.

"Phương Minh anh rốt cục cũng tới rồi. "

"Bên trong chiến tranh rất kịch liệt, trận chiến giữa phụ nữ mặc dù không có khói thuốc súng, thế nhưng mùi chết chóc kia quá nồng nặc rồi, hai tôi đều chịu không nổi không thể không chạy ra đây. "

Trước cửa tiệm, Trần Trạch và Hoa Minh Minh nhìn thấy Phương Minh đến vô cùng kích động, hai người ngươi một câu ta một câu, nói đến mức khiến Phương Minh phải cau mày lại.

"Được rồi, hai anh đều không nói rõ ràng. "

Phương Minh trực tiếp đẩy ra hai người này ra, trực tiếp đi vào bên trong, mà khi hắn đi vào, trong cửa hàng ánh mắt mọi người đều nhìn về hắn.

Ngay cả La Cẩm Thành đang niệm kinh vào giờ khắc này cũng mở mắt, cho thấy thì ra hắn cũng không thâtn sự tĩnh tâm niệm kinh.

Phương Minh trước tiên là thấy được một mình Niệm Băng Dao ngồi trên ghế, trên mặt có vẻ kinh ngạc, lập tức nhìn sang bên cạnh, là vẻ mặt bất mãn của đám người Đường Diễm đang nhìn chằm chằm mình.

Đương nhiên, cuối cùng ánh mắt của hắn vãn là nhìn vào Hàn Kiều Kiều và Diệp Tử Du, nhất là Hàn Kiều Kiều, lúc này mặt cười hàm sương, gương mặt lạnh lùng mà Diệp Tử Du tuy là nhìn hắn cười, bất quá trong nụ cười phần nhiều là có hàm ý.

"Có chuyện gì? "

Phương Minh vẻ mặt nghi hoặc, cũng không biết xảy ra chuyện gì, trong điện thoại Trần Trạch chỉ nói cái gì mà hậu cung cháy, nhắc đến Hàn Kiều Kiều còn có một một cô gái nữa.

Ngay từ đầu hắn còn suy đoán có phải Hàn Kiều Kiều và Diệp Tử Du có mâu thuẫn gì, nhưng nghĩ lại lại không thể, bởi vì hai cô cũng biết, hơn nữa nói lý ra quan hệ cũng tốt, chí ít hắn bình thường còn nhìn thấy hai người thân thiết khen lẫn nhau.

Tỷ như có đôi khi Hàn Kiều Kiều tung ra một tấm poster mới, Diệp Tử Du cũng sẽ khe một câu: Kiều Kiều tỷ thật xinh đẹp!

Hàn Kiều Kiều cũng tương tự sẽ đáp lại: Như nhau như nhau cả thôi

Diệp Tử Du: Đúng rồi đúng rồi

Hàn Kiều Kiều: giơ ngón cái.

. . .

Cho nên, khi đang trên đường tới, Phương Minh không ngừng thắc mắc có chuyện gì xảy ra, còn như những cô gái khác, dường như sau khi hắn tới Ma Đô cũng không quen biết nhiều người, hơn nữa cũng không có quan hệ đậm sậ, không đến nổi khiến Diệp Tử Du nổi máu ghen.

Nhưng mà Phương Minh cũng không biết là, phụ nữ là một loại sinh vật rất kỳ quái, trong một số thời khắc cũng không thể dùng lẽ thường để giải thích.

"Phương Minh, anh tới thật đúng lúc, có phải nên giới thiệu cho chúng ta cái cô gái này là ai, mới đến đã bày ra bộ dáng cả vú lấp miệng em. "

Đường Diễm mở miệng chất vấn, Phương Minh do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía Niệm Dao Băng, mở miệng hỏi: "Niệm

tiên tử đến đây có chuyện gì không? "

"Ah được rồi, cùng Niệm tiên tử giới thiệu một chút, vị này là bạn gái của tôi Tử Du, đây là Hàn Kiều Kiều, những người này cũng đều là bạn của too. "

Phương Minh biết lúc này nên nói gì, bất quá trong lòng hắn nghi ngờ là Niệm Dao Băng làm sao lạixuất hiện vào lúc này tại nơi đây, lẽ nào cũng là bởi vì thân phận của hắn?

Niệm Dao Băng mỉm cười, phong thái như hoa lan, "Phương Minh anh thật đúng là lừa gạt tôi khiến tôi cực khổ biết bao, thân là chí tôn đệ tử lại không nói cho tôi biết làm hại tôi lúc đó còn thay anh lo lắng. "

Nghe Niệm Dao Băng nói, Hàn Kiều Kiều nhíu mày lại, bởi vì giọng nói của Niệm Dao Băng nếu nói là trách cứ không bằng nói là làm nũng, chỉ có cô mới biết tromg showbiz loại yêu tinh này có rất nhiều, cô cũng đã thấy qua.

Nói trắng ra là, chính là tìm ra lý do nói chuyện phiếm với đàn ông, tốt nhất là làm cho đàn ông cảm thấy có chút áy này, nói như vậy đàn ông sẽ rất khó cự tuyệt một vài điều kiện và yêu cầu nhỏ tiếp theo.

Dù sao, bọn đàn ông đều là một lũ sĩ diện nhất là khi đối mặt với một cô gái xinh đẹp như vậy.

"Phương Minh ẩn tàng thân phận và cô không có quan hệ gì, lẽ nào hoàng đế thời cổ đại mặc thường phục vi hành gặp ai cũng phải tiết lộ thân phận sao?"

"Người qua đường chính là người qua đường, không phải là nhân vật chính cần gì phải nhiều lời. "

Hàn Kiều Kiều mặt mang vẻ châm chọc nhìn về phía Niệm Dao Băng, cô muốn phá hủy ý đồ của Niệm Dao Băng, tuyệt đối không

thể để cho đối phương đạt được mục đích.

Niệm Dao Băng vẫn cười chúm chím, không sai, cô chỉ là cố ý nói như vậy, vì những điều sẽ nói sau đó, hơn nữa một chiêu này của cô lần nào cũng trúng đích, chỉ số IQ cao siêu và hdung nhan hoàn mỹ, có rất ít đàn ông có thể chạy trốn khỏi bàn tay của cô.

"Hừm, bản tiểu thư không phải chưa bao giờ gặp loại yêu tinh như cô, dù sao bản tiểu thư cũng giống như Chí Linh tỷ tỷ" Hàn Kiều Kiều âm thầm đắc ý, trong showbiz cũng có một người phụ nữ lợi hại như vậy, đó chính là Chí Linh tỷ vốn có quan hệ rất tốt với cô.

Hoặc là không đánh, còn đã đánh thì phải đánh dập đầu.

"Khụ khụ. . . "

Phương Minh nhìn thâdy vẻ mặt của Niệm Dao Băng có chút cứng ngắc, khóe miệng cũng co quắp một cái, giảng hòa nói: "Niệm tiên tử tìm tôi là có chuyện gì a !, cứ nói đừng ngại. "

Đối với Niệm Dao Băng, thái độ của Phương Minh là không đắc tội mà cũng không thân thiết. Người phụ nữ này cũng không phải là dạng vừa đâu, nếu như thực sự dính líu sẽ không tốt.

Chương 372: Đại La Kim Quả Đan

Thấy Phương Minh hỏi thẳng như vậy, Niệm Dao Băng cũng cười nhẹ một tiếng rồi nói: "Kỳ thực cũng không có chuyện gì, vài ngày sau giới tu luyện có một thịnh hội, đến lúc đó sẽ có thật nhiều thanh niên tài tuấn tham gia, phỏng chừng là do bên tổ chức cho rằng hai chúng ta có quan hệ không tệ nên nhờ tôi thay mặt bên tổ chức tới mời huynh đấy."

"Thịnh hội?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, nếu như cậu nhớ không lầm mà nói, dường như trước đó không lâu mấy người Niệm Dao Băng cũng đã tham gia một đại hội, sao bây giờ lại cử hành một thịnh hội nữa?

"Cuộc thịnh hội này là lâm thời cử hành, tình huống cụ thể Phương huynh tự mình nhìn xem, tôi cũng chỉ là người truyền tin mà thôi."

Niệm Dao Băng lấy ra một phong thư mời, đây là một phong thiệp mời khảm nạm viền hoa ngọc thạch, chỉ dựa vào điểm này cũng đã có thể thấy được chủ của tấm thiệp mời này hẳn là người tiền nhiều như nước, riêng tấm thiệp mời này chỉ sợ phải tốn hơn 1000 mới làm ra được.

"Phương huynh, huynh mở ra một cửa hàng ở đây là muốn dung nhập hồng trần, thể nghiệm cuộc sống thế tục sao?"

Từ trên ghế đứng lên, Niệm Dao Băng đi tới chỗ tủ thủy tinh ở giữa cửa hàng: “Vạn năm Tử Mẫu Thụ, thế gian hiếm thấy,

Phương huynh có thể không đau lòng mà lấy ra bán, hơn nữa giá bán lại còn thấp như vậy, nếu để người trong giới tu luyện nhìn thấy chắc chắn phải hâm mộ chết."

Nghe được lời nói của Niệm Dao Băng, trong mắt Phương Minh hơi kinh ngạc, Niệm Dao Băng vậy mà lại biết vạn năm Tử Mẫu Thụ, thật sự là có chút ngoài dự liệu của cậu, phải biết rằng ngay cả La Cẩm Thành đều chưa từng nghe nói qua.

"Sư môn tôi có một quyển thư tịch ghi chép về kỳ hoa dị thảo trên thế gian, bên trong có nhắc tới Tử Mẫu Thụ, chẳng qua đừng nói là vạn năm, coi như là nghìn năm Tử Mẫu Thụ cũng là khó tìm, trước đây một vị tiền bối trong sư môn tôi vì tìm kiếm nghìn năm Tử Mẫu Thụ, đã hao phí cả cuộc đời thế nhưng vẫn không thể tìm thấy."

Lúc nói lời này, Niệm Dao Băng dùng ánh mắt cực kỳ u oán liếc Phương Minh một cái, biểu đạt vẻ bất mãn đối với hành vi phí của trời như vậy của Phương Minh.

Phương Minh vuốt vuốt mũi, thật ra cậu cũng biết Tử Mẫu Thụ rất quý hiếm, nhưng cậu không nghĩ đến sẽ khiến Niệm Dao Băng có oán niệm lớn như vậy, đương nhiên cậu biết vẻ mặt này của Niệm Dao Băng cũng có phần hơi khoa trương, chẳng qua khi một người phụ nữ, nhất là một người phụ nữ xinh đẹp dùng loại ánh mắt đầy oán niệm này nhìn về phía một người đàn ông, ít nhiều đều sẽ khiến trong lòng người đàn ông ấy cảm thấy thỏa mãn cùng thành tựu.

"Phương huynh, tôi lặn lội đường xa để truyền tin cho huynh, không biết có thể cho tôi một khối ngọc bội coi như công truyền tin được không?"

Nếu như đổi lại lúc bình thường, nghe Niệm Dao Băng nói những lời này chắc hẳn Phương Minh sẽ đồng ý, thế nhưng hiện tại sau khi Niệm Dao Băng nói ra lời này, không khí ở hiện trường

trong nháy mắt liền thay đổi, vốn là nhiệt độ chỉ hơi thấp, bây giờ đã hạ xuống tới không độ.

Trương Diễm chúng nữ vẻ mặt căm tức nhìn Phương Minh, rất có khí thế nếu Phương Minh dám đồng ý liền sẽ xé nát Phương Minh, mà Diệp Tử Du mặc dù không tỏ thái độ rõ ràng, thế nhưng việc cô hơi hơi rũ mắt cùng nắm chặt tay kia cũng đã đủ tiết lộ, trong lòng cô thật ra không hề bình tĩnh.

Về phần Hàn Kiều Kiều thì càng trực tiếp, cô ấy nhấc tay hướng phía Phương Minh làm một động tác nổ súng, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Cho dù phản ứng của Phương Minh ở phương diện này có trì độn hơn nữa cũng biết, lúc này cậu tuyệt đối không thể đồng ý yêu cầu của Niệm Dao Băng, nếu cậu không từ chối không biết lại khiến Tử Du nghĩ như thế nào, mà cho dù Tử Du có thể hiểu cho cậu, thế nhưng Trương Diễm các cô ấy thì sao? Có đôi khi thứ cậu phải cân nhắc không chỉ là cảm thụ của Tử Du, còn có cảm thụ của người bên cạnh Tử Du, bởi vì suy nghĩ và hành động của những người này đều có thể ảnh hưởng tới Tử Du.

"Niệm tiên tử, thật sự là xấu hổ, ban đầu khi bán những thứ này tôi đã đặt ra môt quy định, đó chính là chỉ bán cho người thật sự cần, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi những người đồng đạo tới cửa hàng của tôi muốn mua những thứ này, thế nhưng cuối cùng tôi lại không bán cho bất kỳ người nào."

Phương Minh mở miệng cự tuyệt, mà nghe được lời của Phương Minh, vẻ mặt đám người Trương Diễm mới hơi hòa hoãn một chút, lộ ra vẻ hài lòng, về phần Diệp Tử Du cũng không còn nắm chặt tay nữa.

"Thì ra là vậy, vậy thì thật là đáng tiếc."

Trên mặt Niệm Dao Băng lộ ra vẻ tiếc hận, nhưng cũng không

tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này.

"Nếu đã đưa tin xong rồi tôi đây cũng không chậm trễ nữa, liền cáo từ trước."

"Phiền phức Niệm tiên tử rồi."

Phương Minh tiễn Niệm Băng Dao tới cửa tiệm, nhìn thân ảnh của Niệm Dao Băng biến mất ở sau góc rẽ trên phố rồi mới quay vào cửa hàng.

"Nha, cậu luyến tiếc sao? Lại vẫn còn nhìn theo nghìn dặm nha."

Trương Diễm vẻ mặt không hài lòng nhìn Phương Minh, dưới cái nhìn của cô ấy thì Phương Minh không nên lắm lời với cô gái kia làm gì, trực tiếp tống cổ cô ta ra khỏi cửa hàng là được.

"Phương Minh, cậu có biết cô gái kia đáng giận tới mức nào không? Cô ta còn nói cậu và Tử Du không thể nào tới được với nhau, nói các người là người của hai thế giới, tương lai nhất định là phải xa nhau, cũng may Tử Du tính khí tốt, nếu đổi lại là tôi, tôi đã sớm tiến lên xé nát miệng cô ta rồi."

Trương Diễm nghiến răng nghiến lợi, mà Phương Minh nghe nói như thế trong mắt cũng xuất hiện hàn quang, chẳng qua đúng lúc này thì Diệp Tử Du lại mở miệng.

"Diễm Diễm, không nên nói bậy, người ta cũng không nói như vậy."

"Đúng là cô ta không nói rõ như thế, chẳng qua ý trong lời nói của cô ta chính là như vậy, thật sự coi chúng ta là người ngu sao?"

"Tử Du..."

Phương Minh có chút lo lắng nhìn về phía Tử Du, chẳng qua

Diệp Tử Du lại chỉ thản nhiên cười cười, dường như cô biết Phương Minh đang suy nghĩ gì: “Yên tâm đi, em không yếu đuối như vậy đâu, hơn nữa em còn rất có giá đấy."

Đến cuối cùng, trên mặt Diệp Tử Du còn lộ ra nụ cười dí dỏm: “Cô ấy đã đưa thiệp mời tới cho anh, anh mau xem thiệp mời trước đi, không chừng là có chuyện quan trọng gì đó."

Nhắc tới thiệp mời, Phương Minh lúc này mới đưa mắt chú ý tới thiệp mời trong tay, mở thiệp mời ra đọc nội dung bên trong xong, vẻ mặt của Phương Minh trở nên có chút cổ quái.

Gửi đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn Phương Minh, Phương công tử:

Vừa lúc ông tổ nhà họ La ở Tương Dương bước vào cảnh giới Địa Cấp tầng chín, đây là việc vui, nay cố ý bày yến hội mời cường giả thiên kiêu ở khắp mọi nơi, đến lúc đó để ông tổ nhà họ La tự thân giảng đạo ba ngày, chỉ cần có thư mời là có thể tham dự, đồng thời mỗi một khách quý đến tham dự có cơ hội lấy được một bình Đại La Kim Quả Đan của nhà họ La chúng tôi.

...

Vừa nhìn đến đây, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, ánh mắt nhìn hướng La Cẩm Thành đang đứng bên cạnh, hỏi: "La huynh, Đại La Kim Quả Đan huynh có từng nghe nói qua?"

"Cậu nói cái gì?"

Nhưng mà điều khiến Phương Minh không nghĩ tới là, sau khi La Cẩm Thành nghe được lời nói của cậu, cả người kích động đến mức quên cả bản thân đang ở trên ghế, thân thể ngã ngửa ra sau trực tiếp ngã rầm trên mặt đất.

"Phương huynh nói là Đại La Kim Quả Đan?"

Nhưng cho dù là như vậy, La Cẩm Thành bất chấp bản thân đang chật vật, lần thứ hai hướng phía Phương Minh hỏi lại xác nhận.

"Chính là Đại La Kim Quả Đan, đến từ nhà họ La ở Tương Dương."

"Nhà họ La ở Tương Dương, vậy không sai được."

La Cẩm Thành gật đầu, ánh mắt tràn đầy hâm mộ nhìn về phía tấm thiệp mời trên tay Phương Minh: “Xem ra đây là nhà họ La đưa thiệp mời cho cậu rồi, vậy phỏng chừng thịnh hội lúc trước vị kia nói hẳn là do nhà họ La cử hành, Đại La Kim Quả Đan kỳ thực có tên gọi là La Thiên Kim Đan, mà sau này chỉ có nhà họ La mới có phương pháp luyện chế, cho nên theo thời gian nó chậm rãi đổi tên thành Đại La Kim Quả Đan."

Chương 373: Có phải là đàn ông hay không?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhà họ La ở Tương Dương, là một gia tộc rất mạnh mẽ, mặc dù gia tộc này không thể nào so sánh với thập đại gia tộc, thế nhưng nó cũng là gia tộc lớn nhất bên dưới thập đại gia tộc, thực lực cực kỳ hùng hậu, cũng có mạng lưới quan hệ không bình thường trong giới tu luyện.

Đương nhiên, đối với La Cẩm Thành đến nói, sở dĩ anh ta biết được nhà họ La ở Tương Dương là vì nguyên nhân khác.

"La Thiên Kim Đan được xưng là Cảnh Giới Đan, người tu luyện từ Địa cấp trở xuống dùng một viên có thể trực tiếp đột phá một cảnh giới, vẻn vẹn chỉ là điểm này đã có thể khiến La Thiên Kim Đan trở thành mơ ước của người trong giới tu luyện."

Vẻ mặt của La Cẩm Thành trở nên nghiêm túc hẳn lên: “Nhưng đây chỉ là một tác dụng của La Thiên Kim Đan mà thôi, thậm chí đối với một tác dụng khác mà nói, cái tác dụng này có thể xem nhẹ không đề cập tới, dù sao đi nữa thì người mạnh mẽ chân chính trong giới tu luyện đều là từ Địa cấp trở lên."

"Tác dụng lớn nhất của La Thiên Kim Đan chính là ở chỗ nó có thể khứ trừ Tâm Ma, bởi chỉ cần là cường giả Địa cấp, nếu muốn

tiếp tục đột phá liền không đơn giản chỉ dựa vào đủ thực lực là có thể, còn cần tâm cảnh tương ứng, mà nếu như phục dụng một viên La Thiên Kim Đan, dưới Địa cấp trung kỳ đều sẽ không gặp phải Tâm Ma.

Nghe được lời nói của La Cẩm Thành, tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, nếu thật vậy mà nói, La Thiên Kim Đan này thật đúng là giá trị phi phàm.

"Bao nhiêu cường giả Địa cấp cả đời không thể đột phá thêm một cấp độ, không phải vì bọn họ không đủ thực lực, mà là vì tâm cảnh không theo kịp, hoặc nói chính xác hơn là do có Tâm Ma tồn tại."

"Đạo giáo chú ý trảm tam thi, xóa Tâm Ma, mà phật giáo chú ý tứ đại giai không, tất cả những thứ này chính là vì phòng ngừa tâm ma xuất hiện, thế nhưng trên đời này liệu có bao nhiêu người có thể chân chính làm được tứ đại giai không đây? Mà tâm cảnh loại này cũng khó mà nói, cậu cũng không thể trông cậy vào một người tuổi còn trẻ lại có tâm cảnh như một ông già bảy tám mươi tuổi được."

"Với tình huống bình thường, tâm cảnh của một người đều có liên quan với những chuyện mà người đó đã trải qua, thế nhưng muốn trải qua nhiều chuyện thì cần phải có nhiều thời gian để tôi luyện đấy, đợi được đến khi tâm cảnh đầy đủ thì người cũng già rồi, cho dù lúc đó có đột phá thêm một cấp độ, cũng không thể nào đánh vào cảnh giới cao hơn nữa."

La Cẩm Thành nặng nề thở dài, năm đó sư phụ anh ta cũng là bởi vì tâm cảnh không thể đuổi kịp, cho nên chậm chạp không dám đột phá, tới sau này tìm đường sống trong cõi chết rốt cuộc cũng đột phá thành công, thế nhưng lúc ấy thọ mệnh đã không còn nhiều, không cách nào tiếp tục tìm kiếm đường tới đại đạo, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời sư phụ anh ta.

"Nếu nói La Thiên Kim Quả Đan là đan dược không bằng nói nó là một loại trái cây, một loại trái cây cực kỳ đặc thù, mà nhà họ La dựa vào công hiệu của loại trái cây này tiếp tục luyện chế, mới có thể hình thành đan dược."

Phương Minh đột nhiên có chút tò mò, La Cẩm Thành đã từng nói với cậu đây là lần đầu tiên anh ta xuống núi lịch lãm, trước đây vẫn luôn ở trong đạo quán trên núi, vậy sao anh ta lại có hiểu biết rõ ràng với nhà họ La còn có La Thiên Kim Quả như vậy?

Phương Minh nói nghi ngờ của bản thân ra, La Cẩm Thành dừng một chút rồi giải thích: "Tuy rằng tôi một mực trên núi, nhưng sư phụ tôi đã nói với tôi một ít thế lực còn có một ít chuyện trong giới tu luyện, về phần vì sao sư phụ cậu không nói cho cậu biết những thứ này, tôi đoán hẳn là những thế lực này đều không thể lọt vào mắt của sư phụ cậu, do đó ông ấy khinh thường giải thích đi."

Nhà họ La tuy mạnh, thế nhưng đối với một vị Chí Tôn đến nói nhà họ La cái gì cũng không phải, cho nên La Cẩm Thành mới nói như vậy.

Phương Minh không tiếp tục hỏi nữa, tuy rằng trực giác nói cho cậu biết La Cẩm Thành có điều giấu giếm, nhưng trên đời này ai không có bí mật, nếu như La Cẩm Thành không muốn nói, vậy cậu cũng không cần phải tò mò.

"Dựa theo thư mời nói, mỗi một vị khách quý được mời có thể dẫn theo hai người trong giới tu luyện cùng nhau tham gia cuộc thịnh hội này, La huynh nguyện ý đi cùng với tôi không?"

"Đi, đương nhiên tôi nguyện ý đi, cơ hội tốt như vậy sao tôi có thể buông tha, nếu vận khí tốt đạt được một miếng La Thiên Kim Quả mà nói, chính là trợ giúp to lớn đối với việc tu luyện sau này. Mà tôi nghĩ Phương Minh cậu cũng nên đi, lấy thân phận đệ tử Chí Tôn của cậu, có khi nhà họ La vì tạo mối quan hệ thân thiết với

cậu mà tặng cho cậu một viên La Thiên Kim Quả Đan cũng nên."

La Cẩm Thành ý vị thâm trường nhìn Phương Minh một cái, bây giờ Phương Minh chính là tân quý trong giới tu luyện, là đệ tử của Chí Tôn, các thế lực lớn đều ước gì có thể kết giao với cậu đây này, nhà họ La xuất ra La Thiên Kim Quả cũng không phải là không thể được.

Phương Minh cười cười, mặc kệ nhà họ La có ý nghĩ này hay không, nếu đối phương đã mời vậy cậu nhất định sẽ đi.

Hơn nữa lần này là thịnh hội của giới tu luyện, đúng lúc cậu có thể mượn cơ hội này để tìm hiểu thêm về giới tu luyện.

Dù sao, cái mà cậu thiếu nhất chính là tin tức về giới tu luyện, mà La Cẩm Thành cũng không hiểu nhiều hơn cậu bao nhiêu. Muốn nói trong số những người cậu quen biết, người nào hiểu rõ giới tu luyện nhất, chắc hẳn chính là Niệm Dao Băng rồi, chẳng qua người này cũng không phải đèn cạn dầu, không nên giao thiệp quá nhiều.

"Hàn Kiều Kiều, sao cô lại tới đây?"

Đặt chuyện nhà họ La qua một bên, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, theo lý thuyết đại minh tinh như Hàn Kiều Kiều mỗi ngày hẳn là phải không ngừng họp báo các thứ mới đúng, thế nào lúc này lại đến trong tiệm mình.

"Cậu nghĩ tôi muốn tới đây sao? Tôi là biết tin Tử Du về Ma Đô cho nên mới đến tìm Tử Du nói chuyện."

Hàn Kiều Kiều trừng mắt nhìn Phương Minh, lập tức quay qua nói chuyện với Diệp Tử Du: "Tử Du, lúc trước trong weiwei cô có nói với tôi mấy người gặp phải chuyện rất ly kỳ, Thính Phong Nhai kia tôi cũng từng đi qua, thế nhưng lại không hề gặp phải chuyện kinh khủng như mấy người, lần này mấy người nhất định phải nói

rõ cho tôi biết đấy."

Hàn Kiều Kiều lôi kéo Diệp Tử Du cùng chúng nữ ở một bên nói chuyện phiếm, Phương Minh bất đắc dĩ, đối mặt Hàn Kiều Kiều cậu chính là không thể tức giận nổi, chỉ đành tự thân đi lên lầu.

Một giờ sau, Hàn Kiều Kiều một mình đi lên bậc thang, chậm rãi đi tới trước mặt Phương Minh đang đọc sách, đôi mắt xinh đẹp không ngừng đảo quanh trên người Phương Minh, biểu tình trên mặt có chút quái dị.

"Vẻ mặt của cô là có ý gì? Có chuyện cô cứ việc nói thẳng."

Phương Minh bị Hàn Kiều Kiều nhìn đến có chút bối rối, trực giác nói cho cậu biết chắc chắn Hàn Kiều Kiều này đang nghĩ tới chuyện không chút tốt đẹp gì.

"Phương Minh, cậu có phải là đàn ông không vậy, cô gái xinh đẹp như Tử Du đi du lịch với cậu nhiều ngày như vậy, thế mà cậu dĩ nhiên lại không đẩy ngã cô ấy, không biến cô ấy thành phụ nữ?"

Ách...

Nghe được lời nói của Hàn Kiều Kiều, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, có chút bất đắc dĩ: "Không phải cô tới trong cửa hàng của tôi là vì xem cái này đó chứ?"

Phương Minh chỉ là thuận miệng nói đùa, nhưng mà cậu lại không chú ý tới, ngay khi cậu nói xong lời này, Hàn Kiều Kiều đảo mắt vài cái sau đó mới hừ lạnh một tiếng: "Làm sao có thể, tôi tới nơi này có hai mục đích, thứ nhất là tâm sự với Tử Du, thứ hai là phải báo cho cậu một chuyện."

"Có chuyện gì mà phải cần cô báo cho tôi?"

"Phương Minh, cậu cũng đừng quên, cậu còn có thân phận là

bạn trai của tôi đấy."

Hàn Kiều Kiều chán nản, đôi mắt xinh đẹp trừng Phương Minh một cái, chỉ có điều vẻ mặt hung ác dữ tợn xuất hiện trên gương mặt quyến rũ xinh đẹp của cô không có bao nhiêu lực sát thương.

"Nhắc tới chuyện này cũng là vì cậu, chính vì cậu nên Thanh Long Bang cùng Thanh Y Môn mới sát nhập lại, mà đây là một chuyện lớn, vị kia dự định ba ngày sau sẽ cử hành đại điển hợp bang, công thần lớn nhất là cậu tự nhiên không thể vắng mặt."

Nghe được lời nói của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh cũng có chút ngạc nhiên, sau khi chuyện ngày đó chấm dứt, Thanh Y Môn nhất định sẽ nuốt hết Thanh Long Bang, trừ phi Vương Chấn Thiên đầu óc bị hỏng, nếu không ông ta tự biết phải lựa chọn như thế nào mới là chính xác.

Chẳng qua thật ra, cậu không có hứng thú với mấy chuyện bang phái này lắm.

"Cậu đừng nghĩ từ chối, nếu có thể từ chối thì tôi đã từ chối giúp cậu rồi, thế nhưng vị kia nói, ngày hai bang sáp nhập sẽ có rất nhiều người trong giang hồ đến xem lễ, còn có một ít nhân vật cấp đại lão trong bang phái lớn tới nữa."

Hàn Kiều Kiều nói đến đây Phương Minh đã hiểu rõ, đây là muốn để cho mình đến trấn tràng.

Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang tuy rằng sáp nhập, nhưng hiện nay người mạnh nhất cũng chỉ là Đại sư Nội Gia Quyền Tiêu Đằng, nếu như đến lúc đó có bang phái lớn tới gây sự, sợ rằng chỉ dựa vào Tiêu Đằng không hẳn có thể trấn áp được.

"Được rồi, tôi biết rồi, đến lúc đó tôi sẽ đi qua."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, nếu lúc đó cậu đã thúc đẩy chuyện Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang sáp nhập, vậy đại

điển hợp bang này cậu vẫn phải qua làm chỗ dựa cho Thanh Y Môn.

"Được rồi, tôi cũng đã nói chuyện này cho cậu rồi, giờ tôi đi nói chuyện với Tử Du tiếp đây, một người bận rộn như tôi đây vì chuyện này mà phải hao phí mấy giờ, Phương Minh cậu đúng là có thể diện lớn."

Hàn Kiều Kiều bất mãn phủi tay, xoay người đi về phía lầu dưới, lưu lại cho Phương Minh một bóng lưng xinh đẹp.

Nhìn bóng lưng Hàn Kiều Kiều rời đi, Phương Minh cũng nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Chỉ chút chuyện như vậy cô gọi điện thông báo một tiếng không phải là được rồi sao, nhất thiết phải tự mình qua đây?"

...

Giữa trưa, phố đồ cổ lại nghênh đón hai vị khách.

Lăng Mộ Mai cùng Hoa Bác Vinh đến, hai người gần như là một trước một sau bước chân vào cửa hàng.

Hoa Bác Vinh nghe thấy con trai nói bạn gái của Phương Minh đến phố đồ cổ chơi, ngay lập tức lái ô tô về đây, mà lần trước Lăng Mộ Mai gặp Diệp Tử Du cũng đã thêm weiwei của cô, giữa hai người thỉnh thoảng cũng có liên lạc.

Lăng Mộ Mai là tay không tới, nhưng Hoa Bác Vinh không phải, trên tay của Hoa Bác Vinh cầm một cái hộp trân quý, vừa vào cửa, ánh mắt của ông ta liền đảo qua đảo lại lên đám người Diệp Tử Du.

Vừa nhìn, Hoa Bác Vinh liền trợn tròn mắt.

Bởi vì Hoa Minh Minh chưa nói rõ ràng nên Hoa Bác Vinh nghĩ, trong cửa hàng của Phương Minh chỉ có một cô gái là người yêu

cậu, thế nhưng trước mắt nhiều cô gái trẻ tuổi đáng yêu như vậy, hơn nữa mỗi người đều xinh đẹp, trong thoáng chốc ông ta không đoán ra được người nào mới là bạn gái của Phương Minh.

"Chú Hoa, dì Lăng hai người đã tới, chú Hoa, giới thiệu cho chú một chút, đây là bạn gái của cháu Diệp Tử Du, đây là bạn tốt nhất của cháu cùng Tử Du, Hàn Kiều Kiều, những người này là bạn cùng phòng của Tử Du."

Phương Minh thấy Lăng Mộ Mai xuất hiện, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu, Diệp Tử Du cùng Lăng Mộ Mai đã gặp mặt, cho nên không cần cậu phải giới liệu lần nữa.

Nhìn thấy Diệp Tử Du xinh đẹp tinh khiết như tiên nữ trong tranh, Hoa Bác Vinh rất là kích động, nói thầm trong lòng: "Ân công, Phương Minh tìm được một người bạn gái rất đẹp, hơn nữa vừa nhìn liền thấy rõ cô ấy là một cô gái thiện lương, sau này hai người nhất định là thần tiên quyến lữ."

"Chào cháu, Phương Minh đã gọi chú một tiếng chú vậy chú sẽ gọi cháu là Tử Du nhé. Tử Du, người làm chú đây không có lễ vật gì tốt, chú tặng cháu món quà nhỏ này coi như quà gặp mặt."

Nghe được lời nói của Hoa Bác Vinh, người đầu tiên vẻ mặt có biến hóa không phải Diệp Tử Du mà là Lăng Mộ Mai, gần như ngay khi Hoa Bác Vinh mới nói được nửa câu, Lăng Mộ Mai đã hơi nhíu mày, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, nhắn một tin rồi gửi ra ngoài.

Chương 374: Lễ gặp mặt giá trị kinh người

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hoa Bác Vinh ngoài miệng nói rất tùy ý, nhưng mà Hoa Minh Minh đang đứng bên cạnh thấy lão gia tử nhà mình lấy ra hộp quà có kiểu dáng tinh xảo đẹp đẽ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ nhức nhối.

Người khác không biết bên trong là cái gì, nhưng cậu tôi lại biết rõ, thậm chí trước đây cậu tôi vẫn còn hài hước hỏi, đây có phải quà gia truyền cha cậu tôi chuẩn bị cho con dâu tương lai hay không.

"Chú Hoa, cái này... Có chút không tốt lắm đâu."

Diệp Tử Du có chút khó xử, nếu như chỉ là một vật nhỏ hoặc là một bao lì xì gì đấy thì cô còn có thể nhận lấy, nhưng hộp quà này chỉ riêng vỏ hộp đều tinh xảo đẹp đẽ như vậy rồi, đồ vật bên trong không cần nghĩ cũng biết nó quý giá cỡ nào.

"Đúng vậy cha, nào có chuyện lần đầu tiên gặp mặt liền tặng quà."

Hoa Minh Minh là muốn để lão đầu tử nhà mình bỏ ý niệm này đi, không phải cậu ta keo kiệt mà là đồ vật trong hộp này quá quý hiếm, cậu ta vẫn còn trông cậy vào thứ này để tương lai đi lừa dối

một cô dâu xinh đẹp trở về đấy.

"Con nói ít thôi."

Trong lòng con trai nhà mình cái gì Hoa Bác Vinh vô cùng rõ ràng, nếu như ông ta còn chưa gặp Phương Minh mà nói, thứ này đúng là ông ta giữ lại về sau tặng cho con dâu coi như quà gia truyền.

Sau khi trừng mắt nhìn con mình, trên mặt Hoa Bác Vinh tiếp tục mang theo nụ cười hòa ái khuyên nhủ: "Không việc gì đâu, đây chỉ là một chút tâm ý của trưởng bối là chú đây, cháu cứ mở ra xem trước đã, nếu như không thích thì lại đổi lại."

Diệp Tử Du có chút do dự đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu với Diệp Tử Du, cậu cũng có chút tò mò, chú Hoa rốt cuộc định tặng ra lễ vật gì mà lại có tự tin như vậy, khẳng định sau khi Tử Du xem xong liền không cách nào cự tuyệt.

Có Phương Minh gật đầu ra hiệu, Diệp Tử Du nói tiếng cám ơn rồi mới tiếp nhận hộp quà trên tay Hoa Bác Vinh, sau đó mở hộp quà ra. Khoảnh khắc khi cô mở hộp quà ra, cho dù với tầm mắt của Diệp Tử Du cũng không không chế nổi bị thứ trong hộp quà này hấp dẫn.

Đây là một đôi vòng tay, thế nhưng vòng tay này lại có bảy màu chưa từng nhìn thấy trên thị trường bao giờ, là vòng tay bằng ngọc thạch tinh khiết như lưu ly, phát ra đủ loại màu sắc.

Đừng nói là vòng tay đủ loại màu sắc như thế này, chính là ngọc thạch có màu sắc như vậy đám người Diệp Tử Du cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

"Thất Thải Mãn Thiên Tinh là một loại ngọc thạch cực kỳ đặc thù, chỉ có ở dưới mặt đất cực kỳ đặc thù mới có thể hình thành, cần phải có hơn hai trăm loại khoáng thạch vật chất ngưng tụ tạo

nên, hơn nữa những loại khoáng vật này đều có ích với cơ thể con người, đeo thời gian dài có thể tăng tuần hoàn máu..."

Hoa Bác Vinh thấy ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn, bắt đầu giới thiệu vòng tay này đích lai lịch.

"Dựa vào ghi chép trong lịch sử thì vòng tay Thất Thải Mãn Thiên Tinh đã từng xuất hiện một lần, chính là vòng tay Dương quý phi đã từng đeo, chỉ có điều sau khi trải qua thời loạn lạc thì vòng tay đó cũng đã biến mất, đương nhiên vòng tay này cũng không phải vòng tay mà Dương quý phi đã từng đeo, vòng tay này đã được khai thác vào hai mươi năm trước, lúc đó chú có vận khí tốt, thu được nó khi đổ thạch với người ta."

Lúc nói đến đây, trong mắt Hoa Bác Vinh còn có chút đắc ý, đây là một trong những chuyện đáng kiêu ngạo của cuộc đời ông ta, hai mươi năm trước khi ông ta tìm mua nguyên thạch, kết quả cắt ra ngọc thạch Thất Thải Mãn Thiên Tinh hiếm thấy trên đời.

"Vòng tay này chú đã mời một đại sư điêu khắc để chế tạo nó, phát huy tác dụng của khối ngọc thạch này đến cực hạn."

Chỉ là mời vị đại sư kia thiết kế cùng điêu khắc ngọc thạch này liền tiêu tốn mất 500 ngàn của ông ta, chẳng qua đối với Hoa Bác Vinh đến nói đây đều là đáng giá, hiện tại cặp vòng tay này chắc chắn có giá trên trời.

"Cái vòng tay này quá quý báu, cháu không thể nhận."

Mặc dù đã nghĩ chú Hoa đưa ra lễ vật khẳng định không tầm thường, thế nhưng Diệp Tử Du vẫn bị chấn động, mãi một hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, liền vội mở miệng cự tuyệt.

"Tử Du, mấy thứ như vòng tay này không có gì mà quý với không quý, nếu như không ai đeo nó thì nó cũng chỉ là một tảng đá mà thôi, hơn nữa khí chất của Tử Du cháu rất phù hợp với vòng

tay này."

Hoa Bác Vinh mở miệng khuyên bảo, Diệp Tử Du cũng mở miệng từ chối nhã nhặn, Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vòng tay kia, biểu tình trên mặt có chút cổ quái, lập tức lại là lần thứ hai nhắn tin trên di động.

"Tử Du, em nhận lấy đi, trưởng bối tặng quà không nên từ chối, đây là tấm lòng thành của chú Hoa."

Phương Minh mở miệng, chẳng qua sau khi nói xong lời này cậu lại đưa mắt nhìn về phía Hoa Minh Minh đang đứng bên cạnh, hơi hơi châm chọc: "Chẳng qua chỉ sợ trong lòng những người khác sẽ đố kị."

"Thằng nhóc này mà dám!"

Hoa Bác Vinh trừng Hoa Minh Minh một cái, Hoa Minh Minh gương mặt ủy khuất, chính mình đã nói cái gì? Chính mình thế nhưng cái gì cũng chưa nói nha, lão già tặng thứ đáng giá nhất trong nhà ra ngoài, cậu ta cũng không dám nói câu nào, thế nào lại bị nhìn chằm chằm rồi?

Cục cưng trong lòng khổ, thế nhưng cục cưng không nói ra.

Phương Minh cười một tiếng, mới vừa chẳng qua là cậu nói giỡn mà tôi, nguyên nhân cậu nói Tử Du nhận vòng tay này cũng khá đơn giản, vòng tay này dù có đắt đi nữa cũng cuối cùng là có thể định giá, ngày sau cậu sẽ trả lại nhà họ Hoa một món lễ lớn.

Nghe được lời nói của Phương Minh, Diệp Tử Du cuối cùng cũng nhận nó, chẳng qua cô không cũng không đeo mà trực tiếp đậy nắp hộp lại.

"Cũng gần tới giờ cơm rồi, hẳn là mọi người còn chưa ăn đúng không? Tôi đã đặt cơm ở một nhà hàng gần đây, chúng ta cùng qua đó đi."

Hoa Bác Vinh trước khi đến cũng đã đặt phòng ăn ở một nhà hàng, chẳng qua ngay khi mọi người chuẩn bị đi qua Lăng Mộ Mai lại mở miệng: “Chớ nóng vội, chúng ta chờ ở đây một chút đã."

Nghe được lời nói của Lăng Mộ Mai, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Lăng Mộ Mai, không biết Lăng Mộ Mai muốn bọn họ chờ cái gì.

"Cái kia… Sở Sở cũng muốn đến, phỏng chừng là đang đi trên đường rồi, chúng ta ở đây chờ con bé một lát."

Lăng Mộ Mai cũng không nói xạo, không tới mười phút, thân ảnh của Lăng Sở Sở đã xuất hiện ở cửa cửa hàng, trên tay còn mang theo một cái túi.

Mới gặp lại Phương Minh, vẻ mặt của Lăng Sở Sở có chút quái dị, cô ấy có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ tới, người thanh niên có bát tự không hợp với cô này dĩ nhiên lại là con trai của cô mình.

"Tử Du, bên người Phương Minh... Chậc chậc..."

Ở trong lòng đám người Trương Diễm, Phương Minh này thật là có nhân duyên khá tốt với nữ giới, ngay từ đầu đại minh tinh Hàn Kiều Kiều đến đã đủ làm cho các cô giật mình rồi, nhưng sau đó nhờ có Tử Du giải thích nguyên nhân nên bọn họ cũng liền có thể lý giải.

Sau đó lại có cô gái mặc đồ trắng tới, hiện tại lại thêm người này… Tất cả những cô gái này đều vô cùng xinh đẹp, nếu như đổi lại là các cô ấy sớm đã không có tự tin.

"Cô, đồ vật đã mang đến."

Lăng Sở Sở cùng Diệp Tử Du cũng có quen biết, sau khi gật đầu lên tiếng chào hỏi liền đưa túi đồ trong tay cho Lăng Mộ Mai, chẳng qua lập tức ánh mắt của cô ấy liền bị Hàn Kiều Kiều hấp

dẫn, nữ minh minh đang hot như Hàn Kiều Kiều đương nhiên cô ấy cũng biết.

Hơn nữa, khi mấy cô gái xinh đẹp đối diện nhau thường sẽ phát sinh chuyện so sánh ganh đua, sau khi thấy dung mạo Hàn Kiều Kiều, trong lòng Lăng Sở Sở có chút mất mát, trước đây khi nhìn thấy Diệp Tử Du đã khiến tự tin của cô ấy bị đả kích lần thứ nhất, hiện tại nhìn thấy Hàn Kiều Kiều, lại bị đả kích thêm một lần nữa.

Trước đây Lăng Sở Sở nghĩ rằng, những đại minh tinh như Hàn Kiều Kiều đều phải qua chỉnh sửa đắp nặn các kiểu mới được như vậy đấy, người thật tuyệt đối không thể xinh đẹp như vậy, nhưng Hàn Kiều Kiều trước mắt lại chỉ trang điểm thanh nhã, thế nhưng dung mạo không những không thua kém trên ống kính chút nào, thậm chí còn là càng xinh đẹp hơn.

Lăng Mộ Mai cũng không có tâm tư cảm nhận suy nghĩ của cháu gái, sau khi tiếp nhận túi liền trực tiếp đưa tay lấy một sấp văn kiện ra.

"Tử Du à, lần trước hai dì cháu ta gặp mặt dì còn chưa tặng lễ gặp mặt cho cháu, lúc này dì xin bổ sung."

Đúng vậy, Lăng Mộ Mai lúc trước đã nhắn tin cho Lăng Sở Sở, để Lăng Sở Sở mang lễ vật qua đây.

Phương Minh là con trai của bà, mà bà cũng rất hài lòng với cô con dâu là Diệp Tử Du, lễ gặp mặt của trưởng bối này làm sao có thể để người khác giật đi được?

"Này... Dì Lăng..."

Diệp Tử Du cũng là giật mình, Phương Minh đã nói cho cô biết lão thần tiên ở sơn thôn kia có ân tình với Hoa Bác Vinh, thế nhưng dì Lăng này lại chỉ mới quen biết Phương Minh ở Ma Đô

cách đây không lâu, cho dù có cảm thấy Phương Minh hợp ý tới mức nào đi nữa cũng không cần tặng quà gặp mặt cho mình nha.

Trong số mọi người ở đây, duy chỉ có Phương Minh vẻ mặt hơi đổi, bởi vì cậu đại khái có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Lăng Mộ Mai.

Lăng Mộ Mai lấy văn kiện ra đưa cho Diệp Tử Du: “Tử Du, đây là lễ gặp mặt dì muốn tặng cháu, cháu nhìn xem có hài lòng hay không, nếu như không thích thì dì có thể đổi."

Phần văn kiện này khiến mọi người hiếu kỳ, mà lúc thấy được nội dung bên trên văn kiện, khóe miệng của Hoa Minh Minh cùng Trần Trạch đồng thời co quắp, mà Trương Diễm chúng nữ thì là lộ ra vẻ kinh ngạc, về phần Phương Minh, vẻ thâm thúy trong tròng mắt cậu càng sâu.

Văn kiện này là một phần hợp đồng nhà đất, là một tòa hoa viên biệt thự ở khu đất vàng của Ma Đô, tuy bên trên tờ đầu tiên không nói tới giá cả của biệt thự này, nhưng đối với loại người sống ở Ma Đô từ bé tới lớn như Hoa Minh Minh, ở khu nào có giá nhà như thế nào trong lòng anh ta rõ rõ ràng ràng.

"Hoa viên biệt thự ở chỗ kia, cho dù là biệt thự có diện tích nhỏ nhất thì cũng có giá hơn trăm triệu..."

Hoa Minh Minh gương mặt ước ao, hơn trăm triệu đó… Lại vẫn chỉ là một phần lễ gặp mặt, đây là do hiện tại con người nhiều tiền quá, hay vẫn là do bần cùng đã hạn chế trí tưởng tượng của cậu ta...

Suy nghĩ của Trần Trạch giống với Hoa Minh Minh, hai người tuy rằng đều là con nhà giàu có, thế nhưng một trăm triệu đối với bọn hắn đến nói vẫn là một khoản tiền lớn, mà đối với Trương Diễm chúng nữ đến nói, đây càng là một con số khổng lồ rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều đảo qua đảo lại trên người Lăng Mộ Mai, sau đó lại rơi vào trên người Phương Minh, xem như cô cũng là người có hiểu biết tương đối về mối quan hệ giữa nhà họ Lăng và Phương Minh, nhắc tới Phương Minh dường như cũng không có quen biết gì mấy với nhà họ Lăng, vậy mà là Lăng đây vừa ra tay liền tặng lễ gặp mặt hơn trăm triệu, thật là có chút khó tin.

Diệp Tử Du lại một lần nữa bị kinh hãi, trong nhà cô tuy rằng cũng được tính là giàu có, nhưng chỉ có thể nói là giai cấp trung lưu mà thôi, loại biệt thự sang trọng như vậy cho dù có bán công ty của cha cô cũng không thể mua nổi.

"Cô thực sự là bất công, quả nhiên mọi người đều là trọng nam khinh nữ đấy, chỉ là tặng quà gặp mặt cho con dâu thôi cũng quý giá như vậy."

Lăng Sở Sở bĩu môi, nhưng cô ấy cũng biết địa vị của Phương Minh trong lòng cô mình, đừng nói là biệt thự, nếu như không phải sợ bại lộ, chỉ sợ bà ấy đã trực tiếp tặng cổ phần của công ty rồi.

Diệp Tử Du có chút không biết làm sao, bối rối nhìn về phía Phương Minh nhờ giúp đỡ, mà con ngươi của Phương Minh mang theo vẻ thâm thúy, hồi lâu sau khẽ gật đầu: “Tử Du, nếu là tâm ý của dì Lăng vậy thì em cứ nhận đi."

Chương 375: Tòa nhà gặp chuyện không may

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Tử Du em nhận lấy đi."

Phương Minh vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Phương Minh.

Mặc dù nói, các trưởng bối đều có thói quen tặng quà gặp mặt cho vãn bối, nhất là khi nhà gái đến nhà trai, với tư cách trưởng bối của nhà trai đều có tập tục tặng quà như vậy, nhưng có thể nói rằng đa số đều là chuẩn bị bao lì xì, hoặc là có trưởng bối khách khí thì tặng vòng tay… các thứ đại loại như vậy.

Nhưng mà cho dù là lễ gặp mặt như thế nào, giá trị đều chỉ ở trong khoảng mấy trăm đến mấy nghìn, người trực tiếp tặng biệt thự lớn hơn một trăm triệu làm lễ gặp mặt giống như Lăng Mộ Mai, có thể nói là có một không hai.

Mặt khác theo suy nghĩ của đám người Hoa Minh Minh, Phương Minh hẳn là sẽ không để Diệp Tử Du tiếp nhận mới đúng, dù sao bọn họ hiểu Phương Minh là loại người không có công thì không nhận lộc, Phương Minh cùng bà Lăng này cũng không có quan hệ thân thiết gì.

"Có cái gì không đúng!"

Hàn Kiều Kiều nói nhỏ một câu, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, đôi mắt đẹp đảo quanh người Phương Minh cùng Lăng Mộ Mai lẳng lặng đánh giá, trực giác nói cho cô ấy biết, quan hệ của Phương Minh cùng bà Lăng này tuyệt đối không đơn giản.

Dựa vào những hiểu biết của cô ấy về Phương Minh, nếu như không phải người cực kỳ thân cận, Phương Minh tuyệt đối sẽ không đồng ý nhận một phần lễ lớn như thế, dựa theo một khía cạnh khác đến nói cũng giống vậy, cho dù bà Lăng kia là người có tiền, cho dù bà ấy rất tán thưởng hay yêu thích Phương Minh, thế nhưng hẳn sẽ không yêu ai yêu cả đường đi, thoải mái hào phóng tới độ tiện tay tặng quà gặp mặt hơn trăm triệu.

Bản thân Lăng Mộ Mai cũng sửng sốt trước câu trả lời của Phương Minh, lúc trước bà ấy chỉ là muốn lễ gặp mặt chính mình cho con dâu tuyệt đối không thể thấp hơn so với bất kỳ người nào, thế nhưng bà lại quên mất chuyện tặng biệt thự hơn 100 triệu sẽ khiến người ta khiếp sợ.

Thế nhưng điều mà bà càng không nghĩ đến chính là, con mình dĩ nhiên tiếp nhận rồi.

"Chẳng qua Tử Du hiện nay vẫn còn đi học ở thủ đô, biệt thự này cô ấy cũng không có thời gian ở, tấm lòng của dì Lăng chúng cháu xin nhận trước, mà văn kiện này tạm thời vẫn để dì Lăng bảo quản đi."

Thời khắc này Phương Minh đã có chút hối hận vì những gì cậu nói lúc nãy, cũng giống như Lăng Mộ Mai tạm thời không nghĩ tới chuyện bại lộ quan hệ của hai người, cậu lúc này cũng vẫn chưa nghĩ ra nếu như quan hệ của hai người bại lộ, cậu nên lấy thái độ như thế nào để đối mặt Lăng Mộ Mai.

Cho nên, sau khi nhìn thấy vẻ mặt khác thường của đám người Hoa Minh Minh, cậu liền lập tức nói tiếp.

Nghe được lời của Phương Minh, trên mặt đám người Hoa Minh Minh mới lộ ra vẻ bừng tỉnh, dưới cái nhìn của bọn họ, Phương Minh đây là đã cự tuyệt biệt thự mà Lăng Mộ Mai đưa ra, chẳng qua là đổi một cách từ chối uyển chuyển hơn mà thôi.

"Như vậy sao, vậy hợp đồng này liền giao cho Tử Du bảo quản đi, khi nào Tử Du cháu muốn đến biệt thự kia sống thì nói với dì một tiếng, dì sẽ đánh tiếng với bảo vệ bên kia."

Lúc này Diệp Tử Du không cự tuyệt nữa, cô và đám người Hoa Minh Minh có suy nghĩ giống nhau, đều nghĩ Phương Minh đây là lựa chọn uyển chuyển cự tuyệt, do đó cô cũng không cần ngay mặt cự tuyệt nữa, đợi tới sau này tìm một cơ hội nào đó đưa lại phần quà này là được.

Lễ gặp mặt đều đã tặng xong, Hoa Bác Vinh liền dẫn mọi người đi về phía tiệm cơm, chẳng qua đoàn người vừa tới tiệm cơm thì điện thoại trên tay Phương Minh lại vang lên.

Sau khi nghe điện thoại, vẻ mặt của Phương Minh trở nên có chút khó coi, nói thẳng: "Cháu có chút việc phải đi xử lý một chút, chú Hoa, dì Lăng, xin lỗi vì cháu không thể đi ăn cơm cùng mọi người được."

"Chuyện rất quan trọng sao?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ quan tâm.

"Không phải là chuyện của cháu, chẳng qua vấn đề này nếu như xử lý không tốt mà nói, sợ rằng sẽ nguy hại đến sự phát triển của toàn bộ Ma Đô, hiện tại cháu phải nhanh chân đến xem."

Lăng Mộ Mai trầm ngâm, mặc dù không nỡ chuyện vừa mới gặp con trai, còn chưa kịp ăn chung bữa cơm đã phải xa nhau rồi, thế nhưng dù sao thì bà cũng là người biết nặng nhẹ đấy, gật đầu

nói: "Được, chẳng qua Phương Minh cháu phải chú ý an toàn của mình, mọi việc không thể cậy mạnh."

"Cháu biết rồi."

Phương Minh gật đầu, sau khi tạm biệt đám Diệp Tử Du liền rời khỏi tiệm cơm, chẳng qua không bao lâu Hoa Minh Minh cũng đi ra theo, Hoa Bác Vinh muốn cậu ta làm tài xế cho Phương Minh.

Nhìn bóng lưng Phương Minh rời khỏi phòng ăn, Hàn Kiều Kiều hơi đưa tay nâng cằm, từ đoạn đối thoại của Lăng Mộ Mai cùng Phương Minh cô ấy cảm giác được điều gì lạ lạ, đoạn đối thoại này của hai người sao giống như trưởng bối dặn dò con của mình ra ngoài phải cẩn thận vậy?

Cũng chính vì nhận ra điểm này, nên khi mọi người vào phòng ăn tìm chỗ ngồi xuống, Lăng Mộ Mai lôi kéo Diệp Tử Du ngồi ở bên trái của bà, mà Hàn Kiều Kiều cũng không lộ ra dấu vết ngồi ở bên phải Lăng Mộ Mai.

...

"Phương Minh, sao mặt cậu lại nghiêm túc như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại còn sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của toàn bộ Ma Đô, có cần phải khoa trương như vậy không?"

Trên xe, Hoa Minh Minh vừa lái xe, vừa hỏi Phương Minh một câu.

"Thà xem trọng còn hơn hời hợt."

Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh một cái, mới vừa rồi cậu nhận được điện thoại của Tiền Gia Lý, trong điện thoại Tiền Gia Lý nói cho cậu biết, phong thủy của tòa nhà Ma Đô hoàn toàn rối loạn, hơn nữa đã xuất hiện chuyện lớn rồi.

Sau nửa giờ, Hoa Minh Minh đã lái xe đi tới đoạn đường Lục

Gia Khẩu, mà ở cách tòa nhà Ma Đô khoảng 100m có một bảng thi công đang đặt ở đó, toàn bộ xe cộ đều không thể tới gần, chỉ có thể đi đường vòng.

"Làm trò gì vậy, giữa ban ngày lại thi công ở chỗ này, đây là đội thi công của nhà nào vậy, có phải đầu bị chạm điện rồi không?"

Hoa Minh Minh bất mãn nhìn mấy công nhân ở phía trước, mà cùng thái độ bất mãn như cậu ta chính là những tài xế lái xe ngang qua đây, phải biết rằng ở đây là địa phương nào? Đây là Lục Gia Khẩu, khu vực phồn hoa nhất Ma Đô, là một trong những trung tâm tài chính của thế giới, coi như là thi công cũng không nên phủ kín đường, hơn nữa cũng không nên thi công giữa ban ngày.

"Chúng ta có cần đổi phương hướng không? A... Phương Minh, sao cậu lại xuống xe?"

Hoa Minh Minh còn chưa nói hết câu liền phát hiện Phương Minh đã mở cửa xe đi xuống, trực tiếp vượt qua rào chắn đi về phía tòa nhà trung tâm Ma Đô bên kia.

"Ai? Phía trước đang ở thi công, không được qua đây."

Phương Minh mới đi lướt qua bảng thi công được vài mét liền có hai công nhân chặn cậu lại, chẳng qua chỉ là dựa vào thái độ cùng thân thể thẳng tắp của hai công nhân này, cậu liền biết, hai người này sợ rằng cũng không phải công nhân gì.

Công nhân xây cất bởi vì nguyên nhân trường kỳ lao động, ít nhiều gì lưng cũng đều sẽ còng một chút, thế nhưng thân thể của hai người này lại thẳng tắp, hơn nữa trong ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng, phong thái này tuyệt đối không phải một công nhân xây cất nên có.

Nếu như cậu đoán không lầm mà nói, hai người này hẳn là

người ở ngành bạo lực nào đó.

"Lão Tiền, tôi tới rồi."

Phương Minh nói chuyện điện thoại xong, ánh mắt nhìn hướng hai người công nhân xây cất, mà một trong hai người này lỗ tai hơi giật giật một chút, lập tức đưa mắt nhìn hướng Phương Minh: “Mời đi theo tôi."

Rất hiển nhiên, bên trong tai của người này có gắn tai nghe đấy, vừa rồi đã có người truyền tin cho hắn ta.

Phương Minh theo hai người này đi về phía tòa nhà trung tâm Ma Đô, chẳng qua càng đến gần tòa nhà trung tâm Ma Đô, lông mày của cậu liền nhíu càng chặt, vừa mới qua vài ngày, sát khí ở nơi này dĩ nhiên có thể cô đọng tới trình độ như vậy.

Cây cối và đèn đường bên trên tòa nhà tất cả đều gãy, giống như bị đao chỉnh tề cắt đứt, toàn bộ trên mặt đất một mảnh hỗn độn, mà khi đi tới cửa tòa nhà trung tâm Ma Đô, trước mặt của Phương Minh xuất hiện một đám người, chỉ là những người này toàn bộ đều mặc quần áo đặc thù, trông không khác gì phi hành gia.

"Phương đại sư đã đến."

Một giọng nói ồm ồm truyền đến, Phương Minh nhìn Tiền Gia Lý trên đầu bị mũ bảo hộ bịt kín đang đi về phía mình, thiếu chút nữa bật cười, lão Tiền cao tuổi như thế rồi, vậy mà lại nhìn như con rối búp bê bán trong siêu thị vậy.

"Lão Tiền, chuyện sao thế này, tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy?"

"Phương đại sư, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, cậu theo tôi đến bên này."

Tiền Gia Lý ở phía trước dẫn đường, dẫn Phương Minh đi về phía tòa nhà, thẳng đến sau khi đi vào cửa tòa nhà lúc này mới cởi mũ giáp.

Trong cao ốc lúc này có hai ba mươi người, mà giờ khắc này Tề Quốc Tá đang cùng mấy ông lão thương nghị cái gì đó, ngoài ra một bên khác thì là có thêm một người đàn ông đeo mắt kính hơn năm mươi tuổi, tuy rằng chỉ là một người an tĩnh đứng ở nơi đó, thế nhưng khí thế trên người ông ta phát ra lại khiến mọi người không thể bỏ qua.

"Đây là một nhân vật lớn, trong tay nắm quyền to."

Phương Minh rất nhanh liền đã có phán đoán, ở dân gian có một từ là: Quan uy. Mặc dù nói cái từ này mang nghĩa xấu, chính là chỉ một ít người làm quan tự cao tự đại, lợi dụng quyền lực của mình mưu lợi riêng, thế nhưng theo Phương Minh, quan uy là thật sự tồn tại.

Quan uy là một loại hình thức biểu hiện của khí tràng, khi một người sống một quãng thời gian dài ở vị trí cao, luôn chỉ tay ra lệnh cho người khác, khí tràng của hắn cũng sẽ từ từ xuất hiện thay đổi, khi người thường gặp phải loại khí tràng này, sẽ cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

Có rất nhiều học giả còn có rất nhiều người ngoại quốc công kích người Trung Quốc, nói người Trung Quốc từ trong xương đã có tư tưởng ngu dân bị nô dịch, kỳ thực đây là một cách nói rất vớ vẩn, chỉ có thể nói đây là một loại áp chế trên khí tràng mà thôi.

Mỗi tiếng nói cử động của con người đều sẽ hình thành khí tràng của riêng mình, như khí tràng của đám người có nghề nghiệp đặc biệt cũng sẽ có điểm tương đồng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều khi chúng ta chỉ cần liếc mắt liền đoán được người nọ làm nghề gì.

Dựa vào sư phụ Phương Minh đã hiểu rõ được, khí tràng chỉ là căn bản, ở phía trên một tầng đó chính là khí thế, khí thế thì cần khí tràng cực kỳ mạnh mẽ mới có thể hình thành, mà những người bề trên kia liền có được khí thế thuộc về riêng mình.

Loại khí thế này cùng cảnh giới có thể nói có liên quan cũng có thể nói không liên quan, cổ đại có một vị quan thanh liêm tên là Hải Thụy, tương truyền năm đó khi Hải Thụy cải trang vi hành, đã bị yêu tà ngăn cản, thế nhưng chỉ dựa vào một thân quan uy cùng khí thế ngay thẳng chính trực đã khiến cho những yêu tà này không dám tới gần.

Hải Thụy không phải người tu luyện, ông ấy chỉ là một người bình thường, thế mà có thể phát ra khí thế kinh khủng như thế.

"Phương đại sư đã đến."

Tề Quốc Tá cũng nhìn thấy Phương Minh đến liền chào hỏi Phương Minh một tiếng, mà mấy ông lão bên cạnh Tề Quốc Tá thì chỉ nhìn Phương Minh một cái liền thu hồi tầm mắt, vài người tiếp tục cãi vã kịch liệt cái gì đó.

"Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Phương Minh nhíu mày lại, không thể không mở miệng cắt đứt trận tranh cãi của đám người Tề Quốc Tá.

"Phương đại sư, chúng ta đang thảo luận làm sao để giải quyết vấn đề sát khí trước mắt."

Tề Quốc Tá trả lời Phương Minh một câu, nhưng mà một ông lão khác lại không kiên nhẫn được nữa: “Đã đến lúc này rồi sao lại khiến người không quan trọng gì tới quấy rầy chúng ta, các người muốn đệ tử mình được mở mang tầm mắt thì cũng phải chú ý đúng mực một chút."

Rất hiển nhiên, ở trong mắt ông lão này, Phương Minh hẳn là

đệ tử hoặc là hậu bối của Tề Quốc Tá, là Tề Quốc Tá gọi tới quan sát tiếp thu thêm kiến thức.

Chương 376: Bài xích

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong sảnh lớn của tòa nhà, mấy ông lão gương mặt bất mãn, đã đến lúc nào rồi mà vẫn còn có tâm tư bồi dưỡng hậu bối vào lúc này, thật là không có chút tinh thần trách nhiệm cùng sứ mệnh nào.

"Cái này... Để tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là..."

Vẻ mặt của Tề Quốc Tá có chút xấu hổ, chỉ là thân phận địa vị của mấy người này đều cao hơn ông ta, cho nên ông ta chỉ có thể nở nụ cười.

"Được rồi, không cần giới thiệu, chúng tôi không có thời gian nghe lão Tề ông nói những lời nhảm nhí này, hiện tại quan trọng nhất là làm sao khống chế sát khí của tòa nhà này, đây mới là nhiệm vụ cấp bách hiện nay."

Mấy ông lão lại lại bắt đầu thảo luận tiếp, Tề Quốc Tá cùng Phương Minh trực tiếp bị bọn họ gạt qua một bên.

"Phương đại sư, mấy người này cực kỳ kiêu ngạo, lão Tề tôi đều bị bọn họ hô tới quát lui, theo tôi thấy nguyên nhân tòa nhà này biến thành bộ dạng như bây giờ chính là do bọn họ, nếu như không phải bọn hắn muốn hái quả đào, cố ý gạt Phương đại sư ra

ngoài thì đâu có chuyện trước mắt này."

Tiền Gia Lý bất mãn nói, ông ta cũng biết một chút nguyên nhân sâu xa của chuyện này, mà sau khi Phương Minh nghe được lời nói của Tiền Gia Lý, con ngươi hơi híp lại, đưa mắt nhìn về phía Tề Quốc Tá.

"Tề đại sư, có phải ông nên cho tôi một lời giải thích?"

Đối mặt với ánh mắt cùng giọng điệu chất vấn của Phương Minh, ánh mắt Tề Quốc Tá có chút né tránh, không dám đối diện cùng ánh mắt của Phương Minh.

"Nếu như vậy, tôi đành rời khỏi đây trước."

Phương Minh không bức bách Tề Quốc Tá, sau khi nói xong lời này cậu liền xoay người rời đi.

"Ai, Phương đại sư..."

Tiền Gia Lý vội vã đuổi theo, mà Tề Quốc Tá do dự một chút, cuối cùng cũng không mở miệng gọi Phương Minh lại, bởi vì theo một phương diện khác đến nói, ông ta và mấy người này mới là cùng một phe.

Thấy Phương Minh không dừng bước lại, Tiền Gia Lý cắn răng một cái, đột nhiên đi về phía người đàn ông trung niên đeo kính đang đứng bên kia.

Tiền Gia Lý tới gần khiến cho hai người thanh niên bên cạnh người đàn ông trung niên đeo kính sáng mắt nhìn ông ta chằm chằm, trên thực tế trước đó khi Phương Minh đi vào, hai người cũng dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm Phương Minh.

Đi tới trước mặt người đàn ông trung niên đeo kính, Tiền Gia Lý nhỏ giọng nói điều gì đó, mà người đàn ông đeo kính vừa nghe lời nói của Tiền Gia Lý, vừa dời mắt đến trên người Phương Minh,

trong mắt có vẻ lắng nghe.

Một lúc sau, khi bước chân của Phương Minh đi tới cửa sảnh lớn, người đàn ông đeo kính cuối cùng cũng có câu trả lời, hô lên: "Phương đại sư, xin chờ một chút."

Bước chân của Phương Minh dừng lại quay đầu nhìn người đàn ông trung niên đeo kính, mà mấy ông lão bên cạnh Tề Quốc Tá thấy người đàn ông trung niên đeo kính mở miệng xong đều dừng thảo luận, đưa mắt nhìn về phía ông ta.

Rất hiển nhiên, mấy ông lão này mặc dù nói thảo luận khí thế ngất trời, gần như tới cảnh giới vong ngã, thế nhưng hiển nhiên bọn họ vẫn luôn chú ý tới hành động của người đàn ông trung niên đeo kính.

"Phương đại sư, mấy vị đại sư có thể nghe tôi nói vài câu không?"

"Có thể, đương nhiên có thể."

"Ông cứ việc nói."

Lúc trước mấy ông lão này đầy mặt kiêu ngạo, thế nhưng lúc này nguyên một đám trên mặt lộ ra dáng tươi cười, cái loại bộ dạng nịnh hót này bộc lộ rõ qua cử chỉ lời nói.

Thấy biểu hiện của mấy ông lão này, Phương Minh ở trong lòng cũng thầm than thở một câu: Học thành thuật giết rồng, bán cho nhà đế vương.

"Lãnh tụ vĩ đại đã nói qua, khi bất đồng ý kiến mọi người có thể thảo luận, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề là tốt rồi." Trên mặt người đàn ông trung niên đeo kính mang theo dáng tươi cười: “Chuyện quan trọng nhất lúc này của chúng ta là làm sao giải quyết vấn đề của tòa nhà này, tuy rằng hiện nay tin tức còn chưa truyền đi, nhưng nếu như không thể giải quyết vấn đề trong thời

gian ngắn, nhất định là không che giấu được đấy, cho dù có thể phong tỏa ngăn cản tin tức trong nước, nhưng báo chí nước ngoài nhất định sẽ đưa tin."

"Đúng rồi, xin tự giới thiệu bản thân một chút, tôi là Đường Trấn Quốc."

Đường Trấn Quốc vươn tay tới trước mặt Phương Minh, Phương Minh ngược lại cũng không sĩ diện, tuy rằng cậu không biết địa vị của người này, nhưng tất nhiên là không tầm thường.

"Phương Minh."

"Phương đại sư, tôi mới vừa nghe giáo sư Tiền nói, vấn đề sát khí ở nơi này là do Phương đại sư cậu phát hiện ra trước?"

"Ừm, lúc đó tôi phát hiện âm mưu của người Nhật Bản Tề đại sư cũng ở đây, chẳng qua về sau khi Tề đại sư báo chuyện này lên trên thì tôi không tiếp tục tham dự nữa, vì sao hiện tại lại biến thành như vậy, tôi cũng không rõ ràng lắm."

Khi Phương Minh nói lời này, Tề Quốc Tá chỉ gượng cười, mà sắc mặt của mấy ông lão khác trở nên có chút khó coi.

"Người thanh niên trẻ tuổi, cậu nói những lời này là có ý gì? Đừng tưởng rằng cậu có thể phát hiện âm mưu của người Nhật Bản là đã rất giỏi, chẳng qua là lúc đó chúng tôi không ở hiện trường, bằng không mà nói chúng tôi cũng có thể thấy được âm mưu của người Nhật Bản."

"Không sai, nhìn ra vấn đề không đáng kể chút nào, quan trọng nhất là làm sao để giải quyết."

Trong giọng nói của mấy ông lão mang theo vẻ khinh thường, dưới cái nhìn của bọn họ Phương Minh chẳng qua chỉ là có vận khí tốt mà thôi, đổi lại là bọn họ cũng có thể thấy được âm mưu quỷ kế của người Nhật Bản.

"Lời này của ông chính là không đúng rồi, dù thế nào đi nữa Phương đại sư cũng là người thứ nhất phát hiện đấy, dựa vào cái gì sau này các người lại không cho Phương đại sư nhúng tay vào vấn đề này?"

Tiền Gia Lý không thể nhìn nổi nữa, theo ông ta thấy thực lực của mấy người này căn bản không thể so sánh với Phương đại sư, thế nhưng sĩ diện ngược lại lớn vô cùng.

"Mấy vị đại sư, là như vậy sao?"

Trên mặt Đường Trấn Quốc lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy rằng ông ta chỉ hỏi, thế nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ bất mãn.

Mấy ông lão cảm thụ được vẻ bất mãn của Đường Trấn Quốc, sắc mặt đột biến, vội vàng giải thích: "Ông Đường, là như vậy, chủ yếu là do chuyện này dính đến tranh đấu giữa hai quốc gia, cho nên không thể để cho người ngoài nhúng tay vào."

"Không để cho người ngoài nhúng tay vào, vậy mấy đại sư có phương pháp giải quyết?" Đường Trấn Quốc lần thứ hai trầm giọng hỏi.

Mấy ông lão vẻ mặt có chút xấu hổ, bọn họ vừa thảo luận nửa ngày cũng không thảo luận ra kết quả gì, dựa vào tình hình trước mắt mà nói vẫn là hết đường xoay xở, thậm chí còn không tìm thấy nguyên nhân vì sao sát khí của tòa nhà lại trở nên cuồng bạo.

Không cần mấy ông lão trả lời, Đường Trấn Quốc dựa vào nét mặt của bọn họ đã nhìn ra đáp án.

"Khụ khụ... Mấy vị đại sư, tôi không phải nhân sĩ chuyên nghiệp trên phương diện này, theo đạo lý đến nói tôi không nên nhúng tay quá nhiều, chẳng qua tình huống bây giờ vô cùng khẩn cấp, chuyện chúng ta cần làm là mau chóng giải quyết vấn đề, mà không phải bởi vì có chút nguyên nhân như thế lại tiếp tục trì

hoãn, thời gian càng lâu hậu quả càng nghiêm trọng hơn, hậu quả này trong số chúng ta không ai có thể gánh nổi."

Đường Trấn Quốc không có một câu nặng lời, nhưng đã đến tầng thứ như ông ta, nói lời như vậy đã đại biểu cho sự cảnh cáo vô cùng nghiêm trọng.

"Đường tiên sinh, chúng tôi cũng muốn giải quyết vấn đề nhanh một chút, thế nhưng chuyện trước mắt này thật sự rất vướng tay vướng chân…"

"Các ông đã không có biện pháp, vậy vì sao không nghe ý kiến của Phương đại sư?"

Đường Trấn Quốc cắt đứt lời của ông lão, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh: “Phương đại sư, cậu là người đầu tiên phát hiện âm mưu của người Nhật Bản, tôi nghĩ hẳn cậu cũng là người hiểu rõ tình huống ở đây nhất, nếu như có biện pháp nào mà nói, vẫn hy vọng cậu có thể ra tay giúp đỡ, tôi thay mặt dân chúng Ma Đô chân thành cảm ơn cậu."

Vẻ mặt của Đường Trấn Quốc rất thành khẩn, mà sau khi ông ta nói xong, người bên cạnh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, lấy thân phận của người này dĩ nhiên có thể nói ra lời như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng cũng bởi vì vậy mà có thể thấy được, ở trong lòng Đường Trấn Quốc, chuyện của tòa nhà lần này quan trọng đến cỡ nào.

Chương 377: Đánh đố (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Ông Đường, ông như vậy là quá coi trọng cậu ta rồi."

"Đúng vậy ông Đường, cậu ta cũng chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi, có năng lực gì mà được ông đối đãi như thế."

Lời của Đường Trấn Quốc vừa nói ra khỏi miệng, mấy ông lão này lập tức mở miệng phản bác, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, Phương Minh căn bản cũng không đáng giá được Đường Trấn Quốc đối xử như thế.

Nói chính xác hơn, đây là xuất phát từ đố kị, bởi vì ngay cả bọn họ đều chưa từng được Đường Trấn Quốc coi trọng như thế.

Đường Trấn Quốc không nói gì mà chỉ là quét mắt nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên người mấy ông lão này, tuy rằng không nói gì nhưng lại tạo ra một cỗ áp lực vô hình, khiến những ông lão này hậm hực im bặt.

Phương Minh cũng mang theo vẻ khác thường nhìn Đường Trấn Quốc, bởi vì ngay cả cậu cũng thật không ngờ người này lại có thể coi trọng cậu như vậy, mặc dù nói cậu là người đầu tiên phát hiện âm mưu của người Nhật Bản, nhưng chính như những ông lão này nói, bản thân cậu còn rất trẻ tuổi, ở trong mắt rất nhiều người, tuổi trẻ liền có nghĩa là không thành thục, có nghĩa là học nghệ không tinh.

"Tôi tận lực thử một lần đi."

Phương Minh đáp ứng, thế nhưng cậu lại không bảo đảm, bởi vì cậu còn không biết tại sao sát khí của tòa nhà lại trở nên cuồng bạo như vậy, cho nên trước tiên cậu phải tìm được nguyên nhân sát khí của tòa nhà cuồng bạo, sau đó mới nhìn xem có biện pháp giải quyết nào hay không.

"Tốt, vậy xin phiền Phương đại sư, Phương đại sư có yêu cầu gì cứ nói, bên tôi sẽ toàn lực phối hợp."

Đường Trấn Quốc gật đầu, trên thực tế sở dĩ ông ta nhìn trúng Phương Minh cũng là dựa vào một loại trực giác, dựa vào kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của ông ta đến xem, người trẻ tuổi trước mắt kia tuyệt đối không tầm thường.

Phương Minh gật đầu, đưa mắt nhìn hướng Tề Quốc Tá: “Tôi muốn biết mấy ngày nay các người đã làm gì?"

"Cậu đây là có ý gì, là đang chất vấn chúng tôi sao?

Tề Quốc Tá còn chưa trả lời thì mấy ông lão này đã nổi điên lên, dưới cái nhìn của bọn họ Phương Minh hỏi như thế chính là hoài nghi bọn họ, hơn nữa còn cố ý nói ngay trước mặt ông Đường đây, đây là bọn họ không thể chấp nhận được.

"Không sai."

Nhưng mà điều khiến Tiền Gia Lý cũng không nghĩ tới là, Phương Minh dĩ nhiên lại trực tiếp thừa nhận.

"Ông Đường, ông nghe thấy rồi chứ, người này không hề làm gì cả, mà mấy người chúng tôi mấy ngày nay vì chuyện của tòa nhà mà vắt hết óc, cố gắng nỗ lực biết bao nhiêu, hiện tại cậu ta nói một câu liền hủy bỏ cố gắng của chúng tôi, thậm chí còn đổ hết trách nhiệm lên trên người chúng tôi, đây quả thực là vũ nhục chúng tôi."

"Không sai, ông Đường phải làm chủ cho chúng tôi."

Đường Trấn Quốc lúc này cũng đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương đại sư, mấy đại sư này nói cũng đúng có lý, vì sao cậu lại nói như vậy?"

"Nguyên nhân rất đơn giản." Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía mấy ông lão này: “Phong thủy của tòa nhà này lúc đầu tôi đã nhìn rồi, cho dù gặp phải hiện tượng cuồng bạo cũng tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy, tình huống trước mắt này rõ ràng cho thấy có người thúc dục sát khí cuồng bạo, mà đây tuyệt đối không phải hành động của người Nhật Bản, bởi vì người Nhật Bản muốn chém đứt long mạch của sông Hoàng Phổ, trước khi chưa chém đứt long mạch, bọn họ tự nhiên là không hy vọng âm mưu bại lộ khiến cho chúng ta chú ý, bởi vậy tuyệt đối không thể nào dẫn động sát khí của tòa nhà Ma Đô cuồng bạo."

Trên thực tế, lúc trên đường tới Phương Minh đã suy nghĩ vấn đề này, sát khí của tòa nhà trung tâm Ma Đô trở nên cuồng bạo, cái này không phù hợp với dự đoán ban đầu của cậu, mà người Nhật Bản cũng sẽ không ngu dốt như thế, tại thời điểm mấu chốt này lại đi lựa chọn bại lộ bản thân.

Sau khi đi tới sảnh lớn nhìn thấy mấy ông lão này, trong lòng Phương Minh liền có phán đoán, đây hẳn là do những người trước mắt này gây ra.

"Người trẻ tuổi, cậu đừng có mà không coi ai ra gì như vậy, thời gian chúng tôi nghiên cứu phong thủy còn dài hơn tuổi của cậu, cậu có tư cách gì mà hoài nghi đến trên đầu chúng tôi?"

Mấy ông lão không cam lòng, nhưng mà Phương Minh lại chỉ cười nhạt: “Có phải tôi không coi ai ra gì hay không, đợi lát nữa chẳng phải sẽ biết sao, đầu tiên nói cho tôi biết, mấy ngày nay các ngươi đã làm cái chuyện ngu xuẩn gì đi."

Đối mặt với mấy ông lão này, Phương Minh đã không còn một chút kiên nhẫn nào, dựa theo tuổi tác đến nói, những điều này đều là bậc tiền bối của cậu, hẳn là cậu phải giữ vững tôn trọng cần thiết, thế nhưng đối với một ít người cậy già lên mặt, người lúc nào cũng nghĩ tới lợi riêng, cậu thật sự không thể tôn kính nổi.

"Cậu… Cậu nói cái gì?"

"Ai là ngu xuẩn? Cậu mới là ngu xuẩn, cậu cái người miệng còn hôi sữa này quả thực là bại hoại."

Thấy mấy ông lão không ngừng kích động, Đường Trấn Quốc nhíu mày lại, trầm giọng nói: "Được rồi, đều bớt tranh cãi, vẫn là nói chuyện mấy ngày nay một chút đi."

Đường Trấn Quốc đã mở miệng, mấy ông lão này đành phải đè phẫn nộ trong lòng xuống, một người trong đó lên tiếng: "Ông Đường, mấy ngày nay chúng tôi bố trí hai cái Thái Cực Cầu ở phía sau cùng phía trước tòa nhà Ma Đô, Thái Cực, là một Âm một Dương kết hợp, bản thân liền là lợi khí trừ bỏ sát khí, mặc dù nói còn có phương pháp xử lý khác để hủy bỏ sát khí, thế nhưng dựa vào tình thế trước mắt mà nói tuyệt đối không có biện pháp nào hữu hiệu như Thái Cực Phong Thủy Cầu."

Lúc nói xong lời này, ông lão còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phương Minh, dường như là đang nói, cậu có bản lãnh không đồng ý lời của tôi sao?

Phương Minh cười cười, Phong Thủy Cầu đúng là vật tốt để trừ bỏ sát khí, trên thực tế, nguyên lý của Thái Cực Phong Thủy Cầu chính là lợi dụng Âm Dương điều hòa tạo ra một khí tràng tuần hoàn, đủ loại sát khí bị hấp thu bắt đầu tuần hoàn, cuối cùng hóa thành hai khí Âm Dương vững vàng phiêu tán khắp cả không gian.

"Đối với cái Thái Cực Phong Thủy Cầu này chúng tôi đã xử lý

qua, nó không phải Thái Cực Phong Thủy Cầu bình thường, ở phương diện hấp thu sát khí sẽ càng mạnh mẽ hơn, lẽ nào cậu muốn nói, cái Thái Cực Phong Thủy Cầu này dùng sai lầm rồi sao?"

"Thái Cực Phong Thủy Cầu đúng là có tác dụng khu trừ sát khí, chẳng qua tôi muốn đến hiện trường nhìn xem trước."

Phương Minh mở miệng, nếu như chỉ là Thái Cực Phong Thủy Cầu hẳn sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy đấy, trong này nhất định đã xuất hiện chi tiết nào không đúng, cho nên cậu cần đến hiện trường kiểm tra.

"Tốt, cậu đã muốn xem vậy chúng tôi sẽ dẫn cậu đi xem, nhưng nếu như đến lúc đó cậu không tìm ra vấn đề, vậy cậu sẽ phải dập đầu làm lễ nhận lỗi với chúng tôi."

"Dập đầu làm lễ nhận lỗi, hơi quá đáng đi."

Tiền Gia Lý đang đứng bên cạnh nghe không nổi nữa, nếu như Phương Minh thực sự dập đầu làm lễ nhận lỗi, vậy sau này làm sao lăn lộn ở trong hội nữa?

"Thế nào, không dám sao? Vừa rồi không phải cậu còn nói là mấy người chúng tôi tạo thành vấn đề ấy ư, nếu như đã nói chắc như đinh đóng cột thế, vậy tại sao không dám đáp ứng?"

Mấy ông lão từng bước ép sát, trên gương mặt già nua mang theo vẻ khiêu khích, Phương Minh lại chỉ thờ ơ cười nhạt một tiếng: “Điều kiện của các người tôi có thể đồng ý, nhưng nếu như tôi tìm ra, vậy các người tính thế nào?"

"Nếu như cậu tìm ra, mấy người chúng tôi... Mấy người chúng tôi liền sẽ công nhận thực lực của cậu."

"Thực sự là chuyện cười lớn, tôi cần các người công nhận sao?"

Phương Minh đột nhiên cất tiếng cười lớn: “Nói khó nghe một chút, các người công nhận hay là không công nhận đều chẳng có ý nghĩa gì với tôi, nếu như tôi tìm ra vấn đề, tôi cũng không cần các người làm gì, chỉ cần từ nay về sau các người đừng xem phong thủy cho người khác nữa là được, miễn cho hại người hại mình."

Trên thực tế, Phương Minh đã nhìn ra, mấy ông lão này hẳn là thuộc về thầy phong thủy cung đình, sở dĩ trước đây bọn họ bài xích chính mình ở bên ngoài chính là vì muốn cướp đi công lao trong tay mình, dù sao việc phát hiện đồng thời xử lý xong âm mưu của người Nhật Bản, tuyệt đối là một công tích lớn.

Chương 378: Đánh đố (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nếu như mấy ông lão này thật sự có bổn sự như vậy, cậu ngược lại cũng sẽ không nói cái gì, bởi vì đối với cậu mà nói, cậu cũng không muốn phần công lao này, bởi vì cậu cũng không định có quá nhiều quan hệ với cấp trên, đây là một vòng nước xoáy, tiến vào rồi cũng không nhất định là một chuyện tốt.

Thế nhưng muốn cướp đi công lao từ trong tay mình, lại không có bất kỳ biện pháp nào để giải quyết vấn đề, thậm chí còn làm cho vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn, đây mới là lý do chân chính khiến Phương Minh nổi bão, loại hành vi vì lợi ích của bản thân mà không để ý đến đại cục này chính là hành vi mà cậu thống hận nhất.

Nghe được Phương Minh nói lên điều kiện, mấy ông lão đưa mắt nhìn nhau, bọn họ tự nhiên là sẽ không đáp ứng, bởi vì một khi đáp ứng, nếu quả thật xuất hiện vấn đề, vậy bọn họ chẳng khác nào sẽ mất đi địa vị bây giờ.

"Tốt, tôi thay thế mấy vị đại sư nhận lời cậu."

Nhưng mà, đúng lúc nàyĐường Trấn Quốc lại mở miệng, sau khi ông ta thốt ra những lời này, mấy ông lão buộc lòng phải hậm hực đồng ý.

"Ông Đường đã nói như vậy chúng tôi đây liền đáp ứng trận cá cược này, dù sao chúng tôi cũng sẽ không thua."

"Đúng, đến lúc đó ngược lại là phải xem tên nhóc cậu quỳ xuống làm lễ nhận lỗi với chúng tôi, vừa vặn ông Đường cũng có thể làm nhân chứng."

Đường Trấn Quốc không nói gì thêm, lúc trước sở dĩ ông ta lại thay mặt những ông lão này nhận lời, là bởi vì ông ta cũng có suy nghĩ giống như Phương Minh, nếu như những ông lão này thật là vì tư tâm mà không chú ý đại cục, người như vậy lưu lại cũng không có tác dụng gì, vẫn là đuổi đi càng sớm càng tốt.

"Dẫn đường đi."

Phương Minh nhìn về phía mấy ông lão, mấy ông lão không nói thêm lời nào dẫn đầu đi về phía sau, Thái Cực Phong Thủy Cầu ở cửa trước của tòa nhà đã bị hủy diệt rồi, thế nhưng cái ở phía sau vẫn còn duy trì hoàn hảo.

"Phương đại sư, cậu thật sự có nắm chắc?" Trên đường, Tiền Gia Lý có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi."

Phương Minh ném cho Tiền Gia Lý một ánh mắt trấn an, mà Tiền Gia Lý cũng liền không nói gì nữa, bởi vì ông ta tin tưởng Phương Minh, có thể nói ông ta chính là người hâm mộ tin tưởng Phương Minh một cách mù quáng.

Khi đi tới cửa sau của tòa nhà, Phương Minh đưa mắt liền thấy được cái Thái Cực Phong Thủy Cầu kia, đó là một cái Phong Thủy Cầu to lớn.

Toàn bộ Phong Thủy Cầu cao hơn 2m, chia làm hai màu trắng đen, mà toàn bộ Phong Thủy Cầu đều dùng cùng một loại chất liệu đặc thù, cùng loại với thủy tinh trong suốt, bên trong còn chứa đầy

nước, dưới ánh mặt trời, mặt ngoài của Phong Thủy Cầu tản ra ánh sáng lấp lánh.

"Bên trong Phong Thủy Cầu này chính là Đại Địa Chi Thủy, phân biệt lấy sương sớm, nước trên mặt đất cùng với nước ngầm, mỗi bên chiếm một phần ba, khi sát khí truyền tới liền thông qua Đại Địa Chi Thủy, ở đây nó sẽ bị hóa giải, sau đó lại thông qua bề mặt phản xạ, đạt tới tác dụng điều hòa toàn bộ sát khí."

Ông lão đắc ý nói xong, đây là biện pháp mấy người bọn họ thảo luận cùng nghiên cứu mà nghĩ ra được, hơn nữa cũng đúng là rất có hiệu quả.

"Đại Địa Chi Thủy sao?"

Phương Minh nói nhỏ một câu, về Đại Địa Chi Thủy cậu cũng có biết đến, Đại Địa Chi Thủy cũng không là chỉ nước ở trên mặt đất, Đại Địa Chi Thủy là vài loại nước dung hợp, sương sớm trên cây, nước trên mặt đất còn có nước ngầm, nước sau khi hòa chung ba loại nước này lại với nhau liền là xưng là Đại Địa Chi Thủy.

Mà tác dụng của Đại Địa Chi Thủy chỉ có một, đó chính là điều hòa, điều hòa tất cả, không chỉ là sát khí mà còn bao gồm Âm Dương mất thăng bằng.

Trên thực tế, ở trong Bản Thảo Cương Mục liền có ghi chép liên quan đến Đại Địa Chi Thủy, Đại Địa Chi Thủy cũng là một loại thuốc Đông y, hơn nữa cổ đại rất nhiều thầy trung y đều dùng Đại Địa Chi Thủy để nấu thuốc.

Chỉ là ở cổ đại muốn lấy được nước ngầm còn có sương sớm quá phiền toái, cho nên dần dà cũng liền bị người thường quên lãng rồi.

Mà ở giới phong thủy, Đại Địa Chi Thủy vẫn là rất nổi danh, đối với rất nhiều nơi có khí tràng hỗn loạn, thầy phong thủy đều

sẽ lấy Đại Địa Chi Thủy cộng thêm những đạo cụ phong thủy khác đến tiến hành hóa giải.

"Ngoại trừ Đại Địa Chi Thủy bên ngoài, vị trí của Phong Thủy Cầu này đúng lúc nằm ở Khôn Vị, mà Phong Thủy Cầu ở cửa trước thì nằm ở Càn Vị, Càn Khôn đối ứng, Âm Dương vận chuyển, cộng thêm Đại Địa Chi Thủy này, đủ để hóa giải sát khí."

Không thể không nói, mấy ông lão này vẫn còn có chút bản lãnh, nếu không mà nói đã không đủ khả năng lăn lộn đến địa vị thầy phong thủy cung đình.

Sau khi giới thiệu xong, mấy ông lão đều đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, thấy Phương Minh trầm mặc không nói, trên mặt của bọn họ hiện lên vẻ đắc ý, bởi vì bọn họ cho rằng Phương Minh không tìm ra vấn đề nên mới có vẻ mặt như thế.

"Phương đại sư, thế nào?" Tiền Gia Lý thấy Phương Minh không nói lời nào, ở một bên lo lắng hỏi.

Phương Minh không trả lời mà là trực tiếp đi về phía Phong Thủy Cầu, càng đến gần Phong Thủy Cầu, liền có thể cảm nhận được khí tràng biến hóa rõ ràng hơn, từ cuồng bạo trở nên bình thản, mà khi tới vị trí chỉ còn cách Phong Thủy Cầu 1m, toàn bộ khí tràng hoàn toàn khôi phục bình thường.

Nếu như từ góc độ này đến nói, Phong Thủy Cầu này đúng là đã phát huy tác dụng, mà mấy ông lão kia sở dĩ không sợ hãi, phỏng chừng cũng là bởi vì điểm này đi.

Ánh mắt của Phương Minh rời khỏi Phong Thủy Cầu bắt đầu đánh giá xung quanh Phong Thủy Cầu, lúc trước cậu đã quan sát nơi này rồi, mặc dù đã qua vài ngày nhưng vẫn không hề thay đổi hình dạng.

"Vấn đề ở chỗ nào đây?"

Phương Minh nhíu mày, mà vẻ mặt của cậu khiến cho mấy ông lão này càng thêm đắc ý, nguyên một đám mang theo vẻ châm chọc nhìn về phía Phương Minh, sẽ chờ một hồi Phương Minh làm lễ nhận lỗi.

"Đột nhiên khí tràng cuồng bạo, Phong Thủy Cầu. . ."

Phương Minh nỉ non, đi vòng quanh Phong Thủy Cầu, mà khi cậu đi tới một góc độ nào đó, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua Phong Thủy Cầu phản xạ, trùng hợp một vệt sáng chiếu thẳng vào trong mắt của cậu.

Trong phút chốc ánh sáng chói lóa chiếu tới khiến Phương Minh phải nhắm hai mắt lại, mà khoảnh khắc ngay khi cậu mở mắt, trong mắt có một tia sáng lóe lên, trên mặt cũng là lộ ra vẻ hiểu rõ.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, cậu rốt cuộc cũng đã tìm được vấn đề của Phong Thủy Cầu này, cuối cùng thì cậu cũng biết nguyên nhân vì sao sát khí của tòa nhà này lại trở nên cuồng bạo như thế.

"Ông Đường, tôi cần một ít trợ giúp."

"Phương đại sư có có yêu cầu gì cứ nói!"

Nghe được Phương Minh mở miệng, trên mặt Đường Trấn Quốc cũng lộ ra vẻ chờ mong, bởi vì ông ta hiểu Phương Minh nói như vậy chẳng khác nào đã có phát hiện.

"Tên nhóc miệng còn hôi sữa này thực sự phát hiện ra vấn đề?"

"Phô trương thanh thế mà thôi, Phong Thủy Cầu đâu có vấn đề gì, tôi cũng muốn nhìn xem cậu ta có thể tim ra manh mối gì."

Mấy ông lão không tin Phương Minh thật có thể tìm vấn đề gì, Phương Minh cũng đã nghe được, chẳng qua cậu không để ý đến, tất cả hay là dùng sự thực đến nói chuyện đi.

Đại khái trôi qua khoảng 15 phút, một chàng thanh niên đi tới trước mặt của Đường Trấn Quốc, mà Đường Trấn Quốc thì quay qua Phương Minh: "Phương đại sư, đã chuẩn bị xong như lời cậu nói, tôi rất chờ mong phát hiện của cậu."

Chương 379: Tội nhân của dân tộc (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Phương Minh lẳng lặng đứng trước quả cầu thái cực phong thủy, ở trên tay hắn còn nắm một mặt gương đồng.

"Hắn muốn làm gì? "

"Không biết, giả thần giả quỷ, ai biết là giở trò quỷ gì. "

"Một mặt gương đồng, ta không tin hắn có thể làm ra trò gì. "

Lời mấy vị lão giả nói cũng truyền vào tai Tiền Gia Lý, Tiền Gia Lý nhịn không được cãi lại nói: "Mọi người biết cái gì, Phương đại sư làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của hắn, mọi người cứ chờ nhận thua a !. "

"Thua, không thể nào, tên nhóc này chắc chắn là đang kéo dài thời gian, bất quá ta chỉ muốn xem có thể kéo dài tới bao lâu. "

Mấy vị lão giả vẻ mặt khinh thường, quả cầu thái cực phong thuỷ không tồn tại một chút vấn đề, lấy quả cầu phong thuỷ hóa giải sát khí, là chuyện cả giới phong thủy đều công nhận, trải qua hơn một nghìn năm được thầy phong thủy nghiệm chứng, coi như là phong thuỷ tông sư cũng không dám nói quả cầu phong thuỷ hóa giải sát khí là sai.

Tiền Gia Lý không tiếp tục cãi với mấy vị này nữa, bởi vì hắn tin tưởng Phương đại sư sẽ dùng sự thực để chứng minh.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, Phương Minh cầm gương đồng đã là có một khắc đồng hồ rồi, mấy vị lão giả trên mặt đều lộ ra vẻ sốt ruột, đang muốn mở miệng trêu chọc, bất quá ánh mắt Đường Trấn Quốc quét qua một cạ lão giả kia chỉ biết tức giận đem lời vừa tới miệng nuốt xuống.

Cũng đúng lúc này, Phương Minh rốt cục cũng có động tác, mắt nhìn mặt trời chói chang, sau đó đột nhiên giơ gương đồng lên, nhắm ngay quả cầu thái cực phong thuỷ cầu.

Ánh nắng chiếu vào gương đồng, lại phản xạ đến quả cầu thái cực phong thuỷ, mà cũng đúng lúc này, cả người của Phương Minh cũng nhanh chóng di động, mỗi một cước bộ đều đi theo góc độ ánh sáng phản chiếu trong gương đồng.

Một phút đồng hồ sau, sau khi Phương Minh vòng quanh toàn bộ quả cầu thái cực phong thuỷ hết một vòng, rốt cục cũng dừng bước.

"Xong chưa? "

"Ta không cảm nhận được bất kì biến hóa gì của khí tràng. "

"Ta không cảm nhận được, hắn đây là muốn nói gì? "

Mấy vị lão giả hai mặt nhìn nhau, bất quá sau một khắc trên mặt chính là lộ ra vẻ đắc ý, một vị trong đó càng cũng không nhịn được nữa, cũng không để ý Đường Trấn Quốc đứng ở bên cạnh, trực tiếp mở miệng giễu cợt nói: "Không tìm ra thì trực tiếp chịu thua, hà tất làm những chuyện mờ ám để kéo dài thời gian. "

"Học lỏm được vài chiêu phong thủy, bọn ta có người nào không nghiên cứu phong thúy hơn chục năm, tự cho là thông minh,

Lại không biết mình bất quá là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. "

"Vẫn là ngoan ngoãn chịu thua a !, đừng kéo dài thời gian nữa. "

"Không sai. \" một ông lão nhìn về phía Đường Trấn Quốc, "Đường tiên sinh, tình huống trước mắt khiến người ta sốt ruột biết bao hiện tại chúng ta không thể tiếp tục như vâyn nữa bởi vì ... thằng nhóc này cố ý kéo dài thồ gian, muốn tiếp tục tiếp tục trì hoãn, sợ rằng bên ngoài sắp loạn rồi. "

Đường Trấn Quốc nhìn về phía Phương Minh, trong mắt cũng có vẻ do dự, tuy là hắn tin tưởng bản lĩnh nhìn người của mình, nhưng tình huống trước mắt không phải chuyện đùa, hắn cũng không dám xem thường.

"Đường tiên sinh, hỏi thăm kết quả một chút a !. "

Phương Minh lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đường Trấn Quốc, Đường Trấn Quốc nghe Phương Minh nói sửng sốt một chút, sau đó chính là hiểu rõ Phương Minh nói cái gì rồi, nhận lấy bộ đàm trên tay chàng trai trẻ, bởi vì sát khí cuồng bạo, tín hiệu ở chỗ này bị cắt, lúc trước Tiền Gia Lý khi để Phương Minh gọi điện thoại đều phải đứng cách cao ốc cả trăm mét.

"Báo cáo tình hình đi. "

"Cách một phút đồng hồ trước, khí cầu số 1 bị nghiền nát, theo sau đó là khí cầu hai ba bốn, năm sáu bảy... Tổng cộng hơn một trăm khí cầu đều vỡ tan, trừ cái đó ra, mục tiêu số 3 vỡ vụn, mục tiêu số 6 vỡ vụn, mười một mục tiêu hiện nay chỉ có một cái là bảo trì trạng thái hoàn hảo. "

Đường Trấn Quốc mlwr loa ngoài của bộ đàm, amm thanh phát ra to rõ nên ai cũng nghe đươck, những lão giả kia sau khi nghe thấy trên mặt xuất hiênn vẻ nghi hoặc, tuy là bọn họ không

biết điều này có ý gì, nhưng một dự cảm không tốt xuất hiện trong lòng bọn hắn.

"Phương sư phụ, chuyện gì xảy ra? "

Sau khi so sánb, Đường Trấn Quốc hiểu rõ, bởi vì đây là do hắn an bài xong xuôi, nhưng hắn cũng không biết duyên cớ bên trong.

"Rất đơn giản, sở dĩ những quả cầu nằm ở khoảng cách mấy chục mét phát nổ, còn có cây cối và thiết bị tại các điểm mục tiêu bị vỡ vụn, tất cả đều là vì tôi vừa mới dùng cái gương đồng chiếu vào quả cầu phong thuỷ."

Phương Minh vừa nói, mấy vị lão giả sắc mặt chợt biến, rồi cùng trầm mặc.

"Ngươi nói bậy! "

"Làm sao có thể, ngươi dùng gương đồng hướng về phía quả cầu thái cực phong thuỷ chiếu một cái, là có thể khiến mấy quả khí cầu cách chỗ này mấy chục mét phát nổ ư?? Đây quả thực là lời nói vô căn cứ, cho dù là tia sáng mạnh nhất cũng làm không được. "

"Không sai, hơn nữa tia sáng thông thường chỉ mang đến cảm giác mê muội khó chịu, chứ không thể có tác dụng lớn như vậy, huống chi quả cầu thái cực phong thuỷ là dùng để hóa giải sát khí, không có thể sản sinh sát khí. "

Mấy vị lão giả này tuyệt đối là không để cho Phương Minh nói tiếp, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ Phương Minh đã tạt nước dơ lên người bọn họ, là muốn đem trách nhiệm đẩy tới trên đầu bọn họ, mặc dù không rõ khí cầu tại sao phát nổ, nhưng bọn hắn biết một điểm chính là: Tuyệt đối không thể để Đường tiên sinh tin tưởng Phương Minh, nếu không tiền đồ của bọn hắn sẽ không còn.

"Yên lặng "

Đường Trấn Quốc lên tiếng, thanh âm không giận dữ mà phát vẫn phát uy, mấy vị lão giả tuy còn muốn nói nữa, thế nhưng dưới cái nhìn của Đường Trấn Quốc, cuối cùng chỉ có thể nghenk họng nói không nên lời.

"Phương sư phụ, nói tiếp đi. "

Phương Minh cười cười, ánh mắt nhìn về phía mấy vị lão giả, "Không sai, quả cầu thái cực phong thuỷ đúng là thứ dùng để hóa giải sát khí, điểm này ai cũng không thể phủ nhận, bố trí ở chỗ này một quả cầu thái cực phong thuỷ có thể hóa giải được sát khí. "

Nghe Phương Minh thừa nhận điểm này, sắc mặt mấy vị này lão giả mới dễ nhìn một chút, đang chuẩn bị mở miệng, bất quá chú ý tới ánh mắt lãnh đạm của Đường Trấn Quốc cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

"Nhưng mà mọi người lại căn bản không hiểu rõ, sát khí của tòa nhà đồ sộ này căn bản là không hóa giải được, bởi vì chưa giải quyết được căn nguyên của sát khí, coi như là hóa giải sát khí, cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc, càng hóa giải, càng làm sát khí thêm cuồng bạo. "

"Nếu như đem cao ốc so sánh với một quả cầu thủy tinh, tuy bên trong có sát khí, nhưng bởi vì quả cầu thủy tinh có thể tích, cho nên sát khí cũng có giới hạn, còn các người thì sao, mọi người đem quả cầu thủy tinh này đập nát, đã không còn không gian hạn chế, nên sát khí không bị giới hạn nữa, cuối cùng dẫn đến sát khí cuồng bạo tản ra khắp nơi. "

Đến chữ cuối cùng, Phương Minh đã lớn tiếng quát lên, mấy vị lão giả kia không phục muốn biện giải, nhưng Phương Minh căn bản không cho bọn hắn cơ hội, trực tiếp mắng: "Một đám ngu xuẩn, mọi người không phải muốn chứng cứ sao, nhìn gương đồng

trong tay tôi sẽ rõ. "

Đem gương đồng giơ lên, Tiền Gia Lý kêu lên một tiếng kinh dị, mà sắc mặt của mấy ông lão chớp mắt trở nên khó coi, bởi vì giờ khắc này trên gương đồng có vô số đường nứt, mà theo Phương Minh nhẹ buông tay, gương đồng triệt để vỡ vụn ra, vô số thủy tinh thấu kính rơi ở trên mặt đất.

"Trước đây tôi cũng đã nói, người Nhật Bản âm mưu lợi dụng thi thể của lính Nhâtn sinh ra âm khí để thu hút khí độ của cõi âm, cuối cùng đạt được mục đích hủy diệt long mạch, còn cái gọi là sát khí trong phong thủy là bọn chúng dùng để dời sự chú ý của chúng ta sang chỗ khác mà thôi. "

"Muốn đuổi quỷ, phải đuổi tận gốc, nếu như không giải quyết hết căn nguyên âm khí, mà tự mò mẫm phá giải sát khí sẽ chỉ đưa tới việc âm dương mất cân đối, cuỗi cùng dẫn đến kết quả là âm khí quá nhiều, thậm chí lấn át cả dương khí, đến cuối cùng thì trở thành tình huống này. "

Sau khi nói đến đây, trong mắt Phương Minh xuất hiện sự lạnh lùng, "Người Nhật Bản ước gì mọi người làm như vậy, bởi vì khi các người đem sát khí hóa giải, chính là lúc âm khí rời khỏi cửa không cần nghĩ cũng biết, lúc này này phong thủy cục hẳn là bị khởi động. "

"Không thể nàk, ngươi nói mười sáu địa điểm sớm đã bị chúng ta hủy diệt, căn bản không tồn tại phong thủy cục. \" lão giả cãi.

"Nói các người ngu xuẩn còn chưa tin, người Nhật Bản bố trí nhiều năm như vậy, địa thế đã thành, coi như là mọi người hủy diệt phong thủy cục rồi, trong khoảng thời gian ngắn âm khí vẫn còn, mà khi dương khí bị quả cầu phong thủy này hóa giải những âm khí này sẽ phát nổ trong chớp mắt, mặc dù không thể kéo dài nữa, nhưng đối với người Nhật Bản mà nói là đủ rồi, chỉ cần trong chớp nhoáng âm khí có thể dẫn động Âm Minh, mục đích của bọn

họ liền coi như đạt thành. "

Chương 380: Tội nhân của dân tộc (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Đến lúc đó, long mạch bị hủy, toàn bộ Ma Đô đều gặp tai ương, mà mọi người, khiến cả quốc gia thậm chí là toàn bộ giới phong thủy bị sỉ nhục, tên của các ngươi sẽ vĩnh viễn bị khắc vào bia đá sỉ nhục, mà tạo hết thảy nguyên nhân, cũng là bởi vì những kẻ ngu xuẩn chỉ nghĩ cho tư lợi của mình. "

Có thể nói, trong giọng nói của Phương Minh không còn cho những lão giả này chút mặt mũi nào nữa, những lão giả này sắc mặt tái nhợt, nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác tìm không ra cách phản bác, nhất là khi Phương Minh nói câu tiếp theo.

"Âm Minh đả thông, âm khí tràn ngập, sợ rằng không bao lâu, âm khí đã thông đến tận trời, đến lúc đó che khuất bầu trời, còn không biết có bao nhiêu quỷ vật xuất hiện, Ma Đô đại địa sợ rằng lại rơi vào một tràng tai nạn. "

Nghe đến đó, Đường Trấn Quốc cũng phải biếm sắc, không còn vẻ bình tĩnh và lạnh lùng lúc trước nữa.

"Phương sư phụ, ngươi nói đều là thật? "

"Âm Minh chi khí, không phải chuyện đùa, là nguồn gốc âm

khí của trời đất, vốn là không nên xuất hiện ở dương gian, hiện tại Âm Minh mở cửa, âm khí thoát ra ngoài, một vài sinh linh của cõi âm chỉ sợ cũng nhân cơ hội này ra ngoài tác loạn. "

"Hậu quả nghiêm trọng nhất là gì? \" Đường Trấn Quốc hỏi.

"Cả khu vực này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, không có một ngọn cỏ, mười năm sau cũng không có người sống, quỷ vật cõi âm xuất hiện, làm hại nhân gian, đổ máu trăm vạn. "

Phương Minh trầm giọng đáp, hắn nói không có khoa trương, trong lịch sử đã từng xuất hiện tình huống này, mà mỗi một lần hậu quả ít nhất là một tòa thành trì trong lịch sử biến mất, mà có bao nhiêu người chết, cũng không thể đếm hết.

"Mọi người... "

Đường Trấn Quốc trên mặt rốt cục cũng xuất hiện vẻ giận dữ, nhìn về phía mấy vị lão giả, "Mọi người là tội nhân của cả dân tộc. "

"Đường tiên sinh, đây vẫn chỉ là lời nói của một bên a, lỡ đâu căn bản không giống như hắn nói thì sao. "

"Đúng vậy, Đường tiên sinh không thể chỉ nghe một mình hắn nói. "

Mấy vị lão giả hấp tấp, bị Đường tiên sinh nói như vậy, không chỉ có nghĩa là tiền đồ của bọn hắn không có, quan trọng hơn chính là ngay cả tính mạng còn không giữ nổi.

Nhưng đúng lúc này, bộ đàm của Đường Trấn Quốc lại vang lên một lần nữa, mà tiếng bộ đàm truyền tới càng làm cho mấy vị lão giả mặt xám như tro tàn.

Buông bộ đàm, Đường Trấn Quốc trực tiếp đi về phía đại sảnh, đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nơi đó, mây đen bắt

đầu xuất hiện, từ từ che phủ một khoảng trời cao, toàn bộ của của Lục gia nhanh chóng bị mây đen che phủ.

Bầu trời mùa hè nắng gắt, mặt trời chói chang bị che lại vốn là một việc tốt nhưng mà tâm tình của Đường Trấn Quốc cũng là cực kỳ trầm trọng, nhất là nghĩ đến những điều mà Phương Minh vừa mới nói.

Trở lại chỗ cũ, Đường Trấn Quốc nhìn về phía mấy vị lão giả bằng ánh mắt mang theo sát khí, nếu như có thể hắn thực sự muốn tử mấy vị lão giả này, cũng bởi vì mấy người này tư lợi, đem trọn Ma Đô, toàn bộ người dân của Ma Đô vào trong nguy hiểm.

"Các người chết trăm lần cũng không hết tội khác. "

Nói xong lời này, Đường Trấn Quốc không để ý tới mấy vị lão giả nữa mà nhìn về phía Phương Minh, sau một khắc, đột nhiên hướng phía Phương Minh khom người vái thật thấp.

"Tiên sinh, mong rằng tiên sinh ra tay, trấn quốc đại diện cho ngàn vạn dan chúng của Ma Đô vô cùng cảm kích. "

Đường Trấn Quốc cúc cung ngoài cả dự liệu, vẻ mặt của Phương Minh cũng có chút phức tạp, Âm Minh đả thông rồi, đại sư phong thủy từ thời cổ đại đều không có có bất kỳ biện pháp nào, hắn ngay cả đại sư còn chưa đạt tới, có thể có biện pháp nào chứ.

Đối với hắn mà nói, lựa chọn chính xác nhất chính là mang theo bạn bè quen thuộc rời khỏi Ma Đô, nhưng mà nghĩ đến hậu quả khi Âm Minh chi khí tràn ngập Ma Đô, hắn không đành lòng cứ như thế mà đi.

"Tiên sinh có lòng sở cầu, trấn quốc toàn lực chống đỡ, trấn quốc sẽ cùng sống chết với Ma Đô, mong tiên sinh niệm tình ngàn vạn già trẻ lớn bé nơi đây mà ra tay cứu giúp. "

Đường Trấn Quốc biểu tình rất nghiêm túc, Phương Minh biết đối phương không phải nói dối, nếu như Ma Đô thực sự đã xảy ra chuyện, vị Đường tiên sinh này sợ rằng sẽ thực sự ở laik Ma Đô tọa trấn đến giây phút cuối cùng.

"Tôi, toàn lực thử một lần. "

Mấy giây sau, Phương Minh gật đầu đồng ý.

Phương Minh và Đường Trấn Quốc mắt đối mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được một tín niệm: Trách nhiệm.

Đều là con cháu của Viêm đế, há có thể khoanh tay đứng nhìn.

"Đầu tiên tôi cần người dân trong khu vực này toàn bộ đều rút lui hết. "

"Được, tôi lập tức an bài xong xuôi, chỉ cần một khắc. \" Đường Trấn Quốc trực tiếp gật đầu.

"Mặt khác, tôi cần một người, người này hiện nay đang ở thủ đô. "

"Tôi lập tức an bài đưa chuyên cơ đến đón. "

...

Phương Minh tổng cộng đưa ra mười mấy yêu cầu, mà Đường Trấn Quốc hầu như không hề nghĩ ngợi đều đáp ứng.

"Uhm, cụ thể trước khi bắt đầu, too muốn trước gọi điện thoại. "

Đường Trấn Quốc liếc nhìn Phương Minh, tựa hồ là biết Phương Minh muốn làm gì, gật đầu, cho Phương Minh một cái điện thoại vệ tinh, cú điện thoại này không bị từ trường nơi đây quấy rầy, có thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Sau khi Bấm số, không bao lâu, bên trong truyền đến thanh âm của Diệp Tử Du.

"Chào anh, xin hỏi anh là? "

"Tử Du, là anh. "

"Minh ca ca? Sao anh lại thế dùng số lạ gọi điện thoại cho em, hơn nữa điện thoại của anh cứ không liên lạc mãi, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? "

Nghe Diệp Tử Du nói, Phương Minh trầm ngâm cười, "Tử Du, anh ở đây có một số việc, đến lúc đó gặp mặt sẽ giải thích với em a !, hiện tại em hãy nghe anh nói, mọi người rời khỏi Ma Đô trước đi, đưa cô chú cùng đi luôn, sau đó đợi điện thoại của anh. "

Bên kia đầu dâya trầm mặc một lúc, một lúc sau Diệp Tử Du chỉ trả lời, "Phương Minh ca ca, anh nhất định phải chú ý an toàn, em chờ anh. "

Diệp Tử Du là một cô gái thông minh, trong điện thoại Phương Minh cũng không nói gì, nhưng lại bảo mọi người rời đi, vậy tất nhiên là gặp vấn đề cực kỳ khó giải quyết, mà cô cũng biết mình không thể giúp Phương Minh được gì, lúc này chỉ có thể tin tưởng Phương Minh.

"Uhm, anh biết rồi. "

Sau khi nói vài câu, Phương Minh cúp điện thoại, lúc này phòng khách chỉ còn lại hắn cùng Đường Trấn Quốc còn có Tiền Gia Lý cùng với Tề Quốc Tá, còn có mấy vị lão giả, và mấy chàng tri trẻ vẻ mặt sợ hãi rúc ở trong góc.

Tề Quốc Tá nhìn những lão giả kia, rồi lại nhìn Phương Minh, trên khuôn mặt già nua có vẻ phức tạp, nếu như trước đây hắn và Tiền Gia Lý giống nhau chọn tin tưởng Phương Minh, sợ rằng Phương Minh lúc này giống như Tiền Gia Lý có thể cùng Đường

Trấn Quốc đứng chung một chỗ chứ không là một người đứng ở phía sau.

Tề Quốc Tá rất biết kết cục của mình, bởi vì lão Tiền, hắn không giống như mấy vị kia chỉ nhìn lên thế nhưng đến khi chuyện bên này kết thúc, không biết cuộc đời hắn đi về đâu, sợ là phải về vườn đuổi gà rồi.

Đây là kết quả tốt, mà mấy người trốn nơi góc tường lúc tuổi già còn hơn ở trong ngục sống qua ngày.

Hối hận, nhưng hối hận thì có thể có ích lợi gì?

Phương Minh không biết suy nghĩ trong lòng của Tề Quốc Tá, cho dù là biết hắn lúc này cũng không có tâm tư phản ứng, muốn ngăn cản Âm Minh chi khí cũng không phải là một chuyện dễ dàng, hắn có quá nhiều công tác cần phải chuẩn bị.

"Đường tiên sinh, đi tới trung tâm tài chí Hoàn Cầu Kim Dung đi"

"Được. "

Đường Trấn Quốc gật đầu, lập tức cùng Phương Minh ra khỏi cao ốc Ma Đô, đi về phía cao ốc Hoàn Cầu Kim Dung mà toàn bộ con đường đã bị phong tỏa, có một chàng trai trẻ canh gác, xung quanh đặt biển cấm, ngăn không cho người ngoài vào.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn phía trên một chút, lúc này mây đen rậm rạp, sắc trời so với trước kia âm u hơn nhiều, khiến trong lòng người ta cảm thấy cực kỳ trầm muộn.

Cao ốc trung tâm tài chính Hoàn Cầu Kim Dung, lúc này cũng trống không, Phương Minh và Đường Trấn Quốc sau khi đi vào, đi thẳng đến tầng hầm.

"Báo cáo, phía dưới đã phong tỏa toàn diện. "

Phòng ngầm dưới đất, hai chàng trai trẻ nhìn thấy Đường Trấn Quốc đến gần, lập tức mở miệng báo cáo tình huống bên trong.

"Phương tiên sinh. "

Đường Trấn Quốc nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh không nói gì, cũng không có bước vào, mà đứng ở đây chờ, hắn phải đợi một người đến.

Đại khái sau nửa giờ, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Phương Minh, chính là người trước đây bị âm dương thuật quấy nhiễu trong internet tác giả Tần Lỗi.

"Phương đại sư. "

Khi Tần Lỗi nhìn thấy Phương Minh, trên mặt mang vẻ nghi hoặc, vừa rồi, đột nhiên có một đám người xông vào nhà của hắn, không nói hai lời liền đưa hắn đi, mấu chốt nhất là lại còn là cảnh sát dẫn đường, nếu như không phải sau khi ở trên xe nhận được điện thoại của Phương Minh, hắn còn tưởng là do nội dung trong cuốn sách của mình nên bị chính quyền bắt nhốt.

Chương 381: Phá vỡ bố cục (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cao ốc Hoàn Cầu Kim Dung.

"Phương đại sư, tôi cảm giác rất lạnh."

Bãi đậu xe dưới tầng hầm của tòa nhà, lúc này chỉ có hai bóng người, chính là Phương Minh và Tần Lỗi, còn đám người Đường Trấn Quốc, Phương Minh không để cho bọn họ đi theo vào bãi đậu xe dưới đất.

"Bởi vì nơi này tràn đầy âm khí, cũng bởi vì sách âm dương sách trước đây nên thể chất của anh có chút đặc thù, nếu đổi lại là một người bình thường, khi tới đây đã bị âm khí nhập vào cơ thể rồi."

Phương Minh liếc nhìn Tần Lỗi, không có chút nào khoa trương, giờ phút này bãi đậu xe dưới tầng hầm không phải ai cũng có thể tiến vào, chỉ có tu luyện giả hoặc là người có mười phần dương khí, huyết khí thịnh vượng, nếu không những người khác tiến vào chỉ có thể bị âm khí nhập vào cơ thể.

Âm khí vào cơ thể kết quả chính là thân thể phát lạnh, khí quan bị phá hư, nghiêm trọng hơn là sản sinh ảo giác, lưu lại mầm bệnh, thậm chí sẽ còn vì vậy mà trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ.

Dù sao, đây là âm khí của cõi âm, mà không phải âm khí sinh ra trên đời này, hai cái chênh lệch không chỉ một ít.

Cuối cùng, Phương Minh mang theo Tần Lỗi đi tới chính giữa bãi đậu xe, Tần Lỗi thấy bãi đỗ xe trống rỗng, chỉ cảm thấy bốn phía không ngừng có gió lạnh thổi tới, cả người đều nổi da gà.

"Tần Lỗi, một lát nữa tôi cần anh giúp một chuyện."

"Phương đại sư cứ việc nói, chỉ cần có thể giúp được tôi tuyệt đối không từ chối."

Đối với Tần Lỗi mà nói, hắn trước đây chịu khổ vì âm dương quấy nhiễu, suýt chút nữa cả người đều bị rửa nát, là Phương đại sư cứu vớt hắn, cho nên nếu Phương đại sư yêu cầu hắn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

"Rất đơn giản, tôi cần nhờ anh tới cõi âm để bắt liên lạc."

Phương Minh nói ra mục đích của hắn, mà Tần Lỗi sau khi nghe Phương Minh nói, sửng sốt một chút,"Phương đại sư, tôi và cõi âm không có liên hệ a?"

"Anh có, chỉ là chính anh cũng không biết mà thôi. \" Phương Minh cười giải thích:"Trước đây anh trở thành sách âm dương, là quỷ sai cõi âm mắc sai lầm, mặc dù cuối cùng đạt thành điều kiện không truy cứu nữa, nhưng chỉ cần trong lòng anh nghĩ đế quỷ sai của cõi âm vẫn có thể cảm ứng mà đến."

Kỳ thực nói trắng ra là, chuyện của Tần Lỗi là do quỷ sai phụ trách khu vực mắc sai lầm, trước đây quỷ sai kia và Phương Minh đạt thành hiệp ước hoà giải, Phương Minh đại diện Tần Lỗi không truy cứu chuyện này nữa, nhưng quỷ sai này nhất định là không yên lòng, để lại tiêu ký ở trên người Tần Lỗi, chỉ cần Tần Lỗi có ý kiến gì, quỷ sai kia liền là có thể cảm ứng mà đến.

"Được, vậy lát nữa đại sư nói cho tôi nên làm thế nào là được

rồi.”

Phương Minh gật đầu, sau một khắc đi xung quanh vài vòng cuối cùng đứng ở vị trí trung tâm.

Hai tay bấm tay niệm thần chú, hai chân Phương Minh không ngừng run run, cùng lúc đó trong miệng cũng nhớ kỹ, sau đó bước chân củaPhương Minh bước chậm lại, nhưng càng về sau, Tần Lỗi đứng bên cạnh mỗi lần nhìn thấy kiến Phương Minh giậm một bước trong lòng chính là run rẩy một phần.

Bởi vì mỗi lần Phương Minh giậm một bước, liền có âm khí kéo tới, âm khí này cực kỳ băng lãnh, làm cho cả người hắn không ngừng run rẩy, ngay cả hàm răng cũng va vào nhau lập cập

Cho nên nhìn thấy Phương Minh giậm chân, hắn liền phản xạ có điều kiện toàn thân run run, thậm chí hắn cảm thấy nếu như Phương Minh lại giẫm thêm vài cái, chắc mình sẽ không chịu nổi mà ngã xuống.

Mà Phương Minh hình như cũng biết tình huống của hắn, khi hắn gần như không chịu nổi rốt cục cũng ngừng lại, đồng thời miệng quát:"Mở!"

Theo tiếng quát của Phương Minh cửa liền mở ra, Tần Lỗi cảm nhận được nhiệt độ toàn bộ hầm đậu xe đột nhiên giảm xuống, giống như là biến thành một vết nứt, cơn lạnh kéo tới làm cho hắn nhịn không được toàn thân run run.

"Tần Lỗi, bây giờ anh hãy nghĩ thầm rằng anh muốn gặp quỷ sai, thầm gọi quỷ sai trong lòng."

Phương Minh đột nhiên bắt được tay Tần Lỗi, Tần Lỗi cảm giác được một dòng nước ấm theo tay của Phương Minh truyền tới cánh tay của hắn, làm cho cảm giác lạnh băng trong người hắn bị đẩy ra rồi ba phần.

"Được. . . Đươcj."

Tần Lỗi run run đáp, bắt đầu ở trong lòng mặc niệm, mà ánh mắt của Phương Minh vẫn nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt lấp lánh nhìn nơi đó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà giờ khắc này ở bên ngoài, Đường Trấn Quốc thấy bầu trời càng ngày càng u ám, biểu tình trên mặt cũng càng ngày càng ngưng trọng, bởi vì Phương Minh nói với hắn, khi toàn bộ bầu trời hoàn toàn bị mây đen cho bao phủ, chính là lúc Âm Minh mở cửa.

"Đường tiên sinh, cấp trên gọi điện nói muốn ngài rời khỏi nơi này trước."

"Không cần, thay tôi trả lồ cấp trên, Trấn Quốc sẽ cùng sống chết cùng với Ma Đô."

Đường Trấn Quốc lắc đầu, lúc này hắn sẽ không rời đi, cũng không thể rời đi, tuy là hắn biết cấp trên có ý tốt, hắn ở lại chỗ này thực tế không có ích lợi gì, nhưng chỉ cần hắn ở lại, thì mọi người có chủ kiến, nếu như hắn rời đi, vậy chẳng khác nào muốn nói cấp trên đã bỏ rơi nơi này.

"Chỉ hy vọng Phương tiên sinh có thể ngăn cơn sóng dữ."

Đường Trấn Quốc khẽ nói, hiện tại hắn chỉ có thể đem tất cả hy vọng đặt ở trên người Phương Minh.

Bãi đậu xe dưới đất, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, mà ánh mắt của Phương Minh cũng lấp lánh nhìn chằm chằm phía trước, theo sau là một đám mây khói xuất hiện, trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

"Mọi người muốn gì, đừng quên chuyện lúc ban đầu đã giải quyết rồi."

Ở giữa đám mây khói giọng nói củ quỷ sai cõi âm xuất hiện, thanh âm tràn đầy bất mãn, một tiếng hừ lạnh, làm cho Tần Lỗi thiếu chút nữa thì ngã quỵ trên mặt đất, may mà Phương Minh đỡ lấy hắn.

"Quỷ sai bớt giận, chi là không còn cách nào, chỉ là có chuyện muốn mời quỷ sai hỗ trợ."

Phương Minh vội vàng mở miệng, mà sau khi quỷ sai nghe Phương Minh nói, trầm mặc trong khoảng khắc, sau đó đột nhiên phát ra tiếng cười nhạt,"Âm Minh chi khí, thì ra là thế, ngươi muốn ta giúp ngươi lấy lại Âm Minh chi khí."

"Quỷ sai đại nhân quả nhiên là mắt sáng như đuốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra. \" Phương Minh giở giọng nịnh bợ.

"Ngươi vuốt mông ngựa cũng vô ích, chuyện này ta sẽ không nhúng tay, đây là chuyện mà người dương gian các ngươi người làm ra, cùng cõi âm của ta không có quan hệ."

Quỷ sai trực tiếp cự tuyệt thỉnh cầu của Phương Minh, Phương Minh cũng không bất ngờ chút nào, bởi vì ... chuyện này ở trong dự liệu của hắn, nếu như Âm Sai dễ dàng đáp ứng như vậy mới là không bình thường.

"Quỷ sai đại nhân, mặc dù nói đây là người dương gian chúng ta làm ra, nhưng Âm Minh chi khí xuất hiện, đến lúc đó nếu như quỷ vật cõi âm chạy ra, mặt khác xuất hiện kế hoạch nham hiểm các loại, đến lúc đó người mệt cũng là quỷ sai đại nhân."

Phương Minh đã nói lại những lời của sư phụ mình, cõi âm và dương gian là hai hên thống không thể liên quan, can thiệp lẫn nhau, nếu như quỷ vật cõi âm chạy lên dương gian, để cho người dương gian giải quyết, nhưng không có nghĩa là cõi âm không có chuyện gì.

"Quỷ sai đại nhân, nếu như khu vực này thực sự đã xảy ra chuyện, đến lúc đó rất nhiều bách tính vì vậy bỏ mạng, nhiều quỷ hồn như vậy tiến vào cõi âm, đến lúc đó quỷ sai đại nhân hẳn là sẽ mệt chết."

"Thực sự là khôi hài, sưn cường đại của cõi âm ta há là ngươi có thể tưởng tượng được, trăm vạn quỷ hồn đối với cõi âm của ta mà nói không bằng chín trâu mất một sợi lông."

Quỷ sai căn bản cũng không thèm để ý, Phương Minh ngẩn ra, quỷ sai này khó chơi thật, thật đúng là có chút không dễ.

Chương 382: Phá vỡ bố cục (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Bất quá, nếu muốn ta giúp ngươi cũng không phải là không thể, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện."

Quỷ sai đột nhiên đổi ý, trong măts Phương Minh có tia sáng, nhưng cũng không đặc biệt vui mừng, mà là trầm giọng hỏi:"Quỷ sai đại nhân mời nói."

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, trong mười năm tiếp theo, mỗi một năm ngươi đều phải bắt mười con quỷ hồn trở về, mà tệ nhất cũng phải ngưng tụ ra thực thể quỷ hồn mới được."

Nghe quỷ sai nói, khóe miệng Phương Minhco quắp một cái, ngưng tụ ra thực thể quỷ hồn, ít nhất cũng là tương đương với địa cấp cường giả, lấy cảnh giới bây giờ của hắn đi bắt thứ quỷ hồn này, đây không phải là bắt quỷ, mà là đi chịu chết.

"Có đồng ý hay không ngươi tự cân nhắc, bất quá ta có ý tốt nhắc nhở ngươi, thời gian còn lại của ngươi đã không còn nhiều lắm, không quá một canh giờ nữa, nơi đây sẽ hoàn toàn bị âm khí bao trùm."

Con ngươi Phương Minh co rụt lại, hắn biết quỷ sai không nói chuyện giật gân, mà đợi đến lúc đó mà nói, đừng nói là hắn, coi như là phong thuỷ tông sư thậm chí là thiên cực cường giả đến sợ

rằng đều không làm nên chuyện gì.

"Tôi đồng ý."

Không trầm ngâm lâu, Phương Minh trực tiếp nhận lời, dù cho biết đây là một cái nguy hiểm khổ sai, nhưng lúc này hắn không có lựa chọn nào khác.

"Bất quá tôi có chút ngạc nhiên, quỷ sai đại nhân vì sao muốn gặp tôi nói điều kiện như vậy?"

Lúc này quỷ sai trầm mặc, một lúc sau đột nhiên mắng một câu,"Còn không phải là do con quỷ hồn nhiều chuyện đó sao, quỷ hồn này hồn được điện hạ coi trọng, sau đó còn đề xuất cái gì mà khảo hạch KPI."

Lúc này đây, đến phiên Phương Minh trầm mặc, hắn hiểu được ý tứ của quỷ sai, một lão già quản lý doanh nghiệp sau khi chết xuống cõi âm, bị người quản lý cõi âm nhìn trúng, sau đó bày mưu tính kế đưa ra khảo hạch KPI.

Ai bắt được nhiều quỷ hồn ở dương gian nhất, sẽ có công trạng khảo hạch hạng nhất, mà bắt được quỷ hồn càng mạnh, công trạng cũng càng cao.

Chỉ có thể nói, cõi âm cũng rất thức thời a.

"Được rồi, nếu điều kiện đạt thành, ta sẽ giúp ngươi đóng cửa Âm Minh thông đạo, nhưng Âm Minh chi khí lọt ra ngoài, vẫn là cần chính ngươi đi giải quyết."

"Làm phiền quỷ sai rồi."

Phương Minh gật đầu, trước tiên đem thông đạo đóng lại là chuyện quan trọng nhất trước mắt..

. . .

Cách cao ốc Hoàn Cầu Kim Dung vài dặm, bên ngoài một tòa nhà lớn, lúc này có mấy bóng người đứng bên cửa sổ quan sát.

"Rốt cục cũng thành công rồi."

"Người Trung Quốc tự mua dây buộc mình, ngược lại còn giúp chúng ta, thông đạo của cõi âm đã được mở ra, nơi đây sẽ nhanh chóng biến thành luyện ngục."

"Mấy năm nay, Ma Đô phát triển cực nhanh, khiến đế quốc tài chính của chúng ta bị một số người quên lãng, đợi đến khi nơi đây bị hủy diệt, đế quốc tài chính của chúng ta tất nhiên sẽ trở thành trung tâm tài chính của châu Á."

"Thương mộc quân nói cực phải, hơn nữa long mạch bị hủy, người Trung Quốc không thể phục hưng, đế quốc chắc chắn dựa vào một cơ hội này lại một lần nữa quật khởi."

Mấy người này đều là người Nhật Bản, lúc này thần tình trở nên kích động, mà một ngươi trong đó là một lão già hưng phấn đeens mức uống sạch ly rượu trong tay,"Tìm cách nhiều năm như vậy, vì thế mà hao phí trên mười tỉ, hiện tại rốt cục đến lúc thu hoạch rồi, mọi người tôi đề nghị tất cả cùng nâng chén, cùng ăn mừng nào."

"Thiên hoàng bệ hạ muôn năm!"

" Đế quốc Nhật Bản muôn năm!"

. . .

Bãi đậu xe dưới đất của trung tâm Hoàn Cầu Kim Dung, Tần Lỗi rõ ràng có thể cảm nhận được nhiệt độ tănv cao, bất quá cho dù là cao tới đâu, cũng chỉ tương đương với nhiệt độ của ngăn rau củ trong tủ lạnh.

Một khắc đồng hồ sau, giọng nói cẩu quỷ sai vang lên lần

nữa,"Được rồi, ta đã đóng cưat Âm Minh thông đạo rồi, thế nhưng trước mắt, âm khí lọt ra ngoài cũng đủ để hủy diệt thành phố này rồi."

Phương Minh biểu tình trở nên nghiêm túc, hướng phía đám may đen ôm quyền,"Đa tạ Âm Sai đại nhân."

Bước đầu tiên trong kế hoạch đến đó xem như là thành công, đóng cửa Âm Minh thông đạo, cũng sẽ không có âm khí xuất hiện nữa, nói như vậy hắn có thể rảnh tay suy nghĩ làm sao để giải quyết những âm khí lọt ra ngoài này.

"Đường tiên sinh, để đám người Vương lão vào đi."

Khi Phương Minh dùng bộ đàm nói xong lời này, không bao lâu sau, một nhóm người từ bên trên đi xuống, dẫn đầu chính là người lính già mà Phương Minh gặp được khi ở thủ đô - Vương Chấn Hổ.

Ngoại trừ Vương chấn hổ, phía sau hắn còn có mấy trăm người nữa, những người này tất cả đều là người già, tuy là thân hình gầy yếu, nhưng từ tư thế có thể thấy, đã từng đi lính.

"Phương tiểu hữu."

"Vương lão, khí sắc so với lúc trước tốt hơn nhiều rồi."

So với Vương Chấn Hổ lúc trước ở kinh thành bị quỷ ảnh quấn thân Vương chấn hổ bây giờ cả người thần khí sung mãn.

"Đây đều là nhờ ơn Phương tiểu hữu."

Phương Minh lắc đầu, không dám. Đợi lát nữa rỗi rãnh trò chuyện tiếp,"Vương lão, lúc này đây ngài đã biết nguyên nhân mời ngài đế chưa?"

"Không rõ lắm, chỉ là biết người Nhật Bản âm mưu phải phá hủy Ma Đô, sau đó chỉ biết là phương tiểu hữu cậu tìm tôi. \" sau

khi nói đến đây, Vương chấn hổ biểu tình cũng trở nên nghiêm túc,"Có gì cần, phương tiểu hữu xin cứ việc phân phó, chúng ta sẽ toàn lực chống đỡ."

Phương Minh biểu tình cũng là trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía những người lính già sau lưng Vương Chấn Hổ"các vị, ở bên dưới cao ốc này, chôn thi cốt củ những binh lính Nhật Bản năm đó xâm chiếm Trung Hoa, mà bây giờ người Nhật Bản lợi dụng thi cốt của những binh lính này làm chuyện ác, mưu toan hủy diệt Ma Đô, hiện tại cần mọi người hỗ trợ để đập nát âm mưu của người Nhật Bản."

"Tiên sinh trực tiếp phân phó là được rồi, đánh lủ quỷ Nhật Bản chúng ta tuyệt đối nghiêm túc."

"Không sai, năm đó lũ quỷ Nhật Bản chết dưới đại đao của ta không ba thì cũng cũng có năm tên."

"Bịn Nhật Bản còn dám tới xâm phạm, sẽ đánh chết bọn chúng."

Những lão binh này tâm tình cũng là trở nên có chút kích động, bởi vì bọn họ sống từ thời đại kia, bao nhiêu chiến hữu còn có thân nhân của bọn họ chính là bị người Nhật Bản giết chết.

Người trẻ bây giờ có thể nhạt nhòa đối với mối hận người Nhật Bản, nhưng đối với mỗi một người bọn họ mà nói, cả đời này cũng không thể quên, đây mới thật là kẻ thù truyền kiếp, không cách nào quên thương tổn.

"Được!"

Phương Minh thần tình cũng trở nên nghiêm nghị, tìm được những lão binh này cũng không dễ dàng, trong này ngoại trừ Vương Chấn Hổ là liên lạc được, còn lại đều là do Đường Trấn Quốc vận dụng quan hệ.

"Phương tiên sinh, hạ lệnh!."

Vương chấn hổ nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, xoay người, hai tay bắt đầu bấm tay niệm thần chú, mà theo dấu tay của hắn biến hóa, toàn bộ cao ốc đột nhiên rung động, Tần Lỗi có thể cảm nhận rõ ràng được dưới chân tựa hồ là có vật gì muốn chui lên từ dưới đất.

Chương 383: Phá vỡ bố cục (3)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Các vị tiền bối, một lát nữa tôi sẽ dẫn động âm hồn của binh lính Nhật Bản xuất hiện, còn việc mà các vị tiền bối phải làm, chính là lấy khí thế của mọi người đánh tan âm hồn của binh lính Nhật Bản."

"Âm hồn của binh lính Nhật bản lập tức xuất hiện, các vị, nhờ cả vào mọi người."

Phương Minh lùi lại phía sau, sau đó, hướng phía những lão binh này chào theo kiểu nhà binh.

Cùng lúc đó chính là, một trận âm phong đột nhiên xuất hiện teong bãi đậu xe dưới đất, trận âm phong này cuốn lên, vậy toàn bôn đoàn người của Vương chấn hổ bên trong, còn Tần Lỗi thì nhìn thấy thần sắc của Vương chấn hổ và những lão binh này toàn bộ thay đổi, từng người mang theo vẻ giận dử.

"Phương đại sư, âm hồn của binh lính Nhật Bản xuất hiện sao?"

Tần Lỗi có chút hiếu kỳ nhìn Phương Minh hỏi, Phương Minh gật đầu, đối với những lão binh như Vương Chấn Hổ mà nói, đối với binh lính Nhật Bản năm đó là có thâm thù không đợi trời chung, mà đối với âm hồn của bọn chúng mà nói cũng giống như

vậy, bọn chúng đối với những lão binh như Vương chấn hổ cũng là có cừu hận.

Hai phe này gặp mặt, không cần nói một lời, chỉ có một bên còn sống.

"Các anh em, lên!"

Giờ khắc này Vương chấn hổ đâu còn giống như một ông già, khí thế của cả người giống như một con mãnh hổ, mà những người lính già khác cũng đều không khác mấy, từng người lộ vẻ dữ tợn.

Đây là một trận tranh đấu khí thế, là trận chiến tinh thần của các lão binh cùng âm hồn binh lính Nhật Bản, là một trận chiến không thấy khói súng.

Nhưng mà, kết quả của trận chiến này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Ma Đô y hệt chiến dịch Tùng Hỗ năm đó, quyết định tương lai của người Trung quốc, trong ba tháng đã nhanh chóng tiêu diệt dã tâm của bọn Nhật Bản với Trung Quốc.

"Tần Lỗi, anh ở đây quan sát, có tình huống gì lập tức cho tôibiết."

Phương Minh đem bộ đàm giao cho Tần Lỗi, trận chiến đấu bên này sợ rằng không kết thúc nhanh như vậy mà hắn không có nhiều thời giờ để tiếp tục trì hoãn, đúng như Âm Sai nói, hắn tổng cộng chỉ có một giờ, mà bây giờ đã hết nửa tiếng rồi.

"Được."

Tần Lỗi gật đầu, nhìn phía đám người Vương chấn hổ, biểu tình mang theo kính trọng, những lão binh này năm đó vì bảo vệ Trung Quốc đã đổ máu cùng lũ quỷ Nhật bản, mà bây giờ vì Ma Đô lại một lần nữa và chiến đấu với binh sĩ Nhật Bản. Đây là một trận chiến đấu kéo dài mấy chục năm

"Nhất định phải thắng a."

Tần Lỗi ở trong lòng yên lặng cầu khẩn, còn Phương Minh rời khỏi bãi đậu xe dưới đất, ở đó, Đường Trấn Quốc đã chuẩn bị xong một chiếc xe rồi.

Xe chở Phương Minh đi về phía sông Hoàng Bộ, cuối cùng dừng ở bờ sông một chút. Mà trên bờ sông còn đậu một chiếc du thuyền, trên boong thuyền dùng vải đỏ che một món đồ rất lớn.

"Đường tiên sinh, đi vào trong đó a !."

Phương Minh không xuống xe, xe tiếp tục chạy, cuối cùng lái ra khỏi cổng Lục gia, một đường thông suốt, bởi vì dọc theo đường đi đều có cảnh sát giao thông dọn đường, cuối cùng trong mười phút đã tới một tòa cao ốc chưa xây xong.

Dưới cao ốc, lúc này có mấy bóng người, một người trong đó chính là người Phương Minh quen Hỗ Quân.

Không sai, cái cao ốc này chính là cao ốc Thiên Mậu của Hỗ Quân, sau khi nhận được điện thoại của Phương Minh khoảng nửa giờ, Hỗ Quân rất kích động, gì cũng không hỏi chỉ lái xe đến nơi này, bởi vì hắn nghĩ rằng, Phương Minh gọi hắn đến cao ốc vào lúc này, nhất định là đến giúp hắn giải quyết vấn đề phong thủy của tòa nhà.

Ngoại trừ Hỗ Quân, lúc này cùng đi đến còn có một người bạn của Hỗ Quân, bởi vì lúc đó hai người bọn họ đang bàn công việc, Hỗ Quân nói với hắn nguyên nhân phải rồ đi, hắn liền quyết định cùng tới xem một chút.

Bất quá hắn cho rằng, Hỗ Quân có chút không bình tĩnh rồi, một người đường đường là chủ tịch một tập đoàn lớn, phải để ý đến một ông thầy phong thủy như vậy sao?

"Lão Hỗ, không cần phải gấp như vậy, nói thế nào thì anh cũng

là ông chủ lớn, phải đợi ở cửa sao, trời nóng thế này."

"Phương tổng, phương đại sư không phải là người bình thường, tin tưởng tôi đi, đối với Phương đại sư tôn kính như vậy không sai đâu."

Hỗ Quân cảm nhận được người bạn trên thương trường của mình không đồng tình với thái độ của mình rồi, nếu như đổi lại là lúc trước, hắn cũng sẽ không tôn kính một ông thầy phong thủy như vậy, nhưng mà từ khi ở Vân Nam thấy được bản lĩnh của Phương Minh, Hỗ Quân chính là biết, kết giao với Phương Minh nhất định phải chân thành.

Rất nhanh, một đoàn xe xuất hiện ở cửa cao ốc, khi nhìn đội xe này, Hỗ Quân nói rằng:"Nhất định là Phương đại sư tới, tôi đi nghênh đón."

"Lão Hỗ, anh có phải bin say nắng rồi không, nhìn biển số xe của chiếc xe thứ hai mà xem, nó đại diện cho ai anh cũng không biết sao, ann cảm thấy vị Phương đại sư kia có thể ngồi trên chiếc xe này sao?"

Nhìn thấy biển số xe của chiếc xe thứ hai trong đoàn xe, trên mặt vị Phương tổng này lộ ra vẻ cung kính, bởi vì hắn biết biển số xe này đại diện cho cái gì, có thể tưởng tượng được người ngồi trong chiếc xe này là người có thân phận tôn quý đến đâu.

Dưới sự nhắc nhở của bạn mình, Hỗ Quân mới chú ý tới, con ngươi co rút lại một chút, biển số xe này? Chẳng lẽ là cấp trên tới kiểm tra?

Đoàn xe dừng lại, cửa xe mở ra, khi Đường Trấn Quốc từ trên xe bước xuống, Hỗ Quân và vị Phương tổng này đồng thời hít vào một hơi, Phương tổng càng có chút kích động nói:"Thật không ngờ là vị này!"

Hỗ Quân và Phương tổng vội vã bước nhanh đến nghênh đón, bất quá bọn họ không ngờ tới là, sau khiĐường Trấn Quốc từ trên xe bước xuống, không có nhìn về phía bọn họ, mà ánh mắt nhìn phía cửa xe, nơi đó, lại có một bóng người xuất hiện.

"Không thể nào, ngoài vị này chẳng lẽ là còn có người từ thủ đô tới?"

Phương tổng trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng khi hắn thấy rõ ràng một bóng người từ trên xe bước xuống, cả người đều ngây cả ra, người xuống xe lại là một người trẻ tuổi.

"Không thể, làm gì có người nào trẻ như vậy mà có tư cách đi cùng xe với vị đó, còn để vị đó tự mình xuống mở cửa xe?"

Hỗ Quân không để ý đến việc bạn mình mình lẩm bẩm tự nói một mình, khi hắn thấy từ trên xe bước xuống là Phương Minh, tuy là cũng là bị chấn kinh một phát, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, bởi vì từ sau chuyện lần đó, hắn đã có thể chấp nhận bất cứ chuyện gì xảy ra trên người Phương Minh.

Bất luận là chuyện gì không thể tưởng tượng nổi khi xảy ra trên người Phương đại sư đều là rất bình thường.

Chương 384: Chu Tước khóa Thiên Môn, Bắc Quốc trấn cao tầng

"Người trẻ tuổi kia có lai lịch thế nào? Dĩ nhiên có thể để Đường Trấn Quốc tự mình mở cửa xe."

Phương Nghiêm Long đưa mắt tò mò đánh giá Phương Minh, mặc dù nói Đường Trấn Quốc cũng chỉ xuống xe trước, thế nhưng là người quen thuộc văn hóa tôn ti trưởng ấu của Hoa Hạ, trong lòng ông ta rất rõ ràng, người xuống xe sau đại biểu cho thân phận và địa vị càng thêm quan trọng.

Đây là văn hóa của Trung Quốc đã được lưu truyền từ nhiều năm qua, các ngành các nghề đều là vậy.

Chỉ là Phương Nghiêm Long không thể nào hiểu được, phóng tầm mắt nhìn ra cả nước, cũng không phải không có người có thân phận và địa vị cao hơn Đường Trấn Quốc, ở thủ đô có mấy người, còn có phía nam cùng tây nam bên kia cũng có, thế nhưng người nhỏ tuổi nhất trong đó cũng đã hơn năm mươi tuổi, hơn nữa mặc dù ông ta không biết những người đó thế nhưng cũng đã nhìn thấy họ qua ti vi.

Mà ông ta thật sự không nghĩ ra được, phải là người trẻ tuổi dạng gì mới có thể có thân phận và địa vị tôn quý hơn cả Đường Trấn Quốc, chẳng lẽ là vương tử của một nước nào đó? Thế nhưng nhìn vẻ ngoài của người này có vẻ không giống lắm nha...

Trong lúc Phương Nghiêm Long còn đang nghi ngờ, đột nhiên Hỗ Quân lại nói ra mấy lời khiến ông ta hoàn toàn rối loạn.

"Phương đại sư, cậu đã tới."

Hỗ Quân vừa nói xong Phương Nghiêm Long liền biết thân phận của Phương Minh, cậu chính là người thầy phong thủy trong miệng Hỗ Quân kia.

"Một thầy phong thủy dĩ nhiên có thể ngồi chung một chiếc xe cùng ông Đường, vẫn còn khiến ông Đường mở cửa xe cho cậu ta, này..."

Phương Nghiêm Long cảm giác mình muốn điên rồi, thầy phong thủy thôi mà, cho dù có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là có chút bản lĩnh mà thôi, loại người như thế không phải cuối cùng cũng buộc phải răm rắp nghe theo sắp xếp của bọn họ sao?

"Ông Đường."

Sau khi chào hỏi Phương Minh, Hỗ Quân cũng đưa tay về phía Đường Trấn Quốc, với tư cách là giám đốc của một trong những xí nghiệp cỡ lớn ở Ma Đô, Hỗ Quân đã từng gặp mặt Đường Trấn Quốc trong một số hội nghị.

"Chào ông chủ Hỗ, đang lúc mọi chuyện gấp gáp, không cần khách sáo nhiều."

Đường Trấn Quốc đáp lại một câu đơn giản, mà một câu nói này trực tiếp khiến Phương Nghiêm Long đến sau mới vừa đưa tay ra lại phải hậm hực thu về.

Phương Minh cũng không lòng vòng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, cậu nhìn về phía Hỗ Quân: “Tổng giám đốc Hỗ, tôi muốn mượn dùng tòa nhà này."

"Mượn dùng tòa nhà?"

Hỗ Quân có chút kinh ngạc, tòa nhà này còn chưa xây xong, có thể mượn dùng làm cái gì?

"Ông chủ Hỗ, hiện nay Ma Đô đang gặp phải nguy hiểm chưa từng có, vẫn hy vọng ông chủ Hỗ lấy đại cục làm trọng."

Đường Trấn Quốc theo đó mở miệng, mà nghe được lời nói của Đường Trấn Quốc, Hỗ Quân trong nháy mắt liền hiểu rõ, cũng chính vì Ma Đô đã xảy ra chuyện lớn nên Đường Trấn Quốc mới xuất hiện ở đây, hơn nữa lại còn tới đây cùng Phương đại sư.

"Phương đại sư, ông Đường, mặc dù Hỗ Quân tôi là một thương nhân nhưng cũng là một người Trung Quốc, đương nhiên biết ích lợi quốc gia lớn hơn lợi ích bản thân, tòa nhà này Phương đại sư cứ thoải mái mượn dùng, nếu như có chỗ nào cần tôi giúp một tay thì xin nói rõ, tôi nhất định cố gắng dốc sức mà làm."

Nghe được câu trả lời của Hỗ Quân, trên mặt Đường Trấn Quốc lộ ra vẻ hài lòng, vỗ vỗ vai của Hỗ Quân: “Ông chủ Hỗ yên tâm, đợi sau khi chuyện này được giải quyết, sẽ có bồi thường dành cho ông chủ Hỗ."

"Ông Đường nói quá lời rồi, Hỗ Quân tôi có thể phát triển được tới như ngày hôm nay cũng là bởi vì hoàn cảnh đầu tư ở Ma Đô tốt, nếu như Ma Đô gặp chuyện không may, công ty này của tôi cũng khó có thể kinh doanh tiếp, đạo lý tổ chim bị phá thì trứng chim không thể còn nguyên vẹn này tôi vẫn hiểu đấy."

Trong lúc Đường Trấn Quốc cùng Hỗ Quân trò chuyện, Phương Minh đã đi vào tòa nhà, sau đó trực tiếp vào thang máy đi tới tầng 22, nơi trước đây cậu đã đánh Chu Kỳ.

Cũng giống với trước đây, nơi này còn chưa lắp đặt cửa sổ, đứng ở chỗ này có thể cảm thụ được từng cơn gió mạnh vù vù thổi tới.

"Nam Phương khóa Thiên Môn, Bắc Quốc trấn cao tầng, năm đó vị tiền bối kia bố trí đại trận phong thủy lưu lại long mạch, nhưng lại cũng khóa lại một khoảng trời."

Đứng phía trước cửa lớn còn chưa được xây dựng xong, ánh mắt của Phương Minh dừng ở một phương hướng, đó là một phương hướng khác của Ma Đô, từ nơi này nhìn lại có thể nhìn thấy cao tốc của Ma Đô uốn lượn ở xa xa.

Phương Minh nỉ non tự nói, trên thực tế, mặc dù dân địa phương biết tới tin đồn tất cả kiến trúc ở đây không thể xây dựng quá cao, thế nhưng bọn họ lại không biết nguyên nhân vì sao lại vậy, mà ngay cả một số thầy phong thủy cũng chỉ biết có tin đồn này, mà không hề biết chuyện kiến trúc không thể xây cao quá 50m.

Không bao lâu sau, Đường Trấn Quốc cùng Hỗ Quân còn có Phương Nghiêm Long ba người cũng đi tới tầng này, thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía đường cao tốc, trên mặt ba người đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Ông chủ Hỗ, ông có biết vì sao lúc đầu tôi muốn ngăn cản ông lắp cửa sổ không?"

"Bởi vì vấn đề khí tràng phong thủy sao?" Hỗ Quân trả lời.

"Không sai, nhưng ông có biết vì sao lắp cửa sổ sẽ khiến khí tràng của tòa nhà này xảy ra vấn đề?"

"Cái này tôi cũng không biết."

Hỗ Quân thành thật trả lời, nếu như ông ta biết thì trước đây ông ta đã không mua mảnh đất này rồi, hiện tại nó gần như đã bị hủy trong tay...

"Nguyên nhân rất đơn giản, gần ba mươi năm trước, có một đại sư phong thủy đã khóa trời đất ở đây lại, mà việc đại sư này làm chính là xây Tỏa Long Trụ ở đường cao tốc kia."

Ngón tay của Phương Minh chỉ về phía hai đường cao tốc giao nhau, Đường Trấn Quốc cùng Hỗ Quân ba người nhìn theo phương

hướng ngón tay của Phương Minh chỉ ra, sau đó Hỗ Quân có chút không chắc chắn nói: "Đây là chỉ nơi đường cao tốc của Ma Đô kéo dài rồi giao nhau sao?"

"Không sai, chính là chỗ đó."

Nghe được lời của Phương Minh, Đường Trấn Quốc nhíu mày lại: “Khi tôi tới Ma Đô cũng đã từng nhìn qua bản báo cáo về đường cao tốc kia, hình như khi xây trụ này đã xảy ra một chút chuyện, sau đó nhờ có hòa thượng Cao Chân ra tay mới thuận lợi đóng cây trụ đó xuống, dựa theo lời nói của hòa thượng Cao Chân, ở bên dưới cây trụ đó là nơi vật thần linh cư ngụ, cho nên nhất định phải mời đi mới được."

Thân phận và địa vị của Đường Trấn Quốc đủ để biết tới rất nhiều bí mật, nhất là những chuyện phát sinh trên vùng đất Ma Đô, gần như là không có chuyện gì mà ông ta không biết.

"Không phải vật thần linh gì, vị trí kia chẳng qua là vừa vặn nằm trên một điểm giao của long mạch, cho nên những vật bình thường căn bản không thể xuống sâu hơn 10m."

"Điểm giao của long mạch?"

Đám người Đường Trấn Quốc đều lộ ra vẻ nghi hoặc, long mạch còn có điểm giao sao?

"Chúng ta đều biết một long mạch sẽ kéo dài tới rất nhiều nơi, mà ở giữa những khu vực này lại bị đứt thành nhiều đoạn, mà nơi những đoạn này giao nhau gọi là điểm giao của long mạch."

"Long mạch rất dài, mà long mạch chi khí trong mỗi khu vực cũng không bằng nhau, có nơi thì nhiều hơn một chút, có nơi lại ít hơn một chút, nguyên nhân cũng là bởi vì điểm giao khác nhau, nếu hình dung long mạch như một dây thắt lưng, vậy điểm giao chính là khóa để cố định dây thắt lưng, có tác dụng cố định long

mạch."

Theo Phương Minh biết thì ban đầu long mạch cũng không dài, phạm vi mà nó phủ đến cũng không lớn, sau đó dựa vào thời gian long mạch dần dần mở rộng, tạo ra rất nhiều điểm giao. Có thể nói rằng, chỉ cần có sáu giao điểm liền được coi là long mạch thành hình, mà có mười hai điểm giao thì có thể được xưng là một đầu long, hiện nay khắp đất Hoa Hạ cũng chỉ có mười hai đầu long mà thôi.

Mà long mạch ở đảo Sùng Dương cũng chỉ có ba điểm giao, thậm chí ngay cả thành hình cũng chưa đạt tới, có lẽ nếu đợi thêm vài trăm năm hẳn long mạch kia sẽ thành hình, đáng tiếc chính là cuối cùng lại bị phá hư, đi tới nơi khác.

"Ý của Phương đại sư là nói chỗ đó là một điểm giao của long mạch, cho nên mới dẫn tới không thể đóng trụ kia xuống được?" Hỗ Quân hỏi.

"Không!"

Phương Minh lắc đầu phủ nhận: “Trên thực tế Ma Đô chỉ có thủy long mạch, cũng không tồn tại sơn long mạch, mặc dù trong phong thủy bình nguyên có cách nói cao hơn 1m thì là núi, thế nhưng sơn long mạch của Ma Đô đã sớm biến mất."

"Có lẽ ở vài ngàn năm trước, nơi này có một long mạch, chẳng qua sau lại bởi vì một số nguyên nhân khiến long mạch này biến mất, mà long mạch tuy rằng biến mất, nhưng điểm giao lại vẫn ở đây, hơn nữa quy tắc trên đời này rất kỳ quái, long mạch chi khí có thể tưới nhuần vạn vật, thế nhưng khi long mạch đi rồi, những điểm giao này lại có tác dụng trái ngược với long mạch chi khí, phá hủy vạn vật."

Vật cực tất phản!

Đây là từ mà Phương Minh đã nghe được từ trong miệng sư phụ của cậu, thiên đạo rất là công bằng, một long mạch dưới tình huống bình thường hẳn là sẽ không rời đi, một khi thật sự rời đi, vậy người ở khu vực này không chỉ không thể hưởng thụ sự tưới nhuận của long mạch, ngược lại còn phải chịu nghiêm phạt.

"Chính là bởi vì điểm giao này ẩn chứa một loại long mạch chi khí khác, cho nên mới không thể đóng trụ kia xuống, hơn nữa cho dù thực sự có thể đánh xuống, cuối cùng cũng sẽ chỉ khiến loại long mạch chi khí khác trong điểm giao này phát tán, lan đến toàn bộ Ma Đô."

"Hẳn là hòa thượng Cao Chân kia cũng đã nhìn ra điểm này, cho nên mới lựa chọn phương pháp dùng long trụ, hội tụ loại long mạch chi khí khác kia trong điểm giao tới giữa long trụ, đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người đi ngang qua nơi ấy liền sẽ cảm thấy có chút kinh ngạc."

"Chẳng qua, chỉ là dựa vào điểm này thì vẫn chưa đủ, điểm giao này có rất nhiều long mạch chi khí khác, vẻn vẹn chỉ dựa vào một cây long trụ thì không thể hấp thu hết được, cho nên nếu như tôi đoán không lầm, hẳn là hòa thượng Cao Chân này đã bố trí một trận pháp phong thủy, lấy long trụ này làm trung tâm, sau đó dẫn dắt hết những long mạch chi khí khác tới nơi đây, cuối cùng phiêu tán dưới mảnh trời này, cho nên khi tới độ cao hơn 50m, các người cảm nhận được gió mạnh cũng là do long mạch chi khí khác biến hóa thành."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn lên bên trên, trước đây khi cậu tới nơi này lần đầu tiên liền phát hiện khí tràng nơi đây có chút quỷ dị, mãi tới sau này cậu mới phát hiện nơi đây có một trận pháp phong thủy.

"Chu Tước khóa Thiên Môn, Bắc Quốc trấn cao tầng."

Những lời này trước đây Phương Minh đã nói, mà trên thực tế

những lời này chính là nói trận pháp phong thủy kia, cái gọi là Chu Tước khóa Thiên Môn, chính là vì trận pháp phong thủy mà hòa thượng Cao Chân bố trí đã khóa trụ mảnh trời này, mà Bắc Quốc trấn cao tầng, cái gọi là Bắc Quốc là chỉ Huyền Vũ.

Nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ, Huyền Vũ là tượng trưng cho một vùng đất, ý của những lời này chính là muốn nói đại địa chi khí trấn trụ cao tầng, mà đại địa chi khí này thì chính là loại long mạch chi khí khác kia, dù sao long mạch chi khí cũng là một loại đại địa chi khí.

Dựa theo tình huống bình thường thì chỉ cần 60 năm, những loại long mạch chi khí khác này đều sẽ bị hóa giải.

Phương Minh vừa giải thích xong mấy lời này, Hỗ Quân đã triệt để hiểu rõ, không phải cao ốc này có vấn đề, mà là năm đó hòa thượng Cao Chân đã phong tỏa bầu trời ở nơi đây rồi.

"Cậu Phương, chuyện này thì có liên quan gì với Lục Gia Khẩu?" Đường Trấn Quốc mở miệng hỏi, so sánh với cao ốc này, đương nhiên ông ta quan tâm tới tình huống bên phía Lục Gia Khẩu hơn.

"Đương nhiên là có." Tròng mắt của Phương Minh co rụt lại, sau một khắc trong mắt có tinh quang xuất hiện, nói gằn từng chữ một: "Bởi vì tôi phải phá vỡ phong thủy trận [image]này trước mới được."

Chương 385: Kỵ Long Bộ

Trận pháp phong thủy, đó là thứ chỉ có cấp bậc đại sư mới có bản lãnh bố trí, cũng giống vậy, nếu muốn phá giải trận pháp phong thủy, vậy cũng phải có trình độ trên phương diện phong thủy đạt đến cấp bậc đại sư.

Thành tựu trên phương diện phong thủy của Phương Minh còn chưa đạt đến cấp bậc đại sư, cho nên cậu cũng chỉ nhìn ra một ít dấu vết về trận pháp phong thủy trước đây hòa thượng Cao Chân đã bố trí mà thôi, tất cả bố trí của phong thủy trận đến bây giờ cậu cũng chưa nhìn ra rõ ràng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây Hỗ Quân tìm cậu nhiều lần mà cậu vẫn không ra tay giúp đỡ, bởi vì cậu không nhìn ra trận pháp phong thủy này, nên gần như không thể phá giải trận pháp phong thủy này, không chừng lại còn dẫn tới phản ứng dây chuyền.

Chẳng qua bây giờ Phương Minh không có lựa chọn nào khác, nếu muốn hủy diện âm khí đã bao phủ ở Lục Gia Khẩu, chỉ có một biện pháp, đó chính là phá giải hết trận pháp phong thủy này, sau đó dẫn loại long mạch chi khí khác kia tới Lục Gia Khẩu, hai khí đối đầu, trung hòa lẫn nhau.

Đây là biện pháp giải quyết duy nhất mà Phương Minh đủ khả năng nghĩ ra được, mặc dù biện pháp này tồn tại nguy hiểm, nhưng hiện tại cậu cũng đã không còn lựa chọn nào khác.

"Mặc kệ trận pháp này rốt cuộc đã được bố trí như thế nào, nhưng có một điểm không sai, đó chính là trận pháp kia có tác dụng tụ hết loại long mạch chi khí khác kia tới nơi này, mà bây

giờ việc mình cần phải làm là dẫn loại long mạch khi khí khác này chuyển dời đến Lục Gia Khẩu bên kia."

Không bao lâu, lại có mấy chiếc xe vận tải đứng trước cửa tòa nhà, từ trên xe có rất nhiều người bước xuống, mang nguyên một đám đồ vật cỡ lớn nhanh chóng đi vào thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, cuối cùng, đi tới tầng mà Phương Minh đang đứng.

Từng khung sắt được đặt lơ lửng trên bầu trời phía ngoài cao ốc, cuối cùng là đưa ra độ dài khoảng chừng 20m.

Phương Minh không do dự, dậm chân một cái liền bước lên khung sắt kia, toàn bộ khung sắt rộng không quá một thước, hơn nữa ở dưới khung sắt này lại trống không, nói cách khác khi Phương Minh bước trên khung sắt này, dưới chân chỉ giẫm lên hai cây thiết trụ rộng hơn hai tấc.

Ngay khi Phương Minh bước ra bước đầu tiên, Hỗ Quân cùng Phương Nghiêm Long đều nhìn mà trợn tròn mắt, đây chính là độ cao hơn 50m đó, không hề sử dụng một biện pháp an toàn nào cứ như vậy bước trên bầu trời, nếu không may trượt chân một cái thì chết chắc.

Chỉ là nhìn Phương Minh đứng ở nơi đó bọn họ đã cảm thấy run sợ, Đường Trấn Quốc đang đứng bên cạnh vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nhưng cậu không hề mở miệng khuyên bảo, bởi vì cậu biết, nếu cậu Phương đã làm như vậy tất nhiên là do cậu có nguyên nhân phải làm như thế.

Đạp ở trên khung sắt, Phương Minh tiếp tục bước về phía trước, độ cao 50m, cho dù là cậu cũng không dám xem thường, mà sở dĩ cậu phải làm như vậy, không phải là vì hù dọa người khác, mà là bất đắc dĩ.

Nếu muốn hiểu rõ trận pháp phong thủy này, trước tiên cậu

cần phải cảm ứng được quỹ tích vận chuyển của loại long mạch chi khí khác này, mà chỉ có khi ở trên không trung mới có thể cảm thụ được.

Đi thẳng tới phía ngoài cùng rồi Phương Minh mới dừng bước, trên tay của cậu còn cầm một tấm phù chú, trầm ngâm như vậy vài giây sau, trong mắt Phương Minh hiện lên vẻ quả quyết, ném tấm bùa trong tay ra.

Bùa bay ra, lơ lửng trên không trung vài giây, sau đó chợt hóa thành một đám lửa "oanh" một phát bốc cháy lên.

Hỏa diễm thiêu đốt, toàn bộ không trung đột nhiên cuồng phong gào thét, mà ngay cả đám người Đường Trấn Quốc trong cao ốc cũng có thể cảm thụ rõ ràng tiếng cơn gió lớn này rít gào.

"Cẩn thận."

Hỗ Quân thấy khung sắt này lay động, thân thể của Phương Minh cũng đang lay động, liền vội mở miệng, mà trái tim của Đường Trấn Quốc cũng nhảy lên tới cổ họng.

Cũng may chính là sau khi thân thể của Phương Minh lắc lư vài cái, cuối cùng cũng ổn định.

"Thật đúng là không tầm thường."

Trên khung sắt Phương Minh nói nhỏ một câu, tấm bùa mà vừa cậu đốt kia là Dẫn Khí Phù, bùa này rất đơn giản, chỉ cần là người tu luyện đều có thể vẽ ra được, tác dụng của tấm bùa này chỉ có một mà thôi, đó chính là khiến cho khí tràng ở một phương của khu vực trở nên sống động hẳn lên.

Bầu trời ở nơi này đã bị trận pháp phong thủy của hòa thượng Cao Chân khóa lại, dẫn đến khí tràng nơi này từ nhìn bên ngoài có vẻ rất ổn định, căn bản là không phát hiện ra được, nhưng mượn nhờ lá bùa này có thể khiến tình huống chân thực của khí tràng ở

khu vực này hiện ra rõ ràng.

Cuồng phong gào thét, gió thổi khiến quần áo của Phương Minh bay phấp phới, thổi tới Phương Minh không thể mở mắt nổi, mà nếu như đổi lại là một người bình thường khác, chỉ sợ đã sớm bị cơn gió lớn này thổi bay mất rồi, cũng may thân thể của Phương Minh trải qua thời gian ngâm thuốc đã vượt xa người thường.

Nhắm mắt lại, Phương Minh bắt đầu cảm ứng phương hướng lưu động của khí tràng này, mặc cho cuồng phong như dao cắt xé rách da thịt của cậu.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cuồng phong cũng là càng lúc càng mạnh, đến mặt sau toàn bộ tòa nhà đều bị thổi tới gió bụi mù mịt, mà ngay cả Đường Trấn Quốc bọn họ cũng không có cách nào mở mắt.

"Phương đại sư không sao chứ?"

Hỗ Quân nhắm mắt lại, nghe thấy cuồng phong như hổ gầm, trong lòng lo lắng không thôi.

Mà nếu như lúc này có người mở mắt chắc chắn sẽ phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, quần áo của đám người Hỗ Quân đều bị gió thổi bay phần phật, nhưng ngoại trừ một người, người này chính là Đường Trấn Quốc.

Cuồng phong tác loạn, nhưng mà Đường Trấn Quốc chỉ là nhắm hai mắt lại, quần áo không chút sứt mẻ, cuồng phong này hình như cố ý vòng qua ông ta.

Nếu như Phương Minh ở đây thấy tình huống này liền sẽ hiểu vì sao, đó là bởi vì khí tràng của bản thân Đường Trấn Quốc.

Cuồng phong này trên thực tế là loại long mạch chi khí khác biến thành, mà Đường Trấn Quốc là một người có khí vận, trên người có tử khí đặc thù, được loại khí vận đặc thù này rót vào

thân thể, có thể trung hoà hủy bỏ trùng kích do loại long mạch khi khí khác kia gây ra.

Hồi lâu sau, cuồng phong vẫn không tán đi, nhưng Phương Minh cũng từ khung sắt đi xuống, một lần nữa về trong tầng lầu.

Thấy Đường Trấn Quốc đang nhắm mắt, trong mắt Phương Minh lóe lên vẻ khác thường, lập tức mở miệng hô: "Mọi người rời khỏi tầng này trước, xuống phía dưới đi."

Bởi vì bụi mù che mất tầm mắt, đại khái hơn ba phút đồng hồ đám người mới đi xuống tới lầu một, đây là nhờ có Phương Minh mở miệng nhắc nhở.

"Đối với khí tràng nơi này tôi đã tương đối hiểu rõ rồi, ông Đường, hiện tại tôi cần người đi về phía cao tốc bên kia…"

Phương Minh dặn dò Đường Trấn Quốc rất nhiều, Đường Trấn Quốc cũng cẩn thận ghi xuống, xoay người gọi điện thoại sắp xếp người đi về phía cao tốc.

"Tôi cần nghỉ ngơi mười lăm phút."

Phương Minh một người đi qua một bên ngồi xếp bằng xuống, cậu muốn khôi phục lại trạng thái tốt nhất, bởi vì kế tiếp chính là một bước mấu chốt nhất, hơn nữa một bước này hung hiểm vạn phần, nếu như thất bại, không nhưng toàn bộ hành động lần này thất bại, mà chính cậu cũng bị đặt vào nguy hiểm.

Dường như cảm nhận được sự ngưng trọng của Phương Minh, Hỗ Quân cùng Phương Nghiêm Long cũng không dám quấy rầy, hai người thậm chí còn tắt điện thoại di động, chính là sợ nếu chuông điện thoại vang lên sẽ quấy rầy Phương Minh.

Đường Trấn Quốc cũng là như thế, đưa điện thoại di động cùng bộ đàm chuyển qua chế độ yên lặng.

Mười lăm phút trôi qua rất nhanh, khoảnh khắc khi Phương Minh mở mắt lần nữa, cả người giống như một chuôi lợi kiếm ra khỏi vỏ, đưa mắt nhìn hướng Đường Trấn Quốc: “Ông Đường, bên kia chuẩn bị thế nào rồi?"

"Mới vừa nhận được câu trả lời, mọi thứ đều sẵn sàng rồi."

"Tốt."

Phương Minh đưa ra thời gian rõ ràng: “Sau năm phút, nói bên kia ra tay đúng giờ, ông Đường, ông đi một chuyến nữa đến Lục Gia Khẩu đi, chờ tôi ở đó."

"Năm phút đồng hồ, được."

Đường Trấn Quốc cũng là người quyết đoán, nếu đã ký thác hết hi vọng vào người Phương Minh, ông ta cũng sẽ không hỏi Phương Minh muốn đi đâu, cũng không hỏi vì sao cậu lại muốn ông ta tới Lục Gia Khẩu, thoải mái gật đầu đáp ứng.

"Tổng giám đốc Hỗ, có chìa khóa của tầng cao nhất không?"

"Có."

Hỗ Quân gật đầu, móc trong ngực ra một chuỗi chìa khóa, mặc dù nói tòa nhà còn chưa xây dựng xong, thế nhưng tầng cao nhất lại đã lắp đặt một cửa sắt, dù sao đầu năm nay có quá nhiều người luẩn quẩn trong lòng, nếu như bọn họ lựa chọn nhảy lầu phí hoài bản thân mình, sẽ khiến tòa nhà này của ông ta còn chưa xây dựng xong liền truyền ra tai tiếng có người chết, thật đúng là điềm xấu.

Sau khi nhận lấy cái chìa khóa từ trong tay Hỗ Quân, Phương Minh tự mình một người đi về phía tầng cao nhất, cuồng phong trên sân thượng càng thêm kinh khủng, coi như là Phương Minh muốn bước ra một bước đều có chút gian nan.

Đứng ở trên sân thượng, ánh mắt của Phương Minh nhìn thời

gian, cách thời gian năm phút đồng hồ chỉ còn lại có một phút, nói cách khác, sau một phút, bên phía cao tốc sẽ có hành động rồi.

Hít sâu một hơi, Phương Minh đi tới sát mép sân thượng, mà giờ khắc này, trong một căn nhà chung cư cách tòa nhà không xa, một thanh niên trẻ tuổi vừa vặn nằm sấp trước cửa sổ, thấy Phương Minh đứng ở sân thượng, đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức lẩm bẩm: "Không thể nào, đây là có người muốn nhảy lầu sao?"

"Không được, mình phải báo cảnh sát."

Người thanh niên kia lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại báo cảnh sát, sau đó suy nghĩ một chút lại nhấn vào nút quay phim, chỉnh màn hình nhắm ngay tòa nhà bên kia, chỉ là bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên chỉ có thể thấy được một bóng người mơ hồ.

Một phút đồng hồ sau, người đàn ông đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi: “Nhảy, xong!"

Bởi vì, từ bên phía anh ta có thể thấy, bóng người kia bước ra một bước rời khỏi sân thượng. Nghĩ đến hình ảnh kế tiếp, người thanh niên sợ tới nhắm chặt hai mắt lại, nhưng mà một giây đồng hồ sau đó, khi người thanh niên mở mắt, cả người đều ngẩn ra.

"Đây là có chuyện gì, không hề ngã xuống sao? Hay là do giữa không trung có chướng ngại vật?"

Tòa nhà bên này.

Lúc này trên trán Phương Minh cũng túa đầy mồ hôi lạnh, ngay sau khi cậu bước ra một bước, cả người liền rơi thẳng xuống đất, ngã xuống từ độ cao 100m thì đừng nói là cậu, trừ phi là cường giả Thiên cấp, bằng không chắc chắn phải chết.

Mãi cho đến khi rới xuống độ cao 10m, thân thể mới ngừng lại

"Quả nhiên vẫn bị chậm một chút."

Phương Minh nói nhỏ một câu, cậu biết nguyên nhân tạo thành loại tình huống này là vì bên phía cao tốc hành động chậm mất hai giây.

"Đại địa có long mạch, chính là tinh hoa trời đất ngưng tụ, tưới nhuần vạn linh, mà nay long mạch đã đi, lưu lại loại khí gây tai họa cho vạn vật, nay đệ tử Phương Minh, lấy Kỵ Long Bộ dẫn động khí nơi này, một bước nghiêng người, mong tổ sư phù hộ."

Quát nhẹ một tiếng, Phương Minh liền bước ra một bước ngay trên không trung, mà sau khi bước ra một bước này, dưới chân của Phương Minh giống như là có một chiếc thang máy, trong nháy mắt đưa cậu lên tới độ cao ngang với tòa nhà.

Kỵ Long Bộ, một loại bộ pháp thần kỳ của Vu Sư, có tin đồn thế hệ đại năng Vu Sư thời cổ đại, bước ra một bước có thể cưỡi trên long mạch, dẫn động long mạch chuyển động theo bước chân của mình.

Mà Phương Minh hiện tại cần phải làm là dẫn loại long mạch khi khí khác này đến Lục Gia Khẩu bên kia, cũng liền có nghĩa là, cậu sắp sửa từ nơi này đi tới Lục Gia Khẩu, hơn nữa còn là chân đạp loại long mạch khi khí khác này lăng không mà đi.

Chương 386: Vẫn là nhóm người này

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Kỵ long bộ * Cưỡi rồng bước đi, bước một bước xoay người một cái.

Cái này không phải chỉ có Phương Minh xoay người, mà là long mạch xoay người.

Kỵ long khóa hải Cưỡi rồng vượt biển, di chuyển long mạch, mà long mạch muốn di chuyển dĩ nhiên là cần trở mình, với thực lực hiện tại của Phương Minh muốn thi triển Kỵ long bộ để dẫn động long mạch còn kém một chút, đừng nói là long mạch đã thành hình, cho dù là chưa thành hình cũng không phải là thứ mà cảnh giới hiện tại của hắn có thể đụng chạm.

Bất quá cũng may chính là, lúc này đây Phương Minh không phải đối mặt với long mạch, mà là long mạch khí độ sau khi long mạch rời đi để lại, nếu không hắn căn bản không dám mạo hiểm.

Chân long không thể nhận ra, long mạch không thể lừa gạt, Kỵ long bộ nói theo một cách khác là hành vi nghịch thiên, làm trái đạo trời, cho nên thi triển bộ pháp này sẽ phải chịu phản phệ, trong Vu sư trong truyền thừa, cái này thuộc về một loại thuật pháp cực kỳ bá đạo, nên Vu sư cũng không nguyện ý thi triển

phương pháp này.

Bước thứ hai bước ra, Phương Minh biểu tình trở nên có chút hung dữ, mà theo bước chân của hắn cả người lại một lần nữa cao lên mười thước.

Bước thứ ba!

Lại tăng mười thước.

Người đàn ông đang chụp ảnh cách cao ốc không xa, lúc này cũng hoảng sợ há hốc mồm, tay cầm điện thoại di động cũng run rẩy.

"Người này làm sao có thể đi lại trên không, hơn nữa mỗi bước chân càng ngày càng rộng.

Người đàn ông ấy cls thể xác định, cái này tuyệt đối không phải ma thuật cũng không phải là biểu diễn ảo thuật, thật là có người đi bộ giữa trời cao, bởi vì ngoại trừ người kia, hắn không nhìn thấy một thứ gì khác.

Không nói nam tử kia khiếp sợ, bảy bước sau đó, Phương Minh lên đến độ cak hơn trăm mét, với độ cao này người phía dưới đã không thể nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen mơ hồ.

"Phương đại sư thật là thần nhân a."

Trong cao ốc Thiên Mâun, Phương Nghiêm Long nhìn thấy Phương Minh đi trên không con mắt mở tơ như muốn rớt ra ngoài, gương mặt cảm thán, còn Hỗ Quân đứng bên cạnh tuy là trên mặt cũng có vẻ khiếp sợ, nhưng so với Phương Nghiêm Long trấn định hơn.

Bởi vì trong lòng Hỗ Quân, tất cả những chuyện xảy ra có liên quan đến Phương Minh, vô luận là có khó tin đến đâu hắn đều cảm thấy có thể tiếp thu, một dị nhân như Phương Minh, không

thể dùng thế giới quan của người bình thường để đối đãi.

"Hiện tại anh đã biết, vì sao tôi đối với Phương đại sư tôn kính như vậy."

Hỗ Quân nhìn về phía Phương Nghiêm Long,

Còn Phương Nghiêm Long lập tức đáp:"Nếu như tôi biết vị Phương đại sư này lợi hại như vậy, tôi còn tôn kính hơn cả anh, cho dù là để cho tôi bưng trà rót nước cho cậu ta đều được a."

Đối với người như Hỗ Quân và Phương Nghiêm Long mà nói, của cải của bọn họ cơ hồ là nhiều đến mức người bình thường làm mấy đời cũng không kiếm được, tiền đối với họ bây giờ chỉ là một con số thôi, cho nên bọn họ theo đuổi những phương diện khác.

Ví dụ như một người giàu có họ Mã trước đây không phải là vì giao thiệp với một gã thầy phong thủy lừa đảo, cuối cùng bị truyền thông báo chí khui ra.

Trên bầu trời, đi liên tucn bảy bước, thân thể của Phương Minh cũng rung động nhè nhẹ, nếu như nhìn gần có thể thấy rung động là từ trên chân truyền tới, hắn giờ phút này gặp phải áp lực cực lớn.

Đối với Phương Minh mà nói, hắn hiện tại đang giẫm lên long mạch khí độ khác loại, nhưng mà bất kể nói thế nào, đây đều cũng long mạch khí độ, với thực lực của Phương Minh nếu muốn ngăn chặn thật sự là có chút khó khăn.

Chân bắt đầu nổi gân xanh, trên mặt của Phương Minh cũng đầy mồ hôi, bây giờ đã là thời điểm mấu chốt nhất rồi.

Hắn, không chỉ muốn ngăn chặn long mạch khí độ khác loại này không ngừng xông lên, quan trọng hơn chính là, hắn muốn đem cái long mạch khí độ khác loại này dẫn tới bên kia cổng Lục gia.

Phương hướng của Phương Minh thời khắc này vừa đúng là đối diện với cổng Lục gia, cổng Lục gia ở sau lưng của hắn.

"Bước thứ tám, thay đổi Càn Khôn!"

Phương Minh gầm lên giận dữ, cả khuôn mặt bởi vì dùng sức quá mạnh mà trở nên vặn vẹo, Vu sư lực trong cơ thể vào giờ khắc này cũng bộc phát ra toàn bộ, gắt gao ngăn chặn long mạch khí độ khác loại dưới chân.

Thân thể bắt đầu chậm rãi chuyển động, mỗi một chuyển động cũng khiến từng bộ phận trên cơ thể Phương Minh cảm thấy vô cùng khó khăn. Cái này rất giống một người đứng trong vòng nước xoáy, đừng nói là chuyển động thân thể, chỉ việc đứng giữa vòng xoáy này để cho sóng nước không hướng trào ra ngoài cũng đã là một chuyện không dễ dàng.

Việc chuyển hướng này, hao tốn của Phương Minh hết một phút.

Khi cả người bước tới, toàn thân Phương Minh cũng hư thoát, nhưng mà hắn không dừng lại, tiếp tục bước tiếp bước thứ chín.

Bước này, hướng phía cổng Lục gia.

Lảo đảo một cái, hình bóng Phương Minh lần nữa rơi xuống, lúc này đây ước chừng rớt xuống khoảng bảy mươi mét, cuối cùng mới có thể ổn định lại.

Nhưng mà, vào giờ khắc này lanh lảnh có tiếng xương vỡ vụn vang lên, bảy mươi mét, long mạch khí độ phía dưới mặc dù không cứng rắn giống như mặt đất nhưng vẫn cứng, hai chân Phương Minh trực tiếp vỡ vụn ra, đầu khớp xương bên trong đều xuất hiện vết đứt gãy.

Máu tươi theo chỗ vỡ của đầu gối không ngừng chảy ra, Phương Minh cắn răng, run run muốn đứng lên.

"Phương đại sư?"

Cách đó không xa, Hỗ Quân và Phương Nghiêm Long thần sắc cảm động, khoảng cách bảy mươi mét bọn họ thật không ngờ Phương Minh đã vậy còn muốn liều mạng.

"Phương đại sư nhất định phải bảo trọng a."

Mặc dù không biết Ma Đô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Hỗ Quân và Phương Nghiêm Long biết, Đường Trấn Quốc xuất hiện có nghĩa là có quan hệ với an toàn của toàn bộ Ma Đô.

"Năng lực càng lớn bao nhiêu, trách nhiệm càng lớn bấy nhiêu, những lời này, hôm nay rốt cục tôi đã hiểu." Hỗ Quân tự lẩm bẩm.

"Tôi hiện tại rất phục Phương đại sư, dù cho Phương đại sư không có có bản lãnh gì, thế nhưng bằng vào hành động này, cũng đủ để tôi kính trọng."

Phương Nghiêm Long biểu tình cũng trở nên nghiêm túc, bọn họ biết Phương Minh làm như vậy không phải là vì mình, mà là vì toàn bộ Ma Đô, ngay từ đầu bọn họ còn không biết hành động của Phương Minh nguy hiểm cỡ nào, nhưng bây giờ bọn họ đã nhìn ra, Phương Minh cũng không nắm chắc, đây là đang cầm tánh mạng của mình đi bảo vệ Ma Đô.

Lúc này, Đường Trấn Quốc đang trên đường quay lại Ma Đô cũng nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy được Phương Minh đang ở giữa không trung, mặc dù chỉ thấy được một điểm đen, thế nhưng điểm đen rơi xuống cũng làm cho ánh mắt hắn đông lại một cái.

"Cố lên!"

Hồi lâu sau, Đường Trấn Quốc nhẹ giọng nói.

Cổng Lục gia cách không xa cao ốc, mấy người Nhật Bản lúc này mang trên mặt vẻ đắc ý, thấy nây đen không ngừng bao phủ

cổng Lục gia, điều mà bọn họ đã mong đợi nhiều năm như vậy cuối cùng cũng xuất hiện.

"Quy Điền Quân, thời điểm binh lính Đại Nhật Bản chúng ta tỉnh lại đến rồi."

"Được."

Một người đàn ông trung niên mặc áo choàng trắng đen gật đầu, đi tới cái bàn bên cạnh, phía trên đặt hai tấm lệnh bài.

“Âm dương cung của Âm dương sư Quy Điền Thuần Bát, nghe lệnh thiên hoàng, hiệu lệnh hết thảy vong linh dũng sĩ của đế quốc vào giờ khắc này thức tỉnh, vì vinh quang của đế quốc tiếp tục chiến đấu!"

Người cầm Tấm lệnh bài trên tay tên là Quy Điền Thuần Bát, trong miệng đọc khẩu quyết, sau đó vung lệnh bài lên, lệnh bài trôi lơ lững trong không trung, bắt đầu xoay tròn.

Theo lệnh bài xoay tròn, một cổ khí tràng vô hình dao động khuếch tán ra bốn phía, cuối cùng từ cao ốc bay về cổng Lục gia.

Dưới bãi đậu xe của trung tâm cao ốc Hoàn Cầu Kim Dung.

Tần Lỗi nhìn đám người Vương chấn hổ, trên mặt là vẻ lo âu, bởi vì giờ khắc này biểu tình của mấy người nhóm Vương chấn hổ tuyệt đối không bình thường.

Vương chấn hổ đứng ở hàng đầu tiên, mà giờ khắc này hắn nhìn chằm chằm, cả khuôn mặt nhăn nheo đều vặn vẹo thành một khối, ho vang:"Giết, giết chết bọn lính Nhật Bản này đi."

Tương tự, cũng có một người ngã trên mặt đất, thần tình uể oải, mà mỗi một lần có người ngã xuống, Tần Lỗi liền nhớ đến lời căn dặn của Phương Minh, đem lão giả ra bãi đỗ xe, nơi đó sớm có xe cứu thương đang đợi.

Hơn một trăm người, lúc này còn đứng tại chỗ không đến ba mươi người Tần Lỗi biết những ông già này đang trải qua cái gì, những ông già này đang đấu tranh cùng âm hồn của binh lính Nhật bản.

"Hận không thể tự mình giương đao cùng những lão tiền bối này giết địch."

Tần Lỗi trong lòng đang đè nén cực độ, nếu có thể, hắn cũng muốn đấu tranh với âm hồn của lũ binh lính Nhật Bản, thế nhưng Phương Minh nói với hắn, âm hồn của binh lính Nhật Bản là một loại âm hồn vô cùng đặc biệt, nói trắng ra là đã không còn thần trí, chỉ là giữ bản năng chiến đấu lúc còn sống, còn Vương Chấn Hổ cùng những lão binh này có nợ máu với âm hồn của binh lính Nhật Bản, cho nên mới có thể đánh nhau.

"Nhất định phải kiên trì a."

Tần Lỗi ở chỗ này cầu khẩn, mà trong cao ốc, đám người Quy Điền Thuần Bát vốn dĩ mang trên mặt sắc mặt vui mừng, nhưng chỉ mấy phút sau liền xuất hiện vẻ hoài nghi.

"Chuyện gì xảy ra, dựa theo kế hoạch, lúc này âm hồn của binh lính đế quốc Nhật Bản chúng ta chắc hẳn đã hiện thân rồi dẫn dắt.quỷ khí cõi âm đi chặt đứt long mạch rồi."

Mấy người này đi tới phía trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía trung tâm cao ốc Hoàn Cầu Kim Dung bên kia, kết quả lại là phát hiện nơi đó không có gì thay đổi, còn nây đen trên bầu trời này vẫn ngưng tụ như cũ ở đó.

Trong mắt của Quy Điền Thuần Bát lúc này hiện lên vẻ kinh ngạc, bất quá hắn cũng không gấp, mà cầm tấm lệnh bài thứ hai lên, quát lớn: "Lệnh bài này cùng dũng sĩ của chúng ta ở Yasukuni Shrine hưởng đèn nhang cung phụng của chúng ta, hôm nay hiệu lệnh thần hồn của các dũng sĩ chết trận trở về, mở lại thánh

chiến."

Tấm lệnh bài thứ hai cũng trôi lơ lửng trong không trung, mà tấm lệnh bài này là hắn lấy đi từ Yasukuni Shrine, lệnh bài kia cùng các dũng sĩ trong đền thờ kia cùng hưởng thụ cung phụng của dân chúng, cũng sớm đã bị ám bởi hơi thở của vong linh.

Tại bãi đậu xe dưới đất, sắc mặt Tần Lỗi đột nhiên thay đổi, bởi vì ... vào giờ khắc này hắn rõ ràng nghe được tiếng chém giết, thanh âm này không chỉ là từ trong miệng của những ông già như Vương Chấn Hổ truyền ra, mà còn được thốt ra từ những âm hồn của binh lính Nhật Bản vừa xuất hiện.

Lại có mấy ông già ngã xuống, lúc này, còn lại chưa tới hai mươi ngươi, mà hai mươi người này toàn thân nổi lên gân xanh, Vương Chấn Hổ càng gào hét to hơn:"Các anh em, lên, giết chết đám chó chết này đi."

"Giết một cái lấy vốn lại, giết hai cái buôn bán lời, lũ quỷ Nhật Bản đến đây đi."

Mấy ông già ngã trên mặt đất, nhưng mà trên mặt của bọn họ không một chút thống khổ nào, mà chỉ có vẻ tiếc nuối, tiếc nuối không thể giết chết nhiều binh lính Nhật Bản hơn.

"Đại Oa, hôm nay ta báo thù được cho ngươi rồi, ta giết được ba tên quỷ Nhật Bản rồi."

Chương 387: Tiểu hắc tương trợ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trên trời, Phương Minh vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, chỉ vừa mới như vậy một hồi, hắn bước ra ba bước, nhưng mà mỗi một bước bước ra, đối với thân thể hắn mà nói đều là một gánh nặng lớn, nhất là lúc này hai chân của hắn cơ hồ là tàn phế đi một nửa, ngay cả đứng thẳng cũng hết sức kho khăn.

Máu theo vết thương rơi xuống, rơi xuống cao ốc Thiên Thai, rơi xuống lối đi bộ, rơi xe hơi bị chận lại, thậm chí còn rơi vào người đi đường.

"Đây là cái gì, dính dính? "

Người đi đường ngẩng đầu chỉ có thể nhìn được một cái điểm đen nhỏ, còn máu bị thổi tan trên không trung, xuống phía dưới chỉ còn lại có một chút, cho nên người đi đường vẫn chưa thể phát giác ra được đây là máu.

"Còn có mười hai bước. "

Phương Minh nhìn về phía Lục Gia Khẩu, chỉ cần hắn bước tiếp mười hai bước, long mạch khí độ này liền là có thể bị đẩy ra khỏi Lục Gia Khẩu, nhưng mà, mười hai bước còn lại này, bước sau còn khó khăn hơn bước trước, nhất là với tình trạng của hắn bây giờ, sợ rằng chống đỡ không đến mười hai bước.

Cứ thế từ bỏ, tuy là thất bại, nhưng ít ra hắn không có nguy hiểm đến tánh mạng, tiếp tục nữa, có khả năng rất lớn đến lúc đó hắn không cách nào áp chế được long mạch khí độ này, trực tiếp từ trên trời cao ngã xuống, mà trạng thái của hắn bây giờ, nếu như té xuống, chắc chắn phải chết.

Trên trời, Phương Minh uể oải, mím môi, sau một khắc lại bước ra một bước.

Răng rắc!

Vừa bước ra một bước, Phương Minh còn chưa có đứng vững, tiếng xương chân vỡ vụn truyền đến lần nữa, hai chân của hắn cũng không chịu nổi, cả người trực tiếp ngã quỵ ở giữa không trung.

"Muốn buông bỏ sao? "

Phương Minh không cam lòng, đến lúc này rồi, còn mười một bước nữa thôi.

"Đường tiên sinh, Phương tiên sinh sợ rằng duy trì không nổi."

Bên kia Lục Gia Khẩu, Đường Trấn Quốc và một người đàn ông khác cầm kính viễn vọng trong tay, nên bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng tình trạng của Phương Minh hiện tại.

"Đường tiên sinh, phái máy bay đi đón Phương tiên sinh!"

Đường Trấn Quốc thần tình biến hóa, không trả lời, bởi vì hắn biết lúc này đi đón Phương Minh từ trên trời cao có ý vị như thế nào, nghĩa là kế hoạch của Phương tiên sinh thất bại, nghĩa là bỏ rơi Lục Gia Khẩu, nghĩa là lũ Nhật Bản đã đạt được mục đích.

"Mấy tên ngu xuẩn, hại nước hại dân."

Giờ khắc này Đường Trấn Quốc rất muốn bắn chết mấy gã

thầy phong thủy cung đình kia, nếu như không phải mấy kẻ đó vì tư lợi của mình, chối bỏ Phương Minh, làm sao lại xuất hiện cục diện khó giải quyết này.

"Chuẩn bị máy bay."

Cuối cùng, Đường Trấn Quốc vẫn ra quyết định, "Phương tiên sinh đã tận lực."

"Vâng."

Người đàn ông để ống nhòm xuống, bắt đầu dùng bộ đàm ra mệnh lệnh, không lâu sau, một chiếc trực thăng chậm rãi bay lên...

Trên trời, Phương Minh nhìn về phía Lục Gia Khẩu một cảm giác vô lực lúc này toát ra từ đáy lòng của hắn, hắn thực sự đã tận lực, với cảnh giới và thực lực trước mắt đúng là không còn cách nào đem thi triển xong Kỵ long bộ.

Chít chít!

Đang lúc Phương Minh muốn buông tay, bên tai của hắn đột nhiên truyền đến thanh âm, nghe được thanh âm này, Phương Minh sửng sốt một chút, sau một khắc quay đầu nhìn về phía bên trái, nơi đó, một điểm đen đang hướng phía bên này bay tới.

"Tiểu hắc? "

Phương Minh hơi kinh ngạc, tiểu hắc tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Chít chít! "

Tiểu hắc đập cánh, chỉ là có vẻ hơi cật lực, đối với nó mà nói, độ cao này vẫn còn có chút cao, đứng ở đây vẫn có thể thấy được nó bị gió thổi chao đảo nghiêng trái nghiêng phải bay hết sức vụng về.

"Tiểu hắc, xuống đi. "

Phương Minh kêu lên, bởi vì hắn ở đây bị long mạch khí độ bao phủ, tiểu hắc muốn tiếp tục bay tới, rất có thể sẽ bị long mạch khí độ làm bị thương.

"Chít chít... chít... chít chít. "

Tiểu hắc cũng trả lời lại Phương Minh, bất quá chẳng những không dừng lại, ngược lại còn vỗ cánh nhanh hơn, tuy là thân thể thỉnh thoảng bị rơi xuống, nhưng rất nhanh tiếp tục vỗ cánh bay lên lại.

"Tiểu hắc, ngươi đây là? "

Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, không biết tiểu hắc nhất định phải bay đi đến bên cạnh mình là vì cái gì?

Bất quá hắn không cần phải nghi ngờ quá lâu.

Khi tiểu hắc còn cách hắn khoảng ba thước, hắn đã hiểu.

Chỉ còn cách ba thước, thân hình của tiểu Hắc biến mất, thay vào đó là một dòng năng lượng vô cùng tinh khiết thoải mái kéo tới chỗ hắn, cổ năng lượng này bao bọc hắn lại, làm cho tinh khí của hắn trong chớp mắt khôi phục trở lại, ngay cả Vu sư lực trong cơ thể cũng bắt đầu chậm rãi dâng lên.

"Đây là? "

Con ngươi Phương Minh co rút lại, khuôn mặt biến sắc, bởi vì hắn rốt cục cũng biết mục đích của tiểu hắc khi bay tới nơi này rồi.

Đại địa khí độ, tiểu hắc là tinh túy của đại địa khí biến thành, nói theo một ý nghĩa nào đó, có cùng nguồn gốc với long mạch khí, tiểu hắc đến đây là để giúp đỡ mình.

Hai chân Phương Minh bắt đầu từ từ sống lại, thương thế được chữa khỏi, ngay cả đầu khớp xương bị bẻ gãy cũng đang chậm rãi phục hồi như cũ, mấu chốt nhất là, dưới hai chân của hắn xuất hiện một dòng năng lượng bảy màu như biến thành một đôi giày, bọc hai chân của hắn lại.

Giày chiến đấu bảy màu.

Phương Minh trong đầu đột nhiên nghĩ ra từ này, còn giày chiến đấu bảy màu chính là do tiểu hắc biến thành.

"Cảm ơn tiểu hắc. "

Không nói gì nữa, Phương Minh trực tiếp đứng dậy bước về phía trước mà lần này so với lúc nãy bước nào bước nấy rất ung dung, đây hết thảy đều là nhờ tiểu Hắc.

"Phải làm theo kế hoạch ban đầu trước tên đem hết thảy cư dân cho sơ tán ra ngoài... "

Đường Trấn Quốc nhíu mày bắt đầu suy nghĩ khi cục diện xấu nhất diễn ra nên ứng đối ra sao, bất quá đúng lúc này, người đàn ông bên cạnh hắn đột nhiên kích động hô: "Đường... Đường tiên sinh, Phương tiên sinh lại tiếp tục rồi. "

"Tiếp tục, tiếp tục cái gì? "

Đường Trấn Quốc ngay từ đầu không có phản ứng kịp, nhưng mà sau một khắc cũng chợt tỉnh ngộ, vội vã giơ kính viễn vọng nhìn lên trời, sau đó trên mặt cũng mang theo vẻ mặt kích động.

Ma Đô, biệt thự của Phương Minh.

"Gâu gâu gâu. "

Lão Hoàng vốn dĩ đứng ở trên mặt đất, cứ nhìn chằm chằm bầu trời, bất quá sau một khắc thì nằm trên đất, thoải mái nhắm

hai mắt lại.

...

"Chuyện gì xảy ra, vì sao âm hồn dũng sĩ của đế quốc chúng ta còn chưa có xuất hiện? "

"Theo kế hoạch, lúc này các dũng sĩ nên xuất động? "

Trong cao ốc, đám người Quy Điền Thuần Bát mang theo vẻ nghi hoặc, mọi chuyện tựa hồ là xuất hiện biến hóa.

"Ta đoán chừng là người Trung Quốc phát hiện ra, chắc là tu luyện giả của Trung quốc ra tay, bất quá cho dù là tu luyện giả có thể ngăn chặn dũng sĩ của đế quốc chúng ta, cũng không thể xua tan quỷ khí cõi âm. "

"Uhm, quỷ khí cõi âm này không phải chỉ dựa vào thực lực là có thể tiêu diệt, người Trung Quốc bất quá là kéo dài một ít thời gian mà thôi. "

Đám người Quy Điền Thuần Bát tràn đầy tự tin, bố cục này hao phí của bọn họ vài chục năm tâm huyết, tuyệt đối sẽ không thất bại.

"Không đúng, mọi người nhìn xem đó là cái gì? "

Đúng lúc này, một người trong đó đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ tay lên bầu trời, còn Quy Điền Thuần Bát sau khi nghe được đồng bọn nói, cũng đều rối rít nhìn về phía nơi đó.

"Tại sao có thể có một người? "

"Người kia làm thế nào mà bay lên phía trên kia? "

Một dự cảm không tốt đột nhiên xuất hiện trong lòng đám người Quy Điền Thuần Bát.

Chương 388: Một lần vất vả nhàn nhã cả đời

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Phía trên cửa nhà Lục gia, không phải là mây đen bình thường, đó là hình dạng cụ thể của quỷ khí cõi âm, đừng nói là đụng chạm, dù tới gần thì không phải việc người bình thường có thể chịu được.

Cho nên, lúc mấy người Quy Điền Thuần Bát thấy bóng Phương Minh xuất hiện ở phía trên cửa Lục gia, chỉ có sẽ như vậy khiếp sợ.

"Cậu ta muốn làm gì?"

Đây là hoài nghi của những người đứng đằng sau Quy Điền Thuần Bát?

"Không biết lượng sức mình, tên này muốn đánh tan quỷ khí cõi âm, nhưng hắn nghĩ hắn là ai, dù là bậc thầy âm dương mạnh như chúng ta cũng vô cùng kiêng kỵ với quỷ khí cõi âm."

"Đúng vậy, quỷ khí cõi âm không giống bình thường, ai cũng không dám sơ ý chạm vào, tên này muốn chết."

Sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, mấy người Quy Điền Thuần Bát lại buông lỏng tâm trạng, với bọn người Trung Quốc đã dùng hết khả năng rồi, chỉ đang cố giãy dụa vô ích mà thôi.

"Ngài Đường, cậu Phương bây giờ đã có mặt ở phía trên."

Trên thực tế, không cần chàng trai bên người nhắc nhở, Đường Trấn Quốc cũng biết Phương Minh đi tới phía trên cửa Lục gia rồi.

"Được rồi, dựa theo những gì cậu Phương nói, người Nhật Bản nhất định đang ở gần đây nhìn chừng, kết quả của cuộc điều tra thế nào?"

Đường Trấn Quốc hỏi chàng trai bên cạnh, loại chuyện phong thủy này ông không xen vào được, thế nhưng không có nghĩa là chuyện khác ông không thể không hành động.

"Có tai mắt rồi ạ, bây giờ có một tòa nhà đáng nghi, đã sắp xếp người qua bên kia giám thị."

Đường Trấn Quốc nghe nói như thế, trong mắt có hàn quang lóe lên: "Nếu đã tới, vậy hãy để cho bọn họ toàn bộ lại, nếu phản kháng, giết không đối chứng."

"Vâng!"

...

Trên bầu trời, Phương Minh có thể cảm nhận được quỷ khí âm u truyền tới từ phía trên, quỷ khí này cách cậu không tới trăm thước.

Quỷ khí cõi âm, không người nào mong dính vào, bởi vì theo lời đồn một khi dính tới sẽ khiến bản thân không may mắn, cả đời đều sẽ bị vận rủi bám thân, mà sở dĩ nói nhân quỷ thù đồ, cũng là bởi vì trên người có quỷ khí, mà quỷ khí lại mang tính phá hoại vận may của người ta rất lớn.

"Tiểu Hắc."

Phương Minh nhẹ giọng gọi, sau đó liếm liếm môi của mình, cho tới bây giờ, chỉ còn kém bước cuối cùng này thôi.

Oanh!

Bước một bước cuối ra, cả người Phương Minh lung lay vài cái, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững vàng.

Mà sau khi thân thể Phương Minh ổn định, một nguồn năng lượng kinh khủng đột nhiên bùng phát, để rồi trực tiếp tạo thành hình dạng long quyển phong, mà long quyển phong này ngày càng lớn , thổi về phía quỷ khí phía trên bầu trời.

Mây đen giăng đầy trời giống như bị quấy nhiễu , bắt đầu di chuyển, cũng hướng về phía long quyển phong, hai bên chớp mắt thắt chặt với nhau.

"Nhanh!"

Mặt khác, trên mặt đất lúc này cũng có một đám người đang khiêng một tấm nệm hơi siêu dày đặt tới dưới chân Phương Minh, toàn bộ nệm hơi cao hai mươi mét, lúc Phương Minh rơi xuống, vừa khéo nặng nề rơi xuống tấm nệm này.

Mấy giây sau đó, Phương Minh đứng lên, xoa gáy của mình, mặc dù có nệm hơi bảo hộ, thế nhưng với độ cao gần năm mươi mét, nếu như đổi thành người bình thường thì chắc cũng bất tỉnh, mà cậu thì đầu óc chỉ choáng váng chút, cái này đã coi như không tệ rồi.

Sau khi lấy lại tinh thần, Phương Minh nhìn xuống dưới mông mình, nơi đó, một thân thể màu đen nhỏ chậm rãi giãy giụa đứng lên.

"Tiểu Hắc, ngươi không sao chứ."

Phương Minh quan tâm nâng Tiểu Hắc lên, kết quả lại phát

hiện lông vũ trên người tiểu Hắc rụng mất hơn nửa, cả người như con gà con bị vặt lông.

"Chíp chíp... Rì rầm."

Giọng tiểu Hắc không còn to rõ như trước, hiển nhiên lần giúp đỡ Phương Minh này đã tiêu hao một mớ năng lượng của nó, Phương Minh thấy cảnh này thì lòng xót không ngừng.

"Tiểu Hắc, đợi tới lúc trở về, mày muốn bao nhiêu long tinh tao đều cho cả."

Giọng Phương Minh mang theo áy náy, sau khi tiểu Hắc nghe được lời này của cậu, đầu vốn dĩ rũ xuống chợt nâng lên, trong chốc lát thì vội vỗ cánh bay đi.

"Chíp!"

Giọng lại to rõ trở lại, nào có dáng vẻ thoi thóp bệnh tật vừa rồi.

"Con này thật là!"

Phương Minh cười khổ, cậu biết mình bị lừa, tiểu Hắc không có thảm như cậu nghĩ , nhưng cậu cũng không để ý, nếu như lần này không có tiểu Hắc giúp, cậu cũng không thể thi triển Kỵ Long Bộ xong được .

Liếc mắt nhìn trời cao, trên trời cao lúc này, mây đen khuấy động, tạo thành một cái vòng xoáy khủng bố, mà ở trong vòng xoáy có thêm một long quyển phong đang cuốn điên cuồng lên, không ngừng cuốn mây đen vào trong đó.

Lấy loại khí long mạch khác tách quỷ khí cõi âm ra, đây chính là phương pháp phá giải mà Phương Minh nghĩ ra được.

"Bây giờ, những gì nên làm đã làm, còn có thể thành công hay

không, cũng chỉ nghe theo mệnh trời."

Phương Minh nói thầm, những khí long mạch khác này có thể tách quỷ khí cõi âm hay không, thì phải dựa vào số lượng khí long mạch đủ hay không.

"Cậu Phương, không có sao chứ."

Đường Trấn Quốc lúc này đã đi tới, quan tâm hỏi.

"Tôi không sao."

Phương Minh khoát tay áo, Tiểu Hắc lúc này đã bay đi, Phương Minh trầm ngâm một chốc, nói: " Tôi đi xem đám người ông Vương trước."

Đường Trấn Quốc và Phương Minh đi về phía hầm giữ xe, nhưng lúc hai người vẫn chưa đi tới hầm giữ xe, thì thấy Tần Lỗi dìu Vương Chấn Hồ đi ra.

"Ông Vương, thế nào?"

"Không thẹn với sứ mệng, đã giết sạch toàn bộ mấy con quỷ nhỏ Nhật Bản rồi."

Sắc mặt Vương Chấn Hổ uể oải, hiển nhiên cuộc chiến đấu này bọn họ cũng không dễ chịu, Phương Minh nhìn chằm chằm Vương Chấn Hổ, một lúc sau, trân trọng chào đối phương.

Không chỉ là Phương Minh, Đường Trấn Quốc cũng như vậy.

"Có các tiền bối như ông Vương ở đây, mới là chuyện may của quốc gia."

Nhân viên y tế bên cạnh cũng lập tức chạy tới, đỡ Vương Chấn Hổ tới bệnh viện trị liệu trước, dù sao Vương Chấn Hổ tuổi tác đã cao, đấu một trận như thế, mặc dù không tranh đấu kịch liệt, nhưng cũng tiêu hao tinh thần rất lớn.

Nhìn Vương Chấn Hổ lên xe cứu thương, ánh mắt Phương Minh nhìn về bờ sông Hoàng Phổ cách đó không xa, hiện tại, chuyện bên này giải quyết rồi, chỉ còn lại một chuyện cuối cùng.

Một lần cực khổ nhàn nhã cả đời, người Nhật Bản vẫn nhìn chằm chằm vào Trung Quốc, lần này thất bại, khó tránh lần sau không ngóc đầu trở lại, cho nên cậu cắt đứt âm mưu người Nhật Bản luôn một thể, chí ít bắt người Nhật Bản không thừa cơ lợi dụng long mạch sông Hoàng Phổ.

Lái xe tới sông Hoàng Phổ, Phương Minh trực tiếp leo lên ca-nô, ca nô chạy về phía cửa biển, cuối cùng ngừng lại ở chỗ cửa biện mà Phương Minh ra hiệu dừng.

"Cậu Phương, chúng ta tới nơi này?"

Đường Trấn Quốc hơi nghi hoặc một chút, mà giờ khắc này trên chiếc thuyền, trừ cậu và Đường Trấn Quốc ra, chỉ có hai nhân viên lái ca nô, ngoài ra không có người nào khác, mấy người đàn ông lúc đầu muốn đi theo lên thuyền đều bị Phương Minh từ chối.

"Đường tiên sinh, bây giờ tôi muốn kể một chuyện vô cùng bí ẩn cho ông nghe, bởi chuyện này có liên quan tới long mạch sông Hoàng Phổ, cho nên, bí mật này càng ít người biết càng tốt."

Phương Minh trịnh trọng nhìn về phía Đường Trấn Quốc, đây chính là lí do vì sao cậu không cho những người khác lên thuyền.

Thấy Phương Minh nghiêm túc như vậy, Đường Trấn Quốc mang sắc mặt nghiêm túc, đáp:"Cậu Phương yên tâm, bí mật này chỉ có tôi và cậu hai người biết, hai nhân viên lái ca nô kia đến lúc đó tôi cũng sẽ đưa điều lệnh bảo mật cấp cao nhất cho bọn họ."

Điều lệnh bảo mật cấp bậc cao nhất, Phương Minh mặc dù không biết phương thức thực hiện thể nào, thế nhưng chắc là có thể khiến cho hai nhân viên kia không có cách nói ra bí mật.

Xôn xao!

Sau một chốc, Phương Minh xốc vải đỏ trên boong ra, lộ ra một chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Trấn thủy long quan!

Trước đây lấy được hai chiếc Trấn thủy long quan từ dưới nước, lần này Phương Minh trực tiếp lấy ra một chiếc.

Trấn thủy long quan, có thể trấn áp một thuỷ vực, mà có trấn thủy long quan thì không có ai có thể cướp long mạch trên sông Hoàng Phổ đi, bởi vì long mạch sẽ bị Long Quan trấn trụ, vĩnh viễn ở lại trên sông Hoàng Phổ.

Đương nhiên Trấn thủy long quan không chỉ có tác dụng đó, có Trấn thủy long quan, bất cứ ai muốn thi triển âm mưu hay làm mưa làm gió ở vùng nước này không thể được.

Giống như quỷ khí cõi âm mà Nhật Bản làm ra, nếu có trấn thủy long quan, quỷ khí cõi âm chỉ cần đi vào trong thủy vực thì sẽ trực tiếp chính bị trấn áp ở, dù là trận pháp phong thủy nào cũng không thể khuấy động vùng nước này.

Trên thực tế, nếu như không phải sợ quỷ khí cõi âm gây hại cho Thượng Hải, Phương Minh hoàn toàn có thể không cần quan tâm, trực tiếp đặt trấn thủy long quan trong nước là được rồi.

Nhưng hiển nhiên bọn Nhật Bản dã tâm quá lớn, bọn họ muốn hủy diệt Thượng Hải và cả long mạch.

" Cậu Phương, cái này chiếc quan tài?"

"Nghe qua điển cố Đại Vũ trị thủy chưa?" - Phương Minh nhìn về phía Đường Trấn Quốc, giải thích:"Năm đó Đại Vũ trị thủy, chế tạo mười hai cái quan tài đồng, vùi mười hai cái quan tài đồng xuống dưới nước, từ đó lũ lụt biến mất, mà mười hai cái quan tài

đồng được người đời sau coi là trấn thủy long quan."

"Trấn thủy long quan?"

Đường Trấn Quốc sửng sốt một chút, nhưng mà điển cố Đại Vũ trị thủy điển cũng biết, mà từ thái độ cẩn thận của Phương Minh, ông ta biết trấn thủy long quan này tuyệt đối không bình thường.

Không giải thích nhiều, Phương Minh đặt tay lên đầu quan tài, chỗ đó có một đầu rồng, chỉ là giờ phút này đầu rồng rủ xuống dưới.

Tay nắm đầu rồng, Phương Minh chợt dùng sức xoay, đầu rồng liền hướng lên trên, mà cùng lúc đó, Phương Minh bắt đầu chuyển động trấn thủy long quan, đẩy quan tài đồng xuống dưới nước.

Điều kì lạ là, vật có thể tích lớn như trấn thủy long quan mà khi rơi xuống ở dưới nước ngay cả một giọt nước cũng không văng lên, thậm chí ngay cả gợn sóng cũng không có.

Đường Trấn Quốc nhìn ngẩn ngơ, suýt chút nữa cho là mình hoa mắt, mà Phương Minh trong mắt có vẻ suy tư, một lúc sau lẩm bẩm:"Có lẽ đây chính là chỗ đặc biệt của trấn thủy long quan, bản thân nó hòa thành một thể với nước."

Vứt trấn thủy long quan xuống nước, Phương Minh nhìn về phía cửa bên Lục gia, nơi đó lúc trước giăng đầy mây đen giờ đã chậm rãi tiêu tán, cứ vậy thì chưa tới mười lăm phút sẽ tiêu tán hết.

"Bây giờ là lúc đi tìm bọn họ tính nợ rồi." - Phương Minh nhìn về phía Đường Trấn Quốc, hỏi:"Những người Nhật Bản kia tìm ra chưa?"

"Tìm ra rồi." - Đường Trấn Quốc không che giấu sát ý của mình

- "Cậu Phương yên tâm, những người này một người cũng không thoát được."

Chương 389: Hạ màn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Cao ốc Phi Long, ở sát cửa Lục gia, so với tòa cao ốc cao tầng Lục gia, tòa cao ốc này không có danh, hơn nữa cũng không nổi tiếng, thuộc về dạng cao ốc tương đối cũ kỹ

Nhưng mà lúc này, trước cửa tòa cao ốc đồ sộ đột nhiên xuất hiện một nhóm các chàng thanh niên, những chàng thanh niên đều có mặt mày nghiêm túc, bao vây toàn bộ cao ốc, cùng lúc đó từng nhóm người bắt đầu đi tới tầng trệt.

"Chết tiệt, người Trung Quốc tại sao có thể phá giải."

"Không có khả năng, đây là ý tưởng mà các đại nhân của điện Âm Dương chúng ta cùng nhau tiếp thu ý kiến suy nghĩ ra, làm sao có thể bị phá nhanh như vậy."

Quy Điền Thuần Bát không thể nào chấp nhận được, vì cái kế hoạch này mà bọn họ cực khổ nhiều năm như vậy, nhưng bây giờ cũng thất bại, việc này hắn khai với thầy âm dương như thế nào đây, khai báo với Thiên Hoàng thế nào đây.

"Quy Điền tiên sinh, bây giờ không phải là lúc chán nản, tôi đoán người Trung Quốc đã đi tới bên này, chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói sau."

"Không sai, rời khỏi nơi này trước, giữ được núi xanh ở, không sợ không có củi đốt."

Mấy người Nhật Bản khác lúc này cũng đều có ý rút lui, nếu người Trung Quốc có thể phá vỡ bố cục này, thì có thể tìm được bọn họ, cho nên trước mắt rời nơi này là an toàn nhất.

"Được, vậy rút, trở về nước tôi sẽ tạ tội với Thiên Hoàng và các thầy âm dương."

Quy Điền Thuần Bát gật đầu, nhưng mà lúc giọng hắn hạ xuống thì cửa đột nhiên bị người "Phanh" một tiếng đá văng, một tiếng cười lạnh truyền đến: "Tạ tội thì có thể, nhưng cũng không cần trở về tạ tội."

Bóng dáng Phương Minh và Đường Trấn Quốc xuất hiện ở cửa, ngoài ra còn có một nhóm thanh niên, từng người giơ vũ khí trong tay lên nhắm ngay mấy người Quy Điền Thuần Bát.

Chỉ cần mấy người Quy Điền Thuần Bát có chút hành động nào thì những thanh niên này sẽ không chút do dự bóp cò súng.

Võ công cao tới đâu cũng sợ đao kiếm, chớ nói chi là đạn, hơn nữa còn là khoảng cách gần như thế, dù trốn được một viên đạn, cũng không khả năng tránh nhiều viên đạn như vậy.

"Là ngươi?"

Mấy người Quy Điền Thuần Bát nhận ra Phương Minh, mặc dù lúc trước Phương Minh ở giữa trời cao bọn họ thấy không rõ người, thế nhưng đường nét vóc người vẫn có thể nhìn ra đại khái, cho nên khi nhìn thấy Phương Minh trong chớp mắt liền nhận ra.

Nhìn thấy Phương Minh, mấy người Quy Điền Thuần Bát cũng đã biết âm mưu của bọn họ đã bại lộ, cho dù muốn giả bộ hồ đồ cũng không thoát được.

"Khốn kiếp!"

Quy Điền Thuần Bát nhìn chòng chọc vào Phương Minh, trong

mắt tràn đầy oán hận, bởi vì chính người trước mắt này đã phá hủy kế hoạch bọn chúng bỏ ra vài chục năm tâm huyết.

Phương Minh nhìn mấy người Quy Điền Thuần Bát, trong mắt cũng lạnh lùng, mấy người này nếu để cho bọn họ sống sót trở lại Nhật Bản, đây mới thật sự là đánh vào mặt.

"Các người muốn làm gì, chúng tôi là nhân viên công tác của chính phủ Nhật Bản, các người làm vậy là mượn cớ gây chuyện với đế quốc Nhật Bản, lẽ nào các người muốn hai nước chiến tranh?"

Một người đàn ông trong đó nổi giận, nhưng tất cả mọi người nhìn ra đối phương chẳng qua mạnh miệng mà thôi.

"Đất nước tôi bảo hộ tất cả quyền lợi hợp pháp của các công dân nước ngoài, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha bất cứ người ngoại quốc nào thực hiện hành vi trái với luật pháp quốc gia, bằng không dù là công dân quốc gia nào đều sẽ bị luật pháp nước tôi nghiêm phạt."

Nét mặt Đường Trấn Quốc đầy vẻ giận dữ, những người này một người cũng không đi được, còn nếu bên Nhật Bản kia không có giao phó gì thì chuyện lần này cũng chưa xong.

"Các vị, cơ hội thần phục Thiên Hoàng bệ hạ đã đến."

Quy Điền Thuần Bát đột nhiên rống giận một tiếng, trong chốc lát phóng về phía Phương Minh, mà mấy người khác thấy thế cũng nhao nhao có hành động, nhưng trước khi mấy người Quy Điền Thuần Bát có cử động, thì mấy thanh niên bóp cò súng.

Đạn bắn ra, mấy người Quy Điền Thuần Bát chớp mắt bị bắn thành cái sàng, ngã xuống giữa vũng máu.

"Bắt sống."

Đường Trấn Quốc vội vã quát bảo ngưng lại, nhưng mà đã chậm, thấy mấy người Quy Điền Thuần Bát trong vũng máu, sắc mặt của ông ta hơi xấu xí, mấy người Quy Điền Thuần Bát đã chết, vậy thì đồng nghĩa quốc gia không có cơ hội làm khó dễ Nhật Bản, bởi vì không có chứng cứ.

Nếu như có thể lấy lời khai từ đám người Quy Điền Thuần Bát, bên phía Nhật Bản có muốn ngụy biện cũng không có cơ hội, mà lúc này phía Nhật Bản hoàn toàn có thể chối không thừa nhận, thậm chí sẽ còn có thể đánh phủ đầu.

"Không vội."

Phương Minh trong mắt cười nhạt, bình thường cậu sẽ không làm những việc trái với trời, người chết thì chết, thế nhưng đối mặt mấy người Nhật Bản, cho dù chết rồi cậu cũng không khả năng dễ dàng buông tha như vậy.

"Người đã chết, nhưng đừng quên còn có hồn phách, hơn nữa bọn họ mới vừa chết đi, hồn phách không hề rời nơi đây."

"Ý của cậu Phương là?"

Đường Trấn Quốc mang theo vẻ không hiểu nhìn Phương Minh, mà trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười bí ẩn: "Nói bọn họ giữ lại, giữ lại không chỉ thi thể của bọn họ."

"Đường tiên sinh, mọi người hay tránh đi."

Phương Minh ý bảo đám người Đường Trấn Quốc rời đi, bởi vì hình ảnh kế tiếp không thích hợp bị nhiều người ngoài thấy.

"Được."

Đường Trấn Quốc không hỏi Phương Minh muốn làm gì, lui ra ngoài cửa, bên trong cả gian phòng lúc này chỉ có một mình Phương Minh.

Một giờ sau, cửa phòng mở ra, Phương Minh xuất hiện ở nơi cửa, thấy Đường Trấn Quốc đang chờ, thì gật đầu với Đường Trấn Quốc: “Có thể."

"Cậu Phương, mấy người này?"

"Thi thể mấy người này có thể trả lại cho người Nhật Bản rồi, dĩ nhiên, bọn họ muốn dẫn đi nhất định phải để lại bồi thường đầy đủ, điểm này tôi tin Đường tiên sinh biết rõ làm sao."

"Tôi đương nhiên hiểu."

Đường Trấn Quốc và Phương Minh nhìn nhau cười, nhất là khi ánh mắt của ông ta liếc nhìn trong cửa phòng, mấy người Quy Điền Thuần Bát chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó, nếu như không phải trên người có lỗ máu của viên đạn, hầu như không khác gì với người sống.

"Giao người cho bọn họ, sau khi giao xong xảy ra chuyện gì không liên quan tới chúng ta."

Mắt Phương Minh lóe lên tia sáng, cậu lợi dụng thuật Vu sư trong phương pháp khống thi luyện hóa hoàn toàn hồn phách của mấy người Quy Điền Thuần Bát, mà mấy người Quy Điền Thuần Bát lúc này chẳng qua biến thành một thi thể chịu sự thao túng của Phương Minh mà thôi.

Mặc dù không thể duy trì liên tục lâu được, nhưng chỉ cần có thể duy trì liên tục ba ngày là đủ rồi, bởi vì người Nhật Bản nhất định sợ đêm dài lắm mộng, mấy người Quy Điền Thuần Bát không chịu nổi tra tấn sẽ khai hết mọi thứ ra.

Cho nên về bên này, Đường Trấn Quốc có thể bắt bọn Nhật Bản tâm tính hung hăng bên kia ập một vố.

...

"Đường tiên sinh, tôi đi trước."

Dưới tòa cao ốc đồ sộ, Phương Minh và Đường Trấn Quốc bắt tay, chuyện lần này đây coi như kết thúc, mà cậu cũng cần đi tìm bọn Tử Du, tránh cho Tử Du lo lắng.

"Được, tôi sẽ sai người tiễn cậu Phương, đây là số điện thoại riêng của tôi, cậu Phương về sau có cần gì thì cứ gọi trực tiếp tới số này cho tôi."

Đường Trấn Quốc đưa cho Phương Minh một tấm danh thiếp, Phương Minh liếc nhìn, đem bỏ vào túi, gật đầu, sau đó ngồi xe rời đi.

Nhưng mà, Phương Minh và Đường Trấn Quốc không biết, lúc này, có một video đang rất hot trên mạng.

"Thật đáng sợ, trên bầu trời Thượng Hải có người bay, thần tiên hư hư thực thực!"

Video được đăng lên chưa tới một tiếng, nhưng lượt xe đã đạt tới mấy triệu, mà bình luận bên dưới cũng rất đặc sắc.

"Người bay? Lại mấy tiêu đề câu view, mọi người like cho tôi lên top bình luận, để những người tới sau không bị dụ, nếu đây không phải tiêu đề câu view, tôi sẽ phát sóng trực tiếp cảnh thiến đệ đệ của mình."

Lượt like dưới bình luận này tận 300,000, còn có một đống reply nữa.

"Thỏa mãn yêu cầu của chủ thớt."

"Thì ra chủ thớt còn có đam mê này, ngồi đợi."

"Chủ thớt, hấp chứng hay là chiên xào, khổ qua hay rong biển phải tìm hiểu một chút."

“Đều được giáo dục bắt buộc chín năm, vì sao chủ thớt lại ưu tú như vậy."

"Đều là người với nhau, sao chủ thớt lại nổi bật như vậy."

Trừ những cái đó đương nhiên còn có bình luận khác.

"Mẹ tôi hỏi sao tôi lại quỳ xem điện thoại di động."

" 6666, một con cá muối chỉ biết kêu 666." (1)

"Bản thân là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, tôi đã quan sát đi quan sát lại cả 90 lần, có thể xác định video này không dùng hiệu ứng cắt nối biên tập."

...

Có thể nói, video này trong thời gian ngắn trở nên nổi tiếng, được mọi người chia sẻ điên cuồng.

"Tôi đang ở Thượng Hải, hôm nay Lục gia xảy ra chuyện, đã khống chế hết rồi, hơn nữa trên bầu trời nhà Lục gia xuất hiện mây đen hiếm thấy, những mãi không thấy mưa to, theo suy đoán của tôi, rất có thể liên quan tới người bay trên video."

Đây là người suy đoán theo lý trí.

"Ha ha, cái này chắc là đạo hữu nào đó độ kiếp, chớ không phải đệ tử của chúng ta sao?"

Đây là một người bệnh tâm thần phân liệt nặng.

...

Nhưng mà, video xuất hiện trên mạng được hai tiếng thì đột nhiên biến mất, video bị gỡ xuống, chỉ có mấy người giữ được bản gốc, mà cùng lúc đó cơ quan truyền thông đại chúng cũng im lặng làm lơ với video này, giống như chưa từng xem video này vậy.

"Tử Du, không có chuyện gì, mọi người có thể trở về rồi."

Phương Minh ở trên xe bấm điện thoại gọi Diệp Tử Du, chỉ là Diệp Tử Du bên kia tựa hồ đang bận việc, giọng nói có chút kỳ quái: "Khụ khu, ừm, em biết rồi, em về cùng ba mẹ trước."

Nghe Diệp Tử Du nói, Phương Minh hiểu, dì Lương đang ở cạnh Tử Du, mà chuyện của mình và Tử Du, dì Lương còn chưa biết.

"Dường như ấn tượng với dì Lương với mình không tốt, đây là một vấn đề khó giải quyết."

Phương Minh day chân mày, phải giải quyết dì Lương bên kia, nếu không cậu cùng Tử Du cứ giống như đang đi nằm vùng vậy.

"Khi nào rảnh thì đi thăm dì Lương một chút đi."

...

Lúc Phương Minh suy tính, thì lúc này trên chuyến xe từ Tô Châu trở về Thượng Hải Lương Quỳnh lạnh lùng không nói được một lời, Diệp Minh càng yên lặng lái xe, mà Diệp Tử Du còn lại lấy điện thoại di động ra tự xem tin tức.

"Được rồi, hai cha con đừng giả vờ nữa, rốt cuộc chuyện thế nào, tôi vừa mới nghe được, là tiểu đạo sĩ kia phải không?"

Cuối cùng vẫn là Lương Quỳnh không nhịn được nói:"Tử Du, con và tiểu đạo sĩ gặp mặt? Lão Diệp ông cũng biết, hai cha con ông cùng nhau gạt tôi, có phải nếu ngày hôm nay tôi không nghe được, hai cha con các người còn muốn lừa gạt tôi cả đời hay không?"

(1): Cá muối biết kêu 666: Câu mang ý nói đùa, ý nói tâng bốc hay nịnh nọt người nào đó. Cá muối ở đây chỉ những người hay sự vật vô dụng, không làm gì được. Còn 666 là từ nói lái ý chỉ những

người nào đó thật giỏi, xuất sắc, ưu tú.

Chương 390: Xem mắt

Nhà họ Diệp.

Hai cha con Diệp Minh và Diệp Tử Du ngồi trên ghế sô pha, giống như đứa bé làm điều sai cúi đầu không nói gì. Nhưng nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy hai cha con đang dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

“Đồng chí lão Diệp, mau làm đồng chí Lương Quỳnh hạ hỏa đi.”

Ngón tay Diệp Tử Du di chuyển trên ghế sô pha, gửi tín hiệu.

“Đồng chí Diệp Tử, tổ chức bồi dưỡng con nhiều năm như vậy, bây giờ đã đến lúc con cống hiến vì tổ chức rồi, hay là con làm đi.”

Diệp Minh vuốt ve lòng bàn tay lên đùi, đáp lại ám hiệu của Diệp Tử Du.

“Con còn trẻ, kinh nghiệm chiến đấu vẫn chưa phong phú, vẫn là đồng chí lão Diệp đi đầu làm gương đi.”

“Khụ khụ, đừng lấy cớ còn trẻ, người trẻ tuổi cần phải có dũng khí, dám đấu tranh.”

“Người ngồi bên cạnh con không phải là Lương Tịnh Như (1).”

(1) Ca sĩ Lương Tịnh Như có bài hát nổi tiếng “Dũng khí”.

…

Lương Quỳnh khoanh hai tay trước ngực, nhìn chồng và con

gái đang lén nói chuyện với nhau, lửa giận càng bùng cháy, cười lạnh: “Hai người đừng giả chết nữa. Tôi nói cho hai cha con biết, không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng về chuyện này, hôm nay tôi liền rời khỏi căn nhà này. Dù sao hai người cũng không xem tôi ra gì.”

“Tôi cực khổ vì nhà này nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng thì sao? Chồng và con gái đề phòng tôi như quân giai cấp, con tim tôi đã trở nên lạnh giá, lòng đau như cắt.”

Lương Quỳnh ra sức đấm vào ngực mình, tỏ ra vô cùng đau khổ. Diệp Tử Du lén nhìn Diệp Minh, Diệp Minh cũng đưa mắt nhìn con gái mình. Ánh mắt hai cha con đối diện với nhau, gửi cho nhau cùng một thông điệp.

“Đồng chí Lương Quỳnh đang biểu diễn, chúng ta chắc là nên để mẹ tiếp tục diễn một mình vậy?”

Lương Quỳnh thấy chồng và con gái vẫn không có phản ứng gì cũng thấy chán nản: “Tóm lại, hôm nay gọi Phương Minh đến đây, tôi muốn gặp trực tiếp hỏi cho rõ ràng. Hai cha con đừng hòng lừa gạt tôi được nữa.”

“Mẹ, trời cũng sắp tối rồi, gọi anh Phương Minh đến đây không tốt lắm đâu. Hay là ngày mai con sẽ liên lạc với anh Phương Minh nhé.” – Diệp Tử Du muốn trì hoãn.

“Không được, ngay bây giờ.”

“Vợ à, bây giờ nhà chúng ta chưa mua đồ ăn gì cả, gọi Phương Minh qua cũng không có gì để đãi người ta.” - Đồng chí lão Diệp cũng lên tiếng.

“Không có thì ông không biết đi mua à?”

Diệp Minh hơi sửng sốt, sau đó giống như suy ngẫm gì đó, trên mặt liền nở nụ cười: “Được được được, bây giờ tôi sẽ đi chợ mua

đồ ngay. Tử Du con gọi cho Phương Minh đi, gọi cậu ta đến đây, cứ nói là tối nay ba muốn làm vài ly với cậu ta."

"Đồng chí lão Diệp."

Diệp Tử Du không ngờ đồng chí lão Diệp cùng chiến tuyến với mình cũng phản nhanh như vậy.

"Nghe lời mẹ con đi."

Diệp Minh đáp lại một câu đầy ẩn ý, người trong cuộc như con gái mình vẫn chưa nhìn ra được tình hình. Nói gì thì nói, Phương Minh bây giờ cũng là bạn trai của con gái, hơn nữa ngay cả mình cũng biết. Nguyên nhân vợ mình thấy khó chịu cũng là bởi vì chuyện này mà gạt bà.

Bằng không, nếu vợ mình thực sự ghét Phương Minh sẽ không bảo ông đi mua đồ ăn. Chỉ cần lát nữa Phương Minh đến đây, thái độ tốt một chút, nói nhiều lời hay một chút, cánh cửa của vợ mình cũng có thể qua được.

Diệp Minh thì hiểu, nhưng ông không thể nói rõ ra được. Tuy nhiên có một điều Diệp Minh không biết chính là, Lương Quỳnh sở dĩ muốn gặp Phương Minh không phải chỉ vì bà tức giận, hơn nữa nguyên nhân chân chính khiến bà tức giận lại là vì hai nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất chính là trước kia khi Diệp Minh gặp khủng hoảng, lai lịch lá bùa bình an đó chỉ có trong lòng Lương Quỳnh biết rõ, vậy nên nói theo kiểu nào thì Phương Minh cũng coi như là ân nhân nhà bà.

Nguyên nhân thứ hai chính là con gái và Phương Minh đã ở bên nhau thời gian không ngắn. Lối sống xã hội thời nay rất thoáng, nhất là người trẻ tuổi, tuy bà rất tin con gái mình, nhưng đây là chuyện không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn (2). Nếu con gái

mình thật sự cùng Phương Minh ăn trái cấm, vậy bà còn có thể làm gì bây giờ?

(2) Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn: ý chỉ một việc cho dù tỷ lệ phát sinh không lớn, nhưng vẫn có thể xảy ra, cần phải có sự đề phòng cẩn thận.

Cũng chính vì hai nguyên nhân này mà thái độ Lương Quỳnh mới thay đổi như vậy, nhưng tất cả điều này phải đợi đến khi gặp Phương Minh rồi nói.

Diệp Minh cầm bóp tiền đi ra ngoài mua đồ ăn. Nhưng ông mới vừa mới mở cửa liền kinh ngạc la lên: "Ái Hương đến sao?"

Nghe Diệp Minh nói thế, Lương Quỳnh liền đưa mắt nhìn về phía cửa, trên khuôn mặt cũng lập tức nở nụ cười, không khí trong phòng lập tức thay đổi. Diệp Tử Du thấy vẻ mặt của mẹ mình trong lòng cũng cảm thấy bội phục năng lực thay đổi sắc mặt của mẹ.

"Ái Hương, mau vào đi, đến sao không gọi cho tôi?"

Ở cửa, một người phụ nữ trung niên và một chàng trai trẻ đang đứng ở đó, làn da trắng nõn, trên người mang đến cho người ta một cảm giác nho nhã lễ phép, vừa nhìn là biết đây là người nhận được sự giáo dục rất tốt.

"Tiểu Chính đây sao?"

"Trí nhớ dì Lương tốt quá, vẫn còn nhớ con." – Hà Chính lễ phép đáp.

"Đúng là Tiểu Chính rồi, không phải con đi du học nước ngoài sao, hình như là đại học Stanford, sao lại trở về vậy?"

"Dì Lương, con hoàn thành bảo vệ luận văn trước một năm, đã nhận bằng học vị tiến sĩ."

“Woah, giỏi vậy, không hổ là người tài. Hồi xưa con học đã xuất sắc vậy rồi. Bây giờ con tính về nước phát triển sao?”

“Dạ, con vẫn thích đất nước mình hơn. Hơn nữa nước ta hiện nay cần nhân tài như chúng con về nước. Trước khi về nước con đã ký hợp đồng với xí nghiệp nằm trong top 500, tháng sau liền có thể trực tiếp đi làm.”

“Giỏi quá, ai… xem dì kìa… mau mau mau, mau vào trong ngồi đi.”

Lương Quỳnh nhìn Hà Chính với ánh mắt rất hài lòng, tuổi trẻ tài cao lại lễ phép hơn nữa ngoại hình cũng không tệ, dáng người cao gầy. Đây là hình mẫu con rể mà tất cả bà mẹ vợ trên thiên hạ thích nhất.

“A, Tử Du cũng về rồi này.”

Vương Ái Hương và Hà Chính bước vào đại sảnh. Ánh mắt Hà Chính dừng trên người Diệp Tử Du trước tiên, mắt sáng rỡ. Không ngờ mình mới xuất ngoài mấy năm, cô bé ngây ngô năm nào giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp duyên dáng yêu kiều.

“Dì Vương, anh Hà Chính.”

Diệp Tử Du cũng biết hai mẹ con Vương Ái Hương và Hà Chính. Gia đình hai bên trước đây sống chung trong một tiểu khu, chỉ cách nhau một vách tường. Sau này công ty Diệp Minh làm ăn không tệ mới chuyển nhà đi. Nhưng Vương Ái Hương và Lương Quỳnh thường xuyên cùng đi spa làm đẹp, vậy nên vẫn luôn giữ liên lạc với nhau.

“Tử Du càng ngày càng xinh đẹp, không biết sau này chàng trai nào có phúc tốt, có thể lấy được Tử Du.”

Nghe bạn tốt mình khen, trong lòng Lương Quỳnh vô cùng đắc ý. Tuy bạn bè bà ai gặp con gái mình cũng đều khen như vậy,

nhưng là cha mẹ làm gì có ai ghét người khác khen con gái mình chứ.

Hơn nữa, đối với tất cả cha mẹ, người khác khen con cái mình còn thấy vui hơn cả khen chính họ.

“Làm gì có, Tiểu Chính nhà chị mới đúng là xuất sắc. Tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, còn trẻ như vậy đã có bằng tiến sĩ, đã vậy còn làm việc cho xí nghiệp top 500, tiền đồ rộng mở.”

“Ai, đừng nói thằng bé, ngoại trừ học hành cái gì cũng không biết, làm tôi nhức đầu chết đi được.”

Vương Ái Hương đột nhiên thay đổi phong cách, khuôn mặt tỏ ra bất đắc dĩ, khiến Lương Quỳnh cảm thấy khó hiểu bèn hỏi: “Tiểu Chính không phải rất tốt sao, bà làm sao vậy?”

“Bà nói đi, thằng bé đã hai mươi bảy tuổi, con cái nhà ai lớn chừng này rồi mà chưa bao giờ yêu đương, vậy mà nó đến bây giờ ngay cả bạn gái cũng không có. Sớm biết vậy tôi đã không cho nó ra nước ngoài du học, cứ tốt nghiệp rồi làm việc ở đây, sau đó thì tìm bạn gái.”

Nghe Vương Ái Hương nói thế, Lương Quỳnh hơi ngẩn người, sau đó lén đưa mắt nhìn con gái mình. Bà cuối cùng đã hiểu, hôm nay bạn tốt đến đây là có ý gì. Đây là tới cửa tìm duyên sao?

Nếu đổi lại là trước ngày hôm nay, Lương Quỳnh chắc chắn sẽ chào đón bằng cả hai tay. Dù sao trong lòng bà Hà Chính cũng là một chàng trai ưu tú, rất xứng đôi với con gái mình. Thế nhưng trọng điểm ở đây là hiện tại con gái mình đã hẹn hò với Phương Minh, hơn nữa lát nữa Phương Minh đến đây, trong lòng bà cho dù không hài lòng cỡ nào cũng không thể tỏ thái độ ngay lúc này được.

“Yên tâm đi, điều kiện như Tiểu Chính chắc chắn có thể tìm

được bạn gái, chắc là ánh mắt Tiểu Chính khá cao nên không để vào mắt các cô gái bình thường."

Lương Quỳnh vừa bưng dĩa trái cây vừa nói sang chuyện khác: "Ái Hương, dạo này tình thế lão Hà nhà bà không tệ, rất có khả năng sẽ tiến thêm bước nữa."

"Tôi làm sao mà quản được chuyện của ông ta, A Chính đã đủ phiền tôi rồi, chuyện của lão Hà tôi làm gì còn lòng dạ đi hỏi nữa, nhưng hình như đúng là có chuyện như vậy."

"Vậy thì xin chúc mừng nhé, Ái Hương bà thật là hạnh phúc, có một người con xuất sắc như vậy, lại có một ông chồng giỏi giang như vậy. Chẳng bù cho tôi, chồng và con gái chỉ biết hợp lại ăn hiếp tôi mà thôi."

Lời Lương Quỳnh nói mang hàm ý ám chỉ. Diệp Tử Du chỉ cười hi hi, giả vờ như nghe không hiểu.

Nói chuyện với nhau được một lúc, Vương Ái Hương cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không được, trầm ngâm một lúc, rốt cuộc quay lại vấn đề chính, mở miệng nói: "Lương Quỳnh, chúng ta coi như là người quen lâu năm, lần này tôi đến đây là muốn xin lỗi bà."

"Xin lỗi?" – Lương Quỳnh cảm thấy khó hiểu.

"Đúng vậy."

Vương Ái Hương tỏ ra giận dữ nhìn về phía con trai mình: "A Chính về nước đã được một tháng, tôi dẫn nó đi xem mắt bảy, tám lần, nhưng nó không từ chối, chỉ không nhìn vừa mắt con gái người ta. Cuối cùng tôi không nhịn được nữa liền hỏi thẳng nó thích cô gái thế nào, kết quả không ngờ A Chính nói với tôi, nó thích Tử Du."

"Lúc đó tôi nghe thấy thế liền nổi điên lên, mắng nó một trận.

Đây không phải là cóc đòi ăn thịt thiên nga sao? Tử Du là cô gái xinh đẹp thông minh như vậy, mà nó lớn hơn Tử Du đến sáu, bảy tuổi, làm sao Tử Du để ý nó chứ?"

"Khụ khụ."

Lương Quỳnh có chút xấu hổ, lời này bà không biết phải tiếp thế nào. Bà biết rõ hàm ý chân chính trong lời nói của người bạn tốt này. Cái gọi là lớn hơn sáu, bảy tuổi, ở Thượng Hải hiện nay không có gì là to tát cả. Con trai lớn tuổi lại chính chắn, mới có thể thương yêu bạn gái mình được.

Nếu như… Nếu như không có Phương Minh, bà sẽ thuận theo lời của Vương Ái Hương liền, hơn nữa bà quả thật cảm thấy Hà Chính rất được.

"Dì Vương, con có bạn trai rồi."

Thế nhưng đúng lúc này, Diệp Tử Du khẽ cười, nhẹ nhàng nói.

Chương 391: Việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đinh đoong!

Vì vậy khi Diệp Tử Du mở cửa, Phương Minh bước vào liền cảm giác như bầu không khí cả đại sảnh có chút ngượng ngập.

"Đây là?"

Phương Minh cho Diệp Tử Du một cái nhìn thắc mắc.

"Tình địch của anh ghé thăm đó." - Diệp Tử Du bĩu môi, dùng khẩu hình miệng trả lời Phương Minh, hơn nữa còn cho một cái trừng mắt tinh nghịch.

"Mẹ, anh Phương Minh đến rồi."

Lương Quỳnh thấy Phương Minh xuất hiện ở cửa, vẻ mặt có chút phức tạp. Phương Minh mang theo túi quà to nhỏ lễ phép nói: "Con chào Dì Lương."

"Đến đây, đến là được rồi, còn mang theo nhiều đồ thế làm gì?"

Dù nói thế nào, tới cửa là khách, Lương Quỳnh nở nụ cười,

quan trọng nhất là Phương Minh vẫn là ân nhân nhà bà, bà không thể xụ mặt mãi được. Tuy bây giờ bà đang rất muốn chất vấn Phương Minh và con gái bà rốt cuộc đã phát triển đến giai đoạn nào rồi.

"Điều nên làm thôi ạ."

Câu trả lời này của Phương Minh khiến Lương Quỳnh suýt bị sặc. Bà cảm giác như tên nhóc này có ý muốn khiêu khích bà vậy. Lừa con gái bà nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, tính ra mấy món đồ đó cũng không tính là nhiều nhặn gì.

"Mẹ, mẹ không cần thì để cho con, cũng ngay lúc con vừa mới dùng hết đồ trang điểm."

Diệp Tử Du tinh nghịch nói đùa. Mấy món Phương Minh mua ngoại trừ một số thuốc bổ thì chính là đồ trang điểm.

Hà Chính ngồi ở sô pha thấy dáng vẻ tinh nghịch của Diệp Tử Du, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng, ánh mắt mang theo căm thù nhìn về phía Phương Minh. Lúc trước khi người này chưa đến, Diệp Tử Du chỉ im lặng ngồi trên ghế sô pha, cũng không hề nói chen vào. Nhưng hiện tại chỉ vì tên con trai này liền hoàn toàn thay đổi, từ tiên nữ biến thành dáng vẻ cô gái nhà bên.

"À đúng rồi, nói đến đồ trang điểm, A Chính cũng mang đến một vài thứ cho bà đấy Lương Quỳnh. Đây là nhãn hiệu rất nổi tiếng mà A Chính cố ý mua từ nước ngoài về, hơn nữa cái này ở nước ngoài cũng rất khó mua. Hồi trước bao nhiêu chị em nhờ tôi tìm A Chính mua hộ giúp đều không mua được. Cái này là A Chính phải kiếm hết mấy tiệm mới mua được đấy."

Vương Ái Hương thúc khuỷu tay con trai mình. Bà ta thấy Diệp Tử Du là một cô gái xinh đẹp giỏi giang như vậy, có con trai theo đuổi là chuyện bình thường. Hơn nữa con trai mình cũng rất ưu tú, có gì phải sợ chứ, cùng lắm thì cạnh tranh công bằng.

"À, đúng rồi, dì Lương Quỳnh, đây là mỹ phẩm Suzz con mua từ nước ngoài về."

Hà Chính cũng nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Diệp Tử Du vẫn chưa kết hôn thì anh ta vẫn còn cơ hội, huống chi, hắn đích điều kiện cũng không kém, so sánh với khởi bạn cùng lứa tuổi mà nói đã muốn là cực kỳ vĩ đại .

“Suzz sao, dì muốn lâu lắm rồi mà mãi vẫn chưa mua được.”

Nghe thấy là mỹ phẩm Suzz, hai mắt Lương Quỳnh sáng lên, đối với phụ nữ đến tuổi này như bà, điều quan tâm nhất chính là mỹ phẩm để bảo dưỡng.

"Con nghe mẹ con nói dì Lương rất thích Suzz nên mới cố ý tìm mua, tuy phải tìm rất nhiều cửa hàng nhưng cuối cùng cũng mua được."

Hà Chính nói chuyện rất khéo, lời vừa nãy của anh ta có ý muốn nói cho Lương Quỳnh, con cố ý mua cho cô, hơn nữa còn vì thế mà phải tìm rất nhiều cửa hàng, thành ý mười phần.

"Tôi nghe A Chính nói, mỹ phẩm Suzz này số lượng có hạn, mỗi năm sản xuất bao nhiêu đều bị những danh viện phú hào nước ngoài mua hết, ở nước ta có tiền chưa chắc mua được. A Chính có thể mua được một bộ quả thật không dễ."

"Ừ, bộ này quả thật càng khó mua hơn, được nước ngoài xưng là viên minh châu trong Suzz, được xem là đỉnh cao của Suzz. Tốt hơn nó chính là bộ được xưng là kiểu dáng công chúa trong Suzz, nhưng bộ đó đều đứng đầu danh sách đặt mua của các tiểu thư nhà giàu, ở chợ căn bản không thấy được."

Vương Ái Hương lúc này cũng ở bên mở miệng phụ họa. Diệp Tử Du lặng lẽ thầm thì bên tai Phương Minh: "Anh Phương Minh, đối phương có chuẩn bị mà đến đó."

Phương Minh khẽ run khóe miệng, nhìn túi quà mỹ phẩm mình mang đến, vẻ ngoài cũng là nhãn hiệu Suzz. Cậu không biết gì về mỹ phẩm, đây là do lúc trước nhận được điện thoại của Tử Du, vừa lúc có Lăng Mộ Mai ngồi kế bên, là Lăng Mộ Mai đã chuẩn bị cho cậu.

Lúc này mà lấy quà mình ra hình như có hơi ê mặt.

Suy ngẫm trong lòng một lúc, Phương Minh cảm thấy vẫn là thôi kệ đi. Nhưng cậu bỏ qua, không có nghĩa người khác cũng bỏ qua, chí ít có Vương Ái Hương nhìn về phía Phương Minh, cười nói: "Cậu Phương có hiểu biết về mỹ phẩm không?"

"Không biết."

"Woah, không biết mà cậu còn dám mua mỹ phẩm? Nên biết làn da phụ nữ rất nhạy cảm, làn da khác nhau phải sử dụng mỹ phẩm khác nhau, nếu không rất có thể sẽ xuất hiện tác dụng phụ. Ngoại trừ những nhãn hiệu lớn như Suzz, hầu như không hề có tác dụng phụ gì."

Vương Ái Hương tuy nói như vậy để đả kích Phương Minh nâng con trai mình lên, nhưng lời bà ta nói cũng là sự thật. Mỹ phẩm đồ trang điểm vv,... dựa trên người khác nhau làn da khác nhau. Có đồ trang điểm thích hợp với làn da này, không có nghĩa sẽ thích hợp với làn da khác.

Phương Minh vẫn không trả lời, Diệp Tử Du cũng mặc kệ, bởi vì cô đã thấy nhãn hiệu đồ trang điểm trong túi quà Phương Minh mang đến, cũng là Suzz. Là con gái tất nhiên cô cũng có hiểu biết về đồ trang điểm mỹ phẩm.

"Thật trùng hợp, anh Phương Minh anh cũng tặng Suzz sao, nhưng mà sao em chưa bao giờ nhìn thấy kiểu dáng này vậy?"

Diệp Tử Du nhận hộp quà trong tay Phương Minh, lấy sản

phẩm Suzz bên trong ra. Hộp được gói màu trắng đen, vô cùng tinh xảo hơn nữa còn khảm viền vàng, đặt lên bàn so với sản phẩm Hà Chính mang tới, chỉ vẻ bề ngoài cũng đã phân chia được cao thấp.

"Suzz kiểu dáng công chúa, làm sao có thể chứ?"

Hà Chính khiếp sợ đứng lên khỏi sô pha. Tuy anh ta chưa từng nhìn thấy bộ này, nhưng khi anh ta đi đến cửa hàng phân phối độc quyền có nhìn thấy trên tấm áp-phích, trong đó chính là hình hộp kiểu dáng công chúa thần bí này đây.

Nghe Hà Chính nói vậy, Vương Ái Hương và Lương Quỳnh cũng trở nên sửng sốt. Suzz kiểu dáng công chúa hai người cũng chỉ nghe nói. Tuy gia cảnh hai ngươi không tệ, nhưng một bộ trang điểm gần cả trăm vạn này không phải là thứ họ có thể mua nổi.

"Không… không lẽ là giả?"

Vương Ái Hương mang theo sự hoài nghi đánh giá Phương Minh. Tặng một bộ trang điểm gần trăm vạn, người này hào phóng đến cỡ nào? Hơn nữa bà ta nhìn thế nào cũng không cảm thấy Phương Minh là người có tiền như vậy.

Lương Quỳnh cũng có chút hoài nghi, bởi bà biết Phương Minh. Cậu bé đến từ nông thôn, làm sao có thể chi cả gần trăm vạn để mua đồ trang điểm cho mình?

"Suzz kiểu dáng công chúa đều có đăng ký mua hàng. Mỗi một bộ đều có số seri, chỉ cần gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng tìm hiểu một chút là có thể biết ai đã mua bộ trang điểm này, là thật hay giả cũng sẽ biết ngay thôi."

Hà Chính lúc này lên tiếng. Đây là do nhân viên ở cửa hàng phân phối độc quyền đã nói cho anh ta biết.

"Vậy gọi điện thoại kiểm chứng đi. Lương Quỳnh, tôi không có ý gì khác đâu. Chỉ là bà biết đấy, mỹ phẩm sợ nhất là hàng giả. Đồ

trang điểm giả không biết chứa thành phần gì, nói không chừng còn có thể phá hư da nữa."

Lương Quỳnh có chút khó xử. Bà cũng thầm cho rằng Phương Minh mua hàng giả, chỉ cho là cậu nhóc này làm việc quá khả năng của mình. Tuy trong lòng bà không vui, nhưng nói cho cùng Phương Minh vẫn là bạn trai của con gái mình. Nếu kiểm tra ra là hàng giả, con gái mình cũng sẽ bị mất mặt.

Diệp Tử Du ngồi bên cạnh lúc này lại lên tiếng: "Kiểm chứng một chút cũng rất tốt, ít nhất như vậy sẽ yên tâm hơn."

Diệp Tử Du là biết Phương Minh không có chuyện mua hàng giả. Lương Quỳnh nghe con gái mình nói vậy lại có chút bất lực. Con gái bà trúng độc sâu quá rồi. Đồ trang điểm gần trăm vạn, cũng không ngẫm lại Phương Minh làm sao có nhiều tiền như vậy. Đến lúc đó bị kiểm chứng ra là hàng giả, mất mặt vẫn là con gái mình và Phương Minh.

"Lương Quỳnh, bà xem ngay cả Tử Du cũng nói như vậy, vậy chúng ta kiểm chứng đi."

Vương Ái Hương không cho Lương Quỳnh cơ hội từ chối, trực tiếp cầm điện thoại không dây gọi số điện thoại ghi trên hộp sản phẩm. Lương Quỳnh không biết phải làm gì, giờ phút này bà đang suy nghĩ trong lòng khi kiểm chứng sản phẩm là hàng giả bà sẽ phải nói gỡ như thế nào.

Điện thoại được nối máy, nhân viên chăm sóc khách hàng bên kia đầu dây dựa theo số seri kiểm tra. Lương Quỳnh suy nghĩ một hồi thì nói: "Uhm… Phương Minh không đến mức mua đồ giả đâu, trừ phi là người ta cho."

Lương Quỳnh lên tiếng trước, để lát nữa nhân viên chăm sóc khách hàng có nói là hàng giả, như vậy Phương Minh cũng có thể tìm lý do nói là mình bị lừa.

Đây là tính cách của Lương Quỳnh. Cho dù là chuyện xấu, cũng chỉ nên người trong nhà thảo luận với nhau, ít nhất không thể để người ngoài chế giễu. Trên thực tế từ điểm này có thể thấy, Lương Quỳnh đã chấp nhận Phương Minh rồi, chỉ có điều bà chưa nhận ra mà thôi.

"Con không có bị lừa."

Phương Minh mỉm cười trả lời, còn Lương Quỳnh nghe nói thế liền giận điên lên thiếu điều muốn bốc hỏa. Được lắm, tôi nghĩ cách giúp anh nói gỡ, anh ngược lại còn không cảm kích. Thôi kệ, dù sao có mất mặt cũng là anh, tôi không thèm quan tâm nữa.

Lương Quỳnh mặc kệ, mà nhân viên chăm sóc khách hàng bên kia đầu dây cũng đã kiểm tra ra được kết quả.

"Xin lỗi để cô đợi lâu, căn cứ bản ghi chép của chúng tôi, người mua Suzz kiểu dáng công chúa bộ 1789 là bà Lăng ạ."

Nghe câu trả lời của nhân viên chăm sóc khách hàng, Vương Ái Hương liền nở nụ cười, quả nhiên, giống như bà dự đoán, bộ trang điểm này là giả.

"Lương Quỳnh, người trẻ tuổi bây giờ đúng là rất hư vinh, có gan lớn thì đi làm chuyện lớn không tốt sao, lại đi làm mấy chuyện lừa gạt này."

Vương Ái Hương âm trầm nói, sắc mặt Lương Quỳnh có chút khó coi. Nhưng đúng lúc này, Diệp Minh mua đồ ăn về đẩy cửa vào, cảm nhận bầu không khí cổ quái trong đại sảnh, có chút nghi hoặc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Lão Diệp, cậu Phương đây mua một bộ trang điểm tặng Lương Quỳnh, kết quả tra ra là hàng giả. Lấy đồ trang điểm giả giả làm đồ thật, ông nói có phải đáng giận lắm không?"

Thấy Diệp Minh trở về, Vương Ái Hương càng đắc ý, chỉ cần

Diệp Minh và Lương Quỳnh không còn hảo cảm với tên họ Phương kia, vậy A Chính con mình có cơ hội rồi.

"Giả? Sao bà biết là giả?" - Diệp Minh vẻ mặt mờ mịt, Phương Minh không đến mức tặng đồ giả đâu.

"Mới vừa nãy tôi gọi điện thoại hỏi nhân viên chăm sóc khách hàng. Đồ trang điểm số lượng có hạn này, gần trăm vạn một bộ, người mua là bà Lăng."

Nghe Vương Ái Hương nói thế, Diệp Minh hơi ngẩn người, rồi tựa hồ như nhớ ra điều gì, nhìn về phía Phương Minh hỏi: "Là bà Lăng Mộ Mai sao?"

Phương Minh cười cười: "Đúng vậy, dì Lăng biết con hôm nay ghé nhà thăm hỏi, ngay lúc đó không biết mua cái gì, nên chuẩn bị cho con mấy món quà này."

"Hóa ra là vậy."

Diệp Minh giật mình, lúc trước ông đã nhìn ra Phương Minh và bà Lăng có quan hệ không bình thường. Nếu lấy điều kiện gia đình bà Lăng mà nói, một bộ đồ trang điểm gần trăm vạn cũng không thành vấn đề.

"Lão Diệp, ông nói Lăng Mộ Mai là ai?" - Lương Quỳnh nghi hoặc hỏi.

"Chính là chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên. Không biết tập đoàn Nghiễm Niên, vậy bà có biết Nghiễm Niên Đường không. Nghiễm Niên Đường chính là chuỗi hiệu thuốc dưới trướng tập đoàn Nghiễm Niên. Bà Lăng chính là nhân vật trên bảng xếp hạng Hồ Nhuận (1) đó.

(1) Bảng xếp hạng Hồ Nhuận Bảng: ghi chép sự thay đổi cơ cấu quyền lực các xí nghiệp đoàn thể Trung Quốc (giống bản xếp hạng tỷ phú Forbes của Mỹ)

Được Diệp Minh giải thích, Lương Quỳnh dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Phương Minh. Vương Ái Hương và Hà Chính lại trợn tròn mắt. Chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên, quý bà giàu có như vậy họ còn phải nhìn lên kìa.

Chương 392: Tổ đoàn lừa dối

Trong sảnh lớn, mặt của Vương Ái Hương cùng Hà Chính lúc đỏ lúc trắng, cực kỳ xấu hổ, nếu quả thật là chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên, người ta đúng là dư sức mua được mỹ phẩm công chúa của Suzz.

Một trăm vạn, đối với người thường đến nói thì đây là một con số khổng lồ, nhưng đối với người giàu có tới mức này, có lẽ đó chỉ là giá cả đủ để mua một bộ quần áo đi dự tiệc tối mà thôi.

Ánh mắt của Lương Quỳnh không ngừng quét qua quét lại trên người chồng mình cùng Phương Minh, trong lòng có chút nghi ngờ, bởi vì bà ấy hiểu rõ lai lịch của Phương Minh, một thằng nhóc đi ra từ nơi thâm sơn cùng cốc thật có thể dính líu quan hệ cùng tổng giám đốc của tập đoàn lớn như vậy?

"Không phải lão Diệp vì muốn xóa bỏ xấu hổ mà tùy tiện nói đấy chứ?"

Lương Quỳnh đoán thầm trong lòng, không chừng lão Diệp chỉ là vì giảng hòa, vì giữ gìn mặt mũi của Phương Minh cùng con gái mình, cho nên mới bịa đặt ra một chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên như vậy.

Chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên hẳn là có tồn tại, nhưng không có quan hệ gì với Phương Minh, hơn nữa Ái Hương cũng không đủ khả năng đi nghiệm chứng thật giả đi.

Nghĩ tới đây, Lương Quỳnh không ngừng trầm trồ khen ngợi chỉ số thông minh cùng phản ứng của chồng mình: “Không nhìn ra, hành động của đồng chí Diệp lại cao minh như vậy, nói dối mà mắt cũng không nháy một cái."

Vương Ái Hương khiếp sợ một lúc, sau đó cũng dùng ánh mắt hoài nghi quan sát Phương Minh, có thể để chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên giúp cậu mua quà tặng, quan hệ của người trẻ tuổi này cùng chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên khẳng định không tầm thường, tối thiểu cũng là con em nhà giàu rồi, thế nhưng con em nhà giàu nào mà lại mặc đồ tầm thường như vậy?

"Thì ra là phú nhị đại(1) à."

(1)Phú nhị đại: thế hệ siêu giàu thứ hai

Giọng điệu của Vương Ái Hương trở nên kỳ quái: “Cũng đúng, đầu năm nay tiền là vạn năng, có ai không thích tiền đâu."

Nghe được lời của Vương Ái Hương, Lương Quỳnh biến sắc, Vương Ái Hương nói mấy lời này không phải đang ám chỉ con gái của bà ấy thích tiền, đồng thời châm chọc bà ấy sao?

"A Chính à, nếu Tử Du đã có bạn trai, hơn nữa người ta còn là phú nhị đại nữa, vậy con cũng đành từ bỏ đi thôi, con nên tìm một người biết thưởng thức tài hoa của con thì hơn."

Vương Ái Hương biết con mình không thể tán được Tử Du, trong lòng tức giận nên không hề nể nang gì nữa.

"Ái Hương, bà nói lời này là không đúng rồi, chuyện yêu đương của đám con cái người làm trưởng bối tối đa cũng chỉ có thể đưa ra một số ý kiến tham khảo, cuối cùng vẫn phải xem mấy con thích dạng người như thế nào, dù sao người lấy rồi sống với nhau cả đời cũng là mấy con mà."

Lương Quỳnh có chút bất mãn, con gái của tôi không vừa ý con trai của bà, bà cũng không cần phải nói mấy lời cay độc như thế đi.

"Đúng vậy nha, sống chung là chuyện cả đời, có ít người có tiền nhưng không nhất định có thể sống hạnh phúc mỗi ngày đấy,

có đôi khi trình độ học vấn cùng sở thích của song phương cũng rất quan trọng, không biết trình độ học vấn của cậu Phương đây như thế nào?"

Ánh mắt của Vương Ái Hương đột nhiên nhìn về phía Phương Minh, dưới cái nhìn của bà ta, tất cả phú nhị đại đều không thích học tập gì đấy, chí ít dựa vào điểm này, con mình có ưu thế.

"Khụ khụ..."

Lương Quỳnh ho khan một tiếng, bởi vì trước đây hình như bà ấy đã nghe chồng mình nói, trình độ học vấn của Phương Minh không được tốt lắm, dù sao ở cái nơi thâm sơn cùng cốc đấy thì có bao nhiêu tài nguyên giáo dục kia chứ, có thể thi đậu một trường đại học cũng đã không tệ rồi, đa số người đều chỉ học tới trung học cơ sở, hay trung học phổ thông rồi đều sẽ nghỉ học.

“Hiện nay cháu là giảng viên thỉnh giảng ở Viện Y Học Ma Đô." Phương Minh cười cười trả lời.

Đương nhiên cậu sẽ không nói chính mình còn chưa từng học đại học, mà nghe cậu trả lời như vậy, Vương Ái Hương hơi ngẩn ra, bởi vì dưới cái nhìn của bà ta, có thể làm giảng viên ở trường đại học thì tối thiểu cũng là cấp bậc giáo sư, huống chi là giảng viên ở học phủ đứng đầu như Viện Y Học.

Lương Quỳnh nghe được lời nói của Phương Minh liền không nhịn được phì cười, trong lòng bà ấy nghĩ Phương Minh rõ ràng là đang khoác lác, hơn nữa còn là khoác lác một cách to gan lớn mật, lại còn giảng viên của Viện Y Học, thấy Vương Ái Hương trưng ra vẻ mặt như bị hù dọa, bà ấy thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

"Cái kia Lương Quỳnh à, chúng tôi còn có chuyện phải đi trước đây."

Vương Ái Hương không tiếp tục ở đây nữa, con mình vậy mà lại bị nghiền ép toàn diện, từ trình độ học vấn đến bối cảnh đều không có bất kỳ ưu thế gì đáng nói, tiếp tục ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

"Cái kia Ái Hương, những lễ vật này các người lấy về đi."

Lương Quỳnh có chút ngượng ngùng, tranh thủ bưng quà của người ta lên, Vương Ái Hương cũng không khách khí, trực tiếp cầm hộp quà rồi rời đi.

Đừng đùa, mấy thứ này đều không rẻ, nhất là đồ trang điểm càng là hơn vạn đồng, con mình rõ ràng không thể tán gái được, vậy mang về cho mình dùng là được rồi.

...

Đưa mắt nhìn Vương Ái Hương cùng Hà Chính biến mất ở cửa, Lương Quỳnh đóng cửa một cái, nụ cười trên mặt biến mất, xụ mặt yên lặng đi tới ghế sa lon ngồi xuống, không nói một lời.

Cảm thụ được cảm xúc của mẹ mình thay đổi, đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du lưu chuyển, cuối cùng nũng nịu nhào vào trong lòng của Lương Quỳnh: “Mẹ, con mới phát hiện mẹ càng ngày càng đẹp."

"Bớt nói mấy lời đường mật nịnh nọt mẹ, không có tác dụng đâu, ngồi xuống một bên cho mẹ."

Lương Quỳnh xụ mặt, ép Diệp Tử Du ngồi ở bên cạnh của bà ấy, sau đó đưa mắt nhìn về phía Phương Minh cùng lão Diệp.

"Hừ, hai ngươi thật đúng là có thể khoác lác ha, chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên, giảng viên của Viện Y Học... Lúc trước có người ngoài ở đây, tôi không vạch trần các người."

"Phương Minh, dì biết cháu cùng con gái của dì có tình cảm

với nhau, người làm mẹ như dì đây kỳ thực cũng chỉ có một kỳ vọng, đó chính là tương lai Tử Du có thể sống thật hạnh phúc, cho nên dì mới muốn kiểm định thay cho con bé, bạn trai của con bé có thể không có tiền, nhưng nhân phẩm tuyệt đối phải tốt, bởi vì không có tiền còn có thể kiếm, nhưng nhân phẩm không tốt tương lai chắc chắn sẽ khiến con bé thống khổ."

Nghe được lời nói của Lương Quỳnh, Phương Minh có chút lúng túng vuốt vuốt mũi, dì Lương nói lời này chính là hoài nghi cậu mà.

Diệp Minh cũng là sửng sốt một chút, lập tức cười khổ giải thích nói: "Bà xã, bà đang nói cái gì đó, tôi đâu có khoác lác, Phương Minh đúng là có biết bà Lăng, mỹ phẩm này nhất định là bà Lăng đã giúp Phương Minh mua đấy."

"Bịa, còn bịa nữa?" Lương Quỳnh vẻ mặt không tin: “Bà Lăng này cùng Phương Minh không quen không biết, làm sao lại tặng lễ vật quý trọng như vậy? Kẻ có tiền cũng không phải là người ngu ngốc nha."

"Cái này..."

Diệp Minh thoáng cái cũng không biết nên giải thích thế nào rồi, bởi vì ông ấy cũng không biết vì sao bà Lăng lại coi trọng Phương Minh như vậy.

"Mẹ, Phương Minh thực sự biết bà Lăng."

Diệp Tử Du đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Ngày hôm nay con vừa nhìn thấy bà Lăng, bà Lăng đã tặng cho con một phần quà gặp mặt, chẳng qua là con không nhận."

Ánh mắt của Lương Quỳnh nhìn về phía Diệp Tử Du: “Lừa dối, tiếp tục lừa dối, tổ đoàn lừa dối."

Đối với Lương Quỳnh đến nói, bà ấy đã cho rằng con gái của

mình cùng ông xã và Phương Minh ba người hợp lại lừa gạt mình, nghĩ tới đây bà ấy càng thêm tức giận, đã đến lúc này mà lại vẫn không nói thật.

"Quên đi, mẹ tự xem đi."

Diệp Tử Du biết chỉ có sự thực mới có thể khiến mẹ mình tin tưởng, lập tức đi vào trong phòng, từ bên trong lấy ra một phần văn kiện đưa cho mẹ mình.

Lương Quỳnh tiếp nhận văn kiện con gái của mình đưa tới, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, chẳng qua khi bà ấy nhìn thấy nội dung trong văn kiện, tròng mắt trong nháy mắt phóng đại, vẻ nghi ngờ trên mặt cũng biến thành vẻ khiếp sợ.

"Này... Hợp đồng mua bán này..."

"Làm sao vậy, hợp đồng mua bán gì vậy?"

Diệp Minh cũng là hiếu kỳ đi lên trước, khi thấy rõ nội dung trên hợp đồng, trên mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ nồng đậm, nhìn về phía Diệp Tử Du: “Con gái, hợp đồng này con lấy ở đâu ra?"

"Đây là dì Lăng đưa cho con làm quà gặp mặt, chẳng qua con không nhận, còn chưa kí tên lên bên trên." Diệp Tử Du trả lời.

Nghe được con gái mình trả lời, vợ chồng hai người Diệp Minh cùng Lương Quỳnh đồng thời hít sâu một hơi, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía Phương Minh, lúc này hai vợ chồng đều tò mò Phương Minh cùng vị kia chủ tịch Lăng rốt cuộc là có quan hệ như thế nào, biệt thự hơn trăm triệu dĩ nhiên nói tặng là thoải mái tặng.

Loại hợp đồng mua bán nhà ở này đã trả tiền xong cả rồi, chỉ cần con gái mình kí tên lên phía trên, sau đó cầm sổ hộ khẩu cùng chứng minh nhân dân là có thể trực tiếp làm giấy chứng nhận bất động sản rồi.

"Tốt."

Lương Quỳnh hít sâu một hơi: “Tạm thời không nói tới bà Lăng nữa, Phương Minh, cháu nói cháu là giảng viên của Viện Y Học, cháu có biết không, mấy lời nói dối kiểu này rất dễ dàng bị vạch trần đấy, bây giờ mỗi trường học đều có trang web riêng của mình, bên trên có thông tin chi tiết về giảng viên cùng trợ giảng, chỉ cần lên mạng tra một cái là biết thiệt giả."

Phương Minh vuốt vuốt mũi: “Cái kia… Dì Lương, cháu không nói xạo, không tin thì dì có thể lên internet kiểm tra một chút."

"Đây là cháu nói."

Lương Quỳnh thật không ngờ đến lúc này mà Phương Minh còn không thừa nhận, trong cơn tức giận liền lấy di động ra, tìm địa chỉ internet, chẳng qua là khi bà ấy nhấn vào trang giảng viên của trường, vừa vặn thấy được ảnh của Phương Minh xuất hiện ở bên trên.

"Phương Minh, giảng viên thiết kế kiến trúc, chuyên ngành đặc biệt của Viện Y Học..."

Mặt sau còn có một chuỗi dài giới thiệu, Lương Quỳnh cả người đều trầm mặc, không ngờ Phương Minh thật sự là giảng viên của Viện Y Học.

"Chỉ là, Viện Y Học sao lại mở ngành học kiến trúc nha..."

Diệp Minh có chút khó hiểu, nhưng mà Lương Quỳnh vào lúc đó chợt nghĩ tới điều gì, đột nhiên tắt di động đi, ánh mắt mang theo vẻ khác thường nhìn về phía Phương Minh: "Người là còn phải dựa vào chính mình, ngay cả khi có quý nhân tương trợ thì đó cũng chỉ là nhất thời, nếu như tự mình không nỗ lực phấn đấu, cuối cùng vẫn vô dụng."

Lương Quỳnh sở dĩ sẽ nói lời này, là vì bà ấy nghĩ Phương

Minh có thể trở thành giảng sư, hẳn là nhờ bà Lăng trợ giúp, bản thân tập đoàn của bà lăng vốn là làm y dược đấy, có hợp tác với Viện Y Học cũng rất bình thường.

Không chừng bà Lăng này đã cúng cho Viện Y Học một số tiền lớn, sau đó khiến Viện Y Học giúp Phương Minh có tư cách giảng viên, bằng không thì làm sao có thể giải thích chuyện một Viện Y Học đang yên đang lành lại mở chuyên ngành kiến trúc để làm chi?

Nói trắng ra, chuyên ngành này chính là bà Lăng dùng tiền để mua cho Phương Minh.

Phương Minh nghe được lời nói của Lương Quỳnh, trong lòng đại khái hiểu suy nghĩ của Lương Quỳnh, chỉ là cậu không thể giải thích quá nhiều, cũng chỉ có thể để dì Lương cứ hiểu lầm như vậy.

"Được rồi, lần đầu tiên Phương Minh tới nhà làm khách, chú đi làm đồ ăn, Tử Du con ở lại chơi với Phương Minh, bà xã, hai ta đi phòng bếp làm đồ ăn đi."

Diệp Minh mở miệng kết thúc trọng tâm câu chuyện, Lương Quỳnh tuy rằng trong lòng còn rất nhiều muốn nói, nhưng cũng biết lúc này không phải lúc hỏi tiếp, lập tức đứng lên đi vào phòng bếp, mà Diệp Tử Du thấy cha mẹ mình đều rời đi liền suy nghĩ một chút, sau đó lôi kéo tay Phương Minh đi về phía phòng của cô.

"Ai..."

"Được rồi bà xã, con gái đưa Phương Minh tới phòng của con bé thôi mà, có gì đáng lo đâu, bà không nên đề phòng cẩn mật như phòng cướp vậy chứ."

Tuy rằng người đang ở phòng bếp, nhưng bà ấy vẫn nhìn chằm chằm động tĩnh ở bên ngoài, thấy con gái của mình lôi kéo tay Phương đi về phía phòng của con bé liền mở miệng, nhưng lại bị Diệp Minh ngăn lại.

"Ông cái người cha này cũng thật vô tâm, phòng riêng của con gái là nơi có thể tùy tiện vào sao? Không được, tôi phải nhìn chằm chằm."

Lương Quỳnh trắng mắt liếc chồng mình một cái, ánh mắt thời thời khắc khắc nhìn mình chằm chằm hướng phòng của con gái.

Chương 393: Xác định quan hệ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Phòng của Diệp Tử Du, đây là lần đầu tiên Phương Minh vào phòng riêng của một cô gái, ách, không tính phòng của Hàn Kiều Kiều, phòng của cô gái kia không khác gì phòng làm việc.

Rèm cửa sổ màu xanh nhạt, chăn chấm bi màu lam, khăn trải giường màu hồng, còn có một giá sách không lớn, trong góc còn có một con gấu bông rất lớn.

Văn tĩnh nhưng lại đậm chất nữ tính, loại phong cách này rất thích hợp với Diệp Tử Du.

Thấy ánh mắt của Phương Minh đánh giá gian phòng của mình, khuôn mặt Diệp Tử Du ửng đỏ, cô cũng không biết lúc trước tại sao đột nhiên lại muốn đưa anh Phương Minh tới gian phòng của mình, chỉ là nhất thời kích động, chẳng qua bây giờ trong lòng lại tràn đầy ngượng ngùng.

Gian phòng này ngoại trừ cha mẹ và người thân thích của cô, còn chưa có người khác phái nào đi vào, nhiều năm như vậy anh Phương Minh là người khác phái đầu tiên đi vào trong phòng cô.

"A, đây là..."

Phương Minh chú ý tới vài cuốn sách trên giá sách: “Chu dịch”,

“Dịch kinh”, “Tam nguyên truyền”...

Những sách này đều là sách trên phương diện huyền học, sao Tử Du lại xem những loại sách này?

Chẳng qua ngay sau đó Phương Minh liền đã hiểu rõ, Tử Du xem những sách này đều là bởi vì cậu, nghĩ đến cô bé năm xưa sau khi rời khỏi sơn thôn, lại bắt đầu đọc những loại sách mà mấy cô gái bình thường đều không có hứng thú, trong lòng Phương Minh tràn đầy cảm động.

Cô gái khác đều là xem đủ loại phim truyện tổng giám đốc yêu hận tình thù, hay cung đấu, đọc sách cũng là nhìn đủ loại tạp chí thời thượng hay tiểu thuyết tình cảm, mà Tử Du lại vì muốn có nhiều đề tài để nói chuyện cùng mình hơn, mới đọc những sách này.

Nghĩ tới đây Phương Minh quay đầu nhìn lại, vừa lúc đối mặt với Diệp Tử Du, hai người yên lặng nhìn nhau, lông mi Diệp Tử Du hơi giật giật, ngay sau đó liền nhắm hai mắt lại.

Bầu không khí tại thời khắc này đột nhiên nóng lên, tên nhóc tên thần Cupid nào đó bắt đầu xuất hiện... Tình cảm dâng trào…

Cốc cốc cốc!

Giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, Phương Minh cùng Diệp Tử Du vội vã xa nhau, mà giờ khắc này cửa phòng bị đẩy ra, Lương Quỳnh đứng ở cửa nở nụ cười gượng gạo: “Tử Du, Phương Minh, dì sợ hai con đói bụng cho nên đã nấu nấm tuyết cho hai con, vừa vặn có thể giảm bớt cái nóng của mùa hè."

"Vâng ạ."

Đầu của Diệp Tử Du cúi gầm tới sắp chạm vào ngực, cả khuôn mặt tươi tắn đỏ ứng lên, ngay cả vành tai cũng không thoát khỏi số phận, Phương Minh cũng có chút xấu hổ, chỉ có thể cười cười

gãi đầu một cái: “Cám ơn dì."

"Vậy hai con mau xuống ăn đi."

Lương Quỳnh xoay người, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ đằng đằng sát khí, nếu như không phải vừa rồi bà ấy gõ vài cái lên cửa, sợ rằng hiện tại đã nhìn thấy một màn không dành cho thiếu nhi rồi.

Trở lại phòng bếp, Lương Quỳnh cầm dao phay chém mạnh xuống thịt trên bàn, dường như đang phát tiết sát khí trong lòng.

"Đừng chặt nữa, bà còn chặt nữa thịt này hỏng mất… Bà xã sao thế?"

Diệp Minh có chút tò mò, vợ của mình chỉ là đi gọi Tử Du cùng Phương Minh ra ngoài uống chén canh nấm tuyết, tại sao trở về lại trở thành bộ dáng đằng đằng sát khí như vậy?

"Lão Diệp, tôi nói cho ông biết, lúc nãy khi tôi vừa mới mở cửa, tuy rằng Tử Du cùng Phương Minh đã tách ra, nhưng tôi khẳng định, vừa rồi hai người bọn họ khẳng định... Khẳng định..."

Trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ bừng tỉnh, ông biết ý trong lời nói của bà xã rồi, chẳng qua lập tức thoải mái vừa cười vừa nói: "Cái này thì có gì đâu, trước đây khi chúng ta yêu đương, tôi đến phòng bà rồi hai ta không phải cũng thế sao?"

Có lẽ là nghĩ tới tình huống của chính mình lúc còn trẻ, khuôn mặt Lương Quỳnh đỏ lên, trừng Diệp Minh một cái: “Lúc đầu không phải do tôi bị ông lừa sao?"

"Tại sao lại gọi là lừa dối chứ, đây chính là lãng mạng của người trẻ tuổi nha, bà à, bà đã quản quá nhiều rồi, Tử Du là một đứa bé thông minh, nên làm như thế nào trong lòng con bé đều có chừng mực."

"Ông cứ mặc kệ đi, nếu như đến lúc đó thực sự xảy ra chuyện gì tôi xem ông sẽ xử lý như thế nào?" Lương Quỳnh bất mãn nói.

"Có thể xảy ra chuyện gì chứ, Tử Du cùng Phương Minh là do tôi cùng lão thần tiên đinh ra hôn ước từ bé, hơn nữa, thời đại bây giờ không giống thời đại của chúng ta trước kia, bà xã cũng nên đả thông tư tưởng đi thì hơn."

Đều nói con gái là người tình của cha, có thể nói rằng mẹ vợ xem con rể là càng xem càng thương yêu, thế nhưng ở nhà họ Diệp vừa lúc lại tương phản, Diệp Minh vô cùng hài lòng về Phương Minh, dùng lời của ông tới nói, Phương Minh đã được ông chọn trúng từ khi còn nhỏ đấy, sẽ không sai.

...

Bóng đêm phủ xuống, mới vừa lên đèn, Phương Minh đã rời khỏi nhà họ Diệp, mà Diệp Tử Du thì theo Phương Minh đi về phía bên ngoài tiểu khu.

"Cuối cùng cũng có thể khiến dì đồng ý, sau này không cần phải lén lút nữa rồi."

Dưới đèn đường, Phương Minh nhéo nhéo cái mũi tinh xảo đẹp đẽ của Diệp Tử Du, trên mặt Diệp Tử Du cũng hiện lên nụ cười ngọt ngào, mẹ mình có thể chấp nhận Phương Minh, đối với cô mà nói đây chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Sau này cô có thể quang minh chính đại qua lại với Phương Minh, cũng không cần mỗi lần đều trốn tránh mẹ nhà mình, hơn nữa từ một loại hình thức nào đó đến nói, sau khi Phương Minh tới gặp cha mẹ của mình, đây chính là thật sự xác định quan hệ.

Phụ mẫu chi danh, môi chước chi ngôn(1).

(1)Phụ mẫu chi danh, môi chước chi ngôn: ý nói chuyện cưới hỏi phải nghe theo lời cha mẹ, bà mối

Đây là tư tưởng thâm căn cố đế trong lòng người trong nước, chưa từng gặp cha mẹ hai bên thì không được tính là đã xác định quan hệ.

Dưới ánh đèn, Phương Minh nắm tay của Diệp Tử Du, đèn nê-on chiếu xuống gương mặt hoàn mỹ tươi tắn của Diệp Tử Du, khiến Phương Minh nhìn tới có chút mê mẫn...

Đêm tối dần, cái bóng của hai người dưới ánh đèn đường gần như dính lại với nhau, sau đó trùng khít, đến mặt sau lại từ từ kéo dài, bởi vì một số nguyên nhân không thể miêu tả tiếp, xin mọi người tự phát huy trí tưởng tượng.

...

Biệt thự!

Khi Phương Minh trở lại biệt thự, lão Hoàng vọt lên trước tiên.

"Gâu gâu gâu."

"Làm sao vậy?"

Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, tình huống bình thường lão Hoàng đều là dáng vẻ vô cùng lười biếng, loại khí trời này hẳn là nó nên nằm ở trong sân, thấy mình trở về cũng chỉ mở mắt nhìn một chút, sao lần này nó tự nhiên vọt tới lại còn kêu rống lên.

"Gâu!"

Lão Hoàng rống lên một lúc, sau đó xoay người chạy về một hướng trong sân, Phương Minh hiếu kỳ đuổi theo, cuối cùng lão Hoàng dừng lại ở trước một gốc cây trong sân, ngẩng đầu nhìn lên cây sủa to vài tiếng.

"Trên cây có cái gì sao?" Ánh mắt của Phương Minh nhìn lên cây theo, sau một khắc tròng mắt co rút lại một chút: “Tiểu Hắc."

Nhảy lên một cái, Phương Minh túm lấy cành cây, sau đó cẩn thận kéo cành cây xuống, cuối cùng đưa tay nắm lấy tiểu Hắc đang nằm giữa cành cây đặt vào lòng bàn tay, rồi đưa xuống.

Thời khắc này tiểu Hắc nhắm mắt lại, toàn bộ lông trên người rụng mất hơn phân nửa, giống như con chim bị nhổ sạch lông, hơn nữa thân thể cũng đang run lên bần bật.

"Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ là bị phản phệ vì chuyện ban ngày?"

Phương Minh nhíu mày, cũng chỉ có một cách giải thích như vậy rồi, tình trạng của tiểu Hắc bây giờ có cái gì đó không đúng, thật giống như một con chim đột nhiên bị nhiễm ôn dịch vậy, thân thể không ngừng trở nên lạnh lẽo cùng cứng đờ.

"Là vì loại long mạch chi khí khác kia sao, không biết long tinh có tác dụng gì hay không…"

Phương Minh cầm lấy tiểu Hắc nhanh chóng đi về phòng, cuối cùng đi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại, mà lúc này lão Hoàng lại không hề đi theo vào, mà là cứ như vậy canh giữ ở cửa, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Chương 394: Phương Bảo Bảo

Trong phòng, Phương Minh lấy Long Tinh ra, hào quang bảy màu trong nháy mắt soi sáng cả phòng, một cỗ năng lượng vô cùng tinh thuần tràn ngập cả phòng.

Phương Minh cẩn thận đặt tiểu Hắc lên bàn, rồi sau đó đặt Long Tinh ở bên cạnh tiểu Hắc, để tiểu Hắc từ từ hấp thu năng lượng của Long Tinh.

Một lúc sau Phương Minh mới hơi thở phào nhẹ nhõm, bởi vì theo thời gian khi tiểu Hắc hấp thu năng lượng mà Long Tinh tản mát ra, thân thể của tiểu Hắc cuối cùng cũng không lạnh thêm nữa, mười lăm phút sau cũng dừng run rẩy lẩy bẩy.

Chẳng qua chỉ vẻn vẹn mười lăm phút này, Long Tinh đã nhỏ hơn một vòng, gần như là bị tiêu hao hết một phần mười, chỉ riêng một phần mười này, nếu như Phương Minh nguyện ý lấy ra đi bán cũng là một con số khổng lồ.

Chẳng qua Phương Minh không hề cảm thấy đau lòng, nguyên nhân tiểu Hắc biến thành như bây giờ tất cả đều là vì lúc trước nó đã trợ giúp cậu, cho dù là tiểu Hắc muốn hấp thu hết khối Long Tinh này, cậu cũng sẽ không do dự chút nào.

Thậm chí vì đẩy nhanh tốc độ hấp thu của tiểu Hắc, Phương Minh còn đặt Long Tinh ở bên miệng của tiểu Hắc, tiểu Hắc đã lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn duy trì hô hấp theo bản năng.

Năng lượng bảy màu chậm rãi hóa thành sương mù dày đặc quấn ở quanh thân tiểu Hắc, rất nhanh liền phủ kín khắp người tiểu Hắc, những năng lượng bảy màu này hóa thành từng đạo sợi

màu bay vào trong cơ thể tiểu Hắc, cũng phiêu phù ở quanh thân tiểu Hắc.

Đến mặt sau, ngay cả tầm mắt của Phương Minh cũng không có cách nào thấy trạng thái của tiểu Hắc, bởi nó đã bị năng lượng bảy màu bao phủ, hơn nữa vì sợ quấy rối đến việc hấp thu của tiểu Hắc, Phương Minh cũng không dám đưa tay xua tan những năng lượng bảy màu kia, chỉ có thể đứng ở một bên chờ đợi.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Phương Minh cũng không nhàn rỗi, bởi vì Long Tinh tản mát ra năng lượng bảy màu quá nồng đậm, cho dù là tiểu Hắc cũng không thể nào hấp thu hết, cho nên để không lãng phí, Phương Minh cũng ngồi xếp bằng xuống tiến nhập trạng thái tu luyện.

Ngoài ra, lão Hoàng cũng được Phương Minh thả vào phòng, quỳ rạp trên mặt đất hấp thu năng lượng bảy màu, mỗi lần mũi nó hít một cái thì lại có một đoàn năng lượng bảy màu chui vào bên trong lỗ mũi nó.

Một người, một chó, một chim, ba người đều đang hấp thu năng lượng mà Long Tinh tản mát ra.

Nếu như lúc này có người ở bên ngoài quan sát, liền sẽ phát hiện căn phòng của Phương Minh bị một tầng ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt quấn quanh, đương nhiên, cho dù bên ngoài thật sự có người thấy được, cùng lắm cũng chỉ cho rằng trong phòng kia có lắp đèn màu.

Dù sao, hiện tại người trang trí nhà mình giống phòng karaoke cũng không ít, nhất là mấy người giàu có này, mà nơi Phương Minh ở lại là biệt thự, vừa vặn phù hợp với điều kiện của người giàu có.

Nhưng mà, lúc này bên ngoài biệt thự còn có một tình huống rất đặc thù, trên ban công có rất nhiều loài chim đang đậu, những

con chim nhỏ ngày thường trong thành thị khó mà thấy được một con, hiện tại toàn bộ đều an tĩnh đậu ở trên ban công bên ngoài phòng Phương Minh.

Ngoại trừ những con chim nhỏ, ở bên ngoài bờ rào của biệt thự, lúc này mấy con chó mèo lang thang cũng đều an tĩnh đứng ở nơi đó, trong mắt mang theo ánh sáng hâm hộ nhìn về phía căn phòng của Phương Minh.

Vô luận là con chim nhỏ vẫn là những con chó mèo này, tất cả đều bị năng lượng mà Long Tinh tản mát ra hấp dẫn mà đến, tuy rằng gian phòng của Phương Minh đã đóng chặt, thế nhưng trừ khi ở trong hoàn cảnh chân không, nếu không năng lượng mà Long Tinh tản mát ra vẫn sẽ tràn ra ngoài.

Chỉ cần tràn ra ngoài, cho dù là một chút xíu thì cũng đã có sức hấp dẫn trí mạng đối với những động vật này, thế nhưng bởi vì có chút nguyên nhân bọn nó không dám chạy ào vào viện này mà thôi.

Tu luyện không biết thời gian.

Khi ngoài trời dần trở nên sáng hơn, Phương Minh mở mắt, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra một cỗ khí màu sắc rực rỡ.

XÍU...UU!!

Sau khi cỗ khí được phun ra trực tiếp ngưng tụ thành mũi tên bắn vào trên tường, tạo thành lỗ hổng sâu hơn một xích, sau đó cỗ khí nhiều màu sắc kia phiêu tán, một lần nữa trở về trước mặt Phương Minh, cuối cùng lại bay vào trong mũi Phương Minh.

"Không hổ là năng lượng tinh khiết nhất trong thiên hạ, long mạch chi khí dĩ nhiên có thể trực tiếp ngưng tụ thành hình, trách không được sách luyện khí bên trong truyền thừa Vu Sư có nói, một ít năng lượng đặc thù có thể chế tạo ra Tiên Thiên Chi Khí."

Phương Minh trầm ngâm, ở trong sách luyện khí của truyền thừa Vu Sư có ghi chép, sau thời viễn cổ, có Đại Vu lấy Sơn Hà Chi Khí ngưng tụ thành khí cụ, uy lực vô cùng, mà nếu dùng một ít năng lượng kỳ lạ trong thiên địa luyện chế ra Tiên Thiên Chi Khí càng có uy lực phi phàm, có thể dẫn động thiên lôi, khiến sơn hà biến sắc.

Đương nhiên, tầng thứ này đối với Phương Minh đến nói thật quá xa vời, mà muốn luyện chế được Tiên Thiên Chi Khí trong sách nói cũng cần vô số tài liệu, dựa vào hoàn cảnh của thế giới hiện tại, có thể tìm kiếm đủ tài liệu hay không cũng đã là một vấn đề.

Có đôi khi xem ghi chép trong truyền thừa Vu Sư, Phương Minh đều sẽ xuất hiện cảm giác ghi chép kia không phải đang nói về thế giới này, bởi vì thế giới bên trong truyền thừa Vu Sư ghi lại căn bản là không giống xã hội bây giờ.

Cường giả một chưởng có thể chém đứt một tòa núi lớn, quái thú thân cao trăm trượng, nghĩ sao cũng đều cảm thấy giống các loại truyền thuyết thần thoại trong Sơn Hải Kinh. Phương Minh vẫn luôn hoài nghi, liệu có phải truyền thừa Vu Sư này toàn ghi lại những thần thoại truyền thuyết.

"Mặc dù không cách nào luyện chế thành khí cụ, nhưng là dựa theo trong truyền thừa miêu tả, nếu như tiếp tục luyện hóa long mạch chi khí, cuối cùng cũng có thể trở thành một lợi khí, hơn nữa cho dù không thể trở thành lợi khí, cũng có thể giúp ích cho tu luyện của bản thân."

Phương Minh trầm ngâm một lát, sau đó nội thị tình trạng đan điền của mình, vừa nhìn một cái cậu liền phát hiện dị dạng, mặc dù số lượng Vu Sư Chi Châu không hề thay đổi, vẫn là ba hạt châu do sao Văn Khúc tạo thành cộng thêm một hạt châu do Thái Dương tạo thành, khác biệt chính là lúc này bốn hạt châu kia đều lớn hơn một vòng so với lúc đầu.

Hai tay huy động, Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng Vu Sư Chi Lực trong cơ thể hùng hậu hơn lúc ban đầu rất nhiều, điều này làm cho Phương Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ, xem ra để đề thăng Vu Sư Chi Lực không phải chỉ có một cách là hấp thu tinh huy, mà những loại năng lượng tinh thuần như Long Tinh cũng có tác dụng này.

Đương nhiên, trong lòng Phương Minh cũng hiểu được, loại đồ vật như Long Tinh quá trân quý cùng hiếm hoi, sợ rằng không chỉ có tác dụng với Vu Sư Chi Lực, đối với những phương pháp tu luyện đặc thù khác hẳn là cũng có tác dụng.

Để chuyện của mình qua một bên, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía bàn, vừa nhìn một cái liền ngây ngẩn cả người, giờ khắc này ở trên mặt bàn đã không nhìn thấy thân thể của tiểu Hắc, chỉ có một quả trứng màu sắc rực rỡ, không đúng, nói chính xác hơn là một cái kén có màu sắc rực rỡ.

"Tiểu Hắc?"

Phương Minh thử kêu vài tiếng, không hề có tiếng đáp lại nào, mà cái kén này còn lớn gấp đôi so với thân thể của tiểu Hắc, lớn gần bằng với trái dưa hấu.

"Phá kén trọng sinh?"

Phương Minh nghĩ tới một khả năng, tiểu Hắc là do Đại Địa Chi Khí biến thành, sau khi hấp thu Long Tinh liền tiến nhập trạng thái tự mình chữa trị, mà đợi khi chữa trị khỏi hẳn sẽ phá kén ra.

Cũng chỉ có khả năng này có thể giải thích tình huống trước mắt rồi.

Suy nghĩ rõ ràng điểm này rồi Phương Minh cũng cảm thấy yên tâm, chẳng qua khoảnh khắc khi cậu dời mắt nhìn Long Tinh trên bàn, trên mặt hơi lộ ra vẻ nhức nhối, vốn là Long Tinh lớn

chừng quả đấm, hiện tại còn lại Long Tinh chỉ lớn chừng móng tay.

"Méo mó có còn hơn không."

Tự mình an ủi mình một phen, Phương Minh lại cất Long Tinh vào, đồng thời đặt kén tằm tiểu Hắc vào trên tủ treo quần áo, vị trí này tương đối an toàn, người bình thường cũng sẽ không đụng chạm đến.

...

Cô nhi viện Noãn Tâm!

Sáng sớm, Phương Minh cùng Diệp Tử Du hai người liền chạy tới nơi này.

"Hai người đến làm gì?"

Khi Phương Minh cùng Diệp Tử Du đi vào cô nhi viện, nhân viên công tác của cô nhi viện tiến lên hỏi.

"Chúng tôi đã có hẹn với viện trưởng."

"Vậy đi theo tôi."

Ở dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, Phương Minh cùng Diệp Tử Du đi về phía phòng làm việc của viện trưởng, mà ven đường thì thấy không ít đứa bé đang rửa mặt dưới sự dẫn dắt của nhân viên ở đây.

Những đứa bé này thấy Phương Minh cùng Diệp Tử Du xuất hiện, trên mặt hiện lên vẻ tò mò, mở đôi mắt to đảo quanh không ngừng, không ít đứa bé trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Hàng năm toàn bộ Ma Đô đều có gần nghìn đứa bé bị bỏ rơi, những đứa bé này cuối cùng đều bị đưa đến cô nhi viện, sau đó chờ đợi có người hảo tâm đến nhận nuôi, nếu như không được ai

nhận nuôi thì chỉ có thể lớn lên dưới sự nuôi dưỡng của cô nhi viện, mà những đứa bé thiếu khuyết tình thương của cha mẹ, trong lòng ít nhiều gì cũng sẽ có chút vặn vẹo."

Diệp Tử Du nhìn những đứa bé này, trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, trong số những đứa bé này, sợ rằng chỉ có phân nửa có thể được nhận nuôi đi, mà phân nửa còn lại thì lớn lên trong hoàn cảnh như vậy ở cô nhi viện, làm sao có thể hạnh phúc như những đứa bé lớn lên trong tình yêu thương của cha mẹ.

"Con của người nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, có rất nhiều thứ là do số mệnh đã an bài đấy, nhưng có nhiều thứ có thể tự mình tranh thủ, những đứa bé này có thể thay đổi vận mệnh của mình hay không thì còn phải xem chính bọn nó rồi."

Tròng mắt của Phương Minh hơi co rụt lại, đều nói mệnh do trời định, nhưng một người từ khi ra đời, thượng thiên đã tạo ra một khuôn mẫu đại khái, về phần ngày sau có thể nhảy ra khỏi hạn chế này hay không, vậy thì phải xem cố gắng của bản thân.

Phòng làm việc của viện trưởng!

"Cậu Phương cùng Cô Diệp tới sớm như vậy, đứa bé hiện tại hẳn là còn đang ngủ, để tôi nói giáo viên đưa đứa bé tới."

Trong văn phòng, viện trưởng cười cười chào hỏi hai người Phương Minh cùng Diệp Tử Du, rất hiển nhiên đây không phải lần đầu bọn họ gặp mặt, bởi vì ngay vài ngày trước, Phương Minh đã đưa đứa bé từ Thông Thiên Long Mộ kia đến cô nhi viện.

Nguyên nhân phải làm như thế rất đơn giản, đứa bé này không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện được, hơn nữa đứa bé này còn không có bất kỳ liên hệ máu mủ gì với Phương Minh, cho nên Phương Minh nhất định phải làm thủ tục nuôi dưỡng, như vậy biện pháp tốt nhất chính là đầu tiên đưa con vào cô nhi viện, sau đó cậu lại nhận về nuôi.

Về phần vị viện trưởng này cũng không phải lần thứ hai gặp mặt Phương Minh, mà là lần thứ ba, bởi vì cô nhi viện trước đây Hàn Kiều Kiều đã đưa Phương Minh tới chính là cô nhi viện này, cũng chính bởi vì Hàn Kiều Kiều nên vị viện trưởng này mới chịu nhận lời giúp cậu.

"Hai người còn trẻ như vậy, thật sự xác định có thể chăm sóc tốt cho đứa bé chứ?"

Viện trưởng có chút bận tâm, bà ấy là sợ công việc của Phương Minh cùng Diệp Tử Du quá bận rộn, không đủ sức chăm sóc đứa bé, mặc dù nói đứa bé này là do Phương Minh mang tới.

"Viện trưởng yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc đứa bé thật tốt."

Diệp Tử Du cười cười trả lời, mà khi viện trưởng thấy Diệp Tử Du, trong lòng khe khẽ thở dài: “Cậu Phương này thật đúng là người có phúc, tìm được bạn gái nào cũng đều xinh đẹp như vậy, chỉ là đáng tiếc cho cô Hàn thiện lương..."

Rất hiển nhiên, ở trong lòng viện trưởng đã hiểu lầm quan hệ của Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều, theo bà ấy nghĩ hẳn là Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đã chia tay, sau đó cậu lại đến với Diệp Tử Du rồi.

Không nói suy nghĩ trong lòng của viện trưởng, Phương Minh cùng viện trưởng nói một chút về chuyện nhận nuôi đứa bé, không bao lâu ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, người nhân viên lúc trước dẫn đường cho hai người chạy vào, vội vã hô lên: "Không xong, Phương Bảo Bảo đánh nhau với người khác rồi."

Chương 395: Bọn họ là người xấu

Phương Bảo Bảo.

Tên này là Diệp Tử Du cùng Trương Diễm chúng nữ đã đặt lúc trước, đương nhiên, đây chỉ là tên mụ mà thôi. Sau khi nghe được cái tên này, vẻ mặt của Phương Minh có chút cổ quái, bởi vì cái tên này nghe có vẻ giống với tên của một bé gái hơn.

Chẳng qua chỉ cần Tử Du các cô vui vẻ là được rồi, Phương Minh đương nhiên sẽ không vì vậy vấn đề mà tranh cãi với chúng nữ.

Nghe được nhân viên công tác nói Phương Bảo Bảo gây chuyện, Diệp Tử Du đương nhiên không thể ngồi yên, dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, đoàn người nhanh chóng đi về phía ký túc xá của cô nhi viện.

Mấy phút đồng hồ sau, khi đoàn người Phương Minh đi tới bên dưới ký túc xá của bọn trẻ, Phương Minh vừa liếc mắt liền nhìn thấy Phương Bảo Bảo hai tay chống nạnh đứng ở nơi đó, mà ở phía sau Bảo Bảo còn có một cô bé đang núp.

Về phần trước mặt của Phương Bảo Bảo thì có một cặp vợ chồng đang đứng, trong tay người phụ nữ còn cầm kẹo, chỉ là Phương Bảo Bảo đến nhìn cũng không nhìn một cái, điều đó làm cho vẻ mặt của hai vợ chồng này có chút xấu hổ.

"Bảo Bảo."

Diệp Tử Du vừa thấy Phương Bảo Bảo, còn chưa đến gần đã

hô lên, mà Phương Bảo Bảo thấy Diệp Tử Du, đôi mắt nhỏ sáng lên, chạy nhanh về phía Diệp Tử Du, chỉ là sau đó dường như cậu bé lại nghĩ tới điều gì, quay đầu kéo tay bé gái phía sau, lôi kéo cô bé cùng nhau chạy tới.

"Mẹ."

Phương Bảo Bảo chạy đến trước mặt Diệp Tử Du mới buông tay bé gái ra, giang hai cánh tay, nãi thanh nãi khí hô lên: "Mẹ, ôm một cái."

"Bảo Bảo, có nhớ mẹ hay không?"

Diệp Tử Du ngồi xổm xuống ôm Phương Bảo Bảo vào trong ngực, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo hỏi.

"Nhớ ạ."

Phương Bảo Bảo vùi đầu vào ngực Tử Du, giọng nói ồm ồm truyền ra, Phương Minh đang đứng bên cạnh nhìn thấy mà khóe miệng co quắp một cái, trong lòng không ngừng âm thầm thôi miên bản thân: “Cậu ta chỉ là một đứa bé, cậu ta chỉ là một đứa bé."

Chẳng qua, mặc dù vẫn tự thôi miên trong lòng nhưng động tác trên tay Phương Minh cũng không chậm, đưa tay túm lấy sau cổ của Phương Bảo Bảo, sau đó kéo cậu bé ra khỏi ngực Tử Du.

"Nhìn thấy cha mà không chào hỏi sao?"

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười giả nhân giả nghĩa, nhưng mà Phương Bảo Bảo chỉ nhìn cậu một cái, lập tức lại lần nữa vươn tay với Diệp Tử Du muốn được ôm một cái.

"Được rồi, đừng làm rộn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Phương Minh làm sao có thể lại để cho Phương Bảo Bảo thực

hiện được ý đồ, cậu xoa xoa đầu của Phương Bảo Bảo, sau đó đưa mắt nhìn về phía bé gái, hỏi.

"Thưa cậu, là như vậy, Thiến Thiến là một đứa bé trong cô nhi viện, chẳng qua từ nửa tháng trước cô bé đã được ông Lưu cùng vợ nhận nuôi rồi, hôm nay là ngày ông Lưu cùng vợ đến đón Thiến Thiến về nhà, chẳng qua Phương Bảo Bảo lại không để hai người này dẫn bé gái đi, vẫn luôn ngăn cản."

Nhân viên công tác ở một bên nói rõ mọi chuyện, ánh mắt của Phương Minh lúc này mới rơi vào trên người hai vợ chồng kia, mà người đàn ông kia còn gật đầu cười cười với Phương Minh.

Chuyện có người nhận nuôi mấy đứa bé ở cô nhi viện là quá bình thường, đối với cô nhi viện đến nói, điều mà bọn họ hi vọng nhất chính là tất cả đứa bé trong cô nhi viện đều được người ta nhận nuôi, đều có được một gia đình hoàn chỉnh của riêng mình.

Cho nên cô nhi viện rất hoan nghênh người tới nhận nuôi trẻ, chỉ cần phù hợp với điều kiện nhận nuôi đều sẽ đồng ý.

"Ông Lưu cùng vợ có điều kiện gia đình rất khá giả, sau khi Thiến Thiến được bọn họ nhận nuôi chắc chắn sẽ có cuộc sống tốt hơn lúc ở cô nhi viện nhiều."

Nghe được lời mà nhân viên công tác nói, Diệp Tử Du gật đầu, hướng phía Phương Bảo Bảo nói một câu: "Bảo Bảo, ba mẹ của Thiến Thiến muốn đưa Thiến Thiến về nhà là một chuyện tốt, chúng ta không thể ngăn cản."

"Không được."

Nhưng mà lúc này đây Phương Bảo Bảo lại cực kỳ kiên quyết, nãi thanh nãi khí trả lời, đồng thời bàn tay nhỏ mập mạp lần thứ hai nắm chặt bàn tay nhỏ của Thiến Thiến, một bộ dáng che chở bảo vệ.

"Bảo Bảo, ngoan..."

Diệp Tử Du cũng là có chút bất đắc dĩ, không biết tại sao đột nhiên Phương Bảo Bảo lại bướng bỉnh như vậy, buộc lòng phải áy náy cười cười với hai vợ chồng ông Lưu.

"Bảo Bảo đứa nhỏ này mấy ngày nay đều rất nghe lời đó, sao ngày hôm nay lại như vậy?"

Viện trưởng cũng hơi nghi hoặc một chút, trong khoảng thời gian khi Phương Bảo Bảo đi tới cô nhi viện, cậu bé không hề giống những đứa bé khác, không khóc không nháo, biểu hiện rất an tĩnh, hơn nữa bởi vì lớn lên mập mạp trắng trẻo, nên nhân viên công tác cùng các giáo viên trong cô nhi viện đều rất thích.

Cho nên, ngày hôm nay Phương Bảo Bảo hành động khác thường như vậy mới khiến bọn họ nghi ngờ, một giáo viên trong đó nửa đùa nửa thật nói: "Xem ra Phương Bảo Bảo của chúng ta trưởng thành rất sớm nha, sớm như thế đã biết nói chuyện bạn gái, đây hẳn là không muốn rời xa cô bạn gái nhỏ của mình rồi."

Theo các thầy cô giáo ở đây, sở dĩ Phương Bảo Bảo làm như vậy hẳn là vì thích cùng Thiến Thiến chơi đùa, cho nên không muốn phải rời xa Thiến Thiến.

"Bảo Bảo, để cha mẹ của Thiến Thiến đưa Thiến Thiến đi đi, nếu như con nhớ Thiến Thiến thì sau này mẹ sẽ đưa con đi thăm cô bé được không?"

Diệp Tử Du ở một bên khuyên bảo, chẳng qua lúc này Phương Minh lại cảm thấy tràn đầy hứng thú với ông Lưu kia, quay qua hỏi: "Phải xưng hô với ông Lưu đây như thế nào? Ông cũng là người Ma Đô sao?"

"Lưu Giá Tiên, đây là bà xã của tôi Liễu Mi, hai chúng tôi đều là người Ma Đô."

Lưu Giá Tiên gật đầu, viện trưởng ở một bên cũng theo chân giải thích: “Cậu Phương, chúng tôi có những yêu cầu nhất định đối với người nhận nuôi, đầu tiên nhất định phải có điều kiện kinh tế, thứ hai phải là người bản xứ, thứ ba là trong nhà tối đa chỉ có một đứa bé."

Không phải ai cũng có thể nhận con nuôi được, bắt buộc phải phù hợp với những điều kiện nhất định, đây cũng là vì muốn tìm được người có thể chịu trách nhiệm đối với những cô nhi này.

Phương Minh không nói gì nữa, chỉ là đưa mắt nhìn về phía Phương Bảo Bảo, nói một câu mà tất cả mọi người ở đây đều nghe không hiểu.

"Con đã nhìn ra?"

Phương Bảo Bảo rất nghiêm túc gật đầu, đưa tay chỉ Lưu Giá Tiên cùng vợ ông ta: “Cha, bọn họ là người xấu."

Nghe được câu trả lời của Phương Bảo Bảo, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt lần thứ hai chuyển hướng Lưu Giá Tiên: “Không biết ông Lưu đang công tác ở đâu?"

"Tôi làm việc ở một công ty có vốn đầu tư nước ngoài." Lưu Giá Tiên cũng không giấu giếm, bởi vì những thứ này khi ông ta làm thủ tục thu nuôi cũng đã nói cho cô nhi viện, hơn nữa cô nhi viện cũng đã nghiệm chứng rồi.

"Sao ông Lưu lại muốn nhận con nuôi?" Phương Minh tiếp tục cười cười hỏi.

"Ai, tôi và vợ của tôi hai người lấy nhau mười năm rồi, chẳng qua đến bây giờ còn không có con, cho nên muốn nhận nuôi một đứa bé, hơn nữa công việc hiện tại của vợ tôi cũng rất nhẹ nhàng, có đầy đủ thời gian ở nhà chăm sóc đứa bé."

"Đúng vậy, loại tình huống của ông Lưu này là phù hợp nhất

với yêu cầu nhận nuôi của chúng tôi."

Viện trưởng mở miệng lần nữa, đa số vợ chồng nhận con nuôi đều vì gặp phải vấn đề trên phương diện sinh đẻ. Theo thời gian gần đây chính sách sinh đẻ hai con cũng không còn gắt gao nữa, nhưng có một số vợ chồng lại không muốn tự mình sinh, do đó cũng có thể nhận nuôi một đứa bé.

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ ý vị thâm trường, ánh mắt rơi vào trên người Liễu Mi đang đứng bên cạnh: “Bà Liễu đây cũng không tính là quá lớn tuổi, vì sao hai người không tự sinh một đứa bé?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt Liễu Mi trở nên tái nhợt, mà sắc mặt Lưu Giá Tiên thì trở nên âm trầm: “Cậu Phương, thân thể của vợ tôi có chút vấn đề, hơn nữa dường như cậu Phương cũng hỏi hơi nhiều rồi đấy."

Ở trong mắt đám người viện trưởng, Lưu Giá Tiên mất hứng cũng là quá bình thường, thân thể của vợ mình có vấn đề, đây vốn chính là việc riêng của bọn họ, sao có thể thích người ngoài bàn tán nói tới kia chứ.

"Cậu Phương, hai người có thể đưa Phương Bảo Bảo về rồi, thủ tục cũng đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta quay về hoàn thành đi."

Viện trưởng giảng hòa, chẳng qua Phương Minh lại khoát khoát tay, ra hiệu tạm thời không vội, sau đó cậu lại đưa mắt nhìn về phía Liễu Mi, tiếp tục nói: "Sở dĩ thân thể của bà Liễu đây có chuyện, hẳn cũng là do nạo thai quá nhiều đi."

Lời của Phương Minh vừa ra, sắc mặt Liễu Mi đột biến, mà những người khác ở đây cũng đều biến sắc, sắc mặt Lưu Giá Tiên càng thêm âm trầm hơn.

"Phương Minh?"

Diệp Tử Du cũng có chút ngoài ý muốn, cô biết bản lĩnh của Phương Minh, lần đầu tiên mấy người bạn thân của mình nhìn thấy Phương Minh không phải cũng đã bị kinh hãi ấy ư, nếu Phương Minh đã nói vợ ông ta phá thai nhiều lần thì nhất định đúng là đã phá thai nhiều lần.

Thế nhưng cho dù là như vậy, Phương Minh cũng không nên nói thẳng ra nha, có thể quá khứ của bà Liễu này quả thật có chút không chịu nổi, nhưng dù sao thì đây cũng là việc riêng của người ta, nói trắng ra trước mặt nhiều người như vậy không tốt lắm thì phải...

"Dựa vào tính cách của anh Phương Minh hẳn là không nên nói ra lời như vậy mới đúng, lẽ nào trong này có ẩn tình gì mà mình không biết?"

Diệp Tử Du bắt đầu suy đoán, cũng chính bởi vì suy đoán này nên cô lựa chọn trầm mặc nhìn diễn biến.

"Cậu cái người này có ý gì? Thân thể của bà xã tôi có chuyện thì liên quan gì tới cậu?"

Lưu Giá Tiên tức giận trừng mắt nhìn Phương Minh, Phương Minh lại không thèm để ý chút nào, vừa cười vừa trả lời: "Nếu như chỉ là vợ ông có chuyện thì đương nhiên không liên quan gì đến tôi, chỉ là các người vươn bàn tay tội ác tới những đứa bé này vậy thì có liên quan với tôi rồi."

Khi Liễu Mi nghe thấy lời của Phương Minh, ánh mắt hơi có chút né tránh, mà Lưu Giá Tiên thì lại bạo phát ngay lập tức.

"Cậu nói bậy cái gì vậy? Viện trưởng, người này rốt cuộc là muốn thế nào? Hai vợ chồng chúng tôi bởi vì không cách nào sinh dục định nhận nuôi một đứa bé, cái này có gì sai?"

Sắc mặt của viện trưởng cũng có chút khó coi, nhìn về phía Phương Minh đang muốn mở miệng nói điều gì, chẳng qua Phương Minh lại khoát khoát tay, ra hiệu viện trưởng đợi lát nữa lại nói.

"Nếu quả là thật tâm nhận nuôi đứa bé đương nhiên không sai, thế nhưng mục đích các người nhận nuôi đứa bé này là gì, tôi tin trong lòng các người đều biết, ông có biết vì sao vợ ông không thể mang thai không? Không chỉ là bởi vì bà ta phá thai nhiều, nguyên nhân chủ yếu bởi vì ông trời muốn trừng phạt hai người!"

Vẻ mặt của Phương Minh cũng trở nên lạnh lẽo: "Đây là đứa trẻ thứ mấy các người nhận nuôi rồi?"

"Cậu… Cậu nói bậy bạ gì đó, đây là đứa nhỏ đầu tiên chúng tôi nhận nuôi."

Giọng của Liễu Mi có chút lắp bắp, mà Lưu Giá Tiên thì lạnh lùng bình tĩnh hơn nhiều, trầm giọng nói: "Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì nữa, cùng lắm thì chúng tôi không thu dưỡng đứa nhỏ này là được."

"Ông Lưu đừng có vội, cậu Phương, cậu..."

Viện trưởng có chút nóng nảy, đối với bà ấy đến nói, bà ấy hy vọng mỗi một đứa bé trong cô nhi viện đều được người hảo tâm nhận nuôi, cho nên tự nhiên không muốn Lưu Giá Tiên cứ như vậy rời đi.

"Viện trưởng, bà có biết, thiếu chút nữa Thiến Thiến đã bị bà đưa vào tay hai tên ma quỷ, bà cảm thấy bà đã tìm được một gia đình cho Thiến Thiến, nhưng lại không biết chính tay bà đã đẩy cô bé vào địa ngục."

Lời của Phương Minh vừa ra, Lưu Giá Tiên không giữ vững được tĩnh táo nữa, lôi kéo tay của Liễu Mi: "Bà xã, chúng ta không

cần nhiều lời với mấy người điên này nữa, chúng ta đi."

"Đi, các người đi được sao?"

Phương Minh trực tiếp lấy di động ra, gọi một cú điện thoại: “Cô Âu Dương, bên tôi có chút việc, hy vọng cô có thể qua đây một chuyến."

Chương 396: Không bằng súc sinh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Phương Minh cười lạnh ngăn cản trước lối đi của Lưu Gia Tiên, còn viện trưởng cô nhi viện và nhân viên còn lại không hiểu vì sao Phương Minh đột nhiên nói như vậy.

"Tránh ra, nếu không... Đừng trách tôi không khách khí."

Nhìn thấy Phương Minh gọi điện thoại, Lưu Gia Tiên sắc mặt thay đổi, giơ nắm tay đấm về phía Phương Minh, đám người viện trưởng cô nhi viện vội vã kêu lên sợ hãi, ngược lại Phương Minh cũng không có bất kỳ vẻ kinh hoảng nào, mãi đến khi nắm đấm của Lưu Gia Tiên đến trước mặt rồi, lúc này mới vươn tay, tùy ý vỗ một cái.

Bốp!

Trong khoảnh khắc nắm đấm của Lưu Gia Tiên đấm vào tay của Phương Minh, cả khuôn mặt liền vặn vẹo, nhe răng, mà tiếng ngón tay vỡ vụn vào giờ khắc này cũng rõ ràng truyền đến tai của mọi người.

"Ai u!"

Lưu Gia Tiên thu hồi nắm tay, máu tươi chảy đầm đìa, kẽ tay giữa ngón cái vài ngón trỏ rách một lỗ toan hoát.

"Đánh người, viện trưởng mọi người mặc kệ hắn sao."

Liễu Mi nhìn thấy máu trên tay của chồng mình, lập tức hướng phía đám người viện trưởng cô nhi viện cầu cứu, mà viện trưởng của cô nhi viện cũng muốn mở miệng, nhưng Phương Minh trực tiếp cắt lời.

"Viện trưởng, tôi làm như vậy tự nhiên có dụng ý của tôi, lát nữa mọi người sẽ biết."

Phương Minh không động thủ nữa, mục đích của hắn chỉ là muốn ngăn cản Lưu Gia Tiên thôi, còn như hành vi phạm tội của Lưu Gia Tiên tự nhiên có pháp luật nghiêm phạt.

"Báo án, ta muốn báo án, ta muốn cáo ngươi tội đánh người gây thương tích."

Lưu Gia Tiên vẻ mặt phẫn nộ, cầm điện thoại di động lên báo án, nhưng Phương Minh không ngăn cản, mặc cho Lưu Gia Tiên gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Lưu tiên sinh, nên đi băng bó trước, trong viện chúng ta cũng có phòng cứu thương."

Viện trưởng cô nhi viện cuối cùng vẫn không đành lòng, cũng bởi vì Phương Minh là do Hàn Kiều Kiều giới thiệu, nếu như đổi thành những người khác, viện trưởng cô nhi viện đã sớm kêu công an tới rồi.

"Không đi băng bó, ta đã báo cảnh sát, ta muốn đi bệnh viện, ngươi đợi đấy."

Lưu Gia Tien cự tuyệt ý tốt của viện trưởng, muốn rời đi, nhưng mà Phương Minh chỉ lạnh lùng đứng ở nơi đó, như cười như không nhìn về phía hắn, lập tức Lưu Gia Tiên liền lùi bước.

Hắn vừa mới bị Phương Minh đánh một chưởng nên rất sợ,

trong lòng thật sự là có chút rụt rè.

"Chờ xem, cảnh sát lập tức sẽ tới." cuối cùng, Lưu Gia Tiên chỉ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn không dám rời đi.

...

Mấy phút sau, một chiếc xe cảnh sát lái vào cô nhi viện, từ trên xe bước xuống mấy vị cảnh sát, mà dẫn đầu lại là một nữ cảnh sát tư thế hiên ngang, chính là người quen của Phương Minh - Âu Dương Tuyết Tình.

"Đồng chí cảnh sát, các vị tới vừa đúng lúc, người này cố ý đánh người ta bị thương, mọi người nhìn tay của tôi xem."

Nhìn thấy cảnh sát đến, Lưu Gia Tiên trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vã giơ tay của mình lên, mà cảnh sát đến nhanh như vậy tuy hắn kinh ngạc nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ nghĩ rằng những cảnh sát này đang ở gần đây tuần tra.

"Phương Minh, chuyện gì xảy ra?"

Nhưng Âu Dương Tuyết Tình căn bản không để ý đến hắn, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, đồng thời cô cũng chú ý tới Diệp Tử Du bên cạnh Phương Minh , cho dù là tự tin như cô, nhưng khi nhìn thấy Diệp Tử Du cũng bị hấp dẫn, không thể không ở trong lòng thầm than, bên cạnh Phương Minh thật đúng là đại mỹ nữ thành đàn, người sau so với người trước càng xinh đẹp hơn.

"Chuẩn bị tặng cho cô một phần công trạng, nơi này có hai tên cặn bã."

Phương Minh trả lời làm cho Âu Dương Tuyết Tình lúc này quay lại Lưu Gia Tiên và Liễu Mi, sau khi trầm ngâm một lát, hướng phía anh cảnh sát sau lưng phất phất tay.

"Mang trở về cục thẩm vấn."

"Mọi người làm cái gì?"

Lưu Gia Tiên nhìn thấy mấy vị cảnh sát này tới bắt mình mà không phải Phương Minh, nhất thời nóng nảy,"Đánh người là hắn, mọi người không bắt hắn tới bắt chúng tôi làm cái gì, mọi người đây là bao che, tôi sẽ tố cáo các người."

Mấy vị cảnh sát trên mặt lộ ra vẻ chần chờ, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Tuyết Tình, còn Âu Dương Tuyết Tình suy nghĩ một chút, ý bảo ngừng tay, nhưng sau đó dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía Phương Minh.

Quả thực, cô có thể mạnh mẽ mang đối phương đi, nhưng chuyện đã xảy ra cô còn không rõ ràng lắm, đến lúc đó nếu là xảy ra chuyện không may thật đúng là không thể khai báo, quan trọng nhất là cô là hình cảnh, mà mấy vị này chỉ là cảnh sát nhân dân khu vực.

Coi như cô không để bụng, cũng phải bận tâm mấy vị đồng sự cấp dưới này.

"Tôi tin rằng hệ thống công an của các người cũng có thể tra được tư liệu của một người. Chỉ cần tra một chút hắn mấy năm nay thu dưỡng mấy đứa trẻ là được rồi."

Phương Minh thốt ra lời này khiến hai vợ chồng Lưu Gia Tiên cùng Liễu Mi trên mặt lộ ra vẻ bối rối, vẻ mặt này không tránh được ánh mắt của Âu Dương Tuyết Tình, lập tức Âu Dương Tuyết Tình lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

"Thu dưỡng mấy đứa trẻ? Vợ chồng Lưu tiên sinh không phải là lần đầu tiên tới xin con nuôi sao?"

Viện trưởng cô nhi viện đứng bên cạnh có chút khó hiểu, song khi Âu Dương Tuyết Tình sau khi nghe điện thoại rồi nói ra một

câu nói, cả người bà đều ngơ ngẩn, sau một khắc trở nên vô cùng phẫn nộ.

"Trong sáu năm thu dưỡng bốn đứa trẻ từ sáu đến tám tuổi hơn nữa đều là bé gái..."

Đây chính là kết quả Âu Dương Tuyết Tình điều tra ra được, đây là hồ sơ nội bộ của bên công an, người ngoài thì không cách nào tra ra được.

Viện trưởng cô nhi viện tức giận như vậy chính là bởi vì nghe được Lưu Gia Tiên đã thu dưỡng bốn đứa trẻ mồ côi, làm viện trưởng của cô nhi viện, bà hy vọng vâng những đứa trẻ mồ côi này có thể được người hảo tâm thu dưỡng, nhưng bà cũng đã gặp qua rất nhiều người giả dạng xin con nuôi.

Yêu thích trẻ con!

Xã hội bây giờ có không ít người có một vài đam mê đặc biệt, mà yêu thích trẻ con chính là một trong số đó, đối với Vu viện trưởng mà nói, bà sợ nhất chính là gặp phải loại người này, cho nên họ đối với mỗi một người đến xin con nuôi đều kiểm tra nghiêm ngặt, nếu chưa có gia đình tuyệt đối không cho phép nhận con nuôi.

Nhưng bà chỉ là một viện trưởng của cô nhi viện, làm sao có thể điều tra cặn kẽ một người, bà chỉ là dựa theo thông tin và số diện thoại mà Lưu Gia Tiên cung cấp, gọi đến công ty của hắn, xác nhận Lưu Gia Tiên đúng là có đầy đủ nguồn kinh tế để nhận con nuôi.

Khi kết hôn, có nguồn kinh tế ổn định, có hai điểm này, viện trưởng cô nhi viện sẽ không tiếp tục điều tra, cho nên bà căn bản không biết Lưu Gia Tiên trước kia có thu dưỡng bốn đứa bé.

Mà bây giờ nghe Âu Dương Tuyết Tình nói, bà liền hiểu, Lưu

Gia Tiên tuyệt đối không phải thật tình thu dưỡng con nuôi, người bình thường không có khả năng thu dưỡng nhiều con nuôi như vậy, nhưng tất cả đều là bé gái, tất nhiên là có mục đích không thể cho người khác biết.

"Đem hai người này đi."

Âu Dương Tuyết Tình cũng nghĩ tới điểm ấy, trên mặt cười lạnh, dưới cái nhìn của cô, những kẻ xâm hại trẻ em là tội ác không thể tha được.

"Tôi không có phạm tội, tại sao muốn mang tôi đi?"

Lưu Gia Tiên còn muốn giãy dụa, nhưng mà vợ của hắn Liễu Mi lại là trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất, bởi vì cô ta hiểu rất rõ ràng, chuyện hai vợ chồng họ làm tuyệt đối không thể giấu diếm nữa, chỉ cần công an điều tra là sẽ ra.

"Đồng chí cảnh sát, tự thú là có thể giảm bớt hình phạt, tôi nguyện ý khai báo, tôi sẽ nói hết cho các ngươi biết."

Liễu Mi hoàn toàn sụp đổ, mà lời của cô ta làm cho Lưu Gia Tiên đứng bên cạnh trợn mắt nhìn chằm chằm tới,"Con Đàn bà thúi ngươi nói bậy cái gì?"

Bốp!

Nhưng mà Lưu Gia Tien sau khi nói xong lời này cũng không có cơ hội nói câu thứ hai nữa, bởi vì Phương Minh trực tiếp tung một cước đá hắn bay ra vài mét, ngã chổng vó.

"Nói đi."

Phương Minh nhìn về phía Liễu Mi tuy là trong lòng hắn đã là có chút suy đoán, nhưng hắn là muốn từ tìm được bằng chứng trong lời khai của Liễu Mi.

"Tôi và chồng tám năm trước đã gặp nhau, khi đó chồng tôi đặc biệt nghiền internet, chủ yếu là đi dạo mấy loại web dạng đó, tỷ như 91 các loại, hơn nữa khi đó trên mạng có Khang tiên sinh, Đoàn tiên sinh các loại chuyên môn phát video, chồng tôi cũng tâm huyết dâng trào lôi kéo tôi cùng nhau quay video, đăng lên mạng."

Liễu Mi bất quá chỉ tốt nghiệp trung học, sau khi tốt nghiệp ở Ma Đô đi làm ở hãng điện tử, sau lại quen một gã bạn trai lưu manh, sau đó liền bị dẫn vào con đường lạc lối, rồi sau này đi làm diễn viên phim cấp 3 mãi đến khi lớn tuổi mới rút khỏi cái nghề này, cuối cùng gặp Lưu Gia Tiên..

Đối với Liễu Mi mà nói, Lưu Gia Tiên là hình tượng ông chồng hoàn hảo trong mắt cô, cho nên để gả cho Lưu Gia Tiên, hắn ta yêu cầu gì cô ta cũng bằng lòng, khi Lưu Gia Tiên đăng clip của hai vợ chồng họ lên mạng được rất nhiều người hâm mộ nên cũng được gọi là Lưu tiên sinh.

Vốn dĩ chỉ là như vậy, Lưu Gia Tiên tối đa cũng chỉ phạm vào tội lưu hành văn hoá phẩm đồi trụy nhưng mà có một lần Lưu Gia Tiên ra nước ngoài, gặp được trang web có bé gái phát sóng trực tiếp, hơn nữa sau khi phát sóng trực tiếp được rất nhiều người khen.

Cũng chính điều đó làm Lưu Gia Tiên nảy sinh ý niệm tội ác trong đầu, sau khi về nước, hắn cùng Liễu Mi thương lượng đến cô nhi viện nhận nuôi bé gái, sau đó bức bách bé gái trực tiếp quay clip vì thế hắn còn cố ý thiết kế một trang web, nếu muốn xem video, phải đăng kí hội viên trên website, và phải đóng phí rất cao.

Dựa vào cái này Lưu Gia Tiên đã kiếm lời mấy trăm ngàn, về sau có một kẻ có tiền liên lạc hắn, muốn có được những bé gái này và đồng ý trả 50 ngàn

Lưu Gia Tiên đồng ý trước rồi sau đó công khai ghi giá, biến những bé gái được nhận nuôi này thành công cụ kiếm tiền của

hắn.

Phương Minh biểu cảm lạnh lùng, còn Diệp Tử Du và Âu Dương Tuyết Tình sắc mặt tái nhợt, còn như viện trưởng cô nhi viện và nhân viên tức thì bị tức giận khiến toàn thân run lên, hành động của hai vợ chồng Lưu Gia Tiên khiến người ta giận sôi người.

"Súc sinh."

Có nhân viên nhịn không được mắng, còn Phương Minh không nói được một lời đi về phía Lưu Gia Tiên, Lưu Gia Tiên đang nằm trên mặt đất thấy Phương Minh đi qua, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ,"Ngươi muốn làm gì?"

Phương Minh không trả lời, chỉ giơ chân lên, sau đó một cước dẫm nát hạ bộ của Lưu Gia Tiên không chút lưu tình, nghiền mạnh một cái.

Tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt từ cổ họng của Lưu Gia Tiên truyền ra, nhưng mà Âu Dương Tuyết Tình cũng làm như không thấy, mấy vị cảnh sát nhân dân cũng làm bộ không thấy, đối với kẻ cặn bã như vậy, nếu như không phải là bởi vì bọn hắn mặc áo công an nhân dân thì đã sớm đánh hắn ta một trận.

"Mang đi, gọi bác sĩ cho hắn ta, đừng để hắn ta chết."

Một lúc sau Âu Dương Tuyết Tình mới lên tiếng, mấy vị cảnh sát kéo Lưu Gia Tiên lên xe cảnh sát như lôi một con chó chết, Âu Dương Tuyết Tình nhìn sau lưng Phương Minh, ánh mắt ý bảo mang theo Liễu Mi đi.

"Người như thế nên bắn chết."

Diệp Tử Du cũng là tức đến mức không nhịn được, mới có thể nói ra nói như vậy, bất quá Phương Minh cười nhạt đáp:"Anh ngược lại rất hy vọng hắn ta không bị bắn chết, mà ở tù chung thân cả đời."

"Vì sao?" Diệp Tử Du có chút khó hiểu hỏi.

"Ở trong tù, có ba loại tội phạm thống khổ nhất, cưỡng gian, phản quốc, còn lại chính là xâm hại trẻ em."

Phương Minh ý vị thâm trường đáp, đối với ba loại người này mà nói, tù ngục không thua gì địa ngục.

Chương 397: Thanh Y Phủ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Cổng cô nhi viện!

Phương Minh và Diệp Tử Du trước sự cảm kích vô vàn của viện trưởng đưa Phương Bảo Bảo rời khỏi cô nhi viện.

Diệp Tử Du lái xe, Phương Minh không ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mà cùng Phương Bảo Bảo ngồi chung ở ghế sau.

"Anh Phương Minh, lúc nãy may mà anh vạch trần hành vi phạm tội của đôi vợ chồng cầm thú đó nếu không bé gái tên là Thiến Thiến đó sẽ phải gặp tai ương. "

Cho tới bây giờ, Diệp Tử Du vẫn còn tức giận vạn phần, Phương Minh cũng lắc đầu, "Không phải anh vạch trần, mà là Bảo Bảo vạch trần. "

Diệp Tử Du đang lái xe nghe Phương Minh trả lời giật mình một cái, sau đó mới nhớ tới, lúc đó đúng là Phương Bảo Bảo nói tên Lưu Gia Tiên kia là người xấu, nhưng sau đó tất cả mọi người bị hành vi của tên súc sinh Lưu Gia Tiên làm cho giận sôi người, nên đều quên điểm này.

Phương Minh nhìn về phía Phương Bảo Bảo, thời khắc này Phương Bảo Bảo đang tò mò dùng đôi tay mập mạp trắng trẻo của

mình để chơi đùa với đai an toàn, đối với ánh mắt của Phương Minh căn bản không chú ý tới.

"Bảo Bảo, tại sao cháu biết người nọ là người xấu?" Phương Minh hỏi.

"Chỉ là người xấu, nghe thấy... Bảo Bảo nghe thấy được."

Phương Bảo Bảo cũng không quay đầu lại, cất giọng non nớt trả lời, đồng thời một tay nắm chặt đai an toàn, liều mạng lôi kép, tựa hồ là hiếu kỳ cái này dây lưng tại sao không kéo xuống được.

Giữ Phương Bảo Bảo ngồi thẳng, thắt chặt đai an toàn, Phương Minh trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, rất hiển nhiên, linh hồn đầu tiên của Phương Bảo Bảo tuy là bị phong ấn, nhưng vẫn như cũ có chút kỹ năng đặc biệt, còn như nói nghe được, vậy hẳn là cảm nhận được huyết khí hoặc là sát khí trên người Lưu Gia Tiên.

Dựa theo lời Lưu Gia Tiên nói, bốn bé gái bị hắn thu nuôi, có hai bé bị hắn giết chết, bởi vì hai bé gái kia mang thai, bé gái nhỏ như vậy mà mang thai, Lưu Gia Tiên không dám mang tới bệnh viện, cho nên trực tiếp giết chết sau đó tìm một khu đất trống chôn.

Một bàn tay dính máu người, nói gì thì cũng sẽ có sát khí quấn thân, theo Phật giáo nói chính là nghiệp chướng quấn thân, mà nghe đồn có một số người đặc biệt có thể cảm nhận được nghiệp chướng trên người kẻ khác.

Nói như vậy, cho dù là Phương Minh, nếu như không dùng tướng thuật để quan sát kỹ một người, thì không có khả năng phát hiện, trừ phi trên tay kẻ đó giết quá nhiều mạng người, đạt tới mức sát khí ngất trời.

"Phương Minh, anh đã nghĩ tới tương lai của Bảo Bảo chưa?"

Diệp Tử Du đang lái xe hỏi.

"Đây đúng là một vấn đề a. "

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, chỗ hắn ngoại trừ hắn, còn lại là Đại Trụ và La Cẩm Thành, mà bọn họ đều là đàn ông, đều không có kinh nghiệm chắm sóc con nít, trừ phi đi tìm một bảo mẫu.

"Hôm qua em có nói với mẹ, ngược lại mẹ em gần đây cũng không có chuyện gì làm, có thể để Bảo Bảo ở nhà của em, hơn nữa em hiện tại cũng nghỉ, nên có thể làm bạn với Bảo Bảo. "

Diệp Tử Du nói ra đề nghị của cô, nghe Diệp Tử Du nói, ánh mắt Phương Minh sáng lên, bất quá lập tức hỏi: "Như vậy có làm phiền dì không? "

"Không phiền đâu, mẹ em rất thích con nít..."

Nói được một nửa,khuôn mặt tươi cười của Diệp Tử Du đỏ ửng lên, bất quá Phương Minh ngồi ở phía sau cũng không nhìn thấy, càng không biết Diệp Tử Du đỏ mặt là vì tối hôm qua khi cô và mẹ nói chuyện của Phương Bảo Bảo, mẹ của cô cảm thán nếu có thể ôm được cháu ngoại thì thật tốt.

Lúc trước không chịu Phương Minh, mẹ của cô đối với Phương Minh là tràn đầy đề phòng, sau khi chịu Phương Minh rồi, lại bắt đầu suy nghĩ khi nào thì tổ chức hôn lễ, mong ôm cháu ngoại.

"Vậy phiền dì rồi.”

Phương Minh gật đầu, hắn quả thật không có thời gian chăm sóc Phương Bảo Bảo, Diệp Tử Du đưa hắn đến cửa hàng, sau đó Diệp Tử Du chở Phương Bảo Bảo về nhà.

...

Sau buổi cơm trưa, Hàn Kiều Kiều xuất hiện ở vu đạo quán, vẫn mặc một bộ đồ mát mẻ, bắp đùi thon dài mang một đôi giày xăng-đan, mười ngón chân sơn màu đỏ.

"Ra đây!"

Hàn Kiều Kiều không vào nhà, bởi vì có một chiếc xe đang chờ trước cửa, thấy quần áo của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh nhíu nhíu mày, "Đường đường là Đại tiểu thư của Thanh Y phủ lại ăn mặc như vậy."

"Làm sao, không được sao?"

Hàn Kiều Kiều tháo kính xuống, phong tình vô hạn hỏi.

"Được."

Phương Minh lập tức quyết định vẫn là dừng cái đề tài này, lập tức nói với Đại Trụ còn có La Cẩm Thành vài câu, sau đó liền theo chân Hàn Kiều Kiều đi ra cửa.

"Cô gia."

Trên xe, Mạc Thập Tam nhìn thấy Phương Minh đến, lập tức cung kính hô.

"Uầy... "

Đối với cách gọi của Mạc Thập Tam, Phương Minh cũng không biết trả lời như thế nào, bất quá đối với Mạc Thập Tam mà nói, hắn sở dĩ tôn kính Phương Minh như vậy không chỉ là bởi vì thân phận của Phương Minh, quan trọng hơn chính là bởi vì thực lực của Phương Minh, Phương Minh dùng thực lực chinh phục hắn.

"Đi thôi"

Phương Minh biết tổng bộ của Thanh Y không đặt tại Ma Đô, mà là ở thành phố Vô Tích thuộc tỉnh bên cạnh, cho nên phải mất

một khoảng thời gian lái xe đi.

Lúc đầu đi tàu cao tốc là cách nhanh nhất để tới đó, chỉ là bởi vì thân phận đặc biệt của Hàn Kiều Kiều, nếu như đi tàu cao tốc, khó tránh khỏi bị người ta chú ý mà đến lúc đó Phương Minh xuất hiện bên cạnh Hàn Kiều Kiều, tất nhiên sẽ bị giới truyền thông chụp hình, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cuối cùng Phương Minh từ bỏ tàu cao tốc.

Mạc Thập Tam không nói lời nào, Phương Minh không dám trêu chọc Hàn Kiều Kiều nhiều, đơn giản ở trên xe nhắm hai mắt lại, Hàn Kiều Kiều nhìn dáng vẻ của Phương Minh, bĩu môi, "Hai người đàn ông nhàm chán này."

Móc tai nghe điện thoại ra, Hàn Kiều Kiều cũng yên lặng nghe nhạc và nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, toàn bộ bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh.

Cảm nhận được một làn hương bay vào mũi, và bả vai của mình nặng nặng, Phương Minh mở mắt, thấy đầu Hàn Kiều Kiều dựa trên bả vai mình, Phương Minh đang muốn mở miệng, bất quá nhìn thấy Hàn Kiều Kiều hơi nhíu chân mày còn mắt thì đang nhắm lại cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Hàn Kiều Kiều đang ngủ, Hàn Kiều Kiều khi ngủ và khi tỉnh dậy hoàn toàn là hai người khác nhau, thời khắc này Hàn Kiều Kiều đã không còn vẻ phong tình vạn chủng khiến người khác hồn bay phách lạc như khi còn thức, một hành động nhíu chân mày cũng rất đáng yêu khiến người ta không kiềm được mà vuốt lên

Có thể nói, Hàn Kiều Kiều khi tỉnh làm cho đàn ông không nhịn được muốn khi dễ, sau đó hung hăng chà đạp cô, còn khi ngủ Hàn Kiều Kiều tương phản hoàn toàn, khiến người ta muốn bao bọc và che chở cô.

Không đẩy Hàn Kiều Kiều ra, cũng không mở miệng, Phương

Minh lần nữa nhắm hai mắt lại, mà ở hàng ghế lái xe khóe miệng Mạc Thập Tam cũng co quắp một cái, bởi vì hắn vừa vặn nhìn thấy mắt tiểu thư nhà mình khẽ nhấp nháy một cái.

Là mình nhìn lầm rồi?

Nhất định là mình nhìn lầm rồi, Đại tiểu thư nhà mình và Phương Minh là chân tình, dường như không cần phải giả bộ ngủ để tiếp cận.

Mạc Thập Tam ở trong lòng nói thầm mấy câu, sau đó không nhìn nữa, bắt đầu chuyên tâm lái xe.

...

Mấy giờ sau đó, khi hoàng hôn buông xuống, xe rốt cục cũng tới Vô Tích, sau đó đi về phía Thái Hồ, lái vào một tòa lâm viên phủ đệ tọa lạc bên cạnh Thái Hồ.

Thanh Y Phủ

Đây là một tòa phủ đệ được xây dựng từ thời dân quốc, do một quan chức địa phương của Vô Tich xây dựng, mà vị con cháu của vị quan chức đó đến bây giờ vẫn cò ở đây cho nên tòa phủ đệ này là phủ đệ tư nhân.

Đối với người thường mà nói, chỉ biết rằng chủ nhân của tòa phủ đệ này là người có tiền mới có thể xây một tòa nhà lớn tại một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp như Thái Hồ, nhưng mà đối với người trong giang hồ mà nói, chủ nhân của tòa phủ đệ này không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội nổi.

Bởi vì, tòa phủ đệ này chính là tổng đường khẩu hiện nay của Thanh Y môn, mà danh tiếng của Thanh Y môn gần đây trong giang hồ cực thịnh, bởi vì Thanh Y môn và một bang phái lớn là Thanh long bang xác nhập, mà ngày mai chính là thời điểm hai bang hợp nhất.

Thanh Y môn gửi thiếp mời, mời tất cả người trong giang hồ đến đây xem lễ, người có thân phận địa vị cao sẽ được Thanh Y môn an bài nơi ở, còn người có thân phận địa vị không cao thì tự mình đi tìm chỗ ở.

Mấy ngày nay, khách sạn tại Vô Tích đặc biệt là những khách sạn gần Thái Hồ tiếp đón tương đối nhiều khách, mà chuyện này ngoại trừ người của khách sạn biết thì người dân địa phương không biết gì hết, nguyên nhân rất đơn giản, giang hồ bây giờ và trước đây không giống nhau, giang hồ bây giờ và người thường đã hoàn toàn chia cắt rõ rệt.

Đây là kết quả tất nhiên của sự phát triển xã hội, những bang phái này muốn tồn tại, vậy nhất định phải từ bỏ cuộc sống của người bình thường, nếu ai dám tiết lộ, nhà nước khẳng định sẽ không đồng ý.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống của người bình thường, không ảnh hưởng đến ổn định xã hội, nhà nước cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, còn như chém giết giữa các bang phái cũng lười quản.

Chương 398: Đại lão tề tụ

Thanh Y phủ!

Toàn bộ người của Thanh Y Môn đều bận rộn, lúc này đây có rất nhiều người trong các môn phái lớn ở chốn giang hồ đến, nhất định phải chiêu đãi thật tốt, có thể nói toàn bộ Thanh Y Môn đã dốc hết toàn bộ lực lượng, về phần Tào Tĩnh Như với tư cách môn chủ càng là vô cùng bận rộn, không chỉ phải chiêu đãi đại lão của các môn phái đã đến đây, còn phải sắp xếp rất nhiều công việc, dù sao ngày mai đã là đại điển sát nhập, không cho phép xuất hiện một chút lầm lỗi.

Nhưng mặc dù như vậy, lúc Phương Minh tới, Tào Tĩnh Như còn có cao tầng của Thanh Y Môn cùng bang chủ của Thanh Long Bang Vương Chấn Long và cao tầng của Thanh Long Bang đều tới, sau ngày hôm nay Thanh Long Bang không còn tồn tại nữa, mà Vương Chấn Long cũng sẽ trở thành phó môn chủ của Thanh Y Môn.

Sau khi mọi người chào hỏi đơn giản đều tự rời khỏi, đối với Tào Tĩnh Như thì Phương Minh vốn là con rể của mình, không phải là người ngoài nên không cần khách khí như vậy.

Mà đối với Phương Minh, cậu cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện của bang phái, hơn nữa lần này cậu đến đây cũng là để trấn tràng, nếu như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, thì cùng lắm cậu cũng chỉ lộ mặt trong lần đại điển này mà thôi.

Một đêm bình yên!

Ngày hôm sau, trời sáng!

Cửa lớn của Thanh Y Phủ mở rộng, từng chiếc xe sang trọng lái vào bên trong phủ đệ, mà trong toàn bộ phủ đệ thì phân bố mấy trăm đệ tử Thanh Y Môn, gần như chân chính đạt tới mức ba bước một trạm gác năm bước một đồn gác.

Mấy trăm người này đều là đệ tử tinh nhuệ của Thanh Y Môn, mặc dù nói lần đại điển này sẽ không có ai đến gây sự, nhưng đây cũng là một cơ hội để Thanh Y Môn triển lộ thực lực bản thân với những bang phái khác.

Lúc này bên trong phủ đã được dọn ra một bãi đất trống thật lớn, phía trên cùng bày hương đàn, một bên là linh vị của các đời môn chủ Thanh Y Môn, một bên là các đời bang chủ của Thanh Long Bang, mà ở trung gian thì đặt một pho tượng quan công.

Lăn lộn giang hồ, nghĩa khí làm đầu, Quan nhị gia là tượng thần tất cả bang phái đều cung phụng.

Bên dưới hương đàn, Tào Tĩnh Như đứng ở bên trái, Vương Chấn Long đứng ở bên phải, mà ở phía dưới hai người thì bày một trăm cái ghế tựa, hai bên mỗi bên năm mươi cái, đây là chuẩn bị cho khách mời.

Trên một trăm chiếc ghế này đã có người lấp kín hơn phân nửa, chẳng qua những người này đều ngồi ở vị trí phía sau, hai mươi chiếc ghế ở trên đầu cùng đến bây giờ còn chưa có ai nhập tọa.

Càng ngồi ở phía trước, đại biểu cho thân phận và địa vị càng cao, đều là nhân vật cấp bậc đại lão của một số bang phái lớn, mà những đại lão của các bang phái này hẳn là phải đến cuối cùng đấy.

"Thật không ngờ Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang thực sự sáp nhập rồi, tôi đã vô cùng khiếp sợ khi biết được tin tức này đấy."

"Đúng vậy, Thanh Y Môn vốn chính là một chi của Thanh Bang, hơn nữa còn là một trong những chi thuộc top 10 của Thanh Bang, mà Thanh Long Bang cũng là một trong những chi thuộc top 10 của Thanh Bang, hai bang phái lớn này sáp nhập, chỉ sợ sẽ trở thành bang phái đệ nhất của Thanh Bang."

"Hẳn là còn chưa đạt tới trình độ trở thành bang phái đệ nhất Thanh Bang, nhưng chuyện Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang sáp nhập đúng là có chút ngoài dự đoán của mọi người."

Những người đã ngồi trên ghế nhìn Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long ở trên kia, không ngừng nghị luận, bởi vì bọn họ không cách nào tưởng tượng, tại sao Thanh Y Môn lại sáp nhập với Thanh Long Bang?

Hoa hồng lá xanh bạch liên ngẫu, trong ba môn phái lớn ở dân gian ngoại trừ Hồng Môn vẫn tồn tại như cũ, Thanh Bang cùng Bạch Liên Giáo đã hoàn toàn phân tán, mà Thanh Bang phân ra rất nhiều chi nhánh bang phái, trong đó xếp hạng trước mười liền có Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang.

"Một lần sáp nhập này, chỉ sợ sẽ trực tiếp uy hiếp đến địa vị bang phái mạnh nhất Thanh Bang của Thanh Hoa Hội rồi, phỏng chừng Thanh Hoa Hội hiện tại đang cảm thấy rất khó chịu đây."

Thanh Hoa Hội, là bang phái lớn nhất sau khi Thanh Bang chia rẽ, được xưng là bang phái có khả năng khôi phục lại Thanh Bang nhất.

"Phủ Đầu Bang bang chủ Kiều Hồng Hải đến!"

Trên lối vào bãi đất trống, đệ tử của Thanh Y Môn hô lớn một tiếng, sau đó, một ông lão cùng với hai người người đàn ông trung niên chậm rãi đi vào mảnh đất trống này.

"Người của Phủ Đầu Bang đã đến!"

Thấy ông lão kia, đông đảo các đại lão trên ghế đều đứng thẳng lên, Phủ Đầu Bang, tuy rằng không phải là một chi của ba bang phái lớn, thế nhưng cũng là bang phái phát triển mạnh mẽ trong mấy chục năm gần đây, thực lực cực kỳ hùng hậu, nhất là ở miền đất Trung Bộ.

"Kiều bang chủ khỏe!"

"Kiều bang chủ đã lâu không gặp!"

Kiều Hồng Hải một bên ôm quyền một bên đi về phía trước, cuối cùng đi tới dãy ghế thứ tám bên trái ngồi xuống, gật đầu thăm hỏi Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long.

"Cảm tạ Kiều bang chủ đến đây xem lễ."

Tào Tĩnh Như cũng gật đầu ra hiệu, Kiều Hồng Hải là người do bà ấy mời tới, cho nên ngồi phía bên trái.

"Quang Chiếu Môn môn chủ đến!"

"Lão Thương Đường đường chủ đến!"

Theo bang chủ Phủ Đầu Bang Kiều Hồng Hải đến, các đại lão khác dường như cũng đã thương lượng từ trước, đều bắt đầu xuất hiện, hai mươi chiếc ghế phía trước rất nhanh đã ngồi đầy hơn một nữa, chẳng qua sáu chiếc ghế dựa phía trên cùng đến bây giờ còn chưa có người ngồi.

"Thanh Hoa Hội hội trưởng Chương Phong đến!"

Mấy phút đồng hồ sau, ngoài cửa lại truyền đến một tiếng hô lớn, mà theo tiếng hô này của đệ tử Thanh Y Môn, toàn bộ đại lão ở đây đều đứng lên, nguyên một đám đưa mắt nhìn về phía lối vào.

Nơi ấy, một ông lão mặc trường sam màu xanh chậm rãi đi tới,

mà khác với những người trước đó, phía sau ông lão này còn có bốn người đàn ông cường tráng trong mắt lộ ra tinh quang, mà ở bên cạnh ông ta còn có một ông lão mặc áo dài màu trắng.

Thấy người của Thanh Hoa Hội tới, mắt của Tào Tĩnh Như hơi híp lại một chút, cùng Vương Chấn Long liếc nhau một cái, Vương Chấn Long gật đầu, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, trực tiếp là tiến lên nghênh đón.

"Chương hội trưởng đã đến, thật là khiến tôi cảm thấy vinh hạnh gấp bội, mau mời ngồi."

Chương Phong cười cười nhìn về phía Vương Chấn Long, nét mặt già nua lộ ra vẻ ý vị thâm trường: “Đại điển sáp nhập của Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang, sao lão phu có thể vắng được, thiên hạ Thanh Bang là một nhà, năm đó lão phu cũng vì sợ mọi người không hiểu, cho nên không hề làm ra chuyện sáp nhập này, chẳng qua hôm nay Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang đã mở ra tiền lệ, điều này khiến lão phu tin tưởng những bang phái khác của Thanh Bang cũng đều có thể lý giải."

Xôn xao!

Nghe được lời nói của Chương Phong, sắc mặt Vương Chấn Long hơi đổi một chút, mà đa số đại lão của các bang phái khác thì là một mảnh xôn xao, bởi vì bọn họ đều rõ ràng lời này của Chương Phong là có thâm ý khác nha.

"Cũng đúng, thực lực của Thanh Hoa Hội mạnh mẽ như vậy, nếu như muốn chiếm đoạt những bang phái khác của Thanh Bang cũng là một chuyện rất dễ dàng, nhưng Thanh Hoa Hội lại không làm như vậy, ngược lại Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang đã làm trước rồi."

"Chương hội trưởng đây là muốn chiêu cáo toàn bộ bang phái, Thanh Hoa Hội hẳn là sẽ làm ra hành động gì đó. Tôi có dự cảm,

Thanh Bang bên này sợ rằng phải đổi trời rồi."

"Đây là chuyện rất bình thường, Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang sáp nhập liền có thực lực trực tiếp uy hiếp tới Thanh Hoa Hội, nếu như Thanh Hoa Hội ngồi yên mới là lạ đấy, Chương hội trưởng tỏ thái độ như vậy cũng đều nằm trong dự liệu."

Có thể trở thành đại lão đều là người khôn khéo, chỉ trong nháy mắt liền hiểu ý trong lời nói của Chương Phong, điều này nói rõ Thanh Hoa Hội cực kỳ bất mãn đối với chuyện Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang sáp nhập.

"Chương hội trưởng nói có lý, nguồn gốc của Thanh Bang chúng ta đều là từ một chi, nếu có những bang phái tự nguyện sáp nhập cũng có thể hiểu được."

Tào Tĩnh Như mở miệng, ánh mắt của Chương Phong nhìn về phía Tào Tĩnh Như, ngoài cười nhưng trong không cười, cuối cùng đi tới ngồi xuống ghế thứ hai ở bên phải, không nói thêm gì nữa.

Thấy Chương Phong ngồi ở ghế thứ hai, ánh mắt của Tào Tĩnh Như nhìn về phía Vương Chấn Long, trong mắt Vương Chấn Long cũng hiện lên vẻ nghi hoặc, bởi vì dựa theo hai người bọn họ nghiên cứu tối qua, chi nhánh này của Thanh Bang hẳn là do Chương Phong ngồi lên ghế thứ nhất, mà bây giờ Chương Phong lại tự mình ngồi xuống ghế thứ hai, đây là ý gì?

"Tứ Xuyên Bào Ca Hội hội trưởng Hứa Hận Thương đến!"

Lại là một đại lão đến, không ít người đều liếc xéo, tuy rằng bang phái trong nước lấy Hoa hồng lá xanh làm chủ, thế nhưng ở Tứ Xuyên bên kia có một bang phái đặc thù, đó chính là Bào Ca Hội, đây là một bang phái không kém gì Hoa hồng lá xanh, chỉ có điều bởi vì bọn họ vẫn luôn ở Tứ Xuyên bên kia, cho nên không nhiều người biết tới họ.

"Bắc Hồng Môn môn chủ đến!"

"Hải ngoại Hồng Môn môn chủ đến!"

Mấy đại lão nặng kí nhất cũng đã dắt tay nhau mà đến, có thể nói, lúc này đây toàn bộ bang phái lớn trong nước đều đã tập hợp, nếu như giờ phút này có người đặt bom ở đây, như vậy toàn bộ bang phái trong nước sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Tất cả mọi người đã đến đông đủ, duy chỉ có chiếc ghế đầu tiên phía bên phải vẫn còn trống, Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long lần thứ hai đối mắt gật đầu, mà lúc này Thất thúc sau lưng Tào Tĩnh Như cũng cao giọng hô lên: "Giờ lành đã đến, hành lễ!"

"Chờ một chút!"

Ngay lúc Thất thúc hô xong, Chương Phong đột nhiên mở miệng, mà thanh âm của hắn khiến tất cả mọi người chú ý, đưa mắt nhìn chằm chằm hắn ta.

"Đã đến, tôi biết ngay Thanh Hoa Hội sẽ không chấp nhận dễ dàng như vậy."

"Có trò hay để nhìn."

"Tôi có dự cảm, lúc này đây sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn."

Những đại lão này đều đang xì xào bàn tán, mà Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long sắc mặt trở nên có chút khó coi, loại đại điển sáp nhập như thế này luôn có một bộ nghi thức rất nghiêm ngặt, thời gian cũng không thể trì hoãn.

"Chương hội trưởng có chuyện gì không?" Tào Tĩnh Như trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên là có."

Chương Phong không thèm để ý đến sắc mặt âm trầm của Tào

Tĩnh Như chút nào, từ trên ghế đứng lên: "Chư vị, vốn có tôi định đợi đại điển tế tổ hằng năm của Thanh Bang mới công bố tin tức này, chẳng qua nếu hôm nay mọi người đều đến đông đủ, tôi liền mượn cơ hội này công bố tin tức."

"Chương hội trưởng, hôm nay là đại điển sáp nhập của Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang chúng tôi, nếu như Chương hội trưởng có chuyện gì, không ngại đợi đến sau khi đại điển kết thúc lại nói." Tào Tĩnh Như lạnh mặt nói.

"Vẫn là nên nói trước thì hơn."

Chương Phong lắc đầu: “Chư vị, tôi muốn tuyên bố tin tức, một tháng sau Thanh Bang của tôi sẽ triệt để sáp nhập, toàn bộ chi nhánh đệ tử của Thanh Bang đều sẽ trở về, thống nhất lại Thanh Bang."

Lời của Chương Phong vừa ra, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, trong nháy mắt sắc mặt của Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long đều thay đổi, bởi vì lời của Chương Phong có ý muốn nói một tháng sau, Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang cũng sẽ sáp nhập vào.

"Chương hội trưởng, không khỏi quá quá đáng rồi."

"Tào môn chủ chớ nóng vội, sở dĩ tôi nói như vậy cũng là vì có nguyên nhân riêng, đó là bởi vì đại lão của Thanh Bang chúng ta đã trở về."

Sau khi nói đến đây, Chương Phong đưa mắt nhìn về phía cửa: “Cho mời đại đệ tử của Thanh Bang đệ tam, tiền bối thế hệ chữ Vô."

Chương Phong vừa nói ra lời này, trong nháy mắt sắc mặt của Tào Tĩnh Như cùng Vương Chấn Long đều thay đổi, mà các đại lão khác ở đây cũng đều trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, chữ lót Thanh

Bang, ở thời dân quốc đã lấy "Đại thông vô tự" bốn bối phận mà phân chia, Đỗ Nguyệt Sanh tiếng tăm lừng lẫy chính là thế hệ chữ Vô.

Chương 399: Quả thực muốn chết

Nhóm: Tháh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Đại thông vô học!

Là bốn chữ bối phận thời cận đại Thanh Bang, Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sanh, những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy này chính là thế hệ chữ Thông cùng thế hệ chữ Vô, mà theo thế cục biến hóa, những đại lão này người thì chết, người thì rời khỏi nước xuất ngoại, đến sau người của bốn thế hệ này hầu như đều biến mất.

Hiện tại bối phận trong Thanh Bang đã có chút hỗn loạn, nhưng mượn Thanh Y Môn đến nói, cha của Tào Tĩnh Như còn kém hai bối phận so với bối phận "Học" nhỏ nhất trong đó.

Mà những đại lão của bang phái khác cũng có hiểu biết tương đối về bối phận của Thanh Bang, cho nên nghe được lời nói của Chương Phong, bọn họ mới khiếp sợ như vậy.

Thế hệ chữ Vô, tuyệt đối là người có bối phận cao nhất Thanh Bang lúc này.

Cửa vào bàn có một người trẻ tuổi xuất hiện, mà khi thấy người trẻ tuổi này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía sau lưng

người trẻ tuổi, chỉ là nhìn mãi hồi lâu vẫn không nhìn thấy có người nào khác xuất hiện, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thanh niên trẻ tuổi mang trên mặt dáng tươi cười, bước từng bước một đi về phía trước, ngay khi hắn ta đi tới vị trí trên cùng, Chương Phong đột nhiên cung kính hô lên: "Gặp qua công gia."

Công gia!

Nghe được cách xưng hô của Chương Phong, tất cả mọi người ở đây đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi này, nguyên nhân là do bọn họ biết bối phận xưng hô trong Thanh Bang, nếu như cao hơn một bối phận được xưng là thúc gia, lại đi lên chính là bá gia, mà trên bá gia chính là công gia, nhằm ám chỉ điểm khác biệt giữa ba bối phận.

Lấy bối phận của Chương Phong lại gọi người thanh niên trẻ tuổi này là công gia, vậy có nghĩa người thanh niên trẻ tuổi này thật sự là đại ca thế hệ chữ Vô.

Thế nhưng dựa vào tuổi của người thế hệ chữ Vô để đoán, trẻ tuổi nhất cũng hẳn là đã hơn tám mươi, làm sao có thể lại có một người trẻ tuổi như thế?

"Chư vị, vị công gia này chính là đại ca thế hệ chữ Vô của Thanh Bang tôi!"

Chương Phong hành lễ với người thanh niên trẻ tuổi, các đại lão khác thấy Chương Phong hành lễ cũng đều ngồi không yên, nhao nhao từ trên ghế dựa đứng lên, bang phái coi trọng nhất là bối phận đấy, đại lão thế hệ chữ Vô của Thanh Bang cũng có thể tính là tiền bối của bọn hắn.

Vương Chấn Long sắc mặt khó coi, ánh mắt mang theo vẻ thăm hỏi nhìn về phía Tào Tĩnh Như, thầm hỏi với tình huống này

thì nên làm cái gì bây giờ?

Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang đều là chi nhánh của Thanh Bang, đối mặt đại lão thế hệ chữ Vô bọn họ cũng phải chào hỏi, bằng không mà nói một khi truyền đi sẽ có ảnh hưởng đối với danh dự của hai bang.

Mà bây giờ là đại điển sáp nhập của hai bang, không thể tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, huống chi không ngờ Chương Phong có thể tìm được một người có bối phận cao như vậy đến đây, tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là vì kéo dài thời gian khiến bọn họ cảm thấy ghê tởm một chút, tất nhiên sẽ còn có chuẩn bị ở phía sau.

"Chương hội trưởng, có gì để chứng minh hắn là thế hệ chữ Vô?" Tào Tĩnh Như mở miệng, đưa mắt nhìn hướng thanh niên trẻ tuổi cùng Chương Phong, hỏi.

"Đương nhiên là có chứng cứ."

Chương Phong đoán được Tào Tĩnh Như sẽ hỏi như vậy, đưa mắt nhìn hướng thanh niên trẻ tuổi: “Hoàng công gia, phiền toái."

Thanh niên trẻ tuổi gật đầu, từ trong lòng móc ra một phần văn kiện, sau đó giơ lên: “Sư phó tôi là thế hệ chữ Thông của Thanh Bang, đây là thư thu nhận tôi làm đệ tử nhập môn, bên trên có dấu vân tay của sư phó tôi, ngoài ra còn có tiền bối thế hệ chữ Thông khác chứng kiến, mà bên trên này cũng có dấu vân tay của người đó."

Đây là một lá thư bình thường, bên trên lá thư có mấy dấu vân tay, ngoài ra còn có mấy con dấu.

"Mọi người đều biết, năm đó Thanh Bang của tôi có rất nhiều trưởng bối xuất ngoại, mà ở Singapore bên kia cũng có một đại ca thế hệ chữ Thông, Hoàng công gia chính là đệ tử do tiền bối chữ Thông này thu nhận, điều này tôi đã cố ý chạy đến Singapore bên

kia để chứng thực, tuyệt đối không thể là giả."

Chương Phong theo mở miệng: “Chư vị, có câu nói là hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, Thanh Bang của tôi đã tách rời nhiều năm như vậy, cũng đã tới lúc để sáp nhập lại một lần nữa rồi. Lần này vừa vặn Hoàng công gia về nước, sau khi tôi và những người cầm lái khác của Thanh Bang đàm luận, đã nhất trí quyết định gây dựng lại Thanh Bang, mà Hoàng công gia chính là long đầu của Thanh Bang sau khi gây dựng lại."

Hiện trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Không ít giang hồ đại lão không phải Thanh Bang vẻ mặt trở nên ngưng trọng hẳn lên, một Thanh Bang tan tành cũng đã rất mạnh mẽ rồi, nếu quả thật sáp nhập lại sẽ tạo nên thực lực mà bọn họ không muốn nhìn thấy.

Những lão đại này toàn bộ đều đưa mắt nhìn về phía Bào Ca Hội cùng Hồng Môn bên kia, nhưng kết quả lại phát hiện ba vị đại lão bên kia vững vàng ngồi trên ghế dựa, trên mặt không chút kinh ngạc nào, dường như điều này đã nằm trong dự liệu của bọn họ.

"Không sai, mười ba K biểu thị ủng hộ."

"Phong Vân Đường tôi cũng tán thành."

Mấy lão đại chi nhánh của Thanh Bang lúc này cũng đều đứng lên, bắt đầu tỏ thái độ ủng hộ.

"Thanh Bang chúng ta năm đó mạnh mẽ cỡ nào, nhưng những năm gần đây làm theo ý mình, nội đấu không ngừng dẫn đến thực lực giảm xuống, tiếp tục như vậy đối với Thanh Bang của chúng ta đến nói tuyệt đối không phải chuyện tốt gì, cho nên tôi tán thành Chương hội trưởng gây dựng lại Thanh Bang, đề cử Hoàng công gia là long đầu."

Thế lực bang phái của mấy đại lão này cũng không kém, bọn

họ tỏ thái độ như vậy cũng có nghĩa Chương Phong đã giải quyết hơn phân nửa đệ tử Thanh Bang.

"Gây dựng lại Thanh Bang, việc lớn cỡ này sợ rằng phải từ từ thương lượng."

Vương Chấn Long mới vừa mở miệng, ông lão áo trắng bên cạnh Chương Phong liền ngắt lời ông ta: “Lời ấy sai rồi, hiện nay trước 10 chi lớn nhất của Thanh Bang chúng ta đã có bảy nhà đồng ý, chỉ còn thiếu Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang mà thôi, cho nên không cần phải đợi chờ thêm gì nữa."

Bức vua thoái vị!

Đây là suy nghĩ của tất cả các đại lão đang ở đây, rất hiển nhiên, Thanh Hoa Hội cùng những bang phái khác của Thanh Bang đã sớm thương lượng xong, nói là tới tham gia đại điển sáp nhập của Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang, còn không bằng nói là đến bức cung đấy, bức Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang tỏ thái độ.

Chỉ là, bọn họ không biết Chương Phong sao có thể chắc chắn Thanh Y Môn cùng Thanh Long Bang sẽ đáp ứng?

"Xin lỗi, hôm nay là đại điển sáp nhập của hai môn phái chúng tôi, hiện tại chúng tôi không muốn thảo luận những chuyện khác, nếu như chư vị nguyện ý lưu lại xem lễ thì hãy lưu lại, nếu như không muốn, chúng ta cung kính mời chư vị rời khỏi."

Tào Tĩnh Như mở miệng, lời này đồng nghĩa với cự tuyệt.

"Tào môn chủ, thân làm đệ tử Thanh Bang thì phải tuân theo chiều hướng phát triển, lẽ nào bà muốn làm trái đại thế, chuyện này đối với Thanh Y Môn của bà hẳn không phải là chuyện tốt gì đâu."

"Thanh Y Môn của tôi mặc dù là chi nhánh của Thanh Bang,

nhưng Thanh Y Môn cũng là do tổ tiên của tôi khổ cực sáng tạo, nếu như có người muốn chiếm đoạt Thanh Y Môn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý." Tào Tĩnh Như không hề có ý muốn thương lượng, lạnh giọng trả lời.

"Tào môn chủ, không nên sai lầm, đây là việc trọng đại của Thanh Bang, chẳng lẽ bà lại muốn trở thành tội nhân của Thanh Bang sao?" Đường chủ Phong Vân Đường mở miệng quát lên.

"Thật là chuyện cười lớn, tất cả mọi thứ ở hiện tại của Thanh Y Môn đều là dựa vào tổ tiên của tôi đánh xuống, có quan hệ gì với Thanh Bang?"

Tào Tĩnh Như cười lạnh liên tục, bà đã nhìn ra, những người này đến không có ý tốt gì.

"Tào môn chủ, tôi biết chỗ dựa của bà, Thanh Y Môn hiện tại có một vị Đại sư Nội Gia Quyền đảm nhiệm chức cung phụng trưởng lão, không biết vị trưởng lão kia có ở đây không, vừa vặn lão phu cũng có chút hiểu biết với Nội Gia Quyền, không biết có thể cùng hắn luận bàn một hai hay không?"

Ông lão mặc áo bào trắng đi cùng với Chương Phong đứng dậy, ánh mắt dừng ở trên người Tào Tĩnh Như, mà Tào Tĩnh Như còn chưa trả lời thì Tiêu Đằng ở phía sau đã tự mình đi ra.

Tiêu Đằng thi lễ với Tào Tĩnh Như một cái, sau đó lập tức đưa mắt nhìn về phía ông lão áo bào trắng: “Là ông?"

"Không sai, là tôi."

Rất hiển nhiên, Tiêu Đằng có quen biết với ông lão áo bào trắng này.

"Tiêu Đằng, xin khuyên một câu, chuyện lần này ông không nên can dự vào, hiện tại bứt ra còn kịp." Ông lão nhìn về phía Tiêu Đằng, nói một câu.

Tiêu Đẳng nở nụ cười, bởi vì đây cũng là lời mà hắn muốn nói, vừa rồi hắn ở phía sau cùng cậu Phương, có cậu Phương ở đây, người Thanh Hoa Hội đến gây chuyện nhất định chính là tự tìm chết.

Chương 400: Chặt chân của ngươi (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Đại sư Nội gia quyền Tiêu Đằng, ta từng may mắn gặp qua một lần!"

"Thanh Hoa có thể ngồi vững vàng ở vị trí đệ nhất trong Thanh bang, không phải là bởi vì trong bang có một cường giả nội gia quyền cường giả, hiện tại Thanh Y môn cũng có, cũng khó trách Thanh Y môn không e ngại Thanh Hoa."

"Có người nói Thanh Long bang sở dĩ sẽ cùng Thanh Y môn, cũng là bởi vì vị đại sư nội gia quyền này."

"Lúc này đây có trò hay để xem rồi, quyết đấu của đại sư nội gia quyền, bất quá nơi đây là địa bàn của Thanh Y, cho dù đại sư nội gia quyền của Thanh Hoa hội thắng, nhưng đến lúc đó cũng là hai tay khó địch bốn chân, nếu như Thanh Y môn thẹn quá thành giận, Thanh Hoa nhất định không thể toàn thân trở ra."

Những các lão đại trong giang hồ có chút nghi hoặc, mặc dù nói giang hồ có quy củ của giang hồ, nhưng thông thường khi mọi người chưa tới đường cùng, Thanh Hoa nhân lúc Thanh Y môn và Thanh long bang xác nhập mà gây rối, cho dù khiêu chiến thắng, Thanh Y môn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua bãi cỏ xanh này.

Trừ phi, Thanh Hoa còn có hậu chiêu?

Người tới không có ý tốt, người có ý tốt thì không tới.

Tào Tịnh Như nháy mắt ra hiệu cho Thất thúc đằng sau, Thất thúc gật đầu, bước nhanh rời khỏi nơi này.

"Nếu Tiêu Đẳng ngươi không muốn rời đi, thì đừng có trách ta."

"Đã nhiều năm như vậy, ta và ngươi mãi vẫn không thể phân cao thấp, vậy nhân cơ hội lần này thử xem!"

Tiêu Đẳng cũng không sợ, nội gia quyền đại sư cũng có ngạo khí của mình, hai người mắt đối mắt, cuối cùng đi tới giữa sân, còn những người khác cũng nhao nhao ghé mắt vây xem.

Bốp!

Lão già mặc áo trắng ra tay trước, một quyền đánh ra cả người gân cốt đều rung động đùng đùng, cả người vô cùng linh hoạt, không nhận ra hắn là một lão già tuổi xế chiều, mà ngược lại bên kia, quyền pháp của Tiêu Đẳng cũng vô cùng linh hoạt, mỗi một quyền mỗi một chưởng đều mang theo từng cơn gió thổi.

Chỗ đáng sợ của Nội gia quyền đại sư chính là đây, một quyền một chưởng không thể khai sơn nứt đá, nhưng người bình thường bị một chưởng này vỗ trúng thì khớp xương sẽ gãy, thậm chí quyền phong quét đến cũng phải chịu trọng thương.

Cho nên, đối phó với đại sư nội gia quyền không thể dựa vào số đông, trừ phi là dùng vũ khí hiện đại, nhưng cho dù là bang phái như Thanh Y môn, trong xã hội hiện cũng không thể dùng súng ống, trừ phi Thanh Y môn muốn bị xoá tên.

Hai người giao chiến tốc độ rất nhanh, hai bên đều biết đối phương là kình địch ngang sức ngang tài, người nào cũng không

nương tay, chiêu này tiếp nối chiêu kia, cánh tay Tiêu Đằng xuất hiện vết máu,

Đó là bị một trảo của lão già mặc áo choàng trắng chụp cho tê liệt, bất quá lão già mặc áo trắng cũng bị trúng một chưởng của Tiêu Đằng, khóe miệng trào ra một dòng máu.

Tám lạng nửa cân, đánh tiếp nữa kết quả chính là cả hai cùng bị thương.

"Được rồi!"

Tào Tịnh Như lên tiếng, mặc dù nói Tiêu đằng không e ngại đối phương, nhưng lúc này rốt cuộc là Thanh Y môn và Thanh Long bang hợp bang đại điển, thời gian càng lâu càng bất lợi.

"Nên kết thúc cuộc náo nhiệt này rồi, chỉ tổ tốn thời gian, phế vật, có vậy cũng không giải quyết được."

Lúc này, người đàn ông trẻ tuổi họ Hoàng nở nụ cười khinh miệt, nghe gã đàn ông trẻ tuổi họ Hoàng nói, Chương Phong biến sắc, mang theo một luồng sợ hãi.

Lời của người đàn ông họ Hoàng, làm cho những người khác đều lộ ra vẻ nghi hoặc, chon dù vị này là đệ tử của Thanh bang, vô tự bối nhưng nói trắng ra là bối phận này cũng chỉ là cái tên gọi, trong giang hồ chỉ dựa vào thực lực.

Trong con mắt của mọi người, gã họ Hoàng chỉ là một con rối do Thanh Hoa bang đẩy ra mà thôi, Thanh Hoa vì thống nhất Thanh Bang nên tìm một cái cớ, giống như thời tam quốc thời Tào Tháo dùng thiên tử ra lệnh cho chư hầu, muốn một cái danh phận mà thôi.

Nhưng chỉ là một con rối cũng dám nói lời như vậy, cũng quá ngoài dự liệu của bọn họ rồi.

Mà cũng đúng lúc này, từ sân sau, hình bón của Hàn Kiều Kiều xuất hiện, vẫn cách ăn mặc phóng khoáng như vậy, nhưng mặc dù là như vậy vẫn không che giấu được thân thể mỹ miều.

Vừa xuất hiện đã hấp dẫn hết thảy ánh mắt của mọi người

"Nghe nói Thanh Y môn có một vị Đại tiểu thư, chưa từng lộ mặt, hiện tại xem ra là vị này rồi."

"Dáng dấp thật đúng là xinh đẹp, Tào môn chủ cũng là một đại mỹ nhân, quả nhiên hai mẹ con đều là tuyệt sắc."

"Nhỏ giọng một chút, ngươi muốn chết a, đây chính là tổng bộ của Thanh Y môn."

Có thể ngồi ở chỗ này đều là lão đại của các bang phái, ngày thường hiển nhiên là sẽ không quan tâm showbiz, cho nên cũng không có nhận ra thân phận minh tinh của Hàn Kiều Kiều.

"Còn chưa bắt đầu sao? Lát nữa tôi còn muốn cùng Phương Minh đi thuyền trên hồ.

Hàn Kiều Kiều duỗi người, Thất thúc đứng bên cạnh nghe Hàn Kiều Kiều nói, trên mặt lộ ra cười khổ,"Đại tiểu thư, có chút chuyện đột xuất..."

"Ta thay đổi chủ ý."

Ánh mắt mang theo vẻ tham lam của Hoàng Phi nhìn Hàn Kiều Kiều,"Chỉ cần cô theo ta, ta có thể cho Thanh Y môn thống nhất toàn bộ Thanh Bang, trở thành đệ nhất đại bang chân chính."

Làm Hoàng Phi nói ra lời này, toàn bộ không khí hiện trường đột nhiên trở nên quỷ dị, các lão đại đều dùng ánh mắt đang nhìn một tên ngốc để nhìn về phía hắn, chỉ có Chương Phong của Thanh Hoa hội người phía sau là có chút sợ hãi đứng lên.

"Hoàng công gia..."

"Câm miệng!"

Hoàng Phi trực tiếp cắt lời Chương Phi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều,"Thế nào?"

Hàn Kiều Kiều nhìn thoáng qua Hoàng Phi, vẫn không trả lời, a chủy thủ trong tay Mạc Thập Tam xuất hiện, trực tiếp chém về phía Hoàng Phi.

"Nơi này là Thanh Y môn, còn chưa tới phiên ngươi dương oai."

Đối với Mạc Thập Tam mà nói, hắn từ nhỏ đã được huấn luyện làm thủ hộ Thanh Y môn, bảo vệ Hàn Kiều Kiều, cho nên lúc này nghe Hoàng Phi cợt nhả, dĩ nhiên là không thể chịu đựng, nhất là tên Hoàng Phi này còn dám nói trước mặt nhiều người như vậy, đây là vũ nhục đối với Thanh Y Môn

"Không biết lượng sức!"

Hoàng phi cười nhạt, tay phải vỗ nhè nhẹ ra, cũng không thấy có động tác gì, Mạc Thập Tam bất ngờ bay ra ngoài, trực tiếp đâm sầm vào bàn thờ té xuống làm cho không ít linh vị và hình thờ rớt xuống.

"Làm càn!"

Tào Tịnh Như mặt che khăn, thần sắc lạnh lẽo, theo tiếng quát lớn của bà, rất nhiều đệ tử tinh nhuệ của thanh y môn xông tới trog chớp mắt vây xung quanh Hoàng Phi.

"Gà đất chó sành mà thôi."

Hoàng Phi cười nhạt, tự tay móc ra một chiếc hộp màu đen trong ngực, mở hộp ra, bên trong bay ra một đám côn trùng màu

đen.

"Đi!"

Theo tiếng quát của Hoàng Phi, những con côn trùng bay ra khỏi cái hộp trong phút giây, lấy tốc độ thật nhanh bay về phía những đệ tử của Thanh Y môn đang bao vây Hoàng Phi, tốc độ cực nhanh, những đệ tử của thanh y môn chưa kịp phản ứng, đã bị phi trùng nhào tới rồi.

Rầm rầm rầm!

Hầu như trong chớp mắt khi đám phi trùng bay tới những đệ tử tinh nhuệ của Thanh Y Môn từng người một ngã trên mặt đất. Sắc mặt ngã sang màu tím xanh, đám côn trùng còn lại bay thành vòng tròn trên bầu trời, kêu ong ong ong như một đàn ong.

Chương 401: Chặt chân của ngươi (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Hiện tại, ta còn có thể cho cô cơ hội, chỉ cần cô theo ta, chẳng những mẹ cô có thể trở thành Long đầu của Thanh bang, hơn nữa cô cũng được hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận, thậm chí có thể để cô ngươi thưởng thức một thế giới mà người bình thường căn bản không có cơ hội đặt chân đến."

Hoàng Phi nhìn Hàn Kiều Kiều, hắn thấy, người phụ nữ này đã là của hắn rồi, chạy không thoát.

"Hahaha."

Hàn Kiều Kiều đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này làm cho không ít lão đại trợn cả mắt lên tuy là mới rồi Hoàng Phi triển lộ ra cảnh này khiến cho bọn họ rất khiếp sợ.

"Được, chỉ cần ngươi có thể đánh bại bạn trai của ta, ta sẽ đi theo ngươi, ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó?"

Hàn Kiều Kiều chớp chớp mắt, mặc dù không có nhìn bằng ánh mắt ma mị, nhưng chính cử động này khiến cho Hoàng Phi ngứa ngáy trong lòng, tuy là vì nghe được Hàn Kiều Kiều có bạn trai mà sắc mặt lạnh băng, nhưng trong lòng thì cảm thấy nóng rồi.

"Bạn trai của cô sẽ chết, hơn nữa sẽ chết rất thê thảm."

Hoàng Phi nghĩ đến có người chiếm hữu người phụ nữ xinh đẹp như vậy trước hắn, trong lòng chính là tràn đầy sát khí.

"Được, ta đây dẫn ngươi đi tìm bạn trai ta, hắn ở hậu viện."

Hàn Kiều Kiều vui vẻ, bước đi uyển chuyển như một con mèo nhỏ bước đi về phía hậu viện, không một chút để ý chuyện xảy ra ở nơi này.

"Kêu chú của ta vào giải quyết chuyện nơi đây, không một ai được phép tới hạu viện quấy rầy chúng ta."

Hoàng Phi liếc nhìn Chương Phong, Chương phong liền vội vàng gật đầu đáp ứng, không dám làm trái, bởi vì hắn biết rõ, nếu như chọc giận người này, toàn bộ Thanh Hoa đều không thể tồn tại.

Hoàng Phi cả gan theo Hàn Kiều Kiều đi ra hậu viện, trong Thanh Y môn có đệ tử muốn ngăn cản, bất quá ánh mắt của Tào Tịnh Như ý bảo không ai đươc động thủ.

Tào Tịnh Như thấy con gái mình làm như vậy chắc là đã được Phương Minh đồng ý, rất có thể là Phương Minh không muốn hiển lộ trước mặt người khác cho nên mới lựa chọn phương thức này, mà có Phương Minh ở hậu viện, bà tin rằng con gái mình sẽ an toàn.

Hiện tại, bà cần phải giải quyết chuyện trước mắt.

"Chương Phong, ta tôn trọng ngươi là hội trưởng của Thanh Hoa hội, cố ý mời ngươi tới dự lễ, nhưng các ngươi cố ý quấy rối, rất nhiều người nhìn thấy, lúc này đây nếu như ta cứ như vậy tha các ngươi rời đi, thanh y môn của chúng ta sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giang hồ."

Tào Tịnh Như muốn giết người rồi rồi, nếu Thanh Hoa muốn nuốt trọn Thanh Y môn của bà, thì Thanh Y môn cũng có thể dùng cơ hội này đối phó Thanh Hoa hội.

"Ha ha, Tào Tịnh Như ngươi vẫn chưa rõ sao?" Chương Phong đột nhiên cất tiếng cười to,"Thanh bang nhất thống không phải chủ ý của ta, mà là vị Hoàng công gia kia, vị Hoàng công gia này không phải là ngươi ta có thể chọc nổi, những lão đại như chúng ta chẳng là cái thá gì trong mắt hắn."

"Bản lĩnh của những người này căn bản cũng không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng, Thanh bang chỉ là khởi đầu mà thôi, Hồng Môn, Bào Ca hội, đều chạy không thoát vận mạng này."

Chương Phong lúc nói lời này, ánh mắt nhìn về Bào Ca hội và Hồng môn bên kia, mà ba vị lão đại lúc này trên mặt cũng là lộ ra cười khổ, bởi vì Chương Phong nói không sai, đây cũng là lý do vì sao lúc trước bọn hắn lại khiếp sợ.

"Nửa tháng trước, Nam Bắc Hồng môn chúng ta cũng gặp người như bọn họ, sau một tháng tiến hành xác nhập." lão đại của Bắc Hồng môn cười khổ nói.

"Bào Ca hội cũng vậy."

Hai vị lão đại này vừa mở miệng, tất cả liền xôn xao, Hồng môn chia ra làm ba, Nam Bắc Hồng môn và Hồng môn ở hải ngoại, còn Bào Ca hội tuy là chỉ có một nhà, nhưng trên thực tế nội bộ cũng có rất nhiều phe phái, chỉ xưng hô thống nhất khi đối mặt với người ngoài mà thôi.

"Những người này rốt cuộc là lai lịch gì?"

"Tên Hoàng công gia vừa rồi thủ đoạn cũng thật lợi hại, ta thấy thực lực của hắn không hề kém với đại sư nội gia quyền, nhưng Hoàng công gia trẻ tuổi như vậy, là thế nào luyện đến trình

độ này?"

Rất nhiều lão đại của các bang phái đều khó hiểu, còn Hứa Hận Thương của Bào Ca hội lúc này cũng là lên tiếng,"Các vị, chúng ta luôn hoạt động trong bóng tối, ít tiếp xúc với người bình thường, nhưng trên đời này còn có một loại người, thực lực cường đại, so với chúng ta càng không tiếp xúc với người bình thường, bọn họ theo đuổi trường sinh đại đạo, mà loại người này được xưng là tu luyện giả."

Lời nói của Hứa Hận Thương làm cho không ít lão đại lâm vào mê mang, tu luyện giả, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy.

"Thật không ngờ người của các bang phái cũng biết về tu luyện giả. Thật bất ngờ.

Đúng lúc này, một giọng nói cắt đứt suy tư của mọi người, tại lối vào có hai người đàn ông trung niên xuất hiện, một người trong đó liếc mắt nhìn đám lão đại chung quanh, dĩ nhiên không có một người dám đối diện với ánh mắt của hắn, cổ khí thế này khiến cho những lão đại này có chút không thở nổi.

"Hoàng thiếu đâu?"

Hai người đàn ông trung niên chậm rãi đi lên trước, một vị trong đó trầm giọng hỏi Chương Phong.

"Hoàng thiếu theo một cô gái đi tới hậu viện rồi, nói không được quấy rối hắn, kêu hai vị đại nhân giải quyết chuyện nơi đây." Chương Phong thành thật trả lời.

"Hoàng thiếu cùng một cô gái đến hậu viện rồi?"

Hai người đàn ông trung niên liếc nhau một cái, chớp mắt liền hiểu, bởi vì bọn họ biết Hoàng thiếu rất háo sắc, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp không nhúc nhích chân không được.

"Các ngươi đã biết tu luyện giả, đây cũng không phải nhiều lời, hết thảy các chi nhánh bang phái của Thanh bang kể từ hôm nay xác nhập thành một bang phái, nghe theo Hoàng thiếu chỉ huy, nếu có người không phục..."

Người đàn ông trung niên từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú, sau đó vung lên không trung, đốt lá bùa, tất cả mọi người đều cảm thấy như có một con sóng ập tới, sau đó liền phát hiện trước mặt của bọn họ xuất hiện một cái hố sâu.

Lúc này phía trước bàn thờ hoàn toàn bị nổ banh, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hơn hai thước.

"Đây là một tấm bùa chú sinh ra uy lực?"

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ kinh hãi, uy lực của phù lục dĩ nhiên có thể so với một quả lựu đạn, hơn nữa lựu đạn thật vẫn không thể nổ ra một cái hố sâu hơn hai thước trên mặt đất.

Trong tất cả mọi người, duy chỉ có Tào Tịnh Như mặt như băng sương, trên bàn thờ đều là linh vị chín đời bang chủ của Thanh Y Môn, cũng chính là trưởng bối của gia tộc bà, đối phương làm như vậy chính là vũ nhục Thanh Y môn, cũng là vũ nhục đối với Tào gia.

"Tiểu thư, nhịn một chút!"

Thất thúc lặng lẽ ở bên cạnh nhắc Tào Tịnh Như một câu,"Tất cả đợi Phương công tử đến rồi nói."

Nghe Thất thúc nói, Tào Tịnh Như hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, bà biết Thất thúc nói rất đúng, lúc này cần nhẫn nại, ai biết trong tay hai người bọn họ còn có bao nhiêu bùa nổ có uy lực như vậy và liệu còn chiêu bài gì nữa không? Không thể để cho đệ tử trong môn phái chết uổng.

"Sao thế, không phục sao?"

Người đàn ông trung niên chú ý tới vẻ mặt của Tào Tịnh Như, mang trên mặt vẻ khinh thường, tự tay chộp tới trước mặt Tào Tịnh Như.

"Môn chủ cẩn thận."

Tiêu Đằng đứng bên cạnh biến sắc, hắn là đại sư nội gia quyền, có thể cảm nhận được được khí tràng của người khác di chuyển, liền phi người lên, chắn trước mặt của Tào Tịnh Như.

Bốp!

Người đàn ông trung niên vừa đúng lúc vỗ tay vào trên người của hắn, Tiêu Đằng lui lại mấy bước, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra.

"Không biết lượng sức, một tên đại sư nội gia quyền cũng dám ngăn cản ta, cút ngay cho ta!"

Người đàn ông trung niên quát lớn, tiếp tục cất bước, nhưng mà vào lúc này, một thanh âm lạnh như băng từ hậu viện truyền đến, “Ngươi còn dám bước thêm một bước, thì ta chặt chân ngươi.”

Chương 402: Dừng tay

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Đi một bước nữa, ta sẽ chặt chân ngươi. "

Giọng này xuất hiện làm cho con ngươi của người đàn ông trung niên co rút lại một chút, ánh mắt nhìn về phía hậu viện, những người còn lại cũng đều hướng mắt nhìn theo.

Khi thấy rõ bóng người xuất hiện trên lối vào hậu viện, hai người đàn ông trung niên sắc mặt đại biến, một người trong đó trực tiếp nói: "Buông Hoàng thiếu ra. "

Trên lối vào hậu viện, là Phương Minh, mà trên tay của hắn còn xách theo một người như xách một con gà chết, chính là tên Hoàng Phi phách lối lúc trước, chỉ là thời khắc này Hoàng Phi mềm oặt như một con chó chết.

"Ah, mọi người đang nói hắn sao? "

Phương Minh cười nhìn về phía hai người đàn ông trung niên, sau một khắc giơ tay phải lên một cái, trực tiếp quăng Hoàng Phi ra ngoài, hai người đàn ông trung niên vội vã chạy tới đón.

"Hoàng thiếu? "

Thấy rõ ràng thương thế trên người Hoàng thiếu, nhất là chỗ đó còn có vết máu, hai người đàn ông trung niên trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, Hoàng thiếu bị người ta phế, nếu bị tộc trưởng biết, bọn họ

cũng bị trọng phạt.

"Ngươi là đồ chết tiệt!"

Người đàn ông vừa ra tay lúc nãy nhìn về phía Phương Minh, trong mắt có vẻ âm tàn, Hoàng thiếu bị phế, bọn họ cũng sắp rơi vào cái tội danh bảo vệ không thành, sẽ gặp phải nghiêm phạt tàn khốc, mà hết thảy đều là do người trẻ tuổi kia gây ra.

"Ta cam đoan, ngươi sẽ chết rất thê thảm. "

Nghe người đàn ông trung niên nói, Phương Minh nở nụ cười, lại nhìn thấy bàn thờ bị lật đổ, sắc mặt của hắn cũng trở nên âm u.

"Hoàng thiếu, không sao chứ. "

Người đàn ông trung niên còn lại lấy một viên thuốc cất trong ngực ra cho vào trong miệng, không bao lâu sau Hoàng phi đang hôn mê đã tỉnh lại, mà khi tỉnh lại Hoàng Phi liền quát ầm lên: "Giết, giết hắn cho ta, còn có con kỹ nữ kia, ta muốn bọn chúng đều chết. "

"Hoàng thiếu yên tâm, những kẻ đánh người bị thương đều chạy không được. "

"Ta không chỉ muốn đôi cẩu nam nữ này chết, ta cò muốn đem Thanh Y môn tiêu diệt."

Hoàng Phi trong lòng tràn đầy cừu hận, làm một người đàn ông, chỗ đó bị phế đối với hắn mà nói còn khó chịu hơn là giết hắn.

Nghe Hoàng Phi quát, trong con ngươi Phương Minh cũng có sự lạnh lùng, còn người đàn ông trung niên còn lại đang nhìn về phía Phương Minh,

"Ngươi cũng đã biết thân phận của Hoàng thiếu, dám ra tay

đối với Hoàng thiếu, không có ai có thể cứu được ngươi. "

"Ta chỉ biết là, tu luyện giả không ra tay với người bình thường, ai vi phạm, người người đều có thể chém giết." Phương Minh lạnh giọng đáp lại.

"Hừm, ngươi hiểu cái gì? "

Người đàn ông trung niên mang trên mặt vẻ khinh thường, "Giới tu luyện có bao nhiêu thế lực đang quan hệ cùng người thường, những đại gia tộc kia và các môn phái có ai là không giúp đỡ người thường, ngươi thật vẫn cho rằng tu luyện giả không giao tiếp với ngươi thường sao, đúng là dốt nát. "

Phương Minh nheo nheo hai mắt lại, hắn hiểu được những gì người đàn ông tung niên đó nói, giới tu luyện coi như lại cao cao tại thượng, cũng không thể không có liên hệ với người thường, bởi vì tu luyện giả cũng là người, hơn nữa những người tu luyện kia cũng đều sẽ có con cháu, lúc mới bắt đầu, con cháu của họ cũng chỉ là người thường.

Cho nên, gia tộc và môn phái trong giới tu luyện đều âm thầm nâng đở thế lực của mình và làm phát ngôn viên cho người bình thường, chỉ bất quá đều là đang âm thầm tiến hành, hơn nữa thông thường cũng sẽ không tiết lộ ra bên ngoài.

Nhưng mà giống như mấy người trước mắt này, trực tiếp dùng vũ lực tới dọa những bang phái này, cái này là thuộc về phạm giới, như Phương Minh mà nói.

Hắn cũng không lộ diện, mà là để một đại sư nội gia quyền như Tiêu Đẳng ra mặt thay.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì, giết hắn cho ta! "

Hoàng Phi thấy người đàn ông trung niên còn không ra tay, gương mặt sốt ruột, còn người đàn ông trung niên sau khi nghe

được Phương Minh nói, thần tình rùng mình, "Vâng! "

Người đàn ông trung niên hai tay bấm tay niệm thần chú, kết một cái ấn, sau đó hướng ngón tay về phía Phương Minh!

Phương Minh híp mắt một cái, chân phải giẫm một cái, sau một khắc không chút do dự một quyền vung ra, toàn lực vận chuyển Vu sư lực trong cơ thể.

Bùm!

Một quyền của Phương Minh đánh ra làm không gian phát nổ khiến cho tất cả mọi người đều hoảng hồn.

"Khí tràng công kích, đây là thủ đoạn của tông sư."

Tiêu Đằng và lão già áo trắng vẻ mặt ước ao, bởi vì chỉ có bọn họ thấy rõ, đây là do người đàn ông trung niên kia và Phương Minh điều động khí tràng, mà đối với bọn hắn những người tu luyện nội gia quyền mà nói, nếu muốn đạt đến tầng này chỉ có tu luyện tới cảnh giới tông sư.

Tông sư của Nội gia là tiêu chí để có thể lấy quyền ngự khí, giống như trong võ hiệp có nói hái hoa đả thương người, đánh ngã trâu từ xa.

"Đây chính là chỗ lợi hại của người tu luyện, là mục tiêu phấn đấu của chúng ta, bất quá đây chỉ mới là bước khởi đầu của người ta."

Tiêu Đằng cảm khái, lão già mặc áo trắng cũng lộ ra vẻ dĩ nhiên, nhưng mà hai người cũng không biết là, giới tu luyện mặc dù so sánh với người luyện võ thì mạnh hơn nhưng không phải hết thảy tu luyện giả đều là như thế.

Đại sư Nội gia quyền đại sư tương đương với nhân cấp trung kỳ, chỉ bất quá bởi vì tu luyện giả nắm giữ một ít thuật pháp, cho

nên mới có thể ngăn chặn đại sư nội gia quyền, mà tông sư nội gia quyền nếu không gặp phải tu luyện giả địa cấp thì chính là vô địch trong nhân cấp.

Mà toàn bộ giới tu luyện, ngoại trừ những đại môn phái và các thế lực lớn, muốn tu luyện tới cường giả địa cấp không phải là một chuyện dễ dàng, nên đó là mục tiêu cả đời của rất nhiều tu luyện giả.

Một chiêu không trúng, người đàn ông trung niên sắc mặt có chút khó coi, lần nữa bấm tay niệm thần chú, bất quá Phương Minh làm sao có thể lại cho hắn cơ hội, người đàn ông trung niên này là cường giả Nhân Cấp hậu kỳ, về mặt cảnh giới còn mạnh hơn hắn, cho nên Phương Minh nhất định phải giải quyết nhanh chóng.

Lấn người tới gần một chút, Phương Minh một chân hướng phía người đàn ông trung niên vung đi, so sánh với người đàn ông trung niên, ưu thế của hắn chính là ở chỗ tố chất thân thể, trải qua những ngày tắm thuốc tu luyện, tố chất thân thể của hắn chỉ cách tông sư một bước.

Hơn nữa, so sánh với nội lực được nội gia quyền tu luyện ra, Vu sư lực của hắn rõ ràng ở đẳng cấp cao hơn nhiều.

Bốp!

Người đàn ông trung niên thân thể lảo đảo lui về sau mấy bước, đang muốn đánh trả, bất quá đúng lúc này, Phương Minh tung ra một nắm đấm, một quyền trực tiếp đập vào giữa ngực nam tử.

Như diều đứt giây, người đàn ông trung niên trực tiếp bay ra ngoài, tố chất thân thể của Phương Minh tương đương với cường giả tông sư trừ phi là cường giả địa cấp, bằng không căn bản không chịu nổi.

"Nhị đệ! "

Người đàn ông trung niên đang bảo vệ Hoàng Phi thấy một màn như vậy sắc mặt đại biến, sau một khắc từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú, quay về phía Phương Minh.

"Phương công tử cẩn thâkn! "

Thất thúc sau lưng Tào Tịnh Như lập tức hô, bởi vì hắn vừa mới thấy được uy lực của phù lục này.

Trên thực tế, khi người đàn ông trung niên móc ra phù lục, con ngươi của Phương Minh chính là co rút lại một chút, mấy người Tào Tịnh Như không biết lá bùa này, nhưng hắn thì biết, Chấn Thiên Lôi phù, xung lực khi nó phát nổ tương đương với một kích toàn lực của Địa cấp cường giả.

Cơ hồ là không chần chờ nữa, Phương Minh cũng từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú, mà đúng lúc này, một tiếng quát già nua truyền đến.

"Dừng tay! "

Chỉ là, thanh âm này đã chậm một bước, Phương Minh và người đàn ông trung niên đồng thời ném lá bùa trong tay ra ngoài.

Chương 403: Nhận lỗi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

“Dừng tay!”

Một giọng nói già nua vang lên, rơi vào tai những người ở đây như sấm sét, vậy mà vẫn chậm một bước.

Phương Minh và người đàn ông trung niên đã ném bùa ra. Hai tấm bùa cùng một lúc bùng cháy.

“Oành!”

Một lực khủng khiếp nổ tung. Cả người Phương Minh lảo đảo lui ra sau mấy bước, sắc mặt hơi trắng bệch. Người đàn ông trung niên kia còn thê thảm hơn, khắp cả người đều bị thương, tấm vách ngăn và một cái chân bị nổ tung tan xác, máu thịt lẫn lộn ngã trên mặt đất rên rỉ.

"Đúng là càn rỡ!"

Ở lối vào, một ông lão tóc trắng xuất hiện. Nhìn thấy tình hình lúc này, lão trừng mắt, ánh mắt mang theo sát khí nhìn Phương Minh: "Không nghe thấy lão phu bảo dừng tay sao?"

Phương Minh lãnh đạm nhìn ông lão. Đương nhiên là cậu nghe thấy ông lão nói, nhưng cậu không dừng tay. Nguyên nhân rất đơn

giản, người đàn ông trung niên kia cũng không định dừng tay, nói cách khác tiếng quát lúc nãy của ông lão là nói với cậu.

Nếu cậu thật sự dừng tay, vậy lúc này người nằm trên mặt đất máu thịt lẫn lộn chính là cậu.

Ông lão trầm mặt. Người đàn ông trung niên không nhìn ra tấm bùa Phương Minh xuất ra trước đó là gì, nhưng lão chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhận ra. Bùa kính tượng, tác dụng loại bùa này giống như cái tên của nó, phản xạ như tấm kính.

Tất cả mọi lực công kích đều phản xạ ngược trở lại, mà mức độ phản xạ được quyết định bởi trình độ của tấm bùa này.

Bùa kính tượng có một giới hạn, vượt qua giới hạn này, bùa kính tượng sẽ không còn tác dụng nữa. Giống như một cái lò xo, có thể dùng lực của nó để kéo nó trở lại, nhưng nếu lực này vượt qua lực chống đỡ của lò xo, lò xo tự nhiên sẽ bị hỏng.

Khi ánh mắt ông lão chú ý đến Hoàng Phi đang nằm trên mặt đất, sắc mặt càng trở lạnh, trầm giọng nói: "Mau khai lai lịch sư môn của ngươi đi!"

Nếu đổi lại là người khác, ông lão đã sớm cho một cú chết ngay tại chỗ. Nhưng Phương Minh vừa mới khai triển bùa kính tượng, điều này khiến lão ta có chút kiêng kị. Bởi vì bùa kính tượng và bùa chấn thiên lôi kia đều chỉ có bùa sư cấp Địa mới có thể vẽ được.

Vậy nên, ông lão cho rằng Phương Minh chắc cũng là đệ tử môn phái hoặc gia tộc nào đó bồi dưỡng, trước khi tìm hiểu rõ chi tiết vẫn nên nhịn trước đã.

Nghe ông lão hỏi lai lịch sư môn của mình, Phương Minh chợt nở nụ cười. Nhưng chưa đợi cậu trả lời, một giọng nói sang sảng khác bỗng vang lên từ bên ngoài.

"Lão Hạc, tin tức của ông đúng là lạc hậu. Chuyện lớn gần đây trong giới tu luyện mà ông không biết sao?"

Một ông cụ già yếu xuất hiện, cười ha ha thong dong bước vào hội trường. Các đệ tử Thanh Y Môn đứng ở cửa cứ như không nhìn thấy, không một ai ngăn cản cả.

Mắt Phương Minh hơi nheo lại, lại là một cường giả cấp Địa. Hai người này đều là cường giả trình độ cấp Địa.

"Chuyện lớn của giới tu luyện, không phải là người kia nhà họ La mời dự tiệc mừng sao?"

Ông lão tóc trắng thấy thắc mắc, nhưng lão ta thắc mắc là vì câu nói của ông già, đối với sự xuất hiện của ông già lão ta dường như đã đoán trước.

"Đúng vậy, lão tổ nhà họ La đột phá thành công nên mời tiệc ăn mừng, nhưng nhà họ La trong lễ mừng lần này còn có thể đưa ra kim đan La Thiên. Nguyên nhân này chắc ông chưa biết đâu nhỉ?"

"Đương nhiên là tôi biết, nghe đồn là mới đây đệ tử quan môn (1) của Bổ Thiên chí tôn xuất hiện, nhà họ La tính mượn cơ hội này… khoan đã…"

(1) Đệ tử quan môn: đệ tử cuối cùng lão sư thu nhận.

Ông lão tóc trắng trả lời một nửa thì đột nhiên nghĩ ra gì đó, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, nửa ngày sau đột nhiên trầm giọng hỏi: "Ngươi là Phương Minh?"

"Lão Hạc, ông nói lời này có hơi thừa đó, ngoại trừ Phương công tử thì còn ai ở tuổi này lại có tu vi như thế chứ, hơn nữa trong tay còn có tấm bùa kính tượng quý giá như vậy."

Ánh mắt Tịch Mạc Dương nhìn về phía Phương Minh: "Nghe

tiếng không bằng gặp mặt. Phương công tử không hổ là đệ tử của Bổ Thiên chí tôn, lão hủ Tịch Mạc Dương, trưởng lão nhà họ Tịch đông bắc."

Phương Minh nhìn ông già. Đối với việc ông già này biết thân phận của cậu cậu không hề thấy bất ngờ. Tin tức xã hội hiện nay phát triển như vậy, trước đây tình hình ở trang viên Thượng Hải đã sớm truyền khắp giới tu luyện. Hơn nữa những người này cho dù chưa từng thấy mình chỉ sợ cũng đã được nghe người khác nói, thậm chí có khi còn có người chụp ảnh. Nếu nói như vậy, nhận ra mình rất dễ.

Sự tức giận trên khuôn mặt Hoàng Hạc biến mất. Tuy người nhà họ Hoàng bọn họ không phải dạng yếu kém, nhưng so với cùng Bổ Thiên chí tôn thì vẫn còn kém ra xa. Không hề khoa trương mà nói, chỉ cần một đầu ngón tay của Bổ Thiên chí tôn cũng có thể tiêu diệt cả nhà họ Hoàng họ.

"Hóa ra là Phương công tử, lão hủ không biết thân phận của Phương công tử, có gì mạo phạm mong Phương công tử thứ tội!"

Hoàng Hạc trực tiếp nhận lỗi, lão ta cũng không dám không nhận lỗi. Hoàng Phi nghe trưởng lão nhà mình nói vậy, sắc mặt trắng bệch, ngay sau đó mặt xám như tro, bởi gã ta hiểu, trưởng lão đã vứt bỏ gã ta.

Quả nhiên, ngay sau đó Hoàng Hạc liền mở miệng nói: "Phương công tử, không biết Hoàng Phi làm sao lại chọc đến Phương công tử? Nếu Phương công tử thấy bất mãn, nhà họ Hoàng tôi sẵn sàng làm rõ cho Phương công tử."

Giới tu luyện, so với thế tục tàn khốc hơn nhiều, là nơi cá lớn nuốt cá bé. Nếu đối mặt với kẻ yếu hơn nhà họ Hoàng, Hoàng Hạc sẽ trực tiếp động thủ. Nhưng đối mặt là kẻ mạnh hơn nhà họ Hoàng, Hoàng Hạc dứt khoát quyết định vứt bỏ Hoàng Phi bảo toàn nhà họ Hoàng, cho dù Hoàng Phi là người con được tộc

trưởng yêu thương.

Trong giới tu luyện, chuyện không thể làm nhất chính là cậy mạnh, đắc tội với cường giả mạnh hơn mình, bằng không rất có thể mang đến cho gia tộc ngập chìm trong tai ương, người như Hoàng Hạc tất nhiên nên biết lấy hay bỏ.

Thấy Phương Minh trầm mặc không nói gì, Tịch Mạc Dương đứng bên cạnh cũng lên tiếng nói giúp: "Phương công tử, nhà họ Hoàng cũng không biết cậu có quan hệ với người của Thanh Y Môn, nếu không tuyệt đối sẽ không dám có ý kiến với Thanh Y Môn, hơn nữa tôi tin trải qua chuyện lần này, nhà họ Hoàng cũng biết nên làm thế nào."

"Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, Thanh Bang xem Thanh Y Môn làm tôn (2), nếu có bang phái nào không phục, nhà họ Hoàng tôi sẽ giải quyết."

(2) Tôn: Địa vị, vai vế cao.

Hoàng Hạc vội vàng phụ họa theo, sớm biết đứng sau lưng Thanh Y Môn làm một đại thần như vậy, có cho nhà họ Hoàng lão ta mấy lá gan cũng không dám có ý kiến với Thanh Y Môn… Không đúng, đừng nói là Thanh Y Môn, ngay cả các bang phái họ cũng không dám có nhúng tay vào.

Nghe Hoàng Hạc nói vậy, lão đại các bang phái đang ngồi ở đó cũng không có thái độ bất mãn gì, chỉ nhìn Tào Tĩnh Như với ánh mắt hâm mộ. Thanh Y Môn, lần này là cá chép nhảy long môn (3) rồi, bám lấy nhánh cây cao như vậy, về sau cả Thanh Bang đều lấy Thanh Y Môn làm tôn.

(3) Cá chép nhảy long môn: theo truyền thuyết sông Hoàng Hà, cá chép nhảy qua long môn sẽ trở thành rồng.

"Chúc mừng Phương công tử, chúc mừng Tào môn chủ!"

Chương 404: Mưu đồ khác (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Hứa Hận Thương của Bào Ca Hội và hai đại lão của Hồng Môn cũng mở miệng chúc mừng. Lão đại các bang phái khác thấy thế cũng vội vàng lên tiếng chúc mừng. Lúc này họ không muốn vì hành động chậm chạp của mình mà bị Thanh Y Môn nhìn trúng.

"Ta Thanh Hoa Hội từ nay về sau sẽ nghe theo sự điều khiển của Thanh Y Môn, lấy Thanh Y Môn làm tôn."

Trong mắt Chương Phong của Thanh Hoa Hội tràn ngập bất mãn, nhưng giây tiếp theo hắn vẫn phải lên tiếng, bởi hắn biết đại cục đã định. Một nhà họ Hoàng còn có thể thoải mái tiêu diệt Thanh Hoa Hội bọn họ, mà Thanh Y Môn có chống lưng vững chắc khiến nhà họ Hoàng còn phải chịu thua, Thanh Hoa Hội bọn họ lấy cái gì chống lại người ta chứ?

"Phong Vân Hội cũng vậy."

"Thập Tam K cũng sẽ xem Thanh Y Môn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Lão đại các Thanh Bang đều tỏ thái độ. Trên mặt Tào Tĩnh Như cũng khó nén sự kích động, có thể xác nhập Thanh Long Bang như lúc trước đã đủ khiến bà kích động, thật không ngờ lễ mừng xác nhập lần này lại làm Thanh Y Môn trở thành môn phái đứng đầu

của Thanh bang.

Cho dù là thời điểm Thanh Y Môn cường thịnh nhất cũng không đạt tới độ cao này.

Nghĩ đến đây, Tào Tĩnh Như nhìn về phía Phương Minh càng cảm thấy hài lòng. Bà biết tất cả mọi chuyện đều là nhờ Phương Minh. Nếu không có Phương Minh, Thanh Y Môn đừng nói là có thịnh cảnh như ngày hôm nay, đến cả chuyện có thể tồn tại hay không đã là một vấn đề.

"Phương công tử, bên phía Hồng Môn đang nằm trong tay nhà học Tịch tôi. Nếu Phương công tử cần, Hồng Môn cũng có thể liên minh cùng Thanh Y Môn."

Tịch Mạc Dương lên tiếng. Lời nói của ông khiến hai đại lão của Hồng Môn biến sắc, cũng làm lão đại các bang phái khác tỏ ra kỳ lạ, bởi họ nhìn ra, lấy trình độ nịnh bợ của người này đối với vị Phương công tử kia, cái gọi là liên minh chỉ là nói cho dễ nghe, nói trắng ra là muốn chắp tay dâng Hồng Môn cho Thanh Y Môn.

Nghĩ đến đây, lão đại các bang phái đều âm thầm tặc lưỡi. Thanh Y Môn vừa thống nhất Thanh Bang hơn nữa còn có thể truyền lệnh cho Hồng Môn, đó đúng là đại bang phái đầu tiên trong nước. It nhất mấy trăm năm trở lại đây, chưa từng có bang phái nào có thể làm được chuyện thống nhất hai bang Thanh - Hồng.

"Tôi không có hứng thú với bang phái, sự việc cụ thể tôi không tham dự."

Phương Minh rốt cục mở miệng. Nghe Phương Minh nói thế, Tịch Mạc Dương vội vàng phụ họa: "Đó là điều đương nhiên, lấy thân phận Phương công tử sao để mấy chuyện thế lực bang phái vào mắt chứ?"

Khi nói những lời này, ánh mắt Tịch Mạc Dương và Hoàng Hạc cùng lúc dừng trên người Hàn Kiều Kiều. Hai người trong nháy mắt đã hiểu ra, Phương công tử xuất hiện ở đây, chỉ sợ cũng là vì cô gái xinh đẹp này.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi Phương công tử còn là một người trẻ tuổi xông xáo, hơn nữa vẻ đẹp cô gái kia ở trong giới tu luyện giới cũng được xem là mỹ nữ hàng đầu. Chỉ có thể nói, môn chủ Thanh Y Môn đã nuôi dạy được một cô gái tốt, mẫu bằng nữ quý.

Sự tình đến vậy cũng xem như đã kết thúc, Phương Minh cũng không ở lại đây nữa mà trở về hậu viện. Tất cả mọi người nhìn Phương Minh ra về, trong mắt lão đại các bang phái đều mang theo sự kính sợ.

Không ít lão đại thầm ghi nhớ dung mạo của Phương Minh, chuẩn bị trở về sẽ tìm họa sĩ vẽ lại dáng vẻ của Phương Minh, sau đó đưa cho các tiểu đệ của thủ hạ một tấm hình, đề phòng sau này có một ngày tiểu đệ của thủ hạ lỡ trêu chọc vị đại nhân vật này, mang đến tai ương diệt môn cho cả bang phái.

Hoàng Hạc và Tịch Mạc Dương muốn đi theo về phía hậu viện, nhưng Phương Minh không mời. Họ cũng không dám mặt dày đi vào, chỉ nhìn Phương Minh rời đi, sau đó ánh mắt hai người đồng thời dừng trên người Tào Tĩnh Như, khuôn mặt đầy thâm ý.

Phương công tử nhất thời không thể tạo được mối quan hệ tốt, nhưng mẹ của hồng nhan Phương công tử đang đứng trước mặt họ đây họ vẫn còn cơ hội kết thân. Kết thân theo đường vòng cũng không phải không thể.

Hơn nữa thực lực Thanh Y Môn nói ra cũng không mạnh, muốn thống nhất Thanh Bang, chân chính nắm Thanh Bang trong tay cũng không phải chuyện dễ dàng. Dựa theo điều này, nếu có sự trợ giúp của hai nhà bọn họ, bằng vào thực lực của hai nhà bọn

họ, chuyện này không thành vấn đề.

"Phương Minh, anh có cần thể hiện lợi hại như vậy không?"

Hậu viện, Hàn Kiều Kiều nhìn chăm chăm Phương Minh, cả buổi sau mới đột ngột thốt ra một câu như vậy.

Khụ khụ…

Phương Minh đang suy nghĩ đột nhiên bị những lời này của Hàn Kiều Kiều làm bị sặc, nhất là lúc này Hàn Kiều Kiều đang ở ngay trước mặt cậu, hai tay chống cằm, đôi mắt to chớp chớp quan sát cậu, khiến cậu trong tích tắc có suy nghĩ gian tà.

Lợi hại…

Có vẻ là vậy…

"Tôi nói cho anh biết, anh thể hiện càng lợi hại, anh càng không hay rồi. Lấy tính tình của mẹ sẽ càng không bỏ cuộc đâu. Anh cứ xem đi, không chừng tối nay hai chúng ta sẽ được xếp ngủ chung một phòng đó."

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, vốn cô chỉ để Phương Minh giả làm bạn trai mình, nhưng hiện tại không hiểu sao càng diễn càng như thật.

Phương Minh mỉm cười. Cậu hiểu ý Hàn Kiều Kiều nói, chỉ có điều sư môn của mình bị lộ ra cho cả giới tu luyện lại tạo cơn chấn động lớn như vậy, đây là điều cậu hoàn toàn không ngờ tới.

Tính uy hiếp càng lớn, đến lúc đó chân tướng bị vạch trần, hậu quả mang đến sẽ càng nghiêm trọng. Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Minh có chút căng thẳng, vậy càng phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình lên mới được.

…

Tương Dương.

Một tòa thành cổ của lịch sử, từng là nơi ẩn cư của Gia Cát Lượng. Ở đây có khu Long Trung, nên mới có đối sách Long Trung (1) nổi tiếng.

(1) Đối sách Long Trung: tên một chiến lược quân sự do Gia Cát Lượng đề ra thời Tam Quốc.

Ngoài ra còn có rừng Thần Nông Giá ở phía tây Tương Dương. Đây là rừng sâu nguyên thủy đầy những điều huyền bí trong nước, vậy nên tài nguyên rừng vô cùng phong phú. Hơn nữa thắng cảnh cũng rất nhiều.

"Sao vậy, La huynh, hóa ra anh đến Tương Dương rồi sao?"

Nhà ga Tương Dương, Phương Minh nhìn thấy La Cẩm Thành vẻ mặt phức tạp đánh giá xung quanh bèn mở miệng hỏi.

"Không có."

La Cẩm Thành lắc đầu: "Đây là lần đầu tiên tôi đến Tương Dương."

Mắt Phương Minh lóe sáng, cũng không hỏi nữa, nhưng cậu chắc chắn La Cẩm Thành tuyệt đối có mối liên hệ đặc biệt với Tương Dương. Bởi vì từ lúc lên xe đến giờ, vẻ mặt La Cẩm Thành có chút bất thường.

"Là cậu Phương đúng không?"

Khi Phương Minh và La Cẩm Thành bước ra khỏi nhà ga thì có một người đàn ông trung niên bước đến chào đón, theo sau ông ta còn có hai cô gái mặt sườn xám ngoại hình nổi bật.

"Ông là?" - Phương Minh nhìn người đàn ông trung niên, thắc mắc hỏi.

"Tôi là La Dương người nhà họ La, cố ý đợi cậu Phương ở đây. Biết cậu Phương muốn đến nhà họ La tôi tham gia sự kiện lần này, tộc trưởng cảm thấy rất vui mừng."

La Dương nói xong thì hướng ánh mắt về phía hai cô gái mặc sườn xám phía sau. Hai cô gái kia liền lấy khăn tay bước lên lau mồ hôi cho Phương Minh lẫn La Cẩm Thành.

Mùi hương thoang thoảng, hấp dẫn ánh mắt hâm mộ người qua đường. Phương Minh có chút ngượng ngùng, nhưng điều cậu khiến hiếu kỳ hơn là làm sao nhà họ La biết cậu đi chuyến xe này đến đây.

Sau khi Phương Minh hỏi điều này, La Dương ha ha cười: "Chắc là do duyên phận. Cậu Phương, La tiên sinh, mời!"

Phương Minh mỉm cười, không vạch trần lời La Dương. Bởi cậu vừa mới nghe hai cô gái mặc sườn xám nhỏ giọng thì thầm với nhau.

"Đợi năm ngày rồi, cuối cùng cũng gặp được."

Chương 405: Mưu đồ khác (2)

Rõ ràng, La Dương có thể gặp được Phương Minh không phải do duyên phận, mà là vì mỗi ngày ông ta đều đến đây chờ, đã đợi ở đây suốt năm ngày. Về phần La Dương làm sao nhận ra Phương Minh, đây cũng không phải là chuyện gì phức tạp, chắc là người nhà họ La đã cho người điều tra.

Quy chuẩn tiếp đãi Phương Minh của nhà họ La rất cao, một dãy dài xe Lincoln. Vừa bước lên xe, hai cô gái mặc sườn xám liền bừng trà rót nước, sườn xám bó sát người để lộ cặp mông vểnh cao. Hai người không hề để ý phơi bày ra ngay trước mặt Phương Minh và La Cẩm Thành.

Nhìn thấy hai cô gái mặc sườn xám, trong mắt La Dương liền ánh lên tia lửa. Nhưng ông ta nhanh chóng kiềm lại, bởi ông ta biết đây là do gia tộc cho Phương Minh quyền lựa chọn. Chuyện xảy ra mấy hôm trước ở Vô Tích nhà họ La cũng biết, nhà họ Hoàng bởi vì một cô gái mà chọc đến Phương Minh.

Cũng vì nguyên nhân này, người nhà họ La mới sắp xếp hai người đẹp. Hơn nữa hai cô gái này cũng đã sớm được gợi ý, cho dù Phương Minh làm bất cứ hành động gì, các cô cũng không được phản kháng.

Nói cách khác nếu Phương Minh lúc này nổi thú tính, hai cô gái mặc sườn xám này cũng chỉ có thể phối hợp. Tất nhiên, số tiền người nhà họ La bỏ ra cũng không hề bình thường, đủ để hai cô gái này cả đời không lo cơm áo.

Thế nhưng, trong mắt Phương Minh không hề có tà niệm, La Cẩm Thành ngồi bên cạnh cũng trầm mặc không nói lời nào,

dường như đang tự suy ngẫm điều gì đó.

Xe rất nhanh đã chạy ra khỏi trung tâm thành phố, hướng tới khu Thần Nông Giá. Nhà họ La mặc dù ở Tương Dương cũng có bất động sản, nhưng tổ trạch vẫn ở bên phía Thần Nông Giá. Lần này địa điểm nhà họ La tổ chức đại hội cũng là ở tổ trạch.

Hai giờ sau, xe chạy vào một trang viên rộng lớn, cuối cùng dừng lại trước một cái sân.

"Đây là nơi sắp xếp cho cậu Phương ở lại. Cậu Phương tàu xe mệt nhọc có thể nghỉ ngơi trước."

"Cám ơn."

Phương Minh gật đầu tỏ ý cảm ơn, bước xuống xe. Hai cô gái mặc sườn xám dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Phương Minh. Tuy ngoại hình Phương Minh cũng không phải quá tuấn tú, nhưng nói cho cùng vẫn là một chàng trai trẻ tuổi, nếu chỉ cần tiếp trai trẻ mà có thể có được một khoản tiền kếch sù, các cô vẫn chấp nhận.

Vậy nên ở trên xe, hai cô thường cọ thân thể mình vào Phương Minh, ý đồ dụ dỗ Phương Minh. Nhưng để các cô thất vọng rồi, Phương Minh như tảng đá, chỉ cho các cô vài ám chỉ tỏ rõ sự thờ ơ.

"Cậu Phương, hay là để các cô ấy mấy ngày này chăm lo sinh hoạt hàng ngày của cậu được không?" - La Dương thử dò hỏi.

"Không cần phiền phức vậy đâu. Tôi cũng không phải ông già bảy, tám mươi tuổi, sao phải cần nhiều người chăm sóc như vậy chứ?" - Phương Minh không nhìn ánh mắt u oán của hai cô gái, mỉm cười từ chối.

"Nếu vậy, chúng tôi không quấy rầy cậu Phương và La tiên sinh nghỉ ngơi nữa."

La Dương không cưỡng cầu. Ông ta cho rằng có lẽ là vì hai người Phương Minh không quen với nhà họ La nên mới không nhận. Nhưng nói chung mục đích của ông ta cũng đã đạt được, đó là cho Phương Minh thấy thành ý và thiện chí của nhà họ La.

Sau khi La Dương lên xe ra về, La Cẩm Thành im lặng suốt cả chặng đường bỗng lên tiếng: "Xem ra nhà họ La lần này đúng là đang ngắm cậu đấy, vừa tặng người đẹp vừa tiếp đón long trọng như vậy, tôi nghĩ Đại La Kim Quả kia rất có thể sẽ rơi vào tay cậu. Sao vậy, hai cô gái như vậy mà cậu không động tâm, chỉ cần cậu gật đầu, mặc cho cậu yêu cầu gì cũng làm."

"Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (2). Hơn nữa, tôi cũng không có tâm tư với mấy chuyện đó."

(2) Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn: Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Phương Minh lắc đầu cười, đi vào trong sân. La Cẩm Thành cũng đi theo vào.

Sân không nhỏ, bên trong ngoài phòng chính cũng có mấy gian phòng khác nữa, cũng đủ cho bảy, tám người ở. Sân trồng đủ các loài hoa cỏ, được quét tước không nhiễm một hạt bụi.

"Ông chủ Phương. tôi hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước đây."

"Được rồi."

Nhìn bóng dáng La Cẩm Thành đi vào phòng, Phương Minh lộ vẻ suy tư. Trực giác nói cho cậu biết, La Cẩm Thành khẳng định có bí mật giấu cậu, nhưng La Cẩm Thành không nói cậu cũng sẽ không cố đào bới.

"Phương công tử có ở đây không?"

Ngay khi Phương Minh cũng chuẩn bị về phòng của mình,

ngoài cửa viện đột nhiên có tiếng gọi. Nghe thấy giọng nói, Phương Minh liền nở nụ cười, nhìn về phía cửa: "Niệm tiên tử, mời vào."

Niệm Dao Băng mặc một bộ váy trắng xuất hiện trước cửa viện: "Mới từ bên nhà họ La biết cậu Phương đến, nến cố ý đến thăm."

"Nếu biết Niệm tiên tử cũng đến rồi, tôi chắc chắn sẽ qua chào hỏi Niệm tiên tử." - Phương Minh cười đáp.

"Xạo quá đi."

Niệm Dao Băng dùng ánh mắt oán trách liếc Phương Minh: "Nếu tôi không đến, chỉ sợ đại hội kết thúc cậu cũng chưa tìm tôi nữa."

"Khụ khụ..."

Phương Minh không biết nên tiếp thế nào, bởi vì đúng là Niệm Dao Băng đã nói trúng. Nếu Niệm Dao Băng không đến, cậu cũng sẽ không tự đến chỗ Niệm Dao Băng chào hỏi, cùng lắm thì lúc gặp nhau ở đại hội chào nhau một câu thôi.

"Nhìn như đa tình lại vô tình."

Niệm Dao Băng thở dài: "Phương công tử, phần quan trọng nhất của đại hội lần này tôi tin chắc huynh cũng đã biết rõ."

"Lão tổ nhà họ La giảng đạo ba ngày và La Thiên kim đan kia."

"Đúng vậy, đại bộ phận đạo hữu đều nhắm đến hai điều này. Con đường tu luyện quá gập ghềnh, sai một bước có thể sai ngàn bước. Một cường giả cấp Địa tầng chín giảng đạo, cho dù là những điều cơ bản nhất, đối với những người tu luyện đơn lẻ đã rất có lợi rồi. Về phần La Thiên kim đan kia lại càng không cần phải nói, là một trong mười đại thuốc tiên của giới tu luyện, cũng không

phải là hữu danh vô thực.

La Thiên kim đan, nằm trong mười thứ hạng đầu trong bảng xếp hạng đan dược của giới tu luyện. Tuy chỉ nằm ở vị trí cuối cùng, nhưng đan dược trong giới tu luyện có trên mười ngàn loại, có thể nằm trong mười thứ hạng đứng đầu cũng đã chứng minh mức độ quý giá của kim đan này, huống hồ chi những cái tên đứng trước đều đã thất truyền.

Phương Minh nhìn Niệm Dao Băng. Nếu Niệm Dao Băng đến đây để nói chuyện này, vậy thì có hơi thừa rồi. Vì đây là bí mất mà ai cũng biết.

"Phương công tử, chuyện lão tổ nhà họ La giảng đạo không nói, nhưng cách để lấy được La Thiên kim đan chắc cậu vẫn chưa biết đâu nhỉ?"

"Tôi xin lắng tai nghe đây."

Niệm Dao Băng mỉm cười, không trực tiếp trả lời vấn đề của Phương Minh: "Sao nào, cứ để tôi đứng ở cửa như vậy mà nói sao? Trời nóng thế này, ngay cả một ly nước cũng không có."

"Là tôi sai, mời Niệm tiên tử."

Phương Minh mời Niệm Dao Băng vào đại sảnh. Sau khi rót trà, Niệm Dao Băng khẽ nhấp một ngụm, đặt chén trà xuống rồi bắt đầu nói: "Được rồi, không đùa với huynh nữa, nói chính sự thôi."

Vẻ mặt Niệm Dao Băng trở nên nghiêm túc: "Mới ngày hôm qua, nhà họ La đã công bố cách thức để có được La Thiên kim đan. Trước tiên là bước vào tổ địa nhà họ La, sau đó có thể xuất ra một món tương tự là có thể có được La Thiên kim đan của nhà họ La. Nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể tiến vào tổ địa nhà họ La, chỉ có người tu luyện cấp Địa mới có đủ khả năng đi vào."

Nghe Niệm Dao Băng nói vậy, trong mắt Phương Minh ánh lên tia kinh ngạc.

"Có biết người bên ngoài nhìn nhà họ La như thế nào không? Sau khi nhà họ La công bố cách thức để lấy kim đan, rất nhiều người đều cho rằng vì huynh nên nhà họ La cố ý áp dụng cách thức này. Tuy huynh vẫn chưa đạt tới cảnh giới cấp Nhân tầng chín, nhưng năng lực chiến đấu mà anh đã thể hiện lúc trước cũng đã đạt tới trình độ cao nhất của cấp Nhân rồi."

Niệm Dao Băng nhìn về phía Phương Minh, nói từng câu từng chữ: "Nhưng theo tin tức tôi láy được, nhà họ La làm như vậy cũng không phải hoàn toàn vì huynh, mà còn có mưu đồ khác."

Chương 406: Tình tiết máu chó (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhà họ La, một gia tộc có mấy trăm năm lịch sử trong giới tu luyện, nhưng lúc ban đầu nhà họ La chẳng qua chỉ là gia tộc bình thường, tương truyền có một lần tổ tiên nhà họ La tiến nhập Thần Nông giá săn thú, ngoài ý muốn chiếm được công pháp truyền thừa do một cường giả lưu lại, cuối cùng mới bước lên con đường tu luyện.

Mà vị tổ tiên kia của nhà họ La cũng rất lợi hại, dựa theo công pháp mà tu luyện đến cấp độ Thiên Cấp, phải biết rằng bình thường trong giới tu luyện chỉ cần có một cường giả Địa cấp có thể xưng là gia tộc tu luyện, mà nhà họ La có một cường giả Thiên Cấp, do đó đã được tính là gia tộc mạnh mẽ trong số gia tộc tu luyện.

Mấy trăm năm qua, tuy rằng sau vị tổ tiên kia thì nhà họ La không còn xuất hiện cường giả Thiên Cấp nữa, nhưng nhờ có La Thiên Kim Đan mà thanh danh truyền xa trong giới tu luyện.

Toàn bộ người trong giới tu luyện đều biết, nếu muốn luyện chế La Thiên Kim Đan thì cần phải có La Thiên Quả, mà nhà họ La chính là có được một gốc La Thiên Quả như thế, nhưng về vị trí

của La Thiên Quả, ngoại trừ người nhà họ La thì người ngoài không thể nào biết được.

Coi như là người nhà họ La, ngoại trừ cao tầng trong gia tộc thì những con em gia tộc bình thường cũng không biết vị trí của cây La Thiên Quả, chẳng qua dựa theo phỏng đoán của người trong giới tu luyện, cây La Thiên Quả của nhà họ La hẳn là ở tổ địa của nhà họ La.

Mà tổ địa của nhà họ La, có tin đồn chính là ở sâu trong Thần Nông giá, không có người nhà họ La dẫn đường thì người ngoài căn bản không thể tìm được.

"Dựa theo suy đoán của tôi, rất có thể tổ địa của nhà họ La gặp phải vấn đề gì đó, mà vấn đề này người nhà họ La không có cách nào giải quyết, cho nên cần phải mượn lực lượng từ bên ngoài, bằng không cho dù người nhà họ La muốn mượn cơ hội này để tặng cậu một viên La Thiên Kim Đan làm nhân tình, cũng không cần phải tốn công tốn sức lại còn có nguy cơ công khai vị trí của tổ địa."

Phương Minh nghe thấy lời nói của Niệm Dao Băng, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, Niệm Dao Băng nói không sai, nhà họ La hiện nay có một vị cường giả Địa Cấp tầng chín tọa trấn, cho dù có bại lộ vị trí của tổ địa cũng không sợ thế lực khác cướp đoạt, thế nhưng đợi sau khi lão tổ này đi rồi thì sao? Đến lúc đó nếu như nhà họ La không có cường giả cùng cấp độ xuất hiện, tất nhiên sẽ có thế lực đánh chủ ý lên nhà họ La, hoặc là trực tiếp là xông vào tổ địa.

Cho nên bất kể từ góc độ nào đến nói, nhà họ La cũng không nên bại lộ vị trí của tổ địa với bên ngoài, trừ phi là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó.

"Vậy ý của Niệm tiên tử là nói tôi tốt nhất không nên đi vào tổ địa của nhà họ La?" Phương Minh cười cười hỏi.

"Cậu người này thật là đa nghi, còn muốn lôi kéo thăm dò tôi nữa." Niệm Dao Băng trắng mắt liếc Phương Minh một cái: “Đương nhiên phải đi, cho dù nhà họ La có mạnh mẽ hơn nữa cũng không dám hãm hại đệ tử kiệt xuất của các thế lực môn phái lớn, huống chi sau lưng của cậu còn có một vị Chí Tôn, tôi đoán chừng nhà họ La hẳn là cần các cậu trợ giúp hoàn thành một chuyện nào đó, mà thù lao chính là La Thiên Kim Đan."

Vẻ mặt Phương Minh có chút hậm hực, đúng là cậu có ý thăm dò suy nghĩ của Niệm Dao Băng, sau khi bị Niệm Dao Băng xem thấu, ngoại trừ vẻ lúng túng thì phần nhiều là tán thưởng Niệm Dao Băng, người phụ nữ này đúng là chu đáo tỉ mỉ, trách không được có thể mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

"Được rồi, tin tức tôi đã nói cho cậu biết, làm như thế nào liền là chuyện của cậu, chẳng qua trước khi đi tôi còn có một chuyện muốn nhắc cậu, trong số những đệ tử tới đây lần này, có không ít đệ tử được các thế lực môn phái lớn tỉ mỉ bồi dưỡng, mặt khác... Nhị công tử kia chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ."

Lúc nói một câu cuối cùng, Niệm Dao Băng ý vị thâm trường nhìn Phương Minh một cái, sau đó chậm rãi đứng lên, cự tuyệt Phương Minh đưa tiễn mà rời khỏi sân.

Nhìn bóng lưng Niệm Dao Băng rời đi, con mắt Phương Minh hơi nheo lại, cậu tin tưởng Niệm Dao Băng không chỉ đến báo tin cho cậu, có lẽ sau khi rời khỏi sân này liền đi đến nhà tiếp theo, nói tin tức này cho người kế tiếp.

Đây là một người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, một người phụ nữ quảng kết lương duyên, nhưng Phương Minh không thể không thừa nhận, đối với người phụ nữ như Niệm Dao Băng, nếu có một ngày Niệm Dao Băng có thỉnh cầu gì, chỉ cần nằm trong giới hạn khả năng của bản thân cậu chắc sẽ ra tay giúp đỡ.

Bởi vì tin tức đối phương cung cấp quả thật có thể tính là một

nhân tình.

"Ông chủ Phương, tôi đi ra ngoài một chút."

Ngay lúc Phương Minh ngồi trên ghế trong sảnh lớn tự hỏi chuyện nhà họ La, La Cẩm Thành từ sương phòng đi ra, hướng phía Phương Minh chào hỏi một tiếng sau đó rời khỏi sân.

La Cẩm Thành rời đi rồi, Phương Minh nghĩ một lát cũng không thể đoán ra được điều gì, cuối cùng đành bỏ qua, về gian phòng của mình bắt đầu đả tọa tu luyện.

Cũng không biết qua bao lâu, khi trong viện truyền đến tiếng bước chân, Phương Minh mở mắt đi ra khỏi phòng, vừa lúc thấy La Cẩm Thành từ ngoài cửa trở về.

"La huynh đã trở về."

Phương Minh cười cười chào hỏi, nhưng mà La Cẩm Thành lại cúi đầu, "ừm" nhẹ một tiếng sau đó liền trực tiếp đi về sương phòng của mình.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phương Minh nhíu mày nhìn La Cẩm Thành đóng cửa phòng, trầm ngâm một lát cuối cùng vẫn đi tới, không có gõ cửa mà trực tiếp là đẩy cửa vào.

"La..."

Còn chưa nói hết lời đã đột nhiên im bặt, Phương Minh kinh ngạc nhìn La Cẩm Thành, thời khắc này La Cẩm Thành vừa cởi áo ngoài, trên lưng một khối xanh một khối tím, mấu chốt nhất là còn có từng vệt máu rõ ràng, lúc này anh ta quay đầu lộ ra gương mặt bầm tím khắp nơi.

"Ông chủ Phương, mới vừa rồi không cẩn thận té lộn mèo một

cái."

La Cẩm Thành đối mắt giằng co cùng Phương Minh vài giây đồng hồ, sau đó mới đột nhiên giải thích nói.

"La huynh, có phải té ngã hay không tôi còn không nhìn ra được sao?"

Phương Minh lắc đầu, trực tiếp đi vào sương phòng: “Kỳ thực tôi đã sớm phát hiện La huynh có tâm sự, hơn nữa là từ khi tôi nhắc tới nhà họ La muốn tổ chức thịnh hội mới xuất hiện, mãi đến khi tới Tương Dương, ánh mắt của anh đã bán rẻ anh, La huynh, sợ rằng anh và nhà họ La này có chút quan hệ đi."

La Cẩm Thành nhấp miệng, rơi vào trầm mặc.

"Thật ra đây là bí mật của La huynh anh, tôi không nên hỏi, cho nên dù trong lòng tôi có suy đoán nhưng cũng không mở miệng hỏi đến, thế nhưng La huynh hẳn là vừa phát sinh xung đột cùng người nhà họ La đi."

Xung đột là cách nói uyển chuyển của Phương Minh, tình trạng trước mắt của La Cẩm Thành hẳn là bị người ta đánh.

La Cẩm Thành hiểu ý của Phương Minh, La Cẩm Thành anh là do tôi đưa tới, bây giờ anh ở đây bị người ta đánh thì không chỉ là chuyện của mình anh nữa, nó còn có quan hệ đến thể diện của Phương Minh tôi, cho nên tôi nhất định phải biết những gì đã xảy ra.

"Ông chủ Phương không đoán nhầm, tôi và nhà họ La đúng là có ân oán."

La Cẩm Thành dùng hai chữ "ân oán", Phương Minh cũng không tiếp lời mà chờ đợi La Cẩm Thành nói tiếp.

"Lúc đầu tôi nói với ông chủ Phương rồi, tôi là cô nhi, từ nhỏ

được sư phụ mình nhận nuôi lớn lên ở đạo quan trên núi, điểm này cũng khá giống với ông chủ Phương, nhưng trên thực tế tôi cũng không phải cô nhi, cha tôi là người nhà họ La."

Nghe được lời nói của La Cẩm Thành, Phương Minh không cảm thấy kinh ngạc chút nào, điểm này cũng nằm trong suy đoán của cậu, sau khi La Cẩm Thành nghe thấy nhà họ La thì tâm trạng thay đổi hẳn, mà vừa vặn La Cẩm Thành cũng họ La, nếu nói La Cẩm Thành không có quan hệ gì với nhà họ La cậu mới cảm thấy kinh ngạc.

Chương 407: Tình tiết máu chó (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Hơn ba mươi năm trước, cha tôi là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của nhà họ La, cũng được cao tầng nhà họ La kỳ vọng trở thành tộc trưởng đời kế tiếp, thẳng đến..."

Nghe thấy lời giải thích của La Cẩm Thành, Phương Minh lại được thấy những tình tiết máu chó thường xuất hiện trong phim truyền hình, nhưng chính bởi vì máu chó, ngược lại trở nên chân thực, lại rất hay xuất hiện trong hiện thực.

Cha của La Cẩm Thành là người được cao tầng chọn là tộc trưởng đời kế tiếp của nhà họ La, vốn nên có tiền đồ vô lượng, nhưng mà trong thời gian khi cha của La Cẩm Thành ra bên ngoài lịch lãm rèn luyện, gặp được mẹ của La Cẩm Thành, cũng đối với mẹ của La Cẩm Thành vừa gặp đã thương.

Chẳng qua khi đó cha của La Cẩm Thành đã là người có hôn ước, là con gái tộc trưởng của một gia tộc có thực lực tương đương với nhà họ La, môn đăng hộ đối, vốn nên là lương duyên do ông trời tác hợp.

Cho nên khi cha của La Cẩm Thành đưa mẹ của La Cẩm Thành về đến gia tộc, tự nhiên là bị tất cả cao tầng của gia tộc phản đối, sau khi cao tầng nhà họ La khuyên bảo không thành thì cực kỳ tức

giận, trực tiếp giam lỏng cha của La Cẩm Thành, đồng thời cũng đuổi mẹ của La Cẩm Thành đi.

Ở trong suy nghĩ của những cao tầng này, cha của La Cẩm Thành chỉ là nhất thời bị mê hoặc tâm trí, chờ qua một thời gian ngắn hẳn sẽ tỉnh ngộ, nơi nào nghĩ đến cha của La Cẩm Thành yêu mẹ của La Cẩm Thành cực kỳ sâu đậm, lấy chuyện tự phế tu vi đến uy hiếp cao tầng nhà họ La.

Cha của La Cẩm Thành thiên tư hơn người, nhà họ La đương nhiên không muốn tổn thất một thiên tài như vậy, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp điều hòa, cha của La Cẩm Thành có thể sống cùng mẹ của La Cẩm Thành, thế nhưng bà ấy lại không có danh phận gì, hơn nữa nhất định phải cưới đại tiểu thư của nhà khác làm vợ.

Đối với thế gia tu luyện đến nói, đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường, bởi vì một số lão ngoan đồng sống gần trăm năm, thời điểm đó vốn không có chế độ một vợ một chồng.

Mặc dù cha của La Cẩm Thành không tình nguyện, nhưng cũng biết đây là biện pháp duy nhất, liền nhận lời đáp ứng, một lần nữa đưa mẹ của La Cẩm Thành trở về.

Sau đó, cha của La Cẩm Thành theo lời cưới đại tiểu thư của một nhà khác, nhưng vị đại tiểu thư kia dù sao cũng là thiên kim thế gia, làm sao có thể cam tâm chung chồng với một người khác, vì vậy trong bóng tối liền nhằm vào mẹ của La Cẩm Thành, đủ loại thủ đoạn liên tu bất tận, đến sau này mẹ của La Cẩm Thành mang thai, vị đại tiểu thư kia càng tính kế nhắm vào con của mẹ La Cẩm Thành.

Liên tiếp sanh non hai lần, mẹ của La Cẩm Thành cũng có phát hiện, cuối cùng còn tìm được chứng cứ của đối phương, nhưng mà lúc đó đại tiểu thư kia đã sinh cho cha của La Cẩm Thành hai đứa nhỏ, hơn nữa địa vị ở nhà họ La cũng vượt xa mẹ của La Cẩm

Thành.

Cha của La Cẩm Thành mặc dù biết chân tướng, nhưng lúc này một bên người phụ nữ mà mình yêu, một bên là mẹ của hai con mình, không biết rõ phải làm gì cho đúng, cuối cùng liền dịu dàng khuyên bảo mẹ của La Cẩm Thành nhường nhịn quên đi, đồng thời bảo đảm tuyệt đối sẽ không để bà ấy phải chịu một chút thương tổn nào nữa.

Nhưng sau khi mẹ của La Cẩm Thành nhận được đáp án này, cả trái tim triệt để bị tổn thương sâu sắc, nhất là sau khi biết bản thân mình lại có con, cuối cùng lựa chọn một thân một mình rời khỏi.

Rời khỏi nhà họ La, mà mẹ của La Cẩm Thành lại đang mang thai, mỗi ngày trôi qua cực kỳ đau khổ, thiếu chút nữa đã chết đi, vừa vặn được sư phụ của La Cẩm Thành cứu trở về.

Thế nhưng trải qua một phen bôn ba, thân thể của mẹ La Cẩm Thành đã không ổn nữa, đối mặt với sự lựa chọn nên bảo vệ chính mình hay là bảo vệ con trai của mình, mẹ của La Cẩm Thành thỉnh cầu sư phụ La Cẩm Thành bảo vệ đứa bé.

Cho nên sau khi sinh La Cẩm Thành, mẹ của anh ta liền qua đời, mà về thân thế của anh ta, mẹ của anh ta đã dặn dò sư phó đừng nói cho anh ta biết, để anh ta cho là mình là một đứa cô nhi.

Sư phụ của La Cẩm Thành cũng đúng là hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không hề nói với La Cẩm Thành về chuyện thân thế, thẳng đến khi sư phó của hắn qua đời, trong lúc La Cẩm Thành chỉnh lý di vật của sư phó mình mới thấy bút ký sư phó anh ta lưu lại, sau đó mới biết lai lịch thân thế của mình.

Chuyện xưa giữa cô bé lọ lem cùng vương tử.

Nhưng mà cô bé lọ lem cùng vương tử chung quy cũng chỉ là

đồng thoại, trong hiện thực có quá nhiều tình huống có thể khiến cho một đôi tình lữ cúi đầu khuất phục, mẹ của La Cẩm Thành là cô bé lọ lem, vương tử cũng thương bà ấy, nhưng cuối cùng vương tử lại cúi đầu khuất phục lựa chọn công chúa.

Mà kết quả sau cùng liền là cô bé lọ lem, mẹ của La Cẩm Thành bị công chúa kia đánh bại, sau đó thất vọng rời đi.

Phương Minh nhìn La Cẩm Thành, một lúc sau trầm giọng hỏi: "Vậy người cha kia của anh đâu?"

"Chết rồi, luyện công bị Tâm Ma nhập vào cơ thể, tẩu hỏa nhập ma mà chết." La Cẩm Thành giọng điệu bình thản, giống như là đang nói tới một người không chút quan hệ với anh ta.

Trên thực tế cũng quả thật là như thế, về người cha này, ở trong lòng La Cẩm Thành chỉ có hận mà không có một chút thân tình, dù sao trước đây chính vì quyết định của cha mà hại mẹ anh ta bỏ nhà ra đi, sau khi sinh anh ta ra liền rời khỏi nhân thế.

Đối với cha mình, đối với cả nhà họ La, trong lòng La Cẩm Thành chỉ có hận mà không có thân tình, hơn nữa cả đời này anh ta cũng sẽ không coi chính mình là người nhà họ La.

"La huynh vừa đi ra ngoài là…?"

"Tôi muốn lấy lại một vật của mẹ tôi, năm đó khi mẹ tôi rời khỏi nhà họ La có lưu lại một số đồ vật ở nhà họ La, chỉ là không nghĩ đến lại gặp hai người bọn hắn, sau đó liền sinh ra xung đột."

Nghe được lời nói của La Cẩm Thành, Phương Minh đã hiểu rõ, La Cẩm Thành đi tìm đồ vật của mẹ anh ta lưu lại, thế nhưng ở đó anh ta lại gặp hai anh em khác mẹ, rất hiển nhiên La Cẩm Thành không phải đối thủ của hai người đó.

Điểm này Phương Minh cũng có thể lý giải, hai người anh em kia của La Cẩm Thành hẳn là đã được hưởng thụ tài nguyên tu

luyện của nhà họ La, từ lúc bắt đầu đã vượt trước La Cẩm Thành nhiều lắm, sư phó của La Cẩm Thành chẳng qua chỉ là chưởng môn của một môn phái nghèo túng, đâu thể so sánh được với nhà họ La.

"Ông chủ Phương, đây là chuyện riêng của tôi."

La Cẩm Thành nghiêm mặt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh hiểu ý của La Cẩm Thành, đó chính là không hy vọng cậu nhúng tay vào ân oán giữa anh ta và nhà họ La.

"Tôi hiểu được."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, trên thực tế cậu cũng rất bất lực, đối với cậu và La Cẩm Thành thì nhà họ La là một quái vật lớn, có lẽ dựa vào tên tuổi của sư phó mình, người nhà họ La có thể cho cậu một công đạo, nhưng kết quả như vậy chỉ sợ không phải thứ mà La Cẩm Thành mong muốn.

Có một sư phó mạnh mẽ làm chỗ dựa vững chắc, có thể khiến người khác nhún nhường ba phần, thậm chí muốn kết giao, nhưng điều kiện tiên quyết là không va chạm vào lợi ích riêng của những người đó, nếu như sư phó của mình đến đây, chắc chắn nhà họ La không nói hai lời liền sẽ giao người đả thương La Cẩm Thành ra, nhưng mình còn chưa có năng lượng lớn như vậy.

Thực lực, giới tu luyện cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Hai người trầm mặc, cuối cùng Phương Minh rời khỏi đó, đi về gian phòng của mình.

...

Chương 408: Đó là chuyện đương nhiên

Ngày hôm sau, khi tia nắng ban mai đầu tiên rơi trên mặt đất, toàn bộ tổ trạch nhà họ La một mảnh náo nhiệt, vô số người đi về phía sân tu luyện của nhà họ La. Sân tu luyện của nhà họ La chiếm diện tích lớn xấp xỉ với một sân đánh Golf, mà giờ khắc này ở sân tu luyện đã hội tụ rất nhiều người.

Trước đài cao phía trên cùng của sân tu luyện, có bày 303 cái bồ đoàn, mà những người đi tới sân tu luyện này không ai ngồi trên bồ đoàn mà chỉ đứng phía sau những bồ đoàn kia, bởi vì bọn họ biết, lấy thân phận của bọn họ còn chưa có tư cách ngồi ở trên bồ đoàn này.

Ông tổ nhà họ La giảng đạo ba ngày, đây là ngày đầu tiên, mà địa điểm giảng đạo chính là sân tu luyện này.

"Đã đến, người của nhà họ Trương đã đến."

"Nhà họ Vương cũng tới."

Khiến đám người này xôn xao chính là năm sáu bóng người xuất hiện ở trên sân tu luyện, đây đều là người của những gia tộc nổi danh trong giới tu luyện.

Dưới sự dẫn dắt của con cháu nhà họ La, người của nhà họ Vương cùng nhà họ Trương ngồi xuống hàng bồ đoàn cuối cùng, 303 cái bồ đoàn này là người nhà họ La căn cứ vào thực lực và thân phận của khách mời rồi phân ra đấy.

Đương nhiên, cho dù là người ngồi trên bồ đoàn cũng đều có

sự phân chia mạnh yếu, bối cảnh càng mạnh, thực lực bản thân càng mạnh thì vị trí ngồi càng ở phía trên.

Theo người nhà họ Vương cùng nhà họ Trương đến, những người khác cũng nhao nhao đến đây, những người này không ngoại lệ đều có con cháu nhà họ La đi cùng, điều này cũng có nghĩa, những người tài giỏi này là khách chân chính được nhà họ La mời, về phần những người đứng trên quảng trường kia đều là tự mình tìm tới.

Nói trắng ra, những người này có người đến vì nghe ông tổ nhà họ La giảng đạo, có thì thì đến vì góp vui, mở mang tầm mắt, nhưng không phải ai cũng có thể vào tổ trạch nhà họ La, những người này đều đã đưa lễ vật chúc mừng không rẻ mới đổi lấy cơ hội đến sân tu luyện này.

"Phương công tử, anh La, mời đi theo tôi."

Dưới sự dẫn dắt của La Dương, Phương Minh cùng La Cẩm Thành cũng xuất hiện trên sân tu luyện, sự xuất hiện của hai người khiến không ít người chú ý, chỉ là đám người ở đây nhìn Phương Minh cùng La Cẩm Thành lạ mắt, không cách nào đoán ra thân phận của hai người.

La Dương một đường dẫn Phương Minh cùng La Cẩm Thành hướng phía bồ đoàn đi đến, hơn nữa cũng không hề dừng lại ở những bồ đoàn phía sau, mà là trực tiếp đi qua những bồ đoàn này, cuối cùng dừng lại ở hàng thứ năm.

"Anh La, mời ngồi vào."

Ánh mắt của La Dương nhìn về phía La Cẩm Thành, La Cẩm Thành ngồi xuống một bồ đoàn ở hàng thứ năm.

"Hàng thứ năm nha, vậy khẳng định là con em thế gia đến từ gia tộc lớn hoặc là môn phái lớn, chỉ là nhìn nhìn không quen mặt,

không biết là con em của nhà nào."

Những người tu luyện vây xem tò mò suy đoán thân phận của Phương Minh cùng La Cẩm Thành, mà trong số những con em đang giữ gìn trật tự của nhà họ La, có hai người âm tàn nhìn chằm chằm vào La Cẩm Thành.

"Tên hỗn đản này sao lại có tư cách ngồi ở chỗ đó?"

"Chết tiệt, năm đó cũng là bởi vì anh ta và người mẹ kỹ nữ của anh ta, mới khiến cho cha sinh ra Tâm Ma, dẫn tới lúc tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, hỗn đản này nên đi chết đi."

Hai người này chính là anh em khác mẹ của La Cẩm Thành, ngày hôm qua khi La Cẩm Thành đi đến viện năm đó mẹ anh ta ở, đúng lúc gặp hai người này, song phương đầu tiên là tranh cãi sau đó lập tức đánh nhau.

Tuy rằng La Cẩm Thành thụ thương nặng hơn, thế nhưng trên mặt hai người này cũng có một số vết thương, trong đó có một người trên trán sưng lên một mảng lớn.

"Anh ta có tư cách gì ngồi ở chỗ kia, tôi nhất định phải tố cáo với trưởng lão."

Trong khi hai người này còn đưa đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm La Cẩm Thành, La Dương lần thứ hai hướng phía Phương Minh nói: "Phương tiên sinh, mời tiếp tục cùng tôi đi tới."

La Dương tiếp tục đi về phía trước, Phương Minh mỉm cười, nhà họ La quả nhiên là rất có chừng mực, La Cẩm Thành là do mình đưa tới cho nên mới bố trí bồ đoàn cho La Cẩm Thành, hơn nữa còn là khá cao đấy, thế nhưng cũng không phải hàng đầu tiên.

Thấy La Dương dẫn theo Phương Minh tiếp tục đi về phía trước, những người vây xem kia lại phát ra tiếng bàn tán xôn xao, bọn họ cho rằng Phương Minh cùng La Cẩm Thành hẳn là nên ngồi

ở hàng thứ năm kia, thật không ngờ lại vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hàng thứ năm, hàng thứ tư, hàng thứ ba...

Khi La Dương dẫn theo Phương Minh đi tới hàng thứ nhất, mặc dù chỉ là ngừng lại ở trên một bồ đoàn, thế nhưng vẫn khiến những người tu luyện vây xem khiếp sợ không thôi, mà ngay cả những người đã ngồi vào bồ đoàn rồi cũng đều rối rít liếc xéo nhìn lại.

"Người này có địa vị gì, dĩ nhiên có thể ngồi hàng thứ nhất."

"Dựa theo tin tức tôi thăm dò được từ người nhà họ La, ngồi hàng thứ nhất đều là cường giả Địa cấp, hơn nữa đều là cường giả cấp bậc Địa Cấp hậu kỳ, cho dù là đệ tử trước thập đại gia tộc cùng đệ tử của thập đại môn phái đến đây, cùng lắm cũng chỉ ngồi hàng thứ hai thứ ba thôi."

"Không sai, những đệ tử kia tuy rằng có thân phận tôn quý, nhưng suy cho cùng vẫn chưa đủ thực lực, không thể nào khiến một đám cường giả Địa Cấp hậu kỳ ngồi ở phía sau bọn họ được."

"Người trẻ tuổi kia rốt cuộc có thân phận gì? Xem ra còn chưa đến Địa Cấp, dựa vào cái gì mà được người nhà họ La ưu đãi như vậy?"

Trong lúc những người tu luyện ở đây không ngừng nghị luận, trong đám người có người lên tiếng: "Tôi biết anh ta là ai, trong số những người được mời tham dự, trẻ tuổi như vậy hơn nữa còn có thể được nhà họ La đối đãi như thế, sợ rằng chỉ có vị kia rồi."

Lời này vừa ra hiện trường đột nhiên yên tĩnh hẳn đi, ngay sau đó lại bạo phát ra tiếng nghị luận sôi nổi hơn, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hiếu kỳ cùng hâm mộ nhìn về phía bóng lưng của Phương Minh.

"Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn Phương Minh Phương công tử."

"Không sai, tôi nghe người nhà họ La nói qua, hôm nay đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn cũng sẽ tới, mà cũng chỉ có thân phận đệ tử Chí Tôn mới có thể khiến nhà họ La đối đãi như vậy."

"Đừng nói là đệ tử Chí Tôn, cho dù chỉ là người hầu của Chí Tôn, nhưng nếu như đến đây thì nhà họ La cũng phải chiêu đãi như khách quý, hoàn toàn có tư cách ngồi ở hàng thứ nhất."

Đoán được thân phận của Phương Minh, vẻ khiếp sợ trên mặt những người tu luyện này biến mất, cũng không có một chút bất mãn nào.

Đệ tử của Chí Tôn nên nhận được đãi ngộ như vậy, phải biết rằng Bổ Thiên Chí Tôn là một vị Chí Tôn duy nhất trong gần hai trăm năm nay, có thể nói là người mạnh nhất trong giới tu luyện, mà Phương Minh lại là đồ đệ của ông ấy, còn là đồ đệ duy nhất, có thể hiểu được thân phận của cậu tôn quý tới cỡ nào.

"Chết tiệt, sao anh ta có thể quen biết với Phương công tử!"

"Có Phương công tử làm chỗ dựa cho anh ta, sợ rằng muốn đối phó với anh ta lần nữa cũng không dễ dàng."

Sau khi hai người anh em khác mẹ của La Cẩm Thành biết thân phận của Phương Minh, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, tuy rằng bởi vì cha bọn họ chết đi khiến địa vị của cả nhà bọn họ trong gia tộc giảm nhiều, thế nhưng cũng biết một số cử động của gia tộc, ví dụ như gần đây gia tộc vẫn luôn muốn kết giao với Phương công tử, nếu như lúc này bọn họ chọc Phương công tử, cao tầng trong tộc tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho bọn họ.

"Coi như anh ta gặp may, nhưng anh ta không đủ khả năng kè kè bên cạnh Phương công tử mãi được, rồi chúng ta cũng sẽ có cơ

hội."

Trong khi hai người anh em của La Cẩm Thành không ngừng oán hận lại có thêm người xuất hiện, Niệm Dao Băng một thân váy dài màu trắng cùng mấy cô gái dung mạo khí chất phi phàm đi vào sân tu luyện, những người này đều là mỹ nữ nổi danh trong giới tu luyện, cuối cùng nhao nhao ngồi ở hàng thứ hai.

Trước khi Niệm Dao Băng ngồi xuống còn đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, mà Phương Minh cũng là quay đầu lễ phép cười, kết quả lại đưa tới mấy cô gái bên cạnh Niệm Dao Băng xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại còn phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Ba người phụ nữ gộp lại thành một đoàn kịch, điểm này cho dù là những mỹ nữ trong giới tu luyện này cũng không ngoại lệ.

Mỹ nữ luôn luôn hấp dẫn con mắt, Niệm Dao Băng chúng nữ đến ngược lại giúp Phương Minh thoát khỏi một số ánh mắt soi mói, mà theo sát đó những khách mời khác của nhà họ La cũng đến, chẳng qua những người này đến rồi đều phải tò mò quan sát vài lần, dù sao hiện nay hàng bồ đoàn thứ nhất chỉ có Phương Minh một người, hơn nữa lại còn trẻ như vậy, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương 409: Mục đích của La gia (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Chín giờ!

Đang lúc mọi người lục tục kéo đến tu luyện trường thì một bóng người xuất hiện, mà người này vừa xuất hiện liền làm cho xung quanh lặng ngắt như tờ.

Nhị công tử Mục Võ của Tứ đại công tử xuất hiện.

Tứ đại công tử là cái tên mà không một ai trong giới tu luyện không biết, đó là những người mạnh nhất dưới bốn mươi tuổi. Tứ đại công tử chính là mạnh nhất, về điểm này không có bất kỳ dị nghị nào.

"Nhị công tử!"

"Nhị công tử đến rồi."

Tại chỗ không ít người nhao nhao chào hỏi Mục Võ, còn Mục Võ thỉnh thoảng cũng gật đầu bước nhanh về phía bồ đoàn(1) cuối cùng, tới hàng đầu tiên thì ngừng lại.

(1)miếng đệm quỳ hoặc ngồi khi lễ phật hoặc tu luyện

Lúc này hàng đầu tiên chỉ có một mình Phương Minh, ánh mắt Mục Võ tự nhiên nhìn Phương Minh, mà cảnh này làm cho không ít người đang có mặt cảm thấy quái dị, bởi vì bọn họ đều biết chuyện giữa Phương Minh và Mục Võ.

Một công tử, một chí tôn đệ tử, giữa hai người bùng nổ hoa lửa khiến cho bọn họ tràn đầy chờ mong.

"Mục công tử, chỗ của ngài ở đây."

Đệ tử phụ trách của La gia mời Mục Võ, lúc này khuôn mặt toát mồ hôi hột, hai vị này ngàn vạn không nên ở chỗ này giằng co, hai phe đều là khách quý mà La gia bọn hắn mời tới, tuyệt đối không thể để xảy ra sai lầm.

Mục Võ thu hồi ánh mắt, sau đó đến một miếng bồ đoàn khác cách xa chỗ này ngồi xuống, nhìn Phương Minh, có thể tưởng tượng đây là La gia cố ý an bài đem Phương Minh và Mục Võ tách ra xa một chút.

Mục Võ sau khi ngồi xuống, lại có mấy bóng người xuất hiện, đây là mấy vị lão giả, mà mấy vị lão giả này vừa xuất hiện cũng làm cho hiện trường lặng ngắt như tờ, bởi vì mấy vị lão giả này toàn thân tản mát ra khí tức cường đại làm cho tu luyện giả đang có mặt cảm thấy bị đè nén.

Những lão giả này đều là cường giả địa cấp hơn nữa không giống với Mục Võ họ đều là cường giả địa cấp hậu kì.

Mấy vị cường giả địa cấp hậu kỳ này tản mát ra uy áp khủng bố đến mức nào có thể tưởng tượng được, ngay cả Mục Võ cũng nhíu chân mày lại, bất quá cũng may chính là những lão giả này đã thu hồi uy áp phóng ra.

Những lão giả này cũng biết, bọn họ là được mời tới dự lễ, chứ không phải tới để triển lộ thực lực bản thân.

Hàng bồ đoàn đầu tiên, những lão giả này rốt cục ngồi đầy, mà những lão giả này cũng chú ý tới Phương Minh và Mục Võ, bất quá không giống những người khác chính là, những lão giả này thật ra không có biểu lộ ra vẻ giao hảo, thứ nhất là bởi vì thân phận của bọn họ, thứ hai là lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất để kết giao.

Chín giờ một khắc!

Sau khi tiếng chuông trong nhà thờ tổ của La gia vang chín lần, khuôn mặt mọi người đều lộ ra vẻ chờ mong.

Tiếng chuông vang chín lần, đó là một quy củ trong giới tu luyện, bắt đầu từ cấp bậc địa cấp, mỗi một lần đề thăng cảnh giới đều chúc mừng, mà mỗi một cảnh chuông lại vang lên một lần vang chín lần chính là ý nghĩa địa cấp tầng thứ chín.

Còn như nghi lễ chúc mừng cường giả thiên cấp thì những người ở chỗ này chưa từng thấy, lời nói khó nghe, ngoại trừ cường giả địa cấp, đời này của những tu luyện giả khác đều không có cơ hội nhìn thấy cường giả thiên cấp, mà cho dù là địa cấp cường giả không phải ai cũng có cơ hội được nhìn thấy.

Đây không chỉ là bởi vì thân phận của thiên cấp cường giả tôn quý, quan trọng hơn chính là thiên cấp cường giả quá hiếm hoi, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà thiên cấp cường giả ngày thường căn bản sẽ không xuất hiện, đều đang bế quan tu luyện trùng kích cảnh giới cao hơn.

Tiếng chuông vang chín lần!

Khi tiếng chuông thứ chín vừa dứt, một nguồn uy áp kinh khủng đột nhiên xuất hiện, mọi người trở nên biến sắc, Phương Minh ngồi trên bồ đoàn cũng cảm nhận được đè nén, Vu sư lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, nhưng vẫn không hề có tác dụng, áp lực này như đại dương mênh mông, mà hắn là một con

thuyền bé nhỏ, lúc nào cũng có thể bị sóng lớn chôn vùi.

"Cảm ơn chư vị tới tham gia điển lễ cửu tầng của lão hủ."

Thanh âm hùng hậu vang lên, áp lực kinh khủng biến mất, Phương Minh trước tiên nhìn về phía trước đài cao, ở đó xuất hiện hình bóng của một ông lão, chẳng qua là đưa lưng về phía mọi người.

"Cung nghênh lão tổ! "

Hết thảy đệ tử của La gia lúc này cũng cùng kêu lên chúc mừng, từng ánh mắt mang theo vẻ cung kính và nhiệt huyết.

Đây là lão tổ của La gia bọn họ, bế quan mười lăm năm, rốt cục từ địa cấp tầng tám bước chân vào địa cấp tầng chín.

Lúc này mọi người trên bồ đoàn cũng đều đứng lên, nhìn bóng lưng trên đài cao kia hành lễ.

"Đây là cường giả địa cấp tầng chín sao? "

Phương Minh thấy bóng lưng của lão tổ La gia, ánh mắt càng sáng hơn. Khí thế của lão Tổ La gia hiển nhiên là cường đại hiếm thấy, mặc dù nói sư phụ hắn là chí tôn, nhưng sư phụ chưa từng ở trước mặt hắn triển lộ khí thế.

Vẻn vẹn chỉ là một bóng lưng, tạo cho hắn cái cảm giác như đứng trước một ngọn núi cao, phảng phất như một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Nhân cấp và địa cấp là được ngăn cách bởi một đường ranh giới, mà sau địa cấp, mỗi một cảnh giới tiếp theo đều cần thực lực rất lớn mới đề thăng được, Phương Minh bây giờ đối với chuyện này đã hiểu vô cùng sâu sắc, lúc trước những lão giả kia cùng tản mát ra uy áp cũng chưa bằng một phần mười của lão tổ La gia, phải biết rằng những lão giả này cũng đều là cấp hậu kỳ, thậm chí

có người còn đang ở cảnh giới địa cấp tầng tám.

Lão tổ La gia quay lại, tuy là đầu tóc bạc trắng nhưng tinh thần hưng phấn, mấu chốt nhất là thân thể rất cường tráng, khí huyết thịnh vượng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, căn bản không có người nào đã trăm tuổi mà khí độ lại như mặt trời ban trưa nhưa vậy.

"La huynh chẳng những đột phá đến tầng thứ chín địa cấp, mà lần này còn thay da đổi thịt, có hi vọng sẽ trùng kích thiên cấp."

Một vị cường giả địa cấp tầng tám khuôn mặt có vẻ hâm mộ, cũng là trùng kích địa cấp tầng chín, nhưng mà hắn lại thất bại, tuy là thực lực vẫn còn, nhưng hắn biết rõ với tình trạng của hắn bây giờ đã xuống dốc rồi, không còn có cơ hội trùng kích địa cấp tầng chín, thọ mệnh cũng là lác đác không còn được bao nhiêu rồi.

La Thương đưa mắt nhìn khắp một lượt, không có ai dám nhìn thẳng hắn, mà hàng ngàn người lúc này cũng là lặng ngắt như tờ, cây kim rơi cũng nghe tiếng.

"Con đường tu luyện nào mới là đúng, bọn ta tu luyện là vì mục đích gì? Đấu với trời, đấu với mình, hay là đấu cùng người trong thiên hạ. "

La Thương vừa nói ra, biểu tình mọi người trở nên nghiêm túc, bởi vì bọn họ biết lão tổ La gia bắt đầu giảng đạo rồi, mà rất có thể những vấn đề khó khăn và bức tường ngăn cách họ khi bọn họ tu luyện lúc này sẽ được giải đáp.

"Trong mắt của ta, tu luyện cũng không phải là tranh đấu, tu luyện, là lĩnh ngộ đại đạo của thế giới này, hết thảy đạo giáo đều nói, đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh."

"Đạo, là căn bản của thế giới này, nắm giữ Đạo cũng là nắm

giữ tất cả, một ý niệm, hoa nở hoa tàn."

"Đạo, không chỗ nào không có mặt, có tiền nhân thấy cây khô gặp mùa xuân trăm năm mà lĩnh ngộ Đạo; có người thấy mây cuộn mây tan mà tỉnh ngộ trong một buổi sáng, những thứ này đều là nắm giữ Đạo. "

"Thế gian vạn vật, mọi thứ đều dựa theo quỹ tích của Đạo vận chuyển, dựa vào chúng ta mà nói nắm giữ Đạo, chính là nắm giữ quỹ tích của Đạo, vô luận tu vi cảnh giới như thế nào, một buổi sáng ngộ đạo chính là thiên cấp cường giả."

Câu nói sau cùng của La Thương làm cho không ít người ở đây biểu tình trở nên kích động, chỉ cần ngộ đạo chính là thiên cấp cường giả, đây quả thực là không thể tưởng tượng được.

"Lão phu sau khi đột phá đến cảnh giới địa cấp tầng chín, gần đây mới hiểu ra, cái gọi là thiên cấp chính là nắm giữ quỹ tích của Đạo, không ngộ đạo, thiên phú cao cũng không có cách nào bước vào thiên cấp."

Chương 410: Mục đích của La gia (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Giống như sấm sét, lời nói của La Thương đã lật đổ nhận thức của hết thảy những người tu luyện, tư tưởng lúc trước của bọn hắn là để đạt tới cảnh giới thiên cấp cường giả thì phải từng bước tu luyện, nhưng từ miệng La Thương nói ra tại sao lại biến thành lĩnh ngộ.

Một người bình thường, hằng ngày chỉ nghiên cứu đám mây cũng có thể trở thành thiên cấp cường giả, có phải là nói khoát không?

Nếu như vậy cũng có thể nói, mọi người còn khổ cực tu luyện làm cái gì, mỗi ngày nhìn chằm chằm một thứ thôi là được rồi.

Đây là tiếng nói trong lòng của rất nhiều tu luyện giả đang có mặt, chỉ là không có dám nói ra, mà Phương Minh giờ khắc này lại là có thêm lý giải khác, bởi vì sư phụ hắn trước đây cũng đã nói với hắn mấy câu, chỉ là không có thấu triệt như vậy.

Sư phụ hắn nói cho hắn biết, tu luyện giả, phải giỏi về quan sát thế gian vạn vật, lĩnh ngộ quy luật vận hành của vạn vật, nhưng không thể cưỡng cầu, nếu như lĩnh ngộ không được không bằng buông đi.

Thấy núi là núi, thấy nước là nước, thấy núi không phải núi,

thấy nước không phải nước.

Đây là do đôi mắt và tâm tình quyết định, không đạt được cảnh giới thì khả năng lĩnh ngộ mạnh đến đâu cũng là vô ích.

Phương Minh nhìn về phía La Thương, vị lão tổ La gia này nói không có rõ a, nếu thật là có người dựa theo lời hắn nói mà làm, kết quả sau cùng sẽ chỉ là lãng phí thời gian.

"Đương nhiên, những thứ này đối với tất cả mà nói quá mức hư vô mờ mịt, lão phu chỉ là dùng cái này mở màn..."

La Thương cũng biết, đại bộ phận đều không muốn nghe hắn nói chuyện này, mọi người ở đây đều là Nhân Cấp và địa cấp cường giả, thiên cấp đối với bọn hắn mà nói quá xa vời.

Cái này dường như một Giáo sư đại học chạy đến vùng nông thôn cùng nông dân lý luận về Mac-Lênin, trò chuyện phát triển kinh tế, những thứ này nông dân nhất định là không muốn nghe cũng nghe không hiểu, ngược lại còn không bằng nói cho bọn họ biết làm sao có thể cho hoa mầu tốt hơn, có thể cho thu hoạch càng nhiều.

Đây mới là thực tế nhất, cũng là những thứ mà nông dân muốn biết nhất, mà ở đây cũng giống như vậy, phần lớn mọi người đang có mặt đều muốn nghe những điều tâm đắc trong quá trình tu luyện.

...

La Thương giảng đạo tổng cộng là ba ngày, làm một vị cường giả địa cấp tầng chín, dù cho chỉ tùy tiện nói một ít, đối với các tu luyện giả khác mà nói đều là ích lợi vô cùng, cho nên, ba ngày này tu luyện giả đến tu luyện tràng luôn đông đủ, cho dù là đệ tử của những đại gia tộc kia cũng vậy.

Bởi vì cho dù là một vài gia tộc lớn, cũng không nhất định có

cường giả địa cấp tầng chín, mà cho dù là có, thì cường giả tầng này cũng là định hải thần châm của một gia tộc, con em bình thường làm sao có cơ hội gặp được.

Như La Thương mà nói, con cháu La gia mặc dù đã gặp vị lão tổ này, nhưng cũng không có nhiều người có cơ hội nghe la Thương giáo huấn và chỉ điểm, cho nên cơ hội như vậy đối với bọn hắn mà nói cũng là trân quý vô cùng.

Ba ngày nói nhanh cũng nhanh, rất nhiều người tu luyện cảm thán và tiếc nuối, buổi giảng đạo của La Thương rốt cục cũng kết thúc.

"Được rồi, phần giảng đạo, lão phu đã nói xong, kế tiếp, lão phu muốn tuyên bố một việc, ta tin rằng tất cả mọi người có mặt ở đây chắc cũng đều biết trước tin này.

La Thương đứng trên đài cao, kết thúc giảng đạo, chuyển chủ đề, mà lời của hắn cũng làm cho không khí nơi này trở nên sôi nổi, nhất là những người trẻ tuổi đang ngồi trên bồ đoàn, họ càng chăm chú nhìn lên đài cao.

"Lúc này đây lão phu đột phá tới địa cấp tầng chín, để ăn mừng, La gia lúc này sẽ xuất ra một viên đại la kim quả đan."

Khi La Thương nói xong lời này, có đệ tử của La gia cầm một cái hộp đi tới đài cao, ánh mắt mọi người đều bị cái hộp này hấp dẫn, không ít người còn nhìn đến đỏ mắt.

Đại la kim quả đan, sau khi uống người đang ở cảnh giới địa cấp hậu kì có thể trực tiếp đề thăng lên một cái cảnh giới nhỏ, mà cái cảnh giới nhỏ này rất nhiều tu luyện giả tu luyện cả đời đều không thể vượt qua.

Tuy là đỏ mắt nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, dám có ý đồ gì trước mặt một vị địa cấp cường giả, chẳng khác

nào muốn chết.

"Lão phu không cần giới thiệu nhiều về công hiệu của Đại la kim quả đan nữa." La Thương nhìn chung quanh, đan dược chỉ có một viên, còn như quy tắc sẽ do tộc trưởng của La gia ta tới công bố. "

Đối với La Thương mà nói, một cường giả Địa Cấp tầng chín như hắn không thể công bố quy tắc ở chỗ này, cho nên sau khi nói xong lời này, liền đứng chắp tay ở nơi đó, còn tộc trưởng La gia đương nhiệm thì đi đến đài cao.

Tộc trưởng của La gia đầu tiên là hướng La Thương hành lễ, sau đó xoay người nhìn về phía mọi người, "Chư vị, Đại la kim quả đan cực kỳ trân quý, viên này cũng là viên duy nhất La gia có được, nếu như không phải lúc này đây vì chúc mừng lão tổ đột phá tới địa cấp tầng chín, tuyệt đối không thể lấy ra."

Mọi người biểu tình có chút quái dị, theo như lời của tộc trưởng La gia nói thì toàn bộ La gia chỉ còn lại có một viên Đại la kim quả đan, bọn họ không tin, bất quá lúc này cũng không có ai dám cùng lão tổ La gia tranh cãi, La gia người ta có bao nhiêu cây đều là chuyện của La gia.

"Lão tổ của chúng tôi rất quý trọng nhân tài, mà lần này cũng có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt tới đây, cho nên được lão tổ đồng ý, chúng ta quyết định giờ khắc này Đại la kim quả đan thuộc sở hữu của một trong những người tuổi trẻ tài cao, anh tuấn từ địa cấp trở xuống.

Xôn xao!

Mọi người xôn xao một hồi, nơi này đa số đều là địa cấp cường giả, nghe tộc trưởng La gia tộc nói như vậy từng người đều trở nên kích động, bởi vì theo lời của tộc trưởng La gia bọn họ cũng có cơ hội tranh đoạt quả Đại la kim quả đan này.

"Mọi người im lặng!"

Tộc trưởng của La gia ngăn mọi người lại, sau đó tiếp tục nói: "Còn việc ghi danh rất đơn giản, đó là sau khi vào nhà thờ tổ của La gia, bên trong tự nhiên sẽ có người nói cho mọi người biết quy tắc, theo quy tắc người đứng đầu sẽ có được Đại la kim quả đan.

Không khí của nơi này bị những lời này của tộc trưởng La gia triệt để khuấy động, mà Phương Minh vào lúc này cũng cùng với Niệm Dao Băng ở phía đối diện trao đổi một ánh mắt, bất quá Phương Minh cũng chú ý tới, trừ hắn ra, có không ít thanh niên đang ngồi trên bồ đoàn cũng nhìn về phía Niệm Dao Băng.

Rất hiển nhiên, như hắn đoán, tin tức này Niệm Dao Băng không chỉ báo cho một mình hắn.

"Ngoài ra còn có một điểm, La gia cam đoan với người cuối cùng đạt được Đại la kim quả đan kia, nếu có thế lực khác dám có ý đồ với Đại la kim quả đan thì sẽ trở thành kẻ địch của La gia ta, sẽ bị La gia truy sát đến cùng."

Con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, nhìn ánh mắt nóng bỏng của các tu luyện giả trẻ tuổi ở phía sau, trong đầu của hắn cũng càng thêm nghi hoặc.

Có thể ngồi trên bồ đoàn đều là những tu luyện giả có cấp bậc, sau lưng đều có chỗ dựa vững chắc, nếu thực sự chiếm được Đại la kim quả đan cũng sẽ có thế lực sau lưng ra tay bảo vệ, cũng có nghĩa là, tộc trưởng La gia nói ra lời này thực tế là nói cho một vài tu luyện giả có bối cảnh và chỗ dựa vững chắc nghe, mục đích là vì kích thích tính tích cực của bọn họ.

Chỉ là La gia làm như vậy là vì mục đích gì? Là để bảo vệ các tu luyện giả không có chỗ dựa sao?

Chương 411: Vùng đất tổ của La gia

La gia rốt cục có mục đích gì, không chỉ một mình Phương Minh đang suy đoán, các thế lực khác cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng mà, người của La gia căn bản không lưu ý, bởi vì có Đại la kim quả đan mê hoặc, không ai có thể cự tuyệt, cho dù là những đệ tử của các đại thế lực lớn cũng vô cùng khao khát Đại la kim quả đan này.

Cho nên, dù biết trong này khẳng định có mờ ám, những người này cũng đều sẽ tham gia.

Cuối cùng, tổng cộng có 300 người sẽ tham gia trận tranh đoạt Đại la kim quả đan của La gia lần này, đây là do La gia trải qua sàng chọn, nếu không còn có nhiều người hơn nữa, bất quá, 300 người cũng là một con số kinh khủng, đều là cường giả trẻ tuổi thuộc cảnh giới Nhân Cấp hậu kỳ, có thể nói đây đã là bao gồm tất cả tinh anh thuộc thế hệ trẻ của giới tu luyện.

Nói không khoa trương chút nào, nếu như tất cả 300 người trẻ tuổi này xảy ra chuyện, toàn bộ giới tu luyện đều sẽ tuyệt tự, xuất hiện tình huống tre già mà măng chưa kịp mọc, cũng chính bởi vì điểm này, mọi người mới thêm yên tâm hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù La gia cường đại, cũng không dám để cho ba trăm cường giả trẻ tuổi gặp chuyện không may, trừ phi La gia muốn thù địch với toàn bộ giới tu luyện, muốn bị giới tu luyện xoá tên.

Dù sao, có một vài cường giả trẻ tuổi đều là đệ tử được các đại gia tộc và môn phái quan tâm bồi dưỡng, nếu như xảy ra một hai chuyện không may, thì lửa giận này La gia cũng không chịu nổi.

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

"Phương công tử, mời đi theo ta. "

Khi Phương Minh đi ra sân, La Dương đã chờ ở nơi đó rồi, dẫn Phương Minh đi tới một nơi chính là hướng của tu luyện trường hôm qua, đợi khi Phương Minh đến nơi này, đã có mấy trăm người có mặt ở đây rồi.

Những người này, đều là những người xuất phát tới vùng đất tổ của La gia, cũng là đối thủ cạnh tranh lúc này đây của Phương Minh.

Đối với Phương Minh, những người trẻ tuổi này cũng có tìm tòi nghiên cứu, trong đó không ít người trong mắt còn mang theo địch ý, người ở chỗ này cũng biết thân phận Phương Minh.

Nhưng mà, con nghé mới sanh không sợ cọp, có một vài cường giả trẻ tuổi đều là hạng người tâm cao khí ngạo, hơn nữa chí tôn cách bọn hắn quá xa, ngược lại bọn họ đối với thân phận đệ tử chí tôn của Phương Minh cũng không quá quan tâm.

Hơn nữa bọn hắn cũng đều từ trưởng bối hiểu qua rồi, cạnh tranh cùng cấp, chỉ cần không dùng âm mưu thủ đoạn, cho dù là chí tôn cũng không thể nói cái gì, ngược lại nếu như bọn họ có thể đánh bại Phương Minh, sẽ vang danh toàn bộ giới tu luyện.

Đơn cử một hình tượng ví dụ, bên cạnh có đệ tử chí tôn như Phương Minh, thật giống như trong trò chơi kèm theo đại boss, khiến tất cả mọi người đều nảy sinh địch ý.

Những người trẻ tuổi này đều muốn đạp Phương Minh xuống

để vang danh thiên hạ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà những người này lộ ra ánh mắt căm thù, đương nhiên một nguyên nhân khác cũng là bởi vì Đại la kim quả đan chỉ có một, tất cả mọi người đều xem người bên cạnh là đối thủ cạnh tranh, mà ở trong mắt bọn hắn, thân là đệ tử chí tôn như Phương Minh sẽ là một trong những đối thủ cạnh tranh có thực lực mạnh mẽ.

"Được rồi, chư vị đều đến đông đủ rồi, vậy lên đường đi."

Quản gia của La gia nhìn Phương Minh khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người còn lại đámh mắt ra hiệu sang mấy chiếc xe buýt đậu bên cạnh, đám người Phương Minh giống như đoàn du lịch, lần lượt lên xe buýt, xe rất nhanh lái ra khỏi nhà thờ tổ của La gia, đi về phía Thần Nông Giá.

Một đường thông thoáng.

Một giờ sau, xe đến được khu vực Thần Nông Giá, mấy năm nay, Thần Nông giá cũng đang tiến hành mở rộng, cho nên xe trực tiếp lái vào đường núi, cuối cùng dừng ở một sườn núi.

So sánh với những tuyến đường du lịch khác, sườn núi này không có một bóng người, mà ở giữa đường còn có chướng ngại vật, ngoại trừ xe buýt, những chiếc xe khác không còn cách nào tới gần.

"Đây là La gia đầu tư khai thác, không mở cho người ngoài, mà để đến được vùng đất tổ của La gia, phải vượt qua ngọn núi này."

Đoàn người xuống xe, quản gia của La gia giải thích sơ qua vài câu, theo sau chính là người của La gia, họ cầm một thứ giống như mũ giáp màu đen.

"Mọi người, vùng đất tổ của La gia không cho phép tiết lộ ra bên ngoài, cho nên tất cả phải đội thứ này, chờ đến khi tới được

vùng đất tổ của La gia tôi sẽ để mọi người tháo xuống, mà đoạn đường này đều sẽ do người của La gia dẫn đường, sẽ không gặp nguy hiểm."

Quản gia của La gia vừa nói xong, không ít thanh niên biểu tình trở nên có chút quái dị, bởi vì ngoại trừ lần này bọn họ tới tranh đoạt Đại la kim quả đan, trưởng bối trong tộc hoặc là trưởng bối trong sư môn cũng giao nhiệm vụ cho bọn họ, đó chính là cố gắng tra rõ ràng vị trí vùng đất tổ của La gia

Nhưng mà người La gia hiển nhiên cũng liệu trước chuyện ấy, cho nên đã chuẩn bị xong từ trước, sau khi Phương Minh đội nón an toàn lên, cả người phảng phất như là bước vào một không gian hư vô, ngay cả khí tràng di chuyển chung quanh đều không cảm ứng được.

Phải biết rằng, đối với hắn mà nói, coi như là nhắm hai mắt lại, bằng vào bản lãnh của mình cũng có thể cảm ứng được khí tràng biến hóa, nhưng sau khi đội nón an toàn lên, ngay cả khí tràng cũng không thể cảm ứng được, cái này chỉ có thể nói rõ một vấn đề: cái mũ này đúng là không đơn giản.

"Nhiễu loạn từ trường sao? "

Phương Minh trong lòng cảm khái, hiểu rõ cái mũ này chắc là sản phẩm công nghệ cao, chỉ là không nghĩ đến một thế gia tu luyện lại dùng tới loại sản phẩm khoa học kỹ thuật này, chỉ có thể nói La gia thật đúng là rất thức thời.

Sau khi đội nón an toàn lên, nhìn không thấy gì, bất quá người của La gia còn chuẩn bị một cây côn gỗ, đám người Phương Minh chỉ cần đi theo côn gỗ là được.

Một canh giờ trôi qua, Phương Minh dừng bước, bởi vì cây côn gỗ trong tay hắn đã được thả xuống, cũng có thể nói, đã đến nơi.

Quả nhiên, không lâu sau liền là có người tháo mũ của bọn họ xuống, được thấy ánh sáng một lần nữa, không ít người vừa mở mắt đã quay nhìn bốn phía, Phương Minh cũng như vậy, bất quá khi nhìn rõ tình huống chung quanh, tròng mắt của hắn co rút lại một chút.

Bốn phía đều là vực đá, cũng có thể nói, bọn họ đã vào một cái sơn cốc, chỉ là cái cửa vào sơn cốc không biết ở nơi nào.

Nhớ lại đoạn đường đã đi, Phương Minh không xác định được là mình đi lên hay là đi xuống dưới, bởi vì sau khi đội mũ an toàn lên, tất cả cảm giác đều biến mất, đi bộ hay không đều không có cảm giác.

"Rất có thể chúng ta đã đi qua một loại trận pháp đặc biệt nào đó, trận pháp này che giấu cảm giác của chúng ta, cho nên thoạt nhìn chúng ta đi đường bằng, nhưng có thể là đang leo núi. "

Một vài người nhỏ giọng lầm bầm, nhưng mặc kệ suy đoán như thế nào thì chí ít người nhà họ La làm rất thành công, vì người ở chỗ này không một ai được vị trí cụ thể của vùng đất tổ La gia, cho bọn họ đi lại lần nữa, cũng tìm không ra nơi này.

"Hoan nghênh các vị tuổi trẻ tài cao anh tuấn đã tới ta vùng đất tổ của La gia."

Một ông lão đột nhiên từ trong túp lều bên cạnh đi ra, đầu tóc bạc trắng, nhưng nhìn thấy vị lão giả này, đệ tử La gia ai ai cũng trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

"Ta là La Thiên, tộc trưởng đời đầu của La gia, chư vị lúc này tới nơi này là vì muốn đoạt được Đại la kim quả đan, lão phu cũng không nhiều lời, để lấy được biện pháp rất đơn giản, chính là người nào chạy tới cây Đại la kim quả trước, thì có thể có được Đại la kim quả đan, mà cây Đại la kim quả đan ở sâu trong thung lũng này. "

La Thiên chỉ tay về phía trước một cái, sơn cốc này rất lớn, phía trước tức thì bị tầng tầng lớp lớp cây cối bao vây, giống như một khu rừng rậm.

Nghe thấy cây Đại la kim quả đan đang ở phía trước, không ít người ánh mắt đều rực sáng, còn La Thiên cũng biết được suy nghĩ lúc này của mọi người, cũng không dài dòng, trực tiếp nói: "Hiện tại mọi người có thể xuất phát, ta chỉ nói một câu, lần này không có bất kỳ quy tắc gì, mặc kệ mọi người dùng thủ đoạn gì, chỉ cần là người đầu tiên chạy tới đích sẽ thắng."

Vù!

Khi La Thiên vừa nói xong liền có mấy bóng người chạy thật nhanh về phía chạy phía, hiển nhiên, những người này là muốn đi trước, chỉ cần hơn nhau một giây cũng là thắng rồi..

Dù sao ở cảnh giới nhân cấp , mọi người đều là dựa vào là sức của đôi bàn chân, lúc này này ai có tố chất thân thể cao thì chiếm được thế thượng phong.

Phương Minh không nằm trong nhóm đầu tiên xông ra, trực giác nói cho hắn biết cánh rừng kia sẽ không đơn giản như vậy, nếu chỉ cần dựa vào tốc độ thì có thể giành vị trí đầu tiên, La gia cần gì phải rườm rà như thế trực tiếp tổ chức cuộc thi chạy nước rút bên ngoài vùng đất tổ cho rồi.

Phương Minh không nằm trong nhóm đầu tiên vọt vào nhưng cũng không nằm trong nhóm cuối cùng, mà là đi theo đường lớn vào rừng, bất quá khi tiến vào rừng, hắn quay đầu liếc nhìn La Thiên, cũng vừa vặn thấy trên khuôn mặt già nua của đối phương xuất hiện một nụ cười ý vị thâm trường.

...

"Lão tộc trưởng, như vậy thực sự có thể chứ? sẽ không xảy ra

chuyện? "

Sau khi đám người Phương Minh đều đi vào rừng , một người đàn ông trung niên có chút lo lắng nhìn La Thiên hỏi.

"Có thể xảy ra chuyện gì, chúng ta không có làm cái gì, mọi thứ đều là bọn họ tự nguyện." La Thiên từ tốn nói.

"Nhưng dù sao đây cũng là thế hệ trẻ của toàn bộ giới tu luyện, nếu thật xuất hiện vấn đề lớn, chúng ta không biết phải giải thích với bên ngoài như thế nào."

"Tại sao phải giải thích?"

La Thiên trong mắt có tia sáng lóe lên, "Đại la kim quả dễ lấy được như vậy sao? Nếu như không có thực lực lại không muốn từ bỏ, thì chính là tự tìm đến cái chết, có can hệ gì với La gia chúng ta?"

"Lão tộc trưởng, tôi hiểu rồi." người đàn ông trung niên gật đầu, lập tức tiếp tục nói: "Bất quá một lần này trong đám người đó, có mấy người thân phận không bình thường, tỷ như Phương Minh đệ tử của bổ thiên chí tôn, nếu như hắn xảy ra chuyện gì thì biết nói sao? "

"Yên tâm đi, chúng ta lo lắng chuyện này, những người đó cũng giống vậy, đám thanh niên này dám đánh bại Phương Minh nhưng không dám giết Phương Minh, ta tin rằng trưởng bối của bọn chúng cũng có dặn dò rồi.

La Thiên không lo lắng chút nào, bởi vì hắn thấy an nguy của Phương Minh không có vấn đề, đệ tử của bổ thiên chỉ tôn phải có khả năng tự vệ chứ, ngay cả lúc tranh đoạt, những người dự thi khác quá đáng lắm cũng chỉ đánh bại Phương Minh, không ai dám hạ sát thủ, dù sao không phải ai cũng có thể chịu được lửa giận của một vị chí tôn.

Nhưng mà, La Thiên cũng không ngờ tới là, trong đám thanh niên đang hướng vào rừng cây có hai người không đi về phái trước như những người khác, mà ánh mắt chỉ quan sát những người khác nhằm truy tìm mục tiêu.

Bởi vì bọn họ tiến vào rừng căn bản không phải là vì Đại la kim quả đan, mà là phải hoàn thành nhiệm vụ mà đại nhân giao cho bọn họ.

Chương 412: Vật hi sinh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tiến vào trong rừng núi, Phương Minh nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất, cũng không vội vàng chạy mà cẩn thận quan sát khắp bốn phía.

Khu rừng rất lớn, hơn ba trăm người sau khi tiến vào rừng rất nhanh liền bị rừng bao phủ. Rất có nhiều người có chung suy nghĩ với Phương Minh, chính là không thể lọt vào bẫy của đối thủ cạnh tranh, vậy nên mọi người sau khi tiến vào rừng đều tạo khoảng cách với nhau.

Thế nhưng, ngay sau đó Phương Minh đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía một cái cây đại thụ, quát: "Đi ra!"

Theo sau tiếng quát của Phương Minh, phía sau cây đại thụ liền xuất hiện một bóng người, một chàng trai trẻ sắc mặt tái nhợt, quan trọng nhất là trên người anh ta có vết máu.

Khi nhìn thấy chàng trai, đồng tử Phương Minh hơi co lại. Cậu có ấn tượng với chàng trai này, lúc trước khi lão tộc trưởng nhà họ La tuyên bố bắt đầu, chàng trai này nằm trong nhóm đầu tiên vọt vào trong rừng.

"Phương công tử?"

Khi chàng trai kia nhìn thấy Phương Minh, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Rõ ràng anh ta cũng biết Phương Minh. Cảm giác được ánh mắt khó hiểu của Phương Minh, anh ta cười khổ giải thích: "Phương công tử, nói thật với anh, khu rừng này không yên bình đâu. Ở đây có mấy con dã thú rất mạnh."

"Dã thú?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, dã thú đối với người thường đúng là rất mạnh, nhưng đối với người tu luyện cũng không tính là gì. Đạt được cấp Nhân hậu kỳ, cơ bản sẽ không e ngại dã thú .

"Những con dã thú này có một phần đã thành tinh rồi. Tôi chính là bị một con lợn rừng cắn bị thương, nếu tôi không chạy nhanh, e là giờ này đã chết trong đây rồi."

Chàng trai cười khổ lấy tay chỉ xung quanh. Phương Minh cũng chú ý thấy mấy cây đại thụ quanh đây có mấy cây đã ngã xuống, hơn nữa chỗ gãy không hề có quy tắc, cũng không phải do con người chặt, vừa nhìn là biết đây là do một lực rất mạnh đập vào mới bị gãy.

Có thể đánh ngã cây cối lại không chỉ có một cây, sức mạnh con lợn rừng này có thể đoán khủng khiếp cỡ nào, ít nhất Phương Minh cũng không dám cam đoan mình dồn toàn lực vào một đòn mà có thể đánh gãy một cây đại thụ.

"Phương công tử, tôi đã chuẩn bị bỏ cuộc rồi."

Chàng trai tỏ ra không hề cam lòng chút nào, nhưng anh ta biết mình bị thương thì đã mất đi tư cách cạnh tranh. Đây mới chỉ là ngoài bìa rừng mà đã nguy hiểm như vậy, có thể đoán được vào sâu trong khu rừng còn nguy hiểm cỡ nào nữa.

Phương Minh không nói gì thêm, đối phương quyết định bỏ cuộc hay không không liên quan gì đến cậu. Nhưng đối phương coi

như cũng đã cảnh báo cho cậu, trong khu rừng này không chỉ phải cẩn thận với đối thủ cạnh tranh, mà còn phải cẩn thận với các dã thú khác mà cậu không biết.

Tiếp tục đi về phía trước, chỉ chưa đầy ba phút, Phương Minh lập tức đề phòng, ánh mắt nhìn chăm chăm bụi cỏ phía trước. Bên kia, bụi cỏ rung rung, phát ra tiếng động. Ngay sau đó, một đôi mắt hung ác gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh, tiếp sau một thân hình cao lớn đi ra từ bụi cỏ.

Lợn rừng!

Nhìn thấy con lợn rừng này, con ngươi Phương Minh liền cứng lại. Đây chính là con lợn rừng mà người kia gặp khi nãy. Hơn nữa khí thế phát ra từ con lợn rừng này cho cậu biết, đây không phải là một con lợn rừng bình thường.

Lợn rừng không ngừng cào chân trước trên mặt đất, miệng rống lên giận dữ, sau đó trực tiếp chạy thẳng về phía Phương Minh, tốc độ nhanh đến nỗi báo săn cũng không bì kịp.

Phương Minh không nghênh chiến chính diện, giẫm một chân nghiêng người qua bên trái, khó khăn lắm mới tránh thoát cú đâm đầu của con lợn rừng này. Mặc dù vậy, cậu vẫn hơi lảo đảo người một chút, đủ để thấy tốc độ con lợn rừng này nhanh cỡ nào, luồng khí kéo theo cũng đầy uy lực.

Không đánh ngã được Phương Minh, con lợn rừng kia không cam lòng rống mấy tiếng, xoay người lại bắt đầu tiến lên, rõ ràng không đánh ngã Phương Minh sẽ không dừng tay. Đây là đặc tính hung hãn của lợn rừng, vậy nên rất nhiều thợ săn cũng không mong muốn bị lợn rừng nhìn trúng. Cho dù muốn săn lợn rừng cũng phải chuẩn bị sao cho bắn một phát là chết, một khi không thể lập tức giết chết lợn rừng, tính hung hãn của lợn rừng sẽ bộc phát.

"Súc sinh, đúng là muốn tự tìm đường chết đây mà."

Trong mắt Phương Minh lóe lên hàn quang. Lần này cậu không né nữa, mà trực tiếp tung một quyền hướng đến con lợn rừng.

“Ầm!”

Nắm tay va chạm với đầu lợn rừng. Phương Minh lui về sau cả chục bước mới đứng vững, còn con lợn rừng này hai chân mềm nhũn, khuỵu gối trên mặt đất, nhưng nhanh chóng đứng lên, nhe răng nanh, tiếp tục vọt đến chỗ Phương Minh. Phương Minh cười lạnh, đối mặt với sinh vật như lợn rừng, lúc này tuyệt đối không được lùi bước, càng lui về sau sẽ càng khiến tính hung hãn của đối phương bộc phát.

Chỉ có thể lấy cương đối cương!

“Ầm!”

Nắm tay của Phương Minh không ngừng va chạm với đầu con lợn rừng. Một đấm, hai đấm, sau đấm thứ mười, nấm đấm của Phương Minh đều đã rách da, máu dính đầy tay, có máu của cậu, cũng có máu của con lợn rừng kia. Bởi vì lúc này đầu con lợn rừng cũng đầy vết máu do bị Phương Minh liên tục đấm vào.

"Súc sinh, kiên cường thật đấy."

Trên trán Phương Minh cũng đã lấm tấm mồ hôi chảy xuống, lấy cương đấu cương cùng con lợn rừng cũng khiến cậu tiêu hao rất lớn.

Hai tay bấm tay niệm thần chú, Phương Minh chuẩn bị thi triển thuật pháp. Giờ phút này tốc độ của lợn rừng đã giảm, có đủ thời gian để cậu thi triển thuật pháp. Thế nhưng ngay khi cậu bấm tay niệm thần chú, con lợn rừng kia đột nhiên rống một tiếng về phía cậu. Ngay lúc Phương Minh cho rằng con lợn rừng đang muốn bắt đầu tấn công thì con lợn rừng đột nhiên quay đầu, sau

đó chạy như bay vào sâu trong rừng cây.

Lợn rừng bỏ chạy rồi?

Phương Minh không thể nhịn cười được, con lợn rừng này vậy mà còn biết chiêu dương đông kích tây, cố ý dùng tiếng rống dụ dỗ mình, sau đó xoay người chạy trốn. Con lợn rừng này đúng là thành tinh rồi sao?

Tuy nhiên, Phương Minh cũng không có ý định để con lợn rừng này xổng mất, ngừng bấm tay niệm thần chú, cả người chạy đuổi theo hướng con lợn rừng bỏ chạy.

Vài phút sau, trong một lùm cỏ, con lợn rừng nằm trên mặt đất, cả người máu tươi đầm đìa, còn Phương Minh đang đứng bên cạnh xác con lợn rừng, nhìn chằm chằm vào hòn đá đang tỏa ra ánh hào quang mỏng manh trong lòng bàn tay, nhíu mày suy tư.

"Không khác viên tinh đan muốn thành hình là mấy."

Lúc trước, Phương Minh từng có một viên tinh đan. Sau khi giết con lợn rừng này, cậu tìm thấy trong cơ thể con lợn rừng hòn đá mà cậu đang cầm trên tay. Khí tức của hòn đá này với viên tinh đan trước kia của cậu giống nhau, chỉ là vẫn chưa thành hình mà thôi.

Nhưng Phương Minh cũng biết, nếu con lợn rừng này không chết, chỉ sợ không tới vài năm nữa nó có thể sẽ trở thành tinh quái.

Ngoài bìa rừng mà đã có một con lợn rừng suýt nữa đã trở thành tinh quái thế này, tổ địa nhà họ La siêu phàm như vậy sao?

Phương Minh thấy thắc mắc trong lòng. Tinh đan của tinh quái đối với rất nhiều người tu luyện mà nói đều là vật đại bổ. Nhà họ La không có khả năng không biết tình hình khu rừng này, mà lấy thực lực nhà họ La hoàn toàn có thể tiêu diệt sạch bọn tinh quái

này, cướp lấy tinh đan, không cần phải để lại cho bọn họ.

"Nhà họ La rốt cuộc muốn làm gì đây?"

Phương Minh trầm tư. Hiện tại cậu có thể xác định, nhà họ La tuyệt đối có âm mưu, hơn nữa ngay lúc này cậu đang liên tưởng đến một khả năng.

Nhà họ La hứa sẽ bảo vệ người có được viên kim quả đan Đại La. Điều này đối với những người trẻ tuổi chưa có nền tảng chính là một chất xúc tác, khiến họ sử dụng hết toàn lực để tranh đoạt vị trí đứng đầu.

Tuy nhiên, nếu trong khu rừng này có tinh quái, hơn nữa số lượng không ít, vậy những người trẻ tuổi này có khả năng lớn sẽ chết trong tay những tinh quái này.

Trong đầu Phương Minh chợt nghĩ tới một từ: vật hi sinh.

Chương 413: Con mồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Vật hi sinh!

Đây là từ vừa chợt lóe ra trong đầu Phương Minh. Lời hứa của nhà họ La kích thích những người tu luyện không có nền tảng này dốc hết sức chiến đấu. Lấy ví dụ là chàng trai lúc nãy cậu vừa gặp, cho dù bị lợn rừng tập kích bị trọng thương nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Tuy đối phương nói đã quyết định bỏ cuộc, nhưng trong lòng Phương Minh biết rõ người đó thật ra không hề nói thật. Một người thật sự quyết định bỏ cuộc làm sao lại trốn sau cây đại thụ chứ, điều nên làm nhất không phải là rời khỏi khu rừng hay sao?

Trốn sau cây đại thụ, cho thấy người này cũng không phải thật sự cam tâm ra về như vậy, chỉ là anh ta muốn nghỉ ngơi một chút, sau đó khả năng lớn là sẽ tiếp tục đi về phía trước. Bởi vì anh ta cho rằng mình bị thương, vậy những người khác cũng có thể bị thương, vậy nên anh ta vẫn còn cơ hội.

Đây là kết quả từ lời hứa của nhà họ La. Nếu không có lời hứa của nhà họ La, người này chắc là sẽ bỏ cuộc. Dù sao cứ xem như anh ta thật sự may mắn có được Đại La kim quả đan, nhưng sau lưng không có chỗ dựa vững chắc có thực lực thì cũng sẽ không

giữ được Đại La kim quả đan này.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (1), đạo lý này không ai không rõ.

(1) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Chỉ có một chuyện Phương Minh không nghĩ ra chính là, nhà họ La vì sao phải làm như vậy, muốn để cho một đám người đóng vai vật hi sinh?

Loại bỏ những người tu luyện có thiên phú tiềm ẩn, để thế hệ trẻ nhà họ La trở thành một nhánh siêu phàm sao?

Điều này có khả năng gần như bằng không, bởi vì đối với thế hệ trẻ nhà họ La mà nói, đối thủ cạnh tranh của họ là đệ tử đến từ các đại gia tộc đại môn phái giống như họ, chứ không phải những người tu luyện trẻ tuổi không cần dùng đến bối cảnh này.

Không đoán ra được mục đích của người nhà họ La, Phương Minh cũng không tiếp tuy suy đoán nữa. Lấy viên tinh đan của con lợn rừng này cất vào người, Phương Minh tiếp tục đi.

Khu rừng rất lớn, hơn nữa càng đi vào sâu càng có thể cảm nhận bầu không khí ngưng trọng, vết máu trên bụi cỏ, quần áo rách rưới dính máu, xác một vài con dã thú. Những điều này nói cho Phương Minh biết, ở đây đã trải qua trận chiến thảm thiết.

Trong một tiếng đồng hồ, bản thân Phương Minh cũng gặp phải mấy con dã thú. Mỗi một con đều mạnh hơn con lợn rừng kia rất nhiều. Nhưng cậu cũng đã đoán trước, càng đi vào sâu bên trong, sẽ gặp càng nhiều dã thụ mạnh hơn nhiều.

"Cứu… Cứu tôi với."

Trong bụi cỏ cách đó không xa, Phương Minh nghe thấy tiếng kêu cứu. Thế nhưng chưa kịp đợi cậu đến cứu, một con báo săn đã ngậm người thanh niên nhanh chóng biến mất vào sâu trong rừng.

Phương Minh không đuổi theo, bởi vì khu rừng nguy hiểm khắp nơi. Hơn nữa những con dã thú này rất thông minh, không chừng đó là một cái bẫy, đợi cho cậu truy đuổi đến sẽ lâm vào sự bao vây của các con dã thú khác.

Cứu người, phải dưới điều kiện đảm bảo an toàn cho bản thân trước tiên. Nếu cậu có đủ thực lực, cậu sẽ đi cứu ngay, không đủ thực lực thì chỉ đành bỏ vậy.

…

Sau ba tiếng đồng hồ, sắc trời cũng bắt đầu nhá nhem tối. Lúc này ngay cả Phương Minh cũng dính máu khắp người. Đương nhiên thu hoạch của cậu là hơn mười hai viên tinh đan chưa thành hình.

Nguy hiểm khi đi trong rừng vào đêm tối không cần nghĩ cũng biết. Phương Minh không tiếp tục đi nữa, mà chọn dừng chân đợi đến hừng đông. Tuy nhiên Phương Minh không đốt lửa trên đất, cũng không ở dưới đất, mà là leo lên một cái cây đại thụ, sau đó dựa lưng vào thân cây.

Đốt lửa trong rừng một là có thể sưởi ấm, hai là có thể phòng ngừa các động vật dã thú đến gần, dù sao đa số động vật đều sợ lửa.

Nhưng đối với Phương Minh mà nói, tố chất cơ thể cậu ở trong rừng không cần sưởi ấm, mà dã thú trong khu rừng cũng có thể không sợ lửa, vậy nên đốt lửa chỉ làm lộ vị trí của mình.

Sau khi trèo cây, Phương Minh nhìn khắp bốn phía. Cả khu rừng chìm trong màn đêm, không hề có một đốm sáng, cho thấy

những người khác cũng giống cậu, đều không đốt lửa.

Màn đêm ngày càng dày đậm, Phương Minh đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, nhìn xuống dưới. Dưới cây đại thụ, trong bóng tối xuất hiện hai bóng người.

"Anh, em thấy tối nay hay là bỏ đi, ngày mai lại truy đuổi tiếp. Khu rừng này nguy hiểm lắm."

"Vì ban đêm đối phương buông lỏng phòng bị nên anh mới quyết định ra tay. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay, Đại La kim quả đan chúng ta không tham dự."

Ở trên cây Phương Minh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người dưới tàng cây. Cậu nhướn mày, dựa theo cuộc đối thoại của đối phương thì hai người này vào đây cũng không phải vì tranh đoạt Đại La kim quả đan, mà là vì đối phó với một ai đó.

Chỉ có điều với mức độ nguy hiểm của khu rừng này, nếu hai người thật sự đạt được mục đích cũng sẽ không bị phát hiện, chỉ cần đẩy trách nhiệm này cho mấy con tinh quái dã thú ở đây là được rồi.

"Đại ca, chuyện lần này không phải là chuyện nhỏ đâu. Một khi bị bại lộ, chúng ta phỏng chừng sẽ xong đời đó."

"Nhảm nhí! Nếu bị bại lộ, đừng nói là chúng ta, ngay cả đại nhân cũng không gánh nổi hậu quả đâu. Dù sao đó cũng là đệ tử chí tôn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao đại nhân muốn chúng ta động thủ ở đây đấy."

Vốn đang bình tĩnh nghe lén, nhưng khi nghe thấy những lời hai người vừa mới nói, trong mắt Phương Minh liền hiện sát khí. Hóa ra hai người này lại nhắm vào mình.

Trong đầu Phương Minh xoay chuyển cực nhanh. Người có thù với mình không nhiều lắm, trong giới tu luyện trước mắt chỉ có

mỗi mình Mục Võ. Tuy nhiên còn có một khả năng khác nữa, đó là kẻ chủ mưu đứng sau phái hai người này đến giết mình không nhất định có thù oán với cậu, mà có thể có liên quan đến sư phụ cậu.

Sư phụ cậu là chí tôn, trước kia ở trong giới tu luyện giới tất nhiên đắc tội không ít người, cũng có rất nhiều thế lực ghi hận với sư phụ mình. Những người này không dám có ý định đối chọi với sư phụ mình nên mới muốn trả thù lên người mình. Điều này rất có khả năng.

Mặc kệ thế nào, nếu muốn biết kẻ chủ mưu đứng sau hai người này là ai, cách tốt nhất chính là lấy đáp án từ miệng của hai người này.

"Tiếp tục chạy đi, anh đoán chắc hắn ta chưa đi xa đâu. Đừng tạo ra tiếng động. Nếu lỡ bị phát hiện, cứ lấy lý do thoái thác mà chúng ta đã bàn trước đó là được."

Hai người đàn ông tiếp tục vừa thầm thì vừa đi về phía trước. Họ không biết, người họ gọi là con mồi – Phương Minh - lúc này đang ở trên đầu họ, nhìn chằm chằm từng hành động cử chỉ của họ.

Phương Minh không tùy tiện ra tay, bởi vì mặc kệ kẻ chủ mưu đứng sau hai người đàn ông này là ai, đối phương nếu muốn ra tay với mình, tất nhiên sẽ điều tra về mình, cũng biết rõ thực lực của mình, chắc chắn tin tưởng hai người đàn ông này có thể đối phó với mình.

Phương Minh cứ lẳng lặng chăm chú quan sát cho đến khi bóng dáng hai người đàn ông biến mất. Lúc này cậu mới leo xuống cây, sau đó lặng lẽ đi theo hai người đàn ông.

Con mồi cùng phản mồi, giờ đây trong mắt Phương Minh, hai người đàn ông này chính là con mồi của cậu.

Mà giờ phút này, hai người đàn ông đi trước cũng không biết Phương Minh đi theo sau họ. Cứ tiếp tục lén lút đi như vậy mà không phát hiện ra Phương Minh suốt một tiếng đồng hồ, hai người đàn ông này dừng bước.

Mà cũng ngay tại thời điểm này...

Chương 414: Tiêu Ngọc Nhi

Vù vù!

Tiếng gió đặc thù đột nhiên vang lên, toàn bộ cây cối xung quanh khu vực này bắt đầu hoa hoa tác hưởng, thật giống như cuồng phong đến vậy.

Mà sau khi hai người đàn ông kia phát hiện động tĩnh, ngay lập tức sắc mặt trở nên khẩn trương hẳn lên, bởi vì bọn họ căn bản không hề cảm thụ được cuồng phong xuất hiện, cùng lúc đó, trong lá cây không ngừng có chim chóc chấn kinh bay ra, từng đạo bóng đen trong đêm tối hốt hoảng mà chạy.

Thậm chí, mà ngay cả Phương Minh cũng không nghĩ tới trên những cái cây này dĩ nhiên có nhiều chim chóc như vậy, những con chim này thất kinh mà chạy, cũng đã nói rõ nơi này có nguy hiểm.

Hầu như không chút do dự, Phương Minh trực tiếp bỏ qua hai người đàn ông này, rất quả quyết xoay người rời đi, mà hai người đàn ông này vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, sau đó nhìn chằm chằm phía trước.

Rống!

Sau khi thối lui chưa tới 50m, Phương Minh nghe được phía sau truyền đến một tiếng rống rung trời, tiếng rống này vừa ra khiến cho thân thể của cậu ngừng một lát, Vu lực trong cơ thể thiếu chút nữa hỗn loạn.

"Này là tinh quái cấp bậc gì?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ kinh hãi, chỉ một tiếng rống liền có uy lực như vậy, có thể tưởng tượng được chủ của tiếng rống này có thực lực kinh khủng đến cỡ nào, hầu như có thể xác định trăm phần trăm là tinh quái chân chính, hơn nữa lại còn không phải tinh quái bình thường.

Tinh quái, Phương Minh đã từng gặp, nhưng coi như là tinh quái cũng có phân chia mạnh yếu đấy, cũng giống với người tu luyện bình thường có Nhân Cấp cùng Địa Cấp, tầng thứ cao hơn đó chính là Đại Yêu rồi, tinh quái cấp bậc này có thể sánh ngang với cường giả Thiên Cấp.

"Tối thiểu cũng là tinh quái cấp bậc Địa Cấp, tinh quái cấp bậc này đã là vô địch."

Phương Minh may mắn lúc trước phát hiện có điểm gì đó không đúng liền rời khỏi, bằng không mà nói cậu cũng không dám chắc bản thân có thể an toàn rời đi, về phần kết cục của hai người đàn ông kia Phương Minh cũng có thể đoán được, chắc chắn đã trở thành thức ăn cho tinh quái rồi.

Không dừng lại thêm nữa, chuyển một phương hướng khác sau đó Phương Minh tiếp tục tiến lên, cậu muốn cách tinh này quái càng xa càng tốt, hơn nữa cậu tin tưởng không ít người cũng nghe được tiếng rống của tinh quái này, phỏng chừng có rất nhiều người có chủ ý giống như cậu.

Chạy nhanh về phía trước, dọc theo đường đi Phương Minh cũng gặp phải không ít người, chẳng qua trong bóng đêm, tất cả mọi người đều duy trì khoảng cách an toàn, hơn nữa sau khi biết trong rừng rậm có một con tinh quái kinh khủng như vậy, không người nào nguyện ý nội đấu tiêu hao thực lực.

Một đêm này, đối với đông đảo cường giả trẻ tuổi trong rừng rậm đến nói quả là một cơn ác mộng, bởi vì suốt cả đêm tiếng rống của tinh quái kia vẫn chưa từng biến mất, mà mỗi một lần

tiếng rống vang lên đồng nghĩa với việc có người chết trên tay tinh quái này.

Thẳng đến khi sắc trời hơi sáng lên, tiếng rống của tinh quái kia mới biến mất, đám người tránh thoát một kiếp tất cả đều thở ra một hơi dài, chí ít trước mắt mà nói bọn họ đã an toàn.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về cô gái trẻ tuổi trước mắt, mà đối phương cũng nhìn về phía cậu, trong ánh mắt có vẻ đề phòng nồng đậm.

"Cô bị thương?"

"Không liên quan gì tới cậu!"

Phương Minh cười nhạt một tiếng, ngay lúc nãy cậu tận mắt nhìn thấy trận đấu của cô gái trẻ tuổi này cùng hai người thanh niên, kết quả sau cùng, hai người thanh niên trẻ tuổi kia ngã trên mặt đất.

Mà nguyên nhân khiến ba người tranh đấu, là vì cách đây không lâu cô gái kia đã chém giết một đầu tinh quái, một con sóc tinh quái, chiếm được tinh đan của tinh quái.

Tinh đan có hấp dẫn quá lớn đối với người tu luyện Nhân Cấp, sợ rằng nếu để cho những người tiến vào rừng có được một viên tinh đan, họ sẽ lập tức lựa chọn rời khỏi.

"Tôi biết thân phận của cậu, Chí Tôn đệ tử Phương Minh."

Ánh mắt của Tiêu Ngọc Nhi nhìn về phía Phương Minh: “Thế nào, cậu có thân phận như vậy, không lẽ cũng muốn cướp giật tinh đan từ trong tay của tôi sao?"

"Tinh đan, ai lại không muốn có?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười, mà sau khi

Tiêu Ngọc Nhi nghe được lời nói của Phương Minh vẻ mặt căng thẳng, vẻ đề phòng lại nồng đậm thêm vài phần.

"Cô nghĩ rằng, lấy tình trạng của cô bây giờ là đối thủ của tôi à? Sau khi trải qua trận chiến lớn vừa rồi, thực lực của cô bây giờ thậm chí không phát huy được lấy một nửa."

Tiêu Ngọc Nhi sắc mặt có chút khó coi, bởi vì cô ấy biết Phương Minh nói đúng, hai người muốn cướp nội đan tinh quái lúc nãy của cô là Nhân Cấp tầng bảy, mà cô ấy cũng là Nhân Cấp tầng bảy, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá đến Nhân Cấp tầng tám.

"Nếu nói thẳng ra, cho dù thực lực của cô hoàn hảo không hao tổn, cô cũng không phải là đối thủ của tôi."

Phương Minh có tự tin này, cô gái này lúc trước có thể giết chết hai người đàn ông kia, dựa vào lối đánh liều mạng cùng với chuyện trong lòng hai người thanh niên kia đều có mưu đồ riêng, người nào cũng muốn có nội đan nên không toàn lực ra tay, do đó mới cho cô ấy có cơ hội, đợi đến khi hai người đàn ông kia kịp phản ứng thì đã không còn cơ hội.

"Vậy thì thế nào, nếu cậu muốn có được tinh đan trừ phi bước qua thi thể của tôi, nhưng cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ không để cho cậu thoải mái, và cậu cũng sẽ mất đi cơ hội tranh đoạt Đại La Kim Quả Đan."

Tiêu Ngọc Nhi dùng ánh mắt kiên quyết nhìn hướng Phương Minh, biểu thị quyết tâm của cô ấy, dưới cái nhìn của cô ấy, Đại La Kim Quả Đan mới là thứ mà người trước mặt muốn có đấy, cũng là thứ duy nhất cô ấy có thể dùng để uy hiếp cậu.

"Tôi biết cậu mạnh mẽ hơn tôi, nhưng lần này trong số người tiến vào cũng có mấy người Nhân Cấp tầng chín, những người này mới là kình địch của cậu, nếu như cậu bị thương chắc chắn sẽ mất đi cơ hội này."

Phương Minh mỉm cười, cô bé này phản ứng quả thật rất nhanh, trực tiếp tìm tới điều mà bản thân mình để ý nhất, chỉ là cô bé này căn bản không biết, mục đích của cậu là gì.

"Đúng không, vậy thử xem đi."

Phương Minh bước ra một bước, Tiêu Ngọc Nhi cả người cong lại, giống như một con báo săn thời thời khắc khắc phòng bị, ánh mắt thì nhìn chòng chọc vào Phương Minh, chỉ cần Phương Minh có hành động cô ấy sẽ lập tức ra tay.

Nhưng mà điều khiến cho Tiêu Ngọc Nhi bất ngờ là, Phương Minh dậm chân nhưng lại trực tiếp lướt qua bên cạnh của cô ấy, thẳng đến cuối cùng, cách cô ấy xấp xỉ 20m lúc này mới dừng lại.

"Cô tên là gì?"

"Tiêu Ngọc Nhi."

Sau khi thốt ra lời này, trên mặt Tiêu Ngọc Nhi lộ ra vẻ ảo não, ảo não tại sao cô ấy lại nói tên của mình ra kia chứ, phải biết rằng cô ấy vừa giết chết hai người, nếu như Phương Minh nói chuyện này cho trưởng bối trong sư môn của hai người thanh niên kia, sẽ mang tới phiền toái cực lớn cho cô ấy.

Phải biết rằng, khi cô ấy đến đây là dùng tên giả đấy, mà người nhà họ La cũng không kiểm tra quá cặn kẽ, chỉ cần đạt đến Nhân Cấp tầng bảy liền có thể báo danh tham gia, bằng không mà nói làm sao có thể thu thập được nhiều người như vậy.

"Tiêu Ngọc Nhi sao?"

Phương Minh niệm cái tên này, mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc trước chẳng qua là cậu cố ý hù dọa cô gái này một chút mà thôi, đương nhiên cậu cũng không phải nhàn rỗi buồn chán

không có chuyện gì để làm, chỉ là cô gái này cho cậu một loại cảm giác rất đặc thù, quỷ thần xui khiến liền làm như vậy.

Tinh đan, đúng là cậu cũng cần thật, nhưng còn không đến mức đoạt từ trên tay một cô gái, nhất là đối phương vừa trải qua một trận chiến lớn.

"Chiếm được tinh đan, vẫn là nên lùi lại từ đây đi, con đường này cũng không dễ đi như vậy."

Sau khi Phương Minh đi mấy bước đột nhiên ngừng lại, quay đầu mở miệng nhắc nhở một câu, sau khi Tiêu Ngọc Nhi nghe được lời nói của Phương Minh thì hơi sửng sốt một chút, lập tức lạnh lùng nói: "Trong lòng tôi hiểu rõ."

...

"Lão tộc trưởng, dựa theo kết quả chúng ta thôi diễn lúc trước, hiện tại top đầu trong số những người kia hẳn là đã tới gần rìa rừng rậm rồi."

"Đúng vậy, thời điểm mấu chốt nhất tới rồi."

Trên mặt La Thiên cũng hiện lên vẻ chờ mong, kế hoạch lần này rất quan trọng đối với nhà họ La bọn họ, bằng không mà nói bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm nguy cơ bại lộ vị trí tổ địa, để nhiều người ngoài như vậy tiến vào.

"Cũng không biết ai là người đầu tiên có thể đi ra khỏi rừng rậm, mặc dù nói thực lực của Phương Minh không kém, nhưng ngoài ra cũng có mấy vị cường giả trẻ tuổi tầng chín đỉnh cấp, hơn nữa những người này cũng đến từ các thế lực lớn, luận thực lực chắc chắn không kém Phương Minh."

"Điểm này không cần chúng ta phải quan tâm, điều chúng ta phải làm chỉ là chậm rãi đợi kết quả." La Thiên liếc mắt nhìn phía rừng rậm, từ tốn nói.

...

Càng đi về phía sau, bóng người càng ít, rất nhiều người cũng đã lựa chọn bỏ qua, bởi vì giờ khắc này ở bên trong vùng rừng rậm xuất hiện quá nhiều tinh quái, mặc dù không có thực lực khủng bố như đầu tinh quái tối hôm qua, thế nhưng không phải ai cũng có thể đối phó được đấy.

Dọc theo đường đi, Phương Minh chém giết ba đầu tinh quái, thế nhưng lại thấy càng nhiều người bị tinh quái giết chết, có chừng tám cỗ thi thể, mà đây vẫn chỉ là con đường cậu đi, toàn bộ rừng rậm lớn như vậy, có thể nghĩ khu vực khác hẳn cũng thảm liệt không kém.

Nói cách khác, trong số những người tiến vào ít nhất phải có trăm người để lại thi thể nơi này, điều đó lần thứ hai nghiệm chứng suy đoán bia đỡ đạn của cậu.

Chỉ là vì sao nhà họ La lại cần những bia đỡ đạn này hiện tại cậu còn không rõ ràng lắm, thế nhưng cậu tin tưởng đáp án sẽ xuất hiện nhanh thôi, bởi vì giờ khắc này ánh sáng phía trước chợt gia tăng, điều này có nghĩa cuối cùng cùng đã đi đến điểm cuối của rừng rậm rồi.

Không hề ngừng lại, Phương Minh trực tiếp dậm chân đi ra khỏi rừng rậm, nếu đã vào rồi, mặc kệ nhà họ La có mục đích gì, cậu cũng muốn tranh đoạt danh hiệu đệ nhất này.

Khoảnh khắc ngay khi cậu bước ra khỏi rừng rậm, đôi mắt của Phương Minh hơi híp lại một chút, sau một thời gian dài sống trong bóng tối dưới rừng rậm, đột nhiên bị ánh sáng mãnh liệt chiếu xạ, trong nháy mắt đột nhiên cậu cảm thấy hoảng hốt.

Hoảng hốt qua đi, ánh mắt của Phương Minh liền bị một cây đại thụ ở cách xa mấy chục mét hấp dẫn, đó là một cây đại thụ che trời, cành lá rậm rạp như tán dù, kỳ lạ nhất là lá cây kia lại có

màu vàng nhạt, dưới ánh mặt trời tản ra màu vàng chói.

Thụ diệp như kim, đây là nguồn gốc tên gọi của cây Đại La Kim Quả.

Nhưng mà trên mặt Phương Minh cũng không vì nhìn thấy cây Đại La Kim Quả mà lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược lại vẻ mặt trở nên ngưng trọng hẳn lên, bởi vì trong khoảng cách 20m bốn phía xung quanh cây Đại La Kim Quả, có ba mươi đầu tinh quái đang nằm, tinh quái dùng ánh mắt lười biếng nhìn Phương Minh một cái, lập tức tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất, không hề có ý muốn tiến lên tấn công.

Hơn ba mươi đầu tinh quái, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, rất nhiều người cả đời đều không thấy được một đầu tinh quái, ở đây thoáng cái xuất hiện nhiều như vậy, quả thật chính là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Phương Minh bước ra rừng rậm không bao lâu, ở phương hướng khác của rừng rậm cũng có bóng người xuất hiện, cuối cùng tổng cộng có tám bóng người xuất hiện ở ven rừng rậm.

Chỉ là những người này vẻ mặt giống như Phương Minh, trên mặt hiện lên nụ cười khổ cùng bất đắc dĩ, có nhiều tinh quái như vậy canh giữ cây Đại La Kim Quả, sao bọn họ có thể tới gần?

Đừng xem những con tinh quái này hiện tại không động thủ, nói không chừng chờ bọn cậu tới gần, những con tinh quái này liền đánh ra, nếu như bị hơn ba mươi đầu tinh quái vây lại, đó là cục diện cửu tử vô sinh...

Chương 415: Kế hoạch chân chính của nhà họ La (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Suốt mấy phút trôi qua, trong số tám người đột nhiên có một người di động, dùng tốc độ chớp nhoáng phóng về hướng cây Đại La Kim Quả, tốc độ nhanh tới mức đám người Phương Minh cũng chỉ thấy một đạo tàn ảnh.

Luận tốc độ, ngay cả Phương Minh cũng phải tự nhận không bằng, về phần những người khác liền càng không cần phải nói, luận tố chất thân thể không có mấy người mạnh hơn so với Phương Minh đã trải qua ngâm thuốc, chí ít mấy người đang ở đây đều không thể.

Mà Phương Minh cũng đã hiểu rõ, vị này đoán chừng là rất tự tin đối với tốc độ của mình, dự định thử dò xét một chút, nếu hắn có thể đến gần cây Đại La Kim Quả vậy lần tỷ thí này chính là hắn thắng, cho dù những con tinh quái này ngăn trở, thì người này cũng tự nhận nương tựa theo tốc độ của hắn có thể rút đi an toàn.

Đám người Phương Minh chăm chú nhìn chằm chằm bóng người kia, mà khi đối phương chỉ còn cách cây Đại La Kim Quả khoảng cách 20m, những con tinh quái kia nhao nhao đứng thẳng lên, trong nháy mắt khí thế liền thay đổi hoàn toàn.

Vốn là bầu không khí bình lặng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một cỗ uy áp kinh khủng từ trên người những con tinh quái này phát ra, cho dù là đứng ở ven rừng rậm, sắc mặt đám người Phương Minh cũng hơi hơi biến hóa.

Những con tinh quái này tản mát ra uy áp ngay cả bọn họ đều cảm nhận được, có mấy người còn lui về phía sau mấy bước, dự định nếu thấy có gì đó không đúng liền lập tức lui lại, mà trong khoảnh khắc khi người thanh niên xông tới thấy bầy tinh quái phóng ra khí thế liền xoay người muốn rời đi.

Tốc độ thối lui của người này cũng rất nhanh, hầu như chỉ trong mấy cái nháy mắt liền đã tới ven rừng rậm, cách ven rừng rậm cũng chỉ còn lại khoảng 2~3m, nhưng mà đúng lúc này, dường như người thanh niên kia gặp phải cái gì, vẻ bình tĩnh ung dung trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hãi.

Tay phải của người thanh niên vươn tới phía trước, cách Phương Minh không xa, khoảng cách chỉ chừng 3m như vậy nhưng dường như động tác của người thanh niên đã bị giam lại, suốt vài giây cũng chỉ có thể bước ra được một mét.

Mấy giây mới bước ra một mét, một con cùng loại với Liệp Báo tinh quái trực tiếp vươn móng vuốt vỗ vào trên người thanh niên kia, người thanh niên trực tiếp bị vỗ bay trên mặt đất, sau đó con Liệp Báo kia ngậm thanh niên trong miệng như đang ngậm con mồi, ánh mắt mang theo vẻ đắc ý trừng đám người Phương Minh một cái, nghênh ngang lắc lư quay trở về.

Bốp!

Liệp Báo nhét người thanh niên vào dưới tàng cây, mà lúc này người thanh niên kia đã là một cỗ thi thể, những con tinh quái khác chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, lại một lần nữa nằm trên đất khôi phục biểu tình lười biếng.

"Cây này hẳn phải có lực lượng thần bí nào đó, cùng loại với sức mạnh cấm kỵ của trận pháp trong truyền thuyết, khi đến gần cây này sẽ kích phát loại lực lượng cấm kỵ kia, sau đó cả người sẽ bị giam cầm cùng áp chế, đây cũng là nguyên nhân vì sao cuối cùng hắn lại rơi vào kết cục này."

Trong số mấy người ở đây, một thanh niên trẻ tuổi mặc áo xanh trầm ngâm chốc lát rồi mở miệng nói, mà nghe được lời nói của hắn, người thanh niên gần hắn nhất lại truy hỏi: "Tử Kiến huynh, quý phái am hiểu kỳ môn độn giáp, có thể nói tường tận chi tiết hơn không?"

"Kỳ thực cũng không phải là bí mật gì, trên đời này kỳ môn độn giáp phân hai loại, một loại là tiên thiên, một loại là hậu thiên, hậu thiên không nói, cái gọi là tiên thiên chính là kỳ môn độn giáp tự nhiên mà thành, tỷ như một số ngọn núi cây cối địa thế đặc biệt, bố cục phù hợp quy luật của kỳ môn độn giáp, dù cho không bố trí gì cũng có tác dụng tương đương với một trận pháp, hơn nữa còn là cái loại thiên nhiên trận pháp."

"Thiên nhiên trận pháp liền là tiên thiên trận pháp, mà tiên thiên trận pháp và hậu thiên có một khác biệt lớn về sự hình thành, đó chính là tiên thiên trận pháp ngoại trừ công hiệu bản thân trận pháp, còn có thể xuất hiện một loại lực lượng đặc thù, tiền bối trong phái chúng ta gọi nó là lực lượng cấm kỵ bạn sinh."

"Lấy một ví dụ đơn giản, cùng là một con sông, một cái đã trải qua sự vận động của vỏ trái đất cùng nước ngầm mà tự nhiên hình thành, một cái là nhân công đào móc, như vậy cái trước nhất định là có rất nhiều mạch nước ngầm, loại mạch nước ngầm này nhân công không thể moi sẵn ra được, đây là cái gọi là bạn sinh."

Lời nói của Tôn Tử Kiến khiến cho vẻ mặt đám người Phương Minh trở nên ngưng trọng lên, nếu quả thật có lực lượng cấm kỵ như vậy mà nói, vậy bọn họ bước vào nhất định là phải chết.

"Mặt khác, coi như tôi cũng hiểu vì sao nhà họ La muốn tìm chúng ta rồi, nếu như vẻn vẹn chỉ là tinh quái, lấy thực lực của nhà họ La, dù cho nơi này có hơn ba mươi đầu, chỉ sợ cũng không đủ cho ông tổ nhà họ La đánh ra một chỉ, nhưng nhà họ La lại không thể diệt trừ những con tinh quái này, vậy nguyên nhân chỉ có một, cho dù là ông tổ nhà họ La cũng không cách nào chống lại lực lượng cấm kỵ này, một khi tới gần cây Đại La Kim Quả, thực lực sẽ bị áp chế toàn diện."

Lời của Tôn Tử Kiến vừa ra khỏi miệng, trên mặt những người khác đều lộ ra vẻ suy tư, có thể đi tới đây đều là người thông minh, tình huống trước mắt cũng nói cho bọn họ, nhà họ La lần này thật đúng là không có ý tốt gì.

Chẳng qua, hồi lâu sau, có một giọng nói nghi hoặc vang lên.

"Không đúng, nếu như ngay cả ông tổ nhà họ La cũng không có cách nào, vậy nhà họ La để cho chúng ta tiến đến cũng là vô dụng nha, trừ phi nhà họ La muốn đối địch với toàn bộ giới tu luyện, cố ý để cho chúng ta chịu chết?"

Đây là nghi ngờ của một người thanh niên mập mạp, mà lời của hắn khiến cho những người khác nhíu chặt mày, nhà họ La mặc dù có một vị cường giả Địa Cấp tầng chín, nhưng còn không dám đối địch với toàn bộ giới tu luyện.

Trong số bảy người ở đây, duy chỉ có Phương Minh khi nghe hai chữ "chịu chết" về sau, trong mắt có tinh quang lóe lên, sau đó đột nhiên nhảy lên trên cành của cây bên cạnh, ngay sau đó lại liên tục nhảy lên những cành cây cao hơn, thẳng đến khi đứng ở nơi cao nhất của cái cây mới ngừng lại.

"Cậu ta muốn làm gì?"

Lúc này cho dù chỉ là một cử động nho nhỏ thôi cũng khiến người khác sinh lòng cảnh giác, huống chi động tác của Phương

Minh lại lớn như thế, mấy người thanh niên ở đây đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Phương Minh đang đứng trên ngọn cây.

"Mộc ly vị, kim đoản khuyết, thất tinh đạp địa, lục hợp vị khai, một nặng một nhẹ, Phượng Hoàng Dục Huyết, có thể thấy được sinh cơ. Thì ra là vậy, cuối cùng cũng đã hiểu rõ."

Phương Minh đứng ở ngọn cây nói nhỏ một câu, đến bây giờ cuối cùng cậu cũng hiểu mục đích của nhà họ La là cái gì.

Từ trên cây nhảy xuống, nhận thấy được ánh mắt tò mò của mấy người xung quanh, Phương Minh cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra phán đoán của mình.

"Sở dĩ người nhà họ La làm như vậy cũng rất đơn giản, bởi vì bọn họ không có nhiều người để tiến đến, nếu muốn phá giải hết tiên thiên trận pháp này, biện pháp duy nhất chính là dùng đầy đủ máu tươi để bổ khuyết, phạm vi của trận pháp này cũng không phải ở trong phạm vi cây Đại La Kim Quả, mà khoảnh khắc khi chúng ta bước vào rừng rậm cũng đã bước vào trong trận pháp rồi."

"Rừng rậm nằm trong phạm vi trận pháp, vậy vì sao thực lực của chúng ta không bị áp chế?" Có người thanh niên đưa ra chỗ đáng ngờ.

"Bởi vì đây là một trận pháp liên hoàn, cây Đại La Kim Quả này là tiên thiên trận pháp, mà ở trên tiên thiên trận pháp này, người nhà họ La lại chế một cái hậu thiên trận pháp, mục đích của hậu thiên trận pháp chính là dùng để trấn áp tiên thiên trận pháp."

Chương 416: Kế hoạch chân chính của nhà họ La (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Đại La Kim Quả Đan loại cây trân quý như vậy không phải dễ dàng sinh trưởng cùng hình thành, mà ở trong đó sở dĩ có thể có một cây Đại La Kim Quả, hẳn là bởi vì địa thế nơi này phù hợp cho loại tiên thiên trận pháp nào đó, tiên thiên trận pháp này là cái gì tôi không cách nào nhìn ra, nhưng hậu thiên trận pháp của nhà họ La tôi vừa quan sát và tìm ra manh mối rồi, nếu như tôi đoán không nhầm, hẳn là trận pháp Phượng Hoàng Dục Huyết(1)."

(1): Phượng Hoàng tắm máu

"Trận pháp Phượng Hoàng Dục Huyết?"

Lời nói của Phương Minh khiến cho vẻ nghi hoặc trên mặt những người khác càng đậm, duy chỉ có Tôn Tử Kiến sau khi nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt đột biến, sau một khắc cũng học hành động của Phương Minh bò lên trên đại thụ.

Sau khi quan sát vài phút đồng hồ, Tôn Tử Kiến mới từ trên cây đại thụ xuống tới, sau khi xuống tới chuyện đầu tiên hắn ta làm chính là hướng phía Phương Minh ôm quyền, vẻ mặt vẻ kính nể: "Không hổ là Chí Tôn đệ tử, ngay cả Phượng Hoàng Dục Huyết cũng đều có thể nhìn ra, nếu như không phải được Phương công

tử nhắc nhở, cho dù để cho tôi ở trên quan sát nửa ngày tôi cũng không nhìn ra mánh khóe gì."

"Tôn huynh, lời này của anh là có ý gì? Vậy rốt cuộc là anh đã nhìn ra hay chưa nhìn ra?"

"Đã nhìn ra."

"Không phải anh nói cho anh xem nửa ngày đều không nhìn ra mánh khóe ấy ư, sao bây giờ thoáng cái liền đã nhìn ra?"

Tôn Tử Kiến trắng mắt liếc người hỏi câu này một cái, hai nhà có chút sâu xa quan hệ cũng không tệ: "Biết nhà họ Hạng các người am hiểu thuật bắt quỷ, nhưng chỉ cần người có hiểu biết tối thiểu về kỳ môn bát quái đều biết, bước đầu tiên để phá giải kỳ môn độn giáp, đó chính là biết này thuộc về loại trận pháp nào bên trong kỳ môn độn giáp, chỉ khi biết được điểm này mới có thể suy tính tiếp theo nên phá giải như thế nào."

"Sở dĩ có thể thưởng thức như vậy, đó là bởi vì sau khi biết đáp án có thể suy diễn ngược, ở đây cũng giống như vậy, nếu như không có Phương công tử chỉ điểm tôi không cách nào nhìn ra mánh khóe, nhưng có Phương công tử chỉ điểm, tôi lại căn cứ đặc thù của Phượng Hoàng Dục Huyết đi suy diễn ngược, đương nhiên cũng liền tìm ra đáp án."

Đây chính là lý do vì sao Tôn Tử Kiến lại ngỏ ý cảm ơn đồng thời lộ vẻ kính nể với Phương Minh, phải biết rằng môn phái của hắn là dựa vào kỳ môn độn giáp mà dương danh giới tu luyện đấy, mà hắn với tư cách người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của môn phái, lại vẫn không bằng Phương công tử, hắn chỉ có thể không ngừng cảm khái, có một vị sư phụ là Chí Tôn thật là tốt.

"Phương công tử, Tôn huynh, chúng tôi đều không hiểu kỳ môn độn giáp, trận Phượng Hoàng Dục Huyết này có nghĩa là gì?" Một người thanh niên khác mở miệng thỉnh giáo.

Tôn Tử Kiến thấy Phương Minh không có ý giải thích, lập tức trầm ngâm một chút giải thích nói: "Phượng Hoàng Dục Huyết địa thế là một loại áp chế hình địa thế, mục đích chủ yếu chính là mượn máu Phượng Hoàng sản sinh tác dụng, chẳng qua trên đời này làm gì có máu Phượng Hoàng chân chính, nhiều khi đều là áp dụng máu của một số động vật, trong đó loài chim là tốt nhất."

"Nhà họ La làm ra loại trận Phượng Hoàng Dục Huyết này có lẽ mục đích là để áp chế tiên thiên trận pháp của cây Đại La Kim Quả, nhưng vì sao nhà họ La lại không lấy máu chim, ngược lại lại muốn chúng ta đến đây?"

Tôn Tử Kiến nói ra vấn đề hắn còn chưa thông suốt, mà vào lúc đó, Phương Minh lại lạnh giọng nói rằng: "Đó là bởi vì máu của loài chim đã vô dụng, nhà họ La cần dùng máu của những Nhân Cấp đó để kích thích địa thế ở đây, sau khi kích hoạt địa thế, bởi vì đều là máu của cường giả Nhân Cấp, cho nên cường giả Nhân Cấp bước vào sẽ không chịu ảnh hưởng, ngoài ra nếu tôi không đoán sai, chúng ta bây giờ đều biến thành một phần tử của trận pháp, cũng chỉ có chúng ta mới có cơ hội chân chính đi tới trước cây Đại La Kim Quả này."

"Đa số người người tiến vào chẳng qua đều là pháo hôi của nhà họ La mà thôi, số mạng của những người này đã được định trước, nhà họ La cần máu của bọn hắn đến kích hoạt trận pháp này, khiến cho Phượng Hoàng Dục Huyết biến thành phượng hoàng tắm máu Nhân Cấp."

Phượng Hoàng Dục Huyết trận trạng thái cao cấp nhất chính là Mộc Dục Phượng Hoàng Huyết (1) mà máu của Phượng Hoàng dục huyết trận, có thể trấn áp tất cả thế gian, bao quát hết năng lượng của sông núi, đất đai.

(1): Phượng Hoàng đẫm máu

Nhưng mà, máu phượng hoàng đâu có dễ lấy được như vậy,

đừng nói là phượng hoàng, trên nghìn năm qua, truyền thuyết về phượng hoàng rất nhiều, nhưng mà từ xưa tới nay chưa từng có ai chân chính thấy qua phượng hoàng, bây giờ dáng dấp phượng hoàng chẳng qua là suy đoán của một vài người.

Lúc trước người của La gia đã lợi dụng một loại máu nào đó để khởi động trận pháp áp chế tiên thiên trận pháp xung quanh cây Đại la kim quả, chỉ là trận pháp trước mặt này hình như xuất hiện vấn đề gì đó, người của La gia chỉ có thể chọn một số cường giả Nhân cấp để lấy máu của họ.

La gia tuy cường đại, nhưng chỉ có khoảng mười đệ tử nhân cấp hậu kỳ, hoàn toàn không đủ để kích phát trận pháp này, hơn nữa La gia cũng không thể để toàn bộ con cháu mình phải chịu chết, trừ phi La gia muốn tuyệt hậu.

Vì không thể hy sinh dệ tử nhà mình, người của La gia liền chuyển mục tiêu sang những cường giả nhân cấp của giới tu luyện, lại lấy Đại la kim quả đan làm mồi dụ, không sợ những đệ tử ngân cấp trong giới tu luyện không đến.

"La gia thực sự là quá ghê tởm, đến lúc đó ta nhất định phải đem chuyện này nói cho cả giới tu luyện đều biết bộ mặt thật của La gia."

"Vô dụng thôi, La gia đã sớm lên kế hoạch, bọn họ có đầy đủ lí do thoái thác, dù sao chuyện này là do chính chúng ta chọn, hơn nữa phần lớn những người chết đi đều là những tu luyện giả không có lai lịch gì lớn., họ không thể tạo thành uy hiếp đối với La gia."

Tôn Tử Kiện lắc đầu, chỗ thông minh của người nhà họ La là đây, giống như bọn họ phần lớn là đệ tử được các thế lực lớn bồi dưỡng thì còn sống, có một vài người trên đường gặp khó khăn mà quay về rồi, còn những người không có chỗ dựa vững chắc thì chết chắc, La gia cũng không để ý.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ, hay quay trở về làm cho kế hoạch của người nhà họ La thất bại. "

Nghe người này nói, Tôn Tử Kiện đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Minh,"Phương công tử, tôi nghĩ La gia chắc cũng sẽ nghĩ tới điểm này, cho nên họ cũng không sợ chúng ta bỏ đi."

"Điểm ấy, tôi tin rằng hỏi hắn là được."

Phương Minh đột nhiên nhìn sang anh chàng vẫn trầm mặc không nói một lời bên trái, cười hỏi"Vị đạo hữu này có thể cho mọi người biết một chút lai lịch thân phận của mình được không."

Nghe Phương Minh nói, đám người Tôn Tử Kiện cũng đưa ánh mắt nhìn sang chàng trai trẻ này, ánh mắt mọi người nhìn nhau đều có vẻ nghi hoặc, nói thật, trong các cường giả Nhân cấp, bọn họ đều biết lẫn nhau, dù sao mọi người đều là tinh anh mà các thế lực lớn bồi dưỡng ra được, cũng từng gặp nhau vài lần.

Nhưng bọn hắn bây giờ mới có kinh ngạc phát hiện, anh chàng có chút gầy gò này lại lạ hoắc, bọn họ căn bản không một chút ấn tượng.

"Nếu như ta đoán không sai, cậu là người La gia bí mật phái đi để quan sát và kiểm tra kế hoạch, đồng thời phụ trách xử lý những sự cố bất ngờ, đệ tử của La gia."

Anh chàng này sau khi nghe Phương Minh nói, trong mắt có vẻ kinh ngạc, hắn thật không ngờ Phương Minh lại có thể nhìn ra thân phận của hắn, phải biết rằng cho dù là người nhà họ La, ngoại trừ số ít những đệ tử trẻ tuổi được La gia chú tâm bồi dưỡng, những đệ tử khác của La gia cũng không biết lai lịch thân phân của hắn.

"Anh làm sao biết được" La Hạo nhìn về phía Phương Minh hỏi.

Chương 417: Giải thích

La Hạo nói như vậy chính là thừa nhận thân phận của hắn, điều này làm cho đám người Tôn Tử Kiện dùng ánh mắt căm thù và phòng bị nhìn về phía hắn, thử nghĩ một hồi, La gia lúc này đây là chủ mưu, mà La Hạo là người nhà họ La, điều này sao có không khiến cho bọn họ căm thù.

"Rất đơn giản, sau khi tôi nhắc đến Phượng Hoàng Dục Huyết trận, trên mặt cậu cũng không có vẻ kinh ngạc, tới khi chúng tôi suy đoán ra kế hoạch của La gia, những người khác trên mặt đều là biểu tình tức giận, duy chỉ có ngươi chỉ là trầm mặc đem ánh mắt nhìn về phía cây Đại la kim quả."

Phương Minh cười nhạt, nhìn về phía La Hạo,"Hai điểm này chỉ có thể gặp ở hai loại người, một loại là người hiểu rõ âm mưu của La gia, loại còn lại là người vô cùng thèm khát Đại la kim quả."

"Đại la kim quả mặc dù là đan dược trân quý hiếm có, nhưng so với tính mệnh, tôi tin rằng tất cả mọi người đang có mặt ở đây sẽ chọn tính mệnh.

Cho nên tôi liền nghĩ đến một khả năng lớn hơn nữa chính là, kế hoạch này của La gia bí ẩn như vậy, làm sao có thể bị tiết lộ. Đương nhiên cuối cùng tôi cảm thấy cậu là người nhà họ La còn có một nguyên nhân nữa, kế hoạch lớn như vậy, La gia không thể âm thầm an bài đệ tử theo dõi, khi gặp phải biến cố cũng có thể ứng phó kịp thời."

"Ví dụ như nếu mọi người chưa kịp đến được cây Đại la kim quả đã tranh đấu tàn sát lẫn nhau thì nên làm gì hay ví dụ như những nguy cơ trong rừng rậm."

Sau khi nói đến đây, Phương Minh đưa ánh mắt ngụ ý nhìn La Hạo,"Nếu như tôi không có đoán sai, ban đêm khi thứ quỷ quái kinh khủng kia xuất hiện, chính cậu đã ngươi đuổi đi nếu không tát cả chúng ta đều không còn một ai có thể sống sót."

Bốp bốp bốp

La Hạo vỗ tay,"Phương công tử không hổ là đệ tử chí tôn, một chút dấu vết cũng không thoát khỏi ánh mắt của anh, hơn nữa lại có thể suy luận ra nhiều tin tức hữu dụng như vậy."

"La gia các người rốt cục là muốn cái gì"

Khi La Hạo vỗ tay khen Phương Minh, đám người Tôn Tử Kiện nhìn sang La Hạo chất vấn,"Chẳng lẽ La gia ngươi muốn trở thành kẻ thù của cả giới tu luyện."

"Các vị đạo huynh sao lại nói ra lời này, La Gia ta sao lại là kẻ thù của giới tu luyện, trên thực tế tộc tộc trưởng an bài tôi đến, chính là vì bảo hộ các vị đạo huynh, mặt khác cũng là cho các vị đạo huynh một lời giải thích."

La Hạo mỉm cười, không thèm để ý ánh mắt phẫn nộ của đám người Tôn Tử Kiện một chút nào, tiếp tục nói "Tất cả cũng đều biết trong rừng rậm có tinh quái đáng sợ, chính là tôi đuổi nó đi, bởi vì La Gia ta rất quan tâm đến an nguy của mọi người, tộc trưởng mấy lần căn dặn tôi, nhất định phải đem hết toàn lực bảo đảm an toàn cho các vị đạo huynh."

"Đương nhiên ngoài ra còn có một việc chính là giải thích nghi hoặc cho chư vị đạo huynh, vừa rồi kỳ thực những gì Phương công tử đã nói không sai biệt lắm, nhưng còn có một vài chi tiết chưa nói rõ tôi sẽ triệt để nói cho tất cả, để trong lòng mọi người không còn nghi hoặc."

Đối mặt với những gì La Hạo nói, đám người Tôn Tử Kiện

trong chốc lát thật vẫn không biết nên phản bác như thế nào, bởi vì trên thực tế, quả thực đúng là như La Hạo nói, nếu như không có La Hạo đuổi con tinh quái kia đi, thì bọn hắn đều không thể sống tới bây giờ, còn như những người khác thì càng thảm.

"Tốt nhất là hãy nói hết mọi chuyện, nếu dám có một chút lừa dối, đừng trách chúng ta không khách khí."

"Đúng, nếu như lúc này La gia còn lòng lang dạ sói, trưởng bối của chúng ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, đến lúc đó tất nhiên liên thủ tới cửa tìm La gia các ngươi đòi một lời giải thích."

La Hạo gật đầu cam đoan,"Các vị đạo huynh, La Gia tôi và sư phụ, gia tộc các vị không oán không cừu, thậm chí còn giao tình không cạn, tại sao lại làm ra chuyện như vậy, việc này xin mọi người yên tâm, kế tiếp tôi muốn nói cho mọi người về bí mật của Đại la kim quả, cũng có liên quan đến tiên thiên trận pháp."

Trong lúc La Hạo nói chuyện, đám người Phương Minh rốt cục cũng biết La gia tại sao muốn làm như vậy, bởi vì La gia cũng đã rơi vào đường cùng.

Đại la kim quả, đối với La gia mà nói rất có ý nghĩa bởi vì tổ tiên La gia chính là nhờ vào cây Đại la kim quả mà phát triển trên con đường tu luyện, bên ngoài truyền rằng tổ tiên của La gia tổ tiên là cơ duyên xảo hợp lạc bước vào Thần Nông Giá lấy được truyền thừa của một vị cường giả cũng không sai.

Vị cường giả kia chẳng những để lại truyền thừa, vì để cho người tiếp thu truyền thừa của hắn có thể tiến bộ thần tốc ở phương diện tu luyện, lại cố ý trồng một cây Đại la kim quả, chỉ là cây đại la kim quả cũng không phải là dễ dàng trồng, chưa nói tới việc hạt giống rất thưa thớt, cho dù có 100 hạt giống, nếu như phương pháp trồng và môi trường thổ nhưỡng không thích hợp, cũng sẽ không có một hạt giống nào có thể nảy mầm, lớn lên chứ đừng nói gì đến ra trái.

Vị cường giả kia biết Đại la kim quả khó trồng, cho nên hắn tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng phát hiện trong Thần Nông giá có một khu đất vừa khéo thích hợp để trồng Đại la kim quả, cho nên cường giả kia ở lại chỗ này, bắt đầu trồng Đại la kim quả.

Nhưng mà, đất này tuy là có thể trồng Đại la kim quả, nhưng mà ngoại trừ trồng được Đại la kim quả, còn có một chút tác dụng, chính là có thể hấp thu thiên địa linh khí, chủ yếu nhất là có thể ngưng tụ đại địa khí độ, mà đối với một ít dã thú mà nói, đại địa khí độ là thứ mà bọn chúng thích nhất.

Cho nên, vùng đất tổ của La gia thường có một vài dã thú tới gần, để hấp thu đại địa khí độ ở đây, mà đối với La gia mà nói, ngay từ đầu bọn họ cũng không để ý, thậm chí còn cảm thấy thích thú, bởi vì những dã thú này một khi tu luyện thành tinh quái, lập tức sẽ bị bọn họ tiêu diệt, sau đó cướp đi tinh đan.

Đây cũng là nguyên nhân mà La gia có thể phát triển rất nhanh trong giới tu luyện đồng thời không ngừng nâng cao thế lực, mà đó vẫn luôn là bí mật của La gia, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thế lực của La gia sẽ ngày càng lớn.

Nhưng vào bảy năm trước, vùng đất tổ của La gia đột nhiên xuất hiện vấn đề, một vài dã thú trong một đêm lại đột phá đến cảnh giới tinh quái, mấu chốt nhất là, tiên thiên đại địa trận pháp ở chỗ của Đại la kim quả lại khởi động, cây Đại la kim quả bị một đám tinh quái chiếm đoạt.

La gia dĩ nhiên không cam lòng, vì thế nghĩ hết tất cả biện pháp, thậm chí có ba vị trưởng lão Địa cấp đều vì vậy mà bỏ mạng, nhưng rốt cục vẫn không có cách nào tiêu diệt được mấy con tinh quái đó, bởi vì chỉ cần cường giả địa cấp bước vào một bước, sẽ bị tiên thiên trận pháp chế trụ, thực lực càng mạnh bị áp chế càng khủng bố hơn.

Cho dù là lão tổ nhà họ La cũng không dám bước vào, dựa

theo tính toán của lão tổ nhà họ La, chỉ có thiên cấp cường giả mới không bị ảnh hưởng bởi tiên thiên trận pháp, nhưbg La gia làm gì có cường giả tiên thiên.

Cho dù là lão tổ nhà họ La quen biết Thiên cấp cường giả, cũng không dám mời đối phương tới, đại la kim quả đan đối với Thiên cấp cường giả mà nói không coi vào đâu, nhưng Thiên cấp cường giả cũng có gia tộc, cũng có hậu bối của mình, mà Đại la kim quả đan đối với việc bồi dưỡng hậu bối, tác dụng to lớn không gì so sánh được.

Mời Thiên cấp cường giả, tức là dẫn sói vào nhà, cho nên lão tổ nhà họ La không dám thử.

Sau mấy năm, người của La gia vẫn tìm biện pháp giải quyết, vì thế âm thầm liên lạc không ít người hiểu kỳ môn độn giáp, cuối cùng ba năm trước đây bố trí ra Phượng Hoàng Dục Huyết trận, mà dựa theo cách bày trận mà vị kia nói, đến lúc đó phải có đủ máu của cường giả Nhân cấp thì trận pháp Phượng Hoàng Dục Huyết sẽ khởi động, mà đến lúc đó trong hết thảy các tu luyện giả Nhân cấp sẽ có một người có cơ hội tới gần cây đại la kim quả.

Dựa theo tính toán của người mà La gia mời tới, chỉ cần có người có thể tới gần cây Đại la kim quả, thì có thể tìm được biện pháp đóng cửa tiên thiên trận pháp, La gia lại có thể một lần nữa kiểm soát được Đại la kim quả rồi, chỉ cần tiên thiên trận pháp bị tắt, lão tổ La gia có thể ung dung tiêu diệt con tinh quái đầu đá đó.

Chương 418: Lựa chọn của Phương Minh

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

"Các vị đạo hữu, cho tới bây giờ tôi cũng không giấu giếm, trong tất cả mọi người chỉ có một người có cơ hội xông vào, còn như là ai, vậy thì phải xem ai là người cuối cùng còn sống, chỉ có người cuối cùng còn sống mới có cơ hội này, đương nhiên tôi cũng không gạt mọi người, cái này dù sao chỉ là vị đại sư kia tính toán, có công hiệu hay không, La gia chúng tôi cũng không dám hứa chắc, cho nên, lựa chọn như thế nào là tùy vào các vị đạo huynh."

La Hạo nói hết lời, đám người Tôn Tử Kiện biểu tình có chút do dự, Đại la kim quả đan bọn họ dĩ nhiên là không muốn buông tha, nhưng như La Hạo nói, đây hết thảy cũng chỉ là vị đại sư kia tính toán, nếu như tính toán sai lầm, bọn họ sẽ đi vào vết xe đổ của những người khác.

Đối với những người như Tôn Tử Kiện mà nói, thực lực của gia tộc và môn phái sau lưng bọn họ cũng không yếu, tài nguyên tu luyện cũng rất nhiều, cho dù không có Đại la kim quả đan, xuất phát điểm của bọn họ so với người bình thường cũng cao hơn rồi.

Cho nên, bọn họ căn bản không cần phải mạo hiểm, sở dĩ muốn đại la kim quả đan, là để cạnh tranh địa vị với đệ tử của các thế lực khác.

"Các vị đạo huynh, cơ hội chỉ có một lần, đương nhiên nếu như các vị không muốn cũng có thể buông tay, La Gia tôi tuyệt đối sẽ không cưỡng cầu."

La Hạo đưa mắt nhìn về phía đám người Phương Minh, trong mắt có tinh quang hiện lên, bởi vì dựa theo ước định của lão tổ bọn họ nếu như đám người Tôn Tử Kiện trước khi đến được rừng rậm mà biết được chân tướng có thể sẽ không tham dự, nhưng lúc này đã đến nơi này, cách Đại la kim quả đan chỉ có một bước ngắn thôi, cứ thế mà buông tay bọn họ nhất định sẽ không cam lòng.

Luôn sẽ có có người nguyện ý mạo hiểm, mà La gia bọn họ cần chính là một người như vậy.

Quả thực, như lão tổ nhà họ La tưởng tượng, cứ như vậy buông tay, đám người Tôn Tử Kiện lại có chút không cam lòng, dù sao cũng đã đi tới được đây, nhưng để cho bọn họ thử một chút, bọn họ cũng có chút lo lắng.

"Tôi đi ."

Một lúc sau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phương Minh truyền ra, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về Phương Minh, còn biểu hiện trên mặt La Hạo lại trở nên có chút quái dị, bởi vì hắn biết, theo như lời tộc trưởng bọn họ trong tất cả những tu luyện giả tham gia lần này người không chắc chắn nhất chính là Phương Minh.

Tộc trưởng bọn họ cho rằng Phương Minh là đệ tử chí tôn, khẳng định có một ít bản lĩnh đặc biệt, cũng có khả năng thành công nhất, nhưng cũng chính bởi vì thân phận của Phương Minh nên tộc trưởng của bọn họ có chút do dự, nếu như Phương Minh xảy ra vấn đề, bổ thiên chí tôn thực sự trách tội xuống, La gia bọn họ chống không nổi.

Các trưởng bối của La gia đang mẫu thuẫn, cho nên La Hạo

trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào.

"Phương công tử, lúc trước tôi đã nói, suy đoán của vị đại sư kia không hẳn là chính xác."

"Tôi biết, nhưng tôi muốn thử một lần." Phương Minh cười đáp.

Nghe Phương Minh nói, La Hạo cũng không nói gì nữa, bởi vì hắn đều nói rõ hết mọi chuyện, cho dù Phương Minh thực sự xảy ra chuyện gì, Bổ Thiên chí tôn tìm tới La gia, bọn họ cũng có thể giải thích, đây là Phương Minh tự mình lựa chọn, không liên quan tới La gia bọn họ, La gia từ đầu tới đuôi cũng không có lừa dối.

La Hạo không nói gì nữa, mà những người còn lại biểu tình càng biến hóa không ngừng, sau khi Phương Minh mở miệng, trong lòng bọn họ cũng hiện lên xung động, cũng muốn thử một chút.

"Nói vậy, nếu như nói trong chúng ta người nào có cơ hội lớn nhất, vậy không phải là Phương công tử sao."

Tôn Tử Kiện lên tiếng, lời của hắn khiến người khác biến sắc, dao động trong lòng chớp mắt biến mất, bởi vì bọn họ hiểu ý tứ trong lời nói của Tôn Tử Kiện.

Phương Minh đã nhìn ra, kế hoạch của La gia, điều này nói rõ kỳ môn độn giáp của Phương Minh cao hơn bọn họ không ít, khu vực xung quanh cây Đại la kim quả này là một khối tiên thiên trận pháp, ai biết Phương Minh rốt cuộc là thực sự nhìn ra đầu mối hay không, nếu là nhìn thấu mà không có nói ra thì sao.

"Nếu Phương công tử muốn thử, tôi nguyện ý rút lui."

Tôn Tử Kiện là người đầu tiên tỏ thái độ, mấy vị khác cũng nhao nhao mở miệng, nếu suy nghĩ rõ điểm này, không bằng bọn họ cho bán Phương Minh một cái nhân tình, chủ động rút lui.

La Hạo nhìn thấy mọi người tỏ thái độ, cũng biết sự tình cứ như vậy quyết định, lập tức không do dự nữa, nói rằng:"Các vị, nếu tất cả mọi người đều lựa chọn như vậy, thì ngoại trừ Phương công tử, những người khác hãy theo tôi cùng nhau rời khỏi nơi đây, chỉ có như vậy, một mình Phương công tử mới có thể tập trung năng lực khống chế trận pháp."

Đám người Tôn Tử Kiện gật đầu, đi theo La Hạo rút lui khỏi cánh rừng rậm này, rất nhanh, vùng này chỉ còn lại có một mình Phương Minh.

Rầm!

Một khắc đồng hồ sau, Phương Minh nhận thấy được một cỗ lực lượng cường đại đổ ập lên trên người của hắn, làm cho ánh mắt của hắn sáng ngời, đây là Phượng Hoàng Dục Huyết trận đã bắt đầu có công hiệu, tức là lúc này trong trận pháp này chỉ có một mình hắn.

Thấy Đại la kim quả trước mặt, nhưng lại có tinh quái nằm xung quanh cái cây, Phương Minh khóe miệng hơi hơi nhếch lên, kỳ thực bọn Tôn Tử Kiện đoán không sai, có một vài thứ hắn đúng là không có nói ra, nói thí dụ như tiên thiên trận pháp xung quanh.

Tôn Tử Kiện nhìn không ra, người nhà họ La cũng nhìn không ra, nhưng hắn lại nhìn ra, bởi vì trong Vu sư truyền thừa có một mục giới thiệu về thế giới tiên thiên địa, trong đó có nhắc đến một loại đất.

Thiên địa có linh, có núi non sông ngòi tự thành một thế, không phải long mạch phượng địa, nhưng ngầm có ý quỹ tích vận hành của thiên địa đại đạo, sản sinh ra năng lượng không thể diễn tả, nơi đây chính là tiên thiên trận.

Từ thời biển cổ tới nay, tiên thiên trận là nơi mơ ước của cường giả, có đất thiên thành, có thể tru tiên diệt ma, uy lực vô

cùng.

...

Trong Vu sư trong truyền thừa, có giới thiệu đến vùng đất sản sinh ra tiên thiên trận pháp, trong đó đề cập đến, cho dù là người rất mạnh cũng không dám đặt chân đến nơi này, nhưng vẫn có cường giả theo đuổi vùng đất này.

Mà mảnh đất trước mắt này, chính là nơi mà Vu sư truyền thừa ghi lại, tên là Cửu Thiên Táng Địa.

Cửu Thiên Táng Địa, là một loại địa thế thiên nhiên rất đặc biệt, hấp thu thiên địa chi khí vô tận sau đó hình thành một loại lực lượng đặc biệt, nếu như có đầy đủ thời gian để nó sản sinh, nghe đồn có thể chôn vùi cả trời, nếu có sinh linh nào bước vào thì không thể còn sống mà rời đi.

Bất quá, Cửu Thiên Táng Địa trước mắt còn cách thứ được ghi chép trong truyền thừa rất xa, tối đa chỉ có thể xưng là nhất thiên táng địa, nhưng ngay cả như vậy đã là vô cùng kinh khủng rồi, không phải Thiên cấp cường giả căn bản không thể phá.

Mà loại địa thế này còn có một tác dụng rất đặc biệt, đó chính là sẽ có một táng địa chi linh, là do đất này tự hình thành, chính là cái táng địa chi linh này khống chế khu vực này, mà căn bản cũng không phải là lực lượng cấm kỵ mà Tôn Tử Kiện nói.

Chương 419: Bộ mặt thật của tổ tiên La gia

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Trong Vu sư trong truyền thừa nhắc tới vùng đất này, cũng có nhắc tới phương pháp phá giải, chuẩn xác mà nói chưa thể gọi là phương pháp phá giải, mà là vài cái táng địa chi linh câu thông thuật.

Phương Minh dùng hai ngón tay xoa bóp vài cái ở cổ của mình, sau đó thử ngân nga vài âm tiết, thanh âm rất đặc biệt, chỉ là thanh âm thuần túy mà không có bất kỳ hàm nghĩa gì.

Bát, mị lạc ngã...

Mỗi một thời điểm phát ra một âm tiết, sắc mặt của Phương Minh chính là tái nhợt một phần, bởi vì muốn phát ra âm tiết này cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, đây là một loại giao lưu; loại khác vượt qua sinh vật và chủng tộc, cho dù là Thiên cấp cường giả nếu như không nắm chắc cũng làm không được.

Sau đó, tốc độ phát ra âm thanh của Phương Minh rất nhanh, mà Vu sư lực trong cơ thể cũng toàn lực vận chuyển, Vu sư châu không ngừng điều động Vu sư lực trong đan điền đến yết hầu của Phương Minh.

Dưới cây Đại la kim quả, toàn bộ tinh quái đều đứng lên, dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Phương Minh, mà giờ khắc này Phương Minh cũng chậm rãi bước về phía Đại la kim quả.

Một bước, hai bước...

Lũ tinh quái chỉ yên lặng nhìn Phương Minh tới gần, không có bất kỳ cử động gì, mãi đến khi Phương Minh cách Đại la kim quả còn có ba thước, trái trên cành Đại la kim quả đột nhiên chập chờn, toàn bộ lá cây và hoa cùng rung rinh.

Phương Minh không tiếp tục tiến lên, cứ như vậy lặng lặng đứng ở nơi đó, vào giờ khắc này, một nguồn áp lực kinh khủng kéo tới, ép xương cốt toàn thân của hắn rung động kêu lên lách cách.

Đa!

Phương Minh phát ra một âm tiết cuối cùng, khi âm tiết này của Phương Minh phát sinh, Đại la kim quả ngừng chập chờn, mà tinh quái vào giờ khắc này cũng nhao nhao nhảy tới trước mặt Đại la kim quả, hồi lâu sau, một chùm sáng mờ nhạt từ trên cây bay xuống.

"Hóa thân?"

Phương Minh trong mắt có vẻ kinh ngạc, những tinh quái này dĩ nhiên là hóa thân của táng địa chi linh, cuối cùng những hóa thân này đã trở về, đây mới là bản thể của táng địa chi linh.

Một loại âm tiết kì lạ vang lên trong tai Phương Minh, lúc nghe thấy âm tiết đó, Phương Minh đầu tiên là ngẩn người, lập tức mang trên mặt sắc mặt vui mừng, bởi vì hắn biết đây là táng địa chi linh đang cùng hắn câu thông.

Sau một khoảng thời gian tương đương với uống tách trà, Phương Minh ngừng giao lưu, trên trán mồ hôi hột lớn chừng hạt

đậu không ngừng nhỏ giọt xuống, chuyến giao lưu này đã tiêu hao hết tất cả năng lượng của hắn.

Bất quá, thu hoạch cũng lớn.

Táng địa chi linh được sản sinh ra khi Cửu Thiên Táng Địa thành hình, chỉ là khi đó gặp một vị cường giả, trực tiếp đem phong ấn lại, vị cường giả kia chính là cho lão tổ nhà họ La, người đã giữ lại truyền thừa của vị Thiên cấp cường giả kia.

Nguyên nhân cường giả kia muốn phong ấn táng địa chi linh cũng rất đơn giản, nếu như không phong ấn, táng địa chi linh sẽ hấp thu đại địa chi thế này, mà khi đó Đại la kim quả sẽ bởi vì thiếu đi thiên địa chi khí mà không còn cách nào sinh trưởng.

Nói trắng ra là, vị cường giả kia đem tài nguyên vốn thuộc về táng địa chi linh phân cho Đại la kim quả, làm cho Đại la kim quả khỏe mạnh mà lớn lên, mà táng địa chi linh chỉ có thể lấy được một số ít tài nguyên, cho nên lớn lên rất chậm rãi.

Mấy năm trước, táng địa chi linh rốt cục đột phá được phong ấn này, nên bắt đầu từ đó tiến hành trả thù, cũng chính là tình huống mà người nhà họ La gặp phải.

Chỉ là, táng địa chi linh tuy đột phá phong ấn, nhưng cũng bỏ ra một cái giá lớn, đó chính là nó đã mất đi không gian trưởng thành. Một mảnh của Cửu Thiên Táng Địa cũng chỉ có thể dừng lại ở tầng này.

"Ta không dám hứa chắc, nhưng ta có thể thử một lần."

Phương Minh và táng địa chi linh đạt thành hiệp nghị, táng địa chi linh muốn tiếp tục trưởng thành để thoát khỏi khu vực này, nơi đây mặc dù là nơi sinh ra nó, nhưng cũng trở thành nơi ràng buộc nó tiếp tục trưởng thành.

Trong vòng ba năm, không tìm được táng địa chi linh thích

hợp, Phương Minh sẽ đưa nó quay lại đây, đây là hiệp nghĩ giữa hắn và táng địa chi linh.

Đồng thời Phương Minh cũng là biết buổi tối trong rừng rậm xuất hiện tinh quái khủng bố cũng chính là táng địa chi linh, chỉ là táng địa chi linh chỉ có thể xuất động vào buổi tối, hơn nữa phạm vi hoạt động cũng chỉ là ở trong phạm vi khu rừng này.

Táng địa chi linh lần nữa bay trở về trên cây, không lâu sau, Đại la kim quả rớt xuống ba tia sáng màu vàng, Phương Minh mắt sáng ngời, lập tức tiến lên nhận lấy , đây là ba quả màu vàng óng.

Đại la kim quả, và lá cây giống nhau, quả thực cũng phơi bày màu vàng kim.

"Đại la kim quả, ba năm mới sinh ra một quả, cũng có thể nói trên thực tế người nhà họ La trong vòng mười năm trở lại đây cũng không thu hoạch được Đại la kim quả."

Cầm ba trái kim quả, Phương Minh trong mắt có vẻ suy tư, nhưng hắn chưa kịp cất ba trái kim quả này, đại địa ở trước mặt của hắn bắt đầu rung rung, cách cây Đại la kim quả khoảng mười thước bên trái, xuất hiện một cái hang.

"Thủ thuật che mắt?"

Phương Minh sửng sốt một chút, vừa rồi hắn cảm nhận được một năng lượng xung động, sau đó liền hiểu rõ, hang động phủ này trên thực tế vẫn ở, chẳng qua là có trận pháp che đậy, người bình thường căn bản không phát hiện được, mà vừa rồi chắc là táng địa chi linh phá giải hết trận pháp này rồi.

"Vào cửa này, chính là cùng ta có duyên!"

Đi tới gần, trên cửa hang khoảng một trượng có mấy chữ được khắc theo kiểu cổ, khi nhìn thấy mấy chữ này, Phương Minh trước tiên chính là nghĩ đến tổ tiên của La gia, nếu như hắn đoán không

sai, tổ tiên của La gia lấy được truyền thừa trong hang động này, còn chủ nhân của cái động này là vị Thiên cấp cường giả năm đó.

Nghĩ tới đây, Phương Minh không có chút do dự nào, trực tiếp đi vào.

Càng đi vào trong càng rộng rãi, chỉ là không đến ba phút, Phương Minh liền dừng bước, bởi vì ở trước mặt của hắn có một bộ xương trắng.

Khi nhìn thấy bộ xương trắng này, Phương Minh nhíu mày một cái, bộ xương trắng này dĩ nhiên không phải vị Thiên cấp cường giả kia, bởi vì ... bộ xương trắng này nằm dưới đất, hơn nữa từ phần đầu của bộ xương có một lỗ trũng là bị người ta dùng vật nặng đánh, té trên mặt đất chết đi.

Lẽ nào, năm đó ngoại trừ tổ tiên của La gia, còn có những người khác đi vào nơi đây?

Sau khi nhìn chằm chằm bộ xương trắng Phương Minh ngồi xổm người xuống, cẩn thận di chuyển bộ xương trắng đi, trên mặt đất còn lại xuất hiện một hàng chữ.

"La Lâm hại ta."

Đây là bốn chữ cổ, mặc dù được viết đã lâu, nhưng rất hiển nhiên người viết chữ rất dùng sức, cho dù là lâu như vậy vẫn không biến mất.

Khi nhìn thấy bốn chữ này, Phương Minh đã hiểu rõ năm đó xảy ra chuyện gì.

Năm đó, đi vào nơi này không phải một mình tổ tiên của La gia, mà là tổ tiên của La gia và người trước mắt này, hai người cơ duyên xảo hợp cùng đi vào hang động sau đó, tổ tiên của La gia vì độc chiếm truyền thừa âm thầm hạ thủ giết chết người trước mắt này.

Bởi vì La Lâm chính là tên của tổ tiên La gia.

Đương nhiên, mấy trăm năm trôi qua, Phương Minh cũng không muốn giải oan cho vị này, sau khi đã biết lai lịch của bộ xương trắng, hắn dời ánh mắt nhìn về phía trước, ở đó còn lại là một cái bi văn, ngoại trừ bi văn còn có ba cái hộp đang mở, cùng với một quả trứng bị vỡ bên trên.

Chương 420: Chân tướng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Lúc thấy vỏ trứng Phương Minh hơi sửng sốt một chút, cái vỏ trứng bị nghiền nát này mặc dù đã trải qua thời gian nhiều năm như vậy, nhưng bên trong vẫn còn sót lại một ít vật chất của lòng đỏ trứng, điều này nói rõ sinh vật bên trong trứng còn chưa phá xác ra liền đã bị người ta đánh tan nát.

Ánh mắt Phương Minh chuyển hướng nhìn về phía bi văn, sau khi nhìn thấy rõ chữ viết trên bi văn, sắc mặt của Phương Minh cuối cùng cũng có biến hóa lớn, vẻ mặt trở nên lạnh như băng, trong mắt lần đầu tiên xuất hiện sát khí.

Bi văn này là do vị cường giả Thiên cấp kia lưu lại.

Nội dung trên bi văn nói rõ ràng thân phận của vị cường giả Thiên cấp này, cũng không phải cường giả Thiên Cấp của Nhân tộc như nhà họ La rêu rao với người ngoài, mà là một yêu quái tu luyện tới cấp độ Thiên Cấp.

Một đầu yêu quái tu luyện thành tinh ở Thần Nông Giá, mà yêu quái tu luyện còn khó khăn hơn nhân loại nhiều, phải độ lôi kiếp rất nhiều lần, nếu có thể vượt qua thì thực lực sẽ nâng cao một bước, độ không qua liền tiêu tan thành mây khói.

Đầu yêu quái này đã già yếu, cũng dự cảm được có thể bản

thân không thể độ qua lôi kiếp lần kế tiếp, nhưng lôi kiếp không phải thứ hắn có khả năng ngăn trở, sớm muộn sẽ tới, cho nên vì đời sau của mình mà hắn tìm Cửu Thiên Táng Địa này, mở ra một động phủ, rồi sau đó hắn lấy kinh văn cùng bí tịch tu luyện của cường giả Thiên Cấp Nhân tộc mà hắn đánh chết đặt vào trong động phủ này.

Sở dĩ đầu yêu quái kia làm như vậy chỉ vì một nguyên nhân, đó chính là hắn hy vọng người nhận được truyền thừa có thể hỗ trợ bồi dưỡng đời sau của hắn.

Vỏ trứng kia chính là đời sau của hắn.

Dựa theo đầu yêu quái này dự đoán, đợi khi đời sau của hắn xuất thế thì hắn đã bị lôi kiếp đánh chết, mà không có hắn bảo hộ, con của hắn căn bản không thể sinh tồn ở Thần Nông Giá đầy rẫy nguy hiểm này được.

Mà hắn cũng không dám giao phó đời sau của hắn cho yêu quái khác, bởi vì bộ tộc Xuyên Sơn Giáp biến dị của hắn chính là một vật đại bổ đối với tất cả động vật, một loại động vật bình thường chỉ cần nuốt con của hắn thì có thể trở thành tinh quái.

Cho nên yêu quái này chỉ có thể làm như vậy, lấy truyền thừa của cường giả Thiên Cấp đổi lấy điều kiện bảo vệ cùng bồi dưỡng đời sau của mình, về phần cây Đại La Kim Quả trên thực tế là yêu quái này chuẩn bị cho con của hắn.

Mạch này của hắn cần rất nhiều tài nguyên mới có thể lớn lên, chỉ có cây Đại La Kim Quả mới có thể khiến cho con của hắn trở thành tinh quái.

Nội dung trên bi văn đại khái là như thế, nhưng mà sau khi nhìn thấy quả trứng bị tàn phá, Phương Minh liền biết rõ, tổ tiên nhà họ La La Lâm không hề hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sau khi chiếm được truyền thừa liền trực tiếp hủy diệt quả trứng này.

Mục đích tổ tiên nhà họ La làm như thế Phương Minh cũng biết, hẳn chính là vì độc chiếm cây Đại La Kim Quả này, dù sao cây Đại La Kim Quả ba năm mới kết một quả, nếu như bồi dưỡng đời sau của yêu quái này rồi thì nhà họ La làm gì có phần nữa.

Chỉ là cho dù việc này không liên quan gì đến mình, nhưng Phương Minh vẫn cảm thấy phẫn nộ vì hành vi vô sỉ của tổ tiên nhà họ La, cho dù tổ tiên nhà họ La muốn độc chiếm cây Đại La Kim Quả, nhưng cũng không cần phải hủy diệt đời sau của người ta, loại hành vi này còn đáng sợ hơn cả tiểu nhân.

Một lúc sau, Phương Minh hướng phía bi văn bái một bái, đây là Phương Minh muốn biểu thị áy náy với tinh quái này, dĩ nhiên không phải thay mặt nhà họ La mà là đại biểu cho Nhân tộc.

"Giết chết đồng bạn, lấy oán trả ơn, tổ tiên nhà họ La thực sự là đã phát huy bản tính ti tiện của mình một cách nhuần nhuyễn vô cùng."

Đưa mắt nhìn hướng bộ xương trắng còn có xác trứng kia, cậu có thể cảm nhận rõ ràng oán khí của cả hai, cuối cùng thì cậu cũng đã hiểu, Táng Địa Chi Linh vì sao phải mở cái động phủ này rồi, đây là muốn để cậu nhìn rõ ràng bộ mặt thật của tổ tiên nhà họ La.

"Nếu như tôi có cơ hội, nhất định tôi sẽ công bố chân tướng ra ngoài."

Phương Minh nói nhỏ một câu, đây là bảo đảm của cậu đối với hai vị này, nhưng bây giờ chưa phải lúc để công bố cái chân tướng này, bởi vì cậu còn chưa có đủ thực lực để trở mặt với nhà họ La.

...

Mười lăm phút sau, Phương Minh từ động phủ đi ra, mà năng lượng ba động lần thứ hai truyền đến, toàn bộ động phủ lại một lần nữa biến mất. Táng Địa Chi Linh từ trên cây hạ xuống, trực

tiếp bay vào trong ngực của Phương Minh, chui vào áo biến mất không thấy gì nữa.

"Đi thôi."

Phương Minh nói nhỏ một câu, quay đầu liếc nhìn cây Đại La Kim Quả này, sau đó không chút do dự nào đi về phía rừng rậm.

...

"Lão tộc trưởng, người nói Phương công tử có thể thành công sao?"

La Hạo đứng ở phía ngoài rừng rậm, ánh mắt mang theo vẻ lo lắng, không phải hắn đang quan tâm Phương Minh mà là lo lắng không biết kế hoạch của nhà họ La có thành công hay không, lo lắng lỡ đâu Phương Minh gặp phải bất trắc ngoài ý muốn, nhà họ La lại nên ứng đối như thế nào.

"Lập tức sẽ có kết quả, hiện đang suy đoán cũng không có ý nghĩa gì."

La Thiên không trả lời thẳng, tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng của hắn cũng tràn đầy lo lắng, nếu như Phương Minh thất bại, chỉ sợ nhà họ La bọn họ phải mất đi cây Đại La Kim Quả này rồi.

Tuy rằng hiện nay lão tổ đã đột phá cảnh giới, nhưng đối với nhà họ La, mất đi cây Đại La Kim Quả này chẳng khác gì mất đi điều kiện ưu việt để bồi dưỡng con cháu đời sau, sau khi lão tổ ra đi, nhà họ La chắc chắn sẽ dần dần suy bại.

"Đi ra rồi?"

Chẳng qua đúng lúc này, đột nhiên có người nhà họ La kinh hô thành tiếng, mà theo tiếng kinh hô này của người nhà họ La, ánh mắt của tất cả người đang chờ đợi nơi này đều nhìn về phía rừng

rậm, ở nơi đó, thân ảnh của Phương Minh dần xuất hiện.

Thấy Phương Minh xuất hiện, La Thiên đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức hai chân khẽ động, cả người giống như quỷ mị biến mất tại chỗ, phóng nhanh về phía rừng rậm, một phút đồng hồ sau, tiếng cười sang sảng của La Thiên truyền khắp cả sơn cốc.

Cây Đại La Kim Quả bên kia, mất đi sự thao túng của Táng Địa Chi Linh khiến cỗ lực lượng áp chế cũng biến mất theo, La Thiên lúc này đã đứng ở trước cây Đại La Kim Quả.

"Chúc mừng Phương công tử."

Tôn Tử Kiện ôm quyền hướng phía Phương Minh biểu thị chúc mừng, những cường giả trẻ tuổi khác tuy rằng trong lòng tràn đầy đố kị, nhưng lúc này trên mặt cũng đều nhao nhao học theo Tôn Tử Kiện chúc mừng Phương Minh.

Trên mặt Phương Minh cũng mang theo dáng tươi cười, mặc dù cậu đã không còn chút hảo cảm nào đối với nhà họ La, nhưng lúc này lá mặt lá trái vẫn còn cần đấy.

Không bao lâu sau La Thiên trở về từ rừng rậm, đi tới bên cạnh Phương Minh: “Phương công tử không hổ là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, một lần này Đại La Kim Quả Đan toàn bộ thuộc về Phương công tử."

Mặc dù đã biết kết cục này, nhưng nghe thấy chính miệng La Thiên tuyên bố, những người trẻ tuổi ở đây vẫn cảm thấy có chút nhụt chí, bọn họ khổ cực một ngày nhưng đến cuối cùng lại không lấy được gì cả, thật sự là có chút ủ rũ.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều ủ rủ, ở trong đám người, vẻ mặt của Tiêu Ngọc Nhi không chút thay đổi gì, bởi vì cô ấy rất thỏa mãn với tinh đan mà bản thân thu hoạch được bên trong rừng rậm.

Xác nhận kết quả xong nhà họ La liền đưa mọi người trở về, đương nhiên cũng giống như lúc tới, đám người Phương Minh lần thứ hai đội mũ giáp kia lên đầu, sau đó mới được đưa ra ngoài.

Chẳng qua đối với Phương Minh đến nói, có Táng Địa Chi Linh ở bên người, chuyện tìm kiếm vị trí tổ địa của nhà họ La chẳng có chút khó khăn nào với cậu.

...

Chương 421: Người thừa kế La gia

Trở lại tổ trạch của nhà họ La, phần lớn người đã lựa chọn rời đi, chẳng qua vẫn có không ít người còn ở lại nhà họ La, những người này đa số đều là trưởng bối gia tộc sư môn của người tham gia, sau khi bọn hắn biết được Đại La Kim Quả Đan rơi vào tay Phương Minh, tuy rằng tiếc hận nhưng cũng không kinh ngạc gì lắm, bởi vì điều này nằm trong dự liệu của bọn họ.

Đương nhiên, cũng không thiếu cường giả bắt đầu gây chuyện với nhà họ La, bởi vì đệ tử của bọn họ đã chết trong tổ địa của nhà họ La, nhà họ La nhất định phải đưa ra một câu trả lời hợp lý.

Chẳng qua việc này không liên quan gì với Phương Minh, sau khi về tới tổ trạch nhà họ La, Phương Minh trực tiếp về sân của mình, chẳng qua điều khiến cậu cảm thấy bất ngờ là La Cẩm Thành dĩ nhiên không ở trong sân.

"Lẽ nào La Cẩm Thành gặp phải chuyện gì?"

Nghĩ đến hai anh em cùng cha khác mẹ của La Cẩm Thành, sắc mặt Phương Minh phát lạnh, đang chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm La Cẩm Thành thì ngay vào lúc này, cửa chính của sân bị đẩy ra, La Cẩm Thành cùng tộc trưởng nhà họ La xuất hiện ở cửa.

"Phương công tử, chúng tôi tới lúc này không quấy rầy cậu nghỉ ngơi chứ?"

Trên mặt tộc trưởng đương nhiệm nhà họ La La Tín mang theo dáng tươi cười, mà vẻ mặt của La Cẩm Thành có chút cổ quái, nhìn Phương Minh một cái, trong ánh mắt để lộ ra một số tin tức

phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn không nói lấy một lời.

"La tộc trưởng lúc này đến thăm là có chuyện gì vậy?"

Theo Phương Minh, La Tín lúc này hẳn là phải bận rộn giải quyết những cường giả đến gây chuyện kia chứ không nên xuất hiện ở nơi này, điều này càng nói rõ một điểm, đối phương tuyệt đối là có chuyện rất trọng yếu mới tìm đến mình.

"Chuyện tổ địa nhà họ La của chúng tôi Phương công tử hẳn là đã biết ngọn nguồn rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, ở chỗ này thay mặt nhà họ La ngỏ ý cảm ơn Phương công tử."

Nói xong, La Tín liền cúi người muốn bái Phương Minh, chẳng qua Phương Minh đã trực tiếp tránh khỏi, nhàn nhạt đáp: "La tộc trưởng nói quá lời, tôi coi như là theo như nhu cầu, tôi cũng đã nhận được Đại La Kim Quả Đan, không phải sao?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, La Tín cười ha hả nói rằng: "Đó là đương nhiên, Đại La Kim Quả Đan tự nhiên là thuộc về cậu Phương đây."

"Ah, vậy La tộc trưởng lần này đến là muốn đưa Đại La Kim Quả Đan cho tôi sao?"

Phương Minh cố ý đưa mắt nhìn về phía hai tay rỗng tuếch của La Tín, nét mặt già nua của La Tín co quắp một cái, đáp: "Cái Đại La Kim Quả Đan này nhất định sẽ đưa cho Phương công tử một quả, chỉ là lúc trước khi tộc nhân tôi kiểm tra cây Đại La Kim Quả, phát hiện trên cây thiếu ba quả Đại La Kim Quả."

Đã hiểu rõ.

Thấy La Tín nhìn mình, Phương Minh cuối cùng cũng biết vì sao La Tín tìm tới cửa, hẳn là hắn ta tới để đòi ba miếng Đại La Kim Quả kia, rất hiển nhiên, người nhà họ La gần mười năm nay không tới gần cây Đại La Kim Quả, biết cây Đại La Kim Quả phải

có ba quả, nhưng vừa kiểm tra liền phát hiện không thấy ba quả kia đâu, cho nên cho rằng chính mình đã hái đi.

Phương Minh cười như không cười, không trả lời.

"Phương công tử, đây là Đại La Kim Quả Đan, chỉ cần Phương công tử nguyện ý trả Đại La Kim Quả, vậy Đại La Kim Quả Đan này lập tức dâng lên cho công tử ngay, mặt khác Phương công tử còn có yêu cầu gì thì cứ nói ra, chỉ cần nhà họ La của tôi có thể làm được nhất định toàn lực thỏa mãn, dùng điều này đến cảm tạ ân tương trợ của Phương công tử."

Thấy Phương Minh không nói lời nào, La Tín cũng không gấp, bởi vì trước khi tới hắn đã dự liệu trước loại tình huống này rồi.

"Đại La Kim Quả tuy rằng cũng là thánh dược, nhưng nếu như chưa được luyện chế thành đan dược mà tùy tiện dùng thì hiệu quả sẽ giảm đi nhiều, mà để chế tạo Đại La Kim Đan, nhà họ La chúng tôi cùng phải dùng rất nhiều dược liệu trân quý, không chỉ có riêng một loại Đại La Kim Quả."

Phương Minh vẫn là mỉm cười không nói, bởi vì cậu tin tưởng đây còn chưa phải là át chủ bài cuối cùng của nhà họ La.

La Tín có chút ngồi không yên, bởi vì Phương Minh quá bình tĩnh, cuối cùng hắn chỉ còn cách đưa mắt nhìn về phía La Cẩm Thành: “Cẩm Thành à, Phương công tử đã chiếu cố cháu lâu như vậy, cháu cũng phải cảm tạ Phương công tử một chút, dù sao sau ngày hôm nay cháu sẽ nhận tổ quy tông một lần nữa trở lại nhà họ La rồi, hơn nữa lão tổ lại còn rất coi trọng cháu đấy, dự định bồi dưỡng cháu thành tộc trưởng đời sau của nhà họ La."

Lúc này đây, vẻ mặt của Phương Minh cuối cùng cũng có biến hóa, con ngươi ngưng lại nhìn về phía La Cẩm Thành.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía La Cẩm Thành, cậu đã

nghĩ tới có lẽ nhà họ La sẽ nói ra những điều kiện khác, nhưng cậu thật không ngờ nhà họ La vậy mà lại để La Cẩm Thành tới nói giúp.

Dựa vào quan hệ của La Cẩm Thành cùng nhà họ La, La Cẩm Thành sẽ đồng ý sao?

Vẻ mặt của La Cẩm Thành có chút phức tạp, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, sau đó lại nhìn La Tín bên cạnh một chút, một lúc sau mới mở miệng nói: "Tộc trưởng, có thể để cho tôi nói chuyện riêng với ông chủ Phương một chút không?"

"Đương nhiên có thể, vừa vặn tôi cũng có chút việc phải xử lý, liền rời đi trước."

La Tín cười ha ha một tiếng, sau khi lên tiếng chào hỏi Phương Minh liền xoay người rời khỏi sân, mà sau khi La Tín rời khỏi sân, ánh mắt của Phương Minh nhìn chằm chằm La Cẩm Thành, từ tốn nói: "Anh trở lại nhà họ La rồi?"

Từ lúc La Cẩm Thành gọi La Tín là tộc trưởng mà không phải tộc trưởng nhà họ La, cậu liền biết rõ La Cẩm Thành đã trở lại nhà họ La rồi, bởi vì nếu như La Cẩm Thành không trở lại nhà họ La thì chắc hẳn anh ta phải gọi tộc trưởng nhà họ La.

"Ừm."

La Cẩm Thành gật đầu, vẻ mặt có chút phức tạp, dường như là không biết phải đối mặt Phương Minh như thế nào, một lúc sau mới lên tiếng: "Tôi vốn cho là cả đời này tôi cũng sẽ không trở lại nhà họ La, cũng không đủ khả năng dính líu quan hệ cùng nhà họ La, thế nhưng tôi phát hiện, có đôi khi sự thực không hề giống như tôi nghĩ."

Cuối cùng, La Cẩm Thành cũng không giấu giếm, nói hết những chuyện anh ta gặp phải ở nhà họ La sau khi Phương Minh

rời đi.

Ngay khi Phương Minh đi tới tổ địa của nhà họ La, một vị trưởng lão nhà họ La đã tìm tới anh ta, ngay từ đầu La Cẩm Thành còn tưởng rằng nhà họ La muốn xuống tay với anh ta, cho nên anh ta đã chuẩn bị kỹ càng, thế nhưng mãi tới sau đó anh ta mới phát hiện, người muốn gặp anh ta dĩ nhiên lại là ông tổ nhà họ La.

Mà điều càng khiến anh ta không nghĩ tới chính là ngoại trừ ông tổ nhà họ La, hai người anh em cùng cha khác mẹ của anh ta cũng ở đây, khác biệt chính là lúc này sắc mặt hai người tái nhợt, vẻ mặt phẫn nộ.

La Cẩm Thành còn cho rằng hai người này tìm tới ông tổ nhà họ La, nói cho ông tổ nhà họ La thân phận của anh ta để ông tổ nhà họ La nghiêm phạt anh ta.

Mà khi ông tổ nhà họ La mở miệng, La Cẩm Thành lại thật không ngờ, ông tổ nhà họ La dĩ nhiên trực tiếp mở miệng nói xin lỗi anh ta, lại còn tự nhận nhà họ La có lỗi với anh ta cùng mẹ của anh ta, chuyện năm đó bởi vì lão tổ đang bế quan cho nên cũng không biết rõ tình hình.

Cho dù La Cẩm Thành có căm hận nhà họ La tới cỡ nào, nhưng khi ông tổ nhà họ La, nhân vật cấp bậc này đột nhiên nói xin lỗi anh ta, trong thoáng chốc liền luống cuống, không biết nên ứng đối như thế nào.

Huống chi thái độ của ông tổ nhà họ La lại thành khẩn như vậy, thậm chí để tỏ lòng áy náy đối với La Cẩm Thành, ông tổ nhà họ La trực tiếp hạ lệnh bắt hai người anh em cùng cha khác mẹ xin lỗi anh ta, đồng thời ở ngay trước mặt anh ta đuổi hai người này ra khỏi nhà họ La, trong vòng mười năm không cho phép trở lại.

Ngoài ra, ông tổ nhà họ La lại còn đồng ý để anh ta dời di hài mẹ mình về đây, chôn ở bên phần mộ tổ tiên nhà họ La, sau đó còn

thêm chính danh cho mẹ anh ta.

Cho tới nay, La Cẩm Thành chưa hề nghĩ tới đời này mình còn có thể tha thứ cho người nhà họ La, nhưng hành động của ông tổ nhà họ La lại khiến trong lòng anh ta xuất hiện dao động.

Nhân tính có đôi khi chính là khó hiểu như vậy, mượn một người làm công đến nói, anh ta gặp phải đãi ngộ không công bằng ở công ty, trong lòng tràn đầy cừu hận đối với công ty này, phát thệ đời này sẽ không trở lại công ty thêm một lần nào nữa.

Mà một ngày kia, chủ tịch công ty mẹ nơi đã ngược đãi anh ta đích thân tìm tới anh ta, sau đó biểu thị xin lỗi, đồng thời trừng phạt những người trong công ty đã hãm hại anh ta, cuối cùng xin anh ta trở lại công ty, vậy anh ta nên lựa chọn thế nào đây?

Huống chi, ông tổ nhà họ La là tầng thứ gì, lại còn thả thấp thái độ như vậy, trong lòng La Cẩm Thành đúng là có chút dao động.

Chương 422: Phản bội

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhưng mà, cuối cùng điều khiến La Cẩm Thành đồng ý trở về đây chính là vì lời cam đoan của ông tổ đối với anh ta.

Ông tổ nhà họ La đã bảo đảm, chỉ cần anh ta trở lại nhà họ La, nhà họ La sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng anh ta, sẽ cho anh ta tài nguyên tốt nhất, thậm chí còn có thân phận người thừa kế chức tộc trưởng tương lai của nhà họ La.

Toàn bộ nhà họ La, một đời tuổi trẻ hiện nay chỉ có hai người có được thân phận như vậy, mà La Cẩm Thành trở về chính là người thứ ba.

"Ông chủ Phương, cậu biết không, tôi coi trọng nhất chính là điều kiện cuối cùng này, không phải tôi muốn trở thành tộc trưởng nhà họ La, cũng không phải tôi tham luyến tài nguyên nhà họ La, tôi chỉ muốn chứng minh cho những người trước đây đã khi dễ mẹ tôi thấy, tôi muốn leo lên trên đầu của bọn họ, để cho bọn họ hiểu thế nào là hối hận cùng sợ hãi."

Lúc La Cẩm Thành nói lời này, biểu tình trên mặt có chút vặn vẹo, Phương Minh khẽ thở dài một cái, cậu hiểu được tâm tư của La Cẩm Thành rồi.

Trước đây mẹ của La Cẩm Thành bị người nhà họ La bắt nạt,

cuối cùng lưu lạc tha hương sau khi sinh hạ anh ta liền qua đời, La Cẩm Thành muốn để những người nhà họ La đó biết, hành động lúc trước của bọn họ là ngu xuẩn tới cỡ nào, muốn cho những người đó ăn ngủ không yên.

Đây là một loại tâm lý báo thù.

Đối với lựa chọn của La Cẩm Thành, Phương Minh không biết nên đánh giá thế nào, hơn nữa cậu cũng không tiện đánh giá, không trải qua chuyện của La Cẩm Thành thì không thể nào hiểu được tâm tình của người trong cuộc.

"Cho nên, anh bây giờ là muốn thay nhà họ La tới tìm tôi đòi Đại La Kim Quả?"

La Cẩm Thành trầm mặc, cúi đầu nhìn mặt đất, bĩu bĩu môi rồi mới mở miệng nói: "Nếu như có thể."

"Vậy nếu tôi nói cho anh biết, căn bản tôi không hề lấy được Đại La Kim Quả, anh tin không?"

Khi lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, La Cẩm Thành ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, Phương Minh cũng đưa mắt nhìn về phía anh ta, hai người bốn mắt đụng vào nhau một lát sau, La Cẩm Thành đột nhiên gật đầu.

"Tôi tin."

Sau khi nói xong lời này, La Cẩm Thành trực tiếp xoay người đi về phía bên ngoài viện, Phương Minh nhìn bóng lưng của La Cẩm Thành, cũng không mở miệng ngăn cản, chỉ là híp mắt nhìn thân ảnh của La Cẩm Thành biến mất ở cửa viện.

Trong lòng Phương Minh hiểu, La Cẩm Thành đi chuyến này liền có nghĩa, giao tình vốn có của bọn họ đến đây là kết thúc.

...

Nhà họ La trưởng lão viện.

"Cẩm Thành, thế nào?"

La Tín thấy La Cẩm Thành tiến đến, liền vội mở miệng hỏi.

"Phương Minh nói cậu ta không hái được Đại La Kim Quả." La Cẩm Thành đáp.

"Không thể nào."

Một vị trưởng lão nhà họ La trực tiếp bác bỏ: "Ba quả kia chắc chắn nằm trong tay cậu ta, bởi vì nhà họ La chúng ta đã mười năm ròng không hề hái quả."

La Cẩm Thành trầm mặc, không nói được một lời.

"Quan hệ của Cẩm Thành cậu và Phương Minh dường như không tốt như cậu nói, Phương Minh đây là không cho cậu một chút mặt mũi à." Một trưởng lão khác nhà họ La có chút âm dương quái khí nói.

"Được rồi, đều đừng nói nữa."

La Tín mở miệng cắt đứt lời mấy vị trưởng lão, đưa mắt nhìn hướng La Cẩm Thành: "Cẩm Thành, hay là cậu lại đến chỗ Phương Minh thử lại lần nữa."

"Không cần, nếu Phương Minh nói như vậy, tôi đi nữa kết quả cũng vậy mà thôi." La Cẩm Thành cự tuyệt.

"Vậy chỉ có thể đợi xem lão tổ quyết định thế nào, Cẩm Thành cậu đi theo tôi đi." La Tín nhìn chằm chằm La Cẩm Thành, sau đó ra hiệu La Cẩm Thành đi tới nơi ở của lão tổ với hắn ta.

Ông tổ nhà họ La chỗ ở phía cuối hậu viện trong tổ trạch của nhà họ La, ngoại trừ La Tín cùng số ít cao tầng nhà họ La, những người khác đều không có tư cách bước vào viện này.

"Lão tổ."

La Tín ở cửa gõ mấy cái, sau đó mới cất bước đi vào sân, lúc này trong sân, ông tổ nhà họ La đang ngồi ở trước bàn đá, trên bàn đá trừ ông ta ra còn có một người đàn ông nữa.

"Nhị công tử?"

La Tín có chút kinh ngạc hô một câu, mà La Cẩm Thành nghe được lời nói của La Tín, liền ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía thân ảnh ngồi đối diện với lão tổ kia, trong mắt có tinh quang lóe lên.

Nếu như anh ta không nhớ lầm, nhị công tử Mục Võ dường như là có ân oán với Phương Minh, hơn nữa đại điển đã sớm kết thúc, mọi người đều đã rời đi không sai biệt lắm, vị nhị công tử này xuất hiện ở trong sân của lão tổ là có chuyện gì?

"Lão tổ, chưa thành công."

Sau khi La Tín chào hỏi Mục Võ liền lắc đầu với ông tổ nhà họ La, đôi mắt già nua của La Thương híp lại, không nói gì thêm, chỉ là lại thêm một bình nước trà.

"Nhị công tử, uống trà."

Trên mặt Mục Võ lộ ra dáng tươi cười, giơ chén trà lên, anh ta biết La Thương làm ra cử động như vậy có nghĩa đã đáp ứng yêu cầu hợp tác của hắn ta.

"A Tín, Cẩm Thành, tất cả ngồi đi."

La Thương hướng phía La Tín cùng La Cẩm Thành vẫy vẫy tay, ra hiệu hai người cùng ngồi xuống, sau đó La Thương chỉ vào La Cẩm Thành nói rằng: "Cẩm Thành là người nhà họ La, chỉ có điều những năm trước đây vẫn là lưu lạc ở bên ngoài, mới vừa trở về nhận tổ quy tông, hơn nữa quan hệ của Cẩm Thành cùng Phương Minh cũng không phải nông cạn."

"Ah?"

Mục Võ dùng ánh mắt ý vị thâm trường đánh giá La Cẩm Thành, anh ta biết La Thương nói lời này là có ý gì.

"Cẩm Thành, cậu biết Phương Minh từ đâu đến không?" Trên mặt Mục Võ mang theo dáng tươi cười dò hỏi.

Ánh mắt của La Cẩm Thành lóe lên một cái, anh ta đương nhiên biết Phương Minh đến từ nơi nào, Phương Minh cùng Đại Trụ đều từ một sơn thôn đi ra, mà anh ta và Đại Trụ ở chung cũng được một đoạn thời gian rất dài, từ trong miệng Đại Trụ đã biết rất nhiều chuyện của Phương Minh, thậm chí chuyện về sư phụ của Phương Minh cũng biết một hai.

"Cẩm Thành, Nhị công tử là khách quý của nhà họ La chúng ta."

La Thương mở miệng nói một câu, La Cẩm Thành do dự một chút sau đó mới đáp: "Nhị công tử, tôi và Phương Minh quả thật có quen biết, tôi cũng biết Phương Minh từ đâu đến."

"Vậy thì thật là tốt, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo Cẩm Thành."

Trong mắt Mục Võ có tia sáng, ánh mắt rơi vào trên người La Cẩm Thành, nói rõ từng chữ từng chữ: "Vậy cậu có biết sư phó của Phương Minh, Bổ Thiên Chí Tôn bây giờ đang ở đâu không?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt La Cẩm Thành biến hóa một chút, mà La Thương cùng La Tín hai người cũng đưa mắt nhìn chằm chằm La Cẩm Thành, chờ đợi câu trả lời của La Cẩm Thành.

Chỉ là một hồi như vậy, sau lưng La Cẩm Thành đã tràn đầy mồ hôi lạnh, bởi vì anh ta biết Mục Võ hỏi cái này là muốn làm gì, mà anh ta cũng vừa vặn từ trong miệng Đại Trụ biết một số chuyện về sư phó của Phương Minh.

"Quên đi, tôi trực tiếp hỏi rõ ràng đi, phải chăng Bổ Thiên Chí Tôn đã chết?" Thấy La Cẩm Thành không trả lời, Mục Võ trực tiếp hỏi.

"Cẩm Thành, bây giờ cậu là người thừa kế chức vị tộc trưởng tương lai của nhà họ La, phải lấy lợi ích của nhà họ La làm trọng, ba miếng Đại La Kim Quả có ý nghĩa phi phàm đối với nhà họ La chúng ta, lúc này gia tộc quyết định lấy một trong ba miếng dùng để luyện chế Đại La Kim Quả Đan, mà Đại La Kim Quả Đan này thuộc về cậu."

La Tín thấy La Cẩm Thành trầm mặc, sau khi nhận được ánh mắt chỉ dẫn của lão tổ, ở một bên bắt đầu hướng dẫn.

"Cẩm Thành, cậu cần phải nắm chắc cơ hội này nha."

Vẫn trầm mặc như cũ, thế nhưng đôi tay bên dưới bàn đá của La Cẩm Thành lại đang siết chặt, bởi vì anh ta biết rõ câu trả lời của anh ta có ý nghĩa như thế nào đối với Phương Minh...

Chương 423: Người thừa kế trưởng tộc

Sân nhà họ La.

Phương Minh nhìn ba quả Đại La Kim Quả đặt trên bàn. Ba quả Đại La Kim Quả này lóe lên màu vàng sáng chói mê người, khiến người ta không kiềm được muốn chạm tay vào vuốt ve.

Nhìn thấy ba quả Đại La Kim Quả này, Phương Minh lại cảm thấy rối bời.

Từ tổ địa của nhà họ La biết được hành vi vô liêm sỉ của họ, trong lòng Phương Minh đã không còn hảo cảm với nhà họ La. Huống chi hành động của nhà họ La vốn cũng không được xem là quang minh chính đại gì, vì lợi ích gia tộc của mình mà hại chết bao nhiêu người tu luyện trẻ tuổi tài năng tuấn tú như vậy.

Những thanh niên trẻ tuổi tài cao này có người là toàn bộ hy vọng của môn phái nhỏ hoặc của tiểu gia tộc nào đó, bây giờ đã bị chôn vùi tại tổ địa nhà họ La, cũng đồng nghĩa mọi hy vọng đã không còn. Tất cả điều này là do nhà họ La gây ra.

Vậy nên, khi La Cẩm Thành đại diện nhà họ La tiến đến đòi ba quả Đại La Kim Quả kia cậu mới từ chối thẳng thừng.

“Đến lúc đi rồi.”

Phương Minh lẩm bẩm một câu, lấy ba quả Đại La Kim Quả. Nhà họ La, cậu không còn muốn ở lại thêm một phút nào nữa. Về phần Đại La kim quả đan của nhà họ La cậu cũng không còn mong đợi nữa. Bởi vì cậu biết, sau khi cậu nuốt ba quả Đại La Kim Quả

này, nhà họ La sẽ không cho cậu Đại La kim quả đan nữa.

Hoàng hôn buông xuống, La Dương xuất hiện.

"Phương công tử, tộc của tôi tối này có tổ chức tiệc tạ ơn, cảm ơn tất cả đại diện từ khắp nơi đã tham gia lễ lần này của nhà họ La tôi. Tộc trưởng có ý bảo tôi tới mời Phương công tử."

"Tôi biết rồi, lát nữa sẽ đến."

"Phương công tử, địa điểm tổ chức yến tiệc lần này hơi xa một chút. Tôi đứng ở cửa đợi cậu, dẫn đường đưa cậu đi."

Nghe La Dương nói thế, Phương Minh hơi kinh ngạc nhìn La Dương. Nhưng cậu không nói gì, chuẩn bị xong thì đi ra sân. La Dương mỉm cười đi trước dẫn đường.

Sau khi lễ nhà họ La chấm dứt, rất nhiều người đã ra về. Nhưng những người này vẫn chưa rời khỏi Tương Dương thì nhận được thông báo của nhà họ La, chính là lão tổ nhà họ La muốn tổ chức tiệc tạ ơn, hy vọng mọi người quay lại tham gia.

Cường giả như lão tổ nhà họ La đã lên tiếng mời, tất nhiên sẽ không có ai từ chối. Không ai sẽ vì chuyện một bát cơm mà không nể mặt nhà họ La.

Vậy nên, khi Phương Minh được La Dương dẫn đường đến buổi tiệc, trên đường cũng gặp không ít người tu luyện đến dự tiệc. Đối phương mỉm cười chào hỏi Phương Minh, Phương Minh cũng đáp lễ chào lại.

Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người đều lịch sự chào hỏi Phương Minh, chí ít mấy người đang ở trước mặt cậu đây nhìn Phương Minh với ánh mắt không có hảo ý.

"Lữ Trí Thần."

Phương Minh nheo mắt nhìn mấy người trước mặt. Trong bốn người này cậu biết hai người, trong đó có một người là ông già đã đứng về phía Lữ Trí Thần trong cuộc khiêu chiến thư sinh tử. Gần như ngay lập tức Phương Minh có thể đoán ra, bốn người này đều là người của Mục Võ.

Nhưng Phương Minh có chút bất ngờ là vì, lúc trước rõ ràng Mục Võ đã buông tha cho Lữ Trí Thần, mặc cho Lữ Trí Thần tự sinh tự diệt, sao bây giờ Lữ Trí Thần còn đứng cùng với đám thủ hạ của hắn ta?

"Phương Minh!"

Lữ Trí Thần nhìn Phương Minh với ánh mắt thù hận, trong giọng nói đầy sự căm phẫn. Chính vì tại con người trước mắt này, khiến anh ta không thể báo thù cho gia đình, cuối cùng suy bại khiến tất cả người tu luyện đều chê cười, khiến Nhị công tử mất mặt.

"Chư vị, Phương công tử là khách quý của nhà họ La chúng tôi."

Thấy không khí hai bên không được ổn lắm, La Dương vội vàng mở miệng. Nếu Phương công tử xảy ra tranh cãi ở đây, tộc trưởng và trưởng lão khẳng định sẽ không tha cho ông ta.

"Trí Thần, bình tĩnh, đừng quên lời dặn của Nhị công tử."

Ông lão bên cạnh nhắc nhở Lữ Trí Thần. Dù sao đây cũng là nhà họ La, cho dù là Nhị công tử cũng không muốn đắc tội với nhà họ La, dù sao thực lực của Nhị công tử vẫn chưa thể so với lão tổ nhà họ La được.

"Trí Thần, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Không việc gì phải gấp. Lần này anh có thể được Nhị công tử cất nhắc lần nữa, cho thấy Nhị công tử vẫn còn rất coi trọng anh, đừng gây khó

khăn cho Nhị công tử."

Nghe người bên cạnh khuyên bảo, Lữ Trí Thần thu mắt lại, nhưng vẫn không thể che dấu nỗi câm hận của mình, hai tay nắm chặt, cuối cùng không cam lòng bỏ đi.

"Phương công tử, thật ngại quá, là chúng tôi không sắp xếp chu đáo. Nhưng Phương công tử yên tâm, ở nhà họ La chúng tôi, không có ai dám động thủ với Phương công tử đâu."

La Dương tỏ vẻ có lỗi hướng Phương Minh nói. Phương Minh khoát tay, mắt nhìn bóng dáng Lữ Trí Thần rời đi, trong lòng đột nhiên có một trực giác, vẻ mặt Lữ Trí Thần hơi khác thường.

…

Buổi tiệc của nhà họ La được tổ chức ở hậu viện nhà họ La. Khi Phương Minh đến, hơn mười bàn tiệc rượu đã ngồi đầy người. La Dương dẫn Phương Minh đến thẳng bàn phía đầu.

"Phương công tử."

Niệm Dao Băng mỉm cười nhìn về phía Phương Minh, bên cạnh cô là ghế trống. Phương Minh ngồi xuống bên cạnh Niệm Dao Băng, ánh mắt cũng dừng ở vị trí đối diện bàn, Mục Võ đang ngồi ở đó nhắm mắt.

Ngay khi Phương Minh vừa mới ngồi xuống, Mục Võ cũng mở mắt. Hai người bốn mắt đối diện nhau, Phương Minh có thể cảm nhận sát khí trong mắt Mục Võ.

"Chẳng lẽ hai người đàn ông muốn giết mình ở trong rừng lúc trước là do hắn ta sắp xếp?"

Thu mắt lại, Phương Minh trong lòng có suy đoán. Hơn nữa trực giác nói với cậu, khả năng là Mục Võ vô cùng lớn, mà đối phương cũng có thực lực để sắp xếp người giết mình.

Ngồi bàn này đa số đều là người trẻ tuổi, trong đó có mấy người Phương Minh cũng từng có giao thiệp, chính là nhóm người Tôn Tử Kiện.

Nhóm người Tôn Tử Kiện cũng biết mâu thuẫn giữa Phương Minh và Mục Võ, vậy nên sau khi Phương Minh ngồi xuống chỉ mỉm cười chào hỏi, cũng không giao tiếp nhiều với Phương Minh, bởi vì họ cũng không muốn đắc tội với hai bên.

Một bên là đệ tử chí tôn, một bên là Nhị công tử một trong tứ đại công tử, cho dù là bên nào họ cũng không muốn đắc tội. Vậy nên lúc này dùng thái độ này là tốt nhất.

Mục Võ lại nhắm mắt dưỡng thần. Phương Minh sau khi trò chuyện đôi ba câu với Niệm Dao Băng cũng nhắm hai mắt lại. Không khí bàn này khác hẳn các bàn khác, vô cùng lạnh lẽo im ắng.

Mười lăm phút trôi qua, lão tổ nhà họ La xuất hiện trước mặt mọi người. Sự xuất hiện của ông khiến cả hội trường im lặng. Phương Minh cũng mở mắt, ánh mắt lướt qua lão tổ nhà họ La, dừng lại trên người đứng phía sau lão tổ nhà họ La - La Cẩm Thành.

Bên cạnh lão tổ nhà họ La, ngoại trừ tộc trưởng nhà họ La La Tín và một vài vị trưởng lão nhà họ La, La Cẩm Thành xem như là người trẻ tuổi duy nhất. Vậy nên không ít người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn anh ta, bởi vì họ chưa từng gặp La Cẩm Thành.

Mọi người vừa xem vừa nghĩ, người trẻ tuổi mà có thể đứng bên cạnh lão tổ nhà họ La, tất nhiên là được lão tổ nhà họ La coi trọng, cũng là thế hệ trẻ được nhà họ La chú trọng bồi dưỡng. Nhưng mà trước kia họ đã tìm hiểu những đệ tử trẻ tuổi được nhà họ La chú trọng bồi dưỡng, nhưng không có người đang đứng trước mặt đây.

"Đầu tiên lão phu xin cảm ơn mọi người đã đến đây tham gia lễ mừng của lão phu. Để tỏ lòng cảm ơn, lão phu cố ý mở tiệc đãi mọi người suốt ba ngày. Tất nhiên, ngoại trừ việc đó ra, lão phu cũng có một tin muốn tuyên bố."

La Thương quét mắt khắp hội trường, những người có mắt ở hiện trường cũng dùng ánh mắt tò mò chăm chú nhìn La Thương. Họ không biết phía sau nhà họ La còn có chuyện gì muốn tuyên bố?

"Đệ tử nhà họ La La Cẩm Thành bước ra khỏi hàng."

La Cẩm Thành bước lên đứng thẳng trước mặt mọi người, không hề chớp mắt.

"Chư vị, Cẩm Thành là đệ tử ưu tú của nhà họ La tôi, nhưng vì một số nguyên nhân, năm xưa phải lưu lạc bên ngoài. Hôm nay Cẩm Thành nhận tổ quy tông, trở về nhà họ La tôi."

La Thương vừa nói xong, những người ở đây đều khiếp sợ. Bởi vì họ biết, nếu chỉ là một đệ tử nhà họ La lưu lạc bên ngoài quay về, tuyệt đối sẽ không tuyên bố rộng rãi như vậy, thậm chí nói một câu khó nghe chính là, căn bản là không thể quấy rầy đến bên phía lão tổ nhà họ La.

Đại gia tộc như nhà họ La có hơn một ngàn người, lão tổ nhà họ La làm sao sẽ nhớ một tiểu bối chứ? Chuyện thế này bình thường cứ để trưởng lão xử lý là được rồi.

Vì vậy cho nên, nhà họ La chắc chắn vẫn chưa tuyên bố xong.

Giống như mọi người suy đoán, La Thương ngay sau đó tiếp tục nói: "Ngoài ra, Cẩm Thành sẽ là người kế thừa tộc trưởng tương lai của nhà họ La tôi. Nhà họ La tôi sẽ bồi dưỡng toàn diện."

Chương 424: Trả thù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

“Xì xào!”

Những lời này vừa được tuyên bố, cả hội trường liền “ồ” lên.

Một người đệ tử lưu lạc bên ngoài, vừa mới về đã trở thành người thừa kế tộc trưởng, chuyện này thật sự khó có thể tin được.

Phải biết rằng, đệ tử gia tộc bình thường lưu lạc bên ngoài chỉ có hai khả năng: một là ở trong tộc bị hãm hại không thể tiếp tục ở lại được, hai là vì lý do ngoài ý muốn mới phải rời khỏi gia tộc. Nhưng cho dù là tình huống nào đều không thể so với đệ tử vẫn luôn nhận được sự bồi dưỡng của gia tộc được, cho dù có trở về gia tộc thì cùng lắm chỉ là đệ tử bình thường mà thôi.

"Người tên La Cẩm Thành này thoạt nhìn thực lực cũng không mạnh lắm."

"Đúng vậy, nếu là đệ tử có thiên phú thì trong giới tu luyện cũng phải có chút danh tiếng chứ. Tôi chưa từng nghe tên người này bao giờ."

Trong khi mọi người trong yến tiệc đang bàn tán, Phương Minh lại hơi nheo mắt lại. La Cẩm Thành vậy mà lại trở thành người thừa kế tộc trưởng tương lai của nhà họ La. Điều này có hơi nằm ngoài suy đoán của cậu.

Nếu như La Cẩm Thành đòi thành công ba quả Đại La kim quả từ trong tay mình thì việc cao tầng nhà họ La bồi thường và cho La Cẩm Thành đãi ngộ như vậy còn có thể hiểu. Nhưng La Cẩm Thành không làm được, cao tầng nhà họ La vì sao lại đưa ra quyết định như vậy chứ? Họ không sợ các đệ tử trẻ khác nhà họ La không phục trong lòng sao?

"Phương công tử, đây không phải là nhân viên của cửa hàng huynh sao?"

Niệm Dao Băng nhìn về phía Phương Minh, đôi mắt to tròn tỏ ra tò mò. Giọng của cô không nhỏ, làm những người khác trên bàn cũng nghe thấy, kể cả các bàn khác cũng nghe được.

Mọi người ngay lúc này đều đổ dồn ánh mắt về phía Phương Minh. Ai cũng thấy chấn động. Theo họ thấy, La Cẩm Thành có thể trở thành người thừa kế tộc trưởng, chắc chắn có liên quan đến Phương Minh.

Nhà họ La đây là muốn ôm đùi Phương Minh đây mà, hoặc nói chính xác hơn là Bổ Thiên chí tôn sau lưng Phương Minh. Giao dịch này quá rõ ràng, ngay cả vị trí tộc trưởng cũng có thể lấy ra trao đổi.

Thử nghĩ xem, quan hệ của người tên La Cẩm Thành này và Phương công tử rất tốt. Đợi đến khi La Cẩm Thành lên làm tộc trưởng nhà họ La, vậy nhà họ La sẽ có quan hệ mật thiết với Phương công tử. Nếu ai có ý đồ với nhà họ La, vậy phải suy xét xem có gánh nổi cơn lửa giận của Bổ Thiên chí tôn không.

Đêm khuya, Phương Minh nghỉ ngơi trong phòng!

“Bịch!”

Phương Minh đang nằm trên giường đột ngột xoay người, từ trên giường nhảy xuống. Ngay khi cậu nhảy xuống giường đứng

vững trên mặt đất, chân phải liền vung cú đá vào bóng tối.

Vật nặng rơi xuống đất phát ra tiếng, cả phòng đều bị rung động mấy cái. Phương Minh tập trung quan sát, tay phải nắm lá bùa, trực tiếp ném ra.

Bùa bừng cháy, chiếu sáng khắp cả phòng. Phương Minh rốt cục cũng nhìn thấy rõ vật xâm nhập vào phòng cậu là gì. Đó là một con khỉ. Chỉ có điều vẻ mặt con khỉ này rất dữ tợn, tuy nằm trên mặt đất nhưng vẫn giương nanh múa vuốt với cậu.

Chỉ nhìn thoáng qua, Phương Minh đã biết, con khỉ này đã bị người khác khống chế.

Không hề do dự, Phương Minh đi thẳng ra ngoài, mắt nhìn ra ngoài sân. Trong sân có một bóng đen. Nhưng bóng đen đó vừa nhìn thấy cậu xuất hiện liền cuống quít chạy ra ngoài.

"Còn muốn chạy?"

Phương Minh cười lạnh, lấy tố chất thân thể cậu, chỉ cần mấy bước đã đuổi theo kịp bóng đen đó. Cậu dùng tay chộp lấy vai đối phương.

“Bốp!”

Bóng đen lảo đảo, chúi người về phía trước. Nhờ ánh trăng Phương Minh mới thấy rõ diện mạo của đối phương.

"Lữ Trí Thần?"

Nhìn thấy Lữ Trí Thần, Phương Minh ban đầu có hơi kinh ngạc, nhưng liền lập tức hiểu ra. Lữ Trí Thần hận mình, biết mình ở nhà họ La nên mới thừa dịp đêm khuya muốn trả thù mình đây mà.

"Xảy ra chuyện gì?"

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng nói. Người nhà họ La xuất hiện. Rõ ràng người nhà họ La rất chú ý an toàn của Phương Minh, sắp xếp người trông chừng.

"Cậu Phương, xảy ra chuyện gì vậy?"

La Dương và người nhà họ La thấy Lữ Trí Thần ngã trên mặt đất, lại nhìn thấy Phương Minh đang đứng đó, con mắt hơi co lại, trong lòng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

"Cậu Phương yên tâm, chuyện này nhà họ La chúng tôi chắc chắn sẽ làm rõ cho cậu."

Phương Minh không nói gì. Cậu biết nếu người nhà họ La xuất hiện, cậu sẽ không có cơ hội tiếp tục ra tay với Lữ Trí Thần. Nhưng nhà họ La nếu đã nói vậy, vậy chắc chắn họ sẽ làm rõ chuyện này cho cậu.

Để người nhà họ La mang Lữ Trí Thần đi, Phương Minh đứng ở cửa viện cả buổi, ngay sau đó đột nhiên nghĩ ra gì đó, vội vàng xoay người trở về sân, vào phòng mình.

Con khỉ kia vẫn còn nằm trên mặt đất. Thấy Phương Minh quay lại, nó liền giương nanh múa vuốt. Phương Minh không quan tâm vẻ hung dữ của nó, đi lên trước, nắm con khỉ nhấc lên, rồi lấy tay sờ mông nó mấy cái. Không lâu sau, cậu lấy từ đó ra một mảnh giấy.

Mảnh giấy đầy nếp gấp. Mắt Phương Minh sáng lên. Sau khi đọc xong mảnh giấy, trên khuôn mặt cậu chỉ còn lại hàn quang.

…

Ở một nơi khác, trong viện Mục Võ ở.

Lữ Trí Thần quỳ gối trong viện, Mục Võ quay lưng về phía anh ta. Các lão giả khác thì đứng bên cạnh Mục Võ, vẻ mặt căm tức

nhìn Lữ Trí Thần.

"Lữ Trí Thần, cậu có biết hành động của cậu mang đến cho Nhị công tử bao nhiêu phiền phức không?"

"Đã nói trước rồi, Nhị công tử đã nghĩ ra kế sách đối phó Phương Minh rồi. Cậu không được Nhị công tử cho phép, lại dám âm thầm động thủ với Phương Minh, theo lý phải bị nghiêm trị."

Lữ Trí Thần quỳ gối không nói một lời, mắt nhìn chằm chằm Mục Võ.

"Con khỉ ngươi khống chế đâu?"

Một hồi lâu sau, Mục Võ đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ở trong viện Phương Minh."

"Đi tìm người nhà họ La, bảo họ đem con khỉ đó lại đây."

Mục Võ cuối cùng cũng xoay người lại, mắt nhìn về phía một ông lão bên cạnh, ra lệnh nói.

"Vâng."

…

Mười lăm phút sau, ông lão đem con khỉ về viện. Mục Võ vươn tay phải ra, con khỉ kia bị hắn ta chộp lấy giữa không trung. Con khỉ giãy giụa, sau đó không đến ba giây thì dừng lại.

"Răng rắc!"

Mục Võ trực tiếp vặn đứt cổ con khỉ, sau đó tùy tiện vứt con khỉ xuống đất.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha."

Mục Võ bình thản nói, nói xong thì trở về phòng. Lữ Trí Thần nhìn Mục Võ biến mất, thở phào một hơi, cứng người ngã xuống đất.

"Hiện tại biết sợ thì sớm đừng làm."

"May nhờ Nhị công tử nhân từ, bằng không hiện tại cậu chỉ còn cái xác thôi đấy."

Lữ Trí Thần không trả lời, chỉ quỳ rạp trên mặt đất mắt nhìn xác con khỉ bị đứt đầu kia. Một hồi lâu lúc, đợi cho tất cả mọi người đều đi rồi, anh ta mới đứng dậy, nhặt xác con khỉ lên, sau đó khập khiễng đi về phòng mình.

…

"Cậu Phương."

Sáng sớm hôm sau, Phương Minh vừa mới mở cổng viện, La Dương đã đứng đợi ở đó. Ngoài La Dương còn có hai ông lão cũng đang đứng bên cạnh.

"Cậu Phương, chuyện xảy ra tối hôm qua, tộc trưởng chúng ta cảm thấy rất có lỗi, nên đã cố ý tăng cường phòng bị. Hai người này đều là cao thủ của tộc tôi, là tộc trưởng cố ý sắp xếp để bảo vệ an toàn cho cậu Phương."

Nghe La Dương giải thích, Phương Minh liền nhìn qua hai ông lão. Từ khí tức cường đại tản ra từ người đối phương, Phương Minh dám chắc, hai người này chắc hẳn đã đạt đến cảnh giới cấp Địa.

Trưởng lão nhà họ La cũng là cảnh giới cấp Địa. Nói cách khác, hai ông lão này là một trong những trưởng lão của nhà họ La. Căn cứ theo sự hiểu biết của cậu về nhà họ La, nhà họ La có tổng cộng tám vị trưởng lão.

Nhà họ La, thật đúng là hào phóng.

Nếu không đọc nội dung trong mảnh giấy hôm qua, Phương Minh thật sự đã tin nhà họ La quan tâm đến an toàn của cậu. Nhưng bây giờ, cậu chỉ dùng ánh mắt như cười như không nhìn hai ông lão này rồi nói: "Không cần, tôi đã quyết định hôm nay sẽ rời đi."

"Hôm nay đã rời đi rồi sao?"

La Dương hơi sửng sốt, không ngờ Phương Minh sẽ đột ngột nói muốn rời đi. Phải biết rằng tiệc lần này họ chuẩn bị đến ba ngày, không có khách nào về trước cả.

"Cậu Phương, có thể cậu không biết chuyện này. Các tộc trưởng lúc này đang luyện chế Đại La Kim Quả Đan. Luyện chế Đại La Kim Quả Đan cần thời gian ba ngày. Ba ngày sau tộc trưởng sẽ dựa theo giao hẹn lúc trước giao Đại La Kim Quả Đan cho cậu."

Một trong các trưởng lão nhà họ La lên tiếng. Nghe trưởng lão nói thế, Phương Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng rồi cậu vẫn gật đầu, cười nói: "Nếu là như vậy, tôi sẽ ở lại thêm hai ngày nữa vậy."

Trò chuyện với La Dương vài câu xong, Phương Minh về viện. Ngay khi đóng cửa viện, cậu nhìn thấy bóng dáng hai ông lão đi qua hai bên, đặt ở đó một cái bàn thạch.

Rõ ràng, hai trưởng lão nhà họ La này sẽ đứng thủ trước cửa viện cậu cả ngày lẫn đêm.

Nhưng Phương Minh càng biết rõ, hai người này bảo hộ cậu là giả, mục đích thật khi canh giữ ở cửa chính là muốn giám thị cậu, ngăn cản cậu rời khỏi nhà họ La.

Mắt Phương Minh ánh lên hàn quang. Sau khi đóng cửa viện, cậu đi thẳng về phòng, sau đó gọi điện thoại cho bên ngoài.

Chương 425: Gió thổi mưa giông báo cơn bão sắp đến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Một giờ sau, Phương Minh cúp điện thoại, ngồi trên ghế, biểu hiện trên mặt âm tình bất định.

Trong một giờ, hắn gọi tổng cộng ba cuộc điện thoại ra ngoài, cuộc đầu tiên là gọi về Diệu Hà Thôn, nghe thôn trưởng nói nên biết được, hôm nay trong thôn xuất hiện người xa lạ.

Diệu Hà Thôn, là một sơn thôn rất vắng vẻ, nói khó nghe một chút thì cả năm có khi cũng không thấy được một người lạ.

Hơn nữa, mấy người xa lạ này sau khi đến nơi đó , trực tiếp tìm người để tìm hiểu những chuyện về hắn cùng sư phụ của hắn, điều này làm cho Phương Minh hiểu rõ, mấy người này chỉ là vì hắn mà đến.

Cú điện thoại đầu tiên này nói cho hắn biết tin tức, còn cú điện thoại thứ hai hắn gọi cho Đại Trụ, dựa theo lời Đại Trụ, một hai ngày nay cũng thường có người xa lạ đến cửa hàng, bất quá những người này cũng không mua đồ, mà chủ yếu là tìm hiểu sự tình của hắn.

Nhưng Đại Trụ thật ra là một người lanh lẹ, cùng đối phương

nói qua nói lại chứ không trả lời, nếu đối phương nếu hỏi chuyện của Phương Minh thì hắn cái gì cũng không biết.

Đây là cú điện thoại thứ hai

Cú điện thoại thứ ba, Phương Minh gọi cho một người khác, hắn muốn phòng ngừa chu đáo, nếu đối phương tiến hành điều tra hắn rồi, vậy nhất định là phát hiện ra đầu mối gì rồi.

Đối phương điều tra hắn, không phải hoài nghi thân phận của hắn, mà là có chút hoài nghi đối với việc sư phụ của hắn còn ở nhân thế hay không, đây là muốn tìm được chứng cứ chứng minh mình sư phụ mình đã không còn trên nhân thế.

Nếu có một ngày đối phương xác nhận sư phụ mình không còn ở nhân thế, sẽ xuống tay với mình.

La gia, Mục Võ... E rằng còn có thế lực khác cũng tham dự.

Từ khi nhìn thấy nội dung trên tờ giấy trắng, Phương Minh liền biết mình lâm vào một cái khốn cảnh rồi, La gia nói là luyện chế Đại la kim quả đan, trên thực tế chỉ là kéo dài thời gian để đi điều tra.

Phải tự mình cứu mình mà thôi.

Phương Minh trong mắt có tinh quang, hắn chỉ có hai ngày, hai ngày sau, La gia và Mục Võ nhất định là sẽ điều tra ra được kết quả.

Hơn nữa, chuyện này cũng không gạt được, chính sư phụ mình trước đây khi phi thăng , trong thôn cũng có không ít người biết , mà hắn không có căn dặn thôn dân trước, cho nên nhất định là sẽ tiết lộ tin tức.

Mặt khác, còn có một điểm rất trọng yếu, đó chính là La Cẩm Thành.

La Cẩm Thành phần lớn thời gian đều ở cùng Đại Trụ, từ trong miệng Đại Trụ tất nhiên là biết rất nhiều tin tức, nếu như La Cẩm Thành đem những điều hắn biết nói ra, e rằng La gia và Mục Võ càng động thủ nhanh hơn.

Gió thổi mưa giông báo cơn bão sắp đến!

Ba ngày nay, Phương Minh không làm bất cứ hành động gì, vẫn tham gia yến hội của La gia...

Tối ngày thứ ba!

"Sư tỷ, đã có thể xác định tin tức rồi. "

"Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi. "

Trong một cái viện của La gia, Niệm Dao Băng ngồi một mình bên bàn, bàn tay mảnh khảnh cầm chặt một chén trà tinh xảo đặc sắc, hành động này đủ để chứng minh lúc này nội tâm của cô ta đang tiến hành một lựa chọn khó khăn.

"Phương Minh, ta rốt cục có nên đầu tư vào ngươi không? "

Niệm Dao Băng nhẹ giọng tự nói, qua một ít kênh đặc biệt, cô ta đã hiểu được hành động của La gia và Mục Võ mấy ngày này , trên thực tế khi La gia tiếp tục tổ chức yến hội, cô ta đã nhận ra chỗ không thích hợp.

Hơn nữa, từ tin tức mà cô lấy được, Phương Minh đã rơi vào tuyệt cảnh, ít có khả năng lật bàn.

Cô ta thích đầu tư, đầu tư vào những tu luyện giả trẻ tuổi và có thiên phú, nhưng làm một người đầu tư cô ta càng hiểu rõ ràng hơn, tu luyện giả còn sống có thiên phú thì có giá trị đầu tư, người đã chết thì có thiên phú cao tới đâu cũng không có bất kỳ giá trị đầu tư nào.

"Thời cổ đại có Lã Bất Vi, đầu tư vào một người, cuối cùng trở thành người giàu có hơn cả vua một nước."

Trong lòng Niệm Dao Băng, nàng sùng bái nhất cũng không phải là những cường giả kia, mà là Lã Bất Vi thời kỳ chiến quốc, một thương nhân lại trở thành người có quyền thế nhất toàn bộ thiên hạ, đây chính là đầu tư vào chỗ tốt.

"Phương Minh, ngươi có phải là Tử Sở kế tiếp? "

Trầm ngâm trong khoảng khắc, Niệm Dao Băng nắm chặt tay phải, toàn bộ chén trà vỡ vụn, mà trên mặt của cô ta biểu tình cũng từng bước trở nên kiên định, bởi vì cô ta đã có quyết định.

...

Trong viện của lão tổ La gia.

"Đã tra rõ, Bổ Thiên chí tôn đã không còn trên nhân thế. "

"Nhị công tử, ngươi chắc chắn sao? Đây không phải là chuyện đùa giỡn? "

La Tín nhìn về phía Mục Võ, hắn nhất định phải xác thực rõ ràng, bởi vì ... chuyện này có quan hệ đến toàn bộ vận mệnh của La gia bọn họ, nếu như Bổ Thiên chí tôn vẫn còn ở nhân thế, bọn họ ra tay đối với Phương Minh, vậy chờ đến khi Bổ Thiên chí tôn nhận được tin tức, toàn bộ La gia sẽ bị diệt môn.

"Tuy là không có tìm được phần mộ của Bổ Thiên chí tôn nhưng đã có thể khẳng định, dựa theo những gì bọn thôn dân kia nói thì, Bổ Thiên chí tôn đã phi thăng thành tiên. "

"Phi thăng thành Tiên? "

La Hân chắt lưỡi, trong tu luyện giới đúng là có truyền thuyết như vậy, truyền thuyết tu luyện tới tầng cao nhất thì sẽ phi thăng.

Đương nhiên, sau khi phi thăng biến thành dạng gì, không ai nói rõ ràng, có người nói là đi sang một thế giới khác, cái thế giới kia là tiên giới, mà có người thì cho rằng phi thăng chính là siêu thoát khỏi kiếp loài người trở thành một sinh vật bất tử bất diệt vĩnh hằng.

Nhưng bất kể là loại thuyết pháp nào thì chuyện này cũng vượt xa tầm hiểu biết của bọn họ, hơn nữa giới tu luyện cũng chưa có ai từng thấy cường giả phi thăng.

"La Thương tiền bối, lẽ nào tiền bối chỉ ngồi yên nhìn hắn đem ba quả Đại la kim quả đi? "

Mục Võ trực tiếp nhìn về phía La Thương, mà La Thương đang quay lưng về phía mọi người, lão ngước đầu nhìn bầu trời, hiển nhiên, lúc này nội tâm của hắn cũng có chút khó quyết đoán, vì một khi phán đoán sai, vậy sẽ phải bồi táng toàn bộ La gia.

"La Thương tiền bối, hai chúng ta cùng nhau hợp tác, ở chỗ của ta có một quyển bút ký ghi lại những điều tâm đắc trong khi tu luyện của Thiên cấp cường giả, cũng có thể tặng cho tiền bối. "

Mục Võ lại một lần nữa gia tăng lợi ích, còn La Thương lúc này đang quay lưng về phía mọi người thì sắc mặt hơi chấn động một chút, bút ký tu luyện của Thiên cấp cường giả, đối với hắn mà nói có sức hấp dẫn trí mạng.

Hắn là lão tổ nhà họ La, nhưng cũng là một vị tu luyện giả, hơn nữa còn là tu luyện giả tu luyện tới Địa cấp tầng chín, chỉ cách Thiên cấp một cảnh giới mà thôi, hơn nữa khí huyết của hắn còn rất thịnh vượng, vẫn còn có cơ hội đột phá đến Thiên cấp.

Mục Võ không nói gì thêm, bất quá hắn tin rằng La Thương sẽ chọn lựa như hắn mong muốn.

Quả nhiên, không đến một phút đồng hồ, La Thương xoay

người nhìn về phía Mục Võ, "Được, ta đồng ý. "

Mục Võ trên mặt lộ ra nụ cười, tất cả đúng như dự liệu của hắn.

"Tiền bối chọn không sai, một lát nữa ta sẽ đưa bút ký tu luyện tâm đắc của Thiên cấp cường giả tới. "

...

Sau khi đã bàn bạc xong xuôi, Mục Võ xoay người rời đi, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng vô tận, từ xưa tới nay chưa từng có ai đắc tội hắn sau đó còn có thể sống yên lành, cho dù là đệ tử chí tôn cũng không được.

Hơn nữa, hắn muốn làm cho tất cả mọi người đều biết, không thể xâm phạm tôn nghiêm của Mục Võ hắn, những người dám đắc tội hắn đều phải chết.

Chương 426: Mục Võ hoà giải?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Những tia nắng đầu tiên trong ngày vừa ló dạng, toàn bộ cửa lớn của La gia đều mở rộng ra, từng nhóm người cầm thiệp mời xuất hiện, những người này trên mặt đều mang theo vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ cũng chỉ mới nhận được thông tri.

Nhị công tử Mục Võ mời bọn họ đến vùng đất tổ của La gia, nói là có chuyện quan trọng muốn thông báo.

Không người nào muốn đắc tội Nhị công tử, hơn nữa hiện tại giao thông cũng rất tiện lợi, nên khi nhận được tin tức thông báo mọi người đều chạy tới, lần này không hề thua kém so với lúc trước lão tổ nhà họ La tổ chức đại điển.

"Phương công tử, mời!"

Trong viện của Phương Minh, La Dương và hai vị lão giả còn lại đang đứng chờ ở cửa, ánh mặt trời chiếu vào mặt của Phương Minh, Phương Minh chỉnh sửa quần áo một chút, cũng không nói gì, nhanh chân bước ra ngoài.

"Phương công tử!"

Khi đi qua một con đường, Niệm Dao Băng cũng xuất hiện, vẻ mặt cười không ngớt nhìn Phương Minh đang đi tới.

"Phương công tử, anh còn không biết sao, hôm nay Nhị công tử

Mục Võ muốn La gia mời mọi người đến đây, nói là có việc quan trọng muốn tuyên bố."

Niệm Dao Băng đi tới bên cạnh Phương Minh, vừa cười vừa nói, mà hai vị trưởng lão của La gia lại nhíu nhíu mày, bởi vì người của Niệm Dao Băng vừa khéo là chặn tầm mắt của bọn họ, khiến cho bọn họ không cách nào nhìn thấy Phương Minh.

"Ah, tôi thực sự là không biết."

Phương Minh biểu tình bình tĩnh, còn Niệm Dao Băng vào lúc này, cũng đột nhiên máp máy môi, chỉ là không có ra tiếng, thuần túy là hình dáng của miệng khi phát âm.

"Nguy hiểm, đi mau."

Đây là ý nghĩ của câu nói mà Niệm Dao Băng mấp máy môi, rất hiển nhiên đây là kế hoạch của cô, cố ý để người bên cạnh mình ngăn trở ánh mắt của hai vị trưởng lão La gia, dùng cách này vội vàng tìm Phương Minh để truyền lại tin tức.

Bất quá, không biết là Phương Minh có hiểu hay không mà không có bất kỳ câu trả lời nào, mà đối với Niệm Dao Băng mà nói, cơ hội như vậy cũng chỉ có một lần vì hai vị trưởng lão của La gia vừa chuyển động thân thể, ánh mắt một lần nữa nhìn chằm chằm vào Phương Minh.

"Đi thôi, cùng đi xem xem."

Niệm Dao Băng nhoẻn miệng cười, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra cùng Phương Minh kề vai mà đi.

Dọc theo đường đi, Niệm Dao Băng tìm cơ hội để nhắc nhở, nhưng mà Phương Minh giống như là không có nhìn thấy, điều này làm cho Niệm Dao Băng có chút tức giận, theo kế hoạch của cô ta, sẽ để Phương Minh tìm lý do rời đi, còn cô ta đã sắp xếp xong xuôi người tiếp ứng, sẽ tiếp ứng Phương Minh thoát khỏi La gia.

Nhưng bây giờ Phương Minh không để ý tới ý tốt của cô ta, điều này làm cho kế hoạch của cô ta trở nên vô ích, nhất là lúc này đã đến sân chính của La gia, càng không có cơ hội.

"Sư tỷ, làm sao bây giờ? "

Một cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh Niệm Dao Băng nhỏ giọng hỏi.

"Cứ xem tình huống đã, không được cũng chỉ có thể áp dụng kế hoạch thứ hai, như đã quyết định, ta đây cũng sẽ không bỏ dở nửa chừng. "

Bước vào sân chính, sau khi cô ta tách khỏi Phương Minh, Niệm Dao Băng nhìn bóng lưng của Phương Minh, trong đôi mắt đẹp có vẻ dứt khoát, cô không phải loại người do dự, tối hôm qua đã nghĩ tới các tình huống có thể xảy ra nên cũng đã an bài nhiều kế hoạch.

Trong khoảnh khắc Phương Minh bước vào sân, con ngươi Lữ Trí Thần co rút lại một chút, hiển nhiên là khiếp sợ đối với sự xuất hiện của Phương Minh ở nơi này.

"Sao vậy, có phải cảm thấy rất bất ngờ không? "

Một thanh âm lạnh như băng vang lên bên cạnh Lữ Trí Thần, Lữ Trí Thần khiếp sợ quay đầu, nhị công tử Mục Võ không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

"Nhị công tử, ta... "

Mục Võ cười nhạt nhìn thoáng qua Lữ Trí Thần, áp lực vô hình làm cho Lữ Trí Thần trong chớp mắt xuất hiện mồ hôi lạnh, hầu như đứng không vững, bất quá cũng đúng lúc này, Mục Võ dời ánh mắt khỏi Lữ Trí Thần, cất bước đi tới chính giữa sân.

Quảng trường vốn đang huyên náo nhưng vì Mục Võ xuất hiện

liền trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía Mục Võ, hiếu kỳ rốt cuộc là Nhị công tử mời bọn họ tới là vì chuyện gì?

"Các vị, lúc này mời mọi người qua đây, là có một việc muốn tuyên bố. "

Mục Võ trực tiếp mở miệng, lúc nói xong lời này, ánh mắt nhìn thẳng vào Phương Minh, trên mặt lộ ra nụ cười, "Mọi người đều biết, ta và Phương công tử lúc đó có mâu thuẫn, nên hôm nay gọi mọi người tới, chỉ là muốn tất cả mọi người làm nhân chứng, bản công tử sẽ hóa giải mâu thuẫn với Phương công tử."

Mục Võ vừa nói ra lời này, biểu tình của tất cả mọi người đều trở nên cổ quái, vì bọn họ nghe hiểu được Nhị công tử muốn chịu thua Phương công tử.

Phương Minh ngưng thần nhìn Mục Võ, mà cách đó không xa, đôi mắt xinh đẹp của Niệm Dao Băng chớp động vài cái, trong mắt có vẻ nghi hoặc, còn La Cẩm Thành đứng đó biểu hiện trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Bổn công tử sở dĩ cùng Phương công tử sinh ra mâu thuẫn đều là vì một người mà lâu nay ta vẫn luôn tìm kiếm. Ngày hôm nay, để tỏ lòng thành ý của ta... "

Mục Võ trên mặt lộ ra vẻ thâm thúy, sau một khắc thân ảnh nhoáng lên biến mất, khi xuất hiện lại, trên tay mang theo một người.

Bịch!

Mục Võ vung tay phải, người bị hắn xách theo liền nề té xuống đất, mà người này không phải ai khác chính là Lữ Trí Thần.

"Cũng bởi vì hắn, bổn công tử mới có thể kết thù oán cùng Phương công tử, bây giờ vì biểu thị thành ý của ta, ta tự mình ra

tay phế bỏ hắn, mời các vị làm chứng."

Mục Võ không chút do dự, trực tiếp tung một cước, thân hình Lữ trí Thần bị đá bay, phun ra một ngụm máu tươi trên không trung, rơi về phía đoàn người bên kia, mọi người vội vã tránh ra.

Khụ khụ.

Lữ Trí Thần không ngừng ho ra máu, giùng giằng muốn đứng lên, nhưng một lão giả đi theo Mục Võ cũng tung một cước dẫm nát lưng Lữ Trí Thần, tiếng xương vỡ vụn truyền rõ ràng vào trong tai của mỗi người.

"Phương công tử yên tâm, hắn đắc tội cậu, nên ta sẽ giáo huấn hắn đàng hoàng."

Mục Võ cười nhìn về phía Phương Minh, còn biểu tình của Phương Minh trở nên băng lãnh, hắn rốt cục cũng kế hoạch của Mục Võ rồi.

Mặc dù hận mình thấu xương, tuy là trải qua điều tra, nhưng Mục Võ vẫn không dám trăm phần trăm xác định sư phụ của mình còn hay mất, cho nên vào lúc này dùng Lữ Trí Thần để dò xét mình.

Hiển nhiên, việc Lữ Trí Thần thông báo tin cho mình biết đã bị Mục Võ biết được, người ngoài nhìn thấy là Mục Võ nghiêm phạt Lữ Trí Thần vì hóa giải và ân oán của mình, nhưng chỉ có hắn biết rõ, Mục Võ đây là đang khiêu khích hắn.

Nếu như mình mở miệng ngăn cản, thì trong mắt người ngoài mình không muốn cùng Mục Võ hoà giải, cho Mục Võ lý do ra tay, còn nếu như mình không mở miệng, Lữ Trí Thần tuyệt đối không sống nổi, sẽ bị Mục Võ tàn nhẫn hành hạ đến chết trước mặt mọi người.

"Phương công tử còn cảm thấy chưa hết giận, vậy thế này,

trước tiên ta chém đứt một cái tay của hắn."

Mục Võ nhìn thấy Phương Minh trầm mặc không nói, giọng bình thản ra lệnh cho lão giả sau lưng Lữ Trí Thần.

"Vâng."

Lão giả gật đầu, nhìn Lữ Trí Thần giống như chó chết trên mặt đất, nhe răng cười, hắn biết rõ Nhị công tử sở dĩ sẽ nghiêm phạt Lữ Trí Thần, không phải là vì cùng Phương Minh hoà giải, mà là bởi vì Lữ Trí Thần phản bội Nhị công tử.

Chương 427: Muốn chiến rồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Lữ Trí Thần, tất cả chuyện này đều là do ngươi tự tìm tới."

Ông lão nở nụ cười ác độc, đạp chân xuống. Thế nhưng, ngay khoảnh khắc chân lão ta sắp hạ xuống, một lực cực lớn khác đánh tới, một cái chân khác liên tiếp đá vào mắt cá chân lão ta.

“Phịch!”

Ông lão ngã xuống đất, ôm chân vẻ mặt thống khổ, ánh mắt tràn ngập oán độc nhìn chằm chằm chủ nhân cái chân này.

"Cậu ấy muốn làm gì vậy?"

Cả quảng trường đều “ồ” lên, những người vẫn chưa rõ nội tình đều hướng ánh mắt về phía Phương Minh chủ nhân cái chân đó. Ai cũng thấy khiếp sợ, bởi vì họ không hiểu vì sao Phương Minh lại đột ngột ra tay.

"Chẳng lẽ Phương công tử không muốn giải hòa cùng Nhị công tử?"

"Cho dù Phương công tử là đệ tử chí tôn, nhưng Nhị công tử dù sao cũng là một trong tứ đại công tử, thực lực cường đại, thế lực sau lưng cũng không phải nhỏ, Phương công tử hoàn toàn không cần phải gây thù với một kẻ thù như vậy."

"Tôi cảm thấy Phương công tử hơi quá rồi, đây là cố ý làm Nhị công tử mất mặt."

"Đệ tử chí tôn thì sao, hành động quá đáng như vậy, nếu tôi là Nhị công tử cũng không thể nhịn được."

Hiện trường xôn xao bàn tán, không ai đứng về phía Phương Minh. Bởi họ thấy hành động của Phương Minh quả thật hơi quá đáng. Nhị công tử người ta đã làm đến vậy mà còn không chịu giải hòa, không hề coi ai ra gì. Hơn nữa, cho dù không muốn giải hòa cũng không cần thiết phải đả thương thủ hạ của Nhị công tử, đây chẳng khác nào muốn làm Nhị công tử mất mặt một cách trắng trợn.

Không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, Phương Minh ngồi xuống đỡ Lữ Trí Thần từ dưới đất lên. Chỉ có điều tình trạng Lữ Trí Thần không được ổn lắm, căn bản không thể đứng thẳng lên được, chỉ có thể đỡ lên như vậy.

"Phương Minh, ngươi làm như vậy là có ý gì đây, đừng tưởng là ta thật sự sợ ngươi."

Mục Võ gầm lên, ánh mắt nhìn thẳng Phương Minh. Thế nhưng Phương Minh chỉ lạnh lùng liếc hắn, cũng không trả lời, chỉ đỡ Lữ Trí Thần đến chỗ Niệm Dao Băng.

"Niệm tiên tử, hảo ý của cô tôi xin ghi nhận trong lòng. Hiện tại tôi chỉ có một thỉnh cầu, hy vọng cô có thể thay tôi đưa anh ấy đến bệnh viện điều trị."

Niệm Dao Băng vẻ mặt hơi phức tạp, những lời Phương Minh vừa nói cho cô biết, trước đó không phải Phương Minh nghe không hiểu tin tức cô truyền đến, mà chính là cố ý không hiểu mà thôi.

"Được, tôi đồng ý với anh, anh ta sẽ không có vấn đề gì đâu."

Cuối cùng, Niệm Dao Băng vẫn gật đầu đồng ý, hơn nữa cô

cũng hiểu ẩn ý của Phương Minh: cứu Lữ Trí Thần, Phương Minh nợ mình một nhân tình, hơn nữa không muốn mình lại ra tay cứu huynh ấy.

"Bảo trọng."

Hai cô gái bên cạnh Niệm Dao Băng đỡ lấy Lữ Trí Thần, đi theo Niệm Dao Băng ra ngoài. Mấy người đi theo bên cạnh Mục Võ thấy cảnh tượng đó thì có chút rục rịch, nhưng cuối cùng Mục Võ dùng mắt ám hiệu nên vẫn đứng đó không có hành động gì.

"Cơ hội duy nhất ngươi đã bỏ qua. Phương Minh, lần này xem ai còn có thể cứu ngươi."

Con ngươi Mục Võ có hàn quang. Tuy hành động của Niệm Dao Băng rất bí ẩn, nhưng hắn vẫn nhận được tin, sư môn Niệm Dao Băng có một lão tiền bối hôm qua đột nhiên rời khỏi sư môn. Chính tin này làm cho hắn hiểu ra, Niệm Dao Băng muốn làm gì.

Niệm Dao Băng muốn cứu Phương Minh!

Tuy tự tin rằng với sự bố trí của mình tuyệt đối sẽ không để Phương Minh chạy thoát được, nhưng Mục Võ cũng không muốn kết thù với sư môn sau lưng Niệm Dao Băng. Quan trọng nhất là, cô gái Niệm Dao Băng này mạnh vì gạo, bạo vì tiền, không chỉ bồi dưỡng rất nhiều thanh niên trẻ tài cao, cho dù là cường giả thế hệ trước cũng đều nhận của cô ta không ít ân huệ. Cô gái như vậy có thể không đắc tội thì không cần phải đắc tội.

Lấy một Lữ Trí Thần đổi việc Niệm Dao Băng không nhúng tay vào, Mục Võ cảm thấy cuộc mua bán này rất có giá trị. Niệm Dao Băng hiển nhiên cũng biết điều này, biết Mục Võ sẽ không ngăn cản, vậy nên cứ thế mà mang Lữ Trí Thần rời đi.

"Phương Minh, ngươi khinh người quá đáng, Mục Võ ta từ khi đi theo con đường tu luyện tới nay, một đường chinh chiến, dựa

vào thực lực của mình. Ngươi cùng lắm cũng là nhờ sự che chở của sư môn mà thôi, ly khai sư môn, ngươi chẳng là cái thá gì cả." Mục Võ gầm lên một tiếng, khí thế khắp người hoàn toàn thay đổi, giống như một chiến thần. Khí thế cường đại kia phát ra, khiến không ít người đứng xem đều khẽ biến sắc, đồng loạt lui về sau một chút.

Ngay cả mấy trưởng lão nhà họ La, trên mặt cũng có chút kiêng kị. Đều là cấp Địa tầng hai, nhưng khí thế của Mục Võ vượt xa họ. Tứ đại công tử, đồng cảnh giới không ai sánh bằng, quả nhiên không phải chỉ là nói suông.

"Cho dù Phương Minh ngươi là đệ tử của Bổ Thiên chí tôn, hôm nay Mục Võ ta cũng phải phế ngươi."

Mục Võ vừa mới thốt ra những lời này, giống như một viên đá rớt xuống mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên một gợn sóng. Tất cả những người đứng xem đều tỏ ra kinh hãi.

Phế bỏ một đệ tử chí tôn, có lẽ trong cả giới không thể tìm ra ai quyết đoán hơn Nhị công tử.

"Muốn đổi trời sao?"

Có ông lão lẩm bẩm. Nếu một đệ tử chí tôn bị phế sẽ khiến cả giới tu luyện chấn động đến cỡ nào chứ? Vài thập niên trước, đồ đệ mà một cường giả cấp Thiên yêu quý nhất bị ám sát, lúc ấy cơn thịnh nộ của vị cường giả đó khiến máu chảy thành sông, cả giới tu luyện đều hoảng sợ.

Đây mới chỉ là đồ đệ của cường giả cấp Thiên bị giết, nếu là đệ tử chí tôn càng không cần nghĩ cũng biết. Khi chí tôn đã nổi cơn thịnh nộ, cả giới tu luyện không ai có thể kiềm hãm lấy lại sự cân bằng được.

"Tôi cảm thấy nhà họ La chắc sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu,

cho dù Nhị công tử giờ đang tức giận bề trên không hề đúng mực, nhưng nhà họ La chắc sẽ ngăn lại, nếu không đến lúc đó Bổ Thiên chí tôn tức giận, nhà họ La chắc chắn cũng sẽ bị vạ lây cho xem."

Có người tỏ ra rất bình tĩnh, bởi vì họ cảm thấy có nhà họ La ở đây, Mục Võ và Phương Minh sẽ không đánh nhau.

Nhưng mà ngay sau đó, tộc trưởng nhà họ La La Tín lên tiếng khiến không ai là không thay đổi nét mặt.

"Đây là ân oán cá nhân của Nhị công tử và Phương công tử, nhà họ La tôi không nhúng tay vào."

Những người trước đó tỏ ra bình tĩnh, cho rằng Mục Võ và Phương Minh sẽ không đánh nhau lúc này đều thất sắc. Nhà họ La không nhúng tay, vậy nghĩa là không còn ai có thể ngăn cản Mục Võ nữa.

Những người này không hiểu, vì sao nhà họ La lại quyết định như vậy?

"Tôi cảm giác một cơn lốc xoáy lớn sắp xuất hiện, giới tu luyện chỉ sợ từ giây phút này sẽ không còn sự yên bình nữa."

"Đại loạn nổi lên rồi."

Những ông lão này đều rất rõ trong lòng, lấy trí tuệ của Mục Võ không có khả năng chỉ vì nổi giận mà làm hành động hồ đồ như vậy. Hắn ta dám ra tay với Phương Minh, thậm chí không thèm để ý Bổ Thiên chí tôn đứng sau Phương Minh, tất nhiên là đã có chỗ dựa.

"Đừng quên, Bổ Thiên chí tôn tuy rằng trước kia đã càn quét cả giới tu luyện, nhưng cũng đã đắc tội với rất nhiều cường giả và thế lực. chỉ có điều những thế lực này đứng trước thực lực tuyệt đối của Bổ Thiên chí tôn nên mới không dám có dị động gì. Nhưng hiện tại thì chưa chắc."

Có người hoài nghi, có một cường giả siêu cấp đứng đằng sau điều khiển, có lẽ mục tiêu chính là Bổ Thiên chí tôn.

"Việc gì phải lằng nhằng mãi vậy, muốn chiến thì chiến đi."

Phương Minh nheo mắt nhìn Mục Võ. Trận chiến này không thể tránh, từ khi cậu nhận được lời cảnh báo của Lữ Trí Thần, biết không thể thoát khỏi nhà họ La nên đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

"Chiến, ngươi lấy cái gì chiến với ta chứ?"

Mục Võ cười lạnh, cũng không làm hành động gì, chỉ bước từng bước về phía trước. Sắc mặt Phương Minh trở nên khó coi, nhưng sau ba giây, cả người lảo đảo lui về sau mấy bước.

Cho dù cậu đạt tới cảnh giới cao nhất của cấp Nhân, nhưng khi đối mặt với uy lực đàn áp của cường giả cấp Địa, vẫn không thể chống lại được.

"Không có sư môn che chở, ở trong mắt ta, ngươi chỉ là một con kiến mà thôi."

Trên mặt Mục Võ mang theo vẻ trào phúng vô tình. Phương Minh không trả lời, hai tay bắt đầu bấm tay niệm thần chú, lực Vu sư trong cơ thể ngay lúc này vận chuyển toàn lực, khí thế cả người cũng kéo lên đến cực điểm.

"Biến!"

Phương Minh gầm lên một tiếng. Sau đó, mọi người đều nhìn thấy trên không trung, một hổ trảo xuất hiện giữa trời, vồ xuống Mục Võ.

Chương 428: Phương Minh đã có tôi bảo vệ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Hóa khí thành hình, người đạt cảnh giới cấp Địa trong cả giới tu luyện có thể làm được cũng chỉ có mỗi Long Hổ Môn, nhưng cho dù là Long Hổ Biến của Long Hổ Môn cũng không cảm thấy lợi hại giống như vậy."

"Đúng vậy, tôi đã từng thấy một đệ tử cấp Nhân của Long Hổ Môn thi triển Long Hổ Biến, hổ trảo được triệu hồi uy thế tuyệt đối không cường đại như hổ trảo trước mắt này."

"Không hổ là đệ tử chí tôn, cảnh giới cấp Nhân đã có thể ngưng khí thành hình, hơn nữa còn hơn cả Long Hổ Môn."

Trong khi mọi người đang tán thưởng bản lĩnh của Phương Minh, trên mặt Mục Võ chỉ tỏ ra trào phúng, trực tiếp đánh ra một quyền.

"Ta sẽ cho ngươi biết, trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều vô dụng."

Nắm tay tung ra, trực tiếp dừng phía trên hổ trảo, hổ trảo trong nháy mắt liền tan biến.

"Hổ gầm!"

Sắc mặt Phương Minh không thay đổi, chỉ có dấu ấn trên hai tay có hơi biến hóa. Một tiếng hổ gầm khủng bố đã gây chấn động toàn quảng trường.

Vua của bách thú, gầm lên giận dữ, bách thú quỳ phục.

Khi tiếng hổ gầm này phát ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Âm thanh này khiến những người có thực lực hơi yếu sắc mặt trở nên tái nhợt. Trong đầu họ xuất hiện cảnh tượng một con hổ uy lẫm rống vang trên đỉnh núi.

Lúc trước, Phương Minh chính là nhờ một chiêu này đánh bại đệ tử Long Hổ Môn, mà hiện tại cậu còn mạnh hơn trước rất nhiều. Uy lực của tiếng hổ gầm này cũng tăng lên gấp mấy lần.

"Ta đã nói rồi, trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều không chịu nổi một kích."

Sắc mặt Mục Võ không có vẻ gì là bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục bước chân về phía trước. Xung quanh hắn ta, không khí phát ra tiếng nổ lách tách, xuất hiện năng lượng dao động, nhưng góc áo hắn lại không hề bị lung lay.

"Bây giờ, hãy tiếp một quyền của ta đây."

Một quyền nhẹ nhàng chém ra, thoạt nhìn không có vẻ mang theo sát khí, nhưng ngay khi Mục Võ ra quyền, Phương Minh liền cảm thấy lông tơ khắp cả người đều dựng đứng, bởi vì cậu cảm nhận thấy một mối nguy rất lớn.

Lui!

Không hề chần chờ, Phương Minh liền lui người về sau. Nhưng cậu chưa kịp lui liền cảm giác trước ngực có một lực vô cùng khủng khiếp. Lực này giống như búa tạ đập thẳng vào ngực

cậu.

“Phụt!”

Phun ra một ngụm máu, Phương Minh lảo đảo lui về sau mấy chục bước.

Mục Võ cũng không thấy vậy mà dừng lại, lại tiếp tục chém ra một quyền. Con ngươi Phương Minh cứng lại, đặt tay ở bên hông. Thế nhưng cũng đúng lúc này, chợt có sự thay đổi, một đường kiếm từ trên không cắt tới, hướng thẳng tới Mục Võ.

Đường kiếm này mang theo sát khí vô cùng sắc bén, khiến Mục Võ biến sắc, không thể không thu quyền lui về phía sau.

"Phương Minh, đã có tôi bảo vệ."

Đường kiếm tan biến, một giọng nói vang lên, đồng thời bóng dáng một người cũng xuất hiện trên quảng trường.

Một người đàn ông mặt một bộ bạch sam, tay cầm trường kiếm xuất hiện giữa đám đông.

"Ông ấy là ai vậy?"

Mọi người ở đây đều thấy tò mò, có thể một kiếm đánh lui Nhị công tử, tất nhiên là một cường giả cấp Địa, mà những cường giả cấp Địa trong giới tu luyện đều có danh khí không nhỏ.

Ví dụ như mấy trưởng lão nhà họ La, ai cũng đều đã ở trong giới mấy chục năm, gần như hơn phân nửa người trong giới tu luyện đều biết.

"Tôi biết ông ấy là ai rồi, bắc kiếm Giang Quân."

Trong đám đông có người nhận ra danh tính người đàn ông áo trắng. Họ vừa nói ra, cả đám đông đều “ồ” lên.

Bắc kiếm Giang Quân, đó là nhân vật thành danh gần như cùng lúc với Mục Võ. Điểm khác nhau chính là người này vô cùng si mê kiếm, ngoài việc mê mẩn với kiếm thuật thì rất ít hành tẩu trong giới tu luyện, vậy nên người biết ông ấy cũng không nhiều.

Tuy nhiên, không ai dám phủ nhận sức mạnh của Giang Quân. Thậm chí ở trong mắt người thế hệ trước trong giới tu luyện, nếu Giang Quân cũng tham dự vào cuộc tranh giành tứ đại công tử, vậy danh sách tứ đại công tử đó có lẽ sẽ đổi chủ.

"Giang Quân!"

Sắc mặt Mục Võ cũng trở nên tối sầm lại. Cả giới tu luyện ở thế hệ hắn, người có thể làm hắn kiêng kị không nhiều, nhưng bắc kiếm Giang Quân tuyệt đối là một trong số đó.

Lúc này Phương Minh cũng đang nhìn về phía Giang Quân. Trí nhớ cậu không biết người đang đứng trước mặt này, cũng không hiểu vì sao người này lại đến đây lúc này, lại còn vì cậu mà đối chọi với Mục Võ.

"Mười lăm năm trước, ân Bổ Thiên chí tôn đã chỉ điểm một câu, trong kiếm thuật tạo được sự đột phá. Hôm nay, đặc biệt đến đây để báo ân."

Vẻ mặt Giang Quân không hề dao động. Lời của ông cũng khiến những người ở đây hiểu ra, Giang Quân sở dĩ xuất hiện ở đây hơn nữa còn bảo hộ Phương Minh, chính là vì ân nghĩa Bổ Thiên chí tôn đối với ông năm xưa.

Mọi người cũng có thể đoán ra, chắc chắn ngay tại thời điểm Giang Quân tu luyện kiếm thuật gặp bế tắc, vì duyên số đã gặp được Bổ Thiên chí tôn. Lấy cảnh giới của Bổ Thiên chí tôn, tùy tiện chỉ điểm một câu thì Giang Quân cũng đã được lợi rất nhiều rồi.

Giang Quân là một người mê kiếm. Đối với một người mê

kiếm mà nói, sự hướng dẫn trong kiếm thuật là một cái ân rất lớn, vậy nên lần này ông đến chính là để báo ân.

"Báo ân? Vậy cũng phải xem ngươi có thực lực để báo ân không đã."

Mục Võ hừ lạnh. Đối với Giang Quân hắn chỉ kiêng kị, chứ không có nghĩa là hắn e ngại. Là Nhị công tử trong tứ đại công tử, cùng thế hệ hắn chưa từng sợ ai bao giờ.

"Cứ thử xem."

Giang Quân không nói nhiều, chỉ giương trường kiếm trong tay lên.

"Thật ra ta rất muốn đánh bại ngươi, nhưng tiếc là đối thủ hôm nay của ngươi không phải là ta."

Mục Võ đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía tộc trưởng nhà họ La đang đứng một bên: "Tộc trưởng La, người này giao cho ông."

La Tín sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Mục Võ sẽ đột nhiên ra chiêu này. Vốn nhà họ La họ lần này chỉ đứng bên ngoài duy trì thái độ trung lập, không có ý định nhúng tay vào.

Nhưng rõ ràng, Mục Võ cũng không tính để nhà họ La đứng ngoài cuộc, đây là trực tiếp ép nhà họ La tỏ rõ thái độ.

La Tín tỏ ra giận dữ nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Bởi vì chỉ vài giây trước, lỗ tai ông ta động đậy vài cái, hiển nhiên là lão tổ nhà họ La đã âm thầm truyền âm cho ông ta.

"Cậu Phương, nhà họ La tôi đối đãi với cậu như khách quý, có thể nói không có chỗ nào có lỗi với cậu, thậm chí cuối cùng cậu còn được nằm trong danh sách những người có được Đại La Kim Quả Đan, mà nhà họ La tôi cũng đã chuẩn bị cho cậu."

La Tín nhìn Phương Minh, vẻ mặt tỏ ra khó chịu: "Nhưng cậu Phương, cậu hái ba quả Đại La Kim từ cây Đại La Kim ở tổ địa nhà họ La tôi, cũng không chịu trả lại cho nhà họ La, như vậy là lòng tham không đáy!"

"Tuy nhà họ La tôi không phải danh môn vọng tộc gì, nhưng cũng không phải hạng dễ khi dễ. Cho dù Phương công tử là đệ tử của Bổ Thiên chí tôn cũng không thể khinh người quá đáng như vậy được."

Những lời La Tín vừa nói khiến cả đám đông lại “ồ” lên. Chuyện giữa Phương Minh và nhà họ La, người ngoài không hề biết. Hiện tại sau khi mọi chuyện được phơi bày, đa số những người ở đây đều nhìn Phương Minh với ánh mắt khinh thường.

Thân là đệ tử chí tôn lại ngạo mạn tham lam. Trong mắt họ Phương Minh đã làm mất mặt Bổ Thiên chí tôn, cũng khó trách nhà họ La lại đột nhiên trở mặt đứng về phía Nhị công tử.

Thật là khinh người quá đáng.

Phương Minh chỉ cười lạnh, vốn dĩ cậu đã không tính công bố diện mạo xấu xí của nhà họ La nhanh như vậy, nhưng nếu nhà họ La đã không biết xấu hổ, vậy cậu cũng không cần phải giữ lại làm gì.

"Tôi khinh người quá đáng? Tổ tiên nhà họ La các ông vì độc chiếm truyền thừa giết chết đồng bạn, sau đó lại vì chiếm lấy cây Đại La Kim mà sát hại hậu duệ của một yêu quái, trong khi truyền thừa này thực chất là do con yêu quái đó để lại, muốn đổi với người thừa kế để họ chăm sóc con cháu đời sau của nó."

Khi Phương Minh nói ra những lời này, sắc mặt La Tín khẽ thay đổi. Đây là bí mật sâu kín của nhà họ La, cả nhà họ La chỉ có tộc trưởng các thế hệ mới biết được.

Vậy nên, giờ phút này tất cả người nhà họ La từ trưởng lão đến các đệ tử đều dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Phương Minh.

"Khốn kiếp, dám sỉ nhục tổ tiên nhà họ La ta."

"Không thể tha thứ được, danh dự nhà họ La ta không thể để bị sỉ nhục như vậy được."

Chương 429: Bước đường cùng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Tất cả đệ tử trẻ tuổi nhà họ La đều dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn Phương Minh, nhưng Phương Minh không quan tâm: "Tôi nói như vậy tất nhiên là có chứng cứ. Tất cả mọi thứ trong động phủ tôi đều đã lấy điện thoại chụp lại. Là thật hay giả, xem một cái là biết ngay."

Tiến vào tổ địa nhà họ La, người nhà họ La cũng không yêu cầu đám Phương Minh giao tất cả tài sản ra, chỉ là sau khi tiến vào sơn cốc sẽ mất hết tín hiệu. Tuy nhiên chức năng cơ bản nhất của điện thoại như chụp hình thì vẫn sử dụng được.

"Phương Minh ngươi đủ rồi đó!"

La Tín không thể đứng yên được nữa, chuyện về tổ tiên nhà họ La tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài. Ông ta cũng không cho phép Phương Minh công khai nội dung ảnh chụp trong điện thoại trước mặt nhiều người như vậy được. Cho dù không biết Phương Minh có chụp được hay không nhưng ông ta cũng không thể mạo hiểm.

"Tham lam vô độ, bây giờ lại còn hất nước bẩn vào tổ tiên nhà họ La ta, không thể để tổ tiên nhà họ La ta bị sỉ nhục!"

“Ầm!”

La Tín trực tiếp động thủ, vươn bàn tay to hướng tới Phương Minh. Chẳng qua ngay khi La Tín vừa ra tay, trường kiếm trong tay Giang Quân cũng vẽ một đường, chặn đòn tung của La Tín.

"Nhị công tử, Phương Minh giao cho công tử."

La Tín nhìn Mục Võ, rồi đánh nhau với Giang Quân. Đối với thực lực của bắc kiếm Giang Quân, ông ta chỉ có thể dốc hết toàn lực ứng phó, không dám phớt lờ.

Giang Quân xuất kiếm rất nhanh. Khác với tu luyện truyền thống người tu luyện dùng thuật pháp là chính, kiếm của ông là pháp của ông, tất cả thuật pháp đều được dung nhập vào trong kiếm thuật.

Không thể không nói Giang Quân là một thiên tài. Dung pháp nhập kiếm, cả giới tu luyện không có nhiều tiền lệ (1) như vậy. Con đường này, không có tài liệu để học, vì vậy mà những lời sư phụ Phương Minh chỉ điểm ngày xưa quan trọng cỡ nào.

(1) Tiền lệ: Việc xảy ra từ trước, tạo thành cái lệ cho những người sau.

Mà cũng do thế nên mới khó tu luyện, nhưng một khi đã tu luyện được rồi thì uy lực lại cực kỳ lớn. Một trong những điểm quan trọng nhất nữa là không giống với các người tu luyện khác thi triển thuật pháp phải cần kết ấn hoặc bấm tay niệm thần chú, lúc này sự chênh lệch là cực kỳ khủng khiếp.

Cũng chính vì như vậy, trận chiến giữa La Tín và Giang Quân có thể thấy rõ La Tín hoàn toàn bị Giang Quân áp chế. Tuy nói cùng là cấp độ cấp Địa, một số thuật pháp không cần bấm tay niệm thần chú, nhưng một số thuật pháp mạnh thì vẫn phải cần. Mà La Tín chỉ dựa vào thuật pháp bình thường thì việc chống cự rất khó khăn.

"Tộc trưởng, chúng tôi giúp tộc trưởng một tay."

Hai trưởng lão nhà họ La cũng tham gia vào trận chiến. Tuy hai người chỉ là cấp Địa tầng một, nhưng nói cho cùng vẫn là cường giả cấp Địa, vừa gia nhập trận chiến, cho dù là Giang Quân cũng phải tốn chút sức.

"Phương Minh, ta xem bây giờ còn ai có thể tới cứu ngươi!"

Mục Võ cười lạnh nhìn Phương Minh. Nhưng ngay khi hắn ta vừa mở miệng lại có một giọng nói già nua vang lên.

"Lão phu có đủ tư cách hay không?"

Một ông lão xuất hiện. Khi ông ấy vừa bước ra, đồng tử Mục Võ liền co lại, trong mắt ánh lên vẻ khiếp sợ. Kể cả những cường giả cấp Địa khác có mặt ở quảng trường cũng vậy. Duy chỉ có mấy cường giả cấp Nhân thì ngơ ngác nhìn ông lão, bởi họ không biết thân phận của ông ấy.

"Giang Tẩu Khách tiền bối."

Mục Võ nhíu mày. Đám đông khi nghe hắn ta nói liền hít khí lạnh. Họ chưa từng được gặp Giang Tẩu Khách, nhưng tuyệt đối đã từng nghe danh. Đây là một cường giả cấp Địa hậu kỳ, từ hai mươi năm trước đã đạt được cấp Địa tầng tám. Bây giờ đã qua hai mươi năm, thực lực càng thâm sâu khôn lường, cho dù chưa đột phá đến cấp Địa tầng chín, nhưng phỏng chừng cũng không kém là bao.

"Giang Tẩu Khách, đến nhà họ La tôi sao không chào hỏi lão phu một tiếng?"

Trong khi mọi người đều đang khiếp sợ, La Thương lại bất ngờ xuất hiện giữa quảng trường. Trong đám đông cũng chỉ có mỗi lão ta có tư cách nói chuyện cùng Giang Tẩu Khách.

"La Thương, chắc ông cũng biết, Phương Minh là đệ tử Bổ Thiên chí tôn, không thể xảy ra chuyện được."

Giang Tẩu Khách nhìn La Thương, còn La Thương chỉ mỉm cười: "Lão phu mặc kệ là ai, hất nước bẩn lên đầu nhà họ La tôi đều không được. Mặt khác, cho dù hôm nay ông đến đây cũng không bảo vệ được hắn ta đâu."

"Biết ông đã qua cấp Địa tầng chín, vừa lúc tôi cũng muốn nghiệm chứng một chút, tôi và cấp Địa tầng chín chênh lệch cỡ nào."

Nghe Giang Tẩu Khách nói vậy, La Thương tỏ vẻ thâm ý: "Ông hiểu sai ý tôi rồi. Ý của tôi là, hôm nay không chỉ có mỗi một mình tôi, mà sẽ có thêm mấy người xuất hiện nữa."

Theo những lời La Thương nói, sắc mặt Giang Tẩu Khách khẽ thay đổi, ánh mắt nhìn cách đó không xa. Ở đó, có bốn người đang chậm rãi đi đến, bước chân rất chậm, nhưng lại gậy cho tất cả mọi người ở quảng trường một áp lực ghê gớm.

Bốn cường giả cấp Địa tầng tám!

Đám đông lặng ngắt như tờ. Ngay cả Mục Võ cũng có vẻ khiếp sợ, bởi vì những người này không nằm trong kế hoạch của hắn ta. Trong kế hoạch của hắn ta, La Thương chính là át chủ bài cuối cùng.

Rõ ràng, sự tình đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn ta. Mục Võ đột nhiên phát hiện, La Thương có chuyện giấu hắn.

"Là các người."

Cùng là cường giả cấp Địa tầng tám, Giang Tẩu Khách tất nhiên biết mấy người này. Cả giới tu luyện có bao nhiêu cường giả cấp Địa hậu kỳ chứ? Có bao nhiêu người thì đều đã từng giao lưu với nhau cả.

Một mình Giang Tẩu Khách, làm sao có thể đối phó được với năm cường giả đồng cấp khác, huống hồ chi còn có La Thương cấp Địa tầng chín.

Đây là một hệ thống cường đại có thể khiến Phương Minh tuyệt vọng. Bây giờ mọi người đều hướng mắt về phía Phương Minh. Phương Minh cũng đang định mở miệng thì đúng lúc này, một giọng nói truyền vào tai cậu.

"Đừng khẩn trương, lát nữa tôi sẽ cố gắng câu giờ với họ, sẽ có người mang cậu đi."

“Ầm!”

Người truyền âm cho Phương Minh là Giang Tẩu Khách. Sau khi truyền âm xong, Giang Tẩu Khách trực tiếp ra tay.

"Láo xược!"

"Một mình ngươi mà cũng dám ra tay."

Trên mặt năm cường giả cấp Địa đối diện tỏ ra khinh thường, cũng đồng thời ra tay. Năng lượng trong nháy mắt nổ mạnh. Tất cả những người đứng xem ở quảng trường đều lui về phía sau. Nguồn năng lượng này quả thật quá cuồng bạo.

Cường giả cấp Địa hậu kỳ, bình thường một người đã khó gặp được, vậy mà giờ phút này lại xuất hiện sáu vị ở đây. Trường hợp như vậy họ chưa từng gặp lần nào.

"Vậy mà Giang Tẩu Khách tiền bối vẫn chống đỡ được!"

Sau khi lùi lại mấy chục mét, những người này mới chú ý, Giang Tẩu Khách lấy một địch năm vậy mà vẫn chống đỡ được, sừng sững đứng tại chỗ không lùi.

"Không hổ là người hai mươi năm trước đã bước qua cấp Địa

tầng tám, cho dù bây giờ vẫn chưa đến cấp Địa tầng chín nhưng chắc cũng không còn kém xa là bao."

Tất cả mọi người hiểu được, Giang Tẩu Khách tuy là cấp Địa tầng tám, nhưng tuyệt đối không cách xa cảnh giới cấp Địa tầng chín, nếu không thì ông ấy không có khả năng lấy một địch năm. Cường giả cấp Địa, giữa các cấp độ đều có phân chia mạnh yếu. Dù sao khi đạt tới cấp Địa mỗi khi tăng lên một cấp độ, thực lực đều tăng lên với bội số khủng khiếp.

Ví dụ mượn người giàu nói đi. Chúng ta thường xuyên nói triệu phú, triệu phú trăm triệu, tỷ phú, tỷ phú trăm tỷ và tỷ phú ngàn tỷ. Triệu phú và triệu phú trăm triệu kém nhau một trăm lần. Tỷ phú và tỷ phú trăm tỷ cũng kém nhau một trăm lần. Nhưng hai sự so sánh này căn bản không giống nhau, chênh lệch một trăm lần cũng không giống nhau.

Tương tự vậy, trong tỷ phú trăm triệu cũng phân trăm triệu và chín trăm triệu, hai người này hoàn toàn không đứng cùng một đẳng cấp.

"Nhị công tử, động thủ đi."

La Thương không hề thấy kinh ngạc, cho dù Giang Tẩu Khách có thể chặn lại đòn tấn công của năm người này cũng không sao, mục tiêu của lão là Phương Minh.

Mắt Mục Võ lóe sáng. Tuy rằng sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn ta, nhưng đối với hắn coi như cũng chấp nhận được, bởi vì kết quả hắn ta muốn là Phương Minh phải chết.

Vì tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn một lần nữa, lần này Mục Võ không từ từ lại gần Phương Minh mà trực tiếp tung một quyền về phía Phương Minh.

"Đi chết đi."

Quyền này Mục Võ sử dụng toàn lực, uy lực lớn đến nỗi Phương Minh căn bản không đủ khả năng để chống đỡ.

Chương 430: Vẫn còn người

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Nhưng cũng ngay lúc này, một trận cuồng phong đột ngột xuất hiện tại quảng trường. Khoảnh khắc cuồng phong xuất hiện, một bóng người cũng xuất hiện bên cạnh Phương Minh, bắt lấy cánh tay Phương Minh, sau đó dùng tốc độ cực nhanh kéo Phương Minh bay đi.

"Muốn chạy trốn?"

La Thương cười lạnh. Quả nhiên như lão dự đoán, Giang Tẩu Khách không phải tới một mình, mà còn có người âm thầm trợ giúp. Tuy nhiên, kết cục đã sớm định. Lần này dù có là ai đi nữa cũng sẽ không cứu được Phương Minh đâu.

“Ầm!”

Ngay trong sân đột nhiên xuất hiện một cái búa tạ. Cây búa này từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chặn đường bóng người kia. Đợi đến khi mọi người thấy rõ, tất cả đều hít khí lạnh.

Một người đàn ông mặc kim giáp, thần uy lẫm liệt đứng hiên ngang ở đó, cả người tản ra một khí tức cường đại khủng khiếp. Phía sau người đàn ông này, một ông lão râu dê xuất hiện.

"Lục Đinh thần tướng thuật, chính là một thần tướng!"

Người có kiến thức rộng liền nhận ra thân phận người đàn ông mặc giáp. Đây căn bản không phải là người mà là một vị thần tướng.

Lục Đinh thần tướng nghe đồn là thuộc cấp của Chân Võ đại đế (1), thuộc một phần của kỳ môn độn giáp. Lục Đinh Lục Giáp tổng cộng mười hai vị thần tướng. Đối với người nghiên cứu kỳ môn độn giáp, thực lực bản thân họ cũng không mạnh, cũng chỉ có thể dựa vào những thần tướng này để đối địch.

(1) Chân Võ đại đế: là một vị thần quan trọng của Đạo giáo, là một trong Tứ tượng của Thiên văn học Trung Quốc.

Nhưng cảnh giới khác nhau, triệu hồi được Lục Đinh Lục Giáp thần tướng cũng có phân chia mạnh yếu. Khí thế tràn ra từ vị thần tướng trước mắt này khiến người ta sợ hãi, tuyệt đối không phải bình thường.

"Hàn Ngôn Băng, đã lâu không gặp."

Ông lão râu dê nhìn về phía người đàn ông đã kéo cánh tay Phương Minh, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Phương Minh lúc này mới để ý người đàn ông kéo mình đi là một ông già mặc đồ đen.

"Thật không ngờ ngươi cũng tham dự."

Ánh mắt Hàn Ngôn Băng lạnh như băng, rõ ràng ông ta và ông lão râu dê có quen biết nhau. Hơn nữa, hai người đều là cấp Địa tầng chín.

"Ngươi cũng đến đây rồi, vì sao ta không thể tới?" - Ông lão râu dê cười ha ha: “Ta khuyên các người vẫn nên bỏ cuộc đi. Lần này các người ai cũng không cứu được hắn đâu."

Nghe ông lão râu dê nói thế, đồng tử Hàn Ngôn Băng hơi co lại. Lời này của đối phương có ẩn ý trong đó.

"Vậy cứ thử xem."

Hàn Ngôn Băng nhìn Phương Minh: "Phương công tử, năm đó Bổ Thiên chí tôn có ân với tôi. Những người này muốn tổn hại cậu, trừ phi bước qua xác của tôi."

Nói xong, Hàn Ngôn Băng trực tiếp đi thẳng về phía vị thần tướng kia. Ông biết rõ, nếu muốn đánh bại ông lão râu dê thì phải đánh bại thần tướng của đối phương trước đã.

"Nói mạnh miệng mà không biết ngượng. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Lục Đinh Lục Giáp thần tướng."

Ông lão râu dê múa tay, một lá bùa bùng cháy, lại thêm năm thần tướng xuất hiện. Lục Đinh thần tướng liền bao vây Hàn Ngôn Băng.

…

Phía bên kia, bắc kiếm Giang Quân có vẻ sắp không chống đỡ được nữa, tốc độ xuất kiếm đã giảm đi rất nhiều so với lúc đầu. Cuối cùng ông bị trúng một chưởng của La Tín, cả người lảo đảo lui về sau vài bước.

Thế nhưng ngay sau đó, Giang Quân lại tiếp tục cầm kiếm lên.

Ở nơi khác, Giang Tẩu Khách lấy một địch năm cũng phải dốc hết sức. Dù sao ông vẫn chưa đạt được cấp Địa tầng chín, đối mặt với năm cường giả cùng cảnh giới, muốn giành phần thắng căn bản không có khả năng. Hiện tại ông có thể làm chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Nhưng khi Giang Tẩu Khách nhìn thấy Hàn Ngôn Băng cũng đang yếu thế, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

"Hết cách rồi. Hai cường giả cấp Địa tầng chín, hơn nữa còn lão tổ nhà họ La, sáu cường giả cấp Địa tầng tám chưa ra tay, còn

những cường giả khác nữa. Đây tuyệt đối là trận chiến có thực lực mạnh nhất của giới tu luyện trong mười năm trở lại đây."

"Đúng vậy, đều nằm ngoài dự đoán của mọi người."

"Phương Minh lúc này e là thật sự nguy hiểm rồi. Nhị công tử và lão tổ nhà họ La vẫn chưa ra tay. Một khi họ ra tay chiến cuộc sẽ lập tức thay đổi, không còn trì hoãn được nữa."

Trong khi đám đông đang bàn tán, Mục Võ đi tới chỗ Phương Minh. Khi nhìn thấy hành động của Mục Võ, Giang Tẩu Khách trở nên khẩn trương. Nếu Phương Minh xảy ra chuyện ở đây, họ làm sao còn mặt mũi đi gặp Bổ Thiên chí tôn?

"Mục Võ, nếu ngươi dám làm Phương công tử bị thương, cho dù thế lực đứng sau ngươi là ai cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu. Cơn thịnh nộ của Bổ Thiên chí tôn không phải là thứ ngươi có thể gánh được đâu."

Giang Tẩu Khách rống giận, nhưng Mục Võ lại cất tiếng cười to: "Còn Bổ Thiên chí tôn không buông tha ta. Ông có biết vì sao nhà họ La còn cả bọn họ cũng dám động thủ không? Đó là bởi vì Bổ Thiên chí tôn đã chết rồi."

Tới giờ khắc này, Mục Võ rốt cục không giấu diếm nữa, nói ra kết quả điều tra. Ngay khi hắn ta công bố, cả đám đông đều “ồ” lên. Sự kinh ngạc lần này của họ còn lớn hơn cả lần trước.

Bổ Thiên chí tôn đã qua đời. Đây tuyệt đối là tin chấn động nhất của giới tu luyện.

"Chẳng trách Nhị công tử và nhà họ La dám ra tay. Nếu Bổ Thiên chí tôn đã qua đời, vậy Phương Minh chỉ là một thiên tài có tiềm năng trong giới tu luyện mà thôi, mà thiên tài như vậy trong giới tu luyện cũng không hiếm."

"Tôi cứ thấy nghi nghi. Nhà họ La và những cường giả cấp Địa

này đều điên rồi mới dám ra tay với Bổ Thiên chí tôn. Hóa ra là vậy."

Tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, tất nhiên họ vẫn đang tiêu hóa tin Bổ Thiên tôn sư đã qua đời. Tin tức này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến cả giới tu luyện chấn động.

Kiếm Giang Quân ngừng lại, vẻ mặt Giang Tẩu Khách cũng cứng lại, còn Hàn Ngôn Băng thì sửng [image]sốt. Hiển nhiên, họ cũng không biết tin này.

"Giang huynh, Hàn huynh, Bổ Thiên chí tôn đã qua đời, các huynh hà cớ gì phải như vậy? Nếu bây giờ các huynh rời đi chúng tôi sẽ không ngăn cản."

La Thương lúc này cũng lên tiếng. Thế nhưng, đáp lại lão là nụ cười sang sảng của Giang Tẩu Khách.

"Ta đến đây là vì Bổ Thiên chí tôn có ân với, ta tới là để báo ân. Bổ Thiên chí tôn còn hay không cũng không thay đổi gì cả."

Đối với ba người Giang Tẩu Khách, họ đến đây là vì báo ân. Cho dù Bổ Thiên chí tôn đã mất, phần ân tình này vẫn còn.

"Ngu xuẩn cố chấp!"

La Thương không khuyên giải nữa. Giờ phút này trận chiến cũng tiến vào giai đoạn ác liệt. Giang Quân cả người toàn là máu. Trường bào trên người Giang Tẩu Khách cũng tả tơi hơn phân nửa. Còn Hàn Ngôn Băng tuy khá hơn một chút, nhưng lại bị Lục Đinh thần tướng bao vây, căn bản không thể ra tay được.

"Hai vị tiền bối, Giang Quân đại ca, mọi người đều dừng tay lại đi."

Phương Minh vẫn giữ thái độ im lặng từ nãy giờ lúc này bất ngờ lên tiếng: "Bọn họ đều nhắm vào tôi, hoặc nói chính xác hơn là

nhắm vào sư phụ tôi nên mới tới đây. Chuyện này vẫn cứ để tự tôi giải quyết đi."

Phương Minh vừa nói xong, tất cả mọi người đều im phăng phắc. Tất cả đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Phương Minh. Trong những người này Phương Minh có thực lực yếu nhất. Cậu ấy lấy cái gì để giải quyết chứ?

"Phương công tử, cho dù ba chúng tôi có mất mạng cũng phải bảo vệ cậu rời khỏi đây. Nếu họ muốn làm tổn thương cậu vậy cũng phải để lại mấy cái xác."

Giang Tẩu Khách vội vàng khuyên bảo. Nếu liều chết một lần, những người này cũng phải xem xét đến hậu quả một chút.

"Vô dụng thôi. Ta nghĩ đây chỉ mới là một phần lực lượng của họ. Nếu tôi đoán không sai, chắc hẳn vẫn còn cao thủ giấu mình chưa ra tay."

Phương Minh thở dài, trên mặt tỏ ra tuyệt vọng nhìn La Thương: "Mục Võ hắn ta không có thực lực để mời đến nhiều cường giả như vậy. Nhà họ La trước ngày hôm nay cũng không có thù oán gì với tôi, không cần phải làm vậy, cũng không thể trong thời gian ngắn có thể gọi nhiều người như vậy đến được. Tôi không đoán sai thì kẻ chủ mưu sau lưng là một người khác."

Nghe Phương Minh nói thế, ba người Giang Tẩu Khách hơi sửng sốt, còn vẻ mặt Mục Võ có chút lo lắng. Ngược lại La Thương lại dùng ánh mắt bất ngờ nhìn về phía Phương Minh, nói: "Đến lúc này mà vẫn còn có thể phân tích được như vậy, không hổ là đệ tử chí tôn, gặp nguy không loạn."

"Ngươi nói đúng. Những người này quả thật không phải do lão phu mời đến, hơn nữa còn có cao thủ giấu mình chưa ra tay. Vậy nên ta nói rồi, hôm nay ngươi tuyệt đối không ra khỏi nhà họ La ta được đâu."

Lời của La Thương khiến những người đứng xem đều ngẩn người. Thế này rồi mà vẫn chưa phải là toàn bộ lực lượng. Vậy lần này rốt cuộc có bao nhiêu cường giả đến nhà họ La? Lẽ nào tất cả cường giả giới tu luyện đều đến đây?

"Để cường giả này xuất hiện đi, cho dù chết ta cũng muốn chết một cách minh bạch."

Giọng điệu Phương Minh đầy cô quạnh. Người đứng ngoài xem đều cho rằng đây là biểu hiện của sự buông xuôi. La Thương nghe Phương Minh nói thế, sau khi suy nghĩ thì đồng ý.

Bởi vì lão thấy, như vậy cũng để ba người Giang Tẩu Khách hoàn toàn tuyệt vọng mà bỏ cuộc. Nếu không ba người này cứ khăng khăng giữ thái độ liều mạng cá chết lưới rách thì đến lúc giải quyết họ đúng hơi phiền phức.

Chương 431: Kẻ chủ mưu đứng sau

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Chư vị đạo hữu, xuất hiện đi!"

Theo tiếng la của La Thương, quảng trường lại đột ngột xuất hiện thêm tám người. Mỗi người đều tản ra khí thế cường đại, khí thế này vây lấy những người đứng xem khiến họ cảm thấy tuyệt vọng.

Đúng vậy, bọn họ là tuyệt vọng thay cho Phương Minh.

Tám người này lại là cường giả cấp Địa hậu kỳ. Cộng thêm những người đã xuất hiện trước đó, bên La Thương có tất cả mười bốn cường giả cấp Địa hậu kỳ.

Mười bốn cường giả cấp Địa. Thực lực như vậy có thể càn quét tất cả môn phái chỉ trừ mười môn phái đứng đầu trong giới tu luyện, hơn nữa cho dù có đấu với mười môn phái đứng đầu cũng là một trận chiến long trời lở đất.

Một thế lực như vậy, bên Phương Minh lấy cái gì chống lại đây?

"Quảng Tán Tử!"

Hàn Ngôn Băng không thể nén nổi cơn giận dữ, ánh mắt dừng trên người một trong tám cường giả cấp Địa, đó là một ông lão mặc đạo bào âm dương.

"Đồ lòng lang dạ sói! Năm xưa ngươi và ta đều cùng gặp Bổ Thiên chí tôn, đều nhận ân huệ của Bổ Thiên chí tôn!"

Sắc mặt Quảng Tán Tử hơi khó coi, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng: "Đúng vậy, năm xưa ngươi ta hai người đều cùng lúc gặp được Bổ Thiên chí tôn. Nhưng hắn chỉ dạy ta một câu, còn đối với ngươi lại dốc lòng chỉ bảo cả một ngày, giải đáp tất cả vấn đề liên quan đến tu luyện mà ngươi đưa ra."

"Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ngươi có thể được hắn chỉ bảo, còn ta lại không thể? Hắn phân biệt đối xử như vậy, dựa vào cái gì còn muốn ta biết ơn hắn?"

Nghe Quảng Tán Tử nói thế, Hàn Ngôn Băng trợn mắt nghiến răng: "Bổ Thiên chí tôn nói đúng, người tâm thuật bất chính như ngươi, tu luyện càng cao cũng chỉ làm hại càng nhiều người mà thôi."

Năm đó, Hàn Ngôn Băng từng lén hỏi Bổ Thiên tôn sư vì sao Quảng Tán Tử thỉnh giáo lại không muốn chỉ bảo, cho dù về thiên phú tu luyện Quảng Tán Tử mạnh hơn ông. Lúc ấy Bổ Thiên chí tôn trả lời với ông như vầy:

"Người thắng làm vua, người thua làm giặc, tùy ngươi nói thế nào."

Quảng Tán Tử rõ ràng không muốn đôi co với Hàn Ngôn Băng nữa, bởi vì đây không phải chuyện vẻ vang gì.

"Mười bốn cường giả cấp Địa, đúng là được xem trọng."

Nhìn thấy tám người Quảng Tán Tử xuất hiện, con người Phương Minh co lại, thở dài một hơi thật mạnh rồi nói: "Có thể

hiệu lệnh nhiều cường giả cấp Địa như vậy, tôi nghĩ kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này chắc hẳn là một người đạt cảnh giới cấp Thiên."

Phương Minh vừa cất lời, không khí toàn quảng trường đột nhiên trở nên yên tĩnh. Bởi vì không ít người cũng có cùng suy nghĩ với Phương Minh. Nhiều cường giả cấp Địa hậu kỳ như vậy, không phải cảnh giới cấp Thiên căn bản không có khả năng hiệu lệnh được họ.

Cường giả cấp Thiên, hơn phân nửa người ở đây đều chưa thấy bao giờ, vậy nên lúc này họ đều hướng ánh mắt về phía La Thương, chờ đợi câu trả lời của La Thương.

Thế nhưng, La Thương lại không đáp lại lời của Phương Minh.

"Thế nào, các ngươi không phải đã xác định sư phụ ta đã qua đời rồi sao? Nếu vậy, vị cường giả cấp Thiên đứng phía sau vẫn còn không dám hiện thân sao?"

Trên mặt Phương Minh đột nhiên tỏ ra trào phúng: "Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn đó là một bại tướng năm xưa đã bại dưới tay sư phụ ta. Giấu đầu hở đuôi như vậy, không dám chịu trách nhiệm, chẳng trách bị bại dưới tay sư phụ ta."

"Láo xược!"

"Tiểu tử câm miệng!"

Khi Phương Minh nói những lời này, La Thương và các cường giả cấp Địa khác lập tức nổi giận quát Phương Minh.

"Ta nói sai sao? Cho dù xác định sư phụ ta đã chết cũng không dám bước ra. Nói khó nghe, phỏng chừng trong những bại tướng dưới tay sư phụ ta cũng chẳng phải thuộc hàng có tiếng tăm gì."

Phương Minh cười lạnh, còn mấy người La Thương thì biến

sắc. Bởi họ biết vị đại nhân kia đều nắm rõ tất cả mọi chuyện đang diễn ra ở đây, đều nhìn thấy rõ mọi chuyện.

"Tiểu tử quá láo xược, không thể để ngươi sống thêm một giây nào nữa."

Một cường giả cấp Địa định ra tay, thế nhưng đúng lúc này, tất cả mọi người ở quảng trường đều lộ vẻ khiếp sợ đầy căng thẳng.

“Đông!”

Mặt đất giống như bị rung chuyển, ngay lúc này mọi người ở đây đều cảm nhận được nguy hiểm, tất cả quay đầu hướng mắt về một chỗ.

Bên trái quảng trường, một đạo chính (1) bước từng bước đến đây. Mỗi một bước đi đều khiến cả mặt đất chấn động. Hành động nhịp nhàng này của hắn giống như hắn là nhân vật chính của vùng đất này, đất trời cũng phải thay đổi theo từng hành động cử chỉ của hắn.

(1) Đạo chính: Trụ trì đạo quán.

"Bái kiến đại nhân."

Kể cả La Thương, những cường giả cấp Địa khi nhìn thấy người này, trên mặt đều thể hiện sự tôn kính, đồng loạt hành lễ.

Đám đông đứng xem rốt cục cũng biết thân phận người này. Đây là một cường giả cấp Thiên, cũng chỉ có cường giả cấp Thiên mới có khí thế như vậy, chỉ cần đứng đâu thì sẽ trở thành nhân vật chính của cả vùng đất đó, trời đất giống như chỉ làm nền cho hắn.

Dung mạo tuấn lãng, nhưng đôi mắt đầy thăng trầm cho thấy người này tuổi cũng không còn trẻ nữa, chẳng qua biết cách giữ

nhan sắc mà thôi.

Khi người này đi đến giữa quảng trường, hiện trường lặng ngắt như tờ. Ánh mắt thản nhiên đảo qua, không ai đối diện với ánh mắt này, tuy không tản ra uy đè áp, nhưng lại khiến người ta run sợ từ trong nội tâm.

Đây là uy thế của cường giả cấp Thiên, cũng chỉ có cường giả đạt tới cảnh giới này mới được xem là người chân chính nắm trong tay giới tu luyện.

"Là hắn?"

Giang Tẩu Khách và Hàn Ngôn Băng đều cảm thấy tuyệt vọng. Nếu đối mặt với nhiều cường giả cấp Địa như vậy họ còn có thể liều chết, ít nhất có thể kéo thêm mấy cái đệm lưng, nhưng đối mặt với một cường giả cấp Thiên, họ hoàn toàn không có cơ hội.

"Hiện tại ta đã bước ra rồi, ngươi lặp lại những lời ngươi vừa nói xem."

Liêu Phàm mâu quang bình thản, nhưng dừng trên người Phương Minh lại khiến Phương Minh cả người run lên, cả người như bị búa tạ giáng, máu tươi không ngừng phun ra.

Mục Võ đứng một bên cũng mang tâm trạng đầy phức tạp. Tuy nói hắn ta là Nhị công tử, nhưng trong mắt cường giả cấp Thiên cũng chẳng là gì cả. Đến bây giờ hắn ta cũng đã hiểu, căn bản không phải là hắn ta thuyết phục được La Thương. Kẻ chủ mưu sau lưng tất cả chuyện này là người này.

Chỉ sợ, ngay khi thân phận của Phương Minh được phơi bày, người này đã bố trí kế hoạch như vậy rồi.

"Liêu Phàm, ngươi một cường giả cấp Thiên lại ra tay với hậu bối, chẳng lẽ không sợ thế nhân nhạo báng sao?"

Hàn Ngôn Băng mở miệng muốn ngăn cản, nhưng Liêu Phàm vừa hạ mắt xuống, sắc mặt ông liền tái nhợt. Lúc trước bị Lục Đinh thần tướng bao vây còn không đánh bại được ông, vậy mà đối diện với ánh mắt của cường giả cấp Thiên ông đã không chịu nổi.

"Đạt được cảnh giới như Liêu Phàm đại nhân, tất cả tùy tâm, thế nhân ai dám bất kính?"

La Thương mở miệng nịnh hót, nhưng lời lão ta nói cũng là sự thật. Cường giả đạt được cảnh giới cấp Thiên, vô luận làm cái gì đều không có ai dám bất kính, cho dù có oán hận thì cùng lắm cũng chỉ dám lén lút chửi một, hai câu.

"Đúng vậy, hơn nữa điều tiếc nuối đối với Liêu Phàm đại nhân là sau khi đại nhân xuất quan, Bổ Thiên chí tôn đã mất, không thể tự tay báo thù." - Quảng Tán Tử cũng mở miệng hùa theo.

Nghe thế, trong đám đông không ít người cảm thấy kỳ lạ. Họ thừa nhận Liêu Phàm đại nhân thực lực rất mạnh, nhưng nói dám tìm Bổ Thiên chí tôn để báo thù có phải hơi giả tạo quá không?

Chênh lệch giữa cấp Thiên và chí tôn, so với chênh lệch giữa họ và cấp Thiên còn lớn hơn nhiều.

"Ha ha ha ha…"

Phương Minh đột nhiên cất tiếng cười to, mà tiếng cười của cậu cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Sắp chết đến nơi rồi, tiểu tử ngươi còn cười được?" - La Thương khinh thường nói.

"Các ngươi nói hắn tiếc nuối không có cơ hội có thể tìm sư phụ ta báo thù phải không?"

Biểu tình Phương Minh đột nhiên thay đổi, trở nên đầy thâm ý,

không hề để ý máu tươi nơi khóe miệng: "Ta đây có thể cho hắn cơ hội này."

Đến giờ này, Phương Minh rốt cục đã hiểu vì sao trước kia sư phụ đã để lại cho cậu ba cọng lông. Có lẽ sư phụ đã sớm đoán trước được, một khi thân phận của cậu bị bại lộ, thế nào những cường giả năm xưa bị sư phụ đàn áp cũng sẽ tìm mình báo thù.

Sau khi Phương Minh nói ra những lời này, sắc mặt đám người La Thương liền thay đổi, trong nháy mắt trở nên hoảng sợ.

"Đến lúc này còn muốn nói dối. Chúng ta đã sớm điều tra rồi, Bổ Thiên chí tôn đã chết."

Vài giây sau, La Thương mới khôi phục tinh thần. Lão ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn Phương Minh. Lão ta thấy có vẻ Phương Minh vẫn chưa từ bỏ ý định muốn dối gạt họ. Thế nhưng Liêu Phàm đại nhân đã điều tra rất kỹ, không có khả năng có sai sót được.

"Tiểu tử, đừng giả vờ giả vịt nữa. Bổ Thiên chí tôn đã chết, cho dù ngươi có ở đây bịa đặt cũng vô dụng thôi. Kết cục hôm nay đã định, không thay đổi được đâu."

"Đúng vậy, ngươi có biết Liêu Phàm đại nhân vì sao không ra tay ngay từ đầu không? Chính là vì đại nhân muốn kéo đám người Hàn Ngôn Băng đến đây, sau đó một lưới bắt hết."

Những cường giả cấp Địa đều lên tiếng, nhưng Phương Minh không hề phản bác, chỉ luồn tay vào lưng quần lấy ra một cọng lông, yên lặng nắm trong lòng bàn tay, để sau lưng.

"Chắc là không còn ai nữa rồi."

Phương Minh thở dài, thốt ra một câu khiến tất cả mọi người đều không hiểu, chẳng lẽ một cường giả cấp Thiên cậu ấy cho rằng vẫn chưa đủ sao?

Chương 432: Những đóa hoa máu rực rỡ

"Thật ra tôi cũng muốn một lưới bắt hết các người."

Phương Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, Liêu Phàm lấy bản thân làm mồi nhử, dụ những kẻ chịu ân huệ của sư phụ cậu ra, một lưới bắt hết, mà cậu cũng có ý tưởng giống vậy, muốn một lần giải quyết hết những kẻ có ý giết mình.

Dù sao, sư phó cậu cũng chỉ để lại cho cậu ba sợi tóc, mà cậu đã sử dụng mất một sợi.

Tất cả mọi người đang có mặt nhìn Phương Minh như nhìn kẻ ngốc, có người nhỏ giọng thì thầm: "Khoác lác, tên Phương Minh này quá giả dối rồi, đã rơi vào bước đường cùng mà còn dám nói như vậy."

Cường giả Thiên cấp Liêu Phàm tự mình hiện thân, cộng thêm nhiều cường giả Địa cấp ở đây như vậy, nói rõ Bổ Thiên Chí Tôn qua đời là sự thật, nếu không, nếu có một chút không chắc thì những cường giả này cũng sẽ không mạo hiểm.

Bàn tay ở sau lưng chậm rãi buông ra, sợi tóc rơi xuống từ không trung, mà trong nháy mắt khi sợi tóc của sư phụ Phương Minh rơi, Liêu Phàm tựa hồ như cảm nhận được cái gì, chân mày cau lại.

Oanh!

Đột nhiên ngoài dự liệu của mọi người, Liêu Phàm đột nhiên ra tay với Phương Minh, một nắm tay khổng lồ xuất hiện, che phủ

một nửa bầu trời, hướng về phía Phương Minh vỗ xuống.

"Liêu Phàm đại nhân?"

Tất cả mọi người mang theo vẻ kinh ngạc, bọn họ không hiểu một cường giả Thiên cấp như Liêu Phàm đại nhân lại đột nhiên công kích một người có cảnh giới Nhân cấp như Phương Minh, có phải có vẻ quá hạ thấp thân phận rồi hay không.

"Phương công tử cẩn thận."

Hàn Ngôn Băng và Giang Tẩu Khách thấy một màn như vậy, cắn chặt răng, bọn họ muốn ra tay cứu viện cũng không kịp.

Nhưng mà trên mặt Phương Minh không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, ngược lại còn mang theo vẻ trào phúng nhìn về phía Liêu Phàm, mà cũng đúng lúc này, trong giây phút bàn tay to kia sắp đập xuống, một bàn chân đột ngột xuất hiện trong không trung.

Một chân này xuất hiện, trực tiếp đạp lên bàn tay to kia, bàn tay to thanh thế thật lớn kia trong phút chốc tiêu tan thành mây khói.

Tất cả mọi người bị cảnh này làm cho giật mình, tới lúc này rồi chẳng lẽ còn có lật ngược tình thế.

Nhìn về phía bàn chân, một ông lão mặc đạo bào trắng bay lơ lững ở trước mặt Phương Minh, không có bất kỳ uy áp nào xuất hiện, nhưng cũng không có chút xa cách nào, giống như dung hợp cùng trời đất vậy.

"Đây là ai?"

Người vây xem nghi hoặc, nhưng mà giờ khắc này, toàn thân Quảng Tán Tử không nhịn được sợ run, mà con ngươi Liêu Phàm cũng gấp gáp co rút lại, còn vẻ mặt ba người Hàn Ngôn Băng và Giang Tẩu Khách cùng với Giang Quân trở nên vô cùng kích động.

"Bổ Thiên Chí Tôn!"

Giang Tẩu Khách gầm lên một tiếng, khóe mắt hơi đỏ, ân tình của Bổ Thiên Chí Tôn với ông ta tựa như biển, nhưng sau khi gặp lần đó thì ông ta cũng chưa gặp lại Bổ Thiên Chí Tôn, muốn báo đáp cũng không có cơ hội.

Cho nên, sau khi biết đệ tử Phương Minh của Bổ Thiên Chí Tôn hiện thế, ông vẫn luôn chú ý, mà ở thời điểm nguy cấp lại không thể bảo vệ Phương Minh, điều này khiến lòng ông tràn đầy tự trách, lúc này gặp lại bóng dáng Bổ Thiên Chí Tôn, áy này và tự trách dâng lên trong lòng.

"Chí Tôn. . ."

Hàn Ngôn Băng cũng nức nở , năm đó ông ta là con cháu dòng thứ của Hàn gia, cũng không được gia tộc coi trọng và bồi dưỡng, nhưng nhờ Bổ Thiên Chí Tôn giúp đỡ, giống như cảnh tỉnh ông ta, mở ra tốc độ tu luyện trên con đường tu luyện của ông ta, nên giờ này mới có thể thành công.

Nếu như không có Bổ Thiên Chí Tôn, sẽ không có ông ta của hiện tại, có thể nói Bổ Thiên Chí Tôn tuy không phải sư phụ của ông, nhưng ông vẫn luôn xem Bổ Thiên Chí Tôn như ân sư.

Thanh kiếm dài trong tay Giang Quân cũng rung nhẹ, ông ta hồi tưởng lại hồi đó, trước đây, chính người này đã cầm thanh kiếm trong tay của ông, sau đó thi triển một bộ kiếm thuật hoàn chỉnh ở trước mặt ông ta sau đó nhẹ nhàng bay đi.

Mọi người vây xem sau khi nghe Giang Tẩu Khách nói, từng người cũng trở nên kích động, Chí Tôn, bọn họ đời này đều chưa được thấy cường giả cấp bậc truyền kỳ như vậy xuất hiện.

"Đây chính là Bổ Thiên Chí Tôn sao? Mặc dù không có chút uy áp nào, nhưng không biết vì sao, tự dưng muốn cúng bái."

"Tôi cũng có loại cảm giác này, nếu như nói Liêu Phàm đại nhân làm cho tôi kinh sợ, Bổ Thiên Chí Tôn cho tôi cảm giác ông chính là trời đất, mà chúng ta luôn ôm lòng kính sợ đối với trời đất."

Mọi người nghị luận, bọn họ khiếp sợ với sự xuất hiện của Bổ Thiên Chí Tôn, mà với bọn người La Thương mà nói, bọn hắn giờ phút này cả người phát lạnh, bọn hắn dám ra tay, cũng là bởi vì xác định Bổ Thiên Chí Tôn đã chết, nhưng bây giờ Bổ Thiên Chí Tôn xuất hiện ở đây, sao không khiến cho bọn hắn sợ hãi được.

"Không phải chân thân, ông ta đã chết, đây chẳng qua một bóng đạo pháp mà thôi."

Trong mắt Liêu Phàm có tia sáng, hắn có thể xác định Bổ Thiên Chí Tôn đã chết, mà người bây giờ xuất hiện chẳng qua là thân pháp của Bổ Thiên Chí Tôn.

"La Thương, ra tay đi!"

Liêu Phàm hạ lệnh với La Thương, sắc mặt La Thương chớp mắt trở nên khó coi, bắt lão ta ra tay với một Chí Tôn, dù là một bóng đạo pháp lão ta cũng không dám, hai người chênh lệch quá xa.

"Liêu Phàm đại nhân, tôi. . . tôi. . ."

La Thương ấp úng không dám hành động, mà mọi người thấy một màn này cũng yên lặng, hôm nay bọn họ thật sự thấy được cảnh tượng hoành tráng biến đổi bất ngờ mà, đầu tiên là cường giả Địa cấp, tiếp theo là cường giả Thiên cấp, hiện tại ngay cả pháp thân của Chí Tôn cũng xuất hiện.

Từ đường cùng tới nghịch chuyển, quả thực còn hấp dẫn hơn so với tiểu thuyết.

Cho tới bây giờ bọn họ cuối cùng cũng hiểu ý câu nói trước đó

của Phương Minh là gì, xem ra không chỉ Liêu Phàm đại nhân muốn một lưới bắt hết, Phương Minh cũng có ý tưởng giống vậy.

Thấy La Thương không ra tay, biểu cảm Liêu Phàm trở nên âm u, đang định tiếp tục mở miệng, nhưng mà lúc này, pháp thân của sư phụ Phương Minh cũng có hành động.

Đưa một ngón tay ra.

Ngón tay đưa ra, không có bất kỳ sức mạnh nào gây chấn động , nhưng mà biểu cảm Liêu Phàm chợt thay đổi, con ngươi co rút lại, cả người nhanh hướng lùi về sau, bởi vì giờ khắc này trong tầm mắt của ông ta, tất cả đều bị ngón tay này che ngập.

Một ngón tay này trong mắt ông ta như một ngọn núi bình thường, nặng nề đè xuống.

Cấp Chí Tôn, một ngón tay có thể thay đổi núi sông, có thể lấp được biển cả. . .

Nhưng mà, dù Liêu Phàm lui từ lúc đầu thì cũng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau mấy chục thước mới ngừng lại được.

Hả!

Mọi người thấy cảnh này tất cả đều hít vào một hơi, đây chính là cường giả Thiên cấp đó, ở trong mắt bọn họ đó chính là sự tồn tại vô địch, nhưng mà kết quả khí đối mặt với pháp thân của Chí Tôn, thì một ngón tay cũng không ngăn cản được.

"Tôi biết Chí Tôn rất mạnh, nhưng thật không ngờ mạnh đến mức này."

"Đây mới chỉ là một ngón tay, nếu như pháp thân Chí Tôn toàn lực ra tay thì..."

Lúc này, mặt mày mấy cường giả Địa cấp như La Thương xám như tro tàn, cho dù bọn hắn đã tu luyện đến tầng cấp này, nhưng khi đối mặt với Chí Tôn cũng không có sức chống cự, với Chí Tôn mà nói, bọn hắn chẳng khác gì con kiến hôi.

"Cùng tiến lên, pháp thân Chí Tôn có thời gian hạn chế, chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, pháp thân Chí Tôn sẽ tự động tiêu tán."

Liêu Phàm quát đám người La Thương, mấy người La Thương do dự một chút, nhưng nghĩ tới bọn họ đã không còn đường lui, trên mặt tất cả đều lộ ra dứt khoát vẻ.

"Giết!"

Tất cả cường giả Địa cấp đều ra tay, cũng không dám giữ lại chút sức mạnh não, một nguồn năng lượng kinh khủng đánh về phía pháp thân của sư phó Phương Minh.

Sức mạnh này thậm chí làm cho không gian hơi vặn vẹo, tất cả người vây xem vội vã lui lại, bởi vì sức mạnh của những cường giả Địa cấp đụng vào nhau, một ít sức mạnh rò rỉ ra ngoài, khiến cho bọn họ có chút chịu không nổi.

Hơn mười luồng sức mạnh đánh tới, biểu cảm pháp thân sư phó Phương Minh không có một chút thay đổi, đôi mắt kia mang theo tang thương và bình thản vô tận, mặc cho những sức mạnh này đánh tới.

Mà Liêu Phàm thân là người trong cuộc, vào giờ khắc này đột nhiên làm ra một chuyện ngoài dự đoán của mọi người, chính là một cái xoay người trực tiếp hóa thành tàn ảnh hướng lùi về sau.

Đúng vậy, ông ta căn bản không có trông mong có thể chống đỡ pháp thân Chí Tôn, bởi vì chỉ có ông ta biết pháp thân Chí Tôn khủng bố cỡ nào, hắn lợi dụng mấy người La Thương giúp hắn

kéo dài thời gian để chạy trốn.

Nếu như Chí Tôn đích thân tới hắn sẽ không trốn, bởi vì hắn biết căn bản trốn không thoát, nhưng đây chỉ là một pháp thân, pháp thân có hạn chế thời gian và không gian, chỉ cần hắn rời khỏi phạm vi nhất định thì sẽ an toàn.

Ngay khoảnh khắc lúc Liêu Phàm rút lui, pháp thân sư phó Phương Minh cũng hành động, trực tiếp bước ra một bước, thân ảnh biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện trước mặt Liêu Phàm.

"Ta liều mạng với ông!"

Thấy mình trốn không thoát, vẻ mặt Liêu Phàm cũng trở nên đáng ghê tởm, khí thế cả người trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn, sức mạnh đất trời xung quanh đều bị hắn hấp thu, cuối cùng ngưng tụ trong nắm đấm, đấm một quyền về phía trước.

Đây là một đòn toàn lực của hắn, nhưng sau khi sư phụ Phương Minh vẫn cứ chỉ một tay ra như trước, cả người Liêu Phàm trực tiếp ngã xuống đất, con mắt trợn trừng, ở mi tâm hắn xuất hiện một cái lỗ máu, máu tươi chậm rãi chảy ra từ đó.

Toàn bộ khung cảnh lặng ngắt như tờ.

Một cường giả Thiên cấp, ngã xuống dưới một ngón tay, kết cục như vậy khiến bọn họ chấn động vô cùng.

Đám người La Thương thấy như vậy thì lạnh run, ngay cả Liêu Phàm đại nhân cũng không chịu nổi một ngón tay, bọn họ lấy cái gì để chống lại.

Trốn!

Đây là quyết định trong lòng bọn họ lúc này, chớp mắt, hơn mười vị cường giả Địa cấp như La Thương nhao nhao bỏ chạy khắp nơi, dưới cái nhìn của bọn họ, nếu như chỉ chạy trốn một

hướng thì không thoát đâu, hiện tại chỉ có thể hi vọng pháp thân Bổ Thiên Chí Tôn đuổi theo giết những người khác, mà mình thì may mắn thoát được.

Nhưng mà, trong một chốc, một vị cường giả Địa cấp trực tiếp nổ tung, một đóa hoa máu rực rỡ nổ tung trên không trung, sau đó, một cường giả Địa cấp khác cũng giống như vậy.

Chương 433: Nhận giặc làm cha

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Pháp thân của sư phó Phương Minh đi dạo trên không trung, nhưng mà mỗi một bước đều mang theo một đóa hoa máu, cướp đi tính mạng của một cường giả Địa cấp.

Đám người La Thương cảm nhận được thảm trạng của đồng bọn, từng người đều mang vẻ tuyệt vọng, thì ra, ở trước mặt Chí Tôn ngay cả cơ hội chạy trốn bọn hắn cũng không có.

Nhưng trong mấy giây ngắn ngủi, bao gồm La Thương và La Tín nơi đó, tất cả mười lăm cường giả Địa cấp đều bỏ mạng, hoa máu giống như những chùm pháo hoa nở rộ, khiến mọi người có mặt tại hiện trường sợ run.

Đây chính là thực lực của Chí Tôn, cường giả Địa cấp cứ như chuyện vặt thông thường, không hề có sức chống cự.

Sắc mặt con cháu La gia lúc này trắng bệch, lão Tổ và cả hai trưởng lão La gia tất cả đều bỏ mạng, toàn bộ La gia đã tổn thương nguyên khí nặng nề rồi, mà điều này không có nghĩa là kết thúc.

"Không!"

Một trưởng lão La gia cách khá xa lại không ra tay đột nhiên mặt mày kinh hãi, bởi vì ánh mắt pháp thân Chí Tôn của sư phụ Phương Minh nhìn về hắn, điều này làm cho hắn sợ đến vỡ mật.

Nhưng mà, sau tiếng thét, thân thể trưởng lão La gia này cũng nổ tung thành đóa hoa máu.

Tất cả người vây xem chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nhất là những cường giả Địa cấp giữa những người vây xem, ngay cả thở cũng cẩn thận, sợ trở thành người vô tội bị tiêu diệt vạ lây.

"Đừng giết tôi, mọi chuyện không liên quan tới tôi."

Lại một trưởng lão La gia không chịu nổi sự khủng hoảng này, điên cuồng chạy trốn, chỉ là lúc hắn xoay người trốn chạy, thân thể nổ tung, máu huyết văng lên người mấy đệ tử La gia bên cạnh, mấy đệ tử La gia này ngay cả máu cũng không dám lau, cứ căng thẳng cứng người đứng ở nơi đó.

Lại là một đóa hoa tươi nổ tung, lại một trưởng lão La gia bị diệt.

...

Đây là cảnh đơn phương tàn sát, toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ, không người nào dám mở miệng nói chuyện, cho dù là con cháu La gia, giờ khắc này cũng đều mất đi ý chí liều mạng chiến đấu, mặt xám như tro tàn đứng ở tại chỗ.

Liều mạng, đối mặt với một cường giả cấp bậc Chí Tôn, bọn họ lấy cái gì để chiến, bọn họ hiện tại chỉ hy vọng pháp thân Bổ Thiên Chí Tôn chỉ giết chết cường giả Địa cấp trở lên, nếu không đám đệ tử tổ trạch nhà họ La một người cũng trốn không thoát.

Pháp thân của sư phụ Phương Minh sau khi tiêu diệt tất cả trưởng lão La gia đang có mặt, đột nhiên ánh mắt nhìn về một hướng xa, sau một khắc, nơi đó cũng là truyền đến một tiếng rống

thống khổ giận dữ, một vài đệ tử La gia nhìn về hướng kia, trong lòng run lên, bởi vì hướng đó là hướng sân nơi một trưởng lão La gia của bọn họ đang bế quan.

Trưởng lão kia đang trùng kích Địa cấp tầng ba, cho nên dù là lễ của lão tổ cũng chưa từng xuất hiện, nhưng bây giờ lại chết như vậy.

Tất cả cường giả Địa cấp trở lên của La gia, ngoại trừ La Thiên vẫn còn ở tổ địa, tất cả người khác đều bỏ mạng.

Đám người vây xem nhìn La gia, trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, sau trận chiến này, La gia hoàn toàn rơi xuống, hơn nữa nguy cơ của La gia vừa mới bắt đầu, không có lão tổ nhà họ La, không có những trưởng lão Địa cấp này, thế lực khác tất nhiên sẽ ra tay với La gia, dù sao La gia cũng chiếm không ít tài nguyên.

Giới tu luyện, vốn chính là thế giới hiếp yếu sợ mạnh, La gia bị suy yếu, thế lực khác tất nhiên biết bỏ đá xuống giếng, đây là không thể nghi ngờ, mà La gia có thể hay không ở những thế lực này bỏ đá xuống giếng vượt qua vẫn là không biết.

Pháp thân sư phụ Phương Minh, không ra tay nữa, điều này khiến cho những đệ tử La gia kia thở phào một hơi.

"Bổ Thiên Chí Tôn!"

Hàn Ngôn Băng và Giang Tẩu Khách vẻ mặt kích động nhìn về phía sư phụ Phương Minh, nhưng mà sư phụ Phương Minh lại không nghe thấy lời nói của bọn họ, điều này khiến cho mặt hai người lộ ra vẻ mất mát.

"Hai vị tiền bối, sư phụ tôi đúng là đã phi thăng, đây là pháp thân sư phụ để lại cho tôi, vào thời điểm nguy hiểm sử dụng."

Phương Minh mở miệng, đến lúc này cậu cũng không có giấu diếm nữa rồi, bởi vì việc này giấu không được, sự tình hôm nay tất

nhiên sẽ truyền khắp giới tu luyện, tin tức sư phụ cậu đã phi thăng cũng sẽ bị toàn bộ giới tu luyện biết.

Mặt hai người Giang Tẩu Khách và Hàn Ngôn Băng mang vẻ bừng tỉnh, nghe được Phương Minh nói lời này, khóe mắt cũng ửng đỏ, đây là tình cảm thật, giống như lúc trước bọn họ từ miệng La Thương biết sư phụ tin Phương Minh đã qua đời, cũng vẫn nguyện ý liều mạng bảo vệ Phương Minh.

Nhưng mấy giây sau đó, pháp thân của sư phụ Phương Minh chậm rãi tiêu tán trong không trung, cường giả Địa cấp vây xem lúc này mới thở dài một hơi, cuối cùng là không có liên lụy đến bọn họ.

Ánh mắt của những người này nhìn về Phương Minh, trong mắt có vẻ phức tạp.

Không hổ là đệ tử Chí Tôn, lúc rơi vào đường cùng lại không chút hoang mang, còn biết sắp xếp dụ dỗ Liêu Phàm đại nhân xuất hiện, sau đó vận dụng con bài chưa lật một lưới bắt hết một đám người.

Một vị cường giả Thiên cấp ngã xuống, sẽ ảnh hưởng đến sự thay đổi lề lối của giới tu luyện, bởi vì một cường giả Thiên cấp là chống lưng của một thế lực mạnh hoặc vài thế lực mạnh nào đó, ngã xuống như vậy, sẽ ảnh hưởng đến lề lối toàn bộ giới tu luyện.

"Ân tình đã trả, tôi đi trước."

Máu me khắp người Giang Quân, sau khi nhìn Phương Minh, cầm kiếm chậm rãi đi ra cửa viện, mọi người cũng đều nhường đường, Phương Minh chắp tay với Giang Quân.

Cậu biết rõ, Giang Quân lần này tương trợ là vì còn nợ ân tình sư phụ mình, không liên quan tới cậu, người như Giang Quân độc lai độc vãng đã thành quen.

"Phương công tử, bên La gia làm sao bây giờ?"

Hàn Ngôn Băng vừa hỏi, khiến cho sắc mặt đệ tử nhà họ La trở nên khẩn trương, lúc này tất cả cường giả Địa cấp La gia bọn họ đều chết hết, đối mặt với Hàn Ngôn Băng và Giang Tẩu Khách, La gia không hề có sức chống cự.

Phương Minh nghe nói như thế, ánh mắt đảo qua nhìn người La gia, cuối cùng nhìn La Cẩm Thành đứng một bên.

Lúc này sắc mặt La Cẩm Thành cũng phức tạp cực kỳ, ông mới vừa trở thành người thừa kế tộc trưởng tương lai của La gia, mà La gia lại gặp biến cố lớn thế này.

"Nếu như tôi nói cho cậu, tôi nói cho tộc trưởng rằng sư phụ của cậu còn sống, cậu tin không?"

La Cẩm Thành lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, mà không đợi Phương Minh trả lời, một thanh niên khác trong La gia lập tức nói rằng:"Ông ấy nói không sai,ông ấy đúng là nói như thế với tộc trưởng, mà tộc trưởng cũng nói với bọn tôi, ông ấy là một bia đỡ, đợi sau khi giết cậu, thì thân phận người thừa kế tộc trưởng này của hắn cũng sẽ bị hủy bỏ."

"Đúng vậy, tôi cũng từ tộc trưởng biết được, tộc trưởng nói tim của ông ta không ở trong tộc, mà sở dĩ cho ông ta thân phận như vậy, chỉ là vì ổn định ngươi."

Hai thanh niên nói chuyện, chính là hai người kế thừa tộc trưởng tương lai khác của La gia, trước đây La Cẩm Thành bị lão tổ chọn làm người kế thừa tộc trưởng, bọn họ cực kỳ không phục, đi tìm tộc trưởng lý luận, kết quả tộc trưởng nói chân tướng cho bọn họ.

La Cẩm Thành, chẳng qua La gia dùng để Phương Minh lơ là.

Phương Minh trầm mặc không nói gì.

"Phương công tử, lần này là La gia tôi phạm sai lầm lớn, mà La gia tôi cũng bị nghiêm phạt, chỉ cầu Phương công tử có thể buông tha La gia."

Một giọng già nua vang lên, La Thiên không biết trở lại nhà tổ từ lúc nào, chỉ là bây giờ sắc mặt La Thiên già nua, so với ba ngày trước càng già hơn, lại không có chút nhuệ khí hăng hái.

"Là tộc trưởng tiền nhiệm của La gia, lúc tộc trưởng La gia ngã xuống, ta có thể bổ nhiệm tộc trưởng La gia, tất cả đệ tử La gia nghe lệnh, từ giờ trở đi, La Cẩm Thành chính là tộc trưởng mới của La gia, tất cả đệ tử La gia đều phải nghe theo lệnh của La Cẩm Thành, kẻ làm trái, trục xuất khỏi La gia, xóa tên khỏi từ đường tổ tiên ."

Lời này của La Thiên khiến mọi người kinh ngạc, con cháu La gia đều lộ vẻ không phục, với bọn họ, La Cẩm Thành và Phương Minh rõ ràng là một phe, để La Cẩm Thành làm tộc trưởng La gia, đây không phải là nhận giặc làm cha sao?

Chương 434: Biến cố lại xảy ra

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Lão tộc trưởng, chúng tôi không đồng ý."

"Đúng, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhận hắn làm tộc trưởng của chúng tôi!"

Con cháu La gia nhao nhao phản đối, sắc mặt La Thiên tái nhợt, phẫn nộ quát:"Tất cả những kẻ không đồng ý, có thể rời khỏi La gia, từ nay về sau không còn là con cháu La gia ta nữa, xoá tên khỏi từ đường, lão phu lấy danh nghĩa tộc trưởng tiền nhiệm của La gia lập quy."

Con cháu La gia trầm mặc, bị xoá tên khỏi từ đường, vậy nghĩa là bọn họ sẽ không còn là con cháu La gia, mà nếu như không phải con cháu La gia rồi người nào đảm nhiệm tộc trưởng La gia đều không liên quan tới bọn họ.

Áp chế con cháu La gia, La Thiên đưa mắt về phía Phương Minh, bất quá Hàn Ngôn Băng cũng nhíu nhíu mày, nói với Phương Minh rằng:"Phương công tử, thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng."

Giới tu luyện là thế giới cá lớn nuốt cá bé, La gia ra tay với Phương Minh, vậy thì nên nhận cái giá sau khi thất bại, dù là bị diệt tộc cũng không thể nói gì, nếu một khi tha cho La gia, đợi La gia khôi phục nguyên khí, khó tránh khỏi sẽ không tới báo thù.

Cho nên trong giới tu luyện, thông thường với loại tình huống

này, tất cả mọi người chọn diệt cỏ tận gốc, để tránh khỏi ngày nào đó lưu lại cho mình mối họa.

Phương Minh vẫn giữ yên lặng, La Cẩm Thành cũng mím môi không nói được một lời, La Thiên thấy tình huống này, trên mặt lộ ra dứt khoát vẻ, sau một lúc nở nụ cười bi thương: "Lần này là La gia ta có lỗi trước, La gia ta sẽ cho Phương công tử một công đạo, chỉ xin Phương công tử buông tha bọn trẻ nhà La gia, bọn họ sẽ không có uy hiếp với cậu."

La Thiên nói xong, con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, mà những người khác đều đưa mắt nhìn về La Thiên, mọi người tựa hồ cũng dự cảm được cái gì.

"Ta La Thiên, tự tuyệt chính mình, từ nay về sau La gia không có cường giả Địa cấp."

Bộp!

La Thiên giơ bàn tay lên nặng nề vỗ xuống thiên linh cái của chính mình, trong nháy mắt vỡ vụn ra, máu me tung tóe, về phần ông thì xụi lơ quỳ trên đất, huyết dịch chảy từ đầu xuống, nhuộm đầy cả khuôn mặt.

"Lão tộc trưởng!"

Con cháu La gia mắt ửng đỏ, đau đớn tê tâm liệt phế, có mấy đệ tử nhịn không được phẫn nộ, vọt về phía Phương Minh.

"Bọn ta liều mạng với ngươi."

Nhưng mà, năm sáu con cháu La gia xông lên còn chưa tới gần Phương Minh, trực tiếp bị Hàn Ngôn Băng cho một chưởng đập chết.

Mấy con cháu La gia này chết, khiến những con cháu La gia khác lúc này mới bình tĩnh lại, bọn họ lúc này mới nhớ tới, nếu

như không cho La Cẩm Thành đảm nhiệm tộc trưởng, rất có thể một người La gia cũng không để lại.

"Phương công tử... xin... xin ngài buông tha La gia một đường sống."

Tự phế thiên linh cái, mắt La Thiên trợn trừng, trên mặt mang vẻ trông đợi, trên thực tế ông hiện tại đã là đèn cạn dầu rồi, sở dĩ còn chưa chết, chính là vì có chấp niệm này chống đỡ.

"La Cẩm Thành đảm nhiệm La gia tộc trưởng, con cháu La gia có thể miễn chết."

Lúc Phương Minh nói những lời này, La Thiên rốt cục cũng nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Cảm ơn... Cảm ơn Phương công tử."

Mọi người thấy dáng vẻ của La Thiên, không ít người trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, nhưng những lão giả kia thật ra không có thay đổi sắc mặt, đây chính là giới tu luyện, một thế giới cá lớn nuốt cá bé, lấy thành bại luận thắng thua.

La gia thua, vì tiếp tục bảo tồn, hết thảy cường giả Địa cấp toàn bộ đều phải chết, bởi vì cường giả Địa cấp không chết, Phương Minh không có khả năng buông tha La gia, mà La Thiên cũng hiểu điểm này, cho nên lựa chọn tự sát, chỉ có như vậy Phương Minh mới xem xét buông tha La gia.

"La Thiên cũng tính là một đời kiêu hùng rồi, ông ta lựa chọn vậy đúng là La gia có lợi nhất."

Trong đám người có người cảm thán, La Thiên biết rất rõ ràng, nếu như chỉ vẻn vẹn bắt Phương Minh buông tha La gia thì chưa đủ, bởi vì ngoại trừ Phương Minh ra, tất nhiên thế lực cường giả khác trong quá khứ có ân oán với La gia sẽ bỏ đá xuống giếng.

Thế nhưng, để La Cẩm Thành đảm nhiệm tộc trưởng La gia, mà La Cẩm Thành và Phương Minh có mối quan hệ tốt, nếu muốn bỏ đá xuống giếng với La gia thì người ta phải cân nhắc một chút có nên ra tay không, có thể khiến Phương Minh khó chịu không.

Đây mới là lí do tại sao La Thiên phải nhường La Cẩm Thành đảm nhiệm tộc trưởng, không chỉ vì để cho Phương Minh buông tha La gia, càng là vì tìm cho La gia tấm bùa hộ mạng.

Mà với Phương Minh mà nói, cậu sở dĩ lựa chọn như vậy, thứ nhất cũng bởi vì không muốn tay giết nhiều mạng người, lần này La gia ghim cậu, biết chân tướng cũng chỉ có những cấp trên của La gia, lấy La Dương mà nói, thì thật sự chiêu đãi cậu như khách quý.

Ngoài ra để cho La Cẩm Thành đảm nhiệm tộc trưởng La gia, cái này cũng phù hợp với quyền lợi của Phương Minh, mặc kệ quan hệ giữa cậu cùng La Cẩm Thành có bao nhiêu phức tạp, nhưng có một chút, trong mắt người ngoài , La Cẩm Thành thân thiết với cậu.

Chỉ cần có điểm này, con cháu La gia cũng sẽ không thật sự phục La Cẩm Thành, La Cẩm Thành nếu muốn chân chính nắm giữ La gia sợ rằng cũng không dễ dàng, La gia tối thiểu sẽ có một đoạn thời gian rất dài nội đấu với nhau.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất La Thiên cũng hiểu nhất, tất cả cường giả Địa cấp La gia đều chết hết, hiện tại trong số con cháu La gia, người mạnh nhất cũng chưa vượt qua Nhân cấp, không có cường giả Địa cấp La gia không có uy hiếp gì với Phương Minh, điểm tự tin này Phương Minh vẫn phải có.

Một La gia vừa nội loạn vừa không có uy hiếp, Phương Minh nguyện ý thấy.

Mà hiểu rõ việc này, toàn bộ hiện trường chỉ có ba người,

Phương Minh và La Cẩm Thành, cùng với La Thiên đã chết, chỉ có La Thiên mới biết quan hệ của Phương Minh và La Cẩm Thành bây giờ.

"Phương công tử, Mục Võ thì xử lý như thế nào?"

Tại đây có rất nhiều cường giả Địa cấp, những cường giả Địa cấp có địch ý đối với Phương Minh đều nổ thành đóa hoa máu, nhưng duy chỉ có Mục Võ thì chưa, chỉ là ông ta cứng đơ một chỗ.

Với việc Mục Võ có thể sống sót, tất cả mọi người cảm thấy hoang mang, theo đạo lý nói, ngay cả cường giả Thiên cấp Liêu Phàm đều chết hết, Mục Võ không thể chịu được một chỉ của Bổ Thiên Chí Tôn, nhưng sự thật là Mục Võ có thể chịu được.

"Pháp thân chí tôn là do Bổ Thiên Chí Tôn ngưng tụ từ quy tắc trời đất, mà Mục Võ là một trong tứ đại công tử, trời sinh được may mắn và đại đạo che chở, cho nên pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn không có cách nào giết chết hắn."

Giang Tẩu Khách nói ra chân tướng, khiến một mảnh xôn xao, mà đây cũng lí do tất cả thế hệ thanh niên đều phải tranh đoạt vị trí tứ đại công tử.

Tứ đại công tử, đó là số mệnh bên người, trời sinh đạt được sự yêu thương.

"Nhưng mà, chí tôn mặc dù không có giết chết hắn, nhưng một chỉ này cũng giảm đi mười năm số vận của hắn, thời gian mười năm, hắn không được đại đạo che chở và khí vận quanh thân, trở nên giống người tu luyện bình thường."

Nghe Giang Tẩu Khách nói, vẻ mặt Mục Võ trở nên cực kỳ nhăn nhó, bởi vì hắn biết Giang Tẩu Khách nói là sự thực, số mệnh bị phong bế ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

Chỉ có trở thành tứ đại công tử, mới biết được chỗ tốt của việc

trở thành tứ đại công tử, mấy năm nay, tốc độ tu luyện của hắn so với ban đầu tăng cao mấy lần, không chỉ bởi vì vì thiên phú của hắn, trọng yếu hơn chính là cơ duyên, có đôi khi gặp phải bình cảnh cũng sẽ đột phá được một cách kì lạ.

Đây cũng là vì sao bọn họ nhất định phải bảo trụ vị trí Tứ đại công tử của mình, vì thế không tiếc thương lượng quan sát thu hút người theo đuổi, bởi vì chỉ cần giữ vững vị trí tứ đại công tử thì lời sẽ vượt qua xa vốn đầu tư.

"Coi như chí tôn không thể giết chết hắn thì lão phu giờ cũng có thể đập chết hắn."

Mắt Giang Tẩu Khách mang theo sát khí, ông biết mâu thuẫn giữa Phương Minh và Mục Võ không thể điều hòa, đã như vậy vậy thừa cơ hội này tiêu diệt Mục Võ, miễn để lại hậu hoạn.

Trong mắt Phương Minh cũng có sát khí, đối với Mục Võ, chỉ cần có cơ hội hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

"Không xong, đi!"

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt Hàn Ngôn Băng đột nhiên đại biến, bắt tay Phương Minh, hướng phía Giang Tẩu Khách ra hiệu mắt: "Có cường địch tới."

Chương 435: Trốn (1)

Hàn Ngôn Băng tất nhiên là cường giả Địa cấp tầng chín, cảm nhận của ông vượt xa người thường, ngay một khắc này, ông cảm nhận được mấy nguồn khí tức cường đại đột kích, cổ hơi thở này cực kỳ khủng bố, mỗi một vị đều không kém ông.

Hiển nhiên, những cường giả này lai lịch bất minh, hơn nữa đối phương đã tới rồi, nghĩ đến việc nhận được tin tức, như vậy cũng biết Phương Minh triệu hoán pháp thân Bổ Thiên Chí Tôn, dưới tình huống như vậy, những cường giả này còn dám tới, tất nhiên có chỗ để dựa vào, hoặc là có biện pháp đối phó với pháp thân Bổ Thiên Chí Tôn.

Mục Võ có thể dựa vào số mệnh Tứ đại công tử tránh thoát một kiếp, như vậy những cường giả này cũng có biện pháp có thể tránh thoát công kích pháp thân Bổ Thiên Chí Tôn , dù sao, pháp thân không phải vạn năng, hơn nữa ông cũng thấy rõ rồi, pháp thân này cũng không chịu khống chế của Phương Minh.

Những ý niệm này hiện lên trong đầu Hàn Ngôn Băng với tốc độ ánh sáng, chỉ là trong nháy mắt ông quyết định, đó chính là mọi thứ đều mặc kệ, rời khỏi nơi này rồi nói sau.

"Hàn huynh, huynh mang theo Phương công tử rời đi, nơi đây giao cho ta."

Giang Tẩu Khách trong mắt có ngoan sắc, Mục Võ tuyệt đối không thể lưu lại, để tên này sống là họa lớn đối với Phương công tử, nhất định phải giải quyết.

"Tất cả lấy an nguy bản thân làm đầu."

Hàn Ngôn Băng gật đầu cũng không nhiều lời, trực tiếp lôi kéo Phương Minh rời đi, thân thể trên không trung hóa thành tàn ảnh, mà Phương Minh là người trong cuộc thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, cứ như vậy bị lôi đi.

Sau khi Hàn Ngôn Băng lôi kéo Phương Minh rời đi chưa được ba giây, Giang Tẩu Khách đánh một chưởng về phía Mục Võ!

"Dừng tay!"

Mấy tiếng hét phẫn nộ cũng truyền đến, nhưng mà sau khi nghe được tiếng hét phẫn nộ, Giang Tẩu Khách chẳng những không có thu tay lại, ngược lại sát cơ trên mặt càng sâu, quyết tuyệt một chưởng đánh vào đầu Mục Võ.

Nhưng mà, lúc này sức mạnh của mấy người kia cũng đánh tới, làm cho tay Giang Tẩu Khách trật một chút, không có có thể vỗ trúng thiên linh của Mục Võ, mà rơi vào lỗ tai và nửa bên mặt trên của Mục Võ.

Máu huyết văng lên, một bên tai và nửa bên mặt của Mục Võ đều bị bổ xuống, cả người bởi vì bị ngăn lại mà không thể lên tiếng, nhưng từ biểu tình trên mặt có thể thấy được hắn có bao nhiêu đau đớn.

Một chưởng không thể đánh ngã Mục Võ, Giang Tẩu Khách không thu tay lại, dù cho ông đã thấy bốn bóng người xuất hiện giữa không trung, tuy nhiên lại tiếp tục tung một chưởng ra.

"Muốn chết!"

Giữa không trung bóng dáng bốn vị lão giả xuất hiện, vào giờ khắc này đồng loạt công kích Giang Tẩu Khách, ngăn cản Giang Tẩu Khách.

Oanh!

Bốn vị cường giả Địa cấp tầng chín liên thủ một kích, Giang Tẩu Khách căn bản không chịu nổi, trực tiếp bay ra ngoài như con diều đứt dây, mà một chưởng cuối cùng này của ông vẫn không thể đánh trúng đầu Mục Võ.

"Nhị công tử!"

Bốn vị cường giả Địa cấp tầng chín, hai vị đi về phía nhị công tử, mà hai vị còn lại đi về phía Giang Tẩu Khách.

"Còn thiếu chút nữa."

Thấy hai lão giả đi về phía mình, trong mắt Giang Tẩu Khách có vẻ tiếc nuối, chỉ cần nhanh hơn một giây, ông ta có thể đánh chết Mục Võ rồi, hoàn toàn thay Phương công tử giải quyết tên cừu địch lớn.

"Ngươi muốn tìm chết. "

Trong mắt hai lão giả mang theo sát khí, hừng đông hôm nay, lão tổ trong tộc đột nhiên tâm huyết dâng trào, sau đó mời một cường giả đỉnh cao thiên cơ nhất môn bói một quẻ, kết quả một quẻ đầu tiên bói nhị công tử lúc này đây chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

Đối với Mục gia bọn hắn mà nói, nhị công tử là hi vọng của Mục gia, tuyệt đối không cho phép gặp chuyện không may, cho nên lão tổ sau khi bói ra, lập tức ra lệnh cho bọn họ đến đây.

"Đừng nói nhảm, giết hắn trước!"

Giang Tẩu Khách cất tiếng cười to: "Nếu muốn giết ta, vậy các ngươi cũng phải để lại cho ta một tấm đệm lưng. "

"Nói khoác mà không biết ngượng, chẳng qua là Địa cấp tầng tám mà thôi, hai người bọn ta tùy tiện ra tay là có thể nghiền ép ngươi. "

"Lão nhị, nhanh chóng giải quyết hắn, nhị công tử tình trạng không được tốt, ta muốn dẫn hắn đi chữa thương, mặt khác lão Đại và lão Tứ đã đuổi theo giết Phương Minh rồi, nhanh chóng giải quyết chuyện này rồi đi theo, tuyệt đối không thể để Phương Minh chạy thoát."

Nghe thế lão giả nói chuyện, con ngươi Giang Tẩu Khách co rút lại, sau một khắc cũng chủ động ra tay.

Ông biết mình không phải đối thủ của hai người này, dù đánh tay đôi cũng không phải đối thủ của ai trong hai người, nhưng ông muốn kéo dài thời gian, cho Phương công tử và Hàn huynh có đủ thời gian trốn thoát.

"Không biết lượng sức!"

Đối mặt với công kích của Giang Tẩu Khách, người gọi là lão Nhị khinh thường nở nụ cười gằn, tay áo bào vung lên, cũng không thấy năng lượng dao động, sau một khắc thân người tới trước mặt Giang Tẩu Khách, vỗ một chưởng vào trước ngực Giang Tẩu Khách.

Phụt!

Giang Tẩu Khách lảo đảo mấy bước, thân hình không ổn định, lão giả lại công kích, chưởng này trực tiếp chưởng trên đầu Giang Tẩu Khách , rõ ràng là muốn lấy thủ đoạn Giang Tẩu Khách đối với Mục Võ đối phó Giang Tẩu Khách.

A!

Một tiếng thống khổ hét từ miệng Giang Tẩu Khách vang lên, nửa khuôn mặt Giang Tẩu Khách bị tróc mất, lộ ra xương hàm u mịch, cả người nhìn vô cùng ghê tởm.

Nhưng dù cho như thế, Giang Tẩu Khách vẫn không ngã xuống, không để ý nổi thống khổ của mình, hai tay gắt gao bắt

một cánh tay của lão giả, sau đó dán thật chặc toàn bộ thân hình vào.

"Cút! "

Khí tràng toàn thân lão giả nhộn nhạo lên, nhưng lại là không còn cách nào bỏ Giang Tẩu Khách ra, nhất là bởi vì khoảng cách gần như vậy, hắn coi như là muốn đá vào cẳng chân cũng không được.

Rầm rầm rầm!

Lão giả nắm tay thành quyền nện từng cái vào đầu Giang Tẩu Khách, toàn bộ phần lộ ra của Giang Tẩu Khách cũng đã bị đánh nát, nhưng hai tay vẫn không buông ra, mà i người vây xem trên mặt cũng lộ ra vẻ không đành lòng.

Một cường giả Địa cấp tầng tám, nếu như không phải là vì cuốn lấy đối thủ, cho dù là chết cũng có thể rời đi một cách hãnh diện, mà không phải giống như bây giờ, tất cả mọi người đều rõ, Giang Tẩu Khách là tranh thủ thời gian cho Phương Minh chạy trốn.

"Hàn tiền bối. "

Rời khỏi sân La gia, Phương Minh nghe được tiếng hết của Giang Tẩu Khách truyền từ bên trong viện, cước bộ dừng lại một chút.

"Đừng có ngừng, tiếp tục đi, lão Giang sống nhiều năm như vậy, đã nghĩ được cách rời đi, chúng ta cần phải mau rời khỏi đây."

Hàn Ngôn Băng cũng dừng lại, nhưng lập tức lôi kéo Phương Minh tiến lên, bởi vì ông biết Giang Tẩu Khách lựa chọn ở lại nơi đó không chỉ vì giải quyết Mục Võ mà hơn thế là vì kéo dài thời gian.

Mục gia, cường giả tới lần này tuyệt đối không ít, mà theo ông biết, Mục gia ngoại trừ mười vị cường giả Địa cấp, còn có một vị lão tổ Thiên cấp, nếu như vị kia lão tổ Thiên cấp tự mình chạy đến, hắn cùng Phương Minh căn bản không có khả năng chạy thoát.

Hiện tại, chỉ có thể cược lão giả Thiên cấp kia chưa có tới.

"Hàn tiền bối, tôi còn một lần triệu hồi. "

"Vô dụng, người nhà họ Mục nhanh như vậy đã tới rồi, nếu như ta đoán không lầm, chắc là ông tổ nhà họ Mục đã dự tính đến cái gì rồi, bởi vì ông tổ nhà họ Mục và lão tổ thiên cơ môn có quan hệ tốt, mà Thiên cơ môn lão tổ thần thông, nếu muốn suy tính ra trên người ngươi con bài chưa lật cũng không khó, huống chi hiện tại dụng cụ truyền tin phát triển như vậy, không sai thì những người vây xem kia đã truyền tin tức ra ngoài. "

"Dưới tình huống như vậy, những người đó còn dám ra tay, tất nhiên là ỷ vào có biện pháp giải quyết pháp thân chí tôn, pháp thân chí tôn thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng cũng chính bởi vì pháp thân, cho nên có chỗ nào đó thiếu hụt, nếu như đối phương có chuẩn bị, có thể sẽ vô hiệu."

Đây chính là lí do Hàn Ngôn Băng phải dẫn Phương Minh đi, nếu không, pháp thân chí tôn vừa ra, coi như là ông tổ nhà họ Mục cũng ngỏm tại đây.

Tốc độ Hàn Ngôn Băng rất nhanh, nhanh chóng dẫn Phương Minh rời khỏi nhà tổ La gia, mắt thấy sắp đi vào trung tâm thành phố náo nhiệt.

"Chỉ cần vào khu náo nhiệt, dù là người nhà họ Mục thì cũng không dám ra tay trước mặt người khác, đây là quy định của quốc gia và giới tu luyện quyết định, trừ phi Mục gia muốn thành địch của cả quốc gia. "

Mười lăm phút, chỉ cần qua mười lăm phút, Phương Minh và Hàn Ngôn Băng có thể tạm an toàn.

Chương 436: Trốn (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Phương công tử, cậu tiếp tục đi đi, ta trở về đi tiếp ứng cho lão Vương, ước chừng lão Vương lúc này cũng phá vây rồi. "

Hàn Ngôn Băng đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh: "Lão Giang cộng thêm ta, bọn họ còn không làm gì được."

"Hàn tiền bối cẩn thận. "

Phương Minh không nói gì thêm, cậu thấy, với thực lực của Giang tiền bối và Hàn tiền bối, chỉ cần không gặp được cường giả Thiên cấp, tự bảo vệ mình không có bất kỳ vấn đề gì, bởi vì cậu không rõ thực lực Mục gia lắm, chỉ là dựa theo suy đoán của chính mình.

"Haha, ta muốn đi, thì không thể giữ được. "

Hàn Ngôn Băng cười ha ha một tiếng, cho Phương Minh một ánh mắt yên tâm, lập tức không nói nữa xoay người trở về phía đường cũ.

Phương Minh cũng không có dừng lại, cậu biết tình huống trước mắt cậu không giúp được hai vị tiền bối cái gì, duy nhất có thể làm chính là để cho mình an toàn, để tránh khỏi hai vị tiền bối

phân tâm.

Cho nên, Phương Minh không biết là sau khi cậu đi khỏi mấy phút, Hàn Ngôn Băng cũng ngừng bước chân, ánh mắt mang theo dứt khoát vẻ nhìn về hai bóng người phía trước đang tới rất nhanh.

"Hàn Ngôn Băng, giao người ra đây!"

Hai người này là người Mục gia, mà Hàn Ngôn Băng cũng không phải giống như ông nói với Phương Minh, trở về đi tiếp ứng Giang Tẩu Khách, ông cảm ứng được phía sau có khí tức cường đại càng ngày càng gần, ông cố ý ở lại, vì chính là dây dưa hai người, cho Phương Minh có thời gian chạy thoát.

. . .

Khu vực thành thị Tương Dương, Phương Minh sau khi nhận được một cuộc gọi, cả người đột nhiên dại ra, điện thoại, là Niệm Dao Băng gọi tới, lúc ở La gia, Niệm Dao Băng xin số.

Niệm Dao nói rất đơn giản, chỉ có hai câu:

Mục Võ không chết, Giang Tẩu Khách và Hàn Ngôn Băng chết.

Trốn, chạy ra khỏi đất nước này, trước khi không có đầy đủ thực lực thì đừng về nước.

Chính là hai câu này, đối với Phương Minh mà nói như sét đánh, cả người ngây ra như phỗng đứng ở tại chỗ.

Cậu sớm nên nghĩ tới, Hàn tiền bối ở bước ngoặt cuối cùng đột nhiên trở về, chính là vì thay mình ngăn trở truy binh, mà Giang tiền bối ở lại sân, không chỉ là vì muốn giết Mục Võ, mà là vì giữ chân người Mục gia.

Một dòng lệ nóng hổi, cứ như vậy chảy xuống từ khóe mắt

Phương Minh, hai vị tiền bối và cậu không quen biết, chỉ bởi vì cậu là đệ tử của sư phó, để bảo vệ mình mà bỏ tánh mạng của họ.

"Phương Minh ơi Phương Minh, ngươi thực sự là ngu ngốc, tự cho mọi thứ đều ở trong tính toán của mình, lại thật không ngờ cuối cùng còn hại chết người khác. "

Bốp!

Giờ khắc này Phương Minh hung hăng tát chính mình một bạt tai, khiến không ít người trên đường phố chú ý, nhao nhao ghé mắt dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía cậu, thậm chí không ít người còn lấy điện thoại di động chụp ảnh, dù sao người khóc ở trên đường cái không nhiều lắm.

"Cậu nhóc, cuộc sống không có gì không qua được, nghĩ tới cha mẹ của chính mình và người nhà, phải kiên cường."

Cách Phương Minh cách đó không xa, một ông lão bày sạp đánh giầy mở miệng khuyên một câu, mà lời của ông làm cho thần tình Phương Minh nghiêm túc một chút, cả người đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Điều cậu cần làm bây giờ không phải tự trách, mà là trốn, Giang tiền bối và Hàn tiền bối hi sinh chính mình chính là vì để cậu có thể chạy thoát, nếu như cậu vẫn ngây ngốc đứng ở chỗ này như thế, đợi người nhà họ Mục tìm tới, chẳng phải là để Giang tiền bối và Hàn tiền bối hy sinh một cách vô ích.

Không có chút do dự nào, Phương Minh lấy điện thoại di động ra, tìm một một nơi nào đó, sau khi up các số điên thoại lên trên một trang web nào đó, thì chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, lên một chiếc xe buýt.

Ở trên xe buýt, thừa dịp không ai chú ý, Phương Minh trực tiếp nhét di động dưới chỗ ghế ngồi đằng sau, sau đó xuống xe ở

trạm kế.

Tuy Mục gia là gia tộc tu luyện, nhưng không có nghĩa là bọn họ không hiểu khoa học kỹ thuật hiện đại, đám La gia đi đầu đã cảnh tỉnh Phương Minh, Mục gia rất có thể biết dùng khoa học kỹ thuật định vị cậu, như vậy điện thoại di động chính một cách truy tung phương hướng.

Vứt bỏ điện thoại di động, Phương Minh lại đi qua chỗ không có camera, lúc này mới bắt một chiếc xe, nói một điểm tới.

Ngoại trừ khả năng truy lùng bằng khoa học kỹ thuật, giới tu luyện, có thuật tìm người, giống như cậu trước đây giúp ông Sa tìm được vị trí của vợ, Mục gia cũng có thể dùng cách tương tự đó tìm được cậu.

Nếu như không thể giải quyết vấn đề này, cậu cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của Mục gia.

Cho nên, chỗ cậu muốn đi, chính là vì giải quyết hết vấn đề này, hơn nữa Phương Minh cũng xác định, người nhà họ Mục không cho cậu nhiều thời gian, nếu Niệm Dao Băng có thể có được tin tức, vậy đã nói rõ qua không được bao lâu, người nhà họ Mục sẽ vào thành, mặt khác ngoại trừ người nhà họ Mục ra, e rằng còn có thế lực khác trong giới tu luyện tìm kiếm mình, mặc kệ những thế lực này ôm mục đích gì, hiện nay với cậu mà nói, không bị phát hiện là quan trọng nhất.

Chợ thương mại nông nghiệp Tân Thế Giới, một khu chợ trong thành phố Tương Dương, các loại rau dưa, loại thịt, hải sản cái gì cần có đều có, hết sức náo nhiệt.

"Nào nào nào, gà mới thịt tươi, mười một đồng một cân! "

"Tôm sống chỉ cần 36 đồng một cân, tôm đông lạnh 18 đồng một cân. "

...

Trong tiếng rao của người bán, Phương Minh đi tới trước mặt một nhà bán gà vịt, nhìn đám gà vịt bị nhốt ở trong lồng, dừng bước.

"Cậu ơi, mua gà hay vịt, bọn tôi bao giết bao nhổ lông. "

Người bán thấy Phương Minh dừng bước lại, vội vã hét lên, mà bây giờ rất nhiều người ngại phiền phức, đều mua gà vịt đã giết rồi nhổ lông sẵn, tuy giá cả đắt hơn một tí, nhưng có thể tránh rất nhiều phiền phức.

"Ông chủ, gà vịt bao nhiêu một con? "

"Con? Gà tôi bán 16 đồng một cân, vịt thì 14 đồng một cân, gà không ăn thức ăn gia cầm, , mặt khác vịt cũng vừa đủ tháng, chính là lúc mềm nhất. "

Phương Minh cắt đứt lời ông chủ tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ, trực tiếp nói: "Năm mươi đồng một con, mua mười gà mười vịt, có bán không? "

Nghe Phương Minh nói, ông chủ sửng sốt một chút, lập tức gật đầu liên tục: "Có thể, đương nhiên có thể, cậu tùy ý chọn. "

"Ông bắt giúp tôi, giết luôn bây giờ, nhưng tôi có một yêu cầu, lát nữa lúc giết mấy con gà vịt này, đừng bỏ máu lãng phí, ngược lại đựng trong một cái thau giúp tôi. "

"Cái này không thành vấn đề, cam đoan một giọt cũng không lãng phí. "

Từ trên tay Phương Minh nhận một nghìn đồng, người bán vỗ ngực cam đoan, không phải là huyết gà huyết vịt thôi sao, mặc dù bình thường bọn họ giết gà vịt bán cho mấy người kia không để máu lại, nhưng mối làm ăn lớn, cũng sẽ không quan tâm chút tiền

máu gà vịt.

Người bán rất lưu loát, mười con gà vịt rất nhanh chính bị hắn giết, ước chừng có một thau lớn máu gà và máu vịt đặt ở một bên.

Phương Minh nhận chậu, xoay người rời đi.

"Này, cậu ơi, chỗ gà vịt này... "

"Không cần, cho ông. "

Phương Minh không quay đầu lại, cậu muốn máu gà và vịt, còn như thịt gà vịt vô dụng với cậu.

Bưng một thau máu gà và máu vịt Phương Minh rất nhanh rời khỏi chợ nông nghiệp, lập tức đi vào một ngõ hẻm ít người qua lại.

Cắn đứt ngón trỏ, từng giọt máu chảy xuống chậu, trộn lẫn với máu gà máu vịt, cùng lúc đó Phương Minh bắt đầu niệm chú.

"Lấy máu ta, dung máu ngươi, lấy hồn ta, dung hồn ngươi. "

"Lấy máu đổi máu, linh hồn gắn bó, huyết thống liên kết, kết thúc khế ước này! "

Dòng máu bên trong chậu bắt đầu sôi trào, đến cuối cùng như nồi nước sôi, có vài giọt cũng bắn tung tóe ra.

"Thuật dung huyết trong truyền thừa Vu sư, lẫn hồn phách của mình vào huyết dịch, từ nay về sau hồn phách hóa thành hàng vạn hàng nghìn sợi, cho dù có cường giả dùng thuật truy hồn cũng không khả năng tìm được chính mình. "

Phương Minh khẽ nói, trước đây cậu giúp bọn Âu Dương Tuyết Tình bắt kẻ giết người, dùng thuật tìm hồn, mà cậu ở La gia đợi nhiều ngày như vậy, người nhà họ Mục rất có thể cũng sẽ lợi dụng những vật hắn để lại lúc ở La gia tìm kiếm mình, cho nên

đầu tiên phỉa khiến thuật tìm hồn mất hiệu lực đã.

Chương 437: Cách phá giải thuật tìm hồn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mấy phút sau đó, huyết dịch bắt đầu gần như lắng lại, Phương Minh đi nhanh tới chỗ tiếp theo.

Mà Phương Minh lên xe không đến ba phút, một đoàn người xuất hiện ở chợ nông nghiệp, dẫn đầu là một ông lão.

Ở trên tay của lão giả, có thêm một con bướm giấy, giờ phút này bướm giấy vỗ cánh thật nhanh, tựa hồ là muốn hướng phía một cái hướng khác bay đi.

"Mới vừa rời đi, truy! "

Lão giả hơi nhăn một cái, nhưng lập tức trên mặt lộ ra cười nhạt: "Chạy, hắn chạy không khỏi thành Tương Dương, để hắn nhảy nhót một hồi đi. "

...

Quảng trường Long Dương, là một quảng trường được xây khá sớm trong thành Tương Dương, nơi này nơi có nhiều người lớn tuổi hóng mát nghỉ ngơi, mà ở một góc quảng trường, thì có thêm một đám bồ câu, bình thường có mấy đôi tình lữ trẻ tuổi chạy đến nơi này cho bồ câu ăn, thậm chí còn có không ít người chạy đến nơi chụp hình.

"Ông chủ, bán cho tôi môt túi đồ ăn cho bồ câu. "

"Được."

Cầm túi thức ăn bồ câu, Phương Minh đi tới một cái góc không người, mở túi ra, rồi trộn thức ăn bồ câu lại với huyết dịch, nhẹ khuấy đều một lúc, Phương Minh đi tới giữa đàn bồ câu đàn.

Bởi vì thức ăn bồ cần, những chim bồ câu này nhanh chóng bay về phía Phương Minh, tất cả đều tụ ở xung quanh Phương Minh.

"Này, cậu làm gì vậy, không thấy chúng tôi đang quay quảng cáo sao, cậu không thể cho chúng ăn trễ tí à?"

Cách đó không xa, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi ở giữa đàn bồ câu, nở nụ cười với một bên ống kính, hiển nhiên không phải quay phim chụp hình mà quay phim quảng cáo.

Nhưng Phương Minh cũng không có phản ứng lời của đối phương, chỉ nhanh chóng vung toàn bộ thức ăn bồ câu xuống đất, đợi đến khi tất cả bồ câu đều ăn xong, chân phải Phương Minh giẫm mạnh xuống đất một cái.

Vốn dĩ bồ câu đang an tĩnh ăn, đột nhiên thất kinh toàn bộ bay đi, đội ngũ quay chụp đối diện thấy như vậy, toàn bộ đều trợn tròn mắt.

"Cái này... Huyên Huyên, này làm sao còn quay chụp được. "

"Xong, những con chim bồ câu này này vừa bay đi ít nhất hôm nay sẽ không trở lại."

Đội ngũ quay phim bên kia tất cả đều dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Phương Minh, thậm chí trong đó có hai người đàn ông ỷ mình vóc dáng cao lớn con đi về phía Phương Minh.

"Cậu cố ý tới gây chuyện hả? "

Phương Minh liếc nhìn cái này hai người đàn ông này, không để ý đến, cậu bây giờ không có thời gian phản ứng những người này, sau khi giải quyết mấy vấn đề này, bây giờ cậu cần phải chạy trốn.

"Cậu điếc hay là câm."

Một người đàn ông trong đó định vỗ vai Phương Minh, chỉ là, tay hắn còn chưa đụng tới vai Phương Minh thì thống khổ kêu rên một tiếng, trực tiếp ngã rầm trên mặt đất.

Người đàn ông còn lại đang định ra tay ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn còn không nhìn thấy bạn mình ngã thế nào, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm sao bây giờ?

"Cậu... Cậu... "

Phương Minh không để ý đến người này, lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương, lập tức nhanh chóng rời đi, bởi vì cậu không dám hứa chắc, đợi tiếp nữa, có bóp nát cổ hai người kia không, trong lòng cậu giờ phút này tràn đầy giết chóc và cừu hận, duy nhất một điểm lý trí làm cho cậu có thể bảo trì thanh tỉnh.

"Tiểu thư Huyên Huyên, người này quá dã man, cứ để hắn đi hay chúng ta báo cảnh sát! "

"Quên đi, báo cảnh sát cũng phiền phức, cứ quay vậy đi, không được thì đợi ngày mai! "

Lăng Huyên Huyên lắc đầu, mà nghe được lời của cô, những người khác cũng không nói gì nữa, dù sao vị này chính là chủ của bọn họ, chủ nói như vậy, vậy bọn họ cũng không có gì để nói.

Nhưng mà, lúc đám người Lăng Huyên Huyên tiếp tục quay chụp không đến mấy phút, lại có đoàn người đuổi đến.

Vẫn lão giả tay nâng lấy con bướm, nhưng mà giờ khắc này lông mày của hắn hoàn toàn nhíu lại, bởi vì cong bướm ở lòng bàn tay hắn lúc này lại bay tán loạn như mấy con ruồi, căn bản cũng không có hướng cụ thể.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao sẽ như vậy, lẽ nào hắn còn có thể hóa thân hàng vạn hàng nghìn hay sao? "

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ khiếp sợ, bướm giấy này là do một cường giả am hiểu thuật tìm hồn trong tộc luyện chế được, chỉ cần Phương Minh vẫn còn ở trong thành Tương Dương thì có thể định vị được, mà bọn họ chỉ cần căn cứ vào phương hướng con bướm giấy này chỉ là có thể tìm được Phương Minh.

Nhưng bây giờ, con bướm giấy này lại như con ruồi không có phương hướng, xảy ra chuyện này chỉ có một khả năng, đó chính là Phương Minh cũng lúc xuất hiện ở hơn mười chỗ, nhưng việc này rõ ràng là không thể nào.

"Con bướm giấy truy tung đến quảng trường vẫn tốt, nhưng quảng trường rồi lại biến thành như vậy, cũng có thể nói hắn động tay động chân ở quảng trường này, làm cho thuật truy hồn mất hiệu lực. "

Ánh mắt của lão giả nhìn phía những phương hướng khác, khi thấy đoàn quay chụp bên kia, hai mắ sáng lên, một người trung niên ở bên cạnh thì thầm bên tai vài câu.

"Hỏi mấy người chuyện này, mọi người có thấy một thanh niên ở quảng trường. "

Người đàn ông trung niên đi lên trước, từ trong lòng móc ra một tấm hình, chính là ảnh Phương Minh.

"Tôi... "

"Gặp qua, mới vừa rồi, hắn đi hướng kia."

Lăng Huyên Huyên chỉ một hướng, người đàn ông trung niên trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vã chạy về bên người lão giả, không bao lâu, đoàn người lão giả đi về phía Lăng Huyên Huyên chỉ.

"Huyên Huyên, rõ ràng cậu kia đi bên kia, sao cậu muốn lừa bọn họ. "

Lăng Huyên Huyên nghe bạn mình nói, nở nụ cười tiểu ma nữ: "Không có gì, chính là cảm thấy chơi vậy vui thôi."

...

Rời quảng trường mười km, Phương Minh đi vào một quán cà phê, hiện tại tạm thời bỏ truy tung, cậu phải vạch ra một kế hoạch chạy trốn khỏi thành Tương Dương thật tốt.

Ở lại thành Tương Dương đợi càng lâu càng nguy hiểm, người nhà họ Mục khẳng định sẽ không ngừng điều phái người qua đây, tuy trên tay cậu còn một sợi tóc của sư phụ mình, nhưng chỉ có thể là dùng lần nữa, một khi dùng hết mà vẫn không thoát, vậy cậu sẽ không còn khả năng chạy thoát được nữa.

Xe lửa và bến xe thì không thể, người nhà họ Mục tất nhiên sẽ bố trí người khắp nơi, tất cả hai đường ra khỏi thành phố không thể đi.

Nhưng mà, Mục gia dù sao chỉ là một gia tộc, không thể nào phong tỏa toàn thành, cho nên cậu vẫn là có cơ hội, mà cậu cần phải dùng tốc độ nhanh nhất trà trộn ra khỏi thành.

Mười phút sau, Phương Minh từ quán cà phê đi ra, bắt một chiếc taxi, bảo tài xế chạy về phía hướng đông nam.

"Phía trước xảy ra chuyện gì, ra tai nạn giao thông nữa à. "

Ngay lúc xe sắp tới quốc lộ, tài xế cũng dừng lại, bởi vì ở phía

trước đã xảy ra tai nạn xe cộ, đã chận hơn phân nửa con đường rồi.

"Sư phụ quay đầu lại. "

Phương Minh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ở cách đó không xa có mấy đàn ông đứng ở nơi đó, ánh mắt dò xét khắp nơi.

"Quay đầu lại à, nhưng nếu quay đầu lại thì sẽ đi lòng vòng nhiều đường lắm. "

"Không có việc gì, tôi sẽ cho anh thêm nhiều tiền. "

Thấy tài xế quay xe, Phương Minh ở trên xe cũng cau mày, người nhà họ Mục không có khả năng phong tỏa thành, cho nên chỉ có thể nghĩ ra loại tai nạn giao thông phủ kín đường, có thể Mục gia cũng không khả năng dựng tại nạn giao thông ở mỗi con đường như vậy, chỉ có thể là mang tính lựa chọn.

Vậy tại sao Mục gia có thể đoán chuẩn cậu muốn rời đi từ con đường này, phải biết rằng từ Tương Dương đi qua những thành thị khác có ít nhất hai mươi con đường, ngoại trừ quốc lộ ra, còn có huyện lộ và hương lộ, đây là trùng hợp sao?

"Hạ huynh, thế nào, có kết quả không?"

"Căn cứ quái tượng, Phương Minh sẽ đào tẩu từ hướng đông nam, nhưng không gặp hắn ở hướng đông nam, điều này nói rõ hắn trên đường trở quẻ, ta tính lại một quẻ khác."

Đại viện La gia, một ông lão trước mặt bày một thế cục bói toán, mà ở bên người hắn có hai trưởng lão của Mục gia.

"Hạ huynh được xưng tụng là lão tổ Thiên cơ môn đệ nhất bói toán, có Hạ huynh ra tay, Phương Minh có cánh cũng khó thoát."

Phương Minh không có đoán sai, phương hướng chạy trốn của

cậu sở dĩ bị người nhà họ Mục đoán đúng, là bởi vì có cường giả Thiên cơ môn giúp Mục gia bói toán, tính ra phương hướng cậu thoát đi.

"Khốn long tại dã, kiến điền xuất lợi, điền vi song hoàng nhật, nhật sinh hỏa, hỏa thuộc nam, nam diện hỏa đại, lúc này Phương Minh chạy trốn theo hướng tây nam. "

...

Chương 438: Lợi ích của quán bar

Nửa giờ sau!

"Sư phụ, tình hình bên đường Thắng Lợi anh có thể tìm hiểu không?"

"Có thể, tôi có bạn chạy bên đường đó, tôi giúp cậu hỏi một chút."

Bác tài gọi điện thoại, đến khi cúp điện thoại, có chút hoang mang nói rằng: "Gặp quỷ rồi, bạn tôi nói, mười phút trước, đường Thắng Lợi bên kia cũng đã xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, hiện tại cảnh sát giao thông đang đi xử lý, toàn bộ đường đều lấp kín, bạn tôi muốn rời đi cũng không di chuyển được."

Nghe tài xế nói, con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, hướng tây nam đi là hướng cậu mới quyết định mười lăm phút trước, mà ở tai nạn xe cộ xảy ra mười phút trước, chênh lệch thời gian gần như vậy, muốn nói trong đó không có có nguyên nhân cũng không thể.

Thuật thôi diễn.

Trong đầu Phương Minh hiện ra bốn chữ này, cậu đã từng được sư phó nói qua, có chút am hiểu thuật thôi diễn cường giả có thể thôi diễn ra hướng đi của một người, thậm chí có thể thôi diễn ra bước kế tiếp của một người là gì.

E rằng lúc này có cường giả am hiểu thuật thôi diễn như vậy đang thôi diễn hướng đi của cậu.

Cũng có thể nói, nếu như không thể để cho người thôi diễn không thôi diễn được hướng cậu thoát, cậu căn bản không trốn thoát được, mà thời gian càng lâu, một khi đến tối, đối với cậu càng thêm bất lợi.

Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này.

"Đại lộ năm mươi, thuật thôi diễn chỉ có thể đến bốn mươi chín, còn có một đường chạy trốn, phòng ngừa bị thôi diễn thì phải tạo ra đường trốn."

Phương Minh nhớ tới lời dạy của sư phó, mỗi người trong giây phút sinh ra kia, thì để lại một dấu vết ở trên quy tắc đại đạo của trời đất, mà cái gọi là người thôi diễn chính là tìm được dấu vết này, mới bắt đầu tiến hành thôi diễn.

Đương nhiên, thôi diễn cũng không phải vạn năng, một số thời điểm nếu như khoảng cách qua xa cũng thôi diễn không được, một số thời điểm nếu như mạng số người bị thôi diễn đặc biệt hoặc có thực lực cường đại, người thôi diễn chẳng những thôi diễn không được, ngược lại sẽ chịu phản phệ.

Còn có một loại chính là dính đến thiên cơ, người thôi diễn loại này một khi dám vào đi thôi diễn, đều sẽ phải gánh chịu phản phệ của đại đạo, nhẹ thì trọng thương, nặng thì bỏ mình.

Nhưng Phương Minh cũng biết, nếu Mục gia tìm người thôi diễn, thực lực tất nhiên là trên mình, cũng có thể nói trước mắt hy vọng duy nhất của cậu là dựa vào khoảng cách khiến đối phương thôi diễn không được.

Nhưng vậy thì lại rơi vào một cái chết, bởi vì người thôi diễn hiển nhiên đang ở Tương Dương, mà nếu muốn cho đối phương thôi diễn thất bại, biện pháp tốt nhất chính là rời thành Tương Dương, nhưng để có thể rời thành Tương Dương, cậu cũng đã không sợ đối phương thôi diễn rồi.

Thời khắc này Phương Minh rơi vào thế cục chết khó giải quyết, chuyện duy nhất cậu có thể làm chính là không ngừng thay đổi phương hướng, sau đó làm tiêu hao tâm thần thôi diễn của người ta, dù sao thôi diễn là một chuyện cực kỳ hao tổn tâm thần, một khi đối phương không tiếp tục kiên trì được thì cậu có cơ hội.

Thành nam, thành bắc, thành đông...

Bác tài chở Phương Minh đi vòng hết các con đường ra khỏi thành, mà bóng đêm cũng bắt đầu chậm rãi buông xuống, cuối cùng, toàn bộ thành Tương Dương đều được bật đèn rực rỡ, nghênh đón buổi tối.

"Sư phụ, chở tôi tới quán bar náo nhiệt nhất thành Tương Dương!"

Đêm tối rất bất lợi với Phương Minh, bởi vì việc này có nghĩa là người nhà họ Mục không cần âm thầm truy tìm tung tích của cậu giống như ban ngày, hơn nữa xe cộ và người đi đường cũng giảm độ khó tìm kiếm cho người nhà họ Mục.

Khách sạn, không thể ở, hơn nữa bây giờ không phải như trước đây, trước kia quán trọ nhỏ không phải tra thẻ căn cước, hiện tại dù quán trọ nhỏ cũng cần thẻ căn cước đăng ký, mà Phương Minh không thể lấy ra.

Quán bar Muse!

Là quán bar nổi tiếng ở thành Tương Dương, nơi đây mỗi buổi tối chính là thiên đường sung sướng của thanh niên, là cuộc sống về đêm của giới trẻ Tương Dương.

Lúc Phương Minh đến nơi này, quán bar đã là mở cửa, âm thanh nhạc metal nặng nề làm cho cậu nhíu mày một cái, có vô số cô gái vóc người nóng bỏng trong đám người, cả cái bầu không khí quán bar khiến người ta khô nóng.

Bia, các cô gái khêu gợi, đây là chủ đề muôn thuở của quán bar.

Nhưng Phương Minh đến quán bar cũng không phải vì hai thứ này, mục đích của cậu là hy vọng mượn hơi người ở quán bar che hơi người của cậu, từ đó khiến cho người thôi diễn thôi diễn không ra vị trí của cậu.

Mà Phương Minh ban ngày sở dĩ không chọn phố nhiều người náo nhiệt, nguyên nhân rất đơn giản, người trên đường phố tâm tình đều rất ổn định, tâm tình ổn định nhân khí tràng cũng rất ổn định, giữa hai bên cũng không quấy nhiễu, cho nên Phương Minh đang đợi ở trong đám người cũng vô dụng.

Nhưng quán bar thì khác, người tới quán bar, bởi vì cồn hoặc là nguyên nhân nào đó, khí tràng mỗi người đều trở nên cực kỳ không ổn định, khí tràng mỗi người đều sẽ phiền đến những khí tràng khác hoặc hòa hợp lẫn nhau, từ đó làm cho khí tràng nơi này cực kỳ hỗn loạn.

Cũng trong tình huống hỗn loạn này, vì thế sẽ khiến phán đoán về phương diện nam nữ xảy ra vấn đề, cũng rất dễ dàng xuất hiện chuyện tình một đêm.

Đối với Phương Minh mà nói, chỉ có loại khí tràng hỗn loạn này mới có thể che khí cơ của cậu, không bị người thôi diễn phát hiện.

Gọi một ly rượu, Phương Minh ngồi một mình tại chỗ, nhìn nhưng thanh niên bên cạnh đang nhảy nhót điên cuồng.

"Anh đẹp trai, em có thể ngồi chỗ này không? "

Một cô gái ăn bận xinh đẹp đi tới, thân thể đường cong chữ S, lộ ra hơn nửa bộ ngực trắng nõn, mùi hương trên người bay đến mũi Phương Minh.

"Có thể. "

Phương Minh không từ chối, bởi vì cậu muốn để cho mình hòa vào quán bar, không để người khác cảm giác được khác thường, cô gái này ngược lại là có thể yểm trợ cho cậu.

"Anh đẹp trai, em có thể gọi một ly không? "

Cô gái đó tới gần Phương Minh, hơi thở nhẹ như lan, đôi mắt quyến rũ đưa tình liếc nhìn Phương Minh

"Không có vấn đề. "

Phương Minh nở nụ cười, cô gái này chắc mấy em gái kinh doanh rượu của quán bar, cũng chính là người tiếp rượu trong trình độ nào đó, dĩ nhiên, không giống với người tiếp rượu da đen, giá cả của các loại rượu trong quán bar lớn như vậy đều có giá sẵn, lúc bưng lên phục vụ sẽ nói cho khách hàng biết bao nhiêu tiền.

Nói trắng ra là, quán bar nắm rõ suy nghĩ của mấy tay săn gái, muốn tán gái, vậy trước tiên dùng tiền, không khiến mấy em uống hơi say thì sao có thể có cơ hội, mà đối với loại con gái này mà nói, bọn họ phần trăm hoa hồng trích từ tiền rượu, khách tiêu càng nhiều, phần trăm được trích cũng càng nhiều.

"Anh đẹp trai, cùng uống một ly? "

"Không cần, mình cô uống là được. "

Phương Minh nhíu nhíu mày, thấy cô gái này cũng dính sát, trực tiếp mở miệng từ chối, trên mặt cô gái lộ ra vẻ tức giận, một lúc sau mở miệng nói: "Xem ra anh đẹp trai chướng mắt em, hay là, anh đẹp trai nói cho em biết anh thích dạng gì, em tìm cho anh đẹp một người? Quán bar bọn em kiểu con gái nào cũng có. "

Nói xong, không đợi Phương Minh đáp lời, cô gái này quẩy

mông rời đi.

"Huyên Huyên, có một thằng ngốc, em có muốn đi không, dáng dấp mặc dù không đẹp trai, nhưng tuổi vẫn không tính là lớn, thoạt nhìn cũng nhã nhặn, cũng sẽ không động tay động chân."

"Chị Đan, lần trước chị cũng nói vậy, kết quả tên khách kia uống nhiều rồi động tay động chân, em xém tí nữa thì bị chai bia đập xuống rồi. "

"Lần này sẽ không, hơn nữa hắn chỉ có một người, có thể uống chứ bao nhiêu, thật sự không được thì còn có chị ở một bên trông coi nè, đến lúc đó hai mình cùng nhau uống rượu, trực tiếp chuốc say hắn là xong chuyện. "

Sau quán bar, trên mặt Lăng Huyên Huyên lộ ra vẻ do dự.

"Em diễn một lần chỉ kiếm vài đồng, bồi khách uống rượu thì có một nghìn tiền boa, mặt khác rượu cũng trích phần trăm, em gần dây không phải rất thiếu tiền sao? "

"Được, em đi qua, nhưng nếu như người khách kia có lời nói quá dâm dục, em liền đi. "

"Yên tâm đi, chị Đan trông coi cho em, cam đoan sẽ không để cho em xảy ra chuyện. "

Lúc Lăng Huyên Huyên dưới sự hướng dẫn của chị Đan tới chỗ Phương Minh, thấy Phương Minh sửng sốt một chút, nhịn không được mở miệng: "Là anh? "

Phương Minh đánh giá cô bé trước mắt, phong cách đồng phục học sinh kiểu Anh, làn váy che vừa mông, lộ ra bắp đùi trắng nõn mê người, dáng đẹp, cùng với dung nhan được trang điểm xinh đẹp, cậu cũng thật không ngờ lại gặp đối phương ở đây.

"Huyên Huyên, em biết anh đẹp trai này à, cái này còn đây là

duyên phận đó." – Chị Đan sửng sốt một chút, lập tức vẻ vui mừng càng đậm: " Anh đẹp trai, Huyên Huyên là vũ công của sàn nhảy quán bar, anh xem, hay là để Huyên Huyên ngồi xuống uống vài chén cùng anh? "

Phương Minh không nói gì, chị Đan một tay đẩy Lăng Huyên Huyên tới chỗ Phương Minh, sau đó nhanh chóng rót rượu.

"Nào nào, mọi người cùng cạn."

Lăng Huyên Huyên có chút xấu hổ, cô vì kiếm tiền có xin vài việc làm, ngoại trừ múa chính ở quán bar ra, ban ngày còn làm model, cô cũng không ngờ lại đụng Phương Minh ở chỗ này.

"Vậy được, hai người chậm rãi trò chuyện, chị đi trước tiếp những khách khác. "

Chị Đan uống vài chén rượu rồi đi, mà chị đi rồi, bầu không khí bên này chớp mắt trở nên lúng túng, Phương Minh không nói lời nào, chỉ yên lặng uống rượu, mà Lăng Huyên Huyên thấy Phương Minh nãy giờ không nói gì, đột nhiên quỷ thần xui khiến nói rằng: "Tôi biết anh đang tránh né một số người truy tung."

Hưu!

Trong chớp nhoáng này, Lăng Huyên Huyên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô đột nhiên phát hiện mắt người con trai trước mắt rất lạnh, lạnh giống như ác ma, khiến cho lòng cô lạnh run.

"Tôi... Tôi là bởi vì lúc anh đi có người đến đó, hỏi có thấy anh, tôi chỉ cho bọn họ hướng ngược lại với hướng anh đi. "

Lăng Huyên Huyên liền vội vàng giải thích, Phương Minh ngưng mắt nhìn Lăng Huyên Huyên ba giây, lúc này mới thu hồi lại, từ tốn nói: "Uống rượu."

Chương 439: Đăng hạ hắc

Đăng hạ hắc: dưới ánh đèn mờ

Theo thời gian trôi qua, bầu không khí tại quầy rượu càng ngày càng sôi động!

Dưới tác dụng của rượu, các chàng trai cô gái đung đưa, uốn éo trên sàn, còn bên dưới, ở các ghế dài hoặc trong góc phòng, chỗ nào cũng có các cặp đôi ôm ấp triền miên điên cuồng.

Lăng Huyên Huyên thấy trước mặt bảy chai bia không, lại thấy Phương Minh ngồi một bên không nói một lời chỉ lẳng lặng nhìn quán bar, trong lòng không biết tại sao đột nhiên có chút căm tức.

Vốn dĩ đối với cô mà nói, thích nhất chính là gặp được một vị khách như vậy, cô chỉ cần uống rượu, sau đó đợi đến giờ có thể lấy tiền đi.

Cũng không biết vì sao, bị một người như thế ngó lơ, trong lòng cô lại cực kỳ khó chịu, dù sao cô vô cùng tự tin đối với dung mạo của mình, còn vóc người thì càng đồng phải nói.

Làm việc tại quán bar này hai tháng, có biết bao nhiêu đàn ông si mê cô thậm chí còn có người trực tiếp vung tiền cho cô, để cho cô trực tiếp ra giá, nhưng đều bị cô cự tuyệt.

"Có muốn nhảy một bài không?"

Nói xong câu đó sau, Lăng Huyên Huyên đột nhiên cũng có chút hối hận, cô ghét nhất chính là bồi khách đi khiêu vũ, bởi vì những khách nhân kia đều mượn cớ khiêu vũ để ăn đậu hủ của cô.

Có một vài người khách lúc ngồi ra vẻ đạo mạo, cũng có lẽ là

bởi vì có bạn bè ở bên cạnh, chỉ khi nào lên sàn mới lộ ra nguyên hình.

"Không, không biết nhảy."

Nghe Phương Minh cự tuyệt, Lăng Huyên Huyên vốn nên cảm thấy may mắn, nhưng không biết vì sao trong lòng cô có chút khó chịu, trực tiếp nói:"Kỳ thực khiêu vũ rất đơn giản, nếu không biết nhảy, thì có thể đong đưa cơ thể sau đó lắc đầu viết một chữ"粪 Phân"."

Nghe Lăng Huyên Huyên nói, khóe miệng của Phương Minh khó nhọc nhếch lên một cái, bởi vì nhìn dáng vẻ của mấy người đang lắc đầu trên sàn, có thể thấy ví dụ này đúng là rất hình tượng.

Thấy Phương Minh vẫn không trả lời, Lăng Huyên Huyên bĩu môi, cũng không nói gì nữa, nhìn mấy chai rượu bày trên bàn, suy nghĩ một chút sau đó cầm lên tiếp tục uống.

Một chai bia ở đây có giá là 98 đồng, tiền huê hồng của cô là 20 đồng, uống một chai là kiếm được 20 đồng, ngược lại người này xem ra cũng sẽ không tự mình uống, vậy uống nhiều một chút kiếm thêm tiền.

Sau khi thấy Lăng Huyên Huyên ngồi một mình uống hết mấy chai bia, Phương Minh đột nhiên kéo tay cô một cái, khi cô còn chưa phản ứng kịp, trực tiếp túm tay kéo cô lên sân khấu.

"Anh muốn làm gì?"

Lệnh Huyên Huyên sợ hãi, bởi vì uống rượu quá nhiều, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, lúc này trên sàn nhày lại đứng gần Phương Minh như vậy, cảm nhận được hơi thở đàn ông trên người, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm sao.

"Đừng lộn xộn, cứ như vậy."

Giọng nói lạnh như băng của Phương Minh vang lên bên tai cô, lập tức tiếp tục hỏi:" Quán bar của các cô có cửa sau không?"

"Có... Có."

Lăng Huyên Huyên vội vã đáp, bởi vì quán bar ngoại trừ phòng khách còn có ghế lô, mà thông thường khách ngồi ghế lô ở lại tương đối trễ, cho nên khi quán bar đóng cửa lớn thì vẫn mở cửa sau, để khách ở lại trễ có thể về bằng cửa sau.

Phương Minh không nói gì nữa, chỉ cau mày, trên sàn nhỏ chật chội này, hắn cũng có thể cảm nhận được vóc dáng quyến rũ của cô gái trước mặt, dù cho chỉ là trong lúc vô tình bần thần, cộng thêm tác dụng của ánh đèn và âm nhạc, cũng khó trách nhiều người trẻ tuổi thích đến quán bar chơi, loại cảm giác kích thích này đúng là không có nơi nào khác mang đến được.

Mấy phút sau đó, Phương Minh rời khỏi sàn nhảy về lại chỗ ngồi của mình, Lăng Huyên Huyên nhìn thấy Phương Minh rời đi, phủi miệng, thật đúng là không có phong độ đàn ông khi bỏ rơi cô trên sàn nhảy..

"Người đẹp, cùng nhảy một bản?"

"Không muốn."

Khi Phương Minh rời sàn nhảy, trên võ đài liền có hai gã đàn ông vây quanh, trực tiếp là vây Lăng Huyên Huyên vào giữa, không cho cô rời đi.

"Giả bộ thanh thuần cái gì, đều là bán thân, muốn bao nhiêu tiền lão tử cho ngươi."

"Tôi không muốn tiền của ông, tránh ra cho tôi."

"Ăn mặc hở hang như thế, còn không phải là muốn khêu gợi bọn đàn ông sao, ca ca sẽ làm cho cô sướng."

Hai gã đàn ông này hiển nhiên là xuất thân côn đồ, nói xong liền sờ soạng Lăng Huyên Huyên.

Lăng Huyên Huyên né tránh, nhưng mà sàn nhảy lại rộng như vậy, người lại nhiều như vậy, cô căn bản là không có chỗ để trốn.

Nhìn thấy tay của hai gã côn đồ này sắp sờ soạng lên người cô, một cánh tay đột nhiên để ngang trước mặt cô, trực tiếp chộp lấy cổ tay của một gã.

"Cút!"

Phương Minh lại bước lên sàn nhảy lần nữa, thấy ánh mắt của hắn nhìn chằn chằn, hai gã côn đồ kia giật thót mình, bọn họ từ trước tới nay chưa từng gặp qua loại ánh mắt này, loại ánh mắt này khiến cho bọn họ còn sợ hơn cả khi phải đối mặt với hàng chục kẻ thù.

"Cảm ơn... Cảm ơn."

Trở về được chỗ ngồi, Lăng Huyên Huyên cúi đầu cảm ơn Phương Minh, bất quá lập tức nghĩ lại trong lòng lại căm giận bất bình, tại sao mình phải cảm ơn hắn, nếu như không phải hắn lôi mình lên sàn rồi bỏ rơi mình, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

"Đây là hai nghìn đồng."

Phương Minh móc túi lấy ra hai nghìn đồng, trực tiếp để lên bàn, vừa rồi hắn sở dĩ lao lên sàn là bởi vì nhìn thấy trước cửa quán rượu có mấy người trẻ tuổi bước vào tuy là hắn không biết mấy người này, nhưng có thể cảm thụ được thoáng khí tức cường đại hơn hẳn so với người bình thường từ trên người đối phương.

Mấy kẻ này là tu luyện giả, thậm chí rất có thể là tới tìm kiếm mình.

Sau khi để lại tiền, Phương Minh trực tiếp đi về cửa sau, đối với một cô gái như Lăng Huyên Huyên, hắn không ghét, nhưng tuyệt đối là không có hảo cảm, hơn nữa ở những nơi như quán bar, một cô gái lúc đầu vẫn có thể giữ được lương tâm, nhưng khi bị kim tiền mê hoặc, cuối cùng có ai là không sa ngã.

Có tu luyện giả xuất hiện ở quán bar, Phương Minh không thể tiếp tục đợi ở đây, mặc dù mấy tu luyện giả kia không có phát hiện ra hắn, nhưng không chắc là đối phương sẽ bỏ đi hay lại tiếp tục lục soát, cho nên quán bar hiện tại cũng không an toàn nữa.

Rời khỏi quán bar bằng cửa sau, tiếng ồn dần dần biến mất, Phương Minh hít sâu một hơi, đang muốn đi ra đầu đường bất quá chỉ có đi mấy bước, hắn liền ngừng lại, bởi vì ở góc đường trước mặt của hắn, xuất hiện một đoàn người, mà dẫn đầu là một lão già.

Người của Mục gia!

Cho dù là không biết đối phương, giờ khắc này Phương Minh cũng có thể xác định đối phương là người của Mục gia, bởi vì trên người lão già dẫn đầu kia tản mát ra khí tràng vô cùng mạnh mẽ cho dù là đứng cách khoảng trăm thước hắn cũng có thể cảm nhận được

Xoay người chạy?

Phương Minh có chút do dự, nếu như hắn lúc này xoay người chạy hoặc là quay đầu lại đi, tất nhiên sẽ gây sự chú ý đối với người đi đường, nhưng cứ đợi tại chỗ hay tiếp tục đi thì chính là chui đầu vào lưới.

Đưa tay vào trong ngực, nắm cọng lông cuối cùng mà sư phụ để lại cho mình, trong mắt Phương Minh có vẻ quyết đoán, trực tiếp đi về phía trước.

Chỉ là Phương Minh chưa kịp đi xa, ở phía sau hắn đột nhiên truyền đến một tiếng kêu êm tai

"Ông xã, anh đừng đi nhanh như vậy "

Hình bóng của Lăng Huyên Huyên xuất hiện ở cửa sau của quán bar, sau đó giống như chim én nhỏ chạy như bay đến chỗ Phương Minh, Phương Minh cũng không biết nên ứng phó ra sao, trực tiếp ôm lấy Phương Minh đang đứng ngơ ra đó.

"Anh muốn né tránh bọn họ, vậy hãy ôm tôi."

Cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Huyên Huyên nói khẽ vào tai Phương Minh bên tai, con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, liếc mắt thấy người nhà họ Mục càng ngày càng đến gần, cuối cùng đưa hai tay ra ôm lấy eo của Lăng Huyên Huyên.

Hai người ôm nhau, Phương Minh có thể cảm nhận được da thịt ấm áp, còn Lăng Huyên Huyên xỉa mái tóc dài ra, trực tiếp che cả khuôn mặt của Phương Minh lại, còn mặt của cô dán thật chặc vào mặt của Phương Minh.

Giống như một đôi tình nhân đang hôn nhau, những chuyện như vậy ở quán bar cũng không hiếm thấy, cho nên những tài xế taxi đậu xung quanh quán bar đều không cảm thấy kỳ quái, dĩ nhiên, không ít người nhìn vóc dáng của Lăng Huyên Huyên, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.

"Có phát hiện gì không?"

"Hiện tại chưa phát hiện ra Phương Minh."

"Dựa theo suy đoán của Hạ huynh, Phương Minh cách hắn ba dặm, đang ở vùng này, nhất định phải tỉ mỉ lục soát, không thể bỏ sót dù chỉ một nơi, nói chung ngày hôm nay cho dù là lật tung nơi này lên cũng phải tìm cho ra hắn."

Đoàn người của Mục gia lúc này cũng đi tới trước mặt Phương Minh, lão giả nhìn Phương Minh và Lăng Huyên Huyên ôm nhau, trong mắt có vẻ khinh bỉ,"Người Tu luyện, phải tu tâm giới dục, nếu không con đường tu luyện chắc chắn bỏ dở nửa chừng.

"Vâng, lão gia."

Mấy thanh niên của Mục gia vội vã trả lời, một người trong đám thanh niên nhân chuẩn bị tiến lên hỏi thăm, nghe được những lời của Trư lão nói, cũng dập tắt phần tâm tư này, bởi vì hắn sợ chính mình tiến lên, sẽ khiến Trư lão cho là mình có tâm tư đó.

Mà cũng đúng lúc này, một chiếc xe dừng ở một bên lề đường, cửa sổ xe hạ xuống, xuất hiện bóng dáng của một lão già.

"Hạ huynh!"

"Dựa theo ta tính toán, Phương Minh chưa hề rời khỏi nơi đây, ta sẽ chạy xe thêm mấy vòng nữa, tận lực thu hẹp phạp vi lại."

"Được, vậy phiền phức Hạ huynh rồi."

"Không có việc gì, đây đều là lão tổ giao phó, nhất định phải để cho ta toàn lực tương trợ."

Chiếc xe lại khởi động bất quá tốc độ cũng là rất chậm, mà đoàn người của lão già Mục gia cũng tiếp tục hướng về phía trước lục soát, cũng không có chú ý tới, Phương Minh đang ở dưới tầm mắt của bọn họ.

Một phút sau, đoàn người của lão già Mục gia đi vào quán bar, khi nhóm của hắn vừa đi vào, Phương Minh và Lăng Huyên Huyên đã đi ra, mặt Lăng Huyên Huyên ửng đỏ, cúi đầu có chút không dám nhìn Phương Minh.

"Cảm ơn."

Phương Minh nhìn về phía Lăng Huyên Huyên, hắn thật không ngờ cô gái trước mặt này lại trở thành ân nhân cứu mạng của hắn.

"Anh không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là lấy tiền boa của anh, nên giúp anh một chuyện nhỏ mà thôi." Lăng Huyên Huyên cúi đầu đáp.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phương Minh không biết nên trả lời như thế nào, một lúc sau mới lên tiếng:"Nếu như cô gặp phải khó khăn gì, có thể đến tập đoàn Quảng Niên của Ma Đô tìm một vị Lăng nữ sĩ, nói là tôi kêu cô đi tìm bà ấy, tên của tôi là Phương Minh."

Nói xong những lời này, Phương Minh trực tiếp rẽ sang một hướng khác, bởi vì ở nơi này cũng không an toàn, huống chi, hắn vừa mới nghĩ ra một kế hoạch, cái kế hoạch này liên quan đến việc hắn có thể chạy trốn hay không.

Chương 440: Người nhà gặp họa

Trên vỉa hè!

"Hạ tiền bối, có kết quả chưa? "

"Dựa theo tính toán của tôi, Phương Minh chỉ ở gần đây, không có khả năng đi xa, nhưng sao hiện tại không tìm ra tung tích?"

"Hạ tiền bối không nên gấp gáp, chỉ cần Phương Minh còn ở nơi này, vậy khẳng định trốn không thoát, nhiều nhất là tốn thêm một ít thời gian mà thôi, lúc này đây năm vị địa cấp cường giả của Mục gia chúng ta đem vùng này bao vây, cho dù hắn mọc cánh cũng không bay đi được."

Hạ Dương lắc đầu, "Mọi người không biết kỳ môn thôi diễn, thôi diễn cực kỳ hao tổn tinh thần, cho dù là lão phu cũng không có cách nào kéo dài thời gian thôi diễn, mới có mấy giờ lão phu cơ hồ phải hao hết cả tinh thần, lúc này đây sợ rằng phải tĩnh dưỡng ba tháng mới có thể khôi phục lại. "

Đệ tử Mục gia ngồi trên xe nghe Hạ Dương nói, biến sắc, vội vã đáp: "Hạ tiền bối yên tâm, lúc này đây Hạ tiền bối đối với Mục gia ta trợ giúp như vậy, Mục gia ta tuyệt đối sẽ không quên, nhất định sẽ bồi thường đầy đủ cho Hạ tiền bối.

"Nói cái gì mà bồi thường, Mục gia cùng Thiên cơ môn của ta giao hảo, đều là chuyện mà ta nên làm."

Hạ Dương cười ha hả xua tay, nhưng chỉ có trong lòng hắn

mới rõ, hắn nói lời nói này, chính là vì để những trưởng lão kia của Mục gia biết, lão phu bỏ ra nhiều như vậy, đến lúc đó Mục gia tất nhiên phải hồi báo đầy đủ cho lão phu rồi.

"Dĩ nhiên rồi, giết ngươi ta cũng không cảm thấy có nửa điểm tội lỗi. "

Nhưng mà đúng vào lúc này, một thanh âm lạnh như băng truyền đến, sau đó là tiếng cửa kiếng xe vỡ vụn, Phương Minh như quỷ mị xuất hiện ở bên ngoài cửa xe, đồng thời trực tiếp đá một cái cửa xe bay ra ngoài, kiếng xe cũng vỡ vụn.

"Muốn chết hả! "

Đệ tử Mục gia đứng tựa ở cửa xe trực tiếp bị cửa xe văng vào bất tỉnh, một người khác mới vừa mở miệng liền bị Phương Minh trực tiếp bóp gãy cổ.

"Vụt! "

Phương Minh nhảy lên xe, trực tiếp đánh một quyền vào trán của Hạ Dương, đầu của Hạ Dương nứt toác ra, máu tươi bắn tung tóe khắp người Phương Minh, ngay cả khi chết, Hạ Dương còn chưa kịp thấy rõ ràng hình dáng của Phương Minh.

Liên tục ba mạng người, gã đệ tử Mục gia đang lái xe thấy tình hình không đúng, nhảy khỏi xe mà chạy, bất quá Phương Minh sao lại cho hắn cơ hội đó, một cước quét tới, đá đối phương văng vào kính chắn gió.

Từ lúc ra tay đến khi kết thúc, tổng cộng không đến mười giây, mọi thứ xảy ra nhanh như chớp mắt.

Đương nhiên, Phương Minh cũng biết hắn có thể dễ dàng đắc thủ như vậy chính là vì, thứ nhất bởi vì đối phương không có phòng bị, dù sao cũng chẳng có ai ngờ tới hắn không có trốn đông trốn tây, ngược lại là chủ động xuất kích.

Còn một nguyên nhân khác chính là Hạ Dương dùng lực quá độ để thôi diễn, tâm thần tổn hao quá lớn, nhờ vậy mới không có nhận thấy mình tới gần, nếu không, với thực lực địa cấp của đối phương, chính mình căn bản cũng không có cơ hội đánh lén, cho dù là đánh lén cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Sau khi giải quyết hết người trên xe, Phương Minh thở dài một hơi, không còn người thôi diễn, hắn bây giờ có thể chạy thoát được rồi.

Xuống xe, Phương Minh như một đạo tàn ảnh, xoay người đi về một hướng khác, thừa dịp người nhà họ Mục còn chưa phản ứng kịp, đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

...

Sau mười lăm phút!

Mấy vị trưởng lão của Mục gia đi tới chỗ xe, sắc mặt của từng người cực kỳ xấu, Hạ Dương chết, chẳng những đồng nghĩa với việc bọn họ mất tung tích của Phương Minh, mà còn có nghĩa là bọn họ không thể đưa cho Thiên cơ môn một lời công đạo.

"Tìm, cho dù là đào ba thước đất cũng phải tìm ra Phương Minh cho ta."

Một vị trưởng lão Mục gia hét, trong vòng vây trùng điệp của bọn hắn lại để cho Phương Minh giết chết Hạ Dương, nếu như còn để Phương Minh chạy trốn, toàn bộ Mục gia đều sẽ trở thành sự chê cười của toàn bộ giới tu luyện.

"Vâng! "

Hết thảy người nhà họ Mục vào giờ khắc này đều điên cuồng lên, đây là một sự sỉ nhục đối với Mục gia bọn hắn. Còn Lăng Huyên Huyên đang dựa người vào tường trước cửa quán rượu, không biết suy nghĩ cái gì.

...

Hừng đông!

"Trưởng lão, không phát hiện ra tung tích của Phương Minh. "

"Bên kia cũng không thấy. "

Mấy vị trưởng lão Mục gia sắc mặt tái nhợt, tình huống mà bọn họ không muốn gặp nhất rốt cục cũng xuất hiện, Phương Minh đã thoát khỏi thiên la địa võng mà bọn họ bố trí, lại còn giết chết một vị trưởng lão củaThiên cơ môn và ba đệ tử của Mục gia.

"Rút lui!, hắn chắc là trốn khỏi thành phố này rồi, ở lại chỗ này nữa cũng vô ích. "

Đệ tử của Mục gia uể oải, bọn họ tìm hết một ngày, kết quả vẫn không thể nào tìm được người, thậm chí còn chết bốn người, chuyện này mà truyền đi Mục gia mất hết mặt mũi rồi.

"Cho dù là hắn trốn khỏi Tương Dương thì thế nào, đừng quên, hắn còn có bạn bè và người nhà, ta cũng không tin những bạn bè kia của hắn và người nhà cũng có thể chạy mất, chỉ cần nắm bạn bè và người nhà của hắn trong tay, sẽ không sợ không tìm được hắn."

Một lão già của Mục gia hừ lạnh một tiếng, nghe hắn nói, mặt lão già còn lại biến sắc, một người trong đó có chút không xác định nói rằng: "Như vậy có phạm vào quy tắc không, phải biết rằng tu luyện giả chúng ta không thể ra tay đối với người bình thường."

"Phá hủy quy tắc thì thế nào, ai có thể nói cái gì, Phương Minh tuyệt đối không thể giữ lại, người này còn sống rất có thể là họa lớn của Mục gia ta, huống chi Mục Võ hầu như đã bị phế đi, nếu như Mục gia ta không hành động gì, mới để cho giới tu luyện chê cười."

Lão già đang nói trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, hắn thấy, trừ phi Phương Minh không để ý đến an nguy của bạn bè và người nhà, bằng không chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào cái bẫy mà hắn đã sắp sẵn.

...

Ma Đô!

Cửa Vu đạo quán đóng chặt cửa.

"Người đâu? "

Trước cửa chính xuất hiện mấy người đàn ông trung niên, thấy cửa của vu đạo quán đóng lại, một gã tung chân đá văn cái cửa gỗ, sau đó đi vào.

Mấy phút nữa sau, gã đàn ông trung niên mặt xám.như tro, toàn bộ vu đạo quán không còn bất cứ thứ gì, ngoại trừ cái quầy còn lại thứ gì cũng không có.

...

Ma Đô, biệt thự của Phương Minh, lúc này cũng đang nghênh đón một nhóm người, những người này đều là người nhà họ Mục, chỉ là lúc này đây bọn họ cũng không tìm được gì, toàn bộ biệt thự không có một bóng người.

Diệp gia, Diệp Minh sáng sớm phải ra ngoài đi làm, bất quá khi hắn mở cửa, cũng thấy mấy gã mặc áo đen.

"Diệp tiên sinh, mời quay lại. "

Một gã tử áo đen thấy Diệp Minh đi tới, tiến lên mở miệng nói.

"Các ngươi là ai? "

Diệp Minh nghi hoặc, tại sao lại có người ngăn cản mình rời

nhà của mình, bất quá khi gã áo đen móc một tờ giấy chứng nhận từ trong ngực ra, sau khi đưa cho Diệp Minh nhìn thoáng qua, trên mặt Diệp Minh liền xuất hiện vẻ kinh hãi, không dám nói thêm một lời, trực tiếp trở về phòng, đồng thời đóng cửa lại.

"Tại sao quay lại, có phải quên mang theo thứ gì không?" Lương Quỳnh thấy chồng mình mới vừa ra khỏi nhà lại quay về, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Không ra khỏi cửa được, trước của nhà của chúng ta xuất hiện một đám người đáng sợ canh cửa."

Vẻ khiếp sợ trên mặt Diệp Minh còn chưa biến mất, nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của vợ mình, hạ giọng nói một câu, "Chính là người của bộ phận bảo vệ đặc biệt."

...

"Lão đại, vì sao cấp trên phải phái chúng ta tới bảo vệ Diệp gia?"

"Chuyện không nên hỏi đừng hỏi, chúng ta chỉ cần chấp hành nhiệm vụ là được rồi."

Ánh mắt lạnh lùng của gã đàn ông áo đen quét bốn phía, hắn cấp bậc tương đối cao, cho nên cũng biết nhiều hơn một chút so với những người còn lại, khu vực này không chỉ có một mình bọn họ, ngoài ra còn có mấy đội tác chiến khác đang ẩn nấp xung quanh, nếu có người dám gây bất lợi đối với người Diệp gia, những lực lượng này sẽ xuất hiện.

Cho nên, khi người nhà họ Mục tới khu vực này, người nào người nấy sắc mặt vô cùng khó coi.

"Nhị thúc, hay là chúng ta xông vào, dựa vào những người này làm sao ngăn được chúng ta."

"Ngu ngốc, ngươi cho rằng chỉ có mấy người như vậy sao, trực giác nói cho ta biết, hiện tại chúng ta đã bị rất nhiều người nhắm bắn, hơn nữa cho dù chỉ có mấy người kia, ngươi biết động thủ sẽ gây ra hậu quả như thế nào không? Điều này có nghĩa là Mục gia ta triệt để chống đối với cơ quan chính phủ. "

Mục Lượng trong lòng cực kỳ phiền não, Mục gia bọn họ đúng là cường đại, nhưng cũng không dám đối đầu với chính phủ, huống chi ra tay đối với người bình thường đã vi phạm giới hạn rồi, giới tu luyện cũng sẽ không có ai dám đứng về phía hắn.

"Cơ quan quốc gia làm sao nhận được tin nhanh như vậy, lẽ nào Phương Minh còn có quan hệ rộng rãi như vậy sao?"

Mục Lượng trầm ngâm, một lúc sau đó phất phất tay, "Quay về thôi, chuyện này ta sẽ báo với trưởng lão, để các trưởng lão tới xử lý. "

Tô Châu!

Thanh y phủ đệ.

"Một đám phế vật không tự lượng sức! "

Bên trong phủ đệ, máu chảy thành sông, từng đệ tử của thanh y môn nằm trên mặt đất, còn đứng ở nơi đó chính là hơn mười đệ tử của Mục gia.

Phương Minh từng xuất hiện tại đại điển xác nhập của thanh y môn và Thanh long bang, lúc ấy có người của Hoàng gia trong giới tu luyện thấy qua, trên thực tế khi Hoàng gia biết Mục gia đang đuổi giết Phương Minh liền trực tiếp báo tin này cho Mục gia.

Tào Tĩnh Như sắc mặt trắng bệch đứng ở nơi đó, phía trước mặt bà, Mạc Thập Tam cả người nhuộm đỏ máu, nhưng vẫn nắm trường đao bảo vệ Tào Tĩnh Như, còn Thất thúc thì bị một đệ tử Mục gia đánh thành một cỗ thi thể nằm trên mặt đất.

"Chúng ta với ngươi không oán không cừu, các người rốt cuộc là ai, tại sao muốn ra tay giết hại thanh y môn ta?"

Tào Tĩnh Như nhìn đám đệ tử của Mục gia, nửa giờ trước, đám người kia đột nhiên tiến vào phủ đệ, hơn nữa thực lực của bọn họ đều cực kỳ khủng bố, đệ tử của Thanh Y môn dĩ nhiên không phải là đối thủ của bọn họ, bà thật sự nghĩ không ra trong chốn giang hồ có bang phái nào có thực lực như vậy.

"Muốn trách, chỉ trách các ngươi cùng Phương Minh có quan hệ."

Người nhà họ Mục cười nhạt, nếu như không phải muốn giữ lại vài tên còn sống, giờ phút này đã sớm giết sạch không còn sót một ai rồi.

Nghe người nhà họ Mục nói, Tào Tĩnh Như biến sắc, bà không có nghĩ tới những người này vì Phương Minh mà tới, chỉ là nghĩ đến bản lĩnh của Phương Minh, bà lập tức cũng hiểu, những người này và Phương Minh giống nhau.

Giờ khắc này Tào Tĩnh Như trong lòng cực kỳ phức tạp, Thanh Y môn dựa vào Phương Minh mà lớn mạnh, mà bây giờ cũng bởi vì Phương Minh mà sắp bị diệt vong.

Tào Tĩnh Như cười thảm, thành cũng chết mà bại cũng chết, e rằng chính là ý này.

"Đưa bà ta đi, những người khác giết không chừa một mống."

Kẻ dẫn đầu người Mục gia ra lệnh, bất quá khi người nhà họ Mục chuẩn bị động thủ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân chỉnh tề của một đôi quân được võ trang đầy đủ.

"Tất cả mọi người nằm xuống. "

"Nằm xuống, người nào không phục tùng bắn chết tại chỗ. "

Súng của mhững binh lính nhắm thẳng vào người nhà họ Mục, đệ tử của Mục gia biểu tình trở nên có chút hoảng loạn, bọn họ mặc dù là tu luyện giả, nhưng đối mặt với đạn vẫn cực kỳ yếu đuối, huống chi nơi này mỗi một mũi súng đều đang nhắm thẳng vào bọn họ.

Chương 441: Đảm bảo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Mục gia!

"Bên kia rốt cuộc là muốn gì, đây là cố ý bảo vệ Phương Minh sao?"

"Cho dù là Mục gia chúng ta vượt quá giới hạn nhưng bên kia cũng không nên phản ứng lớn như vậy, còn bắt đi hơn hai mươi đệ tử của Mục gia ta."

"Hiện tại phải chờ kết quả thương lượng của lão Tam với bên kia."

Không lâu sau, tam trưởng lão Mục gia liền xuất hiện trong đại sảnh, sắc mặt tối sầm, trực tiếp nói: "Bên kia không đồng ý."

"Làm sao có thể, Mục gia chúng ta đều nguyện ý đưa ra một môn thuật pháp để trao đổi, bên kia không phải thiếu nhất là thuật pháp sao?"

Các trưởng lão khác của Mục gia trên mặt lộ ra vẻ không thể tin, dưới cái nhìn của bọn họ bên kia không phải là đang muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cố ý làm như vậy, mục đích là muốn để cho Mục gia đưa ra thuật pháp làm lợi thế tới đàm phán, cho nên sau khi phân tích, bọn họ lúc này mới quyết định giao ra

một môn thuật pháp.

"Thái độ bên kia rất kiên quyết, mà bên ngoài đã tỏ rõ lập trường, chúng ta có thể nhằm vào Phương Minh, nhưng không thể nhằm vào những bạn bè kia của Phương Minh, bởi vì những người đó đều là người thường, nếu như chúng ta vi phạm lần nữa, bên kia sẽ xuất động cơ quan quốc gia."

Tam trưởng lão của Mục gia nói vậy làm cho các trưởng lão khác của Mục gia sắc mặt trở nên cực kỳ xấu xí, Mục gia bọn họ tuy là cường đại, nhưng cũng không còn cách nào đối kháng với cơ quan quốc gia, dù sao khoa học kỹ thuật hiện đại cũng vô cùng khủng bố, một khi cơ quan quốc gia xuất động, nhất định là không giữ được đại bản doanh của Mục gia bọn họ.

"Hừm, coi như không cần bạn bè của Phương Minh để uy hiếp, ta cũng không tin Phương Minh có thể chạy thoát, sắp xếp người nhìn chằm chằm bạn bè của Phương Minh, tin rằng Phương Minh khẳng định sẽ tìm cơ hội gặp mặt bọn họ."

...

Ma Đô, trong phòng làm việc của một tòa nhà màu đỏ nào đó.

Trước mặt Đường Trấn Quốc có một cái video hội nghị, còn trong video hội nghị là mấy lão già đang ngồi.

"Trấn Quốc, nói lý do của anh đi." trong video một ông lão mở miệng nói.

"Tin rằng mọi người đã xem qua những văn bản tuyệt mật mà ta gửi đến rồi, là Phương Minh phá toàn bộ âm mưu của Nhật Bản, đồng thời cứu vãn toàn bộ Ma Đô, Phương Minh là bề tôi có công, chúng ta không thể ngồi yên không lo đến."

Trong mấy lão già có một vị đang lật xem một phần văn bản, hồi lâu sau, đưa cho những người khác, trên mặt lão già cũng có

tinh quang hiện lên.

"Thế tục cùng giới tu luyện không can thiệp chuyện của nhau, nhưng bạn bè của Phương Minh và người nhà là người thường, chỉ cần là người thường, vậy sẽ được quốc gia bảo vệ, bất cứ ai đều không được chọc vào điểm mấu chốt này, Mục gia không được, những gia tộc khác trong giới tu luyện cũng không được."

Nghe đến lời của lão già, Đường Trấn Quốc thở dài một hơi, có những lời này, hắn yên tâm là chuyện của Phương Minh không có vấn đề.

Không sai, cú điện thoại thứ ba của Phương Minh trước đây chính là gọi cho Đường Trấn Quốc, ở trong điện thoại Phương Minh chỉ nói một yêu cầu, hy vọng Đường Trấn Quốc có thể hỗ trợ bảo vệ những người có quan hệ với hắn.

Đối với Phương Minh mà nói, hắn trước đây gọi số điện thoại này chỉ là chu đáo phòng ngừa, kết quả thật không ngờ khi đúng là phải dùng tới.

Cúp video hội nghị, Đường Trấn Quốc tựa vào ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm nhà cao tầng ngoài cửa sổ, trong đầu cũng hiện lên bóng người mấy lần té ngã giữa trời cao trước đây.

"Phương Minh, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào chính cậu."

...

Thành phố S, mấy chục năm trước, nơi đây chỉ là một trấn nhỏ, nhưng mà chỉ mấy chục năm sau, nơi đây trở thành thành phố phồn hoa nhất cả nước, cũng là một thành phố mở cửa đối ngoại sớm nhất.

Nơi đây,

Là thánh địa của những thương gia buôn bán trên biển trước

đây, hiện tại cũng là miền đất hứa của vô số thanh niên, mà thành thị này càng là nơi nổi bật nhất vì tiếp giáp toàn bộ Đông Nam Á: Hương Giang.

Mấy chục năm trước, khi đó đại lục còn chưa mở cửa, bao nhiêu người vượt qua nơi đây mà nhập cư trái phép tới Hương Giang, đơn giản là trong mắt bọn họ, thời điểm đó Hương Giang là vùng đất mà vàng rải khắp nơi.

Bất quá thành phố càng phát triển, người vượt biên cũng là càng ngày càng ít, nhưng điều này không nghĩa là sẽ không có người nhập cư trái phép, đến bây giờ vẫn tồn tại những chuyến đi nhập cư trái phép chẳng qua là từ nhập cư trái phép người biến thành nhập cư trái phép thương phẩm.

Bình thường sẽ có báo cáo tin tức của hải quan khi kiểm tra có bao nhiêu hàng hóa buôn lậu, thậm chí có người còn cột hơn mười cái điện thoại di động trên người, cũng là bởi vì bên kia không cần thuế quan, buôn lậu dễ kiếm chênh lệch giá.

Nhưng mà, những thứ này đều không đi theo con đường hợp pháp, cũng chỉ là bọn tép riu, còn những người thực sự hiểu rõ nghề này đều biết, người theo nghề này đều có móc nối với cơ quan các cấp, bình thường sẽ không xảy ra chuyện.

Tam Nguyên thôn là một trấn nhỏ nằm bên bờ biển của thành phố S, so với những nơi khác của thành phố S đại bộ phận đều là người ngoại lai, thì 90% người dân của cái trấn nhỏ này đều là dân bản địa, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cư dân nơi này người nào người nấy đều rất giàu có, hầu như có thể nhìn thấy nhà nào nhà nấy mỗi khi ra đường đều lái xe sang trọng.

Đinh đang!

Phương Minh xuất hiện ở đây, nhấn chuông cửa của một ngôi biệt thự,.

"Ngươi là ai?"

Khe hở trên cửa sắt được mở ra, bên trong là một người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt phòng bị nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng hỏi.

“Ông chủ Hỗ của Ma Đô giới thiệu tới."

Nghe Phương Minh trả lời, người đàn ông trẻ tuổi đóng cửa sắt lại, bất quá sau một phút, cửa sắt mở rộng ra, giọng nói sang sảng bên trong truyền ra.

"Tần sinh của Ma Đô phải không, haha, hoan nghênh nhiệt liệt."

Cửa lớn mở ra, ngoại trừ người đàn ông trẻ tuổi ra, còn có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, mặc một bộ quần áo luyện võ, trên tay đeo một chuỗi phật châu hải hoàng, còn trước ngực đeo 108 viên bồ đề.

"Chào ông chủ Tưởng."

Phương Minh nhìn vị này, dựa theo Hỗ Quân nói với hắn trong điện thoại, vị này tên là Tưởng Thiên Thành là ông chủ lớn trong ngành hàng hải, cũng dựa vào cái này lập nghiệp, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, việc kinh doanh cũng đạt tới một con số kinh khủng.

Mấu chốt nhất là, vị này cùng xã đoàn của Hương Giang cũng có quan hệ, cũng là một nhân vật lớn từng trải ở xã đoàn Đường Khẩu tại Hương Giang, tại thành phố S và Hương Giang đều có thể nói là mánh khoé thông thiên.

Hỗ Quân sở dĩ quen biết vị này, đó là bởi vì lúc còn trẻ Hỗ Quân từng xông pha tại phía Nam, và có hợp tác qua với đối phương, mà khi Phương Minh tìm được Hỗ Quân hỏi Hỗ Quân có biết con đường nào đưa người vượt biên không, Hỗ Quân liền giới

thiệu Tưởng Thiên Thành cho Phương Minh.

Chương 442: Rời bến (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

"Tần sinh trẻ tuổi như vậy, sự nghiệp lại đầy hứa hẹn a, Hỗ tổng đã nhiều lần căn dặn tôi, nhất định phải chiếu cố Tần sinh thật tốt."

Người ở Hương Giang thích xưng hô với người lạ bằng cách thêm một chữ "sinh" sau họ, còn Tưởng Thiên Thành lúc còn trẻ có một thời gian rất dài ở Hương Giang, cho nên nói chuyện cũng giống như vậy.

Phương Minh mỉm cười, ở trong điện thoại hắn đã thông báo với Hỗ Quân, không cần nói ra tên thật của hắn, mà dùng tên giả Tần Minh.

Đi vào biệt thự, Phương Minh có thể nhận thấy được, biệt thự này phòng vệ rất nghiêm mật, ít nhất cũng có mười mấy bảo tiêu, mặt khác tại các ngõ ngách của biệt thự đều cài đặt camera.

"Ông chủ Tưởng, có lẽ ông cũng biết vì sao tôi đến đây, không biết ông chủ Tưởng dự định an bài cho tôi rời bến như thế nào?" vừa vào phòng khách, Phương Minh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Tần sinh rời bến gấp như vậy, không đợi mấy ngày ở thành phố S sao? Để cho tôi chiếu cố Tần sinh đã?"

"Ông chủ Tưởng có ý tốt tôi xin nhận , bất quá có việc gấp, cho nên hy vọng ông chủ Tưởng có thể hiểu cho."

Tưởng Thiên Thành mắt có tinh quang hiện lên, cười haha một tiếng, "Đã như vậy tôi đây cũng không ép ở lại rồi, tối hôm nay vừa hay có một chiếc thuyền ra biển, lát nữa tôi đưa Tần sinh đi, cam đoan Tần Sinh sẽ an toàn đến được Hương Giang."

"Cảm ơn."

Đối với người như Tưởng Thiên Thành, Phương Minh trên thực tế là không có hảo cảm, nhưng hắn cũng biết, thế giới này chính là như vậy, có trắng là phải có đen, giống như loại người hành tẩu trong bóng tối như Tưởng Thiên Thành, vô luận ở thời đại nào đều sẽ không biến mất.

Một giờ sau, một người đàn ông trung niên gầy gò xuất hiện ở phòng khách, cung kính nói với Tưởng Thiên Thành, "Ông chủ, đã chuẩn bị xong."

"Tần sinh, chỉ cần đi theo hắn có thể rời bến rồi."

"Hầu Tử, vị này là bằng hữu của ta, đưa cậu ấy rời bến, trên đường phải chiếu cố chu đáo."

"Vâng, ông chủ yên tâm."

Hầu Tử vội cam đoan, còn Phương Minh cũng khách sáo vài câu với Tưởng Thiên Thành, sau đó liền theo Hầu Tử rời khỏi biệt thự.

Khi Phương Minh đi theo Hầu Tử rời khỏi biệt thự, một người đàn ông khác đi vào phòng khách, Tưởng Thiên Thành lần phật châu trong tay, hỏi: "Thế nào, có kết quả chưa?"

"Trên đường không có người nào theo đuôi, hẳn không phải là trên đường đường chạy trốn, ông chủ, ông nói có phải là cấp trên

hay không?"

"Câm miệng."

Tưởng Thiên Thành mắng một câu, hắn dựng lên sản nghiệp trong tối, nhưng hắn biết rõ ở xã hội này, nếu muốn tiếp tục hoạt động trong tối như vậy nhất định phải có chỗ dựa vững chắc ngoài sáng, mà hắn dĩ nhiên là có, hơn nữa cũng không ngừng tìm kiếm nhiều chỗ dựa ngoài sáng hơn.

Hắn hiểu loại người như Hỗ Quân chẳng những tự thân rất có thực lực, hơn nữa quan trọng nhất là đại nhân vật đứng sau lưng Hỗ Quân vị đại nhân vật này không phải là người hắn có thể đắc tội, cho nên khi Hỗ Quân tìm tới hắn, hắn trực tiếp đồng ý.

Đưa một người rời bến, với hắn mà nói không coi là chuyện lớn.

Đương nhiên, loại người như Tưởng Thiên Thành cũng rất cẩn thận, khi xác định không có người theo đuôi Phương Minn trên đường, hắn không phải truy xét lai lịch của Phương Minh nữa rồi, bởi vì có một số việc không nên biết thì không nên cố gắng tìm hiểu làm gì.

Đầu năm nay cũng không phải là không có người phạm tội rồi chảy trốn, nếu không phải là người của cấp trên thì cũng là người thân của cấp trên, bình thường chuyện làm ăn như vậy hắn cũng sẽ không hỏi quá nhiều, bởi vì khi không biết mà nói, nếu có ngày xảy ra chuyện hắn cũng có thể giải thích là chỉ là giúo đỡ bạn bè, chứ không phải muốn cùng quốc gia đối nghịch.

Vì cảm kích tình bạn cũ nên hỗ trợ an bài đối phương vượt biên, một khi xảy ra chuyện thì cấp trên cũng khó mà vảo vệ hắn, bởi vì hắn đã phạm vào tội cố ý chống đối quốc gia.

Đối nghịch với quốc gia sẽ đưa tới hậu quả gì, Tưởng Thiên

Thành hiểu rất rõ ràng, những đối thủ của hắn bị bắn chết hay bị giam trong ngục chính là ví dụ tốt nhất.

Cấp trên không muốn động đến hắn, hắn đường đường là ông chủ Tưởng đại danh đỉnh đỉnh, cấp trên muốn động đến hắn, vậy hắn chẳng là cái gì hết.

Tay phải lần tràng phật châu bồ đề trước ngực, Tưởng Thiên Thành ngồi trên ghế, ánh mắt híp lại, chuyện này cứ như vậy đi qua, hắn sẽ không nhắc lại, cũng sẽ không vì vậy mà tranh công với Hỗ Quân, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng chưa từng gặp qua người tên Tần sinh này.

"Tần tiên sinh, đến rồi."

Hầu Tử lái xe, cuối cùng chở Phương Minh đi tới một bến tàu nhỏ bên bờ biển, trên bến hai bên còn dán quảng cáo của hải quan.

"Nghiêm cấm buôn lậu nhập cư trái phép, phạm tội trái pháp luật."

Quảng cáo rất bắt mắt, mà giờ khắc này ở trên bến cảng có một chiếc du thuyền, thấy Hầu Tử đến, du thuyền chậm rãi tới gần, từ có hai người đàn ông nhảy xuống từ trên boong thuyền.

"Đại Bưu, Lự Đạn, vị này chính là Tần tiên sinh, là quý khách của ông chủ, phải vượt biên một chuyến."

"Tần tiên sinh, mời theo chúng tôi."

Hãi gã có biệt hiệu là Đại Bưu và Lựu Đạn quan sát Phương Minh vài lần, thái độ rất khiêm tốn, bọn họ đều là thủ hạ của Tưởng Thiên Thành, đã biết chuyện từ trước.

"Tần tiên sinh, Đại Bưu sẽ đưa anh lên thuyền, mọi chuyện đều có Đại Bưu lo, chờ đến khi cập bến Hương Giang bên kia cũng sẽ có người tới đón anh."

"Cảm ơn."

Phương Minh cười và bắt tay Hầu Tử, hắn tin tưởng lợi người như Hầu Tử e rằng khi đối mặt với những người khác sẽ không có loại thái độ này, nhưng bất kể như thế nào, đối phương đối với mình rất lễ phép, cái gọi là không tự tay đánh người mặt tươi cười chính là nói chuyện này.

Lên thuyền, Phương Minh đánh giá chiếc du thuyền là loại nhỏ, bên trong chỉ có một buồng nhỏ mấy mét vuông, bất quá bên trong khoang thuyền cũng cótủ lạnh điều hòa TV, cái gì cần có đều có, lắp ráp vô cùng xa hoa.

"Tần tiên sinh, dựa theo thời gian chúng ta đại khái hơn chín giờ sẽ rời bến, bây giờ anh có thể ở bên trong khoang thuyền nghỉ ngơi một chút."

Đại Bưu và Lựu Đạn không phải là người thân thiện, hoạt ngôn, trên thực tế chuyến đi lần này của bọn họ vẫn phải tuân thủ một điểm, đó chính là làm nhiều nói ít.

Du thuyền đậu trên biển chứ không chạy lung tung, đến hơn tám giờ tối, du thuyền lúc này mới lái thẳng ra biển.

"Tần tiên sinh, đến rồi."

Cách du thuyền không xa ngoài khơi, một con thuyền đánh cá lớn dừng ở nơi đó, Đại Bưu dừng du thuyền, còn Lựu Đạn lấy ra một cây đèn pin công suất lớn, soi vài cái về phía thuyền đánh cá.

Thuyền đánh cá bên kia cũng rọi đèn pin lại, Phương Minh trong lòng hiểu rõ, đây là ám hiệu của hai bên, là xác định hai phe đều bình an vô sự.

Du thuyền nhanh chóng chạy đến gần thuyền đánh cá, Phương Minh nhìn thuyền đánh cá, hai bên boong đứng chừng mười gã đàn ông vẻ mặt hung hãn, còn vị trí thủ lĩnh đứng ở đầu boong là

một người đàn ông trung niên vẻ mặt bặm trợn đang hút xì gà.

"Tại sao chuyến này lại do hắn làm?"

Chương 443: Rời bến (2)

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Đại Bưu nhíu mày một cái, lập tức quay đầu lại hướng phía bên trong khoang thuyền nhỏ giọng nói với Phương Minh: "Tần tiên sinh, lúc này đây phụ trách chuyển vận là Tang Cẩu, người này có chút biến thái, có thể sau khi lên thuyền anh cố gắng không nên nảy sinh xung đột với hắn ta, cũng không cần xen vào việc của người khác."

Nghe Đại Bưu nói, Phương Minh hơi kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu một cái, còn Lựu Đạn đã là leo lên thuyền đánh cá, đang nói gì đó với người đàn ông tên Tang Cẩu.

Tang Cẩu nhìn về phía du thuyền, cặp mắt kia mang theo vẻ âm tàn đánh giá Phương Minh, không trả lời một câu nào với Lựu Đạn chỉ gật đầu một cái.

"Tần tiên sinh, mọi chuyện đã dặn dò xong, bây giờ anh có thể lên thuyền."

Du thuyền đậu bên hông thuyền đánh cá, người trên thuyền đánh cá thả xuống một tấm ván, Phương Minh theo tấm ván gỗ bước lên thuyền đánh cá, còn Lựu Đạn sau khi gật đầu chào Phương Minh về tới du thuyền rồi du thuyền nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Vừa lên thuyền đánh cá, Phương Minh nhíu mày một cái, bởi vì ... thuyền đánh cá này ngoại trừ mùi cá còn có mùi máu.

"Là bạn của Tưởng lão đại sao, đến buồng nhỏ trên tàu đi, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi, thuyền đánh cá này chính là địa bàn của ta, mặc kệ ngươi có bối cảnh quan hệ như thế nào, nếu như ở trên thuyền dám ngỗ nghịch, ta sẽ không chút do dự quăng ngươi

xuống biển làm mồi cho cá."

Tang Cẩu lạnh lùng nhìn Phương Minh, bất quá Phương Minh cũng không có phản ứng, ở trên thuyền theo hướng dẫn của một gã, đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Buồng nhỏ trên tàu rất cũ kỹ, bên trong chỉ có một ánh đèn lờ mờ, mà khi Phương Minh đi vào khoang thuyền, hiện tại bên trong khoang thuyền đã có không ít người rồi, cả trai lẫn gái đại khái hơn hai mươi người, những người này nhìn thấy Phương Minh tiến đến, ánh mắt đều mang vẻ đề phòng.

Xã hội bây giờ không giống như xưa, giấy thông hành từ nội địa đến Hương Giang cũng không khó, mà dưới tình huống như vậy lén đi, đều là có chút nguyên nhân bất đắc dĩ .

Bên trong khoang thuyền mùi càng khó ngửi hơn, Phương Minh trực tiếp chọn ngồi ở một góc nhỏ, cách chỗ hắn không xa là hai cô gái, lúc này cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía hắn.

Hơn hai mươi người chen chúc trong một căn buồng nhỏ trên tàu, lại không ai nói, yên tĩnh đến mức quỷ dị, bất quá sự yên tĩnh này bị phá vỡ chỉ sau mười phút.

Tang Cẩu bước vào, trừ hắn ra còn có hai gã hung hãn.

"Ngươi, đi ra!"

Tang Cẩu chỉ ngón tay về phía một người đàn ông trung niên mập mạp đeo mắt kiếng, người đàn ông đó nhìn thấy ngón tay tang cẩu chỉ về phía mình, trên mặt có chút hoang mang liền vội vàng nói: "Gọi ta làm gì, ta trả tiền rồi."

"Ta biết ngươi trả tiền rồi."

Tang Cẩu nhe răng cười, "Ngươi đã hối lộ bọn Hồ Kiến, nghe nói ngươi cho bọn hắn năm trăm ngàn."

"Không... Không sai, ta đưa năm trăm ngàn, cho nên ngươi nhất định phải đưa ta đến Hương Giang an toàn, hơn nữa khoang thuyền thật sự là quá nhỏ, ta muốn chuyển sang nơi khác."

"Chuyển sang nơi khác... Được, đương nhiên không thành vấn đề."

Tang Cẩu quắt quắt tên thủ hạ bên cạnh mình, tên thủ hạ kia tiến tới trước mặt người đàn ông trung niên đó, khi người đàn ông trung niên còn chưa phản ứng kịp, trực tiếp đạp tới một cước.

Rầm!

Người đàn ông trung niên bị đau, ngã rầm trên mặt đất, vẻ mặt phẫn nộ và sợ hãi nhìn về phía Tang Cẩu, "Ngươi... Các người muốn làm gì?"

"Nghe nói ngươi là người phụ trách của một địa phương nào đó, ăn hối lộ sợ bị điều tra bắt được cho nên chạy trốn, ta cũng không muốn làm gì người, chỉ cần ngươi giao ra tất cả số tiền mà ngươi ăn hối lộ, nếu không ta cho người ném ngươi xuống biển làm mồi cho cá."

Tang Cẩu nói làm cho người đàn ông trung niên biến sắc, tại địa phương hắn quản lý, bởi vì có người tố cáo cho nên cấp trên phái người điều tra, hắn biết lúc này đây không tránh thoát, cho nên đem hết thảy tài sản đều chuyển dời ra nước ngoài, sau đó nhờ quan hệ, vượt biên sang Hương Giang, cuối cùng từ Hương Giang bay tới nước M.

Hắn đã trả năm trăm ngàn cho Hồ Kiến, đối phương nói sẽ đưa hắn đến Hương Giang an toàn, còn đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể đến Hương Giang năm trăm ngàn không đáng kể chút nào, bởi vì hắn mấy năm nay tham gần cả trăm triệu, đều bị hắn chuyển tới ngân hàng ở nước ngoài.

"Các người như vậy là không giữ lời."

Tang Cẩu nở nụ cười, "Giữ lời? Ngươi dám bảo lão tử giữ lời? Bắn!"

Dưới sự sai sử của Tang Cẩu, hai tên thủ hạ của hắn đấm đá người đàn ông trung niên này một trận, mà người này quen sống trong nhung lụa rồi, đâu chịu nổi bị hành hung, không bao lâu thì không chống đỡ nổi nữa.

“ Đừng... Đừng đánh, ta cho... Ta cho các ngươi."

Người đàn ông trung niên bị Tang Cẩu và hai gã thủ hạ lôi đi như lôi một con chó chết, còn ở bên ngoài sớm đã có người chuẩn bị xong máy vi tính xách tay, chờ người đàn ông trung niên đăng ký tài khoản ngân hàng bắt đầu chuyển khoản.

Tang Cẩu quét mắt nhìn những người khác ở trong khoang thuyền, mà những người này thấy Tang Cẩu nhìn qua đây, tất cả đều cúi đầu không dám mắt đối mắt, sợ hắn tìm tới chính mình.

"Ta nói rồi, không quản các ngươi trước đây là thân phận gì, bước lên con thuyền này, mọi người chính là con hàng của ta, nếu ai chọc ta khó chịu, ta không ngại tiễn hắn xuống biển làm mồi cho cá."

Tang Cẩu hừ lạnh một tiếng, cuối cùng đảo mắt qua người Phương Minh nhìn sang hai cô gái.

"Hai người các ngươi theo ta đi ra."

"Không chúng tôi không..."

"Buông tha chúng tôi."

Hai cô bé gương mặt hoảng sợ, thấy được tình trạng thể thảm của người đàn ông trung niên đó, các cô không biết nếu như mình

đi ra thì sẽ bị làm gì?

"Ta mới nói rồi, ở trên thuyền này ta chính là vua, các ngươi muốn cãi lời của ta sao?"

Nhìn thấy hai cô bé biểu tình hoảng sợ, Tang Cẩu nhe răng cười càng sâu, đúng như Đại Bưu đã nói với Phương Minh, hắn là một tên biến thái, mỗi một lần hắn phụ trách chuyển vận, thích nhất là hành hạ những người nhập cư trái phép.

Bởi vì hắn biết rõ bọn họ đều là những người phạm tội, đều là bị buộc đến đường cùng, loại người này lúc trước, hắn không đắc tội nổi, nhưng bây giờ, những người này hắn muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, một khi những người này trở thành người nhập cư trái phép, sinh mệnh cũng đã nằm trong tay của hắn.

"Đừng có nói nhảm nữa, đừng cho là ta không biết các ngươi đang làm gì, chạy đến Hương Giang bán thân, nếu đã làm kỹ nữ vậy cũng không nên lập đền thờ trinh tiết làm gì, cứ cho huynh đệ ta sung sướng, nếu không sẽ đem các ngươi bán đi."

Hai cô bé trên mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, các cô đem ánh mắt nhìn về phía những người khác, nhưng mà giờ khắc này ai cũng không dám lên tiếng, dưới tình huống nguy hiểm như vậy, ai còn dám ra mặt.

"Nhưng mà, lão tử cũng không cưỡng bách người..." Tang Cẩu đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn thấy Tang Cẩu rời đi, hai cô bé lộ ra biểu tình cảm thấy may mắn, nhưng mà con ngươi của Phương Minh rụt lại, trực giác nói cho hắn biết, Tang Cẩu tuyệt đối không có ý tốt.

Khoang thuyền hai bên đều kín không kẽ hở, ngồi bên trong khoang thuyền căn bản không cảm giác được thuyền đi đâu, tất cả mọi người như thế yên lặng đợi, mãi đến khi trời tối, có người bắt

đầu rơi vào mộng đẹp.

Một đêm không có chuyện gì đặc biệt.

Sau khi trời sáng, có người tỉnh lại, đứng lên chuẩn bị ra boong tàu hít thở không khí, nhưng mà người đó vừa mới đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, thì bị hai gã đại hán đẩy vào.

"Mọi người làm cái gì, tôi chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở không khí, trong khoang thuyền đều là một lũ người xấu."

Tiếng ồn ào đánh thức mọi người trong khoang thuyền, có những người khác cũng muốn đứng lên đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, nhưng cũng giống như người đó, trực tiếp bị cản lại, thậm chí còn có một người bị hành hung một trận.

"Đều đợi ở chỗ này cho ta, người nào ở dám bước ra buồng nhỏ trên tàu, lão tử đánh gãy chân hắn." tại cửa buồng nhỏ trên tàu, một gã tráng hán vẻ mặt hung ác độc địa, dáng vóc hung hãn nói.

"Không cho chúng ta hít thở sao chúng ta đói bụng, dù sao cũng nên cho chúng ta chút đồ ăn."

"Đúng, ta cũng khát, nước đâu?"

Tráng hán nghe nói như thế, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, "Còn muốn nước và thức ăn? Hai con kỹ nữ này không biết tốt xấu, Tang ca đã nói, từ giờ trở đi mọi người đều không được nhận thức ăn nước uống."

...

Bên trong khoang thuyền trầm lắng một lúc, còn con ngươi của Phương Minh vào giờ khắc này co rút lại, bởi vì hắn rốt cục biết Tang Cẩu có ý định gì rồi.

Chương 444: Phát tiết

Từ thành phố S đến Hương Giang kỳ thực không lâu, nhưng mà chiếc thuyền này của Tang Cẩu không giống những chiếc thuyền khác, vì tránh né tuần tra, đầu tiên hắn nhất định phải lượn quanh bờ biển, tổng cộng phải lênh đênh trên biển ba ngày.

Ngày thứ nhất mọi người bên trong khoang thuyền vẫn bình thường song khi ngày thứ hai đến, bắt đầu có người ngồi không yên.

Căn buồn chật chội, kín mít và hôi thúi, cộng thêm không có nước và thức ăn, phần lớn người bên trong khoang thuyền đều không trụ được, không có thức ăn thì không sao thế nhưng ở trên biển không có nước thì không có mấy người có thể chịu nổi.

"Dựa vào cái gì không cho chúng ta thức ăn nước uống, chúng ta đã đưa tiền rồi."

"Đúng, chúng ta đưa tiền rồi."

Có mấy người trẻ hơn một chút đứng lên, đi về phía cửa khoang thuyền, nhưng mà mấy người này đi ra không bao lâu, thì bị mấy gã vai u thịt bắp lôi ngược trở lại toàn thân đều là máu, thân thể như con cá chết bị lôi vào, để lại trên mặt đất mấy vệt máu tươi.

"Muốn chết thì các ngươi cứ thử làm loạn đi, lần sau thì không phải là đánh một trận mà trực tiếp ném xuống biển làm mồi cho cá."

Đối mặt với ánh mắt hung ác độc địa của bọn chúng, lại nhìn thấy tình trạng thảm hại của mấy gã thanh niên, một tia dũng khí

của mọi người vừa mới dâng lên đều biến mất hết rồi.

"Các người cũng không thể để chúng tôi đói chết, nếu để chúng tôi chết đói các người cũng không lấy được tiền."

Không ít người trong căn buồng nhỏ này đều là đưa tiền trước, cũng có người thỏa thuận với Đầu Rắn, đến được Hương Giang thì người thân mới thanh toán thù lao, mà phần lớn những người lén đi đều áp dụng phương thức này.

Bởi vì chỉ có như vậy an toàn của bọn họ mới có thể được bảo đảm, nếu không, tên Đầu Rắn đó thu tiền rồi bỏ trốn hoặc là giết người diệt khẩu, loại chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra.

"Yên tâm, sẽ không để cho mọi người chết, sẽ cho các ngươi giữ lại một hơi thở gọi điện thoại cho người nhà."

Mấy gã này chỉ cười nhạt, loại tình huống này bọn họ gặp hoài, ngược lại chỉ cần không chết thì không có có bất kỳ vấn đề gì, chờ đến Hương Giang, vẫn phải ngoan ngoãn gọi điện thoại trả tiền.

"Muốn trách, thì trách hai con này, bất quá Tang ca của chúng ta nói, cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần hai con này ngoan ngoãn lên tàu, tất cả mọi người có thể ăn uống thoải mái. "

Gã đó vừa nói xong, bầu không khí bên trong khoang thuyền thay đổi trong chớp mắt, tất cả những người khác đều nhìn về phía hai cô gái.

"Không, chúng ta tuyệt đối sẽ không đi ra khoang thuyền."

Hai cô gái liền vội vàng lắc đầu, gã đó hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, vung tay lên, mang theo đồng bạn đi ra ngoài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mà người càng đói

khát càng thấy thời gian trôi qua chậm chạp, bất quá một khắc đồng hồ sau đó, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi lên tiếng.

"Ta nói hai cô, những người này nhất định là sẽ không bỏ qua cho hai người, cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ, còn không bằng đáp ứng bọn họ."

"Đúng vậy, hơn nữa, chuyện này cũng là một sự hưởng thụ." Một người đàn ông trung niên khác cũng phụ họa theo.

"Mọi người làm sao có thể như vậy, muốn đi ra ngoài thì tự các người đi ra ngoài." cô gái tóc ngắn phẫn nộ, phản bác.

"Mấu chốt là chúng ta đi ra ngoài cũng vô dụng."

"Không cần biết các ngươi nói gì, nói chung đây tuyệt đối không có khả năng. "

Buồng nhỏ trên tàu khôi phục sự yên tính một lần nữa, còn Phương Minh từ đầu tới cuối đều không nói một lời, với tố chất thân thể của hắn mà nói, một ngày một đêm không ăn không uống đều không có vấn đề gì.

Cũng không biết qua bao lâu, khi sắc trời tối lại tối thêm lần nữa, bên trong khoang thuyền tất cả mọi người bắt đầu chìm vào trong giấc ngủ, bởi vì chỉ khi ngủ mới có thể quên đi cảm giác đói khát.

Nhưng mà, trong bóng tối Phương Minh vẫn mở mắt, bởi vì ở bên trong khoang thuyền truyền đến tiếng huyên náo, hai bóng người đang chậm rãi đi tới gần chỗ hắn.

Bất quá, hai bóng người này trực tiếp vượt qua Phương Minh, đi về phía hai cô gái tựa ở góc.

"Các người muốn làm gì? "

Một trong hai cô gái đột nhiên thức dậy, lập tức kêu lên sợ hãi, mà tiếng thét này cũng làm cho tất cả mọi người thức giấc.

"Làm gì, hai người các ngươi vốn là giá bán hoa thì phải đi bán hoa còn giả trang cái gì tinh khiết, cũng bởi vì các ngươi hại làm bọn chúng ta đây không có thức ăn,

Các người không phải là không muốn đi ra ngoài sao, vậy hãy để cho chúng ta sung sướng. "

Hai bóng người chính là hai gã đàn ông đã mở miệng vào ban ngày, lúc này hai gã trực tiếp đè sấp hai cô gái trên mặt đất.

"Các ngươi đã hại chúng ta thảm như vậy, thì phải bồi thường cho chúng ta. "

"Buông tay, các người buông tay. "

"Người đâu cứu mạng a, người đâu cứu mạng. "

Hai cô gái làm sao mạnh bằng hai gã đàn ông to lớn như vậy, bị đè xuống đất chỉ có thể liều mạng kêu cứu, nhưng mà bên trong khoang thuyền những người khác đều hờ hững, bởi vì ở trong lòng bọn họ đối với hai cô gái này cũng là tràn đầy oán hận.

Đúng vậy, không cho họ thức ăn là Tang Cẩu, nhưng mà bọn họ không dám oán hận Tang Cẩu, cho nên bọn họ chuyển oán hận sang hai cô gái này, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ tình cảnh hiện tại của bọn họ chính là do hai người bọn họ mang tới.

Thậm chí, còn có mấy gã đàn ông khác từ đầu đã cân nhắc trong lòng, ở trên thuyền này không có luật pháp tồn tại, mà hai cô gái này vóc người cũng không tệ, dưới tình huống như vậy, có người cầm đầu, mầm móng tội ác khó tránh khỏi nảy sinh ở trong lòng bọn hắn.

Đây chính là nhân tính, mà Tang Cẩu chính là biết điểm này,

cho nên mới bày ra bố cục như vậy.

Bên trong khoang thuyền có động tĩnh dĩ nhiên sẽ có người tới kiểm tra, nhưng mà bọn hắn chỉ đứng ở cửa nhìn.

Không có ý muốn ngăn cản một chút nào, bởi vì ... chuyện này ở trong dự liệu của bọn họ rồi.

"Nằm yên đó mà hưởng thụ đi, không có ai có thể cứu được các ngươi."

Hai gã đàn ông lúc này hoàn toàn lộ ra bản chất ác thú ẩn giấu trong lòng, trên thực tế hai gã này vốn cũng không phải là người tốt lành gì, đều là tội phạm đang trên đường chạy trốn.

Bắt đầu có tiếng quần áo bị xé rách truyền ra, hai cô gái kêu khóc, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng hai gã đàn ông nhe răng cười, Phương Minh hơi nhíu mày một cái, sau một khắc trực tiếp tung ra một cước.

Bốp!

Một gã vừa mới cởi quần nằm đè lên cô gái đang nằm úp sấp vừa cảm giác được cái mông đau xót thì bị đá mạnh một cái, sau đó cả người lăn vài vòng trên mặt đất.

Chuyện xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho gã còn lại ngừng động tác trên tay, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh bên này.

"Làm sao, người anh em ngươi cũng muốn chơi, vậy thì cũng phải xếp hàng, đến khi hai ta thoải mái chơi xong thì đến phiên ngươi, những anh em khác cũng giống như nhau."

"Đúng, hai đứa con gái này chưa thấy đủ đâu , ngươi xem trên ngực con điếm này còn xăm cả một cánh hoa hồng, nhất định là thèm chơi."

Phương Minh nở nụ cười gằn, đứng lên từ chỗ của mình, không trả lời, chỉ đá thêm một cước, gã đó tuy đã phòng bị, lấy tay ngăn cản, nhưng sau đó vẫn kêu lên một tiếng đau đớn.

"Cút! "

Một ánh mắt lạnh lùng quét qua, hai gã đàn ông tuy là vẻ mặt mặt giận dữ, nhưng cũng không dám động thủ với Phương Minh, chỉ lộ vẻ tức [image]giận lui trở về vị trí của mình.

"Cảm ơn, cảm ơn anh. "

Hai cô gái sửa sang lại quần áo xốc xếch, hai tay che trước ngực của mình, quay lại nhìn Phương Minh với ánh mắt biết ơn.

Phương Minh không trả lời, ra tay giúp đỡ chỉ là bởi vì không muốn nhìn thấy cảnh đó, nhưng hai cô gái này đúng là như hai gã kia nói, là muốn lén qua Hương Giang để làm gái.

Bên trong khoang thuyền mấy gã đứng canh ở cửa nhìn thấy hết mọi chuyện, một gã trong đó nhanh chóng rời đi, hiển nhiên là tìm Tang Cẩu để báo cáo.

Không lâu sau, Tang Cẩu dẫn theo hai gã nữa đi vào buồng nhỏ trên tàu, liếc nhìn hai cô gái ngồi chồm hổm ở trong góc, lập tức ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Phương Minh, khóe miệng nhếch nhếch lên, nói rằng:

"Nể mặt ông chủ Tưởng, chuyện lần này ta không so đo, lôi hai con điếm này ra" nửa câu đầu của Tang Cẩu là nói với Phương Minh, nửa câu sau là nói với hai gã thủ hạ.

Hành động của Phương Minh phá hủy kế hoạch của Tang Cẩu, nếu như đổi thành những người khác, hắn đã sớm đánh cho thập tử nhất sinh, nhưng Phương Minh là do Tưởng Thiên Thành sắp xếp, hơn nữa đã cố ý căn dặn, cho dù là Tang Cẩu cũng không dám quá phận, dù sao thế lực của Tưởng Thiên Thành ở tại nội địa hay

là Hương Giang đều rất lớn.

"Không, chúng ta không đi ra."

"Buông tha chúng ta, thực sự cầu xin ngươi."

Hai cô gái sợ hãi, ôm nhau rút vào một chỗ, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn hai gã đàn ông đang đi về phía mình. Phương Minh nhíu mày một cái, trầm giọng nói: "Ở... "

"Mày câm miệng cho tao, tự cho rằng mình là chúa cứu thế sao, lão tử lúc trước là nể mặt ông chủ Tưởng, nói thêm một câu nữa, lão tử mặc kệ ông chủ Tưởng, ném ngươi xuống biển làm mồi cho cá! "

Tang Cẩu đột nhiên vung tay chỉ Phương Minh, trực tiếp ném điếu xì gà đang ngậm trên miệng xuống đất.

Phương Minh hơi nheo mắt lại, sau một khắc trên mặt lộ ra nụ cười, vừa cười vừa đi về phía Tang Cẩu.

Hắn giờ phút này cũng cần phát tiết, mà đám người của Tang Cẩu hiển nhiên là rất thích hợp cho hắn dùng để phát tiết

Bốp!

Một gã vai u thịt bắp đứng phía trước Tang Cẩu nhìn thấy Phương Minh đi tới, trực tiếp tung một quyền như vũ bão về phía Phương Minh, nhưng nắm tay còn chưa tới gần Phương Minh, cả người liền té bay ra ngoài, văng thẳng vào vách tường.

"Muốn chết"

Nhìn thấy đồng bọn ngã xuống đất, hai gã khác liếc nhau một cái, cùng tiến lênh tung quyền cước.

Rầm rầm rầm!

Nhưng mà chưa tới ba giây, hai gã này cũng bay theo đồng bọn, mà giờ khắc này Phương Minh cách Tang Cẩu không đến ba thước.

"Một tên cứng đầu, các anh em lên cho ta."

Tang Cẩu quát lên một tiếng, từ ngoài khoang thuyền xông vào mười mấy gã, trong đó có không ít tên còn cầm theo gậy gộc.

Thấy những người này, trong mắt Phương Minh nồng nặc sát khí, cũng không tránh né, trực tiếp xông tới.

Một màn kế tiếp, bên trong khoang thuyền tất cả mọi người trợn tròn mắt, bởi trong mắt bọn họ, bộ dạng Phương Minh tựa như một con mãnh hổ xổng chuồng, mấy gã này tuy là nhiều người, cũng không có người nào có thể đỡ được một quyền của Phương Minh, không đến mấy phút, từng gã nằm trên mặt đất kêu rên.

Bốp!

Phương Minh trực tiếp đấm một đấm vào mặt của Tang Cẩu, một đấm này khiến hàm răng của Tang Cẩu vỡ vụn hết, bất quá Phương Minh cũng không thèm ngừng lại, túm đầu của Tang Cẩu lại, rồi vung tay ra cả khuôn mặt của Tang Cẩu trực tiếp đập vào cột sắt.

Buông tay ra, thấy Tang Cẩu nằm trên mặt đất lúc này đây thực sự như chó nhà có tang, vẻ mặt hung ác của Phương Minh chẳng những không biến mất, ngược lại còn sâu hơn.

Hắn cần giải tỏa, giải tỏa những cừu hận vẫn đè nén suốt mấy ngày nay, còn bọn Tang Cẩu đúng lúc chủ động đưa tới cửa.

Bất quá đúng lúc này, ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến tiếng hét, "Tang ca, không xong, chúng ta lại lái vào hải vực ma quỷ rồi. "

Chương 445: Hải vực ma quỷ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Thuộc hạ của Tang Cẩu vọt vào buồng nhỏ trên tàu, nhưng khi hắn nhìn thấy tình huống bên trong khoang thuyền cũng trợn tròn mắt. Lão đại giống như chó chết nằm trên mặt đất, còn đồng bọn của hắn cũng đều ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất kêu rên.

Xảy ra chuyện gì?

Tên thủ hạ này trong chốc lát đều quên hết mục đích hắn đến đây để làm gì, cả người cứ đứng ngây ngốc ở nơi đó.

Nhưng mà chỉ có hắn ngây ngốc, còn Phương Minh không có ngẩn người, khi nghe đối phương nói đến hải vực ma quỷ, hai mắt sáng lên trực tiếp rời khỏi căn buồng nhỏ đi thẳng lên boong thuyền.

"Ngươi..."

Tên thủ hạ của Tang Cẩu nhìn Phương Minh đi ra, muốn ngăn cản, bất quá khi Phương Minh quét mắt nhìn qua, hắn liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lúc này sắc trời đã ảm đạm, tầm nhìn ngoài khơi chưa tới ba mươi mét, còn ở phía trước cũng xuất hiện một lớp sương mù màu trắng dày đặc, mà sương mù dày đặc này thoạt nhìn còn đang

không ngừng lan rộng ra, phảng phất là muốn nuốt chửng cả khu vực này.

"Ngươi mới vừa nói hải vực ma quỷ là có ý gì?" nhìn đám sương mù dày đặc phía trước, Phương Minh xoay người lại hỏi tên thủ hạ của Tang Cẩu.

"Hải vực Ma là cách gọi mà những người đi biển như chúng ta gọi khu vực biển bị đám sương mù này bao phủ, bởi vì tất cả những con thuyền lái vào đám sương mù này , đều sẽ biến mất một cách thần bí, hoặc là chính là thuyền viên trên thuyền đều mất tích, chỉ còn lại một chiếc thuyền không."

Giọng nói của tên thủ hạ của Tang Cẩu có chút sợ hãi, còn Phương Minh cũng nhíu mày lại, giữa thành phố S và Hương Giang có một khu vực quỷ dị như thế, tại sao không có một chút tin tức nào, trừ phi có người cố ý phong tỏa tin tức.

"Các người trước đây chưa từng gặp qua? " Phương Minh hỏi tiếp.

"Trước đây chúng ta cũng đã gặp qua hải vực ma quỷ, hơn nữa Tang ca luôn kêu chúng ta lái tàu qua hải vực ma quỷ, bởi vì tàu của hải quan tuần tra cũng không dám chạy đến hải vực ma quỷ, bất quá mỗi một lần tới gần hải vực ma quỷ, Tang ca đều sẽ kêu chúng ta chạy tới buồng nhỏ trên tàu, trên boong tàu chỉ có một mình hắn, cho nên Tang ca dùng biện pháp gì để con thuyền vượt qua hải vực, chúng ta cũng không biết."

Thủ hạ của Tang Cẩu lúc nói lời này cũng đồng thời liếc nhìn bên trong khoang thuyền, ý của hắn trong lời nói rất rõ ràng rồi, Tang Cẩu bị Phương Minh đánh bất tỉnh, vậy bây giờ sẽ không có người nói cho bọn họ biết làm sao để vượt qua hải vực ma quỷ này rồi.

Phương Minh không phản ứng với những gì thủ hạ của Tang

Cẩu nói, chỉ nhìn chằm chằm sương mù dày đặc trước mặt, trực giác nói cho hắn biết, đám sương mù dày đặc này không đơn giản.

Con thuyền tiếp tục tiến lên, không lâu sau đã lái đến khu vực sương mù dày đặc, thấy cả người lạnh buốt, thủ hạ của Tang Cẩu không kềm được run lên cầm cập.

Phương Minh xoay người trở lại buồng nhỏ trên tàu, trực tiếp kéo Tang Cẩu lên trên boong thuyền, phần lớn thủ hạ của Tang Cẩu đều đang nằm trên mặt đất, còn lại một vài tên thì đang ở trong phòng điều khiển, cho nên cũng không biết chuyện xảy ra trong buồng nhỏ.

"Làm hắn tỉnh lại đi."

Sau khi thủ hạ của Tang Cẩu nghe Phương Minh nói, vội vã ngồi xổm người xuống, cẩn thận lay động thân thể của Tang Cẩu,"Tang ca, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi."

Nhìn thấy đối phương động tác nhẹ nhàng, Phương Minh trực tiếp đạp một cước, đá tên thủ hạ văng ra xa, sau đó hắn đi tới trước mặt Tang Cẩu, nhấc chân dẫm mạnh xuống cánh tay của Tang Cẩu.

Đau đớn bất ngờ làm cho Tang Cẩu đang hôn mê thì tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Phương Minh đang từ trên cao nhìn xuống hắn, Tang Cẩu đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức trên mặt lộ ra vẻ hung ác.

"Ngươi trước tiên hãy nói cho ta biết là sao để vượt qua tình cảnh này, nếu không ta quăng ngươi xuống biển làm mồi cho cá."

Nghe Phương Minh nói vậy, mặt Tang Cẩu liền biến sắc, vẻ hung ác trên mặt biến mất,"Ngươi muốn làm gì?"

"Nói đi, hải vực ma quỷ này là cái gì?"

Nghe Phương Minh nhắc đến hải vực ma quỷ, Tang Cẩu quay đầu liếc nhìn phía trước, khi thấy phía trước sương mù dày đặc bao phủ, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

"Haha, hải vực ma quỷ, trừ ta ra không có ai có thể sống sót mà đi ra ngoài, ngươi nếu không muốn chết, hãy mau để cho ta đứng lên."

Giờ khắc này Tang Cẩu không còn sợ hãi đứng lên, bởi vì hắn thấy, trừ phi tên Tần Minh này muốn chết, nếu không thì phải biết lúc này nên làm như thế nào, mà hắn cũng có tự tin này.

Hảu vực ma quỷ là tài sản riêng của hắn, trước đây hắn chỉ là một tên côn đồ.

Chính bởi vì hải vực ma quỷ nên hắn mới buôn lậu kiếm sống, bởi vì chỉ có hắn mới có thể đưa đội thuyền vượt qua hải vực ma quỷ.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, chỉ trong mười năm ngắn ngủi hắn từ một tên côn đồ bò đến vị trí lão đại của một băng đảng buôn lậu, hơn nữa bởi vì hải vực ma quỷ nên trong tập đoàn địa vị của hắn cũng đứng đầu, người nào cũng phải chia cho hắn ba phần.

Nhưng mà lần này Tang Cẩu nghĩ sai rồi, đáp lại hắn là một cú đá nặng nề của Phương Minh, dùng lòng bàn chân nghiền nát đùi của Tang Cẩu, Tang Cẩu đau đến mức mặt nổi đầy gân xanh, hai tròng mắt lồi hẳn ra giống như sắp lọt ra ngoài.

"Bây giờ nói chưa?"

Mấy giây sau đó, Phương Minh buông chân ra, chậm rãi hỏi, đối với loại người như Tang Cẩu hắn dùng thủ đoạn mà không chút áy náy.

"Ta nói... Ta nói."

Tang Cẩu lúc này đây không hề ngang ngược, hắn đã hiểu, người trước mắt này chính là một kẻ tàn nhẫn, nếu như hắn còn không nói, tiếp theo sẽ thảm hại hơn.

"Mỗi một lần đội thuyền tiến vào hải vực ma quỷ, ta đều sẽ đem đồ chuẩn bị sẵn ra, đến lúc đó chỉ phải đặt ở trên boong thuyền là được rồi."

Nghe Tang Cẩu nói, con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, hắn nhanh chóng biết được Tang Cẩu chuẩn bị thứ gì rồi, đó là hai thùng sắt được bịt kín, bên trong đựng toàn máu tươi.

Máu trong hai cái thùng sắt này không phải là máu gà cũng không phải máu vịt, mà là máu người, là Tang Cẩu chuẩn bị trước khi rời bến, hai thùng này có khoảng hơn 50 lít máu, là hắn mua với giá cao trên chợ đen.

Hơn 50 lít máu này cũng chính là máu được rút ra từ thân thể người và dự trữ không quá ba ngày, cho nên tốn của hắn hơn 20 vạn, dĩ nhiên, so sánh với lợi nhuận kiếm được từ buôn lậu và nhập cư trái phép chẳng đáng là bao

Mỗi một lần đến hải vực ma quỷ, Tang Cẩu liền đem hai thùng huyết dịch này mở ra sau đó đặt ở trên boong thuyền, rồi không cần làm gì nữa, chỉ cần lẳng lặng cùng đội thuyền lái qua hải vực ma quỷ là được.

Nghe Tang Cẩu nói, Phương Minh trên mặt xuất hiện vẻ suy tư, Tang Cẩu tất nhiên là không có nói cặn kẽ rõ ràng, nhưng đại thể chắc là không có sai.

Dựa vào hai thùng máu này có thể an ổn vượt qua hải vực ma quỷ?

Trong lúc Phương Minh đang suy tính, đội thuyền đã là lái vào đám sương mù dày đặc, khi tiến vào sương mù dày đặc, toàn bộ

nhiệt độ đột nhiên giảm xuống vài độ, Tang Cẩu đang nằm trên boong không nhịn được sợ run lên.

Phương Minh không nói tiếng nào, chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn xuyên qua sương mù, đáng tiếc sương mù quá dày đặc, căn bản là không cách nào thấy rõ chuyện gì đang xảy ra trong sương mù, nếu như lúc này phía trước có đội thuyền lái ngược lại, vậy tất nhiên trăm phần trăm sẽ đụng phải.

Dựa theo Tang Cẩu giao phó, diện tích của hải vực ma quỷ không lớn, thông thường đội thuyền mất khoảng ba giờ là có thể lái ra, bất quá sau nửa giờ, Phương Minh vẫn nhìn chăm chăm vào hai thùng máu.

Chương 446: Tiểu cô nương quỷ dị

Đám sương trắng vốn dĩ phiêu bạt ở bên ngoài thuyền vào giờ khắc này đột nhiên xông lên boong tàu, bao bọc xung quanh một thùng sắt, Phương Minh dùng thị lực có thể thấy rõ ràng máu trong thùng sắt bắt đầu vơi đi một cách chậm rãi.

Thật giống như, trong màn sương trắng này có người hay vật nào đó đang hút máu.

"Ma quỷ đang ăn đấy."

Giọng nói của Tang Cẩu ở bên cạnh có chút run rẩy, hắn mặc dù là một phần tử biến thái bạo lực, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy một màn này vẫn là sợ hãi không ngớt, hắn thấy, trong cái hải vực này tồn tại một con quỷ hút máu, chỉ có cung cấp đầy đủ máu, con quỷ này sẽ bỏ qua bọn họ, nếu không, con quỷ sẽ hút mọi người vào hải vực luôn.

Đây cũng là vì sao, trừ hắn ra các đội thuyền khác xông vào hải vực ma quỷ cuối cùng đều bị mất tích bí ẩn rồi, bởi vì những người này đều bị ma quỷ hút sạch máu, cuối cùng thi thể chìm vào biển lớn.

Tang Cẩu cũng là một lần vô tình phát phát hiện ra chuyện này, đó là khi hắn mới vừa bắt đầu buôn lậu không bao lâu, một lần xông vào hải vực ma quỷ ngoài ý muốn, lúc đó trên thuyền tất cả mọi người cảm thấy lần này là chết chắc rồi, nhưng kết quả cuối cùng là tất cả mọi người sống rất tốt, mà trên thuyền của Tang Cẩu vừa khéo có mấy thùng máu, đến khi trở lại trên bờ, hắn kiểm tra thuyền bè, phát hiện máu bị hút sạch.

Không thể không nói Tang Cẩu là một người điên lớn gan, sự phát hiện này cho hắn một suy đoán, để nghiệm chứng suy đoán của mình, một mình hắn mang theo mấy thùng máu đi tới hải vực ma quỷ lần nữa mà kết quả sau cùng đã chứng minh là hắn đúng.

Cũng bắt đầu kể từ lúc đó, Tang Cẩu từ một tiểu đệ buôn lậu nhập cư trái phép bắt đầu từ từ chiêu mộ đàn em, mãi đến sau này đầu quân vào cho tập đoàn, trở thành một trong những lão đại của tập đoàn.

Phương Minh nhìn chằm chằm vào thùng sắt, không giống như Tang Cẩu, hắn có thể thấy rõ ràng trong sương trắng, dòng máu theo sương trắng bắt đầu chảy ra, cuối cùng chảy xuống đáy biển sâu.

Đội thuyền tiếp tục tiến lên, bất quá khi máu trong thùng sắt thứ nhất bị hút hết, máu trong thùng sắt thứ hai bắt đầu vơi dần, Phương Minh rốt cục cũng động thủ, tay phải chợt vươn, trực tiếp chộp về phía thùng sắt.

"Đừng, cái này là ma quỷ! "

Tang Cẩu nhìn thấy Phương Minh cử động, sắc mặt tái nhợt, hắn thấy cái này là ma quỷ đang hút máu, chỉ chờ tới lúc ma quỷ no nê bỏ đi thì bọn họ mới an toàn.

"Ma quỷ? Ở trong mắt rất nhiều người ngươi chính là ma quỷ? "

Phương Minh lạnh lùng liếc nhìn Tang Cẩu, tay phải đã dò được trong sương mù, mà theo một trảo này của hắn, sương trắng chớp mắt tản đi, không có gì xuất hiện cả.

Thu tay về, Phương Minh nhìn về phía cánh tay của mình, ở nơi cổ tay của hắn có mấy giọt máu, chính là máu trong thùng sắt rơi vào trong tay hắn.

"Ngươi chọc giận ma quỷ, tất cả chúng ta đều sẽ chết. "

Tang Cẩu nhìn Phương Minh bằng ánh mắt của một người điên, đây chính là ma quỷ, bao nhiêu người đã chết ở hải vực này vì không chịu hiến náu, trong đó còn bao gồm cả đội thuyền của chính phủ Hương Giang, bọn họ chỉ là người bình thường thì dựa vào đâu để đối kháng với ma quỷ.

Không để ý đến tang cẩu, Phương Minh nhíu mày nhìn về đám sương mù dày đặc phía trước, lúc này sương mù càng ngày càng dày đặc, nhiệt độ xung quanh lại hạ xuống mấy độ, cho người ta cảm giác giống như là cái hải vực này đang có một thứ gì đó rất nguy hiểm sắp xuất hiện.

"Ngươi muốn chết chính ngươi đi tìm chết, đừng liên lụy ta. "

Tang Cẩu không đứng nổi, nhưng dù vậy vẫn ngọa nguậy ở trên boong thuyền, từng chút từng chút lết về phía buồng nhỏ trên tàu, bởi vì hắn sợ một lát nữa ma quỷ sẽ xuất hiện hút cạn máu của hắn.

"Chuyện không liên quan đến ta, không được ăn ta à, không được ăn ta à."

Liếc nhìn Tang Cẩu đang lẩm bẩm, Phương Minh thu hồi ánh mắt lại, hắn giờ phút này tràn đầy hứng thú đối với thứ tồn tại trong trong sương mù, hắn ngược lại phải nhìn thấy trong sương mù rốt cục là cất dấu dạng bí mật gì.

Rầm!

Một con sóng lớn đột nhiên đánh vào trên boong thuyền, trực tiếp làm Phương Minh ướt đẫm, cùng lúc đó cuồng phong gào thét, phảng phất như sóng biển đang dạo khúc nhạc cầu hồn.

Phương Minh nhìn chằm chằm phía trước, sau trận cuồng phong đó, một đoàn bóng đen bay ra từ đám sương mù tráng phía

trước, đang nhanh chóng bay về phía này.

Không bao lâu Phương Minh cũng thấy rõ, đoàn bóng đen này là một đàn quạ.

Trên biển xuất hiện quạ đen?

Phương Minh nhíu mày một cái, hai tay bắt đầu bấm tay niệm thần chú, Vu sư lực trong cơ thể cũng đang vận chuyển, bất quá sau một màn quỷ dị này, có một vài con quạ đen bay ra khỏi đàn, trên móng vuốt còn cắp theo một cái rương bằng đồng xanh.

Bịch!

Những con quạ đen này bay đến boong tàu, cái rương bằng đồng xanh rơi vào trên boong thuyền, nắp rương mở ra, bên trong rơi ra một đống châu báu rực rỡ chói lòa.

Dây chuyền trân châu trắng, vàng cà đá quý lóng lánh sáng bóng, đây hết thảy đều nói cho Phương Minh biết giá trị của cái rương này có thể sẽ đột phá ngàn vạn.

Những con quạ đen này sau khi bỏ lại cái rương liền bay đi, đám quạ còn lại thì cắp theo cái thùng sắt bay đi, dường như có qua có lại mới toại lòng nhau.

"Đây là trao đổi? "

Phương Minh có chút buồn cười, người trong sương trắng dùng thùng châu báu này tới trao đổi thùng máu với mình.

Quả thực, nếu như so sánh giá trị thì một rương châu báu vượt qua xa giá trị của một thùng máu, từ hướng này mà nói, hắn không có lý do gì từ chối.

Bất quá đối với Phương Minh mà nói, so với cái này rương châu báu, hắn càng tò mò hơn về thứ tồn tại trong sương mù?

Một quyền vung ra, Phương Minh trực tiếp xua tan đám quạ đen này, quạ đen bay khỏi boong tàu, trên không trung kêu lên khàn khàn, trong thanh âm tràn đầy phẫn nộ, bất quá rất nhanh đều bay đi.

Nhưng mà không bao lâu, đám này quạ đen trong sương mù lại bay ra lần nữa, lúc này đây những con quạ đen này cũng mang đến một cái rương, bất quá khi cái rương được thả vào trên boong, Phương Minh cũng không biết nên nói cái gì.

Trong rương đều là sinh vật trong đại dương, các loại cá, với nhãn giới của Phương Minh cũng có thể nhận ra mấy thứ trong đó đều các loại cá cực kỳ trân quý của đại dương.

Cá hoàng thần dài hơn một thước đều có giá trị là mấy triệu, huống chi thứ đáng giá nhất của cá hoàng thần vẫn là bong bóng cá, trừ cái đó ra còn có hải mã thể hình to lớn, hải sâm các loại.

Nói không khoa trương chút nào, rất nhiều ngư dân cho dù là ra biển bắt cá cả đời cũng chưa chắc bắt được bất kỳ thứ hải sản nào trong cái rương này.

Đối mặt với cái rương này, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, đối phương đây là muốn giao dịch lần thứ hai với hắn, nói thật, nếu như từ trình độ nào đó mà nói, thành ý của đối phương rất đủ rồi, trước cho châu báu, châu báu không được lại đưa ra bảo tàng của đại dương.

Nếu như đổi lại thời điểm khác, Phương Minh có thể đã thực sự đáp ứng rồi nhưng cũng chính bởi vì điểm này, hắn chỉ càng thêm tò mò, đến cùng trong đại dương tồn tại là thứ gì, không cần tiền bạc chau báu chỉ cần máu.

Xua đuổi đám quạ đen một lần nữa, Phương Minh lại chờ hành động kế tiếp của thứ trong sương mù.

Nhưng mà quỷ dị chính là, mấy giờ trôi qua, mọi thứ đều gió êm sóng lặng, thậm chí đến khi đội thuyền lái ra khỏi hải vực này, ánh mắt lần nữa khôi phục, vẫn không thấy động tĩnh gì.

"Nó từ bỏ? "

Phương Minh nhíu, mà giờ khắc này sắc trời đã mờ đi, Phương Minh trở lại buồng nhỏ trên tàu, trực tiếp kéo Tang Cẩu về phòng điều khiển.

Phòng điều khiển có mấy tên thủ hạ của Tang Cẩu, lúc đầu nhìn thấy lão đại bị đánh còn tràn đầy lửa giận vọt tới, song khi bọn họ cũng nằm dưới đất như Tang Cẩu thì tất cả đều đàng hoàng.

Đây là bởi vì Phương Minh cần bọn họ lái thuyền nên đã nương tay rồi bằng không mấy người này sợ còn thảm hơn cả Tang Cẩu.

Đến khi giải quyết xong phòng điều khiển bên kia, Phương Minh rời khỏi phòng điều khiển, ánh mắt nhìn về phía boong tàu, bất quá lúc này hắn cũng sửng sốt một chút, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang đi thẳng tới chỗ cái thùng sắt đựng máu.

"Ra đi, không cần né! "

Đứng cách thùng sắt vài mét, Phương Minh lạnh lùng mở miệng, hắn vừa dứt lời phía sau thùng sắt có một cô gái đi ra.

Một tiểu cô nương tóc vàng mắt xanh, tiểu cô nương chắp hai tay sau lưng, giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn bắt được, con mắt màu xanh lam tinh khiết toát ra vẻ sợ hãi, nhưng khóe miệng tiểu cô nương không chùi sạch vết máu và biểu tình của tiểu cô nương vào thời khắc này rõ ràng là đang xung đột.

Một tiểu cô nương vẻ mặt vô tội kinh hoảng lại đang uống máu người.

Hình ảnh như vậy, chỉ sợ nhân viên thiết kế hình ảnh cũng không dám chụp ảnh lại.

"Tộc bất tử của người phương tây? "

Phương Minh nhíu mày lại, cô bé này vừa nhìn thì biết tới từ phương tây, về phương tây hắn cũng không biết nhiều, bởi vì hệ thống tu luyện của phương Đông và phương Tây không giống nhau, mấu chốt nhất là hai bên ở cách nhau rất xa nên rất ít khi gặp mặt.

Về giới tu luyện phương Tây, Phương Minh chỉ biết một ít giáo sĩ, còn có một vài chủng tộc đặc biệt khác, tỷ như tộc bất tử mà ít người biết đến.

Tộc bất tử là một cái cách gọi, mà người ngoài thường biết đến với tên gọi Vampire và Zombie, nhưng về sau Zombie thoát khỏi bộ tộc Vampire, thủ lĩnh của bọn họ được xưng là tử thần.

Còn như Vampire cũng thoát ly khỏi tộc bất tử, tự gọi là huyết tộc, đương nhiên đây là cách xưng hô của giới tu luyện phương Tây, còn ở phương Đông vẫn thống nhất gọi chung tất cả bọn là tộc bất tử.

Phương Đông và phương Tây có quy định, hai bên không được xâm phạm biên giới của nhau, cho nên dựa theo tình huống bình thường mà nói, người của huyết tộc không được xuất hiện ở nơi này, huống chi cô bé này thoạt nhìn thực lực cũng không mạnh.

Phương Minh sẽ không bởi vì dáng dấp của bé gái này mà cho rằng tuổi tác của nó không lớn lắm, huyết tộc có một chỗ rất đặc biệt, càng là thuần huyết, thì tốc độ trưởng thành cũng càng chậm, còn những người bị người của huyết tộc hút máu nên biến thành người của huyết tộc thì không có xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng đối với huyết tộc mà nói, huyết thống đại diện cho

thân phận cao quý, mục đích tu luyện cuối cùng của tất cả tu luyện giả của huyết tộc đều là hy vọng có thể trở thành thành viên huyết tộc thuần huyết, cái này rất giống tranh đấu của một gia tộc có dòng chính và dòng phụ, thuần huyết chính là dòng chính.

Chương 447: Huyết tộc Alice

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vô luận là huyết tộc hay là bộ tộc Zombie, đều thuộc về tộc bất tử, đều là giới tu luyện phương tây, mà dựa theo ước định của phương đông và phương tây, chỉ cần có một bên vượt qua ranh giới, bên còn lại có thể bắt đối phương thậm chí là tru sát.

Chuyện này cũng giống như việc nhập cư trái phép vậy, nhưng cách xử phạt so với người bình thường nghiêm khắc hơn nhiều, người thường nhập cư trái phép bị bắt bất quá là đuổi về hoặc là phạt tiền ngồi tù.

Phương Minh nhìn cô bé, cô bé cũng dùng ánh mắt vô tội nhìn chằm chằm Phương Minh, bất quá sau khi nhìn Phương Minh nửa ngày vẫn không có hành động gì, cô bé đột nhiên buông tay ra, sau đó quệt vết máu còn dính trên mép mút mút vài cái.

Ha ha.

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, nhìn thấy vẻ mặt của Phương Minh, cô bé sợ hãi đặt tay ra sau lưng, thành thật đứng im tại chỗ.

"Chớ giả bộ, nói đi, ngươi tại sao xuất hiện ở nơi này. "

Phương Minh mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc, hắn thấy cô bé cuả huyết tộc này là cố ý giả vờ vô tội, bởi vì dựa theo lời của Tang Cẩu, hải vực ma quỷ này xuất hiện không phải một ngày hay

hai ngày, đã từng có không ít đội thuyền lái vào đây sau đó hết thảy thuyền viên đều mất tích, cô bé này hai tay đã sớm dính đầy máu tươi.

Nhưng mà, sau khi cô bé mở miệng nói, Phương Minh lại cười khanh khách, bởi vì vấn đề hiện tại của hắn chính là hắn không hiểu tiếng Anh.

Làm một thanh niên hiện đại, nếu kêu hắn nói thể văn ngôn thì đó không không phải là áp lực, thậm chí cho dù là văn tự cổ đại hắn cũng có thể nhận được mặt chữ tàm tạm, bởi vì ... mấy cái này sư phụ hắn đều đã từng đã dạy hắn, từ nhỏ bắt hắn xem không ít sách cổ.

Nhưng tiếng Anh... Hắn cả đại học cũng chưa từng học qua, tiếng Anh của hắn còn không bằng cả học sinh tiểu học.

Phương Minh nghĩ tới Hoa Minh Minh, bởi vì trước đây khi Hoa Minh Minh và hắn nói chuyện tào lao, đã từng nói hắn đi qua rất nhiều quốc gia, lúc đó Phương Minh đã nghi ngờ, Hoa Minh Minh không giống như người ham học, đi đến nước ngoài còn có thể nói chuyện, chắc là nói chuyện với người cùng đoàn rồi

Mà lúc đó Hoa Minh Minh còn dùng ánh mắt như đang nhìn thấy người nhà quê để nhìn về phía Phương Minh, sau đó nói cho Phương Minh, hiện tại chỉ cần có điện thoại di động thì có thể đi bất cứ nơi đâu bởi vì có rất nhiều phần mềm phiên dịch, mặt khác hắn chỉ cần học một câu tiếng Anh là được rồi.

Hello!

Cục pin di động là tổng kết cuối cùng của Phương Minh đối với Hoa Minh Minh

...

Chỉ là, nơi này là biển cả, trên biển ngoại trừ trong lãnh hải

của mỗi quốc gia mới có tín hiệu, còn ở ngoài khu vực lãnh hãi mọi tín hiệu đều bị chặn lại cho nên phim ảnh rất ít khi chiếu cảnh dùng điện thoại di động trên thuyền, dĩ nhiên là ngoại trừ điện thoại vệ tinh.

Trên chiếc thuyền này của Tang Cẩu có điện thoại vệ tinh, nhưng điện thoại vệ tinh không phải điện thoại di động thông minh, không có cách nào để dùng phầm mềm phiên dịch.

"Trong các ngươi ai biết nói tiếng Anh? "

Cuối cùng, Phương Minh trở lại buồng nhỏ trên tàu, nhìn mọi người trong khoang thuyền hỏi, hắn không sợ cô bé huyết tộc bỏ đi, bởi vì hắn mang thùng sắt đi rồi, nhìn ánh mắt khao khát của cô bé với máu trong thùng sắt thì biết không có được máu sẽ không rời đi.

Người bên trong khoang thuyền nghe Phương Minh hỏi liền rơi vào trầm mặc, một lúc sau, một người trốn ở góc phòng đứng lên, yếu ớt nói: "Ta biết một chút. "

"Ra giúp ta một việc. "

Phương Minh gật đầu, mà cô bé này cũng không do dự, đi theo Phương Minh ra buồng nhỏ trên tàu, khi thấy một bé gái đứng ở trên boong thuyền vẻ mặt vô tội liếm ngón tay út, nhịn không được nói rằng: "Thật là một cô bé đáng yêu."

Đúng vậy, nếu như từ tướng mạo, tóc vàng, lông mi thật dài tiếp theo là đôi mắt to tròn trong sáng, còn có làn da trắng nõn như búp bê, cô bé đúng là thuộc về cái loại này Kawaii (nhỏ bé dễ thương, chí ít mỗi một người phụ nữ nhìn thấy đều sẽ nảy sinh tình thương của người mẹ.)

"Đáng yêu sao? "

Hiển nhiên cô bé nhân lúc Phương Minh trở lại khoang thuyền

đã liếm sạch máu vương trên khóe miệng, nếu để cho ngươi thấy cảnh cô ta hút máu, không biết có còn thấy đáng yêu không.

"Ngươi giúp ta hỏi cô ta một chút, cô ta tên gì đến từ nơi nào? "

"Được. "

Cô gái gật đầu,

Định đi về phía cô bé, nhưng bị Phương Minh ngăn lại.

"Đứng ở chỗ này hỏi đi. "

Ở khoảng cách này, Phương Minh vẫn có thể cam đoan cô gái an toàn, nếu như tiếp xúc cô bé huyết tộc này quá gần, nếu như cô bé đột nhiên phát điên, hắn cũng không dám xác định là có kịp ngăn cản hay không.

"Được rồi. "

Nhược Lâm mặc dù có chút kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời Phương Minh đứng tại chỗ, trong miệng bắt đầu nói ra liên tiếp mấy từ tiếng Anh, nói chuyện cực kỳ lưu loát.

Phương Minh có chút kinh ngạc nhìn Nhược Lâm, một cô gái nhập cư trái phép đến Hương Giang để làm gái thì tiếng Anh tốt như vậy đúng là hiếm thấy rồi.

Nhược Lâm và cô bé đang dùng tiếng Anh giao lưu, tuy là nghe không hiểu hai cô nói cái gì, nhưng từ vẻ mặt kinh ngạc của Nhược Lâm Phương Minh có thể phán đoán ra, nội dung mà cô bé đang nói với Nhược Lâm có chút khó tin.

Mấy phút sau, Nhược Lâm và cô bé ngừng nói chuyện ánh mắt chuyển hướng về phía Phương Minh, bất quá cũng không có trực tiếp mở miệng, mà hít sâu một hơi, dùng ánh mắt dò xét nhìn về

phía Phương Minh, hỏi: "Tiên sinh, anh không phải là người bình thường."

"Vì sao hỏi như vậy?" Phương Minh cười hỏi ngược lại.

"Bởi vì cô bé kia nói cô ấy sợ anh, mà cô bé này kỳ thực không phải người, mà là Vampire chúng ta vẫn thường thấy trong phim."

Nhược Lâm không nói ra nửa câu còn lại, nhưng Phương Minh hiểu ý tứ Nhược Lâm, Vampire sợ mình, vậy mình khẳng định không phải là người bình thường.

"Cô đoán đúng rồi, tôi quả thực không phải là người bình thường, trên đời này có một vài người đặc biệt tồn tại, cô có thể hiểu nếu xem phim, chỉ là chúng tôi không khoa trương như mấy người trong phim mà thôi. "

Nghe Phương Minh trả lời, ánh mắt Nhược Lâm sáng lên, sửa sang ý nghĩ một chút mới lên tiếng: "Tôi vừa cùng cô bé đó nói chuyện với nhau, dựa theo cô ấy nói, từ nhỏ cô ấy đã lớn lên ở trên biển, cô có một người thân, chỉ là người thân của cô bé đó đã qua đời hai năm trước rồi hiện tại chỉ còn một mình, ah đúng rồi, cô bé này tên là Flanders Alice."

"Alice?"

Phương Minh lặp lại tên của bé gái một lần nữa, bất quá cô bé nghe Phương Minh kêu tên của mình, liền gật đầu, còn nhìn Phương Minh bằng ánh mắt và nụ cười lấy lòng.

"Ah đúng rồi, người thân của cô bé đó trước khi chết trước đã từng để lại một phong thư, chỉ bất quá cô bé xem không hiểu. "

"Kêu cô ấy đưa phong thư đây. "

Nhược Lâm và Alice bắt đầu nói chuyện tiếp, Alice cắn môi một cái tựa hồ là có chút không muốn, bất quá sau khi nhìn

Phương Minh vài lần, cuối cùng vẫn gật đầu, vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé, một đám quạ bay tới, chở cô bé rời khỏi boong tàu.

Chương 448: Xác định mục đích

Trên boong thuyền, gió biển thổi may khiến Nhược Lâm trụ không vững.

Phương Minh và Nhược Lâm đều không nói gì, trên boong tàu vô cùng an tĩnh, chỉ có gió thổi trên biển và đội thuyền chạy trên biển khuấy động thanh âm của sóng cuộn.

"Kỳ thực, tôi tốt nghiệp khoa ngoại ngữ, mặc dù chỉ là một trường dạy nghề, nhưng tiếng Anh của tôi đã đạt đến cấp 4 rồi." Nhược Lâm nhìn về phía Phương Minh, đột nhiên lên tiếng.

Phương Minh không nói gì, bởi vì hắn không biết vì sao Nhược Lâm nói cho hắn biết những thứ này.

"Tôi vốn cho là bằng vào khả năng tiếng Anh của mình, có thể tìm được một công việc tốt, nhưng cuối cùng hiện giờ tôi nhận ra tất cả chỉ là mơ.

Trên mặt Nhược Lâm lộ ra nụ cười tự giễu, sau khi tốt nghiệp, cô nộp đơn xin việc cho rất nhiều công ty, nhưng đều là đá chìm đáy biển, bởi vì đối với các công ty lớn mà nói, bọn họ muốn người tốt nghiệp đại học danh tiếng.

Về sau Nhược Lâm hạ thấp yêu cầu, chỉ nộp đơn cho mấy công ty nhỏ, quả thực, có rất nhiều công ty nhỏ tuyển cô, nhưng tốt nghiệp chuyên ngành ngoại ngữ, công việc của cô chỉ là làm thư ký cho ông chủ đi uống rượu, tiếp đãi khách ngoại quốc, cùng ông chủ xã giao.

Một cô gái tuổi còn trẻ lại xinh đẹp, cùng ông chủ đi tiếp đãi và xã giao, ra đời không lâu cuối cùng cô trở thành con mồi trong mắt ông chủ, một lần uống say bị ông chủ đoạt lấy.

Lúc đó Nhược Lâm rơi vào tuyệt vọng, cô muốn đi báo cảnh sát, nhưng là con gái đến từ vùng quê, cho dù là báo cảnh sát thì có thể làm gì? Từ nay về sau co còn có thể làm được gì ở thành phố lớn này.

Huống chi, cô chỉ mới vừa tốt nghiệp, cuối cùng vẫn khuất phục dưới sự đe dọa của ông chủ.

"Đương nhiên, tôi cũng biết trong này có nguyên nhân rất lớn là bởi vì tiền, hắn cho tôi một khoản tiền rất lớn, đồng thời để tôi thấy được cái cuộc sống của người có tiền là như thế nào, ra vào nhà hàng năm sao, lên xe có người mở cửa, xuống xe có người bung dù che nắng, tôi thừa nhận tôi mê luyến cuộc sống như thế"

Nghe Nhược Lâm nói, Phương Minh trầm mặc, trên thực tế, Nhược Lâm chính là đại diện cho một vài cô gái trong xã hội bây giờ.

Những cô gái xinh đẹp này, ngay từ đầu chẳng lẽ không giữ mình trong sạch sao? Nhưng khi các cô thấy được mê lực của đồng tiền trong cái xã hội này, quen tiêu xài hoang phí rồi, thì bắt đầu sa vào con đường lầm lỡ.

"Kỳ thực tôi đến Hương Giang là bởi vì tôi không thể ở lại, vợ của hắn rất có quyền thế, là thiên kim tiểu thư của một đại gia tộc, sau hai năm được hăn bao nuôi, vợ hắn đã biết tôi quan hệ với hắn, nếu như tôi không trốn đi, ta sẽ bị vợ hắn cho người đánh chết tươi"

Nhược Lâm lắc đầu, "Đây chính là hậu quả của việc làm tiểu tam (bồ nhí), tôi đã sớm có chuẩn bị tâm tư, bất quá tôi cũng không thua thiệt, hai năm qua tôi cũng tích lũy được mấy triệu,

đến Hương Giang bắt đầu lại từ đầu"

Phương Minh không biết nên nói gì, phê phán Nhược Lâm sao?

Hắn không phải thánh nhân đạo đức, chỉ có thể nói, là xã hội này dị dạng, còn Nhược Lâm chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của xã hội này, coi trọng vật chất xã hội, hình ảnh thu nhỏ như vậy thật sự là nhiều lắm.

...

Sau mười mấy phút, Alice về tới boong tàu, bàn tay nhỏ bé của cô nắm một tấm da dê, trên đó viết đầy tiếng Anh và một ít ký hiệu đặc biệt.

Nhược Lâm nhìn chằm chằm cuộn da dê một hồi, cuối cùng cười khổ nhìn Phương Minh nói: "Phương tiên sinh, nơi đây tuy đều là tiếng Anh, nhưng có một bộ phận hình như là chữ viết cổ xưa, ngay cả tôi cũng không biết, tôi chỉ có thể nhìn hiểu một nửa thôi."

"Nói đại khái đi!"

Phương Minh trong lòng hiểu rõ, truyền thừa của huyết tộc này là của một chủng tộc cổ xưa, nhất định là có chữ viết riêng, có thể xem hiểu phân nửa đã là rất tốt.

"Trên tấm da dê có nói vì sao cô bé này lại xuất hiện ở nơi đây, bên cạnh cô bé này đúng là có một ông già, mà ông già này ban đầu là theo nước Anh đến Hương Giang, Hương Giang có thời gian không phải thuộc quản lý của người Anh sao"

Gần hai trăm năm trước, nước Anh tiến vào Hương Giang, biến Hương Giang thành thuộc địa, còn nữ hoàng lúc đó của nước Anh an bài rất nhiều người Anh vào sinh sống tại Hương Giang, trong đó có ông già bên cạnh cô bé kia.

Ông già là một vị hầu tước của huyết tộc, mà trên thực tế huyết tộc mặc dù không sao xuất hiện trước người người bình thường, nhưng vẫn duy trì quan hệ nhất định cùng hoàng gia nước Anh, khi đó tuy Hương Giang trở thành thuộc địa, nhưng Hương Giang cũng có người tu luyện tồn tại.

Cho nên, huyết tộc và giáo sĩ đều tới, quân đội của nước Anh đối phó với quân đội Hương Giang, giáo sĩ và huyết tộc đối phó với tu luyện giả của Hương Giang, sau khi hai bên trải qua một tràng đại chiến, cuối cùng tu luyện giả phương Đông không địch lại đành rời khỏi Hương Giang.

Sau khi đuổi tu luyện giả phương Đông đi, giáo sĩ và huyết tộc lúc đó bắt đầu đấu đá lẫn nhau, vốn dĩ lực lượng hai bên tương đương, bất quá cũng không lâu sau, giáo sĩ bên kia âm thầm phái một vị đại giáo chủ đến.

Đại giáo chủ của giáo hội phương Tây có thực lực tương đương với công tước huyết tộc, vị hầu tước của huyết tộc không địch lại, cuối cùng mang theo cô bé này trốn đi, chạy trốn trên biển, bất quá người của giáo sĩ cũng đuổi đến nơi này, cuối cùng trực tiếp ngăn cái hải vực này lại.

Lão Hầu Tước của Huyết tộc không còn cách nào rời khỏi hải vực này, mà bởi vì huyết tộc không thể sống thiếu máu cho nên hải vực này biến thành hải vực ma quỷ, tất cả thành viên của những đội thuyền đi qua đây đều bị lão Hầu Tước hút hết máu.

Cho dù là huyết tộc cũng không phải trường sanh bất tử, lão Hầu Tước đã ra đi vào hai năm trước, cả hải vực cũng chỉ còn lại một mình cô bé này.

Tên đầy đủ của cô bé không phải là Flanders Alice, mà là Flanders Vlad Alice. Đây là bộ phận mà Nhược Lâm có thể xem hiểu, còn phần nội dung phía dưới, chữ viết quá mức thâm ảo, Nhược Lâm xem không hiểu được.

"Cũng có thể nói, những người trước kia là bị lão Vampire giết, còn cô bé này trong hai năm trở lại đây không có giết người, bởi vì trong hai năm này, chỉ có đội thuyền của Tang Cẩu lái vào hải vực ma quỷ"

Phương Minh đột nhiên hiểu tại sao Alice lại khao khát máu tươi như vậy.

Huyết tộc không thể sống thiếu máu, mỗi năm như vậy Tang Cẩu cũng chỉ đi có 3 đến 5 lần, mỗi một lần hai thùng máu đối với Alice mà nói căn bản là không đủ, mà lần trước Tang Cẩu đến đây cũng đã hai tháng trước rồi.

Không giống với lão Hầu Tước, tâm trí của Alice trên thực tế chính là một cô bé mới có mấy tuổi, nàng chỉ là muốn có được máu tươi, còn trong nhận thức của cô bé, những châu báu và hải sản kia chính là cô đem ra giao dịch với Phương Minh, cho nên khi Phương Minh không chấp nhận, trong lòng Alice còn hết sức ủy khuất, nhưng đói bụng làm cho cô không muốn buông tay, lúc này mới len lén đến boong tàu, chỉ là muốn trộm máu.

Phương Minh nhìn về phía Alice, hơi lúng túng một chút không biết làm gì với Alice.

Theo đạo lý mà nói, Alice xuất hiện ở nơi này xem như là vượt ranh giới rồi, hắn có thể giết chết đối phương, nhưng đối mặt với một cô bé mà tâm trí bất quá mới có ba bốn tuổi , hắn không thể xuống tay, huống chi Alice cũng không có hại người.

Nhưng nếu như cứ như vậy mà thả Alice đi, dù cho Alice hiện tại không tổn thương đến người khác nhưng khi đã trưởng thành, nhu cầu với máu tươi càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng vẫn sẽ đi vào vết xe đổ của lão Hầu tước.

Thả không được, không thả cũng không xong, đây chính là lí do vì sao Phương Minh khổ sở.

"Phương tiên sinh, tuy tôi không biết tại sao một người có bản lãnh như anh cũng nhập cư trái phép, nhưng có lẽ Phương tiên sinh cũng không muốn bại lộ thân phận của mình, mà tôi thấy nội dung trên cuộn da dê nói rằng tổ tiên của Alice là quý tộc nước Anh, cho dù là bây giờ thì vẫn còn tài sản ở nước ngoài, nếu như Phương tiên sinh muốn ra nước ngoài, không ngại mang theo Alice."

Nhược Lâm vào lúc này lên tiếng, hiển nhiên là cô đoán được suy nghĩ của Phương Minh, hơn nữa cô cũng biết, với một người có bản lĩnh như Phương Minh, nếu cũng lựa chọn phương thức nhập cư trái phép, rất hiển nhiên là cũng gặp phải phiền toái, hơn nữa chắc chắn là phiền toái lớn.

Phương Minh có chút kinh ngạc nhìn Nhược Lâm, thật đúng là một cô gái thông minh, một cô gái xinh đẹp lại biết nhìn sắc mặt mà đoán ý, đúng là mục tiêu của những kẻ có tiền.

Bởi vì Nhược Lâm nói rất có chừng mực, không có hỏi tại sao mình muốn nhập cư trái phép, trực tiếp đưa ra ý kiến tham khảo cho mình, không phải ai cũng có thể nghĩ tới điểm này.

"Tôi nghĩ nếu Phương tiên sinh muốn ra nước ngoài, có một thân phận cũng tốt, hơn nữa căn cứ vào sự hiểu biết của tôi về nước Anh, mỗi một quý tộc đều sẽ có một quản gia và luật sư chuyên môn phụ trách xử lý tài sản, cho dù là trăm năm trôi qua, những tài sản này vẫn sẽ tồn tại, hơn nữa còn có khả năng càng ngày càng nhiều"

"Đương nhiên, nếu như tìm được người kế thừa, quản gia và luật sư sẽ căn cứ vào thời gian quản lý và mức phí, cao nhất có thể đạt được 50%"

Phương Minh nghe hiểu ý tứ của Nhược Lâm, mang theo Alice đến nước Anh để kế thừa tài sản của tổ tiên cô bé, còn hắn đến lúc đó cũng có thể dựa vào việc này mà ở lại nước Anh.

"Cứ làm như vậy đi!"

Cuối cùng Phương Minh cũng đồng ý, bởi vì hắn quả thực không có ý định đợi ở Hương Giang, chỉ là mượn Hương Giang làm bước đệm, còn như bước tiếp theo là gì hắn vẫn chưa nghĩ ra, nhưng nước Anh cũng là một lựa chọn tốt.

Mặt khác, có Alice, hắn cũng có thể giao tiếp với huyết tộc, đối với những bộ tộc cổ xưa trên trái đất này, hắn thấy rất có hứng thú.

"Cô hỏi cô bé một chút, có đồng ý đi theo ta quay về nước Anh hay không"

Nhược Lâm dịch câu hỏi của Phương Minh sang tiếng Anh cho Alice, đôi mắt nhỏ trong suốt của Alice nhìn chằm chằm Phương Minh, một lúc sau vươn tay vào thùng sắt vốc ra một vốc máu đưa cho Phương Minh.

"Uầy... Phương tiên sinh, Alice đây là biểu thị tình cảm thân thiết với anh"

Không cần Nhược Lâm giải thích, Phương Minh cũng biết hành động này của Alice đại biểu cho cái gì, trong mắt Alice, cái này chính là thức ăn của cô, trẻ con thông thường đều tương đối ham ăn, chỉ có đối với người thân cận hoặc người mà mình thích mới có thể nguyện ý chia sẻ thức ăn.

Alice ngoại trừ tiếp xúc lão Hầu Tước kia, cũng chưa có tiếp xúc với người nào khác, cho nên trong lòng của cô bé cho rằng máu chính là thức ăn ngon nhất, mọi người giống như cô đều hút máu.

Lúc trước sở dĩ trốn phía sau thùng sắt, chỉ là bởi vì cô cảm thấy mình ăn vụng bị phát hiện nên sợ, cũng không phải là cảm thấy mình hút máu thì có gì sai.

Chương 449: Mùi Hương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyệt Ẩn Các

Alice xuất hiện ở trên thuyền, khiến rất nhiều người tò mò, chỉ là ngay cả Tang Cẩu cũng bị Phương Minh khuất phục, những người này mặc dù tò mò nhưng cũng không dám mở miệng hỏi.

Ngày thứ hai khi trời tối, đội thuyền rốt cục cũng đến được vùng biển của Hương Giang, cuối cùng, dừng ở một bến cảng nhỏ.

Nhập cư trái phép, cho dù là có quan hệ lớn cũng không thể quang minh chính đại cập bến tàu, khi bến tàu có ánh đèn sáng lên.

Tang Cẩu và thủ hạ dưới sự chỉ huy của Phương Minh dùng ngọn đèn đánh tín hiệu, sau khi xác nhận tín hiệu, mấy cái thuyền nhỏ đậu trên bến tàu đột nhiên di chuyển nhường đường cho tàu đánh cá đi vào.

Đội thuyền dừng lại ở bến tàu, chỗ bến tàu truyền đến thanh âm.

"Tang ca, chúc mừng chiến thắng trở về"

Nhưng đám đàn ông trên bến tàu bị khiếp sợ vì người đầu tiên từ trên thuyền bước xuống không phải là Tang Cẩu, mà là một thanh niên và hai vị cô gái trẻ mà bọn họ không biết mặt, ngoài ra

còn có một cô bé người nước ngoài.

"Các ngươi là ai?"

Đám đàn ông trên mặt lộ ra vẻ đề phòng, bất quá lập tức trên thuyền liền có tiếng của Tang Cẩu vang lên.

"Tráng hổ, để Tần tiên sinh đi đi"

Tang Cẩu được mấy tên thủ hạ nâng đỡ xuất hiện ở boong tàu, nhìn bóng lưng Phương Minh lộ ra vẻ sợ hãi, ở trên thuyền hai ngày này, hắn đã thấy được thủ đoạn của Phương Minh rồi, cho nên hắn giờ phút này không dám có bất kỳ ý muốn trả thù nào, chỉ là hy vọng có tiễn vị ôn thần Phương Minh này đi nhanh một chút.

Người đàn ông trên bến tàu nghe Tang Cẩu nói vậy mặc dù nghi hoặc, nhưng lại không dám trái lời, dù sao địa vị bọn họ ở tập đoàn nếu so với Tang Cẩu thì thấp hơn nhiều, hơn nữa Tang Cẩu nổi danh tàn bạo, chỉ một chút bất mãn cũng làm cho hắn nổi điên đấm đá loạn lên.

Cho nên, ở trong tập đoàn, nhân duyên của Tang Cẩu rất kém cỏi, ai bảo cũng chỉ có một mình Tang Cẩu có thể vượt qua hải vực ma quỷ, mấy vị lão đại trong tập đoàn cũng không dám trở mặt cùng Tang Cẩu, nên Tang Cẩu càng ngày càng bá đạo.

Phương Minh quay đầu liếc nhìn Tang Cẩu, không nói gì, mang theo hai người đám Nhược Lâm còn có Alice, trực tiếp rời khỏi bến tàu.

"Tôi có một căn phòng ở đây, trước tiên chúng ta đến đó nghỉ ngơi đã.

Nhược Lâm nói, từ năm ngoái, cô cũng đã để dành đường lui cho mình, cô dùng tên của người thân để.mua một căn phòng tại Hương Cảng, sở dĩ không dùng tên của mình, là vì sợ đến lúc đó bị truy xét được.

"Không được"

Phương Minh lắc đầu, bởi vì Hỗ Quân đã sắp xếp xong xuôi cho hắn chỉ cần hắn tìm được người môi giới ở Hương Giang là được, đối phương sẽ an bài tất cả.

Biểu hiện trên mặt Nhược Lâm có chút quái dị, "Không phải là anh khinh thường chúng tôi chứ, đúng là trong mắt nhiều người chúng tôi là loại phụ nữ dơ bẩn."

"Mỗi người có một cách sống, người ngoài không tiện đánh giá." Phương Minh lắc đầu, "Cho nên tôi không qua, là bởi vì bạn tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

"Được rồi, nếu được Tần tiên sinh hãy để lại phương thức liên lạc, nếu như có cơ hội.."

"Có cơ hội sẽ gặp lại"

Phương Minh cười từ chối, không phải hắn không muốn liên lạc với Nhược Lâm, mà là cái giai đoạn này hắn vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nếu như người nhà họ Mục truy ra được con đường nhập cư trái phép, càng biết nhiều thì Nhược Lâm càng gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, hắn nói lời này cũng không phải nói câu khách sáo, trực giác nói cho hắn biết, tương lai hắn sẽ còn gặp lại Nhược Lâm lần nữa, còn khi nào thì hắn không chắc chắn.

Bất quá, Nhược Lâm lại nghĩ rằng đó là lời khách sáo, cũng không nói gì thêm, đón một chiếc taxi sau đó cùng bạn mình rời đi.

Sau mười mấy phút, một chiếc Limousine tráng lệ xuất hiện trong tầm mắt Phương Minh, chiếc xe kia lái ngang qua Phương Minh, nhưng mấy phút sau đó lại quay đầu lại tới trước mặt Phương Minh.

"Ngài là Tần Minh Tần tiên sinh? "

Lái xe là một thanh niên chừng ba mươi tuổi, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, ánh mắt đầu tiên là quán sát Phương Minh vài lần, sau đó lại nhìn Alice đang nắm tay Phương Minh, có chút không xác định hỏi.

"Uhm, tôi chính là Tần Minh, anh là ông chủ Trang?"

Khi nói chuyện điện thoại với Hỗ Quân, Hỗ Quân nói qua hắn đã cùng một người bạn họ Trang trao đổi xong rồi.

Đến lúc đó đối phương sẽ phụ trách đưa hắn ra nước ngoài.

"Tần tiên sinh, ông chủ có chút việc bận, cho nên không thể tự mình qua đây, chỉ phái tôi tới đón ngài"

Thanh niên này chính là tài xế của ông chủ Trang, mà hắn sở dĩ không dám xác định, là bởi vì ông chủ của hắn nói cho hắn biết Phương Minh chỉ có một mình, nhưng bây giờ Phương Minh mang theo Alice, điều này làm cho hắn có chút do dự.

Sau khi xác định thân phận, chàng thanh niên lập tức mở cửa xe, để Phương Minh và Alice lên xe, sau khi lên xe, Alice trở thành một đứa bé hiếu kì, sờ chỗ này mà chỗ kia, bởi vì cô vẫn luôn sinh sống trên biển, căn bản chưa từng thấy dáng vẻ của một chiếc xe.

"Tần tiên sinh, trước tiên tôi đưa ngài về chỗ ở, ông chủ đã sắp xếp chỗ ở cho ngài rồi"

"Ông chủ Trang hiện tại không rảnh sao? " Phương Minh hỏi ngược lại.

"Cái này... Ông chủ tôi hiện tại có một số việc bận, nếu không như vậy đi, tôi gọi điện thoại hỏi một chút"

Anh chàng gọi điện thoại, không lâu sau thì cúp điện thoại

quay lại nhìn Phương Minh nói rằng: "Tần tiên sinh, thật không dám đấu diếm, ông chủ ta hôm nay hẹn mấy vị bằng hữu đánh cuộc, ông chủ ta nói, nếu như Tần tiên sinh có hứng thú, không ngại cũng đi chơi một chút"

"Đưa tôi đi!"

Phương Minh gật đầu đồng ý, bọn họ đánh cuộc với nhau hắn không có hứng thú, hắn chỉ là muốn xác định vị ông chủ Trang có chuẩn bị tốt chuyện của hắn không, thân phận mới, hộ chiếu mới, bởi vì đợi ở Hương Giang thêm một ngày là nguy hiểm thêm một ngày.

Một giờ sau, xe dừng lại ở cửa chính quán rượu của một tòa nhà nguy nga lộng lẫy cửa, Phương Minh và Alice đi theo sự hướng dẫn của anh tài xế, trực tiếp vào thang máy của quán rượu đi tới tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, đối diện lại là một thang máy khác, khác nhau ở chỗ trước cửa thang máy có 4 người đàn ông đeo kính đen và tai nghe, mà ở trên tường còn có bốn camera giám sát không góc chết.

Anh chàng tài xế lấy ra một cái thẻ đưa cho một người đàn ông áo đen, người đàn ông áo đen kia cầm ra một cái máy, sau khi quét cái thể, khẽ gật đầu, sau đó trả thẻ lại cho anh chàng tài xế.

Một người đàn ông áo đen khác nhấn vào công tắc thang máy, giơ tay mời đồng thời nói rằng: " Sảnh Vip 3."

"Tần tiên sinh, sòng bạc này là của một vị rất có thế lực mở, bất cứ ai muốn vào đều phải đưa thẻ chứng nhận thân phận của sòng bạc, ông chủ tôi ở sảnh số 2"

Bên trong thang máy, anh chàng tài xế giải thích vài câu, Phương Minh chỉ gật đầu ra hiệu đã hiểu, hắn đã sớm nghe nói

qua Hương Giang là nơi tụ tập nhiều sòng bài lớn, bởi vì Hương Giang khá gần Macau, nên bài bạc rất thịnh hành.

Chương 450: Sòng bạc

Vừa bước ra thang máy, đập vào mắt Phương Minh là một đại sảnh tráng lệ rực rỡ, nhân viên mặc áo tuxedo bưng nước, có cả những cô gái đeo tai thỏ thân hình quyến rũ đi lại giữa đám đông.

Bàn đánh bài được đặt khắp đại sảnh: bài roulette, bài tú-lơ-khơ, xúc xắc. Mỗi một bàn đều có rất đông người tụ tập, thỉnh thoảng có tiếng kinh sợ xen lẫn tiếng hoan hô vang lên. Đương nhiên, còn kèm cả tiếng hờn dỗi của mấy cô nàng mặc áo đuôi tôm.

"Anh Tần, người nội địa các anh chỉ biết sòng bạc Macau mà không biết Hương Giang chúng tôi cũng không hề kém Macau. Sòng bạc này đã tồn tại hai mươi năm, cho dù có so với Macau cũng không hề kém cạnh."

Người thanh niên khá tự đắc khi giới thiệu với Phương Minh: "Cả sòng bạc chỉ tính bảo vệ cũng đã hơn hai trăm người, còn có nhân viên nữ chia bài. Tất cả đều được tuyển chọn rất kỹ. Mỗi người đều phải tiến hành kiểm tra sức khỏe mỗi tuần một lần. Chỉ cần là khách bước vào đánh bạc, nếu cần, nhìn trúng người nào có thể mang người đó đi ngay."

Cờ bạc và tình dục, từ xưa đến nay đều luôn đồng hành với nhau. Đánh bạc có thể kích thích hoocmon tuyến thượng thận (1) của nam giới tăng cao, lúc này có thêm phụ nữ càng có tác dụng.

(1) Tuyến thượng thận: tiết hoocmon điều hòa sinh dục nam tính.

Những cô gái đeo tai thỏ ở sòng bạc được trả lương rất hậu hĩnh, vậy nên cho dù khách chơi bài không có tiền vẫn có thể

mang họ đi. Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài. Trên thực tế, những người đến đây chơi bài có xuất thân không hề kém chút nào. Thắng tất nhiên sẽ được bo tiền. Còn nếu bị thua nhiều quá, những cô gái đeo tai thỏ sẽ càng cố gắng phục vụ. Bởi vì sòng bạc cần những cô gái này trấn an khách chơi bài.

Tóm lại, nữ giới ở trong đây, chỉ cần làm việc đủ ba năm, cho dù là ở Hương Giang tấc đất như tấc vàng đều có thể mua được một căn hộ không hề nhỏ.

Thế nhưng, khi ánh mắt Phương Minh đảo qua khuôn mặt những cô gái này, trong lòng lại thở dài. Tiền những cô gái này bán thân kiếm được có thể so với sếp lớn của một số công ty, nhưng vì làm việc ở nơi như sòng bạc, dần dần cũng bị lây nhiễm thói mê cờ bạc, tiền kiếm được đa số rồi cũng lại rơi vào túi sòng bạc.

Phương Minh đưa ra kết luận này cũng không phải là đoán mò mà là phân tích dựa theo tướng mạo.

Sự xuất hiện của Phương Minh cũng khiến các cô gái chú ý. Nhưng các cô cùng lắm chỉ nhìn mấy cái liền quay lại công việc đang làm. Làm việc ở sòng bạc, các cô đã được đào tạo nhìn bề ngoài một người đã đoán được thực lực kinh tế của người đó.

Quần áo, giày, dây lưng, đồng hồ đeo tay, bao da, tất cả những món này là tiêu chuẩn để phán đoán thực lực kinh tế của một người đàn ông.

Người có tài chính trên năm trăm vạn, bình thường sẽ đeo đồng hồ Rolex. Người có tài chính trên năm nghìn vạn thường sẽ đeo đồng hồ vàng hoặc Patek Philippe hay thậm chí là Vacheron Constantin. Còn người có tài chính dưới năm trăm vạn, thật ngại quá, anh không đủ tư cách để vào rồi. Tất nhiên đây là ngoại trừ lái xe cho ông chủ hay bảo vệ.

Ánh mắt những cô gái rất độc. Phương Minh mặc đồ hàng vỉa hè, lại còn dẫn theo một cô bé nhỏ, vừa nhìn thì biết là người không có tiền, cùng lắm cũng chỉ là lái xe cho ông chủ, còn cô bé kia có thể là thiên kim bảo bối của ông chủ đó.

"Anh Tần, ông chủ ở trong phòng này."

Người thanh niên dẫn Phương Minh vào trong đại sảnh, ở đó có mấy phòng bao. Người thanh niên đẩy cửa phòng bao ra.

"Ông chủ, anh Tần đến rồi."

Cửa vừa được mở, Phương Minh nhìn lướt qua tình hình trong phòng bao. Phòng bao không nhỏ, giống như hai phòng nhập lại. Bên trong có một nhà vệ sinh và phòng nghỉ, bên ngoài phòng được đặt một cái bàn đánh bạc. Trên bàn đánh bạc có sáu người đàn ông đang ngồi, cách bàn đánh bạc khoảng mười mét có hai mươi người đàn ông áo đen đứng thẳng tắp.

Những người đàn ông này đều là bảo vệ của sáu người đàn ông ngồi ở bàn đánh bạc.

Cảnh tượng giống như trong phim điện ảnh, một nhân viên xinh đẹp quyến rũ phụ trách chia bài, ngoài ra còn có sáu cô gái so với những cô gái ngoài kia còn xinh đẹp gấp bội lần lượt ngồi cạnh mỗi một người đàn ông trên bàn đánh bạc.

Sáu cô gái này, có người quyến rũ, có người lạnh lùng kiều diễm, còn có khuôn mặt thanh thuần makeup như học sinh, chỉ có điều trước ngực em gái khuôn mặt thanh thuần ấy lúc này đang nhét đầy thẻ đánh bài, ruy-băng mỏng tang căn bản không che được cảnh xuân, có thể nhìn thấy không sót thứ gì.

Sau khi người thanh niên lên tiếng, một người đàn ông trung niên mập mạp đưa lưng về phía cửa quay đầu, thoáng đánh giá Phương Minh rồi lập tức cười đứng lên khỏi bàn đánh bạc.

"Anh Tần, tôi chờ anh lâu lắm rồi. Hỗ tổng đã dặn tôi phải chăm sóc anh Tần thật chu đáo, nếu không khi tôi đi nội địa tuyệt đối sẽ không tha cho tôi."

Trang Tân nhiệt tình đi lên trước, muốn bắt tay với Phương Minh, nhưng nhìn thấy Phương Minh nắm tay Alice thì không bắt tay nữa.

"Các ông cứ đánh bài đi, tôi đi bàn chuyện một chút."

Trang Tân dẫn Phương Minh vào trong phòng nghỉ, từ trên bàn lấy một điếu xì gà đưa cho Phương Minh, Phương Minh phất tay từ chối.

"Ông chủ Trang, không biết chuyện tôi nhờ ông đã làm đến đâu rồi?"

"Tôi đã chuẩn bị hết rồi. Lúc Hỗ tổng gọi điện thoại cho tôi thì tôi đang làm, khoảng hai ngày sau sẽ xuống thôi. Người anh em yên tâm, chút chuyện này anh đây vẫn có thể giải quyết được."

Nghe Trang Tân nói vậy, Phương Minh nở nụ cười. Tạo ra một thân phận mới, đối với người thường mà nói là một chuyện cực kỳ khó. Nhưng còn đối với người có làm ăn với cả giới hắc bạch như Trang Tân thì không tính là việc khó gì.

"Cảm ơn ông chủ Trang."

"Người anh em khách sáo rồi, quy tắc tôi hiểu, chuyện không nên hỏi tôi sẽ không hỏi."

Trang Tân phất tay, tiếp tục nói: "Vốn hôm nay tôi muốn tự mình đi tiếp cậu, nhưng không gạt gì cậu. Chiều hôm nay có hẹn với mấy ông bạn chơi. Ai ngờ đâu, vừa ngồi xuống là chơi đánh bài. Đến giờ thì thua nhiều quá, không cam lòng. Cậu thông cảm nhé."

Trang Tân rất thành thật, nói chuyện hoàn toàn không có vẻ của kẻ có tiền, rất thân thiện, cho người ta cảm giác giống như là một người không hề có âm mưu gì cả. Nhưng trong lòng Phương Minh biết, đây là vì mình là người Hỗ Quân giới thiệu, đối phương vì nể mặt Hỗ Quân mới tỏ ra thân thiết như vậy.

"Cô bé đáng yêu này là ai vậy?"

"Con của bạn tôi, nhờ tôi dẫn theo ra nước ngoài." - Phương Minh đáp.

"Thì ra là vậy."

Trang Tân không hỏi nhiều, vỗ tay một cái, cô gái bên cạnh ông ta lắc lắc thân hình đi đến.

"Sa Sa, sao không có mắt mũi như vậy? Bạn anh đã đến đây, còn không mau sắp xếp cho bạn anh một em?"

"Anh Trang, xem anh nói kìa, tất nhiên là em đã sắp xếp rồi. Trông anh đây đẹp trai như vậy, các cô gái không biết sẽ thích cỡ nào đâu, để em đi gọi."

Sa Sa đi đến trước mặt Trang Tân, cầm bật lửa cúi người châm điếu xì gà trong miệng Trang Tân, sau đó thì đi ra ngoài, tuy nhiên Phương Minh lại la to.

"Không cần."

Phương Minh cười nhìn về phía Trang Tân: "Ông chủ Trang, tôi không cần đâu."

"Cậu không thích? Tôi nói cậu này, các cô gái ở đây cũng không tệ đâu, kiểu nào cũng có. Hơn nữa họ đều có bằng cấp cao. Lần trước còn có em xả vào mặt tôi một tràng văn học nghiêm túc gì đó, tôi giận quá làm cô ta đến nỗi cô ta gọi mẹ luôn."

"Phụ nữ, biết văn học gì đó làm gì, chỉ cần biết a a a là được rồi. Anh Trang, anh nói có đúng không?"

Sa Sa vòng tay lên cổ Trang Tân, Trang Tân ha ha cười: "Nói rất đúng, phụ nữ chỉ cần sống tốt là được."

"Người anh em, cậu đã không thích thì thôi, nhưng đã đến đây một chuyến thì không thể đến vô ích. Vậy đi, cậu muốn chơi gì cứ việc chơi, thắng thì cứ lấy, thua thì ghi sổ cho tôi, coi như là anh đây tiếp đãi cậu, không được từ chối đấy."

"Anh Trang, quả thật tôi không có hứng thú với mấy chuyện này…"

"Lão Trang, sao lâu vậy, còn muốn phục thù không, mấy người chúng tôi nghỉ đó."

Phương Minh còn chưa nói xong thì bên phía bàn đánh bạc vang lên tiếng nói. Trang Tân hít một hơi xì gà thật sâu: "Phục thù chứ, đương nhiên phải phục thù, ông đây phải đại sát tứ phương, lấy lại tất cả số tiền đã thua."

Nói xong, Trang Tân nhìn về phía Phương Minh: "Người anh em, cậu chờ tôi một lát nhé, tôi đi làm mấy ván đã."

"Anh Trang cứ tự nhiên."

Phương Minh cười cười. Trang Tân vội vàng đứng dậy đi đến chỗ bàn đánh bạc bên kia, chưa được bao lâu thì lái xe của Trang Tân đi lại đây.

"Hôm nay lạ thật, từ đầu đến giờ ông chủ đều thua, đến giờ đã thua hai mươi triệu rồi."

Nghe người thanh niên nói vậy, khóe mắt Phương Minh giật một cái. Cậu vừa mới vận dụng chút tướng thuật xem tài vận của Trang Tân. Căn cứ tướng mạo, tài vận hôm nay của Trang Tân

không tệ, theo lý thuyết đánh bạc sẽ không thua.

"Để tôi qua xem."

Phương Minh đứng lên khỏi sôpha, nắm tay Alice đi đến chỗ bàn đánh bạc. Trên bàn đánh bạc, Trang Tân sắc mặt xanh mét, ánh mắt nhìn chằm chằm lá bài. Hai mươi triệu, đối với ông ta tuy không tổn hại nghiêm trọng, nhưng vẫn là một con số không nhỏ.

Bình thường đánh bạc, thắng thua nhiều nhất chỉ khoảng hai, ba trăm vạn. Trên thực tế, rất nhiều sòng bạc có thể một lần thua trên trăm vạn đã được xem là khách hàng lớn rồi. Còn không có gì lại thua đến mấy chục triệu, cho dù là sòng bạc Macau, một năm cũng không có mấy trường hợp.

Sự thật không phải như phim ảnh, kẻ có tiền cũng không phải tên ngốc. Lấy mấy chục triệu đi đánh bài, trừ khi là nhà giàu mới nổi thì chính là bị người ta đặt bẫy hãm hại.

Ánh mắt Phương Minh dừng trên bàn đánh bạc. Trên bàn đánh bạc, thẻ đánh bài của Trang Tân ít nhất, còn ông già ngồi đối diện ông ta có thẻ đánh bài nhiều nhất, nói cách khác trong những người ở đây lão ta thắng được nhiều nhất.

Ánh mắt đánh giá ông già một chút, Phương Minh khẽ nhíu mày, lập tức lại nhìn mấy người còn lại, cuối cùng dừng lại trên người đám bảo vệ phía sau.

Sau vài phút quan sát, khóe miệng Phương Minh đột nhiên nhếch lên tạo nên một nụ cười đầy thâm ý.

"Anh Trang, tôi có thể ngồi xuống chơi cùng được không?"

Nghe Phương Minh nói thế, Trang Tân hơi sửng sốt, thế nhưng sau đó liền tỏ ra như đã hiểu.

Trang Tân cho rằng, Phương Minh lúc nãy từ chối có thể là vì

không quen với ông ta nên thấy ngại, bây giờ thấy mình chơi một lúc nên chắc thấy thèm chơi bài đây mà.

"Đây là người anh em nội địa của tôi, cậu ấy chơi cùng chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Trang Tân nhìn những người chơi bài còn lại. Những người này nhìn Phương Minh một chút thì cũng gật đầu đồng ý, đối với họ thêm một người bớt một người cũng không sao.

Chương 451: Không phục thì chơi lại

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trên bàn đánh bạc, cả nhóm không phải chơi bài Texas hold'em như trong các bộ phim điện ảnh mà là Tạc Kim Hoa ba lá.

Tạc Kim Hoa, ba lá có nút giống nhau người ta gọi là con báo được xem là lớn nhất, ngay sau là đồng chất, sau nữa là khác màu khác chất nhưng là một sảnh liên tiếp nhau, tiếp theo là đôi, rồi sau là ba lá không liền nhau không đồng chất nhau, lá lẻ thì con ách lớn nhất.

Phương Minh ngồi xuống, trên bàn thành bảy người.

Người chia bài xinh đẹp khêu gợi phát bài, mỗi người đặt mười ngàn.

"Nhà cái ra lệnh, mỗi lượt không được ít hơn mười ngàn, sau khi xem bài muốn so bài sẽ gấp hai, đặt cược thêm gấp ba." - Người chia bài trình bày quy tắc chơi cho Phương Minh.

"Cậu em Tần lần đầu tiên chơi, vậy nhẹ nhàng chút, hai mươi ngàn đi."

Vòng này Trang Tân làm nhà cái, chưa thấy bài đã dứt khoát bỏ ra hai mươi ngàn thẻ chơi bài. Tạc Kim Hoa khác bài Texas hold'em, nếu không xem bài thì không xem được lá nào cả.

Phương Minh ở sau Trang Tân, bỏ ra hai mươi ngàn. Bảy người đi hết một lượt, trên bàn đã là hai trăm ngàn.

"Tiếp tục."

Lượt thứ hai Trang Tân không xem bài, lại đặt thêm năm mươi ngàn. Đây là đặc điểm của người thua, thua hơn hai triệu, nếu không đặt số tiền lớn, ông ta căn bản không thể lấy lại vốn được.

Một người dù thua cỡ nào cũng đều hy vọng có thể gỡ lại một ván, Trang Tân cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, Phương Minh cũng đặt thêm năm mươi ngàn. Sau đó bốn người đều xem bài. Hai người bỏ bài, hai người còn lại sau khi xem bài thì chọn đặt tiếp.

Đặt sau khi xem bài gấp hai lần với khi chưa xem bài, nên hai người này đặt thêm một trăm ngàn.

Đến lượt Trang Tân, Trang Tân cũng cầm lên xem bài. Tuy ông ta thua tiền, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất tỉnh táo. Hai người đối phương đã xem bài, ít nhất là có bài, ông ta có xem bài cũng không cần phải tiếp tục che bài nữa.

"Tôi thua rồi."

Xem bài xong, sắc mặt Trang Tân tối sầm, dứt khoát vứt bài xuống.

"Tôi che bài, một trăm ngàn."

Phương Minh cười cười, vẫn không xem bài, mà lựa chọn đặt thêm một trăm ngàn. Trên bàn cậu có tổng cộng một triệu tiền đặt cược, đó là số tiền lúc nãy Trang Tân bảo người chia bài đi đổi.

"Cậu em Tần, xem ra cậu cũng là người lành nghề."

Trang Tân thấy Phương Minh vẫn không xem bài, hơi sửng sốt,

nhưng rồi cũng lập tức thông suốt. Bình thường người thường xuyên chơi bài, mấy ván đầu đều thích hào phóng chút.

"Tôi theo." - Người sau Phương Minh xem bài rồi bỏ thêm hai trăm ngàn muốn theo.

"Tôi đặt thêm."

Thế nhưng, người phía sau đó, cũng chính là ông già ngồi đối diện Trang Tân lúc này cũng chọn đặt cược thêm, trực tiếp bỏ ra thêm ba trăm ngàn.

Phương Minh cười cười, vẫn không xem bài, lúc này bỏ ra thêm hai trăm ngàn.

"Cậu em Tần, kiềm chế chút đi, nếu không thì hạ bài?"

Trang Tân ở bên khuyên một câu. Hai người xem bài, hơn nữa sau đó còn đặt gấp bội, hiển nhiên bài không nhỏ, không cần che bài nữa. Cho dù mấy trăm ngàn không tính là gì, nhưng tích tiểu thành đại, ông ta cứ hết ván này đến ván khác mới thua mất hai triệu đó.

"Không sao, tôi có dự cảm với bài của mình." - Phương Minh cười đáp.

"Tôi bỏ."

Một người xem bài đã chịu thua. Hiện tại trên bàn đánh bạc chỉ còn Phương Minh và ông già kia. Ông già kia cũng không nói nhiều, trực tiếp bỏ ra sáu trăm ngàn, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phương Minh.

"Tôi không tin ván đầu tiên cậu lại may mắn như vậy."

Che bài thắng xem bài không phải là chưa từng có, dù sao theo lý mà nói, chỉ cần xem bài không phải là ba lá Át, che bài vẫn có

cơ hội thắng, nhưng tỷ lệ này rất nhỏ.

Lấy bài, xem bài, sau một giây, Phương Minh liền bỏ bài xuống, trên mặt lộ ra vẻ nuối tiếc: "Xem ra dự cảm của tôi không chính xác rồi."

"Đừng nản, giờ mới là bắt đầu."

Trang Tân an ủi Phương Minh, vậy nên ông ta không nhìn thấy, sau khi Phương Minh bỏ bài, ông già đối diện có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Năm, sáu ván tiếp theo, Phương Minh cứ che bài một lúc rồi cầm lên xem, xem xong thì bỏ.

"Người anh em, không phải cậu mới chơi ván đầu tiên đã thấy sợ rồi đó chứ? Người ta nói tân quan tiền nhiệm ba bó hỏa (1), Trình Giảo Kim còn có ba búa lớn, còn cậu xem xong liền bỏ, hơi bị nhát đó."

(1) Tân quan tiền nhiệm ba bó hỏa: Ý chỉ quan mới nhậm chức thường cố thể hiện tài cán và quyết tâm cải cách để lấy uy phong, sau đó vẫn đâu vào đấy.

Người ở sau Phương Minh thấy Phương Minh bỏ bài, nửa đùa nói.

"Mấy ván vừa rồi dự cảm không được bài tốt, nhưng ván tiếp theo thì chưa chắc, ván tiếp theo chắc là tôi sẽ thắng."

"Được, vậy ván tiếp theo tôi sẽ đặt cược với cậu, tôi cược bài ván tiếp theo của cậu không lớn."

Người chia bài phát bài, lần này Phương Minh không xem bài liền mà là dứt khoát bỏ ra một trăm ngàn.

"Tôi theo."

Người đàn ông ở sau Phương Minh cũng không xem bài mà đặt một trăm ngàn. Mấy người Trang Tân tất cả đều xem bài, sau đó vô cùng ăn ý bỏ bài, hiển nhiên là đem chiến trường để lại cho Phương Minh và người đàn ông đó.

"Hai trăm ngàn."

"Theo."

"Ba trăm ngàn."

…

Một triệu thẻ của Phương Minh nhanh chóng dùng hết, lại tìm người chia bài đổi thêm năm triệu thẻ có Trang Tân đảm bảo. Người chia bài lập tức đưa thẻ chơi bài đến trước mặt Phương Minh.

Khi Phương Minh đã bỏ ra ba triệu, người đàn ông rốt cuộc cũng mở bài. Hai bên đều không xem bài, cuối cùng người chia bài mở bài hai người ra.

Phương Minh: J, 7, 8. Đối phương: 9, 6, 2.

"F*ck, J đại cũng có thể thắng, cậu em Tần quả nhiên lợi hại. Lão Hà, ông không thể không chịu thua rồi."

Trang Tân sau khi nhìn bài liền cất tiếng cười to, còn người đàn ông được gọi là lão Hà lại tỏ ra ủ rũ. Bài hai người đều là bài nhỏ, thuộc loại vừa xem bài là bỏ. Nhưng kết quả bởi vì không nhìn bài, ông ta che bài bỏ ra ba triệu.

"Cảm ơn."

Phương Minh cười ha ha thu thẻ chơi bài về trước mặt mình. Ông già kia thấy Phương Minh thắng tiền thì cũng nở nụ cười.

"Cậu em Tần, nếu tôi đây có được may mắn như cậu thì tốt

quá."

"Anh Trang chắc chắn sẽ đổi vận, có lẽ là ván tiếp theo luôn đấy."

"Nhờ lời chúc may mắn của cậu em vậy."

Trang Tân nghĩ chắc Phương Minh chỉ nói để an ủi ông ta, cũng không để trong lòng. Nhưng đến lúc này, ông già đối diện cũng lên tiếng: "Còn tôi lại thấy cậu em Trang ván này cũng không có bài gì. Hôm nay cậu em Trang không được may mắn, tôi thấy thôi đừng chơi nữa mà xem bài luôn đi."

"Phi, tôi sắp đổi vận rồi, có dám ván tiếp theo hai chúng ta che bài chơi với nhau không?"

"Xin hầu đến cùng." – Ông già cười ha ha đáp.

Người chia bài phát bài. Ván này đám Phương Minh đã sớm bỏ bài, chỉ còn hai người ông già và Trang Tân vẫn còn che bài..

"Năm trăm ngàn."

"Sáu trăm ngàn."

"Bảy trăm ngàn."

…

Tạc Kim Hoa khác Five Card Stud, không xem bài, mỗi lượt đặt thêm một trăm ngàn. Sau mười lượt. cả hai đều đã bỏ ra năm triệu.

Số thẻ chơi bài trên bàn Trang Tân không còn dư nhiều lắm. Bây giờ ông ta đã đặt một triệu năm trăm ngàn, chuyện này khiến ông hơi lưỡng lự. Tuy nói không tin chuyện tà ma, nhưng nói chung bỏ ra là bạc trắng thật, hơn nữa ông ta cũng không phải dân mê cờ bạc, lý trí nói ông có thể xem bài rồi.

"Như thế nào, không dám tiếp tục?"

"Không dám cái búa, chỉ là không muốn thắng ông vừa nhanh vừa nhiều như vậy thôi."

"Không sao, tôi đã thắng của ông hai mươi triệu, giờ xem như tôi trả lại ông một ít vậy. Dù sao thời gian không còn sớm nữa, không thể cứ đánh bài mãi được."

Dưới sự khiêu khích của ông già, Trang Tân lại đặt thêm năm triệu. Bây giờ thẻ đánh bài trên bàn đã hơn hai mươi triệu. Đến lúc này, Trang Tân cũng không cậy mạnh nữa, muốn lấy bài lên xem.

"Anh Trang, tôi cảm thấy ván này anh chắc chắn thắng." - Phương Minh đột nhiên lên tiếng, ngăn Trang Tân muốn xem bài.

"Cậu em Tần, tôi cũng tin mình có thể thắng, nhưng ván này thắng được mười triệu cũng được rồi." - Trang Tân cười ha ha đáp.

"Anh Trang anh không phải thua hai mươi triệu sao, chi bằng lại đặt thêm mười triệu nữa đi." - Phương Minh giựt dây nói.

"Việc này..."

"Đứng nói chuyện không đau eo (2), nếu thua sẽ mất bốn mươi triệu đấy." - Người ngồi cạnh không quen nhìn Phương Minh cứ giựt dây, cười lạnh nói.

(2) Đứng nói chuyện không đau eo: Chỉ người không đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà lại thích nói ba hoa khoác lác.

"Anh Trang, dù sao tôi vẫn cảm thấy anh có thể thắng. Nếu không thì vậy đi, phần còn lại cứ thế phần của tôi, không phải tôi vẫn còn thẻ sao, nếu thua thì cứ tính cho tôi."

Phương Minh vừa nói xong, tất cả mọi người đều dùng ánh

mắt quái dị nhìn về phía Phương Minh. Anh chàng này tự tin với bài của Trang Tân đến cỡ nào mới có thể nói ra mấy lời như vậy chứ?

"Tôi vừa mới tính toán một chút. Anh Trang anh có mười sáu ván không thu lại tiền rồi, tính theo xác suất thì tỷ lệ rất lớn là ván này sẽ đến lượt anh. Cứ đọ một ván đi, dù sao tiền của tôi ở đây đều nhờ thắng mà có."

Nghe Phương Minh giải thích, biểu tình những người khác mới trở lại bình thường. Bởi vì Phương Minh nói cũng có căn cứ. Đánh bài mà, cho dù xui đến cỡ nào cũng sẽ thắng vài ván. Phương Minh nói trắng ra chính là cược xác suất.

Trang Tân lưỡng lự một lúc, sau đó thì vỗ bàn nói: "Được, nếu người anh em Tần đã tin tôi như vậy, vậy tôi sẽ chơi đến cùng. Ngoại trừ thẻ đánh bài của cậu ở đây, tôi cũng đặt thêm một triệu, cũng không thêm cược mỗi vòng nữa, chơi một lượt này nữa thôi. Lão Đàm ông có dám tiếp không?"

Đôi mắt già nua của Đàm Diệu Văn chợt lóe lên, liếc qua bên cạnh một cái, cuối cùng cũng cao giọng đáp lại: "Tiếp, có gì mà không dám tiếp chứ?"

Trang Tân mười triệu, Phương Minh cũng gần mười triệu, nói cách khác nếu cộng lại sẽ gần ba mươi triệu. Ông già thắng Trang Tân hai mươi triệu, lượt này cũng phải bỏ tiền vốn của mình ra gần mười triệu. Một ván bài sáu mươi triệu, cho dù đối với nhóm Trang Tân chỉ là một ván bài lớn vì tài sản của họ có thể không chỉ có bấy nhiêu đây, nhưng nói thật, người có tài sản hơn mười triệu chưa chắc có thể lấy ra được một triệu tiền mặt, càng đừng nói tài sản của họ đến một nửa là bất động sản và cổ phiếu.

Người chia bài không nói gì, chỉ lấy tay lật bài. Khoảnh khắc bài được mở, người chia bài mặt không chút thay đổi, bởi hai bên cô ta đều không thể đắc tội.

"ĐM, cuối cùng cũng thắng được một bàn rồi, cậu em Tần cậu đúng là thần mà."

Trang Tân kích động vỗ bàn. Ván này ông ta đã thắng, hơn nữa còn có thể lấy lại tất cả tiền đã thua.

"Điều này sao có thể chứ? Không thể như thế được."

Phía bên kia, Đàm Diệu Văn tỏ ra không thể chấp nhận được, ánh mắt lại nhìn về phía người đàn ông áo đen đang đứng.

"Có gì mà không thể chứ? Anh Trang đã nhiều ván không thắng, cũng nên thắng một ván rồi." - Phương Minh cười ha ha đáp.

Nghe Phương Minh nói vậy, sắc mặt Đàm Diệu Văn trở nên tối sầm: "Có gan thì chơi lại một ván nữa."

"Không…"

Trang Tân muốn từ chối, nhưng lời còn chưa dứt thì Phương Minh đã nói tiếp.

"Được thôi, vậy thì thêm một ván nữa."

Chương 452: Tin vào tài vận

Lại thêm một ván.

Lần này Đàm Diệu Văn trực tiếp cược ba mươi triệu, hiển nhiên, ông ta muốn là sẽ thắng một lần này để lấy lại toàn bộ số tiền đã thua.

Đánh bạc có thắng có thua, bên thua thì buồn khổ, bên thắng thì cao hứng, nhưng buồn bực nhất lại chính là lúc đầu thì thắng nhưng về sau lại thua đậm.

Giờ phút này Đàm Diệu Văn vô cùng phiền muộn.

Đánh mấy giờ liền, kết quả một ván bài toàn bộ chuyển vận, hơn nữa còn là chuyển vận thua tiền, cái này sao có thể không khiến ông ta phiền muộn, cam tâm.

Bên này, Phương Minh cùng Trang Tân đã cược mười lăm triệu.

Sau khi chia bài, theo lý mà nói, sẽ là ông ta mở bài trực tiếp so bài, nhưng Đàm Diệu Văn đột nhiên mở miệng: "Chúng ta chơi kiểu khác, ba mươi triệu này coi như tiền chết, chúng ta tự xem bài sau đó quyết định có theo hay không."

"Được thôi."

Dựa theo quy tắc, phải theo từ một trăm ngàn trở lên, Phương Minh buông tay, ném ba mươi triệu ném xuống, không quan tâm nhiều.

Đến lượt Đàm Diệu Văn, Đàm Diệu Văn cầm lấy bài, cẩn thận từng li từng tí xem xét, sau đó tươi cười, ném mười triệu ném

xuống.

"Ta theo mười triệu."

"Muốn hù dọa sao, bài ta có cầm cái nhỏ nhất 235 ta cũng sẽ mở."

Trang Tân đưa tay định lấy bài liền bị Phương Minh tóm cổ tay lại.

"Tôi cược ván này cũng là ăn trộm gà, ông theo mười triệu đúng không, ta theo mười triệu.

Phương Minh không nhìn bài, ném thẻ mười triệu xuống.

"Tự tin quá nhỉ, có chuyện thì đừng có than."

Đàm Diệu Văn hừ lạnh một tiếng, bởi vì ông ta biết, cho nên muốn cược gấp ba, ném xuống thẻ ba mươi triệu.

Phương Minh theo, Đàm Diệu Văn cũng tiếp tục theo, Đàm Diệu Văn đối với bài của mình tâm lý nắm chắc, không lý nào lại sợ một kẻ mù cờ bạc, huống chi ông ta còn có một tầng bảo hộ khác.

Cho nên, đối với ván này, Đàm Diệu Văn có lòng tin, ông ta ước gì Phương Minh theo, mà Phương Minh cũng đúng một mực theo cho bằng được.

"Hai mươi triệu, tôi theo!"

Phương Minh sau cùng một thanh trực tiếp ném xuống mười triệu, Đàm Diệu Văn lần này không tiếp tục cược nhiều, chỉ lựa chọn theo, Phương Minh cười cười, trên mặt bàn hiện tại thẻ bạc đã gần đầy, một phần ba là cậu cùng Trang Tân, hai phần ba là Đàm Diệu Văn, nói cách khác, Đàm Diệu Văn tính ra đã cược gần bảy mươi triệu.

"Vậy mở bài đi."

Phương Minh ra hiệu Trang Tân xem bài, mà Trang Tân vừa cầm bài lên xem, Đàm Diệu Văn trực tiếp ném bài mình xuống.

"Ta là át mẹ cùng hoa, trừ phi cậu là Đồng Hoa Thuận cùng con báo, nếu không cậu lấy cái gì thắng ta."

Đàm Diệu Văn rất tự tin, Đồng Hoa Thuận cùng con báo, chơi cả mấy giờ may ra cũng chỉ được một ván có bài như vậy, Trang Tân nhìn bài Đàm Diệu Văn, trong lòng cũng là lập tức lo lắng, bài lớn như vậy, chỉ e là thua chắc.

"Nhìn đi, xem hết mới biết được ai thua ai thắng."

Nhìn thấy Trang Tân im lặng lo lắng, Phương Minh trực tiếp cầm lấy bài, cũng không thèm nhìn, trực tiếp lật bài lên.

Ngay lúc bài được lật lên, nu cười trên mặt Đàm Diệu Văn dần biến mất, đến sau cùng cứng ngắc. Còn Trang Tân lúc đầu là khuôn mặt lo lắng sau khi nhìn thấy bài có chút sững sờ, lập tức đột nhiên cười to lên.

"Ý trời, cái này cũng có thể sao."

"Thật không tin nổi."

Mấy người khác giờ phút này cũng đều sững sợ lên tiếng, ba con át, con báo lớn, bài Lão Đàm giữ một con át, vậy mà bài này lại có thể có tới ba con át còn lại, đây quả thực là..

Trong lúc nhất thời mấy vị này cũng không biết nên nói cái gì, có thể nói cái gì?

Thua từ đầu ván đến giờ Trang Tân sau cùng lại có thể lật bàn, lập tức thắng lớn, Lão Đàm thì ngược lại thua đậm.

Giờ khắc này bọn họ chỉ có thể là cảm thán, đúng là trên đời

chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

"Ha-Ha, Lão Đàm, thật xin lỗi nha, thật không nghĩ tới bọn ta còn có thể cầm tới cái bài này."

Trang Tân cười ha hả đang định hốt thẻ bạc, sắc mặt Đàm Diệu Văn đột nhiên trở nên khó coi, hô: "Khoan đã."

"Sao, lão Đàm ông muốn quỵt nợ sao?" Trang Tân sắc mặt vô cùng khó coi, cả thảy đều không ai sợ ai.

"Tôi đương nhiên sẽ không quỵt nợ, nhưng tôi nghi cậu ta gian lận, nếu không tại sao cậu ta vừa đến thì hai người liền thắng chứ?" Đàm Diệu Văn ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Nói nhảm, Tần lão đệ vừa tới, ông liền cược nhiều tiền như vậy, tham thì thâm ông trách ai."

"Tôi không kì kèo với cậu, tôi muốn lục soát cậu ta, nếu không có gian lận, số tiền này ta tự nhiên sẽ trả."

"Soát người? Đàm Diệu Văn ông thấy Trang Tân tôi ăn chay, bằng hữu của tôi ông muốn lục soát là soát à, ông bẩn tính thật, thua hai ngàn vạn còn không muốn trả."

Với Trang Tân mà nói, nếu để cho Đàm Diệu Văn soát người Phương Minh, xem như không coi mình ra gì, cậu tuyệt nhiên không đồng ý.

"Đánh bạc có thua có thắng, sao ông lại cho là tôi gian lận, ông chắc chắn mình sẽ thắng hay sao?"

Phương Minh vừa nói, ánh mắt mang theo ý cười nhìn về phía Đàm Diệu Văn: "Cũng là Lục Tinh bay cung, tài vận gia thân, lại làm sao lại thua đâu, có phải hay không rất lợi hại thật không thể tin?"

Phương Minh vừa dứt lời, Đàm Diệu Văn mặt biến sắc, một tên hộ vệ áo đen đứng bên sắc mặt cũng có chút thay đổi.

"Tần lão đệ, cậu nói cái gì, Lục Tinh bay cung là cái gì?" Trang Tân nghe Phương Minh nói vậy, nghi hoặc hỏi.

"Tôi nhận thua, tôi trả."

Đàm Diệu Văn thấy Phương Minh định lên tiếng, liền mở miệng trước, sau đó đứng lên, trực tiếp đi ra phòng khách, đương nhiên, hai tên hộ vệ cũng đi theo sau.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao lão Đàm lại đổi ý nhanh vậy?

Mặt khác mấy vị cũng đều không ngốc, Lão Đàm sở dĩ phải nhận thua, chuyện này tuyệt đối liên quan đến vị bằng hữu Trang Tân vừa mới nói chuyện.

"Tốt, hôm nay đều không cá cược, mọi người cũng đều tán đi."

Tuy nhiên Trang Tân không cho những người này có cơ hội hỏi, liền lôi kéo Phương Minh đến phòng nghỉ bên kia, còn số thẻ bạc tự nhiên hội chia bài phụ trách kiểm kê.

"Tần huynh đệ, tôi biết lúc này lão Đàm là muốn ngăn không cho cậu lên tiếng, nhưng cậu có thể nói tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Nghe Trang Tân nói vậy, Phương Minh cười cười, quả nhiên kẻ có tiền không hề ngốc, Đàm Diệu Văn đột nhiên thua cũng không hề để lộ ra thủ đoạn hắn sử dụng, vậy mà Trang Tân liền nhìn ra điểm ấy.

"Trang huynh, anh tin tưởng chuyện tài vận này hay sao?" Phương Minh hỏi ngược lại.

"Đương nhiên tin, ta cho cậu biết, ta cũng từng có tầm một

tháng tài vận, tháng đó đánh bạc cơ hồ chưa từng bại, cược mười thắng mười."

Chương 453: Cái gì gọi là lệch tài (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Liên quan tới tài vận, có rất nhiều người tin, những người ham cờ bạc thì càng tin hơn.

Cho nên, dân cờ bạc có rất nhiều kiêng kỵ, về trang phục, vật phẩm trang sức, thậm chí là phụ nữ.

"Tài vận, kỳ thực cũng phân loại, có chính tài và lệch tài, hơn nữa chính tài và lệch tài cũng phân nhiều loại, tỉ như có một loại thuộc về chính tài, gọi là tài vận quý nhân tương trợ."

"Đương nhiên, đánh bạc là thuộc loại lệch tài, mà lệch tài cùng chính tài khác biệt lớn nhất chính là cái trước quá bất ổn định." Phương Minh nhìn thấy Trang Tân hiếu kỳ ánh mắt một dạng hiếu kỳ, muốn hỏi rồi nói ra.

"Lệch tài, cũng là cái gọi là vơ vét Thiên Môn phải không?" Trang Tân nói.

"Không, vơ vét Thiên Môn có thể thuộc về lệch tài, nhưng lại không chỉ có riêng tài chỉ nói là những vơ vét Thiên Môn, một người dựa vào chính mình nỗ lực cùng phấn đấu đạt được tài phú thuộc về chính tài, nhưng cũng có ngoại lệ, giống như phá dỡ, lại như tài sản kế thừa, hoặc là xổ số trúng thưởng, lại tỉ như cá độ tỉ số Hàn Quốc-Đức 2-0. Những cái này đều thuộc về lệch tài, nhưng

đây đều là hợp pháp."

Phương Minh uốn nắn lời nói Trang Tân, trên thực tế có rất nhiều người hiểu lầm về lệch tài, cho rằng lệch tài cũng là những vơ vét của trời, phạm pháp hoặc là kiếm tiền xấu, số tiền này mặc dù đều thuộc về lệch tài, nhưng cũng chỉ là một bộ phận của lệch tài.

Bất cứ người nào đều có lệch tài vận, chẳng qua là thiếu khác biệt, nhưng mà lệch tài vận không giống với chính tài vận, tồn tại một cái đặc tính rất trọng yếu, đó là dễ dàng bị tước đoạt hoặc là xói mòn.

Dùng một câu ngạn ngữ rất chuẩn xác để hình dung, chính tài chính là: Lầu cao vạn trượng đất dựng lên, dựa vào nỗ lực từng bước một, đem nền tảng cho thắt nút thực, không dễ dàng sụp đổ.

Về phần lệch tài kia chính là: Ruồi xanh ăn theo được ngàn dặm, mặc dù là ngàn dặm nhưng nếu không dựa sức mình, rất dễ dàng sẽ bị đánh mất.

Cho nên, một chuyến này trong một mực lưu hành lấy một câu: Lệch tài lập nghiệp, chính tài trấn vận.

Lời này có ý là, dựa vào lệch tài vận kiếm lấy khoản tiền trước, sau đó dừng chính tài vận nỗ lực chính mình giữ gìn và tạo dựng của cải.

"Nói có chút xa, kéo về cái này trên chiếu bạc."

Sau khi giải thích một chút lệch tài cùng chính tài, Phương Minh tiếp tục nói: "Tại một thời điểm trên bàn đánh bạc này, ai thắng tiền ai thua quyết định bởi lệch tài vận của ai mạnh nhất, mà tôi nhìn qua, trong sáu người, người có lệch tài vận mạnh nhất là vị ngồi phía bên trái."

Trang Tân nghe được Phương Minh nói lời này, ngơ ngẩn một

chút, "Không phải chứ, Lão Hà mặc dù ngay từ đầu không có thua nhiều, nhưng ông ta từ đầu tới cuối cũng không có chút thắng nổi, thắng thua cùng lắm cũng chỉ tầm 500 ngàn."

"Đó là bởi vì lệch tài vận của ông ta bị người khác cướp đi."

Phương Minh mỉm cười: "Tôi lúc trước nói qua, lệch tài vận là không ổn định nhất, rất dễ dàng xói mòn, vị kia mặc dù lệch tài vận rất mạnh, nhưng Đàm Diệu Văn lại lợi dụng thủ đoạn nào đó để cướp lệch tài vận của người kia."

"Tại bên trong vận thế có một câu gọi là Tam Nguyên cửu vận sáu mươi năm Phong Thủy luân lưu chuyển, cái gọi là Tam Nguyên cũng là chỉ ba giáp, cũng chính là một trăm tám mươi năm. Mà mỗi một nguyên sáu mươi năm lại phân làm ba tiểu vận, mỗi tiểu vận là hai mươi năm."

"Hai mươi năm, phương vị lành dữ sẽ phát sinh biến hóa một lần, ban đầu cát vị chính là biến thành hung vị, nói cách khác phòng ốc ban đầu thích hợp cho người ở lại, có thể đến lúc nào đó liền biến thành nhà có ma."

Trang Tân nghe được Phương Minh nói đến đây, mày nhíu lại một chút, bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy Phương Minh lời Phương Minh nói đối với tình huống này không được đúng cho lắm.

"Cảm thấy tôi nói không phù hợp lẽ thường cũng không sao, bởi vì rất nhiều người nhà phòng trọ ở một cái không chỉ có riêng là hai mươi năm, theo như lời này, phòng trọ những người này chẳng phải là đều phải xảy ra vấn đề."

Phương Minh tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Trang Tân, trực tiếp đem suy nghĩ đó Trang Tân nói ra, mà Trang Tân cười hắc hắc, đúng là những gì anh ta đang suy nghĩ.

"Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù có Tam Nguyên cửu vận

nói, nhưng ngoài ra còn có thứ khác ảnh hưởng phương vị lành dữ, chính là Cửu Cung Phi Tinh, Cửu Cung Phi Tinh là lấy vì sao trên trời Vận Hành Quỹ Tích, phối hợp phương vị đến tiến hành thôi toán, cho nên, sau khi Tam Nguyên cửu vận xuất hiện biến hóa, Cửu Cung Phi Tinh cũng sẽ biến hóa theo."

"Vô luận là Tam Nguyên cửu vận vẫn là Cửu Cung Phi Tinh đều ảnh hưởng vận thế, lấy Tam Nguyên cửu vận đến thôi toán có thể là bất cát, nhưng lấy Cửu Cung Phi Tinh đến luận cũng có thể là Đại Cát, cả hai hỗ trợ tương xung, trừ một số nơi đặc biệt, bình thường vận chuyển năm xưa mặc dù sẽ có biến hóa, nhưng cũng sẽ không quá lớn."

"Huống chi, ảnh hưởng vận thế một người trừ những bên ngoài này, còn có bát tự mệnh cách và rất nhiều nhân tố khác, cho nên Tam Nguyên cửu vận ảnh hưởng đến chỉ là một cái phạm vi lớn, mà cụ thể đến thời điểm cá nhân lại sẽ có kết quả khác biệt, không thể vơ đũa cả nắm."

Trang Tân nghe nửa mơ hồ, bởi vì có một số từ quá chuyên môn, người ngoài như anh ta nghe cũng chỉ hiểu được phân nửa.

Nhìn thấy biểu lộ Trang Tân, Phương Minh mỉm cười, đây chính là nguyên nhân rất nhiều người đối với phong thủy vận mệnh không tin, bởi vì nghe không hiểu, đương nhiên, cũng có một số thầy phong thủy cố tình nói mơ hồ, bởi vì một số người nghe sẽ không hiểu liền cho rằng họ là những bậc cao siêu đại thượng.

Nhung Phương Minh không phải có ý nói mơ hồ, chỉ là liên quan tới vận thế phương diện này nội dung quá phức tạp, phức tạp đến mức cho dù cậu muốn nói đơn giản cũng không cách nào diễn giải được.

"Nói vào việc chính, Lão Hà nặc dù lệch tài cao nhất, nhưng Đàm Diệu Văn ở đây liền tạo ra Phi Tinh cục, thay đổi tài vận cả sáu người, gọi là Lục Cung Phi Tinh."

"Nếu như anh chú ý tới Đàm Diệu Văn và tên hộ vệ áo đen, sẽ phát hiện thấy, mỗi lần Đàm Diệu Văn muốn cân bài hay không, ánh mắt đều nhìn trộm hộ vệ kia, nguyên nhân rất đơn giản, chính là Lục Cung Phi Tinh là do hắn nắm giữ."

"Lục Cung Phi Tinh không giống với là Cửu Cung Phi Tinh, là một tài vận phong thủy cục rất nhỏ, nhưng Lục Cung Phi Tinh trong tài vận là vận chuyển, nói cách khác mỗi người đều sẽ được đến phiên, hộ vệ kia thấy mỗi lần đến phiên Đàm Diệu Văn, thì sẽ nhắc nhở Đàm Diệu Văn hạ chú mãnh liệt."

Phương Minh sau khi quan sát mấy phút đồng hồ liền phát hiện, Đàm Diệu Văn cùng hộ vệ áo đen có giao mắt nhìn nhau, khi này là lúc tài vận Đàm Diệu Văn đã đến, tên hộ vệ áo đen liền ra hiệu gật đầu một cái.

Chương 454: Cái gì gọi là lệch tài (2)

"Đương nhiên, Đàm Diệu Văn vì sợ các ngươi phát hiện manh mối, khẳng định là sẽ có đôi khi cố ý thua bài, nhưng hắn cũng có tính toán, chậm mà chắc thắng, mọi người tự nhiên sẽ không phát hiện ra."

Ví dụ mười ván, bốn thua sáu thắng là chuyện bình thường, nên bọn người Trang Tân cũng sẽ không có nửa điểm hoài nghi.

"Đương nhiên, cho nên anh thua nhiều như vậy, đó là bởi vì anh và Đàm Diệu Văn đổi vị thế hoàn toàn cho nhau, khi Đàm Diệu Văn tài vận gia thân cũng chính là lúc tài vận của anh không ổn nhất, tự nhiên sẽ thua nhiều nhất."

Phương Minh ra hiệu Trang Tân cùng cậu đi đến chiếu bạc bên kia, lúc này trên thẻ bạc đã được dọn dẹp xong hết, toàn bộ trong rạp chỉ còn lại mấy người Phương Minh.

"Anh thử hồi tưởng một chút, lúc Đàm Diệu Văn đang đánh cược hắn có trang thái gì?"

"Trạng thái sao…?" Trang Tân nghĩ một hồi sau đáp: "Cơ thể ông ta hơi ngửa ra sau, tư thế cầm bài cũng có chút không đúng lắm."

Không có Phương Minh nhắc nhở, Trang Tân còn không nghĩ tới, lúc này nhớ tới, đúng là cảm thấy Đàm Diệu Văn cử động có chút không đúng , bình thường người chơi bài, cơ thể đều là nghiêng về phía trước dựa vào chiếu bạc, rất ít ngửa ra sau, bởi vì nghiêng về phía trước chẳng những có thể chú ý đến việc chia bài,

còn có thể tỉ mỉ quan sát đến những người chơi bài khác.

Ngoài ra còn có một điểm đó là lúc Đàm Diệu Văn cầm bài, là đem hai tay trước hướng hai bên mở rộng ra, sau đó lại thu hồi cầm bài, thật giống như động tác đem thẻ đánh bạc ôm về.

"Đọc có chỗ dựa, trước giống như Mãnh Hổ." Phương Minh ở thời điểm này nói tiếp, "Lục Cung Phi Tinh, tài vận vận chuyển, Đàm Diệu Văn chính là dùng loại phương thức này đem tài vận ngưng tụ trên người mình, đương nhiên trừ cái này ra, trên tay ông ta cũng là mang một chuỗi vòng tay Tỳ Hưu."

Mang vòng tay Tỳ Hưu cũng rất binh thường, cho nên Trang Tân mấy người cũng không nghĩ gì, nhưng chuỗi Tỳ Hưu có thể liền hấp thụ tài vận của người khác.

"Đương nhiên, điểm trọng yếu nhất chính là đây."

Phương Minh cười ha hả đi vào phía bên trong tường, sau đó kéo màn cửa ra, lúc này trên vách tường có treo Song Đao giao nhau.

"Đao, cơ thể tràn đầy sát khí, mà vị trí của anh đối diện Song Đao, cho nên tài vận là bị thương tổn nhiều nhất, hai cái nhân tố cộng lại, đây chính là nguyên nhân khiến anh thua tiền nhiều nhất."

"Thì ra là vậy, vậy tại sao sau khi Tần lão đệ đến, mọi chuyện lại khác mặc dù song đao vẫn cắm ở đó." Trang Tân cũng chỉ nghe hiểu một nửa, nghi hoặc hỏi.

"Nguyên nhân rất đơn giản, lúc tôi ngồi xuống, bố cục Lục Cung Phi Tinh trên thực tế đã thay đổi, nhưng mà lúc mới bắt đầu, tôi không có động thủ, còn cố ý thua tiền, cứ để mọi chuyện theo ý Đàm Diệu Văn đã sắp xếp."

"Chỉ có như vậy, Đàm Diệu Văn mới có thể buông lỏng cảnh

giác, cho rằng tất cả ông ta đều đã khống chế, cho đến lúc bọn người Đàm Diệu Văn không chú ý đến, hai ván sau cùng, tôi liền thay đổi hướng tài vận."

Nói thì đơn giản, nhưng làm thì không có dễ như vậy, phá bỏ Lục Cung Phi Tinh rất đơn giản, nhưng rất khó để không bị phát hiện, cho nên Phương Minh nhìn như ngồi bất động, nhưng trên thực tế chân phải cậu cũng có động đậy, dựa theo một loại nào đó tần suất.

Hộ vệ của Đàm Diệu Văn tuy có hiểu biết Lục Cung Phi Tinh, nhưng không phải quá lợi hại, cho nên không có phát hiện sơ hở, nhưng Phương Minh trong lòng cũng phân vân liệu tên kia có đúng là cao thủ hiểu được Lục Cung Phi Tinh hay không, đây cũng là một dạng đánh cược.

"Tên Lão Đàm khốn kiếp, thì ra lại nham hiểm như vậy, thiết lập ván cục hại bọn ta."

Sau khi hiểu rõ tất cả, Trang Tân nghiến răng nghiến lợi vô cùng phẫn nộ, nếu là do vận khí thật không tốt thua tiền thì không sao, nhưng bây giờ biết lại là chính Đàm Diệu Văn đang làm trò quỷ, trong lòng vô cùng tức giận.

"Đánh bạc, mười cược chín không, dù cho anh lệch tài vận, thì cũng chỉ một ngày, mà lại mỗi sòng bạc thiết kế không giống nhau, nhưng đều có cùng đặc điểm, đều là tụ tài cục."

Khi tiến vào sòng bạc, Phương Minh có chú ý tới, sòng bạc vô luận bài trí đều phù hợp bố cục tụ tài, có thể xác định, bố cục sòng bạc tất nhiên là do người am hiểu phong thủy thiết kế.

Trang Tân ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, trong mắt có chút suy tư, nhìn Phương Minh lên tiếng: "Tần huynh đệ xem ra cũng là cao nhân, đại ân lần này tôi không lời nào cảm tạ hết được, cho nên phần tiền thắng cũng sẽ chia đều cho cậu."

Đối với Trang Tân, nếu như không có Phương Minh đừng nói đến việc thắng tiền, đoán chừng còn bị Đàm Diệu Văn thiết lập ván cục có thể sẽ thua thê thảm một đống tiền nữa, cho nên chia phần thắng cho Phương Minh anh ta cũng không hề tiếc gì.

"Tiền này tôi không thể nhận."

Phương Minh khoát khoát tay, nhìn thấy Trang Tân nghi hoặc, lập tức giải thích nói: "Chúng ta một chuyến này có một câu gọi là: Ngũ tệ tam khuyết, là ý nói nghề này thuộc về tiết lộ Thiên Cơ, nghịch thiên cải mệnh, cho nên ít nhiều sẽ gặp báo ứng."

"Mặc dù nói có chút khoa trương, nhưng nếu như lợi dụng sở học sự tình để kiếm lấy của trời, nhất định có chút ảnh hưởng đến mình."

Phương Minh không phải nói từ chối, cái gọi là ngũ tệ tam khuyết đó chẳng qua là dụ người , thầy bình thường Phong Thủy nào tiết lộ Thiên Cơ, nào có cho người ta nghịch thiên cải mệnh sự tình.

Nhưng nghề này trong cũng là có không nhìn thấy quy tắc, nếu như lợi dụng sở học sự tình đi kiếm đang lúc tiền, so như Phong Thủy Kham Dư thu lấy phí dụng không có chút vấn đề nào, nhưng là nếu như lợi dụng sở học sự tình xâm hại người khác lợi ích mà kiếm lấy tiền tài, chính là sẽ phải gánh chịu đến trình độ nào đó báo ứng.

Báo ứng gì, Phương Minh nói không ra, nhưng lời này là sư phụ cậu nói cậu biết, kiếm tiền có thể, những người có tiền kia phú hào nhiều rất lợi hại, tùy tiện cho nhìn cái phong thủy cái gì, gấp mười gấp trăm lần giá cả lấy tiền không có một chút vấn đề, nhưng chính là không thể đi Bàng Môn Tà Đạo.

"Vậy sao có thể được, đây là Tần lão đệ thắng bạc mà."

"Trang ca, về tiền đánh bạc thì như vậy đi, anh có thể giúp tôi đem số tiền đi quyên góp, quyên cho Tổ Chức Từ Thiện."

Đối với đánh bạc tài, Phương Minh sẽ không cần.

Nhìn thấy Phương Minh kiên quyết như vậy, Trang Tân không tiếp tục hỏi, nhưng mà anh ta cũng đã hạ quyết tâm, Tần huynh đệ này không cần tiền thì nhất định phải chuẩn bị một phần quà đại lễ khác.

Mà với trí tuệ của anh, trong nháy mắt càng hiểu rõ vị Tần huynh đệ này có quan hệ tốt với Hồ Quân, làm cho Hồ Quân ngàn căn vạn dặn phải chăm sóc chu đáo, không chừng còn có nguyên nhân sâu xa, là bởi vì vị Tần huynh đệ này không phải người bình thường.

"Tần lão đệ, đi, chúng ta đến quán rượu, sau đó từ từ nói chuyện."

Trong sòng bạc dù sao cũng là người khác địa bàn, Trang Tân cũng không nói thêm gì nữa, lúc đầu gặp Phương Minh ở song bài, tuy nhiên sau cũng đã chọn quán rượu để dễ bề nói chuyện.

Ngay lúc Phương Minh trên đường tiến về quán rượu, bỗng xuất hiện một vị lão giả trong khu nhà cao cấp, giờ phút này đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ đại sảnh hơn mười người, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía vị lão giả.

Chương 455: Nhà họ Quách

Đỉnh núi Bạch Giai!

Khu vực đắt tiền nhất Hương Giang chính là chỗ này, một ngôi nhà có thể dễ dàng bán được với giá cả mấy trăm triệu, mỗi một mét vuông đều có giá cao hơn một triệu, chân chính là tấc đất tấc vàng.

Đương nhiên, nguyên nhân giá phòng ở nơi này mắc như vậy cũng rất đơn giản, ở nơi này có thể thu hết toàn bộ Hương Giang vào mắt, hơn nữa người có thể ở nơi này thân phận phi phú tức quý, sống ở đây cũng tượng trưng cho một loại thân phận.

"Cha ơi, đứa bé lại bắt đầu khóc."

Hậu viện, một người phụ nữ trung niên vội vàng hấp tấp chạy đến sảnh lớn, khí chất vốn có của một quý phụ đã biến mất, thời khắc này người nọ không khác gì một người phụ nữ bình thường.

"Cha biết rồi."

Quách Trách Hà sắc mặt trầm xuống, ra hiệu cho người phụ nữ quay về hậu viện trước, mà ánh mắt của hắn lại lướt qua hơn mười người đang ngồi trong sảnh, trong số những người này có đạo sĩ mặc đạo bào, cũng có hòa thượng khoác áo cà sa, có mục sư giơ thánh kinh, còn có thân ảnh thần bí bao phủ chính mình ở trong hắc bào.

"Chư vị, lẽ nào không còn biện pháp gì sao?"

Sảnh lớn một mảnh trầm mặc, phương pháp xử lý nên dùng bọn họ đều đã dùng qua, nhưng lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

"Quách tiên sinh, tình huống của lệnh tôn có chút phức tạp, nói là bị quỷ quấn thân nhưng lại không nhìn thấy quỷ, nói khó nghe một chút, nếu quả thật là tiểu quỷ quấn thân, chúng ta nhiều người như vậy không thể nào không phát hiện được."

"Không sai, tuyệt đối không phải tiểu quỷ quấn thân, mà là một loại lực lượng thần bí, loại lực lượng này ngay cả thánh kinh đều không thể tiêu trừ, nếu như muốn chữa trị tận gốc, hẳn là cần tổng giám mục tự mình tẩy lễ mới có thể trừ tận gốc lực lượng này."

Quách Trách Hà lạnh lùng liếc nhìn mục sư này, đối với nghi thức tẩy lễ của cha xứ phương Tây hắn đương nhiên là biết đến, hơn nữa càng biết rõ muốn mời được tổng giám mục đến tẩy lễ cần phải trả một cái giá lớn, đó chính là cống hiến cho giáo hội một nửa tài sản, đây là điều kiện hắn không thể nào chấp nhận.

"Chư vị còn có biện pháp nào khác hay không?"

Hiện trường một mảnh yên lặng, phương pháp xử lý nên dùng bọn họ đều đã dùng, phải biết rằng Quách Trách Hà đưa ra điều kiện rất mê hoặc, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh của cháu trai hắn, liền có thể nhận được thù lao 100 triệu đô la Hồng Kông, nếu như có thể mà nói bọn họ đương nhiên không muốn buông tha.

"Các vị sư phó tiếp tục thương thảo một chút đi, tôi đi xem đứa bé."

Quách Trách Hà thở dài một hơi, đứng dậy đi về phía hậu viện, nhường lại không gian nơi này cho hơn mười người kia.

...

Trong phòng khách sạn, Phương Minh cầm lấy điện thoại bàn trong gian phòng, nhấn một dãy số, sau đó ngón tay của cậu cứ đặt yên trên nút gọi, chậm chạp không nhấn xuống.

Đây là số điện thoại của Diệp Tử Du, nhưng cậu không chắc điện thoại của Diệp Tử Du liệu có bị người ta nghe lén hay không, dù cho ông Đường đã đáp ứng bảo vệ bạn của cậu, không để họ gặp phải một chút thương tổn gì, nhưng nếu nhà họ Mục nghe lén trong bóng tối, ông Đường cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng Phương Minh cũng quyết định không gọi, cậu chuẩn bị chờ đến nước Anh rồi mới gọi điện thoại, chỉ cần tới đó rồi, cho dù người nhà họ Mục biết cũng không cần lo lắng quá mức, bởi vì cường giả nhà họ Mục tuyệt đối không dám bước vào phương Tây.

Cường giả Nhân Cấp bình thường đến phương Tây có thể là du lịch, có thể là thăm bạn… Đây cũng là những điều có thể lý giải, nhưng tới tầng thứ như cường giả Địa cấp này, một khi tiến nhập phương Tây tất nhiên sẽ khiến các thế lực phương Tây chú ý, dựa vào thực lực nhà họ Mục vẫn còn chưa thể chống lại phương Tây.

Để điện thoại xuống, ánh mắt của Phương Minh lại rơi vào trên người Alice đang ngủ ngon trên giường, cũng có lẽ là bởi vì chưa từng ngủ trên giường như thế này lần nào, Alice ngủ rất không thành thật, thân thể nho nhỏ trên giường không ngừng lăn lộn.

Phương Minh tiến lên, ôm Alice đặt vào chăn rồi đắp lại cẩn thận, chính mình thì ngồi xếp bằng trên mặt đất, mấy ngày này chạy trốn cậu không hề tu luyện, hiện tại là lúc nên tu luyện bù rồi.

Tu luyện chính là chuyện quan trọng nhất đối với Phương Minh lúc này, bởi vì chỉ có cách nhanh chóng đề cao thực lực thì cậu mới có quay trở lại đại lục.

Một đêm bình yên!

…

"Tần lão đệ, thực sự không thể ở lại thêm vài ngày sao?"

"Không được, lần sau có cơ hội rồi nói sau."

Phương Minh lắc đầu cự tuyệt, Trang Tân cũng không miễn cưỡng nữa, dẫn theo Phương Minh cùng Alice hai người lái xe đi đến một chỗ, tuy rằng ông ta đã làm giấy chứng nhận thân phận cùng hộ chiếu mới cho Phương Minh, nhưng muốn thuận lợi rời đi thì còn phải nhờ một người.

"Ông chủ Trang, ông chủ nhà chúng tôi thực sự là không rảnh, hay là hôm khác ông lại tới có được không?"

Trong một tòa nhà lớn, Trang Tân bị ngăn cản ngay từ ngoài cửa, điều này làm cho ông ta cực kỳ khó chịu, nhất là ngày hôm qua ông ta vẫn còn vỗ ngực bảo đảm cùng Tần huynh đệ nhất định không thành vấn đề, bây giờ bị cự tuyệt không phải là tát thẳng vào mặt ông ta hay sao?

Nhất là ngày hôm qua Tần huynh đệ còn giúp ông ta ân tình lớn như vậy, khiến ông ta thắng được rất nhiều tiền, bây giờ bị từ chối thẳng thừng như thế ông ta biết bàn giao với Tần huynh đệ thế nào được chứ?

"Không đến mức đi, tôi và anh Quách đã thương lượng trước rồi, anh Quách cũng đã đồng ý."

"Ông chủ Trang, thực không dám giấu giếm, ông chủ nhà tôi gần đây thực sự là có một số việc, căn bản là không có tâm tình đi xử lý chuyện của ông, cũng không phải tôi không muốn đi thông báo giúp ông, nếu tôi đi thông báo giúp ông phỏng chừng ngay cả tôi cũng sẽ bị ông chủ nhà tôi mắng một trận."

Thư ký gương mặt khó xử, mà ngay khi Trang Tân còn chuẩn bị mở miệng nói thêm điều gì, cửa phòng làm việc phía trước đột nhiên bật mở, một người đàn ông cỡ hơn 40 tuổi từ bên trong đi

ra.

"Ông chủ."

"Anh Quách."

Thư ký cùng Trang Tân đồng thời mở miệng, lúc Quách Khải Minh thấy Trang Tân thì sửng sốt một chút, lập tức vỗ ót một cái: "Ông chủ Trang, thực sự là xấu hổ, chuyện lần trước anh nói với tôi, mấy ngày nay bởi vì bận rộn cho nên tôi vẫn chưa xử lý được. Như vậy đi, một tuần sau anh lại tới tìm tôi, chắc chắn tôi sẽ giúp anh giải quyết tốt."

"Một tuần sau, anh Quách... Này..."

Trang Tân có chút khó xử, bởi vì ông ta đã nhìn ra Phương Minh thật sự muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, nhưng ông ta cũng biết thái độ làm người của Quách Khải Minh, nếu Quách Khải Minh đã nói như vậy, thì thời gian một tuần này hẳn không phải nói chơi.

Hơn nữa, Quách Khải Minh cũng không phải người cố ý làm khó dễ, chút chuyện nhỏ như vậy đối với Quách Khải Minh đến nói thật sự không coi vào đâu, rất hiển nhiên người ta thật sự có chuyện bận rộn.

"Được rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi còn có chút việc phải xử lý, thư ký Mã, giúp tôi đưa tiễn ông chủ Trang."

Thư ký Mã gật đầu tiễn khách, mà Quách Khải Minh thì đi về phía cửa. Trang Tân bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Phương Minh, kết quả lại phát hiện Phương Minh dĩ nhiên đi về phía Quách Khải Minh.

"Này, Tần lão đệ."

Trang Tân liền vội mở miệng, ông ta sợ Phương Minh sẽ nói

sai điều gì đó đắc tội Quách Khải Minh, phải biết rằng thân phận địa vị của Quách Khải Minh ở Hương Giang này là rất cao đấy, ông ta là tam công tử nhà họ Quách, là người thừa kế của một trong năm đại gia tộc ở Hương Giang.

Thật ra, Trang Tân tự nhận mình cũng xem như là kẻ có tiền, nhưng nếu như so sánh với năm gia tộc lớn thì ông ta đây thật sự là cái gì cũng không phải, ông ta và Quách Khải Minh kỳ thực cũng chỉ là quen biết hời hợt, có quen biết sơ sơ trên phương diện làm ăn mà thôi.

"Để tôi đoán xem, hẳn là trong nhà ông đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa vấn đề này hẳn là có liên quan với đời sau của ông." Phương Minh đứng ở trước mặt Quách Khải Minh, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Cậu là ai?"

Quách Khải Minh đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức dùng ánh mắt phòng bị nhìn hướng Phương Minh.

"Anh Quách, giới thiệu cho anh một chút, vị này chính là bạn của tôi tới từ trong nước, cũng chính là đương sự trong chuyện mà tôi nhờ anh xử lý giúp."

Trang Tân vội vã chạy tới, thấy gương mặt âm trầm của Quách Khải Minh, trong lòng run lên, vừa nãy khoảng cách có chút xa cho nên ông ta cũng không nghe thấy Phương Minh nói gì với Quách Khải Minh.

"Tần lão đệ, vị này chính là anh Quách, là tam công tử nhà họ Quách."

Trang Tân cũng giới thiệu thân phận của Quách Khải Minh với Phương Minh, ông ta cho rằng Phương Minh đã nghe nói tới năm gia tộc lớn ở Hương Giang, thì cũng nên biết ở Hương Giang

không đắc tội với người này.

"Tôi không biết cậu biết tới tin tức này từ nơi nào, thế nhưng tôi khuyên cậu không nên dựa vào việc này để thu được thứ gì, người tốt nhất vẫn là nên an phận một chút."

Quách Khải Minh liếc nhìn Phương Minh, lại nhìn Trang Tân, không nói gì nữa, cất bước tiếp tục rời đi.

"Nếu như ông cứ như vậy, tôi dám cam đoan nửa đời sau của ông sẽ sống trong hối hận, nếu như tôi đoán không nhầm, các ông hẳn là đã tìm không ít người, thế nhưng vẫn không có cách gì thay đổi, hơn nữa thời gian còn lại của các người cũng không nhiều lắm."

Quách Khải Minh đứng lại, thu chân, quay đầu nhìn về phía Phương Minh: “Cậu có ý gì? Sao cậu có thể biết được điều đó?"

"Rất đơn giản, gương mặt ông nói cho tôi biết." Phương Minh cười nhạt một tiếng: “Cung tử nữ trong xanh có đỏ, nếu như chỉ là xanh thì nói rõ con của ông bị bệnh đau nhức dằn vặt, nhưng riêng ông lại là trong xanh có đỏ, nói rõ con cái của ông không phải là bị ốm đau dằn vặt, mà là bị một tồn tại khác nào đó dây dưa."

"Một đường là một tháng, cung tử nữ trên mặt ông có ba đường vân, nói rõ vấn đề này đã xảy ra ba tháng rồi, mặt khác nói khó nghe một chút, cung tử nữ của ông nông cạn, đường vân thứ ba xuất hiện sẽ dọc theo trên ba đường vân này, đây chính là tướng mạo của người tuyệt hậu."

"Cho nên, bất kể là con trai của ông hay là con gái, đều nhịn không quá trăm ngày, nói cách khác thọ mệnh còn lại không tới mười ngày."

Trang Tân đang đứng bên cạnh nghe được lời nói của Phương Minh, mí mắt nhảy lên, bởi vì ông ta biết ba tháng trước Quách

Khải Minh vừa có một đứa con trai đấy, tính toán thời gian hẳn cũng không bao lâu nữa là tới tiệc mừng trăm ngày.

Thế nhưng bây giờ Tần huynh đệ lại nói con trai của Quách Khải Minh sống không quá trăm ngày, đây không phải nguyền rủa người ta hay sao, cho dù là ông ta đứng ở vị trí của Quách Khải Minh lúc này cũng sẽ không nhịn được mà muốn đánh người.

"Cái kia anh Quách, Tần lão đệ cậu ấy là người không biết lựa lời, anh..."

"Ông chủ Trang, trong lòng tôi hiểu rõ."

Quách Khải Minh đã cắt đứt lời nói của Trang Tân, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Phương Minh: “Cậu có cách?"

"Trước khi nhìn thấy con ông thì tôi không thể trả lời chắc chắn, bất quá tôi nghĩ nhất định là các ông đã không có biện pháp, nếu đã như vậy mà nói, vì sao không thử một lần đi?"

Phương Minh mở ra hai tay, lúc nãy khi thư ký Mã nói Quách Khải Minh gần đây gặp chuyện, cậu liền quan sát Quách Khải Minh thật kỹ, kết quả lại phát hiện cung tử nữ của Quách Khải Minh mơ hồ có hồng quang, điều này nói rõ con cái của hắn không phải là người bị bệnh lâu ngày hoặc là gặp chuyện gì ngoài ý muốn, mà là bị một số thứ không sạch sẽ gì đó dây dưa.

Dựa vào gia tộc lớn như nhà họ Quách, những thứ bọn họ biết tới hẳn là nhiều hơn người bình thường nhiều, thế nhưng thời gian ba tháng vẫn chưa thể giải quyết vấn đề, điều này nói rõ thứ không sạch sẽ gì đó kia có chút vướng tay chân.

Cho nên trước khi cậu nhìn thấy tình huống cụ thể của con cái Quách Khải Minh, cậu cũng không dám đánh cược bản thân nhất định có thể giải quyết.

Chương 456: Thiên sinh tử mệnh

Nhà họ Quách!

Khi Phương Minh theo Quách Khải Minh đi tới khu nhà cao cấp của nhà họ Quách, Trang Tân tò mò đánh giá bốn phía.

Đương nhiên ông ta đã từng nghe nói qua biệt thự trên núi Bạch Giai, trên thực tế ở Hương Giang rất nhiều người đều giống ông ta, mục tiêu lớn nhất đời này đó là có thể mua một ngôi nhà thuộc về mình trên núi Bạch Giai.

Bởi vì trong lòng tất cả người Hương Giang, có một ngôi nhà thuộc về mình ở chỗ này, đó chính là chân chính bước vào tầng lớp nhân vật đỉnh cấp ở Hương Giang, người có thể sống trên núi Bạch Giai chính là những nhân vật lớn, giậm chân một cái có thể khiến cho Hương Giang run rẩy.

Dinh thự đại sứ quán Mỹ, phủ đệ tư lệnh Hương Giang, quan lớn chính phủ, còn có mấy người giàu có nhất Hương Giang, thậm chí một người giàu có họ Mã ở đại lục cũng có phủ đệ ở nơi đây.

Trang Tân cũng là lần đầu tiên tới đây, tuy rằng ông ta cùng Quách Khải Minh có chút giao tình, nhưng đây là nơi ở của gia chủ nhà họ Quách, phủ đệ của Quách lão gia tử, không được Quách lão gia tử gật đầu, coi như là Quách Khải Minh cũng không dám đưa bạn bè tới.

"Cậu chủ."

Quản gia nhà họ Quách đứng ở cửa chờ, sau khi thấy Phương

Minh cùng Alice từ trên xe bước xuống, trong mắt có chút nghi ngờ.

Bởi vì lúc trước tam thiếu gia gọi điện thoại về có nói, hắn sẽ dẫn theo một vị sư phó qua đây xem bệnh cho đứa bé, mà quản gia nghĩ đến, nếu là sư phó, vậy hẳn là cũng giống như những người đang ở trong sảnh kia, tối thiểu cũng phải cỡ bốn mươi năm mươi tuổi đấy.

"Cậu chủ, vị sư phó kia đâu?"

Quách Khải Minh nghe được câu hỏi của quản gia, quay đầu liếc nhìn Phương Minh: "Đây chính là Tần Minh Tần sư phó."

"A!"

Quản gia giật mình miệng há lớn, chẳng qua dù sao cũng là quản gia của gia tộc lớn, sức thừa nhận vượt xa người thường, rất nhanh liền đã khôi phục vẻ bình tĩnh, trên mặt lộ ra dáng tươi cười: "Tần sư phó, mời đi theo tôi.".

Sau khi vào cửa Quách phủ, Trang Tân liền được sắp xếp đi tới khu cho khách, vốn là quản gia còn muốn để Alice cũng ở tại chỗ này, nhưng bị Phương Minh cự tuyệt.

Thật ra, Alice là một quả bom không thể xác định thời gian, nếu như cứ ném Alice ở đại sảnh, vạn nhất xảy ra một chuyện nhỏ gì đó, bại lộ thân phận huyết tộc vậy thì nguy rồi.

Phương Minh dẫn Alice đi vào bên trong, rất nhanh liền đã đi tới sảnh lớn. Khi Phương Minh đến, ánh mắt hơn mười người trong sảnh lớn nhao nhao nhìn về phía cậu.

Những người này, chính là nhà họ Quách mời tới.

"Người trẻ tuổi kia là ai, thế nào trực tiếp đi về phía hậu viện?"

"Nhìn rất xa lạ, lẽ nào cũng là trong hội?"

"Có thể là thân thích nhà họ Quách chứ, hẳn không phải là trong hội đấy, còn trẻ như vậy coi như là trong hội thì cũng là hậu sinh hiểu biết ít, nhà họ Quách làm sao có thể mời người như vậy tới được."

"Không thấy được người ta còn dẫn theo một bé gái người nước ngoài sao? Có thể là bà con xa."

Trong lúc những người này còn đang nghị luận, mục sư mặc áo trắng ngồi ở một bên lại khác hẳn mọi người, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Alice, cau mày, dường như là đang tự hỏi vấn đề nghiêm túc gì đó.

"Kỳ quái, tại sao ở trên người cô bé này lại có thể cảm thụ được khí tức khiến người ta chán ghét, dường như đã từng cảm nhận khí tức này ở giáo hội thì phải…"

Mục sư nỉ non trong lòng, trước đây hắn may mắn được giáo hoàng đời trước chấp nhận chúc phúc, ngoài ra hắn còn nhìn thấy rất nhiều tồn tại trong ngục giam của giáo hội, nơi không bao giờ mở ra cho người ngoài thấy, chỉ là trong thoáng chốc hắn lại không nghĩ ra.

Nội viện.

Quách Trách Hà ngồi ở chỗ kia, sau khi thấy con mình dẫn theo Phương Minh đi vào, đầu tiên là giật mình một chút, nhưng ngay sau đó lại ôm quyền nói với Phương Minh: "Tần sư phó, phiền toái."

Không có trông mặt mà bắt hình dong, tới tầng thứ như Quách Trách Hà, chưa bao giờ lại đi trông mặt mà bắt hình dong, cũng càng sẽ không biểu hiện tư thái cao cao tại thượng, chí ít cho tới hiện tại là như thế.

Kỳ thực nếu như là người đã tiếp xúc qua một số nhân vật tầng lớp trên liền có thể phát hiện, chân chính cao tầng hoặc là nhân vật tầng lớp trên, thường thường biểu hiện ra vẻ rất hòa ái thương dân, loại thái độ cáo mượn oai hùm chỉ có những người tầng thấp hay tầng trung mà thôi.

"Tần sư phó đi theo tôi."

Sau khi Quách Khải Minh gật đầu với cha mình liền trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ phía trước, chẳng qua ánh mắt của Phương Minh lại rơi vào cửa phòng hai bên, bên trên những cửa phòng này đều dán một số phù lục, mặc dù không biết những bùa chú này có tên là gì, thế nhưng Phương Minh đại khái có thể biết, đây là mấy loại bùa trừ tà.

Trong khoảnh khắc đi vào phòng, Phương Minh liền nhíu mày một cái, nhưng không nói gì thêm, chỉ đưa mắt nhìn về phía trước.

Phòng ngủ không lớn, lúc này một thiếu phụ xinh đẹp hơn ba mươi tuổi đang ôm một đứa con nít, gò má tinh tế lúc này trở nên vô cùng tiều tụy, thấy Quách Khải Minh tiến đến, bà ấy khóc lóc hô lên: "Khải Minh, Bổng Bổng thằng bé..."

"Đừng có gấp, lần này anh đã tìm được một vị sư phó qua đây xem bệnh cho Bổng Bổng, nhất định có thể tốt."

Quách Khải Minh tiến lên trấn an vợ của chính mình, sau đó cẩn thận đặt đứa trẻ vào trong nôi, để Phương Minh có đủ không gian quan sát.

Phương Minh không nói gì thêm, đi lên trước, nhìn chằm chằm đứa bé bắt đầu quan sát, lần đánh giá quan sát này của cậu kéo dài xấp xỉ mười lăm phút.

"Tần..."

Vợ của Quách Khải Minh có chút không nhịn được muốn mở

miệng hỏi, chẳng qua lại bị Quách Khải Minh ngăn trở, ba tháng ròng cũng có thể vượt qua, chẳng lẽ còn ngại ngần chuyện chờ lâu thêm vài phút sao?

"Cho tôi ngày sinh tháng đẻ của đứa bé."

Phương Minh đột nhiên nhìn về phía Quách Khải Minh, Quách Khải Minh trực tiếp báo ra bát tự.

Thật ra, nếu như ở trước đây hắn chắc chắn sẽ nói ra ngày sinh tháng đẻ của đứa trẻ đấy, thế nhưng sau khi trải qua ba tháng này, đã có thật nhiều sư phó hỏi qua rồi, cho nên đối với bát tự của đứa bé hắn đã thuộc làu làu.

Phương Minh không nhìn về phía đứa bé nữa, mà là bắt đầu suy tính bát tự của đứa bé trong lòng, chỉ là càng tính chân mày nhíu càng chặt, đến cuối cùng, là nặng nề thở dài một hơi.

"Thiên sinh tử mệnh, tôi cũng bất lực."

Vẻ mặt tiếc nuối nhìn về phía Quách Khải Minh, mà sau khi Quách Khải Minh nghe được lời nói của Phương Minh, mặc dù có vẻ thất vọng nhưng cũng không có vẻ mặt dư thừa gì, bởi vì thất vọng như thế này ba tháng nay hắn đã phải trải qua không ít lần đấy…

Ba tháng này, mỗi một vị sư phó khi được mời vào nhà đều là tràn đầy tự tin, nhưng sau cùng kết quả cũng giống nhau, tất cả đều thúc thủ vô sách.

"Tần sư phó, cái gì là thiên sinh tử mệnh, Bổng Bổng thằng bé rốt cuộc là bị bệnh gì?" Vợ của Quách Khải Minh nhịn không được hỏi.

"Chúng ta vẫn là đi ra ngoài nói."

Phương Minh ra hiệu ba người đi ra ngoài, mà lúc vừa ra khỏi

cửa cậu liếc nhìn bùa được dán hai bên, mở miệng nói: "Xé hết những tấm bùa này đi."

"Xé hết?"

Quách Khải Minh nghi ngờ hỏi lại, không biết Phương Minh tại sao phải nói lời như vậy.

"Sinh cơ của con ông vốn đã rất ít, những bùa chú này mặc dù có tác dụng trừ tà, nhưng tương tự cũng ngăn cản sinh khí thiên địa đi vào phòng, sẽ chỉ khiến sinh cơ của đứa bé khô kiệt nhanh hơn."

Chỉ cần là người từng quan sát sinh hoạt của người khác sẽ biết, những người sống trong môi trường khép kín hay sống dưới mặt đất, thường già nhanh hơn người thường một chút, không chỉ là vì thiếu khuyết ánh mặt trời, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu là thiếu khuyết thiên địa sinh cơ bổ sung.

Những người tu luyện kia hấp thu thiên địa linh khí làm bản thân khỏe mạnh, cũng khiến sinh cơ của mình tăng lên, nguyên nhân cũng là bởi vì trong thiên địa linh khí có bao hàm sinh cơ.

Mà mấy loại bùa trừ tà này đều ngăn cách loại bỏ thiên địa linh khí tiến nhập, đạo lý này cũng giống với câu thuốc có ba phần độc.

Trong hiện thực có thật nhiều người ở trong nhà vốn bình yên, nhưng vì cầu bình an mà bình thường sẽ dán một số phù ở nhà cửa, nếu như phù bình an hoặc là môn thần các loại cũng may, giống như mấy bùa trừ tà bắt quỷ này một khi dán lên, mặc dù sẽ có tác dụng nhưng cũng sẽ có tác dụng phụ.

Ảnh hưởng lớn nhất thậm chí có thể ảnh hưởng đến sinh cơ, tài vận, vận làm quan… các loại vận thế tiến nhập.

Cho nên, không bệnh không uống thuốc, không chuyện không

dán phù.

Chương 457: Khát vọng của Alice

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung Dung

Trong viện.

Cha con Quách Trách Hà cùng Quách Khải Minh đều đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, bọn họ đã bị mấy chữ "Thiên sinh tử mệnh" của Phương Minh gây chú ý, ba tháng qua, nhà họ Quách bọn họ mời tới nhiều sư phó như vậy, ngoại trừ bất lực với bệnh tình của đứa bé, ngay cả rốt cục tình huống của đứa bé là như thế nào cũng không ai nói ra được.

Mà bây giờ, rốt cục cũng có người nhìn ra tình huống trên người đứa bé, tuy rằng không biết có đúng hay không, nhưng ít ra đây cũng coi như là một bước đột phá.

"Cái gọi là thiên sinh tử mệnh, là chỉ cái loại người vốn không nên ra đời, hoặc nói chính xác hơn là, ngay từ khoảnh khắc khi sinh ra liền đã chú định kết cục phải chết."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Quách Trách Hà nhíu mày lại, trầm giọng hỏi: "Tần sư phó, mỗi người từ khi ra đời liền đã chú định kết cục phải chết đi."

Sinh lão bệnh tử, là một chuyện ngay khoảnh khắc khi sinh ra

đã được định trước, điểm này dù là ai cũng không cách nào thay đổi.

Phương Minh cười một tiếng, là cậu giải thích có chút lệch lạc, lập tức cải chính: "Đúng vậy, mỗi người từ khi ra đời đều phải đối mặt với cái chết, nhưng người bình thường thì giống mặt trời vậy, đầu tiên là mặt trời mới mọc, sau khi trải qua ánh nắng sớm mai tới mặt trời chói lọi giữa trưa, sau đó mới là hoàng hôn ở hướng Tây."

"Nhưng thiên sinh tử mệnh lại vừa vặn tương phản, từ khi ra đời đã là hoàng hôn ở phía Tây, sinh cơ trên người sẽ chỉ không ngừng trôi qua, đến khoảnh khắc khi sinh cơ tiêu tán cũng là khoảnh khắc tử vong."

Quách Khải Minh trầm mặc, bởi vì ba tháng này hắn cũng phát hiện tình huống của con mình, những đứa bé khác lúc mới vừa sinh ra đều nhăn nhúm, nhưng sau đó da mặt sẽ từ từ trở nên trơn bóng, nhưng da của con mình lại là càng ngày càng già, cả khuôn mặt nhão như người già vậy.

"Vậy tại sao lại gặp phải tình huống như vậy?" Quách Trách Hà truy hỏi.

Được coi là một người oai phong một cõi nhiều năm trên thương trường, Quách Trách Hà rõ ràng một điểm, bất kỳ chuyện gì phát sinh đều cũng có căn nguyên, mà có một số việc chỉ cần tìm được căn nguyên sẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Giống như trước đây một hạng mục của hắn bị mấy nghị viên Hương Giang ngăn cản, làm thế nào cũng đều không thể khởi công hạng mục, sau đó hắn sai người điều tra cẩn thận mới phát hiện, nguyên nhân những nghị viên này ngăn cản kỳ thực rất đơn giản, bởi vì bọn họ vẫn chưa thể lấy được mấy miếng đất trống ở bên cạnh hạng mục, một khi hạng mục này của hắn được xác định, giá cả của mấy mảnh đất kia chắc chắn cũng sẽ tăng cao, nếu muốn

lấy xuống liền phải hao phí mức giá lớn hơn.

Cho nên Quách Trách Hà chỉ làm một việc, đó chính là tuyên bố với bên ngoài hắn bỏ hạng mục này, cũng chính bởi vì tin tức này khiến cho mấy vị nghị viên kia thuận lợi mua lại mảnh đất trống, sau đó hắn lần thứ hai báo xin phê chuẩn xét duyệt liền không bị ngăn trở.

Không có hối lộ, không có trao đổi tin tức, mọi thứ đều là ngầm hiểu lẫn nhau.

"Nguyên nhân thiên sinh tử mệnh xuất hiện hiện nay vẫn không ai biết, nhưng người có mệnh cách như vậy cực kì thưa thớt, trong số nghìn vạn người cũng không nhất định có thể gặp phải một người."

Phương Minh lắc đầu, cậu thực sự là không biết tại sao thiên sinh tử mệnh phải xuất hiện, trên thực tế toàn bộ giới tu luyện hẳn cũng không có mấy người biết rõ nguồn cơn, nguyên nhân rất đơn giản, đứa bé thiên sinh tử mệnh sống không quá trăm ngày, hơn nữa tỷ lệ cực kỳ thưa thớt, nếu như đầu thai đến nhà người thường hẳn sẽ không khiến người khác chú ý, chỉ có sinh ở gia tộc phú hào mới có thể khiến người ta biết tới.

Thế nhưng xác suất gặp phải thật sự quá nhỏ, chí ít trong hiểu biết của Phương Minh thì chỉ có một mình đứa bé nhà họ Quách này.

"Một người từ khi ra đời, ngoại trừ sức sống của bản thân thì còn hấp thu thiên địa linh khí của thế giới này, dùng để bổ sung cùng lớn mạnh sức sống của bản thân, nhưng người thiên sinh tử mệnh hầu như không thể hấp thụ sinh cơ từ bên ngoài, mà lấy sinh cơ của bản thân họ chỉ có thể duy trì trăm ngày, xấu hổ, vấn đề này tôi bất lực."

Quách Trách Hà cùng Quách Khải Minh nghe được lời nói của

Phương Minh, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, chẳng qua có lẽ mấy ngày này đã thất vọng quá nhiều lần, tâm tình Quách Trách Hà vẫn là rất bình tĩnh, mở miệng nói: "Phiền phức Tần sư phó, Khải Minh, đưa Tần sư phó đi nghỉ ngơi."

"Tần sư phó, mời đi theo tôi, lúc này thật sự là đã làm phiền cậu rồi, chuyện của cậu tôi sẽ dặn dò thư ký nhanh chóng đi làm, hai ngày sẽ có kết quả."

Quách Khải Minh hướng phía Phương Minh mở miệng, Phương Minh gật đầu, đang muốn đi theo Quách Khải Minh rời khỏi viện, Alice vẫn im lặng không lên tiếng đột nhiên lại lắc lắc cánh tay của Phương Minh.

"I can save him."

Alice đột nhiên mở miệng khiến cho Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì cậu nhất thời không biết Alice nói gì, ngược lại Quách Khải Minh đang đứng bên cạnh trên mặt lộ ra vẻ kích động, vội vã hướng phía Phương Minh nói: "Tần tiên sinh, tiểu cô nương này nói cô bé có thể cứu con của tôi."

Bởi vì nguyên nhân lịch sử, hơn một nửa người ở Hương Giang đều biết nói tiếng Anh, mà loại con em nhà giàu giống như Quách Khải Minh này, càng được tiếp nhận phương thức giáo dục phương tây, khả năng nói tiếng Anh đương nhiên không cần nói.

"Em có thể cứu cậu bé?"

Nghe được Quách Khải Minh phiên dịch, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Alice, trong nháy mắt một suy nghĩ lóe lên trong đầu của cậu, cậu vỗ ót một cái: "Sao tôi lại quên mất chuyện này."

Phương Minh nghĩ tới một tin đồn về Huyết tộc.

Huyết tộc là chi nhánh của Bất Tử tộc, mà số lượng Huyết tộc cực kỳ thưa thớt, cho nên Huyết tộc vì duy trì sinh tồn và phát

triển, liền đã sáng tạo ra tồn tại sơ ủng.

Cái gọi là sơ ủng, chính là người bị Huyết tộc hút máu, cùng lúc đó cũng nhận được máu của Huyết tộc, ở trong Huyết tộc, sơ ủng cũng chính là Huyết tộc cấp thấp nhất, là nô bộc của Huyết tộc.

Đương nhiên, một vị Huyết tộc cũng chỉ sơ ủng số lượng có hạn, cho nên đối với Huyết tộc đến nói, nếu như không phải xem trọng tiềm chất của một người, tuyệt đối sẽ không biến người đó thành sơ ủng đấy.

Đối với nhân loại đến nói, chỗ tốt khi trở thành sơ ủng của Huyết tộc chính là có được sức sống mãnh liệt của Huyết tộc, hơn nữa nếu như may mắn, thậm chí rất có thể còn có được thực lực mạnh mẽ.

Đương nhiên, có tốt cũng liền có xấu, sau khi trở thành sơ ủng thì con người cũng giống như Huyết tộc, sợ ánh sáng mặt trời, cần nhờ hút máu để duy trì sinh mệnh.

Đặc thù của thiên sinh tử mệnh là cái gì? Không phải là không cách nào hấp thu sinh cơ sao? Nhưng nếu như trở thành sơ ủng của Huyết tộc, chỉ cần dựa vào máu có thể bổ sung sinh cơ...

Phương Minh hiểu ý của Alice rồi, chỉ cần Alice cắn bé trai nhà họ Quách này một cái, khiến đứa bé có được máu của Huyết tộc, khi đó thiên sinh tử mệnh cũng liền tự sụp đổ.

Nhưng cũng chính là biết điểm này, Phương Minh ngược lại rơi vào trầm mặc.

Huyết tộc, từ trình độ nào đó đến nói quả thật là địch của loài người, bởi vì bọn họ dựa vào hút máu mà sống, vì máu khó tránh khỏi sẽ làm ra những chuyện tổn thương tới nhân loại, nếu để cho đứa nhỏ nhà họ Quách này biến thành sơ ủng của Alice, ngày sau

cậu cũng không dám chắc liệu đứa bé này có đi lên con đường đối địch với nhân loại hay không.

"Tần sư phó?"

Thấy Phương Minh không có phản ứng, Quách Khải Minh lần thứ hai kêu một tiếng, khiến Phương Minh tỉnh lại từ trong suy ngẫm.

"Đứa bé không lựa lời nói bậy bạ, tình huống của con ông tôi bất lực, cáo từ trước."

Cuối cùng, Phương Minh vẫn quyết định không cho Alice ra tay, không phải cậu thấy chết không cứu, mà là cậu không nghĩ tạo ra một mối họa lớn trong tương lai cho nhân loại.

Nếu như cậu cứu đứa nhỏ nhà họ Quách này, đến lúc đó nếu cậu bé tổn thương đến con người, hút máu của người khác, phần nhân quả này cũng sẽ tính vào đầu cậu.

"Tần sư phó xin dừng bước."

Ngay lúc Phương Minh cất bước chuẩn bị rời khỏi, Quách Trách Hà đột nhiên mở miệng gọi Phương Minh lại, người già đời như hắn, từ lúc nhìn thấy vẻ mặt của Phương Minh có chút biến hóa thì đã phát hiện một số mánh khóe.

"Tần sư phó, nếu như có chuyện gì khó nói không ngại nói thẳng, cho dù cuối cùng thực sự bất lực, chúng ta cũng cảm tạ Tần sư phó."

Quách Khải Minh cũng không ngu dốt, sau khi nghe cha mình nói hắn thoáng cái liền hiểu rõ, lập tức mang trên mặt vẻ thành khẩn: "Tần sư phó, đây là đứa con duy nhất của tôi, nếu như cậu có thể cứu mạng nó thì cậu chính là ân nhân cứu mạng của nhà họ Quách tôi, nhà họ Quách tôi vô cùng cảm kích."

Có thể làm cho nhà họ Quách cảm ơn, đối với rất nhiều người đến nói là nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì chỉ cần có nhà họ Quách làm chỗ dựa, cho dù có muốn đi ngang ở Hương Giang cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua đối với Phương Minh, lực hấp dẫn của những thứ này cũng không phải rất lớn.

Alice tuy rằng nghe không hiểu Phương Minh cùng cha con Quách Trách Hà nói gì, nhưng khát vọng tới từ bản năng khiến cô bé không ngừng lôi kéo tay của Phương Minh lắc qua lắc lại, rất hiển nhiên, cô bé cũng rất muốn biến đứa bé nhà họ Quách thành sơ ủng của cô bé.

"Tiểu hài này có lực hấp dẫn đối với Huyết tộc lớn như vậy?"

Phương Minh thấy vẻ mặt của Alice, trong lòng liền nghi ngờ, tuy rằng cậu biết Huyết tộc lựa chọn sơ ủng ngoại trừ trung tâm vẫn còn có thật nhiều điều kiện khác, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của Alice, chẳng lẽ thiên sinh tử mệnh cực kỳ trân quý đối với Huyết tộc sao?

"Tần sư phó, van cầu cậu, van cầu cậu mau cứu con của tôi đi, mặc kệ đã làm tội gì, hãy để cho tôi thừa nhận, đứa bé là vô tội."

Trong phòng vợ của Quách Khải Minh cũng vọt ra, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Phương Minh, đối với một người mẹ đến nói, không có gì quan trọng hơn con của họ.

"Bà Quách, xin bà bình tĩnh trước đã."

Phương Minh lắc mình tránh né, nhưng mà Alice vẫn còn đứng tại chỗ, cái quỳ này của vợ Quách Khải Minh vừa lúc quỳ xuống trước mặt của Alice.

Thấy một màn như vậy, Phương Minh thở dài một hơi, có lẽ, có một số việc thật là số mệnh đã an bài đi.

Vừa vặn cậu cần nhà họ Quách trợ giúp, đứa bé nhà họ Quách lại đúng lúc trở thành thiên sinh tử mệnh trong nghìn vạn người không thấy một, mà lại càng vừa vặn bên cạnh cậu có một bé gái Huyết tộc.

"Mà thôi, để tôi nói tình huống cho mọi người biết trước, kỳ thực cũng không phải tôi không muốn ra tay giúp đỡ, mà là kết quả này cũng không nhất định là kết quả mà mấy người mong chờ."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Quách Trách Hà, Quách Trách Hà hiểu ý của Phương Minh, xoay người vẫy vẫy tay với quản gia đang đứng trong sân.

"A Phúc, đưa khách trong sảnh này đi khách sạn nghỉ ngơi, mặt khác nói cho mọi người, không cho phép tới gần nơi này."

"Tốt, tôi đã hiểu rồi, đích thân tôi sẽ canh chừng ở sảnh lướn, không cho phép bất kỳ người nào qua đây."

Quản gia gật đầu, ông ta biết ý của ông chủ, đây là sợ chuyện xảy ra trong viện tiết lộ ra ngoài.

"A Phúc theo tôi hơn năm mươi năm, tuyệt đối tin cậy, cho nên xin Tần sư phó yên tâm, chuyện đã xảy ra ở đây tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài."

Chương 458: Đồng ý

Mười lăm phút sau, viện sau của nhà họ Quách gần như không còn bất kỳ người ngoài nào, ngay cả người hầu nhà họ Quách cũng đều bị quản gia đưa tới viện trước, quản gia một người đứng ở sảnh lớn, không cho phép bất kỳ người nào đi qua sảnh lớn tới hậu viện.

"Tần sư phó, hiện tại có lời gì không ngại nói rõ."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía đám người Quách Trách Hà, chậm rãi nói: "Lúc trước tôi đã nói qua, đứa nhỏ này là thiên sinh tử mệnh, thiên sinh tử mệnh là một loại người đặc thù không cách nào hấp thu năng lượng trong thiên địa đến bổ sung sinh cơ của mình, chỉ có thể dựa vào một chút sinh cơ lúc sinh ra đời đã có sẵn trong cơ thể để duy trì sinh mệnh, cho nên, nếu muốn cứu đứa bé, biện pháp duy nhất chính là khiến đứa bé có thể hấp thu năng lượng thiên địa."

"Nhưng việc này nói thì dễ nhưng muốn làm lại cực kỳ trắc trở, chí ít hiện nay tôi đây không thể nào làm được, cho nên chỉ có thể đi một con đường khác, chính là khiến đứa bé có thể tự tăng trưởng sinh cơ trong cơ thể."

Nghe được lời nói của Phương Minh, cha con Quách Trách Hà ngây ngẩn cả người, đứa bé tự tăng trưởng sinh cơ?

"Tần sư phó, ý của cậu là nói cho đứa bé dùng dược liệu bổ máu?" Quách Khải Minh hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Dĩ nhiên không phải."

Phương Minh lắc đầu: "Đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể

chịu được thuốc bổ, hơn nữa thuốc bổ thông thường cũng không có ích lợi gì, không theo kịp tốc độ sinh cơ trôi đi, nói khó nghe một chút, coi như là cái gì Nhân Sâm trăm năm các loại tối đa cũng chỉ có thể kéo dài sự sống thêm một hai ngày."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vợ chồng hai người Quách Khải Minh trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, nếu quả thật dựa vào thuốc bổ mà có tác dụng, vậy cũng quá dễ làm rồi, lấy tài lực của nhà họ Quách, coi như là cho con dùng Nhân Sâm như ăn cơm đều không có vấn đề gì.

"Khải Minh, không nên quấy rầy Tần sư phó, để Tần sư phó nói xong." Quách Trách Hà trừng mắt, ra hiệu con mình không nên cắt đứt lời nói của Phương Minh.

Nhưng mà Quách Trách Hà không biết, thời khắc này Phương Minh cũng là có chút khó xử, bởi vì cậu không biết tiếp theo nên nói như thế nào, lẽ nào nói cho bọn hắn biết, muốn cứu con của các người, biện pháp duy nhất chính là cho con của các người biến thành nô bộc của quỷ hút máu?

"Kỳ thực lúc trước sở dĩ tôi không nói, thật sự là vì đó cũng không phải một lựa chọn tốt, chẳng qua nếu mấy người đã muốn biết, tôi đây liền nói thẳng, biện pháp mà bên tôi có thể nghĩ ra chính là biến đứa bé thành quỷ hút máu."

Một lúc sau, Phương Minh trực tiếp nói rõ.

Mà giống như cậu đoán, sau khi cậu thốt ra những lời này, ba người trước mắt biến sắc.

"Quỷ hút máu?"

Với tư cách là người Hương Giang, khi đám người Quách Khải Minh tiếp thu văn hóa phương Tây đương nhiên cũng đã nghe nói qua về sự tích quỷ hút máu, chẳng qua dưới cái nhìn của bọn họ

đây vẻn vẹn chỉ là một câu chuyện mà thôi.

"Tần sư phó, quỷ hút máu chính là loại dơi có thể hút máu người sao?" Vợ của Quách Khải Minh có chút không xác định hỏi.

"Ách..."

Phương Minh gật đầu: "Chính là loại quỷ hút máu mà mấy người biết, chẳng qua nói đúng hơn thì quỷ hút máu chân chính cũng không phải như thế, những tri thức mà mọi người biết được, chẳng qua là do giáo hội sáng tạo ra hình tượng nói xấu Huyết tộc."

Sách sử đều là do người thắng viết ra, ở trên mảnh đất phương Tây này, giáo hội đánh bại chủng tộc Hắc Ám, cho nên hình tượng về chủng tộc Hắc Ám trong sách hay trong phim, đa số đều là do giáo hội cố tình nói xấu, mục đích chính là để con người chán ghét chủng tộc này.

Đương nhiên, nói theo một ý nghĩa nào đó, giáo hội làm vậy cũng không sai, bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt mà chủng tộc Hắc Ám rất dễ gây thương tổn cho con người, tuy rằng bản thân giáo hội cũng không thể nào sạch sẽ, nhưng ít ra giáo hội còn muốn duy trì hình tượng chính nghĩa.

"Tôi tin rằng mọi người đều đã nghe qua về quỷ hút máu, mà quỷ hút máu chính là một chi của Bất Tử Tộc, sở dĩ được xưng là Bất Tử Tộc, cũng là bởi vì có sinh cơ tràn đầy vượt xa nhân loại, thọ mệnh cũng hơn xa người thường."

"Nếu như muốn cứu con của các người, chỉ còn cách biến con của mấy người thành quỷ hút máu, sau đó dựa vào máu để giữ gìn sinh cơ, đây là biện pháp duy nhất tôi có thể nghĩ tới, đương nhiên, nếu mấy người không chọn nó cũng không có vấn đề gì, thật ra, nếu như con của mấy người thực sự biến thành quỷ hút máu, tôi cũng không dám chắc tương lai của đứa bé rồi sẽ trở

thành như thế nào..."

Ba người nhà họ Quách rơi vào trầm mặc, bởi vì Phương Minh nói ra biện pháp thật sự là quá điên cuồng, khiến con của bọn hắn biến thành quỷ hút máu, trong thoáng chốc căn bản là không có cách nào chấp nhận.

Bọn họ từ trong phim ảnh cũng hiểu được, quỷ hút máu là muốn hút máu người đấy, chẳng lẽ muốn để con của bọn hắn hút máu cả đời? Nghĩ đến con của mình biến thành một tên sát nhân cuồng ma, bọn họ liền không thể nào chấp nhận được.

"Tần sư phó, nếu cháu của tôi biến thành quỷ hút máu, vậy xác xuất thành công chữa khỏi được bệnh này là bao nhiêu?" Hồi lâu sau, Quách Trách Hà đột nhiên mở miệng hỏi.

"80% đi." Phương Minh suy nghĩ một chút đáp.

"Tốt, tôi đây nguyện ý thử một chút, để cháu tôi biến thành quỷ hút máu."

"Cha."

Hai vợ chồng Quách Khải Minh đều dùng vẻ kinh ngạc nhìn cha của mình, vợ chồng hai người thật không ngờ cha mình dĩ nhiên sẽ đồng ý.

Trên thực tế, Phương Minh cũng là hơi kinh ngạc, trong suy nghĩ của cậu, coi như là người Quách gia cuối cùng có thể chấp nhận, chỉ sợ cũng phải trải qua một đoạn thời gian thương nghị mới có thể làm ra quyết định.

"Khải Minh, Thục Như, để cha nói cho hai con một chuyện trước, là chuyện lúc tuổi còn trẻ cha đã gặp phải."

Trên mặt Quách Trách Hà lộ ra vẻ nhớ lại: "Ba mươi năm trước, khi đó sản nghiệp nhà họ Quách chúng ta vừa khởi sắc, lúc

đó nhà họ Quách có một mối làm ăn lớn cùng nước ngoài, vì bảo đảm cuộc làm ăn này sẽ không xảy ra vấn đề, cha tự mình đi nước ngoài để đàm phán hợp tác với đối phương, đó là một quý tộc chân chính, kinh doanh ở Italia trên trăm năm."

“Năm đó cha cũng không biết lai lịch chân chính của gia tộc này, thế nhưng hai mươi năm sau, gia tộc này im hơi lặng tiếng, cha từ đường dây khác biết được, gia tộc này đã bị giáo hội tiêu diệt rồi, vì gia tộc này trên thực tế là Huyết tộc.”

"Thật ra, sau khi biết được tin tức này cha đã ngơ ngẩn một thời gian rất dài, bởi vì bằng vào hiểu biết của cha về gia tộc này, vô luận là phong cách hành sự còn là tu dưỡng của bản thân, thì người của gia tộc này còn có phong thái quý tộc hơn cả những quý tộc chân chính, gia tộc như vậy lại chính là quỷ hút máu mà giáo hội sở tuyên truyền không chuyện ác nào không làm, thực sự là khiến cha có chút khó có thể chấp nhận."

Nghe được lời nói của Quách Trách Hà, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ hiểu rõ, nói tiếp: "Kỳ thực Huyết tộc tuy rằng cần máu, nhưng cũng không nhất định phải hại người, bởi vì lượng máu mỗi lần Huyết tộc cần hút cũng không nhiều, hoàn toàn có thể thông qua phương thức mua bán để có được."

"Đương nhiên, bởi vì đặc tính hút máu của Huyết tộc, cho nên tóm lại là sẽ có một số bại hoại cực đoan xuất hiện, đây cũng là tình huống xuất hiện ở bất kỳ chủng tộc nào."

Rừng lớn loại chim nào cũng có, chỉ có điều Huyết tộc thì dễ dàng biến đổi thành loại thích giết chóc này hơn một chút thôi.

Chương 459: Biến thành sơ ủng

Với tài lực của nhà họ Quách, cung cấp máu cho đứa bé cũng không phải là chuyện khó khăn gì, cho dù là máu người, miễn là ra giá cao, chắc chắn sẽ có người nguyện ý bán máu.

Phương Minh lo lắng chính là sau khi trở thành sơ ủng của Huyết tộc, tính cách của đứa bé có phải cũng sẽ biến hóa hay không, thế nhưng dựa vào lời nói của Quách Trách Hà, trong lòng của cậu ngược lại có chút yên tâm, trở thành sơ ủng của Huyết tộc có lẽ tính cách sẽ có biến hóa, nhưng không đến mức trở nên khát máu.

"Tần sư phó, cụ thể làm sao làm cậu nói, nhà họ Quách chúng tôi toàn lực phối hợp."

Quách Trách Hà là một người rất quyết đoán, nếu biết thời gian còn lại của cháu mình không nhiều lắm, mà trước mắt lại có cơ hội cứu cháu đích tôn của mình, hắn liền không có ý định do dự nữa.

Phương Minh không trả lời mà là đưa mắt nhìn về phía Alice, làm sao khiến một nhân loại biến thành sơ ủng của Huyết tộc, cậu cũng không rõ ràng lắm, tất cả chỉ có thể là dựa vào Alice đến hành động.

"Anh, để cho em cắn một cái trên gáy của cậu ấy là được rồi."

Alice nhẹ nhàng nói bên tai Phương Minh, đương nhiên, Phương Minh vẫn mang theo công cụ phiên dịch để dịch ra ý của Alice.

"Được."

Nếu muốn cứu người, như vậy thân phận của Alice cũng không giấu được, ngay khoảnh khắc khi vợ chồng Quách Khải Minh biết Alice đáng yêu như vậy là quỷ hút máu, một chút vướng bận cuối cùng trong lòng hoàn toàn biến mất.

Nếu như quỷ hút máu đều đáng yêu như vậy mà nói, con mình là quỷ hút máu dường như cũng không có cái gì không tốt.

Đoàn người lần thứ hai đi vào phòng, vợ của Quách Khải Minh bế con lên, ngồi xổm người xuống, vừa vặn khiến Alice có thể với tới.

"Vẫn là để tôi ôm đứa bé cho."

Phương Minh mở miệng, cậu nói như vậy là lo lắng tới chuyện vợ chồng Quách Khải Minh dù sao cũng là cha mẹ của đứa bé, nhìn đứa bé bị người ta hút máu, tâm tình nhất định sẽ trở nên kích động, vạn nhất xảy ra sai lầm gì thì thật không tốt.

Ôm đứa bé, sau đó để phần gáy của đứa bé lộ ra, không cần Phương Minh nháy mắt ra hiệu cho Alice, Alice đã chủ động đến gần, trong đôi mắt xanh nhỏ bé tinh khiết hiện ra vui sướng, thật giống như một đứa bé thấy món đồ chơi cùng thức ăn mà mình rất thích vậy.

Hé miệng, Alice đầu tiên là dùng đầu lưỡi liếm phần gáy của đứa bé vài cái, dường như là đang tìm vị trí của mạch máu, giống như lúc bác sĩ tiêm thuốc cho bệnh nhân, trước tiên là phải dùng thuốc sát trùng lau qua chỗ cần tiêm, khiến mạch máu xuất hiện.

Vài giây đồng hồ sau đó, Alice đột nhiên cắn vào gáy bé trai, vợ của Quách Khải Minh nhìn thấy mà cả người run lên, nếu như không phải Quách Khải Minh đang nắm chặt tay bà, phỏng chừng lúc này bà đã xông tới.

Đôi mắt Phương Minh tại thời khắc này cũng có tinh quang lóe

lên, bởi vì cậu rõ ràng chú ý tới khoảnh khắc ngay khi Alice cắn, bên ngoài miệng Alice xuất hiện hai chiếc răng nanh màu xanh đen.

Máu tươi của đứa bé, theo hai khối răng nanh này chảy vào trong miệng Alice, trên mặt Alice lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Một lần cắn này của Alice kéo dài khoảng mười giây đồng hồ, thần sắc trên mặt vợ chồng Quách Khải Minh đều trở nên có chút lo lắng, chẳng qua cũng chính là vào lúc này, vẻ mặt của Alice đột nhiên thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu một chút, sắc mặt bắt đầu chậm rãi trở nên tái nhợt.

Hơn mười giây sau, Alice buông lỏng miệng, thân thể nhỏ bé thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cũng may Phương Minh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô bé.

Cùng lúc đó, Phương Minh cũng chú ý tới, ở phần gáy của đứa bé, hai lỗ máu bị Alice cắn chậm rãi khôi phục lại, đến cuối cùng chỉ còn lại h ai vết ngân nhàn nhạt.

"Cái sơ ủng này đã hoàn thành?"

Phương Minh đưa tay bắt mạch cho đứa bé, tại thời khắc này cậu có thể cảm nhận rõ ràng được sinh cơ trong cơ thể đứa bé bắt đầu liên tục không ngừng tăng lên, vết nhăn như người già trên mặt đứa bé cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

Mấu chốt nhất là sau một phút, đứa bé dĩ nhiên mở mắt.

"Bổng Bổng, Bổng Bổng tỉnh."

Trên mặt vợ của Quách Khải Minh lộ ra vẻ vui mừng cùng kích động, từ khi đứa bé sinh ra đến bây giờ, chỉ có ngày đầu tiên là cậu bé còn mở mắt ra một chút, những lúc khác cậu bé vẫn luôn nhắm, nếu như không phải cậu bé còn đang hô hấp, hẳn bà sẽ hoài nghi đứa bé đã rời đi.

"Alice, em không sao chứ."

Sau khi thu hồi lực chú ý từ trên người bé trai, Phương Minh phát hiện khí sắc của Alice có chút không đúng,

Càng ngày càng tái nhợt.

"Em không sao, gia gia trước đây nói với em, hiện tại em chỉ có thể làm một sơ ủng, bởi vì tâm huyết của em cũng không phải rất nhiều."

Nghe được lời của Alice, trong lòng Phương Minh đại khái hiểu, Huyết tộc muốn biến một người thành sơ ủng, không phải đơn giản cắn đối phương một cái là có thể, mà là muốn đưa tâm huyết của mình vào trong cơ thể đối phương.

Suy nghĩ một chút cậu thấy cũng phải, biến thành sơ ủng của Huyết tộc chẳng khác gì là đã có được sinh mệnh lực mạnh mẽ của Huyết tộc, tất nhiên là bởi vì trong cơ thể có máu của Huyết tộc, loại máu này ẩn chứa sinh cơ cùng năng lực hồi phục vượt xa máu của người bình thường.

Hơn nữa, nếu như Huyết tộc có thể chế tạo sơ ủng một cách không hạn chế, vậy Huyết tộc cũng sẽ không bị giáo hội áp chế, hoàn toàn có thể biến toàn bộ người trên thế giới thành sơ ủng.

Nói cách khác, phỏng chừng một đời Huyết tộc chỉ có thể chế tạo ra một hai sơ ủng, có lẽ tùy theo sự mạnh mẽ của thực lực, mà số lượng sơ ủng cũng tăng theo, nhưng tuyệt đối không phải vô hạn.

"Alice, anh dẫn en đi nghỉ ngơi một chút."

Phương Minh đưa Alice tới trong phòng khách nhà họ Quách, để Alice nằm trên giường nghỉ ngơi, chẳng qua ngay khi cậu vừa giúp Alice đắp chăn, ngoài cửa truyền tới thanh âm lo lắng của Quách Khải Minh.

"Tần sư phó, không xong, đứa bé lại gặp phải vấn đề."

Nghe được lời nói của Quách Khải Minh, Phương Minh nhướng mày xoay người đi ra khỏi cửa phòng, thấy Quách Khải Minh thở hồng hộc chạy tới, nói thẳng: "Cái gì cũng không phải nói, trước đưa tôi đi nhìn xem."

Một lần nữa trở lại hậu viện, vợ của Quách Khải Minh ôm đứa bé bất lực khóc, thấy Phương Minh tiến đến đang muốn mở miệng, nhưng bị Phương Minh cắt đứt.

"Đưa đứa bé cho tôi."

Ôm đứa bé, chân mày của Phương Minh trong nháy mắt khóa chặt lại, sinh cơ trong cơ thể đứa bé thực sự là đang chậm rãi khôi phục, nhưng mà quỷ dị chính là, mệnh cách của đứa bé lại bắt đầu chậm rãi trở thành nhạt, mà cung sinh mệnh càng là tối đen một mảnh.

Trên mặt người có hai mươi bốn cung, đối ứng sinh tử, vận thế, khỏe mạnh... của con người khi còn sống.

Sinh tử cung, đúng là ứng với sinh tử của con người đấy, cũng có ý nghĩa không khác gì dầu hết đèn tắt của bên Phật, sinh tử cung nếu như biến thành đen kịt một màu, vậy có nghĩa người này cách cái chết là không xa.

"Sinh cơ tràn đầy, nhưng sinh tử cung lại là một mảnh ảm đạm..."

Phương Minh có chút hoang mang, tình huống bình thường, sinh cơ yếu bớt thì sinh tử cung mới trở nên ảm đạm, sinh cơ tăng cường, sinh tử cung cũng sẽ sáng hơn, không nên xuất hiện loại tình huống xung đột như thế này.

"Tần sư phó, Bổng Bổng cậu bé rốt cuộc làm sao vậy?"

Vợ của Quách Khải Minh vô cùng lo lắng, thật vất vả thấy đứa bé của mình có khả năng khôi phục khỏe mạnh, nhưng còn chưa hưởng thụ phần vui sướng này bao lâu, lại bị đánh về nguyên hình.

"Linh hồn, yếu bớt là linh hồn của cậu bé."

Một lúc sau, Phương Minh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, một người chết đi ngoại trừ sinh cơ tiêu tán thì chỉ có một khả năng, đó chính là hồn phách tiêu tán.

Dựa theo một người bình thường đến nói, đều là sinh cơ biến mất mới dẫn tới thân thể tiêu vong, sau đó là hồn phách biến mất, cho nên Phương Minh ngay từ đầu cũng thật không ngờ tới loại tình huống này, thế nhưng một màn trước mắt kia, ngoại trừ tình huống này thì không còn cách nào khác để giải thích.

"Có hương không? Tôi muốn ba chỉ thiền hương." Phương Minh mở miệng hướng phía Quách Khải Minh nói rằng.

"Có, tôi đi lấy ngay bây giờ."

Người Hương Giang rất tin phụng thần phật, cho nên rất nhiều người trong nhà đều có bàn thờ Phật cùng điện thờ, mỗi ngày đều dâng hương cúng tế, nhất là người làm ăn càng phải như vậy, trong một số cửa hàng cũ kỹ ở Hương Giang hầu như đều có thể thấy bàn thờ Phật cùng điện thờ tồn tại.

Không bao lâu, Quách Khải Minh liền cầm một nắm thiền hương đi tới, Phương Minh từ đó rút ra ba chỉ châm lên, rồi sau đó kẹp ba chỉ hương ở ngón trỏ cùng ngón giữa, liên tục cuốn ba cái, cuối cùng để cho đầu nhang hướng xuống.

Đầu nhang hướng xuống, Phương Minh đi tới bên cạnh đứa bé, lấy một chỉ hương trong đó điểm nhẹ một cái lên bả vai trái của đứa bé, một chỉ hương khác ở bả vai phải của đứa bé, chỉ

hương cuối cùng thì là điểm một cái ở trên Thiên Linh Cái của đứa bé.

Ba lần điểm nhẹ nhưng đứa bé cũng không kêu đau, mà ba chỉ thiền hương cũng không bị tắt, lúc này Phương Minh lại xoay ngược ba chỉ thiền hương kia, để cho đầu nhang hướng lên trên, chẳng qua ngay khoảnh khắc khi đầu nhang hướng lên trên, đốm sáng trên đầu ba chi thiền hương trong nháy mắt bị dập tắt.

Không có gió, cũng không có ai động đến, thiền hương tự tắt.

Sắc mặt của Phương Minh trở nên có chút khó coi, nhẹ giọng nói: "Xuống phía dưới đèn nhang vượng, hướng lên trên đầu nhang diệt, Diêm La thúc người chết, thần tiên cũng không thể giữ lại."

Vợ chồng Quách Trách Hà cùng Quách Khải Minh nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt biến đổi, bởi vì lời của Phương Minh không khó lý giải, đây ý là nói con của bọn họ đã hết thuốc chữa, ngay cả thần tiên đều cứu không được, vậy còn có thể có hy vọng gì?

"Xem ra, thiên sinh tử mệnh còn phức tạp hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, không cách nào hấp thu sinh cơ có thể chỉ là biểu tượng, có lẽ còn có nguyên nhân càng sâu xa hơn nữa."

Trong lòng Phương Minh có phán đoán, nhưng càng như vậy ngược lại càng khiến cậu cảm thấy hiếu kỳ hơn, rốt cuộc mệnh cách của thiên sinh tử mệnh này cất dấu cái bí mật gì không muốn người biết?

"Tần sư phó..."

"Có nhọ nồi hay không, trước đưa một số nhọ nồi qua đây." Phương Minh hướng phía Quách Khải Minh nói rằng.

"Nhọ nồi?"

Quách Khải Minh ngây ngẩn cả người, người hiện tại rất ít khi dùng củi lửa nấu cơm rồi, căn bản là không có nhọ nồi gì tồn tại, huống chi lấy tài lực của nhà họ Quách bọn họ, đồ dùng trong nhà bếp đều là dùng loại mới nhất đắt tiền nhất, càng không thể nào có mấy thứ này.

"Đi tìm, không có cũng phải đi tìm, nếu như không muốn đứa bé chết, liền dùng tốc độ nhanh nhất tìm nhọ nồi đến đây."

Vẻ mặt Phương Minh vô cùng nghiêm túc, Quách Khải Minh nghe nói như thế, không nói hai lời xoay người rời đi ra khỏi phòng, chẳng qua vào lúc này Quách Trách Hà lại mở miệng kêu hắn lại: "Để A Phúc đi kiếm đi, con có biết nơi nào có nhọ nồi đâu."

Với tư cách là thiếu gia của gia tộc lớn, Quách Khải Minh từ nhỏ tới giờ chưa từng chịu khổ gì, kêu hắn đi tìm nhọ nồi sẽ chỉ lãng phí nhiều thời gian hơn mà thôi.

"Vâng, con đi nói cho chú Phúc."

Quách Khải Minh gật đầu, nhanh chóng chạy đến cửa sân, mà quản gia A Phúc vẫn còn chờ ở sảnh lớn đằng kia.

"Ngoại trừ nhọ nồi ở ngoài, còn có tiền giấy, chu sa, hoàng biểu..."

Phương Minh còn nói ra một đống lớn gì đó, Quách Khải Minh cẩn thận ghi nhớ tất cả, bắt đầu gọi điện thoại sai người chọn mua.

Chương 460: Độ Âm Phù

Có tiền có thể xui khiến ma quỷ, hiệu suất làm việc của nhà họ Quách quả là rất cao, không quá nửa tiếng đồng hồ, bọn họ đã đưa tới tất cả những thứ Phương Minh cần.

Đây còn là bởi vì nhà họ Quách sống trên đỉnh núi này, quãng đường đi đi về về có chút xa, bằng không mà nói tốc độ còn có thể nhanh hơn.

"Đưa đứa bé cho tôi."

Ngửi thử nhọ nồi mà quản gia tìm tới, đây là nhọ nồi mà người ta nấu cơm lưu lại, dùng than đá để đốt chứ không phải củi lửa. Chẳng qua tình huống trước mắt này đây cũng là không còn biện pháp nào nữa, thời gian ngắn như vậy muốn lấy củi lửa đốt cho tới lúc nhọ nồi xuất hiện, gần như là chuyện có chút không thể nào làm được.

Một tay ôm đứa bé, một tay Phương Minh lấy nhọ nồi bôi khắp người của đứa bé, không tới một hồi, ngoại trừ vùng mắt của đứa bé, những nơi khác đều bị bôi kín nhọ nồi, đứa bé biến thành một người da đen.

"Nhọ nồi còn được gọi là Quỷ Kiến Mê, nếu như bôi ở trên người có thể cách trở khí tức của bản thân, cũng có thể khiến quỷ quái không nhìn thấy chính mình, đương nhiên còn một tác dụng nữa, chính là có thể khiến cho hồn phách ổn định trong cơ thể."

Thấy biểu tình nghi hoặc của người nhà họ Quách, Phương Minh mở miệng giải thích một câu đơn giản.

Đây chỉ là bước đầu tiên của Phương Minh, sau khi bôi nhọ

nồi khắp người đứa bé, Phương Minh đặt đứa bé lên bàn, sau đó ra hiệu cho Quách Khải Minh lấy bốn con gà trống cột vào bốn chân bàn.

"Trong rất nhiều phim về quỷ quái đều có một đoạn diễn, trong thời gian những quỷ hồn kia ra ngoài du đãng, chỉ cần nghe thấy tiếng gà trống gáy lập tức sẽ biến mất, kỳ thực đây không chỉ là bởi vì tiếng gáy của gà trống có nghĩa trời sẽ sáng ngay, cũng có một nguyên nhân khác nữa, bản thân gà trống chính là thuộc tính chí dương, vật âm tà gì gặp phải gà trống đều phải lui nhường."

"Đoạn thời gian ngắn kế tiếp, các người ở cửa ra vào này đốt tiền giấy, đốt càng nhiều càng tốt, nhưng nếu như tro của tiền giấy không bị bay đi, thì còn phải nhìn bốn con gà trống này có đủ lực hay không."

Phương Minh nói một câu mà người nhà họ Quách nghe không hiểu, nhưng cậu không giải thích thêm gì nữa, bởi vì hiện tại cậu muốn giành giật từng giây thời gian, hơn nữa Quách Trách Hà bọn họ nếu như biết sau đó phải đối mặt với cái gì, cũng không nhất định là một chuyện tốt.

Bốn con gà trống này là hậu thủ của cậu, là đối mặt với tình huống cực đoan mới có thể vận dụng đấy, đương nhiên cậu hy vọng nhất là không cần đến bốn con gà trống này.

Sau khi thông báo xong, Phương Minh trực tiếp cầm chu sa hoàng biểu đi ra khỏi phòng, ở dưới sự dẫn dắt của A Phúc đi tới thư phòng của Quách Trách Hà, cậu phải ở chỗ này vẽ bùa chú, có thể cứu đứa bé này về hay không, phải nhìn cậu có thể vẽ bùa này thành công hay không rồi rồi.

Độ Âm Phù!

Một loại phù lục thông âm, toàn bộ người tu luyện đều biết trên đời này có cõi âm, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai bước

vào đó, toàn bộ người tu luyện cũng đều biết một điểm, đó chính là Âm Dương cách biệt, người sống không thể vào cõi âm.

Trên đời này, chỉ có một loại người có thể đến cõi âm, đó chính là người tẩu âm.

Phía trước đã nói qua, người tẩu âm tồn tại là kết quả của âm dương hai giới, nhưng coi như là người tẩu âm cũng không có cách nào để thân thể tới cõi âm, chỉ có thể mượn vật gì đó, để hồn phách của mình nhập cõi âm.

Người tẩu âm tới cõi âm, nhưng chưa bao giờ tiết lộ tình huống nơi cõi âm cho người ngoài, cho nên thế nhân đối với cõi âm vẫn là hoàn toàn không biết gì cả.

Độ Âm Phù là một loại bùa sư phó của Phương Minh nói cho cậu biết, dán loại bùa chú này lên có thể khiến cho cậu giống người tẩu âm, có được quyền lợi tiến nhập cõi âm, thế nhưng nếu muốn vẽ ra bùa này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trầm tâm tĩnh khí!

Chỉ là vừa hạ nét bút đầu tiên, hơi thở của Phương Minh liền hơi ngừng lại, bút chu sa trong tay trực tiếp đâm rách giấy vàng, đã thất bại.

Liên tiếp mười cái, Phương Minh đều không cách nào khống chế Vu Sư Chi Lực của mình, không phải dùng sức quá mạnh chính là khí tức bất ổn, từ đầu đến cuối không cách nào vẽ ra nét bùa chân chính.

Không thể vẽ ra Độ Âm Phù, vậy hết thảy kế hoạch đều vô dụng.

Không tiếp tục vẽ bùa nữa, Phương Minh từ trong lòng móc ra một cái cái hộp nhỏ, bên trong là Trường Sinh Quan Tưởng Hoa.

Trường Sinh Quan Tưởng Hoa, ở trong lòng Phương Minh nó là bảo vật có giá trị cao nhất, cho dù là Long Tinh cậu thấy cũng không giá trị bằng Trường Sinh Quan Tưởng Hoa này, cho nên Phương Minh vẫn luôn mang nó theo bên người, từ lúc bị nhà họ Mục đuổi giết đến bây giờ, cậu vẫn luôn cảm thấy may mắn với quyết định này của mình.

Ngưng thần, quan tưởng...

Bảo tháp hiện lên trước mắt Phương Minh, khiến tâm tình táo bạo của Phương Minh rất nhanh đã an tĩnh lại, cả người tiến nhập trạng thái không minh.

...

Ngay lúc Phương Minh rơi vào trạng thái minh tưởng, lúc này trong viện, vợ chồng Quách Khải Minh dựa theo Phương Minh phân phó, ở cửa phòng bắt đầu đốt tiền giấy.

Hai vợ chồng không biết tiền giấy này là đốt cho người nào, chỉ biết liều mạng đốt là được, sáu bao tải tiền giấy, cứ thoải mái đốt không phải tiết kiệm làm gì.

Vù…

Một cỗ âm phong ở trong sân xuất hiện, lay động tro tàn của tiền giấy quanh quẩn bay lượn trên không trung, nhưng mà không được một phút đồng hồ, cỗ âm phong này liền đã biến mất, tro tàn của tiền giấy kia cũng lại một lần nữa rơi xuống trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, trên mặt vợ chồng Quách Khải Minh lộ ra vẻ lo lắng, bởi vì bọn họ nhớ kỹ Phương Minh đã dặn dò, đó chính là nếu có gió thổi bay tro tàn của tiền giấy thì đó là một chuyện tốt, nếu không mà nói, vậy đã nói rõ tình huống có chút không xong.

"Làm sao bây giờ? Khải Minh."

Vợ của Quách Khải Minh dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Quách Khải Minh, nhưng mà Quách Khải Minh lúc này cũng không có biện pháp gì tốt, buộc lòng phải kiên trì đáp: "Tần sư phó cũng không nói gì, chúng ta tiếp tục đốt vàng mã là được."

Tiền giấy một tờ đón một tờ ném vào trong chậu than, nhưng mà không đợi Quách Khải Minh đốt xong tiền giấy trên tay, một cơn gió lớn thổi tới, toàn bộ tiền giấy đang cháy trong chậu than đột nhiên bay tới hai người bọn họ, dọa bọn họ sợ tới mức vội vàng dùng tay che mặt mình.

Một luồng nhiệt lượng nóng bỏng phả vào mặt, Quách Khải Minh phát hiện hai tay của mình đã đỏ bừng, cũng may là không tạo thành vết phỏng, song khi hắn nhìn thấy chậu than, cả người không khống chế được lại trợn tròn mắt.

Lửa trong chậu than đã bị dập tắt, hoàn toàn không còn chút than đỏ nào, mà ngay cả tro tàn của tiền giấy đã cháy xong trong chậu cũng biến mất sạch sẽ không còn sót lại chút gì.

Quách Khải Minh nhíu mày lại, không tin lại bắt đầu bật lửa đốt tiền giấy, chỉ là vừa mới châm, cuồng phong lại thổi đến, sau một khắc tro than trong chậu than lại bị thổi bay ra, lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Vợ chồng Quách Khải Minh hai người đưa mắt nhìn nhau, một màn trước mắt này vượt quá nhận thức của bọn họ, ở dưới loại khí trời này tại sao đột nhiên lại nổi lên gió lớn như vậy, trong thoáng chốc cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Cô cô cô!

Cùng lúc đó, bốn con gà trống bị cột vào chân bàn trong gian phòng đột nhiên kêu lớn, bốn con gà trống đều nhìn về hướng cửa, toàn bộ lông trên người đều dựng thẳng lên, giống như gà chọi vậy.

Bốn con gà trống dùng chân không ngừng đạp đất mặt, biểu hiện rất nôn nóng, không ngừng kêu to, trong đó một con càng trực tiếp bay về phía cửa, chỉ là bay đến phân nửa liền vì sợi dây trói buộc mà rơi xuống.

Nói chung, bốn con gà trống này biểu hiện ra vẻ giống như đã thấy được thiên địch vậy, mào gà dựng đứng cả lên, một đôi mắt gà nhìn chòng chọc vào cửa.

Chương 461: Ngày tuần cõi âm, đêm tuần cõi dương

Nơi cửa, vợ chồng Quách Khải Minh cả người đều đang run sợ, bởi vì bọn họ có thể cảm thụ được một cỗ khí âm hàn từ ngoài cửa kéo tới, thật giống như có một tồn tại vô cùng lạnh lẽo nào đó vừa lướt qua người bọn họ.

Trong phòng, chỉ có Quách Trách Hà một người đứng ở cạnh bàn, tay của hắn gắt gao nắm lấy cạnh bàn, để tránh bởi vì bốn con gà trống nhảy lên mà dẫn đến bàn ngã lật.

Nhà họ Quách đương nhiên không chỉ có ba người, nhưng mà quản gia Lai Phúc chỉ đứng yên trong sân, một cử động cũng không dám.

Bởi vì lúc trước Phương Minh đã thông báo, mặc kệ đến lúc đó có chuyện gì xảy ra, những người khác đều không được tham gia vào, bằng không mà nói mệnh của đứa bé liền thực sự không còn.

Lúc đó Quách Khải Minh vẫn còn hỏi thăm Phương Minh nguyên nhân vì sao lại vậy, mà Phương Minh cũng chỉ trả lời một câu khiến cho bọn họ không hiểu lắm.

"Thiên không dung người, quan hệ máu mủ còn có tranh giành một chút hi vọng sống, hành động của người ngoài như hành vi nghịch thiên, lập tức bị phản phệ."

Bên bàn, gà trống vẫn còn đang liều mạng kêu to, mà một bên khác trong thư phòng, lúc này Phương Minh cũng mở mắt.

Tiếng gà trống kêu to truyền vào trong tai Phương Minh, khiến

cho tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, chẳng qua Phương Minh cũng biết, tình huống bên kia hiện tại cậu không giúp được gì, duy nhất có thể làm chính là đẩy nhanh tốc độ làm xong chuyện bên này.

Tĩnh khí ngưng thần, lúc này đây, cậu chỉ vẽ ba lần liền vẽ ra Độ Âm Phù, ngay khoảnh khắc khi Độ Âm Phù thành hình, một cỗ khí âm lãnh trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thư phòng, cho dù là Phương Minh cũng không nhịn được nổi da gà đầy tay.

Cầm Độ Âm Phù trên tay, Phương Minh trầm ngâm một lát, cuối cùng đem bùa này dính vào trên lưng của mình.

Ngồi xếp bằng dưới đất, Phương Minh nhắm hai mắt lại, mà theo thời gian từ từ trôi qua, Phương Minh có thể cảm thụ được luồng khí âm hàn này lại sâu hơn, đây không phải nhiệt độ âm hàn tới từ khắp chung quanh, mà là tới từ linh hồn của cậu.

Ngay khi khí tức âm hàn này đạt tới ngưỡng cực hạn mà Phương Minh có thể chịu đựng được, cả người Phương Minh đột nhiên buông lỏng, sau đó liền phát hiện hoàn cảnh quanh thân mình hoàn toàn thay đổi.

Không có bàn học, không có giá sách càng không có ánh đèn, có một mảnh bóng tối vô biên cùng âm hàn vô tận.

"Linh hồn của mình đã đi tới âm phủ sao?"

Phương Minh nhìn bốn phía, cậu không dám trăm khẳng định phần trăm, bởi vì sư phó cậu chỉ nói cho cậu biết Độ Âm Phù có thể dẫn linh hồn của con người tới cõi âm, nhưng cụ thể cõi âm như thế nào, sư phó cậu chưa từng nói quá.

Cho nên, hiện tại chính mình có phải đã tới cõi âm rồi không, Phương Minh cũng chưa dám xác định, có lẽ chỉ là vùng ngoài của cõi âm cũng nên.

Keng!

Ngay lúc Phương Minh suy tính nên đi phương hướng nào, một tiếng chiêng đồng vang lên ở cách đó không xa, nghe thấy tiếng chuông đồng này, Phương Minh do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn hướng phía bên kia đi đến.

Tiếng chiêng đồng này cách mỗi ba phút lại vang lên một lần, đến khi tiếng chiêng thứ sáu vang lên, trước mặt của Phương Minh cuối cùng cũng xuất hiện sáng, chẳng qua là ánh sáng yếu ớt.

Đây là một chiếc đèn lồng đỏ tản mát ra sáng, có người dẫn theo một chiếc đèn lồng đỏ, mà ở phía dưới đèn lồng đỏ lại lộ ra một cái chiêng đồng, người này còn cầm một cây gỗ màu đen trên tay, đúng là cậu ta cách mỗi ba phút lại đánh cái chiêng một lần.

"Người gõ mõ cầm canh?"

Lúc thấy đạo thân ảnh này, trong mắt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, cậu nhớ tới sư phó cậu đã nói với cậu một câu.

Người gõ mõ cầm canh là một nghề nghiệp rất đặc thù, đồng thời cũng là nghề nghiệp cô tịch nhất.

Người gõ mõ cầm canh, cứ cầm chiêng đồng đi bốn phương, chiêng đồng vừa vang lên, âm linh quỷ vật kinh sợ né tránh, người gõ mõ cầm canh lợi hại, một tiếng chiêng đồng vang lên có thể khiến ma quỷ hồn phi phách tán.

Cho nên, đối với âm linh quỷ hồn đến nói, trong lòng họ người gõ mõ cầm canh không khác gì tiếng gáy của gà trống cả, thậm chí người trước còn khiến họ cảm thấy sợ hãi hơn nhiều.

Người gõ mõ cầm canh rất đặc thù, đó chính là bọn họ chưa bao giờ giao tiếp với người khác, chỉ là dẫn theo một chiêng đồng đi tứ phương, cũng sẽ không làm mấy thứ như “gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”…

Ngoại trừ lúc gõ mõ cầm canh, ngày bình thường chỉ sợ cho dù quỷ vật có hại người trước mặt họ bọn họ cũng mặc kệ.

Đương nhiên nếu như chỉ là điểm này, còn không đến mức khiến sư phó của Phương Minh cố ý dặn dò Phương Minh, người gõ mõ cầm canh còn có một đặc điểm rất lớn đó là Âm Dương tương thông.

Tất cả mọi người đều biết người gõ mõ cầm canh xuất hiện vào buổi tối, nhưng đây không có nghĩa là người gõ mõ cầm canh không có chuyện gì làm vào ban ngày, dựa theo sư phó của Phương Minh phát hiện, người gõ mõ cầm canh buổi tối là đi đường dương gian, mà ban ngày thì là đi đường cõi âm.

Có người nói người gõ mõ cầm canh lãnh huyết vô tình, nhưng trên thực tế người gõ mõ cầm canh cũng không phải lãnh huyết, mà là vì ban ngày hồn phách của bọn hắn căn bản cũng không ở dương gian.

Dương gian chiêng đồng, cõi âm đèn lồng da người, đây là đặc điểm của người gõ mõ cầm canh.

Cho nên, khi nhìn thấy thân ảnh người cầm đèn lồng đỏ gõ chiêng đồng, Phương Minh mới có thể lập tức nghĩ đến người gõ mõ cầm canh.

Chẳng qua, Phương Minh không tiến gần thêm nữa, bởi vì cậu phát hiện ở khoảng cách này, khi người kia gõ vang chiêng đồng tạo ra một cỗ sóng âm khiến cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Loại cảm giác này kỳ thực khi cậu nghe thấy tiếng chiêng thứ ba đã xuất hiện, chỉ có điều bởi vì tò mò mới khiến cho cậu cố nén cảm giác khó chịu trong lòng tiếp tục đi lên phía trước.

"Ở dương gian, người gõ mõ cầm canh vừa gõ vang chiêng đồng có thể kinh sợ tứ phương quỷ vật, hiện tại xem ra, ở cõi âm

chức trách của người gõ mõ cầm canh vừa vặn tương phản, chiêng đồng vừa vang lên liền chấn nhiếp loại hồn phách không thuộc về cõi âm như mình."

Quỷ hồn không thuộc về dương gian, cho nên sợ người gõ mõ cầm canh đánh chiêng đồng, giống như Phương Minh loại người nhập cư trái phép không thuộc về cõi âm, vì thế cũng sợ người gõ mõ cầm canh đánh chiêng đồng.

Đêm tuần dương gian, ngày tuần cõi âm.

Đây là người gõ mõ cầm canh!

Không tới gần người gõ mõ cầm canh nữa, Phương Minh từ từ thối lui, lựa chọn phương hướng trái ngược với người gõ mõ cầm canh tiếp tục tiến lên.

Lúc này đây, Phương Minh phải đi thêm một canh giờ mới lại thấy tia sáng, một chiếc chảo to lớn nhảy ngang qua trước mặt của cậu, cao chừng núi lớn, mà ở bên dưới mỗi cái chảo thì có một ngọn lửa màu lam đang cháy.

Tình huống bên trong chảo Phương Minh không nhìn thấy, nhưng ở bên cạnh chảo này, có vài thân ảnh quỷ hồn ngơ ngơ ngác ngác, những quỷ hồn này nguyên một đám tre già măng mọc bò vào trong chảo dầu, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"Không lẽ bên dưới chảo này mới thật sự là cửa vào cõi âm?"

Quan sát kỹ càng một lát, xác định ở đây không có người gõ mõ cầm canh cũng không có Âm sai, Phương Minh xen lẫn trong đội ngũ những quỷ hồn này, cậu muốn lại gần quan sát tình huống bên trong chảo.

Đội ngũ rất dài, khi Phương Minh xếp hàng xấp xỉ được nửa giờ, tiếng chiêng đồng lại một lần nữa xuất hiện, con ngươi của Phương Minh ngưng lại, người gõ mõ cầm canh không biết từ lúc

nào đã xuất hiện ở bên cạnh đội ngũ.

"Nhân có nhân đường, quỷ có quỷ đạo, không cần thiết quá giới, tự tìm phiền não."

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng người gõ mõ cầm chiêng, mà theo tiếng chiêng của người gõ mõ cầm canh vừa vang lên, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười khổ, chỉ cần người gõ mõ cầm canh lại tiến một bước, đến lúc đó cậu liền sẽ tự động bại lộ.

Bởi vì những quỷ hồn kia đối mặt với chiêng đồng này không phản ứng chút nào, nhưng chính mình lại không được, mỗi một lần tiếng chiêng đồng vang lên cậu đều chấn động cả người, rất dễ dàng liền bị phát hiện.

Ngay lúc Phương Minh chuẩn bị buông tha, trong đội ngũ đột nhiên xuất hiện rối loạn, một bóng người trực tiếp từ đội ngũ lao ra, nhanh chóng chạy về hướng chảo.

Hiển nhiên, trong chi đội ngũ này, ngoại trừ Phương Minh ở ngoài còn có hồn phách lén chạy tới cõi âm.

Đối phương cũng biết ở dưới mắt người gõ mõ cầm canh không thể nào giấu giếm nữa, cho nên dứt khoát liền chọn loại biện pháp cực đoan này, hiển nhiên người này hiểu rõ người gõ mõ cầm canh hơn Phương Minh, hoặc là cậu ta cho rằng chỉ cần đi vào trong chảo dầu liền an toàn.

Thấy có thân ảnh hướng phía nồi chảo chạy trốn đi, người gõ mõ cầm canh không cử động nhiều, chỉ là xách theo đèn lồng đỏ da người trực đi về phía bóng người kia, gần như chỉ trong nháy mắt liền đã đuổi kịp bóng người kia.

Vốn là đèn lồng đỏ da người lớn không quá một thước, ngay sau đó liền biến lớn, như một con quái thú to lớn màu đỏ trực tiếp nuốt thân ảnh này vào miệng, Phương Minh có thể thấy rõ ràng

đạo thân ảnh kia ở bên trong hỏa diễm của đèn lồng giằng co không được ba giây liền hoàn toàn tiêu tán.

"Tự tiện xông vào âm minh, khăng khăng một mực, hủy một phách."

Lời nói lạnh như băng từ trong miệng người gõ mõ cầm chiêng truyền ra, Phương Minh nghe nói như thế trong lòng không nhịn được rùng mình, người có ba hồn bảy vía, mỗi một đạo hồn phách đều cực kỳ quan trọng, thiếu một mà nói đều sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn, người này bị hủy diệt một phách, cả đời này chắc chắn sẽ trở nên yếu nhớt, kém hơn người thường, thậm chí khả năng lớn còn có thể biến thành ngu ngốc.

"Quên đi, nhận mệnh."

Phương Minh lắc đầu, đang muốn đứng ra tự thú, chẳng qua cũng đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một đạo tiếng cười.

"Ha ha, đây là lại có tên mù mắt muốn xông vào cõi âm sao, quả thật chính là muốn chết."

Âm thanh truyền đến, người gõ mõ cầm canh đưa mắt nhìn về phía bên kia, mà Phương Minh cũng giống như thế, cách đội ngũ không xa, một bóng người đang chậm rãi đi tới, đợi khi người đó đến gần Phương Minh mới phát hiện, đây là một người đàn ông mập mạp hơn ba mươi tuổi.

Gương mặt mập mạp lộ ra dáng tươi cười chân thành, mà ở trên tay của cậu ta thì cầm một quyển văn bản màu đen, lóe ra tia sáng yêu dị.

"Người quá âm nhà họ Chu ,Chu Hải, cầm công văn hạ cõi âm."

Chu Hải cười ha hả nhìn người gõ mõ cầm canh, mà người gõ mõ cầm canh nhưng lại không trả lời, chỉ là liếc nhìn công văn màu đen trên tay Chu Hải, sau đó liền xoay người rời khỏi.

"Người quá âm?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, thật không ngờ vận khí của cậu sẽ tốt như thế, lần đầu tiên hạ cõi âm lại đụng phải người gõ mõ cầm canh, người nhập cư trái phép còn có người quá âm.

Người quá âm, chính là người sống dựa vào nghề hạ cõi âm, đa số người đều có một số nguyện vọng chưa kịp nói đã chết, sau đó liền báo mộng cho đời sau, mà đời sau không biết tổ tiên nhà mình rốt cuộc là có cái nguyện vọng gì, dưới loại tình huống này liền muốn tìm một người trung gian hạ âm phủ để hỏi.

Đương nhiên, người quá âm kiếm sống không chỉ dựa vào những thứ này, nói trắng ra, người quá âm là người duy nhất có thể hợp pháp tiến nhập cõi âm đấy, đương nhiên, những chuyện ẩn bên trong chuyện này thật sự là không ít.

"Ừ, đây là thứ tốt muốn đưa cho người."

Chu Hải từ trong túi áo móc ra một vật nhỏ, sau đó nhanh chóng nhét vào tay của người gõ mõ cầm canh, người gõ mõ cầm canh vẫn là gương mặt không chút biểu cảm, chẳng qua lại gật nhẹ đầu với Chu Hải, sau đó trực tiếp xoay người rời khỏi nơi này.

"Mang một ít hàng lậu thật không dễ dàng à, còn phải hối lộ người gõ mõ cầm canh, chẳng qua lúc này đây hẳn là có thể hồi vốn rồi, chí ít muốn ngủ với người mẫu trẻ một tháng là chuyện không thành vấn đề."

Nhìn gõ mõ cầm canh người đi xa, Chu Hải thở dài một hơi, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ hí hửng, chậm rãi đi về phía trước của đội ngũ.

Chương 462: Đánh một cái

"Lâu Tồn Vũ, ai là Lâu Tồn Vũ!"

Chu Hải nhìn đội ngũ dài dằng dặc lớn tiếng gào thét, chỉ là không có người phản ứng lại cậu ta.

"Đã quên, quỷ hồn mới tới cõi âm sẽ mất đi ký ức."

Thấy không ai phản ứng, Chu Hải vỗ vỗ trán mình, từ trong lòng móc ra một tờ hoàng biểu, trên đó viết một số văn tự, trong miệng thì thầm hồi lâu sau, hoàng biểu bắt đầu cháy rừng rực.

Cùng lúc đó, bên trong đội ngũ quỷ hồn có một quỷ hồn từ đội ngũ đi ra, vẻ mặt đần độn ngơ ngác phiêu đãng tới trước mặt của Chu Hải.

"Lâu Tồn Vũ, ông qua đời mười sáu ngày, nhưng lúc trước ông chết là do tự sát, người tự sát sau khi đến cõi âm phải tiếp nhận nghiêm phạt, mà người nhà của ông sợ ông phải chịu tội ở cõi âm, đặc biệt để tôi xuống đây câu thông giúp ông, hôm nay ban thưởng cho ông một tấm phù, bảo vệ ông khỏi bị tai nạn."

Chu Hải từ trong lòng móc ra một tấm phù, đặt ở trong lòng của Lâu Tồn Vũ, sau đó phủi tay, để Lâu Tồn Vũ một lần nữa trở về đội ngũ cũ.

Từ đầu đến cuối, hành động của Chu Hải đều bị Phương Minh thu vào trong mắt, mà tấm bùa kia cậu cũng thấy rõ ràng, khóe miệng không khống chế được co quắp một cái, bởi vì cậu nhận ra tấm bùa này, phù này kỳ thực rất phổ thông, chính là Kính Âm Ty Đại Đế Phù.

Tên rất khí phách, Âm Ty Đại Đế, nhưng trên thực tế đây chính là một kiểu xưng hô, loại phù này hầu như mọi nhà khi cúng trai hoặc cúng làm pháp thì đạo sĩ đều sẽ vẽ nó, là dùng để nói cho âm ty, người nhà này đang cúng bái, có thể là hy vọng khiến cho tổ tiên đã chết có thể trở về thăm một lần, cũng có thể là thay tổ tiên siêu độ chuộc tội, khiến cho tổ tiên ở cõi âm bớt bị dằn vặt.

Nói chung, phù này chính là một lời nói rỗng tuếch, nếu chỉ dựa vào nó mà thật sự có thể dẫn động Âm Ty Đại Đế, vậy Âm Ty Đại Đế cho dù có 10 nghìn cái phân thân cũng không đủ dùng, bởi vì mỗi ngày trên cả nước có không dưới 10000 người đang làm pháp cúng bái.

Rất rõ ràng, mập mạp này là tên lừa bịp, đương nhiên, có thể đưa phù tới cõi âm coi như có chút bản lãnh, hồn phách bình thường khi hạ cõi âm tuyệt đối không thể mang bất kỳ thứ gì trên người, mượn Phương Minh đến nói, hiện tại cậu chính là một thân trống trơn đấy.

"Chỉ là thu hai nghìn, coi như là kiếm phí tiện đường đi, chí ít có thể bớt bị bắt nạt một chút, tôi đây cũng không tính là lừa dối."

Chu Hải nói thầm mấy câu, sau đó liền đi về phía chảo, cậu ta không hề chú ý tới ở phía sau cậu ta có một cặp mắt chăm chú nhìn chằm chằm cậu ta.

Phương Minh đi theo phía sau Chu Hải.

Chảo to lớn vô cùng, lúc Chu Hải leo đến đỉnh liền giơ cuốn vở màu đen trong tay lên, chẳng qua còn không đợi cậu ta làm ra động tác kế tiếp, phần gáy đột nhiên truyền đến đau đớn cực lớn, lại sau đó cả người trực tiếp bất tỉnh.

Bị đánh một cái!

Người đánh cậu ta hôn mê không phải là ai khác, dĩ nhiên

chính là Phương Minh.

Theo Chu Hải nãy giờ Phương Minh phát hiện, tuy rằng Chu Hải cũng là hồn phách tiến nhập cõi âm, thế nhưng hồn phách của Chu Hải khác với những quỷ hồn khác, hồn phách của Chu Hải là thực thể.

Thực thể, cũng liền có nghĩa có thể dùng thủ đoạn đối phó với người bình thường để đối phó với cậu ta.

Một cú đánh khiến Chu Hải bất tỉnh, sau đó Phương Minh tìm tòi một phen trên người Chu Hải, lục soát xong, Phương Minh cũng đều không biết nên nói cái gì cho phải.

Ngoại trừ quyển vở màu đen kia, trên người Chu Hải còn có rất nhiều thứ, một số lá bùa không nói, mấu chốt nhất là Phương Minh vẫn còn từ đó tìm được rất nhiều những vật khác.

Xì gà, điếu thuốc lá, CD-ROM, nước hoa đồ trang điểm còn có mấy tấm hắc tạp giống với ngân phiếu thời cổ đại…

"Cậu ta mang mấy thứ này tới đây làm gì?"

Phương Minh hoang mang trong thoáng chốc, sau đó liền đem mấy thứ này giấu trong lòng, lại sau lại quay qua đánh Chu Hải thêm một cú nữa, bảo đảm trong thời gian ngắn Chu Hải không thể nào tỉnh lại được

Làm xong những thứ này rồi, Phương Minh mới cầm văn bản màu đen trong tay đi về phía dưới chảo.

Khác với những gì thấy được từ bên ngoài, phía dưới chảo là một vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, bên dưới chảo truyền tới một cỗ lực lượng lạnh lẽo vô cùng kinh khủng, cũng may Phương Minh phát hiện khi cậu cầm quyển vở màu đen này, áp lực từ cỗ khí lạnh lẽo kia giảm đi một nửa.

Bằng không mà nói, không đợi đến lúc đi xuống tới đáy chảo, sợ rằng thân thể đã bị đông lại thành băng rồi, thậm chí rất có thể mới chỉ đi tới một nửa đường, hồn phách trực tiếp bị đóng băng ở nơi đây .

Quyển vở màu đen này giống như một giấy thông hành, bảo hộ những hồn phách không thuộc cõi âm giống như cậu vậy, sẽ không bị luồng khí lạnh lẽo gây thương tích.

Theo các quỷ hồn chậm rãi đi xuống phía dưới, càng đi xuống, vẻ mặt Phương Minh cũng càng ngưng trọng, ngoại trừ luồng khí lạnh kia càng lúc càng lạnh hơn, cái loại cảm giác áp bách đến từ linh hồn cũng là càng nặng.

Hai tai Phương Minh đột nhiên dựng đứng, bởi vì ngay khoảnh khắc vừa rồi, cậu dường như là nghe được âm thanh nào đó.

Dường như cuồng phong thổi qua hoa hoa tác hưởng, chẳng qua Phương Minh có thể xác định, trong cuồng phong này thực sự là có âm thanh kỳ lạ nào đó truyền ra.

Tựa như tiếng người, lại tựa hồ không phải...

Đỉnh chảo, Chu Hải run rẩy mở mắt.

"A, tôi thế nào…?"

Không được ba giây, Chu Hải trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, vẻ mặt phẫn nộ sờ soạng thân thể của mình, giận dữ hét: "Tên khốn kiếp nào dĩ nhiên dám đánh lão tử hôn mê, nếu để cho lão tử tìm được mày, nhất định sẽ đánh chết mày."

Không trách Chu Hải tức giận như thế, ai có thể nghĩ tới ở cõi âm còn bị người khác đánh hôn mê đấy, này chỉ có thể nói rõ đối phương là một người nhập cư trái phép.

"Ôi giấy thông hành phải tốn bao nhiêu tiền mới lấy được của

lão tử, còn có nước hoa tôi đã đồng ý với dì sáu của đội bảo vệ, đĩa CD giáo dục cho cháu trai thứ 18 của Ngưu tổng…"

Chu Hải khóc không ra nước mắt, mấy thứ này đều là cậu ta cố ý mang vào hối lộ Âm sai đấy, nói trắng ra là, người quá âm bọn họ chính là giao dịch trung gian của hai giới Âm Dương, mỗi một lần cậu ta đi tới cõi âm cần phải mang cho Âm Sai hoặc là gia thuộc của Âm Sai một ít vật nhỏ, chỉ có như vậy, Âm Sai này mới có thể mở một con mắt nhắm một con mắt với hành vi gian lận buôn lậu của cậu ta.

Nhưng bây giờ không nói tới những thứ đồ hối lộ này biến mất hết, quan trọng nhất là quyển vở màu xanh kia, đó mới là thứ cậu ta dựa vào để phát tài.

Mỗi một vị người quá âm đều có một quyển vở màu đen như thế, đây là giấy thông hành để hạ cõi âm đấy, chỉ khi có cái chỗ dựa này bọn họ mới có thể đi tới đi lui giữa âm dương hai giới, mà cõi âm là nhận vở chứ không nhận người đấy, đã đánh mất vở liền có nghĩa là cậu ta cái người quá âm này trở thành một người nhập cư trái phép ở cõi âm…

"Hay lắm, tao cũng không tin mày không ra ngoài, tao sẽ tử thủ ở chỗ này chờ mày."

Cần câu cơm đều bị người ta đoạt đi, Chu Hải đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy được, chuẩn bị ngồi chổm hổm ở chỗ này chờ tới lúc người kia đi ra, chẳng qua sau đó dường như cậu ta đã phát hiện gì rồi, lỗ tai dán trên mặt đất chuyên tâm nghe.

Không được ba giây, Chu Hải lần thứ hai từ dưới đất nhảy dựng lên, gương mặt kinh hoảng đồng thời nhìn có chút hả hê.

"Chuyện trăm năm khó gặp một lần vậy mà dĩ nhiên lại xảy ra, ha ha, tên khốn kia lúc này đây chết chắc rồi."

Nhìn có chút hả hê xong về sau, Chu Hải lại trở nên bắt đầu bối rối: "Không đúng, nếu mà cậu ta chết đi, giấy thông hành của lão tử đây cũng không còn luôn, tốt nhất vẫn là không nên chết, cho dù chỉ còn một hơi thở cũng phải trốn nha."

Chương 463: San bằng cõi âm?

Cuồng phong gào thét!

Trong tiếng gió, thanh âm kia càng lúc càng lớn, khiến Phương Minh chú ý tới, lũ quỷ hồn vốn đang đi xuống lại nhao nhao xoay người chạy về phía chảo dầu.

Những quỷ hồn này cũng không có khôi phục thần trí, chỉ là bản năng khiến bọn chúng sinh ra sợ hãi, lựa chọn chạy trốn.

Mặc dù không biết cuồng phong này ý vị như thế nào, nhưng Phương Minh có thể xác định một điểm, cuồng phong này tuyệt đối sẽ không xuất hiện dưới tình huống bình thường, cũng có thể nói là đang xuất hiện biến cố.

Phía này rõ ràng là có chút khó khăn, rốt cục là có muốn tiếp tục xuống dưới hay không.

Nhưng mà cũng đúng lúc này, một tiếng sấm nổ vang bên tai của hắn.

"Cái gì gọi là cõi âm, chỉ là một nơi tham sống sợ chết mà thôi, san bằng! "

Đạo thanh âm này làm cho toàn thân Phương Minh lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, không phải là vì sợ sãi, mà là trong thanh âm này mang theo năng lượng kinh khủng.

Phảng phất là thanh âm diệt ma vượt qua vạn cổ thời không vĩnh cửu, thanh âm này ở trong cuồng phong truyền bá khiến cho những quỷ hồn chạy chậm nhao nhao ngã trên mặt đất, rơi xuống nồi chảo ở sâu phía dưới.

"Một cọng cỏ cũng không bỏ sót, xây dựng lại từ đầu."

Lại là một tiếng sấm nổ lên, mà giờ khắc này, Phương Minh cũng phát hiện ở phía trước của hắn xuất hiện một bàn tay lớn, bàn tay này từ phía trên bầu trời u ám hạ xuống, trực tiếp mò xuống đám nồi chảo bên dưới.

Bàn tay to xuyên qua thân thể Phương Minh, làm cho Phương Minh biết rằng không phải một bàn tay lớn có thật, đây chỉ là hình bóng, trong một khoảng thời không, đã có một vị cường giả ra tay với cõi âm.

Ra tay với cõi âm?

Nghĩ tới chỗ này Phương Minh trong lòng chính là tràn đầy khiếp sợ, cõi âm là nơi nào, đó là điểm kết thúc của chúng sinh chi, vô luận là cường giả mạnh đến đâu lúc còn sống thì sau khi chết cũng phải đi tới cõi âm.

Cho dù là sư phụ của Phương Minh, lúc còn sống đối với cõi âm cũng là giữ kín như bưng, chưa bao giờ nguyện ý nói nhiều về chuyện của cõi âm.

Phương Minh mắt có tinh quang, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bàn tay to lớn này, đây là giao phong vượt qua thời không có lẽ là mấy vạn năm trước, nhưng hắn cũng có chút ngạc nhiên khi thấy kết quả sau cùng.

Bàn tay to biến mất rrong đám nồi chảo bất quá mấy hơi thời gian lại xuất hiện, thời khắc này bàn tay to máu tươi chảy đầm đìa, Phương Minh chú ý tới, ngón tay út của bàn tay này bị gãy lìa, máu từ đoạn ngón tay chảy ra.

Nhìn thấy kết quả này, Phương Minh cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu như cõi âm dễ dàng bị người ta đánh vào, thì cũng không còn gọi là âm phủ, hơn nữa nếu trước kia từng xảy ra cuộc chiến,

mà bây giờ cõi âm vẫn tồn tại như cũ, cũng đã nói rõ kết quả.

"Chỉ dựa vào mấy con rùa này ta đây sẽ đóng cửa mảnh thiên địa này. "

Thanh âm như sấm lại một lần nữa vang lên, thanh ấm vừa dứt, Phương Minh thấy được vô số sấm sét từ trên bầu trời hạ xuống, thấy được một đoàn mây đen cuộn sạch mặt đất.

Tựa như diệt thế.

"Thì ra là tên hỗn đản nhà ngươi đoạt đi giấy thông hành của ta, chết tiệt, còn không chạy mau. "

Trong lúc Phương Minh còn đang mãi nhìn cảnh diệt thế, ở phía sau hắn truyền đến thanh âm của Chu Hải, Phương Minh quay đầu nhìn thấy nét mặt đầy vẻ giận dữ của Chu Hải đang nhìn hắn.

Đập người một gậy bị người bắt được, Phương Minh biểu tình có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, nói rằng:"mượn trước dùng một chút mà thôi, đến lúc đó sẽ trả ngươi. "

"Mượn dùng cái cây búa, có cái kiểu mượn dùng như thế sao? Nếu không phải là sợ giấy thông hành mất, còn lâu ta mới quản sống chết của ngươi. "

Chu Hải đang rất phiền muộn, nếu như có thể mà nói hắn lúc này tuyệt đối sẽ không đi tới nơi này, mà cách càng xa nơi nồi chảo này càng tốt, ước gì người đập hắn một gậy chết ở chỗ này luôn đi.

"Lão huynh, xem ra ngươi đối với cõi âm rất hiểu biết, chuyện này là sao, nói một chút coi. "

"Ta nói ngươi cái búa ấy. . . Uầy tình huống là như vậy. . . "

Chu Hải đang muốn chửi mắng, bất quá khi nhìn thấy Phương Minh cầm tờ giấy trên tay phất phất vài cái, làm động tác như sẽ ném vào nồi, trên mặt vội vã tích tụ ra nụ cười, "Người huynh đệ này ngươi muốn hỏi ta nhất định là phải nói cho ngươi biết, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói. "

Phương Minh chỉ ngưng mắt nhìn Chu Hải, cũng không tiếp lời.

"Loại tình huống này ở cõi âm giống như là vài thập niên mới xuất hiện một lần, dựa theo sư phụ ta nói với ta,

Dường như cõi âm ở thời điểm nguyên thủy đã từng trải qua một trận đại chiến, trận chiến đấu này rất kịch liệt, hơn nữa cường giả ra tay thực lực quá kinh khủng, khủng bố đến mức để lại rất nhiều hoang tàn đổ nát, cho dù là qua nhiều năm như thế, vẫn bị năm tháng ghi nhớ, sau một khoảng thời gian nhất định sẽ tái hiện. "

Chu Hải là nói thật, đây đúng là những điều mà sư phụ nói cho hắn biết, hơn nữa sư phụ hắn năm đó chỉ gặp được một lần, nếu như một lần kia không phải sư phụ hắn phản ứng nhanh, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ ở lại nơi này.

"Huynh đệ, ta nói thật với ngươi, tuy đây chỉ là chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng đối với hiện tại vẫn tạo thành ảnh hưởng, chí ít thì cũng không thể rời khỏi cõi âm, thời khắc này cõi âm chỉ sợ là đã đóng cửa, hơn nữa càng hướng xuống lại càng gặp nguy hiểm, cho nên ổn thỏa nhất chính là buông tay đi. "

Chu Hải mở miệng khuyên bảo, hắn không phải là để ý đến an toàn của Phương Minh, trong lòng đang thầm mong Phương Minh chết ở chỗ này, nhưng mấu chốt là giấy thông hành ở trên tay Phương Minh.

"Cõi âm đóng cửa? "

"Uhm, cái nồi này trên thực tế mới là lối vào chân chính của cõi âm, chỉ có vào bên trong mới xem như vào cõi âm, mà chúng ta bây giờ bất quá là đang ở bên ngoài cõi âm mà thôi, nhưng sau khi cõi âm đóng cửa muốn tiến vào, nhất định phải xông qua tầng tầng cửa ải khó khăn, mấu chốt nhất là ngươi vừa mới thấy chỉ là bắt đầu cuộc đại chiến, sư phụ ta đã từng nói, trận này sẽ kéo dài đủ 3 ngày."

Phương Minh nhìn chăm chú vào Chu Hải, từ biểu tình của Chu Hải hắn có thể xác định đối phương không có nói sai, tất cả đều là thật, cũng có thể nói, cửa vào cõi âm xuất hiện ngoài ý muốn, hiện tại muốn tiến vào cõi âm cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Huynh đệ đừng xung động, nếu không ngươi nói cho ta biết ngươi đến cõi âm là muốn làm chuyện gì, xem xem ta có biện pháp nào thay ngươi giải quyết không. "

Nghe Chu Hải nói, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười, hắn suýt chút nữa quên mất, Chu Hải đã từng lui tới với người cõi âm, đối với tình huống cõi âm hiểu biết hơn mình nhiều, tìm hắn hỏi là lựa chọn tốt nhất.

"Có một đứa bé thiên sinh tử mệnh. . . "

"Con bà nó, đùa lớn như vậy, thiên sinh tử mệnh ngươi cũng dám đụng, ngươi là muốn nghịch thiên cải mệnh. "

Phương Minh còn chưa nói hết, Chu Hải đã kêu toáng lên, hiển nhiên hắn biết Phương Minh đến cõi âm để làm gì.

"Ngươi là muốn đến âm phủ giải khai mệnh sinh tử của trời đúng không, ta có thể nói cho ngươi biết, trời sinh người có số chết thì vốn là người không nên đầu thai, chỉ bởi vì đầu thai ngoài ý muốn, mà người đã đầu thai, Âm Sai lại không cách nào trực tiếp đi câu hồn, cho nên liền đem sự sống hạn chế trong 100 ngày. "

Giống như Phương Minh dự đoán, Chu Hải hiểu về thiên sinh tử mệnh hơn so với hắn.

"Như vậy phải dùng biện pháp gì mới có thể giải quyết? "

"Không có cách nào hết. Chỉ riêng việc cõi âm bên này không có cách nào hấp thu sinh mệnh chốn dương gian cũng đã quyết định kết cục là phải chết rồi, đừng uổng phí tâm lực, thiên sinh tử mệnh, cái tên này không đã nói rõ hết thảy a. "

Chu Hải trực tiếp lắc đầu, giọng điệu căn bản là không thể thương lượng được.

"Vậy nếu như ta có thể giải quyết vấn đề hấp thu sự sống ở dương gian thì sao?" Phương Minh không để ý giọng điệu củ Chu Hải, tiếp tục hỏi.

"Vậy cũng không được a, cõi âm. . . "

Phương Minh lắc lắc tờ giấy màu đen trong tay, Chu Hải lập tức ngừng nói, cuối cùng hướng phía Phương Minh lộ ra một cái biểu tình hung tợn, "Xem như ngươi lợi hại. "

"Nói đi, đứa bé kia ở nơi nào? "

"Hương Giang. "

"Hương Giang sao, ngươi chờ ta suy nghĩ một chút đã. . . "

Chu Hải đảo mắt, tựa hồ là đang suy tư cái gì, một lúc sau chỉ mở miệng nói:"Âm sai phụ trách hương Giang có giao thiệp với ta, nếu ngươi thật muốn thử, ta có thể giúp một phần lực, thế nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải bảo đảm, tờ giấy thông hành này nhất định phải trả lại cho ta. "

"Đương nhiên không thành vấn đề, ta cũng không phải người cõi âm, giữ lại tờ giấy thông hành này cũng là vô dụng, hơn nữa ta

cũng không mang trở về dương gian được." Phương Minh gật đầu đáp ứng, tuy tờ giấy thông hành này là đồ tốt, nhưng hắn hiện ở trạng thái linh hồn đúng là không có cách nào đem tờ giấy thông hành này về dương gian.

"Vậy được, ta sẽ nói cho ngươi biết. "

Chu Hải đi lên trước, ghé vào lỗ tai của Phương Minh nhỏ giọng nói, còn biểu cảm của Phương Minh càng ngày càng đặc sắc, đến cuối cùng khóe miệng co giật không biết nên nói cái gì.

"Được rồi, những gì nên nói cho ngươi biết ta đều nói cho ngươi biết, chẳng còn lại gì, ta đây cũng không còn cách nào, trả lại giấy thông hành cho ta. "

Phương Minh không làm khó dễ Chu Hải, đem giấy thông hành trả lại cho đối phương, Chu Hải tiếp nhận giấy thông hành, nhưng mà đúng vào lúc này sau khi dị biến xuất hiện, có một bàn tay to khô đen rút ra từ trong nồi.

Một cổ hấp lực kinh khủng cũng truyền đến từ phía dưới, nhìn thấy bàn tay to này, sắc mặt Chu Hải chợt biến, trực tiếp rống lên một câu, "Chạy."

Sau khi rống xong, Chu Hải dùng hết khí lực bình sinh nhảy một cái chạy ra khỏi cái nồi, Phương Minh thấy thế cũng chạy theo, chỉ bất quá hắn vừa chạy vừa quay đầu nhìn xuống phía dưới.

Bàn tay to khô đen như đá nham thạch bị phong hóa, tốc độ cũng không nhanh, lại phát ra khí tức tang thương theo phong cách cổ xưa, phảng phất là nhìn thấy vạn cổ thời không còn sót lại.

"Đừng nhìn, nếu như nhiễm phải hơi thở này nhất định phải chết, sư phụ ta suy đoán, đây cũng là khí tức luân hồi, ta rút lui trước đây. "

Chu Hải nhìn thấy Phương Minh còn đang quay đầu nhìn lại, không kềm được nhắc nhở một câu, Leo ra khỏi miệng nồi trực tiếp nhảy xuống.

"Luân hồi? "

Phương Minh ngẩn ra, cõi âm có luân hồi, tất cả mọi người đều biết đến cái này, luân hồi có quan hệ gì?

Mặc dù hiếu kỳ, nhưng Phương Minh cũng biết hiếu kỳ đôi khi có thể hại chết người, loại người đối với cõi âm hiểu biết như Chu Hải còn điên cuồng chạy trốn, vậy hắn không cần thiết vì tò mò mà đưa thân vào hiểm địa.

Nghĩ tới đây, Phương Minh cũng trực tiếp nhảy ra ngoài như Chu Hải, đương nhiên trong quá trình nhảy ra, bị vỗ một phát phía sau lưng.

Cũng đúng lúc này, Phương Minh quay đầu liếc nhìn phía sau, lúc này, bàn tay khô đen cũng vươn ra khỏi cái nồi, chộp đám mây đen vào trong lòng bàn tay.

Cảnh tượng diệt thế, đã bị cái tay này bọc lại.

Chương 464: Giao địch ngầm ở cõi âm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cô cô cô!

Ở hậu viện nhà họ Quách, trên khuôn mặt già nua của Quách Trách Hà hiện lên vẻ sợ hãi, bởi vì bốn con gà trống lúc này đã chết mất ba con, một con còn lại tuy rằng còn sống nhưng cũng đang lạnh run, ngay cả kêu to còn không thể nữa...

Nhưng quan trọng nhất là đúng lúc này, một cỗ khí âm hàn kéo tới khiến hắn cảm thấy giống như có một cái tồn tại phi nhân loại nào đó đang đứng trước mặt của hắn.

Vợ chồng hai người Quách Khải Minh lúc này cũng bảo vệ trước bàn, vợ của Quách Khải Minh dùng hai tay che chắn đứa bé trên bàn, tuy rằng cả người bà cũng đang không ngừng run rẩy, nhưng xuất phát từ tình thương vĩ đại của người mẹ khiến bà cố nén sợ hãi trong lòng, không lui về phía sau.

Bốp!

Đúng lúc này, con gà trống thứ tư cũng nghoẻo cổ ngã trên mặt đất, tiếp bước như ba con gà trước kia.

Bốn con gà trống vừa chết, trong nháy mắt toàn bộ nhiệt độ bên trong phòng hạ thấp rất nhiều, giống như đột nhiên biến

thành phòng đông lạnh, trên mặt ba người nhà họ Quách tràn đầy kinh hãi, chẳng qua đúng lúc này có một đôi chân đột nhiên bước vào cửa phòng.

"Âm Sai đại nhân cần gì phải gấp gáp."

Phương Minh xuất hiện, trên tay đốt một tấm bùa chú, mà sau khi Phương Minh bước vào, nhiệt độ của cả phòng tăng lên không ít, mà ba người Quách Trách Hà thấy Phương Minh xuất hiện cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệt độ lạnh lẽo cùng cảm giác áp bách lúc nãy thật sự khiến họ không thể chịu nổi, gần như tuyệt vọng tới sắp hỏng mất.

Hô!

Một trận âm phong thổi qua, phù lục trong tay Phương Minh trực tiếp bị thổi tắt, nhiệt độ trong phòng lại một lần nữa giảm xuống.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, dường như điều này đã nằm trong dự liệu của cậu, cậu vừa cười vừa nói: "Ba năm trước đây, có một người vừa chết tên là Hác Đại Vi, một năm trước, cõi âm có một quỷ hồn tên là Trương Cầm Nhi..."

Bốp!

Phương Minh còn chưa nói hết lời đột nhiên vụn gỗ trên cửa rơi xuống, sau đó ba người Quách Trách Hà liền hoảng sợ phát hiện, phía trên cửa gỗ kia có một dấu tay màu đen.

"Âm Sai đại nhân không cần nổi giận, tôi có một người bạn tên là Chu Hải, người này hẳn là có quan hệ không tệ với Âm Sai đại nhân, Chu Hải nhờ tôi gửi lời thăm hỏi tới đại nhân, mặt khác cũng hy vọng đại nhân có thể nể mặt Chu Hải mà mở một mặt lưới, cho đứa bé này một con đường sống."

Sau khi nói xong lời này Phương Minh nhìn không chớp mắt, mà trong phòng cũng không còn động tĩnh gì nữa, chẳng qua Phương Minh biết, đây là do Âm Sai đại nhân đang đắn đo quyết định, đương nhiên điều này cũng khiến cậu tin tưởng Chu Hải cũng không lừa cậu, cậu ta thực sự có quen biết Âm Sai bên Hương Giang này.

Cõi âm cũng có phân chia khu vực quản lý Dương Gian đấy, mỗi một khu vực đều có mấy vị Âm Sai phụ trách, mà người quá âm này thông thường cũng chỉ giao tiếp với Âm Sai ở nơi của hắn mà thôi, thế nhưng tên Chu Hải này lại khác, Chu Hải người này mạnh vì gạo, bạo vì tiền, vì có thể nhận sinh ý nhiều hơn mà móc nối quan hệ với không ít Quỷ Sai nơi khác.

Mỗi một lần Chu Hải hạ cõi âm, ngoại trừ mang theo một số đồ vật cho Âm Sai phụ trách nơi này, cậu ta còn chuẩn bị một số lễ vật cho Âm Sai phụ trách nơi khác, về nguyên nhân vì sao Chu Hải có thể quen biết những Âm Sai này cũng rất đơn giản, chỉ cần Âm Sai khu vực của cậu ta ra mặt giới thiệu là được rồi.

Nói trắng ra, cái này cũng khá giống với một thương nhân quen biết dân địa phương, nhưng thương nhân này lại không muốn cực hạn phát triển của bản thân chỉ nằm ở nơi này, cho nên người đó liền thông qua quan viên này làm quen quan viên của khu vực khác.

Không thể không nói, trên phương diện chắp nối tạo mối quan hệ tên Chu Hải này thật đúng là có thiên phú, mà những lời Phương Minh mới nói, chính là những chuyện mà trước đây Chu Hải đã giúp Âm Sai ở Hương Giang này làm.

Ba năm trước đây Hương Giang có một người tên là Hác Đại Vi, vì khi còn sống ông ta là người hám lợi, do đó người như vậy sau khi chết đi vốn nên phải chịu phạt ở Âm Phủ, thế nhưng người nhà Hác Đại Vi đã tìm tới Chu Hải, mà sau khi Chu Hải thu tiền của nhà họ Hác liền dựa vào một Âm Sai khu vực khác để móc nối

quan hệ với Âm Sai ở Hương Giang.

Chu Hải đã nghe Âm Sai quản lý khu vực của cậu ta nói, bà xã của Âm Sai này rất thích một người tên Giác thời cổ đại, cho nên cậu ta mới cố ý trộm mang theo một máy chiếu phim cùng một số bộ phim đĩa nhạc đưa tới.

Mấy thứ này ở dương gian mặc dù không đáng giá, thế nhưng ở cõi âm lại chính là những thứ hi hữu, mấu chốt nhất là người thường thật đúng không có cách nào mang theo nó xuống Âm Phủ, cũng chỉ có Chu Hải mới có thể làm được điểm này, mà cụ thể Chu Hải đã làm được điều đó bằng cách nào thì Phương Minh không hỏi, Chu Hải cũng sẽ không nói, bởi vì đây là bí mật của Chu Hải.

Phải biết rằng thông thường quỷ hồn ở cõi âm muốn gì đều phải dựa vào người ở Dương Gian đốt cho đấy, nhưng tình huống của Âm Sai có chút khác biệt, Âm Sai chẳng khác gì là người chấp pháp ở cõi âm, toàn bộ những thứ đồ mà người ở Dương Gian đốt xuống đều được một bộ phận giám thị ghi chép cẩn thận, cho nên không thể lấy thứ đồ mình muốn bằng cách nhờ người ở Dương Gian đốt tặng.

Chính là điểm này đã tạo cơ hội thuận lợi cho Chu Hải, mà những Âm Sai này cũng là bánh ít đi, bánh quy lại, sau khi quỷ hồn của Hác Đại Vĩ tới Âm Phủ, Âm Sai liền thuận tay vẩy bút xóa đi những hình phạt mà Hác Đại Vĩ vốn phải chịu do thói hám lợi. Dù sao thì tội hám lợi nhỏ này không phải tội nặng gì, Âm Sai âm thầm xóa bỏ trong bóng tối cũng sẽ không ai truy cứu.

Về phần Trương Cầm Nhi thì cô ta là một minh tinh không mấy nổi danh, nhưng lớn lên quyến rũ đến cực điểm, sau khi Âm Sai ở Hương Giang thấy cô ta thì liền mê ngay, muốn nạp cô ta làm tiểu thiếp, nhưng Trương Cầm Nhi chỉ là một quỷ hồn vừa mới chết, không phù hợp điều kiện để vào nhà ở cõi âm, nói trắng ra là cô ta không thể nào lập gia đình ở cõi âm được.

Cho nên, Âm Sai ở Hương Giang này liền tìm tới Chu Hải, nhờ Chu Hải hỗ trợ giải quyết giúp. Mà Chu Hải cũng làm ra mấy chuyện rất đơn giản, chỉ là dùng danh tiếng của Trương Cầm Nhi xây mấy trường học cùng mấy con đường mà thôi.

Giết người phóng hỏa đai lưng vàng, sửa cầu xây lộ vô thi hài. Đây là một cách nói trào phúng của dân chúng thời nay, nhưng đối với cõi âm đến nói, đây là một loại công đức, mà có công đức liền có đủ tư cách xây dựng gia đình ở cõi âm.

Xây dựng gia đình ở cõi âm có thể tránh khỏi những hình phạt nho nhỏ, Trương Cầm Nhi khi ở dương gian hành vi phóng đãng, vốn nên phải chịu hình phạt, thế nhưng có thể miễn chịu phạt ai mà không vui vẻ đồng ý chứ?

Chính nhờ có Chu Hải ở một bên giúp đỡ, Âm Sai của Hương Giang thành công nạp Trương Cầm Nhi làm tiểu thiếp của hắn, mà hành động này đều diễn ra trong tối không người biết đến, nếu một ngày bị người ta tố cáo bóc trần Âm Sai kia chắc chắn sẽ bị nghiêm phạt.

Tố cáo tới cõi âm cũng rất đơn giản, Phương Minh chỉ cần viết một phần cáo âm ty sau đó đốt tới cõi âm, Âm Sai ở Hương Giang dĩ nhiên là trốn không thoát.

Chu Hải đã nói những thứ này bên tai Phương Minh, mà chuyện Phương Minh cần phải làm là uy hiếp, rõ ràng hơn chính là uy hiếp Âm Sai để Âm Sai cho đứa bé này một cơ hội sống.

Thiên sinh tử mệnh không được phép sống sót, nhưng nhận hối lộ của người Dương Gian rồi cố tình giúp một người được lập gia đình ở cõi âm, cũng là không tuân theo quy định của cõi âm đấy, hiện tại còn phải nhìn xem Âm Sai này chọn lựa thế nào.

Cái này cũng giống như quan lại vậy, đã mắc phải sai lầm rồi, nên lựa chọn bị người ta tố cáo rồi rớt đài hay vì chức vị mà lại

tiếp tục sai lầm một lần nữa?

Đương nhiên, Phương Minh tin tưởng Âm Sai này sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Trong phòng chậm chạp không có động tĩnh, vài phút sau đó một trận cuồng phong thổi qua, thổi tới hoa lá xào xạc tác hưởng, nhưng cuồng phong này chỉ giằng co không tới mười giây đồng hồ liền kết thúc, mà nhiệt độ của cả phòng lập tức lại khôi phục bình thường.

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười.

Âm Sai đi, mặc dù là rời đi trong tức giận vô hạn...

Chương 465: Tìm tới cửa

"Tần sư phó, lần này thực sự vô cùng cảm ơn cậu, cậu chính là ân nhân của nhà họ Quách tôi."

Sảnh lớn nhà họ Quách, Phương Minh được mời lên ghế chủ vị, Quách Trách Hà ngồi ở một bên, mà ngồi phía dưới là vợ chồng Quách Khải Minh, vợ của Quách Khải Minh lúc này tay ôm đứa bé, gương mặt tươi cười rạng rỡ.

Cuối cùng thì hô hấp của con bà cũng khôi phục bình thường, hơn nữa lúc này cậu bé còn mở mắt, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm bà.

Oa!

Một tiếng khóc lớn từ trong miệng cậu bé truyền ra, trên mặt vợ của Quách Khải Minh lộ ra vẻ lo lắng, lại dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Phương Minh.

"Tôi nghĩ đứa bé hẳn là đói bụng rồi."

Phương Minh chỉ nhìn thoáng qua, môi đứa bé khẽ nhếch rõ ràng cho thấy bởi vì đói bụng mới khóc.

"A, là đói bụng sao… Vậy tôi đây tranh thủ thời gian cho đứa bé ăn."

Trên mặt vợ của Quách Khải Minh đỏ ửng lên, ôm đứa bé đi về phía hậu viện, nhưng mà không được một phút đồng hồ, vợ của Quách Khải Minh lại hoảng loạn chạy trở về.

"Khải Minh, ông tới đây một chút."

Vợ của Quách Khải Minh hướng phía Quách Khải Minh ngoắc ngoắc, dường như là có chút khó có thể mở miệng, Quách Khải Minh cáo lỗi với Phương Minh gật đầu đi tới hậu viện, lâu sau cũng mang gương mặt kinh hoảng chạy về.

"Khải Minh, có chuyện gì không?" Quách Trách Hà thấy vẻ mặt của con mình, liền biết rõ có thể trên người cháu trai còn có chuyện gì.

"Cha, Tần sư phó, Bổng Bổng mới vừa ngậm vào, không những không bú sữa mẹ, ngược lại là cắn bị thương..."

Mặc dù Quách Khải Minh không nói rõ ràng, thế nhưng Phương Minh có thể nghe hiểu ý của Quách Khải Minh, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, chẳng qua rất nhanh cậu lại nói: "Có lẽ thứ đứa bé muốn bây giờ không phải sữa."

"Không phải sữa?"

Quách Trách Hà cùng Quách Khải Minh đều ngẩn ra, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh thì ý vị thâm trường đáp: "Đừng quên, hiện tại cậu bé đã là sơ ủng của Huyết tộc rồi."

Lời của Phương Minh nói ra, trên mặt Quách Trách Hà cùng Quách Khải Minh lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, bọn họ làm sao lại quên điểm này.

"Ý của Tần sư phó là?"

"Cho đứa bé dùng thử một chút máu xem sao."

Mặc kệ người nhà họ Quách có nguyện ý chấp nhận hay không, thì đứa bé kia cũng đã biến thành sơ ủng của Huyết tộc rồi, cái này có nghĩa là cuộc sống của đứa bé sau này không giống người bình thường.

Máu, lấy mối quan hệ của nhà họ Quách rất nhanh liền lấy được từ bệnh viện, mà chính như Phương Minh nói như vậy, đứa bé uống 50 ml máu sau đó liền no rồi, không hề khóc rống mà là ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Đứa bé đã ngủ, nhưng mà chuyện của Phương Minh còn chưa hoàn thành ở đó, khi vợ của Quách Khải Minh lại ôm đứa bé tới sảnh lớn lần nữa, vẻ mặt của Phương Minh trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Ông chủ Quách, tính mạng của đứa bé đã được cứu về rồi, nhưng có một việc tôi còn chưa làm xong."

Phương Minh từ vị trí đứng lên, đi tới trước mặt vợ của Quách Khải Minh, ôm đứa bé ở trên tay, mà người nhà họ Quách tất cả đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Phương Minh, không biết Phương Minh muốn làm cái gì.

"Lấy máu của tôi, xá lệnh hồn người, nếu như nghiệp chướng, thiên thính địa thông, năm cùng tháng tận, tất trảm không tha."

Phương Minh trực tiếp cắn nát ngón tay của mình, máu nhỏ xuống rơi vào trên trán đứa bé, không tới một giây đồng hồ, máu này liền đã thẩm thấu vào trong da của đứa bé, biến mất không thấy gì nữa.

Quách Trách Hà ba người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đại khái nghe hiểu ý của Phương Minh.

"Ông chủ Quách, đứa bé là tôi cứu trở về đấy, nếu như ngày sau cậu bé làm chuyện ác, cái nhân quả này liền tính ở trên đầu của tôi, cho nên tôi phải vận dụng một số thủ đoạn tạo ra một khế ước trong cơ thể cậu bé, ngày sau chỉ cần là cậu bé làm ác, tôi liền có thể cảm ứng đến, đến lúc đó mặc kệ cậu bé ở trời nam hay đất bắc, tôi cũng sẽ tìm ra cậu bé."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía ba người Quách Trách Hà, tìm được đứa bé sau đó làm gì thì không cần Phương Minh lặp lại lần nữa, lúc trước cậu cũng đã nói rõ: Tất trảm không tha.

Người nhà họ Quách trầm mặc, một lúc sau, Quách Trách Hà mới nặng nề nói rằng: "Tần sư phó yên tâm, nhà họ Quách tôi chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý gì, nếu như ngày sau đứa bé thực sự đi lên đường kia, mặc cho Tần sư phó xử trí."

Nghe được lời nói của Quách Trách Hà, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, đương nhiên, cho dù nhà họ Quách có tỏ rõ thái độ với cậu hay không đều không quan trọng, nếu như đứa nhỏ này ngày sau làm ác cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đương nhiên, nếu nhà họ Quách bày tỏ thái độ, như vậy chắc chắn sẽ giáo dục đứa bé cẩn thận hơn nhiều.

Kế tiếp, Phương Minh không tiếp tục ở lại sảnh lớn, mà theo sự dẫn dắt của quản gia trở lại gian phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau!

"Tần sư phó, đây là những thứ mà cậu muốn."

Khi Phương Minh rời giường mang theo Alice đến đến đại sảnh, Quách Khải Minh cung kính đưa Phương Minh giấy chứng nhận thân phận còn có hộ chiếu của hắn, đối với Trang Tân mà nói, có lẽ chuyện làm một giấy chứng nhận thân phận giả cần tốn một chút thời gian, nhưng đối với nhà họ Quách đến nói, chỉ cần một ngày liền có thể giải quyết.

"Đa tạ."

"Tần sư phó khách khí, là nhà họ Quách chúng phải cảm ơn Tần sư phó mới đúng."

Trong lúc Phương Minh nói chuyện với Quách Khải Minh, Alice vốn còn đang mang vẻ mặt ngơ ngác buồn ngủ, thế nhưng

vừa thấy vợ của Quách Khải Minh ôm đứa bé đến, đôi mắt nhỏ của cô bé liền sáng lên, trong miệng hô "baby."

Bổng Bổng vốn đang an tĩnh nằm trong lồng ngực vợ Quách Khải Mình, vào lúc đó đột nhiên cũng trở nên không an phận, giãy dụa muốn thoát khỏi tã lót, thế nhưng mãi vẫn không thoát ra được, đứa bé khóc toáng lên.

"Bổng Bổng..."

Vợ của Quách Khải Minh có chút thần hồn nát thần tính, thấy đứa bé khóc, trên mặt liền lộ ra vẻ lo lắng, Phương Minh thấy thế cười một tiếng: "Đưa đứa bé cho Alice ôm một cái đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vợ của Quách Khải Minh nghi ngờ ngồi xổm người xuống, nhìn đôi tay nhỏ xíu của Alice ôm đứa bé, trong lòng cũng không dám buông lòng, dù sao Alice cũng chỉ là đứa bé ba bốn tuổi, sợ rằng quá nặng không bế nổi sẽ làm đứa bé ngã xuống đất.

Trong nháy mắt khi Alice ôm Bổng Bổng, Bổng Bổng liền không khóc không náo nữa, chỉ là vươn cánh tay bé nhỏ ra muốn sờ soạng mặt của Alice.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Alice lộ ra vẻ không nguyện ý, tránh thoát bàn tay nhỏ của Bổng Bổng, sau đó chê bai nhét Bổng Bổng lại cho vợ của Quách Khải Minh.

Rời khỏi Alice, Bổng Bổng lại lần nữa khóc nháo lên, điều này làm cho vợ của Quách Khải Minh có chút không biết làm thế nào cho phải, con của mình dĩ nhiên không thân thiết với chính mình, ngược lại muốn thân thiết với một đứa bé xa lạ.

"Không có chuyện gì đâu, đứa bé khóc rống lên là rất bình thường, không cần quá để ở trong lòng, hiện tại cậu bé không khác gì một đứa bé bình thường."

Phương Minh mở miệng khuyên bảo một câu, Quách Khải Minh đang đứng bên cạnh cũng theo chân an ủi: "Không cần quá lo lắng, Bổng Bổng hiện tại đã khỏe rồi, liền là một đứa bé bình thường, đứa bé bình thường không phải cũng hay khóc rống sao?"

...

Nhà họ Quách chuẩn bị bữa sáng rất thịnh soạn, giữa lúc Phương Minh bắt đầu dùng cơm, cửa nhà họ Quách đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

"Gọi tên vương bát đản kia ra đây."

"Tôi nháo sự? Tôi nói cho các người biết, không nên đụng tôi, nếu không may làm tôi ngã xuống đất các ngươi không bồi thường nổi."

...

"Phúc thúc, bên ngoài có chuyện gì xảy ra?"

Quách Khải Minh nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài, hướng phía quản gia A Phúc hỏi.

"Cậu chủ, ngoài cửa có một tên lưu manh tới gây chuyện, tôi đã sắp xếp người đi giải quyết."

"Đến cửa nhà chúng ta nháo sự, lúc nào nhà họ Quách chúng ta trở nên dễ bị bắt nạt như vậy rồi?"

Quách Khải Minh nhíu mày lại, chẳng qua sau khi Phương Minh nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, khóe mắt nhảy lên nói rằng: "Tôi nghĩ có thể là người tôi quen biết, không ngại thì hãy để cho cậu ta vào đây đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Quách Khải Minh cùng quan gia A Phúc đều sửng sốt một chút, nhưng nếu Phương Minh

đã lên tiếng, Quách Khải Minh tự nhiên là không dám cự tuyệt, lập tức ra hiệu A Phúc đưa kẻ gây phiền toái ngoài cửa vào.

"Tôi nói cho các người biết, cách xa tôi ra một chút, thân thể này của tôi được chiều chuộng từ bé đấy, nếu là có một chút ngoài ý muốn gì, nhà họ Quách các người không thể bồi thường nổi."

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy người đẹp trai ngọc thụ lâm phong như ông đây sao?"

Nhìn một thân ảnh mập mạp từ cửa đi tới, Quách Khải Minh mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, mà sau khi Phương Minh nhìn rõ ràng khuôn mặt của mập mạp, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ xán lạn.

Chu Hải, cậu thật không ngờ Chu Hải dĩ nhiên lại có thể tìm tới đây nhanh như vậy.

Chẳng qua nghĩ lại một chút Phương Minh cũng hiểu được, sau khi Âm Sai ở Hương Giang bị chính mình uy hiếp, nhất định sẽ đi tìm Chu Hải đấy, mà Chu Hải có thể từ trong miệng Âm Sai này biết vị trí hiện tại của mình cũng chẳng có gì lạ.

Về phần không tới một ngày liền có thể đi từ nội địa tới Hương Giang cũng không phải chuyện khó khăn gì, Chu Hải ngay tới Âm sai cũng có thể thiết lập quan hệ, chớ nói chi là ở dương gian rồi.

"Chu huynh, lại gặp mặt." Phương Minh cười cười hô lên.

"Quả nhiên ở chỗ này, cậu là tên khốn kiếp, tôi muốn đánh chết cậu."

Chu Hải thấy Phương Minh ngồi trên bàn ăn, tức tới không thể nhịn được. Cậu ta ở cõi âm bị tên này lừa lọc không nói, ngày hôm qua vị Âm Sai ở Hương Giang kia tìm tới cậu ta, mắng cậu ta một trận máu chó xối đầu, đồng thời thiếu chút nữa đã liên lạc những

Âm Sai khác tiến hành phong sát cậu ta toàn diện, cuối cùng cậu ta phải bỏ ra một cái giá thê thảm mới giải quyết được.

Đầu xỏ gây nên tất cả những chuyện này chính là tên khốn nạn đang tươi cười xán lạn trước mặt kia, cậu ta ngựa không ngừng vó chạy tới, đối phương thì hay rồi, ở chỗ này hưởng thụ bữa sáng thịnh soạn.

"Phanh!"

Chu Hải đánh ra một quyền hướng phía Phương Minh, nhưng mà quả đấm của cậu ta cách Phương Minh chỉ còn ba tấc liền không thể nào tiến tới được nữa, nguyên nhân là cổ tay của cậu ta đã bị Phương Minh bắt được.

"Chu huynh, bình tĩnh."

"Bình tĩnh cái ông nội cậu, lão tử không bình tĩnh được, ngày hôm nay nhất định phải giáo huấn cậu."

"Ah, thật sao..."

Vẻ mặt Phương Minh không cảm xúc, chỉ là tay phải nắm lấy một chén trà trên bàn trà, sau đó nhẹ nhàng bóp, chén trà vỡ vụn.

"Khụ khụ, cái kia… Ngày hôm qua từ lần đầu tiên hai huynh đệ ta gặp mặt, tôi liền hận sao chúng ta gặp nhau quá trễ, cho nên cố ý chạy tới." Chu Hải liếc nhìn cái chén vỡ nát, vẻ mặt lập tức thay đổi.

"Cái kia gì, còn không mau mau mang đồ ăn lên cho tôi, còn có nhà họ Quách các ngươi nữa, thoạt nhìn cũng thật có tiền, thế nào chỉ một bộ chén mà lại mua loại thấp kém như vậy? Thiếu chút nữa thì làm tay của huynh đệ tôi bị thương rồi, còn không mau đổi một bộ khác đi."

Tốc độ thay đổi sắc mặt của Chu Hải cực nhanh, khiến cho

Phương Minh thấy mà hoảng sợ, mà người nhà họ Quách càng là ngẩn ngơ, đợi tới khi mọi người hoàn hồn, ánh mắt nhìn phía Chu Hải tràn đầy khinh bỉ.

Đương nhiên, ánh mắt nhìn phía Phương Minh thì tràn đầy kính nể, đưa tay bóp nát cái chén, cái này cần lực lượng lớn tới cỡ nào chứ?

Chương 466: Đàm phán

Biệt viện của Quách gia, hạ nhân phụng dâng nước trà sau đó lui xuống, toàn bộ biệt viện chỉ còn lại hai người là Phương Minh và Chu Hải.

Chu Hải nhìn về phía Phương Minh trực tiếp nói, "Kỳ thực ta không cảm thấy ngươi có thể thành công, nhưng mới vừa thấy đứa bé kia, sự sống đã bắt đầu tăng trưởng, không hổ là đệ tử của Bổ Thiên chí tôn, quả nhiên là có bản lĩnh. "

Nghe Chu Hải nói, con ngươi Phương Minh co rút lại một chút, nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ở trong nước Mục gia tất nhiên là toàn lực phát lệnh truy nã mình, chân dung của mình sợ rằng đã là truyền khắp toàn bộ giới tu luyện rồi, Chu Hải dĩ nhiên cũng thấy qua.

Coi như Chu Hải vốn dĩ không có chú ý những thứ này, nhưng sau chuyện ngày hôm qua, điều tra một phen dĩ nhiên là có thể biết.

"Liều chết với một vị thiên cấp cường giả, đánh La gia tàn phế, cơ hồ là phế bỏ nhị công tử Mục Võ, sau đó dưới sự đuổi giết toàn lực của Mục gia lại vẫn có thể chạy đến Hương Giang , thực sự là lợi hại. "

Phương Minh híp mắt nhìn về phía Chu Hải, hắn tin rằng Chu Hải tới nơi này cũng không phải là vì khen mình.

"Ngươi nói, nếu như bây giờ ta gọi điện cho người nhà họ Mục, ngươi cảm thấy ngươi có thể rời khỏi Hương Giang sao? "

Chu Hải rốt cục cũng nói ra mục đích của hắn, đó chính là uy

hiếp, dùng cái này tới uy hiếp Phương Minh.

"Vậy ngươi cảm thấy, ta sẽ cho ngươi cơ hội này sao?" Phương Minh cười hỏi ngược lại.

"Hắc hắc, ta đánh không lại ngươi, thế nhưng ta đã gửi cuốn băng ghi âm cho bạn ta, nếu như sau mười lăm phút ta chưa bắn tin về cho hắn, hắn sẽ dựa theo lời ta nói, đem cuốn băng ghi gửi cho người nhà họ Mục, cho nên ngươi coi như là giết ta cũng vô dụng. "

Chu Hải làm ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, Phương Minh cũng không nôn nóng, chỉ lẳng lặng nhìn Chu Hải, bởi vì hắn biết Chu Hải nói những lời này chỉ là để lót đường.

"Bồi thường, ta muốn ngươi bồi thường cho ta, chỉ có bồi thường mới cho ta hài lòng, ta sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài. "

Chu Hải rốt cục cũng nói ra mục đích của hắn, cái gì mà bất mãn trong lòng, báo thù đều là giả, muốn báo thù, hắn chỉ cần đem tin tức nói cho Mục gia, tự nhiên người nhà họ Mục sẽ báo thù cho hắn.

"Bồi thường? Ngươi muốn bồi thường gì? "

"Đưa cho ta khoảng chừng bốn năm viên Đại La kim quả, bí thuật thất truyền thần thông cũng cho ta hơn mười bản là được rồi. "

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, Chu Hải thật đúng là công phu sư tử ngoạm, Đại La kim quả cứ như vậy đòi mấy viên, còn như thần thông bí thuật trong truyền thừa vu sư đúng là ghi lại rất nhiều, chỉ tiếc, không phải Vu sư không có cách nào thi triển.

"Thật ngại quá, yêu cầu của ngươi ta đều không thể thỏa mãn. "

"Ngươi không sợ ta mật báo? "

"Vậy thì cá chết lưới rách, trước khi bị Mục gia tìm được, ta giết ngươi trước, hơn nữa ta cam đoan sẽ không để cho ngươi chết thoải mái như vậy. "

Giọng nói của Phương Minh rất bình thản, giống như là nói một chuyện nhỏ không đáng kể, Chu Hải trầm mặc, một lúc sau, trên mặt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Được rồi, xem như ngươi lợi hại, ngươi thắng. "

Chu Hải không tin Phương Minh sẽ cá chết lưới rách, nhưng mấu chốt là hắn sợ chết, hắn không muốn cược.

"Ta đoán một chút, Hương Giang chỉ là địa điểm tạm thời để ngươi dừng chân, nơi mà ngươi thật sự muốn đi chỉ sợ là nước ngoài, bởi vì chỉ có ở nước ngoài, người nhà họ Mục mới tìm không được ngươi. "

Phương Minh không có phủ nhận, bởi vì chỉ cần là người sáng suốt cũng có thể đoán được điểm này, hơn nữa Mục gia chắc là có thể đoán được, cho nên Phương Minh mới vội vã rời đi, bởi vì đến khi Mục gia không phát hiện được tung tích của hắn ở trong nước, thì chỉ hai ba ngày sau sẽ nghĩ đến Hương Giang.

"Như vậy đi, ta cũng không đòi hỏi quá đáng, vừa lúc ta cũng chuẩn bị đi nước ngoài phát triển, hai ta hãy cùng đi. "

Nghe Chu Hải nói, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, Chu Hải muốn cùng hắn đi nước ngoài?

"Nói thật, ta ở trong nước cũng đắc tội không ít người, hơn nữa bởi vì chuyện của ngươi, nên Âm Sai và ta không cò hợp nhau rồi, đã không còn quan hệ với Âm Sai, rất nhiều chuyện ta cũng làm không được, cho nên vẫn là sớm chạy trốn thì hơn. "

"Dĩ nhiên, tất cả chi tiêu của ta ở nước ngoài đều phải do

ngươi phụ trách, bởi vì ta là bị ngươi làm hại như vậy."

Nghe Chu Hải giải thích, Phương Minh rốt cục hiểu Chu Hải gặp được chuyện gì.

Chu Hải là một người gắn liền với cõi âm, nhưng cũng không có bổn phận gì ở cõi âm, vì kiếm ăn quá nhiều nên bình thường hay đoạt một ít hộ khách không thuộc khu vực phụ trách của hắn, đắc tội với rất nhiều người phụ trách cõi âm khác.

Nhưng bởi vì Chu Hải và Âm Sai có quan hệ tốt, nên giải quyết công việc cho khách hàng, nên dù nhiều người ghét hắn vẫn không thể làm gì được hắn.

Bất quá sau ngày hôm qua, Chu Hải xem như là hoàn toàn bị Âm Sai hận tới chết rồi, nếu như đem Âm Sai so sánh với quan viên, những quan viên này kiêng kỵ nhất chính là có người dùng sai lầm của bọn họ tới uy hiếp bọn họ.

Âm Sai không thể xử lý Chu Hải, nhưng bọn hắn chỉ cần tiết lộ một chút ý tứ với người phụ trách cõi âm thuộc các khu vực khác, thì những nguoi này dĩ nhiên là biết nên làm gì.

"Không nên cho rằng cõi âm cao thượng, kỳ thực cõi âm và dương gian chúng ta không có bao nhiêu khác biệt, nếu như nói khác biệt duy nhất, đó chính là cõi âm ngoại trừ tầng quản lý ở ngoài, vẫn tồn tại tầng quản lý cao hơn, cho nên rất nhiều điểm mấu chốt không thể vượt qua."

Chu Hải nói ra cảm nghĩ của hắn đối với cõi âm, đây là kết luận sau khi hắn và cõi âm giao tiếp, đương nhiên còn có sư phụ hắn nói cho hắn biết.

"Cũng có thể nói ngươi nhất định phải chạy trốn? Không có lựa chọn nào khác? "

"Không sai, đây chính là lí do vì sao ta tìm ngươi, chí ít có

người ăn uống cùng ngươi sẽ không buồn, cuộc đời của ta là bị ngươi hủy diệt, cho nên ngươi phải nuôi ta cả đời. "

Sau khi nói đến đây, Chu Hải ném về phía Phương Minh ánh mắt ma mị làm cho Phương Minh nổi da gà.

"Có thể, ta có thể đưa ngươi xuất ngoại. "

Phương Minh đáp ứng rồi, bởi vì trên thực tế mà nói, đúng là hắn khiến Chu Hải rơi vào cục diện này, hơn nữa Chu Hải và hắn trong lúc đó cũng không có tranh cãi, đây coi như là hắn thiếu Chu Hải.

"Được, cứ quyết định như vậy đi, có gì ăn hay không, ta đi tìm chút đồ ăn, cả ngày chỉ ở trên xe ăn một thùng mì ăn liền, làm ta chết đói. "

Đều nói người mập thì khoan dung, Chu Hải chính là loại tính cách này, sau khi cùng Phương Minh đạt thành hiệp nghị, trực tiếp thì thầm kêu đầu bếp Quách gia chuẩn bị cho hắn những món ngon nổi tiếng của Hương Giang.

Chỉ là, không đến nửa giờ, Chu Hải lại thì thầm.

"Cái này chính là đặc sản của Hương Giang các ngươi, con bà nó, chỉ có mỗi một mì vị ngoại trừ nhạt chính là ngọt, không hề có một món nào cay hay mặn?

Đối với loại người quen ăn cay như Chu Hải mà nói, cơm nước Hương Giang căn bản cũng không phù hợp khẩu vị của hắn.

"Quên đi, mọi người cho ta một chai Lão Can Ma, những kẻ có tiền của Hương Giang thật là ngốc, có tiền như vậy còn không biết hưởng thụ của ngon vật lạ."

Chương 467: Sáu cuộc điện thoại

London,

"Đây chính là thành phố lớn của nước Anh, cảm giác người không nhiều lắm."

Đứng trên đường phố London, Chu Hải bĩu môi, bất quá khi đi ngang qua một cô gái tây dương còn hào phóng huýt sáo lên.

Phương Minh không để ý đến Chu Hải, mà là đi tới một góc đường, lấy điện thoại di động mang từ Hương Giang sang, cái điện thoại di động này là Quách gia đưa, có thể gọi cho bất kì chỗ nào trên Trái đất, hết sức nhanh và tiện.

Lúc này đây Phương Minh không do dự nữa, trực tiếp cầm điện thoại di động lên bấm số của Diệp Tử Du.

"Chào anh,anh là ai vậy? "

Điện thoại có sóng, giọng nói của Diệp Tử Du truyền đến, chỉ là trong giọng nói rõ ràng là rất uể oải.

"Tử Du, là anh."

Sau khi Phương Minh lên tiếng, điện thoại bên kia trầm mặc trong chớp mắt, cách hồi lâu sau, giọng nói của Diệp Tử Du hơi run rẩy, "Phương Minh ca ca, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Có một số việc không thể nói rõ trong điện thoại, trong nước anh đối đầu với một thế lực rất lớn cho nên bây giờ anh phải ra nước ngoài, thế lực đối này vẫn chưa thể vươn tay đến nước

ngoài, chú Diệp và dì Lương không sao chứ. "

"Nhà của em không có chuyện gì, mấy ngày hôm trước còn có người chuyên môn bảo vệ nhà em, bất quá hai ngày này đã rút lui, đã không còn gặp nguy hiểm. "

"Vậy là tốt rồi. "

Phương Minh hiểu rõ trong lòng, là Đường Trấn Quốc ra tay, Mục gia phách lối cỡ nào đi nữa, cũng không dám đối đầu với quốc gia.

"Phương Minh ca ca, ngày hôm trước Dì Lăng gọi điện thoại cho em hỏi anh đi đâu, em nói anh đi vào rừng nguyên thủy, cho nên điện thoại di động không có tín hiệu. "

Diệp Tử Du một cô gái cực kì thông minh, khi Lăng Mộ Mai tặng cho cô lễ gặp mặt quý trọng như vậy, trong lòng cô chính là hiểu rõ quan hệ giữa Lăng Mộ Mai và Phương Minh sợ rằng không đơn giản.

"Uhm, nếu như bà ấy lại gọi điện thoại, em hãy nói cho bà ấy biết, gần đây anh có công việc làm ăn tại nước ngoài, phải ở nước ngoài hơn mấy tháng."

"Em biết rồi. "

Phương Minh và Diệp Tử Du cũng không nói quá nhiều trong điện thoại, bởi vì có mấy lời không cần phải nói trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ.

"Phương Minh ca ca, em rất nhớ anh."

"Yên tâm, không bao lâu nữa anh sẽ trở về”

Cúp điện thoại của Diệp Tử Du, người thứ hai Phương Minh gọi điện thoại là Hàn Kiều Kiều.

"Là Phương Minh sao?"

Không cần Phương Minh mở miệng, giọng nói của Hàn Kiều Kiều đã truyền tới từ đầu điện thoại bên kia.

"Uhm, là tôi, bên cô có bị ảnh hưởng gì không?"

Hàn Kiều Kiều chậm chạp mấy giây sau mới yếu ớt đáp: "Thanh y môn không còn nữa rồi, Thất thúc đã ra đi, hiện tại chỉ còn lại cô và Mạc Thập Tam. "

Phương Minh nhíu mày một cái, trong mắt có sát khí hiện lên, Thanh Y môn bị diệt, tất nhiên là Mục gia ra tay.

"Phương Minh, trước đây tôi đặc biệt chán ghét Thanh Y môn, toàn bộ người của Thanh Y môn đã bị quốc gia bắt đi, nhưng Thanh Y môn thực sự không còn nữa, tôi ngược lại không cảm thấy vui mừng nổi, nhất là tình trạng bây giờ của bà ấy... "

Bà ấy mà Hàn Kiều Kiều nói, chính là nói mẹ của cô ấy Tào Tĩnh Như.

"Thù này sẽ báo, người của Thanh Y môn sẽ không chết vô ích."

Hồi lâu sau, Hàn Kiều Kiều mới nặng nề đắp lại một câu "Uhm."

Cú điện thoại thứ ba, Phương Minh gọi cho Hoa Bác Vinh.

"Alo, là ai đó, chẳng phải đã nói là hoãn lại vài ngày, hoãn lại vài ngày thôi mà."

Nghe giọng nói mệt mỏi và già nua của Hoa thúc trên đầu điện thoại kia, khóe mắt Phương Minh khươi một cái, trầm giọng nói: "Chú Hoa, là cháu."

"Là Phương Minh sao? Phương Minh thật là cháu sao cháu bây

giờ có gặp nguy hiểm không? "

Điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc vui mừng của Hoa Bác Vinh, hiển nhiên nhận được điện thoại của Phương Minh làm cho Hoa Bác Vinh rất hưng phấn.

"Chú Hoa cháu không sao, mới vừa nghe chú nói chuyện, là gặp phải phiền toái gì sao?" Phương Minh nhíu mày hỏi.

"Không có, chú thì có thể có phiền toái gì, chỉ là nhận được một đơn hàng giả, bị gạt một khoản mà thôi, không có chuyện gì lớn." Hoa Bác Vinh ở đầu điện thoại bên kia nói không sao cả, "Được rồi, đừng nói chuyện của chú nữa, đang có khách hàng lớn, chú phải đi gặp họ trước đã, lát nữa có thời gian rảnh lại gọi điện thoại cho chú. "

Hoa Bác Vinh trực tiếp cúp điện thoại, điều này làm cho chân mày Phương Minh nhíu lại, bởi vì dựa theo sự thấu hiểu của hắn đối với chú Hoa, chú Hoa không thể cúp điện thoại của hắn nhanh như vậy, tất nhiên là có những nguyên nhân khác.

Nghĩ tới đây, Phương Minh gọi điện thoại cho người thứ tư, một lúc sau mới cúp điện thoại, biểu tình của Phương Minh triệt để băng lãnh.

Ba ngày trước, Hoa Bảo lâu của chú Hoa gặp phải nguy cơ bị phá sản, nguyên nhân là bởi vì bốn ngày trước, chú Hoa thu một nhóm ngọc khí, nhóm ngọc khí này vẻ ngoài vô cùng tốt, đều là ngọc thượng đẳng, trong đó cũng không thiếu cổ ngọc, tổng giá trị hơn 50 triệu.

Nhưng mà sau khi bán nhóm ngọc khí này cho khách không đến hai ngày, liền bị khách hàng chửi và kiện lên tòa án, nguyên nhân là trong hai ngày này, nhóm ngọc khí này bị vỡ vụn.

Nếu như là một cái ngọc khí vỡ vụn vẫn có thể nói là khách tự

mình làm vỡ, thế nhưng hơn mười vị khách cùng trách cứ yêu cầu bồi thường, giới chuyên môn của địa phương đã tham gia, phỏng đoán bồi thường khoảng 100 triệu.

"Mục gia"

Phương Minh cắn chặt hàm răng, hắn cơ hồ là có thể xác định, đây là Mục gia giở trò quỷ ở sau lưng, Mục gia cũng có thực lực này.

Mục gia không còn cách nào động tay động chân trực tiếp với người thân của mình, chỉ âm thầm áp dụng loại thủ đoạn này, hơn nữa cho dù là Đường Trấn Quốc cũng không thể nói gì, bởi vì Mục gia làm việc theo đúng quy tắc, không tính là quá giới.

"Mục gia, ngày ta về nước, chính là ngày Mục gia ngươi diệt môn."

Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng Phương Minh thốt ra, lúc này đây hắn đã động sát cơ đối với toàn bộ Mục gia.

Cuộc điện thoại thứ sáu, Phương Minh gọi cho Đại Trụ.

"Phương Minh, hiện tại mình mướn phòng ở, rất an toàn, đồ đạc trong biệt thự mà cậu giao phó mình đều mang ra ngoài, mặt khác lão Hoàng cũng đang ở chung với mình. "

"Được, đến lúc đó mình sẽ đem đồ gửi qua bưu điện cho cậu, gần đây mình cũng không liên hệ nhiều với bên ngoài. "

Xác nhận Đại Trụ không có vấn đề gì, Phương Minh liền cất điện thoại di động vào, trước khi trở mặt với La gia, Phương Minh đã sắp xếp xong xuôi đường lui cho Đại Trụ, mà đối với Mục gia mà nói, cũng không để ý đến một người bình thường như Đại Trụ.

Dù sao, Đại Trụ cùng mình chỉ là một tên tiểu tử có xuất thân quê mùa, xem ra Mục gia cho rằng mình thấy Đại Trụ thành thật

nên thuê về làm tiểu nhị, cho dù là là tìm được Đại Trụ cũng không có tác dụng gì lớn.

"Tu luyện và đột phá!"

Giờ khắc này Phương Minh chưa từng có khát vọng đột phá thực lực mãnh liệt như bây giờ, bởi vì hắn biết, nếu muốn quay về, thực lực của hắn tối thiểu phải có thể đạt được địa cấp hậu kỳ, bởi vì chỉ có như vậy hắn mới có thể đối kháng với Mục gia.

Mục gia có thiên cấp cường giả, hắn còn có một cong tóc mà sư phụ để lại cho hắn, cho nên đối thủ chân chính của hắn là những cường giả khác của Mục gia, chỉ cần có thể giải quyết hết những cường giả khác của Mục gia, thì không cần để cái gã thiên cấp cường giả kia vào mắt.

Cúp điện thoại rời khỏi góc đường, bên kia, Chu Hải và đã hàn huyên với một cô gái.

"Quế nữ sĩ phải không. "

Phương Minh đi lên trước, trước khi hắn tới Anh quốc đã liên lạc với một nghiên cứu sinh ngành luật đang học ở Anh, dù sao hắn hiện tiếng Anh của hắn vẫn không tính là tốt, rất nhiều chuyện cần giao tiếp với người bản địa.

"Anh là Tần tiên sinh? "

Quế Luân nhìn thấy Phương Minh xuất hiện như trút được gánh nặng, bởi vì cô thật sự là có chút chịu không nổi cách nói chuyện và biểu tình của tên mập này, nói chuyện một lát đã hỏi thăm mấy chuyện riêng tư của cô, nếu không phải là chuyến này thù lao có chút phong phú, lúc nãy cô đã trực tiếp quay đầu đi.

"Uhm. "

Gặp được chính chủ, Quế luân trực tiếp nói: "Tần tiên sinh,

dựa theo yêu cầu của anh, căn nhà mà anh muốn tôi đã tìm được cho anh, chủ cho thuê nhà bởi vì phải di dân, cho nên giá cả tương đối rẻ, hết thảy thủ tục tôi đều đã làm xong, Tần tiên sinh chỉ cần ký tên trả tiền, thì việc sang tên coi như xong.

Trong lúc nói chuyện, Quế Luân lấy ra một văn kiện trong túi, mặt trên có ảnh chụp của căn nhà, đây là một căn biệt thự được xây dựng ở ngoại ô, chiếm diện tích hơn hai mươi mẫu, có cả nông trại, thì ra là của một cặp vợ chồng lớn tuổi, nhưng bởi vì con gái sinh sống và làm việc ở nước khác, nên cuối cùng lựa chọn bán nhà di dân sang nước khác.

"Đi xem một chút đi, nếu như không có vấn đề thì mua lại. "

Nhìn trong hình, căn nhà này rất phù hợp với yêu cầu của Phương Minh, đương nhiên nhà cũng không phải là ở London, mà ở Sheffield - một thành phố lớn khác của Anh, Phương Minh và Chu Hải theo sự hướng dẫn của Quế Luân đổi xe rồi xuất phát.

"Tần tiên sinh, vấn đề ở lại bên này tôi cũng đã giải quyết cho anh rồi, đương nhiên, nếu như anh muốn di dân, thì phải trả một khoảng phí rất lớn."

"Không cần, tôi không có dự định di dân."

Phương Minh lắc đầu, hắn không thể cứ ở mãi nước Anh, sớm muộn có một ngày phải trở về, nơi đây chẳng qua là nơi hắn tạm thời ở lại.

"Cô bé dễ thương này là Alice, tôi đã kiểm tra trên mạng, không có phát hiện gì, nếu như dựa theo Tần tiên sinh nói, cô bé này là hậu duệ của quý tộc nước Anh, vậy thì có thể là một quý tộc rất cổ xưa rồi, và hiện tại đã không còn nữa. "

Trên xe, Quế Luân nhìn Alice, từ lúc Phương Minh đến đã kêu cô đi điều tra một chút những chuyện có quan hệ với Alice, bất

quá sau khi Quế Luân điều tra vài ngày, thậm chí là vận dụng hết các mối quan hệ chung quanh mình, thủy chung vẫn là không tìm ra bất kỳ kết quả điều tra nào về Alice.

Nghe Quế Luân nói, Phương Minh hơi híp mắt, Alice một thành viên của gia tộc Huyết Tộc, gia tộc tất nhiên là có lịch sử lâu đời, dù sao gia tộc này có một vị hầu tước cường giả tồn tại.

Một gia tộc như vậy lại không thể điều tra ra bất kì manh mối nào, như vậy chỉ có hai loại khả năng, một loại là gia tộc này tự động ẩn thân, hoàn toàn biến mất trước mặt người đời.

Một khả năng khác chính là gia tộc này bị giáo hội nhổ cỏ tận gốc, cuối cùng giáo hội sử dụng năng lượng xóa bỏ toàn bộ tin tức có liên quan đến gia tộc này.

Vô luận là khả năng nào, đều nói rõ bên trong gia tộc xuất hiện vấn đề, cho nên bây giờ cũng không phải là thời cơ thích hợp đưa Alice đi tìm người thân, chí ít hắn còn chưa đạt tới địa cấp, cũng không cần giao tiếp nhiều với giới tu luyện phương Tây.

Alice tựa hồ cũng nghe hiểu một chút những gì Quế Luân nói, bàn tay nhỏ bé cầm thật chặc tay Phương Minh, gương mặt biểu hiện vẻ đáng thương, Phương Minh thấy thế cười cười sờ đầu của Alice.

Cô bé này một thân một mình rời khỏi biển, nội tâm cực kỳ yếu đuối nên rất dính người.

Chương 468: Đột phá

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Sau khi đi trên được khoảng mấy tiếng đồng hồ, đám người Phương Minh rốt cục đến ngoại ô của thành phố sát biên giới Sheffield để xem nhà.

Căn nhà lớn ba tầng lầu, nằm giữa một khu vườn cực kì lớn, đầy đủ ánh sáng và gió.

Sau khi đi dạo một vòng, trên mặt Phương Minh lộ ra biểu tình hài lòng, nhưng Chu Hải lại nhíu mày một cái, tựa hồ là có cái gì bất mãn.

"Căn nhà này không thành vấn đề, hiện tại tôi có thể trả tiền để mua lại. "

Nghe Phương Minh nói, trên mặt hai vợ chồng chủ nhà lộ ra nụ cười, ngay cả Quế Luân cũng nở ra một nụ cười rất tươi, bởi vì nếu như căn nhà này giao dịch thành công, cô cũng có thể có được một khoản hoa hồng không nhỏ.

"Chờ một chút. "

Chu Hải đột nhiên mở miệng, kéo Phương Minh sang một bên, nhỏ giọng nói rằng: "Ta nói Phương Minh ngươi sẽ không không nhìn ra, phòng này tuy nhìn chung thì ổn, thế nhưng âm khí rất nặng, nhất là khu hậu viện bên kia, ta hoài nghi nơi đó tồn tại một cái Âm Nhãn, chỗ như vậy sao có thể để cho người ở."

Âm nhãn, là cách gọi của giới tu luyện đối với nơi hội tụ âm khí, là chỉ nơi mức độ âm khí đậm đặc vượt xa bình thường, giống như một con suối, liên tục chảy ra không ngừng.

Thế gian chú ý âm dương điều hòa, dương khí quá thịnh hoặc là âm khí quá thịnh đều không phải là chuyện tốt lành gì, như Âm nhãn này, người ở lâu dễ bị bệnh, thậm chí rất có thể hấp dẫn mấy thứ không sạch sẻ đến.

"Không sao. "

Phương Minh khoát tay áo, ngay cả Chu Hải cũng có thể nhìn ra, hắn dĩ nhiên cũng đã nhìn ra, chỉ bất quá Chu Hải cũng không biết thân phận huyết tộc của, mà huyết tộc thuộc về chi nhánh của tộc bất tử, tồn tại Âm Nhãn đối với Alice mà nói chính là thiên thời địa lợi nhân hòa..

Còn tại sao Âm Nhãn này hình thành Phương Minh cũng nhìn ra, vùng đất này địa thế bằng phẳng trống trải, vốn là không nên xuất hiện Âm nhãn, nhưng từ vị trí của căn nhà này, theo phong thuỷ mà nói, căn nhà này xây dựng trên Canh vị, Canh thuộc kim, kim loại hỏa, căn nhà được xây lên tại nơi đây vốn nên là dương khí thịnh vượng.

Nhưng Cô Âm không dài, cô dương không sinh, khi căn nhà này vừa mới được xây dựng dương khí rất vượng, nhưng vật cực tất phản, đến khi dương khí này lên đến đỉnh điểm, liền xuất hiện tình huống ngược lại, từ Dương chuyển sang Âm, hơn nữa âm khí sẽ càng ngày càng mạnh mẽ.

Phương Minh biết, hai vợ chồng chủ nhà nói láo, e rằng bọn họ đúng là dự định di dân sang chỗ con gái nhưng nguyên nhân chủ ý là vì phát hiện căn nhà này có vấn đề, nếu không, cao tuổi như thế rồi, con gái cũng đã trưởng thành, lựa chọn tốt nhất chính là ở lại cố hương sống tới già, lá rụng về cội, không chỉ riêng gì người Trung Quốc mới có tâm tình như vậy.

Người ngoại quốc cũng không thành thực, cho nên rất nhiều người nói người ngoại quốc rất thành thật, có thể vứt bỏ cái ý nghĩ này, ở đâu cũng có người này người nọ. Trăng ở nước ngoài chưa chắc gì tròn bằng trăng trong nước.

Đối với những người khác mà nói, đây không phải là một căn nhà thích hợp để ở, nhưng đối với Phương Minh mà nói, phòng này quá thích hợp, hắn còn lo là tìm không được một căn phòng như vậy.

Chu Hải bĩu môi không nói gì nữa, Phương Minh nhanh chóng kí hợp đồng mua nhà với cặp vợ chồng già, còn như các khoản tiền đều để Quế Luân đi tiến hành xử lý.

Nội thất trong nhà có chút cũ, bất quá chỉnh thể mà nói là tạm được, Phương Minh ở lầu hai, Alice ở trong căn phòng đối diện phòng hắn, còn một mình Chu Hải ở dưới lầu.

"Tần tiên sinh, mọi người biết nấu ăn sao?" Quế luân đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không, hay là Quế tiểu thư tới giúp chúng tôi nấu ăn?" Chu Hải mở to mắt, đá lông nheo nói.

"Thật ngại quá, tôi cũng không rảnh." Quế Luân dùng giọng nói lạnh lùng trực tiếp từ chối, sau đó ánh mắt tiếp tục nhìn về phía Phương Minh, "Nơi đây dù sao cũng cách xa trung tâm thành phố, hơn nữa xung quang cũng không có siêu thị hay cửa hàng gì, nếu như mọi người không biết làm cơm vậy việc cơm nước chỉ sợ cũng là một vấn đề."

"Nơi đây không có cửa hàng bán đồ ăn nấu sẵn sao?" Chu Hải mở miệng hỏi.

"Có bán bên ngoài sợ rằng đưa tới nơi cũng phải hơn một giờ, tôi cảm thấy Tần tiên sinh hoàn toàn có thể mời một bảo mẫu tới

phụ trách ăn uống, hơn nữa cũng có thể giúp làm vệ sinh."

"Bảo mẫu? Bảo mẫu cũng được." Chu Hải đột nhiên vỗ đùi, dáng vẻ hết sức kích động, giống như trong phim, bảo mẫu, hắc hắc...Tóc vàng mắt xanh, chân dài to..."

Nhìn Chu Hải, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, hắn không biết Chu Hải ở trong nước có giống như vậy không hay là ra nước ngoài rồi mới tự tung tự tác như vậy.

Phương Minh đúng là bất đắc dĩ với Chu Hải, Quế Luân không nhìn thẳng Chu Hải, trực tiếp nói rằng: "Là như vậy, hiện nay thị trường bảo mẫu của nước Anh thật không tệ, hơn nữa thông thường chỉ cần một tuần trả 80 bảng Anh là được rồi, dĩ nhiên, nơi đây cũng không có thiếu người Hoa làm công, giá cả cũng rẻ hơn, đại khái năm mươi bảng Anh một tuần. "

"Được, vậy phiền Quế tiểu thư tìm giúp một bảo mẫu."

Phương Minh ngẫm lại cũng hiểu được cần một bảo mẫu, dọn dẹp vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm cũng cần có người xử lý, đúng là không có thể trông cậy vào Chu Hải.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Quế Luân đưa hai vợ chồng chủ nhà đi, bọn họ còn phải xử lý một vài thủ tục tại phòng quản lý bất động sản của nước Anh, mà hết thảy những chuyện này Phương Minh đều không cần tham dự, đây chính là sức mạnh của đồng tiền.

"Được rồi, tôi đi ngủ một giấc trước đã, phải chỉnh lại múi giờ nữa.

Chu Hải trực tiếp trở lại gian phòng của mình, còn Phương Minh đuâ Alice về phòng nghỉ ngơi rồi cũng quay về phòng của mình.

...

Một quãng thời gian sau, cuộc sống của Phương Minh rất bình thản, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện thì ở nhà học bổ túc tiếng Anh, còn Chu Hải thì không như vậy, ngoại trừ hai ngày đầu còn có thể ở nhà, từ đó về sau không nhìn thấy mặt mũi đâu hết.

Sau một tháng, cũng không có chuyện gì lạ xảy ra, mãi đến khi Phương Minh nhận được một gói hàng được gửi đến từ trong nước.

Gói hàng này là do Đại Trụ gửi tới, địa chỉ là Phương Minh nói cho Đại Trụ, trong gói hàng chỉ có hai thứ đó chính là long tinh và kén tằm của Tiểu Hắc.

Nếu muốn nhanh chóng tăng thực lực, biện pháp tốt nhất chính là dùng tài nguyên để đạt được, mà Phương Minh hiện tại có tài nguyên đỉnh cấp chính là long tinh này, mặc dù nói nhân cấp sử dụng long tinh có chút lãng phí, nhưng đến lúc này Phương Minh cũng không quản được nhiều như vậy.

Kén tằm của Tiểu Hắc vẫn không có gì thay đổi so với lúc ở biệt thự, vẫn dầy một lớp, còn lâu mới phá kén ra, Phương Minh cất kén tằm của Tiểu Hắc trong phòng, còn hắn lại cầm long tinh đi vào phòng bên trong.

Cẩn thận cầm long tinh to bằng nắm tay băng hai lòng bàn tay, Phương Minh dán mười tấm bùa chú ở cửa phòng, những bùa chú này đều là bùa bảo vệ, một khi bên ngoài có động tĩnh gì đều sẽ bị phát động, để tránh khỏi gặp người khác quấy rối.

Phương Minh tuy là có thể chiến đấu với cường giả nhân cấp tầng thứ chín, thế nhưng cảnh giới thật của hắn chỉ có nhân cấp tầng sáu, cách tầng chín đỉnh phong thậm chí là đột phá tới địa cấp cường giả còn rất xa.

Nếu như không có long tinh, với tốc độ đột phá của Phương Minh bây giờ, nếu muốn đột phá tới địa cấp cường giả,... ít nhất ...

Cần ba đến thời gian năm năm, nhưng sau khi có long tinh, thời gian này sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Giữ long tinh tại lòng bàn tay, Phương Minh trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, cùng lúc đó Trường Sinh Quan Tưởng hoa cũng bày ở trước mắt hắn.

Phương Minh bắt đầu vận chuyển Vu sư châu trong đan điền, theo chuyển động của Vu sư châu, long tinh theo lòng bàn tay của hắn từ từ chảy vào phía trong cơ thể hắn.

Một sát na này, Phương Minh cảm giác cả người nhẹ nhàng không gì sánh được, cùng lúc đó chính là, bốn viên Vu sư châu bên trong đan điền dĩ nhiên xuất hiện nhảy lên, sau đó chớp mắt lớn lên một phần ba.

Một loại cảm giác ung dung không còn trói buộc hiện lên trong đầu Phương Minh, cả người linh đài nhẹ nhàng, trong mắt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, ngắn ngủn mấy giây, hắn dĩ nhiên đột phá đến nhân cấp tầng bảy rồi.

"Có lẽ là hậu tích bạc phát, vốn dĩ mình đã đạt đến trình độ viên mãn của tầng sáu, hiện tại có long tinh trợ giúp, chớp mắt đột phá đến tầng bảy rồi."

Rất nhanh Phương Minh liền hiểu rõ nguyên nhân, long tinh tuy được xưng là năng lượng tinh khiết nhất thiên hạ, nhưng tuyệt đối không khoa trương đến trình độ này, một khắc đồng hồ kế tiếp cũng chứng thực được suy đoán của hắn, bởi vì vào giờ khắc này, hắn không ngừng hấp thu long tinh, nhưng Vu sư châu trong cơ thể cũng không lớn quá nhanh.

Đột phá đến nhân cấp tầng bảy, Phương Minh cũng không dừng lại, lúc này đây hắn muốn trùng kích một hơi để có thể đột phá tầng cao nhất.

Ngưng thần tĩnh tâm, Phương Minh vừa vận chuyển Vu sư lực tiếp tục hấp thu năng lượng long tinh vừa bắt đầu tiến nhập trạng thái minh tưởng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trường Sinh Quan Tưởng Hoa.

Ban ngày không có sao, cho nên Phương Minh không cách nào hấp thu tinh huy lực, nhưng có Trường Sinh Quan Tưởng Hoa thì lại khác.

Bảo tháp hiện lên trước mắt Phương Minh, cho dù là đi vào không ít lần, nhưng mỗi một lần tiến đến Phương Minh vẫn bị khí thế của bảo tháp làm cho chấn động, tựa hồ mỗi một lần theo thực lực của hắn biến hóa, bảo tháp cũng xuất hiện một biến hóa nhỏ mà hắn không tài nào phát hiện ra.

Không chần chừ, trực tiếp bước vào tầng thứ nhất của bảo tháp, bát quái đồ to lớn kia vận chuyển, tinh huy đầy trời hạ xuống, rơi vào trên thân hình Phương Minh, tốc độ dĩ nhiên so với lúc trước mau hơn rất nhiều, hơn nữa mật độ cũng đề cao vài lần.

"Chẳng lẽ bảo tháp này là căn cứ thực lực của ta tiến hành điều tiết? Hiện tại ta bước chân vào nhân cấp tầng bảy, tương đương với Vu sư hậu kỳ bốn sao, cho nên năng lượng tinh huy cũng tăng lên."

Sự phát hiện này làm cho Phương Minh mừng rỡ như điên, nếu thật là như vậy mà nói, hắn cũng không cần lo lắng đề cao thực lực, tinh huy lực của tầng một bảo tháp không đủ cho hắn hấp thu rồi.

Một bên hấp thu tinh huy lực, một bên hấp thu năng lượng long tinh, bên trong gian phòng, cả người Phương Minh bị một đám khói màu sắc rực rỡ bao phủ, cuối cùng cả phòng đều tràn ngập đám khói màu sắc rực rỡ.

...

"Phương Minh lại làm cái gì mà động tĩnh lớn như vậy? "

Chu Hải hôm nay không có đi ra ngoài, bởi vì ngày hôm qua Phương Minh dặn dò hắn, ngày hôm nay muốn hắn ở nhà chăm sóc Alice, đồng thời không cho phép bất cứ ai tới gần lầu hai.

Chỉ là thấy bên ngoài sân hơn mười con chó hoang giương mắt nhìn chằm chằm lầu hai, lại thấy hơn trăm con chim đậu ở cửa sổ phòng của Phương Minh, trong lòng Chu Hải tràn ngập tò mò.

Chương 469: Ở bên cạnh hắn 30 năm

Tầng thứ nhất của bảo tháp, tinh quang vô tận chiếu vào trên người Phương Minh giống như khoác lên người cậu một lớp áo bằng ánh sao sáng vậy, phía sau Phương Minh còn có một bức tinh thần đồ hiện rõ.

Bên trong tinh thần đồ là một mảnh sao vô cùng vô tận, mà ở giữa những ngôi sao này có bốn ngôi sao vô cùng chói sáng, sặc sỡ loá mắt, vượt xa những ngôi sao khác.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, những vì sao bên trong tinh thần đồ không ngừng biến mất, đến cuối cùng chỉ còn lại có bốn ngôi sao chói sáng nhất kia.

Bốn ngôi sao này tương trợ cùng tỏa sáng trong tinh thần đồ, đến cuối cùng còn có một đạo tinh mang xuất hiện nối liền bốn ngôi sao này với nhau, tạo thành một đồ án, chỉ có điều cái đồ án này chợt lóe rồi vụt tắt, Phương Minh căn bản không hề thấy được.

Phía trên đỉnh đầu Phương Minh, trên đỉnh tầng một của bảo tháp, tinh huy khắp trời tiêu tán, mà ở trên bát quái đồ này lại xuất hiện một đồ án, theo hình vẽ này xuất hiện, bát quái đồ lần thứ hai chuyển động.

Oanh!

Phương Minh đã rơi vào trạng thái minh tưởng chỉ cảm giác tâm thần mình chấn động, tiếp sau đó cả người liền từ trong trạng thái minh tưởng khôi phục lại, thần hồn cũng rời khỏi bảo tháp.

"Đây là…?"

Phương Minh trước tiên nội thị chỗ đan điền của mình, vẫn là bốn viên Tinh Huy Chi Châu, khác biệt chính là bốn viên Tinh Huy Chi Châu lớn gấp đôi so với lúc ban đầu, mà Vu Sư Chi Lực trong cơ thể tăng lên không chỉ gấp mười lần.

"Tứ tinh Vu Sư viên mãn, Nhân Cấp tầng chín!"

Thở dài một hơi, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tiếc nuối, lần bế quan này giúp cậu vượt qua ba cảnh giới, trực tiếp từ Nhân Cấp tầng sáu nhảy tới Nhân Cấp tầng chín, chỉ là vẫn không thể nào đột phá đến cấp bậc Địa Cấp.

Nhân Cấp cùng Địa Cấp dù sao cũng là một cái ranh giới, nào có dễ dàng thoáng cái là đột phá được như vậy, đây là một sự tăng trưởng về chất, tuyệt đối không phải là chuyện chỉ một lần bế quan là xong đấy.

Nhìn viên Long Tinh mỏng manh còn lại trong lòng bàn tay, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ nhức nhối, ba cảnh giới đã dùng hết Long Tinh to bằng móng tay, thực sự là có chút đại tài tiểu dụng, nếu như có thể phối hợp với tài nguyên khác, tuyệt đối là có cơ hội đột phá đến cấp bậc Địa Cấp.

Chẳng qua có được tất có mất, Phương Minh hiện tại thiếu nhất chính là thời gian, mà nếu như cậu thực sự để ý như vậy mà nói, trước đây cũng sẽ không chia sẻ Long Tinh với hai tên tiểu Hắc cùng lão Hoàng, nhất là chia cho tiểu Hắc nhiều tới như vậy.

Nghĩ đến tiểu Hắc, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía kén tằm trên bàn, chỉ là vừa nhìn một cái liền ngây ngẩn cả người, bởi vì vốn là kén tằm màu sắc rực rỡ bây giờ đã biến thành kén tằm đen trắng rồi, hơn nữa thể tích của nó cũng to gấp đôi so với lúc ban đầu.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phương Minh đứng dậy đi tới trước kén tằm, khi thấy rõ tình huống của kén tằm, cả người không biết nên nói cái gì, bởi vì cậu đột nhiên phát hiện Táng Thiên Chi Linh cậu mang đi từ tổ địa của nhà họ La, vốn đang nhập vào chậu cây trên bàn nay dĩ nhiên lại xông vào ở bên trong kén tằm, nhập vào làm một cùng tiểu Hắc.

Sở dĩ cậu có kết luận như vậy là vì chậu bông kia lúc này đã khô héo, mà tất cả lá cây trong chậu đều rơi lên trên kén tằm.

Phương Minh thoáng cái không biết nên làm gì bây giờ, một cái là Đại Địa Chi Khí biến thành, một cái là Táng Thiên Chi Linh, đương nhiên nói theo một ý nghĩa nào đó, Táng Thiên Chi Linh coi như là Đại Địa Chi Khí, hiện tại hai cái hợp lại cùng nhau, đây là có chuyện gì xảy ra?

Dung hợp?

Đến lúc đó kén tằm phá vỡ, đi ra là tiểu Hắc hay là Táng Thiên Chi Linh?

Phương Minh đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, một lúc sau, quyết định mặc kệ tất cả không thèm quan tâm tới nữa, đến lúc đó đương nhiên sẽ biết.

Trong khoảnh khắc khi Phương Minh mở cửa liền thấy khuôn mặt Chu Hải thiếu chút nữa đập vào mặt cậu, mà ở bên tường cạnh cửa, Alice đang dựa vào đó ngủ say xưa ngon lành.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Còn không phải Alice nhất định đòi tìm cậu sao, tôi sợ cô bé quấy rối cậu liền đưa cô bé tới đây giữ cửa chờ cậu ra." Chu Hải chỉ chỉ Alice, đáp.

"Không phải tôi đã nói cậu phải chăm sóc Alice sao?" Phương

Minh nhíu mày, có chút bất mãn.

"Lão đại, ngươi nghĩ rằng tôi không để tâm chăm sóc cô bé sao? Thế nhưng ai biết cậu cái người này ở trong phòng suốt ba ngày, nếu như không phải có tôi ngăn cản, Alice đã sớm xông vào."

Chu Hải vẻ mặt tràn đầy ủy khuất: “Tôi nói ba ngày này cậu ở trong phòng mân mê cái gì vậy? Tôi hoài nghi liệu có phải chó lang thang của cả thành phố đều tới đây rồi hay không… Ba ngày này tôi cũng không dám ra khỏi cửa, mấy trăm con chó lang thang đã bao vây chật kín viện rồi, thêm nữa cả viện cũng đã biến thành tổ chim, ngay cả bảo mẫu cũng nhanh chân chạy mất, nói cái gì chúng ta khinh nhờn thượng đế, đây là bị thượng đế trả thù."

"Đây không phải vô nghĩa ấy ư, cái gì thượng đế, hai chúng ta lại không tin mấy cái lời giải thích này, có tin thì cũng phải tin lão tổ Tam Thanh của chúng ta, một lão già bị ông ấy chơi chết thì có gì hay mà thờ phụng chứ."

Phương Minh không để ý tới Chu Hải, bởi vì cậu biết một khi cậu trả lời Chu Hải, lấy tính nói nhiều của Chu Hải nhất định sẽ dây dưa không ngừng nhất định phải hỏi rõ ràng, trong phòng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ngồi xổm người xuống ôm Alice vào lòng, đoán chừng ba ngày này cô bé chưa được ngủ ngon, dĩ nhiên không bị động tác của cậu đánh thức, thẳng đến lúc Phương Minh ôm cô bé về phòng rồi đặt lên giường lớn, cô bé vẫn còn đang an ổn ngủ ngon lành.

Sắp xếp cẩn thận cho Alice rồi Phương Minh đi tới cửa phòng, chính như Chu Hải nói, trong viện bị chim chóc bao phủ, thấy có người ra đây, những con chim này tất cả đều giải tán ngay lập tức.

Cũng giống vậy, ở bên ngoài rào chắn có rất nhiều chó lang thang đang nằm, mắt của mấy con chó này nhìn chằm chằm Phương Minh nửa ngày, cuối cùng cũng đều cụp đuôi nhao nhao

tản đi.

"Làm cái quỷ gì, lúc trước tôi xua đuổi chúng nó nửa ngày mà mấy con chim con chó này không chịu đi, đánh đuổi cũng không đi."

Chu Hải theo ra đây thấy mấy con chim và chó kia đều rời khỏi, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Phương Minh cậu rốt cuộc là làm chuyện gì rồi? Hơn nữa tại sao tôi cảm thấy cả người cậu lại có biến hóa rất lớn, khí tức lại mạnh mẽ hơn rất nhiều."

"May mắn có đột phá."

Phương Minh ngược lại không có giấu giếm, bởi vì khí tức của cậu là không thể lừa người khác, huống chi Chu Hải đã ở chung với cậu được một tháng, đã sớm là biết thực lực thực tế của cậu.

"Thực sự là biến thái, nhanh như vậy lại có đột phá, phỏng chừng hiện tại hẳn là đã có thực lực đối kháng với cường giả Địa Cấp nha."

Chu Hải bĩu môi, cậu ta cũng đã từng nghe tới chuyện lúc Phương Minh ở trong nước liền có thể đối chiến với cường giả Nhân Cấp đỉnh cao, mà bây giờ Phương Minh đã đột phá, kia chẳng khác nào lực chiến đấu thực tế đã là có thể chống lại cường giả Địa cấp.

"Có lẽ có thể giữ ở thế bất bại đi."

Phương Minh không quá tự đại cũng không quá khiêm tốn, tuy rằng cậu có thể chống lại cường giả Nhân Cấp đỉnh cao, nhưng Nhân Cấp cùng Địa Cấp có chênh lệch về chất, dù cho hiện tại cậu đã tới Nhân Cấp tầng chín, vậy cũng không dám nói có thể đánh bại cường giả Địa cấp.

Đương nhiên Phương Minh cũng tin tưởng, một khi cậu đột phá đến ngũ tinh Vu Sư bước vào cấp bậc Địa Cấp, ở cùng cảnh

giới cậu tuyệt đối có thể nghiền ép…

"A, có người đến."

Ngay lúc Phương Minh nói chuyện với Chu Hải, trên đường lớn bên ngoài viện có một chiếc xe con đang chạy về phía bên này, cuối cùng đứng tại cửa.

Từ trên xe một cha xứ mặc áo bào trắng cùng với một người phụ nữ trung niên bước xuống, người phụ nữ trung niên này không phải là người lạ gì, bà ta chính là bảo mẫu người nước ngoài mà Phương Minh đã mời.

"Ông chủ, vị này chính là cha xứ Ngải Đức Lý, ta cố ý nói tình huống nơi này cùng cha xứ, sau đó cha xứ mới tới xem một chút."

Nghe được lời nói của bà vú, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, bảo mẫu này thật đúng là chuyên nghiệp quá à, chỉ là cậu không cần cha xứ làm gì, chưa kể trong nhà còn có một Huyết Tộc Alice đang ngủ say, Huyết tộc cùng giáo hội nhưng vẫn luôn là tử địch đấy.

"Chào cậu, tôi nghe Meilin nói nhà các cậu này gặp một số tình huống đặc thù, Chúa nhân từ phái tôi tới xem một chút." Ngải Đức Lý hướng phía Phương Minh hành lễ, trên tay của hắn cầm một quyển thánh kinh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Chào cha xứ Ngải Đức Lý, chỗ tôi cũng không có chuyện gì, chỉ là một số động vật nhỏ gầy đây thích tụ tập ở bên cạnh, chẳng qua bây giờ bọn chúng cũng đã đi rồi." Phương Minh cười cười trả lời.

"Không không không, Chúa nói cho tôi biết, nơi này của cậu có khí tức hắc ám…"

Nghe được lời Ngải Đức Lý nói, Phương Minh nhướng mày, lẽ nào cha xứ này cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy được hơi

thở Huyết Tộc của Alice, nếu thật là như vậy mà nói thì gặp phiền phức lớn rồi.

"Cậu bị ngu sao, đây không phải là thần côn ấy ư? Tiêu ít tiền rồi đuổi đi là được rồi."

Chu Hải mặc dù không biết Phương Minh vì sao lại nhíu mày, thế nhưng theo cậu ta thấy, cha xứ này cùng với những thần côn trong nước kia đều là gạt người, nói trắng ra là khi một số gia đình xảy ra một số chuyện quái dị, những thần kia côn sau khi biết liền chạy tới cửa, bất kể như thế nào trước hù dọa một lát, sau đó lại móc ra một số cái gọi là bùa rồi nói chủ nhà mua.

Lời nói của Chu Hải đã nhắc nhở Phương Minh, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười: “Cảm ơn Chúa nhân từ, cảm ơn cha xứ, còn mời cha xứ hỗ trợ giải quyết."

"Chúa nhân từ vốn là vì cứu vớt thế nhân, là người hầu của Chúa, chúng ta càng nên vì nhân dân phục vụ, hãy đưa tôi đi xem căn nhà này đi."

Ngải Đức Lý trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, dưới sự dẫn dắt của Phương Minh đi vào phòng, từ khoảnh khắc khi bước vào nhà, lông mày của hắn vẫn luôn khóa chặt, sau khi xem khắp nhà một lượt, sắc mặt càng trở nên nghiêm túc đến đáng sợ.

"Thưa cậu, cái nhà này của cậu có ác ma đã từng tới, tuy rằng ác ma này đã đi rồi, nhưng không chắc ác ma này sẽ không tiếp tục xuất hiện."

"A, vậy phải làm thế nào, cha xứ người nhất định phải cứu chúng ta."

Phương Minh rất phối hợp biểu diễn với Ngải Đức Lý, bởi vì đến bây giờ cậu đã có thể đoán được, cha xứ này đúng như Chu Hải nói, chính là một tên thần côn lừa gạt tiền, cũng không có bản

lĩnh chân chính.

"Ừm, nếu như tôi vẫn luôn ở chỗ này đương nhiên ác ma kia sẽ không dám trở lại, nhưng Chúa nhân từ giao nhiệm vụ cho tôi là bảo vệ toàn bộ tín đồ của hắn trong vùng này, cho nên..."

Ngải Đức Lý trên mặt lộ ra vẻ khó xử, vẻ mặt Phương Minh vô cùng gấp gáp: “Cha xứ, vậy không được đâu, tôi cũng là tín đồ của chúa mà, người cũng phải bảo vệ tôi chứ…"

"Khụ khụ, tôi biết trong lòng cậu có Chúa, như vậy đi, tôi để thánh kinh Chúa ban tặng cho tôi ở chỗ này, quyển thánh kinh này theo tôi ba mươi năm, có quyển thánh kinh này ở đây, ác ma kia sẽ không dám tới."

"Được vậy thì thật cảm ơn cha xứ rồi, chẳng qua thánh kinh này bầu bạn với cha xứ ba mươi năm, nếu tôi cứ nhận lấy như vậy thì ngại quá… Như vậy đi, tôi sẽ quyên cho giáo hội 10 vạn."

Ngải Đức Lý trên mặt lộ ra dáng tươi cười, không tệ, người Trung quốc này đúng là dễ lừa gạt nha, đều nói người Trung Quốc ngu dốt nhiều tiền, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy.

Nửa giờ sau, Phương Minh cười híp mắt ở cửa vẫy chào, nhìn theo bóng Ngải Đức Lý rời đi, mà trên tay của cậu còn cầm một quyển thánh kinh Ngải Đức Lý lưu lại, mặt sau của Thánh Kinh còn có thời gian xuất bản, cách hiện tại cũng chỉ có ba năm mà thôi.

Vậy làm sao có thể bầu bạn với hắn 30 năm?

Chu Hải hướng phía bóng lưng Ngải Đức Lý rời đi giơ lên ngón tay giữa, đồng thời, lúc này một ý niệm nổi lên trong đầu hắn…

Chương 470: Phương pháp đổi vận

Chuyện của Ngải Đức Lý chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn, nhưng suốt mấy ngày sau Chu Hải vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, mỗi ngày sáng sớm đi ra ngoài đến tối mịt rồi mới về, thậm chí có những ngày cậu ta còn không trở lại.

Bởi vì lúc Chu Hải mới tới nơi này, bình thường cậu ta vẫn hay lang thang ở bên ngoài nên Phương Minh cũng không để ý, thẳng đến trưa hôm nay.

Một chiếc Suv hào hoa dừng trước cửa viện, Chu Hải xuống xe, ngoại trừ Chu Hải còn có một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh đeo kính mát.

"Phương Minh, giới thiệu cho cậu một chút, vị này chính là Ashley, là một diễn viên người Anh."

Trong lúc Chu Hải giới thiệu, Ashley cũng tháo kính xuống, dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Phương Minh, sau đó hướng phía Chu Hải hỏi: "Chu, cậu ấy thực sự có thể chứ?"

"Yên tâm, chuyện của cô cứ giao cho tôi đi, cậu ấy tuyệt đối có thể giải quyết giúp cô đấy, không cần hoài nghi."

Chu Hải vỗ ngực một cái, thấy Phương Minh vẫn là vẻ mặt nghi hoặc mới kéo Phương Minh sang một bên nói: "Phương Minh, mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ một chút, chúng ta đã đến nơi này rồi cũng không thể ở không, miệng ăn núi lở đúng hay không? Dù sao chúng ta cũng phải tìm biện pháp kiếm tiền, mà hành động của thần côn kia đã cho tôi linh cảm, chúng ta hoàn toàn có thể dựa

theo nghề cũ kiếm tiền mà."

Nghe được lời của Chu Hải, Phương Minh cuối cùng cũng hiểu mấy ngày nay Chu Hải đang bận rộn gì rồi, chẳng qua đối với đề nghị này của Chu Hải cậu cũng có chút động tâm, phải biết rằng tiền trên người của cậu cũng chẳng có bao nhiêu, chỉ có 20 triệu nhà họ Quách cho cậu, nhưng sau khi mua căn nhà này cộng thêm những khoản chi tiêu lặt vặt khác, số tiền còn lại đúng là cũng không nhiều.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là yên lặng sống sót vậy số tiền này còn đủ đấy, nhưng cậu muốn tu luyện, muốn ngâm thuốc, lại cần thuốc đông y. Hơn nữa bởi vì ở nước ngoài nên giá cả của thuốc đông y cũng đắt hơn trong nước nhiều, số tiền cần có cũng càng nhiều.

"Tôi xem trên người cô ấy không có vấn đề gì, cậu và cô ấy là làm ăn gì?" Phương Minh hướng phía Chu Hải hỏi.

"Hắc hắc, Ashley mặc dù là một diễn viên, nhưng xuất đạo 4~5 năm, từ đầu đến cuối chỉ đảm nhiệm một số vai diễn không quan trọng trên màn ảnh mà thôi, cho nên tôi nghĩ để cậu giúp cô ấy thay đổi vận số một chút, xem xem có thể để con đường diễn viên của cô ấy thuận lợi hơn một chút không, tỷ như mời tiểu quỷ mà Đông Nam Á bên kia rất lưu hành."

Phương Minh nhìn Chu Hải một cái, đối với mời tiểu quỷ mà Chu Hải nói cậu cũng có biết, kỳ thực mời tiểu quỷ còn gọi là nuôi quỷ, cái này cực kỳ thịnh hành ở Đông Nam Á, không ít người đều phải dựa vào dưỡng tiểu quỷ đến đổi vận.

"Người có bát tự không cứng rắn thì không trấn áp được tiểu quỷ, cuối cùng sẽ chỉ bị phản phệ mà thôi."

Phương Minh lắc đầu, kỳ thực bất kể là thuật dưỡng quỷ của Đông Nam Á hay là Cổ Mạn Đồng của Thái Lan bên kia, đều có thể

nói là một loại tà thuật, bởi vì thứ nó dựa vào không phải là khí vận của bản thân, mà là lợi dụng ngoại vật đến đổi vận, nếu như bát tự cứng rắn cũng đỡ, bát tự không cứng rắn sớm muộn cũng sẽ bị phản phệ.

Mặt khác, dưỡng quỷ tuy rằng có thể thay đổi khí vận của con người trên một một phương diện nào đó, nhưng có được tất có mất, cũng tất nhiên sẽ báo ứng lên một khía cạnh nào đó khác, mà điểm trọng yếu nhất chính là thỉnh thần dễ tiễn thần khó, dưỡng quỷ thì dễ, nhưng muốn tiễn tiểu quỷ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đông Nam Á bên kia có thật nhiều người mẫu minh tinh đều đã từng nuôi tiểu quỷ, tuy rằng hot một thời gian nhưng cuối cùng đều bị pháp sư dưỡng quỷ trói buộc, trở thành công cụ để đối phương vơ vét kiếm chác.

"Vậy liền không có cách nào sao, đây chính là khách hàng đầu tiên của chúng ta đó…"

Chu Hải có chút không cam lòng, cậu ta là người quá âm, cho nên cũng không hiểu rõ về dưỡng quỷ, bây giờ nghe Phương Minh nói như vậy cũng biết biện pháp này không thể thực hiện được.

"Cũng chẳng phải không thể nào, trên đời này đúng là khó có thể thay đổi khí vận của một người, nhưng thay đổi một phương diện khác của vận thế thì vẫn có thể làm được, đương nhiên cũng phải đánh đổi khá nhiều."

"Biện pháp gì?"

"Để tôi trao đổi với cô ấy trước rồi lại nói tiếp."

Phương Minh úp úp mở mở lần thứ hai đi tới trước mặt của Ashley, Ashley cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm Phương Minh, chờ đợi Phương Minh mở miệng.

"Cô Ashley, cô muốn đạt được danh tiếng trong ngành giải trí đúng không?"

"Ừm, đúng vậy."

Ashley không che dấu dã tâm của mình chút nào: "Chu nói cậu có cách có thể giúp tôi đạt được một bước này."

"Biện pháp là có, nhưng nếu muốn có được thì phải có mất..."

"Trả giá sao?"

Ashley đột nhiên liếm liếm đôi môi đỏ mọng một cái, hơi hếch vóc người của mình, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, quay đầu hung ác trợn mắt nhìn Chu Hải, không cần nghĩ cậu cũng biết, Chu Hải phỏng chừng đã dựa vào danh nghĩa giúp đối phương thay đổi vận khí mà làm ra một số chuyện rồi.

Chẳng qua, người ngoại quốc vẫn tương đối cởi mở trên phương diện này, huống chi là người trong giới giải trí, vì leo lên mà làm ra chuyện như vậy cũng không xa lạ gì. Bao nhiêu người mẫu vì có thể hot mà không tiếc bán rẻ bản thân mình, hơn nữa còn cố ý để truyền thông chụp được ảnh mình vào khách sạn.

"Cô Ashley, tôi nói phải trả giá cũng không phải cái này, là chỉ một phương diện khác."

Phương Minh lắc đầu sau đó đi về gian phòng của mình, không bao lâu sau cậu lấy ra một trang giấy cùng bút: "Cô Ashley, xin hãy viết ra ngày sinh tháng đẻ lên giấy này, tốt nhất là cả thời gian chính xác khi cô được sinh ra."

Ashley tuy rằng nghi ngờ khó hiểu, không biết tại sao Phương Minh phải nói cô viết cái này ra, nhưng vẫn theo lời nhận lấy bút, viết ngày sinh tháng đẻ của mình lên giấy.

Phương Minh tiếp nhận giấy bút, liếc nhìn ngày sinh tháng đẻ

của Ashley, sau đó lại lấy vài cọng tóc của Ashley rồi đi trở về phòng lấy ra vài tờ giấy vàng, phân biệt ở trên giấy vàng viết lên tên cùng ngày sinh tháng đẻ của Ashley.

Ngoài ra, Phương Minh còn tự mình viết lên một ký hiệu khác nhau ở mỗi tờ giấy, rồi sau đó để mỗi tờ giấy vàng bọc lấy một cọng tóc của Ashley, gấp giấy vàng thành một hình tam giác đặc thù.

"Cô hãy lấy mấy tờ giấy vàng này ra ngoài, giao sáu bọc giấy này cho sáu người xa lạ khác biệt, sau khi đã đưa hết ra ngoài thì cô hãy trở lại nơi này một lần nữa."

Ashley nghi ngờ khó hiểu, nhưng mà Phương Minh căn bản không trả lời nghi ngờ của cô, cuối cùng Chu Hải mở miệng nói: "Ashley, cô cứ dựa theo lời cậu ấy nói rồi đi làm theo là được."

Đợi khi Ashley cầm giấy vàng đi rồi, Chu Hải mới quay qua hỏi Phương Minh một câu: "Phương Minh, trong hồ lô của cậu rốt cuộc đang bán thuốc gì vậy? Sáu bọc giấy của cậu rốt cục là có cái gì đặc biệt?"

"Thiên cơ bất khả lộ."

Phương Minh mỉm cười, thấy Chu Hải bĩu môi cậu vẫn thờ ơ, không phải cậu cố ý thừa nước đục thả câu, mà là trước khi Ashley làm xong việc này cậu không cách nào nói rõ, bởi vì việc này có liên quan tới cái giá mà Ashley phải trả để đổi vận.

Trong lúc Phương Minh cùng Chu Hải nói chuyện với nhau, lúc này Ashley đã lái xe rời khỏi nhà, chạy thẳng tới siêu thị sau đó dừng lại, bởi vì nơi ở của Phương Minh bên kia thật sự là quá vắng vẻ, căn bản không gặp được mấy người.

Từ trên xe bước xuống, Ashley dựa theo trình tự mà Phương Minh giao phó, lấy ra bọc giấy đầu tiên, ánh mắt nhìn lướt qua

đường lớn, cuối cùng trên mặt lộ ra dáng tươi cười, bởi vì rất nhanh cô liền đã xác nhận mục tiêu thứ nhất.

Chương 471: Mượn vận.

"Hey, anh đẹp trai, cho anh nè."

Ashley đi ngang qua một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bắn cho một ánh mắt gợi tình, nhét gói giấy vàng đầu tiên vào tay đối phương, sau đó vô tư bỏ đi.

Người đàn ông đó còn tưởng may mắn gặp được người đẹp, nhưng khi anh ta mở gói giấy vàng ra nhìn thấy bên trong là một cọng tóc thì sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt cực kỳ giận dữ vò gói giấy vàng thành một cục rồi vứt đi.

…

Chưa đến nửa tiếng, Ashley đã tặng được năm gói giấy vàng. Lúc đi đến một ngã rẽ cô phát hiện ở đó có một người ăn xin. Sau khi suy nghĩ một lúc, Ashley liền để gói giấy vàng cuối cùng vào trong bát người ăn xin.

Người ăn xin ngẩng đầu nhìn Ashley. Ashley suy nghĩ một lúc rồi lấy trong người ra một đồng xu bỏ vào bát, làm xong thì ung dung xoay người bỏ đi.

Ashley quay lại chỗ Phương Minh. Phương Minh nhìn Ashley đầy thâm ý, còn Ashley chỉ lắc lắc mái tóc dài hấp dẫn nói: "Đã đưa hết rồi."

"Được, cô đi theo tôi."

Phương Minh gật đầu đi vào phòng. Lúc này Alice cũng đã tỉnh, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn cơm.

"Nước dưa hấu! Tôi thích uống nước này nhất đó! Có thể cho

tôi một ly luôn được không?"

Ashley thấy Alice dùng ống hút hút chất lỏng màu đỏ, tưởng đó là nước dưa hấu. Nhưng Phương Minh lại lắc đầu, không phải cậu keo kiệt, mà là vì thứ Alice hút căn bản không phải là nước dưa hấu, mà là máu.

Nước Anh là nước chủ nghĩa tư bản. Ở những nước như vậy, có tiền chính là vạn năng, chỉ cần Phương Minh có tiền trả, Alice không lo việc kiếm máu.

Đương nhiên, Phương Minh cũng phải khống chế lượng máu Alice dùng. Lấy sức ăn hiện tại của Alice, cô bé mỗi ngày phải uống đến 500ml máu, bằng một hộp sữa người thường uống. Tất nhiên, ngoài máu ra Alice cũng ăn đồ ăn khác giống đám Phương Minh.

Alice cũng giống như tất cả những đứa trẻ khác, thích ăn đồ ngọt, thích pho mát. Nhưng đối với Alice, nếu đồ ăn ngọt và pho mát có thể rưới máu lên vậy thì càng tốt.

"Đúng là đồ con trai keo kiệt."

Ashley bĩu môi. Phương Minh quay lại chỗ trước cái bàn. Trên bàn có một cái lư hương, trên lư hương có cắm ba cây nhang, ngoài ra dưới đế lư hương cũng để ba sợi tóc của Ashley.

Phương Minh bước lên lấy ba cọng tóc để vào lòng bàn tay, cẩn thận tìm đầu mối một lúc, sau mới nhìn về phía Ashley: "Tôi đoán thử nhé, sáu gói giấy vàng cô đều đưa cho nam hết."

"Làm sao anh biết?"

Ashley giật mình, đúng là cô đã đưa sáu gói giấy vàng cho nam, kể cả người ăn xin kia cũng là nam.

"Nếu tôi đoán không sai, có vẻ gói giấy vàng cuối cùng cô

không đưa tận tay đối phương."

Nếu nói lúc trước chỉ là giật mình, thì khi Phương Minh nói những lời này ra, trên khuôn mặt Ashley liền biến thành khiếp sợ.

"Anh… anh theo dõi tôi?"

Sau khi thốt ra những lời này, Ashley liền lắc đầu phủ định. Nguyên nhân rất đơn giản. Cô lái xe, còn Phương Minh và Chu Hải trước mắt đều không có xe, làm sao có thể theo dõi cô. Huống chi là một diễn viên, tuy chỉ là diễn viên nhỏ không tiếng tăm, nhưng ý thức phản trinh sát (1) của cô không tệ. Nếu có người theo dõi phía sau cô không có khả năng không phát hiện ra.

(1) Phản trinh sát: hành động che dấu thân phận, hành tung.

"Không cần theo dõi, ba sợi tóc cày của cô đã nói lên tất cả."

Phương Minh giơ ba sợi tóc trong tay lên. Đến lúc này cậu cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói thẳng: "Sở dĩ tôi cho cô sáu gói giấy vàng là để sáu gói giấy vàng đại diện cho những cái giá cô phải trả khi cô sửa vận."

Thấy Ashley và Chu Hải đều tỏ ra hoang mang, Phương Minh suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Vận thế con người thay đổi, được chia làm nguyên nhân bên trong và nhân tố bên ngoài. Nguyên nhân bên trong chính là bản thân, còn nhân tố bên ngoài là dựa vào hoàn cảnh hoặc là quý nhân. Những điều này bình thường đều cần một thời gian dài. Nếu muốn thay đổi vận thế trong khoảng thời gian ngắn, vậy phải trả giá rất lớn."

"Sáu gói giấy vàng, cô cho sáu người đàn ông. Điều này nghĩa là một khi cô sửa vận, cái giá phải trả chính là tình yêu. Sự nghiệp diễn xuất của cô thuận lợi bao nhiêu thì tình yêu của cô sẽ thăng trầm bấy nhiêu."

"Đây là điều thứ nhất. Thứ hai, gói giấy vàng cuối cùng cô cho

người ăn xin, có nghĩa là ngoại trừ tình yêu, cô còn phải trả giá bằng tài vận. Nói cách khác tuy cô có thể nổi tiếng trong giới diễn viên, nhưng cô sẽ không giữ được tiền."

Thực ra, có một vài thứ không dịch ra được, nên Phương Minh không giải thích. Biện pháp cậu giúp Ashley chính là mượn vận: mượn khí vận của người khác, trả cái giá tương đương.

Nếu Ashley đồng ý, như vậy sáu người được Ashley đưa gói giấy vàng sẽ cho cô mượn vận thế của mình. Tất nhiên, họ cũng sẽ có thù lao.

Ví dụ như năm người đàn ông đầu tiên tình yêu sẽ thuận buồm xuôi gió, còn người ăn xin cuối cùng tài vận sẽ tăng lên, không đến mức đại phú đại quý, nhưng ít ra có thể có một cuộc sống thường thường bậc trung.

Mượn vận, kỳ thật được xem là một loại tà thuật. Vậy nên Phương Minh không thể để lộ tiên cơ. Nói cách khác, nếu Ashley biết trước sẽ cố ý chọn người tặng gói giấy vàng. Như vậy chính là gian lận.

Nghe Phương Minh nói vậy, Ashley hơi do dự. Tất nhiên, cô không do dự chuyện tình yêu, vì đối với cô chuyện đó căn bản không tính là gì. Chuyện khiến cô do dự là tài vận.

"Mặt khác, tôi cũng không đổi vận miễn phí cho cô, phí là một triệu."

Thấy vẻ mặt há hốc của Ashley, Phương Minh sửa lời nói: "Cũng chính là một trăm ngàn bảng Anh (2)."

(2) 100.000 bảng Anh khoảng 3 tỷ đồng.

Một trăm ngàn bảng Anh, cũng không phải là một con số nhỏ, nhưng đối với Ashley cô vẫn có thể trả được. Chỉ có điều cô không chắc chắn Phương Minh có thể đổi vận cho cô hay không.

"Có thể sau khi thấy hiệu quả rồi trả tiền có được không?"

"Không thể."

Phương Minh trực tiếp từ chối. Ashley có chút khó xử. Chu Hải đứng bên cạnh nhìn Phương Minh, có chút đăm chiêu, bèn khuyên: "Ashley, tin tôi đi, cậu ấy có thể thay cô làm được đó."

Ashley nhìn Chu Hải. Hai người bốn mắt nhìn nhau âm thầm trao đổi. Điều này càng khiến Phương Minh chắc chắn, giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì đó.

"Được, để tôi trả tiền trước."

Cả buổi sau, Ashley mới đồng ý. Sau khi xin số tài khoản ngân hàng của Phương Minh cô liền dùng di động tiến hành chuyển khoản.

"Cô Ashley, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Thấy tài khoản trên di động nhắn số tiền chuyển khoản, Phương Minh nở nụ cười, đi vào trong bếp, lấy ra một bộ bát đũa.

"Nhỏ mười giọt máu vào trong đây, mỗi giọt máu chảy dọc chiếc đũa này rơi vào trong bát."

Nghe thấy hướng dẫn của Phương Minh, Ashley thấy hơi lạ, nhưng một triệu cũng đã đưa, chuyện sau đó tất nhiên cô sẽ không lùi bước, lấy kim đâm ngón tay mình, sau đó đưa một đầu của chiếc đũa kề sát vào ngón tay, đầu còn lại để trên mặt bát.

"Phương Minh, cái này là sao vậy?" - Chu Hải nhìn thấy hành động của Ashley, tò mò hỏi.

Chương 472: Thê thảm đến nỗi lâm vào tình cảnh này

"Chiếc đũa, là dụng cụ người dân chúng ta dùng để ăn cơm, song chiếc đũa không chỉ đơn giản dùng để ăn cơm như vậy."

Phương Minh nhìn về phía Ashley: "Dụng cụ để một người ăn cơm, cũng có nghĩa đây là cách để con người có thể sống. Ashley muốn nổi tiếng trong giới giải trí, điều cô ấy muốn chính là sống, vậy nên tôi sẽ thay đổi cách sống của cô ấy."

"Hóa ra là vậy." - Chu Hải tỏ ra đã hiểu, nhưng lại đột nhiên nói: "Mà đâu phải, người Trung Quốc chúng ta ăn cơm dùng đũa thì đúng, nhưng người nước ngoài ăn cơm bằng dao nĩa không à."

Phương Minh liếc nhìn Chu Hải: "Anh nghĩ trong nhà chúng ta có dao nĩa không?"

"Không có."

Chu Hải lập tức lắc đầu. Nói đùa gì vậy, cậu ta và Phương Minh đều có thói quen dùng đũa. Còn Alice được Phương Minh dạy nên cũng đã học được cách dùng đũa chứ không phải dao nĩa.

"Alice, qua bên kia ngồi đi."

Thấy Alice bước từng bước nhỏ lặng lẽ như ma xuất hiện bên cạnh bàn. Đôi mắt tròn to nhìn chằm chằm tay Ashley. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thèm khát, sắc mặt Phương Minh liền trầm xuống. Cậu la to.

Alice thấy khuôn mặt Phương Minh đen lại liền thấy kinh hoảng, vội vàng chạy lại chỗ bàn ăn cơm của mình. Bởi cô bé biết

anh trai đang tức giận.

Anh trai đã từng nói với cô bé, ngoại trừ máu anh trai đưa cho cô bé thì cô bé phải khắc chế xúc động trong lòng đối với những nguồn máu khác, nếu không anh trai sẽ tức giận.

Bên kia, Ashley cũng đã nhỏ máu xong. Phương Minh bảo Ashley có thể băng miệng vết thương. Cậu cầm cái bát, trong mắt ánh lên hình ảnh mười giọt máu. Ngay sau đó, tay phải cậu nâng lên, bát sứ xoay vòng trên không trung mười vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt Phương Minh.

Khi Phương Minh tung bát sứ lên, Ashley liền kinh ngạc la lên một tiếng. Nhưng khi thấy máu của mình trong bát không bị đổ ra, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Lật một lần một vận, lật chín lần chín vận."

Vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc. Cậu tung bát lên không phải để tỏ ra ngầu, mà là vì mỗi lần bát lật có nghĩa là người chuyển thân lật vận một lần. Lật một lần chuyển một vận, cao nhất chín lần.

Số chín, vận cao nhất, mới có thể chuyển được.

“Ầm!”

Cái bát sứ bị Phương Minh đập thật mạnh xuống bàn. Mà nói cũng lạ, sau cú đập này của Phương Minh, máu trong bát đã giảm xuống, từ mười giọt ban đầu chỉ còn lại một giọt.

Mỗi một lần lật chuyển vận đều sẽ tốn một giọt máu. Những giọt máu này giống như đã bay hơi mất trong không khí vậy.

Phương Minh lấy từ trong ngực ra một lá bùa, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, sau đó đốt bùa. Ngay khoảnh khắc bùa bị đốt, Phương Minh lại bưng bát lên, cả người bắt đầu xoay tại chỗ.

"Che thiên giấu nhật, sửa một đường sinh cơ, phù lạc vận thành.”

Lá bùa này tên là bùa che trời, tác dụng chính là để che chắn thiên cơ. Tất nhiên, lấy thực lực hiện tại của Phương Minh, lá bùa này chỉ có tác dụng trong ba giây.

Trong thời gian ba giây, Phương Minh xoay người chín vòng, sau đó dậm chân một cái rồi đi đến trước mặt Ashley. Khi Ashley vẫn chưa kịp phản ứng, ngón tay phải cậu liền búng đáy bát. Giọt máu cuối cùng tự động nhẹ nhàng nhảy ra khỏi bát, sau đó như hạt mưa bắn vào miệng Ashley.

Ashley nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy trong miệng có vị mặn mặn, nhưng chưa đợi cô kịp phản ứng, Phương Minh lại lên tiếng.

"Ashley, cái giá của việc sửa vận cô đã rõ chưa?"

"Đã rõ." - Ashley buột miệng nói ra.

"Thiên đạo cân bằng, có được có mất. Hôm nay thay cô sửa vận, hy vọng cô tự lo lấy thân cho tốt."

Răng rắc!

Bát sứ trong tay Phương Minh vỡ vụn, cắt đứt ngón tay Phương Minh. Một giọt máu theo miệng vết thương trên tay Phương Minh chảy ra. Phương Minh xoay người lấy nén nhang cắm trong lư hương, dùng đầu nhang chấm vào miệng vết thương.

Ba cây nhang, chấm ba lần. Cây nhang cuối cùng tắt, miệng vết thương trên ngón tay Phương Minh cũng không đổ máu nữa.

Đối với Phương Minh, điều cuối cùng cậu làm là thu hút thiên cơ về phía cậu, chỉ có như vậy Ashley mới sửa vận thành công được. Bởi vì trước đó dùng bùa che trời có tác dụng trong ba giây, vậy nên cho dù là thiên đạo cũng không biết rốt cuộc là ai sửa vận.

"Được rồi. Đã hoàn thành."

Nghe Phương Minh nói vậy, Ashley vô cùng kinh ngạc. Như vậy là xong rồi? Vận khí của cô thay đổi rồi?

"Ashley, không cần phải nghi ngờ cậu ấy. Cậu ấy nếu đã nói thành công thì chính là đã thành công. Cô chắc chắn sẽ trở thành đại minh tinh."

Có Chu Hải đảm bảo, Ashley không nói gì nữa. Sau khi đợi thêm một lúc, cô được Chu Hải tiễn ra về, hai người đầy ẩn tình đi ra căn hộ, cuối cùng lái xe rời đi.

…

Khu người Hoa ở Sheffield.

Là thành phố lớn của Anh, tất nhiên sẽ có người Hoa sinh sống. Nơi Phương Minh đến là nơi người Hoa tụ tập sinh sống, giống như phố người Hoa ở Mĩ vậy, đại đa số những người ở đây đều là người Hoa.

"Ông chủ, tôi đến mua dược liệu."

Có khu người Hoa, còn có tiệm thuốc Đông y, chẳng qua buôn bán cũng không được tốt lắm, vậy nên dược liệu trong tiệm cũng không đầy đủ hay đặc biệt gì, rất nhiều dược liệu trong nước ở đây không mua được.

Đương nhiên nguyên nhân cũng rất đơn giản. Có một số dược liệu đúng là giá rất rẻ, nhưng lại chiếm diện tích lớn, ví dụ như huyết đằng mộc, một cành lớn cũng chỉ hơn mấy chục đồng, còn không đủ bù phí chuyên chở nữa.

May mắn là, Phương Minh muốn mua đều là dược liệu đắt tiền, vẫn có thể kiếm được lợi nhuận.

Một trăm ngàn bảng Anh, khi ông chủ tiệm dược vui vẻ tiễn ra cổng thì cũng đã không còn dư lại một đồng nào, tất nhiên cậu cũng đổi lấy được một túi dược liệu lớn.

"Cậu Tần, dược liệu cậu muốn tôi phải nhập từ bên nước mình qua đó, chắc chắn không có vấn đề gì đâu."

Ông chủ vẫy tay nhìn Phương Minh lên xe rời đi. Bán dược liệu Trung y được một trăm ngàn bảng Anh, lợi nhuận đã gần một nửa rồi. Khách hàng như Phương Minh đúng thực là quý nhân, hơn nữa Phương Minh còn nói với ông ta, cậu cần một số lượng lớn dược liệu quý loại này. Đây đã không còn là quý nhân nữa, mà chính là phiếu cơm dài hạn.

Xách túi dược liệu trở về căn hộ, Phương Minh cũng không bắt đầu tắm dược liền. Không lâu sau, một nhóm công nhân xây dựng đi xe tải đến. Sau khi nhóm công nhân xây dựng này chào hỏi Phương Minh, thì cách căn hộ không xa trên đất nông nghiệp có một căn nhà gỗ đang được xây cất.

Chuyện của Chu Hải và Ashley đã cho Phương Minh một gợi ý. Nếu muốn ở nước ngoài làm lại nghề cũ, vậy tất nhiên phải cần một nơi chốn nhất định. Nhưng căn hộ của họ rõ ràng không thích hợp lắm. Một là đây là không gian cá nhân. Hai là Alice dù sao cũng là huyết tộc, nếu tiếp xúc với người ngoài nhiều khó tránh sẽ bị nhận ra.

Nhà gỗ được xây rất nhanh. Bằng kỹ thuật khoa học xây dựng hiện đại, chỉ chưa đầy ba tiếng, mười công nhân kiến trúc này đã dựng được căn nhà gỗ, tổng cộng có hai gian phòng, trước sau liên thông nhau.

Phương Minh nghĩ kỹ rồi, phòng trước sẽ làm phòng tiếp khách, còn phòng phía sau sẽ dùng để giải quyết vấn đề, để mấy món đồ trong lư hương ví dụ vậy.

Mua đồ, rất nhiều món Phương Minh cần không thể mua được ở chợ. Nhưng chuyện này không thể làm khó ông chủ tiệm dược kia. Sau khi Phương Minh nói ra những thứ cậu cần, ông chủ tiệm dược liệu nói ông có thể giúp được. Dù sao ông ta cũng đã ở đây mười mấy năm, rất quen thuộc thị trường người Hoa, biết có thể đi đâu để mua được những thứ Phương Minh cần.

…

Một tuần sau, Ashley đến. Khác với vẻ nghi ngờ khi đến lần trước, lúc này đây Ashley đầy sự hăng hái, trên mặt không thể che dấu niềm vui mừng.

"Anh Tần, thật sự cám ơn anh. Anh đúng là thần tiên."

Ashley vui mừng như vậy là có nguyên nhân. Bởi vì sau hôm cô ra về liền nhận được một thư mời casting của một công ty quảng cáo. Khác một điều ngày xưa chỉ toàn là công ty nhỏ, lần này lại là một thương hiệu nổi tiếng khắp cả nước Anh, hơn nữa cuối cùng cô cũng được chọn, trở thành nữ diễn viên đóng quảng cáo cho nhãn hàng đó.

Cái này cũng chưa tính là gì, ngày hôm kia lại có một đoàn làm phim gọi điện thoại cho cô. Đó là một đạo diễn điện ảnh có tiếng, tuy cuối cùng cô không phải nữ chính, nhưng cũng nhận được vai nữ thứ. Đây đã là một đột phá rất lớn rồi.

Ashley lần này đến là muốn nói lời cảm ơn. Ngày mai cô sẽ theo đoàn làm phim ra nước ngoài quay phim. Thời gian quay lần này khá dài, khoảng một tháng.

"Không cần cảm ơn tôi, cô với tôi chỉ là người cầu người cung. Nhưng tôi phải nhắc cô một chuyện, cô càng phát triển trong sự nghiệp diễn xuất, đường tình yêu sẽ càng trắc trở."

"Yên tâm đi, mấy năm gần đây tôi chỉ lấy sự nghiệp làm trọng,

sẽ không dính đến chuyện yêu đương đâu."

Ashley tỏ ra không có gì, còn Phương Minh chỉ lắc đầu. Cậu đúng là không còn gì để nói. Có một số việc cũng không phải dựa vào sự chủ quan của mình Ashley là có thể tránh được.

Hiện tại Ashley đang hai bàn tay trắng, vậy nên khát vọng của cô chính là kiếm tiền. Nhưng đợi đến khi cô chân chính công thành danh toại, cô sẽ phát hiện tiền tài đã không còn thỏa mãn được cô. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều minh tinh cuối cùng lại bị tung ra nhiều tin khác như vậy.

Ashley rời đi với sự hân hoan và kích động. Nhưng trước khi đi cô lại để lại thêm mười ngàn bảng Anh, tỏ ý cảm ơn. Ngoài ra Ashley cũng tỏ ý muốn giúp Phương Minh tuyên truyền và mở rộng.

…

Một ngày lại bình yên trôi qua, nhưng nhà gỗ đã được xây xong ba ngày lại vẫn không có người khách thứ hai ghé đến. Cho đến ngày thứ năm, mới có hai người tìm đến cửa.

Ông chủ tiệm dược và một cô gái Hoa kiều khoảng hai mươi tuổi.

Ông chủ tiệm dược cho Phương Minh số dược liệu thứ hai. Sau khi bỏ túi dược liệu xuống, ông chủ tiệm dược mới mở miệng nói: "Tần tiên sinh, lần trước cậu nói với tôi cậu muốn mở cửa tiệm. Đây là con gái một người bạn tốt của tôi. Cô ấy có chút việc muốn please (1) cậu."

(1) please: nhờ

Mấy ngày nay, Phương Minh có qua tiệm dược vài lần, cũng có nói với ông chủ cậu có mở cửa tiệm, nghề nghiệp giống như Vu đạo quán. Tất nhiên, trong lòng lão Vương không tin, chỉ nghĩ

Phương Minh là khách hàng lớn của mình, như thế nào cũng phải bợ đỡ một chút, vậy nên lần này mới dẫn con gái bạn tốt của mình đến.

"Chào ông chủ Tần, tôi tên là Tôn Lệ. Là thế này, Đa Đa nhà tôi bị mất tích, tôi muốn nhờ anh tìm Đa Đa về giúp tôi."

Phương Minh nhìn Tôn Lệ, có chút nghi hoặc hỏi: "Đa Đa là ai?"

"Đa Đa là con chó nhà tôi, thuộc giống Border Collie, nuôi được khoảng ba năm rồi."

Chu Hải đứng bên nghe Tôn Lệ nói thế, khóe miệng khẽ run rẩy nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt đồng cảm. Đường đường là đệ tử chí tôn ra nước ngoài, vậy mà thê thảm đến nỗi phải đi tìm chó cho người ta, nếu tin này mà truyền về nước…

Chương 473: Tìm được

Chó nhà Tôn Lệ tên Đa Đa, là một con Border Collie (1), mà trong số tất cả các loại chó, Border Collie được coi là loại có chỉ số thông minh vô cùng cao. Trước đây mỗi lúc trời tối khi Tôn Lệ thả chó ra cửa đi bộ, đến giờ nó sẽ tự động về nhà, chẳng qua vào một lần ba tháng trước, con chó kia cứ theo lẽ thường ra ngoài đi bộ nhưng lại không trở lại nữa.

(1) Collie biên giới (Border Collie) là giống chó chăn gia súc kiêm dụng chó săn đuổi có nguồn gốc từ nước Anh. Tên gọi biên giới (Border) vì giống chó này có xuất xứ từ vùng biên giới giữa Anh và Scotland. So với các giống chó khác, Collie biên giới có ba điểm nổi bật đó là chúng được coi là đứng hạng nhất trong danh sách những giống chó thông minh, chúng sáng dạ, dễ dạy, tiếp thu lệnh nhanh và là giống chó chăn, lùa gia súc, gia cầm điệu nghệ trên những cánh đồng lớn.

Tôn Lệ cùng người nhà tìm suốt một tuần lễ, thậm chí còn tìm người đi lấy camera giám sát trên đường phố, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, cuối cùng bất đắc dĩ phải từ bỏ chuyện tìm kiếm. Dưới cái nhìn của người nhà Tôn Lệ, hẳn Đa Đa đã bị bọn buôn lậu chó bắt đi.

Người nhà họ Tôn tuyệt vọng nhưng Tôn Lệ vẫn chưa từ bỏ ý định, ba tháng này chỉ cần có thời gian là cô ấy lại đi tìm khắp nơi, toàn bộ Sheffield đều sắp cũng bị cô ấy lục tung lên tìm kiếm một lần.

"Nếu như có thể, hy vọng ông chủ Tần có thể tìm Đa Đa về giúp tôi, chỉ cần có thể tìm Đa Đa về, tôi nguyện ý bỏ ra một nghìn bảng Anh xem như thù lao."

Phương Minh gật đầu, ra hiệu cho Tôn Lệ đưa đồ trên tay cho cậu, đây là một bộ quần áo, là quần áo mà con chó kia đã từng mặc qua, bên trong còn có một số lông chó.

Mối làm ăn đầu tiên tới cửa, mặc kệ là người hay là chó Phương Minh cũng không có dự định đập bảng hiệu của mình, huống chi cậu còn cần người tuyên truyền danh tiếng.

Dẫn theo Tôn Lệ cùng lão Vương đi tới nhà gỗ, sau khi mở cửa nhà gỗ ra, Tôn Lệ cùng lão Vương tò mò đánh giá căn nhà gỗ này, đương nhiên, thiết bị được lắp đặt trong nhà gỗ rất bình thường, chỉ có một cái bàn cùng vài cái ghế dựa, ngoài ra còn có một lư hương được gắn trên tường, trong lư hương còn có thiền hương đang cháy.

Phương Minh mở ngăn kéo của bàn ra, từ bên trong lấy ra một tấm kỳ môn bát quái đồ, tìm người tìm vật, vận dụng Kỳ Môn thuật là vừa đủ.

"Chú Vương, cậu ấy đang làm cái gì vậy?"

"Cái này gọi là kỳ môn khởi bàn."

Chu Hải cùng theo vào giải thích một câu, tuy rằng cậu ta chỉ là một người quá âm, nhưng cũng biết đến kỳ môn cơ bản nhất.

Kỳ môn này lấy Tiên Thiên Bát Quái làm chủ, phối hợp Thiên Chi Địa Kiền lại dựa vào bát môn đến khởi bàn tiến hành thôi diễn, chỉ có điều đối với người thường đến nói phương pháp thôi diễn quá mức thâm ảo, căn bản không thể nhìn hiểu.

Ngay cả chính bản thân Chu Hải cũng chỉ biết một hai, muốn thực sự hiểu rõ kỳ môn độn giáp, đầu tiên cần phải biết bát quái sáu mươi bốn quẻ trong hệ thống, Bát Thần, cửu cung, Thiên Kiền Địa Chi, cùng với Thiên Địa Nhân thần bàn vô cùng kỳ diệu thâm ảo.

Nói chung, cái này còn dễ khiến người ta cảm thấy choáng váng đầu óc hơn cả mấy điều khoản rắc rối bên phía công ty bảo hiểm đưa ra, có rất nhiều người dành hết thời gian cả đời cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ, chớ nói chi là có thể thôi diễn.

Khởi bàn!

Ánh mắt Phương Minh nhìn thời gian, sau đó mới bắt đầu khởi cục, bước đầu tiên của kỳ môn thôi diễn chính là khởi bàn.

Quẻ tượng cho thấy quẻ thứ ba mươi tám: Quẻ Khuê.

Thấy cái quẻ tượng này, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, một quẻ này còn gọi là quẻ Gia Nhân, chủ chia lìa. Dịch Kinh có đoạn: Gia đạo cùng tất quải. Cố thụ chi dĩ Khuê. Khuê giả Quải dã. Quải tất hữu nạn. (2)

(2) Dịch: Gia nhân bàn chuyện nhân gia, nhà không khéo trị, sẽ ra quải gàng. Cho nên Khuê mới ló dàng. Khuê là gàng quải, xốn xang, chia lìa.

Quẻ thứ ba mươi tám, tiểu quá, thượng lục...

Những từ ngữ thuộc về chuyên môn này Phương Minh cũng không giải thích rõ, mà chỉ quay qua nói với Tôn Lệ: "Dựa theo quẻ tượng cho thấy, hẳn là chó nhà cô đang ở hướng phía đông, nơi có nước."

"Phía đông nơi có nước?"

Trong đầu Tôn Lệ bắt đầu hồi ức, chỉ là suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không thể nhớ nổi có nơi nào phù hợp với đặc điểm này.

"Như vậy đi, chúng ta cùng đi tìm xem một chút."

Quẻ tượng còn có một đặc điểm khác nhưng hiện tại Phương Minh lại không nói ra, nghe được lời nói của Phương Minh, đương

nhiên Tôn Lệ cũng không cự tuyệt, vốn lão Vương dự định trở về, nhưng nghe thấy lời nói của Phương Minh mơ hồ như thế, khiến lòng hiếu kỳ của ông ta dâng lên, dù sao thì chuyện làm ăn của tiệm thuốc kia cũng không có gì đặc biệt, có một người làm quản lý là được rồi.

Đoàn người lái xe xuất phát một đường đi thẳng về hướng đông, chỉ là dọc theo đường đi không thấy bất kỳ nơi nào có nước, thẳng đến một giờ sau, đoàn người đi tới trước một nhà máy nước bị bỏ hoang.

"Dừng lại đi."

Phương Minh ra hiệu xe dừng lại, sau khi từ trên xe bước xuống, Tôn Lệ lập tức tìm kiếm khắp nơi xung quanh nhà máy nước, thậm chí còn đi vào bên trong nhà máy nước để tìm kiếm nhưng lại không tìm được Đa Đa, đừng nói là không tìm thấy Đa Đa, ngay cả bóng dáng của một con chó khác cũng đều không tìm được.

"Ông chủ Tần, không phải ông nói Đa Đa ở chỗ này sao?"

Sau khi tìm kiếm một vọng, vẻ mặt Tôn Lệ tràn đầy thất vọng đưa mắt nhìn về phía Phương Minh.

"Thời gian chưa tới."

Phương Minh khoát khoát tay, dựa theo quẻ tượng kia cho thấy, nếu muốn tìm được chó này còn cần thời gian tương ứng, mà bây giờ còn cách thời gian kia nửa giờ.

"Thời gian chưa tới?"

Vẻ mặt Tôn Lệ tràn đầy hoang mang, tìm chó mà cũng phải cần có thời gian thích hợp sao?

"Chu lão đệ, ông chủ Tần đây là đang bán thuốc gì trong hồ lô

vậy?"

Thấy Phương Minh dựa vào cây lớn ở bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, một bộ dạng người sống chớ quấy rầy, lão Vương không tiện làm phiền, ngược lại quay qua nhỏ giọng hỏi Chu Lâm một câu.

"Tôi cũng không phải rất rõ, chẳng qua dựa theo hiểu biết của tôi, kỳ môn độn giáp chú ý tới thời cơ, rất có thể Phương... Tần Minh thôi diễn ra cần một thời gian đặc định nào đó, nói cho cùng chúng ta cứ chờ là được."

Chu Hải thiếu chút nữa nói lộ ra tên thật của Phương Minh, chẳng qua cũng may cậu ta phản ứng mau kịp thời đổi lời, từ khoảnh khắc bọn họ xuất ngoại kia đã không còn người tên Phương Minh nữa rồi, chỉ còn Tần Minh mà thôi.

"Được rồi, vậy chúng ta cứ chờ một chút đi."

Không nhận được đáp án, lão Vương buộc lòng phải đi an ủi Tôn Lệ, chỉ là trên mặt Tôn Lệ đã có vẻ không kiên nhẫn, bởi vì cô ấy cảm thấy bản thân mình đã bị gạt.

Phải biết rằng ba tháng này vì tìm được Đa Đa mà cô ấy đã đi tới rất nhiều nơi, đã đăng ảnh lên báo chí, dán lên tường thậm chí đăng bài post lên mạng, mỗi ngày đều có cư dân mạng có lòng tốt cho cô ấy một chút tin tức, nói phát hiện chỗ nào có chó lang thang, rất giống Đa Đa nhà cô ấy, tuy rằng mỗi một lần đều kích động mà đi thất vọng mà về, nhưng đối với Tôn Lệ đến nói, đây là hy vọng.

Tôn Lệ không phải người không nghề không nghiệp, mỗi ngày cô ấy đều phải đi làm, hôm nay là cuối tuần nên cô ấy mới có thể có thời gian rảnh rỗi, nhưng cũng chính bởi vì điểm này, cô ấy mới không muốn lãng phí hết thời gian của mình, ngay mới vừa rồi lại có cư dân mạng liên lạc với cô ấy, nói đã nhìn thấy một con Border

Collie lưu lạc trong thành phố.

"Chú Vương, cháu không thể chờ tiếp được nữa, chú cũng biết đấy, cháu còn muốn đến nơi khác tìm kiếm Đa Đa, nếu như hai ngày này không tìm được, lại phải đợi thêm một tuần nữa..."

Vẻ mặt Tôn Lệ tràn đầy thất vọng, lão Vương cũng không biết nên nói gì mới thích hợp, ông ta biết Tôn Lệ vô cùng yêu thích con chó kia, hơn nữa ông ta cũng hiểu ông chủ Tần này có chút không đáng tin cậy, vì thế cảm thấy chần chừ không biết có nên khuyên cô gái kia tiếp tục đợi nữa hay không.

Lão Vương xoắn xuýt một hồi, Tôn Lệ lại không do dự, trực tiếp đi về phía Phương Minh, mở miệng nói: "Ông chủ Tần, tôi đây..."

Ầm ầm!

Ngay khi Tôn Lệ mở miệng, ở cách đó không xa truyền đến tiếng xe ô tô, đó là một chiếc xe rác, xe rác kia tại vừa chạy tới gần nhà máy nước bỏ hoang này thì ngừng lại, cuối cùng đổ hết rác thải vào trong ao vốn được dùng để chứa nước ở ngay gần đó.

Xe rác đột nhiên xuất hiện này cắt đứt lời của Tôn Lệ, thẳng đến khi xe rác đổ rác xong lại lái đi, lúc này Tôn Lệ mới nhớ tới những lời bản thân mình muốn nói, chuẩn bị mở miệng lần nữa, vậy mà lúc này Phương Minh vốn đang nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt.

"Đến giờ."

Trong miệng Phương Minh khẽ phun ra mấy chữ, Tôn Lệ sửng sốt một chút, không chờ cô ấy kịp phản ứng, đột nhiên Chu Hải hô lên, "Con mẹ nó, thế nào đột nhiên có nhiều chó như vậy?"

Thì ra ngay sau khi xe rác đổ rác xuống, đột nhiên từ trong rừng cây nhỏ bên cạnh có hơn mười con chó chạy ra, những con

chó này đều có một đặc điểm chung, đó chính là nhếch nhác cùng dơ dáy bẩn thỉu.

Hơn mười con chó này điên cuồng nhào về phía đống rác rưởi kia, dùng lỗ mũi và móng vuốt bươi đống rác ra, trong đó có một con chó bới được một cục thịt bò từ trong đống rác, thế nhưng không đợi nó ăn vào miệng, mấy con chó ở bên cạnh đã cùng nhau xông lên.

Gâu gâu gâu.

Mấy con chó này trừng mắt nhìn nhau một hồi, con chó đang dùng móng vuốt cầm lấy miếng thịt bò kia còn không ngừng nhe răng gầm gừ với mấy con còn lại, vẻ mặt hung ác độc địa.

Lúc Chu Hải kêu to, sự chú ý của Tôn Lệ cũng rơi vào trên người những con chó này, mà rất nhanh lực chú ý của cô ấy lại bị một con chó đen hấp dẫn, đó là một con chó đen gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, bước đi khập khiễng, cũng không dám tới gần những con chó khác mà chỉ chạy qua một bên yên lặng dùng cái mũi ngửi ngửi rác rưởi, dùng móng vuốt bắt đầu đào moi.

"Đa Đa?"

Tôn Lệ thử mở miệng kêu một tiếng, lỗ tai con chó đen kia dựng đứng sửng sốt một chút, ngay sau đó đưa mắt nhìn hướng Tôn Lệ bên này, một người một chó mắt đối mắt ba giây.

Sau một khắc, con chó đen điên cuồng chạy về phía Tôn Lệ, khi chạy đến chân Tôn Lệ, trong miệng phát sinh mấy tiếng "ô ô ô", đầu chó bẩn thỉu kia không ngừng cọ xát trên quần của Tôn Lệ.

"Thật là Đa Đa."

Ngay khoảnh khắc khi con chó đen kia chạy về phía Tôn Lệ, nước mắt trong mắt Tôn Lệ cũng rớt xuống như mưa, lúc này ngồi xổm người xuống, toàn bộ thân hình đều run rẩy, cũng không chê

bẩn thỉu ôm chặt đầu chó kia vào trong lòng mình.

Này chính là Đa Đa của cô ấy.

Lúc này trong mắt Đa Đa cũng có nước mắt, thấy cô chủ nhà mình khóc lập tức lè lưỡi liếm láp mặt của Tôn Lệ, chỉ là bởi vì vừa ăn rác rưới, cái liếm này của nó lại khiến mặt Tôn Lệ đen thui.

Ô ô ô!

Đa Đa rên rỉ vài tiếng trong cổ họng, mà Tôn Lệ đã khóc không thành tiếng, Phương Minh đang đứng bên cạnh cũng khe khẽ thở dài, nhớ lại Lão Hoàng ở Ma Đô, chẳng qua cậu cũng không quá lo lắng cho Lão Hoàng, lấy chỉ số thông minh đã thành tinh của Lão Hoàng, cho dù có lưu lạc cũng không đến mức lăn lộn thảm như vậy.

"Không phải chó nhà cô ấy có màu trắng đen sao?"

Chu Hải cũng không quá am hiểu về các giống chó, không biết chó Border Collie là loại gì, thế nhưng lúc trước Tôn Lệ đã cho cậu ta xem qua ảnh của Đa Đa, màu sắc của bộ lông là trắng đen xen kẽ.

"Để cậu đi bươi rác mấy tháng xem, cậu cũng sẽ trở nên không khác gì người da đen."

Phương Minh nhàn nhạt trả lời một câu, vừa mới rồi cậu đã chú ý tới trên người Đa Đa có quá nhiều bệnh chốc đầu, rất hiển nhiên ba tháng vừa qua con chó này đã chịu khổ không ít, mà những loại chó sủng vật này vốn đã được nuông chiều quen rồi, một khi lưu lạc có thể nghĩ sẽ gặp phải kết cục như thế nào.

Trên đường trở về, Tôn Lệ cũng không hề chê bẩn mà vẫn ôm lấy Đa Đa, thẳng đến khi xe về tới cửa nhà Phương Minh mới dừng lại, đoàn người từ trên xe bước xuống, đột nhiên Đa Đa chạy nhanh về phía bên trái, nơi ấy có đặt một thùng rác.

Nhìn Đa Đa tham lam chúc đầu vào thùng rác ngửi ngửi, nước mắt của Tôn Lệ lại không ngừng chảy xuống. Khi còn ở nhà Đa Đa rất kén ăn, cũng không bao giờ ngửi thùng rác trong nhà lấy một lần, ngay cả thịt được đặt ở ngăn đông cũng không chịu ăn, chỉ ăn thịt mới.

Chương 474: Hạt giống nhân sâm giả

"Ông chủ Tần, thật sự rất cảm ơn ông."

Ngoài cửa lớn, Tôn Lệ không ngừng quay qua ngỏ ý cảm ơn với Phương Minh, thậm chí cô ấy còn cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình không tín nhiệm ông chủ Tần ngay từ đầu.

"Không cần cảm ơn, cô trả tiền, tôi chẳng khác gì người nhận lấy tiền làm việc, chẳng qua sau này nuôi chó vẫn phải cẩn thận một chút."

"Ừm, sau này tôi tuyệt đối sẽ không để Đa Đa chạy ra ngoài một mình."

Tôn Lệ nặng nề gật đầu, sau lần giáo huấn này cô ấy tuyệt đối sẽ không để Đa Đa ra ngoài một mình thêm lần nào nữa.

"Ông chủ Tần thật sự quá lợi hại!"

Lão Vương đang ngồi bên cạnh cũng hướng phía Tần Minh giơ lên ngón tay cái, một con chó cả nhà bạn tốt của ông ta tìm suốt ba tháng vẫn không tìm được, vậy mà dưới sự chỉ đạo của ông chủ Tần không tới hai giờ đã tìm thấy nó, phần bản lĩnh này thật sự là quá lợi hại.

Đây đích thực là một vị cao nhân chân chính, đừng nói là ở nước ngoài, coi như là ở trong nước, cao nhân như vậy thật sự là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Giữa lúc lão Vương muốn tiếp tục lấy lòng Phương Minh, điện thoại của ông ta lại vang lên, liếc nhìn dãy số, rõ ràng vẻ mặt của

lão Vương hơi nhíu một chút, có chút không tình nguyện tiếp điện thoại.

"Alo, lão Trương à, vừa rồi tôi có chút việc, ông gọi điện thoại cho tôi làm gì vậy? Tôi thật sự không hiểu vì sao ông lại gặp tình huống như vậy, số hạt giống tôi bán cho ông tuyệt đối không có vấn đề gì, mà người khác vẫn có thể trồng được hạt giống đó mà, theo tôi đự đoán có thể phương pháp trồng trọt của ông không đúng..."

Hai phút sau, lão Vương hơi không kiên nhẫn cúp điện thoại, thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía mình lập tức vội vàng giải thích một câu, "Ông chủ Tần, người vừa gọi điện thoại tới là khách hàng của tôi, đã mua một lượng hạt giống nhân sâm trong cửa hàng, nhưng kết quả sau khi ông ta trồng số hạt giống đó xuống lại không hạt nào nảy mầm, ông ta cho rằng tôi đã bán hạt giống giả cho ông ta, nhưng nhóm này hạt giống không phải tôi chỉ bán cho một mình ông ta, hạt giống đã bán cho những gia đình khác đều nảy mầm, rõ ràng chính bản thân ông ta bồi dưỡng có vấn đề lại nhất định đổ hết tội lỗi cho tôi."

Nghe được lời lão Vương nói, Phương Minh cũng không để ở trong lòng, trên thực tế hạt giống nhân sâm cũng không đáng bao nhiêu tiền, giá thứ này ở trong nước đã khá rẻ, cho nên ở nước ngoài cũng không thể đắt hơn bao nhiêu, nhân sâm đáng giá là bởi vì tuổi thọ của nó, thế nhưng muốn bồi dưỡng nó phải tốn không ít công sức, ngoại trừ những xí nghiệp dược liệu loại lớn, những người khác trồng nó cũng chỉ vì trồng chơi mà thôi.

"Ah đúng rồi, gần đây cửa hàng có nhập một nhóm lộc nhung, không biết ông chủ Tần muốn tới cửa hàng của tôi lấy hay đợi sau này tôi sai người đưa tới nhà cho?"

"Đến cửa hàng của ông đi, vừa lúc tôi cũng muốn qua đó chọn mua ít đồ."

Phương Minh lên xe của lão Vương, Chu Hải ở lại coi nhà, về phần Tôn Lệ thì lại vội vã muốn đưa Đa Đa về nhà, vì thế trên đường đi có ngang qua một cửa hàng thú cưng, cô ấy đã xuống xe đi tắm rửa cho Đa Đa.

Tiệm thuốc vẫn quạnh quẽ trước sau như một, chẳng qua khi Phương Minh cùng lão Vương đi vào tiệm thuốc, một người đàn ông trung niên ngồi ở trong sảnh lớn lại đứng bật dậy, căm tức nhìn lão Vương.

"Hay cho tên Vương Đức Vượng ông, ông còn dám nói ông không gạt tôi?"

Trong tay người đàn ông trung niên có mang theo một cái túi, bên trong có chứa một loại hạt tương đối giống với đậu xanh, "Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy hạt giống nhân sâm nào lại có màu xanh biếc."

Tên đầy đủ của lão Vương là Vương Đức Vượng, ông ta nghe nói như thế thoáng cái ngây ngẩn cả người, đưa tay nhận lấy cái túi trong tay người đàn ông trung niên, nói: "Cái này không thể nào, sao hạt giống nhân sâm lại biến thành màu xanh được?"

"Chẳng lẽ tôi lại lừa gạt ông sao? Đây là hạt giống của một trong hai túi nhân sâm ông bán cho tôi, ông xem một chút đi, đây là túi đóng gói chân không còn chưa được mở ra đấy."

"Tôi thật sự không biết, số hạt giống này nằm trong đám hạt giống nhân sâm đã nhập cùng một đợt, mà lúc tôi bán cho ông ông cũng đã thấy rồi, rõ ràng chính là hạt giống nhân sâm mà."

Vương Đức Vượng cũng hồ đồ rồi, bịch hạt giống còn chưa được xé mở cho nên ông ta có thể xác định túi hạt giống nhân sâm này đã được bán đi từ chính chỗ của ông ta, nhưng thứ ông ta đã bán thực sự là hạt giống nhân sâm thật, hơn nữa giá vốn của mấy hạt giống nhân sâm này cũng không cao, cùng lắm là bên nhà phân

phối có trộn lẫn một vài hạt giống đã hoại tử, còn không đến mức dùng hạt giống của loại cây khác để thay thế. Không nói tới chuyện làm hỏng uy tín và danh dự của mình, lại còn chẳng có lời.

"Lão Vương, bản thân tôi tín nhiệm ông nên mới đến cửa hàng của ông để mua hạt giống nhân sâm, thế nhưng ông lại buôn bán như vậy. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, ông cảm thấy sau này còn có người nào dám mua thuốc ở tiệm thuốc này của ông sao?"

Nghe nói như thế, vẻ mặt Vương Đức Vượng có chút hoang mang rối loạn, mở tiệm thuốc quan trọng nhất chính là thành tín, bởi vì thực ra phần lớn khách hàng đều không quá hiểu biết đối với thuốc Đông y, chủ yếu là dựa vào sự tin tưởng đối với ông ta, nếu như chuyện cửa hàng của mình bán hạt giống nhân sâm giả mà truyền ra ngoài, sợ rằng sau này sẽ không còn khách hàng nào tìm tới tiệm của ông ta mua thuốc nữa.

Ở đây khác với trong nước, nếu là ở trong nước, không ít người mua thuốc Đông y, hơn nữa tính lưu động cũng khá lớn. Nhưng đây là đang ở nước ngoài, cũng chỉ có một số người Trung Quốc trong hội mới sẽ mua thuốc Đông y, cho nên việc buôn bán ở nước ngoài này, uy tín và danh dự vô cùng quan trọng.

"Lão Trương, nếu không như vậy đi, tôi trả lại số tiền ông đã tiêu tốn để mua số hạt giống nhân sâm này, lần này coi như tôi bị bên phân phối lừa gạt đi." Hiện tại Vương Đức Vượng chỉ muốn nhân nhượng cho khỏi phiền.

"Chỉ bồi thường tiền tôi đã bỏ ra? Vậy còn số tâm huyết tôi đã tiêu hao trong suốt nửa năm vừa qua thì sao? Điều kiện này của ông tôi không đáp ứng."

Trương Á Tuyền trực tiếp cự tuyệt, chẳng qua ngay lúc Vương Đức Vượng lại chuẩn bị mở miệng, một giọng nói từ sau lưng hai người truyền đến.

"Vị lão ca này, không biết ông có thể cho tôi xem số hạt giống trong tay ông được không?"

Người mở miệng tự nhiên là Phương Minh, nghe được lời nói của Phương Minh, Trương Á Tuyền không cự tuyệt, trực tiếp đưa túi hạt giống cho Phương Minh, "Cậu xem một chút đi, cái này có phải là hạt giống nhân sâm hay không vừa nhìn là hiểu ngay."

"Cảm ơn."

Phương Minh nhận lấy túi, đây là một túi chân không trong suốt loại nửa kg, bên trong có khoảng chừng hơn hai trăm hạt giống, chỉ có điều những hạt giống nhân sâm này đều có màu xanh biếc.

Hạt giống nhân sâm bình thường có màu sắc giống với hạt điều, cũng chính là kiểu màu vàng nhạt, cũng có chút giống với màu sắc của thức ăn cho chó, khó trách Trương Á Tuyền lại hầm hầm tự mình tìm tới tận cửa như vậy.

"Ông chủ Tần, tôi cũng không biết vì sao hạt giống này lại biến thành như vậy, lúc đầu khi tôi cầm nó bản thân nó có màu của hạt giống nhân sâm."

Vương Đức Vượng ở một bên mang vẻ mặt ủy khuất giải thích, ông ta không muốn khiến Phương Minh cảm thấy ông ta là một gian thương, dù sao Phương Minh cũng là khách hàng lớn của ông ta, nếu cậu nảy sinh nghi ngờ gì với ông ta mà không mua dược liệu ở chỗ ông ta nữa, vậy tổn thất của ông ta thật sự quá lớn.

"Tôi nói Vương Đức Vượng ông nói lời này là có ý gì? Ông muốn nói là tôi vu hãm ông sao?" Nhưng mà Trương Á Tuyền nghe nói như thế cũng không mặc kệ, trực tiếp thì thầm, "Nếu đã như vậy cứ gọi tất cả mọi người tới phân xử đi."

"Đừng... Tôi không có ý đó, nói chung... Ôi..."

Vương Đức Vượng thoáng cái cũng không biết nên nói như thế nào, mà lúc này Phương Minh lại cúi đầu đánh giá hạt giống màu xanh bên trong chiếc túi kia, bởi vì cúi đầu cho nên Vương Đức Vượng cùng Trương Á Tuyền đều không nhìn thấy trong đôi mắt Phương Minh có tia sáng thoáng qua.

"Khụ khụ, tôi cảm thấy có lẽ ông chủ Vương sẽ không làm chuyện như vậy đâu, một túi hạt giống nhân sâm thì có đáng là bao chứ? Ông chủ Vương còn không đến mức làm như vậy, tôi là người có lòng hiếu kỳ tương đối nặng, loại hạt giống như thế này tôi chưa từng nhìn thấy, không biết Trương lão ca có thể từ bỏ thứ yêu thích mà bán lại cho tôi không? Tôi có thể ra giá gấp mười lần."

Nghe được Phương Minh nói ra mấy chữ “từ bỏ thứ yêu thích”, Trương Á Tuyền bĩu môi, yêu... Đối với túi hạt giống giả này ông ta không có chút yêu thích nào.

Chương 475: Kiến Linh Thảo

Lời nói của Phương Minh khiến cho Vương Đức Vượng và Trương Á Tuyền trong phút chốc đều ngẩn ra, một túi hạt giống nhân sâm giả mà vẫn có người muốn sao?

Trương Á Tuyền nhìn Vương Đức Vượng, hắn thấy Phương Minh và Vương Đức Vượng đi cùng nhau, hai người chắc là bạn bè, đây là đang thay Vương Đức Vượng giải vây.

Nhưng đối với Trương Á Tuyền mà nói cái này cũng không đáng kể, bồi thường gấp mười lần đúng là làm cho hắn động tâm, túi hạt giống nhân sâm này hắn mua với giá ba trăm hai mươi đồng, giá gấp mười chính là 3200.

Mà đối với Vương Đức Vượng, trong lòng của ông có một suy nghĩ khác, ông chủ Tần có lòng tốt muốn thay mình giải quyết chuyện này, đến lúc đó đợi ông Trương đi, ông sẽ đưa tiền cho ông chủ Tần, tuy giá bồi thường gấp mười lần khiến cho ông có chút không nỡ.

"Được, giá cả bồi thường gấp mười lần, túi hạt giống này đưa cho anh. "

Phương Minh rất vui vẻ dứt khoát lấy ba trăm hai mươi bảng Anh từ trong ngực ra, mà Trương Á Tuyền sau khi cầm tiền thì hừ lạnh với Vương Đức Vượng, phất tay áo rời tiệm thuốc.

"Ông chủ Tần, thật ngại quá, ba trăm hai mươi bảng này tôi trả cho ông. "

Trương Á Tuyền đi, Vương Đức Vượng mang vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía Phương Minh, nói xong cũng muốn đi tới quầy hàng

lấy tiền, nhưng mà Phương Minh khoát tay áo, trực tiếp kêu ông lại.

"Ông chủ Vương, tôi thật sự có hứng thú với hạt giống này, cho nên mới bỏ tiền ra mua lại, không phải vì giải vây giúp ông chủ Vương đâu."

Vương Đức Vượng nghe Phương Minh nói, biểu hiện trên mặt có chút xấu hổ, bỏ ra hơn ba trăm bảng Anh mua một túi hạt giống không rõ nguồn gốc, ông chủ Tần này thật là...

Nhưng nhớ tới tài năng mà Phương Minh thi triển lúc trước, Vương Đức Vượng cũng hiểu, cao nhân giống như ông chủ Tần, sao lại thiếu tiền được, ba trăm bảng Anh trong mắt ông ta là một con số không nhỏ, nhưng đối với ông chủ Tần mà nói có khi giống như một tệ vậy.

Trên thực tế, Vương Đức Vượng cũng không sai, đối với Phương Minh ba trăm bảng Anh đúng là chẳng coi vào đâu, nhưng cậu mua đống hạt giống cũng không phải là vì tiền nhiều không có chỗ tiêu, mà là bởi vì loại hạt giống này không thể so với mấy thứ tầm thường được, chỉ là Vương Đức Vượng và Trương Á Tuyền không nhận ra mà thôi.

Cũng không thể trách Vương Đức Vượng và Trương Á Tuyền có mắt không nhìn được kim cương, mà nguồn gốc loại giống này chắc bọn họ đều chưa từng nghe qua, trên thực tế dù là người giới tu luyện cũng không phải ai cũng đều biết nguồn gốc loại hạt giống này.

"Ông chủ Vương không phiền gọi cho những nhà cung cấp loại hạt giống nhân sâm này chứ, xem thử có còn loại như vậy hay không, nếu như có thì phiền thay tôi thu mua, giá cả có thể bàn."

Nghe yêu cầu của Phương Minh, Vương Đức Vượng có chút không thể hiểu được, nhưng với khách hàng lớn nhất của mình,

hơn nữa ông cũng có ý kết giao với Phương Minh, chút chuyện này đương nhiên liền đồng ý.

Không trò chuyện nhiều cùng Vương Đức Vượng, Phương Minh nhanh chóng ra khỏi cửa tiệm, sau khi mua sắm một ít đồ dùng ở khu người Hoa này khu, thì chở cả dược liệu trở về nhà.

Trong nhà, Chu Hải đang nhàn nhã nằm trên ghế xem ti vi, thấy Phương Minh xách đồ về, hơn nữa lại thận trọng để lên bàn, thì từ trên ghế đứng lên, đi tới trước bàn, hiếu kỳ hỏi: "Đây là gì, sao nhìn dáng vẻ cậu quý giá như vậy? "

"Thứ tốt. "

Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười như thế rất ít xuất hiện trên người cậu, cho nên càng làm cho Chu Hải tò mò, hỏi: "Đồ tốt thế nà, có thể làm cho cậu cười không khép miệng như thế. "

"Kiến Linh Thảo, nghe nói qua chưa? "

Chu Hải liếc nhìn Phương Minh: "Chưa, cậu đừng có thừa nước đục thả câu, loại giống này đến cùng có nguồn gốc gì? Nhưng Kiến Linh Thảo mà cậu nói, loại cỏ này có công hiệu gì."

Phương Minh trầm ngâm một chút, ngay cả Chu Hải cũng không biết, vậy có lẽ người biết Kiến Linh Thảo trong giới tu luyện không nhiều lắm, mà có thể nhận ra hạt giống Kiến Linh Thảo chắc là càng ngày càng ít.

Kiến Linh Thảo, được ghi lại trong bảng bách thảo của truyền thừa Vu sư, linh thảo xếp thứ bảy mươi sáu, chớ xem thường cái hạng này, toàn bộ bảng bách thảo trong truyền thừa Vu sư, những loại Phương Minh từng nghe nói chỉ chừng mười loại, trong đó xếp hạng thứ năm mươi thì chưa thấy ở bất cứ ghi chép nào trong thư viện của sư phó cậu cả, cũng đã là vật tuyệt tích.

"Kiến Linh Thảo, không hoa không quả, cao ba thước, chứa

linh khí trời đất, có thể dùng sống."

Phương Minh đọc giới thiệu về Kiến Linh Thảo trong truyền thừa Vu sư, phải biết rằng việc tu luyện tuy hấp thu linh khí trời đất, nhưng khu vực khác nhau thì mức độ đậm đặc linh khí cũng khác, hơn nữa một người tu luyện cũng không thể hấp thu toàn bộ, bình thường mà nói chỉ có thể hấp thu được phân nửa, phân nửa còn dư lại đều lãng phí.

Nhưng Kiến Linh Thảo không giống vậy, Kiến Linh Thảo hấp thu linh khí trời đất, chứa linh khí trời đất trong thân mình, mà chỉ cần ăn Kiến Linh Thảo thì coi như hấp thu linh khí trời đất, quan trọng nhất là sẽ không có bất kỳ lãng phí nào.

Đương nhiên, nếu như chỉ có điểm này thì không đến mức khiến cho Phương Minh kích động như vậy, lí do thật sự khiến Phương Minh kích động là bởi vì Kiến Linh Thảo chính là thành phần thuốc chính của lần tắm thuốc tầng thứ tư này.

Tắm thuốc, Phương Minh hiện tại đã đến trình độ bách độc bất xâm rồi, cũng qua giai đoạn đánh luyện gân cốt cơ bản nhất, bước tiếp theo chính là từ bên ngoài chuyển vào bên trong.

Ba tầng tắm thuốc trước là luyện thân thể bên ngoài, hai tầng sau chính là luyện cơ thể bên trong, cái gọi là bỏ giả giữ thật chính là đánh bóng trong cơ thể.

Lấy ví dụ đơn giản, nếu so Phương Minh với một máy xay thóc, như vậy năng lượng chính là hạt thóc, ba tầng tắm thuốc trước là mài dao gặt của máy xay thóc càng thêm sắc bén, nhưng dao sắc bén, mà nếu như phía sau kho thóc không mở rộng, sức chứa hạt thóc vẫn có hạn như vậy, mà thời gian xay lại nhanh hơn một chút.

Cho nên hai lần tắm thuốc sau là để kho thóc tăng lên, chỉ có như vậy mới nhận được tác dụng thật sự của ba lần tắm thuốc

kia.

"Kiến Linh Thảo thần kỳ như vậy, sao cho tới bây giờ tôi chưa có nghe nói? "

Chu Hải có chút hoài nghi, thực vật chứa đựng linh khí thật sự là quá ít, nhất là còn có thể giúp người ta hấp thu trực tiếp, nếu thật như vậy, vậy tại sao giới tu luyện không có lưu truyền?

"Kiến Linh Thảo tuy thần kỳ, nhưng thứ nhất trồng quá khó khăn, thứ hai là bởi vì hạt giống Kiến Linh Thảo khó tìm, nghe đồn Kiến Linh Thảo trên thực tế là một loại nhân sâm biến dị, đương nhiên cũng có một cách nói khác, nói là theo sự thay đổi của trời đất, Kiến Linh Thảo không thể sinh tồn, cuối cùng chậm rãi tiến hành tiến hóa biến dị, trở thành nhân sâm bây giờ."

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn.

Thuyết tiến hoá Darwin đã nói rõ một điểm, vì thích ứng sự thay đổi của trời đất, cả thế giới động thực vật bao gồm con người đang không ngừng tiến hóa.

Dù là nhân sâm biến dị trở thành Kiến Linh Thảo, hay Kiến Linh Thảo biến dị trở thành nhân sâm, đối với Phương Minh mà nói cũng không quan trọng, có những mầm giống Kiến Linh Thảo này, cậu có thể khai khẩn một miếng đất, sau đó trồng chúng.

...

Mấy ngày kế tiếp, Phương Minh một lòng một dạ lao đầu vào việc nuôi trồng hạt giống Kiến Linh Thảo, nhưng mà ba ngày sau, khi cậu đào mầm giống từ trong đất bùn ra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mầm Kiến Linh Thảo vốn có màu xanh biếc, đã biến thành màu đen, hơn nữa tầng ngoài còn xuất hiện hiện tượng thối rữa.

"Phương Minh, cậu không phải mua trúng mầm chết chứ, loại không nảy mầm được đó."

Ba ngày nay, Chu Hải cũng khó được lúc không đi ra ngoài chơi, mỗi ngày đi theo Phương Minh, ngay cả Alice cũng khiêng một cái cuốc nhỏ, chơi đùa ở trên mảnh đất khai khẩn ở sân sau.

"Mầm Kiến Linh Thảo màu xanh biếc nghĩa là bình thường, mà màu sắc bây giờ mới nói rõ loại mầm này đã chết héo không còn hữu dụng. "

Phương Minh lắc đầu, chắc chắn là phương pháp nuôi trồng của cậu xảy ra vấn đề, chỉ là trong truyền thừa Vu sư tuy có nhắc tới Kiến Linh Thảo, nhưng cách nuôi trồng Kiến Linh Thảo chỉ nói đơn giản mấy câu.

"Tưới nước, mỗi giờ một lần, liên tục ba ngày, giống nảy mầm, nước tưới giảm phân nửa."

Đây chính là ghi chép trong trong truyền thừa Vu sư, là ý nói trong ba ngày gieo mầm vào đất, cách mỗi một canh giờ sẽ tưới nước, duy trì liên tục đến khi mầm nảy sau có thể giảm thành mỗi hai canh giờ tưới nước một lần.

Phương Minh nuôi trồng dựa theo ghi chép trong phương pháp nuôi trồng, thời gian cũng canh vô cùng chính xác, không có sai sót nào.

"Có khi nào đất đai có yêu cầu không?" - Chu Hải đột nhiên mở miệng nói: "Nếu như Kiến Linh Thảo thật sự có hiệu quả như cậu nói, vậy khẳng định có yêu cầu về đất, giống như trồng Tam Thất vậy, người ta nói đất đã từng trồng Tam Thất, trong vòng ba năm rất khó trống lại các thực vật khác, bởi vì chất dinh dưỡng đều bị Tam Thất hấp thu. "

Nghe Chu Hải nói, Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, bởi vì Chu

Hải nói không phải không có lý, phương pháp nuôi dưỡng không có vấn đề, vậy rất có thể đất có vấn đề, đất này không thích hợp trồng Kiến Linh Thảo.

"Ha ha, Phương Minh cậu chẳng phải rất giỏi trong lĩnh vực phong thủy sao, dù sao người Anh cũng không hiểu cái gì là long mạch, cậu đi trộm một cái long mạch tới đây, tôi tin rằng có sự nuôi dưỡng của long mạch, hạt giống Kiến Linh Thảo tuyệt đối sẽ nảy mầm. "

Phương Minh liếc Chu Hải, có thể người Anh không hiểu phong thủy long mạch, nhưng người tu luyện nước Anh quốc vẫn biết đến linh khí trời đất, tất cả nơi có long mạch sớm đã bị chiếm đoạt.

Cứ cho là những người tu luyện nước ngoài không biết long mạch, nhưng cũng không có nghĩa là cậu có năng lực di chuyển long mạch, long mạch là đại địa chi quân, người dễ dàng di chuyển được long mạch thì có mấy người có kết cục tốt, người Nhật Bản ở Myanmar lần đó, còn có người ở đảo Sùng Dương kia, có mấy người chết già.

Nhưng lời Chu Hải khiến Phương Minh cảnh tỉnh, long mạch không thể trộm, nhưng không có nghĩa là cậu không thể làm thứ khác, nếu như so long mạch với một dòng sông, vậy cậu có thể mở một dòng suối nhỏ dẫn nước về.

"Thử một chút xem sao, để coi có thể tìm được long mạch chỗ này không. "

Phương Minh đứng lên, kéo Alice đang vui vẻ chơi đùa trên trên mặt đất lên, sau khi rửa tay cho Alice xong, để cô bé ở bên cạnh chơi đồ chơi, còn cậu thì lên mạng bắt đầu thăm dò bản đồ vệ tinh khu vực lân cận.

Ngoài ra, bên cạnh máy tính, Phương Minh cũng lấy một tờ

giấy ra, bắt đầu vẽ trên tờ giấy, cậu muốn đánh dấu những khu vực có khả năng có long mạch.

Ba năm tìm long, mười năm điểm huyệt, tìm long mạch mặc dù không trắc trở giống như điểm huyệt, nhưng cũng không phải chuyện đơn giản, huống chi xung quanh Sheffield không có núi, tìm long mạch nơi bình nguyên chỉ sợ càng thêm khó khăn.

Chương 476: Nghị sĩ người Hoa

Một tuần lễ nay, Phương Minh mang theo Chu Hải còn có Alice đi khắp toàn bộ các khu vực xung quanh thành phố Sheffield, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Vẫn không tìm được sao?"

Một tuần lễ nay, Chu Hải đã hơi không kiên nhẫn rồi, hắn không phải loại người kiên nhẫn, nếu không trước đây cũng sẽ không quá giới hạn đoạt việc làm ăn của người khác, nói trắng ra là không rảnh rỗi.

"Chưa."

Sắc mặt Phương Minh cũng có chút tối, một tuần lễ rồi, đừng nói là long mạch, ngay cả chỗ có phong thuỷ khá một chút cũng không tìm được mấy cái, hoặc là đã bị người ta chiếm lấy, hoặc là căn bản cũng không thích hợp ở lại.

Đang lúc Phương Minh chuẩn bị đi tới một địa điểm kế tiếp, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên, là Vương Đức Vượng gọi tới.

"Ông chủ Tần, bên tôi có một vị khách đặc biết, muốn tìm kiếm trợ giúp của ngài."

Vương Đức Vượng gọi tới Phương Minh để giới thiệu buôn bán, Phương Minh chần chờ một chút, nói rằng: "Vậy ông bảo ông ta mai tới gặp tôi!"

"Ông chủ Tần, vị khách này thân phận có chút đặc biệt, hơn nữa cũng có chút gấp gáp, ông ấy bây giờ đang ở trong một tòa lâu

đài cách Sheffield không xa, nếu như có thể, hay là bây giờ đi qua luôn."

Nghe Vương Đức Vượng nói ra vị trí lâu đài vị trí xong, Phương Minh đồng ý, cũng không phải bởi vì khách hàng này có thân phận đặc biệt, mà là bởi vì vị trí lâu đài này đúng lúc là chỗ tiếp theo cậu sẽ đi.

Sheffield trên thực tế cũng có thể nói là thành phố núi, bởi vì bốn bề đều được núi vây quanh, chỉ là núi không cao mà thôi, so với đồi núi phía nam trong nước còn thấp hơn một tí, đây cũng là lí do vì sao ngay từ đầu Phương Minh nói Sheffield là bình nguyên.

Hơn nữa, những ngọn núi này cách thành nội rất xa, một ngọn núi gần nhất cũng cách đây ba mươi km.

Chu Hải lái xe, dựa theo phương hướng Phương Minh nói mà lái, sau nửa giờ, xe cuối cùng ngừng lại ở giữa sườn núi, bởi vì lên trên nữa là khu thuộc về tư nhân, nơi này có bảo an bảo vệ.

"Chậc chậc, mặc dù đất ở Anh quốc bên này không đáng giá bằng đất trong nước chúng ta, nhưng có thể ở lưng chừng núi xây một tòa lâu đài, năng lực tuyệt đối không vừa, không phải phú hào thì chính là quyền quý, Phương Minh, lần này phải mạnh mẽ làm thịt một khoản nha."

Phương Minh liếc Chu Hải, không phản ứng lại lời Chu Hải nói, mà lúc này cửa bảo an sau khi thông báo cũng nhận được lệnh phía trên, mở rào chắn ra.

Đường núi quanh co, sau khi quẹo bảy tám vòng quanh núi, một tòa lâu đài xuất hiện ở trước mặt Phương Minh, tòa lâu đài này nằm tại đỉnh núi cao nhất, nhưng mà bởi vì hai bên đều có cây cối, cho nên đứng ở phía dưới căn bản nhìn không thấy trên núi này có lâu đài.

Chỗ cửa lâu đài, Vương Đức Vượng và một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đã đứng chờ ở nơi đó, người đàn ông mặc tây trang, đeo kiếng gọng vàng, cả bề ngoài vừa nhìn là biết nhân sĩ thượng tầng.

Xe dừng lại ở cửa lâu đìa, thấy Phương Minh bước xuống xe, Vương Đức Vượng lập tức tiến lên đón: "Ông chủ Tần, giới thiệu cho cậu một chút, người này chính là ngài Vương Hâm, là một người Hoa, tổ tiên di dân đến Anh quốc."

Phương Minh nhìn về phía Vương Hâm, không đợi Vương Hâm chào hỏi, vừa cười vừa nói: "Người Hoa được tham chính không nhiều lắm, Vương Hâm tiên sinh thật là bản lãnh."

Nghe Phương Minh nói, Vương Hâm sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía Vương Đức Vượng, Vương Đức Vượng liền vội vàng lắc đầu giải thích: "Vương tiên sinh, tôi không có nói cho ông chủ Tần thân phận của ngài, thậm chí ngay cả tên của ngài cũng không nhắc tới."

"Ông chủ Tần quả nhiên là lợi hại."

Trong mắt Vương Hâm có tinh quang hiện lên, giơ ngón tay cái lên về phía Phương Minh, cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp: "Tôi trước kia là thương nhân, nhưng bây giờ tham chính, hiện nay là nghị viên khu vực của Sheffield."

Ở phương tây rất nhiều quốc gia nghị viên ngay từ đầu đều là thương nhân, sau đó từ thương chuyển chính, hiện tượng này trong mắt người dân nước ngoài không sao cả, ai bảo người ta vốn theo chế độ chủ nghĩa tư bản.

Giới thiệu đơn giản một chút về mình, Vương Hâm dẫn Phương Minh đi vào trong lâu đài, toàn bộ lâu đài rất lớn, có thể thấy có không ít người hầu đang sửa chữa mặt cỏ.

Chờ đến phòng khách biệt thự, trong đại sảnh treo các bức tranh phương tây quý giá, giống như mấy lâu đài của các quý tộc trong tivi, nói chung, hết sức cao quý, nhưng Phương Minh cũng không thưởng thức nổi.

Vương Hâm mặc dù là người Hoa, nhưng đời cha hắn đã di dân đến Anh, từ nhỏ đến lớn hắn đều tiếp nhận văn hóa phương tây, cho nên từ phương diện nào đó mà nói, ngoại trừ dòng máu người Hoa ra, hắn không khác gì dân bản xứ nước Anh cả.

Ngồi trong phòng khách, có người dâng nước trà, thậm chí còn đặc biệt mang bánh ngọt riêng cho Alice, Alice thấy bánh ngọt, cũng sẽ không quấn quít lấy Phương Minh, tự mình cầm nĩa, vui vẻ thưởng thức.

"Ông chủ Tần, ta từ Đức Vượng biết bản lĩnh cậu không giống người thường, cho nên lần này mời ông chủ Tần qua đây, là có một việc muốn ông chủ Tần cố vấn."

Sau khi chủ khách ngồi xuống, Vương Hâm trực tiếp nói thẳng vào vấn đề nói: "Sắp tới ngày bầu chọn nhiệm kỳ mới, tôi muốn cạnh tranh chức thị trưởng lần này, không biết ông chủ Tần cảm thấy có thích hợp hay không?"

Vương Đức Vượng bên cạnh nghe Vương Hâm nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ông biết gia tộc Vương Hâm thế lực hùng hậu, mà ông cũng bởi vì mối quan hệ của tổ tiên và Vương gia có chút thân thiết, thế nhưng ông thật không ngờ Vương gia lại muốn bắt đầu cạnh tranh chức thị trưởng.

Chế độ ở Anh là người tham dự tuyển cử thị trưởng thành phố sẽ được chọn từ các nghị viên khu vực của mỗi đảng phái, người nào có tỉ lệ cao nhất người đó được trúng cử, nhưng trong tình huống bình thường, mỗi đảng phái chỉ biết đề cử một đến hai người trong khu vực, có thể trở thành người được đề cử thì bản thân cũng đã có thân phận tượng trưng rồi.

Phương Minh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Vương Hâm, nhìn mãi đến khi trong lòng Vương Hâm có chút sợ hãi, lúc này mới lên tiếng nói rằng: "Tranh cử thị trưởng cho dù là thất bại đều không có tổn thất gì lớn, cho nên Vương tiên sinh nhất quyết tham gia, là bởi vì nguyên nhân khác?"

Vương Hâm nhìn chằm chằm Phương Minh, nhưng Phương Minh không chờ hắn trả lời liền tiếp tục nói: "Nếu như tôi đoán không lầm, Vương tiên sinh vốn dĩ trên phương diện làm ăn chỉ sợ là có không ít chỗ không ổn thỏa, cho nên sợ lúc tham tuyển đụng phải công kích của đối thủ tranh cử."

Phương Minh trong tháng cũng học hỏi một ít tri thức của nước ngoài, biết đang thời gian bầu cử, hai bên đề cử khác chiến tuyến bóc mẻ lẫn nhau là chuyện rất bình thường, mức độ xé mặt mạ không hơn gì mấy bác gái mắng chửi nhau ngoài chợ.

Cho nên bình thường sẽ có một vài người được đề cử lúc bắt đầu hoặc trong thời gian bầu bị bại lộ trốn thuế, thậm chí còn có hành động trái luật khác, khiến bên chấp pháp tới cửa điều tra, mất đi cơ hội tuyển cử không nói, còn mang đến cho bản thân tai ương lao ngục.

Vương gia chính là tình huống mà Phương Minh nói: "Sự tích làm giàu của Vương gia ở nước Anh từ lâu đã không sạch sẽ gì, cũng không ít lần vượt ranh giới, tuy mấy năm nay Vương gia đã l bắt đầu từng bước tẩy trắng, cũng từ bỏ thu nhập bẩn, nhưng băng dày ba thước, nếu muốn triệt để tẩy trắng thì nào có dễ dàng như vậy.

Vương Hâm do dự có nên tham gia tuyển cử, cũng chính vì lo lắng việc này, nếu như bên đề cử đối địch nắm lấy điểm này không buông, thì Vương gia bọn họ chắc sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

"Nói thật, hiện tại tôi ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan,

đảng của tôi tự mình đề cử tôi, hơn nữa đảng tôi đã thất cử hai lần tranh cử liên tiếp vào tay đảng đối thủ, lần này dù như thế nào cũng phải nắm được, mà tôi lại là người thích hợp nhất, bởi vì căn cơ Vương gia tôi ở thành phố Sheffield này."

Đối mặt với Phương Minh, Vương Hâm không có bất kỳ giấu giếm, bởi vì hắn đã điều tra Phương Minh, tới Anh không lâu, không tồn tại xung đột lợi ích.

Tham tuyển, rất có thể bị kẻ thù chính trị công kích uy hiếp sinh tồn gia tộc, không phải tham tuyển, đắc tội người cầm đầu đảng phái, Vương gia về sau cũng đừng mong được đảng phái chống đỡ, mà đã không có đảng phái chống đỡ, thì thành một gia tộc thương nhân bình thường, việc này với mưu cầu trèo cao của Vương gia mà nói là không thể chấp nhận.

Ngày hôm trước Vương Đức Vượng lúc đến thăm Vương gia, trong lúc vô ý nhắc tới chuyện của Phương Minh, người nói vô tâm, người nghe có ý, Vương Hâm đang lúc rơi vào lựa chọn khó khăn thì có chút động tâm, quyết định hỏi ý.

"Vương tiên sinh, suy nghĩ bản thân thế nào, hoặc có lẽ là ông muốn tham gia tranh cử hay không?"

Phương Minh nhìn về phía Vương Hâm: "Vấn đề này tôi cần ông trả lời thành thật."

"Tôi nhất định muốn tham gia, dù sao đây cơ hội ngàn năm, một khi trúng cử, Vương gia tôi coi như là thoát khỏi thân phận gia tộc thương nhân bình thường, chính thức trở thành gia tộc hợp nhất chính thương, cũng có tư cách đứng ở xã hội thượng lưu."

"Đã như vậy, vậy tham gia tranh cử!"

Phương Minh trả lời khiến cho Vương Hâm sửng sốt một chút, bởi vì hắn thật không ngờ Phương Minh sẽ tùy ý thì cho đáp án

như vậy.

"Ông chủ Tần, có nên coi một quẻ cho Vương tiên sinh không, dù sao đây cũng không phải là việc nhỏ."

Vương Đức Vượng bên cạnh cũng mở miệng nói, trước đây lúc tìm một con chó, ông chủ Tần còn coi một quẻ, sao bây giờ chuyện lớn như vậy, cứ tùy ý cho đáp án như vậy.

"Không cần xem bói, lúc tôi nói Vương tiên sinh nói ra lời trong lòng, cũng đã vận dụng thuật xem tướng, trong quá trình Vương tiên sinh nói chuyện, số mệnh cả người ông rất ổn, chưa từng xuất hiện dao động, thậm chí còn có một chút tăng trưởng, điều này nói rõ lựa chọn lần này đối với Vương tiên sinh mà nói, sẽ chỉ có lợi mà không có hại."

Phương Minh mỉm cười, không phải cái gì cũng đều cần xem bói, đôi khi tướng mạo cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ, lúc một người ra quyết định làm gì đó, vận thế tương ứng cũng thay đổi, chỉ cần từ điểm là có thể đoán được.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân, đó chính là biểu hiện tướng mạo của Vương Hâm, ba năm tới là lúc đường làm quan của ông ta rộng mở, toàn bộ sự nghiệp đều tăng lên, hơn nữa cung Tương của cung Vận tương ứng trong hai mươi cung cũng có ánh huỳnh quang, việc này thể hiện lựa chọn lần này của Vương Hâm có khả năng thành công rất lớn.

Chương 477: Giao dịch đạt thành

"Ông chủ Tần, tòa lâu đài này là lúc tổ tiên tôi mới di dân tới mua được, ban đầu nó là lâu đài của một quý tộc người Anh, chỉ có điều sau này khi quý tộc đó sa sút nên bắt buộc phải bán tòa lâu đài này đi."

Bởi vì tâm sự trong lòng đã được giải quyết nên tâm trạng của Vương Hâm tốt vô cùng, dẫn Phương Minh đi dạo khắp nơi trong tòa lâu đài. Nói không khoa trương chút nào, chỉ riêng hoa viên của tòa lâu đài này cũng đã lớn hơn tất cả những biệt thự mà Phương Minh từng mua trước đó, hơn nữa bốn phía đều có tường vây vây quanh, tường thành loang lỗ này đã là nói lên lịch sử của tòa lâu đài.

"Ông chủ Vương, tòa lâu đài này của ông lớn như vậy chẳng lẽ lại không thuê người hầu nào sao?"

Chu Hải đột nhiên mở miệng, lời của cậu ta khiến Vương Hâm ngẩn người: “Sao anh Chu lại nói vậy? Tòa lâu đài này của tôi có mười người hầu, phụ trách quản lý khuôn viên cùng vệ sinh của tòa lâu đài."

"Vì sao cỏ hoang trong này lại tươi tốt như vậy?"

Thấy nơi ngón tay của Chu Hải chỉ tới, trên mặt Vương Hâm hiện lên nụ cười khổ: “Mảnh đất này tôi cũng không biết phải nói như thế nào, thật ra người hầu của tôi mỗi ngày đều sẽ đến tu bổ mảnh đất này, nhưng mảnh đất này giống như bị treo vậy, tất cả cây cỏ ở đây lớn lên với tốc độ vô cùng nhanh chóng, thực tế mới ba ngày trước người hầu đã cắt tỉa cỏ ở đây đó."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Phương Minh nghe được lời này của Vương Hâm, trong mắt có tinh quang lóe lên, trực tiếp nhấc chân đi về phía khu vực Vương Hâm nói.

"Kỳ thực cha tôi còn từng trát kín xi măng lên đây, nhưng không đến thời gian một năm, tất cả xi măng đều vỡ vụn, cỏ dại phía dưới lại một lần nữa ló đầu ra."

"Thì ra nước ngoài cũng có công trình bã đậu." Chu Hải nhìn có chút hả hê nói.

Vương Hâm bị lời của Chu Hải chẹn họng một chút, một lúc sau mới đáp: "Là người quen của cha tôi đứng ra thi công cho nên không tồn tại cái gì mà công trình bã đậu, chỉ có thể nói cỏ trên mảnh đất này có sức sống mạnh mẽ, cho dù trực tiếp đào đất ở đây lên thì không tới mấy tháng, thực vật lại sẽ điên cuồng sinh trưởng."

Trong lúc Chu Hải cùng Vương Hâm nói chuyện với nhau, Phương Minh đã đi vào bên trong khu vực này, ngồi xổm người xuống tùy ý nhổ một cây cỏ dại trên mặt đất, quan sát tỉ mỉ một lát rồi lại đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

Nơi này là bên phải lâu đài, phía trước không tới 10m là tường thành, so sánh với thảm cỏ được cắt tỉa chỉnh tề ở những nơi khác thì mảnh đất cỡ 30 mét vuông này có chút không ăn khớp, giống như trong buổi tiệc toàn người mang giày tây mặc lễ phục xinh đẹp đột nhiên có một người mặc quần cụt lọt vào vậy.

"Ông chủ Tần, đây đều chỉ là cỏ dại mà thôi, không có giá trị gì để nghiên cứu cả."

Thấy Phương Minh ngồi xổm người xuống nghiên cứu cỏ dại, Vương Hâm mở miệng hô một câu, chẳng qua Chu Hải đang đứng bên cạnh thấy hành động của Phương Minh, dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ.

Nhất là khi cậu ta thấy Phương Minh đi một vòng quanh khu vực này, thỉnh thoảng lại còn gật gật đầu, trong lòng càng thêm hiểu rõ.

Đây là cố tình trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cắm liễu liễu lại xanh.

Mảnh đất thích hợp để trồng linh thảo mà bọn họ vất vả tìm kiếm mấy ngày nay hẳn chính là khối đất trước mắt này, tuy rằng cậu ta không nhìn ra nguyên nhân khiến mảnh đất này trở nên kì quái như vậy, thế nhưng cậu ta tin tưởng Phương Minh hẳn là đã nhìn ra.

Mà trên thực tế, sự thật cũng giống như cậu ta đã dự đoán.

Sau một lúc quan sát, Phương Minh trực tiếp đi tới trước mặt Vương Hâm, vẻ mặt trở nên có chút nghiêm túc, dứt khoát nói: "Ông chủ Vương, tôi muốn làm một mối giao dịch với ông."

"Giao dịch?" Vương Hâm hơi nghi hoặc nhìn Phương Minh một cái, bởi vì ông ta không biết Phương Minh có thể làm giao dịch gì với ông ta.

"Tôi có thể khiến ông thuận lợi leo lên vị trí thị trưởng, mà thù lao chính là tòa lâu đài này."

Vương Hâm trầm mặc, mà Vương Đức Vượng đang đứng bên cạnh lại kinh sợ há hốc miệng, giá trị tối thiểu của biệt thự này hiện tại hẳn cũng là 20 triệu bảng Anh, cũng có nghĩa là bằng gần hai trăm triệu nhân dân tệ đó.

"Ông chủ Tần có thể đảm bảo tôi thành công trăm phần trăm trong đợt tuyển cử này sao?" Sau một hồi, Vương Hâm mới mở miệng hỏi.

"Trăm phần trăm."

"Tốt, tôi đây chấp nhận giao dịch này, mà ngày tôi trở thành thị trưởng cũng là ngày mảnh đất này đổi chủ."

Vương Hâm là một thương nhân, lại còn là một thương nhân rất quyết đoán, 20 triệu bảng Anh để đổi lại một chức thị trưởng thật ra cũng không phải là một giao dịch có lời nhiều, nhưng ông ta là một người nhìn xa trông rộng, bởi vì nếu quả thật Phương Minh có bản lãnh này, cao nhân như vậy thật sự khiến ông ta nảy sinh ý định kết giao, dù sao thì thị trưởng cũng chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Chu Nguyên Chương dựa vào hai người Diêu Nghiễm Hiếu cùng Lưu Bá Ôn mà có thể xây dựng thiên hạ, điều này nói rõ tầm quan trọng của cao nhân.

Phương Minh nhìn chằm chằm Vương Hâm: “Đảng phái của các ngươi vốn có kế hoạch gì thì cứ dựa theo đó mà làm thôi, thế nhưng tôi có một điều muốn nhắc ông, trong lúc tuyển cử, phàm là nơi có nước thì không nên đi, chỉ cần tuân theo điểm này thì lần tuyển cử này của ông sẽ thuận lợi."

Trên thực tế, lúc trước khi Phương Minh quan sát Vương Hâm đã nhìn ra quá trình tuyển cử của Vương Hâm sẽ có một chút sóng gió, tuy rằng cậu không nhìn ra sóng gió như thế nào, nhưng dựa vào thôi toán tướng mạo thì hẳn là có liên quan tới nước.

Gặp nước thì lùi, mới có thể hóa hung.

"Nơi có nước thì không nên đi?" Vương Hâm trầm ngâm một lát, đáp: "Được, tôi sẽ nhớ kỹ lời của ông chủ Tần."

Giao dịch đạt thành, Phương Minh cũng không tiếp tục ở lại lâu đài mà dẫn theo Alice cùng Chu Hải lái xe rời khỏi lâu đài, thế nhưng cậu tin tưởng, tương lai không lâu tòa lâu đài này sẽ thuộc về cậu.

Ngay từ đầu Phương Minh còn tưởng rằng phải đợi hai tháng sau khi tổng tuyển cử kết thúc Vương Hâm mới tìm đến cậu, thế nhưng mới qua một tuần lễ, Vương Hâm đã lại một lần nữa đến nhà thăm hỏi.

"Ông chủ Tần, cậu thật đúng là tiên đoán như thần vậy."

Vừa nhìn thấy Phương Minh, Vương Hâm liền hướng phía Phương Minh giơ ngón tay cái lên, trên mặt lộ ra vẻ kính nể, hành động như thế khiến Phương Minh có chút ngoài ý muốn, hỏi: "Ông chủ Vương, hình như lần tuyển cử này còn chưa kết thúc mà, cớ gì ông lại nói ra lời ấy?"

"Tuy rằng tuyển cử còn chưa kết thức nhưng đại cục đã định, ha ha, lần này thật là phải cảm tạ ông chủ Tần đã nhắc nhở."

Lúc Vương Hâm nói lời này trên mặt còn lộ ra vẻ sợ hãi, hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua mà trong lòng hoảng sợ không thôi, nếu như không phải nhớ đến những lời lúc trước Phương Minh đã nhắc nhở ông ta, sợ rằng người gặp xui xẻo chính là ông ta rồi.

Thấy biểu tình nghi hoặc của Phương Minh, Vương Hâm liền vội vàng giải thích: "Là như vậy, những ứng cử viên như chúng tôi phải đi đến nhiều nơi diễn thuyết cầu phiếu bầu, bởi vì tôi có tuyên bố với giới truyền thông một chính sách liên quan tới trẻ em, nên đảng phái của tôi vốn sắp xếp cho tôi tới diễn thuyết ở một công viên nước ngày hôm qua."

Nghe được Vương Hâm giải thích, cuối cùng thì Phương Minh cũng hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Với tư cách là người được đề cử, mấy tháng này ông ta vẫn luôn phải đi khắp nơi diễn thuyết, mà ngày hôm qua đảng phái của Vương Hâm đã bố trí muốn ông ta tới một công viên nước để diễn thuyết, chỉ là Vương Hâm nhớ tới lời Phương Minh dặn dò, tới

phút cuối đã quyết định đổi địa điểm diễn thuyết.

Vương Hâm thay đổi địa điểm khiến đối thủ cạnh tranh của ông ta được lợi, đối phương lựa chọn ở nơi này diễn thuyết, bởi vì hôm qua vừa lúc là cuối tuần, rất nhiều cha mẹ đưa con cái mình tới khu vui chơi, nếu diễn thuyết ở nơi này thì hẳn là sẽ có rất nhiều người nghe.

Nhưng ai có thể nghĩ tới đúng lúc đó ngoài ý muốn lại xuất hiện, đài diễn thuyết dựng ở cửa khu vui chơi, mà bảng hiệu khu vui chơi bằng sắt vì nhiều năm chưa được tu sửa nên bị hỏng rơi xuống, đập trúng tầm hai ba người, mà những người khác cũng bởi vì hoảng loạn nên xuất hiện chuyện dẫm đạp, cuối cùng tạo thành hậu quả bốn người trọng thương, mười mấy người bị thương nhẹ đưa tới bệnh viện cấp cứu.

Sau khi biết tin tức này, phản ứng đầu tiên của Vương Hâm chính là nghĩ mà sợ, nếu như không có Phương Minh nhắc nhở, nếu như ông ta không nghe theo lời Phương Minh thì sự cố lần này đã rơi trên người ông ta rồi.

Thật ra thì chuyện bảng hiệu của khu vui chơi rơi xuống này vốn không liên quan gì tới người diễn thuyết, thế nhưng dân chúng lại không nghĩ như vậy, thân làm người tranh cử, sau khi xảy ra chuyện lại không nhanh chóng trấn an cảm xúc của dân chúng, xử lý hiện trường cẩn thận dẫn đến chuyện dẫm đạp xuất hiện, đây là một loại thất bại.

Có thể nói, đối thủ cạnh tranh kia của Vương Hâm đã đánh mất cơ hội cạnh tranh lần này, mặc dù đối phương vẫn luôn nói đây là âm mưu, cũng đã có ban ngành liên quan đứng ra điều tra nhưng Vương Hâm không sợ chút nào, bởi vì đây thật sự chỉ là sự cố, không hề có bất kỳ ai nhúng tay làm ra chuyện này.

Đối thủ cạnh tranh có khả năng uy hiếp ông ta nhất của đảng phái đối thủ đã bị knock out, hai người còn lại cơ bản không có

thành tựu gì, chí ít trong khoảng thời gian ngắn là không thể nào thay đổi cục diện được đấy, cho nên thắng lợi của Vương Hâm trong lần tuyển cử này đã được định chắc rồi, mà ngay cả người trong đảng phái của ông ta cũng đã gọi điện chúc mừng ông ta.

"Ông chủ Tần, thật cám ơn cậu, đây là hợp đồng sang tên tòa lâu đài kia, chỉ cần ông chủ Tần ký tên vào thì từ nay tòa lâu đài này sẽ thuộc về ông chủ Tần."

Vương Hâm thực hiện hứa hẹn, trực tiếp mang theo hợp đồng sang tên bất động sản tới, đối với ông ta đến nói thì Phương Minh lúc này chẳng khác gì bomb nguyên tử, thuộc về vũ khí có uy lực lớn vô cùng, nhất định phải thành lập quan hệ tốt, hơn nữa ông ta còn muốn giữ kín không để bất kỳ ai biết tới Phương Minh, cho dù là lão đại trong đảng phái của mình cũng không lộ ra.

Con người luôn luôn ích kỷ, theo ông ta thấy, cao nhân như Phương Minh vậy chỉ có một mình ông ta biết thì tốt rồi.

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, thật ra cậu biết nhiều hơn Vương Hâm, nếu như không có cậu nhắc nhở thì cho dù sự cố này có rơi xuống người Vương Hâm đi nữa ông ta vẫn sẽ làm quan như thường đấy, nói cách khác tuy rằng xảy ra chuyện rơi bảng hiệu, nhưng hẳn là cách thức xử lý hậu quả sau tai nạn của Vương Hâm sẽ không tồi chút nào, tuyệt đối không thể gây ra hậu quả cùng ảnh hưởng lớn như đối thủ cạnh tranh của ông ta.

Đương nhiên, những lời này Phương Minh sẽ không nói cho Vương Hâm đấy, mà cậu cũng không chối từ, trực tiếp ký tên lên trên hợp đồng sang tên, những thủ tục sau đó đều do luật sư của Vương Hâm đi xử lý.

"Ông chủ Tần, tôi không quấy rầy cậu nữa. Gần đây công việc của tôi hơi nhiều, đợi khi giải quyết xong tất cả mọi chuyện tôi sẽ mời ông chủ Tần đi uống rượu mừng."

Vương Hâm đến nhanh đi cũng nhanh, mặc dù đối thủ cạnh tranh lớn nhất đã bị loại bỏ, nhưng lúc này tuyệt đối không thể ngừng hoạt động tuyên truyền, mặc dù không thể khiến 100% người sống ở Sheffield biết tới ông ta, nhưng ít nhất cũng phải khiến 60% người tận mắt thấy ông ta, 40% người nhìn thấy ông ta trên truyền hình, đương nhiên, này là chỉ những người có quyền bỏ phiếu.

Mà đối với Phương Minh, sau khi lấy được lâu đài liền bắt đầu bận rộn chuyện chuyển nhà, đồng thời bắt đầu trồng linh thảo lần thứ hai.

Chương 478: Tiềm lực (1)

"Nhanh như vậy đã có thể dọn vào lâu đài ở rồi, Phương Minh, cậu có nhận xét gì về mảnh đất này không?"

Ngày đầu tiên tới lâu đài, Chu Hải liền đi một vòng dò xét toàn bộ lâu đài cứ như cậu ta mới là chủ lâu đài này, đương nhiên, điều khiến cậu ta bất mãn là người hầu trong lâu đài không có ai xinh đẹp cả.

Phương Minh bận lật tới lật lui vùng đất kia, mà Alice thì được bà vú chăm sóc đang lái xe đồ chơi.

"Anh, lên xe!"

Alice dừng xe bên cạnh Phương Minh, cất giọng non nớt nói rằng.

"Anh còn có chuyện phải làm, Alice tự chơi đi."

"Ah."

Alice rất hiểu chuyện rời khỏi, Chu Hải nhìn bóng lưng Alice rời đi, không nhịn được chậc chậc vài tiếng: “Phương Minh, tiểu tổ tông này nhà cậu thật không đơn giản à, nhiều xe đồ chơi như vậy mà những loại xe như Mercedes-Benz thì cô bé không thèm nhìn tới, vừa mở chính là Ferrari, tương lai đã định trước chắc chắn trở thành bại gia nữ."

"Sao cậu nói nhảm nhiều như vậy? Nếu rảnh rỗi không có chuyện gì để làm thì giúp tôi mở vòi nước lên đi."

Phương Minh không để ý tới Chu Hải, Alice vốn cũng không phải là đứa bé bình thường, hơn nữa, nghèo nuôi con trai giàu

nuôi con gái, bé gái được nuông chiều cũng không phải là chuyện lạ lẫm gì.

Nghĩ đến nghèo nuôi con trai, Phương Minh lại nghĩ tới một tổ tông khác trong nước Phương Bảo Bảo, tiểu tổ tông này là do Tử Du cùng mẹ vợ tương lai của mình nuôi dưỡng, cũng không biết thế nào rồi, liệu cậu bé có bướng bỉnh hay không? Mấu chốt nhất là Phương Bảo Bảo giống như Alice, đều là những đứa bé có vấn đề, đều là những quả bomb hẹn giờ không biết sẽ phát nổ khi nào.

"Nếu có thể, đợi khi ổn định ở bên này liền nói Tử Du đưa Phương Bảo Bảo tới đây đi."

Phương Minh nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần cậu đột phá đến cấp bậc Địa Cấp thì không cần cố ý ẩn giấu hành tung của mình nữa, cường giả nhà họ Mục là không dám đặt chân tới bên này, mà người trẻ tuổi nhà họ Mục thì cậu lại không sợ chút nào, nếu như người trẻ tuổi nhà họ Mục thực có can đảm qua đây, cậu không ngại khiến đối phương triệt để ở lại nơi này.

"Chẳng qua Alice thoạt nhìn cũng đã ba bốn tuổi rồi, cũng đã tới tuổi nên đến nhà trẻ rồi." Chu Hải một bên mở khóa vòi nước, một bên hướng phía Phương Minh đề nghị.

Nghe được lời của Chu Hải, Phương Minh nhíu mày một cái, mặc dù cậu không rõ hiện tại Alice đã được bao nhiêu tuổi, nhưng từ ngoại hình đến xem thực sự là không khác gì đứa bé ba bốn tuổi, cái tuổi này những đứa bé ở nước Anh đứa bé hẳn là đều đã đến nhà trẻ.

Chỉ là, Phương Minh chậm chạp không thể quyết định, bởi vì tình huống của Alice rất phức tạp, cô bé là Huyết tộc, nếu như trong thời gian ở nhà trẻ ngoài ý muốn làm những đứa trẻ khác bị thương, đến lúc đó cậu muốn cứu bồ cũng không có cách nào.

"Tôi nói không phải là cậu có tình yêu thích trẻ con đấy chứ?"

Chu Hải đột nhiên cao giọng dẫn tới không ít người hầu đều tò mò nhìn về phía bên này, trong mắt những người hầu ở đây, bọn họ hoàn toàn không hiểu tính cách của hai người chủ phương đông mới tới này, do đó cũng có ý muốn tìm hiểu nghiên cứu một chút.

Cho nên cũng may mà Chu Hải nói tiếng phổ thông, bằng không mà nói nếu những lời kia rơi vào trong tai mấy người hầu này còn không biết sẽ dẫn phát điều tiếng như thế nào.

Cảm thụ được ánh mắt lạnh như băng của Phương Minh, trên mặt Chu Hải có chút xấu hổ, hậm hực nói: "Tôi cũng chỉ đùa với cậu thôi mà, chẳng qua thực sự là nên lo lắng vấn đề này rồi, cậu cũng không thể chăm sóc cô bé cả đời được, trẻ con vẫn là phải chơi với bạn bằng tuổi đấy, bằng không thì rất dễ dàng xảy ra vấn đề tâm lý."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Alice, thời khắc này Alice đang chơi đùa rất vui vẻ, ở đó cười khanh khách, chẳng qua Phương Minh cũng biết Chu Hải nói đúng.

Một đứa bé nếu rời khỏi môi trường tập thể rất có thể sẽ trở nên tự cô lập mình, bởi vì thế giới của trẻ con chỉ có trẻ con mới có thể hiểu được, đây là điều mà bất kỳ người nào cũng đều không sửa đổi được, mà dựa vào tài lực hiện tại của Phương Minh muốn mời giáo viên riêng cho Alice cũng không phải vấn đề khó khăn gì, nhưng quan trọng là nếu cậu làm như vậy, Alice vẫn sẽ lạc loài.

"Cậu tìm hiểu xem ở gần đây có nhà trẻ tư nhân nào tốt không."

Đối với phương pháp giáo dục ở nước Anh Phương Minh vẫn hiểu, giáo dục ở nước Anh chia làm hai loại, một loại là giáo dục tinh anh, một loại là giáo dục phổ thông, người có tiền thường để con mình tiếp xúc với nền giáo dục tinh anh, mà nhà người thường thì tiếp nhận nền giáo dục công lập.

Chi phí tiêu dùng ở nước Anh rất cao, nhưng riêng chi phí giáo dục lại rất thấp, đương nhiên không tính nhà trẻ tư nhân, nhưng Phương Minh cũng không thiếu chút tiền như vậy.

"Được rồi, vấn đề này cứ giao cho tôi."

Chu Hải gật đầu liền xoay người đi làm, mà Phương Minh thì tiếp tục đào đào xới xới mảnh đất này, trải qua một hồi xử lý, cỏ dại trên mảnh đất này đều đã bị cậu dọn sạch rồi.

Lúc trước, Chu Hải hỏi Phương Minh có cách lý giải gì về khu đất này không, thế nhưng Phương Minh không trả lời, trên thực tế không phải cậu không muốn nói cho Chu Hải, mà là bởi vì cậu cũng không biết phải hình dung như thế nào.

Có một loại đất như vậy đấy, không thể giải thích theo lý lẽ phong thủy bình thường được, bởi vì mặc kệ cậu dùng cách thức lý giải nào cũng đều không thể giải thích rõ ràng, không phù hợp với bất kỳ lý luận phong thủy nào, loại đất này là phá phong địa.

Nghịch phong địa, không phải nói đất này không tốt, mà là nói cho dù là thầy phong thủy nào cũng sẽ nhìn lầm, bởi vì cho dù là dùng la bàn đến đo lường, hay là dùng lý luận phong thủy đến thôi đoán đều không thể đưa ra được kết luận đúng.

Cho nên cái gọi là nghịch phong chính là chỉ mảnh đất đi ngược lý luận phong thủy.

Nghịch phong địa được hình thành như thế nào, không một thầy phong thủy nào biết được, chí ít từ xưa đến nay không hề có thầy phong thủy nào có thể giải thích cặn kẽ về nó, mà sở dĩ Phương Minh có thể biết nó là bởi vì sư phó cậu đã từng nói với cậu.

Nghịch phong địa được hình thành không phải do tự nhiên bồi dưỡng, mà là do người tạo thành, về phần cách thức hình thành

pháp tắc thì có rất nhiều, chí ít Phương Minh đã từng thấy sư phó mình tạo thành một khối nghịch phong địa đấy.

Mà lúc ấy sư phó cậu cũng không làm gì đặc biệt cả, chỉ ngồi tĩnh tọa ở mảnh đất sau đạo quan nửa tháng mà thôi. Nửa tháng sau, sư phó của Phương Minh đứng dậy rời khỏi mảnh đất này, nhưng từ đó về sau, mảnh đất này liền không mọc lên được một ngọn cỏ nào, tựa như mảnh đất chết vậy.

Dựa theo lời của ông ấy thì ông ấy tu luyện ở đó đã hấp thu tất cả sinh cơ của khu vực này, trong vòng ba mươi năm, khu vực này sẽ không có bất kỳ thực vật nào xuất hiện, trừ phi long mạch di động, nhưng thời gian ba mươi năm, cơ bản long mạch sẽ không có chút biến hóa nào đấy.

Chương 479: Tiềm lực (2)

Mà mảnh đất này nếu như dựa vào phương diện phong thủy đến nói thì có là nơi có phong thủy tốt, sinh cơ tràn đầy, mặc dù không phải huyệt của long mạch, nhưng cũng là một trong số những mảnh đất tốt nhất rồi, vốn nên là sinh cơ tràn đầy…

Cho nên thay vì nói Phương Minh không muốn nói cho Chu Hải thì nên đổi thành Phương Minh không biết phải giải thích cho Chu Hải như thế nào, nếu cậu nói cho Chu Hải đây là do người tạo thành, thế nhưng ai tạo thành, lại tạo thành như thế nào cậu chính là hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi Chu Hải đi không bao lâu lại có một người tới lâu đài thăm hỏi, người này cũng không phải ai khác mà chính là Quế Luân trước đây đã giúp Phương Minh mua căn biệt thự đầu tiên, chẳng qua lần này cô không mặc trang phục nghề nghiệp như lần trước nữa, mà chuyển qua mặc váy chữ V khoét cổ sâu, một đầu tóc quăn khiến cô trông có vẻ quyến rũ đến cực điểm.

"Cậu Tần, thật không ngờ người chủ hiện tại của lâu đài đắt tiền nhất Sheffield vậy mà lại là cậu."

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, Quế Luân đi vào lâu đài, ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy Phương Minh, trong mắt cô có một tia sáng lóe lên, trên thực tế lần đầu tiên tiếp xúc với Phương Minh, Quế Luân không đặt Phương Minh ở trong lòng, tuy rằng người vừa ra nước ngoài liền có có thể mua được nhà đã nói rõ tài lực của cậu không kém, nhưng chút tiền ấy Quế Luân vẫn còn chướng mắt.

Làm một du học sinh, đồng thời chuẩn bị tương lai ở lại nước

Anh sinh sống, Quế Luân vẫn luôn tự có quy hoạch rất rõ ràng cho cuộc đời mình, đó chính là thời gian tới nhất định phải tìm một người đàn ông ở tầng lớp thượng lưu nước Anh.

Phương Minh vốn không phù hợp với mục tiêu của cô, nhưng khi cô biết Phương Minh trở thành chủ của tòa lâu đài này thì cô biết cô đã nhìn lầm, bởi vì cô biết nguyên chủ của tòa lâu đài này là Vương Hâm, người có tới 90% khả năng trở thành thị trưởng tiếp theo của Sheffield.

Hiện tại chuyện kinh doanh của Vương Hâm vẫn đang tốt đẹp, cho nên căn bản không cần phải bán lâu đài, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là quan hệ của cậu Tần này cùng Vương Hâm rất tốt, tốt đến mức Vương Hâm nguyện ý chuyển nhượng lâu đài.

Cũng chính bởi vì điểm này, hình tượng của Phương Minh ở trong lòng cô thoáng cái từ nhà giàu mới nổi trong nước biến thành người trong tầng lớp thượng lưu tương lai của nước Anh.

Quế Luân là người có dã tâm, cô không muốn chỉ làm một bà chủ gia đình, cho nên người vừa tới nước Anh như Phương Minh mà có thể móc nối quan hệ với nhân vật tầng lớp thượng lưu của nước Anh, quả thật chính là đối tượng tốt của cô.

“Cô Quế có chuyện sao?"

Phương Minh cười cười nhìn Quế Luân đang đi về phía mình, hôm nay Quế Luân cho cậu một loại cảm giác khác hẳn, lần đầu tiên gặp mặt, Quế Luân mang đến cho cậu loại cảm giác khôn khéo, giỏi giang, mà bây giờ Quế Luân lại cho cậu một loại cảm giác dịu dàng quyến rũ.

"Tôi nghe một người bạn làm luật sư của tôi nói lâu đài của Sheffield này đã đổi chủ, hơn nữa chủ mới của nó lại còn là người Hoa, cho nên tôi cố ý tìm hiểu chủ mới của ngôi nhà, sau khi biết

người đó là cậu Tần mới chủ động tới chúc mừng một chút."

Quế Luân cười quyến rũ, đưa hộp quà trên tay cho Phương Minh, Phương Minh cười cười nhận lấy, nói cảm tạ: "Cô Quế có lòng."

"Tôi nghĩ hẳn cậu Tần mới tới đây không có bạn bè nào, cho nên tuy rằng mới dọn vào lâu đài nhưng sẽ không có mấy người tới chúc mừng, nếu là ở trong nước, vừa mua nhà mới nhất định phải tổ chức tụ họp náo nhiệt một phen đấy."

"Nhập gia tùy tục."

Phương Minh cười nhạt một tiếng, dẫn Quế Luân đi về phía sảnh lớn, mà ở đó sớm đã có người hầu pha trà cùng cà phê.

Nhìn trong phòng khách bày biện đầy tranh cổ cùng tranh nghệ thuật, tia sáng trong mắt Quế Luân càng thêm sâu, đây mới là cuộc sống của giới thượng lưu mà cô ngày đêm mong nhớ, mỗi ngày thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, lúc không có chuyện gì làm thì mời một ít bạn bè đến lâu đài mở vũ hội, buổi tối tắm trong bồn tắm ngập tràn hoa hồng, nằm trong bồn tắm lớn ngắm sao trên trời, thưởng thức một ly rượu đỏ cao quý.

Tuy rằng vẻ ngoài của Phương Minh không phải là loại hình khiến cô vô cùng vừa ý, nhưng một giàu che trăm xấu, đây cũng không phải vấn đề to tát gì, có bao nhiêu cô gái vì cuộc sống giàu sang sung sướng này mà đồng ý gả cho một tên nhà giàu đáng tuổi cha chú bọn họ, nếu so sánh, người như Phương Minh chính là đùi chất lượng tốt.

Trong lòng Quế Luân rất rõ ràng, lúc này Phương Minh còn chưa giao lưu với người ngoài nhiều, đợi khi Phương Minh chậm rãi mở rộng mối quan hệ, đến lúc đó nhất định là có rất nhiều cô gái muốn cạnh tranh với cô, cho nên cô phải tiên hạ thủ vi cường(1).

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm được tiên cơ

Phương Minh tự nhiên là không biết mình đã là bị Quế Luân liệt vào đùi chất lượng tốt, chẳng qua cho dù đã biết cũng nhiều nhất là cười trừ, không thể nào cấp Quế Luân bất kỳ cơ hội nào.

Ngay thời điểm Phương Minh chiêu đãi Quế Luân, hậu viện đột nhiên truyền đến tiếng cải vã, Phương Minh nhíu mày một cái, lấy thính lực của cậu tự nhiên là nghe được động tĩnh đấy, không bao lâu, sảnh lớn ngoài truyền tới rồi tiếng bước chân, quản gia vội vội vàng vàng đi đến, nhìn thấy sảnh lớn có Quế Luân ở, sửng sốt một chút, sau đó đi tới bên tai Phương Minh nhỏ giọng nói vài câu.

"Có chuyện gì phải xử lý à?"

Trong đại sảnh, Quế Luân thấy hành động của quản gia bèn cười nói: "Nếu thấy không tiện, vậy tôi sẽ tránh đi một lúc."

Phương Minh lắc đầu, đáp: "Cũng không có gì không tiện. Quản gia vừa mới nói với tôi, có hạ nhân tay chân không sạch sẽ, hỏi tôi nên xử lý thế nào."

Sau khi trả lời Quế Luân, Phương Minh bảo quản gia đưa hạ nhân vào đại sảnh. Quản gia gật đầu đi ra đại sảnh. Hai hạ nhân phụ trách chăm lo trang viên đè áp một thanh niên trẻ đi vào.

"Thưa ngài, chính là anh ta. Tôi vừa phát hiện trên giường anh ta có một bộ đồ ăn bằng bạc, cũng chính là bộ nhà bếp bị mất."

Quản gia cầm bộ đồ ăn lên. Tất cả đều được làm từ bạc trắng, là của chủ nhân đầu tiên của tòa lâu đài này để lại. Khi Vương Hâm tiếp nhận tòa lâu đài này thì vẫn dùng bộ đồ ăn này.

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía cậu trai trẻ. Đó là một thanh niên trẻ có đôi mắt nâu sẫm, sau khi ngẩng đầu nhìn Phương Minh thì cúi đầu, vẫn im lặng không nói gì.

"Anh ta làm gì?"

Nói thật, tuy đã ở tòa lâu đài này vài ngày nhưng đối với hạ nhân ở đây Phương Minh vẫn chưa biết mặt hết, chỉ biết là cả tòa lâu đài có tổng cộng mười sáu hạ nhân.

"Thưa ngài, anh ta phụ trách chăm sóc ngựa. Trước kia ngài Vương có nuôi mấy con ngựa quý ở trong tòa lâu đài."

Chăm sóc ngựa?

Phương Minh đột nhiên nhớ ra, đối với giới thượng tầng Anh quốc, họ phải biết cưỡi ngựa. Cứ xem đua ngựa bên Hương Giang thịnh hành cỡ nào thì biết, mà tập quán đua ngựa của Hương Giang cũng là do người Anh đến lưu truyền.

Đối với giới quý tộc và giới thượng tầng Anh quốc, nuôi một con ngựa quý là một điều cần thiết. Nếu ngựa mình nuôi tham gia cuộc thi mà chiến thắng thì sẽ rất được kính trọng. Nhìn từ điểm đó có thể xem quý tộc Anh quốc cũng ăn chơi giống như con cháu Bát Kỳ (1) thời triều Thanh thuở ban đầu vậy.

(1) Bát Kỳ: Là một cách thức tổ chức quân sự hùng mạnh dưới thời Mãn Thanh. Ngược lại, con cháu của các vị tướng trong quân đội Bát Kỳ chỉ dựa vào tổ tiên có công với đất nước mà bản thân ăn chơi trác táng.

"Ngài Vương rời đi cũng dắt ngựa đi theo. Anh ta chắc chắn biết mình không được ở lại tòa lâu đài nữa nên mới đi trộm đồ."

Chương 480: Đêm tiệc từ thiện

Suy đoán của quản gia rất có lý. Hơn nữa dáng vẻ im lặng của người thanh niên đó cũng đại biểu cho việc anh ta đã ngầm thừa nhận.

"Anh tên gì?"

Phương Minh nhìn về phía người thanh niên trẻ, nhưng đối phương không trả lời. Quản gia đành phải mở miệng nói: "Anh ta tên là Chelma, là người Ireland."

"Tần tiên sinh, đối với loại người tay chân không sạch sẽ này, có thể ra thông báo với mấy công ty dịch vụ gia đình (2). Như vậy sau này sẽ không ai còn dám dùng anh ta nữa."

(2) Công ty dịch vụ gia đình: Cung cấp dịch vụ như bảo mẫu, dạy trẻ mẫu giáo, giúp việc theo giờ, hộ lý trong tháng, dịch vụ chuyển nhà,…

Lời Quế Luân nói khiến Chelma ngẩng đầu lên, trong mắt đầy phẫn nộ, nhưng rất nhanh lại trở nên bi ai, cúi đầu.

Phương Minh trầm ngâm, cả buổi sau mới ra quyết định: "Để anh ta đi đi."

Lời này vừa ra, quản gia và hai hạ nhân khác đều tỏ ra kinh ngạc nhìn Phương Minh, ngay cả Quế Luân cũng mang khuôn mặt khó hiểu.

"Anh Tần, lúc này anh tuyệt đối không thể nhân từ. Anh nên biết nếu hôm nay anh nhân từ với anh ta, như vậy chuyện này sẽ rơi vào tai tất cả hạ nhân. Hạ nhân sẽ càng lúc càng không kiêng

nể gì. Hôm nay anh ta chỉ trộm một bộ đồ ăn, lần sau đổi lại là hạ nhân khác có thể sẽ trộm đồ quý giá."

Quế Luân vội vàng mở miệng khuyên bảo, lúc này cô đang dùng tiếng phổ thông chỉ cô và Phương Minh hiểu.

"Cô Quế, cám ơn lời nhắc nhở của cô, nhưng tôi đã quyết định rồi."

Phương Minh mỉm cười. Quế Luân nói không sai, đây là nguyên nhân để người đứng trên vẫn giữ uy nghiêm với kẻ dưới. Người đứng trên và kẻ dưới nhanh chóng hòa nhập với nhau có đôi khi cũng không phải chuyện tốt.

"Còn không cám ơn ngài ấy?"

Quản gia biết Phương Minh đã quyết định nên hướng Chelma quát, nhưng Chelma vẫn chỉ cúi đầu, không nói một lời.

"Mang anh ta ra ngoài, thanh toán tiền lương xong thì bảo anh ta đi đi."

Phương Minh phất phất tay, ý bảo quản gia mang Chelma đi. Sở dĩ cậu bỏ qua cho Chelma, không phải vì cậu là người tốt gì, mà là vì cậu xem tướng mạo Chelma thấy được, cha mẹ Chelma bị bệnh ma quấn thân, cung Phụ mẫu (3) vô cùng ảm đạm.

(3) Cung Phụ mẫu: một cung trong lá số Tử vi.

Với lại, quần áo Chelma đang mặc trên người đã bạc màu, cho thấy anh ta mặc bộ này đã nhiều năm. Nói cách khác Chelma cũng không phải loại người tiêu tiền như nước.

Một người trong nhà có ba mẹ bệnh, bản thân cũng rất tiết kiệm. Phương Minh gần như đoán chắc Chelma trộm bộ đồ ăn với mục đích gì, không gì ngoài việc muốn đổi lấy tiền chữa bệnh cho ba mẹ.

Hơn nữa, Chelma hẳn là một người có lòng tự trọng rất cao. Từ phản ứng của quản gia có thể thấy, hoàn cảnh gia đình Chelma những người khác cũng không biết. Người như vậy nếu không phải cùng đường tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện trộm cắp này.

Đương nhiên, tuy đồng tình, nhưng Phương Minh cũng sẽ không để người như vậy ở lại bên cạnh, không báo công an đã là nhân từ lắm rồi.

Tuy nhiên, ngay cả chính Phương Minh cũng không ngờ đến, hành động hôm nay của cậu sẽ ảnh hưởng đến một chuyện sau này…

Quản gia dẫn Chelma đi, Quế Luân cũng chỉ có thể bỏ cuộc không khuyên nữa, chỉ thản nhiên cười, nói: "Anh Tần anh đúng là một người tốt."

"Tôi cũng không phải là người tốt gì đâu, chẳng qua nhìn người khá chuẩn mà thôi."

Phương Minh trả lời một câu đầy thâm ý, Quế Luân tuy còn muốn hỏi, nhưng thấy hành động uống trà của Phương Minh, cũng biết Phương Minh không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

"Đúng rồi, lần này tôi tới là có chuyện muốn nói với anh. Tối nay trong thành phố có một buổi tiệc từ thiện, không biết anh Tần có hứng thú tham gia không?"

Quế Luân nói ra mục đích chính cô muốn đến đây. Cho dù là trong nước hay nước ngoài, cái gọi là đêm tiệc từ thiện ngoại trừ việc quyên góp tiền thì chính là nơi tụ hội của giới thượng tầng, cũng là cơ hội tốt nhất để mở rộng mối quan hệ.

Bình thường những đêm tiệc từ thiện này sẽ do một đơn vị lớn đứng ra tổ chức, hoặc là một người giàu có hay do chính phủ tổ chức. Tóm lại có thể tới tham gia đều là những người có địa vị có

thân phận nhất định ở thành phố này.

Đối với Quế Luân, những tiệc như vậy cô có sức đầu mẻ trán cũng phải chui vào. Lần này vất vả lắm mới có được hai tấm vé, vậy nên tất nhiên cô sẽ không để lãng phí cơ hội này.

"Đêm tiệc từ thiện lần này là một gia tộc quý tộc có lịch sử mấy trăm năm ở Sheffield tổ chức. Gia tộc này làm ăn rộng rãi khắp nước Anh, thậm chí ở nước ngoài cũng có không ít sản nghiệp, có thể nói là một ông trùm chân chính."

Thấy Phương Minh vẫn tỏ ra thờ ơ, Quế Luân suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Đương nhiên, gia tộc như vậy chắc chắn là quen biết nhiều hơn người bình thường, không chừng họ biết về dòng họ Vlad mà anh Tần kể đó."

Quế Luân vừa nói xong, Phương Minh quả thật có hơi động tâm. Giúp Alice tìm được người nhà cũng là một trong những chuyện cậu phải làm.

"Cô Quế, những đêm tiệc như vậy bình thường đều cần phải có thư mời đúng không?

"Anh Tần, vừa đúng chỗ tôi có hai thư mời, chuyện này không thành vấn đề."

Nghe Quế Luân nói vậy, Phương Minh chỉ mỉm cười. Nếu đã vậy, cậu đi cho biết đêm tiệc từ thiện này một chút cũng được, hơn nữa quan trọng là có thể nghe ngóng được gì về chuyện của gia tộc Alice hay không.

Đến chiều, Quế Luân lại đến tòa lâu đài, nhưng Phương Minh không tiếp khách, vì cậu phải tiếp tục chăm chú nhìn vào khối đất, đó mới là nơi cậu quan tâm nhất.

Thấy Phương Minh cứ đi chân trần lấy búa đập đập vào lớp đất, trong lòng Quế Luân có chút xem thường. Theo cô ta, người

sống trong xã hội thượng lưu không nên làm mấy chuyện này. Cho dù có thật sự thích hoa cỏ thì nhiều nhất cũng chỉ cầm xẻng gieo trồng tưới nước mà thôi.

Dùng một câu mà người dân thường hay nói, xuống ruộng làm nông, ngay cả tay cũng không bẩn, chỉ làm ra vẻ thôi.

"Alice, nhớ chị không?"

Quế Luân thấy Alice đang ngồi chơi xe đồ chơi, trên mặt liền nở nụ cười làm thân đi qua. Nhưng Alice căn bản không để ý đến cô ta, cười khúc khích đi thẳng qua cô.

“Ơ…"

"Anh trai."

Alice cầm chiếc xe đồ chơi chạy đến trước mặt Phương Minh, cũng không sợ bẩn, bóc một nắm đất lên, học dáng vẻ Phương Minh làm ướt đất, sau đó lại thả ra.

"Cô Alice, như vậy sẽ bị bẩn mất."

Hạ nhân phụ trách chăm nom Alice muốn ngăn cản, nhưng Phương Minh chỉ khoát tay: "Không sao, cứ để cô bé chơi đi."

Đối với Phương Minh, con nít chơi bẩn cũng không có gì là không tốt, không nhất thiết phải nuông chiều như đóa hoa trong nhà ấm. Giống như cậu hồi nhỏ, lúc ba, bốn tuổi đã bắt đầu cùng Đại Trụ đào đất bắt giun, năm, sáu tuổi thì bắt đầu trèo cây lấy trứng chim.

Điều này khiến trong lòng Quế Luân đứng cách đó không xa càng không thể chịu được nhưng nhớ đến dã tâm và mục đích của mình, cô ta lại không thể không nhịn xuống.

…

Màn đêm buông xuống, quản gia đã chuẩn bị xe ở cửa đại sảnh. Khi sang tên tòa lâu đài, Vương Hâm ngoại trừ mang con ngựa quý của ông ta đi, tất cả những đồ vật còn lại đều để lại, kể cả mấy chiếc xe hơi sang trọng.

Phương Minh dưới sự đề nghị của Quế Luân đã thay một bộ tây trang tiêu chuẩn. Quế Luân thì mặc một bộ lễ phục dạ hội dài màu hoa hồng, lưng trần, để lộ làn da trắng nõn.

Lái xe là hạ nhân của tòa lâu đài, vốn Chu Hải cũng đòi đi tham gia tiệc, nhưng dưới cái liếc mắt của Phương Minh, cuối cùng đành buồn bực ở tòa lâu đài chơi xếp gỗ với Alice.

Xe dừng lại ở trang viên của một biệt thự trong trung tâm thành phố. Có thể ở trung tâm thành phố xây nên biệt thự trang viên, tài lực của người chủ biệt thự này không cần đoán cũng biết. Hơn nữa lúc ở cửa biệt thự đã đậu đầy xe hơi sang trọng.

Tài xế dưới sự hướng dẫn của bảo vệ đi đến bãi đậu xe, còn Phương Minh và Quế Luân đã xuống xe ở trước cửa. Sau khi đưa thư mời, hai người được lễ tân dẫn vào trang viên.

Trong trang viên bày rất nhiều rượu, nước uống và các loại đồ ăn. Nhân viên phục vụ nam và nữ bưng khay đi xung quanh. Các quý ông ăn mặc lịch lãm cùng các quý cô quý bà tịnh lệ cao quý cầm ly nói chuyện nói chuyện với nhau.

Những vũ hội kiểu này thường nam nữ đều sẽ dẫn bạn đi cùng. Trong mắt Quế Luân trong mắt luôn có tia sáng kỳ dị, đồng thời cô ta muốn khoát tay lên cánh tay Phương Minh. Nhưng không biết Phương Minh là cố ý hay vô tình, bước một bước nửa người trên né ra tạo khoảng cách.

Quế Luân không cam lòng đuổi theo, chuẩn bị thử lại lần nữa. Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa lại vang lên một tiếng nói kinh ngạc.

"Quế Luân, em cũng ở đây sao?"

Chương 481: Tình địch

Một thanh niên Hoa kiều chậm rãi đi tới, vốn cánh tay anh ta đang khoát tay với một cô gái trẻ tóc vàng người nước ngoài, lúc này cũng buông tay đối phương.

"Mã Long, anh cũng ở đây."

Nhìn thấy Mã Long, trên mặt Quế Luân có chút ngượng ngùng. Mã Long là dân di cư Hoa kiều, theo ba di dân sang Anh. Gia tộc ở Sheffield cũng coi như có tài lực nhất định.

Quế Luân và Mã Long đều là sinh viên đại học Sheffield, chỉ khác nhau ở điểm Mã Long đã tốt nghiệp. Hai người quen biết nhau trong một buổi họp mặt của người Hoa.

Khách quan mà nói, Quế Luân được xem là một người đẹp, ít nhất so với những cô gái xinh đẹp đã makeup chỉnh sửa hình ảnh nổi tiếng trên mạng thì đẹp hơn. Một cô gái xinh đẹp như vậy tất nhiên sẽ có rất nhiều người Hoa theo đuổi. Mã Long chính là một trong số đó.

Trước khi gặp được Phương Minh, Mã Long quả thật là một trong những đối tượng Quế Luân suy xét cho tương lai. Nhưng sau khi biết Phương Minh đã mua tòa lâu đài kia, Quế Luân ngay lập tức bỏ rơi Mã Long.

Lấy tài phú cả gia tộc Mã Long cũng không mua nổi căn biệt thự này, càng khỏi nói tài phú của riêng Mã Long, nên lấy hay bỏ cô ta tất nhiên biết rõ.

Còn sở dĩ ngượng ngùng là vì cô ta biết tính cách của Mã Long. Cô ta sợ đến lúc đó sẽ làm Phương Minh nghĩ cô ta và Mã Long có

quan hệ gì đó.

"Quế Luân, mấy hôm trước anh hỏi tối nay em có thể đi hay không, em nói em không rảnh, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Người này là ai vậy?"

Mã Long dùng ánh mắt soi mói nhìn Phương Minh. Anh ta quả thực rất thích Quế Luân, hơn nữa vẫn luôn theo đuổi Quế Luân, nhưng Quế Luân đối với anh ta vẫn là thái độ thờ ơ, đến bây giờ cũng không có kết quả.

"Mã Long, đây là anh Tần. Ban đầu anh ấy là người thuê nhà của tôi, nhưng bây giờ chúng tôi là bạn bè. Anh Tần, có đúng không?" - Quế Luân cười nhìn về phía Phương Minh. Phương Minh gật đầu, lúc này tất nhiên cậu sẽ không để Quế Luân mất mặt.

"Người thuê nhà? Bạn bè?"

Mã Long hừ lạnh một tiếng: "Anh Tần chắc vừa mới sang đây. Sao vậy, còn trẻ như vậy đã di dân sang đây. Ở Trung là con ông cháu cha hay con nhà giàu vậy? Ở Trung bị truy đuổi điều tra không sống nổi mới ra nước ngoài sao?"

Tuy anh ta chưa từng đến Trung Quốc, nhưng gia tộc anh ta cũng từng tiếp xúc không ít con ông cháu cha và con nhà giàu trong nước, cũng hỗ trợ không ít con ông cháu cha bỏ trốn đến Anh, từ đó lấy phí cao cắt cổ.

Mã Long thấy, Phương Minh trẻ tuổi như vậy, nếu là người có sự nghiệp thành công trong nước, vậy căn bản không cần phải ra nước ngoài định cư. Tuổi trẻ như vậy đi định cư cũng chỉ có khả năng là đi trốn mà thôi.

Quả thật Mã Long đoán không sai, Phương Minh chính là đi trốn, chẳng qua không phải loại bỏ trốn mà anh ta đoán.

"Hiện tại nước Anh và Trung Quốc đã ký hiệp ước dẫn độ (1).

Anh Tần cũng đừng nên phách lối quá, lỡ có ngày bị ai đó báo chính quyền, đến lúc đó cẩn thận chính phủ các anh dẫn độ anh về đó."

(1) Dẫn độ: Việc một nước chuyển giao cho nước khác người có hành vi phạm tội.

Tuy lời Mã Long nói đầy đe dọa, nhưng sự thật đúng là như vậy. Người xảy ra chuyện ở Trung phải bỏ trốn ra nước ngoài thường sống rất giữ kẽ. Mặc dù có tiền, nhưng bình thường họ cũng chỉ ru rú trong nhà, chính vì sợ chính quyền trong nước truy nã phát hiện.

"Cảm ơn lời nhắc nhở của anh, tôi nghĩ tôi không đến mức phải gặp tình huống đó đâu."

Phương Minh cười nhạt. Quan hệ giữa Mã Long và Quế Luân cậu xem như cũng nhìn ra được chút ít. Mã Long xem cậu là tình địch, nhưng cậu không hề có ý gì với Quế Luân. Mã Long tìm sai người rồi.

"Mã Long, anh Tần là bạn của tôi, sao anh lại nói như vậy?"

Phương Minh không thèm để ý, nhưng Quế Luân lại lên tiếng, bởi vì cô ta biết, cho dù Phương Minh có đúng là bỏ trốn khỏi nước, nhưng có chỗ dựa là nhà họ Vương, căn bản không sợ bị bắt trở về nước.

"Sao anh lại không thể nói? Những điều anh nói vốn là sự thật mà. Hạng người như thế chính là sâu mọt, ở trong nước hút máu xong giờ lại chạy ra nước ngoài, tiêu mấy đồng tiền này cũng không sợ lương tâm bất an."

Mã Long hiện giờ y như một oán phụ. Anh ta tranh cãi cũng thu hút sự chú ý của những người khác. Quế Luân lạnh mặt nói: "Anh Tần, đừng để ý đến anh ta. Anh ta uống nhiều rượu quá làm

càn ấy mà. Để tôi dẫn anh đến gặp người của gia tộc Corgi.”

"Hey, còn dẫn anh ta đi tìm người của gia tộc Corgi. Thân phận anh ta mà cũng có thể gặp người của gia tộc Corgi tôn quý sao? Có thể tham gia đêm tiệc lần này, chắc cũng là Quế Luân em cho thư mời chứ gì?"

Mã Long biết đại tiểu thư gia tộc Corgi cũng học ở đại học ở Sheffield, hơn nữa còn học cùng lớp với Quế Luân, chắc thư mời này là do Quế Luân xin của vị đại tiểu thư gia tộc Corgi đó.

"Mã Long, anh đừng có mà quá đáng."

Quế Luân giận đến xanh mặt. Mã Long cứ làm loạn như vậy, chắc chắn trong lòng Tần Minh sẽ không vui. Mà đây cũng xem là buổi hẹn đầu tiên của hai người, cô ta không muốn bị Mã Long phá hỏng.

"Quế Luân, anh đâu có quá đáng. Anh ta muốn làm quen với người của gia tộc Corgi đúng không? Trùng hợp anh cũng có quen với người của gia tộc Corgi. Nào, tôi dẫn hai người đi."

Mã Long cười lạnh. Gần đây nhà anh ta có làm ăn với gia tộc Corgi, vậy nên anh ta cũng quen với một thiếu gia gia tộc Corgi. Lần này cũng là vị thiếu gia đó mời anh ta tham gia vũ hội.

"Anh Tần, chúng ta không cần để ý đến anh ta." - Quế Luân tỏ ra có lỗi nhìn Phương Minh nói.

"Sao vậy? Không dám đi sao?" - Mã Long cũng dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phương Minh.

"Không sao, vừa lúc tôi cũng muốn hỏi thăm vài chuyện, như vậy bản thân tôi cũng bớt phải tự đi tìm người."

Phương Minh không có vấn đề gì. Hơn nữa cậu cũng không để Mã Long vào trong mắt. Nếu Mã Long có thể dẫn cậu tìm người

của gia tộc Corgi, ngược lại cũng là chuyện tốt.

Thấy thái độ kiên quyết của Phương Minh, Quế Luân cũng không khuyên nữa. Mã Long đi phía trước dẫn đường, Phương Minh và Quế Luân đi theo sau. Ba người xuyên qua đám đông, cuối cùng đi đến cạnh một cái hồ, trên ghế mây bên cạnh hồ có mấy thanh niên trẻ đang ngồi.

"Mã, anh đến rồi."

Một trong những chàng trai trẻ nước ngoài đang ngồi khi thấy Mã Long đến liền vẫy tay. Mã Long cũng tươi cười nói: "Bern, có người muốn tìm người nhà anh, đến từ Trung Quốc."

"Trung Quốc? Bạn anh à?" - Bern Corgi đứng lên, hỏi.

"Người này không phải bạn tôi mà là bạn của Quế Luân."

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Mã Long, trong lòng Bern Corgi đã hiểu. Bởi vì chuyện Mã Long theo đuổi Quế Luân trong nhóm bạn của họ cũng không phải bí mật. Hơn nữa Quế Luân còn là bạn học của em gái anh ta. Anh ta cũng đã từng gặp cô ta. "Tôi hiểu rồi, vậy muốn tôi làm gì?"

"Làm nhục hắn thật nhiều giúp tôi, cho hắn biết ở đây không phải là Trung Quốc."

Người nước ngoài nói chuyện rất thẳng thắn. Mã Long cũng không úp úp mở mở. Bern Corgi gật đầu tỏ ý đã hiểu, ánh mắt nhìn về phía người đi cùng Quế Luân - Phương Minh.

"Bern, đây là bạn của em Tần Minh. Anh Tần, đây là đại thiếu gia gia tộc Corgi - Bern."

Quế Luân cũng biết Bern. Sau khi đến gần cô ta liền giới thiệu Bern và Phương Minh với nhau.

Chương 482: Hối hận (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Gia tộc Corgi là một gia tộc đồ sộ, hiện nay tộc trưởng là ba của Bern. Bern có hai em trai và một em gái. Vì vậy là con trưởng, mọi người đều xem Bern chính là người thừa hưởng chức tộc trưởng tiếp theo của gia tộc Corgi.

Là người nối nghiệp được gia tộc Corgi chú trọng bồi dưỡng, khi Bern mười sáu tuổi đã hoàn thành chương trình học, lên đại học thì bắt đầu tham gia hoạt động kinh doanh của gia tộc. Hiện tại tuy mới ba mươi tuổi, nhưng anh ta rất có tiếng nói trong gia tộc Corgi.

"Anh bạn đến từ phương Đông thần bí, chào anh."

Bern nở nụ cười niềm nở, đưa tay về phía Phương Minh. Thế nhưng đến khi Phương Minh vươn tay ra, Bern đột nhiên thu tay lại, sau đó mở rộng hai tay quay qua ôm Quế Luân.

"Tiểu thư Quế Luân xinh đẹp, hôm nay em rất xinh đẹp."

Lễ nghi ôm đối với người nước ngoài cũng không tính là gì, Quế Luân vẻ mặt ngại ngùng bị Bern ôm vào lòng.

Phương Minh xoa xoa mũi, xem ra anh chàng Bern này không hoan nghênh cậu lắm. Cậu và anh ta lần đầu tiên gặp nhau, bình

thường người thừa kế của một gia tộc sẽ không hành xử như vậy, nói cách khác vấn đề nằm ở Mã Long.

Đây là Bern muốn làm chỗ dựa cho Mã Long nên mới cố ý làm như vậy.

"Bern, đây là…"

"Quế Luân thân mến, hôm nay em rất tuyệt. Bộ trang phục nay rất hợp với em. Bây giờ anh theo đuổi em vẫn còn kịp chứ?"

Quế Luân có chút xấu hổ, cố nở nụ cười: "Bern, anh đùa không vui chút nào cả, anh có vị hôn thê rồi đó."

"Anh cũng thấy anh đùa không vui gì cả. Em xem ánh mắt Mã Long đầy sát khí kìa. Nếu anh hôn trán em, không biết Mã Long có bắn chết anh ngay tại đây không nữa?"

Bern lắc đầu, Mã Long rất phối hợp làm động tác bắn súng. Mấy thanh niên trẻ bên cạnh cũng cười haha. Tất cả mọi người đều không thèm quan tâm đến Phương Minh.

"Bern, đừng nghịch nữa. Lần này em đến đây là có chuyện nghiêm túc muốn tìm anh."

Quế Luân biết cô ta không thể để tình trạng này kéo dài được, nếu không một mình Phương Minh đứng đây sẽ vô cùng xấu hổ. Phương Minh chắc chắn sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu cô ta.

"Em dẫn anh Tần đến đây là vì biết gia tộc Corgi có lịch sử lâu đời, vậy nên muốn hỏi thăm các anh một chuyện, hỗ trợ tìm hiểu về một gia tộc có nguồn gốc ở Anh. Chúng em biết họ của quý tộc này, nhưng tra trên mạng lại không có ghi chép gì."

Nghe Quế Luân nói thế, Bern liền lắc đầu: "Quế Luân, không phải anh không giúp em. Em biết gia tộc Corgi chúng anh có một thư viện sách, bên trong có rất nhiều sách ghi chép lại các câu

chuyện không có xuất hiện trong lịch sử, nhưng bản thân anh cũng không thấy hứng thú với mấy loại sách này lắm."

"Chỉ cần anh Bern dẫn chúng em đến thư viện sách là được rồi, chúng em có thể tự mình tìm kiếm." - Quế Luân lập tức tiếp lời.

"Quế Luân thân mến, em cho rằng thư viện sách của gia tộc nhà anh là thư viện công cộng sao? Sao có thể để người ngoài vào chứ?" - Bern dứt khoát từ chối: "Thật ra anh thấy hay là bạn em đi tìm tư liệu ở thư viện ở mỗi thành phố xem, không chừng có thể tìm được đó."

Lời Bern nói rõ ràng là có ý châm biếm. Cả nước Anh có biết bao nhiêu thư viện, nếu tìm kiếm theo cách đó ít nhất phải mất một, hai năm. Đây là nói có thể tra ra được, nếu không tra được vậy thì đã lãng phí bao nhiêu thời gian không được lợi lộc gì.

"Nếu vậy thì thôi, đã quấy rầy."

Phương Minh đã nhìn ra tình hình, tên Bern này không muốn giúp mình. Một khi đã vậy, cậu ở lại đây cũng không còn tác dụng gì, không bằng ra về vậy.

"Anh Tần, chờ đã."

Quế Luân thấy Phương Minh bỏ đi bèn hô to gọi Phương Minh, đồng thời vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Bern: "Bern, thật sự anh không thể châm chước một chút được sao? Dù sao em và Alene cũng rất thân với nhau mà."

"Em là bạn của em gái anh anh biết. Nhưng xin lỗi, chuyện này không cách nào châm chước được. Bên trong thư viện sách có ghi chép về lịch sử huy hoàng của gia tộc Corgi anh, không thể để người ngoài vào."

Bern tỏ thái độ kiên quyết, Quế Luân cũng không biết nói gì. Đây rõ ràng là Bern không tính nể mặt cô mà.

"Thật ra cũng không phải không thể. Em bảo anh ta đến cầu xin anh, anh sẽ nói với Bern. Bern là anh em của anh, đến lúc đó có khi lại có thể được thì sao?"

Mã Long ở một bên lên tiếng. Trong lòng anh ta biết rõ, thư viện sách kia của gia tộc Corgi cũng không phải khu cấm địa, bởi anh ta đã vào mấy lần. Bern cố ý nói như vậy chính là để trút giận thay cho anh ta, lúc này nên đến lượt anh ta đứng ra chọc thủng khí thế của đối phương rồi.

"Mã Long anh đừng có mà quá đáng. Anh Tần, không cần phản ứng với anh ta, cùng lắm thì chúng ta nghĩ cách khác."

Quế Luân biết Mã Long có ý định gì. Cô ta thấy trên mặt Phương Minh có vẻ lay động, cho rằng Phương Minh thật sự sẽ chịu thua Mã Long. Kết quả như vậy cô ta không muốn nhìn thấy.

Bởi vì Phương Minh chịu thua đồng nghĩa cô ta căn bản không phải cô gái Phương Minh muốn theo đuổi, nói vậy mối quan hệ giữa cô và Phương Minh sẽ không có khả năng.

"Nghĩ cách gì vậy? Quế Luân bạn đến rồi. Đây là ai?"

Đúng lúc này, em gái Bern Alene cũng đi tới bên này, vừa vặn nghe được lời Quế Luân nói, ánh mắt tò mò đánh giá Phương Minh.

Hai tấm thư mời của Quế Luân là do Alene đưa. Lúc đó Alene cũng có chút tò mò cô bạn thân mình vì sao muốn tìm cô lấy thư mời, bởi vì nếu cô ấy muốn tới có thể nói với Mã Long là được rồi.

Vậy nên dưới sự tò mò cô bèn truy hỏi vài câu, cuối cùng cũng hiểu. Hóa ra bạn thân lấy thư mời là muốn mang một người con trai tham gia cùng.

Có thể khiến bạn thân mình chủ động dẫn đi, Alene biết bạn thân mình rất coi trọng người con trai này. Tuy cô cũng thấy tiếc

thay cho Mã Long, nhưng cô vẫn ủng hộ bạn thân mình.

Cũng bởi vì vậy, khi mới đến Alene liền hướng lực chú ý lên người Phương Minh trước tiên. Nhưng đánh giá được một lúc, cô lại thấy thất vọng, bởi vì cô thật sự không nhìn ra trên người Phương Minh có điểm nào hấp dẫn.

Chẳng lẽ thẩm mỹ phương Đông và thẩm mỹ phương Tây chênh lệch lớn đến vậy sao?

Nhưng mà Mã Long cũng là người Hoa đó, ngược lại ngoại hình cũng rất to cao, rất phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Bạn thân mình sao lại bỏ Mã Long mà nhắm đến người con trai này chứ?

Những lời này chỉ hiện ra trong đầu Alene. Là con của đại gia tộc, Alene từ rất sớm đã có thể không để lộ cảm xúc thật ra ngoài, cười hỏi: "Luân thân mến, bạn mau giới thiệu người bạn phương Đông này một chút đi."

"Anh ấy tên là Tần Minh, vừa mới đến đây. Anh Tần, đây là bạn thân tôi, cũng là đại tiểu thư gia tộc Corgi - Alene."

"Anh Tần, chào anh."

"Chào tiểu thư Alene."

Alene chủ động bắt tay với Phương Minh, sau đó tinh nghịch nói: "Sao tôi cảm giác bầu không khí ở đây lúc này có chút ngượng ngập nhỉ?"

"Alene, là như vậy, nhà các bạn không phải có một thư viện sách sao? Chúng mình muốn vào tra một số tư liệu, tìm tư liệu về một quý tộc trong lịch sử Anh quốc, bởi vì không có ghi chép trên mạng, nên đoán chắc chỉ có những cuốn sách ghi chép có thời gian lâu đời mới có."

Mắt Quế Luân sáng lên. Bern không muốn dẫn họ vào, cô có thể nhờ Alene, kết quả cũng như nhau mà thôi.

Chương 483: Hối hận (2)

"Chuyện này không thành vấn đề, bây giờ mình sẽ…"

"Em gái."

Bern mở miệng cắt ngang lời em gái anh ta: "Thư viện sách này không cho phép người ngoài vào, đây là quy định của gia tộc."

Nghe thấy anh mình nói thế, Alene liền thấy kinh ngạc. Tuy gia tộc đúng là có quy định như vậy, nhưng vài năm trước thư viện sách đã được kiểm kê. Sau khi một số sách bí sử về gia tộc được mang đi chỗ khác, thư viện sách đã cho phép người ngoài vào. Không phải tháng trước anh mình còn dẫn đám Mã Long vào sao?

Sao giờ anh mình lại không cho phép?

Nhưng sau khi nhìn sắc mặt Mã Long đứng bên cạnh, Alene liền hiểu ra. Đoán ý qua lời nói nét mặt là một khả năng của con cháu đại gia tộc cô. Rõ ràng đây là anh mình cố ý. Mã Long và anh Tần này là tình địch, mà anh mình và Mã Long lại là anh em, tất nhiên anh mình sẽ đứng về phía Mã Long.

Đương nhiên, làm một người con của đại gia tộc, ngoài EQ, còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa chính là ích lợi.

Dựa theo tin cô biết, kết quả cho đợt tuyển cử lần này của Sheffield đã được công bố, Vương Hâm nhà họ Vương sẽ đảm nhiệm chức thị trưởng, mà nhà họ Mã từ trước đến nay có mối quan hệ rất thân thiết với nhà họ Vương, lần này cũng tương đương với việc nước lên thuyền lên, địa vị tăng vọt.

Gia tộc cô tuy có lịch sử mấy trăm năm, tài lực cũng hùng hậu, nhưng nhà họ Vương và nhà họ Mã đều là quý tộc mới. Gia tộc cô sau ngày danh sách trúng cử được công bố đã đưa ra quyết sách, chính là phải tạo mối quan hệ thân thiết với nhà họ Vương và nhà họ Mã.

Nếu không phải, sao khoảng thời gian này ba cô cứ yêu cầu cô thường xuyên lui tới nhà họ Vương, thậm chí hy vọng cô và đại thiếu gia nhà họ Vương có thể ở bên nhau.

"Luân, mình cũng chịu thôi. Nhà mình đúng là có quy định, người ngoài không thể vào thư viện sách được."

Alene tỏ ra lực bất tòng tâm, mở tay nhún vai. Quế Luân không ngờ ngay cả bạn thân mình cũng không giúp mình. Nhưng cô ta cũng biết, tình bạn sâu sắc của mình và Alene chỉ là giả tạo, dùng một câu thịnh hành để diễn tả chính là: chị em hoa nhựa.

"Nếu đã như vậy thì thôi, đã quấy rầy."

Phương Minh mở miệng, mặc kệ Quế Luân ôm mộng gì với cậu, nhưng chí ít cô ta đúng là đã giúp đỡ cậu, còn tiếp tục ở đây khép nép cầu xin, chi bằng nghĩ cách khác còn tốt hơn.

"Được rồi, vậy chúng tôi đi trước."

Quế Luân gật đầu, cô ta cũng không muốn ở lại đây nữa.

"Luân, mình quả thật hết cách rồi, xin lỗi cậu nhé."

"Mình hiểu."

Quế Luân gật đầu, thấy Phương Minh đã bỏ đi, cô ta cũng đi theo, nhưng chưa đi được mấy bước lại gặp phải một nhóm người đang đi tới.

Thấy hai chàng trai trẻ đang đi tới, mắt Quế Luân chợt sáng

lên. Ngay cả nhóm người Bern cũng nở nụ cười, bởi vì họ biết thân phận hai người này. Đây là thế hệ trẻ của nhà họ Vương, là quý tộc mới của thành phố Sheffield.

"Vương đại thiếu, Vương nhị thiếu…"

Mã Long lên trước đón tiếp. Nhà họ Mã và nhà họ Vương có quan hệ rất mật thiết, nhất là hiện tại nhà họ Vương sẽ bay lên, nhà họ Mã đem cả gia tộc buột chặt với nhà họ Vương. Nếu nói nhà họ Vương hiện tại là một con thuyền lớn đang chờ giương buồm xuất phát, vậy nhà họ Mã chính là con thuyền nhỏ bên cạnh phụ thuộc con thuyền lớn đó.

"Bạn tốt của tôi đến rồi."

Bern cũng cười mở rộng vòng tay, nhưng hai anh em Vương Minh và Vương Bằng sau khi quét mắt qua tất cả mọi người thì dừng lại trên người Phương Minh.

Hai anh em nhìn nhau. Cả hai đều thấy sự không chắc chắn trong mắt đối phương, sau khi chào hỏi Mã Long thì không quan tâm đến nữa. Cuối cùng Vương Minh hướng Phương Minh hỏi: "Xin hỏi anh là Tần Minh đúng không?"

"Tôi là Tần Minh, các anh là…?"

Phương Minh nhìn hai anh em Vương Bằng, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, bởi cậu cũng không biết hai người này.

"Tôi tên là Vương Minh, đây là em tôi Vương Bằng. Ba tôi là Vương Hâm, chắc anh Tần không lạ."

"Các anh là con của Vương Hâm?"

Phương Minh hơi kinh ngạc. Vương Minh thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phương Minh liền vội vàng giải thích: "Anh Tần, là như vậy, lúc nãy chúng tôi mới tới thì ba tôi thấy xe của anh, biết được

anh Tần cũng tới tham gia vũ hội. Lúc nãy ba tôi có tìm một vòng nhưng không tìm được anh nên mới bảo hai anh em chúng tôi tiếp tục tìm. Giờ đã tìm được anh Tần, mời anh qua ngồi với ba chúng tôi một lúc."

Vương Minh vừa nói xong, vẻ mặt Phương Minh vẫn chưa thay đổi, biểu cảm trên mặt đám người Bern đã vô cùng đặc sắc. Bởi vì lời nói của hai anh em Vương Minh đã cho họ một thông tin cực kỳ chấn động.

Chàng trai đến từ Trung Quốc mà họ vốn dĩ xem thường vậy mà lại có mối quan hệ sâu sắc với nhà họ Vương như vậy. Quan trọng nhất là Vương Minh xưng hô với Phương Minh bằng kính ngữ, đã vậy còn dùng từ “mời”.

Ba Vương Minh là Vương Hâm. Vương Hâm có thân phận gì? Đó là thị trưởng tương lai của Sheffield. Bern còn biết phía sau Vương Hâm là một nhóm gồm ba anh ta cùng một số người có quyền lực nhất ở Sheffield. Tầng cấp của giới đó ngay cả anh ta cũng không có tư cách tham gia, trừ phi đến ngày anh ta trở thành tộc trưởng gia tộc Corgi.

Nếu Tần Minh có quan hệ tốt với nhà họ Vương, vậy anh em nhà họ Vương chào hỏi cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng Vương Hâm muốn mời Tần Minh qua bên kia, điều này nói lên điều gì? Đó là trong mắt Vương Hâm, người tên Tần Minh này có cùng sức mạnh ngang bằng họ.

Đây mới là điều khiến Bern khiếp sợ thật sự. Đừng thấy nước ngoài luôn nói về tự do, trên thực tế vẫn luôn có phân chia cấp bậc rõ ràng, nhất là những quốc gia giữ chế độ hoàng gia từ thời xưa như nước Anh, chế độ cấp bậc càng rõ ràng hơn những quốc gia khác.

Giờ phút này trong lòng Bern vô cùng hối hận. Sắc mặt Mã Long thì tái nhợt không biết làm sao. Anh ta có thể vênh váo tự đắc

với Phương Minh là vì chắc chắn Phương Minh là kẻ bỏ trốn. Nhưng hiện tại kẻ bỏ trốn trong mắt anh ta lại trở thành khách quý của nhà họ Vương. Điều này khiến anh ta trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể chấp nhận được.

Nếu để hai anh em Vương Minh biết mình tỏ thái độ gì với Tần Minh, tất nhiên sẽ không để anh ta ăn trái ngọt, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến mối quan hệ của nhà họ Vương và nhà họ Mã. Ngoài ra còn có một chuyện chính là lúc nãy anh ta chẳng khác nào kéo Bern theo làm chuyện xấu, bởi vì anh ta đã nói với Bern, Tần Minh là kẻ bỏ trốn.

Hồn vía Mã Long đã bay mất đi đâu, không biết nên làm gì bây giờ. Alene cũng kinh ngạc đến há hốc miệng. Trong tất cả mọi người duy chỉ có đôi mắt Quế Luân vẫn sinh động. Sở dĩ cô ta coi trọng Tần Minh, chẳng phải là vì biết Tần Minh và nhà họ Vương có quan hệ không bình thường hay sao?

Nhưng hiện tại xem ra, cô ta vẫn quá xem nhẹ Tần Minh. Quan hệ giữa Tần Minh và nhà họ Vương sâu sắc hơn cô ta tưởng nhiều.

Nhờ hai anh em Vương Minh đến nói chuyện mà bầu không khí ở đó cũng trở nên khác lạ.

"Ha ha, hóa ra anh Tần và nhà họ Vương có quan hệ sâu sắc như vậy. Anh Tần sao anh không nói sớm?"

Bern nói cho cùng vẫn là con cháu đại gia tộc, rất nhanh đã biết nên làm thế nào, trên mặt liền nở nụ cười, thái độ lập tức thay đổi.

"Bern, anh và anh Tần…?"

Hai anh em Vương Minh cũng không phải kẻ ngốc. Vừa rồi lúc mới đến hai anh em họ đã nhận ra không khí ở đây có chút bất thường, vậy nên những lời vừa nói khi nãy cũng là có ý nói cho

Bern nghe.

"Minh, vừa nãy anh Tần muốn vào thư viện sách của nhà tôi tìm sách. Bởi vì quy định gia tộc nên tôi đã từ chối. Nhưng nếu biết anh Tần và nhà họ Vương các anh có quen biết với nhau, tôi tất nhiên sẽ đồng ý."

Chương 484: Bị vứt bỏ

Bern rất tinh ranh, trực tiếp nói ra sự thật, thậm chí tới lúc này cũng không quan tâm Mã Long nữa, đẩy Mã Long ra trước làm bia chắn.

"Cái này không phải do Mã Long nói với tôi anh Tần có thể là bỏ trốn khỏi Trung Quốc sang đây sao, vậy nên tôi cũng không rõ lắm."

Bern vừa nói ra những lời này, sắc mặt Mã Long liền tái nhợt, đầy vẻ hoảng hốt lo sợ. Hai anh em Vương Minh nghe Bern nói thì quay qua nhìn chằm chằm Mã Long.

Về khả năng của Tần tiên sinh, hai anh em Vương Minh có nghe ba kể một tí, cũng biết ba mình tham gia tuyển cử, hơn nữa đến bây giờ kết quả được như ý muốn, đều cũng nhờ sự hỗ trợ của anh Tần.

Ba họ đã dặn, Tần tiên sinh là một cao nhân chân chính. Cao nhân như vậy nhà họ Vương họ phải đối đã như khách quý, không được phép có bất kỳ sự khinh thường ngạo mạn nào.

Hai anh em Vương Minh nhìn về phía Mã Long ánh mắt như phóng dao, ngay cả ý nghĩ muốn róc tim Mã Long cũng có. Khách quý nhà họ Vương họ mà Mã Long lại dám chế nhạo?

Nhà họ Mã, có thể có được cơ đồ như hiện tại không phải nhờ nhà họ Vương họ sao? Tách khỏi nhà họ Vương họ, nhà họ Mã chẳng là gì cả.

"Vương đại thiếu, tôi… tôi không biết chuyện này."

Mã Long gần như sắp khóc. Lúc này anh ta đã không còn nghĩ đến chuyện của Quế Luân, so với tương lai gia tộc, một cô gái căn bản chẳng đáng là gì cả.

Nếu gia tộc sụp đổ, những ngày tháng hạnh phúc là cậu hai nhà họ Mã cũng đi tong. Nhưng nếu nhà họ Mã vẫn còn, cho dù không chiếm được Quế Luân thì vẫn có thể có được Trương Luân, Lý Luân.

Gia tộc, mới là tất cả của anh ta, là sự đảm bảo cho cuộc sống xa hoa hiện tại của anh ta.

Ngoài ra cho dù nhà họ Vương không vì vậy mà xuống tay với nhà họ Mã họ, nhưng cũng sẽ không thiếu lời cảnh cáo. Trong lòng Mã Long biết, đến lúc đó gia tộc vì để dập tắt cơn lửa giận của nhà họ Vương, cũng sẽ quyết định hy sinh một mình anh ta, đến lúc đó anh ta sẽ bị gia tộc vứt bỏ.

"Đủ rồi!"

Vương Minh lớn tiếng quát: "Cho dù anh Tần không có liên quan đến nhà họ Vương tôi, nhưng đều là người Hoa thì phải nên giúp đỡ lẫn nhau. Anh thì ngược lại, còn âm thầm ngáng chân. Người có tính cách như anh nếu ngày sau lèo lái nhà họ Mã, có lẽ nhà họ Vương tôi thật sự không dám hợp tác cùng nhà họ Mã các anh. Việc này tôi sẽ báo lại với ba tôi."

Đối với Vương Minh, Mã Long nhất định sẽ bị vứt bỏ. Giữa nhà họ Mã và anh Tần bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng anh biết rõ, hơn nữa anh cũng biết ba anh chắc chắn sẽ ủng hộ hành động của mình.

“Vương đại thiếu, tôi… Vương nhị thiếu anh nói giúp tôi với."

Vương Bằng lạnh lùng nhìn Mã Long. Trước đây quan hệ của anh và Mã Long xem như không tệ. Nếu người Mã Long đắc tội là

người khác, anh có lẽ sẽ nói giúp mấy câu. Nhưng đây là Tần tiên sinh, là người ba anh đã dặn không được phép có bất kỳ sơ suất hay đắc tội. Giúp Mã Long chính là nghịch lại ba mình, hậu quả này anh không gánh nổi.

"Được rồi, đừng ở chỗ này làm mất mặt nữa."

Vương Minh trừng mắt nhìn Mã Long một cái, vừa chuyển qua nhìn Phương Minh liền nở nụ cười: "Anh Tần, chúng ta đi qua kia đi."

"Được."

Phương Minh gật đầu đồng ý. Nếu Vương Hâm biết cậu đến đây, đã vậy còn cố ý cho người tìm cậu, vậy cậu cũng phải nể mặt người ta một chút.

Phương Minh theo hai anh em Vương Minh rời đi. Mặt Mã Long xám như tro đứng chết trân tại chỗ. Bern nhìn Mã Long, vỗ vỗ vai anh ta: "Không cần phải ủ rũ vậy đâu. Lát nữa tôi sẽ qua đó, nói giúp anh vài câu, sẽ không vấn đề gì đâu."

Nghe Bern nói thế, Mã Long vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Nếu Bern hứa sẽ thay anh ta nói giúp, vậy Vương Minh không chừng sẽ nể mặt Bern, anh ta có thể thoát được một kiếp rồi.

"Cám ơn, Bern, thật sự cám ơn anh, lần này anh nhất định phải giúp tôi."

…

Không nói chuyện Mã Long cảm ơn rối rít Bern nữa. Phía bên kia, Quế Luân đi bên cạnh Phương Minh lúc này đang cười chào hỏi Vương Minh: "Vương đại thiếu hiện nay là một người có tiếng trong thành phố đấy, tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Tôi nhớ đã từng gặp Vương đại thiếu vào một năm trước."

"Không dám, ở trước mặt Tần tiên sinh, sao tôi được xem là tuổi trẻ đầy hứa hẹn được."

Bởi vì vẫn chưa biết rõ mối quan hệ giữa Quế Luân và Phương Minh, Vương Minh rất khách sáo với Quế Luân, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Đối với người có địa vị cao, họ đã nghe quen những lời tâng bốc và nịnh nọt của người khác, đã sớm miễn dịch. It nhất hiện tại Vương Minh nghe người khác tán dương mình đã có thể bình tĩnh như nước.

Vậy nên bây giờ rất nhiều thời điểm nịnh nọt hay tâng bốc đã đổi cách thức, chuyển sang khen người thân của người địa vị cao, làm người thân của những người này hưởng thụ được sự sung sướng khi được nịnh nọt. Điều này so với nịnh nọt người địa vị cao còn hiệu quả hơn nhiều.

Đường vòng cứu quốc thì đi đường phu nhân. Dù sao trên đời này không có ngọn gió nào lợi hại hơn gió bên gối (1) đâu.

(1): Gió bên gối: lời thì thầm trên giường của vợ.

Bởi vì cho rằng Quế Luân chắc là bạn gái Phương Minh, cho nên Vương Minh vô cùng khiêm tốn, điều này khiến trong lòng Quế Luân vô cùng thỏa mãn. Chuyện là một năm trước cô ta trong một hoạt động đã từng gặp Vương Minh. Đối phương rất lạnh lùng, sau đó cô ta chủ động tiến lên chào hỏi, đối phương cũng rất xa cách, chưa nói được mấy câu đã bỏ đi.

Hơn nữa Quế Luân biết, Vương Minh chắc chắn không muốn nhắc lại chuyện này. Tất nhiên lúc này cô ta cũng sẽ không nói ra chuyện này, bởi vì mục tiêu của cô ta đã chuyển sang Phương Minh.

Hai anh em Vương Minh và Vương Bằng dẫn Phương Minh đi

về phía biệt thự. Dọc đường đi không ít người đều chào hỏi hai anh em Vương Minh và Vương Bằng, cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Phương Minh và Quế Luân.

Cũng giống như người Trung Quốc nhìn người phương Tây, rất dễ sinh ra chứng mù mặt. Người phương Tây nhìn người phương Đông cũng vậy, đều cảm thấy người phương Đông ai cũng giống ai.

So với sự náo nhiệt ở hoa viên bên ngoài biệt thự, giờ phút này bên trong biệt thự rất vắng lặng. Bởi vì vũ hội còn chưa chính thức bắt đầu, lúc này có thể vào biệt thự đều là tai to mặt lớn của thành phố Sheffield.

"Anh Tần, mời, ba tôi đang ở bên trong."

Đến cổng đại sảnh, Vương Minh làm động tác mời với Phương Minh.

Trong đại sảnh, tổng cộng có khoảng bảy, tám người. Vương Hâm rõ ràng là nhân vật chính, được vây quanh như trăng giữa bầy sao. Nhưng ngay khi Phương Minh bước vào đại sảnh, Vương Hâm vừa phát hiện ra Phương Minh, không hề do dự liền đứng dậy khỏi sô pha, trên mặt mang nụ cười niềm nở đi ra chào đón Phương Minh.

"Tần tiên sinh, biết anh đến vũ hội nên tôi đã cho người tìm anh, không quấy rầy anh chứ?"

Vương Hâm là nhân vật chính, mỗi hành động cử chỉ của ông tự nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý. Vậy nên khi nhìn thấy Vương Hâm đứng lên đi ra cửa, những người này đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá Phương Minh.

"Ai vậy?"

"Nhìn lạ quá, hình như không phải người thành phố này."

"Gương mặt giống người phương Đông, chẳng lẽ là đồng bào người Hoa của Vương Hâm?"

Nhóm ông lớn thì thầm thảo luận, còn Phương Minh thì cười bắt tay với Vương Hâm. Khi thấy ánh mắt Vương Hâm nhìn về phía Quế Luân, cậu giải thích nói: "Đây là cô Quế Luân. Khi tôi mới đến thành phố Sheffield đã nhờ cô Quế hỗ trợ tìm phòng giúp tôi. Lần này tôi đến đây cũng là nhờ thư mời của cô Quế."

Phương Minh biết ý đồ của Quế Luân. Cậu không ngại để Quế Luân mượn mình để kết giao và phát triển mối quan hệ với người tầng trên. Nhưng còn đối với Vương Hâm, cậu vẫn phải nói rõ ràng.

Nghe Phương Minh nói vậy, trong lòng Vương Hâm đã hiểu. Lấy trí thông minh của ông tất nhiên đã nhìn ra, Quế Luân chắc hẳn có suy tính với Tần tiên sinh. Nhưng nhìn thái độ của Tần tiên sinh, chính là xem Quế Luân chỉ là bạn bè bình thường.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Vương Hâm đã biết nên dùng thái độ gì đối với Quế Luân.

"Cô Quế trông thật xinh đẹp. Minh Nhi, dẫn cô Quế ra ngoài dạo chơi đi. Đây chỉ toàn mấy người già, có lẽ cô Quế sẽ không thấy thoải mái đâu."

Trong đại sảnh đều là những người tai to mặt lớn chỉ cần dậm chân một cái đã khiến thành phố Sheffield rung chuyển, cho dù là Vương Hâm cũng không thể cho người vào tùy tiện được.

Trong lòng Quế Luân không hề muốn ra ngoài. Trong đại sảnh mới là những ông lớn chân chính, nếu có thể kết giao với một người, cho dù chỉ cần để họ nhớ mặt là đã trợ giúp rất lớn cho sự phát triển sau này của cô ta rồi. Nhưng cô ta cũng biết, nếu Vương Hâm đã nói vậy, nghĩa là cô ta không thể có cơ hội bước chân vào đại sảnh này.

“Nào nào nào, tôi giới thiệu với mọi người một chút. Đây là bạn tốt của tôi, Tần Minh Tần tiên sinh, là một người bạn cực kỳ tốt. Đồng thời Tần tiên sinh cũng là khách quý của nhà họ Vương tôi."

Vương Hâm kéo Phương Minh đi đến trung tâm đại sảnh, nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của mọi người liền mở miệng giới thiệu Phương Minh.

Đương nhiên, Vương Hâm cũng không nói ra tài năng của Phương Minh. Đối với ông, tài năng của Phương Minh càng ít người biết càng tốt.

"Tần tiên sinh chào anh, tôi là Mercy của gia tộc Corgi."

Một ông già hơn sáu mươi tuổi tóc bạc trắng thong thả tiến lên trước. Đây là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Corgi, cũng là người tổ chức vũ hội lần này.

"Ông Mercy, chào ông."

Phương Minh cũng cười đáp lễ. Vương Minh lúc này ghé sát vào tai ba mình nói vài câu. Ánh mắt Vương Hâm lưu chuyển, trong mắt như bừng tỉnh, bởi vì rốt cục ông đã biết mục đích Phương Minh đến đây.

Vương Hâm thấy, một cao nhân như Phương Minh chắc không phải là người màng danh lợi, theo lý mà nói sẽ không tham gia những vũ hội thế này. Vì vậy nên lúc ông thấy xe mình xuất hiện ở bãi đỗ xe, trong lòng vẫn có chút nghi ngờ. Bây giờ nghe con trai kể lại, ông cuối cùng đã hiểu.

Vương Hâm nghĩ, nếu ông đã biết mục đích Tần tiên sinh đến đây, vậy tất nhiên sẽ xuất lực ra giúp. Nghĩ thế ông bèn cười hướng Mercy mở miệng.

Nhờ hai anh em Vương Minh đến nói chuyện mà bầu không

khí ở đó cũng trở nên khác lạ.

"Ha ha, hóa ra anh Tần và nhà họ Vương có quan hệ sâu sắc như vậy. Anh Tần sao anh không nói sớm?"

Bern nói cho cùng vẫn là con cháu đại gia tộc, rất nhanh đã biết nên làm thế nào, trên mặt liền nở nụ cười, thái độ lập tức thay đổi.

"Bern, anh và anh Tần…?"

Hai anh em Vương Minh cũng không phải kẻ ngốc. Vừa rồi lúc mới đến hai anh em họ đã nhận ra không khí ở đây có chút bất thường, vậy nên những lời vừa nói khi nãy cũng là có ý nói cho Bern nghe.

"Minh, vừa nãy anh Tần muốn vào thư viện sách của nhà tôi tìm sách. Bởi vì quy định gia tộc nên tôi đã từ chối. Nhưng nếu biết anh Tần và nhà họ Vương các anh có quen biết với nhau, tôi tất nhiên sẽ đồng ý."

Chương 485: Phát hiện manh mối

"Mercy, gia tộc Corgi của mọi người cất giấu một tài sản to lớn, thật là khiến người ta ước ao."

Vương Hâm cười nhìn Mercy nói, còn Mercy sau khi nghe Vương Hâm nói, sửng sốt một chút, nghi hoặc hỏi:"Vương, lời này của ngươi là có ý gì?"

"Haha, ai mà không biết gia tộc Corgi của các người có một cái thư viện to lớn, bên trong có vô số tàng thư, không kém bao nhiêu so với thư viện của Sheffield, hơn nữa tàng thư về phương diện học thuật còn nhiều hơn cả thư viện của Sheffield, thư viện của gia tộc Corgi các người nắm giữ không ít tàng thư trong quá khứ."

Nghe Vương Hâm nói, Mercy lén thở dài một hơi, trên mặt khôi phục vẻ bình thường, vừa cười vừa nói:"Vương, ngươi thật biết nói đùa, chỉ là một cái thư viện nhỏ, đều là tổ tiên các đời của gia tộc Corgi ta thu thập, không coi là cái gì."

"Không phải không phải không phải, không phải nói như vậy, ở Trung quốc chúng tôi có một câu là: Trong sách tự có hoàng kim ốc, sách này chính là tài phú, hơn nữa còn là tài phú vô cùng lớn, vừa hay tôi có người bạn muốn xem qua, không biết có tiện hay không."

Mercy nở nụ cười, nghe đến đó hắn liền hiểu rõ vì sao Vương Hâm nói những lời này, chính là vị Tần tiên sinh muốn xem thư viện của nhà hắn, người Trung Quốc, rất thích nói quanh co lòng vòng.

Đối với ông ta mà nói, dẫn người đến thư viện xem tại chỗ đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ, trên thực tế chừng mười năm trước, sau khi chỉnh lý thư viện, hiện tại trong tộc đã có thể mở cửa thư viện, đoạn lúc trước có mấy nhà báo ở tòa soạn báo đi vào quay chụp một phen.

"Cái này đương nhiên không có vấn đề, Tần tiên sinh muốn đến cứ nói, ta hiện tại có thể đưa Tần tiên sinh đi."

Một chút yêu cầu nhỏ như vậy, Mercy dĩ nhiên là sẽ không thể làm Vương Hâm mất mặt, lập tức đi trước dẫn đường đi về phía trang viên, còn như mấy ông lớn khác nghe nói là muốn đi thư viện thì chẳng mảy may động đậy vì bọn họ đã đến đó nhiều lần rồi.

Thư viện của gia tộc Corgi là kiêu ngạo của gia tộc Corgi, bởi vì kể từ khi tộc trưởng đầu tiên của gia tộc Corgi sinh ra đã bắt đầu xây dựng thư viện rồi, qua nhiều năm như thế, một ít tàng thư bên trong đã có thể dùng từ đồ cổ để hình dung, thậm chí trong đó còn có một vài đầu sách vốn được viết bởi một vài đại sư về danh nhân, là thành viên của gia tộc Corgi tốn không ít tiền để mua lại.

Cho nên Vương Hâm không có nói sai, thư viện của gia tộc Corgi mặc dù không nhiều sách như thư viện của đại học Sheffield, nhưng về mặt giá thật sự là có thể vượt qua sách trong thư viện của trường đại học Sheffield.

Thư viện của gia tộc Corgi nằm dưới tầng hầm trong trang viên, bởi vì bên trong không ít sách đều có thể xưng là đồ cổ, cho nên toàn bộ tầng hầm ngầm xây dựng không chỉ có xa hoa mà hơn nữa là rất vững chắc.

Ba tầng được thiết kế không thấm nước, tường xi-măng cốt thép dày tới 80 centimét, diện tích trên 1.000 mét vuông, mấy trăm cái giá sách, mặt trên đều bày chi chít đầy đầu sách.

Sau khi Mercy dùng chìa khoá mở cửa sắt ra, giơ tay mời vào, sau khi thấy vẻ thán phục trên mặt Vương Hâm, trên khuôn mặt già nua cũng có vẻ đắc ý.

Đây là một gia tộc theo đuổi tiêu chí hưng thịnh và huy hoàng, một số lượng lớn sách quý này cũng là chuyện nội bộ của gia tộc, Vương gia cũng không sánh bằng, Vương gia nếu muốn đạt được trình độ này, tối thiểu còn cần cả trăm năm tích lũy, thậm chí có thể lâu hơn nhiều.

"Không hổ là gia tộc quý tộc lâu đời nhất của thành phố Sheffield, thế tập Bá tước Anh quốc - gia tộc Corgi."

Vương Hâm mang trên mặt vẻ cảm thán, tổ tiên của gia tộc Corgi là bá tước, hơn nữa còn là thế tập, cũng chính là tộc trưởng đời đời kiếp kiếp của gia tộc Corgi đều là bá tước, đây là tích lũy suốt.mấy trăm năm qua của một gia tộc quý tộc.

"Vương, không cần khách sáo."

Chẳng qua là gia tộc Corgi của ta có tộc huấn, đó chính là trong suốt cuộc đời của mỗi một vị tộc nhân, đều phải tìm được ba quyển sách có thể để vào thư viện này, ba quyển sách này không liên quan đến giá trị lớn hay nhỏ."

Mercy nở nụ cười, đây là chỗ đáng tự hào của gia tộc Corgi bọn hắn, là chỗ mà nhiều quý tộc khác cảm thấy kém cỏi khi so sánh cùng, bởi vì đại bộ phận quý tộc chỉ là thu thập một ít tác phẩm nghệ thuật.

Thư viện rất lớn, bên trong đầu sách cũng đều được phân loại qua, Phương Minh nhìn qua một lượt các đầu sách bày trên giá, cuối cùng chú ý vào hàng trong cùng của giá sách.

"Phong thổ nhân tình kỷ sự."

Sách trên giá sách này đều ghi chép về những chuyện lớn nhỏ

xảy ra tại Sheffield, thậm chí trong đó còn có một ít bí mật không muốn người ngoài biết.

Ánh mắt Phương Minh nhìn chăm chú vào tàng tịch trên giá sachd, cuối cùng cầm lên một quyển < bách khoa toàn thư quý tộc truyền thừa của nước Anh >.

Khi nhìn thấy quyển sách này, hai mắt Phương Minh sáng lên, bởi vì hắn muốn tìm chính là loại đầu sách này, nhưng khi mở sách đảo qua một lần sau, trong mắt Phương Minh có vẻ thất vọng, sách này mặc dù gọi là bách khoa toàn thư quý tộc truyền thừa của nước Anh, nhưng chỉ ghi chép về quý tộc của Sheffield, cũng không có gia tộc Vlad.

Để quyển sách này lại chỗ cũ, Phương Minh lại cầm một đầu sách về lịch sử quý tộc nước Anh lên, tuy những sách này có ghi chép về quý tộc của những thành phố khác, nhưng vẫn không có gia tộc Vlad xuất hiện.

"Lẽ nào gia tộc của Alice không phải quý tộc nước Anh?"

Phương Minh trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng khi đó trên cuộn da dê rõ ràng có viết, mặc dù gia tộc Vlad là huyết tộc, nhưng bên ngoài được hoàng thất nước Anh ban tặng là gia tộc quý tộc.

"Tần tiên sinh, muốn tìm gì?"

Vương Hâm vừa cùng Mercy vừa trò chuyện vừa chú ý đến Phương Minh, xem mấy cuốn sách mà Phương Minh lật xem, trán mày hơi nhíu, nên lại gần hỏi thăm.

"Đúng vậy, Tần tiên sinh muốn tìm tin tức gì, không bằng nói ra, đa số tàng thư ở đây đều được ta đọc qua hết rồi, e rằng ta biết Tần nội dung mà Tần tiên sinh muốn tìm.."

Đến lúc này Mercy cũng hiểu, vị Tần tiên sinh này đến thư viện của gia tộc Corgi bọn họ chắc là muốn tìm tư liệu của một gia

tộc nào đó bởi vì hắn cũng chú ý tới mấy cuốn sách mà Phương Minh xem đều có liên quan đến quý tộc nước Anh.

Nghe Vương Hâm và Mercy nói, Phương Minh sau một hồi trầm ngâm mới lên tiếng nói rằng:"Mercy tiên sinh, tôi biết trong lịch sử nước Anh có một gia tộc quý tộc, tôi muốn tìm tư liệu của gia tộc này, nhưng lại không thu hoạch được gì."

"Ah, Tần tiên sinh có thể nói một chút về cái tên của gia tộc này, biết đâu tôi sẽ biết."

Mercy không phải khoe khoang, tại nước Anh bây giờ có không nhiều quý tộc cha truyền con nối, hiểu biết của hắn đối với quý tộc nước Anh có lẽ là gần với hoàng thất và một vài lão công tước.

"Tôi muốn tìm gia tộc tên là Vlad"

Nụ cười trên mặt Mercy biến mất, trong nháy mắt liền hoang mang, cơ thịt trên khuôn mặt già nua co rút, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường.

"Vlad, cái họ này thật sự là hiếm thấy."

Vương Hâm nhớ lại một người Anh mà mình quên, kết quả phát hiện những người này không có ai mang họ Vlad.

"Mercy tiên sinh biết không?"

Phương Minh nhìn Mercy, thay đổi trên gương mặt của ông ta vừa rồi không có tránh được ánh mắt của hắn, điều này làm cho trên mặt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

"Cái này. . . Tôi cảm thấy được cái họ này có chút quen thuộc, nhưng vẫn là nghĩ không ra, chắc là chưa thấy qua."

Mercy lắc đầu,"Có thể là một gia tộc quý tộc hoặc cách xa thành phố Sheffeld, hay là đến lúc đó tôi giúp Tần tiên sinh hỏi

mấy ông bạn già của tôi xem sao."

Nghe Mercy trả lời, Phương Minh nhìn Mercy bằng ánh mắt ngụ ý, trực giác nói cho hắn biết, Mercy nói dối.

Đối phương rõ ràng biết gia tộc Vlad, nếu không không thể có phản ứng như vậy, nhưng đối phương nói láo gì vì mục đích gì?

"Tần tiên sinh, tôi nghe Vương nói, cậu vừa mới đến nước Anh không bao lâu, cậu tới nước Anh chính là vì tìm gia tộc Vlad này? Không biết cậu tìm gia tộc Vlad có chuyện gì không?"

Mercy chủ động lên tiếng, Phương Minh trong lòng cũng tựa như gương sáng, Mercy không phải là tò mò, hắn là chân chính muốn biết mình tìm gia tộc Vlad là có mục gì.

Chỉ là, chuyện mà Mercy thăm dò giống như chuyện mà mình muốn thăm dò, chính mình cũng không biết Mercy và gia tộc Vlad có quan hệ gì, cũng không thể nói cho đối phương biết mục đích thực sự khiến mình đi tìm gia tộc Vlad.

"Kỳ thực cũng không có cái gì, khi tôi ở hương Giang, đã từng dọn dẹp một căn phòng của người Anh cuối cùng phát hiện chủ nhà này tới từ gia tộc Vlad mà trong phòng có một ít đồ đạc bị bỏ lại, tôi định tìm đến gia tộc này, trả lại mấy thứ đồ này."

Nghe Phương Minh nói, sắc mặt Mercy lại một lần nữa thay đổi, nhìn Phương Minh, thần tình trở nên có chút kích động,"Có phải phòng của Vlad Edward?"

Trên mặt Phương Minh nở nụ cười, giả vờ nghi hoặc nói rằng:"Mercy tiên sinh, ngài không phải nói là không biết gia tộc Vlad sao?"

Uầy. . .

Mercy biểu tình có chút xấu hổ, nhưng sắc mặt cũng chậm rãi

trở nên ngưng trọng, sau khi liếc nhìn Vương Hâm bên cạnh mới nói rằng:"Vương, có thể để cho tôi và Tần tiên sinh nói chuyện riêng một lúc được không."

"Đương nhiên có thể."

Vương Hâm vuốt hai tay biểu thị có thể, đánh mắt nhìn Phương Minh sau đó, chậm rãi đi về phía cửa thư viện.

"Tần tiên sinh, mời đi theo ta."

Vương Hâm đi rồi, Mercy cũng không trực tiếp mở miệng, mà nhìn quanh bốn phía sau đó xác nhận không có ai, lúc này mới dẫn Phương Minh đi vào sâu bên trong thư viện, tại một giá sách dựa vào tường, lấy ra một cuốn sách, sau đó đưa tay đến phía sau tường, ở phía trên lục lọi một hồi, tiếng cơ khí bánh răng chuyển động truyền đến, trên tường xuất hiện một cái khe cửa, sau khi Mercy đẩy ra, một cánh cửa xuất hiện.

Sau tường là một cái mật thất, Mercy đưa tay"Mời", Phương Minh cũng không có gì lo lắng, cùng đi theo vào mật thất, sau khi theo Mercy vào trong mật thất chốt trên tường gạt xuống, đóng hết tất cả cửa lại.

Bốp!

Đèn sáng lên, chiếu sáng toàn bộ mật thất, đây là một gian giống như thư phòng, một tủ sách, hai cái ghế, phía sau bàn còn có một cái giá sách, mặt trên cũng bày chi chít đầy đầu sách.

Chương 486: Ngả bài

Thông thường những gia tộc lớn đều sẽ có mật thất như này, Phương Minh cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ là hắn không có nghĩ tới, Mercy lại đưa hắn tới mật thất, chuyện này có nghĩa là chuyện mà Mercy muốn nói cực kỳ bí ẩn, ít nhất là không thể truyền tới tai người ngoài.

Mà chuyện này rõ ràng là có quan hệ với gia tộc Vlad.

Chuyện này làm cho Phương Minh càng thêm tò mò, rốt cục gia tộc Corgi và gia tộc Vlad gia có quan hệ như thế nào, hoặc có lẽ là gia tộc Vlad có ý nghĩa gì đó với nước Anh mới đáng để Mercy để ý như vậy.

"Tần tiên sinh, trước khi cậu hỏi, có thể trả lời tôi ba vấn đề được không."

Mercy ngưng mắt nhìn Phương Minh, Phương Minh trầm ngâm trong khoảng khắc, cuối cùng gật đầu một cái đồng ý.

"Tần tiên sinh nói phòng ở chắc là giả, hầu tước Edward cũng không để lại phòng ở gì cả."

Khi hỏi vấn đề đầu tiên., ánh mắt Mercy lấp lánh, tựa hồ là không muốn bỏ qua bất kỳ một biểu tình biến hóa nào trên mặt Phương Minh, Phương Minh có chút kinh ngạc nhìn Mercy, lập tức gật đầu thừa nhận.

"Ngài nói không sai, đúng là không có phòng ở, cũng không có để lại đồ gì."

"Tần tiên sinh cũng chưa từng gặp qua hầu tước Edward, đúng

hay không?"

Phương Minh suy nghĩ một chút, Edward là ông nội của Alice, lão Hầu Tước huyết tộc đó, hắn quả thực cũng là chưa gặp qua, cho nên cũng không nói xạo nữa, vẫn là gật đầu thừa nhận.

Nhìn thấy Phương Minh đều thừa nhận hai vấn đề đầu tiên, Mercy biểu tình trở nên càng thêm ngưng trọng, vấn đề thứ ba, sau một lát do dự mới hỏi.

"Cậu có từng gặp qua một cô bé?"

Khi hỏi xong vấn đề này, ánh mắt của Mercy chính là nhìn chòng chọc vào Phương Minh, tròng mắt trợn muốn rơi ra ngoài, thần thái này đã nói rõ, đáp án của vấn đề này với hắn mà nói rất quan trọng, hoặc có lẽ là hai vấn đề đầu tiên trên thực tế chỉ là làm nền cho vấn đề đầu này mà thôi.

Mục đích của Mercy khi hỏi hai vấn đề đầu tiên rất đơn giản, dùng biểu hiện của Phương Minh khi trả lời để phán đoán Phương Minh nói thật hay nói dối, từ đó có thể suy đoán ra Phương Mình trả lời thật hay giả đối với vấn đề thứ ba.

Cái này chính là một đại gia tộc tộc trưởng trí tuệ, người thường căn bản là không nghĩ tới những thứ này, chí ít Phương Minh lúc này cũng là thật không ngờ Mercy hỏi phía trước hai vấn đề là có dụng ý.

Bất quá, Phương Minh lúc này đây cũng không có ý định dối trá.

Chuyện của Alice là một bí mật, ngoại trừ đối với người của gia tộc Vlad thì người khác không thể nào biết, dù sao dựa theo lời Alice, khi cô còn rất nhỏ, ông nội của cô đã đưa cô đến Hương Giang, cho dù là ở nước Anh lúc đó cũng không có nhiều người biết Alice tồn tại.

Hơn nữa, hắn mang theo Alice tới Sheffield là chuyện không thể dấu được, chỉ cần Mercy tìm người điều tra liền có thể biết, cho nên nói dối cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Không sai."

Khi Phương Minh nói hai chữ "Không sai" ra khỏi miệng, biểu hiện của Mercy cũng thay đổi, ngay cả thân thể cũng không nhịn được sợ run lên, cuối cùng, đi tới trên bàn sách cuống quít cầm lấy một điếu xì gà châm lửa nghiêm khắc hít vào một hơi.

"Tần tiên sinh, cô bé kia bây giờ đang ở đâu?"

Mercy mang theo vẻ chờ mong nhìn về phía Phương Minh, bất quá Phương Minh cũng là ý vị thâm trường nhìn Mercy cười cười, không trả lời. Ba vấn đề, hắn đều đã trả lời, đây là vấn đề thứ tư rồi.

Nhìn nụ cười tích chứa hàm ý Phương Minh, Mercy hít sâu một hơi khiến tâm tình của mình chậm rãi bình phục lại, sau khi trên mặt lão có vẻ do dự, cuối cùng mới lên tiếng nói:"Nếu Tần tiên sinh thẳng thắn thành khẩn như thế.

Tôi đây cũng sẽ không lừa gạt Tần tiên sinh, gia tộc Corgi của tôi và gia tộc Vlad có quan hệ không cạn, gia tộc Corgi của tôi là phụ thuộc vào gia tộc Vlad."

Nghe Phương Minh trả lời, Phương Minh nhìn chằm chằm Mercy, Alice là huyết tộc, cũng có thể nói toàn bộ tộc Vlad cũng là huyết tộc, phụ thuộc vào huyết tộc, đó chính là bị huyết tộc phát triển thành phụ dung.

Chỉ là, dựa theo hắn biết, phụ dung không có huyết mạch truyền thừa, cũng có thể nói một người biến thành phụ dung huyết tộc, con cháu của hắn cũng sẽ không trở thành huyết tộc, vẫn là người thường, cho nên bình thường, phụ dung huyết tộc đều là

một người, mà rất ít khi là một gia tộc.

Huyết tộc có thể phát triển phụ dung, sau đó bồi dưỡng phụ dung phát triển thế lực của mình, tạo ra được một gia tộc, nhưng nói như vậy cũng chỉ là giới hạn trong đời thứ nhất của gia tộc này, đến khi gia tộc này truyền thừa đến đời thứ hai, thông thường sẽ thoát ly quan hệ với huyết tộc.

Trên thực tế, đây cũng là ước định giữa huyết tộc và phụ dung, thông thường cũng chỉ là cống hiến sức lực một đời là được rồi, chiếu theo nhu cầu của hai bên, bởi vì đối với phụ dung mà nói, bọn họ trở thành huyết tộc phụ dung chỉ là muốn mượn sức lực của huyết tộc, đạt được mục đích lên chức, nhưng không muốn đời sau của mình cũng trở thành huyết tộc.

Mà đối với huyết tộc mà nói bọn họ cần phải có người làm người phát ngôn thay họ với người ngoài, thay bọn họ đứng ra làm những công việc mà bọn họ không có phương tiện làm.

Những tin tức này đều là Phương Minh sau khi tới nước Anh mới hiểu ra, tuy là trong khoảng thời gian này hắn đều ở trong phòng, nhưng đều ở nhà không ngừng tìm hiểu chuyện của huyết tộc, khi lên mạng tìm kiếm thông tin, từ một vài trang web nhỏ tìm được miêu tả về huyết tộc, thậm chí cón có bài viết về huyết tộc phụ dung.

Đương nhiên, loại trang web này người thường không thể truy cập được, là Phương Minh bỏ ra một khoản tiền tìm người có thể truy cập được, mà trang web này được một số người gọi là trang web bí mật, không theo quy định củ pháp luật, nói chung chỉ cần có tiền, tin tức gì đều có thể dò xét ra, mọi nhu cầu đều sẽ có người bán tìm tới cửa.

"Được rồi, vấn đề thứ hai, gia tộc Corgi của mọi người bây giờ còn có quan hệ với gia tộc Vlad không?"

Phương Minh hỏi rất rõ ràng vấn đề này, hắn tin tưởng Mercy nghe hiểu ý của hắn trong lời nói.

Quả nhiên, như Phương Minh tưởng tượng, sau khi Mercy nghe Phương Minh nói, biểu tình trên mặt có chút biến hóa, tựa hồ là có chút do dự, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Phương Minh, Mercy biết nếu như vấn đề này không có câu trả lời, hắn cũng không có được câu trả lời mong muốn.

"Có, gia tộc Corgi của tôi đời đời kiếp kiếp đều có quan hệ với gia tộc Vlad, là vĩnh viễn không thể phân chia."

Đây là câu trả lời của Mercy, khi Mercy trả lời, Phương Minh cũng chú ý đến biểu hiện của Mercy, biểu hiện của Mercy nói cho hắn biết, đối phương cũng không có nói xạo.

Cũng có thể nói, gia tộc Corgi vẫn luôn là phụ dung của gia tộc Vlad, tuy là tin tức này hơi khác so với những gì mà Phương Minh tìm hiểu được, nhưng Phương Minh cũng biết, trên mạng dù sao cung chỉ là những thông tin cơ bản nhất, e rằng huyết tộc phụ dung vẫn là một chuyện khác.

Chương 487: Cô chủ nhỏ (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Ba vấn đề, Phương Minh hỏi hai, bây giờ chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng.

Ánh mắt của Mercy nhìn về phía Phương Minh, chờ đợi Phương Minh hỏi vấn đề cuối cùng, bởi vì lúc này ông tôi vô cùng ngóng trông đáp án, mà để biết được đáp án thì ông tôi phải trả lời đủ ba vấn đề của Phương Minh đã.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Mercy, vấn đề thứ ba cũng là vấn đề mấu chốt nhất.

"Các người muốn tìm cô bé kia là để làm gì?"

Đây là vấn đề mà Phương Minh quan tâm nhất, cũng là vấn đề cuối cùng, tuy rằng Mercy nói gia tộc Corgi bọn họ là gia tộc mãi mãi phụ thuộc gia tộc Vlad, nhưng công cao chấn chủ, trong lịch sử chuyện bán chủ cầu vinh cũng không phải chưa từng xuất hiện, đây là nhân tính, chẳng phân biệt quốc gia.

"Cô bé là hậu duệ duy nhất của gia tộc Vlad hiện tại, là chủ của gia tộc Corgi chúng tôi, tìm được cô bé rồi gia tộc Corgi chúng tôi sẽ phụng cô làm chủ."

Đã nói rõ ràng như vậy rồi, Mercy cũng không nghĩ che che

giấu giấu điều gì nữa. Trên thực tế những năm gần đây gia tộc bọn họ vẫn luôn phái người đến Hương Giang tìm kiếm, đã gần trăm năm trôi qua vẫn chưa từng từ bỏ, nhưng thủy chung vẫn không thu hoạch được gì.

"Cậu Tần, nếu như cậu thực sự biết tung tích cô chủ nhỏ của chúng tôi, hy vọng cậu có thể nói cho chúng tôi biết, bất kỳ điều kiện gì gia tộc Corgi tôi đều sẽ đồng ý."

Mercy dùng ánh mắt thành khẩn nhìn hướng Phương Minh, Phương Minh lại chỉ cười một tiếng: "Tôi không có điều kiện gì, trên thực tế Alice vẫn đang sống chung với tôi, cô bé xem như là em gái của tôi."

Phương Minh cũng rất thẳng thắn thành khẩn, sau khi Mercy nghe thấy lời của Phương Minh thì sửng sốt một chút, lập tức trên mặt hiện ra vẻ vui mừng cùng kích động: “Vậy thật sự là quá tốt rồi, không biết liệu cậu Tần có thể dẫn tôi đi gặp cô chủ nhỏ bây giờ không?"

Thân là tộc trưởng của một gia tộc lớn, rất hiếm khi Mercy kích động như thế, nhưng tình huống trước mắt này lại khác, đó là tiểu công chúa của gia tộc Corgi bọn họ, là người mà ông nội cùng cha của ông ta hao tốn tâm huyết cả đời để đi tìm, tâm nguyện của ông nội cùng cha của ông ta trước khi chết cũng chính là chuyện này. Thậm chí nói chính xác hơn, đây là sứ mệnh của gia tộc Corgi bọn họ, toàn bộ gia tộc đều cố gắng nỗ lực không ngừng tìm kiếm tiểu công chúa trong bóng tối.

"Cậu Tần, vậy bây giờ cậu có thể đưa tôi đi không?"

"Có thể."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, cậu biết nếu cậu muốn biết thêm càng nhiều tin tức hơn về gia tộc Vlad, nhất định là phải đề cho Mercy nhìn thấy Alice.

Hai người rời khỏi mật thất, Mercy vẫn đang liên tục hít sâu, ông ta muốn điều chỉnh lại tâm tình của mình, dù sao bên trên cũng còn rất nhiều người ngoài.

"Cậu Tần, tôi có thể, đi thôi."

Lúc xuất hiện ở tàng thư quán thì vẻ mặt của Mercy đã khôi phục bình thường, tâm tình cũng điều chỉnh trở nên bình tĩnh hẳn, chí ít từ bên ngoài không hề thấy tâm tình ông ta có chút biến động nào.

"Mercy, cậu Tần, tất cả mọi người ở bên ngoài đã đợi lâu."

Vương Hâm ngồi trên ghế salon phía ngoài thư viện, đang nhàm chán lật tới lật lui một quyển tạp chí, thấy Phương Minh cùng Mercy đi tới, ông ta buông tạp chí trong tay xuống, vừa cười vừa nói.

Không hỏi Phương Minh cùng Mercy ở thư viện đã nói chuyện gì, thậm chí không hỏi Phương Minh ở thư viện có tìm được tin tức mà cậu cần hay không, đây là chỗ thông minh của Vương Hâm, không hiếu kỳ quá nhiều.

"Tốt, chúng tôi đây liền đi trước." Mercy cùng Vương Hâm bắt tay một cái, nói với giọng vô cùng nghiêm túc: "Vương, lần này thật phải cám ơn ông nhiều, từ nay về sau Vương và nhà họ Vương chính là gia tộc anh em tốt nhất của gia tộc Corgi chúng tôi."

Nghe được lời nói của Mercy, lại nhìn vẻ mặt của ông ta nghiêm túc như vậy, Vương Hâm ngây ra một lúc, không rõ tại sao đột nhiên Mercy lại nói lời như vậy.

Chẳng qua Vương Hâm dù sao cũng là người phản ứng rất nhanh, lập tức ôm cổ Mercy: “Mercy, nhà họ Vương tôi cùng gia tộc Corgi vốn là anh em nhiều đời."

Đối với Vương Hâm đến nói, ông ta không biết tại sao đột nhiên Mercy lại nói lời như vậy,

Nhưng đây tuyệt đối là một tin tức vô cùng tốt, nhà họ Vương là tân quý không sai, nhưng là tân quý cũng có nghĩa nội tình không đủ. Lần này ông ta được tuyển trở thành thị trưởng, nhưng này không có nghĩ ông ta có thể ngồi vững trên cái ghế thị trưởng này, cũng không có nghĩa về sau ông ta có thể từng bước thăng chức.

Nhưng có tình hữu nghị của gia tộc Corgi lại khác hẳn, gia tộc Corgi là một quý tộc có uy tín lâu đời, liên minh cùng gia tộc Corgi, nhà họ Vương bọn họ sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt, ít nhất là ở tại thành phố Sheffield này nhà họ Vương bọn họ không cần e ngại bất kỳ thế lực nào.

Mặc dù không biết tại sao Mercy lại quyết định cam kết như vậy, thế nhưng Vương Hâm hiểu rõ một điểm, chuyện này chắc chắn là có liên quan với cậu Tần! Nghĩ tới đây ông ta lại cảm thấy may mắn với quyết định khi trước của mình, có thể móc nối quan hệ tốt với cao nhân như cậu Tần đây quả nhiên là nhận được ích lợi vô cùng.

Nhìn Vương Hâm cùng Mercy, Phương Minh cười một tiếng, cậu biết Mercy đây là cảm ơn Vương Hâm đã dẫn mình tới trước mặt ông ta, đồng thời cũng là bởi vì Mercy cảm thấy quan hệ của cậu cùng nhà họ Vương hẳn là không nông cạn.

Đương nhiên, Phương Minh cũng sẽ không cố ý giải thích với Mercy, Mercy nguyện ý tạo mối quan hệ vững chắc cùng nhà họ Vương là chuyện gia tộc của hai người họ, về phần nhà họ Vương có phải được lợi từ cậu hay không, cậu ngược lại cảm thấy không sao cả.

Ba người rời khỏi tàng thư quán đi về phía sảnh lớn, mà giờ khắc này sảnh lớn lại nhiều hơn vài người, đó chính là Bern còn có

Mã Long mấy người trẻ tuổi.

Mã Long vẻ mặt chán nản đứng ở nơi đó, anh em nhà họ Vương thì lạnh lùng nhìn anh ta chằm chằm, về phần trên mặt Bern lại hiện lên mỉm cười, an ủi Mã Long: “Yên tâm, vấn đề này cứ giao cho tôi đi, đến lúc đó tôi sẽ nói cha tôi đứng ra hỗ trợ nói vài lời hữu ích, nhà họ Vương nhất định là sẽ không so đo với anh đâu, Trung Quốc không phải có một câu thế này sao, người không biết thì không có tội."

"Tất cả phải dựa vào Bern anh rồi."

Trên mặt Mã Long lộ ra nụ cười miễn cưỡng, chẳng qua lời nói của Bern ít nhiều gì cũng khiến trong lòng anh ta cảm thấy được an ủi, có gia tộc Corgi đứng ra, nhà họ Vương chắc chắn phải chừa lại chút mặt mũi.

"Cha."

Bern nói dứt lời thì thấy cha mình đi tới, anh ta vội vã tiến lên nghênh đón, đồng thời đưa mắt nhìn hướng Vương Hâm cùng Phương Minh: “Ông Vương, cậu Tần, thật là xấu hổ, lúc trước không biết cậu Tần đây có quan hệ với nhà họ Vương, đã đắc tội nhiều, hy vọng cậu Tần bỏ qua cho."

Vừa tiến lại gần Bern liền mở miệng nói xin lỗi, đây là cách mà anh ta đã nghĩ kỹ từ trước đó, đầu tiên phải hạ thấp tư thái, nhưng này không có nghĩa là anh ta thật sự xin lỗi, bởi vì dựa theo suy nghĩ của anh ta, đợi sau khi Vương Hâm biết được đại khái những chuyện đã xảy ra, chắc chắn sẽ đại độ nói chuyện này không coi vào đâu, dù sao nhà họ Vương vẫn phải nể mặt gia tộc Corgi bọn họ, huống chi cha anh ta vẫn còn đứng ở chỗ này.

Chương 488: Cô chủ nhỏ (2)

Mà đến lúc đó, anh ta lại kéo Mã Long lên, thuận tiện giúp Mã Long nói vài lời lời hữu ích, Vương Hâm hẳn cũng sẽ không trách cứ Mã Long cái gì.

Nói tới nói lui, vẫn là bởi vì Bern cho rằng Phương Minh chỉ là có chút quan hệ với nhà họ Vương mà thôi, nhưng tự thân Phương Minh lại không có thực lực gì đấy, khả năng lớn nhất chính là Phương Minh có quan hệ thân thích gì đó với nhà họ Vương.

Sở dĩ làm ra phán đoán như vậy là vì vừa nãy anh ta đã đi tìm Quế Luân, sau khi anh ta hỏi thăm một chút thì Quế Luân đã nói hết mọi chuyện về Phương Minh ra, Phương Minh cũng chỉ là một người vừa mới tới thành phố Sheffield mà thôi, thế mà lại có quan hệ với nhà họ Vương sâu như vậy, vậy chỉ có thể là quan hệ thân thích rồi.

"Đắc tội với cậu Tần? Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhưng điều khiến Bern không nghĩ tới là Vương Hâm còn chưa mở miệng thì cha của anh ta lại mở miệng trước rồi, hơn nữa còn là trầm mặt nghiêm túc hỏi, điều này khiến trong lòng của anh ta đột nhiên dâng lên cảm giác xấu.

"Cha, là như vậy, cậu Tần đi vào buổi vũ hội cùng một người phụ nữ, mà người phụ nữ đó còn là người phụ nữ mà Mã Long nhà họ Mã yêu thích, trong lòng Mã Long có chút tức giận, mà Mã Long là bạn của con, cho nên con liền đứng về phía Mã Long, lúc cậu Tần đây muốn tham quan thư viện nhà chúng ta con đã cự tuyệt."

Quay đầu nhìn về phía cha mình, Bern không dám giấu giếm

một chút nào, bởi vì việc này cha anh ta chỉ cần tra một chút liền có thể biết tiền căn hậu quả đấy.

"Thật là quá làm càn, cậu Tần chẳng những là khách quý của nhà họ Vương, càng là khách quý của gia tộc Corgi chúng ta, mày vậy mà cũng dám đắc tội cậu Tần."

Mercy sắc mặt tái xanh không chút do dự tát Bern một cái, Bern làm sao có thể nghĩ đến cha mình đột nhiên lại đánh mình, căn bản còn chưa kịp phản ứng, coi như anh ta có kịp phản ứng cũng không dám né tránh.

Bốp!

Một tát này của Mercy trực tiếp đánh lên mặt Bern, tiếng vang lạnh lẽo trong nháy mắt thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong sảnh lớn, tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Mercy.

Không ngờ trong tình huống này mà Mercy lại ra tay đánh con của mình, đây quả thực là có chút thể nào tưởng tượng nổi.

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, đây là câu ngạn ngữ không phải chỉ có người Trung Quốc biết, mà người nước ngoài cũng không ngoại lệ, cho dù có bất mãn con mình tới mức nào, tình huống bình thường đều sẽ đợi vũ hội kết thúc, sau khi người ngoài rời khỏi nơi này hết rồi mới ra tay giáo huấn con mình, trước mặt nhiều người như vậy lại đánh con mình, sau này Bern còn mặt mũi nào đối diện với người khác nữa?

"Lập tức xin lỗi cậu Tần, nếu như cậu Tần không chấp nhận lời xin lỗi của mày thì mày hãy cút ngay khỏi gia tộc Corgi đi."

Vẻ mặt của Mercy rất nghiêm túc, trong giọng nói cũng không chừa lại chút đường thương lượng nào, điều này khiến sự tức giận của Bern khi bị đánh trước mặt người khác biến mất hẳn, so sánh

với mặt mũi, việc bị đuổi ra gia tộc Corgi mới là thứ mà anh ta sợ nhất.

Về điểm này anh ta và Mã Long không có gì khác nhau, Mã Long rời khỏi nhà họ Mã rồi thì cái gì cũng không phải, mà anh ta rời khỏi gia tộc Corgi đồng dạng cũng là như vậy.

"Cậu Tần, là tôi làm sai, xin cậu có thể tha thứ cho tôi."

Bern vội vã hướng phía Phương Minh xin lỗi, giờ khắc này trong lòng của anh ta đã không còn tính toán nhỏ mọn gì nữa, về phần chuyện thay Mã Long biện hộ anh ta tới nghĩ cũng không thèm nghĩ nữa, có thể bảo vệ chính mình cũng đã may lắm rồi.

Trong lúc Bern cúi đầu cầu xin Phương Minh tha lỗi, sắc mặt Vương Hâm trở nên âm trầm xuống, quét mắt nhìn về phía Mã Long cách đó không xa, lạnh lùng nói: "Nếu gia phong nhà họ Mã là như vậy thì nhà họ Vương tôi cũng không cần tiếp tục hợp tác cùng nhà họ Mã rồi, đợi khi có thời gian tôi sẽ tìm Mã Lượng nói rõ ràng."

Mã Lượng là người cầm quyền nhà họ Mã, cũng là cha của Mã Long. Nghe được Vương Hâm nói ra lời này, Mã Long mặt xám như tro tàn, bởi vì anh ta biết kết cục của anh ta đã được chú định ngay giờ phút này, đó chính là bị gia tộc vứt bỏ.

Cha mình có ba đứa con trai, anh ta rõ ràng có thể hiểu được cha mình sẽ đưa ra lựa chọn thế nào trong thời gian tới, gia tộc càng lớn có đôi khi lại càng không có tình cảm gì, mọi thứ đều là dựa vào lợi ích để nói chuyện.

Trong lòng Phương Minh cũng hơi kinh ngạc, bởi vì cậu thật không ngờ Mercy dĩ nhiên lại làm ra hành động nghiêm phạt nặng nề như vậy đối với chính con trai mình, mà chỉ bởi vì anh ta đã đắc tội với mình, thậm chí còn muốn trục xuất anh ta ra khỏi gia tộc.

Trên thực tế, Phương Minh không hề biết sở dĩ Mercy làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, bởi vì Mercy rất rõ ràng cô chủ nhỏ có ý nghĩa thế nào đối với gia tộc Corgi, nhất là Phương Minh đã nói qua, cô chủ nhỏ gọi cậu là anh, như vậy từ trình độ nào đó đến nói, Phương Minh coi như là chủ của bọn họ.

Con mình đắc tội với anh của cô chủ nhỏ, nếu như bị những người trong tộc biết chuyện này thì con mình cũng không phải chỉ là bị trục xuất khỏi gia tộc đơn giản như vậy, khả năng rất lớn là nó sẽ bị mất mạng luôn.

Cho nên, nếu muốn bảo trụ tính mệnh của con trai mình thì chỉ có thể làm cậu Tần tha thứ cho con trai của ông ta.

"Quên đi, chút chuyện nhỏ này tôi không để ở trong lòng."

Phương Minh cũng không thù hận gì Bern vì tính ra Bern cũng không đắc tội gì với cậu, nghe được lời nói của Phương Minh, Mercy thở phào nhẹ nhõm, hướng phía Bern quát lên: "Còn không mau cám ơn cậu Tần."

"Cám ơn, cám ơn cậu Tần."

Bern vội vàng nói cám ơn, cả người cũng được thả lỏng, chỉ một chốc lát như vậy mà sau lưng anh ta đã ướt đẫm.

Vũ hội vẫn là phải tiếp tục, chẳng qua Mercy không tự mình chủ trì mà giao vũ hội cho em trai của ông ta chủ trì, về phần mình thì không kịp chờ đợi theo Phương Minh rời khỏi.

Lúc Phương Minh rời khỏi sảnh lớn, toàn bộ người trong sảnh lớn đều nhớ kỹ gương mặt của Phương Minh, có thể trở thành khách quý của gia tộc Corgi cùng nhà họ Vương, người thanh niên trẻ tuổi tới từ phương Đông huyền bí này rõ ràng có địa vị không tầm thường, nếu có thể tuyệt đối không thể đắc tội.

Ngoài sảnh lớn, Quế Luân cũng đang đứng ở nơi đó, thấy

Phương Minh đi ra trên mặt lộ vẻ vui mừng nghênh đón.

"Tần..."

"Cô Quế, tôi có một số việc phải rời đi trước."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Quế Luân đang chuẩn bị mở miệng nói cô cũng muốn rời khỏi, vừa lúc thời gian còn sớm có thể tìm nơi vắng vẻ nào đó hẹn hò, chẳng qua Mercy lại đi ra đúng lúc này khiến câu nói của Quế Luân như nghẹn trong họng.

"Cậu Tần, là ngồi xe của tôi vẫn là…?"

"Liền phiền phức ông Mercy đây, xe của tôi để lại cho cô Quế, đến khi vũ hội kết thúc cô Quế muốn đi đâu trực tiếp nói cho tài xế là được rồi."

Lời nói của Phương Minh khiến Quế Luân trầm mặc, có Mercy ở đây, Quế Luân cho dù có không tình nguyện cỡ nào cũng không thể bộc lộ ra, không thể làm gì khác hơn là hậm hực đáp: "Vậy cám ơn cậu Tần."

"Không cần, lần này vẫn còn phải cảm ơn cô Quế đã đưa tôi đến nơi này, khiến tôi nhận được đáp án mình muốn."

Cùng Quế Luân hàn huyên vài câu, sau đó tài xế của gia tộc Corgi cũng lái xe đến cửa, Phương Minh không nói thêm gì nữa, cùng hai người Mercy lên xe, đi về phía vùng núi ngoài thành.

Sau một tiếng, xe tới lâu đài trên núi, Phương Minh cùng Mercy hai người từ trên xe bước xuống đi vào sảnh lớn, Chu Hải được thông báo từ trước đã sớm ôm Alice còn buồn ngủ ngồi trong sảnh lớn chờ.

Ngay khoảnh khắc khi bước chân vào sảnh lớn, ánh mắt của Mercy đã rơi vào trên người Alice, sau đó lại nhìn chòng chọc không rời mắt, vẻ mặt lần thứ hai trở nên kích động lên.

"Không sai, là cô chủ nhỏ, bộ dáng này của cô bé giống ông chủ như đúc."

Một lúc sau, thân thể Mercy không ngừng run rẩy đi về phía Alice, mà khi đi tới vị trí chỉ còn cách Alice có năm mét, đột nhiên ông ta quỳ sụp xuống.

Chương 489: Trở mặt

"Cô chủ nhỏ!"

Cái quỳ này của Mercy dọa Chu Hải giật mình nhảy dựng lên, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, dùng ánh mắt hỏi ông lão nước ngoài này là chuyện gì xảy ra?

Alice cũng dùng ánh mắt ngây thơ nhìn về phía Phương Minh, gương mặt vô tội cùng ngơ ngác.

"Ông Mercy, trước hết đừng kích động."

Phương Minh đi lên trước nhìn Mercy: “Ông Mercy sợ rằng chưa từng gặp qua Alice đi, tại sao lại xác định chắc chắn Alice là cô chủ nhỏ của các người như vậy?"

Dựa vào tin tức ông nội của Alice lưu lại, thì trước khi Alice theo ông nội của cô bé đi tới Hương Giang, Mercy vẫn còn chưa sinh ra đâu, cho nên Mercy căn bản chưa từng nhìn thấy Alice.

"Cậu Tần, sẽ không sai, tôi có thể cảm nhận được cái loại cảm giác kính nể đến từ huyết mạch, đây là thuộc về gia tộc Vlad đấy, cô bé này chắc chắn là cô chủ nhỏ của tôi."

Mercy gương mặt kích động, loại kính nể từ trong huyết mạch này không làm giả được, chỉ có khi đối mặt với người của gia tộc Vlad mới có loại cảm giác này.

"Cho dù Alice là cô chủ nhỏ của các người, Ông Mercy cũng không cần phải kích động như vậy, Alice cô bé chỉ mang tâm trí của một đứa bé, cho nên cô bé cũng không biết chuyện của gia tộc mình."

Phương Minh ra hiệu cho Mercy đứng lên, đợi tới sau khi Mercy đứng lên rồi Chu Hải mới mở miệng nói: "Phương Minh, ông lão này là chuyện gì xảy ra, thế nào vừa tiến đến liền quỳ xuống?"

"Ông ta và Alice có chút quan hệ, cậu có thể tưởng tượng thế này này, Alice giống như là tiểu công chúa lưu lạc ở bên ngoài, còn ông ta thì là người hầu của Alice."

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, Chu Hải tỏ ý biết rõ, bừng tỉnh nói rằng: "Vậy mà Alice còn là tiểu công chúa hả? Trách không được cậu đối tốt với Alice như vậy, cậu đây là muốn trở thành nhiếp chính gia tham gia vào chính sự sao?"

"Lộn xộn cái gì."

Phương Minh liếc một cái Chu Hải, đi tới trước mặt của Alice, xoa xoa tóc Alice. Thấy hành động của Phương Minh, Mercy trên mặt đầu tiên là lộ ra vẻ giận dữ, chẳng qua lập tức nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lại khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn còn có chút bất mãn nói rằng: "Cậu Tần, thân phận của cô chủ nhỏ vô cùng tôn quý, cậu không thể tùy tiện sờ soạng đầu của cô bé."

Nếu như đổi lại những người khác dám sờ soạng đầu của cô chủ nhỏ, ông ta đã sớm tiến lên liều mạng với đối phương.

"Ông Mercy?"

Phương Minh cũng là có chút kinh ngạc, chính mình chỉ sờ đầu của Alice một cái mà thôi, vị này dĩ nhiên sẽ có phản ứng lớn như vậy?

"Cậu Tần, cảm tạ cậu đã đưa cô chủ nhỏ về, chỉ là cậu Tần có thể không biết gia tộc Vlad có ý nghĩa thế nào, không biết thân phận của cô chủ nhỏ tôn quý biết bao nhiêu, cử động như vậy lần sau phiền cậu không cần làm nữa."

Mercy vẻ mặt nghiêm túc, điều này làm cho Chu Hải đang đứng bên cạnh rất khó chịu, bĩu môi trực tiếp đưa tay nhéo mặt Alice.

"Xoa đầu thì đã sao chứ, tôi còn nhéo mặt thì thế nào?"

Chu Hải dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Mercy, Mercy bị tức tới hô hấp dồn dập, nổi giận nói: "Tên chết tiệt kia mày mau bỏ tay ra ngay, bằng không mày sẽ phải gánh chịu toàn bộ lửa giận của gia tộc Corgi."

"Tôi lại sợ ông quá cơ, người như ông đánh tôi một cái tôi có thể đánh lại mười cái!"

"Vô liêm sỉ, mày sẽ vì lời nói của mày mà chịu trách nhiệm."

Trong đôi mắt già nua của Mercy lộ ra hàn quang, Chu Hải khiến ông ta hoàn toàn nổi giận.

"Ha ha, phụ trách… Tôi nghĩ hẳn là nên để ông đến bệnh viện tìm hiểu xem tín hiệu wifi nơi đó có được hay không rồi lại nói."

Ba hoa, Chu Hải tự nhận mình còn chưa bị ai đánh bại, chỉ là một ông lão người nước ngoài lại dám uy hiếp cậu ta ngay trên địa bàn của cậu ta, nếu cậu ta dễ bị dọa như vậy thì cái biệt hiệu thập tam lang liều mạng trước đây của cậu ta không phải chỉ là hư danh sao?

"Mercy, nơi này là lâu đài của tôi."

Phương Minh vẻ mặt cũng trầm xuống, thái độ của Mercy là vì tôn kính Alice, nhưng này không có nghĩa là Mercy có thể làm xằng làm bậy trong lâu đài của cậu.

"Cậu Tần, hành vi của cậu không xứng để ở bên cạnh cô chủ nhỏ, ta muốn đưa cô chủ nhỏ đi." Ánh mắt của Mercy nhìn về phía Phương Minh: “Nể tình cậu đã có công đưa cô chủ nhỏ về đây, tôi

sẽ không tính toán chuyện này."

Nói xong lời này, Mercy liền đi về phía Alice, cung kính vươn tay nói: "Cô chủ nhỏ, tôi là người hầu trung thành nhất của ngài, Mercy đến từ gia tộc Corgi, tôi tới để đưa ngài trở về."

Alice nhìn Mercy một chút rồi lại nhìn Phương Minh đang đứng bên cạnh một chút, cuối cùng vươn bàn tay nhỏ, trực tiếp ném món đồ trong tay vào mặt Mercy.

"Người xấu."

Bốp!

Trên trán Mercy xuất hiện một điểm đỏ, chẳng qua trên mặt của ông ta lại không có bất kỳ vẻ tức giận nào, ngược lại trầm giọng nói: "Cô chủ nhỏ, tôi biết ngài không biết thân thế của mình, chờ khi tôi đưa ngài trở về để ngài tiếp nhận truyền thừa của gia tộc Vlad vĩ đại, ngài sẽ thức tỉnh."

"Được rồi!"

Phương Minh bước lên che chắn trước người Alice, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mercy: “Một phút đồng hồ, rời khỏi tòa lâu đài này."

"Không thể tha thứ, tôi muốn thay mặt gia tộc Vlad trừng phạt đám các người."

Vẻ mặt trên mặt Mercy đột nhiên trở nên vặn vẹo, vậy là da mặt nhiều nếp nhăn đột nhiên thay đổi hẳn, cặp mắt vốn từ màu xanh biển biến thành màu đỏ rực.

"Khi hắc ám tới, Huyết tộc vinh quang sẽ soi sáng cả vùng."

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Mercy phát ra, thời khắc này Mercy đã hoàn toàn không còn phong phạm tộc trưởng của

một gia tộc lớn, cả người tràn đầy hơi thở chết chóc.

"Cái quỷ gì, ông lão này là Vampire?"

Chu Hải sau lưng Phương Minh thấy Mercy biến hóa, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, tuy rằng cậu ta chưa từng gặp qua Vampire, nhưng trên TV lại đã thấy qua rất nhiều lần, nhất là Mercy lúc này hai bên khóe miệng còn lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

"Đi chết đi."

Sau khi biến thân Mercy trực tiếp vươn tay chộp tới Phương Minh, trên mặt có vẻ tự tin tuyệt đối, bởi vì sau khi biến thân lực lượng của ông ta sẽ vượt xa người thường, một bạt tai có thể trực tiếp tát bay một người đàn ông bình thường.

"Tôi đã nói rồi, nơi này là địa bàn của tôi."

Trong mắt Phương Minh cũng có hàn quang, đối mặt với một chưởng của Mercy, cậu cũng không tránh né, trực tiếp đánh ra một quyền nghênh đón.

Quyền chưởng va chạm, Phương Minh lui về sau một bước, mà Mercy lại lảo đảo lui về phía sau vài chục bước.

"Điều đó không có khả năng?"

Mercy dùng không thể tin đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, sau khi biến thân lực lượng của ông ta vậy mà lại vẫn không bằng một người bình thường, điều này sao có thể?

Trên thực tế, trong lòng Phương Minh cũng tràn đầy khiếp sợ, phải biết rằng lực lượng cơ thể của cậu có thể ngang ngửa với cường giả Địa Cấp sơ kỳ, mà Mercy này vừa nhìn liền rõ ràng ông ta chỉ là quỷ hút máu sơ cấp biến thân thành, nhưng mặc dù như vậy ông ta lại có thực lực chỉ kém hơn lực lượng cơ thể của cậu một chút, loại thiên phú này thật sự là quá kinh khủng.

Vampire biến thân vậy mà có thể trở thành loài thú cuồng dã như vậy, còn có bất tử tộc của ông ta nữa, sau đó Phương Minh lại nghĩ tới giáo hội có thể trấn áp bất tử tộc có lực lượng mạnh mẽ như vậy, lần đầu tiên Phương Minh cảm giác mình đã hạ thấp thực lực của giới tu luyện phương Tây.

Chẳng qua dù vậy, Phương Minh cũng không hề nghĩ tới chuyện thu tay, vừa rồi rõ ràng Mercy đã động sát cơ, đối với một người nổi ý muốn giết cậu, cậu chưa bao giờ hạ thủ lưu tình.

Chương 490: Thân phận của Alice

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Bước ra một bước, Phương Minh trực tiếp đánh một quyền hướng về phía Mercy, Mercy theo bản năng đưa tay ngăn cản, tiếng xương vỡ vụn truyền đến, cánh tay của ông ta trực tiếp bị một quyền này của Phương Minh đánh tới biến dạng.

Nhưng mà như thế vẫn chưa đủ, sau khi Phương Minh đánh ra một quyền lại tiếp tục huy động nắm tay, đồng thời chân phải trực tiếp quét qua đầu gối của Mercy.

Bốp!

Đầu gối của Mercy cong vẹo, cả người ngã xuống đất, ông ta cố gắng giãy dụa muốn đứng lên, mà đôi răng nanh lại lóe ra tia sáng càng thêm lạnh lẽo, chẳng qua Phương Minh căn bản không cho ông ta cơ hội, một quyền đánh vào trên mặt của ông ta, đánh tới một cái răng nanh trong miệng ông ta bể nát.

Sau khi chiếc răng nanh vỡ vụn thì màu đỏ trong mắt Mercy dần dần biến mất, vài giây đồng hồ sau lại khôi phục màu sắc trong sáng lúc đầu.

"Không... Không nên đánh tôi."

Thấy Phương Minh lại muốn một đấm hạ xuống, trên mặt Mercy lộ ra vẻ sợ hãi, ông ta vội mở miệng cầu xin tha thứ, bị một người trực tiếp đánh bản thân từ trạng thái biến thân trở về nguyên hình, ông ta biết rõ thực lực của bản thân thật sự không thể so sánh với người thanh niên phương Đông trước mắt.

Quan trọng nhất là sau khi biến trở về nguyên hình, thân thể của ông ta cũng chỉ như thân thể của người bình thường, căn bản chịu không được lực trùng kích của mấy quyền kia.

"Bây giờ mới biết cầu xin tha thứ, mới vừa không phải rất phách lối ấy ư? Tôi đã nói với ông từ trước rồi, cho ông đi tìm hiểu tín hiệu wifi trong bệnh viện có tốt không rồi hãy đánh tiếp… Chậc chậc chậc..."

Chu Hải cũng đi tới trước mặt của Mercy, từ trên cao nhìn xuống Mercy một lát, sau đó lập tức đột nhiên giơ chân lên trực tiếp đạp xuống.

"Này ôi!!!."

Mercy đau đớn ôm bụng kêu lên, một đá này của Chu Hải cũng không chút khách khí, trực tiếp đạp trên bụng của ông ta, thiếu chút nữa thì khiến ông ta thổ huyết ra đây.

"Tôi vô cùng xin lỗi về cử chỉ lỗ mãng của tôi trước đó, là do tôi làm sai, chẳng qua đó là bởi vì các người không biết thân phận của cô chủ nhỏ, bằng không mà nói các người tuyệt đối là sẽ không đối xử với cô chủ nhỏ như thế đấy, nguyên nhân là vì hành vi của các người không chỉ trở thành địch của gia tộc Corgi chúng ta, thậm chí còn sẽ trở thành địch của toàn bộ Huyết tộc."

Lời nói của Mercy khiến cho con ngươi của Phương Minh ngưng lại, rất hiển nhiên lời nói của Mercy đã lộ ra một tin tức, gia tộc Vlad của Alice có địa vị không bình thường ở trong huyết tộc.

Trên thực tế, lúc trước khi còn ở gia tộc Corgi, Phương Minh liền đã có chút nghi ngờ rồi, bởi vì thông thường sơ ủng của Huyết tộc chỉ có một đời mà thôi, thế nhưng gia tộc Corgi lại nói mấy đời đều là phụ thuộc của gia tộc Vlad, điều này cũng đã nói rõ gia tộc Vlad khác với những Huyết tộc khác.

Đương nhiên ngoài ra còn có một điểm, đó chính là khi Alice biến con của Quách Khải Minh thành sơ ủng, lúc đó sinh cơ trong cơ thể đứa bé tăng trưởng với tốc độ quá nhanh chóng, có chút vượt quá tưởng tượng của cậu.

Vốn Phương Minh còn cho rằng sau khi đứa bé kia biến thành sơ ủng của Alice, sinh cơ sẽ từ từ được tăng trưởng, nếu muốn khôi phục tình huống cơ thể của một đứa bé bình thường hẳn là còn cần khoảng một tuần lễ, nhưng kết quả cuối cùng dĩ nhiên chính là sau khi biến thành sơ ủng liền khôi phục bình thường.

Hiện tại kết hợp lời nói của Mercy, trong lòng Phương Minh liền đã hiểu rõ thân phận của Alice không đơn giản, bởi vì dựa theo cậu biết, Huyết tộc là một chủng tộc rất chú ý huyết thống, Huyết tộc có huyết thống càng tinh khiết hơn thì địa vị ở trong tộc càng cao, hơn nữa thực lực cũng càng thêm mạnh mẽ.

"Nói rõ ràng cặn kẽ tình huống của gia tộc Vlad đi, bằng không mà nói tôi không ngại đánh gãy luôn cái răng nanh cuối cùng của ông."

Phương Minh lạnh lùng nhìn Mercy, mà Mercy dường như cũng không có ý định che giấu, nói thẳng: "Gia tộc Vlad là một trong những gia tộc của ba thân vương lớn trong Huyết tộc tôi, là huyết thống tới từ ở thân vương Dracula tôn quý."

"Dracula? Là lão đại của Vampire trong phim điện ảnh sao?"

Chu Hải xem qua không ít phim điện ảnh cùng phim truyền hình về quỷ hút máu, trong đó được nhiều người biết nhất đúng là

Dracula rồi.

"Đó chẳng qua là một phân thân của thân vương Dracula mà thôi, tên thật của thân vương Dracula chính là Flanders Vlad Dracula,

Là một trong ba vị thân vương của Huyết tộc từ trước tới nay, cũng là một vị thân vương mạnh mẽ nhất, nếu như không phải bị tên giáo hoàng không biết xấu hổ của giáo hội kia đánh lén, thân vương Dracula còn có thể trở thành vị Hoàng đầu tiên của Huyết tộc."

Trong lịch sử Huyết tộc, Hoàng là chí cao vô thượng, là ông tổ của Huyết tộc, trong lịch sử ông tổ của Huyết tộc chỉ có một vị, đó chính là Cain.

Huyết tộc là một chủng tộc rất đặc thù, phân chia thực lực cảnh giới tu luyện của Huyết tộc là dựa theo tước vị đấy, công, hầu, bá, tử, nam, huân tổng cộng là sáu tước vị lớn, mà ở phía trên sáu tước vị lớn này liền là thân vương.

Mà bên trên thân vương liền là hoàng, trong điển tịch của Huyết tộc ghi chép, khi có người tu luyện tới lúc mạnh mẽ nhất sẽ phản tổ, sẽ có được dòng máu của tổ tiên Cain, cũng chính là sẽ trở thành hoàng của Huyết tộc.

"Trời ơi, Alice thậm chí có địa vị lớn như vậy, không ngờ lời nói đùa lúc trước của tôi vậy mà lại trở thành thật, Alice thật sự đúng là một công chúa, chỉ có điều cô bé là công chúa của Huyết tộc."

Chu Hải quay đầu nhìn Alice vẻ mặt ngây thơ vô tội, hiển nhiên Alice cũng không hiểu lắm bọn họ đang nói chuyện gì, vẫn là tự mình ngồi trên ghế chơi đùa móng tay của mình.

"Tổ tiên của gia tộc Corgi chúng ta chính là một chiến tướng

thủ hạ của thân vương Dracula, đi theo thân vương Dracula nam chinh bắc chiến, mà thân vương Dracula bởi vì tổ tiên của tộc tôi anh dũng thiện chiến cùng trung tâm, cố ý ban thưởng máu huyết trân quý, từ nay về sau gia tộc Corgi trở thành tùy tùng vĩnh cửu của gia tộc Vlad tôn quý."

Sau khi nói đến đây, Mercy vẻ mặt vinh quang, Chu Hải nhìn thấy mà bĩu môi, thầm nói: "Có bệnh, làm người hầu cho người ta vẫn còn nghĩ quang vinh như vậy, vậy Dracula tuyệt đối là đầu sỏ đường dây bán hàng đa cấp lúc ấy, tẩy não quá thành công."

"Nếu gia tộc Vlad mạnh mẽ như vậy, vậy vì sao lại không thể điều tra được một chút tin tức?" Phương Minh mở miệng hỏi nghi ngờ trong lòng.

"Đây đều là do lũ giáo hội chết tiệt kia làm, trước đây giáo hoàng đê tiện đánh lén thân vương Dracula, sau đó còn phát động kế hoạch tru sát tất cả thành viên còn sót lại của thân vương Dracula, toàn bộ thành viên của gia tộc Vlad đều bị giáo hội tiêu diệt rồi, duy chỉ có Edward Hou dẫn theo Alice thoát khỏi phương Tây, chạy trốn tới Hương Giang."

Mercy vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, sau khi toàn bộ gia tộc Vlad bị giáo hội tiêu diệt, tất cả ghi chép có quan hệ với gia tộc Vlad đều bị giáo hội hủy diệt, đương nhiên ở trong hắc ám hội nghị vẫn còn tồn tại ghi chép về gia tộc Vlad này.

Dù sao, Dracula không chỉ là một trong ba thân vương lớn của Huyết tộc, càng là người mạnh mẽ nhất bên trong hắc ám hội nghị.

Giáo hội tiêu diệt gia tộc Vlad, tiêu hủy toàn bộ tin tức có liên quan tới gia tộc Vlad, toàn bộ gia tộc Vlad hoàn toàn biến mất trong mắt thế nhân hiện tại, nhưng những gia tộc phụ thuộc Vlad giống như gia tộc Corgi, những năm gần đây chưa từng ngừng việc tìm kiếm Alice, bởi vì đây là huyết mạch duy nhất của gia tộc Vlad

rồi.

Đương nhiên, giáo hội cũng thế, bọn chúng cũng đang truy xét tung tích của Alice, thậm chí vì trảm thảo trừ căn mà không tiếc quá giới đi tới Hương Giang, điều may mắn nhất là ở trên địa bàn của người phương Đông, giáo hội cũng không dám quang minh chánh đại đuổi bắt, do đó mới khiến Alice tránh thoát một kiếp.

Chương 491: Quyết định không lý trí

Trong sảnh lớn của lâu đài, Mercy từ dưới đất đứng lên, ánh mắt ông ta nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ sợ hãi, một người có thể chỉ dựa vào nắm tay mà đánh ông ta tới bờ vực cái chết, thực lực như vậy coi như là ở trong Huyết tộc ngoại trừ những đại nhân kia thì không ai có thể chống lại.

Phải biết rằng, mặc dù ông ta chỉ là một sơ ủng, nhưng chủ của ông ta, gia tộc Vlad là Huyết tộc có được huyết mạch mạnh mẽ nhất của thân vương Dracula, tiếp nhận máu của thân vương Dracula, trong số những sơ ủng thì năng lực biến thân của bọn họ là mạnh mẽ nhất.

Phải biết rằng coi như là sơ ủng cũng có thực lực sai biệt, mà căn nguyên thực lực của sơ ủng liền tới từ chủ của bọn họ, chủ của bọn họ càng mạnh mẽ, huyết thống càng tinh khiết thì tiềm lực của sơ ủng cũng lại càng lớn, tốc độ tăng trưởng thực lực cũng vượt lên trước những sơ ủng khác.

Cho nên, rất nhiều người khi muốn trở thành sơ ủng của quỷ hút máu đều chọn chủ nhân mạnh mẽ, đương nhiên cách lựa chọn này cũng giống Huyết tộc khi quyết định lựa chọn sơ ủng.

Huyết tộc mạnh mẽ không thiếu sơ ủng, thậm chí có Huyết tộc vì để thực lực của bản thân càng thêm mạnh mẽ, vốn đã là một thành viên của Huyết tộc lại vẫn muốn trở thành sơ ủng của những cường giả kia, mục đích chính là vì khiến cho huyết mạch càng tinh khiết, tổ tiên của gia tộc Corgi cũng chính là loại tình huống này.

Cũng chính bởi vì gia tộc Corgi là sơ ủng của gia tộc Vlad, cho nên người của gia tộc Corgi khi biến thân thành Huyết tộc sẽ có thực lực mạnh mẽ hơn những sơ ủng khác, chỉ bằng vào lực lượng đã có thể tiếp cận cấp bậc Địa Cấp.

Nhưng chính là bởi vì biết mình mạnh mẽ, Mercy mới càng thêm sợ hãi Phương Minh, bởi vì đối với phương Đông thần bí ông ta cũng có hiểu biết đôi chút, những người tu luyện ở phương Đông kia không giống phương Tây của bọn họ, người tu luyện phương Đông đa số là mượn dùng lực lượng thần kỳ trong trời đất này, thật giống như giáo hội những người đó vận dụng lực lượng của thượng đế vậy, nhưng sức mạnh của bản thân căn bản không đáng giá được nhắc tới.

Trong một cuốn ghi chép Mercy đã nhìn thấy tổ tiên ghi lại một lần đại chiến của phương Đông và phương Tây, lần đại chiến kia, một cường giả phương Đông dẫn động thiên lôi hạ xuống, toàn bộ phương Tây hơn mười vị cường giả trong nháy mắt tan thành mây khói, tràng diện cực kỳ kinh khủng.

Nhưng chính là như vậy một vị cường giả phương Đông, sau khi có một vị Huyết tộc cấp bậc hầu tước tiếp cận cơ thể liền trực tiếp bị vị Huyết tộc này dùng lực lượng mạnh mẽ xé rách.

Cho nên tổ tiên của Mercy từng lưu lại phương pháp như thế này, khi đối mặt với người tu luyện phương Đông, ra tay nhất định phải nhanh, tuyệt đối không cho phép người kia kéo dài khoảng cách để có cơ hội thi triển thuật pháp phương Đông thần bí.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mercy lựa chọn vừa biến thân liền trực tiếp ra tay, chỉ là điều khiến ông ta không nghĩ tới là người tu luyện phương Đông họ Tần này lại có thân thể mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn khác hẳn với những gì tổ tiên đã viết lại trong bút ký.

Chỉ dựa vào lực lượng của thân thể liền đánh bại chính mình,

mà pháp thuật phương Đông càng thần bí cùng mạnh mẽ còn chưa có thi triển, Mercy đã không dám tưởng tượng nữa…

"Tôi xin lỗi vì sự lỗ mãng của tôi, hy vọng cậu Tần có thể tha thứ tôi."

Phương Minh mắt lạnh nhìn Mercy, Huyết tộc chính là Huyết tộc, trong xương vẫn là lãnh huyết thị sát khát máu đấy, nếu như không phải chính mình thực lực đầy đủ, vậy bây giờ cũng không phải ở chỗ này chấp nhận Mercy xin lỗi, mà đã trở thành một cỗ thi thể rồi.

"Trung Quốc có một câu là người không phạm tôi tôi không phạm người, người nếu phạm tôi, xin trả gấp mười."

Lời nói của Phương Minh khiến cho trên mặt Mercy đổ mồ hôi, ông ta biết người trước mắt này chính là thực sự động sát cơ, nếu như ông ta không đưa ra một câu trả lời thuyết phục cho đối phương mà nói, chỉ sợ cũng không thể sống sót rời khỏi tòa lâu đài này rồi.

"Cậu Tần, mặc dù tôi là tộc trưởng của gia tộc Corgi, nhưng trên thực tế đây chỉ là đối ngoại, gia tộc Corgi tôi còn có một số trưởng lão tồn tại, trong đó càng là có một vị tử tước trưởng lão, thế nhưng trải qua lần kiểm tra vừa rồi, thực lực của cậu Tần đã đạt được sự tôn trọng của tôi, hoàn toàn có tư cách trở thành anh của tiểu công chúa."

Lời của Mercy có hai cái ý, đầu tiên là ý nói gia tộc Corgi tôi còn có người mạnh mẽ hơn, nếu như cậu giết tôi vậy thì sẽ bị trưởng lão của gia tộc Corgi tôi truy sát.

Ý trong tầng thứ nhất là uy hiếp, ý ở tầng thứ hai liền là lấy lòng, ý là tôi thay mặt gia tộc Corgi tán thành thực lực của cậu, có thể trở thành anh của tiểu công chúa.

"Tôi có phải anh của tiểu công chúa hay không, điểm này không cần gia tộc Corgi các người thừa nhận." Phương Minh biết chút tâm tư nho nhỏ kia của Mercy, chẳng qua cậu cũng không thèm để ý, gia tộc Corgi có nhất cường giả Huyết tộc cấp bậc tử tước tồn tại, vậy thì tương đương với một vị cường giả Địa Cấp trung kỳ.

Cường giả Địa Cấp trung kỳ quả thật không phải là người hiện tại cậu đủ khả năng chống lại, nhưng nếu như đối phương thực sự xuất thủ, cậu cũng không phải là không có phương pháp đối phó, chí ít cậu còn có một sợi tóc mà sư phụ cậu đã lưu lại.

Chỉ có điều, nếu dùng sợi tóc này trên người gia tộc Corgi thì thật là tương đối lãng phí.

"Cậu Tần, tôi bảo đảm gia tộc Corgi tôi sẽ không tiếp tục có nửa điểm địch ý đối với cậu nữa, điểm này tôi xin lấy danh dự của gia tộc Corgi thề, hơn nữa bởi vì cô chủ nhỏ mà nếu sau này cậu Tần có nhu cầu gì, gia tộc Corgi tôi tuyệt đối sẽ toàn lực thỏa mãn."

Nghe được lời của Mercy, Phương Minh nở nụ cười, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn đưa bàn tay ra. Mercy thấy Phương Minh vươn tay, đôi mắt già nua lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng đau đớn mà Mercy tưởng tượng chưa từng xuất hiện, tay của Phương Minh đặt ở trên đầu của ông ta, xoa tóc của ông ta.

"Ông Mercy, tôi có thể sờ chứ?"

"Được, được, tôi biết đây là phương thức biểu đạt sự thân thiết của người phương đông, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà."

Trên mặt Mercy lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, lúc

này đừng nói là sờ đầu, coi như là sờ soạng chim ông ta, ông ta cũng không dám nói gì, có thể bảo vệ tánh mạng là được rồi.

"Được rồi, vậy tôi sẽ không tiễn, ông Mercy đi thong thả."

Phương Minh phất tay ra hiệu Mercy có thể đi, Mercy liền vội vàng gật đầu, ngay cả chào hỏi khách sáo cũng không có vội vàng xoay người chạy ra ngoài sảnh lớn, bởi vì ông ta sợ mình đi chậm một chút, Phương Minh sẽ thay đổi chủ ý.

"Người ngoại quốc cũng là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, còn tưởng rằng ông lão này kiên cường cỡ nào, thật không ngờ cũng là loại nhu nhược, vừa nãy nếu Phương Minh cậu bắt ông ta cởi sạch quần áo đi ra ngoài, phỏng chừng ông ta cũng sẽ làm theo." Nhìn bóng lưng Mercy chạy trối chết, Chu Hải bĩu môi nói.

Phương Minh chưa trả lời lại, chỉ là lông mày hơi nhíu liếc nhìn Alice.

Gia tộc của Alice có địa vị lớn như vậy ở Huyết tộc là điều mà cậu không nghĩ tới, đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Nếu như gia tộc của Alice vẫn tồn tại, kia đối với Alice đến nói là một chuyện tốt, bởi vì Alice có thể được gia tộc che chở, nhưng vấn đề quan trọng nhất lúc này là gia tộc của Alice đã bị giáo hội tiêu diệt rồi, toàn bộ gia tộc Vlad chỉ còn lại có một người là Alice.

Một gia tộc đã từng cực kỳ huy hoàng, một Huyết tộc có được huyết thống cao quý, thế nhưng tình cảnh hiện tại của Alice lại rất nguy hiểm, một khi thân phận của cô bé bị bại lộ, giáo hội bên kia tuyệt đối sẽ không buông tha Alice.

Cũng giống vậy, Huyết tộc bên này chỉ sợ cũng có người sẽ có ý đồ với Alice, bởi vì dựa theo lời của Mercy, gia tộc Vlad trước đây có không ít gia tộc phụ thuộc, tuy rằng đều bị giáo hội diệt tới không sai biệt lắm, nhưng vẫn là có con cá lọt lưới đấy, gia tộc

Corgi chính là một cái ví dụ.

Đối với Huyết tộc khác đến nói, chỉ cần có thể nắm Alice trong tay thì chẳng khác nào có thể tiếp quản toàn bộ lực lượng Huyết tộc phụ thuộc của gia tộc Vlad, đây là một cỗ lực lượng khả quan.

Mặt khác chỉ riêng bản thân Alice liền đã có giá trị thật lớn, bởi vì Alice là con cháu đời sau của thân vương Dracula, sự tinh khiết của dòng máu trên người cô bé vượt xa Huyết tộc bình thường, mà đây đối với Huyết tộc khác đến nói cũng đủ để cho bọn họ điên cuồng.

"Phương Minh, thân phận của Alice không đơn giản, cậu phải chú ý đấy."

Phương Minh nghĩ tới đương nhiên Chu Hải cũng nghĩ tới, cậu ta mở miệng nhắc nhở Phương Minh, bây giờ Alice giống như một vũ khí hạt nhân, có người muốn hủy diệt cô bé nhưng cũng có người muốn có được cô bé.

"Tôi sẽ chú ý."

Phương Minh gật đầu biểu thị tự mình biết ý của Chu Hải, mà Alice lúc này dường như cũng cảm nhận được cái gì, từ trên ghế xuống chạy lên trước, bàn tay nhỏ ôm lấy bắp đùi của Phương Minh, ngẩng đầu, mắt to làm bộ đáng thương nhìn chằm chằm Phương Minh: "Anh, Alice rất biết điều."

"Ừm, anh biết Alice thật biết điều."

Phương Minh sờ sờ cái đầu nhỏ của Alice, ôm lấy Alice đi lên trên lầu, sau khi đưa cô bé vào phòng riêng của cô bé thì đặt cô bé lên giường lớn.

"Ngoan ngủ đi, có anh ở đây tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Phương Minh cúi người hôn một cái lên cái trán bóng loáng của Alice, nhìn Alice từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt Phương Minh cũng có chút phức tạp.

Đối với cậu mà nói, lựa chọn tốt nhất thật ra là giao Alice cho gia tộc Corgi, bởi vì đối với gia tộc Corgi đến nói, Alice cô chủ nhỏ của bọn họ, lấy thái độ mà Mercy biểu hiện ra, đối với Alice bọn họ tuyệt đối là tràn ngập kính úy, sẽ chăm sóc cô như chăm sóc chủ của mình.

Giao Alice cho gia tộc Corgi tuyệt đối sẽ không khiến cô bé bị một điểm ủy khuất nào, mà chính cậu cũng có thể miễn trừ rất nhiều nguy cơ có thể xuất hiện, giáo hội phương Tây truy sát, còn có Huyết tộc ngấp nghé.

Lưng đeo cừu hận liều chết chạy trốn đến phương Tây, đối với Phương Minh đến nói việc quan trọng nhất cậu phải làm là đề cao thực lực của chính mình, trong thời gian ngắn nhất đề cao thực lực của chính mình sau đó giết trở về, cho nên việc đắc tội với quái vật khổng lồ như giáo hội phương Tây này thật sự không phải một sự lựa chọn sáng suốt.

Nhưng mà khoảng thời gian này ở chung với cô bé, Phương Minh đã sớm có cảm tình với Alice rồi, Alice vô cùng ỷ lại cậu, mà cậu cũng coi Alice như em gái của mình, nếu không mà nói cậu cũng sẽ không vội vã tìm gia tộc của Alice như thế.

Tâm trí của Alice không khác gì đứa bé ba bốn tuổi, cậu thật sự lo lắng cho Alice, dù cho gia tộc Corgi sẽ như chúng tinh phủng nguyệt chăm sóc Alice, nhưng nhân tâm thứ này là có thay đổi đấy, Tào Tháo lúc mới vừa cầm quyền chẳng phải một thân lòng son dạ sắt, nhưng cuối cùng thì thế nào đâu, ép buộc thiên tử ra lệnh cho chư hầu.

"Anh, không nên rời bỏ em."

Alice mới vừa nhắm mắt lại đột nhiên lại mở mắt, thấy Phương Minh đứng ở trước mắt liền vươn tay nắm thật chặt tay của Phương Minh.

Thấy vẻ mặt thương cảm này của Alice, trong lòng Phương Minh mềm nhũn: "Yên tâm, chỉ cần Alice không rời đi, anh tuyệt đối sẽ không rời khỏi Alice."

Nghe được lời của Phương Minh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Alice mới lộ ra dáng tươi cười, hai chiếc răng nanh nho nhỏ cũng lộ ra ngoài.

Chương 492: Buông rèm chấp chính

Một đêm không ngủ!

Sau khi trời sáng, ở cửa lâu đài có vài người xuất hiện.

Ngoài Mercy đang bó bột ra còn có mấy ông lão, mà Mercy chỉ dám đứng ở phía sau mấy ông lão này, không có một chút dáng dấp tộc trưởng của gia tộc Corgi, càng giống một tên đàn em đứng ở phía sau đại ca mình hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, mấy ông lão này đều là trưởng lão của gia tộc Corgi bọn họ, mà có một điều người ngoài không biết, mấy ông lão này mới là người nắm quyền lực chân chính của gia tộc Corgi.

Tuy rằng ông ta là tộc trưởng của gia tộc Corgi, nhưng chỉ có quyền quyết định một số chuyện nhỏ, chuyện thực sự liên quan tới sinh tồn và phát triển của gia tộc Corgi đều do trưởng lão hội quyết định, nói chính xác hơn là do đại trưởng lão quyết định.

"Đánh nhỏ thì già tới, Phương Minh, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa?"

Phía trong tòa thành, Chu Hải nhìn thân ảnh Mercy cùng mấy ông lão ở ngoài cửa, quay đầu nói với Phương Minh.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có gì phải sợ."

Vẻ mặt Phương Minh thản nhiên, ngày hôm qua khi cậu ra tay với Mercy thì cậu đã nghĩ tới chuyện tương lai phải đối mặt với sự trả thù không ngừng của gia tộc Corgi rồi, thậm chí cậu còn dự

định cả những tình huống xấu nhất.

Ra hiệu cho người hầu mở cửa sắt ra, Phương Minh đứng ở cửa sảnh lớn đưa mắt nhìn chằm chằm Mercy cùng mấy ông lão đang đi tới này, không chỉ Mercy mà ánh mắt của mấy ông lão này cũng đang chăm chú nhìn Phương Minh chằm chằm.

Một cỗ uy áp mạnh mẽ từ trên người một vị lão giả trong đó phát ra, hướng phía Phương Minh ép tới, nhưng mà điều khiến cho những ông lão này kinh ngạc chính là đối mặt với áp lực của bọn hắn, người thanh niên phương Đông trẻ tuổi trước mắt không ngờ ngay cả nét mặt cũng không chút thay đổi nào.

"Trung Quốc có câu ngạn ngữ khách nhân tới, chiêu đãi rượu ngon thịt ngon, địch nhân đến, chiêu đãi đao thương, không biết các vị là loại nào đây?"

Phương Minh chậm rãi mở miệng, mấy ông lão này chỉ phóng ra uy áp tương đương với Địa Cấp sơ kỳ, không đến mức khiến cho cậu không chịu nổi, nhất là sau khi cậu minh tưởng về Trường Sinh Quan Tưởng Hoa, trừ phi là cường giả tầng thứ Địa Cấp trung kỳ, chứ những người khác không thể tạo ra áp lực quá lớn cho cậu.

"Cậu Tần nói đùa, chúng ta là đến bái kiến tiểu công chúa."

Lão giả cầm đầu mở miệng, mà theo hắn mở miệng, toàn bộ áp lực hầu như biến mất không còn, Phương Minh híp mắt nhìn về phía ông lão này, người này hẳn là vị cường giả cấp bậc tử tước mà Mercy nói kia, đại cường giả của gia tộc Corgi.

Mercy cùng những lão giả khác nghe được lời nói của đại cường giả, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, tuy rằng trước khi tới bọn họ đã thống nhất sẽ không động thủ, nhưng cũng đã quyết định phải ra oai phủ đầu, không thể để cho người ta cảm thấy gia tộc Corgi bọn họ dễ bị bắt nạt như vậy.

Thế nhưng điều mà Mercy cùng những trưởng lão này không hiểu là, vì sao đại trưởng lão đột nhiên lại lâm thời đổi ý?

"Đã như vậy, vậy xin mời các vị theo tôi vào trong đi."

Phương Minh cũng là ý vị thâm trường liếc nhìn đại trưởng lão, trên thực tế ngay khoảnh khắc khi đại trưởng lão mới vừa nhìn cậu, cậu thực sự là có một loại cảm giác như bị độc xà nhìn chằm chằm, cả người giống như bị huyết khí vây kín vậy, chẳng qua trong nháy mắt ấy trong đầu của cậu cũng bắt đầu quan tưởng ra hình dáng của bảo tháp trong Trường Sinh Quan Tưởng Hoa.

Cũng trong khoảnh khắc khi cậu vừa liên tưởng ra hình dáng bảo tháp trong Trường Sinh Quan Tưởng Hoa, đại trưởng lão này cũng liền thu hồi ánh mắt, cả người phảng phất như biến thành một ông lão từ ái hiền lành.

"Trưởng lão?"

Mercy có chút khó hiểu, khi nhìn thấy Phương Minh dẫn đầu đi vào sảnh lớn liền không nén được nghi ngờ trong lòng, mở miệng hỏi.

"Người này không đơn giản, vừa nãy tôi đã vận dụng bí thuật của tộc chúng ta là Huyết nhãn, nhưng vẫn không cách nào nhìn thấu cậu ta được."

Lời nói của đại trưởng lão khiến cho Mercy cùng mấy vị trưởng lão khác toàn bộ đều ngẩn ra, Huyết nhãn là thiên phú đặc thù của huyết tộc bọn họ, nhưng không phải mỗi một Huyết tộc đều có thể thức tỉnh loại thiên phú này, chỉ có một số ít người biến dị trong Huyết tộc mới có thể có được thiên phú này, mà đại trưởng lão vừa vặn là một trong số những người biến dị đó.

Huyết nhãn có thể thấy những thứ mà dưới con mắt người thường không thể thấy được, thậm chí có thể thấy quá khứ và

tương lai của một người, đương nhiên, đây là Huyết nhãn cấp cao nhất.

Nhưng bây giờ đại trưởng lão vận dụng Huyết nhãn vẫn không thể nhìn thấu người thanh niên phương Đông này, đây quả thực là có chút khó tin, cũng khó trách đại trưởng lão lại đột nhiên thay đổi sách lược.

Trên thực tế, đám người Mercy cũng không biết đại trưởng lão không hề nói thật với bon họ, vừa nãy hắn ta đã nhìn thấy cảnh tượng diệt thế.

Núi thây biển máu lướt qua phía trước người thanh niên trẻ tuổi này, mà ở phía sau người thanh niên trẻ tuổi phương Đông hiện lên một tòa bảo tháp bao phủ trong u ám, ánh mắt của hắn khi ấy chỉ nhìn liếc qua bảo tháp này một cái, cả người thiếu chút nữa chết đứng như bị sét đánh.

Chỉ dựa vào điểm này đại trưởng lão đã hiểu, lai lịch của người thanh niên trẻ tuổi phương Đông trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, phải biết rằng trước đây hắn dùng Huyết nhãn để quan sát một vị bá tước cũng không thể tạo ra dị tượng như vậy.

Thậm chí ngay trong khoảnh khắc đó hắn còn sinh ra một loại cảm giác muốn quỳ sụp xuống, loại cảm giác này giống hệt như cảm giác khi hắn ta nhìn thấy thân vương Dracula, trong lòng không thể nhấc lên chút ý nghĩ phản kháng nào.

Trong sảnh lớn, Alice ngồi ở chỗ kia, ngoại trừ Mercy, đại trưởng lão cùng mấy ông lão khác vừa liếc mắt thấy Alice, trên mặt liền lộ ra vẻ kích động.

Chính như Mercy liếc một cái liền có thể xác nhận Alice là đời sau của gia tộc Vlad, đám người đại trưởng lão đương nhiên cũng có thể nhìn ra, nguyên một đám mang trên mặt vẻ vô cùng kích động.

"Thật là tiểu công chúa."

"Không sai, loại tôn quý đến từ huyết mạch này tuyệt đối là tiểu công chúa không sai được."

"Năm đó thân vương Dracula vĩ đại bị giáo hoàng đê tiện đánh lén, gia tộc Vlad chịu nỗi khổ huyết tẩy, là hầu tước Edward dẫn theo tiểu công chúa trốn đi, mặc dù không hiểu sao đã nhiều năm như vậy nhưng tiểu công chúa vẫn còn chưa lớn lên, nhưng tuyệt đối là tiểu công chúa không thể nghi ngờ."

Mấy vị trưởng lão rất kích động, mà đại trưởng lão sau khi trầm mặc ba giây liền trực tiếp quỳ xuống.

"Hậu nhân của thân vương Vlad cao quý, người hầu trung thành nhất của người Vane Corgi rốt cuộc cũng đã tìm được người."

Đại trưởng lão Vane vừa quỳ một cái như thế, mấy vị trưởng lão khác cũng vội vã quỳ xuống theo, Huyết tộc là chủng tộc có đẳng cấp sâm nghiêm nhất, mặc dù không cần mỗi lần gặp mặt đều phải quỳ lạy, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy chủ của mình thì nhất định phải hành đại lễ.

Alice dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Phương Minh, không biết nên làm sao bây giờ, Phương Minh sau một hồi trầm ngâm liền lên tiếng: "Chư vị đứng lên đi, lòng trung thành của gia tộc Corgi Alice đã thấy được."

Lúc nói lời này, ánh mắt của Phương Minh rơi vào trên người đại trưởng lão Vane, mà vẻ mặt Vane biến hóa vài lần, vài giây sau đó mới chậm rãi đứng lên.

Vừa thấy Vane đứng lên, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, bởi vì hành động này của Vane đã thừa nhận một chuyện.

Đó chính là gia tộc Corgi đã tiếp nhận thân phận anh trai Alice này của cậu, cậu có quyền lực có thể quyết định thay Alice, điều này cũng giống như những gì Chu Hải đã nói, cậu có thể buông rèm chấp chính.

Chương 493: Khách đến thăm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Chậc chậc chậc, cuộc sống của Alice đang trải qua thật sự là quá sung sướng đi."

Trên bãi cỏ của lâu đài, Chu Hải nhàn nhã nằm ở trên ghế, uống nước suối tinh khiết nhất trên thế giới mà người của gia tộc Corgi mang từ vùng Bắc Cực về, trên gương mặt lộ ra vẻ mãn nguyện.

Mà ở bên cạnh Chu Hải, Alice ngồi trên một băng ghế nhỏ, trong tay cũng đang cầm một cái ly, chỉ có điều ly kia lại màu đỏ, bởi vì bên trong ngoại trừ nước suối tinh khiết thì còn có máu của trưởng lão gia tộc Corgi.

Ba ngày trước, sau khi đám người Vane của gia tộc Corgi nhận Alice làm cô chủ nhỏ thì đều muốn cung cấp máu cho Alice, chẳng qua cuối cùng bọn họ đã quyết định chỉ có Vane mỗi tháng được cung cấp cho Alice một lít máu.

Có thể để cho chủ nhân hút máu của mình, chuyện này ở trong lòng người Huyết tộc là một chuyện vô cùng vinh dự, mấy vị trưởng lão khác của gia tộc Corgi đều mang vẻ mặt không tình nguyện rời đi.

Đương nhiên giữa Vane cùng Phương Minh cũng đã đạt thành hiệp nghị, đó chính là gia tộc Corgi không được tùy tiện đi tới lâu

đài, cũng không thể bại lộ thân phận của Alice với bên ngoài, vốn đang sinh hoạt như thế nào thì giờ vẫn nên tiếp tục sinh hoạt như thế.

Chẳng qua tuy rằng Vane đáp ứng cậu rồi, nhưng cũng không phải thật không hề làm gì, nói chung hắn ta đã vận dụng toàn bộ tài lực của gia tộc Corgi, đem những tài nguyên tốt nhất có thể lấy được từ thế giới này đến cho Alice.

"Alice, đến, mau đưa cho anh một chùm nho trên bàn đi."

Chu Hải nhìn đĩa nho bên cạnh Alice, có người nói đây là nho trong trang viên của thánh địa rượu vang, trên thị trường căn bản là không thể mua được, bởi vì trang viên chỉ trồng một số nho đủ để sản xuất ra rượu mà thôi.

"Không nên, em phải để lại cho anh em." Alice kiên định lắc đầu cự tuyệt.

"Không phải trong đĩa còn ba chùm sao? Cho anh một chùm, sau đó để lại hai chùm kia cho anh em không được à?"

Ánh mắt của Chu Hải nhìn chằm chằm ba chùm nho này, nhưng mà câu nói tiếp theo của Alice khiến cho cậu ta thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

"Không, em muốn ăn hai chùm, chùm này lưu cho anh em."

Alice đưa tay ôm đĩa nho vào trong ngực, vẻ mặt phòng bị nhìn chằm chằm Chu Hải, điều này làm cho Chu Hải trong lòng bị đả kích nặng nề, chính mình ở trong mắt Alice dĩ nhiên luân lạc tới mức trở thành người sẽ đoạt đồ ăn của một đứa bé?

Ở phía trước cách Chu Hải cùng Alice không xa, Phương Minh ngồi xổm trên đất đã được cậu vun xới, đang cẩn thận tưới nước cho cây non, mấy ngày trôi qua, hạt giống linh thảo đã nảy mầm, mầm non xanh biếc từ trong đất chui ra.

Hạt giống Kiến Linh Thảo nẩy mầm, điều này có nghĩa mảnh đất này thích hợp trồng Kiến Linh Thảo, chỉ cần dốc lòng chăm sóc, tương lai không lâu cậu có thể thu hoạch một mảnh Kiến Linh Thảo.

Cúi đầu quan sát chồi non mới nhú, dưới ánh mặt trời chồi non lóe ra ánh sáng màu xanh ngát, loại màu xanh này có chút khác biệt so với màu xanh của cây cối bình thường, càng giống với màu xanh tinh khiết trong suốt của phỉ thúy.

"Thần hưng lý hoang uế, đái nguyệt hà sừ quy."

"Đạo hiệp thảo mộc trường, tịch lộ triêm ngã y."

"Y triêm bất túc tích, đãn sử nguyện vô vi."

Trong miệng Phương Minh niệm một bài thơ của Đào Uyên Minh, cũng không để ý quần áo của chính mình bị bùn đất làm bẩn, loại vui sướng khi gieo trồng này cậu có thể tính là đã hiểu rõ, cũng khó trách mấy người trong thành phố lại thích trồng hoa lá cây cỏ như vậy, loại cảm giác thành công này không phải những chuyện khác có thể mang tới được.

Cách đó không xa những người hầu kia thì dùng ánh mắt khác thường nhìn Phương Minh, bọn họ thật sự là không rõ, ông chủ mới này vì sao yêu thích trồng trọt như vậy, hơn nữa còn năm lần bảy lượt dặn dò không cho phép bọn họ tới gần mảnh đất này.

"Thưa cậu, có khách tới." Quản gia xuất hiện ở bên người Phương Minh, nhẹ giọng nói.

"Đưa đến sảnh lớn đi thôi."

Phương Minh buông bình nước xuống, sau khi rửa tay liền theo chân quản gia đi về phía sảnh lớn, chờ khi đến sảnh lớn cậu liền thấy Vương Đức Vượng cùng một người đàn ông trung niên khác ngồi ở trên ghế sa lon.

"Cậu Tần."

Thấy Phương Minh đi tới, Vương Đức Vượng vội vã từ trên ghế salon đứng lên, mà người đàn ông trung niên kia nghe được lời nói của Vương Đức Vượng liền đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Rất hiển nhiên, Vương Đức Vượng hẳn là đã nói với hắn dáng vẻ của Phương Minh, nhưng khi hắn chân chính nhìn thấy Phương Minh vẫn cảm thấy có chút giật mình.

"Cậu Tần, những hạt giống lần trước cậu nói cậu cần tôi đã nhập hàng được rồi, cậu xem một chút có phải những thứ này hay không?"

Lão Vương cầm cái túi được thả bên ghế sa lon lên, ánh mắt của Phương Minh nhìn lướt qua, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, không sai, những hạt giống này chính là hạt giống Kiến Linh Thảo, có những hạt giống này, cậu có thể liên tục không ngừng trồng Kiến Linh Thảo rồi.

"Lão Vương, thật là cám ơn ông, bao nhiêu tiền tôi trả cho ông."

"Không cần, một ít hạt giống này cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, dựa vào số tiền cậu Tần mua dược liệu ở chỗ tôi đã đủ cho tôi sống rồi, những thứ này coi như là đáp lễ đi."

Nghe được những lời này của lão Vương, Phương Minh cười cười cũng không kiên trì nữa, quả thật những hạt giống này bán ra cũng không đáng bao nhiêu tiền, chính mình mỗi tháng liền bỏ ra hơn một triệu mua dược liệu của ông ta, nói không phải khoa trương chứ một mình cậu đã đủ để nuôi cả cái hiệu thuốc nhỏ của lão.

"Vị này chính là…?"

Ánh mắt của Phương Minh rơi trên người người đàn ông trung niên, lão Vương thấy thế liền vội vàng giới thiệu: "Vị này chính là Ngô Hải Dương, là bác sĩ phố người Hoa của thành Sheffield chúng ta."

"Chào cậu Tần, tôi là Ngô Hải Dương, cậu cứ gọi tôi là Hải Dương."

Ngô Hải Dương đưa tay ra, sau khi bắt tay, Phương Minh ý vị thâm trường liếc nhìn Ngô Hải Dương: "Bác sĩ Ngô, thân làm bác sĩ vẫn phải nên chú ý thân thể của mình một chút mới được."

Lời của Phương Minh vừa ra, Ngô Hải Dương cả người chấn động, mang trên mặt vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Minh, mà lão Vương ở bên cạnh thì ngây ngẩn cả người, bởi vì ông ta không biết lời của Phương Minh nói là ý gì.

Trên thực tế lão Vương cũng không biết Ngô Hải Dương muốn chính mình dẫn hắn tìm đến cậu Tần là muốn làm gì, chỉ là sau khi Ngô Hải Dương nghe thấy mình nói tới bản lĩnh của cậu Tần, Ngô Hải Dương liền mở miệng chủ động yêu cầu.

Thậm chí dọc theo con đường này ông ta đã hỏi qua rất nhiều lần, nhưng Ngô Hải Dương đều im miệng không nói, tuyệt không chịu để lộ ra đến.

"Cậu Tần thật là cao nhân."

Ngô Hải Dương hướng phía Phương Minh nhếch lên ngón tay cái, người trong nhà biết chuyện của người trong nhà, hắn đối với thân thể của chính mình rất rõ ràng, chỉ là bởi vì tự thân là thầy thuốc cho nên hắn không dám tiết lộ tình huống cơ thể của mình với người ngoài.

Thử nghĩ một chút, một thầy thuốc mà ngay cả sức khỏe của bản thân mình cũng không thể khống chế được, làm sao có thể đủ

khiến những bệnh nhân kia tín nhiệm hắn, cho nên dọc theo con đường này dù cho lão Vương có gặng hỏi hắn thế nào hắn cũng không để lộ ra một chút tin tức, bởi vì hắn vẫn còn không xác định được cậu Tần kia có phải thật dự lợi hại như lão Vương đã nói hay không.

Nhưng là bây giờ hắn đã tin, có thể vừa liếc mắt liền nhìn ra thân thể của hắn có vấn đề, cho dù những thầy thuốc nổi tiếng thế giới kia cũng chưa chắc có bản lĩnh như vậy, nếu đã có thể xác nhận bản lĩnh của cậu Tần này, vậy hắn cũng không cần phải giấu giếm gì nữa rồi.

"Cậu Tần, cơ thể của tôi thực sự đã xảy ra vấn đề, lần này đến là hy vọng cậu Tần có thể ra tay cứu giúp tôi."

Chương 494: Dấu tay quỷ anh

Bác sĩ, không thể tự chữa cho mình, giống như thợ cắt tóc không thể cắt tóc cho mình vậy. Điều này tất cả mọi người đều hiểu. Tuy nhiên, trong mắt rất nhiều người, một người bác sĩ nếu có bệnh trong người, vậy chắc chắn người bác sĩ đó sẽ không có mấy ai muốn đến khám bệnh.

Ngô Hải Dương không phải là bác sĩ làm việc ở bệnh viện. Ông chỉ mở một phòng khám ở khu tập trung nhiều người Hoa, thông thường người bệnh cũng đa số là người Hoa.

Trong mắt đa số người Hoa, tay nghề của Ngô Hải Dương rất giỏi. Mười mấy năm chữa bệnh chưa từng xảy ra sự cố gì, vậy nên phòng khám của Ngô Hải Dương luôn có rất đông người đến khám.

"Ông Ngô, ông có bệnh sao?"

Lão Vương khá kinh ngạc lên tiếng. Câu nói của ông ta khiến khóe miệng Ngô Hải Dương hơi run rẩy. Tuy lời lão Vương là câu hỏi, nhưng nghe như đang mắng ông vậy.

"Thân thể quả thật có một chút vấn đề, nhưng vì nguyên nhân công việc của tôi nên không thể để lộ ra ngoài được."

Lời Ngô Hải Dương nói khiến lão Vương không hiểu lắm. Cho dù thân thể xảy ra vấn đề, vậy thì phải đến bệnh viện chữa bệnh chứ, sao lại đến tìm cậu Tần? Cậu Tần đúng là cao nhân thật, nhưng đâu phải là bác sĩ.

"Đi theo tôi."

Phương Minh không nói gì, dẫn Ngô Hải Dương và lão Vương xuyên qua đại sảnh, cuối cùng đi vào phòng sách.

Phòng sách này là của Vương Hâm để lại, bên trong lưu trữ rất nhiều sách. Nhưng đến khi Phương Minh làm chủ tòa lâu đài này đã cải tạo lại phòng sách. Tất cả sách được chuyển sang phòng khác, giá sách cũng được gỡ xuống chỉ còn lại một cái. Phòng này hiện tại là “văn phòng” của cậu.

Lão Vương ngồi ghế sô pha đặt bên cạnh, còn Ngô Hải Dương thì ngồi xuống cái ghế trước bàn. Phương Minh ngồi xuống đối diện Ngô Hải Dương, lấy một tờ giấy trắng trên bàn, viết một hàng chữ lên đó.

"Ông Ngô, tôi đoán thử nhé. Vấn đề của ông có phải liên quan đến cái này không?"

Phương Minh đưa tờ giấy trắng cho Ngô Hải Dương. Sau khi Ngô Hải Dương nhìn thoáng qua, đồng tử liền hơi co lại, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ. Ông chợt thốt lên: "Cậu Tần, làm sao cậu biết?"

"Lát nữa tôi sẽ nói đáp án cho ông nghe."

Phương Minh mỉm cười, không giải đáp thắc mắc của Ngô Hải Dương, chỉ đi đến giá sách, lấy lư hương ra, rồi bảo Ngô Hải Dương cởi áo.

Ngô Hải Dương tuy vẫn thắc mắc, nhưng đối với Phương Minh ông đã hoàn toàn tin đối phương là cao nhân, liền cởi áo sơmi ra, để trần nửa người trên.

Phương Minh cầm lư hương bước ra đằng sau Ngô Hải Dương, khi Ngô Hải Dương chưa kịp phản ứng liền lấy lư hương úp lên lưng Ngô Hải Dương.

"Ôi, thoải… mái quá."

Bên trong lư hương vẫn còn một ít tro nhang còn nóng. Ban đầu Ngô Hải Dương còn cảm thấy nóng muốn phỏng da, nhưng đến giây tiếp theo, một cảm giác thoải mái truyền đến. Sự thoải mái lan tỏa khắp vùng da đó không thể nào tưởng tượng được.

Giống như cảm giác đang giác hơi, toàn bộ vùng da đều cảm thấy thoải mái.

Ba giây sau, Phương Minh lấy lư hương ra, nhìn vùng da của Ngô Hải Dương được lư hương úp lên, mắt hơi nheo lại. Ngay sau đó cậu đổ hết tất cả tro nhang còn lại trong lư hương đổ lên lưng Ngô Hải Dương.

Vẻ mặt Ngô Hải Dương vô cùng hưởng thụ, lúc sau thậm chí còn thoải mái nhắm hai mắt lại, nhưng lão Vương ngồi ở ghế sô pha bên kia khi nhìn thấy tấm lưng của Ngô Hải Dương thì khiếp sợ đến nỗi đứng dậy khỏi sô pha, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Bác sĩ Ngô, lưng của ông bị sao thế?"

"Lưng của tôi làm sao cơ?"

Nghe lão Vương hỏi, Ngô Hải Dương miễn cưỡng mở mắt, quay đầu lại nhìn lão Vương. Sau khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của lão Vương, vẻ mặt ông đầy khó hiểu.

"Ông qua bên kia gương nhìn đi."

Trong phòng sách có một cái tủ, trên mặt tủ có một mặt gương lớn. Ngô Hải Dương nghe Phương Minh nói thế thì vô cùng thắc mắc đi đến chỗ gương, đưa lưng về phía gương rồi quay đầu lại nhìn. Thế nhưng khi ông nhìn vào gương, vẻ mặt của ông giống y hệt như lão Vương.

“Sao… sao phía sau lưng tôi lại có nhiều dấu tay màu đen thế này?”

Trong gương phơi bày cả tấm lưng của Ngô Hải Dương, trên đó có những dấu tay màu đen nhỏ. Những dấu tay này không lớn, còn nhỏ hơn cả bàn tay của một đứa trẻ bình thường. Nếu không nhìn kỹ chưa chắc đã nhìn ra đây là dấu tay.

Hơn nữa, những dấu tay này đậm nhạt không đều nhau. Giống như sau khi giác hơi dấu giác hơi có chỗ đậm chỗ nhạt, ở đây có dấu tay thì đen đậm, nhưng cũng có dấu tay khá nhạt.

"Ngồi xuống đi."

Vỗ vai Ngô Hải Dương đang bị kinh sợ, Phương Minh đi trở về bàn ngồi xuống. Đợi cho Ngô Hải Dương trở lại ghế ngồi, lúc này cậu mới mở miệng nói: "Đây gọi là bớt quỷ anh, do quỷ anh để lại trên người ông. Những cái bớt này có tên gọi, được gọi là dấu tay đòi mạng."

"Quỷ anh?"

Ngô Hải Dương mặt đơ ra, quỷ anh là gì ông không biết.

"Quỷ anh có rất nhiều loại, một loại trong đó chính là đứa trẻ ở trong bụng mẹ chưa được sinh ra, tôi nói vậy chắc bác sĩ Ngô hiểu rồi nhỉ?"

Lời Phương Minh nói khiến Ngô Hải Dương hơi thay đổi nét mặt, còn lão Vương thì tò mò: "Chính là chỉ những đứa trẻ bị sanh non hoặc chết non trong bụng mẹ đúng không? Nhưng điều này thì liên quan gì đến bác sĩ Ngô chứ?"

Là bác sĩ phòng khám, Ngô Hải Dương bình thường chữa trị một số bệnh không cần phẫu thuật như cảm sốt, đau dạ dày, đau nhức xương khớp, vv… Mấy bệnh này căn bản không hề liên quan đến quỷ anh.

"Có liên quan hay không, phải để bác sĩ Ngô tự nói vậy."

Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Ngô Hải Dương. Ngô Hải Dương im lặng suy tư, cả buổi sau thì nở một nụ cười chua xót lên tiếng: "Tôi biết những dấu tay trên lưng tôi có từ đâu rồi, đúng là tôi đã tạo nghiệt cho mình mà."

Có lẽ đã buông bỏ phòng bị, cũng có lẽ là biết được tính nghiêm trọng của vấn đề xuất hiện trên cơ thể ông, Ngô Hải Dương cũng không định che giấu nữa. Theo lời kể của ông, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt lão Vương càng lúc càng sâu, đến cuối cùng thì trở nên rối rắm không biết nên nói gì cho phải.

Ngô Hải Dương là bác sĩ phòng khám. Nhưng ngoài phòng khám, Ngô Hải Dương còn mở một phòng làm việc phẫu thuật nhỏ tư nhân. Phòng làm việc phẫu thuật này chỉ tiếp một loại bệnh nhân, đó là con gái muốn đi nạo thai.

Không thể phủ nhận nếp sống người ngoại quốc thoáng hơn người Hoa rất nhiều, nhất là du học sinh nữ đi du học ở nước ngoài, thường thường sẽ bị các anh chàng ngoại quốc cao to đẹp trai thu hút, sau đó bị thất thân thậm chí còn mang thai.

Đợi đến khi những cô gái này tỉnh ngộ ra, đứa bé tất nhiên không thể giữ lại được. Vậy chỉ còn một biện pháp, đó chính là nạo thai.

Nhưng ở Anh quốc nếu muốn nạo thai không phải là một chuyện dễ dàng, nhất là rất nhiều cô gái không muốn chuyện này rơi vào tai trường học, vậy nên sẽ lựa chọn nạo thai chui. Ngô Hải Dương chính là dựa vào việc nạo thai chui cho các cô gái này kiếm sống.

Ngô Hải Dương từng là bác sĩ khoa phụ sản, vì vậy rất rành về phẫu thuật sinh non. Lấy kỹ thuật y học hiện tại, phẫu thuật sinh non cũng không tính là khó, mà nếu có là vậy thật thì cũng không tính là gì. Nhưng Ngô Hải Dương vì muốn kiếm càng nhiều tiền đã làm một chuyện cực kỳ điên rồ, đó chính là cung cấp bao cao su

cho một số khách sạn. Chỉ có điều những bao cao su này đã bị ông lấy kim đâm thủng trước đó. Hơn nữa những khách sạn này đều ở gần trường học.

(1) Quỷ anh: Những đứa trẻ chết non trong bụng mẹ.

Chương 495: Cách đầu thai

Ngô Hải Dương là một bác sĩ người Hoa, hơn nữa còn khá có tiếng trong khu người Hoa. Bình thường dân người Hoa ở đây ai có bệnh đều sẽ đến phòng khám của Ngô Hải Dương kiểm tra.

Vì vậy, khi các cô gái vẫn chưa chắc là mình có thai hay không đều sẽ đến phòng khám của Ngô Hải Dương làm kiểm tra. Việc Ngô Hải Dương cần làm chỉ là kiểm tra cho những cô gái này xong sẽ đưa ra lời khuyên cho họ, hơn nữa còn tỏ ý nếu cần họ có thể tìm ông, đảm bảo chuyện sẽ không bị truyền ra ngoài.

Trong mắt những cô gái này, bác sĩ Ngô là một người tốt, thân thiết giúp các cô giải quyết vấn đề riêng tư, nếu không những cô gái này chưa chắc sẽ đi nạo thai. Nhưng mà những cô gái này không biết, người tạo nên cái thai ngoài ý muốn cho họ chính là bác sĩ Ngô tốt bụng này đây.

Vì Ngô Hải Dương cung cấp “áo mưa” bị lủng cho các khách sạn gần trường học nên mới khiến các cô mang thai ngoài ý muốn.

Thử nghĩ xem, một cô gái trong mắt gia đình ở quê nhà là một du học sinh tiền đồ xán lạn, đột nhiên mang thai, những cô gái này tất nhiên sẽ hoảng hốt không biết xử lý thế nào. Dưới một vài lời ám chỉ của Ngô Hải Dương, 90% cô gái đều sẽ lựa chọn nạo thai.

Những năm đó, trung bình mỗi tháng Ngô Hải Dương phẫu thuật sanh non cho mười người, hơn nữa giá cả cũng gấp mấy lần bệnh viện. Có thể nói nhờ vào công việc này mà Ngô Hải Dương sống rất sung túc.

"Đó là công việc tôi làm lúc còn trẻ, nhưng năm, sáu năm nay đã không còn làm nữa.”

Vẻ mặt Ngô Hải Dương khá xấu hổ, bởi vì chuyện này không phải là chuyện vẻ vang gì, hoặc có thể nói đây là chuyện phạm pháp, một khi có người biết chắc chắn ông sẽ bị đi tù.

Vậy nên, sau khi ngừng làm công việc đó, Ngô Hải Dương đã cho dỡ phòng làm việc xuống, đồng thời tiêu hủy tất cả chứng cứ, cùng lắm thi thoảng nhớ lại trong lòng sẽ có chút áy náy mà thôi.

Nhưng cũng ngay khoảng thời gian Ngô Hải Dương dừng làm việc này chưa được bao lâu thì ông chợt phát hiện thân thể mình xuất hiện điểm bất thường, khi ngủ thường xuyên thấy lưng mình đau nhức, khi đi đường cảm giác giống như có gì đó đè lên lưng.

Hơn nữa tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng. Ông đã đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện. Kết quả kiểm tra cho thấy không có vấn đề gì, các chỉ số sức khỏe đều đạt tiêu chuẩn.

Ngô Hải Dương chắc chắn cơ thể mình có vấn đề, nhưng đến bệnh viện lại không kiểm tra ra được, điều này khiến Ngô Hải Dương có một dạo đã hoài nghi có phải mình đã mắc phải một căn bệnh mà giới y học chưa phát hiện ra hay không, làm ông cứ lo lắng mỗi ngày, dẫn đến ngủ không được.

Dưới sự căng thẳng đè ép, Ngô Hải Dương gần như ngày nào cũng mất ngủ, chỉ có dựa vào thuốc ngủ mới có thể cưỡng ép đi vào giấc ngủ, sau đó ban ngày lại gắng gượng tinh thần đến phòng khám xem bệnh. Tình trạng này cứ kéo dài suốt ba năm.

Nhưng mà, cho dù năng lực khống chế của Ngô Hải Dương có mạnh cỡ nào thì cứ liên tục như vậy suốt ba năm, cơ thể ông đã sắp không thể chịu đựng được nữa. Quan trọng nhất là bởi vì cơn đau trên người đã khiến gia đình ông rạn nứt, ông đã ly dị với vợ.

Có thể nói, giờ phút này Ngô Hải Dương đang chờ đợi tử thần đến gõ cửa, thậm chí có đôi khi ông suy nghĩ chi bằng tự sát chấm dứt sinh mệnh mình, nhưng cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm

được.

"Dấu tay quỷ anh, mỗi một dấu tay đều đại diện cho trọng lượng của một đứa trẻ. Trọng lượng này không chỉ đè lên lưng ông, còn đè lên cả linh hồn ông. Khi linh hồn ông không còn chịu nổi trọng lượng này, thì đó cũng là lúc ông sẽ chết."

Phương Minh nhìn Ngô Hải Dương, vẻ mặt lãnh đạm. Những gì Ngô Hải Dương đã làm chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão. Có thể nói, cho dù là phẫu thuật sinh non bình thường, đối với bác sĩ đã là một cái tội rồi.

Vì vậy, bác sĩ có y đức chân chính trước khi làm phẫu thuật sinh non sẽ khuyên bệnh nhân vài câu, còn nếu thật sự không khuyên được nữa mới tiến hành phẫu thuật. Chỉ có như vậy, bác sĩ mới không bị những đứa trẻ vô tội đã chết này bò lên người, bị dính nghiệp chướng.

"Cậu Tần, tôi biết chuyện tôi làm là sai, nhưng xin cậu hãy cứu lấy tôi."

Ngô Hải Dương dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Phương Minh. Ông thấy Phương Minh chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của ông. Ông không muốn chết, nếu không đã không chống chọi suốt ba năm nay.

"Tội nghiệt của ông là do chính ông gây ra. Bây giờ ông gặp phải chuyện này là do oán hận của những đứa trẻ vì ông mà không thể đến được với thế giới này tích tụ. Dấu tay quỷ loại này rất khó để loại bỏ."

Phương Minh lắc đầu, có nhân ắt có quả. Ngô Hải Dương tự gây ra nhân, hiện tại phải bắt đầu gánh lấy quả.

"Chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao? Cậu Tần, chỉ cần có thể cứu tôi, cậu đưa ra điều kiện gì tôi đều sẽ chấp nhận hết."

Lão Vương đứng bên cạnh cũng mở miệng cầu xin: "Cậu Tần, hành vi của bác sĩ Ngô đúng là không đúng thật, nhưng cũng không đáng tội chết. Các cô gái này đều tự quyết định việc nạo thai. Nếu không, bác sĩ Ngô cũng không thể cưỡng ép họ nạo thai được."

"Nếu con gái ông bị người như vậy đặt bẫy, sau đó lén đi nạo thai, ông nghĩ ông còn có thể thoải mái nói ra những lời như vậy không?"

Mắt Phương Minh đanh lại, ngữ khí lạnh như băng khiến lão Vương lập tức im bặt không dám nói nữa. Ông cũng có con gái, nếu con gái ông bị người ta đặt bẫy như vậy, nói thật cả suy nghĩ sẽ đi giết người ông cũng có.

"Nếu ông muốn cứu lấy mình, chỉ còn một con đường."

Cả buổi sau, Phương Minh mới lên tiếng. Lời nói của cậu khiến Ngô Hải Dương đã tuyệt vọng chợt dâng lên hy vọng trong đôi mắt: "Cậu Tần, cậu cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm tôi chắc chắn sẽ đi làm. Cậu nói tôi làm thế nào tôi sẽ làm như vậy."

"Một đứa trẻ nếu không thể ra đời, nghĩa là lần đầu thai này của đứa bé đã thất bại. Mà một lần đầu thai đã thất bại thì muốn đầu thai lại cần một khoảng thời gian chờ đợi rất dài, dài nhất có thể lên đến trăm năm. Vì vậy nếu ông muốn giải trừ oán khí của những đứa bé này, vậy chỉ còn một cách, chính là làm những đứa bé này có thể đầu thai được."

Nghe Phương Minh nói thế, Ngô Hải Dương ngẩn cả người, còn lão Vương cũng trợn tròn mắt. Những đứa bé này đã chết, làm sao có thể đầu thai được chứ?

"Những đứa bé có thể để lại dấu tay quỷ anh đều là những đứa bé chưa thể đầu thai lại lần nữa. Mà ông và những đứa bé này có liên quan nhân quả với nhau, nên ông phải chịu trách nhiệm tìm

cách để chúng được đầu thai. Tuy nhiên, những quỷ anh này muốn đầu thai cũng không phải chuyện dễ dàng, bởi vì chúng phải lấy được tư cách được luân hồi đầu thai dưới âm phủ."

Phương Minh từng nghe sư phụ cậu nói, những quỷ anh không thể ra đời này nếu muốn đầu thai lại rất khó. Nếu lấy đường luân hồi của âm phủ so với đường hải quan xuất khẩu. Rất nhiều người xếp hàng chờ đợi hàng được xuất ra cửa khẩu hải quan, quỷ anh nếu muốn đầu thai lần nữa cũng phải trải qua việc xếp hàng dài đằng đẵng như vậy.

Tuy nhiên, chuyện trên đời không phải lúc nào cũng tuyệt đối. Ông trời còn cho một con đường sống, huống hồ chi quỷ anh không thể đầu thai thành công vốn không liên quan gì đến bản thân quỷ anh cả. Vì vậy vẫn có một cách có thể để quỷ anh rút ngắn thời gian nhận được tư cách đầu thai.

Đó chính là lập bia, lấy danh nghĩa quỷ anh tích đức làm việc thiện. Đến thời điểm đức đã được tích đủ, quỷ anh liền có thể đi đầu thai chuyển thế lần nữa.

"Trên người ông có tất cả mười tám dấu tay, nói cách khác có mười tám quỷ anh cần đi đầu thai chuyển thế lần nữa. Còn về phần làm việc thiện tích đức như thế nào thì tự ông quyết định. Tóm lại, làm việc thiện càng nhiều, cơ hội quỷ anh được đầu thai càng lớn."

Thấy Ngô Hải Dương chuẩn bị mở miệng hỏi, Phương Minh nói thẳng: "Sửa cầu lát đường, quyên góp,... Tóm lại, tất cả việc thiện có thể làm đều được, không phân biệt lớn nhỏ. Nhưng tôi phải nhắc nhở ông một chuyện, ông chỉ còn thời gian hai năm. Nếu trong hai năm vẫn không xóa hết tất cả dấu tay quỷ trên người ông thì đến thần tiên cũng không cứu được ông đâu.

Phương Minh cũng không phải muốn cứu Ngô Hải Dương. Cậu chỉ muốn giúp những quỷ anh này. Nhưng quỷ anh là do Ngô Hải

Dương hại chết, vì vậy chỉ có Ngô Hải Dương tích đức làm việc thiện mới có thể đủ ghi tạc lên người những quỷ anh này.

Kéo ngăn bàn ra, Phương Minh từ bên trong lấy ra một cây kim, đồng thời trong tay cầm một tờ giấy vàng đi đến sau lưng Ngô Hải Dương.

Không báo trước với Ngô Hải Dương, Phương Minh đâm thẳng lên một dấu tay quỷ. Sau khi kim đâm vào lưng, tay phải Phương Minh búng nhẹ ba cái vào đầu cây kim.

Vẻ mặt Ngô Hải Dương vô cùng đau đớn. Khi cây kim đâm xuống giống như vòi của con ong độc, đau đến tận xương tủy tim gan.

Ba giây sau, Phương Minh rút kim ra. Ngay giây phút kim được rút ra, một dòng máu đen chợt phun ra, dừng lên trên tờ giấy vàng. Tờ giấy vàng nhanh chóng thấm màu đỏ thẫm.

Đặt tờ giấy vàng nhiễm đỏ vào lòng bàn tay, Phương Minh gấp tờ giấy thành hình người, đồng thời hai tay vẽ trên không một ký hiệu, cuối cùng ngón tay điểm vào trán người giấy.

Liên tiếp mười tám người giấy, tổng cộng mười tám vết kim đâm, cả người Ngô Hải Dương đã cứng đơ ngã trên mặt đất. Cảm giác đau đớn này thật sự quá lớn, suýt nữa ông đã ngất đi.

"Tôi đã lấy oán khí của mười tám quỷ anh trên người ông bỏ qua những người giấy này, vì vậy mỗi người giấy đại diện cho một quỷ anh. Mỗi lần ông làm việc thiện có thể mang một người giấy trong người. Khi nào ông thấy màu người giấy trở lại bình thường, nghĩa là quỷ anh đó đã đi đầu thai."

Mười tám người giấy, Phương Minh không biết Ngô Hải Dương có thể trong thời gian hai năm làm mười tám người giấy này đầu thai chuyển thế không, bởi vì khi cậu nói cách để cứu Ngô

Hải Dương, tướng mạo Ngô Hải Dương liền thay đổi. Cậu đã không còn cách nào từ tướng mạo Ngô Hải Dương đoán ra vận mệnh của ông.

Đương nhiên, một nguyên nhân rất lớn trong đó chính là vì cậu là một trong những người trong cuộc, vì vậy thiên cơ tự động che mắt cậu.

Cái này giống như một số cao nhân tướng thuật sau khi xem tướng cho người khác sẽ đưa ra một số cách để cứu, nhưng cuối cùng có hữu hiệu hay không, dù cao thủ tướng thuật có lợi hại cỡ nào cũng không có cách nào xem được tướng mạo. Nếu cố cưỡng chế khai triển thuật để xem, tất nhiên sẽ bị trời phạt.

“Được rồi, bây giờ ông có thể ra về, phí là một trăm ngàn bảng Anh."

Sau khi Ngô Hải Dương nghe Phương Minh nói thế trái lại không có vẻ gì là đau từng khúc ruột. Đừng nhìn ông ấy chỉ là bác sĩ phòng khám, mấy năm nay tài sản ông kiếm cũng được năm triệu bảng Anh. Hơn nữa với sứ mệnh cuộc đời phải làm việc thiện, ông đã chuẩn bị tinh thần sẽ dùng hết tài sản để làm việc thiện. Tiền, đối với ông đã không còn ý nghĩa lớn nữa.

Chương 496: Nữ minh tinh mới nổi

Vật đổi sao dời, thời gian trôi qua.

Mấy tháng sau, Phương Minh thời gian qua rất yên bình, ban ngày xử lý Kiến Linh thảo, buổi tối thì tu luyện, đồng thời tắm thuốc để đề thăng tố chất thân thể một cách vững chắc.

Tuy là từ bên ngoài nhìn vào không thấy mình có gì khác biêh, thế nhưng Phương Minh trong lòng cũng biết, tiếp tục như vậy đột phá tới Địa Cấp cường giả cũng chỉ cần thời gian một năm mà thôi.

Từ nhân cấp tới địa cấp là cả một quá trình đột phá cảnh giới, dù cho cực kỳ khát vọng thực lực muốn nhanh chóng đề thăng, thế nhưng Phương Minh sẽ không vội vã trùng kích Địa Cấp, bởi vì sư phụ đã nói với hắn, nhân cấp là đặt nền móng, cơ bản càng vững chắc, thì khi đạt đến Địa Cấp tiềm lực trưởng thành lại càng cao.

Cũng có thể nói, vô luận là nhân cấp tầng một hay là Nhân Cấp tầng chín, trên thực tế đều là đặt nền móng, mà cơ sở này quyết định sau này có thể đi bao xa, cho nên rất nhiều thế lực lớn, đối với phương diện bồi dưỡng đệ tử đều cực kỳ nghiêm ngặt, dù cho có thể đột phá tới địa cấp, vẫn muốn những đệ tử này ngăn chặn cảnh giới, tiếp tục tôi luyện ở nhân cấp.

Thậm chí, một vài gia tộc càng cổ xưa càng nghiêm khắc, đệ tử trong tộc ở cảnh giới nhân cấp phải giữ đến vài thập niên, những đệ tử này dù thấy những người cùng tuổi đều đột phá tới địa cấp, nhưng bọn hắn vẫn chống cự lại sự mê hoặc của năng lực, tiếp tục dừng lại ở nhân cấp.

Bất quá cũng chính bởi vì vậy, những đệ tử này một khi đột phá tới địa cấp, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, nếu như muốn lấy một ví dụ thích hợp thì có thể so sánh nhân cấp với một cái lò xo.

Thông thường thời điểm này chính là lực đàn hồi của lò xo có thể đưa bọn họ đến trình độ địa cấp cũng là lúc chọn buông lò xo ra, mà những gia tộc cổ xưa kia và đệ tử của đại thế lực vẫn áp súc lò xo, mãi đến khi áp súc đến thời điểm cực hạn lúc này mới buông lò xo ra, cho nên tuy là so với tu luyện giả bình thường mệt và lâu hơn một chút, thế nhưng lò xo sinh ra lực đàn hồi mạnh gập mấy lần thậm chí là mấy chục lần so với người khác.

Phương Minh đã từng nghe sư phụ hắn nói qua, một đệ tử mười tám tuổi của đại gia tộc chỉ tu luyện tới nhân cấp, sau đó dừng lại ở tầng này mười lăm năm, sau khi đột phá tới địa cấp, cảnh giới sẽ nhanh chóng đề thăng, chỉ bảy năm là đột phá đến Địa Cấp tầng bốn.

Hậu tích bạc phát!

Đây là sư phụ của Phương Minh nói với Phương Minh, trạng thái lý tưởng này khiến thân thể và tâm tình đều đột phá mà không sứt mẻ, đương nhiên đây chỉ là trạng thái lý tưởng nhưng nêu muốn trở thành cường giả chân chính đều sẽ đem hết toàn lực nhắm đến trạng thái xuất phát lý tưởng này.

Đây cũng là lý do vì sao, trong mấy tháng này, Phương Minh cũng không vội vàng đột phá, thậm chí còn thả lỏng tâm cảnh của mình, bởi vì Địa Cấp không phải mục tiêu của hắn, đối thủ của hắn là Mục gia cường đại, Mục gia có cường giả Thiên Cấp.

Thời gian ba tháng,

Đối với Phương Minh mà nói thu hoạch lớn nhất không phải thực lực tăng tiến ổn định, thu hoạch lớn nhất là Kiến Lnh thảo đã

dài hơn hai thước rồi, dựa theo tốc độ này, chỉ hơn một tháng, Kiến Linh thảo có thể triệt để sinh trưởng , mà đây cũng là nhóm Kiến Linh thảo đầu tiên mà hắn trồng được.

Đến khi Kiến Linh thảo thành thục, hắn có thể tiến hành tắm thuốc luyện thể, đem thân thể của chính mình mài dũa cường đại hơn, không phải khoa trương, đến lúc đó dựa vào sức lực tự thân có thể đối kháng với địa cấp cường giả.

Ba tháng này, ngoại trừ người của gia tộc Corgi thỉnh thoảng tới tìm, xung quanh vô cùng quạnh quẽ, trước đó một tháng, Quế Luân còn kiếm cớ qua đây muốn tiếp cận Phương Minh, thế nhưng sau khi Phương Minh tỏ thái độ lãnh đạm, Quế luân cũng phẫn nộ rời đi.

Thời gian ba tháng, Vương Hâm đã ngồi lên vị trí thị trưởng thành phố Sheffield, Alice cũng vào một vườn trẻ quý tộc của thành phố Sheffield mỗi ngày đều có người phụ trách đưa đón.

Còn như Chu Hải, bởi vì đợi ở nhà buồn chán, nên đi tới thành phố khác, không có Chu Hải lải nhải bên tai, đối với Phương Minh mà nói cũng là một chuyện tốt.

"Tiên sinh, đây là báo ngày hôm nay."

Sau khi tưới nước cho Kiến Linh thảo, quản gia lấy tới mấy tờ báo, trong này đã có báo trong thành phố, cũng có báo của nước Anh thậm chí là toàn cầu.

Xem báo là thói quen gần đây của Phương Minh, bởi vì hắn phải biết tin tức của nước ngoài, chỉ có như vậy mới có thể hiểu thấu triệt để những quy tắc ở nước ngoài, hiểu được cách suy nghĩ của người ngoại quốc.

"Di. . . "

Phương Minh cầm một tờ báo nổi tiếng của nước Anh lên, trên

trang nhất có hình của một người phụ nữ, mà người phụ nữ này chính là Ashley mà Phương Minh quen.

Ashley trong hình và Ashley ba tháng trước cách biệt một trời, tuy là tướng mạo không thay đổi nhiều lắm, nhưng thần thái thì không còn giống với trước kia, nếu như nói trước kia Ashley xinh đẹp như một cố gái trẻ, thì hiện tại chính là sự tự tin của một nữ minh tinh tràn ngập quang mang vạn trượng.

Sau khi xem xong toàn bộ báo cáo tin tức, Phương Minh nở một nụ cười, Ashley mượn vận thành công, vừa mới chiếu một bộ phim có cô đóng, tuy cô không phải nữ chính, thế nhưng với diễn xuất trong phim cô đánh thắng nữ chính, chớp mắt từ một người mẫu không tiếng tăm gì biến thành một nữ minh tinh nổi tiếng.

Dựa theo nội dung trên tờ báo, Ashley là nữ minh tinh ưu tú nhất trong vòng mười năm trở lại đây của nước Anh, rất có thể trở thành siêu sao Hollywood, thậm chí vào ngày chiếu phim thứ năm, có một đạo diễn lớn của Mỹ trực tiếp lên Twitter mời Ashley đóng cho một bộ phim khoa học viễn tưởng lớn của hắn, đảm nhiệm vai nữ chính.

Nói chung, Ashley là ngôi sao chớm nở nhưng lại không phải phù dung sớm nở tối tàn, bởi vì diễn xuất của Ashley chinh phục tất cả truyền thông và khán giả, dưới cái nhìn của bọn họ diễn xuất của Ashley phải tiếp tục biểu diễn mấy bộ phim, trở thành minh tinh hàng đầu thế giới cũng không phải là việc gi khó.

"Nổi tiếng càng nhanh, giá tương ứng cũng liền tới càng nhanh, chỉ hy vọng cô ta có thể chịu nổi. "

Phương Minh bỏ tờ báo xuống , nhìn thấy Ashley trở thành minh tinh, trong lòng hắn cũng có một chút cảm giác thành tựu, dù sao Ashley đạt được thành tựu như bây giờ, cũng là dựa vào hắn tạo nên.

Showbiz vẫn có câu nói: Phía sau mỗi một nữ minh tinh sẽ có một người đàn ông, như vậy hắn chính là người đàn ông đứng sau lưng Ashley.

Khi Phương Minh xem xong báo, trước của cũng xuất hiện một chiếc xe, xe dừng lại, một cô gái đeo kính đen bước xuống, chính là Ashley mới vừa rồi xuất hiện trên báo.

Bất quá sau đó lại có một cô gái trẻ từ trên xe bước xuống, cô gái trẻ tuổi sau khi xuống xe có vẻ nôn nóng, cuối cùng Ashley ghé vào lỗ tai cô gái nói gì đó, vẻ mặt của cô gái mới hơi buông lỏng một chút.

Chương 497: Cô ấy vẫn còn non nớt

Ngôi sao mới nổi của nền điện ảnh Anh Quốc Ashley, tự mình châm trà cho một chàng trai phương Đông, đây nếu bị truyền thông biết được, ước đoán sẽ gây ra một scandal lớn.

Nhưng Ashley không chỉ chủ động châm trà cho Phương Minh, thậm chí còn cung kính đứng ở phòng khách, giống như một học sinh gặp thầy giáo.

Ở bên cạnh Ashley, là một cô gái tóc xanh tướng mạo luôn vui vẻ, so sánh với khung xương đồ sộ của phụ nữ phương Tây thông thường, cô nàng tóc xanh ngược lại phù hợp với hình thể của người phương Đông hơn, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc dài rủ xuống hai bên gương mặt xinh đẹp, lông mi thật dài chớp động, lúc này đang dùng ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Tần tiên sinh, đây là Shirley, là bạn tốt của tôi, cũng là một người mẫu giống như tôi."

"Uhm, ngồi đi. "

Phương Minh bảo Ashley và Shirley ngồi xuống, sau đó ánh mắt nhìn về phía Ashley, đợi Ashley nói tiếp.

"Tần tiên sinh, hôm nay tới đây, đầu tiên là hướng ngài ngỏ ý cảm ơn, tin rằng ngài cũng đã đọc báo, truyền thông đều nói tôi là một diễn viên giỏi trời sinh, nhưng chỉ có mình tôi biết câu chuyện thật sự là gì? "

Ashley đứng lên, hướng phía Phương Minh cúc cung, trong lòng Ashley hiểu rất rõ ràng diễn xuất của mình chả là gì, lúc này đây diễn xuất có tiến bộ lớn như vậy, cũng không phải như truyền thông nói cô trời sinh thích hợp diễn kịch, mà là bởi vì Tần tiên sinh đổi vận cho mình.

Phải biết rằng, trước đây cô cũng từng đóng phim, đều là một vài vai phụ trong những bộ phim nhỏ kinh phí eo hẹp, nhưng mặc dù là vai phụ, kỹ năng diễn xuất của cô cũng không được đạo diễn coi trọng, cho nên nói kỹ năng diễn xuất của cô trước đây căn bản là tay mơ mà thôi

"Cô cũng phải trả một cái giá cao, cho nên không cần phải cảm ơn tôi."

Phương Minh mỉm cười, Ashley tự chọn rồi đổi vận, sẽ phải trả một cái giá tương ứng, phần nhân quả này không có quan hệ với hắn.

"Bất kể nói thế nào, không có Tần tiên sinh, tôi cho dù là nguyện ý trả giá lớn để đổi vận cũng không được." Thái độ của Ashley rất kiên quyết, Phương Minh không nói gì nữa, chỉ nhìn Ashley rồi cười.

"Tần tiên sinh, đây là một chút tâm ý của tôi."

Ashley lấy ra một tờ chi phiếu từ trong túi, năm trăm ngàn bảng Anh, cũng chính là năm triệu tệ.

"Tần tiên sinh, tuy hiện tại tôi đã nổi tiếng nhưng hiện nay thu nhập vẫn chưa cao, tiền này là do ngân hàng nhìn trúng danh tiếng của tôi, mới phê duyệt hạn mức chi tiêu cho tôi, đến khi tôi thực sự kiếm được tiền, đến lúc đó sẽ cảm ơn Tần tiên sinh nhiều hơn. "

Nghe Ashley nói.

Phương Minh nở nụ cười, năm triệu là một số tiền lớn rồi,

nhất là Ashley mặc dù bây giờ đã nổi tiếng, nhưng hiện nay vẫn chưa về dưới trướng của ai, huống chi Ashley nếu muốn chân chính trụ lại trong showbiz lâu dài, tất nhiên sẽ cần một đội ngũ ở phía sau thay cô tính đường đi nước bước, mà điều này cũng có nghĩa là nếu Ashley muốn gia nhập một công ty giải trí, thì tiền kiếm được dĩ nhiên cũng phải chi ra một phần.

Phương Minh tin rằng Ashley đúng là cảm kích mình, nhưng cũng bởi vì cảm kích, mà dùng tiền dự chi của ngân hàng tới cảm tạ mình, loại hành vi này rõ ràng có chút dị thường, lại liên tưởng đến người bạn mà Ashley dẫn theo, trong lòng hắn đại khái đã hiểu được sơ sơ.

"Ashley, có chuyện gì cô cứ nói thẳng đi, quy củ của nơi này rất đơn giản, tôi giúp các cô giải quyết một chuyện và nhận thù lao tương ứng, vậy thôi."

Ashley nghe Phương Minh nói vậy, biểu tình hơi có chút mất tự nhiên, còn biểu hiện của Shirley lại một lần nữa trở nên lo lắng, khuôn mặt hơi có chút trắng bệch.

"Cũng biết không thể gạt được Tần tiên sinh, kỳ thực lúc này đây quả thực là có chuyện, chuyện này cùng tôi không có quan hệ, là Shirley bạn của tôi gặp một chút phiền toái, muốn phải làm phiền Tần tiên sinh hỗ trợ giải quyết. Shirley, cô muốn tự nói với Tần tiên sinh hay là tôi nói. "

Nói xong, Ashley liếc nhìn cô bạn thân của mình bất quá không đợi Shirley trả lời, liền trực tiếp nói: "Quên đi, hay là để tôi nói, nếu để cô nói, nói nửa ngày cũng không nói rõ ràng. "

"Tần tiên sinh, chuyện là như vầy…"

Trong lúc Ashley giải bày, Phương Minh đã biết lúc này đây Ashley tại sao lại muốn tới tìm mình.

Shirley, so với Ashley nhỏ hơn ba tuổi, hai người đều là tới từ một làng quê của nước Anh, là bạn thân cùng nhau lớn lên nên chuyện gì cũng tâm sự với nhau. Ashley đến thành phố lớn trước Shirley hai năm, khi đó thu nhập của người mẫu trong mắt của cô là rất cao, cho nên mới gọi Shirley tới.

Nhưng tính cách của Shirley và Ashley hoàn toàn không giống nhau, Ashley nhiệt tình rộng rãi không bị cản trở, còn Shirley lại là một cô gái bình tĩnh, khéo léo, hai tính cách của hai người có thể nói là hoàn toàn trái ngược..

Shirley theo Ashley vào nghề, chưa nói đến chuyện hai chị em kiếm được nhiều tiền, mà thời gian vừa qua cũng rất vui vẻ, mà bây giờ Ashley bắt đầu gặp may, chỉ cần Ashley nguyện ý giúp đỡ Shirley một chút, với nhán sắc của Shirley cho dù không nổi tiếng, nhưng ít ra cũng có thể trở thành một minh tinh,... ít nhất ...cũng có thể không lo kiếm sống nữa.

Nhưng mà Shirley từ nhỏ đã có một mơ ước, cô và Ashley không giốn nhau, Ashley mộng tưởng là trở thành đại minh tinh, giấc mộng của cô là muốn trở thành một ngôi sao ca nhạc, chỉ là Shirley có một sự thiếu sót chết người trong giọng nói: Nói lắp.

Một người cà lăm, muốn trở thành ngôi sao ca nhạc, có thể nói đây đúng là ý nghĩ kỳ lạ, vốn dĩ Shirley cũng chỉ muốn mà thôi, biết giấc mộng này của cô cũng chỉ người bạn thân nhất là Ashley thôi.

Ashley đã nổi tiếng, tự nhiên cũng hy vọng bạn thân của mình cũng có thể giống như mình, cho nên liền mang theo Shirley tìm đến Phương Minh.

"Nói lắp sao?"

Phương Minh nhìn về phía Shirley, mà Shirley bị Phương Minh nhìn soi mói, biểu tình càng lo lắng hơn, một lúc sau mới mở

miệng nói một câu nói: "Tần. . . Tần. . . Tiên... tiên sinh. "

"Tần tiên sinh, giọng nói của Shirley rất hay, hơn nữa người cũng đẹp, nếu như không phải cà lăm, cô ấy đã sớm nổi tiếng."

Ashley nhìn bạn thân của mình, luận dung nhan, cô bạn thân của mình chẳng khác nào công chúa trong cổ tích thanh âm cũng thanh thúy dễ nghe, nhưng duy chỉ có cái tật cà lăm đã phá hỏng mọi thứ.

"Tần tiên sinh, chỉ cần có thể chữa tật nói lắp cho Shirley, có điều kiện gì ngài cứ việc nói, chúng tôi nhất định toàn lực thỏa mãn. "

Lúc nói lời này, Ashley đánh mắt về phía Shirley, rồi lại nói tiếp: "Tần tiên sinh, Shirley rất đơn thuần, lớn như vậy còn chưa từng yêu một ai."

Đang uống trà Phương Minh bị những lời này của Ashley suýt chút nữa làm cho phun hết ra ngoài, Ashley nghĩ mình là Chu Hải sao?

Nghe cô bạn thân của chính mình nói, gương mặt Shirley ngược lại đỏ ửng như mông khỉ, cúi đầu không dám nhìn Phương Minh, nhưng không có mở miệng, hiển nhiên, trước khi đến đay đã quyết định rồi.

"Khục… khục Ashley, thu hồi lại suy nghĩ vừa rồi của cô đi, tôi cũng không phải là tên Chu Hải kia. "

Phương Minh để chén trà xuống, tức giận trừng mắt nhìn Ashley một cái, lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía Shirley, không nói, Shirley đúng là rất phù hợp với thẩm mỹ của người phương Đông, lại có phong tình đặc biệt của người nước ngoài.

Chỉ cần Phương Minh gật đầu, hắn có thể sở hữu một đại mỹ nữ phương Tây như vậy... Khục… khục một đêm, phần mê hoặc

này người bình thường thật đúng là không thể kềm chế được.

"Tần tiên sinh, Chu Hải sao có thể so với ngài, nếu sớm biết ngài đẹp trai như vậy, tôi sẽ không tìm Chu Hải, trước đây liền trực tiếp tìm ngài rồi, bất quá bây giờ cũng không muộn."

Ashley nhìn Phương Minh bằng ánh mắt mê hoặc Phương Minh cũng chỉ bĩu môi, tính cách Ashley đúng là nhiệt tình phóng khoáng nhưng còn không đến mức phóng đãng, lời này cũng chỉ nói cho vui mà thôi.

"Cô không phải nói lắp bẩm sinh."

Phương Minh lại nhìn Shirley, Shirley liền vội vàng gật đầu, tật nói lắp của cô là đột nhiên xuất hiện khi cô năm tuổi, trước đó cô vẫn nói chuyện bình thường.

"Khi cô năm tuổi có gặp phải chuyện đặc biệt gì không? "

Nghe Phương Minh hỏi như vậy, Shirley vẫn không trả lời, Ashley liền cướp lời đáp: "Có, lúc đó tôi và Shirley cùng ra bờ sông chơi đùa, kết quả Shirley té lộn mèo một cái, sau đó bác sĩ nói là té bể dây thanh quản. "

Ashley nôn nóng dẫn Shirley qua đây, cũng là bởi vì một phần áy náy trong lòng, ban đầu là cô gọi Shirley đi chơi, nếu như không phải do cô, Shirley cũng sẽ không ngã sấp xuống, và sẽ không nói lắp.

"Ngã sấp xuống có thể làm bể dây thanh quản? "

Phương Minh cười một tiếng, đoán chừng là ông bác sĩ kia kiểm tra không ra nguyên nhân khác, liền đem chuyện Shirley cà lăm đổ lỗi cho chuyện té lộn mèo bên bờ sông.

Đối với nguyên nhân Shirley cà lăm, Phương Minh trong lòng đã có một cái phán đoán, bất quá trước đây, hắn còn cần nghiệm

chứng một chút.

"Theo tôi đến thư phòng đi. "

Từ phòng khách đứng lên, Phương Minh đi về phía thư phòng, Shirley và Ashley vội vàng đuổi theo, bất quá khi ở cửa thư phòng, Phương Minh cũng hướng phía Ashley nói rằng: "Cô chờ ở bên ngoài."

Phương Minh vừa thốt ra lời này, biểu tình Ashley đột nhiên trở nên có chút đặc sắc, miệng há thật to, bất quá lập tức trên mặt chính là lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, ra vẻ đã hiểu nói: "Thì ra Tần tiên sinh anh thích loại này a, bất quá phải thương hoa tiếc ngọc một chút, Shirley nhà tôi vẫn còn non nớt."

Shirley đứng bên cạnh nghe cô bạn thân của mình nói như vậy, gương mặt liền đỏ ửng, cúi gằm mặt xuống đất.

Không thèm để ý đến Ashley, Phương Minh trực tiếp đóng cửa thư phòng lại, Shirley chỉ như một cô bé, vẫn cúi đầu, nhìn chân của mình, theo Phương Minh đi vào, nghiến lấy môi đỏ mọng.

"Cô nằm lêm ghế salon"

Phương Minh dặn Shirley một câu, sau đó liền đi vào nhà kho của thư phòng, nó được xây gắn liền với thư phòng bên trong có thể cất một vài vật nhỏ, vốn là hầm rượu của Vương Hâm, bởi vì khi Vương Hâm làm việc có thói quen uống rượu vang.

Hai phút sau, trên hai tay Phương Minh cầm theo mấy thứ đi ra, chẳng qua là khi hắn nhìn thấy Shirley trên ghế salon khóe miệng co quắp một cái, không biết nên nói cái gì cho phải.

Shirley nằm trên ghế sa lon, ăn mặt như một nàng công chúa lộ ra bắp đùi trắng nõn, vóc người lả lướt lồ lộ, song khi Shirley nhìn thấy thứ Phương Minh cầm trên tay, gương mặt đang cười trong chớp mắt trở nên tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi.

Chương 498: Cao nhân cũng có điều không thể làm được

"Cậu... Cậu... Cậu Tần, cậu... Cậu muốn... muốn làm... làm cái gì?"

Shirley bị hù tới thất kinh, vốn đã nói lắp nay lại càng không thể nói được một câu hoàn chỉnh, là sợ hãi thất sắc chân chính.

Thấy vẻ mặt này của Shirley, đột nhiên Phương Minh nổi lên suy nghĩ muốn đùa giỡn đối phương một chút, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười dâm, "Tôi là thích nhịp điệu này, tiểu mỹ nữ."

Vừa nói Phương Minh vừa đi về phía Shirley, Shirley bị hù dọa tới môi đều đang run run, muốn đứng lên, chẳng qua câu nói tiếp theo của Phương Minh lại khiến cả người cô ấy cứng đờ ở nơi đó.

"Cô phải suy nghĩ kỹ, một khi cô đứng lên, không ai có thể giải quyết được vấn đề này giúp cô đâu."

Thân thể Shirley trở nên cứng đờ, vẻ mặt rất phức tạp, một lúc sau đột nhiên cúi đầu yên tĩnh nằm trên ghế sa lon, hai mắt nhắm chặt, cắn chặt môi, thế nhưng hàng lông mi không ngừng rung động kia còn nơi no đủ gấp gáp phập phồng đều bán rẻ cô ấy, tiết lộ nội tâm không bình tĩnh của cô ấy lúc này.

Thấy Shirley thực sự lựa chọn khuất phục, Phương Minh tức cười xoa xoa cái mũi của mình, đoán chừng lúc này trong lòng Shirley đã nghĩ coi như bị heo ủi một hồi đi.

Đối với Shirley mà nói, lúc này mỗi phút mỗi giây đều là vô cùng dày vò, vậy mà sau khi chờ suốt vài giây vẫn không cảm thụ

được trên thân thể có biến hóa gì, Shirley hơi nghi hoặc một chút, lông mi giật giật, từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt, khuôn mặt Shirley lập tức đỏ bừng, lại nhắm chặt hai mắt lại, bởi vì giờ khắc này Phương Minh đang dùng vẻ mặt hài hước từ trên cao nhìn chằm chằm cô ấy.

"Thật đúng là một cô gái dễ xấu hổ, thế nhưng cho dù là vậy cô vẫn vì có thể ca hát được mà nguyện ý hi sinh bản thân mình, xem ra thực sự rất thích hát."

Trong lòng Phương Minh có phán đoán, cũng không đùa giỡn Shirley nữa, mở miệng nói: "Tốt rồi, đứng lên đi."

"Đứng lên?"

Vài giây sau Shirley mở mắt, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh thấy dáng vẻ ngây ngốc của Shirley, không nhịn được cười nói: "Không đứng dậy, chẳng lẽ cô thật sự muốn tôi dùng dây trói cô lại sao?"

Lắc lư sợi dây rơm (1)trên tay vài cái, Phương Minh nhìn Shirley, mà vừa nghe nói như vậy, khuôn mặt Shirley lập tức đỏ bừng lên, chẳng qua lần này cô ấy đã vội vã đứng dậy.

(1) Sợi dây rơm, còn được gọi là dây rơm, là một sản phẩm nông nghiệp được làm từ rơm, lấy rơm làm nguyên liệu thông qua một máy làm dây rơm đặc biệt.

Mặc dù chưa từng yêu đương nhưng đó không có nghĩa là Shirley không hiểu rõ mấy chuyện này, huống chi cô ấy còn có một người bạn thân như Ashley, cũng biết có một số đàn ông có đam mê đặc thù, cho nên ngay từ đầu khi cô ấy thấy sợi dây trong tay Phương Minh, cô ấy mới có thể kinh hoảng sợ hãi như vậy.

"Tình trạng nói lắp của cô đã xuất hiện năm cô năm tuổi, tuy rằng tôi đã có phán đoán với nguyên nhân khiến cô bị nói lắp, thế

nhưng hiện tại tôi cần nghiệm chứng một chút."

Phương Minh lấy sợi dây trong tay ra thắt lại, sau đó đi về phía Shirley, ra hiệu cho Shirley thả lỏng cơ thể, ngay sau đó cậu đem sợi giây quấn quanh xương bả vai của Ashley.

Hai phút sau, Shirley đã bị trói thành một cái bánh chưng lớn, toàn bộ khuôn mặt vẫn luôn duy trì vẻ đỏ ửng, bởi vì cậu thắt chặt sợi dây ở khoảng cách gần, khó tránh khỏi sẽ tiếp xúc đến một số bộ vị đặc thù.

Lại sau đó, ánh mắt Phương Minh nhìn Shirley, khóe miệng co quắp một cái, không thể không nói vóc người Shirley rất tốt, mà sau khi bị buộc chặt sợi dây này nhìn thật sự rất giống tình tiết bên trong mấy bộ phim của quốc gia nào đó…

"Ngồi xuống salon đi."

Ra hiệu cho Shirley ngồi xuống, trên tay Phương Minh còn nắm lấy một đầu dây rơm, theo tay cậu kéo một cái, toàn bộ thân thể Shirley đều run rẩy vài cái.

"Không cần khẩn trương, thả lỏng tâm tình của cô đi."

Phương Minh nắm lấy sợi dây đi tới trước bàn sách, từ nơi ấy cầm lên một tấm bùa chú, "oanh" một tiếng bùa thiêu đốt, trong lúc Shirley còn chưa kịp phản ứng, lá bùa trực tiếp đốt cháy một đầu dây rơm trên tay Phương Minh.

Mặc dù là dây rơm, nhưng bởi vì được gia công tương đối dày cho nên tốc độ thiêu đốt cũng không nhanh, nhưng cho dù là như vậy, không được một phút sau sợi dây đã bị thiêu đốt hơn phân nửa, chí ít đã khiến Phương Minh buông lỏng tay ra, mà dựa theo tốc độ này, không cần một phút đồng hồ, dây rơm sẽ cháy tới phần đang cột vào trên người Shirley kia.

"Cậu... Cậu... Cậu Tần..."

"Không cần sợ, không có chuyện gì đâu."

Phương Minh an ủi Shirley một câu, chẳng qua rất nhanh cậu lại quay đầu đưa lưng về phía Shirley, bởi vì sợi dây trói trên người Shirley là trói từ trên đùi đến chỗ yết hầu, sau khi hỏa diễm thiêu đốt, váy của Shirley cũng trực tiếp bị đốt rụi, lộ ra phong cảnh bên trong.

Quân tử phi lễ chớ nhìn, Phương Minh tự nhận bản thân mình vẫn được tính là quân tử.

Đối với Shirley, giờ khắc này cô ấy đã bất chấp không quan tâm chuyện bản thân mình có bị lộ hàng hay không, bởi vì khi nhìn dây rơm thiêu đốt, trong lòng cô ấy lại không nhịn được khẩn trương, vậy mà vài giây sau đó, khẩn trương trên mặt Shirley biến thành kinh ngạc.

Bởi vì tuy rằng dây rơm đang buộc trên người cô ấy không ngừng bốc cháy, thế nhưng cô ấy lại không cảm thấy thống khổ chút nào, thậm chí ngay cả cảm giác nóng bỏng cũng không hề có lấy một chút, nếu như không phải tự mình cảm nhận được dây rơm đang bốc cháy, cô ấy đều phải hoài nghi liệu có phải bản thân mình nảy sinh ảo giác hay không.

Vậy mà ba giây sau, đột nhiên Shirley "a" một tiếng, bởi vì một cảm giác trói buộc theo vị trí sợi dây rơm bị thiêu đốt truyền tới, cái loại cảm giác này thoải mái tới mức khiến cô ấy không cách nào đè nén được phải phát ra âm thanh.

Một tiếng nối tiếp một tiếng, tuy rằng Phương Minh đưa lưng về phía Shirley, nhưng vẻ mặt cũng có chút xấu hổ, mà dường như Shirley cũng phát hiện ra điều này, muốn cố kìm nén nhưng căn bản là không thể nhịn được, dùng một câu nói rất lưu hành: Thân thể thành thực hơn miệng nhiều.

Bên ngoài phòng làm việc, thật ra Ashley cũng không hề rời đi,

cứ như vậy đứng ở cửa phòng làm việc, khi tiếng la của Shirley truyền ra, ánh mắt của cô ấy sáng ngời, sau đó càng là áp lỗ tai lên trên cửa phòng làm việc để nghe trộm.

"Quả nhiên, đàn ông đều thích loại nhịp điệu này, tôi đã nói rồi, Shirley lớn lên xinh đẹp như vậy sao có thể có người đàn ông không động tâm được? Không nghĩ tới cô gái nhỏ này kêu lên lại dễ nghe như vậy, ngay cả mình cũng sắp không nhịn được."

Ashley nhỏ giọng lầm bầm, trong đầu tưởng tượng tới hình ảnh không thích hợp với trẻ nhỏ, trên thực tế đây cũng tình cảnh cô ấy vui vẻ nhìn thấy. Đều nói người đàn ông phương Đông tương đối chung tình, nếu Shirley có thể dính líu quan hệ cùng cậu Tần, có cao nhân như cậu Tần trợ giúp, chuyện phát triển ngày sau của Ashley là không cần lo lắng gì nữa.

Gặp phải người đàn ông độc thân vừa có tiềm lực vừa giàu có như vậy phải dũng cảm theo đuổi, chủ động câu dẫn, này không có gì không đúng.

Sau ba phút, âm thanh dừng lại, Ashley bĩu môi, "Tuy rằng cậu Tần là cao nhân, nhưng cao nhân cũng có điều không thể làm được, xem ra kỹ thuật của cậu Tần trên phương diện kia không được tốt lắm."

...

Trong phòng làm việc, sắc mặt Shirley ửng hồng, thời khắc này cô ấy khoác một tấm khăn lụa, đây là khăn lụa Vương Hâm để lại trong phòng làm việc, nghe nói nó được đưa tới từ một quốc gia Ả-Rập nào đó, chẳng qua sau khi tới tay Phương Minh cậu lại dùng nó để lau bàn.

Phương Minh đứng ở trước bàn sách, trên tay cậu còn có một đoạn dây rơm cuối cùng, đây là đoạn dây rơm còn chưa bị cháy, mà đoạn dây rơm này được cột ở trên gáy Shirley.

"Vấn đề trên người cô tôi đã hiểu, năm đó khi cô ngã sấp xuống, tuy rằng vẫn còn đủ ba hồn bảy phách nhưng trong đó có một phách lại xuất hiện khuyết tổn, cho nên mới dẫn đến tình huống hiện tại xuất hiện."

Một người hoàn chỉnh thì ba hồn bảy phách cũng hoàn chỉnh, một khi có chỗ nào thiếu thốn, tất nhiên sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, ngoại trừ những người bị câm điếc bẩm sinh kia, những người bị câm điếc mà không phải bẩm sinh đều là vì hồn phách bị hao tổn.

Từ khi Ashley nói tới tình huống của Shirley, Phương Minh đã đoán được hẳn là do hồn phách của Shirley bị thiết hụt, để nghiệm chứng phán đoán này, cậu mới làm thực nghiệm vừa rồi.

Dây rơm này là đặc chế, tượng trưng cho đại địa, mà Phương Minh cũng không phải tùy ý buộc chặt, phương thức trói buộc cậu vừa sử dụng có một cái tên là: Buộc hồn.

Chúng ta không cách nào cảm thụ được hồn phách của con người, chính như sau khi chết đi hồn phách có thể xuyên qua tường vậy, nếu muốn vây khốn hồn phách thì phải cần tới phương thức đặc thù, mà trên thực tế buộc hồn chính là dung nhập kỳ môn độn giáp vào trong sợi dây sau đó buộc chặt lại.

Về phần tấm bùa kia, là Cảm Hồn Phù, tác dụng chính là cảm ứng sự tồn tại của hồn phách.

Dây rơm buộc ba hồn bảy phách của Shirley, chỉ cần là nơi hồn phách hoàn chỉnh dây rơm sẽ bốc cháy lên, chỉ nơi hồn phách bị thiếu sót sợi dây mới sẽ không thiêu đốt.

Mà phần dây rơm nơi gáy của Shirley không bị thiêu đốt, cái này không những nói rõ hồn phách của Shirley có chỗ thiếu thốn, quan trọng hơn là nó còn có thể chứng minh được một điểm nữa, phần hồn phách bị tổn thương của Shirley kia hẳn là thuộc về

phách thứ sáu trong ba hồn bảy phách: Phi Độc.

Chẳng qua ngoài ra Phương Minh cũng phát hiện một hiện tượng khác thú vị, dựa theo bình thường đến nói, sau khi dùng Cảm Hồn Phù Shirley sẽ không phát sinh tiếng rên như vậy mới đúng, mà sở dĩ Shirley phát ra tiếng rên như vậy chỉ có thể vì một nguyên nhân: Ngũ hành của Shirley có chút khác với người bình thường.

"Ghi lại ngày sinh tháng đẻ của cô lên phía trên này đi, nhớ phải ghi chính xác tới từng giờ đồng hồ."

Sau khi để Shirley viết ngày sinh tháng đẻ của bản thân lên giấy, Phương Minh thôi diễn thêm vài phút đồng hồ, cuối cùng rốt cục cũng biết điểm đặc thù trong ngũ hành của Shirley.

Chương 499: Người của Giáo Hội đến

Ở trên đời này, ngũ hành của tất cả mọi người đều có một thuộc tính chủ, có một nhóm người sẽ thiếu thốn một vài thuộc tính nào đó, vì thế mới có rất nhiều người đặt tên có kèm theo yếu tố kim mộc thủy hỏa thổ bên trong, mục đích đúng là vì dùng tên để bồi đắp phần ngũ hành bị thiếu sót kia.

Đương nhiên, người nước ngoài sẽ không hiểu rõ những thứ này, cũng không biết ngũ hành thiếu thốn có ý nghĩa thế nào, cho nên Shirley không biết thời gian cô ấy được sinh ra đại biểu cho điều gì.

Bát tự độc nhất, ngũ hành thiếu tứ, chỉ lưu lại một, chỉ còn lại thuộc tính Mộc.

Người mà ngũ hành chỉ có một gần như rất khó có thể sống sót, bởi vì ngũ hành thiếu thốn cũng đồng nghĩa với Âm Dương mất thăng bằng, Thái Cực sinh Âm Dương, Âm Dương hóa ngũ hành.

Nhưng Shirley lại có thể sống đến hai mươi tuổi, có nguyên nhân rất lớn là vì ngũ hành của cô ấy là thuộc tính Mộc.

Kim mộc thủy hỏa thổ, trong đó thuộc tính Mộc là đặc thù nhất, bởi vì thuộc tính Mộc có nghĩa là sinh cơ, nếu như nói khả năng sống sót lớn nhất của loại người ngũ hành thiếu tứ này chính là hai loại thuộc tính, một loại là mộc, một loại là thổ.

Thổ mộc, một đại biểu cho đại địa, một đại biểu cho sinh cơ, nếu như vận khí tốt thì người nắm giữ hai loại thuộc tính này còn

có thể sống sót, mà người thuộc ba thuộc tính còn lại căn bản không hề có cơ hội.

Trên thực tế, sau khi suy đoán ra Shirley là thuộc tính Mộc, Phương Minh cảm thấy hẳn Shirley nên cảm thấy biết ơn lần té ngã khi cô ấy năm tuổi kia, lần té ngã đó khiến hồn phách của cô ấy bị hao tổn, nhưng cũng chính vì điều đó mới khiến cô ấy có thể sống đến bây giờ.

Nếu như so sánh hồn phách của một người với một căn nhà lầu, theo tuổi tăng trưởng cùng hồn phách lớn mạnh, số tầng của căn nhà kia cũng đang không ngừng tăng lên, mà thuộc tính ngũ hành của con người chính là nền móng phía dưới cùng, khi nền tảng thiếu khuyết dĩ nhiên không thể chống đỡ nhà lầu, kết quả sau cùng chính là căn nhà này bị sập xuống.

Thế nhưng hồn phách của Shirley thiếu thốn lại đồng nghĩa với căn nhà không chỉ không to thêm, ngược lại căn nhà này còn nhỏ hơn so với những căn nhà bình thường khác, vì thế nền móng ở phía dưới mới có thể chống đỡ ngôi nhà, không để ngôi nhà rơi vào tình cảnh đổ nát.

Tái ông thất mã yên tri phi phúc (1), những lời này dùng để hình dung Shirley lại quá thích hợp.

(1) Tái ông thất mã yên tri phi phúc: Ông lão ở biên giới mất ngựa, còn chưa biết là họa hay là phúc.

Thiếu khuyết hồn phách, ngũ hành độc mộc, vận mạng như vậy cho tới bây giờ Phương Minh vẫn chưa từng thấy qua, cho nên đối với tình huống của Shirley cậu cũng rất tò mò, cậu cũng muốn dùng Shirley đến nghiệm chứng những gì mà cậu đã được học một chút.

"Dựa theo ghi chép bên trong truyền thừa Vu Sư đã nói, nếu một người thiếu khuyết hồn phách muốn tu bổ lại chỉ có hai biện

pháp, một loại là tu tập thuật luyện hồn, dùng đó để bổ túc hồn phách của mình, một biện pháp khác chính là mượn những thiên tài địa bảo có tác dụng với hồn phách, sau khi dùng sẽ có thể bổ sung hồn phách."

Trong lòng Phương Minh âm thầm so sánh, biện pháp phía trước ngược lại không có gì, bên trong truyền thừa Vu Sư có không ít công pháp có liên quan tới hồn phách, về phần phương pháp sau lại thật sự khó khăn hơn nhiều, bởi vì loại thiên tài địa bảo này gần như đã tuyệt tích, cho dù có thì đó cũng là thứ vô giá, khó có thể tìm.

Hơn nữa Shirley còn có một vấn đề rất lớn, đó chính là nếu như hồn phách được bổ toàn, lấy ngũ hành của cô ấy căn bản không thể chịu đựng sức nặng của hồn phách, kết quả cuối cùng hoặc là hồn phách ly thể, hoặc là hồn phách tiêu tán.

Cho nên tình huống của Shirley có chút đặc thù, đã phải bù đắp hồn phách nhưng phải làm sao để cơ thể chịu được sức nặng của hồn phách hoàn chỉnh, mà đây mới là điểm khó khăn nhất.

Phương Minh rơi vào yên tĩnh, Shirley khoác khăn lụa ngồi xuống trên sô pha, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lén Phương Minh vài lần, chẳng qua cô ấy chỉ liếc mắt nhìn xong lại lập tức rụt người lại, cả người đã rụt tới mức giống hệt một con đà điểu.

Mấy phút đồng hồ sau, Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía Shirley, vừa lúc va chạm với ánh mắt Shirley, mặt Shirley lại đỏ bừng lên, cúi thấp đầu không dám đối diện cùng Phương Minh.

"Tình huống của cô có chút phức tạp, cần một ít thời gian, như vậy đi, cô đi theo tôi."

Phương Minh từ vị trí đứng lên, mở cửa phòng làm việc ra, Shirley lập tức vội vàng đứng lên muốn đi theo Phương Minh ra ngoài, chẳng qua dường như Phương Minh lại nghĩ tới điều gì, đột

nhiên quay đầu nói: "Cô cứ ngồi bên trong này thêm một chút nữa đã."

Trên mặt Shirley viết lên hai chữ không hiểu thật to, không hiểu rõ vì sao cô ấy còn phải ngồi trong phòng làm việc?

"Cô cảm thấy cô như vậy đi ra ngoài có được không?"

Khóe miệng Phương Minh cong lên, mang trên mặt dáng tươi cười, Shirley cúi đầu liếc nhìn quần áo trên người mình, trong nháy mắt lập tức im lặng không nói, cúi đầu ngồi về tới trên ghế sa lon.

Nếu để Shirley cứ như vậy đi ra ngoài, bị người hầu trong lâu đài nhìn thấy thì không biết sẽ nghĩ sao, một số thời khắc vẫn phải chú ý ảnh hưởng một chút.

Mở cửa đi ra khỏi phòng làm việc đã thấy Ashley đang đứng ở cửa, ánh mắt của Phương Minh nhìn Ashley, "Tôi sai người tìm một bộ quần áo cho cô ấy."

"Không có chuyện gì đâu, cậu Tần cứ việc đi làm việc... A, tìm quần áo..."

Ashley chỉ là thuận miệng nói ra, sau khi nói xong mới phản ứng được ý trong những lời Phương Minh nói, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, thấy Phương Minh không để ý tới cô ấy mà trực tiếp đi về phía trước, cô ấy cũng không nhịn được hiếu kỳ đi vào phòng làm việc.

"Oh my god!"

...

Đợi khi người hầu cầm quần áo đưa vào phòng làm việc, ba phút sau Ashley cùng Shirley cùng nhau từ trong phòng làm việc đi ra, Ashley mang vẻ mặt tò mò nhiều chuyện, mà Shirley thì lại đỏ

mặt, căn bản không dám phản ứng hành động nháy mắt ra hiệu của bạn thân mình.

Người hầu dẫn Ashley cùng Shirley tới hậu viện, lúc này Phương Minh đang đứng trước mặt vườn Kiến Linh Thảo, thấy Ashley cùng Shirley đi tới, đưa tay vẫy vẫy tay với Shirley.

"Cô tới tưới nước cho số cỏ này thử xem."

Phương Minh đưa bình tưới nước cho Shirley, thời khắc này trên người Shirley có mặc một bộ váy dài màu trắng, sau khi Phương Minh nói phương pháp tưới nước cho cô ấy, cô ấy lập tức kéo váy đi vào bên trong vườn Kiến Linh Thảo, ngồi xổm người xuống rất nghiêm túc tưới nước cho những cây Kiến Linh Thảo này.

Nếu có một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp lại cảnh này từ đằng xa, sẽ chụp ra được những tấm hình không khác gì các hot mạng đang ngồi bên vườn hoa.

Trong lúc Shirley tưới nước, ánh mắt Phương Minh vẫn luôn rơi vào trên người Shirley, Ashley đang đứng bên cạnh hơi nghi hoặc một chút, không rõ vì sao Phương Minh muốn Shirley làm những việc này.

"Cậu Tần, cái kia... Shirley cô ấy mới vừa cái kia… Có lẽ thân thể có chút suy yếu..."

Nghĩ đến dáng dấp của Shirley mà bản thân mình nhìn thấy sau khi đi vào phòng làm việc, đến hiện tại Ashley vẫn đang khiếp sợ không thôi, cô ấy không nghĩ tới cậu Tần thoạt nhìn rất cao lãnh lại còn có sở thích như vậy. Lúc ấy quần áo của Shirley giống hệt như đã bị người khác xé toạc ra, xem ra quả nhiên đàn ông từ trong xương đã ưa thích dùng sức mạnh, đều có ước số bạo lực.

Nghĩ đến Shirley giống như một con cừu nhỏ bị con sói xám là

cậu Tần ép buộc, Ashley lập tức cảm thấy phấn chấn, thậm chí bất tri bất giác thân thể của chính mình đều đã có cảm giác.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Ashley, cũng lười giải thích, đoán chừng cậu có giải thích Ashley cũng sẽ không tin tưởng.

Thấy Phương Minh không để ý tới bản thân mình, Ashley cũng không dám nói gì nữa, dù sao ở trong nội tâm của cô ấy vẫn tràn đầy kính sợ đối với Phương Minh, cao nhân có thể làm cho cô ấy trở thành minh tinh như vậy hiển nhiên cũng có thể khiến cô ấy bị chìm vào quên lãng.

"Tốt rồi, có thể ngừng."

Thấy Shirley tưới xong một lần, Phương Minh mở miệng gọi lại, mà giờ khắc này trên mặt Shirley lại lộ ra dáng vẻ chưa thỏa mãn, không hiểu sao khi tưới nước cho những cây cỏ này tâm tình của cô ấy rất sung sướng, thậm chí còn giống như có thể cảm thụ được những cây cỏ này đang hô hấp vậy.

Loại cảm giác này trước đây cô ấy cũng đã từng gặp qua, đó là một lần khi cô ấy và Ashley đi tới một khu du lịch, nhìn thấy một gốc cây già hơn nghìn năm ở nơi đấy, cô ấy phảng phất như có thể cảm thụ được sự uể oải cùng tang thương của gốc cây già, thậm chí cuối cùng còn bởi vậy mà rơi nước mắt.

Lúc đó Ashley chê cười cô ấy quá dễ xúc động, thậm chí chỉ nhìn thấy lá rụng cũng có thể ảnh hưởng tới tâm tình.

"Bệnh nói lắp của cô có thể trị hết, chẳng qua cô cũng phải trả một cái giá thật lớn tương ứng, đó chính là ở lại tưới nước cho số cỏ nơi này trong ba tháng."

Phương Minh mở miệng, để Shirley đến tưới nước cho Kiến Linh Thảo là chuyện cậu đột nhiên nghĩ tới, bởi vì Shirley là ngũ hành thuộc mộc, trời sinh đã có cảm giác thân cận với cây cỏ, để

Shirley trồng Kiến Linh Thảo rất có lợi với sự trưởng thành của Kiến Linh Thảo.

Chí ít là sau khi Shirley hoàn thành việc tưới nước, cậu có thể cảm thụ được rõ ràng linh tính ẩn chứa trong Kiến Linh Thảo đã nhiều hơn lúc ban đầu một chút, mà nếu đổi người tưới nước thành chính bản thân cậu, tối thiểu cần hai ba ngày mới có thể khiến Kiến Linh Thảo lại tăng trưởng thêm một phần.

"A!"

Ashley nghe được lời Phương Minh nói lập tức há miệng thật to, để Shirley đến tưới nước cho những cây cỏ này, đây là kiểu trả giá gì vậy?

Không phải chỉ là tưới nước cho mấy cây cỏ thôi sao? Chuyện như vậy ai cũng có thể làm được, tòa lâu đài này nhiều người hầu như vậy, tùy tiện lấy ra một người làm cũng có thể hoàn thành, không cần phải để Shirley đi làm mới phải.

Ánh mắt Ashley nhìn về phía Shirley, khi nhìn thấy bạn thân mình xấu hổ gật đầu đáp ứng, cô ấy lại vỗ bắp đùi của mình, ngay sau đó trên mặt đều lộ ra nụ cười dâm.

"Thiếu chút nữa đã không kịp phản ứng, sao cậu Tần có thể để Shirley đến tưới nước cho những cây cỏ này, cậu ấy chỉ tìm một lý do để giữ Shirley ở lại lâu đài mà thôi, thời gian ba tháng... Ha ha, đoán chừng con phượng hoàng nhỏ Shirley này sẽ bị cậu Tần khai khẩn đủ."

Mấy suy nghĩ trong lòng Ashley này Phương Minh cùng Shirley cũng không biết, Phương Minh là vì Kiến Linh Thảo, mà Shirley cũng thực sự thích phần công tác này.

...

Một tiếng đồng hồ sau Ashley rời đi, hiện tại vận may của cô

ấy vừa mới tới, có quá nhiều quảng cáo đang đợi cô ấy thực hiện, mà lâu đài thì lại có thêm một ngườ, đó chính là Shirley, ở tại phòng khách của lâu đài.

Ngay khi xe của Ashley rời khỏi lâu đài thời gian, giờ khắc này ở phòng làm việc của thị trưởng thành phố Sheffield, Vương Hâm cũng nghênh đón một đoàn khách đặc thù.

"Giáo chủ Elfa đường xa mà đến, buổi tối Vương mỗ sẽ tổ chức yến tiệc đón gió vì giáo chủ."

Ở nước Anh, lực lượng của Giáo Hội phương Tây rất mạnh mẽ, cho dù là Vương Hâm cũng không muốn đắc tội với Giáo Hội phương Tây, huống chi lần này người tới đây còn là Elfa, một trong ba mươi sáu vị giáo chủ, người có quyền lực chỉ dưới giáo hoàng cùng tổng giám mục trong Giáo Hội phương Tây.

Nói cách khác, quyền lực của Elfa có thể lọt vào Top 100 trong giáo hội, mà đối với loại chính khách như Vương Hâm đến nói, nhất là khi thời gian tuyển cử tới nhất định ông ta phải tranh thủ lực lượng của Giáo Hội, nguyên nhân vì Giáo Hội có rất nhiều tín đồ, đắc tội với Giáo Hội cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ tuyển cử.

"Thị trưởng Vương, lần này chúng tôi đến là vì thành phố Sheffield xuất hiện tội nhân của Chúa, thân làm tôi tớ trung thành nhất của Chúa, toàn bộ tội nhân đều phải tiếp nhận thẩm lí và phán quyết, bị tiêu diệt."

"Thành phố Sheffield có tội nhân của Chúa?"

Vương Hâm sửng sốt một chút, tuy rằng cậu không thờ phụng Giáo Hội phương Tây, nhưng cũng tương đối hiểu rõ Giáo Hội phương Tây, lời Elfa nói đồng nghĩa với ở thành phố Sheffield có dị giáo đồ tồn tại, hơn nữa còn là loại phần tử dị đoan kia.

Chương 500: Mật báo

Một giờ sau, đoàn người Elfa rời khỏi phòng làm việc của thị trưởng, Vương Hâm vẻ mặt phức tạp ngồi ở trên ghế salon, biểu tình trên mặt có chút do dự.

Hai phút về sau, Vương Hâm dường như đã quyết định điều gì đó, lấy điện thoại cá nhân của mình ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

"Alo, cậu Tần, đúng, là tôi, Vương Hâm, haha, cũng không có chuyện gì, chính là hỏi cậu Tần buổi tối có rảnh hay không, tôi dự định mời cậu cùng đi ăn cơm."

"Đây không phải là do giáo chủ giáo hội Elfa kia đi tới thành phố của chúng ta sao, nói thành phố của chúng ta có cái dị đoan gì đó tồn tại, còn nói thế lực rất lớn. Đây không phải chê cười sao? Tôi đoán chừng là giáo hội ăn no rồi không có chuyện gì làm, muốn hiển lộ rõ ràng sự tồn tại của mình một chút."

"Không rảnh à? Nếu cậu đã không rảnh thì thôi vậy, lần sau có thời gian chúng ta hẹn lại."

Sau khi cúp điện thoại rồi, trên mặt Vương Hâm lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, tin tức ông ta đã thả ra, về phần gia tộc Corgi có thể tồn tại hay không, vậy thì phải xem quan hệ của cậu Tần cùng gia tộc Corgi rồi.

Thật ra, nếu như không có chuyện ở vũ hội ngày đó thì Vương Hâm sẽ không gọi cú điện thoại này, thế nhưng ngày đó thái độ của Mercy đối với cậu Tần khiến cho Vương Hâm thầm hiểu trong lòng, quan hệ của gia tộc Corgi cùng cậu Tần sợ rằng không đơn giản như vậy.

Vương Hâm có thể buông tha gia tộc Corgi, nhưng là đối với cậu Tần, ông ta không muốn cứ như vậy cắt đứt liên lạc, hơn nữa cậu Tần là tới từ ở Trung Quốc, cùng ông ta cũng được tính là nửa cái đồng hương, tuyệt đối không phải đối tượng giáo hội muốn bắt.

"Gia tộc Corgi dĩ nhiên là Vampire trong truyền thuyết, thật sự là có chút không thể tưởng tượng được."

Lắc đầu, Vương Hâm thở dài một hơi, bắt đầu xử lý công việc.

Lúc này bên trong lâu đài, Phương Minh đã cúp điện thoại, biểu hiện trên mặt cũng trở nên ngưng trọng, tuy rằng Vương Hâm ở trong điện thoại không nói rõ, nhưng tin tức tiết lộ ra ngoài đã rất rõ ràng rồi, người của giáo hội là vì gia tộc Corgi mà đến.

Gia tộc Corgi ẩn tàng trên trăm năm, nhưng này không có nghĩa là có thể vẫn như thế an toàn mãi, có phong thanh gì đó lộ ra bị giáo hội biết được cũng là chuyện bình thường.

Giáo hội phát hiện gia tộc Corgi, vậy hẳn cũng đã cũng điều tra kỹ lưỡng về gia tộc Corgi rồi, quyền lực của giáo hội thuộc vào top cường giả, lấy gia tộc Corgi hiện tại chỉ còn lại Vane có thực lực cấp bậc tử tước, chỉ sợ là không đấu lại được.

Nếu như cậu không biết gia tộc Corgi là Huyết tộc, hoặc nói cậu không biết gia tộc Corgi là gia tộc phụ thuộc của Alice, Phương Minh sẽ chọn khoanh tay đứng nhìn, kỳ thực coi như là đã biết, cậu cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng Mercy cùng những trưởng lão của gia tộc Corgi kia biết Alice tồn tại, Phương Minh không chắc đám người Mercy rơi vào trong tay giáo hội rồi liệu có khai ra Alice tồn tại không, mà một khi sự tồn tại của Alice bị bại lộ, giáo hội tất nhiên sẽ không chừa thủ đoạn nào đối phó Alice.

So sánh với gia tộc Corgi, Alice đối với giáo hội càng có lực hấp dẫn lớn hơn nữa, thậm chí xuất động tổng giám mục cũng không phải là không thể được.

Nghĩ tới đây Phương Minh đi ra khỏi phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra, chẳng qua ngay khi cậu chuẩn bị gọi điện thoại đột nhiên cậu lại cất điện thoại vào túi, lúc này cậu không thể dùng điện thoại di động của mình gọi điện thoại cho Mercy, cũng giống như Vương Hâm không chủ động báo tin cho gia tộc Corgi mà lại tiết lộ tin tức cho cậu.

Nếu như gia tộc Corgi nhận được tin báo, giáo hội tất nhiên sẽ biết tin tức bị tiết lộ, đến lúc đó nhất định sẽ điều tra tất cả những người gọi điện tới gia tộc Corgi, không nên hoài nghi thực lực của giáo hội, giáo hội có thể chiếm cứ phương Tây hơn một nghìn năm, tuyệt đối có phần thực lực này.

"Quản gia, giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe, tôi muốn rời khỏi lâu đài một chuyến."

Nói với quản gia một tiếng, Phương Minh trực tiếp ngồi xe rời khỏi lâu đài, mà trong lúc đi tới sảnh lớn Phương Minh thấy Alice đang chơi trò chơi với Shirley, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư.

"Alice, cô Shirley."

Một lúc sau, Phương Minh hướng phía Alice cùng Shirley vẫy vẫy, Alice lập tức sôi nổi hoạt bát chạy tới, mà Shirley thì cầm món đồ chơi mà Alice bỏ lại đi theo sau.

"Alice, em có muốn ra ngoài chơi không."

"Muốn."

Alice ngọt ngào trả lời, Phương Minh sờ sờ đầu của Alice: “Vậy để chị Shirley dẫn em đi ra ngoài chơi vài ngày, có được hay

không?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Alice vẫn chưa trả lời, Shirley đã ngây ngẩn cả người trước, để cho mình dẫn theo Alice đi ra ngoài chơi vài ngày? Cô ở tòa lâu đài này vài ngày cũng đã biết rõ Alice là tiểu công chúa của tòa lâu đài này, thân phận địa vị cao vô cùng, thậm chí cậu Tần còn không cho người hầu bình thường tới gần Alice.

Shirley đã từng nghĩ tới lai lịch của Alice, không chừng cô bé chính là con gái do vợ của cậu Tần sinh đấy, phải biết rằng tuổi của cậu Tần cũng không nhỏ, có con gái cũng rất bình thường, tuy rằng Alice vẫn kêu cậu Tần là anh, nhưng hai người rõ ràng không phải người cùng tộc, làm sao có thể là anh em được.

Rất có thể cậu Tần cùng vợ của cậu ấy vì một số nguyên nhân gì đó mà không ở cùng một chỗ, chỉ để lại Alice cùng cậu Tần sinh hoạt chung một chỗ, mà gặp phải tình huống này, thông thường người đàn ông sẽ rất thương yêu chiều chuộng con gái mình.

"Không muốn, em muốn ở cùng với anh."

Alice lắc đầu, tuy rằng cô cũng rất thích chị Shirley, thế nhưng ở trong lòng cô anh mới là người thân nhất.

"Không sao, em cùng với chị Shirley đi ra ngoài chơi vài ngày, đến lúc đó anh sẽ đi đón em, bởi vì anh có chuyện muốn làm, phải đi ra ngoài một chuyến."

Phương Minh ôn nhu an ủi, đồng thời lúc này người hầu cũng đã lái xe tới trước, không tiếp nhiều lời, Phương Minh trước kéo Alice lên xe, lại đưa mắt ra hiệu cho Shirley cũng ngồi lên.

"Cô Shirley, bên tôi có chút việc phải xử lý cho nên muốn giao Alice cho cô chăm sóc vài ngày, bởi vì nguyên nhân ngũ hành của cô đặc thù, cho nên Alice sẽ thận cận với cô hơn hẳn những người

khác."

Shirley đối với đặc thù ngũ hành của mình nhờ có Phương Minh giải thích mấy ngày nay nên đã hiểu biết nhiều, đặc thù ngũ hành của mình sẽ mang tới cho người khác một loại cảm giác thân thiết, nhất là có lực hấp dẫn vô cùng lớn đối với trẻ nhỏ.

"Đại khái hai đến ba ngày, nếu như đến lúc đó tôi vẫn chưa đến tìm cô, vậy thì phiền cô Shirley đưa Alice rời khỏi thành phố Sheffield."

Ánh mắt của Phương Minh có chút ngưng trọng, Shirley mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng có thể từ trong mắt Phương Minh cảm thụ được nhất định là có việc lớn sắp phát sinh, hơn nữa vấn đề này lớn đến mức ngay cả cậu Tần đều cảm thấy có chút không thể khống chế được, cái gọi là để cô dẫn theo Alice đi chơi, trên thực tế chẳng khác nào là uỷ thác rồi.

"Được rồi, tôi xuống xe trước, Alice em mấy ngày nay phải nghe lời chị Shirley đấy, về phần đồ ăn của em anh đã đặt trong rương cho em cả rồi."

Trên xe có một cái rương, cái rương này là Phương Minh cố ý chuẩn bị từ trước đấy, bên trong có máu Alice cần, có thể cung cấp cho Alice sử dụng trong một tuần lễ, nếu như tình huống của gia tộc Corgi thực sự ác liệt tới mức vô cùng, đến lúc đó cậu sẽ khiến Chu Hải tìm Shirley rồi dẫn Alice đi, mới vừa rồi cậu cũng đã gọi điện cho Chu Hải.

Xe dừng lại ở bên đường, Phương Minh bất chấp bàn tay nhỏ của Alice đang níu lấy cậu tràn ngập vẻ không nỡ, cậu trực tiếp xuống xe, sau đó đi qua một bên đường vào cửa hàng điện thoại di động, từ bên trong mua một cái sim điện thoại hoàn toàn mới.

Nước Anh cùng Trung Quốc khá giống nhau, có mấy nhà điều hành điện tín lớn, mà trong đó có một hai nhà bán sim điện thoại

không cần đăng ký tên thật, chỉ cần có tiền trong sim thì sim sẽ hoạt động bình thường.

Sau khi lắp sim vào máy rồi khởi động máy, Phương Minh đi tới một bên góc đường trực tiếp gọi một cú điện thoại đi ra ngoài, mà chủ của số điện thoại này chính là Mercy.

"Alo, xin chào, tôi là Mercy, bạn là…?"

Trong trang viên, Mercy đang thưởng thức bức tranh ngày hôm qua ông ta dành được từ hội đấu giá, sau khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động liền liếc nhìn dãy số, sau đó hơi nghi hoặc một chút, phải biết rằng đây là số điện thoại cá nhân của ông ta, người có thể biết đến đều một số người bạn thân cùng người trong tộc của ông ta, tại sao lại có một số xa lạ gọi tới thế này?

"Mercy, là tôi, tạm thời ông đừng nói gì hãy nghe tôi nói trước, nếu có thể tốt nhất mau đi đến một nơi kín đáo bí ẩn đi."

Nghe được thanh âm trong điện thoại, Mercy sửng sốt một chút, chẳng qua cũng may phản ứng của ông ta khá nhanh, lập tức nghe được đây là giọng nói của Phương Minh, cũng từ sô pha trong sảnh lớn đứng lên, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đi về phía phòng làm việc.

"Cậu Tần, có chuyện gì không?"

"Tôi nhận được tin tức, gia tộc Corgi của các người đã bị giáo hội theo dõi, đến từ chính giáo chủ giáo hội Elfa mang người tới, lúc này hẳn là đã lao tới trang viên của các người rồi, thậm chí rất có thể đã khống chế bên ngoài trang viên."

Dáng tươi cười trên mặt Mercy biến mất, thay vào đó là vẻ khiếp sợ và kinh hãi, tên Elfa ông ta tự nhiên là biết đến, đối với giáo hội phương Tây gia tộc Corgi bọn họ cũng đã điều tra qua, Elfa mặc dù chỉ là giáo chủ, nhưng là người có khả năng nhất

thăng làm tổng giám mục trong số giáo chủ.

Thứ mà Elfa thiếu chính là một phần công tích, cho nên so sánh với giáo chủ khác, Elfa vô cùng hứng thú với chuyện ra tay với hắc ám hội nghị, mấy năm nay người của hắc ám hội nghị chết dưới tay ông ta không dưới trăm người, ông ta chính là một quái tử thủ chân chính.

"Tin tức này có thể tin được không?"

"Tin tức không có bất cứ vấn đề gì." Phương Minh cảm thụ được sự run rẩy trong giọng nói của Mercy, sau một hồi trầm mặc liền nói: “Nếu như gia tộc Corgi của các người không thể thoát khỏi một kiếp này mà nói, về Alice..."

"Cậu Tần, tôi hiểu ý của cậu, chẳng qua cậu yên tâm, coi như là gia tộc Corgi tôi toàn bộ bị giết sạch, tin tức liên quan tới Alice cũng sẽ không truyền đi, huống chi gia tộc Corgi tôi tồn tại trăm năm, sao có thể dễ bị diệt như vậy, Elfa ông ta nếu muốn diệt gia tộc Corgi tôi, vậy cũng phải có thực lực kia mới được."

"Cậu Tần, tôi cũng không muốn nói nhiều, cảm tạ tin tức của cậu, hiện tại tôi muốn đi gặp đại trưởng lão báo tình huống."

Mercy rất nhanh liền đã cúp điện thoại, mà Phương Minh cũng lấy sim trong di động ra, sau đó tiện tay ném vào trong thùng rác ở bên cạnh, chẳng qua cậu cũng không ngồi xe trở lại lâu đài ngay mà đi tới một giáo đường ngay phía trước trang viên của gia tộc Corgi.

Xây dựng đại bản doanh ngay bên cạnh giáo đường, đây là kế hoạch mà tổ tiên của gia tộc Corgi nghĩ ra, ai sẽ nghĩ tới người của hắc ám hội nghị dám sinh hoạt ngay trước mắt giáo hội kia chứ?

Ở trong giáo đường này ngoại trừ có không ít người đến cầu nguyện thì còn có một cái thư viện, thư viện thành phố Sheffield

liền ở trong giáo đường này, mà ngay khoảnh khắc khi cậu bước vào giáo đường, Phương Minh liền phát hiện chỗ bất thường, bên trong giáo đường có quá nhiều giáo sĩ, chỉ tính con đường mà cậu đi thôi cũng đã gặp hơn trăm người, hơn nữa mỗi người đều là sắc mặt nghiêm túc, hoàn toàn khác với hình tượng cha xứ nghiêm túc thường được miêu tả kia.

Chương 501: Tiêu diệt

Vào đêm!

Toàn bộ thành phố Sheffield bắt đầu chậm rãi chìm trong bóng tối, lúc này ngoại trừ một số quán bar còn đang mở cửa thì đa số người kinh doanh cũng đều đã đóng cửa, xe cộ còn lưu thông trên đường cũng là ít đến thương cảm.

Huống chi ngày hôm nay tài xế xe taxi còn được phía trên báo tin, trong khu vực trung tâm thành phố này không cho phép lái xe vào, ở vị trí cách khu vực trung tâm thành phố mấy con phố, cũng đã có cảnh sát bắt đầu bố trí chướng ngại vật trên đường để giới nghiêm.

Nhưng mà mặc dù là cảnh sát cũng không biết ngày hôm nay rốt cuộc là có nhiệm vụ gì, bởi vì bọn họ nhận được mệnh lệnh của cấp trên là gác tại một số giao lộ ở đây, không cho phép bất kỳ người hay xe cộ nào tiến nhập khu vực trung tâm phía sau, cũng giống vậy, bất kể phía sau truyền đến âm thanh cùng tiếng động như thế nào đều không cho phép tự ý rời vị trí.

"Feder, ông nói xem hôm nay là có chuyện lớn gì vậy? Không chỉ toàn bộ cảnh sát chúng ta đều xuất động, hơn nữa ngay cả cảnh sát vũ trang phòng chống bạo động đều xuất động."

"Có thể là chuyện gì? Dù sao cậu cũng không nên quan tâm quá nhiều, chỉ cần biết nhiệm vụ của chúng ta hôm nay chính là đứng ở chỗ này một đêm, sau đó về nhà ngủ."

Cảnh sát Feder hơi lớn tuổi một chút còn hai đồng nghiệp trẻ tuổi mới gia nhập sở cảnh sát không lâu, vỗ vỗ bả vai của hai người, sau đó lập tức móc ra một điếu thuốc ngậm trong miệng.

"Feder, biết ông kiến thức rộng rãi, nói cho chúng tôi biết một chút đi, có phải là có án lớn gì hay không?"

Hai vị cảnh sát trẻ tuổi không cam lòng, một vị trong đó vội vã móc bật lửa ra đốt thuốc cho Feder, Feder hít một hơi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt có vẻ nhớ lại, một lúc sau mới lên tiếng: "Lúc đầu khi tôi nhậm chức ở một thành phố khác cũng từng nhận được nhiệm vụ tương tự, mà một lần kia bởi vì tôi tò mò..."

Sau khi nói đến đây, Feder đột nhiên xốc áo của mình lên, ở nơi ngực của hắn có một vết sẹo lớn, không giống với vết thương do đao hay súng gây ra, vết sẹo này là hình một vòng tròn giống như ngực bị phá ra một cái động vậy.

"Có một số việc là không nên tò mò, bởi vì nhiều khi hiếu kỳ có thể sẽ khiến cậu mất luôn cái mạng nhỏ, hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta sau đó thu đội về nhà ngủ, đây mới là lựa chọn chính xác nhất."

Feder vỗ vỗ vai của hai người đồng nghiệp trẻ tuổi, mặc dù đã qua hơn hai mươi năm, thế nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn không thể quên được nhân vật khủng bố trước đây hắn nhìn thấy, cũng chính là một khắc này hắn mới biết được, thì ra trên đời này thật sự có phi nhân loại tồn tại.

...

"Giáo chủ Elfa, toàn bộ trang viên đã bị chúng ta bao vây, thanh trừ hết năm nhân viên giám thị bên ngoài, bây giờ có thể động thủ."

"Rất tốt, lần này nhất định phải một lưới bắt hết đám người gia tộc Corgi, cho dù một tên cũng đừng hòng trốn thoát."

Trong mắt Elfa có sát khí lăng liệt, không chỉ bởi vì giáo hội cùng Huyết tộc là tử thù, cũng không phải bởi vì tiêu diệt gia tộc

Corgi có thể giúp hắn tạo ra một bậc thang để đi tới chức vị tổng giám mục, mà trọng yếu hơn cả là trước đây ông nội của hắn đã chết trên tay tổ tiên của gia tộc Corgi.

Lần này, hắn phải giết sạch người của gia tộc Corgi, về phần đại trưởng lão của gia tộc Corgi kia càng phải do chính tay hắn giết chết, cho dù sở tài phán đã giao nhiệm vụ cố gắng bắt về một người sống sót, hắn cũng không thèm để ý.

Oanh!

Ngay tại lúc Elfa vừa hạ mệnh lệnh tiến công, phương hướng trang viên đột nhiên bạo phát ánh lửa ngút trời, tiếng vang giống như bomb bạo tạc vang dội toàn bộ thành phố Sheffield.

"Chết tiệt, chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có động tĩnh lớn như vậy?"

Elfa sắc mặt đột biến, tranh đấu giữa giáo hội cùng hắc ám hội nghị phương Tây cho tới bây giờ đều không phơi bày ra ngoài sáng, bởi vì không chỉ có hội nghị phương Tây không muốn để cho người thường biết sự hiện hữu của bọn hắn, giáo hội đồng dạng cũng là như vậy, hơn nữa chính phủ của các quốc gia cũng tuyệt đối sẽ không cho phép song phương bọn họ nổi lên mặt nước, bại lộ ở trước mặt của thế nhân, bởi vì như vậy sẽ dẫn tới toàn bộ thế giới náo động.

Nhưng mà cái này còn không phải điều trọng yếu nhất, tiếng nổ mạnh vang lên liền có nghĩa đã đả thảo kinh xà, gia tộc Corgi tất nhiên là sẽ có phòng bị.

"Elfa đại nhân, không phải chúng ta bên này đưa tới bạo tạc, là gia tộc Corgi tự mình làm ra, bạo tạc đã san bằng toàn bộ trang viên, mà phía nam còn xuất hiện biển lửa, lúc này biển lửa đang lan tràn một cách vô cùng nhanh chóng, sắp đột phá phòng tuyến của chúng ta rồi."

Giáo sĩ cũng là người, cũng không đủ khả năng chống lại biển lửa, huống chi phụ trách gác vòng ngoài đều là một số giáo sĩ thực lực thấp kém.

"Ra tay, một tên cũng không để lại, tuyệt đối không cho phép có cá lọt lưới."

Elfa không thể chờ đợi thêm được nữa, theo hắn ra lệnh, từng hàng giáo sĩ hắc bào đi ra khỏi giáo đường, đây là quy củ của giáo hội, ở trước mặt người đời là hình tượng áo bào trắng, nhưng đối mặt dị đoan liền mặc áo bào đen.

Đối với Elfa mà nói, hắn rất có lòng tin đối với trận chiến đấu này, bởi vì thực lực của gia tộc Corgi sớm đã bị hắn dò xét rõ rõ ràng ràng, cho nên sau khi tiến vào trang viên, nhìn thấy Vampire của gia tộc Corgi xông tới, căn bản không cần hắn ra tay, những tên quỷ hút máu này đã bị thủ hạ của hắn bắt được.

Những giáo sĩ này nguyên một đám trong tay cầm giá chữ thập lóe ra tia sáng đặc thù, giá chữ thập này là trải qua nước thánh gia trì đấy, có lực sát thương to lớn đối với thành viên hắc ám hội nghị.

Hô!

Một trận cuồng phong thổi đến, trên mặt Elfa mang theo nụ cười lạnh, hắn biết những trưởng lão kia của gia tộc Corgi đã ngồi không yên nữa rồi. Mà không nằm ngoài dự liệu của hắn, ngay sau khi cuồng phong truyền tới, một đạo hắc ảnh lấy tốc độ thật nhanh từ trong trang viên lao ra, mấy vị giáo sĩ ở vị trí trên cùng trực tiếp bị đánh tan ngã trên mặt đất.

"Muốn chết."

Elfa trực tiếp giật giá chữ thập trên cổ xuống, tay phải vung lên, giá chữ thập bay ra cùng bóng đen kia đụng vào nhau, vốn là

bóng đen khí thế hung hăng phảng phất như đã gặp phải đòn nghiêm trọng, trực tiếp rơi trên mặt đất, lộ ra chân dung.

Đó là một lão giả tóc bạc hoa râm, lúc này ngực của lão giả đang cắm giá chữ thập, biểu cảm trên mặt hết sức thống khổ, thân thể trên mặt đất không ngừng vùng vẫy giãy dụa.

Nếu như Phương Minh ở chỗ này liền sẽ nhận ra được, ông lão này chính là một trong số những vị trưởng lão của gia tộc Corgi, nhưng mà ngay cả một đòn của Elfa cũng không thể tiếp được.

Elfa đi lên trước liếc nhìn trưởng lão của gia tộc Corgi này, hừ lạnh nói: "Một cái huân tước mà thôi."

Bốp!

Đưa tay đặt ở trên thập tự giá, sau đó ấn giá chữ thập vào sâu bên trong ngực của trưởng lão gia tộc Corgi, sắc mặt mấy vị giáo sĩ bên cạnh biến hóa một chút, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói một lời.

Cấp trên có dặn dò muốn lưu lại người sống, mà người trước mắt này chính là huân tước, là cao tầng của gia tộc Corgi, bị bọn họ khống chế được, vốn nên là người sống tốt nhất, nhưng giáo chủ Elfa đã trực tiếp giết chết đối phương, bọn họ cũng chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

Sau khi rút giá chữ thập ra khỏi ngực trưởng lão gia tộc Corgi, nhìn trưởng lão gia tộc Corgi hai mắt trợn trừng đã chết tới không thể chết hơn, trong mắt Elfa có vẻ lãnh huyết, Huyết tộc vốn là dị đoan, huống chi gia tộc Corgi lại còn giết chết ông nội của hắn, hắn không thể nào để lại bất kỳ một thành viên của gia tộc Corgi nào sống sót.

Về phần mấy lão đầu trong sở tài phán, chỉ cần bọn họ không tìm ra căn cứ chính xác việc hắn cố ý hạ sát thủ, đến lúc đó cãi cọ

vài câu với bọn hắn là được rồi.

"Lão già kia, đừng trốn trốn tránh tránh nữa, ra đi."

Elfa trực tiếp là nhìn về phía trang viên biệt thự, tuy rằng trang viên cháy nhưng biệt thự vẫn hoàn chỉnh, mà giờ khắc này có không ít giáo sĩ đều nằm ngang ở cửa biệt thự, hiển nhiên những giáo sĩ này không có khả năng đánh vào biệt thự.

"Elfa."

Thân ảnh Vane từ trong trang viên đi tới, ngoại trừ Vane còn có bốn vị trưởng lão, có thể nói, đây là cỗ lực lượng mạnh mẽ nhất gia tộc Corgi.

"Vane Corgi, dư nghiệt của Huyết tộc."

Thấy Vane xuất hiện, vẻ mặt của Elfa cũng trở nên dữ tợn: “Tội ác Huyết tộc, ngày hôm nay tôi sẽ khiến máu của các người chìm dưới vinh quang của chúa, để chúa đến tiến hành thẩm phán cuối cùng đối với các người."

"Cái gì chúa? Vinh quang của Huyết tộc tôi là tới từ thuỷ tổ Cain, nếu như thuỷ tổ trọng sinh, chúa của các người cũng phải chạy trối chết."

"Ha ha, thực sự là làm càn, chửi bới chúa thì phải dùng máu của các người đến rửa sạch."

"Lão phu ngược lại là phải nhìn xem, các người lấy cái gì đến rửa sạch."

Vane cùng Elfa cũng biết đây là một hồi chiến đấu sinh tử, cho nên sau khi nói vài câu song phương trực tiếp đối mặt, trên tay của Elfa xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ, đây là Bạch Ngân Thánh Kiếm, là kiếm giáo hoàng ban tặng cho mỗi một vị chủ giáo, bên trên có được lực lượng thần thánh của giáo hội, là khắc tinh của

tất cả sinh vật hắc ám.

Hai người này bắt đầu giao chiến, một bên khác mấy vị trưởng lão của gia tộc Corgi cũng lao vào cùng một chỗ với đám người Elfa đưa tới, về phần những giáo sĩ khác cũng bắt đầu bao vây tiễu trừ tất cả thành viên của gia tộc Corgi.

Mà giờ khắc này ở phía sau trang viên nơi biển lửa đang lan tràn, có mấy bóng người đang di động nhanh chóng, dẫn đầu là một vị trưởng lão của gia tộc Corgi, mà đi theo sau trưởng lão này thì là người trẻ tuổi còn lại của gia tộc Corgi, kể cả đám người Bern.

Vane hiển nhiên rất rõ ràng, lần này giáo hội có chuẩn bị mà đến, gia tộc Corgi không thể nào thoát hết được, cho nên vạch ra kế hoạch để những cường giả như bọn họ ở lại thu hút lực chú ý của đám người Elfa, sau đó sắp xếp cho những tộc nhân trẻ tuổi này thoát đi.

Chỉ cần những tộc nhân trẻ tuổi này thoát đi được, như vậy gia tộc Corgi vẫn còn cơ hội Đông Sơn tái khởi, hơn nữa từ rất lâu về trước, gia tộc Corgi bọn họ đã phòng ngừa loại tình huống này xuất hiện, do đó đã giấu một số tài phú ở địa phương khác.

Nhưng mà không bao lâu sau khi trưởng lão này mượn ánh lửa chạy trốn khỏi trang viên, tầm mười thân ảnh mặc áo bào đen trực tiếp chặn đường đi của bọn hắn, một người giáo sĩ trung niên cười lạnh nhìn về phía bọn họ.

"Giáo chủ Elfa không đoán nhầm, gia tộc Corgi các người quả nhiên là muốn chạy trốn, chỉ tiếc kế hoạch của các người không thể nào được như ý."

Trưởng lão của gia tộc Corgi thấy tầm mười vị giáo sĩ này, mang trên mặt vẻ khinh thường: “Chỉ bằng các người mà cũng muốn ngăn cản chúng ta sao, quả thật chính là muốn chết."

Sở dĩ vị trưởng lão này có tự tin như vậy là vì thực lực của mấy giáo sĩ này cũng không mạnh mẽ, chỉ dựa vào một mình hắn đều có thể giải quyết hết.

"Giáo chủ Elfa đã sớm dự liệu đến loại tình huống này, mày nghĩ rằng chúng tao không có phương pháp đối phó sao?"

Giáo sĩ trung niên kia từ trong lòng móc ra một cái hộp gỗ nhỏ, sau đó cẩn thận mở hộp gỗ ra, lấy tờ giấy từ bên trong ra ngoài.

"Thánh kinh tổng giám mục tự mình sao chép, bên trên ẩn chứa vô thượng lực lượng thần thánh, đủ để trấn áp các người."

Trưởng lão của gia tộc Corgi sắc mặt trở nên khó coi, trong mắt có vẻ sợ hãi, ở trong giáo hội, thánh kinh là một loại vũ khí, mà thánh kinh do tổng giám mục tự mình sao chép, dù cho chỉ là một tờ cũng không phải huân tước nho nhỏ như hắn có thể chống cự.

Chương 502: Bán đứng

Thánh kinh, trong mắt tín đồ giáo hội phương Tây đó là thánh vật vô thượng, nhưng mà những tín đồ này cũng không biết thánh kinh phân làm hai phiên bản, một trong số đó là đối ngoại, cũng liền thuần túy là ghi chép một số trích lời của Chúa, nhưng mà thánh kinh còn có một phiên bản khác cũng chính là thánh kinh có được thánh lực.

Phiên bản thánh kinh này được xưng là thánh kinh thần thánh, đều là do giáo hội gia trì qua đấy, mỗi một vị giáo sĩ được giáo hội sai phái tới vùng đất khác kiến tạo giáo đường hoặc là tuyên truyền giáo hội phát triển tín đồ đều phải được ban cho loại thánh kinh này.

Nhưng coi như là thánh kinh thần thánh cũng phân làm rất nhiều cấp bậc, trong đó mạnh mẽ nhất tự nhiên là do giáo hoàng sao chép ra, thế nhưng loại thánh kinh này quá ít, toàn bộ giáo hội cũng chỉ có các tổng giám mục mới có thể nắm giữ, thậm chí coi như là thánh kinh do các tổng giám mục nắm giữ cũng đều không nhất định là cả bộ, rất có thể chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi.

Bởi vì, khi giáo hoàng sao chép thánh kinh cần phải rót lực lượng thần thánh của mình vào trong đó, mỗi một quyển thánh kinh được sao chép ra đều phải khiến giáo hoàng hao phí tâm thần vô cùng lớn.

Ngoài ra là thánh kinh do tổng giám mục sao chép, mỗi một vị tổng giám mục đều có thực lực mạnh hơn so với công tước của Huyết tộc, thánh kinh do bọn họ sao chép ra, nếu như là thánh kinh hoàn chỉnh, coi như là hầu tước cũng đều ngăn cản không nổi. Mà nếu chỉ là một tờ thánh kinh đối với tử tước cùng bá tước

đương nhiên không coi vào đâu, nhưng là đối với một vị Huyết tộc cấp bậc huân tước đến nói, đây cũng không phải là thứ hắn có khả năng phản kháng.

Một trang giấy trấn áp sinh vật hắc ám cũng không phải thần thông giáo hội phương Tây mới có, phật giáo đồng dạng cũng là có, mà Đạo giáo trong nước cũng có thực lực tương tự như vậy, có tin đồn trước đây bản dự thảo đầu tiên cuốn đạo đức kinh của Lão Tử bị một vị quan viên của Hàm Cốc Quan cất giấu một tờ, nương tựa theo một trang của bản dự thảo đầu tiên này mà quan viên kia có thể trực tiếp trấn áp toàn bộ yêu tà trong phạm vi nghìn dặm quanh Hàm Cốc Quan.

Cho nên trong giới tu luyện mới có câu ngạn ngữ: Lão Tử tây xử Hàm Cốc Quan, nghìn dặm yêu tà không dám gần.

"Thánh kinh chân chính do tổng giám mục Soto tự mình sao chép ở đây, các ngươi những tên Huyết tộc chết tiệt này đền tội đi."

Giáo sĩ ném tờ thánh kinh ra ngoài, trong nháy mắt quang mang soi sáng cả một khúc đường, đám người Bern cả người lạnh run, trên thực tế bọn họ cũng không tính là Huyết tộc, bởi vì bọn họ vẫn còn còn chưa thức tỉnh huyết mạch của Huyết tộc, nhưng trong huyết mạch của bọn họ dù sao cũng có ẩn chứa máu của Huyết tộc, thánh kinh này chính là khắc tinh của bọn hắn.

Vị trưởng lão kia của gia tộc Corgi sắc mặt vô cùng khó coi, bởi vì đa số áp lực của tờ thánh kinh này là hướng về phía hắn, cỗ lực lượng thần thánh này đối với người bình thường đến nói có thể là một cỗ nắng ấm, nhưng là đối với hắn loại sinh vật hắc ám này đến nói, đó không khác gì giội axit sunfuric lên cơ thể người bình thường.

Đau đớn cùng sợ hãi ngưng tụ ở trong lòng của hắn, những giáo sĩ khác tại thời khắc này cũng bắt đầu động thủ, trường kiếm

trong tay hướng phía người của gia tộc Corgi vung đi.

"Không, không nên."

Thấy trường kiếm đang hướng tới trước mặt mình, sắc mặt Bern tràn đầy kinh hoảng, bởi vì căn bản anh ta cũng không biết cái gì là Vampire, chính là ở hai giờ trước anh ta mới biết mình là Vampire, cha mình còn có ông nội của mình bọn họ đều là Vampire.

Nhưng mà, người giáo hội không thấy anh ta cầu xin tha thứ, ở trong mắt những giáo hội này, sinh vật hắc ám chính là dị đoan, mà đời sau của sinh vật hắc ám cho dù còn chưa thức tỉnh huyết mạch, nhưng vẫn là dị đoan, nhìn thấy dị đoan biện pháp duy nhất chính là trảm thảo trừ căn.

"Anh!"

Thấy anh của mình ngã xuống vũng máu, Alene đang đứng bên cạnh thống khổ lắc đầu, mà tất cả mọi người không hề chú ý tới, giờ khắc này trong mắt Alene bắt đầu biến thành đỏ bừng, trong tròng mắt phảng phất có một vầng huyết nguyệt.

"Chết tiệt dị đoan, cũng đi chết đi."

Giáo sĩ giết chết Bern lại đem trường kiếm đâm vào ngực của Alene, trong lòng giáo sĩ bọn họ không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào, bởi vì rất nhiều đồng bạn của bọn họ đã bị chết ở trong tay sinh vật hắc ám.

Ngày hôm nay giết ít một cái sinh vật hắc ám, có lẽ ngày mai một đồng bạn của bọn họ sẽ bị giết chết, đây là một hồi giết chóc không phân định đúng sai, chẳng phân biệt được chính nghĩa cùng tà ác, đây là thù hận nghìn năm giữa giáo hội phương Tây cùng sinh vật hắc ám.

Giáo sĩ tay cầm thánh kinh đi về phía vị trưởng lão kia của gia

tộc Corgi, trên gương mặt già nua của trưởng lão này mang theo vẻ kinh hoảng, bởi vì so sánh với các trường lão khác của gia tộc Corgi đến nói, hắn xem như là rất trẻ tuổi, cũng là thiên tài của gia tộc có hi vọng nhất đột phá đến Tử tước.

Cho nên, hắn không muốn chết.

"Đừng giết tôi, thả tôi đi, tôi có thể nói cho các người biết một bí mật, bí mật này ngay cả giáo hoàng của các người cũng đều muốn biết."

Trưởng lão gia tộc Corgi cuống quít hô lên, nhưng mà giáo sĩ này lại bất vi sở động, bởi vì hắn nhớ kỹ giáo chủ Elfa đã dặn dò, người của gia tộc Corgi một tên cũng không để lại.

Thấy sát ý trên mặt đối phương, vị trưởng lão này của gia tộc Corgi bất chấp tất cả tiếp tục hô lên: "Bí mật này rất quan trọng, vì bí mật này liên quan đến người mà giáo hội của các người muốn tìm, nếu như ông đem tin tức này truyền lại giáo hội, tuyệt đối sẽ được giáo hội trọng thưởng, có lẽ còn có thể được giáo hoàng tự mình khen ngợi."

Trưởng lão của gia tộc Corgi rất rõ ràng, ở trong mắt những giáo sĩ này, giáo hoàng là chí cao vô thượng, tất cả giáo sĩ cũng đều muốn được giáo hoàng khen ngợi, đây chính là vinh quang lớn nhất đời bọn hắn.

Quả nhiên, giáo sĩ này nghe được lời này của trưởng lão gia tộc Corgi, động tác cuối cùng cũng hơi trì hoãn, thế nhưng vẫn chưa buông thánh kinh trên tay xuống.

"Tôi không có lừa ông, tin tức này có liên quan tới gia tộc Vlad, hẳn là ông đã nghe qua gia tộc Vlad, nếu chưa từng nghe qua thì tôi có thể nói cho ông biết, gia tộc Vlad là một trong những gia tộc của ba thân vương lớn trong Huyết tộc tôi, thân vương Vlad vĩ đại. Dracula chính là xuất phát từ gia tộc này, mà gia tộc Corgi tôi thì

là phụ thuộc của gia tộc Vlad."

Dường như là sợ đối phương không biết gia tộc Vlad có ý nghĩa thế nào, vị trưởng lão này của gia tộc Corgi lại nhanh chóng giải thích một lần thân phận địa vị của gia tộc Vlad.

"Tuy rằng thân vương Dracula bị giáo hoàng giết chết, thế nhưng gia tộc Dracula vẫn để lại huyết mạch, mà với huyết mạch cao quý của gia tộc Vlad, ngày sau tất nhiên sẽ có thể quật khởi, mà giáo hoàng của các người hiển nhiên cũng biết điểm này, do đó những năm gần đây vẫn không ngừng tìm kiếm đời sau cảu gia tộc Vlad."

"Tôi biết đời sau của gia tộc Vlad ở nơi nào, chỉ cần ông buông tha tôi, tôi sẽ nói đầu mối cho ông biết, đến lúc đó ông lại nói đầu mối này lại cho giáo hoàng, chắc chắn sẽ được giáo hoàng khen ngợi."

Giáo sĩ này vẻ mặt biến ảo chập chờn, tuy rằng hắn nhận được mệnh lệnh giết chết tất cả mọi người của gia tộc Corgi, thế nhưng việc được giáo hoàng khen thưởng thật sự có sức mê hoặc quá lớn, đời sau của gia tộc thân vương trong Huyết tộc, đối với giáo hội đến nói thực sự là một mối họa lớn, tuy rằng hắn chưa từng nghe nói tới gia tộc Vlad, thế nhưng Dracula hắn cũng biết đấy, bởi vì đây là công tích lớn nhất của giáo hoàng tiền nhiệm, được ghi lại ở trong giáo sử.

Giáo hoàng tiền nhiệm vĩ đại giết chết thân vương Dracula giảo hoạt đê tiện của Huyết tộc!

"Tao làm sao biết lời mày nói là thật hay giả?"

Giáo sĩ mở miệng hỏi, trưởng lão của gia tộc Corgi đang muốn mở miệng, chẳng qua lập tức dường như là nhìn thấy gì, đưa mắt nhìn hướng phía sau giáo sĩ này, mà giáo sĩ này trong chớp mắt liền kịp phản ứng, xoay người trực tiếp ném thánh kinh trong tay

ra ngoài.

Chương 503: Tác dụng của Vu Sư Chi Lực

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Giáo sĩ này phản ứng rất nhanh, người còn chưa quay đầu lại đã ném thánh kinh trong tay ra ngoài trước, thế nhưng mà hắn lại không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mà hắn tưởng tượng, điều này làm cho hắn hơi nghi hoặc một chút, chẳng lẽ không phải có Huyết tộc ở sau lưng định đánh lén hắn?

Giáo sĩ quay đầu, kết quả lại phát hiện một gương mặt phương đông xuất hiện ở trong mắt của hắn, đợi khi hắn nhìn rõ ràng đây là một người thanh niên phương Đông thì một cỗ quyền phong kéo tới, cả người liền đã bất tỉnh.

"Cậu Tần, cậu tới rất đúng lúc, cám ơn cậu đã ra tay cứu tôi."

Trưởng lão của gia tộc Corgi tự nhiên là biết Phương Minh đấy, thấy Phương Minh đánh ngã giáo sĩ này liền trực tiếp nắm trường kiếm ở bên cạnh cắm vào ngay tim giáo sĩ.

Đã không có thánh kinh trấn áp, trưởng lão của gia tộc Corgi mặt lộ vẻ ngoan độc, trực tiếp đánh về phía những giáo sĩ khác, tốc độ cực nhanh khiến những giáo sĩ này căn bản không kịp huy kiếm cũng đã ngã xuống, tầm mười vị giáo sĩ không tới một phút đồng hồ tất cả đều đã ngã xuống trong vũng máu.

"Cậu Tần, ở đây rất nguy hiểm, người giáo hội lúc nào cũng có thể giết tới, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Trưởng lão của gia tộc Corgi giết chết những giáo sĩ này xong liền quay đầu cười cười nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà sau một khắc vẻ mặt của hắn liền trở nên cứng đờ, bởi vì Phương Minh vậy mà lại nhặt tờ thánh kinh kia lên, hơn nữa con mang theo tờ thánh kinh đi về phía hắn.

"Cậu Tần, cậu đang làm cái gì vậy? Thứ này vẫn là nên hủy diệt nó đi thì hơn, giữ lại cũng không có tác dụng gì."

Vẻ mặt của trưởng lão gia tộc Corgi cứng đờ, chẳng qua trên mặt Phương Minh lại mang theo nụ cười mỉm: "Tôi đối với thánh kinh này cảm thấy rất ngạc nhiên, muốn biết một trang thánh kinh này rốt cuộc có bao nhiêu uy lực."

Nói xong, Phương Minh trực tiếp ném thánh kinh này ra, thánh kinh lần thứ hai tỏa ra quang mang, trưởng lão của gia tộc Corgi mặt lộ vẻ hung quang: "Cậu Tần, cậu quá mức."

Nhưng mà hung quang của hắn chỉ có thể giữ vững một giây như vậy, bởi vì sau một khắc vẻ mặt của hắn liền trở nên kinh hoảng, một trang thánh kinh này trực tiếp bay thẳng về phía hắn, mà dưới sự trói buộc do lực lượng trong thánh kinh tỏa ra, khiến hắn liền tránh né đều không thể né tránh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một trang thánh kinh này rơi vào trên người của hắn.

Tiếng hét thảm thiết thống khổ từ trong miệng trưởng lão gia tộc Corgi truyền ra, trên mặt của hắn có vẻ không thể tin: "Mày… Mày không phải người giáo hội, làm sao có thể điều khiển thánh kinh này được?"

Trưởng lão của gia tộc Corgi không thể nào hiểu được, thánh kinh của giáo hội vì sao một tên không phải người giáo hội cũng có thể điều khiển, phải biết rằng điều khiển giáo hội phương Tây

mạnh mẽ chính là ở điểm năng lực này chỉ thuộc về bọn họ đấy, một vũ khí ở trên tay họ vốn mang theo uy lực vô cùng, thế nhưng rơi vào trong tay người ngoài lại liền giống như sắt vụn.

Cho nên, trưởng lão của gia tộc Corgi đến chết đều không nghĩ ra vì sao Phương Minh có thể điều khiển một trang thánh kinh này, Phương Minh không phải vẫn luôn chưa từng tu tập thuật pháp của giáo hội sao?

Nghe được lời nói của trưởng lão gia tộc Corgi, trong mắt Phương Minh có tia sáng, cậu còn tưởng rằng thánh kinh này ai cũng có thể sử dụng, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy, mà chính mình khi vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, một trang thánh kinh này liền tự động phát ra quang mang, nói rõ Vu Sư Chi Lực cũng có thể điều khiển thánh kinh.

Điều này có ý vị gì Phương Minh hiện tại còn không biết, thế nhưng cậu tin tưởng điểm này tuyệt đối vô cùng quan trọng, thậm chí trong nháy mắt này một cái ý niệm xuất hiện ở trong đầu của cậu.

Chẳng qua rất nhanh Phương Minh liền đã đem ý niệm này ném ra sau ót, bây giờ còn chưa phải lúc lo lắng vấn đề này, giết chết này trưởng lão của gia tộc Corgi cũng liền có nghĩa là chuyện của Alice sẽ không bị bại lộ ra ngoài.

Đương nhiên, nếu như Vane bọn họ cuối cùng lựa chọn đầu nhập vào giáo hội, vậy cậu cũng không còn cách nào khác, cậu cũng đã chuẩn bị do dự tính xấu nhất, sớm đưa Alice rời khỏi đây.

Liếc nhìn hiện trường, Phương Minh đang chuẩn bị rời đi, chẳng qua đúng lúc này một thanh âm rất nhỏ đưa tới chú ý của cậu, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía bên trái đằng trước, nơi ấy, hai chân của Alene đang chậm rãi rung động.

"Chưa chết?"

Đi tới trước người Alene, Phương Minh liền phát hiện miệng của Alene đang mở, mà ở hai bên mép bắt đầu lộ ra một góc răng nanh, đồng thời ở chỗ trán của Alene có một mảnh đỏ ửng xuất hiện.

"Đây là đột nhiên thức tỉnh huyết mạch của Huyết tộc?"

Tuy rằng chưa từng thấy Huyết tộc thức tỉnh, thế nhưng Phương Minh từng thấy Huyết tộc biến thân, tình huống lúc này của Alene cùng Huyết tộc biến thân vô cùng giống nhau, mà Alene giống như Bern ngay từ đầu không có năng lực biến thân, nói cách khác dưới sự kích thích một lần này khiến cho Alene thức tỉnh huyết mạch của Huyết tộc.

Nghĩ tới điểm này, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ âm tình bất định, lúc này giáo hội cùng người của gia tộc Corgi đều chết hết, mà trưởng lão của gia tộc Corgi còn là bị thánh kinh giết chết, người giáo hội chạy tới tối đa cũng sẽ cho rằng đây là song phương chém giết liều mạng dẫn tới cá chết lưới rách mà thôi.

Đây là kết cục có lợi nhất đối với Phương Minh, nhưng nếu như Alene không chết mà nói, giáo hội có lẽ sẽ thu được một số tin tức từ trong miệng Alene, nhưng nếu như cậu mang Alene đi, với tư cách con gái của tộc trưởng đương nhiệm gia tộc Corgi, giáo hội không thể nào không lưu ý, tất nhiên là sẽ điều tra tiếp.

Đối với Phương Minh đến nói lựa chọn tốt nhất chính là Alene chết, chỉ có Alene chết thì giáo hội mới không thể điều tra được bất kỳ đầu mối gì.

Nhưng mà nhìn Alene nằm trên mặt đất, Phương Minh nhưng lại không thể xuống tay được, cậu có thể lựa chọn thấy chết không cứu, bởi vì cậu cùng gia tộc Corgi không có quan hệ thân thiết gì, nhưng cậu không cách nào xuống tay với Alene vào lúc này.

"Mà thôi, liền đánh cuộc một lần đi."

Trong lòng Phương Minh có quyết định, sau khi nhấc Alene lên khỏi mặt đất liền nhanh chóng biến mất ở chỗ sâu trong con đường u ám.

...

Ngay sau khi Phương Minh mang theo Alene rời đi không tới mười lăm phút, Elfa xuất hiện, thời khắc này Elfa cả người toàn là máu, trường kiếm trên tay gãy thành hai đoạn, cánh tay phải chảy máu không ngừng.

"Đại nhân, Cass bọn họ tất cả đều chết hết, gia tộc Corgi bên này cũng không có một người nào còn sống." Rất nhanh có giáo sĩ tiến lên kiểm tra thi thể trên đất, sau đó hướng phía Elfa báo cáo.

"Đại nhân, Cass xem ra là cùng trưởng lão của gia tộc Corgi đồng quy vu tận, ở vào lúc quan trọng nhất thì tờ thánh kinh của tổng giám mục đã diệt sát trưởng lão của gia tộc Corgi." Bên cạnh một vị giáo sĩ khác nói ra phân tích của mình.

"Xác định người của gia tộc Corgi không một ai trốn thoát chứ?"

Ánh mắt của Elfa quét qua thi thể đám người của gia tộc Corgi, mà sớm có giáo sĩ cầm ảnh chụp bắt đầu kiểm kê, một lúc sau báo cáo: "Hình như thiếu một người, không phát hiện ra thi thể của Alene. Corgi, hơn nữa ở trong trang viên cũng không phát hiện thi thể của cô ta."

Nghe thủ hạ trả lời, ánh mắt của Elfa có hàn quang, "Tìm, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra cô ta cho tôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ con cá lọt lưới nào tồn tại."

"Vâng!"

...

Chương 504: Tác dụng của Vu Sư Chi Lực (2)

"Không còn động tĩnh, không sai biệt lắm chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi rồi."

Ở ngoài giao lộ, Feder cùng hai người đồng nghiệp của hắn ngồi bẹp xuống đất hút thuốc giải sầu, chẳng qua sau một khắc, hai người đồng nghiệp của hắn đột nhiên đứng lên, đồng thời giương súng nhắm ngay giao lộ phía trước.

"Ai? Ra đây!"

Ở góc đường đó có một bóng người xuất hiện, đạo thân ảnh này bao phủ ở trong hắc bào, khiến người ta không thấy rõ tướng mạo của hắn, chẳng qua trên tay của hắn lại ôm một cô gái.

"Đừng nhúc nhích, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống."

Hai người đồng nghiệp của Feder vẻ mặt nghiêm túc, mà thân thể của Feder tại thời khắc này lại đang run sợ, bởi vì hắn nhớ lại cái hình ảnh trước đây đã phải trải qua...

"Người qua đường mà thôi, xin nhường đường."

Thanh âm trầm thấp từ trong hắc bào truyền ra, nhưng mà đồng nghiệp của Feder làm sao lại tin tưởng cách nói này chứ: "Cậu muốn lừa dối ai vậy, đã trễ thế này lại còn đi dạo ngoài đường, chẳng lẽ cậu không biết đường bên này đã bị phong tỏa rồi sao? Hơn nữa cậu còn ôm một cô gái thụ thương nữa."

Người mặc áo bào đen trầm mặc, vẻ mặt của Feder trở nên càng thêm kinh hoảng.

"Nhanh lên một chút hai tay ôm đầu, bằng không thì chúng ta sẽ nổ súng."

"Cần gì chứ, tôi chỉ là người qua đường mà thôi, không muốn tạo sát nghiệp không cần thiết."

"Cậu uy hiếp ai đó, tôi..."

"Coya câm miệng."

Feder đột nhiên cắt đứt lời nói của đồng nghiệp mình, đưa mắt nhìn hướng người mặc áo bào đen: "Biết cậu đi ngang qua, hiện tại cậu liền có thể rời đi."

Nghe được lời nói của Feder, hai người đồng nghiệp của hắn cảm thấy khó hiểu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn phía Feder, nhưng dưới ánh mắt bức ép của Feder, hai người cũng chỉ có thể không cam lòng nhìn người mặc áo bào đen rời đi, phải biết rằng cục cảnh sát luôn luôn có quy củ người cũ dẫn dắt người mới, Feder xem như là nửa cái sư phụ của hai người này.

Đợi khi thân thể của người mặc áo bào đen hoàn toàn biến mất, Feder mới thở ra một hơi thật dài, cả người giống như là hư thoát trực tiếp là đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, là tôi đã cứu hai người các người, năm đó tôi chính là giống như các người, mà kết quả cuối cùng chính là tôi thiếu chút nữa chết đi, trên ngực để lại vết sẹo này."

Feder nhìn về phía hai đồng nghiệp trẻ tuổi, mà sau khi hai đồng nghiệp trẻ tuổi này nghe được lời nói của Feder trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tin: "Trong tay chúng ta có súng, sợ cậu ta làm gì?"

"Súng?" Feder khinh thường nhổ một ngụm nước miếng: "Năm đó tôi có bốn người anh em, trên tay đều có súng, trong đó còn có

một người cầm súng tự động, nhưng kết quả cuối cùng là ba người bọn hắn đều chết hết, nếu như không phải mạng của tôi lớn, hiện tại các người cũng không thể nhìn thấy tôi."

"Trên đời này có một số tồn tại không phải chúng ta đủ khả năng hiểu, các người chỉ cần nhớ kỹ ngày hôm nay chúng ta gác ở chỗ này không hề đụng phải bất kỳ người nào là được rồi, nói như vậy cũng sẽ không phải chịu bất kỳ hình phạt gì, chuyện hôm nay cũng liền thối rữa ở trong bụng chúng ta là được."

"Tôi lại chỉ điểm thêm cho các người một câu, ngày bình thường khi các người xem phim có thấy trong đó đề cập tới đối thủ của giáo hội là ai không? Những người đó có được thực lực như thế nào? Hiện thực cũng không kém trong điện ảnh bao nhiêu đâu."

Hai vị đồng nghiệp của Feder đưa mắt nhìn nhau, bọn họ tin tưởng Feder sẽ không nói khoác, dựa theo trong phim điện ảnh thì kẻ địch của giáo hội là sinh vật hắc ám mạnh mẽ, căn bản không phải người thường như bọn họ có thể đối phó đấy, nếu thật là như vậy mà nói, vậy lần này bọn họ thật đúng là vừa tới Quỷ Môn Quan đi dạo một chuyến…

Cách đó không xa, khóe miệng của Phương Minh lộ ra nụ cười mỉm, lời nói của Feder rõ ràng truyền vào trong lỗ tai của cậu, người này thật đúng là một vị cảnh sát thông minh.

Trên thực tế, Phương Minh cũng không định ra tay với ba cảnh sát này, thứ nhất là cậu không muốn tạo sát nghiệt, ngoài ra còn có một điểm chính là nếu cậu giết ba cảnh sát trái lại lại càng dễ bại lộ bản thân, giáo hội cũng sẽ biết có một người như cậu tồn tại.

Giết, giáo hội sẽ biết có người cứu Alene, không giết giáo hội cũng sẽ biết, nhưng nếu như ba người cảnh sát này cố ý ngăn trở, vậy cậu cũng sẽ không nương tay, bởi vì tiếng súng sẽ đưa tới sự chú ý của đám người giáo hội, đến lúc đó ngay cả cậu cũng đều

chạy không thoát.

Ngày hôm sau!

Toàn bộ cư dân thành phố Sheffield vì một tin tức mà chấn động, đêm qua gia tộc Corgi bị cháy, tất cả thành viên trong gia tộc không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ táng thân bên trong hỏa hoạn.

Vì thế các ban ngành liên quan cố ý nhắc nhở mọi người chú ý phòng cháy, nếu phát hiện có cháy thì phải kịp thời gọi điện thoại báo cháy, để tránh tạo thành tổn thất về người và tài sản.

Tất cả cư dân trong thành phố Sheffield đều đã từng nghe qua tên tuổi của gia tộc Corgi, sinh ý của gia tộc Corgi trải khắp các ngành nghề trong thành phố Sheffield, cho nên khi toàn bộ tộc nhân của gia tộc Corgi chết trong hoả hoạn, dẫn tới toàn bộ cư dân thành phố Sheffield không ngừng nghị luận.

Đương nhiên loại nghị luận này sẽ không kéo dài lâu, đến cuối cùng hẳn sẽ trở thành một câu chuyện lạ trên phố, là đề tài để con người nói chuyện phiếm với nhau lúc trà dư tửu hậu.

...

"Vương thị trưởng, lần này phải cảm ơn sự phối hợp của các ông, tôi thay mặt Chúa cảm ơn mọi người."

"Giáo chủ Elfa quá khách khí, tiêu trừ sinh vật hắc ám cũng là chuyện chính phủ chúng tôi nên làm, tất cả mọi người đều là vì cùng một mục tiêu mà nỗ lực."

Elfa nhìn Vương Hâm, trong mắt còn có thêm vẻ nghi ngờ, chuyện gia tộc Corgi lần này vẫn còn tồn tại một số điểm đáng ngờ, thứ nhất là khi bọn họ còn chưa tiến công vì sao trang viên lại bạo tạc? Thứ hai là người phụ nữ mất tích của gia tộc Corgi kia đã đến nơi nào, là ai cứu cô ta đi?

Khả năng lớn nhất hẳn là có người tiết lộ phong thanh, thế nhưng người biết kế hoạch lần này cũng không nhiều, ngoại trừ thủ hạ của hắn cũng chỉ có vị Vương thị trưởng trước mắt này rồi.

Nhưng mà Elfa không có chứng cứ, hơn nữa vị Vương thị trưởng này là Hoa kiều, phải biết rằng Huyết tộc là một chủng tộc rất chú trọng huyết mạch, khi phát triển thế lực cũng sẽ không lựa chọn Hoa kiều.

Cho nên Elfa chỉ là hơi có chút hoài nghi Vương Hâm, đương nhiên với hắn mà nói đây không phải chuyện trọng yếu nhất, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là phải bắt được tên dư nghiệt của gia tộc Corgi kia.

"Giáo chủ Elfa, có gì cần thì ông cứ liên hệ với trợ lý của tôi, chúng tôi bên này sẽ cố gắng toàn lực phối hợp, hiện tại bên tôi còn có hội nghị phải tham gia."

"Vương thị trưởng cứ đi làm việc của ông đi."

Elfa gật đầu, Vương Hâm cười cười rời đi, mà không bao lâu sau một thanh niên mặc tây trang dẫn hai cảnh sát đi đến.

"Giáo chủ Elfa, nơi này là toàn bộ video ở khu vực phụ cận gia tộc Corgi đêm qua, không phát hiện nhân viên khả nghi nào, mặt khác nơi này có một bản danh sách cuộc gọi, ghi chép lại tất cả những cuộc gọi của thành viên chủ chốt trong gia tộc Corgi, dựa theo phần những gì trong danh sách ghi lại thì chiều hôm qua vào lúc bốn giờ, có một số điện thoại lạ không xác định được danh tính đã gọi cho Vane."

"Dựa theo chúng tôi dự đoán, nếu có người mật báo tin tức cho gia tộc Corgi thì hẳn chính là chủ của số điện thoại này, bởi vì sau khi nhận cuộc điện thoại này, rất nhiều thành viên trọng yếu của gia tộc Corgi đều nhận được điện thoại của báo tin của Vane."

Chương 505: Không thể nặng bên này nhẹ bên kia

Nghe cảnh sát báo cáo, trong mắt Elfa có tinh quang, đến giờ phút này hắn đã có thể hoàn toàn bài trừ khả năng Vương Hâm mật báo tin tức, bởi vì hắn đã tới gặp Vương Hâm lúc gần trưa, nếu như Vương Hâm là người mật báo tin tức thì hoàn toàn không cần chờ đến bốn tiếng sau, bởi vì ông ta mật báo càng sớm, gia tộc Corgi càng có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

"Mặt khác, chúng tôi đã xuất động toàn bộ nhân viên cảnh sát đi tìm hiểu điều tra tung tích của Alene, một khi có phát hiện sẽ liện hệ với người của giáo hội ngay lập tức."

"Vậy thì phiền phức các vị, Alene là dư nghiệt của Huyết tộc, nếu để cho cô ta chạy trốn, rất có thể cô ta sẽ trả thù cư dân thành phố Sheffield, vì sự an toàn của cư dân toàn thành phố Sheffield, vẫn xin mọi người nghiêm túc cố gắng."

"Khẳng định, đó là khẳng định."

...

Trong lúc Elfa bắt đầu truy lùng tin tức của Alene, thì lúc này phía trong phòng làm việc của lâu đài, Phương Minh cùng Alene đang ngồi yên ở đó, Alene hai mắt đỏ bừng, không phải bởi vì huyết mạch thức tỉnh mà là vì thống khổ và phẫn nộ khi gia tộc bị tàn sát chỉ sau một đêm.

"Alene, tôi biết tâm tình của cô lúc này, thế nhưng tôi muốn nói cho cô biết, lấy thực lực bây giờ của cô, chỉ cần cô rời khỏi lâu đài, không tới mười lăm phút sau người của giáo hội chắc chắn sẽ

tóm được cô, mà kết quả của cô khi ấy sẽ không khác gì với người nhà đã chết của cô."

Phương Minh nhìn Alene, cậu biết đối với một thiên kim đại tiểu thư đến nói, đột nhiên thừa nhận nỗi đau khổ diệt môn có ý nghĩa thế nào, loại biến đổi lớn của gia tộc này, nhiều khi có thể khiến tinh thần của con người bị sụp đổ hoàn toàn.

Alene hiện tại đang trong hoàn cảnh tinh thần ở biên giới của sự sụp đổ, cũng rất dễ dàng làm ra một số hành động mất khống chế.

"Gia tộc của các cô là Huyết tộc, cũng chính là cái gọi là Vampire, tôi nghĩ ngày hôm qua cha cô hẳn đã nói rõ với cô rồi, do đó lúc này tôi sẽ không nói lại điều gì nữa, hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn..."

"Cậu Tần, tôi muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ cần cậu có thể làm cho tôi trở nên mạnh mẽ, tôi nguyện ý trả bất cứ giá nào."

Alene vẫn đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, trong mắt có tia cừu hận, trải qua một đêm kia, cô bé này không còn vẻ yếu ớt của thiên kim đại tiểu thư nữa, có còn một người phụ nữ lưng gánh thù sâu như biển.

"Ách..."

Phương Minh có chút ngoài ý muốn nhưng lập tức lại cảm thấy có thể lý giải, Alene nếu muốn báo thù đương nhiên sẽ phải đề thăng thực lực của chính mình, mà mình có thể cứu cô ra, theo suy nghĩ của Alene thì thực lực của chính mình hẳn rất mạnh mẽ.

"Huyết tộc các người tu luyện như thế nào tôi cũng không biết, do đó tôi cũng không thể giúp gì cho cô, điều duy nhất tôi có thể làm chính là cung cấp cho cô một nơi ẩn núp, chí ít trong khoảng thời gian ngắn cô sẽ không bị giáo hội phát hiện ra."

"Chẳng qua, trong vòng trăm ngày tới cô chỉ nên ở trong phòng của mình, chỉ có buổi tối cô mới có thể ra đây hoạt động để tránh bị người hầu trong lâu đài nhìn thấy."

"Đa tạ cậu Tần."

Alene ngỏ ý cảm ơn, bởi vì cô biết lúc này thu lưu cô chính là đối nghịch với giáo hội, sẽ có rất nhiều nguy hiểm, mà cậu Tần cùng gia tộc Corgi bọn họ không thân cũng chẳng quen, vốn không cần phải mạo hiểm như vậy.

"Cậu Tần, bên ngoài có người tìm cậu."

Quản gia gõ nhẹ cửa phòng làm việc vài cái, Phương Minh đáp lại một câu, không bao lâu sau cậu đã đi ra khỏi phòng làm việc, mà giờ khắc này ở trước cửa lớn của lâu đài có ba người đàn ông đang đứng.

"A, đây không phải cậu Tần sao?"

"Cha xứ Adrian, chúng ta lại gặp mặt."

Trên mặt Phương Minh cũng mang theo nụ cười mỉm, thực sự là đúng dịp, rốt cuộc lại đụng tới tên Adrian, vị cha xứ tham tiền này.

Ngoại trừ Adrian còn có hai vị giáo sĩ, chỉ có điều hai vị giáo sĩ này rất nghiêm túc, sau khi Phương Minh xuất hiện ánh mắt của bọn họ liền nhìn chằm chằm vào Phương Minh.

"Không phải cậu Tần ở tại..."

"Ah, đó là nơi ở tạm thời của tôi thôi, đoạn thời gian trước tôi mới mua lại tòa lâu đài này, hiện tại tôi đã dời tới nơi đây."

"Cậu Tần thật đúng là lợi hại, tòa lâu đài này hẳn là rất đắt tiền."

Trên mặt Adrian có vẻ hâm mộ, tòa lâu đài như thế này cả đời ông ta, không đúng, cả mấy đời ông ta đều không kiếm được nhiều tiền như vậy đến mua tòa lâu đài này, thế nhưng cậu Tần trước mắt đây tuổi còn trẻ liền đã trở thành chủ của tòa lâu đài, đây quả thật là người so với người làm người ta tức chết.

"Ông Adrian có chuyện gì cần làm sao?" Phương Minh giả vờ hiếu kỳ hỏi, trên thực tế cậu đã tương đối hiểu rõ nguyên nhân Adrian đến.

"Cậu Tần, là như vậy, gần đây giáo hội đang tổ chức một hoạt động, đó chính là truyền lại vinh quang của Chúa, chúc phúc đến mỗi một người trong nhà, hai vị này là giáo sĩ tới từ Vatican, là người tới vì vinh quang của Chúa."

Nghe được lời nói của Adrian, Phương Minh giả vờ lộ ra biểu tình khoa trương: “Giáo hội các ông thật đúng là quá tốt, chỉ tiếc tôi không thờ phụng Chúa."

Khóe miệng của Adrian co quắp một cái, hai vị giáo sĩ kia sắc mặt cũng hơi hơi biến hóa, nhưng không hề nổi giận, bởi vì bọn họ biết Phương Minh là người phương Đông, ở quốc gia thần bí phương Đông kia, việc truyền bá vinh quang của Chúa thật rất gian nan, bên kia là thiên hạ của Phật cùng với Đạo.

"Không phân tín ngưỡng, chỉ cần là ở khu vực này, Chúa nhân từ đều sẽ bảo hộ."

Trầm ngâm trong chốc lát, Adrian vừa cười vừa nói: "Đây là một chút tâm ý của giáo hoàng, chỉ cần để hai vị này mang theo nước thánh có chứa tâm ý của giáo hoàng vẫy vào mỗi ngóc ngách của biệt thự là được."

Nhìn hai vị giáo sĩ kia, trong lòng Phương Minh cười nhạt, mang đến vinh quang của Chúa là giả, mục đích chủ yếu hẳn là truy tìm tung tích của Alene, lợi dụng loại phương pháp này để lục

soát từng nhà, không thể không nói vậy giáo chủ Elfa nghĩ ra cách này quả thật linh quang.

Cứ như vậy, cư dân không chỉ sẽ không cảm thấy bản thân bị quấy nhiễu, ngược lại còn hết sức phấn khởi hoan nghênh những giáo sĩ này đi vào cửa nhà mình, trong lòng cảm kích Chúa nhân từ, mà những giáo sĩ này có thể quang minh chánh đại tiến hành lục soát.

"Tuy rằng tôi không thờ phụng Chúa, nhưng phần nhân từ này của Chúa tôi nhất định phải ủng hộ, mấy vị mời vào nhà đi."

Phương Minh cũng không chặn ba người Adrian từ ngoài cửa, bởi vì cậu biết rõ, nếu như cậu không cho ba người Adrian tiến đến lục soát, đợi đến khi cả tòa thành thị đều bị lục soát xong, những người không phối hợp giống như cậu đây sẽ trở thành đối tượng hoài nghi trọng điểm của Elfa.

Sau khi đi vào lâu đài, hai vị giáo sĩ bắt đầu lấy một bình nước từ trong hộp gỗ trên tay, bên trong có chứa chất lỏng không màu giống như nước sôi, chỉ thấy một vị giáo sĩ mở bình nước ra, sau đó thận trọng đổ vài giọt ra lòng bàn tày.

Giáo sĩ miệng niệm một số kinh văn, sau đó tay phải hất một cái, loại chất lỏng này liền rơi xuống bốn phía trong sảnh lớn của lâu đài, mà ánh mắt của hai vị giáo sĩ kia thì nhìn chằm chằm loại chất lỏng này, sau một lúc bọn họ thu hồi ánh mắt rồi hướng phía Adrian lắc đầu.

"Cậu Tần, phạm vi bảo hộ của nước thánh này có chút nhỏ, cho nên bây giờ phải đi tới từng phòng của tòa lâu đài tiến hành chúc phúc."

Adrian cười cười nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh nhíu mày một cái: “Phạm vi tác dụng của nước thánh này là bao nhiêu?"

"Đại khái khoảng chừng ba mươi mét vuông." Adrian suy nghĩ một chút rồi đáp.

"Là như thế này sao..."

Phương Minh kéo dài âm thanh, sau đó cậu chỉ tay về phía bãi cỏ bên ngoài khuôn viên biệt thự: “Vậy thì mọi người phải vẩy nhiều một chút, bãi cỏ cùng hoa viên của tôi cũng rất lớn, nếu không phiền phức hai vị cha xứ bắt đầu từ bên ngoài hoa viên này đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vẻ mặt của hai vị kia cha xứ trong nháy mắt âm trầm xuống, dùng nước thánh vẩy hoa viên này? Nói đùa gì vậy, nước thánh này quý giá đến mức nào kia chứ? Phải biết rằng coi như là bọn họ một tháng cũng chỉ được chia cho một bình mà thôi, dùng vài giọt như vậy mà bọn họ đã cảm thấy lãng phí, cũng may lần này là giáo chủ ban tặng cho bọn họ, bằng không mà nói bọn họ căn bản ngay cả một giọt cũng luyến tiếc không muốn bỏ ra.

"Thế nào, có gì không đúng sao?" Phương Minh thấy hai vị giáo sĩ trầm mặc, giả vờ nghi ngờ hỏi.

"Cái kia… Cậu Tần, cái nước thánh này là hữu hạn, cho nên vẫn nên vẩy vào trong phòng trước thì hơn, nếu sau đó vẫn còn dư thừa thì chúng tôi sẽ vẩy lên hoa viên này."

Cuối cùng Adrian đành phải đứng ra mở miệng hoà giải, ngược lại đợi đến lúc đó kiểm tra phòng ốc xong rồi, tùy tiện tìm một lý do rời khỏi là được.

"Không được, các người không phải tuyên dương vinh quang của Chúa là không chỗ nào không có mặt, là phổ độ đấy sao? Vậy vì sao phải nặng bên này nhẹ bên kia, nếu là chúc phúc, vậy dĩ nhiên là phải vẩy nước thánh khắp mọi nơi trong lâu đài của tôi."

Phương Minh thái độ rất cứng rắn, đừng đùa, cậu cũng đã nhìn ra, chỉ bằng một lọ nước thánh như vậy, phỏng chừng vừa vẩy xong hoa viên này của cậu cũng liền hết...

Chương 506: Thần tử

Sau khi hai vị giáo sĩ nghe được lời nói của Phương Minh, gương mặt trở nên âm trầm, vẻ mặt của Adrian cũng là có chút xấu hổ, ai bảo lúc trước ông ta đã nói muốn lời chúc phúc của Chúa soi sáng mỗi một tấc đất kia chứ.

Phải biết rằng giáo hội phương Tây của bọn họ tuy rằng mạnh mẽ, nhưng vẫn phải tuân thủ quy củ của thế tục, tuyệt đối không cho phép dùng sức mạnh cưỡng ép cư dân bình thường. Đây là điểm mấu chốt, nếu như có người dám phá hỏng ranh giới cuối cùng này, coi như là giáo hội cũng không bảo vệ bọn họ được, bọn họ sẽ bị toàn bộ thế lực ở thế tục cùng chính khách vây công.

"Cậu Tần, vinh quang của Chúa nhất định đều sẽ soi sáng đến mỗi một tấc đất, chẳng qua chúng tôi muốn phân biệt nặng nhẹ trước một chút, trước tiên nên vẩy nước thánh vào khắp phòng ở của cậu đã, sau đó lại đến phiên mấy nơi như hoa viên này."

Adrian buộc lòng phải đứng ra hoà giải, chẳng qua Phương Minh vẫn kiên quyết như cũ, cậu chỉ luôn lắc đầu, hai vị giáo sĩ thấy thái độ kiên quyết của Phương Minh, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, trước đây ở những nơi bọn họ từng đi tới làm gì có người dân nào dám không vui vẻ nghênh tiếp bọn họ chứ?

Phương đông chính là một nơi ngu muội, người ở đó dốt nát cùng ngu xuẩn như nhau.

Tên giáo sĩ cầm nước thánh kia trực tiếp bước về phía trước một bước chuẩn bị mạnh mẽ xông vào, nhưng mà Phương Minh nhìn như thờ ơ một cước trực tiếp ngáng trước chân của giáo sĩ này.

Rầm!

Giáo sĩ ngã sấp xuống, bình nước thánh trong tay hắn trực tiếp bay ra ngoài, nước thánh trong bình vung vãi tứ tung, trong đó có hơn nửa bình đều rơi xuống trên người Phương Minh.

Ngay khoảnh khắc khi nước thánh rơi xuống người Phương Minh, Vu Sư Chi Lực trong cơ thể Phương Minh tự động vận chuyển, sau khi nước thánh rơi trên người Phương Minh thấm vào da liền bị hấp thu vào trong cơ thể.

"Khốn nạn, mày dĩ nhiên..."

Vị giáo sĩ đứng bên cạnh biến sắc, bọn họ không thể nào chấp nhận được chuyện một lọ nước thánh quý báu cứ lãng phí như vậy, nhưng mà giáo sĩ này mới nói được nửa câu sau đó liền im bặt, lập tức lấy một loại vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Minh.

"Thánh quang, sao mày lại có thánh quang?"

Thời khắc này sau khi Phương Minh dính phải nước thánh, quanh thân tản ra một vòng sáng thật mỏng, cả người giống như bị một tầng ánh sáng bao phủ.

"Thánh quang?"

Bản thân Phương Minh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau khi Vu Sư Chi Lực trong cơ thể vận chuyển hấp thu nước thánh, bên ngoài cơ thể của cậu dĩ nhiên xuất hiện một vòng sáng.

"Thánh thủy mộc dục, thánh quang bạn tùy(1), trời giáng thần tử."

(1) Thánh thủy mộc dục, thánh quang bạn tùy: sau khi tắm trong nước thánh thì xuất hiện một luồng thánh quang bao bọc

Giáo sĩ bị Phương Minh ngáng chân ngã sấp xuống đất đang lom khom đứng dậy, lúc này môi hắn ta run run, bởi vì bọn hắn đều đang nghĩ đến một câu nói được lưu truyền bên trong giáo hội: Thánh quang bạn tùy, trời giáng thần tử.

Thần tử, trong truyền thuyết đó là người thay mặt Chúa trên thế gian, mà giáo hoàng đương nhiệm liền là thần tử, là hóa thân của Chúa.

Ở phương Tây, rất nhiều đứa bé sau khi sinh ra đều phải mời cha xứ tiến hành tẩy lễ, mà lúc cha xứ tẩy lễ cho đứa bé vẫn luôn dùng thánh thủy vẩy lên người đứa bé, nếu như trên người đứa bé xuất hiện quầng sáng, vậy đã nói rõ đứa nhỏ này là hóa thân của Chúa, lập tức đưa đứa bé về giáo đường.

Cho nên thay vì nói cha xứ phương Tây tẩy lễ cho đứa bé để chúc phúc cho nó, càng không bằng nói là tìm kiếm hóa thân của Chúa.

Ngoại trừ giáo hội phương Tây còn có một giáo hội cũng là như thế, đó chính là phật giáo tàng truyền, phật giáo tàng truyền trong lúc truy tìm cao tăng chuyển thế cũng có trình tự giống hệt như vậy, một khi tìm được liền đưa đứa trẻ chuyển thế về.

"Năm 1922 ngay khoảnh khắc khi giáo hoàng Louis Vuitton sinh ra, được cha xứ Leeds tẩy lễ, giáo hoàng đắm chìm trong ánh sáng vàng, giáo hội mừng rỡ nghênh đón giáo hoàng quay về tòa thánh Vatican, cha xứ Leeds ngay lập tức được thăng chức trở thành một trong những tổng giám mục."

Giọng nói của hai vị giáo sĩ kia có chút run rẩy, thần tử đối với giáo hội đến nói liền mang ý nghĩa là người nối nghiệp của giáo hoàng, địa vị tôn quý cỡ nào có thể nghĩ.

Người trẻ tuổi phương Đông trước mắt này dĩ nhiên lại là thần tử?

Từ cổ chí kim, toàn bộ thần tử đều được phát hiện khi còn bé, nhưng vị thần tử này lại trưởng thành ở phương Đông, nơi ấy vinh quang của Chúa không cách nào soi sáng đến, cho nên không thể phát hiện thân phận thần tử cũng rất bình thường.

"Vấn đề này quá quan trọng, lập tức báo cáo tổng giám mục Elfa."

Hai vị giáo sĩ thần tình kích động, bọn họ cũng biết chuyện như vậy không phải người như bọn họ có khả năng định đoạt đấy, hơn nữa so sánh với thần tử, việc tìm tung tích dư nghiệt của gia tộc Corgi căn bản là không đáng được nhắc tới.

Một vị giáo sĩ lập tức lấy di động ra gọi điện thoại, mà một vị khác nhìn về phía Phương Minh, vẻ mặt lúc này đã không còn phẫn nộ như trước, thay vào đó là vẻ cung kính.

Thần tử, là người mà cả đời bọn họ đều không nhất định có thể gặp được, nếu như một khi thân phận thần tử này được xác nhận, vậy hai người bọn họ lần này chẳng khác nào đã lập được công lao bằng trời, không nói tấn chức tổng giám mục, nhưng ít ra ngày sau chưởng quản một tòa giáo đường có quy mô không nhỏ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Adrian cũng trợn tròn mắt, đương nhiên ông ta cũng biết thần tử có ý nghĩa như thế nào, nguyên nhân vì tất cả cha xứ đều đã được giáo hội huấn luyện, nhưng ông ta thật không ngờ, cậu Tần này dĩ nhiên sẽ là thần tử?

Không ngờ ông ta vậy mà đã từng xảo trá thần tử một lần, nếu chuyện đó truyền đi, ông ta đừng mong có thể tiếp tục làm cha xứ, ngược lại còn phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của giáo hội.

Biểu hiện trên mặt Phương Minh lúc này không thay đổi, nhưng trong lòng của cậu lại cười tới nở hoa rồi, người trong nhà biết chuyện của nhà mình, cái gì mà thần tử, này tất cả đều là hiệu

quả do Vu Sư Chi Lực mang tới.

Đương nhiên Phương Minh sẽ không giải thích điểm này, nếu hai người này đã hiểu lầm vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm đi.

"Các người nói cái gì thần tử tôi không hiểu, nhưng hành vi của các người khiến cho tôi rất tức giận, ở đây không chào đón các người, quản gia, tiễn khách."

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc vung tay lên, quản gia cách đó không xa đi tới, nếu như đổi lại lúc trước, hai vị giáo sĩ này tự nhiên là vẻ mặt phẫn nộ, thế nhưng lúc này bọn họ cũng không dám nóng nảy chút nào, cười xòa đi theo quản gia tới ngoài cửa lâu đài chờ.

Thấy Adrian ba người dừng lại ở ngoài cửa lâu đài, Phương Minh xoay người trở lại sảnh lớn, trực tiếp đi vào phòng làm việc, không để ý đến ánh mắt tò mò của Alene trong phòng làm việc, cậu việc trực tiếp đặt bút vẽ một tấm bùa chú.

"Cô đi vào trong đi, nhớ kỹ không nên phát ra tiếng vang, tấm phù lục này có thể ngăn cách khí tức của cô."

Phương Minh ra hiệu cho Alene đi vào bên trong phòng chứa đồ, sau đó cậu đóng cửa phòng chứa đồ lại, lại dán tờ phù lục kia lên, bởi vì cậu biết rõ một lát nữa giáo chủ Elfa kia sẽ đến đây, nếu như không ngăn cách khí tức của Alene, không chừng sẽ bị người giáo chủ kia cảm ứng được.

Sau khi làm xong hết thảy Phương Minh mới đi ra khỏi phòng làm việc, khóa trái cửa phòng làm việc lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế sa lon uống trà.

Không tới nửa giờ, cửa lâu đài truyền đến tiếng ô tô chạy tới, mấy chiếc xe đứng tại cửa, Elfa dẫn đầu đi xuống.

"Giáo chủ đại nhân."

Hai vị giáo sĩ vội vã hành lễ với Elfa, nhưng mà vẻ mặt của Elfa lại cực kỳ nghiêm túc, hỏi: "Các người xác định không nhìn lầm chứ?"

"Giáo chủ đại nhân, sẽ không sai, lúc đó nước thánh là trong lúc vô ý đổ ra, sau đó liền xuất hiện thánh quang, ngoại trừ hai người chúng tôi nhìn thấy thì Adrian cũng nhìn thấy."

Elfa đưa mắt nhìn về phía Adrian, Adrian liền vội vàng gật đầu phụ họa: "Không sai, lúc đó tôi cũng nhìn thấy."

"Ông là giáo sĩ phụ trách vùng này sao? Ông có bao nhiêu hiểu biết về người đàn ông bên trong kia"

"Giáo chủ đại nhân, mấy tháng trước cậu Tần từ Trung Quốc di dân tới đây, lúc đó cậu ta đã mua nhà ở vùng ngoại thành, tôi cũng chỉ mới vừa biết cậu ta đã chuyển tới nơi này, trở thành này chủ của tòa lâu đài, mà người chủ trước của tòa lâu đài này chính là thị trưởng Vương Hâm của thành phố Sheffield bây giờ."

Nghe được câu trả lời của Adrian, Elfa nhíu mày một cái, tại sao lại có dính líu quan hệ với thị trưởng Vương Hâm rồi?

"Giáo chủ đại nhân, Vương thị trưởng là Hoa kiều, mà cậu Tần cũng là người Hoa, tôi cảm thấy quan hệ giữa bọn họ hẳn không phải là nông cạn."

Adrian xen vào một câu, Elfa không nói gì nữa, hai người đến từ cùng một quốc gia, giữa hai bên có quan hệ gần gũi cũng không phải chuyện lạ gì.

"Phải xác định rõ trước đã, nếu quả thật là thần tử mà nói, đó đúng là phúc của giáo hội chúng ta."

Chỉ có Elfa biết, giáo hội là cỡ nào khát vọng có thêm một vị

thần tử xuất thế, bởi vì tuổi của giáo hoàng tiền nhiệm đã không nhỏ, thế nhưng còn chưa chọn ra được người tiếp nhận ứng cử viên cho chức vị giáo hoàng, nếu như không tìm được thần tử cũng chỉ có thể chọn ra một người trong số các tổng giám mục, tạm thời thay chức giáo hoàng.

Trong mắt người ngoài thì này không coi vào đâu, thế nhưng chỉ có nhân viên nội bộ của giáo hội mới rõ ràng, giáo hoàng không phải thần tử là không thể nào thống lĩnh toàn bộ giáo hội phương Tây, người phụ trách giáo hội trong khu vực quốc gia khác cũng sẽ ngoài lạnh trong nóng đối với chỉ thị của giáo hội trong tòa thánh Vatican, trên thực tế giáo hoàng này căn bản không có bao nhiêu quyền lực.

Duy chỉ có thần tử kế nhiệm chức giáo hoàng, người phụ trách giáo hội ở các quốc gia khu vực lớn mới có thể chấp nhận sự lãnh đạo của tòa thánh Vatican, thuần phục giáo hoàng, bởi vì thần tử là Chúa chuyển thế trên thế gian, bất kính với thần tử chính là bất kính với Chúa.

Thần tử việc này quan hệ trọng đại, không được phép qua loa một chút nào, bởi vì đến lúc đó người phụ trách mỗi khu vực lớn đều sẽ đến đây gặp mặt, thật giả chỉ cần liếc một cái liền có thể thấy được, huống chi người này lại còn tới từ phương Đông.

Chương 507: Kinh động giáo hoàng

Các đời giáo hoàng trước chưa từng có ai xuất thân từ phương Đông, bởi vì ở nơi ấy vinh quang của Chúa chưa từng chiếu sáng, đây cũng là Elfa một trong những nguyên nhân mà trong lòng Elfa vẫn luôn hoài nghi.

"Phiền phức thông báo một chút, xin hãy nói có giáo chủ Elfa muốn gặp cậu Tần."

Lần này giáo sĩ rất khách khí, sau khi thận trọng nói một câu với người gác cửa, người gác cửa này liền nhanh chân chạy vào trong, một lúc sau lần thứ hai đi về tới, mở cửa lâu đài ra dẫn đoàn người Elfa đi vào.

Quản gia dẫn đoàn người Elfa đi vào sảnh lớn, Phương Minh ngồi ở chỗ kia nhàn nhã uống nước trà, cũng không đứng lên nghênh tiếp.

"Thưa cậu, giáo chủ Elfa đã đến."

Quản gia thông báo một tiếng, lúc này Phương Minh mới đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn về phía Elfa, mà Elfa cũng đưa mắt quan sát Phương Minh cẩn thận trước.

"Cậu Tần chào cậu, tôi là Elfa."

Trên mặt Elfa tràn đầy dáng tươi cười hướng phía Phương Minh đưa tay ra, Phương Minh lúc này mới đứng lên, thờ ơ nắm lấy một cái sau đó liền thu hồi.

"Không biết giáo chủ Elfa đến đây là có chuyện gì?" Phương

Minh giả vờ không biết hỏi.

"Cậu Tần, thực không dám giấu giếm, tôi qua đây là muốn nghiệm chứng một việc, vẫn hy vọng cậu Tần có thể phối hợp, bởi vì việc này có quan hệ tới tương lai của toàn bộ giáo hội."

Elfa giọng điệu rất khách khí, đồng thời cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bởi vì hắn ta không tận mắt nhìn thấy nên hắn vẫn còn có chút không thể tin được.

"Phối hợp như thế nào?"

"Cậu Tần ngồi ở chỗ này là được."

Elfa lấy ra một bình nước thánh, bình nước thánh này có chút khác biệt so với bình nước thánh mà giáo sĩ lúc trước mang tới, màu của nó càng thêm vàng óng hơn, đây chính là nước thánh hoàng kim chỉ có giáo chủ mới có thể sử dụng được.

"Tần tiên sinh, xin yên tâm, tôi không có ác ý, đây là hoàng kim thánh thủy của giáo phái tôi, người thường tắm rửa nước thánh có thể tiêu trừ bách bệnh, người bình thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc."

Nhìn thấy ánh mắt Phương Minh hiếu kỳ và phòng bị, giải thích một câu, sau đó mới đi đến bên cạnh Phương Minh, nhỏ một giọt hoàng kim thánh thủy lên vai Phương Minh.

Cảm nhận được bả vai ẩm ướt, Vu sư chi lực trong cơ thể Phương Minh lại một lần nữa vận chuyển, mà lần này và lúc trước không giống nhau ở chỗ, một cảm giác thoải mái từ vùng đan điền truyền đến, bốn viên Vu sư châu bên trong đan điền của Phương Minh hơi nhúc nhích một chút.

Khi Phương Minh cảm nhận được đan điền truyền tới cảm giác vui thích, sắc mặt cũng thay đổi, trở nên kích động, bởi vì giờ khắc này khu vực bả vai cuat Phương Minh bắt đầu chậm rãi xuất hiện

tia sáng hình tròn màu vàng kim.

Không có chút do dự nào, trực tiếp đem một chai hoàng kim thánh thủy đổ xuống, thậm chí còn rắc vào trên đầu và trên mặt Phương Minh.

"Ta nói ngươi làm cái gì vậy?"

Từ trên ghế salon chớp mắt đứng lên, Phương Minh trong lòng hưởng thụ cảm giác vui thích mà đan điền mang tới, trên mặt lại cố ý lộ ra vẻ giận dữ, căm tức nhìn.

"Gặp... Gặp qua thần tử."

Không để ý thái độ của Phương Minh, trực tiếp quỳ ở trước mặt Phương Minh, mà giờ khắc này quanh mình Phương Minh xuất hiện một vệt sáng hình tròn màu vàng kim, giống như phật quang, nhưng khác phật quang ở chỗ, vầng sáng này thu vào bên trong, còn phật quang thì như mặt trời mới mọc, khuếch tán bốn phía.

Elfa quỳ xuống, khiến cho chừng mười vị giáo sĩ cũng đều té quỵ trên đất, trong miệng kích động hô to thần tử.

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, không giải thích được vì sao hắn liền trở thành thần tử, vốn dĩ hắn cho rằng đây chỉ là một đàn quạ đen, sau khi giáo chủ đến, đàn quạ đen này sẽ hiểu rõ, mà đến lúc đó ước đoán những người này cũng sẽ quên mất chuyện lục soát, dù sao sau khi đàn quạ đen này làm ra chuyện lớn như vậy làm gì còn có tâm tình lục soát.

Nhưng khiến cho Phương Minh bất ngờ hơn nữa chính là vị giáo chủ này cũng gọi mình là thần tử, chuyện lần này đùa vui hơi quá rồi.

Giáo chủ Elfa có thực lực mạnh bao nhiêu Phương Minh không rõ lắm, nhưng có thể giết chết ngói ân, tối thiểu cũng phải tương

đương với thực lực địa cấp trung kỳ, cường giả như vậy hiện tại lại quỳ ở dưới chân của mình, cảnh này làm cho Phương Minh có chút cạn lời.

" Elfa giáo chủ, ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu, ta không phải là thần tử gì hết, ta chỉ là một Hoa kiều di dân đến Anh quốc."

Nghe Phương Minh nói, Elfa liền ngẩng đầu vội vàng lắc đầu,

Gương mặt cung kính biểu tình,"Thần tử điện hạ, ngài chính là thần tử của giáo hội, là chuyển thế của chủ, chỉ là không có nghĩ đến chủ sẽ chuyển thế ở đông phương, nhưng cái này cũng có thể giải thích, nói rõ chủ muốn đem vinh quang ban phát cho vùng đất Đông Phương kia rồi."

Elfa giải thích làm cho Phương Minh chẳng biết nên khóc hay nên cười, cũng không cần hắn nói một câu , đối phương đã giúp hắn nghĩ xong, bất quá điều này cũng nói rõ một điểm, đó chính là người của giáo hội Tây phương người đối với trắc nghiệm nước thánh của bọn họ rất có lòng tin.

"Trời bảo vệ giáo hội của ta, chuyển thế của chủ lần nữa phủ xuống thế gian, ban phát vinh quang khắp cả thế giới."

Giờ khắc này làm gì còn dáng dấp tinh minh của giáo chủ Elfa, chỉ còn lại một phần tử cuồng nhiệt tín ngưỡng tôn giáo, so với những giáo sĩ khác càng kích động hơn.

"Ai, ta nói giáo chủ Elfa, có phải các người lầm rồi không, ta thực sự không phải là thần tử của các người, ta thấy các người là nhận lầm người, hãy nhanh rời đi đi !."

Gương mặt Phương Minh sốt ruột, đương nhiên trong này có ba phần là giả vờ, nghe Phương Minh nói, biểu tình trở nên đơn giản,"Thần tử, tuyệt đối sẽ không nhận sai, đợi thần tử đến thành

phố Vatican gặp giáo hoàng sẽ rõ."

"Thành phố Vatican? Không không không, ta không có hứng thú đi đến đó, hơn nữa ta cũng không muốn làm thần tử gì hết, ta còn muốn lấy vợ sinh con."

Phương Minh không ngừng lắc đầu, giả bộ không muốn, bởi vì hắn biết thần chức trong Thiên Chúa không thể kết hôn.

Rất nhiều người không biết cách phân biệt cha xứ và mục sư, cha xứ là nhân viên thần chức của đạo Thiên Chúa, không cho phép kết hôn, còn mục sư lại là đạo Tin Lành cũng chính là nhân viên thần chức của Cơ đốc giáo, cho phép lấy vợ sinh con.

Kỳ thực ở đây cũng giống như đạo giáo trong nước, đạo giáo chia làm hai phái là Toàn Chân và Chính Nhất, Toàn Chân giáo không cho phép lấy vợ sinh con, còn phái Chính Nhất phái thì có thể.

Kỳ thực phật giáo cũng giống như vậy, phật giáo chia làm đại thừa phật giáo và tiểu thừa phật giáo, đại thừa phật giáo không thể lấy vợ sinh con, nhưng một tiểu thừa phật giáo ở một vài nơi thì có thể, trong đó ví dụ như Đông Nam Á và đảo quốc.

Elfa xuất thân từ đạo Thiên Chúa, bởi vì chỉ có đạo Thiên Chúa mới có giáo hoàng, nhưng vẫn duy trì nghiêm khắc chế độ cấp bậc, còn như cơ đốc giáo thông thường mà nói thì rất nhàn hạ, không có thống nhất trong việc tổ chức quản lý.

Dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân cơ đốc giáo có thể trở thành một trong những đại giáo, bởi vì không có quản lý thống nhất nên chính đảng của các quốc gia nguyện ý theo, đây cũng là nguyên nhân vì sao đạo Thiên Chúa càng ngày càng suy nhược.

Đối với Elfa mà nói, hắn là người của đạo Thiên Chúa, hắn dĩ nhiên không muốn nhìn thấy đạo Thiên Chúa suy nhược xuống

như thế, mà nếu như đem thần tử về thàng phố Vatican, toàn bộ đạo Thiên Chúa tất nhiên là sẽ nghênh đón huy hoàng, cho dù là những tín đồ kia của Cơ đốc giáo cũng rất có thể quay trở về đạo Thiên Chúa.

Bởi vì vô luận là đạo Thiên Chúa hay là cơ đốc giáo, bọn họ đều tin phụng chung chủ.

"Elfa giáo chủ, ngươi nhất định là nhận lầm người, quản gia, tiễn khách."

Phương Minh phất phất tay, nhưng quản gia lúc này đây cũng không có tiến lên, bởi vì hắn cũng là tín đồ của chúa, ngược lại còn quỳ theo đám người trên đất.

"Ai, ta nói các người lần theo manh mối gì vậy, ta thực sự không phải là thần tử của các người, nhanh rời khỏi đây đi."

Phương Minh nổi giận, “Mọi người không đi, ta sẽ báo cảnh sát, nói các người tự tiện xông vào nhà dân, đến lúc đó kêu cảnh sát bắt hết các người.”

Nghe Phương Minh nói, biểu hiện trên mặt có chút bất đắc dĩ, làm một vị giáo chủ, cho dù là cục trưởng cục cảnh sát nhìn thấy hắn cũng phải khách khí, cảnh sát làm sao dám bắt hắn.

Huống chi tồn tại của thần tử quan hệ đến toàn bộ đạo Thiên Chúa, cho dù là hoàng thất nước Anh ở điểm này cũng không dám xằng bậy.

"Thần tử bớt giận, ta biết tin tức này đối với ngài mà nói trong khoảng thời gian ngắn có chút khó có thể tiếp thu, như vậy đi, chúng ta rời đi trước, trước hướng giáo hoàng hội báo tình huống, sau đó đợi giáo hoàng chỉ thị."

Elfa sợ Phương Minh thật sự tức giận, không thể làm gì khác hơn là chọn rời đi trước, hắn nghĩ xong, một hồi đem tin tức hồi

báo cho đại giáo chủ, để đại giáo chủ hồi báo cho giáo hoàng, chuyện lớn như thần tử hiện thế cũng không phải là người có chức vụ như hắn có thể xử lý, tất nhiên là phải kinh động giáo hoàng, ngay cả đại giáo chủ cũng không có tư cách này.

Thấy đám người rời khỏi, Phương Minh lắc lắc cái đầu, lúc này đây thật sự là đùa quá trớn rồi, ngay cả giáo hoàng cũng bị kinh động, ngay cả chính hắn cũng không biết rốt cuộc sẽ như thế nào nữa.

Chương 508: Kinh động bốn phương

Thành phố Vatican!

Cung điện Vatican, trung tâm quyền lực của đạo Thiên Chúa, lúc này một ông lão mặc quần áo màu đỏ đang vội vã đi về vào cung điện, nếu như người nào biết về đạo Thiên Chúa khi thấy ông lão này nhất định sẽ kinh ngạc khi biết thân phận của ông lão.

Bởi vì ở đạo Thiên Chúa, có thể mặc giáo bào màu đỏ chỉ có hai người, đại giáo chủ và hồng y giáo chủ, người trước là tổng phụ trách của đạo Thiên Chúa ở từng quốc gia, người thứ hai trợ thủ của Giáo Hoàng hỗ trợ giáo hoàng xử lý mọi việc có liên quan đến tôn giáo.

Chính xác mà nói, đại chủ giáo là chư hầu một phương, còn hồng y giáo chủ chính là bộ trưởng của các bộ, đều là những người cực kỳ có quyền lực của đạo Thiên Chúa, cho nên cũng được người ta gọi là hồng y giáo chủ.

Người như vậy, ngôn từ và cử chỉ đều là ổn trọng bình tĩnh, nhưng bây giờ vị hồng y giáo chủ này căn bản không có ổn trọng, cả người vội vã chạy tới chạy lui, hướng phía văn phòng cung điện dành riêng cho giáo hoàng ở Vatican.

"Curd, chuyện gì mà vội vội vàng vàng như thế."

"Chuyện lớn, mới vừa nhận được tin báo từ nước Anh, có thần tử xuất thế. "

Ở cửa cung điện, Curd gặp một vị hồng y giáo chủ khác, vị này

cũng là hồng y giáo chủ, là một trong các tâm phúc của giáo hoàng, đảm nhiệm chức chủ nhiệm phòng làm việc của giáo hoàng

"Thần tử xuất thế? "

Thần tình của vị chủ nhiệm phòng làm việc giáo hoàng này cũng rung lên, kích động y như Curd "Tin tức này có thể tin được không?"

"Tin tức không thể giả được, dù sao cũng là một trong giáo chủ, là hắn tự mình khảo nghiệm qua. "

"Đúng, ta cũng đã gặp qua người này, làm việc rất có chừng mực, mấy năm trước không phải còn được Giáo hoàng bệ hạ khen ngợi sao, tin tức này phải lập tức nói cho Giáo hoàng. "

Giáo hoàng, là thần chức mà thành viên nội bộ trong đạo Thiên Chúa xưng hô với giáo hoàng, đương nhiên với bên ngoài vẫn sẽ thống nhất gọi là giáo hoàng.

Hồng y giáo chủ liền vội vàng mở cửa lớn của cung điện ra, dẫn Curd đi vào cung điện, ở ngay phía trên cung điện, giáo hoàng thứ ba mươi bảy Louis Vuitton đứng trước tượng chúa Giesu trên thập tự, đang tiến hành cầu nguyện.

"Giáo hoàng."

Curd và hồng y giáo chủ đồng thời mở miệng.

"Các con yêu quí của ta, lúc này đến đây, là có chuyện gì cần phải nói cho ta biết sao?"

Louis Vuitton đã gần trăm tuổi,

Đầu tóc bạc trắng, cũng không quay đầu, mà là tiếp tục cầu nguyện.

"Giáo hoàng, mới vừa nhận được tin báo của giáo chủ, phát

hiện thần tử ở thành phố Sheffield thuộc nước Anh."

Sau khi Curd nói xong, Louis Vuitton quay lại, hai mắt nhìn chằm chằm Curd, trong chớp nhoáng này Curd cảm giác cả người phảng phất là đang nằm trên một chiếc thuyền con giữa đại dương mênh mông trong, vô số cơn sóng thần xông tới mặt.

Bất quá cũng may chính là, loại cảm giác này rất nhanh liền biến mất, điều này làm cho Curd thở dài một hơi, cùng lúc đó trong lòng của hắn càng thêm kính nể giáo hoàng, thực lực của Giáo hoàng lại tinh tiến, hắn đã không thể suy đoán cảnh giới bây giờ.

"Thần tử ra đời?"

"Cũng không phải là mới vừa sinh ra, dựa theo tin tức truyền đến, là một người đàn ông đông phương, người đàn ông đông phương này gần đây mới di dân đến nước Anh, cho nên mới bị phát hiện."

Curd không có nói là bởi vì lục soát dư nghiệt của gia tộc Corgi nên phát hiện, bởi vì trong mắt hắn, một gia tộc Vampire nhỏ như Corgi căn bản là không đáng nhắc tới, giáo hoàng cũng sẽ không có bất kỳ hứng thú gì.

"Người đàn ông đông phương?"

Louis Vuitton trong mắt có tinh quang hiện lên, Curd vào lúc này cũng nói bổ sung: "Giáo hoàng, có lẽ đây chính là chỉ thị của Chúa, là đang nói cho chúng ta biết, muốn đem vinh quang của Chúa truyền tới mảnh đất phương Đông thần bí."

“Vùng đất phương Đông kia, không dễ dàng tiến vào như vậy, trước đây lợi dụng chiến tranh mới tiện lợi tiến vào phương đông, nhưng kết quả cuối cùng mọi người cũng đều biết, tổn thất nặng nề, toàn bộ quân thập tự viễn chinh hầu như bị huỷ diệt, ngay cả

ba mươi mốt thế giáo hoàng cũng vì vậy mà bị sa thải dùng vị trí giáo hoàng này để tạ tội."

Louis Vuitton lắc đầu, làm giáo hoàng, hắn làm sao không muốn đem vinh quang của Chúa ban bố khắp tất cả ngõ ngách của thế giới, mà ở một khu vực như phương Đông, tồn tại hai tổ chức không hề thua kém giáo hội là phật giáo và đạo giáo, nhất là tổ chức thứ hai, là tồn tại độc nhất vô nhị của cả một quốc gia.

"Giáo Tông đại nhân, ta cảm thấy bây giờ không phải là lúc cân nhắc những thứ này, mà là nên cho nghênh đón thần tử về Vatican, dù sao thần tử có quan hệ trọng đại, nếu như tin tức bại lộ ra ngoài, người của hội nghị hắc ám rất có thể sẽ ra tay với thần tử. "

Hồng y giáo chủ đưa ra đề nghị của mình, trong mắt Louis Vuitton có ánh sáng lạnh, "Thần tử tuyệt đối không được phép gặp chuyện không may, mặc kệ thần tử là tới từ nước nào, chuyện này sẽ do Curd phụ trách, nhất định phải đưa thần tử tới Vatican bình an, ngoài ra ta sẽ điều động một đội ngũ pháp viện cho ngươi sử dụng."

Nghe giáo hoàng nói, thần tình Curd rung lên, pháp viên là cơ cấu chấp pháp nội bộ của đạo Thiên Chúa bọn họ, mà người của pháp viện đều là khổ tu giả chân chánh, đối với mọi thứ ở thế tục đều không thèm để ý, trọn đời cũng chỉ nghe lệnh một mình giáo hoàng.

Có thể nói, giáo hoàng có thể chưởng khống toàn bộ giáo hội có quan hệ với việc nắm giữ nguồn lực lượng kinh khủng như pháp viện, trong lịch sử đã từng có một vị đại chủ giáo muốn rời khỏi giáo hội hành động độc lập, cuối cùng pháp viện ra tay, do đại giáo chủ dẫn đầu, hơn ba trăm thành viên giáo hội trực tiếp bị người của pháp viện trực tiếp giết sạch.

Đây là lần phản loạn lớn nhất trong nội bộ đạo Thiên Chúa,

đương nhiên người thường không biết.

"Vâng, tôi nhất định đưa thần tử tới thánh thành bình an."

Sau khi Curd và hồng y giáo chủ ra ngoài, toàn bộ cung điện chỉ còn lại một người là Louis Vuitton, Louis Vuitton nhìn chữ thập to lớn kia, trong mắt có tia sáng kỳ dị lóe ra, không ai biết trong lòng ông ta giờ phút này lại đang suy nghĩ cái gì.

...

Berlin, nơi nào đó trong lâm viên.

Két!

Thanh âm khàn khàn của Quạ đen cắt bầu trời đêm, một con quạ từ đằng xa bay tới, cuối cùng trực tiếp bay vào một tòa trang viên bên trong lâm viên.

Ô ~

Một âm thanh rên rỉ từ trong lâm viên vang lên, sau đó liền có thể thấy được một đôi mắt màu xanh lục bích xuất hiện nơi cửa trang viên, một cái đầu sói màu xanh đen, chậm rãi đi vào trang viên, giống như là dò xét lãnh địa của mình.

Quạ đen nhìn thấy con sói xanh, trực tiếp bay đến trên lưng con sói, một sói một quạ đi vào bên trong căn phòng lớn của trang trong phòng khách của ngôi nhà có một cái bàn dài, giờ phút này trên bàn có mười sáu bóng người.

Tổng cộng hai mươi cái ghế, một sói một quạ trực tiếp ngồi ở trên một cái ghế, hiện tại còn dư hai cái ghế trống.

"Tất cả đều đến đông đủ, bên bắt đầu hội nghị thôi.."

Mười sáu bóng người trên bàn hội nghị.đều được bao phủ ở trong áo choàng đen, không ai nói chuyện với ai, sau khi người kia

vừa nói xong, trên cái ghế gần bàn hội nghị nhất, xuất hiện một bóng người.

"Các vị, hội nghị hắc ám của chúng ta lúc này đây tổ chức hội nghị không có chuyện gì khác, chỉ là để cho mọi người biết một tin tức, đạo Thiên Chúa đã phát hiện thần tử, thần tử đời này lại xuất hiện."

Bóng người này phảng phất như là hư vô mờ ảo, không ai có thể thấy rõ tướng mạo và dung mạo của hắn, hắn vừa nói xong, biểu tình của mười tám người bao gồm một sói một quạ cũng thay đổi toàn bộ.

Bọn họ đều là đầu sỏ của hội nghị hắc ám, mỗi một người đều đại biểu cho một chủng tộc Hắc Ám, đối với việc thần tử của tử địch là đạo Thiên Chúa xuất hiện mà nói có ý nghĩa như thế nào bọn họ rất rõ ràng.

Không có thần tử đạo Thiên Chúa cũng không đáng sợ, là thời kì mà hội nghị hắc ám của bọn họ chiếm thượng phong, nhưng nếu như đạo Thiên Chúa xuất hiện thần tử, vậy hội nghị hắc ám của bọn họ lại phải im hơi lặng tiếng, giống như giáo hoàng Louis Vuitton hiện tại.

"Thần tử lần này và trước kia không hề giống nhau, thần tử lần này là một người đàn ông trẻ tuổi đến từ phương Đông, vừa tới nước Anh không bao lâu, tin mọi người hẳn là hiểu rõ chuyện này."

Lời của hội nghị trưởng làm cho thần tình của những hắc ám đầu sỏ này trở nên nghiêm túc, bởi vì bọn họ rất rõ ràng hệ thống giáo hội bồi dưỡng thần tử, dưới tình huống bình thường các vị thần tử đều là được phát hiện khi vừa mới sinh ra, sau đó được đưa đến Vatican, chờ đến chừng hơn ba mươi tuổi mới có thể công bố ra bên ngoài, mà khi đó thần tử này cũng đã có sức tự vệ.

Hơn nữa, vì sợ hắc ám hội nghị không tiếc giá cao ra tay ám sát thần tử, giáo hội sẽ giấu tung tích của thần tử này đi khi còn nhỏ, để không phải trêu chọc hội nghị hắc ám bọn họ, mà điều kiện của hội nghị hắc ám cũng không cho phép họ tiến hành ám sát thần tử.

Đây là quy tắc mà hai bên ngầm hiểu lẫn nhau.

Nói trắng ra là, giáo hội sẽ vì an toàn thần tử mà dành cho hội nghị hắc ám cơ hội thở dốc, đến khi thần tử triệt để trưởng thành, giáo hội sẽ một lần nữa tiến hành nghiêm khắc đả kích, khiến hội nghị hắc ám phải thu mình lại.

Nhưng bây giờ quy tắc ngầm đã bị đánh vỡ, bởi vì thần tử đã trưởng thành, giáo hội không cần thỏa hiệp, có thể tưởng tượng được, đến khi giáo hội đưa thần tử đến được Vatican, không bao lâu nữa sẽ khởi xướng tấn công hội nghị hắc ám.

"Tuyệt đối không thể để thần tử còn sống đến được Vatican, bằng không tương lai trăm năm của hội nghị hắc ám chúng ta vĩnh viễn không ngày nổi danh."

Một thanh âm già nua được bao phủ trong áo choàng đen truyền ra, mà lời của hắn cũng đại diện cho ý tưởng củ những đầu sỏ có mặt tại đây.

"Tin tức mới nhất, đạo Thiên Chúa cử Curd còn có đội ngũ phán viện chuẩn bị xuất phát, chúng ta chỉ có hai ngày, phải lên kế hoạch." Hội nghị trưởng từ tốn nói.

Từ Vatican xuất phát mang theo thần tử quay về Vatican, giáo hội chỉ cần hai ngày là có thể làm xong, một khi thần tử được dẫn vào Vatican, muốn ám sát chỉ sợ khó hơn rất nhiều.

Những tên đầu sỏ này đều trầm mặc, muốn giết một thần tử cũng không khó, nhưng khó khăn là sau đó phải nhận sự phản

công của giáo hội.

Hội nghị hắc ám là một liên minh, các tộc trong đó cũng không phải là một lòng, e rằng giáo hội không diệt được tất cả chủng tộc của hội nghị hắc ám, thế nhưng nếu như giáo hội biết là người của chủng tộc nào động thủ giết thần tử, tất nhiên sẽ liều lĩnh khởi xướng chiến tranh, mà chủng tộc khác không chắc sẽ giúp một tay chống lại lửa giận của giáo hội, thậm chí còn có thể bỏ đá xuống giếng.

Đây cũng là vì sao, trên thực tế thực lực tổng hợp của hội nghị hắc ám nếu so với đạo Thiên Chúa thì cao hơn, nhưng lại bị đạo Thiên Chúa chèn ép, bởi vì không đồng tâm hiệp lực, người nào người nấy đều nham hiểm như nhau.

Chương 509: Sinh vật hắc ám đột kích

"Theo tôi đề nghị, mỗi tộc phái ra một cao thủ, sau đó thành lập một đội tiến về thành phố Sheffield trước, nếu thần tử có thể bắt sống thì bắt sống, không thể thì giết tại chỗ."

Cuối cùng, trưởng hội nghị hắc ám lên tiếng. Lời ông nói cũng nhận được sự đồng tình của các ông trùm khác. Đây là cách tốt nhất, bởi vì nếu như vậy, đạo Thiên Chúa cho dù muốn trả thù cũng chỉ có thể trả thù thành viên hội nghị hắc ám. Vì họ cùng ở trên một chiếc thuyền nên không phải lo chuyện ai khoanh tay đứng nhìn hay lén bỏ đá xuống giếng (1).

(1): Bỏ đá xuống giếng: Cố ý hãm hại người đang gặp nạn.

"Tôi đáp ứng."

"Tôi cũng không có ý kiến."

"Tôi đồng ý."

…

Thành phố Sheffield, Phương Minh đứng trước cửa đại sảnh, nhìn thấy trước cửa tòa lâu đài giáo sĩ giáo hội vây kín. Cậu xoa bóp trán, trong lòng cũng thấy có chút bất đắc dĩ.

Elfa bị cậu đuổi khỏi tòa lâu đài vẫn chưa chịu đi mà cứ đứng trước cửa tòa lâu đài, Thậm chí còn triệu tập đến đây một số lượng lớn giáo sĩ, bao vây cả tòa lâu đài chật như nêm cối.

Phương Minh biết Elfa không phải muốn giám sát mình mà là

đang bảo vệ mình. Rõ ràng thân phận thần tử của mình đối với giáo hội rất quan trọng, nhưng cũng vì nguyên nhân này, thân phận của mình cũng sẽ khiến cho thế lực đối địch với đạo Thiên Chúa đến ám sát.

"Thôi, đành kệ vậy."

Lắc đầu, Phương Minh cũng chỉ có thể đi bước nào nhìn bước đó, có lẽ cho dù bây giờ cậu có nói với Elfa cậu không phải là thần tử gì đó, Elfa cũng sẽ không tin.

Trở về phòng sách, Phương Minh mới vừa mở cửa phòng chứa đồ ra liền cảm giác có một luồng gió thổi qua. Phương Minh vội vàng né tránh, đồng thời tung ra một quyền.

“Ầm!”

Alene ngã xuống đất, một bên mắt bị sưng lên. Dù vậy, Alene vẫn dùng ánh mặt oán hận nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Cô đang làm gì đó?"

Phương Minh nhíu mày. Cậu vừa mới ra ngoài một lúc, sao Alene lại nhìn cậu giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy? Tuy nhiên khi ánh mắt cậu quét qua phòng chứa đồ thì đã hiểu.

Ở góc phòng chứa đồ có một màn hình, màn hình này có kết nối với tất cả camera theo dõi khắp tòa lâu đài. Rõ ràng, khi Alene xem màn hình, thấy thái độ của Elfa đối với cậu, tưởng rằng cậu đứng cùng phe với Elfa.

"Tôi và giáo hội không có quan hệ gì cả, nếu không sao tôi lại cứu cô. Chẳng qua là họ đã hiểu lầm điều gì đó." - Phương Minh giải thích, nhưng ngay lập tức vẻ mặt liền trở nên lạnh lùng: "Nhưng chuyện này còn xảy ra một lần nữa, tôi sẽ không nương tay nữa đâu.”

Cứu Alene đối với Phương Minh là chuyện rất dễ dàng, nhưng nếu Alene động sát khí với cậu, cậu sẽ không hề do dự giải quyết luôn Alene.

Nghe Phương Minh nói thế, Alene chớp mắt, giống như đang tự hỏi lời nói của Phương Minh có đáng tin không. Cả buổi sau cô ta mới mở miệng giải thích: "Anh Tần, xin lỗi, là do tôi xúc động."

Alene lúc này cũng hiểu, anh Tần và giáo hội tuyệt đối không phải cùng một phe. Nếu không anh ấy sẽ không cần phải cứu cô, hoàn toàn có thể giao cô cho giáo hội.

Phương Minh vẻ mặt lãnh đạm, tiếp tục nói: "Sự tình có chút biến cố, có thể bên giáo hội sẽ còn một nhân vật lớn hơn đến đây. Cô chỉ có thể tiếp tục trốn ở đây, nếu không muốn chết, tốt nhất đừng gây ra động tĩnh gì."

Elfa là giáo chủ giáo hội. Rõ ràng Elfa đang chờ một nhân vật lớn hơn đến đây. Trong giáo hội lớn hơn giáo chủ chỉ có thể là giáo chủ hồng y. Khi cường giả cấp độ đó đã đến, chỉ cần Alene phát ra một chút động tĩnh cũng sẽ bị phát giác.

"Anh Tần, tôi sẽ không làm gì hết chỉ ngồi đây thôi."

Alene vội vàng gật đầu cam kết, cô còn muốn báo thù, không muốn bị phát hiện.

Phương Minh không nói nữa, đi ra phòng sách, đóng cửa phòng sách lại, ra sau hậu viện, bắt đầu tưới nước cho cỏ Kiến Linh, giống như lúc trước, không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện của Elfa.

Sắc trời bắt đầu dần buông tối. Hạ nhân trong tòa lâu đài tuy cũng bị ảnh hưởng, nhưng sau khi bị quản gia quát mắng cũng đều bắt đầu yên lặng làm việc. Sau khi trời hoàn toàn trở tối, vẻ mặt Elfa trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Dựa theo tin tức hắn có được, tổng giám mục đến rạng sáng mới có thể từ tòa thánh Vatican chạy đến đây. Mà tin của thần tử chắc chắn không thể giấu được, hội nghị hắc ám tất nhiên sẽ có hành động.

Điểm này Elfa rất rõ, giáo hội và hội nghị hắc ám đã giao chiến nhiều năm như vậy, giữa hai bên dường như có bí mật gì đó. Bên phía hội nghị hắc ám nếu có chuyện gì lớn, bên giáo hội cũng sẽ nắm được tin tức.

Trên thực tế, giống như một số quốc gia trong thế chiến thứ Hai có gián điệp hai mang, hơn nữa chính phủ hai nước đều biết, nhưng đều là mở một mắt nhắm một mắt, bởi vì chỉ có như vậy, song phương mới có thể biết hướng đi của đối phương.

Elfa vừa mới nhận được lời dặn của tổng giám mục Curd, trong thời gian tổng giám mục Curd đang đến, nhất định phải bảo vệ tốt sự an toàn của thần tử, không cho phép người của hội nghị hắc ám gây nguy hiểm đến thần tử.

Buổi tối nay quan trọng đến nỗi, bảo vệ được thần tử chính là đã lập được một công rất lớn. Còn nếu thần tử xuất hiện vấn đề gì, vậy hắn sẽ bị giáo hội trừng phạt nặng nề.

"Nói với mọi người, nâng cao tinh thần cảnh giác lên, ai có gì bất thường lập tức thông báo cho ta."

"Vâng."

Elfa lần này mang đến tổng cộng hơn một trăm giáo sĩ, phân bố tại bốn phía tòa lâu đài. Nhưng hắn vừa hạ lệnh chưa được bao lâu, phía bắc tòa lâu đài đột nhiên có một đàn quạ đen bay tới.

"Không được rồi, người của hội nghị hắc ám đến rồi."

Nhìn thấy đàn quạ đen, Elfa khẽ biến sắc. Nhưng hắn cũng không quá kinh ngạc, đêm nay người của hội nghị hắc ám không

đến mới là chuyện lạ.

Những con quạ này bay rất nhanh, nhưng sau khi các giáo sĩ dùng bóng nước bắn lên trời, quạ đen bị bóng nước bắn trúng, phát ra tiếng kêu thê lương, tất cả đều rơi xuống đất.

Bên trong những túi nước này đều là nước thánh, là khắc tinh của sinh vật hắc ám.

“Wu!”

Một tiếng sói hú vang lên từ khu rừng núi phía sau tòa lâu đài. Khi mấy giáo sĩ bên kia còn chưa kịp phản ứng, mười mấy con sói hoang dã đã vọt đến trước mặt, móng vuốt sắc bén cắt ngang yết hầu những giáo sĩ này.

Đương nhiên, cũng có mấy con sói hoang bị trường kiếm trong tay giáo sĩ đâm xuyên bụng lòi cả ruột.

Cảnh tượng đầy máu me như thế không chỉ xảy ra phía sau tòa lâu đài, ở các mặt khác của tòa lâu đài lúc này cũng đều xảy ra giao tranh.

"Giáo chủ đại nhân, phía đông có Thạch Tượng Quỷ (2) đang tấn công mãnh liệt vào tòa lâu đài."

(2): Thạch tượng quỷ: Quỷ đá.

"Giáo chủ đại nhân, phía tây xuất hiện u linh…”

Cả bốn phía của tòa lâu đài đồng loạt xuất hiện sinh vật hắc ám. Elfa cau mày, xem ra lần này đến đây hội nghị hắc ám đã chuẩn bị sẵn sàng để khai chiến với giáo hội, đã vậy còn liên hợp bao nhiêu tộc đến đây nữa chứ.

"Vận dụng Thánh Quang trận, đừng để những sinh vật hắc ám này tiến vào tòa lâu đài quấy rầy thần tử."

Theo mệnh lệnh được Elfa tuyên bố, tất cả giáo sĩ đều cầm cây thánh giá trước ngực lên, hai tay chắp lại để cây thánh giá trong lòng bàn tay, trong miệng bắt đầu niệm chú ngữ.

Vài giây sau, các giáo sĩ buông tay ra, giá chữ thập lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh hào quang. Những tia sáng này tạo thành một vòng tròn ánh sáng, bao trùm lấy tòa lâu đài bảo vệ.

Chương 510: Chiến đấu kịch liệt

Thánh Quang Chữ Thập trận!

Một trận pháp có uy lực rất lớn của giáo hội phương Tây, vang danh khắp mọi nơi ở phương Tây. Trận pháp này là sự kết hợp giữa phòng ngự và tấn công, hơn nữa uy lực của trận pháp không phải cố định, mà được quyết định bởi uy lực của người thi triển.

Nói cách khác, trận pháp này, nếu được thi triển bởi một giáo sĩ bình thường sẽ gây sự thương tổn theo năng lực giáo sĩ, là giáo chủ thi triển sẽ gây một sự thương tổn theo năng lực giáo chủ, nhưng nếu là tổng giám mục hồng y thi triển thì uy lực sẽ ở một tầng cấp khác.

Thánh Quang Chữ Thập trận, cần hơn mười người để thi triển, và uy lực sẽ gấp mười lần người thi triển nó.

Thánh quang giống như làn nước lan tỏa về phía trước. Từng đám quạ đen cộng thêm đám sói hoang dưới đất, kể cả đám u linh không hề ít trong rừng núi liền hóa thành sương tan đi mất.

Thánh quang này, tinh lọc tất cả sinh vật ngoài giáo hội, và gây tổn hại lớn nhất chính là sinh vật hắc ám.

"Thánh Quang Chữ Thập trận, uy phong vô cùng lớn, bổn tọa thật ra muốn nhìn xem trận pháp này của người có ngăn được bổn tọa hay không."

Một giọng nói âm lãnh gầm vang hướng đến tòa lâu đài. Ngay sau đó, từ khu rừng bên kia một thú nhân cao năm mét bước ra,

trong tay vác một cây búa khổng lồ, trực tiếp quét ngang mấy giáo sĩ.

"Tộc người thú Soyalen."

Vẻ mặt Elfa đột nhiên thay đổi, tộc người thú là một chủng tộc đặc biệt. Trên thực tế, tộc người thú ban đầu cũng không thuộc hội nghị hắc ám, chỉ là sau này vì một nguyên nhân nào đó mới tìm đến hội nghị hắc ám nương tựa. Sức mạnh tộc người thú cực kỳ khủng khiếp, thân thể dao chém không đứt súng bắn không thủng.

Trong tộc người thú Soyalen là cao thủ thế hệ trẻ của tộc người thú, hơn nữa bởi vì thể chất đặc biệt của tộc người thú, cho dù là hắn cũng không muốn đấu với Soyalen.

Cây búa sắt to lớn nện xuống, bốn, năm giáo sĩ bị đập văng ra ngoài, máu thịt lẫn lộn. Elfa thấy thế cũng bất chấp những chuyện khác, cầm trường kiếm tiến lên trước nghênh chiến.

"Mang danh chủ, chém cho ta!"

Trường kiếm vẽ ra ánh sáng thần quang, đối chọi với cây búa sắt của Soyalen. Soyalen lui người về sau mấy bước, hổ khẩu (1) của Elfa cũng bị nứt ra, suýt nữa không thể cầm nổi trường kiếm.

(1): lớp da mỏng chỗ giữa ngón trỏ với ngón cái

"Tộc người thú, đây là ngươi muốn hoàn toàn đối địch với giáo hội ta đúng không?"

Elfa rống giận, nhưng Soyalen không hề phản ứng, lại nện một búa xuống.

Elfa dần dần bị đánh lui, cuối cùng phải lui xuống góc tòa lâu đài không thể thối lui được nữa.

"Hay là tưởng ta sợ ngươi thật sao?"

Khuôn mặt Elfa đầy giận dữ, tay móc trong ngực ra một cuốn kinh thánh nhỏ, nhanh chóng mở cuốn kinh thánh ra, từng trang giấy vàng tỏa ánh sáng từ đó tung bay lên trời.

"Giáo hoàng ban cho, hôm nay tiêu diệt ngươi."

Những tờ kinh thánh này, được tạo ra từ tay Giáo hoàng Louis, là lúc trước Elfa yết kiến Giáo hoàng được ban tặng. Bình thường hắn tuyệt đối sẽ không sử dụng, nhưng nhìn tình hình này hắn không thể giữ được nữa.

Nếu thần tử xảy ra chuyện, hắn có chết một trăm lần cũng không đền đủ tội. Nhưng nếu bảo vệ được thần tử, đến lúc đó Giáo hoàng ban tặng chắc chắn sẽ hơn hẳn những tổn thất của hắn hôm nay.

Một tờ kinh thánh màu vàng bay ra, lơ lửng giữa không trung. Vẻ mặt người thú Soyalen trong nháy mắt liền thay đổi, không còn dáng vẻ dũng mãnh trước đó. Hắn lập tức xoay người bỏ chạy, thậm chí vì muốn chạy nhanh hơn mà bỏ cả búa sắt lại.

Những bước chân to lớn nện xuống đất, đụng ngã mấy cái cây. Chưa đợi hắn xoay người chạy được bao nhiêu mét, kinh thánh bắn ra một ánh sáng vàng, lập tức đuổi theo phía sau Soyalen.

Soyalen không quay đầu lại, nhưng vẻ mặt lúc này lại vô cùng kinh hoàng. Khuôn mặt to lớn giờ phút này vì hoảng sợ mà nhăn lại thành một nhúm, miệng phát ra tiếng rống không cam chịu. Mới xoay người lại, hai tay hắn ta quơ loạn xoạn trước mặt hòng muốn đánh tan luồng sáng vàng này.

Nhưng mà, giống như dao sắc chặt đậu hũ, luồng sáng vàng này đâm vào người Soyalen, xuyên qua eo, cuối cùng bay trở lại thành một tờ giấy kinh thánh vàng.

Soyalen cứng mặt, cả người giống như bức điêu khắc giữ nguyên hành động một giây trước. Nhưng rồi sau ba giây, máu từ phần eo chảy ra, tiếp theo nửa người trên khổng lồ đến eo ngã xuống đất ầm ầm.

Cao thủ số một của thế hệ trẻ của tộc người thú, dưới một đòn dứt khoát của tờ kinh thánh do Giáo hoàng ban, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

Kinh thánh vẫn bay lơ lửng giữa không trung, giống thượng phương bảo kiếm trôi nổi trên đầu những sinh vật hắc ám. Tốc độ chiến đấu của các sinh vật hắc ám cũng chậm lại.

Nhìn thấy các sinh vật hắc ám công kích không còn nhanh như trước, Elfa cũng thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng ngay sau đó, một âm thanh thê lương từ núi rừng truyền đến, theo sau đó, một luồng hơi âm lãnh tỏa ra.

Luồng hơi này vô cùng nồng đậm, khiến không ít giáo sĩ nhịn không được mà rùng mình. Cơn ớn lạnh này giống như đến từ địa ngục, khiến họ thầm phát run. Cùng lúc đó, tờ kinh thánh kia cũng bắt đầu phát hào quang sáng chói. Ánh sáng vàng này bao trùm các giáo sĩ, loại bỏ cơn ớn lạnh đó đi.

Kim quang phát ra từ kinh thánh cùng luồng hơi âm hàn kia lại giằng co, nhưng không còn giữ sự tĩnh lặng trước đó, mà cứ rung động không ngừng. Mỗi lần rung động kim quang lại phát ra hướng về phía núi rừng.

Từng luồng sáng vàng phát ra, giống như làn nước gợn dập dềnh, nhưng vào trong khu rừng, luồng hơi âm hàn cũng phát ra đợt này đến đợt khác. Hai bên không ngừng va đập với nhau.

Cùng lúc đó, từ trong núi rừng bỗng có một người xuất hiện. Người này mặc một tấm áo choàng đen, trên tay còn cầm một cái lưỡi hái.

Khắp lưỡi hái được bao quanh bởi màn sương đen tối, luồng không khí âm hàn đó cũng phát ra từ màn sương này. Mỗi một luồng sương sẽ phá tan kim quang phát ra từ kinh thánh.

“Lưỡi hái hắc ám!"

Nhìn đến cây lưỡi hái, vẻ mặt Elfa trở nên khó coi. Cây lưỡi hái, là một vũ khí tử thần trong hội nghị hắc ám. Trong rất nhiều vị thần được thờ phụng trong hội nghị hắc ám, chỉ có thần chết mới sử dụng lưỡi hái.

Trong hội nghị hắc ám có một lời đồn, tử thần là một trong những phân thân của Hades (2). Lưỡi hái là biểu tượng tử thần để lại trên thế gian, nhưng đến khi tử thần trở về, lưỡi hái của tử thần chắc chắn sẽ bao phủ khắp đại địa.

(2) Hades: Vị thần cai quản địa ngục trong thần thoại Hy Lạp.

Trong ghi chép của giáo hội, lưỡi hái tử thần là một trong mười thánh khí của hội nghị hắc ám. Trong lịch sử giáo hội có một Giáo hoàng từng chết dưới lưỡi hái tử thần này, vì vậy đối với người của giáo hội, lưỡi hái tử thần chính là sự sỉ nhục đối với họ.

Cái lưỡi hái này, tất nhiên không phải một nhát là có thể giết chết Giáo hoàng, nhưng không thể nghi ngờ, cái lưỡi hái này chắc hẳn là vũ khí của một đại nhân vật nào đó. Luồng không khí tà ác trên đó hoàn toàn có thể đối chọi với ánh hào quang thần thánh từ tờ kinh thánh của Giáo hoàng.

Người đàn ông mặc áo choàng đen không nói gì, lập tức cầm lưỡi hái màu đen trong tay vứt lên trời. Lưỡi hái lửng lơ trên không trung. Lúc này tờ kinh thánh kia dường như cũng cảm nhận được sự khiêu khích, chủ động nghênh đón.

Kinh thánh và lưỡi hái va chạm với nhau. Thời gian giống như đứng yên. Tất cả mọi người chăm chú nhìn không chớp mắt, bởi vì

họ biết lần quyết đấu này có quan hệ rất lớn đến sự thắng bại của trận chiến này.

"Tất cả giáo sĩ nghe lệnh, đem sức mạnh truyền vào kinh thánh."

Elfa thấy kinh thánh bắt đầu lung lay thậm chí giấy có dấu hiệu sắp cong lại, hắn liền quyết đoán hạ lệnh. Toàn bộ ánh sáng phát ra từ trận pháp Thánh Quang đều bắn về phía kinh thánh. Hào quang từ kinh thánh lại sáng rực trở lại, áp chế lưỡi hái.

Lần này đến lượt lưỡi hái bắt đầu lung lay có dấu hiệu sắp rơi xuống. Người đàn ông mặc áo choàng đen thấy thế cũng bắt đầu niệm chú trong miệng, đồng thời từ phía bên kia núi rừng cũng có một làn sương đen phát ra hướng đến lưỡi hái, khiến lưỡi hái ổn định trở lại giữa không trung.

Đây là trận đấu cân tài cân sức, bên nào không giữ được lâu bên đó liền thua.

…

Tuy nhiên, Elfa lại không chú ý đến, khi ở đây đang trong thế giằng co, dưới lòng đất có rễ cây một bông hoa đang di chuyển với tốc độ rất nhanh hướng tòa lâu đài, cuối cùng xuyên qua tường thành tiến vào trong tòa lâu đài.

Bên trong tòa lâu đài, một hạt mầm non mềm chui từ dưới đất lên, sau đó nhanh chóng phát triển, cuối cùng một đóa hoa đỏ xinh đẹp xuất hiện. Đóa hoa nở rộ, từ đó xuất hiện một dáng người nhỏ bé.

Dáng người ấy đứng trên đóa hoa, không ngừng cao lớn, đến cuối cùng liền biến thành một cô gái tóc đỏ gợi cảm xinh đẹp.

"Đúng là đáng ghét! Ma hoa, ngươi lại muốn ăn đậu hũ (3) bà."

(3) Ăn đậu hũ: Sàm sỡ.

Cô gái tóc đỏ vươn bàn tay nõn nà ra trực tiếp bóp nát đóa hoa, theo sau liền lấy chân nghiền thật mạnh, nghiền nát đóa hoa xuống đất.

Trong khu rừng ngoài tòa lâu đài, vẻ mặt một người đàn ông âm nhu (4)vô cùng khó coi, mà quỷ dị ở chỗ hai chân người đàn ông này đang cắm vào trong đất.

(4) Âm nhu: Chỉ đàn ông có nét đẹp mềm mại như con gái.

"Ma Hoa, sao vậy?"

"Mộng Cơ phá hủy hoa ma mà ta vun đắp rồi." - Người đàn ông âm nhu tức giận nói.

"Ha ha, chắc chắn là vì ngươi muốn lợi dụng thời cơ sàm sỡ Mộng Cơ. Nhưng đúng là không thể không nói, vẻ đẹp và dáng người của Mộng Cơ, ngay cả ta cũng nhung nhớ." - Một người đàn ông chỉ cao bằng một bàn tay cười nói.

"Dwaft, ngươi đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Dáng người như ngươi, có nhét cả cơ thể ngươi vào cũng không lấp đầy Mộng Cơ được."

"Ha ha ha ha."

Mấy người khác trong núi cũng cất tiếng cười to. Còn người tên Dwaft kia thì tức giận nói: "Ta đã nói rồi, tộc của ta là hậu duệ của địa tinh, là chủng tộc thông minh nhất."

"Được rồi, thời gian chúng ta không có nhiều đâu. Có Elfa ở đó, chúng ta không thể tiến vào tòa lâu đài được, trừ phi nếu muốn chiến đấu đến không còn một giọt máu. Hiện tại chỉ có thể trông cậy Mộng Cơ sẽ mang thần tử ra hoặc giết chết. Đương nhiên, nếu một giờ sau Mộng Cơ vẫn còn chưa truyền tin ra, đến lúc đó chính

là một trận chiến tẩy máu chân chính, cho dù toàn bộ tộc ta chết hết cũng phải giết cho được thần tử."

Một người đàn ông có đôi mắt đỏ lạnh lùng lên tiếng. Lời hắn nói cũng khiến những người này không đùa giỡn nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Lần này mục tiêu của họ là thần tử, nếu không thể bắt được thần tử hoặc là giết chết thần tử, vậy cũng đừng mong trở về.

"Đúng rồi, nghe nói tên Elfa này mấy hôm trước vừa mới tiêu diệt một gia tộc trong huyết tộc các ngươi đúng không? Zarke ngươi không muốn giết chết Elfa sao?" - Ánh mắt Ma Hoa nhìn về phía người đàn ông mắt đỏ. Người này chính là người đứng đầu của thế hệ trẻ đời một đến từ gia tộc thân vương huyết tộc.

"Gia tộc Corgi tuy là huyết tộc, nhưng không phụ thuộc tộc ta, hơn nữa ngoan cố không chịu thay đổi, có bị giết cũng là gieo gió gặt bão."

Zarke hừ lạnh. Gia tộc họ đã từng muốn gia tộc Corgi trở thành gia tộc , nhưng người của gia tộc Corgi rất cứng đầu, cho rằng gia tộc Vlad không muốn sửa đổi. Nếu không phải vì đều là huyết tộc, gia tộc hắn đã sớm ra tay tiêu diệt gia tộc Corgi rồi.

Phải biết rằng, hầu như tất cả gia tộc của cả huyết tộc đều phụ thuộc vào hai đại gia tộc thân vương họ. Về phần gia tộc Vlad đã trở thành quá khứ, đại đa số gia tộc huyết tộc phụ thuộc Vlad đều biết chim khôn chọn cành mà đậu, duy chỉ có gia tộc Corgi là ngoan cố không chịu thay đổi.

Chương 511: Thật sự xin lỗi nhé

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

"Ây, trang viên im ắng quá, chắc là vẫn chưa biết tình hình bên ngoài."

Cô gái xinh đẹp áo đỏ uốn éo đi từng bước đến đại sảnh, không hề quan tâm hành tung của mình sẽ bị bại lộ với hạ nhân ở đây. Mà kỳ lạ thay, những hạ nhân này giống như cũng không nhìn thấy cô gái tóc đỏ, vẫn chăm chú phần việc của mình.

Cô gái áo đỏ cứ đi nghênh ngang như thế vào đại sảnh. Lúc này Phương Minh đang ngồi ở đại sảnh, im lặng đọc báo, dường như tất cả mọi chuyện bên ngoài tòa lâu đài không hề làm cậu bị phân tâm.

"Đúng là trai phương Đông trầm lặng."

Cô gái áo đỏ khẽ liếm làn môi đỏ mọng, đi thẳng đến trước mặt Phương Minh, sau đó nghênh ngang ngồi xuống salon đối diện Phương Minh.

"Nếu không phải nhận được tin xác thực từ giáo hội, ai có thể tin, đường đường là thần tử giáo hội lại là người phương Đông. Ai chẳng biết chỗ đó trong mắt giáo hội chính là một nơi hoang vu."

Cô gái áo đỏ mở miệng nói, nhưng Phương Minh giống như không phát hiện có người đang ngồi trước mặt, vẫn cứ cúi đầu đọc báo.

"Họ bảo ta mang thần tử ra ngoài, còn ta thì lại muốn giết quách ngươi cho xong. Giết một người đơn giản hơn bắt một người nhiều. Nhưng hiện tại nhìn thấy ngươi, ta đã thay đổi quyết định, ta sẽ mang ngươi đi."

Cô gái áo đỏ vươn bàn tay nõn nà ra, ngón trỏ điểm lên trán Phương Minh. Nhưng ngay khoảnh khắc đầu ngón tay cô ta sắp chạm vào trán Phương Minh, một bàn tay bất thình lình bắt lấy ngón tay cô ta.

Cô gái áo đỏ lập tức thay đổi sắc mặt, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cái tay đang bắt lấy ngón tay cô ta.

"Không mời mà tự đến, liền chào hỏi với chủ nhà như vậy sao?"

Phương Minh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô gái áo đỏ, trong mắt có nét cười. Nhưng chỉ mình cậu biết, tại một giây trước đó, trong lòng cậu cũng thấy khiếp sợ.

Bởi vì ngay khi cô gái áo đỏ bước vào đại sảnh, cậu liền cảm nhận được một hơi thở khác trong đại sảnh. Chỉ có điều hơi thở này khá đặc biệt. Cậu không biết diễn tả thế nào, hơi thở này có hơi giống hồn phách, nhưng lại không có sự lạnh lẽo của hồn phách.

Nếu không phải ở trong bảo tháp của Trường Sinh Quan Tưởng Hoa tu luyện thần hồn của mình Phương Minh không dám chắc có thể cảm giác được hơi thở này. Vì vậy ngay tại khoảnh khắc đó, Phương Minh đoán chắc là có người đi vào đại sảnh.

Lúc này mà dùng phương thức quỷ dị này xuất hiện, chắc chắn

là địch không phải bạn. Nhưng Phương Minh chọn phương án án binh bất động, cho đến khi cảm nhận hơi thở này càng lúc càng lại gần mình, lúc này mới quyết định ra tay.

Bị Phương Minh bắt lấy ngón tay, cả người cô gái áo đỏ hiện ra trước mắt Phương Minh. Rõ ràng, khả năng ẩn hình của đối phương vẫn chưa hoàn thiện, không thể để sinh vật khác bắt được, nếu không sẽ hiện nguyên hình.

"Sao ngươi phát hiện ra ta?"

Mộng Cơ cảm thấy kinh hãi. Cô ta rất tự tin với thuật ẩn hình của mình. Đây là thiên phú của bộ tộc họ, nếu không phải người có sức mạnh quá chênh lệch căn bản không thể phát hiện ra được.

Cho dù cô ta bây giờ có đi đến bên cạnh Elfa, chỉ cần không ra tay, Elfa căn bản cũng không phát hiện ra cô ta. Tất nhiên, khí tức kinh tởm của giáo hội phát ra từ người Elfa cũng sẽ khiến cô ta vô cùng khó chịu.

"Người Trung Quốc chúng ta có một câu thế này: có khách phương xa đến chơi, vui không tả xiết. Là người Trung Quốc hiếu khách, khách đã đến cửa, sao lại không phát hiện ra được chứ?"

Phương Minh cười nhìn về phía Mộng Cơ, nhưng động tác tay không chậm, lực Vu sư trong cơ thể chuyển động. Nhưng ngay sau đó Phương Minh cũng trợn tròn mắt. Lực Vu sư của cậu giống như đánh vào bông gòn, không một vết tích.

"Thể chất đặc biệt?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, chẳng lẽ thân thể đối phương miễn nhiễm với năng lượng. Nếu thật sự là vậy, vậy chỉ có thể…

“Bốp!”

Không chút do dự, Phương Minh cho ngay một quyền vào

Mộng Cơ. Một quyền này quá bất ngờ, Mộng Cơ không phản ứng kịp. Cô ta cũng không phản ứng được, rõ ràng một giây trước còn là một chàng trai nhã nhặn mỉm cười, một giây sau lại đột ngột cho mình một quyền. Chuyển biến nhanh quá!

Một quyền này cô ta bị đánh không hôn mê cũng suýt ngơ người. Nhưng cái này còn chưa tính, ngay sau đó mặt cô ta lại trúng thêm mấy đòn. Khuôn mặt thanh tú quyến rũ trong nháy mắt liền sưng vù lên.

Không có chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc, sau khi tung ra mấy đòn Phương Minh mới thu tay về, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là nắm tay hữu dụng, nói cách khác chính là ngăn cách năng lượng công kích, hoặc là biết ngắt sự tấn công của năng lượng ở một mức độ nào đó."

Sở dĩ xuống tay tàn bạo như vậy, thứ nhất là vì Phương Minh biết đây là địch không phải bạn. Thứ hai Phương Minh đang muốn thử nghiệm suy đoán của mình. Lúc này nhìn phản ứng của Mộng Cơ, Phương Minh biết mình đã đoán đúng.

"Đồ khốn kiếp!"

Mộng Cơ gần như nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy câu. Cô ta hiểu lời Phương Minh nói. Cũng bởi vì nghe hiểu nên cô ta càng phẫn nộ. Tên này có bị ngốc không, cô ta là bộ tộc Nightmare, bộ tộc Nightmare căn bản không hề sợ năng lượng tấn công. Điều này còn cần phải thử sao?

"Nếu đã chắc chắn vậy thì có cách giải quyết rồi."

Phương Minh lại cho một cú đánh vào đầu Mộng Cơ, làm Mộng Cơ ngất luôn.

Nhìn thấy Mộng Cơ nằm ngất trên salon, đầu biến thành đầu heo, cậu gãi đầu, lầm bầm nói: "Có nên xuống tay ác hơn không

nhỉ?"

Đương nhiên, miệng thì nói vậy, động tác tay của Phương Minh lai không hề chậm lại. Cậu lấy sợi dây thừng bên cạnh trói Mộng Cơ lại, trên dây thừng có dán một lá bùa.

Làm xong xuôi tất cả, Mộng Cơ cũng liền tỉnh lại. Thấy mình bị trói như cái bánh chưng, Mộng Cơ tức điên lên, nghĩ đường đường là công chúa tộc Nightmare như cô ta, có bao giờ bị nhục nhã như vậy chứ?

"Ô ô…"

Mộng Cơ muốn nói chuyện, nhưng miệng cô ta đã bị nhét đồ, chính là tờ báo Phương Minh xem lúc nãy, nên giờ chỉ có thể kêu lên mấy tiếng ô ô.

Phương Minh nhìn Mộng Cơ nói: "Từ giờ trở đi, ta hỏi ngươi đáp, ngươi chỉ cần trả lời có hay không là được."

"Ô ô."

“Bộp!”

Phương Minh lại cho một đòn, Mộng Cơ đau đến muốn rơi nước mắt. Tên khốn này chặn miệng mình như vậy, sao mà mình trả lời được chứ?

"À quên, xin lỗi. Vậy đi, ta hỏi ngươi đáp, đúng thì ngươi gật đầu, không đúng thì ngươi lắc đầu."

Phương Minh miệng thì nói xin lỗi, mặt lại không hề có chút gì là thấy có lỗi. Cậu hỏi luôn: "Hiện tại chỉ có một mình ngươi vào tòa lâu đài này?"

Mộng Cơ không muốn trả lời, nhưng nhìn thấy Phương Minh giơ nắm đấm liền vội vàng gật đầu.

"Tốt, đây là câu hỏi thứ nhất. Câu hỏi thứ hai, các ngươi tới đây để giết ta?"

Khi hỏi câu hỏi này, mắt Phương Minh nhìn thẳng Mộng Cơ. Đôi mắt Mộng Cơ khẽ động rồi lắc đầu.

“Bộp!”

Lại là một cú đấm vào đầu cô ta.

"Nói dối."

Không thể chịu được cơn đau, Mộng Cơ lại vội vàng gật đầu, nhưng mà, cô ta lại bị Phương Minh cho thêm một cú nữa.

"À… Cú đấm này là nghĩ đến chuyện các ngươi muốn giết ta, tay phản xạ có điều kiện ấy mà. Xin lỗi nhé, lần sau chắc chắn sẽ không như vậy đâu."

Chương 512: Ai là đồ ngu?

Mộng Cơ điên rồi. Cô ta thề, nếu cô ta tháo được dây trói, cô ta nhất định sẽ giết chết người đàn ông trước mặt này. Hơn nữa trước khi giết, cô ta phải tra tấn thật dã man, khiến đối phương sống dở chết dở. Chỉ có như vậy cô ta mới có thể xả đủ mối hận trong lòng cô ta lúc này.

"Các ngươi đến đây tổng cộng bao nhiêu người, người mạnh nhất ở cấp độ nào?"

Phương Minh hỏi câu hỏi thứ ba, chỉ có điều câu hỏi này cũng làm khó Mộng Cơ. Cái này cô ta trả lời kiểu nào được chứ, làm sao có thể dựa vào việc gật với lắc đầu để trả lời được?

Nước mắt, từ đôi mắt Mộng Cơ chảy xuống, đừng chơi cô ta như vậy mà.

Quả nhiên, như cô ta dự tính, nắm đấm lại dừng lại trên đầu cô ta.

"Hình như câu hỏi này đúng là không thể dựa vào việc gật đầu và lắc đầu để trả lời. Đây là ta sai, lần sau nhất định sẽ không hỏi câu hỏi kiểu này nữa."

Phương Minh gãi đầu, đang muốn tiếp tục nói, nhưng ngay lập tức lỗ tai dựng thẳng lên. Ngay sau đó, cậu không để ý tới Mộng Cơ nữa mà đi ra ngoài đại sảnh.

"Một đám ngu xuẩn, chẳng lẽ không biết bộ tộc Gnome chúng ta am hiểu nhất chính là xuyên đất sao? Chỉ cần không có kết giới, không có chỗ nào ngăn được bước chân của bộ tộc Gnome vừa cao quý vừa thông minh cả."

Người đàn ông tí hon ở khu rừng ngoài tòa lâu đài xuất hiện bên trong tòa lâu đài, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ. Cái lỗ không lớn, đủ để người tí hon chui qua lọt.

"Vẫn phải để Sirio ta ra tay. Lần này tên thần tử kia tất nhiên sẽ rơi vào tay bộ tộc Gnome cao quý của ta. Xem ta làm thế nào bắt hắn mang đi, để đám giáo hội ngu ngốc này chỉ biết há hốc miệng."

"Đúng là lợi hại. Chỉ có điều, ngươi tính mang thần tử đi như thế nào, nhờ đường hầm này hả?"

Một giọng nói vang lên bên tai Sirio. Sirio liền chưng hửng. Điều này đúng là một vấn đề thật.

Cả buổi, Sirio dường như nhớ ra điều gì đó, đầu vội vàng ngẩng lên nhìn. Nhưng nghênh đón hắn ta chính là một cái bóng rất lớn, sau đó thì ngất đi.

“Bịch!”

Quẳng Sirio lên bàn, Mộng Cơ nhắm mắt lại không muốn nhìn nữa, bởi vì cô ta biết tiếp theo tên ma quỷ kia sẽ làm gì.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của cô ta, Sirio cũng bị trói lại, nhưng không phải bị trói bằng dây thừng, mà cả người bị nhét thẳng vào trong bình hoa, chỉ còn mỗi cái đầu ló ra ngoài. Trên bình hoa có dán một tờ giấy màu vàng được vẽ một số ký tự mà cô ta chưa bao giờ thấy, trên dây thừng trói cô ta cũng có.

"Đồ khốn, dám đối xử với đấng cao quý…"

“Bốp!”

"Chết tiệt tên…"

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Một phút sau…

"Đại ca, tôi sai rồi, đừng đánh tôi nữa, đánh người không đánh mặt mà…"

Sirio khóc, so với Mộng Cơ khóc còn thảm thiết hơn. Bởi vì Mộng Cơ còn có thể lui về sau, còn cổ hắn ta bị nhét ngay miệng bình, căn bản không còn chỗ nào trốn được, bị đánh hơn mười cái.

Mộng Cơ thấy tình trạng thê thảm của Sirio, đột nhiên lại thấy mình vẫn còn may, may mắn là cô ta không giống như Sirio. Nhìn cái đầu Sirio kìa, trông còn to hơn cả thân hình hắn ta nữa.

"Nói đi, ngoại trừ hai ngươi ra, còn có người khác không? Kế hoạch của các ngươi là gì?"

Sirio nghe Phương Minh nói thế bèn liếc mắt nhìn Mộng Cơ. Nhưng khi nhìn thấy nắm đấm của Phương Minh giơ lên, hắn ta bỏ luôn việc trao đổi ánh mắt, vội vàng đáp: "Kế hoạch của chúng ta là trong một giờ phải mang ngươi đi, nếu không mang ngươi đi được thì giết chết ngươi. Nếu không giết ngươi được nữa thì một tiếng sau bắt đầu tổng tiến công."

"À, xem ra các ngươi nhất quyết một lòng với ta." - Trong lòng Phương Minh đã hiểu. Đối với hội nghị hắc ám, có thể bắt sống là tốt nhất, nếu bắt sống không được vậy sẽ giết mình. Tóm lại là không thể để lại cho giáo hội.

"Trong nhóm các ngươi, ai lợi hại nhất?"

"Lợi hại nhất là Zarke của huyết tộc. Hắn ta là cao thủ của gia tộc Brook, một trong hai đại gia tộc thân vương còn sót lại của huyết tộc ngày nay, sắp lên cấp độ bá tước."

Nghe thấy câu trả lời của Sirio, Phương Minh hơi nhíu mày. Bá tước là tương đương với cao thủ Địa cấp tầng sáu. Tên Zarke đó cho dù chưa tới cấp độ bá tước, vậy cũng có thể đã được đến sức

mạng cấp Địa tầng bốn hoặc tầng năm, vẫn không phải người cậu có đủ khả năng đối phó.

"Ngoài hắn ta ra còn ai?"

"Ngoài Zarke ra còn cao thủ trẻ tộc người sói, tộc ma hoa và tộc u linh…"

"Khoan khoan!"

Phương Minh đột nhiên phát hiện lời nói của Sirio có vấn đề. Lần này đến đối phó với mình đều là cao thủ trẻ tuổi của các tộc trong hội nghị hắc ám, điều này hình như không hợp lẽ thường lắm.

Hội nghị hắc ám hiển nhiên biết tầm quan trọng của thần tử đối với giáo hội, vậy nên mới phát động nhiều người của các tộc tấn công như vậy. Nhưng vì sao hội nghị hắc ám không phái một cường giả danh tiếng? Nếu người tới là một cường giả danh tiếng căn bản không cần phiền phức như vậy, có lẽ ngay cả Elfa cũng ngăn không được.

"Vì sao chỉ có cao thủ trẻ các ngươi, trưởng lão của hội nghị các ngươi đâu?"

"Mấy trưởng lão đi chặn tổng giám mục giáo hội Curd đang tiến đến, cố gắng kéo dài thời gian. Hơn nữa giáo hội hình như cũng biết hội nghị chúng ta sẽ động thủ, vì vậy không lâu trước đó người của giáo hội ở các nơi đều đồng loạt tấn công các tộc của chúng ta. Các trưởng lão không rời khỏi được, nếu không rất có thể đại bản doanh sẽ bị phá hủy."

Nghe Sirio nói thế, Phương Minh đã hiểu. Không phải các đại lão của hội nghị hắc ám không muốn ra tay, mà là vì họ không thể ra tay được. Một khi các đại lão này rời khỏi căn cứ địa của mình, giáo hội sẽ ra tay tiêu diệt đại bản doanh của đối phương. Tổn

thất này các đại lão không thể gánh nổi.

Nhìn đồng hồ trước mặt, từ khi cô gái kia tiến vào tòa lâu đài đến giờ đã hơn bốn mươi lăm phút, nói cách khác chỉ còn mười lăm phút, người của hội nghị hắc ám sẽ phát động tấn công toàn diện. Đối với việc Elfa có ngăn được sự tấn công của hội nghị hắc ám hay không, Phương Minh không có nhiều tin tưởng cho lắm.

Hơn nữa, Phương Minh không thích đem sự an nguy của mình đặt vào tay người khác, lúc này cậu cần phải tìm cách tự cứu lấy mình thôi.

Sử dụng cọng lông sư phụ để lại cho mình chắc chắn có thể tiêu diệt những người của hội nghị hắc ám, nhưng Phương Minh không muốn sử dụng lúc này. Đây là vũ khí bí mật, phải để lại vào thời điểm quan trọng nhất. Điều quan trọng nhất là, đây là cậu giữ lại cho để chuẩn bị cho nhà họ Mục.

Nửa ngày sau, mắt Phương Minh chợt sáng lên, sau đó không để ý đến Mộng Cơ và Sirio nữa, xoay người đi vào phòng sách.

"Mộng Cơ em yên tâm đi, người vừa cao quý lại thông minh ta đây nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu em ra ngoài. Chờ đến khi ta đấu với tên ác ma kia, ta sẽ cứu em từ tay ác ma."

Thấy Phương Minh đi vào phòng sách, Sirio vội vàng hứa hẹn với Mộng Cơ. Nhưng đáp lại hắn ta là ánh mắt xem thường của Mộng Cơ. Trông cậy vào tên ngu ngốc nhà ngươi cứu ta không bằng trông mong tên khốn đáng chết kia đột nhiên nhân từ mà thả ta ra còn hơn.

"Ta Sirio, chính là kỵ sĩ bảo hộ của Mộng Cơ!"

Phương Minh từ phòng sách đi ra, vừa vặn nghe thấy lời Sirio nói, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó đi qua đây, cho ngay một quyền vào đầu Sirio.

"Ai u đại ca, ta chỉ đang thổi da trâu (1) thôi mà, ngài đừng tưởng thật chứ."

(1) Thổi da trâu: Khoác lác.

Nhìn thấy bộ dáng đổi mặt của Sirio, Mộng Cơ cạn lời. Quả nhiên, bộ tộc Gnome có tiếng là rất sợ chết.

"Thổi da trâu tất nhiên ta không nghĩ là thật, nhưng chỗ ta có cái này hay lắm."

Phương Minh nở nụ cười thuần khiết như thiên sứ, đương nhiên đây chỉ là cậu tưởng tượng. Trong mắt Sirio, nụ cười này so với nụ cười ma quỷ còn đáng sợ hơn, khiến hắn ta nổi hết cả da gà.

Cầm tách trà trong tay, đổ hết trà trong tách ra, Phương Minh nhổ mấy cọng tóc của Sirio, sau đó cho một đấm vào mũi Sirio. Sirio tru lên như heo bị giết, máu mũi cũng ngay lập tức chảy xuống.

"Đừng lãng phí."

Dùng tách trà hứng máu mũi của Sirio. Khi tách trà đã đầy, Phương Minh lấy tách trà ra khỏi mũi Sirio, sau đó bỏ mấy cọng tóc của Sirio vào.

"Ngươi muốn chết hay muốn sống?" - Phương Minh hướng Sirio hỏi.

"Sống, ta muốn sống." - Sirio không quan tâm cái mũi còn đang chảy máu, vội vàng đáp.

"Đúng vậy, còn sống vẫn tốt hơn. Còn sống thì còn có thể theo đuổi nữ thần trong lòng. Bây giờ ngươi chỉ cần giúp ta làm một việc, chẳng những ngươi có thể giữ mạng sống, mà nữ thần kia của ngươi cũng sẽ thuộc về ngươi."

Phương Minh chỉ tay vào Mộng Cơ. Mặt Mộng Cơ lạnh như băng, còn Sirio lại ảo não nói: "Nhưng Mộng Cơ không thích ta."

"Con gái mà, lúc nào chẳng bẽn lẽn. Hơn nữa, bây giờ cô ta đang bị ta trói, ngươi có thể dùng cách khác, đem gạo nấu thành cơm trước, có bao giờ nghe nói về bá đạo tổng tài chưa?"

"Bá đạo tổng tài là gì?" - Sirio ngây ngô hỏi.

"Bá đạo tổng tài là một cách theo đuổi con gái rất thịnh hành của người phương Đông chúng ta. Dùng cách này sẽ khiến rất nhiều cô gái sa lưới. Ta thấy ngươi rất có tiềm chất làm bá đạo tổng tài. Tuy chiều cao hơi chênh lệch, nhưng chí không ở chiều cao, hy sinh ắt sẽ có hồi báo."

"Đúng đúng đúng, ngươi nói rất đúng. Chiều cao không phải là vấn đề, người địa tinh cao quý chúng ta dựa vào trí óc." - Lúc này Sirio chợt sinh ra một cảm giác tri kỷ với Phương Minh.

"Đúng vậy, chính là như vậy. Vì để chúc mừng ngươi sắp ôm được nữ thần về. Ly này, ta kính ngươi."

Trong khi Sirio còn đang đắm chìm trong sự hưng phấn khi được ôm nữ thần về, Phương Minh để tách trà sau lưng, sau đó bỏ lá bùa vào trong tách trà. Lá bùa bùng cháy trong hai giây không còn thấy gì, mà Sirio không hề biết chuyện này. "Cám ơn đại ca."

Sirio không nghĩ nhiều đã mở miệng uống. Mộng Cơ ở trên salon thấy hết tất cả hành động mờ ám của Phương Minh, muốn mở miệng nhắc nhở Sirio, nhưng bởi vì miệng đã bị bịt, căn bản không thể phát ra tiếng được.

"Khá lắm."

Thấy Sirio uống một hơi hết sạch ly máu trong tách trà, Phương Minh nở nụ cười. Sau đó cậu đánh mạnh vào bình hoa, bình hoa vỡ vụn, Sirio được giải thoát.

Ngay khi bình hoa vỡ vụn, Sirio vốn đang cười đôn hậu đột nhiên thay đổi nét mặt. Thân hình nhỏ bé như quả bóng đột nhiên bắn ra ngoài, hướng tới cửa đại sảnh. Trong nháy mắt hắn ta đã đứng ở cửa đại sảnh.

"Haha, đồ ngu, vậy mà cũng bị ta lừa. Ta đã nói rồi, Sirio cao quý chính là người thông minh nhất trên đời này. Mộng Cơ, ta sẽ gọi viện binh đến cứu em."

Sirio vô cùng đắc ý. Hắn ta nghĩ bộ dáng giả ngu của mình lúc nãy đã lừa gạt được tên ác ma kia nên cảm thấy rất tự đắc. Nói xong, hắn ta xoay người chạy ra ngoài. Chẳng qua lúc hắn xoay người đã không chú ý khóe miệng Phương Minh khẽ nhếch lên.

Chương 513: Một bí mật

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Sirio rất đắc ý, hơn nữa cậu ta rất tự tin đối với tốc độ của mình, nếu như lúc trước không phải bị Phương Minh đánh lén ngoài ý muốn, sao cậu ta có thể bị tên đáng giận này bắt lại được kia chứ? Lấy tốc độ của tộc Gnome (1) bọn họ, không có mấy người có thể đuổi kịp cậu ta.

(1): tộc địa tinh.

Chỉ là ngay khi Sirio xoay người chạy tới vị trí cách cửa chỉ còn 1m, đột nhiên cả người chao ôi một tiếng, sau đó liền ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

"Chao ôi, đau chết tôi rồi, bụng của tôi..."

"Bụng của tôi làm sao vậy, tôi cảm giác nó muốn nổ tung..."

Mộng Cơ đang ở salon thấy rõ ràng bụng của tên Sirio đang lăn lộn trên mặt đất kia từ từ phình lên, thật giống như một kinh khí cầu bị người không ngừng bơm khí vào bên trong, lúc này Sirio ngược lại thật sự biến thành một kinh khí cầu.

"Đúng là một tên ngu xuẩn, ngay cả bị người ta hạ chú nguyền rủa lúc nào cũng không biết."

Mộng Cơ mắng thầm ở trong lòng, tuy rằng cô không biết Phương Minh đã hạ chú nguyền rủa nào trên người của Sirio, thế nhưng hành động mờ ám của Phương Minh cô đã nhìn rõ rõ ràng ràng, loại thuật pháp dựa vào nguyền rủa để khống chế người khác như thế này, ở trong Hội Nghị Hắc Ám cũng không hiếm thấy.

"Sao không chạy?"

Phương Minh cười híp mắt đi đến cửa sảnh lớn, nhìn Sirio nằm trên mặt đất hai tay ôm chặt bụng lăn lộn, ôn nhu hỏi.

"Tôi sai rồi, đại ca, tôi thực sự sai rồi, xin cậu giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ không chạy trốn nữa."

Sirio cũng đã hiểu rõ bản thân mình bị Phương Minh nguyền rủa rồi, hẳn là có liên quan với cái thứ cậu ta vừa uống vào kia, nhưng lúc trước cậu ta vì cố ý qua mặt đối phương cho nên mới ngoan ngoãn nghe lời uống nó vào, lúc này trong lòng Sirio tràn đầy hối hận.

Trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh: “Nói thật cho mày biết, tao đã hạ nguyền rủa ở trên người của mày, đây là lời nguyền rủa cổ xưa nhất, ngay khi mày tự nguyện uống máu của mình thì cũng là lúc lời nguyền rủa này có hiệu lực, chỉ cần tôi khẽ niệm chú thì mày sẽ sống không bằng chết, đồng thời sinh tử của mày cũng sẽ bị tao khống chế luôn."

Nói xong Phương Minh lại thay đổi thế tay, bụng của Sirio chậm rãi nhỏ lại, chẳng qua còn không đợi Sirio vui vẻ, cậu ta liền phát hiện đầu của mình đột nhiên đau nhức, bên trong đầu hình như có đồ vật gì đó muốn chui ra khiến đầu cậu ta đau muốn nứt.

"Đại ca, tôi tin tưởng lời của anh, tôi cũng không dám làm trái lời của anh nữa, xin anh tha tôi."

Sirio đau tới chảy nước mắt nước mũi thì Phương Minh lúc này mới thôi, tiếp tục nói: "Kỳ thực tao cũng không cần mày làm chuyện nguy hiểm gì, chỉ cần bây giờ mày đi ra nói cho những người đó biết, tao đã bị mày giết rồi."

Mộng Cơ ở nghe được lời nói của Phương Minh, trong nháy mắt hai mắt trừng thật lớn, cô hiểu dụng ý của Phương Minh.

Nếu như đám người Zarke biết thần tử đã chết, như vậy đương nhiên sẽ không lại cùng đám người Elfa chiến đấu đổ máu, dù sao nếu như tiếp tục chiến đấu nói không chừng ngay cả cái mạng nhỏ cũng phải ném ở nơi này , trên đời này không ai không tiếc mệnh.

Người này là muốn dùng loại biện pháp này khiến đám người Zarke thối lui, mặt khác nói khó nghe một chút, đám người Zarke cho dù trong lòng còn có nghi ngờ cũng sẽ không đi nghiệm chứng ngay lúc này, ngược lại nếu như là giả dối, đến lúc đó tự nhiên là có Sirio đứng ra chịu tội.

Mộng Cơ hiểu rõ ràng điểm lợi và hại ở trong này, điều này làm cho ánh mắt cô nhìn về phía Phương Minh mang theo một tia kiêng kị, thần tử đến từ phương Đông do giáo hội phát hiện này tâm cơ thật sự là quá sâu, thời gian ngắn như vậy mà có thể đoán được tâm tư của tất cả mọi người.

Nói cách khác, trong kế hoạch này người bị hại duy nhất chính là Sirio.

"Yên tâm, chỉ cần mày hoàn thành chuyện tao giao phó, đến lúc đó cô ấy sẽ là của mày, mang theo nữ thần của mày chèo thuyền du hồ, ẩn cư ở trong núi rừng, trải qua cuộc sống chỉ có hai người thần tiên quyến lữ thật tốt biết bao nhiêu..."

Phương Minh dùng giọng điệu mê hoặc nói với Sirio, điều này làm cho Mộng Cơ tức giận vô cùng, rốt cuộc thì cô cũng biết người

đàn ông này có ý định gì rồi, mà Sirio tên ngu xuẩn này không chừng thật sự sẽ đồng ý.

Quả nhiên sau khi nghe được lời nói của Phương Minh, trong mắt Sirio có tia sáng lóe lên, trên mặt có vẻ do dự, một lúc sau cậu ta lại cắn răng, đáp: "Tốt, tôi đáp ứng."

Đối với Sirio đến nói, thứ nhất cậu ta sợ chết, nếu như cậu ta không đáp ứng thì cậu ta đừng mong có thể còn sống mà rời khỏi đây, cậu ta đây là đã lâm vào đường cùng rồi, mà nếu như làm theo lời Phương Minh nói, chí ít cậu ta còn có một chút hi vọng sống.

"Người thông minh, tôi thích nói chuyện với những người thông minh, không hổ là chủng tộc Gnome được xưng IQ cao nhất trên thế giới."

Phương Minh tán dương một câu, chẳng qua lập tức sắc mặt lạnh lẽo: “Thế nhưng chuyện xấu phải nói từ trước, trong vòng nửa ngày nếu như không có tao hóa giải lời nguyền rủa này giúp mày, kết cục của mày chính là chảy máu thất khiếu mà chết. Mặt khác nguyền rủa này trừ tao ra không ai có thể giải, nếu có người mạnh mẽ phá giải mày sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay, tin hay không thì tùy mày."

Sau khi Sirio nghe được lời của Phương Minh, vẻ mặt biến ảo chập chờn, thật ra cậu ta cũng suy nghĩ đó, sau khi rời khỏi nơi này liền đi tìm trưởng lão trong tộc giúp mình hóa giải lời nguyền, nhưng bây giờ chỉ có thời gian nửa ngày, điều này khiến cậu ta không dám mạo hiểm, thời gian nửa ngày trưởng lão trong tộc căn bản là không thể chạy tới kịp.

"Yên tâm, gia tộc Gnome một lời nói một gói vàng, tuyệt đối sẽ không nuốt lời."

Cuối cùng Sirio vỗ ngực một cái, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo,

điều này làm cho Mộng Cơ trợn trắng mắt xem thường, tộc Gnome nổi danh tham lam cùng ham sống sợ chết, lại còn một lời nói một gói vàng, trong hội nghị hắc ám ai cũng biết, lời nói của tộc Gnome là không thể tin được đấy.

"Đương nhiên tôi tin tưởng tộc Gnome, đi đi thôi."

Phương Minh vỗ vỗ vai của Sirio, cười híp mắt nhìn Sirio bò vào động ngầm vừa mới đào được, thẳng đến khi thân thể Sirio hoàn toàn biến mất ở chỗ sâu trong địa động, lúc này cậu mới quay đầu nhìn về phía Mộng Cơ.

"Cô nghĩ cậu ta sẽ làm theo lời tôi nói sao?"

Mộng Cơ không muốn trả lời lại Phương Minh, thế nhưng nghĩ đến nắm đấm của Phương Minh, buộc lòng phải vội vàng gật đầu, khuất phục dưới quyền uy của Phương Minh.

"Ngồi chờ tin tức đi."

Phương Minh lần thứ hai ngồi về trên ghế salon, những chuyện nên làm cậu đều đã làm, nếu như người của hội nghị hắc ám không tin thì cậu cũng không có cách nào.

Mười lăm phút sau động tĩnh bên ngoài nhỏ đi, trong mắt Phương Minh có tia sáng, xem ra Sirio đã làm theo lời cậu nói, hội nghị hắc ám từ bỏ tiến công.

"Giáo chủ đại nhân, người của hội nghị hắc ám đình chỉ tiến công."

"Không nên buông lỏng cảnh giác, người của hội nghị hắc ám nhất định là đang chuẩn bị để nổi lên công kích cuối cùng, nói cho tất cả mọi người chuẩn bị phản kích, nói chung, cho dù chết cũng không thể khiến người của hội nghị hắc ám bước vào lâu đài."

Thấy hội nghị hắc ám đình chỉ tiến công, Elfa chẳng những

không có thả lỏng, ngược lại vẻ mặt càng khẩn trương hơn, bởi vì trước khi bão tố đến vĩnh viễn là bình yên nhất, theo hắn ta thấy đây là khúc nhạc dạo trước khi hội nghị hắc ám tổng tiến công.

Thẳng đến sau khi hai giờ trôi qua, hội nghị hắc ám vẫn không có động tĩnh, Elfa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua sau đó Elfa dường như là nghĩ tới điều gì, liền vội vàng xoay người đi vào phía trong lâu đài, nhưng mới bước được vài bước đã đụng phải quản gia đang đi ra.

Ngoại trừ quản gia vẫn còn có mấy người hầu, những người làm này trên tay bưng một bộ đồ ăn.

"Giáo chủ Elfa, ông chủ của chúng tôi biết chư vị khổ cực, cố ý để tôi mang lên một số bánh ngọt để mọi người ăn khuya."

Nghe được lời nói của quản gia Elfa sửng sốt một chút, lập tức hỏi: "Thần tử không gặp phải nguy hiểm gì chứ?"

"Ông muốn nói ông chủ nhà chúng tôi sao? Lúc này cậu ấy đang trong sảnh lớn xem báo chí, không gặp phải nguy hiểm gì."

Elfa thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đột nhiên ông ta muốn đi vào lâu đài là vì ông ta nghĩ tới một khả năng khiến người của hội nghị hắc ám lui binh, ông ta sợ người của hội nghị hắc ám đã xông vào trong lâu đài ra tay giết chết thần tử đồng thời còn thành công, lúc này mới lựa chọn thối lui.

Lúc nghĩ tới khả năng này, sau lưng Elfa ướt đẫm, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra, nếu thật là như vậy hắn ta đúng là có chết cũng không hết tội, không cách nào ăn nói với giáo hoàng còn có giáo hội.

Hiện ở nghe được lời nói của quản gia, xác định thần tử không bị giết hại, Elfa liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần thần tử không bị giết hại vậy thì hắn ta an tâm rồi, cũng không cần đi vào làm gì.

"Vậy thì cám ơn thần tử điện hạ."

Elfa cảm tạ một tiếng, một lần nữa quay ra bên ngoài, bắt đầu đề phòng.

Trong sảnh lớn, Phương Minh vẫn ung dung ngồi ở chỗ kia, Mộng Cơ vẫn bị cột, cũng không lâu lắm, thân thể của Sirio lại một lần nữa xuất hiện ở cửa sảnh lớn, co đầu rúc cổ đi đến.

"Tôi đã làm theo lời anh nói, hiện tại mọi người đã rút lui, anh cũng nên hết lòng tuân thủ lời hứa của anh rồi."

Ánh mắt của Sirio mang theo vẻ tham lam đánh giá Mộng Cơ, Mộng Cơ thấy ánh mắt này của Sirio tức tới trong lòng bốc lửa, nếu như lúc này cô không bị trói buộc nhất định cô sẽ giết chết hai thằng cha này.

"Đây là đương nhiên, tôi cũng là người hết lòng tuân thủ lời hứa."

Phương Minh gật đầu, cho Sirio một vẻ mặt để cậu ta tùy ý, Sirio cười cười đi về phía Mộng Cơ, sau khi đi tới trước mặt Mộng Cơ liền cố sức bật người nhảy lên đùi của Mộng Cơ.

"Mộng Cơ, tôi nói tôi là kỵ sĩ của cô, hiện tại tôi liền tới cứu cô sau đó đưa cô đi."

Mộng Cơ không nói gì, nói chung hiện tại quan trọng nhất là thoát khốn, trước hết để cho Sirio đưa mình đi, sau đó cô lại thu thập Sirio.

Nghĩ vậy nên Mộng Cơ thu hồi vẻ tức giận, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ, thậm chí còn chớp chớp mắt với Sirio, nhưng mà Sirio lại làm ra một động tác khiến Mộng Cơ phát điên, ngay cả diễn cũng không diễn nổi nữa.

Sirio nhảy lên trên ngực Mộng Cơ, đồng thời lấy tay nhanh

chóng cởi hết quần áo trên người Mộng Cơ, lộ ra một mảnh trắng lóa như tuyết.

"Dựa theo truyền tống của tộc Gnome chúng tôi, phải lưu lại ấn ký trên người người phụ nữ mình thích, Mộng Cơ, tôi muốn lưu lại ấn ký thuộc về tôi ở ngay đây."

Phanh!

Mộng Cơ không nhịn được trực tiếp vùng dậy, vốn đứng ở một nơi không bằng phẳng, lúc này Mộng Cơ cực lực lay động khiến Sirio như gặp phải sóng to gió lớn, trực tiếp rơi xuống.

Ô ô!

Cùng lúc đó, Mộng Cơ mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Phương Minh, trong miệng phát ra thanh âm ô ô, hiển nhiên là muốn nói cái gì đó với Phương Minh.

"Thế nào, có cái gì muốn nói cùng tôi sao?"

Lúc này Phương Minh mới tới lấy tờ báo trong miệng Mộng Cơ xuống.

"Đuổi tên đáng ghét này đi rồi tôi sẽ nói cho cậu một bí mật, bằng không mà nói cho dù cậu thật sự là thần tử thì cũng sống không được bao lâu, bí mật này toàn bộ thế gian không ai biết ngoài tôi, mà đây cũng không phải uy hiếp tới từ hội nghị hắc ám của chúng tôi, mà là tới từ bên trong giáo hội."

Trong miệng đã không bị tờ báo ngăn chặn, Mộng Cơ gần như nói một mạch không chút ngừng nghỉ.

Chương 514: Bí mật của giáo hoàng

Mộng Cơ không nhịn được, cô chịu không nổi tên Sirio thô bỉ này, nếu như bị Sirio vũ nhục cô thà chết đi còn hơn.

Phương Minh nhìn về phía Mộng Cơ, dường như là đang suy nghĩ độ tin cậy trong lời nói của Mộng Cơ.

"Tôi không lừa cậu đâu, thần tử đối với giáo hội mà nói quả thật rất trọng yếu, thế nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, trong lịch sử giáo hội, số lần thần tử xuất hiện kỳ thực cũng không ít, nhưng cuối cùng chỉ có bốn vị thần tử có thể trở thành giáo hoàng, những thần tử khác đều chết hết, mà trong số những thần tử này, chỉ có một vị chết ở trong tay hắc ám hội nghị chúng tôi, nguyên nhân cái chết của sáu người khác vô cùng không rõ ràng."

Mộng Cơ mang trên mặt vẻ kích động, tiếp tục nói: "Thế nhưng tôi biết những thần tử này chết như thế nào, bọn họ đều là bị người trong giáo hội hại chết, chỉ cần cậu tha cho tôi tôi có thể nói cho cậu biết rốt cuộc là ai hại thần tử, bằng không mà nói cậu tuyệt đối không sống quá năm năm."

Ánh mắt của Phương Minh lóe lên, cậu tin tưởng Mộng Cơ không nói láo, bởi vì một điểm này chỉ cần điều tra một chút liền có thể biết thiệt giả.

"Cái này không được, anh đã hứa với tôi, cô ấy là của tôi."

Sirio từ dưới đất bò dậy vội vã phản bác, nhưng Phương Minh trực tiếp đánh một quyền khiến cậu ta hôn mê bất tỉnh.

"Nói đi."

Mộng Cơ thấy Sirio đã bất tỉnh liền thở phào một hơi, nhưng lập tức dường như lại nghĩ tới điều gì, nói ngay: "Sao tôi có thể tin tưởng vào cậu, sau khi tôi nói ra cậu sẽ thực sự buông tha tôi?"

"Cô có lựa chọn khác sao?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

Mộng Cơ nghẹn lời, cục diện trước mắt đối với cô đến nói thực sự là không có sự lựa chọn nào khác, nếu như cô không nói ra bí mật kia, sợ rằng ác ma này sẽ giao bản thân mình cho Sirio.

"Tốt, tôi có thể nói cho cậu biết, thế nhưng tôi cảm thấy vẫn nên chuyển sang nơi khác nói chuyện thì hơn, vấn đề này quan hệ trọng đại."

Con mắt Phương Minh hơi híp, trong lời nói của Mộng Cơ đã tiết lộ quá nhiều tin tức, cái sảnh lớn này cũng chỉ có hai người bọn họ thế mà Mộng Cơ vẫn không dám mở miệng, vậy chỉ có thể nói bí mật này liên quan tới người không tầm thường.

Trầm ngâm một lát, Phương Minh trực tiếp nhấc Mộng Cơ lên rồi đi vào phòng làm việc, mà Alene đang đợi trong phòng chứa đồ nghe được động tĩnh của phòng làm việc liền mở cửa đi ra.

"Người Huyết tộc?"

Ngay khoảnh khắc khi Mộng Cơ thấy Alene, trong đôi mắt đẹp có vẻ kinh ngạc, là một thành viên của hắc ám hội nghị, chỉ một cái liếc mắt cô liền có thể nhận ra thân phận của Alene, bởi vì Alene mới vừa thức tỉnh huyết mạch của Huyết tộc, hơi thở Huyết tộc trên người rất đậm đặc, căn bản là không che giấu được.

"Cậu Tần, đây là…?"

Alene cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Mộng Cơ, chẳng

qua Phương Minh không hề giải thích: "Alene, cô đi vào trước đi."

Sau khi Alene đã vào lại trong phòng chứa đồ Phương Minh liền đặt Mộng Cơ lên trên ghế sa lon, sau đó đi tới trước bàn sách, từ trong ngăn kéo lấy ra sáu tờ giấy vàng rồi gấp thành cờ xí.

Sáu lá cờ này bị Phương Minh đặt ở sáu phương hướng trong phòng làm việc, bao trọn không gian phòng làm việc vào giữa, mà cuối cùng sau khi Phương Minh đi tới vị trí trung tâm của phòng làm việc, nặng nề giậm chân một cái, sáu mặt cờ xí trong nháy mắt thiêu đốt, toàn bộ phòng làm việc trở nên yên tĩnh, chí ít Mộng Cơ cảm thấy dường như cô không còn nghe được một chút tiếng động nào từ bên ngoài.

"Hiện tại đoạn đối thoại của chúng ta người ở phía ngoài tuyệt đối không thể nghe thấy chút gì, cô nói đi."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Mộng Cơ, mà Mộng Cơ lúc này cũng dùng một loại ánh mắt kỳ dị đánh giá Phương Minh, một thần tử của giáo hội dĩ nhiên lại có quan hệ với Huyết tộc, chuyện này nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, cho dù có nói ra sợ rằng cũng không ai tin tưởng.

"Rốt cục cậu có thân phận gì?"

Nghe được câu hỏi của Mộng Cơ, Phương Minh cười một tiếng: "Thần tử của giáo hội, không phải các người đã xác định rõ ràng rồi sao? Bằng không sao các người lại phải tới giết tôi?"

Mộng Cơ không nói chuyện, hiện tại cô cảm thấy mình đã có chút không thể nhìn thấu người trước mắt. Người trước mắt này nhất định là thần tử, bằng không mà nói giáo hội tuyệt đối sẽ không điều động nhân lực như vậy, điểm này tuyệt đối không thể tồn tại mấy thứ giả mạo làm bộ gì đó, thế nhưng thần tử lại ở chung một chỗ với người Huyết tộc, này...

"Thời gian của cô không nhiều lắm, có lẽ một hồi nữa Elfa sẽ đi vào cũng nên."

Phương Minh thấy Mộng Cơ rơi vào trầm tư tự hỏi, không thể không mở miệng cắt đứt suy nghĩ của người phụ nữ này.

"Được rồi, tôi cho cậu biết về bí mật cái chết của các thần tử, trên thực tế một vị trưởng lão trong tộc của tôi đã tận mắt nhìn thấy một vị thần tử tử vong, lại còn là chết trong tay người của giáo hội nữa."

"Vì sao?"

"Bởi vì giáo hoàng đương đại cũng là thần tử thượng vị." Mộng Cơ nhìn về phía Phương Minh, nói gằn từng chữ một.

"Có ý gì?" Tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, lập tức nhíu mày truy hỏi.

Mộng Cơ cắn môi một cái, nói: "Nếu như cậu hiểu được lịch sử của giáo hội liền sẽ phát hiện, các đời giáo hoàng của giáo hội đều có một đặc điểm rất lớn, đó chính là nếu như giáo hoàng đương đại là thần tử thượng vị thì giáo hoàng kế tiếp tất nhiên không phải thần tử, mà nếu như giáo hoàng đương đại không phải thần tử, vậy giáo hoàng kế tiếp liền nhất định là thần tử."

Lời nói có chút nhiễu, chẳng qua Phương Minh trong chớp mắt liền hiểu rõ ý của cô ta, nói cách khác nếu như giáo hoàng là thần tử thì người kế nhiệm của hắn sẽ không phải là thần tử, nếu như giáo hoàng không phải thần tử, vậy người kế nhiệm của hắn chính là thần tử, nói cách khác trong hai vị giáo hoàng tất nhiên sẽ có một người không phải thần tử.

"Bây giờ biết tại sao tôi phải nói cậu không còn sống lâu nữa rồi chứ? Bởi vì giáo hoàng đương đại Louis Vuitton chính là thần tử thượng vị, nói cách khác giáo hoàng kế tiếp nhất định không

phải thần tử, mà cậu vị thần tử này là người thừa kế giáo hoàng được giáo hội công nhận, cậu nghĩ có cậu ở đây, làm sao có thể đến phiên người không phải thần tử thượng vị."

Phương Minh không để ý đến vẻ trào phúng trong giọng nói của Mộng Cơ, Mộng Cơ đã nói quá rõ rồi, có vị thần tử là cậu ở đây còn có thể đến phiên những người khác kế nhiệm giáo hoàng sao? Nếu có thì chỉ có thể là vì một khả năng, đó chính là vị thần tử như cậu không may bất hạnh bỏ mình.

Trên thực tế, Phương Minh không có hứng thú gì đối với vị trí giáo hoàng, hơn nữa cậu cũng không thể ở lại phương Tây cả đời, nhưng tình huống hiện tại sợ rằng có người không muốn để cậu sống sót, dù sao thân phận thần tử của cậu đã được phần lớn cao tầng của giáo hội biết rõ.

"Nói hết tất cả những gì cô biết ra đi." Phương Minh lạnh lùng nói.

"Năm đó, một vị trưởng lão trong tộc của tôi đã từng nhìn thấy hiện trường thần tử bị sát hại, mà người truy sát thần tử không phải ai khác mà chính là người của sở tài phán, lực lượng thần bí nhất của giáo hội lại cũng chỉ nghe lệnh của giáo hoàng, nói cách khác, người muốn giết chết thần tử không phải ai khác mà chính là giáo hoàng, người có quyền lực cao nhất trong giáo hội."

Con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, đây là một đáp án cậu không hề nghĩ tới, thật ra ngay từ đầu cậu vẫn cho rằng hẳn là một người nào khác trong cấp lãnh đạo của giáo hội ra tay, dù sao giết chết thần tử rồi thì những người này mới có cơ hội trở thành người đứng đầu giáo hội sau khi giáo hoàng về hưu.

Nhưng Mộng Cơ lại nói cho cậu biết, người muốn giết chết thần tử dĩ nhiên lại là giáo hoàng, đáp án này có chút nằm ngoài dự liệu của cậu.

"Kỳ thực trưởng lão của tộc tôi lúc đó cũng cảm thấy rất kỳ quái, mà sau đó gia tộc của tôi tiến hành điều tra ngầm nhiều năm, sau khi điều tra nguyên nhân cái chết thần bí của thần tử giáo hội các đời, cuối cùng phát hiện một đầu mối rất thú vị."

Sau khi nói đến đây, trong đôi mắt đẹp của Mộng Cơ có tia sáng, thân thể nghiêng về phía trước: "Chúng tôi phát hiện một đầu mối rất thú vị, chính là những giáo hoàng hay thần tử thượng vị lại có thời gian tại vị không giống nhau. Nếu như không có thần tử xuất thế, người đảm nhiệm chức giáo hoàng này sẽ tại vị tám mươi năm, mà nếu có thần tử xuất thế đồng thời tử vong, vậy giáo hoàng này sẽ có thời gian tại vị hơn trăm năm."

Nói tới chỗ này đã không cần Mộng Cơ nói tiếp, con mắt Phương Minh hơi nheo lại, ngồi xuống ghế.

Cùng là thần tử thượng vị giáo hoàng, nếu như trong lúc tại vị không gặp phải thần tử khác thì giáo hoàng này sẽ tại vị tám mươi năm, nếu như gặp phải thần tử khác đồng thời thần tử này còn chết đi, vậy thời gian tại vị liền vượt quá trăm năm, nếu quả thật là như vậy, cho dù nói trong thời gian những giáo hoàng kia tại vị không xảy ra mờ ám gì chỉ sợ tuyệt đối không có ai tin…

"Cho nên tôi nói thời gian còn lại của cậu cũng không nhiều lắm, cộng thêm giáo hoàng Louis Vuitton tại vị đã hơn bảy mươi năm rồi, nói cách khác nếu như cậu vẫn chưa xuất hiện, hẳn chỉ còn vài năm nữa ông ta sẽ phải thoái vị, nhưng nếu như cậu chết, dựa theo tình huống trước đây, hẳn là ông ta còn có thể tại vị hơn ba mươi năm thậm chí lâu hơn nữa..."

"Cho nên, đừng xem cậu bây giờ là thần tử của giáo hội, có nhiều người bảo vệ cậu như vậy, nhưng nếu như giáo hoàng muốn giết cậu thì sợ rằng không ai có thể bảo vệ cậu được, trừ phi cậu một mực xuất hiện trước mắt người đời, không để cho giáo hoàng có cơ hội."

"Được rồi, những lời cần phải nói tôi đều đã nói rồi, hiện tại có phải cậu nên thả tôi rời đi rồi không? Kỳ thực nói theo một ý nghĩa nào đó, những thần tử như các cậu cũng thật là đáng thương đấy, đã được định sẵn số phải chết, hắc ám hội nghị chúng tôi kỳ thực không cần phải hạ sát thủ với thần tử các cậu làm gì."

Mộng Cơ lắc đầu, gương mặt cảm thán, đầu mối này chỉ có gia tộc Nightmare bọn họ biết, thậm chí còn không nói cho người cầm quyền hắc ám hội nghị.

"Kỳ thực tôi cảm thấy cậu nên hợp tác với hắc ám hội nghị chúng tôi, hắc ám hội nghị chúng tôi phụ trách âm thầm bảo vệ cậu trong bóng tối, đợi tới khi cậu thượng vị rồi hồi báo lại chúng tôi một chút là được."

Sau khi nghe được lời nói của Mộng Cơ Phương Minh nở nụ cười, Mộng Cơ đây là định xúi giục cậu sao? Nếu như cô ta thật sự có thể thành công xúi giục cậu trở thành người nằm vùng cấp cao ở giáo hội, sợ rằng giáo hội liền muốn đổi thời.

"Đương nhiên đây chỉ là đề nghị của tôi, đồng ý hay không đồng ý là chuyện của cậu, chẳng qua bây giờ tôi có thể rời đi rồi phải không?"

Mộng Cơ kỳ thực cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, cô không cảm thấy đối phương sẽ chấp nhận đề nghị như vậy, dù sao có tin đồn thần tử là Chúa chuyển thế, nhất định là trung thành với giáo hội đấy.

Mặc kệ thần tử cùng giáo hoàng mâu thuẫn tới cỡ nào thì cũng đều là mâu thuẫn trong nội bộ, mà đối với hắc ám hội nghị bọn hắn thì tranh đấu bên ngoài, bọn họ chắc chắn sẽ nhất trí đối ngoại đấy.

Cho nên sau khi Mộng Cơ nghe được câu trả lời của Phương Minh, cả người đều ngẩn ra.

"Tôi cảm thấy lời đề nghị của cô cũng không tệ, cũng không phải là không thể hợp tác, như vậy đi, cô hãy mang tin tức này về nói cho cao tầng của hắc ám hội nghị, tôi có thể hợp tác với bọn họ."

"Cậu… Cậu nói thật hay giả vậy?"

Bởi vì khiếp sợ mà lời nói của Mộng Cơ có chút lắp bắp, thần tử của giáo hội muốn hợp tác với hắc ám hội nghị của cô, đây không phải cô bị ảo giác nên nghe lầm đấy chứ?

"Tôi là người cho tới bây giờ chưa bao giờ nói láo, điểm ấy vừa nãy hẳn là cô đã nhìn thấy rồi."

Nghe được lời của Phương Minh, Mộng Cơ khinh bỉ trừng mắt, rõ ràng là người đàn ông có tâm cơ thế mà dám nói mình là người thành thật, nắp quan tài của tên Sirio vừa ngã xuống kia sợ rằng sắp bị lật tung lên rồi.

Chương 515: Ra oai phủ đầu

Mặt trời mới lên ở hướng đông, khi thấy mấy bóng người xuất hiện dưới chân núi, Elfa vẫn trong trạng thái phòng bị đã có thể thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cuối cùng hắn cũng đã đợi được đến khi đám người tổng giám mục đến.

"Tổng giám mục Curd."

Thấy đám người tổng giám mục Curd xuất hiện ở phía trước, Elfa vội vã tiến lên nghênh đón.

"Người của hắc ám hội nghị đã rút lui rồi? Thần tử không bị thương chứ?"

"Báo cáo tổng giám mục Curd, hắc ám hội nghị đã bị đẩy lùi, thần tử bình yên vô sự."

Nghe được câu trả lời của Elfa, trên mặt Curd lộ ra vẻ hài lòng, trước đó khi nhận được tin tức hắc ám hội nghị dám ra tay công kích lâu đài mà mà Elfa truyền tới, lúc ấy hắn cảm thấy hoang mang lo lắng lòng nóng như lửa đốt, sau đó lúc trên đường tới đám người bọn họ còn gặp phải một vài trưởng lão của hắc ám nghị ngăn cản, chậm trễ suốt hai giờ.

"Làm không tệ, sau này tôi sẽ thay cậu xin hướng về phía Giáo hoàng bệ hạ xin khen thưởng, hiện tại mau đưa chúng tôi tới gặp thần tử trước đã."

"Vâng."

Elfa vội vã ở phía trước dẫn đường, cùng lúc đó hắn liếc mắt nhìn mấy người đàn ông bị bao phủ ở trong hắc bào bên cạnh tổng

giám mục Curd, lúc vừa nhìn thấy mấy người này, trong lòng hắn chấn động một chút.

Người của sở tài phán, nơi mà tất cả mọi người trong giáo hội sợ hãi dè chừng nhất, bởi vì chỉ cần bị người trong sở tài phán của giáo hội bắt đi, cho tới bây giờ còn chưa từng nghe nói có thể sống đi ra.

Sở tài phán là cơ cấu chấp pháp trong nội bộ giáo hội, nếu so sánh với bộ máy nhà nước thì đó chính là ban kỷ luật thanh tra, thử hỏi có quan chức nào không sợ người của ban kỷ luật thanh tra kia chứ? Bởi vì một khi bị tìm tới, tuyệt đối là không có chuyện tốt lành gì.

Người của sở tài phán vậy mà cũng xuất động, này cũng đủ nói rõ giáo hoàng bệ hạ rất coi trọng thần tử, đây là suy nghĩ trong lòng Elfa.

Elfa dẫn đoàn người Curd đi vào lâu đài, mà trong sảnh lớn, Phương Minh vẫn ung dung ngồi ở chỗ kia xem tivi, thấy đám người Curd tiến đến cũng chỉ cười cười.

"Curd đại nhân, vị này chính là thần tử điện hạ."

Ánh mắt của Curd rơi vào trên người Phương Minh, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau một lát vẫn là nửa quỳ hô lên: "Hồng Y Đại Giáo Chủ Curd gặp qua thần tử điện hạ."

Cùng lúc đó ánh mắt của mấy người đàn ông mặc áo bào đen kia cũng tập trung trên người Phương Minh, thế nhưng không ai nói một lời, cũng không có biểu hiện khom người gì.

Người của sở tài phán chỉ có trách nhiệm với một mình giáo hoàng, cho nên chỉ hành lễ với một mình giáo hoàng.

Con mắt Phương Minh cũng hơi hơi nheo lại, đối với sở tài phán của giáo hội cậu cũng đã từng nghe thấy, sở tài phán cực kỳ

thần bí, rất ít xuất hiện bên ngoài, mà một dạng đều là người che kín hắc bào.

Dựa theo những lời lúc trước Mộng Cơ nói cho cậu biết, trước đây trưởng lão của tộc Nightmare đã thấy người truy sát thần tử chính là người của sở tài phán, trưởng lão của tộc Nightmare cũng đã dựa vào điểm này để phán đoán, đây là ý của giáo hoàng.

Nếu như Mộng Cơ không lừa gạt cậu, vậy mấy người của sở tài phán trước mắt này rất có thể chính là kẻ địch trong tương lai của cậu.

"Ah, mấy người các người vì sao không hành lễ?"

Đã biết sở tài phán là địch không phải bạn, Phương Minh đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội đả kích đối phương, lạnh mặt nói.

Lời của Phương Minh vừa ra, trên mặt Elfa lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì mới trước đó khi hắn đi vào, thần tử điện hạ vẫn còn không muốn chấp nhận thân phận của mình, thế nào một cái chớp mắt ấy lại có biến hóa lớn như vậy?

Trong đôi mắt già nua của Curd cũng hiện lên tinh quang, chẳng qua nghĩ đến trước đây thần tử này luôn sống ở phương Đông, đoán chừng là không biết cơ cấu bên trong của giáo hội, nhưng lúc này hắn cũng không muốn mở miệng giải thích giúp người của sở tài phán.

Mà bốn người của sở tài phán thì là trầm mặc không nói, toàn bộ bầu không khí trong sảnh lớn thoáng cái trở nên có chút lúng túng, mấy giây trôi qua một vị trong đó mới mở miệng, âm thanh khàn khàn: “Thần tử điện hạ, sở tài phán chỉ có trách nhiệm với một mình giáo hoàng bệ hạ, nghe lệnh một mình giáo hoàng bệ hạ, nhìn thấy bất kỳ một người nào khác đều không cần hành lễ."

"Quả thật chính là làm càn, vậy nhìn thấy "Chúa" các người cũng ngạo mạn như vậy sao?"

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, quát lớn: "Tôi là thần tử, là Chúa chuyển thế, lẽ nào Chúa cũng không đáng được các ngươi hành lễ ấy ư? Hay là trong lòng các người căn bản không có Chúa tồn tại?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, toàn bộ bầu không khí trong sảnh lớn thoáng cái trở nên ngưng trọng lên, Elfa vừa định mở miệng thế nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của Curd cuối cùng chỉ đành lựa chọn im lặng, mà bốn người đàn ông của sở tài phán sắc mặt âm trầm, âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng nhao nhao khom lưng hành lễ, chỉ là ngay khoảnh khắc khi bọn hắn khom lưng, trong mắt bốn người đều có hàn quang lóe lên.

Nhìn thấy đối phương chịu thua, trong lòng Phương Minh cũng không có vẻ đắc ý gì, bởi vì cậu biết đây chẳng qua chỉ là dựa vào thân phận thần tử của chính mình khiến đối phương khuất phục, mà phản ứng của đối phương lại nói cho cậu biết, những người này đối với cậu cái thần tử này cũng không có bao nhiêu tôn kính.

Hơn nữa Phương Minh còn phát hiện, ngay khi cậu quát lớn người của sở tài phán, trên mặt tổng giám mục Curd hơi lóe lên chút vui vẻ, điều này đã nói rõ một điểm, nội bộ của giáo hội cũng không phải bền chắc như thép.

Suy nghĩ một chút cậu thấy này cũng phải, một tổ chức khổng lồ như vậy, nội bộ tất nhiên là phải có lục đục với nhau, mà sở tài phán gánh vác quyền lực chấp pháp trong nội bộ, lại chỉ nghe lệnh của một mình giáo hoàng, ngày bình thường phỏng chừng chính là không cho mấy người tổng giám mục này chút mặt mũi nào, những cao tầng khác của giáo hội đối với sở tài phán phỏng chừng cũng tràn đầy oán niệm.

"Tôi không phải đòi các người hành lễ với tôi, tôi là muốn các

người hành lễ với Chúa, tôi là Chúa chuyển thế đến hành tẩu ở thế giới này, mọi cử động đại biểu cho Chúa, cho nên vừa rồi giọng điệu có hơi nặng nề một chút, mấy vị cũng không cần để ở trong lòng."

"Thần tử điện hạ nói phải, là chúng tôi thất lễ."

Nghe được người của sở tài phán trả lời, trong con ngươi của Phương Minh có sát khí lóe lên, nguyên nhân thái độ của đối phương đột nhiên trở nên tốt như vậy hẳn chỉ có một câu trả lời hợp lý, đó chính là đối phương cảm thấy sau này bọn họ sẽ có cơ hội lấy lại danh dự.

Hoặc là nói chính xác hơn, đối với một kẻ hấp hối sắp chết, nào có ai tính toán chấp nhất với hắn làm gì, có lẽ ở trong mắt mấy người này, mình chính là người không còn sống được bao lâu nữa.

"Thần tử điện hạ, giáo tông đại nhân đã chờ ở tòa thánh Vatican, hơn nữa thân phận của thần tử điện hạ hiện tại đã lộ ra ngoài, người của hắc ám hội nghị tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, còn mời thần tử điện hạ theo chúng tôi tới thánh Vatican trước."

Curd mở miệng, mang trên mặt dáng tươi cười, Phương Minh nghe được lời nói của Curd, trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười chân thật, nói: "Đương nhiên là phải tới thành Vatican trước rồi, chẳng qua tôi là Chúa chuyển thế, trên đường đến thành Vatican tôi nghĩ chúng ta nên đến giáo đường các nơi khác tham quan thăm hỏi một chút."

Phương Minh chấp nhận lời đề nghị của Mộng Cơ, đó chính là làm cho tất cả người của giáo hội biết sự tồn tại của thần tử là mình, kể cả giáo sĩ ở tầng thấp nhất, càng nhiều người biết mình, sau này nếu giáo hoàng muốn xuống tay với mình cũng phải càng thêm cẩn trọng hơn, nếu như không tìm được lý do thích hợp, giáo hoàng sẽ không thể cho giáo sĩ một câu trả lời hợp lý.

"Không được."

Nhưng mà người của sở tài phán sau khi nghe thấy Phương Minh nói ra lời này liền trực tiếp mở miệng phản đối, hắn là người trung thành nhất với giáo hoàng, nhớ kỹ nhiệm vụ mà giáo hoàng giao cho hắn, đó chính là dùng thời gian cùng tốc độ nhanh nhất đưa thần tử tới thánh Vatican, tuyệt đối không thể nán lại.

"Thế nào, tôi muốn làm gì còn phải được ông đồng ý hay sao? Hay ông cảm thấy ông có thể ra lệnh cho thần tử là tôi đây?"

Phương Minh lạnh lùng nhìn người đàn ông tới từ sở tài phán này, mà người đàn ông tới từ sở tài phán cũng phản ứng rất nhanh, trước tiên đáp: "Đương nhiên không dám làm trái lời của thần tử điện hạ, chỉ là hiện tại người của hắc ám hội nghị rất hung hăng ngang ngược, trên đường đi nhất định sẽ ra tay với thần tử, cho nên vì sự an toàn của thần tử điện hạ, vẫn là nên tới thánh thành càng sớm thì càng tốt."

Chương 516: Thần tử phủ xuống

Birmingham, một trong những thành phố lớn nhất nước Anh.

Nhà thờ lớn Birmingham hôm nay hội tụ rất nhiều tín đồ, nhưng cửa giáo đường lại bị giáo sĩ đóng kín, tất cả tín đồ chỉ có thể đứng ở trước cửa giáo đường, chịu đựng ánh nắng mặt trời chói chang.

Mặc dù như vậy nhưng không một tín đồ nào tỏ ra bất mãn, ngược lại tất cả trên mặt đều lộ ra vẻ chờ mong, bởi vì bọn họ biết ngày hôm nay, Chúa chuyển thế, thần tử mới sẽ đi tới giáo đường.

Thần tử là người mà tất cả giáo sĩ tín đồ của giáo hội phương Tây đều biết, bởi vì điều này đã được ghi lại ở trong giáo lý, thần tử là Chúa chuyển thế, là vì Chúa thương xót cùng nhân từ với thế nhân nên lần thứ hai phủ xuống thế gian chúc phúc cho những tín đồ của mình.

Cảnh sát địa phương đã an bài lượng cảnh sát lớn bắt đầu phong tỏa các con đường phía trước giáo đường, nghiêm cấm xe cộ ra vào, dù sao hơn hai mươi ngàn người tụ tập ở bên ngoài giáo đường, tự nhiên là không thể xuất hiện bất kỳ sai sót gì.

Bên trong, giáo chủ phụ trách giáo đường Birmingham nhìn đám tín đồ đông như kiến bên ngoài kia, trong lòng có chút thấp thỏm, từ ngày hôm qua hắn đã nhận được tin tức thần tử muốn tới Birmingham, vốn dĩ hắn không có ý định để lộ tin tức ra ngoài, nhưng mà ai biết đêm qua không hiểu tại sao đột nhiên có một số tín đồ có thân phận địa vị trong thành phố trực tiếp gọi điện thoại hỏi hắn, mà tới hôm nay nhìn thấy bên ngoài có nhiều tín đồ tụ

tập như vậy thật khiến hắn kinh ngạc tới trợn tròn mắt.

Ngay một giờ trước Pier mới biết tại sao lại có nhiều tín đồ tụ tập ở đây như vậy, đó là bởi vì có người lan truyền tin tức thần tử xuất hiện trên mạng internet.

Mà người công khai tin tức này chính là nữ minh tinh điện ảnh Ashley đang nổi tiếng gần đây của nước Anh, Ashley công bố tin tức này ở trên trang mạng xã hội của cô, điều đó đồng nghĩa với mấy chục triệu fans hâm mộ cô đều biết, mà cộng thêm sau đó truyền thông của nước Anh còn đưa tin, đến cuối cùng toàn bộ tín đồ nước Anh hầu như đều biết sự tồn tại của thần tử.

Nơi cửa lớn của giáo đường, Ashley vẻ mặt thành kính đứng ở nơi đó, chắp tay trước ngực, sáng sớm hôm nay cô đã chạy tới đây, sở dĩ cô tới là vì ngày hôm qua cô đã nhận được điện thoại của Phương Minh.

Ashley tôn thờ Phương Minh như thần tiên, sau khi biết Phương Minh là thần tử lại càng nghĩ này là chuyện đương nhiên, cũng chỉ có Chúa chuyển thế mới có bản lĩnh lớn như vậy, cho nên trong lòng cô càng thêm tôn kính Phương Minh.

Phương Minh để cô phát tán tin tức thần tử xuất thế, đồng thời trạm thứ nhất là nhà thờ lớn Birmingham, Ashley lập tức liền làm theo, thậm chí còn tìm mấy công ty truyền thông có quan hệ hợp tác với cô để đưa tin, như vậy mới có thể khiến toàn bộ người Anh đều biết tin thần tử xuất thế.

Hơn nữa, tin tức này vẫn còn đang không ngừng khuếch tán ra những nước lân cận, sợ rằng không bao lâu, toàn bộ phương Tây đều biết giáo hội lại có một vị thần tử xuất thế.

Thành Vatican, cung điện giành riêng cho giáo hoàng.

"Giáo hoàng, đây là toàn bộ tin tức mà Rod báo về." Một vị hắc

bào giáo sĩ khom người đứng sau lưng Louis Vuitton nói.

Louis Vuitton không nói gì, biểu tình trên mặt cũng không chút thay đổi, chỉ lẳng lặng nhìn giá chữ thập thật lớn trước mắt.

"Giáo hoàng, thần tử này không mau chóng đến Vatican bái kiến giáo hoàng, ngược lại lại ở các nơi tuyên truyền sự tồn tại của mình, chỉ sợ không phải chuyện gì tốt."

Với tư cách là một thành viên của sở tài phán, hắc bào giáo sĩ tuyệt đối trung thành với giáo hoàng, lịch đại giáo hoàng sau khi thượng vị đều phải tiến hành điều nhiệm người của sở tài phán, không phải tâm phúc cùng tuyệt đối trung tâm liền sẽ một người tiếp nối một người thay thế.

"Giáo hoàng, theo tôi thấy hay là Giáo hoàng hạ lệnh, khiến thần tử lập tức phản hồi thánh thành, nếu như thần tử bất tuân thì đó chính là bất kính với Giáo hoàng, đến lúc đó dù cho hắn là thần tử, Giáo hoàng cũng có thể dựa theo giáo lý tiến hành nghiêm phạt."

Louis Vuitton rốt cục có phản ứng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, xoay người nhìn về phía tâm phúc của mình hỏi: "Tại sao phải triệu hồi thần tử?"

Hắc bào giáo sĩ trong thoáng chốc không biết nên trả lời như thế nào.

"Thần tử là Chúa chuyển thế, hành tẩu ở thế gian này, truyền bá vinh quang của Chúa, một lần nữa ngưng tụ lòng tin của thánh đồ đối với giáo hội, cũng là cơ hội khuếch tán lực ảnh hưởng của giáo hội, đây đối với giáo hội mà nói là một chuyện tốt."

"Nhưng..."

"Truyền lệnh của tôi, lệnh cho hồng y giáo chủ lĩnh ba mươi bình nước thánh vinh diệu tặng cho thần tử, là thứ để thần tử

chúc phúc cho đông đảo giáo dân."

Hắc bào giáo sĩ trên mặt lộ ra vẻ không hiểu, nhưng đối với mệnh lệnh của giáo hoàng hắn không dám có một chút vi phạm, lập tức đáp: "Vâng."

Nửa giờ sau, một vị hồng y giáo chủ cầm một cái hộp vàng rời khỏi thành Vatican.

...

Cửa nhà thờ lớn Birmingham, Ashley vẻ mặt thành kính đứng ở nơi đó, ở chung quanh của cô còn có mấy minh tinh đang đứng, mấy vị này đều là bạn của Ashley, cũng là Ashley lôi tới để tăng thêm danh tiếng cho Phương Minh.

Chín giờ sáng, khoảnh khắc khi tiếng chuông của giáo đường vang lên, đông đảo tín đồ bên ngoài giáo đường vẻ mặt trở nên phấn chấn, tiếng chuông này vang lên có nghĩa thần tử sẽ hiện thân.

Nhưng mà đợi 10 phút sau, trước cửa giáo đường vẫn không có động tĩnh, điều này làm cho không ít tín đồ ngóng trông trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, trong khi bọn họ nghi ngờ, ở phía trên đỉnh đầu bọn họ lại xuất hiện tiếng chim hót, mọi người ngẩng đầu liền thấy từng bầy quạ đen cùng dơi bay qua đỉnh đầu của bọn hắn, cuối cùng đậu ở trước cửa lớn của giáo đường.

Quạ đen cùng dơi xuất hiện khiến cho đoàn người một mảnh xôn xao, ở trong mắt người phương Tây, quạ đen cùng dơi đều là đại diện cho tà ác, nhất là con dơi, tức thì bị mọi người cho rằng nó là hóa thân của quỷ hút máu.

Giáo hội cùng sinh vật hắc ám là đối địch, tín đồ bình thường tuy rằng chưa từng thấy sinh vật hắc ám, nhưng chịu sự ảnh hưởng của một số phim truyền hình cùng điện ảnh, đối với sự

xuất hiện của những con quạ đen cùng dơi này tràn đầy phẫn nộ.

Giáo chủ Pier của nhà thờ Birmingham thấy những con quạ đen này xuất hiện, vẻ mặt càng trở nên cẩn thận, an nguy của thần tử cực kỳ quan trọng, nếu như thần tử xảy ra chuyện ở giáo đường hắn quản lý, vậy hắn thật không có cách nào ăn nói với giáo hội.

Trong lúc Pier nháy mắt ra hiệu cho giáo sĩ, một bóng người từ trong giáo đường chậm rãi đi ra, một thân áo bào trắng cầm trong tay thánh kinh, từng bước từng bước từ trong giáo đường đi ra.

Thấy đạo thân ảnh này không ít tín đồ vẻ mặt đều trở nên cuồng nhiệt, nhưng cũng không thiếu tín đồ mang trên mặt vẻ hoài nghi.

Về thần tử này, Ashley đã sớm nói rõ trên trang mạng xã hội của mình đó là một người đàn ông phương Đông, song khi những người này chân chính nhìn thấy Phương Minh, có một số người vẫn cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Chúa chuyển thế tại sao có người phương Đông, lẽ nào Chúa đã vứt bỏ bọn họ sao?

Giẫm lên thảm đỏ, Phương Minh từng bước từng bước từ trong giáo đường đi tới, trên mặt thủy chung lộ ra nụ cười mỉm bình tĩnh mà hiền hòa, ngay khi đi tới bậc thang trước cửa giáo đường thì cậu dừng lại.

Ngay khoảnh khắc khi Phương Minh đi tới trước cửa giáo đường, đám quạ đen cùng dơi kia đột nhiên bắt đầu kích động vùng cánh, điều này làm cho người của giáo hội vô cùng khẩn trương, vài vị giáo sĩ càng muốn vọt qua đến bảo hộ trước người Phương Minh, chỉ là bị Phương Minh giơ tay ngăn cản.

"Chúa nói, người thương xót thế nhân, thương xót chúng sinh,

thương xót thế gian vạn vật, thế gian vạn vật nếu là người có tội hãy cầu xin Chúa, Chúa nguyện vì hắn chuộc tội, nguyện vĩnh viễn thừa nhận nỗi khổ thập tự."

Phương Minh mở miệng, không cần dùng loa để phóng đại âm thanh, âm thanh rõ ràng vẫn truyền tới tai của mọi người, đây là một loại thuật pháp của Đạo giáo, cùng loại với sư tử rống của Phật môn.

Bàn tay phải chậm rãi giơ lên, mà theo bàn tay phải của Phương Minh giơ lên, những con quạ đen cùng dơi vẫn đang náo động này toàn bộ đều yên tĩnh lại, ngoan ngoãn đứng ở hai bên bậc thang, giống như binh sĩ thần phục với quân vương của mình vậy.

Một màn này khiến những tín đồ bên dưới nguyên một đám nhiệt huyết sôi trào, đây là thần tử, đây là Chúa chuyển thế, một câu nói liền để cho được những con quạ đen cùng dơi tượng trưng cho tội ác này yên tĩnh trở lại.

"Thế nhân nhiều nỗi khổ, Chúa hóa thân cũng là vì chuộc tội cho thế nhân, nay tôi trở thành hóa thân của người để người hoàn thành tâm nguyện..."

Trên mặt Phương Minh tiếp tục lộ nụ cười mỉm: "Tôi là chỗ tránh nạn của mọi người, gặp phải chuyện khó khăn gì, hãy đến trước mặt của tôi. Ở nơi nào có sự cầu xin, thì ở nơi đó có tôi. Có tôi phù hộ cho mọi người thì mọi người còn sợ gì?"

Rầm rầm, trên bầu trời, từng nhóm bồ câu sà xuống đậu xung quanh Phương Minh, có con đậu trên tòa nhà giáo đường, có con thì đậu trước mặt Phương Minh, có con còn đậu giữa đám quạ đen cùng dơi kia.

Cùng lúc đó ở trong đám người đột nhiên có rất nhiều chó chen chúc chạy ra, những con chó này tất cả đều ngoan ngoãn

đứng trước đài, trơ mắt nhìn Phương Minh, cuối cùng toàn bộ ngồi ngay ngắn xuống.

Chó, mèo, thậm chí ngay cả một số con chuột cũng từ dưới đường cống thoát nước leo ra, nhanh như chớp bò tới trước cửa giáo đường, đứng chung một chỗ với những con chó mèo này.

Một màn hài hòa như vậy khiến tất cả tín đồ ở đây chấn kinh khiếp sợ, sau khi Ashley đi đầu quỳ xuống, toàn bộ tín đồ cũng đều quỳ xuống theo, trước giáo đường có vô số người đang quỳ.

Đây tuyệt đối là thần tử, bởi vì chỉ có Chúa mới có thể làm được, mới có thể khiến cho những động vật này tất cả đều đi ra nghe chân ngôn của Chúa.

Nhìn một đám người quỳ xuống trước mắt mình, trong đôi mắt Phương Minh cũng có một tia sáng kỳ dị lóe lên, bởi vì chỉ có cậu biết, những con chó mèo này xuất hiện là bởi vì cậu vận dụng năng lượng của Long Tinh.

Long Tinh đối với động vật có lực hấp dẫn không gì sánh kịp, cậu cắt một mảnh Long Tinh nhỏ xíu từ chút Long Tinh còn sót lại khi trước kẹp vào kẽ tay, mà theo cậu hấp thu Long Tinh, Long Tinh tản mát ra khí tức hấp dẫn những động vật này.

Đương nhiên những động vật này có thể cùng ngồi ngay ngắn trật tự như thế là bởi cậu thi triển uy áp của mình trong bóng tối, khiến cho những động vật này không dám làm càn.

Đúng vậy, Phương Minh muốn khiến giáo hoàng kiêng kị không dám xuống tay với cậu, vậy cũng chỉ còn cách không ngừng mở rộng tiếng tăm cùng lực ảnh hưởng của mình, mà có cái gì có thể nhanh chóng khuếch đại danh tiếng của mình bằng việc biểu hiện thực lực của mình trước mặt giáo sĩ cùng tín đồ kia chứ?

Đương nhiên, những con quạ đen cùng dơi này cũng không

phải do cậu khống chế.

Trong số tín đồ đông đảo phía dưới kia lúc này có một người phụ nữ mang khăn che mặt bĩu môi, cô gái này không phải là ai khác mà chính là Mộng Cơ, những con quạ đen cùng dơi kia cũng là do cô an bài.

Với tư cách công chúa của tộc Nightmare trong hắc ám hội nghị, chút năng lực nhỏ nhoi ấy vẫn phải có.

Đây là giao dịch giữa cô và Phương Minh, mà lợi ích cô lấy được chính là Sirio, Phương Minh giao Sirio cho cô xử lý, đương nhiên, ngoài ra Phương Minh còn đồng ý nếu như giáo hội có bất kỳ hành động gì nhằm vào tộc Nightmare mà cậu biết tin, nhất định sẽ nói cho cô biết trước.

Trong suy nghĩ của Mộng Cơ thì vở tuồng này Phương Minh đã diễn rất thành công rồi, mà trong mắt Phương Minh thì chỉ như thế vẫn chưa đủ, còn thiếu một chút, với tư cách là Chúa chuyển thế, làm sao có thể chỉ lừa gạt mồm mép đơn giản như vậy.

Chương 517: Ánh sáng vinh diệu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt nhìn lướt qua toàn trường, chờ đợi khi toàn bộ tín đồ đều đứng lên hết, đột nhiên Phương Minh chỉ chỉ một người đàn ông trung niên trong đám người, nói: "Người may mắn, đến trước người của ta."

Ngay từ đầu người đàn ông trung niên còn có chút không dám xác định, đưa ngón tay tự chỉ vào mình, thấy Phương Minh mỉm cười gật đầu, lúc này mới kích động từ trong đám người đi về phía trước.

Cũng giống vậy, những tín đồ đang ở nơi đây cũng tự động trật tự nhường ra một con đường để người đàn ông trung niên này đi tới cửa giáo đường, đi tới trước người Phương Minh.

"Đứa con thân yêu của ta, con có chuyện gì cần nguyện cầu với ta không?"

Phương Minh cười cười nhìn về phía người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên nghe được lời Phương Minh nói, không nói hai lời lập tức xoay người quỳ ở trước người Phương Minh.

"Con thân yêu, ta biết sinh con không dễ, con có một đứa con trai cùng một đứa con gái, mà con gái của con bị ốm đau dằn vặt,

song khi con cầu nguyện với Chúa, Chúa sẽ ban phước lành tới cho con."

Phương Minh vươn tay sờ đầu người đàn ông trung niên, "Con của con được Chúa yêu mến, đưa hắn đến giáo đường đi, Chúa sẽ tự mình chúc phúc cho cô ấy, tiêu trừ ốm đau dẫn vặt."

Sau khi giọng nói của Phương Minh truyền ra, người đàn ông trung niên kích động tới mức không kiềm chế được, hắn không nghĩ tới vậy mà thần tử lại còn biết tình huống nhà hắn, hơn nữa còn muốn chữa bệnh cho con gái của hắn.

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, tại thời khắc này đột nhiên không cách nào ức chế kích động của mình, trực tiếp khóc rống lên ngay tại chỗ.

"Chúa nhân từ, là nhân vật thánh minh, con ca ngợi Ngài, con là đứa con trung thành nhất của Ngài."

Đoạn đối thoại của Phương Minh cùng người đàn ông trung niên cũng truyền đến tai của toàn bộ tín đồ ở đây, càng khiến không ít tín đồ nơi này trở nên kích động vô cùng, bọn họ tin tưởng người thanh niên này không có quen biết với thần tử, bởi vì thần tử là tồn tại không bao giờ lừa dối bọn họ, đồng thời bọn họ cũng cảm thấy cảm động vui vẻ thay người đàn ông, có lời của thần tử, nhất định con gái của người đàn ông này đã được cứu rồi.

"Vậy ông lão tôn kính, ông là con của Chúa sao?"

Ánh mắt của Phương Minh vừa nhìn về phía một ông lão, mà toàn bộ tín đồ cũng biết Phương Minh muốn làm gì, sôi nổi nhường đường cho ông lão, để ông lão đi tới trước cửa giáo đường.

"Thần tử, tôi là đứa con trung thực của Chúa, tôi nguyện ý vì Chúa kính dâng cuộc đời của tôi." Cụ già trực tiếp quỳ xuống.

"Rất tốt."

Phương Minh gật đầu, đưa tay sờ bả vai cụ già, "Chúa cảm nhận được sự chân thành của ông, sẽ tìm người thân giúp ông, mời ông đi thẳng về phía Tây, Chúa sẽ dẫn đường cho ông."

Cụ già ngẩng đầu, trên gương mặt già nua có vẻ kinh ngạc, khi hắn còn bé đã bị bọn buôn người bán tới thành phố Sheffield, vài chục năm nay vẫn một mực tìm kiếm thân nhân của mình, nhưng từ đầu đến cuối đều không có thu hoạch.

Cụ già không tới một mình, còn có con cháu của cụ già đi theo, cho nên ngay sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, con cháu của cụ già đang ở trong đám người trực tiếp kinh hô lên, mà cảm nhận được ánh mắt tò mò người chung quanh, con cháu của ông cụ này lại vội vàng giải thích.

"Khi còn bé cha tôi đã bị bọn buôn người bán tới đây, mấy năm nay vẫn luôn muốn tìm kiếm thân nhân nhưng lại không có kết quả, hiện tại có thần tử chỉ điểm, nhất định có thể tra được người thân."

"Thần tử chính là thần tử, trước đây căn bản là cha tôi chưa từng gặp mặt thần tử, nhưng thần tử chỉ liếc một cái đã có thể nhìn ra, ngoại trừ Chúa không gì không thể tôi thật sự không nghĩ tới còn có ai có thể làm được."

Lời của con gái cụ già khiến đông đảo tín đồ ở đây biết rõ tiền căn hậu quả, cũng chính bởi vì đã biết tiền căn hậu quả, ánh mắt của những người này nhìn về phía Phương Minh lại càng thêm kính nể, chính như con cháu ông cụ kia đã nói, ngoại trừ Chúa không gì không thể, còn có người nào bản lĩnh như vậy nữa?

Cảm thụ được ánh mắt kính nể của những người này, trong lòng Phương Minh lại âm thầm cười thành tiếng, những thứ vừa rồi chỉ là do cậu vận dụng tướng thuật mà thôi, đương nhiên, dùng

tướng thuật nhìn tướng mạo của người khác cũng không phải chuyện đơn giản, nhưng không sánh được với số lượng người ở đây. Ở đây có hơn hai mươi ngàn người, đương nhiên có một số người có tướng mạo tương đối đặc biệt, chỉ liếc một cái đã có thể nhìn ra một số mánh khóe, cho nên đương nhiên cũng trở thành đối tượng được cậu chọn lựa.

Nhưng chỉ vẻn vẹn như vậy còn chưa đủ, mà đúng lúc này, ánh mắt của Pier đang đứng bên cạnh đột nhiên sáng ngời, bởi vì hắn thấy một đoàn người xuất hiện.

"Thần tử bệ hạ, hồng y giáo chủ đến."

Trong đám người, hồng y giáo chủ đến từ Vatican xuất hiện trước cửa giáo đường, đám tín đồ ở đây đều hiểu rõ sự phân chia đẳng cấp Giáo Hội, thấy giáo bào màu đỏ trên người hồng y giáo chủ, tất cả mọi người đồng loạt cung kính nhường đường.

"Thelma. Bollee kính chào thần tử điện hạ."

Phương Minh híp mắt nhìn Thelma đi tới dưới chân mình, hồng y giáo chủ, đó chính là thân tín của giáo hoàng.

"Giáo chủ Thelma không cần đa lễ."

Đưa tay ra hiệu cho đối phương không phải làm lễ, ánh mắt của Phương Minh trực tiếp rơi vào chiếc hộp Thelma đang bưng trong tay, mà Thelma cũng rất dứt khoát, trực tiếp nói thẳng trước mặt đông đảo tín đồ nơi đây: "Thần tử điện hạ, Giáo hoàng biết Ngài đang cầu phúc cho đông đảo tín đồ ở giáo đường Birmingham, cho nên cố ý để tôi mang nước thánh vinh diệu trân quý nhất từ thánh thành tới đây."

Nói dứt lời, Thelma mở chiếc hộp kim loại ra, bên trong có chừng ba mươi bình nước thánh, loại nước thánh này tản ra hào quang màu vàng óng say lòng người.

Số lượng rất hào phóng, chỉ là mỗi một bình lại chỉ lớn chừng bình dung dịch uống này là thế quái nào?

(1) Dung dịch uống: là một loại nước thuốc dựa trên thuốc sắc truyền thống của Trung Quốc, chiết xuất hoạt chất trong thuốc, thêm một chất phụ gia như chất tạo hương và chất diệt khuẩn, và xử lý vô trùng hoặc bán vô trùng theo quy trình xử lý bầu tiêm, thường có dung tích 100ml.

"Thần tử điện hạ, nước thánh vinh diệu vô cùng trân quý, cho dù là thánh thành dự trữ cũng không nhiều, mỗi một bình nước thánh vinh diệu muốn sử dụng đều phải thông qua hội nghị Giáo Hội phê chuẩn, ba mươi bình này là nước thánh của riêng Giáo hoàng bệ hạ còn dư lại mấy năm nay, biết thần tử muốn chúc phúc cho rất nhiều tín đồ nên giáo hoàng mới lấy ra."

Thelma thấy vẻ mặt của Phương Minh, vội vã ở một bên giải thích một câu, đồng thời lời này cũng là nói cho đám tín đồ kia nghe.

Quả nhiên sau khi Thelma nói xong mấy lời này, lại có không ít tín đồ bắt đầu hô to tên Giáo hoàng, biểu thị sự cảm ơn đối với Giáo hoàng.

Phương Minh âm thầm bĩu môi, xem ra Giáo hoàng này không muốn để một mình mình giành hết danh tiếng nên mới đưa ba mươi bình nước thánh này tới, mặc kệ cậu tới giáo đường nào để chúc phúc, các tín đồ vẫn sẽ cảm kích Giáo hoàng y như thế.

Thậm chí, trong mắt rất nhiều tín đồ còn sẽ xuất hiện một loại ảo giác, là mình mang theo nước thánh Giáo hoàng tặng cho, chúc phúc cầu nguyện cho các tín đồ theo mệnh lệnh của Giáo hoàng, mà công lao lớn nhất có thể sẽ bị Giáo hoàng đoạt đi.

"Dù sao cũng là lão hồ ly, đoán chừng đã nhìn thấu mục đích của mình rồi."

Trong lòng Phương Minh âm thầm thở dài một hơi, nhưng mặc dù biết rõ mục đích của giáo hoàng, cậu vẫn không thể không tiếp nhận những bình nước thánh này.

"Cảm ơn Giáo hoàng ủng hộ, là Chúa chuyển thế, chuyện chúc phúc cầu khẩn cho tín đồ của Chúa là chuyện ta phải làm."

Cầm lấy một lọ nước thánh, Phương Minh mở nắp bình ra, chỉ là ngay khoảnh khắc khi cậu mở nắp bình ra Phương Minh lập tức ngây ngẩn cả người, bởi vì một luồng năng lượng tinh khiết cực kỳ nồng nặc từ trong bình phát ra, mặc dù không được như Long Tinh, nhưng tuyệt đối có thể coi là luồng năng lượng tinh khiết xếp thứ hai trong số những loại năng lượng cậu từng nhìn thấy.

Không có chút do dự nào, Phương Minh trực tiếp đổ hết số nước thánh này lên người của mình, nếu giáo hoàng đã ra chiêu, vậy cậu cứ mượn cơ hội này củng cố địa vị của bản thân mình một chút đi.

Nước thánh vinh diệu rơi vào da thịt, trong chớp mắt, sau lưng Phương Minh quang mang vạn trượng, không phải kim quang mà là loại ánh sáng màu trắng vô cùng tinh khiết, tia sáng kia phụ trợ khiến Phương Minh trở nên thần thánh như thiên sứ.

Rầm!

Ngay khoảnh khắc này, toàn bộ tín đồ đồng loạt quỳ xuống, kể cả Thelma cũng giống như vậy, trong khoảnh khắc khi hắn quỳ sụp xuống, trong mắt của hắn có vẻ kinh hãi lóe lên, bởi vì loại quang mang này hắn đã từng nhìn thấy từ trên người Giáo hoàng, nhưng ngay cả Giáo hoàng cũng phải mất gần năm mươi năm mới có thể hình thành quang mang rõ ràng như vậy.

Đây là ánh sáng thần thánh, là ánh sáng vinh diệu, là quang mang đại biểu cho Chúa chí cao vô thượng.

Dù cho hắn là tâm phúc của Giáo hoàng, ở dưới loại ánh sáng thần thánh này cũng không dám nhấc lên một chút tâm tư nào khác, bởi vì trước khi trở thành hồng y giáo chủ hắn chỉ là một giáo sĩ vô cùng bình thường, trong những năm tháng dài dằng dặc được tiếp thu nền giáo dục tư tưởng kia, việc thuần phục Giáo Hội đã thâm nhập vào sâu trong xương tủy của hắn.

Chỉ có điều, nhiều khi, những hồng y giáo chủ như bọn họ cùng người của sở tài phán đã đặt Giáo hoàng ở địa vị ngang hàng với Giáo Hội, dù sao thì Giáo hoàng cũng sẽ không phản bội Giáo Hội, tối đa chỉ có thể có một chút tư tâm riêng mà thôi, nhưng trên đời này ai lại không có tư tâm?

Mà giờ khắc này quả thật Phương Minh không rảnh để ý tới biến hóa trong lòng đám người Thelma, bởi vì cậu đã bị tình huống trong cơ thể mình làm chấn kinh.

Chương 518: Tôi luyện

Thời khắc này Phương Minh đang đắm chìm trong chấn động!

Ngay khoảnh khắc khi nước thánh vinh diệu tiếp xúc đến thân thể, Phương Minh lập tức phát hiện bốn viên Vu Sư Chi Châu nơi đan điền của mình trở nên cực kỳ sinh động, không giống những lần trước chỉ chủ động hấp thu năng lượng của nước thánh, không ngờ bốn viên Vu Sư Chi Châu này lại bắt đầu chuyển động, mà mỗi một lần chuyển động đều sẽ có dòng năng lượng màu vàng nhập vào bên trong bốn viên Vu Sư Chi Châu, nhưng sau khi những năng lượng màu vàng óng này bị hấp thu không bao lâu lại có năng lượng màu trắng chảy ra.

Đây là lần đầu tiên Phương Minh nhìn thấy hiện tượng này, sau khi Vu Sư Chi Châu chuyển động lại không chảy ra Vu Sư Chi Lực mà là một loại năng lượng màu trắng khác, hơn nữa loại năng lượng màu trắng này trực tiếp xuyên thấu qua lỗ chân lông trút ra ngoài.

Rốt cục Phương Minh cũng biết hào quang màu trắng quanh cơ thể mình này từ đâu tới, chính là do Vu Sư Chi Châu trong cơ thể mình thả ra.

Đương nhiên, nếu như vẻn vẹn chỉ là như vậy làm sao có thể khiến cậu khiếp sợ như thế, một nguyên nhân khác khiến Phương Minh khiếp sợ là bởi vì đột nhiên thể tích của bốn viên Vu Sư Chi Châu trong cơ thể lại bắt đầu nhỏ đi.

Đúng vậy, không phải biến lớn mà là nhỏ đi.

Phải biết rằng mỗi lần ngưng tụ một viên Vu Sư Chi Châu đều là một chuyện cực kỳ khó khăn, sau khi ngưng tụ ra, hình thể Vu

Sư Chi Châu cũng sẽ không ngừng biến lớn, chí ít sau khi trải qua một thời gian tu luyện, bốn viên Vu Sư Chi Châu trong cơ thể Phương Minh này đã có thể tích lớn hơn gấp bội so với thể tích lúc ban đầu.

Mà bây giờ thể tích của Vu Sư Chi Châu lại bắt đầu nhỏ đi, điều này khiến Phương Minh có chút trở tay không kịp, trong khi cậu chuẩn bị nghĩ biện pháp đình chỉ hấp thu nước thánh, đột nhiên ánh mắt của cậu sáng ngời, bởi vì cậu nghĩ tới một đoạn giới thiệu có quan hệ với Vu Sư Chi Châu bên trong truyền thừa Vu Sư.

Việc phân chia thực lực cảnh giới của Vu Sư là dựa vào số lượng Vu Sư Chi Châu, nhất tinh Vu Sư, nhị tinh Vu Sư... Đến cửu tinh Vu Sư, vậy mà dù là Vu Sư cùng cảnh giới, thực lực cũng có sự phân chia mạnh yếu, nguyên nhân lớn nhất chính là vì sự khác biệt khi hấp thụ ngôi sao.

Ngôi sao trên bầu trời cũng có sự phân chia mạnh yếu, ngôi sao tương ứng với Vu Sư Chi Châu ngưng tụ ra được sẽ quyết định thực lực mạnh yếu, nhưng ngoài ra, cho dù có thể ngưng tụ ra Vu Sư Chi Châu giống nhau nhưng thực lực vẫn sẽ có chênh lệch, mà sự chênh lệch này dính đến một nguyên nhân khác: Tôi luyện.

Có câu nói là bách luyện thành cương, mà trường hợp Vu Sư Chi Châu này cũng giống vậy, Vu Sư Chi Châu cũng có thể tôi luyện, nhưng muốn tôi luyện Vu Sư Chi Châu là chuyện cực kỳ trắc trở, trừ phi có thể tìm thấy một số thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy mới làm được.

Tôi luyện chính là khiến Vu Sư Chi Châu trở nên càng thêm tinh thuần, rèn luyện loại bỏ một số loại tạp chất khi hấp thu lực lượng tinh thần, nhưng phí tổn cũng cao vô cùng, nếu muốn hoàn toàn tôi luyện một viên Vu Sư Chi Châu cần một lượng thiên tài địa bảo có tác dụng tôi luyện vô cùng lớn.

Lấy một tỉ lệ đơn giản nhất làm ví dụ, vì tăng cường thể chất,

không ít người có thể mua được một gốc nhân sâm vài chục năm, hoặc có lẽ cắn răng cũng có thể mua được, nhưng nếu như cần dùng nhân sâm này mỗi ngày mỗi tháng, sợ rằng sẽ có rất nhiều người lựa chọn từ bỏ, bởi vì đây vốn không phải chuyện bắt buộc mà chi phí lại quá lớn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phương Minh lại không nghĩ tới chuyện tôi luyện, bởi vì chi phí quá lớn nên lúc ấy cậu chỉ nhìn lướt qua lập tức chọn từ bỏ, căn bản là không hề để ở trong lòng.

Nhưng bây giờ cậu lại phát hiện không ngờ nước thánh vinh diệu này có thể tôi luyện Vu Sư Chi Châu, điều này khiến cảm xúc của Phương Minh trở nên kích động hẳn lên, thiên đạo này quả thật rất công bình, trả giá một phần thu hoạch một phần, tôi luyện quá khó khăn, nhưng nếu có thể tôi luyện thành công thì thu hoạch cũng rất lớn.

Tác dụng của tôi luyện chính là vì đánh vỡ gông cùm xiềng xích, nếu như nói hiện tại lực lượng của Phương Minh là năm trăm cân, vậy nếu tôi luyện đến mức tận cùng lực lượng của cậu sẽ đạt tới năm nghìn cân, tăng lên gấp mười lần.

Hơn nữa điểm khủng bố nhất của sự đề thăng này không phải chỉ đơn thuần là thực lực tăng lên mười lần, mà nó còn liên quan đến sự đề thăng thực lực cơ sở, nếu là người thích chơi game sẽ thấy, trong rất nhiều trò chơi mỗi nhân vật đều có bảng thuộc tính, lực lượng gì cùng thanh máu HP, lại thêm tác dụng của thuộc tính cơ sở, sau này mỗi một lần đột phá đều đồng nghĩa với đột nhiên tăng mạnh.

Thuộc tính cơ sở, có nghĩa là ngày sau mỗi một lần thực lực của Phương Minh tinh tiến đều sẽ tăng lên gấp mười lần, nói cách khác trong cảnh giới tứ tinh Vu Sư, thực lực của Phương Minh lớn gấp mười lần người cùng cảnh giới, như vậy khi tới ngũ tinh Vu Sư, cũng sẽ gấp mười lần.

Đây mới là điểm kinh khủng nhất, cũng là điểm khiến Phương Minh kích động.

Tôi luyện, giằng co khoảng chừng ba phút lập tức ngừng lại, bốn viên Vu Sư Chi Châu trong cơ thể Phương Minh lại khôi phục nguyên dạng, thu nhỏ lại tới mức gần như nhỏ bé không thể nhận ra, nhưng đối với bản thân Phương Minh, cậu có thể cảm nhận rõ ràng Vu Sư Chi Lực trong cơ thể lại nồng đậm thêm vài phần, thực lực lại có một bước đột phá nhỏ.

Phát hiện này khiến Phương Minh mừng rỡ như điên, nếu như vậy, chỉ cần có đầy đủ nước thánh vinh diệu là cậu có thể tiến hành rèn luyện Vu Sư Chi Châu, một khi tôi luyện thành công, thực lực của cậu sẽ đạt tới một trình độ khủng bố.

Mà nếu thật vậy, vậy cậu phải tiếp tục đảm nhận vai thần tử này, chí ít phải tiếp tục đảm nhận cho tới khi cậu gom góp đầy đủ nước thánh vinh diệu để tôi luyện, về phần Thelma nói nước thánh vinh diệu rất trân quý gì gì đó, mà ba mươi bình này là giáo hoàng dự trữ nhiều năm, căn bản là cậu không tin tưởng chút nào.

Nếu quả thật chỉ còn lại ba mươi bình như thế, Giáo hoàng có thể cho cậu một lọ đã là rất không tệ rồi, đương nhiên, hẳn là nước thánh này rất trân quý, điểm này từ vẻ mặt ao ước của Pier đang đứng bên cạnh giáo đường Birmingham là có thể nhìn ra.

"Chúa nói: Bởi vì các con cầu nguyện, ta sẽ mãi mãi ở thế gian, ngày nào sự khổ cực của các tín đồ trên thế giới này còn chưa tiêu tan, Chúa sẽ vĩnh viễn không trở về Thần giới."

Ổn định tâm tình, Phương Minh lại khôi phục thành thần côn, mở thánh kinh ra bắt đầu niệm tụng thánh kinh ở trước mặt mọi người, tiến hành cầu nguyện.

...

Sau ba tiếng, lượng người nơi cửa giáo đường Birmingham đã tản đi gần hết, đương nhiên vẫn còn một số ít tín đồ cuồng nhiệt không hề rời đi, mà trong nội bộ giáo đường, Phương Minh đang lắng nghe Thelma truyền lại lệnh dụ của Giáo Hoàng.

"Thần tử điện hạ, trên đây chính là lời của giáo hoàng bệ hạ, thần tử có thể an tâm đi chúc phúc ở các nơi, về vấn đề an toàn của thần tử sẽ do tôi cùng tổng giám mục Curd chịu trách nhiệm."

Thelma mở miệng, sau khi tổng giám mục Curd nhìn thấy Phương Minh ở lâu đài vẫn luôn đi theo bên cạnh Phương Minh, một vị tổng giám mục cộng thêm một vị hồng y giáo chủ, còn có rất nhiều tinh anh của Giáo Hội khác, Phương Minh hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề an toàn.

"Đa tạ Giáo hoàng bệ hạ."

Phương Minh mỉm cười gật đầu, nếu Giáo hoàng đã nói như vậy đương nhiên cậu sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Ta dự định một ngày đi một thành phố, sau đó sẽ triển lộ một chút thần tích trong mỗi giáo đường của mỗi thành phố, cho nên có thể số nước thánh vinh diệu sẽ không đủ, nếu giáo chủ Thelma có thể, không ngại xin giáo hoàng bệ hạ thêm mấy trăm bình đến đây..."

Nghe được lời nói của Phương Minh, khóe miệng Thelma co quắp một cái, mấy trăm bình, thật coi nước thánh vinh diệu là rau cải trắng sao?

Nước thánh vinh diệu là nước thánh cao cấp nhất trong Giáo Hội, cho dù là toàn bộ Giáo Hội, sản lượng hàng năm cũng chỉ có chừng mấy trăm bình như vậy mà thôi, mà trong Giáo Hội, trừ mấy tổng giám mục cùng hồng y giáo chủ như bọn họ mới có thể được phân phát vài bình hằng năm, những phần tử Giáo Hội khác căn bản không hề có cơ hội.

Trong mấy trăm bình nước thánh vinh diệu này, hàng năm còn phải lấy ra mấy chục bình để khen thưởng những người có công lớn đối với Giáo Hội, cho nên cho dù là giáo hoàng cũng không giữ lại nhiều lắm, huống chi nước thánh vinh diệu này còn có trợ giúp cực lớn đối với việc tu luyện thuật pháp Giáo Hội, thậm chí còn có thể nói là thứ không thể thiếu, vì thế số lượng có thể giữ lại cũng ít đi.

"Mấy trăm bình, sao ngươi không nói đưa hết sản lượng hằng năm của Giáo Hội cho một mình ngươi sử dụng luôn đi!"

Đây là câu nói hiện lên trong lòng Thelma, đương nhiên mặc dù trong lòng không ngừng chửi rủa nhưng ngoài miệng lại cười ha hả. Thelma hơi cười cười trả lời: "Điều này e rằng không được, chẳng qua tôi sẽ báo cáo với giáo hoàng bệ hạ."

"Vậy thì phiền phức giáo chủ Thelma."

Giao lưu rất đơn giản, bầu không khí rất vui vẻ, song phương đều có lòng riêng mà kết thúc cuộc trò chuyện này, cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Pier Phương Minh đi thăm nhà thờ lớn Birmingham, nghe Pier về lịch sử cùng quá trình phát triển của giáo đường, Curd cùng Thelma nhao nhao biểu thị khẳng định đối với sự nỗ lực cùng cực khổ của Pier và tất cả nhân viên của giáo đường.

Sau đó Phương Minh phát biểu tổng kết, hy vọng tất cả nhân viên giáo đường Birmingham mãi không kiêu không ngạo, phải kiên trì sự trung tâm đối với Chúa, kiên trì lấy thánh kinh làm chỉ đạo tinh thần, kiên trì phục tòng sự lãnh đạo của Giáo Hội.

Đồng thời Pier cũng đưa ra một số yêu cầu, Phương Minh đều im lặng nghe hết, cuối cùng lại trao trách nhiệm cho giáo chủ Thelma, để giáo chủ có trách nhiệm giải quyết mấy vấn đề này.

Cuối cùng, đoàn người Phương Minh lại rời khỏi nhà thờ lớn

Birmingham, đi khảo sát cùng chỉ đạo công tác ở nơi tiếp theo.

Mà sau khi đoàn người Phương Minh rời khỏi Birmingham, trên mấy phương tiện truyền thông lớn lại đăng một báo cáo đơn giản: Thần tử của Giáo Hội phương Tây hiện thân ở nhà thờ lớn Birmingham, cầu nguyện vì đông đảo tín đồ, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Đúng vậy, bên trên tin tức chỉ để vài tấm hình mơ hồ, thậm chí ngay cả ảnh của Phương Minh cũng không có, mà điểm này cũng là do giới truyền thông cố ý gây nên.

Xã hội bây giờ là xã hội khoa học, chính phủ các nơi đều đang tìm mọi cách giảm thiểu lực ảnh hưởng của tôn giáo đối với dân chúng, làm sao có thể đưa tin tức về mấy bản lĩnh thần kỳ mà Phương Minh đã triển lộ ra.

Nói khó nghe một chút, cũng vì Phương Minh là thần tử, sau lưng cậu là Giáo Hội phương Tây khổng lồ, nếu như đổi lại những người khác dám hiện ra bản lĩnh siêu nhiên như vậy ở trước mặt dân chúng, sợ rằng đã sớm bị bắt lại bí mật cầm tù.

Đương nhiên chuyện đã xảy ra ở giáo đường Birmingham đang không ngừng lan truyền trong giới tín đồ, mà người biết chuyện này phần lớn đều là tín đồ, cũng chính vì vậy, sau khi biết trạm kế tiếp của Phương Minh là London, tất cả những tín đồ này đều điên rồi, rất nhiều tín đồ ở những thành thị khác điên cuồng đổ về London, mà tín đồ London bản địa lại đã chờ ở cửa giáo đường từ sớm.

Khi biết tin tức có liên quan mình bị truyền thông tập thể bỏ qua, Phương Minh cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đây mới là chuyện bình thường, không có bất kỳ chính phủ của quốc gia nào lại cho phép một người mang tính chất tôn giáo nồng đậm triển lộ ra bản lĩnh phi phàm của mình, để thế nhân biết rõ.

Dù sao thì đối với Phương Minh, chuyện cậu muốn chính là để những tín đồ kia biết tới sự hiện hữu của cậu, nguyên nhân là vì sự tồn tại của Giáo Hội dựa vào những tín đồ này, mà chỉ cần những tín đồ này biết rõ tên của cậu, Giáo hoàng muốn giết cậu cũng phải cân nhắc cẩn thận.

Thử nghĩ một chút, thần tử, người phát ngôn của Chúa, có được thần lực phi phàm trong lòng các tín đồ kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử hoặc cứ yên tĩnh chết đi, những tín đồ này sẽ ra sao? Đương nhiên Giáo hoàng sẽ phải cân nhắc đến tình huống như vậy.

Chương 519: Hoàng thất nước Anh

Nhà thờ lớn London không giống với giáo đường Birmingham, đây là thánh địa tôn giáo nổi tiếng khắp thế giới, cũng là nhà thờ lớn thứ năm trên thế giới, càng là nhà thờ lớn nhất nước Anh, mỗi ngày không biết có bao nhiêu du khách đến nơi đây tham quan du lịch.

Chỉ là ngày hôm nay những du khách chuẩn bị tham quan giáo đường này đột nhiên phát hiện, giáo đường ngày hôm nay tạm dừng mở cửa với bên ngoài, chỉ có một số ít người có được giấy thông hành mới có thể đi vào giáo đường.

Mà những người này đều là nhân vật quyền quý của London thậm chí cả toàn bộ nước Anh, tuy rằng truyền thông phong tỏa tin tức, nhưng là đối với những người có quyền lại có tiền này mà nói, không có tin tức gì có thể thoát khỏi ánh mắt của bọn họ.

Thậm chí người bình thường còn không biết rằng ngay cả hoàng gia Anh cũng có người đến đây hôm nay.

Nước Anh là một quốc gia có chế độ quân chủ lập hiến, tuy rằng tuyên bố ra bên ngoài người nắm quyền là thủ tướng, thế nhưng trên danh nghĩa người có thể mặt nước Anh vẫn là hoàng thất nước Anh, thủ tướng nước Anh nào sẽ được bổ nhiệm mặc dù là do quốc hội quyết định, nhưng mỗi một vị thủ tướng đều phải được hoàng thất nước Anh gật đầu, hoàng thất nước Anh có quyền phủ quyết cùng bãi miễn chức vụ, chỉ là bọn họ chưa từng làm như vậy mà thôi.

Hơn nữa quốc hội nước Anh chia làm thượng nghị viện cùng

hạ nghị viện, thượng nghị viện đều là do quý tộc nước Anh tới đảm nhiệm, những quý tộc này đều là do hoàng thất công bố ra, cho nên ở nước Anh, hoàng thất vô hình có lực ảnh hưởng lớn vô cùng.

Người của hoàng thất nước Anh tới giáo đường lần này là một vị vương tử cùng một vị công chúa, vương tử Kassel cùng công chúa Karina.

Ashley vốn là muốn qua đây, nhưng lấy thân phận của cô dĩ nhiên không thể lấy được giấy thông hành, tuy rằng cô là một minh tinh, nhưng rốt cục thì thời gian nổi tiếng của cô quá ngắn, còn chưa được người ở tầng lớp cao tán thành công nhận.

Cho nên, khi Phương Minh từ phòng nghỉ của giáo đường đi tới, đầu tiên là nhìn thấy Kassel cùng Karina hai thành viên của hoàng thất Anh.

"Thần tử, hoan nghênh cậu đến London."

"Vương tử khách sáo rồi."

Một vị là thần tử của giáo hội, một vị là vương tử của nước Anh, hai người đều là đại biểu cho những tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ngoài hai người, ở đây không ai ở đây có thân phận tôn quý hơn Phương Minh và vương tử Kassel nữa.

"Thần tử, lúc cậu triển lộ bản lĩnh ở giáo đường Birmingham tôi đã nghe người ta nói qua, thật không hổ là thần tử."

Nghe được lời nói của Kassel Phương Minh cười một tiếng, cậu chú ý tới cách Kassel không xa có bốn người đàn ông mặc tây trang đeo kính đen, bốn người này đều là vệ sĩ của hoàng gia Anh, trên người tản mát ra sát khí nói rõ bọn họ không phải vệ sĩ bình thường.

Đương nhiên vẻn vẹn chỉ là mấy người vệ sĩ như thế thì chưa

đủ sức khiến Phương Minh chú ý, ở phía sau mấy người vệ sĩ này có hai vị lão giả, hai lão giả này mới người thu hút được sự chú ý của Phương Minh.

Hai vị lão giả bề ngoài không có gì lạ, nhưng mà khí tức họ phát tán ra lại khiến cho Phương Minh kiêng kị, phỏng đoán cẩn thận, đây hẳn là hai vị cường giả Địa Cấp trung kỳ.

Suy nghĩ một chút cậu thấy cũng phải, hoàng thất nước Anh đã tồn tại nhiều năm như vậy, nhất là tới nay vẫn còn chưa thay đổi chế độ, nếu như hoàng thất nước Anh không có đầy đủ lực lượng làm sao có thể giữ vai trò người thống trị lâu thế kia chứ.

Lực lượng này không chỉ là trên phương diện quân đội, ngay cả trong phương diện siêu nhiên thì hoàng gia Anh cũng có lực lượng không giống bình thường, bằng không mà nói hẳn hoàng gia đã sớm bị hắc ám hội nghị hoặc là giáo hội nắm trong tay.

Mà Kassel với tư cách là vương tử, bên người đương nhiên cũng sẽ có vài vệ sĩ, vệ sĩ áo đen này hẳn là dùng để đối phó người bình thường, mà hai lão giả kia thì là phòng ngừa có người tu luyện ra tay với vương tử.

Đối với hai lão giả này, không chỉ khiến Phương Minh nhìn nhiều mấy lần mà hai người Thelma cùng Curd cũng thế, hai người hồng y giáo chủ cùng tổng giám mục của giáo hội này cũng đều là cường giả Địa Cấp trung kỳ, giữa hai cường giả có cùng cấp độ đương nhiên dễ dàng chú ý nhau.

Đương nhiên, Thelma cùng Curd có hiểu biết rõ ràng về hoàng thất nước Anh hơn nhiều so với Phương Minh, bọn họ đã biết rõ hoàng thất nước Anh có một lực lượng không công bố ra bên ngoài từ trước, là đoàn cung phụng của hoàng thất, bên trong đều là người tu luyện.

Thậm chí dựa theo giáo hoàng dự đoán, thực lực của đoàn

cung phụng hoàng gia Anh hẳn là không kém giáo hội bao nhiêu, nhất là trên phương diện cường giả đỉnh cao, cho dù là giáo hội đối mặt hoàng thất nước Anh cũng không dám xem thường.

"Thần tử, giới thiệu cho cậu một chút, đây chính là em gái tôi Karina, những người này đều là các quý tộc của nước Anh tôi."

Sau khi chào hỏi với Phương Minh, Kassel bắt đầu giới thiệu em gái của hắn còn có những quý tộc nước Anh phía sau hắn, ánh mắt của Phương Minh liếc qua Karina, tuy rằng người này chính là công chúa nước Anh, nhưng không thể không nói giá trị nhan sắc của hoàng gia Anh thật không dám khen ngợi, vị công chúa này tuy rằng trên mặt bôi trét không biết bao nhiêu phấn trang điểm nhưng vẫn không thể che giấu tàn nhan.

Mặt khác, đừng tưởng rằng là công chúa thì sẽ không kết hôn, trên thực tế vị công chúa Karina này đã gần bốn mươi tuổi rồi, đã vào lứa tuổi phụ nữ trung niên.

"Cảm ơn mọi người đã tới với lòng kính trọng Chúa vô tận."

Phương Minh đã hoàn toàn đặt mình vào trạng thái của thần côn, có một câu nói thế này, cảnh giới tối cao của thần côn chính là ngay cả chính mình cũng có thể lừa được, nếu ngay cả mình cũng không lừa được làm sao có thể lừa gạt người khác?

"Thần tử khách khí."

"Thần tử khách khí."

Những quý tộc này cũng nhao nhao chào hỏi Phương Minh, thậm chí còn hướng phía Phương Minh đưa ra danh thiếp, mà Phương Minh ai tới cũng không từ chối, thu lại tất cả những tấm danh thiếp kia, ở trước mặt những người ở tầng lớp trên này không cần phải tỏ vẻ hay giả dối gì, nguyên nhân vì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cái gọi là giáo hội chẳng qua cũng chỉ là một

loại cơ cấu quyền lực tương đối đặc thù khác mà thôi.

Có thể nói, lần này số quý tộc được vương tử Kassel dẫn tới gần như đã chiếm cứ phân nửa nước Anh, chỉ cần những người này giậm chân một cái, toàn bộ nước Anh đều sẽ run rẩy.

Mặc dù nói những quý tộc này không thể tham chính, nhưng này không có nghĩa là bọn họ sẽ không có sức ảnh hưởng, chẳng qua bọn họ không chọn cách tự mình ra mặt mà là để người khác phát ngôn thay bọn họ mà thôi.

Sau khi nói vài câu khách sao Phương Minh đi về phía trong giáo đường, bởi vì lần này người tới tham gia tương đối nhiều, cho nên giáo đường bên đã bố trí cho mọi người đến quảng trường, đồng thời để Phương Minh cầu phúc cho mọi người ở đây luôn.

"Chúa nhân từ của tôi, hôm nay tín đồ trung thành của người tụ tập ở chỗ này, sám hối với người…"

Lần này Phương Minh cũng không còn triển lộ bản lãnh gì, cậu là thần tử chứ không phải gánh xiếc đầu đường, đi đến chỗ nào cũng phải biểu diễn một phen.

Đợt chúc phúc kết thúc, một vệ sĩ áo đen đi tới trước mặt Phương Minh: "Thần tử, vương tử điện hạ nhà tôi có lời mời."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn qua Kassel đang đứng ở một bên của giáo đường, trong mắt có vẻ hiểu rõ, vương tử của một quốc gia dẫn theo nhiều quý tộc như vậy đến cổ vũ cho cậu, cậu đã sớm biết sự tình không có đơn giản như vậy, lực ảnh hưởng của giáo hội tuy rằng đúng là rất lớn, thế nhưng cậu cái thần tử này còn chưa tới thánh thành, cũng chưa được giáo hoàng sắc phong nên chỉ có thể coi là một thần tử lâm thời, không đáng để đối phương đối đãi như thế.

"Được."

Phương Minh gật đầu, mang trên mặt nụ cười mỉm đi về phía Kassel bên kia.

"Thần tử, cùng đi đi, tôi sẽ dẫn cậu đi dạo quanh giáo đường này, thuận tiện giới thiệu thêm một số thứ cho cậu, phải biết tôi đã tới giáo đường này không dưới mười lần, quen thuộc nơi đây hơn thần tử nhiều."

Phương Minh không có cự tuyệt, Kassel rất có phong độ thân sĩ cười cười đi ở phía trước, vừa đi vừa giới thiệu cho Phương Minh một số đồ cổ cùng bích họa trong giáo đường, vốn là những người khác cũng muốn đi theo, thế nhưng đều bị vệ sĩ của Kassel ngăn cản, cuối cùng cũng đều thức thời rời đi.

Hiển nhiên, vương tử của chúng ta hẳn là có chuyện quan trọng cần nói chuyện riêng cùng thần tử.

Chương 520: Mục đích của hoàng thất

Trong giáo đường, Phương Minh cùng vương tử Kassel hai người chậm rãi dạo bước, dọc theo đường đi Kassel giống như một hướng dẫn viên du lịch giới thiệu lịch sử của giáo đường cho Phương Minh, tương phản với hắn, Phương Minh với tư cách thần tử giáo hội lại nghe tới gương mặt ngơ ngác.

Nhận thức về giáo hội của Phương Minh cũng chỉ ngang với hiểu biết của một người bình thường với giáo hội, còn về những thứ như bối cảnh và lịch sử khi xây dựng nhà thờ lớn London, rồi một bức tranh nào đó do giáo sĩ nào lưu lại, tên cùng nội dung của bức tranh lại phản ứng tình huống giáo hội ở thế kỷ nào… Những thứ này Phương Minh hoàn toàn không biết gì cả.

Chẳng qua, Phương Minh vẫn chỉ mỉm cười lắng nghe, bởi vì cậu tin tưởng Kassel để những người khác cách ly bọn họ tuyệt đối không chỉ là vì muốn làm hướng dẫn viên du lịch cho cậu, cậu chỉ cần lẳng lặng chờ Kassel đi vào chủ đề chính là tốt rồi.

Quả nhiên khi đi tới một tấm bia đá lớn trong giáo đường, Kassel dừng bước, mà giờ khắc này sau lưng của hai người cũng đã không nhìn thấy bóng người nào khác nữa, ngay cả một số giáo sĩ phụ trách chuyện trong giáo đường cũng đều đã rút lui.

"Thần tử có hiểu biết bao nhiêu đối với nước Anh của tôi?"

Kassel thay đổi đề tài câu chuyện, Phương Minh cũng biết hắn ta đây là muốn đi vào chủ đề chính rồi.

"Nước Anh là một quốc gia vô cùng cổ xưa, một quốc gia mở

đầu cho nền công nghiệp cận đại, đồng thời còn là người khai sáng chế độ quân chủ lập hiến, từng là đế quốc tuyệt vời nhất..."

Phương Minh cũng không thổi phồng, những lời cậu nói đều là lời nói thật, từ khi cách mạng công nghiệp bắt đầu, nước Anh vẫn luôn là một vai diễn rất quan trọng trên thế giới, nếu như không có chiến tranh thế giới lần thứ hai mà nói, có lẽ nước Anh đã có vị thế như nước Mỹ bây giờ.

"Đúng vậy, quốc gia của tôi đã từng đại biểu cho văn minh cùng khoa học kỹ thuật, cũng giống như đất nước Trung Quốc phương Đông của thần tử, từ ngàn năm trước đã là đại biểu cho nền văn minh tối cao, Đường triều thịnh thế, triều Nguyên có đội quân tinh nhuệ hoành hành Á Âu..."

Kassel cũng cảm khái nói, nước Anh cùng Trung Quốc đều có một điểm tương đồng, đó chính là đều có một quá khứ vô cùng huy hoàng, thời kỳ huy hoàng nhất, nước Anh được xưng là đế quốc mặt trời không lặn, ranh giới rộng lớn tới cỡ nào có thể nghĩ.

Chỉ là, Trung Quốc bởi vì Thanh triều bế quan toả cảng mà từ từ xuống dốc, mà nước Anh cũng là bởi vì một số nguyên nhân mà sau cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ hai bắt đầu chậm rãi tụt hậu, thẳng đến sau chiến tranh thế giới lần thứ hai lại bị tổn thương nguyên khí nặng nề, mặc dù bây giờ vẫn là quốc gia phát đạt, nhưng không thể nào so sánh với thời kỳ huy hoàng nhất.

"Không biết thần tử có ý kiến gì đối với chuyện chúng tôi muốn thoát khỏi liên minh Châu Âu?"

Con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, mặc dù cậu không quan tâm chính trị nhưng cũng biết nước Anh muốn rời khỏi liên minh Châu Âu, hơn nữa còn thành công bước đầu rồi, nói cách khác công dân Anh đều tán thành việc quốc gia rời khỏi liên minh châu Âu, dù cho bởi vậy sẽ dẫn đến kinh tế giảm đi bọn họ cũng không lo lắng.

Công dân nước Anh không phải người ngu, bọn họ sở dĩ muốn rời khỏi liên minh châu Âu, không có gì hơn là nghĩ những di dân từ bên ngoài tới chiếm đoạt tài nguyên của bọn họ.

"Là đúng hay sai tôi không thể khẳng định, chẳng qua lịch sử ngày sau sẽ chứng minh rõ ràng." Phương Minh nhàn nhạt đáp.

"Thần tử nói rất đúng, tất cả đúng sai, lịch sử ngày sau tự nhiên sẽ đưa ra kết quả chính xác."

Kassel mỉm cười, đối với câu trả lời này của Phương Minh hắn cũng không ngạc nhiên chút nào, hắn là vương tử của nước Anh, vị thần tử này cùng hắn là bèo nước gặp nhau, không thể nào ở ngay trước mặt hắn bình luận tốt xấu của chuyện thoát khỏi liên minh châu Âu.

Nếu muốn làm cho đối phương nói ra lời trong lòng, vậy thì đầu tiên phải nói cho đối phương biết thái độ của mình trước đã.

"Thần tử, nói thật đi, về chuyện rời khỏi liên minh Châu Âu hoàng thất chúng ta đều rất tán đồng, từ cổ chí kim, những quốc gia bên phía Châu Âu cùng nước Anh tôi vẫn luôn có khoảng cách, hơn nữa những năm gần đây bởi vì chính sách của liên minh Châu Âu, không ngừng có những di dân từ bên ngoài tới tiến nhập nước Anh, chủng tộc cùng tín ngưỡng xung đột khiến cho quốc gia trở nên có chút bất ổn."

"Mặt khác, những thứ mà hằng năm nước Anh của tôi giao nộp cho liên minh Châu Âu có tỉ lệ GDP gần bằng với hai nước Đức, Pháp, nhưng cuối cùng thứ chúng tôi nhận lại từ liên minh lại là ít nhất."

Nước Anh tuy rằng cũng thuộc về Châu Âu, nhưng cùng những quốc gia khác của Châu Âu có một eo biển Anh, cho nên từ trước tới nay, người Anh vẫn luôn có cảm giác ưu việt hơn người Châu Âu, ngồi xem các quốc gia khác ở Châu Âu đánh qua đánh lại.

Nếu như muốn đưa ra ví dụ tương ứng, những quốc gia khác của liên minh Châu Âu là người một nhà, mà nước Anh chính là một cô vợ xinh đẹp được gả tới, sau khi cô vợ xinh đẹp này được gả đi rồi cô mới phát hiện ra, cô chẳng những không có được chỗ tốt mà người ta đã hứa hẹn, hơn nữa nhà chồng còn không ngừng đòi tiền trợ cấp từ nhà mẹ đẻ, thậm chí người nhà chồng vẫn còn dựa vào quan hệ thông gia mà thâm nhập vào nhà mẹ đẻ, hưởng thụ đãi ngộ mà chỉ có người nhà mẹ đẻ mới được nhận.

Phương Minh trầm mặc không nói, chuyện chính trị cậu không hiểu rõ lắm, hơn nữa cũng không muốn nhúng tay.

Kassel thấy Phương Minh không tiếp lời cũng không để ý, tiếp tục nói: "Hiện tại không thể không thoát khỏi liên minh Châu Âu, đương nhiên, không phải tất cả công dân đều hy vọng thoát khỏi liên minh Châu Âu, không dối gạt thần tử, quốc gia của tôi gần đây cũng là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, cho nên lúc này tôi tìm đến thần tử là hy vọng thần tử có thể giúp nước tôi một việc."

"Vương tử nói quá lời, tôi chính là một người bình thường không hiểu rõ về chính trị, đâu khả năng giúp đỡ vương tử chuyện gì chứ." Phương Minh cười một tiếng cự tuyệt.

"Thần tử đừng vội cự tuyệt, sở dĩ tôi tới tìm tới thần tử là vì kế hoạch này hai người chúng ta đều có lợi đấy." Kassel thấp giọng: "Thần tử là thần tử của giáo hội, mà quốc gia của tôi có một lượng tín đồ giáo hội rất lớn, nếu như thần tử có thể đứng ra ủng hộ nước tôi thoát khỏi liên minh Châu Âu, tin tưởng những công dân có ý kiến này không còn phản đối gay gắt như vậy."

Nghe được lời của Kassel, Phương Minh cuối cùng cũng đã hiểu rõ nguyên nhân vương tử này tới giáo đường chờ cậu, đây là muốn mượn lực lượng của tôn giáo đến xoa dịu cảm xúc của những công dân trong nước đang phản đối.

Hoàng thất nước Anh sẽ làm như thế nào Phương Minh không

biết, thế nhưng cậu tin tưởng chỉ cần cậu đáp ứng, hoàng thất nước Anh cùng những chính trị gia này liền sẽ chuẩn bị tốt tất cả kế hoạch, chút chuyện nhỏ đó đối với những nhân sĩ tinh anh này đến nói thật sự là không thành vấn đề.

Chẳng qua Phương Minh cũng biết giáo hội có thể tiếp tục tồn tại thế giới này, đồng thời gây dựng được lực ảnh hưởng thật lớn như thế, có một nguyên nhân rất trọng yếu đó chính là giáo hội không nhúng tay vào chính trị của các quốc gia, đây là điểm mấu chốt khiến các quốc gia dễ dàng dung túng cho giáo hội, một khi vượt qua điểm mấu chốt này, giáo hội sẽ đối mặt với áp lực cực lớn.

Chỉ là, cái đó và Phương Minh có quan hệ gì đâu?

Nghĩ tới đây, Phương Minh cười rất vui vẻ, nếu như hoàng thất nước Anh có thể đưa ra lợi ích đầy đủ, vậy cuộc làm ăn này không phải là không được.

"Tôi biết chuyện này đối với thần tử đến nói là một việc rất khó khăn, nhưng nếu như thần tử đáp ứng, thần tử có thể không cần tới thánh thành, cậu chỉ cần ở lại nước Anh nhưng vẫn sẽ có địa vị tương ứng, quốc gia của tôi sẽ bảo vệ thần tử, chí ít ở quốc gia của tôi, tất cả nhân viên thần chức đều phải lấy thần tử vi tôn."

Lúc Kassel nói lời này trong mắt có thâm ý, điều này làm cho Phương Minh ngạc nhiên một chút, rất hiển nhiên, hoàng thất nước Anh tồn tại cổ xưa như vậy hẳn là cũng biết một số bí mật của giáo hội, cái bí mật giữa giáo hoàng và thần tử Mộng Cơ nói cho cậu biết, hoàng thất nước Anh rất có thể cũng biết.

"Thần tử đi tới nhà thờ lớn ở các nơi là vì cái gì, tôi tin tưởng trong lòng thần tử cũng rõ ràng, mà ở điểm này hoàng thất tôi sẽ đứng về phía thần tử."

Lời này vừa ra Phương Minh liền biết rõ, hoàng thất thật sự biết bí mật giữa giáo hoàng và thần tử, cũng đã nhìn thấu nguyên nhân mình phải đến giáo đường ở các nơi để chúc phúc cho tín đồ.

Chương 521: Tầng thứ hai của bảo tháp mở ra

Tòa thánh Vatican này Phương Minh nhất định phải đi, nhưng chính như Kassel nói, Phương Minh cũng không tính ở thánh thành lâu dài, bởi vì chỗ kia quá nguy hiểm, huống chi ở phía trong tòa thành còn có Kiến Linh Thảo gần thành thục đợi cậu tới thu hoạch.

Tình huống lý tưởng nhất chính là cậu tới thánh thành trước một chuyến, sau đó được Giáo hoàng tứ phong rồi liền trở lại thành phố Sheffield, đương nhiên, phương diện này cũng tồn tại một vấn đề rất lớn, chính là sau khi trở lại thành phố Sheffield rồi cậu nên làm cái gì bây giờ.

Bởi vì cho dù là đối mặt hắc ám hội nghị hay là thủ hạ của Giáo hoàng sở tài phán, thực lực của cậu đều chưa đủ để chống lại, vấn đề này mấy ngày này vẫn là quanh quẩn ở trong đầu Phương Minh.

Chẳng qua hôm nay, Kassel đến đã đưa ra một biện pháp giải quyết cho cậu, ở nước Anh, nếu như hoàng thất nước Anh nguyện ý bảo đảm an toàn của cậu, vậy cậu không cần sợ giáo hội cùng hắc ám hội nghị nữa.

Trên thực tế Phương Minh cũng là từ trong miệng Mộng Cơ mới biết được, ngoại trừ giáo hội cùng hắc ám hội nghị được coi là tử địch, thì cao tầng của các quốc gia cũng cùng ôm một thái độ với giáo hội cùng hắc ám hội nghị, bọn họ cho phép giáo hội tồn tại cũng tương tự cho phép hắc ám hội nghị tồn tại, bởi vì đây là một cách cân đối.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vô số năm qua, giáo hội cùng

hắc ám hội nghị tranh đấu nhiều năm như vậy nhưng từ đầu đến cuối không cách nào tiêu diệt đối phương, thứ nhất là sợ trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, tiện nghi thế lực khác, thứ hai cũng là các quốc gia âm thầm ngăn cản.

Một giáo hội hay hắc ám hội nghị không có đối thủ cạnh tranh là điều mà cao tầng các quốc gia không hy vọng nhìn thấy.

"Thần tử, nói thật lòng thì năm đó khi giáo hội mạnh mẽ nhất đã tiến hành huyết tẩy Huyết tộc, mà lúc đó Huyết tộc từ các nơi trên thế giới đã tới tình trạng không chốn dung thân, cuối cùng đều chạy đến quốc gia của tôi, bởi vì chỉ có ở chỗ này giáo hội mới không dám ra tay, mà thời đại kia, quý tộc ở nước Anh của tôi có tới một phần mười đều là Huyết tộc."

Dám nói chuyện bao che cho Huyết tộc ngay trước mặt thần tử của giáo hội, sở dĩ Kassel nói như vậy chính là vì muốn tiết lộ thành ý của hoàng thất bọn họ cho Phương Minh, cho nên đây cũng là vì sao trong rất nhiều bộ phim điện ảnh trên truyền hình, những Huyết tộc ẩn giấu trong mác con người đa số đều là quý tộc người Anh.

"Chúng ta phải hợp tác như thế nào?"

Phương Minh hỏi ra lời này khiến cho trên mặt Kassel lộ ra dáng tươi cười, câu trả lời này liền đại biểu cho Phương Minh tiếp nhận điều kiện hợp tác với hoàng thất Anh bọn họ.

"Rất đơn giản, chỉ cần khi thần tử tới các nơi để cầu nguyện, nói với người ngoài người Anh là được Chúa quyến luyến, nhưng mà những năm gần đây, bởi vì tội ác của một số người mà Chúa không còn muốn che chở cho người dân Anh nữa."

Nghe được Kassel nói đến đây, Phương Minh liền đã hiểu kế hoạch của hoàng thất nước Anh rồi.

Nước Anh sở dĩ thoát khỏi liên minh Châu Âu có nguyên nhân rất lớn là vì vấn đề di dân, mà nguyên nhân chính khiến mình trở thành Chúa chuyển thế là vì vấn đề tín ngưỡng của người dân Anh còn có Chúa không còn muốn che chở cho tín đồ Anh nữa, như vậy trong lúc người Anh tức giận đương nhiên sẽ cho rằng là bởi vì những người di dân kia đến khiến tất cả những chuyện này xảy ra, tỷ như nạn dân tới từ Trung Đông bên kia.

"Tôi hiểu được."

Phương Minh cùng Kassel bắt tay ngầm hiểu lẫn nhau, hai người nhìn nhau cười, lần hợp tác này liền coi như đã đạt thành.

...

Một giờ sau, đoàn người vương tử Kassel ngồi xe riêng rời đi, Phương Minh tiếp tục bắt đầu chuyến cầu nguyện của cậu.

"Vương tử điện hạ, mới vừa truyền về tin tức, đặc công ở phương đông bên kia đã trả lời, Trung Quốc tổng cộng có 1,600 người tên Tần Minh, nhưng mà không có một người nào phù hợp với đặc trưng của thần tử, cho nên về quá khứ của thần tử Tần Minh ở phương Đông hiện nay vẫn còn là một ẩn số."

Trên xe, một ông lão chậm rãi mở miệng, Kassel thì cầm ly rượu đỏ lên, rót rượu đỏ khẽ nhấp một miếng, một lúc sau mới nói rằng: "Không cần tiếp tục điều tra nữa, mặc kệ lai lịch của cậu ta là cái gì, mục đích của chúng ta cũng đã đạt thành, tôi tin tưởng về lai lịch của đối phương, giáo hội cùng hắc ám hội nghị bên kia còn gấp gáp hơn chúng ta nhiều."

Kassel nói không sai, ngay khi vừa xác định được thân phận thần tử của Phương Minh, hắc ám hội nghị cùng giáo hội liền phái người đến Trung Quốc tiến hành điều tra thân phận của Phương Minh, nhưng kết quả cũng không khác biệt mấy so với những gì hoàng thất nước Anh điều tra được, không thu hoạch được gì.

Bởi vì Trung Quốc không giống với phương Tây, cho dù là giáo hội vẫn là người của hắc ám hội nghị cũng không dám gióng trống khua chiêng điều tra, cho nên phải cần một khoảng thời gian.

Sau khi buổi cầu nguyện ở nhà thờ lớn London kết thúc, Phương Minh không tiếp tục đến giáo đường ở những thành phố khác nữa, bởi vì có hoàng thất nước Anh bảo đảm, cậu quyết định tới thánh Vatican trước, chẳng qua trước khi tới thánh Vatican cậu muốn làm một việc.

Hai mươi chín bình nước thánh vinh diệu còn lại, cậu muốn dùng hết toàn bộ.

Nơi nhân viên nội bộ của giáo đường nghỉ ngơi, Phương Minh lựa chọn một gian mật thất, sau khi bảo đảm sẽ không bị người khác quấy rối, cậu đổ hết hai mươi chín bình nước thánh vinh diệu còn lại vào một cái chậu, sau đó không chút do dự trực tiếp đổ hết chậu nước này lên người mình.

Nước thánh vinh diệu nhập vào cơ thể, Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền bắt đầu tự động vận chuyển, quanh thân Phương Minh lại một lần nữa xuất hiện quang mang, chẳng qua cũng may đây là một cái mật thất, người ngoài không thể nhìn thấy bên trong mật thất lúc này đang sáng như ban ngày.

Hai mươi chín bình nước thánh vinh diệu, tốc độ chuyển động của Vu Sư Chi Châu trong cơ thể Phương Minh vô cùng nhanh chóng, mà mỗi một lần chuyển động, Vu Sư Chi Châu liền nhỏ đi một vòng, lần này Vu Sư Chi Châu chuyển động suốt nửa tiếng đồng hồ.

Sau nửa giờ, Vu Sư Chi Châu ngừng chuyển động, khôi phục nguyên dạng, hai mươi chín bình nước thánh vinh diệu bị tiêu hóa hầu như không còn.

Việc tôi luyện này không cần Phương Minh phải động tay động

chân làm gì, cậu càng giống như một người đứng xem chỉ cần quan sát là được, nếu như không phải sợ ở người bên ngoài nhìn thấy quang mang này, cậu thậm chí có thể vừa ăn cơm vừa rèn luyện.

Thở dài!

Sau khi phun ra một ngụm trọc khí, quang mang trên người Phương Minh tiêu tán, cả người khôi phục trạng thái như lúc trước, chẳng qua Phương Minh lại biết rõ chính nhờ một lần tôi luyện này, thực lực của cậu đã tăng lên gần như gấp đôi.

Lấy thực lực của cậu bây giờ, đối mặt cường giả Địa Cấp sơ kỳ cũng không phải không có lực đánh một trận, mấu chốt nhất là nếu như cậu nguyện ý, tùy thời có thể đột phá đến cấp bậc Địa Cấp.

Không thể tôi luyện mà có thể khiến thực lực tăng lên gấp đôi, Phương Minh liền chọn đột phá, nhưng bây giờ có khả năng tôi luyện, trước khi chưa hoàn thành tôi luyện cậu chắc chắn sẽ không đột phá cảnh giới.

Nhưng không đột phá không có nghĩa tiếp tục đè nặng vấn đề này, Phương Minh lấy Trường Sinh Quan Tưởng Hoa ra, sau đó tiến vào trạng thái minh tưởng, bảo tháp lại một lần nữa hiện lên trước mặt cậu.

Sau vài ngày cậu mới tiến vào bảo tháp, Phương Minh đột nhiên có một loại cảm giác mới lạ đối với bảo tháp, bảo tháp này hình như đã xuất hiện một chút biến hóa rất nhỏ, chẳng qua là cậu vẫn chưa thể nhìn ra biến hóa tới từ nơi nào.

Loại cảm giác này rất vi diệu, sau khi khi cậu bước vào bảo tháp tầng thứ nhất cuối cùng cũng có thể xác định cảm giác của mình không sai.

Bởi vì, bảo tháp tầng thứ nhất có biến hóa rõ ràng, trên đỉnh tháp ngoài đồ án thái cực bát quái còn hiện ra một bức tranh.

Mà phía sau bức tranh này xuất hiện một chiếc thang cuốn, một thông đạo đi tới tầng cao hơn.

Bảo tháp, vào lúc này dĩ nhiên mở ra tầng thứ hai.

Chương 522: Hà xuất đồ, lạc xuất thư, thánh nhân thì chi

Bảo tháp bên trong Trường Sinh Quan Tưởng Hoa có rất nhiều tầng, chỉ là Phương Minh cũng biết bởi vì những tầng trên của bảo tháp bị bao phủ ở trong mây mù, cho nên cậu không cách nào tra rõ ràng bảo tháp tổng cộng có mấy tầng.

Từ lần đầu tiên tiến nhập bảo tháp Phương Minh cũng đã thử muốn đi tới những tầng trên của bảo tháp, nhưng cậu tìm khắp toàn bộ tầng một cũng không phát hiện thông đạo đi thông tầng hai.

Cho nên lúc đó Phương Minh liền đã phán đoán, nếu muốn leo lên những tầng khác của bảo tháp hẳn cậu phải thỏa mãn điều kiện nhất định nào đó, điều kiện này có lẽ là có liên quan tới cậu, có lẽ là có liên quan với Trường Sinh Quan Tưởng Hoa.

Chỉ là bởi vì bảo tháp này quá quan trọng, Phương Minh không dám cầm Trường Sinh Quan Tưởng Hoa ra làm thí nghiệm, nói một câu khó nghe, vạn nhất nếu cậu làm hư Trường Sinh Quan Tưởng Hoa, vậy tổn thất của cậu thật sự quá mức to lớn, tới lúc đó có muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn chăm chú vào đỉnh tầng một, vốn là bát quái đồ như được khắc vào đỉnh tầng một lúc này đang chậm rãi nổi lên, lấy tốc độ chậm rãi hướng phía Phương Minh trôi đến.

Khi bát quái này đồ cách Phương Minh chỉ còn khoảng 3m, một cỗ khí thế kinh khủng đột nhiên kéo tới, cỗ áp lực này khiến cho đôi mắt của Phương Minh buộc phải nhắm chặt, mà đợi khi

cậu mở mắt lần nữa, hình ảnh trước mắt đã thay đổi.

Bát quái đồ biến mất, cảnh tượng trước mắt cũng thay đổi, không còn ở trong bảo tháp mà cậu đang ở trước mặt một con sông, ở bên bờ sông này có một người đàn ông đưa lưng về phía Phương Minh.

"Ai vậy?"

Phương Minh nhíu mày lại, không rõ vì sao trong bảo tháp lại gặp phải cảnh tượng như vậy, đang muốn mở miệng hỏi, chẳng qua đúng lúc này, nước sông đục ngầu đột nhiên lại xuất hiện biến cố.

Nước sông cuồn cuộn khiến sóng lớn nổi lên, mà ở bên trong sóng lớn này, một con kỳ thú đầu rồng mình ngựa có cánh từ giữa sóng lớn bay ra, hét lên một tiếng sau đó trực tiếp xé rách con sông thành hai nửa.

Toàn bộ nước sông đục ngầu giống như bị một người bổ đôi, đáy sông ở độ sâu chừng trăm trượng hiện ra ở trước mắt Phương Minh, cũng hiện lên trước mặt người đàn ông kia.

"Đây là phù văn gì vậy?"

Ánh mắt của Phương Minh chỉ nhìn thoáng qua cảnh tượng ở đáy sông liền cảm giác được có chút hoa mắt chóng mặt không chịu nổi, cậu chỉ thấy được ở đáy sông kia dường như có một số đồ án chằng chịt đan vào nhau, nhưng căn bản không có quy luật gì, giống như một đứa bé tiện tay vẽ những đường cong nguệch ngoạc.

Nhưng mà người đàn ông bên bờ sông kia tại thời khắc này lại bắt đầu lay động, hai tay lăng không vũ động, dường như đang lấy tay vẽ đồ án bên dưới đáy sông ra.

Đáng tiếc chính là đồ án nơi đáy sông chỉ hiện ra không quá

một giây, liền lần thứ hai bị nước sông chôn vùi, mà động tác trên tay người đàn ông cũng đã ngừng lại.

"Thật đáng tiếc."

Tiếng thở dài của người đàn ông truyền đến, mà sau đó, Phương Minh liền phát hiện hình ảnh trước mắt lần thứ hai thay đổi, lần này hiện ra ở trước mặt cậu chính là một con sông trong suốt tới mức có thể nhìn thấy đáy, người đàn ông kia cũng vẫn đứng ở trước sông.

Thấy người đàn ông lại đang chăm chú nhìn con sông này, trong mắt Phương Minh có vẻ kích động cùng chờ mong, bởi vì giờ khắc này trong lòng của cậu cũng đã mơ hồ đoán ra được thân phận của người đàn ông kia, đang mong đợi tình cảnh kế tiếp xuất hiện.

Con sông trong suốt ôn hòa, nhưng mà ngay bên dưới con sông trong suốt này, Phương Minh thấy được một đám đen bắt đầu chậm rãi hiện lên, hơn nữa càng lúc càng lớn, giống như là từ đáy sông sâu vạn trượng này chậm rãi nổi lên.

Đó là một con rùa, một con rùa có hình thể cực lớn đến mức ngay cả tầm mắt của Phương Minh cũng không thể dung nạp hết, mà ở trên lưng con rùa này lại có thêm một đám điểm đen.

Người đàn ông lại một lần nữa vũ động hai tay, lần này không phải vẽ ra bức tranh, mà là ngón tay lăng không điểm ra, hơn nữa giằng co một khoảng thời gian xấp xỉ thời gian uống cạn một ly trà, khi người đàn ông dừng động tác trên tay lại, con rùa kia không ngờ đột nhiên nứt ra, toàn bộ mai rùa càng là trong nháy mắt nghiền nát thành trăm vạn phần.

"Đa tạ chỉ điểm, nếu như có thu hoạch, trọn đời không quên đại ân."

Thấy rùa khổng lồ tiêu tán, giọng nam có chút trầm thấp, cúi đầu vái ba vái trước con sông đã có rùa khổng lồ xuất hiện.

Mà giờ khắc này vẻ mặt của Phương Minh lại vô cùng kích động, bởi vì cậu biết mình phán đoán không sai.

Hà xuất đồ, lạc xuất thư, thánh nhân cũng hướng về.

Hà đồ lạc thư, là tồn tại quan trọng nhất trong toàn bộ thế hệ Đạo giáo, mà thánh nhân này chính là Nhân Vương Phục Hy, chính là Phục Hy lấy Hà Đồ Lạc Thủy sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái.

Trong điển tịch của Đạo giáo còn có trong Dịch Kinh Quái đều nhắc tới những lời này: Hà xuất đồ, lạc xuất thư, thánh nhân cũng hướng về.

Những lời này được người đời sau lý giải thành hai thánh nhân, Nhân Vương Phục Hi cùng Đại Vũ, nhân vương được Hà Đồ khai sáng tạo ra tiên thiên bát quái, mà Đại Vũ được Lạc Thư khai sáng mà có thể trị thủy thành công, rồi sau đó thiên hạ chia làm Cửu Châu, định sơn hà xã tắc.

Nhưng mà một màn trước mắt đã nói cho Phương Minh lý giải của người đời sau là sai, cho dù là Hà Đồ hay vẫn là Lạc Thư, đều là Nhân Vương Phục Hi đạt được.

Nghĩ đến những việc Nhân Vương Phục Hi đã làm sau khi đạt được Hà Đồ cùng Lạc Thư, trong lòng Phương Minh liền không thể ức chế tâm tình kích động, mặc dù cậu là Vu sư, nhưng là bởi vì từ nhỏ đã sống cùng sư phụ, tiếp nhận văn hóa Đạo giáo, đương nhiên vô cùng sùng bái Phục Hy, một người có thể coi là thủy tổ của Đạo giáo.

Huống chi, một tờ Tiên Thiên Bát Quái Đồ vừa ra, đối với Hoa Hạ thật sự là công đức vô thượng, có thể dung nhập đạo trong thiên hạ vào trong bát quái, giáo hóa vạn dân, đây mới là nguyên

nhân Phục Hy được xưng là nhân vương.

"Còn chưa đúng."

Nhưng mà Phục Hy đứng ở bờ sông một hồi lâu, sau đó đột nhiên tự nhủ: "Đạo này, không phải đạo của Nhân tộc tôi."

Nghe được Phục Hy nói lời này Phương Minh ngây ngẩn cả người, có tin đồn Phục Hy lấy Hà Đồ Lạc Thủy làm căn bản sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái Đồ, sao bây giờ lại biến thành không đúng?

Trong lúc Phương Minh còn đang sững sờ, Phục Hy lại nói ra một câu khiến cậu sực tỉnh.

"Tiểu hữu, cậu có kiến nghị gì không?"

Phục Hy không quay đầu lại, mà sau khi lời của ông ta vừa nói ra khỏi miệng, cảnh tượng trước mắt Phương Minh lại thay đổi, thang cuốn đi thông lầu hai kia hiện lên trước mặt của cậu.

Phương Minh theo bản năng liền muốn nhấc chân đi lên thang cuốn, song khi chân của cậu bắt đầu giơ lên lại phát hiện bất kể như thế nào cũng không thể đặt xuống bậc thang kia được, một cỗ lực cản vô hình xuất hiện ở trước mặt của cậu.

"Mình hiểu rồi, nếu muốn lên lầu hai nhất định phải trả lời đúng vấn đề của Nhân Vương Phục Hi."

Trầm ngâm một lát Phương Minh liền đã hiểu rõ, vấn đề của Nhân Vương Phục Hi trong hình ảnh vừa rồi chính là điều kiện để lên được lầu hai, chỉ có trả lời đúng đáp án mới có thể bước trên lầu hai.

"Có lẽ người hỏi cũng không hẳn là Phục Hy, có thể là chủ của bảo tháp này cố ý lưu lại hình ảnh như vậy, dù sao Nhân Vương Phục Hi thật sự là quá xa xưa, mà chủ của bảo tháp này lưu lại

vấn đề như vậy để khảo nghiệm người tiến vào bảo tháp có hiểu biết bao nhiêu với Tiên Thiên Bát Quái."

Trong lòng Phương Minh có suy đoán, nhưng là dù thế nào đi nữa, người bố trí vấn đề này chắc chắn phải có hiểu biết về Tiên Thiên Bát Quái vượt xa người bình thường, Phương Minh không nghĩ nghiên cứu của mình về Tiên Thiên Bát Quái có thể cao siêu như đối phương.

"Đạo này, không phải đạo của Nhân tộc tôi..."

Trong đầu lẩn quẩn những lời này của Phục Hy, Phương Minh bắt đầu suy tính, ý của lời này là nói cho dù là Hà Đồ vẫn là Lạc Thư, tuy rằng đều là đồ tốt, nhưng lại không thích hợp với Nhân tộc, nhưng cuối cùng Phục Hy vẫn sáng lập Tiên Thiên Bát Quái, như vậy ngoại trừ Hà Đồ cùng Lạc Thư, Phục Hy đã dựa vào cái gì để sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái?

Chính mình không nhìn thấy những hình ảnh sau đó, vậy người bố trí vấn đề này có biết không? Nếu như biết, vậy hắn hỏi ra vấn đề này liền chỉ đơn thuần để khảo nghiệm chính mình.

Nhưng nếu như người đưa ra vấn đề này cũng không biết rõ Phục Hy cuối cùng là dựa vào cái gì để sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái, vậy hắn làm sao biết người tiến vào bảo tháp trả lời là đúng hay sai?

Hai vấn đề này rất quan trọng, bởi vì hai vấn đề này sẽ quyết định phương hướng giải đáp vấn đề của Phương Minh.

Hồi lâu sau, Phương Minh cuối cùng cũng đưa ra quyết định, trong lòng cậu đã có đáp án, mà đáp án này đến từ ghi chép bên trong truyền thừa Vu Sư.

Vu Sư là đại năng giả đã lĩnh ngộ đạo của đất trời sau thời đại viễn cổ, là sự quật khởi của Nhân tộc để có thể đấu tranh với trăm

tộc, mà bối cảnh này cũng nói rõ một điểm, đó chính là lúc Nhân tộc mới vừa xuất hiện có địa vị rất thấp, thậm chí ngay cả tính mệnh đều không thể bảo trụ.

Cho dù là vậy thì những kỳ thú như long mã, hay tới mặt sau là rùa thần đều có chung một cái đặc điểm, đó chính là bọn họ thực sự không phải Nhân tộc, thứ bọn họ truyền thụ cho Phục Hy chính là thiên địa đại đạo, là có thể khiến Phục Hy nắm giữ thế giới đại đạo trở thành cường giả.

Nhưng điều mà Phục Hy muốn không phải cái này, Phục Hy muốn là giáo hóa vạn dân, mở ra một đạo đúng đắn cho Nhân tộc, đạo này có lẽ không thể để cho Phục Hy trở thành cường giả, nhưng có thể để Nhân tộc từ nay về sau có trí tuệ của mình.

Cho nên lúc này mới có nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật; lúc này mới có thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng...

Tiên Thiên Bát Quái, thay vì nói Phục Hy đem thiên địa đại đạo dung nạp vào trong đó, chi bằng nên nói là Phục Hy đã đem thuật thôi diễn truyền cho Nhân tộc, người của Nhân tộc lấy Tiên Thiên Bát Quái để suy đoán thiên địa đại đạo, đây mới là điều mà Phục Hy muốn làm.

Tiên Thiên Bát Quái cũng không truyền thụ đại đạo, bởi vì Phục Hy không có bất kỳ chú giải gì đối với Tiên Thiên Bát Quái, hậu thế toàn bộ thánh nhân có lý giải như thế nào đối với Tiên Thiên Bát Quái đều là do tự thân bọn họ lĩnh ngộ.

"Đề nghị của tôi là tặng cá cho người không bằng dạy người bắt cá."

Phương Minh mở miệng, đây là đáp án mà cậu nghĩ ra được, Phục Hy có được Hà Đồ cùng Lạc Thư, biết này là đạo của đất trời, nhưng hắn không truyền đạo, mà là truyền cho Nhân tộc

phương pháp thôi diễn đại đạo, 1000 người lý giải Tiên Thiên Bát Quái có thể tạo ra 1000 cách lý giải khác nhau.

Chí ít, ở thời đại viễn cổ đó còn chưa có chú giải cụ thể tỉ mỉ nào về Tiên Thiên Bát Quái, tất nhiên là như vậy, mà có một sự thật cũng là bằng chứng chứng minh suy đoán của Phương Minh.

Phục Hy chế tạo ra phương pháp kết thằng, cái gọi là phương pháp kết thằng chính là bắt nguồn từ con số, Phục Hy đem chữ số truyền cho Nhân tộc, mà chữ số mới là căn bản để nghiên cứu Tiên Thiên Bát Quái, không biết một là vật gì, làm sao có thể sinh ra vạn vật?

Sau khi đưa ra câu trả lời, Phương Minh lần thứ hai nhấc chân bước lên thang cuốn kia, lần này không còn bất kỳ lực ngăn cản nào nữa, chân của cậu dễ dàng bước lên bậc thang cuốn thứ nhất.

"Mặc dù không trúng nhưng cũng có một tia đạo lý, cho thông hành."

Âm thanh lạnh như băng vang lên ở bên tai Phương Minh, Phương Minh sửng sốt một chút, lập tức trên mặt lộ ra cười khổ, chính mình để trả lời câu này đã phải dốc hết sức suy nghĩ rồi, thật không ngờ ở trong mắt đối phương chỉ là có một tia đạo lý.

Chẳng qua bất kể như thế nào, chỉ cần thông qua là được rồi, ngẩng đầu nhìn về phía thang cuốn đang đi tới cửa, ánh mắt của Phương Minh một mảnh lửa nóng, bảo tháp tầng thứ hai, rốt cục cậu cũng đã có thể tiến nhập.

Chương 523: Hồn xuyên?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bảo tháp tầng thứ hai, Phương Minh trên mặt lộ vẻ kích động vô cùng từ từ bước vào.

Đối với lai lịch của tòa bảo tháp này Phương Minh đã không dám tưởng tượng nữa, chỉ là cậu có thể chắc chắn bảo tháp này có lai lịch lớn, chỉ tầng thứ nhất của bảo tháp đã khiến cậu đạt được ích lợi vô cùng, như vậy tầng thứ hai của bảo tháp này lại sẽ như thế nào đây?

"Muôn đời luân hồi, cuộc đời phù du, một giấc chiêm bao xuân thu, một giấc chiêm bao đại đạo."

Trong khoảnh khắc khi bước vào lầu hai, một giọng nói liền vang lên ở bên tai Phương Minh, mà ở trước mặt của cậu thì hiện lên từng tầng mây mù, ở bên trong mây mù đó có thêm từng đoàn từng đoàn vòng sáng, giống như đóa hoa trong sương mù, không cách nào nhìn rõ ràng.

Phương Minh không vội bước vào trong mây mù mà là đứng ở lối vào lầu hai, bắt đầu suy tính hàm nghĩa của câu nói vang lên bên tai.

Hai câu đầu trong mấy lời kia rất dễ lý giải, cái gọi là muôn đời luân hồi chính là đã trải qua luân hồi trăm đời, đương nhiên, đây nhất định là cách nói khoa trương, chí ít Phương Minh còn

chưa từng nghe qua có ai có thể chân chính luân hồi chuyển thế, càng đừng nói là luân hồi tới trăm lần.

Về phần cuộc đời phù du chính là coi khoảnh khắc khi con người còn sống trở thành một giấc mộng ngắn ngủi, điểm này kỳ thực cùng hồ điệp của Trang Tử có hiệu quả tương đối giống nhau.

Khiến Phương Minh nghi ngờ là hai câu phía sau, một giấc chiêm bao xuân thu, một giấc chiêm bao đại đạo, hai câu này là có hàm nghĩa gì vậy?

"Lẽ nào một cửa ải này là có liên quan với cảnh trong mơ?"

Trong lòng Phương Minh bắt đầu suy đoán, thế nhưng cảnh trong mơ lại có ích gì đối với việc tu luyện?

Đối với tác dụng của bảo tháp Phương Minh đại khái có thể suy đoán ra một ít gì đó rồi, bảo tháp này là chí bảo tu luyện, có thể trợ giúp trên các phương diện của tu luyện, tầng hai này tất nhiên cũng có tác dụng đối với một phương diện nào đó trong việc tu luyện.

Đoán không ra, vậy thì không đoán nữa.

Một lúc sau, Phương Minh dừng suy đoán, trực tiếp bước vào trong mây mù này đi tới đoàn ánh sáng đầu tiên phía trước, đây chính là một chùm sáng phát ra ánh sáng màu xanh, mà Phương Minh sở dĩ có thể tìm được đoàn sáng này là vì đoàn sáng này cho cậu một loại cảm giác thoải mái, cảm giác này thật giống như một người đang sống cuộc sống vô cùng mệt mỏi, phải đối diện với những căn nhà cao tầng ở thành phố, đột nhiên đi tới sơn thôn nhìn thấy thảm thực vật xanh biếc nơi đây, sảng khoái tinh thần.

Quan sát đoàn ánh sáng xanh nửa ngày trời, sau đó Phương Minh trực tiếp duỗi tay nắm chặt đoàn ánh sáng này, mà ngay

khoảnh khắc khi Phương Minh duỗi tay nắm chặt đoàn sáng này, một giọng nói vang lên bên cạnh cậu.

"Một ngụm nhật nguyệt tuyền, bồi bổ thiên địa tinh, vốn là người làm ruộng, không nhìn được nỗi khổ của nhân gian."

Sau khi âm thanh vang lên, Phương Minh liền nhận ra cảnh tượng trước mắt biến đổi, ngay sau đó cậu liền mất đi tri giác.

Đợi tới khi Phương Minh thanh tỉnh lại lần nữa đã phát hiện bản thân mình nằm ở trong một gian phòng đơn sơ, nằm trên cái giường do bốn viên gạch cùng một tấm ván giản dị hợp thành, trên người còn khoác lên một tấm chăn ẩm ướt.

Ánh mắt quét quanh cả nhà, trên tường có một lớp vôi trắng, chẳng qua hơn phân nữa lớp vôi trắng này đều đã vàng ố, còn có một phần nhỏ còn bong tróc ra, bên dưới là lớp sàn nhà bình thường, có chút ít gồ ghề.

Loại phòng như thế này Phương Minh đã nhìn thấy qua, khi cậu còn nhỏ, đa số nhà của người dân trong thôn Diệu Hà đều có bộ dáng như thế này, cũng có thể nói đây là hoàn cảnh những căn nhà của người dân sống trong những năm tám mươi, chín mươi.

"Chính mình đang ở đâu vậy?"

Trên mặt Phương Minh có chút nghi ngờ, mình không phải đang ở bảo tháp tầng hai sao, thế nào đột nhiên xuất hiện ở đây, quan trọng nhất là khi nội thị tình huống trong thân thể mình, Phương Minh phát hiện Vu Sư Chi Châu trong cơ thể cậu biến mất.

Điều này cũng có nghĩa là hiện tại cậu cũng chỉ là một người bình thường, khôi phục dáng vẻ khi cậu còn chưa tới Ma Đô.

"Cuộc đời phù du? Chẳng lẽ bây giờ mình đang nằm mơ, ở trong mộng kinh lịch bản thân mình ở một thế giới khác?"

Phương Minh chưa dám xác định, dứt khoát bắt đầu từ trên giường bò lên, ngay khoảnh khắc khi Phương Minh từ trên giường bò dậy, cửa nhà gỗ bị đẩy ra, một cô bé mười bốn mười lăm tuổi còn đang đeo khăn quàng đỏ xuất hiện ở cửa.

Khoảnh khắc khi vừa thấy bé gái, Phương Minh cả người chấn động, cả người bắt đầu co quắp, lập tức lần thứ hai bất tỉnh đi, chẳng qua ngay trước khi cậu lần thứ hai lâm vào bóng tối, hai âm thanh rơi vào trong tai Phương Minh.

"Anh!" Đây là tiếng kinh hô của thiếu nữ.

"Cuộc đời phù du, chọn vong hồn có chấp niệm vô cùng lớn trong thế giới này, thay ký chủ hoàn thành chấp niệm có thể được khen thưởng tương ứng, trong mộng mấy nghìn năm, chẳng qua chỉ là nháy mắt."

Mơ màng tỉnh lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt vì dinh dưỡng không đầy đủ mà trở nên xanh xao vàng vọt, con ngươi của Phương Minh hiện lên vẻ phức tạp, sau khi ngất đi lần thứ hai, trong đầu của cậu có rất nhiều tin tức tràn vào, cũng làm cho cậu hiểu được tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Bảo tháp tầng thứ hai, từng cái quang đoàn chính là chấp niệm của một vong hồn khi còn sống, mà mình thì nhập vào thân thể chủ của vong hồn ngay khoảnh khắc trước khi người đó chết.

Hai mắt Phương Minh trừng lớn, đây chính là hồn xuyên, với tư cách là người thỉnh thoảng lướt internet, Phương Minh cũng có hiểu biết tương đối về hồn xuyên, cũng biết hồn xuyên là một tình tiết cơ bản trong các bộ truyện.

Đầu tiên, nguyên chủ của cỗ thân thể này tên là Tần Dương, năm nay hai mươi mốt tuổi, cha của Tần Dương là một thôn dân trung thực, mẹ của Tần Dương bị bọn buôn người bắt bán cho cha của Tần Dương, sinh ra Tần Dương lại sinh ra em gái cậu là Tần

Tuyết, ở năm thứ ba sau khi sinh ra cô em này liền bỏ trốn khỏi thôn.

Tần Dương cùng Tần Tuyết cách nhau sáu tuổi, nói cách khác mẹ của Tần Dương bị nhốt ở sơn thôn tám năm, mà sau khi mẹ của Tần Dương chạy trốn thì việc chăm sóc cuộc sống của hai anh em Tần Dương cùng Tần Tuyết liền rơi vào trên người cha của Tần Dương.

Nhưng đã nghèo còn gặp cái eo, ngay khi Tần Dương vừa học xong tiểu học thì trong một lần lên núi săn thú, cha của Tần Dương bất hạnh bị rắn độc cắn, đợi tới khi có thôn dân phát hiện thì cha của cậu đã chết được một ngày rồi.

Mẹ chạy trốn, cha tử vong, Tần Dương chỉ mới mười ba tuổi liền phải gánh trọng trách chăm sóc gia đình, mà người trong thôn cũng thương hai anh em Tần Dương, ít nhiều cũng sẽ tiếp tế một chút, hơn nữa nhà họ Tần còn có vài mẫu ruộng đấy, còn không đến mức chết đói.

"Chăm sóc em gái, tìm được mẹ rồi hỏi sao bà ấy lại nhẫn tâm vứt bỏ hai anh em bọn họ?"

Phương Minh âm thầm lẩm bẩm, đây là chấp niệm của Tần Dương, không thể không nói đây cũng là một kẻ đáng thương, từ đầu tới đuôi chưa từng suy nghĩ gì cho chính mình, chẳng qua về chấp niệm thứ hai Phương Minh nhưng lại thở dài một hơi, theo cậu thấy mẹ của Tần Dương thật ra thì vẫn thương yêu hai đứa nhỏ đấy.

Dựa theo ký ức của Tần Dương, mẹ của Tần Dương khi vừa bị bán tới đây đã bị cha cậu khóa trong nhà, căn bản cũng không có tự do mà một con người nên có, mặc dù sau khi sinh ra Tần Dương thì có cuộc sống tốt hơn một chút, nhưng chỉ cần cha của Tần Dương rời khỏi nhà vẫn sẽ khóa nhốt mẹ cậu ở trong nhà.

Thẳng đến khi sinh ra Tần Tuyết, cha của Tần Dương mới nghĩ rằng mẹ của Tần Dương sẽ không chạy trốn, lúc này mới không khóa nhốt mẹ của Tần Dương nữa.

Cho nên, hai năm sau mẹ của Tần Dương liền trốn khỏi sơn thôn này.

Kỳ thực Phương Minh sở dĩ nói mẹ của Tần Dương có thương yêu hai anh em cậu ta, nguyên nhân rất đơn giản, nếu như mẹ của Tần Dương muốn chạy trốn, thì sau khi sinh ra Tần Tuyết mấy tháng bà ấy đã có thể trốn đi rồi, đừng nói cái gì mà người phụ nữ trong thời gian ở cữ thân thể yếu đuối, nếu như một người bị giam trong tù rất nhiều năm, đột nhiên có một tia hy vọng có thể trốn thoát, vậy coi như là bò cũng đều sẽ bò ra ngoài.

Sơn thôn mà Tần Dương ở rất nghèo, nếu như mẹ của Tần Dương sau khi sinh Tần Tuyết không lâu liền trốn đi, chắc chắn Tần Tuyết không thể sống nổi bởi vì không có lượng sữa đầy đủ, thời gian hai năm, trên thực tế chính là thời gian để mẹ của Tần Dương xác định con gái của mình có thể sống sót mới rời khỏi.

Phương Minh có thể tưởng tượng được, ở trong lòng mẹ của Tần Dương tuyệt đối không có một chút tình thương nào dành cho cha của Tần Dương, đối với một người đàn ông nhốt mình nhiều năm, người phụ nữ nào có thể yêu thương đây? Huống chi cha của Tần Dương chỉ là một tên chân đất quê mùa, mà mẹ của Tần Dương nghe nói lại là người ở thành phố lớn.

Cho nên, đối với chấp niệm thứ hai của Tần Dương, Phương Minh cũng không tính đi hoàn thành.

Về phần chấp niệm đầu tiên...

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tần Tuyết, trong lòng Phương Minh âm thầm thở dài một hơi, đây đúng là một đôi anh em số khổ, đều nói huynh trưởng như cha, Tần Tuyết gần như là do Tần Dương

nuôi lớn.

"Tiểu Tuyết, anh không sao."

Phương Minh từ trên giường bò lên, sau khi được Tần Tuyết đỡ xuống giường liền mở miệng hỏi: "Anh bất tỉnh mấy ngày rồi?"

Tần Dương cũng giống cha hắn, đều là lúc ở trên núi bị rắn độc cắn, đương nhiên, Tần Dương không phải lên núi săn thú, sở dĩ lên núi là vì em gái của Tần Dương đã lấy được thành tích hạng nhất thi đậu trường trung học phổ thông trọng điểm trong huyện.

Tần Dương chính mình không được đi học, nhưng nhất định phải để Tần Tuyết được đi học, mà Tần Tuyết cũng không cô phụ kỳ vọng của Tần Dương, từ nhỏ thành tích học tập đã rất xuất sắc, hàng năm đều cầm xuống đủ loại giấy khen.

Biết em gái mình thi được thành tích tốt, Tần Dương rất vui vẻ chuẩn bị làm một bữa ăn ngon cho em gái, bởi vì trời vừa mưa xong cho nên hắn chuẩn bị đi lên núi tìm một chút Lôi Công Thỉ, cũng chính là một loại nấm dại.

Bởi vì loại nấm dại này sẽ xuất hiện một mảng lớn sau khi trời mưa, cho nên trực tiếp bị dân bản xứ gọi là Lôi Công Thỉ, mùi vị cực kỳ ngon.

Cũng chính trong quá trình hái nấm, Tần Dương không chú ý tới một con rắn độc cuộn bên dưới tảng đá lớn, trong lúc đang hái nấm thì hắn bị con rắn độc này cắn một cái, tuy rằng ngay sau đó hắn được người trong thôn đưa đến bệnh viện tiêm huyết thanh nhưng lại đã rơi vào hôn mê.

"Cách thức tử vong của hai cha con này rất giống nhau, cũng thật là quá xui xẻo."

Thầm cảm khái một câu trong lòng, trong lòng Phương Minh đột nhiên có sự hiếu kỳ, nếu cái thế giới này giống thế giới chân

thật, như vậy có phải những người trong thế giới chân thật cũng đều sẽ xuất hiện ở thế giới này?

Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Minh có chút kích động, mở miệng hỏi: "Tiểu Tuyết, mau đưa điện thoại của em cho anh."

Chỉ là sau khi nói xong, Phương Minh không nhịn được trực tiếp bật cười, là cậu nhất thời quên mất, lấy điều kiện kinh tế của nhà họ Tần làm sao có thể mua được di động?

"Anh, cái gì di động?" Tần Tuyết cũng là có chút nghi hoặc nhìn bản thân, cô cảm giác anh mình có chút thay đổi, bởi vì từ nhỏ đến lớn anh mình rất ít cười, nhưng không hiểu sao lần này sau khi tỉnh lại anh mình lại cười rất nhiều lần, mặc dù là cười khổ.

"Không có gì."

Phương Minh lắc đầu, mà đúng lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, giọng nói của một cô gái từ nhà gỗ truyền đến.

"Tần Tuyết có ở nhà không?"

Cửa nhà gỗ bị đẩy ra, một cô gái hơn hai mươi tuổi đeo kính mắt đứng ở nơi đó, mà khi Tần Tuyết nhìn thấy cô gái kia, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, vội vã hô lên: "Cô Chung, sao cô lại tới đây?"

Cô gái này chính là chủ nhiệm lớp hồi Tiểu Tuyết học trung học cơ sở, Chung Hân.

Chương 524: Ai nói đi học không kiếm được tiền?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Cậu chính là anh trai của Tần Tuyết, Tần Dương"

Ánh mắt Chung Hân Mục rơi vào trên người Tần Tuyết, làm chủ nhiệm lớp của Tần Tuyết, Chung Hân dĩ nhiên là rất hiểu thành tích ưu tú của Tần Tuyết, biết chuyện trong nhà của Tần Tuyết, cũng biết Tần Tuyết có một anh trai, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau.

"Uhm, là tôi."

Phương Minh gật đầu, trong trí nhớ của hắn không có dung mạo của cô giáo này, hắn cũng chưa từng gặp qua cô chủ nhiệm lớp này của Tần Tuyết.

"Cô giáo, mời ngồi."

Tần Tuyết rất ngoan ngoãn dời ghế qua, đó là một trong hai cái ghế duy nhất trong phòng, ghế trên thực tế cũng chính là ba thanh gỗ ghép thành, là Tần Dương trước đây nhặt được vật liệu gỗ bỏ hoang mang về làm.

"Tiểu Tuyết, hãy để cho cô giáo ngồi bên ngoài đi."

E rằng Tần Tuyết cũng không có cảm giác được cái gì, thế

nhưng bên trong nhà gỗ tràn đầy mùi vị ẩm ướt nên mốc, kỳ thực không thích hợp mời khách đến, còn không bằng ở ngoài cửa nói chuyện với nhau.

Tần Tuyết rất nghe lời anh mình, mà Chung Hân đúng là không muốn đợi ở trong gian phòng đó, quá bị đè nén, hơn nữa mùi vị cũng không tiện ngửi.

Tần Tuyết dời hai cái ghế ra ngoài, một cái đưa cho Chung Hân một cái còn lại là đặt ở dưới chân của Phương Minh, mà Phương Minh cũng không chút khách khí ngồi xuống.

"Tần Dương, cậu cũng thấy em gái ngươi Tần Tuyết lúc này đi thi đạt thành tích rất tốt, đứng nhất toàn huyện, với thành tích như vậy, chỉ cần lên cấp ba có giáo viên cẩn thận tỉ mỉ phụ đạo, tương lai nhất định là có thể đạt được thành tích tốt hơn nữa, đến lúc đó cũng có thể tìm được một công việc tốt, triệt để rời khỏi sơn thôn."

Dạy học trên trấn mấy năm kỳ thực Chung Hân rất hài long với Tần Dương, bởi vì ở lớp học của bà, lúc bắt đầu có sáu mươi học sinh, nhưng đến đầu tháng ba chỉ còn lại có bốn mươi, mà cuối cùng tham gia thi cũng chỉ có ba mươi.

Hơn một nửa bỏ học để mưu sinh, cũng có khi là do thành tích không tốt nên bỏ học, có khi là cảm thấy đọc sách cũng không có ích gì, mấy đứa trẻ cùng tuổi không đi học đã sớm tiếp xúc với xã hội.

Ngay từ đầu, Chung Hân còn đi tìm ba mẹ của những đứa trẻ kia để nói chuyện, nhưng ba mẹ chúng đại đa số đều ở bên ngoài, đối với giáo dục con cái cũng không thể quản được, đa số tụi trẻ do ông bà nuôi.

Cho nên về điểm này, Chung Hân rất kính phục Tần Dương, bởi vì từ Tần Tuyết có thể hiểu được, Tần Dương đối với Tần

Tuyết quản rất nghiêm, hơn nữa tuy là trong nhà tương đối bần cùng, nhưng tất cả những khoản tiền phải đóng, Tần Dương một phần cũng không thiếu cho em gái mình, thậm chí trước đây Tần Tuyết mới vừa vào cấp hai , tiếng Anh không tốt, Tần Dương còn cố ý đi tìm giáo viên tiếng Anh dạy bù cho Tần Tuyết.

Mỗi ngày học một giờ vào buổi tối, một tuần ba trăm đồng, không coi là nhiều, nhưng đối với gia đình của Tần Dương mà nói, ba trăm đồng cũng không tính là ít.

"Uhm, em gái tôi quả thực rất lợi hại."

Phương Minh vò vò đầu của Tần Tuyết, cũng có lẽ là bởi vì tiếp nhận hết thảy tin tức của Tần Dương nên đối mặt với Tần Tuyết, trong lòng Phương Minh liền là có thêm sự thân tình.

"Bất quá Tần Dương, hiện tại cậu và em gái cậu phải đối mặt với một vấn đề rất lớn, đó chính là học phí khi Tần Tuyết lên cấp ba, cấp ba không phải như cấp hai, không thuộc về chín năm giáo dục bắt buộc, toàn bộ học phí đều do cậu chi trả, mà các loại chi phí phụ khi lên cấp ba cộng lại đại khái là khoảng ba nghìn, lại còn tiền ăn uống, một tháng chi tiêu tối thiểu cũng phải hơn hai ngàn."

Nghe cô giáo của mình nói, trên mặt Tần Tuyết lộ ra vẻ sốt ruột, tình hình nhà mình như thế nào cô biết rõ, anh trai của cô bởi vì phải chăm sóc mình, cho nên căn bản không cách nào tìm được một công việc chính thức lâu dài, dựa vào người quen giới thiệu, một tháng có thể kiếm được chừng hai ngàn, nhưng đây là sinh hoạt phí chung của hai anh em, cô không thể để cho anh trai đem tất cả tiền tiêu tốn ở trên người mình.

"Tần Tuyết đừng có gấp, cô đúng là hiểu rõ chuyện nhà em cho nên mới cố ý tới đây."

Chung Hân thấy Tần Tuyết sốt ruột, vội mở miệng an ủi: "Tần

Tuyết, tình cảnh của em cô đã báo qua với lãnh đạo cục giáo dục và lãnh đạo huyện của chúng ta, bọn họ nghĩ đến tình cảnh nhà em đặc biệt, đã bằng lòng miễn trừ chi phí phụ của em, trừ cái đó ra mỗi tháng còn trợ cấp cho em một nghìn đồng phí sinh hoạt."

Nghe Chung Hân nói, trên mặt Tần Tuyết lộ ra sắc mặt vui mừng, một nghìn đồng, cô căn bản chưa dùng hết, một tháng chỉ cần ba trăm đồng là được rồi, còn dư lại bảy trăm đồng mình có thể giao cho anh trai.

Nhìn thấy vẻ vui thích trên mặt Tần Tuyết, Chung Hân tuyệt không bất ngờ, nhưng khi bà nhìn thấy vẻ mặt của Phương Minh, lại là có chút bất ngờ, dưới cái nhìn của bà, anh trai Tần Tuyết tuy là lúc này trên mặt cũng mang theo nụ cười, thế nhưng nụ cười kia mang theo vẻ đăm chiêu, giống như là nhìn thấu sự lo lắng trong nội tâm của bà.

Không sai, lúc này bà sở dĩ tìm đến Tần Tuyết, là do cục giáo dục giao nhiệm vụ, phải biết rằng thông thường trong huyện chỉ có một trường công trọng điểm, mà chức hiệu trưởng đang bị treo tại cục.

Chung Hân lúc này đây chính là được vị hiệu trưởng kia ám chỉ, nếu như có thể bắt Tần Tuyết đến trường của vị hiệu trưởng kia học tập, bà cũng sẽ được gọi về dạy tại trường trọng điểm, không cần phải bôn ba đi dạy từ thị trấn lên huyện.

Tuy đây là tâm tư riêng của Chung Hân, nhưng cô xác thực cũng là vì muốn tốt cho Tần Tuyết, Tần Tuyết không lại nguyên nhân bởi vì tiền mà bỏ lỡ cơ hội đi học.

Nếu như Tần Dương vẫn là Tần Dương, như vậy hai an hem họ tự nhiên sẽ đối Chung Hân mang ơn, nhưng cũng tiếc là, hiện tại Tần Dương trong thân thể cất giấu là linh hồn Phương Minh.

Phương Minh không đọc sách nhiều, nhưng là có một chút hắn

biết, đầu năm nay, đọc sách thành tích tốt so với làm thuê kiếm tiền nhiều hơn, bởi vì hắn đã từng từ Kỳ Kỳ em gái Đại Trụ biết một số trường học vì cướp đoạt thành tích tốt học sinh mà không ít chuyển ẩn bên trong.

Lúc trước, Kỳ Kỳ thi cấp ba thành tích liền rất lợi hại, mà lúc đó có thật nhiều trường học đều đến chiêu sinh, trừ miễn trừ học phí bên ngoài, lại đưa ra điều kiện ưu đãi, mà Kỳ Kỳ thành tích tại lúc ấy toàn huyện cũng chính hạng một trăm.

Một bên là hạng một trăm, một bên hạng nhất, cả hai phân lượng là hoàn toàn khác biệt, nói trắng ra, Tần Tuyết là trạng nguyên, mà vô luận là thành tích vẫn còn lại hoạt động hoặc là trận đấu, mọi người đều chỉ nhớ kỹ hạng nhất, hạng hai đều không nhớ được, càng đừng nói cái gì top 10, Top 100.

Lúc đó Kỳ Kỳ đã nói với hắn, các cô một lần thi hạng nhất, sau cùng bị một trường cấp 3 tư nhân mời, ba năm học phí toàn miễn, một tram ngàn học phí, mỗi tháng một ngàn tệ sinh hoạt trợ cấp, tiền thưởng căn cứ thành tích cuộc thi, một cái học kỳ qua, một phân tiền không tốn còn có thể kiếm lời ba bốn chục ngàn.

Lúc đó Phương Minh nghe Kỳ Kỳ lời nói sau có chút hiếu kỳ, cố ý còn đi thăm dò tin tức phương diện này kết quả phát hiện những học sinh cấp ba thật sự là kiếm tiền rất lợi hại, có một vị học sinh thi đậu Bắc Đại, trong huyện, trên trấn, trong thôn còn có trường học bảy tám phần khen thưởng lên đến vài tram ngàn, kết quả không đi học, lựa chọn qua một Trường Tư Lập học lại.

Kết quả năm thứ hai, thi đậu Thanh Hoa, lại là một đống lớn khen thưởng, mà này Trường Tư Lập cho năm tram ngàn, tăng thêm tiền thưởng hết thảy cho một triệu.

Thời gian hai năm, một học sinh kiếm lời hai triệu, ai còn dám nói đọc sách không kiếm tiền.

Mà đối với trường học nói, bọn họ cần là sống ngọn nguồn, mà muốn sinh ngọn nguồn trường học liền muốn có xuất ra qua thành tích, bồi dưỡng được một học sinh Bắc Đại hay Thanh Hoa, đây chính là thành tích, sẽ để cho phụ huynh tin tưởng giáo viên.

Đương nhiên, những trường học đó đương nhiên sẽ không nói học sinh là học bổ túc, cũng chỉ có số ít phụ huynh mới sẽ biết những nội tình này, cho nên tốn một triệu để quảng cáo liền không lỗ, thậm chí còn đạt được Sở Giáo Dục khen ngợi.

Lại hướng xa một chút để nói, nếu như học sinh này về sau tốt nghiệp đại học trở thành tinh anh xã hội hoặc là quan to, cái kia chính là trường học một khoản đầu tư lớn, trong mắt người Trung Quốc, con người uống nước nhớ nguồn, nếu là trường cũ tìm tới, có chuyện gì cần trợ giúp, có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Trường học cùng trường học cũng là có chênh lệch, trường Công Lập không thể nào xuất ra số tiền kia cho học sinh, tuy nhiên bọn họ xác thực cũng có tiền, nhưng lại không thể cùng Trường Tư Lập so sánh.

"Tần Tuyết, nếu là đáp ứng lời nói, cô hiện tại có thể cùng lãnh đạo trường học bên kia câu thông, sau đó đưa hồ sơ qua."

Nghe được lời Chung Hân, Phương Minh rốt cục mở miệng.

"Cô Chung, không cần nóng nảy."

Phương Minh tự nhiên không có khả năng dễ dàng như vậy đáp ứng, Tần Tuyết không hiểu giá trị chính mình, hắn còn có thể không rõ ràng.

"Tần Dương, thời cơ bỏ lỡ nhưng liền không có."

Chung Hân có chút không hiểu, Tần Dương không phải đặc biệt để ý sự tình học tập em gái mình sao, dựa theo đạo lý nói hẳn là rất kích động, thế nào lại là ngữ khí không mặn không nhạt?

Coi như Chung Hân nghi hoặc, lại có mấy bóng người xuyên qua ngõ nhỏ hướng phía nhà gỗ đi tới.

Một hàng bốn năm vị, đi ở trước nhất là một người thanh niên trẻ tuổi, mà phía sau là theo chân một vị bụng phệ trung niên, ngoài ra còn có hai, ba người bồi tiếp, rất rõ ràng người trung niên mang theo cặp công văn là dẫn đầu đoàn người này.

Động tĩnh tự nhiên cũng là gây nên chú ý của Chung Hân, thời điểm khi thấy đoàn người này, Chung Hân trên mặt có bối rối, nhất là thanh niên trẻ phía trước là đồng nghiệp, mà phía sau vị trung niên kia cô cũng nhận biết, Hiệu Trưởng trường cấp 3 tư nhân nổi danh nhất trong huyện

Lúc này, đồng nghiệp mình mang theo Lương hiệu trưởng tới đây, vì là cái gì, Chung Hân tâm lý quá rõ ràng.

Phát giác được trên mặt Chung Hân biểu hiện biến hóa, Phương Minh đối với mấy người kia lai lịch không sai biệt lắm, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ, đưa tiền đến cửa.

"Thầy Khương."

Tần Tuyết cũng là nhìn thấy chàng trai trẻ, thấy thầy đem theo nhiều người tới, Tần Tuyết trên mặt có nghi, tuổi còn nhỏ cô còn không biết mục đích đến nhà của thầy.

"Tần Tuyết, ở nhà đâu? Chung Hân lão sư cũng tại đây."

Khương Ấn nhìn thấy Chung Hân cũng là sững sờ một chút, bất quá hắn cũng trước tiên đoán ra được mục đích Chung Hân tới nơi này, nghĩ đến Chung Hân, tâm lý máy động, vội vàng là hướng phía Tần Tuyết nói: "Trò Tần Tuyết, giới thiệu cho con một chút, vị này Lương hiệu trưởng của trung học Đế Nhất, hôm nay là cố ý đến chúc mùng cho Tần Tuyết, chúc mừng con thi toàn huyện hạng nhất."

Chương 525: Tần Tuyết hiểu chuyện

Trên mặt Lương Hùng mang nụ cười, nhìn Tần Tuyết, nhận lấy vài gói quà từ phía sau đi vòng tới trước mặt Tần Tuyết, nói rằng: "Tần Tuyết, chúc mừng con đoạt được trạng nguyên của cuộc thi huyện ta."

Tần Tuyết có chút chân tay luống cuống, không biết nên làm gì bây giờ.

"Tiểu Tuyết, đây là một phần tâm ý của hiệu trưởng hãy nhận đi."

Phương Minh lên tiếng, thân thể của hắn bây giờ rất suy yếu, rất cần tu bổ, mà lễ vật Lương hiệu trưởng cầm trên tay chính là một ít thuốc bổ, thuốc nước bổ não còn có sữa các loại.

Nói thật, hiện tại ở nơi này đừng nói sữa tươi, ngay cả một chai nước uống cũng không có.

Ở trong trí nhớ của Tần Dương, đời này của hắn ngay cả số lần uống cô ca cũng ít đến thấy thương, không phải mua không nổi, mà là luyến tiếc, hai đồng đối với nhà người thường mà nói không coi vào đâu, nhưng đối với Tần Dương mà nói, tiết kiệm được một chai cô ca, hắn có thể cho mua thêm cho em gái mình mấy quyển sách.

Tần Tuyết nghe được anh trai của mình nói như vậy, lúc này mới tiếp nhận đồ vật trong tay Lương Hùng, nói, "Cảm ơn Lương hiệu trưởng. "

"Haha, đối với thành tích học tập của học sinh ưu tú, trường học của chúng ta vẫn luôn đánh giá rất cao, giáo dục là đại kế căn bản của quốc gia. Trường học của chúng ta cũng luôn đứng đầu."

Lương Hùng khoe khoang trường học của mình một câu, hắn cũng chú ý tới Chung Hân, hắn không biết Chung Hân, dù sao một hiệu trưởng trường cấp ba số một của huyện làm sao biết đến một giáo viên cấp hai ở thị trấn cơ chứ.

Nhưng nghe Khương Ấn nói hắn cũng biết, Chung Hân là giáo viên, hơn nữa còn là chủ nhiệm lớp của Tần Tuyết, bây giờ cách ngày khai giảng học kỳ mới còn có hơn một tháng, vị chủ nhiệm lớp này đi tới nhà Tần Tuyết, mục đích là cái gì trong lòng hắn hiểu rất rõ.

Trên thực tế, ở mỗi một năm sau khi kiểm tra thành tích, các trường cấp ba đều nhìn chằm chằm học sinh khá giỏi, chỉ cần thành tích vừa có liền bắt đầu nghĩ biện pháp tuyển người, đối với Tần Tuyết trên thực tế bọn họ đã tìm đến cách đây một tuần, bất quá khi đó bọn họ liên tục tới mấy lần, cửa nhà Tần gia đều khóa không có ai, đành trở về tay không.

"Tần Tuyết, chuyện nhà em chúng ta đều nghe gió viên Khương nói rồi, đối với một người như em là học sinh vượt khó học giỏi, trường của chúng ta sẽ trợ cấp cho em hoàn tất việc học. "

"Hay là giúp đỡ em đến trường của chúng ta học tập, không những có thể miễn tất cả học phí mà sau khi em đến trường học của chúng ta ghi danh, trường học sẽ tài trợ năm chục ngàn đồng cho em, dùng để cải thiện cuộc sống gia đình của em, mặt khác mỗi tháng trường học đều sẽ cho em hai nghìn khối sinh hoạt phí, nếu như em học tốt.

Thi cấp tỉnh đạt thứ hạng cao, còn có tiền thưởng nữa. "

Lương Hùng trực tiếp đưa ra điều kiện, năm chục ngàn học phí đầu vào, cộng thêm miễn hoàn toàn học phí, trợ cấp sinh hoạt phí, cũng có thể nói Tần Tuyết học một năm tương đương với người ta buôn bán kiếm lời được năm chục ngàn.

Đương nhiên, xem xét tỉ mỉ thì không chỉ có chừng này, bởi vì gia cảnh của Tần Tuyết phù hợp với điều kiện được trợ cấp của học sinh nghèo vượt khó, dựa theo tiêu chuẩn trợ cấp của nhà nước với diện học sinh này, trường học tất nhiên sẽ vì Tần Tuyết xin học bổng, một học kỳ có chừng năm ngàn.

Nghĩ tới đây, Phương Minh thở dài một hơi trong lòng, Tần Dương chịu khó chịu khổ kiếm tiền, kết quả bây giờ còn không bằng số tiền mà em gái mình kiếm được trong một năm đi học, nếu như Tần Dương biết, ước đoán trong lòng cũng không chịu nổi.

Lương Hùng nói xong, trên mặt Tần Tuyết cũng lộ ra biểu tình động tâm, cô không cần tiền, thế nhưng trong nhà cần, anh trai của mình cần.

Tần Tuyết từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, cô biết anh trai mình kiếm tiền không dễ dàng, cho nên chưa bao giờ tiêu tiền uổng phí, bạn học cùng lớp mùa hè mua đồ ăn vặt mua đồ uống ở quầy bán quà vặt, còn cô uống nước đun sôi để nguội từ nhà mình mang đến.

Nếu như mình học ở Đế Nhất có số tiền này, anh trai của mình không cần khổ cực kiếm tiền như vậy, đây mới là nguyên nhân khiến cô động tâm.

"Tần Tuyết."

Chung Hân có chút nóng vội, lúc này cũng không kịp cái gì, vội mở miệng khuyên nhủ: "Tần Tuyết, em phải suy nghĩ thật kỹ, trường Đế Nhất là một trường tư nhân, thành lập bất quá bảy, tám

năm, còn Nhất Trung là trường trung học trọng điểm cả tỉnh, đã có 60 năm lịch sử, giáo viên đều là giáo viên dạy giỏi cấp tỉnh. "

"Cô tin rằng Tần Tuyết em cũng biết, một học sinh nếu muốn thành tích tốt, thì giáo viên giỏi rất là quan trọng, mà điểm này, Nhất Trung tuyệt đối đáp ứng được điều kiện này. "

"Cô giáo này, cô nói như vậy cũng không đúng, Nhất Trung đúng là trường trung học trọng điểm, nhưng chúng ta cũng không kém, còn như chất lượng giáo viên, Đế Nhất chúng ta có sáu giáo viên dạy giỏi cấp quốc gia, mười lăm giáo viên ưu tú cấp tỉnh. "

Lương Hùng không cam lòng, trực tiếp cắt đứt lời nói của Chung Hân.

Chung Hân không nhìn Lương Hùng, lúc này bà biết không thể lùi bước, cười lạnh nói: "Trường tư nhân có thể cùng so với trường công sao, trường tư nhân tồn tại vì lợi nhuận, thế nhưng trường công không giống như vậy, lấy việc trồng người làm gốc."

Nghe được Chung Hân nói lời này, Lương Hùng nuốt một cái, đây đúng là chỗ cạnh tranh giữa trường tư thục và [image]trường công.

Rất nhiều người cho rằng, trường công chính là quốc gia bỏ tiền, còn tư nhân chính là dân doanh do những thương nhân kia bỏ tiền, như vậy đối với giáo dục nhất định là sẽ không để bụng, chỉ lo kiếm tiền.

Đây cũng là lí do vì sao ở một số thời khắc, trường tư thục tìm đủ mọi cách để giành giật học sinh giỏi, đương nhiên còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, hiện nay xã hội càng ngày càng ít học sinh nghèo vượt khó, giáo dục bây giờ có đôi khi đều dựa vào tài lực.

Lớp bổ túc, học nhóm, những học sinh từ nhỏ được tiếp xúc

với điệu kiện như vậy phần lớn đều không phải là học sinh nông thô , mà ba mẹ củ học sinb nông thôn đều không ở nhà, ông bà lại không được đi học, không có người lớn giám sát và quản lý, cũng sẽ lười biếng học tập.

Cho nên, một học sinh khá giỏi trong trường, có tám mươi phần trăm đều có hoàn cảnh gia đình tốt, những học sinh này rất ít khi nghỉ học, bởi vì gia đình bỏ ra mấy vạn đồng, bọn họ trông chờ con mình vượt vũ môn hóa rồng nên đại bộ phận đều sẽ chọn trường công mà học.

Quả thực, mục đích của trường tư thục là mưu cầu lợi nhuận, cho nên trường tư thục thông thường chỉ cần có tiền dù cho thành tích kém đi nữa đều có thể vào, hơn nữa hầu hết thời gian chỉ cần có tiền, coi như là phạm một tí nội quy trường học cũng không xử phạt cho nên rất nhiều con nhà có tiền đều học ở trường tư thục, khiến cho bầu không khí học tập tại đây rất kém cỏi.

Nhưng một trường học muốn mưu cầu lợi nhuận, thì sẽ cần nguồn sống, mà nguồn sống từ đâu tới đây?

Đối với trường học mà nói, học sinh sẽ chọn nó, nếu thấy thầy giáo có năng lực, nhưng không chỉ năng lực của thầy giáo mà còn cả học sinh, phụ huynh cũng sẽ phán đoán trường học này xấu hay tốt dựa vào việc trường học này hàng năm có bao nhiêu học sinh thi đậu trường đại học trọng điểm, có bao nhiêu học sinh thi đạt thứ hạng cao.

Trường tư thục có một đặc điểm rất lớn, đó chính là chiêu mộ học sinh của các trường trọng điểm, những học sinh đều có thành tích ưu tú, học sinh khá giỏi, là chiêu bài để trường tiếp tục tuyển sinh về sau. Còn như những học sinh khác, để mặc cho tự sinh tự diệt quên đi.

Cho nên, nếu như Tần Tuyết học ở Đế Nhất, căn bản không cần lo lắng về vấn đề giáo viên, với thành tích của Tần Tuyết tất

nhiên là tốt nhất lớp, nên trường học sẽ mời giáo viên giỏi nhất, thậm chí có thể còn giỏi hơn cả giáo viên của trường công.

Điểm này, lúc trước Tần Dương không biết, nhưng bây giờ trong lòng Phương Minh đều biết.

"Cô Chung, cám ơn cô nhắc nhở, bất quá tôi cảm thấy để cho Tiểu Tuyết đến Đế Nhất học cũng không tệ, tin rằng Đế Nhất cũng sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng Tiểu Tuyết. "

Phương Minh lên tiếng, Lương Hùng sau khi nghe được lời của hắn, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, hắn hiểu gia cảnh của Tần Tuyết, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau lâu như vậy, anh cũng như cha. Nếu anh trai Tần Tuyết cũng nói như vậy, Tần Tuyết khẳng định sẽ đến trường của bọn họ học.

"Nói không sai, trường học của chúng ta nhất định sẽ mời giáo viên giỏi nhất về dạy Tần Tuyết để giữ được thành tích ưu tú, đồng thời cũng sẽ quan tâm đến cuộc sống của Tần Tuyết ở trường, cam đoan Tần Tuyết có thể chuyên tâm một lòng vùi đầu vào học tập. "

Lương Hùng lập tức cam đoan, còn gương mặt Chung Hân lập tức đen xuống, nổi giận đùng đùng nhìn Tần Dương, "Tần Dương, đây là hại Tần Tuyết, chỉ vì mấy chục ngàn. Tần Tuyết, em nhất định phải... "

"Cô giáo, em nghe anh trai của em, phải đến Đế Nhất học. "

Chung Hân còn chưa nói hết, liền bị Tần Tuyết ngắt lời, hơn nữa nụ cười trên mặt Tần Tuyết cũng không có, trong lòng cô anh trai của mình là người thân nhất tốt nhất, ai cũng không thể nói anh trai của mình.

"Em... Tần Tuyết... Được, cô sẽ đi, bất quá về sau em nhất định là sẽ hối hận. "

Tần Tuyết nói như vậy, Chung Hân không muốn đợi tiếp nữa rời đi trong ánh mắt chăm chọc của Lương Hùng và Khương Ấn, cầm túi xách hầm hầm rời đi.

Chung Hân đi rồi, chuyện kế tiếp rất đơn giản, Lương Hùng lấy ra một hợp đồng, mặt trên có tên Tần Tuyết trong danh sách điều kiện và phần thưởng, còn Tần Tuyết sau khi xem xong cũng không do dự, đặt bút xuống ký tên.

Sau nửa giờ, đoàn người Lương Hùng cũng rời đi, để lại hai mươi ngàn đồng, số tiền còn lại phải đợi sau khi Tần Tuyết làm thủ tục nhập học mới có thể đưa, bất quá có hợp đồng, Phương Minh cũng không sợ đối phương nói láo, hơn nữa mấy chục ngàn đồng đối với một trường cấp ba tư thục có tiếng không đáng kể chút nào.

"Tiểu Tuyết, có trách anh khômg?"

Bên ngoài không còn ai, Phương Minh cầm hai chục ngàn đồng trong tay, vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Tần Tuyết.

"Trách anh? Tại sao phải trách anh?" Tần Tuyết quay đầu khó hiểu hỏi.

"Trách anh vì mấy chục ngàn đồng, để cho em đi học ở Đế Nhất." Phương Minh đáp.

"Đây là tự em chọn, hơn nữa Đế Nhất cũng không kém, lúc em thi Olympic Toán cấp thành phố, giáo viên dẫn đội chính là một giáo viên của Đế Nhất, mặt khác anh bây giờ thân thể kém, cần phải tẩm bổ nhiều. Chúng ta rất cần số tiền này. "

Tần Tuyết rất hiểu chuyện, hơn nữa không phải là người có lòng tự trọng mạnh như những đứa trẻ khác, Tần Tuyết sẽ thừa nhận mình nhà nghèo, cũng không cảm thấy đòi tiền có gì không đúng, đây là dựa vào bản lãnh của mình lấy được tiền.

Phương Minh không nói gì, thấy Tần Tuyết bận rộn, ở trong lòng thầm than: "Thực sự là cô gái hiểu chuyện a, cho dù là không có mình mở đường, chỉ sợ cũng muốn chọn Đế Nhất."

Chương 526: Con đường làm giàu mới

Ngày hôm sau, Phương Minh đi đến một tiệm net ở trong huyện. Sau một tiếng, Phương Minh bước ra khỏi tiệm net, vẻ mặt đầy phức tạp.

Không ai biết, sau khi Phương Minh vào tiệm net lên mạng tìm thông tin, trong lòng cậu đã kinh hãi cỡ nào.

Thế giới này, giống y hệt như thế giới cậu sống. Cậu lên mạng tra được thông tin về Đường Trấn Quốc, về mẹ ruột cậu Lăng Mộ Mai. Thậm chí cậu còn tạo tài khoản weixin mới tìm tài khoản của Diệp Tử Du và Hàn Kiều Kiều. Phương Minh điên rồi, cậu cảm giác cái đầu của mình không còn dùng được nữa. Đây rốt cuộc là thế giới thực hay là cậu đang ở trong cảnh trong mơ.

Sở dĩ cậu có nghi ngờ này là vì Phương Minh không biết mình đã ở trong cảnh trong mơ bao lâu rồi. Nếu cậu ở trong đấy quá lâu, chờ đến khi cậu trở lại thế giới thực có phải sẽ giống như người trở về từ tương lai không?

Thế giới này có phát triển giống sự phát triển ở thế giới thực không?

Đây là điều Phương Minh muốn biết nhất trước mắt, bởi vì điều này rất quan trọng đối với cậu. Nếu hai thế giới cùng hướng phát triển, đến lúc đó trở về thế giới ban đầu, cậu vẫn có thể kiểm soát nhiều thứ, bởi vì điều này giống như cậu hồi sinh lại vậy.

Trầm ngâm một lúc, Phương Minh đột nhiên nghĩ ra gì đó, cầm lấy di động gọi một số điện thoại. Khi điện thoại vừa được kết nối,

cả người Phương Minh khẽ run.

"A lô, ai vậy?"

Điện thoại được bắt lên, nghe giọng nói quen thuộc vang lên trong điện thoại, Phương Minh giống như thấy quỷ, ngay lập tức cúp máy.

Số điện thoại Phương Minh gọi chính là số điện thoại nước ngoài của cậu, mà giọng nói trong điện thoại cũng chính là giọng của cậu.

Nói cách khác, thế giới này có cậu tồn tại, có một Phương Minh tồn tại.

Cái quỷ gì vậy?

Phương Minh không còn biết nói gì nữa. Cậu đã thấy không ít hồn xuyên, nhưng cho dù có xuyên qua một thế giới tương tự cũng là một thế giới song song, ít nhất là không có sự tồn tại của chính bản thân người đó. Thế nhưng hiện tại trong thế giới này, có một Phương Minh tồn tại.

Càng nghĩ càng nhức đầu, thậm chí một giây trước khi điện thoại được kết nối, Phương Minh có một sự xúc động muốn nói cho Phương Minh trong điện thoại thân phận của mình. Nếu không phải cậu ngay lập tức cúp điện thoại, chỉ sợ đã không thể kiềm chế cơn xúc động này.

"Thật là…"

Hồi lâu sau, Phương Minh mới bình tĩnh trở lại. Cho dù thế nào, bây giờ cậu là Tần Dương. Mục đích cậu đi vào đây là để hoàn thành chấp niệm của Tần Dương, chăm sóc Tần Tuyết thật tốt. Còn chuyện người có quan hệ với cậu ở thế giới này cậu vẫn không nên xen vào thì hơn.

Trong đầu Phương Minh có một suy nghĩ, chỉ cần cậu không quấy rầy đến người có quan hệ đến mình ở thế giới này, như vậy cuộc sống của những người này vẫn sẽ theo quỹ đạo và phát triển một cách bình thường. Đợi đến khi cậu trở lại thế giới ban đầu cũng sẽ biết quỹ đạo phát triển của những người này.

Nếu có vấn đề xuất hiện, đến lúc đó cậu có thể dự phòng cách giải quyết trước.

Còn nếu bây giờ cậu tiếp xúc với người có quan hệ với cậu, làm thay đổi cuộc sống vốn có của họ, đến khi cậu trở về thế giới ban đầu, bởi vì không có cậu ở thế giới này, sự phát triển tương lai của những người có quan hệ với mình cậu không thể biết được.

Sau khi ra quyết định, Phương Minh không còn rối rắm nữa. Tóm lại, hiện tại cậu là Tần Dương, không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì thuộc về Phương Minh, chỉ âm thầm chú ý là được rồi.'

Sau khi nghĩ thông suốt, Phương Minh khôi phục lại vẻ thản nhiên, đi đến chợ, mua rất nhiều hải sản mang về.

"Anh, anh đã về rồi, để em đi làm cơm."

Khi Phương Minh trở về nhà trong thôn, Tần Tuyết đang quỳ trên ghế làm bài tập. Khi nhìn thấy anh mình trở về, cô bé vội vàng bỏ bút xuống nói.

"Đừng vội, hôm nay anh mua rất nhiều đồ ăn. Hai anh em chúng ta hôm nay ăn một bữa thật lớn. Em cầm tôm hùm, bào ngư đi làm đi."

Phương Minh bỏ túi đồ to trong tay xuống, lại thấy Tần Tuyết đứng một chỗ không di chuyển.

"Sao vậy?"

"Anh, mấy cái này em không biết làm."

Cuộc sống Tần Dương và Tần Tuyết rất nghèo, ngày thường ăn uống rất bình thường. Hai lần cô bé được ăn hải sản là trong sinh nhật bạn trong lớp, còn phần làm cô bé hoàn toàn không biết.

Nghe Tần Tuyết trả lời, Phương Minh liền trợn tròn mắt. Cậu đã quên mất điều này. Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan đến cuộc sống của cậu thuở nhỏ.

Hồi nhỏ tuy cậu lớn lên ở đạo quan ở thôn núi, nhưng mấy bác gái sư phụ tìm để giặt đồ nấu cơm cho họ món gì cũng biết làm, con bay trên trời vật chạy dưới đất đều không thành vấn đề. Vậy nên Phương Minh theo bản năng không nghĩ đến phương diện này.

"Là anh sai sót."

Phương Minh gãi đầu, để túi đồ xuống đất, nói: "Mấy hải sản này đều còn sống, nếu không xử lý làm món ăn, chúng sẽ chết sớm thôi."

Nghe anh mình nói vậy, Tần Tuyết suy nghĩ rồi nói: "Anh, em biết một chỗ, chắc là có thể nuôi mấy con tôm hùm này."

Phương Minh xách túi hải sản to đi theo Tần Tuyết đến phía sau ngôi nhà gỗ. Nhà họ Tần ở tận trong cùng thôn, ngay sát núi. Tần Tuyết dẫn Phương Minh đi đường núi khoảng mấy trăm mét, cuối cùng đi lên đỉnh núi chỉ một chỗ cách đó không xa nói: "Chỗ đó chắc có thể nuôi hải sản được đó."

Ánh mắt nhìn theo chỗ tay Tần Tuyết chỉ. Đó là một cái đập chứa nước nhỏ cạn nước, bên cạnh đập chứa nước có một hồ nước nhỏ, nhưng chỉ rộng khoảng bốn, năm mét.

Nhìn thấy hồ nước nhỏ, trong đầu Phương Minh hiện lên ký ức của Tần Dương. Hồ nước này nằm trên đất vườn nhà anh ấy. Trên thực tế, nhà họ Tần nếu ở thời cổ đại sẽ là một địa chủ, bởi vì hơn hai mươi mẫu phía sau núi đều thuộc về nhà Tần Dương.

Hồi thập niên 60, trong thôn đã khai hoang tất cả đất sau núi, xây dựng đập chứa nước. Mỗi nhà mỗi hộ đều được chia một phần đất ruộng, cuộc sống của mọi người đều rất khá.

Nhưng đến thập niên 80, không biết vì lý do gì, nước trong đập chứa nước dần dần biến mất, thậm chí cho dù mưa to thì nhiều lắm cũng chỉ là giảm tốc độ nước hạ trong đập chứa nước mà thôi.

Đến thập niên 90, nước trong đập chứa nước hoàn toàn cạn khô. Đồng ruộng ở đây cũng cạn nước. Về sau toàn bộ phía sau núi cũng bị bỏ hoang. Nhưng lúc ấy ông nội của Tần Dương chưa từ bỏ ý định. Ông cho rằng nước trong đập chứa nước sẽ xuất hiện trở lại, vì vậy ông đã đổi phần đất ruộng dưới chân núi với các thôn dân khác, lấy sáu mẫu đất đổi lấy hơn hai mươi mẫu đất.

Về phần cái hồ nhỏ kia, Tần Dương hồi nhỏ thường xuyên dẫn Tần Tuyết đi vào đó bắt tôm tép, thậm chí nếu gặp may còn có thể bắt được cả cá nhỏ.

Đi đến trước hồ nhỏ, Tần Tuyết đổ hết tôm hùm vào. Phương Minh dời mắt về phía đập chứa nước, trong mắt lóe sáng.

Lần này xuyên hồn vào người Tần Dương, cậu không thể tu luyện lực Vu sư, cũng có nghĩa là cậu đã không còn thuật pháp, nhưng khả năng về phong thuỷ vẫn còn. Các thôn dân không biết đập chứa nước này vì sao lại cạn nước, nhưng hắn biết. Hơn nữa, đập chứa nước này trong phong thủy thuộc loại rất có lai lịch.

Nhìn đập chứa nước này, trong đầu Phương Minh chợt lóe lên một cách làm giàu.

Chương 527: Chắc bị rắn độc cắn hỏng đầu rồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực'

Nguồn: TruyenYY

"Cái gì, cậu muốn nhận thầu (1) đập chứa nước?"

(1) Nhận thầu: Đưa chủ tài sản một số tiền, sau đó đầu tư sinh lời vào tài sản đó trong một thời gian nhất định.

Trong phòng ủy ban của thôn, chủ nhiệm thôn Lí Nam vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Phương Minh. Đập chứa nước phía sau núi đã bị bỏ hoang nhiều năm, làm sao còn có giá trị nhận thầu chứ?

"Đúng vậy thôn trưởng, tôi muốn nhận thầu đập chứa nước sau núi của chúng ta, không biết phí nhận thầu là bao nhiêu?" - Phương Minh cười nói.

"Đây không phải là vấn đề bao nhiêu tiền."

Lí Nam nhíu mày. Hoàn cảnh nhà Tần Dương ông biết. Hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, là hộ nghèo của thôn. Nhưng cũng may Tần Tuyết rất phấn đấu, thi cấp ba đứng đầu huyện, cuối cùng đã cho hai anh em nhà này một tương lai hi vọng.

Cũng bởi vì vậy, Lí Nam không muốn nhìn Tần Dương lãng phí tiền bạc, ông liền dứt khoát từ chối.

"Tần Dương à, nghe tôi nói này, đừng nghĩ đến mấy chuyện

này nữa. Em gái cậu sắp vào cấp ba rồi, đến lúc đó con bé chắc chắn sẽ trọ ở trường, cậu cũng không cần phải làm việc vặt nữa, có thể tìm một công việc ổn định, có thể đi học một nghề. Gần đây không phải nghề sơn tường và trang trí nhà cửa đang rất thịnh hành sao, tôi có quen một ông chủ công ty sơn tường và trang trí nhà cửa, để tôi giới thiệu cậu qua đó học với ông ấy vài năm, đến khi học giỏi rồi thì tự ra ngoài làm."

Nếu đổi lại là người khác của thôn, Lí Nam sẽ không quan tâm vậy đâu. Nhưng hai anh em nhà họ Tần đúng là rất đáng thương, vì vậy ông mới nói như vậy. Tất nhiên còn một nguyên nhân khác nữa là Tần Tuyết rất cố gắng, tương lai chắc chắn sẽ có tiền đồ lớn, coi như là ông đầu tư đi.

Người ta hay nói khinh thường người già đừng khinh thường người trẻ (2), chính là đạo lý này.

(2) Khinh thường người già đừng khinh thường người trẻ: Người già sắp gần đất xa trời, còn người trẻ còn tương lai phía trước, không ai biết sau này họ sẽ trở thành gì.

Phương Minh nhíu mày, đối với ý tốt của thôn trưởng tất nhiên cậu biết. Nhận thầu một cái đập chứa nước bị bỏ hoang cho dù đặt trên người ai cũng đều là hành động ngu xuẩn, nhưng chỉ có cậu biết, đập chứa nước kia có ý nghĩa gì.

"Thôn trưởng, cám ơn ông đã quan tâm tôi, nhưng nhà tôi không phải có hơn hai mươi mẫu đất ở bên cạnh đập chứa nước sao? Tôi muốn khai hoang lại phần đất này, không thể cứ để hoang như vậy mãi được. Đất này trồng cây ăn trái cũng được lắm."

"Cây ăn quả gì chứ? Đất khô cằn như thế cậu trồng cái gì cũng không sống được đâu. Trên núi lại không có ai, trừ phi cậu dẫn hệ thống cung cấp nước lên, nhưng chi phí rất cao, đến lúc đó cho dù cây ăn quả có cho quả thật, cậu bán cũng không lấy lại được bao nhiêu vốn."

Lí Nam cắt ngang lời Phương Minh nói, kiên nhẫn khuyên nhủ: "Tần Dương à, nghe tôi nói đi. Đừng mơ mộng viễn vông quá, cứ bước từng bước, đợi thêm sáu, bảy năm nữa, em gái cậu tốt nghiệp đại học, đến lúc đó cuộc sống gia đình các cậu chắc chắn sẽ sung túc."

Phương Minh có chút bất lực, cậu cũng không thể nói rõ với thôn trưởng. Đập chứa nước này trên thực tế là một báu vật. Tôi nhận thầu là để kiếm tiền làm giàu, ông cứ phê bình tôi.

"Thôn trưởng, ba tôi khi còn sống từng nói với tôi, nguyện vọng của ba chính là hi vọng hơn hai mươi mẫu đất trong nhà kia có thể dùng tới, để người khác biết quyết định trước đây của ông nội không sai. Tôi là cháu của ông nội, là con của ba, tâm nguyện của hai người tôi nhất định phải hoàn thành."

Lí Nam hơi mất kiên nhẫn, sao lại có người không chịu nghe khuyên bảo như vậy chứ. Ông xụ mặt nói: "Hoàn thành tâm nguyện? Cậu hoàn thành thế nào, cho dù tôi đồng ý giao thầu đập chứa nước cho cậu, một năm hai mươi ngàn… à không… một năm phí nhận thầu năm ngàn cậu lấy đâu ra?"

Phương Minh không nói gì, tay lấy từ trong ngực ra một phong thư, bên trong là mười lăm ngàn tiền mặt.

Khóe miệng Lí Nam run rẩy. Sở dĩ ông nói như vậy, chính là chắc chắn Tần Dương không có tiền. Năm ngàn đối với một gia đình bình thường không tính là gì, nhưng đối với gia đình như Tần Dương là một con số lớn.

"Thôn trưởng, ông mới vừa chính miệng nói đấy nhé, năm ngàn tệ một năm. Tôi đưa trước phí nhận thầu hai năm, sau đó ký hợp đồng kế hoạch mười năm, phí hợp đồng kế hoạch là năm nghìn."

Nghe Phương Minh nói vậy, Lí Nam vô cùng kinh ngạc. Ông

không ngờ Tần Dương cũng biết hợp đồng tiếp tục kế hoạch.

Hợp đồng tiếp tục kế hoạch là chỉ loại hợp đồng sau khi đến hạn nhận thầu có thể dựa theo giá cả ban đầu để tiếp tục nhận thầu. Nếu không nhận thầu nữa, phí hợp đồng tiếp tục kế hoạch năm ngàn này sẽ không được trả lại.

"Cậu thật sự muốn nhận thầu?"

Thấy Phương Minh nghiêm túc gật đầu, Lí Nam biết ông có khuyên cũng không được. Người trẻ tuổi ai cũng ngang bướng như vậy, chính là kiểu không đụng ngõ cụt sẽ không quay đầu lại, nghĩ đến đây Lí Nam cũng không ngăn cản nữa.

"Nếu cậu muốn nhận thầu, vậy như vậy đi, cậu cứ đưa trước phí nhận thầu một năm là năm ngàn, còn phí kế hoạch nhận thầu thì khỏi đi."

"Thôn trưởng, ông cứ nhận đi, cứ làm theo tôi nói."

"Tôi nói cậu sao mà ngu quá vậy? Tôi đây là cho cậu bớt chi một khoản tiền đó."

Lí Nam tức lên. Ông cho rằng Tần Dương tốn năm ngàn mua một bài học là được rồi, không ngờ Tần Dương lại còn không cảm kích.

Phương Minh cũng có lời khó nói. Lí Nam cho rằng đang giúp cậu tiết kiệm tiền, còn cậu lại thấy, nếu không lấy được quyền nhận thầu nhiều năm, đến khi nước trong đập chứa nước khôi phục lại như cũ, không có khả năng thôn sẽ cho cậu tiếp tục thuê với giá năm ngàn nữa. Vì vậy cậu phải ký cho được hợp đồng tiếp tục kế hoạch.

Cuối cùng, trong lòng Lí Nam đành bỏ ý định cứu vớt Phương Minh. Ông gọi kế toán trong thôn phát thảo một bản hợp đồng, sau đó lấy dấu “Đã thu tiền” đóng lên. Hết cách rồi, thôn nhỏ, kế toán

thường sẽ kiêm luôn chức văn thư.

Lấy được hợp đồng, Phương Minh cười híp mắt ra khỏi ủy ban thôn. Tin tức cậu nhận thầu đập chứa nước chưa đến một giờ đã bị tất cả mọi người trong thôn biết hết.

"Tên nhóc nhà họ Tần không biết có phải bị rắn độc cắn bị đần luôn hay không mà lại đi nhận thầu một cái đập chứa nước bỏ hoang?"

“Hai anh em Tần Dương sống cũng không dễ, thôn trưởng sao không ngăn cản nhỉ?"

“Ai nói thôn trưởng không ngăn? Thôn trưởng khuyên bảo hết lời, nhưng Tần Dương không thèm nghe, anh nói coi thôn trưởng còn cách nào nữa?"

“Đây chính là lời tốt không khuyên nổi quỷ đáng chết. Có lẽ mười lăm ngàn là tất cả số tiền Tần Dương gửi ngân hàng mấy năm nay, đáng tiếc giờ đều như nước đổ sông rồi."

“Gửi ngân hàng gì chứ, tôi nghe nói đó là số tiền em gái Tần Dương Tần Tuyết kiếm được đó."

“Tần Tuyết không phải vẫn còn đi học sao, sao có thể kiếm tiền được chứ?"

“Cô bé Tần Tuyết thành tích tốt, các trường của huyện đều muốn giành được con bé. Vì muốn Tần Tuyết học trường mình, nhà trường đã cho cô bé mấy mươi ngàn tiền thưởng."

Xít!

Các thôn dân đều lộ ra ánh mắt hâm mộ. Đồng thời, mấy đứa bé đang đi học, không ít người buổi tối đi học về bị người lớn trong nhà lải nhải mấy câu.

"Cho dù số tiền này lấy được dễ dàng, nhưng Tần Dương cũng không thể lãng phí như vậy chứ. Đây là tiền của Tần Tuyết, Tần Dương lãng phí như vậy, quả là không nên."

"Tần Tuyết gặp phải người anh như vậy cũng thật là số mệnh không tốt."

Lời nghị luận của thôn dân Phương Minh không quan tâm. Khi cậu nhận thầu đập chứa nước này, cậu đã đoán trước tình huống này.

"Tiểu Tuyết, em thấy anh có nên lấy tiền của em đi nhận thầu đập chứa nước không?"

"Anh, tiền của em chính là tiền của anh. Hơn nữa, đây là nguyện vọng của ông nội và ba chúng ta. Anh làm rất đúng."

Nghe Tần Tuyết trả lời như vậy, Phương Minh cảm thấy hơi xấu hổ. Nguyện vọng gì chứ, đó chỉ là cậu thuận miệng bịa đại một lý do mà thôi. Trong ký ức của cậu, ba Tần Dương khi còn sống cũng không ít lần càu nhàu trách cứ ông nội lúc trước đưa ra quyết định ngu ngốc như vậy.

Phương Minh không giải thích với Tần Tuyết, bởi vì cậu thấy hoàn toàn không cần. Trong lòng Tần Tuyết, chỉ cần là việc anh trai làm thì đều đúng hết, cô bé hoàn toàn ủng hộ và hỗ trợ. Cô bé này, trúng độc anh trai mất rồi.

…

Sau ngày nhận thầu đập chứa nước, Phương Minh lại đến chỗ đập chứa nước. Tay cậu cầm một máy khoan. Đây là đồ cậu thuê, tiền thuê một ngày là năm trăm.

Đập chứa nước cạn nước đã nhiều năm. Phương Minh cẩn thận đi xuống đập chứa nước, sau đó dùng mực vẽ dưới đập chứa nước mấy đường ngoằn ngoèo chồng chéo nhau.

Làm xong bước này, Phương Minh cầm lấy máy khoan, dùng máy phát điện mini phát điện, bắt đầu khoan phía dưới đập chứa nước. Dựa theo thứ tự các hướng nhất định, chiều sâu mỗi lỗ cũng không giống nhau.

Trên thực tế, lần đầu tiên đi vào đập chứa nước này, Phương Minh đã nhìn ra, đập chứa nước này sở dĩ không có nước là vì phong thuỷ xuất hiện vấn đề. Vị trí đập chứa nước này, theo bố cục phong thuỷ có tên là Thủy Yêm Long Quan (3).

(3) Thủy Yêm Long Quan: Hòm rồng chìm trong nước.

Thủy Yêm Long Quan nghe thì có vẻ không phải nghĩa tốt, nhưng trên thực tế bố cục phong thủy như vậy lại có thể xem là phong thủy bảo địa.

Rồng, vốn là con vật dưới nước, gọi là Thủy Yêm Long Quan giống như là hổ thêm cánh. Khi thời gian chín muồi, địa thế hình thành, long quan này sẽ mở ra. Khi đó, một long mạch mới sẽ xuất hiện.

Dựa theo Phương Minh phỏng đoán, bình thường mà nói long mạch mới muốn hình thành có thể cần mấy chục năm. Nhưng hiện tại long mạch mới vĩnh viễn không thể xuất hiện được nữa, bởi vì địa thế này đã bị người ta phá hủy.

Ở giữa sườn núi có một lò rèn sắt lớn. Đây rõ ràng là ngày xưa trong thôn hưởng ứng lời kêu gọi cả nước mới xây lên, chỉ dùng để luyện sắt thép.

Lò rèn sắt, thuộc hỏa, còn long mạch mới cần là thủy. Hai bên xung đột nhau, long mạch mới tất nhiên sẽ càng khó hình thành. Đương nhiên, đây không phải là nhân tố mấu chốt. Một cái lò rèn sắt vẫn không thể ngăn cản sự ra đời của một dòng long mạch.

Nguyên nhân thật sự chính là do vị trí lò rèn sắt này. Lò rèn sắt

nằm ở hướng tây nam của đập chứa nước. Nếu có người đứng ở trên trời cao nhìn xuống sẽ phát hiện các ngọn núi xung quanh thôn giống như một cự long đang di chuyển, mà vị trí đầu rồng chính là đập chứa nước này.

Còn lò rèn sắt có vị trí nằm ở phần cổ trên thân rồng. Để xây lò rèn sắt cho vững, người ta đã xây lò rèn sắt sâu xuống đất. Cái này giống như trên long mạch mới cắm xuống một cây đinh nóng. Long mạch mới sao có thể thành hình được nữa chứ?

Long mạch mới không hình thành được, cả bố cục phong thuỷ bị phản ngược lại, đang tốt liền chuyển xấu. Đập chứa nước vốn đang đầy ắp nước cũng nhanh chóng trở nên khô cạn như hiện tại.

Việc Phương Minh phải làm bây giờ chính là kích hoạt địa thế một lần nữa, làm long mạch mới sống lại. Chỉ cần long mạch mới sống lại, đập chứa nước tự nhiên sẽ khôi phục lại bình thường. Hơn nữa, cậu cũng sẽ thu được rất nhiều lợi.

Về phần biện pháp để long mạch mới sống, Phương Minh đang khoan một cái giếng.

Một tuần nay, ngoại trừ ba ngày trước còn về nhà ăn cơm, bốn ngày sau Phương Minh đều ăn tại đập chứa nước. Mỗi ngày Tần Tuyết đều sẽ mang cơm lên, sau đó giúp anh trai làm một chút chuyện.

Tần Tuyết không biết anh mình muốn làm gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, khi cô bé hỗ trợ đều vô cùng, tuyệt không dám làm sai.

Chương 528: Thật sự bị cắn hỏng rồi sao?

Trong thời gian một tuần, Phương Minh ở đập chứa nước khoan tổng cộng được hai mươi bốn lỗ. Kích thước và chiều sâu mỗi lỗ không giống nhau, sâu nhất ước chừng khoảng ba mét, cạn nhất chỉ có mười xentimét.

Ngoài ra, đường kính những cái lỗ này cũng không giống nhau, dài nhất cỡ hai mét, còn ngắn nhất chỉ có mười xentimét.

"Cuối cùng cũng xong."

Nhìn những cái lỗ này, trên mặt Phương Minh liền nở nụ cười hài lòng. Bước đầu tiên cuối cùng đã hoàn thành, cũng là bước khó nhất.

Làm long mạch mới sống lại, thực ra cách Phương Minh áp dụng cũng giống như châm cứu chữa bệnh. Hai mươi bốn lỗ này tương đương hai mươi bốn ngân châm. Điểm khác nhau là châm cứu là châm lên huyệt vị trên cơ thể người, còn ở đây đối ứng là hai mươi bốn vì tinh tú.

Mượn lực tinh tú để sửa lại địa thế nơi đây. Đây là mục đích của Phương Minh.

"Tiểu Tuyết, em giúp anh đi làm một việc. Em đi chợ mua một ít cá về đây, nhớ rõ, phải mua đủ loại cá, phải còn sống. Mua hai mươi bốn loại cá là được rồi."

Phương Minh không tính sẽ tự đi mua. Cũng có ngày cậu gặp phải phương diện mà mình hầu như không hề có chút kiến thức

nào. Tuy không đến nỗi không phân biệt được ngũ cốc, nhưng về mấy chuyện rau củ cá tôm cậu đúng là không bằng Tần Tuyết thật.

Đương nhiên, sở dĩ bảo Tần Tuyết đi mua là vì Phương Minh còn có một nguyên nhân khác. Cậu còn chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành.

Tần Tuyết ngoan ngoãn đi ra chợ, trong đập chứa nước chỉ còn lại một mình Phương Minh. Sau khi cầm máy móc thiết bị xuống đập, Phương Minh ngửa đầu lên nhìn trời. Căn cứ dự báo thời tiết, hôm nay sẽ có mưa to. Lúc này trời cũng đã bắt đầu xuất hiện mây đen, không khí vô cùng oi bức.

Chỉ cần là người có chút kiến thức về thường thức đều sẽ biết, đây là dấu hiệu trời sắp mưa. Đối với Phương Minh, cậu thậm chí còn có thể căn cứ thời tiết hôm nay suy đoán, khoảng hai mươi phút nữa trời sẽ mưa.

Hai mươi phút sau, mưa nhanh chóng rơi xuống. Mưa to tầm tã, hạt mưa to như đá không ngừng rơi xuống.

Chỉ có điều, mưa to tới nhanh đi cũng nhanh. Chưa đến nửa tiếng sau, mưa liền dứt.

Sau khi mưa tạnh, Phương Minh đi đến đập chứa nước. Bên trong hai mươi bốn lỗ đều có nước mưa, nhưng ngoại trừ mấy lỗ ngắn và lỗ nhỏ đựng đầy nước, mấy lỗ khác đều chưa đầy.

Nhưng đối với Phương Minh vậy là đủ rồi. Nước này giống như thuốc, chỉ cần có nước cậu mới có thể bắt đầu bước tiếp theo.

Mưa nửa tiếng đồng hồ, vẫn chưa đủ để khiến đất mềm. Quan trọng nhất là, nước mưa trong đập chứa nước không ngừng giảm. Chỉ mới vài phút trôi qua mà hai cái lỗ vốn đầy nước đều có thể thấy rõ mực nước đang giảm xuống.

Phương Minh xách một cái thùng gỗ, cầm một cái ca nhanh

chóng lấy từ mỗi lỗ một ca nước đổ vào trong thùng, cuối cùng có được một thùng nước.

Xách theo thùng nước, Phương Minh đi như bay đến sườn núi, hướng đến chỗ lò rèn sắt đã bỏ hoang kia. Cũng may thân hình Tần Dương này khá được, sức lực không nhỏ, đi đường núi hơn hai trăm mét cũng không tính là vất vả.

Đi đến trước lò rèn sắt, Phương Minh trực tiếp dùng tay tạo ra bên cạnh lò rèn sắt hai mươi bốn cái hố nhỏ. Do trời mưa, đất khá mềm, cho dù không cần đến dụng cụ cũng không mất bao nhiêu thời gian của Phương Minh.

Phương Minh đổ nước từ thùng gỗ vào hai mươi bốn cái hố này, rồi nhanh chóng lấy đất lấp lại. Làm xong, Phương Minh chạy không ngừng, nhưng lần này cậu không phải trở lại đập chứa nước, mà là đi tới hồ nước nhỏ thuộc phần đất nhà họ Tần kia.

Đập chứa nước cạn khô, cả phía sau núi cũng thiếu nước, duy chỉ có hồ nước nhỏ này là chưa bao giờ cạn nước. Đã từng có thôn dân hoài nghi có thể dưới hồ nước có nước ngầm. Nhưng vô luận họ đào khoét thế nào cũng không tìm thấy mạch nước ngầm nào, cuối cùng xác định nước trong hồ là nước đọng, chỉ có điều tốc độ bốc hơi chậm một cách kỳ lạ.

Cũng bởi vì điều này mà khiến những thôn dân có ý định lợi dụng nước trong hồ nhỏ này để tưới ruộng đất cuối cùng chỉ có thể quyết định bỏ mấy mảnh đất này.

Đi đến trước hồ nước nhỏ, Phương Minh trực tiếp nhảy xuống, sau đó tay quờ quạng gì đó dưới hồ. Nửa ngày sau, Phương Minh cũng ló đầu lên, trong tay còn cầm hai viên đá đen nhẵn bóng.

Cầm hai viên đá này, Phương Minh ra khỏi hồ nước, trên mặt nở nụ cười.

“Ca sát!”

Đập hai viên đá này vào nhau, trên mặt đá xuất hiện vết nứt. Phương Minh lấy tay tách vết nứt ra, bóc lớp vỏ đen bên ngoài, lộ ra một viên đá như ngọc trắng.

Hoặc nói chính xác hơn là, đây là hai viên ngọc trắng.

"Đây là đá Long Nhãn, quả nhiên mình đoán không sai mà."

Phương Minh lẩm bẩm. Cái gọi là đá Long Nhãn trên thực tế là do khí long mạch ngưng tụ thành, tổng cộng chỉ có hai viên. Sau khi long mạch thành hình, hai viên đá Long Nhãn nghe đồn sẽ hóa thành mắt rồng, biến mất không thấy nữa.

Địa thế bị phá hủy, lớp vỏ đen vật chất bên ngoài đá Long Nhãn khiến long mạch giống như đã ngủ say không thể sống lại. Việc Phương Minh làm là rửa sạch đá Long Nhãn này, chỉ có như vậy long mạch mới có thể sống lại.

Lột sạch lớp vỏ đen vật chất bên ngoài đá Long Nhãn không để lại vết đen nào xong, Phương Minh thả hai viên đá này lại vào trong hồ nước. Đến hiện tại, cậu xem như đã hoàn thành hơn phân nửa.

Hai tiếng sau, Tần Tuyết dẫn hai người đàn ông đến chỗ đập chứa nước. Hai người đàn ông này xách một cái thùng nước, là người bán thủy sản ngoài chợ.

"Anh, em đã mua hai mươi bốn loại cá anh cần rồi đây."

Tần Tuyết đầu đầy mồ hôi. Nói thật, ở thị trấn nhỏ nếu muốn tìm hai mươi bốn loại cá khác nhau quả thật là một chuyện không dễ. Trên thực tế phần lớn chợ chỉ bán mấy loại cá thông thường như cá trắm cỏ, cá chép, cá trích và cá chuối.

"Vất vả hai đại ca rồi."

Phương Minh cho hai người đưa cá tới thêm một trăm tệ tiền bồi dưỡng. Sau khi để hai người ra về, cậu khiêng thùng nước này đến phía dưới đập chứa nước.

Trước lỗ thứ nhất, Phương Minh bỏ cá chép vào.

Trước lỗ thứ hai, Phương Minh bỏ cá trích vào.

Trước lỗ thứ ba, Phương Minh bỏ cá trắm cỏ vào.

Lỗ thứ tư, Phương Minh bỏ tôm hùm vào.

Lỗ thứ năm, Phương Minh bỏ cá chuối vào.

Lỗ thứ sáu, Phương Minh bỏ cá bò vào.

…

Sau khi bỏ cá vào hai mươi bốn cái lỗ, Phương Minh liền lấy đất bên cạnh lấp lỗ lại.

"Anh?"

Tần Tuyết đứng bên cạnh thấy thế liền tỏ ra hoang mang. Hai mươi bốn lỗ này anh trai đã vất vả đào lên, sao giờ lại muốn lấp đi? Hơn nữa sau khi lấp đất không phải những con cá kia sẽ chết sao?

Lần đầu tiên, Tần Tuyết đột nhiên có chút dao động với suy nghĩ trong lòng cô bé. Chẳng lẽ anh mình đúng thật như lời người trong thôn đã nói, bị rắn độc cắn đến hỏng đầu rồi sao?

Chương 529: Muốn làm giàu, bớt sinh con trồng nhiều cây

Phương Minh không chú ý đến vẻ mặt của Tần Tuyết. Cho dù có chú ý tới, cậu cũng không cách nào giải thích được. Không thể nói với Tần Tuyết, anh em đang thay đổi phong thủy đập chứa nước này.

Là người kế thừa chủ nghĩa cộng sản ưu tú, chắc Tần Tuyết nghĩ mình thật sự đã bị rắn độc cắn hỏng đầu. Nếu nói thời buổi này ai tin vào khoa học nhất vậy không hề nghi ngờ chính là các học sinh.

Mất mấy tiếng đồng hồ lấp hai mươi bốn cái lỗ lại xong, Phương Minh duỗi người. Tố chất cơ thể này vẫn không cách nào so với cơ thể cậu được, cả người mệt lả.

"Tiểu Tuyết, đi, chúng ta về nhà thôi."

Phương Minh vẫy tay với Tần Tuyết. Hai anh em sau khi gỡ hết máy móc thiết bị thì xuống núi. Tần Tuyết về nhà nấu cơm, còn Phương Minh thì đem trả máy móc lại cho chủ tiệm.

"Ông chủ, đây là tiền thuê."

Sau khi trả tiền thuê đồ, Phương Minh sờ túi tiền mình. Hai mươi ngàn tệ bây giờ đã dùng gần hết, trên người cũng chỉ còn lại mấy ngàn tệ.

Ra khỏi xưởng, Phương Minh không có về nhà ngay mà đi đến cửa tiệm bán xe ba gác kế bên.

Phương Minh đi đến trước một cái xe ba gác chạy bằng điện

trước, nhìn giá, sờ túi tiền, lặng lẽ đi đến chỗ xe ba gác dùng chân đạp.

"Ông chủ, xe này bao nhiêu tiền?"

"Bên kia một ngàn ba, bên này tám trăm, chỗ kia thì năm trăm."

Xe ba gác dùng chân đạp cũng được chia làm ba loại: lớn nhất là một ngàn ba, nhỏ hơn một chút thì tám trăm, bên chỗ năm trăm tuy rằng còn mới, nhưng Phương Minh biết đây chắc là đồ cũ được sửa sang lại.

Nhưng đối với Phương Minh, cũ cũng không sao, dù sao cũng chỉ dùng tạm một thời gian.

Năm trăm tệ, mua một chiếc xa be gác second-hand được tân trang lại, Phương Minh đạp xe về thôn. Từ trên trấn về thôn khoảng sáu, bảy kilomet, Phương Minh cũng không vội vã, cứ thong thả vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh ven đường.

Nói thật, nông thôn cả nước ở đâu cũng giống nhau. Sơn thôn nơi này không khác thôn Diệu Hà là mấy. Hai bên đường có rất nhiều ruộng đất bị bỏ hoang cỏ dại mọc cao lêu nghêu. Ở thời đại người lao động ở nông thôn đều lên thành phố làm việc, ở lại thôn đều là người già. Mà giá lương thực hiện tại lại thấp, rất nhiều người đã không còn trồng lúa nữa, chỉ trồng rau dưa mà thôi.

Hai bên đường cũng có không ít nhà tự xây ba, bốn tầng. Mấy ngôi nhà này chiếm diện tích không nhỏ, cũng được lát gạch men hoàn chỉnh, nhưng trên cửa lại có nhện bò.

Nhà xây càng đẹp thì càng có tình trạng như vậy. Bởi vì chủ những ngôi nhà này đều ở nơi khác, ra ngoài kiếm tiền, sau đó về lại nhà ông bà xây lại nhà, nhà xây xong cũng không ở, tiếp tục ra ngoài làm việc.

Nông thôn khác với thành thị. Trong một thôn, các nhà gần

như đều quen thuộc với nhau. Tất cả mọi người thường xuyên đến nhà chơi, cũng hay đánh giá một người có tiền đồ hay không, ở bên ngoài có kiếm nhiều tiền không, đều dựa vào hai điểm, nhà và xe.

Vì vậy, nhà nhất định phải xây thật lớn. Đây là suy nghĩ trong lòng của rất nhiều người nông thôn đi làm công. Rõ ràng gia đình chỉ có bốn người, nhưng lại xây một căn nhà đến mười mấy phòng, kể cả con cháu bốn đời cũng đều có thể ở chung.

Những căn nhà này chỉ có thời điểm ngày lễ ngày tết mới có không khí con người, ngày thường thì chẳng khác gì nhà ma.

Không còn cách nào khác, dân quê không mua nổi nhà ở thành phố, nhưng một ngôi nhà để dưỡng già là niềm mong mỏi của tất cả mọi người. Vì vậy cho dù không có bao nhiêu tiền cũng phải xây trước một tầng, sau đó lại ra ngoài làm công, kiếm tiền rồi lại xây tiếp, rồi lại kiếm tiền để sửa sang lại.

Mà cả cuộc đời họ thật sự ở những ngôi nhà này cũng không quá hai, ba mươi năm, chỉ đến khi ở thành phố già rồi không còn làm gì được nữa mới phải về nhà.

Đây là tình trạng phổ biến của nông thôn Trung Quốc.

Đương nhiên, những điều này cũng không có quan hệ gì đến Phương Minh. Cậu cùng lắm chỉ là cảm khái một chút. Những vấn đề liên quan đến dân sinh toàn xã hội thế này cậu không có khả năng giải quyết.

Một tuần sau, thị trấn đột nhiên lại nghênh đón một trận mưa to vô cùng kỳ lạ. Cơn mưa to này đến rất bất ngờ, thậm chí dự báo thời tiết mấy ngày đều không hề dự đoán trước, bởi vì căn cứ dự đoán của dự báo thời tiết, cả tuần tới thị trấn sẽ không có mưa.

Trời mưa to, có người vui có người sầu, ít nhất là Phương

Minh mỗi ngày đều ngồi dưới mái hiên trước nhà gỗ, mặt tươi cười ngắm cơn mưa to này.

Người khác không biết cơn mưa to này hình thành như thế nào, nhưng trong lòng cậu thì biết rõ. Đây là do long mạch mới sống lại ảnh hưởng đến hiện tượng thiên văn. Trận mưa to này cũng quyết định long mạch mới có sống lại thành công hay không.

Bảy ngày sau, khi trận mưa to dai dẳng cuối cùng cũng ngừng, Phương Minh và Tần Tuyết mang ủng đi mưa đến đập chứa nước. Tần Tuyết giờ phút này đang há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nước trong đập chứa nước. Trong thời gian bảy ngày, nước trong đập chứa nước đã lên được hai phần ba.

"Anh, đây là..."

Mưa liên tục bảy ngày Tần Tuyết không phải chưa từng thấy, trận mưa vừa lớn vừa lâu hơn trận mưa này cô bé cũng đã từng thấy. Nhưng sau khi mưa tạnh trời sáng trở lại, trong đập chứa nước nhiều nhất cũng chỉ có một vũng nước nhỏ. Còn bây giờ, đập chứa nước lại đầy nước như vậy.

Điều này khiến Tần Tuyết cảm thấy vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía anh trai định mở miệng. Nhưng nhìn thấy nụ cười mỉm của anh trai, cô bé đột nhiên cảm thấy, những điều này đều nằm trong dự kiến của anh trai. Trong đầu Tần Tuyết nhớ lại những chuyện anh trai đã làm ở đập chứa nước trong khoảng thời gian này. Chẳng lẽ hai mươi bốn lỗ kia có thể làm đập chứa nước này đầy nước trở lại, đây là nguyên lý khoa học gì vậy?

Vật lý? Hóa học?

Tần Tuyết đột nhiên cảm thấy đầu mình vẫn chưa đủ thông minh, nhưng cô bé chắc chắn điều này tuyệt đối có liên quan đến những chuyện anh trai đã làm mấy ngày nay.

"Cuối cùng cũng thành công rồi."

Nhìn thấy nước đầy đập chứa nước, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù ngay khi cơn mưa to ập tới, cậu biết mình đã thành công, nhưng vẫn phải tận mắt nhìn thấy mới yên lòng.

Long mạch, xem như đã sống lại, mấy thập niên nữa là có thể thành hình. Nhưng đối với cậu, lúc này là tốt nhất.

"Tiểu Tuyết, em biết bắt cá không?"

"Biết ạ."

Tần Tuyết hơi khó hiểu nhìn anh trai cô bé, bởi vì cô bé không biết anh trai mình vì sao lại hỏi như vậy. Ai cũng biết hồi nhỏ cô bé thường được anh trai dẫn đến dòng suối nhỏ chảy qua thôn bắt cá nhỏ.

"Biết sao? Vậy thì tốt."

Phương Minh gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người đi đến khu đất bỏ hoang bên cạnh đập chứa nước, chính là hơn hai mươi mẫu đất của nhà họ Tần họ.

"Tiểu Tuyết, em thích ăn trái cây gì?"

"Trái cây? Em không thích ăn lắm."

Nghe Tần Tuyết trả lời như vậy, Phương Minh mỉm cười. Làm gì có đứa bé nào không thích ăn trái cây chứ, nhất là con gái. Chẳng qua hồi Tần Tuyết còn nhỏ, biết điều kiện nhà mình không tốt, chưa bao giờ đòi anh mua trái cây.

Đương nhiên, trước kia Tần Dương nhận được tiền lương đều sẽ đến chợ trái cây đầu mối mua một ít táo, loại táo xanh để trong bọc dài. Một bọc to chỉ có tám đồng, mà mỗi bọc to lại có thể ăn trong nửa tháng.

"Ừ, vậy trồng cây ăn quả mỗi loại một ít, cây táo, cây quýt, cây mận, táo xanh…"

Trong lòng Phương Minh đã suy tính, hơn hai mươi mẫu đất có thể trồng rất nhiều cây ăn quả, nhưng đầu tiên vẫn nên lấy táo làm chính trước đã.

"Anh, anh muốn trồng cây ăn quả sao?"

Tần Tuyết không ngờ anh trai mình sau khi bị rắn độc cắn lại hoàn toàn thay đổi. Anh trai cô bé vốn trước đây rất ít cười, dù đối xử với cô bé rất tốt, nhưng sự mệt mỏi trong nụ cười cô bé đều thấy. Đây cũng là chuyện khiến trong lòng cô bé rất khó chịu.

Nhưng bây giờ nụ cười trên môi anh trai là nụ cười chân thật, giống như đã bỏ hết tất cả gánh nặng và áp lực. Cô bé thích nụ cười hiện tại của anh trai mình.

"Đúng vậy, muốn làm giàu, bớt sinh con trồng nhiều cây, khẩu hiệu này có dán ngoài cổng thôn em cũng thấy mà. Chúng ta phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, trồng cây làm giàu."

Tần Tuyết kinh ngạc, anh trai mình từ khi nào biết nói chuyện như vậy chứ? Anh trai cô bé tuy rất yêu thương cô bé, nhưng lại rất nghiêm khắc, không bao giờ nói chuyện nửa đùa như vậy.

Phương Minh không biết suy nghĩ trong lòng Tần Tuyết, trong đầu cậu đã vạch ra một kế hoạch làm giàu rất tốt.

Giống cây táo không đắt, trên thị trường chỉ có mấy tệ một hạt. Cây táo bình thường trồng đến khi có trái cần thời gian năm năm, còn các loại quả khác cũng có thời gian trồng tương đương. Nếu sử dụng một số cách thì có thể có kết quả sớm hơn khoảng một năm.

Phương Minh một lần mua hẳn năm trăm cây táo, một trăm cây đào, một trăm cây mận…

Tổng số tiền bỏ ra để mua cây giống hơn mười ngàn. Đương nhiên, Phương Minh không có số tiền đó trong người, đây là tiền cậu vay ngân hàng.

Quốc gia thời gian gần đây luôn hỗ trợ mạnh mẽ cho nông dân trồng trọt và chăn nuôi, bình thường đều có thể cho vay từ mười ngàn đến năm mươi ngàn. Đương nhiên, quy trình cho vay của Nhà nước mọi người cũng biết, tốc độ cho vay rất chậm. Thế nhưng lần này Phương Minh đi vay, ngân hàng chỉ sau một tuần đã duyệt khoản vay. Nguyên nhân rất đơn giản, chính là nhờ Tần Tuyết.

Ai cũng biết cô bé Tần Tuyết nhà họ Tần có thành tích học rất tốt, tương lai khẳng định có tiền đồ. Cái gọi là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó, dệt hoa trên gấm lại dễ (1), nhân viên ngân hàng phụ trách cho vay trên trấn cũng muốn kết thiện duyên (2). Cho dù cô ta không dùng được, nhưng không biết chừng con gái cô ta lại có thể sử dụng được mối quan hệ này thì sao.

(1) Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó, dệt hoa trên gấm lại dễ: Khi cuộc sống bạn gặp nhiều thành công, mọi người sẽ cầu cạnh bạn, nhưng khi bạn gặp khó khăn, ai cũng sợ bạn đến tìm họ.

(2) Kết thiện duyên : Làm nhiều việc thiện, được mọi người tán thưởng.

Về sau cô bé Tần Tuyết nhà họ Tần này có tiền đồ, nếu đi theo con đường chính trị, có chuyện gì cần người ta giúp đỡ, còn có thể nhờ cậy vào khoản vay này.

Trung Quốc, chính là một xã hội coi trọng tình nghĩa.

Vậy nên, Phương Minh đã dùng chiêu bài tiềm lực Tần Tuyết, chẳng những được cho vay năm mươi ngàn, còn nhận được bảy ngàn tệ tiền hỗ trợ trồng trọt và chăn nuôi của thôn. Điều này

khiến Phương Minh thầm cảm khái trong lòng, trong nhà có một cô em gái học giỏi thật tốt, ngay cả quà cũng không cần tặng.

Thời gian còn lại, Phương Minh tất bật trồng cây ăn quả. Mỗi cây ăn quả này đều do cậu tự tay trồng. Thoạt nhìn trông vị trí các cây có vẻ lộn xộn, nhưng chỉ mình Phương Minh biết, những cây ăn quả này tạo thành tụ khí trận trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Bận rộn làm xong hết mọi việc thì cũng đã đến thời gian khai giảng của trường trung học. Vào ngày khai giảng, trường trung học khác với trường tiểu học, học sinh phải ở lại ký túc xá, vậy nên cần phải mua rất nhiều đồ.

Vì thế, buổi sáng trước ngày khai giảng một ngày, Phương Minh đã dẫn Tần Tuyết bắt chuyến xe sớm nhất vào thành phố.

Chương 530: Sát khí

Huyện Giang Thành, đó là địa phương nơi hai anh em nhà họ Tần mà Phương Minh đã xuyên hồn vào sinh sống.

Thị trấn này đối với Phương Minh hay Tần Tuyết đều khá xa lạ. Trong ký ức của Tần Dương mà Phương Minh tiếp nhận, Tần Dương rất ít khi đi vào thị trấn, bởi vì hầu hết thời gian anh ta đều ở trên trấn giúp việc cho người ta.

Về phần Tần Tuyết thì số lần còn ít hơn, từ khi sinh ra đến giờ cô bé cũng chỉ mới đi năm, sáu lần. Chỉ có đến tết Đoan Ngọc Tần Dương mới có thể dẫn Tần Tuyết vào thị trấn xem thi đấu thuyền rồng.

Đương nhiên, những chỗ này đều nằm ngoài vùng ven, cách nơi buôn bán phồn thịnh nhất của huyện còn một khoảng cách nữa.

"Anh, chúng ta tới đây làm gì vậy?"

Thấy anh trai dẫn mình đến một nơi khá tấp nập, hai bên có rất nhiều cửa hàng đẹp đẽ lộng lẫy, Tần Tuyết có chút tò mò.

Những nơi như thế này, đối với những đứa bé nhà nghèo giống cô bé không hề có quan hệ. Trong lớp cô bé có một bạn học cũng hay khoe khoang với cô bé, nói mình thường được cậu dẫn đến phố đi bộ mua một bộ quần áo, hết hơn sáu trăm tệ.

Hơn sáu trăm tệ, trong mắt Tần Tuyết là một con số cực kỳ lớn. Cô bé và anh trai chi tiêu trong một tháng cũng không tới con số này. Mà bỏ nhiều tiền như vậy để mua một bộ quần áo, Tần Tuyết không nghĩ ra sao cậu bạn học mình có thể mua được.

Phương Minh nhìn Tần Tuyết, so với các cô bé xung quanh đây mặc quần áo phong cách, đáng yêu, đi dạo phố cùng ba mẹ hay bạn bè, vẻ mặt Tần Tuyết rõ ràng có vẻ e dè.

Kỳ thật xã hội ngày nay không có bao nhiêu người thật sự khinh thường người nghèo, đương nhiên là trừ những người nghèo hết ăn lại nằm. Nhưng hoàn cảnh cuộc sống và các mối quan hệ khác nhau có thể khiến người nghèo cảm thấy tự ti.

Phương Minh không nói gì, trong ký ức của Tần Dương từng có một nguyện vọng, chính là khi em gái lên cấp ba sẽ mua cho em một bộ quần áo đẹp mắc tiền một chút.

Một bộ quần áo đẹp mắc tiền một chút trong tâm tưởng Tần Dương là một bộ quần áo khoảng một trăm tệ.

Nói thật, đối với Phương Minh cậu không có khái niệm ít nhiều, bởi vì cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ thiếu tiền. Cũng chính thời gian một tháng trải nghiệm cuộc sống này cậu mới biết, trong lòng những người nghèo khổ, một đồng hận không thể biến thành hai đồng.

"Anh dẫn em đi mua mấy bộ quần áo, em sắp đi học rồi, nên mua mấy bộ đồ mới."

Phương Minh nhìn Tần Tuyết. Quần áo trên người Tần Tuyết đều là đồ cũ. Cô bé giờ đã cao lớn hơn nhiều, quần áo đều ngắn đi một khúc.

"Em còn nhiều quần áo lắm…"

Tần Tuyết không nói nữa, bởi vì Phương Minh xách ống tay áo cô bé lên, có thể thấy rõ cổ tay áo quá ngắn, hơn nữa mấy đường chỉ cũng bắt đầu sắp đứt.

"Nhưng mà muốn mua đồ cũng không cần lên đây mua. Mấy cửa hàng bán quần áo trên trấn cũng có rất nhiều đồ đẹp."

"Được rồi, hôm nay cứ nghe anh."

Phương Minh xoa đầu Tần Tuyết, cô bé hiểu chuyện muốn giúp mình tiết kiệm tiền. Nhưng trong lòng cậu đã có tính toán khác. Hơn nữa cho dù Tần Tuyết không quan tâm đến những thứ này, nhưng sau khi vào trường, sống trong môi trường tập thể, vẫn sẽ phải đối mặt với ánh mắt những học sinh khác.

Trên thực tế, có một bộ phận học sinh như vậy. Tuy điều kiện gia đình bình thường thậm chí có thể nói là khó khăn, nhưng bởi vì lòng tự trọng quá cao, sợ bạn học khinh thường, ngay cả việc có thể đăng ký hỗ trợ chi phí học tập cho học sinh nghèo cũng không dám đi xin.

Vậy nên, Phương Minh không muốn đến khi Tần Tuyết ở trong trường sẽ cảm nhận ánh mắt khác thường của các bạn học khác. Đương nhiên cậu cũng sẽ không để Tần Tuyết đi so bì với các bạn học khác.

"Thích đồ cửa hàng nào thì đến cửa hàng đó." - Phương Minh cười nói.

Tần Tuyết biết tính anh trai mình. Anh trai đã nói như vậy, nếu lần này cô bé không mua một bộ quần áo nào sẽ không về nhà, ánh mắt lập tức bắt đầu nhìn những cửa hàng hai bên đường.

Tần Tuyết đi phía trước, Phương Minh đi theo sau. Đi qua hơn bảy, tám cửa hàng rồi mà Tần Tuyết vẫn chưa có ý dừng lại, điều này khiến Phương Minh hơi tò mò. Phải biết rằng những cửa hàng này có rất nhiều cô gái bước vào, cho thấy quần áo bên trong rất được các bạn nữ chào đón.

Đang lúc Phương Minh chuẩn bị mở miệng hỏi, Tần Tuyết chợt dừng bước chân, mắt nhìn về phía một cửa hàng bên tay trái, quay đầu lại nói với Phương Minh nói: "Anh, cửa hàng này đi."

Ánh mắt theo ngón tay Tần Tuyết chỉ nhìn cửa hàng, khi nhìn thấy hàng chữ trên cửa kính cửa hàng, khóe miệng Phương Minh khẽ run, bởi vì cậu đã biết vì sao Tần Tuyết lại chọn cửa hàng này.

"Thanh lý đổi mùa, tất cả chỉ từ 39 tệ."

Đây là dòng chữ để ngoài mặt tiền cửa hàng. Tần Tuyết lựa chọn cửa hàng này không phải vì quần áo cửa hàng này đẹp, mà chính là vì dòng chữ này.

Phương Minh mỉm cười, gật đầu, cậu không nói cho Tần Tuyết đây chẳng qua chỉ là một chiêu thức bán hàng của chủ cửa hàng. Cái gọi là từ 39 tệ, trọng điểm chính là ở chữ “từ”.

Trong một cửa hàng nhiều quần áo như vậy, bên trong chỉ có hai, ba mươi bộ khó coi được bán với giá này, nhưng có bao nhiêu khách hàng muốn mua chứ?

Tần Tuyết bước vào cửa hàng, một cô gái trẻ lập tức đi lại hướng dẫn mua đồ, nhiệt tình hỏi.

"Muốn xem đồ nam hay đồ nữ ạ?"

Tần Tuyết có chút e dè, Phương Minh ở phía sau cười đáp: "Đồ nữ."

"Đồ nữ ở lầu hai, xin mời theo tôi."

Nhân viên bán hàng dẫn đường phía trước, Tần Tuyết vẻ mặt e dè đi theo phía sau. Khi lên đến lầu hai, Phương Minh nói: "Tiểu Tuyết, thích bộ nào thì lấy thử đi."

"Dáng cô bé cao ráo thanh mảnh, hay là thử cái váy này đi, trông rất hợp."

Tần Tuyết đi lên trước, nhìn bộ quần áo vài lần, cuối cùng lắc đầu.

"Vậy áo thun kia thì sao? Áo thun này rất được ưa chuộng, hơn nữa màu sắc cũng rất đẹp, trông hợp với cô bé hơn đó."

Tần Tuyết nhìn, lại lắc đầu.

Nhân viên bán hàng chọn tiếp mấy bộ quần áo, Tần Tuyết đều lắc đầu, cuối cùng ngay cả nhân viên bán hàng cũng không biết nên làm sao. Đang lúc định hỏi ý kiến thêm lần nữa, Tần Tuyết đột nhiên kéo tay Phương Minh, nhẹ giọng nói: "Anh, mấy chị ấy lừa gạt."

Giọng Tần Tuyết không lớn, nhưng thính lực nhân viên bán hàng trẻ tuổi này không tệ liền nghe được, lập tức vội vàng nói: "Cô bé, sao tụi chị lại lừa gạt?"

"Rõ ràng cửa hàng các chị nói, tất cả 39 tệ, nhưng mấy bộ này toàn là giá hai, ba trăm một bộ."

Trong giọng nói Tần Tuyết xen lẫn tiếng nghẹn ngào, mới nãy cô bé lại gần nhìn bảng giá trên bộ quần áo liền muốn khóc, cảm giác như mình bị lừa vậy.

Nhân viên bán hàng hơi sửng sốt, lập tức nói: "Cô bé, em không thấy chữ “từ” ở phía trước sao?"

Mánh khóe của cửa hàng, con số 39 viết rất lớn, nhưng chữ “từ” lại được viết cực kỳ nhỏ. Tuy nhiên những người đi phố vài lần đều biết chiêu này, chỉ có Tần Tuyết chưa từng đến phố đi bộ bao giờ, mà cửa hàng quần áo trên trấn cũng không chơi mấy chiêu trò này.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Tần Tuyết, trong lòng Phương Minh lại thấy ấm áp. Chẳng trách Tần Dương dùng cả mạng sống để bảo vệ Tần Tuyết. Một người em gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, người làm anh nào lại không thương cho được chứ.

"Tiểu Tuyết, người ta không có lừa chúng ta. Những bộ quần

áo này chính là giá này. Cái váy màu xanh kia kìa, em mặc thử xem, không thử anh giận đấy."

Phương Minh cố ý xụ mặt, cậu biết Tần Tuyết sợ nhất chính là mình tức giận. Quả nhiên, sau khi thấy Phương Minh xụ mặt, Tần Tuyết không dám nói nữa, dưới sự hướng dẫn của nhân viên bán hàng cầm chiếc váy màu xanh đi vào phòng thử đồ.

Vài phút sau, Tần Tuyết từ trong phòng thử đồ bước ra. Sau khi thay chiếc váy màu xanh, khí chất cả người hoàn toàn thay đổi, nhất là dáng người Tần Tuyết vốn cao hơn các bạn gái cùng tuổi, chỉ có điều da hơi đen mà thôi.

"Uhm, cái váy này được đó, thử thêm bộ này xem."

Phương Minh lại chỉ vào chiếc áo thun và quần jean nhân viên bán hàng đang cầm trên tay. Đây là bộ quần áo khi Tần Tuyết đi thử đồ cậu đã chọn.

Bởi vì Phương Minh biết, nếu cậu không đi chọn, Tần Tuyết nhiều nhất cũng chỉ chọn mỗi cái váy này, không có khả năng thử bộ thứ hai.

Thấy anh trai vẫn nhăn mặt, Tần Tuyết không dám phản bác chỉ có thể nghe theo. Cứ như vậy thử liên tiếp ba, bốn bộ xong, Phương Minh mới không bảo Tần Tuyết tiếp tục thử đồ nữa.

Thừa dịp lúc Tần Tuyết đi thay đồ, Phương Minh đến thẳng quầy thu ngân trả tiền. Đợi đến khi Tần Tuyết đi ra, cậu đưa luôn mấy túi quần áo cho Tần Tuyết.

"Anh đã thanh toán tiền quần áo rồi, bây giờ muốn trả cũng không được. Chỉ cần Tiểu Tuyết em ở trường học thật tốt thì chính là báo đáp lớn nhất đối với anh rồi."

Nghe anh trai nói vậy, Tần Tuyết gật đầu thật mạnh. Cô bé biết giá mấy bộ đồ này, cảm giác lúc này tay thật nặng trĩu, trong

lòng âm thầm thề, đến trường nhất định phải học thật tốt, nhất định phải thi được thành tích tốt nhất.

Trên thực tế, Phương Minh không có yêu cầu cao về thành tích đối với Tần Tuyết, nhưng cậu biết chỉ khi cậu nói vậy, trong lòng Tần Tuyết mới thả lỏng hơn một chút, nếu không chắc cô bé sẽ ngủ không yên mấy đêm liền.

"Tiểu Tuyết, em ở đây đợi anh một chút."

Chưa đi được mấy cửa hàng, Phương Minh bảo Tiểu Tuyết đứng tại chỗ đợi cậu. Cậu muốn vào McDonald's đi WC.

Vài phút sau, Phương Minhvẫn chưa đi ra McDonald's thì nhìn thấy ở cửa có khá nhiều người đang vây quanh. Rõ ràng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đó, điều này khiến tim Phương Minh đập mạnh một cái, bất chấp tất cả xông thẳng ra ngoài.

Giữa đám đông, Tần Tuyết ngồi dưới đất, trên quần áo có dấu giày, hai tay cô bé ôm chặt túi quần áo, nhưng những cái túi này đã bị rách, thậm chí mấy bộ quần áo trong đó cũng bị rách.

Nước mắt bất lực theo khóe mắt Tần Tuyết chảy xuống, những người xung quanh thì thầm thì bàn tán.

"Mới nãy có một tên móc túi muốn ăn cắp đồ, cô bé này thấy được bèn la lên. Tên móc túi kia ăn cắp thất bại, thẹn quá hóa giận quay lại đá cô bé này một cái, thiếu chút nữa còn dùng dao làm hại cô bé."

"Hung hăng quá vậy, tên móc túi kia đâu?"

"Chạy rồi, hắn ta cầm dao, ai dám đuổi theo chứ?"

"Cô bé này đúng là mạng lớn, nhưng như vậy cũng quá nguy hiểm. Hơn nữa người suýt bị ăn cắp đồ cũng không có lương tâm gì cả, cứ mặc kệ cô bé như vậy mà bỏ đi."

Đám đông bàn tán, đa số đều trách móc tên móc túi kia và người bị ăn cắp đã bỏ đi. Lát sau công an cũng tới, là công an tuần tra phố đi bộ.

"Chuyện gì vậy?"

Tần Tuyết chỉ khóc không trả lời. Hai anh công an tuần tra sau khi biết được sự việc phát sinh từ người bên cạnh thì muốn bước lên kéo Tần Tuyết đứng dậy, nhưng đã có người nhanh hơn họ một bước.

Người này, tất nhiên là Phương Minh.

"Tiểu Tuyết đừng khóc, có anh ở đây."

Ngay khi lao ra khỏi McDonald's, Phương Minh đã biết được đại khái sự việc từ lời kể người bên cạnh.

"Anh, quần áo… quần áo rách hết rồi."

Tần Tuyết thấy anh trai xuất hiện liền nhào vào lòng Phương Minh, khóc nức nở.

Phương Minh ôm Tần Tuyết an ủi, nhưng sắc mặt cậu lại lạnh như băng không hề có bất kỳ cảm xúc nào. Tần Tuyết không nói mình bị đá, không nói suýt nữa đã bị dao làm bị thương mà câu nói đầu tiên lại là quần áo, cho thấy những bộ quần áo này trong lòng cô bé quan trọng cỡ nào.

Mà sở dĩ trong lòng Tần Tuyết, những bộ đồ này quan trọng như vậy, đó là vì đây là quần áo mà mình đã mua cho cô bé.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Minh dâng lên cơn sát khí vô tận. Người gây tổn thương đến Tần Tuyết, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chương 531: Bạn cùng phòng

"Được rồi, vụ án đã được ghi chép, nếu có tiến triển gì mới chúng tôi sẽ thông báo với anh."

Ở đồn công an, sau khi anh công án ghi chép vụ án thì cho phép Phương Minh và Tần Tuyết ra về. Nghe anh công an nói vậy, Phương Minh nhíu mày, trầm giọng nói: "Đồng chí công an, việc sau đó không phải là các anh nên đi điều tra theo dõi sao? Tôi tin trong khi theo dõi sẽ xác định được hình dạng người này, cũng có thể nắm được hành tung của đối phương."

Lời Phương Minh nói khiến khuôn mặt anh công an tỏ ra không kiên nhẫn: "Chuyện theo dõi chúng tôi đương nhiên biết, hơn nữa chúng ta cũng sẽ làm, đến lúc đó bắt được người tự nhiên sẽ thông báo cho hai người. Công an phá án còn cần các anh dạy sao?"

"Cô bé cũng không bị thương nặng gì. Vụ án này cứ để ở đây, chúng tôi sẽ xử lý, chúng tôi còn có những vụ án khác cần phải điều tra giải quyết."

Một vị công an khác tuổi hơi lớn nói chuyện khá uyển chuyển, nhưng ý tứ trong đó rất rõ, đây chỉ là một vụ án nhỏ, trên đầu họ còn những vụ án quan trọng hơn cần điều tra giải quyết, tạm thời không có tinh lực đi lo vụ này.

Những vụ án như vậy, cho dù là bắt được tên móc túi thì sao chứ? Bắt lại nhốt mười ngày nửa tháng không phải cũng thả ra hay sao?

Phương Minh nhìn chăm chú hai người công an này, cậu biết suy nghĩ trong đầu họ. Nếu công an không xuất lực, vậy cậu đành

tự đi giải quyết vậy.

Kéo tay Tần Tuyết, Phương Minh không nói gì nữa, đi thẳng ra khỏi đồn công an.

Trước cửa đồn công an, Tần Tuyết hốc mắt đỏ bừng, tay cầm túi đựng quần áo. Phương Minh nhìn thấy thế thì cúi đầu nhẹ nhàng an ủi: "Tiểu Tuyết đừng khóc, quần áo bị rách thì chúng ta mua bộ khác là được rồi."

"Nhưng mấy bộ này tốn rất nhiều tiền…"

Tần Tuyết vẫn không thể tha thứ cho mình, vẻ mặt tự trách. Phương Minh thấy biểu tình của Tần Tuyết, nửa ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Tuyết, em nhớ đập chứa nước và vườn cây ăn quả của chúng ta không, rất nhanh là có thể bắt cá và hái quả rồi, đến lúc đó chúng ta có thể bán rất nhiều tiền, cuộc sống gia đình chúng ta cũng sẽ thay đổi, sẽ trở nên tốt hơn."

"Tin anh đi, đừng quan tâm đến quần áo bị rách nữa."

Phương Minh xoa đầu Tần Tuyết: “Nhưng anh muốn nói với em, sau này một mình em ở trong trường, nhất định phải chú ý an toàn bản thân, buổi tối đừng ra khỏi trường, gặp chuyện gì phải nói với anh đầu tiên."

Nghĩ đến đây, Phương Minh đột nhiên quên cậu còn có một việc chưa làm, chính là mua một chiếc điện thoại di động cho Tần Tuyết.

Tuy Phương Minh tin, lấy thành tích của Tần Tuyết, trường học chắc chắn sẽ quan tâm rất chu đáo, nhưng thời buổi này có một câu như vầy, phòng cháy phòng sói phòng hiệu trưởng.

Đương nhiên về những tin tiêu cực trong trường học, Phương Minh không định nói với Tần Tuyết, không muốn Tần Tuyết còn nhỏ tuổi mà biết được mặt trái của xã hội này.

Có lẽ lời Phương Minh nói đã phát huy tác dụng, lúc đi mua điện thoại di động Tần Tuyết không hề từ chối, nhưng cô bé cũng chỉ chọn di động mấy trăm tệ. Đến khi mua sim, nạp tiền điện thoại xong, Tần Tuyết cứ cầm di động nhìn mãi.

Cho dù hiểu chuyện cỡ nào, nói cho cùng Tần Tuyết vẫn chỉ là một cô bé, nhìn thấy di động làm sao mà không thích cho được. Nhưng vì nguyên nhân điều kiện gia đình, ngày xưa cô bé cũng chỉ có thể hâm mộ các bạn học khác có di động.

Sau khi mua hết đồ, Phương Minh dẫn Tần Tuyết đến trước trường, ở cổng trường đã có một thầy giáo đứng ở đó, cũng chính là thầy giáo đi cùng với thầy hiệu trưởng Lương lần trước.

Làm thủ tục nhập học, làm thủ tục ở ký túc xá, tất cả mọi việc đều được vị thầy giáo này làm thay, khiến Phương Minh bớt phải dẫn Tần Tuyết chạy đông chạy tây. Thế nhưng, ngay lúc này lại xuất hiện một bước nhạc đệm.

Khi nộp học phí nhập học, bình thường ai cũng phải xếp hàng, nhưng thầy giáo đó trực tiếp dẫn Phương Minh và Tần Tuyết lướt qua hàng người đang xếp đi lên trước.

"Sao lại chen ngang vậy chứ? Tất cả mọi người đều xếp hàng, có biết phép lịch sự không vậy?"

Trời cực kỳ nóng, đối với rất nhiều bậc phụ huynh, xếp hàng vốn là một chuyện vô cùng mệt mỏi, nhìn thấy có người chen ngang tất nhiên sẽ không chịu, tất cả đều lên tiếng phản đối. Nhưng khi người thầy giáo kia lên tiếng, mấy phụ huynh bất mãn đều trở nên im lặng.

"Đây là bạn Tần Tuyết, là thủ khoa kỳ thi vào lớp 10 trung học phổ thông năm nay."

Những lời này rất có trọng lượng. Rất nhiều phụ huynh nhìn

Tần Tuyết với ánh mắt đầy tán thưởng, khi nhìn sang Phương Minh bên cạnh thì tỏ ra hâm mộ.

Làm cha mẹ, hy vọng lớn nhất của họ là nhìn thấy con mình có thành tích ưu tú, cũng thích nhất học sinh đứng đầu, vậy nên khi biết Tần Tuyết là thủ khoa kỳ thi vào lớp 10, những bậc phụ huynh này đều im lặng, ngầm chấp nhận cho Tần Tuyết có được đặc quyền này.

Đây là cái lợi của người có thành tích tốt. Nếu Tần Tuyết không phải thủ khoa mà là con của một vị quan chức hay kẻ có tiền nào đó, những bậc phụ huynh này vẫn sẽ bất mãn.

Thậm chí còn có phụ huynh đợi đến khi Phương Minh và Tần Tuyết rời khỏi thì chỉ vào bóng dáng Tần Tuyết xúc động nói với con mình: “Nhìn thấy chưa, đây là bản lĩnh của người học giỏi đó. Nếu con có thể thi đạt thủ khoa, ba có xếp hàng ở đây ba ngày ba đêm cũng chịu.”

Đứa con bĩu môi, nếu mình là thủ khoa thì còn cần phải xếp hàng nữa sao? Nhưng đứa con cũng chỉ dám nghĩ trong bụng, nếu nói ra, nhìn dáng vẻ kích động của ba mình không chừng sẽ bị đánh mất.

Làm xong thủ tục nhập học, Phương Minh và Tần Tuyết đi đến khu ký túc xá. Trường trung học Đế Nhất rất thông minh, xây hẳn hai tòa nhà dành riêng cho học sinh đứng đầu, nam một căn nữ một căn. Mỗi căn ký túc xá có thể chứa hai trăm người, chỉ có học sinh lớp trọng điểm top 5 của khối mới có tư cách vào ở.

Ký túc xá của Tần Tuyết ở lầu ba, vị trí này có thể nói là cực kỳ tốt. Độ cao này cơ bản đảm bảo an toàn trộm cướp yêu râu xanh, hơn nữa lên xuống lầu cũng tiện, đương nhiên ký túc xá vẫn là bốn người một phòng.

Khi Phương Minh dẫn Tần Tuyết bước vào ký túc xá, trong

phòng đã có người, phụ huynh ba học sinh còn lại đang sửa sang lại giường nằm.

Sữa, đồ uống, thùng,... một đống đồ đạc gần như chật ních cả ký túc xá. Phương Minh đứng ở cửa nhìn lướt qua, chắn hẳn gia đình ba học sinh này cũng khá.

"Là bạn Tần Tuyết đúng không?"

Điều khiến Phương Minh không ngờ chính là, khi cậu và Tần Tuyết bước vào cha mẹ của những học sinh đó liền nở nục cười niềm nở.

"Không hổ là thủ khoa, vừa nhìn là biết học giỏi rồi, nhã nhặn, thanh tú."

"Ừ, bạn Tần Tuyết trông rất được."

Ba mẹ ba học sinh nữ kia khen ngợi Tần Tuyết không ngớt. Tần Tuyết được khen nên hơi mắc cỡ, hai má đỏ hồng.

"Dao Dao, con và bạn Tần Tuyết là bạn cùng phòng, sau này các bạn phải quan tâm chăm sóc nhau, học tập thật tốt nhé."

"Đúng vậy, Tử Hàm con cũng phải học hỏi bạn Tần Tuyết nhé, cố gắng đạt thành tích cao, tuyệt đối không được học lệch môn đấy."

"Bạn Tần Tuyết, về sau các con đều là bạn cùng phòng cũng là bạn cùng lớp, nếu Dao Dao khi học có vấn đề gì thì nhờ con dạy giúp cô nhé, phải giúp đỡ bạn thật nhiều đó."

Khi nghe đến đó, trong lòng Phương Minh chợt có một suy nghĩ, chỉ sợ những học sinh nữ này có thể ở chung một phòng với Tần Tuyết không phải do nhà trường ngẫu nhiên sắp xếp.

Khi tin tức trường đã kéo được thủ khoa kỳ thi vào lớp 10 về

trường được lan ra khắp huyện, trung học Đế Nhất không có khả năng không tuyên truyền với bên ngoài. Bởi vì đây là một cách chiêu sinh rất tốt. Sau khi ba mẹ những học sinh cùng lớp Tần Tuyết biết được chắc chắn sẽ hy vọng con gái mình có thể ở chung phòng với thủ khoa.

Bởi vì học tập có đôi khi bầu không khí lại rất quan trọng, đồng thời tấm gương học tập cũng rất quan trọng. Những bậc phụ huynh này đều là người từng được nhận giáo dục nên họ biết rất rõ.

Với tình hình đó, có thể cho con mình ở chung phòng với Tần Tuyết, có lẽ những bậc phụ huynh này có mối quan hệ không thấp, ít nhất cũng là nhân vật tai to mặt lớn.

"Tôi thấy hay là như vầy đi, chúng ta cùng đi ăn một bữa, bọn nhỏ có thể ở chung một phòng cũng xem như là cái duyên."

Một phụ huynh mở miệng đề nghị. Đề nghị này cũng nhận được sự đồng tình của hai phụ huynh kia. Tuy nhiên Phương Minh lại lắc đầu, nói: "Thật ngại quá, Tiểu Tuyết vừa mới gặp chuyện không may, vậy nên không có tâm trạng."

Chuyện ở phố đi bộ vẫn còn canh cánh trong lòng Tần Tuyết, điều này Phương Minh có thể nhìn ra từ vẻ mặt Tần Tuyết, vậy nên lúc này điều Tần Tuyết cần nhất chính là nghỉ ngơi.

"Gặp phải chuyện không may gì vậy? Là chuyện gì?" - Một phụ huynh tò mò hỏi.

Đối diện với ánh mắt hiếu kỳ của những phụ huynh này, Phương Minh cũng không giấu diếm, cậu kể lại đơn giản sự việc vừa trải qua.

"Sao lại có chuyện này được chứ? Tên móc túi đó cũng to gan quá mà."

"Móc túi bây giờ hung hăng lắm, bị người ta phát hiện ra lại còn dám hành hung, nhưng hành động của bạn Tần Tuyết cũng nguy hiểm quá."

Các phụ huynh đều thấy kinh ngạc, còn ba của Dao Dao thì nhíu mày. Ông lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

"A lô, tôi là Trương Kiến Ba. Hôm nay ở phố đi bộ có phải có một vụ án một tên móc túi hành hung một cô bé không?"

Trương Kiến Ba vừa lên tiếng, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ông. Vợ Trương Kiến Ba nhỏ giọng giải thích: "Chồng tôi làm ở cục công an."

Làm trong cục công an, hơn nữa nghe cách nói chuyện như vậy, trong lòng Phương Minh suy đoán, người này trong cục công an có chức không thấp, chắc là cấp lãnh đạo, hơn nữa cũng không phải là lãnh đạo bình thường.

Vài giây sau, bên kia di động có tiếng trả lời. Sắc mặt Trương Kiến Ba trầm xuống, quát lớn: "Các anh làm trò gì vậy? Chuyện xảy ra rõ như ban ngày, tính chất sự việc ác liệt như vậy mà các anh lại không lo xử lý trước tiên, đi bắt người tình nghi phạm tội?"

"Không bị thương? Chức trách công an chúng ta là gì? Là người bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản quần chúng nhân dân, một câu không bị thương là có thể từ từ làm? Anh có biết cô bé kia là ai không? Đó chính là học sinh Tần Tuyết, thủ khoa kỳ thi vào lớp 10 của huyện chúng ta năm nay đó."

"Tôi nói cho các anh biết, may mà học sinh Tần Tuyết không xảy ra chuyện gì. Nếu xảy ra chuyện, cả huyện đều sẽ nổi danh, cả cục công an huyện đều bị mất mặt vì các anh. Nói với sở trưởng Vương Minh các anh, nếu trong vòng một ngày không bắt được tên móc túi kia thì bảo ông ta cút về nhà luôn đi."

Trương Kiến Ba cúp điện thoại, là cục phó cục công an huyện, ông ta gọi cuộc điện thoại này thứ nhất là vì muốn lấy lòng. Thứ hai cũng giống như lời ông nói, nếu Tần Tuyết thật sự bị thương sẽ ảnh hưởng rất lớn.

"Cô bé dám làm việc nghĩa bị lưu manh đâm bị thương" – tiêu đề như vậy cũng đã đủ gây chấn động , đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhưng nếu biến thể thành như vầy:

“Thủ khoa kỳ thi vào lớp 10 dám làm việc nghĩa tố giác tên móc túi ngược lại bị tên móc túi trả thù đâm bị thương!”

Nếu tiêu đề này bị phát tán, trong lòng Trương Kiến Ba biết rõ, lấy trình độ bùng nổ dư luận hiện tại tuyệt đối sẽ trở thành tin giật gân đầu trang nhất. Đến lúc đó, cả cục công an huyện của họ sẽ bị phạt, vậy sở trưởng Vương Minh kia thật sự có khả năng sẽ bị đuổi.

Chương 532: Phương Minh trả thù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Có Trương Kiến Ba phân phó, đồn công an Bộ Hành Nhai hành động rất nhanh, không tới một giờ tên móc túi kia đã bị bắt rồi.

Trên thực tế, chỉ cần không phải bọn trộm lén lút, trong lòng những người cảnh sát nhân dân kia đều biết rõ những tên trộm vùng này, bởi vì đa số người đều là kẻ tái phạm, sớm đã có án cũ ở cục cảnh sát, ngay cả bọn chúng ở chỗ nào cảnh sát cũng là rõ rõ ràng ràng.

Sau khi điều tra camera giám sát, cảnh sát liền biết rõ thân phận của tên trộm cắp, trực tiếp tới cửa bắt người.

Phương Minh cùng Tần Tuyết lại một lần nữa xuất hiện ở đồn công an, chẳng qua lần này bởi vì có Trương Kiến Ba đi cùng, toàn bộ cảnh sát ở đồn công an cực kỳ nhiệt tình cùng quan tâm, đã không có vẻ không thể nhịn được khi trước.

"Cậu Tần, có đôi lời tôi vẫn còn muốn nói một chút, loại người như thế này tối đa cũng chỉ bị giam hơn mười ngày, đến lúc đó vẫn phải thả ra thôi, chẳng qua tôi đã phân phó cho cảnh sát trong sở rồi, bọn họ sẽ dạy bảo hắn thật tốt, chí ít khiến hắn sau khi ra ngoài không dám trả thù Tần Tuyết."

Xã hội bây giờ vì sao có không ít người không dám bắt tên

trộm cướp? Nguyên nhân cũng là bởi cho dù bắt được tên trộm cướp, tối đa cũng chỉ có thể khiến bọn chúng bị giam hơn mười ngày rồi cũng sẽ được thả ra, mà cái dạng người trộm cắp này đều có tổ chức đội nhóm, sau khi được thả ra rất có khả năng sẽ trả thù người trước đây bắt hắn.

Cũng chính bởi vì điểm này mà rất nhiều người mới có thể ôm tâm thái nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đối mặt tên trộm cướp cũng đều là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Đương nhiên có lời của Trương Kiến Ba, vậy Tần Tuyết không cần lo lắng sẽ bị tên trộm cướp trả thù sau khi hắn ra ngoài, bởi vì trong thời gian hơn mười ngày này, những cảnh sát kia sẽ dạy bảo hắn thật tốt, hơn nữa đã biết có Trương Kiến Ba làm chỗ dựa cho Tần Tuyết, những cảnh sát này thậm chí sẽ còn tìm tới đại ca sau lưng tên trộm cắp này, trực tiếp cảnh cáo đại ca kia.

Bất kỳ nơi nào cũng vậy, có trắng thì sẽ có đen, nhưng tất cả người trong hắc đạo đều biết, đắc tội ai cũng không thể đắc tội cảnh sát, bởi vì nếu như cảnh sát thật muốn ra tay thu thập một người, cho dù lão đại có trâu bò tới cỡ nào cũng có khả năng trở thành tù nhân chỉ trong nháy mắt.

"Ừm, tôi biết rồi, cám ơn anh Trương."

Sau khi tỏ thái độ biết ơn đối với Trương Kiến Ba, Phương Minh trực tiếp để Tần Tuyết lên xe của Trương Kiến Ba quay về trường học, lần này cậu không đi theo, mà lại nói với Tần Tuyết cậu muốn đến chợ nông nghiệp một chuyến.

Nhìn xe của Trương Kiến Ba từ từ rời khỏi tầm mắt, Phương Minh vậy mà không đến chợ nông nghiệp như cậu nói, ngược lại đến cửa hàng ở trước đồn công an mua một chai nước sau đó ngồi trên băng ghế ngay trước cửa hàng.

Không tới nửa tiếng sau, một chiếc xe hơi màu đen xuất hiện ở

cửa đồn công an, cửa xe mở ra, từ bên trong xe có ba bốn người đàn ông cao lớn thô kệch, trên người vẽ đầy hình xăm, vừa nhìn liền nhận ra đây là loại côn đồ.

Mấy tên lưu manh này sau khi xuống xe liền vội vội vàng vàng đi vào phía trong đồn công an, chẳng qua ngoại trừ người dẫn đầu, ba người còn lại cũng chỉ đứng ở trước cửa lớn của đồn công an mà không đi vào.

Sau mười phút, người đi vào đồn lúc trước đã đi ra, vẻ mặt âm trầm cực kỳ khó coi, trong miệng không biết đang lẩm bẩm mắng chửi cái gì, đoàn người lại lên xe rời khỏi.

"Taxi."

Sau khi mấy người kia lái xe rời đi, Phương Minh cũng tiện tay gọi một chiếc xe taxi.

"Bác tài, đuổi theo chiếc xe trước mặt."

"Chiếc xe phía trước này? Đây không phải xe của lão tứ sao? Tôi nói cậu đây là muốn làm gì?"

Tài xế vừa nghe Phương Minh nói vừa nhìn biển số xe của chiếc xe phía trước, vẻ mặt mang theo nét kinh ngạc: "Lão tứ thế nhưng là đầu lĩnh của lũ lưu manh nổi tiếng trong huyện chúng ta, còn có không ít đàn em liều mạng đâu, người như thế không phải thứ chúng ta có thể trêu chọc nổi."

"Ah, bác tài cũng biết hắn?"

"Lái xe taxi trong huyện ai không nhận ra hắn, năm ngoái giám đốc công ty taxi lén không tuân theo quy định gán hết xe taxi của chúng ta để vay nặng lãi, cuối cùng giám đốc này chạy trốn, công ty cho vay kia tìm đến đám người lão tứ, muốn thu hết xe của chúng ta trừ nợ, nếu không phải sau đó có chính phủ đứng ra, xe của chúng ta chắc đều bị người ta lấy đi rồi."

Từ trong miệng tài xế, Phương Minh xem như đã biết chuyện về lão tứ này.

Lão tứ, là người của một trấn nào đó dưới huyện, sau khi học xong tiểu học liền bắt đầu lăn lộn ở bên ngoài, đầu tiên là ở trấn trên của bọn hắn lăn lộn bốn năm năm, dưới trướng cũng có được một nhóm huynh đệ, làm việc cho thôn bá trong thôn.

Nhưng sau đó lão tứ này nghĩ trấn trên quá nhỏ, lại bắt đầu đến thị trấn phát triển, tranh đoạt địa bàn với những tên lưu manh khác, kết quả không ngờ hắn vậy mà thật sự có thể làm lớn, đến bây giờ hắn chính là một thủ lĩnh lớn trong đám lưu manh ở thị trấn này, dưới trướng có chừng trăm tên đàn em, cả huyện thành cũng chỉ có một hai tên đầu lĩnh lưu manh khác có thể so sánh với hắn.

Người trong huyện thành nhìn thấy hắn đều phải gọi một tiếng tứ ca, cũng tỷ như những tên tài xế xe taxi này, trước đây lão tứ giam xe của bọn hắn, bọn hắn căn bản không dám phản kháng, bởi vì nếu như phản kháng vậy kết cục chắc chắn là rất thảm.

Lúc đương thời một vị tài xế xe taxi tánh tình bướng bỉnh, kiên quyết khư khư không giao xe ra, thuộc hạ của lão tứ cũng không nổi đóa ngay tại đó, nhưng đợi tới ngày thứ hai, những tài xế khác liền nhận được tin tức, vào buổi tối khi tài xế kia lôi kéo khách bị người ta thọc cho một đao, ngay cả xe cũng suýt bị đập nát.

Với tư cách là tài xế xe taxi làm sao có thể không lôi kéo khách, mà đắc tội những tên côn đồ này, ai biết buổi tối lúc bạn bắt khách sẽ không bắt trúng những tên côn đồ này chứ?

Về phần nếu nói thấy mấy tên nhóc trẻ tuổi thì đừng lôi kéo, chuyện này càng không thể rồi, huyện thành nhỏ mức độ tiêu phí cũng thấp, những người lớn không mấy ai nguyện ý bỏ tiền đi taxi, những người có thể thật sự không sót tiền ngồi taxi chỉ có lũ trẻ tuổi kia mà thôi, không lôi kéo họ vậy ngay cả tiền xăng đều không

gánh nổi.

"Người anh em, nghe tôi khuyên một câu, người như thế không phải chúng ta có thể chọc nổi, hiện tại chỉ có thể kỳ vọng một ngày nào đó đám người kia nhìn lầm, bắt nạt tới trên người người thân của mấy quan chức kia, khiến chính phủ trừng trị bọn họ, tôi nhớ trước đây ở đông bắc không phải có một tên lưu manh rất lợi hại sao, hình như cũng bởi vì đắc tội người nhà quan chức, cuối cùng bị nhổ tận gốc."

Lúc tài xế nói lời này, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ mà bất đắc dĩ, những tên đầu lĩnh của lũ côn đồ này quan hệ với hai giới hắc bạch đều không tồi, chuyện giống vậy căn bản là không thể động tới bọn họ được.

"Ông nói là vị kia họ Kiều kia sao, thật đúng dịp, vị kia cũng gọi là lão tứ."

Phương Minh biết tài xế nói tới ai, sự tích về người kia mặc dù đã qua rất lâu rồi, nhưng rất nhiều người vẫn còn đang nhắc tới người đó, dù sao đã từng càn rỡ đến mức dám cướp người ngay trên đường cái, có thể nghĩ thế lực của người ta to lớn tới mức nào.

Nhưng cuối cùng thì sao? Bởi vì quá càn rỡ đắc tội một vị quan lớn, trong vòng một đêm liền bị bắt, trong nháy mắt tất cả thế lực của hắn ta bị san bằng, cũng trong chớp mắt liền lâm vào cảnh cây đổ bầy khỉ tan.

Phương Minh không nói gì nữa, sau khi tùy tiện trò chuyện vài câu với tài xế liền xuống xe, bởi vì từ trong miệng tài xế cậu đã biết đại bản doanh của lão tứ này rồi.

Bên trong một phòng trò chơi ở thị trấn, đây là đại bản doanh của lão tứ trong huyện này, trước đây lão tứ dựa vào sảnh trò chơi này mà lập nghiệp đấy, mặc dù bây giờ đã làm lớn nhưng hắn vẫn

thích ở lại sảnh trò chơi này.

Phương Minh bắt một chiếc taxi khác tới sảnh trò chơi này, quả nhiên cậu bắt gặp xe của lão tứ dừng lại trước cửa sảnh trò chơi kia.

"Tứ ca, Lão Hổ thật phải bị giam hơn mười ngày sao?"

"Vương Minh tên khốn kiếp kia mỗi tháng thu chúng ta nhiều tiền như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng không chịu cho chút thể diện, tứ ca, nếu không các huynh đệ đi tìm Vương Minh nói chuyện."

"Tất cả im miệng cho tôi, một đám ngu xuẩn!"

Hình lão tứ nhìn mấy tên tiểu đệ tâm phúc của mình, gương mặt vô cùng buồn bực nói: "Đừng Vương Minh Vương Minh nữa, người ta là sở trưởng Vương, sở trưởng Vương đã nói với tôi rồi, chuyện này là do lãnh đạo bên trên tự mình lên tiếng, Hổ Tử nhất định phải bị giam ở trong đó mười ngày, chẳng qua cũng sẽ không phải chịu khổ gì cả, coi như bị cấm cửa vài ngày thôi."

"Tứ ca, không thể nói như vậy được, ai cũng biết Lão Hổ là kiện tướng đắc lực của anh, nếu hắn ta sau khi bị bắt vào tù lại không thể đưa ra ngoài ngay, người ở phía ngoài không biết sẽ lan truyền ra tin gì nữa."

"Quản cái lũ khỉ kia truyền tin gì, Hổ Tử cái tên ngu xuẩn này đúng là ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm liền đi trộm cắp, huynh đệ của lão tứ tao lại là một tên trộm cướp, chuyện này mà truyền ra ngay cả tao cũng đều cảm thấy mất mặt."

Hình lão tứ cũng nổi máu nóng, Lão Hổ là người mà hắn đã nhìn trúng mấy năm trước, người này gan lớn, dám liều, trước đây một người cầm một đao mà dám lao vào chém bảy tám người, dám chém tới đối phương phải chật vật chạy trốn.

Chỉ là trước khi lão Hổ gặp hắn chỉ là một tên trộm cướp, hơn nữa người này trộm vặt thành quen, 3-5 ngày không đến phố phường trộm ít đồ sẽ phát điên không chịu được.

"Tứ ca, nếu Lão Hổ không thể ra tù nhanh chóng, vậy chúng ta không phải nên dằn mặt cái người đã báo cảnh sát sao, lại vẫn dám báo cảnh sát..."

"Câm cái miệng của mày lại cho tao, mày đừng có nghĩ tới chuyện ngu xuẩn đó nữa."

Hình lão tứ trực tiếp đạp một đạp, động tới người báo cảnh sát? Vương Minh cũng đã nói rồi, cô bé kia là trạng nguyên khảo thí trong huyện, hơn nữa bây giờ còn có cục trường làm chỗ dựa, trừ phi Hình lão tứ hắn ngại cuộc sống bây giờ quá nhàn nhã thoải mái, muốn thể nghiệm một chút cảm giác cơm tù hay chật vật trốn chui trốn nhủi…

"Được rồi, không nói chuyện Hổ tử nữa, mau mau lấy tiền tới đây, buổi tối tao phải đưa tới nhà sở trưởng Vương."

...

Trong lúc Hình lão tứ đang dặn dò đám đàn em, lúc này Phương Minh đi dạo một vòng quanh sảnh trò chơi, sau đó liền là rời đi.

Không quá một giờ sau, Phương Minh lần thứ hai trở lại, mà trên tay của cậu còn xách theo một cái túi đi tới cửa sau của sảnh trò chơi, đó là một hẻm nhỏ.

Trong ngõ nhỏ không người, Phương Minh từ trong túi móc ra một pho tượng hổ đá lớn chừng bàn tay, một lần nữa cho hổ đá dính vào nhựa cao su sau đó dính lên mặt đất, vừa lúc đầu hổ đối diện cửa sau của phòng trò chơi.

Tuy rằng hổ đá không lớn, nhưng nếu như có người đi qua

nhất định sẽ chú ý tới, cho nên Phương Minh đổ hết cát trong túi lên mặt đất, phủ kín tượng hổ đá, không đến mức bị người phát hiện ra.

Sau khi làm xong những chuyện này, Phương Minh lại đi tới phía đối diện phòng trò chơi, đó là một khách sạn, sau khi đi vào khách sạn Phương Minh trực tiếp thuê một căn phòng, hơn nữa vừa thuê chính là thuê tới nửa tháng.

Trong một căn phòng ở lầu hai của khách sạn, mở cửa sổ ra vừa vặn hướng về phía phòng trò chơi, Phương Minh từ trong túi móc ra một chiếc gương, một mặt gương hình thoi, đây là hình dạng cậu cố tình nói ông chủ cửa hàng cắt thành.

Đặt cái gương lên bàn, Phương Minh lại lấy ra một mảnh vải trắng, lại từ trong túi lấy ra một túi máu, bên trong túi này là máu heo, đổ máu heo lên trên vải trắng, vải trắng bị nhuộm đỏ, ngay sau đó Phương Minh trùm miếng vải bị nhuộm đỏ này lên tấm gương, treo ở phía bên ngoài cửa sổ.

Chương 533: Sinh môn mang sát, sát khí tận trời, tử môn mang sát, ba năm năm năm

Sau khi treo cái gương lên, mặt kính vừa lúc đối diện với cửa lớn của phòng trò chơi kia, chỉ là bởi vì có vải đỏ che chắn cho nên ánh sáng không phản xạ lên cửa của phòng trò chơi.

Mà nói như vậy thì người của phòng trò chơi cũng sẽ không chú ý tới mảnh vải đỏ này, cho dù có thấy được, tối đa cũng chỉ cho là khăn mặt của ai bị rơi ra ngoài, sẽ không để ở trong lòng.

"Bạch hổ cắn đuôi, quang sát hướng cửa, còn kém một điểm cuối cùng."

Phương Minh đang đứng trước cửa sổ trong phòng nói nhỏ một câu, không sai, cậu đúng là đang lợi dụng biện pháp phong thủy mà bản thân nắm giữ để đối phó đám người Hình lão tứ.

Bởi vì chiếm cứ thân thể của Tần Dương nên Phương Minh không cách nào tu luyện, trong cơ thể cũng không có niệm lực cho nên không cách nào thi triển những thủ đoạn cần thiết khác, nếu không mà nói đối phó những tên lưu manh như Hình lão tứ căn bản không cần phiền toái như vậy.

Phong thuỷ ở trên tay thầy phong thủy giống như dao giải phẫu trong tay bác sĩ vậy, có thể cứu người nhưng cũng có thể giết người.

Phương Minh đã sớm nghĩ ra cách đối phó đám người Hình lão tứ, đó chính là bày phong thuỷ sát khí, để sát khí ảnh hưởng đến

toàn bộ ở người bên trong phòng trò chơi.

Bạch hổ sát, chủ hung; quang sát, chủ tinh thần.

Cái gương phản chiếu huyết sát, đây là một loại quang sát tương đối lợi hại bên trong các loại quang sát, Phương Minh còn đặc biệt lựa chọn mặt kính hình thoi, bản thân mặt kính hình thoi vốn mang theo nhuệ khí, quang sát do nó phản chiếu ra càng là vô cùng sắc bén.

Mà vải đỏ nhuốm máu thì có tác dụng nhanh chóng kích thích sát khí ngưng tụ, cái gọi là thà nghe tạp âm như sấm oanh cũng không gặp quang sát mang một ít hồng, nói đúng hơn là quang sát có ngưng tụ huyết.

Đương nhiên, Phương Minh không chỉ đơn giản là tùy ý để tấm gương cùng tượng hổ ở phía trước cùng phía sau phòng trò chơi, vị trí của cái gương cùng bức tượng đã được tính toán kỹ càng, cả hai thứ cùng lúc được đặt trên cửa sinh.

Sinh môn mang sát, sát khí tận trời, tử môn mang sát, tam niên ngũ tái.

Ý của những lời này là nói nếu như sát khí ngưng tụ ở trên vị trí sinh môn, như vậy sát khí sẽ trở nên mạnh mẽ với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, nhưng nếu như sát khí ngưng tụ ở vị trí tử môn, như vậy tốc độ sát khí ngưng tụ thành hình sẽ chậm rất nhiều.

Chẳng qua mặc dù là như vậy, đối với thầy phong thủy đến nói, bọn họ tình nguyện gặp phải khả năng thứ nhất, bởi vì sinh môn mang sát tương đối dễ hóa giải, nhưng nếu như tử môn mang sát, đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Cái gọi là tam niên ngũ tái, không chỉ là nói tới thời gian sát khí hình thành, dựa theo một mức độ nào đó thì đây cũng chỉ thời gian còn lại của người bị sát khí ăn mòn.

Nhưng đối với Phương Minh, điều cậu cần chính là nhanh chóng nhìn thấy hiệu quả nơi này, về phần phải hóa giải như thế nào, trừ phi Hình lão tứ có thể mời được thầy phong thủy đến tìm ra mánh khóe, chẳng qua những tên lưu manh cấp bậc này là không thể nào biết thầy phong thủy, thậm chí bọn họ căn bản cũng không tin vào mấy chuyện phong thủy này.

Bởi vì loại người này vì tiền chuyện gì cũng có thể làm được, căn bản không tin tưởng cái gì ngẩng đầu ba thước có thần minh, càng sẽ không tin tưởng phong thủy.

Từ khách sạn xuống tới, Phương Minh trực tiếp đi vào phòng trò chơi, người bên trong phòng trò chơi không ít, âm thanh rất ầm ĩ, còn có mấy thanh niên xăm trổ lưng dài vai rộng đang đi qua đi lại, thấy Phương Minh xuất hiện ở cửa, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía cậu.

Cái gọi là phòng trò chơi, kỳ thực chính là ổ bài bạc do Hình lão tứ xây dựng lên mà thôi, đương nhiên ở đây còn nhận đòi nợ thuê các thứ nữa, mà hắn là vì giả trang nên trong sảnh lớn thực sự còn đặt mấy máy chơi game: Tam quốc chiến kỷ.

Chỉ có điều người ở trước mấy cái máy chơi game này toàn là con nít, mà ở phía bên trong thì có khá nhiều máy đánh bạc cùng máy đánh cờ, rất nhiều người lớn đang chơi ở trên mấy cái máy này, mà những người thanh niên trẻ tuổi đang đi qua đi lại kia đương nhiên là đàn em của Hình lão tứ, phụ trách trông coi khu vực này.

Người đánh bạc, nhất là dân cờ bạc đánh tới đỏ cả mắt, khó tránh khỏi sẽ làm ra một số hành động khác người, tỷ như quỵt nợ, đập máy móc… Cho nên để tránh trường hợp này cần phải có người trông coi, trên thực tế đây cũng là mối làm ăn chính của Hình lão tứ, rất nhiều đàn em của hắn đã đến mấy ổ cờ bạc trong trấn làm người bảo kê như vậy.

"Ông chủ, cho tôi hai trăm đồng tiền trong trò chơi."

Phương Minh trực tiếp đi tới sảnh lớn mua hai trăm đồng tiền trong trò chơi, mà mấy tên côn đồ bảo vệ này thấy Phương Minh mua tiền trong trò chơi xong, ánh mắt lúc này mới nhu hòa hơn một chút, nhao nhao thu hồi ánh mắt, nhưng vẫn có một hai người chú ý tới Phương Minh.

Cầm tiền trong trò chơi, Phương Minh trực tiếp đi tới một máy đánh bạc, máy đánh bạc này là máy loại cá xe, từ xe đại chúng đến Rolls-Royce, có thể đặt cao nhất là đặt Rolls-Royce gấp năm mươi lần, thấp nhất là đặt đại chúng gấp hai.

Một tệ trò chơi là mười phần, Phương Minh ngồi trên máy trò chơi, sau khi cho một xu vào chỉ áp tối thiểu đại chúng năm phần, trúng mười phần.

Lần thứ hai, áp đại chúng năm phần, áp BMW ba phần, kết quả ra lại là Ferrari.

Lần thứ ba áp đại chúng mười phần, Audi hai phần, BMW hai phần, Cadillac hai phần, Ferrari hai phần... Ra đại chúng, thắng hai phần.

Vốn dĩ còn có mấy tên côn đồ đi theo sau lưng Phương Minh, sau khi nhìn thấy phương pháp cá cược của Phương Minh được hai phút liền chán ngán bỏ đi, bởi vì Phương Minh thật sự là áp quá nhỏ rồi, hơn nữa nếu cá cược theo loại phương pháp này cho dù thắng hay thua thì cũng không biến động gì quá lớn.

Cái này cũng giống với cá độ bóng đá mùa World Cup vậy, không những mua cả hai đội, điểm số cũng mua tới bảy tám kiểu khác nhau, cuối cùng có một cái trúng, hoặc chính là kiếm ít, hoặc chính là thua ít, căn bản đừng mong có ngày dựa vào tiền thắng mà mua được biệt thự ven biển.

Những tên côn đồ này cảm thấy nhàm chán nhưng Phương Minh ngược lại chơi đùa rất vui vẻ, chí ít biểu hiện ra bên ngoài là như thế, sau khi chơi được nửa giờ cậu chẳng những không thua, ngược lại còn thắng 200 phần, cũng chính là thắng hai mươi đồng.

Thời gian nửa tiếng trôi qua, những tên côn đồ này cũng đều buông lỏng cảnh giác với Phương Minh, chỉ cho rằng Phương Minh là một tên đã không có tiền lại còn thích cá độ bài bạc, nếu so sánh với cậu ta thì mấy ông chủ một ván áp mấy trăm tệ kích thích hơn nhiều.

Xác định đã không còn tên lưu manh nào nhìn mình chằm chằm, Phương Minh tiếp tục một tay đặt cược, một tay còn lại thì đút vào túi mình, từ nơi ấy móc ra mấy viên tiểu cầu nhỏ.

Những viên tiểu cầu này cũng chỉ to cỡ hạt châu nhỏ, Phương Minh trực tiếp để cho một viên rơi trên mặt đất, sau đó chân phải nhẹ nhàng đá một cái, viên cầu này nhanh chóng lăn sâu vào bên trong máy, cho dù là người quét dọn vệ sinh cũng không chắc có thể phát hiện được.

Sau khi làm xong chuyện này, Phương Minh lại chuyển sang một máy đánh bạc khác, máy đánh bạc này có kiểu chơi khác với máy lúc đầu, chẳng qua Phương Minh vẫn dùng phương pháp đặt cược như cũ, khác biệt chính là chỉ sau 15 phút mà Phương Minh đã thua mất 30 đồng.

Tiếp tục đổi...

Liên tiếp thay đổi tám loại máy đánh bạc, dùng thời gian hai tiếng, cuối cùng Phương Minh thua mất hai trăm nguyên, cũng đã ném được tám viên cầu nhỏ vào trong tám máy đánh bạc này.

Thua hết tiền rồi đương nhiên là phải rời đi thôi, dưới bộ dáng tươi cười ngọt ngào của cô em thu ngân cùng dáng vẻ khinh bỉ của đám côn đồ, Phương Minh hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi phòng trò

chơi.

"Cmn, hôm nay quá xui xẻo, chỉ mới chốc lát mà đã thua sạch rồi, lần sau nhất định phải thắng cả gốc lẫn lãi trở về."

...

Chỉ là ngay khoảnh khắc Phương Minh ra khỏi cửa phòng trò chơi, vẻ tức giận hậm hực trên mặt Phương Minh biến mất, thay vào đó là nụ cười mỉm treo lên bên khóe miệng.

Đến bây giờ toàn bộ bố cục xem như đã triệt để hoàn thành, chỉ cần một tháng thôi, cậu có thể nhìn thấy kết cục của Hình lão tứ rồi.

Chẳng qua ngay khoảnh khắc khi Phương Minh đi ra khỏi phòng trò chơi, bên trong phòng trò chơi đột nhiên truyền đến một tiếng hoan hô lớn, Phương Minh quay đầu nhìn thoáng qua, trông thấy mấy người đàn ông đang kích động vô cùng, nhìn chằm chằm vào điểm trên máy đánh bạc.

"Con mẹ nó, rốt cục tôi cũng có thể trúng lớn một lần rồi, hai chục nghìn thua ngày hôm qua nay đã có thể đòi về..."

"Tôi biết ngay là ra cái này mà, cũng may tôi đã áp năm trăm đồng, chỉ dựa vào việc thắng gấp bội này là đã đủ xài rồi."

Phương Minh quay đầu nói nhỏ một câu: "Bại tài, đây chỉ là vừa mới bắt đầu..."

Chương 534: Phỏng vấn (1)

Một thời gian sau, Phương Minh an tâm đợi ở trong thôn, bất quá cũng không có ở nhà mình, mà là xây dựng một cái nhà lá bên cạnh đập chứa nước, trực tiếp ở tại đập chứa nước.

Đập chứa nước đột nhiên có nước, làm cho các thôn dân rất hiếu kỳ, cho nên mấy ngày này không ngừng có thôn dân đến đập chứa nước, mỗi một người đều khiếp sợ không biết nói cái gì.

Đập chứa nước lớn như vậy, có nước, ý vị như thế nào, những thôn dân này rất rõ ràng, nếu như nói một tháng trước, rất nhiều thôn dân đều cảm thấy đầu óc của Phương Minh bị rắn cắn hỏng thì hiện tại ai ai cũng phải giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Năm nghìn đồng một năm nhận thầu một cái đập chứa nước đắt không?

Đập chứa nước lớn như vậy, cho dù là hai ba chục ngàn một năm cũng có người sẽ nguyện ý nhận thầu, phải biết rằng chỉ với vài cái hồ nước trong thôn, hàng năm người nhận thầu nuôi cá đều cấp cho làng sáu trăm cân cá mỗi một lần thu hoạch.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở thập niên sáu mươi bảy mươi, rất nhiều làng đều không có ao, cái hồ nước này là do đội thôn dân hợp lực đào lên, cho nên dựa theo quy củ trong thôn, hàng năm người nuôi cá đều cấp cho thôn dân một phần cá.

Sáu trăm cân cá các loại, giá thị trường cũng không phải một hai ngàn đồng, nhưng hết thảy hồ nước trong thôn cộng lại, cũng không bằng một phần mười diện tích đập chứa nước, có thể tưởng tượng được năm nghìn đồng nhận thầu đập chứa nước một năm có bao nhiêu lời.

Có người ngưỡng mộ vận may của Phương Minh, có người học theo chủ ý của hắn, song khi bọn họ nghe trưởng thôn nói, Phương Minh cùng thôn ký hợp đồng mười năm đều rối rít tắt ý tưởng.

Ở bên cạnh đập chứa nước, Phương Minh chỉ nằm trong trên một chồng cỏ, nhắc tới cũng kỳ quái, thông thường trên núi, côn trùng và muỗi sẽ tương đối nhiều, nhưng mà trong túp lều của Phương Minh không có lấy một con côn trùng và muỗi.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, biểu tình của Phương Minh cực kỳ nhàn nhã, gió núi thổi qua, mang theo sự mát mẻ và thích ý.

"Tần Dương, ngươi ở đây a. "

Thôn trưởng Lí Nam xuất hiện ở trên đập chứa nước, ngoài hắn ra còn có hai người.

"Thôn trưởng. "

Phương Minh cười và chào hỏi Lí Nam, đối với Lí Nam hắn vẫn rất cảm kích, ngay từ đầu ngăn cản mình dùng tiền nhận thầu đập chứa nước, sau khi biết đập chứa nước đầy nước, vẫn như cũ nguyện ý cho mình kí hiệp ước mười năm, tuy là phía sau hiệp ước giá cả là ba chục ngàn một năm, nhưng cái giá tiền này cũng không tính là đắt.

Mà trọng yếu hơn chính là, hắn không cần lấy trước số tiền này, mà có thể đợi hai năm sau mới bỏ ra số tiền này, giải quyết được vấn đề tiền nong thiếu hụt của hắn.

"Ta nói Lí Nam, vận khí của ngươi thật tốt,

Đập chứa nước đột nhiên đầy nước, đây là đại đại vận, nhưng cũng phải bắt cho được may mắn này, hai vị này là chuyên gia trong lĩnh vực nông nghiệp trong huyện chúng ta là giáo sư Lý và

giáo sư Vương, lúc này đây ta mang hai vị giáo sư tới, chỉ là muốn để hai vị bày mưu tính kế cho ngươi, giúp ngươi biết được phải làm gì để nuôi cá cho tốt. "

Nghe Lí Nam nói, Phương Minh cũng ấm lòng, thôn trưởng của những thôn khác thế nào hắn không biết, thế nhưng vị Lí thôn trưởng này tuyệt đối là một vị thôn trưởng tốt, chỉ tiếc chính là, phần hảo ý này hắn không có cách nào tiếp thu.

"Thì ra là hai vị giáo sư, chào Vương giáo sư, chào Lý giáo sư. "

Lý giáo sư đẩy gọng kiếng, nhìn nước tràn đầy trong đập chứa nước, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái, nói rằng: "Ta nhớ được bảy năm trước, lúc đó ta và chuyên gia trong lĩnh vực địa lý của bộ phận thuỷ lợi đã tới nơi đây, còn tham khảo qua nguyên nhân vì sao cái đập chứa nước Thất Tinh này không còn cách nào chứa nước được nữa."

"Đúng vậy, một cái đập chứa nước lớn như vậy, đột nhiên khô cạn, đối với thôn dân mà nói là một cái tổn thất thật lớn, bất quá cũng may là hiện tại đập chứa nước lại đầy nước, điều này nói rõ Tần Dương ngươi là phúc tinh."

Hai vị giáo sư rất là cảm khái, đập chứa nước Thất Tinh có vị trí địa lý tốt, một cái đập chứa nước lớn như vậy, hiện tại rơi vào một tiểu tử mới hai mươi tuổi đầu, không thể không nói đây là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

"Nhất định phải lợi dụng số nước này, hơn nữa đập chứa nước có nước, những đồng ruộng bên trên cũng có thể khai khẩn, đồng chí Tần Dương quả là không tệ, trồng cây ăn quả, nhưng ngươi trồng loại này không đúng. "

Vương giáo sư nhìn thấy các loại cây ăn quả, khóe miệng co quắp một cái, hắn thấy rõ ràng là trồng loạn xạ hết cả lên.

"Đồng chí Tần Dương, mỗi một loại cây ăn quả cần một loại đất khác nhau, cho nên rất nhiều nhà đều chỉ trồng một loại cây ăn quả, sau đó đối với thổ nhưỡng bón phân làm cho thổ nhưỡng thích hợp với loại cây ăn trái đó và gây giống, còn ngươi bây giờ trồng nhiều cây ăn quả như vậy, chẳng khác nào nói ngươi lấy phân của cây này bón cho cây khác, phải phân chia thổ nhưỡng sao cho phù hợp chứ, đây là một công trình lớn hạng nhất đấy. "

Hoa quả có tính chất địa vực, nguyên nhân nằm ở ba yếu tố, ánh mặt trời, không khí và thổ nhưỡng, ba yếu tố này quyết định khu vực đó thích hợp trồng dạng cây ăn quả gì, giống như hơn hai mươi mẫu đất này của Phương Minh trồng lên chừng mười loại cây ăn trái, nhất định là chuyện cười rồi.

"Tần Dương, nghe Vương giáo sư nói, loại người như ngươi thực chính là hồ đồ, để Vương giáo sư chỉ điểm cho ngươi, xem loại nào thì thích hợp. "

"Về cây ăn quả lão Vương hiểu rõ hơn ta, có thể cho lão Vương chỉ đạo một chút, còn như nước, một cái đập chứa nước lớn như vậy khi nuôi trồng nhất định phải chú ý cân bằng sinh thái, cân bằng sinh thái là chỉ loại cá, chủ yếu là lấy việc nuôi dưỡng cá trắm cỏ làm chủ, nhưng cũng phải kết hợp với các loại cá khác."

Lý giáo sư và Vương giáo sư không ngừng nói, mà Phương Minh cũng chỉ nghe không muốn nói chen vào, dù sao hai vị giáo sư cũng là có ý tốt, mặc dù không cách nào tiếp thu, nhưng cũng phải nể mặt họ một chút.

Sau khi nói mấy câu, hai vị giáo sư tựa hồ là có chút khát nước, lúc này mới dừng lại, Lí Nam lập tức nói tiếp: "Tần Dương, có nghe hay không, hai vị giáo sư nói gì ngươi đều phải nhớ kỹ, dựa theo các giáo sư nói đi làm, vài năm sau, tình hình của nhà ngươi cũng có thể được cải biến. "

"Đa tạ Vương giáo sư và Lý giáo sư chỉ điểm, cũng cảm tạ thôn

trưởng, ta sẽ chú ý. "

Phương Minh mỉm cười gật đầu đáp ứng, mà hai vị giáo sư cũng không có chờ lâu, đi vòng quanh đập chứa nước một vòng, sau khi nhờ Phương Minh và thôn trưởng chụp giúp mấy bức ảnh thì rời đi.

Hai vị giáo sư đến đối với Phương Minh mà nói chỉ là nốt một nhạc đệm, hơn hai tháng sau, mọi thứ vẫn yên bình, trong lúc thôn trường Lí Nam nhìn thấy Phương Minh vẫn không có tiến hành thay đổi đối với cây ăn quả, mặc dù nói mấy lần rồi, nhưng sau khi thấy Phương Minh vẫn tỏ thái độ qua loa lấy lệ, đành bỏ qua.

Dù sao, làm một thôn trưởng, hắn còn có rất nhiều công việc phải làm, cũng không thể chỉ nhìn chằm chằm Phương Minh.

Hơn hai tháng này, Phương Minh vào thị trấn ba chuyến, đều là đi thăm Tần Tuyết, mà Tần Tuyết mỗi tuần được nghỉ cũng đều sẽ trở về, giặt sạch quần áo mặc trong suốt một tuần của Phương Minh.

Không sai, Phương Minh sẽ không giặt quần áo, hơn nữa hắn cũng chưa từng tắm, về điểm này hắn thật ra rất tự đắc mà hưởng thụ, không biết cái gì gọi là ngại, mà sư phụ hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng tắm rửa giặc giũ.

Chương 535: Phỏng vấn (2)

Ngoại trừ đến trường học thăm Tần Tuyết, Phương Minh còn tới khu trò chơi của Hình lão tứ, lần đầu tiên đến, bên trong phòng trò chơi rất vắng vẻ, căn bản là không có người nào, chỉ có mấy tên côn đồ nhàm chán ngồi một chỗ.

Đến đây lần thứ hai, toàn bộ cửa lớn của khu trò chơi đều bị phá, dựa theo người bên trên nói thì bởi vì có một đám người đi vào đánh bạc thua nhiều phát cáu nên đánh nhau với tay chân của Hình Lão Tứ nên đập bể cửa.

Đến lần thứ ba, khu trò chơi này đã đóng cửa, nguyên nhân chính là bởi vì lần trước đám kia đánh nhau bị thua, nên quay lại trả thù, liều mạng đổ máu với phe Hình Lão Tứ một hồi, cả khu trò chơi chết mất hai người, Hình Lão Tứ và người của đối phương mỗi bên chết một người, kết quả cuối cùng chính là cả hai nhóm người đều bị bắt đi, Hình Lão Tứ cũng chạy trốn.

Còn như tên tay chân bị đánh chết của Hình Lão Tứ không ai khác, chính là Lão Hổ vừa mới ra tù không bao lâu bởi vì lần trước sau khi đánh lộn, chính là lão Hổ động thủ vô cùng tàn nhẫn, nhóm người kia cũng đã nhìn trúng hắn.

Có thể nói, Hình Lão Tứ hoàn toàn thất bại, đầu năm nay nghành công an không muốn nhìn thấy nhất chính là án mạng, hơn nữa còn là án mạng có liên quan đến xã hội đen đánh bạc, ô dù sau lưng Hình Lão Tứ là Vương sở trưởng Vương Minh cũng bởi vì vụ này mà bị bắt lại, sợ rằng không đến sáu bảy năm thì đến hết tết cũng không ra được.

Toàn bộ huyện rất nhỏ, cũng bởi vì chuyện Hình Lão Tứ chạy

trốn mà oanh động lên, rất nhiều người dân vỗ tay khen hay, mà những người dân bị Hình Lão Tứ và thủ hạ của khi dễ càng hận là không thể đốt pháo chúc mừng.

Nhưng mà, không ai biết đến là hết thảy những chuyện xảy ra chẳng qua là do Phương Minh một phen bố trí vào hai tháng trước.

Bệnh tới như núi sập, người xui xẻo uống miếng nước cũng sẽ sặc!

Ai có thể nghĩ tới, Hình Lão Tứ hô mưa gọi gió toàn thị trấn, sẽ bị đánh bại nhanh như vậy, cũng là bởi vì thủ hạ của hắn cướp đồ của một học sinh.

Người đời trước đều thường nói một câu ngạn ngữ: Đó chính là đi ra khỏi nhà, có ba loại người không thể đắc tội, một loại là trên tay có quyền, bởi vì người có quyền thì ánh mắt thông thiên; một loại là văn nhân, văn nhân mặc dù tay trói gà không chặt, nhưng cây viết trên tay có thể tru tâm.

Còn như loại thứ ba, chính là lang trung và thầy tướng đi khắp hang cùng ngõ hẻm, loại người này muốn hại người thì người thường căn bản là không phòng được.

Mà ngay chốc, Phương Minh chính là loại người thứ ba này.

. . .

"Chim trên cây thành đôi , thuận tay tháo xuống một đóa hoa..."

Bên cạnh đập chứa nước, Phương Minh đưa tay vào trong nước, sau đó chợt nhấc một tấm lưới đánh cá lên, đây là lưới chuyên môn dùng để bắt lấy cá nhỏ, theo tấm lưới mà Phương Minh kéo lên trên mặt nước, có thể thấy rõ ràng trong lưới có không ít cá các loại.

Những loại cá này chủ yếu là cá trích, trong đó có một con cá trích to bằng hai bàn tay, tối thiểu cũng phải một cân rưỡi.

Phải biết rằng, cái đập chứa nước này mới có nước được mấy tháng, cho dù cá trích lớn nhanh đi chăng nữa cũng không thể nặng đến một cân rưỡi được, cho nên nếu để cho những thôn dân này thấy một màn như vậy, không biết sẽ khiếp sợ như thế nào.

Cá trích, được xem như là loại cá dùng để tẩm bổ hơn nữa to cỡ bàn tay, bởi vì tương đối bổ dưỡng, cho nên giá cả cũng rất đắt, như loại cá trích hoang dại này trong đập chứa nước được bán trên thị trường khoảng hai mươi đồng một cân.

Mà con cá trích Phương Minh bắt được nếu như đem bán, cho dù là năm mươi đồng một cân cũng sẽ có người muốn mua.

"Uhm, cá trích mới vừa bắt có thể đem ra nấu canh, sau đó cho Tần Tuyết bồi bổ. "

Bịch bịch bịch!

Những con cá này sau khi bị ném ở trong giỏ xách vẫn vui vẻ nhảy lên, trong đó còn có mấy con nhảy ra rổ đánh rơi trên bùn đất, Phương Minh cũng không bắt lại mà nhặt lên ném xuống nước lại.

Ngoại trừ con cá trích lớn kia, tổng cộng có bốn năm cân cá tạp các loại, Phương Minh cầm theo rổ từ bờ nước đi tới, đi tới cái ao của nhà mình.

Xung quanh cái ao này có vài cây ăn quả che chắn, hơn nữa trải qua thời gian mấy tháng, những cây ăn trái này có cành lá rất tươi tốt, nếu như không đi vào, căn bản không phát hiện được nơi đây còn có một cửa đầm.

Phương Minh cầm lấy một cái túi lưới để vào giữa đầm, không bao lâu, nhấc túi lưới lên, trong lưới liền là có không ít tôm hùm,

đầu cực to, hơn nữa màu sắc cực kỳ đỏ tươi, giống như là lên thuốc nhuộm vậy.

"Uhm, xào nửa con tôm hùm là được rồi, còn cái đầu thì chiên giòn."

Đem các loại tôm hùm bỏ ở trong túi, Phương Minh bắt đầu tìm tòi trên mặt đất trong vườn cây ăn quả, những đồng ruộng này ngoại trừ trồng cây ăn quả, Phương Minh cũng không có tiến hành bất kỳ xử lý nào, nhưng mà quỷ dị chính là, mảnh này vườn cây ăn quả dĩ nhiên không có cỏ dại xuất hiện.

Phía dưới cây có một vài trái, còn có thêm không ít loài nấm màu vàng nhạt, rất nhiều người có lẽ không biết nhiều về nấm , nhưng nếu như nhắc đến nấm hương thì đều biết.

Cỏ linh chi là loài nấm, nấm hương cũng vậy, trừ cái đó ra còn có rất nhiều loài nấm khác, một đặc điểm lớn của nấm chính là ngoại hình như cái dù, những cây nấm màu vàng nhạt mọc dưới cây ăn quả chính là loài nấm gan bò..

Bởi vì ngoại hình giống như gan bò, cho nên mới được đặt cho cái tên này, nhưng không nên xem thường Nấm gan bò, bởi vì nhiều thịt, Nấm gan bò được xưng là vua nấm trong bốn loài nấm dại lớn nhất, nhưng mọc nhiều nhất là ở Vân Nam.

Hoàn cảnh thông thường để loài nấm sinh trưởng đều tương đối ẩm ướt, nhưng vườn trái cây của Phương Minh không có ẩm ướt chút nào, thậm chí cũng không có cây cối cành lá thối rữa tồn tại, nơi đây ngoại trừ Nấm gan bò, còn có rất nhiều loài nấm khác, thậm chí còn có mộc nhĩ dại nữa.

Hái được một ít nấm gan bò và một vài loài nấm khác, thậm chí ngay cả mộc nhĩ dại cũng được háo không ít, cuối cùng chỉ có một loài nấm mà Phương Minh không hái, đó chính là tùng nhung, con nít ăn không hết mấy thứ đại bổ như thế.

Khi Phương Minh vội vàng làm đồ ăn, lúc này một chiếc xe thương vụ lái vào trong thôn, mà ở trên xe ngoại trừ Tần Tuyết cùng ba cô bạn cùng phòng còn có hai người đàn ông và hai ngươi phụ nữ.

Hai người đàn ông và hai người phụ nữ đại khái chừng ba mươi tuổi, một ngươi đàn ông trong đó là chủ nhiệm lớp của Tần Tuyết, người phụ nữ còn lại là cô giáo Lý là nhân viên công tác tại cục giáo dục huyện, còn hai người còn lại chính là phóng viên của thị trấn

Đã qua được nửa học kỳ, vừa mới kết thúc thi giữa kỳ, Tần Tuyết vẫn đứng nhất toàn trường, hơn nữa bởi vì ... kì thi này là ba trường hợp nhất, Tần Tuyết không chỉ đứng đầu một trường mà là đứng đầu cả ba trường, hơn nữa còn cao hơn người xếp thứ hai 30 điểm.

Thành tích cao như vậy làm cho hiệu trưởng trường Đế Nhất cực kỳ vui vẻ, cảm thấy đây là một có hội tốt để tuyên truyền, Vì vậy vận dụng quan hệ của mình mời ký giả của Văn Báo tới phỏng vấn Tần Tuyết.

Đối với ký giả Văn báo mà nói, tuyên dương gương tốt là công việc của bọn họ, mà còn có tấm gương nào tốt hơn một cô học trò vượt khó học giỏi?

Ở thời đại tin tức ngợp trời này, rất nhiều gương người tốt việc tốt được tuyên dương trên báo bị người ta bỉu môi, nhưng con nhà nghèo học giỏi tuyệt đối là không có ai bĩu môi chê khen.

Văn Báo hành động rồi, cục giáo dục tự nhiên không thể hờ hững, cái này cũng là một phần công lao của bọn họ. Vì vậy liền có một nhân viên của cục giáo dục cùng đến.

Còn như ba người bạn cùng phòng của Tần Tuyết, chỉ là đi theo chơi, các cô cũng muốn xem hoàn cảnh gia đình của Tần

Tuyết, dĩ nhiên, các cô cũng có nhiệm vụ, đó chính là sau khi trở về phải viết một bài 500 chữ phát biểu cảm nghĩ, đọc trước toàn trường.

Chương 536: Đến cùng người nào cần quyên tiền (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Nhan chủ nhiệm, đến rồi."

Xe ở dừng lại ở cổng thôn, người đầu tiên bước xuống xe là cô gái trẻ tuổi ở cục giáo dục Nhan Khanh.

Nhan Khanh tốt nghiệp tại một trường đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp thì thi vào cục giáo dục, sau một thời gian khoản hai, ba năm thì lên chức nhiệm rồi giáo ủy làm ở phòng chủ nhiệm, trên phố đồn rằng Nhan chủ nhiệm và cục trưởng cục giáo dục có quan hệ không bình thường.

Dĩ nhiên, chuyện này thật hay giả không có ai biết, nhưng giáo ủy chủ nhiệm tương đương với bí thư bên cạnh cục trưởng, quan hệ giữa bí thư xinh đẹp và lãnh đạo luôn khiến người ta tò mò.

Nhan Khanh từ trên xe bước xuống, bộ váy công sở trên người cô phô bày toàn bộ dáng vẻ mỹ miều của cô, vươn người một cái để giãn cơ sau một quãng đường dài ngồi xe, thân hình với những đường cong hút mắt khiến các thôn dân gần đó nhìn chằm chằm.

"Nhan chủ nhiệm, phong cảnh nơi này ngược lại không tệ."

Sau đó hai vị ký giả từ trên xe bước xuống, đối với ký giả nam mà nói, Nhan Khanh căn bản không hề để ý đến, điều này làm cho

vị nam ký giả này có chút xấu hổ.

"Thiếu Động ngươi về điểm này đừng có tâm địa gian giảo, người ta cùng cục trưởng có quan hệ, đến lúc đó không cẩn thận làm lãnh đạo nổi giận, công việc này của ngươi cũng bị mất."

Nữ ký giả nhìn thấy dáng vẻ của đồng nghiệp mình trên mặt có chút u oán, bởi vì cô thích vị nam ký giả này, chỉ bất quá hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

"Ngươi đừng nghe trên phố đồn, nếu Nhan chủ nhiệm thật sự cùng cục trưởng cục giáo dục có quan hệ, người cục trưởng kia càng cẩn thận hơn, sẽ không để cho Nhan chủ nhiệm đảm nhiệm chức chủ nhiệm phòng giáo ủy."

Lời nói mặc dù là như vậy, nhưng vẻ ái mộ trên mặt vị nam ký giả cũng ít đi vài phần, hắn vẫn hiểu đạo lý trên đầu chữ sắc có cây đao, tuy là cục giáo dục cùng đơn vị bọn họ là hai đơn vị khác nhau, nhưng làm lãnh đạo thì đều như nhau, cho dù không chung một ngành cũng có thể chèn ép hắn.

Bởi vì vật họp theo loài, người ngồi theo nhóm, có thể cùng cục trưởng ngồi chung trên một bàn rượu tất nhiên cũng là cục trưởng, cục trưởng cục giáo dục chỉ cần chào hỏi lãnh đạo của bọn họ một câu, lãnh đạo bọn họ chẳng lẽ sẽ vì hắn đi đắc tội cục trưởng cục giáo dục sao?

"Thầy giáo, nhà của em ở dưới chân núi. "

Tần Tuyết từ trên xe bước xuống sau, chỉ chỉ phương hướng của nhà mình, nhìn thấy Tần Tuyết, trên mặt Nhan Khanh mới có nụ cười, "Tần Tuyết em có thông báo cho người nhà biết là có khách không? "

"Dạ, em có nói với anh trai là có thầy giáo và bạn học hôm nay tới, sau khi anh trai em biết rất vui, nói muốn đãi mọi người mấy

món cây nhà lá vườn..."

"Thầy Tưởng tôi đã dặn như thế nào."

Nghe Tần Tuyết nói, còn không đợi Tần Tuyết nói xong, trên mặt Nhan Khanh lộ ra vẻ bất mãn nhìn về phía chủ nhiệm lớp của Tần Tuyết.

Tưởng Tiểu Long mang trên mặt nét cười khổ, hắn đương nhiên nhớ kỹ trước khi lên đường vị Nhan chủ nhiệm này đã dặn dò hắn tuyệt đối không thể để Tần Tuyết vì chiêu đãi bọn họ mà tiêu pha, giết vật nuôi trong nhà.

"Chỉ bởi vì chúng ta đến, mà người ta phải giết gà vịt nuôi bao năm nay để chiêu đãi chúng ta? Thịt gà vịt như vậy mọi người ăn nổi sao? "

Trong đầu Nhan Khanh nghĩ ra một cảnh: Ở sâu trong thôn kia, anh trai của Tần Tuyết là một người đàn ông da ngăm đen vẻ mặt thành thật trung hậu giết gà vịt vốn nuôi để đẻ trứng, sau đó đến khi bọn họ tới nơi, ở trong căn phòng nhỏ hẹp u ám, đem gà vịt lên, sau đó có chút ngượng ngùng nói cho bọn hắn biết:

"Trong nhà không có gì tốt để chiêu đãi, cũng chỉ có gà vịt nhà nuôi, biết các thầy cô muốn ghé thăm, cho nên cố ý dậy sớm giết gà vịt để chiêu đãi các thầy cô."

Nghĩ đến hình ảnh đó, Nhan Khanh chỉ giận không kiềm được, đối với bọn hắn mà nói, cũng chỉ là một bữa thịt gà vịt mà thôi, nhưng đối với Tần gia mà nói, đây là nuôi mấy năm tiếc không dám ăn.

Nhan Khanh xem qua tiểu sử của Tần Tuyết, mẹ đi lạc, cha đi tìm chết, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, gà vịt là Tần Dương nuôi dùng để đẻ trứng, sau đó bán trứng lấy tiền cho Tần Tuyết mua đồ dùng học tập.

Rất nhiều buổi phỏng vấn và phim tronh tivi không phải đều là như thế này sao?

"Cái kia... Nhà của em không có gà vịt."

Tần Tuyết cảm thấy chị gái xinh đẹp này tựa hồ là hiểu lầm cái gì, nhà cô vốn dĩ có nuôi mấy con gà áp, thế nhưng sau khi anh trai bị rắn độc cắn, mấy con gà áp đã bị anh trai làm thịt nấu canh ăn, bởi vì anh trai nói, gà vịt nhiều quá rồi, ỉa thúi.

"Không có gà vịt..."

Nhan Khanh lập tức ngây ngẩn cả người, lập tức sắc mặt càng thêm xấu xí, "Chẳng lẽ là giết lợn làm thịt dê rồi?"

Dân quê thông thường đều mừng năm mới hoặc là khi làm việc tốt thường giết lợn làm thịt dê, ngoại trừ để lại cho chính mình ăn, số thịt heo thịt dê còn lại được đem đi bán hơn nữa nuôi nấng heo dê cũng cần thời gian.

Rất nhiều nông dân, chỉ vào cuối năm mới giết heo dê bán lấy tiền để dành chi tiêu cho cả năm, nhưng bây giờ vì chiêu đãi bọn họ, anh trai của Tần Tuyết lại phải làm thịt heo dê, điều này làm cho cô không nỡ lòng nào, cho dù là mỹ vị đến đâu cũng không thể ăn nổi.

"Nhà của em cũng không có heo dê."

Tần Tuyết có chút nghi hoặc nhìn chị gái xinh đẹp này, cô không biết trong lòng chị gái này đang nghĩ cái gì, bất quá vẫn giải thích: "Anh trai em nói lấy mấy con cá từ đập chứa nước còn có một ít rau dại tromg rừng để chiêu đãi mọi người.

Nghe Tần Tuyết nói như vậy, khuôn mặt Nhan Khanh đỏ lên, thì ra là chính cô ta suy nghĩ nhiều, nhưng cũng không thể trách cô, kịch truyền hình không phải đều là diễn như vậy sao? Hơn nữa khi cô ở giáo ủy, cũng nghe một vài thầy cô giáo nói như vậy.

Những thầy cô giáo đó khi đi thăm hỏi gia đình của học sinh, có một vài học sinh nghèo khó, trong nhà không có gì ngon, ba mẹ học sinh sẽ giết chết gà vịt để chiêu đãi bọn họ, khiến cho bọn họ đã cảm động lại còn cảm thấy xấu hổ.

Cũng chính vì vậy, cho nên trước khi lên đường, Nhan Khanh đã cố ý dặn dò Tưởng Tiểu Long, đó chính là lúc bọn họ đi phỏng vấn, tuyệt đối không thể để người giết heo gà vịt để thết đãi.

"Các thầy cô giáo tới rồi."

Động tĩnh trước truyền đến tai Lí Nam, làm thôn trưởng, có ký giả qua đây phỏng vấn, cấp trên đã nói qua với hắn rồi, hắn cũng sẽ phụ trách cùng đi, đến lúc đó cũng sẽ tiến hành phỏng vấn hắn.

Dĩ nhiên, nội dung phỏng vấn đối với hắn chủ yếu là để hắn nói một chút, hai anh em Tần Dương và Tần Tuyết ở trong thôn khó khăn cỡ nào, mọi người đối với hai anh em Tần Dương và Tần Tuyết chiếu cố bao nhiêu, chủ yếu là hai ý đó.

Ý chính thứ nhất là lũ trẻ sinh sống rất khổ, nhưng phẩm chất tốt, rất được thôn dân yêu thích, thuộc về loại không ngừng vươn lên.

Ý chính thứ hai là: thôn ủy cực kỳ quan tâm những thôn dân nghèo khó, nhất là đối với Tần Dương và Tần Tuyết thuộc hoàn cảnh đặc biệt nghèo khó, đương nhiên, đây là bởi vì thôn ủy đã được báo cáo từ trấn ủy thậm chí còn được huyện ủy triển khai.

Ý thứ nhất là để tuyên dương gương tốt, ý thứ hai chính là nhiệm vụ chính trị.

Thôn trưởng Lí Nam dẫn đoàn người đi vào thôn, nhanh chóng tới được nhà của Tần Dương và Tần Tuyết.

Gian nhà không có khóa, nhưng mà bên trong lại không có người, khi nhìn thấy cái nhà gỗ này, hai vị ký giả vội vã cầm

camera lên quay chụp, đây là tư liệu sống, phòng ốc đổ nát như vậy lại là cho ra một trạng nguyên, hơn nữa lấy thành tích học tập Tần Tuyết mà xem, cho dù là thi vào trường cao đẳng cũng có thể giành vị trí cao nhất.

"Tần Tuyết, anh trai cháu đâu?"

Lí Nam hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Tần Tuyết, Tần Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh trai cháu chắc là ở đập chứa nước bên kia, anh trai cháu rất ít khi ở trong nhà. "

"Cũng phải, thằng nhóc này hiện tại đã dành hết tâm tình cho đập chứa nước bên kia, ăn ở đều tại nơi đó."

Nghe Lí Nam và Tần Tuyết đối thoại, một vị ký giả tò mò hỏi: "Lí thôn trưởng, đập chứa nước là sao? "

"Đồng chí Ký giả, là như vậy, anh trai của Tần Tuyết là Tần Dương một thời gian trước đã nhận thầu đập chứa nước của chúng tôi cho nên một lòng một dạ dành hết tâm tư cho việc nuôi trồng trên đập chứa nước, dựng một cái nhà tranh trên đập, ăn ở đều ở trên đập chứa nước."

"Nhận thầu đập chứa nước cần không ít tiền, không phải nói nhà Tần Tuyết không có điều kiện sao?" Vị nữ ký giả nhíu mày hỏi.

Bởi vì là ký giả, cho nên về nông thôn không ít, cũng đều biết có thể nhận thầu đất đai hoặc là đập chứa nước gì gì đó ở trong thôn, đều là người rất có khả năng, chí ít không phải gia đình nghèo khốn.

Chương 537: Đến cùng người nào cần quyên tiền (2)

"Lúc đó đập chứa nước khô cạn, cho nên trong thôn cho Tần Dương nhận thầu với giá cả tương đối thấp, về sau lại không biết vì sao, đập chứa nước lại đầy nước, bởi vì hiểu được hoàn cảnh của Tần Dương, dựa vào Thôn ủy chúng ta thay Tần Dương đến hợp tác xã vay một khoản nuôi trồng của quỹ tín dụng, còn số tiền ban đầu lúc mới nhận thầu đập chứa nước là tiền thưởng của Tần Tuyết khi đi học."

Nhiều ngày như vậy trôi qua, Lí Nam cũng hiểu khoản tiền trước kia của Tần Dương là từ đâu tới nên nói rất rõ ràng cho ký giả, bọn họ không có bán tài sản trong thôn, thứ nhì là thôn xóm bọn họ còn ra lực trợ giúp Tần Dương vay tiền tại ngân hàng.

"Dùng việc học của chính mình giúp đỡ anh trai nhận thầu đập chứa nước, cải biến điều kiện gia đình, đây là một tư liệu sống tuyệt vời, có thể dùng để công kích bầu không khí bất lương trong xã hội hiện tại. Cái gì mà thay vì đi học hãy lấy chồng sinh con."

Ánh mắt nam ký giả sáng lên, đây là một tư liệu sống rất tốt, cũng là thứ mà những người lãnh đạo muốn thấy.

Đến khi hai vị ký giả chụp hết ảnh xong, Lí Nam mới đưa mọi người lên núi, mà dọc theo con đường này năng động nhất không thể nghi ngờ là ba cô bạn cùng phòng của Tần Tuyết, ba người này đều là Đại tiểu thư trong thành phố, đối với các cô ấy mà nói, dã ngoại là thứ mà các cô thích nhất.

"Tiểu Tuyết, môi trường nơi đây thật tốt."

"Oa, đây là chim gì, đẹp mắt như vậy, cho tới bây giờ mình chưa thấy qua."

Mấy con chim màu sắc sặc sỡ từ không trung bay qua, khiến mấy vị tiểu cô nương kinh hô, ở trong thành phố các cô làm sao thấy qua nhiều chim như vậy, chủ yếu là thấy vài con chim sẻ và chim én, hơn nữa những năm gần đây, chim én cũng càng ngày càng ít.

Những thứ này đối với lũ trẻ nhà quê mà nói là chuyện rất bình thường, nhưng đối với rất nhiều lũ trẻ trong thành phố mà nói cực kỳ có cảm giác mới mẻ, cho nên dọc theo đường đi, ba cô gái hầu như nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Sau nửa giờ, đoàn người rốt cục cũng đi đến đỉnh núi, Lí Nam chỉ vào chỗ đập chứa nước phía trước sườn núi nói rằng: "Chính là đó."

Khoảng cách xa như vậy, mọi người không thể nhìn thấy hình bóng Phương Minh, thế nhưng có thể thấy đập chứa nước to lớn còn có gợn nước màu xanh lục, ở nơi này trời xanh mây trắng hồ nước lại trong xanh, cả người đều vui vẻ thoải mái.

"Đây là một địa phương tốt, thôn trưởng, mọi người chỉ không có nghĩ qua sẽ làm du lịch miệt vườn sao, nhất định sẽ có rất nhiều người đến đây du ngoạn."

Nam ký giả có chút hết ý nhìn về phía Lí Nam, phải biết rằng đầu năm nay du lịch miệt vườn rất thịnh hành, có nhiều chỗ thậm chí chỉ có một cái hồ nước, trồng mấy cây liễu, sau đó nuôi mấy con gà áp, cũng có thể hấp dẫn rất nhiều du khách trong thành phố đến câu cá.

Nhưng mấy cái hồ nước đó làm sao có thể so sánh với đập nước trước mặt, nếu như nơi đây làm khu du lịch miệt vườn người tới nhất định là nối liền không dứt.

"Đồng chí ký giả, không phải đã nói rồi sao, đập nước này ở mấy tháng trước vẫn còn khô khốc, một chút nước cũng không có. "

Nghe Lí Nam trả lời, biểu tình của tất cả mọi người kể cả Nhan Khanh đều trở nên có chút quái dị, một cái đập chứa nước rộng lớn như vậy mấy tháng trước còn khô cạn bây giờ lại đầy ắp nước, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi, không thể không khiến bọn họ có chút hoài nghi.

"Cái này tôi thật là không có lừa các ngươi, người trong thôn đều biết, mọi người tùy tiện hỏi một người là biết thôi, mà ban đầu đập chứa nước khô cạn, chuyên gia cục thủy lợi trong huyện và thành phố cũng đều qua đây nghiên cứu tham thảo, còn hiện tại tại sao lại đột nhiên có nước, tôi cũng không biết. "

Lí Nam vuốt hai tay, Nhan Khanh vào lúc này cũng là lên tiếng, "Đập chứa nước thế nào cùng chúng ta không có quan hệ, chúng ta lúc này đây tới là phỏng vấn anh trai Tần Tuyết, đi xuống trước đi."

Nhan Khanh là trung tâm của đoàn người này, lời của cô không có ai phản bác, lập tức đoàn người lại hướng phía sườn núi đi tới, chỉ là khi bọn họ mới vừa đi tới đập chứa nước vị nữ ký giả kia nhịn không được hít một hơi.

"Thơm quá a, mùi gì vậy nhỉ, tôi hình như là ngửi thấy được mùi vị tôm hùm."

"Tôi cũng ngửi thấy được, bất quá ngoại trừ tôm hùm, còn có một mùi vị khác, thật là thơm quá, làm cho ta cảm thấy đói bụng rồi."

Một cô giáo sờ sờ bụng của mình, "Chẳng lẽ là bởi vì vừa mới leo núi? "

"Hẳn là là anh trai của em đang làm đồ ăn."

Tần Tuyết nghe anh trai của mình nói hôm nay ở lại đập chứa nước nấu một bữa cơm cho thầy cô mình, cho nên nhất định là anh trai của cô ở nấu cơm nấu ăn.

"Anh"

Tần Tuyết chạy vội về phía nhà tranh ở đầu bên kia của đập chứa nước còn nhóm Nhan Khanh thấy thế cũng đi theo.

"Tiểu Tuyết của chúng ta về rồi."

Một tiếng cười sang sãng từ phía sau nhà truyền đến, sau đó, Nhan Khanh nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi tướng mạo thanh tú từ phía sau nhà đi ra, trong tay còn cầm một chuỗi cá nướng.

"Anh đây là chủ nhiệm lớp của em thầy Tưởng, vị này chính là cô giáo môn văn của em, hai anh chị này là ký giả tòa soạn..."

Tần Tuyết rất hiểu chuyện, đám người Nhan Khanh vừa qua đây, lập tức hướng phía Phương Minh giới thiệu.

"Hoan nghênh, hoan nghênh các vị lãnh đạo còn có thầy cô giáo đến nhà của tôi để phỏng vấn, đã sớm nghe Tiểu Tuyết nói... "

Phương Minh mỉm cười chào hỏi, mà vị nam ký giả kia khi thấy hắn vừa xuất hiện, cameras trong tay cũng đã nhắm ngay hắn.

Chỉ là không có đợi Phương Minh nói xong, Tần Tuyết và bạn cùng phòng là Dao Dao cùng hô lên.

"Oa, con rùa lớn quá. "

Thì ra, trong lòng ba cô gái hiếu kỳ, đã sớm chạy tới phía sau nhà tranh, mà tiếng kinh hô của Dao Dao cũng khiến những người khác chú ý, tất cả mọi người đi ra phía sau nhà.

Vừa nhìn, camera trong tay người nam ký giả suýt chút nữa rớt xuống, cuối cùng vội vã tắt màn ảnh, mà cử động của những người khác cũng không khá hơn chút nào, Nhan Khanh thậm chí còn vò hai mắt của mình, có chút không dám tin những gì mình đã thấy.

"Thật là ngại quá, ở nông thôn không so được trong thành phố, không có gì tốt chiêu đãi mọi người, chỉ có thể lấy cây nhà lá vườn thôi... "

Nghe Phương Minh nói, khóe miệng Nhan Khanh co giật, những người khác cũng ngửa đầu nhìn trời, cái này còn kêu không có gì tốt để chiêu đãi, vậy cơm mà bọn họ ăn trước kia đều là cơm của ăn mày sao?

Nhan Khanh liếc nhìn nhóm Dao Dao đang nhìn chằm chằm vào "Con rùa" to lớn kia, cô đương nhiên biết đây không phải là con rùa, đây là con ba ba, hơn nữa còn là ba ba hoang dã.

"Tần tiên sinh, những nguyên liệu nấu ăn này là anh chuẩn bị từ sớm sao ?" Nhan Khanh hy vọng có thể giữ lại một chút mặt mũi cho đám người thành phố các cô .

"Uhm, đã bắt đầu chuẩn bị rất sớm, sáng sớm mới vừa tỉnh ngủ cơ, đặc biệt là con này, lãng phí của tôi hơn một giờ, nếu không ước đoán hiện tại cũng làm xong rồi, các thầy cô có thể trực tiếp bắt đầu ăn. "

Phương Minh chỉ ray vào con ba ba nặng chắc cũng phải hai cân, vì bắt con ba ba này, hắn ước chừng hao phí một giờ.

Nghe Phương Minh trả lời nữa câu đầu, biểu hiện trên mặt Nhan Khanh còn khá một chút, thế nhưng sau khi nghe xong, cả khuôn mặt đơ như tượng sáp, hắn hiện tại thầm nghĩ, bởi vì ... mọi thứ đều không giống như cô dự đoán.

Nam ký giả không chụp ảnh nổi nữa, bọn họ là tới phỏng vấn quay chụp cuộc sống cực khổ của hai anh em nhưng trước mắt thấy là cái gì?

Con ba ba hoang dã mặng ba, bốn cân, tôm hùm lớn chừng bàn tay, bên cạnh còn có thật nhiều cá, mặt khác trong nồi đang chưng cái gì, mùi cá tươi đã bay ra rồi.

Còn có giỏ xách bên cạnh là cái gì?

Mộc nhĩ và nấm gan bò, xem ra cũng đều là hoang dã, đây là hai món rau duy nhất rồi, nhưng chỉ có hai món rau này, ở nhà hàng, không có hơn một trăm đồng ngươi căn bản là không ăn được.

Nếu những hình ảnh này được chiếu ra ngoài khán giả sẽ tin tưởng gia đình Tần Tuyết nghèo khốn sao? Một bữa tiệc lớn sang trọng như thế, có tiền cũng chưa chắc ăn được.

Ngoài ra còn có vĩ nướng, mặt trên đang bày mấy con cá, mặc dù chỉ là đơn giản dùng chiếc đũa cắm xuyên qua, hơn nữa cũng không có gia vị gì, nhưng hương vị của chính con cá này đã khiến cho bọn họ thèm nhỏ dãi, muốn ăn nhiều hơn.

"Tần tiên sinh, mạo muội hỏi một chút, trong ngày thường thức ăn cũng là như vậy sao?" Tưởng Tiểu Long nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Làm sao có thể"

Phương Minh lắc đầu, mà câu trả lời của hắn làm cho mấy người Tưởng Tiểu Long thở dài một hơi, hoàn hảo, không phải mỗi ngày đều là như thế này, vậy bọn họ còn có thể tiếp nhận, khả năng lần này là bởi vì bọn họ đến, anh trai Tần Tuyết mới làm cho thịnh soạn như vậy.

"Tôi không thích tôm hùm, nếu như chỉ có mình tôi thì tôi sẽ

không bắt tôm hùm, còn có canh cá này nếu mỗi ngày đều uống cũng sẽ chán ngán, hàng tuần khi Tiểu Tuyết trở lại, bắt một con chưng cách thủy để Tiểu Tuyết bồi bổ, tôi biết đọc sách chẳng những tiêu hao trí nhớ mà còn tiêu hao năng lượng trong cơ thể, Tiểu Tuyết lại đang tuổi ăn tuổi lớn, phải tẩm bổ nhiều. "

Sau khi nói đến đây, Phương Minh còn có chút bất đắc dĩ hít thở dài." Chỉ là Tiểu Tuyết không thích canh cá."

Phương Minh mở nồi ra, một mùi thơm mê người xông vào mũi, mùi cá tươi làm cho Nhan Khanh không tự chủ nuốt nước miếng một cái , thấy cá trích trong nồi đã chưng chín.

Chỉ có mấy thứ gia vị đơn giản như dầu và muối, sau đó cắt hành bỏ vào, nhưng mùi thơm này khiến nhóm của Nhan Khanh thèm rõ dãi.

"Còn nói đến lúc đó quyên góp cho các người một hai trăm đồng, quyên góp cho ngươi làm gì cơ chứ, người cần quyên tiền chính là tôi nè."

Một lúc sau, nam ký giả thầm nhủ.

Chương 538: Nửa ngày nhàn hạ ở cõi phù sinh

Phương Minh vẻ mặt vô tội nhìn nhóm Nhan Khanh, mà nhóm Nhan Khanh giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì.

Gia đình nghèo khó? Phỏng vấn? Giúp đỡ người nghèo?

Mẹ nó! Nếu đây gọi là nghèo, vậy họ được xem là gì?

Mỗi ngày ở thành phố ăn thịt bơm clenbuterol (1), ăn gà vịt cá được nuôi bởi thức ăn tổng hợp, còn phải lo lắng rau dưa có phun thuốc trừ sâu không, làm sao có thể so với những thứ ở trước mắt đây.

(1) Clenbuterol: Chất tạo nạc cho heo.

"Tiểu Tuyết, chiêu đãi các thầy cô đi. Bên kia có một chút táo xanh và dưa hấu, em mang cho các thầy cô dùng thử, bên anh còn mấy món chưa chuẩn bị xong."

Phương Minh nói xong thì quay lại khu bếp giản dị. Gọi là khu bếp giản dị thực ra cũng chỉ là lấy bùn đất vàng đắp một cái lò đất, dùng vật nguyên thủy nhất chính là củi lửa để đốt lửa.

"Dạ."

Tần Tuyết vội vàng chạy vào vườn cây ăn quả, bởi vì cô bé biết anh trai để trái cây ở đâu, ở trong đầm nước kia. Hơn nữa mỗi lần cô bé về nhà, anh trai đều sẽ dẫn cô bé đến đầm nước lấy trái cây.

"Không cần phiền phức vậy đâu."

Nhan Khanh chưa nói dứt câu, Tần Tuyết đã chạy đi. Đợi đến khi cô bé trở về, trên tay mang một cái rổ, trong đó đựng một trái dưa hấu chưa cắt và một ít táo xanh.

"Thầy, Dao Dao, mọi người ăn thử đi. Đây là dưa hấu và táo xanh, ngọt lắm, ăn rất ngon."

Tần Tuyết đưa rổ đến trước mặt Tưởng Tiểu Long như tặng vật quý. Trẻ con rất thích lấy đồ trong nhà đem đi tặng, mà nhà cô bé không có đồ chơi gì cả, chỉ có những thứ này.

"Được rồi, để thầy ăn thử một miếng."

Tưởng Tiểu Long lấy một trái táo xanh. Nói thật ông không thích táo xanh lắm, bởi vì nếu táo xanh không giòn khi ăn có cảm giác dai dai.

Sau khi cắn một miếng, vẻ mặt Tưởng Tiểu Long chợt thay đổi, sau đó đột nhiên ăn hết cả trái táo. Ăn xong, ông theo bản năng vói tay vào rổ lấy một trái táo khác.

"Khụ khụ…"

Một cô giáo bên cạnh thấy thế liền ho một tiếng. Nhiều người nhìn như vậy, thầy Tưởng chẳng chú ý hình tượng gì cả.

"Ờ thì… Tôi mới leo núi lâu như vậy thấy hơi khát. Táo xanh này vị rất ngon, ngọt ngọt, hơn nữa là kiểu ngọt lành lạnh, mọi người ăn thử đi."

Tưởng Tiểu Long mặt đỏ lên, lập tức bảo mọi người cũng ăn thử, đưa rổ đến cạnh Nhan Khanh. Khi ông đưa rổ qua cũng thuận tay lấy thêm một trái.

Nhan Khanh khó hiểu nhìn Tưởng Tiểu Long. Cô nghĩ một thầy giáo, hơn nữa còn là thầy giáo của lớp trọng điểm thuộc trường trung học trọng điểm, tiền lương và tiền thưởng tuyệt đối không

hề thấp, nhà cũng không nghèo đến nỗi không mua nổi táo xanh, sao bây giờ lại đột nhiên trở nên như vậy?

Mang theo cảm giác nghi hoặc, Nhan Khanh cũng cầm lấy một trái táo xanh cắn thử. Sau khi cắn một miếng nhỏ, vẻ mặt của cô liền thay đổi, đôi mắt hơi mở to, khuôn mặt xinh xắn toát lên vẻ không thể tin được.

Miếng táo vừa vào miệng liền cảm giác được vị ngọt lạnh, hơn nữa vị ngọt rất vừa, không làm ta cảm thấy ngấy. Quan trọng nhất là cái lạnh đó trong nháy mắt thấm qua lưỡi truyền khắp toàn thân. Cảm giác này giống như trong trời ngày hè nóng bức đột nhiên được uống một hơi cạn sạch chai cola ướp lạnh.

Tâm bay cao, lạnh thấu tim.

Hai phóng viên kia cũng ăn thử một trái táo xanh, vẻ mặt họ cũng giống Nhan Khanh. Trong đó, có một cô phóng viên nữ hốc mắt chợt hoen đỏ, khẽ nói: “Ăn trái táo xanh này khiến tôi nhớ lại hồi còn nhỏ được ba mẹ gửi nuôi ở nhà bà ngoại. Khi đó trong nhà có một cái giếng cũ, hàng năm vào mùa hè, bà ngoại sẽ vào trong vườn hái một số táo xanh, sau đó bỏ vào trong giỏ trúc, dùng dây thừng cột lại bỏ vào trong giếng, mấy tiếng sau thì kéo lên cho tôi ăn."

Đối với cô phóng viên, đây là ký ức của cô, là thơ ấu của cô, cũng là thân tình của cô. Khi cô lên trung học, bà ngoại cô qua đời, vậy nên đây không chỉ là hương vị thời thơ ấu, còn là nỗi nhớ về bà ngoại.

Còn Lí Nam không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy ngon, hơn nữa ở đây ông xem như làm chủ một nửa, lập tức lấy dưa hấu ra khỏi rổ, lấy dao cắt rồi đưa cho mọi người.

"Uhm, ngọt quá, trời này ăn miếng dưa hấu ướp lạnh đúng là sảng khoái."

Căn nhà tranh Phương Minh dựng nằm ở vị trí rất được, vào buổi chiều vừa vặn ngay sát núi che được ánh mặt trời. Tuy ngoài trời nóng bức, nhưng ở đây không bị mặt trời chiếu, hơn nữa thỉnh thoảng còn có gió núi thổi qua, rất thanh mát.

"Chỗ này thật tốt, tử đằng khô cổ thụ quạ chiều, máy lạnh wifi dưa hấu, cơm chiều có cá có tôm. Ngoại trừ không có wifi, chỗ này quả thực là cuộc sống lý tưởng mà mọi người theo đuổi, hơn nữa còn là máy lạnh tự nhiên, không phải lo bị bệnh vì máy lạnh."

Ăn xong táo xanh và dưa hấu, Lí Nam lấy bao thuốc lá ra, đưa một điếu cho anh phóng viên, lấy trong nhà tranh ra mấy cái ghế trúc, nằm trên trúc ghế nhìn trời xanh mây trắng, vô cùng nhàn nhã.

"Nếu ngày nào đó tôi xin nghỉ phép dài hạn được sẽ đến một nơi giống thế này ở một tuần, ban ngày câu cá, hóng gió, thoải mái tự tại."

"Nhân quá Trúc viện phùng tăng thoại, thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn (2)."

(2) Nhân quá Trúc viện phùng tăng thoại, thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn: Một đoạn thơ trong bài Đăng thơ (Lý Thiệp). Dịch nghĩa: Nhân qua Viện trúc gặp nhà sư trò chuyện.

Thế là được nhàn hạ nửa ngày ở cõi phù sinh. (Nguồn dịch: thivien. net)

Cách đó không xa, Tần Tuyết dẫn các bạn cùng phòng đi đến cạnh đầm nước, bỏ chân xuống nước, tiếng cười khúc khích thỉnh thoảng vang lên từ phía các cô gái nhỏ.

"Để tôi ra sau xem."

Nhan Khanh đi ra phía sau nhà tranh, Phương Minh bên kia đang chuẩn bị rau củ, một cái chảo sắt bình thường, đặt trên bếp

lò, đổ một chút dầu ăn, bỏ nấm thông tươi vào, rồi thêm một ít mộc nhĩ tự nhiên, chỉ xào tái như vậy, mùi hương lại khiến cô không nhịn được.

"Anh Tần, nhìn thủ pháp này của anh, chắc biết nấu ăn nhiều năm rồi nhỉ?"

Phương Minh quay đầu lại nhìn Nhan Khanh. Cô gái này khác với những người khác, trên người thấp thoáng tản ra khí chất cao quý, có lẽ xuất thân không bình thường.

"Ừ, ba tôi mất sớm, vậy nên từ nhỏ tôi đã biết nấu ăn."

Phương Minh lục lại trí nhớ, đó là trí nhớ của Tần Dương. Người ta nói trẻ nhà nghèo đều sớm biết làm việc nhà. Bởi vì mẹ Tần Dương bỏ đi nên Tần Dương bảy, tám tuổi đã biết nấu cơm. Bao nhiêu năm trôi qua, tay nghề cũng rất khá.

"Thật ngại quá."

Nhan Khanh xin lỗi, nhưng Phương Minh cũng không để bụng, thuận tay đổ món nấm thông xào tái ra dĩa, sau đó rửa sạch nồi. Lần này cậu đổ mỡ động vật vào, rồi đổ tất cả cá nhỏ được kéo lưới lên bỏ vào, dầu đột nhiên sôi lên.

"Anh Tần, người trẻ tuổi như anh, vì sao lại chịu ở nơi như thế này? Cho dù là vì Tần Tuyết không thể xa nhà, anh cũng không ở trong thôn, mà lại sống trên núi."

Đây là vấn đề mà Nhan Khanh thấy tò mò nhất. Người trẻ tuổi không ai chịu được sự cô đơn, nhất là người trẻ tuổi như Phương Minh, có mấy ai chịu ở trong núi, hơn nữa còn không có wifi.

"Sống ở đây có gì không tốt sao? Mỗi ngày đối diện với trời xanh mây trắng, ngắm non thanh nước biếc, trồng cây, câu cá, đợi mặt trời xuống núi, đi hái bèo cho cá ăn."

Phương Minh hỏi ngược lại khiến Nhan Khanh không biết nên trả lời như thế nào. Cuộc sống như vậy rất thoải mái, nhưng cô ta vẫn cảm thấy thiếu gì đó.

"Cô xem trên thế gian này có bao nhiêu người trẻ tuổi, vì lý tưởng phấn đấu, đến năm ba mươi tuổi thì đi vay tiền mua nhà, sau đó lại liều mạng phấn đấu ba mươi năm kiếm tiền trả nợ, còn tiền thì mua bảo hiểm nhân thọ, cuộc sống có khi chưa chắc đã hơn tôi? Cô nói xem, vậy sự phấn đấu này có ý nghĩ gì?"

Nói rất có đạo lý, Nhan Khanh trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản bác thế nào. Tuy cô biết đây là lời ngụy biện, nhưng sự thật không phải chính là như vậy sao?

Ông nội cô, hiện tại không phải cũng đang trải qua cuộc sống như vậy sao?

"Không đúng." - Nhan Khanh đột nhiên lắc đầu: “Anh đây là chỉ nói một mình anh, nhưng anh cũng phải cưới vợ sinh con chứ. Đến lúc đó anh không thể bắt vợ và con anh sống ở đây được."

"Vì sao phải lấy vợ sinh con?"

Phương Minh đột nhiên cười hỏi lại. Nhan Khanh trong nháy mắt bị nghẹn lời. Vì sao lại muốn lấy vợ sinh con, điều này làm cô không biết trả lời như thế nào. Không phải là vì câu hỏi vì sao, mà đây là quy tắc từ xưa đến nay ai cũng đều ngầm chấp thuận.

"Được rồi, đồ ăn nấu xong rồi, mọi người bắt đầu ăn thôi."

Nhan Khanh bị hỏi đến không thể trả lời. Phương Minh cũng đã dọn bàn ăn sẵn sàng. Một tấm ván gỗ, đặt sáu món ăn nóng hổi lên, sau đó mời mọi người dùng cơm.

Không phải nguyên liệu gì đắt tiền, nhưng bữa cơm này là bữa cơm ngon nhất của nhóm Nhan Khanh. Không có dầu cống rãnh (3), không có thịt bơm clenbuterol, không có thuốc trừ sâu, hương

vị nguyên thủy nhất của món ăn đều được giữ lại.

(3) Dầu cống rãnh: Dầu ăn được chế biến từ nước cống.

Ngay cả tô canh cá diếc kia đều bị mọi người ăn sạch. Mà tô cá diếc này, gia vị duy nhất chính là dầu thực vật và muối, và một ít hành lá bỏ vào ngay khi nhấc xuống bếp.

Còn tôm, sau khi bỏ đầu, nhóm Nhan Khanh kinh ngạc phát hiện, đầu tôm không hề có vết bẩn nào, phải biết rằng đầu tôm hùm là chỗ dơ nhất.

Cả dĩa nấm thông tự nhiên và mộc nhĩ tự nhiên cũng bị ăn sạch không còn một miếng nào. Mùi vị đậm đà đó, còn mang theo sự tươi mới, cả đời này họ chưa bao giờ được nếm qua.

Nhan Khanh không phải chưa từng ăn nấm mọc tự nhiên, những người khác cũng đã từng ăn, nhưng họ chưa từng được thưởng thức hương vị ngon như vậy.

"Sau khi ăn bữa cơm này, tôi không biết sau này đi chợ mua mộc nhĩ, còn có thể ăn được không nữa."

"Đúng vậy, đây mới là một cuộc sống tốt chân chính, bây giờ tôi đúng là có chút hâm mộ anh Tần đây."

"Tần Dương, mộc nhĩ của cậu ngon lắm, cho tôi năm ký nhé. Hai ngày nữa tôi sẽ đến hái, đến lúc đó tôi sẽ trả tiền cho cậu."

Lí Nam sau khi ăn xong thì vỗ bụng, tùy tiện nói.

Thời buổi này, kẻ có tiền đều thích ăn thực phẩm xanh và sạch, đúng lúc ông ta hai ngày nữa sẽ đi họp trong thành phố, lấy mấy món ăn tự nhiên này tặng lãnh đạo. Đây không tính là tặng quà, mà gọi là có qua có lại.

"Đúng đúng đúng, tôi cũng muốn xin một ít, có thể tính tiền

gấp hai lần giá thị trường cũng được." – Ký giả nam cũng vội vàng phụ họa.

Phương Minh mỉm cười, nhưng lại từ chối.

"Thôn trưởng, ký giả Vương, những cái này tôi không bán. Nhưng đợi đến khi cây ăn quả nhà tôi đơm hoa kết trái, đến lúc đó mọi người có thể đến chỗ tôi, tôi sẽ chuẩn bị cho mọi người một ít."

Nói đùa gì vậy, có biết mấy loại nấm mọc tự nhiên này khó kiếm đến cỡ nào không. Nhờ long mạch sống lại mới có thể ra đời đó, như vậy mới có thể thoát khỏi vòng đời sinh trưởng của những loại nấm bình thường. Nói khó nghe thì bữa ăn này, nếu thật sự muốn tính ra giá tiền, chỉ sợ phải trên mười ngàn tệ (4) đó.

(4) Mười ngàn tệ: khoảng trên 170 triệu.

Chương 539: Có người để ý đến khu đất này

Ăn uống no nê xong thì phải bắt đầu bàn chính sự.

"Muốn thể hiện gia cảnh Tiểu Tuyết bần hàn đúng không? Uhm, làm như vậy có gì tốt… Ờ thì, ý tôi là có thể trợ giúp gì cho Tiểu Tuyết? Giúp trường học tuyên truyền…lúc trước Tiểu Tuyết ký hợp đồng vào trường trung học Đế Nhất không có điều khoản này."

"Đúng vậy, là học sinh của trường thì phải tuyên truyền cho trường. Nhưng tuyên truyền như vậy e là không được hay cho lắm. Đến lúc đó bạn học Tiểu Tuyết sẽ nhìn cô bé như thế nào… Trường học thưởng mười ngàn tệ… Thầy Tưởng, hồi trước thầy nói… muốn chụp hình cho tôi đúng không? Để tôi đi sửa soạng một chút."

"Bịch bịch bịch!"

Phương Minh đến đập chứa nước lấy một ít bùn, bôi lên mặt và quần áo, lúc này mới chạy về.

"Ký giả Vương, anh xem tôi thế này đã được chưa?"

Những người ở đó đều không nói gì nhìn Phương Minh. Nhan Khanh ngước mắt lên nhìn trời. Cô ta đột nhiên cảm thấy lúc trước mình đã đoán sai về anh Tần Dương này. Trước kia cô ta cảm thấy anh Tần Tuyết có tấm lòng rộng rãi mà rất nhiều người trẻ tuổi không có, hiện tại xem ra cô ta đã nghĩ nhiều rồi.

…

Chuyện phỏng vấn xem như đã xong, nhóm Nhan Khanh cũng ra về. Cuộc sống của Phương Minh lại khôi phục sự yên bình. Mỗi ngày cậu cho cá ăn và chăm sóc cây ăn quả. Kiếm được tiền, cậu đều vào trong thôn mua đất. Dù sao đất đai trên núi còn rất nhiều, cậu chỉ nhận thầu không đến một phần năm. Mục tiêu của cậu là nhận thầu hết toàn bộ ngọn núi này, điều này cần một nguồn tài chính rất lớn.

"Tiền, cái thiếu vẫn là tiền."

Phương Minh dở khóc dở cười. Nếu đổi lại là cậu ngày xưa, mấy trăm ngàn căn bản không phải là vấn đề, nhưng mấu chốt là hiện tại cậu là Tần Dương không phải Phương Minh, không thể dùng cách khác kiếm tiền. Cách duy nhất có thể kiếm tiền chính là khu đất này và đập chứa nước.

"Cây ăn quả phải sang năm mới đơm hoa kết trái, xem ra chỉ có thể dùng cách khác để kiếm tiền thôi, chẳng lẽ đi xem phong thuỷ cho người ta?"

Phương Minh gạt đi ý tưởng này. Thân phận của Tần Dương là một người bình thường, nếu đi theo con đường phong thuỷ này, đến lúc đó lại có quan hệ với giới tu luyện, cậu không biết như vậy có ảnh hưởng đến sự thay đổi sau này của giới tu luyện không, kế đó sẽ ảnh hưởng đến người có quan hệ với cậu.

Ngay khi Phương Minh đang lưỡng lự, điện thoại cậu chợt vang lên, là Trương Kiến Ba gọi đến. Nguyên nhân vì con gái Trương Kiến Ba cũng là bạn cùng phòng với Tần Tuyết hôm đó đến đây chơi sau khi về nhà ăn cái gì cũng nói không ngon, nói món ăn nhà anh trai Tần Tuyết ăn ngon nhất.

Vừa đúng ngay cuối tuần, Trương Kiến Ba không chịu nổi con gái cứ làm ầm ĩ, dự định đến đây chơi một chuyến. Đương nhiên Trương Kiến Ba trong điện thoại cũng có nói, ông có dẫn theo mấy người bạn, bảo Phương Minh chuẩn bị thức ăn, giá cả cứ dựa theo

khu du lịch nông thôn mà tính, tuyệt đối không thể miễn phí.

Phương Minh đồng ý, thứ nhất là vì chuyện của Tần Tuyết trước đó cậu đã thiếu đối phương một ân tình. Thứ hai, Trương Kiến Ba dù sao cũng là lãnh đạo cục công an, thân phận những người ông quen biết cũng không nhỏ. Dù sao bây giờ thân phận của cậu là Tần Dương chứ không phải Phương Minh.

Khi Phương Minh đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn chiêu đãi đoàn người Trương Kiến Ba, có một nhóm người khác đã tới đây trước, đi đầu là kế toán Từ của thôn, một hàng có tám, chín người, ở giữa đó là một ông lão mặc trang phục nhà Đường.

"Tần Dương, Tần Dương, anh mau lại đây."

Kế toán Từ đi lên cầu liền bắt đầu hô to. Khi kế toán Từ đang la, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đứng cạnh ông lão, tay cầm một cái la bàn lầm bầm gì đó trong miệng.

Cả buổi sau, người đàn ông thấp giọng nói vào tai ông lão vài câu. Ông lão chỉ gật đầu không nói gì, nhưng ánh mắt lại sáng lên.

"Là kế toán Từ à? Kế toán Từ, đây là…?"

Phương Minh biết kế toán Từ. Đây là một người chân chính học hết trung học, xem như là người có trình độ văn hóa cao nhất thôn. Về phần thôn trưởng Lí Nam, thực tế trình độ văn hóa chỉ tới cấp hai, tất nhiên sau đó phải bỏ tiền mua bằng đại học.

Nhưng kế toán Từ người này khá khôn lỏi. Hồi trước lúc ký hợp đồng nhận thầu, anh ta còn mượn cớ làm khó dễ Phương Minh, chỉ sau khi Phương Minh nhét cho anh ta mấy bao thuốc lá, lúc này mới cười ha ha soạn hợp đồng.

"Quả là không tồi, đập chứa nước của cậu, hiện tại trong thôn đều nói tên nhóc cậu đạp cứt chó vận (1) rồi đó."

(1) Cứt chó vận: Chỉ may mắn.

Kế toán Từ thấy Phương Minh xuất hiện, đầu tiên khen một câu, nhưng lập tức nói tiếp: "Nhưng mà, cho dù cậu nhận thầu đập chứa nước này, một năm cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Chú Từ nhà tôi biết nhà cậu có hoàn cảnh khó khăn, nên đã tìm cho cậu một ông chủ. Ông chủ người ta đồng ý tiếp nhận đập chứa nước này, có thể cho cậu một số tiền không nhỏ, lần này xem như cậu có lời rồi nhé."

Kế toán Từ tươi cười, nhưng Phương Minh nghe đến những lời đó chỉ như cười như không nhìn anh ta, sau đó ánh mắt dừng lại trên người ông lão kia.

"Giới thiệu với cậu, đây là chủ tịch Long của tập đoàn Long Giang. Tập đoàn Long Giang chính là một trong mười xí nghiệp lớn của tỉnh ta. Chủ tịch Long có nghe nói về chuyện đập chứa nước chúng ta nên đến khảo sát một chút. Nếu như không có vấn đề gì, ông ấy định khai phá nơi này thành một khu du lịch nông thôn, đến lúc đó chủ tịch Long cũng nhận thầu đập chứa nước này của cậu."

Tập đoàn Long Giang, một trong mười xí nghiệp lớn quy mô cấp tỉnh, đầu tư nhiều hạng mục như bất động sản, thực phẩm, giải trí hưu nhàn, xứng đáng với danh tiếng ông trùm.

"Cậu là Tần Dương đúng không? Tôi có nghe kế toán Từ nói về cậu. Cậu nhóc được lắm, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, còn nuôi em gái tốt như vậy, nghe nói còn là thủ khoa kỳ thi vào lớp 10 nữa. Khá lắm!"

Long Hưng Bang cười nhìn Phương Minh. Phương Minh cười cười tỏ ra ngại ngùng, vẻ mặt không biết nên làm gì.

"Cậu nhóc, tôi đã hỏi kế toán Từ, cậu nhận thầu đập chứa nước tổng cộng bỏ ra không đến một trăm ngàn, hơn nữa trên

ngọn núi này cậu còn hơn hai mươi mẫu đất. Như vậy đi, tôi muốn mua lại quyền nhận thầu của cậu, kể cả đất của cậu tôi cũng mua. Một mẫu đất tôi ra giá năm mươi ngàn, về phần đập chứa nước này tôi ra giá năm trăm ngàn tiếp nhận quyền nhận thầu của cậu, cậu thấy thế nào?"

Long Hưng Bang mỉm cười nhìn Phương Minh, kế toán Từ đứng bên cạnh thấy Phương Minh vẫn còn do dự, lập tức đốc thúc nói: "Tần Dương, cậu còn đứng ngây ra làm gì, mau đồng ý đi. Nếu như vậy cậu có thể nhận hai triệu đó, cầm số tiền này cậu có thể mua nhà trong thành phố, sau đó mở một cửa hàng mặt tiền buôn bán, thậm chí còn có thể tìm bạn gái."

Hơn hai triệu, đối với những thành phố lớn thì không tính là nhiều, có thể cả một căn hộ cũng không mua nổi. Nhưng đây là thôn xã, hai triệu chính là một con số trên trời. Kinh tế huyện Giang Thành cũng không phải khá, thuê một cửa hàng buôn bán tốt nhất trên thị trấn cũng cùng lắm là hơn bốn ngàn một mét vuông mà thôi.

"Kế toán Từ, đây là của ông nội tôi để lại, tôi không thể bán, cũng sẽ không bán. Nếu bán tôi sẽ là đứa con bất hiếu."

Phương Minh vẻ mặt lỗ mãng: “Có cho bao nhiêu tiền tôi cũng không bán, tôi đã đồng ý với ba tôi, phải điều hành khu đất này thật tốt."

"Ba cậu chính là đồ ngốc, chẳng lẽ cậu cũng muốn làm đồ ngốc? Giữ mảnh đất này được lợi gì chứ? Nhờ vào mấy cây ăn quả này, một năm cậu có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ?"

Kế toán Từ bị chọc muốn giận điên lên. Đương nhiên sở dĩ anh ta tích cực như vậy là vì người của tập đoàn Long Giang đã đồng ý với anh ta, nếu thúc đẩy thành công hạng mục khai phá du lịch nông thôn lần này, anh ta sẽ được một khoản phí thúc đẩy kếch sù.

Nếu không, anh ta cũng chẳng thèm quan tâm Tần Dương có muốn bán đất hay không, dù sao cũng không liên quan gì đến anh ta.

"Anh không được nói về ba tôi như vậy!"

Phương Minh phẫn nộ, vung cái cuốc trong tay lên, dọa kế toán Từ nhảy dựng.

“Tóm lại, khu đất này tôi sẽ không bán, nói thế nào cũng không bán. Các người đi ngay cho tôi."

"Tần Dương, cậu tưởng cậu không bán khu đất này thì có thể không bán sao? Đến lúc đó chỉ cần chính phủ đồng ý khai phá, theo luật có thể thu hồi lại khu đất này của cậu, hơn nữa khi đó cậu cũng không lấy được khoản đền bù cao như vậy đâu. Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, hơn nữa chính phủ cũng có thể sẽ phái cảnh sát đến cưỡng chế thu hồi đấy."

Kế toán Từ nhìn Phương Minh xoay người bỏ đi, vội vàng la to, chẳng qua Phương Minh còn chưa trả lời, một giọng nói khác đã vang lên .

"Phái cảnh sát đến cưỡng chế thu hồi, sao tôi lại không biết có quy định như vậy nhỉ? Tôi chỉ nhớ bộ trưởng Vương vừa mới nói ở hội nghị công an cả nước, tất cả vụ án liên quan đến việc giải tỏa và thu hồi đất ruộng, công an không được tham dự."

Giọng nói này vừa cất lên, ánh mắt kế toán Từ liền nhìn về phía sau. Trên con đường núi phía sau họ lại xuất hiện một nhóm người, đi đầu chính là một cô bé gái hoạt bát.

Nhóm người này tất nhiên chính là Trương Kiến Ba, ngoài gia đình ba người Trương Kiến Ba ra còn ba, bốn người nữa.

"Ông là ai?"

Kế toán Từ nhìn chằm chằm Trương Kiến Ba.

"Ngay cả ông ấy là ai anh cũng không biết, vậy mà còn nói gì mà công an cường sách (2). Ông ấy chính là cục trưởng cục công an huyện Giang Thành Trương Kiến Ba." - Người thanh niên đi bên cạnh Trương Kiến Ba cười nói.

(2) Cường sách: Dùng pháp luật để đạt được thỏa thuận giữa người giải tỏa và người bị giải tóa đất.

Vừa nghe thấy câu trả lời, kế toán Từ liền mất hẳn vẻ ngạo mạn. Anh ta chỉ là kế toán ủy ban thôn nhỏ bé, so với cục trưởng vô cùng chênh lệch. Cái tên Trương Kiến Ba tất nhiên anh ta biết. Tuy không phải cục trưởng, nhưng cục trưởng là quan chức chính pháp (3) kiêm nhiệm, không thể nào quản lý từng vụ một. Trên thực tế, chức phó cục trưởng thường vụ của Trương Kiến Ba chẳng khác nào cục trưởng cả.

(3) Chính pháp: Chính trị và pháp luật

Trước đây quan chức chính pháp thường sẽ kiêm nhiệm cục trưởng cục công an. Nhưng mấy năm gần đây, quan chức chính pháp bắt đầu không kiêm nhiệm cục trưởng cục công an nữa, huyện Giang Thành cũng giống vậy. Nhiều nhất là sang năm, quan chức chính pháp sẽ phải rời khỏi vị trí cục trưởng, và Trương Kiến Ba sẽ là người được đề cử đầu tiên.

"Cục trưởng Trương, đây là chủ tịch Long của tập đoàn Long Giang, tới đây để khảo sát tình hình khu vực này của chúng tôi. Chủ tịch Long chuẩn bị sẽ xây dựng một làng du lịch ở đây."

Kế toán Từ nói ra tên tập đoàn Long Giang. Khi nghe thấy bốn chữ tập đoàn Long Giang, ánh mắt Trương Kiến Ba hơi thay đổi. Chính thương (4) không tách rời, lăn lộn ở nơi quan trường, ông ta cũng có nghe qua tên tập đoàn Long Giang. Tập đoàn này ở tỉnh có bối cảnh rất sâu, nghe đồn sau lưng có ông lớn ở tỉnh làm chỗ dựa.

(4) Chính thương: Chính trị và kinh tế.

"Cho dù là khai phá làng du lịch nghỉ chân, vậy cũng phải dựa theo pháp luật. Nhưng lời anh nói chính là đang bôi đen cơ quan công an chúng tôi, sau này không được nói như vậy nữa."

Trương Kiến Ba cũng cho bậc thang leo xuống, sau đó đưa mắt về phía Long Hưng Bang. Long Hưng Bang lúc này cũng mỉm cười đáp: "Cục trưởng Trương nói rất đúng. Chắc chắn là phải vậy rồi. Xã hội hiện nay là xã hội pháp trị, tất cả đều dựa trên pháp luật làm việc, tập đoàn Long Giang chúng tôi chưa bao giờ làm chuyện trái pháp luật."

Chương 540: Nghịch lại sinh trưởng

Nhóm người Long Hưng Bang rời khỏi đập chứa nước, nhưng không có xuống núi mà lại đi vòng quanh núi đi lên, giống như đang khảo sát từng tấc đất ở nơi này, chuẩn bị cho công tác khai thác sau này.

"Cậu Tần, được đó, lần này cậu có thể kiếm được bộn tiền rồi. Tập đoàn Long Giang này tôi cũng biết, là xí nghiệp nổi tiếng của tỉnh, có công ty con về xây dựng, ở khắp nơi trong tỉnh đều có hạng mục bất động sản, hơn nữa tiền đền bù giải tỏa cũng không có gì mập mờ. Lần này cậu chắc chắn có thể nhận được không ít tiền bồi thường."

Là lãnh đạo cục công an, Trương Kiến Ba có thể xem từ mạng nội bộ một số vụ án hàng năm của tỉnh, trong đó có không ít vụ liên quan đến việc giải tỏa, nhưng cho tới giờ chưa bao giờ có vụ nào dính đến tập đoàn Long Giang.

Tình huống như vậy chỉ có hai khả năng, hoặc là tập đoàn Long Giang đúng thật là có thủ đoạn cao tay, có ông lớn chống lưng, hoặc chính là tập đoàn Long Giang đã đưa ra một mức phí đền bù giải tỏa khiến những hộ dân bị giải tỏa đều rất hài lòng.

Nếu là tình huống đầu, vậy người không có chỗ dựa như Tần Dương nếu muốn đấu cùng tập đoàn Long Giang quả thực là chuyện không có khả năng, vậy nên chỉ có thể hy vọng là tình huống thứ hai, cũng chỉ có thể là tình huống thứ hai.

"Anh Trương, khu đất này là ông nội tôi để lại. Lúc nhà tôi khốn khó như vậy, ba tôi cũng không nỡ bán. Tuy tôi không có tiền

đồ gì nhưng đất tổ tiên cũng sẽ không bán."

Phương Minh bắt đầu bịa chuyện, nhưng Trương Kiến Ba lại không biết chuyện, còn tưởng câu chuyện đúng là như vậy, trên mặt lộ ra sự xúc động: "Thà chịu nghèo cũng phải giữ tổ tiên gia truyền, cậu Tần thật khiến tôi khâm phục."

Giơ một ngón tay cái về phía Phương Minh, Trương Kiến Ba không nói về đề tài này nữa, mở miệng nói: "Nghe Dao Dao nói, đồ ăn chỗ cậu không tệ. Mấy người này đều là bạn của tôi, đây là ông Lý, đây là ông Lưu..."

Trương Kiến Ba giới thiệu những người đến cùng ông với Tần Dương. Tuy đang là mùa hè oi bức, nhưng những người này đều mặc áo sơ mi trắng quần dài. Vừa nhìn một cái là Phương Minh liền biết mấy người này chắc hẳn là quan chức chính phủ, hơn nữa ít nhất cũng là cấp lãnh đạo.

Thời buổi này, mặc áo sơ mi trắng quần dài chỉ có ba loại: không phải nhân viên bảo hiểm và nhân viên bất động sản đẩy mạnh tiêu thụ thì chính là viên chức công vụ, đây là đặc điểm của ba loại người này.

Mà có thể đi cùng Trương Kiến Ba, còn được Trương Kiến Ba xưng hô thoải mái như vậy, tất nhiên là viên chức chính phủ.

"Chào anh Lý, chào anh Lưu."

Phương Minh cười chào những người đó, sau đó bắt đầu chuẩn bị món ăn. Đồ ăn giống với những món lần trước chiêu đãi nhóm Nhan Khanh. Khi Phương Minh đang bận rộn làm món ăn, trên đỉnh núi cách đó không xa, Long Hưng Bang cùng người đàn ông hơn năm mươi tuổi cầm la bàn đứng một bên, những người khác đều bị ra lệnh đứng cách xa hơn năm mươi mét.

"Long lão, không sai đâu, chỗ này tuyệt đối là đất hưng long.

Trên thực tế khu đất này mười năm trước sư phụ tôi đã từng chú ý, chỉ có điều lúc ấy đập chứa nước ở đây cạn nước, sư phụ tôi đoán chắc là long mạch đã chết. Chuyện này khiến sư phụ tôi cảm khái suốt một thời gian."

"Sư phụ Cao, vậy vì sao hiện tại long mạch này lại sống lại?" - Long Hưng Bang nhìn về phía Cao Nguyên Châu, nói: "Căn cứ kết quả điều tra của tôi, đập chứa nước này sau khi được chàng trai trẻ kia nhận thầu không bao lâu, sau một trận mưa to thì lại đột nhiên có nước. Điều này nên giải thích thế nào?"

"Cái này…"

Cao Nguyên Châu không biết nên trả lời như thế nào. Lúc trước sư phụ từng nói với ông ta, long mạch đã chết, nơi này chẳng khác gì đồ bỏ. Long mạch không có khả năng sống lại, mà long mạch không sống lại, đập chứa nước ở đây cũng sẽ không còn có nước nữa.

Đương nhiên, ông ta cũng đã từng hỏi sư phụ, thật sự không có biện pháp làm long mạch sống lại sao?

Lúc ấy sư phụ ông ta chỉ lắc đầu, nói trừ phi là người đạt cấp bậc phong thuỷ tông sư mới có thể làm long mạch này sống lại. Nhưng mà, thầy phong thủy cấp bậc tông sư cực kỳ khó tìm, thậm chí thời đại này không biết còn tông sư không nữa.

"Anh cảm thấy chàng trai trẻ kia nhận thầu đập chứa nước này có phải là sự trùng hợp không?" - Long Hưng Bang lại hỏi.

"Chắc chắn là trùng hợp. Sư phụ đã từng nói, chỉ có phong thuỷ tông sư mới có thể làm long mạch sống lại. Cho dù là một người có thiên phú, nếu muốn trở thành tông sư, nhanh nhất cũng cần thời gian ba, bốn mươi năm, bởi vì lĩnh vực phong thuỷ này cực kỳ rộng lớn tinh thâm."

Cao Nguyên Châu dứt khoát phủ định, bởi vì ông ta thấy đây là một chuyện hoàn toàn không có khả năng. Ngay cả sư phụ ông ta cũng đã nói, trên đời này không có mấy người có thể làm được, chàng trai trẻ kia sao có thể làm được chứ.

Long Hưng Bang không hỏi nữa, chỉ có đôi mắt lão ánh lên tinh quang, nhìn về phía ngôi nhà tranh chỗ đập chứa nước, nửa ngày sau mới nói: "Đi thôi, cứ về trước đã."

…

Nhóm Long Hưng Bang rời đi chưa được bao lâu, nhóm Trương Kiến Ba cũng ăn uống thỏa thích xong chuẩn bị ra về.

"Cậu em Tần, không thể không nói, thức ăn của cậu là thứ ngon nhất mà tôi từng được ăn đó. Lần sau nếu tôi có chiêu đãi, nhất định sẽ gọi cho cậu em Tần đây trước tiên."

"Được, đến lúc đó nhớ báo cho tôi một tiếng."

Nhìn Trương Kiến Ba ra về, Phương Minh cầm lấy số tiền hai ngàn tệ Trương Kiến Ba đưa cho cậu. Một bữa cơm hai ngàn tệ không phải rẻ, nhưng đối với Phương Minh lẫn Trương Kiến Ba cũng không tính là gì.

“Không ngờ long mạch ở đây vừa mới sống lại là đã có người dòm ngó mảnh đất này.”

Trở lại nhà tranh, nụ cười trên khuôn mặt Phương Minh liền biến mất, thay vào đó là vẻ đăm chiêu. Lời Trương Kiến Ba nói với cậu, bối cảnh tập đoàn Long Giang rất mạnh, ngay cả Trương Kiến Ba cũng không muốn đắc tội.

Chính như kế toán Từ đã nói, nếu tập đoàn Long Giang và bên phía chính phủ đạt được thỏa thuận, đến lúc đó thật sự sẽ khai phá nơi đây thành làng du lịch, cho dù là trong huyện hay trên trấn thậm chí ở thôn cũng sẽ không phản đối, bởi vì đây là một chuyện

tốt.

Trừ phi, cậu nhanh hơn tập đoàn Long Giang trước một bước lấy được quyền nhận thầu cả ngọn núi này. Thế nhưng, việc này cần một số tiền khổng lồ.

Tiền, nói đi nói lại vẫn là tiền.

"Xem ra phải thu hoạch trước mùa vụ rồi."

Nhìn những cây ăn quả ở đây, trong đầu Phương Minh có một ý tưởng. Xoay người đi tới chỗ đầm nước, cậu lấy hai thùng nước, đổ đầy nước vào, bắt đầu tưới nước cho cây ăn quả. Khi Phương Minh tưới cây xong, những cây ăn quả đó rõ ràng có sự thay đổi, không có nụ hoa vậy mà hoa lại bắt đầu nở rộ, có hoa còn dần dần cho ra quả.

…

Ba ngày trôi qua, Phương Minh nhìn thấy trái cây tràn ngập núi, trên mặt lộ nụ cười vui sướng khi được mùa.

Trong thời gian ba ngày, tất cả những cây ăn quả này đều ngược với tự nhiên mà đơm hoa kết trái. Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này chắc cũng bị dọa cho chết khiếp, cho dù là nhà ấm cũng không có khả năng như vậy.

Chỉ có Phương Minh biết, tất cả điều này đều là nhờ nước trong đầm nước kia. Cái đầm đó chính là nơi khí long mạch tập trung nhiều nhất từ khi long mạch sống lại. Nước trong đầm không còn đơn giản là nước suối bình thường, mà phải gọi là nước long mạch.

Phương Minh từng nghe kể về một câu chuyện thú vị về lịch sử thời cổ đại. Nghe đồn vào thời nhà Đường dưới quyền Vũ Tắc Thiên, để chứng minh mình là chủ thiên mệnh, có thể ra lệnh muôn dân vạn vật, Vũ Tắc Thiên cố ý sai kỵ sĩ thủ hạ của bà đi tìm

nước long mạch này, sau đó tưới hoa cỏ trong thành Trường An, khiến những cây hoa cỏ này trong một đêm liền nở hoa, vì vậy mới có điển cố "Trong một đêm trăm hoa đua nở".

Nhưng trong các loài hoa, chỉ có mỗi hoa mẫu đơn không nở. Không phải nước long mạch không có tác dụng, mà là lúc ấy những quan lại quyền quý phản đối Vũ Tắc Thiên cũng có thủ hạ là người tài ba dị sĩ, biết được mục đích của Vũ Tắc Thiên nên đã âm thầm động tay động chân vào hoa mẫu đơn, khiến hoa mẫu đơn không nở hoa được.

"Anh, cây ăn quả nhà chúng ta cho trái nhanh quá."

Dưới cây ăn quả, Tần Tuyết nhìn thấy những quả to tròn trĩu cả cành, vô cùng vui mừng. Phương Minh lấy rổ bắt đầu hái, đầu tiên là hái đào. Nhưng Phương Minh hái không nhiều lắm, chỉ hái hai rổ thì không hái nữa.

Hai rổ trúc này chẳng qua chỉ là vài cành trên một cây đào, chưa đến một phần mười cây đào nữa. Có thể nói, đào trên mỗi cây ở đây của Phương Minh đều là ngàn cân (1).

(1) 1 cân = một cân.

Một cây đào sản lượng ngàn cân, đây là một con số khủng bố.

"Tiểu Tuyết, hôm nay anh dẫn em đi bán đào."

Mang hai rổ đào đi xuống chân núi, đặt lên xe ba gác, Phương Minh chở Tần Tuyết một đường thẳng tới thị trấn. Đào này cậu bán trên trấn không được, bởi vì đào này cậu định giá cũng không rẻ.

Thị trấn có một khu chợ đêm, nhưng giờ này các tiểu thương vẫn chưa mở sạp bán. Phương Minh dừng xe ba gác ngay ở đây, sau khi bảo Tần Tuyết ở đây trông coi, cậu liền đi đến một cửa hàng cách đó không xa mua một cái cân điện tử. Đào của Phương

Minh hồng mềm tươi mới, rất dễ bán, vì vậy khi cậu mua cân điện tử trở về, trước xe ba gác đã có không ít người vây quanh. Thế nhưng, Tần Tuyết không biết Phương Minh định giá đào bán bao nhiêu, đối mặt với những người hỏi giá, cô bé căng thẳng không biết trả lời như thế nào.

"Anh!"

Thấy anh mình đã về, Tần Tuyết vội vàng mở miệng. Sau khi những người đó biết Phương Minh chính là người bán liền lập tức hỏi: "Ông chủ, đào này anh bán bao nhiêu một cân?"

"Hai mươi tệ một cân." - Phương Minh cười đáp.

Phương Minh vừa nói ra mức giá, những người vốn đang vây quanh tất cả đều lập tức giải tán. Một bác gái còn bất mãn nói: "Tôi nói cậu này lòng dạ hiểm độc quá vậy. Đào gì mà hai mươi tệ một cân."

"Chị gái à, đào của tôi do tự tay tôi trồng, hơn nữa không dùng thuốc trừ sau lẫn phân hóa học, lại vừa mới hái xuống, tuyệt đối là tươi mới nhất không hóa chất, có thể đồng giá với đào chỗ khác được sao?"

"Nhưng cũng không đắt đến như vậy, cái này còn đắt hơn cả tôm hùm nữa. Với giá này tôi có thể mua một cân tôm hùm đó."

Bác gái cũng bỏ đi, xe ba gác ban đầu đông người vây quanh giờ lại không còn một bóng người. Không lâu sau lại có mấy người lại đây, nhưng sau khi biết giá cũng đều bỏ đi hết.

"Anh, giá bán của chúng ta có phải hơi đắt không?"

Tần Tuyết cũng có chút do dự mở miệng nói. Giá đào cô bé cũng biết, chỉ có mấy tệ một cân thôi, đắt như vậy tất cả ai cũng không nỡ mua.

"Không đắt."

Phương Minh lắc đầu, giá này là cậu đã cố ý giảm rồi đó. Sau khi trầm ngâm một lúc, Phương Minh tìm một tấm gỗ, lại mua một cây bút lông ở cửa hàng, viết hẳn lên đó: "Hai mươi tệ/một cân".

Tấm gỗ này được đặt trên xe ba gác. Ban đầu còn có người đến hỏi giá, lúc này ngay cả người đến hỏi giá cũng không có. Cho dù có người đi qua xe ba gác, cũng chỉ dùng vẻ mặt nhìn Phương Minh như nhìn thằng điên.

Hai mươi tệ một cân, người này có khi muốn kiếm tiền đến điên rồi.

Chương 541: Vụ mùa thu hoạch

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nửa giờ trôi qua, không ai đến hỏi giá. Phương Minh cũng không sốt ruột, dù bận rộn vẫn cứ ung dung ngồi một chỗ. Nhưng Tần Tuyết lại thấy hơi sốt ruột, không ngừng mời chào.

"Chú ơi, ghé coi đào chút đi ạ, là đào nhà con trồng, vừa mới hái đấy ạ."

"Dì ơi, đào này ăn ngon lắm ạ."

"Bác ơi, bác xem đào đi ạ, tươi mới đó ạ."

…

Chỉ có điều, mặc cho Tần Tuyết kêu gọi như thế nào đều không có ai ghé cả. Bởi vì đối với người ở thị trấn, hai mươi tệ một cân đào quả thật quá đắt.

"Đào của anh sao lại đắt như vậy, có thể cho tôi ăn thử một miếng được không?"

Hồi lâu sau, rốt cục cũng có một người đàn ông mặc tây trang đi tới, mở miệng hỏi.

"Ăn thử?" - Phương Minh suy nghĩ một lúc. Vốn cậu định nói

không thể ăn thử, nhưng nghĩ đến giờ vẫn chưa có ai mua, cuối cùng trầm ngâm một lát rồi nói: "Có thể."

Người đàn ông không nói gì, cầm lấy một quả đào, định lấy tay lau một chút, kết quả phát hiện trái đào rất sạch.

"Đào này anh rửa rồi à?"

Phương Minh cười cười, không trả lời. Trên thực tế cậu không hề rửa trái đào nào cả, hái từ trên cây như thế nào thì chính là như vậy.

Cắn thử một miếng nhỏ, vẻ mặt người đàn ông liền thay đổi. Mắt mở to đầy kinh ngạc, sau đó liền sửa cách ăn, cắn một miếng to. Quả đào to bằng nắm tay bị anh ta cắn mấy miếng liền hết sạch.

"Đây là quả đào ngon nhất mà tôi từng được ăn, hai mươi tệ một cân tuy có hơi đắt, nhưng đáng đồng tiền. Ông chủ bán cho tôi năm cân."

Người đàn ông lấy trong ví ra một tờ một trăm tệ. Phương Minh cười cười, dùng cân điện tử cân năm cân đào xong, bỏ vào trong túi đưa cho người đàn ông.

"Anh, cuối cùng cũng bán được rồi."

Bỏ tờ một trăm tệ vào trong hộp nhỏ, Tần Tuyết cười vô cùng vui vẻ. Cô bé không ngờ đào đắt như vậy vậy mà lại có người mua, hơn nữa mua đến những năm cân.

Nhìn bóng dáng người đàn ông rời đi, Phương Minh suy nghĩ, rồi viết lên tấm gỗ một dòng chữ: được ăn thử.

Phương Minh bất chợt hiểu ra, thời buổi nay rượu thơm còn sợ ngõ nhỏ hẻm sâu (1), nếu mình cứ tiếp tục kiêu ngạo như vậy, chắc hai rổ đào này sẽ không bán được.

(1) Rượu thơm còn sợ ngõ nhỏ hẻm sâu: Sản phẩm không quảng cáo tuyên truyền buôn bán sẽ rất khó bán.

Không thể không nói từ khi thêm hàng chữ này, số người ghé lại hỏi cũng tăng lên. Đương nhiên đại đa số mọi người vẫn không ghé ăn thử, bởi vì đa số mọi người đều là da mặt mỏng, ăn thử mà không mua cảm thấy rất ngại.

Nhưng cũng may, người ghé ăn thử không ít. Mà ai ăn thử rồi đều sẽ mua, ít nhất là một cân, nhiều nhất đến mười cân. Hai rổ đào chưa đến hai tiếng đã bán gần hết, chỉ còn lại hai, ba quả đào bị đè dập.

"Một trăm, hai trăm, ba trăm, bốn trăm…"

Tần Tuyết bên kia vui vẻ đếm tiền, cười đến đôi mắt nhỏ đều cong lại. Sau khi cô bé đếm đi đếm lại ba, bốn lần mới ngọt ngào nói: "Anh, hôm nay chúng ta bán được năm nghìn ba trăm sáu mươi tệ."

"Đúng vậy, hôm nay dọn quán thôi."

Phương Minh nhìn mấy quả đào còn lại trong rổ, lại nhìn ông lão cách đó không xa. Đây là một ông lão gầy như que củi, ngồi dưới đất, trước mặt ông có một cái túi siêu lớn, trên đó bày một ít hành tây và hành lá.

Rõ ràng, đầy đều là hành ông lão tự tay trồng, ăn không hết nên đem ra huyện bán.

"Tiểu Tuyết, đem mấy quả đào này tặng ông lão đi, sau đó chúng ta về nhà."

"Dạ."

Tần Tuyết cầm mấy quả đào, đi đến trước mặt ông lão. Ban đầu ông lão còn tỏ ra kinh ngạc, nói gì đó với Tần Tuyết, cuối cùng

thì nhận đào, hướng Phương Minh mỉm cười.

"Anh, ông ấy bảo em nhắn ông ấy cảm ơn anh."

"Anh biết rồi."

Phương Minh không nói gì. Ông lão kia đã bày hàng cả buổi chiều, nhưng Phương Minh để ý thấy số hành ông lão bán ít đến đáng thương. Hành khác với những loại rau củ khác, rất nhiều người đều chỉ mua một, hai cọng. Dù sao hành chỉ là một loại gia vị, mua nhiều cũng không dùng hết.

"Đi, chúng ta về nhà hái đào nào."

…

Ngày hôm sau, Phương Minh lần này hái ba rổ đào. Nhưng khác với lần trước không có ai ghé mua, xe ba gác cậu vừa mới mở sạp liền đã có một đám người chen chúc lại.

"Ông chủ, đào của cậu ăn ngon lắm."

"Đúng, vậy, hôm qua tôi mua về, chồng tôi là người không thích ăn đào mà ăn đến hai, ba trái."

"Chị dâu tôi nằm viện, cái gì cũng ăn không vô, nhưng hôm qua chị ấy ăn đào này rất nhiệt tình."

"Ông chủ, cho tôi ba cân."

"Cho tôi năm cân."

"Tôi muốn hai mươi cân."

…

Thấy nhiều người ghé vào mua đào như vậy, trên mặt Phương Minh cũng nở nụ cười. Đa số người đến đây hôm nay đều là người

mua hôm qua, còn có cả bạn của người mua, ăn thử đào mà đến mua.

Rất nhanh, ba rổ đào chỉ trong nửa giờ đã bán hết. Đây là vì chỉ có một mình Phương Minh là người cân, nếu không tốc độ còn nhanh hơn nữa.

"Tiểu Tuyết, mấy trái đào này em cho ông lão kia đi."

Hôm nay cũng còn lại mấy trái đào, Phương Minh lại bảo Tần Tuyết đem tặng cho ông lão, sau đó thì dẫn Tiểu Tuyết về nhà.

"Dùng xe ba gác một lần chẳng chở được bao nhiêu cả."

Trên đường về nhà, trong đầu Phương Minh có một ý tưởng. Khi về tới thôn, cậu đi thẳng đến nhà thôn trưởng.

"Tần Dương, cậu tìm ba tôi à? Ba tôi vừa mới đi lên ủy ban thôn rồi."

Nhà thôn trưởng Lí Nam, chỉ có con trai thôn trưởng Lí Nam - Lí Khả ở nhà. Tuổi Lí Khả xấp xỉ Phương Minh. Hai người hồi nhỏ cũng hay chơi với nhau, hơn nữa khác với Phương Minh, Lí Khả hồi nhỏ là người cầm đầu tụi con nít, người cũng nghĩa khí. Có một lần Tần Dương bị mấy đứa con nít thôn bên cạnh ăn hiếp, Lí Khả dẫn tụi con nít trong thôn đi đánh mấy đứa đã đánh Tần Dương.

"Anh Khả, lần này tôi tới đây là để tìm anh. Không phải anh có một chiếc xe chở hàng sao?"

"Đúng vậy, cậu muốn dùng xe chở hàng?"

"Ừ, tôi muốn mượn xe chở hàng của anh Khả để chở đào lên thị trấn bán. Tôi có thể đưa anh hai trăm tệ tiền phí vận chuyển."

"Được rồi, hoàn cảnh nhà cậu không phải tôi không biết, giờ

còn lấy tiền của cậu? Nếu để ba tôi biết chắc ông cạo đầu tôi mất." - Lí Khả bĩu môi nói.

Phương Minh cười hì hì không nói gì, dẫn Lí Khả ra phía sau núi, cũng là ngọn núi đã lâu lắm rồi Lí Khả mới trở lại.

"ĐM!"

"ĐM! ĐM! ĐM!"

Nhìn thấy cây ăn quả bao trùm nửa ngọn núi, Lí Khả văng tục liên tiếp mấy tiếng mới bình ổn lại được sự khiếp sợ trong lòng. Cái này có khoa trương quá không? Mùa này là mùa gì mà đào, táo… ngay cả mận cũng đều đã có quả?

"Đây là cây dương mai đúng không? Còn to hơn cả cây vải nữa."

"Một cây đào mà có nhiều quả như vậy, vậy mà cành lại không bị gãy, không logic chút nào.”

Lí Khả giờ phút này nhận được bất ngờ này đến bất ngờ khác. Phương Minh chỉ cười đi hái đào, đợi đến khi Lí Khả lấy lại bình tĩnh mới tham gia giúp đỡ.

"Đào này bán không ít tiền đâu. Tần Dương, cậu bán đào bao nhiêu một cân vậy?" - Lí Khả hái một quả đào, vừa đưa lên miệng vừa hỏi.

"Hai mươi tệ một cân."

“Ba!”

Lí Khả không cầm chắc tay, quả đào liền rơi xuống đất. Đào hai mươi tệ một cân, mà lấy khối lượng quả đào này, một cân cũng phải hai quả.

"Một cái cây này của cậu có khoảng hơn một ngàn cân đào, hai

mươi tệ một cân, nói cách khác chỉ một cây đào này đã thu được xấp xỉ hai trăm ngàn. Cậu đây là giựt tiền đó."

Phương Minh không trả lời, chỉ cho Lí Khả ánh mắt ý bảo nếm thử.

"Đào ngon cỡ nào cũng không thể bán với giá này được, cũng không thể ăn ra được vị nhân sâm."

Lí Khả nhặt quả đào dưới đất lên, chà chà một chút rồi cắn một miếng vào miệng, ngay sau đó, vẻ mặt anh ta chẳng khác gì những người đã mua đào ở chỗ Phương Minh.

"ĐM, đào ngon quá, lượng nước, vị ngọt, tất cả đều đúng chừng mực."

Ăn hết một trái đào, Lí Khả mới mở miệng nói. Bây giờ anh ta đã biết vì sao đào này lại đắt như vậy. Tuy anh ta chưa bao giờ ăn nhân sâm, nhưng anh ta nghĩ cái này không khác vị nhân sâm là mấy.

"Còn có táo nữa, cho tôi ăn thử một miếng nhé."

Ăn đào xong, Lí Khả lại đi tới chỗ cây táo, hái một trái cắn. Nước từ quả táo theo thịt quả chảy vào trong miệng, mang theo chỉ duy nhất vị chua của trái cây chưa chín tới khiến đầu lưỡi anh ta trong nháy mắt liền nếm được.

"Cái này… cái này với trái đào hoàn toàn có hai hương vị khác nhau, nhưng đều ăn rất ngon. Tần Dương, cậu định bán táo bao nhiêu một cân vậy?"

"Ba mươi tệ." - Phương Minh không ngẩng đầu nói.

Lí Khả run rẩy khóe miệng, cả buổi sau mới đáp lại một câu, "Giá này, không đắt."

…

Vất vả nguyên một buổi sáng, Phương Minh và Lí Khả mới hái hết trái trên hai cây đào. Đợi đến khi nhảy lên xe, phía sau xe chở hàng đều đã đầy. Hai người lái xe đi đến thị trấn.

Tuy nhiên, lần này đến chỗ cũ, Phương Minh phát hiện chỗ vốn thuộc về cậu đã bị sạp bán khác chiếm, cũng là bán trái cây, hơn nữa còn là bán đào.

Quầy hàng kiểu này vốn là ai đến sớm thì bày hàng trước, Phương Minh không nói gì, nhưng đối phương ở đây bán đào, rõ ràng chính là cố ý, biết cậu ở đây bán đào đắt khách.

Đối diện ánh mắt khiêu khích của tên bán hàng kia, Phương Minh không nói gì, chỉ dừng xe ở một góc sát bên trong, sau đó cùng Lí Khả khiêng hai rổ đào xuống xe, mở sạp bán.

Buôn bán, vẫn vô cùng tốt, hơn nữa lần này người ghé mua còn nhiều hơn lần trước. Trong những người đó, có một người đàn ông trung niên kéo Phương Minh sang một bên.

"Ông chủ, để tôi trình bày với cậu, đào này còn bao nhiêu cân tôi dự định sẽ mua hết, vậy giá cả có thể bớt chút được không?"

Phương Minh dùng ánh mắt như cười như không nhìn người đàn ông trung niên, khiến người đàn ông trung niên này lầm bầm trong lòng. Nói thật, đào này hôm trước ông có mua rồi, ngay lập tức liền bị vị ngon của đào chinh phục .

Đào loại này, hai mươi tệ một cân tuyệt đối không đắt, nhưng ông lo đào này có dùng thuốc trừ sâu, vì vậy đã lấy đào đi đến cơ quan kiểm tra chất lượng kiểm tra. Kết quả kiểm tra chất lượng đã cho ông một cú sốc.

Hàm lượng vitamin trong trái đào này vượt xa so với những loại đào bình thường, không hề chứa chất kích thích, thậm chí có

thể so với một số thuốc bổ.

Kết quả này khiến ông vô cùng kinh hãi. Nếu thật sự là vậy, những trái đào này cho dù là bán với giá năm mươi tệ một cân cũng rất đáng đồng tiền.

Chương 542: Ông lão bán hành

Một loại khẩu vị thật tốt, lại giàu vi-ta-min, Hạ Tuyền biết, cơ hội làm ăn của hắn đã tới, chỉ cần có thể lấy được số quả đào này, lại bao bì đóng gói đàng hoàng rồi bán ra, tuyệt đối có thể bán được một cái giá cao.

Huyện Giang Thành rốt cục là quá nhỏ, nhưng hắn có thể mang những quả đào này vận chuyển về nơi khác, đến những thành phố lớn ở miền Bắc, trong những thành phố lớn đó, hoa quả từ mười đến hơn một trăm đồng một cân đều có rất nhiều người mua, những quả đào này tuyệt đối sẽ dễ bán.

Thành phố lớn, quá nhiều người có tiền, chưa nói đến tầng lớp tinh anh, quản lí xí nghiệp mà kể cả các hộ gia đình mới nổi cũng rất nhiều.

Càng là nơi kinh tế phát đạt, phá bỏ và dời đi nơi khác lại càng có quy tắc, cho nên mười năm trước, nếu như nhà ai muốn dỡ bỏ, vậy khẳng định là một ngôi nhà gặp chuyện khó khăn, nhưng bây giờ phá bỏ và dời đi nơi khác chỉ có thể là đám nhà giàu mới nổi.

Nhà cao cửa rộng, khăn Palamera, đi đây đi đó bằng Lamborghini.

Hơn một trăm đồng một cân hoa quả, đối với loại người này mà nói cũng không coi vào đâu.

Thế nhưng, bước đầu tiên là lấy được số đào này đã không có đào, mọi thứ đều là công cốc.

"Ông chủ, bán như ngươi vậy cũng mệt mỏi, hơn nữa cái thị trấn nhỏ này cũng không có nhu cầu mua sắm gì nhiều, tất cả mọi

người sau khi thưởng thức sự mới mẻ cũng không đến mua nữa, cho nên còn không bằng bán toàn bộ cho ta, ta thu mua hết, cho vận chuyển đi nơi khác bán, nếu như thua lỗ ta tự chịu. "

Hạ Tuyền nhìn về phía Phương Minh, bất quá Phương Minh cũng chỉ cười lắc đầu, "Thật ngại quá, đào này của ta không có ý định bán ra bên ngoài, hơn nữa ta chỗ này còn có quy định, mỗi người tối đa chỉ có thể mua mười cân. "

Phương Minh biết ý định của anh chàng trước mắt này, trong lòng hắn hiểu rõ giá trị chân chính của quả đào này, loại này là dùng nước của long mạch tưới, lại còn hấp thu long mạch khí độ, năng lượng ẩn chứa bên trong muốn vượt xa trái cây bình thường, đối với người thường mà nói vô cùng hữu ích.

"Một người chỉ có thể mua mười cân? "

Hạ Tuyền có chút nôn nóng, nếu là như vậy, kế hoạch của hắn chẳng phải là phá sản sao, lập tức vội vã khuyên: "Ông chủ, ta tăng thêm điều kiện, trong mắt của ta, quả đào này tuyệt đối không chỉ có giá tiền này, ngươi muốn thì nguyện ý giao hết số đào này cho ta, ta có thể đảm bảo ngươi sẽ thu được 50 đồng tiền lời một kí."

Nhìn thấy Phương Minh vẫn như cũ, khóe miệng Hạ Tuyền co quắp một cái, hít sâu một hơi, nói ra điệu kiện cuối cùng "Như vậy đi, ta mua 50 đồng một cân, có bao nhiêu ta mua hết bấy nhiêu, nếu ta bán ra với giá thấp hơn năm mươi đồng, ta tự chịu lỗ, nếu như cao hơn năm mươi đồng, thì khoản tiền lời đó chúng ta chia 70-30, ta bảy ngươi ba."

Hạ Tuyền mở ra điều kiện này đối với Phương Minh mà nói là cực kỳ có lời rồi, này bằng với giá bao tiêu rồi, mặc kệ đào bán có được hay không, hắn ít nhất cũng thu được 50 đồng một cân, nếu như bán được, hắn còn có thể có kiếm thêm.

Cũng có thể nói, không cần hắn gánh chịu một phần phiêu lưu,

chỉ cần ngồi đợi lấy tiền là được.

Đối với Hạ Tuyền mà nói, hắn có thể đưa ra điều kiện như vậy, đó là bởi vì hắn vô cùng tin tưởng đối với quả đào này, hắn thấy, số đào này tuyệt đối là hàng tuyển có một không hai.

"Cám ơn nhiều, bất quá tôi thực sự không muốn bán ra bên ngoài. "

Phương Minh lắc đầu, bất quá giờ khắc này, trong đầu của hắn dâng lên một ý niệm khác, nghĩ tới đây hắn hướng phía Hạ Tuyền nói: "Lão ca xưng hô như thế nào?"

"Tôi họ Hạ, Hạ trong Chúc Hạ, tôi tên là Hạ Tuyền. "

"Mạo muội hỏi một câu, tài chính của ông chủ Hạ hùng hậu đến mức nào?" Phương Minh hỏi vấn đề mà hắn quan tâm.

"Tài chính?" Hạ Tuyền sửng sốt một chút, lập tức thành thật trả lời.

"Tôi đại khái có thể huy động hơn một triệu, bất quá ta có không ít tài sản, nếu như cầm cố vay ngân hàng mà nói, cũng được khoảng năm triệu."

"Được rồi. "

Phương Minh nở một nụ cười, nhìn Hạ Tuyền biểu tình nghi hoặc, giải thích: "Ta có một phương thức hợp tác,

Ông chủ Hạ có hứng thú, không ngại ngồi xuống nói chuyện một chút. "

Hạ Tuyền nghe Phương Minh nói, nhãn tình sáng lên, vội vã đáp: "Được được được, ta sẽ đợi ông chủ làm xong. "

"Được, vậy phiền ông chủ Hạ chờ một lát."

Trò chuyện với Hạ Tuyền xong , Phương Minh quay lại gian hàng, bên này Lí Khả đang luôn tay luôn chân toàn bộ đào trên xe hàng đã bán được hơn phân nửa, cứ bán với tốc độ này chỉ cần một giờ là bán xong.

Phương Minh và Lí Khả đang bán, một chiếc xe dừng lạo, từ trên xe bước xuống mấy gã đàn ông thô kệch đi nhanh về phía xe hàng của Phương Minh.

"Đang làm gì đây, nơi đây không cho phép bày sạp. "

Mấy gã đàn ông này bước thẳng tới trước gian hàng của Phương Minh, đẩy mọi người ra, những khách hàng muốn mua đào nhìn thấy bộ dạng của những người này hung thần ác sát đều sợ hãi lùi lại.

"Nơi đây tại sao không cho phép bày sạp, mọi người cũng không phải quản lý thành phố? "

Lí Khả thấy mấy gã đàn ông cao lớn thô kệch còn xăm mình nhưng không hề sợ, nghĩ lúc đó hắn chính là hỗn thế ma vương, chỉ bất quá bây giờ rửa tay gác kiếm mà thôi.

"Ngươi không cần quản chúng ta có phải là quản lý thành phố hay không nói chung nơi đây không cho phép bày sạp, thức thời nhanh dẹp quầy rời đi, nếu không ta đập nát quầy hàng của ngươi bây giờ. "

Lúc này Phương Minh liền quét mắt về phía những tiểu thương đã chiếm đoạt vị trí của hắn, còn có mấy vị tiểu thương khác, mấy vị tiểu thương này nhìn về phía bên này, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hắn quét qua, ánh mắt lóe lên không dám nhìn thẳng vào mắt.

Chỉ một khoảnh khắc như thế trong lòng Phương Minh liền hiểu rõ mấy tên lưu manh này là do mấy vị tiểu thương kia tìm

đến.

Mình bày sạp ở nơi đây, hấp dẫn rất nhiều khách hàng qua đây, nhưng bởi vì mình đào của mình cũng không rẻ, hai mươi đồng một cân, rất nhiều khách hàng sau khi mua đào, sẽ không mua hoa quả khác nữa, nên bọn họ không bán buôn được gì.

Đã không bán được hàng những tiểu thương này làm sao cam tâm, nếu như hắn đoán không lầm, trong những tên du côn này phải có người là người thân của tiểu thương, ngày nay ai mà không có người thân là côn đồ, tuy trong ngày thường không được mọi người ưa thích, nhưng tại một số thời khắc, có người thân là côn đồ rất hữu dụng.

Phương Minh đoán không lầm, những tên côn đồ này đúng là do mấy tiểu thương kia tìm đến, những tiểu thương này bình thường bày sạp ở đây, tất cả mọi người đều quen thuộc lẫn nhau, ngày thường cũng sẽ cùng nhau đánh bài, tuy bọn họ coi như là đối thủ cạnh tranh, nhưng bởi vì bán hoa quả khác nhau, cho nên cũng không coi vào đâu.

Vì dụ như mấy bác gái thường hay đến đây mua hoa quả, thông thường sẽ mua một ít đào ở quầy này, sau đó ghé hững gian hàng khác mua loại hoa quả khác, tất cả mọi người đều có thể làm ăn.

Thế nhưng Phương Minh đến làm cho cân bằng bị đánh vỡ, đào của Phương Minh ăn ngon nhưng đắt, vốn dĩ một khách hàng tốn mười đồng mua đào, còn lại mười đồng sẽ mua táo, nhưng bây giờ mua một cân đào xong dĩ nhiên là sẽ không còn tiền mua táo và trái cây khác.

Điều này kéo dài khoảng hai ba ngày sẽ thấy ngoại trừ Phương Minh mua may bán đắt, những người khác đều buôn bán ế ẩm, đây còn là bởi vì Phương Minh bán hết nhanh rồi rời đi, nếu như Phương Minh mở hàng hơn một ngày, thì những tiểu thương này

ước đoán một ngày cũng không kiếm được 50 đồng.

Phương Minh đến, coi như là cướp đoạt việc buôn bán của bọn hắn, điều này làm cho

Những tiểu thương này không thể chịu được nữa cho nên tối hôm qua bọn họ thương lượng xong, nhất định phải đuổi Phương Minh đi, mà một người trong đám tiểu thương nói nhà hắn có một người làm côn đồ, cứ để người thân của hắn lo liệu, đến lúc đó mọi người cùng nhau góp lại mấy trăm đồng, mua mấy gói thuốc lá là được.

"Đập, ngươi có bản lĩnh đập một cái ta xem một chút."

Lí Khả cũng là trẻ tuổi nóng tính, làm sao có thể dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy, nhìn chằm chằm tới.

"Người từ đâu tới mà dám to họng. "

"Ngươi không cần biết ta ở đâu tới, nói chung chúng ta sẽ không dẹp quầy hàng này. "

Mấy tên du côn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, một người trong đó đột nhiên nắm lên một quả đào, sau đó trực tiếp đập về phía Lí Khả.

"Con mẹ nhà ngươi. "

Lý Khả bị đập vài mặt một cái, liền xông ra ngoài, bất quá, có người so với hắn nhanh hơn một bước.

Bốp!

Phương Minh trong tay không biết từ lúc nào cầm một cục gạch trực tiếp đập vào đầu một tên du côn.

"Đ*o mẹ, dám đánh ta, phế tên tiểu tử này cho ta. "

Tên lưu manh bị đánh thật không ngờ Phương Minh lại đột nhiên ra tay, trực tiếp bưng bít đầu, mặt khác ba gã còn lại chứng kiến đồng bạn mình bị đánh, lập tức bao vây Phương Minh lại.

Bên này, Lí Khả cũng vọt tới trước mặt Phương Minh, trực tiếp đạp một cước về phía một gã du côn, muốn đánh lộn thì phải tiên hạ thủ vi cường, đây là bài học mà hắn dạy cho Tần Dương, thật không ngờ lúc này đây Tần Dương lại áp dụng luôn.

Đoàn người hỗn chiến với nhau.

Bất quá, Lí Khả rốt cục cũng không có kinh nghiệm đánh lộn phong phú như lũ côn đồ này, hơn nữa đối phương cũng đông hơn, Lí Khả nhanh chóng nằm bẹp trên mặt đất, còn một gã du côn thì trực tiếp rút một con dao cắt dưa hấu từ gian hàng bên cạnh chém vào Lí Khả đang nằm trên mặt đất.

Phương Minh cũng bị hai gã du côn quấn lấy, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào cứu viện, người vây xem phía xa xa lúc này cũng kinh hô thành tiếng, mắt thấy Lí Khả sắp bị chém trúng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một cánh tay đột nhiên bắt được cánh tay của gã du côn, cánh tay này vô cùng khô gầy, nhưng làm cho cánh tay của gã du côn không thể động đậy, cuối cùng cánh tay này vừa dùng lực, tên du côn đau quá kêu lên một tiếng, buông tay thả con dao rớt trên mặt đất.

Tất cả mọi người bị biến cố này làm cho kinh hãi, mấy tên du côn khác đều quên động thủ, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía bên kia, mà Phương Minh cũng y như vậy, khi ánh mắt rơi xuống bóng người vừa ra tay, trong mắt có một luồng tia sáng hiện lên.

Thì ra là một ông lão, hơn nữa Phương Minh cũng đã gặp qua ông lão này, chính là hai ngày trước cách quầy hàng của hắn không xa là ông lão bán hành kia.

Chỉ là, lúc này khí thế của ông lão và lúc bán hành hoàn toàn không giống nhau, những người khác không cảm giác được, thế nhưng Phương Minh có thể cảm nhận được, trên người ông lão tản ra sát khí.

"Lão già thối tha này cũng dám tới chõ mõm vào! "

Mấy gã du côn bỏ Phương Minh ra vọt tới chỗ ông lão, đoàn người vây xem đều lo lắng cho ông lão, nhưng mà sau một khắc, đoàn người vây xem liền nhao nhao vỗ tay, bởi vì mấy gã du côn vừa mới tới gần đã bị ông lão đánh ngã trên mặt đất.

Thời khắc này ông lão không còn bộ dáng của một lão già hơn 90 tuổi, tốc độ cực nhanh, động tác sắc bén ngay cả thanh niên cũng không sánh nổi.

Chương 543: Thân phận của ông lão

Đồn công an!

"Alo, dựa vào cái gì thả bọn họ đi, đầu tôi đây bị đánh lủng mấy lỗ tất cả đều đanh chảy máu đây này. "

"Đúng, đồng chí cảnh sát, dựa vào cái gì chỉ bắt chúng tôi. "

Ở trong đồn công an, mấy gã du côn chứng kiến Phương Minh và Lí Khả còn có ông lão có thể rời đi, mà bọn họ còn phải bị nhốt, người nào người nấy lộ ra vẻ bất mãn.

Lúc này đây cả năm người bọn họ đều bị tổn thương, ngược lại, đám Phương Minh ngoại trừ một người trong đó bị ngoại thương, còn hai người kia đều hoàn hảo không chút tổn hại, nhất là ông lão kia, một người đấu với năm người.

"Dựa vào cái gì, Vương Mao đừng có kéo ta, đừng cho là ta không biết các ngươi muốn gì, không phải là muốn bị đánh. "

Anh cảnh sát trực tiếp đạp tới một cước, mấy gã du côn kia chớp mắt không lên tiếng, mà đối với cảnh sát nhân dân mà nói, dưới tình huống bình thường bọn họ sẽ không làm như vậy, dù sao hiện tại ở phía trên đối với phương diện này bắt rất nghiêm, nhưng đối với lưu manh, trực tiếp đạp mấy cước luôn.

Nguyên nhân rất đơn giản, những tên lưu manh này đều trà trộn vào khu vực trực thuộc quyền kiểm soát của bọn họ, đánh thì cứ đánh, nhưng nếu muốn gây chuyện, cứ cách ba ngày lại đi vây bắt hai lần, những tên lưu manh này cũng chịu không nổi.

Mấy tên côn đồ muốn kiếm tiền thì cứ việc phòng mở sòng bạc, mở phòng chơi game, cho vay cắt cổ, nhưng nếu như chọc tới cảnh sát, cứ cách ba ngày lại tìm đến cửa hai lần thì còn làm ăn gì nổi?

Sau khi đám lưu manh chịu an tĩnh, cảnh sát mới nhìn về phía Phương Minh, trên mặt lộ ra nụ cười, "Người anh em, chuyện đã xảy ra chúng ta đại khái đã hiểu, là mấy tên khốn kiếp này gây chuyện trước, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý, mọi người hãy yên tâm."

"Không có liên quan gì đến chúng ta?"

Lí Khả đứng bên cạnh trưng ra vẻ mặt không hiểu mô tê răng rứa gì, hắn cũng không phải chưa từng tới đồn công an, năm kia một người bạn của hắn cũng bởi vì tranh chấp mà đánh lộn với người ta nên bị bắt, tuy là bọn họ có lý nhưng cuối cùng vẫn phải nộp tiền bảo lãnh, sau đó còn phải bồi thường tiền thuốc men, đã vậy còn phải đút lót nếu không muốn bị ghi vào sổ đen.

"Đúng, không quan hệ với các ngươi, các ngươi là vì tự vệ, hiện tại có thể rời đi."

Trên mặt anh cảnh sát vẫn thủy chung một nụ cười, Lí Khả vẫn cảm thấy có chút hoang mang, bất quá Phương Minh cũng đã nhìn ra, anh cảnh sát này sở dĩ tốt như vậy sợ rằng là bởi vì mình, nói chính xác hơn là bởi vì Trương Kiến Ba.

Trước đây Trương Kiến Ba cùng mình đi tới đồn công an, cảnh sát ở đây đã biết mình và Trương Kiến Ba có quan hệ, cho nên mới tốt như vậy, nếu như đổi thành những người khác chuyện này chỉ sợ cũng không giải quyết nhanh như vậy..

"Đi thôi. "

Phương Minh cười cười với anh cảnh sát, sau đó lôi kéo Lí Khả

rời khỏi đồn công an, anh cảnh sát cũng mỉm cười tiễn Phương Minh đến cửa.

"Lão tiên sinh, chuyện lần này cám ơn ông. "

Ngoại trừ Phương Minh và Lí Khả, còn có ông lão bán hành, chỉ bất quá ông lão vẫn là trầm mặc không nói được một lời.

"Ông chủ nhỏ khách khí rồi, ta cũng là thấy bọn hắn quá nhiều người, cho nên ra tay giúp một chút. "

Lực chú ý của Lí Khả lúc này cũng bị ông lão hấp dẫn, hiếu kỳ hỏi: "ông lão, ông bao nhiêu tuổi? Thân thủ tốt như vậy, lẽ nào chính là cao thủ võ lâm ẩn cư ở dân gian? "

"Ta không phải là cao thủ võ lâm gì cả, chỉ bất quá là năm đó khi đi lính có luyện qua một ít quyền cước, ta năm nay đã là 93 tuổi."

Ông lão nói rất khiêm tốn, nhưng mà Lí Khả cũng kinh ngạc trợn to hai mắt, 93 tuổi mà thân thủ còn khỏe mạnh như thế, thật là không nhìn ra, hơn nữa bước chân của ông lão cũng ổn định, cũng không có bộ dạng của một ông lão tuổi xế chiều.

"Một người lính già như ông lão, là anh hùng của đất nước ta."

Quốc gia chúng ta bây giờ đều dựa vào những người như ông đổ xương máu mà có được. "

Trên mặt Lí Khả lộ ra vẻ khâm phục, nhưng mà sau khi nghe được lời của hắn, trên mặt ông lão lại có thêm vẻ ảm đạm, chỉ là lắc đầu, không nói gì thêm.

"Ông lão đã từng giết qua người Nhật chưa?" Lí Khả tiếp tục truy vấn.

"Đã từng. "

"Lợi hại." Lí Khả giơ ngón tay cái lên, lập tức tiếp tục hỏi: "Những người giống như ông, quốc gia hàng năm cấp cho trợ cấp hẳn không ít, tại sao còn phải đi bán hành, là rỗi rãnh không có chuyện gì làm sao. "

Ông lão nghe nói như vậy, ánh mắt càng thêm buồn bã, Phương Minh thấy biểu tình của ông lão, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau nói rằng: "ông lão, không bằng chúng ta cùng ăn một bữa cơm. "

"Không không không, không cần, tôi lát nữa còn phải đi về bán hành."

Ông lão vội vàng từ chối, bất quá Phương Minh cuốn lấy cánh tay của ông lão, vừa cười vừa nói: "Không có việc gì, hành từ từ bán cũng không sao, tình cờ gặp được ông như gặp lại bạn cũ nhất định phải ăn chung một bữa cơm."

"Đúng đúng đúng, nếu không phải là ông lão, tôi đã bị mấy tên khốn kiếp kia đánh một trận, tôi muốn mời ông ăn một bữa."

Lí Khả cũng kéo cái tay còn lại của ông lão không để cho ông lão có cơ hội cự tuyệt, ông lão bị Phương Minh và Lý Khả lôi kéo như thế, muốn rời đi cũng không thể, chỉ có thể đồng ý.

Ba người mới vừa đi khỏi đồn cảnh sát không bao xa, Hạ Tuyền đã đến đón, trên mặt mang vẻ quan tâm hỏi: "Ông chủ Tần , không có chuyện gì chứ, ta mới vừa gọi điện thoại cho bạn của ta, bạn của ta nói các ngươi đã không có việc gì, cho nên ta mới lập tức tới đây. "

Nghe Hạ Tuyền nói, Phương Minh cười cười, "Cảm tạ anh Hạ, đã không còn chuyện gì rồi, Anh Hạ nếu có thời gian, hãy đi ăn cơm cùng chúng tôi."

"Không thành vấn đề, tôi lúc nào cũng có thời gian."

Hạ Tuyền vừa nghe trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, hắn vừa lúc cũng có chuyện cần.

Đoàn người lên xe của Lí Khả, hàng trước của xe chỉ có thể ngồi được hai người, vốn dĩ Phương Minh là muốn cho ông lão ngồi, bất quá ông lão nói sao cũng không ngồi, cuối cùng phải bắt Hạ Tuyền ngồi trước, còn hắn cùng ông lão ngồi phía sau xe.

Từ thị trấn đến thôn, ông lão vẫn luôn không nói lời nào, đều là Phương Minh hỏi, hỏi một câu thỉnh thoảng mới trả lời một câu, nếu Phương Minh không nói, ông lão cũng chỉ cúi đầu nhìn chân của mình, hết sức trầm mặc.

Chứng kiến bộ dáng này của ông lão, Phương Minh thở dài một hơi, rốt cục chủ động mở miệng hỏi: "Ông lão, nếu như tôi không có đoán sai, ngươi năm đó hẳn là tham gia quân đội của quốc dân đảng. "

Nghe Phương Minh nói, biểu tình của ông lão trở nên cẩn thận, nhìn Phương Minh sau đó cúi đầu thấp hơn.

Phương Minh biết ông lão tại sao lại cẩn thận như vậy, bởi vì những lão binh giống như ông lão năm đó không thể đến được Bảo Đảo, ngay từ đầu sống tại đại lục cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vào niên đại đó, những lão binh này bởi vì có chút nguyên nhân nên thời gian qua rất thảm, có thể nói, những lão binh này là người hy sinh cho thời đại kia, mãi đến mấy năm gần đây, những lão binh này mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Chương 544: Tưởng tượng về làng du lịch

Có lẽ là cảm nhận được Phương Minh không có ác ý, ông lão cuối cùng cũng chịu nói rõ quá khứ của ông ta, mà Phương Minh nhờ đó cũng đã biết tên của ông lão: Thường Hộ Quốc.

Thường Hộ Quốc sinh ra trong nhà giàu sang, cha mẹ đều là những du học sinh ở nước ngoài, sau đó về nước đảm nhiệm công tác ở bộ giáo dục, nhưng mà theo sự kiện 918 bùng nổ, gia đình của ông lão phá sản, cha mẹ cũng hi sinh vì nhiệm vụ, chỉ có một mình Thường Hộ Quốc có thể may mắn thoát được.

Cha mẹ Thường Hộ Quốc hẳn là nhân sĩ yêu nước, bằng không mà nói trước đây bọn họ cũng sẽ không lựa chọn về nước, cũng sẽ không đặt cho con trai mình cái tên Thường Hộ Quốc này, mà Thường Hộ Quốc trên người lấy hận nước thù nhà, hai năm sau đó ông lựa chon gia nhập quân đội Quốc Dân Đảng.

Bốn năm chiến đấu, trên tay Thường Hộ Quốc đã giết không ít kẻ thù còn có hán gian, song sau khi kháng chiến 45 năm chấm dứt, đối mặt với nguy cơ bùng nổ nội chiến, Thường Hộ Quốc lựa chọn rời khỏi quân đội đi tới huyện Giang Thành, mai danh ẩn tích ở đây.

Ở vào những năm chiến loạn kia có rất nhiều người chạy nạn đến địa phương khác định cư, do đó không ai cảm thấy kỳ quái khi Thường Hộ Quốc xuất hiện ở đây, mà sau khi Thường Hộ Quốc mai danh ẩn tích định cư ở đây cũng không lấy vợ sinh con, bởi vì vào năm đó, nếu như một khi thân phận của hắn bị bại lộ, như vậy người nhà của ông ta cũng sẽ bị liên lụy, cho nên ông không

dám kết hôn.

Nhiều năm như vậy, Thường Hộ Quốc vẫn luôn phải sống cô độc một mình, thậm chí không dám buôn bán trao đổi gì, không dám vào thành cũng không dám giao lưu cùng những người khác trong làng, trong mắt những người cùng thôn, Thường Hộ Quốc là một người cô tịch.

Cho nên, Thường Hộ Quốc cũng không biết mấy năm gần đây, dưới sự kêu gọi của toàn thể người dân trong nước, cấp trên cũng đã thừa nhận bọn họ đều là những cựu chiến binh đã từng vì dân mà chảy máu, cũng thừa nhận chiến công của bọn họ.

Điểm này có thể nhìn rõ từ trong nội dung phim truyền hình mấy năm gần đây, hình tượng của quốc quân đã không còn cảnh vô cùng đen tối xấu xa như trước, mà những binh sĩ vì chiến đấu mà đổ máu đó cũng được mọi người biết tới.

Trận chiến Tùng Hỗ, trận chiến Thượng Cao, trận chiến Từ Châu, huyết chiến ở Côn Lôn, ba lần chiến đấu ở Trường Sa, chiến dịch Miễn Điền... Còn có Quế Quân, Xuyên Quân, đây đều là những trận chiến mà mấy triệu quân nhân nhiệt huyết đánh nhau chết sống, mới ngăn cản âm mưu cùng dã tâm của kẻ thù muốn nhanh chóng diệt Trung Quốc, nhờ đó mới thu được thắng lợi cuối cùng.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, những cựu binh trước đây còn sống đa số người đều đã qua đời, mà những người chưa qua đời, đa số người trong giai đoạn đầu đều lựa chọn mai danh ẩn tích giống Thường Hộ Quốc.

"Ông à, hiện tại quốc gia cùng dân chúng đều đã tán thành chiến công của các ông rồi, không cần phải mai danh ẩn tích nữa."

Xe dừng ở trong thôn, trên đường đi lên núi Lí Khả cùng Hạ Tuyền cũng đã biết thân phận của ông lão, đều cảm thấy kính nể, bất kể như thế nào, những ông lão như vậy đều xứng đáng nhận

được sự kính trọng từ bọn họ, bọn họ hiện tại có thể có được cuộc sống hòa bình chính là dựa vào ông lão cùng các chiến hữu của ông dùng tánh mạng đổi lấy.

Cổn cổn lang yên, phong hỏa liên,

Uy nô phạm biên! Cầm thú quân,

Như khu hổ lang, luy luy huyết án!

Dương tử giang thủy tẫn xích nhiễm, kim lăng thành hạ thành quỷ quan, ngọc toái giả, tam thiên ngũ bách vạn, thực khả thán!

Cự long khí, lăng tiêu hán, ỷ trường kiếm, xuất ngọc quan!

Trung hoa hảo nhi nữ, cộng phó quốc nan!

Côn lôn quan thượng chấn địch đảm, lang nha sơn hạ dịch thủy hàn,

Trảm uy tặc, dương ngã trung hoa uy, thanh vân gian.

(Dịch:

Khói báo động cuồn cuộn, gió lửa nổi lên,

Uy nô tiến vào biên giới, quân cầm thú,

Như đuổi hổ báo, huyết án buồn khổ!

Dương Tử Giang nước nhuộm đỏ thẫm, dưới thành Kim Lăng biến thành quỷ môn quan, người trở thành ngọc nát, 35 triệu, thực đáng tiếc!

Khí rồng dâng cao tận trời, ỷ trường kiếm, ra ngọc quan!

Những cô gái Trung Hoa, cùng đối phó quốc nạn!

Côn Lôn đóng cửa khiến địch khiếp đảm, dưới chân núi Lang

nha dịch thủy hàn,

Trảm hết lũ trộm lập uy cho Trung Hoa ta, giữa mây xanh.)

Những lão binh này không nên bị lãng quên, bọn họ cũng nên được hưởng thụ đãi ngộ của cựu chiến binh.

"Đúng vậy, ông à, hiện tại chính phủ đã công khai chính sách, chỉ cần ông nói thân phận của mình cho chính phủ, chính phủ sẽ bố trí người tới chăm sóc cho ông, lại còn bồi thường cho ông nữa." Hạ Tuyền cũng nói theo.

"Không được, như vậy đã rất tốt rồi."

Thường Hộ Quốc lắc đầu, ông ta đã đến tuổi phải xuống mồ, thứ ông muốn không phải vật chất, quốc gia đã giúp bọn họ lấy lại danh dự, như vậy là đủ rồi, chí ít những chiến hữu đã hi sinh năm đó của ông có thể nhắm mắt.

Bởi vì Thường Hộ Quốc mà tâm tình đám người Phương Minh có chút trầm trọng,

Chẳng qua khi đi tới đỉnh núi nhìn thấy những cây ăn quả kia, cảm xúc của Hạ Tuyền biến thành kích động.

"Ông chủ Tần, cây ăn trái kia..."

Khó trách Hạ Tuyền kích động, từ góc độ này của hắn nhìn lại những cây ăn quả kia thật sự là sai trĩu, mỗi một cây ăn quả đều phải hơn nghìn cân chứ chẳng đùa.

Đợi tới khi đi đến phía đập chứa nước, có thể nhìn thấy số đào ở đây trong khoảng cách gần, Hạ Tuyền càng thêm kích động, ở đây tối thiểu có hơn vạn cân quả đào, dựa theo cái giá mà hắn đã âm thầm suy đoán, nói cách khác chỉ là những quả đào này liền có giá trị hơn triệu, lợi nhuận tối thiểu có năm trăm ngàn.

"Anh Hạ đừng gấp, ông lại đây nếm thử táo cùng táo xanh của tôi, còn có hoa quả khác."

Phương Minh dẫn Hạ Tuyền đi tới vườn trái cây, nói Hạ Tuyền hái những trái cây khác ăn thử một lần, ngay từ đầu Hạ Tuyền vẫn còn nghi ngờ, nhưng sau đó trên mặt chỉ còn lại vẻ khiếp sợ cùng miệng há lớn.

"Ông chủ Tần, mấy trái cây này của ông quả thật... Thật là tuyệt vời! Lúc trước tôi còn có chút hoang mang, quả đào ngon như vậy vì sao không có nhiều loại quả hơn đây? Hiện tại tôi biết rồi, hoa quả khác cho dù không ngon hơn quả đào này những cũng không kém bao nhiêu.."

Hồi lâu sau Hạ Tuyền mới từ trong trạng thái khiếp sợ tỉnh táo lại, chẳng qua theo sau chính là cười khổ nói: "Ông chủ Tần, thật ra tuy rằng tôi tự bản thân không phải là người nghèo trong cái trấn này, nhưng thật sự là không thể nuốt trôi hết số hoa quả ở chỗ này."

Trong lòng Hạ Tuyền biết rõ những hoa quả này sợ rằng giá cả đều không rẻ, nếu hắn gán hết tài sản cho ngân hàng để vay tiền hẳn là có thể được mấy triệu đấy, nhưng đây là toàn bộ tiền tài của hắn, cho dù hắn lại có lòng tin hơn nữa cũng không dám liều mạng như vậy.

Dù sao đây cũng chỉ là hoa quả, mà hoa quả chỉ có thể bảo quản trong thời gian nhất định thôi đấy, nếu sau thời gian đó mà vẫn chưa bán được, vậy khác gì số hoa quả đó sẽ bị hủy hoại trong tay hắn ta chứ?

"Anh Hạ, để tôi nói trước, tôi có một mối làm ăn muốn hợp tác với ông, của phương thức hợp tác tôi muốn nói cũng không phải để anh Hạ giúp tôi bán hoa quả." Phương Minh cười cười trả lời.

"Không phải để tôi bán hoa quả giúp cậu, vậy phải hợp tác như

thế nào?"

Hạ Tuyền thực sự là không nghĩ ra được còn có phương thức hợp tác nào khác nữa, cho nên vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh.

Ngón tay của Phương Minh chỉ xuống phía dưới, nói: "Anh Hạ, lúc tới đây anh cũng thấy đấy, ở đây chỉ có một con đường núi, cho nên việc đi lên núi cùng xuống núi rất phiền phức, ý của tôi là xây dựng một con đường ở đây, sau đó xây dựng nơi này thành một làng du lịch giống như Nông Gia Nhạc."

Không sai, đây là suy nghĩ trong đầu Phương Minh lúc trước.

Tập đoàn Long Giang kia không phải đã công bố với bên ngoài muốn khai phá nơi này thành một làng du lịch ấy ư? Nếu tập đoàn Long Giang có thể khai phá, vậy cậu cũng có thể khai phá, đương nhiên hiện tại quan trọng nhất là xây sửa một con đường đi thông với đập nước.

"Xây sửa một con đường, chi phí sợ rằng không thấp, hơn nữa tôi nói thật, tuy rằng hoa quả này của cậu rất ngon nhưng còn không đến mức có thể thu hút tất cả mọi người đến đây, hơn nữa cả huyện thành này cũng chỉ lớn như vậy, lượng người cũng chỉ có vậy mà thôi, tiêu phí cũng không bao nhiêu, chỉ sợ đến lúc đó lại không thu hồi vốn được."

Hạ Tuyền nói đều là lời nói thật, hơn nữa theo hắn thấy, cái gì mà làng du lịch… Đều là giả, thực tế nhất vẫn là bán những hoa quả này, đây mới là con đường an toàn lợi ích nhất.

"Đường, không cần phải xây dựng quá dài cùng quá tốt."

Trong mắt Phương Minh có thâm ý, ở trong kế hoạch của cậu, đường này chỉ cần xây tới phía bên sườn núi là được rồi, đoạn còn lại nếu có người nào muốn qua thì cứ tự đi, hơn nữa, thứ cậu

muốn bán không chỉ có hoa quả, còn có cả thủy hải sản bên dưới đập nước này.

Hơn nữa còn có một điểm mà cậu không cách nào nói rõ, nơi này là vùng đất long mạch sống lại, nếu ở nơi này con người sẽ nhận được rất nhiều lợi ích, đến lúc đó cậu sẽ cố ý đi tìm mấy nơi có Long Mạch Chi Khí tương đối nồng đậm, sau đó xây dựng mấy căn nhà gỗ ở đấy, cung cấp một nơi cho khách du lịch ở lại.

"Anh Hạ, ông đi theo tôi đi."

Phương Minh dẫn theo Hạ Tuyền về tới đập chứa nước: "Người tới nơi này nghỉ ngơi du lịch có thể tự mình hái hoa quả, mặt khác còn có thể tự mình câu cá, tất cả mọi dụng cụ đều sẽ được cung ứng miễn phí, tôi chỉ thu tiền vé vào cửa, đương nhiên nếu như có người muốn tới đây mua cũng có thể, cho nên hiện tại tôi cần nhất kỳ thực không phải đường mà là tuyên truyền."

Dựa vào viễn tưởng về làng du lịch này đã cho thấy Phương Minh nhắm tới đối tượng khách du lịch không phải chỉ là đoàn khách bình thường, bởi vì những người khách bình thường này cũng không tiêu phí bao nhiêu tiền.

"Vậy cậu định thu giá vé vào cửa là bao nhiêu?" Hạ Tuyền hiếu kỳ hỏi.

"Vé vào cửa tham quan bình thường 688, nếu như muốn vào ở thì vé vào cửa từ 1888 đến 88888, ừm, không bao gồm phí nấu nướng ăn uống."

Rầm!

Nghe được lời nói của Phương Minh, Hạ Tuyền lảo đảo không đứng vững vấp ngã trên mặt đất.

"Ông chủ Tần, cậu đang nói nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên."

Phương Minh gật đầu: "Mấy cái gọi là phòng tổng thống của khách sạn năm sao cao cấp trong thành phố giá cả không phải còn đắt hơn vậy nhiều sao? Cái giá tiền này của tôi hẳn không coi vào đâu đi."

"Không coi vào đâu?"

Giọng nói của Hạ Tuyền cao hẳn: "Ông chủ Tần, người ta là khách sạn năm sao, hoàn cảnh tốt, hơn nữa phục vụ cũng rất tốt, ở chỗ này của cậu..."

"Phục vụ? Chỗ tôi không có phục vụ, nếu muốn ở thì ở, còn không muốn ở cũng không sao cả."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Hạ Tuyền không biết nên nói cái gì, theo hắn thấy đây tuyệt đối là một hạng mục thất bại.

"Anh Hạ, nếu như ông không muốn hợp tác thì chúng ta không ngại lấy một loại hình thức khác đến hợp tác, đó chính là giao dịch giống với giao hàng theo kỳ hạn, mấy cây ăn quả này của tôi hàng năm đều phải nở hoa kết trái, Anh có thể mua số hoa quả năm sau của tôi, giá tiền hoa quả mà tôi bán cho ông toàn bộ đều là 30 đồng một cân, mà nếu như sang năm tôi không bán thì tôi sẽ lấy giá năm mươi đồng một cân để thu hồi nó từ trên tay Anh Hạ."

Phương Minh thiếu tiền, mà Hạ Tuyền có tiền, nếu Hạ Tuyền không coi trọng hạng mục này, vậy cậu sẽ dùng loại hình thức này để vay tiền từ trên tay Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền rơi vào trầm ngâm, loại phương thức hợp tác này quả thật hắn ta chưa từng nghĩ tới, chẳng qua suy nghĩ kỹ một chút, cái phương thức hợp tác này cũng không tồi đấy, bởi vì hắn sẽ không thiệt thòi.

"Cậu muốn bao nhiêu tiền?" Một lúc sau, Hạ Tuyền hỏi.

"2 triệu."

Đây là định giá sơ bộ trong lòng Phương Minh, xây phòng gỗ không cần nhiều tiền quá, trên núi này có cây cối sẵn, chỉ cần mời mấy người thợ mộc là được rồi, chủ yếu là tuyên truyền.

"Tốt, cứ hợp tác dựa theo cái phương thức này."

Hạ Tuyền đáp ứng, 2 triệu hắn có thể thu gom được, hơn nữa loại phương thức hợp tác này với hắn mà nói cũng có chỗ tốt, đó chính là hắn có thời gian một năm đi mở rộng thị trường tiêu thụ, đợi sang năm khi thời gian hợp đồng có hiệu lực, hắn có thể trực tiếp mang hoa quả chuyển ra ngoài bán đi.

"Hợp tác vui vẻ."

Trên mặt Phương Minh cũng lộ ra dáng tươi cười, sau khi giải quyết vấn đề tiền bạc liền quay qua nói với Hạ Tuyền cùng Thường Hộ Quốc: "Thời gian cũng không sớm, tôi làm một bữa cơm mời mọi người, để mọi người nếm một chút đặc sản nơi đây của tôi."

Chương 545: Xây dựng rầm rộ

Ba ngày nay Phương Minh lại thu gom thêm phân nửa số ruộng đồng trên núi này, đồng thời mượn quan hệ của Trương Kiến Ba mà lấy được giấy phê chuẩn khai thác đất đai từ cục kiến thiết và sở nhà đất, đương nhiên cuối cùng cũng không thiếu được việc phải xã giao cùng cục quốc tư cùng với cục lâm nghiệp.

Cũng may là tuy rằng Hạ Tuyền không coi trọng hạng mục làng du lịch của Phương Minh, nhưng trong khoảng thời gian này hắn cũng không bận chuyện gì, cho nên lại giúp Phương Minh chạy làm những thủ tục này, bằng không mà nói nếu để tự bản thân Phương Minh đi chạy việc, chỉ sợ riêng cái chuyện xã giao thôi đã khiến cậu chịu không nổi.

Một tuần lễ sau đó toàn bộ thủ tục giấy chứng nhận đều đã hoàn thành, Phương Minh lại mời tới một vài người thợ mộc, sau đó khiến thợ mộc bắt đầu kiến tạo nhà gỗ dựa theo chỉ thị của cậu.

Tổng cộng chỉ có mười tám căn nhà gỗ mà đã chiếm cứ nửa đỉnh núi, kích cỡ cùng quy tắc thậm chí cả phương vị mỗi một tòa nhà gỗ đều là do Phương Minh tự mình thiết trí, không cho phép có sai lệch vượt quá một mét.

Bởi vì vị trí những nhà gỗ này đều đã được Phương Minh tỉ mỉ lựa chọn, đều là những nơi có Long Mạch Chi Khí toả ra tương đối nồng nặc trong đỉnh núi này, thậm chí, từ cây ăn quả đến đập chứa nước lại đến nhà gỗ, đều phù hợp với một bố cục phong thủy.

Vị trí của đập chứa nước rất đặc thù, vừa vặn nằm ở giữa hai

ngọn núi, núi non vây quanh, phía trước là ruộng đồng tựa như ruộng bậc thang, một tầng lại thấp hơn một tầng, nếu như từ từ xa nhìn lại giống như là bậc thang phía trước điện Kim Loan.

Ngoại trừ sửa xây phòng gỗ còn có máy đào đang đào đường, bắt đầu từ chân núi đại khái xây thành một con đường 50m, trông giống như sợi dây lưng quấn quanh hai bên ruộng bậc thang, càng giống hai vành đai nghiêng ở hai bên bậc thang lên điện Kim Loan.

Những công trình này đều được khởi công cùng một lúc, thật ra công trình vĩ đại như thế, 2 triệu căn bản không thể đủ được, điều may mắn nhất là những loại công trình như thế này đều không cần phải thanh toán toàn bộ ngay lúc đầu, chỉ cần thanh toán trước một phần ba tiền công, một phần ba tiếp thep đợi tới sau khi hoàn công mới kết toán, mà một phần ba cuối cùng thì đợi tới cuối năm kết toán.

Cuối năm kết toán giao công trình, đối với những người chuyên thi công công trình đến nói cũng là chuyện thường, tuy rằng tuổi của Phương Minh không lớn, nhưng bởi vì cậu cho giá cả không thấp, cho nên ông chủ rất vui vẻ nhận thầu.

"Lão Tiền, đường này liền sửa đến nơi đây là được rồi, ở khu vực trung gian này ông hãy xây một bãi đỗ xe, cứ dựa theo bản vẽ này để xây dựng."

Phương Minh giao một tờ bản vẽ cho lão Tiền, lão Tiền là quản đốc đội thi công mà cậu tìm được, hai con đường kể cả bãi đỗ xe đều giao cho lão Tiền đến thi công, bởi vì người này là do Trương Kiến Ba giới thiệu, mà có lẽ vì nể mặt Trương Kiến Ba nên toàn bộ công trình đều được thi công một cách rất nề nếp, không tồn tại mấy chuyện ăn bớt nguyên vật liệu.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Phương Minh cho giá cao, cao hơn hẳn một phần ba so với những công trình tương đương trên thị trường, có giá cả như vậy, lão Tiền cũng không cần phải ăn bớt

nguyên vật liệu.

"Ông chủ Tần, kỳ thực có thể trực tiếp xây đến đập nước mà, cũng không tốn thêm bao nhiêu tiền cả."

"Không cần, xây tới đây là được rồi."

Phương Minh lắc đầu, sở dĩ cậu không đồng ý việc xây thẳng tới đập nước cũng là vì có nguyên nhân riêng, vì bãi đỗ xe này dựa theo thiết trí của cậu là muốn xây dựng thành hình tròn, cùng loại với đồ án Thái Cực, cái bãi đỗ xe này ở trong phong thủy mang tác dụng đổi vận, đồng thời cũng là một cái ranh giới.

Khí thuận gió thì tán, giới thủy vi chỉ.

Những lời này là một câu nói tất cả phong thủy sư đều biết, xuất phát từ Táng Kinh của Quách Phác, ý của lời này rất đơn giản, gió có thể khiến cho khí lưu tán, nhưng nếu có nước thì liền có thể bảo lưu khí này, cho nên trong phong thuỷ, gió làm đầu, nước làm ranh giới.

Nhưng Phương Minh mở hai con đường, chẳng khác nào làm hỏng phong thủy vốn có ở nơi đây, khí từ đập chứa nước chảy ra, theo hai con đường này xói mòn, cho nên Phương Minh phải nghĩ ra một biện pháp bổ trợ.

Biện pháp này chính là bãi đỗ xe, xây dựng bãi đỗ xe thành đồ án Thái Cực, đem Long Mạch Chi Khí đảo ngược trở lại, bãi đỗ xe này mang theo tác dụng chính là ngăn cản Long Mạch Chi Khí theo hai con đường tản mạn khắp nơi.

Lấy đập chứa nước làm trung tâm, Phương Minh không chỉ muốn bố trí một bố cục phong thủy, mà cậu muốn bố trí tốt mấy cái bố cục phong thủy, bởi vì cậu không có thực lực bố trí trận pháp phong thủy, chỉ có thể mượn bố cục phong thủy, cục cục đan xen.

"Ông chủ Tần, trung tâm của bãi đỗ xe này dùng đá cẩm thạch... Sau đó lại làm một đài phun nước, dựa theo thiết kế này chi phí thật không thấp."

Lão Tiền nhìn kỹ bản vẽ trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, theo hắn thấy thì một cái bãi đỗ xe không cần phức tạp như vậy, chỉ cần xây bằng xi măng hết là xong, nếu thích xa hoa màu mè hơn thì thiết kế thêm gạch xanh là được rồi.

"Không sao, cứ dựa theo bản vẽ của tôi thiết kế là được rồi."

"Vậy được, ông chủ Tần nói như thế nào tôi liền làm theo như vậy."

Lão Tiền gật đầu, ông chủ đều nói như vậy rồi hắn còn có cái gì để nói kia chứ? Dù sao thì ông chủ người ta cũng không để ý chuyện tốn chút tiền này.

Quá trình xây dựng này hẳn phải còn một khoảng thời gian nữa mới hoàn thành, phỏng đoán cẩn thận cũng cần ít nhất hai tháng.

Mà đang lúc Phương Minh khai phá nơi này với quy mô lớn, ở một bên khác, Long Hưng Bang lúc này đang cùng Cao Nguyên Châu thương nghị cái gì đó.

"Long lão, người tuổi trẻ kia đã thu cả ngọn núi lại rồi, vì sao Long lão ông không ngăn cản? Nếu như toàn bộ ngọn núi đều rơi vào tay người trẻ tuổi kia, đến lúc đó chúng ta muốn thu lại sợ rằng cậu ta sẽ trả giá."

So sánh với dáng vẻ vội vã của Cao Nguyên Châu, Long Hưng Bang nhưng lại bình chân như vại, nhàn nhã nếm một ngụm rượu rồi mới nói: "Không vội, nếu như đối phương là muốn tiền mà nói, tập đoàn Long Giang không thiếu tiền."

Lúc Long Hưng Bang nói lời này rất có tự tin, trên thực tế hắn

cũng thực sự có tư cách nói lời này, tập đoàn Long Giang với tư cách xí nghiệp cỡ lớn bên trong tỉnh, thâm căn cố đế, chỉ riêng giá trị khai thác điền sản ở mỗi thành phố cũng đã hơn trăm tỉ, thật sự là không thiếu tiền.

Nếu như hắn thật muốn ngăn cản, muốn cướp đoạt đất đai, bằng vào quan hệ của tập đoàn Long Giang, đây là chuyện vô cùng dễ dàng.

"Cho nên sở dĩ tôi không ngăn cản là vì một nguyên nhân khác, ông có phát hiện hay không cái người trẻ tuổi tên Tần Dương này rất thú vị."

Trên tay Long Hưng Bang cầm một bản vẽ, bản vẽ này chính là bản vẽ thiết kế Phương Minh giao cho lão Tiền, đương nhiên bản vẽ này cũng không phải là tờ giấy Phương Minh đã vẽ kia, chẳng qua thiết kế phía trên bản vẽ lại giống nhau như đúc, hiển nhiên là có người phục chế một tờ.

"Một người trẻ tuổi, dựa vào hoa quả cùng cá hồ kia có thể kiếm lấy thu nhập không nhỏ, ông nói xem vì sao cậu ta còn phải nghĩ cách khai thác một làng du lịch nữa? Hơn nữa thiết kế của làng du lịch này cũng là rất kỳ diệu."

Cao Nguyên Châu nghe nói như thế sửng sốt một chút, tiếp nhận bản vẽ liếc nhìn, càng xem biểu tình trên mặt càng kinh ngạc.

"Hay, một chiêu này thật là hay, khí thuận gió thì tán, giới thủy vi chỉ, này mặc dù là điều mà tất cả phong thủy sư trên đời này đều hiểu, nhưng chân chính có thể bổ trợ sửa chữa khéo léo như thế này thật sự không có mấy người, hơn nữa nhìn vị trí cụ thể của bãi đỗ xe này, vị trí của đài phun nước này, cùng với dựa vào chỉnh thể đến xem, đây là bố cục phong thủy vạn dân triều bái, cửu ngũ chí tôn."

Dân dĩ thực vi thiên, ruộng bậc thang này chính là đại biểu cho dân, vạn dân hướng phía đập chứa nước triều bái, cộng thêm thiết kế đài phun nước trong bãi đậu xe này, Cao Nguyên Châu trong thoáng chốc là khen không dứt miệng.

Làm một thầy phong thủy kỳ thực có đôi khi cũng giống với một nhà thiết kế, đó chính là đôi lúc trong thoáng chốc bọn họ không thể có linh cảm để thiết kế ra thứ gì, chẳng qua một khi thấy thiết kế của người khác, lập tức có thể hiểu tại sao lại thiết kế như vậy.

Thầy phong thủy cũng giống như vậy, Cao Nguyên Châu là một thầy phong thủy, nếu chính hắn tự mình thiết kế sợ rằng hắn không thể nghĩ sâu xa như vậy, nhưng bây giờ thấy thiết kế của Phương Minh, lập tức có thể nhìn ra diệu dụng bên trong thiết kế này.

"Cao sư phụ, hiện tại ông vẫn còn nghĩ người tuổi trẻ kia không biết phong thủy sao?"

Ánh mắt của Long Hưng Bang nhìn về phía Cao Nguyên Châu, lần này trên mặt Cao Nguyên Châu đã không có vẻ chắc chắn như lần trước, bản vẽ trước mắt nói cho hắn biết, đây tuyệt đối là người biết phong thủy thiết kế, chỉ là hắn vẫn còn chưa thể tin người còn trẻ như vậy đã là thầy phong thủy.

"Có lẽ phía sau người trẻ tuổi kia còn có một vị cao nhân tồn tại, nếu quả thật cái tuổi này có thể nghĩ ra thiết kế phong thủy tuyệt diệu như vậy, vậy thành tựu trên phương diện phong thủy của người này không thể đo lường."

Người đều cũng có lòng tự trọng đấy, muốn Cao Nguyên Châu thừa nhận mấy chục năm nghiên cứu của mình không bằng một người hai mươi tuổi ra mặt thiết kế, đây là điều lòng tự ái của hắn không cho phép tiếp nhận.

Long Hưng Bang ý vị thâm trường liếc nhìn Cao Nguyên Châu, từ tốn nói: "Bất kể là phía sau cậu ta có người nào hay là cái gì thì cũng nói rõ một điểm, đó chính là người ta cũng nhìn ra chỗ đặc thù của núi này. Nếu đối phương có cao nhân, vậy sao không ngồi xem kỳ biến."

Có một câu Long Hưng Bang còn chưa có nói ra, đó chính là nếu đối phương cũng là cao nhân phong thủy, như vậy đập này đầy nước, long mạch này sống lại rất có thể đều có liên quan tới đối phương.

Trên thực tế, Long Hưng Bang tuy rằng không có nói ra, nhưng Cao Nguyên Châu lúc này đã nghĩ tới khả năng này rồi, vừa nghĩ tới cao nhân sau lưng người trẻ tuổi kia có thể khiến cho long mạch sống lại, trong lòng hắn liền không nhịn được có chút run rẩy, cao nhân phong thủy tầng thứ này, đây không phải là người mà hắn đủ khả năng đắc tội, nếu trong lúc đối phương giận dữ muốn đối phó mình thì mình có chạy lên trời cũng không thoát được.

Thầy phong thủy bình thường đúng là không có tính công kích gì, nhưng đã đến cấp bậc đại sư phong thủy cùng tông sư, điều động khí tràng xung quanh, phi hoa trích diệp giết người trong vô hình căn bản cũng không tính là gì.

"Đến, uống trà."

Long Hưng Bang lần thứ hai bưng chén trà lên, còn có một việc hắn không có nói, đó chính là hắn dự định âm thầm giúp một chút, người tuổi trẻ kia thiếu tiền, vậy hắn liền mượn quan hệ với kẻ thứ ba để cho người trẻ tuổi kia vay tiền, hắn ngược lại phải nhìn, cuối cùng người tuổi trẻ kia có thể biến thành cái dạng gì.

...

"Ông nói cái gì, ngân hàng bên kia nguyện ý cho tôi vay mười

triệu?"

Khi Phương Minh từ trong miệng Hạ Tuyền biết được tin này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, đầu năm nay chỉ có người đến ngân hàng đi vay tiền, còn chưa có chuyện ngân hàng chủ động đưa tới cửa cầu người vay tiền.

"Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng qua người phụ trách của ngân hàng kia nói bọn họ đánh giá cao hạng mục này, nghĩ muốn lấy làng du lịch này làm đầu, cho nên có thể cho vay một khoản tiền là 10 triệu, kỳ hạn cho vay là năm năm."

Hạ Tuyền cũng là đầu óc mơ hồ, trên thực tế khi người phụ trách ngân hàng tìm được hắn, trong lòng của hắn cũng đang mắng mẹ, cái làng du lịch này mà có thể phát triển gì chứ, lại còn kiểm định, chẳng lẽ mấy người kiểm định của ngân hàng đều là người mù sao?

Mặc kệ trong lòng kinh ngạc biết bao nhiêu, nhưng Hạ Tuyền vẫn báo tin tức này cho Phương Minh.

"10 triệu, vừa vặn tôi còn thiếu tiền."

Phương Minh trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn quyết định nhận lấy khoản cho vay này, có mười triệu này vậy cậu có thể thiết kế làng du lịch tốt hơn.

Sửa đường, kiến tạo nhà gỗ, trồng hoa cỏ...

Mọi thứ đều đang được tiến hành đâu vào đấy, Phương Minh mỗi ngày vẫn luôn ở trên núi, thẳng đến khi nhận được điện thoại của Tần Tuyết mới ra khỏi làng, đi về phía thị trấn.

Chương 546: Họp phụ huynh (1)

Trung học Đế Nhất!

So sánh với trước đây, ngày hôm nay trường học náo nhiệt hơn hẳn, trong trường nhiều xe con hơn trước gấp mấy lần, ngay cả cửa trường học cũng đã có vô số xe đậu kín, rất nhiều xe phải ngừng ở hai bên đường tới trường học.

Mà sở dĩ có nhiều xe con đồng thời xuất hiện như vậy là vì hôm nay là ngày họp phụ huynh định kỳ của trường trung học Đế Nhất.

Chẳng qua có một điều rất đáng chú ý, xe đậu ở cửa trường học đều là xe sang trọng, không phải Porsche thì là Benz BMW, mà xe hơi kém hơn một chút lại đậu ở hai bên đường, ở vị trí xa trường học hơn.

Cũng không thiếu xe trực tiếp lái vào bên trong trường, chẳng qua phần lớn đều là xe Audi.

"Vì sao những chiếc xe này có thể đi vào mà chúng ta lại không thể?"

Có một phụ huynh bị ngăn lại ở bên ngoài cửa trường, buộc lòng phải lái xe đến vị trí cách cửa trường học năm mươi mét mới tìm được chỗ đậu xe, khi vị phụ huynh ấy đi tới cửa trường thấy có mấy chiếc xe được lái thẳng vào trường học, vẻ mặt bất mãn.

"Người anh em này, anh nói vậy là không biết rõ rồi, ở trong nước chúng ta, phú nhị đại lái xe thể thao, người làm ăn lái

Mercedes-Benz, mấy tên nhà giàu mới nổi nhờ phá bỏ di dời thì lái BMW, mà chỉ có người làm quan mới lái Audi thôi."

Một người đàn ông trung niên khác ở bên cạnh cười cười giải thích một câu, xe Audi là loại xe nhắm vào hệ thống chính phủ trong nước sớm nhất, cũng là xe riêng của lãnh đạo chính phủ ở rất nhiều nơi.

"Không phải hiện tại không được dùng xe công vào việc tư nữa sao? Không lẽ những người làm quan này không sợ bị tố cáo?"

"Vừa nhìn người anh em là biết anh không hiểu đạo quan trường rồi, anh cho rằng phải là lãnh đạo như thế nào mới có thể dùng xe Audi làm chuyên dụng? Chỉ có nhân vật số một số hai trong bộ mới có tư cách này, ít nhất cũng phải tới cấp phó phòng hoặc cán bộ cấp bộ trở lên, anh cảm thấy loại lãnh đạo này còn cần phân ra xe chuyên dụng với chẳng xe riêng không? Cái gọi là xe chuyên dụng chỉ dành cho đối tượng cấp khoa trở xuống thôi."

Người đàn ông trung niên đang giảng giải kia hiển nhiên hiểu rất rõ quan trường, luôn dùng giọng điệu của người từng trải để nói: "Ở trong nước chúng ta, đối với cán bộ cấp phòng, chỉ cần không phạm phải sai lầm chính trị... Ha ha, anh cứ nhìn trưởng phòng sữa bột trước đây đi, sau khi trải qua đầu gió kia hiện tại hắn đang làm gì? Cho nên anh hiểu..."

Trong khi hai người đàn ông này đang nhỏ giọng trao đổi, Phương Minh cũng đi vào cửa trường.

Phương Minh biết rõ lớp của Tần Tuyết ở nơi nào, vì thế sau khi tiến vào cửa trường cậu lập tức đi thẳng đến lớp.

Khối mười lớp một là lớp của Tần Tuyết, học sinh học trong lớp này đều là những học sinh có thành tích học tập tốt nhất trong cả khối lớp mười, hơn nữa học sinh lớp này cũng không cố định, sau mỗi kỳ thi học kỳ sẽ chuyển những học sinh có thành tích yếu

kém vào lớp hai.

Mặc dù bộ giáo dục đã quy định không cho phép làm như vậy, thế nhưng trường học vẫn có vô số biện pháp để qua mắt bộ giáo dục, mà đối với học sinh, không có người nào không phục cả, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy đó là sỉ nhục, sẽ càng thêm nỗ lực học tập, tranh thủ để học kỳ kế tiếp có thể trở lại lớp một.

Toàn bộ học sinh trong trường đều nghỉ học vào ngày hôm nay, tất cả phòng học đều được dành để đón tiếp phụ huynh, cho nên khi Phương Minh đi vào phòng học lớp một, thấy nhiều phụ huynh đã lớn ngồi trong phòng học như vậy, nhất thời có chút không kịp phản ứng.

"Cậu em Tần, đến đây đi!"

Trong nháy mắt khi Phương Minh đi vào phòng học, lập tức có một giọng nói từ bên trong truyền đến, ánh mắt Phương Minh nhìn về nơi giọng nói phát ra, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười đi thẳng về phía bên kia, người gọi cậu không phải là ai khác mà chính là Trương Kiến Ba.

"Ngày hôm nay anh Trương tự mình tới đây à."

Phương Minh ngồi xuống vị trí bên cạnh Trương Kiến Ba, Trương Kiến Ba cười ha hả đáp: "Ngày hôm nay vừa vặn không có chuyện gì làm, vì thế thuận tiện tới đây tham dự buổi họp phụ huynh cho Dao Dao."

"Lần này hẳn thành tích cuối kỳ của Dao Dao rất khá đúng không?"

Từ dáng tươi cười trên mặt Trương Kiến Ba Phương Minh có thể nhìn ra, hẳn thành tích cuối kỳ của Dao Dao rất khá, bởi vì cậu biết rõ mấy buổi họp phụ huynh này. Đối với những học sinh có biểu hiện kém, thành tích hạ thấp, thầy cô giáo sẽ phê bình hết lời,

không lưu lại chút mặt mũi cho phụ huynh học sinh ấy.

Trương Kiến Ba là một phó cục trưởng, cũng có thể tính là người có mặt mũi, nếu thành tích của con gái không tốt sợ rằng ông ta sẽ không đến đây.

"Ha ha, khi Dao Dao mới vào lớp học đã xếp thứ năm mươi ba, sau kỳ thi lần này lại có thể leo lên vị trí mười sáu, tiến bộ rất lớn, đương nhiên, vẫn phải cảm ơn bạn học Tần Tuyết đã trợ giúp Dao Dao."

Nghe thấy những lời Trương Kiến Ba nói, Phương Minh âm thầm trừng trắng mắt, theo những gì cậu biết được từ trong miệng Tiểu Tuyết, toàn bộ lớp một cũng chỉ có sáu mươi học sinh, chẳng trách lúc trước khi ở phòng ngủ Trương Kiến Ba lại khách khí như vậy, chỉ với thành tích này của Dao Dao mà có thể được ở cùng phòng với Tiểu Tuyết, thực sự là phải vận dụng không ít quan hệ.

Trường học cũng thực to gan, cũng không sợ Dao Dao làm hư Tiểu Tuyết, khiến thành tích của Tiểu Tuyết giảm xuống.

Sau khi hàn huyên với Trương Kiến Ba một hồi, đột nhiên Phương Minh bị một vị trí trên bàn học hấp dẫn, ở trên góc phải của bàn học, nơi đã bị sách vở che lên có lộ ra một góc chữ, là chữ do học sinh dùng đao nhỏ khắc lên.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Phương Minh đẩy sách vở trên bàn qua một chút, khiến hàng chữ này lộ ra, chỉ là sau khi nhìn rõ ràng dòng chữ trên bàn này, khóe miệng cậu co quắp một cái.

"Tần Tuyết, mình rất thích cậu!"

Đây là dòng chữ đã được khắc trên bàn, mà thấy sáu chữ này, Phương Minh bị tức tới nở nụ cười, trực tiếp mở một quyển sách bên trong ra, liếc nhìn tên trên trang sách đầu tiên: Trương Tư Hàn.

"Hay lắm tên nhóc này, dám yêu thích em gái mình."

Phương Minh vươn tay lục lọi một chút trong ngăn bàn bên dưới, lấy một cây đao nhỏ từ bên trong ra, sau đó bắt đầu khắc lên bàn.

"Cậu em Tần, lúc trước thầy giáo có dặn dò, không cho phép chúng ta đụng vào bất kỳ thứ gì của học sinh."

Trương Kiến Ba đang ở bên cạnh thấy hành động của Phương Minh, lập tức nhắc nhở một câu, cùng lúc đó cũng nghiêng đầu qua nhìn dòng chữ trên mặt bàn, khi thấy sáu chữ được viết trên bàn kia, khóe mắt nháy nháy, xấu hổ cười nói: "Này cũng không sao, cậu cứ tùy tiện đi."

Là người làm cha, Trương Kiến Ba có thể hiểu tâm tình của Phương Minh, nếu đổi lại là ông ta biết có nam sinh nào thích con gái của ông ta, phỏng chừng ông ta sẽ trực tiếp móc còng tay ra còng nam sinh kia lại.

"Đã duyệt, anh của Tần Tuyết lưu."

Đây là bảy chữ Phương Minh khắc xuống, cậu vốn muốn gạch bỏ sáu chữ kia đi, thế nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng cậu quyết định không làm như vậy, mà chỉ khắc bảy chữ này, đoán chừng bảy chữ này đã có thể hù dọa nam sinh kia mấy ngày.

Ngay khi Phương Minh khắc xong bảy chữ này, thầy giáo cũng vào, thầy giáo này cũng là người quen của Phương Minh, chính là thầy Tưởng Tiểu Long.

"Chào mọi người, tôi là chủ nhiệm lớp một Tưởng Tiểu Long, cảm ơn các vị phụ huynh đã dành thời gian tới tham gia buổi họp phụ huynh do nhà trường tổ chức lần này."

Loại họp phụ huynh này đối với Tưởng Tiểu Long là xe nhẹ đường quen, đầu tiên là giới thiệu những vinh quang của trường

học, sau đó bắt đầu không ngừng nói khoác về trường học, mà đám phụ huynh đang ngồi phía dưới cũng sẽ nể tình, thỉnh thoảng vỗ tay cổ động.

"Sự trưởng thành của các học sinh không thể tách rời khỏi sự giáo dục của nhà trường cùng các phụ huynh, mà mục đích mở buổi họp phụ huynh này cũng là vì để phụ huynh hiểu rõ biểu hiện cùng thành tích của con mình ở trường học hơn, trong tay tôi có một phần danh sách, là danh sách những học sinh có thành tích tiến bộ hoặc có thành tích xuất sắc."

Chương 547: Họp phụ huynh (2)

"Cha mẹ em Lý Đại Bảo đã tới rồi sao?" Tưởng Tiểu Long cầm danh sách hỏi.

"Đã tới, thưa thầy, tôi chính là cha của Lý Đại Bảo." Cách Phương Minh không xa có một người thanh niên đứng lên đáp.

"Học kỳ này bạn học Lý Đại Bảo tiến bộ rất nhanh, khi mới vào lớp tên của trò ấy xếp cuối cùng, thế nhưng sau cuộc thi này trò ấy đã tiến vào top bốn mươi người đứng đầu, rất không tồi."

Nghe được thầy giáo tán dương con mình, trên mặt người đàn ông lộ ra dáng tươi cười, đây là sự vui sướng cùng tự hào phát ra từ nội tâm, thậm chí còn khiến hắn vui vẻ hơn nhiều so với việc lấy được một hợp đồng làm ăn.

"Cha mẹ Tưởng Hiểu Hồng đã tới rồi sao? Bạn Tưởng Hiểu Hồng cũng có tiến bộ rất lớn."

"Cha mẹ Lý Khải ở đâu, bạn học Lý Khải rất không tồi, thành tích vẫn luôn ở trước mười, tôi nghe bạn học Lý Khải nói tuần nào phụ huynh trò ấy cũng yêu cầu trò ấy viết một bản tâm đắc trong quá trình học tập cả tuần, biện pháp này rất hay, có thể khiến đứa bé biết bản thân còn điểm nào chưa tốt."

...

Những phụ huynh được Tưởng Tiểu Long gọi tên đều vui vẻ ra mặt, mà Phương Minh cũng phát hiện một đặc điểm, đó chính là những phụ huynh được gọi tên khen ngợi đa số đều ngồi mấy bàn

đầu, ít nhất là bốn hàng phía trên nhất, mà gần như những phụ huynh ngồi phía sau đều không được gọi tên.

"Quả nhiên trường học cũng là một nơi rất thực tế, chỗ đậu xe bên ngoài thì dựa theo chức quan cùng năng lực kinh tế, mà bên trong trường học lại dựa vào thành tích của học sinh để nói chuyện."

Phương Minh nói nhỏ một câu, thật ra cậu đã hiểu sai một chút, cũng không phải trường học sắp xếp như thế, mà là rất nhiều phụ huynh tự biết tình huống của con mình, cũng biết hội phụ huynh sẽ có tình huống như thế nào, nếu ngồi ở hàng trước mà bị điểm danh phê bình sẽ rất mất thể diện.

Vị trí của Phương Minh là ở hàng thứ hai, gần như tất cả phụ huynh ngồi hàng này đều đứng lên, kể cả Trương Kiến Ba.

"Ừm, Trương Tâm Ngọc là học sinh có thành tích tiến bộ lớn nhất trong lớp, từ khi mới vào học chỉ xếp đáy, đến hiện tại đã có thể xếp vào top mười sáu học sinh xuất sắc nhất, đây không chỉ là nỗ lực của em Trương Tâm Ngọc, mà còn phải nhắc đến sự dạy dỗ đúng cách của phụ huynh em ấy, những phụ huynh khác phải học tập cha em Trương Tâm Ngọc. Nào, mọi người hãy cùng vỗ tay chúc mừng."

Tưởng Tiểu Long dẫn đầu vỗ tay, toàn bộ lớp vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Phương Minh nghe được lại thấy buồn cười. Mặc dù trường học là tháp ngà (1), nhưng chắc chắn thầy Tưởng này đã biết thân phận của Trương Kiến Ba, nếu không thầy ấy đã không để Trương Kiến Ba phát biểu hai câu cảm nghĩ.

(1) Tháp ngà: tháp làm bằng ngà; ví cái thế giới cao siêu, xa vời của những tri thức sách vở và ý nghĩ chủ quan, nơi mà trong đó người trí thức, văn nghệ sĩ náu mình, thoát li thực tế đời sống.

Tưởng Tiểu Long làm vậy mà muốn cho Trương Kiến Ba có cơ

hội nổi tiếng, vậy mà không ngờ Trương Kiến Ba có thể trợn tròn mắt giảng tâm đắc, ông ta thì có thể có tâm đắc gì? Vì tính chất công việc nên ngày nào ông ta cũng bận đến tận khuya mới về nhà, ngay cả thứ bảy cuối tuần cũng rất ít khi ở nhà, ông ta có cái rắm tâm đắc.

"Cái kia, kỳ thực tôi cũng không quản con gái quá chặt, chủ yếu là phải bồi dưỡng khiến con bé cảm thấy yêu thích việc học, chỉ cần con bé có hứng thú với việc học là được rồi."

Nói cũng như không, vậy mà Tưởng Tiểu Long lại một lần nữa dẫn đầu vỗ tay.

"Cha của trò Trương Tâm Ngọc nói không sai, bồi dưỡng trẻ nhỏ quan trọng nhất là bồi dưỡng hứng thú, người ta vẫn nói hứng thú là người thầy giỏi nhất đối với trẻ nhỏ, điểm này cha Trương Tâm Ngọc đã hoàn thành một cách tuyệt vời."

Tưởng Tiểu Long lại mạnh mẽ khen vài câu, đợi khi Trương Kiến Ba ngồi xuống rồi, lúc này mới chuyển hướng tới cha mẹ của những học sinh khác.

"Cha mẹ Trương Tư Hàn tới rồi sao? Xin đứng lên một chút."

Nghe được những lời này của Tưởng Tiểu Long, Phương Minh cũng bắt đầu chú ý, ánh mắt quét quanh phòng học, cậu muốn nhìn xem cha mẹ của thằng nhóc thích em gái cậu là người như thế nào, mà ngay khi cậu nhìn tới hai hàng phía sau, một thiếu phụ tràn ngập phong tình vận vị đứng lên.

"Xin chào thầy, tôi là cô của Trương Tư Hàn."

Vị thiếu phụ hơn ba mươi tuổi vừa đứng lên lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của cánh đàn ông ở đây, dáng người cùng dung mạo mỹ lệ, quan trọng nhất là loại khí chất hồn nhiên thiên thành tản mát ra từ trên người cô ấy, có sức hấp dẫn trí mạng đối với

những người đàn ông bốn mươi mấy tuổi ở đây.

Thiếu nữ câu nhân, thiếu phụ câu hồn.

Dùng một câu nói rất phổ biến trên internet, điểm khác biệt giữa thiếu nữ cùng thiếu phụ chính là: Nếu anh vỗ mông của thiếu nữ, thiếu nữ sẽ lập tức nghi ngờ quay qua hỏi anh muốn làm gì, nhưng nếu đổi lại là thiếu phụ, anh vừa vỗ cô ấy sẽ lập tức vểnh mông lên.

Trương An Nhàn cũng không thèm để ý ánh mắt của cánh đàn ông chung quanh, bởi vì loại ánh mắt này cô ấy đã nhìn thấy nhiều rồi, cũng đã sớm quen.

"Cô... Cô là cô của Trương Tư Hàn..." Tưởng Tiểu Long cũng sửng sốt một chút, hiển nhiên cũng bị khí chất quyến rũ Trương An Nhàn tản mát ra hấp dẫn, sửng sốt suốt mấy giây sau mới lên tiếng: "Học kỳ này thành tích của bạn Trương Tư Hàn giảm mạnh, khi mới vào trường trò ấy xếp thứ hai trong lớp, nhưng bây giờ đã rơi đến hạng hai đếm ngược."

Nghe thấy những lời Tưởng Tiểu Long nói, đôi mày đẹp của Trương An Nhàn hơi nhíu lại, thế nhưng còn không đợi cô ấy phản ứng lại, đã có người phản ứng lớn hơn so với cô ấy.

Rầm!

Một tiếng vỗ bàn vang lên ở phía trước cô ấy, thoáng cái đã hù dọa không ít người, khiến ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bên kia, kể cả Trương Tư Hàn.

Người vỗ bàn không phải là ai khác mà chính là Phương Minh.

Dưới cái nhìn của Phương Minh, học sinh ở tuổi này chính là độ tuổi mới biết yêu, trong lòng có thích người khác phái cũng không có gì lạ, hơn nữa dưới cái nhìn của cậu, có thể ở lớp một đều là những học sinh ưu tú, nếu thật sự có nam sinh thích em gái

mình, chỉ có thể nói do em gái mình quá hấp dẫn, cũng không thể tính là việc quá lớn gì.

Có lẽ nam sinh kia vì theo đuổi tán tỉnh em gái mình mà sẽ liều mạng học tập, hi vọng có thể theo kịp bước chân của em gái mình, nếu thật sự là như vậy đây cũng là một chuyện tốt.

Nhưng sau khi nghe thấy những lời thầy Tưởng nói, một nam sinh thành tích giảm sút tới mức biến thành người xếp hạng thứ hai từ dưới lên, vậy mà cũng muốn theo đuổi em gái mình, điều này khiến cậu không thể nhịn được, nếu như nam sinh ấy là một học sinh siêu giỏi thì cũng thôi, nhưng không ngờ một tên học dốt như thế cũng muốn theo đuổi tán tỉnh mình em gái, lẽ nào cậu ta cho rằng nơi này là vườn trường thần tượng sao?

Nếu như đổi lại là những người khác đột nhiên vỗ bàn vào lúc này, Tưởng Tiểu Long đã sớm xụ mặt, nhưng sau khi nhìn thấy người vỗ bàn là Phương Minh, bất mãn trong lòng Tưởng Tiểu Long lập tức biến mất. Đừng đùa, cậu ấy là anh Tần Tuyết, anh của học sinh có thành tích tốt nhất trong lớp, hắn cũng không dám nổi nóng với đối phương.

Có không ít giáo viên có thể làm chủ nhiệm của lớp một, thế nhưng học trò giống Tần Tuyết, toàn bộ trung học Đế Nhất chỉ có một, phải biết rằng cách đây không lâu trong một cuộc họp của trường học, lãnh đạo trường học đã tự mình lập danh sách một số học sinh, những học sinh có trong danh sách chính là học bảo của trường, phải được đào tạo trọng điểm, trong đó Tần Tuyết là học sinh được xem trọng nhất, bởi vì trò ấy là học sinh có khả năng giành được vị trí trạng nguyên toàn tỉnh nhất.

Nếu một trường dân lập lại có thể đào tạo được một trạng nguyên toàn tỉnh sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với trường học, trong lòng Tưởng Tiểu Long rất rõ ràng, lúc ấy chắc chắn đẳng cấp của trường học có thể tăng lên ba cấp trong nháy mắt, cho dù muốn vượt mặt trường công lập trọng điểm trong tỉnh cũng không

phải việc khó khăn gì.

"Cậu Tần, có chuyện gì không?" Tưởng Tiểu Long kiên trì hỏi.

Chương 548: Học dốt như vậy cũng muốn tán gái?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nghe thấy những lời Tưởng Tiểu Long nói, lại nhìn thấy ánh mắt của đám phụ huynh xung quanh, Phương Minh cũng biết bản thân mình có chút kích động, sau khi hít sâu một hơi cậu mới lên tiếng: "Thầy Tưởng, tôi cảm thấy vô cùng đau đớn vì học sinh tên Trương Tư Hàn kia."

"Có thể tiến vào lớp một của trung học Đế Nhất đều là những học sinh khá giỏi trong trường, mà nhà trường cũng hao tâm tốn sức giáo dục bọn họ. Thế nhưng không ngờ bạn học tên Trương Tư Hàn này không chỉ không cảm kích mà cố gắng học tập, báo đáp lại sự cố gắng nỗ lực giáo dục của trường học và gia đình, ngược lại thành tích còn giảm mạnh tới mức như vậy, thật sự khiến tôi vô cùng đau đớn."

Lời nói của Phương Minh khiến vẻ mặt của những phụ huynh khác trong lớp trở nên quái dị, ánh mắt mọi người đảo qua đảo lại trên người Phương Minh cùng Trương An Nhàn, trong lòng đều đang nói thầm, "Bậc làm cô như người ta còn chưa nói gì, người ngoài như cậu kích động như vậy thật sự ổn sao?"

Lông mi Trương An Nhàn cũng nhấp nháy vài cái, đôi môi đỏ mọng gợi cảm cũng mấp máy, chỉ riêng biểu tình này đã khiến không ít đàn ông ở đây thầm nuốt nước bọt.

"Đối với loại học sinh không biết tiến tới như thế này, tôi kiến nghị tốt nhất là đưa học sinh ấy tới lớp hai đi, tránh để học sinh ấy làm hư tác phong của lớp học, cũng cho những học sinh cố gắng vươn lên ở lớp hai một cơ hội. Quan trọng nhất là nếu nhà trường làm như vậy có thể khiến những học sinh khác cảm giác được nguy cơ, để bọn họ rõ ràng không phải vào được lớp một là ổn rồi đâu."

Dưới cái nhìn của Phương Minh, biện pháp tốt nhất là có thể khiến Trương Tư Hàn này rời khỏi lớp một, như vậy cậu ta lập tức không còn cơ hội ngấp nghé em gái mình.

Khóe miệng Trương Kiến Ba co quắp một cái, hai mắt Tưởng Tiểu Long trừng lớn, mà vẻ mặt của những phụ huynh khác cũng đều trở nên có chút quái dị, dưới cái nhìn của bọn họ Phương Minh có chút chuyện bé xé ra to, lại nói cho dù có thật sự muốn chuyển lớp cho học sinh cũng là chuyện của nhà trường và giáo viên, nói như vậy trên buổi họp phụ huynh rất dễ tạo thành mâu thuẫn.

Chí ít, Trương An Nhàn đã không nhịn được.

"Cậu này, lời này của cậu thật không đúng, học sinh học tập ở lớp nào là quy định của trường học, hơn nữa Tư Hàn cũng chỉ vì mới đến trường học này còn chưa kịp thích ứng mà thôi, dù gì học kỳ này cũng chưa kết thúc, sao cậu có thể đưa ra kết luận chắc chắn như vậy?"

Ánh mắt Trương An Nhàn nhìn phía Phương Minh, mà lúc này, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ngồi phía sau cũng mở miệng phụ họa, "Đúng vậy, trong lúc nhất thời thành tích của bọn trẻ có tụt giảm cũng là chuyện có thể hiểu, làm gì có học sinh nào có thể giữ thành tích ưu tú mãi được, chắc chắn sẽ có lúc hạ thấp. Mượn cháu ngoại trai của tôi đến nói, khi vừa vào lớp cháu ấy xếp hạng ba mươi, sau khi thi giữa kỳ xong tụt hạng xuống tới vị trí thứ năm mươi, chẳng qua không phải hiện tại cháu ấy có thể leo lên

lại top hai mươi học sinh khá nhất lớp rồi sao?"

Lúc người đàn ông này nói chuyện giọng điệu có vẻ rất đắc ý, đương nhiên, sở dĩ hắn sẽ đứng ra nói chuyện là vì muốn dành được thiện cảm của Trương An Nhàn, nếu bản thân mình có vận khí tốt nói không chừng còn có thể xin Wechat gì gì đó, sau này còn có thể liên hệ.

"Nói không sai, người anh em này, cậu là phụ huynh của học sinh nào vậy, vì sao giọng điệu của cậu lại bá đạo như thế? Người không biết còn tưởng rằng cậu mới là chủ nhiệm của lớp một đấy."

Mỹ nữ nhíu mày luôn có thể khiến đàn ông đau lòng, khiến một người đàn ông cam tâm làm hộ hoa sứ giả, có mấy phụ huynh nam trong lớp cũng đã mở miệng, đương nhiên phần lớn những người đã mở miệng nói giúp đều không phải cha mẹ của mấy học sinh trong lớp, mà là những họ hàng có quan hệ thân thích khác.

"Các người thì biết gì, nếu như cậu em Tần không có tư cách thì đám người ngồi đây còn ai có tư cách nữa?"

Thấy Phương Minh bị công kích, Trương Kiến Ba đứng lên, vỗ bàn một cái nói: "Cậu em Tần đây là anh trai của bạn học Tần Tuyết."

Là cục trưởng, giọng nói của Trương Kiến Ba luôn kèm theo một cỗ khí tràng, có vài vị cũng đã ngồi xuống, nhưng vẫn có người kỳ quái nói: "Tần Tuyết là ai, rất lợi hại phải không? Chẳng lẽ còn có thể là con gái của một quan cao trong huyện sao?"

"Bạn học Tần Tuyết có phải con gái của một quan cao trong huyện hay không thì tôi không biết, thế nhưng tôi biết bạn học Tần Tuyết là trạng nguyên trong kỳ thi lên cấp ba ở huyện, từ sau khi vào trường vẫn luôn là học sinh đứng nhất toàn trường, càng là học sinh có thành tích hạng đầu, đã gần đạt tới điểm tối đa

trong kỳ thi của cả ba trường phổ thông cùng tổ chức."

"Không sai, con gái tôi chính là bạn cùng phòng của bạn học Tần Tuyết, vì được bạn học Tần Tuyết ảnh hưởng nên thành tích trong học kỳ này có tiến bộ vượt bậc, mà trong cuộc thi gần đây nhất càng lọt vào top mười lăm học sinh đứng đầu, cho nên tôi cảm thấy cậu Tần nói không sai, đối với học sinh, tác phong cùng bầu không khí học tập rất quan trọng."

Ở trong mắt phụ huynh của hai bạn cùng phòng còn lại của Tần Tuyết, bọn họ cảm thấy may mắn không gì sánh được khi trước đây có thể vận dụng quan hệ khiến con gái mình được ngủ chung phòng với Tần Tuyết, đúng là có Tần Tuyết làm gương, thành tích của con gái mình mới có thể tăng lên nhanh như vậy.

Cho nên, có người dám đứng dậy chỉnh anh của Tần Tuyết, đương nhiên bọn họ cũng cần phải đứng ra.

Trong lớp im lặng, nếu như đổi lại là những phụ huynh khác bọn họ còn dám chỉnh, thế nhưng trạng nguyên trong kỳ thi lên cấp ba, lại xếp thứ nhất toàn trường, người ta quả thật có tư cách nói lời này.

Thấy những người nói giúp mình đều im lặng, Trương An Nhàn cũng có chút bất đắc dĩ, cô ấy chỉ mới quay trở lại nhà cũ không bao lâu, vì được nghỉ định kỳ mới rảnh rỗi trở về nhà mấy ngày đấy, trùng hợp trúng lần họp phụ huynh, cả anh cùng chị dâu đều bận không có nhà, cuối cùng cô ấy mới đành phải đến tham dự.

"Tôi tin tưởng trường học có chế độ của trường học, tất cả dựa theo chế độ của trường học để sắp xếp đi."

Cuối cùng, Trương An Nhàn ngồi xuống, chẳng qua ngay khoảnh khắc cô ấy ngồi xuống, đôi mắt phượng liếc nhìn bóng lưng của Phương Minh một cái, mà Phương Minh không thèm để ý

cái liếc này chút nào.

...

Hội phụ huynh kết thúc, Phương Minh và Trương Kiến Ba cùng đi ra khỏi phòng học, mà dưới tầng cách đó không xa, Tần Tuyết cùng Dao Dao và mấy người bạn cùng phòng đã đứng chờ sẵn ở nơi đó.

"Dao Dao, lần này con đã khiến cha được nở mày nở mặt."

Trương Kiến Ba rất đắc ý, con gái được thầy giáo biểu dương, thật khiến ông ta hài lòng hơn cả chuyện bản thân mình được sếp biểu dương.

Phương Minh cũng cố ý thử thăm dò: "Tiểu Tuyết, lớp em có một bạn học tên Trương Tư Hàn sao?"

"Trương Tư Hàn?"

Trên mặt Tần Tuyết lộ ra vẻ nhớ lại, ngược lại Dao Dao đang đứng bên cạnh lập tức đáp: "Trương Tư Hàn là bạn cùng lớp với bọn cháu, lớn lên rất đẹp trai."

"Một cô bé như con thì biết gì mà đẹp trai với chẳng không đẹp trai, nhiệm vụ của con lúc này là phải học cho giỏi."

Trương Kiến Ba vỗ đầu con gái mình, chẳng qua ông ta cũng không dùng nhiều sức, đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, bậc làm cha vẫn thường thương yêu con gái vô cùng, nhưng nếu đổi lại là con trai, đoán chừng Trương Kiến Ba đã đạp một đạp tới.

"Hình như là có, em cũng không thân thiết với bạn ấy lắm."

Nghe được câu trả lời của Tần Tuyết, Phương Minh mới yên tâm, xem ra chỉ là tên nhóc kia đơn phương yêu thầm, như vậy

cậu cũng có thể an tâm.

Sau khi đến trường học một chuyến, đương nhiên bậc gia trưởng như cậu phải đến phòng ngủ của con em nhà mình ngồi một lát, sau nửa giờ, Phương Minh mới rời khỏi phòng ngủ, chẳng qua không đợi cậu rời khỏi cửa trường đã thấy có hai bóng người đứng chờ sẵn phía trước.

Trương An Nhàn vóc dáng tuyệt diệu cùng một nam sinh đang nghiêng đầu, dáng vẻ kiệt ngạo bất tuần.

"Cậu Tần, không biết chúng ta có thể nói chuyện một lát không?"

Trên mặt Trương An Nhàn lộ ra dáng tươi cười sáng sủa, cô ấy rất có lòng tin đối với mị lực của mình, tự nhận chắc chắn sẽ không bị cự tuyệt, vậy mà ngay sau đó cô ấy lập tức biến sắc, bởi vì Phương Minh chỉ nhìn cô ấy một cái sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Bị một người đàn ông coi nhẹ, điều này khiến Trương An Nhàn cảm thấy không thể nào chấp nhận được, chẳng qua ngay sau đó, Phương Minh mới đi ngang qua người cô lại dừng bước, quay đầu nói: "Cô Trương..."

Thấy Phương Minh mở miệng, trên mặt Trương An Nhàn lại lộ ra vẻ đắc ý, cô ấy biết ngay mà, không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt cô ấy, cho dù người thanh niên này chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi, lập tức trên mặt lại treo lên nụ cười quyến rũ, xoay người cười cười nhìn về phía Phương Minh.

Chương 549: Có biết A Lặc Thái nhị trung không?

Trương An Nhàn xoay người, tóc dài phất phới, quay đầu nhìn về phía Phương Minh.

"Cậu Tần..."

"Đây là cháu trai của cô Trương Tư Hàn đúng không?"

Phương Minh đưa mắt nhìn về phía nam sinh bên cạnh Trương An Nhàn, cho dù cậu không có chút hảo cảm với nam sinh này, nhưng Phương Minh cũng không thể không thừa nhận, tiểu tử này thực sự lớn lên quá đẹp trai, cũng khó trách con gái Trương Kiến Ba ở ngay trước mặt cha mẹ mình mà vẫn dám nói cậu ta lớn lên rất đẹp trai.

Trương Tư Hàn nghe được lời nói của Phương Minh cũng đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, chẳng qua chỉ liếc nhìn một cái sau đó thu hồi ánh mắt, vẫn là vẻ kiệt ngạo bất tuân kia.

"Tư Hàn, chào hỏi."

Trương An Nhàn thấy cái bộ dạng này của cháu mình, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ, biết cháu trai mình bởi vì chuyện của anh trai cùng chị dâu mà có chút phản nghịch, vốn cái tuổi này chính là thời phản nghịch khi trẻ, bởi vì chuyện trong nhà, đứa cháu này của mình cho dù đối với người nào cũng đều trưng ra một vẻ lạnh như băng này.

"Không cần, tôi chỉ muốn nói cô sau này nói cháu cô cách xa em gái tôi là Tần Tuyết một chút."

Đây mới là điều mà Phương Minh muốn nói, Trương Tư Hàn này vừa nhìn liền nhận ra là một học sinh có vấn đề, mặc dù em gái mình căn bản không có ấn tượng gì đối với Trương Tư Hàn, nhưng cậu nghĩ vẫn phải cảnh cáo một chút.

Vừa nghe được lời nói của Phương Minh, Trương An Nhàn còn chưa kịp phản ứng, vẻ mặt của Trương Tư Hàn đã thay đổi trước, vẻ mặt ngạo mạn cùng kiệt ngạo bất tuần biến mất, thay vào đó là lo lắng cùng nóng lòng giải bày, thậm chí cả khuôn mặt cũng đỏ hơn phân nửa.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Trương Tư Hàn, không nói thêm điều gì nữa, xoay người rời đi, chỉ để lại Trương An Nhàn cùng Trương Tư Hàn cô cháu hai người đứng tại chỗ.

Một lúc sau, Trương An Nhàn mới phản ứng được, liếc nhìn cháu mình mặt đỏ tới mang tai, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, cố ý kéo dài âm thanh: “Ah... Thì ra cháu yêu mến Tần Tuyết lớp của cháu, nữ sinh có thành tích tốt nhất trường kia."

"Có quan hệ gì tới cô!"

Phương Minh vừa đi, Trương Tư Hàn lại khôi phục vẻ kiệt ngạo bất tuân kia.

"Đương nhiên là không quan hệ với cô, thế nhưng cô biết, ngay vừa mới rồi trên buổi họp phụ huynh anh của Tần Tuyết đã kiến nghị với giáo viên, thành tích học tập của cháu quá kém, phải chuyển cháu ra khỏi lớp một, đến lúc đó cháu đừng mong có thể thấy được nữ sinh Tần Tuyết mà cháu thích."

"Cái gì?"

Trương Tư Hàn lần đầu tiên nhìn thẳng về phía cô của mình, trong mắt Trương An Nhàn lướt quá vẻ đắc ý: “Tiểu tử, cô còn không trị được tên nhóc như cháu sao."

"Đúng vậy, còn phải thiệt thòi cô xin tha cho cháu, chẳng qua cũng chỉ là như vậy, nếu như thành tích trong kỳ thi cuối kỳ của cháu không tốt, cháu vẫn sẽ bị chuyển ra khỏi lớp, ngẫm lại đi, thời gian từ giờ tới kỳ thi cuối kỳ cũng chỉ còn lại một tháng."

"Cô nghĩ rằng cháu muốn đạt được thành tích tốt trong kỳ thi cuối kỳ, thời gian một tháng không đủ sao?"

Trương Tư Hàn dùng một loại ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc nhìn về phía Trương An Nhàn, Trương An Nhàn phát hiện mình dĩ nhiên không phản bác được, bởi vì cô hiểu rõ đứa cháu này của mình, chỉ số IQ cao tới dọa người, năm ngoái đã thành công trở thành hội viên câu lạc bộ Mensa, dựa vào chỉ số thông minh của cháu mình muốn bảo trụ không bị loại bỏ thật sự là quá chuyện quá đơn giản rồi.

"Nếu như vẻn vẹn chỉ là như vậy cũng không đủ, người ta thế nhưng đứng đầu toàn trường, nếu cháu muốn thu hút sự chú ý của người ta, vậy biện pháp tốt nhất chính là có thể đạt được thành tích trên cô bé, chỉ có như vậy cô bé nữ sinh gọi là Tần Tuyết này mới có thể nhìn cháu bằng cặp mắt khác."

Trương An Nhàn ân cần mê hoặc, nhưng mà Trương Tư Hàn căn bản cũng không tiếp thu, trực tiếp hỏi: "Cô là muốn cháu yêu sớm sao?"

"Cái này..."

Trương An Nhàn nghẹn lời, một lúc sau mới xấu hổ nói: "Cô làm sao có thể muốn cháu yêu sớm, ý cô muốn nói là các cháu bây giờ có thể bồi dưỡng tình cảm với nhau, đến lúc đó hai người thi đậu cùng một trường đại học, sau khi lên đại học hai cháu muốn yêu đương sẽ không ai ngăn cấm, lấy thành tích em gái nhà người ta, tương lai không phải Thanh Hoa chính là Bắc Đại, đến lúc đó sợ rằng cháu không còn cơ hội nữa."

"Suy nghĩ một chút, nếu như cháu cũng nỗ lực học tập, đến lúc đó hai người là bạn học cùng lớp trung học phổ thông, lại cùng nhau thi đậu cùng một trường đại học, đây là chuyện lãng mạn tới cỡ nào."

Trương Tư Hàn lạnh lùng liếc nhìn cô mình, nói: "Cô đã từng nghe tới A Lặc Thái nhị trung (1) chưa?"

"Cái gì?" Trương An Nhàn cảm thấy ngơ ngác.

"Không hiểu thì quên đi."

(1): trường trung học ở Altay, tiêu chuẩn giao dục không ủng hộ yêu sớm.

Trương Tư Hàn xoay người liền muốn rời đi, Trương An Nhàn thấy cháu mình không theo sắp đặt cũng có chút nóng nảy, hô lên: "Cho dù cháu có lưu tại lớp thì có ích lợi gì, không thấy được anh người ta rất ghét cháu sao, đầu năm nay nếu như không thể lấy lòng anh vợ, cho dù cháu thích nữ sinh kia cũng không thể tới được."

Lời của Trương An Nhàn vừa ra khỏi miệng, Trương Tư Hàn dừng bước, nhíu mày nhìn cô mình.

"Nếu không như vậy đi, chúng ta cô cháu hai người làm một giao dịch, cháu đáp ứng cô tăng thành tích học tập lên, tốt nhất là có thể tiến nhập top 10 toàn trường, không, top ba trường học, mà cô giúp cháu giải quyết anh của nữ sinh nhỏ mà cháu thích, thế nào?"

Trên mặt Trương Tư Hàn lộ ra vẻ suy tư, tựa hồ đang lo lắng tính khả thi của giao dịch này, một lúc sau dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô mình, nói: "Cháu cảm thấy cô hẳn không có bản lãnh này, anh Tần Tuyết rõ ràng không có ý gì với cô cả."

"Phi, cháu nói vậy là không tin vào mị lực của cô nhỏ là cô

đây, lấy mị lực của cô đây, người đàn ông nào có thể chống cự được."

Trương An Nhàn trừng mắt nhìn cháu mình một cái, lập tức nói: "Quyết định vậy nha, đến lúc đó cháu cứ cố gắng lọt vào top ba toàn trường đi, tốt nhất là đè ép Tần Tuyết xuống luôn, như vậy chắn chắn cháu có thể hấp dẫn sự chú ý của người ta."

Nói xong lời này, Trương An Nhàn trực tiếp cất bước ưu nhã đi về phía bãi đỗ xe bên cạnh, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa xe, nhẹ nhàng nhấn một cái, một chiếc Audi A7 có biển số đỏ của thủ đô trực tiếp phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đối với Trương An Nhàn đến nói, sở dĩ cô có thể cùng cháu mình làm ra dạng giao dịch như vậy, cũng là bởi vì thái độ lạnh lùng của Phương Minh đối với cô, khiến cho lòng tự trọng của mỹ nữ như cô bị đả kích, phải biết rằng khi còn ở thủ đô, vô số đàn ông vây quanh cô mà cô chẳng thèm ngó tới, cô cũng không tin ngay cả một tên oắt con mà cô cũng không thể quyến rũ được.

...

Chuyện hội phụ huynh đối với Phương Minh đến nói chỉ là một khúc nhạc đệm, chí ít sau khi xác định em gái mình không có ấn tượng gì đối với Trương Tư Hàn, cái học sinh có vấn đề này, cậu cũng yên lòng, tiếp tục đặt hết tâm trí của bản thân lên chuyện làng du lịch.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, có ngân hàng cho vay chục triệu, làng du lịch cũng là sắp hoàn thành, mà trong khoảng thời gian này Phương Minh ngoại trừ lại quy hoạch ra một khu đất trồng cây ăn quả, cậu còn trồng rất nhiều loại cây khác, cây liễu, cây trúc... Thậm chí còn trồng lúa...

"Tần Dương, cậu ngay cả lúa mà cũng trồng luôn, vậy có phải liệu cậu còn định nuôi một số gà vịt heo các loại, lại trồng một ít

rau dưa, nếu thật thế cậu có thể tự sản xuất tự tiêu thụ rồi, không cần phải đi mua nữa."

Giọng điệu khi Lí Khả nói lời này cũng không phải khích lệ mà là cười nhạo, theo hắn thấy Phương Minh là ăn no rửng mỡ, đầu năm nay ra chợ mua gạo dễ dàng biết bao nhiêu, tự dưng lại phí mấy mẫu đất ra làm ruộng, còn không bằng trồng thêm vài cây ăn quả, như vậy mới có lời.

"Dân coi đồ ăn như trời, mà gạo này lại còn vô cùng quan trọng."

Phương Minh mỉm cười, gieo hạt lúa giống trong tay xuống phía dưới: “Loại lúa này cũng không bình thường, đây là gạo Yên Chi, giá của nó trên thị trường hẳn phải hơn hai trăm một cân."

"Gạo Yên Chi? Sao nhìn giống hạt dưa vậy?"

Lí Khả sau khi học tới trung học phổ thông thì ngừng đi học, muốn nói cái gì bốn tác phẩm nổi tiếng hắn cũng chỉ là xem qua Thủy Hử cùng Tam Quốc Diễn Nghĩa, hơn nữa cũng chỉ xem vài đoạn như vậy, về phần Hồng Lâu Mộng còn chưa từng đụng tới, càng không biết ở trong Hồng Lâu Mộng, ngay cả Cổ mẫu đều luyến tiếc ăn gạo Yên Chi.

"Gạo Yên Chi còn được xưng là gạo cống, lúc đầu sinh ra từ Hà Bắc, trên thị trường khi giá cao nhất đạt tới bốn ngàn tệ một cân, kém nhất cũng phải hơn hai trăm một cân."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Lí Khả há to miệng, bốn ngàn tệ một cân gạo, đây là gạo sao? Đây là ăn tiền mới đúng!

"Chẳng qua dựa theo ghi chép ở địa phương đó, gạo Yên Chi chân chính kỳ thực đã tuyệt tích, gạo Yên Chi hiện tại chẳng qua là bồi dưỡng ra một giống khác, nếu là gạo Yên Chi thật, dựa theo ghi chép bên trong Hồng Lâu Mộng, cho dù hâm lại ba lần cũng

không bị rữa."

Rất nhiều chuyên gia nông nghiệp nghi ngờ vì sao gạo Yên Chi lại tuyệt tích, nhưng Phương Minh lại từ trong miệng sư phó cậu biết nguyên nhân, gạo Yên Chi sinh ra tại Hà Bắc huyện Phong Nam, vào niên đại đó, huyện Phong Nam có long mạch, gạo Yên Chi này đây hấp thu Long Mạch Chi Khí mới hình thành cảm giác cùng hương vị riêng biệt.

Nói cách khác, muốn trồng gạo Yên Chi nhất định phải có Long Mạch Chi Khí, chỉ là sau lại theo long mạch di động, đã không có Long Mạch Chi Khí, gạo Yên Chi này đương nhiên cũng liền tuyệt tích.

Trên đời này long mạch khó tìm tới mức nào, ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt cũng không phải cách nói khuếch đại, mà nếu như vận khí tốt phát hiện long mạch, lại có mấy vị thầy phong thủy nguyện ý lấy ra trồng lúa, theo suy nghĩ của những thầy phong thủy kia, đây là phí của trời.

"Nếu ngay cả những chuyên gia đều mân mê không ra, vậy cậu vẫn còn mân mê làm gì? Tôi nói Tần Dương cậu bây giờ thật đúng là quá phiêu lưu rồi."

Nghe được những lời này, Phương Minh cười một tiếng, phiêu hay không phiêu đợi sau khi loại gạo này ra đời sẽ biết.

Thời gian ba tiếng, tất cả những hạt gạo giống này đều được Phương Minh gieo trồng xuống.

Trồng lúa không giống với trồng rau dưa, muốn trồng lúa đầu tiên là phải rải hạt lúa xuống đất, đợi sau khi mầm lúa dài ra lại nhổ hết mấy mầm lúa lên, sau đó trồng trên đồng ruộng theo khoảng cách nhất định.

"Cậu em Tần, có người tìm cậu."

Khi Phương Minh mới từ ruộng đồng đi lên, Hạ Tuyền liền chạy tới, hơn nữa cực kỳ lo lắng, khi chạy tới trước mặt Phương Minh, một bên thở dốc một bên nháy mắt ra hiệu với Phương Minh, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Phương Minh, nói: "Cậu em Tần, cậu thực sự là có bản lãnh."

Nghe được lời nói của Hạ Tuyền, lại nhìn vẻ mặt của Hạ Tuyền, Phương Minh không hiểu ra sao, chẳng qua khi cậu thấy bóng người xuất hiện sau lưng Hạ Tuyền, đứng ở bên cạnh đập chứa nước, cuối cùng cũng biết vì sao Hạ Tuyền nói như vậy.

Thân thể của Trương An Nhàn xuất hiện ở nơi ấy, đang cười mỉm nhìn cậu, gió núi thổi khiến mái tóc cô bay bay, đưa tay khẽ vuốt qua, đôi mắt xinh đẹp hơi chớp chớp, biểu đạt dáng vẻ phong tình cùng vũ mị của người phụ nữ thành thục vô cùng nhuần nhuyễn.

Phương Minh không biết nên nói cái gì, đối với Hạ Tuyền bọn họ loại đàn ông ba bốn mươi tuổi này mà nói, Trương An Nhàn cái người phụ nữ ở độ tuổi tràn ngập phong tình này cực kỳ có sức hấp dẫn, nhưng đối với cậu mà nói, Trương An Nhàn chỉ là một người phụ nữ mà thôi.

"Em trai nhỏ, chị không mời mà tới, nhìn cái vẻ mặt này của cậu hình như không vui vẻ chào đón thì phải."

Trương An Nhàn nhíu nhíu mày, mang trên mặt vẻ tan nát cõi lòng, bộ dáng này khiến cho Hạ Tuyền nhìn mà cảm thấy không đành lòng, nhưng Phương Minh lại có mắt không tròng, giả trang điềm đạm đáng yêu còn có ai giả bộ qua được Hàn Kiều Kiều yêu tinh này, cậu đã có sức miễn dịch.

Chương 550: Đạt thành hiệp nghị

"Bà Trương..."

"Cái gì mà bà, người ta còn chưa lập gia đình, hơn nữa tuổi của tôi thoạt nhìn rất lớn sao, tôi cũng chỉ mới vừa ba mươi tuổi, cậu phải gọi tôi là chị nhỏ."

Trương An Nhàn cắt đứt lời nói của Phương Minh, dùng vẻ mặt u oán nhìn về phía Phương Minh.

"Cô Trương, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không?" Vẻ mặt Phương Minh nghiêm nghị, đối phó với loại phụ nữ như Trương An Nhàn này, cậu đã có kinh nghiệm, đây là kinh nghiệm thu được khi đối phó với Hàn Kiều Kiều.

Đó chính là mặc kệ đối phương trưng ra biểu tình u oán tới cỡ nào, chính mình chỉ cần nói xong những lời cần nói là được.

Quả nhiên thấy Phương Minh không ăn bộ này, Trương An Nhàn bĩu môi, nói: "Tìm em Tần khẳng định là có chuyện đấy, em Tần thật đúng là lợi hại, tuổi nhỏ như vậy mà đã có thể xây dựng được một làng du lịch, thật đúng là tuổi trẻ tài cao."

Phương Minh cũng không tiếp lời, chỉ vẫn bình tĩnh nhìn Trương An Nhàn, cậu biết người phụ nữ này tới tìm cậu tuyệt đối không chỉ là vì khen cậu.

"Em Tần, sau khi chị tìm hiểu về cậu thì phát hiện một điểm rất thú vị, đó chính là trước khi bị rắn độc cắn trên núi, em trai nhỏ chỉ là con trai của một gia đình nghèo khó rất bình thường,

nhưng từ sau khi bị rắn độc cắn, thế nhưng hành động vĩ đại không ngừng, đầu tiên là nhận thầu đập chứa nước, hiện tại lại làm làng du lịch, cả người cứ như biến thành một người khác vậy."

Lúc nói lời này, ánh mắt của Trương An Nhàn vẫn nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Phương Minh, bởi vì cô muốn biết nét mặt Phương Minh sẽ có biến hóa như thế nào.

Thật ra ở vài ngày trước, cô đã vận dụng quan hệ tìm người điều tra một chút tin tức cùng tư liệu về Tần Dương, kết quả lại là phát hiện một điểm rất thú vị, Tần Dương ngay lúc này cùng Tần Dương trong dĩ vãng có thể nói là chênh lệch vô cùng lớn.

Trước khi bị rắn độc cắn Tần Dương chỉ là con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, cũng không được đi học, dựa vào làm việc vặt để chăm sóc em gái, cũng không có tài hoa hay nổi bật sáng chói gì.

Thế nhưng sau khi bị rắn độc cắn thương, hành động của Tần Dương liền rất quái dị, đầu tiên là để em gái mình đi học ở trường phổ thông tư lập, điểm này còn có thể dùng kém kiến thức, bị mấy giáo viên trường tư thục thuyết phục để giải thích, như vậy chuyện sau đó dùng tiền nhận thầu một đập chứa nước bị bỏ hoang thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Một người gia cảnh bần hàn, ngày bình thường có một khối tiền cũng hận không thể biến thành hai khối để nuôi em gái, đột nhiên tiêu năm nghìn nhận thầu một đập chứa nước không có tác dụng, loại chuyện này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng?

Nhưng mà quỷ dị hơn là, ngay sau khi Tần Dương nhận thầu đập chứa nước, đập chứa nước khô hạn nhiều năm đột nhiên có nước, rất nhiều thôn dân đều cho rằng Tần Dương gặp vận may lớn, có lẽ là trời cao thương xót cho hai anh em bọn cậu.

Thế nhưng sau khi Trương An Nhàn xem xong một loạt bố trí của Tần Dương, một kết luận đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của cô: Tần Dương cũng không phải vận khí tốt.

Từ nhận thầu đập chứa nước đến trồng cây, đến xây dựng làng du lịch, này từng bước từng bước giống như đã được lên kế hoạch từ trước, hơn nữa mấu chốt nhất là, một tiểu tử nghèo dĩ nhiên có thể xoay vòng được một lượng vốn lớn tới như vậy, đây quả thực là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Trương An Nhàn trước đây lúc đi học thích xem phim võ hiệp, cô đột nhiên cảm thấy Tần Dương thật giống như vốn là một tiểu tử võ công yếu nhớt cái gì cũng không biết, đột nhiên vận may kéo tới nhặt được một quyển bí tịch võ công, hoặc là được cao thủ võ lâm truyền thụ nội lực, cả người cá chép vượt Long Môn, thoáng cái đã trở thành cao thủ đứng đầu.

Thế nhưng đây là xã hội hiện thực, cũng không phải võ hiệp hư cấu gì đó, hơn nữa cũng không có cái gì mà bí tịch võ công, vậy rốt cuộc là cái gì khiến Tần Dương thay đổi lớn như vậy?

Một người con nhà nghèo, trong nội tâm đều sẽ có một loại cảm giác tự ti, lúc đối diện với người khác ánh mắt luôn có chút né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt người khác.

Thế nhưng cô phát hiện Tần Dương không có, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, ánh mắt Tần Dương vẫn luôn rất trong suốt, cũng không chút né tránh, loại ánh mắt này căn bản không giống như người nhà nghèo.

Cũng không phải Trương An Nhàn khinh thường con của người ta, nhưng trên thực tế chính là như thế, cái này rất giống con trai của một người nghèo khổ từ trên núi đi tới thành phố lớn phồn hoa, nếu như gặp một mỹ nữ đi tới hỏi đường, người con trai này hơn phân nửa là không dám nhìn thẳng vào mắt cô gái kia.

Cho dù là đột nhiên phất nhanh, không trải qua một đoạn thời gian thay đổi, loại hành động dựa vào bản năng tâm lý này cũng sẽ không thay đổi.

Đúng là có phát hiện này, Trương An Nhàn đột nhiên phát hiện cô ngược lại có chút tò mò đối với Tần Dương, do đó mới có có chuyến đi này, cũng mới có một lần trao đổi vừa rồi.

Nghe xong lời nói của Trương An Nhàn, trên mặt Phương Minh không có bất kỳ biến hóa nào, trên thực tế trước khi bắt đầu kế hoạch khai phá khu du lịch, cậu đã nghĩ qua nhất định sẽ có người hoài nghi tại sao cậu lại có thay đổi lớn tới như vậy, có điều chỉ cần chính cậu không lộ ra, không ai có thể đoán được nguyên nhân.

Cho nên, đối mặt với lời chất vấn của Trương An Nhàn, cậu đã sớm đã chuẩn bị tâm lý cùng biện pháp trả lời.

"Bị độc rắn cắn một cái, sau khi tỉnh lại lần nữa cảm giác dường như tâm cảnh của chính mình đã thay đổi, cũng giống như một câu nói từ thời cổ xưa kia, đại nạn không chết tất có hậu phúc."

Vẻ mặt Phương Minh bình tĩnh, chẳng qua trả lời xong sau đó lại hỏi tiếp: "Cô Trương đến nơi này của tôi, không phải chỉ là muốn nói với tôi cái này đi."

"Dĩ nhiên không phải."

Trong đôi mắt xinh đẹp của Trương An Nhàn lóe lên tia sáng, đảo qua toàn bộ phong cảnh sườn núi, nói: "Được xem như là một làng du lịch, ngoại trừ hệ thống thiết bị tốt, kỳ thực quan trọng nhất là tuyên truyền, chỉ có tuyên truyền đúng chỗ mới có khả năng hấp dẫn được du khách, tôi nói đúng hay không?"

Phương Minh nhíu mày lại, Trương An Nhàn điểm này nói

không sai, một làng du lịch quan trọng nhất là tuyên truyền, bởi vì vị trí của làng du lịch đều tương đối hẻo lánh, nếu như tuyên không đúng chỗ, người khác căn bản cũng không biết có một chỗ như vậy.

"Đã quên nói cho cậu biết về công việc của chị đây, chị đây làm việc ở đài phát thanh, quen biết không ít minh tinh màn ảnh, chị đây có thể giúp cậu tìm những minh tinh tuyên truyền, có những minh tinh này tuyên truyền, đến lúc đó cậu lại mời một số người nổi tiếng trên mạng để chụp ảnh quay phim, sau đó up lên mạng, khẳng định có thể hấp dẫn một lớp du khách đến đây."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, thật ra cậu cũng không nghĩ tới lợi dụng minh tinh đến tuyên truyền, đương nhiên, sở dĩ không nghĩ tới là vì chi phí mời minh tinh cũng không thấp.

Tại thời đại con người thích vui chơi này, tuy rằng mọi người đều thóa mạ các minh tinh luôn phải thu một mức giá trên trời mới chịu đóng phim, nhưng một bên khác lại cực kỳ quan tâm những vụ scandal tai tiếng của minh tinh, dẫn đến cát xê của minh tinh còn có tiền mời tham gia các hoạt động thương mại càng ngày càng đắt.

Nói không khoa trương, coi như là một người hơi nổi tiếng trên mạng qua đây một chuyến đều cũng phải trả vài chục ngàn tiền xuất hiện, còn phải bao vé máy bay đi về, nếu như người nổi tiếng trên mạng có hơn một triệu fans, đó chính là chừng trăm ngàn tiền xuất hiện, còn phải là chuẩn bị khoang hạng nhất.

Về phần minh tinh, vậy thì càng không cần nói.

"Có chị ra mặt, những minh tinh này chắc chắn sẽ nể tình qua đây chơi một chuyến, đương nhiên cậu chỉ cần bao phí đi lại thì tốt rồi, cậu đừng nói chỉ có chút tiền này mà cậu cũng luyến tiếc đấy nhé."

Trương An Nhàn thấy trên mặt Phương Minh có vẻ suy ngẫm, tiếp tục nói.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía Trương An Nhàn, hỏi: "Cô muốn gì ở tôi?"

Không thể có cái bánh tự nhiên từ trên trời rơi xuống, mình và người phụ nữ trước mắt này cũng không có quan hệ gì, cái gọi là đưa lễ tới tất có chuyện cần nhờ vả, đối phương làm như vậy tất nhiên là có mục đích của cô.

"Em trai nhỏ nói lời này thật là khiến chị thương tâm, chị chỉ là cảm thấy cậu hợp ý chị, cho nên mới muốn giúp cậu một chút mà thôi, nào có cần cái gì từ cậu, hơn nữa cậu nghĩ cậu có thể cho chị chỗ tốt gì?"

Lúc Trương An Nhàn nói lời này, ngón tay lại còn dí lên trán của Phương Minh, chẳng qua Phương Minh trực tiếp tránh né, vẻ nghiêm nghị đáp: "Nói tiếng người."

Ách...

Trương An Nhàn đang định nói mấy lời trong nháy mắt nuốt xuống bụng, mang trên mặt biểu tình u oán, hất hất lọn tóc rồi mới lên tiếng: "Được rồi, yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản, cháu tôi không phải rất thích em gái cậu sao, tôi hy vọng cậu không nên..."

"Không thể nào." Phương Minh không đợi Trương An Nhàn nói cho hết lời liền cự tuyệt.

"Em trai nhỏ cậu hãy nghe tôi nói hết đã, ý của tôi là mấy đứa nhỏ biết yêu đương là chuyện rất bình thường, ngược lại ở cái tuổi này có chúng ta nhìn chằm chằm cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, coi như bồi dưỡng tình cảm, nếu thật sự có duyên phận vậy sau này sẽ có tình cảm giống như thanh mai trúc mã, khiến người ta

hâm mộ tới nhường nào."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn chằm chằm Trương An Nhàn, nhìn tới mức trong lòng Trương An Nhàn đều có chút sợ hãi, vẻ mặt trở nên không được tự nhiên, mạnh mẽ chống đỡ nói: "Em trai nhỏ, cậu đừng nhìn chị như vậy, chị đây sẽ cảm thấy xấu hổ."

"Em gái tôi không thể nào coi trọng cháu cô, cô đừng mơ tưởng thêm nữa, chuyện này không còn gì để bàn, nếu còn để cho tôi biết cháu cô quấn quít lấy em gái tôi, tôi sẽ đánh gãy chân cậu ta."

Nói xong lời này, Phương Minh xoay người muốn rời đi.

"Uy, tôi nói cậu cái người này sao lại có phản ứng lớn vậy chứ, đều nói huynh trưởng như cha, tôi biết cậu đối xử với em gái cậu như con gái, nhưng cũng không thể nói em gái cậu cả đời này đều không lấy chồng đúng không? Huống chi cháu tôi chỉ là thầm mến, thầm mến lại không phạm pháp, hơn nữa cậu còn có thể đến trường học quan sát cẩn thận mà."

Trương An Nhàn hướng về phía bóng lưng của Phương Minh hô lên, Phương Minh dừng bước, nhưng còn không xoay người.

"Mấy đứa nhỏ ở độ tuổi này dễ dàng tới thời kỳ phản nghịch nhất, hơn nữa đứa bé phản nghịch không chừng sẽ làm ra chuyện gì, như vậy ngược lại càng không dễ rồi, bởi vì cái gọi là ngăn không bằng khai thông, chỉ cần cậu đừng để em gái cậu cố ý xa lánh cháu tôi là tốt rồi, hoặc là ngươi tựu xem như không biết là được, có chúng ta nhìn chằm chằm, cũng sẽ không xảy ra chuyện."

"Chẳng lẽ cậu không có lòng tin em cậu tuyệt đối sẽ không động tâm với cháu tôi, cho nên mới lo lắng như vậy?"

Phương Minh xoay người nhìn về phía Trương An Nhàn, cậu biết Trương An Nhàn đang dùng phép khích tướng, nhưng Trương An Nhàn có nói một điều không sai, đó chính là cậu có lòng tin đối

với em gái mình.

Em gái mình tuyệt đối sẽ không thích tiểu tử kia, càng sẽ không yêu đương ở thời cấp ba.

"Nếu như tiểu tử kia nếu là có bất kỳ hành động không an phận nào, tôi bảo đảm chặt tay cậu ta." Phương Minh lạnh lùng nói.

Nghe được lời của Phương Minh, Trương An Nhàn không hề phẫn nộ, ngược lại trên mặt còn lộ ra dáng tươi cười, bởi vì Phương Minh nói ra những lời uy hiếp này cũng chính là đại biểu cho đã đáp ứng điều kiện của cô.

Điều kiện đạt thành, đứa cháu này của mình cũng nên chăm chỉ học tập, cô cũng có thể báo cáo kết quả với anh mình còn có chị dâu.

"Hợp tác vui vẻ."

Trương An Nhàn vươn tay ra trước mặt Phương Minh, trên mặt khẽ cười duyên, ngay lúc Phương Minh muốn rút tay về còn dùng móng tay nhẹ nhàng vạch mấy cái trong lòng bàn tay của Phương Minh.

Chương 551: Ngủ một đêm giá 6666

"Ừm, bầu không khí ở đây cũng không tệ lắm, chẳng qua phòng ốc này có chút đơn sơ."

Nếu Trương An Nhàn đã tiếp nhận công việc quảng cáo làng du lịch của Phương Minh, như vậy tự nhiên cũng phải tiến hành khảo sát hoàn cảnh của làng du lịch, chỉ là khi nhìn thấy những căn nhà gỗ được xây dựng ở đây, trên mặt cô ấy có vẻ kinh ngạc.

Những nhà gỗ này được xây dựng rất đơn giản, căn bản là phòng ốc của mấy gia đình bình thường, phòng ốc như vậy, sao những minh tinh kia có thể đến ở được?

"Nhà gỗ như thế này, bao nhiêu tiền một ngày?"

Trương An Nhàn hiếu kỳ hỏi.

"Những gian phòng ở trên cùng, 88888 đồng một ngày, phía dưới này chính là 1888 đồng." Phương Minh thản nhiên đáp.

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Trương An Nhàn cảm thấy cạn lời, hít sâu nửa ngày mới bình phục tâm tình trong lòng, sau đó mới lên tiếng: "Cậu xác định cậu không phải muốn tiền tới điên rồi đấy chứ?"

"Không, giá cả này của tôi rất bình thường."

"Giá tiền này còn bình thường? Cậu cho rằng trong nhà người nào cũng có máy in tiền sao? Hay cậu cảm thấy làng du lịch này của cậu là nhân gian tiên cảnh?"

Trương An Nhàn không nghe nổi nữa, một thị trấn nát như vậy, một đỉnh núi không mấy đặc sắc như thế, không ngờ muốn ở trong căn nhà gỗ nơi này lại cần phải bỏ ra 88888 đồng một đêm, quỷ tài mới tới ở.

"Có người ở hay không là một chuyện khác, cô chỉ cần chịu trách nhiệm tuyên truyền giúp tôi là được, chẳng qua đợi đến khi những minh tinh kia tới đây, tôi chỉ cho bọn họ ở phòng giá 6666 đồng thôi, cũng chính là phòng ở hai hàng này, về phần những phòng còn lại không chào đón bọn họ."

Nghe được lời của Phương Minh, Trương An Nhàn triệt để hết chỗ nói, cần phải có bao nhiêu tự tin mới dám nói ra những lời như vậy? Giờ khắc này, Trương An Nhàn đột nhiên cảm thấy hối hận vì hứa hẹn lúc trước của mình.

Không sai, dựa vào mạng lưới quan hệ của cô ấy quả thực có thể mời một vài minh tinh tới đây, nhưng cần phải vận dụng quan hệ cùng nhân tình mới có thể mời tới, nếu những minh tinh kia qua đây mà không được chào đón một cách tốt nhất, những người này sẽ nói cô ấy như thế nào đây?

"Tôi biết cô đang suy nghĩ điều gì, như vậy đi, hiện tại mấy căn phòng giá 6666 đồng này đã có thể vào ở, tối hôm nay cô ở nơi này một đêm sẽ biết, rốt cuộc phòng này có đáng với cái giá tiền ấy hay không."

Cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng tự mình trải nghiệm, hơn nữa Phương Minh cũng thể nói thẳng cho Trương An Nhàn biết những gian phòng này có bí ẩn gì.

Trên thực tế, vị trí những phòng gỗ này đều do Phương Minh tự mình chọn lựa, hơn nữa bản thân những phòng gỗ này đã là một bố cục phong thủy, có tác dụng tụ khí, hơn nữa còn là tầng tầng phối hợp, những căn phòng càng ở phía trên thì tác dụng tụ khí lại càng lớn.

Phía trước mấy phòng gỗ này có một viên cầu to lớn, viên cầu này được gọi là Phong Thủy Cầu, có tác dụng ngăn cản sát.

Mặc kệ là nơi có phong thuỷ tốt tới mức nào, nhưng chỉ cần ở trên núi tất sẽ có sát, đó chính là núi sát.

Núi sát là một loại sát khí rất đặc biệt, đây là một loại thiên nhiên sát, nói cách khác từ khi ngọn núi này hình thành sát ấy đã tồn tại, núi sát có phân chia lớn nhỏ, nhưng về nguyên nhân cụ thể hình thành núi sát là thế nào, toàn bộ giới phong thủy không người nào có định luận hoàn chỉnh.

Có người nói là vì hình dáng ngọn núi, cũng có người cảm thấy là vì cây cối quái thạch trong núi đưa đến, chẳng qua Phương Minh đã từng nghe sư phó cậu nói qua một câu nói như vậy.

"Thế gian này vạn vật phân âm dương, có âm liền có dương, có tốt liền có xấu, núi lớn là quà tặng của thiên nhiên dành cho nhân loại, có long mạch dựng dục, có hoa chim trái cây, nhưng tương tự cũng sẽ có sát khí tồn tại, cho dù là ngọn núi có long mạch cũng giống vậy, núi sát đã xuất hiện như thế."

Đây cũng là nguyên nhân giải thích vì sao, cho dù là ngọn núi có non xanh nước biếc tới cỡ nào, nhưng qua thời gian lâu dài ít nhiều gì cũng sẽ khiến người ta cảm thấy âm lãnh ẩm ướt, nhất là khi đêm tối tới.

Nhưng đối với điểm xấu của núi sát, giới phong thủy không ai có thể kết luận khẳng định, dường như tùy theo từng người.

Nhưng đối với Phương Minh, nếu cậu muốn làm làng du lịch, nhất định phải giải quyết hết vấn đề sát khí này, vì vậy Phong Thủy Cầu xuất hiện, bề ngoài của Phong Thủy Cầu là hình cầu, nhưng nội bên trong nó lại có một guồng nước nhỏ, guồng nước này tổng cộng có mười tám đoạn, ở nơi thấp nhất có một kênh nước, trực tiếp thông tới đập chứa nước.

Thượng thiện nhược thủy (1).

(1) Thượng thiện nhược thủy: Trích từ lời Lão Tử nói: “Thượng thiện nhược thủy, thủy thiện lợi vạn vật, phù duy bất tranh, cố vô vưu”. (Nước là tốt nhất, nước đem lại lợi ích cho muôn vật mà lại không tranh giành).

Nước là vật chí nhu trên đời này, cũng là thứ tốt nhất để hóa sát, hơn nữa bản thân guồng nước vận chuyển đã có chứa tác dụng hóa sát, đây cũng là nguyên nhân vì sao thời cổ đại lại có nhiều nơi chế tạo guồng nước như vậy, không chỉ vì nó thực dụng, mà nó còn có tác dụng hóa giải sát khí.

Nếu một chỗ nào đột nhiên có guồng nước vô cớ vỡ nát, đồng nghĩa với phong thuỷ ở nơi ấy đã xảy ra vấn đề, tình huống bình thường người địa phương đó sẽ mời thầy phong thủy đến kiểm tra tìm kiếm vấn đề.

"Ở một đêm? Chỉ hoàn cảnh này?"

Trương An Nhàn hơi nghi hoặc một chút, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng, không phải chỉ ở một đêm thôi sao, cô ấy ngược lại phải nhìn xem, gian phòng kia còn có thể ngủ ra hoa gì.

Bởi vì phải ở chỗ này nên đương nhiên Trương An Nhàn cũng phải ăn ở đây luôn, mà kinh ngạc đầu tiên của cô ấy tới từ bữa cơm này, cô ấy thề, đây tuyệt đối là bữa cơm ngon nhất mà cô ấy từng ăn.

"Khắp nơi trên toàn quốc, có món ngon gì mà tôi chưa từng ăn? Mà tôi cũng đã ăn đồ ăn do vô số đầu bếp nổi tiếng làm, gì mà đồ ăn riêng, gì mà đầu bếp ba sao Michelin làm tôi đều đã ăn thử, nhưng vì sao tôi lại cảm thấy mấy món ăn ấy còn không ngon bằng nồi canh cá trích đậu hũ đơn giản ngay trước mắt?"

Một bữa cơm tối này cũng là bữa tối mà Trương An Nhàn ăn

no nhất, chính cô ấy tận mắt thấy Phương Minh làm những món ăn này, cá câu được từ trong đập chứa nước, gia vị cũng đều là những gia vị thường dùng giá rất rẻ, nhưng vì sao mùi vị của đồ ăn này lại ngon như thế?

Thậm chí chỉ riêng bữa cơm này cô ấy đã cảm thấy nó đáng giá hơn một nghìn đồng, nếu nói như vậy, vậy phòng ở giá 1888 đồng một đêm kia cũng không tính là thái quá.

"Tiền phòng ở không bao gồm tiền cơm ba bữa."

Dường như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Trương An Nhàn, Phương Minh trực tiếp mở miệng nói.

"Ách..."

Trương An Nhàn trợn tròn mắt, dừng chân mà không bao gồm ăn uống, đây là lần đầu tiên cô ấy nghe được có làng du lịch như thế, lẽ nào muốn ăn cơm thì phải chi thêm tiền sao?

"Cô không đoán nhầm, nếu muốn ăn cơm thật sự phải trả tiền riêng, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều phải tự kiếm, chỗ tôi có cung cấp cần câu, cá được câu lên thống nhất bán với giá hai trăm đồng nửa kg, đến lúc đó tôi sẽ đưa bảng giá ra cho mọi người tham khảo."

"Cậu thật sự là người chỉ biết có tiền."

Im lặng một lát, Trương An Nhàn không biết phải nói như thế nào, cuối cùng sau khi ném ra những lời này cô ấy trực tiếp đứng lên muốn rời đi, chẳng qua sau khi đi mấy bước cô ấy lại dừng lại hỏi: "Vì sao tôi chỉ có thể ở lại trong gian phòng kia, không thể đổi một gian phòng khác sao?"

Tổng cộng có sáu phòng có giá 6666 đồng, Trương An Nhàn vốn nhìn trúng một phòng ở phía bên trái, thế nhưng Phương Minh lại trực tiếp cự tuyệt, đồng thời còn ép cô ấy chỉ được ở gian

phòng nằm phía bên phải, hơn nữa còn không muốn nói cho cô ấy biết nguyên nhân vì sao.

"Không thể."

Phương Minh lắc đầu, vì có bố cục phong thủy tồn tại nên Phương Minh phải đặc biệt cẩn thận với những người ở lại trong những phòng ốc này, Phương Minh phải biết ngày sinh tháng đẻ của người muốn vào ở, tối thiểu cũng phải biết đại khái, bởi vì bố cục phong thủy tùy theo từng người, nếu là phòng ở không có bố cục phong thủy thì tùy tiện, ai muốn vào ở cũng được.

Nhưng bởi vì có bố cục phong thủy, bản thân nó đã có tác dụng thôi phát, nếu như mệnh cách cùng bát tự không hợp rất dễ dàng bị xung kích, nếu nói theo góc độ y học, đó chính là bổ không đúng chỗ.

Thật giống như một người thiếu vitamin C, nhưng lại liều mạng bổ sung vitamin B cho người đó, không chỉ làm chuyện toi công, ngược lại còn có thể khiến vitamin trong cơ thể mất thăng bằng, cuối cùng tạo thành vấn đề khác.

Đương nhiên, về những thứ này cậu không cách nào nói cho Trương An Nhàn, thậm chí cậu cũng đã chuẩn bị làm một văn bản, bên trong sẽ viết phòng nào hợp với người cầm tinh gì, bát tự như thế nào vào ở.

"Giả thần giả quỷ, ở lại nơi này của cậu chẳng có cảm giác như đang làm khách mà càng giống người thiếu nợ cậu hơn."

Trương An Nhàn bĩu môi, đi tới nhà gỗ thuộc về cô ấy, thiết bị được lắp đặt bên trong nhà gỗ rất đơn giản, một cái giường lớn cùng hai cái ghế, ngoài ra cũng chỉ có một nhà vệ sinh.

"Ngay cả thuốc khu trùng đuổi muỗi cũng không có, màn lụa cũng không, không biết buổi tối ngủ ở đây có bị côn trùng cắn chết

hay không."

Trương An Nhàn kiểm tra khắp gian phòng một lần, bản thân lại càng thêm tức giận, muốn đi tìm Phương Minh tính sổ, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn không rời khỏi nhà gỗ.

"Quên đi, chấp nhận ở một đêm, đoán chừng hiện tại cậu ta còn chưa chuẩn bị tốt hết mọi thứ được, có nhiều thứ còn chưa làm ra."

Tự mình an ủi mình một phen, Trương An Nhàn nằm ở trên giường, ngoài dự liệu của cô ấy, không ngờ chiếc giường này cực kỳ mềm mại thoải mái, nằm trên giường chơi điện thoại di động khiến cô ấy cực kỳ mãn nguyện.

Là người phụ nữ thành phố, rất ít khi Trương An Nhàn đi ngủ trước mười hai giờ, vậy mà không ngờ hôm nay chỉ mới nằm trên giường chơi điện thoại nửa giờ, cảm giác buồn ngủ đã đột kích, sau đó ngay cả video đang được mở trên điện thoại cũng quên tắt, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ không mộng mị!

Khi tia sáng mặt trời chiếu vào nhà gỗ, Trương An Nhàn chợt bừng tỉnh, "Xong, vì sao mình lại ngủ thiếp đi như vậy? Chắc chắn trên người mình đầy vết muỗi cắn rồi."

Từ trên giường nhảy dựng lên, Trương An Nhàn kiểm tra khắp thân thể một lần, kết quả phát hiện trên người mình không có chỗ nào bị muỗi đốt cả, mà cũng đúng lúc này cô ấy mới phát hiện, không ngờ bản thân mình lại có thể ngủ suốt mười hai giờ.

"Vì sao mình không cảm thấy mệt mỏi ỉu xìu nhỉ?"

Nếu một người ngủ quá lâu, ngay khi rời giường sẽ cảm thấy cả người mệt mỏi, bình thường cần nửa giờ mới có thể tỉnh táo lại được, vậy mà Trương An Nhàn phát hiện, thời khắc này cô ấy vô

cùng tỉnh táo, hơn nữa còn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Loại cảm giác thoải mái sảng khoái dễ dàng như thế này, suốt mấy năm qua này cô ấy chưa từng cảm nhận được, bởi vì chất lượng giấc ngủ của cô ấy thật không khá lắm.

Két..!

Cửa gỗ bị đẩy ra, bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở cửa, nhìn Trương An Nhàn còn đang ngẩn người, cười cười hỏi: "Gian phòng này có đáng tiền không?"

"Này..."

Trương An Nhàn bị giọng nói của Phương Minh dọa sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư, nghiêm túc tự hỏi vấn đề Phương Minh đặt ra.

Phòng này có đáng giá sáu ngàn đồng hay không?

Cuối cùng Trương An Nhàn cho ra đáp án, dĩ nhiên là đáng giá.

Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại con người phải chịu áp lực cuộc sống quá lớn, cho dù là người có tiền hay là người không có tiền, cô ấy đã gặp rất nhiều con người thành công, kể cả những minh tinh có quan hệ tốt với cô ấy, chất lượng giấc ngủ của những người này đều không tốt, thậm chí còn có người phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể đi vào giấc ngủ.

Nếu để bọn họ tiêu mấy nghìn đồng để đổi lấy một đêm ngon giấc như vậy, những người này tuyệt đối sẽ không do dự, nói cho cùng, đối với những con người thành công còn có mấy minh tinh kia, mấy nghìn đồng thật không coi vào đâu.

Chương 552: Một người muốn đánh một người muốn bị đánh

Thời gian như thoi đưa!

Toàn bộ làng du lịch đã gần xây dựng xong, mà Tần Tuyết cũng kết thúc năm học đầu tiên ở trường trung học phổ thông.

Trước sau như một, Tần Tuyết vẫn là học sinh đứng nhất toàn trường, chỉ là lần này điểm của cô bé không hơn người xếp hạng hai nhiều lắm, chỉ chênh lệch 30 điểm, mà người xếp hạng hai này không phải ai khác, chính là cháu trai của Trương An Nhàn Trương Tư Hàn.

"Nha, không phải người nào đó nói có thể đuổi kịp và vượt qua thành tích của cô ấy ư, vì sao lại kém nhiều điểm như vậy?"

Trương Tư Hàn nghe được lời cô mình nói, khóe miệng co quắp một cái, một tháng rưỡi này cậu ta điên cuồng học tập không nghỉ ngơi dù chỉ là khoảnh khắc, vốn cho rằng nhất định cuối kỳ này bản thân có thể đuổi kịp Tần Tuyết, hơn nữa vì sợ bản thân sẽ vượt lên trước Tần Tuyết khiến lòng tự trọng của Tần Tuyết bị tổn thương, cậu ta còn cố ý làm sai hai đề.

Song ngay khoảnh khắc khi có bảng điểm, ngoại trừ cười khổ cậu ta cũng chỉ có thể cười khổ, thật sự có chút bội phục bản thân mình không biết lấy tự tin từ đâu tới.

"Không phải là vì cháu sợ vượt qua Tần Tuyết, khiến Tần Tuyết khổ sở sao?" Đương nhiên, ngoài miệng Trương Tư Hàn vẫn không phục, xạo xạo nói.

"Thôi đi, không thể áp đảo được cô gái nhỏ kia thì cứ nhận đi, chẳng qua cô gái nhỏ này thực quá ưu tú, lần này ánh mắt của chảu quả thật không tệ, nếu cháu có thể bắt được cô gái nhỏ ấy vào tay, cô tán thành hai tay hai chân."

Mấy ngày nay Trương An Nhàn cũng đã liên hệ với Tần Tuyết, lại ở chung cùng nhau mấy ngày, cô rất ưa thích Tần Tuyết, đây là một cô gái thông tuệ và hiểu chuyện, hơn nữa lại có vẻ ngoài xinh đẹp, là một tiểu mỹ nhân bại hoại.

"Một cô em gái như vậy không hiểu vì sao lại có người anh trai như thế?"

Nghĩ đến anh Tần Tuyết là Tần Dương, Trương An Nhàn lẩm bẩm một câu, mang trên mặt vẻ bất mãn, so sánh với Tần Tuyết, Tần Dương thật sự có thể tính là một tảng đá trong hầm cầu vừa thúi vừa cứng.

"Cô út, cô nói thầm gì đây?"

"Cô không nói thầm gì cả, cô chỉ nói nếu cháu muốn ôm mỹ nhân về thì phải vượt qua tảng đá lớn bày trước mặt cháu, anh Tần Tuyết không phải là thứ tốt đẹp gì."

Nghe thấy cô mình nhắc tới anh Tần Tuyết, Trương Tư Hàn cũng nghĩ đến tình cảnh ở sân trường khi mình nhìn thấy anh của Tần Tuyết kia, ánh mắt của anh ấy khiến cậu ta cảm thấy hơi sợ hãi.

"Hiện... Hiện tại là thời đại tự do yêu đương, anh ấy cũng không thể..."

Trương An Nhàn trắng mắt liếc cháu mình một cái, "Thời đại tự do yêu đương? Cháu có thể xếp vào dạng yêu sớm! Nói chung, một lát nữa cháu cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh là được, mồm miệng phải ngọt một chút, có câu đưa tay không đánh người mặt

cười, cho dù Tần Dương có bất mãn với cháu tới mức nào đi nữa cũng sẽ không phát hỏa ngay trước mặt cháu."

Hai cô cháu Trương An Nhàn cùng Trương Tư Hàn cùng đi vào làng du lịch, hai tay Trương Tư Hàn cầm theo một hộp quà, ánh mắt nhìn bốn phía, trên mặt có vẻ kinh ngạc, "Cô nhỏ, đây đều là anh của Tần Tuyết làm sao?"

"Không sai."

"Nhưng không phải nhà của Tần Tuyết rất nghèo khó sao?"

Trên mặt Trương Tư Hàn mang theo vẻ không hiểu, gia đình của Tần Tuyết rất nghèo khó, điểm này tất cả bạn học trong lớp đều biết, hơn nữa ngày bình thường Tần Tuyết ở trường học cũng rất tiết kiệm, căn bản không hề mua đồ ăn vặt hay đồ uống gì.

"Nhà giàu mới nổi, nhà giàu mới nổi cháu có hiểu không?"

Có lẽ nghĩ tới thái độ của Tần Dương đối với chính mình, Trương An Nhàn lập tức tức giận trả lời một câu, thời gian hơn một tháng này, có người phụ nữ kiều mị như cô ấy ở đây, nhưng không ngờ tên Tần Dương kia lại không để ý tới cô ấy chút nào.

"Cô út không trở lại thủ đô làm việc mà ở lại đây lâu như vậy làm gì?"

Trương Tư Hàn cũng đột nhiên nghĩ tới, lúc cô út trở lại chỉ nói được nghỉ định kỳ, cũng chỉ ở nhà một tuần thôi, nhưng hiện tại cô út đã ở đây được gần hai tháng rồi.

"Còn không phải do cha mẹ cháu quá không đáng tin sao? Nói là xuất ngoại đi chơi một tuần lễ, kết quả vui đến quên cả trời đất, tới hiện tại vẫn chưa trở lại, còn căn dặn cô phải đốc xúc cháu học tập thật cẩn thận."

Nghe được câu trả lời của cô út mình, Trương Tư Hàn bĩu môi,

trước đây ba mẹ mình cũng thường xuyên đi suốt cả tháng như vậy, nhưng không phải cô út vẫn mặc kệ mình mình ở lại đây sao, rõ ràng đáp án này quá giả dối.

"Được rồi, cháu nên suy nghĩ một lát nữa phải đối mặt với người anh vợ cố chấp của mình như thế nào đi, lập tức sẽ tới rồi."

Nghe được câu này, nét mặt Trương Tư Hàn trở nên nghiêm túc hẳn lên, bởi vì hiện tại cậu ta đã có thể thấy đập chứa nước, cũng nhìn thấy bóng người đang nhàn nhã thả câu bên cạnh đập chứa nước kia.

Tuy rằng đã qua hơn một tháng, nhưng cậu ta chỉ cần liếc một cái lập tức nhận ra, bóng lưng này chính là anh Tần Tuyết.

"Tần Dương."

Khi còn cách đập chứa nước hơn mười mét, Trương An Nhàn đã hô lên, thế nhưng Phương Minh lại không hề quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế thả câu như cũ.

"Đây là ra oai phủ đầu sao?"

Trương An Nhàn thấy phản ứng của Phương Minh, lập tức ném cho Trương Tư Hàn một ánh mắt tự cầu phúc.

"Anh Tần Dương, em là bạn học của Tần Tuyết, Trương Tư Hàn."

Trương Tư Hàn đi lên trước, thận trọng mở miệng chào hỏi, lần này cuối cùng Phương Minh cũng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Trương Tư Hàn, nhìn tới mức khiến Trương Tư Hàn cảm thấy tê cả da đầu, thiếu chút nữa không nhịn được, lúc này Phương Minh mới khoan thai mở miệng, "Tôi là bạn bè với cô cậu, cậu vẫn nên gọi tôi là chú thì hơn."

Phốc.

Trương An Nhàn đang đứng bên cạnh thiếu chút nữa phun một ngụm nước ra ngoài. Tần Dương này cũng chỉ lớn hơn cháu trai mình sáu bảy tuổi, nếu cháu mình gọi tần Dương là chú, đây chẳng phải cháu mình sẽ nhỏ hơn Tần Tuyết một bối phận sao?

"Tần Dương, hai cô cháu tôi là cách thế luận giao." Trương An Nhàn cảm thấy bản thân mình vẫn phải mở miệng giúp cháu mình một chút.

"Anh Tần Dương, lần đầu tiên tới nhà em không có lễ vật gì tốt, đây là lá trà năm kia cha em lấy được từ tay một người bạn trồng trà trên núi Vũ Di."

Trương Tư Hàn đưa hộp quà trong tay lên, phải biết rằng mấy bình lá trà này, ngày bình thường ngay cả cha của cậu ta cũng tiếc không nỡ uống, lần này cậu ta cũng thừa dịp cha cậu ta không có ở nhà mới dám lấy ra.

"Tôi là người không biết uống trà, còn chưa tới tuổi đó."

Phương Minh thản nhiên mở miệng, tay Trương Tư Hàn cứng đờ ở trong không trung, quả thật, không có mấy người trẻ tuổi thích uống trà, đương nhiên, ngoại trừ vùng trà đạo như Quảng Đông cùng Phúc Kiến bên kia.

"Anh, chị An Nhàn, Trương Tư Hàn?"

Ngay khi bầu không khí trở nên có chút lúng túng, Tần Tuyết từ nơi không xa đi tới, nhìn thấy Trương An Nhàn cô bé cũng không kinh ngạc, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Tư Hàn trên khuôn mặt cô ấy hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Tiểu Tuyết à, trước đây không phải cô đã nói với cháu rồi sao, Tư Hàn là cháu của cô."

Ngày nào Trương An Nhàn cũng đi qua đi lại trong làng du lịch, dùng mỹ danh muốn hiểu rõ cặn kẽ làng du lịch để tăng hiệu

quả tuyên truyền, đương nhiên, nguyên nhân chân thật chỉ có bản thân cô ấy biết, đó chính là cơm nước chỗ này quá ngon, giường ngủ lại thích ý, cô ấy không muốn rời khỏi.

Tần Tuyết hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Trương Tư Hàn, chỉ vì lúc trước anh mình đã nhắc tới Trương Tư Hàn nên cô bé mới chú ý tới một chút, chẳng qua rất nhanh đã không để ở trong lòng, khi cô bé có ấn tượng với người này lại, là vì thành tích của cuộc thi kỳ cuối lần này, Trương Tư Hàn xếp hạng hai ngay phía sau cô ấy.

"Bạn học Tần Tuyết."

Thấy Tần Tuyết xuất hiện, nét mặt Trương Tư Hàn có chút kích động, muốn đi lên bắt chuyện, chẳng qua tại thời khắc này đột nhiên giọng nói của Phương Minh vang lên, "Trong ruộng lúa gần đây tương đối nhiều cỏ dại, Tiểu Tuyết, chúng ta đi vào ruộng lúa làm cỏ đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Trương Tư Hàn gấp gáp, nữ sinh xinh đẹp như Tần Tuyết sao có thể làm công việc vất vả như vậy được, lập tức vội vã vỗ ngực nói: "Anh Tần Dương, hay là để em đi với anh đi, dù sao em cũng đang rảnh mà."

"Như vậy không tốt lắm đâu, dù gì cậu cũng là khách mà?" Phương Minh có chút do dự nhìn về phía Trương Tư Hàn.

"Không có chuyện gì đâu, cô út của em thân thiết với anh Tần Dương như vậy, hơn nữa em và Tần Tuyết còn là bạn học, lại nói loại chuyện này vẫn nên do cánh đàn ông như anh em mình làm thì tốt hơn."

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười hài lòng, vỗ vỗ bả vai Trương Tư Hàn, khiến Trương Tư Hàn có chút thụ sủng nhược kinh, trong lòng càng thêm tràn đầy vui sướng, đây có được tính là đã thành công bước đầu tiên hay không? Khiến anh Tần Tuyết thay

đổi cái nhìn về mình?

"Tên nhóc cậu rất không tồi, vậy được, chúng ta đi qua đó đi."

Thấy cháu mình hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Tần Dương, Trương An Nhàn vỗ trán của mình một cái, không nói gì nhìn phía trời xanh, ngày bình thường đứa cháu này của mình thông minh như vậy, vì sao lúc này lại không nhìn ra, Tần Dương đang chờ cháu nói những lời này đấy!

Không cần nghĩ cũng biết, đoán chừng một hồi cháu mình sẽ bị Tần Dương sai sử như trâu như ngựa, chẳng qua đây cũng là do cháu mình lựa chọn, có một câu nói như thế nào nhỉ, đường do mình chọn, có thành quỷ cũng phải đi tới cùng.

...

Sau ba tiếng, Phương Minh cùng Trương Tư Hàn trở lại, vẻ mặt Phương Minh không có thay đổi gì, nhưng cả người Trương Tư Hàn phảng phất như đã hư thoát, vô cùng tiều tụy, ngay cả bước chân cũng đã bước thấp bước cao, có thể nghĩ ba giờ này cậu ta đã lao động cực nhọc tới mức nào.

"Cậu làm gì cháu tôi vậy? Vì sao nó lại mệt mỏi thành như thế?"

Thấy thảm trạng của cháu mình, Trương An Nhàn nhỏ giọng ở bên cạnh Phương Minh hỏi.

"Không có gì, chỉ nói cậu ta nhổ sạch cỏ dại trong sáu mẫu ruộng ngoài kia mà thôi."

Vẻ mặt Phương Minh vô cùng bình thản, thế nhưng Trương An Nhàn lại quay đầu trừng trắng mắt, kể ra thì năm sáu mẫu đất không nhiều lắm, nhưng chỉ có nông dân chân chính mới biết muốn diệt trừ hết cỏ dại trong một mẫu ruộng cần thời gian bao lâu, có đôi khi làm suốt hai ngày cũng không nhất định có thể hoàn

thành.

"Cậu thật sự sai sử cháu tôi như súc vật."

Trương An Nhàn hơi bất mãn, Phương Minh lại chỉ trả lời một câu, "Cũng không phải tôi ép cậu ta làm."

Sau khi nói xong lời này, Phương Minh cũng liếc mắt nhìn Trương Tư Hàn đang ngồi dưới đất, mệt tới sắp ngủ mất, lần này biểu hiện của Trương Tư Hàn ngược lại khiến cậu có chút thay đổi cách nhìn.

Từ thói quen cuộc sống cùng cách ăn mặc trang điểm của Trương An Nhàn, Phương Minh có thể nhìn ra bối cảnh gia đình nhà họ Trương cũng không kém, hẳn Trương Tư Hàn này thuộc về loại con cháu nhà giàu chưa từng phải chịu cực khổ gì, đứa bé như vậy bình thường không thể nào chịu khổ chịu cực được, nhưng không ngờ Trương Tư Hàn lại có thể cứng rắn kiên trì ba giờ, phần nghị lực này vượt xa người thường.

"Tần Tuyết, nếu hôm nay bạn học của em đã tới, chúng ta làm nhiều đồ ăn hơn một chút nhé."

Ừm, nể tình biểu hiện của Trương Tư Hàn không tồi, Phương Minh quyết định nói Tần Tuyết làm thêm một chút đồ ăn, nhưng cũng chỉ làm thêm một chút đồ ăn mà thôi, về phần muốn theo đuổi tán tỉnh em gái mình, còn kém xa lắm.

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên gương mặt tiều tụy của Trương Tư Hàn hiện lên một vòng kích động vui sướng, cậu ta không ngốc, từ lúc mới bắt đầu đã biết đây là anh Tần Tuyết đang khảo nghiệm cậu ta, hiện tại hẳn cậu ta có thể tính là đã thông qua bước thứ nhất.

Thấy cháu mình chỉ vì thêm chút đồ ăn mà cười khúc khích như vậy, Trương An Nhàn cũng không biết nên nói gì, một người

muốn đánh một người muốn bị đánh, cô ấy cũng không thể can thiệp được, lập tức nghiêm nghị nói: "Ngày kia đoàn minh tinh sẽ đến, hơn nữa còn có một minh tinh vô cùng hot muốn đến cùng, đến lúc đó cậu sẽ biết."

Chương 553: Đếm ngược đến ngày khai trương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Ây, mới sáng tinh mơ mà đã đi gánh nước rồi, đây có phải là Trương Tư Hàn kiêu căng ngày trước không đây?"

Tờ mờ sáng, mặt trời vừa mới mọc, Trương An Nhàn mới bước ra khỏi phòng thì đã thấy cháu trai gánh nước đi đến nhà ăn, nhịn không được chọc một câu.

Trương Tư Hàn liếc bác mình một cái, lạnh lùng đáp: “Còn tốt hơn mấy người quen làm mối mọt (1), ít nhất cháu thấy lao động là quang vinh.”

(1) Mối mọt: Chỉ những người cả ngày không chịu làm việc, chỉ biết dựa vào ba mẹ.

“Mối mọt gì chứ? Bác cũng có bỏ công sức mà, lát nữa bác còn phải đi đón đoàn minh tinh đây.”

Trương An Nhàn trừng mắt với cháu rồi đi vào trong phòng. Đối với đứa cháu này cô đã hoàn toàn bỏ cuộc, chỉ trong một tuần mà đã hoàn toàn biến thành người hầu của nhà họ Tần.

Đốn củi, nấu nước, làm cỏ…

Sao hồi còn ở nhà cô chưa bao giờ phát hiện cháu trai mình lại

có tố chất của một nhân dân lao động như vậy nhỉ? Quả nhiên tình yêu là nguồn năng lượng vĩ đại mà.

"Không hổ là con của anh trai, thằng bé với anh mình y hệt nhau."

Trương An Nhàn nhớ tới cảnh ngày xưa anh trai theo đuổi chị dâu. Lúc ấy, bối cảnh gia đình cô ở thủ đô cũng không tính là gì, nhưng ở tỉnh thì vẫn được xem là gia tộc hiển hách. Tuy nhiên, anh trai cô vì theo đuổi chị dâu liền chạy tới thị trấn này, sau đó ở nhà chị dâu học nghề ba vợ tương lai suốt một năm.

Ba vợ anh trai là một thầy điêu khắc gỗ. Vì để tiếp cận chị dâu, anh trai cô đã giả vờ học nghề điêu khắc. Khi đó nếu muốn học một nghề nào đó, theo học thầy thì phải ở lại nhà thầy học. Bình thường học mất khoảng một, hai năm, sau khi thầy kiểm tra khả năng mới có thể chính thức truyền thụ tay nghề.

Anh trai cô đã dựa theo quy tắc này, sau khi lừa chị dâu về tay liền bắt cóc luôn chị dâu. Hiện tại cô thấy cháu mình cũng muốn đi theo con đường của ba nó. Nhưng đáng tiếc thay, Tần Dương lòng như Tư Mã Chiêu (2), cũng không dễ thành công như vậy đâu.

(2) Lòng như Tư Mã Chiêu: Trong lòng biết rõ.

Ít nhất, trong một tuần này, cháu cô và Tần Tuyết gặp mặt được ba lần, nói được chắc khoảng không tới hai mươi câu, đến khi có thể bắt cóc được em gái người ta chắc còn một quãng đường gian nan xa xôi lắm.

Trở về phòng, Trương An Nhàn tắm xong, đang định đi chào Phương Minh một tiếng, kết quả lại không tìm thấy Phương Minh đâu, hết cách đành phải một mình xuống núi, lái xe đến nhà ga trước.

Theo giờ hẹn, hôm nay một số minh tinh mà cô biết sẽ đến,

đương nhiên ngoài minh tinh còn có mấy người nổi tiếng trên mạng nữa.

Đừng xem thường mấy người nổi tiếng trên mạng, tuy người nổi tiếng trên mạng không có sức ảnh hưởng bằng minh tinh, nhưng mấy video của người nổi tiếng trên mạng rất dễ gây sốt. Mời những người nổi tiếng trên mạng đến đây, rồi mời thêm một số nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đến chụp hình, bảo những người nổi tiếng này đăng một vài video lên web của họ, tuyệt đối có thể gây cơn sốt.

Người nổi tiếng trên mạng thu hút sự chú ý của dân mạng, để dân mạng biết là có một làng du lịch như vậy. Còn minh tinh thì dùng để tăng đẳng cấp của làng du lịch. Không hề nói khoa trương, cho dù là một cửa hàng nhỏ bình thường, nếu có minh tinh đến ăn, còn chụp ảnh lưu niệm, chỉ cần chủ cửa hàng dán lên cửa, cho dù giá cả so với cửa hàng bên cạnh đắt hơn một chút, nhưng buôn bán sẽ đắt khách hơn nhiều.

…

"Cậu em Tần, làng du lịch của cậu ba ngày nữa sẽ chính thức khai trương đúng không?"

"Ừm."

Trong một tiệm trà trên thị trấn, Phương Minh đang cùng uống trà với Trương Kiến Ba, lần này là Trương Kiến Ba mời Phương Minh đến.

"Làng du lịch này của cậu quy mô không lớn cũng không nhỏ, bình thường không mời được lãnh đạo huyện đến tham gia lễ khai trương đâu."

Nghe Trương Kiến Ba nói thế, Phương Minh cười lắc đầu: "Mời được lãnh đạo hay không thật ra cũng không sao, đối với việc tiếp

đón chính phủ tôi cũng không có hứng thú lắm."

"Cậu em Tần, cậu nói vậy là sai rồi."

Trương Kiến Ba lắc đầu, chỉ bảo một câu: "Mời lãnh đạo tham gia lễ khai trương là để thể hiện mạng lưới quan hệ của cậu. Điều này rất có lợi. Làng du lịch của cậu cần giao thiệp với rất nhiều bộ: bộ Lâm nghiệp, bộ Nông nghiệp, cục Công thương, bộ Tài nguyên đất quốc gia, bộ Môi trường. Còn bên công an thì không cần lo, tôi sẽ để ý giúp cậu."

Ở trong nước, muốn làm ăn nhỏ thuận lợi chỉ cần giao thiệp với một, hai bộ. Nhưng kinh doanh làng du lịch giống Phương Minh thì những bộ có liên quan lại rất nhiều. Bộ Lâm nghiệp có quyền quản lí, bởi vì làng du lịch nằm ở trên núi, ai biết có phá hoại rừng rậm thảm thực vật hay không?

Bộ Nông nghiệp cũng có thể quản. Anh chăn nuôi và trồng trọt ở đập chứa nước này, họ có thể kiểm tra vấn đề thuốc trừ sâu.

Bộ Công thương còn đơn giản hơn. Làng du lịch là kinh doanh, kinh doanh chính là buôn bán, vậy cần phải có giấy chứng nhận.

Ở trên núi xây làng du lịch, đôi khi có thể cần xây dựng thêm gì đó, cái này phải được bộ Tài nguyên đất quốc gia phê duyệt, hơn nữa đất có thể dùng để xây nhà hay không cũng phải qua họ xét duyệt.

Ngoài ra còn có vệ sinh môi trường, thuế… các vấn đề liên quan đến thủy điện…

Ở trong nước, nếu muốn làm ăn thuận lợi thì không thể tránh việc giao thiệp với các bộ ngành, vì vậy rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài khi tiến vào Trung Quốc thậm chí còn thành lập riêng một bộ phận quan hệ chính phủ, chính là chuyên phụ trách giao thiệp với viên chức các bộ ngành của chính phủ.

"Cậu em Tần, tôi nói thật với cậu câu này, làng du lịch của cậu đã chuẩn bị đâu vào đấy, đến lúc đó, lãnh đạo trên trấn chắc chắn sẽ đến, cậu sẽ không tiếp đón sao? Không tiếp đón là đắc tội quan phụ mẫu đó."

"Sau đó còn có lãnh đạo một số bộ ngành của huyện, người ta muốn tới cậu cũng không tiếp đón sao?"

Trương Kiến Ba nói vô cùng mập mờ, nhưng ý tứ lại thể hiện rất rõ.

Mượn Lí Nam thôn trưởng thôn này làm ví dụ, nếu có lãnh đạo trên trấn đến thôn điều tra nghiên cứu, lãnh đạo trên trấn người ta biết trong thôn có một làng du lịch, nếu sắp xếp ăn uống, Lí Nam có phải sẽ dẫn lãnh đạo đến đây không?

Nếu không sắp xếp, lãnh đạo sẽ nghĩ như thế nào?

Còn nếu sắp xếp, vậy khoản chi phí tiếp đón đoàn, thôn sẽ chịu khoản chi phí tiếp đãi này sao?

Thôn không chịu chi, hơn nữa Lí Nam đối xử với hai anh em Phương Minh rất ân cần quan tâm, Phương Minh không biết xấu hổ mà dám nhận số tiền này sao?

Một lần không sao, nhưng lãnh đạo trên trấn sau khi nếm được vị tươi thanh, cảm thấy mùi vị không tệ, đến khi tiếp đãi bạn bè hoặc lãnh đạo cấp trên, lại tìm Lí Nam, Lí Nam nên làm gì, Phương Minh nên làm gì? Cho dù Phương Minh thấy mình đã trả đủ ơn nghĩa, từ chối Lí Nam, lãnh đạo bị mất mặt, vậy họ sẽ nghĩ như thế nào?

Đừng cho rằng thời buổi này chỉ cần làm tốt chuyện của mình là không có việc gì, lãnh đạo cấp cao chỉ cần thể hiện thái độ, người phía dưới nên biết phải làm như thế nào?

Ví dụ làng du lịch muốn dùng điện đi, mùa hè là thời gian

dùng điện cao điểm, thỉnh thoảng cúp điện cúp nước bạn cũng không thể nói gì được. Lâu lâu lại có mấy bộ ngành đến kiểm tra, cho dù không kiểm tra ra vấn đề gì cũng sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh.

"Cậu em Tần, như vậy đi, tôi sẽ liên lạc với một vài người bạn cho cậu, đến lúc khai trương để họ đi thu hút sự chú ý. Cậu cũng không cần phải làm gì, không phải cậu có rất nhiều đặc sản địa phương sao, mỗi người chuẩn bị một phần như vậy là đủ rồi. Về phần lãnh đạo huyện, đến lúc đó để tôi xem có mời được không."

Trương Kiến Ba thật tình muốn giúp Phương Minh, mời lãnh đạo các bộ ngành này, vận dụng mạng lưới quan hệ của ông, người ta là nể mặt ông mới đi.

Đương nhiên, Trương Kiến Ba làm như vậy cũng không phải không có tư tâm, một là vì ông khá xem trọng Phương Minh, cảm thấy cậu ấy có thể làm nên sự nghiệp, ngoài ra còn là bởi vì Tần Tuyết nữa.

Tần Tuyết và con gái ông là bạn cùng phòng, thành tích của Tần Tuyết lại rất ưu tú, tương lai chắc chắn không phải Thanh Hoa thì là Bắc Đại (3).Vào những trường đại học thế này, mạng lưới quan hệ cũng rất mạnh. Nếu sau này Tần Tuyết muốn theo con đường chính trị có thể sẽ thăng tiến rất nhanh. Ông giúp đỡ anh trai, lại thêm mối quan hệ bạn cùng phòng, sau này Tần Tuyết chắc chắn sẽ giúp đỡ cho con gái ông, xem như đây là đầu tư trước đi, lót đường cho tương lai con gái.

(3) Thanh Hoa, Bắc Đại: Một trong những trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc.

Phương Minh trầm ngâm một lúc, cậu biết những lời Trương Kiến Banói đều xuất phát từ trong thực tâm ông. Quả thật, muốn làm ăn trong nước phải có mối quan hệ tốt với các bộ, tiếp đãi xã giao là điều cần thiết phải làm.

"Vậy làm phiền Trương đại ca."

"Không có gì, một là Dao Dao và Tiểu Tuyết là bạn cùng phòng, hai là tôi cũng thấy hợp ý cậu em Tần cậu đây. Hơn nữa tôi cũng rất khâm phục cậu em Tần cậu, gia đình khó khăn như thế nhưng không sa đọa than oán, ngược lại còn nuôi dưỡng được một người em gái ưu tú như vậy. Khá lắm!"

Một giờ sau, Phương Minh đi ra khỏi tiệm trà, đứng ở cửa không lâu thì Lí Khả chạy xe chở hàng đến.

Lí Khả hiện tại đã không còn làm trang trí nhà cửa và giao hàng. Hiện tại anh ta làm việc ở làng du lịch, trợ giúp Phương Minh quản lý và giám sát việc thi công xây dựng làng du lịch, đương nhiên cũng kiêm luôn chức lái xe.

"Tần Dương, tôi nói cậu nghe này, sao cậu không mua một chiếc xe đi? Là ông chủ làng du lịch vậy mà còn dùng xe chở hàng. Tôi thấy mấy hãng gì mà Benz, Audi cũng được lắm đó, mua đi tôi lái xe cho cậu, như vậy mới ra dáng ông chủ chứ."

Phương Minh hờ hững nhìn Lí Khả. Cậu biết tỏng tâm tư của Lí Khả. Anh ta chỉ là bị nghiện siêu xe mà thôi.

"Benz với Audi tính là gì, nếu muốn mua, về sau mua hẳn Rolls-Royce hay Bentley kìa."

Lí Khả nghe Phương Minh nói vậy liền bĩu môi: "Nổ quá đi ông ơi, cả thị trấn chúng ta hình như chỉ có một chiếc Rolls-Royce, người ta là nhà giàu nhất thị trấn chúng ta đó, tài sản đến mấy trăm triệu."

Phương Minh không giải thích. Sở dĩ cậu hao tâm tổn huyết dựng nên làng du lịch này là để để lại tài sản cho Tần Tuyết, bởi vì chính cậu cũng không biết khi nào sẽ xuyên hồn về lại thân xác cũ.

"Reng reng reng…"

Đúng lúc này, điện thoại Phương Minh vang lên.

"Tần Dương, cậu đang làm gì vậy hả? Minh tinh đều đã đến hết rồi, còn cậu thì mất dạng đâu rồi? Cậu đúng là muốn chọc tôi tức chết mà! Cậu có biết tôi vận dụng bao nhiêu mối quan hệ mới mời được những minh tinh này đến đây không, cậu lại không thèm lo?"

Di động vừa được kết nối liền vang lên tiếng rống của Trương An Nhàn. Phương Minh xoa xoa mũi, đúng là cậu đã quên mất chuyện này, đây là cậu sai.

Mặc kệ như thế nào, những minh tinh này đều là Trương An Nhàn mời đến, hơn nữa người ta chung quy vẫn là đại minh tinh, vẫn phải nên tiếp đãi.

"Đi, trở về trên núi."

Cúp điện thoại, Phương Minh nói với Lí Khả.

"Các minh tinh đến rồi sao? Vậy mau trở về thôi, từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ được gặp minh tinh ngoài đời cả."

Lí Khả cực kỳ kích động. Anh ta lớn vậy rồi nhưng chỉ thấy ngôi sao trên TV. Cho dù anh ta không theo dõi ngôi sao nhưng bình thường ai gặp được minh tinh mà chẳng cảm thấy kích động.

Chương 554: Minh tinh đến rồi

Tại bãi đỗ xe, Trương An Nhàn đang đứng, vẻ mặt giận dữ, bên cạnh cô còn có ba chiếc xe thương vụ.

Ba chiếc xe thương vụ này có khoảng hai mươi người. Đương nhiên, trong hai mươi người này không phải chỉ có mỗi minh tinh không mà còn trợ lý và người đại diện của minh tinh. Thời buổi này, dưới trướng một minh tinh đều luôn có một đoàn đội. Minh tinh càng nổi tiếng, nhân viên đoàn đội lại càng lớn.

Người đại diện, trợ lý, nhân viên make-up, người quay phim, thậm chí còn có người phụ trách tài khoản trên các trang mạng xã hội của minh tinh. Tóm lại, minh tinh loại A nếu không có ít nhất mười nhân viên dưới trướng đều rất ngại nói mình là minh tinh loại A.

Tuấn nam mỹ nữ cứ đứng ở bãi đỗ xe như vậy, thu hút ánh nhìn của rất nhiều người. Nếu đây là quảng trường ở thành phố chỉ sợ đã sớm bùng nổ, hấp dẫn bao nhiêu người điên cuồng bu vây.

Tiểu thịt tươi (1) Trương Manh đang nổi, còn có Vương Tinh Tinh vừa mới xuất đạo sau khi tham gia một chương trình tuyển chọn mấy tháng trước, thù lao biểu diễn cũng ba trăm ngàn một lần diễn, hơn nữa nếu không có quan hệ nhất định thì còn phải đợi anh ta sắp xếp lịch làm việc.

(1) Tiểu thịt tươi: Thần tượng nam trẻ tuổi, đẹp trai.

Đây là số phận của ca sĩ từ chương trình tuyển chọn. Nếu như không phải quán quân thì chỉ có thể nổi được hai, ba năm. Tất nhiên, nguyên nhân của việc này cũng có quan hệ với công ty đứng

đằng sau nữa.

Một công ty giải trí sau khi nâng đỡ cho một thí sinh nổi tiếng, tình hình chung đều sẽ phải nhanh chóng hồi vốn, vì vậy công ty sẽ sắp xếp cho thí sinh của chương trình tuyển chọn này tham gia rất nhiều hoạt động biểu diễn thương mại (2). Mà đại đa số các thí sinh tham gia chương trình tuyển chọn đều không được trải qua huấn luyện, sau khi giành được thứ bậc sẽ bận rộn đi khắp nơi biểu diễn thương mại. Nếu không nâng cao khả năng ca hát hay diễn xuất của mình, độ hot qua đi sẽ biến mất khỏi mắt đại chúng.

(2) Biểu diễn thương mại: Biểu diễn vì mục đích lợi nhuận như tham gia hoạt động mở cửa hàng nhãn hiệu, lễ khánh thành công ty,…

Tuy không thích Hàn Quốc, nhưng không thể không thừa nhận, trong việc bồi dưỡng thần tượng Hàn Quốc họ lại làm rất giỏi, ký hợp đồng với thực tập sinh, sau đó vất vả huấn luyện mấy năm mới có thể xuất đạo, kiến thức cơ bản vô cùng chắc.

Ngoại trừ Trương Manh và Vương Tinh Tinh còn có minh tinh nổi tiếng khá lớn tuổi Lưu Thạch. Đây là vị lão tiền bối trong ngành, được xem là một trong số ít người có tài nấu nướng trong giới minh tinh, vậy nên khá nổi tiếng trong các chương trình thực tế gần đây.

Ngoài ba người họ ra còn có hai nữ minh tinh loại B, cũng rất nổi tiếng trong nước. Phía sau là bốn người nổi tiếng trên mạng, đều là những người cực kỳ nổi tiếng trên mạng, lượng người theo dõi trên weibo đều trên mười triệu người.

Tuy nhiên, hấp dẫn sự chú ý nhất là một cô gái đứng ở chỗ đài phun nước, ngay cả tiểu thịt tươi Trương Manh nhìn về phía cô gái này cũng với một ánh mắt không bình thường.

"Viện Viện, sao chị mời được người này vậy?"

Trương An Nhàn hỏi bạn thân mình đang đứng bên cạnh. Bạn thân cô Lý Viện Viện chính là một trong hai nữ minh tinh nhóm B. Trước đây một bộ phim điện ảnh do Lý Viện Viện đảm nhiệm vai nữ chính không được Quảng Điện (4) duyệt, cuối cùng nhờ Trương An Nhàn ra tay dàn xếp. Hai người nhờ vậy mà quen nhau, đến bây giờ cũng đã năm, sáu năm.

(4) Quảng Điện: Cục Điện ảnh Trung Quốc.

"Cô ấy vừa mới quay xong một bộ phim truyền hình, nói muốn nghỉ ngơi một thời gian. Tôi chỉ nói với cô ấy vài lời, ai ngờ cô ấy lại đồng ý."

Lý Viện Viện cũng tỏ ra không thể tin nổi. Nói thật, lúc đó cô ta và người kia cùng tham gia một buổi họp báo, ở sau hậu đài thuận miệng nói một chút, không ngờ đối phương lại đồng ý.

"Hàn Kiều Kiều là thiên hậu nổi tiếng duy nhất trong nước hiện nay. Nếu cô ấy có thể giúp tuyên truyền vậy làng du lịch kia sẽ hoàn toàn nổi tiếng."

Mức độ nổi tiếng của Hàn Kiều Kiều Trương An Nhàn biết rất rõ, cả giới giải trí có thể đứng trong top 3. Phải biết với xu hướng hiện nay các cô gái điên cuồng theo đuổi tiểu thịt tươi, một nữ minh tinh có độ nổi tiếng đứng trong top 3 thì lực ảnh hưởng khủng khiếp cỡ nào, chính là nam nữ đều hấp dẫn được.

Tuy mình giữ chức trong Quảng Điện, hơn nữa trong tay cũng có chút quyền lực, nhưng Trương An Nhàn biết rõ, đẳng cấp cỡ Hàn Kiều Kiều, căn bản không cần quan tâm đến cô, mạng lưới quan hệ sau lưng người ta lên thẳng cả lãnh đạo cục kìa.

"Chị Viện Viện, chị Nhàn, chúng ta còn phải chờ ở đây bao lâu nữa?"

Trương Manh tỏ ra không còn kiên nhẫn được nữa. Là một

tiểu thịt tươi đang nổi, anh ta đi đến đâu đều được nâng niu, đều là người khác đợi anh ta. Quay một bộ phim điện ảnh truyền hình, hơn một nửa chi phí đều là chi cho anh ta. Thời gian quay của cả đoàn làm phim đều phụ thuộc vào lịch trình của anh ta.

Nhưng bây giờ, đi đến thôn núi này, đứng chờ ở đây gần nửa tiếng đồng hồ, nếu không phải vì quyền lực ở Quảng Điện của Trương An Nhàn, anh ta đã sớm nổi nóng bỏ về rồi.

"Trương Manh, người chủ của làng du lịch này sắp đến rồi, ráng đợi một chút nữa nhé."

Lý Viện Viện mở miệng, đa số những minh tinh này đều là cô ta mời đến. Tất nhiên, cũng có mượn danh tiếng của Trương An Nhàn nữa.

"Được thôi. Tôi cũng rất tò mò về người chủ làng du lịch này, muốn biết lai lịch người chủ làng du lịch này là ai mà để chúng ta ở đây chờ người đó lâu đến vậy."

Trương Manh xoay người đi đến chỗ đài phun nước, một mình Hàn Kiều Kiều đang đứng ở đó. Những minh tinh khác kể cả mấy người nổi tiếng trên mạng cũng đều giữ một khoảng cách nhất định.

Không phải nói Hàn Kiều Kiều lạnh lùng cao ngạo, chỉ là có đôi khi, khi thân phận địa vị đạt đến đẳng cấp đó, người không có địa vị đều sẽ tự giác tránh xa một chút, nói trắng ra chính là sự chênh lệch trong giới, đương nhiên, ngoại trừ Trương Manh. Độ nổi tiếng của Trương Manh tuy còn hơi kém Hàn Kiều Kiều một chút, nhưng bởi vì là tiểu thịt tươi, có rất nhiều fan cuồng nữ, vậy nên anh ta tự nhận mình cũng không kém Hàn Kiều Kiều là bao.

"Chị Kiều Kiều, người chủ làng du lịch đúng là chẳng đáng tin gì cả. Chúng ta nể mặt chị Viện Viện và chị Nhàn nên mới đến đây, nhưng người chủ này bắt cả đoàn chúng ta đứng đây cả nửa giờ,

trong khi lịch làm việc của ai cũng bận rộn…”

Trương Manh xả giận với Hàn Kiều Kiều. Anh ta nghĩ Hàn Kiều Kiều chắc chắn sẽ bày tỏ sự bất mãn với mình, vậy nên muốn mượn đề tài chung để kéo gần mối quan hệ.

Nhưng mà, Trương Manh không ngờ, Hàn Kiều Kiều chỉ hờ hững nhìn anh ta một cái, không nói gì cả.

Hàn Kiều Kiều căn bản không hề muốn phản ứng với Trương Manh. Giờ phút này ánh mắt cô đã bị ruộng bậc thang trên núi hấp dẫn, bởi vì ký ức cô đã bay về những tháng năm thuở thơ ấu.

Cũng là sơn điền như vậy, cũng là sơn thôn giống vậy, nhưng mà ở đó, năm xưa mấy người các cô cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ, ngắt hoa sen ở ao sen, đào khoai lang trong ruộng khoai, còn có bắt tôm trong khe suối…

Nhưng bây giờ…

Nhớ đến kia bóng dáng ai kia bỏ trốn ra nước ngoài, Hàn Kiều Kiều liền thấy xót xa trong lòng. Người đấy thời gian này ở nước ngoài không biết sống có tốt không, chắc không bằng ở trong nước, nhất là nước ngoài không có người kia khiến anh ấy bận lòng.

Ngay khi Hàn Kiều Kiều đang chìm đắm trong suy nghĩ, một chiếc xe chở hàng từ dưới núi chạy lên, cuối cùng từ từ rẽ vào bãi đỗ xe, cũng hấp dẫn sự chú ý của những minh tinh ở đây.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua, những minh tinh này liền thu ánh nhìn lại. Họ nghĩ chiếc xe chở hàng kia chắc chắn là nhân viên giao hàng, vậy nên khi họ nhìn thấy từ trên xe đi xuống một người thanh niên trẻ tuổi, Trương An Nhàn đi qua đón, tất cả đều khá sửng sốt.

Chương 555: Thơ ứng cảnh hay

"Tần Dương, cuối cùng cậu cũng đến rồi."

Phương Minh từ trên xe bước xuống. Trương An Nhàn vẻ mặt bất mãn đi qua, đồng thời chỉ vào nhóm minh tinh đang chờ, nói: "Tôi đã mời người đến cho cậu, vậy mà cậu cũng chẳng thèm lo gì cả."

"Thật ngại quá, tôi quên."

Phương Minh tỏ ra có lỗi. Chuyện này đúng là sơ suất của cậu. Người ta hay nói bạn phương xa đến chơi vui không kể xiết, những minh tinh này là Trương An Nhàn mời đến, cũng là để tuyên truyền cho làng du lịch, cho dù thế nào, lần này là lỗi của cậu.

Sai thì nhận, Phương Minh chưa bao giờ vì mặt mũi mà biết sai không sửa.

Thấy vẻ mặt hối lỗi của Phương Minh, Trương An Nhàn cũng không nói nữa, dẫn Phương Minh đến chỗ nhóm Trương Manh.

"Giới thiệu với mọi người, đây là Tần Dương, cũng chính là chủ làng du lịch này."

Trương An Nhàn giới thiệu Phương Minh với các minh tinh, khiến nhóm Trương Manh vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Phương Minh. Còn trẻ như vậy đã là ông chủ, họ nghĩ chắc là con nhà giàu. Nhưng con nhà giàu lại đi xe chở hàng đến, đây là thể loại gì đây?

"Thật ngại quá, tôi có chút việc phải ra ngoài, làm trễ nãi thời

gian, khiến mọi người đợi lâu."

Phương Minh xin lỗi các minh tinh, ánh mắt cũng đảo qua những minh tinh này. Nhưng khi ánh mắt cậu từ đoàn người nhìn thấy Hàn Kiều Kiều đứng bên đài phun nước, người cậu khẽ run lên.

Cho dù đưa lưng về phía cậu, nhưng đối với hình dáng Hàn Kiều Kiều cậu vô cùng quen thuộc, liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay.

Nhập hồn vào người Tần Dương, Phương Minh cố gắng không xuất hiện cùng với những người có quan hệ với cậu, sợ sẽ ảnh hưởng đến tương lai những người này. Nhưng cậu không ngờ, dưới tình huống này lại vẫn chạm mặt Hàn Kiều Kiều.

Dường như cảm nhận được phía sau có người chăm chăm nhìn mình, Hàn Kiều Kiều xoay người lại, đôi mắt đẹp vừa lúc đối diện với ánh mắt Phương Minh, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Kiều Kiều khẽ nhíu mày.

"Tần Dương, cậu làm gì vậy, tôi biết Hàn Kiều Kiều người ta rất đẹp, nhưng cậu cũng đừng nhìn chằm chằm như vậy chứ."

Trương An Nhàn thầm bó tay. Cô ta thấy Tần Dương đúng là bị sự quyến rũ của Hàn Kiều Kiều hấp dẫn rồi. Nhưng cô ta thấy vậy cũng là điều bình thường, Hàn Kiều Kiều thật sự rất có sức hút, ngay cả cô ta là phụ nữ cũng có chút không kiềm nén nổi, huống hồ chi thanh niên trai tráng đầy nhiệt huyết như Tần Dương.

Phương Minh bị giọng nói của Trương An Nhàn kéo về từ sự kinh ngạc. Bên kia, Trương Manh cũng khẽ hừ một tiếng, nhỏ giọng nói bên tai Hàn Kiều Kiều: "Chị Kiều Kiều, người này đúng là bất lịch sự, cứ nhìn chị chằm chằm."

Hàn Kiều Kiều không thay đổi nét mặt, bởi vì tình huống này cô đã trải qua nhiều rồi. Rất nhiều người đàn ông khi nhìn thấy cô lần đầu tiên bị hớp hồn là chuyện rất bình thường, chẳng qua chàng trai tên Tần Dương đang đứng trước mặt cô đây lại cho cô một ánh mắt như đã từng quen biết, giống như đã từng gặp qua ở đâu vậy.

"Khụ khụ… Tôi là nông dân chưa từng được gặp nhiều minh tinh như vậy, có chút thất thố, hi vọng mọi người thứ lỗi. Mọi người đi theo tôi."

Phương Minh rất nhanh liền khôi phục tinh thần. Cậu không thể thừa nhận có quen biết với Hàn Kiều Kiều, chỉ có thể lấy cớ che đậy, lập tức đi lên trước dẫn đường, dẫn đoàn người đi đến đập chứa nước.

Cả làng du lịch, bãi đỗ xe là nơi phân chia, phía dưới bãi đỗ xe là đường nhựa, còn phía trên bãi đỗ xe là bậc thang trên nền cỏ xanh, tổng cộng là có ba trăm sáu mươi sáu bậc thang.

Bởi vì đã gần tới tháng chạp nên lúc đứng chờ ở bãi đỗ xe, nhóm Trương Manh vẫn cảm giác có chút lạnh, nhưng khi họ đi lên bậc thang lại phát hiện có một luồng gió ấm ập đến, hơn nữa luồng gió nóng này khác với hơi nóng tản ra từ máy lạnh, mà giống như luồng gió xuân tháng ba, lâng lâng lại tươi mát.

"Không tệ, cơn gió này thổi qua khiến tôi thấy rất ấm áp, muốn cởi cả áo ra."

"Tôi nói ông chủ Tần này, anh có trang bị trên đây một máy điều hòa cỡ lớn không đó?"

Nghe Lưu Thạch nói vậy, Phương Minh mỉm cười. Trang bị điều hòa trên ngọn núi này, cho dù nhà cậu có mỏ kim cương cũng không trang bị nổi. Sở dĩ có luồng hơi ấm này là do tác dụng của bố cục phong thuỷ, là kết quả do dòng khí lưu quay lại tạo thành.

Mùa đông là hơi ấm, mùa hè là gió lạnh, là đông ấm hạ mát chân chính.

Hơn sáu trăm bậc thang đối với những người trẻ tuổi ít vận động ngày nay đều không phải là một chuyện thoải mái, càng không cần phải nói đến những minh tinh này. Lần này các minh tinh kể cả thành viên đoàn đội của họ, khi sắp lên đến đỉnh núi, không biết đã phải trầy trật cỡ nào.

Người đầu tiên lên đến đỉnh núi chính là Phương Minh, người thứ hai lên tới là Lưu Thạch. Đừng thấy Lưu Thạch lớn tuổi, nhờ thường xuyên tập thể hình nên tố chất cơ thể ông ngược lại lại tốt hơn những thanh niên trẻ tuổi này.

"Phong cảnh rất tuyệt, nước xanh trong vắt."

Chỉ một ánh nhìn, Lưu Thạch đã bị đập chứa nước lớn trước mắt hấp dẫn. Đập chứa nước so với hồ nước không nhỏ hơn là bao, hồ nước phản chiếu núi non xanh thẳm, tựa như mặt gương của một hòn ngọc bích.

Ngoài Lưu Thạch, những người theo lên sau cũng có biểu cảm không khác Lưu Thạch là mấy. Ai cũng đắm chìm trong cảnh đẹp rộng lớn.

"Năm ngoái tôi đi hồ Lô Cô, cảm thấy hồ nước ở đó đã đẹp lắm rồi. Nhưng bây giờ nhìn thấy đập chứa nước này, phát hiện đập chứa nước này cũng không hề kém cạnh hồ Lô Cô."

"Hồ nước này phản chiếu trời xanh, nằm giữa núi non giống như một viên ngọc bích. Còn những gợn nước thì giống như mây trắng trên trời xanh, nếu không có chênh lệch độ cao tôi hoàn toàn không thể phân biệt đâu là trời đâu là hồ nước."

Lý Viện Viện cảm thán, đôi mắt đẹp của Hàn Kiều Kiều cũng sáng lên. Kỳ thật cô lần này đến đây chỉ là muốn giải sầu, lúc

trước đồng ý cũng không kỳ vọng sẽ có nhiều cảnh đẹp. Chỉ là khi nghe Lý Viện Viện nói là ở trong một sơn thôn, điều này khiến cô nhớ tới khoảng thời gian trải qua ở thôn Diệu Hà trước đây.

Thật không ngờ, đập chứa nước này lại cho cô một bất ngờ lớn đến vậy. Đây giống như một viên minh châu từ trên trời rơi xuống, chỉ có điều viên minh châu này đã bị che mờ, không ai biết đến.

"Không, đây không phải là viên minh châu bị che mờ, mà là thiên nhiên đã cố ý sắp đặt như vậy, tách biệt với con người."

Khi các minh tinh đang cảm thán, mấy người nổi tiếng trên mạng liền lấy điện thoại di động ra chụp hình quay phim. Dù sao các cô khác với minh tinh, cần đăng clip mới, mà đập chứa nước trước mắt là một phong cảnh rất đẹp.

"Sao có cảm giác không chụp được vẻ đẹp so với nhìn bằng mắt nhỉ?"

Người nổi tiếng trên mạng Angel sau khi nhìn clip quay lại thì có chút kinh ngạc, tuy rằng clip quay cũng rất đẹp, nhưng không có cái đẹp như khi nhìn tận mắt.

Nghe cô gái nói thế, Phương Minh mỉm cười. Phong cảnh nhìn thấy khi đứng ở đập chứa nước và cảnh quay trong clip tất nhiên không giống nhau. Bởi vì ở đây, cả cơ thể và tinh thần đều được địa khí do bố cục phong thuỷ ngưng tụ tạo ra bồi dưỡng, tinh thần cả người hoàn toàn khác nhau.

"Thật là một cảnh sắc quá đẹp, tuy không phải là thắng cảnh du lịch, nhưng không hề thua kém những thắng cảnh hấp dẫn, thật là đẹp… đẹp quá."

"Ha ha, ai bảo cô không đọc sách nhiều, bây giờ chỉ biết nói mỗi chữ “đẹp”, đúng là mất mặt."

"Vậy chắc cô đọc sách nhiều lắm, cô tả thử xem."

"Hắc hắc, cái này có gì khó. Lục thụ thôn biên hợp, thanh sơn quách ngoại tà (1)."

(1) Lục thụ thôn biên hợp, thanh sơn quách ngoại tà: Trích trong bài thơ "Qua nhà người quen" của nhà thơ Mạnh Hạo Nhiên. Dịch: Đám cây xanh mọc thành cụm ở quanh làng,

ngọn núi xanh nghiêng nghiêng bên ngoài thành quách. (Nguồn dịch: thivien. net)

Có mấy người đùa giỡn với nhau, Lưu Thạch đứng phía trước hình như nổi hứng, nghe mấy người bên cạnh nói chuyện thì đề nghị: "Chúng ta chơi trò chơi đi, một người nói một câu thơ, diễn tả cảnh sắc nơi đây, hoặc tâm trạng lúc này cũng được. Để tôi mở đầu trước nhé."

Lưu Thạch hồi còn ở học viện điện ảnh chính là một tài tử, lúc này nổi hứng làm thơ, liền ngâm một câu thơ: "Nhìn ánh sáng trong khói, mờ mịt không thấy gì. Ngô quê tranh trên đường, nơi đây nói giữa hồ."

Đọc xong, người xung quanh đều vỗ tay, cho dù nghe có hiểu hay không cũng đều phải cổ vũ.

"Được rồi, tiếp theo, tôi thấy đến lượt Kiều Kiều đi."

Hàn Kiều Kiều nghe Lưu Thạch nói thế, trầm ngâm một chút, mâu quang nhìn về phía hồ nước đọc: "Hồ nước vô danh nước dán trời, phù dung dương liễu loạn khói thu. Bên hồ vì hỏi có bao núi? Mỗi ngọn núi ở một năm."

Nghe được câu thơ của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh mỉm cười. Bản gốc của câu thơ này vốn để miêu tả Tây hồ, câu đầu tiên là "vạn khoảnh (2) Tây hồ nước dán trời", ở đây Hàn Kiều Kiều đã sửa lại câu đầu tiên.

(2) Khoảnh: 100 mẫu đất, ý chỉ rộng lớn

"Không tồi không tồi, kế tiếp là Trương Manh đi."

Lưu Thạch vỗ tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trương Manh, dù sao ở đây xét theo vai vế trừ ông ra, dựa theo mức độ nổi tiếng, sau Hàn Kiều Kiều chính là Trương Manh.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt Trương Manh lại có chút xấu hổ, bởi vì anh ta nhất thời không nghĩ ra được thơ từ gì hay cả. Anh ta là sinh viên nghệ thuật, trình độ văn hóa vốn không cao, trong bụng cũng căn bản không có bao nhiêu kiến thức. Thơ từ về sông núi nước non tuy cũng biết vài câu, nhưng bộ nhớ con người kỳ lạ như vậy đấy, càng khẩn trương càng chẳng nghĩ ra được gì cả.

Cũng chính bởi vì vậy, khi lần thứ hai Lưu Thạch gọi tên anh ta đã làm anh ta thầm có chút bất mãn. Chỉ có điều anh ta không biết, sở dĩ đến người thứ hai Lưu Thạch liền gọi tên anh ta, ngoại trừ việc anh ta nổi tiếng ra còn có một nguyên nhân nữa chính là càng về sau sẽ càng khó nghĩ ra.

Sinh viên nghệ thuật có trình độ văn hóa cỡ nào, tất nhiên trong lòng Lưu Thạch biết. Ông bảo Trương Manh đáp trước, miễn cho vòng sau bị người khác cướp mất ý tưởng trong đầu.

Ấp a ấp úng cả buổi, nhìn thấy ánh mắt khác thường của những người khác, Trương Manh cắn răng, thốt ra một câu: "Lông trắng nổi trên làn nước xanh, hoa dâm bụt quạt gợn sóng."

“Phụt!”

Một nữ trợ lý đang uống nước liền phun nước ra, còn một người nam đi cùng đang cầm di động quay cảnh đẹp cũng bị run tay, suýt nữa rơi di động xuống đất.

Quai hàm Lưu Thạch bạnh ra, hiển nhiên là vì ráng nhịn cười có hơi vất vả, cả buổi sau mới nói: "Không tồi, đây mới là câu thơ

thể hiện cuộc sống ở nông thôn, non xanh nước biếc, nuôi vịt chăn ngỗng, chúng ta hiện tại không phải đang ở nông thôn sao, rất hợp với cảnh."

Nghe Lưu Thạch miễn cưỡng giải thích, vậy mà Trương Manh còn tưởng là thật, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo. Những người có mặt ở đây vẻ mặt không ai giống ai. Tuy nhiên, đây là tiểu thịt tươi đang nổi, không phải người họ có thể đắc tội, huống hồ chi người muốn ôm đùi cũng không ít, lập tức đều nói hùa theo.

Có bước nhạc đệm Trương Manh, Lưu Thạch cũng dừng luôn trò này. Ông sợ nếu chơi nữa lại lòi ra thêm một nhân tài như vậy, nói chuyện trái lương tâm thật hao tổn tinh thần mà.

Chương 556: Không làm không có lộc

Đợi đến khi tất cả mọi người thưởng thức cảnh đẹp được một lúc, Trương An Nhàn mới nói với Phương Minh: "Tần Dương, sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người trước đi."

Lần này đoàn minh tinh đến đây có khoảng chừng bốn mươi người, riêng đoàn đội Trương Manh đã đến mười người, nếu nhét tất cả vào tất cả nhà gỗ ở đây thì đều sẽ chật kín hết.

"Ừm, mọi người theo tôi."

Phương Minh dẫn nhóm Hàn Kiều Kiều đi đến khu vực nhà gỗ. Tuy Hàn Kiều Kiều là ngôi sao lớn, nhưng cô đi chỉ mang theo một người, chính là trợ lý của cô Trương Yến, Phương Minh cũng có quen biết.

Khi đi đến khu vực nhà gỗ, Trương Manh nhìn những căn nhà gỗ đơn sơ thì nhíu mày. Một cô gái nổi tiếng trên mạng khác nhịn không được tò mò hỏi: "Ông chủ Tần, phòng này ở bao nhiêu một ngày vậy?"

"Phòng khác nhau có giá khác nhau, dãy dưới này đều là 1.888 tệ một ngày."

Phương Minh mỉm cười nói giá phòng. Nhưng cậu vừa nói giá ra những người này đều nhìn về phía cậu với ánh mắt giống như lần trước Trương An Nhàn lần đầu tiên biết giá cũng nhìn cậu như vậy.

Đây là người trong mắt chỉ biết đến tiền đây mà, phòng như

vậy mà ở một đêm đến 1.888 tệ. Với giá này có thể ở phòng xa hoa hướng ra biển ở mấy khách sạn bình thường đó.

"Đừng thấy giá hơi đắt một chút, nhưng ngủ bên trong rất thoải mái. Tôi đã từng ở đây một khoảng thời gian, tinh thần khỏe khoắn hơn rất nhiều, không muốn dọn đi chút nào."

Trương An Nhàn ở bên cạnh giảng giải. Lý Viện Viện nghe Trương An Nhàn nói thế cũng vội vàng nói tiếp: "Hóa ra là vậy, chẳng trách tôi thấy cô thần sắc tốt như vậy, ngay cả làn da cũng đẹp hơn trước. Tôi còn định hỏi cô gần đây dùng sản phẩm chăm sóc da nào mà có hiệu quả tốt như vậy."

Nghe Lý Viện Viện nói thế, Phương Minh chỉ mỉm cười. Tuy lời Lý Viện Viện có ý xu nịnh, nhưng khí sắc của Trương An Nhàn đúng là tốt hơn trước thật.

Đi qua dãy đầu tiên, Phương Minh dẫn mọi người đến thẳng dãy Trương An Nhàn đang ở.

Phòng với giá 6666 có tổng cộng sáu gian. Cuối cùng Phương Minh sắp xếp bốn người nổi tiếng trên mạng ở dãy này, cũng ở cùng khu với Trương An Nhàn.

Khu vực phía trên có năm gian nhà gỗ. Phương Minh nhìn mọi người rồi nói: "Trương Manh, Vương Tinh Tinh, thầy Lưu, chị Lý với chị Tả, mọi người sẽ ở đây."

Năm minh tinh được xếp ở nhà gỗ 8.888 tệ một gian. Hiện tại mọi người chỉ còn mỗi Hàn Kiều Kiều chưa được xếp phòng.

"Cô Hàn Kiều Kiều, cô sẽ ở ngôi nhà gỗ ở trên cao nhất nhé."

Phương Minh chỉ tay lên phía trên. Nghe Phương Minh nói vậy, Trương An Nhàn tỏ ra kinh ngạc. Người khác không biết giá của nhà gỗ kia, nhưng cô ta đã từng chính tai nghe Tần Dương nói, giá của căn nhà gỗ đó là 88.888 tệ.

"Quả nhiên Hàn Kiều Kiều vẫn có sức hút rất lớn, đến cả người chỉ biết đến tiền như Tần Dương mà cũng hào phóng hơn hẳn."

Thấy Hàn Kiều Kiều ở căn cao nhất, những người khác thật ra cũng không có dị nghị gì. Dù sao thì dù so về địa vị hay mức độ nổi tiếng, Hàn Kiều Kiều đều hơn họ. Đương nhiên, trong lòng Trương Manh vẫn có chút bất mãn.

"Ông chủ Tần, không phải trên đó vẫn còn nhiều nhà gỗ lắm sao? Hơn nữa người trong team của tôi cũng cần có chỗ ở, e là chỉ dựa vào mấy căn nhà gỗ dưới này thì không ở được."

Trương Manh mở miệng. Anh ta nghĩ, Hàn Kiều Kiều đã ở gian cao nhất, vậy anh ta sẽ ở gian nhà gỗ cao nhì. Còn nhà gỗ dưới này thì để cho người trong đoàn đội anh ta ở là được.

Trương Manh cho rằng đó là điều đương nhiên, nhưng Phương Minh thì không nghĩ vậy.

"Thật ngại quá, những gian nhà gỗ này chỉ cung cấp cho các bạn ở, còn những người khác có thể ở trong thôn dưới chân núi. Tôi đã nhờ thôn trưởng sắp xếp phòng rồi. Ngoài ra phía bên kia cũng có lều trại, có thể chọn cắm trại ngoài trời ở đó."

Những gian nhà gỗ này Phương Minh không phải tùy ý để cho người ngoài ở. Không phải là cậu phân biệt đối xử với các nhân viên, mà thực ra đây là cậu học được từ sư phụ. Vận lớn thế nào sẽ hưởng được phúc lớn thế đó.

Có đôi khi cưỡng ép làm việc tốt, ban phúc cho người khác, đối với họ cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Vận thế con người luôn thay đổi. Thầy bói luôn thường xuyên nhắc một câu, rồng bay lên trên, rồng ẩn dưới sâu. Ý nói người vận thế vẫn chưa tới, phải âm thầm tích lũy vận thế, đợi một ngày một bước bay lên trời.

Cách nói này không hề sai, giống như Hoằng Bằng Tiềm trước đây vậy, ngủ đông nhiều năm tích lũy vận thế, đợi đến một ngày bay lên trời.

Đối với những nhân viên công tác này, nhà gỗ không phải nơi họ có thể ở lại, vậy nên nếu để họ thật sự ở lại, ngược lại có thể làm hao tổn vận thế của họ, khiến cơ hội để họ sau này trở nên nổi bật bị trì hoãn.

Đương nhiên, vận thế là một điều hư vô mờ mịt không có hướng đi rõ ràng, kể cả sư phụ Phương Minh cũng không dám nói có thể hiểu được trăm phần trăm quỹ tích vận hành của vận thế. Ông bà cũng có câu: không làm không có lộc, cũng chính là đạo lý này.

"Không được, nhân viên của tôi phải ở đây."

Trương Manh vốn vẫn còn lửa giận trong lòng, nghe Phương Minh nói thế liền nổi nóng: “Team của tôi đều ở cùng tôi. Hơn nữa lần này tôi đến đây là vì nể mặt chị Viện Viện và chị Nhàn, không hề lấy đồng nào cả. Nói cách khác, cho dù anh mời tôi tới chưa chắc tôi sẽ tới."

Ý trong lời Trương Manh nói đã rất rõ. Mấy minh tinh khác và mấy người nổi tiếng trên mạng cũng thấy hơi bất mãn trong lòng, đều cảm thấy Phương Minh hơi quá đáng. Những căn nhà gỗ này không ai ở, cho trợ lý họ ở thì có sao đâu.

"Chuyện này không thương lượng, trừ phi các anh chi tiền, còn không thì chính họ chi tiền."

Phương Minh cũng tỏ ra rất kiên định, trong giọng nói không hề có chút nhân nhượng. Lý Viện Viện đứng bên cạnh liếc mắt về phía Trương An Nhàn.

Trương An Nhàn giờ phút này cũng có chút căng thẳng. Cái

hay của những ngôi nhà gỗ này cô ta biết, cũng biết giá tuyệt đối đáng đồng tiền. Nhưng lời Trương Manh nói cũng không sai, người ta đã nể tình đến đây ủng hộ, kết quả ngay cả nhân viên công tác cũng không sắp xếp cho ở lại, có vẻ không hợp tình hợp lý cho lắm.

"Chị Viện Viện, chị Nhàn, không phải em không nể mặt hai chị. Nhưng ông chủ này đúng là khinh người quá đáng, em quyết định sẽ bỏ về."

Trương Manh vừa thốt ra lời kia, vẻ mặt những minh tinh khác cũng thay đổi, một nữ minh tinh khác cũng hùa theo: "Em cũng chuẩn bị đi đây."

"Đúng vậy, fan của tôi đến mấy triệu, đi tham gia hoạt động ở đâu đều được ban tổ chức sắp xếp rất chu đáo, nào có như ở đây, ông chủ anh không chào đón chúng tôi, vậy chúng tôi đi là được."

Đa số người nổi tiếng trên mạng đều là bất ngờ trở nên nổi tiếng. Sau khi nổi tiếng khi tham gia hoạt động đều có xe sang trọng đưa đón, làm gì phải đi xe thương vụ rồi còn phải đứng đợi lâu như vậy, hơn nữa ông chủ còn phách lối như vậy nữa.

"Không sao, các vị đến tôi hoan nghênh, các vị đi tôi cũng vui vẻ tiễn."

Phương Minh không ép buộc. Trương An Nhàn nghe Phương Minh nói vậy cũng không khuyên nữa. Thế nhưng, Trương Manh chẳng những không đi một mình, còn nói với Hàn Kiều Kiều: "Chị Kiều Kiều, chúng ta đi cùng đi, vừa vặn ngày mai Bắc Kinh có một buổi họp báo, em đã đồng ý với đạo diễn chiều mai sẽ đến."

Nghe Trương Manh nói như vậy, sắc mặt Trương An Nhàn liền trở nên khó coi. Bởi vì lúc cô ta mời đã nói rất rõ, tốt nhất là có thể ở lại từ ba ngày trở lên, nhưng lời Trương Manh nói cho thấy anh ta không hề tính ở đây đến ba ngày, chỉ ở một đêm liền rời đi.

Trong lòng Trương Manh lại nghĩ, có thể rút ra một ngày đi vào nơi thâm sơn cùng cốc này đã là nể mặt lắm rồi, trong khi có đôi khi họ bận đến nỗi đoàn làm phim phải dùng hình CG để hoàn thành. Ngay cả bộ phim điện ảnh mà anh ta sắp tham gia buổi họp báo, cả bộ phim anh ta xuất hiện trên màn ảnh tổng cộng ba mươi phút, nhưng trừ hai phút diễn trước ống kính ra, hai mươi tám phút còn lại không phải dùng thế thân thì chính là dùng hình CG của anh ta.

Hàn Kiều Kiều nhìn Trương Manh. Nói thật, cô hoàn toàn không quen người này. Tuy cô biết Trương Manh gần đây rất nổi, nhưng cô cũng không quan tâm mấy. Hơn nữa, cô từ khi nào thì đến phiên người khác quyết định thay cô?

"Điều kiện ở đây rất tốt, vừa vặn tôi cũng muốn nghỉ ngơi vài ngày, nên cứ ở đây vậy. Ông chủ Tần, bây giờ tôi có thể xem ngôi nhà gỗ kia được không?"

"Tất nhiên là được."

Phương Minh cười gật đầu. Hàn Kiều Kiều không nói nữa, gọi Yến Tử một tiếng rồi đi thẳng lên trên.

Hàn Kiều Kiều không đi, Lưu Thạch đảo mắt vài cái rồi ha ha cười nói: "Gần đây tôi cũng không có công việc gì, điều kiện ở đây khiến tôi nhớ đến cuộc sống nông thôn ngày xưa, tôi cũng ở lại."

"Tùy các người."

Đối với Hàn Kiều Kiều, Trương Manh không dám làm càn, nhưng còn đối với Lưu Thạch anh ta không hề quan tâm. Một ngôi sao đã sắp tắt, không cần phải quan tâm.

Trương Manh dẫn ba người nổi tiếng trên mạng và một nữ minh tinh tuyến hai rời đi, Lưu Thạch và Vương Tinh Tinh với một cô gái nổi tiếng trên mạng thì ở lại. Đương nhiên, những người

này ở lại nguyên nhân rất lớn là vì Hàn Kiều Kiều cũng ở lại. Nếu có thể tạo mối quan hệ tốt với Hàn Kiều Kiều, nhờ cậy Hàn Kiều Kiều hỗ trợ đề bạt cũng đã đủ lợi cho họ lắm rồi.

Thậm chí đôi khi không cần Hàn Kiều Kiều giúp đỡ, chỉ cần để fan của Hàn Kiều Kiều biết quan hệ của họ và Hàn Kiều Kiều không tệ là được. Trước đây có một minh tinh họ Tiết trở nên nổi tiếng, hai người anh em của anh ta cũng nhờ đó mà nổi tiếng theo.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, tình huống này trong giới giải trí cũng không phải hiếm.

"Để tỏ lòng cảm ơn vì mọi người đã ở lại, buổi tối nay tôi sẽ bảo đầu bếp xuống bếp chuẩn bị một bữa tối để chiêu đãi mọi người."

Phương Minh tươi cười nói, nhóm Lưu Thạch lại căn bản không nhận ra ý che đậy trong lời nói của Phương Minh. Họ cho rằng họ được bao ăn ở, nhưng chỉ có Trương An Nhàn biết, phỏng chừng ngay từ đầu, Phương Minh căn bản không hề tính cho ăn miễn phí, chắc còn muốn mọi người phải bỏ tiền túi ra.

Thật ra điều này Trương An Nhàn đã nghĩ sai rồi. Phương Minh cho dù là yêu tiền đến cỡ nào cũng biết về đạo đãi khách. Đối phương đường xa mà đến thì chính là khách, bữa đầu tiên cậu chắc chắn nên mời.

Phương Minh rời đi, Trương An Nhàn ở lại cùng các minh tinh. Trước khi đi, ánh mắt Phương Minh nhìn lên phía trên. Ở đó, hai người Hàn Kiều Kiều và Trương Yến đúng lúc đang đi vào căn nhà gỗ.

Vài giây sau, Phương Minh thu tầm nhìn lại, cười khổ lắc đầu. Thế sự cứ trùng hợp vậy đấy, cậu không muốn gặp người có quan hệ với cậu, Hàn Kiều Kiều lại xuất hiện.

Một giờ sau, Phương Minh đang ở bên cạnh đập chứa nước câu cá, chợt thấy Trương An Nhàn đi về phía cậu, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

"Tần Dương, tên Trương Manh kia thật quá đáng!"

Chương 557: Âm mưu của Trương Manh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Sắc mặt Trương An Nhàn rất khó coi, đi đến trước mặt Phương Minh, đưa điện thoại di động cho Phương Minh xem.

Phương Minh có chút khó hiểu, nhìn màn hình di động của Trương An Nhàn. Đây là ứng dụng các minh tinh hay sử dụng của công ty nào đó mà Phương Minh cũng không rành lắm, lúc này trên màn hình đang hiển thị weibo phòng làm việc của Trương Manh.

"Cảm ơn vận mệnh, cảm ơn Trương Manh, để một nhân viên công tác bình thường như tôi đây nhận được sự tôn trọng."

Đây là tiêu đề weibo, ở dưới là một bài viết. Sau khi xem xong bài viết, Phương Minh rốt cục đã hiểu vì saoTrương An Nhàn lại phẫn nộ như vậy.

Nội dung cả bài thật ra cũng không có gì giả dối cả, nói Trương Manh nhận lời mời của bạn đến một làng du lịch, chuẩn bị giúp làng du lịch tuyên truyền, nâng cao mức độ nổi tiếng của làng du lịch…

Nội dung không giả tạo, nhưng văn tự Trung Quốc bác đại tinh thâm, bài viết này biểu đạt cho người đọc vài ý, một là người chủ

làng du lịch ngạo mạn vô lễ, hai là có liên quan đến Trương Manh, cũng là nguyên nhân bài viết này được đăng.

Trương Manh, là một tiểu thịt tươi đang nổi, được bạn mời xin nghỉ phép đến làng du lịch hỗ trợ tuyên truyền, đây là nghĩa khí.

Làng du lịch không cung cấp nơi ở cho các nhân viên dưới trướng nghệ sĩ, Trương Manh dứt khoát dẫn đoàn đội ra về, cho thấy là Trương Manh đối xử với cấp dưới rất tốt, là một ông chủ tốt.

Tác dụng của bài viết chính là khen Trương Manh là một người có tình nghĩa, đây là mượn bài viết để đề cao con người Trương Manh.

Đương nhiên, cũng có thể là vì nhân viên dưới trướng Trương Manh bất mãn với Phương Minh và làng du lịch, vậy nên sau khi bàn bạc với Trương Manh mới có bài viết này.

Phải biết rằng địa vị đoàn đội dưới trướng minh tinh đi liền với địa vị minh tinh. Minh tinh càng nổi danh, mức độ nổi tiếng càng cao, địa vị người đại diện dưới trướng cũng sẽ càng cao. Không hề nói khoa trương, địa vị người đại diện của một siêu sao trong giới thậm chí còn cao hơn cả một minh tinh loại B.

Là đoàn đội đại diện dưới trướng Trương Manh, những người đó được hưởng thụ theo Trương Manh quen rồi. Nói không ngoa, bình thường ban tổ chức mời Trương Manh tham gia hoạt động, ngoài việc sắp xếp khách sạn năm sao cho Trương Manh, ngay cả họ cũng được ở khách sạn năm sao.

Cũng bởi vì thế, đoàn đội dưới trướng Trương Manh mới bất mãn với Phương Minh, mới có một bài viết như vậy.

"Cậu xem người ta bình luận đi."

Một bài viết, chỉ chưa đến một giờ ngắn ngủi, đã có khoảng

năm trăm ngàn lượt đọc. Đây là điểm khủng của lưu lượng tiểu sinh, không chỉ bài viết của phòng làm việc có nhiều người đọc như vậy, mà bình luận bên dưới cũng đều chỉ thuần một ý chỉ trích Phương Minh và làng du lịch.

"Cầu tên làng du lịch kia."

"Đúng là quá ngạo mạn, Manh Tử của chúng ta nể mặt bạn mới đến, đã vậy còn không nhận tiền thù lao, sao có thể như vậy được chứ?"

"Manh Tử đúng là tốt bụng, cho dù là fan hay với nhân viên đều đối xử rất tốt."

"Đây là nguyên nhân vì sao có người là sao băng, có người lại là ngôi sao. Ngôi sao như vậy đáng để tôi theo đuổi cả đời."

…

Đọc các bình luận, mắt Phương Minh cũng hơi nheo lại. Trương Manh muốn tạo dựng hình tượng tốt không liên quan gì đến cậu, nhưng đây là đạp cậu để tạo hình tượng, điều này cậu không thể chấp nhận được.

"Chết tiệt, Trương Manh còn bình luận."

Trương An Nhàn cầm lại di động tải lại trang, phát hiện Trương Manh đã chuyển phát bài viết này, còn bình luận một câu: "Bạn bè là vì tình nghĩa, nhân viên là vì biết ơn, cảm ơn họ đã hy sinh vì tôi, không có họ sẽ không có tôi."

Trương Manh là tiểu thịt tươi đang nổi. Anh ta vừa mới chuyển phát và bình luận bài viết trong nháy mắt liền trở nên nổi tiếng, vô số fan ở dưới bình luận. Mà hình như có người cố ý dẫn đường, trong phần bình luận, bình luận có lượt yêu thích cực kỳ cao có địa chỉ làng du lịch của Phương Minh.

“Làng du lịch thôn Mậu Lâm trấn Ba Hà huyện Giang Thành, cho tôi lên top, cùng nhau tẩy chay.”

Bình luận này trong vài phút ngắn ngủi đã có số lượng yêu thích lên đến mấy chục ngàn. Nếu không phải người trong cuộc, căn bản không có khả năng nhanh như vậy đã biết vị trí làng du lịch, vậy nên bình luận này là do nhân viên đoàn đội Trương Manh dùng tài khoản clone để bình luận.

"Quá đáng! Tên Trương Manh kia tưởng là tôi không trị được anh ta mà."

Trương An Nhàn tức điên lên. Trương Manh anh không tuyên truyền còn chưa tính, làm như vậy là muốn gì? Đây căn bản là tát vào mặt cô ta mà.

Phương Minh nhìn Trương An Nhàn. Trương An Nhàn là nhân viên làm ở Quảng Điện, trong tay cũng có quyền lực không nhỏ, theo lý mà nói Trương Manh sẽ không làm chuyện như vậy, cho dù trong lòng có tức đến cỡ nào cũng sẽ nhịn, dù sao hai bên bên nào nặng bên nào nhẹ anh ta vẫn biết.

"Tôi biết vì sao rồi."

Trương An Nhàn đột nhiên thốt lên: "Là bảng xếp hạng mức độ nổi tiếng của minh tinh."

Phương Minh khó hiểu nhìn Trương An Nhàn.Trương An Nhàn hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc rồi nói: "Sắp tới Quảng Điện sẽ liên kết với bộ Văn hóa chuẩn bị quay một đoạn video tuyên truyền. Đoạn video tuyên truyền này nhằm mục đích tuyên dương tinh thần nước ta, cũng là để truyền tải năng lượng tích cực, đến lúc đó sẽ chọn một số người nổi bật đại diện cho các ngành và mười minh tinh để quay."

"Đừng thấy đây chỉ là video tuyên truyền mà coi thường. Video

tuyên truyền này sẽ được phát trên tất cả kênh truyền hình trong và ngoài nước. Những minh tinh được chọn tương đương có được một kim bài miễn tử, bởi vì từ nay về sau họ sẽ là bộ mặt đại diện cho quốc gia, cho dù có phạm sai sót nhỏ, truyền thông cũng sẽ không dám đưa tin, Quảng Điện cũng sẽ xem xét xử lý."

Là nhân viên trong Quảng Điện, Trương An Nhàn biết rất rõ tầm quan trọng của video tuyên truyền này. Hiện tại Quảng Điện có yêu cầu đạo đức rất cao đối với minh tinh, thậm chí ngay cả hình xăm của minh tinh cũng không được phép xuất hiện trên màn ảnh. Rất nhiều minh tinh đều sợ một ngày nào đó bị Quảng Điện xếp vào danh sách các minh tinh có vết nhơ.

Nếu bị đưa vào danh sách này, về sau chỉ cần phim điện ảnh có họ là diễn viên chính, khi đưa Quảng Điện xét duyệt đều cực kỳ nghiêm. Đối với nhà đầu tư, sự mạo hiểm này họ không muốn nhận, tự nhiên cũng sẽ không mời những minh tinh này đóng phim.

Vì vậy cho nên, cả giải trí giới chỉ cần minh tinh có tư cách giành lấy một suất cho video tuyên truyền này hầu như đều triển khai kế hoạch. Ngoài hai, ba minh tinh lão làng, bảy vị trí còn lại, ai cũng đều mơ ước.

Trương Manh là tiểu thịt tươi đang nổi, anh ta có đủ mức độ nổi tiếng, nhưng tiểu thịt tươi nổi tiếng ngang với anh ta cũng có mấy người, mà video tuyên truyền cần minh tinh ở những độ tuổi khác nhau. Nói cách khác trong nhóm tiểu thịt tươi của họ chỉ có một người có thể được chọn.

Ngoài độ nổi tiếng, Trương Manh còn cần tăng lên hình ảnh của mình. Đây là mục đích Trương Manh bảo nhân viên công tác đăng bài viết này.

Trương An Nhàn gần như có thể đoán ra, bước tiếp theo bộ phận quan hệ xã hội của công ty Trương Manh sẽ bắt đầu vận tác,

xào nấu chuyện này, kết quả cuối cùng là xây dựng được hình tượng tốt đẹp cho Trương Manh, nhưng hình tượng làng du lịch hoàn toàn bị phá hủy.

Chỉ cần Trương Manh thành công quay được video tuyên truyền này, cho dù trong tay cô ta có quyền lực không nhỏ cũng không làm được gì Trương Manh. Đây mới chính là nguyên nhân Trương Manh dám làm chuyện như vậy.

"Tần Dương, lần này là lỗi của tôi."

Trương An Nhàn tỏ ra áy náy. Vốn cô ta muốn mượn độ nổi tiếng của Trương Manh để tuyên truyền cho làng du lịch, không ngờ lại bị Trương Manh lợi dụng.

"Chuyện đó không liên quan gì đến chị cả."

Phương Minh lắc đầu. Giá làng du lịch của cậu nhất định phải theo con đường cao cấp, mà con đường cao cấp bình thường sẽ dựa trên danh tiếng, dựa vào những người đã từng ở đây truyền miệng.

Trương An Nhàn mang theo cơn tức giận và sự tự trách rời đi, Phương Minh lại tiếp tục câu cá cạnh đập chứa nước, chẳng qua không được bao lâu thì có một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh cậu.

"Anh Tần, anh có dư cần câu không, tôi cũng muốn câu cá."

Phương Minh quay đầu, nhìn thấy Hàn Kiều [image]Kiều đang đứng bên cạnh mình, theo bản năng đáp: "Không phải cô không câu cá sao?"

Trong trí nhớ của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều không câu cá. Bởi vì lần trước ở sơn thôn, Hàn Kiều Kiều có một lần cùng cậu đi câu cá, kết quả không cẩn thận rơi xuống nước, mà ngay lúc đó trong nước có một con rắn nước. Tuy rắn không có độc nhưng lại

dọa Hàn Kiều Kiều sợ chết khiếp, thề rằng cả đời này sẽ không câu cá nữa.

Lời vừa mới thốt ra, Phương Minh đã biết mình lỡ miệng, thấy Hàn Kiều Kiều nhíu mày nhìn cậu với ánh mắt khác thường bèn vội vàng giải thích: "Một đại minh tinh giống như cô, thời gian cực kỳ bận rộn, căn bản sẽ không có dư thời gian đi câu cá đâu nhỉ?"

Câu cá, tuy rằng không mệt, nhưng cần sự kiên nhẫn. Kiên nhẫn đại biểu cho việc gì? Kiên nhẫn chính là đại diện cho việc cần thời gian.

"Không khoa trương đến vậy đâu, bây giờ một năm tôi cũng quay có hai bộ phim mà thôi."

Nghe Phương Minh giải thích, Hàn Kiều Kiều mới thả lỏng. Trong nháy mắt cô đúng là hơi giật mình, bởi vì câu đó cô chỉ nói trước mặt một người, cả đời này tuyệt đối sẽ không câu cá nữa.

Đương nhiên, đó chỉ là lời nói tức giận khi bị dọa mà thôi.

Cần câu ngay bên cạnh Phương Minh. Hàn Kiều Kiều chọn lấy một cây, Trương Yến đi theo bên cạnh vội vàng tìm mồi câu, nhưng tìm cả buổi cũng không thấy mồi câu đâu cả.

"Anh Tần, đừng nói anh chỉ dùng lá bí đỏ này để câu cá đấy?"

Bên cạnh Phương Minh chỉ có mấy lá bí đỏ, Trương Yến thuận miệng hỏi cũng khiến Hàn Kiều Kiều chú ý. Khi cô nhìn thấy những lá bí đỏ này, trên mặt cô hiện lên vẻ hồi tưởng.

Hình như, tiểu đạo sĩ năm nào khi câu cá cũng thích dùng lá bí đỏ. Lá bí đỏ, dùng để câu cá trắm là thích hợp nhất.

"Ừ, câu cá trắm bằng cái này rất hiệu quả, hơn nữa tôi cũng đang câu cá trắm."

Phương Minh gật đầu, nếu là một tay câu cá lão luyện thì sẽ biết loại cá khác nhau phải dùng cách câu cá khác nhau. Bởi vì loại cá khác nhau cách ăn mồi cũng khác nhau. Dùng lá bí đỏ, sẽ không có các loài cá khác ăn.

Hàn Kiều Kiều hơi bất ngờ nhìn Phương Minh. Nếu cô nhớ không lầm thì năm đó Phương Minh cũng nói với cô như vậy. Hồi trước, cô cứ nghĩ cá ăn thịt, vì thế còn bị Phương Minh cười cho một trận.

Nếu không phải cô biết Phương Minh đang ở nước ngoài, hơn nữa người trước mắt này hoàn toàn không giống với Phương Minh, cô gần như nghĩ rằng người bên cạnh này chính là Phương Minh. Giọng điệu nói chuyện và thần thái của hai người không hiểu sao lại giống nhau đến vậy.

"Ông chủ Tần, chị Kiều Kiều cũng ở đây ạ?"

Nghỉ ngơi ở nhà gỗ một lúc sau, Vương Tinh Tinh và một cô gái nổi tiếng trên mạng cũng đi ra đây, còn Lưu Thạch và Lí Viện Viện vì đi xe mệt nhọc nên đang nghỉ ngơi trong nhà gỗ.

"Câu cá, em cũng thích câu cá."

Trần Mạn Mạn reo lên, tay cô cầm gậy tự sướng, dùng di động mở livestream. Là một người nổi tiếng đúng chuẩn, mỗi ngày livestream là việc không thể thiếu được.

Lúc này, trên màn hình di động người xem đang điên cuồng bình luận, vì họ thấy được Hàn Kiều Kiều.

Chương 558: Thật đàn ông

"Woah, là Hàn Kiều Kiều."

"Tôi có nhìn lầm không, đúng là Hàn Kiều Kiều thật sao?"

"Mẹ hỏi tui sao lại liếm màn hình điện thoại vậy."

…

Vô số đạn mạc (1) bình luận. Đây là sự nổi tiếng của Hàn Kiều Kiều, dù Trần Mạn Mạn mới livestream chưa được bao lâu, vào xem đều toàn là fan ruột của Trần Mạn Mạn, nhưng giờ khắc này tất cả đều bị Hàn Kiều Kiều hấp dẫn.

(1) Đạn mạc: Bình luận xuất hiện trên video.

"Chị Kiều Kiều, em đang livestream, chị có thể chào mọi người một tiếng được không?"

Trần Mạn Mạn không ngờ các fan lại nhiệt tình đến vậy. Nhưng mà cô và Hàn Kiều Kiều căn bản không quen nhau, mới gặp mặt hôm nay mà thôi, vì vậy cô cũng không biết Hàn Kiều Kiều có nể mặt cô không.

Tuy rằng cô là một người nổi tiếng trên mạng, nhưng trải qua một đoạn thời gian phát triển trong giới giải trí, Trần Mạn Mạn biết rõ, minh tinh trong giới giải trí đối với những người nổi tiếng trên mạng các cô thường có tâm lý khinh thường, cảm thấy các cô nổi tiếng chỉ là do may mắn.

Với lại có một lần cô tham gia một hoạt động, có chào hỏi với một minh tinh loại C, kết quả người ta không hề ngó ngàng đến cô, trong khi tiền thù lao và mức độ nổi tiếng của cô vượt xa minh

tinh loại C này.

Dùng một câu để hình dung thì chính là những minh tinh này là chính thống, còn các cô nói trắng ra chỉ là cọng cỏ.

Minh tinh loại C còn như thế, huống hồ là thiên hậu Hàn Kiều Kiều.

Trần Mạn Mạn thấp thỏm trong lòng, nhưng Hàn Kiều Kiều nghe nói thế thì mỉm cười đồng ý nói: "Tất nhiên là được."

"Cám ơn chị Kiều Kiều."

Trần Mạn Mạn tỏ ra vui mừng, vội vàng đưa màn hình điện thoại di động nhắm ngay Hàn Kiều Kiều, đương nhiên cả cô cũng xuất hiện trên màn hình.

Sau khi Hàn Kiều Kiều cất tiếng chào, Trần Mạn Mạn lại đưa điện thoại di động chuyển về phía những người khác. Vương Tinh Tinh xuất hiện trên màn ảnh cũng gây nên một trận huyên náo, nhưng hấp dẫn sự chú ý nhất vẫn là khi Phương Minh xuất hiện trên màn hình.

Phương Minh ăn mặc rất đơn giản, cứ im lặng ngồi chỗ kia thả câu, vậy nên màn hình chỉ có thể quay được một bên mặt.

"Đây là ai vậy, có thể ngồi bên cạnh Hàn Kiều Kiều cùng câu cá với Hàn Kiều Kiều?"

"Chắc không phải cậu hai con nhà giàu nào đâu nhỉ?"

"Bạn có thấy cậu hai con nhà giàu nào mà mặc đồ như vậy chưa?"

"Quá điềm tĩnh, mọi người có phát hiện ra không, anh ta hoàn toàn không hề liếc nhìn Hàn Kiều Kiều gì cả."

"Anh trai điềm tĩnh, đúng là tấm gương cho em noi theo."

…

Trong di động, đạn mạc lại bay tới tấp. Trần Mạn Mạn thấy thế bèn giải thích: "Đây chính là chủ làng du lịch này, tôi và anh Tinh Tinh còn có chị Kiều Kiều đều đến đây nghỉ phép."

Nghe Trần Mạn Mạn giải thích như vậy, những người xem này chẳng những không yên lặng, ngược lại còn sôi nổi hơn.

"Ông chủ làng du lịch, ĐM, ăn mặc đơn giản quá."

"Ông chủ làng du lịch không phải trọng điểm, trọng điểm là có thể mời Hàn Kiều Kiều đến. Lấy mức độ nổi tiếng của Hàn Kiều Kiều, thù lao tham gia biểu diễn toàn trên một triệu, hơn nữa dù vậy còn phải xếp lịch."

"Đúng vậy, tôi đi làm ở công ty bất động sản, khi công ty tôi lên sàn giao dịch chứng khoán tổng giám đốc của tôi có mời không ít minh tinh tham gia tiệc ăn mừng. Ban đầu công ty muốn mời minh tinh loại A, kết quả người ta căn bản không quan tâm, cuối cùng đành phải mời mấy người đã hết thời với minh loại B."

…

Nhờ Trần Mạn Mạn tiết lộ thân phận của Phương Minh mà các fan thêm tò mò về Phương Minh. Còn trẻ như vậy mà đã là chủ làng du lịch, còn có năng lực mời được Hàn Kiều Kiều, ông chủ này rốt cuộc có bối cảnh như thế nào?

"Tôi biết ông chủ này là ai rồi, tôi vừa thấy bài weibo của Trương Manh. Không phải Trương Manh bởi vì ông chủ làng du lịch không sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho nhân viên anh ta nên mới giận dữ rời đi sao?"

"Đúng rồi đúng rồi, tôi cũng thấy bài đăng đó, chắc không phải đúng lúc có hai cái làng du lịch đâu, chắc chắn là cùng một nơi."

"F*ck, nếu đúng là vậy, vậy ông chủ kia quá ghê gớm rồi, có thể mời được Hàn Kiều Kiều lẫn Trương Manh."

"Ghê gớm gì chứ, không biết tôn trọng người khác! Nhân viên công tác thì sao? Nhân viên công tác cũng là người mà."

"Đúng vậy, tuy Trương Manh hơi ẻo lả, ngày thường tôi nhìn là thấy khó chịu, nhưng lần này tôi đứng về phía Trương Manh."

Không ít người xem đều tức giận mắng, điều này khiến Trần Mạn Mạn trở nên lúng túng. Cô không biết bài đăng weibo của Trương Manh, nhưng chuyện Trương Manh rời đi chính cô là người tận mắt thấy.

Nhưng ngay đúng lúc này, phao cần câu của Hàn Kiều Kiều đột nhiên có động tĩnh, chìm xuống dưới mặt nước. Đây là biểu hiện có cá cắn câu.

Trần Mạn Mạn thấy thế vội vàng đưa ống kính nhắm thẳng ngay Hàn Kiều Kiều và mặt nước. Người xem livestream bên kia màn hình cũng dừng mắng, chăm chú theo dõi. Có chuyện gì thú vị hơn việc nữ thần câu cá chứ?

Lúc này Hàn Kiều Kiều cũng đứng lên khỏi ghế gập, vẻ mặt khá hồi hộp. Cô đúng là đã nhiều năm rồi không câu cá, một tay vội vàng giữ chặt cần câu.

Nhìn thấy hành động của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh khẽ nhíu mày. Người từng câu cá trắm hay cá lớn đều biết, cái này không giống với những người thành phố câu cá nhỏ ở ven sông trực tiếp kéo cần lên. Câu cá lớn giống như chơi diều vậy, phải để cá vùng vẫy ở dưới nước một lúc, đợi đến khi cá không còn sức nữa, lúc này mới kéo dây lên.

"Đồ ngốc, đưa cần câu cho tôi."

Phương Minh dứt khoát giật lấy cần câu trong tay Hàn Kiều

Kiều. Hành động của cậu khiến những người đang xem livestream lại bùng nổ thêm một lần nữa.

"Tôi vừa mới nghe thấy gì vậy, người này dám mắng nữ thần của tôi là đồ ngốc?"

"Đúng là không coi ai ra gì! Tôi muốn ném gạch hội đồng tên chủ này."

"Hội đồng +1."

Người xem livestream sôi trào. Còn Phương Minh sau khi giật lấy cần câu của Hàn Kiều Kiều, dây câu trong nháy mắt liền bị kéo đi một đoạn dài, ngay cả ống câu cũng rung lên.

"Anh này..."

Trương Yến đứng bên cạnh phẫn nộ lên tiếng, nhưng vừa mới mở miệng đã bị Hàn Kiều Kiều ngăn lại.

"Cảm ơn anh Tần."

Hàn Kiều Kiều chẳng những không trách Phương Minh, ngược lại còn xin lỗi Phương Minh, điều này khiến những người đang xem livestream đều ngẩn người.

"Tôi không nhìn lầm chứ, tên kia giật cần câu của nữ thần, vậy mà nữ thần còn cảm ơn anh ta?"

"Ai có thể nói cho tôi biết, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào không? Sao nữ thần phải hạ mình như thế chứ?"

"Một đám ngu ngốc, ai biết câu cá cũng đều biết, câu cá lớn không thể quấn dây câu, khi cá lớn phát lực sẽ bị dây cắt vào tay, cách chính xác là cầm ống câu xoay."

Trong chatroom, một đạn mạc bình luận, theo sau đó cũng có mấy đạn mạc tương tự vậy.

"Nói rất đúng, nữ thần vừa nhìn là biết chưa từng câu cá, tay để ở ống câu chắc chắn sẽ bị ống câu cắt vào tay."

"Tôi vừa mới cẩn thận quan sát, dây câu bị kéo đi khoảng hai mét, chắc con cá này nặng khoảng hai, ba cân."

"Chỉ có hai, ba cân. Tôi còn tưởng cá lớn cỡ nào, nặng hai, ba cân thì có thể có bao nhiêu lực chứ?"

"Lầu trên không biết thật đáng sợ."

"Không biết thật đáng sợ +1."

"Não là một thứ tốt, đáng tiếc lầu trên không có."

"666, cá nặng hai, ba lực lớn cỡ nào? Ở trong nước cho anh uống sữa anh cũng không bắt được."

Fan Trần Mạn Mạn rất nhiều, tất nhiên cũng có người đã từng câu cá hoặc thích câu cá, biết cá dưới nước có lực hoàn toàn khác với ở trên bờ, vậy nên mới có cụm từ diễn tả “như cá gặp nước”.

Hàn Kiều Kiều sở dĩ nói cảm ơn cũng là vì cô nhớ đến lần đó cô câu cá cùng Phương Minh, cũng câu một con cá lớn. Lúc đó Phương Minh cũng giật lấy cần câu của cô, sau này cô mới biết nguyên nhân.

Chẳng qua, thời gian trôi qua lâu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nhớ lại được, ngay khoảnh khắc bị cướp cần câu cô mới nhớ lại việc này.

Phương Minh lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Kiều Kiều, hoàn toàn không đáp lại Hàn Kiều Kiều. Lúc nãy cậu mắng một câu “đồ ngốc” đúng thật là vì cậu phát cáu, bởi vì năm đó cậu đã sửa cho Hàn Kiều Kiều một lần rồi, không ngờ Hàn Kiều Kiều lại không thèm ghi nhớ gì cả.

Nếu cậu không nhanh chóng giật cần câu, phỏng chừng Hàn Kiều Kiều lúc này đang ôm một bàn tay đầy máu rồi.

Thấy đối phương không phản ứng với mình, Hàn Kiều Kiều bật cười. Cô không những không tức giận mà còn nói lời cảm ơn, bình thường người ta cũng nên thể hiện gì đó chứ.

Cầm lấy cần câu, Phương Minh nhìn dây câu không ngừng bị kéo đi, vẻ mặt cũng trở nên sửng sốt. Đã qua một hồi rồi, dây câu cũng bị kéo ra ngoài hơn mười mét. Mà cậu nắm chặt cần câu cũng cảm giác được một lực rất mạnh. Điều này nói lên rằng con cá dưới nước kia có lực mạnh hơn cậu tưởng tượng nhiều.

Đây tuyệt đối là một con cá không hề nhỏ.

Vừa thả vừa kéo, Phương Minh ước chừng đã thả dây câu ra được hơn ba mươi mét, điều này khiến những người xem có chút sốt ruột.

"Ông chủ Tần, có phải nên kéo rồi không? Cứ thả như vậy không phải cá sẽ chạy mất sao?"

"Tôi cũng nghĩ là kéo được rồi, anh đã nhử mười phút rồi đấy."

Nghe Vương Tinh Tinh và Trần Mạn Mạn nói vậy, Phương Minh lắc đầu: "Câu cá lớn, dây câu tuyệt đối không thể kéo căng, phải thuận theo nó, để nó mất hết sức lực. Hiện giờ con cá này vẫn chưa dùng hết lực."

Phương Minh không gấp, những người xem livestream cũng có chút ngồi không yên. Đã hơn mười phút rồi, vậy mà chưa chịu câu lên, không ít người bắt đầu buông lời mắng chửi.

Dây câu trong tay lại căng ra một lần nữa, lần này không còn cảm nhận cá vùng vẫy nữa, lúc này Phương Minh mới từ từ thu dây câu. Đến khi dây câu thu lại được hai mươi mét, trên mặt nước cũng hiện lên một bóng đen rất lớn.

Trần Mạn Mạn vội vàng chĩa ống kính qua.

"Woah, con cá lớn quá."

"Tuy chỉ mới nhìn thấy bóng dáng nhưng tôi đoán con cá này ít nhất cũng phải nặng bảy, tám cân."

"Chẳng trách tốn nhiều thời gian như vậy, xem ra là một con cá lớn."

Người xem đang kinh ngạc thán phục thì ngay sau đó lại bị Phương Minh gây bất ngờ một lần nữa.

"Còn thất thần ra đó làm gì, mau lấy lưới chuẩn bị bắt cá đi!"

Phương Minh vẻ mặt chán ghét nhìn về phía Hàn Kiều Kiều. Cảnh tượng này vừa đúng lúc bị ống kính di động của Trần Mạn Mạn quay được, trong nháy mắt làm cả phòng livestream đều im lặng .

"À… à…"

Hàn Kiều Kiều run người trong vô thức, cầm lấy lưới đánh cá chạy xuống bậc thang. Bởi vì trong chớp mắt, cô lại nhớ lúc trước Phương Minh cũng quát với cô như vậy.

"Chắc tôi không nhìn lầm đâu nhỉ?"

"Người này lại hung dữ với nữ thần, hơn nữa nữ thần còn tỏ ra nhẫn nhục chịu đựng như cô vợ nhỏ. Đây có phải là nữ thần mà tôi biết không đây?"

"Người này… Người này thật đàn ông."

"Thật đàn ông +10086."

"Lần trước tôi cũng hung dữ với nữ thần của tôi như vậy. Kết quả bây giờ đang ở trong bệnh viện. Wifi đầy đủ, chỉ có điều tốc

độ mạng hơi chậm."

Chương 559: Trương Manh xuất thủ lần nữa

"Chân dung người đàn ông trong đoạn livestream cùng nữ thần Hàn Kiều Kiều."

"Khiếp sợ, hiếm khi Hàn Kiều Kiều lộ ra thần thái cô vợ nhỏ, không ngờ là bởi vì cậu ta."

"Đầu tiên là cự tuyệt Trương Manh, sau đó lại răn dạy Hàn Kiều Kiều, ông chủ của làng du lịch này có lai lịch như thế nào?"

...

Ba tiếng sau, trên web lập tức xuất hiện vô số tít báo, lừa gạt vô số người ấn xem cùng chửi bới, cũng có người truyền hình ảnh Phương Minh răn dạy Hàn Kiều Kiều lên các trang mạng xã hội lớn, lại thêm mấy bài viết của Trương Manh, trong nháy mắt đã có thể đẩy Phương Minh lên đầu ngọn gió.

Thân phận của Phương Minh, vị trí của làng du lịch, trong lúc nhất thời những tin tức này đã trở thành đề tài thảo luận của rất nhiều cư dân mạng, cứ như vậy, chỉ trong thoáng chốc Phương Minh đã khiến cậu và làng du lịch của cậu cùng hot.

Fans Trương Manh nhờ đó mà càng thêm tức giận mắng Phương Minh ngạo mạn cùng vô lễ, mà fans Hàn Kiều Kiều vốn cũng muốn gia nhập vào đại quân thảo phạt, thế nhưng sau khi Hàn Kiều Kiều đăng status lên Weibo lập tức tắt lửa.

"Đây là bữa cơm ngon nhất mà tôi từng ăn, không hề kém đồ ăn ba sao Michelin chút nào, cảm ơn ông chủ Tần của làng du

lịch."

Hình ảnh kèm theo là một bàn cơm nước, chỉ là đồ ăn nhà nông đơn giản, mấy loại cá chiên, canh cá hầm cách thủy, rau dưa...

Nếu những lời này không phát ra từ miệng Hàn Kiều Kiều, sợ rằng sẽ không có người nào tin tưởng được Hàn Kiều Kiều lại có thể nói ra mấy lời như thế, điều này khiến không ít cư dân mạng nghi ngờ.

Hàn Kiều Kiều là minh tinh lớn, có món ngon gì mà cô ấy chưa ăn qua, không ngờ lại có thể nói bữa cơm nhà nông bình thường là món ngon nhất cô ấy được ăn, ngược lại khiến không ít cư dân mạng cảm thấy hiếu kỳ.

"Chị Kiều Kiều, vì sao chị lại đăng tin như vậy lên Weibo, chị làm vậy không phải đã đắc tội với Trương Manh rồi sao?" Bên trong nhà gỗ, Trương Yến thấy Hàn Kiều Kiều đăng bài lên Weibo, có chút không hiểu hỏi.

"Bữa cơm đó ăn không ngon sao?" Hàn Kiều Kiều cười cười hỏi ngược lại.

"Ăn rất ngon, đây là bữa cơm ngon nhất mà em từng được ăn, cá kia quá tươi ngọt, còn có mấy món rau dưa kia nữa..."

Nhớ đến mấy món ngon mình đã ăn lúc tối, nước bọt của Trương Yến lại muốn tràn ra, tuy rằng lúc tối cô ấy đã ăn những ba bát cơm lớn, tới bây giờ bụng vẫn đang còn căng tròn thế nhưng nghĩ tới dư vị của mấy món ăn, cô ấy vẫn không cách nào ức chế sự thèm thuồng của mình.

"Nếu đã ngon như vậy, chị nói thật thì có gì sai chứ?" Hàn Kiều Kiều hỏi ngược lại.

Trương Yến nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết phải trả

lời như thế nào, một lúc sau mới lên tiếng: "Nhưng nếu chị làm vậy sẽ đắc tội với Trương Manh, dù sao Trương Manh đăng bài kia cũng là vì cố ý muốn gây phiền phức cho ông chủ Tần, nhưng một khi chị đăng Weibo như vậy, liệu Trương Manh có cho rằng chị đang cố ý đánh mặt anh ta không?"

"Chị chỉ nói sự thật mà thôi, còn nữa, cho dù chị có đánh mặt anh ta thật thì anh ta có thể làm gì chị chứ?"

Trên mặt Hàn Kiều Kiều mang theo vẻ kiêu ngạo, tuy rằng nhân khí của Trương Manh rất cao nhưng vẫn còn kém cô ấy một đoạn, mà nếu muốn so sánh mạng lưới quan hệ cô ấy lại càng không sợ, ông Đường kia đã từng tìm tới cô ấy, cũng chính miệng nói rõ, chỉ cần mình không làm chuyện trái pháp luật, trong nước này tuyệt đối không có người nào có thể động tới mình được.

Thân phận của ông Đường kia là gì Hàn Kiều Kiều biết rõ, mà sở dĩ ông Đường hứa hẹn với mình như vậy cũng là vì trước đây Phương Minh đã thỉnh cầu ông Đường.

Nghĩ tới đây, Hàn Kiều Kiều quay qua hỏi Trương Yến: "Yến Tử, em có cảm thấy ông chủ Tần này có chút giống với người nào đó không?"

"Người nào đó, ai vậy?" Yến Tử sửng sốt một chút hỏi.

"Phương Minh."

Nghe được Hàn Kiều Kiều nói như vậy, tròng mắt Trương Yến chuyển động suy nghĩ một chút, "Chị Kiều Kiều, chị nói như vậy em mới cảm thấy dường như cũng hơi giống thật, hình như khí chất của ông chủ Tần này tương đối giống với cậu Phương, chẳng qua em chắc chắn ông chủ Tần không phải cậu Phương..."

Sau khi nói đến đây, trên mặt Trương Yến có chút do dự, nhưng vẫn mở miệng nói ra, "Chị Kiều Kiều, có một điều em vẫn

không hiểu, rõ ràng chị rất nhớ cậu Phương nhưng vì sao chị không đi tìm cậu Phương?"

Với tư cách là trợ lý thân cận của Hàn Kiều Kiều, Trương Yến biết rất nhiều chuyện của Hàn Kiều Kiều, hơn nữa trong khoảng thời gian này, cô ấy cũng nhìn thấy rõ biến hóa của chị Kiều Kiều, thường xuyên thấy chị Kiều Kiều cầm điện thoại di động nhìn ảnh của cậu Phương tới xuất thần.

"Có một số việc em không thể hiểu được đâu, không phải chị không muốn tìm mà là chị không thể đi tìm."

Hàn Kiều Kiều lắc đầu, nếu có thể đi tìm, sợ rằng Tử Du đã là người đầu tiên sớm xuất ngoại đi tìm.

"Được rồi, ngủ đi."

Thấy vẻ mặt Trương Yến tràn đầy nghi hoặc, Hàn Kiều Kiều không tiếp tục giải thích, bởi vì căn bản là Trương Yến không biết nguyên nhân sâu xa trong chuyện này, hơn nữa cô ấy cũng không cách nào nói chân tướng cho Trương Yến biết.

...

Ngày hôm sau!

Phương Minh nghênh đón một nhóm khách khác.

"Ông chủ Tần, đây chính là ông nội của tôi, đây là bà nội của tôi, tôi biết làng du lịch của ông chủ Tần đã hoàn thành cho nên mới dẫn theo ông bà nội qua đây, dự định ở lại chỗ này vài ngày."

Nhan Khanh dẫn theo hai cụ già đi tới làng du lịch, hai cụ già này đều là người đầu tóc bạc trắng, nhưng trạng thái tinh thần vẫn rất minh mẫn, lúc này cũng cười ha hả quan sát bốn phía.

"Đập nước này khiến tôi nhớ tới quãng thời gian đã xuống

nông thôn khi trước, tôi cùng đội sản xuất đã đào một đập chứa nước giống như vậy, thật là chuyện cũ rõ mồn một trước mắt."

Ông cụ cảm khái, hơi có dáng dấp chỉ điểm giang sơn, Phương Minh vừa thấy giọng điệu cùng trạng thái của ông nội Nhan Khanh lập tức hiểu rõ, hẳn ông ấy là nhân viên chính phủ đã về hưu, hơn nữa khi còn tại vị nhất định là người làm lãnh đạo.

"Không phải ông nội vẫn thường tưởng niệm năm tháng lúc còn trẻ sao, trong thời gian ông nội ở đây có thể thoải mái hồi tưởng lại quá khứ của ông nội." Nhan Khanh ở một bên vừa cười vừa nói.

"Ừm, ở vài ngày thì được, thế nhưng không phải lúc tất yếu thì đừng tiết lộ quá nhiều với người bên ngoài."

Lúc ông nội Nhan Khanh nói lời này vẻ mặt của ông ấy có chút nghiêm túc, Nhan Khanh lập tức vội vàng gật đầu, "Ông nội cứ yên tâm đi, cháu chưa nói chuyện này với ai cả."

Nói xong lời này, Nhan Khanh mới hỏi Phương Minh một câu: "Ông chủ Tần, ông nội cùng bà nội của tôi sẽ ở lại nơi này một thời gian, làng du lịch của cậu thu phí như thế nào vậy?"

"Đúng, ông chủ Tần mở cửa làm ăn đương nhiên ở phải trả tiền, không lấy tiền tôi sẽ không ở." Ông nội Nhan Khanh cũng lập tức phụ họa một câu.

Bởi vì ông nội Nhan Khanh thấy được vẻ mặt có chút do dự của Phương Minh, còn tưởng rằng Phương Minh nể mặt Nhan Khanh nên không muốn lấy tiền, suốt đời ông cụ chưa chiếm tiện nghi của người nào, tới tuổi già càng không muốn khí tiết tuổi già khó giữ được.

"Cái kia, gian phòng ở chỗ tôi giá từ một nghìn tám tới tám vạn một đêm..."

Phương Minh mở miệng, mà cậu vừa nói ra lời này, đến phiên Nhan Khanh cùng ông cụ im lặng.

"Khụ khụ, chàng trai trẻ, tai của tôi hơi nặng nên nghe không rõ ràng, cậu nói phòng ở chỗ cậu bao nhiêu tiền một ngày ấy nhỉ?"

"Một nghìn tám đến tám vạn một ngày, một nghìn tám là hàng nhà gỗ phía dưới cùng kia..." Phương Minh lặp lại một lần nữa.

"Không thể, có cái gì hay mà ở, tôi chỉ muốn thể nghiệm lại cuộc sống ở thôn trên núi như khi còn trẻ một chút thôi, tuyệt đối không nguyện ý uổng phí số tiền này, hơn nữa tôi càng không muốn ở tại một nơi mang tiếng là thôn trên núi, kết quả lại ăn toàn sơn hào hải vị, đó hoàn toàn không có mùi vị của quá khứ."

Ông cụ đã muốn rời đi, nhưng Phương Minh lại cực kỳ thành thực bồi thêm một câu, "Phí nấu nướng ăn uống phải tính riêng."

Ách...

Ông cụ trừng mắt nhìn về phía Phương Minh, Nhan Khanh nhìn thấy vẻ mặt của ông nội mình, lập tức vội vàng khuyên nhủ: "Ông nội, hay là ông chỉ ở một ngày thử xem sao, tuy rằng cháu không biết hoàn cảnh ở nơi này như thế nào nhưng đồ ăn ở đây thật sự rất ngon, hơn nữa cũng không phải sơn hào hải vị gì, chỉ là đồ ăn của người nhà nông bình thường thôi. Tiền này cứ để cha cháu trả, không phải ông thường xuyên nói cha cháu là nhà tư bản đào góc tường của chủ nghĩa xã hội sao? Vậy cứ để nhà tư bản chảy máu đi."

Dưới sự khuyên bảo của Nhan Khanh, cuối cùng ông cụ cũng đáp ứng, nhưng cũng nói nếu ở đây khiến ông cụ khó chịu thì ngay ngày thứ hai phải lập tức rời đi.

Sau khi sắp xếp nhà gỗ ổn thỏa cho ông nội cùng bà nội của Nhan Khanh xong, đám người Hàn Kiều Kiều cũng rời giường,

giống hệt Trương An Nhàn lúc trước, trên mặt mấy người này đều có vẻ kinh ngạc và thoải mái.

Một buổi tối này bọn họ đã ngủ quá ngon, đây là giấc ngủ ngon lành nhất mà đã lâu rồi các cô ấy không có được, cuối cùng bọn họ cũng hiểu rõ vì sao Trương An Nhàn nói tiêu tốn số tiền như vậy mà có thể ngủ ở đây một đêm là rất đáng giá.

Trong phòng ăn ở phía dưới cùng nhà gỗ, Trần Mạn Mạn lại lấy điện thoại di động ra livestream thêm lần nữa.

"Oa, vì sao chỉ mới một đêm không gặp, tôi lại cảm thấy phải Mạn Mạn đẹp hơn lúc trước nhiều nhỉ?"

"Tôi còn cho rằng chỉ có mình tôi có loại cảm giác này, thì ra lầu trên cũng có."

"Hẳn là phải nói khí sắc tốt hơn nhiều, xem ra hẳn là tối hôm qua Mạn Mạn đã ngủ rất thoải mái."

"Ngủ rất thoải mái... Là tôi hiểu sai rồi sao?"

"Lão tài xế lầu trên lại sắp lái xe rồi!"

"Tích, thẻ học sinh!"

...

"Các người đừng làm rộn, hiện tại tôi đã tới căn tin, để mọi người xem xem bữa sáng ngày hôm nay sẽ ăn gì nhé. Sau khi ăn xong bữa cơm ngày hôm qua, hiện tại tôi cảm thấy vô cùng hứng thú với đồ ăn ngon trong làng du lịch này, hơn nữa ở nơi này thực sự rất thoải mái, đã rất lâu rồi tôi không thể ngủ một giấc an ổn tới như thế, tuy rằng giá phòng không rẻ nhưng thật sự rất đáng giá."

Trần Mạn Mạn đưa điện thoại di động nhắm ngay căn tin,

trong phòng ăn có cung cấp bữa sáng, được bày biện tương đối giống với buffet, chẳng qua ngay sau khi màn hình quét qua, lại khiến đám quần chúng kinh hô một lần nữa.

"Tôi vừa nhìn thấy gì? Lầu dưới mau nói cho tôi biết?"

"Lầu dưới lầu dưới mau nói cho tôi biết."

"Một bát cháo giá năm trăm đồng, một củ khoai lang giá một trăm đồng, một phần ăn sáng giá một nghìn rưỡi, bần cùng đã hạn chế trí tưởng tượng của tôi."

"Bần cùng không ngừng đã hạn chế trí tưởng tượng của tôi, còn chọc mù ánh mắt của tôi."

Trần Mạn Mạn nhìn thấy mưa đạn bên trong điện thoại di động, lúc này mới chú ý tới bảng giá phía dưới món ăn, sau khi thấy một bát cháo giá năm trăm đồng, khuôn mặt cô ấy cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Này... Cái này thật đúng là không rẻ."

Hồi lâu sau, Trần Mạn Mạn mới cảm khái một câu.

"Mạn Mạn dậy rồi hả, đến ăn chút điểm tâm đi, cháo này rất không tồi, mùi vị thật rất ngon, tôi đã uống tới ba bát, mỗi bát đều sạch sẽ."

Vương Tinh Tinh dậy sớm hơn Trần Mạn Mạn, đang ngồi tại chỗ húp cháo, thấy Trần Mạn Mạn đi đến lập tức mở miệng lên tiếng chào hỏi.

"Tinh Tinh nói nhẹ nhàng thật, năm trăm đồng một bát cháo mà cô ấy cũng dám uống tới ba bát."

"Năm trăm đồng một bát cháo có thể không ngon sao? Nếu để tôi uống, tôi có thể khiến chiếc bát này nhẹ đi hai lạng."

"Bát nhẹ đi hai lạng, làm sao lầu trên có thể làm được?"

"Hẳn ý của lầu trên là cậu ta có thể liếm mỏng cái bát."

...

"Này, Vương Tinh Tinh cùng cô gái này đang cố ý sao?"

Lúc này, Trương Manh đang ở nơi thủ đô xa xăm cũng đi vào kênh livestream của Trần Mạn Mạn, thấy thần thái của Vương Tinh Tinh khi ăn, còn có Trần Mạn Mạn đang tuyên truyền cho làng du lịch, điều này khiến lửa giận của anh ta bùng lên.

Vốn là sau khi đăng bài viết kia anh ta lập tức không chú ý tới làng du lịch này nữa, nhưng sau khi biết Hàn Kiều Kiều cũng đã đăng bài lên Weibo, lại còn ủng hộ đồ ăn của làng du lịch, điều này khiến anh ta sinh lòng bất mãn, biết Trần Mạn Mạn có thói quen livestream vào lúc sáng sớm, cho nên mới sáng sớm anh ta đã phục sẵn.

"Này anh Manh, hiện tại phần lớn cư dân mạng đều đang lên tiếng chửi rủa, không phải cháo này năm trăm đồng một bát sao? Em đã copy đoạn phim hồi nãy lại rồi, chỉ cần tìm người lăng xê một chút nhất định sẽ có thể kéo nhiều cư dân mạng tới mắng hơn, đến lúc đó hình tượng của Vương Tinh Tinh cùng cô gái này sẽ giảm mạnh."

Một vị trợ lý bên cạnh Trương Manh mở miệng, sở dĩ anh ta đưa ra chủ ý như vậy là vì muốn tăng cao hình tượng của Trương Manh, một khi anh ta làm như vậy nhất định có thể biến hình tượng của làng du lịch này trở thành một nơi hiểm độc.

Chương 560: Phương Minh phản kích

Dưới sự sắp xếp của người quản lý, một số thuỷ quân (1) lớn bắt đầu trào vào phòng livestream của Trần Mạn Mạn, trực tiếp bắt đầu chửi rủa.

(1) Thủy quân: dành để nói riêng cho lực lượng bôi nhọ nghệ sĩ hay tác phẩm nghệ thuật như phim ảnh, MV, thậm chí đời tư của người nổi tiếng.

"Một streamer dựa vào đám fans hâm mộ khen thưởng mới có thể nổi tiếng, không ngờ nổi tiếng rồi lại bắt đầu quên gốc, sống cuộc sống xa xỉ."

"Đúng vậy, được xem là một streamer nổi tiếng, không xây dựng nhân sinh quan cùng giá trị quan chính xác cho fans, không đề cao cuộc sống giản dị thì cũng thôi, không ngờ còn tuyên truyền lối sống xa xỉ vô độ như thế này."

"Năm trăm đồng một bát cháo, sợ rằng mấy đứa bé nghèo khó vùng núi ngay cả cháo miễn phí cũng không uống được."

"Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt (2)."

(2) Bên trong cửa sơn son, mùi rượu thịt tỏa ra; ngoài đường có người chết cóng nằm trơ xương – Trích từ bài Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự, tác giả Đỗ Phủ.

"Tôi quyết định bỏ theo dõi streamer này."

Bọn thuỷ quân này có tổ chức nghiêm cẩn, gần như chỉ trong nháy mắt đã chiếm đoạt toàn bộ màn hình livestream, cho dù fans

của Trần Mạn Mạn muốn giải thích cũng bị dìm ngập rất nhanh.

Quan trọng hơn là nhóm thủy quân này vừa đông vừa dũng mãnh, cho dù nhân viên quản lý muốn cấm chat cùng đá người ra cũng không kịp.

Không phải tất cả những người đang xem livestream của Trần Mạn Mạn đều là fans của Trần Mạn Mạn, phần lớn người chỉ nhàm chán đi lướt qua, bị tác động bởi tiết tấu của đám thủy quân này, không ít du khách cũng bắt đầu sôi nổi gia nhập vào.

Streamer dựa vào đám fans chúng ta thổi cho nổi tiếng, trước khi có chúng ta thổi cho cô nổi tiếng cô chẳng là cái thá gì, hiện tại hot rồi không ngờ lại xa xỉ như thế, năm trăm đồng một bát cháo cô uống thì cũng thôi, lại còn muốn quảng cáo ngay trong livestream này, đây không phải cuốn theo chiều gió thì là cái gì?

"Không phải như thế."

Trần Mạn Mạn cũng hơi nóng nảy, được xem là một streamer có tiếng, kỳ thực có khoe của cũng không có gì lạ. Trước đây cô ấy cũng đã từng khoe chuyện mình mua xe thể thao, nhưng lúc ấy cùng lắm là có một số fans nói đùa vài câu, sẽ không có nhiều người mắng giống như bây giờ.

"Trương Manh này lại gây chuyện."

Ngay khi Trần Mạn Mạn luống cuống chân tay vội vàng giải thích, vẻ mặt Trương An Nhàn vô cùng âm trầm đi vào căn tin, trực tiếp quay qua nói với Phương Minh: "Tần Dương, tên Trương Manh kia đã đăng giá cả trong làng du lịch của cậu lên internet rồi, hiện tại trên mạng không ngừng có người chửi rủa."

Người đăng tin này không phải Trương Manh, nhưng lại là một phòng làm việc dưới sự quản lý của Trương Manh, những người đó đăng cũng không khác gì Trương Manh tự mình đăng,

quan trọng nhất là sau khi Trương Manh đăng tin này, rất nhiều đại V cũng bắt đầu chia sẻ, trong nháy mắt lại lên hot search.

Quần chúng nhân dân vốn đã không hài lòng với giá đóng phim trên trời của minh tinh, cho nên hiện tại có rất nhiều minh tinh không dám trắng trợn khoe của, mà Trần Mạn Mạn livestream lúc này chẳng khác nào đã cho bọn họ một đối tượng để bọn họ phát tiết cùng nổi giận, càng ngày càng có nhiều cư dân mạng trào vào trong phòng livestream của Trần Mạn Mạn.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà số người trong phòng livestream của Trần Mạn Mạn đã đột phá năm triệu, mà con số này còn đang không ngừng tăng lên, sợ rằng chuyện đột phá chục triệu người xem cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu đổi lại là bất kỳ lúc nào khác, livestream của mình có được nhân khí cao như vậy nhất định sẽ khiến Trần Mạn Mạn sướng đến phát rồ, nhưng bây giờ cô ấy lại không cười nổi, bởi vì trong màn hình livestream hoàn toàn bị tiếng chửi rủa tràn ngập.

Rơi vào đường cùng, Trần Mạn Mạn chuẩn bị tắt livestream.

"Đưa di động cho tôi."

Phương Minh quay qua nói với Trần Mạn Mạn, cậu có thể nhịn với mấy bài viết ngày hôm qua, nhưng Trương Manh này không chịu để yên, anh ta làm vậy là muốn dẫm lên mình để thượng vị, đáng tiếc, anh ta tìm lộn người.

Phương Minh xuất hiện trong màn hình livestream, nhíu mày nhìn những dòng chửi rủa không ngừng xuất hiện, ngay sau đó trực tiếp lấy điện thoại di động của mình ra, đăng ký một tài khoản Weibo ngay trước mặt mấy triệu người xem livestream, rồi lại trực tiếp nhắn một tin trả lời trong phòng livestream của Trương Manh.

"Một phần gan ngỗng trứng cá muối ở khách sạn năm sao nước ngoài có giá bao nhiêu tiền? Một phần cá hồi bao nhiêu tiền? Tiêu hơn mấy ngàn vạn đôla để ăn mấy món ăn nước ngoài thì các người cảm thấy rất có mặt mũi, nhưng nếu đổi thành đồ ăn Trung Quốc các người lại cảm thấy xa xỉ sao?"

Phương Minh trực tiếp chỉnh lại, có lẽ trong phòng livestream có người trong phòng làm việc của Trương Manh, gần như ngay sau khi Phương Minh nhắn ra dòng này, bên kia cũng lập tức trả lời.

"Giá trị của gan ngỗng trứng cá muối ai cũng biết, hơn nữa ở khách sạn năm sao, cho dù là hoàn cảnh hay là phục vụ cũng đều khiến người hài lòng, mà làng du lịch của cậu có cái gì?"

"Giá trị?"

Thấy đối phương trả lời, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, không phải muốn so giá trị sao?

"Đi theo tôi."

Trả lại điện thoại di động cho Trần Mạn Mạn, Phương Minh ra hiệu cho Trần Mạn Mạn đi theo mình, mà lúc này những người khác cũng đều tò mò đi theo sau lưng, bọn họ muốn biết Phương Minh định làm gì.

"Chị Kiều Kiều, em cảm thấy chúng ta không nên đi thì hơn, lúc này chúng ta không cần xuất hiện trên màn hình làm gì."

"Không sao."

Hàn Kiều Kiều lắc đầu, chút dư luận này còn chưa thể ảnh hưởng tới cô ấy, hơn nữa bản thân mình là một minh tinh có nhân khí vô cùng lớn, vốn đã dễ dàng bị bôi đen, cô ấy cũng đã quen rồi.

"Đi, chúng ta cũng đi xem, tôi ngược lại rất hiếu kỳ không biết

người trẻ tuổi kia sẽ ứng đối như thế nào." Trên mặt ông cụ cũng mang theo vẻ hứng thú, lôi kéo người bạn già đi theo sau.

Phương Minh đi ở phía trước nhất, Trần Mạn Mạn đi sau cầm theo điện thoại di động, vẫn đang hướng góc quay về phía Phương Minh, mà lúc này đám người trong phòng livestream cũng không mắng nữa, đều đang đợi chuyện phát sinh kế tiếp.

Bởi vì ngay vừa mới rồi, Phương Minh trả lời lại một tin Weibo.

"Giá trị dinh dưỡng đúng không, vậy thì vào phòng livestream trợn to mắt chó của các người nhìn xem."

Câu từ không lưu lại chút tình cảm nào, lần này ngay cả Trương Manh cũng không thể ngồi yên, tự mình đáp lại Phương Minh.

"Mỏi mắt mong chờ."

...

Phương Minh dẫn theo mọi người đi vòng qua vườn cây ăn quả, cuối cùng xuất hiện ở phía trước một mảnh ruộng bậc thang, chỉ là mảnh ruộng bậc thang này không có màu vàng kim, ngược lại nó có một màu đỏ tươi giống hệt như có người cố ý hái hoa cỏ màu đỏ trồng vào vậy.

"Làm cái gì vậy? Đưa bọn ta đến xem hoa sao?"

"Đừng nói nữa, hoa này thật rất đẹp."

Trong lúc đám người xem livestream còn đang nghi ngờ, đôi mắt già nua của ông nội Nhan Khanh nhìn những hạt lúa màu đỏ tròn trịa no đủ bên trong ruộng bậc thang, trên gương mặt già nua mang theo vẻ kích động cùng không thể tin nổi.

"Đây là... Đây là gạo Yên Chi?"

Ông cụ không nhịn được, trực tiếp chạy như bay về phía ruộng lúa, dáng đi khỏe mạnh không hề giống người già cả chút nào.

"Ông nội, ông nội cẩn thận một chút."

Vẻ mặt Nhan Khanh tràn đầy gấp gáp, vội vàng đi lên muốn đỡ ông cụ, thế nhưng ông cụ đi quá nhanh, chỉ vài bước đã chạy vào bên trong ruộng bậc thang kia.

"Mùi vị này, độ no đủ này, đây không phải gạo Yên Chi biến chủng, đây là gạo Yên Chi đỉnh cấp cống phẩm chính tông."

Ông cụ hốt một nắm lúa lên đặt vào miệng thử thử, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, mà giờ khắc này, Trần Mạn Mạn cũng hướng máy quay qua chính mảnh ruộng lúa này, rơi vào trên người ông cụ trong ruộng lúa.

"Lão già này là ai vậy, kỹ thuật biểu diễn rất tốt."

"Đúng vậy, lão ta cũng diễn quá tận lực."

"Không phải là gạo lứt sao? Trước đây nhà tôi đã từng trồng gạo lứt, nào có khoa trương như vậy."

Màn ảnh gần hơn, không ít người nhận ra đây không phải hoa cỏ gì mà là lúa, là cây lúa tạo thành gạo lứt.

"Nếu dùng gạo này nấu cháo mà có thể bán với giá năm trăm đồng một bát, chẳng phải nhà tôi đã là tỉ phú rồi sao?"

"Tuy rằng tôi cũng rất chán ghét đám người sính ngoại, nhưng Trương Manh có nói một câu không sai, chí ít trứng cá muối cùng cá hồi còn có giá trị dinh dưỡng, cho nên nó mới đáng giá, thế nhưng gạo lứt này làm sao có thể so sánh với mấy món kia được."

Trong phòng livestream lại tràn ngập tiếng chửi rủa, Phương Minh cũng không giải thích, trực tiếp đi vào ruộng bậc thang, sau đó cầm một cây lúa lên đi tới bên cạnh Trần Mạn Mạn, ra hiệu cho Trần Mạn Mạn hướng màn hình di động về phía cây lúa này.

Vỏ hạt lúa màu đỏ, mỗi một hạt lúa đều có thể tích không khác nhau bao nhiêu, khi toàn bộ khán giả đang xem còn không biết Phương Minh muốn làm gì, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, Phương Minh đã lấy tay chà xát nhẹ, vỏ của mấy hạt lúa này bóc ra, từng hạt gạo màu đó lóng lánh hiện ra trước mặt toàn bộ người xem.

"Thơm quá."

Cùng lúc đó, mũi Trần Mạn Mạn rút rút hai cái, không nhịn được mở miệng, bởi vì trong nháy mắt khi vỏ hạt lúa rơi xuống, có một mùi thơm xông vào mũi cô ấy.

"Gạo này rất không tồi, bề ngoài rất tốt."

"Bề ngoài có ích lợi gì, không biết trên thị trường toàn bán hạt gạo đẹp mắt như vậy sao, muốn ra được hạt gạo như vậy phải đánh bóng vô số lần, mặc dù rất dễ nhìn nhưng kỳ thật lại không tốt cho người dùng, hơn nữa dinh dưỡng cũng bị mất đi nhiều rồi."

"Rốt cục cũng có người biết, quả thật đối với ngũ cốc hoa màu, thứ mà rất nhiều người cho là bã lại là nơi có chứa rất nhiều chất dinh dưỡng, chỉ vì theo đuổi vẻ ngoài mà bỏ qua nó."

Trong lúc khán giả xem livestream đang cảm khái, đúng lúc này, một hỏa tiễn phóng lên trời, thoáng cái chiếm đoạt cả cái màn ảnh.

Trong livestream, hỏa tiễn là lễ vật lớn nhất, một hỏa tiễn giá năm nghìn đồng, hỏa tiễn vừa ra, trong nháy mắt che khuất toàn bộ mưa đạn, mà ở phía sau hỏa tiễn này có kèm theo lời của người tặng hỏa tiễn.

"Một đám ngu xuẩn, còn gạo lứt cái gì, không thấy dáng vẻ rất kích động của ông lão kia sao? Đây là gạo Yên Chi, không biết gạo Yên Chi là gì thì tự mình đến Baidu tra cứu đi."

"Tử Nha huynh nói không sai, đây đúng là gạo Yên Chi, giá cả trên thị trường giao động chừng ba trăm đồng nửa kg, cho dù là mùi vị hay giá trị dinh dưỡng đều vượt xa những loại gạo khác, có thể nói nó là loại gạo quý nhất trong nước."

Lại có một tiểu hỏa tiễn giá trị một ngàn đồng nổi lên, người nói lời này là một tiểu thổ hào trong làn livestream, cũng có thể coi là thổ hào có chút danh tiếng trong giới livestream.

Có hai thổ hào này giải thích, lúc này đám người xem livestream mới yên tĩnh lại, cũng có người đã âm thầm lên Baidu tra lai lịch của gạo Yên Chi này, nhưng vẫn có người không phục, trong đó chủ yếu là thuỷ quân Trương Manh thuê.

"Cho dù đây là gạo Yên Chi có giá ba trăm đồng nửa kg, nhưng nửa kg gạo có thể nấu được bao nhiêu bát cháo? Chỉ cần thêm chút nước đã bán với giá năm trăm đồng một bát, đây không phải đoạt tiền thì là cái gì?"

Chỉ cần là người biết nấu cơm đều hiểu rõ, nửa kg gạo có thể nấu được mười lăm tới hai mươi bát cháo, nếu tính như vậy, cho dù gạo này có giá ba trăm đồng nửa kg thì lợi nhuận thu về được vẫn cao ngất, gần như là khoản lời gấp hai mươi.

Ánh mắt Phương Minh nhìn mưa đạn trong phòng livestream, nụ cười lạnh trên mặt vẫn không thay đổi, mà đúng vào lúc này, một đạn mạc đã lấy được giấy chứng nhận thân phận từ phía chính phủ xuất hiện trên màn hình.

"Cho dù là gạo Yên Chi thì đã sao? Món lãi kếch sù như vậy còn dõng dạc, còn không chịu nhận mình là con buôn có lòng dạ đen tối."

Đây là tài khoản của Trương Manh, đến hiện tại, Trương Manh đã tự mình xuống nước đối mặt với Phương Minh, đây là quyết định sau khi anh ta và đoàn đội của mình thương lượng với nhau, phải khiến hình tượng của anh ta biến thành một người phản đối hàng xa xỉ.

Thấy mưa đạn này, trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh, đến lúc này mà anh ta còn không hết hi vọng, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Chương 561: Mày xong đời rồi

Phương Minh không trả lời Trương Manh, chỉ lấy một nắm lúa đi tới bên cạnh kênh nước, cuối cùng, bỏ hết nắm lúa trong tay vào trong kênh nước.

Từ đầu tới đuôi Trần Mạn Mạn vẫn hướng màn ảnh về phía Phương Minh, cho nên tất cả mọi người trong phòng livestream đều thấy được động tác của Phương Minh, cũng chính bởi vì thấy rõ, cho nên giờ khắc này người đang xem livestream đều cảm thấy đầu óc mơ hồ, không biết Phương Minh muốn làm gì.

"Cậu ta thả lúa vào trong nước làm gì vậy?"

"Lẽ nào cậu ta còn có thể khiến lúa nở hoa sao?"

Đám người xem livestream không ngừng nghị luận, chẳng qua ngay sau đó bọn họ lập tức biết vì sao Phương Minh muốn làm như thế.

Lúa rơi vào trong nước, từ màn hình điện thoại bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ một giây sau khi Phương Minh bỏ đám lúa xuống nước, không ngờ lớp vỏ ngoài của lúa lại tự động bóc ra, hạt gạo Yên Chi sung mãn bên trong trực tiếp xuất hiện trước mắt của bọn hắn.

"Không ngờ nó có thể tự động bóc vỏ!"

"Điều này sao có thể, phải biết rằng gạo lứt nhà tôi phải dùng máy xát chuyên dụng mới có thể bóc vỏ được đấy."

"Không chỉ riêng gì gạo lứt nhà anh, cho dù là gạo nếp hay là gạo kê cũng đều giống nhau, có đôi khi dùng tay cũng khó có thể

khiến lớp vỏ ngoài của lúa bóc ra."

Trong khi đám người xem livestream còn đang chìm đắm trong cảm giác khiếp sợ khi vỏ lúa tự động bóc ra, trong kênh nước lại xuất hiện biến hóa, từng con cá nhỏ từ phía dưới kênh nước bơi tới, hội tụ xung quanh những hạt gạo Yên Chi kia.

Hoặc là nói chính xác hơn, những con cá này đã bị gạo Yên Chi hấp dẫn tới đây.

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy gạo có khả năng hấp dẫn cá đấy."

"Ngu xuẩn, gạo vốn có khả năng hấp dẫn cá, rất nhiều cá đều ăn gạo, chỉ có điều bình thường cá bơi lội dưới nước tình cờ thấy gạo mới ăn thôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy có loại gạo có thể hấp dẫn cá chủ động bơi tới."

"Hoa sen mới nở, đàn cá tranh nhau mổ, chẳng trách lại được bán với giá năm trăm đồng một bát, giá tiền này không mắc chút nào!"

Nương theo câu đạn mạc này chính là một hỏa tiễn, mà câu đạn mạc này cũng là do thổ hào Tử Nha đã tặng hỏa tiễn lúc trước đưa ra.

Mặc dù đa số cư dân mạng đều ghét kẻ giàu có, nhưng một khi thổ hào thực sự hiện thân, những cư dân mạng này ngược lại không thể nói được nữa, nhất là khi đối phương còn trực tiếp bắn một hỏa tiễn ra làm đệm cho câu nói.

"Tử Nha huynh, cái gì mà hoa sen mới nở, đám cá tranh nhau mổ, có thể giải thích kỹ hơn chút được không?" Một vị tiểu thổ hào khác bình luận.

Tuy rằng streamer trong giới livestream được xưng là có một triệu fans, nhưng trên thực tế chỗ dựa chân chính của những

streamer này vẫn là đám thổ hào xếp top, mà những thổ hào lớn cày nhiều tiền ngoại trừ có thể có được streamer ưu ái, họ còn muốn nhận những ưu đãi mà công ty dành riêng cho bọn họ.

Ví dụ như hiệu quả đặc biệt khoe khoang khi tiến vào livestream, còn có hiệu quả đặc biệt khi nói chuyện, biểu hiện ra hiệu quả không giống với người bình thường, hưởng thụ các loại đãi ngộ đặc thù, nói trắng ra chính là vì mặt mũi.

Cho nên bình luận của hai thổ hào này thoáng chốc đã che lấp hết bình luận của các người xem khác.

"Tôi thừa nhận lúc trước tôi đã nhìn lầm rồi, hiện tại mặc dù giá của gạo Yên Chi trên thị trường là ba trăm đồng nửa kg, nhưng đó chỉ là giá thị trường của gạo cấy ghép mà thôi, gạo Yên Chi chân chính đã sớm tuyệt tích."

Bình luận của thổ hào lại một lần nữa xuất hiện, "Gạo Yên Chi từng đoạt được danh hiệu quán quân trong cuộc so tài lương thực của trăm nước, thế nhưng đó còn chưa phải gạo Yên Chi chính tông, chỉ là một loại biến chủng tương đối khá của gạo Yên Chi mà thôi, dù vậy cuối cùng loại gạo ấy cũng đã tuyệt tích."

"Gạo Yên Chi chân chính chỉ có địa chí (1) của địa phương mới có ghi chép lại, gặp nước thoát xác, hấp dẫn đám cá đua nhau giành ăn, thậm chí sau khi ném hạt gạo Yên Chi xuống nước, có thể thu hút cá trong vòng 2km bơi tới đây."

(1) Địa chí hay địa phương chí là thể loại sách ghi chép, biên soạn, giới thiệu về địa lý, lịch sử, phong tục, nhân vật, sản vật, kinh tế, văn hoá... của một địa phương, ví dụ như Dư địa chí của Nguyễn Trãi hay Gia Định thành thông chí của Trịnh Hoài Đức.

Gặp nước thoát xác là miêu tả rất cụ thể, mà bình thường văn nhân rất thích miêu tả một cách hoa lệ, cho nên mới dùng từ hoa sen mới nở để hình dung.

Nghe được thổ hào giải thích, toàn bộ người xem livestream đều im lặng, bọn họ không cho rằng thổ hào này đang nói láo, dù sao tình huống sau khi gạo Yên Chi được ném vào trong nước là thế nào bọn họ đều thấy được.

"Tử Nha huynh, vậy giá thị trường của gạo Yên Chi chân chính là bao nhiêu?" Có người cảm thấy hiếu kỳ hỏi.

"Không nên hỏi tôi, tôi cũng không biết gạo Yên Chi chân chính có giá bao nhiêu, gạo Yên Chi đã được đưa ra so tài trong trận tranh tài lương thực lần ấy được bán với giá hai nghìn đồng nửa kg, chẳng qua mặc dù được bán với giá cao như thế nhưng có rất ít người có thể mua được, loại gạo có thể nói là tuyệt tích này nếu đặt ở thời nhà Thanh nó chính là cống phẩm, cho nên người thật sự có thể ăn nó là ai, không cần tôi phải nhiều lời."

Mặc dù lời này của thổ hào không quá rõ ràng, nhưng đám người xem livestream đều không phải người ngu, đã hiểu rõ ý trong lời thổ hào nói.

Loại gạo trân quý như vậy đã không còn là thứ có thể dùng tiền để mua, người có thể ăn được loại gạo này cũng là người có thân phận địa vị, cũng giống như một số loại rượu thuốc đặc thù, phải tới một địa vị tương đối nào đó mới có thể uống được, bằng không cho dù có tiền cũng không mua được.

Nói cách khác, gạo Yên Chi này căn bản là vô giá.

Nếu nói như vậy, năm trăm đồng một bát cũng không thể tính là đắt, đối với kẻ có tiền, vấn đề họ quan tâm đã không phải là tiền, mà là tượng trưng cho một loại thân phận.

Loại cơm đặt ở thời cổ đại chỉ có hoàng thượng mới có thể ăn được, thế nhưng ở thời hiện đại chính bọn hắn có thể ăn, đây không phải là tượng trưng cho một loại thân phận sao?

Mượn một hiện tượng rất thú vị đến nói, một hai năm trước, khi đài truyền hình đưa tin về một nhân vật lớn số một đã chụp được một loại thuốc lá, loại thuốc lá này vốn không nổi tiếng, thậm chí nó còn là loại thuốc lá không được bày bán ở rất nhiều nơi, nhưng cũng chỉ vì nó là loại thuốc lá nhân vật lớn này hút, trong nháy mắt lập tức trở thành loại thuốc lá được ưa chuộng.

Nếu so sánh gạo Yên Chi với điếu thuốc kia, tuyệt đối là chỉ có hơn chứ không kém.

Những thuỷ quân kia im lặng, bởi vì bọn họ không biết nên kéo tiết tấu thế nào bây giờ, ở trước mặt cống phẩm gạo Yên Chi, phản bác gì cũng đều vô lực.

"Mạn Mạn, giúp tôi hỏi ông chủ của làng du lịch này thử xem, tôi dự định ngày kia sẽ đến đó nghỉ phép, có thể giữ lại cho tôi một phòng hay không?"

Vị thổ hào này mở miệng lần nữa, mà sau khi nói xong lời này còn thưởng một lần mười hỏa tiễn, cũng chính là năm mươi ngàn, không ngờ lại khủng bố như vậy.

"Thật đúng là thổ hào, chỉ vì muốn nhờ người ta giữ giùm một phòng mà tặng lễ vật tới năm mươi ngàn."

"Mẹ hỏi tôi vì sao tôi lại quỳ trước máy vi tính."

Trong khi đám người xem livestream khác lại một lần nữa bùng nổ bình luận, thổ hào Tử Nha lại mở miệng tiếp.

"Các người thì biết cái gì, làng du lịch này còn chưa kinh doanh, nhưng một khi video ngày hôm nay được truyền ra ngoài, tôi bảo đảm khách sẽ kéo tới đây nườm nượp, chỉ vì gạo Yên Chi này đã có thể kéo một lượng lớn người đến đây, nếu chậm chân chưa chắc có thể đặt được phòng đâu."

Là một kẻ có tiền, Tử Nha hiểu rõ tâm tính của người có tiền,

tiền kiếm để làm gì? Còn không phải là để được hưởng thụ sao?

Ăn gạo Yên Chi chính tông đã có thể trở thành đề tài để nói chuyện với người trong nghề, thậm chí đến lúc đó nói không chừng việc ăn gạo Yên Chi có thể tượng trưng cho một loại thân phận.

Nơi thủ đô xa xa, trong một khách sạn năm sao, sắc mặt Trương Manh âm trầm tới đáng sợ, một lúc sau anh ta trực tiếp bình luận một câu.

"Thật là lợi hại, song hoàng (2) này diễn không tồi, cái gì mà gạo Yên Chi chính tông, còn rơi xuống nước nở thành hoa sen, vì sao ngay cả nghe nói tôi cũng chưa từng nghe nói tới chứ? Rõ ràng chính là cố ý sắp đặt từ trước, ai biết gạo này có bị động tay động chân hay chưa?"

(2) Song hoàng: người hát bè

Chương 562: Mày xong đời rồi (2)

Trương Manh không thể chịu thua, bởi vì hậu quả của việc nhận thua chính là sẽ mất đi cơ hội đóng quảng cáo, mà một khi anh ta bị mất cơ hội đóng quảng cáo, lại đắc tội với Trương An Nhàn, kết cục này Trương Manh không thể nào chấp nhận được.

"Càn quấy."

Thổ hào Tử Nha chỉ đáp lại bằng hai chữ này, bởi vì người chơi già dặn kinh nghiệm trong livestream sẽ biết đây căn bản là chuyện không thể nào, Tử Nha không phải người mới xuất hiện, hắn đã tham gia nền tảng livestream này được hơn một năm, cũng tiêu phí gần mười triệu.

Trần Mạn Mạn nhìn màn hình mà cảm thấy rối rắm, thổ hào là kim khố của cô ấy, đương nhiên cô ấy muốn duy trì, nhưng Trương Manh cũng là người mà cô ấy không thể đắc tội nổi.

"Đây là livestream?"

Ông nội Nhan Khanh vốn đang say sưa với gạo Yên Chi ở trong ruộng lúa cũng khôi phục lại, khi đi tới kênh nước, đúng dịp thấy những bình luận của Trương Manh bên trong màn hình điện thoại của Trần Mạn Mạn, nhíu mày lại nói: "Đây đúng là gạo Yên Chi chính tông, mùi thơm như thế này không thể nào sai được."

Đầu bên kia điện thoại di động, Trương Manh nghe được những lời ông nội Nhan Khanh nói, tiếp tục đáp lại: "Hừ, ngoại trừ tìm người hát bè ra lại còn tìm một lão già đến diễn kịch, phần diễn này thật đủ vai đấy."

Trương Manh là tài khoản đặc thù, cho nên bình luận của anh ta rất nổi bật, chỉ trong thoáng chốc sắc mặt của ông cụ đã lạnh xuống, "Lão già tôi chưa bao giờ nói láo, tôi lấy danh nghĩa của tôi ra bảo đảm đây thực sự là gạo Yên Chi."

"Danh nghĩa của ông? Ai biết ông là ai chứ?"

Nếu đã vạch mặt hơn nữa lại còn không có khả năng cứu vãn, Trương Manh cũng không lưu tình chút nào nữa.

Thấy lời của Trương Manh, sắc mặt ông cụ vô cùng khó coi, "Hiện tại phong khí (1) trên internet đều như vậy sao? Chẳng trách trong hội nghị trung ương lại liên tục nhắc tới việc phải quét sạch phong khí trên internet, tôi thấy việc này thực sự rất cần thiết, internet không phải nơi nằm ngoài vòng pháp luật, vì thế cư dân mạng phải chịu tránh nhiệm pháp luật với lời nói của mình."

(1) Phong khí: Hơi gió — Chỉ cái dáng dấp cử chỉ, cái vẻ toát ra bên ngoài, cũng có thể hiểu là nếp sống, thị hiếu.

Trương Manh đang ở thủ đô nghe thấy những lời ông cụ nói, mang trên mặt vẻ trào phúng, quay qua nói với trợ lý bên cạnh mình: "Lão già này còn cho mình là một nhân vật lớn hay sao, còn quét sạch phong khí trên internet, ông ta cho rằng ông ta là ai kia chứ? Thực sự là..."

Đinh linh linh!

Trương Manh còn chưa nói hết lời đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động của anh ta vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số trên điện thoại, vẻ mặt Trương Manh căng thẳng, ấn nút nhận cuộc gọi, mang trên mặt vẻ nịnh nọt nói: "Tổng giám đốc Từ, có chuyện gì không?"

Người gọi điện thoại tới là tổng giám đốc công ty giải trí của hắn, hơn nữa còn không phải tổng giám đốc trên mặt nổi, mà là

người nắm quyền hành chân chính phía sau màn, trong một hội nghị nội bộ của công ty anh ta đã có vinh hạnh được mời tổng giám đốc uống một hai chén, cũng lưu được một dãy số.

"Trương Manh, có phải đầu óc anh bị lừa đá rồi không? Anh có biết anh mới vừa nói chuyện với ai không?"

Điện thoại vừa được kết nối, bên kia lập tức truyền tới tiếng mắng lôi đình của tổng giám đốc Từ, điều này khiến Trương Manh bối rối vô cùng, cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Có phải anh vừa chỉnh một người lớn tuổi trong phòng livestream không! Anh có biết người đó là ai không? Ông ấy là lão lãnh đạo của Bộ văn hóa, mặc dù đã về hưu nhưng môn sinh của ông ấy trải rộng khắp Bộ văn hóa, mà quan hệ của Bộ văn hóa cùng Bộ phát thanh là thế nào anh đừng nói anh không biết, rất nhiều lãnh đạo ở bộ phát thanh đều là do một tay ông ấy nâng lên đấy."

Nét mặt Trương Manh thay đổi trong nháy mắt, mồ hôi lạnh trên mặt rơi xuống như mưa.

"Vốn tôi còn cho rằng anh rất có tiềm lực phát triển, công ty dự định toàn lực bồi dưỡng anh trở thành siêu sao cấp thiên vương, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi, chỉ một lát như thế mà đã có hai vị lãnh đạo trực tiếp gọi điện thoại tới cho tôi… CMN... Lại có điện thoại tới, anh chuẩn bị phí bồi thường vi phạm hợp đồng cho tốt đi."

Bên kia, tổng giám đốc Từ trực tiếp cúp điện thoại, mà cả người Trương Manh cũng xụi lơ, di động trực tiếp rơi xuống trên mặt đất.

"Xong, toàn bộ xong."

Vẻ mặt Trương Manh như khóc tang, mà trợ lý cùng quản lý

bên cạnh anh ta thì lại mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Trương Manh, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Anh Trương, làm sao vậy?"

"Xong, hết thuốc chữa..."

Trương Manh hồn phi phách tán, căn bản không còn hơi sức đáp lại các trợ thủ của mình, vừa rồi trong điện thoại tổng giám đốc Từ đã nói rất rõ ràng, hoàn toàn buông tha anh ta.

Vì có thể nhận được toàn bộ tài nguyên của công ty, Trương Manh đã ký hợp đồng với công ty, nếu vì hành động của anh ta khiến sự nghiệp diễn viên bị cấm, thì anh ta phải bồi thường một khoản lớn cho công ty.

Sở dĩ có hợp đồng này cũng là vì trong vòng một hai năm nay, Bộ phát thanh bắt đầu tiến hành chính sách phong sát các minh tinh, mà công ty giải trí vì muốn minh tinh dưới cờ biết tự hạn chế bản thân nên mới đưa ra hợp đồng như vậy.

Mức giá bồi thường vi phạm hợp đồng trên trời kia còn chưa phải là tất cả, phải biết rằng năm nay anh ta còn nhận vài bộ phim điện ảnh cùng truyền hình, cũng đã lấy một mức cát xê khổng lồ mới nhận diễn mấy phim ấy, mà đương nhiên những nhà đầu tư đã đầu tư khoản tiền khổng lồ cho anh ta tuyệt không muốn thấy kết cục bộ phim mình đầu tư không được lên sóng, vì vậy cũng đã lập hợp đồng, nếu vì hành động của anh ta mà cuối cùng bộ phim không được phát sóng, anh ta sẽ phải bồi thường gấp đôi số cát xê mà anh ta đã nhận.

Nói cách khác, con đường minh tinh của anh ta không chỉ kết thúc từ đây, còn vì chuyện này mà bồi thường đến táng gia bại sản. Nói không chừng tất cả số tiền anh ta kiếm được bao nhiêu năm này còn chưa đủ để bồi thường.

Mặc dù mấy vị trợ lý không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra nhất định đã có chuyện lớn, hơn nữa còn là chuyện lớn bằng trời, bởi vì cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy Trương Manh thất thố như vậy.

Trong lúc nhất thời, tâm tình thỏ chết cáo thương bắt đầu tràn lan trong lòng mấy người ở đây.

...

Không nói tới Trương Manh, bên phía Trần Mạn Mạn cũng đã tắt livestream, mà đã sớm có khán giả ghi lại một màn vừa rồi đồng thời đăng lên mạng, trong nháy mắt đã khiến internet bùng nổ.

Cống phẩm gạo Yên Chi, hoa sen mới nở, có tiền mà không mua được...

Những từ ngữ này hấp dẫn toàn bộ dân mạng, huống chi trong đoạn clip này còn có bóng dáng của Hàn Kiều Kiều cùng Trương Manh, chỉ sau nửa giờ đã có thể lọt lên top một hot search.

"Thiệt hay giả, có loại gạo thần kỳ như vậy sao?"

"Thật là bần cùng đã hạn chế trí tưởng tượng của tôi, mấy nghìn đồng nửa kg gạo, không ăn nổi không ăn nổi."

Làng du lịch của Phương Minh trở nên hot vô cùng, có thể nói là hot trên toàn bộ internet, mà theo ngày sau báo chí đưa tin, sẽ càng có nhiều người biết tới làng du lịch này hơn.

Chương 563: Ngả bài

Nơi thủ đô xa xôi, bên trong một văn phòng nào đó có một người lớn tuổi đang ngồi trước bàn làm việc ký tên lên văn kiện, mà ở ghế salon bên cạnh, Đường Trấn Quốc đang yên tĩnh ngồi ở nơi ấy, cửa bị đẩy ra, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi vào dưới sự dẫn dắt của thư ký.

"Trạch Sinh, có chuyện gì không?" Người già nhìn về phía người đàn ông, dò hỏi.

"Mới vừa nhận được tin tức, gạo Yên Chi vốn đã tuyệt tích lại một lần nữa xuất hiện, trải qua các chuyên gia xác định, đây đúng là gạo Yên Chi thật. Về gạo Yên Chi, năm đó Thái thượng lão nhân gia đã từng để Bộ nông nghiệp chịu trách nhiệm gieo trồng, nhưng vẫn luôn không thành công. Mà ở triều đại nhà Thanh, gạo Yên Chi lại là gạo chuyên dụng của hoàng đế."

Lời của người đàn ông không phải rất rõ ràng, nhưng ông già kia cùng Đường Trấn Quốc đều hiểu được ý trong mấy lời người đàn ông nói.

"Căn cứ theo các chuyên gia dự đoán, muốn trồng được gạo Yên Chi ngoại trừ hạt giống còn phải có yêu cầu rất lớn đối với thổ nhưỡng, mà dựa theo hiểu biết của chúng ta hiện nay, tổng cộng đại khái không có quá hai mươi mẫu đất trồng được lúa Yên Chi."

Ông già kia nghe đến đó lập tức mỉm cười, "Vùng đất kia thuộc về tư nhân sao?"

Người đàn ông sửng sốt một chút, ngay sau đó gật đầu, đây chính là nguyên nhân khiến hắn phải tới báo cáo với lão già này,

từ xưa đến nay, gạo Yên Chi đã có tiếng là cống phẩm, hiện tại lại xuất hiện một lần nữa, nhất định hắn phải nói cho lão già này biết.

"Trấn Quốc, cậu cảm thấy thế nào?" Ánh mắt lão già chuyển hướng nhìn về phía Đường Trấn Quốc.

Đường Trấn Quốc trầm ngâm một lát, đáp: "Hiện tại đã không phải xã hội phong kiến, cho dù gạo Yên Chi có tốt cũng chỉ là một loại lương thực mà thôi."

Trên mặt lão già lộ ra vẻ hài lòng, "Chúng ta là người mà nhân dân tuyển ra, cũng không phải Đế Hoàng thời đại phong kiến, phần gạo này không có liên quan gì với chúng ta. Nói cho người phía dưới, chỉ cần đối đãi theo lẽ thường là được rồi, không thể khó xử gia đình trồng gạo này được."

Người đàn ông nghe thấy những lời lão già nói, vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng có chút may mắn, hắn cảm thấy may mắn vì bản thân mình không tự ý làm chủ, để người phía dưới thuyết phục nhà trồng gạo Yên Chi này dâng gạo lên.

Hơn nữa một câu nói cuối cùng của lão già kia còn có ý cảnh cáo, không cho phép bất kỳ người nào lấy cường quyền giở thủ đoạn với gia đình đã trồng gạo này, nếu có ai dám vượt qua ranh giới cuối cùng ấy, cứ chờ bị một đòn chí mạng đi.

Người đàn ông rời khỏi, lúc hắn rời đi còn đưa mắt liếc nhìn Đường Trấn Quốc đang đứng bên cạnh, trong số những người được chọn làm người kế vị, tiếng nói của người này là có trọng lượng nhất, xem ra lão già kia rất thưởng thức người này, hắn cũng nên thương lượng với cha mình một chút, sớm đưa ra quyết định.

...

Ngày hôm sau!

Trong bãi đỗ xe của làng du lịch có hơn mười chiếc xe đậu ở đó, Trương Kiến Ba cười khổ nhìn về phía Phương Minh.

"Cậu em Tần, cậu cũng thật là ẩn giấu quá sâu."

Phương Minh mỉm cười, cậu biết ý trong mấy lời Trương Kiến Ba nói, ông ta trách cậu không nói đến thân phận của ông nội Nhan Khanh, chẳng qua thật sự là chính cậu cũng không quen biết ông nội Nhan Khanh.

"Ông cụ kia là vị quan lớn nhất xuất thân từ thôn chúng ta, chỉ là hiện tại ông cụ đã về hưu, cũng không thích quản chuyện gì, càng không để người trong quê tới thăm hỏi."

Ông nội Nhan Khanh là Nhan Công Hải, đương nhiên Trương Kiến Ba cũng biết người này, tuy rằng ông ấy đã về hưu hơn mười năm nhưng ở Trung Quốc, người đã về hưu không có nghĩa là không còn quyền nói chuyện, nói cho cùng khi còn tại vị ông cụ cũng đã từng đề bạt không ít thuộc hạ, năng lượng vẫn còn đó.

Trong nước có một đặc điểm rất lớn, đó chính là nếu có dân bản xứ làm quan ở thủ đô, bình thường khi quan phụ mẫu ở địa phương vào thủ đô sẽ cố ý tới thăm hỏi một chút. Mấy năm trước khi Trương Kiến Ba đến thủ đô cũng muốn gặp ông cụ Nhan một lần, chỉ đáng tiếc đã bị ông cụ cự tuyệt.

"Có ông cụ làm chỗ dựa cho cậu, làng du lịch này của cậu sẽ bền chắc vô cùng, không có người nào dám gây khó dễ với cậu."

Trương Kiến Ba có chút oán giận, chẳng qua Phương Minh lại không tiện giải thích, cũng giống như Trương Kiến Ba đã nói, có ông cụ Nhan ở đây, quan viên địa phương sẽ không dám có tâm tư không đứng đắn gì, cho nên tấm da hổ này vẫn phải kéo ra mới được.

"Nói cho cậu biết một tin, lãnh đạo trong huyện vốn không

định tới, chẳng qua sáng sớm hôm nay tôi nhận được điện thoại, ngoại trừ những lãnh đạo trong huyện đã đi công tác, một lát nữa các lãnh đạo khác sẽ tới đây."

"Ah, thật đúng là một tin tức tốt, cảm ơn anh Trương đã chuyển tin."

"Cậu đừng cám ơn tôi làm gì, tôi còn chưa có mặt mũi cùng năng lượng lớn như vậy, những người này đều tới vì ông cụ Nhan."

Trương Kiến Ba tức giận trừng mắt liếc Phương Minh một cái, người trong nhà biết chuyện nhà mình, chỉ dựa vào ông ta còn chưa đủ khả năng để mời mấy lãnh đạo trong huyện ấy, chỉ vì những lãnh đạo trong huyện này biết ông cụ Nhan đang ở làng du lịch nên mới chen chúc tới thôi.

Đừng xem ông cụ Nhan chỉ làm việc ở Bộ văn hóa, trước khi ông ấy được thuyên chuyển tới thủ đô nhậm chức trong Bộ văn hóa, ông cụ Nhan đã làm người lãnh đạo trong tỉnh được hai nhiệm kỳ, môn sinh đệ tử trải rộng toàn tỉnh.

...

"Ông nội, ông thật muốn tham gia nghi thức khai mạc của làng du lịch này sao?"

Bên trong nhà gỗ, Nhan Khanh hơi kinh ngạc nhìn ông nội mình, từ sau khi về hưu, ngoại trừ những hoạt động từ thiện ra ông nội mình chưa bao giờ tham gia bất kỳ một hoạt động nào khác, cái gì mà công trình xí nghiệp hoặc là nghi thức khai mạc một bộ môn nào đó, ông cụ lại càng không tham gia.

"Thế nào, không được sao? Hay là Khanh nhi nhà mình không muốn ông tham gia? Nếu là như vậy thì ông không đi là được chứ gì." Nhan Công Hải nhìn cháu gái mình, vừa cười vừa nói.

"Không phải, cháu chỉ cảm thấy có chút ngoài ý muốn thôi mà."

"Có gì hay mà bất ngờ, thằng nhóc Tần Dương này khiến ông cảm thấy rất hứng thú, coi như giúp cậu ta một lần đi."

"Thì ra là vậy, vậy được rồi, chỉ là cháu không tham gia đâu nha, nếu không một khi mọi người biết cháu là cháu gái của ông, sau này đừng mong có thể sống an ổn trong huyện… Được rồi, cháu rời đi trước đây ạ."

Nhìn cháu gái mình rời đi, người bạn già của Nhan Công Hải lại nghi ngờ mở miệng, "Lão già, rốt cục ông muốn làm gì?"

"Bà không cảm thấy Khanh nhi nhà chúng ta đã tới tuổi nên lập gia đình rồi sao?" Nhan Công Hải cười ha hả nói.

"Cho nên ông muốn loạn điểm uyên ương? Sợ rằng tuổi tác của chàng trai Tần Dương kia còn nhỏ hơn cả Khanh nhi nhà mình, có vẻ không thích hợp lắm."

"Có gì mà không hợp thích, nữ lớn hơn ba là ôm cục vàng, đợi thêm hai ba năm nữa là tương đối ổn, chẳng qua chuyện này cũng không thể cưỡng cầu, cuối cùng vẫn phải xem quá trình phát triển của hai người bọn họ. Chỉ là tôi có thể cảm giác được, thái độ của Khanh nhi đối với Tần Dương rất không bình thường, từ xưa tới nay ít khi nghe thấy Khanh nhi nói nhiều về một người thanh niên trẻ tuổi nào khác."

…

Lễ khai mạc được cử hành rất long trọng, với sự góp mặt của Nhan Công Hải cùng lãnh đạo địa phương, Hàn Kiều Kiều cùng mấy minh tinh khác, cuối cùng còn có tất cả thôn dân địa phương, mà hôm nay cũng là ngày duy nhất Phương Minh mở cửa làng du lịch miễn phí với người bên ngoài.

Một ngày náo nhiệt trôi qua rất nhanh, khi tiếng động huyên náo thối lui, làng du lịch lại khôi phục sự yên lặng, chẳng qua ngay ngày thứ hai, làng du lịch lại nghênh đón hai người: Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu.

"Chúc mừng cậu em Tần khai trương làng du lịch, cũng chúc mừng làng du lịch của cậu em Tân dương danh toàn quốc, gạo Yên Chi… Ngay cả tôi cũng chưa từng nếm thử đấy."

Long Hưng Bang mặc đồ hưu nhàn, cười ha hả nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh thấy Long Hưng Bang đến, trên mặt không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn gì. Dựa theo phỏng đoán của cậu, hẳn cũng đã tới lúc Long Hưng Bang nên tới tìm cậu rồi.

"Cảm ơn ông Long đã đánh tiếng với ngân hàng lúc trước, để ngân hàng có thể đồng ý cho tôi vay mười triệu."

Phương Minh ngỏ ý cảm ơn Long Hưng Bang, trên thực tế cậu chỉ mới biết chân tướng này ngay ngày hôm qua, cũng chính là ngày khai trương, khi các lãnh đạo trong huyện đều tới, mà giám đốc ngân hàng đã cho cậu vay tiền cũng tới tham dự, lúc ăn cơm ông ta đã nói tới tập đoàn Long Giang.

Vì thế Phương Minh mới biết được sở dĩ mình có thể vay mười triệu là nhờ có tập đoàn Long Giang âm thầm ra tay, có tập đoàn Long Giang chịu trách nhiệm đảm bảo, ngân hàng không lo lắng chút nào.

Thế nhưng vì sao tập đoàn Long Giang lại muốn cho mình vay mười triệu? Muốn mình có thể nhận thầu càng nhiều đất đai hơn? Phải biết rằng mục đích Long Hưng Bang tới nơi này là vì muốn mua ngọn núi này đấy.

Chỉ là sau khi suy nghĩ kỹ lại, trong lòng Phương Minh đã có suy đoán đại khái, hẳn là Long Hưng Bang đã nhìn ra cái gì đó, dù sao bên cạnh ông ta cũng có một thầy phong thủy, hẳn thầy phong

thủy ấy có thể nhìn ra một số mánh khóe trong thiết kế của mình với làng du lịch này.

Mà sở dĩ Long Hưng Bang cho mình vay mười triệu là vì muốn thử bản lãnh của mình, bây giờ ông ta đã nhận được đáp án, là thời gian nên tìm mình ngả bài.

Chương 564: Thiên chú

Long Hưng Bang vừa nghe thấy những lời Phương Minh nói lập tức sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó trên mặt ông ta lại lộ ra dáng tươi cười, nếu đối phương đã biết nguyên nhân cậu vay được là vì có tập đoàn Long Giang, nói rõ đối phương đã đoán được ý đồ cuộc viếng thăm lần này của ông ta.

Giao tiếp cùng người thông minh không cần nói nhảm nhiều như vậy.

"Mời."

Phương Minh dẫn theo Long Hưng Bang và Cao Nguyên Châu đi tới một chòi hóng mát được xây dựng ở đập chứa nước, nếu muốn đi tới chòi hóng mát này, con đường duy nhất có thể đi chính là một cầu gỗ dài hơn mười mét, chẳng qua ở đầu bên kia cầu còn có một cửa gỗ, mà chìa khóa duy nhất để mở cái cửa gỗ này lại nằm trên tay Phương Minh.

Phương Minh dẫn đầu, Long Hưng Bang và Cao Nguyên Châu đi theo phía sau, trong nháy mắt bước lên cầu gỗ này, vẻ mặt Cao Nguyên Châu thay đổi hẳn, có khiếp sợ và kinh ngạc.

"Long lão, khí tràng nơi này..."

Long Hưng Bang khoát khoát tay, ra hiệu cho Cao Nguyên Châu tạm thời không cần lên tiếng, khi ông ta theo Phương Minh đi tới chòi hóng mát này, tầm mắt đã rơi vào một tấm bảng trên chòi hóng mát.

Khác với những chòi hóng mát khác đặt bảng hiệu ở bên ngoài chòi, tấm biển này lại được đặt ở bên trong chòi hóng mát, chỉ khi

đi vào chòi hóng mát mới có thể nhìn thấy nó được.

Quy Long Đình!

Đây là tên của chòi hóng mát, từ bên ngoài thoạt nhìn chòi hóng mát rất đơn giản, thế nhưng sau khi đi vào trong mới phát hiện, bên trong chòi hóng mát này không hề đơn giản.

Phía trên chòi có điêu khắc mười tám con kim long, mỗi một con đều có hình dạng không giống nhau, mà ở vị trí giữa nhất lại có thêm một đồ án Thái Cực, trên sáu cột gỗ phía sau chòi hóng mát còn có khắc một số ký hiệu đồ án, mà mấy tấm ván gỗ ở dưới chân của bọn họ cũng không dính liền với nhau, giữa mỗi tấm ván gỗ đều có khe hở khoảng chừng 3cm, có thể thấy rõ ràng mặt nước phía dưới.

"Quy Long Đình, tên rất hay."

Nghe thấy những lời Long Hưng Bang nói, Phương Minh mỉm cười nhìn về phía Long Hưng Bang, "Người sáng mắt không nói tiếng lóng, hẳn hai người cũng coi trọng phong thuỷ của ngọn núi này."

"Quả nhiên cậu không phải người bình thường."

Tròng mắt Cao Nguyên Châu co rút lại một chút, lời nói của Phương Minh đã nghiệm chứng phán đoán của ông ta, có thể thiết kế làng du lịch như vậy tuyệt đối không phải người bình thường.

"Người trẻ tuổi, sư phụ của cậu là vị đại sư nào?" Cao Nguyên Châu mở miệng, ông ta vẫn không muốn tin tưởng người trẻ tuổi trước mặt kia lại có thành tựu cao như vậy trên phương diện phong thủy, nhất định là sau lưng cậu còn có cao nhân chỉ đạo.

Giới phong thủy rất chú ý tới sư môn truyền thừa, theo lẽ thường, đại sư phong thủy sẽ không truyền thụ sở trường hay tuyệt chiêu đặc biệt cùng sự lý giải của mình đối với phong thủy

cho người ngoài, cho nên khả năng lớn nhất là sau lưng người thanh niên này còn có một lão đại phong thủy cấp bậc đại sư trở lên.

Phương Minh cười cười, không trả lời vấn đề của Cao Nguyên Châu.

"Cậu Tần, nếu đã đi thẳng vào vấn đề vậy lão phu cũng không khách khí nữa. Không sai, ngay từ đầu quả thật là tôi muốn mua lại đất này, vùng đất long mạch sống lại có quá nhiều chỗ tốt, có ai nguyện ý buông tha nó chứ, thế nhưng..."

Đôi mắt già nua của Long Hưng Bang híp lại, nhìn về phía Phương Minh, tiếp tục nói: "Tôi đã nghe Cao sư phó nói, long mạch nơi này vốn đã chết, cũng là trời cao không cho sinh, dưới tình huống bình thường mảnh đất này chẳng khác nào đã bị phế đi, nhưng bây giờ long mạch lại sống lại, có lẽ đây là nhờ tay cậu Tần đây."

Thấy Phương Minh không đề cập tới sư môn, Long Hưng Bang cũng không bối rối vấn đề này nhiều, tuy rằng ông ta cũng có phán đoán giống Cao Nguyên Châu, đương nhiên sau lưng Tần Dương còn có một vị cao nhân khác, nhưng nếu người ta đã không muốn nói ra thì ông ta cũng sẽ làm như không biết.

"Một cao nhân phong thủy có thể khiến long mạch sống lại, cho dù là tập đoàn Long Giang có tài phú khuynh quốc, mạnh mẽ nuốt lấy mảnh đất này, sợ rằng cũng không có kết cục tốt đẹp gì, cho nên tôi mới bỏ qua quyết định này."

Long Hưng Bang có thể kinh doanh tập đoàn Long Giang phát triển như ngày hôm nay, hiển nhiên ông ta cũng không phải hạng người nhân từ nương tay gì, là một nhà tư bản, lại còn là nhà tư bản nắm giữ một xí nghiệp lớn, đương nhiên phải là người sát phạt quả quyết.

Nếu không phải ông ta kiêng kỵ cao nhân sau lưng Phương Minh, ông ta đã sớm thu làng du lịch này vào tay.

Phương Minh cười cười, cậu biết rõ suy nghĩ trong lòng Long Hưng Bang, cho nên, cậu rất vui mừng khi Long Hưng Bang cho rằng phía sau cậu còn có một người gọi là cao nhân, này còn hiệu quả hơn hẳn chuyện Long Hưng Bang biết bản thân cậu là người cao nhân kia.

Một người mình đã biết rõ nông sâu cùng một cao nhân không ai biết gì, người sau càng khiến người ta kính nể.

"Ông Long cứ nói thẳng đi, ông muốn vùng đất long mạch sống lại này vì mục đích gì?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn chằm chằm Long Hưng Bang, đối với người không biết rõ về long mạch, có thể họ sẽ cho rằng tìm được vùng đất có long mạch đồng nghĩa với sắp phát đạt rồi, không dằn nổi lập tức muốn chuyển phần mộ tổ tiên qua đây, nói không chừng đời sau còn có thể xuất hiện một chân long thiên tử.

Nhưng chỉ có thầy phong thủy chân chính mới biết được, chân long thiên tử không phải dễ xuất hiện như vậy, nếu chân long huyệt có chôn người không đủ cơ duyên, không chỉ không thể mang đến phúc đức cho hậu nhân, trái lại rất có thể sẽ mang đến tai nạn cho hậu nhân.

Tam kiếp lục nan (1)!

(1) Tam kiếp lục nan: ba kiếp nạn, sáu khó khăn

Đây là chuyện mà tất cả hậu nhân của người được chôn dưới long mạch phải trải qua, chỉ khi có thể vượt qua tam kiếp lục nan này mới có thể xuất hiện chân long, mà thời gian kỳ hạn của tam kiếp lục nan dài bao lâu, không ai có thể nói rõ được.

Long Hưng Bang muốn tìm vùng đất long mạch, tất nhiên

không phải vì muốn hạ táng tổ tiên, mà là vì có mưu đồ khác.

"Cậu Tần đã thẳng thắn sảng khoái như vậy, lão phu cũng không giấu giếm."

Long Hưng Bang lấy ra một quyển gia phổ từ trên người, nói: "Đây là gia phổ của nhà họ Long tôi, tổ tiên có thể tính từ những năm triều nhà Minh, nhưng nhất mạch chúng tôi đã di chuyển tới nơi này trong năm Quang Tự, sau khi đến nơi này tổng cộng đã trải qua mười hai đời, hai đời trước đều là nông dân bần cùng, tới đời thứ ba tổ tiên mới quật khởi, trở thành địa chủ trong vùng..."

Tiếp nhận gia phổ Long Hưng Bang đưa tới, cuối cùng Phương Minh cũng biết vì sao Long Hưng Bang muốn mảnh đất long mạch này.

Gia phổ nhà họ Long có một điểm rất thú vị, đó chính là nhà họ Long cứ cách mỗi ba đời sẽ trở nên giàu sang, mà sau đời thứ ba lại tiếp tục lụn bại, trong mười hai đời này vẫn giữ vững một vòng tuần hoàn như thế, mà Long Hưng Bang là đời thứ mười hai, cũng vừa vặn là thế hệ quật khởi.

Dựa theo gia phổ này ghi lại, chờ đến thế hệ của cháu trai Long Hưng Bang, nhà họ Long sẽ lại suy bại tiếp, mà muốn phục hưng thì phải chờ tới thế hệ của chít Long Hưng Bang.

"Cứ ba đời lại có một quý tộc, nhưng nhà họ Long tôi huy hoàng hai đời, tới đời thứ ba lại suy tàn, lão phu không cam lòng, không đành lòng nhìn nhà họ Long của tôi lại một lần nữa xuống dốc, cho nên những năm gần đây tôi một mực tìm kiếm cách giải quyết, cho tới sau này gặp sư phụ của Cao sư phó."

Dựa theo lời của Long Hưng Bang, sau khi gặp sư phụ của Cao Nguyên Châu, sư phụ của Cao Nguyên Châu tỉ mỉ tra xét ngày sinh tháng đẻ của tổ tiên Long Hưng Bang, cũng nhìn tướng mệnh cho người nhà họ Long, cuối cùng cho ra một kết luận, có lẽ tổ tiên

nhà họ Long đã bị nguyền rủa, hơn nữa nguyền rủa này còn là loại thiên chú.

Nguyền rủa được chia làm hai loại, một loại là do con người gây ra, một loại lại do pháp tắc thiên địa trao cho, nếu là loại đầu, độ khó khi giải quyết loại nguyền rủa này phụ thuộc vào thực lực của người nguyền rủa, mà loại sau thì gần như không cách nào có thể hóa giải được.

Cái gì gọi là thiên chú? Đó là bị trời cao nguyền rủa, dựa theo lẽ thường, người trúng phải thiên chú là vì đã lừa dối trời cao chuyện gì đó, hoặc có lẽ đã làm việc gì khiến trời oán người ghét, nên bị trời phạt.

Dựa theo sư phụ của Cao Nguyên Châu suy đoán, tướng mệnh của người nhà họ Long không có vấn đề gì, nên chỉ có thể do thiên chú, mà sau khi sư phụ của Cao Nguyên Châu nghiên cứu tầm mười năm, cuối cùng đã nghĩ ra phương pháp phá giải thiên chú, đó chính là lợi dụng Long Mạch Chi Khí khiến nguyền rủa này tan rã.

Ở dân gian, có đôi khi trong nhà có người bị bệnh nặng hoặc gặp không may, thường dùng một việc vui gì đó đến khu trừ ốm đau cùng vận rủi, người dân gian gọi phương pháp này là xung hỉ.

Sư phụ của Cao Nguyên Châu đã lấy được linh cảm từ chính phương pháp này, nếu người nhà họ Long có thể tìm được Long Mạch Chi Khí, mượn dùng Long Mạch Chi Khí, không chừng có thể phá giải hết nguyền rủa ngày hôm nay, thoát khỏi bố cục ba đời sa sút.

Có lời của sư phụ Cao Nguyên Châu, cuối cùng Long Hưng Bang cũng có hi vọng, tốn hao một số tiền lớn nhờ sư phụ của Cao Nguyên Châu tìm giúp Long Mạch Chi Khí, chỉ tiếc là trong một lần sư phụ của Cao Nguyên Châu lên núi tìm long mạch, gặp phải mưa lớn ngoài ý muốn, trượt chân té xuống núi mà bỏ mạng.

Sư phụ của Cao Nguyên Châu rời đi ngoài ý muốn, mà trình độ của Cao Nguyên Châu lại chưa đạt tới cấp bậc của sư phụ ông ta, giữa lúc Long Hưng Bang tuyệt vọng muốn bỏ qua, không nghĩ tới đột nhiên nhận được tin tức, dường như vùng đất long mạch sống lại trước đây sư phụ Cao Nguyên Châu tiếc nuối bỏ qua đã có thay đổi, vì vậy mới có một màn khảo sát kia.

"Cậu Tần, từ xưa long mạch đã dành cho người có duyên, điểm này lão phu cũng biết rõ, nếu không phải vì muốn phá giải thiên chú trên người nhà họ Long chúng tôi, lão phu tuyệt không dám đem lòng mơ ước vùng đất long mạch này."

Vẻ mặt Long Hưng Bang tràn đầy chân thành nhìn về phía Phương Minh, vậy mà Phương Minh lại không tin tưởng lời Long Hưng Bang nói, con người là vậy, có lẽ bây giờ Long Hưng Bang chỉ nghĩ tới chuyện giải trừ nguyền rủa, nhưng sau khi giải trừ rồi sẽ ra sao đây?

Người đói bụng nghĩ rằng chỉ cần có đồ ăn là được rồi, người mệt nhọc chỉ nghĩ có thể ngủ một giấc thật ngon, nhưng đợi sau khi ấm no được thỏa mãn, lại sẽ cố tình suy nghĩ tới những yêu cầu khác.

"Hẳn nhà họ Long không trúng thiên chú đâu."

Phương Minh lắc đầu, nói ra một câu khiến Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu đều sửng sốt.

"Cái này không thể nào, đây là kết quả mà sư phụ tôi phải dùng thời gian mấy năm mới đoán được, nhà họ Long đã bị nguyền rủa."

Một lúc sau, Cao Nguyên Châu là người đầu tiên lớn tiếng phản bác, nếu nhà họ Long không trúng thiên chú, không phải đồng nghĩa với sư phụ ông ta đã phán đoán sai rồi sao? Là sư phụ ông ta làm trễ nãi nhà họ Long suốt mười mấy năm.

"Ông cho rằng thiên chú dễ trúng như vậy sao? Nói khó nghe một chút, trên đời này không có mấy người có tư cách được trời nguyền rủa, theo hiểu biết của tôi cho tới nay chỉ có một người duy nhất trúng thiên chú, đó chính là danh sĩ thời tam quốc Quách Phụng Hiếu."

Quách Phụng Hiếu là người nhà họ Quách, là trí thần đứng đầu dưới cờ của Tào Tháo, chỉ tiếc tráng niên mất sớm, nếu không dựa theo suy đoán của hậu nhân, nào đến phiên nhà họ Tư Mã thống nhất tam quốc.

Phương Minh cũng đã biết được chuyện này từ trong miệng sư phụ cậu, nhà họ Quách đã trúng thiên chú, mà sở dĩ nhà họ Quách phải gánh chịu thiên chú cũng không phải vì trời cao đố kỵ anh tài, mà là vì từ khi vừa sinh ra nhà họ Quách vốn đã nghịch thiên, là có cường giả nghịch thiên cải mệnh.

Người nghịch thiên tất bị trời nguyền rủa.

Chỉ là sư phụ Phương Minh còn nhắc tới một điểm khác, có thể việc nhà họ Quách mất sớm còn có quan hệ với Gia Cát Lượng, chỉ có điều đoạn lịch sử này quá xa xưa, ngay cả sư phụ cậu cũng chỉ dám suy đoán như vậy chứ chưa dám xác định.

"Không phải thiên chú, đó là cái gì?" So sánh với Cao Nguyên Châu đang phẫn nộ, tâm tình của Long Hưng Bang bình tĩnh hơn rất nhiều, trong đôi mắt già nua còn có tinh quang thoáng qua, mở miệng hỏi.

Chương 565: Bị Hàn Kiều Kiều nhìn thấu rồi sao?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Long lão, không nên nghe thằng nhóc này nói bậy, nhà họ Long chắc chắn đã trúng thiên chú, bởi vì ngoại trừ thiên chú ra không còn nguyên nhân nào khác có thể giải thích chuyện đã phát sinh trên người nhà họ Long."

Cao Nguyên Châu hơi nóng nảy, bởi vì chuyện này dính đến vấn đề mặt mũi của sư phụ ông ta, lại càng dính đến tôn nghiêm của nhất mạch bọn họ, nếu nhà họ Long không trúng thiên chú, không phải đồng nghĩa với tự nhiên với sư phụ mình làm trễ nãi nhà họ Long hơn mười năm, làm hại nhà họ Long tìm nhầm phương hướng sao?

Đây là chuyện mà Cao Nguyên Châu không thể nào chấp nhận được, cho nên ông ta nhất định phải phản bác Phương Minh, cậu nói không phải thiên chú là không phải thiên chú thật sao? Vậy cậu nói xem là vì nguyên nhân gì?

Đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của Cao Nguyên Châu, Phương Minh chỉ cười cười, ngược lại cũng không quá tức giận, đây là vấn đề lập trường, thân làm đồ đệ của người ta đương nhiên muốn bảo hộ tôn nghiêm của sư môn mình, Cao Nguyên Châu có phẫn nộ cũng không có gì lạ cả.

"Nếu như tôi đoán không nhầm, hẳn là phần gia phả trước khi gia đình ông di chuyển tới đây rất mơ hồ, đoán chừng trên gia phả chỉ có vài nét bút mà thôi, đúng không?"

Phương Minh nhìn về phía Long Hưng Bang, mà sau khi Long Hưng Bang nghe lời của Phương Minh nói lập tức gật đầu, nói tiếp: "Thực sự giống với Tần tiểu huynh đệ nói, về những tổ tiên trước khi tổ tiên tôi chuyển đi, trong gia phả không có ghi chép gì nhiều, toàn bộ nội dung cũng chỉ có vài nét bút như vậy, thậm chí ngay cả tên của tổ tiên cũng không quá rõ ràng."

Đối với một gia tộc, thế hệ đứt đoạn là chuyện rất bình thường, gần như gia tộc nào cũng sẽ trải qua chuyện đó, chẳng qua thời gian đứt đoạn không giống nhau mà thôi. Dù sao thời cổ đại cũng rất loạn lạc, sau khi chạy tị nạn có vứt bỏ gia phả cũng không có gì lạ.

Cho nên người xưa có một câu liên quan tới những người cùng họ như thế này: "Năm trăm năm trước là một nhà", đây cũng không hoàn toàn là câu khách sáo vui đùa, mà có khả năng rất lớn là người một nhà thật.

Long Hưng Bang vốn không để chuyện sự tích cùng họ tên của tổ tiên trước khi chuyển dời không rõ ràng kia trong lòng, trên thực tế ông ta cũng đã từng nói chuyện này với sư phụ của Cao Nguyên Châu, thế nhưng sư phụ của Cao Nguyên Châu lại không suy nghĩ theo phương hướng ấy.

"Cái họ Long này không phải là họ mà ai cũng có thể sử dụng."

Phương Minh ý vị thâm trường nói một câu, từ xưa đến nay, long tượng trưng cho hoàng quyền, hoàng đế là ngôi cửu ngũ, là chân long thiên tử, căn bản sẽ không cho phép có họ Long nào khác tồn tại.

Thời cổ đại, vì lộ rõ sự đặc thù của hoàng quyền, sau khi

hoàng đế mới xuất hiện, người có cùng họ hoặc cùng tên với hoàng đế phải thay đổi tên để tránh tị hiềm, làm sao có thể cho phép có họ Long tồn tại.

Long Hưng Bang là đời thứ mười hai, như vậy tất nhiên tổ tiên của ông ta đã ra đời từ triều đại nhà Thanh, mà triều đại nhà Thanh quản lý tên chữ cực kỳ nghiêm ngặt, chớ nói chi là cả một họ Long như vậy.

"Tần tiểu huynh đệ, lời cậu nói tôi cũng biết, nhưng vì cứ sau ba đời nhà họ Long tôi lại xuống dốc, mà khi sa sút gần như là nghèo rớt mùng tơi phải bán gia sản lấy tiền, ngay cả một số bút ký của tổ tiên cũng bị bán mất, cho nên vì sao phải mang họ Long, lại phải mang tới những mười hai đời, tôi cũng không rõ ràng lắm."

Long Hưng Bang không rõ ràng lắm, thế nhưng trong lòng Phương Minh đã có một suy đoán, chỉ có điều lúc này cậu không thể nói thẳng suy đoán trong lòng ra được.

"Ừm, ba ngày sau trở lại đi."

Nghe được Phương Minh nói như vậy, trên mặt Long Hưng Bang không những không có vẻ thất vọng, ngược lại trong đôi mắt già nua còn có thoáng qua tinh quang, bởi vì trong lời nói của Phương Minh có truyền lại một tin tức, đó chính là ba ngày sau cậu sẽ cho ra một đáp án.

Bởi vì bọn họ đều cho rằng sau lưng Phương Minh có cao nhân tồn tại, nên trong suy nghĩ của Long Hưng Bang, hẳn là Phương Minh muốn đi tìm vị cao nhân kia, để vị cao nhân kia đưa ra phán đoán, vì vậy mới nói bọn họ ba ngày sau hãy trở lại.

Nghĩ tới đây, Long Hưng Bang trịnh trọng quay qua ôm quyền với Phương Minh, nói: "Cậu Tần, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nếu có thể giải quyết chuyện này, nhà họ Long tôi tất có

thâm tạ."

Long Hưng Bang nói lời này là muốn Phương Minh chuyển lời tới vị cao nhân phía sau cậu, chỉ là Long Hưng Bang không biết, phía sau Phương Minh vốn dĩ không có cao nhân gì cả, cái gọi là cao nhân chính là bản thân cậu.

Sau khi tiễn Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu, Phương Minh đang chuẩn bị trở về gian nhà của mình, kết quả lại thấy Hàn Kiều Kiều đang đứng bơ vơ bên cạnh đập chứa nước.

"Cô Hàn có tâm sự sao?"

Mặc dù biết bản thân mình không nên có liên quan quá nhiều tới Hàn Kiều Kiều, nhưng khi thấy Hàn Kiều Kiều đứng đây một mình, hơn nữa lại không còn dáng dấp quyến rũ khêu gợi ngày thường, giữa hai đầu lông mày có một nét u sầu không thể xóa hết, Phương Minh không nhịn được đi tới mở miệng hỏi.

"Tôi thì có thể có tâm sự gì, chẳng qua là thích loại cuộc sống nhàn nhã nơi ruộng đồng này thôi, ngẫm nghĩ lại, cũng không biết bao nhiêu năm rồi tôi chưa được sống cuộc sống như vậy, rồi lại nhớ tới quãng thời gian khi còn bé."

Đối với hồi ức khi còn bé mà Hàn Kiều Kiều nhắc tới, đương nhiên Phương Minh cũng hiểu rõ trong lòng, hồi ức kia cũng là một hồi ức đẹp trong lòng cậu.

"Con người luôn luôn phải lớn lên, quá khứ cuối cùng cũng đã qua, vì sao không mong chờ tương lai chứ? Tương lai có lẽ sẽ tốt đẹp hơn thì sao?"

Nghe được lời của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều quay đầu đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, con ngươi như nước nhìn chằm chằm cậu khiến đáy lòng cậu có chút sợ hãi, mà khi cậu chuẩn bị lên tiếng, rốt cục Hàn Kiều Kiều cũng mở miệng.

"Tôi vẫn hi vọng có thể trở lại quá khứ, quay về quãng thời gian ấy."

"Tại sao vậy? Lẽ nào lúc đó cô Hàn có chuyện tiếc nuối gì sao?"

Phương Minh có chút tò mò, mặc dù ngày tháng khi còn bé rất tươi đẹp, không có bất kỳ phiền não gì, nhưng cũng không đến mức khiến Hàn Kiều Kiều hoài niệm như vậy đúng không? Hay quá khứ mà Hàn Kiều Kiều nhắc tới không phải quãng thời gian mà bọn họ biết nhau?

"Đương nhiên là có chuyện tiếc nuối, nếu có thể trở lại thời kỳ đó, tôi nghĩ tôi sẽ không bỏ qua cậu ấy, càng sẽ không để cậu ấy bị người khác cướp đi."

Khuôn mặt Hàn Kiều Kiều có vẻ khổ sở, nếu năm đó cô ấy không kiêu ngạo như vậy, nếu năm đó cô ấy có thể nhận ra tình cảm của mình, như vậy liệu có phải sẽ không tới lượt Diệp Tử Du không? Mà Phương Minh cũng sẽ thuộc về cô ấy...

"Ai vậy?" Ngay từ đầu Phương Minh đã nghe không hiểu, thuận miệng hỏi.

"Một tiểu đạo sĩ."

Ách...

Phương Minh cạn lời, cho dù cậu có ngốc hơn nữa cũng biết Hàn Kiều Kiều đang nói tới chính bản thân cậu, chỉ là, Hàn Kiều Kiều thích mình sao? Cậu thật sự không nghĩ đến điều đó, căn bản cũng không dám suy nghĩ theo phương hướng đó.

"Cô Hàn, những chuyện này cô không nên nói cho tôi biết, nếu như chuyện này lộ ra ngoài, đoán chừng sẽ khiến đám fans của cô phát điên mất."

Hàn Kiều Kiều nghiêm túc đưa mắt nhìn thoáng qua Phương

Minh, "Sở dĩ tôi nói cho cậu biết những chuyện này là vì cậu rất giống cậu ấy, cái giống tôi nói tới không phải tướng mạo, luận tướng mạo cậu ấy còn không đẹp trai bằng cậu, tôi muốn nói tới thần thái còn có giọng nói chuyện, cùng với khí chất nữa."

Nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, cậu không biết bản thân mình nên vui vẻ hay nên tức giận.

"Được rồi, tôi về nhà gỗ trước đây."

Hàn Kiều Kiều cũng không biết mình vì sao mình lại nói những lời này với một người xa lạ, lẽ nào vì khí chất của đối phương rất giống Phương Minh sao?

Xoay người rời đi, sau khi đi được vài mét, đột nhiên Hàn Kiều Kiều quay đầu hô một câu, "Phương Minh!"

"Ở... Ách, cô Hàn kêu ai vậy?"

Trong vô thức, Phương Minh đáp lại một chút, chẳng qua cậu lập tức kịp phản ứng tìm đường lui cho mình, còn làm bộ nhìn trước sau chung quanh một chút.

"Không có gì."

Đôi mắt phượng của Hàn Kiều Kiều hơi nhếch lên, dùng ánh mắt ý vị thâm trường liếc nhìn Phương Minh, ngay sau đó xoay người trực tiếp rời đi.

Chương 566: Thế long tộc

"Chị Kiều Kiều, đây là toàn bộ tin tức về Tần Dương kia."

Bên trong nhà gỗ, trên tay Hàn Kiều Kiều cầm một phần văn kiện, phần văn kiện này cũng không đặc biệt gì, chính là hai ngày này Hàn Kiều Kiều sai Trương Yến tìm thám tử tư điều tra tin tức về Tần Dương.

Người trong thôn đều rất thuần phác, thám tử tư này chỉ là tốn một chút tâm tư liền có thể tìm hiểu được toàn bộ tin tức về Tần Dương.

"Yến Tử, em nói một người bình thường không đến thời gian một năm mà có thể biến hóa như long trời lở đất vậy sao?" Sau khi xem hết toàn bộ tin, đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều có tia sáng kỳ dị lóe lên, lập tức ngẩng đầu hướng phía Trương Yến hỏi.

Trương Yến sửng sốt một chút, lập tức chăm chú suy tư một hồi mới đáp: "Cũng có thể đi."

Nội dung bên trong phần văn kiện này, Trương Yến cũng chưa nhìn qua, sau khi lấy được văn kiện cô ấy lập tức đưa cho Hàn Kiều Kiều, cho nên đối với thâm ý bên trong lời của Hàn Kiều Kiều cô ấy thật sự không biết.

"Trong thời gian một năm, một người có thể có thay đổi lớn là chuyện rất bình thường, nhưng nếu như cuộc sống cùng tình trạng kinh tế đều xuất hiện biến hóa long trời lở đất, ngoại trừ đột nhiên trúng số thì khó có thể có được."

Hàn Kiều Kiều nói nhỏ một câu, là người thì sẽ thay đổi điểm ấy không sai, nhưng đều là con người, nếu không có tiền của phi

nghĩa từ trên tời giáng xuống lại không có bản lĩnh hơn người nào khác, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên tiến vào tầng lớp tinh anh, ngay cả phim truyền hình sợ rằng cũng không dám diễn như thế.

"Chị Kiều Kiều, bên phía công ty đã gọi điện thoại đến, em đi tiếp một chút."

Điện thoại di động của Trương Yến vang lên, sau khi nhìn thấy là điện thoại của công ty liền đi qua một bên tiếp điện thoại, mà Hàn Kiều Kiều lúc này đưa mắt nhìn phía Phương Minh ở bên ngoài nhà gỗ, đôi mắt híp lại nháy nháy mấy cái, nỉ non nói: "Có phải cậu hay không?"

...

Ngày thứ ba, Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu đúng hẹn tới, Phương Minh vẫn tiếp đãi hai người ở long đình lần trước.

Trên mặt Long Hưng Bang mang theo vẻ chờ mong, mà Cao Nguyên Châu vẫn là vẻ âm trầm như ba ngày trước, chẳng qua nghĩ đến ba ngày này Long Hưng Bang đã trao đổi với ông ta, ngược lại cũng không còn cảm xúc phẫn nộ.

"Ông Long, về vấn đề của gia tộc ông ba ngày này tôi chăm chú suy nghĩ một hồi, cuối cùng cho ra một kết luận, cũng không phải trúng thiên chú gì gì đó, nếu như tôi đoán không nhầm thì hẳn là có liên quan tới dòng họ của các ông."

Nghe được lời của Phương Minh, trên mặt Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu đều lóe lên thần thái không thể nào hiểu nổi, ở trong lòng hai người, cái gọi là chăm chú suy tính của Tần Dương chẳng qua là mấy từ giải thích cho có lệ, rất hiển nhiên trong thời gian ba ngày này cậu ta đã tìm cao nhân sau lưng cậu để kể tình huống, mà người đưa ra kết luận là vị cao nhân kia.

Đương nhiên, Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu đều ôm tâm lý nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, ra vẻ như không biết, một bộ biểu tình tôi không vạch trần, Phương Minh thấy vẻ mặt của hai người, khóe miệng méo một chút, cuối cùng cũng không giải thích cái gì.

Hiểu lầm đi, hiểu lầm càng lớn càng tốt.

"Xin lắng tai nghe."

"Cái họ Long này cũng không phổ biến, ở thời đại phong kiến không phải ai cũng dám lấy cái họ này, dù sao đây là tượng trưng cho hoàng quyền, mà nhà họ Long các người sở dĩ sẽ lấy cái họ này, nếu như tôi không đoán nhầm mà nói, hẳn là bất đắc dĩ mà thôi."

Không có bất kỳ một người quản lý của gia tộc nào lại muốn mang đến tai hoạ ngập đầu cho gia tộc của mình, cho nên thời cổ đại rất nhiều gia tộc vì tránh khỏi dòng họ hoàng tộc đều sẽ chủ động sửa họ, nhà họ Long lại không phải là không thể sửa họ, như vậy nguyên nhân nhà họ Long không thay đổi chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là bọn họ không đổi được.

Dựa vào điểm này để tiếp tục suy nghĩ thêm, Phương Minh nghĩ tới một loại người mà sư phụ cậu đã từng đề cập tới, một loại từ lúc vừa ra đời liền đã chú định sẽ trở thành gia tộc hi sinh: Thế hoàng tộc.

Thế hoàng tộc, danh như ý nghĩa chính là gia tộc thay thế hoàng tộc, nhưng mà gia tộc này cũng không phải thay thế quyền lực hoàng thất của hoàng tộc, mà là thay hoàng thất gánh chịu thiên phạt, mạo danh tội nghiệt của hoàng thất.

Theo vận mệnh phong thủy để giảng giải, bất luận một vị hoàng đế nào khai quốc đều là chân long chi tử, là đứa con may mắn được khí vận quán thân, được trời cao quan tâm, nhưng đây

chẳng qua là đang nói tới hoàng đế khai quốc.

Một triều đại sở dĩ sẽ bị diệt vong, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là khí vận của hoàng thất biến mất, vận mệnh quốc gia lưu lạc đến trên người gia tộc khác, mà từ xưa đến nay, các đời triều đại ai mà không nghĩ tới có thể thiên thu vạn tái, đế quốc lâu dài vạn năm.

Cho nên, mỗi một thời đại hoàng đế đều nghĩ đến làm sao mới có thể để cho giang sơn của mình vĩnh cố, làm sao mới có thể khiến đời sau của mình có thể ngồi vững trên long vị, sẽ không bị gia tộc khác lật đổ.

Có hoàng đế nghĩ biện pháp cắt đứt long mạch ở những nơi khác, không cho long mạch dựng dục chân long chi tử mới, có người thì có Tinh tượng sư chuyên tới canh chừng sao trên trời, nếu có bất kỳ ngôi sao kỳ lạ nào xuất hiện liền lập tức phái người đi kiểm tra trước.

Nói chung vì giang sơn vĩnh cố, những hoàng đế này thật đã nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng chiêu mộ được một nhóm lớn kỳ nhân dị sự, mà tới triều đại nhà Thanh, bởi vì thờ phụng đạo Tát Mãn, mà lúc đó một vị cao nhân đạo Tát Mãn đưa ra một biện pháp.

Thịnh cực tất suy, đây là đạo lý vĩnh viễn không đổi, không có bất kỳ một quốc gia hay gia tộc nào có thể lâu dài không suy, vị cao nhân của đạo Tát Mãn kia cho rằng triều Thanh cũng không thể thoát khỏi quy tắc này, cho nên chỉ có thể mở một con đường khác.

Thế long tộc, chính là xuất hiện vào thời gian đó.

Khi vận mệnh quốc gia xuất hiện suy sụp, hoặc là gia tộc Ái Tân Giác La đã chọc cho trời cao bất mãn, như vậy gia tộc Ái Tân Giác La sẽ khiến người của thế long tộc gánh tội thay cho bọn họ,

trở thành thế thân bị trời cao nghiêm phạt.

Kỳ thực cái này cũng giống búp bê thế tội bên Nhật Bản, ở Nhật Bản có Âm Dương sư có thể thay người khác chế tạo búp bê thế tội, chủ nhân của búp bê này khi còn sống làm chuyện xấu phạm vào tội nghiệt, cuối cùng gặp báo ứng sẽ ứng nghiệm trên người búp bê này, bởi vì đối với quy tắc của thiên đạo đến nói, búp bê này sẽ giống với chủ nhân.

Nhưng không phải bất luận Âm Dương sư nào cũng đều có bản lãnh chế tạo búp bê thế tội, cho dù có cũng không nhất định có thể chế tác thành công, bởi vì chế tác búp bê thế tội cần có chi phí cực kỳ lớn, không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Búp bê thế tội còn như vậy chớ đừng nhắc tới thế long tộc, đó là muốn thay thế quốc vận của một nước dẫn tới thiên đạo trừng phạt.

Dựa theo sư phụ Phương Minh dự đoán, năm đó triều Thanh vì tìm kiếm thế long tộc mà hao phí gần trăm năm, hơn nữa đã phải tốn vô số nhân lực cùng tài lực, lúc này mới bồi dưỡng ra thế long tộc đời thứ nhất.

Thế long tộc có hai đặc điểm lớn: Đầu tiên là phải có thể chịu nổi vận mệnh quốc gia rót vào thân thể, cho nên triều Thanh từ hơn trăm ngàn trẻ sơ sinh chọn lựa ra những đứa trẻ sơ sinh có mệnh cách phi phàm để tiến hành bồi dưỡng từ nhỏ, đợi khi những đứa trẻ sơ sinh này lớn lên, lại để nam nữ tiến hành kết hợp, sau đó khống chế tốt thời gian sinh nở, sinh hạ một đứa trẻ sơ sinh mới.

Hơn trăm ngàn trẻ sơ sinh, thường thường cũng chỉ có khoảng mười mấy người thỏa mãn điều kiện này, mà kết cục của những đứa trẻ sơ sinh còn lại chính là sau khi lớn lên bị hoàng thất diệt sát, dù sao những đứa trẻ sơ sinh này cũng có mệnh cách cực kỳ phi phàm, hoàng thất không thể nào thả mặc bọn họ.

Nếu như là người thích võ hiệp hoặc đã xem qua những bộ phim võ hiệp điện ảnh của Hongkong trước kia hẳn là sẽ biết, ở triều đại nhà Thanh có một tổ chức thần bí tồn tại: Huyết Tích Tử.

Dựa theo trong phim ảnh nói, Huyết Tích Tử là cơ cấu đặc vụ của Ung Chính, ở dân gian mọi người nghe đến đã sợ vỡ mật, đương nhiên không ít người nghĩ cũng chỉ là phim ảnh mà thôi, thế nhưng trong lịch sử Huyết Tích Tử thực sự có tồn tại, mà Ung Chính thành lập tổ chức Huyết Tích Tử không phải chỉ là vì thành lập một cơ cấu đặc vụ.

Cơ cấu đặc vụ mỗi triều mỗi đời đều có, triều đại nhà Thanh cũng không phải bắt đầu từ Ung Chính, nhưng Ung Chính sở dĩ còn phải thành lập thêm một tổ chức bí ẩn khác như thế, mục đích quan trọng nhất chính là vì tìm kiếm những đứa trẻ sơ sinh thích hợp.

Dân gian sở dĩ vừa nghe tới Huyết Tích Tử liền biến sắc cũng là bởi vì Huyết Tích Tử giết người căn bản không cần hỏi lý do, tình huống bình thường nếu như phát hiện những đứa trẻ sơ sinh thích hợp, sau khi đưa đứa bé đó đi, người nhà của đứa bé sơ sinh này cũng đều sẽ bị diệt khẩu.

Trở lại chính đề, tìm kiếm được những đứa trẻ sơ sinh thích hợp chỉ là bước đầu tiên, sau khi tiến hành bồi dưỡng, mỗi một thành viên của hoàng thất triều Thanh đều phải tiến hành trao đổi huyết mạch cùng một trẻ sơ sinh, lại thi triển bí pháp nào đó của đạo Tát Mãn, đạt tới hiệu quả lừa gạt giấu giếm thiên cơ.

Mà họ Long cũng là một loại thủ đoạn trong đó.

Sau khi bồi dưỡng ra thế long tộc đời thứ nhất, một khi có thiên tai nhân họa phát sinh, hoàng thất đều sẽ giết chết một thành viên của thế long tộc, hướng lên trời cầu khẩn, đây là lấy cái chết chuộc tội.

Mấy đời đầu thế long tộc còn chưa được phát triển, tự nhiên là mặc cho hoàng thất xâm lược, thế nhưng theo thế long tộc truyền thừa xuống, thế long tộc cũng tự biết số phận của mình, đương nhiên không cam lòng cứ như vậy trở thành con cừu mà hoàng thất nuôi dưỡng trong chuồng, cũng muốn thoát ly sự khống chế của hoàng thất.

Mà cuối cùng thế long tộc cũng thực sự thành công, điểm này từ việc triều Thanh diệt vong liền có thể nhìn ra.

Phương Minh dựa theo sư phụ mình giảng thuật, kết hợp với Long Hưng Bang đưa cho cậu nhìn gia phả nhà họ Long, thời gian vừa lúc tương ứng, cho nên nhà họ Long chính là thế long tộc.

Nhà họ Long thoát khỏi sự khống chế của hoàng thất nhưng lại không thể thay đổi tính danh, bởi vì từ tổ tiên của bọn họ bắt đầu, bọn họ liền là người thế long, họ Long này từ khoảnh khắc được sinh ra đó đã thuộc về bọn họ, sửa họ mà nói rất có thể gặp phải bất trắc gì khác.

Mặt khác ba đời thịnh ba đời suy cũng có thể giải thích được, bởi vì bọn họ là thế long tộc, nếu như bọn họ không suy bại như vậy bọn họ có thể sẽ trở thành long tộc chân chính, mà này là chuyện không thể nào, thiên đạo không cho phép loại tình huống này xuất hiện, ban đầu hoàng thất cũng sẽ không cho phép thế long tộc quá lớn mạnh.

Suy bại, là nhất định, nhưng đồng dạng cũng là bởi vì thế long tộc, suy bại sau đó tất nhiên sẽ thịnh vượng.

...

Nghe xong lời nói của Phương Minh, biểu tình trên gương mặt già nua của Long Hưng Bang biến hóa không ngừng, mà Cao Nguyên Châu đang đứng bên cạnh thì miệng há thật to, gương mặt khiếp sợ.

Thế long tộc, đây là lần đầu tiên ông ta nghe nói còn có gia tộc như vậy , loại bí mật hoàng thất này ông ta ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua, thậm chí ngay cả sư phụ ông ta cũng không biết.

Cao Nguyên Châu muốn phản bác thế nhưng ông ta phát hiện dường như không tìm được lỗ hổng trong những lời đối phương nói, nếu như thế long tộc thật sự tồn tại mà nói, như vậy nhà họ Long thực sự rất phù hợp tình huống của thế long tộc.

"Cậu Tần Dương, có biện pháp nào để giải quyết không?"

Long Hưng Bang cuối cùng cũng mở miệng, lần này ngay cả xưng hô cũng thay đổi, hiển nhiên ở trong lòng của ông ta đã tin tưởng những gì Phương Minh nói, nhà họ Long của ông ta chính là thế long tộc.

"Có."

Phương Minh gật đầu, sở dĩ cậu nói cho Long Hưng Bang biết những thứ này cũng là bởi vì cậu đã nghĩ kỹ phương pháp giải quyết, đương nhiên, cái phương pháp giải quyết này đối với cậu cũng có chỗ tốt, đây là một phương pháp xử lý song phương cùng có lợi.

Chương 567: Bảo vệ hai mươi năm

"Lấy Long Mạch Chi Khí dưỡng sinh, chờ đợi mai kia long mạch này sống lại, khoảnh khắc long mạch này sống lại cũng là ngày nhà họ Long ông thoát khốn." Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Long Hưng Bang, nói gằn từng chữ một.

Nhà họ Long là thế long tộc, coi như là Long Mạch Chi Khí gia thân cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì tộc này từ vừa mới bắt đầu liền đã tuyệt đường của chân long.

Nói cách khác, bất kỳ gia tộc nào cũng có thể sinh ra chân long chi tử, nhưng duy chỉ có thế long tộc không thể, bởi vì bọn họ là vi phạm thiên đạo mà sống, có thể nói là tồn tại như một máy gian lận gì đó, một khi bị thiên đạo phát hiện, chỉ có thể diệt vong,

"Cậu Tần, xin mời nói rõ hơn." Long Hưng Bang thành khẩn thỉnh cầu nói.

"Rất đơn giản, nơi này là vùng đất long mạch sống lại, nhưng long mạch sống lại không phải chuyện một sớm một chiều, tối thiểu cần hai mươi năm, mà ở trong thời gian hai mươi năm này nhà họ Long các ông phải bảo vệ long mạch này, nhưng vì nguyên nhân các ngươi là thế long giả, cho nên chỉ có thể bảo vệ mà không thể chiếm long mạch này thành của mình."

Thế long tộc không được chiếm long mạch, bằng không tất sẽ gặp trời phạt, này là do thân phận của bọn họ quyết định, cũng là nguyên nhân triều Thanh chế tạo ra gia tộc bọn họ, bởi vì thế long tộc không thể nào thế thân hoàng thất, thiên đạo không cho phép.

Dựa vào điểm này, thế long tộc có thể nói là gia tộc mà triều Thanh có thể yên tâm nhất, ai cũng có thể tạo phản, duy chỉ có thế long tộc sẽ không tạo phản.

"Bảo vệ long mạch cũng sẽ có công, ngày long mạch sống lại, nhà họ Long ông có công bảo vệ, đến lúc đó tất nhiên sẽ được long mạch tặng lại, mà đến thời khắc long mạch sống lại cũng là thời khắc quy tắc thiên địa biến hóa, lấy cơ hội này mưu cầu thân phận mới mới có thể đánh vỡ gông xiềng của thế long tộc."

Đây là biện pháp Phương Minh nghĩ ra được, long mạch cũng không phải là vô tình, lúc này đã nằm ở trạng thái khôi phục, đối với mọi thứ trong phạm vi tương ứng đều là nhìn ở trong mắt, chỉ cần nhà họ Long trung thành bảo vệ nó, sau khi nó sống lại xong, long mạch cũng sẽ hồi báo lại nhà họ Long.

Mà đối với Phương Minh, có nhà họ Long bảo vệ như vậy đỉnh núi này cũng sẽ không sợ bị thế lực ở thế tục khác nhìn chằm chằm vào, chí ít có nhà họ Long ở đây, những thế lực khác ở thế lực muốn nghĩ cách chiếm đoạt cũng phải cân nhắc thực lực nhà họ Long.

Phòng trừ tất cả mọi nguy cơ, Phương Minh không biết khi nào bản thân sẽ hồn xuyên trở lại, nếu như đột nhiên rời đi mà không an bài tốt, như vậy chỉ dựa vào một cô bé như Tần Tuyết nhất định là không thể bảo vệ đỉnh núi này được, khả năng rất lớn sẽ bị thế lực khác cướp đi, thậm chí an toàn của bản thân cũng không thể bảo đảm.

"Nhà họ Long tôi phải bảo vệ như thế nào?"

"Không cần bố trí gì, nơi này tất cả tôi đều đã thiết trí xong rồi, chuyện mà nhà họ Long ông cần phải làm là bảo đảm trước khi long mạch sống lại, tất cả mọi thứ ở đây còn có địa thế không bị phá hư."

Nghe được lời nói của Phương Minh, đôi mắt già nua của Long Hưng Bang hơi híp, sau một khắc trên mặt lộ ra dáng vẻ sát phạt quả quyết, cực kỳ kiên cường nói: "Tốt, chỉ cần nhà họ Long tôi còn tồn tại, như vậ không ai có thể phá hư nơi đây, trừ phi đối phương diệt hết nhà họ Long tôi trước."

Long Hưng Bang đúng là có tiền vốn để nói như vậy, với tư cách một trong những xí nghiệp chủ đạo của tỉnh, nhà họ Long ở tỉnh này ăn sạch hai nhà hắc bạch, hơn nữa ở những tỉnh khác nhà họ Long cũng có được sản nghiệp cùng mạng lưới quan hệ khổng lồ, trong nước cũng không có mấy người có thể động được thế lực của nhà họ Long bọn họ.

Cao Nguyên Châu đang đứng bên cạnh vẫn duy trì trầm mặc, bởi vì ông ta biết ở đây đã không còn chuyện gì cần ông ta nữa.

Phương Minh nhìn về phía Cao Nguyên Châu, đối với nhà họ Long cậu rất yên tâm, nhà họ Long không thể nào nói ra chân tướng về đỉnh núi này, thế nhưng Cao Nguyên Châu không giống, Cao Nguyên Châu nói trắng ra là chỉ có quan hệ thuê mướn với nhà họ Long, mà bây giờ nhà họ Long đã tìm được biện pháp giải quyết rồi, Cao Nguyên Châu đối với nhà họ Long đến nói đã không còn tác dụng gì nữa.

Nếu như Cao Nguyên Châu rời khỏi nhà họ Long, với tư cách là một thầy phong thủy Cao Nguyên Châu nhất định cũng có bạn bè trong giới, mà khi mấy người bạn tụ tập nói chuyện đương nhiên phải nói về một đề tài chung nào đó, mà đối với thầy phong thủy không có đề tài nào hấp dẫn hơn long mạch.

Cái này rất giống người làm tài chính tụ họp, chuyện mà bọn họ nói tới đương nhiên là ai đầu tư buôn bán lời, ai sáng tạo ra thần thoại đầu tư, nếu như là đối tác làm ăn, đương nhiên phải nói về những hợp đồng mà họ hợp tác.

Cho nên người hiện tại khiến Phương Minh lo lắng chính là

Cao Nguyên Châu, cho dù Cao Nguyên Châu đáp ứng cậu không tiết lộ ra ngoài, nhưng người nào có thể bảo chứng ông ta thực sự không nói ra, vạn nhất ngày nào đó nói lộ ra miệng, hoặc có lẽ ngày nào đó uống say sau đó không giữ miệng được mà lộ ra, truyền tới trong tai người hữu tâm sẽ mang đến đại họa ngút trời.

Dù sao long mạch thật sự là quá hấp gẫn người rồi, cái gọi là thất phu vô tội hoài bích có tội, nếu tin tức long mạch bị lộ ra, nhà họ Long tuy rằng có thể chống lại thế lực ở thế tục, nhưng nếu như dẫn đến người trong giới tu luyện, nhà họ Long khẳng định không thể bảo vệ được.

Trước khi long mạch sống lại tuyệt đối không thể tiết lộ tình huống ở nơi này ra ngoài, mà ở trong đó có cậu bố trí, thầy phong thủy không biết nội tình qua đây tối đa chỉ sẽ cảm thấy nơi này có phong thuỷ tốt, mà sẽ không cho là nơi này có long mạch, bởi vì từ địa hình đến xem, ở đây căn bản cũng không phải là long mạch chi địa.

"Không biết Cao sư phó ngày bình thường làm cái gì?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Cao Nguyên Châu có chút ngoài ý muốn, ông ta là một thầy phong thủy, ngoại trừ xem phong thủy cho người ta thì còn có thể làm gì?

"Thường ngày tôi thường đi xem địa hình xung quanh, nhìn phong thủy ở khắp nơi trên toàn đất nước, nghiệm chứng một chút những thứ đã học được trong lòng."

Cao Nguyên Châu trả lời, vốn ông ta muốn nói chủ yếu là phục vụ cho nhà họ Long, thế nhưng nghĩ đến trên thực tế hai thầy trò ông ta đã gài bẫy nhà họ Long vài chục năm, những lời này ông ta cũng ngại nói.

"Xem ra Cao sư phụ say mê phong thuỷ, tấm lòng cầu đạo này thật sự là khó có được, bây giờ thầy phong thủy đa số người mê

luyến tài vật thế tục, sớm buông bỏ tấm lòng cầu đạo."

Phương Minh vừa nói ra lời này, trên mặt Cao Nguyên Châu có vẻ xấu hổ, thật ra ông ta ngược lại không chuyên nghiệp như Phương Minh nói, sở dĩ ông ta nghiên cứu phong thuỷ ngoại trừ thích cũng vì biết thành tựu trên phương diện phong thủy càng cao, thì có thể kiếm được số tiền càng lớn.

Cái này cũng giống như học tập, có người tốt nghiệp bằng chính quy liền đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, mà có người lựa chọn tiếp tục học tập thi nghiên cứu, còn có người lựa chọn học thật giỏi, bởi vì học tới học vị càng cao, tuy rằng mỗi ngày trôi qua sẽ tương đối khô khan, thế nhưng một khi có thể tốt nghiệp lương khởi điểm sẽ cao hơn sinh viên bình thường nhiều.

Cao Nguyên Châu, chính là thuộc về cái loại học sinh muốn học cho thật giỏi này.

Nghe được lời của Cao Nguyên Châu, Phương Minh vừa cười vừa nói: "Tấm lòng son là nên được trời cao chăm sóc nhất đấy, bên tôi có một quyển kinh văn phong thủy, nếu như Cao sư phó có hứng thú có thể ở lại nơi này nghiên cứu."

Lời của Phương Minh vừa ra đã khiến Cao Nguyên Châu ngây ngẩn cả người, mà Long Hưng Bang sau một lúc khiếp sợ, trên gương mặt già nua lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, bởi vì ông ta hiểu mục đích Phương Minh nói lời này.

Ở lại nơi này nghiên cứu, nói cách khác Cao Nguyên Châu không thể rời khỏi làng du lịch này.

Long Hưng Bang hiểu ý trong lời nói của Phương Minh, Cao Nguyên Châu cũng không ngu dốt, sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi cũng đã hiểu rõ.

"Xin hỏi là kinh văn phong thủy gì vậy?"

Vẻ mặt của Cao Nguyên Châu rất chân thành, nếu như một bản kinh văn bình thường mà muốn để ông ta ở lại nơi này hai mươi năm, khẳng định là chuyện không thể nào.

"Tông sư phong thủy lưu lại kinh văn."

Trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười, nhàn nhạt đáp, mà Cao Nguyên Châu sau khi nghe thấy lời nói của cậu, cả người trong nháy mắt trở nên vô cùng kích động.

Chương 568: Mùa thu hoạch

Long Hưng Bang hứa hẹn một tháng sau ông ta sẽ giao trọn tập đoàn Long Giang cho con cháu của ông ta quản lý, còn ông ta thì ở lại bên trong làng du lịch này, trừ phi có chuyện cực kỳ trọng yếu cần ông ta quyết định bằng không sẽ không rời khỏi làng du lịch.

Cao Nguyên Châu sau khi kinh văn phong thủy Phương Minh đưa thì mừng rỡ như điên, tại chỗ phát huyết thệ, trong vòng hai mươi năm sẽ không rời khỏi làng du lịch, xem như đã hoàn thành giao dịch cùng Phương Minh.

Về phần kinh văn phong thủy này thực sự là một vị tông sư phong thủy viết, là một trong những kinh văn mà sư phụ Phương Minh cất giữ, Phương Minh nhớ kỹ nội dung sau đó ghi ra lại một lần nữa.

Ngày thứ hai, Hàn Kiều Kiều không chào mà đi, sau khi Phương Minh biết tin không biết vì sao trong lòng ngược lại có một loại thất lạc, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Hàn Kiều Kiều đi, làng du lịch cũng chậm rãi khôi phục bình tĩnh, bởi vì danh khí của gạo Yên Chi nên có rất nhiều kẻ có tiền hâm mộ tiếng tăm mà đến, việc kinh doanh của làng du lịch cực kỳ sôi động, thế cho nên gian phòng ở đây đã được đặt trước đến một tháng sau.

Cuối năm sắp tới, Trương An Nhàn cũng dẫn theo Trương Tư Hàn rời khỏi, tuy rằng Trương Tư Hàn tiểu tử này căn bản không nguyện ý rời đi, nhưng cậu ta đã bị Trương An Nhàn mạnh mẽ lôi đi.

Ông cụ Nhan tuy rằng rất thích cuộc sống ở làng du lịch, thế

nhưng với thân phận này của ông cụ ngày cuối năm không thể nào lại ở đây mãi, vì mỗi khi năm cũ qua đi năm mới tới, thuộc hạ cùng đồng nghiệp đến nhà thăm hỏi ông cụ nối liền không dứt, ông cụ cũng không thể toàn bộ đều tránh không gặp.

Quan tốt không có nghĩa là không giao thiệp với người khác, cho dù ông cụ Nhan không suy nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải suy tính một chút cho đời sau của mình.

Toàn bộ làng du lịch tuy rằng có lượng du khách tăng nhanh, nhưng sau khi mất đi náo nhiệt, còn lại cũng chỉ có Tần Tuyết cùng Phương Minh hai người.

Trải qua hơn nửa năm biến hóa, trong thôn không còn người nào gọi Tần Dương là tiểu tử ngốc nữa, các thôn dân nhìn thấy Tần Dương, thế hệ trước thì gọi thẳng tên Tần Dương, mà những người trẻ tuổi khác cho dù có lớn tuổi hơn Tần Dương cũng vẫn gọi là anh Tần.

Từng đã là tiểu tử nghèo, hiện tại đã trở thành người giàu nhất trong thôn, hơn nữa việc kinh doanh làng du lịch cũng cần không ít công nhân, Phương Minh dựa theo nguyên tắc lấy gần trực tiếp mời những người trong thôn tới, do đó Phương Minh không chỉ là người giàu nhất, càng là ông chủ của không ít người trong thôn.

Trưởng thôn Lí Nam cũng không còn gọi Phương Minh là tiểu tử ngốc nữa, thậm chí mỗi khi say rượu ông ấy đều kéo người uống rượu cùng nói ông ấy là Bá Nhạc, trước đây Tần Dương muốn khai phá làng du lịch, ông ấy đã toàn lực ủng hộ, bằng không thì sao có thể cho con mình theo Tần Dương lăn lộn.

Mỗi lần có thôn dân kể lại lời nói của Lí Nam cho Phương Minh nghe, Phương Minh đều là gật đầu cười.

Hoa quả trên núi, sau khi suy tính cẩn thận Phương Minh vẫn

quyết định giao quyền tiêu thụ cho Hạ Tuyền, chẳng qua cậu đã tiến hành khống chế số lượng, mà Hạ Tuyền sau khi đăng ký thương hiệu xong, liền bắt đầu thực hiện quảng cáo.

Những hoa quả này dân chúng bình thường căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn đến, cũng chỉ có một số siêu thị cỡ lớn mới có bày biện, mà đa số người đều mua online.

Khi giá cả của hoa quả bị người nào đó lộ ra ngoài, lần thứ hai đưa tới sóng trào trên trên internet, không ít người còn nửa đùa nửa thật tự giễu nói: "Đầu năm nay ngay cả táo cũng đều không ăn nổi."

Mọi thứ của làng du lịch đang phát triển theo chiều hướng tốt, chẳng qua vào hôm nay, toàn bộ người trong thôn hầu như đều đi tới làng du lịch, đi tới phía trước đập chứa nước kia.

Bởi vì dựa theo Phương Minh đã nhờ trưởng thôn báo tin cho tất cả mọi người ba ngày trước, đập chứa nước sẽ tiến hành bắt cá vào hôm nay, mỗi nhà trong thôn đến đập chứa nước đều sẽ được phân cá.

Cho nên sáng sớm các thôn dân đã đi tới trước đập chứa nước, dẫn theo rổ lớn rổ nhỏ, nguyên một đám trên mặt đều mang biểu tình vui sướng, cuối năm tới rồi, có số cá này bọn họ cũng không cần lại đến chợ bán thức ăn mua cá nữa.

Gà vịt thịt cá, đây là những thứ ngày tết nhất định phải có, mà người trong thôn hầu như từng nhà đều nuôi gà vịt, về phần thịt heo, trong thôn có nhà ai giết heo đến lúc đó đi mua một hai đao vậy là được rồi, sau đó dùng muối ướp gia vị tốt, có thể ăn tới sau mười lăm tháng giêng.

Nếu như trong nhà có người trưởng thành muốn ra ngoài đi làm, như vậy thì mua thêm nhiều một chút rồi về ướp gia vị, đợi tới khi qua mười lăm tháng giêng, trực tiếp để người đó mang theo

ra bên ngoài đi làm, mấy khối thịt khô, một chén rau xanh liền là thức ăn hằng ngày rất nhiều người trong thôn ra ngoài đi làm.

Người trong thôn trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, trình độ văn hóa cũng không cao, ra ngoài làm công đa số người đều là làm việc chân tay, hoặc là làm buôn bán nhỏ, mỗi một phần tiền đều kiếm rất khổ cực, tự nhiên có thể tiết kiệm một phần thì lại nhiều hơn một phần, lại tiết kiệm thêm một chút còn có thể làm rau cải trắng muối rồi mang theo luôn, một tháng có thể tiết kiệm tới ba bốn trăm đồng.

Ba bốn trăm đồng có lẽ ở trong mắt người trẻ tuổi bây giờ cũng không tính là nhiều, thế nhưng ở nông thôn, người già cùng trẻ nhỏ một tháng tiêu phí cũng chỉ nhiều cỡ vậy. Đồ ăn trong ruộng mình cũng có, cũng chỉ thỉnh thoảng mua chút thịt cá, thỉnh thoảng mua một ít đồ ăn vặt cho trẻ nhỏ mới phải bỏ tiền.

Trời mới tờ mờ sáng, đập chứa nước đã đứng đầy thôn dân, mà ánh mắt của toàn bộ thôn dân đều nhìn về một phương hướng, trong mắt có vẻ chờ mong.

Tại chỗ có thôn dân nhìn theo một phương hướng, nơi ấy Phương Minh cùng Tần Tuyết đứng ở trước một cái bàn, trên bàn bày biện cống phẩm tam sinh, sau đó là nơi đặt tượng thần thổ thần.

Tượng thần ở phía sau cống phẩm, mà ở phía trước cống phẩm thì để một lưới đánh cá được bao bọc bên trong vải đỏ.

Trước khi bắt cá phải tế bái thổ thần, đây là tập tục địa phương, mục đích là hy vọng thổ thần phù hộ có thể thu được thật nhiều cá đắt tiền.

Đương nhiên, bình thường bắt cá trong hồ nước cũng không cần phiền toái như vậy, đa số cũng chỉ ở trước khi tung lưới bắt cá cúng tế thổ thần một chút mà thôi, nhưng mà đập nước này có thể

so với một hồ bạc loại nhỏ, chuyện bắt cá tự nhiên là không được khinh thường.

Về thế giới dưới nước dân gian vẫn luôn có thật nhiều truyền thuyết, quỷ nước, thủy quái, Hà Thần, Long Thần… Lũ lụt vô tình, ai cũng không muốn trong khi bắt cá lên lại gặp điểm xấu gì gì đó, hoặc có lẽ sẽ xảy ra bất trắc.

Cúng tế kết thúc, Phương Minh cùng Tần Tuyết hai người mỗi người cầm một đầu lưới đánh cá đi về phía đập chứa nước, lưới đánh cá rất dài, Tần Tuyết rốt cuộc là con gái, sắc mặt trở nên hồng, có vẻ hơi cật lực.

Chẳng qua dù vậy Tần Tuyết vẫn kiên trì, bởi vì đây là tập tục quy củ, trước khi lưới đánh cá vào nước chỉ có thể là người nhà chủ tiếp xúc, cho nên chỉ có thể là Phương Minh cùng Tần Tuyết anh em hai người.

Đi tới trước đập chứa nước, Phương Minh cùng Tần Tuyết đồng thời giơ tay lên, lưới đánh cá rơi vào trong nước, mà theo lưới đánh cá rơi xuống nước, ở bên bờ hơn mười vị thôn dân liền nhảy xuống, rồi sau đó kéo lưới đánh cá lên.

Phương Minh đứng ở bên cạnh đập chứa nước cũng đã sớm chuẩn bị xong bao lì xì, sau khi các thôn dân kéo lưới đánh cá lên liền đem mười mấy cái bao lì xì đều ném vào trong lưới đánh cá.

Những bao lì xì này vừa vào lưới đánh cá, các thôn dân nhao nhao đưa tay lên đoạt, mỗi người cầm tới hai ba bao lì xì, trong miệng cũng hát hò la hét, nói những lời vui mừng.

Đến bây giờ, nghi thức bắt cá đã hoàn thành.

Phương Minh cầm một đầu lưới đánh cá, mà các thôn dân cướp được bao tiền lì xì cũng nhao nhao nắm lưới đánh cá, mọi người hợp lực đem lưới đánh cá ném vào trong nước.

Các thôn dân bên cạnh đều mang ánh mắt mong đợi, có thể nói rằng không phải hút cạn nước rồi bắt cá, một lần chỉ tung lưới ba lần, mà lần đầu tiên lưới đánh cá thu được bao nhiêu cá liền đại khái có thể đoán ra hai lần kế tiếp có thể có bao nhiêu cá.

Bởi vì đập chứa nước rất lớn, cho nên lưới đánh cá không thể nào bao phủ hết toàn bộ đập chứa nước, khi lưới đánh cá chỉ kéo bao phủ được một phần ba đập chứa nước, các thôn dân liền bắt đầu thu lưới, kéo qua phía bên cạnh.

"Cá, có cá nhảy lên!"

"Oa, cá thật là lớn, con cá vừa nhảy ra khỏi lưới đánh cá kia sợ ít nhất cũng phải nặng cỡ bảy, tám cân đi."

Thôn dân ở bên trên thấy những con cá nhảy lên khỏi mặt nước, nhao nhao la hoảng lên, trọng lượng của mấy con cá này vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Đập chứa nước khô cạn nhiều năm như vậy, thời gian có nước chẳng qua cũng chỉ chừng nửa năm, dựa theo bình thường đến nói với thời gian nửa năm, cá con nhiều nhất chỉ vừa được hai ba cân, ba bốn cân liền đã coi như là rất lớn.

Rất nhiều đập chứa nước có đôi khi sẽ câu được cá lớn, đó là bởi vì đập chứa nước tuy rằng bắt cá hằng năm, nhưng luôn luôn sẽ có cá lọt lưới, thời gian lâu dài đương nhiên cũng đã lớn.

Đập chứa nước này mới nửa năm, tại sao có thể có cá lớn?

Chẳng lẽ là Tần Dương bỏ vào cá lớn vào nuôi?

Các thôn dân có chút khó hiểu, nhất là người đã từng nuôi cá, người đã nuôi cá đều sẽ không nuôi lớn cá, bởi vì nếu như sau khi cá lớn bị bắt lên, tỉ lệ sống sót sau khi thả vào trong nước lần thứ hai không được ba thành, rất có thể vài ngày sau liền chết.

Chẳng qua rất nhanh nghi ngờ trong lòng thôn dân liền bị khiếp sợ che phủ, bởi vì theo lưới đánh cá xiết chặt, càng ngày càng nhiều cá nhảy lên mặt nước, tràng diện cực kỳ đồ sộ.

"Nhiều cá lớn như vậy."

"Kéo căng lưới lên, nhiều cá chạy thoát vậy."

Các thôn dân trưng ra vẻ mặt vô cùng đau lòng, một con cá lớn thoát ra tạo thành tổn thất thật quá lớn đi.

"Mấy tên nhóc này làm trò gì vậy, để lũ cá thoát hết rồi, có phải lúc tối chưa ăn cơm không?"

Một ít người già vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép, nhiều cá lớn như vậy chạy thoát mất, vậy lưới đầu chẳng khác gì kéo không rồi, lưới thứ nhất mà lại không có thu hoạch gì, đây không phải một dấu hiệu tốt.

Thôn dân kéo lưới dưới nước cũng là có khổ mà không nói được, không phải bọn họ không cố gắng hết sức, bọn họ đã dùng hết cả sức, cái lưới này quá nặng, không bị bật ngược lại cũng đã là dùng hết toàn lực.

Thậm chí có không ít thôn dân còn đang hoài nghi liệu có phải đã kéo đến vật nặng gì khác không, bằng không mà nói nếu quả thật tất cả đều là cá, bên trong lưới đánh cá này được có bao nhiêu cân cá chứ, hẳn sẽ là một con số kinh khủng.

Sau ba phút, lưới đánh cá cuối cùng cũng được kéo đến bên cạnh đập chứa nước, mà giờ khắc này đã có không ít thôn dân cầm giỏ lớn đi tới bên cạnh đập chứa nước, vô số cá lớn vươn bụng trắng lóa một mảnh đang vùng vẫy bật nhảy, tâm tình vui sướng cùng kích động đầy ở trên mặt của mỗi một người.

Đây là một hồi mùa thu hoạch lớn, các thôn dân phát hiện rổ của tất cả mọi người đều tràn đầy, chỉ cần thả một lưới mà tất cả

mọi người đều đã được phân đủ hết.

Căn tin bên kia lúc này có hơn mười người phụ nữ trong thôn đang bắt đầu sắp xếp cá thôn dân đưa tới, cá trích, cá chép, cá trắm đen, cá trắm cỏ, cá chuối…

Dựa theo Phương Minh nói với những người trong thôn, ngày hôm nay sẽ tổ chức một tiệc cá ở làng du lịch, tất cả thôn dân đều sẽ ăn cơm ở đây, đương nhiên ngoại trừ cá, Phương Minh còn mua hai con heo từ một gia đình nuôi heo trong thôn.

Đây là một thịnh yến nông thôn thuộc về người trong thôn, hơn nữa, thịnh yến như vậy hàng năm đều sẽ tổ chức một lần.

Một đêm này làng du lịch đèn đuốc sáng trưng, các thôn dân nâng ly cạn chén, nói tới những câu chuyện vui vẻ, mà Phương Minh một người đứng ở đỉnh núi.

Gió lạnh thổi đến, Phương Minh vươn bàn tay ra, nơi ấy, một mảnh bông tuyết bay xuống.

Tuyết rơi.

Tại khi nơi này sắp hết năm, Phương Minh nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên sau khi hồn xuyên.

Chương 569: Kết thúc

Tuyết rơi hợp thời báo hiệu cho năm được mùa!

Cuối năm sắp tới, một trận tuyết lớn hạ xuống, toàn bộ làng du lịch sau khi trải qua thời gian náo nhiệt lại từ từ khôi phục sự yên lặng, tuyết trắng che phủ đỉnh núi, toàn bộ làng du lịch giống phủ thêm tầng một lụa trắng.

Khụ khụ...

Phương Minh ho khan một tiếng, kết quả lại phát hiện ho ra một ngụm máu liền dùng khăn lụa lau đi, sau đó giấu khăn lụa vào trong túi áo.

"Anh."

Tần Tuyết đi tới bên cạnh Phương Minh, tuyết rơi, cô bé mặc váy lông thật dày, là kiểu mới nhất năm nay, này là ngày hôm qua Phương Minh dẫn cô bé đến thị trấn mua.

"Tiểu Tuyết đã đến."

Phương Minh vẫy vẫy tay, ở bên người cậu có một tảng đá lớn, chắng qua bởi vì bên trên có cây tùng che chắn nên bên ngoài tảng đá lớn không bị băng tuyết bao trùm, Tần Tuyết trực tiếp ngồi xuống.

Phương Minh không mở miệng nữa, mà Tần Tuyết cũng liền ngồi như vậy, dường như cũng đang trầm tư cái gì.

Sau một hồi lâu, khi một cơn gió lạnh thổi tới, Tần Tuyết mới mở miệng.

"Anh, còn nhớ rõ ngày này năm trước sao?"

Lời nói của Tần Tuyết khiến cho Phương Minh tìm thấy được ký ức của Tần Dương, ở ngày này năm trước, Tần Dương cùng Tần Tuyết anh em hai người lúc này đang tìm kiếm một con vịt đi lạc ở khắp núi, bởi vì ngày mai sẽ là 30 tết, con vịt này là dùng để tế bái tổ tiên.

Ngày đó, mặc dù không có tuyết rơi nhưng gió lạnh thấu xương, anh em hai người cứ như vậy tìm kiếm khắp núi, gió lạnh thổi ở trên mặt của anh em hai người, lạnh đến mặt đều phát tím.

Từ sáng sớm đến xế chiều, mắt thấy trời sắp tối, Tần Tuyết lo lắng quá nên không chú ý hụt chân một cái, cả người trượt té trên mặt đất, không chỉ bị thương nhiều chỗ trên người, hơn nữa còn đau chân.

Tần Dương phải tạm thời từ bỏ chuyện tìm kiếm mà cõng em gái xuống núi, dọc theo đường đi, nước mắt của Tần Tuyết làm lưng của Tần Dương ướt sũng, tiếng khóc của cô bé vang dội sơn cốc.

Đây là khóc vì cuộc sống, cũng là tiếng khóc do từng chút từng chút tuyệt vọng trong lòng cô bé tích góp lại.

Trong nhà không có thuốc bôi vết trầy xước, đêm hôm đó Tần Dương đi tới nhà của vài thôn dân, cuối cùng mượn được thuốc bôi từ nhà của Lí trưởng thôn, sau khi bôi thuốc lên vết thương của em gái mình, thấy em gái mình ngủ rồi, sau nửa đêm mới một người đi lên núi tìm kiếm con vịt.

Mùa đông trên núi không có dã thú gì, con vịt sẽ không bị dã thú ăn tươi, cuối cùng sau khi tìm trên núi suốt hai giờ, Tần Dương tìm được rồi con vịt lạc mất ở một cái hố trên núi, đã bị đông hấp hối.

"Anh, thực ra thì ngày đó buổi tối em không ngủ, sau khi anh đi rồi em liền tỉnh."

Ánh mắt của Tần Tuyết không nhìn hướng Phương Minh, mà là nhìn sườn núi phía trước, bên trong đôi mắt nhỏ sáng lấp lánh có một vòng hơi nước, nói: "Thực ra thì ngày đó em đã nghĩ cứ như vậy tự sát luôn đi, bởi vì em không muốn kéo dài nữa khiến anh mệt mỏi."

"Không còn em nữa anh có thể rời khỏi sơn thôn này, có thể đi hướng thành phố lớn, dựa vào sự cần mẫn lao động của anh, khẳng định có thể sống tiếp, nhưng là bởi vì em mà anh chỉ có thể ở lại trong thôn, là em trói buộc anh."

Phí hoài bản thân mình, ở trong mắt rất nhiều người là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà đối với Tần Tuyết, một khắc kia cô bé thật là đã nghĩ tới chuyện này.

Chỉ cần cô bé chết rồi, anh có thể được giải thoát.

Phương Minh quay đầu đưa mắt nhìn về phía Tần Tuyết, điểm này ở trong ký ức của Tần Dương thực sự là chưa từng có, hiển nhiên Tần Dương chính mình cũng không biết em gái của anh ta đã từng dấy lên suy nghĩ phí hoài bản thân mình.

"Nếu như... Nếu như không phải sau đó anh tìm được con vịt về, có thể hiện tại em thực sự đã mất."

Bị mất một con vịt, đối với người thường đến nói nhiều nhất cũng chỉ là ảo não một phen, thế nhưng theo Tần Tuyết, đây là trời cao đang trừng phạt cô bé, đã như vậy cô bé sẽ lựa chọn kết thúc cả đời này, nhìn lão Thiên làm sao có thể trừng phạt cô bé nữa.

"Nha đầu ngốc, cuộc sống của chúng ta hiện tại không phải rất tốt sao?"

Phương Minh xoa xoa đầu Tần Tuyết, nếu như Tần Tuyết thực

sự phí hoài bản thân mình, như vậy đối với Tần Dương đến nói không phải giải thoát mà là tuyệt vọng, bởi vì trong lòng Tần Dương em gái chính là nơi anh ta gởi gắm, là động lực để anh ta cố gắng phấn đấu cả đời.

Nói không khoa trương, nếu Tần Tuyết thật sự làm ra hành động phí hoài bản thân mình, chắc chắn toàn bộ thế giới của Tần Dương sẽ trở nên tối tăm, có khả năng rất lớn, Tần Dương cũng sẽ lựa chọn rời bỏ thế giới này, bởi vì thế giới này đã không còn gì đáng để anh ta lưu luyến.

"Đúng vậy, hiện tại cuộc sống rất khá, tất cả mọi người rất hâm mộ em, nói em có một người anh tốt."

Giọng nói của Tần Tuyết vẫn rất trầm thấp như cũ, sau khi nói xong lời này cả đầu cúi gầm xuống gần như chạm ngực, sau một khắc, thân thể bắt đầu run run.

"Tiểu Tuyết, em làm sao vậy?"

Phương Minh phát hiện có điểm gì đó không đúng, cúi đầu mới thấy khuôn mặt Tần Tuyết đã phủ đầy lệ ngân, ngay lúc cô bé ngẩng đầu, hai giọt nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

"Anh, có thể trả người anh trước đây lại cho em không, em tình nguyện trải qua cuộc sống nghèo khổ trước đây."

Tần tuyết khuôn mặt tràn ngập nước mắt nhìn về phía Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ mong đợi, nhưng mà sau khi Phương Minh nghe xong lời nói của Tần Tuyết, thân thể khẽ run lên, thật lâu không nói nên lời.

Tần Tuyết nói những lời này nếu người khác nghe có thể sẽ không hiểu ra sao, nhưng cậu vẫn hiểu ý trong lời nói của Tần Tuyết.

Chung quy, còn không thể lừa gạt Tần Tuyết.

Cũng đúng, Tần Dương cùng Tần Tuyết hai anh em sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, đã hiểu rõ nhau tới mức nào, tuy rằng cậu đảm nhiệm hình dáng của Tần Dương, thế nhưng ngôn hành cử chỉ thói quen, Tần Tuyết làm sao lại không phát hiện ra được biến hóa.

Tần Tuyết là một cô gái rất thông minh, nếu không mà nói cũng sẽ không có thành tích học tập xuất sắc như vậy, có lẽ ngay từ đầu cô bé hẳn chỉ là nghi ngờ, thế nhưng thời gian nửa năm, trong lòng của cô bé đã có đáp án.

Phương Minh không biết trả lời vấn đề này như thế nào, nói cho Tần Tuyết biết Tần Dương đã chết, bây giờ là hồn phách của cậu chiếm cứ thân thể của Tần Dương.

Tất cả từ ngữ, hóa thành một tiếng thở dài khe khẽ, Phương Minh đứng lên nói với Tần Tuyết: "Ngày mai là giao thừa rồi, ngày hôm nay đi ngủ sớm một chút, rõ ràng anh sẽ tự mình xuống bếp nấu một bữa cơm tất niên cho em."

Tần Tuyết nặng nề gật đầu, nói: "Ừm."

...

Giao thừa, 30 tết, một ngày này làng du lịch cực kỳ quạnh quẽ, toàn bộ công nhân trong làng du lịch đều về nhà ăn tết, các du khách cũng đều rời đi, trên làng du lịch chỉ còn lại có ba người.

Phương Minh, Tần Tuyết còn có Thường Hộ Quốc cùng Cao Nguyên Châu, Long Hưng Bang cũng về nhà ăn tết rồi.

Sáng sớm Phương Minh đã rời giường, từ trong đập chứa nước câu một con cá trắm cỏ lớn, phá bụng cạo vẩy cá, nấu nước giết gà vịt, đến trong đồng ruộng hái rau dưa cùng rau dại, bắt đầu chuẩn bị làm một bữa cơm giao thừa phong phú.

Hai giờ chiều, Phương Minh dẫn theo Tần Tuyết đi đến phần

mộ của cha cùng ông nội Tần Dương thắp hương, sau đó trở lại làng du lịch bắt đầu tế bái tổ tiên, đợi tới sau khi làm xong tất cả những việc này thì cũng đã xấp xỉ bốn giờ chiều rồi.

Đợi được Phương Minh dẫn theo Tần Tuyết trở lại làng du lịch, làng du lịch vậy mà lại nghênh đón một bóng người.

Hàn Kiều Kiều xuất hiện ở làng du lịch, một lần này Hàn Kiều Kiều chỉ tới đây một mình mà ngay cả Trương Yến cũng không dẫn theo, càng không mang theo bất kỳ hành lý gì, cự tuyệt lời mời của ban tổ chức đêm xuân, Hàn Kiều Kiều không nói cho bất kỳ người nào đã lái xe suốt mười giờ đến nơi này.

"Gần sang năm mới, mẹ của tôi ở nước ngoài an dưỡng, tôi đây một người cũng không có chỗ đi, ở chỗ này vượt sang tuổi mới, chắc cậu sẽ không cự tuyệt chứ?"

Hàn Kiều Kiều nở nụ cười yếu ớt nói, một đôi mắt phượng nhìn về phía Phương Minh, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, rất hiển nhiên, người hoài nghi thân phận mình không chỉ có một mình Tần Tuyết, còn có Hàn Kiều Kiều này.

"Cũng chỉ là nhiều hơn một bộ bát đũa mà thôi."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều càng thêm tin tưởng phán đoán trong lòng mình, nếu như không phải người kia, đổi lại bất kỳ một người đàn ông nào khác cũng sẽ không dùng vẻ mặt cùng ngôn ngữ như thế đối đáp với một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp như mình.

Cho dù là người đàn ông thực sự không hề có ý gì với mình, cũng sẽ biểu hiện ra vẻ khách sáo một chút, mà tuyệt đối không phải làm ra vẻ mặt ghét bỏ như người trước mắt này.

Bữa cơm giao thừa rất thịnh soạn, Hàn Kiều Kiều cố ý mang theo hai chai rượu đỏ qua đây, chẳng qua Thường Hộ Quốc không

thích uống rượu đỏ, vẫn thích uống cái loại rượu trắng thấp kém, bốn người uống sạch hai chai rượu đỏ cùng một lọ rượu trắng.

Hôm nay Tần Tuyết rất vui vẻ, bởi vì chưa từng có giao thừa náo nhiệt như vậy, Tần Tuyết sau khi uống hết một ly rượu đỏ lại ăn xong bữa cơm liền say ngã, bị Phương Minh đỡ trở về phòng nghỉ ngơi.

Khụ khụ...

Đỡ Tần Tuyết lên giường đắp kín mền, sau đó Phương Minh lại một lần nữa ho khan, may mà lần này cậu sớm chuẩn bị khăn tay trước, từ trong túi áo móc ra, che kín hai ngụm máu.

Nhìn Tần Tuyết đỏ mặt đang nằm trên giường, vẻ mặt Phương Minh trở nên có chút phức tạp, hồi lâu sau cuối cùng hóa thành một tiếng khẽ thở dài, xoay người đi ra khỏi phòng.

Mà chỉ trong nháy mắt khi Phương Minh rời khỏi phòng, một hàng thanh lệ theo khóe mắt Tần Tuyết chảy xuống.

...

"Sao lại đứng ở chỗ này, không trở về phòng nghỉ ngơi sao?"

Làng du lịch không lắp đặt điều hòa, vì thế cho dù có bố cục phong thủy tồn tại nhưng vẫn có chút lạnh lẽo, thấy Hàn Kiều Kiều đứng ở cách đó không xa, Phương Minh nhíu mày hỏi.

"Bởi vì đang chờ cậu."

Hàn Kiều Kiều thẳng thắn, Phương Minh khinh bỉ nhìn Hàn Kiều Kiều, phỏng chừng Hàn Kiều Kiều hiện tại đã xác nhận thân phận của mình rồi, lại khôi phục bộ dáng lúc trước, con rung rung bộ ngực cao ngạo kia trước mặt mình.

"Đi theo tôi."

Phương Minh dẫn theo Hàn Kiều Kiều lần thứ hai đi tới đỉnh núi, lại một lần nữa đi tới trước hòn đá kia.

"Có thể tôi phải đi rồi."

Không đợi Hàn Kiều Kiều nói Phương Minh đã mở miệng trước, sau khi nói xong lời này, lần thứ hai ho khan, lần này cậu không có bất kỳ che lấp gì, tùy ý ho ra một ngụm máu.

Hàn Kiều Kiều thấy trạng thái của Phương Minh liền nhíu mày lại, hỏi: "Đi, đi đâu?"

"Đương nhiên là trở về, tình huống lần này cũng không biết phải giải thích với cô thế nào, trước khi tôi về nước, thay tôi chăm sóc cho Tần Tuyết một chút, cô ấy là một bé gái đáng thương."

"Cô bé cũng biết thân phận của cậu rồi sao?"

"Cô bé không biết thân phận của tôi, thế nhưng cô bé biết tôi không phải anh của cô bé."

Nghe được lời của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều gật đầu, hai người tướng mạo như nhau có thể lừa gạt người ngoài, nhưng tuyệt đối không gạt được người thân cận, mình cũng có thể đoán ra thân phận của Phương Minh, chớ nói chi là Tần Tuyết rồi.

"Khi nào cậu đi?"

Hàn Kiều Kiều hỏi vấn đề cô quan tâm nhất, chẳng qua ngay sau khi cô hỏi xong vấn đề này lại phát hiện vai nặng nề, bởi vì đầu của Phương Minh tựa vào trên vai của cô, nhắm hai mắt lại.

Đùng đùng đùng!

Cách đó không xa, pháo hoa nở rộ ở trên trời, đám người ăn cơm tất niên xong nhao nhao mở cửa châm ngòi đốt pháo hoa rực rỡ, ánh sáng của pháo hoa chiếu rọi lên trên mặt Hàn Kiều Kiều,

cũng chiếu vào trên người Phương Minh.

“Anh còn chưa nói cho tôi biết, sau khi biết được tình cảm của tôi, anh dự định đối xử với tôi như thế nào?"

Chương 570: Lời sấm

Nhà thờ London, nước Anh.

Là thánh địa tôn giáo nổi tiếng của London, cũng là địa danh nổi tiếng của thế giới, nhưng trong hơn nửa năm nay, nhà thờ London vì lý do tu bổ sửa chữa bên trong lẫn bên ngoài nên đã tạm dừng mở cửa với khách bên ngoài.

Việc tạm dừng mở cửa này đã kéo dài gần nửa năm.

Đối với những người thường đến London du lịch thì chỉ thấy có chút tiếc nuối, thế nhưng trong mắt một số thế lực khác, sự thay đổi của nhà thờ London luôn được họ theo dõi từng giờ từng phút, bởi vì điều này có khả năng rất lớn có quan hệ đến vận mệnh phương Tây.

Thần tử giáo hội hình như đã xảy ra chuyện. Giáo hội có sáu giáo chủ hồng y từ Vantican đến đây, ngoài ra còn có ba tổng giám mục của các khu vực khác cũng đã đến, cộng thêm tổng giám mục khu vực London. Tổng cộng mười tổng giám mục canh giữ ở đây, đề phòng thế lực khác dòm ngó.

Bên phía hội nghị hắc ám tuy không phái người lẫn vào nhà thờ, nhưng lại gắn cơ sở ngầm khắp nơi bên ngoài nhà thờ, chỉ cần trong nhà thờ có động tĩnh gì họ đều sẽ biết đầu tiên.

Ngoài ra còn có một số thế lực khác cũng luôn chú ý động tĩnh ở đây. Là giáo hội có thế lực lớn nhất phương Tây, chỉ một cọng cỏ lay cũng gây sự chú ý của các thế lực phương Tây khác.

"Mộng Cơ, rốt cuộc thần tử đến từ phương Đông kia tình hình thế nào rồi?"

Trong một trang viên cách nhà thờ không xa, Mộng Cơ đang đứng trước mặt hai bà lão. Hai người chính là trưởng lão tộc Nightmare.

Có mười tổng giám mục đang canh giữ ở Luân Đôn, vậy mà thành viên hội nghị hắc ám vẫn dám xuất hiện, lại còn cách nhà thờ gần như vậy, không phải là họ không sợ giáo hội, mà là vì họ có chỗ dựa nên mới không sợ.

Đối với giáo hội, xuất động mười tổng giám mục tất nhiên là có chuyện lớn. Giáo hội có chuyện lớn, hội nghị hắc ám không có khả năng không đoái hoài tới. Điều này giáo hội lẫn hội nghị hắc ám đều biết rõ, vậy nên chỉ cần người của hội nghị hắc ám không tiến vào nhà thờ, giáo hội cũng sẽ không để ý tới.

Cái này cũng giống như hồi thế chiến thứ Hai, các quốc gia đều có nhân viên tình báo nước ngoài xâm nhập vào, dưới tình huống bình thường cũng sẽ không bắt hết, sau khi dò hỏi tình báo cơ mật từ các nhân viên tình báo này mới ra tay bắt người.

Đây là một thỏa thuận ngầm không tiếng. Ngược lại, nếu các quốc gia dốc hết sức bắt toàn bộ nhân viên tình báo, những nhân viên gián điệp đó sẽ hi sinh rất nhiều, chi phí để bồi dưỡng một nhân viên gián điệp lại không hề nhỏ.

Những người khác đều kiêng kỵ thế lực mà họ không biết, chắc chắn sẽ phải đi tìm hiểu. Cho dù họ có bắt được bao nhiêu đi nữa thì gián điệp vẫn sẽ lần lượt xâm nhập không ngừng, đến cuối cùng chỉ có thể khiến song phương hao phí tinh lực và tâm huyết.

Như vậy không bằng để đối phương nằm dưới sự theo dõi của mình, chỉ cần giám sát hành động của đối phương là được. Đây là sách lược về gián điệp giữa các nước với nhau, giáo hội và hội nghị phương Tây cũng giống vậy.

Đối mặt với câu hỏi của trưởng lão, Mộng Cơ cũng trở nên

lúng túng. Theo lời hẹn giữa cô ta và Tần Minh, sau khi Tần Minh gặp hoàng thất Anh quốc, qua hôm sau sẽ gặp mặt cô ta.

Nhưng đến ngày hôm sau cô ta ở chỗ hẹn đợi Tần Minh xuất hiện, đợi liên tiếp ba ngày vẫn không thấy. Quan trọng nhất là, dựa theo lời thủ hạ báo cáo, cũng không nhìn thấy Tần Minh đi ra nhà thờ.

Ngay khi Mộng Cơ chuẩn bị lẻn vào nhà thờ tìm Tần Minh, nhà thờ đột nhiên phong bế với bên ngoài. Ngay sau ngày phong bế, bên phía Vantican liền phái tổng giám mục đến.

Lúc ấy chỉ có hai tổng giám mục đến, nhưng đối với Mộng Cơ hai tổng giám mục cũng đã đủ gây khiếp sợ rồi, càng về sau càng có nhiều tổng giám mục đến, cô ta cũng không dám tiến lại gần nhà thờ.

"Dựa theo tình báo bên phía trưởng hội nghị, có lẽ thần tử đến từ phương Đông đã xảy ra chuyện, cụ thể chuyện gì thì trước mắt còn chưa biết. Bên phía hội nghị có tin gì thì sẽ lập tức báo ngay."

Vẻ mặt hai trưởng lão của tộc Mộng Cơ cũng rất căng thẳng, theo lời Mộng Cơ họ đã biết Mộng Cơ và thần tử phương Đông có hẹn, mà lời hẹn này đối với tộc Nightmare họ rất có lợi.

Không cần dựa vào thần tử này chống lại giáo hội, chỉ cần thần tử này có thể có tiếng nói trong giáo hội, có thể tránh được cục diện phải chết, như vậy về sau khi họ nhằm vào hội nghị hắc ám sẽ tha cho tộc Nightmare họ, vậy cũng đã đủ để tộc Nightmare họ phát triển rồi.

“Quác! Quác!”

Một con quạ đen ngoài trang viên bay vào, phát ra tiếng kêu. Nghe thấy tiếng quạ kêu, hai bà lão liền biến sắc, nói: "Bên phía nhà thờ có biến."

…

Trong nhà thờ London, bên ngoài căn phòng Phương Minh đang nghỉ ngơi, mười tổng giám mục lúc này đều có mặt ở đây, xung quanh còn có hơn hai trăm giáo sĩ tinh nhuệ của giáo hội đang đứng chật kín ở trong sân.

"Ánh sáng thánh vinh quang lại thay đổi!"

"Xem ra là Lời sấm đã sắp kết thúc, thần tử sắp sống lại rồi."

Mười tổng giám mục lúc này đều trở nên kích động, bởi vì ngay trước mặt họ, trong căn phòng nghỉ của Phương Minh, hiện tại đang tỏa ra ánh sáng chói lòa. Ánh hào quang này so với ánh sáng vinh quanh hiện ra sau khi Phương Minh dùng nước thánh vinh quang còn thiêng liêng hơn nữa.

Ánh sáng thánh vinh quang!

Đây là đẳng cấp cao nhất trong giáo hội, ngay cả giáo hoàng cũng chưa chắc có thể có được, bởi vì nghe đồn ánh sáng thánh vinh quang chỉ có thể xuất hiện dưới một tình huống, chính là khi Chúa truyền Lời sấm lên người một thành viên giáo hội nào đó.

Chúa, không ở đâu là không có. Chúa thương hại thế gian khó khăn, thỉnh thoảng sẽ thông qua một tín đồ thành tín chỉ dẫn cho các tín đồ còn u mê nên đi hướng nào, nên lời của tín đồ đó được xưng là Lời sấm.

Tín đồ nhận Lời sấm sẽ bị ngất đi, có đôi khi bị ngất trong khoảng thời gian rất dài, nhưng cuối cùng sau khi tỉnh lại, chỉ có một, hai câu là đến từ Lời sấm của Chúa. Về phần vì sao lại xuất hiện tình trạng như vậy, giáo hội giải thích là do năng lượng của Chúa quá mạnh, thân thể tín đồ không chịu được. Tuy nhiên, cho dù chỉ nhận được đôi ba câu, cũng cần tín đồ mất một khoảng thời gian dài mới có thể hoàn toàn tiếp thu.

Cái này giống như hình chụp vậy, chụp một con kiến với chụp một con voi chắc chắn kích thước hình sẽ lớn nhỏ khác nhau.

"Hơn hai trăm năm, lần gần nhất Lời sấm được truyền xuống chính là hơn hai trăm năm trước."

"Nhiều năm rồi giáo ta vẫn chưa có được Lời sấm truyền xuống, mấy giáo hội khác cứ công kích nói giáo ta không phải giáo hội chính thống, làm không ít tín đồ bỏ giáo. Lần này thần tử nhận Lời sấm, xem mấy giáo hội này còn nói gì được nữa không."

Giáo hội phương Tây là đại giáo hội đầu tiên ở phương Tây, nhưng ở phương Tây còn có một giáo hội mới xuất hiện đang phát triển mạnh mẽ, hơn nữa trước mắt thế lực cũng vô cùng lớn, nếu không phải mấy năm gần đây họ áp chế, chỉ sợ đã sớm vượt qua rồi.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều thờ phụng cùng một Chúa, chắc chắn không thể chèn ép thẳng mặt được, vậy nên chỉ có thể dựa vào việc đấu võ mồm, nhưng đấu võ mồm cũng không thể hữu hiệu như Lời sấm, chỉ cần Lời sấm vừa ra, giáo hội mới phát kia sẽ không thể nói gì được nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao họ lại kích động như vậy, thậm chí còn chủ động từ các khu vực về đây.

Không sai, bên Vantican đến đây sáu giáo chủ hồng y, ngoài ba người là do giáo hoàng phái tới, ba người còn lại đều là chủ động yêu cầu đến đây. Tổng giám mục ở ba khu vực khác cũng giống vậy.

Lời sấm, đối với giáo hội rất quan trọng, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào, thậm chí nói lời bất kính, tầm quan trọng của Lời sấm so với Giáo hoàng bệ hạ còn cao hơn.

Trong nội bộ giáo hội có một số bí mật về mối quan hệ giữa

giáo hoàng và thần tử. Tổng giám mục họ trong lòng cũng có biết ít nhiều, bình thường tổng giám mục đều đứng về phía giáo hoàng, nhưng hiện tại thần tử đã tiếp nhận Lời sấm, có một vài tổng giám mục đã bắt đầu dao động.

Mười tổng giám mục đến đây, ngoài những người do giáo hoàng phái tới, bảy người còn lại trước khi đến đây họ cũng đã tỏ rõ thái độ, lần này họ đứng về phía thần tử.

"Trước tiên đừng kích động quá sớm, có phải là Lời sấm hay không vẫn còn chưa xác định, dù sao Lời sấm đã hơn hai trăm năm chưa xuất hiện rồi."

"Nói đúng lắm, có thể là chúng ta nhầm lẫn, đến lúc đó nếu truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ."

Hai tổng giám mục trung thành với giáo hoàng mở miệng, nhưng ngay sau đó liền bị một tổng giám mục khu vực khác lên tiếng phản bác họ.

"Hys, Mục Văn, tôi biết trong lòng các ông nghĩ gì, nhưng Lời sấm đối với giáo hội rất quan trọng, hơn nữa thần tử là chuyển thế của Chúa, ở trên người thần tử xuất hiện Lời sấm cũng là chuyện bình thường. Không phải người lần đó trên người xuất hiện Lời sấm là một thần tử sao?"

"Giáo hoàng đại nhân cũng là thần tử thượng vị, nếu nói là Chúa truyền xuống dạy bảo, vậy Giáo hoàng đại nhân chắc hẳn là người được chọn thích hợp nhất. Tôi thấy khả năng lớn đây không phải là Lời sấm."

"Mục Văn, đừng vì tư tâm của ông mà không để ý đến lợi ích của giáo hội, nếu không ông chính là tội nhân của giáo hội đấy."

"Tôi có tư tâm gì chứ, tôi trung với giáo hội, trung với giáo hoàng. Còn các ông, không canh giữ khu vực của mình, cố tình

chạy đến đây ở cả nửa năm trời. Nếu vì vậy mà để thế lực Tin Lành khuếch tán bờ cõi, các ông mới chính là tội nhân của giáo hội." - Mục Văn cũng không chịu yếu thế đáp trả.

"Phi! Chúng tôi vì sao chạy đến đây chẳng lẽ trong lòng ông không biết. Nếu chúng tôi không chạy đến, cho dù thần tử điện hạ thân mang Lời sấm, chỉ sợ cũng không thể xuất hiện trước mặt người đời."

"Ông đang nói lời vu khống, là bất kính với giáo hoàng đại nhân."

"Có phải vu khống hay không, trong lòng mọi người đều biết."

"Được rồi, đừng cãi nhau ồn ào nữa, thần tử điện hạ sắp tỉnh lại rồi, rốt cuộc có phải Lời sấm hay không sẽ biết ngay thôi. Đều là tổng giám mục, sao lại y như mấy phụ nữ đanh đá vậy?"

Tổng giám mục khu vực London mở miệng. Là tổng giám mục khu vực London, ông là người đứng đầu trong tất cả tổng giám mục. Quan trọng nhất là ông đứng ở phe trung lập, cho dù là người trung với giáo hoàng hay xem trọng thần tử cũng đều không muốn đắc tội với ông.

Mấy tổng giám mục im lặng. Hiện tại trong phòng nghỉ, Phương Minh đang ngồi xếp bằng, cả người tỏa ra ánh hào quang sáng chói. Hoa Quán Tưởng Trường Sinh vốn đang ở trên chiếc bàn trước mặt cậu giờ đã biến mất, nhưng trước ngực Phương Minh lại xuất hiện dấu ấn hoa Quán Tưởng Trường Sinh, chỉ có điều dấu ấn rất nhỏ nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra hình dạng.

Hoa Quán Tưởng Trường Sinh đột nhiên xuất hiện vầng sáng lập lòe, mà vầng sáng này chính là ánh sáng chói lóa mà các tổng giám mục ngoài cửa nhìn thấy. Ánh hào quang sáng lên chưa được bao lâu, Phương Minh vẫn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra.

Chương 571: Đột phá bốn sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Muôn đời luân hồi, cuộc đời phù du, một mộng xuân thu, một mộng luân hồi."

Phương Minh lẩm bẩm đọc, những lời này là lúc trước khi cậu bước lên bảo tháp tầng thứ hai đã xuất hiện ở bên tai.

"Giấc mơ này, đã qua một cái xuân thu rồi sao?"

Xuân thu bằng nửa năm, mà cậu xuyên hồn vừa đúng nửa năm, nhưng trong lòng Phương Minh cảm giác như là mơ một giấc mơ, mà giấc mơ này giống như đã trải qua một kiếp luân hồi, Tần Dương chính là kiếp trước của cậu.

"Mình là Tần Dương, Tần Dương là mình?"

Phương Minh bật ra lời cảm khái giống như Trang Tử hơn một ngàn năm trước đã thốt lên.

Năm xưa, Trang Tử mơ thấy một giấc mơ. Trong mơ ông hóa thành một con bướm, sau khi trải qua một kiếp bướm, khi ông tỉnh lại đã không phân rõ mình là bướm hay là người, hay con bướm có phải là kiếp trước của ông không.

Giờ phút này Phương Minh cũng giống như Trang Tử, cậu đã không còn phân rõ rốt cuộc cậu là Tần Dương hay là Phương Minh, Tần Dương có phải là kiếp trước của cậu hay không.

Mắt Phương Minh mơ màng, bắt đầu nhớ lại toàn bộ giấc mơ đã trải qua, bị rắn độc cắn, phát hiện long mạch, làm long mạch sống lại… đập chứa nước, cây ăn quả…

Ba con Lí Nam Lí Khả, Trương Kiến Ba, Thường Hộ Quốc… Tần Tuyết, Hàn Kiều Kiều, từng hình ảnh hiện lên trong đầu cậu, đến cuối cùng, dừng lại ngay khoảnh khắc bắn pháo hoa đêm giao thừa.

Đối với Phương Minh, cậu chưa từng trải qua cuộc sống của người nghèo. Tuy rằng thôn làng trước đây cậu sống vẫn chưa phát triển nhưng nhờ sư phụ, cuộc sống của cậu còn xa xỉ hơn rất nhiều đứa trẻ ở thành phố.

Lần này xuyên hồn đã khiến cậu chân chính hiểu được cuộc sống của những người thuộc tầng lớp dưới cùng, cũng là lần đầu tiên thể nghiệm được tình thân ngoài sư phụ.

"Cay ngọt đắng bùi, có lẽ đây mới là nhân sinh."

Nửa năm xuyên hồn, đối với Phương Minh mà nói đã có một sự ảnh hưởng rất lớn. Không sai, từ khi đến Thượng Hải mở cửa hàng, đến khi xuyên hồn mở làng du lịch, Phương Minh đều định giá rất cao, bởi vì cậu cảm thấy tiền tài ở một mức độ nào đó cũng tượng trưng cho vận thế của một người, không có tiền cũng chẳng khác nào vô phúc hưởng thụ.

Có những người nghèo, là cuộc đời đã bị định như vậy rồi, có thể là do đời trước làm chuyện xấu, đời này nhất định phải trải qua cuộc sống nghèo khó và buồn chán. Nếu bởi vì thương cảm mà tùy ý đối với những người này bố thí giúp đỡ, để những người này được hưởng thụ những sự phục vụ mà họ không có khả năng hưởng thụ cũng không phải là một chuyện tốt.

Thái thượng (1) vong tình, Thái thượng vô tình, cũng không phải là chân chính vô tình, mà là biết rằng tất cả vạn vật trên thế

gian này đều có thiên định, không thể tự tiện phá vỡ.

(1) Thái Thượng: Là tôn hiệu của một vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo, ông chính là Đạo Đức Thiên Tôn trong Tam Thanh.

Nhưng thiên định này có thật sự chính xác không?

Hai anh em Tần Dương và Tần Tuyết có nên nhận sự đau khổ như vậy không?

Nghiệp kiếp trước, trái kiếp này, đây là câu rất nhiều tín đồ Phật gia thường xuyên nói. Phương Minh vốn cũng đồng quan điểm này, nhưng qua chuyến xuyên hồn lần này lại khiến cậu hoài nghi với quan điểm này.

"Giấc mơ đầu tiên đã chấm dứt, đã hoàn thành bảy mươi phần trăm nhiệm vụ, đáng được khen thưởng."

Ngay khi Phương Minh đang tự hỏi, giọng nói kia lại vang lên bên tai cậu. Khi tiếng nói này vang lên, Phương Minh phát hiện bản thân lại đang ở tầng thứ hai của bảo tháp.

Không cần quán tưởng đã có thể xuất hiện ở tầng thứ hai của bảo tháp, điều này khiến Phương Minh hơi kinh hãi. Chẳng lẽ mở được tầng thứ hai của bảo tháp đồng nghĩa với việc mở hệ thống chủ động mở ra bảo tháp sao?

Khi Phương Minh vẫn chưa biết rõ bảo tháp có gì thay đổi, bên trong đám sương mù, chùm ánh sáng thứ nhất cậu chạm vào lúc đó đột nhiên bay về phía cậu, bay thẳng vào mi tâm cậu.

Hào quang bay vào mi tâm, một nguồn năng lượng ghê gớm từ mi tâm lan tràn xâm nhập vào khắp nơi trên cơ thể Phương Minh, cuối cùng tụ tại đan điền.

Trong đan điền, bốn viên châu Vu sư của Phương Minh vốn đang yên tĩnh lơ lửng sau khi tiếp nhận nguồn năng lượng này

cũng xuất hiện sự thay đổi. Bốn viên châu Vu sư đột nhiên va chạm nhau, từ lần va chạm này, một viên châu Vu sư nhỏ bé xuất hiện. Đây là một hạt châu màu đen.

Hạt châu đen chỉ nhỏ bằng một phần mười bốn viên châu kia, nhưng sau khi xuất hiện lại tăng trưởng nhanh chóng, chưa đến mấy tích tắc đã lớn bằng bốn viên châu Vu sư kia.

Năm viên châu Vu sư xếp thành một quỹ tích đặc biệt trong đan điền Phương Minh. Giờ phút này khí thế cả người Phương Minh cũng tăng lên chóng mặt, lực Vu sư trong cơ thể cũng cuồn cuộn không ngừng lan tỏa khắp huyết mạch.

Vu sư bốn sao đến Vu sư năm sao, đây là một bước nhảy vọt, là bước ngoặt lớn có thể nhìn ra giống như một người từ cấp Nhân trở thành cấp Địa vậy.

Thế nhưng, từ bốn sao thành năm sao cũng không đơn giản như từ cấp Nhân thành cấp Địa. Phương Minh đè ép ở cấp Nhân tầng chín rất lâu, bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ trong một thời gian dài, chẳng những cho cậu bước qua cấp Địa tầng một, quan trọng hơn là, nhờ rèn luyện, hiện tại cậu đã lên hẳn cấp Địa tầng hai.

Vư su năm sao bằng với cấp Địa tầng hai, Vu sư sáu sao bằng với cấp Địa tầng sáu. Phân chia cấp độ Vu sư so với phân chia cấp độ trong giới tu luyện khó hơn rất nhiều.

Đồng thời, trong truyền thừa Vu sư cũng có ghi chép lại, Vu sư năm sao là bước ngoặt của Vu sư, đạt được cấp độ này xem như Phương Minh đã thoát khỏi giai đoạn đầu của Vu sư, bước qua giai đoạn giữa của Vu sư.

Ngay khoảnh khắc Phương Minh mở mắt, sự vật đập vào mắt cậu dường như còn rõ hơn mấy phần so với trước. Cảm giác này rất huyền diệu khó giải thích, không thể dùng lời để diễn tả được.

Thậm chí, Phương Minh còn có thể cảm nhận được mười hơi thở cường đại ngoài cửa, trong khi ngày xưa những tổng giám mục hồng y này chỉ cần không phát khí thế ra ngoài thì cậu hoàn toàn không thể phát hiện ra được.

Ngoài ra còn một điều nữa, độ mạnh yếu của mười hơi thở này cậu cũng có thể cảm nhận được, hơi thở sát bên trái là mạnh nhất, còn hơi thở thứ ba tính từ bên phải là yếu nhất.

Nếu truyền điều này ra cho các kẻ tu luyện khác biết, chắc chắn sẽ khiến họ kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Trung Quốc có một câu ngạn ngữ “Chim sẻ chim én sao biết chí thiên nga”, ý câu này nghĩa là những người bình thường không biết được chí hướng của anh hùng.

Nếu đặt những lời này vào giới tu luyện, những người tu luyện cấp thấp không thể nào biết được tâm tư và thực lực của các cường giả. Trong mắt con kiến, sư tử và hổ hoàn toàn không khác nhau, đây là do tầm mắt chúng quyết định.

Trái lại, hổ và sư tử có thể nhìn rõ con kiến nào lớn con kiến nào nhỏ, bởi vì tất cả đều được thu vào tầm mắt chúng, đây là cái lợi của việc có sức mạnh.

Nhưng hiện tại, Phương Minh cũng có thể nhìn thấy độ mạnh yếu của những tổng giám mục có sức mạnh còn mạnh hơn cậu. Đây là một chuyện không thể nào tin nổi, tầm nhìn hạn hẹp lại có thể nhìn thấy toàn diện. Đó là một hành động phá vỡ lẽ thường.

Tuy nhiên một phút sau, Phương Minh phát hiện cảm ứng của cậu liền biến mất. Khi có thể cảm ứng lại được, cậu chỉ có thể cảm giác được mười hơi thở cường đại ngoài cửa, nhưng không phân biệt được độ mạnh yếu.

"Xem ra đây là điểm đặc biệt khi thực lực đột ngột tăng lên."

Trong lòng Phương Minh suy đoán, đây là năng lực đặc biệt do sự đột phá trong nháy mắt mang lại, chỉ có thể duy trì vài giây, một khi thời gian trôi qua sẽ khôi phục lại nguyên trạng.

Thế nhưng, tuy chỉ có vài giây, nhưng Phương Minh cũng nghe được tiếng nói bên ngoài.

Bất tỉnh nửa năm, là đang tiếp thu Lời sấm của Chúa?

Nghe thấy những lời tranh cãi của những tổng giám mục bên ngoài, trên mặt Phương Minh xuất hiện nụ cười kỳ lạ. Vừa mới tỉnh lại cậu còn không biết vì sao lại bất tỉnh nửa năm, thậm chí trong khoảng thời gian khi xuyên hồn, cậu cũng thường xuyên tự hỏi người của giáo hội phát hiện mình bị hôn mê bất động sẽ có thay đổi gì.

Phương Minh nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không ngờ lại bị kéo liên quan đến Lời sấm gì đó. Tuy nhiên nếu đã biết đến một thứ như Lời sấm, hơn nữa mọi người trong giáo hội hiểu lầm cậu đang tiếp thu Lời sấm, vậy cậu tất nhiên sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy.

"Lời sấm, nên tạo ra một Lời sấm như thế nào đây?"

Trong khi Phương Minh đang tự hỏi, một chiếc xe cổ chạy vào nhà thờ, cuối cùng dừng trước phòng Phương Minh đang nghỉ.

"Giáo hoàng đại nhân có lệnh, sau khi thần tử điện hạ tỉnh dậy, xin hãy tự thông báo với Giáo hoàng đại nhân, Giáo hoàng đại nhân phải nhận Lời sấm của Chúa đầu tiên."

Từ trên xe một giáo chủ hồng y bước xuống, lời ông ta nói khiến mười tổng giám mục ở đây đều tỏ ra hoang mang, Giáo hoàng đại nhân truyền tin này tương đương với việc thừa nhận với bên ngoài thần tử có Lời sấm của Chúa.

Một thần tử có Lời sấm trên người, lực ảnh hưởng khủng

khiếp cỡ nào Giáo hoàng không có khả năng không biết, thậm chí thần tử nói một câu Chúa bất mãn với Giáo hoàng đương nhiệm, Giáo hoàng sẽ không thể ngồi yên ở vị trí của mình.

Giáo hoàng, vì sao lại đột nhiên mạo hiểm lớn như vậy, thừa nhận thần tử điện hạ đang tiếp thu Lời sấm?

Nghe động tĩnh ngoài cửa, Phương Minh cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng hiện tại cậu đã tỉnh, cũng không muốn tiếp tục giả bộ nữa, lập tức sửa sang lại quần áo rồi đẩy cửa ra.

Ngay giây phút cửa được mở, Phương Minh liền cảm nhận được mười một ánh mắt không cùng cảm xúc dừng trên người cậu. Trong những ánh mắt có sự kích động cũng có vẻ kiêng kị, thậm chí còn có cả sát khí.

"Thần tử điện hạ rốt cục đã tỉnh lại rồi, giáo hoàng đại nhân mời thần tử điện hạ nhận điện thoại."

Giáo chủ hồng y người đến cuối cùng liền lên tiếng trước những tổng giám mục khác, đi đến trước mặt Phương Minh, cầm điện thoại vệ tinh trong tay đưa cho Phương Minh.

Đây là điện thoại vệ tinh được truyền tín hiệu từ vệ tinh tư nhân, dùng điện thoại này trao đổi liên lạc rất khó bị người khác nghe lén và phá ngang.

Phương Minh nhìn giáo chủ hồng y kia, các tổng giám mục không cùng một lòng với giáo hoàng cũng không tiến lên ngăn cản, bởi vì họ không có lý do gì để ngăn cản cả, giáo hoàng và thần tử nói chuyện điện thoại, điều này vốn hợp quy tắc, ai dám ngăn cản chứ?

Mang theo ánh mắt suy xét nhìn giáo chủ hồng y kia, Phương Minh nhận lấy điện thoại vệ tinh, để điện thoại bên tai, nhưng ngay sau đó cậu liền nhíu mày, sau khi nhìn mấy tổng giám mục

thì xoay người đi về phòng, còn thuận tay đóng cả cửa, khiến các tổng giám mục đối mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lấy thực lực của họ, nếu muốn nghe lén thì khoảng cách như vậy căn bản không phải vấn đề, nhưng điểu mấu chốt chính là, đây là cuộc đối thoại giữa giáo hoàng và thần tử, bên cạnh còn có những cường giả cùng cấp độ khác nhìn chằm chằm, một khi bị phát hiện nghe lén, tội danh đó không hề nhẹ.

Vậy nên, việc họ có thể làm chỉ là chờ đợi kết quả.

Chương 572: Cùng giáo hoàng đạt thành hiệp nghị

Ngay khi cửa phòng vừa đóng lại, vẻ mặt của Phương Minh trở nên âm trầm, mà hết thảy này đều là vì một câu mà vừa nãy giáo hoàng Louis Vuitton đã nói qua điện thoại.

"Tôi nên gọi cậu là Phương Minh hay là Tần Minh đây?"

Giọng nói của Louis Vuitton vang lên từ đầu bên kia điện thoại khiến cho thân thể Phương Minh khẽ run lên, không nghĩ tới mới thời gian nửa năm, thân phận chân thật của mình đã bị giáo hoàng điều tra ra được rồi.

Chỉ là sau một lúc khiếp sợ Phương Minh liền bình tĩnh trở lại, lấy thế lực của giáo hoàng nếu muốn tra ra thân phận chân thật của mình kỳ thực cũng không phải rất khó.

Chứng minh nhân dân mới cùng hộ chiếu của mình được giải quyết ở Hương Giang bên kia, giáo hoàng chỉ cần phái người đến bên Hương Giang tìm hiểu nguồn gốc liền có thể tra được người làm giấy thông hành giúp mình, do đó tra được đến trên người nhà họ Quách, sau đó tìm lại được Trang Tân, cuối cùng biết mình từ trong nước chạy trốn tới Hương Giang.

Không phải nhà họ Quách cùng Trang Tân bán đứng mình, Phương Minh rất rõ ràng, Giáo Hội muốn tìm hiểu một số tin tức, người thường căn bản không thể bảo vệ được bí mật, có khi Giáo Hội dùng đủ loại biện pháp để ép người đó mở miệng, nếu vẫn không được thì lại triển pháp thuật tương đối giống thuật thôi miên để đạt được mục đích của chính mình.

Biết mình đến từ trong nước, cuối cùng căn cứ tướng mạo cùng tuổi tác của mình lại tiếp xúc với người trong giới tu luyện, có thể đoán được thân phận chân thật của mình.

Từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ đến bình phục tâm tình, Phương Minh chỉ dùng mấy giây, bởi vì cậu đột nhiên nghĩ đến một điểm, đối với Giáo Hội đến nói, mình là Tần Minh hay là Phương Minh đều không quan trọng, sở dĩ Giáo Hội coi trọng chính mình như vậy cũng là vì thân phận thần tử của mình.

Chỉ cần thân phận thần tử này vẫn còn, như vậy mình là ai cũng không quan trọng, hơn nữa cho dù Giáo Hội biết mình là Phương Minh thì sao kia chứ? Sợ rằng Giáo Hội chỉ càng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, chí ít chính mình chạy trốn từ trong nước tới, như vậy thân phận thần tử này của mình tuyệt đối không phải mật thám gián điệp trong nước phái tới nằm vùng ở phương Tây.

Sau khi nghĩ thông điểm này khóe miệng của Phương Minh hơi hơi cong lên, hướng về phía điện thoại vệ tinh nói: "Giáo Tông đại nhân, cho dù là Phương Minh hay là Tần Minh thì đó chẳng qua cũng chỉ là quá khứ của tôi, mà bây giờ trí nhớ của tôi thức tỉnh, tôi muốn dùng cả đời này để truyền bá vinh quang của Chúa, dâng hiến cuộc đời của tôi cho Giáo Hội."

Louis Vuitton đang ở tòa thánh Vatican sau khi nghe được câu trả lời của Phương Minh, vẻ tươi cười trên gương mặt già nua biến mất, khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn triệt để trở nên vặn vẹo nhăn nhúm, bởi vì sự trấn định cùng cơ trí của Phương Minh vượt quá dự liệu của ông ta.

Theo ông ta thấy,một người trẻ tuổi, trong lúc không chút phòng bị bị người ta vạch trần thân phận thật, tất nhiên sẽ rơi vào trạng thái hoảng hốt lo sợ, nhưng người đang nghe điện thoại kia thực sự khiến ông ta có chút ngoài ý muốn, dĩ nhiên không có chút phập phồng lo sợ nào.

Điều này nói rõ hai điểm, hoặc là người trẻ tuổi kia có tố chất tâm lý cực kỳ vững vàng, hoặc chính là đã sớm dự liệu được ngày này, cũng sớm có đối sách.

Bất kể là điểm nào cũng nói rõ người trẻ tuổi kia không hề dễ đối phó như ông ta đã tưởng tượng.

"Thần tử nói không sai, trước kia cũng chỉ như mây bay, hiện tại thân phận của thần tử là thần tử Giáo Hội tôi, tôi gọi cuộc điện thoại này cũng chỉ là vì muốn nói cho thần tử biết sau khi đến phương Tây cũng không cần thay tên đổi họ, thân làm thần tử Giáo Hội phương Tây, không có bất kỳ người nào có thể gây tổn thương cho cậu ở phương Tây này."

Người thông minh, hơn nữa còn là một người thông minh tuyệt đỉnh!

Đây là phán đoán của Louis Vuitton về Phương Minh, cho nên ở trong chớp mắt ông ta đã nghĩ kỹ nên lấy thái độ gì để đối đãi với Phương Minh, nếu như nói vốn ông ta còn có ý muốn uy hiếp, như vậy hiện tại đã hoàn toàn không còn.

Dựa theo kết quả điều tra của ông ta cho thấy, Phương Minh đắc tội một thế lực không nhỏ ở trong Hoa Hạ, dùng việc tiết lộ hành tung của cậu cho thế lực đó đến uy hiếp Phương Minh, ý nghĩ này Louis Vuitton cũng đã từng nghĩ tới, nhưng bây giờ ông ta hoàn toàn từ bỏ.

Bởi vì người thông minh tuyệt đỉnh đều biết cái uy hiếp này không có ý nghĩa gì, giữa phương Đông và phương Tây có giới hạn, song phương ai cũng không thể quá tuyến, nếu như mấy thế lực trong nước ở phương Đông phái người qua đây, tất nhiên sẽ dẫn tới toàn bộ thế lực phương Tây chinh phạt.

Với tư cách giáo hoàng, nếu như thần tử ở phương Tây bị người phương Đông giết chết, vậy đó là do giáo hoàng ông ta

không xứng chức, hơn nữa Giáo Hội cũng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ thế lực khác ở phương Tây.

"Đa tạ Giáo Tông đại nhân, tôi cũng tin tưởng ở dưới thế lực của Giáo Hội chúng ta, chắc chắn không cần lo lắng tới an toàn của tôi."

Phương Minh cũng hùa theo lời của Louis Vuitton, thật ra tuy rằng cậu đã biết biết bí mật giữa giáo hoàng cùng thần tử từ Hắc Ám Hội Nghị còn có hoàng thất nước Anh bên kia, nhưng nếu có thể thì cậu vẫn không muốn cùng giáo hoàng đi lên thế đối lập.

Một giáo hoàng nhiều năm quản lý thế lực mạnh nhất phương Tây rốt cuộc có bao nhiêu con bài chưa lật, không phải cậu đủ khả năng tưởng tượng, chí ít Phương Minh có thể xác định một điểm, đó chính là tuyệt đối kinh khủng hơn nhà họ Mục gấp mấy lần.

"Thần tử, tuy rằng lúc cậu còn ở phương Đông không hề thức tỉnh, nhưng dù sao cậu cũng là thần tử của Giáo Hội tôi, mấy thế lực trong nước ở phương Đông này cũng dám phát lệnh truy nã cùng truy sát cậu, vì đây đồng nghĩa với dám khiêu khích trắng trợn với Giáo Hội tôi, nếu như thần tử cần, Giáo Hội tất nhiên sẽ toàn lực ủng hộ cậu, coi như lần thứ hai mở ra đại chiến của phương Đông và phương Tây cũng sẽ không tiếc."

Nghe được lời của Louis Vuitton, khóe miệng của Phương Minh cong lên, bởi vì cuối cùng thì cậu đã hiểu rõ mục đích giáo hoàng gọi điện thoại tới lúc này rồi.

Hợp tác.

Giáo hoàng đây là muốn tiến hành hợp tác với cậu.

Hiển nhiên giáo hoàng đã điều tra mình rất kỹ càng, tất cả những chuyện mình từng trải qua, cũng biết có một ngày mình nhất định phải giết về trong nước, mà giáo hoàng lúc này đang tỏ

thái độ, đến lúc đó sẽ hết lòng ủng hộ cậu.

Thật ra đây là một lời mời hợp tác khiến Phương Minh động tâm, có Giáo Hội phương Tây ủng hộ cho dù hiện tại cậu giết trở về, cũng không cần e ngại nhà họ Mục, thậm chí mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây coi như là tiêu diệt nhà họ Mục cũng không phải là không được.

Nhưng mà chỉ suy nghĩ một lát Phương Minh liền bỏ đi ý nghĩ này. Mượn lực lượng Giáo Hội tiêu diệt nhà họ Mục không khó, nhưng chính như giáo hoàng nói, cái này có nghĩa là đông tây phương sẽ khai chiến lần thứ hai.

"Đa tạ giáo hoàng ủng hộ, chẳng qua cái chuyện báo thù này tôi không muốn mượn tay người khác."

Câu trả lời của Phương Minh khiến cho gương mặt già nua của Louis Vuitton ở đầu bên kia điện thoại trở nên âm trầm, Phương Minh không chấp nhận hợp tác với ông ta, vậy ông ta chỉ có thể đi lên con đường cực đoan khác, ngay trong khoảnh khắc Louis Vuitton động sát cơ, đầu bên kia điện thoại lại truyền tới giọng nói của Phương Minh.

"Giáo hoàng vì Giáo Hội phát triển mà cống hiến nhiều tâm huyết, có thể nói là dâng hiến cả cuộc đời mình cho Giáo Hội, điểm này mọi người đều rõ như ban ngày, mà ngay cả Chúa cũng có lời khen ngợi giáo hoàng."

Vẻ âm trầm trên gương mặt già nua của giáo hoàng biến mất, thay vào đó là một nụ cười hiện lên, bởi vì ông ta nghe hiểu tin tức trong những lời mà Phương Minh vừa nói.

Với tư cách người nắm quyền lực tối cao của Giáo Hội, bất kỳ người nào khen ngợi cũng đều không thể củng cố cùng đề thăng địa vị của ông ta, ở trên ông ta chỉ có Chúa cao nhất không gì không thể.

Nhưng Chúa lại đang ở trên trời, lại làm sao có thể sẽ khen ngợi ông ta, lời này xuất phát từ trong miệng bất kỳ người nào đều khiến người ta khó mà tin tưởng, hẳn chỉ hoài nghi đây là do ông ta tự biên tự diễn, ngoại trừ một người, đó chính là Phương Minh.

Bởi vì Phương Minh vừa mới tiếp nhận thần dụ xong, không ai sẽ hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Phương Minh, bởi vì không người nào dám bịa đặt thần dụ, chí ít tại trong lòng tất cả giáo đồ vẫn cho là như vậy.

Bịa đặt thần dụ đó chính là phản bội Chúa, phản bội Giáo Hội, coi như là Louis Vuitton cũng không dám làm như thế, bởi vì một khi bị phát hiện cũng không phải là xuống đài đơn giản như vậy, còn phải tiếp nhận Giáo Hội thẩm lí và phán quyết.

"Truyền bá vinh quang của Chúa, vì Giáo Hội phát triển mà cống hiến lực lượng của chính mình, này là sứ mạng cùng trách nhiệm của tôi, nào có cái gì đáng giá để khen ngợi, ngược lại thần tử cậu đại biểu cho Chúa chuyển thế, vừa có thần dụ của Chúa, nên làm cho cả phương Tây đều biết sự tồn tại của thần tử cậu, khiến toàn bộ tín đồ đến nghe thần dụ của Chúa."

"Mọi thứ đều nghe theo sắp xếp của giáo hoàng."

Một cuộc giao dịch đã đạt thành ngay dưới sự ăn ý ngầm trong lời nói của Phương Minh cùng Louis Vuitton.

Chương 573: Đã xảy ra chuyện (1)

Một lần trò chuyện này, Phương Minh cùng Louis Vuitton đã đạt thành nhận thức chung, đó chính là Phương Minh mượn thần dụ đến củng cố địa vị cùng danh vọng của giáo hoàng Louis Vuitton, mà Louis Vuitton thì tuyên bố xác nhận thân phận thần tử của Phương Minh với vương tộc, bảo đảm an nguy của Phương Minh.

Hai người đều không nhắc tới chuyện người thừa kế giáo hoàng, bởi vì trong lời nói của Phương Minh đã biểu lộ, cậu không có hứng thú với cái ghế giáo hoàng, cậu sẽ trở lại phương Đông. Sau khi biết suy nghĩ của Phương Minh, giáo hoàng cũng sẽ không nảy sinh sát ý với Phương Minh nữa, ngược lại còn có thể ủng hộ Phương Minh, bởi vì Phương Minh đảm nhiệm thân phận thần tử, nếu cậu trở lại phương Đông vậy chẳng khác nào cho Giáo Hội một cơ hội xâm nhập vào phương Đông.

Phương Đông bên kia vốn dĩ không hề có điều tiếng xấu gì, bởi vì Phương Minh quả thật là tới từ ở phương Đông, cho dù trở thành thần tử cũng có thể trở về phương Đông.

"Tôi đây ở Vatican chờ thần tử đến."

Điện thoại cúp rồi, trên mặt Phương Minh cùng Louis Vuitton đồng thời lộ ra dáng tươi cười, có thể nói, lần này song phương đều như trút được gánh nặng.

Phương Minh không muốn đối lập cùng Louis Vuitton, Louis Vuitton làm sao lại muốn bất chấp nguy hiểm lớn giết chết một vị thần tử, lúc này đạt thành hiệp nghị hợp tác là tốt nhất.

Đương nhiên trong lòng hai người cũng không phải không chút phòng bị đối phương, bởi vì bọn họ ai cũng không dám bảo đảm đối phương không dùng kế hoãn binh hoặc cố ý mê hoặc, chẳng qua là đặt loại đề phòng này ở sâu trong lòng mà thôi.

Để điện thoại xuống, Phương Minh lại một lần nữa mở cửa phòng ra, nhìn mười một vị tổng giám mục đứng ở ngoài cửa, mang trên mặt nụ cười như ánh sáng mắt trời nói: "Ba ngày sau về Vatican trước đã."

Nghe được lời nói của Phương Minh, những người này toàn bộ đều trố mắt nhìn nhau, không biết vì sao thần tử đột nhiên lại nói ra lời như vậy, phải biết rằng đoạn thời gian trước thần tử một mực hoạt động ở rất nhiều giáo đường khắp nước Anh, không phải là không muốn về Vatican trước một chuyến sao?

Nhưng bây giờ thần tử vì sao lại thay đổi chủ ý?

Trong lòng những tổng giám mục này rất rõ ràng, nhất định là vì cuộc gọi vừa rồi giữa giáo hoàng cùng thần tử, cho nên điều đó càng khiến cho bọn họ hiếu kỳ, rốt cuộc giáo hoàng cùng thần tử hai người đã nói những gì mà khiến cho thần tử thay đổi chủ ý.

...

Sau khi Phương Minh đưa ra quyết đinh đến Vatican trước, tại Trung Quốc phía xa bên ngoài mấy ngàn dặm, ở bên trong huyện Giang Thành đó, trong làng du lịch Phương Minh sáng chế xây dựng, lúc này chính là đêm tối, âm phong thổi đến, hai bóng đen xuất hiện ở trước một linh đường vừa được xây dựng xong.

"Chuyện gì xảy ra, Tần Dương này từ nửa năm trước liền đã chết, vì sao còn có thể sống được nửa năm?"

"Vừa tôi hỏi thăm đồng nghiệp ở Quỷ Môn Quan, nói là hồn phách của Tần Dương đã tiến nhập Quỷ Môn Quan, nhưng quỷ dị

chính là hiện tại không tìm được hồn phách của Tần Dương, hơn nữa dường như đã hoàn toàn hồn phi phách tán."

"Tiến nhập Quỷ Môn Quan làm sao lại hồn phi phách tán, có cần phải báo vấn đề này lên trên hay không?"

"Quên đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ngược lại dù sao thì Tần Dương thực sự đã chết rồi, về phần vì sao hồn phách có thể biết mất ở trong quỷ môn quan, không liên quan gì tới chúng ta."

Ba ngày sau Phương Minh mới định khởi hành tới Vatican, sở dĩ định thời gian vào ba ngày sau là vì ở ba ngày này cậu có chuyện khác cần phải làm.

Thành phố Sheffield, Phương Minh lần thứ hai quay về đến nơi này, chẳng qua lần này cậu không phải lẻ loi một mình trở về, vì an toàn của cậu, có tám vị tổng giám mục đi theo trở về.

Thành phố Sheffield, Vương Hâm tự mình tiếp đãi Phương Minh ở phòng làm việc của thị trưởng, thời gian qua đi hơn nửa năm mới gặp lại Phương Minh, vẻ mặt của Vương Hâm rất kích động, nửa năm trước cậu Tần đột nhiên rời đi sau đó không có bất kỳ tin tức gì nữa, điều này làm cho trong lòng của ông ta tràn đầy thất vọng.

Ở trong lòng Vương Hâm, cao nhân như cậu Tần vẫn phải nên kết giao lâu dài mới đúng, bởi vì sự giúp đỡ của người đó với ông ta thật sự quá to lớn, phải biết rằng tuổi của ông ta cũng không lớn, chỉ cần tiếp tục làm việc thoả đáng thì vẫn còn không gian thăng chức rất lớn.

Lùi một vạn bước mà nói, coi như trên quan trường không thể tiến thêm bước nào nữa, chỉ có thể ngồi ở ghế thị trưởng này, thế nhưng đừng quên ông ta vẫn là gia chủ nhà họ Vương, nhà họ Vương nếu muốn có thể chống lại những gia tộc lâu đời ở nước

Anh này, muốn càng thêm huy hoàng thì cũng cần cao nhân như cậu Tần tương trợ.

"Cậu Tần, cậu vừa đi một lần chính là nửa năm, thật khiến tôi nhớ đến chết rồi, thời gian nửa năm này tôi cũng hay tới lâu đài..."

Sau khi nói đến đây, Vương Hâm chú ý tới Phương Minh nhíu mày một cái liền vội vàng giải thích: "Chẳng qua xin cậu Tần yên tâm, tôi không hề có suy nghĩ tới chuyện độc chiếm tòa lâu đài kia, chỉ là để những người hầu đúng hạn quét tước vệ sinh lâu đài, toàn bộ lâu đài vẫn còn giữ hình dáng như lúc trước."

Vương Hâm sợ Phương Minh nghĩ nửa năm chưa từng xuất hiện, ông ta lại chiếm cứ lâu đài liền vội vã giải thích, trên thực tế trong lòng của ông ta, đừng nói là nửa năm, coi như là mười năm Phương Minh chưa từng xuất hiện, ông ta cũng sẽ không tham lam ăn chặn lâu đài kia.

Huống chi, truyền thông ở nước Anh khác hẳn với trong nước, nếu như một khi chuyện ông ta mạnh mẽ chiếm đoạt biệt thự này bị giới truyền thông khui ra, không chỉ phải bồi thường một khoản tiền lớn còn phải chịu tai ương lao ngục.

Giới truyền thông này cũng mặc kệ ông ta có phải thị trưởng hay không, hơn nữa có thể còn vì ông ta là thị trưởng mà càng nhấn mạnh đưa tin nhiều hơn, giống như cùng năm đó giới truyền thông này cùng nhau công kích thủ tướng vậy.

"Đa tạ thị trưởng Vương."

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, mà Vương Hâm lúc này mới chú ý tới những tổng giám mục sau lưng Phương Minh, lần này những tổng giám mục kia đều không mặc giáo bào, cho nên Vương Hâm trong thoáng chốc không nhận ra thân phận của những tổng giám mục này, chỉ có chút nghi ngờ vì sao phía sau cậu Tần lại có tám ông lão đi theo.

Không cho mặc giáo bào, là Phương Minh đã yêu cầu mấy tổng giám mục này, bởi vì Phương Minh không muốn quá lộ liễu, thế lực của Giáo Hội ở phương Tây quá lớn, giáo bào của tổng giám mục sợ rằng ngay cả đứa bé đều có thể nhận ra, tám vị tổng giám mục đứng ở sau lưng cậu, đi đâu đều cũng đều sẽ dẫn tới đám người vây xem cùng oanh động.

Nếu như nói lúc trước cậu tạo ra oanh động là vì khiến các tín đồ biết mình tồn tại, làm cho giáo hoàng không dám dễ dàng xuống tay với chính mình, nhưng bây giờ đã đạt thành hiệp nghị cùng giáo hoàng, Phương Minh không muốn tiếp tục làm như vậy nữa.

Về phần Vương Hâm không biết thân phận của cậu, Phương Minh cũng không cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng cậu đã từng xuất hiện ở nhà thờ lớn London, hơn nữa hoàng thất nước Anh cùng hơn phân nửa quý tộc nước Anh đều đến đó, nhưng nhà họ Vương hiển nhiên vẫn không tính là quý tộc.

Mặt khác Vương Hâm là người Hoa, nhà họ Vương là gia tộc người Hoa, người nhà họ Vương tin Phật không tin Chúa, căn bản cũng không biết còn có chuyện về thần tử này, bởi vì truyền thông ít đưa tin, thân phận thần tử của Phương Minh vẫn chỉ cố định lưu truyền ở bên trong Giáo Hội.

Chương 574: Đã xảy ra chuyện (2)

Sau khi gặp mặt nói chuyện cùng Vương Hâm, Phương Minh quay trở về lâu đài, cự tuyệt ý muốn đi cùng của Vương Hâm, đương nhiên cậu cũng chỉ điểm cho Vương Hâm vài câu, chí ít theo cậu thấy, trong thời gian mười năm tới con đường làm quan của Vương Hâm hẳn sẽ bằng phẳng, nhà họ Vương cũng sẽ không xảy ra bao nhiêu vấn đề.

Thời gian nửa năm, lâu đài cũng giống như Vương Hâm nói không có bất kỳ biến hóa nào, đám người hầu cũng đều còn ở đây, sau khi Phương Minh tiến nhập lâu đài trước tiên liền đi thẳng đến hậu viện, nơi trồng Kiến Linh Thảo.

Chỉ là, vốn là một mảnh Kiến Linh Thảo xanh mượt đã héo rũ toàn bộ, điều này làm cho trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ nhức nhối, bất chấp tất cả Phương Minh trực tiếp đi tới trên mảnh đất, lấy tay đào một miếng đất lên, sau khi lật đến mấy hạt giống kia, lúc này trên mặt mới lộ ra dáng tươi cười.

Tám vị tổng giám mục đi theo phía sau Phương Minh thấy hành động của Phương Minh, nguyên một đám mang theo vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ không biết thần tử làm sao lại cảm thấy hứng thú đối với đám cỏ dại rất bình thường này.

"Thần tử điện hạ đây là thế nào? Lẽ nào những hạt giống này lai lịch gì rất lớn sao?"

"Gamma, ông kiến thức rộng rãi, có nhìn ra lai lịch của những hạt giống này không?"

Mấy vị tổng giám mục đưa mắt nhìn hướng người lớn tuổi nhất, vị này chính là tổng giám mục có tuổi tác lớn nhất Giáo Hội, đã từng đảm nhiệm chủ quản thư viện Vatican, mà thư tịch được cất giữ bên trong Vatican nhiều vô số kể, luận tri thức uyên bác, những tổng giám mục khác ở đây tự nhận cũng không bằng vị này.

"Không nhận ra, cũng không có cảm thụ được năng lượng gì ba động, nhìn giống như hạt giống cây xanh bình thường, cũng có thể là kiến thức của tôi nông cạn, không thể nhận ra, dù sao thần tử điện hạ là Chúa chuyển thế."

Gamma cũng chưa dám xác định, trong những năm đảm nhiệm làm chủ quản thư viện Vatican, ông ta đã xem qua rất nhiều thư tịch, kể cả rất nhiều thư tịch mà trên thị trường không có, nếu như nói luận tri thức uyên bác trong Giáo Hội, ông ta tự nhận thứ hai không người nào dám xưng thứ nhất, coi như là Giáo Tông đại nhân ở phương diện này cũng không bằng ông ta.

Nếu như đổi lại là một người khác mà nói, Gamma đã trực tiếp nói đây là hạt giống thực vật thông thường, nhưng rốt cuộc là thần tử điện hạ, cho nên Gamma khiến lời nói của mình trở nên uyển chuyển một chút.

Không để ý đến ánh mắt tò mò của tám vị tổng giám mục Giáo Hội phía sau, Phương Minh thận trọng thu lại hạt Kiến Linh Thảo, chỉ cần có những hạt giống này ở đây thì cậu có thể lại trồng ra Kiến Linh Thảo, thứ cần chỉ thời gian mà thôi.

Giữa lúc Phương Minh cất kỹ Kiến Linh Thảo, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số Phương Minh nhíu mày lại, đây là một số điện thoại xa lạ, suy nghĩ một chút sau đó mới nhấn xuống nút trả lời.

"Uy, bên kia là?"

"Là cậu Tần sao? Tôi là Shirley, xảy ra chuyện rồi!"

Nghe được thanh âm gấp rút của Shirley ở đầu điện thoại kia, vẻ mặt của Phương Minh cũng thay đổi, đợi tới khi nghe xong những gì Shirley nói, sắc mặt hoàn toàn lạnh xuống, đáp: "Không nên gấp gáp, tôi lập tức tới ngay."

Dáng vẻ của Phương Minh có biến hóa, tám tổng giám mục này đều nhìn trong mắt, lập tức liền có thể nhận ra nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, vốn là với thực lực của bọn họ, trong khoảng cách gần như vậy nếu muốn nghe được nội dung cuộc trò chuyện là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng bởi vì thân phận thần tử của Phương Minh, những tổng giám mục này không dám làm như thế.

"Hiện tại tôi muốn đi thành phố Chatter xử lý một chuyện nhỏ, mấy vị tổng giám mục cứ ở lại lâu đài này chờ tôi đi."

"Không được!"

Phương Minh mới vừa nói xong, tám tổng giám mục này liền đồng loạt phản đối, thực lực của thần tử cũng không cao, nếu để cho thần tử một người ở bên ngoài, không có bọn họ bảo hộ, Hắc Ám Hội Nghị tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Thần tử điện hạ, chúng ta nhất định phải bảo đảm sự an toàn của cậu, tuy rằng thế lực của Giáo Hội chúng ta rất lớn, nhưng tương tự cũng không thiếu thế lực đối địch, không nói gì thế lực trong bóng tối khác, chỉ riêng Hắc Ám Hội Nghị khẳng định đã tiến hành giám thị toàn diện đối với thần tử, một khi tìm được cơ hội tuyệt đối sẽ ra tay truy sát thần tử."

"Không sai, thần tử điện hạ ngài tuyệt đối không thể ở một mình."

Nhìn vẻ mặt lo lắng của tám tổng giám mục này, Phương Minh không biết có mấy vị thật sự lo lắng cho an nguy của bản thân mình, nhưng cậu có thể xác định một điểm, tổng giám mục tên là

Gamma là thật lòng nhất.

Điểm này, là do cậu cảm ứng được khi đột phá đến Địa Cấp lúc trước, chỉ có từ trên người Gamma này cậu mới có thể cảm nhận được sự chân thành, cấp bách cùng thân thiết nhất, về phần những tổng giám mục khác, tuy rằng cũng quan tâm an nguy của cậu, nhưng đó chẳng qua là bởi vì lợi ích của bản thân.

"Như vậy đi, để tổng giám mục Gamma đi cùng tôi, dù sao máy bay tư nhân cũng không thể chứa được quá nhiều người, hơn nữa tôi chỉ đi một hai ngày sẽ trở lại."

Ở tòa lâu đài này có một chiếc máy bay tư nhân, là Vương Hâm lưu cho Phương Minh đấy, máy bay tư nhân này có thể ở nước Anh lãnh thổ trừ đi một tí cấm bay khu vực ngoại phi hành, không bị không trung quản chế hạn chế, đương nhiên sớm là muốn báo cáo chuẩn bị.

Nghe được Phương Minh nói như vậy, những tổng giám mục khác suy nghĩ một chút sau đó cuối cùng vẫn đáp ứng, tổng giám mục Gamma mặc dù không phải là người có thực lực mạnh nhất trong số những tổng giám mục ở đây, nhưng bởi vì già đời, hơn nữa không kéo bè kết phái cùng người khác, chính là người hiền lành nhất trong Giáo Hội, đương nhiên ai cũng không nguyện ý đắc tội với một người như vậy.

Có Gamma ở, những tổng giám mục này cũng cảm thấy yên lòng đối với an nguy của Phương Minh, trừ phi mấy người mạnh nhất của Hắc Ám Hội Nghị đồng loạt ra tay, bằng không tuyệt đối không thể thương tổn tới thần tử điện hạ.

Nói đi là đi, Phương Minh không chần chờ, gọi phi công tới khởi động phi cơ sau đó dẫn theo Gamma ngồi lên máy bay, đi tới thành phố Chatter ngay bên cạnh.

Thành phố Chatter là một thành thị nhỏ không mấy nổi danh,

ở phía nam Sheffield, trước đây Phương Minh đã để Shirley dẫn theo Alice rời khỏi, sau cùng Shirley tới tòa thành này, thuê một nhà trọ ở đây, gần nhà trọ có một nhà trẻ.

Lúc này ở ngõ nhỏ bên cạnh nhà trọ đó, Shirley cả người run rẩy ôm lấy Alice, ở vị trí vài mét trước mặt của cô có một tên xăm mình ngã xuống trong vũng máu, mà ở bên cạnh người đàn ông kia có một người trẻ tuổi trong tay nắm lấy một thanh dao bầu đứng ở nơi đó, mà ở phía trước người trẻ tuổi thì là cảnh sát nước Anh, lúc này đang cầm súng nhắm ngay người đàn ông.

"Bỏ vũ khí xuống, nhanh bỏ vũ khí xuống!"

Ở trước nòng súng của mấy cảnh sát này chàng thanh niên vẫn không lập tức bỏ vũ khí xuống, mà là quay đầu liếc nhìn Shirley cùng Alice, sau khi xác nhận hai người không gặp nguy hiểm gì, lúc này mới ném dao bầu trong tay xuống đất.

Sau khi chàng thanh niên trẻ bỏ đao xuống, com cảnh sát nước Anh chen nhau lên trực tiếp còng tay chàng thanh niên kia lại, sau đó nhanh chóng kéo về phía xe cảnh sát, cũng kể cả hai người Shirley cùng Alice.

Ở một đoạn khác trong ngõ hẻm, trên một chiếc xe hào hoa, một ông lão mũi ưng hơn năm mươi tuổi ngồi trong xe nhìn xuyên thấu qua cửa sổ xe thấy tất cả những chuyện mới xảy ra trong ngõ nhỏ, trong đôi mắt già nua có vẻ âm lãnh.

"Thực sự là phế vật, chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm xong."

"Lão gia, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Một người có vẻ giống quản gia ngồi bên cạnh ông ta hỏi.

"Để luật sư ra tay tống người đàn ông kia vào ngục, sau đó làm sao chết ở ngục giam là được rồi, thế nhưng hai người phụ nữ này

cho dù lớn hay bé tôi cũng đều muốn, trong thời gian một tháng nhất định phải đưa tới trang viên cho tôi."

"Vâng!"

Cửa xe mở ra, nam quản gia từ trên xe bước xuống, mà chiếc xe thì chậm rãi rời khỏi, ánh mắt của nam quản gia từ đầu tới đuôi đều đang nhìn chăm chú nhìn tiêu chí bò cạp ở đuôi xe, trong mắt có vẻ cuồng nhiệt.

Bò cạp, dấu hiệu này có ý nghĩa thế nào toàn bộ thế lực ngầm của nước Anh đều biết.

Chương 575: Phòng vệ chính đáng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong cục cảnh sát thành phố Chatter!

Sherley ôm Alice, vẻ mặt vội vã nhìn cảnh sát trước mắt.

"Anh cảnh sát, Chelma là vì bảo vệ chúng tôi, người đàn ông kia chính là kẻ không tuân thủ pháp luật, muốn bắt tôi và Alice đi, là Chelma đứng ra trợ giúp chúng tôi, mà dao bầu cũng là do người đàn ông kia lôi ra trước, chỉ là sau đó lại bị Chelma đoạt lấy."

"Cô à, tạm thời đừng vội, chân tướng sự tình cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận, nếu quả thật như cô nói thì tôi nghĩ bạn của cô không chỉ không có tội, còn là đại anh hùng dám làm việc nghĩa."

Cảnh sát cười cười an ủi Sherley, đồng nghiệp của hắn đã đi lấy video từ camera theo dõi trong ngõ nhỏ, chỉ cần tra xét nội dung trong camera giám sát, vậy án kiện này quá dễ điều tra rõ ràng rồi.

Trong luật pháp của nước Anh nếu như gặp phải một người đang hành hung hoặc đang tiến hành những hành động phạm tội, những người khác có thể đứng ra ngăn cản, trong lúc ngăn cản nếu tạo thành thương tổn cho người hành hung thì tất cả đều thuộc về hành vi thấy việc nghĩa hăng hái làm, cũng sẽ không bị pháp luật

xử phạt.

"Vậy... Vậy sẽ không trở thành phòng vệ quá đáng chứ?" Sherley có chút không xác định nói, dù sao người xấu kia có vẻ không sống được rồi.

"Phòng vệ quá đáng? Không không không, cô đây hẳn không hiểu lắm về phòng vệ quá đáng rồi, phòng vệ quá đáng bắt nguồn tại quốc gia chúng ta, nhưng chủ yếu là nhằm vào nhân viên chấp pháp lạm dụng quyền lực và sử dụng bạo lực quá độ tạo thành thương tổn đối với công dân, dù sao nhân viên chấp pháp đều đã trải qua thời gian huấn luyện chuyên nghiệp rất dài, lại nắm giữ vũ khí có tính sát thương, có năng lực khống chế trình độ bạo lực, khống chế mức độ thương tổn đối với đối tượng chấp pháp, về phần công dân bởi vì là người thường hơn nữa lại chưa được trải qua huấn luyện, gặp phải tình huống cực đoan, coi như là làm ra hành vi cùng cử động quá khích gì thì cũng thuộc về phòng vệ bình thường."

Sau khi nói đến đây, cảnh sát dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra dáng tươi cười: “Đương nhiên ngoại trừ một nước ở phương Đông, ở quốc gia kia, phòng vệ quá đáng là luật được tạo ra dành cho công dân, tôi ngược lại nghĩ thật ra công dân của quốc gia kia hẳn đều đã từng luyện tập võ thuật, nếu đánh một chiêu trí mạng hoặc một đao trí mạng thì không sao, nhưng nếu như ra đao lần thứ hai thì đó chính là phòng vệ quá đáng."

Cảnh sát nói rồi cười lạnh một tiếng, mà giờ khắc này Sherley nào có tâm tư nghe tiếng chê cười này, hiện tại cô chỉ hi vọng Chelma có thể bình an vô sự, sau khi được cảnh sát an ủi, cô vẫn cảm thấy lo lắng, lấy di động mới mua ra rồi nhấn một dãy số đã nhớ rõ trong đầu.

Trong lúc Sherley đi tới một bên gọi điện thoại thì có mấy vị cảnh sát đi đến, người cảnh sát lúc trước nói chuyện cùng Shirley thấy đồng nghiệp của mình trở về liền mở miệng hỏi: "Chuyện

camera giám sát điều tra thế nào?"

"Video ở camera giám sát không thấy đâu nữa."

Mấy vị cảnh sát này sắc mặt trở nên có chút khó coi, sau khi có chuyện xảy ra bọn họ đã nhanh chóng đi lấy video ở camera giám sát, nhưng mà thật đúng lúc chiếc camera giám sát này xảy ra vấn đề, không cẩn thận bị nhân viên công tác format rồi.

"Có người cố ý phá hư?"

"Vẫn còn chưa xác định được."

Cảnh sát phá án là phải để ý chứng cớ, đến cùng liệu có phải nhân viên công tác cố tình phá hủy hay không, cái này cần phải điều tra kỹ sau đó mới có kết luận, chẳng qua với tư cách là cảnh sát phá án nhiều năm, trong lòng bọn họ đều rõ ràng, đây thật sự là một món nợ xấu, phỏng chừng rất khó tra ra đầu mối gì.

Ngay lúc mấy vị cảnh sát này lâm vào trạng thái khó xử, cửa cục cảnh sát nghênh đón mấy người, sau khi thấy mấy người kia đi vào, mấy vị cảnh sát này vội vã đứng thẳng hành lễ, trong số mấy người ở đây có một người là giám đốc sở cảnh sát của bọn họ.

"Giám đốc Ham, tôi muốn xem hồ sơ vụ án một chút."

"Không thành vấn đề, tôi đi sắp xếp ngay."

Giám đốc Ham vội vã cười ha hả bảo đảm, hướng phía mấy vị cảnh sát kia nói: "Vị này là luật sư Curz tới từ Luân Đôn, là luật sư đại diện mà người nhà của người bị giết trong án kiện này mời tới."

Nghe được lời giám đốc nhà mình nói, mấy vị cảnh sát ở đây đều ngẩn ra, dựa theo pháp luật quy định, khi bọn họ còn chưa điều tra rõ ràng án kiện, người ngoài không được phép tiếp xúc

đến hồ sơ đấy, vì sao giám đốc ngày hôm nay lại muốn phá lệ không tuân theo quy định?

"Sững sờ làm gì, còn không mau đi sắp xếp, trong vụ án này cố chủ của Curz chính là người bị hại, tuy rằng chúng ta phải làm việc theo pháp luật, nhưng có đôi khi đối mặt với người bị hại cũng nên khoan dung cùng thông cảm cho họ một chút, cho người ta một chút thuận lợi cũng là bình thường."

Mấy vị cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, nếu như bọn họ là cảnh sát mới tới thật sự sẽ tin tưởng lời giám đốc nói, nhưng bọn họ đã biết giám đốc rất nhiều năm, đã biết trước đây giám đốc là hạng người gì, dĩ vãng cũng chưa từng thấy hắn tự nhiên không tuân theo quy tắc lần nào.

Lần này giám đốc rốt cục bị sao vậy?

"Giám đốc, nhưng là dựa theo lời khai của hai nhân chứng khác ở hiện trường, người chết này muốn hành hung hai nhân chứng kia, do đó người đàn ông kia mới ra tay ngăn cản, lúc này mới làm đối phương bị thương." Người cảnh sát lúc trước tiếp đãi Sherley mở miệng nói.

"Anh cảnh sát, hai nhân chứng kia là đương sự, lời của bọn họ tại sao có thể trở thành lời chứng, nói khó nghe một chút, không chừng là ba người này kết phường đứng lên gây sự, thông đồng lời khai muốn lừa dối cảnh sát."

Cruz mở miệng, chân tướng vụ án rốt cuộc là dạng gì hắn hiểu rõ trong lòng, chẳng qua lần này bối cảnh cố chủ của hắn rất mạnh mẽ, cho nên hắn rất có lòng tin đối với án kiện lần này, không nhìn thấy ngay cả giám đốc cảnh sát đều đứng bên phía hắn sao?

"Cruz nói không sai, người phụ nữ cùng bé gái kia cũng là một trong những người hiềm nghi, hai người kia đâu rồi, phải trông

chừng cả hai người kia cẩn thận, trước khi án kiện này chưa được điều tra rõ ràng, không thể để cho các cô ấy rời khỏi cục cảnh sát."

Mới vừa gọi điện thoại cho Phương Minh xong, Shirley ôm Alice đi về tới, vừa lúc nghe được lời của giám đốc sở cảnh sát, khuôn mặt lập tức thay đổi, vội vã giải thích: "Không phải như thế, người kia mới là kẻ hành hung, Chelma là vì cứu chúng tôi mới ngộ thương hắn."

Sherley ngây thơ cũng không biết, người giám đốc cảnh sát này đã sớm bị thu mua rồi, cho dù cô có nói tới xé trời cũng vô dụng.

"Có phải hành hung hay không cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, các người bây giờ là người bị tình nghi, nhất định phải chấp nhận cảnh sát điều tra."

Giám đốc cảnh sát vẻ mặt vẻ nghiêm nghị, Shirley cuối cùng cũng phát giác ra được có gì đó không bình thường, thấy vẻ mặt đắc ý của luật sư Cruz đứng ở bên cạnh, cô cũng đã hiểu rõ, giám đốc cảnh sát này cùng người luật sư kia đã thông đồng với nhau rồi.

"Nếu như các người dám cấu kết với nhau làm việc xấu tôi nhất định sẽ tố cáo các người, tôi có bạn là minh tinh, nếu như cô ấy mà lộ chuyện này ra trước mặt truyền thông, đến lúc đó cấp trên nhất định sẽ đến đây điều tra."

Shirley nói tên Ashley, dưới cái nhìn của cô ấy có thể lôi một minh tinh như Ashley ra uy hiếp bọn họ, những cảnh sát này hẳn sẽ không dám làm loạn.

Giám đốc cảnh sát nghe được Shirley nói ra tên Ashley, trên mặt thực sự có vẻ khó xử, nước Anh là một quốc gia dân chủ, lực lượng của truyền thông rất mạnh mẽ, mà Ashley với tư cách minh tinh đang nổi tiếng, nếu như cô ấy đứng ra lên tiếng mà nói, vậy cũng thật khó mà xử lý.

"Ah, thì ra là bạn bè của Ashley, chẳng qua coi như là cô Ashley, đối mặt với hiện thực cứng như sắt chỉ sợ cũng không thể tránh được."

Cruz ngược lại không quá để ý, bởi vì hắn biết rõ năng lượng của cố chủ sau lưng mình, coi như là Ashley vậy thì thế nào, ở trước mặt tư bản, cái gọi là minh tinh kia cái gì cũng không phải.

"Không tin thì cô có thể gọi điện thoại thử xem."

Cruz ném cho Sherley một ánh mắt thách thức kiểu cô cứ thử đi rồi biết, Shirley cũng không do dự, trực tiếp lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của Ashley.

Chương 576: Kiêu ngạo vô hạn (1)

Shirley gọi điện thoại cho Ashley, mà trùng hợp đúng lúc Ashley cũng đang ở trong thành phố Chatter này.

Vốn dĩ Ashley cũng không phải cố ý đến thăm Shirley, cô ấy là minh tinh đang nổi tiếng, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phải bận rộn, lần này cũng bởi vì tham gia một hoạt động do xí nghiệp ở thành phố Chatter tổ chức, xuất hiện với tư cách một minh tinh đang nổi tiếng.

Cho nên sau khi nhận được điện thoại của Shirley, không quá mười lăm phút Ashley đã đến sở cảnh sát, mà ngoại trừ Ashley còn có một người đàn ông tướng mạo anh tuấn đi cùng cô ấy.

"Mons Jetter?"

Thấy người đàn ông bên cạnh Ashley, trên mặt các cảnh sát trong cục cảnh sát đều hiện lên vẻ kinh ngạc, phải biết rằng Mons Jetter đã thành danh trước Ashley nhiều năm, danh khí cũng cao hơn Ashley nhiều.

Mons Jetter thấy vẻ giật mình của những cảnh sát này, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý, chuyến này là chính bản thân hắn đã đề nghị muốn đi cùng Ashley.

Làm một minh tinh, Mons Jetter rất rõ ràng thứ gì quan trọng nhất khi lăn lộn trong giới giải trí, đó chính là nhiệt độ, hắn tuy rằng thành danh đã lâu nhưng mấy năm gần đây không có tác phẩm điện ảnh hay truyền hình gì nổi bật, cho nên nhân khí đã tuột xuống, mà trong lần tham gia hoạt động của thương nghiệp

này cùng Ashley khiến hắn động tâm.

Ashley là một minh tinh mới nổi tiếng, mặc dù bây giờ danh khí còn chưa lớn như hắn, nhưng ngày sau thành tựu tuyệt đối sẽ vượt lên trước hắn, mà nếu như hiện tại hắn theo đuổi tán tỉnh Ashley, giới truyền thông báo chí tuyệt đối sẽ không nói hắn trèo cao, thậm chí hắn còn có thể lợi dụng chuyện này để bản thân lại hot thêm một thời gian nữa.

Cho nên, khi hắn nghe thấy bạn của Ashley bị cảnh sát bắt đi, hắn ngay lập tức xung phong nhận việc biểu thị muốn đi qua, lại còn nói thêm ở thành phố Chatter này hắn có một số bạn bè rất có địa vị, đến lúc đó biết đâu có thể giúp chút gì.

Muốn theo đuổi Ashley thì đầu tiên phải làm sao để Ashley có ấn tượng tốt với chính mình, Mons Jetter rất rõ ràng điểm này, cho nên cũng biết nên làm cái gì bây giờ.

"Ashley!"

Sau khi Shirley thấy Ashley cũng liền tranh thủ nói rõ tình huống một lần.

Nghe xong những lời Shirley nói, Ashley còn chưa mở lời, Mons Jetter liền xụ mặt xuống trước, nhìn về phía cảnh sát trưởng nói: "Lúc nào cảnh sát có thể tra án như vậy, còn cả cái lý do bắt người bị hại tiếp nhận điều tra, có tin tôi nói chuyện này với truyền thông hay không? Đến lúc đó xem các người trả lời với dân chúng thế nào."

Nghe được lời nói của Mons Jetter, cảnh sát trưởng biến sắc, nếu như đổi lại là những người khác nói ra mấy lời uy hiếp như vậy, hắn có thể sẽ không để trong lòng, tuy rằng phương Tây chú ý tự do ngôn luận, nhưng cũng chính bởi vì điểm này, cơ quan chấp pháp bọn họ cũng không cần phải quá để ý mấy lời trên truyền thông.

Nhưng Mons Jetter khác biệt, Mons Jetter là minh tinh, nếu như hắn đưa chuyện này lên mạng tất nhiên sẽ tạo thành oanh động, huống chi ở đây còn có một minh tinh Ashley đang nổi tiếng, không khó tưởng tượng cảnh toàn bộ truyền thông nước Anh đều sẽ chen chúc tới đây, đến lúc đó cấp trên tất nhiên sẽ xuống đây điều tra, chân tướng sự tình cũng sẽ không thể che giấu được nữa.

Thấy sắc mặt cảnh sát trưởng biến hóa, vẻ mặt Mons Jetter càng thêm đắc ý, ném cho Ashley một ánh mắt yên tâm, mọi thứ nơi này đều giao cho hắn là được rồi.

Cảnh sát trưởng có chút không biết nên làm gì bây giờ, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt cầu trợ nhìn về phía Cruz, mà trên mặt Cruz thì mang theo nụ cười nhạt, Mons Jetter hắn đương nhiên cũng biết, đổi lại ở bất kỳ một nơi nào khác hắn có thể sẽ cho minh tinh này một chút mặt mũi, nhưng lần này khác biệt, thân phận địa vị của cố chủ sau lưng mình quá lớn.

"Mons, nếu như tôi là anh thì tôi sẽ không đâm đầu vào vũng nước đục này, án kiện lần này đã rất rõ ràng rồi, ba người này kết phường mưu sát đương sự của tôi, hơn nữa còn biên tạo ra lời nói dối như vậy, căn bản không cần điều tra quá nhiều."

Cruz nhìn về phía Mons Jetter, mà Mons Jetter thì nhíu mày liếc nhìn đối phương, khinh thường nói: "Tôi biết ông sao, tôi và ông quen lắm sao?"

"Đã quên tự giới thiệu mình một chút, tôi là một luật sư, tên là Cruz, về phần Mons anh đương nhiên không nhận ra tôi, chẳng qua tôi đã xem mấy bộ phim của anh, quả thật... Đều không được tốt lắm, trách không được mấy năm gần đây nhân khí càng ngày càng kém."

"Khốn nạn!"

Trên mặt Mons Jetter lộ ra vẻ phẫn nộ, dân mạng nước Anh đã

từng bình luận chọn lựa hai mươi minh tinh diễn không mấy hấp dẫn, mà hắn lại xếp hạng thứ mười lăm, đây là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy người khác nhắc tới nhất, nếu như đây không phải là cục cảnh sát, hắn đã sớm vung nắm đấm đánh người.

"Chớ mắng tôi, tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, mấy năm gần đây nhân khí của anh thực sự là không được."

Cruz không thèm để ý tới vẻ mặt muốn ăn thịt người kia của Mons Jetter chút nào, ngược lại đưa mắt nhìn về phía Ashley: “Xin khuyên cô Ashley một câu, con đường điện ảnh của cô đang tăng lên, nhưng chuyện lần này không phải người như cô có thể nhúng tay, cố chủ sau lưng tôi không phải người mà cô có thể đắc tội nổi."

"Thả rắm, chuyện lần này tôi nhất định phải quản, tôi đã gọi điện thoại cho luật sư, không bao lâu luật sư tôi mời sẽ tới, Shirley cô không cần lo lắng."

Ashley cùng Shirley tình như thủ túc làm sao có thể sẽ mặc kệ cô ấy bị oan được, huống chi thời gian nửa năm này cô ấy cũng quen biết không ít người quyền quý, cho nên căn bản cũng không cảm thấy lời nói của luật sư này có bao nhiêu tính uy hiếp đối với cô ấy.

"Minh tinh, ánh sáng của các người chẳng qua là do một số quyền quý ban thưởng cho đám các người mà thôi, bởi vì có sự hiện hữu của các người mới có thể để mấy người tầng dưới chót này thấy động lực, xã hội mới có thể trở nên yên ổn, nhưng trong mắt những người quyền quý thì các người cái gì cũng không phải."

Lúc nói xong lời này, Cruz lấy điện thoại ra gửi mấy tin nhắn ra bên ngoài, thấy hành động của Cruz, đám người ở đây ngoại trừ giám đốc cảnh sát kia đều lộ ra vẻ nghi hoặc, không rõ Cruz muốn làm gì.

Nhưng mà ngay Cruz nhắn tin đi không bao lâu, điện thoại trên tay của Mons Jetter liền vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số trên điện thoại, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, cầm điện thoại di động đi qua một bên nghe.

Chẳng qua cũng chỉ hơn một phút đồng hồ Mons Jetter đã trở về, chỉ là lúc này trên mặt của hắn đã không còn vẻ phẫn nộ cùng đắc ý, ngược lại ánh mắt khi nhìn về phía Cruz lộ ra vẻ sợ hãi.

Bởi vì ngay vừa mới rồi hắn nhận được điện thoại của ông chủ hắn, ông chủ ở trong điện thoại trực tiếp nói cho hắn biết, chuyện phát sinh ở sở cảnh sát Chatter hắn ngàn vạn lần không nên nhúng tay vào, nếu không thì xem như là ông chủ cũng đều không thể bảo vệ hắn, không chỉ riêng con đường minh tinh của hắn sẽ ảm đạm, rất có thể còn gặp nguy hiểm đến tánh mạng.

Nghe đến đó, Mons Jetter làm sao có thể không rõ thế lực đứng sau lưng luật sư này chính là một tập đoàn phạm tội mạnh mẽ, hơn nữa còn không phải mạnh mẽ bình thường, chí ít mạnh mẽ đến trình độ ông chủ hắn đều không chọc nổi.

"Mons, làm sao vậy?"

Ashley thấy sau khi Mons nhận điện thoại toàn bộ biểu tình đều thay đổi, hơi nghi hoặc một chút mở miệng hỏi.

"Ashley, vấn đề này tôi nghĩ hay là chúng ta đừng quản nữa, để cảnh sát tới xử lý đi, tôi tin tưởng cảnh sát nhất định sẽ xử lý công bình."

Nghe được lời nói của Mons Jetter, Ashley quả thực không thể tin vào tai của mình, những cảnh sát này sẽ xử lý công bình? Từ vừa mới bắt đầu những cảnh sát này rõ ràng cho thấy đang thiên vị phần tử phạm tội, tuy rằng phần tử phạm tội này đã chết.

"Nghe tôi khuyên một câu, dù sao cô cũng vất vả lắm mới có

thể nổi tiếng, ngàn vạn lần không nên bởi vì chuyện này mà hủy đi chính mình, thế lực sau lưng người nọ không phải chúng ta có thể đắc tội nổi, về phần bạn của cô cho dù cuối cùng thực sự bị phán có tội, chúng ta cũng có thể chăm sóc từ phía ngoài."

Hai câu nói cuối cùng Mons Jetter đã nói nhỏ bên tai Ashley, hắn tin tưởng Ashley hiểu lời của hắn có ý gì, cũng sẽ biết nên đưa ra lựa chọn như thế nào, bạn bè cùng tiền đồ nên lựa chọn như thế nào, cô gái thông minh như Ashley nhất định biết rõ.

Chương 577: Kiêu ngạo vô hạn (2)

Không sai, Ashley đúng thật là nghe hiểu ý của Mons Jetter, sau khi trở thành minh tinh cô ấy cũng thấy được những hình ảnh trước đây cô ấy không dám tưởng tượng đến, nữ minh tinh được tất cả đàn ông trên cả nước tôn sùng là nữ thần kia cam tâm tình nguyện rúc vào trong lòng một ông già hơn bảy mươi tuổi, mặc cho tay lão già này sờ mó khắp người cô ấy cũng không ngăn trở.

Cũng đã nhìn thấy những đại minh tinh cùng những đạo diễn lớn này khúm núm ở trước mặt tư bản, đã không có dáng vẻ cao ngạo khi đứng dưới ánh đèn huỳnh quang, kể từ lúc đó cô ấy liền biết, ngoại trừ một số nhỏ minh tinh đứng đầu kia, đa số minh tinh khác ở trong mắt tư bản căn bản cũng không tính là gì, chẳng qua cũng chỉ là công cụ để tư bản kiếm thêm tiền mà thôi.

Thậm chí, đã không ít lần cô ấy nghe được từ trong miệng rất nhiều người trong nghề, nguyên nhân rất nhiều tân tinh nổi danh không bao lâu liền biến mất, đã biết rất nhiều tin tức mà người ngoài không hề biết, đa số những minh tinh mới này là vì đắc tội tư bản, hoặc phải nói là không muốn khuất phục trước tư bản, cuối cùng bị phong sát(1).

(1) Phong sát: thuật ngữ trong điện ảnh, ý chỉ không cho diễn viên tiếp tục hành nghề, cấm diễn, cấm xuất hiện trên truyền hình, cấm quảng cáo…

Nhưng cho dù cô ấy có thể hiểu rõ ý của Mons Jetter ngay nhưng cô ấy vẫn sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, bởi vì Shirley là người bạn tốt nhất của cô ấy.

"Mons, vấn đề này vốn không có quan hệ gì với anh, anh không cần nhúng tay là được rồi, thế nhưng tôi sẽ không vứt bỏ bạn tôi."

Nếu như nói Ashley vốn thực sự có không ít hảo cảm đối với Mons Jetter, như vậy giờ khắc này đã hoàn toàn không còn, phải biết rằng trước khi Ashley nổi danh xem qua không ít tác phẩm của Mons Jetter, bị hành động còn có tướng mạo của Mons Jetter hấp dẫn, hiện tại sau khi trở thành minh tinh, đã từng là thần tượng đột nhiên theo đuổi tán tỉnh mình, muốn nói không động tâm là giả.

Ánh mắt của Ashley kiên định nhìn về phía cảnh sát trưởng: “Nếu các người muốn thẩm vấn Shirley vậy phải đợi sau khi luật sư của tôi đến đã."

Sau khi nói xong lời này, Ashley vừa nhìn về phía Shirley, nói: "Shirley đừng sợ, có tôi ở đây!"

"Có cô ở đây thì cô có thể làm được cái gì?"

Cruz cười lạnh tràn ngập khinh bỉ, mà đúng lúc này đột nhiên điện thoại trên tay của Ashley cũng vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số, Ashley mặt không đổi sắc nhấn nút trả lời, không đợi người bên kia điện thoại nói chuyện đã mở miệng trước.

"Ông chủ, nếu như ông muốn khuyến tôi không nên nhúng tay vậy thì ông không cần nói nữa, đây là chuyện liên quan tới người bạn tốt nhất của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nếu như hành động của tôi có thể mang đến phiền phức cho công ty, vậy ông chủ cứ hủy hợp đồng với tôi là được rồi."

Sau khi nói xong lời này, Ashley trực tiếp cúp điện thoại, dùng hành động này để tỏ rõ lập trường của cô ấy.

"Ashley, sao cô lại phải vờ ngớ ngẩn, cô làm như vậy sẽ bị hủy sự nghiệp của cô đây."

Mons Jetter gương mặt phiền muộn, hắn thấy Ashley thật là quá choáng váng, bạn bè có thể có quan trọng như sự nghiệp của bản thân sao?

Chỉ cần có tiền dạng bạn bè gì không có?

"Mons, vốn dĩ tôi còn có chút hảo cảm với anh, nhưng bây giờ tôi thừa nhận tôi đã nhìn lầm, anh và tôi không giống nhau, ở trong lòng tôi bạn bè quan trọng hơn."

Nghe được lời của Ashley, Mons Jetter cũng rất tức giận, chính mình có lòng tốt suy nghĩ cho cô ấy người phụ nữ này không biết lòng tốt của hắn cũng thôi đi, lại còn quay qua trách hắn.

"Mons, Ashley không biết nặng nhẹ rất bình thường, bất quá tôi nghĩ không được bao lâu Ashley sẽ vì hành động lúc này của cô ấy mà phải trả giá thật lớn, không sợ nói thẳng cho các người biết, cố chủ phía sau tôi là gia tộc Bọ Cạp Đen."

Nghe được Cruz nhắc tới gia tộc Bọ Cạp Đen, vẻ mặt của Mons Jetter thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng cũng biết tại sao ông chủ công ty mình lại nói chuyện nghiêm trọng như vậy trong cuộc điện thoại lúc nãy rồi.

Gia tộc Bọ Cạp Đen là một gia tộc có lịch sử hơn trăm năm ở nước Anh, mặc dù công bố ra bên ngoài đây là một gia tộc kinh doanh buôn bán, trên tay có mấy sản nghiệp lớn trên toàn bộ nước Anh, nhưng nói đúng ra chỉ cần là người có hiểu biết về gia tộc Bọ Cạp Đen đều biết, gia tộc này là một trong ba bang phái xã hội đen có thế lực lớn nhất nước Anh.

Một tổ chức hắc bang có nhiều tiền, không phải người như hắn có thể đắc tội nổi, thậm chí số lượng chính khách cùng minh tinh chết dưới tay Bò Cạp Đen cũng không ít. Ngoại trừ hoàng thất nước Anh cùng số ít mấy thế lực lớn, Bọ Cạp Đen có thể nói là một tay che trời.

Cruz dám nói ra thân phận cố chủ sau lưng ở ngay cục cảnh sát như thế cũng bởi vì hắn ta không hề sợ hãi, bởi hung danh của tập đoàn Bọ Cạp Đen ở nước Anh này.

"Nói khó nghe một chút, cho dù người của đương sự tôi có thật sự hành hung, nhưng người của đương sự tôi là người của Bọ Cạp Đen, Bọ Cạp Đen tất nhiên sẽ không bỏ qua cho đám các người, người đàn ông kia chỉ phải nhận hình phạt bị giam vào ngục đối với hắn mà nói ngược lại là một chuyện may mắn tới cỡ nào, nếu như anh ta được phán vô tội sau đó lại được thả ra, có tin không bao lâu sau khi được phóng thích sẽ bị người ta bắn chết hay không?"

Cruz cũng không phải nói chuyện giật gân, Bọ Cạp Đen là một tập đoàn hắc bang, có thành viên bị người ta giết chết tất nhiên sẽ dẫn tới hắc bang này trả thù, hàng năm phát sinh mấy chuyện bắn chết người như thế còn ít sao?

Quá kiêu ngạo!

Lời của Cruz đây tương đương với hoàn toàn không đặt mấy vị cảnh sát bên người vào trong mắt, mấy vị cảnh sát này vẻ mặt đều trở nên phẫn nộ, mà ngay cả cảnh sát trưởng cũng mang trên mặt vẻ lúng túng, nhưng hắn vẫn nháy mắt với thuộc hạ của mình vài cái, ra hiệu cho bọn họ bình tĩnh.

Với tư cách là cảnh sát trưởng, thứ hắn biết được nhiều hơn mấy thuộc hạ làm cảnh sát quèn này nhiều, hàng năm có bao nhiêu người vì bị xã hội đen trả thù mà bị bắn chết, mà ngay cả cảnh sát cũng không ít người chết ở trên tay xã hội đen.

Một cảnh sát mới ra xã hội có thể sẽ có nhiệt huyết, thế nhưng những cảnh sát ở trong nghề hơn hai mươi năm như hắn lại biết rõ, biết làm cảnh sát không phải chỉ dựa vào nhiệt huyết là có thể, trước đây những đồng nghiệp cùng tiến vào sở cảnh sát với hắn, hai người đã hi sinh, ba người tàn phế, còn có hai người từ chức,

vẫn còn đi làm bình thường ở cục cảnh sát không tới năm người.

"Đừng nói là ở thành phố Chatter, coi như phạm vi toàn quốc thì tập đoàn Bọ Cạp Đen cũng là thế lực không phải các người có thể đắc tội, tự nhận xui xẻo."

Cruz vẻ mặt kiêu ngạo, thậm chí còn mang theo vẻ âm tà nhìn về phía Ashley cùng Shirley, đầu đuôi chuyện này hắn cũng đã biết từ sớm, là một lão đại trong tập đoàn Bọ Cạp Đen coi trọng cái người phụ nữ tên Shirley này, vốn là chuẩn bị để cho thủ hạ trực tiếp ép buộc lôi đi, ai biết nửa đường đột nhiên có một tên Trình Giảo Kim giết ra, thủ hạ kia ngược lại là bị đối phương giết chết.

Kết cục của người phụ nữ này trong lòng Cruz đã hiểu rõ, đó chính là rơi vào trong tay lão đại Bọ Cạp Đen, hơn nữa bởi vì đã có một người chết nên tất nhiên lão đại kia sẽ tìm mọi cách dằn vặt người phụ nữ này, cuối cùng ngoan độc bán cô ấy vào động mại dâm.

Về phần này Ashley, sợ rằng tập đoàn Bọ Cạp Đen cũng sẽ không bỏ qua, mặc dù nói Ashley là minh tinh, xử lý cô ấy sẽ có chút phiền phức, nhưng này không làm khó được tập đoàn Bọ Cạp Đen, đợi sau khi người của Bọ Cạp Đen ra tay, hắn ngược lại phải đề nghị với lão đại này, tốt nhất cũng để cho hắn có cơ hội nếm thử hai người phụ nữ cực phẩm kia.

Chương 578: Cứ để tôi xử lý

"Khẩu khí lớn thật đấy!"

Trước cửa cục cảnh sát, bóng dáng Phương Minh và Gamma xuất hiện. Mặt Phương Minh không chút thay đổi, ngay cả Gamma cũng tỏ ra giận dữ. Lấy thực lực hai người dù chưa bước vào cục cảnh sát nhưng họ đã nghe được cuộc đối thoại bên trong, cũng biết được đã xảy ra chuyện gì.

Curz nhìn ra cửa, khi thấy Phương Minh và Gamma thì hơi sửng sốt, lập tức trên mặt liền hiện lên vẻ nghi hoặc. Hai gương mặt xa lạ này là ai, chẳng lẽ là người mấy cô gái này tìm tới giúp đỡ?

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt phương Đông xa lạ của Phương Minh, trong lòng hắn liền thở phào. Người phương Đông lăn lộn ở Anh chẳng có gì phải sợ cả, hơn nữa người phương Đông bình thường cũng không dám gây chuyện, đôi khi gặp chút chuyện chủ yếu đều sẽ nhịn. Điều đó có quan hệ với tư tưởng giáo dục họ được nhận từ nhỏ.

Lui một bước trời cao biển rộng, nhịn một khắc gió êm sóng lặng, còn có gì mà lấy ơn báo oán gì gì đó. Nhưng Curz thấy, mấy cái này thật vô nghĩa. Cái này giống như ở nước ngoài, nếu có người dám xông vào nhà ăn trộm sẽ bị cho một phát súng chết ngay tại chỗ. Nhưng ở bên phương Đông lại chỉ có thể bắt lấy tên trộm, cũng không thể cho tên trộm đó mấy cú, nếu làm hắn bị thương sẽ phải bồi thường tiền.

Về người phương Đông, truyền thông phương Tây có một câu rất chuẩn xác, đây là một dân tộc ngầm chịu đựng. Dân của dân

tộc này chỉ khi lâm vào một loại tình huống mới đứng lên chống lại, chính là không có cơm ăn, chỉ cần có một miếng cơm, những người dân này sẽ trưng vẻ mặt biết ơn, là dân dễ quản lý nhất thế giới.

Chịu đựng thời gian làm việc dài nhất thế giới, đã vậy còn vì ông chủ cuối năm khen thưởng mà cảm kích hết mực, trên lưng gánh số nợ vay mua nhà, đã vậy còn cảm ơn ngân hàng đã cho vay, sau đó dùng ba mươi năm còn lại liều mạng làm việc để trả nợ.

Theo đuổi tự do? Hưởng thụ cuộc sống?

Nói đùa, sau khi kết hôn mua nhà, nếu không tìm được công việc tiếp theo, ngay cả xin nghỉ việc cũng không dám, trước kia là kế hoạch hoá gia đình về già quốc gia nuôi, hiện tại là ráng sinh thêm con thứ hai nuôi người già giúp quốc gia.

Suy nghĩ của Curz cứ bay xa, đương nhiên những điều này cũng là do hắn ta biết được từ một luật sư đến từ phương Đông, là khi vị luật sư này xả bực với hắn ta.

“Anh Tần!"

Thấy Phương Minh đã đến, Sherley và Ashley đều tỏ ra kinh ngạc lẫn vui mừng. Sherley nhìn thấy Phương Minh đến giống như nhìn thấy người tâm phúc, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ashley cũng vậy. Cô còn biết nhiều chuyện về Phương Minh hơn cả Sherley, dù sao lần trước ở trước cửa nhà thờ cô đã phối hợp diễn với Phương Minh, còn biết thân phận thần tử giáo hội có ý nghĩa gì. "Yên tâm đi, cứ để tôi xử lý."

Phương Minh cho Sherley một ánh mắt trấn an. Curz nghe Phương Minh nói vậy thì cũng chắc chắn phán đoán trong lòng, chỉ nở một nụ cười lạnh khinh thường. Xử lý, một người phương Đông như mày có bản lĩnh gì mà xử lý?

Không quan tâm đến nụ cười lạnh của Curz, Phương Minh nhìn thẳng về phía cảnh sát trưởng: "Muốn biết chân tướng rất đơn giản, cho dù máy camera quan sát đã bị hủy, nhưng nếu con dao này không phải do người chết mang tới, vậy trên cán dao chắc chắn không có dấu vân tay của người chết. Còn nếu do người chết mang tới, vậy trên cán dao sẽ có dấu vân tay người chết, từ đó có thể suy ra người chết cầm dao đến hành hung, Michelle chẳng qua chỉ là tự vệ mà thôi."

Cảnh sát trưởng khẽ biến sắc, quả thật đúng như lời Phương Minh nói, chỉ cần cảnh sát muốn thật sự điều tra, cho dù không có camera quan sát vẫn rất dễ điều tra lại chân tướng sự việc. Vụ án này căn bản là không cần điều tra sâu.

Nhưng điểm mấu chốt là, ông không dám điều tra sâu, vụ án này có liên quan đến Bò Cạp Đen. Một tổ chức khổng lồ như vậy, không phải một cảnh sát trưởng nhỏ bé như ông có thể đắc tội được.

"Tự vệ chính đáng, còn là người phương Đông khờ khạo, nhưng tôi tin ông sẽ nhanh chóng có kết quả."

Curz vẻ mặt khinh thường, bởi vì hắn ta tin cảnh sát trưởng đã biết nên làm gì lúc này. Đã không còn máy camera quan sát, kết luận của vụ án này chỉ có thể dựa vào nghiệm chứng của cảnh sát, chỉ cần dàn xếp được với cảnh sát trưởng thì sẽ dàn xếp được vụ án này.

Rốt cuộc ánh mắt Phương Minh cũng nhìn về phía Curz, nhưng cùng lắm chỉ là nhìn lướt qua mà thôi. Bên kia, di động cảnh sát trưởng chợt vang lên. Sau khi nhìn số điện thoại, trên mặt ông tỏ vẻ nghi hoặc.

Số điện thoại này là của văn phòng thị trưởng gọi tới. Ông lập tức nhận điện thoại. Ngay sau đó điện thoại của Phương Minh cũng vang lên.

"Anh Tần, tôi vừa mới nói chuyện với thị trưởng thành phố Chatter, đối phương tỏ ý sẽ nghiêm túc xử lý."

Điện thoại là Vương Hâm gọi tới. Phương Minh đi trực thăng đến, trực thăng này trên danh nghĩa vẫn thuộc về ông, vậy nên ông cũng phải đến cục Hàng Không xin phép, nhờ đó ông mới biết nguyên nhân Phương Minh đến thành phố Chatter. Phương Minh xuất phát chưa được bao lâu thì ông cũng gọi điện cho thị trưởng thành phố Chatter.

"Về gia tộc Bò Cạp Đen, ông Vương ông biết được bao nhiêu?" - Phương Minh đợi Vương Hâm nói xong mới mở miệng hỏi.

"Gia tộc Bò Cạp Đen?"

Vương Hâm phía bên kia đầu dây hơi sửng sốt. Dường như ông đang sắp xếp lại từ ngữ, cả buổi sau mới đáp: "Đây là một tổ chức tội phạm lớn của nước Anh, nhưng cao tầng của tổ chức này rất thông minh, cho dù là cảnh sát cũng không bắt được nhược điểm của họ. Thành viên tổ chức này đều rất cứng miệng, cho dù bị bắt cũng không khai gì về cấp trên của chúng."

Nghe Vương Hâm nói tới đây, Phương Minh đại khái cũng đã hiểu.

Đối với một chính phủ, tấn công xã hội đen là để ổn định và giữ gìn trật tự quốc gia, nhưng nếu không tìm được chứng cứ về căn cứ tổ chức xã hội đen này thì sao?

Các quan chức thành phố vì không muốn phạm vi mình quản lý xuất hiện nhiều vụ án bạo lực, vì vậy ngầm giao ước với xã hội đen, tôi không bắt anh, anh cũng đừng gây chuyện vượt quá giới hạn, mọi người nhường nhịn nhau một chút.

Dù sao, mũ quan làm bằng sắt viên quan như nước chảy, không cần phải sống chết với xã hội đen, đó là chưa nói có viên

quan vốn đã có quan hệ với xã hội đen.

"Anh Tần, đối phương có phải là người của Bò Cạp Đen không? Nếu là Bò Cạp Đen, anh Tần cần phải cẩn thận một chút. Tổ chức này đã quen thói không kiêng nể gì cả, chỉ sợ sẽ làm một số chuyện điên cuồng."

"Ừm, tôi biết rồi."

Tắt máy với Vương Hâm, trong mắt Phương Minh hiện sát khí. Có thể làm cả thị trường Vương Hâm kiêng kị, có thể đoán ra tổ chức Bò Cạp Đen ở Anh quốc càn rỡ cỡ nào.

"Gamma, ông biết gì về tổ chức Bò Cạp Đen này?" - Phương Minh hỏi Gamma.

"Một đám côn đồ mà thôi, tôi cũng không biết nhiều lắm, nhưng nhắc tới Bò Cạp Đen làm tôi nhớ đến một trăm năm trước bên hội nghị hắc ám có một chủng tộc, tôn thờ chính là bò cạp đen. Thế nhưng thế lực chủng tộc này rất nhỏ, giáo hội căn bản không hề quan tâm."

Gamma tỏ ra khinh thường, giáo hội là đẳng cấp nào, một tổ chức xã hội đen căn bản chẳng là cái đinh gì. Không nói chuyện khác, ngay trong giáo hội đã có không hề ít tín đồ là các ông trùm xã hội đen, nhưng cho dù là ông trùm, khi bản thân họ ra đời hay con cháu ra đời đều phải đưa đến giáo hội làm lễ rửa tội.

Nghe Gamma nói vậy, Phương Minh đã hiểu, lập tức gật đầu, ngay sau đó, cũng làm một chuyện khiến tất cả mọi người trong cục cảnh sát bất ngờ.

“Bốp!”

Phương Minh đá thẳng một cước về phía Curz, tốc độ nhanh đến nỗi Curz căn bản không kịp phản ứng, cả người đã bay ra ngoài, đụng phải cảnh sát trưởng ở phía sau, kéo cảnh sát trưởng

cũng bị bay theo.

Tất cả mọi người đều sững sờ trước hành động bất ngờ của Phương Minh, ngay cả mấy cảnh sát cũng không kịp phản ứng.

Trong những người có mặt, duy chỉ có mỗi Gamma là không hề thấy kinh ngạc, chỉ khẽ nói một câu: "Thần tử điện hạ, lấy thân phận tôn quý của ngài, người như thế sao xứng để ngài động thủ? Cứ giao cho Gamma tôi là được rồi."

"Tấn công cảnh sát, các người dám tấn công cảnh sát!"

"Ở cục cảnh sát đánh người, đúng là nghịch trời mà."

Vài giây sau, các cảnh sát mới phản ứng. Cảnh sát trưởng và Curz cũng đứng lên giận dữ hét.

“Gamma, chuyện ở đây ông có thể giải quyết không?" - Phương Minh hỏi Gamma hỏi.

"Thần tử điện hạ yên tâm, chuyện ở đây cứ để tôi xử lý. Thần tử điện hạ không ngại thì cứ chờ ở bên ngoài là được."

Gamma vô cùng tự tin. Thế lực giáo hội rất lớn, vì vậy chính khách các quốc gia đều kiêng kị, bình thường giáo hội cũng sẽ không khiêu chiến đến dây thần kinh mẫn cảm của những chính khách này. Thế nhưng chuyện này lại khác, xã hội đen lại khi dễ trên đầu thần tử điện hạ. Nếu chính phủ nước Anh không thể cho giáo hội một lời giải thích, vậy giáo hội cũng không ngại vận dụng một chút lực lượng của mình.

Phương Minh cho Sherley một ánh mắt, tiếp nhận Alice trong lòng Sherley, rồi đi ra khỏi cục cảnh sát. Mấy cảnh sát kia muốn ngăn cản, nhưng họ phát hiện khi đối diện với ánh mắt nhìn chăm chăm của ông già tên Gamma kia, đừng nói là ngăn cản, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không dám động.

"Trước khi tôi đến Vantican, tôi không hy vọng tổ chức Bò Cạp Đen này còn tồn tại."

Trước khi ra khỏi cửa, Phương Minh đưa ra lời dặn. Gamma kinh ngạc, trên khuôn mặt già nua cũng có sát khí. Nếu thần tử điện hạ đã nói vậy, vậy ông đã biết chuyện này nên làm như thế nào rồi.

Chỉ là một tổ chức xã hội đen, sở dĩ có thể tồn tại đến bây giờ, đó là vì họ không đắc tội với người không thể đắc tội, một khi đã đắc tội, vậy việc tổ chức này không thể tồn tại nữa là điều đương nhiên.

"Anh!"

Alice thấy Phương Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nở nụ cười ngọt ngào, cả người giống như gấu Koala ôm lấy cổ Phương Minh.

"Có nhớ anh không?"

Phương Minh xoa đầu Alice, nhìn Alice không hiểu sao cậu lại nhớ đến Tần Tuyết, cô gái nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

"Nhớ."

Alice nũng nịu đáp.

Phương Minh không nói nữa, chỉ nhìn Alice đánh giá một hồi. Khi mới bước vào cục cảnh sát, cậu còn sợ Gamma sẽ phát hiện thân phận Huyết tộc của Alice, nhưng trên thực tế cậu đã lo hơi quá, Gamma chỉ nhìn Alice một cái thì không nhìn nữa, hiển nhiên là không phát hiện manh mối.

Nửa năm đã trôi qua, hơi thở của Alice đã thay đổi, hoàn toàn không còn cảm nhận được hơi thở của Huyết tộc, chỉ như một cô gái nhỏ bình thường. Nếu không phải Phương Minh biết chuyện của Alice cũng sẽ không ngờ một cô bé đáng yêu như vậy lại mang

trong mình máu của gia tộc thân vương Huyết tộc.

Chương 579: Khiêu chiến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Gamma không làm Phương Minh thất vọng. Chưa đến mười lăm phút, tất cả chính khách của thành phố Chatter đều chạy tới cục cảnh sát. Sau hai giờ, hơn mười chiếc phi cơ quân dụng đáp xuống sân bay thành phố Chatter. Các quân lính được trang bị vũ trang đầy đủ từ trên phi cơ nhảy xuống.

Sau khi thị trưởng thành phố Chatter ban bố lệnh giới nghiêm khắp thành phố, các quân lính bắt đầu tiến hành truy bắt thành viên tổ chức Bò Cạp Đen. Lần truy bắt này không chỉ giới hạn trong thành phố Chatter, cả nước Anh có một phần ba thành phố đều có cảnh sát xuất động.

Tiêu diệt tổ chức Bò Cạp Đen, đây là lệnh Thủ tướng nước Anh vừa mới ban bố. Cảnh sát khắp nơi trên cả nước đều hành động.

Tại một trang viên ở thành phố Chatter, một ông già sáu mươi tuổi lúc này đang ngồi ở salon đại sảnh, hai bên lão ta là hai người đẹp tóc vàng mắt xanh, trước cửa đại sảnh còn có bốn tên áo đen lực lưỡng.

Khi ông già đang được hai người đẹp phục vụ, điện thoại lão ta chợt vang lên. Nhìn thấy số điện thoại trên màn hình, ông lão liền đè đầu người đẹp xuống rồi nhận điện thoại.

Chưa đến một phút, vẻ mặt ông lão liền thay đổi, đá văng người đẹp ra, sửa sang lại quần áo, định rời khỏi đây. Nhưng mà đúng lúc này, một nhóm quân lính vũ trang đã tiến vào.

"Buông vũ khí!"

"Lập tức buông vũ khí!"

Hai người đẹp tóc vàng mắt xanh sợ quá co rúm người lại. Sắc mặt ông lão tái nhợt, bởi vì lão ta vừa mới từ điện thoại biết tin, lần này lão ta tiêu đời rồi. Không chỉ mỗi lão ta tiêu đời, ngay cả các ông chủ lớn của tổ chức cũng tiêu đời luôn. Chính phủ nước Anh đã tiến hành tấn công tổ chức của họ.

Mà căn nguyên của tất cả chuyện này lại chính là vì lão ta hồi chiều đã để mắt đến hai cô gái kia.

Lão ta thật sự không nghĩ ra được, rốt cuộc người có lai lịch lớn cỡ nào mới có thể làm được chuyện này. Hơn nữa, nếu thật sự lai lịch lớn đến dọa người, vậy sao lại không có người bảo vệ, cho dù ngoài mặt không có, vậy cũng phải có bảo vệ ngầm chứ.

Nếu biết hai cô gái này có lai lịch lớn như vậy, cho dù có cho lão ta mượn một trăm lá gan lão ta cũng không dám mơ tưởng đến hai cô gái này. Chỉ có điều, hiện tại hối hận vô ích, mọi chuyện đã không còn cứu vãn được nữa.

Thành phố Mannstedt.

Trong một tòa thành, một vài người đàn ông đang ngồi trước bàn hội nghị, vẻ mặt ai cũng căng thẳng. Ở một bên, một ông già vẻ mặt hoảng sợ, trên cổ lão có hình xăm một con bò cạp đen.

"Việc này các ngươi thấy thế nào?"

"Còn có thể thế nào nữa? Chính phủ nước Anh đã vi phạm giao ước hủy diệt thế lực do chúng ta bồi dưỡng, chuyện này tất nhiên

không thể bỏ qua được, nếu không bộ tộc chúng ta còn có thể diện gì nữa?"

"Đúng vậy, chuyện này không thể bỏ qua được."

Trong khi mấy người đang phẫn nộ thảo luận, một ông lão ngồi ở ghế trên mở miệng: "Chuyện này phải tìm hiểu rõ ràng. Lần này không phải chính phủ Anh quốc chỉ đạo, mà là giáo hội động thủ, nghe nói là có liên quan đến thần tử vừa mới xuất hiện của giáo hội."

Ông lão vừa lên tiếng, tất cả những người này đều im lặng. Tuy thế lực chủng tộc họ không nhỏ, nhưng so với giáo hội vẫn chênh lệch rất lớn.

"Tộc trưởng, chẳng lẽ chuyện này cứ bỏ qua như vậy sao? Tuy thế lực giáo hội lớn hơn chúng ta, nhưng đối phương không nói một tiếng đã tiêu diệt thế lực chúng ta bồi dưỡng, đây rõ ràng chính là không thèm nể mặt chúng ta mà."

Vẫn có người không cam lòng, dù sao thực lực bộ tộc họ cũng không kém, điều quan trọng nhất là họ không thuộc về phe hội nghị hắc ám. Ngày thường giáo hội đối với họ cũng đều chủ yếu là động viên, dù sao giáo hội cũng không muốn các phe trung lập như họ nhập về phe hội nghị hắc ám.

"Cứ bỏ qua như vậy tất nhiên là chuyện không có khả năng, bằng không chẳng phải sẽ trở thành trò cười trong mắt các thế lực khác sao? Giáo hội không phải có thần tử sao? Nếu chuyện này có liên quan đến thần tử, vậy không bằng để ta đi gặp thần tử giáo hội xem sao."

Một thanh niên trẻ tuổi ngồi ở phía cuối nhất đang ngồi giữa những chiếc móng tay thon dài tinh xảo, lúc này ngẩng đầu lên, trong mắt lại ánh lên vẻ khinh thường.

Những người khác nghe thanh niên trẻ tuổi này nói vậy thì trầm tư suy ngẫm, dường như đang tự hỏi mức độ khả thi của việc này.

"Nghe đồn thần tử kia chưa đầy nửa năm trước mới từ phương Đông về, chắc hẳn thực lực cũng bình thường."

"Ử, theo tin thu được từ thành viên trong giáo hội, thần tử này cùng lắm thì tương đương với thực lực Huân tước của Huyết tộc, lấy thực lực thiếu tộc trưởng tuyệt đối có thể nghiền áp thần tử này."

"Thiếu tộc trưởng là một trong mười thanh niên tài năng thế hệ trẻ của phương Tây chúng ta, dư sức đối phó với thần tử này. Tôi ngược lại đồng ý với đề nghị của thiếu tộc trưởng, như vậy thứ nhất có thể lấy lại mặt mũi, thứ hai cũng không đến nỗi kết thù với giáo hội."

Ông lão đứng bên cạnh bàn hội nghị nghe những người này đối thoại, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ, vội vàng vuốt mông ngựa nói: "Có thiếu tộc trưởng ra tay, tên gọi là thần tử kia tất nhiên sẽ tè ra quần."

“Xét!”

Ông lão đang nói chợt im bặt, bởi vì một móng tay đã xẹt qua cổ lão. Ba giây sau, máu từ cổ phun ra, móng tay này cắt ngang hầu kết lão.

Ông lão trợn mắt, đến chết cũng không dám tin thiếu tộc trưởng lại giết mình.

John thu hồi móng tay không hề dính một giọt máu. Thấy ánh mắt thắc mắc của các trưởng lão, anh ta thản nhiên nói: "Trong tộc bồi dưỡng hắn, kết quả lại làm cả thế lực bị nhổ tận gốc, loại người ngu xuẩn này giữ lại còn có lợi ích gì."

Nếu để người ngoài biết, đường đường là ông trùm tổ chức Bò Cạp Đen lại chết tức tưởi như vậy, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm. Nhưng việc này cũng cho thấy cái gọi là tổ chức xã hội đen, đối với thế lực như giáo hội, cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, muốn đổi muốn bỏ lúc nào đều được.

…

"Ashley, anh…"

Hai giờ sau, Ashley và Phương Minh còn có Sherley chào tạm biệt nhau. Người bên ban tổ chức đã sắp xếp khách sạn trước, nhưng ở cửa khách sạn cô lại gặp Mons Jetter. Lúc này Mons Jetter vẻ mặt xấu hổ đứng ở đó, thấy Ashley đi lại vội vàng nở nụ cười chào đón.

"Anh Mons, có chuyện gì sao?"

Ashley tỏ ra hờ hững, ở cục cảnh sát biểu hiện của Mons Jetter đã hoàn toàn làm cô ghê tởm, uổng công cô hồi trước còn xem Mons Jetter là thần tượng, đúng là mắt bị mù mà.

"Ashley, những lời lần trước anh nói với em, cũng là để em suy nghĩ. Chỉ là anh không ngờ người bạn kia của em có quan hệ lớn như vậy."

Mons Jetter quả thật đã bị khiếp sợ. Ở cục cảnh sát đánh luật sư và cảnh sát trưởng, cuối cùng lại không bị gì. Nhất là sau khi quan chức chính phủ địa phương đến, thấy ông lão kia đều không dám ra oai, ngược lại còn phải trấn an ông lão kia.

Càng khiến anh ta khiếp sợ hơn nữa là sau khi anh ta rời khỏi cục cảnh sát, theo tin tức bạn bè đưa mới biết, tập đoàn Bò Cạp Đen lần này đã hoàn toàn bị giết. Cảnh sát toàn nước Anh đã tiến hành bắt toàn bộ thành viên tập đoàn Bò Cạp Đen.

Bạn anh ta lúc đó còn cảm thán người của tập đoàn Bò Cạp

Đen rốt cuộc đã gây ra chuyện gì mà làm chính phủ nước Anh tức giận đến vậy, nhưng chỉ có Mons Jetter biết, tập đoàn Bò Cạp Đen không gây ra chuyện gì lớn cả, chỉ là đắc tội với một người mới có kết cục như vậy.

Trong lòng Mons Jetter vô cùng hối hận, sớm biết Ashley có quen với một người bạn lợi hại như vậy thì lần trước anh ta nên kiên trì thêm chút nữa. Không cần gì nhiều, chỉ cần có thể làm người đó quen mặt cũng đã được bao nhiêu cái lợi.

"Con đàn bà chết tiệt, rõ ràng cô ta biết chuyện lại không nói cho mình biết. Để tôi cua được cô rồi xem tôi trị cô thế nào."

Mons Jetter nghĩ, Ashley chắc chắn biết Phương Minh sẽ đến, nhưng cố ý không nói cho anh ta, chính là muốn thấy anh ta xấu mặt. Điều này càng khiến anh ta càng quyết tâm phải theo đuổi được Ashley.

"Anh Mons, tôi đã nói rồi, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi. Ngoài ra tôi rất cảm ơn anh có thể giúp tôi đến cục cảnh sát, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể là bạn bình thường, nếu đứng ở đây nói chuyện, lỡ bị truyền thông chụp hình được sẽ không hay đâu."

Ashley trực tiếp lướt qua Mons Jetter, lắc lắc vòng eo thon nhỏ quyến rũ đi vào khách sạn, để lại Mons Jetter vẻ mặt phẫn nộ.

…

Lâu đài.

Phương Minh dẫn Sherley và Alice về đây. Sherley mang Alice trở về phòng nghỉ ngơi. Tổng giám mục Gamma cũng được xếp ở phòng cho khách. Lúc này trong đại sảnh chỉ có hai người, Phương Minh và Chelma.

Phương Minh cứ lẳng lặng nhìn Chelma, còn Chelma lại cúi đầu, mắt dừng trên thảm.

"Chuyện lần này phải cảm ơn anh, nếu không phải có anh, Alice có thể đã bị những người đó mang đi. Tôi và anh ân oán rõ ràng, anh muốn gì, chỉ cần tôi có thể làm được tôi đều sẽ đồng ý với anh."

Nghe Phương Minh nói vậy, Chelma ngẩng đầu lên, lắc đầu từ chối: "Thưa ngài, tôi không muốn thù lao gì cả. Lần trước tôi phạm lỗi, ngài đã tha cho tôi, đây xem như tôi báo đáp cho ngài đi."

Chelma không biết Sherley, nhưng anh ta biết Alice. Sau khi rời khỏi lâu đài anh ta liền đến thành phố Chatter làm công, tình cờ đụng phải Sherley và Alice ở trong hẻm bị kẻ bắt cóc hành hung mới ra tay giúp đỡ.

Phương Minh suy tư, không ngờ một hành động tốt bụng trước đó lại nhận được hồi báo lớn như vậy.

"Chelma, anh có muốn quay lại làm việc không?"

Nửa ngày sau, Phương Minh rốt cục cũng có quyết định. Phẩm chất của Chelma không cần phải nghi ngờ nữa, tại đất nước xa lạ này cậu đúng là cần một vài người tri kỷ.

"Alice muốn đi học, tôi biết anh biết lái xe, vậy mỗi ngày anh sẽ phụ trách việc đưa đón Alice đi học. Về chuyện tiền lương tôi sẽ cho anh gấp hai… Không cần từ chối, đây là lời cảm ơn của tôi đối với anh, đồng thời cũng hi vọng anh có thể bảo vệ Alice giống lần này."

Kỳ thật đối với sự an toàn của Alice Phương Minh cũng không lo lắm. Alice là Huyết tộc, người thường căn bản không thể gây nguy hiểm cho cô bé. Thế nhưng Phương Minh cũng không muốn Alice bị bại lộ thân phận trước mặt người thường, điều này sẽ mang lại phiền toái không cần thiết.

"Cảm ơn ngài, tôi hứa nếu ai muốn làm hại tiểu thư Alice, vậy

phải bước qua xác của tôi." - Chelma trịnh trọng đáp.

Phương Minh nở nụ cười, bảo quản gia sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Chelma. Khi cậu đang chuẩn bị vào phòng sách thì Gamma lại đi ra.

"Thần tử điện hạ, thiếu tộc trưởng của bộ tộc Bò Cạp đến, nói muốn gặp mặt thần tử điện hạ. Nhưng tôi thấy người đến không có thiện ý, tập đoàn Bò Cạp Đen này chính là đại diện cho bộ tộc Bò Cạp."

Lời Gamma nói khiến đồng tử Phương Minh hơi co lại. Đằng sau tập đoàn xã hội đen là một thế lực có liên quan tới giới tu luyện phương Tây, điều này không khiến cậu bất ngờ. Điều mà cậu không ngờ chính là, đối mặt với thân phận thần tử giáo hội, người của bộ tộc Bò Cạp còn dám đến đây.

"Xét về thế lực, bộ tộc Bò Cạp tất nhiên không thể so với giáo hội. Nhưng vì giáo hội và hội nghị hắc ám có tranh đấu, đối với những thế lực khác đa số đều là trấn an, hơn nữa lần này tới đây là thiếu tộc trưởng bộ tộc Bò Cạp, cũng là người trẻ tuổi. Vậy nên bên phía giáo hội khá khó xử."

Phương Minh hiểu ý của Gamma. Giáo hội phương Tây là thế lực lớn nhất, cậu là thần tử giáo hội, xem như người đứng đầu của thế hệ trẻ. Nếu đối diện với sự khiêu chiến của thế hệ trẻ của thế lực khác, nếu không nhận lời khiêu chiến thì sẽ làm mất mặt giáo hội.

Chương 580: Thực sự là cuồng vọng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngày hôm sau!

Cục cảnh sát thành phố Chatter truyền ra một thông báo, công bố kết quả xử lý vụ án Chelma: Phòng vệ chính đáng.

Cùng lúc đó, cảnh sát nước Anh cuối cùng cũng mời giới truyền thông tới tham dự một buổi họp báo, thông báo hành động trái pháp luật của tập đoàn Bọ Cạp Đen, đồng thời cũng tỏ thái độ rõ ràng, đối với thế lực hắc ám cảnh sát nước Anh tuyệt đối sẽ không nuông chiều, diệt trừ tận gốc.

Cũng chính bởi vì thông báo này mà người dân thành phố Chatter rốt cục cũng biết ngày hôm qua tại sao lại có nhiều quân cảnh giới nghiêm như vậy, người dân trên toàn quốc cuối cùng cũng biết cảnh sát làm ra động thái lớn vậy là bởi tập đoàn phạm tội lớn kia.

Giới truyền thông ngay sau đó muốn tìm đương sự Chelma, nhưng bọn họ phát hiện căn bản không thể tìm được đương sự, bởi vì cơ bản là cảnh sát chỉ cung cấp bóng lưng Chelma mà thôi, trừ phi bọn họ muốn tìm hết tất cả những người có tên Chelma trên đất nước này.

...

Mặc kệ dư luận phía ngoài, lúc này nhưng lại có không ít trực thăng riêng đi tới thành phố Sheffield, hướng phía lâu đài Phương Minh đang ở mà đến.

Thiếu tộc trưởng gia tộc Bọ Cạp hẹn thần tử Giáo Hội khiêu chiến, tin tức này đã truyền ra ngoài từ miệng gia tộc Bọ Cạp tối hôm qua.

Người hẹn là ai là ai?

Thiếu tộc trưởng tộc Bò Cạp, một trong mười thiên tài giỏi nhất của thế hệ trẻ, rất có tiếng tăm trong toàn bộ giới tu luyện phương Tây, mà một vị khác đương nhiên cũng không cần nói, thần tử Giáo Hội, vẻn vẹn chỉ là cái thân phận này liền đủ khiến cho người trong giới tu luyện chú ý.

Mâu thuẫn giữa tộc Bò Cạp cùng Giáo Hội, người trong giới tu luyện đã biết rõ từ trước, thế lực được tộc Bò Cạp nâng đỡ không biết vì sao lại đắc tội với thần tử Giáo Hội, sau đó bị Giáo Hội nhổ tận gốc.

Với thực lực của tộc Bò Cạp tự nhiên không thể so sánh với Giáo Hội, bị Giáo Hội hủy diệt thế lực mà chúng nâng đỡ cũng không dám khai chiến với Giáo Hội, cho nên lúc này mới có trận khiêu chiến này.

Mà đối với Giáo Hội đến nói, bọn họ đương nhiên có thể không chấp nhận, nhưng nếu như không chấp nhận khiêu chiến đồng nghĩa với phải bị mất mặt, đây chính là một chuyện mà Giáo Hội với tư cách thế lực mạnh nhất phương Tây không muốn nhìn thấy.

"Thần tử điện hạ, thuỷ tổ của tộc Bọ Cạp vốn là một người bình thường, chỉ là lúc nhỏ bị một con bò cạp biến dị cắn, sau đó sinh ra huyết mạch biến dị, có được độc tính của bọ cạp, cuối cùng không ngừng diễn biến trở thành bộ tộc Bò Cạp, bộ tộc này đều là

cao thủ dùng độc."

Phía trong lâu đài, Gamma bắt đầu giải thích đặc điểm tộc Bò Cạp cho Phương Minh, cùng với phương pháp công kích bọn họ am hiểu nhất.

Trên thực tế, tộc Bò Cạp tồn tại cũng hơn ba trăm năm, mặc dù chỉ là một bộ tộc xuất hiện một cách ngoài ý muốn, nhưng thuỷ tổ của tộc Bò Cạp lại là một thiên tài tuyệt thế, dám nương theo huyết mạch biến dị nghiên cứu ra được thuật pháp công kích thuộc về riêng bộ tộc của hắn, từ đó trở thành một gia tộc lớn trong giới tu luyện phương Tây.

Phương Minh nghe rõ, đặc điểm của bộ tộc này chính là giỏi về dụng độc, trong suy nghĩ của Phương Minh thì tộc này có chút giống với cổ thuật Nam Cương, chẳng qua khác biệt chính là cổ thuật Nam Cương là chơi độc, thuần dưỡng độc vật, nhưng tộc Bò Cạp này thì tự thân có độc, mỗi một người của tộc Bò Cạp đều đã là một chất độc.

"Thần tử điện hạ, nếu không thì cứ để một người trẻ tuổi của Giáo Hội ta ra tay, về phần lý do tôi cũng đã nghĩ kỹ, đó chính là hiện tại John còn chưa có tư cách khiêu chiến thần tử điện hạ, trừ phi John có thể chiến thắng thế hệ trẻ tuổi của Giáo Hội."

Một vị tổng giám mục khác lúc này cũng mở miệng, hắn thấy đây là biện pháp ổn thỏa nhất, một đời tuổi trẻ của Giáo Hội thực lực rất mạnh, mười cao thủ mạnh nhất trong thế hệ trẻ của giới tu luyện phương Tây, Giáo Hội chiếm cứ ba ghế, mà xếp hạng thứ nhất chính là người của Giáo Hội, là đệ tử giáo hoàng tự mình bồi dưỡng.

"Tối hôm qua tôi đã báo chuyện này lên cho Giáo Hội, mà hiện tại mấy cao thủ trẻ tuổi của Giáo Hội phỏng chừng cũng sắp đến."

Ngay khi tổng giám mục này vừa dứt lời, phía trên bầu trời

của lâu đài xuất hiện mấy chiếc trực thăng tư nhân, sau đó trực thăng này dừng trên bãi cỏ, từ trên máy bay có hai người thanh niên trẻ tuổi xuất hiện.

Đây là hai người thanh niên mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn lãng, mấu chốt nhất là cả người tản ra khí tràng cường đại, lúc thấy hai người này tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút.

"Địa Cấp tầng hai!"

Hai vị này đều có cảnh giới Địa Cấp tầng hai, còn cao hơn cậu một cảnh giới, hơn nữa nhìn trình độ khí tràng thì hẳn không phải Địa Cấp tầng hai bình thường, cách đột phá Địa Cấp tầng ba cũng không xa.

"Xin chào các vị tổng giám mục."

Hai người này đầu tiên quay qua hành lễ với với tổng giám mục Gamma, sau đó ánh mắt mới rơi vào trên người Phương Minh, bắt đầu quan sát đánh giá Phương Minh, ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy Phương Minh, trong mắt có vẻ khinh thường.

"Thần tử điện hạ, đây là Castle cùng Hill, là những người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Giáo Hội chúng ta." Gamma giới thiệu thân phận của hai người, sau đó nét mặt già nua trở nên nghiêm nghị: "Castle, Hill, còn không mau hành lễ với thần tử điện hạ?"

"Xin chào thần tử điện hạ."

Castle cùng Hill tuy rằng khom người với Phương Minh, nhưng trên mặt cũng không cung kính bao nhiêu, cho dù đang ở ngay trước mặt mấy vị tổng giám mục cũng không hề có ý ẩn giấu nội tâm khinh thường.

Phải biết rằng, hai người bọn họ là nhân vật thủ lĩnh đã được Giáo Hội tuyển chọn kỹ càng, không hề nghi ngờ thời gian tới sẽ là

cao tầng của Giáo Hội, thậm chí còn có cơ hội lớn tranh tới chức vị giáo hoàng.

Nhưng nửa năm trước, một thần tử phương Đông đột nhiên xuất hiện, cái này có nghĩa từ nay về sau bọn họ sẽ mất đi cơ hội trở thành giáo hoàng, nếu như thần tử này có thực lực mạnh mẽ vậy bọn họ cũng cam nguyện chấp nhận, nhưng mấu chốt là thực lực của thần tử này không đáng để nhắc tới, này khiến cho bọn họ làm sao có thể chịu phục.

Nhất là lần này thần tử tự mình chọc tới tộc Bò Cạp, bây giờ lại còn muốn cho bọn họ chạy tới hỗ trợ, này khiến sự khinh thị của bọn họ đối với Phương Minh càng trở nên sâu đậm.

Phương Minh híp mắt nhìn Castle cùng Hill, đối với tâm tư của hai người này hắn có thể đoán được vài phần, đó chính là không phục đối với hắn cái thần tử này.

"Thần tử điện hạ, có Castle cùng Hill ở đây, chuyện về John kia không cần lo lắng nữa, ba năm trước đây Castle đã đánh bại John, đến lúc đó chỉ cần phái Castle ra chiến là có thể."

Không khí ở hiện trường có chút xấu hổ, Gamma cười ha ha, một bên là thần tử, một bên là thiên tài trẻ tuổi Giáo Hội bọn họ dốc toàn lực bồi dưỡng, thời gian tới chắn chắn sẽ trở thành cao tầng của Giáo Hội, với tư cách tổng giám mục tự nhiên không muốn thấy một đời tuổi trẻ của Giáo Hội lại lục đục không đoàn kết.

"Thần tử điện hạ yên tâm đi, John này thật sự không coi vào đâu, có tôi ở đây John tuyệt đối không có cơ hội so tài cùng thần tử điện hạ, thần tử điện hạ cũng không cần sợ bị John đánh bại."

Castle mở miệng, chỉ là ngữ khí trong giọng nói lại vô cùng kỳ quái, Hill ở một bên cũng vội vã phụ họa nói: "Castle nói không sai, thần tử điện hạ cứ việc thả lỏng đi, chỉ là một tên John, chúng tôi

chỉ cần tùy tiện là có thể giải quyết hết."

Dáng tươi cười trên mặt Phương Minh biến mất không thấy, mà nét mặt già nua của Gamma cũng trở nên nghiêm túc lên, về phần những tổng giám mục khác vẻ mặt cũng giống như thế, Castle cùng Hill nói lời này ngoại trừ biểu lộ lòng tin còn là một loại trào phúng đối với Phương Minh.

"Castle, Hill, các ngươi làm càn, còn không mau bồi tội với thần tử điện hạ!"

Gamma mở miệng, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm hai người, trên người phát ra khí thế của cường giả khiến cho sắc mặt của Castle cùng Hill lập tức trở nên tái nhợt.

"Tổng giám mục Gamma, tại sao chúng tôi phải bồi tội? Phải biết rằng lúc này chúng tôi tới là để giải quyết phiền toái thay cậu ta."

Dù cho bị Gamma dùng khí thế chèn ép, Castle vẫn mang gương mặt không phục, quát: "Có bản lĩnh thì tự cậu ta đi đối chiến cùng John, không cần sự hỗ trợ của chúng tôi, chúng tôi đây liền chịu phục!"

"Làm càn, thần tử điện hạ đại biểu cho Giáo Hội, là mặt mũi của Giáo Hội, không cho phép một chút lầm lỗi, các ngươi thân làm đệ tử Giáo Hội bồi dưỡng ra được, giữ gìn mặt mũi của Giáo Hội chính là trách nhiệm của các ngươi, dám bất kính với thần tử càng là trái với giáo quy, có muốn chúng tôi đưa các ngươi đến sở tài phán không?"

Nghe được sở tài phán mấy chữ này, Castle cùng Hill sắc mặt thay đổi, cho dù bọn họ là nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ của Giáo Hội, cho dù có đối mặt tổng giám mục cũng có thể giữ vững thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng trong mắt mấy người của sở tài phán, ngoại trừ giáo hoàng thì những người khác

không khác gì giáo sĩ bình thường, đó là một đám người thiết diện vô tình chân chính.

"Gamma!"

Phương Minh mở miệng cắt đứt lời nói của Gamma, Castle cùng Hill đại biểu cho một đời tuổi trẻ Giáo Hội là suy nghĩ của phần lớn người, cho dù ngày hôm nay Castle cùng Hill biểu hiện ra vẻ chịu phục, nhưng trong nội tâm sẽ chỉ càng thêm khinh thường chính mình.

Mà nếu muốn để Castle cùng Hill chân chính chịu phục vậy chỉ có một biện pháp, chính là chiến bại bọn họ.

Gọi Gamma lại, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Castle cùng Hill, mà hai người cũng không phục quay về trừng Phương Minh.

"Có phải các người cho rằng tôi trở thành thần tử là dựa vào khí vận, trong lòng không phục lắm, dựa vào cái gì mà tôi có thể đè ép trên các người một bậc?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, tuy rằng Castle cùng Hill không trả lời, nhưng biểu tình trên mặt đã là biểu lộ ý nghĩ của bọn hắn, chính là không phục.

"Nếu các người đã không phục tôi đây liền cho các người một cơ hội, ba chiêu, chỉ cần các người có thể đỡ được ba chiêu của tôi, vậy cái vị trí thần tử này tôi sẽ đưa cho hai người!"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Gamma cùng mấy vị tổng giám mục sắc mặt đều thay đổi, mà ngay cả Castle cùng Hill cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ nghĩ tới nếu như bọn họ khiêu khích thần tử thì thần tử này sẽ không nhịn được ra tay với bọn họ, trong suy nghĩ của bọn họ, một lát nữa hai người họ giáo huấn thần tử một chút là được rồi.

Nhưng bây giờ thần tử này không chỉ muốn ra tay, hơn nữa lại vẫn nói ra những lời cuồng vọng như vậy, chỉ cần có thể tiếp được ba chiêu coi như bọn họ thắng?

"Ha ha ha ha!"

Castle lên tiếng cuồng tiếu, hắn thấy thần tử này rõ ràng chính là thẹn quá hoá giận sau đó nói những lời cuồng vọng, nói ngược lại cậu ta có thể chịu đựng ba chiêu của bọn họ còn tạm được.

"Thần tử điện hạ?"

Gamma cùng những tổng giám mục khác cũng mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, không rõ Phương Minh tại sao phải nói ra những lời như vậy.

"Cơ hội cho các người, có nguyện ý tranh thủ cơ hội này hay không là chuyện của các người."

Phương Minh ra hiệu cho tổng giám mục Gamma không cần nói thêm điều gì nữa, mang theo vẻ mặt hung ác nhìn về phía Castle cùng Hill.

"Mấy vị tổng giám mục, các người có thể làm chứng, đây là thần tử điện hạ tự mình chủ động yêu cầu, không phải chúng tôi dám phạm thượng."

Castle mở miệng, không đợi tổng giám mục Gamma trả lời liền đưa mắt nhìn sang Phương Minh: "Nếu thần tử điện hạ có tự tin lớn như vậy, chúng tôi đây đương nhiên phải tiếp nhận."

"Không sai, đừng nói là ba chiêu rồi, chỉ cần thần tử điện hạ có thể tiếp được mười chiêu của tôi, từ nay về sau Hill đây liền coi thần tử điện hạ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Chương 581: Vô địch cùng cảnh giới

Thái độ của Phương Minh rất kiên quyết, đám người Gamma cũng không tiện tiếp tục phản bác, chẳng qua mấy người vẫn ném cho Castle cùng Hill một ánh mắt cảnh cáo, để cho hai người ra tay chú ý đúng mực một chút, nếu như làm thần tử bị thương thì bọn họ đừng hòng được thoải mái.

Rất hiển nhiên ngay cả đám người Gamma cũng không coi trọng Phương Minh có thể thắng được, nhất là Phương Minh còn nói ra mấy lời chỉ cần ba chiêu như vậy, dưới cái nhìn của bọn họ đây là thần tử điện hạ trẻ tuổi nóng tính, bị Castle cùng Hill kích thích mới nói ra lời như vậy.

Đối với suy nghĩ của đám người Gamma trong lòng Phương Minh đương nhiên cũng rõ ràng, chẳng qua cậu không có ý định giải thích, một hồi liền có thể thấy rõ.

Castle cùng Hill đều là cảnh giới Địa Cấp tầng hai, nhưng lần này sau khi hồn xuyên cậu cũng đã bước vào Địa Cấp tầng hai, hơn nữa bởi vì tôi luyện nên ở cảnh giới Địa Cấp tầng hai, Phương Minh không sợ bất kỳ người nào, bởi vì ở cùng cảnh giới cậu vĩnh viễn đứng ở thế bất bại.

Bên trong lâu đài có một sân rộng hoàn toàn trống trải, nơi này là nơi người chủ đầu tiên của tòa lâu đài dùng để tổ chức tiệc rượu chiêu đãi bạn bè, mà đoàn người Phương Minh cũng đang dời bước đến nơi này.

"Thần tử điện hạ, cậu sử dụng vũ khí gì?"

Nghe được lời nói của Gamma, Phương Minh lắc đầu: "Đối phó hắn còn chưa cần sử dụng vũ khí."

Lời nói của Phương Minh tràn đầy tự tin, Castle nghe nói như thế sắc trở nên mặt âm trầm, chẳng qua hắn cũng không mở miệng, bởi vì hắn đã không muốn trổ tài miệng lưỡi thêm nữa, một hồi liền thấy rõ.

Castle cùng không lựa chọn vũ khí, bởi vì hắn thấy cho dù không dùng vũ khí thì trận tỷ thí này hắn cũng chắc thắng.

Thấy Castle chắp tay đứng ở nơi đó, trên mặt Phương Minh hiện ra một nụ cười nhạt, cậu không dùng vũ khí bởi vì thân thể của cậu chính là vũ khí tốt nhất, trải qua khoảng thời gian ngâm thuốc, thân thể của cậu chính là vũ khí tốt nhất.

"Thần tử điện hạ, thân phận của người tôn quý, xuất thủ trước đi."

Castle nhìn Phương Minh, trên mặt hiện lên vẻ không coi vào đâu, bởi vì hắn có lòng tin đối với thực lực của chính mình.

Phương Minh nở nụ cười, cười rất vui vẻ, sau một khắc chân phải bước ra một bước, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Phương Minh bước ra một bước này, vẻ mặt của đám người Gamma liền thay đổi, trong mắt tất cả bọn họ đều hiện lên vẻ kinh ngạc, mà vẻ mặt ngạo mạn tươi cười của Castle ở đối diện cũng biến mất, bởi vì hiện tại hắn chỉ cảm thấy cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó không cách nào nhìn thấy thân thể của Phương Minh.

Trong lòng Castle dâng lên trực giác không tốt, trước tiên nhanh chóng chuẩn bị phòng bị, nhưng mà ngay khi hắn còn chưa phòng bị xong xuôi đã cảm giác được phía sau trầm xuống, một lực lượng kinh khủng kéo tới, cả người ngã quỵ về phía trước ngay lập tức.

Rốt cuộc là tinh anh của Giáo Hội, Castle rất nhanh đã có thể phản ứng lại, trực tiếp nghiêng người muốn tránh thoát đi, mà ngay khi thân thể của hắn còn chưa di động, đùi phải liền truyền đến đau đớn kịch liệt cùng tiếng xương vỡ vụn.

Cờ-rắc!

Castle cả người nghiêng ngã té trên mặt đất, mà máu theo đầu gối của hắn không ngừng chảy ra, đùi phải này hẳn đã gãy đứt, có thể nhìn thấy xương trắng âm u

Đám người Gamma đang xem cuộc chiến đều hôn mê rồi, vì kết quả này quá nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Từ khi Phương Minh khởi bước đến lúc Castle ngã xuống đất, tổng cộng không cao hơn ba giây đồng hồ, Castle chính mình không biết, nhưng bọn hắn lại nhìn rõ ràng.

Phương Minh bước ra một bước, thân ảnh tựa như quỷ mị đi tới phía sau Castle sau đó đánh một quyền vào trên lưng Castle, ngay sau đó một chân trực tiếp quét gãy đùi phải Castle.

Gọn gàng, động tác tựa như nước chảy mây trôi, từ đầu tới đuôi Castle đều không có bất kỳ cơ hội đánh trả nào.

"Nương tựa theo tốc độ này, thần tử điện hạ ở cùng cảnh giới sợ rằng có thể đứng ở thế bất bại."

Lấy trình độ của đám người Gamma tự nhiên có thể nhìn ra, thần tử nương theo tốc độ cực nhanh đánh tới Castle trở tay không kịp, mặc dù nói có tồn tại nguyên nhân do Castle khinh địch, nhưng cho dù Castle không khinh địch, lấy tốc độ của thần tử điện hạ Castle cũng rất khó làm thần tử điện hạ bị thương.

Nói cách khác, trận thi đấu này thần tử điện hạ vốn đứng ở thế bất bại, mà kết thúc nhanh như vậy chỉ có thể nói là do Castle khinh địch khinh thường.

"Tôi đã nói rồi, có thể trụ được quá ba chiêu thì chính anh thắng, chẳng qua bây giờ xem ra anh không có bản lãnh này." Phương Minh lạnh lùng nhìn Castle nằm dưới đất, khinh thường nói.

"Cậu đây là đánh lén!"

Castle gương mặt không cam lòng, hắn không tin mình lại thất bại nhanh như vậy, nếu như không phải hắn khinh địch khinh thường, chắc chắn sẽ không thua.

Không để ý đến Castle, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Hill, trên mặt lần thứ hai lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm: "Hiện tại chỉ còn lại anh rồi, thế nào, anh có muốn tiến lên luôn hay không? Hứa hẹn lúc trước của tôi tới nay vẫn có hiệu lực, chỉ cần anh có thể đỡ được ba chiêu, vị trí thần tử này liền cho anh."

Vẻ mặt Hill trở nên nghiêm túc lên, với tư cách là người đứng xem, lúc trước hắn thấy rất rõ ràng, dù cho Castle phòng bị cẩn thận rồi chỉ sợ cũng không nhất định có thể phòng vệ, tốc độ của đối phương quá nhanh.

Luận tốc độ, hắn và Castle xấp xỉ, nhưng khiến hắn chịu thua như thế hắn lại không cam lòng, nhất là dưới cái loại khiêu khích ba chiêu như vậy, làm sao loại thiên tài trẻ tuổi như hắn có thể nhịn được kia chứ!

"Tốt!"

Sau cùng Hill vẫn quyết định ứng chiến, trong suy nghĩ của hắn chỉ cần hắn không mắc phải sai lầm khinh địch như Castle, hơn nữa cũng không cho đối phương xuất thủ trước, thắng lợi vẫn sẽ thuộc về hắn.

"Thần tử điện hạ khinh địch."

Một bên một vị tổng giám mục lắc đầu, thần tử điện hạ đánh

bại Castle có nguyên nhân rất lớn là bởi vì Castle khinh địch, mà Hill sau khi nhìn thấy Castle bị thua nhất định sẽ không khinh địch, cho dù thần tử điện hạ có thực lực mạnh mẽ hơn Hill, nếu muốn trong vòng ba chiêu mà đánh bại Hill thật sự là không đủ khả năng.

"Kỳ thực cũng không sao, thần tử điện hạ đã chứng minh bản thân rồi, Castle cùng Hill cũng nên chịu phục, về phần kết quả của cuộc cá cược này… Nên nhớ vị trí thần tử không phải ai cũng có thể ngồi vững."

Mấy vị tổng giám mục đang thấp giọng thảo luận, về phần Castle thì đã bị khiêng xuống đi trị liệu, Castle bị gãy xương, vốn lấy tài nguyên chữa trị của Giáo Hội cũng không phải là nan đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi mấy tháng liền có thể phục hồi như cũ.

"Thần tử điện hạ, tôi thừa nhận lúc trước là tôi xem thường cậu, để tỏ lòng coi trọng đối với cậu, lần này tôi sẽ toàn lực ứng phó."

Tay phải của Hill cầm một thanh kiếm lớn, đây là thánh kiếm, là vũ khí thống nhất của Giáo Hội, chỉ là đẳng cấp khác biệt thì hình dáng của thánh kiếm cũng sẽ khác nhau.

Thánh kiếm của Giáo Hội cùng kiếm gỗ đào của Đạo giáo có chút giống nhau, đều có pháp thuật gia trì, ở Giáo Hội một thanh thánh kiếm nhất định phải được ngâm qua nước thánh, mà thánh kiếm có đẳng cấp càng cao đương nhiên nước thánh dùng để ngâm cũng phải có đẳng cấp càng cao.

Giống như thánh kiếm Hill sử dụng này chính là do nước thánh hoàng kim ngâm qua, có chuôi thánh kiếm này nơi tay, đối phó sinh vật hắc ám bình thường có thể tăng ba phần uy lực.

Bốp!

Hill trực tiếp chém ra một kiếm, mang theo quang mang màu vàng. Nhìn kiếm quang đang hướng tới mình, tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, sau một khắc không lùi mà tiến tới, trực tiếp đánh ra một quyền tiến lên nghênh đón.

Thấy Phương Minh muốn lấy quyền đầu cứng rắn va chạm thánh kiếm, vẻ mặt mấy vị tổng giám mục đều trở nên nghiêm túc lên, với tư cách tổng giám mục bọn họ tự nhiên biết uy lực của hoàng kim thánh kiếm, cùng cảnh giới căn bản không phải dựa vào huyết nhục mà có thể chống cự.

Mấy vị tổng giám mục trao đổi ánh mắt một chút, mấy người đều đã làm xong chuẩn bị, một khi thần tử xuất hiện sai lầm gì lập tức ra tay ngăn cản, lấy thực lực của bọn họ muốn ngăn cản trận chiến của hai người Địa Cấp tầng hai cũng không tính là việc khó gì.

Nhưng mà kế tiếp kết quả lần thứ hai khiến cho bọn họ kinh động, nắm tay va chạm cùng hoàng kim thánh kiếm, ngay cả không khí cũng truyền đến âm thanh nổ tung, nhưng mà kết quả sau cùng dĩ nhiên là Hill lui về phía sau mấy bước, trên tay thánh kiếm vang vọng boong boong.

"Này... Thân thể của thần tử điện hạ thật không ngờ lại mạnh mẽ như thế!"

"Có thể so với thánh dược phạt mao tẩy tủy, hơn nữa còn là nước thánh hoàng kim, nhưng điều này sao có thể!"

Mấy vị tổng giám mục lần này chân chính bị kinh động, Giáo Hội cũng có một loại phương pháp luyện thể đỉnh cấp, có thể mang thân thể tu luyện tới trình độ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng cần tài nguyên cực kỳ khủng bố, đó chính là dùng nước thánh ngâm rửa.

Đem toàn thân đắm chìm trong nước thánh, khiến nước thánh

thấm vào bên trong cơ thể, sau đó tẩy rửa tạp chất của thân thể, cuối cùng dùng nước thánh đến cọ rửa gân cốt.

Nhưng mà đây không phải chuyện một sớm một chiều, cần một số lượng nước thánh lớn vô cùng, nói cách khác mỗi một ngày đều cần một thùng nước thánh, mặt khác nước thánh bình thường tuyệt đối không có công hiệu này, nhất định phải là nước thánh hoàng kim.

Nhưng nước thánh hoàng kim cực kỳ trân quý, coi như là tổng giám mục cũng không dám lãng phí như vậy, giáo sĩ bình thường một năm cũng được phân tới không bao nhiêu, cho nên coi như là Castle cùng Hill loại thiên tài được Giáo Hội dốc sức bồi dưỡng cũng không có đãi ngộ như vậy.

Những tổng giám mục này khiếp sợ, Phương Minh làm sao có thể tôi luyện cơ thể tới trình độ như vậy?

Chẳng qua muốn nói kinh hãi nhất không phải ai khác mà chính là Hill, thánh kiếm của mình lại bị người dùng huyết nhục chặn lại, kết quả này hắn căn bản không hề nghĩ tới, bởi vì đây quả thực là cực kỳ khó khăn, chỉ sợ nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng.

Phương Minh không để ý đến vẻ khiếp sợ của Hill , sau khi đánh một quyền ra, bên ngoài quyền này có ngưng tụ Vu Sư Chi Lực, trực tiếp đập về phía Hill.

Giản đơn thô bạo!

Đối mặt với kẻ địch cùng cảnh giới, Phương Minh căn bản không cần thi triển thuật pháp, nương tựa theo thân thể mạnh mẽ liền có thể đánh bại rồi, vô địch cùng cảnh giới cũng không phải tùy tiện nói một chút là được, đây là thế mạnh do tôi luyện mang đến.

Hai quyền, ba quyền...

Hill lui về phía sau từng bước một, thánh kiếm trên tay xuất hiện vết rách, thất bại đã hiển lộ ra.

"Kết thúc."

Gamma nói nhỏ một câu, mà những tổng giám mục khác cũng lộ ra vẻ công nhận, lấy cảnh giới của bọn hắn đã có thể thấy được Hill lúc này thật sự là nỏ mạnh hết đà.

Quả nhiên ngay sau khi Gamma nói xong câu này, thánh kiếm trên tay Hill gãy, mà nắm đấm của Phương Minh cũng rơi vào trước ngực của hắn.

Bốp!

Đã không có thánh kiếm chống lại, Hill yếu nhớt như diều đứt dây bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp tiếp bước Castle.

Hiện trường chỉ có Phương Minh một người đứng ở nơi đó.

"Xem ra, cùng cảnh giới tôi hẳn là vô địch, đối mặt với Địa Cấp tầng ba cũng có sức đánh một trận."

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng, sở dĩ cậu chấp nhận khiêu chiến với Castle cùng Hill, ngoại trừ lập uy cũng là muốn nghiệm chứng một chút thực lực của chính mình rốt cuộc là tầng thứ gì, mà bây giờ cậu đã có thể đưa ra kết luận.

Cùng cảnh giới không phải không bại mà là vô địch!

Tổng giám mục Gamma liếc nhìn Hill té xuống đất, sau đó lại nhìn Phương Minh đang đứng ở nơi đó, mang trên mặt vẻ cao hứng, thần tử điện hạ mạnh mẽ như thế chắc chắn lần này John thua không thể nghi ngờ, mà Giáo Hội bọn họ cũng sắp được

dương danh lần thứ hai, này là một chuyện tốt.

Chương 582: Thần tử tự đại

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vù vù!

Từng chiếc phi cơ trực thăng xuất hiện ở bên ngoài lâu đài, ngừng lại ở bên trên bãi cỏ rộng lớn ngoài lâu đài, không ngừng có người hội tụ ở bên ngoài tòa lâu đài này.

Cửa lâu đài có giáo sĩ của Giáo Hội bảo vệ, những người này muốn đi vào bên trong lâu đài nhưng bị ngăn cản ở ngoài.

"Giáo Hội cũng thật có chút quá đáng, chúng ta từ nơi xa tới đây lại không để cho chúng ta vào, lẽ nào cứ để cho chúng ta đứng ở ngoài tòa lâu đài này?"

"Đúng vậy, cho dù Giáo Hội thực lực mạnh mẽ, nhưng làm như vậy không khỏi quá không đặt đám người chúng ta vào mắt rồi."

Những người tới đây đều là người của thế lực khác trong giới tu luyện phương Tây, bị ngăn cản ở bên ngoài lâu đài khiến cho bọn họ sinh lòng bất mãn.

"Các người là ngu thật hay là giả ngu vậy, tôi nghe nói thần tử của Giáo Hội mới vừa thức tỉnh không quá nửa năm, thực lực bình thường, John của tộc Bọ Cạp cũng vì biết điểm này mới dám khiêu chiến với thần tử của Giáo Hội, rõ ràng lần này Giáo Hội chắc chắn phải mất mặt rồi, tự nhiên không muốn để cho quá nhiều

người thấy."

Có người tự nhận xem thấu tâm tư cùng suy nghĩ của Giáo Hội, mà sau khi hắn nói ra những lời này lại có một chiếc máy bay trực thăng hạ xuống, thấy tiêu chí phía trên chiếc máy bay trực thăng này, biểu tình trên mặt những người ở đây hơi run sợ, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Chính chủ đã đến.

John từ trên máy bay xuống tới, liếc mắt nhìn chừng trăm người chờ trước cửa lâu đài, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên cửa lâu đài còn đang đóng chặt kia, trên mặt lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm.

Giáo Hội không muốn mất mặt, thế nhưng chuyện lần này tuyệt đối không phải do bọn họ quyết định, hôm nay hắn đến chính là để đánh mặt Giáo Hội.

Một thế lực được bồi dưỡng bị người ta diệt tận gốc, đối với tộc Bọ Cạp đến nói kỳ thực không coi vào đâu, cùng lắm thì lại bồi dưỡng một thế lực khác là được, sở dĩ hắn muốn khiêu chiến với thần tử của Giáo Hội chính là vì muốn giẫm lên Giáo Hội để dương danh.

"Đã đến, John đã đến!"

"Hai vị trưởng lão của tộc Bọ Cạp cũng tới, vậy có nghĩa Giáo Hội muốn giở trò cũng không được."

Tiếng nghị luận của những người bên cạnh rơi vào trong tai, John cất bước đi về phía cửa lâu đài, trong suy nghĩ của hắn những giáo sĩ này hẳn sẽ thả hắn đi vào, nhưng mà điều khiến hắn không nghĩ tới là giáo sĩ bảo vệ cửa dám ngăn hắn lại.

"Chuyện gì xảy ra, ngay cả John cũng không cho đi vào, thần tử này không phải là không dám ứng chiến đấy chứ?"

"Theo tôi thấy rất có khả năng này, dù sao thần tử biết rõ sẽ thua, không ứng chiến cũng là điều có thể lý giải."

"Thần tử này không dám ứng chiến, vậy không phải chuyến này chúng ta đi không công rồi sao?"

Người vây xem nghị luận ầm ĩ, nhưng những giáo sĩ bảo vệ cửa này lại chẳng quan tâm, bởi vì bọn họ đã nhận được mệnh lệnh phải bảo vệ cửa lớn này, không cho bất kỳ người nào đi vào.

"Lẽ nào đường đường là thần tử Giáo Hội muốn lại làm cái chuyện đóng cửa quyết không ra này sao? Đã như vậy vì sao lúc trước không trực tiếp cự tuyệt?"

John mở miệng, âm thanh truyền vào trong tai tất cả mọi người ở đây, cũng truyền vào bên trong lâu đài, chẳng qua lúc này bên trong lâu đài ngoại trừ người của Giáo Hội thì không còn người nào khác, ngay cả người hầu trong lâu đài cũng đã được Phương Minh cho nghỉ.

Theo giọng nói của John hạ xuống, cửa mở ra, ngay khoảnh khắc khi cửa lớn mở ra, hai hàng giáo sĩ mặc áo bào trắng nối đuôi nhau tới, tản ra vẻ nghiêm túc cung kính, đám người vốn đang nghị luận ầm ĩ trước cửa trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Theo sát xuất hiện là Hill, trong tay nắm hoàng kim thánh kiếm đi ra, ánh mắt quét nhìn John một cái sau đó đứng ở một bên cửa.

Ầm!

Lại sau đó một cổ uy áp kinh khủng phát ra, ở đây không ít người sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, mà ngay cả John cũng là như thế, chẳng qua hai vị trưởng lão của tộc Bọ Cạp đứng ở bên cạnh John lập tức lại hừ lạnh một tiếng, chắn trước mặt của John.

Ở cửa lớn của tòa thành kia có sáu vị tổng giám mục đi ra, Gamma làm đầu lĩnh, uy áp mạnh mẽ đè ép đám người ở đây không thở nổi, hai vị trưởng lão của tộc Bọ Cạp sắc mặt đại biến, bởi vì uy áp trọng điểm mà đám người Gamma thả ra lại rơi vào trên người của hai người bọn hắn.

Phốc!

Sau cùng, hai vị trưởng lão của tộc Bọ Cạp lảo đảo lui về phía sau mấy bước mới dừng lại, một vị trong đó còn thảm tới khóe miệng xuất hiện tơ máu, hiển nhiên hai vị trưởng lão này không thể kháng cự được uy áp của năm người Gamma.

Vốn chỉ xét riêng về thực lực thì mỗi tổng giám mục trong đám người Gamma đã mạnh hơn hai trưởng lão kia một bậc, mà bây giờ năm người cùng ra tay làm sao hai trưởng lão này có thể chống cự, nếu như không lùi bước mà gắng gượng chống đỡ, chắc hẳn sẽ bị thương nặng hơn.

"Đây là đạo đãi khách của Giáo Hội sao? Lấy nhiều khi ít, muốn tất cả người trong giới tu luyện chế nhạo sao?"

Trưởng lão của tộc Bọ Cạp rống giận, mà lời của hắn cũng đưa tới đám người vây xem bất mãn, chỉ là những người này vừa cảm nhận được uy áp mạnh mẽ của đám người Gamma, không dám tiếp lời nghị luận.

Đúng vậy, Giáo Hội dù sao cũng là thế lực lớn nhất ở phương Tây, bọn họ ôm tâm thái tới xem kịch vui, làm sao Giáo Hội có thể vui vẻ tiếp đón bọn hắn chứ? Này rõ ràng chính là muốn ra oai phủ đầu với bọn họ.

Năm người Gamma không để ý đến trưởng lão tộc Bọ Cạp rống giận, đứng ra hai bên nhường đường, mà ở phía sau bọn họ, Phương Minh một thân giáo bào màu hoàng kim đi ra, ở phía sau cậu còn có năm tổng giám mục khác.

Đám người Gamma lúc trước thả ra uy áp cậu cũng cảm nhận được, trong lòng cũng hơi rùng mình, không hổ là tổng giám mục, uy áp này nếu như đè lên người cậu sợ rằng chỉ một giây cậu cũng không thể kiên trì được.

Bởi vì thân phận thần tử của mình, đám người tổng giám mục Gamma khi đứng trước mặt mình luôn trưng ra vẻ cung kính, khiến cậu quên chuyện đám người Gamma là tổng giám mục Giáo Hội, là cao tầng của Giáo Hội, là những nhân vật bá chủ nếu xuất hiện ở bên ngoài sẽ khiến giới tu luyện rung động.

"Cung nghênh thần tử điện hạ!"

Phương Minh đi tới cửa, đám người tổng giám mục Gamma hướng phía Phương Minh hành lễ, mà những giáo sĩ khác cũng lập tức cao giọng quát lên, khí thế kia khiến cho đám người ở hiện trường im lặng.

"Đây là thần tử của Giáo Hội, quả nhiên là người phương Đông giống với tin đồn."

"Lớn lên không có đặc điểm gì, cũng rất bình thường."

Thấy Phương Minh xuất hiện có người bắt đầu xì xào bàn tán, thật sự bởi vì cái thân phận thần tử của Giáo Hội này quá chói mắt, không thể không khiến bọn họ quan tâm.

Ánh mắt của John cũng đưa qua nhìn chằm chằm Phương Minh, trong mắt có vẻ tức giận điên cuồng, sở dĩ Giáo Hội làm ra hành động ra oai phủ đầu như thế không phải muốn tạo thế cho thần tử của bọn họ sao?

Nhưng hắn sẽ để cho đám người của Giáo Hội biết, bọn hắn làm những điều này đều là vô ích, hơn nữa những sỉ nhục hắn vừa phải nhận một hồi hắn sẽ hoàn trả gấp bội trên người thần tử này!

"Nghe nói có người muốn khiêu chiến tôi, người đâu?"

Ánh mắt của Phương Minh dò xét toàn trường, phảng phất như cố ý không nhìn thấy John đứng ở cách đó không xa.

"Ánh mắt của Thần tử điện hạ thực sự là không tốt, tại hạ liền đứng ở chỗ này."

John đứng ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, mà Phương Minh hình như chỉ mới vừa thấy John, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt nghi hoặc nói: "Người muốn khiêu chiến tôi đúng là anh?"

Nói xong lời này, Phương Minh lại còn lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ thất vọng, "Tôi còn tưởng là người nào, thật đúng là để cho tôi thất vọng quá."

Hiển nhiên, ý của Phương Minh chính là khinh thường John, điều này làm cho John càng thêm tức giận, cố nén một hơi đè ép cảm xúc giận dữ xuống, trầm giọng nói: "Có phải thất vọng hay không tôi tin tưởng một hồi cậu sẽ biết."

"Không không không, anh khiến tôi quá thất vọng do đó tôi chẳng còn tâm tư nào muốn ra tay với anh." Phương Minh khoát khoát tay, đưa mắt nhìn hướng Hill: "Hill, anh thay bổn điện hạ chăm sóc hắn."

"Vâng!"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Hill lập tức nhanh chóng trả lời, hắn thấy này là chuyện đương nhiên, bởi vì hắn đã hoàn toàn tin phục Phương Minh.

Mình cũng không phải đối thủ của thần tử điện hạ, mà John này bài danh còn thấp hơn bản thân mình, hắn ta có tư cách gì hướng thần tử điện hạ khiêu chiến?

Hill nghĩ này là chuyện đương nhiên, nhưng mà rơi vào trong tai những người khác lại đưa tới sóng to gió lớn.

"Quả nhiên, này chỉ sợ là Giáo Hội thương lượng xong xuôi rồi mới quyết định."

"Giáo Hội không cho phép thần tử thua, cho nên liền để Hill ra tay, Hill cùng John đều là cao thủ trước mười trong thế hệ trẻ tuổi, hơn nữa bài danh của Hill còn trên John, có Hill chống đỡ, John liền không có cơ hội."

"Thần tử này thực sự là vô liêm sỉ, dĩ nhiên ngay cả biện pháp như vậy cũng nghĩ ra được."

Trong lúc đám người vây xem nghị luận ầm ĩ, vẻ mặt của John cũng trở nên khó coi, hắn và Hill đều là nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ tuổi, đương nhiên cũng rõ ràng thực lực của đối phương, John tự nhận đối mặt Hill phần thắng của hắn ta không tới năm phần mười.

"Vốn dĩ cái gọi là thần tử cũng chỉ biết dùng mấy cái âm mưu thủ đoạn này mà thôi, không dám chính diện nghênh chiến, liền trốn sau lưng người khác."

John mở miệng, cất tiếng cười to: "Nếu thần tử điện hạ khiếp chiến, vậy tôi thu hồi khiêu chiến lần này là được rồi."

"Làm càn!"

Nghe được lời nói của John, đám người tổng giám mục Gamma tất cả đều căm tức, Phương Minh giơ tay lên một cái ra hiệu cho đám người Gamma không cần nổi giận, cười híp mắt nhìn về phía John, hỏi: "Anh nhất định muốn khiêu chiến với tôi sao?"

"Đó là đương nhiên, đương nhiên nếu như cậu không dám ứng chiến, tôi cũng không thể cưỡng cầu, dù sao cậu thế nhưng là thần tử của Giáo Hội."

John dùng phép khích tướng, hắn muốn Phương Minh bị kích

thích mà ứng chiến, nhưng mà hắn lại không chú ý tới sau khi hắn nói ra lời này, Hill liền lộ ra biểu tình cổ quái.

Trong suy nghĩ của Hill, thần tử để mình ra tay chính là nể mặt hắn ta, nhưng John dĩ nhiên không biết tốt xấu còn muốn khiêu khích thần tử, quả thật chính là tự tìm chết.

Ngay cả bản thân mình khi đấu với thần tử cũng không đỡ nổi ba chiêu, huống chi là tên John này, chờ lát nữa tự rước lấy nhục đi.

“Được, tôi cho anh cơ hội này."

Phương Minh trả lời, vốn cậu không có ý định bại lộ quá nhiều thực lực của chính mình, nhưng nếu đối phương cố ý muốn làm hắn bẽ mặt vậy hắn cũng mượn tên này tới lập uy đi!

Nghe được lời nói của Phương Minh, trong mắt John có tinh quang lóe lên, mọi thứ đều đang phát triển theo suy nghĩ của hắn, một hồi hắn nhất định phải dằn vặt tên thần tử này thật cẩn thận!

Bởi vì mừng rỡ cho nên John không nhận thấy được vẻ mặt cười trên đau khổ của người khác của đám người tổng giám mục Gamma, càng không biết giờ khắc này ở trong mắt đám người Gamma, John không khác gì đang tự đâm đầu vào đường chết.

Đáng tiếc chính là đương sự vẫn còn hồn nhiên không biết.

"Vậy liền vào lâu đài đánh một trận đi."

Nghe được lời của John, Phương Minh lắc đầu: "Đối phó anh cần gì phải vào lâu đài, ở chỗ này đi, nhanh nhanh giải quyết anh sau đó tôi phải đi vào ngủ một giấc."

Phương Minh hầu như không quan tâm tới John khiến cho hiện trường lần thứ hai một mảnh xôn xao, dưới cái nhìn của bọn họ thần tử Giáo Hội này không khỏi quá tự cao tự đại rồi, cho dù

cậu thực sự có thực lực không kém cũng không nên nói quá lên như vậy, chớ nói chi mỗi người ở đây đều biết thực lực của thần tử này không có gì đặc biệt.

Chương 583: Vu Sư Chi Bộ

Cuồng vọng tự đại!

Đây là bình luận của tất cả mọi người ở đây dành cho Phương Minh.

"Một đám ngu xuẩn, chờ đến lúc đó các người sẽ biết là ai cuồng vọng tự đại."

Hill thấy phản ứng của mọi người liền oán thầm trong lòng một câu, người chính là kỳ quái như vậy, trước khi hiểu rõ thực lực của Phương Minh Hill cũng không chút phục tùng Phương Minh, thế nhưng sau khi bị Phương Minh đánh bại Hill như triệt để bị thuyết phục, ngược lại còn vô cùng ủng hộ Phương Minh.

Cường giả vi tôn, đạo lý này cho dù là phương Đông hay là phương Tây đều giống nhau, Phương Minh dùng thực lực của chính mình chinh phục Hill, về phần Castle lúc này vẫn còn nằm trên giường chữa thương.

Đất trống trước lâu đài rất lớn, mọi người bắt đầu nhường vị trí, lưu lại một mảnh đất trống lớn cho Phương Minh cùng John.

Dưới ánh mặt trời, ngón tay của John phản xạ quang mang, mà nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện trên cánh tay của hắn có đường vân đang chuyển động, đó cũng không phải hình xăm mà là một con bọ cạp nhỏ rất chân thực.

John đưa mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, tuy rằng hắn không cho rằng đối phương sẽ là đối thủ của mình, nhưng trận chiến đấu này hắn chỉ có thể thắng không thể bại, cho nên cũng sẽ không khinh địch.

So sánh với bọn họ, trạng thái của Phương Minh ngược lại thoải mái hơn rất nhiều, thậm chí từ đầu tới đuôi đều là một bộ nhàn nhã dạo chơi, giống như đang tản bộ, hai tay chắp sau lưng, trên mặt từ đầu đến cuối mang theo dáng tươi cười.

"Thần tử của Giáo Hội này không khỏi quá khinh địch đi à nha, nhìn bộ dáng này của cậu ta căn bản không có hề đặt John vào trong mắt."

"Giả đi, đến bây giờ còn làm ra vẻ, hiện tại tôi ngược lại hoài nghi liệu có phải Giáo Hội còn ẩn dấu âm mưu gì đó không, xem thần tử này có vẻ không chút sợ hãi, không chừng lại đang ngấm ngầm làm chuyện mờ ám gì đó."

Có người đưa mắt nhìn về phía mười vị tổng giám mục Gamma, mười người kia chỉ cần đứng ở đó đã tạo ra một cỗ áp lực vô hình, thấy dáng vẻ không chút để tâm của Phương Minh, không thể không khiến những người này hoài nghi.

"Đây là một trận quyết đấu công bằng, có nhiều người đang nhìn như vậy nếu như có người nào hành động mờ ám chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho cả giới tu luyện."

Trưởng lão của tộc Bọ Cạp mở miệng, lời này đúng là đang muốn nói cho đám người Gamma nghe, đây là một loại cảnh cáo, bọn họ sẽ nghiêm túc nhìn chằm chằm, nếu như các người thật sự có hành động gì mờ ám bị bọn họ phát hiện, khi đó mặt mũi của Giáo Hội hoàn toàn mất hết, hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với thần tử thua.

"Yên tâm, Giáo Hội tôi thân là thế lực đứng đầu ở phương Tây còn không đến mức làm ra chuyện vô sỉ, trận chiến đấu này nếu thần tử điện hạ đáp ứng thì những người khác sẽ không có bất kỳ cử động nào khác."

Gamma mở miệng trực tiếp đáp lại trưởng lão tộc Bọ Cạp,

cũng là cam kết đối với tất cả những người ở đây, trên thực tế sau khi được chứng kiến thực lực của Phương Minh bọn họ đã biết kết quả của trận chiến này rồi, căn bản không cần phải âm thầm làm ra chuyện xấu gì.

"Thần tử, đắc tội."

John ngoài miệng nói khiêm tốn, nhưng mà động tác trên tay lại rất nhanh, hầu như ngay sau khi âm thanh vang lên thì tay phải của hắn cũng vung lên, một đạo hắc tuyến từ cánh tay hắn bắn ra, tốc độ thật nhanh, rất nhiều người vây xem đều chưa thấy rõ thì hắc tuyến này đã bay tới trước mặt của Phương Minh.

Xì xì!

Hắc tuyến tới trước mặt của Phương Minh đột nhiên nổ ra, từng con từng con bọ cạp bé nhỏ như pháo hoa bay về phía Phương Minh.

Nếu như đổi lại người bình thường sợ rằng đã sớm ứng phó không kịp, bởi vì ai có thể nghĩ tới hắc tuyến này lại là do bò cạp tạo thành, nhưng mà Phương Minh đã sớm biết thủ đoạn công kích của tộc Bọ Cạp từ trong miệng Gamma, trong lòng của cậu đã sớm phòng bị.

Chớ nhìn cậu biểu hiện dễ dàng tùy ý, nhưng đây chẳng qua chỉ là mặt ngoài, từ khi vừa bắt đầu cậu đã nhìn chằm chằm cánh tay hình thành bọ cạp kia.

Hơn nữa bởi vì bảo tháp mà hồn phách của cậu cảm quan mạnh mẽ hơn người bình thường nhiều, tuy rằng cậu không nghiêm túc đưa mắt nhìn John, nhưng lại có thể cảm thụ được hơi thở của bọ cạp trên người John, tuy rằng hơi thở này rất nhỏ bé, nhưng vẫn không thể chạy thoát khỏi cảm quan của cậu.

Cho nên ngay khi hắc tuyến bắn ra, Phương Minh đã nhận ra

đây là do bò cạp tạo thành, cho nên khi những bò cạp này bay về phía cậu, trên mặt câu không có nửa điểm thất kinh, phải giơ tay lên, từng luồng ánh sáng từ đầu ngón tay của cậu bắn ra.

Khói đen xuất hiện trước người Phương Minh, những con bò cạp này sau khi dính phải tia sáng kia liền giống như bị dính phải vôi, nhao nhao rơi trên mặt đất, mà người vây xem cũng đều thấy rõ điểm sáng này không có gì đặc biệt, chỉ là nước thánh mà thôi.

"Thiếu chút nữa quên, nước thánh của Giáo Hội ẩn chứa lực lượng của nước thánh, là khắc tinh của tất cả sinh vật hắc ám."

"Bò cạp mặc dù không phải là sinh vật hắc ám nhưng cũng thuộc về một loại vật có độc, đương nhiên cũng bị nước thánh áp chế gắt gao."

"Trách không được thần tử này dám kiêu ngạo như vậy, có nước thánh này ở đây thực lực của John chẳng khác gì đã giảm bớt đi nhiều, tối đa chỉ có thể phát huy được bảy thành thực lực."

Đám người ở đây cũng không ngu dốt, chỉ trong nháy mắt đã phân tích ra được, mà với tư cách người trong cuộc John dĩ nhiên càng biết rõ, sắc mặt trở nên âm trầm.

"Thì ra là dựa dẫm vào nước thánh, nhưng nếu như cậu nghĩ rằng tôi tôi không sử dụng được bọ cạp thì không còn thủ đoạn nào khác, vậy cậu đã sai hoàn toàn rồi."

Ở trong suy nghĩ của John, Phương Minh phách lối như vậy chính là vì cho rằng chỉ cần đựa vào nước thánh liền có thể chế phục hắn, quả thật nước thánh này đúng là khắc chế trời sinh đối với bọ cạp hắn nuôi, nhưng hắn có thể trở thành một trong mười cao thủ của thế hệ trẻ phương Tây, bản lãnh của hắn không phải chỉ là những con bò cạp này.

"Cho dù không có những con bò cạp này, cứng đối cứng tôi

cũng không sợ cậu!"

Trên mặt John mang theo nụ cười nhạt, sau một khắc thân thể lưu lại một đạo tàn ảnh ngay tại chỗ, cả người trực tiếp bay về phía Phương Minh, tốc độ cực nhanh khiến không khí sinh ra chấn động.

"Cùng thần tử so tốc độ..."

Một bên Hill thấy hành động của John, khinh thường lắc đầu, hắn hầu như có thể đoán trước kết cục của John rồi.

"Còn tưởng rằng anh còn có chiêu số gì lợi hại, nếu đã không còn lá bài tẩy nào khác vậy thì kết thúc đi."

Phương Minh mang vẻ mặt không thú vị, sau một khắc cũng bước ra một bước, mà thấy một bước này của Phương Minh, đám người Gamma ngược lại vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bởi vì bọn họ tuy rằng có thể theo kịp tốc độ của Phương Minh, nhưng khi Phương Minh bước ra một bước đi tới phía sau Castle cũng thật khiến cho bọn họ vô cùng kinh hãi.

Lấy nhãn lực của bọn hắn tự nhiên có thể thấy được, đây không phải nương theo tốc độ liền có thể làm được, bởi vì tốc độ của Phương Minh còn chưa đạt tới cực hạn.

Bọn họ hiếu kỳ không hiểu vì sao Phương Minh có thể làm được?

Vu Sư Chi Bộ!

Con ngươi của Phương Minh có tia sáng, sở dĩ cậu có thể làm được chuyện bước ra một bước liền đến phía sau Castle, đó là bởi vì bộ pháp đặc thù này, bộ pháp này đến từ bên trong truyền thừa Vu Sư, là bộ pháp dành riêng cho Vu Sư.

Vu Sư Chi Bộ, chỉ có sau khi trở thành ngũ tinh Vu Sư mới có

thể thi triển, mà Vu Sư Chi Bộ sơ cấp nhất có thể trong chớp mắt di chuyển tới vị trí trong phạm vi mười mét, Vu Sư Chi Bộ trung cấp thì là có thể làm được thế trong vòng trăm mét, về phần cao cấp hơn nữa, tin đồn một bước có thể so với gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Vu Sư Chi Bộ này căn cứ theo quỹ tích di chuyển của sao trên trời mà hình thành, trong cơ thể Vu Sư Chi Châu càng nhiều, đủ khả năng dung hợp quỹ tích tinh thần cũng càng nhiều, khi tới cấp cao nhất này cả sơn hà đều ở dưới chân, chỉ cần một suy nghĩ liền có thể đạt tới.

Chương 584: Viên châu Vu sư chủ động ra tay (1)

Đạp từng bước một, bóng dáng Phương Minh lại biến mất. Nắm tay John đã bay đến trước mặt Phương Minh, sau khi thấy Phương Minh biến mất, hắn ta mở to mắt, có chút lúng túng không biết nên làm thế nào. Cái này giống như một người dùng sức tung một quyền vào một vật thể phía trước, chuẩn bị đánh một cú thật mạnh vào vật thể. Nhưng đợi đến khi anh ta tung ra cú đấm lại phát hiện vật thể trước mắt đã biến mất, vậy anh ta nên thu quyền hay vẫn tiếp tục tung quyền?

Thời gian để đưa ra quyết định cần khoảng một, hai giây, John cũng vậy. Nhưng một, hai giây đối với Phương Minh là đã đủ rồi.

Lấy cấp độ Vu sư hiện tại Phương Minh đang nắm giữ vẫn chưa thể định vị chính xác vật thể đang di động, nhưng chỉ cần John dừng lại bấy nhiêu cũng đã cho Phương Minh cơ hội. Thân hình Phương Minh xuất hiện bên cạnh John, ngay sau đó nắm tay dừng lại trên cánh tay John.

“Rắc!”

Tiếng xương vỡ vụn vang lên giòn giã truyền vào tai mỗi người ở đây. Khuôn mặt John vì đau đớn mà trở nên dữ tợn. Nhưng cho dù là vậy, John cũng chỉ rên lên một tiếng, cả người lập tức lăn qua một bên, muốn né tránh đòn tấn công tiếp theo của Phương Minh.

Không thể không nói John trong thời gian như chớp mà có thể phản ứng nhanh như vậy đã là khá rồi. Nhưng đáng tiếc, lần này người hắn ta đụng phải chính là Phương Minh.

Ngay khi hắn ta lăn người sang bên cạnh, Phương Minh đã xuất hiện sau lưng hắn. Ngay sau đó, đùi truyền đến cảm giác bị xé rách, rốt cục hắn ta không thể chịu được nữa liền la lên đau đớn.

"Dừng tay!"

Hai trưởng lão của tộc Bò Cạp biến sắc muốn ra tay, nhưng ngay khi họ vừa la lên, một lực rất lớn đè lấy họ, áp chế khiến họ không thể động đậy.

Là nhóm người Gamma đã ra tay.

Nực cười, có mười vị tổng giám mục ở đây, nếu để hai trưởng lão của tộc Bò Cạp ra tay đối phó thần tử, vậy họ có thể tự sát đi hầu Chúa rồi.

Phương Minh một tay nắm lấy đùi phải của John, một tay nắm lấy cánh tay John, xé toạt đùi John, làm lộ ra cả khung xương trắng toát, chỉ sợ nếu dùng lực nữa thì đùi của John sẽ hoàn toàn bị đứt lìa.

“A!”

Mới vừa ngất xỉu vì đau, John lại vì quá đau mà tỉnh lại. Hắn ta muốn phản kháng, nhưng căn bản vô lực phản kháng, cả người bị nắm giống như con rối.

"Thần tử, thiếu tộc trưởng nhà tôi đã nhận thua rồi!"

Hai trưởng lão tộc Bò Cạp không thể ra tay, đành phải lớn tiếng la lên. Nếu thiếu tộc trưởng bị phế, vậy họ cũng hết cách giải thích với tộc trưởng.

"Nực cười! Nếu dám khiêu chiến với ta, vậy phải chuẩn bị tinh thần bị ta chém giết. Hơn nữa, chính hắn còn chưa mở miệng nhận thua, các ngươi gấp cái gì?"

Phương Minh cười lạnh. Lời cậu nói khiến những người đứng vây xem đều nghẹn lời. John làm sao lại không muốn nhận thua, chỉ là hắn ta không có cách nào mở miệng nhận thua mà thôi, vừa mới tỉnh lại lại bị ngất đi vì quá đau, ngay sau đó lại tỉnh lại rồi lại vì đau mà ngất đi.

"Thần tử điện hạ, lần này chúng tôi nhận thua. Thần tử điện hạ có điều kiện gì cứ việc nói, chỉ cần chúng tôi có thể làm được nhất định sẽ đồng ý."

Trưởng lão tộc Bò Cạp cũng đã hiểu, nếu không cho một điều kiện khiến thần tử này hài lòng, chỉ sợ đối phương thật sự sẽ giết chết thiếu tộc trưởng. Thiếu tộc trưởng lại vì khiêu chiến nên mới bị giết, cho dù họ muốn trả thù cũng không tìm được cớ.

Càng đừng nói, thực lực giáo hội vốn hơn họ, nếu họ dám trả thù thật, chỉ sợ tộc Bò Cạp họ sẽ phải gánh chịu sự tấn công lôi đình của giáo hội, hơn nữa các thế lực khác cũng sẽ không có ai đứng về phe họ.

Chống lại giáo hội, họ chỉ có thể dựa vào đạo đức đi đối chất, nhưng hiện tại ưu thế đạo đức đã mất, đối mặt với giáo hội họ chỉ có thể cúi đầu nhận thua.

Nghe trưởng lão tộc Bò Cạp nói vậy, mắt Phương Minh ánh lên tinh quang. Nói thật vừa nãy đúng là cậu muốn giết chết John thật, lấy việc này để đe các thế lực khác, để họ biết thần tử này cũng không phải ai cũng có thể khiêu khích được.

Nhưng hiện tại trưởng lão tộc Bò Cạp đã đồng ý bồi thường, làm cậu chợt động tâm. Nói thật, từ đầu đến cuối cậu không hề quan tâm đến John, người như vậy có giết hay không cũng chẳng sao.

"Uhm, các ngươi có thể đưa ra điều kiện gì?"

Phương Minh nhìn về phía hai trưởng lão tộc Bò Cạp, động tác tay vẫn không dừng lại. Ý để nói cho hai trưởng lão này, thời gian của các ngươi không có nhiều, nếu không cho ta một điều kiện làm ta hài lòng ngay lần đầu, cho dù cuối cùng ta có tha cho John thì hắn cũng đã là kẻ tàn phế.

"Thần tử điện hạ, tộc Bò Cạp chúng tôi có hai điều kiện, thứ nhất là nguyện ý đưa một con bò cạp thánh cho thần tử điện hạ làm bồi thường. Điều kiện thứ hai là từ nay về sau tộc Bò Cạp tôi thiếu thần tử điện hạ một lời hứa, chỉ cần thần tử điện hạ cần, chỉ cần không phạm đến lợi ích của tộc Bò Cạp tôi, chắc chắn chúng tôi sẽ toàn lực ứng phó hoàn thành."

Nghe trưởng lão tộc Bò Cạp nói thế, những người xung quanh đều hít khí lạnh, nhưng Phương Minh chỉ bĩu môi. Cậu là thần tử, có nguồn lực cường đại là giáo hội, còn cần mượn lực của tộc Bò Cạp?

Nếu nhu cầu của cậu ngay cả giáo hội cũng không làm được, vậy tộc Bò Cạp càng không thể làm được.

Còn về bò cạp thánh…

Ngay khi Phương Minh định từ chối, bên tai chợt vang lên tiếng Gamma.

"Thần tử điện hạ đừng ngại đồng ý. Điều kiện thứ hai của tộc Bò Cạp không đáng gì, nhưng bò cạp thánh này là vật hiếm có. Bò cạp thánh này là thánh vật của tộc Bò Cạp, là do năm xưa thuỷ tổ tộc Bò Cạp gặp được con cháu đời sau của mấy con bò cạp kia. Tục truyền nghe nói diệu dụng vô cùng."

Nghe Gamma nói vậy, trong lòng Phương Minh đã hiểu. Bò cạp thánh chắc là đồ tốt, nếu không sẽ không đến mức làm một vị tổng giám mục truyền âm cho cậu.

"Bỏ đi, thần tử ta mang tấm lòng từ bi, bình thường đều là đại nhân không chấp tiểu nhân, lần này ta bỏ qua cho hắn."

Phương Minh vừa mở miệng, những người đứng xem đều dùng ánh mắt "ngươi tưởng chúng ta là đồ ngốc à" nhìn về phía cậu. Còn mang tấm lòng từ bi, nếu không phải trưởng lão tộc Bò Cạp đưa ra điều kiện thì với tư thế khi nãy của ngươi thế nào cũng phải xé xác tên John rồi. Hai chữ "từ bi" này không hề có dính dáng gì đến ngươi hết đó có biết không hả?

"Bịch!"

Phương Minh quăng John qua chỗ hai trưởng lão tộc Bò Cạp. Hai trưởng lão vội vàng đón lấy, nhìn tình trạng thê thảm của John lúc này, da mặt hai người cũng khẽ giật mấy cái. Thiếu tộc trưởng lần này chỉ sợ phải an dưỡng hơn một năm, hơn nữa cũng cần một số lượng lớn nguyên liệu chữa thương, tài chính trong tộc họ chưa chắc đã đủ, có lẽ còn phải trao đổi với thế lực khác.

Tóm lại, lần này tộc Bò Cạp họ chính là tiền mất tật mang. Nghĩ đến việc phải giao một con bò cạp thánh là ông đã thấy đau lòng rồi. Bò cạp thánh ở trong tộc họ thật sự quá ít, cho tới bây giờ cũng chỉ có mười con, hơn nữa mỗi con đều phải hao phí rất nhiều tâm huyết mới đào tạo ra được.

"Đúng rồi, vậy bò cạp thánh chừng nào tặng vậy?"

Phương Minh nhìn về phía trưởng lão tộc Bò Cạp. Tuy cậu không lo người của tộc Bò Cạp sẽ quỵt nợ, nhưng ai mà biết người của tộc Bò Cạp có kéo dài thời gian hay không, động tay chân vào bò cạp thánh kia.

"Nếu ta nhớ không lầm, thiếu tộc trưởng tộc Bò Cạp xuất phát chắc chắn có mang theo một con bò cạp thánh."

Gamma lúc này cũng dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía

hai trưởng lão tộc Bò Cạp. Ánh mắt ông khiến vẻ mặt hai trưởng lão trở nên khó coi, bởi vì họ đúng là có ý đồ giở chút thủ đoạn với bò cạp thánh.

Nhưng hiện tại, lời Gamma nói đã chặn đứt hoàn toàn âm mưu của họ, bởi vì trên người họ đúng là có một con bò cạp thánh. Con bò cạp thánh này là của thiếu tộc trưởng.

"Cho mời bò cạp thánh."

Hai trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc đó hai tay hai người bắt đầu hoa động, một loạt chú ngữ ký hiệu liền xuất hiện trong khoảng không trước mặt mọi người, cuối cùng hợp thành một trận sao sáu cánh.

Trận sao sáu cánh này dừng trên người John. Đại khái như vậy khoảng vài giây, đỉnh đầu John đột nhiên lồi lên, một vệt trắng trên đỉnh đầu xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là chân của một con bò cạp trắng!

Vẻ mặt hai trưởng lão tộc Bò Cạp đầy xúc động xen lẫn bất đắc dĩ, chỉ biết nhìn con bò cạp trắng chui ra khỏi đỉnh đầu John. Đây là bò cạp thánh, đào tạo một con tốn hơn mười năm tâm huyết.

"Bò cạp thánh của tộc Bò Cạp rốt cuộc có diệu dụng gì nhỉ?"

"Đúng vậy, trông dáng vẻ hai trưởng lão tộc Bò Cạp vô cùng luyến tiếc."

Người vây xem từng được nghe không ít về bò cạp thánh, nhưng công dụng của bò cạp thánh là gì họ cũng không rõ lắm. Tộc Bò Cạp cũng giữ bí mật rất nghiêm với bên ngoài, thậm chí rất ít người nhìn thấy qua bò cạp thánh.

Duy chỉ có tổng giám mục Gamma sau khi nhìn thấy bò cạp

thánh bò ra trong mắt liền lóe lên tinh quang. Là thế lực lớn nhất phương Tây, họ biết một số bí mật của các thế lực phương Tây, nhưng bò cạp thánh của tộc Bò Cạp này luôn là bí mật mà họ muốn biết.

Dựa theo tin tức họ tìm hiểu được, tộc Bò Cạp có thể có được ngày hôm nay, ngoại trừ thủy tổ tộc Bò Cạp thiên tư hơn người thì còn một điều quan trọng nữa chính là lai lịch của con bò cạp biến dị năm xưa cũng không phải bình thường. Nghe đồn con bò cạp này vốn không phải là sinh vật trên trái đất, mà là năm xưa thiên thạch từ trên trời rơi xuống, con bò cạp này ở trong thiên thạch đó.

Chương 585: Viên châu Vu sư chủ động ra tay (2)

Căn cứ phỏng đoán của giáo hội, tất cả thuật pháp của tộc Bò Cạp đều đến từ con bò cạp thánh này. Nghe đồn bản thân bò cạp thánh có chứa một số thuật pháp, mà những thuật pháp này không giống với thuật pháp của thế giới loài người.

Cũng bởi vì vậy mà cả giáo hội và hội nghị hắc ám đều đã từng có ý nghĩ chiếm lấy bò cạp thánh của tộc Bò Cạp, nhưng cuối cùng đều không thành công. Bởi vì thực lực tộc Bò Cạp cũng không yếu, hơn nữa song phương kiêng kị nhau, ai cũng không muốn bị đối thủ chiếm lấy tộc Bò Cạp. Điều này đã làm tộc Bò Cạp dần dần lớn mạnh, đến bây giờ đã trở thành một bộ tộc mà không phải giáo hội và hội nghị hắc ám có thể dễ dàng tiêu diệt.

Bò cạp thánh chui ra, một mùi đặc trưng bắt đầu bao trùm khắp nơi. Mùi này làm Phương Minh nhíu mày, bởi vì viên châu Vu sư trong cơ thể cậu lại bắt đầu chuyển động. Một sự thôi thúc muốn phá thể mà ra đàn áp con bò cạp thánh này.

Bò cạp thánh chỉ dài khoảng mười xentimet, nhưng không ít người cấp Địa ở đây khi đối mặt với bò cạp thánh lại trở nên lạnh run. Cái đuôi bò cạp thánh vểnh cao, trong ánh mắt mang theo vẻ ngạo nghễ nhìn quét khắp xung quanh.

"Đây là bò cạp thánh của tộc Bò Cạp, trông thật đáng sợ."

"Ừ, không hiểu tôi lại có cảm giác tim đập rất nhanh. Cảm giác này so với khi đối mặt với người của hội nghị hắc ám còn nồng đậm hơn."

Người vây xem thầm thì bàn tán. Gamma đang chuẩn bị vươn tay bắt lấy bò cạp thánh thì dường như bò cạp thánh cảm ứng được nguy hiểm, đột nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn, sau đó cả người biến thành một ánh sáng trắng bay lên trời.

Thấy bò cạp thánh bay đi, hai trưởng lão của tộc Bò Cạp cũng không ngăn lại. Tuy họ có bí pháp để gọi bò cạp thánh về, nhưng trong lòng họ cùng thầm cầu mong bò cạp thánh có thể thoát được. Dù sao chúng tôi đã dựa theo điều kiện giao bò cạp thánh ra, nếu người giáo hội các anh không bắt được cũng không liên quan gì đến chúng tôi.

"Chỉ là một con côn trùng nhỏ bé mà cũng muốn chạy thoát!"

Một tổng giám mục của giáo hội hừ lạnh một tiếng, cũng biết suy nghĩ của hai trưởng lão tộc Bò Cạp, trực tiếp vươn bàn tay to hướng lên trời tìm kiếm, chuẩn bị bắt bò cạp thánh lại.

Thế nhưng, ngoài dự đoán của mọi người, bàn tay to do tổng giám mục giáo hội tạo ra cũng không thể ngăn cản được bò cạp thánh này chạy thoát. Bò cạp thánh đâm xuyên qua bàn tay to, tiếp tục bay lên trời.

Một chiêu không trúng, vẻ mặt tổng giám mục giáo hội có chút khó coi. Ở trước mặt nhiều người như vậy lại không thể chế phục được một con côn trùng, điều này làm sắc mặt ông không thể nén được giận, định ra tay một lần nữa. Nhưng ngay lúc này đã có người nhanh hơn ông ta một bước.

Phương Minh ra tay. Ngay khi bò cạp thánh bay đi, viên châu Vu sư trong cơ thể Phương Minh cuối cùng cũng không thể áp chế được, tất nhiên sẽ tự động chuyển động, kéo lấy cả người Phương Minh về phía bò cạp thánh.

Không sai, lần này không phải là Phương Minh chủ động ra tay mà là do viên châu Vu sư điều khiển ra tay. Đương nhiên, bản thân

Phương Minh là người trong cuộc cũng có thể cảm nhận rõ quỹ tích vận hành của viên châu Vu sư.

Ngày xưa Phương Minh vận lực Vu sư là dựa vào chuyển động của viên châu Vu sư trong đan điền. Nhưng còn lúc này, những viên châu Vu sư này không ngừng chuyển động, hơn nữa còn xuất hiện sự dịch chuyển. Năm viên châu Vu sư không ngừng chuyển đổi vị trí, hình thành nên từng đường quỹ tích.

Vậy nên Phương Minh cũng có thể cảm nhận rõ khi năm viên châu Vu sư di chuyển, lực Vu sư trong cơ thể cậu dường như cũng xuất hiện sự thay đổi cấp độ, ít nhất trong cảm nhận của cậu là thế.

Bò cạp thánh bay rất nhanh, cho dù Phương Minh có thi triển bộ Vu sư cũng chưa chắc có thể đuổi theo kịp, nhưng hiện tại dưới sự khống chế của những viên châu Vu sư này, Phương Minh đạp một bước đã phát hiện mình đã tiếp cận con bò cạp thánh này.

“Rít rít!”

Bò cạp thánh cũng cảm nhận được Phương Minh đang ở phía sau, phát ra tiếng kêu còn bén nhọn hơn so với trước. Tiếng kêu này rơi vào tai những người khác thì không có gì, nhưng khi rơi vào tai hai trưởng lão tộc Bò Cạp lại khiến họ thấy khó hiểu.

Bò cạp thánh là gốc rễ của tộc Bò Cạp họ, vậy nên họ biết rất rõ về bò cạp thánh họ. Bò cạp thánh cả đời phát tiếng kêu mang theo sự sợ hãi, nói cách khác không tồn tại thứ có thể làm bò cạp thánh sợ hãi.

Nhưng truy kích bò cạp thánh chỉ có vị thần tử giáo hội kia. Thực lực thần tử này căn bản không đến mức làm bò cạp thánh sợ hãi, đây là điều khiến họ thấy khó hiểu.

Phương Minh là người truy kích nhưng lúc này trong lòng cậu

cũng vô cùng kinh ngạc. Càng tới gần bò cạp thánh, viên châu Vu sư trong cơ thể cậu lại càng không thể khống chế được, giống như viên châu Vu sư này và bò cạp thánh là kẻ thù sống còn, hận không thể lập tức lao ra khỏi cơ thể đuổi giết bò cạp thánh.

"Ầm!"

Đột nhiên, cả người Phương Minh run lên, bởi vì một hình ảnh khủng khiếp đột ngột xuất hiện trong đầu cậu. Đó là một con bò cạp trắng vô cùng to lớn, tản ra hơi thở lạnh lẽo, trong nháy mắt giống như muốn đóng băng cả óc cậu.

Đòn tấn công chí hải (1)?

(1) Tấn công vào hệ thần kinh.

Phương Minh kinh hãi, nếu đổi lại là cậu, phỏng chừng giờ này đã ngã xuống mặt đất.

Nhưng ngay khoảnh khắc hình ảnh này xuất hiện, năm viên châu Vu sư trong đan điền cậu đột nhiên xếp thành một ma trận. Một tinh trận xuất hiện, tinh trận này cũng xuất hiện trong đầu Phương Minh, hướng tới con bò cạp trắng to lớn kia trấn áp.

"Ầm!"

Cái đuôi to lớn của bò cạp trắng quất vào tinh trận, hiển nhiên là không cam lòng bị tinh trận trói buộc. Nhưng cái đuôi to lớn dừng ở phía trên tinh trận, chỉ làm tinh trận lắc lư vài cái, không thể xuyên thấu tinh trận.

"Ầm ầm ầm!"

Tinh trận khổng lồ cuối cùng dừng lại trên người bò cạp to lớn. Cả cơ thể con bò cạp khổng lồ nằm phủ phục dưới tinh trận không ngừng thu nhỏ lại. Tuy bò cạp khổng lồ cố giãy giụa, nhưng vẫn không thể nào thoát ra được. Không đến vài giây, bò cạp

khổng lồ đã hóa thành một chấm sáng trắng, nằm phía trên tinh trận.

Nửa ngày sau, tinh trận biến mất. Phương Minh nắm lại quyền kiểm soát cơ thể mình. Nhìn thấy con bò cạp thánh đờ đẫn đang bay phía trước, Phương Minh duỗi tay phải ra bắt lấy bò cạp thánh, sau đó rơi xuống mặt đất.

“Răng rắc!”

Rơi từ độ cao mấy chục mét, cho dù là Phương Minh thì lúc này hai chân cậu cũng vang lên tiếng xương gãy. Lực ép này trước mắt tố chất thân thể cậu vẫn chưa đủ khả năng chống đỡ được.

"Đúng là gài bẫy gạt người! Các ngươi nếu đã khống chế cơ thể ta, sao không để cho ta xuống tới mặt đất rồi hãy trả lại quyền khống chế cho ta?"

Phương Minh nhe răng, thầm oán trong lòng một câu. Nhưng điều cậu làm đầu tiên là quan sát sự thay đổi của viên châu Vu sư trong đan điền, kết quả phát hiện, bên ngoài năm viên châu Vu sư đều xuất hiện một đốm sáng trắng.

"Thần tử điện hạ, cậu không có việc gì chứ?"

Nhóm Gamma vội vàng tiến lên. Theo góc độ họ thấy thì là bò cạp thánh chạy trốn, sau đó Phương Minh bay lên bắt lấy bò cạp thánh.

"Ta không sao."

Có mặt người ngoài, Phương Minh đành phải giữ sự thay đổi của viên châu Vu sư ở trong lòng, lắc đầu, khập khiễng đi về phía tòa lâu đài. Chuyện ở đây đã chấm dứt, cậu đúng lúc mượn cớ chân bị thương trở về phòng dùng thời gian chữa thương để nghiên cứu vì sao viên châu Vu sư lại thay đổi như vậy.

Vừa nãy khi viên châu Vu sư khống chế cơ thể, Phương Minh dường như có thể khẳng định thực lực của cậu đã tăng lên một cách khủng khiếp, cho dù có đối mặt với tổng giám mục như Gamma cũng sẽ có một trận chiến kịch liệt.

Thấy Phương Minh đi về tòa lâu đài, nhóm Gamma tất nhiên sẽ không ngăn cản. Mấy tổng giám mục nhìn nhau, cuối cùng Gamma nhìn mọi người có mặt ở đó, trầm giọng nói: "Chư vị, chuyện lần này đã chấm dứt, mọi người về được rồi."

So đấu đã kết thúc, đúng là cũng không còn gì náo nhiệt để xem. Tuy kết quả cuộc so đấu lần này làm mọi người đều mở rộng tầm mắt, nhưng xem như cũng không đi về trắng tay. Chí ít họ đã biết thực lực thần tử giáo hội cũng không yếu như bên ngoài lan truyền, ngược lại còn mạnh đến đáng sợ. Cho dù là ba người đứng đầu trong thế hệ trẻ cũng không dám nói có thể thắng dễ dàng.

Tóm lại, trận chiến này xem như đã làm Phương Minh nổi danh, ít nhất từ nay về sau không còn ai dám khinh thường Phương Minh.

Đối với những chuyện này, Phương Minh lúc này không có tâm tư để để ý tới. Về tới phòng mình, sau khi dặn dò không muốn bất kỳ ai làm phiền, Phương Minh đặt bò cạp thánh đang ngắc ngoải như đã mất linh hồn lên bàn, rồi bắt đầu nghiên cứu tình trạng đan điền trong cơ thể.

"Viên châu Vu sư dị biến chắc chắn có liên quan đến con bò cạp này, nhưng rốt cuộc con bò cạp này có điểm gì khác biệt có thể khiến viên châu Vu sư chủ động phóng ra? Còn có những đốm sáng trắng này đối với mình là tốt hay xấu?"

Khi Phương Minh đang trầm tư, cái kén trong tủ quần áo đột nhiên có biến hóa. Một cái lỗ xuất hiện, sau đó một cái đầu lông xù nhỏ bé từ bên trong ló ra.

Khuôn mặt nhỏ bé có vẻ mê mang, nhưng khi đôi mắt tí xíu nhìn thấy bò cạp thánh trên bàn liền sáng bừng lên, đầu không ngừng chuyển động, giãy giụa để cái lỗ mở lớn hơn, cuối cùng cả người đều chui ra ngoài.

Thân hình chưa đến mười xentimet, mang bộ lông hai màu đen trắng rõ ràng, toàn bộ lưng là màu trắng, còn những chỗ khác là màu đen.

Thoát ra khỏi kén, cậu nhóc từ tủ quần áo nhảy xuống, nhưng có lẽ là vì đánh giá quá cao khả năng nhảy của mình, cậu nhóc không nhảy tới bàn được mà rớt thẳng xuống đất ngã chổng vó.

Chương 586: Châu Phi loạn hay không, tóc húi cua nói sao thì chính là vậy

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

“Bịch!”

Tiếng động làm Phương Minh đang chìm trong suy nghĩ chợt tỉnh lại, khi cúi đầu nhìn thấy cậu nhóc trên mặt đất, Phương Minh ngẩn cả người, lại nhìn cái kén đã bị rách trong tủ quần áo, khóe miệng Phương Minh khẽ run.

Tiểu Hắc và Táng Địa Chi Linh sau khi dung hợp hấp thu long tinh, cuối cùng lại biến thành một cậu nhóc như vậy.

Lông đen lưng trắng, quan trọng hơn là khuôn mặt nhỏ nhắn hung dữ, cho dù nhảy bị đau vẫn cứ liều mạng nhảy qua bàn này.

"Mày muốn bò cạp thánh?"

Phương Minh trầm ngâm một lúc, sau đó cầm bò cạp thánh từ trên bàn để xuống dưới đất.

“Xoẹt!”

Ngay khi Phương Minh bỏ bò cạp thánh xuống dưới đất, cậu nhóc liền cử động, bổ nhào đến bò cạp thánh. Bò cạp thánh hình

như cũng cảm nhận được sinh mệnh bị nguy hiểm, rốt cuộc cũng không dại ra nữa, đuôi bò cạp nhanh chóng đong đưa, trực tiếp đâm tới cậu nhóc.

Đuôi của bò cạp thánh rất sắc bén, cậu nhóc đau đến nỗi nhe cả răng nanh. Nhưng mà ngay sau đó cậu nhóc liền há miệng cắn một cái vào đuôi bò cạp thánh.

Đầu lắc một cái, bò cạp thánh bị kéo lê trên mặt đất. Cậu nhóc mở miệng, nuốt cả con bò cạp thánh vào trong.

"Á…"

Phương Minh ở một bên xem trợn mắt há hốc mồm. Bình thường bò cạp thánh đều có độc, cậu nhóc vậy mà ăn luôn, không biết có gặp chuyện gì không may không?

Nhưng rất nhanh Phương Minh liền cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều. Sau khi nuốt bò cạp thánh, cậu nhóc liền thỏa mãn ợ một cái, sau đó nhanh như chớp đi đến chân Phương Minh, ngả đầu lên giày của cậu, nhắm mắt lại ngáy khò khò.

Phương Minh có chút dở khóc dở cười, cảm thấy Tiểu Hắc lần này tiến hóa hơi giống vị đại ca nào đó trong giới động vật.

Tóc trắng húi cua áo choàng bạc, mảnh đất Châu Phi ta hung dữ nhất! (1)

(1) Chỉ con lửng mật, nổi tiếng với bản tính liều lĩnh, bất cần.

Tiểu Hắc lần này tiến hóa rất giống con lửng mật truyền kỳ trong giới động vật, chí ít là trước mắt thoạt nhìn bên ngoài trông giống nhau như đúc.

Đối với con lửng mật, Phương Minh cũng có biết một chút. Giống như quốc bảo gấu trúc, cả hai loài đều thích tự tìm đường chết. Gấu trúc không có thiên địch, vậy mà cứ leo cây tự tìm

đường chết đến nỗi biến mình thành động vật trong danh sách có nguy cơ tuyệt chủng.

Mà con lửng mật còn ghê gớm hơn cả gấu trúc. Đây là một loài động vật không mang thù, bởi vì có thù liền báo thù ngay tại chỗ. Có một vườn bách thú từng nuôi con lửng mật, kết quả bởi vì có một con sư tử hướng về phía nó rống vài tiếng, con lửng mật liền đào hầm xuyên chuồng đánh nhau với sư tử.

Vậy nên, về con lửng mật trên mạng cũng tạo rất nhiều câu nói vui.

Cuộc đời ta rất bận rộn, không phải đánh nhau chính là đang trên đường đi đánh nhau.

Ngươi không cần nói cho ta biết giáp mặt là ai, có bao nhiêu người. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết thời gian và địa điểm.

Châm ngôn cuộc đời ta chính là: hoặc là ta trị chết các vị, hoặc là bị các vị trị chết, không có trường hợp thứ ba.

Tóc trắng húi cua áo choàng bạc, cả đời chinh chiến. Sinh tử thành bại theo gió, chỉ nguyện kích đấu hải lục không (2).

(2) Hải lục không: Chỉ hải quân, lục quân, không quân thuộc lực lượng quân đội một quốc gia.

Đương nhiên, nơi làm mọi người biết về thái độ của con lửng mật sớm nhất chính là bộ phim điện ảnh có tên là “Thượng đế cũng điên rồi”. Trong phim nam chính đá con lửng mật một cái, kết quả nó không tha cứ đuổi theo nam chính xuyên qua nửa sa mạc cũng muốn cắn chết nam chính. Cuối cùng nam chính không còn cách nào khác đành cởi ủng cho nó cắn tan nát, lúc này mới biết thứ thích ôm thù này.

Trong bảng xếp hạng các loài động vật không biết sợ của Guinness, hung danh lửng mật có thể nói đã truyền ra khỏi Châu

Phi, danh dương cả thế giới.

Vì vậy, khi nhìn thấy Tiểu Hắc biến thành dáng vẻ con lửng mật, Phương Minh mới kinh ngạc như vậy, bởi vì sự biến hóa này thật sự quá lớn.

"Thần tử điện hạ?"

“Cốc cốc cốc!”

Ngay khi Phương Minh đang nhìn Tiểu Hắc trầm tư, cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Đến đây."

Phương Minh ôm Tiểu Hắc vào trong lòng, mở cửa ra. Tổng giám mục Gamma đứng ở đó mắt mong ngóng nhìn cậu.

"Thần tử điện hạ, bò cạp thánh tộc Bò Cạp ẩn chứa rất nhiều bí mật, nếu giao cho người phụ trách chuyên môn của giáo hội chúng ta nghiên cứu, chắc chắn sẽ có thu hoạch."

Gamma mở miệng, theo đạo hội bên trong có một tổ chức, cơ cấu khá giống với viện nghiên cứu khoa học của một quốc gia. Đưa bò cạp thánh qua đó, không chừng có thể phá giải bí mật tộc Bò Cạp.

"Giao bò cạp thánh ra?"

Vẻ mặt Phương Minh hơi kỳ lạ, sau đó đáp: "Gamma, nếu ông nói sớm một bước thì đã không vấn đề gì rồi, giờ thì e không được, bò cạp thánh đã bị nuốt rồi."

"Nuốt?"

Gamma vẻ mặt khó tin nhìn Phương Minh, chẳng lẽ thần tử điện hạ còn có sở thích như vậy?

Dường như biết được suy nghĩ trong lòng Gamma, Phương Minh vội vàng giải thích: "Không phải bị tôi nuốt, mà là bị tên nhóc này nuốt."

Phương Minh dùng ánh mắt chỉ vào Tiểu Hắc trong lòng. Gamma hơi sửng sốt, bởi vì ở trong ấn tượng của ông chưa từng thấy thần tử điện hạ nuôi thú cưng nào cả, sao giờ lại xuất hiện đâu ra một con cún nhỏ vậy?

Không sai, Gamma không biết con lửng mật, hoặc nói chính xác hơn là dáng vẻ Tiểu Hắc lúc này không khác gì một con cún nhỏ trắng đen cả, nhất là nó còn bị Phương Minh ôm vào trong ngực, chỉ lộ ra mỗi cái lưng không nhìn thấy rõ.

"Thần tử điện hạ, thú cưng cậu nuôi ăn mất bò cạp rồi?"

Một tổng giám mục khác cũng tỏ ra khó hiểu, chó ăn bò cạp đúng là lần đầu tiên họ thấy đó.

"Ừ, con bò cạp thánh kia chính là bị nó ăn rồi." - Phương Minh thừa nhận.

"Thần tử điện hạ, thứ tôi nói thẳng, bò cạp thánh tộc Bò Cạp tuyệt đối không phải thứ dễ tiêu hóa. Hiện tại mổ bụng con chó này ra không chừng vẫn còn tìm thấy bò cạp thánh, mà giá trị một con bò cạp thánh so với một con chó vượt xa hơn nhiều."

Một vị tổng giám mục mở miệng. Dường như Tiểu Hắc trong lòng Phương Minh nghe hiểu, vươn đầu ra khỏi lồng ngực Phương Minh, nhìn tổng giám mục kia hú lên.

"Hu ~ hú!"

"Không được làm ồn."

Phương Minh vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, ý bảo Tiểu Hắc im lặng, sau đó thản nhiên đáp: "Không cần, một con bò cạp thôi mà, bị ăn thì

thôi."

Nghe Phương Minh trả lời, tổng giám mục vẫn có chút không cam lòng, nhưng dưới ánh mắt của Gamma, cuối cùng cũng không lên tiếng nữa.

Sở dĩ Gamma ngăn cản, không phải vì ông không biết bò cạp thánh trân quý cỡ nào, mà là vì bò cạp thánh này là do thần tử điện hạ dựa vào thực lực bản thân có được, thần tử điện hạ có quyền xử trí bò cạp thánh, chuyện này ngay cả giáo hoàng cũng không thể nói gì.

Hơn nữa, bí mật bên trong bò cạp thánh tuy quan trọng, nhưng thần tử chẳng lẽ không quan trọng?

"Thần tử điện hạ trải qua trận đấu ngày hôm nay chắc chắn có chút mệt mỏi, xin hãy nghỉ ngơi trước cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi Vantican."

Nhóm Gamma cáo lui, Phương Minh gật đầu, chỉ có điều trước mắt cậu vẫn chưa tính nghỉ ngơi, trước khi đi Vantican, cậu còn một việc phải làm.

Tại một quán cà phê ở Sheffield, Phương Minh ôm Tiểu Hắc đi vào. Trong một góc của quán cà phê, Mộng Cơ đã ngồi ở đó chờ.

"Còn tưởng thần tử điện hạ hào quang tỏa sáng sẽ không đến như lời hẹn chứ."

Mộng Cơ mang nụ cười quyến rũ nhìn Phương Minh. Tuy đã hơn hai giờ, nhưng sau khi biết được kết quả so đấu giữa Phương Minh và John, đến bây giờ cô ta vẫn chưa lấy lại tinh thần từ nỗi kinh khiếp.

Thực lực của Phương Minh Mộng Cơ biết, nửa năm trước đã như vậy, nhưng mới qua nửa năm mà đã có thể đánh bại John, sự tiến bộ này thật sự quá khủng khiếp.

"Tôi là người giữ chữ tín, hai chúng ta có giao hẹn, tôi tất nhiên sẽ không vi phạm."

Ngồi xuống đối diện với Mộng Cơ, ánh mắt Phương Minh đầy thâm ý nhìn Mộng Cơ: "Lần này hẹn tôi ra đây là có việc gì?"

"Chẳng lẽ không có chuyện thì không thể hẹn anh ra được sao? Tốt xấu gì tôi cũng là một đại mỹ nữ, thần tử điện hạ chẳng lẽ không thưởng thức sao?"

"Đang nói tiếng người à?" - Phương Minh nhíu mày, không thèm nhìn ánh mắt quyến rũ của Mộng Cơ.

"Đúng là chẳng hiểu phong tình gì cả." - Mộng Cơ bĩu môi, vẻ tiếc nuối. Nhưng rồi cô ta không đùa nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói: "Gần đây tộc của tôi nhận được một tin, phong ấn phía bên thành đá có thể mở ra trước hạn định."

"Thành đá?" - Phương Minh nghi hoặc, đó là chỗ nào.

"Hú hú!"

Chưa đợi Mộng Cơ trả lời, Tiểu Hắc trong lòng Phương Minh chợt tỉnh giấc, giãy giụa đòi xuống. Phương Minh thấy thế liền đặt Tiểu Hắc xuống mặt đất.

Lúc Phương Minh bước vào Mộng Cơ đã thấy Tiểu Hắc trong lồng ngực Phương Minh, nhưng cô ta cũng giống các tổng giám mục, đều cho rằng đây là một con chó không đáng để ý.

"Thành đá chính là thạch trận, thần tử điện hạ có từng nghe về cự thạch trận ở Anh không?"

Phương Minh gật đầu. Đương nhiên cậu đã từng nghe về cự thạch trận (4). Đó là một thắng cảnh nổi tiếng ở nước Anh, nằm trên một vùng thảo nguyên. Trên thảo nguyên này có hơn mười khối đá khổng lồ sắp xếp không hề có quy luật.

(4) Cự thạch trận: Stonehenge.

Phải biết đây là bình nguyên, vậy nên những khối đá khổng lồ này chắc chắn không phải hình thành ở đây. Dựa theo sự nghiên cứu của các nhà khoa học, những khối đá khổng lồ xuất hiện trong khoảng thời gian từ thời kỳ đồ đá mới đến thời kỳ đồ đồng.

Thời kỳ đó trình độ sản xuất của con người còn thấp, lại không có nhiều công cụ, nếu muốn vận chuyển những khối đá khổng lồ có trọng lượng trung bình ba mươi tấn mỗi khối đến đây căn bản là một chuyện không thể hoàn thành.

Đây là một trong những điều khiến mọi người kinh ngạc về sự hình thành cự thạch trận.

Mặt khác sở dĩ gọi là trận, là vì sau này có người phát hiện, những khối đá khổng lồ này nhìn như được xếp vô trật tự, nhưng có người sau khi nghiên cứu đã phát hiện, những khối đá khổng lồ này dường như có liên quan đến hiện tượng thiên văn, bởi vì ngày Hạ Chí (3) có thể nhìn đến ánh mặt trời vừa vặn chiếu thẳng vào mặt cự thạch.

(3) Hạ Chí: Ngày có ban ngày dài nhất.

Về sau có nhà khoa học dùng máy tính tính toán phát hiện, kết cấu những khối đá khổng lồ này gắn kết thành một đường trong cùng một tháng mỗi năm, đường vận hành mỗi ngày trùng hai mươi bốn lần, nội dung quan trắc phong phú không thể tưởng tượng được.

Vậy nên, có người nói cự thạch trận này là một giàn tế, còn có người nói đây là mộ chôn của một nhân vật lớn nào đó thời đó, bởi vì người ta khai quật dưới khối đá khổng lồ tìm được một số vật bồi táng, nhưng cũng có người nói cự thạch trận này là để phong ấn ác ma phía dưới.

Tóm lại, lời đồn về cự thạch trận có rất nhiều nhưng qua nhiều năm như vậy vẫn chưa được xác thực. Hiện tại nghe Mộng Cơ nhắc tới, trong lòng Phương Minh đã hiểu, cự thạch trận chỉ sợ không hề đơn giản.

"Bí ẩn về Cự thạch trận đối với người trong giới tu luyện cũng không phải bí mật. Dưới cự thạch trận này phong ấn một không gian đặc biệt. Ngày xưa lúc phong ấn lơi lỏng, từng có cường giả đứng đầu đi vào, nhưng cuối cùng trong những cường giả này chỉ có vài người đi ra…"

Từ lời kể của Mộng Cơ, Phương Minh rốt cuộc cũng có chút hiểu biết về cự thạch trận.

Chương 587: Tiểu Hắc nóng nảy

Cự thạch trận sau khi được phát hiện thì người trong giới tu luyện giới không thể nào bỏ qua việc nghiên cứu nó. Ngày xưa đã từng có hơn hai mươi cường giả đứng đầu khắp giới tu luyện phương Tây bước vào cự thạch trận.

Nơi vào cũng không phải là phạm vi cự thạch trận mà người thường nghĩ, mà là một không gian thần bí dưới cự thạch trận.

Dựa theo lời diễn giải của những cường giả này, cự thạch trận rất có thể chính là một không gian trận pháp, bên trong phong ấn một không gian khác. Năm xưa hai mươi cường giả đứng đầu đã liên thủ cưỡng chế mở trận pháp này ra, nhảy vào trong.

Chỉ tiếc là, hai mươi cường giả này cuối cùng chỉ có năm người đi ra, mười lăm người còn lại hoàn toàn chôn xương trong không gian thần bí kia, cũng không còn xuất hiện nữa.

Trong năm người ra ngoài, có giáo hoàng giáo hội, hội trưởng hội nghị hắc ám phương Tây, còn có Đại tế tư đến từ thần điện Hy Lạp và hai người khác.

Sau khi năm cường giả này đi ra, cũng không hề nhắc đến một tiếng về không gian thần bí trong cự thạch trận. Hơn nữa quỷ dị nhất là, năm người này vài năm sau đều lần lượt qua đời, người sống lâu nhất cũng không quá mười năm. Phải biết rằng lấy thực lực của họ lúc đó cũng tối thiểu còn sống được bốn, năm mươi năm nữa.

Năm cường giả không hề tiết lộ gì ra với bên ngoài, chỉ hé lộ

một tin tức, chính là không gian thần bí dưới cự thạch trận có rất nhiều cơ duyên tồn tại, chỉ cần thực lực ở trong phạm vi nhất định thì có thể tiến vào. Phạm vi thực lực này tương đương cấp độ Tử tước của Huyết tộc, nói cách khác thực lực không vượt qua cấp độ Tử tước của Huyết tộc thì sẽ có cơ hội tiến vào giành được cơ duyên.

Tin tức này đúng là tin mừng đối với những người tu luyện có thực lực không cao. Bởi vì điều này có nghĩa là sẽ không có cường giả tranh đoạt cơ duyên với họ. Thế nhưng chỉ sau vài lần đối mặt, những người tu luyện có cấp độ dưới hạng Tử tước rốt cục đã tỉnh ngộ, hóa ra cơ duyên này cũng không phải dễ lấy.

Thời điểm lần đầu tiên phong ấn nới lỏng, có hơn một ngàn người cấp độ Tử tước đi vào, thậm chí có người vì muốn bước vào không gian trong cự thạch trận mà áp chế cấp độ của mình lại. Lần đó hơn một ngàn người đi vào, cuối cùng chỉ chưa đến một trăm người đi ra. Nói cách khác có hơn chín trăm người chết bên trong, tỉ lệ tử vong này đúng là quá khủng khiếp.

Nhìn thấy tình hình này, các thế lực lớn không muốn nhìn thấy cả một thế lực bị tổn thất một cách dễ dàng như vậy. Vì thế sau vài lần thí nghiệm, các thế lực lớn đã liên thủ lại lập ra một quy định: số người mỗi lần tiến vào không gian trong cự thạch trận không được vượt quá một trăm người.

Quy định vừa được đặt ra, số người chết ở trong cự thạch trận liền giảm sút hẳn. Bình thường tỉ lệ tử vong chỉ có 20%, nằm trong phạm vi mà các thế lực lớn có thể chấp nhận được.

Phong ấn cự thạch trận năm mươi năm nới lỏng một lần, nói cách khác trong năm mươi năm chỉ có một trăm nhân tài có thể tiến vào. Vì vậy cho nên, người ta tranh đoạt cực kỳ kịch liệt để có được một trong một trăm vị trí này, ngay cả thế lực lớn nhất như giáo hội cũng chỉ được ba vị trí. Những tinh anh trẻ tuổi bên ngoài nếu muốn tranh đoạt chỉ có thể tham gia bảng Thang Trời, lọt vào

năm mươi người đứng đầu bảng Thang Trời mới có tư cách.

Đúng vậy, chỉ có tinh anh trẻ tuổi mới có tư cách tham gia. Đây là kết quả mà các thế lực lớn đã thương lượng. Nếu không, năm mươi năm một lần, những người có thiên phú bình thường vừa vặn tu luyện đến cấp độ tử Tước đều có tư cách đi vào, mà những người tu luyện thuộc loại này tương lai gần như sẽ đạt cảnh giới cao, các thế lực lớn tất nhiên không muốn cơ duyên rơi vào tay những người này.

Bảng Thang Trời mở ra mười năm trước khi cự thạch trận mở. Nơi quyết đấu bảng Thang Trời được đặt trong một thành trấn cách cự thạch trận không xa. Người có tên trong bảng phải nhận sự khiêu chiến của những cường giả trẻ khác. Người khiêu chiến cũng có một quy định, lần đầu tiên chỉ có thể khiêu chiến người đứng thứ năm mười, lần thứ hai có thể vượt qua ba hạng, lần thứ ba có thể vượt qua mười hạng, chỉ khi thắng ba trận liên tiếp mới có thể khiêu chiến mà không cần nhìn thứ hạng.

Nói cách khác, một người nếu muốn lên được bảng Thang Trời, vậy trước tiên anh ta phải đánh thắng người đứng thứ năm mươi, sau đó đánh thắng người đứng thứ bốn mươi sáu, tiếp theo có thể khiêu chiến người đứng thứ ba mươi sáu. Nếu ba trận này đều chiến thắng và anh ta cảm thấy thực lực mình đủ mạnh thì có thể trực tiếp khiêu chiến người đứng đầu bảng.

Năm mươi vị trí bị các thế lực lớn quy định phân chia nội bộ, còn năm mươi vị trí còn lại sẽ dựa vào thực lực để tranh giành. Quy tắc này nhận được sự tán thành của cả giới tu luyện phương Tây.

"Rốt cuộc trong không gian đó có bao nhiêu cơ duyên?" - Phương Minh nhìn Mộng Cơ hỏi vấn đề cậu quan tâm nhất.

"Kỳ thật tôi cũng không nói được, dù sao tôi vẫn chưa đi vào. Tuy nhiên dựa theo lời kể của trưởng lão tộc của tôi, không gian

này rất có thể có liên quan đến thần chiến thời xưa, rất có thể đây là một chiến trường thời xưa."

Thần chiến thời xưa!

Bốn chữ này khiến Phương Minh khẽ nhíu mày. Qua phương Tây lâu như vậy, cậu cũng có chút hiểu biết về hệ thống thần thoại phương Tây. Hệ thống thần thoại phương Tây lấy Cơ đốc giáo và thuyết Đa Thần Hy Lạp làm chủ. Trong thuyết Đa Thần Hy Lạp thường xuyên nhắc đến thần chiến, bởi vì trong thuyết Đa Thần Hy Lạp, rất nhiều vị thần đều đại diện cho một ngành nghề hoặc một khu vực nào đó.

Nơi những vị thần đó chiến đấu được gọi là chiến trường thần chiến thời xưa.

Đương nhiên, chiến trường thần chiến thời xưa không nhất định phải là nơi các vị thần giao chiến. Dưới mỗi một vị thần linh đều có nhân loại tôn thờ họ, nơi những cường giả nhân loại quyết chiến cũng được gọi là chiến trường thần chiến.

Thậm chí còn có một lời đồn, vì để phòng ngừa thế giới bị hủy diệt, các vị thần không thể trực tiếp ra tay, chỉ có thể mượn lực lượng từ tín đồ của họ đi tranh đoạt lãnh địa. Những nơi nổ ra chiến tranh mang tính quyết định sẽ được gọi là chiến trường thời xưa.

"Chiến trường thời xưa, có truyền thừa của những vị thần này để lại, cũng có truyền thừa của cường giả dưới tay các vị thần, thậm chí còn có thể có các loại thần binh lợi khí, đối với những người đi vào, đó chính là cơ duyên."

Phương Minh đã hiểu, cái này giống như phế tích của một cung điện, người đi vào chỉ là để đi nhặt phế phẩm, tất nhiên nếu may mắn có thể nhặt được đồ cổ đáng giá. Điểm khác nhau chính là, chiến trường thời xưa này tồn tại một mối nguy hiểm, có thể

vẫn còn tồn tại bão năng lượng còn sót lại sau đại chiến năm xưa.

Nghĩ đến đây, Phương Minh đột nhiên nhớ tới trước kia đi xuống âm phủ. Khi sắp bước vào âm phủ cậu đã thấy một bàn tay to. Dựa theo lời Chu Hải nói, đây là vết tích lớn để lại sau một trận đại chiến kinh thiên, thấy cũng không khác với chiến trường thời xưa này là mấy.

"Nếu dựa theo thời gian bình thường, cự thạch trận mở ra còn cần mười năm nữa, nhưng trước mắt xem ra có lẽ trong mấy ngày gần đây, lấy thực lực anh đã thể hiện, giáo hoàng chắc chắn sẽ cho anh một vị trí để đi vào. Đây cũng là cơ hội tốt nhất để giáo hoàng giết anh."

Đây mới là mục đích Mộng Cơ hẹn Phương Minh, bởi vì Mộng Cơ và trưởng lão tộc Nightmare đứng sau cô ta thấy, nếu giáo hoàng muốn giết chết Phương Minh, trước mắt đây là cơ hội tốt nhất. Bước vào chiến trường thời xưa, vốn là sống chết có số. Nếu Phương Minh chết ở trong đây sẽ không có bất kỳ ai nghi ngờ. Phải biết rằng lúc trước chính cháu ruột của trưởng hội nghị hắc ám cũng đã chết trong đây.

Phương Minh gật đầu, hướng Mộng Cơ tỏ ý cảm ơn. Tuy cậu và giáo hoàng đã có thỏa thuận, nhưng Mộng Cơ không biết. Đối phương đến đây nói cho cậu những chuyện này, quả thật là thể hiện sự hợp tác chân thành.

Đang lúc Phương Minh chuẩn bị mở miệng, cửa tiệm cà phê đột nhiên trở nên ồn ào.

"A, con gì đây, mau buông ra!"

"Ẳng! Ẳng! Ẳng!"

Nghe thấy tiếng động, Phương Minh vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Vừa nhìn thấy cậu liền ngẩn cả người.

Tiểu Hắc không biết khi nào đã chui xuống bàn, lúc này cả người đang bị một con Husky đè, thân hình nhỏ bé căn bản không thể nào so với con Husky được, nhưng dù vậy cái mõm vẫn hung hăng cắn cằm con Husky.

"Tiểu Hắc!"

Cả buổi sau, Phương Minh cười khổ đi ra cửa, nhìn con Husky kêu “ư ử”, vẻ mặt bó tay. Bây giờ cậu có thể xác định , Tiểu Hắc chính xác đã biến thành con lửng mật.

Nguyên nhân sự việc cu cậu gây ra cũng là từ lời kể của nhân viên quán. Hóa ra Tiểu Hắc vừa mới đi đến cửa thì một cô gái cũng dắt một con Husky bước vào ngay lúc đó. Tính cách chó Husky mọi người đều biết, Husky là loài khoái trêu chọc nhất trong tất cả loài chó, sợ không nói, nói thì nhiều, là kẻ thích gây chuyện.

Bình thường Husky thấy con chó khác đều sẽ sủa điên cuồng, dáng vẻ hung dữ “đừng kéo ta”. Nhưng nếu người chủ thật sự bỏ dây ra sẽ phát hiện, Husky lập tức sợ ngay.

Chỉ toàn biết sủa, chính là nói con Husky.

Nguyên nhân chuyện lần này cũng là như thế. Con Husky này sau khi nhìn thấy Tiểu Hắc liền hướng Tiểu Hắc sủa hai tiếng khiêu khích, vẫn chưa ra dáng vẻ muốn lên trước ẩu đả. Nhưng Tiểu Hắc là gì, chính là con lửng mật, là con trước kia sư tử chỉ rống mấy tiếng liền đào hầm suốt đêm để chạy qua đánh nhau với sư tử. Bị một con Husky sủa với mình làm sao nó có thể chịu được, thế là trực tiếp xông lên dạy dỗ con Husky này.

Vất vả lôi Tiểu Hắc ra khỏi người con Husky. Cằm con Husky có thể thấy rõ đã thiếu mất một nhúm lông, ngay cả da cũng bị xé rách. Sau khi chạy lại chỗ phía sau cô chủ, cảm giác đã có chỗ dựa, nó lại tiếp tục sủa.

"Ây, Tiểu Hắc, không được động, không được động!"

Thấy Husky lại sủa, Tiểu Hắc lại sắp sửa tiến lên, cho dù bị Phương Minh ôm lấy nhưng nó cứ không ngừng giãy giụa. Cuối cùng phát hiện giãy không được nữa, nó liền quay đầu mở to mắt nhìn Phương Minh.

Ý tứ trong ánh mắt kia đang nói: mau thả ta xuống, ta phải dạy cho con chó ngu ngốc kia một trận!

Tuy nhiên, Phương Minh làm sao thả Tiểu Hắc xuống được. Nếu cậu thả Tiểu Hắc xuống, con Husky không chừng sẽ bị mất mạng. Tất nhiên, bản thân Tiểu Hắc cũng chẳng làm gì được. Dù sao hiện tại thân hình nó nhỏ hơn, cho dù Husky có sợ, nếu bị cắn đau sẽ nổi điên.

Dù sao chuyện lấy thịt đè thịt cũng đã từng xảy ra.

"Được rồi được rồi, biết mày lợi hại rồi, nhưng bây giờ mày cũng đâu có ổn, nhìn lưng mày kìa, đây không phải vết thương sao?"

Phương Minh chú ý lưng Tiểu Hắc cũng thiếu một nhúm lông, không phải vết cắn mà là do bị móng vuốt con Husky này cào.

"Gâu gâu!"

Nghe Phương Minh nói vậy, Tiểu Hắc dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Phương Minh. Trong ánh mắt đó thể hiện sự bất mãn. Bộ tộc lửng mật chúng ta thờ phụng cái gì ngươi không biết sao? Xem nhẹ sống chết, không phục thì chiến, hôm nay không phải ta không là bên giết thì chính là bên bị giết.

Chương 588: Vận dụng đặc quyền

Chuyện ở quán cà phê đối với Phương Minh chỉ là một khúc nhạc đệm, cuối cùng sau khi bồi thường cho chú Husky kia một số tiền chữa trị, Phương Minh mang theo tiểu Hắc ngồi xe đi về phía trường học đón Alice.

Nhà trẻ mà Alice theo học là nhà trẻ cực kỳ nổi tiếng trong thành phố Sheffield, ở đây học phí một kỳ học là ba nghìn bảng Anh, nếu như cộng thêm phí ăn trưa, một học kỳ phải hao phí năm nghìn bảng Anh.

Năm nghìn bảng Anh nếu đổi ra nhân dân tệ thì tương đương với năm chục ngàn khối, giá tiền học phí này đã ngang bằng với nhà trẻ quý tộc ở trong nước rồi, chỉ có con của những nhà cực kỳ giàu có kia mới có đủ khả năng theo học.

Cho nên, khi Phương Minh đi tới cửa nhà trẻ liền phát hiện trước cửa nhà trẻ này có rất nhiều xe hơi sang trọng đang đỗ, đương nhiên đa số người đều đi xe bốn chỗ hoặc bảy chỗ, không nhìn thấy loại xe thể thao cá tính.

Phương Minh liếc một cái đã nhìn thấy chiếc xe Michel lái, một chiếc xe Benz màu xanh nhạt, đây là một trong mấy chiếc xe sang trọng Vương Hâm để lại trong ga-ra.

Sau khi Vương Hâm chuyển nhượng lâu đài cho Phương Minh, cũng để lại mấy chiếc xe sang trọng trong ga-ra, chiếc Mercedes này còn không phải loại xe cao quý nhất, còn có một chiếc Mercedes việt dã G550 cùng một chiếc Rolls Royce Phantom, chẳng qua Phương Minh cuối cùng vẫn lựa chọn để Michel lái chiếc xe

Benz này đưa đón Alice đến trường.

Không phải Phương Minh hiểu rõ đặc tính của những chiếc xe này, thật ra đối với những loại xe sang trọng này Phương Minh cũng chỉ biết mỗi nhãn hiệu, giá cả cụ thể là bao nhiêu cậu căn bản không rõ ràng, chỉ là từ ngoại hình nhìn lại, chiếc Mercedes này tương đối bình thường, không quá dễ gây chú ý.

Còn một lát nữa mới tới thời gian tan học, Phương Minh từ trên xe taxi xuống chuẩn bị băng qua đường chào hỏi Michel, chẳng qua không đợi cậu băng qua đường, một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên lao vút qua bên người cậu, sau đó cứ như vậy đứng tại bên đường lớn ở đối diện cậu, đúng lúc chắn chiếc xe của Michel.

"Uy, tên nhóc anh lái xe xuống phía dưới một chút đi."

Đây là một chiếc xe Bentley, trên vị trí tài xế có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi thò đầu ra, hô lên với Michel đang tựa vào cửa xe hút thuốc.

Bởi vì sắp tới thời gian tan trường mà tuổi của Alice còn nhỏ, cho nên Michel chưa bao giờ hút thuốc ở trên xe, mỗi lần đều đợi tới khi tới gần nhà trẻ rồi mới xuống xe hít một hơi cho đỡ nghiện.

Nghe được có người gọi mình, ánh mắt của Michel nhìn về phía bên kia, nhíu mày lại, sau đó thu hồi ánh mắt không để ý tới đối phương.

"Uy, tôi nói anh điếc sao, tôi gọi anh chuyển qua vị trí khác, anh chỉ là một tên tài xế thôi mà còn định lên mặt với tôi sao, tôi cho anh năm mươi bảng Anh!"

Người đàn ông thấy Michel không để ý, trực tiếp từ trong ví tiền móc ra năm mươi bảng Anh, hướng phía Michel vẫy vẫy tay, theo hắn thấy đối phương nhất định sẽ đáp ứng.

Michel ăn mặc rất bình thường, hơn nữa tuổi cũng không lớn, dựa vào nhãn lực của người đàn ông liếc một cái liền nhìn ra Michel chính là một tài xế, một người tài xế một tháng có thể nhận được bao nhiêu tiền lương kia chứ? Mà chỉ cần thay đổi vị trí xe một chút có thể kiếm năm mươi bảng Anh, kẻ ngu si mới mặc kệ.

Thật ra, những người tới đây đón trẻ cũng không thiếu người chỉ cần nhìn thoáng qua liền nhận ra đối phương là bảo mẫu hoặc lái xe, nhưng nguyên nhân người đàn ông quyết định lựa chọn Michel là vì Michel chỉ lái xe Benz bình thường cấp S, mà so sánh với mấy chiếc Bentley bên cạnh thậm chí Rolls-Royce đương nhiên là kém xa.

Michel liếc nhìn đối phương, lúc này cuối cùng cũng trả lời: “Xấu hổ, tôi không đổi."

"Ngu ngốc!"

Chủ xe Bentley dựng thẳng một ngón giữa với Michel, sau đó trực tiếp đậu xe ở nơi đó như vậy, bởi vì giờ khắc này trong nhà trẻ đã truyền đến tiếng chuông, nói cách khác đã tới giờ tan học rồi.

Nhà trẻ ở phía cuối của con đường, mà chỗ đậu xe ở hai bên đường gần trường học đã đậu kín, chủ xe Bentley nếu như muốn đậu xe cũng chỉ có thể đứng tại phía trong cùng của con đường, nhưng nếu hắn đậu ở đó thì nhất định phải đợi những xe đậu phía trước đi hết thì hắn mới có thể đi ra.

"Kiếm tiền không kiếm, hiện tại một phân tiền cũng không cho mày!"

Chủ xe Bentley tắt máy xuống xe, vẻ mặt khiêu khích nhìn về phía Michel, bởi vì hắn hiểu rất rõ tâm lý của người làm nghề lái xe, đó chính là tuyệt đối không muốn chọc phiền phức, bởi vì có phải lỗi của tài xế hay không, một khi gây phiền toái chắc chắn sẽ

làm ông chủ mất hứng, đại đa số dưới tình huống gặp phải những ma sát nhỏ đều lựa chọn ẩn nhẫn nhường nhịn.

Quả thật, chủ chiếc Bentley này đã đoán đúng tâm tư của Michel, Michel phụ trách đưa đón Alice đi học, ở trong lòng hắn an nguy của Alice mới là chuyện quan trọng nhất, hơn nữa đối phương dù sao cũng là kẻ có tiền, hắn lo sự tình làm lớn lên sẽ mang tới phiền toái cho ông chủ của mình.

Trong lúc Michel lựa chọn không để ý đối phương đi về hướng cửa trường học chuẩn bị đón Alice, một giọng nói kêu hắn lại.

"Michel."

Thanh âm này, dĩ nhiên chính là Phương Minh.

Từ khi chủ xe Bentley xe đỗ đến khiêu khích Michel, Phương Minh đã nghe tất cả rất rõ ràng, lúc này mới đi tới, Michel vội vã đứng tại chỗ chờ.

"Đưa chìa khóa xe cho tôi đi, anh đi đón Alice."

Phương Minh ra hiệu cho Michel đưa chìa khóa xe cho cậu, Michel mặc dù cảm thấy hơi nghi hoặc một chút với yêu cầu của ông chủ nhà mình, nhưng vẫn làm theo, sau khi lấy chìa khóa xe ra, lúc này mới đi về phía cửa trường học.

"Ông xác định không chuyển chỗ đậu sao?"

Cầm chìa khóa, trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười nhìn về phía Welles, Welles sau một thời gian sửng sốt, vẻ mặt coi thường nói: "Lão tử chính là không chuyển thì thế nào, tao cho mày biết, xe tao đây hơn bốn trăm vạn, đủ mua hai ba chiếc xe dởm này của mày, con khỉ phương Đông!"

Welles vẻ mặt khiêu khích nhìn Phương Minh.

Thật ra, dưới tình huống bình thường tố chất người lái xe xa xỉ cũng không kém, nhưng ngoại trừ Welles, bởi vì hắn là nhà giàu mới nổi, cũng giống như những người ở vùng đất được phá bỏ di dời, Welles vốn là cũng chỉ là người làm nông sống ở một thôn nhỏ ngoài rìa thành phố Sheffield, chỉ trùng hợp gặp phải trưng thu đất tiến hành hạng mục khai phá, chiếm được một khoản bồi thường vô cùng lớn.

Nghe được lời của Welles, nhất là khi nghe được bốn chữ "con khỉ phương Đông" kia, Phương Minh sắc mặt trầm xuống, sau một khắc trực tiếp mở cửa xe ngồi vào vị trí lái.

Châm lửa nổ máy xe, sau một khắc, dưới con mắt trợn to của Welles còn có ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của những người bên cạnh, Phương Minh trực tiếp lái xe đâm vào xe Bentley của Welles.

Rầm!

Đầu xe Benz trực tiếp đâm vào trong cửa xe Bentley, thậm chí còn đâm móp một phần ba đầu xe, một cái đụng này cả hai chiếc xe gần như đều bị hỏng!

"Khốn nạn, mày đang làm cái gì?"

Vài giây đồng hồ sau đó Welles mới phản ứng được, gương mặt hổn hển, tuy rằng hắn chiếm được một khoản không nhỏ sau khi phá bỏ và di dời, thế nhưng khi mua chiếc xe Bentley này hắn vẫn phải nhức nhối thật lâu, ngày bình thường ngay cả rửa xe cũng đều thận trọng, bảo vệ vô cùng tốt.

"Tao muốn kiện mày, mày xong đời rồi, lần này mày cứ chuẩn bị bồi thường tiền đi!"

Welles vốn muốn động thủ nhưng sau khi ánh mắt lạnh như băng của Phương Minh quét qua, cuối cùng sợ quá đành hậm hực

buông nắm tay, quyết định thay đổi dùng pháp luật làm vũ khí.

"Quản gia, sắp xếp người lái một xe khác tới, ừm, mặt khác thông báo gọi luật sư An qua đây một lần nữa đi."

Phương Minh không để ý tới Welles, trực tiếp gọi điện thoại cho quản gia của lâu đài, về phần luật sư An kia chính là luật sư riêng của lâu đài, Phương Minh có một luật sư riêng, chuyên môn phụ trách vấn đề pháp luật khi thu nhận nhân viên của lâu đài, đương nhiên cũng phụ trách quản lý một số vấn đề pháp luật liên quan tới tài sản.

Mười phút sau, Michel đón được Alice, khi hắn dẫn theo Alice đi tới nhìn thấy hiện trường vụ tông xe bên này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì ở trong lòng hắn ông chủ tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng cực kỳ thành thục ổn trọng, theo đạo lý không nên làm ra chuyện vọng động như vậy mới đúng.

Trên thực tế, Phương Minh ngay từ đầu cũng thực sự không hề có ý tông thẳng vào như vậy, nhưng mấy chữ "con khỉ phương Đông" kia của đối phương khiến cậu thật sự nổi giận, đây rõ ràng là kì thị chủng tộc.

Tuy rằng trong thời gian lên mạng Phương Minh biết người dân nước Anh chính gốc đều kỳ thị những chủng tộc tới từ bên ngoài, nhưng bởi vì những người cậu tiếp xúc được đều là nhân sĩ tinh anh của nước Anh, cho nên cảm thụ không quá rõ ràng, nhưng dựa vào lời nói của chủ chiếc xe Bentley này cậu tin tưởng những thứ cậu xem được là thật sự có tồn tại.

Tông xe rồi Phương Minh cũng không thèm để ý, nói trắng ra là cho dù cuối cùng cậu phải bồi thường tiền sửa xe cũng không sao cả, thế nhưng sau khi một chiếc xe sang trọng bị đụng, coi như có dùng tiền sửa chữa cẩn thận nhưng giá trị của chiếc xe này đã giảm bớt đi nhiều.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không định bồi thường tiền dễ dàng như vậy, đây cũng là nguyên nhân cậu gọi luật sư tới, để tên kia tranh cãi với luật sư đi!

Sau nửa giờ, một người hầu khác của lâu đài lái chiếc Rolls-Royce Phantom đến, Welles vốn đang còn tức giận vô cùng, thế nhưng sau khi nhìn thấy người hầu lái chiếc Rolls Royce đến liền im bặt.

Cho tới bây giờ hắn làm sao có thể không rõ, người trẻ tuổi phương Đông trước mắt này tuyệt đối giàu có hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, mặc dù hắn là nhà giàu mới nổi, thế nhưng hắn biết rõ sự chênh lệch giữa hắn cùng những người giàu có chân chính này rất lớn.

Bởi vì hắn không có nhân mạch, mà tiền tài của những người này lại dựa vào tích lũy nhiều năm mang đến.

Trong lòng Welles không dám có chút phẫn nộ gì nữa, hy vọng của hắn lúc này đó là có thể khiến đối phương bồi thường tiền sửa xe cho mình xong là đủ, vốn trong đầu hắn còn nghĩ một loạt khoản bồi thường đều trực tiếp biến mất.

"Alice, chúng ta đi thôi."

Phương Minh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn Welles này thêm một cái, sau khi ôm Alice lên xe trực tiếp để tài xế lái xe rời khỏi, xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn luật sư nghĩa chánh ngôn từ thương lượng cùng Welles.

Thật ra, Phương Minh tự nhận mình không phải là một người thích sử dụng đặc quyền, thế nhưng lần này hắn phải sử dụng, không vì cái gì khác, sau khi có lần giáo huấn này, tên Welles kia sau này nếu có đối mặt với người trong nước ở nước Anh, chí ít thái độ ngôn ngữ cũng không dám kỳ thị như vậy.

"Oa, con chó thật là đẹp."

Trên xe, Alice phát hiện tiểu Hắc, mắt nhỏ trong nháy mắt tỏa sáng, đưa tay qua muốn ôm, nhưng mà tiểu Hắc trực tiếp nhếch miệng lộ ra mấy cái răng nanh với cô bé.

Gâu!

"Tiểu Hắc, chớ làm loạn!"

Phương Minh vỗ một cái vào lưng tiểu Hắc, hiện tại xem như cậu đã nhìn ra, tiểu gia hỏa này trừ mình ra chính là lục thân không nhận, bất kỳ người nào thân cận đều sẽ bị nó xem thành khiêu khích.

Bị Phương Minh vỗ một cái như thế, tiểu Hắc thu hồi răng nanh, nhưng vẫn kiên quyết không cho Alice chạm vào, trực tiếp xoay người một cái lăn đến một chỗ ngồi khác trong xe, tự nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thấy biểu hiện của tiểu Hắc Phương Minh mỉm cười, cũng không để ý tiểu gia hỏa này, lôi kéo tay của Alice hỏi: "Alice ở trường học có nghe lời thầy cô giáo không?"

"Có ạ, thầy cô giáo còn khen em nữa."

Nói tới trường học, khuôn mặt của cô bé có tia sáng, giống như những đứa bé khác thích khoe khoang với cha mẹ chuyện mình được thầy cô khen ở trường, nói liền một mạch.

Mà trên đường Phương Minh đón Alice trở lại lâu đài, lúc này bên trong lâu đài, đám người tổng giám mục Gamma vẻ mặt ngưng trọng ngồi cùng một chỗ, bởi vì ngay lúc nãy bọn họ nhận được tin tức bên Vatican truyền đến, phong ấn Cự Thạch Trận sớm buông lỏng.

Chương 589: Bốn phương xuất động

Hắc ám hội nghị!

"Chiến trường thượng cổ sớm buông lỏng, hẳn sẽ mở ra sau ba ngày nữa, bản thân hắc ám hội nghị chúng ta có ba danh ngạch, lần này tôi chỉ muốn hai chỗ, nếu trong tộc các người có người trẻ tuổi nào muốn thì có thể đi tranh thủ danh ngạch Thiên Thê."

Giáo Hội phương Tây có ba danh ngạch, mà hắc ám hội nghị cũng có ba danh ngạch, mặt khác mỗi bên thế lực lớn chỉ có một danh ngạch, nghe được lời của hội trưởng hắc ám hội nghị, những đầu sỏ khác của hội nghị trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Phải biết rằng dĩ vãng khi phong ấn Cự Thạch Trận được cởi bỏ, trưởng hội nghị đều chỉ muốn một chỗ, mà hai chỗ còn lại đều là do mấy người bọn họ phân chia, hơn nữa danh ngạch đạt được khi xông vào Thiên Thê cuối cùng tối thiểu có thể có năm chỗ, mà nhiều nhất thì cũng chỉ đạt đến tám chỗ.

"Tin tưởng các người đã nhận được tin tức về thần tử của Giáo Hội, lấy thực lực của thần tử lần này nhất định sẽ đi trước đấy, mà bên phía hắc ám hội nghị ta cũng không thể thờ ơ, lần này Ảnh Tử sẽ xuất quan."

Nghe được trưởng hội nghị nhắc tới Ảnh Tử, vẻ mặt tất cả đầu sỏ đang ngồi đây đều rùng mình, chính như Giáo Hội có thần tử, người thừa kế chức trưởng hội nghị của hắc ám hội nghị được xưng là Ảnh Tử.

Không giống với thần tử Giáo Hội là Chúa chuyển thế, có thể

trở thành Ảnh Tử, đó là người chạy thoát được từ núi thây biển máu.

Ảnh Tử, là thông qua tuyển chọn mà ra.

Sau khi mỗi người đảm nhận chức trưởng hội nghị của hắc ám hội nghị đều phải chọn thiên tài kiệt xuất từ mỗi thế lực lớn bên trong hắc ám hội nghị đưa vào nơi huấn luyện Ảnh Tử, mà những thiên tài kiệt xuất này sau khi trải qua chém giết tàn khốc, người giành chiến thắng cuối cùng mới có tư cách trở thành Ảnh Tử.

Không sai, chỉ là có tư cách mà thôi, rốt cuộc có thể trở thành Ảnh Tử hay không còn phải dựa vào đích thân hội trưởng hội nghị khảo hạch, nếu như trưởng hội nghị nói không được thì người thắng sẽ trở lại chủng tộc của mình.

Có thể nói rằng coi như không trở thành Ảnh Tử, có thể trổ hết tài năng từ vô số thiên tài trẻ tuổi, sau khi trở lại chủng tộc của mình cũng sẽ được cao tầng tộc Cain toàn lực bồi dưỡng, hầu như chẳng khác nào là người thừa kế chức tộc trưởng trong tương lai của tộc Cain.

Lần này hội trưởng hắc ám hội nghị sau khi nhậm chức đã tiến hành tuyển chọn Ảnh Tử lần thứ ba, người thắng trong hai lần tuyển chọn trước không có ai có thể trở thành Ảnh Tử, lần này những đầu sỏ của các tộc cũng không có hy vọng quá lớn, cho rằng dù có thể thắng được cuối cùng hẳn cũng không thể trở thành Ảnh Tử, cho nên lúc này nghe được lời của hội trưởng mới có thể khiếp sợ như vậy.

"Trưởng hội nghị, lần tuyển chọn Ảnh Tử này mới tiến hành được mười năm mà thôi, có thể tuyển chọn ra Ảnh Tử nhanh như vậy sao?"

Có đầu sỏ mở miệng chất vấn, dựa theo hiểu biết của bọn họ, thời gian tuyển chọn Ảnh Tử ngắn thì muốn tầm mười năm, dài

một chút thậm chí cần hai mươi ba mươi năm, bởi vì tuyển chọn Ảnh Tử không chỉ xem thực lực của chính bọn họ ngay lúc đó, mà còn phải xem tiến bộ về thực lực cùng tâm tính sau khi trải qua núi thây biển máu.

"Từ bảy năm trước tuyển chọn Ảnh Tử lần này đã kết thúc rồi, toàn bộ trại huấn luyện Ảnh Tử chỉ còn sót một người, những người khác đều đã bị hắn giết sạch rồi."

Lời của hội trưởng hắc ám hội nghị vừa ra khỏi miệng khiến cho những đầu sỏ này càng thêm giật mình, thời gian bảy năm liền giết sạch tất cả những thiên tài tới từ mấy chủng tộc khác, chuyện trong đợt tuyển chọn Ảnh Tử này quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Những đầu sỏ kia giờ khắc này cảm thấy hiếu kỳ vô cùng, ai cũng muốn biết vị Ảnh Tử thắng được đó tới từ chủng tộc nào, đương nhiên, bọn họ cũng biết hội trưởng hắc ám hội nghị sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Hội trưởng hắc ám hội nghị là lão đại của hắc ám hội nghị, mà hội trưởng hắc ám hội nghị chính là đến từ một chủng tộc trong hắc ám hội nghị, nhưng cũng thoát ly khỏi chủng tộc này, một khi trở thành Ảnh Tử cũng có nghĩa bản thân không còn bất cứ quan hệ gì với chủng tộc ban đầu của mình.

Ở điểm này, hội trưởng hắc ám hội nghị có một trình tự vô cùng nghiêm khắc, cũng chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm hội trưởng hắc ám hội nghị sẽ không thiên vị bất kỳ bộ tộc nào.

"Vốn tôi cho rằng có Ảnh Tử xuất thế, trong thời gian trăm năm tới chắc chắn thuộc về hắc ám hội nghị chúng ta, nhưng không ngờ rằng Giáo Hội vậy mà cũng có một thần tử xuất thế, chẳng qua cũng tốt, để Ảnh Tử giết chết thần tử, cũng đúng lúc giáng cho Giáo Hội một đòn cảnh cáo."

"Vì phải bảo mật thân phận Ảnh Tử, lần này Ảnh Tử sẽ không tham gia Thiên Thê Bảng, trực tiếp chiếm dụng danh ngạch nội bộ."

Đối với những danh ngạch nội bộ mà Giáo Hội cùng hắc ám hội nghị được phân tới, tình huống bình thường đều trao cho những người có thực lực hơi yếu một chút, sau đó để người có thực lực mạnh đi tranh đoạt Thiên Thê Bảng, như vậy mới có thể bảo đảm đạt được càng nhiều danh ngạch.

...

Hy Lạp!

"Lần này chiến tràng của các vị thần lại mở ra, rất có thể đến phiên truyền thừa của vị thần linh kia hiện thân, ba người các người là Thần Tuyển Chi Tử, lần này cần phải mang truyền thừa của thần chúng ta quay về."

Trong thần điện Hy Lạp, ba người trẻ tuổi một nữ hai nam đứng ở trước một tượng thần, này là một pho tượng nữ thần, mà sau lưng bọn họ, Đại Tế Ti của Đa Thần Giáo cầm trong tay một viên cầu thủy tinh, vẻ mặt ngưng trọng nhìn tượng thần.

"Đã từng là ba vị chiến lần thủ hộ lớn của Ngô Hoàng, hẳn đã nghe được con dân của người hô hoán, vinh quang của người sẽ trở về, lần thứ hai chinh chiến vì vinh quang của Ngô Hoàng đi."

...

"Cái gì thần linh, năm đó thủy tổ của thú nhân chúng ta một búa trực tiếp đập vỡ đầu thần linh, với tư cách đời sau của thú nhân, lần này các người nhất định phải lần thứ hai nở rộ vinh quang của thủy tổ."

Trong một khe núi sâu, một người khổng lồ màu xanh cao tới ba mét sừng sững ở nơi đó, mà ở trước người hắn có hai người

khổng lồ nhỏ cao hơn mười mét, trên tay mỗi người đều nắm thiết chùy.

Oanh!

Hai người khổng lồ nhỏ vung thiết chùy đập xuống đất, khiến cho đại địa run rẩy, mặt đất cũng bị đập ra một cái hố sâu.

...

Cũng giống vậy, ở khắp nơi trên đại lục phương Tây, lúc này các chủng tộc đều bắt đầu dị động, thậm chí có một số chủng tộc dĩ vãng không tham dự vào việc tranh đoạt cơ duyên bên trong không gian Cự Thạch Trận.

"Năm mươi năm mở ra một lần là do mấy cường giả lúc trước liên thủ mở ra, cái gọi là cơ duyên cũng không đáng kể chút nào, thế nhưng lần này phong ấn chiến trường thượng cổ tự mình buông lỏng, có truyền thừa của thần linh xuất thế, tộc của chúng ta cũng nên hiện thế rồi."

Ở trên một đỉnh tuyết sơn cao vút trong mây, một ông lão đưa mắt nhìn phương hướng phía Nam nước Anh, nơi ấy là phương hướng vị trí Cự Thạch Trận, mà ở phía sau ông lão là một tòa thần điện giấu ở trong tuyết trắng.

"Điện trên đỉnh núi tuyết, thần của băng tuyết, lần này, tín đồ chúng ta chắc chắn mang truyền thừa của người về."

Âm thanh của ông lão vang dội, mà theo thanh âm của hắn hô lên, tuyết bay đầy trời, đáng sợ hơn là đột nhiên xuất hiện tuyết lở trên toàn bộ núi tuyết.

"Băng Tuyết Chi Tử, hiện thế đi."

Tuyết lở xuất hiện, như sóng to gió lớn cuốn hết tất cả, mà ở giữa biển tuyết này một bóng người xuất hiện, đây là một người

đàn ông tuấn dật mặc áo bào trắng, mang trên mặt nụ cười như ánh sáng mắt trời, nhưng quanh thân lại tản ra luồng khí lạnh lẽo như băng tuyết, khiến người ta không dám tới gần.

"Chắc chắn sẽ không phụ sự phó thác của người thủ hộ."

Đàn ông tuấn dật ôm quyền với ông lão, theo đó thân hình vừa chuyển, dưới chân dĩ nhiên xuất hiện một quả cầu tuyết, mang theo hắn lăn về phía chân núi.

...

Lần này Cự Thạch Trận mở ra, khiến cho toàn bộ thế lực phương Tây, dù là thế lực nổi hay thế lực ngầm, tất cả đều nghe tin lập tức hành động.

Thành phố Sheffield, lâu đài của Phương Minh!

"Tiểu Hắc, mày đang làm gì đó?"

Trời vừa sáng, Phương Minh vừa đi ra gian phòng của mình liền thấy tiểu Hắc thò đầu ra nhìn, một bộ dáng vẻ lén lén lút lút, quan trọng nhất là nó còn đang ngậm thứ gì đó trong miệng.

Một tay xách cổ tiểu Hắc, Phương Minh lấy thứ mà tiểu Hắc đang ngậm trong miệng ra, sau khi nhìn rõ ràng, khóe miệng co quắp một cái, có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Một cái nội y màu đỏ, lại còn là loại tam giác nữa.

"Mày một cái tiểu gia hỏa còn có cái sở thích khiến người ta chán ghét này, ngậm từ nơi nào tới?"

Phương Minh một trận ác hàn, vỗ mạnh xuống đầu tiểu gia hỏa, chọc cho tiểu gia hỏa nhe răng trợn mắt với cậu, chẳng qua Phương Minh cũng phát hiện vết cào trên lưng tiểu gia hỏa ngày hôm qua dĩ nhiên không thấy, mà lớp lông ngay chỗ đó cũng đã

mọc lại rồi.

"Năng lực tự chữa trị của anh tóc húi cua rất mạnh, nhưng cũng không thể khủng bố như vậy mới đúng chứ?"

Về loại sinh vật như anh tóc húi cua này, Phương Minh cũng đã tìm hiểu được từ trên mạng, năng lực tự chữa trị đặc biệt mạnh mẽ, này là nguyên nhân bọn hắn thích đánh nhau, càng là một trong ba loại động vật không sợ độc rắn trên thế giới.

Nếu như trúng độc rắn, chỉ cần sau khi ngủ một giấc gần như có thể khỏi, sức sống ngoan cường như vậy mới là một trong những nguyên nhân khiến bọn hắn không biết sợ là gì.

Sau khi vứt chiếc quần trong màu đỏ kia đi, Phương Minh ôm tiểu Hắc đi về phía sảnh lớn, mà giờ khắc này đám người Gamma đã chờ sẵn trong sảnh lớn, chỉ là vẻ mặt của một tổng giám mục trong số đó có chút khó coi.

"Hierro, làm sao vậy?"

Những tổng giám mục khác cũng nhìn ra vẻ mặt của Hierro có điểm gì đó không đúng, mới sáng sớm liền xụ mặt, giống như trong nhà có người chết vậy.

Nghe được Gamma hỏi, Hierro có chút khó có thể mở miệng, hắn có thói quen thích ngủ lõa thể, cho nên mỗi lần ngủ đều cởi hết quần áo ra, nhưng buổi sáng hôm nay lúc hắn thức dậy, kết quả lại phát hiện không thấy quần nhỏ của mình đâu.

Hierro ngoại trừ thích ngủ trần còn có một đam mê đó chính là thích mặc quần trong màu đỏ, cho nên chuyện quần trong bị trộm hắn nào dám lộ ra, chỉ có thể câm nín ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không thể nói.

Nhưng để cho Hierro kinh hãi là lấy thực lực của hắn, có người lặng yên không tiếng động tiến nhập gian phòng của hắn,

cầm quần trong của hắn đi mà không hề bị hắn phát hiện, như vậy thực lực của người lẻn vào này sẽ khủng bố tới mức nào? Sợ rằng muốn giết chết chính mình hắn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chính là bởi vì hai điểm này cho nên Hierro không dám nói mọi chuyện cho đồng bạn của mình, ai biết vị cường giả khủng bố kia có thể bởi vì chính mình tiết lộ chuyện này ra mà nảy sinh sát ý với mình, tiếp theo hắn cũng không phải là chỉ muốn quần trong của mình đơn giản như vậy.

Thấy Hierro không muốn nói, Gamma không tiếp tục gặng hỏi, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, nói: "Thần tử điện hạ, giáo tông bên kia đã có mệnh lệnh, chúng ta trực tiếp đi tới thành Cự Thạch trước, bên kia đã sớm bố trí người tiếp đón chúng ta rồi."

"Ừm, chúng ta bây giờ có thể xuất phát."

Phương Minh gật đầu, quyết định đi thành Cự Thạch là chuyện tối hôm qua cậu đã thương lượng cùng với đám người Gamma, cho nên cậu cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ, tiếp tục giao Alice cho Shirley chăm sóc, mà chính cậu sẽ cùng đám người Gamma đi tới thành Cự Thạch trước.

Trong thành Salisbury!

Đa số người dân địa phương đột nhiên phát hiện, ngày hôm nay tiếng cánh quạt của trực thăng trên bầu trời ầm ĩ không ngừng, trong vòng một giờ mà có hơn mười chiếc trực thăng bay qua, không chút nào khoa trương, toàn bộ máy bay riêng của nước Anh hầu như cũng không nhiều như số lượng máy bay trên bầu trời hôm nay.

Ngay lúc những cư dân này còn đang nghi ngờ, chính phủ địa phương lại khẩn cấp xuất động cảnh sát vũ trang, giới nghiêm hai bên đường, nhắc nhở cư dân không nên rời khỏi cửa chính nhà mình, về phần cụ thể là vì nguyên nhân gì, những cư dân này hoàn

toàn không hiểu, nhưng chính phủ địa phương cũng nói, trong thời gian giới nghiêm, mỗi ngày mỗi cư dân trong thành này sẽ nhận được mười nghìn bảng Anh làm tiền bồi thường.

Chương 590: Cậu vô sỉ

Trong thành Salisbury đã giới nghiêm toàn diện, triệt để phong tỏa toàn bộ con đường ở thành phố này, cả tòa thành phảng phất như đã bị ngăn cách.

Theo đạo lý đến nói, sự kiện lớn như vậy hẳn sẽ phải có truyền thông đưa tin, nhưng điều quỷ dị chính là cho dù là truyền thông truyền thống hay là truyền thông mạng, tại thời khắc này tất cả đều im lặng, đồng thời lựa chọn coi như không thấy chuyện này.

Về phần cư dân địa phương trong thành Salisbury lên mạng tuyên bố tin tức ra ngoài, hầu như chỉ cần công bố không tới năm phút đồng hồ lập tức bị xóa bỏ, toàn bộ kênh internet đều không thể xuất hiện tin tức trong thành Salisbury.

Loại tình huống chỉ có thể xuất hiện trong các nước phương Đông, giờ khắc này lại xuất hiện ở nước Anh, đất nước tự do ngôn luận, có thể làm được điểm này, không chỉ là bởi vì nhờ có chính phủ nước Anh, còn có nguyên nhân trực tiếp do các thế lực đến từ giới tu luyện.

Trên thực tế giới tu luyện phương Tây cùng phương Đông khác biệt, giới tu luyện phương Đông không cho phép nhúng tay vào chuyện thế tục, nhưng giới tu luyện phương Tây tuy rằng cũng không xuất hiện trước mặt người bình thường, nhưng đều âm thầm bồi dưỡng lực lượng của chính mình.

Giống như tổ chức Bọ Cạp Đen của tộc Bọ Cạp vậy, rất nhiều thế lực đều có thế lực phát ngôn của riêng mình, mà những thế lực phát ngôn này trên thực tế đều là người đầu tư hay cổ đông của

rất nhiều công ty truyền thông.

Khi thế lực của giới tu luyện phát ra mệnh lệch với người phát ngôn, người phát ngôn lại liên lạc với mấy công ty truyền thông này, sau cùng muốn kiểm soát thông tin ở trong thành Salisbury không để thế lực bên ngoài biết tới.

Này là cả giới tu luyện phương Tây cùng liên thủ mới có thể đạt tới hiệu quả, không có bất kỳ một tổ chức hoặc một thế lực nào có can đảm khiêu khích, trừ phi hắn có thể thừa nhận lửa giận của toàn bộ giới tu luyện phương Tây, rất hiển nhiên này là chuyện không thể nào.

Trong thành Salisbury, cũng không phải toàn bộ cư dân đều thất kinh, có một số ông lão đã có tuổi trực tiếp lấy radio ra nhàn nhã mở đài mình thích nghe, bởi vì một màn giống vậy vài chục năm trước bản thân mình cũng đã từng trải qua, chỉ là lần này dường như càng có thêm nhiều máy bay tới nơi này hơn một chút.

Ở phía Nam thành Salisbury, gần Cự Thạch Trận nổi danh, lúc này đã xuất hiện không ít người, mà thứ khiến người ta chú ý nhất chính là màn hình tinh thể lỏng mới được xây dựng ở ngay phía trước Cự Thạch Trận, bên trên hiện ra năm mươi cái tên.

Đương nhiên danh sách hiện lên trên cái màn hình tinh thể lỏng này Thiên Thê Bảng!

Một bảng xếp hạng các cao thủ trẻ tuổi của giới tu luyện phương Tây, nhưng lại dùng màn hình LCD của khoa học kỹ thuật hiện đại để hiển lộ mang tới cảm giác cực kỳ không phù hợp, nhưng mà đám người ở đây tất cả đều tiếp nhận.

Bởi vì, phong ấn Cự Thạch Trận lần này buông lỏng là tình huống đột phát, nếu tình huống bình thường, trong vòng một năm trước khi phong ấn buông bỏ đã có thể xác định chắc chắn 50 người xếp hạng đầu, trong năm cuối cùng không cho phép khiêu

chiến.

Nhưng lúc này đây thời gian lưu lại cho các thế lực quá ngắn, rất nhiều người đều cảm giác mình có cơ hội lên bảng đấy, thế nhưng muốn tu luyện thêm vài năm nữa cho ổn hơn một chút, những người như vậy lúc này đang vô cùng gấp gáp bắt đầu khiêu chiến.

Cho nên, ở hai bên màn hình LCD này có 20 lôi đài, mà 50 cường giả được vinh danh trên Thiên Thê Bảng lúc này đều xuất hiện, nghênh đón từng người từng người khiêu chiến.

Bên cạnh đó, mỗi bên thế lực lớn chọn lựa ra đoàn đội tham gia Thiên Thê Bảng cũng đang khẩn trương bận rộn ghi chép tình hình chiến đấu ở các lôi đài, cùng với bài danh của các vị thiên tài trẻ tuổi, sau đó nhanh chóng đưa lên màn ảnh lớn để mọi người quan sát.

Nếu để cho tất cả mấy người trong giới tu luyện đều mặc tây trang, vậy tràng diện này chắc chắn không khác gì các tinh anh ở sàn chứng khoán không ngừng cầm bút, cầm điện thoại, cầm vi tính ghi chép lại tình hình biến động chứng khoán, ở đây thật [image]chẳng khác nào một sàn giao dịch chứng khoán.

Cho nên khi Phương Minh tới đây thấy cảnh tượng này, cả người đều như đang mơ, nếu như không phải có cự thạch lớn đứng sừng sững phía sau màn ảnh lớn, cậu thật sự hoài nghi liệu có phải bản thân đã tới nhầm địa điểm hay không.

Phương Minh đến trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người ở đây, đương nhiên những người này cũng không nhận ra Phương Minh, nhưng bọn hắn biết mấy vị tổng giám mục Gamma bên cạnh Phương Minh, mà chỉ cần nhận ra thân phận của mấy người tổng giám mục Gamma, đương nhiên cũng biết Phương Minh chính là thần tử của Giáo Hội, nhân vật chạm tay có thể bỏng của toàn bộ phương Tây.

"Hắn chính là thần tử Giáo Hội sao, mang vẻ mặt của người phương Đông, thoạt nhìn rất bình thường."

"Quả thật nhìn rất bình thường, nhưng có thể đánh tới thiếu tộc trưởng John của tộc Bọ Cạp không có lực hoàn thủ, thực lực không thể khinh thường."

"Nào chỉ là không thể khinh thường, một đời tuổi trẻ phỏng chừng có thể đứng vào Top 5, thực lực như vậy nhất định có thể thủ một vị trí trên Thiên Thê Bảng."

Trận đánh của Phương Minh cùng John ngày hôm qua cũng đã truyền khắp, toàn bộ người trong giới tu luyện đều biết thực lực của Phương Minh, vị thần tử mới thức tỉnh không lâu của Giáo Hội này, thực lực không hề yếu ớt như tưởng tượng của bọn họ, ngược lại rất mạnh.

Rất nhiều người tuổi trẻ khi nhìn về phía Phương Minh trong mắt mang theo ước ao, bởi vì bọn họ biết lấy thực lực của đối phương tất nhiên có thể tiến vào Thiên Thê Bảng.

Ngược lại một đời tuổi trẻ đứng ở trên lôi đài nhìn phía Phương Minh ánh mắt lại mang theo vẻ kiêng kỵ, bởi vì Phương Minh xuất hiện có nghĩa cậu sắp sửa cướp một chỗ từ trong tay bọn họ, nhất là mười tên bài danh phía sau lại càng thêm hoang mang, bởi vì dù sao thì người có khả năng bị người khác chiếm bài danh nhất chính là bọn họ.

Trên thực tế, tuy rằng đã qua một thời gian nhưng xếp hạng trước ba mươi trên Thiên Thê Bảng biến hóa không lớn, trong thời gian nửa ngày này chỉ có hai mươi tên phía sau xuất hiện biến động, đối với rất nhiều người khiêu chiến thành công đến nói, nếu như không phải thật sự nắm chắc, bọn họ cũng không nguyện ý khiêu chiến thứ hạng càng cao hơn, một khi thất bại, tuy rằng không giảm bài danh, nhưng có thể bị thương sau đó bị người khác khiêu chiến chiếm danh ngạch.

"Thần tử điện hạ, người của Giáo Hội chúng ta ở bên kia."

Gamma dẫn Phương Minh đi về phía dưới màn ảnh lớn, nơi đó có một nhóm giáo sĩ mặc áo bào trắng, dẫn đầu chính là một vị Hồng Y Đại Giáo Chủ, mà ở hai bên người vị giáo chủ này có 6 nam 2 nữ.

Tám người trẻ tuổi này chính là tám người đứng đầu Giáo Hội, cộng thêm Phương Minh cùng Hill, nói cách khác lần này Giáo Hội phái ra mười người.

"Thần tử điện hạ!"

Phương Minh mới vừa đi gần, vị Hồng Y Đại Giáo Chủ kia liền mở miệng hành lễ, mà bên trong sáu nam hai nữ này ngoại trừ một cô gái trẻ tuổi trong trẻo lạnh lùng, bảy người khác đều khom mình hành lễ với Phương Minh.

Cô gái trong trẻo lạnh lùng mặc đồ trắng này chỉ liếc nhìn Phương Minh một cái, liền thu hồi ánh mắt, Gamma đang đứng bên cạnh thấy biểu hiện của cô gái, biểu tình trên mặt lão có chút xấu hổ, nhưng quỷ dị không hề mở miệng quở trách.

"Thần tử điện hạ đánh bại John, thật sự là rạng danh cho Giáo Hội chúng ta, lão phu sau khi nghe được tin tức này cũng thấy mừng rỡ không thôi."

Bell cười ha hả mở miệng khen, nhưng mà nghe được lời Bell nói, trên mặt cô gái trong trẻo lạnh lùng kia lộ ra vẻ khinh thường, nói: "Một tên John mà thôi, đánh bại thì đánh bại, có gì ghê gớm mà cao hứng chứ, nếu như đường đường là thần tử nhưng ngay cả John đều không thể đánh bại, tôi ngược lại thật muốn hoài nghi tính thật giả của thần tử này."

Con ngươi của Phương Minh co rụt lại, nhìn về phía cô gái này, cậu tự nhận chính mình hình như không có thù oán gì với đối

phương? Cô gái này sao tự dưng giống như ăn phải thuốc nổ vậy?

"Thần tử điện hạ, cô ta tên là Yveney, là cao thủ đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Giáo Hội, hơn nữa cũng là thánh nữ của Giáo Hội." Hill ở bên tai Phương Minh thì thầm giải thích một câu.

Nghe được Hill giải thích, Phương Minh trong nháy mắt hiểu vấn đề ở chỗ nào rồi.

Đối phương là cao thủ đệ nhất trong thế hệ trẻ của Giáo Hội, lại là thánh nữ, nếu như không có mình, cô ta là người có địa vị tôn quý nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Giáo Hội, nhưng chỉ vì sự xuất hiện của mình, luận địa vị, chính mình đè ép cô ta một bậc, loại nhân vật thiên chi kiêu nữ như thế này làm sao có thể cam tâm bị người áp chế như thế, nhất là khi cô ta nghĩ bản thân bị một người có thực lực kém hơn mình áp chế.

Đây là lý giải của Phương Minh, nhưng mà trong đó còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, chỉ là chẳng qua bây giờ chính hắn còn không biết mà thôi.

"Đáng tiếc, cho dù cô hoài nghi sự chân thật của tôi cũng vô ích, tôi là Chúa chuyển thế, lại còn có chứa thần dụ của Chúa, lấy danh nghĩa của Chúa, hôm nay tôi sẽ truyền thần dụ của Chúa tới mọi người."

Phương Minh đột nhiên chắp tay trước ngực, vẻ mặt trở nên bắt đầu trang nghiêm, mà nghe được lời của Phương Minh, lại nhìn động tác của Phương Minh, đám người Gamma biến sắc, vội vàng khom người, bởi vì hành động cùng lời nói của Phương Minh đây hẳn là muốn tuyên truyền thần dụ của Chúa rồi.

Mặc dù nói vào lúc này tuyên truyền thần dụ của Chúa không thích hợp, nhưng nếu như Phương Minh thật muốn tuyên truyền mà nói, cũng không có ai có thể ngăn cản, mà ngay cả giáo hoàng đều không thể.

Vốn Yveney còn ngạo mạn vô cùng nay sắc mặt cũng thay đổi, vội vã cúi đầu xuống chờ đợi nghe thần dụ.

"Khụ khụ, mọi người không cần khẩn trương, tôi không tính tuyên truyền thần dụ lúc này, mới vừa rồi tôi chỉ thí nghiệm một chút, miễn cho đến lúc đó chưa quen lời kịch."

Phương Minh cười ha ha, nghe được lời nói của cậu, đám người Gamma mới thở phào nhẹ nhõm, mà Yveney thì dùng vẻ tức giận đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, cô ta biết đối phương cố ý, cố ý muốn làm cho cô ta khuất phục.

"Cậu vô sỉ!" Yveney nổi giận nói.

"Lấy danh nghĩa của Chúa..."

Phương Minh lần thứ hai chắp tay trước ngực, đám người Gamma thấy thế lần thứ hai khom người, chẳng qua cũng giống lần trước Phương Minh lại không tiếp tục nói câu tiếp theo

"Cậu làm vậy thì có gì quang vinh, có bản lĩnh..."

"Lấy danh nghĩa của Chúa..."

...

Sau cùng, Yveney phục nhuyễn, không dám ở mở miệng, đám người Gamma thấy Yveney không nói nữa, lộ ra vẻ mặt buông lỏng một hơi, hai vị này đều là tiểu tổ tông bọn hắn không chọc nổi.

"Thần tử điện hạ, lấy thực lực của cậu tất nhiên có thể lên Thiên Thê Bảng, thời gian cũng không nhiều, điện hạ bắt được một danh ngạch trước rồi lại nói." Gamma thật sự là sợ Phương Minh cùng Yveney lại đối đầu, nhanh chóng mở miệng nói.

Phương Minh nghe được lời nói của Gamma liền đưa mắt nhìn sang lôi đài, quan sát một lúc sau, hắn phát hiện lôi đài đầu tiên là

lôi đài có nhiều người khiêu chiến nhất, hơn nữa người khiêu chiến thành công cũng hầu như ngay lập tức đi khiêu chiến lôi đài khác.

"Cái lôi đài này là người thứ năm mươi, toàn bộ người muốn khiêu chiến Thiên Thê Bảng đều phải khiêu chiến lôi đài thứ năm mươi này." Thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía lôi đài đầu tiên, Bell ở một bên giải thích.

"Thì ra là vậy."

Phương Minh đột nhiên toát ra một suy nghĩ trong đầu, nhìn người đàn ông đứng ở lôi đài đầu tiên, mang trên mặt dáng tươi cười nghiền ngẫm, cất bước đi về phía lôi đài đầu tiên.

"Quả nhiên là muốn khiêu chiến rồi."

"Xem ra Giáo Hội cũng không tính để thần tử dùng danh ngạch nội bộ."

"Suy nghĩ một chút là hiểu rồi, lấy thực lực của thần tử nhất định có thể lên Thiên Thê Bảng, không cần phải lãng phí một danh ngạch như thế."

Mọi hành động của Phương Minh đều khiến đám người ở đây chú ý, thấy Phương Minh đi hướng lôi đài đầu tiên, không ít người bắt đầu nghị luận, mà sau khi người đàn ông ở lôi đài đầu tiên thấy Phương Minh đi tới, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, trực tiếp nhận thua.

"Tôi chịu thua."

Người đàn ông này rất thức thời, ngược lại dù sao cũng không đánh lại, còn không bằng chịu thua, đợi sau khi đối phương rời khỏi lôi đài này lại đi khiêu chiến sau.

Chương 591: Lừa đảo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Người thanh niên thứ năm mươi cực kỳ lưu manh nhận thua, nhưng mà hiện trường không ai khinh bỉ hắn, bởi vì đổi lại bọn họ hẳn cũng sẽ làm ra hành động tương tự như vậy, lúc này không phải thời gian hành động theo cảm tính, mà ngay cả mấy cường giả trong thế lực của người thanh niên kia thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bảo lưu thực lực, đợi lúc sau lại khiêu chiến một lần nữa, đây mới là lựa chọn chính xác nhất.

Bởi vì phong ấn Cự Thạch Trận sớm buông lỏng, cho nên đông đảo thế lực quyết định mỗi một người khiêu chiến đều có ba cơ hội khiêu chiến, nói cách khác nếu như lần đầu tiên khiêu chiến thất bại, như vậy còn có thể tiếp tục khiêu chiến thêm hai lần nữa.

Trong con mắt của mọi người, Phương Minh khiêu chiến thành công, kế tiếp nên đi khiêu chiến người xếp hạng thứ bốn mươi sáu, tất nhiên người xếp hạng thứ bốn mươi sáu này cũng không phải đối thủ của Phương Minh, cho nên đến lúc đó người vốn xếp thứ bốn mươi sáu liền sẽ trở thành người số bốn mươi bảy, mà người vốn dĩ số bốn mươi chín sẽ trở thành người thứ năm mươi rồi.

Dù sao khiêu chiến người xếp hạng bốn mươi chín có vẻ dễ dàng hơn khiêu chiến Phương Minh nhiều.

Tất cả mọi người kiễng chân ngóng trông, mà người đàn ông xếp thứ bốn mươi sáu trên mặt hiện ra nụ cười khổ, bởi vì hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần để nhận thua, thần tử Giáo Hội này khiến John không có lực hoàn thủ, mà John vốn bài danh thứ chín trên Thiên Thê Bảng, hắn thậm chí còn không đánh bại John thì làm sao có thể là đối thủ của đối phương.

Chịu thua cho dù rớt xuống thứ hạng bốn mươi bảy, ngược lại dù sao cũng không trở thành người bị loại bỏ, cuối cùng phải xem tình huống để quyết định có nên khiêu chiến thứ hạng phía trước hay không.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ mặt ý vị thâm trường, cứ như vậy lặng lặng đứng ở nơi đó, không hề có chút ý muốn dời bước tới lôi đài khác.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thần tử Giáo Hội này đang làm cái gì?"

"Ôi trời ơi, cậu ta dĩ nhiên trực tiếp nhắm hai mắt lại, chẳng lẽ lại muốn nhắm mắt dưỡng thần."

"Nhắm cái chó má, hiện tại cậu ta nhắm mắt dưỡng thần, đây không phải là bẫy người ấy ư, chỉ còn lại có hai giờ cuối cùng để khiêu chiến, vẫn còn có rất nhiều người chưa bắt đầu khiêu chiến đây."

Sau ba phút đoàn người đột nhiên nổ tung, toàn bộ hiện trường một mảnh xôn xao, tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Minh.

Đúng vậy, Phương Minh ngoài dự liệu của tất cả mọi người ở đây, sau khi đánh bại người xếp hạng năm mươi rồi không khiêu chiến người ở lôi đài khác, trực tiếp nhắm mắt lại, giống như đang ngủ vậy.

"Thần tử điện hạ, người đây là ý gì?"

Sau cùng có người nhịn không được mở miệng, không phải người nào khác mà chính là người thanh niên đã chịu thua lúc nãy, hắn chịu thua là chờ Phương Minh khiêu chiến những người khác, sau đó lại khiêu chiến, nhưng bây giờ Phương Minh bất động, vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Khiêu chiến Phương Minh, vậy có khác gì so với muốn tự tìm đường chết chứ?

"Thần tử, người hành động như vậy tựa hồ có chút không ổn đâu."

Có trưởng lão của thế lực khác mở miệng, Phương Minh cứ như vậy đứng ở vị trí của người thứ năm mươi, vậy những thanh niên trẻ tuổi khác trong tộc bọn họ làm sao còn cơ hội khiêu chiến?

"Có gì không thích hợp, không lẽ còn có quy định người muốn lên bảng nhất định phải khiêu chiến những người xếp hạng trước?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

Ách...

Ông lão trong nháy mắt bị Phương Minh hỏi lại tới không phản bác được, bởi vì thực sự không có quy định nào bắt buồn người trên Thiên Thê Bảng nhất định phải khiêu chiến những người bài danh trước, bởi vì căn bản không cần, người lên Thiên Thê Bảng đều hy vọng có thể đứng vững trong danh sách, sẽ không chủ động khiêu chiến vị trí phía trước, do đó cũng có thể nói người có vị trí đứng càng gần trên đầu liền càng thêm an ổn.

Cho nên từ xưa tới nay chưa từng có ai giống như Phương Minh, rõ ràng có thực lực trước 10 nhưng lại chiếm cứ một tên sau cùng không đi khiêu chiến người phía trước, đương nhiên cũng có

một nguyên nhân khác, đó chính là bài danh phía trước Thiên Thê Bảng đều là những người tham gia khiêu chiến từ rất sớm, đã leo lên từ mấy chục năm trước.

Thiên Thê Bảng mỗi năm mươi năm đổi một lần, mà cùng lúc Thiên Thê Bảng thay đổi, mỗi bên thế lực lớn sẽ trực tiếp chọn ra hai mươi người mạnh mẽ, mà hai mươi người mạnh mẽ này cùng tranh đoạt vị trí trên Thiên Thê Bảng, giống như John cùng Hill đều là một đời tuổi trẻ trước thập đại cao thủ, liền bởi vì bọn hắn đều xếp hạng trước mười trên Thiên Thê Bảng.

Nói cách khác, giống như Phương Minh loại người có thực lực cường hãn nhưng không xuất hiện trên Thiên Thê Bảng của thiên tài trẻ tuổi là trường hợp đặc biệt, là trước đó chưa từng có, điều này cũng dẫn đến Phương Minh tìm được lỗ thủng của Thiên Thê Bảng, chỉ cần hắn giữ vững vị trí năm mươi này, những người khác đương nhiên cũng không cách nào khiêu chiến thành công.

Những đệ tử thiên tài xếp hạng trên Phương Minh 10 bậc trên mặt không biến đổi gì, nhưng trong lòng lại đang mừng như điên, bởi vì hành động của Phương Minh có nghĩa là bọn họ không cần bị người khác khiêu chiến nữa, có cái chướng ngại vật Phương Minh này ở đây, bọn họ có thể vững vàng ngồi trên bảng Thiên Thê Bảng, chờ đợi khi công bố Thiên Thê Bảng cuối cùng.

"Thần tử, người hành động như vậy thật sự có chút quá đáng, Thiên Thê Bảng là bằng vào thực lực để đi lên, người không sợ hành vi cử chỉ của người sẽ bị giới tu luyện chế nhạo sao?"

Lại một ông lão mở miệng, bởi vì trong số đệ tử của hắn còn có hai người thực lực mạnh chưa đứng ra khiêu chiến, hắn tự nhiên không cam lòng để môn hạ đệ tử cứ như vậy mất đi cơ hội.

"Kỳ thực để tôi nói một câu công đạo, thần tử điện hạ người ta cũng không vi phạm quy tắc, cũng không có chuyện gì để nói đấy, không phục thì cứ đi khiêu chiến là được."

Có người phản đối cũng có người ủng hộ, một ông lão đứng về phía Phương Minh, đương nhiên sở dĩ hắn nói như vậy đó là bởi vì đệ tử thiên tài bên trong tộc hắn vừa vặn có bài danh thứ bốn mươi tám.

Cái bài danh này rất bất ổn, mặc dù có thể bị loại bỏ, nhưng chỉ cần Phương Minh giữ vững vị trí năm mươi không đi, vậy đệ tử thiên tài của tộc hắn cũng có thể ổn định, đương nhiên, lúc này hắn cũng sẽ đứng ra nói giúp Phương Minh.

"Đánh rắm, cái gì mà không vi phạm quy tắc, nếu như tất cả mọi người làm như vậy, cái Thiên Thê Bảng này còn có cái công bình gì đáng nói."

"Công bình? Trên đời vốn dựa theo quy tắc mạnh được yếu thua để sinh tồn đấy, hành vi của thần tử điện hạ không có cái gì không đúng, các ngươi nếu có năng lực cũng có thể làm như vậy."

Bởi vì hành động của Phương Minh, phía dưới đã ầm ĩ thành một mảnh, mà Giáo Hội bên kia, trên mặt đám người Gamma cũng mang theo vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ không biết thần tử điện hạ tại sao phải làm như vậy?

"Tôi nghĩ, thần tử điện hạ hẳn là vì tôi rồi."

Giáo Hội bên này có một người thanh niên trẻ tuổi mở miệng, ánh mắt nhìn phía Phương Minh mang theo vẻ cảm kích, tuy rằng hắn cũng ở trên Thiên Thê Bảng nhưng chỉ xếp hạng bốn mươi lăm, cùng là một bài danh rất không an toàn.

Nghe được lời nói của Leonard, đám người Gamma trên mặt lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, nếu như vậy liền có thể giải thích mọi chuyện rồi. Xem ra thần tử điện hạ thật là một lòng vì Giáo Hội.

"Chớ tự mình đa tình, cái gì vì anh, cậu ta ngay cả tên của anh

cũng không biết, làm sao lại biết bài danh của anh, ai biết hắn muốn làm trò gì kia chứ?"

Iveney mở miệng, dưới cái nhìn của cô ta, tên vô sỉ này tuyệt đối không phải vì nguyên nhân đó, nhất định là có mục đích khác.

Vẻ mặt của Leonard có chút xấu hổ, bởi vì Iveney nói mấy lời kia dường như cũng rất có đạo lý, thần tử điện hạ hẳn là không biết tên của mình, thế nhưng ngoài lý do này còn lý do nào để giải thích hành động của thần tử điện hạ nữa?

Chẳng qua sau một khắc, Leonard đã biết.

"Khụ khụ, các vị cũng đừng cải vã, gần đây lúc tu luyện tôi không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, bị trọng thương, cần một lượng lớn thiên tài địa bảo đến chữa thương, mà tuy rằng tôi là thần tử, nhưng không muốn vô công hưởng thụ tài nguyên của Giáo Hội, cho nên nghĩ nghĩ chỉ có thể dựa vào chính mình đi tìm."

Phương Minh mở miệng, mà sau khi mọi người nghe được lời nói của cậu đều hiện ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết đang yên đang lành Phương Minh nói những thứ này làm gì?

"Chỉ là thiên tài địa bảo này thật sự là quá khó tìm, tôi tìm một hồi lâu cũng không tìm được, nhưng thương thế đã đến mức độ không thể trì hoãn, tôi biết lần này gần như toàn bộ thế lực lớn phương Tây đều tề tụ ở đây, cho nên muốn mượn cơ hội này hỏi thăm một chút, có ai có thiên tài địa bảo hay mấy thứ tốt tốt nào không?"

Nói tới chỗ này, tại chỗ ngoại trừ số ít mấy người tuổi trẻ vẫn còn vẻ mặt mờ mịt, những người thế hệ trước đều nghe hiểu, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, xảo trá, thần tử này đang trần truồng lừa gạt.

Bọn họ đã hiểu rõ, đối phương sở dĩ đứt đoạn khiêu chiến liên

tiếp, liền vì muốn lừa bọn họ một vố, cái gì trọng thương gì gì kia đều là mượn cớ, nói trắng ra là đang nói thẳng cho bọn họ biết, nếu muốn khiến cậu chuyển vị, vậy mau mau lấy ra đầy đủ thành ý đến đi.

Giáo Hội bên này, vẻ mặt đám người Gamma trở nên cổ quái, không biết nên nói như thế nào, mà Iveney thì hừ lạnh: "Tôi biết ngay cậu ta làm như vậy khẳng định có mục đích riêng, thật là quá vô sỉ, dĩ nhiên nương cơ hội như vậy lừa đảo, thực sự là làm mất hết mặt mũi của Giáo Hội chúng ta."

Bernard cũng mang gương mặt xấu hổ, đầu trực tiếp rũ xuống sắp đến ngực, quả nhiên là hắn tự mình đa tình.

"Hừ, thần tử cậu thực sự là quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng cậu là vô địch sao? Thật sự cho rằng giới tu luyện phương Tây chúng tôi không người sao?"

Một người thanh niên trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh đi ra, trực tiếp lên lôi đài.

Chương 592: Biến cố lại xuất hiện (1)

Thấy người đàn ông tóc vàng mắt xanh này đi ra, không ít người ở hiện trường trên mặt lộ ra vẻ chờ mong!

Mise, ngôi sao mới nổi, nhất là ở mấy năm gần đây danh tiếng rất mạnh, đã đánh bại không ít cường giả trẻ tuổi nổi danh từ lâu, hơn nữa cũng chưa từng tham gia tranh vị trên Thiên Thê Bảng, tuổi tác cũng xấp xỉ với Phương Minh.

Phải biết rằng, Thiên Thê Bảng năm mươi năm đổi một lần, chỉ cần tuổi đời dưới năm mươi đều có thể tham gia, cho nên đa số người lên bảng đều nằm trong khoảng từ bốn mươi tuổi tới năm mươi tuổi, chỉ có số ít thiên tài chân chính mới là hai ba mươi tuổi.

Bốn mươi tuổi ở trong lòng người bình thường đã là trung niên rồi, thế nhưng trong giới tu luyện, đây chính là một lứa tuổi hoàng kim, cũng chỉ có thể coi là thanh niên.

Đối với Mise, không ai sẽ hoài nghi hắn không cách nào tiến nhập Thiên Thê Bảng, chỉ có điều bởi vì lần này Cự Thạch Trận buông lỏng một cách quá đột ngột, khiến cho Mise còn chưa kịp tham gia Thiên Thê Bảng khiêu chiến mà thôi.

"Đúng, nên như vậy, tốt nhất là đánh bại cậu ta, nhìn xem cậu ta làm sao có thể kiêu ngạo được nữa."

"Nếu là thật sự thất bại, vậy thần tử này sẽ trở thành một trò cười lớn."

Hiện trường đoàn người đang nghị luận, mà Mise đã leo lên lôi đài, phía dưới lôi đài, trên mặt trưởng lão phía Mise mang theo vẻ lo lắng, bởi vì bọn họ vừa khuyên Mise tốt nhất không nên thò đầu ra.

Nhưng mà Mise rốt cuộc là người trẻ tuổi nóng tính, làm sao có thể chịu được cơn tức này, cho nên không nghe lời khuyên can của Cố trưởng lão trực tiếp đứng ra.

"Thân làm thần tử, ỷ vào thực lực của chính mình mạnh mẽ mà làm ra hành vi vô sỉ như vậy, quả thật cậu đã làm Giáo Hội mất mặt."

Mise vừa lên lôi đài liền mở miệng chửi rủa Phương Minh, chẳng qua trên mặt Phương Minh ngược lại không có bao nhiêu biến hóa, bởi vì trước khi cậu quyết định làm chuyện này liền biết chắc sẽ có người xỉ vả cậu, cho nên cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý cả rồi.

Đối với chuyện Mise xuất đầu cậu thật vui vẻ đón nhận, lấy tên Mise này tới lập uy cũng không tồi.

Trường thương cầm ngang, cả người Mise tản ra khí tức bén nhọn, sau một khắc thương như rồng lượn trực tiếp đâm về phía Phương Minh, vô số tia sáng mang theo âm thanh xé gió trong nháy mắt đã giết tới trước mặt của Phương Minh.

"Không hổ là Mise, ra tay ngoan chuẩn!"

"Lấy thực lực của Mise, Thiên Thê Bảng trước 30 không thành vấn đề, nếu như không phải lần này thời gian quá gấp, đổi lại năm mươi năm như bình thường, Mise tất nhiên có thể tiến nhập trước 10."

Chỉ là vừa ra tay, trong lòng đa số cường giả đã hiểu rõ, Mise thực sự là một nhân tài mới xuất hiện nhưng tiềm lực vô cùng.

Nhưng mà sau một khắc, biểu tình trên mặt những cường giả này chính là không thể nhịn được, nhất là người vừa mở miệng khen Mise.

Bởi vì mũi thương của Mise bị lực từ nắm đấm của Phương Minh oanh tới trực tiếp vỡ vụn, mà sau đó cả người Mise cũng bị Phương Minh xách lên như xách một con gà.

Rầm!

Phương Minh không lưu tình chút nào, trực tiếp đập một chưởng lên đầu Mise, vẻ phẫn nộ cùng kinh hoảng trên mặt Mise biến mất, thay vào đó là vẻ mặt thống khổ vặn vẹo.

"Nếu muốn làm chim đầu đàn, vậy sẽ phải chuẩn bị tâm lý bị người ta đánh tơi bời."

Bốp bốp bốp!

Phương Minh một tát lại một tát tát lên mặt Mise, đám người xem phía dưới ngẩn người, mà hai ông lão sau lưng Mise càng nóng lòng như lửa đốt, một vị trong đó mở miệng quát lên: "Thần tử, Mise đã thua, vẫn còn xin thần tử thu tay lại!"

"Thất bại? Chính hắn vừa rồi còn chưa chịu thua, tôi thật sự không thể tin được, hắn còn có thể ra đây khiêu khích tôi nói rõ hắn là một tên đầu sắt, ai biết sau khi tôi thu tay hắn ta có động thủ với tôi nữa hay không?"

Phương Minh cười cười đáp lại một câu, trên tay vẫn không ngừng tát, một tát rồi lại một tát, phía dưới không thiếu người tuổi trẻ xoa xoa mặt mình theo bản năng, luôn có cảm giác lạnh cả gáy, thật giống như mấy cái tát này của Phương Minh là tát vào đầu bọn họ.

"Thần tử điện hạ, chúng ta có một khối hỏa sơn chi tinh ở đây, nếu như thần tử điện hạ gặp phải mấy loại hàn độc, vật này hẳn

có thể trợ giúp thần tử điện hạ đôi chút."

Hai vị trưởng lão phía Mise không nhịn được, bởi vì nếu cứ để Phương Minh đánh tiếp như vậy sợ rằng Mise cho dù không chết cũng phải tàn phế, mặt khác bọn họ cũng biết nên dùng biện pháp gì mới có thể làm cho đối phương thả Mise ra.

"Khụ khụ!"

Phương Minh ngừng tát, đưa mắt nhìn về phía hai vị trưởng lão, hai vị trưởng lão này cũng lưu manh, một vị trong đó trực tiếp từ trong lòng móc ra một cái hộp, ném về phía lôi đài.

Hộp vững vàng rơi vào trong tay, một cảm giác ấm áp cảm theo hộp truyền vào lòng bàn tay, Phương Minh mở hộp ra thấy bên trong có một hòn đá màu đỏ tản ra nhiệt lượng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Hỏa sơn chi tinh, là hòn đá ở chỗ sâu trong vùng núi lửa cháy quanh năm, theo núi lửa phun trào mới có thể xuất hiện, ẩn chứa nhiệt lượng kinh khủng, mà nếu như chuyển hóa thành phong thủy học đến nói, đó chính là dương khí khổng lồ.

Cho dù là bày binh bố trận hay là dùng để làm pháp khí định bút, cái hỏa sơn chi tinh này đều là tài liệu cực tốt, là thứ tốt có thể ngang hàng với vạn năm tử mẫu thụ, chỉ một khối hỏa sơn chi tinh như thế đã mang theo giá trị kinh người.

"Tôi là người lòng dạ từ bi, tuy rằng Mise khiêu khích tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy phải lấy cảm hóa làm chủ, Mise, anh có tức giận hay không?" Phương Minh dừng tát, lay tỉnh Mise dưới tay, vẻ mặt hòa ái mà hỏi.

"Không phục!"

Bốp!

"Tôi chính là không phục, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu phục, cậu có bản lãnh thì cứ giết tôi đi."

Mise làm gì phải chịu vũ nhục như vậy bao giờ, nhất là dưới con mắt của toàn bộ thế lực giới tu luyện phương Tây, bị người ta tát điên cuồng, điều này làm cho hắn hận không thể đập đầu tự tử để quên đi.

"Ah, anh nghĩ rằng tôi không dám sao?"

Con ngươi của Phương Minh nheo lại, trong mắt có sát khí, hai vị trưởng lão kia thấy thế sắc mặt đại biến, Mise là đời nhân vật thủ lĩnh một đời của tộc họ trong thời gian tới, tuyệt đối không thể gặp chuyện không may.

"Thần tử điện hạ, ở đây còn có một khối hỏa sơn chi tinh, xin dâng luôn cho thần tử điện hạ."

Tuy rằng trong lòng đang rỉ máu, thế nhưng vị trưởng lão này vẫn không chút do dự lấy một khối hỏa sơn chi tinh cuối cùng ra, ném cho Phương Minh.

"Được rồi, tôi là người chú ý cái lấy đức thu phục người, tuy rằng bây giờ anh không phục, thế nhưng tin tưởng ngày sau sẽ bị tôi cảm hóa."

Nhận được khối hỏa sơn chi tinh thứ hai, lần này Phương Minh không làm khó dễ thêm nữa, trực tiếp ném Mise trong tay về hướng hai vị trưởng lão, còn cậu liếc nhìn hỏa sơn chi tinh trong hộp, cực kỳ hài lòng nói: "Quả nhiên trên đời này người tốt chiếm đa số, biết tôi cần vật chữa thương do đó mới đưa cái này tới, thật là cám ơn."

Hai vị trưởng lão kia nghe được Phương Minh nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, cả khuôn mặt đều xanh tím, phải biết rằng vì có được hỏa sơn chi tinh mà bọn họ phải tiềm phục chờ

đợi ở núi lửa gần cả trăm năm, sau đó mới chiếm được hai khối như vậy, nhưng bây giờ chỉ thoáng cái đã không còn gì.

"Cái kia, còn có những người khác muốn tới khiêu chiến không?"

Chương 593: Biến cố lại xuất hiện (2)

Chuyện của Mise đã được giải quyết, ánh mắt của Phương Minh lại quét nhìn toàn trường, chỉ là lần này không có một người trẻ tuổi nào dám đối mắt với cậu, nếu như lúc trước trong lòng những người này còn có lửa giận cùng sự không cam lòng, nhưng sau khi nhìn thấy thảm trạng của Mise, trong lòng bọn họ chỉ còn lại sợ hãi.

Dù sao thì chuyện Phương Minh đánh bại John bọn họ không tận mắt nhìn thấy, mặc dù biết Phương Minh mạnh mẽ, nhưng mạnh như thế nào không ai trong số bọn họ có thể xác định chắc chắn được, mà Phương Minh đánh bại Mise bọn hắn tận mắt nhìn thấy, cuối cùng cũng phải tiếp nhận hiện thực.

Không ai trả lời, Phương Minh cũng không để ý, lần thứ hai nhắm hai mắt lại, mà dưới đài lúc này không ít trưởng lão của các thế lực trên mặt mặt lộ vẻ ngưng trọng, thời gian càng ngày càng ít, nếu như môn hạ đệ tử vẫn không tham gia khiêu chiến, sợ rằng triệt để không có cơ hội lọt vào Thiên Thê Bảng lần này.

Lúc này Cự Thạch Trận đột nhiên buông lỏng, rất nhiều cường giả của các thế lực đều có một phán đoán, cho rằng lần này bên trong chiến trường thượng cổ có thể sẽ có truyền thừa khó lường xuất thế, ai cũng không nguyện ý bỏ qua như thế.

Không được năm phút, trong tai Phương Minh đột nhiên nhận được truyền âm, mà người truyền âm chính là Gamma.

Thì ra là mấy người của mấy thế lực này đã truyền âm thương nghị trong bóng tối với Gamma, cuối cùng đạt thành hiệp nghị,

nguyện ý đưa ra bảo vật, đương nhiên cái hiệp nghị này không thể nào nói rõ ra đây, dù sao bọn họ không gánh nổi chuyện mất mặt như thế.

Quá nhiều thế lực lớn ở đây lại bị một người trẻ tuổi uy hiếp, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì mặt mũi của bọn hắn đều mất hết, cho nên vấn đề này chỉ có thể đạt thành hiệp nghị trong bóng tối, mà dựa vào cảnh giới của Phương Minh còn chưa thể truyền âm nhập mật, đương nhiên cũng không cách nào họ cò kè mặc cả cùng bọn, cho nên lúc này mới có Gamma đứng ra làm trung gian.

Theo như lời nói của Gamma Phương Minh đã biết được những bảo vật mà mấy thế lực này đồng ý lấy ra, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng, bởi vì lần lừa đảo này là lâm thời hành động, có thể lừa được nhiều vật như vậy cậu đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Hăng quá hóa dở, Phương Minh cũng biết lần này cậu có thể lừa đảo bắt chẹt thành công cũng là nhờ thế lực của Giáo Hội, bằng không mà nói mỗi thế lực này chỉ cần cử ra một cường giả đã có thể giết cậu chết mấy trăm lần rồi.

Đương nhiên, lấy tính tình của Phương Minh vốn không thể nào làm ra chuyện "vô sỉ" như thế, sở dĩ lần này làm như vậy là bởi vì cậu muốn đề thăng thực lực của chính mình thật nhanh, cậu phải mau mau về nước, để tăng thực lực lên, chỉ cần không phải những chuyện vi phạm nguyên tắc đạo đức, bất cứ chuyện gì cậu cũng đều có thể làm.

Chiếm được tin tức Gamma đưa tới, Phương Minh trực tiếp rời khỏi lôi đài đầu tiên đi tới lôi đài thứ bốn mươi sáu, thấy hành động của Phương Minh, người trẻ tuổi ở đây lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì Phương Minh đã nói rõ là sẽ không khiêu chiến người khác, thế nào đột nhiên lại sửa lại?

Người trẻ tuổi kia nhất thời không kịp phản ứng, mà những lão già kia trong nháy mắt vẻ mặt trở nên rất khó coi, nhất là

những người có môn hạ đệ tử bài danh ở 20 vị trí cuối cùng trên Thiên Thê Bảng, bởi vì trong nháy mắt bọn họ đã suy nghĩ rõ ràng vì sao chuyện lại diễn biến như thế này.

Đây hẳn là do những lão gia hỏa kia thỏa hiệp với tên thần tử Giáo Hội này, song phương đã đạt thành hiệp nghị trong bóng tối.

Phương Minh không để ý tới ánh mắt u oán của những ông lão này, mà người đàn ông ở vị trí thứ bốn mươi sáu cũng rất thức thời nhận thua.

Không đánh mà thắng, Phương Minh vẫn không ngừng lại, lần này nhìn về vị trí tên thứ mười, sở dĩ cậu muốn khiêu chiến tên thứ mười là vì tên thứ mười này là thành viên của Hắc Ám Hội Nghị.

Thế nhưng điều khiến Phương Minh không nghĩ tới là tên ở vị trí thứ mười này cũng trực tiếp nhận thua, hiển nhiên cũng không có ý định hao tổn thực lực để tiến vào vị trí càng cao hơn trên Thiên Thê Bảng, ngược lại dù sao tên thứ mười cùng tên thứ mười một cũng không có gì khác biệt, đều có tư cách tham gia Thiên Thê Bảng.

Tên thứ mười, Phương Minh ba lần khiêu chiến tới tên thứ mười liền kết thúc, mà những người khác thấy xếp hạng sau cùng của Phương Minh đã được xác định cũng đều thở phào nhẹ nhõm, tên tiểu tổ tông thích phá phách này cuối cùng cũng đã an phận rồi, bọn họ cũng có thể bắt đầu khiêu chiến bình thường.

Ngay tại lúc những người tuổi trẻ này chuẩn bị bắt đầu khiêu chiến lần thứ hai, biến cố lại một lần nữa xuất hiện, giữa ban ngày dĩ nhiên xuất hiện băng tuyết.

Mà trong nháy mắt khi băng tuyết xuất hiện, Gamma cùng cường giả của các thế lực lớn đều đưa mắt nhìn về phía một phương hướng, nơi ấy, một bóng trắng chậm rãi lớn dần…

Những bông tuyết lớn như là lông ngỗng cứ như vậy đột ngột rơi từ trên trời xuống, chẳng qua ngay sau đó mọi người đã phát hiện, trận tuyết lớn này vừa lúc bao trùm khu vực nơi bọn họ đang đứng, thậm chí Cự Thạch Trận phía trước cách đó không xa cũng không dính tí tuyết nào.

Ở cách đó không xa, điểm trắng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng xuất hiện một bóng người, đây là một người thanh niên mặc quần áo trắng, khuôn mặt tuấn dật, chỉ là gương mặt kia tựa như khối băng vạn năm không chút thay đổi.

Vừa nhìn liền khiến cho người ta cảm thấy trong lòng phát lạnh.

"Hắn là ai?"

Những người trẻ tuổi ở đây đều chú ý tới sự xuất hiện của người thanh niên mặc bạch y này, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, mà đám người Gamma sau khi thấy người thanh niên, đầu tiên là kinh ngạc, lập tức trong ánh mắt có vẻ kiêng kỵ.

"Người của Băng Tuyết Thần Điện dĩ nhiên hiện ra."

"Băng Tuyết Thần Điện nhiều năm như vậy chưa từng xuất thế, không nghĩ tới lần này dĩ nhiên cũng ngồi không yên."

Có cường giả mở miệng, Gamma thấy biểu tình nghi hoặc của đám người Iveney, mở miệng giải thích: "Băng Tuyết Thần Điện là một thế lực rất bí ẩn, từ năm trăm năm trước đã rất ít xuất hiện ở trên đời, thần điện này một mực ở trong núi Alps, cũng không bao giờ tham dự những phân tranh trong thế tục."

Trước khi Giáo Hội phương Tây trở thành Giáo Hội lớn nhất phương Tây, trên vùng đất phương Tây này có rất nhiều Giáo Hội thịnh hành, rất nhiều thần cùng tồn tại, mà Băng Tuyết Thần Điện ban đầu cũng là một Giáo Hội, thần điện cho rằng băng tuyết mới

là nguyên thủy của thế giới này, khi thế giới mới bắt đầu tất cả đất đai đều bị băng tuyết bao trùm, là thần băng tuyết thương xót thế gian vạn vật, thu hồi băng tuyết khiến cho thế gian vạn vật có đất sinh tồn.

Trên thực tế, sự lý giải này của Băng Tuyết Thần Điện thật sự vẫn từng được rất nhiều người công nhận, bởi vì dựa theo phát hiện của khoa học hiện tại, địa cầu thực sự từng có thời đại sông băng, toàn bộ địa cầu đều bị băng tuyết bao trùm.

"Băng Tuyết Thần Điện trong khoảng thời gian hơn một ngàn năm trước cực kỳ thịnh hành, nhưng ở năm trăm năm trước lại đột nhiên mai danh ẩn tích, ngoại trừ một số ít thế lực biết Băng Tuyết Thần Điện vẫn tồn tại như cũ, hơn nữa ngay ở trong núi Alps, một số thế lực mới phát triển căn bản cũng không biết."

Gamma với tư cách Hồng Y Đại Giáo Chủ có kiến thức uyên bác nhất Giáo Hội, hiểu biết của ông ta với Băng Tuyết Thần Điện đương nhiên nhiều hơn hẳn những người khác, cũng biết sự đáng sợ của Băng Tuyết Thần Điện, bởi vì tại thời điểm Giáo Hội huy hoàng nhất, ngay lúc đó giáo hoàng đã từng phái một đội ngũ tinh nhuệ đi tới núi Alps, nhưng cuối cùng chi đội ngũ này không ai sống sót.

Hơn nữa ngay ngày thứ ba sau khi mất liên lạc với chi đội ngũ này, Vatican nghênh đón một trận tuyết lớn, mặc dù tuyết rơi không tới một giờ, nhưng lúc đó trong lòng giáo hoàng còn có cao tầng Giáo Hội đều hiểu, đây là do Băng Tuyết Thần Điện gây nên, đây là một loại cảnh cáo.

Từ đó về sau, Giáo Hội không ra tay với Băng Tuyết Thần Điện nữa, mà Băng Tuyết Thần Điện cũng chưa từng rời khỏi núi Alps, song phương rất ăn ý không can thiệp lẫn nhau.

"Thiên Thê Bảng đúng không, tôi đây cũng chiếm một chỗ đi."

Nam tử quần áo trắng trực tiếp đi về phía lôi đài, mà người đàn ông mới từ vị trí bốn mươi tám rơi xuống vị trí năm mươi gương mặt tái xanh, tuy rằng hắn không biết thân phận của người đàn ông mặc bạch y này, thế nhưng một người mới ra trận đã tạo thế trận như vậy, nào phải người hắn có thể chọc nổi, huống chi đối phương còn chưa tới gần mà hắn đã cảm thấy lạnh lẽo khôn cùng, nếu như đến gần thật sợ rằng hắn sẽ bị đóng băng luôn.

Chịu thua, chịu thua!

Chương 594: Xác định bài danh

Nam tử quần áo trắng cũng khiêu chiến ba người, mà người cuối cùng đối phương khiêu chiến vừa vặn chính là người ở vị trí thứ mười lúc nãy Phương Minh khiêu chiến, mà lúc này đã có bài danh thứ mười một.

"Ah, là gã ngay sau mình sao?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn người thanh niên quần áo trắng, lấy thực lực của đối phương đương nhiên dư sức tiến vào top 10, nhưng hết lần này tới lần khác lại chỉ lựa chọn vị trí thứ mười một, quả là thú vị.

"Thịnh hội như vậy sao có thể thiếu tôi."

Lại có người xuất hiện, một ông lão mang theo ba người nam nữ trẻ tuổi xuất hiện, sau khi ba người này xuất hiện, vẻ mặt của Gamma lại một lần nữa thay đổi, so sánh với vẻ kiêng kỵ lúc trước khi nhìn thấy người thanh niên áo trắng, lần này trên mặt lại lộ ra vẻ phẫn nộ.

Chiến Thần Điện!

Trong số những người ở đây có một ông lão gần như nghiến răng nghiến lợi hô lên ba chữ kia, mà sau khi mấy người ở hiện trường nghe được ba chữ kia, nguyên một đám đều hít sâu một hơi, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía lão giả và ba người thanh niên trẻ tuổi đứng sau hắn.

"Cái gì là Chiến Thần Điện?"

Trong số đám người ở đây, Phương Minh là người duy nhất

không biết Chiến Thần Điện, thậm chí trước đây căn bản cũng chưa từng nghe nói qua.

"Chiến Thần Điện là thế lực tới từ Hy Lạp, Hy Lạp bên kia là Đa Thần Giáo, bọn họ thờ phụng Zeus, mà dưới trướng của Zeus có ba thần linh lớn, trong đó vị thần thay Zeus chinh chiến thiên hạ chính là chiến thần."

Ở trong thần thoại Hy Lạp, Zeus là thần vương, mà ở dưới thần vương thì có thêm rất nhiều thần linh, những thần linh này mỗi người có một chức vị dưới sự quản lý của Zeus, trong đó chiến thần liền phụ trách mở mang ranh giới, chiến đấu cùng dị đoan.

Đương nhiên, đây là những chuyện cổ về thần thoại Hy Lạp, tới hiện thực liền thực sự có Chiến Thần Điện, Chiến Thần Điện là lực lượng Giáo Hội Hy Lạp dùng để giao chiến với các thế lực bên ngoài.

Vào thời gian Giáo Hội Hy Lạp mạnh mẽ nhất, có thể nói quét ngang toàn bộ phương Tây, gần như tất cả thế lực đều đã từng giao thủ với Chiến Thần Điện cho nên biết rõ sự đáng sợ của Chiến Thần Điện, gần như trong số các thế lực lớn trước đây đều có người chết trong tay Chiến Thần Điện.

Mặc dù bây giờ thần giáo Hy Lạp đã xuất hiện xuống dốc, nhưng Chiến Thần Điện vẫn là thế lực không thể khinh thường, mượn Giáo Hội phương Tây đến nói, sở dĩ còn không dám tiến công Hy Lạp cũng là bởi vì có Chiến Thần Điện tồn tại.

"Nhân loại các người thật sự quá lề mề, còn chưa chuẩn bị cho tốt sao?"

Ngay sau khi người của Chiến Thần Điện đến không bao lâu, một tiếng rống thô to vang lên, sau đó mọi người liền thấy ở phía Đông có ba người khổng lồ xuất hiện.

"Thật là có Hulk."

Phương Minh híp mắt nhìn ba vị Hulk đang đi tới, điểm khác với Hulk trong phim là ba vị Hulk này tuy rằng phát ra giọng nói thô lỗ, nhưng khuôn mặt vô cùng thanh tú, nhìn càng giống với các tinh linh trên phim ảnh hơn.

"Thần tử, Hulk vẫn có tồn tại, bộ tộc này thiên sinh cậy mạnh, người vừa sinh ra đã có sức mạnh lớn vô cùng, một khi thành niên kém cỏi nhất cũng có tới 9 ngưu lực, nếu như không phải năng lực sinh sản của bộ tộc này quá thấp, chỉ sợ đã sớm là thế lực lớn số một phương Tây rồi."

Một vị tổng giám mục thấy vẻ mặt nghi hoặc của Phương Minh, ở một bên mở miệng giới thiệu Hulk, mà nghe được vị tổng giám mục này giới thiệu, trong mắt Phương Minh cũng có tinh quang lóe lên.

Chín ngưu lực, đây là một con số quá kinh khủng, trên thực tế trong giới động vật, sức mạnh của sư tử hay hổ đều không phải đối thủ của trâu, trâu tuyệt đối là tồn tại xếp hạng thứ năm!

Chí ít, Phương Minh hiện tại cũng có thể hiểu rõ năng lực chịu đựng của cơ thể mình, nếu như là chín ngưu lực thật, thân thể của cậu tuyệt đối sẽ bị xé rách thành hai nửa, dựa vào tố chất thân thể hiện tại của cậu tối đa cũng chỉ có thể chịu được hai ngưu lực.

"Chẳng qua nếu Hulk muốn thành niên cũng không phải dễ dàng như vậy, bọn họ cần số lượng tài nguyên rất lớn, trên thực tế đây cũng là nguyên nhân số lượng Hulk thưa thớt, cho dù sinh dục không thành vấn đề, cũng không thể nào nuôi nổi tới lúc chúng trưởng thành."

Tổng giám mục dường như biết rõ Phương Minh đang suy nghĩ điều gì, lại mở miệng giải thích một câu.

Hulk có hình thể to lớn, cho nên quyết định bọn họ sinh tồn cần có tài nguyên nhiều hơn vô số lần người thường, hơn nữa Hulk muốn trưởng thành cần một số tài nguyên đặc thù, những nguyên nhân này dẫn tới số lượng Hulk thành niên rất thưa thớt.

Trời cao đúng là công bình, một chủng tộc mạnh mẽ lại nhận lấy hạn chế trên phương diện sinh sôi nảy nở cùng trưởng thành, bằng không mà nói đối mặt với Hulk, những chủng tộc khác chỉ có thể chịu phục.

Hai người Hulk trẻ tuổi trực tiếp đi lên lôi đài, mà người đàn ông trên lôi đài vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi, nếu như đổi lại là một người khiêu chiến khác, dù cho sẽ bại hắn cũng muốn chống cự một chút, thế nhưng đối mặt với Hulk, trong lòng hắn mềm nhũn không có lá gan này.

Mặt đối với những người khác cùng lắm chính là thua, thế nhưng đối mặt Hulk, rất có thể sẽ bị Hulk xé thành hai nửa, hơn nữa các trưởng bối sau lưng hắn còn không cách báo thù cho hắn.

Bởi vì Hulk thích loại hành động thô lỗ như lấy tay xé đôi cơ thể người, toàn bộ thế lực phương Tây đều biết đây là thiên tính của bọn hắn, chết dưới tay bọn hắn chỉ có thể tự nhận mình không may.

"Tôi chịu thua!"

Rất dứt khoát đấy, hai vị Hulk thành công tiến nhập Thiên Thê Bảng, mà ba người thanh niên trẻ tuổi của Chiến Thần Điện cũng tương tự tiến nhập.

Nửa giờ cuối cùng, Thiên Thê Bảng càng thêm sôi nổi, đến lúc này, tất cả đệ tử thiên tài mà mỗi bên thế lực lớn bồi dưỡng đều xuất hiện, chỉ trong thời gian mười lắm phút, ba mươi tên sau cùng của Thiên Thê Bảng gần như đổi mất một nửa, mà hiện tại chỉ còn thừa lại mười lăm phút cuối cùng.

Khi danh sách tên trên màn hình LCD không còn biến động nữa, tất cả mọi người tại chỗ đều thở phào nhẹ nhõm, những người có đệ tử lọt vào Thiên Thê Bảng đương nhiên rất vui vẻ, nhưng những ông lão không có đệ tử lọt vào Thiên Thê Bảng cũng không bất mãn nhiều, dù sao thực lực thực sự của con em nhà mình vẫn kém hơn người khác một chút.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, đó chính là không phải tất cả mọi người tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường đều sẽ nhận được cơ duyên, có nhiều hơn một nửa người sẽ tay không mà về, mà còn có một phần tư người sẽ trở thành pháo hôi chết ở bên trong.

Mặc dù đệ tử nhà mình bị loại thế nhưng lại không gặp nguy hiểm tới tính mạng, người có trong danh sách sợ rằng sau cùng rất có thể táng mệnh trên chiến trường.

Không sai, đệ tử thiên tài có thiên phú tuyệt luân chính là tài nguyên mà tất cả thế lực đều muốn tranh đoạt, nhưng có một điều kiện tiên quyết là những thiên tài này có thể còn sống, một thiên tài đã chết còn không bằng người tài trí bình thường nhưng còn sống.

Nếu như mấy người ở đây hiểu rõ văn hóa Trung Quốc nhất định sẽ nói một câu: Họa phúc khôn lường, sao biết không phải là phúc!

Thiên Thê Bảng Top 50 đã được tuyển ra, mà 50 danh ngạch còn lại cũng đã được phân phối ra ngoài, so sánh với náo nhiệt khi trước, giờ khắc này khu vực này cực kỳ yên tĩnh, mỗi thế lực lớn đều dẫn đệ tử của mình rời đi, bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi vào thượng cổ chiến tràng sắp tới.

"Thần tử điện hạ, chiến trường thượng cổ không bình thường, sau khi đi vào nhất định phải vạn phần cẩn thận, nếu không đủ thực lực để lấy thì đừng nên cưỡng cầu, còn sống là trọng yếu

nhất."

Nghe được lời nói của Gamma, Phương Minh gật đầu, cậu có truyền thừa Vu Sư, đối với cái gọi là thần linh truyền thừa cũng không phải không thể không cần.

"Iveney, sau khi các ngươi đi vào nhất định phải bảo vệ cho thần tử điện hạ, thần tử điện hạ có ý nghĩa thế nào đối với Giáo Hội chúng ta không cần tôi nhiều lời, nếu như thần tử điện hạ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, sở tài phán tông giáo sẽ chờ các ngươi."

Vẻ mặt của Gamma nghiêm túc, Phương Minh ngạc nhiên, lão Mã nói lời này thật sự giống hệt lời kịch trong phim cổ trang cậu đã từng xem qua, chẳng qua thấy vẻ mặt bất mãn lại không dám cự tuyệt của Iveney, cậu đột nhiên cảm thấy lão Mã nói lời này rất đúng.

Chương 595: Không phải tầm thường

Vào đêm!

Ngôi sao đầy trời!

Đã nửa ngày trôi qua từ khi trận chiến Thiên Thê Bảng kết thúc, bài danh trên Thiên Thê Bảng đã được xác định, mà năm mươi danh ngạch nội bộ kia cũng đã được phân phối hoàn tất, toàn bộ phương Tây đều đang đợi phong ấn Cự Thạch Trận buông lỏng.

Oanh!

Một cỗ năng lượng kinh khủng đột nhiên từ Cự Thạch Trận lan tràn ra, tất cả những người đang vây quanh Cự Thạch Trận đều cảm nhận được, mà ngay cả Phương Minh đang ở bên trong lều của chính mình nghỉ ngơi cũng mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Năng lượng giao động mạnh như vậy?"

Phương Minh vô cùng kinh ngạc, trong thời gian nửa ngày này cậu đã biết được tương đối đầy đủ thông tin về Cự Thạch trận từ trong miệng Gamma, mỗi một lần phong ấn Cự Thạch Trận buông lỏng đều sẽ có ba lần năng lượng giao động, lần sau lại khủng bố hơn lần trước, nhưng chỉ cần là người tu luyện tới Địa Cấp tầng hai sẽ có thể thừa nhận được.

Nhưng bây giờ mới là lần năng lượng giao động đầu tiên, trong khoảnh khắc mới vừa rồi nếu như không phải cậu có đề

phòng, chắc chắn sẽ bị thương nhẹ, lúc này mới là luồng năng lượng giao động đầu tiên đã đạt đến Địa Cấp tầng hai, như vậy còn hai lần năng lượng giao động sau đó thì sao?

"Chuyện gì xảy ra, năng lượng tiết ra lần này dĩ nhiên sẽ mạnh như vậy?"

Toàn bộ xung quanh Cự Thạch Trận lúc này một mảnh xôn xao, phong ấn buông lỏng, có năng lượng tiết ra là chuyện rất bình thường, dựa theo như lời những cường giả đỉnh tiêm trước kia đã nói, những năng lượng giao động này tới từ chiến trường thượng cổ, dù sao nơi ấy đã từng phát sinh thần chiến, dù cho đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn tồn tại dư âm của trận đại chiến trước đấy, những năng lượng còn sót lại này tràn ngập chiến trường.

Giống như một khí cầu bên trong tràn đầy khí, nhưng nếu như miệng khí cầu đột nhiên buông lỏng một chút, khí ở bên trong dĩ nhiên sẽ tiết ra ngoài, chỉ là bởi vì miệng khí cầu hở ra không nhiều nên cũng sẽ không có quá nhiều khí tràn ra ngoài.

"Phong ấn năm mươi năm buông lỏng một lần, mà lần này lại sớm buông lỏng, năng lượng giao động có điểm khác biệt cũng rất bình thường."

"Không sai, chỉ là nếu cứ tiếp tục theo hướng này, lần này đối với đệ tử đi vào đến nói không biết là tốt hay xấu?"

Có ông lão trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, trước đây những người đi vào có tỉ lệ tử vong gần như cố định, thế nhưng lần này chiến trường thượng cổ khẳng định sẽ có chút biến hóa, có lẽ tỉ lệ tử vong sẽ tăng cao.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, lần này bên trong chiến trường thượng cổ tất nhiên sẽ có cơ duyên lớn, bằng không mà nói Băng Tuyết Thần Điện còn có Chiến Thần Điện cùng với Hulk những người trước đây đều chưa từng xuất hiện này làm sao tự nhiên

chạy tới đây."

"Không sai, chiến trường thượng cổ này được xưng là chiến trường thần linh, mà có tin đồn thần linh mà Băng Tuyết Thần Điện cùng Chiến Thần Điện thờ phụng chính là những thần linh đã từng chiến đấu trên chiến trường này, nếu bọn họ đều tới nói lên lần này mới là lúc chiến trường thượng cổ có cơ duyên chân chính."

"Chờ xem, lần này sẽ là long tranh hổ đấu chân chính, thực lực của năm mươi cường giả trên Thiên Thê Bảng cao hơn bất kỳ một lần nào trước đây, cũng đừng quên còn có năm mươi danh ngạch nội bộ kia, lần này tất nhiên cũng sẽ có không ít thế lực âm thầm vận dụng danh ngạch nội bộ cho những đệ tử có khả năng nhận được cơ duyên trong bóng tối."

Không thể không nói, cường giả của các thế lực lớn đều không phải người ngu, rất nhiều tin tức đều có thể đoán ra đây.

Oanh!

Mười lăm phút sau, đợt năng lượng giao động thứ hai kéo tới, lần này Phương Minh trực tiếp từ trong lều vải đi ra, thân ảnh nhanh chóng lùi về phía sau.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ xung quanh Cự Thạch Trận, tiếng kêu rên liên tiếp, không ít trướng bồng càng trực tiếp nổ bay, một số người trẻ tuổi, nhất là những thiên tài trẻ tuổi bị thua sau đó vẫn còn lưu lại ở lại nơi này dự định vây xem, lúc này sắc mặt tái nhợt, không ít người còn trực tiếp hộc máu, phải cần sự dẫn dắt của trưởng lão trong tộc mới có thể thoát ra ngoài.

Sau khi lui về phía sau trăm mét, Phương Minh mới đứng vững thân hình, mà ngay sau khi cậu vừa đứng vững thân hình liền thấy

đám người Iveney vẻ mặt chật vật đi theo phía sau mấy vị tổng giám mục Gamma, rất hiển nhiên lần trùng kích vừa rồi đám người Iveney cũng không chịu nổi.

Thấy Phương Minh hoàn hảo đứng ở chỗ này, trên mặt đám người Iveney đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bởi vì lần năng lượng trùng kích này trong nháy mắt đánh tới, căn bản không kịp lui lại, mà thần tử làm sao có thể làm được? Sớm dự đoán được sao?

"Hừ, thực sự là nhát như chuột, dĩ nhiên đã sớm chạy tới nơi an toàn."

Iveney vẻ mặt coi thường nhìn về phía Phương Minh, dưới cái nhìn của cô Phương Minh nhất định là sau khi trải qua lần năng lượng giao động đầu tiên liền lui lại đến nơi này, cho nên cô cho rằng Phương Minh thật sự là một người nhát gan như chuột.

"Iveney, làm càn!"

Gamma xụ mặt nghiêm túc quát lớn: "Đừng quên thân phận của cô, cô là thánh nữ của Giáo Hội, dám nói với thần tử điện hạ như vậy, chẳng lẽ cô muốn vào sở tài phán tông giáo?"

Nghe được sở tài phán tông giáo, trên mặt Iveney lộ ra vẻ sợ hãi, mặc dù cô là thánh nữ nhưng nếu như vào chỗ kia, đời này cũng đừng mong có ngày rời đi, nói cho cùng bất kỳ người nào cũng có cơ hội trở thành thánh nữ, nhưng thần tử chỉ có thể là một người.

Phương Minh nhìn về phía Iveney, trong lòng có chút nghi ngờ, ngay từ đầu Iveney luôn chống đối mình ở khắp mọi mặt trận, cậu nghĩ hẳn là vì cái địa vị thần tử này của mình xuất hiện, khiến cho địa vị thánh nữ cao cao tại thượng của Iveney bị uy hiếp, cho nên Iveney mới nhắm vào mình như vậy.

Cái này rất giống ở bên trong một gia đình, Iveney là đứa bé duy nhất, hưởng thụ sự quan tâm săn sóc của cha mẹ ông bà, nhưng đột nhiên có một ngày có người nói cho Iveney cô còn có một người anh trai, người anh trai này xuất hiện cướp đi sự sủng ái của tất cả mọi người trong nhà dành cho cô, cho nên Iveney tự nhiên sẽ không thích người anh này.

Nhưng bây giờ thấy hành động của Iveney, Phương Minh đột nhiên cảm thấy Iveney nhằm vào mình như thế dường như không đơn giản chỉ bởi nguyên nhân này, hẳn là còn có một nguyên nhân khác mà cậu không biết.

Phương Minh không để ý tới Iveney, thậm chí cũng không giải thích tại sao cậu phải sớm lui lại, bởi vì cái này quan hệ đến bí mật của riêng cậu.

Ngay khoảnh khắc trước khi đợt giao động năng lượng thứ hai tới, Vu Sư Chi Châu trong cơ thể hắn lại một lần nữa tự động vận chuyển, giống y hệt như cách nó vận chuyển khi thấy Thánh Bọ Cạp của tộc Bọ Cạp vậy, Vu Sư Chi Châu lại muốn khống chế thân thể của cậu đi về phía Cự Thạch Trận.

Chẳng qua, một lần này Vu Sư Chi Châu chuyển động không mãnh liệt như lần đó, mà Phương Minh cũng không tò mò đi về phía Cự Thạch Trận theo ý nó, ngược lại trực tiếp lựa chọn lui về phía sau, một lần thối lui này ngược lại bảo vệ chính cậu.

Đầu tiên là Thánh Bọ Cạp sau đó lại là Cự Thạch Trận này, trong lòng Phương Minh dâng lên nghi ngờ như sóng trào, truyền thừa Vu Sư này rõ ràng cho thấy xuất phát từ phương Đông, thế nào ở trong nước thì cậu không gặp phải những tình huống này, vừa đến nước ngoài Vu Sư Chi Châu lại có thể sinh động như vậy?

Trong lúc này Phương Minh đang tự hỏi, thế nhưng sự trầm mặc của cậu rơi vào trong mắt Iveney chẳng khác nào đang chấp nhận những lời cô vừa nói, ánh mắt nhìn phía Phương Minh càng

thêm hèn mọn.

"Một lần này năng lượng giao động đã vượt qua dĩ vãng, uy lực của đợt thứ ba không cách nào tưởng tượng, vì ổn thỏa nên rút lui trước."

Vẻ mặt của Gamma nghiêm túc, trên mặt đám người Iveney càng thêm kinh hãi, ý trong mấy lời của tổng giám mục này chính là lần năng lượng giao động thứ ba sắp tới, mấy vị tổng giám mục cũng không nhất định có thể bảo vệ bọn họ, có thể nghĩ này lần năng lượng giao động thứ ba này sẽ đáng sợ tới cỡ nào.

"Năng lượng giao động càng lớn, cũng liền có nghĩa một lần này chiến trường thượng cổ càng không bình thường, có lẽ cơ duyên lớn nhất chính ở ngay một lần này, chuyện này với các người đến nói là một tin tốt."

Thấy vẻ mặt khó coi của mấy người trẻ tuổi Iveney, một vị tổng giám mục khác mở miệng an ủi.

Nghe được lời nói của tổng giám mục này, trên mặt đám người Iveney lại lộ ra vẻ chờ mong, bọn họ đều là tinh anh của Giáo Hội, tài nguyên tu luyện không cần lo, do đó luôn thấy chướng mắt với những cơ duyên bình thường, thứ bọn họ cần là cơ duyên lớn, lúc này tổng giám mục nói vậy làm sao có thể không khiến bọn họ phấn chấn?

Chương 596: Tiến vào

Oanh!

Sau nửa giờ, toàn bộ cư dân ở miền Nam nước Anh đều cảm giác được dưới chân hơi giao động, không ít cư dân hốt hoảng chạy từ trong nhà ra ngoài, tưởng có động đất.

Chẳng qua chấn động này chỉ xuất hiện trong nháy mắt như vậy, lập tức lại biến mất chưa từng xảy ra, khiến không ít người đều cho rằng bản thân mình sinh ra ảo giác.

Bên ngoài Cự Thạch Trận!

Sắc mặt đám người Gamma trở nên cực kỳ khó coi, đợt năng lượng trùng kích lần thứ ba vừa phát sinh, coi như là bọn họ cũng không thể ngăn cản được, nếu như không phải đã thối lui ra khỏi khoảng mười dặm đường, lúc này chắc chắn đã bị thương.

"Một lần này phong ấn buông lỏng rốt cuộc là tốt hay xấu tôi không thể nhìn ra, thần tử điện hạ, tôi cảm thấy được các người có thể cân nhắc một chút xem bản thân có thật sự muốn đi vào chuyến này không, bây giờ còn có thể rút lui?"

Dư âm năng lượng vượt ra khỏi khống chế, đám người Gamma cũng không biết chiến trường thượng cổ có thay đổi gì, nhưng ít ra có thể xác định một điểm, chiến trường thượng cổ đã thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, cho dù có cơ duyên lớn chỉ sợ cũng cũng kèm theo nguy hiểm lớn.

"Càng là nguy hiểm lớn thì cơ duyên này cũng lại càng lớn, lão Mã, chiến trường thượng cổ này tôi nhất định phải đi vào."

Vẻ mặt Phương Minh trở nên kiên định, bất kỳ cơ hội gì có thể nhanh chóng tăng trưởng thực lực cậu nhất định sẽ không buông tha, dư âm năng lượng càng lớn, ngoại trừ nguy hiểm lớn, cũng đại biểu cho cơ duyên càng lớn, cơ duyên cùng tồn tại với mạo hiểm đây là đạo lý xưa nay không thay đổi.

Gamma gật đầu, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía đám người Iveney, một lúc sau, một người thanh niên trẻ tuổi trong số đó cười khổ lắc đầu, nói: "Tổng giám mục, tôi lựa chọn buông tha."

"Ừm, lựa chọn như vậy là sáng suốt."

Trên mặt Gamma không hề có vẻ không vui, buông tha không có nghĩa là mềm yếu, có đôi khi buông tha cũng là một loại lựa chọn, hơn nữa lựa chọn này còn khó hơn cả tiếp tục kiên trì, bởi vì con người đều tự cảm thấy bản thân mình ưu việt, do đó luôn cho rằng mình là người may mắn, cho nên khi nào còn chưa đến một bước cuối cùng thì vẫn luôn cảm giác mình sẽ thành công, sẽ không dễ dàng buông tha.

Một người rời khỏi, những người khác tiếp tục, mà thế lực khác bên kia cũng đều tiến hành cảnh tượng giống hệt bên phía Phương Minh, một trăm người có tư cách tiến vào, cuối cùng có mười người lựa chọn rời khỏi.

Mười lăm phút về sau, Gamma dẫn theo đám người Phương Minh lần thứ hai đi vào Cự Thạch Trận, thấy Cự Thạch Trận biến hóa, hiện trường một mảnh xôn xao.

Vị trí những tảng đá lớn bên trong Cự Thạch Trận lúc này đều xuất hiện thay đổi, tạo thành một vòng tròn có quy tắc, tất cả cự thạch đều làm thành một vòng tròn, mà ở trung tâm vòng tròn này có thêm một chùm sáng chói lóa.

"Bước vào trong chùm sáng liền tiến vào chiến trường thượng cổ, ngay sau khi đi vào, muốn đi ra nhất định phải đợi thêm ba

tháng nữa."

Gamma không nhiều lời nữa, bởi vì những tin tức này trước đây hắn cũng đã nói cho đám người Phương Minh rồi, những chuyện nên nhắn nhủ hắn đều đã nói cả rồi.

"Đây là thẻ thông hành, là trước đây mỗi bên thế lực lớn liên thủ tạo ra, tổng cộng một trăm cái, chỉ có người nắm trong tay thẻ thông hành này mới có thể bảo đảm an ổn tiến vào chiến trường thượng cổ."

Gamma lấy ra mấy khối lệnh bài hắc thiết, bên trên còn có chữ số, sau khi Phương Minh nhận lấy liền phát hiện lệnh bài kia cũng không phải được chế tạo từ sắt đen, bởi vì trọng lượng không đúng, hơn nữa trong lệnh bài mơ hồ có năng lượng giao động.

Tiến vào quang đoàn đến chiến trường thượng cổ phải vượt qua một đoạn không gian, mà với thực lực của đám Phương Minh bọn họ căn bản không thể vượt qua thành công, cho nên nhất định phải mượn những lệnh bài này, mà những lệnh bài như vậy tổng cộng chỉ có một trăm cái.

Sau khi lấy được lệnh bài, Phương Minh cùng đám tổng giám mục Gamma chào tạm biệt, sau đó trực tiếp đi về phía Cự Thạch Trận, đám người Iveney cũng đi theo phía sau cậu, chẳng qua mọi người đều biết, chờ sau khi tiến vào không nhất định có thể cùng nhau.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị chiếm cứ khá nhiều danh ngạch, thế nhưng các thế lực khác không có quá nhiều bất mãn, bởi vì sau khi đi vào tất cả mọi người đều phân tán, khả năng đụng phải nhau thật sự là quá nhỏ.

Phương Minh không phải người thứ nhất bước vào Cự Thạch Trận, trước cậu liền có không ít người trực tiếp bước vào trong màn ánh sáng, trong số này còn có hai vị Hulk kia.

Nhìn màn sáng trước mắt, Phương Minh cũng không do dự trực tiếp bước về phía trước một bước, mà theo cậu vừa bước ra một bước này, một lực hút mạnh mẽ từ dưới chân truyền đến, sau đó cả người trực tiếp lảo đảo một cái rơi thẳng vào trong chùm sáng.

Tê!

Thân thể bị hút vào bên trong chùm sáng, Phương Minh còn chưa kịp kiểm tra cảnh vật chung quanh liền cảm nhận được một cảm giác xé rách khủng bố truyền đến, toàn bộ thân hình phảng phất như muốn nứt rời ra thành từng mảnh, mà đúng lúc này tấm lệnh bài cậu nắm trên tay kia lại tản mát ra một đoàn ánh sáng nhu hòa, tia sáng này hình thành một vòng sáng bao trùm Phương Minh vào trong đó.

Có vòng sáng che chở, cảm giác xé rách trên người Phương Minh mới giảm bớt vài phần, nhưng vẫn còn tồn tại như cũ, chẳng qua nó nằm trong trình độ có thể thừa nhận được.

Cũng mượn cơ hội này, Phương Minh nhìn khắp bốn phía chung quanh, chỉ là thứ cậu nhìn thấy vẫn chỉ có một mảnh trắng xóa, hơn nữa bốn phía không có bất kỳ bóng người nào, không nhìn thấy những người tiến vào sớm hơn cậu, cũng không nhìn thấy những người tiến vào sau cậu.

Ở trong không gian trắng xóa này, Phương Minh thậm chí không cảm giác được mình đang di động hay đứng yên, bởi vì không có bất kỳ vật tham chiếu nào, toàn bộ không gian dường như bất động.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, khi vòng sáng bắt đầu chậm rãi trở thành nhạt, áp lực kia lần thứ hai kéo tới, cái cảm giác đau đớn sâu sắc khi bị xé rách lại một lần nữa truyền đến, thậm chí còn kinh khủng hơn lúc đầu.

Răng rắc!

Phương Minh cảm nhận rõ ràng đầu khớp xương trên người mình vỡ vụn, trên tay, vai, bắp đùi, mắt cá chân, xương ở những nơi này cũng đã biến hình, cứ tiếp tục như vậy không bao lâu cậu sẽ triệt để vỡ vụn ra.

"Chẳng lẽ bởi vì lần biến hóa này?"

Trong đầu Phương Minh nhanh chóng suy nghĩ, dựa theo những lời lão Mã đã dặn dò cậu, không hề nói tới loại tình huống này, nói cách khác dĩ vãng người tiến vào chỉ cần nương tựa theo năng lượng bên trong lệnh bài kia thì có thể an ổn đến chiến trường thượng cổ.

Nhưng bây giờ năng lượng của lệnh bài gần tiêu tán, mà còn chưa tới chiến trường thượng cổ, tiếp tục như vậy cậu chắc chắn sẽ chết ở chỗ này. Lấy tố chất thân thể của cậu mà còn như vậy, thì những người tiến vào khác càng không cần phải nói.

Này nào có phải tìm cơ duyên gì, đây là vào đi tìm cái chết!

10 phút sau, lệnh bài triệt để ảm đạm vô quang, giữa lúc Phương Minh rơi vào tuyệt vọng, Vu Sư Chi Châu trong đan điền lần thứ hai chủ động vận chuyển khống chế được thân thể của Phương Minh, dựa theo phương vị bộ pháp nào đó, kết hợp đi vài chục bước.

Khi một bước cuối cùng hạ xuống, Phương Minh nắm giữ quyền chủ động của thân thể mình, ngay sau đó cậu phát hiện áp lực kinh khủng biến mất, thân thể nhẹ bẫng trong nháy mắt rơi thẳng xuống phía dưới.

Phanh!

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngất đi, một tia ý thức cuối cùng của Phương Minh giúp cậu phát hiện chính mình hẳn đã rơi

trên cỏ.

...

Cũng không biết qua bao lâu, khi Phương Minh lần thứ hai tỉnh lại, muốn giãy dụa bò lên, kết quả lại phát hiện toàn bộ khung xương của mình hầu như đều thành mảnh nhỏ, căn bản không đứng đậy được

Cứ nằm như vậy, Phương Minh bắt đầu trước quan sát bốn phía, chính như những gì cậu đã thấy được trước khi bất tỉnh, cậu đã rơi xuống cỏ, mà ở phía trước của cậu là một ngọn núi.

Ngọn núi này cao vút trong mây, nhưng điều khiến Phương Minh khiếp sợ không phải đỉnh núi cao to, mà là ngọn núi này không trọn vẹn, cả ngọn núi có phân nửa đều là vách núi, giống như có người một kiếm chém ngọn núi này thành hai nửa, một nửa kia đã vỡ vụn ra.

Phương Minh không phải tùy ý đoán như vậy, bởi vì cậu dựa vào vách đá bên kia có vô số đá lăn, chất đống cao tới cỡ mấy trăm mét, mà loại tình huống này tuyệt đối không phải cái gọi là vỏ quả đất vận động có thể tạo thành.

Một ngọn núi cao vút trong mây, ai có thể một kiếm bổ ra?

Đáp án không cần nói cũng biết, đương nhiên là thần linh mà cậu vẫn nghe người phương Tây nhắc tới, cũng chỉ có thần linh mới có thực lực như vậy.

"Quên đi, trước mặc kệ, mau mau chữa thương mới là chuyện quan trọng nhất."

Xác nhận chính mình quanh mình tạm thời không gặp nguy hiểm gì, Phương Minh quyết định chữa thương trước, ở một nơi nguy hiểm như thế này chỉ có để bản thân duy trì ở trạng thái khỏe mạnh nhất mới là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì ngâm thuốc, năng lực tự khôi phục của Phương Minh vượt xa người thường, nhưng cho dù là như vậy, cậu cũng phải mất đúng ba ngày mới để khiến bản thân miễn cưỡng đứng lên được, sau năm ngày mới có thể đi lại vài bước.

Trong năm ngày này Phương Minh vẫn luôn đề phòng trường hợp có người khác xuất hiện, bởi vì ở bên trong này tất cả mọi người là đối thủ cạnh tranh, coi như đối mặt với mấy người của Giáo Hội cậu cũng có lo lắng trong lòng.

Thương thế khôi phục một chút, Phương Minh không lại tiếp tục đợi ở nơi này, bởi vì dựa theo lời của Gamma, bọn họ chỉ có thời gian ba tháng, mà bây giờ đã lãng phí một phần sáu thời gian rồi.

Ánh mắt nhìn phía ngọn núi kia, trong mắt Phương Minh có vẻ quyết đoán, cậu quyết định leo lên đỉnh ngọn núi này để quan sát tình huống trước đã.

Ngọn núi cao vút trong mây, nếu đổi lại là Phương Minh lúc trước đến nói hẳn sẽ không coi vào đâu, nhưng bởi vì thương thế còn chưa khỏi hẳn, bò suốt nửa ngày mới leo lên sườn núi.

Đương nhiên, sở dĩ tốc độ của cậu chậm như vậy không chỉ bởi vì vấn đề thương thế, mà là vì càng lên cao Phương Minh càng có thể cảm thụ được một áp lực vô hình từ ngọn núi đè xuống, ngăn cản không cho cậu đi lên đỉnh núi.

Khi cậu đi tới vị trí cách đỉnh núi một trăm mét, Phương Minh dừng bước, bởi vì cậu rốt cuộc biết áp lực này đến từ đâu rồi, nơi đỉnh núi kia có một thanh kiếm cực lớn cắm ở chỗ đó, dài tới mấy trăm mét, giờ phút này thanh kiếm rỉ sét loang lỗ, cho dù đã cách nó một khoảng trăm thước, Phương Minh vẫn có thể nhìn rõ ràng rỉ sắt phía trên thanh kiếm.

Một thiết kiếm rỉ sắt loang lỗ, không biết đã trải qua bao nhiêu

năm tháng bào mòn, nhưng cho dù là như vậy vẫn có thể tản ra khí tức của một thanh kiếm, có thể nghĩ trước đây khi thanh kiếm này ra khỏi vỏ sẽ có uy lực lớn tới cỡ nào.

Khoảng trăm thước, Phương Minh không dám tới gần, vì khoảng cách này đã là mức cực hạn mà cậu có thể chịu đựng, nếu cứ tiếp tục đi về phía trước thì khí thế của thanh kiếm này có thể làm cậu bị thương, trước khi thương thế chưa khôi phục hoàn toàn, cậu không dám mạo hiểm.

Chẳng qua Phương Minh cũng không có ý cứ rời đi như vậy, mà trực tiếp ngồi xếp bằng xuống vị trí này, cậu muốn triệt để khôi phục thương thế, cùng lúc đó cũng muốn mượn kiếm khí này tu luyện bản thân.

Tố chất thân thể của Phương Minh tăng cao dựa vào ngâm thuốc, nhưng ở chỗ này cậu không có tài nguyên cho nên chỉ có thể mượn một biện pháp khác, đó chính là mượn áp lực từ bên ngoài, mà không có áp lực nào tốt hơn kiếm khí.

Kiếm khí, thuần khiết mà sắc bén, đối với Phương Minh đến nói đây là một thứ vô cùng tốt để tôi luyện bản thân, cho nên Phương Minh trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, mà một lần lần ngồi xếp bằng này qua hết bảy ngày!

Sau bảy ngày, hai mắt của Phương Minh mở ra, cả người thần thái sáng láng, tuy rằng lỗ chân lông khắp cơ thể đầy máu, nhưng đây chỉ là vết thương ngoài da do kiếm khí tạo ra, dựa vào tố chất thân thể này của cậu đây không đáng kể chút nào!

Chương 597: Thanh kiếm lớn cùng tay gãy

Trong khoảnh khắc khi Phương Minh đứng lên, máu ở lỗ chân lông khắp cơ thể bắt đầu đóng vảy, cuối cùng trong thời gian mấy phút ngắn ngủi đã triệt để bóc ra, khôi phục như lúc ban đầu.

"Đại nạn không chết tất có hậu phúc!"

Đôi mắt Phương Minh lóe lên tia sáng kỳ dị, lần này sau khi thân thể phục hồi như cũ, cậu có thể rõ ràng cảm thụ được tố chất thân thể của mình lại tăng lên rồi.

Đây là sau khi thân thể đến cực hạn lại được đề thăng, chẳng qua Phương Minh cũng biết loại chuyện này chỉ có thể làm một lần như thế, bởi vì làm như vậy quá nguy hiểm, không phải nắm chắc vạn phần tuyệt đối không thể làm.

Thân thể phục hồi như cũ, Phương Minh đưa mắt nhìn lên thanh kiếm lớn sau người, thời gian mấy ngày này, cậu vừa cố gắng phục hồi như cũ đồng thời cũng đang chịu đựng kiếm khí cọ rửa, đối với kiếm khí của thanh kiếm lớn này đã hết sức quen thuộc.

"Thử xem đi, biết đâu có thể tới gần thì sao?"

Đã không còn thương thế, Phương Minh bắt đầu có ý muốn tới gần thanh kiếm kia, trầm ngâm một lúc cuối cùng cậu quyết định thử dò xét một chút, nếu là thật không cách nào tới gần vậy thì buông tha là được rồi.

Từng bước từng bước đi về phía trước kiếm lớn, Phương Minh

cẩn thận từng li từng tí, chỉ cần kiếm khí này xuất hiện điểm gì đó không đúng, cậu sẽ lùi lại ngay lập tức.

Nhưng mà mới đi không được mười bước, sắc mặt Phương Minh bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, bởi vì tại thời khắc này kiếm khí do thanh kiếm lớn tản ra xuất hiện biến hóa, trong mắt cậu thấy rõ kiếm lớn kia nhấc ngang sau đó bổ về phía cậu một cái.

So sánh với thanh kiếm lớn, thân thể của cậu giống như một chiếc thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, thậm chí không kịp chạy trốn, mắt thấy bản thân sẽ bị kiếm lớn kia bổ trúng thì đột nhiên đúng vào lúc này, ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực Phương Minh hiện lên, một tòa bảo tháp xuất hiện ở phía sau Phương Minh.

Bảo tháp xuất hiện, thanh kiếm lớn vốn đang phóng đại trong mắt Phương Minh biến mất không thấy, mặc dù thanh kiếm lớn kia vẫn đang cắm ở nơi đỉnh núi nhưng điều càng quỷ dị là ngay tiếp theo những kiếm khí do thanh kiếm tản ra đều biến mất.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phương Minh nhận ra được phía sau hiện lên bảo tháp, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, bảo tháp tự động xuất hiện đã đủ khiến cậu kinh ngạc, thế nhưng điều khiến cậu không nghĩ tới là bảo tháp này lại có thể khắc chế thanh kiếm lớn, không đúng, nói chính xác hơn là khắc chế kiếm khí do thanh kiếm lớn tản ra.

Nhưng mà điều càng làm cho Phương Minh khiếp sợ vẫn còn ở phía sau, thanh kiếm lớn kia có lẽ cảm nhận được khiêu khích, một tiếng kiếm minh rung trời vang vọng mảnh thiên địa này, Phương Minh trong nháy mắt ngũ khiếu chảy máu, tiếng kiếm minh này cơ hồ khiến màng nhĩ của cậu bị đâm rách.

Kiếm khí lại một lần nữa tràn ngập, hơn nữa lần này còn kinh khủng hơn lúc đầu, cùng lúc đó cả ngọn núi cũng cũng bắt đầu

lung lay, rỉ sắt phía trên thanh kiếm lớn lại có dấu hiệu rơi xuống.

Rầm!

Một miếng rỉ sắt lớn như ngọn núi rơi xuống, mà đây chỉ như người đi trước thổi kèn xung phong, toàn bộ rỉ sắt trên thân thanh kiếm lớn này không ngừng bóc ra, giống như từng ngọn núi rơi xuống đỉnh núi này.

Đã không có rỉ sắt, thanh kiếm lớn lộ ra diện mạo vốn có, đó là một thanh thiết kiếm tràn ngập phù văn, chỉ nhìn lướt qua Phương Minh lập tức thu hồi ánh mắt, bởi vì sau khi nhìn thấy phù văn kia, cậu có một loại cảm giác thoát lực muốn ngất.

Chỉ có một loại nguyên nhân khiến cậu gặp phải loại tình huống này, đó chính là những phù văn này vượt qua cực hạn mà cảnh giới hiện tại của cậu có thể quan sát, mạnh mẽ xem tiếp đừng nói ngất đi, thậm chí rất có thể sẽ làm bị thương căn cơ.

Thanh kiếm lớn khôi phục vinh quang, nhưng mà bảo tháp sau lưng Phương Minh đồng dạng cũng có biến hóa, vốn dĩ bảo tháp này chỉ cao cỡ Phương Minh trong nháy mắt đạt tới mấy trăm trượng, trực tiếp đè ép cự kiếm kia.

Ầm ầm!

Kiếm khí cùng bảo tháp tản mát ra kim quang đụng vào nhau, không ngờ lại dẫn động tiếng sấm, toàn bộ trời cao gió cuốn mây tan, từng đạo tiếng sấm vang vọng đại địa.

Lần này không chút do dự nào, Phương Minh trực tiếp chạy nhanh về phía chân núi, bởi vì bất kể là bảo tháp hay là thanh kiếm lớn đều không phải là thứ mà với khả năng của cậu hiện tại có thể trêu chọc nổi, có một câu “thần tiên đánh nhau phàm nhân mang họa”, nếu như bị kẹp ở giữa hai người này, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Nhưng mà điều khiến Phương Minh không nghĩ tới là, cậu chạy ra ngoài chưa được mười mét đột nhiên một vệt kim quang rơi vào trên người của cậu, lại sau đó cậu phát hiện thân thể của mình bắt đầu bay lên, hơn nữa còn là bay về phía thanh kiếm lớn kia.

"Đại ca, không cần phải như vậy chứ?"

Nhìn thanh kiếm lớn không ngừng phóng đại ở trong ánh mắt, Phương Minh cười khổ quay đầu liếc nhìn bảo tháp, không cần nghĩ cậu cũng biết là bảo tháp khống chế cậu bay về phía thanh kiếm lớn.

Chỉ là bảo tháp muốn làm gì? Lực lượng của chính mình căn bản không có cách nào chống lại thanh kiếm lớn này mà?

Nghi ngờ của Phương Minh rất nhanh đã được giải đáp, thân thể của cậu bay về phía thanh kiếm lớn, cuối cùng dĩ nhiên lại bay đến phía trên nhất, đã có thể thấy chuôi kiếm rồi.

"Này làm sao có thể?"

Ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy rõ chuôi kiếm, tròng mắt của Phương Minh trong nháy mắt phóng đại, mang trên mặt vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bởi vì ở trên chuôi kiếm này có một cánh tay gãy, một đoạn tay gãy to lớn, cánh tay bị gãy này vững vàng cầm chuôi kiếm, cho dù đã qua năm tháng vô tận, vẫn không buông ra.

"Đây là chủ của thanh kiếm lớn?"

Chấn động qua đi, Phương Minh bắt đầu suy đoán, đây là suy nghĩ có khả năng chính xác nhất, nhưng cậu không cách nào tưởng tượng rốt cuộc là chấp niệm lớn tới cỡ nào, mới có thể ở trong năm tháng dài dòng vô tận này, vẫn như cũ duy trì tư thế cầm kiếm?

Càng làm cho Phương Minh không cách nào tin là, uy lực của thanh kiếm lớn này đã lớn như thế, vậy thân phận người chủ của tay này là gì? Chẳng lẽ là cái gọi là thần linh?

Vậy là ai đã chém đứt cánh tay của thần linh này? Là thần linh khác?

Vô số nghi ngờ hiện lên trong đầu Phương Minh, chủ yếu là một màn trước mắt mang cho cậu chấn động quá lớn, lực đánh vào quá mạnh mẽ, thanh kiếm lớn, tay gãy, đây hết thảy không thể không khiến cậu tưởng tượng lan man.

Kim quang thôi động Phương Minh tiếp tục tiến lên, càng ngày càng gần cánh tay gãy kia hơn, thậm chí đến sau này Phương Minh đã có thể thấy mấy lỗ chân lông bên ngoài cánh tay gãy kia đã tróc ra, giống như đã hóa đá.

Sau cùng, thân thể của Phương Minh rơi vào trên cái tay gãy này, mà sau khi đến nơi này, kim quang bao phủ trên người của cậu mới biến mất.

"Ý gì?"

Phương Minh vẻ mặt bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía bảo tháp, bắt cậu đưa tới nơi này, bảo tháp này muốn cậu làm gì? Lấy cánh tay gãy kia ra khỏi chuôi kiếm sao?

Nghi ngờ của Phương Minh không được bảo tháp trả lời, bởi vì sau khi bảo tháp đưa cậu đến phía trên cánh tay gãy xong liền không nhúc nhích trôi nổi ở nơi đó, mà trên cánh tay gãy này, Phương Minh cũng không hề cảm thụ được áp bách của kiếm khí, hiển nhiên nơi này là một khu vực an toàn kiếm khí sẽ không tràn ngập đến.

"Có thể kiếm khí này cũng biết đây là tay của chủ nó, cho nên không dám phá hư."

Phương Minh khẽ thở dài một hơi, nhìn bàn tay gãy tựa như ngũ chỉ sơn, trong miệng khẽ lẩm bẩm nói: "Xấu hổ, đắc tội."

Nói xong, Phương Minh cúi người ba lần với cái tay gãy kia, sau đó cẩn thận chạy đến nơi ngón tay của bàn tay gãy, cố sức muốn đẩy ngón tay này ra khỏi chuôi kiếm.

Chỉ là rốt cuộc cánh tay gãy này đã hóa đá năm tháng khá dài, theo Phương Minh vừa hơi dùng sức, toàn bộ ngón tay cái đều hóa thành bụi phiêu tán trên không trung, gió núi thổi qua, biến mất ở chỗ sâu trong gió.

Chương 598: Thí thần giả (1)

Ngón tay hóa đá lớn như vậy, Phương Minh có chút kinh ngạc, một lúc sau cười khổ nói xin lỗi: "Sai lầm sai lầm, thực xấu hổ."

Phương Minh vẻ mặt xấu hổ nhưng động tác trên tay lại không dừng, tiếp tục tách ra ngón tay thứ hai, sau đó là ngón thứ ba!

Rất nhanh, năm ngón tay của bàn tay gãy này chỉ còn lại có một ngón út cuối cùng, Phương Minh đi tới phía trước ngón út cuối cùng này, đặt tay lên phía trên ngón út kia, thế nhưng vào đúng lúc này, kiếm khí vốn đã biến mất kia lại một lần nữa xuất hiện, cực kỳ bén nhọn bổ vào trên người Phương Minh.

Chỉ là một chút nhưng cũng đủ khiến Phương Minh phun ra một ngụm máu tươi, cả người vội vã lui về phía sau, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nếu không phải vừa cậu lui nhanh, lúc này phỏng chừng đã bị thương nặng.

Kiếm khí tận trời, Phương Minh thậm chí có thể cảm thụ được vẻ phẫn nộ ẩn chứa bên trong kiếm khí này, kiếm lớn kia dường như cảm nhận được tay của chủ mình bị phá hư, đây là đang nén giận ra tay.

"Đại ca, mau mau giúp tôi một tay đi, tôi không chống cự nổi."

Phương Minh đưa mắt nhìn về phía bảo tháp, kiếm khí này vây xung quanh cậu, cũng may hiện tại cậu đang đứng ở trên mu bàn tay của cánh tay gãy, kiếm khí này kiêng kỵ mới không giết tới.

"Không phải mày lừa bịp tao đó chứ?"

Ánh mắt Phương Minh nhìn phía bảo tháp mang theo vẻ bất thiện, bởi vì cậu phát hiện dường như mình bị bảo tháp gài bẫy đi tách rời mấy ngón tay này, đợi khi toàn bộ ngón tay bị phong hóa tan biến đồng nghĩa với việc cậu không còn chỗ dựa, kiếm khí này chắc chắn sẽ không chút kiêng kỵ chém giết cậu.

Nói cách khác hành động bây giờ của cậu chính là tự sát, ngay từ đầu cậu vẫn còn nghĩ bảo tháp sẽ che chở cho cậu, nhưng dựa vào phản ứng lúc này của bảo tháp, là cậu tự mình đa tình.

Phương Minh lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, ngay tại lúc cậu do dự, một chuyện khiến cậu muốn chửi mẹ xảy ra.

XÍU...UU!!

Bảo trong tháp bắn ra một vệt kim quang bay về phía ngón tay út cuối cùng của bàn tay gãy, mà kiếm khí của thanh kiếm lớn cũng lập tức bổ tới đoàn kim quang kia, kim quang trong nháy mắt ảm đạm, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào trên ngón út của cánh tay gãy.

Ngón út xuất hiện vết rách, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Phương Minh ngón tay kia dần tiêu tán.

"Tao dựa vào, đừng mang tao ra làm trò đùa như vậy!"

Ngón út tiêu tán có nghĩa cái tay gãy này sẽ rơi mất, mà dựa vào trình độ hóa đá của cánh tay gãy này, chỉ cần vừa rơi xuống nhất định sẽ phong hoá, mà điều này cũng có nghĩa ô dù cuối cùng của cậu cũng không còn.

Gần như là ngay lập tức, Phương Minh trước tiên vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, năm viên Vu Sư Chi Châu toàn lực vận chuyển, cả người giống như một mũi tên rời cung bắn về phía bảo tháp.

Phương Minh rất rõ ràng, biện pháp tự cứu duy nhất của cậu

chính là tới gần bảo tháp, bởi vì chỉ có bảo tháp mới có thể ngăn cản kiếm khí, ngoài ra còn có một điểm nguyên nhân rất trọng yếu, cho dù cậu có thể trốn khỏi phạm vi công kích của kiếm khí, thế nhưng ở độ cao như thế này, dù cho tố chất thân thể của cậu không tệ nhưng ngã xuống cũng chỉ có một con đường chết.

Cho nên chỉ có dựa vào gần bảo tháp mới có thể tự cứu!

Nhưng điều khiến Phương Minh hầu như tuyệt vọng là, ngay sau khi ngón út bị phong hóa rơi xuống, tay gãy triệt để vỡ vụn, nhưng cùng lúc đó một lực hút kinh khủng xuất hiện, trực tiếp hút ngược cậu bay về phía thanh kiếm.

Cỗ lực lượng mạnh mẽ này căn bản không phải Phương Minh đủ khả năng chống cự, trong nháy mắt đã hút cậu tới vị trí ngay sát ngoài rìa thanh kiếm, kiếm khí kinh khủng cũng kéo tới, Phương Minh chỉ cảm thấy toàn thân mình giống như bị vạn kiếm xuyên tim, không ngừng hộc máu.

Mắt thấy bởi vì máu chảy quá nhiều dẫn tới thần trí gần hôn mê, nhưng mà vào lúc này, một nhúm kim quang rơi vào trên người của cậu, bảo tháp rốt cục cũng có hành động.

Kim quang rơi vào trên người Phương Minh, nhưng quỷ dị là cuối cùng nó lại đi về phía đan điền của cậu, mà theo kim quang này tiến vào đan điền, Phương Minh phát hiện Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền lại một lần nữa tự động vận chuyển.

Oanh!

Năm viên Vu Sư Chi Châu liên hợp tạo thành một quỹ tích đặc thù, ngay khoảnh khắc khi quỹ tích hình thành, khí thế cả người Phương Minh thay đổi, khí tức tang thương từ trong cơ thể cậu phát ra.

Đồng thời từ chỗ sâu trong bảo tháp lại một lần nữa bắn ra

một vật, không phải kim quang mà là một viên cầu thủy tinh màu đen, cầu thủy tinh tự động rơi vào lòng bàn tay Phương Minh, khi Phương Minh vẫn còn mang trên mặt vẻ kinh ngạc, một đoạn hình chiếu đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của cậu.

Ầm ầm!

Sấm sét vô tận hạ xuống, trên trời cao sấm sét vang dội, cuồng phong gào thét, mưa xối xả tàn sát bừa bãi, mà dưới màn mưa to gió lớn này, một thân thể không đầu cứ như vậy sừng sững ở trong đất trời.

Đây là một vị cự nhân chân chính, mà khi ánh mắt của Phương Minh rơi vào thanh kiếm lớn trên tay cự nhân này, tròng mắt co rút lại một chút, bởi vì cậu nhận ra kiếm lớn kia, chính là thanh kiếm trước mắt này, mà thân phận của cự nhân kia cũng liền rõ ràng chính là chủ của thanh kiếm lớn, cũng vừa vặn là chủ của cánh tay gãy này.

"Một thần linh không đầu!"

Trong lòng Phương Minh có phán đoán, chỉ là cậu hiếu kỳ rốt cuộc là tồn tại như thế nào mới có thể chặt đầu thần linh này xuống, mang theo phần hiếu kỳ này, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía trời cao đối diện người khổng lồ, nhưng mà nơi ấy không có vật gì.

Ngược lại ở dưới chân người khổng lồ, đại địa đã nhuộm đỏ, mưa xối xả tầm tả không ngừng trút xuống, máu bị cọ rửa, khắp sơn hà đều là màu máu.

Những huyết dịch này không phải từ trên người thần linh không đầu lưu lại, bởi vì thần linh không đầu tuy rằng đã bị chặt đầu nhưng nơi đó không có chút máu nào chảy ra, nói cách khác, những huyết dịch này chắc chắn là máu của người khác, mà không cần đoán Phương Minh cũng biết, những huyết dịch này hẳn là

của đối thủ của thần linh không đầu.

"Buông tha đi, hà tất kiên trì, thế giới này đã như vậy, không có cơ hội thành công."

Một giọng nói cứ như vậy vang vọng khắp vùng đất này, Phương Minh muốn tìm nơi thanh âm phát ra nhưng từ đầu đến cuối không cách nào phát hiện, mà đúng vào lúc này, thần linh không đầu rốt cục cũng có hành động, thanh kiếm lớn trong tay chậm rãi giơ lên, bổ về một phương hướng.

Tốc độ rất chậm nhưng lại khiến Phương Minh khiếp sợ vô cùng, một kiếm này bổ ra, mặt trời mặt trăng và ngôi sao đều thất sắc, vô số sơn hà tại thời khắc này đổ nát, mà ở một hướng khác truyền đến một tiếng kêu đau đớn, một cỗ máu đột nhiên như từ trong không khí phun ra.

"Nhất định mày phải bị hủy diệt triệt để, bởi vì mày vi phạm ý chí của thế giới này, mày đáng bị vạn cổ bất tồn!"

Thanh âm kia trở nên phẫn nộ, nhưng mà thần linh không đầu vẫn là không phản ứng chút nào, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cầm trong tay cự kiếm kia, hiên ngang như chiến thần.

Oanh!

Trên trời cao đột nhiên có sấm sét hạ xuống, trực tiếp đánh vào trên người thần linh không đầu, sấm sét to tới mười trượng đánh vào phần cổ đã gãy lìa của thần linh không đầu, nổ bay mấy miếng thịt.

Nhưng mà đây chỉ là bắt đầu, ngay sau đó vô số sấm sét hạ xuống giống như thuốc nổ nổ tung núi băng, phần cổ của thần linh không đầu chịu đựng sấm sét oanh tạc biến mất không còn.

"Mày có phục không!"

Chương 599: Thí thần giả (2)

Trong sấm sét truyền ra một thanh âm uy nghiêm, chỉ là sau khi thanh âm này xuất hiện, thanh kiếm lớn trong tay thần linh không đầu liền vung tới chỗ sấm sét kia, ngay sau đó từ trong sấm sét có một bóng người rơi xuống, đó là một người đàn ông toàn thân có sấm sét vây quanh, sau khi rơi ra khỏi sấm sét trực tiếp bị thanh kiếm lớn kia xỏ xuyên qua thân thể.

Phanh!

Thanh kiếm lớn đâm sâu vào đại địa, thân thể kia lập tức bị đóng vào trên vùng đất kia, tiếng sấm tiêu tán, cả vùng lại khôi phục an tĩnh, phảng phất mọi thứ khi trước đều chưa từng xảy ra.

"Thật là mãnh liệt!"

Thấy hết thảy, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, đầu cũng bị mất, thần linh này vẫn còn ngưu bức tới rối tinh rối mù, một chết một thương, chiến tích này quá choáng rồi.

Thế nhưng điều khiến Phương Minh không nghĩ tới là, đây chỉ là bắt đầu!

Sau một khắc, băng tuyết hạ xuống, thân thể thần linh không đầu trực tiếp bị đóng băng, mũi băng nhọn kia điên cuồng bắn xuống, vai của thần linh không đầu trực tiếp bị mũi băng nhọn này tước mất.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi Phương Minh cho rằng thần linh không đầu này hẳn đã chết rồi thì đột nhiên băng tuyết bao trùm trên thân thể thần linh không đầu kia rơi xuống, thần linh không đầu lại một lần nữa giơ lên thanh kiếm lớn, một kiếm

này đánh xuống đại địa đã đóng băng bên dưới.

Cả vùng đất băng tuyết xuất hiện vô số khe nứt, thời gian mấy hơi thở trôi qua, thần linh không đầu rút thanh kiếm lớn ra, ở nơi mũi kiếm lộ ra một cỗ thân thể, đó là một người thanh niên mặc áo bào trắng.

"Hai người chết."

Phương Minh không biết nên nói cái gì cho phải, thần linh không đầu này quả thật chính là Bất Tử Tộc, một nửa thân thể hầu như đã không còn mà vẫn có chiến lực kinh khủng như cũ.

"Được rồi!"

Trên trời cao đột nhiên xuất hiện ba bóng người, diện mạo của ba bóng người này Phương Minh không cách nào thấy rõ, Phương Minh biết không phải là do hình ảnh mơ hồ, mà cảnh giới của cậu còn chưa đủ.

Sau khi ba bóng người này xuất hiện, không có chút do dự nào trực tiếp ra tay với thần linh không đầu, một hồi đại chiến thảm liệt bắt đầu.

Có lẽ vì nhìn thấy đồng bạn tử vong, vì thế khi đánh nhau ba người này vô cùng kiêng kị thanh kiếm lớn của thần linh không đầu, thời điểm xuất thủ nhao nhao tránh né thanh kiếm lớn kia, bắt đầu công kích ở cự ly xa!

Trận chiến đấu này cực kỳ thảm liệt, sơn hà không ngừng văng tung tóe, đến cuối cùng ngay cả trời cao cũng bị đánh vỡ, thân thể thần linh không đầu không ngừng nhỏ đi, đến cuối cùng càng chỉ còn lại có hai chân cùng một tay sừng sững ở nơi đó!

Mà ba bóng người kia có hai vị bị thanh kiếm lớn trực tiếp bổ ra, còn lại một vị chiến đến thời khắc này dường như đã sinh lòng thoái ý, trực tiếp lùi lại muốn rời đi, nhưng mà thân thể của hắn

còn chưa rời khỏi mười thước, thanh kiếm lớn của thần linh không đầu đã bổ tới.

"Vô liêm sỉ, tao liều mạng với mày!"

Có lẽ cảm thụ được bản thân không thể trốn thoát, lúc này người kia lựa chọn liều mạng, trên người bộc phát ra ánh sáng sáng chói, giống như mặt trời chói chang trực tiếp đánh tới cánh tay của thần linh không đầu!

Oanh!

Cánh tay của thần linh không đầu bị đánh nổ, thanh kiếm lớn cắm vào trên vùng đất kia, chỉ còn lại có một bàn tay đang nắm!

Thấy một màn như vậy, tròng mắt của Phương Minh co rút lại, một màn này sao mà quá quen mắt, không chính là hình ảnh cậu thấy lúc ban đầu sao?

"Thì ra hình ảnh này là trận chiến đấu của thần linh không đầu kia."

Theo Phương Minh, thần linh không đầu đến bây giờ hẳn là nên triệt để tử vong, đồng quy vu tận cùng kẻ địch cuối cùng, mà vô số năm tháng trôi qua, liền chỉ còn lại thanh kiếm lớn kia.

"Hình như có chỗ nào không đúng?"

Sau khi đưa ra kết luận, Phương Minh lại luôn cảm thấy có điểm nào đó không đúng, chỉ là trong thoáng chốc lại không nhớ ra được.

Chẳng qua sau một khắc, rốt cục cậu cũng biết nguyên nhân ở nơi nào.

Hai chân, hai chân của thần linh không đầu này vẫn còn sừng sững ở nơi đó như cũ, mặc dù nói chỉ còn lại bộ phận đầu gối, thế

nhưng dựa vào cái tay gãy đã hóa đá nằm ở đó, vậy một đôi chân kia cũng nên còn ở đây mới đúng, nhưng vì sao cậu không thấy?

Có nghi ngờ này, Phương Minh nhíu mày, mà trong lúc cậu còn đang mải miết suy đoán, trên chiến trường lại xuất hiện biến cố.

"Vạn cổ bất tồn, máu không ở, cam nguyện đọa lạc, từ nay về sau thế giới này liền không còn có sự hiện hữu của mày."

Trên bầu trời kia có bảy bóng người xuất hiện, trong đó người dẫn đầu, quang mang cả người như mặt trời chói chang sáng tới chói mắt, tuy rằng không thể thấy rõ diện mạo của đối phương, cũng không thể nào cảm thụ được khí tức mạnh mẽ của đối phương, thế nhưng Phương Minh có thể xác định, vị này tuyệt đối là nhân vật vô cùng khủng bố, ít nhất phải mạnh hơn rất nhiều so với năm người trước đó.

Thấy bảy người này xuất hiện, không biết vì sao trong lòng Phương Minh đột nhiên nảy sinh lòng đồng tình đối với thần linh không đầu, một người ngay cả đầu cũng không có thế nhưng vẫn có thể chiến đấu đến giờ phút này, cho dù là chết cũng là dù bại mà vinh.

Không phải thần linh không đầu không mạnh, mà là bởi vì kẻ địch của hắn quá nhiều!

Bảy bóng người này đi tới phía trên hai chân còn lại của thần linh không đầu, mà trong đó có mấy người ánh mắt rơi vào bên trên thanh kiếm lớn kia, trong mắt mang theo vẻ tham lam.

"Tao là thân thể vạn cổ bất diệt, hôm nay vứt bỏ vạn cổ thân, đúc thành vạn cổ phong ấn."

Một tiếng rống lớn đột nhiên vang lên, lúc nghe được thanh âm này Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì âm thanh này dĩ nhiên lại phát ra từ vị trí cái đầu vốn đã không còn của thần linh

không đầu, đây là giọng nói của thần linh không đầu kia? Thần linh không đầu đã thành như vậy rồi còn chưa chết sao?

Trong lúc Phương Minh còn đang khiếp sợ, bảy bóng người này sắc mặt đại biến, nhất là lão già kia, dường như biết thần linh không đầu phải làm gì, lập tức quát: "Hủy diệt, hủy diệt hai chân của hắn."

Nghe thấy lời của lão già, sáu người khác cũng lập tức ra tay, sau đó có lẽ là vừa khớp, sáu người này kể cả lão già kia đều công kích chân trái của thần linh không đầu!

Oanh!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, chân trái của thần linh không đầu trực tiếp nổ thành tro tàn, nhưng mà cái tay gãy của thần linh không đầu vẫn giơ lên thanh kiếm lớn lên, chỉ là lần này kiếm lớn kia không phải bổ về phía đám người lão già, mà là trực tiếp đâm xuống chân phải của chính mình!

Thanh kiếm lớn hạ xuống, xuyên thấu chân phải của thần linh không đầu, đâm vào sâu hơn mười trượng mới dừng lại.

Ầm ầm!

Ở trên bầu trời xuất hiện âm thanh, không phải tiếng sấm mà là một loại âm thanh cực kỳ đặc biệt, loại thanh âm này xuất hiện, mọi thứ trong cả vùng đất đều bắt đầu héo rũ, tuy rằng núi sông kia còn đang ở, nhưng rơi vào trong mắt Phương Minh, thật giống như tất cả đều trở thành hư vô.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, là cảm thụ tới từ một loại ngũ giác nào đó, cụ thể là sao bản thân Phương Minh cũng không nói lên được.

"Vứt bỏ vạn cổ thân, chảy hết thần linh huyết, tao là thí thần giả!"

Âm thanh lại một lần nữa vang lên, nhưng mà thanh âm này phảng phất đưa tới trời cao phẫn nộ, dưới thanh âm đặc thù này, chân phải cuối cùng còn sót lại của thần linh không đầu bắt đầu chậm rãi hóa đá, đến cuối cùng biến thành một ngọn núi.

"Tôi hiểu được!"

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, cái gì ngọn núi, cái này căn bản là chân phải của thần linh không đầu mà thôi.

Bảy người lão giả lúc này nhưng lại không có bất kỳ vẻ cao hứng nào, bởi vì bọn họ biết thanh âm này đại biểu cho âm thanh gì, thanh âm này cũng là thanh âm chôn cất bọn họ.

"Thiên địa táng âm, nghĩa trang của thần linh, tôi không cam lòng!"

Đây là thanh âm sau cùng của lão giả, sau khi âm thanh vang lên, thân thể của hắn lập tức bắt đầu chậm rãi tiêu tán, mà những người khác còn tiêu tán nhanh hơn cả lão già kia, chí ít hắn vẫn còn giằng co được mấy giây như vậy.

Chương 600: Màn sáng kinh khủng

Hình chiếu biến mất, vẻ mặt của Phương Minh lại trở nên có chút không hiểu ra sao, nhất là sau khi nhìn xuống ngọn núi dưới chân mình kia, muôn vàn cảm khái.

Ai có thể nghĩ tới ngọn núi này ở vô số năm trước lại là chân của một vị cường giả, một thí thần giả.

Kiếm khí không hiểu sao biến mất, Phương Minh đứng ở đỉnh núi không biết nên nói cái gì, kỳ thực cậu đã tương đối rõ ràng bảo tháp muốn mình làm cái gì rồi.

"Chủ của mày dù sao cũng đã mất, buông chấp niệm này đi."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía thanh kiếm lớn, cậu tin tưởng thanh kiếm lớn có thể nghe hiểu được lời của cậu, bởi vì thanh kiếm lớn này có linh!

Chân của thí thần giả kia đã biến thành ngọn núi, nhưng cái tay gãy này vẫn còn vẫn duy trì dáng vẻ vốn có, chỉ có một khả năng duy nhất, chính là thanh kiếm lớn này đã che chở tay gãy, bởi vì thanh kiếm lớn này không thể nào chấp nhận được sự thực chủ nhân của nó đã rời đi.

Phương Minh từ từ tới gần chuôi kiếm, sau đó đưa tay ra, đưa bàn tay đặt trên chuôi kiếm!

Một giây, hai giây, ba giây...

Khi mấy phút trôi qua, vẻ mặt Phương Minh có chút xấu hổ, cái đó và tình tiết cậu tưởng tượng không giống nhau chút nào,

tình tiết bình thường không phải hẳn là lúc này thanh kiếm lớn bị khí thế vương giả của cậu chinh phục, sau đó nhận cậu làm chủ sao?

"Quên đi, tao và mày vô duyên, vậy mày cứ cẩn thận đợi ở chỗ này cùng chủ của mày đi."

Phương Minh tìm cho mình một lý do, sau đó theo thân kiếm leo xuống, chẳng qua đúng lúc này bảo tháp lại có động tác, kim quang chiếu vào trên thân kiếm, chẳng qua cùng lúc đó kiếm khí kinh khủng kia lại một lần nữa xuất hiện.

Kiếm khí tràn ngập cùng kim quang đối kháng lẫn nhau, giống như đang tiến hành giao lưu nào đó, nhìn thấy hai lão đại này giao lưu, Phương Minh biết việc mà dựa vào trình độ của cậu có thể làm lúc này chính là lẳng lặng chờ, dù sao khoảng cách cấp bậc thật sự khác biệt quá lớn.

Mấy phút sau kim quang của bảo tháp biến mất, mà kiếm khí của thanh kiếm lớn cũng tiêu tán, chẳng qua ngay sau đó thanh kiếm lớn bắt đầu chậm rãi nhỏ đi, đến cuối cùng là "xíu" một tiếng hóa thành một đạo kiếm quang bắn về phía một tầng trong bảo tháp, biến mất không thấy gì nữa.

"Ách..."

Phương Minh rơi xuống đất, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ, lúc trước cậu còn nghĩ sau khi bảo tháp cùng thanh kiếm lớn câu thông hoàn tất, có thể thanh kiếm lớn sẽ nhận cậu làm chủ, hiện tại xem ra là cậu suy nghĩ nhiều.

Thanh kiếm lớn bay vào trong bảo tháp biến mất không thấy gì nữa, mà bảo tháp cũng biến mất giống hệt, lúc này toàn bộ đỉnh núi chỉ còn lại một mình Phương Minh.

"Cảm tình từ đầu tới đuôi mình không lấy được gì cả!"

Cười khổ một cái, Phương Minh đi về phía chân núi, sau khi đi tới chân núi liền quay đầu thi lễ với núi này một cái, sau đó đưa mắt nhìn về phía bình nguyên cách đó không xa, đi về phía bên kia.

Lúc đi tới sườn núi cậu đã chú ý tới bên trong vùng bình nguyên kia hình như có một tòa thành cổ tồn tại, dưới tình huống đang không có mục tiêu, thành cổ này liền là mục tiêu trước mắt của cậu, trước tới nơi đó.

Vọng sơn bào tử mã (mắt thấy ngay trước mặt nhưng dường như lại cách rất xa)!

Mặc dù lúc ở sườn núi thấy được thành cổ, vốn lấy tốc độ của Phương Minh đi suốt một ngày mà vẫn không thấy hình bóng của thành cổ, có thể nghĩ khoảng cách này xa tới cỡ nào.

"A, nơi này là một mảnh hồ Bạc?"

Phía trước Phương Minh xuất hiện một hồ bạc loại nhỏ, chỉ là hồ này giống như một bãi nước đọng, không có bất kỳ giao động sóng nước nào, cũng không nhìn thấy bên trong có bất kỳ sinh vật gì tồn tại.

Giữa lúc Phương Minh quan sát hồ này, lông mày của cậu đột nhiên nhíu lại, hầu như không hề nghĩ ngợi thân thể lập tức thối lui về phía sau, mà ngay khi thân thể cậu lui về phía sau, một bóng đen hiện lên trên mặt nước, một đám hàn quang bắn về phía Phương Minh, nếu như không phải Phương Minh phản ứng nhanh vài phần như vậy, giờ phút này hàn quang đã rơi vào trên người của cậu rồi.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn chằm chằm bóng người này, này là một vị người thanh niên trẻ tuổi, đối phương thấy Phương Minh không bị hắn đánh lén thành công, lúc này sắc mặt cũng hiện lên một tia ảo não.

"Không hổ là thần tử Giáo Hội, lại có thể phát giác sự hiện hữu của tôi!"

Nghe được lời nói của người thanh niên trẻ tuổi, biểu tình trên mặt Phương Minh không xuất hiện một tia biến hóa nào, nhưng trong lòng của cậu lại rất rõ ràng, vừa rồi sở dĩ có thể thối lui nhanh không phải bởi vì cậu nhận ra sự tồn tại của đối phương, mà là vì vào thời khắc ấy đáy lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy cơ, cho nên mới làm ra hành động thối lui về phía sau, dù sao nếu quả thật có nguy hiểm mà nói, như vậy khả năng rất lớn đến từ chính hồ này.

Thấy đối phương nhận ra mình, Phương Minh không cảm thấy bất ngờ, thân phận thần tử Giáo Hội vốn sẽ làm cậu trở thành nhân vật tiêu điểm, huống chi trước đây cậu còn đánh bại John, những người có tư cách tiến vào chiến trường thượng cổ hẳn đều sẽ chú ý tới mình.

"Thần tử điện hạ thực lực siêu quần, khiến người ta ngưỡng mộ, tại hạ cáo từ trước."

Crowe lòng sinh thoái ý, nhưng mà Phương Minh chỉ cười lạnh nhìn hắn, sau khi đánh lén mình không thành lại muốn bỏ chạy như vậy, trên đời này làm sao có thể có chuyện tốt như thế.

"Xem vẻ mặt này của thần tử điện hạ không phải đã hiểu lầm gì tôi đấy chứ? Lúc trước tôi chỉ thử dò xét thần tử điện hạ, hơn nữa cho dù thần tử điện hạ sợ rằng cũng không thể bắt tôi lưu lại nơi này, chỉ cần tôi muốn đi, thần tử điện hạ thật sự không làm gì được tôi."

Trên mặt Crowe mang theo nụ cười tự tin, không đợi Phương Minh trả lời liền xoay người một cái nhảy vào giữa hồ, tự hồ chỉ cần nhảy vào trong hồ này hắn sẽ không sợ Phương Minh truy kích nữa.

Ngay khoảnh khắc khi Crowe xoay người nhảy vào nước hồ, Phương Minh lập tức di chuyển, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất, trong thời gian mấy giây ngắn ngủi ngay khi Crowe rơi xuống nước này cũng đã đủ để cậu xuất thủ.

XÍU...UU!!

Phương Minh tốc độ rất nhanh, trực tiếp đánh một quyền ra ngoài, nhưng mà quỷ dị chính là một quyền này của Phương Minh cũng không phải vung hướng Crowe, mà là vung về một phía khác trên mặt hồ.

Mà quỷ dị hơn là ngay phía trước quả đấm của Phương Minh, một bóng người cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở nơi ấy, là người đàn ông sáu mắt, lúc này biểu tình trên mặt tựa như thấy quỷ nhìn về phía nắm tay đang đánh tới phía hắn.

Nếu như đứng ngoài quan sát, giống như là hắn chủ động chạy tới trước nắm đấm của Phương Minh.

Thấy biểu tình trên mặt đối phương, trên mặt Phương Minh hiện lên ý lạnh, ngay trước khi Crowe nhảy vào hồ nước, Phương Minh đã hoài nghi ở đây còn có những người khác đang mai phục, bởi vì vẻ mặt của Crowe quá bình tĩnh.

Hơn nữa quan trọng nhất là trong khi Crowe nói chuyện với mình, âm thanh rất lớn, nhất là khi nói mình không làm gì được hắn, âm thanh lại lớn thêm vài phần, cho dù có muốn khiêu khích chính mình cũng không nên làm vậy mới đúng, đây càng như là đang báo tin cho những người khác, truyền lại tin tức nào đó.

Chính là phát hiện những mánh khóe này, cho nên ngay khoảnh khắc trước khi Crowe nhảy xuống hồ nước cậu mới không vội ra tay, mà là điều chỉnh giác quan của mình đến trình độ nhạy bén nhất, thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh bên hồ.

Mà ngay khoảnh khắc khi Crowe rơi vào hồ, Phương Minh cuối cùng cũng nhận ra một luồng năng lượng đang giao động dưới hồ, điều này cũng khiến cậu hiểu rõ, ở dưới nước này vẫn còn cất giấu một người chuẩn bị đánh lén.

Đối phương quyết định ra tay ngay khi Crowe nhảy xuống nước, bởi vì hành động cùng lúc với Crowe mới có thể ẩn giấu động tĩnh của hắn, hơn nữa theo hắn thấy Phương Minh nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Crowe chạy trốn.

Đây là một sát cục liên hoàn không chê vào đâu được trong mắt Crowe cùng đồng bạn hắn, mà trên thực tế trước khi Phương Minh tới bọn họ đã lợi dụng chiêu này thành công giết chết một đối thủ có thực lực mạnh hơn bọn họ, tự thân không có bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên lần này bọn họ lặp lại chiêu cũ, nếu quả thật có thể giết chết Phương Minh, không chỉ sẽ giảm thiểu một đối thủ cạnh tranh có thực lực mạnh mẽ, quan trọng nhất là giết chết Phương Minh rồi, cho dù bọn họ không nhận được chỗ tốt gì trong chuyến đi này cũng không sao, bởi vì sau khi ra ngoài bọn họ sẽ nhận được phần thưởng phong phú từ cao tầng trong tộc.

Crowe cùng đồng bạn của hắn đến từ Hắc Ám Hội Nghị!

Một quyền này Phương Minh không nương tay chút nào, một quyền đánh vào ngực đối phương, trực tiếp xuyên thấu ngực đối phương, máu trong nháy mắt vẩy ra, toàn bộ thân hình càng như diều đứt dây rơi về trên mặt nước.

Một kích mất mạng!

Trong lòng Phương Minh hiểu rõ uy lực một quyền này của mình, cho nên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn thân thể người đàn ông này một lần, Phương Minh đưa mắt nhìn dưới nước, nhìn về phía vị trí lúc trước Crowe lặn xuống nước.

Chỉ là vài phút sau thân thể của Crowe cũng vẫn không xuất hiện, đến cuối cùng toàn bộ mặt hồ đều khôi phục sự yên ả, chỉ có thi thể của người thanh niên kia vẫn còn trôi nổi trên mặt hồ.

"Trực tiếp bỏ mặc đồng bạn của mình sao?"

Phương Minh không truy kích, bởi vì cậu cũng không am hiểu thuỷ chiến, mà giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây có một điểm khác biệt rất lớn, đó chính là giới tu luyện phương Tây có rất nhiều chủng tộc thiên phú tồn tại.

Ở phương Đông, giới tu luyện hầu như đều là nhân tộc, ở đây gia tộc và môn phái làm chủ, thế nhưng ở phương Tây lại có rất nhiều chủng tộc, những chủng tộc này bởi vì có chút duyên cớ sinh ra đột biến gen, hình thành chủng tộc có thiên phú vượt xa người bình thường.

Cho nên trước khi chưa điều tra rõ ràng lai lịch của Crowe, Phương Minh chắc chắn sẽ không tự mình xuống nước.

Giết chết một người, Phương Minh tiếp tục đi thẳng về phương hướng thành cổ phía trước, trực giác nói cho cậu biết, nơi ấy cậu sẽ gặp được cơ duyên lớn.

Mà trong lúc Phương Minh đi thẳng về phương hướng thành cổ phía trước, ở địa phương khác cũng bạo phát chiến đấu, có người bị chết, có người bị thương thoát đi, có thể nói trải qua một đoạn thời gian thích ứng, lần này những tinh anh trẻ tuổi tiến đến chiến trường thượng cổ lại bắt đầu không kiềm chế được.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người lựa chọn đối đầu chính diện, vẫn có không ít người lựa chọn hèn mọn trốn tránh, cho dù có gặp đối thủ cũng lựa chọn lẩn tránh không ra tay, loại người này đa số người đều là người có thực lực thấp, bài danh ở phía cuối cùng.

Ba ngày sau đó Phương Minh vẫn còn đang đi về phía thành cổ, chẳng qua không bao lâu cậu đã dừng bước, sau đó mang trên mặt vẻ kinh ngạc nhìn về phía sau.

Ở chân trời xa xôi sau lưng cậu, bầu trời dĩ nhiên xuất hiện một màn xanh, chẳng qua lập tức Phương Minh lại phát hiện màn xanh này không chỉ xuất hiện ở phía sau lưng cậu, ở những phương hướng khác cũng xuất hiện, tạo thành một vòng xanh.

Quan trọng nhất là sau khi Phương Minh nhìn chằm chằm cái màn sáng màu xanh này một hồi, phát hiện cái màn sáng màu xanh này đang di động, đang không ngừng thu nhỏ lại.

Khi Phương Minh nghi ngờ không biết cái màn sáng màu xanh này có tác dụng gì, thì giờ khắc này ở bên cạnh màn sáng màu xanh, mấy bóng người đang điên cuồng chạy trối chết.

"Đây là có chuyện gì?"

"Dĩ nhiên chỉ giữ vững được ba giây liền biến thành bạch cốt, này rõ ràng chính là màn sáng trí mạng."

Mấy người kia sở dĩ điên cuồng chạy trối chết là vì vừa rồi khi cái màn sáng màu xanh này ra hiện ở bên cạnh bọn họ, có người bởi vì tò mò đi về phía màn sáng, kết quả mới tiếp xúc đến màn sáng không được ba giây, không ngờ lại hóa thành một bộ xương trắng.

Đã biết uy lực khủng bố của màn sáng màu xanh này, lại thấy được màn sáng màu xanh đang không ngừng co rút lại, những người này đâu còn dám đứng yên, chỉ có thể liều mạng chạy tới phía trước.

Chương 601: Quyết đoán (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Màn sáng màu xanh đang thu nhỏ lại, cái này có nghĩa tất cả những người vào chiến trường thượng cổ lần này cuối cùng sẽ tập hợp chung lại một chỗ.

"Tại sao có thể như vậy, vì sao chưa từng nghe trưởng lão trong tộc nói về cái màn sáng màu xanh này?"

"Màn sáng kinh khủng như vậy, vì sao lúc tôi đi vào trưởng bối lại im bặt không đề cập tới?"

Rất nhiều thiên tài trẻ tuổi đang chạy trối chết vẻ mặt nghi hoặc, màn sáng màu xanh khủng bố như vậy, theo đạo lý những trưởng bối kia của bọn họ phải nói cho bọn hắn biết đấy, để bọn họ sớm chuẩn bị sẵn sàng hoặc sớm tách ra.

"Còn tưởng rằng đây là chiến trường thượng cổ trước đây sao, lần này phong ấn buông lỏng, chiến trường thượng cổ mới chính thức hiện ra rõ ràng, thứ các người không biết còn nhiều nữa!

Ở trong một ngọn núi một người thanh niên của Chiến Thần Điện nhìn xuống mấy bóng người đang kinh hoảng chạy trốn, trong mắt có vẻ cười lạnh cùng khinh thường, lần này mới thật sự là chiến trường thượng cổ mở ra, máu tanh cùng tàn khốc chân chính giờ mới bắt đầu.

"Đã đến, vòng sáng tử vong xuất hiện, giết chóc sắp đến, đến

lúc đó lại có mấy người có thể sống sót đây?"

Ở một bên khác, người đàn ông đến từ Băng Tuyết Thần Điện toàn thân áo trắng như tuyết, liếc nhìn màn sáng màu xanh cách đó không xa, trong mắt có vẻ thâm thúy.

...

Tốc độ của màn sáng màu xanh lục này rất nhanh, tất cả mọi người đang liều mạng chạy trốn về cùng một phương hướng, mà ở một ngày trước, cuối cùng Phương Minh cũng thấy được tòa thành cổ mà cậu nhìn thấy trên sườn núi lúc trước rồi.

Ở phía trước tòa thành hơn 500m, Phương Minh có thể cảm thụ được một cỗ khí tức tang thương đập vào mặt, tòa thành cổ này không có bất kỳ kiến trúc nguy nga lộng lẫy nào, chỉ có đổ nát thê lương, thành tường cũng đã rách nát không chịu nổi, nhưng lờ mờ có thể nhìn ra ở năm tháng khá dài trước đó, tòa thành cổ này vô cùng huy hoàng.

Cột đá cao tới mấy trăm trượng vẫn có mấy cây còn đứng vững vàng như cũ, thành tường tuy rằng nứt đổ, nhưng dựa vào độ dài của tường thành tới xem, đây là một thành trì vô cùng lớn, chí ít vượt xa bất kỳ thành trì nào trong lịch sử nước Anh cổ đại.

Một tòa thành lớn bị hủy diệt, con ngươi của Phương Minh ngưng đọng, chẳng qua ngay khi cậu còn đang nhìn chằm chằm thành cổ, một bóng người nhanh chóng lướt qua từ bên người cậu, trực tiếp hướng phía tòa thành cổ kia, hiển nhiên người này muốn tiến vào thành cổ trước Phương Minh một bước.

Chỉ là ngay lúc bóng người này tới trên tường thành sắp vào thành cổ, đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, trực tiếp ngã xuống trên tường thành, máu tươi theo thành tường chảy xuống.

Thấy một màn như vậy, con ngươi của Phương Minh co rút lại

một chút, thật ra lúc trước cậu cũng muốn cứ như vậy tiến vào thành cổ, bởi vì cậu không hề cảm thụ được bất kỳ nguy hiểm nào tồn tại, chỉ có điều xuất phát từ tâm tính cẩn trọng cho nên dự định trước quan sát một chút.

Hiện tại xem ra thái độ thận trọng từng chút này đã cứu cậu một mạng, nếu không mà nói có lẽ thi thể đang treo trên tường thành bây giờ chính là cậu.

Phương Minh chú ý tới thân thể người trên tường thành kia rất nhanh đã khô quắt, máu tươi khắp cơ thể đều lưu lại trên tường thành, nhuộm đỏ tất cả tường thành trong phạm vi ba mét, tới cuối cùng sau khi trong thi thể này không còn chút máu nào, trực tiếp trượt xuống trên mặt đất.

Không tiếp tục quan tâm cỗ thi thể kia, giờ khắc này ánh mắt của Phương Minh nhìn chòng chọc vào thành tường, bởi vì sau khi thành tường này bị máu nhuộm đỏ lại khôi phục màu sắc nguyên thủy, số máu kia giống như đã bị hấp thu hết, mấu chốt nhất là thành tường vốn chằng chịt vết nứt, hiện tại mấy vết nứt này dĩ nhiên biến mất một cách thần kỳ.

"Những huyết dịch này có thể chữa trị thành tường vốn đang hư hại?"

Phương Minh đưa ra phán đoán, cùng với nói là máu, cậu càng tin tưởng là sinh cơ, cái thành tường này đang hấp thu sinh cơ của người kia sau đó bắt đầu phục hồi như cũ, nếu như nói như vậy...

Nghĩ đến màn sáng màu xanh phía sau không ngừng thu nhỏ lại đoạt mệnh, lại nhìn thành tường quỷ dị hấp thụ sinh cơ này, trong đầu Phương Minh đột nhiên hiện lên một ý niệm: Nếu như coi bọn họ trở thành một đám dê, vậy vầng sáng này chính là vòng giam dê, vòng giam dê đang không ngừng thu nhỏ lại, ép buộc bọn họ chạy về vị trí trung tâm, mà ở nơi này thì có để sẵn một cối xay thịt, chờ đợi bọn họ đi chịu chết.

Nghĩ tới ý nghĩ này, sắc mặt Phương Minh có chút khó coi, nhưng không vì vậy mà cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì trực giác nói cho cậu biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nếu quả thật là một tình thế chắc chắn phải chết, cho dù cậu có khẩn trương cũng vô ích.

"Thần linh chi thành, chỉ tín đồ cùng đời sau của thần linh mới có thể bước vào, về phần những người khác, chỉ có thể trở thành nền tảng của Thần linh chi thành."

Ba người Chiến Thần Điện cũng đã đến trước thành cổ, lúc thấy thành cổ, trên mặt ba người có vẻ mừng như điên, lập tức trở thành biểu tình cuồng nhiệt, trong miệng bắt đầu niệm tụng kinh văn nào đó, từng bước từng bước đi về phía thành cổ.

Khi ba người đi tới gần sát tường thành, một bóng người màu vàng óng hiện rõ trên bầu trời của thành cổ, là một người đàn ông khoác chiến giáp, không cách nào thấy rõ dung mạo cụ thể, chẳng qua sau khi ba người Chiến Thần Điện thấy người đàn ông mặc chiến giáp này, vẻ mặt càng thêm kích động, trực tiếp quỳ sụp trên mặt đất.

"Chiến thần, là chiến thần của điện chúng ta!"

"Không sai, chiến giáp này cùng chiến giáp của tượng thần trong Chiến Thần Điện giống nhau như đúc."

Cũng không phải thắc mắc vì sao ba người Chiến Thần Điện kích động như vậy, bởi vì bóng người này chính là chiến thần, là thần linh bọn hắn thờ phụng suốt đời, hôm nay thân thể thần linh hiện lên, làm sao có thể không kích động.

Thấy bóng người xuất hiện trên bầu trời thành cổ này, trên mặt Phương Minh lại mang theo vẻ cổ quái, bởi vì cậu cũng đã từng nhìn thấy bóng người này ở ngay trong đoạn hình chiếu lúc trước, bóng người vàng óng này chính là một trong những người

bị thần linh không đầu một kiếm đánh chết.

Ba người Chiến Thần Điện nói mấy lời kia cậu cũng nghe được, trên thực tế đến lúc này, bốn phía thành cổ hội tụ hơn hai mươi người, mà vừa vặn ba người Chiến Thần Điện lại đứng cùng một phía với cậu, cho nên sau khi nghe được bóng người vàng óng kia chính là chiến thần mà Chiến Thần Điện thờ phụng, cậu mới sẽ cảm thấy khiếp sợ như vậy.

Mặc dù nói ở đây được xưng là chiến trường thượng cổ, nhưng Phương Minh vẫn chưa tin nơi này có cái gọi là thần linh đại chiến, phỏng chừng chính là trận chiến lớn giữa những cường giả mà các tộc này thờ phụng, nhưng bây giờ người của Chiến Thần Điện nói cho cậu biết đây là chiến thần, mà chiến thần ở trong đoạn hình chiếu kia lại bị thí thần giả giết chết!

"Thí thần giả, thật sự chính là danh xứng với thực."

Nếu như nói bóng người vàng óng là chiến thần, như vậy những bóng người khác trong đoạn hình chiếu kia cũng không thể có địa vị kém hơn chiến thần này, nói cách khác những người này đều là thần linh, tất cả đều bị thí thần giả kia chém giết.

Ba người của Chiến Thần Điện lại nhanh chóng bước chân đi vào thành cổ, không hề gặp phải bất kỳ nguy hiểm, thấy ba người này, không ít người ở đây trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, đây là chỗ tốt khi có thần linh che chở.

Chương 602: Quyết đoán (2)

Trong khi những người này còn đang hâm mộ, lại có một bóng người hiện rõ ở phía trên tòa thành cổ, sau khi bóng người này xuất hiện, tất cả mọi người cảm nhận được lạnh lẽo, một loại lạnh lẽo từ trong lòng sinh ra, lạnh tới khiến cho không ít người lông tơ dựng đứng.

"Thần linh băng tuyết sao?"

Thấy bóng người này, Phương Minh nghĩ tới người bị thí thần giả dùng một kiếm đâm xuyên vào đất, hai người này cho dù là chiến giáp hay là khí chất đều giống nhau như đúc.

Sau khi bóng người của thần linh băng tuyết hiện ra, lại có bóng người của một vị thần linh xuất hiện, một bóng người hoàn toàn bao phủ trong bóng tối, sau khi thấy bóng người này, vẻ mặt Iveney ở một bên khác thành cổ trở nên khó coi, bởi vì người toàn thân bao phủ trong bóng đêm, cầm trong tay lưỡi hái này chính là tử thần, một trong tam đại thần linh Hắc Ám Hội Nghị cung phụng.

Hắc Ám Hội Nghị cùng Giáo Hội phương Tây là tử địch, đối phương triệu hoán ra tử thần rồi, cô ta bên này há có thể không có biểu thị.

Iveney hai tay kết thủ ấn, trong miệng thầm đọc chú ngữ, không bao lâu, trên bầu trời của thành cổ, thần quang quang huy xuất hiện, một thiên sứ có mười hai cánh xuất hiện ở trên bầu trời của thành cổ, đối mặt với bóng người tử thần phía xa xa.

"Ở trước mặt thủy tổ của tộc Người khổng lồ chúng ta, cái gọi là thần linh lại tính là cái gì?"

Hai người khổng lồ lúc này cũng nổi giận gầm lên một tiếng, mà theo bọn họ rống giận, trên tòa thành cổ một bóng người khổng lồ xuất hiện, người khổng lồ cao tới trăm trượng cứ như vậy đứng ở trên bầu trời của thành cổ, hai tay nắm lôi chùy, mang theo khí thế vương giả không gì sánh kịp.

Đây là bóng người thủy tổ tộc người khổng lồ!

Lần lượt từng bóng người hiện lên trên bầu trời của thành cổ, chiếu sáng cổ thành này giống như ban ngày, mà những người này cũng đều không ngoại lệ đi vào thành cổ, nhưng vẫn như cũ còn có hơn phân nửa người lưu ở bên ngoài thành cổ.

Vòng sáng càng ngày càng nhỏ, người ở bên ngoài thành cổ bắt đầu trở nên bối rối, nếu không tiến vào thành cổ, vậy đợi khi vòng sáng màu xanh kia tới, chờ đợi bọn họ chính là đường chết!

Chỉ là mấy người bọn họ không thờ phụng thần linh, thuỷ tổ cũng không mạnh mẽ đến mức có thể chống lại thần linh, không dám đơn giản tiến vào.

"Thánh nữ điện hạ, thần tử còn chưa tới, có nên ra ngoài tìm thần tử điện hạ không?" Hill hướng phía Iveney hỏi.

Iveney nghe được Hill nói, khuôn mặt hiện lên vẻ do dự, thật ra lấy tính tình của cô ta tuyệt đối sẽ không đi tìm Tần Minh, nhưng Tần Minh này rốt cuộc là thần tử, sau khi rời khỏi đây nếu để cho tổng giám mục bọn họ biết mình không chăm sóc đối phương, sợ rằng thực sự sẽ bị đưa vào sở tài phán tông giáo.

"Tìm, các người đi tìm cậu ta đi, chẳng qua nếu như sau mười lăm phút vẫn không tìm được vậy cũng đành thôi, Thiên Sử Thần Linh không thể duy trì liên tục quá lâu được, chúng ta phải vào thành trước khi pháp tướng của Thiên Sử Thần Linh biến mất."

"Vâng!"

Thời gian mười lăm phút đương nhiên không thể nào tìm kiếm khắp thành cổ này được, cho nên sau khi mười lăm phút này trôi qua, mấy người Hill vẻ mặt thất vọng đi trở về.

"Này cũng thật hết cách, không phải chúng ta không chăm sóc cậu ta mà là chính bản thân cậu ta không may mắn, chẳng qua cậu ta là thần tử, là Chúa chuyển thế, vậy dĩ nhiên cũng có thể tiến đến, không cần lo lắng cho cậu ta nữa."

Trên mặt Iveney hiện lên vẻ nghiêm túc, nhưng trong lòng lại đang mừng thầm, bởi vì cô ta ước gì Phương Minh có thể chết ở chỗ này, đây là kết quả mà cô ta muốn nhìn thấy nhất.

Chủng tộc cùng thế lực mạnh mẽ toàn bộ đều tiến vào thành cổ, những người còn lại thì tuyệt vọng đứng ở ngoài thành cổ, bởi vì trong đó có người thử xông thẳng vào, nhưng kết quả sau cùng không ngoài dự đoán trở thành chất dinh dưỡng của thành tường.

Màn sáng màu xanh sau lưng càng ngày càng gần, thần tình tuyệt vọng bắt đầu xuất hiện ở trong mắt của những người này, mà ở trong số những người này, Phương Minh vẫn không có hành động, bởi vì cậu đang đợi, cậu muốn nghiệm chứng một suy đoán, về phần cái suy đoán này có đúng hay không, kết quả lập tức sẽ xuất hiện rồi.

Màn sáng màu xanh cách thành cổ chỉ còn khoảng một km, nói cách khác cách Phương Minh chỉ không tới 500m, dù vậy cậu vẫn không hoảng loạn, thẳng đến màn sáng màu xanh cách cậu chỉ còn lại có 100m, trong mắt Phương Minh có tia sáng chợt lóe lên, cuối cùng cũng có động tác.

Màn sáng màu xanh cách thành cổ càng ngày càng gần, vẻ tuyệt vọng trên mặt đám người còn đang ở phía ngoài thành cổ cũng càng ngày càng đậm.

Phía trước là thành tường đoạt mệnh không thể vượt qua; mặt

sau là màn sáng khủng bố không thể chống cự, chờ đợi bọn hắn chắc chắn là tử vong, chỉ là một cái hóa thành túi da, một cái hóa thành bạch cốt, liền xem bọn hắn muốn chọn cách thức tử vong nào rồi.

Duy chỉ có Phương Minh nhìn màn sáng càng ngày càng gần, tia sáng trong mắt càng lúc càng mạnh, đợi khi màn sáng gần tiếp xúc đến thân thể, toàn bộ thân hình như mũi tên rời cung bắn ra ngoài, trực tiếp lao về phía màn sáng.

Lúc này bởi vì tâm tình tuyệt vọng tràn ngập, cho nên người ở bên ngoài thành cổ không hề chú ý tới hành động của Phương Minh, cho dù có chú ý tới tối đa cũng chỉ kinh ngạc hơn một chút mà thôi.

Ngay khoảnh khắc khi Phương Minh nhảy vào bên trong màn sáng, những người còn lại ở bên ngoài thành cổ cũng đều động, chỉ là chẳng qua cả đám bọn hắn đều hành động trái ngược với Phương Minh, lựa chọn phương hướng thành cổ, nếu so với màn sáng kinh khủng kia thì khả năng có thể tiến vào thành cổ cao hơn một chút, bởi vì chỉ cần cho bọn hắn thời gian một giây, chỉ cần vượt qua thành tường kia là bọn họ đã an toàn.

Nhưng mà kết cục của những người này không có gì khác ngoài trở thành một đóa hoa máu trên tường thành.

...

Phương Minh không biết kết cục của những người này, cho dù có biết cậu cũng sẽ không nhắc nhở, bởi vì nói trắng ra thì những người này đều là đối thủ cạnh tranh của cậu, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với bản thân mình, đạo lý này cậu vẫn hiểu.

Trong nháy mắt khi tiến vào màn sáng, thân thể của cậu hơi ngưng trệ, dù cho ngay khi hướng về phía màn sáng cậu đã phong bế toàn bộ lỗ chân lông, nhưng trên người vẫn truyền đến cảm

giác nóng rực cùng đau nhức.

Loại đau đớn này làm cho gân xanh trên mặt cậu nổi lên, gần như không nhịn được hét lên thành tiếng, móng tay trực tiếp cắm sâu vào trong lòng bàn tay, dùng một loại đau đớn khác đến trung hoà loại cảm giác nóng rực vô cùng thống khổ này.

Một giây, hai giây...

Phương Minh nhanh chóng phóng về phía trước, thế nhưng chỉ mới xông vào trong phút chốc mà ý thức của cậu đã có chút mê man, mắt thấy bản thân sắp hoàn toàn bất tỉnh… Thế nhưng đúng lúc này, cả người Phương Minh buông lỏng, màn sáng bao phủ ở trên người cậu cũng biến mất.

Rầm!

Phương Minh trực tiếp đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, nhìn màn sáng màu xanh đang di động phía sau, trong mắt có vẻ may mắn, lần này cậu đánh cuộc thành công, màn sáng này thực sự đang chuyển động, hơn nữa khu vực phía sau màn sáng thật sự an toàn.

Trên thực tế ngay lúc nhìn thấy màn sáng màu xanh xuất hiện, Phương Minh đã nghĩ tới trò chơi lúc trước Hoa Minh Minh đã từng chơi, Hoa Minh Minh ngoại trừ thích chơi nông dược (1), lúc đó cậu ta còn thích một trò chơi đấu súng, mà trong trò chơi này một trăm người chơi sẽ đáp xuống những nơi khác biệt trong bản đồ, cuối cùng một trăm người này bắt đầu bắn nhau, người có thể sống sót cuối cùng mới là người thắng lợi.

(1): Tên đầy đủ là 王者农药 (Vương giả nông dược). Là tên gọi thay cho game mobile tên 王者荣耀 (Vương giả vinh quang), vì chữ 农药 (nông dược) và 荣耀 (vinh quang) đồng âm, chủ yếu nhất là gây nghiện cho người chơi nên thường được gọi chơi như vậy, còn được coi là game Liên Quân Mobile của Trung Quốc.

Nhưng bởi vì địa đồ rất lớn, hơn nữa còn có cỏ cao cộng thêm nhà cửa che chắn, vì phòng ngừa có mấy người chơi cố ý kéo dài thời gian đợi ở một chỗ không đi, trò chơi này đã cài đặt một vòng độc, vòng độc ban đầu nằm trên biên giới của bản đồ, thế nhưng theo thời gian trôi qua vòng độc cũng sẽ từ từ thu nhỏ lại, mà nếu có người chơi ở trong vòng độc cũng sẽ từ từ mất máu cho đến chết.

Chương 603: Đánh cuộc thành công

Loại thiết kế này đương nhiên là vì đề phòng có người chơi ở mãi một chỗ không động đậy, cũng là vì đẩy nhanh thời gian kết thúc của trò chơi, đương nhiên về vòng độc này, công ty trò chơi cũng đã cố ý thiết kế ban đầu độc khá nhẹ, thời gian càng dài thì độc càng lúc càng mạnh, thời gian người chơi có thể chịu đựng trong vòng độc cũng càng ngày càng ngắn.

Phương Minh mặc dù chưa từng chơi trò này, thế nhưng cậu đã nhìn thấy Hoa Minh Minh chơi, Hoa Minh Minh người này vốn là người không thể im lặng quá lâu, thấy Phương Minh ở một bên quan sát cho nên trực tiếp nói tất cả quy tắc của trò này ra.

Chính là Hoa Minh Minh lắm chuyện một phen thế nhưng đã cho Phương Minh một gợi ý.

Trò chơi kia vì để người chơi hội tụ đến một chỗ cho nên mới có vòng độc, nhưng sao lại giống với tình huống trước mắt của chiến trường thượng cổ này như thế?

Chiến trường thượng cổ có không gian rất lớn, lớn đến tình huống bình thường nếu như hai người không biết phương hướng của nhau rồi cố ý hội họp, sợ rằng thời gian ba tháng cũng không nhất định có thể chạm mặt, mà tất cả những người đã tiến vào chiến trường thượng cổ trước đây cũng đúng là như vậy, sau khi ba tháng trôi qua lúc có người rời khỏi chiến trường thượng cổ còn mang vẻ mặt mờ mịt, bởi vì ba tháng này hắn không hề gặp được bất kỳ một đối thủ nào.

Thế nhưng một lần này chiến trường thượng cổ rõ ràng khác

biệt, cái màn sáng màu xanh kia xuất hiện hẳn là vì muốn khiến tất cả mọi người hội tụ ở thành cổ, hơn nữa vừa ra sân liền tạo ra biểu hiện cực kỳ khủng bố, chỉ cần hơi dính tới một chút xíu chắc chắn phải chết, lúc này mới làm cho tất cả mọi người đều hoảng loạn, căn bản không có tâm tư đi suy tính tỉ mỉ đặc thù của cái màn sáng màu xanh.

Duy chỉ có Phương Minh phát hiện cái màn sáng màu xanh này có một điểm đặc thù, đó chính là tốc độ di chuyển của màn sáng màu xanh càng lúc càng nhanh, giả thiết cái màn sáng màu xanh này chỉ là một màn ánh sáng, như vậy theo tốc độ di chuyển của màn sáng đẩy nhanh, mà cậu lại di chuyển ngược chiều của màn sáng này thì liệu có thể vượt qua được màn sáng hay không?

Cũng giống như vòng độc trong trò Hoa Minh Minh chơi, ngoại trừ khu vực an toàn tất cả những khu vực khác đều có độc, không cách nào chạy trốn, nhưng đây không phải trò chơi, thậm chí rất có thể còn thiết trí tương phản với trò chơi kia, màn sáng màu xanh này trải qua thời gian càng lâu thì uy lực càng nhỏ.

Đương nhiên đây cũng là một quyết định rất mạo hiểm, vốn dựa theo tính cách của Phương Minh hẳn sẽ không để bản thân mình đi thử những trò mạo hiểm nhưu vậy, nhưng lần này sở dĩ cậu chọn thử mạo hiểm là bởi vì cậu nghĩ tới một khả năng.

Đám người Iveney coi đám người ở chiến trường này là thần linh, mà tất cả mọi người đều cho rằng cổ thành này là thần linh chi thành, cho rằng truyền thừa của các thần linh ở bên trong tòa thành cổ này, thế nhưng chỉ có bản thân Phương Minh rõ ràng, ở đây có lẽ là chiến trường thần linh, nhưng cổ thành này tuyệt đối không phải cái gì thành cổ của thần linh, bởi vì thần linh đã sớm bị vị thí thần giả kia tru diệt toàn bộ.

Chính là bởi vì tin tức này, cho nên lúc này Phương Minh mới quyết định mạo hiểm thử một lần, mà hiện tại xem ra cậu thực sự đã đánh cuộc thành công.

Màn sáng màu xanh cũng không lấy mạng của cậu, lúc này để lại trước mặt cậu một mảnh thiên địa rộng lớn, toàn bộ chiến trường trừ cậu ra, những người khác đều bị vây vào trong tòa thành cổ kia.

Phương Minh quay đầu nhìn thành cổ bị màn sáng màu xanh bao vây, phỏng chừng những người đó lúc này còn đang cảm thấy may mắn vì có thể tiến vào thành cổ, do thành tường của thành cổ ngăn màn sáng màu xanh lại giúp bọn họ thoát khỏi nguy cơ tử vong.

Phương Minh đoán không lầm, lúc này bên trong tòa thành cổ, đám người Iveney thấy màn sáng màu xanh ngừng lại ở bên ngoài tường thành cổ không thể tiếp tục thu hẹp, cả đám đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần màn sáng màu xanh kinh khủng này không tiến thêm nữa, vậy bọn họ liền an toàn, cho dù không chiếm được cơ duyên, ở chỗ này đợi sau khi thời gian ba tháng kết thúc, cũng có thể an toàn đi ra ngoài.

"Thánh nữ, không tìm được tung tích của thần tử điện hạ, cũng không nghe ngóng được tung tích của thần tử từ trong miệng những người khác, thần tử điện hạ hẳn là không vào trong này."

Sau khi Hill đi thăm hỏi tất cả mọi người đã tiến vào thành cổ một lần, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Iveney, thần tử gặp chuyện không may, bọn họ dù có thể an toàn trở lại Giáo Hội cũng sẽ phải chịu trọng phạt.

"Vấn đề này không thể trách chúng ta, là chính bản thân cậu ta không đi cùng một chỗ với chúng ta." Iveney thấy sắc mặt mọi người ngưng trọng, mở miệng nói.

"Thánh nữ, tuy là vậy nhưng trước đây tổng giám mục Gamma cũng đã thông báo, nếu như thần tử gặp chuyện không may, chúng ta cũng có tội bảo vệ không chu toàn."

"Cho nên hiện tại càng cần mọi người đồng tâm hiệp lực hơn trong thời gian tới, tranh thủ cơ duyên lớn lần này, chỉ cần có được cơ duyên lớn, tôi tin tưởng tổng giám mục bọn họ cũng sẽ không nói cái gì, đến lúc đó tôi lại nói giúp cho mọi người trước mặt giáo hoàng bệ hạ, để mọi người không bị phạt."

Nghe được lời của Iveney, đám người Hill hai mắt sáng lên, thánh nữ là do giáo hoàng tự mình chọn lựa ra, xem như là đệ tử thân truyền của giáo hoàng, ngày bình thường rất được giáo hoàng yêu thích, nếu như lần này bọn họ thu được cơ duyên lớn, nói không chừng thật có thể được miễn phạt.

"Cơ duyên lớn, cơ duyên lớn lần này thuộc về Chiến Thần Điện của chúng tôi."

Cách cách đó không xa, ba người Chiến Thần Điện cười lạnh nhìn về phía đám người Iveney, mặc dù nói Giáo Hội bên này chiếm ưu thế về nhân số, nhưng ba người Chiến Thần Điện căn bản không sợ.

Chiến Thần Điện cùng Giáo Hội cũng có hận thù rất sâu sắc, trước đây khi Giáo Hội muốn mở rộng thế lực của mình trên bản đồ, đã giao phong tranh đấu không ít lần với Chiến Thần Điện ở Hy Lạp, Giáo Hội càng có thể nói là giẫm lên Đa Thần Giáo thượng vị.

"Tôi ngược lại thật ra nghĩ không bằng chúng ta ra tay đào thải hết những người này đi."

Người của Hắc Ám Hội Nghị cũng dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn về phía đám người Iveney, hận thù giữa Hắc Ám Hội Nghị cùng Giáo Hội lại càng không cần phải nói, từ hình thức ban đầu khi xuất hiện của hai thế lực vốn đã đối lập lẫn nhau.

Sắc mặt Iveney có chút khó coi, nếu như Chiến Thần Điện thực sự liên thủ cùng người của Hắc Ám Hội Nghị, vậy bên phía cô ta

thực sự sẽ gặp phải chút nguy hiểm, nhất là trong Hắc Ám Hội Nghị có một người đàn ông cả người bao phủ trong hắc bào, cho cô ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

"Chư vị, tôi cảm thấy được mọi người hay là tìm kiếm được cơ duyên lớn trong cổ thành này trước đã rồi nói sau, hiện tại bắt đầu ra tay, cũng đừng để cuối cùng tiện nghi cho những người khác."

Có người mở miệng, người mở miệng là đệ tử thiên tài thuộc về một thế lực khác, đối với hắn mà nói, đương nhiên hắn rất vui vẻ nhìn thấy mấy loại thế lực lớn như Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị này có thể khai chiến, bởi vì khi đó hắn có thể ngư ông đắc lợi.

Nhưng mấu chốt là thế lực của hắn có quan hệ rất sâu với Giáo Hội, nếu như đám người Giáo Hội thật sự giao thủ cùng đám người Hắc Ám Hội Nghị, vậy hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong suy nghĩ của hắn, các người muốn đánh đương nhiên có thể, chỉ cần đừng đánh trước mặt hắn là được, hoặc cho dù chỉ cách một con phố, các người có đánh tới chết hay tàn phế hắn cũng đều sẽ làm bộ không thấy.

"Thần linh thành cổ thần bí khó lường, rất dễ dàng gây ra một số cấm kỵ, các người nếu không sợ phiền phức có thể tiếp tục."

Người đàn ông mặc quần áo trắng của Băng Tuyết Thần Điện mở miệng, sau khi nói xong lời này trực tiếp cất bước đi về hướng trung tâm cổ thành, mà những người khác thấy thế cũng nhao nhao đuổi theo.

"Đi!"

Người đàn ông bên trong hắc bào của Hắc Ám Hội Nghị truyền ra thanh âm khàn khàn, ba người Chiến Thần Điện mặc dù có chút

khó chịu, nhưng cũng biết lúc này quan trọng nhất là tranh đoạt truyền thừa.

"Coi như các người gặp may mắn."

Iveney nghe được lời của ba người Chiến Thần Điện, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Những lời này hẳn nên trả lại cho các người mới đúng, chẳng qua hi vọng các người có thể sống đến cuối cùng, tới lúc đó tôi mới có thể trảm hết cái lũ dị đoan các người."

Tạm thời tránh được một trận chiến lớn, tất cả mọi người bên trong thành cổ khôi phục yên tĩnh ngắn ngủi, bắt đầu tìm kiếm cơ duyên, mà giờ khắc này Phương Minh ở ngoài thành cổ lại cũng không bình tĩnh.

Chương 604: Vùng đất tạo thần

Hô ~

So sánh với bên trong tòa thành cổ thời khắc này gió êm sóng lặng, Phương Minh ở ngoài thành cổ thế nhưng cực kỳ không bình tĩnh!

Cuồng phong gào thét, trên trời cao sấm sét vang dội giáng xuống liên tục như những con rắn bạc cuồng loạn nhảy múa, tựa như một cảnh tượng diệt thế xuất hiện ở trước mắt Phương Minh.

Rầm!

Một tia sấm sét thô to như thùng nước mới vừa rơi vào vị trí bên trái cách Phương Minh không tới 100m, tiếng sấm to lớn này khiến cậu cảm thấy đinh tai nhức óc, mà sấm sét kia mặc dù không rơi xuống trên người của cậu, thế nhưng năng lượng lôi điện nó tản mát ra cũng đủ khiến cho toàn bộ lông tóc trên người cậu đều dựng đứng lên.

Sấm sét chằng chịt như vậy, nếu còn tiếp tục đứng ở nơi này sẽ gặp phải kết cục gì Phương Minh không cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng được, không phải là bị sấm sét đánh chết thì cũng bị điện trong sấm sét giật chết, không có khả năng thứ hai.

Chạy!

Không hề do dự, bên dưới cuồng phong cùng sấm sét này, Phương Minh trực tiếp lựa chọn một phương hướng sau đó liều mạng bỏ chạy, giờ khắc này cậu không khác gì người trong câu hát kia miêu tả:

"Chạy trốn một phương hướng tự do theo gió, truy đuổi lực lượng sấm sét cùng tia chớp..."

...

Sau nửa giờ, Phương Minh vẫn đang chạy nhanh, chỉ là còn chưa thoát khỏi phạm vi của sấm sét khủng bố, giữa lúc Phương Minh dừng lại một giây nghỉ ngơi lấy hơi, rầm, một tia chớp hạ xuống, trực tiếp bổ vào trên người của cậu.

Toàn bộ cơ thể Phương Minh giống như bị cố định lại, chẳng qua quỷ dị là thân thể của cậu cũng không hề bị đánh tới cháy đen, sau khi sấm sét kia đánh lên người của cậu, ngược lại hình thành một cột sáng quanh người cậu, bảo phủ cả cơ thể cậu vào bên trong.

"Phát hiện sinh mệnh thể, khởi động trình tự!"

Thanh âm lạnh lẽo như máy móc vang lên ở bên tai Phương Minh, còn không đợi Phương Minh phản ứng lại, trước mắt cậu lập tức biến đổi, xuất hiện một hai cái nút, hai cái nút một đen một trắng.

"Trải qua kiểm tra đo lường, không phù hợp trình tự tuyển chọn, mở ra trình tự hủy diệt."

Chẳng qua rất nhanh hai cái nút một đen một trắng này đã biến mất, một cảm giác xé rách kịch liền từ quanh thân truyền tới, vẻ mặt của Phương Minh trở nên vặn vẹo, mắt thấy bản thân sắp bị hủy bởi sấm sét, thế nhưng đúng lúc này, năm viên Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền của cậu bắt đầu chuyển động, Vu Sư Chi Lực vận chuyển toàn thân.

"Lần thứ hai kiểm tra đo lường, phát hiện năng lượng đặc thù, đạt tới trình tự tuyển chọn cấp thấp nhất, kiến nghị hủy diệt."

Nghe được âm thanh máy móc lạnh như băng này, trong lòng

Phương Minh gần như muốn chửi mẹ nó, tuy rằng cậu không biết cụ thể chuyện này là sao, nhưng cũng có thể phán đoán đại khái, máy móc này ngay từ đầu nói cậu không đạt tới cái gọi là yêu cầu trình tự tuyển chọn kia cho nên phải hủy diệt cậu, mặt sau cảm thụ được Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, tuy rằng đạt đến yêu cầu cấp thấp nhất, nhưng vẫn kiến nghị hủy diệt cậu.

Nếu có thể mắng chửi người mà nói, hẳn Phương Minh đã trực tiếp mở miệng chửi ầm lên, đây là khinh bỉ cậu một cách trần trụi!

Phải biết rằng bản thân cậu chiếm được truyền thừa Vu Sư, là thần tử Giáo Hội, cũng là cao thủ trước mười của một đời tuổi trẻ phương Tây, nhưng như thế ở trong mắt máy móc này lại vẫn chỉ mới đạt tới yêu cầu cấp thấp nhất, lại còn muốn hủy diệt xóa sổ, đây khác nào mạnh mẽ đè cậu xuống đất làm nhục như?

Cái loại cảm giác đau nhức kia lần thứ hai kéo tới, chẳng qua lần này Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực Phương Minh lại một lần nữa nổi lên, sau đó từ bên trong đó bắn ra một vệt kim quang.

"Cảnh cáo, cảnh cáo, phát hiện năng lượng cao cấp nhất, hoàn mỹ phù hợp, nhảy qua trình tự tuyển chọn, bắt đầu tiến hành trình tự đắp nặn."

Tiếng máy móc lại một lần nữa truyền ra, mà cảm giác vô cùng đau đớn trên người Phương Minh biến mất, nghe được mấy câu nói của máy móc, Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, cái gì mà hoàn mỹ phù hợp, cái gì nhảy qua trình tự tuyển chọn, máy móc này quả thật chính là một tên chuyên bắt nạt kẻ yếu.

Chẳng qua oán thầm thì oán thầm, Phương Minh thở phào nhẹ nhõm, chí ít trước mắt mà nói cậu hẳn sẽ không gặp phải nguy hiểm tới tính mạng gì nữa, tuy rằng trình tự đắp nặn này là cái gì cậu vẫn không hiểu ra sao.

Vài phút sau đó, tiếng máy móc lại một lần nữa truyền đến.

"Đắp nặn hoàn tất, thân thể đẳng cấp thấp nhất, khả năng đắp nặn không cao, chuyển thành đắp nặn tinh thần..."

Sau một khắc, Phương Minh liền cảm thấy thức hải của mình giống như bị châm nhói một cái, cả người có chút buồn ngủ, ngay cả đầu phảng phất như không thể ngất lên nổi, chẳng qua loại cảm giác này chỉ giằng co chừng một phút sau đó liền biến mất.

"Tinh thần thể cao cấp, phù hợp yêu cầu, bắt đầu công tác thống kê biên soạn danh hiệu..."

"Danh hiệu trong thống kê, số hiệu bảy mươi sáu."

"Xác nhận số hiệu, mở ra bước tiếp theo!"

XÍU...UU!!

Cảm giác xé rách truyền đến, lại sau đó Phương Minh lập tức phát hiện thân thể của mình biến mất ngay tại chỗ, khi lại xuất hiện một lần nữa cậu phát hiện mình xuất hiện ở một nơi khác hoàn toàn.

"Số hiệu bảy mươi sáu, căn cứ trắc nghiệm, phù hợp điều kiện, tiến vào vùng đất tạo thần."

Tiếng máy móc vang lên ở bên tai Phương Minh, nghe nói như thế, tròng mắt của Phương Minh co rút lại một chút, không phải bởi vì gì khác mà là vì mấy chữ "vùng đất tạo thần" kia.

Thần là cái gì?

Ở phương Tây, thần chính là tín ngưỡng của mỗi tông giáo lớn, là tồn tại phi nhân loại, nhưng bây giờ tiếng máy móc này dĩ nhiên nói nơi này là "vùng đất tạo thần", chẳng phải là nói thần có thể chế tạo ra sao?

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía trước, ở trước mặt của cậu xuất hiện nguyên một đám tháp năng lượng, phía dưới mỗi tháp năng lượng đều được bao phủ ở trong một tầng sương mù dày đặc, khiến con người không thể thấy rõ tình huống bên trong, tỉ mỉ tính qua một lần, tổng cộng có mười hai tháp năng lượng.

"Số hiệu bảy mươi sáu, mời tuyển chọn tháp năng lượng của người, mở ra trình tự tạo thần!"

Nghe tiếng máy móc nói như thật, Phương Minh mỉm cười, sau cùng tùy ý lựa chọn một tháp năng lượng ở vị trí chính giữa.

"Tuyển chọn hoàn tất, phù hợp điều kiện, bắt đầu trình tự tạo thần."

Sau một khắc Phương Minh liền nhận thấy thân thể của mình không bị khống chế bay về phía tháp năng lượng, chẳng qua tới vị trí cách sương mù dày đặc của tháp năng lượng chỉ còn vài mét, từ trên tháp năng lượng đột nhiên bắn ra một cột sáng, cột sáng này bao phủ Phương Minh vào trong đó.

Bị cột sáng bao phủ, Phương Minh có một loại cảm giác bị người ta nhìn trộm, thật giống như lúc này có người bóc trần cậu ra sau đó nhìn một lượt từ trên xuống, không chỉ trên thân thể, thậm chí Phương Minh cảm giác được tất cả mọi thứ trong đầu mình kể cả linh hồn đều bị người ta nhìn trộm rồi.

Ngay tại lúc loại cảm giác này càng ngày càng đậm hơn, Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực Phương Minh lại một lần nữa hiện lên ánh sáng rực rỡ, theo ánh sáng rực rỡ này hiện lên, Phương Minh liền nhận thấy được cái loại cảm giác bị nhìn trộm này biến mất.

"Số hiệu bảy mươi sáu, nguyên danh Tần Dương, phù hợp trình tự tạo thần, trước mất đi ý thức vốn có!"

Nghe nói như thế sắc mặt Phương Minh đại biến, mất đi ý thức vốn có không phải tương đương với muốn hủy diệt linh hồn của cậu, từ nay về sau biến thành một thi thể tựa như cái xác biết đi sao? Sao cậu có thể sẽ đồng ý?

Chẳng qua điều khiến cậu có chút tuyệt vọng là, cậu căn bản không thể phản kháng được, cả người đều không thể động đậy.

"Mất đi hoàn tất, có thể tiến vào Tạo Thần Trì tiến hành cải tạo."

Không được một phút đồng hồ, khi nghe được thanh âm này Phương Minh ngây ngẩn cả người, linh hồn cùng ý thức của cậu còn đang ở đây, làm sao lại mất đi thành công?

Chờ đã...

Lúc trước bởi vì hoảng loạn cho nên chưa kịp suy tính, lúc này cậu mới chú ý tới, lúc trước thanh âm kia nói tên ban đầu của cậu là Tần Dương, nhưng Tần Dương chẳng qua là tên của người mà cậu đã hồn xuyên vào trước đây.

"Chẳng lẽ là bảo tháp này làm ra sao?"

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng thoáng qua, gặp phải tình huống này hiển nhiên là bởi vì bảo tháp, mà lúc trước chính mình rõ ràng không phù hợp yêu cầu, nhưng cuối cùng bảo tháp đã khiến cho cậu phù hợp yêu cầu.

Từ đầu tới đuôi, đều là bảo tháp đang điều khiển tiến triển của chuyện này.

"Rốt cục trong hồ lô của lão đại mi đang bán thuốc gì vậy, không thể nói cho tôi biết một chút sao?"

Phương Minh oán thầm trong lòng, nhưng cậu cũng không trông cậy vào bảo tháp này có thể đáp lại, sau khi oán thầm xong,

ánh mắt liền nhìn thẳng về phía trước, lúc này sương mù dày đặc bắt đầu chậm rãi tiêu tán, xung quanh năng lượng tháp này từ từ hiện ra rõ ràng.

Chương 605: Dịch Thần Linh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Sương mù dày đặc phía dưới tháp năng lượng chậm rãi tán đi, lộ ra hình dáng bên dưới, đó là một cái ao, mà sương mù dày đặc kia chính là từ trong ao tản mát ra, một cái ao to chừng mười trượng, chỉ có điều đây là một cái ao không.

Lúc nhìn thấy cái ao này, trong đầu Phương Minh đột nhiên hiện lên một loại cảm giác kỳ lạ, còn không đợi đến khi cậu triệt để nhìn rõ ràng, lập tức phát hiện thân thể lại một lần nữa không bị khống chế bay về phía trước cái ao, cuối cùng rơi thẳng vào giữa ao.

XÍU...UU!!

"Kiểm tra đo lường số hiệu bảy mươi sáu tiến vào Tạo Thần Trì, mở ra hình thức tạo thần."

Tháp năng lượng đột nhiên bắt đầu chuyển động xoay tròn, mà theo tháp năng lượng này xoay tròn, phía trên tháp năng lượng giống như một vòi phun, có chất lỏng từ bên trong phun ra, phun thẳng vào trong cái ao bên dưới.

Chất lỏng rơi vào trong ao, cũng có không ít chất lỏng rơi vào trên người Phương Minh, trong khoảnh khắc khi chất lỏng này rơi vào trên thân thể, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì sau khi loại chất lỏng này rơi trên người cậu, một luồng

năng lượng cực kỳ tinh thuần xuyên thấu qua lớp da bên ngoài bắt đầu thẩm thấu vào trong cơ thể cậu.

Luồng năng lượng tinh thuần này, cũng không kém bao nhiêu so với Long Tinh còn có nước thánh vinh diệu của Giáo Hội trước đây cậu nhìn thấy, phát hiện này khiến cậu mừng rỡ như điên.

Hiện tại cũng không kịp tìm tòi nghiên cứu xem Tạo Thần Trì này rốt cuộc là cái thứ gì, Phương Minh tập trung ý chí bắt đầu hấp thu năng lượng do loại chất lỏng này tản mát ra, một cơ hội tu luyện tuyệt vời như thế làm sao cậu có thể buông tha.

Phải biết rằng, trước đây nương tựa theo nước thánh vinh diệu kia có thể khiến cho cậu tôi luyện thành công, trong nháy mắt đột phá cấp bậc Địa Cấp, thực lực đạt đến trình độ bất bại trong cùng cảnh giới, nếu như lần này lại tôi luyện thành công, thực lực của chính mình sẽ đạt tới cấp độ gì, ngay cả bản thân Phương Minh cũng không dám xác định.

Tốc độ Phương Minh hấp thu chất lỏng này còn lâu mới có thể nhanh như như tốc độ chất lỏng dâng lên trong ao, chỉ mới nửa canh giờ toàn bộ cái ao đã đầy ba phần tư, mà cả người Phương Minh cũng trôi lơ lửng ở bên trong chất lỏng này, chỉ còn lại duy mỗi cái đầu nằm trên mặt nước.

Tu luyện không biết năm tháng, huống chi dưới tình huống đang điên cuồng hấp thu, Phương Minh phong bế ngũ giác của bản thân, bởi vì chỉ có như vậy cậu mới có thể không chút phân tâm toàn lực hấp thụ tất cả những năng lượng này, điều chỉnh tốc độ hấp thụ đạt tới mức nhanh nhất.

Trong đan điền, năm viên Vu Sư Chi Châu cũng đang điên cuồng vận chuyển, những năng lượng kia sau khi tiến vào trong cơ thể Phương Minh, có hơn phân nửa đã đi đến phía Vu Sư Chi Châu, mà năm viên Vu Sư Chi Châu sau khi hấp thụ xong những năng lượng này cũng đang không ngừng thu nhỏ lại, cũng giống

như lần đầu tiên Phương Minh tôi luyện trước đây, đang không ngừng áp súc thể tích.

...

Thần Linh Thành Cổ!

Trong lúc Phương Minh còn đang nằm hấp thu năng lượng, Thần Linh Thành Cổ cuối cùng cũng bạo phát tranh đấu, nguyên nhân hình thành lần tranh đấu này đơn giản chỉ vì một cái giếng bên trong tòa thành cổ!

Đặc biệt nói là giếng càng không bằng nói là đầm nước, chỉ sâu không quá ba mét, hơn nữa chỉ còn lại một chút xíu chất lỏng ở dưới cùng mà thôi, thế nhưng chỉ có một xíu chất lỏng này đưa tới chiến đấu.

"Dịch Thần Linh là tôi tìm được trước, ai cũng đừng mong có thể cướp đi!"

Ở trước đầm nước, một người thanh niên vết thương chằng chịt, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm bốn năm người phía trước, ở mấy phút đồng hồ trước, hắn ta phát hiện cái đầm nước này, lập tức liền biết rõ phía dưới đầm nước này nhất định là Dịch Thần Linh mà trưởng bối trong tộc nói, nhất thời mừng rỡ như điên muốn thu thập, nhưng không đợi hắn ta ra tay đã bị người đánh lén.

Dịch Thần Linh, người tiến vào chiến trường đều hiểu rõ từ trong miệng trưởng bối nhà mình, đây là sản vật chỉ chiến trường thượng cổ mới có, là một loại chất lỏng năng lượng cực kỳ trân quý, ngoài công hiệu có thể sánh ngang cùng nước thánh vinh diệu của Giáo Hội còn có ánh sáng cầu nguyện của Đa Thần Giáo ở Hy Lạp, hơn nữa từ trình độ nào đó, Dịch Thần Linh này càng thêm trân quý.

Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là nước thánh vinh diệu của Giáo Hội hay là ánh sáng cầu nguyện của Đa Thần Giáo, chỉ có nhân viên nội bộ của bọn họ sử dụng mới có hiệu quả, người thế lực khác sử dụng thật sự không chắc có thể mang tới tác dụng tốt như vậy, thậm chí còn phản tác dụng.

Thạch tín của đối phương mật đường của chúng ta!

Cầm người của Hắc Ám Hội Nghị đến nói, nước thánh vinh diệu rơi trên người bọn họ không khác gì so với trúng độc, không chỉ sẽ ăn mòn thân thể của bọn hắn, thậm chí ngay cả linh hồn cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Nhưng mà Dịch Thần Linh thì không gặp phải vấn đề như vậy, Dịch Thần Linh này bất kỳ người nào cũng có thể sử dụng, hiệu quả đối với người nào cũng giống nhau, không tồn tại bất kỳ sự phân biệt chủng tộc hay thế lực nào, bởi vậy, đối với Dịch Thần Linh bất kể là người của thế lực nào cũng sẽ không buông bỏ.

Nhưng Dịch Thần Linh chỉ có một nơi có thể có, đó chính là chiến trường thượng cổ này, thế nhưng cho dù là ở chiến trường thượng cổ cũng không phải tùy tiện liền có thể kiếm được Dịch Thần Linh, mỗi một lần chiến trường thượng cổ mở ra, tổng số người cuối cùng có thể thu được Dịch Thần Linh sẽ không vượt lên trước năm người, hơn nữa đa số người cũng chỉ chiếm được vài giọt như vậy mà thôi.

Giống như trong đầm nước này xấp xỉ có tới một bình Dịch Thần Linh, quả thật chính là vô cùng trân quý, giá trị căn bản không cách nào đánh giá, nhất là đối với những thiên tài trẻ tuổi này đến nói, có Dịch Thần Linh này, thực lực của bọn họ sẽ đột nhiên tăng mạnh.

"Chê cười, báu vật như Dịch Thần Linh người nào có thực lực mạnh thì người đó mới có được, chỉ bằng chút thực lực này của mày có tư cách gì đạt được Dịch Thần Linh, tao khuyên mày rời đi

mau mau một chút, bằng không mà nói đừng trách đám người chúng ta hạ sát thủ."

Bốn người này tuy rằng là người tới từ những thế lực không giống nhau, thế nhưng tại thời khắc này đã trở thành đồng minh trong bóng tối, nhất trí cùng giải quyết cái người phát hiện ra Dịch Thần Linh kia trước đi, sau đó bọn họ mới quyết định nên tranh đoạt nội bộ hay mọi người chia đều Dịch Thần Linh.

"Đừng nói nhảm với hắn nữa, động thủ trước, miễn cho đến lúc đó thu hút sự chú ý của những người khác."

Một người khác trong bốn người mở miệng, tuy rằng thành cổ rất lớn, tất cả mọi người đều tự phân tán ra, thế nhưng nếu đến lúc đó đột nhiên có người đi ngang qua đây, một khi khiến cho những người khác chú ý, lại muốn có được Dịch Thần Linh cũng không phải một chuyện dễ dàng.

"Giết!"

Bốn người liếc nhau một cái sau đó đồng thời phóng về hướng phía người đàn ông kia, đối mặt với công kích của bốn cường giả cùng cấp bậc, hơn nữa rõ ràng mang theo sát ý, sắc mặt người đàn ông trong nháy mắt thay đổi, nhưng vẫn không muốn buông tha, đánh một quyền ra nghênh hướng một vị trong đó.

Kết quả rất rõ ràng, người đàn ông chặn lại công kích của một người trong số đó, nhưng công kích của ba người khác đã tới trước mặt, đối mặt với ba người liên thủ, người đàn ông trực tiếp té bay ra ngoài té trên mặt đất không rõ sống chết.

"Đừng để ý tới hắn, trước lấy Dịch Thần Linh."

Bốn người liên thủ không quan tâm tới sinh tử của người thanh niên, trực tiếp đưa mắt nhìn phía đầm nước, khi bọn hắn thấy trong đầm nước có một bình Dịch Thần Linh, trên mặt lộ ra

vẻ mừng rỡ, nhiều Dịch Thần Linh như vậy thật nằm ngoài dự liệu của bọn hắn, bốn người bọn họ hoàn toàn không cần phải tranh đoạt, mỗi người phân một phần tư là đã đủ rồi.

"Tôi đi xuống trước thu Dịch Thần Linh lại, đến lúc đó lại phân cho mọi người."

Một người thanh niên muốn đi xuống đầm nước, chẳng qua vừa muốn hành động lại bị một người thanh niên khác cản lại.

"Tôi thất hay là để tôi đi xuống đi."

"Các người đừng cãi cọ, chỗ tôi có hồ lô trưởng bối luyện chế, vừa lúc có thể dùng để chứa Dịch Thần Linh này."

"Thật là đúng dịp, chỗ tôi cũng có."

Chương 606: Dịch Thần Linh (2)

Bốn người nghi kỵ lẫn nhau, bởi vì bọn họ vốn chính là tổ hợp lâm thời, căn bản không yên tâm để người khác xuống phía dưới thu Dịch Thần Linh, không có biện pháp, Dịch Thần Linh này quá trân quý, khiến cho bọn họ không thể không cẩn thận như vậy.

Bốn người giằng co ở chỗ này, nghi kỵ lẫn nhau, mà đúng vào lúc này người đàn ông bị đánh bay ra ngoài lại mở mắt, sau khi thấy bốn người này, trên mặt lộ ra vẻ hận thù ghen ghét, trực tiếp quát: "Dịch Thần Linh, chỗ tôi phát hiện một lượng lớn Dịch Thần Linh."

Nếu chính mình không lấy được, vậy hắn liền dứt khoát gọi tất cả những người khác cùng tới, bốn người này cũng đừng nghĩ có được nhẹ nhàng như vậy.

"Chết tiệt, nhanh nhanh ra tay đi, không còn thời gian nữa."

Bốn người nghe được tiếng rống của người thanh niên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, bốn người gần như cùng lúc muốn nhảy vào trong miệng đầm, nhưng miệng đầm chỉ lớn chừng đó, bốn người đụng nhau cuối cùng ai cũng không nhảy xuống được.

"Các vị, tôi phát huyết thệ, nếu như tôi xuống phía dưới lấy được Dịch Thần Linh xong không chia cho bốn vị, thì tu vi cả đời này của tôi không thể tiến thêm tấc nào nữa, gặp ngũ lôi oanh động."

Một người thanh niên gấp gáp lập tức phát thệ, mà ba người

khác chỉ do dự một lát sau cùng gật đầu đáp ứng, nếu đối phương phát huyết thệ rồi, vậy cũng không sợ đối phương chơi xấu.

Người đàn ông nhảy nhập trong đầm nước thật nhanh thu thập Dịch Thần Linh, mà ba vị này thì cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, phòng ngừa có người đánh lén.

"Được rồi, chúng ta rút lui."

Một phút đồng hồ sau, người đàn ông dưới đầm nước đi lên, chỉ chỉ hồ lô trong tay, hướng phía ba người nói, ba người khác thấy thế trên mặt hiện lên vẻ kích động, bốn người đang muốn chạy trốn.

Rầm!

Ngay tại lúc bốn người chuẩn bị rút lui, một chiếc búa lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập vào giữa bốn người.

Hai người khổng lồ xanh xuất hiện, mà một chùy này cũng khiến cho bốn người đều bị thương nhẹ, sắc mặt khó coi nhìn chùy sắt lớn vừa san phẳng đầm nước.

"Giao ra Dịch Thần Linh, các người có thể rời đi, bằng không mà nói..."

Hai người khổng lồ xanh không nói rõ nhưng bốn người này lại biết ý của đối phương, không giao ra Dịch Thần Linh, lập tức xé nát bọn họ.

"Hừ, Cự nhân tộc các người không khỏi quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng bốn người chúng ta lại sợ hai người các người phải không?"

Nếu như là 1 vs 1, bọn họ có lẽ vẫn còn có chút kiêng kỵ đối với hai người khổng lồ xanh này, nhưng hiện có bốn người bọn họ, không phải không có lực đánh một trận.

Hai người khổng lồ xanh không nói tiếp nữa, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn, trực tiếp cất bước vọt về phía bốn người này, tuy rằng thân thể khổng lồ nhưng động tác vô cùng linh mẫn, trong nháy mắt lập tức đi tới trước mặt bốn người.

"Cùng tiến lên."

Một người đàn ông trong bốn người xuất thủ, đầu nắm tay toàn lực vung hướng ngực của một người khổng lồ xanh trong đó, phía ngoài nắm đấm gây ra từng trận tiếng xé gió, có thể nghĩ uy lực của một quyền này lớn tới cỡ nào.

Đối mặt với một đấm này của đối phương, người khổng lồ xanh không tránh né chút nào, thậm chí cũng không ngăn cản, mặc cho đối phương đánh một quyền trên lồng ngực của mình, mang trên mặt sát ý, hai tay trực tiếp nhấc bổng người đàn ông lên.

"Điều này sao có thể?"

Trên mặt người đàn ông mang theo vẻ kinh hãi, một quyền toàn lực mà hắn mới ra tay dĩ nhiên không thể mang tới bất kỳ thương tổn gì cho đối phương, phòng ngự thân thể của người khổng lồ xanh này khủng bố như vậy sao?

Người đàn ông có chút đã hối hận, muốn mở miệng, chẳng qua đáng tiếc chính là hắn không có cơ hội này, bởi vì ngay sau đó thân thể của hắn đã bị người khổng lồ xanh mạnh mẽ xé rách thành hai nửa, máu me văng tung tóe xuống trên đất, cũng phun thẳng vào trên mặt của người khổng lồ xanh.

Rầm!

Một bên khác một người khổng lồ xanh cũng không nhàn rỗi, một quyền trực tiếp đập một người thanh niên khác nằm rạp dưới đất, sau đó đưa tay nắm lên, mạnh mẽ bóp nát xương cốt của đối phương.

Còn lại một nam một nữ thấy thảm trạng của đồng bạn, mang trên mặt vẻ sợ hãi, bọn họ không nghĩ tới chênh lệch giữa song phương lại lớn tới như vậy, đây căn bản cũng không phải trận chiến giữa những người cùng cấp bậc.

"Chúng ta chịu thua, nguyện ý giao ra Dịch Thần Linh!"

Người đàn ông lập tức cao giọng hô lên, so sánh với Dịch Thần Linh thì tánh mạng của mình càng trọng yếu hơn, mệnh đã không có thiên tài địa bảo gì cũng không còn tác dụng.

Vứt hồ lô ra ngoài, người đàn ông trực tiếp xoay người rời đi, lần này hai người khổng lồ xanh không hề ngăn cản, nhưng mà người đàn ông này còn chưa đi xa đột nhiên một cây trường thương phóng tới, trực tiếp ghim hắn lên trên tường, hai mắt trợn trừng, nhìn chòng chọc vào phía trước.

Ở một góc rẽ trên phố phía trước, ba người Chiến Thần Điện đi ra, mà trường thương này chính là vũ khí của một người trong đó, vừa đúng là hắn đã ném trường thương kia ra ngoài.

"Trên người thật không còn giấu diếm Dịch Thần Linh, chẳng qua dù chết cũng không oan uổng, ở chỗ này, chỉ cần là người dám động tâm với một số thứ tốt, tất cả đều đáng chết."

Ba người Chiến Thần Điện đi tới, ánh mắt rơi vào cái hồ lô phía trước hai người khổng lồ xanh, mang trên mặt vẻ lạnh lùng.

"Thế nào, Chiến Thần Điện các người muốn tranh đoạt Dịch Thần Linh này cùng chúng ta?"

"Ha ha, người khác sợ Cự nhân tộc các người, thế nhưng Chiến Thần Điện tao không sợ, nếu không muốn chết liền lưu lại Dịch Thần Linh rồi cút đi."

"Đại ca, em cảm thấy một hồi em nhất định phải xé nát cả đám bọn họ, sau đó dẫm mạnh thành bánh thịt."

Người khổng lồ xanh cùng ba người Chiến Thần Điện hết sức căng thẳng, mà đúng vào lúc này, một bóng đen đột ngột xuất hiện ở phía trước hồ lô kia, trực tiếp muốn bắt lấy hồ lô sau đó trốn đi.

"Thần quang chiếu khắp!"

Chỉ là ngay lúc bóng đen sắp đụng trúng hồ lô, một tiếng quát lớn truyền đến, trên mái hiên của một tòa nhà nào đó, Iveney hai tay kết ấn, một cột sáng từ trên trời giáng xuống, vây chặt bóng đen kia vào trong.

Bóng đen lộ ra hình dáng, là một con quạ, đến từ bộ tộc Quạ Đen của Hắc Ám Hội Nghị, vốn dự định lợi dụng thiên phú của chủng tộc mình trộm hồ lô này đi, nhưng không nghĩ tới Iveney lúc này cũng chạy đến.

"Hắc Ám Hội Nghị, vĩnh viễn chỉ biết dùng loại thủ đoạn hèn hạ này."

Trên mặt Iveney mang theo vẻ khinh thường, thủ ấn trong tay lại biến hóa lần thứ hai, trên mặt người đàn ông quạ đen lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì hắn biết Iveney muốn làm gì, Thuật Tịnh Hóa của Giáo Hội, sẽ gây thương tổn to lớn cho người của Hắc Ám Hội Nghị bọn họ.

Mắt thấy người đàn ông quạ đen này sắp bị tinh lọc, nhưng mà lúc này một lưỡi hái hiện rõ ở trước mắt mọi người, lưỡi hái đánh xuống, trực tiếp đánh tan cột sáng kia.

Cái người thanh niên trong hắc bào kia của Hắc Ám Hội Nghị xuất hiện, mà sau một khắc, ở đây nhưng lại có hoa tuyết rơi xuống, nhiệt độ của cả khu vực này đột nhiên giảm xuống, người thanh niên mặc bạch y kia của Băng Tuyết Thần Điện cũng đã chạy đến.

Một bình Dịch Thần Linh đưa tới những thiên tài đứng đầu

này tranh đoạt, không có bất kỳ thương nghị gì, tất cả mọi người đồng thời động thủ.

Nếu như Phương Minh biết một màn này, chắc chắn sẽ cảm thấy không biết phải nói thế nào, bởi vì đám người Iveney tranh đoạt Dịch Thần Linh chính là những chất lỏng trong hồ của cậu, đừng nói là một bình rồi, chỉ là Dịch Thần Linh tràn từ trong ao ra đều có mấy chậu lớn rồi.

Chương 607: Bán sỉ cơ duyên

Oanh!

Sau một hồi long tranh hổ đấu, sau cùng đám người Iveney đã đạt thành hiệp nghị, những Dịch Thần Linh này mọi người chia đều, nguyên nhân vì sao trong lòng mọi người đều biết, cho dù là thế lực nào ở đây cũng đều khó có khả năng độc chiếm Dịch Thần Linh này.

Cũng may lần này phát hiện không ít Dịch Thần Linh, cho dù năm phe bọn họ chia đều, mỗi một phe cũng có thể được phân đến hơn mười giọt, này cũng đã để cho bọn họ thỏa mãn vô cùng, dù sao trước đây toàn bộ Dịch Thần Linh mà mấy người tiến vào chiến trường thượng cổ thu thập được cũng chỉ hơn mười giọt như vậy.

Ngoại trừ năm thế lực lớn Iveney, cũng có người của thế lực khác chạy tới, chỉ là những người này rất rõ ràng bọn họ không đủ tư cách cạnh tranh cùng năm thế lực lớn này, tuy rằng ước ao nhưng sau cùng đều chọn rời đi.

"Lần này thoáng cái có thể tìm được nhiều Dịch Thần Linh như vậy, xem ra các trưởng lão nói không sai, chiến trường thượng cổ lần này nhất định có cơ duyên lớn, nhất định phải đoạt được trước tất cả những người này."

Mọi người tán đi, những người không có được Dịch Thần Linh cũng không nhụt chí, nhiều Dịch Thần Linh như vậy xuất hiện vừa vặn nói rõ một điểm, chiến trường thượng cổ lần này thật có cơ duyên lớn.

Mọi người điên cuồng sưu tầm ở bên trong tòa thành cổ,

không buông tha bất kỳ một xó xỉnh nào, mà giờ khắc này ở bên trong Năng Lượng Tr, Phương Minh cũng nghênh đón biến hóa.

Từng tầng kim sắc quang mang bắt đầu quanh quẩn ở bên ngoài cơ thể Phương Minh, bổ trợ khiến cả người hắn trở nên thần thánh siêu phàm, nếu có người ở chỗ này có thể thấy rõ ràng màu da bên ngoài cơ thể Phương Minh đang chậm rãi biến hóa, càng ngày càng trắng tích ôn nhuận tựa như ngọc.

Nếu như nói tháp năng lượng là Dịch Thần Linh phát ra, như vậy năm viên Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền Phương Minh chính là máy hấp thu, toàn bộ chất lỏng trong hồ liên tục không ngừng bị năm viên Vu Sư Chi Châu này hấp thu, phỏng đoán cẩn thận, chỉ trong thời gian nửa tiếng hấp thu Dịch Thần Linh mà đã hấp thu hơn một ao rồi.

Sau khi hấp thu Dịch Thần Linh xong, hình thể Vu Sư Chi Châu chẳng những không tăng lên mà còn đang không ngừng nhỏ đi, lại không ngừng áp súc xoay tròn, thể tích đã chỉ còn lại có một phần ba so với ban đầu.

Tôi luyện, Phương Minh lại một lần nữa bắt đầu tôi luyện.

Nhưng mà sau một khắc, trong đầu Phương Minh đột nhiên truyền đến biến đổi lớn, thật giống như có một tia sấm sét nổ tung trong đầu của cậu, một cỗ tin tức xuất hiện ở trong đầu của cậu.

"Vu Sư, lấy tinh thần lực quán chú bản thân, dung hội ở đan điền, nhưng đan điền hữu hạn không thể chứa đựng tinh thần lực vô tận, sau đó có đại năng giả lấy thân thể làm dẫn, dẫn động tinh thần lực khắp toàn thân, chư thiên tinh thần dung nhập tứ chi bách hài, lấy thân dung tại tinh thần..."

Một đoạn câu chữ già nua xuất hiện ở trong đầu Phương Minh, nương theo mấy âm thanh này là một vài bức thủ ấn, đây là thủ ấn Vu Sư tu luyện, hơn nữa còn là một phương pháp tu luyện

mới.

Vốn theo Phương Minh, Vu Sư tu luyện chính là hấp thu tinh thần lực sau đó ngưng tụ ra Vu Sư Chi Châu ở đan điền, nhưng hiện tại xem ra dường như còn có một loại phương pháp tu luyện khác, chỉ có điều loại phương pháp tu luyện này nhất định phải trở thành Cửu Tinh Vu Sư rồi mới có thể mở ra.

"Cửu Tinh... Hay là trước đừng mơ tưởng xa vời nữa, đời này có thể tu luyện tới Cửu Tinh hay không cũng đã là cả một câu chuyện."

Đừng xem hiện tại Phương Minh đã tới cấp độ ngũ tinh, thế nhưng Vu Sư tu luyện càng đi về phía sau độ khó càng lớn, chênh lệch giữa ngũ tinh cùng lục tinh Vu Sư giống như chênh lệch giữa Địa Cấp tầng hai cùng Địa Cấp hậu kỳ.

Lục tinh tức là Địa Cấp hậu kỳ đến Địa Cấp đỉnh phong, mà một khi đột phá đến thất tinh, liền trở thành cường giả Thiên Cấp, có thể nghĩ đột phá này có bao nhiêu khó khăn.

"Vu, câu thông tinh thần lực mà hiệu lệnh sơn hà, từ đó tạo nên Sơn Hà Ấn!"

Lại là một tin tức xuất hiện ở trong đầu Phương Minh, đây là một thuật pháp thuộc về Vu Sư có, hơn nữa còn là thuật pháp chưa từng xuất hiện trong bách khoa toàn thư ở truyền thừa Vu Sư.

Sơn Hà Ấn!

Lấy tinh thần làm khởi đầu, hiệu lệnh sơn hà, tạo thành Sơn Hà Ấn.

Sau khi đọc xong, Phương Minh cuối cùng cũng hiểu Sơn Hà Ấn này là cái gì, loại thuật pháp này chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là Sơn Ấn, giai đoạn thứ hai là Hà Ấn, mà giai đoạn

cuối cùng chính là sơn hà hợp thể.

Mà giai đoạn thứ nhất Sơn Ấn lại chia làm ba cấp độ, sơ cấp nhất có tên là Thông Sơn Ấn, tầng thứ hai thì là Phiên Sơn Ấn, về phần tầng thứ ba thứ chính là Trấn Sơn Ấn.

Phương Minh hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, ngưng tụ lại thủ ấn Thông Sơn Ấn, nhưng mà khi ngưng tụ lần đầu tiên, Vu Sư Chi Lực trong cơ thể lập tức bị rút ra không còn một mống, nhưng vẫn không thể ngưng tụ thành công.

Vu Sư Chi Lực tiêu hao hầu như không còn, chẳng qua rất nhanh năm viên Vu Sư Chi Châu sau khi hấp thu Dịch Thần Linh xong, lại liên tục không ngừng bổ sung Vu Sư Chi Lực.

Có Dịch Thần Linh bổ sung, Phương Minh cũng không nhụt chí, vẫn một lần rồi lại một lần kết ấn, bởi vì cậu biết lúc này là cơ hội tốt nhất để tu luyện Thông Sơn Ấn này, bỏ lỡ ngày hôm nay nếu muốn lại tu luyện được Thông Sơn Ấn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nguyên nhân rất đơn giản, lấy thực lực của cậu bây giờ còn không thể tìm được cách mau chóng khôi phục Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, nếu như rời khỏi nơi này rồi mới tu luyện Thông Sơn Ấn, sợ rằng cần phải hao phí thời gian rất dài.

Mà ở chỗ này, cậu có thể một lần lại một lần kết ấn, chỉ cần có Dịch Thần Linh liên tục không ngừng liền có thể rồi.

Một lần, hai lần, ba lần...

Phương Minh chính mình cũng không biết đã kết thủ ấn bao nhiêu lần, thẳng đến một lần cuối cùng, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, không khí phía trước người cậu ngưng tụ, sau đó liền nghe được một tiếng vang nặng nề, toàn bộ mặt đất đều xuất hiện rung động.

"Đây là uy lực của Thông Sơn Ấn sao?"

Trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng thoáng qua, cậu đây coi như đã sơ bộ ngưng tụ ra, chỉ là bây giờ còn không thể ngưng tụ thành hình được, đương nhiên cái này cũng có liên quan với chuyện cậu chỉ mới bắt tay vào luyện tập, chờ khi luyện thêm một thời gian nữa tất nhiên có thể ngưng tụ ra Thông Sơn Ấn.

Hai tay tiếp tục kết ấn, không khí chầm chậm lưu động, khi Phương Minh cuối cùng cũng kết thành thủ ấn, một ngọn núi cao khoảng một trượng toàn thân trắng toát xuất hiện ở nơi ấy, mang theo một luồng uy áp kinh khủng, nặng nề đánh xuống đại địa.

Lần này, đại địa ngoại trừ rung động thì còn xuất hiện vết rách, vết rách này lan dài tới xấp xỉ một trượng mới dừng lại, uy lực vượt qua bất luận thuật pháp gì đã thi triển trước đó.

Thông Sơn Ấn, không chỉ là uy lực, quan trọng hơn chính là áp lực đè lên đối thủ ngay sau khi xuất hiện, khiến đối thủ cảm thấy bản thân như đang đối mặt với uy áp của một tòa núi lớn, căn bản không dấy lên nổi ý niệm phản kháng.

Đây mới là chỗ lợi hại chân chính của Thông Sơn Ấn, bằng không mà nói chỉ với uy lực như vậy, lại làm sao có thể đơn độc xuất hiện ở trong đầu Phương Minh.

Sơn Hà Ấn, là thuật pháp mỗi một vị Vu Sư đều phải tu luyện, nhưng không phải bất kỳ Vu Sư nào cũng có thể tu luyện thành công, chí ít nếu như không có cơ duyên lần này, lấy cảnh giới của Phương Minh tối thiểu phải tu luyện thêm hai cấp độ nữa, sau khi tới thất tinh Vu Sư rồi mới bắt đầu tu luyện.

"Núi có bảy mặt, màu trắng bạc này chỉ là một mặt đẳng cấp thấp nhất."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Thông Sơn Ấn chính mình

ngưng tụ ra, tu luyện Thông Sơn Ấn tới cực hạn sẽ huyễn hóa ra bảy mặt núi, đại khí, kỳ tú, hiểm trở, xanh um, hoang vu... Khi bảy mặt đều hiện ra, cũng liền đại biểu cho Thông Sơn Ấn đại thành.

Đương nhiên, nếu muốn tu luyện Thông Sơn Ấn tới cảnh giới đại thành không chỉ cần cảnh giới, cũng cần cảm ngộ, cảm ngộ dãy núi đỉnh núi, đây là cần chân chính tự mình đi qua khắp các loại sông núi mới có thể có.

Trong quá trình tu luyện Thông Sơn Ấn, Phương Minh cũng không ngừng việc tu luyện trong cơ thể, Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền vẫn đang không ngừng tôi luyện, muốn mượn cơ hội duy nhất này tôi luyện đến mức cực hạn, dù sao đây là cơ hội tốt nghìn năm mới gặp một lần.

...

Bên trong thần linh cổ thành, lúc này đám người Iveney cùng Hill đang nhìn một pho tượng phía trước, vẻ mặt trở nên kích động không thôi, bởi vì ở trước mặt bọn họ có một tòa pho tượng thiên sứ sừng sững, thiên sứ mười hai cánh, bên trong kinh văn của Giáo Hội, đây là người bảo vệ Chúa.

"Pho tượng thiên sứ, tôi cảm nhận được khí tức thần thánh từ trên người nó!"

Iveney không chút suy nghĩ liền đến gần phía tượng điêu khắc, cuối cùng cách điêu khắc khoảng cách không tới mười mét đột nhiên quỳ xuống, về phần đám người Hill chỉ có thể đi tới vị trí cách điêu khắc ba mươi mét, bởi vì có một lực lượng vô hình ngăn không cho bọn họ tới gần.

XÍU...UU!!

Một nhúm quang mang từ trên bức tượng điêu khắc này hạ xuống, bao phủ vùng đất này vào trong, đợi tới khi đám người Hill

cảm thụ được năng lượng bên trong tia sáng này, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, loại lực lượng thần thánh này có tác dụng rất lớn đối với tu luyện của bọn họ.

Chẳng qua khi bọn họ thấy Iveney quỳ ở phía trước, trong mắt có vẻ hâm mộ, bởi vì trên người Iveney có một cột sáng riêng, hiển nhiên được thiên sứ ban tặng thứ tốt hơn, thậm chí rất có thể được truyền thừa của thiên sứ mười hai cánh.

Đương nhiên bọn họ cũng biết có ao ước hâm mộ cũng không thể tới được, Iveney là thánh nữ Giáo Hội, là giáo hoàng bệ hạ tự mình chọn lựa, có thể được thiên sứ nhìn trúng cũng là chuyện rất bình thường.

...

Một góc khác của thành cổ, người đàn ông đến từ chính Băng Tuyết Thần Điện lúc này cũng đang đứng trước một pho tượng băng, tượng băng này tản mát ra hàn ý khiến cho phương viên trăm trượng không có bất kỳ người nào dám tới gần, mà ngay cả người đàn ông quần áo trắng cũng bởi vì cầm trong tay một thủy tinh cầu mới đi tới trước mặt tượng băng.

Cầu thủy tinh ở trong tay của người đàn ông bạch y tản ra luồng khí lạnh lẽo, toàn bộ luồng khí lạnh lẽo giống như mây mù bao phủ hắn vào trong đó, đây là người đàn ông bạch y đang tiếp thụ truyền thừa của thần linh băng tuyết.

Một màn giống như thế cũng xuất hiện trên người nhóm thế lực Hắc Ám Hội Nghị còn có Chiến Thần Điện, ở Thần Linh Thành Cổ này, mỗi bên thế lực lớn đều tìm được truyền thừa mà thần linh bọn họ tôn thờ lưu lại, có thể nói, lần này mỗi bên thế lực lớn đều có được thu hoạch khổng lồ.

Đợi khi truyền thừa kết thúc, những người này rời khỏi nơi đây sau đó nói cho ngoại giới biết thu hoạch của bọn hắn, tất

nhiên sẽ khiến cho toàn bộ giới tu luyện phương Tây rung động, cũng sẽ khiến cho mấy nhóm người đã từng tiến vào chiến trường thượng cổ ghen tỵ không ngớt, bởi vì tại sao lúc đó bọn họ không có cơ duyên lớn tới như vậy.

Ngoại giới cũng biết chiến trường thượng cổ lần này sẽ có cơ duyên lớn, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới cơ duyên lớn này có thể lớn tới như vậy, đây cơ hồ là khắp nơi đều có cơ duyên lớn rồi.

...

Truyền thừa, đang không ngừng tiếp tục, mà những người không có được truyền thừa này cũng không phải không thu hoạch được gì, có người lần thứ hai tìm được Dịch Thần Linh, có người tìm được bảo bối khác, nói chung tất cả mọi người đều có cơ duyên, chỉ là phân chia lớn nhỏ.

Có thể nói đây là một hồi thịnh yến, là niềm vui của tất cả người tiến vào Thần Linh Thành Cổ, người người đều vui vẻ ra mặt.

Chương 608: Vào thành cổ, thí thần

Một tháng sau, Phương Minh mở mắt, hai tay kết ấn, Thông Sơn Ấn kết thành, một tòa núi chừng ba tượng xuất hiện ở phía trước cậu, sau đó mang theo tư thế như thái sơn áp đỉnh hạ xuống.

Rầm!

Mặt đất rung động nổ vang, thậm chí ngay cả chất lỏng trong hồ đều xuất hiện ba động.

So với một tháng trước khi Phương Minh vừa biết cách khống chế Thông Sơn Ấn, thời gian một tháng này, thủ ấn Thông Sơn Ấn đã được cậu tu luyện tới mức cực kỳ thành thạo, uy lực cũng tăng lên gấp mấy lần.

"Cải tạo sơ bộ hoàn thành, tiến vào trình tự kế tiếp."

Thanh âm trên Tháp Năng Lượng truyền ra, đình chỉ phun ra chất lỏng, sau đó một ánh hào quang bắn xuống muốn chiếu lên người Phương Minh, chẳng qua đúng lúc này, Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực Phương Minh lần thứ hai hiện lên, một nhúm quang mang bắn ra, đối đầu với tia sáng do tháp năng lượng truyền tới.

Hai tia sáng mũi nhọn đụng nhau, tháp năng lượng điên cuồng xoay tròn, đồng thời tiếng máy móc lại truyền ra: "Cảnh cáo, cảnh cáo, có năng lượng không rõ ràng, không cách nào phán đoán."

"Tích tích tích... Cải tạo..."

Tiếng máy móc này gián đoạn, dường như đang gặp vấn đề gì,

ngay sau đó tháp năng lượng ngừng chuyển động.

"Năng lượng không cách nào nghiệm chứng, khởi động trình tự hủy diệt."

Lần này từ trong tháp năng lượng có một tia sáng màu đen bắn ra, chẳng qua ngay khoảnh khắc trước khi tia sáng màu đen từ tháp năng lượng bắn ra, thân thể của Phương Minh đã không còn ở trong hồ kia nữa, Trường Sinh Quan Tưởng Hoa đã khống chế thân thể của cậu chủ động bay ra khỏi ao.

Đương nhiên, chỉ là bay ra ao còn chưa đủ, Trường Sinh Quan Tưởng Hoa khống chế thân thể của Phương Minh trực tiếp chạy ra bên ngoài, mà lúc này, tất cả tháp năng lượng đồng thời bắt đầu chuyển động.

"Toàn bộ trình tự hủy diệt bắt đầu!"

Những tháp năng lượng này tất cả đều phóng ra tia sáng màu đen, mặc dù không bị hào quang màu đen này bắn trúng, thế nhưng Phương Minh có thể cảm thụ được nguy cơ hào quang màu đen này mang cho cậu, da gà khắp toàn thân nổi lên.

Đây là một loại trực giác, nếu như những tia sáng màu đen này có một tia rơi vào trên người của cậu, vậy cậu chắc chắn sẽ chết ngay tại đây.

Điều may mắn nhất là Trường Sinh Quan Tưởng Hoa rất trâu bò, khống chế cậu di chuyển nhanh chóng, mỗi một lần đều gian nan tránh thoát những tia sáng màu đen này, lấy tốc độ cực nhanh đi về phía trước.

Phương Minh có thể thấy ở vị trí phía trước cậu cách đó không xa có một vòng xoáy, nếu như cậu đoán không nhầm, vòng xoáy này hẳn chính là cửa ra, bởi vì lúc trước sau khi cậu bị sét đánh sau đó bị truyền tống đi, chính là được truyền tống tới phía trước

vòng xoáy này.

Chỉ cần ra khỏi vòng xoáy này hẳn liền an toàn.

"Lão đại nỗ lực lên, mọi thứ đều nhờ vào mày."

Phương Minh lẩm bẩm một câu, cậu đại khái có thể đoán được một chút tình huống, ở nơi này hẳn là có cơ duyên, nhưng không phải chuẩn bị cho cậu, mà bảo tháp thì mạnh mẽ đưa cậu tới nơi này, sau khi chiếm được chỗ tốt, bây giờ bị phát giác ra, mau chóng mang bản thân mình ra ngoài.

"Cải tạo sơ bộ hoàn thành, nói cách khác kế tiếp hẳn là tiến hành bước cải tạo thứ hai, mà bảo tháp không muốn để cho chính mình tiến hành bước cải tạo thứ hai, cho nên mới phải mang theo mình chạy trốn, từ đó mới bị bại lộ."

Suối chảy càng ngày càng gần, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ vui mừng, chẳng qua ngay khi cậu cách vòng xoáy này chỉ còn một bước ngắn, mấy tia sáng màu đen do tháp năng lượng bắn ra đột nhiên hội tụ lại với nhau, tạo thành một cột sáng màu đen.

Cột sáng màu đen lấy một loại tốc độ mắt thường không thấy rõ hướng phía Phương Minh, ngay tiếp theo không gian xuất hiện vặn vẹo, lấy tốc độ của cột sáng này, tuyệt đối có thể bắn trúng Phương Minh ngay trước khi cậu nhảy vào vòng xoáy.

Coi như không bắn trúng cậu, thế nhưng vốn dựa theo phương hướng cột sáng màu đen này bắn tới, rõ ràng cho thấy đang hướng về phía vòng xoáy, cho nên rất có thể sẽ trực tiếp hủy diệt vòng xoáy, điều khiến Phương Minh lo lắng là đợi khi chính mình tiến vào vòng xoáy rồi, vòng xoáy này lại bị hủy diệt, vậy liệu bản thân mình trong vòng xoáy có thể an toàn hay không?

Sở dĩ có thể có lo lắng như vậy, là bởi vì cậu đã biết được từ trong miệng sư phụ cậu về trận pháp cùng loại với không gian

truyền tống này, nếu như trận pháp bị hủy bỏ, mà có người còn đang ở bên trong truyền tống, như vậy có khả năng rất lớn sẽ trực tiếp bị lực lượng không gian xoắn thành mảnh nhỏ, thậm chí rất có thể bị trục xuất vào bên không không gian biến dị, không khác gì ngồi chờ chết.

Dường như cảm nhận được lo lắng trong lòng Phương Minh, bảo tháp lại một lần nữa hiện lên, ngay khoảnh khắc đưa Phương Minh vào trong vòng xoáy, bảo tháp trực tiếp mạnh mẽ đón nhận cột sáng màu đen kia, mà khoảnh khắc cuối cùng trước khi Phương Minh đi vào vòng xoáy liền thấy bảo tháp bị cột sáng màu đen bắn trúng, trực tiếp vỡ vụn.

XÍU...UU!!

Một lực kéo to lớn truyền đến, đợi khi Phương Minh lần thứ hai khôi phục ý thức, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, bốn phía một mảnh cháy đen, trải qua quan sát sau đó mới xác nhận, đây là nơi cậu đã bị lôi đình đánh trúng lúc trước, nói cách khác cậu đã truyền tống trở về thành công.

Trên bầu trời không còn tiếng sấm sét, cảnh tượng diệt thế kinh khủng cũng biến mất, tất cả lại khôi phục gió êm sóng lặng.

Chẳng qua Phương Minh hiện tại cũng không có thời gian quan sát cái này, mà là nhanh đích di động, đợi khi chạy tới vị trí cách vị trí ban đầu trăm trượng rồi mới dừng lại, sau đó trước tiên đưa mắt nhìn về phía lồng ngực của mình.

Nơi ấy, ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa không có bất kỳ ánh sáng lộng lẫy, Phương Minh đặt tay lên phía trên, nhẹ giọng hô lên: "Lão đại, lão đại có đây không?"

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi tiến vào vòng xoáy cậu thấy được bảo tháp bị cột sáng màu đen đánh nát, cho nên trong lòng cậu có chút bận tâm, mặc dù không biết rõ lai lịch của bảo tháp,

thế nhưng cậu đã biết chỗ tốt của bảo tháp, nếu như không có bảo tháp mà nói, phỏng chừng hiện tại cậu còn không dám đột phá đến cấp bậc Địa Cấp.

Đương nhiên còn có một điểm rất trọng yếu, đó chính là sau khi tiến vào chiến trường thượng cổ, không ít động tác của cậu đều do bảo tháp khống chế, về vùng đất tạo thần, về tháp năng lượng, còn có thí thần giả kia... Những thứ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì, trước mắt cậu vẫn còn hoàn toàn không biết gì cả.

Đáng tiếc chính là mặc kệ cậu kêu gọi tới cỡ nào, bảo tháp đều không trả lời, rơi vào đường cùng Phương Minh buộc lòng phải tạm thời buông tha.

Đang lúc Phương Minh lo lắng không biết kế tiếp nên làm gì, một giọng nói vang lên bên tai của cậu.

"Vào thành cổ, thí thần!"

Nghe được thanh âm này Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì thanh âm này cậu có chút quen thuộc, sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút đã nhớ ra, trước đây khi cậu đi vào tầng hai của bảo tháp cũng đã nghe thấy thanh âm này.

"Lão đại mày không sao?"

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vã hô hoán, đáng tiếc chính là thanh âm này sau khi nói xong câu đó liền không còn bất cứ động tĩnh gì, cuối cùng bất đắc dĩ Phương Minh chỉ có thể buông tha.

"Vào thành cổ ngược lại có thể hiểu, hẳn là chỉ Thần Linh Thành Cổ trong miệng những người này, nhưng thí thần này là có ý gì?"

Phương Minh nghi ngờ, tuy rằng lần này thực lực của cậu có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp từ Địa Cấp tầng hai đạt

đến Địa Cấp ba tầng đỉnh, nếu như cho cậu thời gian tiêu hóa thu hoạch lần này, đột phá đến Địa Cấp tầng bốn cũng là chuyện ngay trước mắt.

Nhưng thần linh kia là nhân vật cấp bậc nào chứ? Phương Minh còn chưa cuồng vọng đến mức cảm giác chỉ dựa vào mình mà có thể chống lại thần linh, chớ nói chi là còn muốn thí thần rồi.

Chương 609: Giết chóc bắt đầu

Một khí thế kinh khủng từ một nơi hẻo lánh lan tràn, sau đó một bóng người hiện lên trên bầu trời của thành cổ, người ở bên trong tòa thành cổ đều thấy được bóng người này, nguyên một đám trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hình chiếu thần linh lần thứ hai hiện lên, hơn nữa khác với thần linh mà đám người Iveney vì tiến vào thành cổ đã triệu hồi trước đây, hình chiếu thần linh lần này càng thêm chân thật, hơn nữa còn mang theo uy áp vô tận, hầu như toàn bộ người trong thành cổ đều bị ảnh hưởng.

"Hỏa Thần hiển linh, chúc mừng thiếu chủ được thần linh truyền thừa, từ nay về sau ngang dọc tứ phương."

Thần linh này lấy hỏa diễm hiển hóa, chính là thần linh Hỏa Thần Giáo phương Tây thờ phụng, giáo phái này gần mấy trăm năm qua suy sụp, nghe nói bởi vì đã đánh mất truyền thừa của bọn họ, mà ở ngàn năm trước, Hỏa Thần Giáo cực kỳ hưng thịnh, thời đại kia mọi người vô cùng sùng bái hỏa diễm.

"Cái gì thần tử thánh nữ Giáo Hội, cái gì Ảnh Tử Hắc Ám Hội Nghị, còn có Chiến Thần Điện cùng Băng Tuyết Thần Điện, từ nay về sau đều không thể đánh lại thiếu chủ."

Lúc này Hỏa Thần Giáo có hai người vào đây, người đạt được truyền thừa chính là người thừa kế chức giáo chủ Hỏa Thần Giáo tương lai, Hỏa Thần Giáo cùng những Giáo Hội khác có một khác biệt rất lớn, đây là một Giáo Hội kiểu gia tộc, thành viên hạch tâm của Giáo Hội đều xuất phát từ một gia tộc.

"Hừ, đó là đương nhiên, lần này được truyền thừa Hỏa Thần,

Hỏa Thần Giáo chúng ta cũng nên lần thứ hai quật khởi."

Trên mặt Carlo thiếu chủ Hỏa Thần Giáo có vẻ tự tin, lần này được truyền thừa, thực lực của hắn tăng lên một mảng lớn, cho dù có đối mặt thần tử thánh nữ và vân vân của Giáo Hội còn có Hắc Ám Hội Nghị những thế lực lớn này, hắn cũng tự nhận không chút thua kém.

"Vị Hỏa Thần Giáo kia đã kết thúc truyền thừa?"

Người của mỗi bên thế lực khác lúc này trong mắt có vẻ lo lắng, mượn đám người Hill đến nói, lúc này ánh mắt của bọn hắn không ngừng nhìn về phía thánh nữ bên kia, cột sáng Thiên Sử Thần Linh bắn ra vẫn còn bao phủ ở trên người thánh nữ, nói cách khác thánh nữ còn chưa hoàn thành việc kế thừa truyền thừa.

Oanh!

Cách đó không xa có năng lượng giao động truyền đến, nghe động tĩnh này, đám người Hill đề cao tinh thần cảnh giác, bởi vì bọn họ biết, lúc này vị Hỏa Thần Giáo kia đã động thủ, hắn đã đạt được truyền thừa rồi, tự nhiên là phải phá hư truyền thừa của những người khác.

Hiện tại đám người Hill chỉ có thể gửi hi vọng vào thánh nữ bên cạnh mình có thể hoàn thành truyền thừa nhanh hơn một chút, cộng với vị Hỏa Thần Giáo kia đừng nên tới đây nhanh như vậy, trước tìm tới thế lực khác gây phiền phức đi.

"Nha, đây không phải ba người Chiến Thần Điện sao?"

Carlo thấy ba người Chiến Thần Điện, một nam một nữ trong số ba người này đang tiếp nhận truyền thừa, mà một vị khác thì ở bên cạnh hộ vệ, thấy Carlo đến, sắc mặt người này trở nên khó coi.

Thật ra nếu như Carlo không nhận được truyền thừa, hắn căn

bản sẽ không để Carlo vào mắt, Hỏa Thần Giáo mất truyền thừa mấy trăm năm, cũng sớm đã xuống dốc, rời khỏi hàng ngũ thế lực cấp một, chẳng qua là thế lực hàng hai mà thôi.

"Thế nào, Hỏa Thần Giáo các ngươi muốn đối nghịch với Chiến Thần Điện chúng ta sao?" Người thanh niên của Chiến Thần Điện này dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía Carlo.

"Đều lúc này còn dám dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với tao, thật là muốn chết."

Carlo lắc đầu, dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía đối phương, ngay sau đó trực tiếp đánh một quyền ra, một tia lửa cháy mạnh từ bên ngoài quyền kia bắn ra, đi về phía đối phương.

"Làm càn!"

Người đàn ông của Chiến Thần Điện cũng phẫn nộ quát một tiếng, trường thương trong tay vung vẫy muốn đánh rớt tia lửa cháy này, song khi trường thương trong tay của hắn đụng vào lấy ngọn lửa cháy mạnh, lửa cháy mạnh trực tiếp leo lên trên, tựa như mãng xà dây dưa trường thương, cấp tốc đi tới phía cánh tay hắn.

Oanh!

Hỏa diễm đốt cháy, người đàn ông Chiến Thần Điện vội vã thu tay, nhưng mặc dù như vậy tay phải vẫn bị cháy đen một mảnh, sau đó dùng biểu tình kinh hãi nhìn về phía Carlo, tuy rằng hắn biết Carlo đã tiếp nhận truyền thừa xong rồi, thực lực nhất định sẽ được tăng lên rất nhiều, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ tăng lên nhiều như vậy.

Cũng chính ngay lúc này, phía trên tòa thành cổ đột nhiên xuất hiện một vòng sáng, thấy vòng sáng này xuất hiện, con ngươi Carlo ngưng một chút, mà bên trong tòa thành cổ không ít người trên mặt lại lộ ra vẻ kích động.

Cái vòng sáng này bọn họ đã được nghe tới từ trong miệng trưởng bối, cái vòng sáng này chính là lối ra, chỉ cần bọn họ tiến vào vòng sáng liền có thể rời đi chiến trường thượng cổ, chỉ là lối ra vốn cần phải qua thời gian ba tháng mới có thể xuất hiện, lần này dĩ nhiên lại tới sớm hơn một tuần.

Nhưng bất kể như thế nào, đối với những người có không ít thu hoạch bên trong thành cổ này đây là một chuyện đáng mừng, lúc này Carlo đã hoàn thành truyền thừa Hỏa Thần, không ai có thể kìm hãm khống chế hắn, nếu như bị tên Carlo này nhắm trúng vậy chỉ còn một con đường chết.

Giết chóc ở bên trong chiến trường thượng cổ sẽ không bị bất kỳ thế lực nào trả thù, đây là mỗi bên thế lực lớn đã sớm ước định cẩn thận, không có thế lực nào được phép báo thù bởi vì đệ tử nhà mình đã chết trong chiến trường thượng cổ, chí ít mặt ngoài là không cho phép.

Bằng không mà nói mấy đệ tử của mấy thế lực lớn như Hắc Ám Hội Nghị hay Giáo Hội tới chiến trường thượng cổ không phải đồng nghĩa với có mang theo một tấm bùa hộ mệnh sao, có ai dám ra tay với bọn họ chứ? Nhưng nếu vậy đối với những thế lực hơi yếu kém một chút là chuyện không công bằng tới cỡ nào.

"Tôi đã nhận được năm giọt Dịch Thần Linh, đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi, dù cho còn có cơ may lớn gì khác tôi cũng không cần, miễn cho đến lúc đó ngay cả năm giọt Dịch Thần Linh cũng không thể bảo vệ được."

Có người làm ra quyết định, đó chính là lập tức rời khỏi chiến trường thượng cổ, phải biết rằng hiện nay chỉ có một mình Carlo hoàn thành truyền thừa, nếu như trong số mấy người tiếp nhận thần linh truyền thừa kia cũng có một hai người hoàn thành truyền thừa, mấy người liên thủ sợ rằng sẽ là một hồi tru diệt lớn đối với mấy người bọn họ.

Cho nên, có đôi khi xem xét thời thế bứt ra đúng lúc cũng là một sự lựa chọn rất sáng suốt.

Hai bóng người nhanh chóng nhảy lên đi về phía vòng sáng, vòng sáng này ở trên bầu trời của thành cổ, bình thường đến nói dựa vào thực lực của những thiên tài trẻ tuổi này thật còn chưa thể nhảy tới vòng sáng, thế nhưng vòng sáng này lại khác, dựa theo lời trưởng lão của bọn họ đã nói, chỉ cần trong lòng có thoái ý, sau đó đi về phía vòng sáng, vòng sáng này sẽ chủ động hút bọn họ vào.

...

Giờ khắc này ở bên ngoài Cự Thạch Trận, Gamma cùng cường giả của các thế lực lớn vốn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng qua lập tức dường như cảm ứng được cái gì, mấy bóng người lớn trực tiếp xuất hiện ngay bên dưới Cự Thạch Trận, đưa mắt nhìn về phía trung tâm Cự Thạch Trận, nơi ấy một vòng sáng xuất hiện.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao lần này lối ra lại được mở sớm vậy?"

Đám người Gamma tự nhiên cũng biết vòng sáng này có ý nghĩa thế nào, bởi vì tại đây không ít người năm đó đã đi ra từ chính vòng sáng này.

"Lần này phong ấn Chiến trường thượng cổ buông lỏng vốn tương đối đột nhiên, hiện tại lối ra hiện ra sớm cũng không có gì lạ, chỉ là không biết người đầu tiên đi ra sẽ là ai, lại có bao nhiêu người chết ở bên trong."

Có ông lão cảm khái, mà lời của hắn cũng đưa tới những người khác tán đồng, so sánh với chuyện cửa ra mở trước thời hạn, bọn họ càng chú ý tới đệ tử nhà mình ở bên trong có thu hoạch hay không, có còn sống hay không?

"Nếu lối ra xuất hiện, như vậy chẳng mấy chốc sẽ có người

hiện ra, đến lúc đó hỏi thăm một chút tình huống bên trong là có thể biết rõ."

"Thật ra, tôi cũng cảm thấy rất hiếu kỳ với chiến trường thượng cổ lần này, thật muốn biết những người tuổi trẻ này có thu hoạch gì ở bên trong?"

Trong lúc mọi người đang nghị luận, lão già của Chiến Thần Điện vẻ mặt thản nhiên, bởi vì hắn rất có lòng tin đối với ba đệ tử của mình, lần này Chiến Thần Điện để cả ba đệ tử vào chung, cho dù có gặp phải ngoài ý muốn gì cũng không thể nào gặp phải tình trạng toàn quân bị diệt, hơn nữa tuyệt đối sẽ có thu hoạch lớn.

Đương nhiên, người có tự tin như vậy còn có đám người Gamma cùng Hắc Ám Hội Nghị, bởi vì chiến trường thượng cổ mở ra nhiều lần như vậy, mỗi một lần đệ tử của Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị đều có thu hoạch, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Hiện ra, có người hiện ra."

Không bao lâu, hai bóng người xuất hiện ở trong vòng sáng, rất nhanh bắt đầu từ vòng sáng đi ra, khi thấy hai bóng người này, trong đám người truyền đến kinh hô.

"Ha ha, là đệ tử thiên tài Fernando của tộc tôi."

"Lima, không nghĩ tới Lima cũng hiện ra, nhìn nụ cười này của Lima, lần tiến vào chiến trường thượng cổ này chắc chắn có thu hoạch lớn."

Người kinh hô dĩ nhiên chính là cường giả của thế lực phía sau hai người này, thấy môn hạ đệ tử của chính mình nở nụ cười đi tới, bọn họ làm sao không kích động.

"Fernando, thế nào, ở bên trong có thu hoạch gì?"

Đợi được hai người này đi ra khỏi Cự Thạch Trận, cường giả của các thế lực lớn lập tức đi tới vội hỏi.

"Trưởng lão, may mắn không làm nhục mệnh, lần này ở bên trong chiến trường thượng cổ chiếm được năm giọt Dịch Thần Linh."

Hít!

Tất cả mọi người tại chỗ nghe được lời nói của Fernando, trên mặt toàn bộ đều lộ ra vẻ kinh sợ, năm giọt Dịch Thần Linh, lần trước tất cả mọi người tiến vào chiến trường thượng cổ, tổng cộng lấy được Dịch Thần Linh cũng chỉ là mười mấy giọt mà thôi.

"Lima, cậu có thu hoạch gì?"

"Vận khí của tôi tương đối kém, chỉ lấy được bốn giọt Dịch Thần Linh, chẳng qua tôi đã nhặt được môt con dao găm ở bên trong, hẳn là di vật một cường giả lưu lại."

Lima từ trong lòng móc ra môt con dao găm, con dao găm này tuy rằng rỉ sét loang lỗ, nhưng tản ra khí tức lạnh lẽo, vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm, chỉ cần có đủ thời gian ôn dưỡng chắc chắn sẽ khôi phục lại dung mạo ban đầu.

"Không tệ, rất không tồi."

Những cường giả của thế lực đứng sau Lima cùng Fernando tươi cười, những người khác thì đứng ngồi không yên, hai thế lực này chẳng qua là thế lực hàng hai mà đã có thể lấy được nhiều Dịch Thần Linh như vậy, chẳng lẽ chiến trường thượng cổ lần này xuất hiện biến cố to lớn?

"Fernando, hai người các người ra ngoài vậy còn những người khác đâu? Tình huống bên trong chiến trường thượng cổ rốt cuộc là như thế nào?" Có cường giả không nhịn được mở miệng hỏi.

Fernando cũng không trả lời ngay, mà đưa mắt nhìn về phía trưởng lão nhà mình, được trưởng lão nhà mình ném cho một ánh mắt khẳng định rồi mới lên tiếng: "Bên trong chiến trường thượng cổ lần này cơ duyên rất nhiều cũng rất lớn, Dịch Thần Linh không coi vào đâu, ngay cả truyền thừa của mấy thần linh lớn cũng xuất hiện."

"Không sai, lần này cho dù là Giáo Hội phương Tây hay là Hắc Ám Hội Nghị, hoặc là Chiến Thần Điện cùng Băng Tuyết Thần Điện cùng với mấy thế lực lớn khác, đều được thần linh truyền thừa, bây giờ đang ở nơi ấy kế thừa thần linh truyền thừa."

Xôn xao!

Hiện trường một mảnh xôn xao, đa số cường giả cho dù đã được chứng kiến sóng to gió lớn, giờ khắc này cũng không nhịn được vẻ mặt khiếp sợ, thần linh truyền thừa, loại cơ duyên này bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tuy rằng đã từng có cường giả đỉnh cao nói qua, chiến trường thượng cổ chính là chiến trường thần linh, bên trong sẽ có thần linh truyền thừa, nhưng đã bao lâu nay chưa từng có một người nào chân chính nhận được thần linh truyền thừa, rất nhiều cường giả căn bản cũng không coi đây là sự thật, chỉ dùng nó để cổ vũ mấy hậu bối đệ tử mà thôi.

Nhưng bây giờ truyền thừa thần linh dĩ nhiên thực sự xuất hiện, nghe thấy vậy mấy cường giả của thế lực lớn đều xúc động không thôi, mà ngay cả Gamma cũng là như thế, mà mấy vị trưởng lão của Chiến Thần Điện kia càng là gương mặt ngạo nghễ.

"Ba người đệ tử Chiến Thần Điện tôi đều là thiên tài trăm năm cũng chưa chắc ra một người, thần linh truyền thừa đương nhiên không nói chơi."

Nghe đến lời này của lão già kia, vẻ mặt của Fernando cùng

Lima trở nên có chút cổ quái, suy nghĩ một chút về sau, Li-ma vẫn nói: "Chẳng qua ngay trước khi chúng tôi rời đi chỉ có Hỏa Thần Giáo Carlo hoàn thành thần linh truyền thừa, mà sau khi hắn hoàn thành thần linh truyền thừa, liền đi tìm những người khác gây phiền toái, hình như người đầu tiên hắn tìm tới chính là người của Chiến Thần Điện."

Chương 610: Người thắng lớn nhất

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đoàn người yên tĩnh như chết, ánh mắt mọi người tại thời khắc này đều nhìn về phía lão già của Chiến Thần Điện.

Vẻ ngạo mạn trên mặt lão già Chiến Thần Điện đã thối lui, sắc mặt trở nên âm lãnh, cảm thụ được ánh mắt của mọi người, lão ta hừ lạnh một tiếng nói: "Cho dù chiếm được truyền thừa thì thế nào, cách biệt thực lực giữa song phương lớn như vậy, tôi không sợ."

Thần linh truyền thừa, điểm mạnh mẽ nhất là nằm ở có thể khai phá tiềm lực, thực lực của những thiên tài trẻ tuổi này đã như vậy, thần linh truyền thừa cũng không đủ khả năng thoáng cái đã đưa hắn lên tới một độ cao mới, cần phải có thời gian tích lũy.

Nghe được lão già Chiến Thần Điện nói, trên mặt không ít người hiện ra vẻ tán thành, chiếm được thần linh truyền thừa liền có nghĩa sau này tiềm lực phát triển vô hạn, nhưng ngay từ đầu thực lực của những người tiếp nhận truyền thừa hắn cũng không được đề thăng quá lớn.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của những cường giả này, dù sao thần linh truyền thừa đã thất truyền không biết bao nhiêu lâu rồi, những cường giả này cũng chỉ có thể tìm thấy một

số đoạn giới thiệu từ trong những điển tịch xa xưa.

"Khụ khụ, Carlo Tộc Hỏa Thần, chỉ một chiêu đã có thể đánh bại một người thanh niên của Chiến Thần Điện."

Fernando ở một bên nói thêm một câu nữa, những lời này khiến cho sắc mặt lão già của Chiến Thần Điện trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong mắt mang theo sát ý nhìn phía Hỏa Thần Giáo bên kia.

Trên mặt trưởng lão dẫn đội cũng có vẻ kinh ngạc, chẳng qua nhận thấy được ánh mắt bất thiện của đối phương, không sợ hãi chút nào đáp lại, ở bên trong chiến trường thượng cổ sống chết có số, đây là quy định của các thế lực lớn, cho dù Chiến Thần Điện của lão có mạnh hơn Hỏa Thần Giáo thì có thể làm gì?

Hơn nữa, thiểu chủ giáo tôi chiếm được thần linh truyền thừa, Hỏa Thần Giáo có hy vọng phục hưng, ngược lại Chiến Thần Điện hao tổn ba thiên tài trẻ tuổi dẫn đầu, sợ rằng muốn quật khởi lần nữa phải cần tới thời gian dài dằng dặc, nếu lúc này vạch mặt, ai sợ ai còn chưa biết được.

Ngoại trừ lão già của Chiến Thần Điện, những người khác đa số đều mang theo ánh mắt có chút hả hê nhìn về phía hắn, dù thế nào đi nữa giữa các thế lực lớn đều tồn tại cạnh tranh lẫn nhau, đương nhiên bọn họ rất muốn nhìn thấy cảnh nhân vật thủ lĩnh một đời tuổi trẻ của Chiến Thần Điện gặp chuyện.

"Đừng vui mừng quá sớm, cho dù Chiến Thần Điện đã gặp phải tổn thất lớn thì những đệ tử kia của các người cũng không khá hơn chút nào."

Thấy ánh mắt của mọi người mang theo chút hả hê, lão già Chiến Thần Điện lạnh lùng nói một câu, mà lời của hắn cũng khiến cho vẻ mặt đám người Gamma trở nên lúng túng, bởi vì lời nói của đối phương quả thật không sai, Hỏa Thần Giáo Carlo nếu đã ra tay

với người của Chiến Thần Điệnn, vậy cũng sẽ ra tay với đệ tử của bọn họ.

Chiến trường thượng cổ là nơi giết người hợp pháp duy nhất, đổi lại bọn họ là Carlo, cũng tuyệt đối sẽ không buông tha những đệ tử đã chiếm được thần linh truyền thừa của thế lực khác, tất nhiên sẽ toàn lực thanh trừ hết.

Trong lúc nhất thời, hiện trường khôi phục yên lặng, tất cả mọi người chuyển lực chú ý nhìn về phía vòng sáng.

"Fernando, thần tử Giáo Hội tôi thì sao?"

Chẳng qua đúng lúc này, Gamma đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng phía Fernando mở miệng hỏi, bởi vì vừa rồi Fernando tuy rằng nhắc tới Giáo Hội, nhưng chỉ nhắc tới thánh nữ cùng Hill, cũng không nói tới thần tử.

"Thần tử Giáo Hội không tiến vào thành cổ, rất có thể đã bỏ mạng bên dưới màn xanh kinh khủng kia." Fernando suy nghĩ một chút đáp.

Nghe được lời của Fernando, đám người ở đây lại dùng ánh mắt có chút hả hê nhìn về phía Gamma, thần tử Giáo Hội đột nhiên xuất hiện có thực lực cường đại như vậy, vốn khiến các thế lực lớn kiêng kỵ, bây giờ nghe được tin tức này, trong lòng đều đang cười thầm.

Nhất là mấy ông lão bên phía Hắc Ám Hội Nghị kia, không che dấu chút nào dáng tươi cười trên mặt mình. Đối với bọn hắn đến nói, tổn thất của Giáo Hội đó chính là thu hoạch của bọn họ.

Gamma cùng những tổng giám mục khác sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, thần tử có ý nghĩa quá quan trọng đối với Giáo Hội bọn họ, ngoài ra còn có hai vị tổng giám mục là tâm phúc của giáo hoàng, bọn họ càng biết giáo hoàng muốn lấy được gì từ thần tử,

thần tử đã chết ở tại chiến trường thượng cổ, đối với giáo hoàng đến nói đó chính là thiệt hại cực lớn.

Hiện tại chỉ có thể hy vọng thánh nữ có thể thu được truyền thừa, nếu không lần này Giáo Hội bọn họ tổn thất quá lớn.

"Thần tử Giáo Hội lúc đầu biểu hiện mạnh mẽ như vậy đấy, không nghĩ tới dĩ nhiên lại rơi vào kết cục như thế."

"Đúng vậy, cho nên nói con người vẫn phải khiêm tốn một chút, có đôi khi ngông nghênh quá cũng không phải là chuyện tốt lành gì, thần tử Giáo Hội này chính là một ví dụ rõ ràng."

...

Bên trong chiến trường thượng cổ!

Người đàn ông của Chiến Thần Điện ngã xuống trong vũng máu, mà Carlo thì đem đưa mắt nhìn về phía một nam một nữ đang tiếp thụ truyền thừa kia, trên mặt có sát ý, nhìn hai con rồng lửa đang cuốn về phía hai người kia.

Ngay trước khi con rồng lửa này chạm tới người, một nam một nữ của Chiến Thần Điện có lẽ cảm nhận được nguy hiểm, đồng thời mở mắt, lập tức nhìn thấy đồng bạn đang té xuống vũng máu cùng hỏa long lao về phía bản thân mình, hai người tròng mắt co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng.

Còn kém một chút thời gian là bọn họ có thể hoàn thành truyền thừa, nhưng nếu như bây giờ không dừng lại, đợi khi con rồng lửa kia rơi trúng người, kết quả của bọn hắn chắc chắn còn thảm hơn đồng bạn kia nhiều.

"Hỏa Thần Giáo Carlo, tôi nhớ kỹ rồi."

Người con gái của Chiến Thần Điện trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết, oán hận trừng mắt nhìn Carlo, sau đó trực tiếp là bỏ qua kế

thừa, nhảy lên đi thẳng về hướng vòng sáng, về phần một người thanh niên khác thì không cam lòng, vẫn đang muốn đánh một trận, nhưng kết quả sau cùng là hỏa long rơi vào trên người của hắn, trực tiếp thiêu hắn thành tro tàn.

Một màn này rơi vào trong mắt đám người vây xem cách đó không xa xem, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, truyền thừa Hỏa Thần thật không ngờ lại kinh khủng như vậy, trước khi nhận được truyền thừa, Carlo chỉ có thể coi là người có thực lực ở tầng giữa trong số những người ở đây, nhưng bây giờ lại chỉ cần một chiêu có thể diệt sát đám người Chiến Thần Điện có thực lực mạnh mẽ, sự tăng trưởng thực lực này không khỏi quá kinh khủng.

"Lúc này mới chỉ là bắt đầu…"

Carlo không để ý đám người ẩn nấp đang vây xem kia, hắn không thể nào giết sạch tất cả mọi người, nhất là khi vòng sáng này đã xuất hiện, việc hắn có thể làm chính là ngăn cản những người đó được thần linh truyền thừa.

Giải quyết Chiến Thần Điện, kế tiếp nên là người của những thế lực khác rồi.

Hắc Ám Hội Nghị!

Khi Carlo xuất hiện, người của Hắc Ám Hội Nghị mang trên mặt vẻ phẫn nộ, bọn họ đã biết kết quả của ba người Chiến Thần Điện, đương nhiên cũng biết mục đích Carlo đến.

"Carlo, chỉ cần lúc này anh không nhúng tay vào bên này, Hắc Ám Hội Nghị chúng ta thiếu anh một ân tình to lớn, ngày sau Hỏa Thần Giáo có chuyện gì cần tới Hắc Ám Hội Nghị chúng ta, Hắc Ám Hội Nghị tất nhiên sẽ toàn lực trợ giúp."

Mấy người Hắc Ám Hội Nghị chỉ có thể hy vọng dùng điều

kiện này để đả động Carlo, bọn họ biết Ảnh Tử đã tới thời khắc quan trọng nhất rồi, hơn nữa Ảnh Tử còn đang kế thừa truyền thừa của Thần Chết, một khi truyền thừa hoàn thành, thực lực chắc chắn sẽ được tăng trưởng một cách khủng bố.

"Nhân tình ấy ư, tao không cần."

Carlo lắc đầu, có thần linh truyền thừa, hắn căn bản không cần nhân tình của bất kỳ người nào, chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian để trưởng thành thì hắn chắc chắn sẽ là cường giả đỉnh cao, mà thế lực của hắn chắc chắn sẽ toàn lực ủng hộ hắn.

"Chính mình rời đi thôi, không cần chờ tôi ra tay, miễn cho gặp phải kết cục khó xử."

Carlo dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn hướng Ảnh Tử của Hắc Ám Hội Nghị, Ảnh Tử của Hắc Ám Hội Nghị mở mắt, dùng ánh mắt oán độc liếc nhìn Carlo, nhưng rốt cuộc cũng là người từ núi thây biển máu bò ra được, cực kỳ quyết đoán, trực tiếp quát lên: "Đi."

Không có chút do dự nào, Ảnh Tử dẫn theo người của Hắc Ám Hội Nghị trực tiếp đi về phía vòng sáng.

...

Bên ngoài Cự Thạch Trận, khi người của Hắc Ám Hội Nghị cùng người của Chiến Thần Điện đồng thời xuất hiện, ông lão Hắc Ám Hội Nghị mặt trầm như nước, mà những người khác thì dùng ánh mắt bội phục nhìn về phía lão già Hỏa Thần Giáo, quả nhiên, Carlo của Hỏa Thần Giáo lần này thật muốn đào thải toàn bộ người của thế lực cạnh tranh, trở thành người thắng lớn nhất.

Chương 611: Thí thần mở ra (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Carlo, thù này tao nhớ kỹ rồi!"

Khi lại có một người tiếp nhận thần linh truyền thừa lưu lại một câu nói oán độc như thế sau đó rời đi, vẻ mặt của Carlo ngược lại lơ đễnh, thắng làm vua thua làm giặc, vì thế nên mới bị chính mình đào thải hết, sau này cũng sẽ không thể trở thành đối thủ của mình, chênh lệch giữa song phương sẽ chỉ càng lúc càng lớn, hoàn toàn không cần phải để ở trong lòng.

Ngay Carlo chuẩn bị tới một chỗ khác, toàn bộ người trong thành cổ đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, một cỗ khí tức băng hàn lan tràn khắp thành cổ, ngay sau đó mọi người liền thấy phía trên tòa thành cổ hiện lên một pho tượng băng, thấy tượng băng này, tất cả mọi người biết rõ, cái người của Băng Tuyết Thần Điện kia cũng đã hoàn thành thần linh truyền thừa.

Carlo hơi híp híp mắt, vốn mục tiêu kế tiếp của hắn chính là người đàn ông của Băng Tuyết Thần Điện, nhưng không nghĩ tới đối phương thế mà đã hoàn thành thần linh truyền thừa.

"Thời đại tương lai chính là thuộc về hai người chúng ta được rồi, cũng được, vậy thì đổi một mục tiêu khác."

Đối phương đã hoàn thành thần linh truyền thừa, Carlo trực

tiếp đi đường vòng, hướng phía Giáo Hội bên kia.

Khi thấy Carlo xuất hiện, trên mặt đám người Hill lộ ra vẻ khẩn trương, mục đích Carlo đến đây là cái gì trong lòng bọn họ rõ rõ ràng ràng, nhưng bây giờ mấu chốt nhất là thánh nữ còn chưa hoàn thành truyền thừa.

"Carlo, Giáo Hội chúng ta cùng Hỏa Thần Giáo của các ngươi vốn không ân không oán, thậm chí song phương những năm gần đây còn có qua lại không ít lần."

Nghe được Hill nói, Carlo mỉm cười, sở dĩ hắn không tìm đến Iveney đầu tiên là vì hắn có mục đích riêng của mình.

"Đúng vậy, giáo tôi cùng Giáo Hội các người đúng thật là không ân không oán, dựa theo đạo lý nói tôi không nên ra tay với các người mới đúng."

Lời nói của Carlo khiến cho đám người Hill trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, chẳng qua còn không đợi bọn họ mở miệng, Carlo liền tiếp tục nói: "Chẳng qua tôi đã đào thải người của Hắc Ám Hội Nghị, nếu như lại đối xử đặc biệt hơn với các người sợ rằng Hắc Ám Hội Nghị bên kia sẽ có hiểu lầm gì đó đối với Hỏa Thần Giáo tôi, dù sao giáo tôi cũng là giáo trung lập."

Ở phương Tây, Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị là kẻ địch sinh tử, mà thế lực khác chia làm hai loại tình huống, một loại là dựa vào Giáo Hội hoặc là Hắc Ám Hội Nghị, trở thành một thành viên trong hai trận doanh lớn, một loại khác thì không trở thành phụ thuộc của bất kỳ ai, trở thành thế lực trung lập, mà Hỏa Thần Giáo chính là một thế lực trung lập.

"Thiếu chủ Carlo, lần này anh chiếm được thần linh truyền thừa, ngày Hỏa Thần Giáo phục hưng cũng sắp tới, thế nhưng tôi tin tưởng Hỏa Thần Giáo muốn phục hưng không phải chỉ cần dựa vào sức mạnh của một người thiếu chủ Carlo anh là có thể, nếu

như có thể lấy được tình hữu nghị của Giáo Hội chúng tôi, có Giáo Hội chúng tôi trợ giúp, con đường phục hưng này cũng sẽ càng thêm bằng phẳng."

Hill tiếp tục tung điều kiện, không sai, Carlo anh chiếm được truyền thừa Hỏa Thần, tiền đồ trong thời gian tới không giới hạn, nhưng điều này còn cần một khoảng thời gian, mà trong đoạn thời gian anh vẫn chưa trưởng thành, Giáo Hội hoàn toàn có cách xuống tay với Hỏa Thần Giáo của các người.

"Thiếu chủ Carlo, cậu đã đắc tội Hắc Ám Hội Nghị rồi, chẳng lẽ còn muốn đắc tội luôn với Giáo Hội chúng tôi sao? Tôi tin tưởng lấy trí tuệ của thiếu chủ Carlo hẳn sẽ không làm loại chuyện gây bất lợi cho Hỏa Thần Giáo này."

Carlo trầm mặc, mà thấy Carlo trầm mặc, đám người Hill âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, đều thấy được hy vọng từ trong mắt đối phương, bởi vì bọn họ cảm giác được lời của mình đã khiến Carlo giao động.

"Mấy lời này thực sự là có đạo lý, kỳ thực tôi cũng không đinh ra tay với cô Iveney, dù sao tôi vẫn luôn thầm ngưỡng mộ cô Iveney."

Trên mặt Carlo mang theo dáng tươi cười, mà lời của hắn khiến cho trên mặt đám người Hill lộ ra vẻ nghi hoặc, không biết Carlo đột nhiên nói vậy là muốn làm gì?

"Tôi vẫn thầm ngưỡng mộ cô Iveney đã lâu, cho nên lần này tôi mặt dày muốn thổ lộ lòng yêu mến của tôi với cô Iveney, nguyện ý chăm sóc cô Iveney cả đời này, không biết cô Iveney có nguyện ý cho tôi cơ hội này hay không?"

Sau khi mấy người Hill nghe thấy lời Carlo nói vẻ mặt đồng thời thay đổi, bởi vì bọn họ cuối cùng biết mục đích của Carlo.

Đúng vậy, Carlo có thể không ra tay với thánh nữ, nhưng điều kiện tiên quyết là muốn thánh nữ gả cho hắn, nhưng chuyện này căn bản là không thể nào, tuy rằng thánh nữ Giáo Hội có thể lập gia đình, nhưng lịch đại thánh nữ Giáo Hội có một đặc điểm, đó chính là nếu có thần tử xuất thế, thánh nữ đương đại chính là người bầu bạn với thần tử trong thời gian tới.

Iveney với tư cách là thánh nữ thế hệ này, mà Phương Minh là thần tử thế hệ này, cho nên ngay khi thân phận thần tử của Phương Minh được xác nhận, mọi người đều cho rằng Iveney thuộc sự sở hữu của thần tử.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Iveney lại phản cảm đối với Phương Minh như thế, không chỉ bởi vì Phương Minh cướp đi thân phận cao quý nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Giáo Hội, còn có một điểm rất trọng yếu chính là Iveney không muốn gả cho Phương Minh.

Với tư cách là thánh nữ Giáo Hội, là cao thủ mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Giáo Hội, người xếp hạng đầu trong top mười người trẻ tuổi mạnh nhất ở toàn bộ giới tu luyện phương Tây, Iveney có sự kiêu ngạo của chính mình, dưới cái nhìn của cô ta Phương Minh căn bản không có tư cách trở thành bạn lữ của cô ta, cho nên mới nhắm vào Phương Minh khắp nơi khắp chốn như vậy, dù cho Phương Minh đã triển lộ thực lực cường đại của mình khi đánh một trận với John.

Nói trắng ra là bởi vì gu thẩm mỹ khác biệt, trong mắt những người phụ nữ phương Tây như Iveney, người có ngoại hình phương Đông như Phương Minh không phải loại hình cô ta thích, chính như rất nhiều người phương Đông không cách nào thưởng thức sự mỹ lệ của Vimi.

Vimi là hoa hậu trong giới người mẫu, nhưng rất nhiều người phương Đông sau khi nhìn thấy đều tỏ ra kinh ngạc, bởi vì dựa theo gu thẩm mỹ của họ thì người mẫu này không đẹp chút nào,

đây là do văn hóa phương Đông và phương Tây vốn khác nhau mang tới.

"Thiếu chủ Carlo, thánh nữ chỉ có thể thuộc về sự sở hữu của thần tử." Hill mặt âm trầm đáp.

"Thần tử ấy ư, chẳng qua dựa theo tôi biết, vị thần tử kia của các người hẳn đã chết bên ngoài thành cổ roiof, chẳng lẽ lại muốn cô Iveney xinh đẹp thủ tiết cả đời sao?"

Carlo không thèm để ý chút nào, nếu như thần tử Giáo Hội không chết, vậy hắn sẽ giết đối phương, nhưng bây giờ đối phương đã tự chết rồi, ngược lại có thể giảm đi rất nhiều chuyện, như vậy cũng sẽ không đắc tội Giáo Hội.

Đương nhiên Carlo sở dĩ sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, ngoại trừ hắn mơ ước khuôn mặt xinh đẹp của Iveney đã lâu, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, đó chính là Iveney cũng đã nhận được thần linh truyền thừa, nếu như hắn và Iveney trở thành bạn lữ, nương theo thế lực của Giáo Hội cùng Hỏa Thần Giáo, ngày sau phương Tây tất nhiên sẽ bị hắn thống trị.

"Thiếu chủ Carlo, vấn đề này không phải chúng tôi có thể quyết định."

Hill chỉ có thể chọn cách kéo dài thời gian, thánh nữ sẽ gả cho ai là một chuyện trọng đại của Giáo Hội, tất nhiên phải được giáo hoàng cùng đám người tổng giám mục gật đầu đồng ý, không phải là thứ bọn hắn có thể quyết định.

"Cái này không quan hệ, chỉ cần cô Iveney có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục là được rồi, tôi tin tưởng lấy nhân phẩm của cô Iveney hẳn sẽ không biết nói láo."

Carlo đưa mắt nhìn về phía Iveney, trên thực tế lúc này trong chỗ tối đã có không ít người đưa mắt nhìn chằm chằm bên này, chỉ

cần Iveney trả lời, vậy hắn sẽ không sợ Iveney hoặc Giáo Hội đổi ý.

Chương 612: Thí thần mở ra (2)

Giáo Hội thánh nữ nói ra, nếu như đổi ý, vậy toàn bộ Giáo Hội còn mặt mũi ở lại phương Tây sao? Dựa vào thế lực lớn như Giáo Hội ở phương Tây chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên nếu như Iveney đáp ứng, cho dù cao tầng của Giáo Hội có bất mãn đối với Carlo hắn, vậy cũng phải nhịn.

Lúc này Iveney cũng đã mở mắt, trên mặt không hề có bất kỳ vẻ phẫn nộ nào, tuy rằng mấy lời Carlo nói lúc trước cô ta đã nghe được toàn bộ.

Với tư cách thánh nữ Giáo Hội, Iveney mắt cao hơn đầu, người đàn ông nào cô ta cũng chướng mắt, nếu như Carlo không nhận được truyền thừa Hỏa Thần, sợ rằng ngay cả nhìn cô ta cũng lười nhìn Carlo lấy một cái, nhưng lúc này Carlo đã nhận được truyền thừa Hỏa Thần, tiền đồ trong thời gian tới không giới hạn, người như vậy có tư cách tiến vào mắt của cô ta.

Ngoài ra còn có một điểm rất trọng yếu, Carlo thực sự rất phù hợp với gu thẩm mỹ của cô ta, tướng mạo cũng rất ổn, chí ít ở trong lòng Iveney, so với thân thể thấp bé của Phương Minh thì thân hình cao lớn Carlo tuyệt đối là lựa chọn tốt hơn.

Đương nhiên nguyên nhân trọng yếu nhất là cô ta không muốn buông tha truyền thừa của thiên sứ, cô ta là một người phụ nữ có dã tâm, muốn có thể đi được càng xa hơn, mà truyền thừa thiên sứ trước mắt này là chỗ dựa tốt nhất của cô ta, có truyền thừa thiên sứ này, cho dù có muốn trở thành nữ giáo hoàng duy nhất trong lịch sử cũng không phải là chuyện không thể nào.

"Cô Iveney, xin tha thứ cho tôi mạo muội, thật sự là cô quá hấp dẫn tôi, không biết cô có thể cho tôi cơ hội được ở cùng với cô suốt một đời không?"

Trên mặt Carlo mang theo một nụ cười tươi, mà Iveney vẫn không tỏ thái độ gì, thế nhưng Iveney cũng không hề lộ ra vẻ mặt giận dữ, trong nhất thời cô không phản ứng khiến mọi người cảm thấy hiểu ra điều gì, phỏng chừng khả năng Iveney đồng ý là rất lớn.

Hai người được thần linh truyền thừa kết hợp với nhau, có thể đoán được Carlo cùng với Iveney sẽ mang tới biến hóa như thế nào cho thế lực phương Tây, không ít người ở đây trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

"Phi, cái gì thánh nữ, thực sự là dễ dàng thay đổi, thần tử Giáo Hội vừa mới chết, xương cốt còn chưa lạnh mà đã bắt đầu câu dẫn người đàn ông khác rồi, quả thực là không biết xấu hổ."

Người nói lời này là một cô gái, lúc cô ta nói lời này đương nhiên cũng có vài phần vì ghen tỵ, Carlo có được truyền thừa Hỏa Thần, chính là bạch mã vương tử trong lòng tất cả những cô gái khác.

XÍU...UU!!

Carlo đưa mắt nhìn về nơi âm thanh phát ra, sau khi cô gái kia cảm nhận được ánh mắt của Carlo lập tức rùng mình một cái, gần như không chút suy nghĩ liền đi thẳng đến vòng sáng, trực tiếp lựa chọn rời khỏi chiến trường thượng cổ.

...

Bên ngoài vòng sáng, cô gái xuất hiện trong nháy mắt hấp dẫn mấy chục ánh mắt, nguyên nhân là tất cả mọi người khẩn cấp muốn biết tiến triển mới nhất bên trong chiến trường thượng cổ.

"Toa toa, ngươi cứ nói thẳng đi."

Có lẽ biết suy nghĩ trong đầu tất cả mọi người ở đây, người phụ nữ sau lưng trưởng lão nói thẳng.

"Hỏa Thần Giáo Carlo đã tìm tới thánh nữ Iveney của Giáo Hội phương Tây, Iveney này vì bảo trụ truyền thừa, đồng ý gả cho Carlo."

Xôn xao!

"Cái gì?"

Hiện trường một mảnh xôn xao, đám tổng giám mục Gamma sắc mặt vô cùng khó coi, mà những cường giả khác trên mặt lộ ra vẻ suy tư, nếu như thánh nữ Giáo Hội cùng thiếu chủ Hỏa Thần Giáo Carlo đi cùng một chỗ, vậy toàn bộ thế lực phương Tây chỉ sợ sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

"Ha ha, cô Iveney tài mạo hơn người, thiểu chủ giáo tôi cũng là nhân kiệt hiếm có, hai người kết hợp ngược lại là ông trời tác hợp cho, không tệ, tốt!"

Trong số những người ở hiện trường, duy chỉ có lão già của Hỏa Thần Giáo cười rất vui vẻ, thiếu chủ nhà mình có thể bắt được thánh nữ Giáo Hội, như vậy trong quãng thời gian trước khi thiếu chủ lớn lên không cần lo lắng vấn đề nguy hiểm nữa, bởi vì Giáo Hội làm sao có thể trơ mắt nhìn con rể mình bị người ta giết hại?

"Gamma huynh, đây quả thật là một tin tốt."

Gamma trầm mặc không nói, tuy rằng Iveney làm như vậy đã vi phạm giáo quy, nhưng vì bảo trụ thần linh truyền thừa mà làm ra hành động bất đắc dĩ, bọn họ cũng không có cách nào trách tội Iveney, dù sao thần linh truyền thừa đối với Giáo Hội đến nói cũng là vô cùng quan trọng.

"Chỉ là đáng tiếc thần tử điện hạ rồi."

Một vị tổng giám mục bên cạnh Gamma khẽ thở dài một hơi, Iveney là người bầu bạn mà nội bộ đã chuẩn bị cho thần tử điện hạ, hiện tại tin dữ về thần tử điện hạ mới vừa truyền đến, Iveney liền kết đôi với Carlo của Hỏa Thần Giáo, coi như là bọn họ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thần tử chết rồi, nếu như Iveney cũng không nhận được truyền thừa, vậy toàn bộ Giáo Hội khác gì công dã tràng, nếu vừa so sánh như vậy tính ra Iveney lựa chọn kết đôi với Carlo cũng không phải chuyện xấu gì.

...

Thần linh thành cổ, Carlo gương mặt tự tin, hắn tin tưởng Iveney sẽ đưa ra lựa chọn chính xác, mà Iveney sau một khoảng thời gian yên lặng ngắn ngủi, dường như cũng đã có quyết định, đang muốn mở miệng, chẳng qua đúng lúc này, một chuyện khác thường lại xuất hiện.

Trên không trung của tòa thành cổ, tượng thần Hỏa Thần còn có tượng Băng Thần vẫn hiển lộ ở đso, chẳng qua có người đột nhiên kinh ngạc phát hiện, ở giữa hai người lại xuất hiện một vật.

Một thanh trường kiếm, một thanh trường kiếm từ trên trời giáng xuống, cứ như vậy đặt ngang ở giữa bầu trời tòa thành cổ.

Oanh!

Toàn bộ thành cổ dường như đang chống cự cái gì, đột nhiên ánh sáng bắt đầu chuyển động, mà cũng chính ngay lúc này, khuôn mặt Iveney hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì cô ta phát hiện thần linh truyền thừa vốn đang chậm rãi đột nhiên nhanh hơn, trong nháy mắt đã hoàn thành.

Một đạo Thần Thánh Quang Huy xuất hiện, tượng thần thiên

sứ mười hai cánh cũng xuất hiện trên bầu trời của tòa thành cổ, cùng Hỏa Thần còn có Băng Thần đều tự chiếm cứ ba mặt của thành cổ, tạo thành xu thế vây quanh đối với trường kiếm vừa mới xuất hiện.

"Đây là có chuyện gì?"

"Trường kiếm này là cái gì?"

Đám người ở đây khiếp sợ trước biến hóa đột nhiên xuất hiện, mà với tư cách một trong những đương sự, trong lòng Iveney đã có một suy đoán rất to gan, đó chính là trường kiếm này không có ý tốt gì đối với những người mới thu được truyền thừa của thần linh như các cô.

Truyền thừa thiên sứ đột nhiên đẩy nhanh, tượng thần thiên sứ hiện rõ, rõ ràng cho thấy nó đang đi về phía trường kiếm, nếu như không có trường kiếm kia xuất hiện, sợ rằng cô ta còn phải tốn hao thêm mấy ngày mới có thể hoàn thành việc kế thừa truyền thừa.

"Ban đầu, đây là hàm nghĩa cho thí thần giả."

Cửa thành cổ, nhìn trường kiếm đang lộ rõ phía trên tòa thành, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ hiểu rõ, cái gọi là thí thần cũng không phải thật để cậu đi giết thần linh, cậu còn chưa có thực lực như vậy, thí thần là đi giết những người đã nhận được truyền thừa của thần linh.

Không chút do dự, Phương Minh trực tiếp dậm chân đi vào thành cổ, mà theo thân thể cậu triệt để bước vào thành cổ, thành cổ lại xuất hiện biến hóa, từ bốn phía thành cổ đột nhiên xuất hiện ba cột sáng, ba cột sáng này rơi vào trên người ba tượng thần linh trên bầu trời kia.

Sau một khắc, một cỗ uy áp kinh khủng quét ngang qua thành

cổ, mọi người phía dưới, kể cả Iveney cùng Carlo đã chiếm được truyền thừa tất cả đều quỳ trên đất lạnh run, đây mới thật là uy áp của thần linh, không phải dựa vào bọn hắn có thể đủ khả năng chống lại.

Cũng may uy áp của ba thần linh này cũng không phải hướng về phía bọn họ, ba bức tượng thần linh dưới sự gia trì của cột sáng phảng phất như được phục sinh, nhao nhao đưa mắt nhìn sang trường kiếm kia.

Chương 613: Đã từng là cường giả đến từ Hắc Ám Hội Nghị

Trên bầu trời của Thần Linh cổ thành, tượng thần của ba thần linh phát ra uy thế khủng bố hướng về phía trường kiếm kia, nhưng mà trường kiếm không hề sợ hãi, thậm chí bổ ra một kiếm, một kiếm này bổ thẳng về phía Hỏa Thần.

Hỏa diễm thiêu đốt, thân thể của Hỏa Thần tiêu tán ở trong không trung, trực tiếp bị trường kiếm đánh tan, chẳng qua lập tức những ngọn lửa này lại tái tổ hợp thân thể lại một lần nữa.

Vậy mà mặc dù như thế, phía dưới đông đảo thiên tài trẻ tuổi vẫn một mảnh xôn xao, đây chính là thần linh! Không ngờ lại có thể bị một kiếm đánh nát tan, cho dù sau đó có tái tổ hợp thì cũng thật sự khó có thể tin tưởng nổi, trường kiếm này vậy mà có thể tạo thành thương tổn đối với thần linh.

Đánh tan tượng Hỏa Thần sau đó trường kiếm lại thay đổi phương hướng, không chút do dự hướng phía tượng thần Thiên Sứ kia bổ tới, tượng thần Thiên Sứ kia tuy rằng cả người được ánh sáng thần linh bao phủ uy nghiêm, nhưng vẫn không thể ngăn cản được một kiếm này.

Mười hai cánh có phân nửa bị trường kiếm này chặt đứt, trở thành thiên sứ gãy cánh chân chính.

"Này... Nó lại vừa chém đứt cánh của thiên sứ mười hai cánh, thật là quá hung mãnh."

"Không hiểu sao tôi vẫn luôn có dự cảm không tốt mơ hồ."

Những đệ tử thiên tài phía dưới nhìn thiên sứ gãy cánh, nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ, bởi vì một màn trước mắt lật đổ nhận thức của bọn họ.

Kiếm thứ ba, trường kiếm chém về phía bức tượng băng kia, tượng băng trong nháy mắt đổ nát!

Lặng ngắt như tờ, lần này đông đảo đệ tử thiên tài bên dưới không ai nói chuyện, bởi vì bọn họ đã không biết nên nói cái gì, trường kiếm này quá hung hãn, ba vị thần linh đó! Mặc dù chỉ là tượng thần, nhưng không ngờ lại bị ba kiếm chém nát, nếu chuyện này truyền đi chỉ sợ cũng không có người tin tưởng.

Yên tĩnh như chết!

Nhưng mà hơn mười giây qua đi, trên bầu trời của thành cổ đột nhiên nổi lên hoa tuyết, mặc dù có vô số đóa hoa tuyết hiện lên nhưng không thể hạ xuống, tan biến hết ngay trên không trung, chẳng qua ngay sau đó, khu vực xung quanh trường kiếm kia đột nhiên xuất hiện hàn băng, hàn băng này trong nháy mắt đóng băng hết toàn bộ khu vực xung quanh trường kiếm.

Tượng Băng Thần lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, từ trên bầu trời hạ xuống, nương theo hoa tuyết, như từ trong thế giới băng tuyết đi tới.

XÍU...UU!!

Thiên sứ mười hai cánh cũng động, một luồng thánh quang bắn ra phủ chồng lên khu vực trường kiếm bị đóng băng, cả khu vực đó đều bị thánh quang bao phủ hết.

"Quả nhiên, tôi biết ngay mà, thần linh làm sao có thể thất bại dễ dàng như vậy."

"Không sai, lúc trước là do ba vị thần linh này không đặt trường kiếm kia vào trong mắt, mà lúc này trường kiếm chọc giận

ba vị thần linh, ba vị thần linh cuối cùng cũng ra tay."

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía thần linh thứ ba Hỏa Thần, hai tay Hỏa Thần huy động, một con rồng lửa kinh khủng ngưng tụ trên bầu trời, rồng lửa này cho dù là hình thể hay là uy lực cũng không phải con rồng lửa mà Carlo huyễn hóa ra có thể so sánh.

Nếu như thật sự dám so sánh, vậy chỉ có thể nói chênh lệch giữa chúng nó giống như một con kiến nhỏ bé so với một con voi to lớn.

Hỏa long rít gào, dưới ánh mắt rung động vô cùng của mọi người, mạnh mẽ đánh tới khu vực đã bị đóng băng kia.

"Đây mới thật là băng hỏa lưỡng trọng thiên."

"Trường kiếm kia lần này chắc chắn xong đời."

Hỏa long va chạm, băng tuyết hòa tan, mà thánh quang cũng rơi xuống ngay lúc này, ba vị thần linh đồng thời công kích giết tới.

Răng rắc!

Khối băng rơi xuống, ánh mắt mọi người nhìn chòng chọc vào nơi ấy, muốn nhanh chóng nhìn thấy thảm trạng của trường kiếm kia, nhưng mà để cho bọn họ bất đắc dĩ là sau khi thánh quang bao phủ xuống, thứ bọn họ đủ khả năng thấy cũng chỉ có một mảnh trắng xoá, bởi vì thánh quang này thật sự là quá chói lóa.

Một giây, hai giây, ba giây...

Thời gian tại thời khắc này phảng phất như đã ngừng lại, mọi người vẫn đang nhìn chằm chằm vào khu vực sáng chói không gì sánh được kia, tuy rằng trong lòng bọn họ đã có đáp án, nhưng vẫn muốn tận mắt nhìn thấy kết quả.

Oanh!

Sau một khắc, tròng mắt mọi người co rút lại, bởi vì ngay khoảnh khắc khi tia sáng đó rơi xuống, một luồng hàn quang phóng lên trời, xẹt qua bầu trời, trực tiếp bổ vào trên người Hỏa Thần.

Hỏa Thần lần thứ hai tiêu tán, khác biệt chính là lần này nó không còn khả năng tái tổ hợp nữa.

"Xảy ra chuyện gì?"

Không ít người còn chưa kịp phản ứng đã có chuyện gì xảy ra liền thấy Hỏa Thần tiêu tán, đợi tới khi bọn họ kịp phản ứng thì đột nhiên lại thấy một đạo hàn quang bay về hướng phía thiên sứ gãy cánh.

Bá!

Lần này, tất cả cánh còn lại của thiên sứ gãy cánh đều bị chặt đứt, trực tiếp từ trên bầu trời rơi xuống, cuối cùng khi cách thành cổ chỉ còn có hơn 10m, biến thành lông chim màu trắng bay xuống đầy đất.

Hít!

Vô số người hít vào một hơi khí lạnh, trường kiếm kia dưới công kích do ba vị thần linh liên thủ dĩ nhiên vẫn tồn tại, hơn nữa còn có thể giết ngược lại hai vị thần linh.

Trên bầu trời lúc này chỉ còn lại thần Băng Tuyết kia, chẳng qua đúng lúc này, bên trong tòa thành cổ người đàn ông mặc quần áo trắng của Băng Tuyết Thần Điện kia lại có động tác, hai tay bắt đầu kết ấn, mà theo thủ ấn của hắn biến hóa, thần Băng Tuyết kia cũng đáp lại, động tác không còn cứng nhắc như vậy nữa, dĩ nhiên tránh thoát kiếm thứ ba của trường kiếm kia.

"Thiên sứ sẽ không vẫn lạc, vẫn sẽ sống mãi!"

Trong miệng Iveney lúc này cũng niệm tụng chú ngữ, theo chú ngữ mà cô ta niệm ra, lông chim đang bay xuống kia cũng bắt đầu hội tụ lại với nhau, có xu thế muốn tái tổ hợp, nếu cứ tiếp tục như vậy mà nói, thiên sứ mười hai cánh này hẳn cũng sẽ sống lại.

Một bên khác Carlo cũng mang sắc mặt nghiêm túc, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa, mà đoàn lửa này bay thẳng về phía không trung, biến thành một biển lửa, ở giữa biển lửa này, tất cả mọi người có thể mơ hồ nhìn được một bóng người xuất hiện.

Dục hỏa trùng sinh, Hỏa Thần cũng gần sống lại.

"Tôi từng nghe một vị trưởng bối nói qua, người đã từng tiếp thụ truyền thừa của thần linh có thể hiến tế sinh mệnh của bản thân để triệu hồi thần linh chân chính, mà lúc này ba người Iveney dường như đang dùng phương thức này một lần nữa triệu hoán thần linh, chẳng qua dường như bọn họ không phải hiến tế tánh mạng của bản thân."

Trong đám người có người nói nhỏ, mà sau khi nghe được lời nói của mấy người này, Carlo khinh thường nói: "Nơi này là thần linh thành cổ, là căn cứ của thần linh, triệu hoán thần linh ở chỗ này không cần phải trả giá gì cả, chỉ cần thành cổ không hủy thì thần linh cũng bất diệt, trường kiếm này cho dù có lợi hại hơn thì cuối cùng cũng sẽ vì năng lượng khô kiệt mà bị thua."

Với tư cách là người được thần linh truyền thừa, sự hiểu biết của Carlo đối với thần linh thành cổ nhiều hơn hẳn những người khác, quả thật, nếu như là ở bên ngoài muốn triệu hoán thần linh nhất định phải trả giá bằng cả mạng sống, bởi vì pháp tắc của thế giới bên ngoài không cho phép thần linh xuất hiện.

Thế nhưng nơi này là chiến trường thượng cổ, mà nơi bọn họ

đang đứng lại là thần linh thành cổ, cái giá phải trả khi triệu hoán thần linh ở chỗ này căn bản là không bao nhiêu, chí ít hắn có thể triệu hoán thần linh xuất hiện vài chục lần.

Nghe được lời nói của Carlo, đám người ở đây đều trầm mặc, trường kiếm này tuy rằng lợi hại nhưng trường kiếm dù sao cũng chỉ là vũ khí, mà năng lượng của vũ khí nhất định là có hạn, ngay khi sử dụng hết số năng lượng này chỉ sợ cũng là lúc bị thua.

"Là ai quấy rối giấc ngủ của tôi?"

Một tiếng thở dài truyền đến, mọi người nghe được thanh âm này đều đưa mắt nhìn về phía cửa thành, ở nơi này có một người đàn ông đang chậm rãi đi tới, trên mặt người đàn ông đeo mặt nạ, mặc trên người một bộ khôi giáp cực kỳ rách nát, vừa nhìn qua liền biết khôi giáp này không có chút tác dụng phòng ngự nào, mặc vào chỉ có thể khiến người ta mập mạp hơn thôi.

Không sai, người đàn ông này dĩ nhiên chính là Phương Minh!

Mặt nạ cùng khôi giáp là sau khi Phương Minh đi vào thành cổ tìm kiếm được đấy, cái thứ rách nát này đương nhiên không ai cần, nhưng đối với Phương Minh ngược lại rất cần thiết, bởi vì cậu cần ẩn giấu thân phận của mình.

Lối vào chiến trường thượng cổ mở ra đồng nghĩa với đám người ở đây có thể rời đi bất kỳ lúc nào, cho nên những chuyện đã xảy ra ở bên trong những cường giả ở bên ngoài kia đương nhiên cũng sẽ biết, nếu như vẻn vẹn chỉ là đối mặt với người của Băng Tuyết Thần Điện cùng Hỏa Thần Giáo, còn chưa đủ lực khiến cậu phải ẩn giấu thân phận của mình.

Thế nhưng lần này mục tiêu của cậu là thí thần, phối hợp với trường kiếm vừa xuất hiện đã tiêu diệt thần linh, mà trong ba vị thần linh này còn có một thần Thiên Sứ là thần của Giáo Hội phương Tây, điều này có nghĩa trong số những người cậu cần phải

giết có cả thánh nữ Iveney của Giáo Hội.

Thần tử Giáo Hội chém giết thánh nữ Giáo Hội, đồng thời tiêu diệt thần Thiên Sứ của Giáo Hội, nếu tin tức này truyền ra ngoài, dù cho cậu là thần tử chắc chắn cũng phải đối mặt với sự truy sát của Giáo Hội phương Tây, lại thêm những thế lực khác ở phương Tây, nhất định sẽ khiến cậu không còn đất để đặt chân ở phương Tây này.

Mà hiển nhiên đây là điều mà Phương Minh không muốn nhìn thấy nhất, chí ít là trong khi cậu còn chưa đủ thực lực về nước đối kháng với nhà họ Mục.

"Mày là ai?"

Ánh mắt của Carlo nhìn về phía Phương Minh, mà đây cũng là nghi ngờ trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Bên ngoài thành cổ có màn sáng khủng bố, gần như không có khả năng còn người sống sót, nói cách khác người trước mắt này không phải người đã đi vào cùng với bọn họ, hơn nữa nhìn cái áo giáp sắt rách nát này của hắn, chẳng lẽ là một cường giả vẫn còn sống của chiến trường thượng cổ?

"Tôi là ai?" Phương Minh dùng thanh âm trầm thấp hỏi ngược lại.

"Giả thần giả quỷ, không cần biết mày là ai, đánh nát mày trước rồi lại nói tiếp!"

Carlo gương mặt không nhịn được giơ đôi tay lên, một con rồng lửa lập tức bay thẳng về hướng Phương Minh, nhưng mà một màn làm cho tất cả mọi người khiếp sợ xảy ra, từ góc độ của bọn hắn tới xem, con rồng lửa này sau khi đụng vào khôi giáp rách nát của người nọ cũng chỉ làm cho đối phương lảo đảo lui một bước, mà ngay cả khôi giáp cũng không bị vỡ vụn.

"Đây là khôi giáp thông thường, làm sao có thể đỡ được một kích này của Carlo?"

Đoàn người xôn xao, nhưng mà gương mặt của Phương Minh dưới lớp mặt nạ lại giương lên một vòng cung, người khác không biết nguyên nhân nhưng chính cậu lại rất rõ ràng, ngay khi con rồng lửa kia bay tới vị trí cách cậu mười mét, cậu đã âm thầm ra tay hóa giải hơn phân nửa lực lượng của con rồng lửa này.

Con ngươi của Carlo cũng co rút lại một chút, trong số những người ở đây, hắn không cho rằng có người có thể thừa nhận một kích này của hắn, ngoại trừ Iveney cùng người đàn ông của Băng Tuyết Thần Điện kia cũng nhận được truyền thừa như hắn.

"Mày thật là cường giả viễn cổ đang ngủ say ở chiến trường thượng cổ này?"

Giờ khắc này ngay cả Carlo cũng bắt đầu có chút hoài nghi, bởi vì ngoại trừ khả năng này thì không còn khả năng nào khác có thể giải thích.

"Viễn cổ? Tôi không biết tôi là ai, tôi chỉ nhớ rõ tôi đã từng xé nát một người chim sáu cánh ở đây, sau đó... Sau đó..."

Phương Minh đột nhiên rống giận một tiếng, làm ra dáng dấp như đau đầu đến phát cuồng, nhưng mà lời nói của cậu rơi vào trong lòng đám người Carlo, nhất là trong tai Iveney, khiến vẻ mặt của họ trong nháy mắt trở nên khó coi.

Người chim là cách Hắc Ám Hội Nghị gọi Thiên sứ của Giáo Hội bọn họ, mà thiên sứ sáu cánh mặc dù không thể xưng là thần linh, nhưng thực lực cực kỳ kinh khủng, đã tiếp cận vô hạn tới trình độ thần linh.

Cường giả trước mắt này dĩ nhiên xé nát thiên sứ sáu cánh, đây chẳng phải là nói thực lực của hắn cho dù còn chưa thể trở

thành thần linh, cũng đến gần vô hạn với thần linh, hơn nữa có khả năng rất lớn hắn là người của Hắc Ám Hội Nghị, điều này làm cho mấy người Iveney cùng Hill vô cùng khẩn trương.

Chương 614: Đều chạy

"Mày là người của Hắc Ám Hội Nghị?"

Carlo có chút không xác định mở miệng hỏi, nếu như ở đây có người của Hắc Ám Hội Nghị dĩ nhiên có thể không cần hỏi mà vẫn biết được đáp án, nhưng mấu chốt là người của Hắc Ám Hội Nghị đều bị Carlo đuổi đi lúc trước rồi, hiện trường không còn bất kì người nào của Hắc Ám Hội Nghị nữa.

Hắc Ám Hội Nghị cùng Giáo Hội phương Tây là hai thế lực lớn nhất, thế nhưng luận về độ thần bí, Hắc Ám Hội Nghị thần bí hơn Giáo Hội rất nhiều, hiểu biết của thế lực khác đối với Hắc Ám Hội Nghị cũng không phải đặc biệt nhiều, bởi vì người của Hắc Ám Hội Nghị rất ít giáo tiếp với những thế lực khác.

Đối mặt với câu hỏi của Carlo, Phương Minh đương nhiên sẽ không thừa nhận, nếu đã diễn kịch vậy phải diễn cho giống một chút, hiện tại cậu đang sắm vai một cường giả vì đã ngủ say rất lâu nên đánh mất hơn phân nửa trí nhớ.

"Hắc Ám Hội Nghị là cái gì?"

Phương Minh hỏi ngược lại khiến cho Carlo thoáng cái cứng họng, Hắc Ám Hội Nghị chính là Hắc Ám Hội Nghị, bắt hắn giải thích rõ ràng, hắn lần này lại không biết nên giải thích thế nào.

"Trả lời tôi nhanh lên, Hắc Ám Hội Nghị là cái gì, vì sao tôi đối với bốn chữ này lại có một loại cảm giác quen thuộc như vậy?"

Phương Minh đột nhiên gào lên, đương nhiên giọng nói đã bị biến đổi, đồng thời khí thế cả người cũng không ngừng dâng lên, khí thế tăng cao trong nháy mắt khiến cho không ít đệ tử thiên tài

ở đây đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Muốn giả bộ giả trang thành cường giả viễn cổ của Hắc Ám Hội Nghị, đương nhiên cũng phải có thực lực khiến người khác kinh sợ, nếu như đổi lại trước khi đi vào vùng đất tạo thần Phương Minh có thể không thể làm được, thế nhưng sau khi trải qua hành trình tới vùng đất tạo thần, khiến cho thực lực của cậu đột nhiên tăng mạnh, khí thế cả người cũng là tăng lên gấp mấy lần.

"Các hạ, câu hỏi này của người khiến tôi..."

Mí mắt Carlo cũng nhảy lên vài cái, tuy rằng khí thế trên người đối phương không mạnh mẽ như cha mình hay các vị trưởng lão trong tộc mình, nhưng liên tưởng đến vị này đã ngủ say ở đây rất lâu rồi, hơn nữa ký ức cũng không được hoàn chỉnh, rất có thể trong trận chiến lớn trước đó người này đã bị địch nhân gây thương tích, đến bây giờ thực lực còn chưa khôi phục triệt để.

Đến giờ phút này Carlo đã không nghi ngờ chút nào về thân phận của đối phương nữa, bởi vì hắn không cho rằng trong nhóm người đi vào lần này có người có thể phát ra khí thế như vậy, đối phương thật đúng là cường giả thời thượng cổ ngủ say tại chiến trường.

Cũng bởi vì đã phán đoán như vậy, Carlo lập tức muốn giải thích, chẳng qua lời của hắn mới vừa ra khỏi miệng sắc mặt lập tức thay đổi, bởi vì cái người mà hắn nhận định là cường giả thời viễn cổ lúc này đang xuất hiện ngay trước mặt hắn, một tay trực tiếp chộp về phía hắn.

"Xin các hạ hãy nghe tôi nói..."

Carlo một bên triệu hoán hỏa long một bên muốn giải thích, nhưng Phương Minh làm sao lại cho hắn cơ hội này, đừng đùa, giải thích gì gì kia cậu không cần, cái cậu muốn chính là giết chết

Carlo ngay lúc này.

Oanh!

Hỏa long đánh thẳng về phía cánh tay của Phương Minh, chẳng qua Phương Minh không hề tránh né, lấy tố chất thân thể hiện tại của cậu thương tổn do rồng lửa này gây ra đối với cậu cũng không tính là gì, trực tiếp biến chưởng thành trảo, bóp chặt cổ Carlo.

Hỏa long tiêu tán, cổ Carlo cứ như vậy bị tay của Phương Minh siết chặt, một chút máu tươi theo cánh tay của Phương Minh nhỏ giọt xuống, đây không phải máu của Carlo, đây là máu của bản thân Phương Minh, mặc dù có thể ngang ngạnh chịu được lực công kích từ con rồng lửa của Carlo, thế nhưng tay của Phương Minh cũng bị nhiệt độ nung nứt, máu theo vết thương nơi đó chảy ra ngoài.

Nhưng mà Phương Minh hành động như vậy lại không khiến người khác hoài nghi thân phận của cậu chút nào, ngược lại càng khiến đám người đang vây xem chắc chắn thân phận của hắn là cường giả viễn cổ của Hắc Ám Hội Nghị, bởi vì chỉ có một người mất đi ký ức dẫn tới không còn thanh tỉnh, rơi vào trạng thái nửa phát cuồng mới có thể dùng loại đấu pháp hung ác này.

Bị Phương Minh siết chặt cổ, Carlo lúc này nhìn chằm chằm mặt nạ của Phương Minh, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, bởi vì ở khoảng cách gần như vậy hắn có thể thấy rõ ràng một đôi mắt trong suốt tinh khiết, người có loại ánh mắt này làm sao có thể sẽ là người vì mất trí nhớ mà phát cuồng.

Carlo biết mình bị gạt, nhưng mà hắn căn bản không thể nào nói ra lời, mà bởi vì cổ đang bị siết chặt dẫn tới biểu cảm trên gương mặt hắn trở nên vặn vẹo, cho dù có muốn truyền tin tức bằng ánh mắt ra ngoài cho người khác biết thì cũng không có ai có thể nhận ra được.

"Đáng tiếc, vốn tôi không muốn giết chết anh, chẳng qua nếu anh đã xem thấu, vậy chỉ có thể lưu anh lại."

Từ trong ánh mắt của Carlo Phương Minh cũng biết đối phương đã nhìn thấu ngụy trang của bản thân, không có chút do dự nào cánh tay Phương Minh hơi dùng lực, cố sức uốn éo, đầu của Carlo từ trên cổ rơi xuống, đã trở thành một thi thể không đầu.

Một màn này khiến đám đệ tử thiên tài đang vây xem ở xa xa âm thầm khiếp sợ một trận, vị cường giả viễn cổ đến từ Hắc Ám Hội Nghị này thật là quá máu tanh.

Chẳng qua cậu làm như vậy cũng phù hợp với thiết lập của Hắc Ám Hội Nghị, Hắc Ám Hội Nghị vốn không phải tổ chức thiện lương gì, đối đãi với kẻ địch cũng chưa bao giờ lưu tình, hạ sát thủ là một chuyện cực kỳ bình thường.

Chỉ là đáng tiếc cho Carlo, sau khi chiếm được thần linh truyền thừa danh tiếng có một không hai, trong một đời tuổi trẻ cơ hồ không có đối thủ, đợi tới sau khi rời khỏi chiến trường thượng cổ này tất nhiên sẽ danh dương toàn bộ giới tu luyện, có ai nghĩ được sau cùng dĩ nhiên lại chết trên tay một cường giả còn sống sót ở chiến trường thượng cổ.

"Hắc Ám Hội Nghị là cái gì, có người nào có thể nói cho tôi biết?"

Phương Minh không định ngừng tay lúc này, nếu làm bộ phát cuồng vậy phải phát cuồng tới cùng, huống chi nhiệm vụ của cậu còn chưa hoàn thành, còn có hai người chưa giải quyết nữa đây.

Bá!

Phương Minh đưa mắt nhìn sang người thanh niên mặc bạch y kia của Băng Tuyết Thần Điện, mà từ sau khi cậu xuất hiện, người

đàn ông mặc bạch y này từ đầu đến cuối đều không nói được một lời, chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm vào cậu.

"Cái người kia của Băng Tuyết Thần Điện phỏng chừng cũng sẽ gặp phải xui xẻo."

"Đúng vậy, vị cường giả viễn cổ của Hắc Ám Hội Nghị này quá hung tàn, người của Băng Tuyết Thần Điện chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít."

Không ai xem trọng người thanh niên tới từ Băng Tuyết Thần Điện kia, cho dù người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện này có thực lực mạnh hơn Carlo, nhưng tuyệt đối cũng chẳng mạnh đến đâu, mà Carlo không có chút lực hoàn thủ trước mặt người này, chênh lệch giữa song phương quá lớn.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện kia lại làm ra một hành động khiến tất cả mọi người đều không thể lường trước được, người thanh niên mặc quần áo trắng trực tiếp quay đầu đi về phía vòng sáng kia.

Hiển nhiên, người đàn ông mặc quần áo trắng cũng biết mình không phải đối thủ của đối phương, cho nên tại thời khắc này lựa chọn buông tha, hắn muốn rời khỏi chiến trường thượng cổ này, bởi vì truyền thừa đã tới tay, không cần phải đợi ở chỗ này nữa.

Mọi người trong nháy mắt lập tức đoán được tâm tư của người thanh niên mặc quần áo trắng kia, nhưng không ai lộ ra vẻ khinh thị trên mặt, bởi vì suy bụng ta ra bụng người, nếu như đổi lại một người khác trở thành người đàn ông mặc quần áo trắng này, cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Người đàn ông mặc quần áo trắng đi rồi, bị truyền tống vào vòng sáng trực tiếp biến mất, mà theo người đàn ông mặc quần áo trắng biến mất, tượng băng trên bầu trời kia trực tiếp vỡ vụn ra, đồng thời bốn cột sáng ở bốn phía thành cổ cũng tiêu tán mất một

cột.

"Gia hỏa thật thông minh."

Phương Minh nhìn người đàn ông mặc quần áo trắng biến mất, trong lòng âm thầm thở dài một cái, chẳng qua ngay sau đó liền đưa mắt chuyển hướng nhìn về phía Iveney bên này.

"Ở trên người của cô, tôi cảm nhận được hơi thở khiến tôi chán ghét."

Nghe được mấy lời trầm thấp của Phương Minh, sắc mặt Iveney tái nhợt, Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị là kẻ địch sinh tử, đối phương ngay cả Carlo cũng không buông tha, càng không thể nào bỏ qua cô ta.

"Đi!"

Cho nên hầu như ngay trong khoảnh khắc khi Phương Minh mở miệng, Iveney trực tiếp quát nhẹ một tiếng, cũng học theo hành động của người đàn ông bạch y đi về phía vòng sáng.

Chương 615: Tới vậy rồi còn chưa chết

Bên ngoài Cự Thạch Trận, khi người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện cùng Iveney một trước một sau xuất hiện, đoàn người một mảnh xôn xao, lão già của Băng Tuyết Thần Điện cùng mấy vị tổng giám mục Gamma sắc mặt buồn bã, xem ra Carlo này quả nhiên đã đắc thủ.

"Iveney cùng người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện đang kế thừa truyền thừa của thần linh cũng đều đã đi ra, Carlo thật sự muốn đuổi hết tất cả đối thủ cạnh tranh đang nhận truyền thừa ra ngoài, bản thân hắn chính là người duy nhất thừa kế truyền thừa của thần linh, thời gian tới còn ai có thể cạnh tranh với hắn?"

Những cường giả khác trong đoàn người cũng đều nhao nhao cảm khái, chẳng qua rất nhanh đã có người phát hiện có điểm gì đó không đúng.

"Không đúng, tại sao tôi cảm thấy khí tức trên người thánh nữ Giáo Hội cùng cái vị kia của Băng Tuyết Thần Điện có điểm gì đó không đúng, có một loại khí tức kỳ lạ nào đó đang tồn tại."

Có một vị cường giả mở miệng, mà lời của hắn khiến cho lão già của Băng Tuyết Thần Điện cùng đám người Gamma lập tức đưa mắt nhìn chòng chọc vào đệ tử nhà mình.

"Loại khí tức này… Đây là khí tức của thần linh Băng Tuyết, sẽ không sai, Hebrew đã chiếm được truyền thừa của thần linh?"

"Thánh nữ, truyền thừa của Thiên Sứ vẫn còn ở trên thân thể cô sao?"

Gamma cùng lão già của Băng Tuyết Thần Điện gần như đồng thời mở miệng, lúc trước vì ấn tượng ban đầu khiến bọn họ cho rằng sở dĩ đệ tử nhà mình ra ngoài ngay lúc này, nhất định là vì đã bị Carlo đuổi ra, bị mất truyền thừa của thần linh, giống y như ảnh tử của Hắc Ám Hội Nghị.

Nhưng bây giờ có những người khác nhắc nhở, bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện điểm kỳ lạ trong khí tức trên người đệ tử nhà mình, hơn nữa với tư cách là cao tầng của mỗi thế lực, đương nhiên cũng có hiểu biết tương đối về thần linh.

Liền lấy Giáo Hội làm ví dụ, giáo sĩ bình thường không biết, thế nhưng Gamma những cao tầng này lại biết Giáo Hội có một con bài lớn chưa lật, đó chính là thần khí phong ấn mấy vị thần linh lưu lại, những thần khí này có năng lượng khủng bố, mặc dù chỉ có tác dụng một lần duy nhất nhưng tuyệt đối là tồn tại như vũ khí hạt nhân.

Gamma với tư cách là người lớn tuổi nhất trong số những tổng giám mục, đã từng nhìn thấy thần khí do một vị thần Thiên Sứ lưu lại, mà khí tức trên thần khí này giống y hệt khí tức trên người Iveney tản mát ra.

"Carlo đã chết, bị một vị cường giả viễn cổ đến từ Hắc Ám Hội Nghị đang ngủ say bên trong thần linh thành cổ giết chết."

Iveney cùng người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện không trả lời, người nói chuyện là một đệ tử thiên tài trẻ tuổi theo ra phía sau, nói hết tất cả những gì hắn đã nhìn thấy ra.

Xôn xao!

Hiện trường lần thứ hai một mảnh xôn xao, không ai nghĩ cái vị kia của Băng Tuyết Thần Điện cùng Iveney hành động như vậy có gì không ổn, đối mặt với cường giả như vậy, bảo trụ truyền thừa mới là lựa chọn chính xác nhất, về phần Carlo chỉ có thể nói

vận khí của hắn quá không tốt.

Mọi người chuyển tầm mắt nhìn về hướng trưởng lão Hỏa Thần Giáo, lúc trước trưởng lão này còn đang mang trên mặt vẻ hả hê hăng hái, giờ khắc này sắc mặt trắng bệch, gương mặt hiện lên vẻ khiếp sợ và không thể nào chấp nhận được.

Ngay một khắc trước hắn còn đang đắm chìm bên trong giấc mộng thiếu chủ nhà mình mang theo truyền thừa của thần linh ra ngoài, sau đó cưới thánh nữ Giáo Hội Iveney làm vợ, toàn bộ Hỏa Thần Giáo đi lên con đường phục hưng, nhưng trong nháy mắt tất cả những hi vọng này đều tan vỡ, thiếu chủ nhà mình lại bị diệt.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện một vị cường giả viễn cổ của Hắc Ám Hội Nghị?"

Trưởng lão Hỏa Thần Giáo gầm thét rống giận, chẳng qua khi vị đệ tử thiên tài kia kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra, hắn nhưng lại đưa ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Hắc Ám Hội Nghị bên kia.

Chỉ là cường giả Hắc Ám Hội Nghị bên kia không để ý tới hắn, nếu như Carlo còn sống, có thể bọn họ còn chừa lại cho Hỏa Thần Giáo mấy phần mặt mũi, nhưng bây giờ Carlo chết rồi, cộng thêm việc Carlo uy hiếp đuổi Ảnh Tử ra khỏi chiến trường thượng cổ, bọn họ không gây sự với Hỏa Thần Giáo đã không tệ rồi.

So sánh với trưởng lão Hỏa Thần Giáo đang vô cùng phẫn nộ, Giáo Hội bên này quả thật vui vẻ ra mặt, chẳng qua Gamma lập tức nghĩ tới điều gì, trầm giọng hỏi: "Thánh nữ, thần tử điện hạ đâu?"

Nghe được lời của Gamma, vẻ mặt đám người Hill trở nên khẩn trương hẳn lên, bọn họ vẫn còn nhớ kỹ lời tổng giám mục Gamma đã dặn dò bọn họ trước khi bọn đi vào, đó chính là nhất định phải bảo vệ thần tử điện hạ thật tốt, nếu như thần tử điện hạ

gặp phải điều gì ngoài ý muốn, vậy bọn họ cũng phải chịu phạt.

Trên mặt Iveney không có chút lo lắng nào, từ tốn nói: "Thần tử không thể chạy tới thành cổ kịp thời, cuối cùng mất mạng ở trong màn sáng khủng bố, bởi vì chiến trường thượng cổ quá lớn, sau khi chúng tôi đi vào đã mất liên lạc với thần tử, căn bản chưa từng gặp nhau."

Iveney không lo lắng là có nguyên nhân, Tần Minh này đã chết rồi, mà chính mình lại chiếm được truyền thừa của thần linh, một thánh nữ chiếm được truyền thừa của thần linh đương nhiên phải có giá trị hơn một thần tử đã mất mạng.

Gamma trầm mặt không nói gì, tuy rằng trong lòng hắn tràn đầy phẫn nộ, nhưng hắn cũng biết đối với việc có nhất định phải trừng phạt đám người Iveney hay không không phải hắn có thể quyết định, vấn đề này chỉ có giáo tông mới có tư cách quyết định.

Ở trong lòng Gamma, Phương Minh cực kỳ trọng yếu, bởi vì hắn đã cho rằng Phương Minh là thần tử chân chính, mà thần tử là cái gì? Là Chúa chuyển thế, với tư cách tín đồ trung thành nhất của Chúa, cho dù thánh nữ đã đạt được truyền thừa của thần linh cũng không thể so sánh với Chúa.

"Chúc mừng Giáo Hội, chúc mừng cô Iveney chiếm được truyền thừa của thần Thiên Sứ."

Người thanh niên của Băng Tuyết Thần Điện vẫn luôn mang bộ dáng lạnh lẽo khó gần từ khi hắn xuất hiện tới giờ, lần này dĩ nhiên lại chủ động đi về phía Giáo Hội, ánh mắt nhìn về phía Iveney mang theo vẻ dị dạng.

Quan hệ giữa Băng Tuyết Thần Điện cùng giáo hội phương Tây vốn không tốt, giữa song phương thậm chí có thể nói tràn đầy hận thù, dù sao Giáo Hội phương Tây cũng đã từng thử chinh phạt Băng Tuyết Thần Điện, mà cũng có rất nhiều cường giả của Giáo

Hội phương Tây chết trên tay Băng Tuyết Thần Điện.

Cho nên khi nhìn thấy Hebrew đi về phía Giáo Hội phương Tây bên kia, trưởng lão của Băng Tuyết Thần Điện nhíu mày một cái, nhưng khi hắn thấy ánh mắt của Hebrew nhìn về phía Iveney, trong đôi mắt già nua có tia sáng.

Lúc trước Carlo muốn se duyên cùng thánh nữ Giáo Hội Iveney, đưa tới rất nhiều thế lực ước ao, mà bây giờ Carlo chết rồi, lúc này người đã từng nhận được truyền thừa của thần linh cũng chỉ có Hebrew cùng thánh nữ Giáo Hội.

Một nam một nữ, đều đã đạt được truyền thừa của thần linh...

Lão già của Băng Tuyết Thần Điện biết Hebrew muốn làm gì, mà đối với suy nghĩ trong lòng Hebrew hắn cũng ôm thái độ ủng hộ.

Tuy rằng Băng Tuyết Thần Điện cùng Giáo Hội phương Tây có cừu oán, nhưng chỉ cần không phải loại thù hận thủy hỏa bất dung như giữa Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị, chỉ cần có đủ lợi ích, kẻ thù cũng có thể biến thành đồng minh.

Hebrew chiếm được truyền thừa của thần Băng Tuyết, Băng Tuyết Thần Điện đương nhiên không cần phải lánh đời nữa, Băng Tuyết Thần Điện lại xuất thế, nếu như có thể hình thành liên minh cùng Giáo Hội phương Tây, như vậy sẽ có trợ giúp thật lớn đối với chuyện Băng Tuyết Thần Điện xuất thế.

Nếu như Hebrew có thể se duyên cùng thánh nữ Giáo Hội, đây thật là kết quả bọn hắn vui vẻ nhìn thấy, tin tưởng các trường lão khác trong thần điện cũng sẽ không phản đối.

Trưởng lão Thần điện có thể nhìn ra, những người khác ở đây đương nhiên cũng đều có thể hiểu rõ, cũng chính bởi vì vậy, những người này lần thứ hai đưa mắt nhìn về phía trưởng lão Hỏa

Thần Giáo, dù sao ngay một khắc trước, Hỏa Thần Giáo thế nhưng thiếu chút nữa kết thành thông gia cùng Giáo Hội phương Tây, đây không phải đang công khai tát vào mặt lão sao?

Vẻ mặt trưởng lão Hỏa Thần Giáo rất khó coi, thậm chí không muốn tiếp tục ở lại đây thêm một phút giây nào nữa, hừ lạnh một tiếng trực tiếp dẫn theo đệ tử Hỏa Thần Giáo rời đi.

"Tiểu thư mỹ lệ, không biết tôi có thể may mắn được biết tên của cô không? À, đã quên tự giới thiệu mình, tôi là Hebrew. Haiya."

Tầm mắt của Iveney lúc này cũng rơi vào trên người Hebrew, không thể không nói luận bề ngoài Hebrew còn vượt lên Carlo một bậc, hơn nữa cái loại khí chất cao lãnh này của Hebrew càng thêm hấp dẫn người khác.

Hơn nữa, ở trong lòng Iveney, cô ta chiếm được truyền thừa của thần linh nên trên đời này người có thể xứng đôi mình, cũng chỉ có Hebrew đã từng nhận được truyền thừa của thần linh này mà thôi

"Iveney. Helen."

Iveney nói ra họ tên của mình, điều này làm cho vẻ mặt không ít người ở đây trở nên quái dị, bởi vì Iveney trả lời như vậy đại biểu cho cô ta thực sự có hảo cảm với Hebrew.

"Iveney. Helen, thực là một cái tên xinh đẹp êm tai, giống hệt như dung mạo của cô Iveney, đẹp tới khiến người ta say mê."

Hebrew vươn tay nắm lấy tay của Iveney, chuẩn bị hôn một nụ hôn xã giao, mà Iveney không ngờ lại không có ý cự tuyệt, tay phải bị Hebrew nắm, mắt thấy Hebrew sắp hôn xuống, chẳng qua đúng lúc này trong vòng sáng lại có người xuất hiện.

Tầm mười bóng người từ trong vòng sáng đi ra, đây là nhóm

người cuối cùng bên trong chiến trường thượng cổ, mà theo những người này ra ngoài, Hebrew cùng Iveney đều liếc xéo nhìn sang.

"Ha ha, thiên tài tộc tôi ra ngoài rồi."

"Caleb cũng ra ngoài rồi, tôi biết ngay lấy bản lĩnh của Caleb tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ở chỗ này."

Cường giả phía ngoài thấy thân ảnh đệ tử nhà mình xuất hiện, nguyên một đám lên tiếng cười như điên, lúc trước bọn họ vẫn luôn lo lắng đề phòng, hiện tại cuối cùng cũng có thể yên lòng, hơn nữa lần này chỉ cần có thể còn sống đi ra ít nhiều gì cũng đều có thu hoạch, cho nên đệ tử của bọn hắn cũng là như thế.

"Người của Giáo hội phương Tây ở đâu? Đang ở đâu?"

Chẳng qua trong số những người này có một bóng người lớn tiếng hô lên, ở trên lưng của hắn còn đang cõng một người.

Nghe được tiếng la tất cả mọi người nhìn sang hướng người này, khi thấy đối phương đang cõng một người trên lưng, không ít người lộ ra biểu tình nghi hoặc, duy chỉ có Gamma tại thời khắc này đột nhiên trở nên vô cùng kích động, hầu như ngay trong khoảnh khắc người này bước chân ra khỏi vòng sáng lập tức phóng tới trước mặt đối phương.

"Là thần tử điện hạ?"

Khoảng cách gần như thế, Gamma rốt cục cũng có thể xác định người đối phương đang cõng trên lưng chính là thần tử điện hạ, vốn cho rằng thần tử điện hạ đã chết ở tại chiến trường thượng cổ, hắn còn đang uể oải vô cùng, không nghĩ tới hiện tại lại có một kinh hỉ lớn như vậy.

"Ách, tổng giám mục, lúc nãy khi tôi đang chuẩn bị rời khỏi cổ thành đột nhiên phát hiện thần tử nằm ngất bên cửa thành, bởi vì còn có hô hấp cho nên tôi liền cõng hắn ra ngoài."

Người cõng Phương Minh là một chàng thanh niên, thế lực hiện tại của người thanh niên này có quan hệ không tệ cùng Giáo Hội, cho nên hắn mới cõng Phương Minh ra đây.

"Tốt, tốt, cậu làm rất tốt, cứu được thần tử đối với Giáo Hội đến nói chính là lập được công lớn, đợi sau khi tôi bẩm báo với giáo hoàng bệ hạ, nhất định sẽ khen thưởng cậu đầy đủ."

Trên mặt Gamma cùng mấy vị tổng giám mục đều lộ ra dáng tươi cười, mà Iveney cùng Hebrew hai người sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, Phương Minh không chết, vậy có nghĩa nếu Hebrew muốn theo đuổi Iveney chắc chắn Giáo Hội sẽ không đồng ý.

"Chết tiệt, như vậy cũng không chết, thực sự là mạng lớn!" Iveney âm thầm chửi bới trong lòng.

Chương 616: Phá của Phương Minh (1)

Đúng vậy, Phương Minh còn sống khiến cho đa số người ở đây cảm thấy kinh ngạc vô cùng!

Người ở bên ngoài thành cổ không còn ai sống sót, nhưng hết lần này tới lần khác vị thần tử Giáo Hội này dĩ nhiên không chết, điều này làm cho không ít người khiếp sợ, đương nhiên ở trong mắt đám người Gamma, đó là do thần tử được Chúa che chở.

Dù sao thì thần tử cũng là Chúa chuyển thế.

Cách Giáo Hội phương Tây hơi xa một chút, bên phía trận doanh Hắc Ám Hội Nghị bên kia, người của Hắc Ám Hội Nghị mặt trầm như nước, thần tử Giáo Hội không chết đối với bọn họ không phải tin tốt gì, phải biết rằng chiến trường thượng cổ lần này mở ra đối với Hắc Ám Hội Nghị bọn hắn đến nói là một lần thất bại.

Thánh nữ Giáo Hội Iveney chiếm được truyền thừa của thần linh, mà Ảnh Tử của bọn họ bên này lại không thu hoạch được gì, chỉ là lúc trước bởi vì biết thần tử Giáo Hội đã chết, trong lòng bọn họ coi như có chút an ủi, nhưng bây giờ an ủi duy nhất đã không còn.

Trong số những người Hắc Ám Hội Nghị đang ở đây, có một người con gái ở phía sau cùng nhìn về phía Phương Minh đang được Gamma ôm, trong đôi mắt xinh đẹp nhưng có thêm một vòng sáng kỳ dị không dễ nhận ra thoáng qua.

Cô gái này, chính là Mộng Cơ.

Với tư cách là công chúa của tộc Nightmare, Mộng Cơ chiếm cứ một danh ngạch tiến vào chiến trường thượng cổ của Hắc Ám Hội Nghị, mà ở bên trong chiến trường thượng cổ cô vẫn luôn không đồng hành cùng những người khác của Hắc Ám Hội Nghị, cho nên khi đám người Ảnh Tử bị Carlo đuổi ra ngoài, cô ta vẫn còn đang ở trong thần linh thành cổ.

Tất cả những chuyện phát sinh bên trong thần linh thành cổ cô đều rõ rõ ràng ràng, khi Iveney cùng Hebrew thối lui ra khỏi thần linh thành cổ, vị cường giả của Hắc Ám Hội Nghị kia trực tiếp bắt cô đi.

Lúc ban đầu Mộng Cơ còn có chút sợ hãi, tuy rằng vị này chính là tiền bối của Hắc Ám Hội Nghị các cô, nhưng nội bộ Hắc Ám Hội Nghị phân chia ra vô số thế lực, ai biết đối phương liệu có phát cuồng tới mức giết chết cô ta luôn hay không?

Chẳng qua vị cường giả này sau khi đưa cô ta vòng vo vài ngõ ngách trong thành cổ, sau khi dừng lại đột nhiên cởi mặt nạ trên mặt ra, Mộng Cơ ngây ngẩn cả người, người có thân phận cường giả viễn cổ của Hắc Ám Hội Nghị không thể nghi ngờ trong lòng tất cả mọi người, dĩ nhiên là Tần Minh giả trang.

Bộc lộ thân phận thật trước mặt Mộng Cơ là quyết định ngay khi cậu nhìn thấy Mộng Cơ, bởi vì cậu cần phải có một thân phận thích hợp để rời khỏi thần linh thành cổ, dù sao tất cả mọi người biết chuyện cậu bị chắn bên ngoài thành cổ, đã trở thành một cỗ thi thể rồi.

Chuyện kế tiếp cũng rất đơn giản, Phương Minh cùng Mộng Cơ thương lượng xong, Phương Minh làm bộ ngất ở tại cửa thành cổ, mà Mộng Cơ thì dụ dỗ một đệ tử thiên tài của một thế lực phụ thuộc vào Giáo Hội đi tới nơi này phát hiện Phương Minh, chỉ cần đối phương phát hiện Phương Minh, dĩ nhiên sẽ cõng Phương Minh ra ngoài.

Đương nhiên từ đầu tới đuôi Mộng Cơ đều đang âm thầm theo dõi trong bóng tối để phòng ngừa xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì đó.

Đây là một lần hợp tác riêng của cô và Phương Minh, Mộng Cơ đã đáp ứng với Phương Minh sẽ giữ kín chuyện này, ngay cả trưởng lão của tộc mình cũng không để lộ ra.

Mộng Cơ sở dĩ sẽ nhận lời hợp tác với Phương Minh, có một nguyên nhân rất trọng yếu, đó chính là cô ta phát hiện Phương Minh không hề có chút lòng trung thành nào đối với Giáo Hội, thậm chí người này lại còn âm thầm hãm hại Giáo Hội trong bóng tối.

Một người như vậy đã trở thành thần tử của Giáo Hội, đối với Giáo Hội đến nói tuyệt đối là một cái hố lớn vô cùng, ngược lại đối với Hắc Ám Hội Nghị lại là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Đương nhiên còn một điều đó chính là Mộng Cơ hiện đang rất hiếu kỳ về Phương Minh, màn sáng bên ngoài thần linh thành cổ khủng bố đến mức nào tất cả mọi người đều biết, những người khác đều chết rồi, nhưng duy chỉ có Phương Minh còn sống, hơn nữa thực lực còn được tăng trưởng tới trình độ cực kỳ khủng bố, cô cũng muốn biết người này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì bên trong chiến trường thượng cổ, chiếm được kỳ ngộ như thế nào.

"Chư vị, chiến trường thượng cổ lần này đến đây là kết thúc, Giáo Hội phương Tây chúng tôi cũng nên rời đi trước."

Ôm Phương Minh còn đang hôn mê, Gamma đã không còn tâm tư ở lại nơi này giao lưu nữa, lập tức ôm Phương Minh rồi dẫn theo mọi người rời đi, về phần Iveney đương nhiên cũng không còn cơ hội tiếp tục giao lưu với Hebrew.

Nhìn Iveney rời đi, sắc mặt Hebrew âm trầm xuống, mà trưởng lão của Băng Tuyết Thần Điện lập tức đi lên trước một bước, nhẹ

giọng nói: "Căn cứ giáo quy của Giáo Hội, thánh nữ là thuộc về thần tử."

"Giáo quy chỉ là giáo quy mà thôi, một thần tử phế vật có thể xứng đôi với thánh nữ chiếm được truyền thừa của thần linh sao?"

Hebrew cười lạnh liên tục, hướng phía trưởng lão nói: "Trưởng lão, tôi nhất định phải lấy được Iveney này, sau khi trở lại Thần Điện tôi sẽ đi tới Giáo Hội một chuyến."

Nghe được lời nói của Hebrew, trưởng lão Thần Điện gật đầu, cho dù xuất phát từ góc độ nào thì nếu như Hebrew có thể kết duyên cùng Iveney, đều sẽ mang tới lợi ích vô cùng lớn cho Thần Điện, mà cho dù không thể thành đôi cũng không sao, dù sao giữa Thần Điện cùng Giáo Hội vốn có quan hệ không tốt.

...

Toàn bộ người bên ngoài Cự Thạch Trận đều bắt đầu rời đi, ở đây lại từ từ khôi phục bình tĩnh, chẳng qua đối với toàn bộ giới tu luyện phương Tây đến nói, chấn động bây giờ mới bắt đầu, về tất cả những chuyện đã xảy ra bên trong chiến trường thượng cổ giờ khắc này bắt đầu khuếch tán ra khắp giới tu luyện phương Tây, tạo thành vô số lần oanh động.

Trong những tin tức khiến người ta chấn kinh này, thứ làm người ta chú ý nhất chính là hai người Hebrew cùng Iveney, với tư cách là hai người duy nhất chiếm được truyền thừa của thần linh, tên tuổi của hai người này truyền khắp toàn bộ giới tu luyện phương Tây, cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều cường giả.

Tất cả người tu luyện tuổi trẻ đều vô cùng hâm mộ Iveney cùng Hebrew, bởi vì bọn họ biết, chỉ cần hai người này không gặp phải chuyện gì, thời gian tới bọn họ chắc chắn sẽ là cường giả đỉnh cao của giới tu luyện phương Tây.

Dưới tình huống như vậy, có người trực tiếp phong danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của giới tu luyện phương Tây cho Iveney, mỹ nữ đệ nhất này không chỉ xét về giá trị nhan sắc hay thực lực, mà là hai thứ hợp lại.

Mà cùng lúc đó quan hệ mập mờ giữa Iveney cùng Hebrew cũng bị người ta tuyên truyền ra ngoài, rất nhiều người đều cảm thấy hai người này quả là ông trời tác hợp, dù sao hai người đều đạt được truyền thừa của thần linh, tất cả những người trẻ tuổi khác đều có chút thua kém khi so sánh với bọn họ.

Đương nhiên cũng có người nhắc tới Phương Minh, với tư cách là thần tử Giáo Hội, Iveney cùng Hebrew nếu muốn đến với nhau vậy nhất định phải giải quyết vấn đề Phương Minh này, dù sao thánh nữ Giáo Hội từ trước tới nay chỉ có thể thuộc về thần tử, đây là giáo quy của Giáo Hội, điểm này rất nhiều người đều biết.

Mỹ nữ phối anh hùng, ở giới tu luyện phương Tây đột nhiên xuất hiện một loại âm thanh cho rằng Phương Minh không xứng với thánh nữ Iveney, nếu như nói Iveney là công chúa, như vậy Hebrew chính là vương tử, mà Phương Minh chính là ác long đã bắt công chúa đi.

Sau khi nghe được tin tức này từ trong miệng Mộng Cơ, Phương Minh mỉm cười, nếu như cậu không đoán nhầm thì hẳn những tin đồn này đều là do có người âm thầm thao túng trong bóng tối, chỉ là không biết người này là Hebrew hay là Iveney, hoặc là cả hai người.

"Chậc chậc chậc, hay cho một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, không biết thần tử điện hạ cậu có cảm tưởng gì?"

Chương 617: Phá của Phương Minh (2)

Mộng Cơ vô cùng hứng thú nhìn về phía Phương Minh, nếu là không biết nội tình của Phương Minh cô ta sẽ không trưng ra bộ dạng nhìn có chút hả hê này, bởi vì loại chuyện này đối với đàn ông đến nói chính là chuyện không thể nào chấp nhận nổi.

Thế nhưng cô ta biết nội tình của Phương Minh, biết Phương Minh không hề vô dụng giống bên ngoài đồn đại, thậm chí có thể nói lần này người có thu hoạch lớn nhất ở chiến trường thượng cổ chính là Phương Minh

Truyền thừa của thần linh rất lợi hại phải không?

Carlo đã lấy được thần tử truyền thừa ở dưới tay Phương Minh không thể chống đỡ được một chiêu, Iveney cùng Hebrew kia nếu không chạy nhanh sợ rằng đã đều phải chết ở nơi đó, truyền thừa của thần linh vô cùng lợi hại ở trong mắt mọi người, thế nhưng ở trong mắt Phương Minh cái gì cũng không phải.

"Khụ khụ, tôi cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi."

Phương Minh vuốt vuốt mũi, có chút bất đắc dĩ, thật ra cậu không có có bất kỳ hứng thú gì đối với Iveney, kiểu phụ nữ phương Tây cao ngạo này không phù hợp thẩm mỹ của cậu, huống chi cậu đã có Tử Du rồi.

Mộng Cơ mỉm cười, không tiếp tục đề tài này nữa mà mở miệng nói: "Có lẽ đã tới lúc Thần tử điện hạ nên nói cho tôi biết, lúc ở trong chiến trường thượng cổ cậu đã chiếm được cơ duyên gì vậy?"

Đây là vấn đề mà Mộng Cơ cảm thấy hứng thú nhất, lúc này cô thật sự đang vô cùng hiếu kỳ không biết lúc ở trong chiến trường thượng cổ Phương Minh đã chiếm được cơ duyên gì , rốt cuộc là cơ duyên như thế nào mà dĩ nhiên có thể miểu sát truyền thừa của thần linh?

Phương Minh nhìn Mộng Cơ, không trả lời.

"Thần tử điện hạ chẳng lẽ muốn nuốt lời?" Mộng Cơ nhíu mày lại, thần sắc cũng hơi trở nên lạnh lẽo, đây là điều kiện ban đầu ở chiến trường thượng cổ Phương Minh đã đáp ứng cô ta, sau khi ra ngoài sẽ giải đáp nghi ngờ của cô ta.

"Đương nhiên sẽ không nuốt lời, chỉ là cô Mộng Cơ xác định muốn biết tình huống của tôi khi ở bên trong chiến trường thượng cổ sao?"

Nghe được lời của Phương Minh, Mộng Cơ sửng sốt một chút, bởi vì đây không phải là nói nhảm sao, không muốn biết thì cô ta còn có thể ngồi ở chỗ này sao?

Chẳng qua rất nhanh Mộng Cơ liền không thể nói được nữa, bởi vì Phương Minh đưa tay luồn vào trong ngực, từ bên trong móc ra một cái bình nhỏ, đây là một bình nhỏ chứa một ít chất lỏng.

"Thần... Dịch Thần Linh?"

Mộng Cơ thanh âm run rẩy, cái bình này không lớn, Dịch Thần Linh bên trong cũng chỉ có khoảng bốn mươi giọt mà thôi, nhưng chỉ có khoảng bốn mươi giọt Dịch Thần Linh này đã khiến cô ta ngây ngẩn.

Phải biết rằng thực lực của cô kỳ thực cũng không nằm trong nhóm người đứng đầu của thế hệ trẻ, mà thu hoạch của cô ta ở trong chiến trường thượng cổ lần này cũng chỉ có hai giọt Dịch

Thần Linh, trong lòng tràn đầy tiếc nuối, nếu như có thể kiếm được nhiều hơn một giọt, cô có lòng tin trong vòng một năm có thể đột phá một cấp độ!

"Cậu… Sao cậu có nhiều Dịch Thần Linh như vậy ?"

Giọng nói của Mộng Cơ có chút lắp bắp không trôi chảy, chẳng qua Phương Minh lại chỉ mỉm cười, tránh khỏi vấn đề này, vừa cười vừa nói: "So sánh với hiểu tình huống tôi gặp phải trong chiến trường thượng cổ, tôi cảm thấy những Dịch Thần Linh này thích hợp với cô Mộng Cơ hơn."

"Cậu nói cái gì!"

Mộng Cơ thoáng cái đứng lên, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Phương Minh, một lúc sau dường như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt có chút ửng đỏ: "Tôi nói cho cậu biết, cậu không nên có ý đồ không an phận gì với tôi."

Lúc này đến phiên Phương Minh cứng họng, cậu biết nhất định là Mộng Cơ này đã nghĩ sai cái gì rồi, buộc lòng phải giải thích cặn kẽ: "Cô Mộng Cơ đã giúp tôi một chuyện lớn bên trong chiến trường thượng cổ, chỉ cần cô không hỏi những chuyện tôi đã gặp phải ở bên trong chiến trường thượng cổ, một lọ Dịch Thần Linh này sẽ thuộc về cô Mộng Cơ, không có bất kỳ yêu cầu hay mục đích nào khác."

Nghe được lời nói của Phương Minh, tâm tình của Mộng Cơ lúc này mới bình tĩnh hơn nhiều, chẳng qua vẫn dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn hướng Phương Minh, chỉ vì không muốn cô truy hỏi tình huống bên trong chiến trường thượng cổ mà đưa cho cô một lọ Dịch Thần Linh, đây quả thực là một chuyện không thể nào hiểu nổi.

Đừng nói là nguyên một bình như thế này, coi như chỉ lấy ra

một giọt cô ta cũng sẽ trực tiếp đồng ý, dù sao thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ nào có quan trọng như một giọt Dịch Thần Linh.

Ở trong suy nghĩ của Mộng Cơ Phương Minh chính là một tên phá của, nhưng mà chỉ có bản thân Phương Minh biết, không phải cậu phá của, mà là vì cậu còn vô số Dịch Thần Linh, một bình nhỏ này đối với cậu không đáng kể chút nào.

Thời gian lùi lại quay về ba ngày trước, bên trong chiến trường thượng cổ!

Theo Iveney cùng Hebrew thoát ra ngoài, hai tượng thần linh trên bầu trời của thành cổ lần thứ hai bị trường kiếm chém nát sau đó lập tức tiêu tán không thể thấy nữa, mà trường kiếm kia cũng theo chân tiêu tán.

Thành cổ khôi phục bình tĩnh, Phương Minh làm bộ phát cuồng bắt Mộng Cơ đi, sau khi thương lượng với Mộng Cơ xong hai người đã đạt thành hiệp nghị.

Trong thời gian Mộng Cơ đi dụ dỗ người khác đến đây, Phương Minh phát hiện chỗ ngực mình có mơ hồ có cảm giác nóng lên, sau đó cậu mới chú ý tới cảm giác này đến từ ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực kia.

"Lão đại, tôi có thể được xem như đã hoàn thành nhiệm vụ sao?"

Phương Minh nhỏ giọng thì thầm vài câu nhưng không ai trả lời, cậu tò mò đưa tay đặt lên trên ấn ký nơi ngực mình.

Một trận cảm giác hôn mê truyền đến, sau đó Phương Minh lập tức phát hiện chính mình lại xuất hiện trước mặt bảo tháp, mang theo vẻ nghi ngờ cùng tò mò, Phương Minh đi vào trong bảo tháp.

Sau khi nhìn thấy rõ vật phẩm bên trong tầng một của bảo

tháp, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, ngay sau đó trên mặt cậu hiện lên vẻ mừng như điên.

Bởi vì ở tầng một của bảo tháp xuất hiện một cái ao, đây là cái ao không khác gì cái ao mà cậu đã ngâm mình ở bên trong vùng đất tạo thần, mà ở trong ao tràn ngập Dịch Thần Linh.

Không cần nghĩ Phương Minh cũng biết nhất định là trong thời gian cậu hấp thu Dịch Thần Linh, bảo tháp cũng tiện thể hấp thu rất nhiều.

Thấy một ao Dịch Thần Linh này, cảm giác đầu tiên của Phương Minh chính là mình giàu to rồi, có một ao Dịch Thần Linh này, nói khó nghe một chút, trong giới tu luyện cậu chính là tồn tại phú khả địch quốc, tùy tiện lấy ra một giọt có thể khiến cho giới tu luyện phương Tây tranh giành cướp đoạt.

Trải quan một thời gian thí nghiệm, Phương Minh xác nhận đồ vật trong tầng một của bảo tháp này cậu có thể mang ra ngoài, chỉ cần cậu đặt tay lên trên ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa, sau đó nói thầm Dịch Thần Linh, Dịch Thần Linh này sẽ xuất hiện ở trên tay cậu.

Có một ao Dịch Thần Linh này không chỉ có nghĩa cậu có thể dùng nó để tu luyện bất kỳ lúc nào, mấu chốt nhất là cậu còn có thể dùng Dịch Thần Linh trao đổi với người của giới tu luyện phương Tây để lấy một số lớn thiên tài địa bảo.

Về Dịch Thần Linh, Phương Minh cũng phát hiện một đặc điểm, đó chính là Dịch Thần Linh này hẳn là vô dụng với người của giới tu luyện phương Đông, chỉ có người của giới tu luyện phương Tây mới có thể dùng được, tại sao lại có kết quả như vậy, trong lòng Phương Minh mơ hồ có một suy đoán.

Chỉ là một cái suy đoán này nếu như là thật, vậy nó còn dính đến một bí mật to lớn của giới tu luyện phương Tây, cho nên

trước khi xác nhận chuyện này, Phương Minh cũng không dám trả lời chắc chắn.

Về phía Mộng Cơ bên này Phương Minh đương nhiên không thể nào lấy ra một chai nhỏ Dịch Thần Linh chỉ vì để ngăn chặn lòng hiếu kỳ của đối phương, cho dù chỉ là một bình Dịch Thần Linh nhỏ như vậy đối với cậu đến nói thật không coi vào đâu, nhưng bất kỳ vật gì cũng tuân theo quy luật hiếm thì quý, nếu để cho người khác biết cậu có một ao Dịch Thần Linh, sợ rằng thứ tốt có thể đổi về được sẽ giảm bớt đi.

Chương 618: Đến Vatican

Cho nên trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ nhức nhối, nói cho Mộng Cơ cậu tổng cộng cũng chỉ có mười bình Dịch Thần Linh như vậy, bởi vì tình hữu nghị và mối quan hệ hợp tác giữa hai người, cho nên cậu mới đưa ra một lọ, mà chỉn bình còn lại ngoại trừ lưu lại năm bình tự sử dụng, còn bốn bình Phương Minh dự định để Mộng Cơ hỗ trợ giúp cậu đi trao đổi một số thứ quý báu với những thế lực phương Tây khác.

Đối với yêu cầu của Phương Minh, Mộng Cơ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, không nói tới chuyện cô ta lấy được một lọ Dịch Thần Linh, chỉ riêng việc có thể lấy ra Dịch Thần Linh trao đổi cùng thế lực khác cũng có thể tăng cao thân phận địa vị của cô ta.

"Cậu dự định đổi cái gì?"

"Tất cả những thứ có thể tăng trưởng tu vi cùng cảnh giới tôi đều muốn."

Phương Minh nói ra mục đích, cậu thật sự muốn nhanh chóng tăng thực lực lên bằng mọi giá, Dịch Thần Linh khiến cho thực lực của cậu đột nhiên tăng mạnh, nhưng vẫn còn mới kém rất nhiều so với mục tiêu mà cậu muốn đạt tới, nếu muốn trở lại phương Đông, tối thiểu cậu cần có thực lực Địa Cấp hậu kỳ, nói cách khác cậu cần đột phá đến cấp bậc lục tinh Vu Sư.

Dịch Thần Linh đã khiến cho Phương Minh tôi luyện tới cực hạn, ở cấp độ ngũ tinh Vu Sư cậu đã không cần phải đề thăng tiềm lực của mình nữa, điều mà cậu cần phải làm chính là cung cấp năng lượng liên tục không ngừng để mở rộng Vu Sư Chi Châu trong cơ thể, sớm ngày đạt tới cấp độ lục tinh.

Lời dễ hiểu hơn chính là bởi vì tôi luyện, căn cơ tu luyện của Phương Minh đã trở nên cực kỳ kiên cố, này cũng giống việc xây nhà vậy, muốn xây nhà càng cao tầng thì càng phải chú ý nền móng vững chắc kiên cố, nhưng Phương Minh không cần lo lắng vấn đề này, bởi vì nền móng của cậu đã đủ để xây dựng căn nhà trăm tầng, thế nhưng độ cao hiện tại của căn nhà chỉ mới mười tầng thôi.

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc với Mông Cơ, hai người trước sau rời khỏi quán cà phê, Phương Minh về tới phân bộ của Giáo Hội tại nước Anh, dựa theo sự sắp xếp của tổng giám mục Gamma, ngày hôm nay cậu sẽ lên máy bay tới Vatican trước.

Vatican với tư cách là thánh thành của Giáo Hội, là thánh địa trong lòng vô số tín đồ của Giáo Hội phương Tây, đất nước này có diện tích chỉ lớn hơn cố cung của Trung Quốc một chút, là quốc gia có diện tích lãnh thổ nhỏ nhất thế giới, mà có tới một phần sáu tín đồ ở trên toàn thế giới, địa vị của đất nước này cho dù so sánh với một số quốc gia lớn cũng không kém bao nhiêu.

Được xem là một quốc gia tôn giáo, Vatican đương nhiên có thiết lập quan hệ ngoại giao với hơn hai trăm quốc gia trên thế giới, nhưng duy chỉ không thiết lập quan hệ ngoại giao cùng các nước phương Đông, nguyên nhân cũng vì giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây thủy hỏa bất dung, phương Đông sẽ không cho phép giáo hội phương Tây tiến vào.

Mặc dù nói ở phương Đông cũng có Giáo Hội, nhưng Giáo Hội phương Đông cùng Giáo Hội phương Tây vẫn có khác biệt rất lớn, nói trắng ra là Giáo Hội phương Đông chỉ mượn cái tên tuổi Giáo Hội mà thôi, Giáo Hội phương Tây căn bản không có bất kỳ quyền bổ nhiệm hay bãi nhiệm gì ở đây, cũng không thể chỉ huy giáo chủ của Giáo Hội phương Đông.

Khoảnh khắc khi máy bay bay đến trên bầu trời Vatican, Phương Minh đưa mắt nhìn xuống tòa thánh Vatican phía dưới,

trong mắt có vẻ kinh ngạc chợt lóe lên.

Đối với người thường đến nói, tòa thánh Vatican mang tới cho họ một loại cảm giác thần thánh cùng cổ xưa, dù sao nơi này cũng là thánh địa tôn giáo, có lịch sử lâu đời, nhưng mà Phương Minh đứng trên bầu trời Vatican này lại có thể cảm thụ được một cỗ năng lượng kinh khủng phóng lên trời.

Hơn nữa điều càng quỷ dị hơn là rõ ràng giờ phút này cậu đang ở bên trong tinh không vạn lí, nhưng cậu vẫn có thể cảm thụ được vô số ánh sáng của ngôi sao từ trên bầu trời hạ xuống, rơi xuống trên mỗi một tấc đất của tòa thánh thành này.

"Đây là…?"

Trên mặt Phương Minh có vẻ không thể tin nổi, bởi vì khi cậu nhìn từ trên cao bao quát toàn bộ Vatican, lập tức phát hiện từ bốn phương tám hướng có vô số luồng năng lượng dũng mãnh tiến vào Vatican, cuối cùng truyền tới trung tâm Vatican.

Loại năng lượng này Phương Minh cũng không xa lạ gì, bởi vì ban đầu cậu cũng đã từng cảm thụ được, đây là lực lượng tín ngưỡng, tượng điêu khắc của cậu ở Viện Y Học cũng sẽ cung cấp loại năng lượng tín ngưỡng này cho cậu, chỉ có điều cực kỳ bé nhỏ.

Nói một lời hơi ủ rũ, so với năng lượng tín ngưỡng từ bốn phương tám hướng khắp phương Tây tụ hội về nơi này, chỉ cần tùy tiện lấy một đạo ra còn nhiều gấp mấy lần số lượng lực tín ngưỡng cậu đã thu được từ trước tới giờ.

Đương nhiên nguyên nhân xuất hiện tình trạng này cũng rất đơn giản, tượng điêu khắc do Phương Minh làm chỉ dựng đứng ở Viện Y Học, cũng sẽ không có người tín ngưỡng hay cung phụng cậu, những học sinh kia tối đa chỉ hiếu kỳ đi ngang qua vây xem một chút, mà tác dụng chính của bức tượng điêu khắc cậu làm kia

chỉ là dùng để hấp thu văn khí.

"Số lượng lực tín ngưỡng lớn tới như vậy, căn bản không cần lo lắng vấn đề phong thủy."

Vị trí của Vatican từ phương diện phong thủy đến nói cũng không tính tốt, thế nhưng Phương Minh lại biết, lấy số lượng tín đồ đông đảo của Giáo Hội, căn bản không cần cố ý lựa chọn nơi phong thủy để xây dựng thánh thành, những lực tín ngưỡng này có thể bù đắp chênh lệch trên phương diện phong thủy.

Trên đời này có một loại kiến trúc không cần quá lo lắng vấn đề phong thủy, đó chính là đạo quan cùng chùa miểu của đạo tăng hai giáo, bởi vì cho dù là đạo quan hay là chùa miểu, đều hấp thu lực tín ngưỡng từ hương khói nhang đèn của chúng sinh.

Bây giờ chùa miểu rất tốt, sau thời thượng cổ có thật nhiều đạo quan cùng chùa miểu xây dựng ở trên đỉnh hoặc trên vách núi, những chỗ như vậy căn bản không có phong thủy gì đáng nói, lẽ nào những đạo sĩ cùng tăng nhân kia không biết phong thủy sao?

Đáp án đương nhiên là không thể nào, chỉ có điều những đạo sĩ cùng tăng nhân này không thèm để ý mà thôi, bởi vì chỉ cần hương khói nhang đèn đầy đủ, dựa vào lực tín ngưỡng của tín đồ là đã quá đủ rồi.

Mà tòa thánh thành Vatican trước mắt này đồng dạng cũng là như vậy.

Ngay khoảnh khắc khi máy bay đáp xuống thánh thành, vốn là thánh thành an tĩnh hiền hòa lập tức bị đánh vỡ, vô số tín đồ dũng mãnh lao về phía bên này, mà ở trên sân bay chuyên chúc, toàn bộ thành viên Giáo Hội ở thánh thành có một phần ba đã đến đây.

Mười hai vị Hồng Y Đại Giáo Chủ, cộng thêm mấy trăm tinh anh trong đội hộ vệ của Giáo Hội, ngay khi cửa máy bay mở ra,

Phương Minh bước xuống, vô số ánh mắt lập tức rơi vào trên người của cậu.

Toàn bộ sân bay một mảnh lặng ngắt như tờ.

"Chúa nhân từ sẽ che chở cùng khoan dung cho tất cả tín đồ."

Vừa xuống phi cơ Phương Minh đã bắt đầu hóa thân thành thần côn, mà theo lời của cậu truyền ra, toàn bộ người của giáo hội tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Ở bên trong giáo lí của Giáo Hội, Chúa thay thế nhân đến chuộc tội, cho nên Chúa bị đóng vào trên giá chữ thập, mà sau khi mọi người được sinh ra trên đời này, bởi vì phải trải qua rất nhiều chuyện cho nên,mỗi người đều có tội, chỉ có thể dựa vào lễ bái cùng cầu khẩn cầu Chúa khoan dung tha thứ và che chở.

Con đường đi thông từ sân bay tới quảng trường Saint Peter đã bị phong tỏa, thế nhưng các tín đồ vẫn có thể đứng ở hai bên quan sát, đối với các tín đồ trung thành đến nói, bọn họ đã sớm nhận được tin tức thần tử xuất thế và đã đến.

Toàn bộ tòa thánh Vatican có thể nói đã tràn ngập tín đồ, nhưng mà toàn bộ thánh thành không chút rối loạn nào, tất cả tín đồ đều mang trên mặt vẻ thành kính nhìn Phương Minh đi lướt qua bên người bọn họ, sau đó yên lặng làm lễ chữ thập sau đó chắp tay tiến hành cầu nguyện.

Quảng trường Saint Peter, giáo hoàng thế hệ này Louis Vuitton đã ở đây, ở quảng trường chờ Phương Minh đến, đối với tín đồ Giáo Hội đến nói đây là ngày hạnh phúc nhất của bọn họ, bởi vì bọn họ có thể đồng thời nhìn thấy giáo hoàng cùng thần tử.

Phương Minh một đường vẫn duy trì vẻ mặt trang nghiêm, khi đi theo lễ tân vệ đội tới quảng trường Saint Peter, cuối cùng cũng nhìn thấy ông lão bị mười người Hồng Y Đại Giáo Chủ vây quanh

kia.

Giáo hoàng đương nhiệm của Giáo Hội phương Tây Louis Vuitton!

Louis Vuitton giống như một ông lão hiền lành, trên mặt tràn đầy tươi cười hòa ái, khi cười rộ lên cả khuôn mặt đầy nếp nhăn trông giống như ông lão nhà bên, nhưng Phương Minh không dám khinh thường vị này chút nào.

Với tư cách là một trong những người có quyền thế nhất giới tu luyện phương Tây, nếu như cậu dám khinh thường đối phương, vậy sợ rằng phải chết như thế nào cũng không biết.

Thâm bất khả trắc như biển rộng mênh mông, đây là ấn tượng đầu tiên của Phương Minh đối với Louis Vuitton.

Chương 619: Thân phận bại lộ

Quảng trường Saint Peter lớn như vậy!

Lặng ngắt như tờ!

Ngoại trừ cao tầng cùng tín đồ của Giáo Hội, ở nơi xem lễ còn có những nhân vật có máu mặt tới từ khắp nơi trên thế giới, lần này bọn họ được Giáo Hội mời đến đây dự lễ.

Lễ đăng cơ của Thần tử Giáo Hội Tần Minh!

Toàn bộ Giáo Hội chỉ có hai người cần đăng cơ, một người là giáo hoàng khi thượng vị, một người còn lại chính là thần tử, dù cho thân phận thánh nữ cũng cao quý vô cùng thế nhưng vẫn không thể nhận được loại nghi thức đăng cơ công khai với người ngoài như thế này, chỉ tiến hành một số nghi thức trong nội bộ của giáo hội mà thôi.

Cho nên khuôn mặt Iveney đang đứng một bên quảng trường mang theo vẻ ghen ghét, dựa vào cái gì mà thánh nữ Giáo Hội như cô ta, người chiếm được truyền thừa của thần linh sau khi trở lại thánh thành, giáo hoàng bệ hạ chỉ tán dương cô ta vài câu liền kết thúc.

"Đây là thần tử Giáo Hội sao, quả nhiên là gương mặt phương Đông."

"Thần tử xuất hiện, bản đồ thế lực Giáo Hội sợ rằng lại muốn mở rộng vài phần rồi."

Những khách quý tới xem lễ đều là những nhân vật có địa vị ở cả phương Tây, trong đó còn có vương tử Kassel đến từ hoàng gia

Anh, chỉ là lúc này vẻ mặt của Kassel có chút u ám.

Trước đây khi ở nhà thờ lớn Luân Đôn Phương Minh cùng hoàng thất nước Anh đã đạt thành hiệp nghị trong bóng tối, thế nhưng mặt sau bởi vì có chút biến cố, hiệp nghị giữa song phương đã bị hủy bỏ, điều này làm cho trong lòng Kassel cực kỳ bất mãn.

Ở trong lòng hoàng thất nước Anh, một tên thần tử từ phương Đông xuất hiện không chút căn cơ gì, đối với hoàng thất đến nói quả thật chính là cơ duyên trời ban, bọn họ hoàn toàn có thể ủng hộ thần tử này cướp quyền khống chế Giáo Hội của giáo hoàng, thậm chí đạt tới mục đích chia rẽ Giáo Hội.

Đúng vậy, hoàng thất nước Anh căn bản không hề nghĩ tới thật tình trợ giúp Phương Minh, mục đích thật sự của bọn họ chính là chia rẽ Giáo Hội, khiến cho thế lực của Giáo Hội yếu bớt, điểm này không chỉ riêng hoàng thất nước Anh, mà đây còn là điều mà tất cả các quốc gia chính khách cùng thế lực phương Tây đều hy vọng nhìn thấy.

"Nếu không muốn hợp tác vậy cũng đừng nghĩ có thể thuận lợi kế thừa vị trí thần tử như vậy." Kassel nói thầm trong lòng, lần đăng cơ này hoàng thất bọn họ cũng đã có sắp xếp, tuyệt đối sẽ không để cho Giáo Hội có thể tiến hành nghi thức một cách thuận lợi.

Thần tử đăng cơ nhất định phải trải qua một bộ trình tự nghiêm khắc, cho dù là thời gian tiến hành cụ thể, nhân viên lễ nghi của Giáo Hội cũng vô cùng chú ý cẩn thận, bởi vì thần tử còn ít ỏi hơn cả giáo hoàng, giáo hoàng còn có thể tuyển cử ra, nhưng có thể có thần tử hay không vậy còn phải xem khí vận của Giáo Hội như thế nào.

"Giáo tông tôn kính, cảm tạ người thay Chúa làm tất cả, thay Chúa truyền bá vinh quang."

Khi Phương Minh đi tới vị trí cách Louis Vuitton ba mét đột nhiên ngừng lại, chắp tay trước ngực, mà Louis Vuitton cũng đưa tay đặt bên ngực trái, cúi thấp đầu, giống như đang nghe Phương Minh giáo huấn.

Đối với một màn này toàn bộ Giáo Hội thậm chí cả những tín đồ kia không có bất kỳ người nào có vẻ bất mãn, giáo hoàng bệ hạ có thân phận cực kỳ tôn quý, thế nhưng thần tử đại biểu cho Chúa, thân phận của giáo hoàng bệ hạ có tôn quý hơn nữa cũng chỉ là một tín đồ của Chúa.

Vài giây đồng hồ sau đó Louis Vuitton ngẩng đầu lên, con ngươi thâm thúy không thể nhìn ra bất kỳ sắc thái gì, vẻ mặt bình tĩnh, ở bên trái của hắn sớm có Hồng Y Đại Giáo Chủ tự mình kéo một cái khay, bên trên để một quyển thánh kinh cùng một chiếc mũ lưỡi trai.

Thánh kinh rất cổ xưa, đây vốn là bản thánh kinh đầu tiên, đến bây giờ đã có mấy trăm năm lịch sử, đối với toàn bộ tín đồ của Giáo Hội thì đây là quyển sách trân quý nhất trên đời.

Ánh mắt của Phương Minh cũng rơi vào trên quyển thánh kinh này, nó được làm bằng giấy rất bình thường, thậm chí giấy này còn có chút ố vàng, nhưng mà đối với quyển thánh kinh này cậu lại càng thêm kiêng kỵ, bởi vì cậu mơ hồ có thể cảm thụ được năng lượng khủng bố ẩn chứa trong thánh kinh.

"Cảm tạ Chúa nhân từ lại một lần nữa chuyển thế đi tới nhân gian, đến nghe tín đồ trung thành của Người sám hối, chỉ dẫn thế nhân đi tới lối thoát, mang vinh quang của Người tới khắp nhân loại."

Louis Vuitton mở miệng, âm thanh già nua lại trầm thấp, nhưng cực kỳ quỷ dị vang vọng trong tai mỗi một người ở đây, mà sau khi nói xong một phen, Louis Vuitton cầm lấy chiếc mũ trong mâm, chuẩn bị đeo lên trên đầu của Phương Minh thượng.

"Chậm đã!"

Ngay lúc Phương Minh cúi đầu chuẩn bị tiếp nhận, một giọng nói đột ngột vang lên, mọi người nhìn theo phương hướng âm thanh truyền tới lập tức nhìn thấy một vị giáo sĩ mặc áo bào trắng chậm rãi đi ra.

"Hắn là ai?"

"Rachel, đây là người dưới trướng của ông đúng không? Lúc này quấy rối nghi thức đăng cơ của thần tử điện hạ, chẳng lẽ muốn tiến vào sở tài phán tông giáo sao?"

Gamma liếc nhìn giáo sĩ mặc áo bào trắng, trầm mặt hướng phía một vị Hồng Y Đại Giáo Chủ bên người bất mãn nói, giáo sĩ mặc áo bào trắng là thuộc hạ của Hồng Y Đại Giáo Chủ bên cạnh ông ta, mỗi một vị tổng giám mục đều có ba mươi sáu vị giáo chủ áo bào trắng làm người hầu.

"Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, chẳng qua dám quấy rối nghi thức đăng cơ của thần tử điện hạ lúc này, hắn chắc chắn phải đi vào sở tài phán của tông giáo rồi."

Lúc Rachel nói lời này con mắt nhìn về phía vị trí mấy người mặc áo bào đen đang đứng, mấy vị này đứng ở vị trí cực kỳ khó thấy, thậm chí rất dễ bị người ta bỏ qua, nhưng đám người Rachel lại không dám bỏ qua mấy vị này chút nào, bởi vì mấy vị này chính là người của sở tài phán tông giáo.

Thần tử đăng cơ là việc trọng đại của Giáo Hội, việc trọng đại như vậy người của sở tài phán tông giáo cũng sẽ tham gia, hơn nữa những người này còn gánh vác trách nhiệm quan sát bảo vệ, ở trên thịnh hội có ai thất lễ hoặc làm ra những hành động quá khích tất nhiên ngay sau đó sẽ phải đi vào sở tài phán tông giáo.

Cảm thụ được ánh mắt mọi người rơi vào trên người mình,

thậm chí có không ít người còn mang theo sát ý, trong lòng Cook không nhịn được run lên, nhưng theo sau đó không biết lấy được dũng khí từ đâu đến, cho dù biết rõ hắn mở miệng ngay lúc này kết cục chắc chắn sẽ bị tống vào sở tài phán tông giáo, thế nhưng cho dù là như vậy hắn cũng không thể không mở miệng.

"Giáo tông đại nhân tôn kính, thần tử rất quan trọng đối với Giáo Hội chúng ta, là Chúa chuyển thế, cho nên thân phận của thần tử nhất định phải luôn được xác định, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ sai sót gì, bằng không có khả năng rất lớn sẽ hủy diệt toàn bộ Giáo Hội."

Cook bất chấp mọi người đặt câu hỏi, trực tiếp một hơi thở tiếp tục nói: "Người phương Đông này cũng bởi vì đã từng hiện ra thánh quang vinh diệu quá rõ ràng, cho nên liền được xác nhận thân phận thần tử, tuy thánh quang vinh diệu chỉ có Giáo Tông đại nhân có thể làm được, nhưng vạn nhất có một số thế lực có mưu đồ bất chính trải qua nhiều năm nghiên cứu, tìm ra sơ hở bên trong đó, cố ý xếp đặt một bố cục như vậy, kia đối với Giáo Hội đến nói chính là một âm mưu trí mạng."

"Hừ, Cook, ý của anh là nói Giáo Tông đại nhân còn có mấy người chúng tôi đều không bằng anh sao? Phải biết rằng thân phận của thần tử điện hạ đã được chúng ta xác nhận qua rồi." Rachel mở miệng, thuộc hạ của chính mình lại nói một phen như thế ngay lúc này, không cần phải nói cũng biết Giáo Tông đại nhân khẳng định hiện tại rất bất mãn với bản thân mình.

Cook liếc nhìn Rachel, cấp trên của mình, nét mặt lộ ra vẻ ngoan lệ, chắc như đinh đóng cột nói: "Có lẽ Giáo Tông đại nhân cùng chư vị tổng giám mục đều bị lừa gạt, người này nói với mọi người hắn tên là Tần Minh, nhưng trên thực tế căn cứ điều tra của tôi, tên thật của hắn căn bản không phải cái này, hắn cũng không phải người phương Đông bình thường mà hắn tới từ giới tu luyện phương Đông, tên là Phương Minh!"

Xôn xao!

Lời của Cook vừa ra toàn trường một mảnh xôn xao, mà đôi mắt của Phương Minh trong nháy mắt híp lại, về phần Louis Vuitton trên gương mặt già nua vẫn đang yên tĩnh như nước giếng, chỉ là nếp nhăn trên gương mặt ấy dường như lại sâu thêm vài phần.

Chương 620: Quá khứ chính là quá khứ

Quảng trường Saint Peter rốt cuộc không còn giữ được sự im lặng.

Vì lời nói của Cook, cả quảng trường Saint Peter rộn lên tiếng nghị luận không dứt. Những tín đồ này đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh và giáo hoàng Louis Vuitton, giống như muốn xác nhận lời Cook nói có đúng không.

Trong lòng của rất nhiều tín đồ, thần tử là hóa thân của Chúa, là một thánh nhân không hề có bất kỳ một khiếm khuyết đạo đức nào, tất nhiên cũng sẽ không nói dối. Vậy nên khi Cook nói ra tên thật của Phương Minh mới có thể khiến mọi người xôn xao như vậy.

Trên sân khấu dự lễ, vẻ mặt khách đến dự lễ lúc này không ai giống ai, có kinh ngạc, cũng có cười khẩy. Đối với đại đa số khách đến dự, họ không muốn nhìn thấy giáo hội xuất hiện một thần tử, bởi vì như vậy nghĩa là bản đồ thế lực của giáo hội sẽ được mở rộng.

Vì vậy cho nên, bây giờ có người nghi ngờ thân phận thần tử, tất nhiên họ thấy vui khi nhìn thấy cảnh tượng này. Mắt hoàng tử nước Anh Kassel lóe lên tinh quang, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Tôi ở phương Đông có mấy người bạn, khi tôi đưa ảnh của thần tử cho họ xem, họ đã nói cho tôi biết thân phận thật sự của vị thần tử này của chúng ta. Thần tử gì chứ? Đây chính là kẻ bị người ta đuổi giết ở phương Đông không thể ở được nữa mới chạy sang phương Tây chúng ta trốn." - Cook nhìn Phương Minh im

lặng, liền tranh thủ nói.

"Cook, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?" - Cher giận dữ hét lên.

"Tổng giám mục, đương nhiên tôi biết mình đang nói cái gì. Nếu là chuyện khác thì không sao, nhưng chuyện này liên quan đến tương lai sau này của giáo hội ta. Nếu để kẻ lừa đảo này trở thành thần tử, vậy cơ nghiệp sau này của giáo hội chúng ta có thể sẽ bị hủy hoại chỉ trong tích tắc."

Cook trưng vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt. Lời hắn nói nhưng lại chiếm được không ít sự đồng tình của các thành viên giáo hội. Thần tử có quan hệ trọng đại với giáo hội, tuyệt đối không được phép xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

"Ngươi… Ngươi đúng là muốn chết! Thần tử là do chính Giáo hoàng đại nhân tự xác nhận, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ Giáo hoàng đại nhân sao?"

Cher vẻ mặt phẫn nộ, nhưng lời hắn nói lại khiến giáo hoàng Louis Vuitton khẽ nhướn mày, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh. Phương Minh cũng đồng thời nhìn Louis Vuitton.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều chứa đựng thâm ý. Bởi vì sau khi Phương Minh nghe được lời Cher nói, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cậu chính là, đối phương không chỉ nhắm vào cậu mà còn cả vị giáo hoàng trước mắt này nữa.

Lời của tổng giám mục Cher giống như đang quát Cook, nhưng hắn ta vừa thốt những lời này cũng đã kéo giáo hoàng dính vào. Thân phận của cậu là do chính giáo hoàng tự mình xác nhận, nếu thân phận cậu có vấn đề, vậy chẳng phải nghĩa là giáo hoàng đã không làm tròn bổn phận sao?

Giáo hoàng là người có quyền lực cao nhất giáo hội, nhưng

giáo hội có đoàn trưởng lão liên tịch. Nếu giáo hoàng không làm tròn trọng trách, đoàn trưởng lão liên tịch tuy không thể bãi miễn giáo hoàng, nhưng có thể cướp quyền của giáo hoàng.

Giáo hoàng giáo hội Phương Tây có chế độ bổ nhiệm và miễn nhiệm cả đời. Chỉ cần giáo hoàng không vi phạm giáo quy sẽ không có khả năng bị mất chức. Bởi vì giáo hoàng mất chức đối với giáo hội mà nói không phải là một chuyện tốt, sẽ ảnh hưởng đến sự trung thành của tín đồ đối với giáo hội, thậm chí rất có thể còn xuất hiện hiện tượng chia rẽ nội bộ.

Vậy nên trong lịch sử giáo hội chỉ có một lần bãi miễn giáo hoàng, mà lần bãi miễn đó đã làm giáo hội suýt nữa bị phân chia, bị hội nghị hắc ám áp chế gần trăm năm.

Từ đó về sau giáo hội không còn bãi miễn giáo hoàng nữa. Nếu giáo hoàng thật sự làm sai thì cũng chỉ giảm bớt quyền lực trong tay giáo hoàng. Làm giáo hoàng giống như hoàng thất nước Anh vậy, chỉ giữ chức danh giáo hoàng hữu danh vô thực, để người kế thừa chức giáo hoàng phụ trách công việc cụ thể.

Tuy Phương Minh không biết lịch sử của giáo hội, nhưng cậu không ngốc, những lời của Cher rõ ràng chính là muốn kéo giáo hoàng xuống nước. Chỉ cần xác định thân phận của cậu là giả, như vậy danh dự của giáo hoàng tất nhiên cũng sẽ giảm sút.

Xem ra tranh quyền đoạt lợi trong nội bộ giáo hội cũng kịch liệt thật đấy, nhưng các ông tranh quyền đoạt lợi là chuyện của các ông, vì sao còn kéo tôi vào?

Phương Minh lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng về phía Cook.

"Thế nào, lời ta nói không đúng sao?" - Cook nhìn vào mắt Phương Minh, không hề sợ hãi nói.

"Đúng, tất nhiên là đúng, tên thật của tôi đúng là Phương

Minh."

Phương Minh nở nụ cười, mà câu trả lời của cậu cũng làm đám đông "ồ" lên. Đặc biệt là các tín đồ, họ không thể tin được thần tử lại đúng là một kẻ lừa đảo.

"Thừa nhận rồi, lần này có trò hay để xem rồi."

"Một mũi tên bắn chết hai con chim, giáo hội e là phải đổi trời rồi."

Khách dự lễ trên đài lúc này cũng thầm thì to nhỏ, đa số đều mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Nội bộ giáo hội tranh đấu càng kịch liệt họ càng thấy vui.

"Thần tử điện hạ?"

Nghe thấy Phương Minh thừa nhận, khuôn mặt già nua của Gamma cũng hiện lên vẻ sốt ruột. Mấy tổng giám mục tâm phúc của Louis Vuitton cũng có vẻ mặt giống vậy. Họ thấy thần tử này đúng là quá kém cỏi, cho dù ngươi có thật sự che giấu danh tính thật của mình cũng đừng nhanh chóng thừa nhận như vậy chứ.

Chỉ cần không thừa nhận, họ có thể đấu khẩu một hồi đè áp chuyện này xuống, ít nhất cũng bảo vệ được mặt mũi giáo hoàng.

Trong tất cả mọi người, duy chỉ có nét mặt giáo hoàng Louis Vuitton là không hề thay đổi, vẫn mang vẻ mặt điềm đạm.

"Tốt, rốt cục cũng chịu thừa nhận rồi."

Cook tỏ ra vui mừng. Chỉ cần đối phương thừa nhận thì hắn đã đạt được mục tiêu, lập tức quát: "Nói, ngươi giấu diếm thân phận thật đi giả mạo thần tử, rốt cuộc có âm mưu gì, đã vậy còn giấu cả giáo hoàng đại nhân?"

"Âm mưu gì?" - Mắt Phương Minh hơi nheo lại: "Ta chỉ thừa

nhận đã che giấu danh tính thật, khi nào thì nói ta giả mạo thần tử?"

"Cái này không phải là ngươi giả mạo thần tử thì là gì?" - Cook cười khẩy, đến giờ này mà vẫn còn muốn ngụy biện.

"Ha ha ha!"

Phương Minh đột nhiên cười to. Tiếng cười này làm tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao đến lúc này mà Phương Minh vẫn còn cười được.

"Thật là nực cười, uổng cho ngươi là thành viên giáo hội, vậy mà ngay cả thần tử đại diện cho cái gì mà cũng không biết, còn ở đây mà dõng dạc."

Sau khi cười xong, đôi mắt Phương Minh như phóng điện, vẻ mặt lạnh như băng nhìn Cook. Cook không phục, đáp: "Tất nhiên ta biết thần tử là gì. Thần tử là chuyển thế của Chúa, là tín đồ Chúa dẫn vào nhân gian."

Nghe thấy câu trả lời của Cook, rất nhiều tín đồ chung quanh cũng gật đầu, tỏ vẻ cùng suy nghĩ. Thần tử là Chúa chuyển thế, là tín đồ Chúa đưa vào nhân gian thay Người chuộc tội và cầu nguyện. Điều này trong Kinh thánh cũng có ghi chép.

"A, thì ra ngươi cũng biết. Vậy ngươi có biết thần tử được phát hiện như thế nào không?" - Phương Minh tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là thông qua nghi thức lễ rửa tội của giáo hội phát hiện." - Cook dùng ánh mắt ngớ ngẩn nhìn về phía Phương Minh.

Tất cả trẻ em phương Tây khi mới sinh ra đều sẽ được nhận lời chúc phúc của cha giáo, khi đó cha giáo sẽ nhận biết đối phương có phải thần tử hay không, nếu đúng sẽ lập tức báo cho giáo hội, sau đó giáo hội sẽ mang thần tử kể cả ba mẹ thần tử đến

Vantican.

"Vậy nếu thần tử vẫn chưa được làm lễ rửa tội?"

"Chưa được làm lễ rửa tội, tất nhiên là giống người thường rồi." - Cook không hề nghĩ ngợi trả lời, bởi vì hắn cảm thấy cái người trước mắt hỏi thật vô nghĩa, những thông tin này ngay cả giáo đồ bình thường cũng biết.

"Đúng vậy, trước khi làm lễ rửa tội thì chính là người thường."

Phương Minh lặp lại lời của Cook. Nói đến đây, cái bẫy của cậu đã được chuẩn bị xong. Nhìn thấy trên mặt Phương Minh xuất hiện nụ cười, không ít người ở đây tỏ ra khó hiểu, bởi vì hình như họ đã nhận ra gì đó.

"Thân là giáo chủ, ngươi cũng biết những điều này, vậy vì sao còn dám nói xấu bản điện hạ. Ngươi tưởng bản điện hạ không thể làm gì được ngươi sao?"

Phương Minh đột nhiên quát lớn một tiếng, làm Cook trở nên hoảng sợ, cũng làm những người khác hoảng sợ.

"Người của pháp đình tôn giáo đâu, kẻ này nói xấu bản điện hạ, còn không mau bắt hắn, xử trí theo giáo quy."

Nghe Phương Minh quát lớn, mấy người của pháp đình tôn giáo đứng trong góc tối trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn không biết có nên hành động hay không.

"Ngươi làm gì đó? Bị ta vạch trần liền thẹn quá hóa giận, muốn mượn đao giết người sao? Ta không phải nói xấu thần tử, ta là đang vạch trần kẻ lừa đảo nhà ngươi."

Cook gắt lên. Hắn không ngờ phía sau đối phương lại còn dám trả đũa, muốn người của pháp đình tôn giáo bắt hắn, lập tức đưa mắt nhìn về phía tổng giám mục nhà mình.

Cher khẽ nhíu mày. Đúng vậy, Cook đột nhiên đứng ra là do chỉ thị của hắn ta. Hắn ta thấy tên thần tử giả này sau khi bị vạch trần thân phận chắc hẳn sẽ cực kỳ sợ hãi, nhưng khi thấy đối phương bình tĩnh như vậy, lại còn bảo pháp đình tôn giáo bắt người, điều này nằm ngoài dự kiến của hắn ta.

Chẳng lẽ đối phương còn có con bài chưa lật?

Cher có chút do dự, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Cook, cũng biết phía sau tuyệt đối không thể bỏ được, nếu bỏ qua hôm nay thì gần như sẽ không còn cơ hội chống lại Louis Vuitton.

"Thần tử điện hạ, Cook nghi ngờ thân phận của người, ta nghĩ điều thần tử điện hạ hiện tại phải làm chính là chứng minh bản thân trong sạch. Dù sao có nhiều tín đồ đang ở đây chứng kiến như vậy, nếu không cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng thì sẽ đả kích rất lớn đến danh tiếng của giáo hội."

Cher cuối cùng vẫn đứng ra, theo sau hắn ta cũng có mấy giáo chủ phụ họa theo.

"À, ngươi muốn một đáp án hài lòng sao?"

Phương Minh dời mắt về phía Cher, ánh mắt đầy thâm ý, cả buổi sau mới đáp: "Các ngươi muốn một đáp án thỏa đáng, ta liền nói cho các ngươi."

"Làm thần tử, trước khi làm lễ rửa tội, bản điện hạ hoàn toàn không biết thân phận của mình, vậy nên sinh ra ở phương Đông, bởi vì cơ duyên trở thành người tu luyện phương Đông. Nhưng sau khi đến phương Tây, nhận được nước thánh, được người của giáo hội phát hiện thân phận thần tử, mới biết hóa ra bản thân là chuyển thế của Chúa."

Phương Minh lên tiếng. Lời cậu nói khiến Cher thầm nhói

trong lòng, ẩn ẩn từ tận đáy lòng nổi lên một cảm giác bất an.

"Không sai, bản điện hạ là người của giới tu luyện phương Đông, khi qua phương Tây đúng là có đổi tên họ, nhưng đây đều là chuyện trước khi phát hiện thân phận thần tử của mình. Sau khi biết mình là thần tử, trong lòng bản điện hạ chỉ có giáo hội, còn có đông đảo tín đồ của Chúa, muốn làm sao để truyền bá sự vinh quang của Chúa. Còn quá khứ kia chính là quá khứ, ta đã hoàn toàn buông bỏ."

Sắc mặt Cher thay đổi, bởi vì hắn ta rốt cục đã biết cảm giác bất an trong lòng từ đâu mà có. Đã tính toán hết tất cả, vậy mà lại không có chú ý trong kế hoạch của họ lại có một sơ hở quá lớn.

Chương 621: Thánh môn

Thần tử là gì? Thần tử là chuyển thế của Chúa!

Nhưng cũng giống như những người chuyển thế của Lạt Ma trong Phật giáo Tây Tạng, trước khi thần tử chưa được giáo hội phát hiện căn bản sẽ không biết thân phận của mình. Chỉ đến khi được giáo hội phát hiện, trải qua sự bồi dưỡng của giáo hội mới dần dần thức tỉnh.

Đây chính là điểm Phương Minh không sợ để lộ thân phận của mình.

Đúng vậy, ta là người phương Đông, hơn nữa còn ở trong giới tu luyện phương Đông, nhưng đây là thân phận khi ta chưa biết thân phận thần tử của mình, là thân phận trước kia của ta. Thân phận này với việc ta có phải là thần tử hay không chẳng có liên quan gì với nhau cả.

Ta ở phương Đông bị đại gia tộc đuổi giết chạy trốn tới phương Tây, nhưng chuyện đó và chuyện ta không phải thần tử có quan hệ nhau sao?

Ai quy định thần tử trước khi được phát hiện thân phận nhất định phải là người cao thượng? Trong lịch sử giáo hội còn có một thần tử đã từng làm gái, vậy thì sao, ai dám phủ nhận thân phận thần tử của họ?

Còn chuyện vì sao phải che giấu tên thật?

Chuyện này cũng rất dễ giải thích. Đây là tên ta sử dụng trước khi đến phương Tây, hiện tại nếu đã trở thành thần tử, vậy thì đơn giản là bỏ tên cũ, cắt đứt hết mọi thứ với dĩ vãng không phải tốt

hơn sao?

Ta là người của giới tu luyện phương Đông, ta che giấu danh tính, những chuyện này không liên quan đến việc ta có phải là thần tử hay không.

Cher hiểu ra điểm đó, sắc mặt liền trở nên khó coi. Còn Cook thì mặt xám như tro, bởi vì đây là chi tiết hắn đã sơ suất bỏ qua.

Đối với giáo hội, đối với tín đồ, quá khứ của thần tử căn bản không quan trọng. Nếu cuộc sống của thần tử không tốt, các tín đồ chỉ cho rằng đây là Chúa cố ý muốn thần tử thể nghiệm cuộc sống nhân dân nghèo khổ. Nếu quá khứ thần tử không trong sạch, các tín đồ vẫn sẽ thay thần tử giải vây, cho rằng đây là Chúa muốn thần tử trở thành tội nhân, sau đó hiểu ra con đường xám hối của kẻ có tội.

Bởi vì chỉ có như vậy, thần tử mới có thể đủ cảm hóa nhiều kẻ có tội hơn nữa, cái này gọi là cảm động lây.

Gì mà người của giới tu luyện phương Đông? Gì mà bị người khác đuổi giết? Những chuyện này không tính là gì cả, căn bản không thể dao động được địa vị của thần tử. Cher và Cook bởi vì suy xét quá nhiều mà trở nên mù mờ, sau khi biết lai lịch thân phận thần tử thì cảm thấy đây là cơ hội, mới chuẩn bị một màn hôm nay.

"Người của pháp đình giáo hội đâu, còn không mau bắt lấy tên dám nói xấu bản điện hạ!"

Phương Minh lại quát lớn. Mấy người của pháp đình giáo hội lén đưa mắt nhìn giáo hoàng. Giáo hoàng Louis Vuitton đến bây giờ vẫn im lặng không nói gì, cũng không tỏ bất kì thái độ nào.

Pháp đình giáo hội trung với giáo hoàng, giáo hoàng không bày tỏ thái độ họ cũng không biết có nên bắt Cook lại hay không.

"Các ngươi còn thất thần làm gì? Cook chửi bới thần tử, dựa theo giáo quy phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc. Còn không mau dẫn Cook đi, chẳng lẽ các ngươi cũng không tuân theo mệnh lệnh của thần tử điện hạ?"

Gamma mở miệng, tức giận nhìn mấy người bên pháp đình giáo hội. Điều này khiến những người này càng thêm lúng túng. Nhưng Cher lại mở miệng, bởi vì hắn ta biết nếu để người của pháp đình giáo hội bắt Cook vậy toàn bộ sẽ tiêu tùng. Theo thủ đoạn của pháp đình giáo hội, Cook chắc chắn không chịu được sẽ thú nhận toàn bộ.

"Gamma đừng gấp. Sự việc vẫn chưa rõ ràng, sao chưa gì đã vội kết luận rồi?"

"Còn muốn làm rõ ràng? Quá khứ của thần tử điện hạ chính là quá khứ, còn cái gì để nói nữa?" - Gamma vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng ông đã nhận định Phương Minh chính là thần tử.

Gamma không thuộc phe giáo hoàng, cũng không thuộc phe phái khác, ông chỉ trung thành với giáo hội, mà thần tử đối với giáo hội cực kỳ quan trọng, vậy nên ông không cho phép âm mưu của những kẻ vì tư tâm của mình mà muốn hủy diệt thần tử không để ý đến lợi ích giáo hội được thực hiện.

"Cho dù không quan tâm đến quá khứ, nhưng thân phận thần tử rất quan trọng, làm sao có thể xác định một cách tùy tiện qua loa như vậy được?"

Cher cũng không hề nhượng bộ. Đến lúc này nếu hắn ta nhượng bộ vậy sau này giáo hội sẽ không còn là nơi hắn ta có thể dung thân. Lần này hoặc là hắn ta loại bỏ Phương Minh sau đó đánh vào uy tín của giáo hoàng, hoặc là chính hắn sẽ bị giáo hoàng nhốt vào pháp đình giáo hội.

"Sao lại qua loa? Thánh quang xuất hiện đã phơi bày thân

phận. Hay ngươi muốn bảo thần tử điện hạ hiện thần quang ở đây?"

"Đương nhiên không phải."

Cher lắc đầu, việc thánh quang xuất hiện không làm giả được, hắn ta có nhìn lại một lần nữa cũng không có tác dụng gì, ngược lại sẽ chỉ làm những người ở đây càng thêm tin tưởng thân phận thần tử của đối phương.

"Vậy ngươi muốn thế nào? Hay ngươi nghĩ ngươi cũng có thể kết nối với Chúa, để Chúa nói với ngươi?"

Trên khuôn mặt Gamma hiện lên nét châm chọc. Cher hơi tức, tên Gamma này ngày thường là một người rất hiền, chỉ trông coi thư viện của ông ta, căn bản không tham dự những chuyện tranh quyền đoạt lợi trong giáo hội, sao lúc này lại sốt sắng làm người tiên phong của giáo hoàng vậy chứ?

Chưa thấy mấy tổng giám mục tâm phúc của giáo hoàng bước ra mà? Chẳng lẽ Gamma cũng bị Giáo hoàng thu phục rồi?

"Tổng giám mục Gamma, tổng giám mục Cher, hai tổng giám mục thật ra ai nói cũng đều có lý, thần tử không thể bị sỉ nhục, nhưng điều kiện tiên quyết thần tử thân phận phải được xác nhận."

Lại có người lên tiếng. Nghe thấy giọng nói này, vẻ mặt những người ở đây đều trở nên kỳ lạ. Người nói lời này không phải ai khác mà chính là thánh nữ giáo hội Iveney.

Iveney bước ra khỏi đám đông, là thánh nữ giáo hội, một chuyện lớn như thần tử lên ngôi tất nhiên cô ta cũng phải ở đây, chẳng qua cô ta không đứng ở vị trí người ta thấy được. Tình hình lúc này Iveney cảm thấy đây là một cơ hội tốt cho cô ta.

Một khi nghi thức thần tử lên ngôi hoàn thành thì sẽ không

còn bất kỳ ai có thể nghi ngờ thân phận thần tử, điều này có nghĩa là cô ta có khả năng rất lớn sẽ phải lấy tên mà cô ta rất ghét này. Vậy nên khi thấy có người nghi ngờ thân phận thần tử, cô ta tất nhiên phải lợi dụng.

Iveney là thánh nữ, lại còn có được truyền thừa của thần linh, thân phận địa vị trong giáo hội rất cao. Cô ta vừa mở miệng, Gamma và Cher đều nhìn về phía cô ta.

Phương Minh liếc mắt nhìn Iveney. Cô gái này đúng là muốn tận dụng hết sức để tiêu diệt mình mà.

"Thánh nữ có cách gì hay đừng ngại nói."

Cher cười nhìn Iveney, còn Iveney thì đưa mắt nhìn về một nơi. Đó chính là nhà thờ Saint Peter nổi tiếng. Cuối cùng ánh mắt Iveney dừng trên cánh cổng lớn của nhà thờ.

Cổng chính nhà thờ Saint Peter có năm cánh cửa. Ngoài một cánh cửa, bốn cánh cửa khác đều đang mở, duy chỉ có cánh cửa sát bên phải là đang đóng.

"Có phải thần tử hay không, thì phải xem có thể mở được thánh môn hay không."

Iveney vừa nói lời này ra, tất cả những người có mặt đều ngẩn cả người. Sau đó trên mặt Cher hiện lên sự kinh ngạc xen lẫn vui mừng, trong mắt lóe sáng. Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ? Thánh môn! Thánh môn là biện pháp tốt nhất.

"Thánh nữ, Thánh môn chưa tới thời gian mở ra, sao có thể dễ dàng mở ra được?"

Gamma khẽ nhíu mày. Iveney cười đáp: "Tổng giám mục Gamma, Thánh môn tất nhiên không thể dễ dàng mở ra, nhưng thần tử có liên quan đến tương lai cơ nghiệp của giáo hội chúng ta, càng không thể phớt lờ. Ta cảm thấy vì điều này mà mở Thánh

môn một lần cũng đáng."

Nghe cuộc đối thoại giữa Iveney và Gamma, Phương Minh lại có chút tò mò về Thánh môn này. Lời tiếp theo của Gamma đã giúp cậu biết Thánh môn này là gì.

Chương 622: Ta đồng ý

Thánh môn!

Là một biểu tượng rất quan trọng của nhà thờ Saint Peter, chính là cánh cửa đầu tiên trong năm cánh cửa chính của nhà thờ Saint Peter.

Bình thường cánh cửa này sẽ không mở, chỉ có cách hai mươi lăm năm một lần vào lễ Giáng Sinh giáo hoàng đương nhiệm dùng huy hiệu của mình mới có thể mở ra. Sau khi mở ra trên Thánh môn sẽ gắn huy hiệu của giáo hoàng. Gần một ngàn năm nay, Thánh môn tổng cộng mở ra được hai mươi sáu lần.

Rất nhiều du khách tò mò không biết vì sao giáo hội lại có quy định như vậy, nhưng chỉ có thành viên bên trong giáo hội mới biết, không phải không muốn mở thường xuyên mà là căn bản không mở được.

Trong mắt người thường, bên trong Thánh môn là các bức vẽ và pho tượng. Nhưng người trong giáo hội đều biết, bên trong Thánh môn là nơi để nghe thánh âm của Chúa. Bởi vì trong đó là nơi năm xưa giáo hoàng đầu tiên - thánh Peter - đã nghe thánh âm của Chúa.

Theo ghi chép trong sách cổ kinh văn của giáo hội, thánh Peter là một trong những học trò của Chúa, nhưng vì ban đầu thánh Peter không tin tưởng Chúa, thậm chí còn căm thù Chúa, nhưng cuối cùng lại trở thành học trò của Chúa chính là vì đã nghe được thánh âm của Chúa.

Người đầu tiên đảm nhiệm chức giáo hoàng thánh Peter chính là ở trong này nghe thánh âm của Chúa. Cho dù đã qua trăm ngàn

năm, thánh âm vẫn mãi tồn tại, chẳng qua đây là thánh âm của Chúa, không phải ai cũng có cơ hội nghe được.

Từ khi Thánh môn được xây dựng cho tới nay, chỉ có giáo hoàng mới có khả năng mở Thánh môn. Nhưng cho dù là giáo hoàng cũng cần thời gian hai mươi lăm năm, bởi vì chỉ có mỗi hai mươi lăm năm, thánh âm của Chúa mới xuất hiện, chỉ có thời điểm đó Thánh môn mới có thể mở ra được.

Nói trắng ra, ngay cả giáo hoàng trên thực tế cũng không có khả năng mở Thánh môn, trừ phi giáo hoàng chấp nhận trả giá lớn, nếu không chỉ có thể mỗi hai mươi lăm năm mở một lần, như vậy cái giá phải trả sẽ được khống chế ở mức thấp nhất.

Ngay cả giáo hoàng cũng không dễ dàng mở Thánh môn, Iveney lại muốn để Phương Minh đi mở, đây rõ ràng là cố ý làm khó dễ Phương Minh.

"Anh ta là thần tử, cũng là chuyển thế của Chúa, như vậy tất nhiên không khó để bước vào Thánh môn, dù sao trong lịch sử cũng đã từng có thần tử bước vào Thánh môn."

Thấy ánh mắt khó hiểu của mọi người, Iveney cười nói.

Lời Iveney nói làm không ít cao tầng của giáo hội trầm ngâm suy tư, cuối cùng một tổng giám mục nói: "Thánh nữ nói rất đúng. Trong lịch sử giáo hội ta, giáo hoàng thần tử thứ hai mươi hai sau khi được giáo hội phát hiện đem về đã một mình mở Thánh môn đi vào."

Rất nhiều thành viên giáo hội kể cả tín đồ không biết lịch sử này, nhưng nếu tổng giám mục đã lên tiếng, tất nhiên sẽ không sai.

"Không thể nói như vậy được."

Gamma lại mở miệng. Là người uyên bác nhất giáo hội, đối với lịch sử giáo hội ông cũng biết rất nhiều, tất nhiên cũng biết

thần tử giáo hoàng này là ai, đó là một trong năm giáo hoàng vĩ đại nhất trong những giáo hoàng đã nhậm chức của giáo hội từ xưa tới nay.

"Giáo hoàng thần tử Alexander là một trong những giáo hoàng vĩ đại nhất của giáo hội ta, hơn nữa năm đó giáo hoàng Alexander tuy mở được Thánh môn, nhưng cách thời điểm hai mươi lăm năm chỉ còn thời gian một năm, trong khi hiện tại cách thời điểm Thánh môn mở ra còn những hai mươi năm."

Thánh môn mở ra, càng gần thời điểm hai mươi lăm năm thì càng dễ mở, cách kỳ hạn mở càng xa thì độ khó càng cao, điều này giáo hội đã kiểm chức. Bởi vì trong lịch sử giáo hội có hai lần dù chưa đủ hai mươi lăm năm vẫn mở được Thánh môn.

Một lần là cách thời điểm hai mươi lăm năm còn ba năm, lần đầu giáo hoàng và mười hai tổng giám mục hợp lực lại trả một cái giá cực kỳ lớn mới mở được. Một lần khác là cách thời điểm hai mươi lăm năm còn mười hai năm. Lần đó giáo hoàng cùng với tất cả giám mục phải trả cái giá rất lớn mới mở được Thánh môn.

Đề nghị của Iveney nhìn bề ngoài trông có vẻ công bằng, trên thực tế còn âm hiểm hơn cả Cher và Cook. Nhưng các tín đồ ở đây lại không nhìn ra điểm này, bởi vì họ không biết câu chuyện lịch sử này. Những việc này chỉ được ghi chép trong hồ sơ tuyệt mật bên trong giáo hội, không có khả năng xuất hiện trong sách sử kỷ niên của giáo hội mà tín đồ bình thường có thể đọc được.

Chính vì không biết, vậy nên những tín đồ này đều ủng hộ đề nghị của Iveney. Họ cảm thấy Iveney nói rất đúng, thần tử là chuyển thế của Chúa, tất nhiên có thể mở được Thánh môn.

Phương Minh từ miệng Gamma đã biết lịch sử Thánh môn. Cậu thấy ánh mắt Iveney lóe lên hàn quang. Đối với cô gái Iveney này, nói thật cậu cũng không quan tâm mấy. Đối phương ghen tị mình thì kệ họ. Nhưng hiện tại xem ra, cô gái này chính là muốn

dẫm chết mình đây mà.

Người không phạm mình mình không phạm người, nhưng nếu người phạm mình, mình tất nhiên phải trả lại gấp bội.

Đây là châm ngôn làm người của Phương Minh. Rõ ràng, Iveney hiện tại đã đụng đến giới hạn của cậu.

Trong khoảng thời gian này cậu cũng đã biết vì sao Iveney lại ghét cậu như vậy. Ngoại trừ việc hận cậu ra, còn có một nguyên nhân nữa chính là vì cậu là thần tử, mà nếu có thần tử xuất thế, thánh nữ cũng sẽ chỉ thuộc sở hữu của thần tử.

Đúng vậy, trong giáo quy viết chính là thuộc sở hữu. Nói cách khác thần tử có thể không cưới thánh nữ, nhưng nếu thần tử không cưới, thánh nữ cũng không thể cưới người khác, chỉ có thể thủ tiết cả đời, hoặc trở thành vợ bé của thần tử.

Ba vợ bốn nàng hầu không chỉ có ở phương Đông, mà ở phương Tây cũng có. Chỉ là xã hội tiến bộ mới bắt đầu dần thay đổi, nhưng điều này cũng không có nghĩa mọi người đều tiếp nhận sự thay đổi này.

Giáo hội, là một tổ chức khổng lồ có lịch sử lâu đời, có rất nhiều tập tục từ xa xưa. Về nữ giới, giáo hội vẫn duy trì quy tắc cũ.

Đối với Iveney, Phương Minh tất nhiên không có khả năng có hảo cảm, nhưng cậu vốn cũng không muốn phát sinh chuyện gì với Iveney, cũng không có ý định trói buộc sự tự do yêu đương của Iveney. Dù sao cậu cũng không định ở phương Tây cả đời, nếu Iveney thích ai đó, cậu cũng sẽ không xen vào.

"À, đề nghị này của thánh nữ cũng không tệ, xem ra thánh nữ cũng muốn lập tức nghiệm chứng thân phận của bản thần tử, sau đó trở thành người phụ nữ của bản thần tử."

Phương Minh nở nụ cười. Iveney sau khi nghe cậu nói liền biến sắc. Cô ta không hề có ý nghĩ đó, nhưng Phương Minh cũng không nói sai, nếu thân phận thần tử của cậu được xác nhận, như vậy dựa theo giáo quy, cô ta sẽ trở thành người của thần tử.

"Hừ, vậy phải xem ngươi có thể trở thành thần tử hay không. Mà cho dù ngươi là thần tử thật sự, Thánh môn cũng không phải ngươi muốn mở là mở được."

Iveney đè nén lửa giận trong lòng, trên mặt nở nụ cười giả tạo: "Đúng vậy, thần tử điện hạ nói rất đúng, chỉ cần thần tử điện hạ có thể mở được Thánh môn, tôi đây chính là người của thần tử điện hạ."

"Được, một lời đã định, một khi đã như vậy bản thần tử phải đi mở Thánh môn này thôi."

Nhận được câu trả lời của Iveney, Phương Minh cười to, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người đi về phía nhà thờ, hướng đến cánh cửa Thánh môn đầu tiên.

Nhìn thấy hành động của Phương Minh, vẻ mặt những người ở đây không ai giống ai, có lo lắng, có cười khẩy, còn có cả ánh mắt xem kịch.

Chương 623: Thánh môn bị đẩy ra trước sau hai lần

Nhà thờ Saint Peter!

Cổng hiên cao lớn được tạo thành từ đá cẩm thạch nguyên chất rắn chắc. Dưới cổng hiên là năm cánh cửa lớn đồng thau, những con đại bàng bằng đồng to lớn và những khối đá cẩm thạch được xếp ngay ngắn, giúp làm tôn lên khí thế hùng vĩ của nhà thờ lớn. Đứng trước cửa càng cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Thánh môn, Tai môn, Thiện môn, Thần môn, Tử môn.

Đây là tên gọi của năm cánh cổng đồng thau. Không ai biết vì sao lại có những tên gọi này. Dựa theo phân tích của các tín đồ, sở dĩ có những tên gọi này là vì mang tính tượng trưng, gắn với sự sống và cái chết của con người.

Phương Minh đi đến trước cánh cổng đồng thau đầu tiên, cũng chính là Thánh môn. Trên cổng lớn là 16 con đại bàng bằng đồng được chạm trổ tinh xảo, ngoài ra còn có 26 huy hiệu của giáo hoàng.

Những người khác cũng đi đến phía bên này của nhà thờ, đứng dưới mái cổng. Họ nhìn Phương Minh đứng trước cổng lớn, không ai nói gì cả. Toàn nhà thờ yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Bởi vì hôm nay là nghi thức lên ngôi thần tử của Phương Minh vì vậy cho nên thành phố Vantican cũng không mở cửa cho người ngoài. Những người có thể đi vào đây đều là thành viên giáo hội cùng các tín đồ cực kỳ trung thành và cuồng nhiệt.

"Không cách nào mở được Thánh môn sao?"

Nhìn chằm chằm cánh cổng đồng thau lớn, khóe miệng Phương Minh khẽ nhếch. Cậu không phải kẻ ngốc, cũng sẽ không hành động theo cảm tính. Sở dĩ cậu chấp nhận đề nghị của Iveney là vì lần trước khi cậu tới Vantican, trong đầu chợt có tiếng nói.

"Bước vào Thánh môn!"

Chỉ có vỏn vẹn ba chữ, nhưng đối với tiếng nói này cậu vô cùng quen thuộc. Đây là tiếng nói của bảo tháp, nói cách khác bảo tháp muốn cậu bước vào trong Thánh môn của nhà thờ.

Trước đó Phương Minh còn suy nghĩ nên dùng lý do gì để bước vào Thánh môn, thật không ngờ Iveney lại chủ động nhảy ra, cái này giống như muốn ngủ liền có người tặng gối đầu vậy, làm cậu mừng thầm trong lòng.

Về phần có thể mở được Thánh môn hay không, Phương Minh không hề lo lắng. Nực cười, đại lão bảo tháp đã lên tiếng, vậy thì còn có cái gì không làm được chứ.

Đứng trước Thánh môn được một, hai phút, Phương Minh từ từ bước lên, chuẩn bị đẩy cánh cổng đồng thau này ra. Nói thật, cậu rất tò mò thứ bên trong Thánh môn này. Có thể làm đại lão bảo tháp mở miệng, cho thấy đây tuyệt đối có đồ tốt.

Nhìn thấy hành động của Phương Minh, đa số người bên dưới khẽ thay đổi biểu cảm. Trên mặt Iveney mang theo vẻ khinh thường, cô ta cho rằng đến giờ này mà Phương Minh vẫn không biết tự lượng sức, để xem lát nữa hắn ta bị chế giễu thế nào.

Vẻ mặt già của giáo hoàng Louis Vuitton rất điềm tĩnh, làm người khác không thể nhìn ra ông ấy đang nghĩ gì. Còn Gamma thì tỏ ra lo lắng.

Hai tay chạm vào Thánh môn, Phương Minh hơi dùng sức,

nhưng cậu phát hiện Thánh môn này đúng là như nặng ngàn cân, giống như một ngọn núi lớn không thể xê dịch được chút nào.

"Đúng là không biết tự lượng sức, còn vọng tưởng đẩy ra được Thánh môn."

"Nói cho cùng vẫn là ngựa non háu đá. Nếu Thánh môn dễ mở như vậy thì giáo hội đã sớm hàng năm đều mở ra một lần rồi."

"Lần này không chỉ là mất mặt đơn giản như vậy đâu, bên phía nhóm người Cher nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, hiện tại xem bên giáo hoàng có biện pháp ứng đối gì không."

Thấy Phương Minh không đẩy Thánh môn ra được, tiếng nghị luận lại vang lên. Cũng có không ít người lén đưa mắt về phía giáo hoàng Louis Vuitton, muốn nhìn ra điểm gì đó trên mặt Louis Vuitton. Chẳng qua đã làm họ thất vọng, Louis Vuitton từ đầu tới cuối đều vô cùng điềm tĩnh.

Không đẩy Thánh môn ra được, Phương Minh cũng không nhụt chí, thầm nói trong lòng: "Đại lão, nên ra tay rồi."

Theo tiếng gọi của Phương Minh, một luồng nhiệt truyền đến ngực cậu, sau đó Phương Minh phát hiện hai tay mình lại một lần nữa không còn chịu sự kiểm soát của mình mà hướng tới cánh cổng đồng thau.

Bàn tay dừng trên cánh cổng đồng thau. Nguồn nhiệt này từ ngực chảy về phía hai tay. Sau đó Phương Minh chợt thấy cánh cổng đồng thau vốn nặng tựa núi Thái Sơn lại nới lỏng, từ từ mở vào trong.

Đứng dưới nhà thờ đều là cao tầng trong giáo hội, nhãn lực tất nhiên không kém. Ngay khoảnh khắc cánh cổng đồng thau vừa được nới lỏng dù rất nhỏ họ đã nhìn thấy được, nhất thời, ai cũng há hốc.

Đám người Iveney và Cher đều tỏ ra không thể tin được. Đa số những người còn lại thì giống Gamma, đều là vẻ mặt kinh sợ. Không sai, cho dù Gamma tin tưởng thân phận thần tử của Phương Minh, cũng không nghĩ Phương Minh có thể mở được cánh cổng đồng thau này.

Louis Vuitton vẫn luôn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, ngay tại một giây này rốt cục cũng thay đổi. con ngươi không hề dao động hiện lên một tia thâm thúy.

"Thánh môn nới lỏng rồi, tôi không nhìn lầm đúng không?"

"Tôi nhìn thấy gì vậy, hình như Thánh môn chuyển động rồi, anh ấy thật sự mở được Thánh môn rồi."

"Thấy quỷ, đừng nói với tôi thần tử này của giáo hội khủng khiếp đến vậy nhé."

Các khách mời trên đài cũng không còn bình tĩnh, Kassel mặt trầm như nước, vẻ mặt của những người khác cũng không tốt hơn là bao. Cho dù giữa họ và Phương Minh không có thù hằn gì nhưng họ cũng không muốn nhìn thấy Phương Minh mở được Thánh môn.

Nguyên nhân rất đơn giản, một thần tử có thể đẩy ra Thánh môn mạnh cỡ nào, giáo hoàng Alexander đã cho họ đáp án. Trong thời đại Alexander trở thành giáo hoàng, cả phương Tây đều bị giáo hội thống trị.

Giáo hoàng mạnh, không phải điều họ muốn thấy.

Tuy thế lực giáo hội hiện tại cũng rất lớn mạnh, nhưng giáo hoàng đương nhiệm Louis Vuitton cũng không bộc lộ tài năng, ngược lại còn giấu tài, cũng không có thành tích lớn lao gì.

"Ngàn vạn lần đừng đẩy ra, ngàn vạn lần đừng đẩy ra!"

Trong khi Phương Minh tiếp tục đẩy cửa, trong lòng rất nhiều người đều lặng lẽ cầu nguyện.

Thế nhưng, lời cầu nguyện của họ cho dù ở nơi gần thượng đế nhất cũng có thể không được thượng đế nghe thấy. Một phút sau, khi Thánh môn được Phương Minh đẩy ra đủ để một người chui qua lọt, cả hiện trường bùng nổ tiếng hoan hô.

"Đúng là thần tử."

"Đúng vậy, ai còn dám hoài nghi thân phận của thần tử điện hạ, ngay cả giáo hoàng bệ hạ cũng không thể làm được chuyện này, nhưng thần tử đã làm được."

"Thánh môn sau nhiều năm như vậy, rốt cục đã có người có thể không cần đến thời điểm hai mươi lăm năm đã mở ra được rồi."

Những người hoan hô tất nhiên là tín đồ giáo hội cùng với những thành viên không thuộc phe Cher. Đối với những người này, thần tử càng mạnh họ tất nhiên sẽ càng vui mừng, bởi vì điều này đối với giáo hội là một chuyện tốt.

"Thượng đế phù hộ, thần tử đã mở được Thánh môn, vinh quang của giáo hội ta giờ đây sẽ càng lan tới nhiều nơi hơn nữa."

Có người hô lớn, theo sát đó càng có nhiều người hoan hô la to. Mặt Iveney đã tái nhợt, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía người đứng trước cửa Thánh môn.

"Hắn ta thật sự đã đẩy ra Thánh môn. Vì sao, vì sao hắn ta lại có thể đẩy Thánh môn ra được?"

Iveney không thể chấp nhận chuyện này là sự thật. Đẩy Thánh môn ra được, vậy nghĩa là người mà cô ta chán ghét đã được xác nhận thân phận thần tử không thể nghi ngờ, cô ta cũng chỉ có thể gả cho kẻ đáng ghét này.

Nếu không muốn lấy hắn ta làm chồng, chỉ có một cách, chính là phải rời khỏi giáo hội. Nhưng đây chẳng khác nào là phản bội giáo hội. Giáo hội làm sao cho phép một thánh nữ phản bội, đến lúc đó cô ta sẽ phải đối mặt với sự đuổi giết của cả giáo hội.

Sắc mặt hai kẻ Cher và Cook xám như tro. Phương Minh đẩy ra được Thánh môn, đây là minh chứng tốt nhất cho thân phận thần tử của hắn, không còn ai có thể nghi ngờ thân phận thần tử của hắn. Điều này cũng có nghĩa kế hoạch của họ đã thất bại.

Kế hoạch thất bại có kết cục là gì, Cher biết rất rõ ràng. Louis Vuitton tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn ta, quyền lực trong tay sau này e là sẽ bị đoạt mất. Còn Cook thì vô cùng bất ngờ và hoảng sợ, bởi vì kết cục của hắn còn thảm hại hơn, hắn sẽ bị người của pháp đình giáo hội mang đi.

Tiếng nói của những người đứng sau lưng Phương Minh cũng nghe thấy. Nếu đổi lại là Phương Minh, sau đó cậu chắc chắn sẽ quay đầu lại dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía đám người Cher, nhưng tiếc là, thân thể của cậu đã bị bảo tháp khống chế.

Sau khi đẩy cửa Thánh môn ra, cơ thể bị bảo tháp khống chế của cậu liền đi thẳng vào bên trong. Kỳ lạ là, sau khi đi vào, bảo tháp còn điều khiển cơ thể cậu xoay người đóng cửa Thánh môn lại.

Á…

Nhìn thấy Phương Minh mặt không chút thay đổi đóng cửa Thánh môn lại, tất cả những người bên ngoài đều ngây ra, ngay cả trên khuôn mặt già nua của giáo hoàng Louis Vuitton cũng thoáng vẻ khó hiểu.

"Thần tử làm gì vậy?"

"Thần tử mở cửa Thánh môn, sao lại xoay người đóng lại?"

Giờ phút này tất cả những người ở đây đều dùng thần tử để gọi Phương Minh, điều này có nghĩa họ đã không còn nghi ngờ thân phận thần tử của Phương Minh. Họ chỉ thắc mắc vì sao Phương Minh lại đóng Thánh môn lại. Thánh môn cứ cách hai mươi lăm năm sẽ mở ra một lần. Không ít người ở đây đều chưa từng vào, lớn tuổi như Gamma cũng chỉ vào được ba lần. Nhưng dù là vậy, nếu như có cơ hội, Gamma tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đi vào Thánh môn, bởi vì mỗi lần bước vào trong Thánh môn đều thu hoạch được không nhỏ.

Bên trong Thánh môn là lời giảng đạo của Chúa đối với học trò của Ngài thánh Peter. Đây là thánh âm chân chính, ai cũng muốn được nghe nhiều. Tiếc là ba lần trước ông vào mỗi lần đều chỉ có thể kiên trì được nửa giờ, đây là cực hạn của ông.

Phương Minh đi vào, Thánh môn đóng lại, tất cả người bên ngoài đều mắt to trừng mắt nhỏ, không biết phải làm gì.

"Giáo hoàng đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì?" - Có tổng giám mục đưa mắt về phía Louis Vuitton, dò hỏi.

"Nếu thần tử đã mở được Thánh môn, vậy chứng minh thân phận thần tử không phải là giả. Chửi bới thần tử, kẻ dưới xúc phạm bề trên, người của viện tôn giáo ra tay đi."

Louis Vuitton điềm tĩnh lên tiếng. Sau khi ông nói xong, bốn người của pháp đình giáo hội vốn còn mờ mịt vô thố, lập tức đi đến chỗ Cook. Vẻ mặt Cook tuyệt vọng, hắn biết hắn tiêu rồi, cũng không chống cự, bởi vì hắn biết rõ trước mặt người của pháp đình giáo hội, chống cự chỉ phí công.

Ngoài Cook, còn có mấy người cũng bị mang đi, đây đều là những người trước đó đã đứng chung phe với Cook.

Nhìn thấy Cook bị mang đi, sắc mặt Cher trở nên khó coi. Hắn ta biết đây chỉ là khởi đầu, đợi đến khi chuyện bên này kết thúc,

giáo hoàng sẽ tiến hành thanh trừ giáo hội, phía bên hắn ta sẽ tổn thất trầm trọng.

Louis Vuitton không nhìn Cher, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Thánh môn. Nửa ngày sau ông chậm rãi nói: "Được nghe thánh âm là vinh hạnh của tín đồ ta, thần tử đã đi vào, chúng ta cũng đi vào thôi."

Nghe Louis Vuitton nói thế, những người ở đây đều tỏ ra kinh ngạc. Thánh môn đã đóng lại, không có chuyện lại mở ra, trừ phi… trừ phi giáo hoàng cũng có thể đẩy ra Thánh môn giống thần tử.

Nhưng sự nghi hoặc của mọi người cũng không kéo dài được bao lâu. Khi họ nhìn thấy Louis Vuitton đi đến trước Thánh môn, rồi đẩy cửa ra, cả đám đông liền “ồ” lên.

Hóa ra giáo hoàng đại nhân cũng có thể mở được Thánh môn!

Cher nhìn thấy cảnh tượng này cả người liền giống như khí cầu, nháy mắt mất đi tất cả sắc thái, trên mặt chỉ còn sự đau khổ, nếu sớm biết giáo hoàng có thể đẩy ra được Thánh môn, hắn ta tuyệt đối sẽ không có bất cứ âm mưu tư lợi nào.

Một giáo hoàng có thể đẩy được cửa Thánh môn, hắn ta làm sao có khả năng đối phó chứ.

Các khách mời trên đài cũng đều tỏ ra khiếp sợ, bởi vì Louis Vuitton rất giấu mình, vậy nên ngày thường họ cũng chẳng kính sợ vị giáo hoàng này là bao, nhưng giờ khắc này họ mới biết, họ đã sai lầm rồi, thực lực của Louis Vuitton đã đạt tới trình độ họ không thể đoán được.

Mở toang cửa Thánh môn, Louis Vuitton dáng hơi còng đứng ở đó, nhưng giờ khắc này không có bất luận kẻ nào dám khinh thường ông lão này nữa.

Chương 624: Thánh Tự

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Trước Thánh Môn, Louis Vuitton đứng ở nơi đó, đám tổng giám mục Gamma theo ở phía sau, bắt đầu cử hành nghi thức nhập Thánh Môn, tất cả mọi người đều đang cầu nguyện.

Cơ số khách quý trên khán đài đều trưng ra vẻ mặt cay đắng, một thần tử có thể đẩy Thánh Môn ra cũng đã khiến cho bọn họ có chút bất an, mà bây giờ lại xuất hiện một giáo hoàng có thể triệt để đẩy rộng Thánh Môn ra, điều này làm cho bọn họ tuyệt vọng.

Thần tử, đại biểu cho Giáo Hội thời gian tới.

Giáo hoàng, đại biểu cho Giáo Hội hiện tại.

Những khách quý này thầm hiểu trong lòng, chỉ sợ bọn họ phải thay đổi sách lược khi đối đãi với Giáo Hội, nhất là những người đang có một số suy tính nhỏ, giờ khắc này những suy tính đó đã trực tiếp bị dập tắt.

"Trong lúc bất tri bất giác, thực lực của Giáo Tông đại nhân dĩ nhiên đã mạnh mẽ đến loại trình độ này."

Người của Giáo Hội cũng đang xì xào bàn tán, chẳng qua càng nhiều hơn là kích động, Giáo Tông đại nhân càng mạnh mẽ, vậy Giáo Hội của bọn họ cũng sẽ càng huy hoàng.

Trong số đông đảo tổng giám mục ở đây, tổng giám mục Curd là người có vẻ mặt bình tĩnh nhất, bởi vì hắn đã sớm biết, trước đây khi hắn báo cáo tin tức của thần tử cho Giáo Tông đại nhân, trong khoảnh khắc ấy Giáo Tông đại nhân không kìm chế được nỗi lòng, bộc phát ra khí thế khiến hắn cảm thấy kinh hoảng.

Cầu nguyện hoàn tất, Louis Vuitton dẫn theo đông đảo cao tầng của Giáo Hội đi vào Thánh Môn, mà ngay cả Iveney cùng Hill mấy vị thiên tài trẻ tuổi cũng đi theo ở trong đó, đối với bọn hắn đến nói, đây là lần đầu tiên bọn hắn đi vào trong Thánh Môn này, nguyên một đám trên mặt đều tràn ngập tò mò cùng kích động.

"Thật sự phải cảm ơn thần tử, nếu như không phải nhờ thần tử, sợ rằng chúng ta còn phải đợi khi kỳ hạn hai mươi lăm năm tới mới có thể đi vào đây."

"Đúng vậy, đến lúc đó tuổi của chúng ta cũng không còn trẻ nữa, tôi nghe nói đi vào đây càng sớm, số lượng Thánh Âm có thể nghe được cũng càng nhiều."

Nghe thấy mấy lời của đám người Hill bên cạnh, Iveney vẻ mặt bực mình, phản bác: "Tôi cảm thấy các người cảm ơn sai mục tiêu rồi, Thánh Môn là Giáo Tông đại nhân mở ra, mặc dù lúc trước đúng là cậu ta có thể mở Thánh Môn, nhưng đừng quên, cuối cùng cậu ta lại đóng Thánh Môn lại."

Đám người Hill có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn Iveney, tuy rằng Iveney nói đều là sự thực, nhưng nếu như không có thần tử mở Thánh Môn ra trước, chắc chắn sau đó Giáo Tông đại nhân sẽ không mở Thánh Môn ra, bọn họ cũng không có cơ hội đi vào, cho nên từ trình độ nào đó đến nói, thần tử chính là nguyên nhân khiến bọn họ có thể đi vào.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt đám người Hill khi nhìn về phía Iveney lại trở nên có chút quái dị, bởi vì nếu như nói như vậy, bọn họ cũng nên cảm ơn thánh nữ, nếu như không có thánh nữ đề nghị,

thần tử cũng sẽ không đi đẩy Thánh Môn ra, càng không có một loạt chuyện ở phía sau này.

Iveney từ trong ánh mắt quái dị của đám người Hill đoán ra được suy nghĩ của mấy người này, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nhưng lúc này lại không tiện phát hỏa, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, sau đó đi về phía Thánh Môn.

Thánh Môn của nhà thờ lớn Saint Peter rất thần bí, mà bên trong Thánh Môn càng thêm thần bí, là nhà thờ lớn nhất thế giới, nếu lên mạng gõ từ khóa nhà thờ lớn Saint Peter có thể tìm thấy được mấy triệu tin tức, mà giới thiệu về nhà thờ lớn Saint Peter càng là nhiều vô số kể, thậm chí có thể cặn kẽ đến mức có bao nhiêu bức tượng điêu khắc, lai lịch cùng mệnh danh của mỗi một tòa điêu khắc, cùng với nguyên nhân cùng thời gian sáng tác bức tranh trên tường này.

Nhưng duy chỉ có tình huống bên trong Thánh Môn, không điều tra được bất kỳ tin tức nào trên web, bởi vì những du khách hay những phóng viên này căn bản không có cơ hội tiến vào, hai mươi lăm năm mới mở cửa một lần, mà mỗi một lần chỉ có cao tầng của Giáo Hội mới có thể tiến vào, người đã từng đi vào càng sẽ không tiết lộ bất kỳ tình huống bên trong nào cho người ngoài.

Cho dù là Iveney có thân phận thánh nữ Giáo Hội, cũng hoàn toàn không biết gì về thế giới bên trong Thánh Môn, chỉ đại khái biết bên trong này có Thánh Âm do Chúa giảng đạo, nhưng rốt cuộc là truyền đạo theo hình thức như thế nào, cô ta hoàn toàn không biết gì cả.

Cho nên ngay khoảnh khắc khi đi vào Thánh Môn, Iveney, Hill cùng mấy vị thiên tài trẻ tuổi liền tò mò đánh giá bốn phía, nhưng mà khiến bọn họ rất ngạc nhiên chính là không gian bên trong Thánh Môn này cực kỳ giản đơn, có hình một vòng tròn không gian, phía dưới cùng là vòng tròn có đường kính dài nhất, sau đó chậm rãi nhỏ đi, khi đến đỉnh cao nhất, liền chỉ còn lại không gian

chứa được một người mà thôi.

Tường xung quanh cũng rất đơn giản, không có loại khí thế to lớn hoặc là tinh xảo đẹp đẽ, tràn ngập hơi thở nghệ thuật với nhiều tượng cùng tranh như những nhà thờ khác, chỉ có một đống ký hiệu rậm rạp chằng chịt khắc vào trên tường mà bọn họ nhìn không hiểu.

"Vì sao tôi cảm giác đầu của tôi có chút mê man?"

"Tôi cũng có loại cảm giác này, mới vừa rồi tôi chỉ nhìn mấy ký hiệu trên tường này một cái."

Đám đệ tử trẻ tuổi Hill nhẹ giọng nói nhỏ, mà một vị Hồng Y Giáo Chủ ở phía trước bọn hắn mở miệng nói: "Không nên nhìn loạn trên tường, trên vách tường này khắc Thánh Tự do Chúa truyền đạo, lấy cảnh giới của các người chưa thể nhìn thẳng vào Thánh Tự."

"Thánh Tự?"

Nghe được Hồng Y Giáo Chủ giải thích, trên mặt đám người Hill hiện lên vẻ kinh hãi, Thánh Tự do Chúa truyền đạo, chân chính là chân ngôn của Thần sao? trách không được bọn họ lại không thể nhìn hiểu hơn nữa còn choáng váng đầu óc.

"Ở đây tổng cộng có khắc 13000 Thánh Tự, nhưng ngoại trừ người xây dựng đại điện này, trong lịch sử Giáo Hội không có bất kỳ người nào có thể xem hết toàn bộ 13000 Thánh Tự này, hơn nữa đại đạo khó tìm, Thánh Tâm khó dò, người bình thường căn bản không thể nhìn hiểu những Thánh Tự này."

Gamma cũng mở miệng, với tư cách là người đã đi vào ba lần, hắn vẫn rất hiểu tình huống bên trong.

"Tiến vào bên trong Thánh Môn, chúng ta cần nghe Thánh Âm của Chúa, mà Thánh Âm này giảng thuật chính nội dung của

13000 chữ trên tường, mặc dù cùng là Thánh Âm nhưng không phải ai cũng có thể nghe được, càng về phía sau muốn kiên trì nghe tiếp cũng càng khó."

Lúc nói xong lời này, Gamma chỉ chỉ phía trên, tiếp tục nói: "Tôi tin tưởng các người đã nhìn thấy thiết kế nơi này cùng loại với một tháp hình tròn, là do rất nhiều vòng tròn tạo thành, mà số Thánh Tự trên bức tường tương ứng với phạm vi trong vòng tròn, nếu như nghe xong Thánh Âm bên trong vòng tròn, có thể đi đến vòng tròn tiếp theo."

Đám người Iveney đã hiểu rõ, bức tường có khắc Thánh Tự này càng về phía trong thì càng thu hẹp lại, càng gần bên trong lại càng nhỏ, mà 13000 chữ tổng cộng là ba mươi hai vòng.

"Tổng giám mục Gamma, ông đã đi tới vòng chứ mấy rồi?" Hill có chút tò mò hỏi.

"Nói ra thật xấu hổ, tuy rằng tôi đã đi vào được ba lần, nhưng hiện nay tôi cũng chỉ mới dừng lại tại vị trí vòng thứ mười chín."

Gamma gương mặt bất đắc dĩ, chẳng qua đợi tới khi Hill nghe được câu trả lời lại có chút khiếp sợ, vòng thứ mười chín, vậy có nghĩa xấp xỉ nghe xong hơn mười nghìn Thánh Âm đấy, đây đã là thành tích rất tốt.

"Không cần kinh ngạc, mặc dù nói vòng tròn càng gần phía ngoài Thánh Tự càng nhiều, thế nhưng Thánh Tự cũng có phân chia cao thấp, càng tới gần bên trong Thánh Tự cũng càng cao cấp hơn, lần đầu tiên tôi tiến vào đã có thể đi tới vòng thứ 22, hơn năm mươi năm cũng chỉ đi thêm được ba vòng, nghe thêm ba trăm Thánh Âm mà thôi."

Nghe được lời nói của Gamma, đám người Hill tặc luỡi, đồng thời đưa mắt nhìn về phía giáo hoàng, bởi vì bọn họ muốn biết Giáo Tông đại nhân đi tới vòng thứ mấy? Chẳng qua ngay khi ánh

mắt của bọn họ nhìn thẳng về phía trước, lại phát hiện một bóng người khác.

Chương 625: Bóng người đóng đinh trên giá chữ thập

Bên trong Thánh Môn, giáo hoàng Louis Vuitton đứng ở phía trước nhất, đứng trên vị trí vòng thứ mười lăm, mà những tổng giám mục khác nhưng lại đứng ở vòng tròn phía sau cách giáo hoàng vài vòng tròn.

Nhưng mà nguyên nhân khiến đám người Hill khiếp sợ là bọn họ phát hiện thần tử dĩ nhiên đứng trên vị trí vòng thứ mười sáu, gần với giáo hoàng.

"Thần tử có chút không lý trí, đợi mười lăm phút sau khi Thánh Âm truyền đạo vang lên, chắc chắn sẽ không chịu nổi."

Thấy vị trí Phương Minh đang đứng, trên mặt Gamma lộ ra vẻ lo lắng, nghe Thánh Âm đại đạo cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, cảnh giới cùng thực lực không đủ, tùy tiện nghe được Thánh Âm cao cấp hơn chẳng những không có trợ giúp, ngược lại còn khiến bản thân mình bị phản phệ.

Thánh Âm vô tình, đạo bất khinh truyền*.

*Đạo bất khinh truyền: đạo không được truyền một cách đơn giản dễ dàng

Gamma cùng tất cả những người từng đi vào nơi này, đều bước từng bước đi tới, đã từng có người không tin tà, cố chấp muốn nghe Thánh Âm càng cao cấp hơn, nhưng lại lọt vào phản phệ, bị hủy hết toàn bộ căn cơ. Vốn là kỳ tài ngút trời, nhưng sau khi căn cơ bị hủy, cả người lập tức trở nên tầm thường vô vi, đến cuối cùng dần dần phai mờ trong lòng mọi người.

Thánh Âm cũng không phải vừa tiến vào là có thể nghe được ngay, mà sau khi bước vào mười lăm phút mới có thể vang lên, hơn nữa còn là đi về phía từng người riêng biệt, những người đi vào ở thời gian khác nhau thì thời gian bắt đầu nghe thấy Thánh Âm cũng khác nhau.

Phương Minh tiến vào sớm hơn so với những người ở đây, cho nên tất nhiên cũng sẽ nghe được Thánh Âm sớm hơn bọn họ một chút.

Trên thực tế, lúc này ánh mắt của mọi người ở đây đều rơi vào trên người Phương Minh, thấy Phương Minh đứng trên vị trí vòng thứ mười sáu, không ít người đều cảm thấy đó là bởi vì thần tử không biết tình huống bên trong này.

Có người mở miệng nhắc nhở, nhưng mà Phương Minh thủy chung vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thật giống như chưa từng nghe thấy lời của mấy người đứng sau.

"Giáo Tông đại nhân, hẳn nên nhắc nhở thần tử điện hạ một chút."

Có người nói với Louis Vuitton, nhưng mà sau khi Louis Vuitton quay đầu liếc nhìn Phương Minh, chậm rãi nói: "Thần tử đã đang nghe Thánh Âm rồi, không cách nào quấy rối."

Nghe được lời của Louis Vuitton, vô số ánh mắt khiếp sợ phóng tới trên mặt Phương Minh, còn chưa tới mười lăm phút, thần tử dĩ nhiên đã bắt đầu nghe Thánh Âm rồi.

"Mặt khác, thần tử không phải trực tiếp đứng ở chỗ này, mà là từ phía ngoài cùng một đường nghe đến nơi này."

Xôn xao!

Nếu như mấy lời lúc trước giáo hoàng nói khiến mấy người ở đây khiếp sợ, thì giờ khắc này mọi người chỉ cảm thấy chấn động

cùng không thể tin nổi, một đường nghe đến đó, đây chẳng phải đồng nghĩa với thần tử đã lắng nghe hơn mười nghìn Thánh Âm sao? Vượt qua bọn họ, gần với giáo hoàng.

Nếu như đổi lại một người khác nói như vậy, đám người ở đây tất nhiên sẽ xì mũi coi thường, bởi vì cái này căn bản là một chuyện không thể nào, thần tử mới cảnh giới gì, ngay cả bọn họ cũng không thể nghe nhiều Thánh Âm như vậy, làm sao thần tử có thể làm được?

Thế nhưng lời này lại xuất phát từ trong miệng giáo hoàng, không ai sẽ hoài nghi độ chân thật của những lời này.

"Có lẽ thần tử chính là Chúa phái đến, để giáo hội chúng ta nhất thống giới tu luyện phương Tây."

"Thần tử điện hạ đã vượt qua bất luận một vị thần tử nào trước đây, là thần tử mạnh nhất chân chính trong lịch sử Giáo Hội chúng ta từ trước tới nay."

"Có lẽ không phải thực lực mạnh nhất, nhưng ít ra cho tới bây giờ là thiên phú và tiềm lực mạnh nhất."

Đoàn người một mảnh nghị luận, bởi vì biểu hiện của Phương Minh đã chinh phục bọn họ, cho dù là thần tử bình thường khác tới đây cũng không nhất định có thể làm được điểm này.

Đây tuyệt đối là thần tử có thiên phú mạnh nhất trong lịch sử Giáo Hội từ trước tới nay, mà một vị thần tử có thiên phú mạnh nhất có ý nghĩa thế nào? Có nghĩa là thời gian tới thế lực của Giáo Hội sẽ được nâng cao một bước, thậm chí rất có thể sẽ đạt tới một độ cao trước nay chưa từng có.

Ở thời kỳ huy hoàng nhất, Giáo Hội từng thống trị hai phần ba khu vực phương Tây, chỉ là sau đó vì một số nguyên nhân khiến Giáo Hội suy bại, nhưng dù vậy vẫn là một thế lực vô cùng mạnh

mẽ.

Nghe mọi người khen, sắc mặt của Iveney lại càng ngày càng khó coi, bởi vì Phương Minh biểu hiện càng nổi bật, lại càng nói rõ cô ta nhìn sai rồi, nhất là bây giờ, phần lớn người trong Giáo Hội đều biết cô ta chướng mắt thần tử này.

"Cho dù là Thánh Âm thì thế nào, mình còn là người đã nhận được truyền thừa của thần linh." Cuối cùng, Iveney chỉ có thể là tự an ủi mình như vậy.

Là tiêu điểm của mọi sự chú ý, nhưng lúc này Phương Minh lại không nghe được tiếng nghị luận của đám người ở đây, bởi vì chính như giáo hoàng Louis Vuitton nói, cậu đã bắt đầu nghe Thánh Âm rồi.

Cái gọi là Thánh Âm, không phải ngôn ngữ phương Tây thường dùng, cũng không phải ngôn ngữ cổ xưa nào đó, Thánh Âm này càng giống một loại âm tiết mang theo một loại vận động phát âm nào đó.

Từ khoảnh khắc khi cậu đóng Thánh Môn lại, bảo tháp nơi ngực Phương Minh lại một lần nữa hiện ra, mà theo bảo tháp xuất hiện, từng đạo âm tiết vang lên trong đầu Phương Minh.

Chẳng qua điều quỷ dị là, sau khi những âm tiết này rơi vào trong đầu Phương Minh, cũng không mang tới bất kỳ biến hóa nào cho Phương Minh, ngược lại, bảo tháp lại xuất hiện biến hóa, bắt đầu chuyển động.

Theo bảo tháp chuyển động, tốc độ của những âm tiết này cũng càng được đẩy nhanh, mãi cho đến khi Phương Minh đi tới vòng thứ mười sáu mới xuất hiện biến hóa.

"Tôi có tội, tội với tộc nhân, tội với thế giới..."

Âm tiết thay đổi, biến thành ngôn ngữ Phương Minh đủ khả

năng nghe hiểu, đồng thời thanh âm này giống như sấm sét nổ vang, ở trước mặt của Phương Minh xuất hiện một hình ảnh.

Một bóng người đứng ở phía trước, đưa lưng về phía Phương Minh, khiến cậu không cách nào thấy rõ sở diện mạo của hắn.

Phương Minh nhìn chằm chằm bóng người này không chớp mắt, mà bóng người này đứng yên một lát sau đó cũng có động tác, đột nhiên vươn tay phải móc vào một vị trí trên ngực mình, sau đó, một tòa tháp năng lượng cứ như vậy xuất hiện ở trước người của hắn.

Thấy tháp năng lượng này Phương Minh ngây ngẩn cả người, bởi vì bề ngoài của tháp năng lượng này không khác gì tháp năng lượng cậu thấy ở vùng đất tạo thần, chỉ là thể tích lớn gấp mấy lần so với tháp năng lượng cậu nhìn thấy.

Tháp năng lượng huyền phù, một cỗ quang mang rơi vào trên bóng người này, tôn lên vẻ thần thánh và uy nghiêm.

"Nên kết thúc."

Giọng nói cay đắng khổ sở truyền đến, bóng người này nhìn tháp năng lượng nửa ngày, sau một khắc đột nhiên vươn tay ra, đánh một quyền về phía tháp năng lượng.

Oanh!

Tuy rằng Phương Minh không cách nào cảm thụ được uy lực của một quyền này, nhưng trong nháy mắt tháp năng lượng cực lớn kia vỡ vụn, một màn này khiến Phương Minh có thể đánh giá được, uy lực của một quyền mà người trước mắt này đánh ra kinh khủng đến cỡ nào.

Tháp năng lượng được xưng là có thể tạo thần này kinh khủng đến cỡ nào, trong lòng Phương Minh hiểu rõ, mà có thể đánh nát tháp năng lượng, người đàn ông này mạnh mẽ tới cỡ nào không

cần nói cũng biết.

Phải biết rằng ngay cả cấp bậc lão đại như bảo tháp, trước đây khi đối mặt tháp năng lượng cũng chỉ có thể dẫn theo cậu chạy trốn.

Tháp năng lượng vỡ vụn, nhưng mà sau một khắc bóng người này lại đột nhiên đánh một quyền vào khoảng không, ngay trong nháy mắt khi nắm tay của hắn rơi xuống, trong khoảng không nơi đó xuất hiện một tòa tháp năng lượng.

Lần thứ hai vỡ vụn, nhưng mà chẳng qua ngay sau đó lại có tháp năng lượng hiện lên.

Một đấm lại một đấm, từng tòa tháp năng lượng vỡ vụn, nhưng lại có từng tòa tháp năng lượng xuất hiện, tháp năng lượng này thật giống như vĩnh hằng bất diệt.

"Thần linh, thần linh bất tử bất diệt."

Bóng người này ngừng công kích, đưa mắt nhìn tháp năng lượng lại một lần nữa được gây dựng lại xuất hiện, đột nhiên cất tiếng cười lớn, chỉ là trong tiếng cười kia tràn đầy cô đơn cùng hối hận.

Phương Minh cau mày, ban đầu khi ở thần linh thành cổ trong lòng cậu đã mơ hồ có một suy đoán, mà bây giờ nhìn thấy một màn này, cậu lại thêm vài phần khẳng định với cái suy đoán kia.

Tiếng cười qua đi, giọng nói của bóng người này lại một lần nữa truyền ra.

"Tôi bất diệt, tháp tạo thần này cũng bất diệt, vậy nếu như tôi lựa chọn tự diệt thì sao?"

Bóng người này đột nhiên làm ra một cử động, đó chính là đưa hai tay nắm chặt cổ mình, ngay sau đó hai tay cố sức tách ra, toàn

bộ phần cổ lập tức đứt rời, đầu lâu lăn lông lốc trên mặt đất.

"Tự sát?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, nhưng mà sau một khắc chuyện quỷ dị hơn xuất hiện, tháp năng lượng đó lần thứ hai bắn ra quang mang rơi vào trên bóng người, ở nơi cổ đã đứt rời kia, một cái đầu dĩ nhiên lại từ từ dài ra.

Thấy một màn như vậy, cuối cùng Phương Minh cũng biết bất tử bất diệt trong lời nói của bóng người này là có ý gì, có tháp năng lượng tồn tại, cho dù bóng người kia muốn tự sát cũng không thể chết được.

Tháp năng lượng này không những có thể trọng sinh vô hạn, hơn nữa còn có thể phục sinh bóng người trước mắt này vô hạn.

Một màn kế tiếp màn cũng xác nhận suy đoán này của Phương Minh, bóng người kia một chưởng vỗ nát đầu mình, một đấm oanh nát bộ ngực mình, thậm chí còn dẫn động lửa cháy bừng bừng đốt cháy bản thân, biến thành một cục than đen thui, nhưng cho dù như vậy, sau khi quang mang của tháp năng lượng rơi xuống, lại hoàn hảo không hao tổn đứng ở nơi đó.

"Vĩnh hằng bất diệt, tao hận!"

Bóng người này đột nhiên cất tiếng điên cuồng gào thét, chỉ là tiếng cười tràn đầy cay đắng.

"Ha ha, mình là thần linh bất tử bất diệt, nhưng lại là tội nhân của dân tộc, như vậy bất tử bất diệt có ý nghĩa gì?"

Phương Minh nhíu mày một cái, nhưng cậu biết lúc này cậu chỉ là một quần chúng.

"Nếu không chết, vậy thì vĩnh viễn trầm luân đi."

Một lúc sau, bóng người này dường như đã quyết định, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Hình ảnh trước mắt biến mất, chẳng qua không tới một phút đồng hồ sau, bóng người kia lại xuất hiện ở trước mặt Phương Minh.

...

"Thánh tử lại đi tới phía trước một vòng, vòng thứ mười lăm, thánh tử đã đứng ngang hàng với Giáo Tông đại nhân."

Đám người Gamma còn chưa bắt đầu nghe Thánh Âm, cho nên khi bọn họ thấy Phương Minh lại bước vài bước về phía trước, nguyên một đám đã không biết nên nói cái gì.

Quá nghịch thiên rồi!

Lần đầu tiên tiến vào bên trong Thánh Môn, dĩ nhiên liền đi tới vòng thứ mười lăm, phải biết rằng giáo hoàng cũng chỉ mới đi tới vòng thứ mười lăm mà thôi, mà giáo hoàng bệ hạ cũng phải vào Thánh Môn hai lần mới đi đến vòng thứ mười lăm.

Về phần giống như Gamma đi vào ba lần mới đi đến vòng thứ mười tám, càng cảm thấy vô cùng ước ao.

Nhưng mà bọn họ không biết, cũng không phải Phương Minh chủ động đi về phía vòng thứ mười lăm, mà là sau khi bóng người kia biến mất, bước chân tự động đi về phía trước, mà ngay khi cậu bước vào vòng thứ mười lăm, bóng người kia mới lại xuất hiện lần nữa.

Giáo hoàng Louis Vuitton cũng đang đứng ở vòng thứ mười lăm nhìn về phía Phương Minh, trong đôi mắt già nua có một tia phức tạp thoáng qua.

...

Ở trước mắt Phương Minh, bóng người kia lại một lần nữa xuất hiện, khác biệt chính là lần này phía trước bóng người kia có một giá chữ thập to lớn, mà bóng người này cũng đang từng bước từng bước đi về phía giá chữ thập.

Cuối cùng, ngay trong ánh mắt khiếp sợ của Phương Minh, bóng người này tự đóng đinh chính mình vào trên giá chữ thập.

Trên giá chữ thập, từng cái đinh lóe ra tia sáng đen nhánh đóng vào trên người của hắn, mà đây cũng là lần đầu tiên bóng người này đối diện Phương Minh, chẳng qua dù vậy, Phương Minh vẫn không thể thấy rõ dung mạo của bóng người này.

Chương 626: Xương nhược lôi minh

Thấy bóng người trên giá chữ thập này, trong đầu Phương Minh nhớ tới một người!

Không chỉ Phương Minh, bất cứ người nào thấy một màn trước mắt này sợ rằng đều sẽ nhớ tới một người, nhất là Giáo Hội, nếu để cho người của Giáo Hội thấy một màn như vậy, trong đầu chắc chắn sẽ lập tức hiện lên tên của một người.

Ở thế giới phương Tây, người bị đóng đinh trên giá chữ thập chỉ có một vị, huống chi là ở thánh địa Vatican của Giáo Hội, tại thời khắc này, thân phận của người kia được miêu tả vô cùng sinh động.

"Thì ra, vị kia cũng không phải bị người khác đóng đinh lên giá chữ thập, mà là lựa chọn tự đóng đinh bản thân mình lên giá chữ thập."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ rung động, thứ cậu đã thấy được là chân tướng lịch sử chân chính về vị này của Giáo Hội, không đúng, có lẽ những thứ Giáo Hội truyền lưu cũng là sự thật, chỉ có điều đó là phiên bản thế nhân.

Về phần tại sao vị này lại muốn đóng đinh chính mình lên trên giá chữ thập, trong lòng Phương Minh cũng có suy đoán, đây hết thảy đều là vì tháp tạo thần.

Vị này rất rõ ràng muốn tiêu diệt tháp tạo thần, nhưng mà tháp tạo thần đã hòa thành một thể với hắn, hắn không chết, tháp tạo thần cũng sẽ bất diệt, mà tháp tạo thần bất diệt, hắn cũng

không chết được.

Không cách nào chết đi, như vậy biện pháp duy nhất chính là tự đóng đinh bản thân mình lên giá chữ thập, bởi vì điều này cũng đồng nghĩa với tháp tạo thần kia cũng sẽ bị đính lên trên giá chữ thập.

Kế tiếp xuất hiện một màn, cũng xác nhận suy đoán của Phương Minh.

Sau khi bóng người kia bị đóng vào trên giá chữ thập, tháp tạo thần này cũng không còn quang mang, xuất hiện ở một mặt khác của giá chữ thập, cũng bị đính lên nơi đó.

"Tháp tạo thần cho hắn lực lượng có thể sánh với thần linh, nếu như trước đây không có bảo tháp..."

Phương Minh nghĩ tới lúc ban đầu khi ở vùng đất tạo Thần kia, sau khi tiếp nhận cải tạo sơ cấp, bản thân mình sẽ tiến hành bước cải tạo thứ hai, nói cách khác rất có thể bản thân cũng sẽ có được thực lực khủng bố, đợi một thời gian nữa chắc chắn sẽ đạt tới bất tử bất diệt như vị này.

Nhưng mà trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí, đạt đến bất tử bất diệt, tất nhiên cũng phải trả giá thật lớn, cái giá phải trả này là gì Phương Minh không biết, nhưng từ hành động tìm mọi cách muốn thoát khỏi tháp tạo thần của vị kia, rất có thể có liên quan với tháp tạo thần.

Thậm chí Phương Minh còn nghĩ tới trước đây trước khi cậu tiến hành cải tạo, tháp tạo thần đã từng vang lên thanh âm giống như máy móc.

"Số hiệu bảy mươi sáu, nguyên danh Tần Dương, phù hợp trình tự tạo thần, mất đi ý thức vốn có trước."

Mất đi ý thức vốn có, những lời này không khó lý giải, không

phải là mất đi linh hồn của chính mình sao? Đầu tiên biến chính mình thành một thi thể không có linh hồn, sau đó tiến hành cải tạo cỗ thi thể này, biến thành có được lực lượng giống như Thần.

Đương nhiên, một cỗ thi thể nhất định là không phù hợp mục tiêu cải tạo, cho nên trong quá trình cải tạo, rất có thể sẽ sinh ra linh hồn mới, nhưng mà cái linh hồn mới như vậy còn có quan hệ với nguyên chủ của thân thể này sao?

Nghĩ tới đây Phương Minh đột nhiên có chút không rét mà run, trước đây may mà có bảo tháp tồn tại, bằng không hiện tại hẳn là hắn cũng đã biến thành một người khác.

Về vùng đất tạo thần, về tháp tạo thần này, Phương Minh càng muốn biết nhiều hơn nữa, bởi vì cậu tin tưởng số người từng bị cải tạo cũng không ít.

Lúc đó số hiệu của cậu là bảy mươi sáu, nói cách khác ở trước cậu còn có có bảy mươi lăm người tham gia cải tạo, phải có bảy mươi lăm cường giả cũng có lực lượng như thần linh tồn tại.

Những cường giả này không thể nào không để lại chút dấu vết trong lịch sử, giống như người trước mắt này, sáng lập Giáo Hội phương Tây khổng lồ, như vậy bảy mươi bốn người còn lại thì sao?

Đa Thần Giáo của Hy Lạp, Băng Tuyết Thần Điện, Hắc Ám Hội Nghị còn có Thần Linh của rất nhiều giáo phái khác, phải chăng cũng đã trải qua tháp tạo thần cải tạo ra?

Nghĩ tới khả năng này, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ rung động, nếu suy nghĩ này của cậu là thật, vậy tháp tạo thần này quá kinh khủng, toàn bộ Thần Linh phương Tây đều xuất phát từ tay nó.

Tháp tạo thần đến từ đâu, lại là tồn tại như thế nào?

Vô số vấn đề quanh quẩn trong đầu Phương Minh, khiến cho cậu hiếu kỳ không thôi, mang theo phần hiếu kỳ này, ánh mắt của cậu tiếp tục nhìn chằm chằm người cùng tháp bị đóng đinh trên giá chữ thập.

Hình ảnh cũng không ngừng lại ở đó, vị kia sau khi bị đóng vào trên giá chữ thập, không bao lâu lại có một bóng người xuất hiện ở đây.

Bóng người này đứng ở trước giá chữ thập, đứng ở trước mặt vị kia.

"Đã lập kế hoạch xong."

"Ừm."

"Có từng nghĩ tới, như vậy sẽ dẫn tới toàn bộ thế giới rung chuyển?"

"Không thể nào, lỗi lầm đã được tạo thành rồi, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta."

"Bảo trọng."

Bóng người trên giá chữ thập kia không nói tiếng nào, thẳng đến khi bóng người này xoay người sắp biến mất, mới mở miệng lần nữa, "Nói cho bọn hắn biết, khi thẩm phán của thế giới đi tới, tôi sẽ lại trở về."

"Tốt."

...

Màn trò chuyện tới đây là kết thúc, trước giá chữ thập chỉ còn lại một người đã bị đóng đinh, ngay sau đó, hình ảnh trước mắt Phương Minh hoàn toàn biến mất.

Bên trong Thánh Môn!

Hill cùng mấy vị trẻ tuổi mở mắt trước, bởi vì sau khi mười lăm phút đồng hồ trôi qua, cuối cùng bọn họ cũng nghe được Thánh Âm, nhưng lại không thể kiên trì quá năm phút đồng hồ đã kết thúc.

Sau khi mở mắt, ánh mắt của đám người Hill nhìn về phía trước, ở trước mặt bọn họ chính là Iveney, nhưng cô ta đã đi về trước một vòng, điều này cũng có nghĩa tối thiểu Iveney đã nghe được 5000 Thánh Âm.

"Không hổ là thánh nữ được truyền thừa của thần linh."

"Đúng vậy, cho dù là thiên phú hay là thực lực, thánh nữ đều hơn xa chúng ta, có thể lắng nghe được càng nhiều Thánh Âm cũng là chuyện bình thường."

Sau khi nhìn thánh nữ Iveney, đám người Hill lại đưa mắt nhìn về phía trước, phía trước đều là cao tầng của Giáo Hội, từ giáo chủ đến tổng giám mục, song khi ánh mắt bọn họ rơi vào phía trước nhất, hai mắt đột nhiên đồng loạt trừng lớn, có chút không dám những gì mình đã tận mắt nhìn thấy.

Ở phía trước nhất không phải Giáo Tông đại nhân tôn kính của bọn hắn, mà là thần tử.

Thần tử đã đi tới vòng thứ chín, mà Giáo Tông đại nhân vẫn còn dừng lại ở vòng thứ mười.

"Thần tử điện hạ dĩ nhiên vượt qua Giáo Tông đại nhân, này..."

"Không thể tưởng tượng nổi, thật là không thể tưởng tượng nổi."

"Tôi nghĩ có thể là vì thần tử lắng nghe tương đối sớm, một hồi Giáo Tông đại nhân chắc chắn lại vượt lên trước thần tử."

Đám người Hill tự an ủi mình như vậy, mà sau một khắc

Iveney cũng mở mắt, tuy rằng cô ta chiếm được truyền thừa của thần linh, nhưng rốt cuộc thực lực và cảnh giới vẫn chưa đủ, không thể nào có thể nghe Thánh Âm lâu như đám người Gamma.

Nhưng mà chỉ mấy nghìn Thánh Âm như vậy cũng đã giúp cô ta đạt được ích lợi vô cùng, thân thể của Iveney phát ra tiếng vang đùng đùng nhỏ, mà thanh âm này khiến cho đám người Hill không ngừng hâm mộ.

Thánh Âm tẩy tủy!

Khi còn chưa đi vào, đám người Hill liền biết rõ một trong chỗ tốt khi nghe Thánh Âm chính là phạt mao tẩy tủy, Thánh Âm này lọt vào tai, có người nói có thể từ đó lĩnh ngộ được thần thuật Giáo Hội.

Đúng vậy, không phải thuật pháp bình thường, mà là thần thuật, mà ngay cả bên trong điển tịch của Giáo Hội cũng chưa từng ghi chép về nó.

Giáo Hội phương Tây có thể hùng bá giới tu luyện phương Tây, đương nhiên là vì có được hệ thống thuật pháp có uy lực mạnh mẽ, nhưng thứ chân chính khiến thế lực bên ngoài kiêng kỵ là vài loại thần thuật của Giáo Hội, mà trong đó có một loại thần thuật được xưng là Dự Ngôn Thuật, đã nhận được từ việc nghe Thánh Âm này.

Trong lịch sử của Giáo Hội có một vị giáo hoàng, trong khi nghe Thánh Âm đã lĩnh ngộ môn thần thuật này, chỉ dựa vào môn thần thuật này đã có thể áp chế hội trưởng Hắc Ám Hội Nghị một cách gắt gao, có thể nghĩ Dự Ngôn Thuật kia kinh khủng đến cỡ nào.

Đương nhiên, cơ duyên như vậy nghìn năm khó gặp, không phải bất kỳ người nào đi vào cũng đều có thể lĩnh ngộ, nhưng phạt mao tẩy tủy lại là thứ bất kỳ người nào cũng có thể hưởng thụ

được, càng gần bên trong, hiệu quả cũng lại càng tăng cao.

Tiếng vang nhỏ kết thúc, trên mặt Iveney lộ ra vẻ hài lòng, nhưng mà khi cô ta nhìn thấy Phương Minh đứng ở phía trước nhất, sắc mặt lại âm trầm xuống, môi nhấp nhẹ, không biết đang suy nghĩ gì.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến sau này đám người Gamma cũng đều mở mắt, chẳng qua trên người bọn họ ngược lại không truyền đến tiếng vang, bởi vì bọn họ đã đi vào đây vài lần, phạt mao tẩy tủy chỉ có tác dụng ở lần đầu tiên mà thôi, sớm đã dùng qua.

Từ một điểm này đến nói, đám người Hill đi vào sớm như vậy cũng không nhất định là một chuyện tốt, bởi vì với cảnh giới hiện tại của bọn họ, bọn họ không thể nghe được quá nhiều Thánh Âm, hiệu quả phạt mao tẩy tủy cũng không nhiều, nếu như đợi khi thực lực và cảnh giới tăng lên một chút, đi đến trễ một chút hiệu quả có thể sẽ càng tốt hơn.

Đương nhiên đây là một loại lựa chọn, bởi vì tiến đến sớm một chút có thể phạt mao tẩy tủy sớm một chút, phạt mao tẩy tủy giúp một người tăng lên không chỉ lực lượng thân thể mà còn có tiềm chất, đối với tốc độ tu luyện của bọn họ cũng sẽ có đề thăng, cho nên liền xem chính bọn họ lựa chọn như thế nào.

Người bên trong Thánh Môn, nguyên một đám bắt đầu mở mắt, đến cuối cùng, cũng chỉ còn lại hai người, giáo hoàng Louis Vuitton và Phương Minh.

Lúc này giáo hoàng cũng đã đi tới vòng thứ mười, đứng cùng một hàng với Phương Minh.

Oanh!

Một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, nghe được thanh âm

này, đám người ở đây đều ngẩn ra, chẳng qua rất nhanh đám người Gamma đã đưa mắt nhìn về phía Phương Minh bên kia, bởi vì tiếng sấm kia là từ trên người Phương Minh truyền tới.

Rầm rầm rầm!

Sấm chớp vang dội như mưa gió bão bùng, cả người Phương Minh không ngừng truyền ra tiếng sấm sét, mà thân thể của cậu cũng đang rung động không ngừng.

"Tiếng sấm này từ trong cơ thể thần tử điện hạ sở truyền ra, phạt mao tẩy tủy, xương nhược lôi minh (1), đây là phạt mao tẩy tủy tầng cao nhất."

(1) Xương nhược lôi minh: xương cốt dẫn động tiếng sấm sét

Có người lên tiếng kinh hô, nguyên một đám nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt tràn đầy ước ao, có thể nói phạt mao tẩy tủy tới độ làm cho thân thể rung động bùm bùm đã được coi là rất lợi hại, vang dội như sấm dậy thế này bọn họ mới chỉ đọc được từ trong điển tịch, mà đây chính là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến tận mắt.

"Xương nhược lôi minh, thân thể thần tử điện hạ sẽ đạt tới một trình độ khủng bố, cho dù sấm sét hạ xuống, tối đa cũng chỉ có thể khiến thần tử điện hạ bị thương ngoài da."

Có tổng giám mục cảm khái, dựa theo điển tịch ghi chép, xương nhược lôi minh là phạt mao tẩy tủy cảnh giới cao nhất, tới cảnh giới này, thân thể dường như đã trải qua sấm sét tẩy lễ, năng lực kháng đòn cực kỳ kinh khủng, nói khó nghe một chút, người cùng cảnh giới căn bản không thể phá hỏng phòng ngự cơ thể được.

"Không hổ là thần tử điện hạ, cơ duyên này thật là quá nghịch thiên."

"Mặc dù thần tử điện hạ không có được truyền thừa của thần linh, nhưng nương theo xương nhược lôi minh này có thể đạt tới vô địch cùng cảnh giới chân chính, cũng không kém bao nhiêu so với nhận được truyền thừa của thần linh."

Đang lúc mọi người cảm thán, Phương Minh cuối cùng cũng mở mắt, trong khoảnh khắc mắt mở ra, trên mặt của cậu cũng có vẻ kinh ngạc, bởi vì cậu phát hiện biến hóa của thân thể mình.

Chương 627: Người tới từ phương Đông

Phương Minh hiểu rõ tình huống thân thể mình, trải qua tháng ngày ngâm thuốc tẩy lễ, thân thể của cậu đã vượt xa người thường, mà ngay cả gân mạch cũng rộng hơn người bình thường nhiều.

Chẳng qua dù vậy nó cũng có một giới hạn, bởi vì dù sao thì cậu cũng không có nhiều dược liệu trân quý, không cách nào phối trí ra thuốc ngâm cao cấp.

Nhưng mà lần này cậu nội thị thân thể của mình, lại phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên đạt đến cảnh giới tầng thứ năm bên trong sách ngâm thuốc ghi lại, xương nhược lôi minh.

Xương nhược lôi minh, giống như trải qua sấm sét tẩy lễ, toàn bộ kinh mạch đều được mở rộng, nếu như nói gân mạch lúc đầu là dòng suối nhỏ, như vậy hiện tại chính là một con sông lớn, đương nhiên đây chỉ là một ví dụ.

Mặt khác không chỉ là gân mạch, còn có da cũng như thế, Phương Minh trực tiếp nhảy vọt qua tầng thứ tư mình đồng da sắt, lấy tố chất thân thể hiện tại của cậu, dù cho không chống cự thì đạn bình thường cùng lắm cũng chỉ có thể bắn vào tầng da ngoài của cậu, căn bản không thể gây thương tổn tới bên trong.

Đây là chỗ kinh khủng của xương nhược lôi minh.

Xương nhược lôi minh có hiệu quả khủng bố như vậy, muốn tu luyện được đương nhiên cũng là chuyện không dễ dàng chút nào, giống như được sấm sét tẩy lễ, nhưng người bình thường làm

sao có thể chịu nổi sấm sét? Ở trong sách ngâm thuốc, nếu muốn đạt tới hiệu quả này cần cực kỳ nhiều dược liệu trân quý, trong đó có một loại dược liệu được xưng là Thiên Lôi Thảo.

Thiên Lôi Thảo, có thể trung hoà sức mạnh sấm sét, chỉ có như vậy mới có thể giữ vững thân thể không bị sấm sét hủy diệt, nhưng Phương Minh lên web điều tra tư liệu, cũng lật xem không ít điển tịch, thế nhưng Thiên Lôi Thảo đã sớm tuyệt tích, thậm chí căn bản không hề thấy nó được ghi chép trong bất kỳ điển tịch nào.

Cho nên Phương Minh chưa bao giờ cảm giác mình có thể tu luyện tới cảnh giới tối cao theo sách ngâm thuốc, bởi vì bên trên có rất nhiều dược liệu trân quý đã tuyệt tích. Thế mà không nghĩ tới lần này dĩ nhiên trời đất xui khiến có thể tu luyện thành xương nhược lôi minh.

Thân thể đề thăng, cũng có trợ giúp cực lớn đối với thực lực.

Phương Minh nội thị Vu Sư Chi Châu trong đan điền của bản thân, lại lớn hơn vài phần so với ban đầu, tốc độ vận chuyển Vu Sư Chi Lực cũng nhanh hơn mấy lần, điều này có nghĩa thực lực của cậu lại được đột nhiên tăng mạnh.

Lúc trước khi thấy những hình ảnh kia, trong đầu Phương Minh tất cả đều bị nghi ngờ tràn ngập xâm chiếm, chẳng qua bây giờ lại bị kinh hỉ thay thế, thu hoạch chuyến này mang tới kinh hỉ cho cậu không thua gì khi lấy được những Dịch Thần Linh ở vùng đất tạo thần kia.

Mặc dù bản thân còn chưa đột phá cảnh giới, thế nhưng nương theo cường độ thân thể còn có thực lực của mình ngay lúc này, cho dù có đối mặt với cường giả Địa Cấp tầng bảy, Phương Minh cũng có lòng tin đánh một trận với đối phương mà không bị thua.

Từ vừa mới đến nước Anh còn chưa đột phá Địa Cấp, đến bây giờ có thể đánh một trận cùng Địa Cấp tầng bảy, trong thời gian một năm này, thực lực của Phương Minh có thể nói đột nhiên tăng mạnh, nếu như tin này có thể truyền về trong nước, sợ rằng sẽ dẫn tới sóng to gió lớn.

Bởi vì cho tới bây giờ không ai có thể có đột phá lớn tới mức đó trong thời gian ngắn như vậy, đây cũng không phải chuyện dựa vào thiên phú mà đủ khả năng làm được.

Đương nhiên, Phương Minh có thể làm được, nguyên nhân càng lớn là bởi vì mấy cơ duyên liên tục này, nếu không có vài lần cơ duyên này, cho dù có cho Phương Minh thời gian năm năm cũng khó có khả năng đạt tới tầng thứ này.

Nhìn ánh mắt hâm mộ của mọi người, khóe miệng của Phương Minh cong lên, ánh mắt nhìn qua hướng phương Đông, thời gian cậu có thể trở về sắp tới rồi.

...

Ngày hôm sau, toàn bộ tín đồ Giáo Hội đều bị một tin làm chấn kinh.

Thần tử Giáo Hội kết thúc nghi thức đăng cơ, thân phận thần tử đã được xác nhận, mà thần tử cũng đã đứng trong giáo đường tuyên bố thần dụ, nội dung chủ yếu của thần dụ chính là: Chúa cực kỳ thoả mãn với giáo hoàng đương nhiệm Louis Vuitton, gọi hắn là tín đồ trung thực, Giáo Hội phải tiếp tục đoàn kết dưới sự lãnh đạo của giáo hoàng Louis Vuitton, đưa Giáo Hội lên một tầng cao mới.

Cái tin tức này chỉ lưu truyền bên trong các tín đồ, không hề xuất hiện trên báo hay các tạp chí lớn.

Chẳng qua, toàn bộ giới tu luyện phương Tây lại vì chuyện xảy

ra ngày hôm qua ở nhà thờ lớn Saint Peter mà rung động, giáo hoàng đương nhiệm Louis Vuitton cực kỳ khiêm tốn, cho nên ngoại giới cũng không quá hiểu giáo hoàng này, thế nhưng sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, toàn bộ giới tu luyện phương Tây đều bị thực lực của Louis Vuitton làm chấn kinh.

Một giáo hoàng khủng bố cùng một thần tử có tiềm lực vô hạn, cộng thêm một thánh nữ chiếm được truyền thừa của thần linh, rất nhiều thế lực thầm than, thế lực giáo hội phương Tây chắc chắn sẽ mau chóng tăng thêm một bước.

Bên ngoài đang cảm thán, mà nội bộ của giáo hội cũng có biến động.

Cher cùng hai vị tổng giám mục bị Giáo Tông cách chức giam lỏng tại Vatican, rất nhiều giáo chủ ở vùng khác cũng bị gọi về, những giáo chủ này đều chịu sự quản lý của ba vị tổng giám mục Cher.

Giáo Hội tranh quyền cũng giống như hoàng quyền thời cổ đại đấu tranh, phe thất bại tự nhiên sẽ bị tẩy trừ, chỉ có thể trách những giáo chủ này trước đây đặt sai người.

Biến động bên phía Giáo Hội đang tiến hành, nhưng Phương Minh không ngừng lại, bởi vì cậu mới biết được một tin tức từ trong miệng Cher.

Thành La Mã!

Tiếp giáp với tòa thánh Vatican, bởi vì Vatican là vùng đất tôn giáo, cho nên có rất nhiều du khách khi tới đây tham quan đều thích dừng chân ở thành La Mã, sau đó ngồi xe đến Vatican.

Bởi vì một điểm này, số người dân cùng khách sạn ở thành La Mã rất nhiều, hơn nữa còn có đủ loại du khách đến từ khắp các nơi trên thế giới.

Trong một trang viên của thành La Mã, người phụ trách quét tước vệ sinh ở đây biết rõ, nơi này đã bị mấy vị du khách đến từ với phương Đông bao trọn, hơn nữa còn thuê cả một tháng.

"Tin tức truyền ra, đám người Cher đã thất bại, mà Phương Minh cũng đã ngồi vững trên vị trí thần tử của Giáo Hội."

"Chết tiệt, làm sao cậu ta có thể là thần tử, mấy tên Giáo Hội phương Tây đều là kẻ đần độn sao?"

"Còn có Cher làm trò gì vậy, chúng ta cung cấp chứng cứ cặn kẽ xác thực tới như vậy cho hắn ta, không ngờ cuối cùng hắn lại thất bại, sớm biết như vậy lúc trước đã không hợp tác với hắn ta rồi."

Trong trang viên, có bốn ông lão cùng bảy tám người trẻ tuổi, mà nếu như Phương Minh ở chỗ này chắc chắn sẽ nhận ra thân phận lai lịch của những người đó, bởi vì trong đó có mấy người trẻ tuổi đã từng chạm mặt với cậu.

Nhà họ Mục, người nhà họ Mục đến từ chính giới tu luyện phương Đông.

Không sai, đám người Cher biết tin tức của Phương Minh đều là do người nhà họ Mục cung cấp.

Phương Minh chạy trốn tới phương Tây, người nhà họ Mục cũng không hề từ bỏ, mà là âm thầm tìm hiểu, tuy nói giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây như nước với lửa, quan hệ cũng không được khá lắm, nhưng này chỉ là hoàn cảnh tổng thể, giữa rất nhiều thế lực vẫn có chút quan hệ.

Nhà họ Mục cũng có người quen ở phương Tây, nếu như Phương Minh vẫn mai danh ẩn tích sống cuộc sống ẩn dật, nhà họ Mục tuyệt đối không thể nào phát hiện ra, thế nhưng cái thân phận thần tử Giáo Hội này, khiến ảnh của Phương Minh xuất hiện

ở khắp mọi thế lực phương Tây, đương nhiên cũng liền bị người nhà họ Mục phát hiện.

Sau khi biết Phương Minh trở thành thần tử Giáo Hội, trên mặt người nhà họ Mục tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn đến từ giới tu luyện phương Đông, thế nào lại biến thành thần tử Giáo Hội?

Ở trong mắt người nhà họ Mục, Phương Minh nhất định đã sử dụng thủ đoạn gì đó lừa gạt Giáo Hội, cho nên mới âm thầm liên hệ với Cher, song phương tiến hành hợp tác, bởi vì nếu như Phương Minh thực sự đăng cơ trở thành thần tử, vậy ở phương Tây nhà họ Mục bọn họ đừng mơ có thể làm gì được Phương Minh, mà kết quả này tự nhiên không phải kết quả người nhà họ Mục nguyện ý nhìn thấy.

Chương 628: Ai nói tôi muốn mượn tay người khác

"Trưởng lão, theo tôi thấy chính chúng ta nên tự động thủ đi, chỉ cần Phương Minh rời khỏi Vatican, chúng ta lập tức chém giết cậu ta."

"Không sai, Phương Minh sẽ không nghĩ tới chúng ta đến nơi này, tất nhiên cũng sẽ không phòng bị."

Tứ trưởng lão nhà họ Mục Mục Liêu, cường giả Địa Cấp tầng bảy, nghe đệ tử gia tộc nói vậy, lông mày hơi nhíu một chút, muốn giết Phương Minh không phải việc khó khăn gì, con kiến hôi này hắn dẫm chân một cái là có thể giết chết, nhưng mấu chốt là thế lực đứng sau lưng đối phương chính là Giáo Hội phương Tây.

Ở đây không phải phương Đông, ở chỗ này Giáo Hội phương Tây có thực lực mạnh mẽ, nếu như bọn họ giết chết Phương Minh, chỉ sợ chẳng mấy chốc tin tức sẽ truyền đi, đến lúc đó bọn họ sẽ phải đối mặt Giáo Hội phương Tây truy sát.

Dưới cái nhìn của Mục Liêu, tuy rằng Phương Minh khiến nhà họ Mục bọn họ mất hết mặt mũi trong giới tu luyện, nhưng vì giết cậu ta mà phải hi sinh tính mệnh tinh anh trong gia tộc mình là chuyện thật ngu xuẩn.

"Người này nhất định phải giết, nhưng tuyệt đối phải tìm ra biện pháp không chút sơ hở nào, giết chết cậu ta xong phải dùng tốc độ nhanh nhất trở lại phương Đông."

Giáo Hội phương Tây tuy rằng mạnh mẽ, nhưng chỉ cần trở lại phương Đông, thoát khỏi phạm vi thế lực của Giáo Hội phương

Tây, chắc chắn Giáo Hội phương Tây sẽ không dám thực sự giết qua, nếu không sẽ khơi mào đại chiến giữa phương Đông và phương Tây.

"Mỗi bên thế lực lớn của giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây tuy rằng âm thầm qua lại, nhưng tuyệt đối không dám lộ ra ngoài, hiện tại Cher này chỉ bị đoạt quyền, nếu như hắn lộ ra chuyện có liên lạc với chúng ta, chỉ sợ từ này về sau đừng nghĩ có ngày thoát khỏi sở tài phán tông giáo, cho nên trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời đối với chúng ta."

Ánh mắt của người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi nhìn về phía Mục Liêu, cung kính nói: "Tứ trưởng lão, sau khi Phương Minh trở thành thần tử tất nhiên phải tới giáo đường ở những nơi khác tham quan thăm hỏi, mà lịch trình mấy chuyến đi này của cậu ta chắn sẽ không bảo mật, cho nên chúng ta có thể lên kế hoạch trước, trước khi ra tay liền chuẩn bị đường lui cẩn thận, đợi khi Giáo Hội phát hiện chúng ta đã trở lại phương Đông rồi."

"Chú ba nói không sai, cháu biết một đội buôn lậu ở bên này, trên tay bọn họ có một tuyến đường về nước rất an toàn, chỉ cần chúng ta không nói ra Giáo Hội, tên buôn lậu này cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhất định sẽ nhận làm ăn với chúng ta."

Nghe gia tộc đệ tử phân tích, Mục Liêu gật đầu, lúc này hắn qua đây cũng đã nhận được mệnh lệnh của lão tổ Thiên Cấp trong gia tộc, nhất định phải mang đầu của Phương Minh về, chỉ có như vậy mới có thể khiến nhà họ Mục bọn họ lấy lại mặt mũi danh dự.

"Mật thiết chú ý động tĩnh bên phía Vatican, chỉ cần người này dám rời khỏi Vatican, đó chính là lúc đầu của cậu ta rơi xuống đất, đương nhiên cũng phải chú ý bảo mật, nghìn vạn lần không thể tiết lộ phong thanh, để tránh người này trốn ở Vatican không dám ra ngoài."

Nghe được lời nói của Mục Liêu, đệ tử nhà họ Mục lập tức đáp

ứng, chẳng qua lại có một giọng nói đáp lời trước bọn hắn một bước.

"Không cần, tôi đã tới rồi."

Một tiếng cười lạnh truyền đến, lại sau đó toàn bộ xung quanh trang viên truyền đến vô số tiếng bước chân, nghe thấy tiếng bước chân, đệ tử nhà họ Mục đều ngẩn ra, mà sắc mặt Mục Liêu trong nháy mắt biến hóa, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cửa lớn của trang viên.

Két..!

Cửa lớn của trang viên bị đẩy ra, một đoàn người xuất hiện ở trong mắt mọi người, mà thấy khuôn mặt trẻ tuổi của tên dẫn đầu kia khóe miệng ngậm lấy nụ cười lạnh, đệ tử nhà họ Mục nguyên một đám trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, trong nháy mắt nổ tung.

"Phương Minh!"

"Phương Minh, không ngờ mày còn dám xuất hiện, dĩ nhiên tự chui đầu vào lưới."

Đệ tử trẻ tuổi nhà họ Mục rống giận, nhưng mà Phương Minh căn bản không để ý đến, về phần Mục Liêu tuy rằng trong lòng cũng có phẫn nộ, thế nhưng khi ánh mắt của hắn rơi vào trên người bốn vị Hồng Y Đại Giáo Chủ ở hai bên Phương Minh, mí mắt điên cuồng nhảy dựng lên.

Mỗi một vị Hồng Y Đại Giáo Chủ Giáo Hội phương Tây đều có thực lực Địa Cấp hậu kỳ, bất kỳ người nào cũng đều không yếu hơn hắn, mà bốn người trước mắt này từ cách ăn mặc có thể nhận ra là Hồng Y Đại Giáo Chủ, cho dù không dựa vào cách ăn mặc, chỉ riêng loại khí tức nội liễm này hắn lập tức có thể nhận ra được.

Thậm chí trong đó còn có hai người phát tán ra khí tức mạnh hơn cả hắn, điều này có nghĩa thực lực của hai người này còn phải

ở trên hắn.

"Bốn vị Hồng Y Đại Giáo Chủ, thế nào, Giáo Hội phương Tây các người muốn khơi mào đại chiến giữa phương Đông và phương Tây sao?"

Mục Liêu mở miệng, hắn vừa thốt lên xong, khiến cho vốn là cuồng nộ đệ tử nhà họ Mục kiêu căng thoáng cái đã không có, thay vào đó là kinh hoảng, vừa bọn họ chỉ là chú ý đến Phương Minh, nhưng lại quên hai bên Phương Minh bốn ông lão này.

Ngoài ra, lúc này trang viên bốn phía cũng có rất nhiều tinh anh của Giáo Hội đích xuất hiện, tầng tầng lớp lớp vây chặt trang viên, chân chính làm được có chắp thêm cánh cũng khó mà thoát được.

"Đại chiến giữa phương Đông và phương Tây?"

Phương Minh dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn về phía Mục Liêu, "Nếu như tôi nhớ không lầm, những kẻ vượt ranh giới như các người tới đây, cho dù bị giết, vậy cũng phù hợp ước định song phương."

Giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây từng có ước định, nếu song phương vượt quá giới hạn bị chém giết, song phương đều không được vì thế mà ra mặt, nói trắng ra chính là khi người tu luyện đông tây phương quá giới tới địa bàn của đối phương, quãng thời gian sau đó chính là sinh tử do mệnh giàu sang do trời, sống hay chết phải nhìn vận số của chính kẻ đó.

Cho nên, cho dù người của Giáo Hội phương Tây giết chết người nhà họ Mục, giới tu luyện phương Đông cũng sẽ không vì thế mà xuất đầu, tối đa cũng chỉ khiến người nhà họ Mục tức giận đáp trả, nhưng Giáo Hội phương Tây há lại có thể đặt người nhà họ Mục vào trong mắt.

Sắc mặt của Mục Liêu trở nên khó coi, đệ tử nhà họ Mục cũng không có vẻ ngạo nghễ không ai bì nổi khi trước, nếu như không có người của Giáo Hội, bọn họ tự nhận căn bản cũng sẽ không đặt Phương Minh vào trong mắt.

"Phương Minh, cậu không nên kiêu ngạo quá, thân làm người tu luyện phương Đông, nhưng muốn nhờ lực lượng của giới tu luyện phương Tây, cho dù ngày hôm nay cậu giết hết tất cả chúng ta, đợi khi tin tức truyền về cậu cũng sẽ bị toàn bộ giới tu luyện phương Đông tẩy chay, là sỉ nhục của cả giới tu luyện phương Đông."

Nhà họ Mục có người hướng phía Phương Minh giận dữ mắng mỏ, nhưng Phương Minh lại ch cười nhạt một tiếng, bởi vì cậu biết mục đích những người này nói như vậy, nói trắng ra chính là muốn để cậu không mượn dùng lực lượng của Giáo Hội phương Tây.

"Giới tu luyện phương Đông tẩy chay thì thế nào, hiện tại tôi là thần tử Giáo Hội, là một phần tử của giới tu luyện phương Tây."

Phương Minh không bị kích động chút nào, ngay trước mặt đám người tổng giám mục Gamma, tự nhiên cậu phải xác nhận thân phận người tu luyện phương Tây của mình.

"Thần tử điện hạ, không cần phải phí lời với những người này, trực tiếp bắt hết bọn họ lại là được, cấu kết Cher muốn ám sát thần tử điện hạ người, chỉ riêng điều này đã có thể trực tiếp giải quyết ngay tại chỗ."

Một vị tổng giám mục mở miệng, mà lời của hắn cũng nói cho người nhà họ Mục biết, Cher đã khai ra bọn họ rồi.

Chẳng qua cho dù không có lời của vị tổng giám mục này, thấy Phương Minh dẫn theo một đám người qua đây, bọn họ cũng biết Cher đã bán rẻ bọn họ.

Cher bị giáo hoàng Louis Vuitton đưa vào sở tài phán tông giáo, dưới tình huống bình thường, hẳn Cher sẽ không khai ra người nhà họ Mục, bởi vì này sẽ chỉ làm tội của hắn nặng thêm một bậc, chẳng qua tự thân Phương Minh tìm hắn, hơn nữa sau khi hắn biết biểu hiện của Phương Minh ở bên trong Thánh Môn, Cher chủ động cung khai.

Một thần tử có thể đẩy Thánh Môn ra, có thể nghe nhiều Thánh Âm như vậy, Cher biết nếu như hắn muốn được cứu ra khỏi nơi đây, vậy chỉ có thể dựa vào vị thần tử điện hạ này.

"Ra tay!"

Phương Minh không do dự, lần này dẫn theo người của Giáo Hội đến chính là vì muốn bắt hết toàn bộ người nhà họ Mục đang ẩn núp ở nơi này, hận thù giữa cậu và nhà họ Mục không thể nào hóa giải.

Sau khi nhận được lệnh của Phương Minh, Gamma vung tay lên, tinh nhuệ của Giáo Hội lập tức vọt vào, trực tiếp lao về phía những đệ tử nhà họ Mục kia, tuy rằng thực lực của đệ tử nhà họ Mục cũng không kém, nhưng chênh lệch về số lượng khiến cho bọn họ bị thất bại rất nhanh.

Đây là một hồi một đơn phương tàn sát, những tinh nhuệ của Giáo Hội này giống như quái tử thủ(1), xuống tay không chút lưu tình, cũng không phải nói những tinh anh của Giáo Hội này cực kỳ khát máu, mà là vì ở trong mắt những tinh anh này, người tu luyện phương Đông là tồn tại không khác mấy so với Hắc Ám Hội Nghị.

(1) Quái tử thủ: kẻ làm nghề chém tù bị tử hình

Đối mặt với Hắc Ám Hội Nghị, bất kỳ một giáo chúng nào của Giáo Hội phương Tây cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nhìn đệ tử nhà mình bị tàn sát, Mục Liêu bởi vì phẫn nộ mà da

mặt run run, nhưng hắn không dám ra tay, bởi vì khí thế của bốn người Gamma đã tập trung vào hắn, chỉ cần hắn vừa ra tay, bốn vị này chắc chắn sẽ ra tay.

Mục Liêu bị kiềm chế lấy không cách nào ra tay, đệ tử nhà họ Mục nguyên một đám ngã xuống, mà đối với những đệ tử nhà họ Mục này, Phương Minh ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần.

"Phương Minh, mày có bản lĩnh thì tự mình động thủ đi, không phải mày có nợ máu cùng nhà họ Mục chúng tao sao? Lẽ nào mày không muốn chính tay đâm người nhà họ Mục tao?"

Mục Liêu không nhịn được, hướng phía Phương Minh rít gào, hắn muốn kích thích Phương Minh, bởi vì hắn biết lần này bản thân mình sợ rằng dữ nhiều lành ít, nhưng nếu như Phương Minh thụ kích thích sau đó tự mình động thủ, có lẽ sẽ có cơ hội giết cậu.

Đến lúc đó, cho dù bọn họ đều chết hết nhưng cũng có thể coi là đã hoàn thành nhiệm vụ lão tổ nhắn nhủ.

"Yên tâm, tôi sẽ tự tay đâm chết các người."

Phương Minh dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn về phía Mục Liêu, mà Mục Liêu nghe được lời nói của Phương Minh, trong mắt lóe lên vẻ mừng thầm, về phần đám người Gamma ngược lại biểu tình không xuất hiện một tia biến hóa nào.

Thực lực của thần tử điện hạ bọn họ đều biết rõ, là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi của Giáo Hội, chỉ dựa vào mấy tên đệ tử nhà họ Mục này căn bản không phải đối thủ của thần tử, thậm chí ngay cả muốn gây thương tích cho thần tử cũng là chuyện không thể nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, lúc này hơn hai mươi vị đệ tử nhà họ Mục theo Mục Liêu đến đây từ từ ngã xuống trong vũng máu, mà khi đệ tử cuối cùng ngã trong vũng máu, Mục Liêu

rốt cục không thể ngồi yên.

"Phương Minh, mày là một tên nhu nhược, cái gì chính tay đâm người nhà họ Mục tao, từ đầu tới đuôi mày cũng không dám xuất thủ, chỉ biết núp ở phía sau."

"Buồn cười, cho dù người nhà họ Mục tao đều chết hết, thế nhưng mày vẫn không thể báo được thù này."

Nghe được lời nói của Mục Liêu, khóe miệng của Phương Minh giương lên một vòng cung, nhìn Mục Liêu, nói ra từng chữ từng chữ: "Không phải còn có ông chưa chết sao?"

"Mày nói cái gì?"

Mục Liêu phảng phất như không nghe rõ lời nói của Phương Minh, hoặc là chưa từng nghe hiểu.

"Tôi nói, hiện tại không phải vẫn còn một người là ông sao, chỉ cần giết ông đi, như vậy đủ rồi."

Lần này Mục Liêu nghe rõ ràng, mà sau khi nghe rõ ràng, cất tiếng cười lớn, tiếng cười tràn đầy trào phúng và khinh thường.

"Giết chết tao? Tao thừa nhận tao không phải đối thủ của bốn người họ, nhưng nếu như tao muốn chết, bọn họ cũng đừng mong có thể lưu lại người sống, nếu mày muốn bọn họ ra tay bắt sống tao sau đó chính mày lại tự tay động thủ giết tao, quả thực là si tâm vọng tưởng."

Nghe được lời nói của Mục Liêu, bốn người Gamma cũng đều đưa mắt nhìn về hướng Phương Minh, đều là Địa Cấp hậu kỳ, tuy rằng thực lực của bọn họ mạnh mẽ hơn đối phương nhiều, nhưng nếu như đối phương một lòng muốn chết bọn họ khó mà giữ mạng đối phương lại.

"Ai nói tôi muốn mượn tay người khác?"

Phương Minh mỉm cười, nói một câu khiến đám người ở đây đều sửng sốt nghẹn lời.

Chương 629: Tuyệt đối không thể lưu

Ai nói tôi muốn mượn tay người khác?

Những lời này của Phương Minh, trong nháy mắt khiến cho xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nguyên nhân vì mọi người đều đang tiêu hóa ý trong mấy lời Phương Minh đã nói.

"Thần tử điện hạ, ý lời này của người là?"

Gamma có chút không xác định, với tư cách là tổng giám mục của Giáo Hội, bọn họ đương nhiên cũng quen thuộc ngôn ngữ của các quốc gia, chẳng qua giờ khắc này bọn họ đều cảm thấy thầm nghi ngờ, không biết có phải mình hiểu sai nghĩa rồi không?

Dù sao chữ của nước phương Đông này bác đại tinh thâm, một chữ có rất nhiều ý nghĩa khác nhau, có thể là bọn họ hiểu sai.

"Ý của tôi là, tôi muốn tự tay giết hắn đi."

Ách...

Sắc mặt đám người Gamma thay đổi trong nháy mắt, nếu như cậu nói nói những lời này với đệ tử nhà họ Mục, bọn họ căn bản sẽ không để ý, bởi vì thần tử điện hạ có thực lực này, nhưng người trước mắt kia cùng một cấp bậc với bọn họ, cho dù kém cũng không kém hơn bao nhiêu, sao thần tử điện hạ có thể là đối thủ.

"Điện hạ, không thể hành động theo cảm tính."

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt đám người Gamma, Phương Minh lắc

đầu, vấn đề này cậu đã quyết định, từ khoảnh khắc khi nhìn thấy Mục Liêu cậu đã chuẩn bị tự mình ra tay giải quyết hắn.

Địa Cấp tầng tám, cho dù là ở giới tu luyện phương Đông hay là giới tu luyện phương Tây cũng có thể xem như là cường giả hạng nhất rồi, nếu như không có lần Thánh Âm tẩy lễ này, thân thể đạt đến cấp độ Xương Nhược Lôi Minh, cậu sẽ không có ý nghĩ này.

Nhưng mà thân thể xương nhược lôi minh cộng thêm thực lực tăng vọt, khiến cho Phương Minh có lòng tin có thể đánh một trận cùng Địa Cấp tầng tám, hơn nữa cho dù bại, cũng có thể nghiệm chứng một chút thực lực của mình rốt cuộc đã đến tầng thứ gì rồi.

"Được được được, tao ngược lại thật muốn nhìn xem làm sao mày có thể tự tay giết tao?"

Mục Liêu cũng bị kích thích, giận quá thành cười, dù cho hắn biết chuyện Phương Minh muốn tự tay giết hắn, với hắn đây là một chuyện tốt, bởi vì điều này có nghĩa hắn có thể nhân cơ hội giết chết Phương Minh, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy lửa giận.

Đây là tôn nghiêm thuộc về cường giả.

Trong lòng Mục Liêu, Phương Minh chính là một con giun dế, tùy tiện hắn muốn giẫm thế nào cũng được, mà bây giờ con kiến hôi này dĩ nhiên nói muốn tiêu diệt hắn, điều này khiến hắn sao có thể không giận?

"Một hồi chú ý, nếu như thần tử điện hạ có nguy hiểm gì lập tức ra tay!"

Gamma âm thầm truyền âm với ba vị tổng giám mục khác, bởi vì hắn đã ở chung cùng Phương Minh một đoạn thời gian, đã hiểu tính tình của Phương Minh, biết một khi Phương Minh đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi được.

Sảnh lớn hiện trường, Phương Minh cùng Mục Liêu hai người nhìn nhau, Mục Liêu mang trên mặt vẻ coi thường, hắn căn bản không hề đặt Phương Minh vào mắt, suy nghĩ của hắn lúc này là nên làm sao mới có thể một kích đánh chết Phương Minh, bởi vì hắn chỉ có một cơ hội duy nhất, một khi không thể giết chết Phương Minh, vậy dưới con mắt nhìn chằm chằm của bốn vị Hồng Y Đại Giáo Chủ, tất nhiên sẽ nhanh chóng xuất thủ cứu giúp.

Phương Minh nhìn chằm chằm Mục Liêu, Địa Cấp tầng tám, là tồn tại trước đây lúc ở trong nước cậu phải ngưỡng vọng, mà sau khi đoạt được một loạt cơ duyên ở nước ngoài khiến cho thực lực của cậu tăng mạnh, hiện tại đã đến lúc kiểm nghiệm xem trong khoảng thời gian ở nước ngoài này, rốt cuộc thực lực của mình đã được tăng lên bao nhiêu.

Không hề do dự, Phương Minh trực tiếp dùng hai tay bấm niệm pháp quyết, Thông Sơn Ấn kết thành.

Một tòa núi lớn xuất hiện, trong khoảnh khắc khi núi lớn này xuất hiện, lập tức đập thẳng tới Mục Liêu.

"Ngưng hình hóa vật, trách không được mày kiêu ngạo như vậy, nhưng lão phu sẽ cho mày biết, sự chênh lệch về thực lực không phải bất kỳ thuật pháp gì có thể bù đắp được."

Mục Liêu có tự tin này, chỉ cần đạt đến Địa Cấp trung kỳ liền có thể ngưng hình hóa vật, chỉ có điều có sự phân chia mạnh yếu. Cho dù là ngưng hình hóa vật mạnh hơn nữa, trước mặt sự chênh lệch thực lực tuyệt đối đều là vô dụng.

"Khu Khu Phá Sơn!"

Nhìn quả núi trên đầu, Mục Liêu trực tiếp vỗ ra một chưởng, hắn thấy một chưởng này chắc hẳn có thể đập nát ngọn núi kia, chẳng qua vì dụ dỗ Phương Minh tới gần, lần này hắn chỉ dùng không tới một thành lực lượng.

Bởi vì hắn muốn tạo bố cục đưa Phương Minh vào tròng, tạo thành một loại biểu hiện giả dối, khiến Phương Minh nghĩ cậu có cơ hội đánh bại bản thân hắn, chỉ có như vậy Phương Minh mới có thể tới gần mạo hiểm.

Oanh!

Một chưởng đập vào mặt núi, trong nháy mắt sắc mặt của Mục Liêu biến đổi, bởi vì từ nơi bàn tay truyền đến một cỗ lực lượng kinh khủng, lực lượng này dĩ nhiên phản chấn tới gan bàn tay hắn hơi tê tê.

"Làm sao có thể?"

Tròng mắt của Mục Liêu co rút lại, trong mắt có vẻ khiếp sợ, tuy rằng hắn chỉ sử dụng một thành lực lượng, nhưng hắn là Địa Cấp tầng tám, một thành lực lượng cho dù Địa Cấp tầng bảy cũng không thể chịu nổi, làm sao có thể không thể phá vỡ một ngọn núi này?

Chẳng qua Mục Liêu rốt cuộc là cường giả Địa Cấp tầng tám, tuy rằng khiếp sợ nhưng động tác dưới tay không chậm, lật bàn tay một cái, lần này trực tiếp dùng năm thành lực lượng.

Phanh!

Ngọn núi rung động, nhưng vẫn đang tiếp tục rơi xuống, mà sắc mặt của Mục Liêu lần này hoàn toàn thay đổi, năm thành lực lượng, dưới Địa Cấp tầng tám căn bản không có người có thể chịu nổi, cho dù là thiên tài khủng bố tới mức nào, cho dù là vô địch cùng cảnh giới, cũng không đủ khả năng thừa nhận.

Nhưng bây giờ, năm thành lực lượng này của hắn thậm chí ngay cả một ngọn núi do Phương Minh ngưng tụ ra cũng không thể hủy diệt được, kết quả này khiến hắn không thể tin nổi.

"Người này quá giảo hoạt rồi, hắn làm vậy chắc chắn vì đang

cố ý dẫn dụ thần tử."

"Không sai, muốn tạo ra một loại ảo giác để thần tử thấy, cho nên chúng ta càng phải nhìn chăm chú."

Mà dưới cái nhìn của đám người Gamma, Mục Liêu đang diễn trò, hắn làm vậy là vì cố ý muốn khiến thần tử điện hạ của bọn họ lâm vào ảo giác, sau đó khiến thần tử điện hạ nảy sinh ý kiêu ngạo.

Trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có Phương Minh cùng Mục Liêu hai người rõ ràng.

Hai tay Phương Minh tiếp tục bấm niệm pháp quyết, Thông Sơn Ấn cũng không phải chỉ ngưng tụ ra liền kết thúc, đến sau đó còn có thể điều khiển, đây cũng là điểm khủng bố của Thông Sơn Ấn, giống hệt với Ngự Kiếm Thuật trong truyền thuyết.

Một thanh phi kiếm không đáng sợ, đáng sợ chính là người khác có thể điều khiển thanh phi kiếm này.

Ầm ầm!

Ngọn núi không ngừng hạ xuống, lại không ngừng bị Mục Liêu vỗ lên, trên mặt Mục Liêu là vẻ kinh nộ, mà trên mặt Phương Minh cũng lộ ra vẻ cật lực, Phiên Sơn Ấn này tuy rằng có thể điều khiển, nhưng cũng chính bởi vì vậy, cần cung cấp Vu Sư Chi Lực liên tục không ngừng nghỉ, cho dù là cậu cũng không thể bảo đảm kéo dài mãi được.

Sau ba phút, rốt cục ngọn núi cũng tiêu tán, sắc mặt Phương Minh hơi trắng bệnh, đây đã là cực hạn của cậu rồi.

"Tao thừa nhận là tao đã xem thường mày, không, là mày đã phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người."

Mục Liêu dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía

Phương Minh, ánh mắt kia tràn đầy sát khí, hắn hiểu rõ Phương Minh, trước đây lúc ở trong nước ngay cả cấp bậc Địa Cấp cũng chưa tới, nhưng bây giờ lại có thể chống lại hắn rồi, phải biết rằng ba phút vừa rồi này hắn hoàn toàn bị động phản kích.

Thời gian một năm cũng chưa tới mà thực lực đã tăng trưởng đến trình độ này, trong lòng Mục Liêu khiếp sợ tột đỉnh, giờ khắc này hắn đã nảy sinh một ý niệm trong đầu, cho dù có phải dùng tới biện pháp đồng quy vu tận cũng phải giết chết Phương Minh, bởi vì chỉ cần tên này chưa chết, sợ rằng nhà họ Mục sẽ phải gánh chịu họa diệt tộc.

Người này, tuyệt đối không thể lưu lại.

Thậm chí nếu như có cơ hội, Mục Liêu vô cùng muốn truyền tin tức về trong nước, khi đó nhất định có thể làm cho lão tổ tự mình đi một chuyến, dù cho chuyện một cường giả Thiên Cấp vượt giới sẽ dẫn tới sóng gió lớn, nhưng vẫn đáng giá làm như vậy, bởi vì tuyệt đối không thể cho người này thời gian và cơ hội tiếp tục phát triển.

Chương 630: Gia tộc Morgan

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Đám người Gamma lúc này cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, bởi vì đến lúc này bọn họ đã nhìn ra, không phải Mục Liêu diễn kịch, mà là thần tử điện hạ thực sự chế trụ Mục Liêu.

Mặc dù nói Mục Liêu còn chưa thi triển thuật pháp gì, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân để chống lại cái thuật pháp có uy lực mạnh mẽ này của thần tử điện hạ, nhưng như vậy đã quá đủ rồi.

Thần tử điện hạ còn chưa lớn, khi bọn họ ở độ tuổi của thần tử điện hạ, đừng nói là chống lại, chỉ là uy áp của đối phương thôi đã không thể thừa nhận nổi.

"Tốc độ tiến bộ của thần tử điện hạ thật sự quá kinh người, ban đầu ở Sheffield mới tầng thứ gì, bây giờ lại tiến bộ đến trình độ này."

Gamma nói nhỏ, ba vị tổng giám mục khác sau khi khiếp sợ trong mắt lại càng có thêm tia sáng, với tư cách là tổng giám mục, bọn họ đều trung với Giáo Hội, thế nhưng trên phương diện cá nhân khi lựa chọn cấp trên, tự nhiên càng có khuynh hướng chọn giáo hoàng.

Dù sao, thực lực và thân phận địa vị của giáo hoàng còn tại đó.

Thế nhưng giờ khắc này ba vị tổng giám mục này đã có chút dao động, lấy tốc độ tiến bộ thực lực của thần tử điện hạ, chỉ sợ cũng không bao lâu đã có thể đuổi kịp giáo hoàng bệ hạ, chủ yếu nhất là tuổi của thần tử điện hạ còn rất trẻ, cộng thêm thân phận của bản thân cực kỳ tôn quý, nếu như có thể thiết lập quan hệ tốt với thần tử điện hạ, đối với bọn họ trong thời gian tới quả thật là trăm lợi mà không hại.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Mục Liêu, đã thí nghiệm uy lực của Thông Sơn Ấn, như vậy kế tiếp nên thí nghiệm một chút trình độ mạnh mẽ của thân thể mình.

Oanh!

Đánh một quyền ra, dĩ nhiên kéo theo vô số tiếng phá không, Phương Minh có thể cảm thụ rõ ràng được uy lực một quyền này của mình mạnh mẽ gấp mấy chục lần so với lúc ban đầu, nói không khoa trương, cho dù một hòn đá ở dưới một quyền này chắc chắn cũng sẽ bị nghiền nát.

Thấy Phương Minh xuất thủ lần nữa, sắc mặt Mục Liêu cũng trở nên âm trầm xuống, với tư cách là cường giả Địa Cấp tầng tám, hắn có ngạo khí cùng tôn nghiêm của cường giả, hai tay bắt đầu huy động, toàn bộ sảnh lớn đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, một lưỡi đao gió xuất hiện ở phía trước hắn.

Đi!

Mục Liêu quát nhẹ một tiếng, phong nhận kia lập tức đi về hướng Phương Minh, cuối cùng cùng va chạm với nắm đấm của Phương Minh.

Nắm đấm của Phương Minh ở dưới lưỡi đao gió này bắt đầu thay đổi đến đỏ bừng, đến cuối cùng càng vỡ nát lớp da ngoài, máu tươi chảy ra, nhưng ba giây đồng hồ sau, lưỡi đao gió tiêu tán, nói cách khác một lưỡi đao gió này đã bị Phương Minh tiếp

được.

Giờ khắc này, Phương Minh chân chính cảm nhận được cái gì gọi là xương nhược lôi minh!

Tuy rằng lớp da ngoài vỡ nát đổ máu, thế nhưng tố chất thân thể đến trình độ này, chút máu ấy không đáng kể chút nào, nói khó nghe một chút, năng lực khôi phục máu của bản thân đã sắp đuổi kịp số máu bị hao phí, về phần cảm giác đau đớn này căn bản cũng không tính là gì.

Có thí nghiệm vừa rồi, Phương Minh không do dự nữa, trực tiếp vung nắm tay ra, cuối cùng dĩ nhiên lấn người tới gần trước người Mục Liêu.

Cận thân chiến đấu, Mục Liêu căn bản không hề nghĩ đến thân thể của Phương Minh sẽ có thể mạnh mẽ như vậy, chịu thiệt thòi dùng dạng với lần trước, rất nhiều thuật pháp căn bản không kịp thi triển, bởi vì Phương Minh tựa như một khối kẹo da trâu dán chặt lấy hắn.

Không sai, trên người Phương Minh đúng là có rất nhiều vết thương, đổi lại thành người thường chỉ sợ đã sớm tê liệt ngã xuống rồi, thế nhưng khiến Mục Liêu buồn bực là càng bị thương Phương Minh này càng hưng phấn, ra tay càng dũng mãnh.

Mục Liêu cũng không biết thu hoạch của Phương Minh ở bên trong Thánh Môn, tự nhiên không biết Phương Minh đã đạt đến trình độ xương nhược lôi minh, chỉ càng ngày càng kinh hãi, lấy thực lực Địa Cấp tầng tám của hắn cũng chỉ có thể khiến cậu bị thương nhẹ.

"Thần tử điện hạ thật sự khiến tôi quá khiếp sợ."

Gamma nhìn hai người đang chiến đấu, mà lời của hắn cũng khiến cho ba vị tổng giám mục bên cạnh gật đầu công nhận, nhất

là trong đó có hai vị tổng giám mục trên mặt còn hiện lên nụ cười khổ, thần tử điện hạ có thể đè ép vị này, điều đó có nghĩa cậu hoàn toàn có thể áp chế bọn họ.

"Thần tử điện hạ không chỉ thân phận tôn quý, cho dù không có thân phận này, bằng vào thực lực cũng có thể được mọi người tôn kính."

Cho dù là giới tu luyện phương Đông hay là giới tu luyện phương Tây, rốt cuộc đều là thế giới một cái mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn, vì sao thân phận của thần tử có thể cao quý như thế? Ngoại trừ bởi vì thần tử là Chúa chuyển thế, còn một điều đó chính là mỗi một người đảm nhiệm thần tử, cuối cùng thực lực tuyệt đối sẽ không kém, đều đạt tới cấp độ hàng đầu.

Nếu như thần tử chỉ mang một danh hiệu "Chúa chuyển thế", làm sao có thể có được thân phận địa vị cao như vậy, con người đều có tư tâm, điểm này cho dù là đối với bất kỳ người nào cũng không thay đổi.

Phanh!

Cuối cùng cậu cũng đánh một quyền trúng ngực Mục Liêu, Mục Liêu lùi lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi, chẳng qua Phương Minh cũng không khá hơn bao nhiêu, da trên cánh tay trực tiếp nứt vỡ, lộ ra bạch cốt âm u.

Thời khắc cuối cùng, cậu đã trúng một đòn phong nhận của Mục Liêu.

"Lão Mã, bắt hắn lại đi."

Sau khi đánh ra một quyền, Phương Minh không tiếp tục đánh nữa mà là hướng phía Gamma phân phó một câu, đối với với thực lực của chính mình cậu đã kiểm nghiệm xong không sai biệt lắm.

Có được thực lực Địa Cấp tầng tám, nhưng lại không cách nào

chém giết cường giả Địa Cấp tầng tám, trừ phi cậu lựa chọn đồng quy vu tận cùng đối phương, nhưng rất hiển nhiên Phương Minh không tính làm như vậy, một cái Mục Liêu còn không đáng để cậu phải mạo hiểm như vậy.

Bốn người Gamma được Phương Minh phân phó, cũng không do dự, bốn người liên thủ Mục Liêu căn bản không có sức phản kháng, cộng thêm vốn đã bị thương không nhẹ trong trận chiến với Phương Minh trước đó, không được một khắc đồng hồ đã bị Gamma bắt lại.

Chẳng qua có lẽ hắn cũng biết mình không thể nào sống được, vì không muốn chịu sỉ nhục sau khi bị bắt, Mục Liêu lựa chọn tự sát.

"Thần tử điện hạ, thương thế của người..."

"Chỉ là một vết thương nhỏ thôi."

Phương Minh lắc đầu, nhìn thân thể Mục Liêu té xuống đất, trong mắt có hàn quang lóe lên, đi tới trước người Mục Liêu, tiếp nhận trường kiếm từ trong tay tinh nhuệ của Giáo Hội, sau một khắc tay nâng kiếm rơi xuống, đầu của Mục Liêu cũng lăn lốc trên mặt đất...

"Cất giữ đầu lâu của hắn cẩn thận, sau này tôi muốn gửi bưu điện cho nhà họ Mục."

Đám người Mục Liêu đến Vatican vì muốn giết mình, mà nếu như người nhà họ Mục nhận được đầu của Mục Liêu, đương nhiên sẽ biết rõ chuyện gì xảy ra, khi đó ắt hẳn bọn họ sẽ nổi trận lôi đình, có lẽ còn có thể phái các trường lão khác qua đây, cho dù không phái, đó cũng coi như là thu chút lợi tức trước.

Mấy chuyện giải quyết hậu quả phía sau này Phương Minh không đi xử lý, bởi vì Gamma sẽ sắp xếp thỏa đáng giúp cậu, băng

bó cánh tay đơn giản một chút, dưới sự hộ tống của hai tổng giám mục khác, Phương Minh quay trở về Giáo Hội.

...

"Thực lực của thần tử đạt đến cấp bậc như ông?"

Trong cung điện giành riêng cho giáo hoàng ở Vatican, Louis Vuitton chắp tay đứng ở nơi đó, ở phía sau hắn là một Hồng Y Đại Giáo Chủ đang khom người, cũng là một trong bốn vị tổng giám mục đã tới trang viên với Phương Minh ban ngày.

"Vâng, tôi đã tận mắt nhìn thấy, thần tử thực lực phi phàm."

Biểu tình trên gương mặt già nua của Louis Vuitton hơi có chút biến hóa, mà Hồng Y Đại Giáo Chủ thì yên lặng đứng ở nơi đó, dính đến thần tử, hắn không biết trong lòng Giáo Tông đại nhân rốt cuộc đang mang thái độ gì.

Những chuyện bí ẩn giữa Giáo tông cùng thần tử, hắn với tư cách cao tầng của giáo hội cũng có biết một điểm, nhưng lần này đối mặt với Cher làm khó dễ, Giáo Tông đại nhân lại đứng ở về phía thần tử, mà thần dụ thần tử đã công bố ra ngoài lại cực kỳ có lợi đối với Giáo Tông đại nhân, từ một điểm này có thể đoán, quan hệ giữa Giáo Tông đại nhân cùng thần tử điện hạ cũng không tệ.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của hắn, nhưng đến cùng có phải vậy hay không hắn không biết được, chẳng qua với tư cách là tâm phúc của Giáo Tông đại nhân, hắn tự nhiên là phải báo cáo với Giáo Tông đại nhân nhất cử nhất động của thần tử điện hạ, chớ nói chi là chuyện trọng yếu như vậy.

"Tôi biết rồi, ông lui ra đi."

Cuối cùng, Louis Vuitton vẫn không nói thêm điều gì, phất phất tay ra hiệu cho hắn lui xuống đi.

...

Ba ngày sau đó, Phương Minh xuất hiện ở nước Mỹ, chính là đất nước lớn nhất phương Tây này.

Thực lực của Giáo Hội phương Tây ở nước Mỹ cũng không tầm thường, mà trong ba ngày này, giáo hoàng Louis Vuitton đã ban bố Giáo Hoàng Lệnh với các khu giáo khu lớn, xác nhận thân phận thần tử. Với tư cách là thần tử, đương nhiên Phương Minh phải đến các giáo khu lớn tham quan thăm hỏi.

Los Angeles!

Với tư cách là một thành phố lớn của nước Mỹ, đây cũng là thánh địa điện ảnh và truyền hình nổi tiếng thế giới, ở nơi này có căn cứ Hollywood, thánh địa điện ảnh và truyền hình, minh tinh các quốc gia trên toàn thế giới đều hy vọng có thể bước trên sân khấu nơi này, chứng minh bản thân ở đây.

Đương nhiên, Phương Minh tới nơi này không phải vì nơi này là Hollywood, mà cậu được mời đến đây, mà người mời cậu là Reed. Morgan, gia chủ tập đoàn tài chính Morgan nổi tiếng thế giới.

Trong giới tài chính trên toàn thế giới không ai không biết gia tộc Morgan, cho dù dân chúng bình thường cũng đã nghe thấy tên tuổi của gia tộc này, đây là một gia tộc kinh tế khổng lồ, sản nghiệp dưới cờ trải rộng khắp nơi trên toàn thế giới, nhưng có rất ít người biết, sở dĩ gia tộc Morgan có thể lớn mạnh đến loại trình độ này, đó là bởi vì phía sau có Giáo Hội phương Tây làm chỗ dựa.

Việc đầu tư kinh tế đối ngoại của tòa thánh Vatican đều do gia tộc Morgan đến phụ trách làm việc, mà mỗi một người thừa kế của gia tộc Morgan đều là tổng giám mục của Giáo Hội, chẳng qua là không công khai.

Gia tộc Morgan là người phát ngôn của Giáo Hội, mà Phương Minh là thần tử tân nhiệm của Giáo Hội, gia tộc Morgan lấy đầu tư làm sở trường tự nhiên muốn giữ quan hệ tốt với Phương Minh, mà Phương Minh cũng không cự tuyệt lời mời của gia tộc Morgan, đi tới Los Angeles.

Sân bay quốc tế Los Angeles!

Mấy chiếc xe sang trọng dừng trong sân bay, dẫn đầu là một chiếc Rolls Royce phiên bản gia trường được đặt riêng, mà phía sau thì là một chiếc Maybach phiên bản giới hạn số lượng, ở hai bên còn có hai mươi người đàn ông áo đen đang đứng.

Được xem là một sân bay quốc tế, chuyến bay tới sân bay Los Angeles đương nhiên nối liền không dứt, nhưng mà khi những hành khách vừa xuống máy bay thấy được đoàn xe này, trên mặt nguyên một đám đều lộ ra vẻ tò mò.

"Những người nước ngoài này thực sự là kiêu ngạo, trực tiếp lái xe vào sân bay, chẳng lẽ có chính khách nào đó sắp tới?"

Trên một máy bay mới bay từ phương Đông tới, có mấy chục người đi ra, nguyên một đám ăn mặc quần áo thời thượng hoa lệ, hơn nữa đều là tuấn nam mỹ nữ, nếu để những phóng viên trong nước nhìn thấy, tất nhiên không thể tránh khỏi một trận quay chụp.

Bởi vì những người này đều là những minh tinh hạng một hạng hai trong nước hiện tại, thậm chí còn có cấp bậc thiên vương thiên hậu cùng những minh tinh đang nổi tiếng được nhiều người theo dõi.

"Ở nước Mỹ, chỉ cần anh có tiền, vậy thì không có chuyện gì mà anh không thể làm được, đây cũng không phải chính khách gì, đây là đoàn xe của gia tộc Morgan."

Một người đàn ông Hoa kiều phụ trách đón tiếp nhìn ký hiệu trên đoàn xe, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ cùng sùng bái, ở nước Mỹ, bốn chữ gia tộc Morgan này đại biểu cho tiền tài cùng địa vị.

Nghe nói như thế, đám minh tinh lớn nhao nhao lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, đương nhiên bọn họ đã từng nghe nói tới tên tuổi của gia tộc Morgan, đây chính một tập đoàn tài chính lớn chân chính đấy.

Chương 631: Thủ đoạn lôi kéo của gia tộc Morgan

"Chị Kiều Kiều, rốt cục cũng đến Los Angeles rồi, lần này nhất định chúng ta có thể cầm phần thưởng."

Trong số đám minh tinh từ trên máy bay xuống, Hàn Kiều Kiều đi ở vị trí cuối cùng, lấy danh khí cùng địa vị của cô ấy ở trong nước, vốn có thể dẫn đầu đi ở phía trước, chỉ có điều cô ấy không thích rêu rao như vậy.

"Có thể nhận được giải thưởng thì quá tốt, nhưng nếu như không thể nhận được giải thưởng cũng không sao cả, coi như qua đây du ngoạn một chuyến là được. Dù sao thì Hollywood cũng là nơi mà tất cả minh tinh đều có lòng muốn chinh phục."

Hàn Kiều Kiều liếc nhìn Trương Yến, mỉm cười, lần này cô ấy đã được ban tổ chức giải Oscar mời, bởi vì một bộ phim cô ấy quay gần đây đã được đề cử giải Oscar, mà chính cô ấy cũng được đề cử hai giải thưởng, chẳng qua đối với chuyện cuối cùng có nhận được giải thưởng hay không, kỳ thực cô ấy cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Nguyên nhân rất đơn giản, giải Oscar sở dĩ sẽ đề cử cô ấy, chẳng qua cũng chỉ vì duy trì lực ảnh hưởng của nó với thế giới mà thôi.

Thử nghĩ một chút, nếu như giải Oscar không có những minh tinh cùng người trong giới điện ảnh ở khắp nơi trên thế giới, như vậy nó còn có thể là cung điện cùng thịnh hội điện ảnh cao nhất thế giới sao?

Cho nên để mở rộng lực ảnh hưởng của mình với thế giới, mỗi lần bầu chọn giải Oscar, phim của tất cả các quốc gia trên thế giới đều sẽ được đề cử, thậm chí đây đã là quy tắc ngầm, nhất là theo nghề giải trí trong nước đột nhiên tăng mạnh, hàng năm ban tổ chức giải Oscar đều sẽ để lại vài giải đề cử cho phim trong nước.

Đối với giải Oscar đến nói có thể giữ lực ảnh hưởng của nó, mà đối với công ty điện ảnh và truyền hình cùng minh tinh trong nước đến nói thì có thể nhận được danh lợi, là một hợp tác đôi bên cùng có lợi, cuối cùng người bị lừa bịp chính là rất nhiều dân chúng cùng fans không rõ chân tướng.

Gần hơn ba mươi giải thưởng, trên trăm bộ phim cùng tác phẩm nhưng chỉ ban cho một hai cái đề cử như vậy, đối với ban tổ chức giải Oscar đến nói căn bản không tính là gì, dù sao thì cuối cùng cũng sẽ không được nhận thưởng.

Mấy năm trước Hàn Kiều Kiều đã rõ ràng những chuyện này, cho nên đối với việc có thể nhận giải hay không cô ấy căn bản không lưu tâm, hơn nữa khi công ty trong nước tuyên truyền vẫn luôn dùng biện pháp rất thông minh, thường thường đều lấy tiêu đề: XXX được đề cử giải Oscar XXX.

Đúng vậy, từ khoảnh khắc được đề cử đã bắt đầu tạo thế, hơn nữa nếu như dân chúng không quá hiểu biết giới giải trí hay giải Oscar, thấy tiêu đề tin tức như vậy, sợ rằng còn có thể tưởng lầm bộ phim này đã nhận được giải thưởng.

Hàn Kiều Kiều cùng Trương Yến theo đoàn người đi về phía thông đạo VIP, nhưng còn chưa đi tới cửa thông đạo đã nghe được phía trước truyền đến âm thanh tranh chấp.

"Chúng ta đều là khách VIP của hãng hàng không, dựa vào cái gì mà không thể đi thông đạo VIP?"

Tỉ mỉ nghe xong một hồi, cuối cùng Hàn Kiều Kiều cũng biết vì

sao xuất hiện tranh chấp.

Ở lối vào thông đạo VIP có mấy nhân viên công tác canh gác, không cho phép những người khác đi vào từ lối này, mà những người tới đây cùng Hàn Kiều Kiều đều là những minh tinh lớn trong nước, đi tới đâu cũng được đối đãi như khách quý, không cho bọn họ đi thông đạo VIP đương nhiên sẽ khiến bọn họ sinh lòng bất mãn, nổi lên tranh cãi.

"Mấy người Mỹ này thực sự quá kiêu ngạo, chúng ta đã trả tiền, dựa vào cái gì không thể đi thông đạo VIP, hơn nữa lúc này làm gì có ai đi vào trong đó đâu chứ."

Trên mặt đám minh tinh lớn này tràn đầy vẻ căm phẫn bất bình, có thông đạo VIP mà lại không thể đi, chuyện này là sao?

"Rafael, vấn đề này nên xử lý như thế nào?"

Cuối cùng, những minh tinh lớn này đổ vấn đề lên đầu nhân viên công tác Rafael được ban tổ chức giải Oscar phái tới đón người, chỉ là ngay sau khi Rafael nhìn thấy huy chương nơi ngực hai người đàn ông mặc tây trang đen, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

"Chư vị, thông đạo VIP này đã bị trưng dụng, là người của gia tộc Morgan, gia tộc Morgan không phải cấp bậc chúng ta có thể đắc tội nổi, mọi người vẫn nên đi thông đạo bình thường thì hơn."

Rafael rất thức thời lập tức cúi đầu, bởi vì chỉ có người nước Mỹ mới có thể chân chính thể nghiệm sự khủng bố của gia tộc Morgan, chớ nhìn hắn là nhân viên công tác của Oscar, cho dù minh tinh lớn nhận được huy chương giải thưởng Oscar, đối mặt với gia tộc Morgan cũng phải cúi đầu.

Ở trước mặt gia tộc tập đoàn tài chính lớn nhất này, cái gọi là minh tinh lớn kia cũng chỉ như chuyện cười mà thôi, trước đây

cũng từng có minh tinh lớn đắc tội gia tộc Morgan, kết quả cuối cùng chính là bị phong sát(1) toàn diện, mấy tháng sau đó còn bị tuôn ra tin hít thuốc phiện, scandal trên phương diện tính cách không ngừng lộ ra.

(1) Phong sát: bị buộc cấm diễn, không được tiếp tục hoạt động trong giới giải trí

Nói một cách không dễ nghe, truyền thông nước Mỹ thậm chí dám mắng tổng thống của bọn hắn, dám trêu đùa tổng thống của bọn hắn, nhưng tuyệt đối không dám trêu đùa những đại gia tộc này, nguyên nhân rất đơn giản, tổng thống là thay phiên, nhưng những gia tộc lớn lại vẫn tồn tại mãi.

Hơn nữa dù sao thì tổng thống cũng là nhân vật của công chúng, còn có đối thủ cạnh tranh luôn nhìn chằm chằm nên không dám xằng bậy, thế nhưng những gia tộc lớn kia lại không có nhiều điều kiêng kỵ như thế, bọn họ có vô số thủ đoạn cùng biện pháp để chỉnh một người.

Nghe được lời nói của Rafael, những minh tinh này toàn bộ đều trầm mặc, ngay cả người của ban tổ chức giải Oscar đều nói như vậy, bọn họ còn có thể làm sao được nữa chứ? Hơn nữa ở đây rốt cuộc cũng không phải trong nước, sự nổi tiếng của bọn họ không có bất kỳ tác dụng gì ở chỗ này.

"Quên đi, thông đạo bình thường thì thông đạo bình thường, dù sao thì nơi này cũng là nước ngoài, cũng không sợ xuất hiện tình huống bị fans phát hiện sau đó vây chặt."

"Đúng, không tính toán với bọn họ, dù sao chúng ta cũng là nhân vật của công chúng, cãi nhau ở đây bị truyền thông chụp được, cũng không biết sẽ đưa tin thế nào."

Những minh tinh này tìm cho mình một bậc thang để đi xuống, lập tức đoàn người đi về phía thông đạo bình thường, mà ngay khi

đám người Hàn Kiều Kiều vừa đi vào thông đạo bình thường, một chiếc máy bay tư nhân cũng đậu trên sân bay.

"Thần tử điện hạ."

"Ông Reed."

Trên máy bay, Phương Minh đi xuống, mà gia chủ của gia tộc Morgan Reed. Morgan cũng từ bên trong xe đi ra, sau khi hàn huyên vài câu cùng Phương Minh, hai người lập tức lên chiếc Rolls-Royce phiên bản gia trường được đặt riêng kia.

Đoàn xe sang trọng từ thông đạo VIP rời khỏi, vừa lái xe ra khỏi thông đạo cũng đúng lúc đám người Hàn Kiều Kiều bọn họ vừa ra khỏi sân bay, đi tới bãi đỗ xe.

"Đây không phải đoàn xe của gia tộc Morgan kia sao, bọn họ đã đón được người rồi?" Có một vị nữ tinh chú ý tới đoàn xe của gia tộc Morgan đang đi trên một thông đạo khác, kinh hô một tiếng.

Thanh âm của nữ minh tinh khiến cho tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang bên kia, chỉ là những chiếc xe này được che chắn một cách rất cẩn thận, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy tình huống bên trong, nhưng nếu như từ bên trong nhìn ra có thể thấy rõ ràng bên ngoài.

Phương Minh mới vừa cạn một chén rượu đỏ cùng Reed, mâu quang rơi vào ngoài cửa sổ, đúng lúc quét mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều bên này, hơn nữa liếc một cái lập tức thấy được Hàn Kiều Kiều từ trong đám người.

Đường bên kia, Hàn Kiều Kiều cùng Trương Yến đều tự đẩy một rương hành lý, đeo kính đen, mặc váy dài màu trắng đơn giản, đã thay đổi không đi theo tuyến đường gợi cảm trước kia, cả người cao gầy tươi mát.

"Sao cô ấy lại tới đây?"

Chương 632: Thủ đoạn lôi kéo của gia tộc Morgan (2)

Phương Minh thầm nghi hoặc trong lòng, chẳng qua rất nhanh đã có thể suy nghĩ rõ ràng, Los Angeles là địa phương nào? Nơi này có Hollywood, thánh địa điện ảnh nổi danh nhất toàn thế giới, mà Hàn Kiều Kiều với tư cách là một minh tinh điện ảnh, tới đây cũng rất bình thường, có lẽ là quay phim hoặc tham gia một buổi lễ quan trọng gì đó.

Phương Minh không có ý định chào hỏi Hàn Kiều Kiều, chí ít dưới tình huống lúc này là không có, lập tức thu hồi ánh mắt, chẳng qua Reed ngồi đối diện cậu lại chú ý tới trong nháy mắt vừa rồi khi Phương Minh nhìn ra cửa sổ, cậu đã thất thần, cho nên cũng dựa theo tầm mắt cậu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ở trong mắt người phương Đông, khuôn mặt người phương Tây hầu như đều giống nhau, mà ở trong mắt người phương Tây người phương Đông cũng đều giống nhau, cho nên khi nhìn thấy đám người Hàn Kiều Kiều bọn họ, Reed căn bản không thể nhận ra ai là ai.

Chẳng qua Reed chú ý tới một điểm, đó chính là một tấm bảng nghênh đón người dẫn đường phía trước giơ trên tay, trên đó viết mấy chữ ban tổ chức giải Oscar, trong nháy mắt hắn lập tức hiểu rõ tất cả, đây chính là những minh tinh điện ảnh tới từ phương Đông.

Đoàn xe tiếp tục tiến lên, cuối cùng cũng lái vào một trang viên của Reed ở Los Angeles, trang viên này là tài sản của gia tộc Morgan, chiếm diện tích cực kỳ lớn, từ bên ngoài thoạt nhìn thiết

kế không được đẹp lắm, nhưng sau khi đi vào sảnh lớn mới phát hiện đây là khiêm tốn mà xa hoa.

Thảm do thợ thủ công đỉnh cấp chế luyện, xuất phát từ một nhãn hiệu nổi tiếng của Milan, bích họa trên tường cũng đều có giá trị không nhỏ, mà ngay cả vật dụng trong nhà đều được chế tạo riêng, mọi thứ đều để lộ ra giá trị con người phi phàm của chủ nhân trang viên này.

"Thần tử điện hạ, đây là báo cáo tài chính trong ba năm gần đây của gia tộc Morgan tôi."

Theo lời nói của Reed phát ra, có quản gia cầm văn kiện đi tới, chẳng qua Phương Minh lại lắc đầu, "Tôi đã biết rõ sự trung thành của gia tộc Morgan đối với Giáo Hội, mà ngay cả giáo tông cũng tán dương nhiều lần, báo cáo tài chính này tôi không cần xem nữa."

Phương Minh không nhìn báo cáo tài chính, Reed cười cười biểu thị vẻ cảm kích, sau đó hai người cùng dùng bữa. Kết thúc bữa ăn, Reed tự mình dẫn Phương Minh đi tới biệt thự dành riêng cho khách ở một bên.

"Lần đầu tiên Thần tử điện hạ tới Los Angeles, có lẽ đã mệt mỏi, tôi sẽ không quấy rầy thần tử điện hạ nghỉ ngơi." Reed không vào phòng khách, mà ngừng lại ở cửa sảnh lớn, ý vị thâm trường nói với Phương Minh.

"Ừm."

Phương Minh gật đầu, sau khi thấy Leed rời đi, lúc này mới đi vào sảnh lớn. Mà sau khi Phương Minh đi vào sảnh lớn, vốn là sảnh lớn sáng ngời đột nhiên thay đổi ánh đèn, biến thành ánh đèn màu hồng phấn tràn ngập sắc thái kiều diễm, mà ở cửa cầu thang đi thông lầu hai bên trái sảnh lớn lại truyền tới tiếng bước chân.

Một loạt mỹ nữ trẻ tuổi ăn mặc khêu gợi từ cửa cầu thang đi xuống, có mỹ nữ chỉ mặc nội y, cũng có mỹ nữ mặc quần lụa mỏng trong suốt, thậm chí còn có mỹ nữ ăn mặc chế phục gợi cảm...

Những cô bé này đều tự đứng ở hai bên cầu thang lên tầng, phong tình khác nhau, nhưng đều có một điểm giống nhau, đó chính là trẻ tuổi cùng xinh đẹp.

Thấy những cô bé này, cuối cùng Phương Minh cũng biết vì sao Reed không vào, cộng thêm biểu tình ý vị thâm trường trên mặt hắn úc trước là có ý gì.

Mười sáu cô gái, mỗi một người đều cực kỳ xinh đẹp, thậm chí từ vẻ ngoài cùng phong thái của họ chắc hẳn là những mỹ nữ tới từ các quốc gia khác nhau, Phương Minh còn chứng kiến một cặp chị em sinh đôi, lúc này đang dùng đôi mắt ôn nhu như nước hàm tình mạch mạch nhìn cậu.

Phương Minh biết, giờ khắc này chỉ cần cậu vẫy tay, mười sáu mỹ nữ này lập tức sẽ nhào vào lồng ngực của cậu, cho cậu diễm phúc hưởng thụ như đế vương.

"Tiền, thực sự là một thứ tốt..."

Yên lặng cảm khái một câu, mười sáu cô gái này là do Reed cố ý an bài, trong vòng 3 ngày mà có thể tìm được mười sáu mỹ nữ có nhan sắc như vậy, tất nhiên phải hao tốn một số tiền lớn.

Kỳ thực Phương Minh không biết những gia tộc như gia tộc Morgan này, luôn có một tổ chức đặc biệt chuyên bồi dưỡng những mỹ nữ như vậy, mua lại từ cô nhi viện hoặc từ trên tay bọn buôn người, sau đó bắt đầu bồi dưỡng, đợi tới khi lớn lên, lại tặng cho những người bọn họ muốn tạo quan hệ tốt.

Mỹ nữ là công cụ tốt nhất để các gia tộc lợi dụng lôi kéo

người, đây cũng không phải chuyện bí mật gì giữa các gia tộc lớn, chỉ là một lúc kiếm ra mười sáu mỹ nữ cấp bậc này, cho dù là gia tộc Morgan sợ rằng cũng thiếu chút nữa táng gia bại sản, không thể không nói lúc này Reed thật sự đã bỏ ra vốn liếng vô cùng lớn để nịnh bợ Phương Minh.

"Chào điện hạ!"

Mười sáu cô gái phong tình khác nhau đồng loạt hành lễ, nhất thời đủ loại cảnh xuân hiện ra, dưới ngọn đèn kiều diễm nơi đây lộ ra từng mảng tuyết trắng vô cùng chói mắt.

Phương Minh nhìn mười sáu cô gái này, cậu biết đây là lợi khí gia tộc Morgan dùng để lôi kéo cùng thu mua đàn ông, chẳng qua gia tộc Morgan còn không dám dùng những thứ này đến thu mua cùng lôi kéo cậu.

Bởi vì gia tộc Morgan thiếu tư cách này.

Ở trong mắt người bình thường, gia tộc Morgan là một gia tộc tài chính khổng lồ, thế nhưng ở trong mắt Giáo Hội phương Tây, gia tộc Morgan chẳng qua chỉ là một gia tộc quản lý túi tiền thay bọn họ mà thôi.

Gia tộc Morgan rất có thiên phú trên phương diện kinh thương, nhưng cũng không phải không thể thay thế, dù sao nếu như bất kỳ người nào có tài nguyên cùng bối cảnh kinh tế khổng lồ như vậy, cho dù không thể làm tốt như gia tộc Morgan, nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Trước khi Phương Minh tới Los Angeles, Gamma đã từng mịt mờ đề cập với cậu một câu, chỗ dựa vững chắc của gia tộc Morgan ở Giáo Hội là Cher, nhưng hiện tại Cher đã bị triệt để tước đoạt quyền lực đồng thời đã đánh vào sở tài phán tông giáo, đây cũng có nghĩa gia tộc Morgan đã không còn chỗ dựa vững chắc.

Tuy nói Giáo Hội phương Tây là thế lực trong giới tu luyện, nhưng bởi vì nguyên nhân đặc thù, Giáo Hội có quá nhiều liên hệ với thế tục, hơn nữa thành viên Giáo Hội cũng không phải thánh nhân, kể cả tổng giám mục, cũng đều có người nhà cùng thân quyến.

Những người nhà cùng thân quyến này đương nhiên có người không thích hợp tu luyện, như vậy chỉ có thể làm một người bình thường. Mà ai không muốn gia tộc của mình có thể mãi thịnh vượng, cho dù không thể trở nên nổi bật trong giới tu luyện, nhưng ít ra ở thế tục nhất định phải có tiền cùng quyền lợi.

Cho nên đối với việc gia tộc Morgan nắm trong tay tài sản của Giáo Hội, rất nhiều người đều động tâm không ngớt, trong này còn bao gồm không ít tổng giám mục, chỉ có điều vốn dĩ có Cher làm chỗ dựa cho gia tộc Morgan, mặc dù những người này có suy nghĩ nhưng cũng chỉ có thể giấu ở đáy lòng.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, Cher thất thế, đời này phỏng chừng khó có khả năng đi ra khỏi sở tài phán tông giáo, dưới tình huống như vậy, có người không kiềm chế được, hầu như ngay trong ngày trước khi Phương Minh tới Los Angeles, đã có tổng giám mục đề nghị với giáo hoàng Louis Vuitton thu hồi tài sản của Giáo Hội, nguyên nhân là gia tộc Morgan do Cher bồi dưỡng ra, sợ có dị tâm.

Chương 633: Khuynh hướng tính dục bình thường

Tình huống nội bộ Giáo Hội, đương nhiên gia tộc Morgan cũng hiểu rõ trong lòng, cho nên bọn họ nhất định phải tự cứu, hiển nhiên trải qua nội bộ gia tộc Morgan mở hội nghị thảo luận, bọn họ cho rằng thần tử điện hạ có thể che chở cho gia tộc bọn họ.

Không sai, gia tộc Morgan không phải muốn lôi kéo Phương Minh, mà là muốn tìm kiếm Phương Minh che chở.

Hơn nữa dưới cái nhìn của gia tộc Morgan, Phương Minh là thần tử Giáo Hội, tài nguyên mà cậu có chắc hẳn phải vượt trên gia tộc Morgan bọn hắn, dựa vào tiền bạc là không được, cuối cùng nghĩ đến tuổi của Phương Minh dù sao cũng là người tuổi trẻ khí thịnh, có lẽ sẽ có hứng thú với mỹ nữ, lúc này mới có một màn sắp xếp trước mắt này.

Mười sáu cô gái, mỗi một vị đều do gia tộc Morgan tỉ mỉ bồi dưỡng, nói không khoa trương chút nào, gia tộc Morgan phải hao tốn mấy triệu USD trên người mỗi cô gái này.

Cung cấp nền giáo dục tốt nhất cho bọn họ, truyền thụ lễ nghi của xã hội thượng lưu, bồi dưỡng trên phương diện tài nghệ, thậm chí còn giáo dục kỹ năng trên phương diện kia.

"Các người đều rời khỏi đi."

Phương Minh hơi phất phất tay, nhưng mà sau khi mười sáu cô gái này nghe được lời của cậu, khuôn mặt trắng bệch, bởi vì trước khi tới đây các cô ấy cũng đã được phía trên dặn dò, nếu như trong các cô ấy không ai được điện hạ tôn quý trước mắt này

lưu lại, bọn họ sẽ gặp phải trừng phạt nghiêm khắc.

Mười sáu cô gái sắc mặt tái nhợt, dùng ánh mắt u oán nhìn về phía Phương Minh, biểu tình kia sợ rằng có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy đều sẽ sinh ra cảm giác không đành lòng.

"Yên tâm, vấn đề này không quan hệ với các người, tôi bảo đảm các người sẽ không bị trừng phạt."

Phương Minh làm sao không hiểu sợ hãi trong lòng những cô gái này từ đâu đến, chẳng qua cậu thực sự không có ý định này, đương nhiên, cậu cũng biết dù cho hôm nay cậu không muốn những cô gái này, sớm muộn có một ngày những cô gái này cũng sẽ bị gia tộc Morgan tặng cho những người khác.

Thấy những cô gái này vẫn như cũ không dám rời đi, Phương Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy di động ra bấm số của Reed. Morgan.

Sau ba phút, Reed vội vội vàng vàng xuất hiện ở cửa sảnh lớn, mà những cô gái này vừa nhìn thấy Reed đi vào, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra vẻ sợ hãi, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Điện hạ, là người nào đui mù đắc tội cậu vậy? Xin cậu nói ra, nhất định tôi sẽ trừng phạt cô ấy thật nghiêm khắc!"

Lúc trước, Phương Minh chỉ nói đơn giản qua điện thoại gọi Reed tới đây một chuyến, mà sau khi Reed đi vào thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh, lại thấy biểu tình hoảng sợ trên mặt những cô gái này, còn tưởng rằng do những cô gái này chọc Phương Minh tức giận.

"Reed, tôi nghĩ ông đã hiểu lầm ý của tôi, những cô gái này không hề chọc tôi tức giận, tôi gọi ông tới là vì muốn nói cho ông biết, tôi không thích sắp xếp như thế."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Reed ngây ngẩn cả người, không thích sắp xếp như thế?

Một người tuổi trẻ khí thịnh, đối mặt với mười sáu cô gái phong tình khác nhau mặc cho cậu lựa chọn, thế mà dĩ nhiên cậu lại không thích?

Lẽ nào vị thần tử điện hạ này thích nam?

Vẻ mặt của Reed có chút quái dị, Phương Minh trừng mắt liếc Reed một cái, "Xóa sạch cái suy nghĩ lệch lạc trong đầu ông đi, phương diện khuynh hướng tính dục của tôi không gặp vấn đề gì."

Nghe được lời của Phương Minh, trong lòng Reed rùng mình, âm thầm nói: "Không hổ là thần tử điện hạ, thậm chí ngay cả ý nghĩ trong lòng tôi mà cậu cũng có thể đoán được, nếu khuynh hướng tính dục bình thường nhưng chướng mắt mười sáu cô gái này, lẽ nào..."

Reed đột nhiên nghĩ tình cảnh khi đón cậu ở phi trường ngày hôm nay, lúc đó thần tử điện hạ dường như nhìn đám minh tinh bên ngoài tới tham gia lễ trao giải Oscar nhiều hơn vài lần.

"Cũng đúng, bởi vì thân phận cao quý của thần tử điện hạ, mười sáu người này hẳn cũng đều chỉ là chim non, nói không chừng thần tử điện hạ không thích thể loại này mà thích những minh tinh có hào quang khắp người kia."

Sau khi có suy đoán này, trong lòng Reed đã biết nên làm gì bây giờ, dưới quyền của gia tộc Morgan vốn có một số công ty giải trí, cũng không thiếu nghệ sĩ, đến lúc đó sắp xếp vài người tới cho thần tử điện hạ, cho dù thần tử điện hạ chướng mắt nghệ sĩ của công ty nhà mình, nhưng lễ trao giải Oscar lần này, tất cả minh tinh nổi tiếng toàn cầu đều sẽ đến, đến lúc đó ông ta chỉ cần nhìn xem thần tử điện hạ chỉ cần coi trọng ai, sau đó sắp xếp ổn thỏa cho thần tử điện hạ là được.

Reed có tự tin này, mà tự tin này đến từ thế lực to lớn của gia tộc Morgan ở thế giới thế tục.

...

Los Angeles, khách sạn Carbinsky!

Với tư cách là khách sạn phù hợp chính thức do ban tổ chức giải Oscar lựa chọn, đến mỗi khi lễ trao giải Oscar sắp bắt đầu, khách sạn lại tạm ngưng mở cửa buôn bán, chỉ tiếp đãi đoàn đội minh tinh của các nước cùng phóng viên truyền thông tới tham gia lễ trao giải.

Ở tầng thứ hai mươi tư của khách sạn, trong một ghế lô(1) đã được đặt sẵn, Hàn Kiều Kiều cùng Trương Yến xuất hiện ở cửa ghế lô, mà ở trong ghế lô đã có năm người ngồi từ trước, trong đó còn có một người nước ngoài.

(1) Ghế lô: là một gian tách biệt trong nhà hàng, khách sạn, quán buffet, kịch trường… để ăn chơi, giải trí

Trong ghế lô, một người thanh niên chừng hơn ba mươi tuổi dáng vẻ tuấn dật nhìn Hàn Kiều Kiều đứng ở cửa, trong mắt có tia sáng, tuy rằng Hàn Kiều Kiều chỉ mặc một thân quần áo hằng ngày đơn giản, nhưng vẫn có thể thấy được vóc người lả lướt lồi lõm có đủ, có lẽ mới vừa gội đầu nên mái tóc dài của cô cứ tùy ý bung xõa như vậy, tăng thêm vài phần lười biếng.

"Kiều Kiều, Trương đạo cùng Lý đạo thì không cần anh không cần giới thiệu, chị Chương em cũng quen biết, anh giới thiệu cho em một chút, vị này chính là ông Joseph, giám khảo ban tổ chức giải Oscar lần này, ông Joseph còn là người phụ trách xuất phẩm của công ty Lion."

Trương Lượng đứng lên, nhanh chóng đi tới trước mặt Hàn Kiều Kiều, trong giọng nói hơi có ý khoe khoang: "Ông Joseph là

bạn rất thân với cha anh, trước đây khi cha anh tới Mỹ đã từng hợp tác buôn bán làm ăn với ông Joseph đây."

Nghe được lời nói của Trương Lượng, trên mặt Hàn Kiều Kiều lộ ra dáng tươi cười, chào hỏi: "Trương đạo, Lý đạo, đã lâu không gặp, chị Chương, da của chị thật là càng ngày càng đẹp ra."

Đối với Trương đạo cùng Lý đạo, Hàn Kiều Kiều rất quen thuộc, bởi vì cô ấy đã từng hợp tác với cả hai người này, hai người này đều là những đạo diễn hàng đầu trong nước, cùng một kịch bản giống nhau, có lẽ bình thường phía đầu tư chỉ có thể đầu tư 10 triệu, nhưng nếu như phủ lên tên của bọn họ, lập tức đáng giá một trăm triệu.

Về phần chị Chương, mặc dù Hàn Kiều Kiều chưa từng hợp tác với chị ấy, nhưng hai người cũng đã từng cùng tham gia vài hoạt động cùng lễ trao giải. Khác với Hàn Kiều Kiều chỉ nổi danh ở giới nghệ thuật trong nước, danh khí của chị Chương này trên tầm quốc tế còn cao hơn Hàn Kiều Kiều rất nhiều.

Về phần công ty Lion, chỉ cần là người có chút hiểu biết về giới điện ảnh và truyền hình, hoặc thích xem phim bom tấn nước ngoài đều sẽ chú ý tới, rất nhiều xuất phẩm bom tấn Hollywood, trong thời gian mở đầu sẽ có một logo đầu sư tử xuất hiện, đây có thể nói là logo của một công ty điện ảnh đứng đầu Hollywood, số phim bom tấn từng quay phải vượt lên con số mười.

Về phần người phụ trách xuất phẩm, chính là phụ trách giai đoạn đầu tư và tài chính lúc đầu của tác phẩm điện ảnh, phụ trách phát hành và tuyên truyền tác phẩm điện ảnh, có thể nói nắm giữ quyền sinh sát một bộ phim.

"Ông Joseph, rất vui khi được gặp ông."

"Cô Kiều xinh đẹp, tôi cũng rất vui khi được gặp cô."

Sau khi chào hỏi xong, Trương Lượng sắp xếp Hàn Kiều Kiều nhập tọa, bởi vì chỉ có năm người, cho nên tất cả mọi người trên bàn đều ngồi ở vị trí cách nhau một ghế trống, vốn Trương Lượng dự định sắp xếp cho Hàn Kiều Kiều ngồi bên trái của hắn, bởi vì nơi đó là vị trí giữa hắn và Joseph.

Trương Lượng nghĩ nhân khí của Hàn Kiều Kiều ở trong nước đã đến đỉnh, tự nhiên phải cân nhắc đến việc ra nước ngoài phát triển. Mà muốn tới nước ngoài phát triển, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội giao lưu cùng Joseph.

Nhưng mà điều khiến Trương Lượng không nghĩ tới là, Hàn Kiều Kiều lại đi đến bên cạnh chị Chương sau đó trực tiếp dừng lại, ngồi ở bên cạnh chị Chương, về phần một bên khác thì là Lý đạo.

"Chị Chương, sao chị có thể bảo dưỡng da tốt như vậy kia chứ? Nhất định phải chỉ cho em vài chiêu đấy."

"Em ấy, làn da xinh đẹp như vậy rồi cần gì phải bảo dưỡng, không giống chị, đã là già rồi, cho dù bảo dưỡng cũng vô dụng, làn da này càng ngày càng nhão, thật ước gì có thể có được làn da như em."

"Chị Chương nói gì vậy, em thấy chị không già chút nào, nhiều năm như vậy mà vẫn không chút thay đổi, không tin chị hỏi Trương đạo cùng Lý đạo đi."

Sau khi hai vị đạo diễn nghe thấy lời nói của Hàn Kiều Kiều, cũng đều gật đầu biểu thị tán thành, điều này làm cho thể xác và tinh thần của chị Chương thoải mái không gì sánh được, nhưng ngoài miệng đương nhiên vẫn phải khiêm tốn.

"Em đã đề cao chị quá rồi, bây giờ là thiên hạ của mấy người trẻ tuổi bọn em, chẳng qua chị Chương cũng không phải khoe khoang, lúc chị còn trẻ tuyệt đối cũng không kém em chút nào,

cũng là mỹ nhân vạn người mê."

Lúc nói lời này, chị Chương còn liếc mắt nhìn Lý đạo kia, mà vẻ mặt của vị Lý đạo kia cũng trở nên có chút cổ quái, nhưng chỉ cần là người quen thuộc chị Chương đều biết, vài bộ điện ảnh mà chị Chương đã diễn khi xuất đạo đều do Lý đạo làm đạo diễn, hiển nhiên giữa hai người có quan hệ không muốn người ngoài biết.

Chương 634: Cho ngươi mặt mũi không muốn (1)

Nửa giờ kế tiếp, lại có người đi vào ghế lô, người tới đều là minh tinh trong nước đến đây tham gia lễ trao giải lần này, hơn nữa kém nhất cũng là minh tinh hạng hai, có mấy người càng là thiên vương thiên hậu nhân khí không kém Hàn Kiều Kiều.

Toàn bộ ghế lô có mười hai người ngồi, đương nhiên, lần này minh tinh trong nước tới tham gia lễ trao giải tự nhiên không chỉ mười hai người, số minh tinh có danh khí kém một chút tuyệt đối không có tư cách tham gia yến hội này.

Mà những người quản lý cùng trợ lý của minh tinh giống như Trương Yến như vậy, chỉ có thể nghỉ ngơi ở trong phòng nghỉ bên cạnh ghế lô, đương nhiên cũng có thể ra ngoài dùng cơm, chẳng qua những trợ lý này không có bất kỳ ai rời khỏi, bởi vì giữa các minh tinh cần phải tạo mối quan hệ tốt hơn thì giữa mấy người quản lý cùng trợ lý như bọn họ cũng là như vậy.

Không nên xem thường những trợ lý cùng người quản lý này, tiết mục quảng cáo cùng thương diễn của các minh tinh nhiều khi đều do những trợ lý này chọn lựa, nếu như minh tinh nhà mình không thích hợp quảng cáo này thì có thể giao cho những minh tinh khác, liên lạc với trợ lý của minh tinh kia một chút, nếu như có thể đạt thành đối phương cũng sẽ cho bọn họ một số thù lao.

...

"Lần này bộ điện ảnh của đạo diễn Trương cùng đạo diễn Lý đều được đề cử giải thưởng, tôi đề nghị mọi người kính đạo diễn Trương cùng đạo diễn Lý một chén."

Đợi khi người đến đông đủ, Trương Lượng dẫn đầu mở miệng trước, buổi gặp mặt ngày hôm nay là do hắn đứng đầu tổ chức. Hắn là minh tinh cấp bậc thiên vương trong nước, đám người ở đây đều phải nể mặt hắn, nói khó nghe một chút, những minh tinh hạng hai này chỉ nhận được mời đã cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh(1).

(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà sợ hãi

"Chúc mừng đạo diễn Trương, chúc mừng đạo diễn Lý."

"Ha ha, năm kia còn hợp tác cùng đạo diễn Lý trong một bộ phim, đã sớm biết lấy bản lĩnh của đạo diễn Lý sớm muộn gì cũng sẽ đứng ở trên vũ đài Hollywood."

"Chúc mừng đạo diễn Trương cùng đạo diễn Lý có thể mang giải thưởng về trước."

Mọi người nhao nhao nâng chén chúc mừng, hoa hoa kiệu tử nhân nhân sĩ(2), mặc dù nói cuối cùng có thể đoạt giải hay không còn chưa chắc chắn, nhưng chuyện đó không ảnh hưởng tới chuyện bọn họ tâng bốc cùng nịnh hót hai đạo diễn này.

(2) Hoa hoa kiệu tử nhân nhân sĩ: phép ẩn dụ, ý nói mọi người nâng đỡ nhau, nếu bạn tôn trọng tôi đương nhiên tôi cũng sẽ nâng bạn lên

Ở giới giải trí có một hiện tượng rất kỳ quái, đó chính là cho dù là đạo diễn hay là biên kịch, nếu không nổi danh vậy cuộc sống trong giới giải trí điện ảnh sẽ thảm vô cùng, quyền phát ngôn trong đoàn kịch cực kì nhỏ, căn bản không dám đắc tội đám diễn viên chính.

Nhưng nếu như là biên kịch nổi danh cùng đạo diễn nổi danh tình huống kia vừa vặn sẽ trái ngược, biên kịch là công việc của văn nhân, mà văn nhân là cái gì? Đó chính là người đọc sách, một

người đọc sách nổi danh, ai cũng phải nể mặt họ vài phần, chuyện sửa kịch bản... Vậy là không thể nào đổi.

Về phần đạo diễn nổi danh vậy thì càng đơn giản hơn, đạo diễn có vòng tròn của đạo diễn, mấy diễn viên tép riu các người lại dám đại bài(3) trước mặt mấy đạo diễn nổi tiếng sao? Như vậy những đạo diễn khác sẽ thấy thế nào? Còn đạo diễn nào dám dùng minh tinh như vậy nữa? Trong thời gian người ta chọn vai diễn chắc chắn sẽ loại người như vậy ra.

(3) Đại bài: tính tình nỏng nảy, thái độ kiêu ngạo, rất thiển cận, thích so sánh mình với người khác, sợ mất mặt, thích giả vờ cao thượng nhưng thực tế thì không tốt chút nào

"Chén thứ hai kính Kiều Kiều, Kiều Kiều lần này được đề cử giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, tuy rằng đối thủ cạnh tranh cũng không ít, nhưng tuyệt đối là một chuyện rất đáng mừng."

Trương Lượng nâng chén nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, lông mày Hàn Kiều Kiều hơi nhíu lại một chút rất khó có thể nhận thấy, chẳng qua trong giới giải trí người xưng hô với cô ấy như vậy cũng không ít, mặc dù đại bộ phận đều là vì biểu thị quan hệ tốt ở trước mặt khán giả, nhưng giới giải trí chính là như vậy, tất cả mọi người đeo mặt nạ sống dưới ánh hào quang.

"Cảm ơn."

Hàn Kiều Kiều bưng ly rượu đỏ lên, khẽ nhấp một ngụm.

"Tiểu Kiều, với tư cách là người từng trải chị Chương nói thật với em, lần này khả năng em có thể nhận thưởng tương đối nhỏ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên em nhận được đề cử với giải thưởng này, mà đối thủ cạnh tranh của em có vài vị đã được đề cử vài lần, ngoài ra còn có một điểm chính là phương Tây bên này tương đối kỳ thị chúng ta."

Loại lời này, vốn không nên phát ra từ trong miệng chị Chương, cái loại minh tinh trà trộn ở giới giải trí mấy chục năm càng già càng lão luyện, chỉ là qua một thời gian ngắn khi nói chuyện với Hàn Kiều Kiều vừa rồi cảm thấy cô ấy rất hợp ý chị, vì thế chị mới cảnh tỉnh cô ấy một câu, miễn cho đến lúc đó hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

"Chương nói không sai, tiểu Kiều, lúc này khả năng cô có thể cầm phần thưởng không lớn, chỉ mới được đề cử một lần đã có thể cầm được phần thưởng thì khác gì vả vào mặt tất cả minh tinh nước ngoài, nếu về sau có thể nhận diễn thêm hai ba bộ điện ảnh chất lượng tốt một chút, vẫn có cơ hội chân chính cầm được giải thưởng này."

Nghe được lời nói của chị Chương cùng đạo diễn Trương, Hàn Kiều Kiều mặt không đổi sắc, cô ấy vốn không ôm quá nhiều hy vọng với chuyện được nhận giải, lập tức đáp: "Kỳ thực em cũng không nghĩ sẽ được nhận giải, chính là qua đây kiến thức bầu không khí lễ trao giải Oscar một chút."

"Tôi cảm thấy cho dù chị Kiều Kiều không cầm được thưởng cũng là người chiến thắng, trong nước có bao nhiêu nữ tinh có thể được đề cử giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đâu chứ, huống chi chị Kiều Kiều còn trẻ như vậy, tương lai khẳng định có cơ hội cầm được."

Nghe mọi người đối thoại, khóe miệng của Trương Lượng hơi hơi cong lên, hắn thích Hàn Kiều Kiều, trong thời gian quay phim cũng đã từng theo đuổi Hàn Kiều Kiều ngay trong đoàn làm phim, chỉ có điều Hàn Kiều Kiều không hề để ý tới hắn chút nào.

Chẳng qua Trương Lượng cũng không từ bỏ như vậy, càng là loại phụ nữ lãnh ngạo như thế này thì càng có thể kích khởi dục vọng chinh phục của hắn, hắn có lòng tin thu người phụ nữ như Hàn Kiều Kiều này vào trong túi.

"Tôi cảm thấy mọi người không cần phải bi quan như vậy, lần này trong nước có năm vị giám khảo trong ban giám khảo giải Oscar, chị Chương cùng đạo diễn Trương chính là một trong những giám khảo, ngoài ra chú Joseph cũng là một trong những giám khảo lần này, hơn nữa còn là giám khảo giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất."

Lời của Trương Lượng vừa ra, tất cả mọi người ở hiện trường lập tức đưa mắt nhìn về phía Joseph, thành viên ban giám khảo giải Oscar rất khổng lồ, gần hơn bảy nghìn người, mà minh tinh giới điện ảnh và truyền hình trong nước cũng có trên trăm vị đã trở thành giám khảo.

Nhưng mà giám khảo giải Oscar sẽ không thể đơn giản dựa theo chữ số đến tính toán, bởi vì hơn bảy nghìn cái giám khảo này đều bị phân đến những giải thưởng khác nhau, mượn đạo diễn Lý đến nói, được xem như là một đạo diễn hiển nhiên sẽ được phân đến tổ phụ trách giải kịch bản.

Toàn bộ ban giám khảo giải Oscar, lực ảnh hưởng lớn nhất chính là ba tổ, đó chính là đạo diễn xuất sắc nhất, nam diễn viên chính xuất sắc nhất cùng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, mà ba giải thưởng này cũng cạnh tranh kịch liệt nhất, không có đầy đủ mạng lưới quan hệ cùng tiền bạc căn bản không thể cầm được.

Rất nhiều người nghi vấn tính công bình cùng công chính của các giải thưởng trong nước, nhưng giải Oscar cũng là một hoạt động đốt tiền, vì có được một giải thưởng có đôi khi phải bỏ ra tới ngàn vạn USD đều rất bình thường, cái này cũng nói rõ vì sao rất nhiều bộ điện ảnh nhỏ căn bản không thể đạt giải.

Trên đời này không có công bình tuyệt đối gì đáng nói, có thể đề danh đều là những tác phẩm cực kỳ ưu tú năm nay, như vậy giám khảo tham gia chọn tác phẩm nào đạt giải cũng sẽ không bị fans lên án, đương nhiên cũng sẽ lựa chọn tác phẩm mình thích hoặc tác phẩm của minh tinh có quan hệ tốt với mình.

Chương 635: Cho ngươi mặt mũi không muốn (2)

Mà trong số hơn bảy nghìn giám khảo giải Oscar, giám khảo người Hoa chỉ chiếm một con số rất nhỏ, cho nên muốn bắt thưởng dĩ nhiên là vô cùng gian nan.

"Lượng nói không sai, tôi là giám khảo giải Oscar, mặt khác bổn công ty tổng cộng có ba mươi vị giám khảo giải Oscar, cộng thêm một số người bạn tốt của tôi, giám khảo giải Oscar tôi biết trên trăm vị."

Joseph mở miệng, hắn biết Trương Lượng muốn làm gì, hắn muốn theo đuổi cô Hàn Kiều Kiều tới từ chính phương Đông này, nói thật, cho dù lấy thẩm mỹ của người phương Tây, cô Hàn Kiều Kiều này cũng là đại mỹ nữ hiếm có.

Người phụ trách xuất phẩm của công ty điện ảnh và truyền hình Lion, nói quen biết mấy trăm vị giám khảo giải Oscar, những người đang ngồi đây đều sẽ không cảm thấy kinh ngạc, mọi người chỉ không hiểu rõ vì sao Joseph phải nói lời như vậy ngay lúc này.

"Kỹ thuật biểu diễn của cô Hàn Kiều Kiều đã quá rõ ràng, tôi cảm thấy dựa vào kỹ thuật biểu diễn của cô Hàn Kiều Kiều có thể thu được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là một chuyện bình thường, thứ cô Hàn Kiều Kiều thiếu sót chỉ là nhìn quen mắt, mà dựa theo cách nói của người phương Đông các người chính là thiếu cơ hội lộ mặt, rất nhiều giám khảo không hiểu rõ cô Hàn Kiều Kiều, chẳng qua rất vinh hạnh chính là tôi vừa lúc có thể giúp cô Hàn Kiều Kiều bù đắp điểm này."

Joseph vừa nói ra lời này, những người khác đang ngồi đây vẻ

mặt đều thay đổi, nếu như Joseph thực sự nguyện ý ra tay tương trợ, vậy Hàn Kiều Kiều thật vẫn rất có khả năng cầm được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nếu như Hàn Kiều Kiều lấy được giải thưởng này, vậy nhân khí trong nước sẽ vượt lên trước toàn bộ nữ tinh, được xưng là thiên hậu đứng đầu cũng không quá đáng.

Chuyện tốt như vậy, tất cả những người đang ngồi đây đều tự nhận đổi lại là bọn họ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, chẳng qua hắn cũng biết, Joseph sở dĩ sẽ nói như vậy là vì nể mặt Trương Lượng, chuyện Trương Lượng theo đuổi Hàn Kiều Kiều cũng không tính là bí mật gì trong giới giải trí, chỉ là không nghĩ đến Trương Lượng thậm chí có năng lượng lớn như vậy.

"Ông Joseph, cảm ơn ý tốt của ông, chẳng qua tôi nghĩ hay là thôi đi, nếu làm như vậy khó tránh khỏi sẽ cho người mượn cớ."

Nhưng mà làm cho tất cả mọi người không nghĩ tới là, Hàn Kiều Kiều dĩ nhiên cự tuyệt.

Đúng vậy, Hàn Kiều Kiều cự tuyệt, tuy rằng cô ấy cũng muốn có được giải Oscar nữ diễn viên xuất sắc nhất, thế nhưng cô ấy không muốn lấy phương thức này để thu được, đương nhiên quan trọng nhất là cô ấy không muốn có chút quan hệ gì với Trương Lượng, thậm chí một tia hi vọng cũng không muốn cho đối phương.

"Kiều Kiều!" Trương Lượng có chút nóng nảy, liền vội vàng giải thích: "Kỳ thực loại chuyện này quá thường gặp, mấy nữ tinh được đề cử khác khẳng định cũng đang nghĩ biện pháp liên hệ với mấy giám khảo khác, nếu như đợi khi những giám khảo này đều đáp ứng, đến lúc đó còn muốn thay đổi cũng khó khăn."

"Trương Lượng nói không sai, tiểu Kiều cô không cần quá để ý những điều này, chỉ cần có thể cầm được thưởng là tốt rồi." Đạo

diễn Trương cũng mở miệng khuyên bảo.

Người đang ngồi nhao nhao mở miệng khuyên bảo, duy chỉ có chị Chương không nói một lời, dù gì cũng là một người phụ nữ, nếu so với những người đàn ông đang ngồi đây lại càng hiểu suy nghĩ của Hàn Kiều Kiều hơn, Hàn Kiều Kiều không phải sợ chuyện cầm được giải thưởng như vậy quá hổ thẹn, mà là vì cô ấy không muốn tiếp nhận ý tốt của Trương Lượng, không muốn dính líu quan hệ gì với Trương Lượng.

Lông mày Hàn Kiều Kiều nhíu lên, tính cách của cô ấy xưa nay vốn thích làm theo ý mình, sau khi biến cố ngày ấy xuất hiện, tính cách mới có một số thay đổi, nhưng lúc này nghe được mấy người kia không ngừng khuyên bảo, lửa giận hơi nổi lên.

"Anh Trương, ông Joseph, cảm ơn ý tốt của các người, chẳng qua tôi thực sự không cần."

Nghe được giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Hàn Kiều Kiều, trong nháy mắt ghế lô trở nên yên tĩnh hẳn lại, một câu "Anh Trương" này của Hàn Kiều Kiều cũng đã nói rõ vấn đề, Hàn Kiều Kiều căn bản không muốn dính líu quan hệ với Trương Lượng.

Sắc mặt Trương Lượng lúc xanh lúc trắng, trong mắt có tức giận, từ nhỏ đến lớn làm gì có lúc nào hắn bị người ta nói như vậy, phải biết rằng, tuy rằng gia đình cha mẹ hắn không giàu có gì, thế nhưng hắn có một chú, chú của hắn có tài sản kếch xù ở nước Mỹ, hơn nữa mấu chốt nhất là chú hắn còn không có con cái ruột thịt gì, cho nên tài sản khổng lồ của chú hắn cuối cùng cũng sắp do hắn đến kế thừa.

Sở dĩ hắn có thể xuôi gió xuôi nước như vậy ở giới giải trí, nguyên nhân lớn là vì có chú hắn hỗ trợ, hắn muốn đóng phim liền bỏ vốn đầu tư điện ảnh cho hắn, muốn hát liền an bài album cho hắn, chính là dưới sự trợ giúp của chú hắn, hắn mới có thể đi đến vị trí hiện tại này.

Cho nên mặc dù Trương Lượng là minh tinh trong giới giải trí, nhưng trên thực tế trong lòng hắn căn bản khinh thường những minh tinh khác, những minh tinh khác liều mạng quay phim làm tiết mục, làm như vậy là vì cái gì? Làm như vậy là để bản thân có thể được nhiều người biết tới hơn, được nổi tiếng hơn để kiếm được nhiều tiền hơn.

Nhưng mục tiêu của những minh tinh này hắn cũng đã sớm đạt thành, cho nên khi ánh mắt của hắn nhìn về phía những minh tinh khác, từ trong xương đã có loại ngạo khí cao cao tại thượng.

Bị một người phụ nữ cự tuyệt không chút lưu tình, hơn nữa còn cự tuyệt ngay trước mặt nhiều minh tinh đạo diễn có tiếng như vậy, Trương Lượng cuối cùng cũng không nhịn được, cười lạnh nói: "Hàn Kiều Kiều, tôi cho cô mặt mũi thì cô là một người đoan trang, nếu tôi không nể mặt cô thì cô chỉ là một kỹ nữ."

Trương Lượng không nể mặt mũi, lộ ra bộ mặt thật của hắn.

Ở trong mắt fans cùng khán giả, Trương Lượng là một minh tinh tướng mạo tuấn nhã lại có phẩm đức khiêm tốn, nhưng chỉ có người trong giới giải trí biết, tính khí của Trương Lượng căn bản không hề tốt chút nào, thậm chí có thể nói là rất kém cỏi.

Ở trong đoàn làm phim một lời không hợp lập tức đánh người, tham gia hoạt động đùa giỡn đại bài… Những thứ này đều là chuyện thường xảy ra, chẳng qua không có bất kỳ phóng viên hay báo chí nào dám đưa tin. Nguyên nhân rất đơn giản, chú của Trương Lượng có tiền, chỉ cần một khi có tin tức không tốt xuất hiện, đều bị chú hắn dùng tiền giải quyết.

Thậm chí vì Trương Lượng, chú hắn còn nhập cổ rất nhiều công ty giải trí lớn trong nước, minh tinh bình thường không biết, thế nhưng loại đạo diễn cấp bậc cao giống như đạo diễn Trương cùng đạo diễn Lý này vẫn biết một số nội tình.

Có thể nói, Trương Lượng nghiễm nhiên là thái tử gia của giới giải trí, muốn gì có đó, cho nên khi hắn phí hết tâm tư lấy lòng Hàn Kiều Kiều muốn theo đuổi tán tỉnh Hàn Kiều Kiều bị cự tuyệt, cuối cùng thẹn quá thành giận.

Trong nháy mắt, bầu không khí trong ghế lô trở nên lúng túng, nhưng mà sau một khắc mọi người càng trợn tròn mắt, bởi vì Hàn Kiều Kiều không nói hai lời trực tiếp tạt một ly rượu đỏ lên trên mặt Trương Lượng.

"Miệng sạch một chút!"

Đối với bối cảnh của Trương Lượng, Hàn Kiều Kiều cũng có nghe đồn chút ít, nhưng vậy thì thế nào? Đừng nói Trương Lượng vẫn không thể lấy thúng úp voi ở giới giải trí này, cho dù có thể, ly rượu này cô ấy vẫn sẽ tạt không cố kỵ.

"Hàn Kiều Kiều, tốt, rất tốt, bây giờ tôi có thể nói cho cô biết, giải Oscar lần này cô đừng mong có thu hoạch gì, mặt khác từ nay về sau chỉ cần là bộ phim có cô tham diễn, đều khó có khả năng đạt được giải Oscar, thậm chí ngay cả đề cử cũng không được."

Trương Lượng đưa tay lau rượu đỏ trên mặt mình, phẫn nộ rống lên, mà dường như để nghiệm chứng lời của hắn, Joseph cũng từ trên vị trí đứng lên, nói: "Tôi thay mặt bổn công ty tuyên bố, từ hôm nay trở đi, phàm là công ty điện ảnh và truyền hình có hợp tác với cô ấy, đều sẽ bị bổn công ty phong sát cùng tẩy chay."

Lời của Trương Lượng cùng Joseph khiến cho những người khác ở đây vẻ mặt rùng mình, Trương Lượng có năng lượng như vậy hay không bọn họ không phải rất rõ, thế nhưng Joseph tuyệt đối có năng lượng như vậy.

Công ty điện ảnh và truyền hình Lion có được lực ảnh hưởng phi phàm trên cả giới điện ảnh toàn cầu, không ai sẽ nguyện ý đắc tội công ty điện ảnh và truyền hình Lion, đắc tội một người xuất

phẩm, mặc dù nói nhân khí của Hàn Kiều Kiều rất cao, nhưng trong thời đại tư bản làm đầu này, minh tinh có nhân khí cao hơn nữa đều không coi vào đâu.

Nếu như nói Trương Lượng phong sát sự phát triển của Hàn Kiều Kiều trên trường quốc tế, như vậy lời của Joseph sẽ dao động đến căn cơ của Hàn Kiều Kiều ở trong nước, trong thời gian ngắn có thể còn không nhìn ra cái gì, nhưng một thời gian sau tuyệt đối có ảnh hưởng.

Chương 636: Chỉ cần không phạm pháp, không ai có thể động tới cô

Mượn đạo diễn Trương đến nói, nếu như hắn muốn quay một bộ phim điện ảnh, Hàn Kiều Kiều có thể nhận vai nhân vật nữ chính của bộ điện ảnh này, nhưng nghĩ tới nếu mời Hàn Kiều Kiều thì bộ điện ảnh của mình đừng mong nhận được giải Oscar, thậm chí rất có thể sẽ đắc tội với công ty Lion, như vậy chắc chắn hắn sẽ do dự, có lẽ sẽ thay đổi một nhân vật nữ chính khác, dù cho danh khí hơi thấp hơn so với Hàn Kiều Kiều cũng không sao.

Một bộ, hai bộ, ba bộ...

Một thời gian sau, nhân khí của Hàn Kiều Kiều đương nhiên cũng sẽ giảm xuống, được xem như là một minh tinh, tỉ lệ lộ mặt diễn phim quá thấp vậy có nghĩa nhân khí sẽ giảm xuống, nếu không làm sao lại có nhiều minh tinh như vậy muốn lên đầu đề, tình nguyện lăng xê chuyện xấu của bản thân.

Chỉ là khiến đạo diễn Trương cùng những người khác không nghĩ ra là vì sao Joseph lại phải toàn lực ủng hộ Trương Lượng như vậy, phải biết rằng phong sát một minh tinh cấp thiên hậu, đối với công ty Lion đến nói cũng sẽ có tổn thất không nhỏ.

Dù sao để những công ty điện ảnh và truyền hình khác hỗ trợ phối hợp, khẳng định công ty Lion cũng phải cần đánh đổi một số thứ.

"Anh Trương không chỉ là bạn tốt của tôi, chú của hắn càng là cổ đông lớn của bổn công ty, đồng thời chú của anh Trương còn là

cổ đông của rất nhiều công ty điện ảnh và truyền thông khác ở Hollywood."

Lời giải thích của Joseph khiến cho đám người ở đây bỗng nhiên tỉnh ngộ, trách không được Joseph sẽ ủng hộ Trương Lượng như vậy, thì ra chú của Trương Lượng là ông chủ của hắn, chỉ là không nghĩ đến chú của Trương Lượng lại có nhiều tiền như vậy.

"Tôi cũng đã từng nghe tới tên tuổi chú của Trương Lượng, ông ta cũng có đầu tư vào rất nhiều công ty giải trí trong nước chúng ta, hơn nữa cổ phần còn không thấp, tiểu Kiềuàa, theo tôi thấy cô nên nhận sai với Trương Lượng, Trương Lượng là đàn ông, nhất định rất rộng lượng."

Đạo diễn Trương bắt đầu hoà giải, đưa mắt nhìn hướng Hàn Kiều Kiều, hắn tự nhận mình đã lộ rõ những suy nghĩ mình muốn biểu đạt qua những lời kia rồi, chú của Trương Lượng này rất có tiền, nếu như còn muốn tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí này, vậy thì không thể đắc tội hắn được.

Nếu như Hàn Kiều Kiều thông minh, sẽ biết nên lựa chọn thế nào.

Những người khác lúc này cũng đều đưa mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, bởi vì bọn họ cũng có tâm tư cùng suy nghĩ giống như đạo diễn Trương, Hàn Kiều Kiều theo con đường gợi cảm xuất đạo, hơn nữa lên cao rất nhanh, bởi vậy cũng đã gặp phải rất nhiều anti-fans, thậm chí ngay cả đám người ở đây cũng hiểu được khi Hàn Kiều Kiều xuất đạo nhất định đã gặp phải quy tắc ngầm.

Đầu năm nay, những nữ tinh xinh đẹp trong giới giải trí, phía sau người nào mà không có kim chủ? Chuyện này căn bản không coi vào đâu, thậm chí chuyện này đã trở thành nửa công khai rồi, sẽ không ai cười nhạo khinh thường.

Vì xuất đạo cũng đã bị quy tắc ngầm, hiện tại cần gì phải giả

trang ngây thơ đơn thuần, hơn nữa Trương Lượng lớn lên đẹp trai, tuổi cũng không lớn, dù sao cũng hơn đi hầu hạ mấy ông già 50~60 tuổi.

Trong ghế lô còn có một vị nữ minh tinh, này là một vị minh tinh hạng hai, lần này cô ta theo đoàn kịch tới, tuy rằng cô ta không được đề cử bất kỳ giải thưởng gì, nhưng bộ phim cô ta quay được đề cử, đương nhiên cũng liền có tư cách đến đây, nói trắng ra chính là đến "cọ thảm đỏ".

Nhưng không nên coi thường chuyện cọ thảm đỏ này, cọ tốt, sự nổi tiếng của mình cũng được tăng lên rất nhiều, một minh tinh hạng nhất trong nước, trước đây không phải cũng dựa vào cọ thảm đỏ nổi danh sao?

Đừng nói là cọ thảm đỏ, cố tình ngã xuống thảm đỏ, té ngã... Nói chung chỉ cần là những chuyện có thể gây chú ý đều nguyện ý làm.

Tề San San đưa mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, trong mắt mang theo vẻ hả hê, dưới cái nhìn của cô ta Hàn Kiều Kiều này chỉ đang cố ý cố làm ra vẻ, muốn sĩ diện, nhưng không nghĩ tới Trương Lượng đã hết kiên trì, do đó lúc này mới không xuống đài được.

Chẳng qua, đây đối với Tề San San đến nói ngược lại là một chuyện tốt, bởi vì cô ta vốn có suy nghĩ đối với Trương Lượng, muốn bắt Trương Lượng lại, vốn cô ta chỉ muốn mượn danh khí của Trương Lượng đến tiến hành lăng xê, nhưng bây giờ xem ra có thể câu dẫn Trương Lượng, sau này con đường trong giới giải trí của cô ta chắn chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nghĩ tới đây, Tề San San không do dự nữa, đứng lên mở miệng nói: "Chị Kiều Kiều, anh Trương gia thế tốt, người lại đẹp trai, hơn nữa nhân phẩm cũng không tệ, người đàn ông tốt như vậy có đốt đèn lồng cũng không tìm được, chẳng lẽ chị Kiều Kiều lại thích cái

loại thành thục kia sao? Hoặc là có nổi khổ bất đắc dĩ?"

Tề San San vừa nói ra lời này, sắc mặt đám người ở đây cũng hơi thay đổi, cái gọi là thành thục không phải là chỉ người đã có tuổi đấy sao? Mà về phần cái gọi là nổi khổ bất đắc dĩ, chính là nói áp lực của kim chủ phía sau sao?

Trong nháy mắt trên mặt không ít minh tinh đều lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, có lẽ Hàn Kiều Kiều cũng không muốn cự tuyệt Trương Lượng, chỉ là sợ khiến cho kim chủ sau lưng cô ấy tức giận, dù sao kim chủ có thể nâng Hàn Kiều Kiều tới cấp bậc thiên hậu, thế lực trong nước phỏng chừng cũng rất khủng bố.

Có người liên tưởng đến một số chuyện xấu của Hàn Kiều Kiều ở trong nước, tỷ như tin đồn có quan hệ không phải nông cạn cùng chủ tịch tập đoàn Hào Sinh, dù sao người phát ngôn của tập đoàn Hào Sinh vẫn luôn là Hàn Kiều Kiều, mà thời điểm đó nhân khí của Hàn Kiều Kiều căn bản không hề thỏa mãn yêu cầu đối với người phát ngôn của tập đoàn Hào Sinh.

Không thể không nói, lời của Tề San San rất độc, nhìn như đang giải vây cho Hàn Kiều Kiều, nhưng trên thực tế lại tạt nước bẩn lên người Hàn Kiều Kiều, chuyện quy tắc ngầm mặc dù không hiếm thấy, nhưng ít ra tất cả mọi người đều ăn ý không ai lôi chuyện đó ra để thảo luận.

"Tề San San cô nói bậy bạ gì đó!"

Trương Yến ở bên ngoài ghế lô cũng vọt vào, động tĩnh bên này lớn như vậy, cô ấy ở ngay bên ngoài không thể không chú ý tới, nghe được mấy lời ác độc của Tề San San, lập tức phản bác.

"Quả nhiên là chủ tử dạng gì thì có nô tài dạng đó, nơi này làm gì có chỗ cho một trợ lý nho nhỏ như cô nói chuyện, hơn nữa tôi cũng không nói gì đúng không?"

Nghe được lời nói của Tề San San, sắc mặt Hàn Kiều Kiều phát lạnh, muốn phát tác ngay lập tức, chẳng qua đúng lúc này chuông điện thoại di động của cô ấy lại vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số, nhíu mày một cái, nhưng vẫn quyết định nhận.

"Mặc dù tôi chỉ là một trợ lý, thế nhưng chị Kiều Kiều là hạng người gì tôi rất rõ ràng, cho tới bây giờ vẫn luôn giữ mình trong sạch, không giống như những người khác, không khác gì giao thông công cộng."

Trương Yến cũng nổi giận, giống hệt sư tử bảo vệ con, với tư cách trợ lý của Hàn Kiều Kiều, mấy chuyện bẩn thỉu của những minh tinh khác trong giới giải trí đương nhiên cô ấy cũng biết, ví như Tề San San này, vì thượng vị không biết đã ngủ cùng với bao nhiêu người.

"Cô... Cô khốn nạn!"

Tề San San giống hệt con mèo bị giẫm phải đuôi, cả người trực tiếp nổ tung.

"Yến Tử, chúng ta đi."

Ngay khi Trương Yến còn chuẩn bị mở miệng, Hàn Kiều Kiều đột nhiên ném ra một câu nói như vậy, sau đó đi về phía bên ngoài ghế lô, chỉ là trên mặt đã không còn hàn ý như trước, thậm chí nếu như quan sát kỹ lưỡng còn phát hiện giữa đầu lông mày của cô ấy có vẻ mừng rỡ.

Hàn Kiều Kiều đột nhiên rời khỏi ngoài dự đoán của mọi người, mà Trương Yến thì trừng mắt liếc Tề San San, sau đó cũng chạy cô ấy rời khỏi ghế lô, chỉ để lại Trương Lượng cùng những người khác vẻ mặt âm trầm nén lửa giận xuống.

"Chị Kiều Kiều, tại sao chúng ta phải đi chứ? Rõ ràng là bọn họ đã làm sai trước, lần này chúng ta đi như vậy những người kia còn

cho rằng chúng ta sợ bọn họ."

Trương Yến đi theo bước chân của Hàn Kiều Kiều, vẻ mặt khó hiểu, bởi vì cô ấy hiểu rõ tính khí của chị Kiều Kiều, chưa bao giờ bị chọc giận lại phải cố gắng nhịn nhục ép xuống như thế, lần này chị ấy làm sao vậy?

"Mấy tên tôm tép nhãi nhép mà thôi, không cần phải trí khí(1) với bọn họ."

(1) Trí khí: cố tình tranh cãi với người khác để lấy lại mặt mũi

Hàn Kiều Kiều cười cười lắc đầu, sau khi những chuyện lúc trước phát sinh, cô ấy đã từng gặp vị quan viên họ Đường kia, hai người ăn chung một bữa cơm, về phần những người cùng ăn chung đều là những ông chủ lớn ở vị trí quản lý trong giới giải trí.

Khi ngồi trên bàn cơm, vị quan viên họ Đường kia chỉ dặn dò cô ấy một câu: "Chỉ cần không trái pháp luật, ở quốc gia này không ai có thể động tới cô."

Cho nên cô ấy căn bản không hề đặt mấy lời uy hiếp của Trương Lượng cùng Joseph ở trong lòng, về phần tại sao lần này phải đột nhiên rời khỏi, không phải là vì cô ấy lựa chọn nhẫn nại, mà là vì có chuyện trọng yếu hơn chờ cô ấy.

Hoặc nói chính xác hơn, có một người quan trọng hơn đang chờ cô ấy, so sánh với người kia, chuyện trong ghế lô không đáng kể chút nào.

Chương 637: Cố nhân gặp lại

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung Dung

Tầng cao nhất khách sạn Carbinsky!

Nơi này có một phòng ăn xoay tròn, nhưng không mở cửa với người ngoài, cho dù là khách trọ của khách sạn cũng không thể nào đi lên đây, bởi vì tầng này chỉ dành riêng cho những hội viên kim cương vinh dự của khách sạn.

Carbinsky là một khách sạn năm sao nổi danh toàn thế giới, có chế độ hội viên của riêng mình, mà khách trọ bình thường muốn trở thành hội viên cần phải giao nạp 1 vạn tệ phí hội viên, mà đây chỉ là hội viên cơ bản nhất.

Hội viên của Carbinsky tổng cộng chia làm năm cấp bậc, hội viên bình thường, hội viên bạc, hội viên vàng, hội viên kim cương cùng với sau cùng là hội viên kim cương vinh dự.

Cầm hội viên kim cương cấp bậc thứ tư đến nói, chỉ cần tiêu phí ở Carbinsky đạt tới 10 triệu liền có thể trở thành hội viên kim cương, mà hội viên kim cương vinh dự thì là cần tiêu phí đến 100 triệu.

Một trăm triệu, đối với những phú hào lớn này đến nói cũng không tính bao nhiêu, thế nhưng đừng quên đây chỉ là tiêu phí ở khách sạn, dù cho là phòng cao cấp nhất, tiêu phí cả đêm cũng chỉ

mấy chục nghìn hoặc là hơn trăm nghìn, muốn đạt tới một trăm triệu vậy cũng phải là ở lại gần một nghìn ngày.

Một nghìn ngày kể ra cũng không nhiều lắm, trên dưới khoảng cỡ ba năm, nhưng nếu lấy người đi công tác hoặc người đi làm bình thường, bình quân mỗi ba ngày ở khách sạn một ngày, vậy cũng phải mất gần mười năm mới đủ, hơn nữa còn phải ở tại cùng một khách sạn.

Cho nên hầu như rất ít người dựa vào tiêu phí để trở thành hội viên kim cương vinh dự ở khách sạn Carbinsky, người chính thức có được thẻ hội viên kim cương vinh dự đều do tập đoàn Carbinsky đưa tặng, mà những người này, không có người nào không phải là phú hào cao cấp nhất thế giới, đều là những lão đại có thể khiến cho kinh tế toàn cầu biến hóa.

Đương nhiên Hàn Kiều Kiều không có tư cách tới chỗ này, chẳng qua khi cô ấy đi tới cửa thang máy, nhân viên công tác của khách sạn đã chờ ở đó từ trước, cung kính dẫn cô ấy và Trương Yến hai người đi vào, sau đó lại quẹt thẻ thang máy đặc thù, nhấn nút đi lên tầng cao nhất.

Ngay trong nháy mắt khi thang máy đi tới tầng cao nhất, nhìn thấy bố trí cùng thiết bị được lắp đặt ở bên ngoài, Trương Yến kinh ngạc tới mức miệng đều há thật to.

Với tư cách là trợ lý của Hàn Kiều Kiều, mấy năm nay Trương Yến coi như đã gặp nhiều tới mức quen mặt rồi, thậm chí cũng từng nhìn thấy một biệt thự chỉ riêng nội thất lắp đặt đã tốn hơn trăm triệu cũng không phải chưa thấy, nhưng một màn trước mắt vẫn để cho cho cô ấy khiếp sợ.

Hai bên lối đi trên mặt đất đều do đá cẩm thạch xếp thành, mà ở chính giữa cũng chính là vị trí đối diện với tháng máy, là một con đường được lát bằng pha lê lấp lánh sáng bóng, hơn trăm nghìn viên kim cương pha lê, hơn nữa tất cả đều là loại kim cương

xa xỉ nhất trong những loại kim cương, kim cương Swarovski, có thể nghĩ nó xa xỉ tới cỡ nào.

Đàn dương cầm, xe thể thao được thiết kế theo kiểu cổ điển "Retro sport", quan trọng nhất là ở đây dĩ nhiên không thấy sự xuất hiện của các đồ vật hình thoi, cho nên tất cả thiết kế đều là đường cong, giống như một biểu tượng toán học tuyệt đẹp.

Không hề nghi ngờ, thiết kế nơi này chắc chắn cũng xuất phát từ đại sư thiết kế hàng đầu.

Trong khi Trương Yến khiếp sợ nhìn bốn phía, ánh mắt của Hàn Kiều Kiều lại đã rơi vào bên trái đằng trước, ngay vị trí tựa bên cạnh cửa sổ nơi ấy có một người đang cười híp mắt nhìn cô.

Bốn mắt đụng vào nhau, trong đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều có tia sáng kỳ dị, thân thể cũng hơi hơi chấn động một chút, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, lập tức cất bước khêu gợi, từng bước từng bước đi thẳng về phía trước.

Đợi khi Hàn Kiều Kiều đi được vài bước, Trương Yến mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phương hướng Hàn Kiều Kiều đang đi tới, khi thấy bóng người ngồi trên ghế phía trước kia, trên gương mặt tươi cười cũng hiện lên vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Cậu Tần, làm sao cậu Tần lại xuất hiện ở chỗ này?"

Trương Yến nỉ non tự nói, đương nhiên cô ấy nhận ra Phương Minh, chỉ là cô ấy biết chị Kiều Kiều cùng vị Phương tiên sinh này hẳn phải có hơn một năm không gặp mặt, khiến cô ấy hầu như quên mất có nhân vật như vậy tồn tại rồi.

"Gặp lại cậu còn sống tốt như vậy, tôi biết ngay Tử Du lo lắng vô ích, trắng trắng mập mập, xem ra cuộc sống ở nước ngoài của cậu cũng không tồi."

Khi đi tới vị trí cách Phương Minh chỉ còn 2m, Hàn Kiều Kiều đứng lại, đôi mắt xinh đẹp rơi vào trên mặt Phương Minh, sau khi nói một câu như vậy, đột nhiên trực tiếp đưa hai tay ra ôm lấy Phương Minh.

Ách...

Hành động của Hàn Kiều Kiều khiến cho Phương Minh có chút ngoài ý muốn, trong thoáng chốc không biết nên xử lý như thế nào, thế nhưng cảm thụ được thân thể Hàn Kiều Kiều rung động, sau khi suy nghĩ một chút, Phương Minh cuối cùng vẫn vươn tay vuốt vuốt lưng Hàn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều..."

"Được rồi, trên người cậu không có mùi vị của những người phụ nữ khác, coi như cậu cũng có chút lương tâm, không uổng công Tử Du vẫn một mực thương nhớ cậu."

Phương Minh còn chưa nói hết lời, Hàn Kiều Kiều đã bắt đầu rời khỏi ngực cậu, cả người lại khôi phục dáng vẻ nữ vương gợi cảm, trực tiếp lướt qua Phương Minh đi về phía trước, cuối cùng ngồi ở trên bàn cơm.

Trên bàn cơm ngoại trừ Phương Minh còn có một người, đó chính là Reed.

Phòng ăn này tự nhiên là Reed an bài, ở trong trang viên, mười sáu cô gái do gia tộc chính mình bồi dưỡng không thể làm Phương Minh thoả mãn, Reed liền nổi lên tâm tư khác, lần này vừa lúc lễ trao giải Oscar bắt đầu, toàn bộ Los Angeles ngập tràn minh tinh, mà khách sạn Carbinsky với tư cách là khách sạn được ban tổ chức đặt riêng, có rất nhiều minh tinh đều sẽ ở nơi này.

Reed nghĩ dẫn theo Phương Minh qua đây chọn nữ minh tinh, chỉ cần Phương Minh biểu lộ ra một chút hứng thú, ông ta sẽ sắp

xếp ổn thỏa ngay lập tức, ngay đêm đó lập tức đưa nữ minh tinh này tới phòng Phương Minh.

Ở nước Mỹ, gia tộc Morgan có thực lực cùng khả năng này.

Mà sau khi thấy Hàn Kiều Kiều xuất hiện, trong lòng Reed sáng ngời, hầu như ông ta đã có thể chắc chắn quan hệ giữa nữ tinh xinh đẹp phương Đông này cùng thần tử điện hạ cũng không đơn giản.

"Chào cô, cô gái xinh đẹp, tôi tên Reed Morgan."

Reed liền vội vàng đứng lên tự giới thiệu, chẳng qua ông ta không hề đưa tay hay có hành động thân thiết nào, ông ta biết đối với người phương Đông đến nói, hôn tay cùng hôn mặt đều thuộc về cử chỉ thân mật, người phụ nữ có quan hệ với thần tử, đừng nói thân mặt, ngay cả tay ông ta cũng không dám chạm.

"Ông Reed, chào ông."

Hàn Kiều Kiều chủ động vươn tay, kết quả lại phát hiện người đàn ông hơn năm mươi tuổi này ngay cả tay cũng không vươn ra, nếu như không phải thấy nụ cười trên gương mặt đối phương, cô ấy đều phải hoài nghi có phải người nọ quá ngạo mạn vô lễ không.

"Reed, giới thiệu cho ông một chút, cô ấy tên là Hàn Kiều Kiều, một người bạn tốt của tôi ở phương Đông, là một minh tinh."

"Minh tinh?"

Trong lòng Reed sớm đã có suy đoán, nhưng trên mặt còn giả vờ lộ ra biểu tình khoa trương, nói: "Tôi đã nói vì sao chưa từng gặp qua cô gái xinh đẹp như vậy ở phương Đông, thì ra là minh tinh, vậy thì không trách, điện hạ thật có phúc, có thể có người bạn xinh đẹp như cô Hàn đây."

Sau khi Hàn Kiều Kiều nghe thấy những lời Reed nói, trên mặt

lộ ra vẻ nghi hoặc, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Phương Minh, "Điện hạ? Cậu lại lừa dối lão đầu này cái gì?"

"Chuyện này kể ra thì rất dài, đợi khi có thời gian rảnh rỗi tôi sẽ kể lại tường tận cho cô biết."

Phương Minh không giải thích nghi hoặc của Hàn Kiều Kiều mà ngồi xuống bàn ăn luôn, chẳng qua ngay khi cậu mới vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, chỗ cửa thang máy kia lại mở ra, một đoàn người đi đến, ngay khi thấy đoàn người này, Trương Yến kêu lên một tiếng sợ hãi.

"Chị Kiều Kiều, tên Trương Lượng đáng ghét kia cũng lên rồi."

Lời Trương Yến nói khiến cho Phương Minh đưa mắt nhìn về phía cửa thang máy, sau khi nhìn thấy đoàn người mới lên lập tức nhíu mày một cái, tầm mắt chuyển hướng nhìn về phía Hàn Kiều Kiều.

"Không có gì, chỉ là một tên cặn bã tự cho mình là đúng mà thôi, không cần phản ứng."

Có thể gặp lại Phương Minh nơi đất khách quê người này, trong lòng Hàn Kiều Kiều mừng rỡ vạn phần, không muốn bởi vì Trương Lượng mà quấy rầy phần tâm tình này...

Chương 638: Ngươi đều có thể gánh vác được?

Hàn Kiều Kiều không nói, Phương Minh cũng không cưỡng cầu, bởi vì cậu biết Hàn Kiều Kiều không phải cái loại người chịu thua thiệt, nếu thật sự đụng phải chuyện gì khó khăn cũng sẽ không khách khí với chính mình.

Chỉ là Hàn Kiều Kiều không nói, không có nghĩa là những người khác cũng không nói.

"Cậu Tần, cậu không biết đâu, tên Trương Lượng kia rất quá đáng, muốn theo đuổi tán tỉnh chị Kiều Kiều, sau khi bị chị Kiều Kiều cự tuyệt dĩ nhiên nói muốn phong sát chị Kiều Kiều, hơn nữa chú của Trương Lượng này dường như rất có tiền, công ty giải trí trong ngoài nước đều có cổ phần."

Trong lòng Trương Yến có suy tính của mình, quan hệ của cậu Tần này cùng chị Kiều Kiều có chút đặc thù, hình như địa vị cũng không nhỏ, vậy chuyện này dĩ nhiên phải nói cho cậu Tần.

Phương Minh dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều nhưng lại tùy ý bĩu môi, "Không cần quan tâm tới, vấn đề này tôi có thể giải quyết."

Hàn Kiều Kiều đã nói như vậy, Phương Minh cười cười trả lời: "Dù sao thì cô cũng không phải loại người để bản thân chịu thua thiệt, chẳng qua nếu thật sự gặp phải vấn đề không thể giải quyết được, có thể gọi điện thoại cho tôi."

...

Cửa thang máy bên kia, Trương Lượng cùng Joseph dẫn mọi người đi ra, nhìn thiết kế cùng những thiết bị sang trọng được lắp đặt ở đây, trên mặt không ít minh tinh đều lộ ra vẻ sợ hãi thán phục.

Làm minh tinh nổi tiếng hạng nhất, làm gì có nơi xa hoa nào bọn họ chưa từng thấy, nhưng vẫn bị thiết kế của nhà hàng này làm chấn kinh, không chỉ bởi vì sự xa hoa của nó mà quan trọng hơn cả là bởi vì thiết kế vô cùng khéo léo, một nhà hàng không thể tìm thấy thiết kế hình thoi, chỉ riêng điểm này cũng đủ để khiến mọi người khiếp sợ.

"Phòng ăn này là nhà hàng Carbinsky không mở ra cho người ngoài, chỉ có hội viên kim cương vinh dự mới có thể đi vào, mà toàn thế giới người có được thẻ hội viên kim cương vinh dự cũng chỉ hơn một trăm người mà thôi, chú của tôi vừa vặn có một tấm."

Trương Lượng vẻ mặt đắc ý, trong tay cầm một tấm thẻ màu đen lóe ra ánh sáng lập lòe, đây là hắn lấy được từ phía chú của hắn, vốn dự định một mình hẹn Hàn Kiều Kiều đi lên, nhất định cô ấy sẽ rất khiếp sợ.

Cũng không phải Trương Lượng không nghĩ tới chuyện dẫn theo tất cả mọi người cùng đi lên, chỉ có điều tuy rằng chú hắn là hội viên kim cương vinh dự ở nơi này, nhưng chỉ có tư cách đi vào mà thôi, mà bất kỳ tiêu phí nào ở phòng ăn này đều phải chi tiền riêng, hơn nữa còn đắt vô cùng, đắt đến ngay cả bản thân mình tiêu xong cũng cảm thấy có chút đau lòng.

Mười mấy người ăn một bữa cơm ở đây dễ dàng có thể ăn tươi mấy triệu, bởi vì nguyên liệu nấu ăn nơi này đều tới từ những nơi cao cấp nhất trên thế giới, nói không khoa trương, có lẽ một con tôm hùm trên bàn ở bảy, tám tiếng trước còn đang bơi lội thỏa thích trong nước, mà thịt bỏ kia được lấy từ trên thân con bò không lâu trước đây còn đang ăn cỏ xanh mơn mởn trên bãi cỏ cao cấp nhất thế giới.

Tất cả nguyên liệu nấu ăn đều là cấp cao nhất tươi mới nhất, dùng máy bay chuyên dụng để vận chuyển, đầu bếp cao cấp nhất tự mình xuống đao, chỉ riêng việc mời đầu bếp này đã có giá tiền không rẻ rồi.

Đầu bếp cao cấp nhất bình thường vẫn thu phí là 15% tới 20% trên tổng hóa đơn, nói cách khác nếu như là nguyên liệu nấu ăn giá bạc triệu, chỉ riêng phí chi trả cho đầu bếp đã chiếm khoảng 200 nghìn, ngoài ra còn có khoảng cỡ 15% phí phục vụ.

Bần cùng, đã hạn chế trí tưởng tượng của người bình thường, thế nhưng đây là nơi mà đôi khi những người giàu có xa xỉ cũng không thể tưởng tượng tới nổi.

Trương Lượng có một ông chú giàu có, bản thân mình cũng là minh tinh lớn, thu nhập cũng không thấp, nhưng một bữa cơm ăn hơn triệu, cho dù là hắn cũng sẽ cảm thấy đau lòng, mà bây giờ đột nhiên thay đổi chủ ý dẫn theo mọi người đi lên, chính là vì hơn thua hờn dỗi.

Sau khi bị Hàn Kiều Kiều cự tuyệt, Trương Lượng tức sôi ruột, dẫn theo mọi người đi lên chính là muốn khiến mọi người nhìn xem hắn có tiền cùng địa vị tới cỡ nào, làm cho mọi người biết, là Hàn Kiều Kiều có mắt không tròng bỏ lỡ hắn.

"Anh Trương tuổi trẻ tài cao, còn có một người chú tốt như vậy, thật khiến người khác ước ao."

Tề San San mị nhãn như tơ nịnh hót, cả người càng dán chặt vào bên cạnh Trương Lượng, một đôi núi sung mãn lơ đãng cọ cọ trên cánh tay của Trương Lượng.

"Hổ phụ vô khuyển tử(1), ông Trương kinh thương hữu đạo (2), Trương Lượng sinh hoạt ở giới giải trí cũng không kém, so với tên khốn nạn bất hiếu nhà tôi kia, thực sự là người so với người làm người ta tức chết." Đạo diễn Trương cũng theo chân mở

miệng, lấy tuổi tác cùng địa vị của hắn trong giới giải trí, vẫn có thể gọi thẳng tên Trương Lượng.

(1) Hổ phụ vô khuyển tử: cha hổ không sinh con chó, ý nói người cha tài giỏi sẽ không sinh ra đứa con bất tài vô dụng

(2) Kinh thương hữu đạo: buôn bán có đạo đức

Đoàn người dưới sự hướng dẫn của phục vụ viên đi về phía trước, toàn bộ nhà hàng rất lớn, hơn nữa bởi vì thiết kế, đám người Trương Lượng chưa nhìn thấy Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều.

...

Sau khi đồ ăn trên bàn được đưa lên, Trương Yến nhìn một bàn mỹ thực cũng nhanh chóng quên chuyện của Trương Lượng, trong mắt tỏa sáng, bắt đầu đặt hết tâm trí lên đồ ăn ngon.

"Lúc này cô Hàn đến Los Angeles là tới tham gia lễ trao giải Oscar sao?" Reed Morgan cắt lấy bò bí-tết, cười cười hỏi.

"Ừm, may mắn vào vòng đề cử giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất."

"Cái tuổi này đã có thể được đề cử giải Oscar, kỹ thuật biểu diễn của cô Hàn tất nhiên là kinh vi thiên nhân(3), khẳng định có thể nhận được giải thưởng."

(3)Kinh vi thiên nhân: Nhìn thấy thì kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể đạt tới trình độ đó

Trên mặt Reed Morgan lộ ra vẻ tán dương, chẳng qua trong lòng lập tức có dự định, nếu cô Hàn này có quan hệ không tầm thường cùng thần tử điện hạ, vậy đương nhiên bản thân mình phải giúp cô ấy một tay, có lẽ đối với những người khác, nếu muốn thao túng giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất này là

chuyện không dễ dàng, nhưng đối với gia tộc Morgan, chuyện này là chuyện chỉ cần gọi một cuộc điện thoại.

"Cô Hàn, mời cô một chén, sớm chúc mừng cô nhận được giải thưởng."

Reed giơ ly rượu lên, chẳng qua Trương Yến ở một bên đang ăn ngốn nghiến nghe được lời của Reed, ngẩng đầu lên, có chút không cam lòng nói: "Lấy kỹ thuật biểu diễn của chị Kiều Kiều vốn có cơ hội nhận được giải thưởng, nhưng bây giờ sợ rằng đã không còn cơ hội."

"Yến Tử."

Hàn Kiều Kiều liếc nhìn Trương Yến, hiển nhiên không muốn nhiều lời vấn đề này, Trương Yến chép miệng, thầm nói: "Em cũng không nói sai, tên Trương Lượng cùng Joseph chắc chắn sẽ không để yên cho chị Kiều Kiều nhận được phần thưởng."

Reed nghe xong lời Trương Yến nói, trên mặt lộ vẻ suy tư, lẽ nào cô Hàn này đắc tội người nào?

Chẳng qua đắc tội người khác thì thế nào, cô Hàn này là bạn của thần tử điện hạ, có gia tộc của chính mình ở đây, cho dù đắc tội bất kỳ người nào thì giải thưởng này cũng không chạy được, ở nước Mỹ, gia tộc Morgan bọn họ chưa từng sợ ai.

Đương nhiên, hiện tại hẳn hắn sẽ không nói rõ ra như thế, dù sao thì lấy trí tuệ của thần tử điện hạ, đợi sau khi cô Hàn nhận được giải thưởng nhất định sẽ biết.

"Ăn đồ ăn của em đi, nhiều đồ ăn ngon như vậy cũng không chặn nổi miệng của em."

Có lẽ đã ăn nhiều lắm, Trương Yến rất nhanh thì no rồi, sau khi uống thêm mấy ly nước liền hỏi người bán hàng đi về phía nhà vệ sinh.

Mấy phút sau, Trương Yến trở lại, cúi đầu, yên lặng ngồi trở về vị trí của mình, ánh mắt của Phương Minh nhìn Trương Yến, hơi nhíu mày lại, mở miệng nói: "Trương Yến, quay mặt của cô qua đây xem."

"A, không được, hiện tại tôi muốn xem phong cảnh ngoài cửa sổ, tôi phát hiện phong cảnh phía ngoài rất đẹp."

Trương Yến không quay mặt qua, lúc này liền Hàn Kiều Kiều cũng phát hiện Trương Yến có điểm gì đó không đúng, vươn tay trực tiếp xoay mặt của Trương Yến về phía bên này, trên má phải của Trương Yến có một dấu bàn tay nhàn nhạt.

Chương 639: Ngươi đều có thể gánh vác được? (2)

"Yến Tử, tình huống như thế nào?"

Thấy dấu bàn tay này, sắc mặt Hàn Kiều Kiều trong nháy mắt lạnh xuống, Trương Yến biết không gạt được rồi, cũng đành phải nói sự thật: "Lúc nãy khi tới nhà vệ sinh, đụng phải Tề San San, rõ ràng là cô ta chủ động đụng em, kết quả cô ta lại nói là em đụng trúng cô ta, sau đó tát cho em một cái."

"Tề San San đánh em?"

Trên mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy lạnh lẽo, trực tiếp đứng lên, lôi kéo Trương Yến, "Đi, dẫn chị đi tìm cô ta."

"Chị Kiều Kiều, thôi quên đi, dù sao thì cũng không còn đau lắm nữa, em thấy hay là thôi đi, dù sao ở đây cũng là nước ngoài, nếu như làm lớn chuyện lên có lẽ người chịu thiệt là chúng ta."

Trên mặt Trương Yến mang theo vẻ lo lắng, sở dĩ lúc trước cô ấy không muốn để Hàn Kiều Kiều thấy, cũng là bởi vì sau khi cô ấy rời khỏi nhà vệ sinh, thấy được trên bàn Trương Lượng lại có thêm một người đàn ông trung niên, mà đi ở phía sau người đàn ông trung niên này còn có năm sáu vệ sĩ thân hình cao lớn.

Bởi vì cô ấy biết tính khí của chị Kiều Kiều, nếu như biết mình bị đánh nhất định sẽ đi tìm Tề San San, nhưng đối phương người đông thế mạnh, đến lúc đó có thể bọn họ sẽ phải chịu thiệt.

"Không sao, cho dù ở nước ngoài, cũng không có ai có thể đánh cô."

Phương Minh cũng đứng lên, cảm giác của hắn với Trương Yến này cũng không tồi, Trương Yến thật sự trung thành và tận tâm đối với Hàn Kiều Kiều, đối phương đánh Trương Yến, đó chính là muốn tát mặt Hàn Kiều Kiều.

"Không sai, đánh người ở chỗ này, ngược lại tôi cũng thật muốn nhìn xem là ai mà dám kiêu ngạo như vậy."

Reed cũng đứng lên, đừng đùa, bạn của thần tử điện hạ bị đánh ở nước Mỹ, đây quả thực là đánh mặt người của gia tộc Morgan bọn họ, ngược lại hắn phải xem xem rốt cục là ai to gan như vậy.

Hàn Kiều Kiều không nhìn Reed mà liếc nhìn Phương Minh, đột nhiên thản nhiên cười cười hỏi: "Ở chỗ này tôi làm chuyện gì cậu cũng có thể gánh vác được sao?"

"Ừm."

Mặc dù không biết rõ Hàn Kiều Kiều muốn làm gì, nhưng Phương Minh vẫn gật đầu.

"Cô Hàn cứ việc yên tâm, ở nước Mỹ, bất kể cô Hàn làm chuyện gì đều không cần lo lắng hậu quả, cho dù giết người cũng không đáng kể."

Reed ở một bên phụ họa một câu, mà nghe được lời nói của Phương Minh cùng Reed, trên mặt Trương Yến lại lộ ra vẻ chấn kinh cùng hoài nghi, thiệt hay giả, giết người cũng sẽ không sao?

"Tốt, vậy tôi biết rồi."

Hàn Kiều Kiều không nói gì nữa, lôi kéo Trương Yến lập tức đi về phía Trương Lượng bên kia, mà đương nhiên Phương Minh cùng Reed cũng đi theo phía sau, chẳng qua khi mới đi được nửa đường, Hàn Kiều Kiều đột nhiên xoay người đi trở về bàn ăn, sau đó cầm lên một bình rượu đỏ.

Hàn Kiều Kiều cầm lấy bình rượu đỏ đặt ở phía sau người, Phương Minh thấy một màn như vậy trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái, nhưng cũng không nói gì thêm.

"A, là Hàn Kiều Kiều!"

"Không ngờ Hàn Kiều Kiều cũng ở tầng này!"

đám người đạo diễn Trương cùng Trương Lượng bên kia cũng nhìn thấy Hàn Kiều Kiều đang đi tới, khi nhìn thấy Hàn Kiều Kiều toàn bộ bọn họ đều ngẩn ra, bởi vì bọn họ không biết Hàn Kiều Kiều cũng ở nơi đây, trên thực tế sau khi Tề San San đánh Trương Yến, cũng không nói chuyện này cho mọi người.

"Lượng Lượng, đây là cô bé cháu muốn theo đuổi tán tỉnh sao?"

Trương Nhân Cương biết đứa cháu này của mình thích một minh tinh, chỉ là hình như không theo đuổi được tới tay, lập tức ánh mắt rơi vào trên người Hàn Kiều Kiều, nhẹ giọng hỏi.

"Vâng, chính là người phụ nữ này."

Trương Lượng nhìn Hàn Kiều Kiều, trong mắt có lửa giận cùng tà quang.

"Lượng Lượng, đối phó phụ nữ không có gì hơn ngoài tiền bạc, phỏng chừng bây giờ người phụ nữ này biết được thân phận của chú cháu rồi, chủ động đi tới, vừa nãy chú để Joseph gọi điện thoại cho công ty giải trí của cô ấy, nghĩ đến hẳn lúc này cô ấy cũng đã biết mình đắc tội với một người không thể đắc tội nổi."

Sở dĩ Trương Nhân Cương sẽ nói như vậy, đó là bởi vì hắn thấy được trên mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy dáng tươi cười, trong suy nghĩ của hắn chuyện chính là như thế.

Nghe được lời nói của chú mình, Trương Lượng sửng sốt một chút, sau khi suy nghĩ một chút cũng cảm thấy chú mình nói có

đạo lý, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, ánh mắt này dường như đang nói, lúc nể mặt cô thì cô không muốn, bây giờ còn không phải đích thân tới cầu cạnh tôi!

Nhìn gương mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy vẻ tươi cười đi tới, trên mặt Trương Lượng lộ ra vẻ đắc ý, giờ phút này hắn thậm chí đã suy nghĩ cẩn thận trong lòng, một hồi nên làm nhục Hàn Kiều Kiều như thế nào, lúc trước hắn nể mặt người phụ nữ này mà cô không cần, hiện tại hắn muốn triệt để chinh phục cô.

Hàn Kiều Kiều đi rất nhanh, không bao lâu liền đi tới trước bàn ăn, trực tiếp đi về phía Trương Lượng, điều này làm cho vẻ đắc ý trên mặt Trương Lượng càng sâu.

"Hừ!"

Trương Lượng hừ lạnh một tiếng, đang muốn tỏ vẻ khinh thường, nhưng mà sau một khắc, một tiếng vang lanh lảnh khiến cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bốp!

Hàn Kiều Kiều lấy bình rượu đỏ giấu sau lưng ra, trực tiếp đập vào trên đầu Tề San San đang ngồi bên cạnh Trương Lượng.

Tiếng thủy tinh vỡ nát thanh thúy khiến cho tất cả mọi người tại chỗ đều trợn tròn mắt, mà ngay cả bản thân Tề San San cũng là như thế, sau khi sợ run hai giây mới phản ứng được, thống khổ ôm lấy đầu của mình, máu theo tóc chảy ra.

"Đầu của tôi, Hàn Kiều Kiều cô dám đánh tôi?"

Tề San San kêu đau, vẻ mặt tức giận ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, nhưng mà cô ta mới ngẩng đầu, nửa bình rượu còn lại trên tay Hàn Kiều Kiều lại đập xuống.

"Đánh mày thì sao, khi bà đây ra ngoài lăn lộn mày còn không biết ở nơi nào, đánh người của bà đây, không chỉnh chết mày đã không tệ rồi."

Hàn Kiều Kiều đột nhiên bạo phát thô tục, khiến cho đám người ở đây lại ngây ngẩn cả người, cái bộ dáng này của Hàn Kiều Kiều, bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng thấy, ai sẽ tin tưởng một thiên hậu hạng nhất trong nước sẽ cầm chai bia đập người, hơn nữa còn nói ra mấy lời như tiểu thái muội (1) (cô gái cư xử không đúng mực, ngang ngược, hư hỏng) vậy.

(1) Tiểu thái muội: cô gái cư xử không đúng mực, ngang ngược, hư hỏng

Ba giây đồng hồ sau đó, cuối cùng Trương Lượng cũng phản ứng lại, giận dữ hét: "Hàn Kiều Kiều, cô đang làm cái quái gì vậy?"

"Anh Trương, anh phải trút giận giúp em, cô ta dựa vào cái gì mà dám đánh em chứ?" Tề San San vẻ mặt thương cảm nhìn về phía Trương Lượng.

"Tiểu Kiều, cô làm vậy thật quá đáng, tuy rằng San San nói vài câu không tốt với cô, nhưng cô cũng không thể ra tay đánh người như vậy được."

Đạo diễn Trương mở miệng, cau mày, mặc kệ Tề San San nói cái gì, thế nhưng đánh Tề San San ngay trước mặt mọi người là không đúng, tất cả mọi người đều có thể diện, sao có thể thô lỗ như vậy?

"Đúng vậy, thật là quá thô lỗ, tại sao giới giải trí của chúng ta lại có thể có người như cô?"

"Lúc trước tôi còn nghĩ anh Trương phong sát cô có chút quá đáng, nhưng hiện tại xem ra, người như cô nên bị phong sát từ lâu rồi."

Trên bàn cơm những minh tinh khác cũng nhao nhao mở miệng, mà Hàn Kiều Kiều lại không nói một lời, cũng không giải thích tại sao phải đánh Tề San San, không phải cô ấy không thể giải thích, mà là vì cô ấy không muốn giải thích.

"Thật là quá càn rỡ, dám đánh người ở ngay trước mặt tôi, đừng nói là ở nước ngoài, chính là ở trong nước tôi cũng có thể trị cô, khiến cô biết cái gì gọi là lễ nghi tôn ti."

Trương Nhân Cương vẻ mặt âm trầm, là một phú hào đứng đầu, hắn căn bản không hề để cái gọi là minh tinh này vào trong mắt, hắn thấy minh tinh chẳng qua chỉ là con hát, nữ minh tinh hào quang vạn trượng này chẳng qua là đồ chơi của người có tiền bọn họ mà thôi.

Chương 640: Tôi không quen tên khốn này

Hắn đầu tư công ty giải trí khắp trong ngoài nước, không chỉ là vì cháu trai mình, trong đó còn có một loại nguyên nhân chính là dựa vào thân phận cổ đông của công ty giải trí, mấy năm nay hắn cũng chơi không ít nữ minh tinh, chỉ có điều làm tương đối bí ẩn, ngay cả cháu của hắn cũng không biết.

Mặt Trương Nhân Cương vô cùng âm trầm, mà theo lời của hắn hạ xuống, mấy người vệ sĩ áo đen đứng bên cạnh nhà hàng lập tức đi tới, sắp bắt được Hàn Kiều Kiều.

"Các người muốn làm gì, buông chị Kiều Kiều ra."

Trương Yến thấy mấy vệ sĩ kia muốn bắt Hàn Kiều Kiều, lập tức vọt tới, "Các người chớ làm loạn, cậu Tần nhanh nhanh tới trợ giúp chị Kiều Kiều."

"Yến Tử đừng có gấp."

Hàn Kiều Kiều ngăn cản Trương Yến, biểu hiện trên mặt không thay đổi, chỉ là cười lạnh nhìn về phía Trương Nhân Cương, "Ông xác định ông muốn giáo huấn tôi sao?"

"Giáo huấn cô thì thế nào, không chỉ muốn giáo huấn cô, tôi còn muốn cô thân bại danh liệt, phong sát cũng quá tiện nghi cho cô rồi, tôi muốn cô không thể tiếp tục sống trong nước nữa."

Trương Nhân Cương vẻ mặt âm trầm, phong sát một minh tinh chỉ là khiến minh tinh này không thể lăn lộn trong giới giải trí, mà thân bại danh liệt, đó chính là muốn ở trong nước cũng không thể

ở được.

Loại tình huống này không phải chưa từng có, đã từng có mấy vị minh tinh đã bị bọn họ làm như vậy, nắm giữ đại bộ phận công ty giải trí cùng truyền thông, nếu muốn thao túng dư luận chẳng qua chỉ là một chuyện đơn giản, lại để cho minh tinh dưới cờ cùng nhau hát đệm, hủy diệt một minh tinh thật sự là một chuyện quá dễ dàng.

"Ah, như vậy sao."

Hàn Kiều Kiều đột nhiên xoay người một cái, hướng phía sau hô lên: "Phương Minh, có người nói muốn phong sát tôi, còn muốn khiến tôi thân bại danh liệt, cậu nói phải làm sao bây giờ?"

Phương Minh đi tới cùng với Reed, nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, cười một tiếng, giọng điệu của Hàn Kiều Kiều giống như đang làm nũng, nhưng chỉ có cậu biết, Hàn Kiều Kiều là giận thật.

Cái yêu tinh này khi tức giận chính là vẻ mặt như vậy.

Hàn Kiều Kiều vừa quay đầu kêu lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Phương Minh bên này, khi thấy Phương Minh cùng Reed, trên mặt đám người đạo diễn Trương đều lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì bọn họ không nhận ra hai người này, thoạt nhìn hắn không phải người trong giới?

"Nghe giọng điệu của Hàn Kiều Kiều, quan hệ cùng người trẻ tuổi này không bình thường, lẽ nào Hàn Kiều Kiều cũng là vì hắn mà cự tuyệt Trương Lượng?"

"Tuổi không lớn lắm, chẳng lẽ là phú nhị đại nào đó?"

Một ít minh tinh xì xào bàn tán, ánh mắt rơi vào trên người Phương Minh, ngược lại coi thường Reed, nguyên nhân rất đơn giản, "Phương Minh" hai chữ này vừa nghe chính là tên người

Trung Quốc, mà Reed là một người nước ngoài, hiển nhiên không thể nào là đối tượng Hàn Kiều Kiều nũng nịu.

Ánh mắt của Phương Minh thấy mấy vệ sĩ đang vây quanh Hàn Kiều Kiều, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, "Cút ngay."

Mấy vệ sĩ này đương nhiên không hiểu tiếng Trung, song khi ánh mắt của Phương Minh rơi xuống, mấy vệ sĩ này trong lòng run lên, cái ánh mắt này khiến cho bọn họ như rơi vào động băng, cả người rét run, theo bản năng lập tức lui về phía sau.

Mấy người hộ vệ bị ánh mắt của Phương Minh hù dọa thối lui, nhưng những người khác cũng không chú ý tới ánh mắt của Phương Minh, nhất là Trương Lượng, cho rằng người này là người đàn ông của Hàn Kiều Kiều, trong nháy mắt ghen ghét dữ dội.

Quản hắn khỉ gió có phải phú nhị đại hay không, đây là đang ở nước ngoài, là địa bàn của chú hắn, cho dù là rồng cũng phải cuộn lại.

"Nha, giọng điệu thật là phách lối, mày cho rằng nơi này là trong nước sao?" Trương Lượng cười lạnh liên tục, vẻ mặt khinh thường, nơi này là địa bàn của chú hắn.

"Người kia là ai?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Trương Lượng, sau đó ánh mắt chuyển hướng nhìn Hàn Kiều Kiều, Hàn Kiều Kiều bĩu môi, "Một tên trẻ trâu."

"Hàn Kiều Kiều, con mẹ mày!"

Trương Lượng đứng lên, nắm lấy bình rượu trên bàn, cũng muốn đập thẳng tới trên đầu Hàn Kiều Kiều, chỉ là tay hắn mới đến giữa không trung liền không nhúc nhích được, sau một khắc chỗ cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn.

Tay của Phương Minh bắt được cổ tay của Trương Lượng, sau đó ngón tay hơi dùng lực, tiếng xương vỡ vụn lập tức truyền tới, sắc mặt Trương Lượng trắng bệch, đau nhức kêu lên.

"Ai u, tay của tôi, tay của tôi..."

Chẳng qua sau khi Phương Minh buông tay hắn ra nhưng chuyện cũng không kết thúc như vậy, cậu nắm lấy bình rượu đỏ vừa rớt khỏi tay Trương Lượng, trực tiếp đập vào trên đầu Trương Lượng.

Bốp!

Bình rượu vỡ vụn, Trương Lượng giống như Tề San San, máu tươi đầy đầu.

Reed đứng ở sau lưng Phương Minh, thấy một màn như vậy lại khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, không phải bởi vì điện hạ đánh người, mà là vì điện hạ tự tay đánh người.

Điện hạ có thân phận gì? Đó là thần tử Giáo Hội, thân phận cao quý tới cỡ nào, nhưng bây giờ lại tự mình ra tay với một người bình thường, hơn nữa còn dùng thủ đoạn đập bình rượu như vậy, này chỉ có thể nói rõ một điểm, đó chính là thần tử điện hạ thật sự tức giận, hơn nữa còn không phải tức giận bình thường.

Vì sao thần tử điện hạ tức giận như vậy? Mọi thứ đều là vì cô Hàn kia, tuy rằng lúc trước hắn đã đề cao thân phận của cô hàn kia rồi, nhưng hiện tại xem ra còn đánh giá thấp địa vị của cô Hàn kia ở trong lòng thần tử điện hạ.

Bây giờ đã biết địa vị của cô Hàn này ở trong lòng thần tử điện hạ, Reed cũng biết nên xử lý chuyện trước mắt như thế nào, đó chính là tuyệt đối phải làm cho cô Hàn này thoả mãn.

"Các người làm vậy là sao? Thế nào lại đánh người?"

"Thô lỗ, thực sự là quá thô lỗ! Đúng là vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân(2), Hàn Kiều Kiều thô lỗ như thế, không nghĩ tới bạn bè của cô ấy cũng giống y cô ấy."

(2) Vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân: vật họp theo loài, người phân theo nhóm, người tốt và xấu thường khó thể đi cùng nhau, bởi tư tưởng và chí hướng đều khác nhau, thiện ác phân minh, chính tà đối lập, dù cho người tốt có nhường nhịn mãi thì cuối cùng cũng sẽ xung khắc như nước với lửa.

Những minh tinh trên bàn ăn này nguyên một đám tức giận nhìn Phương Minh, mà Trương Lượng thì ôm đầu rít gào: "Mấy tên vệ sĩ các người đều là người ngu sao? Mau bắt lấy tên khốn kia cho tôi, tôi muốn khiến hắn sống không bằng chết."

Sau khi nói xong, Trương Lượng lại đưa mắt nhìn sang chú mình, "Chú, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, chú phải báo thù cho cháu."

Nghe được lời nói của Trương Lượng, đám người ở đây cũng đều đưa mắt nhìn về phía Trương Nhân Cương, nghĩ vị đại phú hào ở nước Mỹ này nhất định sẽ mang vẻ mặt tức giận, song khi bọn họ thấy biểu tình trên mặt Trương Nhân Cương, nguyên một đám lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cháu của mình bị người đánh, trên mặt Trương Nhân Cương dĩ nhiên không phải vẻ phẫn nộ, ngược lại, vẻ mặt này thế nào lại quỷ dị như vậy, hình như là sợ?

"Vì sao tổng giám đốc Trương lại có vẻ mặt cổ quái như vậy chứ, tôi nhìn thấy có chút không đúng..."

"Người như tổng giám đốc Trương này, quen sống trong nhung lụa rồi, phỏng chừng mới vừa bị hành động thô lỗ của người đàn ông kia làm hoảng sợ."

Mấy vị minh tinh xì xào bàn tán, chẳng qua ngay sau đó hành động của Trương Nhân Cương để cho bọn họ mở rộng tầm mắt, Trương Nhân Cương căn bản không hề đáp lại cháu mình, mà là nhanh chóng rời khỏi vị trí đi về phía trước.

Nơi ấy chỉ có một vị người nước ngoài, chính là người nước ngoài bị bọn họ coi thường.

Thấy Trương Nhân Cương đi về phía người nước ngoài kia, những minh tinh này đưa mắt nhìn nhau, về phần Trương Lượng càng không biết chú mình bị sao vậy? Người chú thương yêu mình nhất thấy bản thân mình bị đánh, dĩ nhiên không lập tức giúp mình báo thù.

"Là... Là ông Reed? Lần trước trên phố Wall tôi đã từng may mắn được gặp ông."

Giọng nói của Trương Nhâm Cương mang theo chút run rẩy, không sai, hắn nhận ra thân phận của Reed, với tư cách là một trong vô số phú hào của nước Mỹ, làm sao có thể không nhận ra gia chủ của gia tộc Morgan, chẳng qua là hắn quen biết người ta, thế nhưng người ta không nhận ra hắn mà thôi.

"Đừng chào hỏi lung tung, tôi không quen biết ông."

Reed nghe được lời nói của Trương Nhân Cương, cả người đều luống cuống, nói đùa gì vậy, thằng này đắc tội thần tử, kết cục có thể tưởng tượng được, nếu để cho thần tử lầm cho là mình có liên quan tới hắn, đến lúc đó chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo đến trên người mình.

Nghe được lời nói của Reed, trong lòng Trương Nhân Cương càng sợ, thực sự là ông Reed, hơn nữa ông Reed lại còn cùng người tuổi trẻ kia dắt tay nhau mà đến, nói cách khác người tuổi trẻ kia là bạn của ông Reed.

"Ai u, thực sự là xấu hổ, không biết là bạn của ông Reed, thật là lũ lụt cuốn trôi miếu long vương, người một nhà không biết người một nhà."

Đã biết Phương Minh là bạn của Reed, Trương Nhân Cương không còn suy nghĩ báo thù cho cháu mình nữa, hiện tại chỉ muốn đè ép vấn đề này, hắn thấy người chịu đòn chính là cháu trai mình, đối phương cũng không chịu thiệt, vấn đề này có thể dừng lại tại đây.

Dù sao mình cũng có sức ảnh hưởng nhất định ở nước Mỹ, ông Reed vẫn phải nể mặt mũi mình một chút.

Reed nghe được lời nói của Trương Nhân Cương, càng luống cuống, MMP, ông đây đã muốn phủi sạch quan hệ với mày, không ngờ mày còn nhận là người một nhà với tao, đây không phải khiến thần tử điện hạ hiểu lầm sao?

Dưới sự lo lắng, Reed liếc nhìn bình rượu trên bàn cơm bên cạnh, không hề nghĩ ngợi trực tiếp cầm chai rượu lên, một chai đập vào trên người Trương Nhân Cương.

Trương Nhân Cương trợn tròn mắt, những người khác ở đây cũng trợn tròn mắt.

"Điện... Cậu Phương, tôi không quen tên khốn này." Hiện trường chỉ có giọng nói lo lắng biện giải của Reed.

Chương 641: Lần lượt từng bình một

Hiện trường, lặng ngắt như tờ!

Tề San San bị Hàn Kiều Kiều đập một bình rượu.

Trương Lượng bị Phương Minh đập một bình rượu.

Nhưng mà hết thảy này những chuyện này cũng không chấn động như chuyện Trương Nhân Cương bị Reed đập một bình rượu.

Trương Nhân Cương có thân phận gì? Tư bản cá sấu lớn nổi danh của nước Mỹ, lão đại sau màn của giới giải trí trong nước, người như vậy lại bị người đập bình rượu, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt của đám người đạo diễn Trương ở đây đảo qua đảo lại trên người Phương Minh cùng Reed, lập tức lại chuyển hướng nhìn đến trên người Hàn Kiều Kiều, giờ khắc này bọn họ đột nhiên nghĩ đến lúc trước Tề San San có nói một câu, câu nói kia đúng thật nói rất hay, rất có lý.

Người tụ theo loài vật tụ theo đàn!

Này đều là người nào vậy? Thế nào đều có sở thích bạo lực lấy bình rượu đập người như thế chứ?

Mấy vệ sĩ kia bị ánh mắt của Phương Minh dọa lùi, thấy ông chủ nhà mình bị đánh, ngay lập tức muốn xông tới, mà sau khi Trương Lượng kịp phản ứng, cũng phẫn nộ hô lên: "Bắt lấy lão già này cho tôi, dám đánh chú tôi, tôi muốn đích thân phế hắn."

Vốn Trương Nhân Cương bị hành động này của Reed làm cho bối rối ngơ ngác, sau khi nghe thấy lời cháu mình nói lập tức thanh tỉnh lại, nhìn vệ sĩ sắp muốn xông tới, vội vã hô lên: "Tất cả đứng lại cho tôi!"

Bị người đập bình rượu, nếu như đổi lại những người khác, Trương Nhân Cương tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn, nhưng lần này người lấy bình rượu đập mình chính là Reed, là gia chủ của gia tộc Morgan, hắn có thể làm sao?

Để vệ sĩ bắt Reed, nói đùa gì vậy? Chỉ sợ vệ sĩ vừa động tay, đến lúc đó ở đây liền có một đám khốn nạn cầm súng tự động xông lên, bắn mình bùm bùm bùm…

Không nên hoài nghi, ở nước Mỹ tài sản riêng cùng an toàn của bản thân đều là những thứ thần thánh không thể xâm phạm, cho dù có đập chết mình, gia tộc Morgan người ta cũng có thể đè ép chuyện này xuống, huống chi hắn cũng không phải người da trắng, mà nước Mỹ cũng không hưởng thụ được đãi ngộ đặc biệt gì.

Mặc dù nói hiện tại nước Mỹ có luật cấm phân biệt chủng tộc, nhưng trên thực tế đẳng cấp cao nhất ở nước Mỹ vẫn là người da trắng, sau đó mới là người da đen, mà xếp hạng phía sau cùng mới là người da vàng châu Á.

Mặc kệ hắn có bao nhiêu tiền, chỉ cần không phải người da trắng, vẫn sẽ bị kỳ thị ở nước Mỹ.

Quát lui vệ sĩ, Trương Nhân Cương cố nén đau đớn, trên mặt kéo ra dáng tươi cười, nhìn về phía Reed nói: "Ông Reed, có phải đã có hiểu lầm gì đó không, quỹ công ty dưới sự quản lý của tôi cùng quỹ Morgan Hedge Fund dưới cờ của quý gia tộc gần đây mới vừa có một hạng mục hợp tác."

"Có sao? Cho dù có, từ giờ khắc này cũng không còn nữa."

Reed căn bản không nể mặt Trương Nhân Cương, hơn nữa hắn cũng không dám nể mặt, toàn bộ gia tộc Morgan chính là quản lý tài sản thay Giáo Hội đấy, mà thần tử điện hạ có thân phận gì, đó là người thừa kế chức vị giáo hoàng trong thời gian tới, thằng này đắc tội thần tử điện hạ, còn nghĩ hợp tác cùng gia tộc Morgan bọn họ, trừ phi đầu óc mình toàn bã đậu mới có thể đáp ứng.

Trên bàn cơm, đám người đạo diễn Trương còn chưa kịp phản ứng ý trong lời Trương Nhân Cương đã nói, nhưng sắc mặt của Joseph thay đổi trong nháy mắt, mồ hôi lạnh trực tiếp chảy xuống.

Lúc trước, hắn đã cảm thấy người đi phía trước nhìn có chút quen mắt, hình như đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó, hiện tại sau khi nghe được lời nói của Trương Nhân Cương, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh nhân vật từng ở trang bìa tạp chí Time kia.

Reed. Morgan, nhân vật thủ lĩnh một đời của gia tộc Morgan, một trong mười gia tộc tài chính lớn nhất trên toàn cầu, sản nghiệp dưới cờ trải rộng khắp nơi trên toàn thế giới, nhất là ở trong giới tài chính, càng là tồn tại cấp bậc bá chủ.

Trong lòng Joseph, nếu như tài phú của Trương Nhân Cương là dòng suối nhỏ mà nói, như vậy gia tộc Morgan chính là biển rộng, hai người căn bản không phải cùng một cấp bậc, gia tộc Morgan chỉ cần động động ngón tay, những tài sản kia của Trương Nhân Cương lập tức không thể giữ được nữa, về phần hắn, một người xuất phẩm của công ty giải trí và truyền thông, ở trong mắt người ta chả là cái cóc khô gì.

Xác nhận thân phận của Reed, Joseph không ngạc nhiên chút nào đối với hành động của Trương Nhân Cương, nếu đổi lại là hắn, sợ rằng còn không bằng cả Trương Nhân Cương, nửa đầu trái bị đập bình rượu, không chừng còn phải chủ động đưa bên phải tới cho người ta đập, chỉ cần đối phương có thể nguôi giận.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao tôi cảm thấy có chút không đúng..."

"Hình như tổng giám đốc Trương rất sợ người nước ngoài kia, người nước ngoài kia có lai lịch thế nào vậy?"

"Quỹ Morgan Hedge Fund?"

Đạo diễn Trương cùng đạo diễn Lý cùng hơi lớn tuổi một chút liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ ngưng trọng từ trong mắt đối phương, một màn trước mắt này vượt khỏi nhận thức của bọn họ, sự tình đang phát triển theo một chiều hướng khác.

"Cái quỹ này tôi chưa từng nghe nói qua, thế nhưng gia tộc Morgan tôi nghĩ tất cả mọi người đã từng nghe nói tới."

Chị Chương mở miệng, trong đôi mắt đẹp có tia sáng kỳ dị, mà lời nói của chị ấy cũng nhắc nhở tất cả mọi người ở đây, Morgan, cho dù bọn họ không biết cũng nhìn quen mắt, bởi vì ở phía ngoài kia cách quán rượu không xa, có một ngân hàng của gia tộc Morgan.

"Gia tộc Morgan, một trong mười gia tộc tài chính lớn nhất trên toàn cầu?"

Biểu tình của tất cả mọi người trên bàn ăn cũng thay đổi, đây thật sự là một gia tộc đứng đầu mạnh mẽ chân chính, so sánh với người ta, tài phú của vị tổng giám đốc Trương kia căn bản không tính là gì.

"Tài phú của gia tộc Morgan cực kỳ kinh khủng, có người nói trong top 500 tập đoàn lớn nhất toàn thế giới có rất nhiều tập đoàn của gia tộc Morgan."

Đã từng có một nhà kinh tế học nói qua, trên đời này tài phú là ổn định không đổi, nhất là khi không có chiến tranh xuất hiện, tài phú vĩnh viễn được nắm trong tay một số ít người, mà những tài sản này sẽ giống hệt quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Có thể rất nhiều người sẽ phản bác, nghĩ khi những nhà thương mại điện tử mới xuất hiện, xuất hiện từng nhóm tài phú tân quý, tỷ như song Mã trong nước (Jack Ma và Pony Ma), tỷ như Mark Zuckerberg ở nước ngoài, còn có rất nhiều nhà thương mại điện tử khác.

Nhưng trên thực tế, những người gọi là tân quý này cũng đều được những tập đoàn tài chính lớn kia nâng lên, nếu chịu khó nghiên cứu lịch sử đầu tư của những tân quý này sẽ thấy bóng dáng của mấy tập đoàn tài chính lớn kia.

Rất nhiều người khinh thường những tập đoàn tài chính đứng đầu cổ xưa kia, nghĩ những tập đoàn tài chính này đã quá thiếu sáng tạo cùng tầm nhìn chiến lược hạn hẹp, nhưng trên thực tế, đây chẳng qua là cảm giác ảo do những tập đoàn tài chính này cố ý gây nên mà thôi, bởi vì bọn họ căn bản không cần sáng tạo đổi mới.

Việc bọn họ phải làm chỉ có một, đó chính là đầu tư cùng thu mua, đầu tư cho những người tài giỏi có óc sáng tạo, để xí nghiệp của những tinh anh này lớn mạnh, mà bọn họ thì ở phía sau hưởng thụ ẩn hình chia hoa hồng.

Sở dĩ bọn họ phải làm như thế, thứ nhất là vì ổn định, nếu như những tập đoàn tài chính tiến hành chèn ép về mọi mặt đối với những công ty mới được thành lập kia, khiến những tinh anh mới xuất hiện không còn đường phát triển, rất dễ dàng khiến họ tuyệt vọng, mà khi đó không chừng họ sẽ lấy thủ đoạn cực đoan đến đánh vỡ trật tự bọn họ đã sáng lập.

Cho nên, những tập đoàn tài chính đứng đầu này cho những tinh anh có năng lực kia một tia hi vọng, chỉ có khi có hy vọng, trật tự tài chính bọn họ thành lập mới có thể ổn định, mà cái hi vọng này tới từ sự đầu tư của những tập đoàn tài chính đứng đầu kia.

Những người quen thuộc thương mại liền biết rõ, gần đây ở nhóm khởi nghiệp có một từ rất hot, là thiên sứ luân đầu tư, chính là những công ty mới thành lập vì thu hút vốn tài chính đầu tư rót vào mà bán ra cổ quyền của công ty mình.

Loại gia tộc và tập đoàn tài chính đứng đầu như gia tộc Morgan này, chuyện bọn họ cần làm chính là đầu tư.

Đầu tư, có thể cho tinh anh có năng lực có được tài phú cùng địa vị, hơn nữa cũng sẽ không xung đột lợi ích với bọn họ, đây là một cục diện cả hai cùng có lợi.

Cho nên nếu là người có chút hiểu biết với những xí nghiệp nổi tiếng mới được thành lập sẽ rõ, người sáng lập những xí nghiệp này không chiếm quá nhiều cổ phần, lão đại chân chính là những tập đoàn tài chính đứng đầu kia.

Trải qua một loạt công ty con dưới cờ cùng đủ loại công ty quỹ đầu tư, những tập đoàn tài chính đứng đầu này vẫn đang âm thầm khống chế được mạch máu toàn cầu như cũ.

Dùng một câu hình dung đó chính là: Những tập đoàn cùng gia tộc tài chính cao cấp nhất đầu tư cho những công ty cao cấp nhất, mà công ty cao cấp nhất lại đầu tư cho những công ty hơi kém hơn một chút, công ty hơi kém một chút lại đầu tư cho công ty kém hơn chút nữa, công ty hơi kém hơn chút nữa lại đi đầu tư cho những công ty mới khởi nghiệp.

Trương Nhân Cương, chính là thuộc về loại công ty hơi kém hơn chút nữa này, còn kém mấy cấp bậc so với gia tộc Morgan.

"Tôi biết gia tộc Morgan rất mạnh mẽ, thế nhưng cho dù người nọ là người của gia tộc Morgan thì tổng giám đốc Trương cũng không cần phải như vậy chứ, đây là một gia tộc, cũng không phải mỗi một thành viên trong gia tộc đều có năng lượng lớn như vậy."

Có minh tinh nhỏ giọng thầm thì, loại gia tộc lớn như gia tộc Morgan này, thành viên không biết bao nhiêu, khẳng định cũng có tranh đấu nội bộ, thành viên gia tộc bình thường ngoại trừ có tiền, phỏng chừng cũng không có quyền lực gì.

"Cô thì biết cái gì, gì mà thành viên bình thường của gia tộc, ông Reed. Morgan là người đảm nhiệm chức gia chủ nhiệm kỳ này của gia tộc Morgan, nắm trong tay toàn bộ gia tộc Morgan."

Joseph trực tiếp mắng chửi, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể đè nén sự sợ hãi trong lòng của hắn, nghĩ đến bản thân dĩ nhiên đắc tội với gia tộc Morgan, trong lòng hắn lập tức cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

Nếu như chỉ đắc tội bình thường, hắn còn có thể đi nhận sai với từng người một, nhưng tộc trưởng của gia tộc Morgan lại làm ra hành động lấy bình rượu đập người khác như vậy, Joseph liền biết rõ, chuyện lần này gia tộc Morgan sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn xong đời.

Đạo diễn Trương cùng đám người đạo diễn Lý nghe được lời của Joseph, tất cả đều im lặng, ánh mắt nhìn về phía Reed mang theo vẻ kính nể, thậm chí ngay cả ánh mắt nhìn về phía Hàn Kiều Kiều đều mang sợ hãi.

"Cho dù là gia tộc Morgan thì thế nào, cùng lắm thì chúng ta về nước là được, tôi cũng không tin ở trong nước gia tộc Morgan có thể làm gì được chúng ta."

Trương Lượng vẫn không phục, bởi vì hắn biết tình huống chính trị trong nước, loại gia tộc như gia tộc Morgan này bất kể ở phương Tây có lực lượng mạnh mẽ dường nào, thế nhưng một khi ở trong nước tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện phạm pháp gì, nguyên nhân vì quốc gia vẫn luôn theo dõi rất chặt đối với loại gia tộc tài chính như bọn họ này.

"Thực sự là ngu ngốc, anh cho rằng ông Reed sẽ để anh rời khỏi nước Mỹ dễ dàng như thế sao?"

Joseph nhìn Trương Lượng như nhìn một tên ngu ngốc, thậm chí càng nhìn càng tức giận, nếu như không phải vì người trước mắt này, làm sao hắn lại rơi vào bước đường cùng như thế này, lập tức khó nén lửa giận, cầm một chai rượu đỏ khác trên bàn còn chưa mở, trực tiếp đập về phía Trương Lượng.

Tiếng thủy tinh vỡ nát thanh thúy lại một lần nữa đưa tới chú ý của mọi người, còn lần này Trương Lượng trực tiếp bất tỉnh, Joseph cũng trở thành vai chính trong tầm mắt của mọi người.

Đám người đạo diễn Trương nhìn Trương Lượng đổ vào trên bàn, khóe miệng co quắp một cái, không biết nên nói cái gì cho phải, Trương Lượng này lại bị đánh một bình rượu rồi.

"Cái kia... Thằng này gan lớn dám mạo phạm cô Hàn, tôi đã sớm không nhìn nổi, đã sớm muốn đánh hắn, lúc trước chỉ là cố ý ẩn nhẫn."

Joseph dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, hy vọng Hàn Kiều Kiều có thể mềm lòng tha cho hắn một mạng, nhưng mà Hàn Kiều Kiều chỉ nở nụ cười gằn, không hề có ý mềm lòng chút nào.

Nếu như lần này không có Phương Minh hỗ trợ, sợ rằng người rơi vào bước đường cùng như vậy chính là cô ấy, mà những người này tuyệt đối sẽ không thương xót cô.

Chương 642: Vui vẻ nhìn thấy

"Tin tức mới nhất, nam tinh đang hot nhất nước ta Trương Lượng lại bị dính scandal ấu dâm khi tới nước Mỹ tham gia lễ trao giải Oscar, bị cục cảnh sát địa phương đưa ra công tố."

"Trong lễ trao giải Oscar, thiên hậu Hàn Kiều Kiều quang vinh lấy được giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, trở thành minh tinh đầu tiên của nước ta lấy được giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất."

"Hình bất nhã và video của Tề San San bị đăng trên Internet, là đoạn clip được quay khi cô ta mới xuất đạo, nhân vật nam chính trong clip là tổng giám đốc một công ty đã có gia đình."

...

Trong nước, gần đây quần chúng thích ăn dưa rất hạnh phúc, bởi vì chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, hai minh tinh lớn trong giới giải trí liên tiếp bị tung scandal, vô số truyền thông liên tục đưa tin, mà khác với trước đây, sau một thời gian scandal của minh tinh được tung ra thì giới truyền thông chính thức mới bắt tay đưa tin, ngay khi scandal của Trương Lượng cùng Tề San San bị lộ ra, radio cùng mấy truyền thông chính thức lớn khác lập tức lên tiếng.

Tử quang lâu: Minh tinh, không chỉ đại biểu cho quang mang vạn trượng, càng đại biểu cho một phần trách nhiệm, phải phụ trách quốc gia, phụ trách với fans, phụ trách với chính mình, phải ăn nói và hành động cẩn trọng, làm được nhất nhật tam tỉnh ngô thân, trước sửa phẩm đức. Người không có phẩm đức tốt, trở thành minh tinh chỉ mang tới ảnh hưởng xấu cho quần chúng, các

ban ngành liên quan trong nước cần phải làm tốt trách nhiệm giám sát.

Đại sứ quán tại nước Mỹ: Bất kể minh tinh hay là người bình thường, khi ở trong nước phải tuân thủ luật pháp quốc gia, ở nước ngoài phải tuân thủ pháp luật nước đó, trái với pháp luật trong nước, chắc chắn phải bị pháp luật trừng phạt nghiêm khắc, trái với pháp luật nước ngoài, nếu không bị pháp luật nước ngoài trừng phạt ngược lại khiến đất nước bị bêu xấu.

Radio: Dựng lên giá trị quan đứng đắn, phát huy năng lượng tích cực, đối với những minh tinh có hành vi suy đồi đạo đức cùng trái pháp luật rõ ràng, mỗi bên đài truyền hình lớn cùng với truyền thông mạng phải hạn chế tất cả chương trình truyền hình cùng phim ảnh có minh tinh này tham gia.

...

Mấy truyền thông chính thức lên tiếng, chỉ cần có chút hiểu biết với tình hình trong nước liền biết rõ, Trương Lượng cùng Tề San San đã hoàn toàn xong, radio lần này không che dấu chút nào hạ lệnh phong sát, lần này khác hẳn với những lần mờ mịt hạ lệnh phong sát trước đây.

Đương nhiên, đối với những đại minh tinh này cùng cao tầng trong giới giải trí, sau khi thấy mấy tin này, trong lòng lại có những cảm thụ khác, đó chính là chắc chắn Trương Lượng cùng Tề San San đã đắc tội với một người không thể đắc tội nổi, bằng không cho dù thật sự làm ra scandal xấu hổ cỡ đó, dù cho radio muốn phong sát những nghệ sĩ có ảnh hưởng xấu cũng sẽ không lên tiếng nhanh như thế, hơn nữa Trương Lượng cùng Tề San San không phải minh tinh bình thường, tập đoàn tài chính cùng công ty sau lưng không thể nào không vận tác.

Chỉ có hai người này đắc tội với một người có quyền thế cực kỳ khủng bố ở trong nước, cho nên mới phải rơi vào kết quả này.

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện xảy ra ở Los Angeles, rất nhanh bị những người này biết được, dù sao ngoại trừ Tề San San cùng Trương Lượng, hôm đó còn có đám người đạo diễn Trương, đương nhiên có người tìm bọn họ hỏi thăm tin tức.

Đương nhiên bọn họ cùng hiểu được chính là vì Trương Lượng cùng Tề San San đắc tội với Hàn Kiều Kiều mới rơi vào kết cục này, về phần tình huống cụ thể, đám người đạo diễn Trương giữ kín như bưng, một chữ cũng không dám nói thêm.

Sở dĩ bọn họ nói ra Hàn Kiều Kiều là bởi vì Phương Minh có ý định truyền chuyện này đi từ miệng của bọn hắn, cứ như vậy, sau này giới giải trí thậm chí bao gồm những phú hào của giới giải trí trong nước kia, cũng không dám có ý đồ gì với Hàn Kiều Kiều.

Trên thực tế Phương Minh đoán không sai, khi những người này biết Trương Lượng cùng Tề San San là vì Hàn Kiều Kiều mới rơi vào kết cục này, liền lập tức nói cho những người bạn tốt của mình, Hàn Kiều Kiều không đụng được, hơn nữa khi bọn hắn nghĩ đến, Hàn Kiều Kiều hẳn là đã bị một đại nhân vật nào đó độc chiếm, thậm chí vị đại nhân vật này rất có thể là người trong giới chính trị.

Khác với quần chúng thích ăn dưa xem náo nhiệt trong nước, một tạp chí tài chính ở nước Mỹ có đăng một tin: Cổ phiếu của xí nghiệp Trương thị sụt 70%, bởi vì chênh lệch đòn bẩy đầu tư bỏ vốn, sợi dây tài chính bị đứt, xí nghiệp tuyên bố phá sản, cổ đông lớn nhất Trương Nhân Cương mắc nợ hơn 2 tỉ.

Tin tức này xuất hiện trên một trang báo rất nhỏ của tạp chí, nhỏ đến mức cũng chỉ có một câu nói như vậy.

...

Phòng tổng thống của Carbinsky!

"Cho nên đây là tất cả những gì cậu đã trải qua ở Anh?"

Trên ghế sa lon trong phòng, Hàn Kiều Kiều mang theo kính cận khung tròn, thay đổi hình tượng quyến rũ cùng gợi cảm trước đây, mặc một bộ T-shirt đơn giản, càng giống một đàn chị nhà bên, cầm dao gọt trái cây gọt táo, ánh mắt rơi vào trên người Phương Minh.

"Ừm."

"Tốt lắm, tiểu đạo sĩ, tôi còn nghĩ rằng cuộc sống của cậu ở nước ngoài gặp phải rất nhiều khổ cực, không nghĩ tới lăn lộn ngưu bức như thế, thần tử Giáo Hội, chậc chậc chậc, phỏng chừng không ít mỹ nữ yêu thương nhung nhớ cậu."

Nghe được lời nói của Hàn Kiều Kiều, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, mỹ nữ yêu thương nhung nhớ là không có, thế nhưng Reed an bài mỹ nữ có thật nhiều.

Thấy vẻ mặt của Phương Minh, tròng mắt dưới mắt kính của Hàn Kiều Kiều thoáng qua một tia đau lòng, tuy rằng trong miệng cô ấy nói như vậy, thế nhưng trong lòng cô ấy rõ ràng, Phương Minh sẽ có nhiều kỳ ngộ như vậy, đều là cầm sinh mệnh đi liều, mà lấy tính mệnh liều lĩnh làm những chuyện như vậy là vì cái gì, đó là có thể sớm một ngày trở lại trong nước.

Hàn Kiều Kiều biết, Phương Minh không cần sự an ủi của cô ấy, trong lòng người đàn ông này mạnh mẽ hơn bất kỳ người nào.

"Đến, cho cậu ăn quả táo."

Đưa quả táo đã được gọt xong cho Phương Minh, Hàn Kiều Kiều từ trên vị trí đứng lên, chẳng qua cũng có lẽ bởi vì trên mặt đất có nước trái cây, chân vừa trợt, cả người lập tức té ngã về phía bàn, mà ngay trên bàn kia lại vừa vặn có găm con dao gọt trái cây.

"A!"

Hàn Kiều Kiều kêu lên sợ hãi, mắt thấy thân thể mềm mại sẽ bị con dao gọt trái cây kia xuyên thủng, chẳng qua ngay khi lồng ngực của cô ấy cách dao gọt trái cây chỉ còn mấy tấc, một bàn tay ôm eo của cô ấy, trực tiếp kéo cô ấy tới.

Tay này tự nhiên là tay của Phương Minh, ngay trong khoảnh khắc Hàn Kiều Kiều hoảng sợ hô lên, Phương Minh liền kịp phản ứng, lấy cảnh giới bây giờ của cậu, tốc độ phản ứng nhanh vô cùng, vượt xa người thường.

"Chị Kiều Kiều, đã xảy ra chuyện gì?"

Trương Yến ở trong một căn phòng khác đang ở thu dọn đồ đạc, nghe được tiếng kêu sợ hãi của Hàn Kiều Kiều lập tức từ cửa phòng vọt ra, chỉ là khi cô ấy nhìn thấy một màn bên trong sảnh lớn, khuôn mặt ửng đỏ, lập tức trực tiếp xoay người chạy về phía gian phòng.

"Em... Em không thấy gì cả, các người tiếp tục đi."

Đúng vậy, trong sảnh lớn lúc này Phương Minh vừa lúc một tay ôm lấy eo của Hàn Kiều Kiều, mà Hàn Kiều Kiều bởi vì quán tính, cả người nhào vào trong lòng Phương Minh, từ góc nhìn của người ngoài, quả thật rất mập mờ.

Nếu như đổi lại dĩ vãng, Trương Yến thấy một màn như vậy chắc chắn sẽ không đơn giản quay mặt chạy đi luôn, mà nhất định phải hỏi thăm một chút, thế nhưng lần này cô ấy không chút do dự nào, bởi vì theo cô ấy thấy, cậu Tần cùng với chị Kiều Kiều rất hợp nhau.

Chị Kiều Kiều xinh đẹp như vậy, hơn nữa lại là minh tinh lớn, nhưng cậu Tần cũng không kém, chuyện hai ngày trước làm cho cô ấy biết năng lượng của cậu Tần, chỉ có người có thân phận như cậu Tần này mới có thể xứng đôi với chị Kiều Kiều.

Cho nên cô ấy rất mong được nhìn thấy hai người thân mật như vậy đấy, thậm chí trong lòng cô ấy còn hy vọng hai người này không biết chừng mực hơn một chút, tốt nhất là gạo nấu thành cơm, như vậy càng hoàn mỹ.

Chương 643: Quyết định của Shirley

Một ngày sau đó, một chiếc máy bay từ Los Angeles bay trở về Ma Đô, mà máy bay tư nhân chuyên dụng của Phương Minh cũng bay tới những thành phố khác khắp Châu Âu.

Luân Đôn, New York, Paris, Berlin, Rio De Janeiro...

Báo của nội bộ giáo hội đưa tin: Thời gian ba tháng, thần tử điện hạ đại biểu cho Giáo Hội đi thăm giáo đường của Giáo Hội ở những nơi khác trên thế giới, nghe người phụ trách giáo đường ở các nơi báo cáo tình hình phát triển với Giáo Hội, đồng thời đưa ra kiến nghị.

Cùng lúc đó, thần tử điện hạ còn tổ chức tiếp kiến rồi tín đồ Giáo Hội ở Giáo Hội các nơi, căn dặn tín đồ phải giữ vững bản tâm thiện lương, phải lấy thánh kinh làm chỉ đạo, quán triệt cùng lĩnh ngộ chân lý của Chúa.

Tại trong lúc này, thần tử điện hạ cũng đại biểu cho Giáo Hội, cùng chính khác của các quốc gia triển khai giao lưu tăng tình cảm, cùng mười sáu quốc gia ký kết hiệp nghị.

Thành quả chuyến thăm hỏi này của thần tử điện hạ rất lớn, những nhân viên cùng đi chung còn có tổng giám mục Gamma, Heidy, hồng y giáo chủ Pierre, cùng tín đồ vinh quang với Giáo Hội Reed. Morgan...

Thành phố Sheffield!

Máy bay tư nhân của Phương Minh trực tiếp bay vào sân bay

chuyên dụng bên trong lâu đài, cái tòa thành này chính là tòa lâu đài trước đây cậu đã lấy được từ trong tay Vương Hâm.

Lâu đài không có biến động gì lớn so với ba tháng trước khi cậu rời đi, Shirley ở bên trong lâu đài chăm sóc Alice, quản gia phụ trách tất cả công việc của lâu đài, Michel thì phụ trách đưa đón Alice đi học và đi về.

"Anh."

Khi thấy Phương Minh trở về, Alice lập tức trực tiếp nhào tới, Phương Minh vươn tay đón lấy Alice.

"Anh, anh thật là xấu, lâu như vậy đều không trở lại."

Cái đầu nhỏ của Alice cọ cọ ở trong ngực Phương Minh, vẻ mặt Phương Minh tràn đầy yêu thương vuốt tóc Alice, khi cậu gọi điện thoại cho Shirley cũng biết rõ, mấy tháng này mặc dù Alice không nói ra miệng, nhưng trong lòng vẫn rất mẫn cảm cùng yếu ớt, luôn cảm giác mình bị vứt bỏ, có đôi khi buổi tối nằm mơ cũng sẽ gào to tên của cậu.

"Alice, không phải anh đã trở về rồi sao? Vì anh có công việc phải làm, sau khi làm xong lập tức trở về với Alice đây."

"Thật vậy chăng?"

Alice ngẩng đầu, dùng bộ đáng thương đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, "Sau này đi nơi nào nhất định dẫn theo Alice, như vậy có được không."

"Vâng."

Nghe được anh mình trả lời, Alice hít hít mũi, trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười sáng lạn.

Sau khi trấn an Alice rồi, Phương Minh ra hiệu Alice tự mình

đi chơi, sau đó đưa mắt đã rơi vào trên người Shirley.

"Cô Shirley, trong khoảng thời gian này khổ cực cho cô rồi."

Đối với Shirley, Phương Minh vẫn rất hài lòng, Shirley đã chăm sóc cho Alice rất cẩn thận, hơn nữa tính tình của người phụ nữ này rất điềm tĩnh, khi gọi điện thoại cho mình cũng chỉ nói chuyện của Alice, chưa bao giờ nói chuyện của chính cô ấy.

"Tôi đã từng nói với cô, vấn đề trên người của cô có chút phức tạp, muốn phải giải quyết không phải là chuyện dễ dàng, cô còn nhớ chứ?"

Phương Minh mở miệng, mà nghe được lời của Phương Minh, trong đôi mắt xinh đẹp của Shirley có tia sáng, bởi vì cô ấy biết cậu Tần sẽ không vô duyên vô cớ nói với cô ấy cái này, nếu nói chuyện ấy ra ngay lúc này...

"Cậu Tần, cậu..."

"Đã quên nói cho cô biết, tôi không phải họ Tần, tên thật của tôi là Phương Minh."

Nếu đã bị Cher tiết lộ thân phận chân thật của mình, mà lúc trước lại có nhiều khách quý tới xem lễ như vậy, toàn bộ giới tu luyện phương Tây đều đã biết thân phận chân thật của mình, Phương Minh cũng không còn gì phải ẩn giấu thêm nữa.

Trên mặt Shirley có vẻ kinh ngạc, chẳng qua cô ấy không suy đoán quá nhiều, dưới cái nhìn của cô ấy, bất kể là họ Tần hay là họ Phương, dù sao thì đều là người có bản lãnh lớn là được rồi.

"Cô Shirley, lúc đầu tôi nói qua cho cô, linh hồn của cô ở năm cô năm tuổi xuất hiện không trọn vẹn, nhưng chính là bởi vì lần té đó khiến linh hồn của cô không trọn vẹn, cô mới có thể sống đến bây giờ, bằng không mà nói chỉ sợ phải chết yểu từ sớm, từ một điểm này đến nói cũng có thể xem như là Tái ông thất mã yên tri

phi phúc(1) rồi."

(1) Tái ông thất mã yên tri phi phúc: Ông lão ở biên giới mất ngựa, còn chưa biết là họa hay là phúc.

Phương Minh nhìn Shirley, nếu như chỉ là bù đắp linh hồn không trọn vẹn của Shirley, tuy rằng phiền toái một chút nhưng chỉ cần có thể có loại dược liệu tu bổ linh hồn, cũng không phải là không thể làm được, vấn đề lớn nhất trên người Shirley kỳ thực cũng không phải chỗ này, mà là bởi vì ngũ hành của cô ấy không trọn vẹn.

Người bình thường ngũ hành không trọn vẹn đa số cũng chỉ thiếu một loại trong số ngũ hành, thiếu hai loại cũng không thấy nhiều, mà ba loại cũng đã là cực kỳ hiếm thấy, nhưng vậy mà Shirley lại ngũ hành thiếu tứ, loại bát tự này trong số nghìn vạn người phỏng chừng cũng chỉ có một hai người như vậy.

Vấn đề phiền toái trên người Shirley ngay ở đây, sau khi giải quyết khuyết tổn linh hồn, tiếp đó phải làm sao mới có thể giải quyết chuyện ngũ hành bát tự, lúc này linh hồn của Shirley cùng ngũ hành căn bản đã đạt thành một loại cân đối, có một chút biến động, cân đối này sẽ bị đánh vỡ.

Cái này rất giống một tòa nhà được xây dựng phần móng không vững chắc, dẫn đến tòa nhà xuất hiện nghiêng ngã muốn sập, chẳng qua lúc này, có một cây cột thép to lớn chĩa vào phía trước tòa nhà, ngăn cản tòa nhà sập.

Bởi vì cây cột thép lớn này, toàn bộ tòa nhà trở nên cực kỳ khó coi, nhưng nếu như triệt tiêu cái cột thép này, cân đối đánh vỡ, tòa nhà sẽ đổ nát.

Ngay từ đầu Phương Minh chính là đang suy nghĩ sau khi phá vỡ cân đối của hai thứ này nên giải quyết như thế nào, chỉ là vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, chẳng qua bây giờ trong đầu

của cậu toát ra một ý niệm.

Shirley chỉ lẳng lặng lắng nghe, trên thực tế đối với linh hồn còn có ngũ hành và vân vân cô ấy không hiểu rõ chút nào, trên thực tế người thường cũng không biết mấy thứ này.

"Shirley, cô có muốn đi lên con đường nhân sinh khác hẳn so với những người khác, ví dụ như trở thành người giống như tôi?"

Sau khi Phương Minh nói xong những lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm Shirley, không sai, phương pháp xử lý mà cậu có thể nghĩ được để giải quyết vấn đề của Shirley chính là khiến Shirley giống như cậu, trở thành một người tu luyện.

Ngũ hành thiếu tứ, cho dù trong mắt người tu luyện cũng là thể chất cực kỳ kém, không có bất kỳ thế lực nào sẽ để ý, thế nhưng ở trong truyền thừa Vu Sư Phương Minh tiếp nhận, có ghi lại một môn phương pháp tu luyện, phương pháp tu luyện này vừa vặn cần người có thuộc tính Mộc cực kỳ mạnh mẽ tu luyện.

Shirley, không chỉ có riêng thuộc tính Mộc cực kỳ mạnh mẽ, ngũ hành của cô ấy là hoàn toàn bị thuộc tính Mộc chiếm đoạt, đây là mạnh tới không có biên giới, phương pháp tu luyện này cho cô ấy tu luyện thật sự là không còn gì thích hợp hơn.

Nhưng mà nguyên nhân Phương Minh không đưa phương pháp tu luyện này ra ngay từ đầu cũng rất đơn giản, phương pháp tu luyện trong giới tu luyện đều là tồn tại cực kỳ trân quý, nhất là thuật pháp tu luyện cao cấp này, càng là vô giá, một loại thuật pháp tu luyện cao cấp, có thể sinh ra một gia tộc tu luyện, có thể nghĩ được giá trị lớn tới mức nào.

Phương Minh cùng Shirley cũng không có quan hệ đặc thù gì, đương nhiên không thể nào ngay từ đầu đã truyền thụ phương pháp tu luyện trân quý như vậy cho Shirley, nhưng trải qua quãng thời gian quan sát này, coi như cậu đã có thể hiểu được Shirley.

Hơn nữa đối phương giúp mình chăm sóc Alice lâu như vậy, truyền thụ cho cô ấy phương pháp tu luyện này cũng xem như là thù lao. Mặc dù thuật pháp tu luyện rất trân quý, nhưng bên trong truyền thừa Vu Sư có hơn trăm loại, lấy ra một loại cũng không đau xót gì.

"Tần... Cậu Phương, ý của cậu là nói muốn tôi trở nên giống cậu?" Shirley có chút không thể tin tưởng, dưới cái nhìn của cô ấy, cao nhân giống Phương Minh này, một thân bản lĩnh khẳng định là sẽ không dễ dàng truyền cho những người khác, bởi vì người có bản lĩnh như vậy, đã chú định chính là nhân vật trên tầng lớp thượng lưu của xã hội.

"Tạm thời cô đừng vội trả lời tôi, hãy nghe tôi nói trước đã."

Phương Minh ra hiệu Shirley tạm thời đừng kích động, sau khi sắp xếp từ ngữ xong lại nói: "Trên đời này kỳ thực tồn tại hai thế giới, một cái là thế giới mà những người thường như các người sinh hoạt, mà còn một thế giới khác, thế giới này được xưng là giới tu luyện, mà người trong giới tu luyện này đều có một số bản lĩnh đặc thù, dựa theo cách nói của người thường các người, chính là nắm giữ ma pháp, đương nhiên, Vampire, người sói... những chủng tộc các cô đã thấy trong phim điện ảnh này cũng đều tồn tại."

"Thế giới thế tục cùng giới tu luyện thực ra là chồng lên nhau, chỉ có điều người trong giới tu luyện ẩn nấp trong thế giới thế tục, người thường dưới tình huống bình thường không thể tiếp xúc được, chỉ có số ít người thường mới biết sự tồn tại của giới tu luyện, tỷ như quan lớn chính khách của các quốc gia."

"Trở thành người tu luyện cũng không phải là tràn đầy chỗ tốt như cô tưởng tượng, tuy rằng trở thành người tu luyện, đối với người thường đến nói sẽ giúp họ có được lực lượng mạnh mẽ, nhưng dựa theo quy tắc của giới tu luyện, người tu luyện không thể phá hư trật tự của thế tục."

"Người tu luyện có thể hưởng thụ được một số đặc quyền người thường không hưởng thụ được, nhưng tương tự cũng sẽ kinh lịch những phiền phức người thường không thể gặp được, thậm chí có khả năng rất lớn sẽ mất tính mệnh, nguyên nhân rất đơn giản, nếu như nói thế tục còn có pháp luật tới bảo vệ người nhỏ yếu, như vậy giới tu luyện là chân chánh mạnh được yếu thua, mọi thứ đều dựa vào thực lực để nói chuyện, đạo lý chỉ có tác dụng dưới tình huống thực lực của hai bên ngang bằng nhau."

Khi nói câu này, vẻ mặt Phương Minh tràn đầy vẻ ý vị thâm trường, bởi vì cậu tin tưởng lấy trí thông minh của Shirley sẽ hiểu ý trong lời của cậu.

Shirley sắc mặt biến hóa một chút, bởi vì cô ấy thực sự là đã hiểu rõ ý của Phương Minh, mạnh được yếu thua, trên thực tế thế giới thế tục cũng vẫn tồn tại, chỉ có điều bị giấu dưới lớp áo pháp luật.

Nhất là trong khoảng thời gian này, theo người bạn thân Ashley của cô ấy càng lúc càng hot, tiếp xúc được giai tầng càng ngày càng cao, cô ấy cũng từ trong miệng Ashley biết được sự tàn khốc của xã hội thượng lưu, căn bản không hề có chút liên hệ với mấy thứ phong phạm quý tộc thân sĩ gì gì đó trong miệng phóng viên.

Bởi vì Ashley đã từng thấy một minh tinh mới xuất đạo, bởi vì đắc tội một lão đại mà trực tiếp bị bắt lên trên du thuyền, ba ngày sau thi thể xuất hiện ở bờ biển.

Chỉ có điều, tin tức này đã bị phong cấm, người thường căn bản không biết mà thôi, cho dù đã biết, cũng chỉ là một vụ án phức tạp không đầu mối.

Càng là tầng dưới chót, càng sẽ tuân thủ pháp luật, bởi vì pháp luật là ô dù của bọn hắn, bọn họ không dám đánh phá ô dù bảo vệ trên người mình, mà càng là cao tầng, lại càng không thèm để ý

pháp luật, bởi vì pháp luật chính là quy định do bọn họ đặt ra.

Cao tầng của giới thế tục còn như vậy, huống chi là giới tu luyện càng cao hơn một tầng, cô ấy có thể tưởng tượng đến hình tượng mạnh được yếu thua mà cậu Phương nói.

"Đã biết những thứ này, hiện tại cô còn muốn trở thành người tu luyện sao?"

Phương Minh mở miệng hỏi lần nữa, nhưng mà khiến cậu không nghĩ tới là, Shirley gần như lập tức đáp lời ngay sau khi cậu hỏi: "Tôi nguyện ý!"

Chương 644: Mộng Cơ mang tới thứ tốt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Shirley, là người có tính cách hoàn toàn khác so với người bạn tốt của cô ấy là Ashley.

Nếu như nói Ashley là cái loại người mới gặp như đã quen, nhiệt tình không gò bó, như vậy Shirley chính là loại người an tĩnh lạnh nhạt, nhưng Phương Minh cũng không biết, khi còn bé, tính tình của hai người hoàn toàn trái ngược so với bây giờ.

Khi còn bé, Ashley rất nhát gan, không có dũng khí nói chuyện với người xa lạ, cũng không dám để người lạ ôm mình, nhưng lá gan Shirley rất lớn, dù người xa lạ ôm cũng không khóc, từ nhỏ chính là một cô gái có tính cách như đàn ông.

Tính tình của Shirley chuyển biến từ vài năm sau khi cô ấy ngã sấp, từ sau khi ngã sấp xuống xuất hiện nói lắp, tính cách của cô ấy liền càng ngày càng lạnh, cũng càng lúc càng ít nói, đến sau này biến thành như vậy.

Thế nhưng, này không có nghĩa là Shirley thực sự trở thành một người vô dục vô cầu, cô ấy khát vọng có thể ăn nói lưu loát, mà sau khi biết mình có cơ hội có thể trở thành người tu luyện giống như Phương Minh, dã tâm trong lòng đã biến mất từ nhiều

năm nay lại sống đến giờ.

Không sai, chính là dã tâm!

Shirley từ nhỏ chính là một người rất chủ động, chỉ cần là thứ cô ấy yêu thích, đều phải cố gắng tranh giành, loại tính cách này bởi vì miệng nói lắp bị cô ấy chôn sâu nơi đáy lòng.

Đối với loại ánh mắt nóng bỏng hiện lên trong tích tắc vừa rồi của Shirley, Phương Minh cũng không bỏ qua, cậu nhìn rõ rõ ràng ràng, nhưng cậu không hề cảm thấy có cái gì không tốt, giới tu luyện chính là một thế giới mạnh được yếu thua, thế giới này không chứa thánh mẫu.

Chỉ khi có dã tâm mới khiến tất cả người tu luyện có động lực để tiến tới, mặc kệ dã tâm của người là cái gì, một người vô dục vô cầu tuyệt đối không thích hợp sinh tồn trong giới tu luyện.

Shirley có vẻ mặt như thế, Phương Minh trái lại càng thêm yên tâm khi truyền thuật pháp tu luyện cho cô ấy.

"Shirley, nói rõ mất lòng trước được lòng sau, tôi truyền cho cô phương pháp tu luyện, nhưng có ba điều kiện, đệ nhất: Không được vô cớ ra tay với người bình thường; thứ hai: Không cho phép vô cớ giết người, cho dù là người thường hay là người tu luyện; đệ tam: Cả đời không được đối địch với tôi."

Ba điểm này, là Phương Minh đã suy nghĩ cẩn thận trước khi quyết định truyền thụ thuật pháp cho cô ấy, hai điểm phía trước là vì phòng ngừa sau khi Shirley trở thành người tu luyện sẽ lạm sát kẻ vô tội, về phần điểm thứ ba thì là vì nguyên nhân của riêng cậu.

Truyền thụ phương pháp tu luyện cho Shirley, từ một loại ý nghĩa nào đó Shirley liền coi như là đồ đệ của cậu rồi, mà chuyện khi sư diệt tổ đương nhiên là không cho phép phát sinh, điểm này cho dù là môn phái trong giới tu luyện hay là gia tộc đều giống

nhau.

Môn phái có môn quy, đệ tử nhập môn phải phát thệ, mà gia tộc cũng có tộc quy, một cái là thuần phục sư môn một cái là thuần phục gia tộc, mà Phương Minh chỉ là một người, cậu cũng không có suy nghĩ sẽ khai tông lập phái, cho nên Shirley chỉ cần không phản bội cậu là được rồi.

Cũng không phải Phương Minh lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, đây là lời nhắn nhủ mà bất kỳ một người làm sư phụ nào trong giới tu luyện đều sẽ yêu cầu đệ tử mình phải làm được trước khi quyết định thu nhận, đương nhiên, trước đây sư phụ của Phương Minh cũng không yêu cầu Phương Minh phát thệ như thế, bởi vì dựa theo sư phụ của Phương Minh đã nói, kỳ thực ông ấy chưa tính là sư phụ của Phương Minh, cũng không truyền thụ thuật pháp Đạo gia gì cho cậu.

...

Trong phòng làm việc của lâu đài, Phương Minh đưa cho Shirley một cái hộp, trong hộp này có một quyển sách, bên trong là phương pháp tu luyện mà cậu vừa sao chép ra: Thiên Mộc Thuật.

Đây là phương pháp tu luyện của một cường giả am hiểu khống chế thực vật bên trong truyền thừa Vu Sư ghi lại, Thiên Mộc Thuật lấy thao túng thực vật làm chủ, mà người tu luyện ban đầu muốn tuyển chọn một loại thực vật làm thuật dẫn, thẳng đến khi phát hiện mình có thể đạt tới trình độ cảm ứng tâm linh cùng loại thực vật này, khi đó mới coi như là chân chánh bước vào ngưỡng cửa tu luyện.

Shirley là ngũ hành thiếu tứ độc mộc, Phương Minh tin tưởng nhất định Shirley có thể cảm ứng thành công, tối đa chỉ là thời gian ngắn dài khác nhau.

Chẳng qua ngoài bí tịch thuật pháp, bên trong cái hộp còn có

một bình ngọc khác, trong này có ba giọt Dịch Thần Linh

"Bí tịch này cô chỉ có thời gian bảy ngày để quan sát, trong bảy ngày này cô phải ghi nhớ rõ trong lòng, sau đó đốt rụi bí tịch này đi, mặt khác trong bình ngọc này có ba giọt nước thuốc cực kỳ trân quý, chờ khi cô có thể hiểu thiên thứ nhất trong bí tịch này thì có thể dùng một giọt Dịch Thần Linh, sẽ có trợ giúp cho cô phương diện cảm ứng thực vật."

"Chẳng qua cô phải nhớ kỹ một điểm, Dịch Thần Linh này cực kỳ trân quý, mỗi một giọt đều là vô giá, hai giọt còn lại nên sử dụng khi nào, chính cô tự quyết định, chẳng qua tốt nhất không nên để lộ ra ngoài chuyện cô có Dịch Thần Linh này."

Vẻ mặt Phương Minh rất nghiêm túc, nếu để cho người của giới tu luyện phương Tây biết trên người Shirley có ba giọt lời Dịch Thần Linh, phỏng chừng sẽ điên cuồng cướp giật, bằng vào thực lực bây giờ của Shirley căn bản không thể bảo vệ được ba giọt Dịch Thần Linh này.

Mặt khác, tuy rằng cậu truyền thụ thuật pháp cho Shirley, nhưng cũng không coi Shirley hoàn toàn trở thành đồ đệ của mình, chỉ là vì giải quyết vấn đề trên người Shirley mà bất đắc dĩ đưa ra quyết định như vậy mà thôi, ba giọt Dịch Thần Linh đã là cực hạn, trừ phi Shirley chân chính lộ ra thiên phú trên con đường tu luyện, cậu mới có thể trọng điểm bồi dưỡng.

Không nên cảm thấy Phương Minh thực tế, trên thực tế giới tu luyện chính là thực tế cùng tàn khốc như vậy, cậu và Shirley không thân cũng chẳng quen, cái môn phương pháp tu luyện cùng với ba giọt Dịch Thần Linh này dành cho Shirley, đã có thể coi là thù lao vô cùng phong phú.

Shirley cầm hộp gỗ cùng cái chai rời đi, toàn bộ phòng làm việc chỉ còn lại có Phương Minh một người, chẳng qua Phương Minh cũng không rời đi luôn, mà là cầm điện thoại di động lên gọi

một cú điện thoại.

Sau nửa giờ, một chiếc chiếc xe chậm rãi lái vào lâu đài, cuối cùng trực tiếp ngừng ở tại bãi đậu xe dưới lòng đất, đi tới đường ngầm chuyên dụng, trực tiếp xuất hiện ở trước phòng làm việc.

"Vào đi."

Phương Minh tự mình mở cửa phòng, ở bên ngoài phòng làm việc, Mộng Cơ đẩy một két sắt cao xấp xỉ một mét đứng ở đó, mà ngay khi ánh mắt của Phương Minh thấy két sắt này, trong mắt cũng có tia sáng.

"Dựa theo yêu cầu của cậu, những Dịch Thần Linh kia cũng đã đổi đi rồi, toàn bộ đồ vật đều ở nơi này, mật mã là 78, chính cậu tự mở xem một chút đi."

Sau khi Mộng Cơ đẩy tủ sắt vào phòng làm việc, liền tự mình đi tới ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, trực tiếp cầm lên bình cà phê đã được pha sẵn bên cạnh, rót cho mình một ly.

Phương Minh cũng không để ý thái độ của Mộng Cơ, đi tới trước két sắt, sau khi nhấn mật mã mở két sắt ra, mang trên mặt vẻ chờ mong nhìn đồ vật bên trong.

Mười mấy cái hộp nhỏ, còn có năm sáu cái hộp lớn một chút, ngoài ra còn có một vài sách cổ cùng một số cái chai, tất cả những thứ này khiến két sắt trở nên đầy ắp.

Đồ vật ở bên trong cái hộp cùng cái chai ở đây, chính là những thứ Phương Minh yêu cầu Mộng Cơ đổi giúp, dùng Dịch Thần Linh trao đổi lấy bảo bối của giới tu luyện phương Tây.

Phương Minh tạm thời cầm lên cái hộp đầu tiên, đây là một cái hộp gỗ, sau khi đặt hộp gỗ lên bàn Phương Minh trực tiếp mở nó ra.

Ngay khoảnh khắc khi mở hộp gỗ ra, thấy đồ vật trong hộp này, con mắt Phương Minh sáng ngời, lập tức nhìn về phía Mộng Cơ, cậu không nghĩ tới, thứ đồ đầu tiên này đã mang tới cho cậu kinh hỉ lớn như vậy.

Đồ vật trong này, đối với người khác mà nói có thể chỉ là trân quý, nhưng là đối với cậu, tác dụng còn vượt lên cả Dịch Thần Linh.

Chương 645: Chuẩn bị trở về nước (1)

Con mắt Phương Minh tỏa sáng, Mộng Cơ dùng Dịch Thần Linh trao đổi được món đồ đầu tiên, để cậu vô cùng thoả mãn.

"Nghìn năm Tê Ngưu Phấn."

Bên trong hộp gỗ thứ nhất có để bột phấn, mặc dù chỉ ngửi thấy mùi này nhưng Phương Minh có thể biết rõ đây là bột phấn nghiền nát được từ sừng tê giác.

Bột phấn từ sừng tê giác là một loại thuốc Đông y, nhưng nếu như là bột phấn từ sừng tê giác thông thường cũng không trân quý đối với Phương Minh, thậm chí có thể mua được trên thị trường, nhưng mà bột phấn từ sừng tê giác nghìn năm, lại là chân chính có tiền mà không mua được.

Bột phấn từ sừng tê giác nghìn năm, cũng không phải nói con tê giác này sống một nghìn năm, mà là vì sừng tê giác này đã được giữ gìn suốt một nghìn năm.

Sừng tê giác có một loại rất đặc tính rất kỳ lạ, số năm càng lâu thì dược hiệu càng mạnh mẽ, nhưng sừng tê giác khác với những sừng trâu khác, nếu như bảo tồn không đúng cách, có thể nói rằng trong vòng trăm năm tất cả dược tính ẩn chứa trong nó sẽ xói mòn.

Muốn phán đoán sừng tê giác có dược hiệu như thế nào, chỉ cần xem màu sắc của bột phấn, mười năm là trắng, trăm năm là vàng, nghìn năm là đỏ.

Bột phấn từ sừng tê giác nghìn năm, chỉ riêng nó đã có tác dụng khiến thân thể khỏe mạnh, tuy rằng có thể xem như bảo bối, nhưng lại kém khá xa so với tác dụng của Dịch Thần Linh, sở dĩ Phương Minh sẽ kích động như thế, bởi vì đây là một trong sáu mươi bốn loại thuốc phụ cần có để luyện tầng sáu trong sách ngâm thuốc.

"Mấy thứ gì đó trong hộp gỗ này đổi lại một giọt Dịch Thần Linh, tuy rằng tôi cảm thấy có chút thua lỗ, chẳng qua nếu cậu muốn, tôi chỉ có thể đáp ứng."

Mộng Cơ đang uống cà phê ở một bên chỉ vào mấy hộp gỗ này, mấy hộp gỗ này đều tới từ với cùng một thế lực, đối phương lấy ra mấy thứ này trao đổi một giọt Dịch Thần Linh.

Phương Minh không nói gì thêm, ở trong mắt Mộng Cơ Dịch Thần Linh rất trân quý, thế nhưng ở trong lòng cậu, giá trị của những dược liệu này cũng không kém, dù sao những dược liệu này cậu không có, thế nhưng Dịch Thần Linh cậu lại có rất nhiều, căn bản không lưu tâm một hai giọt như thế.

Trong két sắt có rất nhiều đồ, nói chung đều là đủ loại đồ vật trân quý lại hiếm hoi, ngoại trừ dược liệu còn có những thiên tài địa bảo khác, thậm chí ngay cả châu báu giá trị liên thành đều xuất hiện.

Tỷ như một miếng Ruby thiên nhiên lớn chừng quả trứng gà, còn có dạ minh châu to bằng nắm tay, những thứ châu báu có thể khiến cho vô số quyền quý điên cuồng tranh đoạt, cũng đã trở thành đồ vật để Mộng Cơ trao đổi.

"Phương Minh, tôi có chút tò mò, cậu cần mấy loại châu báu này làm gì?"

Mộng Cơ hơi nghi hoặc một chút, mặc dù nói những châu báu này cô ta nhìn mà thấy thèm, nhưng đây chẳng qua là bản tính của

phụ nữ mà thôi, hơn nữa với tư cách là người tu luyện, cô ta cũng không quá chú ý châu báu loại vật này, dù sao trong giới tu luyện, thực lực mới là vương đạo.

"Khụ khụ, cô không cảm thấy những châu báu này rất đẹp mắt sao?"

Phương Minh cười cười đáp một câu, nhưng mà chỉ có cậu tự mình biết, sở dĩ ngay cả châu báu cũng muốn, chỉ là bởi vì Dịch Thần Linh quá nhiều, nếu như không phải sợ một lần lấy ra quá nhiều Dịch Thần Linh sẽ dẫn đến giá trị của Dịch Thần Linh giảm xuống, cậu đều muốn trực tiếp lấy ra một thùng Dịch Thần Linh cướp sạch tất cả tài phú mà các thế lực lớn giới tu luyện phương Tây tích súc.

Sau nửa giờ, Phương Minh kiểm kê hoàn tất mọi thứ trong két sắt, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, dược liệu phụ trợ cần có trong phương thuốc ngâm tầng thứ sáu cậu lấy được mười bảy loại, mười sáu loại thuốc chủ yếu đã lấy được một loại, ngoài ra còn có rất nhiều bảo bối khác, cùng với một số thứ gì đó ngay cả cậu cũng không nhận ra lai lịch.

"Cái hộp này là một vị tiền bối của tộc tôi lấy được ở năm trăm năm trước, cái hộp này rất cổ quái, qua nhiều năm như vậy vô số tiền bối của tộc tôi muốn mở nó ra thử, nhưng vẫn chưa từng thành công lần nào."

Thấy Phương Minh đưa mắt nhìn vào trên hộp ngọc màu mực cuối cùng, Mộng Cơ mở miệng giải thích, chỉ là lúc nói lời này, gương mặt của cô ta hơi đỏ lên, bởi vì chuyện này trưởng lão trong tộc làm có chút không chân chính.

Tuy rằng hộp ngọc này rất cổ quái, nhưng rốt cuộc có ích lợi gì còn chưa bị phát hiện, ai biết bên trong có gì kia chứ, cầm thứ như vậy đổi lấy một giọt Dịch Thần Linh, Mộng Cơ đều cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nhưng ai biểu gia tộc Nightmare bọn họ nghèo đến nỗi không có mùng tơi mà rớt, bản thân vốn đã không có nhiều bảo bối, nhưng các trưởng lão lại không muốn buông tha Dịch Thần Linh, cho nên mới lấy cái hộp ngọc được nhét trong kho tàng của tộc ra.

Phương Minh thấy chút thay đổi trên gương mặt Mộng Cơ, hiểu rõ trong lòng, chẳng qua cậu cũng không thèm để ý, cái hộp này liền tộc Nightmare đều mở không ra, mặc dù không biết rõ bên trong có cái gì, nhưng có lẽ là đồ tốt đây.

Quan trọng nhất là khi nhìn thấy hộp ngọc màu mực này, trong đầu Phương Minh nghĩ tới chiếc hộp màu đen dùng để mở trận pháp trước đây, khi tiến vào Thông Thiên Long Mộ trong Sơn Hà Chi Điện.

Chất liệu của hai cái hộp mặc dù không giống nhau, nhưng kích thước giống nhau như đúc, Phương Minh chưa dám xác định giữa hai thứ này có quan hệ hay không, nếu như có quan hệ, vậy tiêu một giọt Dịch Thần Linh như vậy cũng rất giá trị.

"Phương Minh, tại sao tôi cảm thấy cậu giống hệt những tên tội phạm, đổi hết toàn bộ bảo bối thành tài sản, chuẩn bị chạy trốn."

Mộng Cơ nói ra suy nghĩ trong lòng cô ta, bởi vì dưới cái nhìn của cô ta, Dịch Thần Linh đổi mấy thứ này vẫn còn có chút không có lợi lắm, nhưng Phương Minh hết lần này tới lần khác cái gì cũng muốn, cái này thật không khác gì mấy tên tội phạm trong thế tục, cũng không để ý là lời hay lỗ, bán hết xe cộ nhà cửa của mình với giá cả rẻ mạt, sau đó đổi lại tiền tài chạy trốn.

Nghe được lời của Mộng Cơ, Phương Minh mỉm cười, bởi vì Mộng Cơ đã đoán đúng, cậu thực sự muốn rời đi, sau khi biết mình có thực lực đối kháng cùng Địa Cấp tầng tám, Phương Minh liền nảy sinh suy nghĩ trở về nước trong đầu.

Nhà họ Mục có một lão tổ Thiên Cấp, nếu muốn giết cậu dễ như trở bàn tay, một khi cậu trở về nước tất nhiên nhà họ Mục sẽ không bỏ qua cậu, thế nhưng không nên quên, nhà họ Mục có lão tổ Thiên Cấp, cậu cũng có lá bài tẩy, sư phó cậu lưu cho cậu ba sợi tóc, đến bây giờ còn có một sợi chưa sử dụng.

Sợi tóc này là Phương Minh giữ lại vì lão tổ Thiên Cấp nhà họ Mục, chỉ cần cậu có thể đối phó được những người khác nhà họ Mục, như vậy liền không cần sợ nhà họ Mục nữa.

Sợi tóc này chỉ có cơ hội sử dụng một lần, sở dĩ lúc trước Phương Minh sẽ chạy trốn, là bởi vì cậu biết nếu vẻn vẹn chỉ dựa vào phân thân sư phụ mình lưu lại, tuyệt đối không thể giết hết tất cả cao thủ nhà họ Mục trong một lần, đợi khi phân thân của sư phụ mình tiêu tán, cậu cũng sẽ chết trên tay nhà họ Mục.

Chẳng qua bây giờ không giống với lúc trước, lấy thực lực của cậu, nhà họ Mục ngoại trừ lão tổ Thiên Cấp kia, có thể đánh thắng cậu cũng không có mấy người, cho nên cậu căn bản không sợ nhà họ Mục nữa, nếu như lão tổ Thiên Cấp kia của nhà họ Mục dám hiện thân mà nói, vậy vừa vặn cho cậu cơ hội.

Về nước, đã được Phương Minh lên kế hoạch cẩn thận.

...

Mộng Cơ đi, trong khoảng thời gian kế tiếp, Phương Minh vẫn ở lại trong lâu đài, mỗi ngày ngoại trừ chăm sóc Kiến Linh Thảoliền bồi bạn với Alice, ngày trôi qua rất mãn nguyện.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thời gian ba tháng, Phương Minh đi đến Vatican một chuyến, cùng giáo hoàng Louis Vuitton hai người ở trong mật thất suốt nửa ngày, sau khi đi ra, Phương Minh liền trực tiếp rời khỏi Vatican, về tới lâu đài.

Chương 646: Chuẩn bị trở về nước (2)

Ngay cùng ngày khi Phương Minh trở lại lâu đài, trong Vatican ban bố thông báo đầu tiên ra bên ngoài: Xét thấy Giáo Hội ở khu vực phương Đông phát triển cấp tốc, đặc phái thần tử Phương Minh đi tới phương Đông trước, tiến hành khen thưởng cùng nghi thức bổ nhiệm miễn nhiệm tổng giám mục.

Tin tức này vừa ra, toàn bộ Giáo Hội một mảnh xôn xao, mặc dù nói phương Đông bên kia cũng có Giáo Hội tồn tại, nhưng khác với những khu vực khác, Giáo Hội phương Đông bên kia trên danh nghĩa là chịu sự lãnh đạo của Vatican, nhưng trên thực tế chỉ lệnh của Vatican căn bản không đến được bên kia.

Việc bổ nhiệm tổng giám mục ở phương Đông bên kia, phải có Vatican cùng chính phủ phương Đông song phương cùng đồng ý mới có thể bổ nhiệm và miễn nhiệm thành công, nếu như Vatican bên này muốn bổ nhiệm và miễn nhiệm một tổng giám mục, nhưng phương Đông không đồng ý, cuối cùng Vatican chỉ có thể buông tha, trái lại cũng thế.

Trong thông báo của nội bộ Vatican, kỳ vọng rất cao đối với lần thần tử Phương Minh tới phương Đông này, thậm chí còn dùng mấy từ ngữ như "Vẩy vinh quang của Chúa tới vùng đất phương Đông" như vậy.

Mặc dù nói là thông báo nội bộ, nhưng tin tức này cũng truyền khắp toàn bộ giới tu luyện phương Tây, tất cả mọi người khiếp sợ với quyết định của Giáo Hội, phải biết rằng đây chính là địa bàn của giới tu luyện phương Đông, nếu như thần tử gặp phải nguy

hiểm gì ở nơi này, căn bản là Giáo Hội không kịp viện thủ.

Chẳng qua nghĩ đến vị thần tử này vốn có xuất thân từ phương Đông, hơn nữa còn có chút ân oán cùng giới tu luyện phương Đông, những người khác cũng đều hiểu, rất có thể là vị thần tử này chủ động xin đi giết giặc muốn qua.

Đối với thế lực khác của giới tu luyện phương Tây đến nói, một màn này bọn họ rất vui vẻ nhìn thấy, tốt nhất thần tử này chết ở phương Đông luôn, vậy thì càng hoàn mỹ.

Hải quan thông giữa nước Anh và phương Đông, có một cái bao xuất hiện trong thông đạo đặc thù, sau đó liền đi về một tòa thành thị, cuối cùng xuất hiện ở trước cửa lớn của một tòa nhà cổ.

Mặc dù nói nhà họ Mục là một gia tộc tu luyện, nhưng cũng không phải tách rời với xã hội hiện tại, rất nhiều người trẻ tuổi nhà họ Mục không khác gì người trẻ tuổi ở thế tục, cũng rất thích mua sắm qua internet, thích một số sự vật mới mẽ.

Nhưng mà một cái bao xuất hiện ở nhà họ Mục, hơn nữa còn xuất hiện ở trước tổ trạch của nhà họ Mục, thậm chí ở trên cái bao này còn viết người nhận là lão tổ nhà họ Mục, cái này dẫn tới toàn bộ người nhà họ Mục khiếp sợ.

Lấy thân phận lão tổ nhà bọn họ, ngày bình thường căn bản cũng sẽ không hiện thân, toàn bộ giới tu luyện có thể ngồi ngang hàng cùng lão tổ cũng không có bao nhiêu, mà những người này cũng đều ru rú trong nhà, càng không thể nào biết loại hình thức gửi qua bưu điện để đi gửi đồ như vậy.

"A, túi này là từ nước ngoài gửi qua bưu điện tới đây, chẳng lẽ là tứ trưởng lão bọn họ?"

Người trẻ tuổi nhà họ Mục nhận được cái bao kia, tò mò mở bao ra, bên trong là một cái hộp gỗ, mà ngay khoảnh khắc khi hộp

gỗ được mở ra, toàn bộ nhà họ Mục đều oanh động.

"Khinh người quá đáng, Giáo Hội phương Tây khinh người quá đáng."

"Lão tứ chết không nhắm mắt, món nợ này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như thế."

"Cũng là do tên khốn ác ôn kia, ỷ vào Giáo Hội phương Tây che chở, dĩ nhiên giết chết lão tứ, thù này không đội trời chung."

Ở trong sảnh lớn của chủ trạch nhà họ Mục, chư vị trưởng lão nhà họ Mục sắc mặt âm trầm, mà đệ tử tinh anh nhà họ Mục trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ giận dữ, nhìn đầu người được bày trong hộp gỗ kia, tức tới khóe mắt muốn nứt ra.

Đầu người này, liền là của tứ trưởng lão nhà họ Mục bọn họ, đã được phái đến Vatican chuẩn bị chém giết Phương Minh.

Hiện tại đầu của tứ trưởng lão xuất hiện ở đây, có thể nghĩ kết cục của các tinh anh nhà họ Mục theo tứ trưởng lão cùng đi là cái gì, nhất là tại trong hộp gỗ này ngoại trừ đầu của tứ trưởng lão, còn có một tờ giấy.

"Tạm thời thu một chút lợi tức, đây chỉ là một khởi đầu."

Tờ giấy này, mặc dù không kí tên, thế nhưng tất cả mọi người nhà họ Mục đều biết tờ giấy này là ai lưu lại.

Tổ trạch nhà họ Mục, nộ khí trùng thiên!

"Người này tuyệt đối không thể lưu."

"Không sai, cho dù là ở phương Tây, cũng phải diệt hắn!"

Trong sảnh lớn, người nhà họ Mục nhao nhao mở miệng, mà mấy vị trưởng lão cùng tộc trưởng lại trầm mặc, tuy rằng bọn họ cũng phẫn nộ, nhưng cũng biết lúc này phẫn nộ là không làm nên

chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh suy tính.

"Tất cả im miệng cho tôi."

Nhìn đám đệ tử ở dưới không ngừng nghị luận, một vị trưởng lão nhà họ Mục rầy một tiếng, ánh mắt quét qua toàn trường, đợi khi các đệ tử đều an tĩnh lại về sau, mới lạnh mặt nói: "Tiêu diệt, diệt như thế nào? Là phái các người đi hay là phái chúng ta đi?"

Một đời tuổi trẻ nhà họ Mục nghe nói như thế, tất cả đều không lên tiếng, liền tứ trưởng lão đến phương Tây đều chết hết, bọn họ đi tới làm sao có thể giết Phương Minh, e là cho dù các trường lão khác đi vào kết cục cũng giống như nhau.

Dù sao, tứ trưởng lão đi lần này là cơ hội tốt nhất, đúng lúc Phương Minh không biết rõ tình hình, mà sau khi có vết xe đổ của tứ trưởng lão, nhất định Phương Minh sẽ có cảnh giác, muốn ám sát cậu càng thêm gian nan.

Trừ phi là lão tổ ra tay, nhưng lão tổ là cường giả Thiên Cấp, thân phận của cường giả Thiên Cấp quá nhạy cảm, chỉ cần lão tổ đến phương Tây tất nhiên sẽ dẫn tới toàn bộ phương Tây chú ý, đến lúc đó thậm chí rất có thể sẽ dẫn phát đại chiến giữa phương Đông và phương Tây, kết quả như vậy không phải kết quả nhà họ Mục bọn họ có thể chịu nổi.

Ngoài ra còn có một điểm rất quan trọng, bây giờ Phương Minh là thần tử Giáo Hội phương Tây, mà nếu muốn nhậm chức giáo hoàng của Giáo Hội phương Tây, một yêu cầu cơ bản nhất chính là phải có thực lực cường giả Thiên Cấp, giáo hoàng nhiệm kỳ này Louis Vuitton đã thượng vị vài chục năm, thực lực thâm bất khả trắc, cho dù lão tổ đi vào đều không nhất định có thể chiếm được chỗ tốt gì.

"Trưởng lão, lẽ nào cứ để Phương Minh kiêu ngạo mãi như vậy sao?"

Đệ tử nhà họ Mục có chút không cam lòng, nhà họ Mục bọn họ làm gì phải chịu thua thiệt như vậy bao giờ, dĩ nhiên không làm gì được một tên tiểu bối.

"Hừ, Phương Minh hắn có bản lĩnh ở lại phương Tây cả đời không trở lại sao? Chẳng qua dù vậy nhà họ Mục chúng ta cũng không phải không thể làm bất cứ chuyện gì, truyền tin tức Phương Minh mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây giết chết lão Tứ đi, ngược lại tôi cũng thật muốn nhìn lần này giới tu luyện còn có những người khác có thể hướng về Phương Minh nữa không."

Tộc trưởng nhà họ Mục mở miệng, trước đây nhà họ Mục bọn họ truy sát Phương Minh, giới tu luyện cũng không thiếu thế lực cảm thấy nhà họ Mục làm không đúng, tranh đấu giữa thế hệ trẻ tuổi, thế hệ trước sao có thể ra tay, huống chi Phương Minh còn là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn.

Bổ Thiên Chí Tôn, dù sao cũng là một vị Chí Tôn duy nhất trong mấy trăm năm gần đây, đệ tử của một vị cường giả vẫn phải được tôn trọng mới đúng.

"Truyền tin tức này đi?"

Trưởng lão nhà họ Mục cùng đám đệ tử nhà họ Mục nghe được lời tộc trưởng nói, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc, nếu nói thẳng ra như vậy, không phải sẽ khiến bên ngoài biết tin tức trưởng lão nhà họ Mục bọn họ bị giết chết, mất mặt không phải là nhà họ Mục bọn họ sao?

"Cho dù lần này nhà họ Mục chúng ta mất mặt, vậy cũng phải làm cho Phương Minh sau này nửa bước khó đi ở giới tu luyện phương Đông."

Sắc mặt tộc trưởng nhà họ Mục vô cùng âm trầm, trong mắt có vẻ quyết đoán, mà sau khi nghe thấy những lời hắn nói, các trưởng lão nhà họ Mục đã hiểu rõ ý nghĩ của tộc trưởng nhà mình.

Trưởng lão nhà họ Mục đến phương Tây truy sát Phương Minh không thành bị giết ngược lại, tin tức này truyền đi nhà họ Mục thực sự sẽ mất hết mặt mũi, nhưng đừng quên, giết chết lão Tứ không phải Phương Minh, mà là người của Giáo Hội phương Tây.

Thực lực của Giáo Hội phương Tây khủng bố đến mức nào, người trong giới tu luyện phương Đông cũng đều hiểu rõ trong lòng, lão tứ chết ở trên tay người của Giáo Hội phương Tây cũng không tính sỉ nhục, hơn nữa quan trọng hơn chính là, khi tin Phương Minh là người của giới tu luyện phương Đông lại mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây để đối phó nhà họ Mục bọn họ truyền ra, tất nhiên sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Từ trước đến nay giới tu luyện phương Đông cùng giới tu luyện phương Tây vẫn xung khắc như nước với lửa, cái này rất giống tranh đấu trong gia tộc, mặc kệ nội bộ có mâu thuẫn tới cỡ nào, nhưng đó đều là mâu thuẫn trong nội bộ, chỉ có thể giải quyết riêng trong nội bộ, nhưng nếu như một phương chạy đến một gia tộc khác tìm viện thủ, việc này chính là phá hủy quy tắc, tất nhiên sẽ khiến các thành viên khác của gia tộc tẩy chay.

Nhà họ Mục ra tay với Phương Minh, trên thực tế có không ít người vẫn luôn bất mãn, trong này cũng có cả một số gia tộc có thực lực xấp xỉ với nhà họ Mục, chỉ có điều bởi vì có chút nguyên nhân những gia tộc này không thể đứng ra, hoặc có lẽ đợi khi những gia tộc này biết tin tức, ván đã đóng thuyền, Phương Minh đã bắt đầu chạy trốn.

Chương 647: Về nước

Nếu sự tình đã xảy ra, đương nhiên những gia tộc này cũng không tiện nói gì nữa, cũng không thể vì thế mà đánh nhau xung đột cùng nhà họ Mục, nhưng nếu như Phương Minh trở lại, sợ rằng những gia tộc cùng thế lực này vẫn sẽ ra mặt, nhà họ Mục muốn đối phó Phương Minh cũng có chút phiền phức.

Nhưng bây giờ có chuyện Phương Minh mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây giết chết lão Tứ, nhà họ Mục bọn họ toàn lực đối phó Phương Minh, những gia tộc cùng thế lực này cũng không có cách nào nói gì, thậm chí còn có thể đứng ở bên phía nhà họ Mục bọn họ, bởi vì Phương Minh đã xúc phạm cấm kỵ của giới tu luyện.

"Tộc trưởng anh minh, một hồi tôi sẽ lan truyền tin tức này ra ngoài, bảo đảm toàn bộ người trong giới tu luyện phương Đông đều sẽ biết."

"Không sai, cứ như vậy Phương Minh liền sẽ trở thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh trong giới tu luyện, cho dù cậu ta trở lại cũng không ai dám trợ giúp cậu ta, không ai trợ giúp, nhà họ Mục chúng ta muốn giết chết cậu ta dễ như trở bàn tay."

Tộc trưởng nhà họ Mục nghe đệ tử phía dưới tán thưởng, trên mặt lộ ra nụ cười âm tàn, dù cho nhà họ Mục mất mặt, lần này hắn cũng muốn bức Phương Minh đi lên mặt đối địch với tất cả người trong giới tu luyện phương Đông.

Đương nhiên, sở dĩ tộc trưởng nhà họ Mục dám làm ra quyết định như vậy, cũng là bởi vì hắn vừa được lão tổ truyền âm, đây là mệnh lệnh của lão tổ, bằng không những chuyện có liên quan đến

danh dự nhà họ Mục, làm sao hắn dám tự chủ trương.

...

Dưới sự cố ý tản ra tin tức Phương Minh đã trở thành thần tử của Giáo Hội phương Tây, mượn thực lực Giáo Hội giết chết trưởng lão nhà họ Mục Mục Liêu, khiến tin tức này như chim bồ câu mau chóng truyền về trong tai của mọi người giới tu luyện, mà cuối cùng mang đến hiệu quả liền như tộc trưởng nhà họ Mục dự đoán.

Vốn có mấy thế lực bình thường vẫn luôn công khai biểu thị nhà họ Mục đã có chút quá đáng trong chuyện của Phương Minh, sau khi biết tin tức này, tất cả đều im lặng, bởi vì bọn họ biết, tin tức này vừa ra, Phương Minh liền trở thành kẻ thù chung của giới tu luyện phương Đông, ai nói giúp cho Phương Minh chẳng khác nào đứng ở thế đối lập với giới tu luyện phương Đông.

...

Sân bay Phương Đông, một chiếc máy bay từ nước Anh bay đi Ma Đô.

Phương Minh ngồi tại chỗ nhìn tạp chí, mà ở bên cạnh cậu, Alice cũng là học bộ dạng của Phương Minh cầm một quyển tạp chí lên xem, rất có bộ dáng của một ông cụ non.

"Thưa anh, anh cần đồ uống gì không?"

Giọng nói mềm mại truyền tới, một vị tiếp viên hàng không đoan trang đưa đồ uống đi đến, với tư cách là hành khách khoang hạng nhất, có nữ tiếp viên hàng không phục vụ riêng cũng là bình thường, mà trên khoang hạng nhất này ngoại trừ Phương Minh ra còn có ba người khác, một người nước ngoài cùng hai người Trung Quốc.

"Cho tôi một ly nước lọc là được rồi."

Phương Minh buông tạp chí xuống vừa cười vừa nói, không thể không nói, tiếp viên hàng không trước mắt này rất xinh đẹp, vóc người cao gầy yểu điệu, khuôn mặt cũng không tệ.

Chỉ cần là người làm trong các hãng hàng không đều biết, nếu buộc phải phân biệt nữ tiếp viên hàng không của hãng hàng không nào đẹp nhất, có thể các công ty hàng không không cách nào bình luận được, nhưng nếu như hỏi cùng một hãng hàng không nhưng chuyến bay nào có nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nhất, tất cả mọi người đều công nhận là tiếp viên hàng không của chuyến bay quốc tế.

Tiếp viên hàng không ở các chuyến bay quốc tế xinh đẹp hơn tiếp viên hàng không ở các chuyến bay trong nước là bình thường, mà cùng một chuyến bay, tiếp viên hàng không phụ trách khoang hạng nhất vẫn luôn hấp dẫn hơn nhiều so với những khoang khác.

"Thưa anh, bé gái này muốn uống chút gì không?"

Sau khi Dương Hi rót cho Phương Minh một ly nước lọc, ánh mắt lại nhìn Alice, chẳng qua vừa nhìn phía Alice trong ánh mắt cô ta lại có thêm vẻ nóng bỏng.

Cảm thụ được ánh mắt của Dương Hi, Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, cô gái này hình như cảm thấy hứng thú với Alice hơn, mặc dù nói Alice lớn lên xinh đẹp tinh xảo như búp bê, nhưng cũng không đến mức cuồng nhiệt đến loại trình độ này đi.

"Ừm, cho cô bé một ly nước trái cây là được rồi."

"Được."

Rót cho Alice một ly nước trái cây, Dương Hi cúi người đặt nước trái cây ở trước mặt của Alice, mà bởi vì Alice ngồi ở vị trí gần sát bên trong, cho nên Dương Hi vừa hơi cúi người, vừa lúc lộ vùng ngực ra trước mắt Phương Minh.

Đương nhiên bởi vì trên chế phục có nút thắt nên Phương Minh không nhìn thấy cảnh xuân gì, chẳng qua khoảng cách gần như vậy ngược lại có thể nghe thấy được một mùi thơm từ sữa tắm, không có mùi nước hoa, bởi vì dựa theo công ty hàng không quy định, trong lúc công tác tiếp viên hàng không không được phép xịt nước hoa.

Nhìn Alice ở khoảng cách gần, mắt Dương Hi sáng lên, bởi vì là tiếp viên hàng không của chuyến bay quốc tế, không phải cô ta chưa từng thấy trẻ con nước ngoài, có đôi khi không thể không thừa nhận bởi vì da trắng, trẻ con nước ngoài khi còn bé sẽ có vẻ cực kỳ tinh xảo, nhưng cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy tinh xảo đến loại trình độ này, giống hệt như búp bê, khiến cô ta không nhịn được muốn sờ lên một lần.

Đương nhiên cũng chỉ là suy nghĩ một chút, trước khi chưa được sự đồng ý của người ta, Dương Hi cũng không dám làm như thế, nếu như chọc đến người ta trách cứ, phần công việc này của cô ta thật khó mà giữ được.

...

Sau khi đưa nước trái cây xong, Dương Hi liền rời khỏi, chẳng qua không bao lâu lại trở lại, trên tay cầm lấy một số món đồ chơi, đây vốn là một vài món đồ chơi có sẵn trên máy bay để chuẩn bị cho trẻ nhỏ.

Chỉ là sau khi đưa đồ chơi xong, không bao lâu Dương Hi lại đi tới, lần này cô ta đưa đồ ăn vặt tới.

"Khụ khụ."

Phương Minh nhìn Dương Hi lại tới lần thứ hai, trong lòng biết, đoán chừng nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp này cần gì đó.

"Cô à, cô có chuyện gì không?"

Nghe được Phương Minh mở miệng, trên mặt Dương Hi lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng sau khi suy nghĩ một chút vẫn đáp: "Thưa anh, là như vậy, em của anh lớn lên thật sự là quá đáng yêu, tôi có thể quay một clip với cô bé được không?"

Với tư cách tiếp viên hàng không là không thể đưa ra yêu cầu với hành khách, nhưng Dương Hi vốn vô cùng thích trẻ con, nhất là đứa bé tinh xảo như Alice, đương nhiên ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng, cô ta không chỉ là một tiếp viên hàng không, còn là một hot mạng, mỗi video ngắn của cô ta có gần triệu fans.

Đầu năm nay hot video ngắn chỉ có ba loại: Mỹ nữ, khôi hài, cảm động, người trước dựa vào gương mặt xinh đẹp, người sau dựa vào kịch bản, bắt đầu chỉ là một hình ảnh, sau đó biên ra rất nhiều câu chuyện.

Chẳng qua điểm khác giữa người trước cùng người sau là, thứ người trước hot là người, mà thứ người sau hot là tài khoản.

Được xem như là một clip hot mạng, Dương Hi muốn giữ vững độ hot thì nhất định phải có tác phẩm, mà cứ quay video về mình mãi sớm muộn cũng sẽ khiến fans cảm thấy nhàm chán, cho nên khi nhìn thấy Alice, Dương Hi đã nghĩ ngay tới chuyện quay clip chung với Alice, dựa vào dáng dấp của Alice, tất nhiên sẽ khiến một đám người yêu thích.

Phương Minh không cự tuyệt mà nhìn về phía Alice, Alice cắn cái miệng nhỏ, mắt to nhìn Dương Hi, một lúc sau gật gật cái đầu nhỏ.

"Hắc hắc, chị nhất định sẽ quay em trở nên thật xinh đẹp."

Dương Hi lấy điện thoại di động ra tiến đến bên cạnh Alice, một lớn một nhỏ hai cô gái xinh đẹp chuẩn bị quay chụp, đương nhiên trọng điểm là Alice, Phương Minh ở một bên nhìn, cũng

không quá để ý, chẳng qua cậu tuyệt đối không nghĩ tới sau khi video này được công khai, lại tạo thành ảnh hưởng mà ngay cả cậu cũng không nghĩ tới.

Chương 648: Giáo Hội phương Đông

Ma Đô, sân bay quốc tế Phổ Đông!

Sau khi máy bay dừng lại, ở lối vào thông đạo VIP, có mấy người đàn ông mặc giáo bào đứng chờ sẵn ở nơi đó, trong số mấy người đàn ông mặc giáo bào này, có một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, mà giờ khắc này, so sánh với vẻ mặt ngưng trọng của mấy người khác, trên mặt người ngoại quốc này lại lộ ra vẻ đắc ý.

"Thần tử điện hạ là Chúa chuyển thế, lần này chỉ có mấy người chúng ta tới đón tiếp, đây là thiếu tôn trọng cùng khinh thường Chúa."

James nhìn mấy vị giáo chủ bên cạnh, trong mắt có vẻ bất mãn, nếu như nói lần này Phương Minh đến người vui vẻ nhất là ai, vậy thì trừ hắn ra không còn có thể là ai khác rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn là giáo chủ Giáo Hội phương Tây cắt cử tới đây, mười năm trước đã đi tới Trung Quốc, vốn dựa theo ý của bên Vatican, sau khi ở lại Trung Quốc vài năm, hắn sẽ tiếp nhận chức vụ tổng giám mục khu vực Trung Quốc.

Nhưng không nghĩ tới, tình huống của bên này hoàn toàn khác so với tưởng tượng của hắn, mệnh lệnh của Giáo Tông đại nhân ở chỗ này căn bản không có tác dụng, Giáo Hội bên này thực hành nguyên tắc tam tự, tự truyện, tự lập, tự dưỡng.

Nói cách khác Vatican bên kia căn bản không có quyền lực quản hạt đối với bên này, điều này dẫn tới thân phận của James

cực kỳ xấu hổ, ở chỗ này hầu như không người nào nguyện ý phản ứng đến hắn.

Đương nhiên, Vatican bên kia cũng tràn đầy bất mãn đối với Giáo Hội Trung Quốc, vì Trung Quốc vẫn không đồng ý với một số quyết định trọng đại của Giáo Hội, thậm chí ngay cả nghi thức bổ nhiệm miễn nhiệm tổng giám mục cũng chậm trễ không thông quá.

Loại tình huống này giằng co mười mấy năm, cuối cùng song phương liền đạt thành một loại cơ chế trao đổi thống nhất, đó chính là để bên phía Trung Quốc báo danh sách tổng giám mục được bổ nhiệm lên, nếu như Vatican bên kia không có ý kiến, như vậy có thể cử hành nghi thức Chúc Thánh, nếu như Vatican bên kia không đồng ý mà nói, chuyện này liền sẽ mắc cạn như vậy.

Nói cách khác, phương Tây bên kia không có quyền đề cử danh sách, chỉ có quyền đồng ý hoặc phủ quyết, chính dưới tình huống như vậy, Giáo Hội phương Tây mới có thể phái James đến đây, vốn muốn James có thể tháo gỡ cục diện, cuối cùng khiến cho phương Đông bên này giao lên danh sách có tên của hắn.

Nhưng không nghĩ tới là, bên này hoàn toàn hủy đi quyền lực của James, về phần đề danh gì đó kia căn bản là không có khả năng, cho nên Vatican bên kia đối với danh sách bên phía Trung Quốc đưa tới cũng đều gác lại không đồng ý.

Đối với James đến nói, hắn hận thấu mấy người trước mắt kia, bởi vì chính mấy người kia làm hại hắn mười năm này chuyện gì cũng không đạt thành, lãng phí thời gian mười năm một cách vô ích.

Vốn James cho là mình chỉ có thể như vậy, đợi sau khi nhiệm kỳ mười lăm năm kết thúc lại xám xịt rời khỏi nơi này, nhưng không nghĩ tới vào lúc này, vậy mà thần tử điện hạ lại đến.

Mặc dù nói Giáo Hội phương Đông bên này căn bản không hề

quan tâm tới mệnh lệnh của Vatican, thậm chí dù là giáo hoàng đến sợ rằng cũng không thể thay đổi, hơn nữa giáo hoàng cũng sẽ không đến, dù sao hiện tại Vatican không chỉ là trung tâm Giáo Hội, càng là một quốc gia, thân phận của giáo hoàng quá mẫn cảm.

Nhưng mà thần tử điện hạ lại không giống, thần tử điện hạ là thần chuyển thế, điểm này cho dù là ở Giáo Hội phương Tây hay là Giáo Hội phương Đông đều có ghi chép trong giáo điển, địa vị của thần tử cực kỳ siêu nhiên, Giáo Hội phương Đông bên này dám không tuân theo mệnh lệnh của Vatican, nhưng không dám thờ ơ với thần tử điện hạ.

Chỉ cần thần tử điện hạ ủng hộ hắn, Giáo Hội phương Đông bên này cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, bằng không mà nói chọc giận thần tử điện hạ, đến lúc đó trực tiếp nói xấu Giáo Hội phương Đông với tín đồ, danh dự của Giáo Hội phương Đông sẽ giảm mạnh.

"Thần tử này còn chưa tới, James đã nịnh bợ đắc ý như vậy, chỉ sợ đã nghe được tiếng gió từ phía Vatican bên kia."

"Thần tử đăng cơ vẫn chưa tới một năm, lại đột nhiên đến thăm chúng ta bên này, sợ rằng lai giả bất thiện, lão Phó, phải chuẩn bị sẵn sàng trước."

Sắc mặt của mấy người đàn ông mặc giáo bào cách James có chút xa lại khó coi hơn rất nhiều, bởi vì bọn họ không biết này lúc này thần tử đến rốt cuộc là muốn làm gì, mặc dù nói Giáo Hội phương Đông có liên hệ cùng Vatican, nhưng trên thực tế Giáo Hội phương Đông bên này hoàn toàn dùng hình thức tự trị, ngoại trừ mười năm trước Vatican bên kia cắt cử James qua đây, sau đó liền không còn phái người nào qua nữa.

"Nghe nói vị thần tử này là người Trung Quốc chúng ta."

Mấy vị này đang nghị luận, bọn họ đều là người phụ trách

Giáo Hội phương Đông, mà người đàn ông hơn năm mươi tuổi được xưng là lão Phó là người phụ trách tối cao, có được quyền lực tổng giám mục, chỉ là bởi vì Vatican bên kia không đồng ý nên chỉ có quyền tổng giám mục, mà không có thân phận tổng giám mục.

"Đi tới xem đi, nói chung lai giả bất thiện, thiện giả bất lai."

Phó Thiên Dưỡng lắc đầu, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất mơ hồ, về thân phận của thần tử hắn biết đến cũng không nhiều, chỉ biết vị thần tử này cũng là người trong nước, chỉ là sau khi đến phương Tây, bị Giáo Hội phương Tây phát hiện lúc này mới xác định thân phận thần tử.

Bất kể là có nhiều mâu thuẫn với Vatican bên kia tới mức nào, Phó Thiên Dưỡng tin tưởng Vatican cũng sẽ không làm giả vấn đề thần tử, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù có phân quyền lực, nhưng Giáo Hội vẫn là tín đồ của Chúa, tuyệt đối không dám có hành động khinh nhờn Chúa.

Ngoài ra còn có một điều khiến Phó Thiên Dưỡng nghi ngờ, đó chính là cấp trên vậy mà không có một chút chỉ thị đối với vị thần tử này, cũng chưa nói cho bọn hắn biết nên dùng thái độ gì mà đối đãi vị thần tử này, thật giống như không biết thần tử đã đến vậy.

"Đến!"

Hai mắt James sáng lên, bởi vì hắn thấy được đoàn người đi về phía bên này, mà người trẻ tuổi dẫn đầu kia chính là thần tử trong hình mà bên phía Vatican đã gửi cho hắn.

Không để ý đám người Phó Thiên Dưỡng, James trực tiếp nhanh chóng đi lên nghênh đón.

"James này thật đúng là kẻ nhờ nịnh bợ thượng vị."

"Không có biện pháp, thần tử từ Vatican qua đây, mà James là

Vatican cắt cử tới đây, xem như là chỗ dựa vững chắc của James rồi."

Mấy người đàn ông bên cạnh Phó Thiên Dưỡng bĩu môi, Phó Thiên Dưỡng nhìn Phương Minh đang mỉm cười cách đó không xa, trừng mắt liếc mấy người bên cạnh một cái, "Mặc kệ đối phương đến đây với mục đích gì, nhưng thân phận thần tử không giả, đều phải tôn kính thần tử một chút, đi nghênh tiếp thần tử với tôi."

Phương Minh nắm tay Alice, mà ở phía sau hắn còn theo tầm mười nhân viên của Giáo Hội, chỉ có điều, những người này đều là Giáo Hội nhân viên văn phòng của Giáo Hội, cũng chỉ là nhân viên bình thường, không phải giáo hoàng không muốn sắp xếp tổng giám mục các loại cường giả cùng đi với Phương Minh, mà là vì không thể làm như vậy.

Thành viên giáo hội bình thường của Giáo Hội phương Tây là có thể đến phương Đông, nhưng nếu như người tu luyện lại thuộc về quá giới, giới tu luyện phương Đông chắc chắn sẽ không cho phép người tu luyện phương Tây vào, cho nên chỉ có thể phái thành viên giáo hội bình thường theo.

"Thần tử điện hạ, tín đồ trung thực nhất của người James bái kiến thần tử điện hạ."

James một đường chạy chậm đến trước mặt Phương Minh, sau đó không chút do dự, trực tiếp quỳ xuống dưới chân của Phương Minh, mặc dù nói Giáo Hội không hề có loại lễ nghi quỳ lạy này, thế nhưng James không sao cả, hắn muốn khiến thần tử cảm thấy thỏa mãn với hắn.

"Thực sự là quá không biết xấu hổ."

"Đây là ngay cả tôn nghiêm cũng không cần."

Thấy hành động của James, mấy người bên cạnh Phó Thiên

Dưỡng đều sắp tức điên rồi, vậy mà Phó Thiên Dưỡng lại chỉ mím môi một cái, trừng mắt liếc mấy người bên cạnh, sau đó đi nhanh đến trước mặt Phương Minh.

"Tổng giám mục Phó Thiên Dưỡng của Giáo Hội phương Đông hoan nghênh thần tử điện hạ đến thăm."

Ánh mắt của Phương Minh từ trên người James dời đến trên người Phó Thiên Dưỡng, đối với Phó Thiên Dưỡng, trước khi tới cậu đã lấy được tư liệu từ Vatican bên kia, đây là người phụ trách thực tế của Giáo Hội phương Đông, mười mấy năm trước đã nắm trong tay Giáo Hội phương Đông, chỉ là bởi vì Vatican bên kia vẫn không Chúc Thánh, cho nên từ đầu đến cuối không chân chính đăng cơ tổng giám mục.

Đương nhiên, Giáo Hội phương Đông cùng Giáo Hội phương Tây có một điểm khác biệt rất lớn, đó chính là tuy rằng Giáo Hội phương Đông cũng truyền giáo, chỉ có điều đều là người thường, bởi vì tính đặc thù của Giáo Hội phương Đông, đương nhiên Vatican bên kia sẽ không truyền thụ phương pháp tu luyện cho.

Phó Thiên Dưỡng mãi không thấy Phương Minh đáp lại, biểu tình trên mặt ngược lại không xuất hiện một tia biến hóa nào, chỉ có điều trên mặt mấy người bên cạnh hắn ngược lại lộ ra vẻ không cam lòng, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, vị thần tử này là cố ý, muốn hạ thấp lão Phó, gạt lão Phó ra khỏi chỗ này.

"Phó giáo chủ, khi tôi ở Vatican đã nghe qua đại danh của ông, trong mấy chục năm, có thể biến tín đồ Giáo Hội từ mấy triệu biến thành mấy chục triệu, không thể bỏ qua công lao được."

Một lúc sau, cuối cùng Phương Minh cũng mở miệng, chỉ là trên mặt của hắn mang theo vẻ nghiền ngẫm, Phó Thiên Dưỡng còn dám đùa giỡn hắn, trong lời nói của Phó Thiên Dưỡng có tự xưng mình là tổng giám mục, nhưng trên thực tế Vatican bên kia chỉ nhận thân phận giáo chủ của Phó Thiên Dưỡng, mà không ủng

hộ thân phận tổng giám mục của Phó Thiên Dưỡng.

Mà bây giờ, Phương Minh trực tiếp xưng hô Phó Thiên Dưỡng là Phó giáo chủ, người giáo chủ này có thể là chỉ tổng giám mục, cũng có thể là chỉ giáo chủ (1).

(1) Tổng giám mục thực tế là đại giáo chủ, Phó Thiên Dưỡng tự nhận mình là đại giáo chủ, nhưng Phương Minh chỉ gọi Phó giáo chủ, giáo chủ này có thể là giáo chủ trong đại giáo chủ, cũng có thể là giáo chủ trong giáo chủ.

Đôi mắt già nua của Phó Thiên Dưỡng nháy mấy cái, biểu hiện trên mặt không thay đổi, "Truyền lại vinh quang của Chúa, khiến nhiều người hơn thờ phụng Chúa, đây là chuyện tôi nên làm, không đáng để thần tử điện hạ khích lệ, nghe nói thần tử điện hạ đã đến, rất nhiều tín đồ trong giáo đều sinh lòng vui mừng, tôi đã sắp xếp xong xuôi, còn hy vọng thần tử điện hạ di giá giáo đường."

"Phó giáo chủ dẫn đường đi."

Phương Minh gật đầu, dẫn tay của Alice đi theo Phó Thiên Dưỡng, mà James quỳ dưới đất lúc trước thì lại trợn tròn mắt, bởi vì thần tử điện hạ căn bản không hề quan tâm tới hắn, cũng không để hắn đứng lên, lẽ nào hắn cứ tiếp tục quỳ như vậy?

"Thần... Thần tử điện hạ."

Bất đắc dĩ, James chỉ có thể mở miệng, mà nghe thấy những lời James nói, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ xấu hổ, hình như là quên mất sự tồn tại của James, nói: "Xấu hổ, mới vừa quên mất, James mau dậy đi."

James lúng túng đứng lên, đang định nói gì, Phương Minh đã cùng Phó Thiên Dưỡng đi về phía trước rồi, cuối cùng chỉ có thể lộ vẻ tức giận đuổi kịp.

...

Giáo đường Trương Giang Cảm Ân, một tòa giáo đường cỡ lớn của Giáo Hội phương Đông ở Ma Đô, Phó Thiên Dưỡng đưa Phương Minh tới nơi đây. Giờ phút này giáo đường hội tụ hơn ba trăm vị giáo chức nhân viên còn có gần nghìn vị tín đồ của Ma Đô, những người này đều là tín đồ Giáo Hội ở Ma Đô, đương nhiên những tín đồ này là Phó Thiên Dưỡng tự mình chọn lựa, chọn lựa ra từ hơn trăm ngàn tín đồ.

Dù sao địa vị của thần tử trong lòng tín đồ quá cao, sau khi biết thần tử đến, hầu như toàn bộ tín đồ đều muốn chạy tới, mà giáo đường lại chỉ lớn như vậy, không thể nào dung nạp toàn bộ tín đồ, cuối cùng chỉ có thể chọn lựa một số người đại diện tới đây.

Chương 649: Cái tròng

Giáo đường Trương Giang Cảm Ân!

Lúc này trong giáo đường tiếng người huyên náo, mấy nghìn tín đồ hội tụ ở chỗ này trò chuyện rôm rả, mà nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ chỉ có một dạng, chính là đang nói về thần tử điện hạ tới từ Vatican.

Mặc dù nói Vatican không quản được Giáo Hội phương Đông, thế nhưng với tư cách Giáo Hội phương Đông thoát thai từ Vatican, tin tức Vatican phát ra bọn họ đều nhận được, bởi vì dù thế nào đi nữa, trong lòng tất cả tín đồ, Vatican vẫn là một thánh địa.

Hầu như trong số tất cả tín đồ, nếu có điều kiện ra khỏi nước, cũng sẽ đi tới Vatican hành hương, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, tuy rằng Giáo Hội phương Đông chọn dùng hình thức tự trị, nhưng vẫn không muốn khiến quan hệ với Vatican trở nên quá căng thẳng.

Cho nên khi Vatican tuyên bố với tín đồ trên toàn thế giới thân phận thần tử của Phương Minh, tín đồ trong nước cũng nhận được thông báo, cũng đã biết sự tồn tại của Phương Minh, cho nên cũng tràn đầy kính nể cùng tò mò đối với thần tử được xưng là "Chúa chuyển thế".

Giáo đường!

"Alice, em ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, sau khi anh xong việc lại tới."

Ở phía sau giáo đường, Phương Minh sắp xếp ổn thỏa cho

Alice, sau đó đưa mắt nhìn về phía trước, lúc này bên kia đã làm xong bục giảng, với tư cách là thần tử, đây là lần đầu tiên cậu lộ diện ở phương Đông.

"Thần tử điện hạ, nhất định Phó Thiên Dưỡng này không có ý tốt gì, thần tử mới vừa xuống phi cơ đã để thần tử lộ diện, đây là cái tròng hắn thiết kế xong từ trước, tôi nghe nói trong số những tín đồ đến đây lần này, có người hắn đã sắp xếp tốt, đến lúc đó có thể sẽ làm khó dễ điện hạ người."

James đi tới sau lưng Phương Minh, nói ra tin tức hắn thăm dò được cho Phương Minh.

"Cái tròng?" Ánh mắt của Phương Minh nhìn James, mang trên mặt vẻ hiếu kỳ cùng kinh ngạc, hình như không hiểu ý trong mấy lời James nói.

"Thần tử điện hạ, người phải biết, người là Chúa chuyển thế, mà ở trong lòng tín đồ, Chúa là không gì không thể, đối với tín đồ vẫn luôn tràn ngập từ ái, nếu như đến lúc đó những tín đồ này đề xuất một số vấn đề căn bản là không có cách giải quyết, chẳng phải khiến thần tử điện hạ mất hết mặt mũi sao, mà đây chính là mục đích của đám Phó Thiên Dưỡng."

Dưới cái nhìn của James, nhất định là đám người Phó Thiên Dưỡng muốn đã kích uy vọng của thần tử, chỉ cần uy vọng của thần tử điện hạ bị đả kích, như vậy dĩ nhiên sự kính nể của tín đồ đối với thần tử sẽ yếu bớt, đến lúc đó, phân lượng trong lời thần tử điện hạ nói cũng không quá ảnh hưởng tới các tín đồ nữa.

"Ah, có lẽ Phó giáo chủ bọn họ sẽ không làm như vậy, tôi đại biểu cho Chúa, đả kích uy vọng của tôi đó chính là hạ thấp uy vọng của Chúa, đây là hành vi phản giáo, bọn họ không dám."

"Thần tử điện hạ, người không biết..."

Thấy Phương Minh không tin, James có chút nóng nảy, "Phó Thiên Dưỡng đám người kia, căn bản không hề để Chúa vào trong mắt, ngay cả mệnh lệnh của Giáo Tông đại nhân bọn họ đều không tuân theo, còn có cái gì àa bọn hắn không dám làm."

"James, lời này của anh có hơi quá rồi, tôi cảm thấy phải Phó giáo chủ bọn họ vẫn rất trung thành đối với Giáo Hội, được rồi, không cần nói, tôi nên lên đài."

Phương Minh ngăn cản James nói tiếp, cất bước đi về phía trước, chẳng qua khi cậu đi tới hành lang nơi James không thấy được, khóe miệng lộ ra một vòng cung ý vị thâm trường, đám người Phó Thiên Dưỡng có thù với hắn, lúc ở phi trường cậu liền đã cảm thấy được.

Hiển nhiên ở trong mắt đám người Phó Thiên Dưỡng, lúc này tự mình tới chơi, là ý chỉ của Vatican bên kia nên mới đến, đối với bọn hắn đến nói nhất định là bất lợi.

...

"Chư vị tín đồ của Chúa, hiện tại để cho chúng ta đến hoan nghênh sự xuất hiện của thần tử điện hạ."

Lễ đường, sau khi mấy lời Phó Thiên Dưỡng nói truyền ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về hàng lang, khi thấy Phương Minh từ bên trong đi tới, trên mặt những tín đồ này đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng bọn họ đã biết trước thần tử mang gương mặt phương Đông, cũng biết tuổi của thần tử không lớn lắm, nhưng khi chân chính nhìn thấy Phương Minh, vẫn bị sự trẻ tuổi của Phương Minh làm chấn kinh.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn chung quanh toàn trường, cuối cùng dừng lại ở vị trí trung tâm nhất phía trên lễ đường.

"Chúa, cùng tồn tại với các người!"

Giọng nói của Phương Minh giống hệt như tiếng chuông vang lên bên tai mỗi tín đồ, nghe nói như thế, những tín đồ này lập tức từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

"Thế giới này là tội ác, tất cả mọi người cầu sinh giữa tội ác, các ngươi mê man và đau khổ, mà Chúa nguyện lấy thân thể của hắn đến thay tín đồ của hắn chuộc tội, chỉ mong trong lòng các ngươi có Chúa, như vậy Chúa liền sẽ chỉ dẫn cho các ngươi một con đường thông lên thiên đường, bất kể phú quý cùng bần cùng, bất kể chủng tộc cùng địa vực, chỉ cần có tín ngưỡng, Chúa liền tồn tại."

Phương Minh tiếp tục mở miệng, mà biểu tình trên mặt các tín đồ càng thêm cuồng nhiệt, bởi vì lời nói của Phương Minh khiến lòng bọn họ dâng trào nhiệt huyết, lời này giống như là có ma lực, đánh thẳng vào tâm linh của bọn hắn.

"Ca ngợi Người, Chúa của tôi, ca ngợi Người, thần tử điện hạ."

Các tín đồ nhao nhao mở miệng, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ hài lòng, sở dĩ hai câu hắn vừa nói có thể có hiệu quả lớn như vậy, đó là hắn vận dụng Vu Sư Chi Lực, dùng thuật pháp, có chút cùng loại với Sư Tử Hống của Phật giáo, tự nhiên sẽ có hiệu quả như vậy.

"Lão Phó, này..."

Ở một bên lễ đường, trong mắt một người đàn ông bên cạnh Phó Thiên Dưỡng có vẻ khiếp sợ, hắn không nghĩ tới thần tử kia vẻn vẹn chỉ nói hai câu là có thể khiến các tín đồ cuồng nhiệt như thế, này ngoài dự liệu của bọn hắn, đã có chút thoát khỏi sự khống chế của bọn họ.

"Điều may mắn nhất là, chúng ta cũng đã chuẩn bị từ sớm."

Triệu Nham Tâm lẩm bẩm một câu, Phó Thiên Dưỡng ở một bên vốn đang cau mày nghe nói như thế, sắc mặt thay đổi, thấp giọng nổi giận nói: "Các người muốn làm gì, đừng làm chuyện xằng bậy gì cho tôi."

"Lão Phó, chúng tôi đều vì cảm thấy bất bình cho ông, lúc này thần tử kia đến chính là vì đả kích uy vọng của ông, đề cao James kia đấy, nếu như chúng tôi không ra tay, đến lúc đó vị trí tổng giám mục này của ông liền rơi vào trên người James kia."

"Lão Triệu nói không sai, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, lão Phó ông cứ nhìn là được rồi."

Nghe được lời của hai người bạn già, trên mặt Phó Thiên Dưỡng mang theo nụ cười khổ, "Đó là thần tử, đại biểu cho Chúa, các người đối phó thần tử, chính là bất kính với Chúa, các người đã bị quyền lực che mắt bản tâm rồi."

Phó Thiên Dưỡng biết hai người bạn tốt này của mình đã không còn tín ngưỡng ban đầu, tuy nhiên, ngay từ đầu bọn họ thực sự là tín đồ của Chúa, nhưng khi đã trở thành cao tầng của Giáo Hội phương Đông, trong tay có quyền lực, đã chậm rãi bị mất bản tâm, bây giờ vì giữ gìn quyền lực trong tay mình, thậm chí ngay cả sự tôn kính đối với thần tử cũng đã không còn.

"Lão Phó, cho dù ông muốn ngăn cản cũng vô ích, đã muộn."

Triệu Nham Tâm biết Phó Thiên Dưỡng muốn nói cái gì, đưa mắt nhìn về phía nơi cửa giáo đường, mà giờ khắc này ở nơi này xuất hiện mấy bóng người. Sau khi mấy bóng người này xuất hiện ở cửa giáo đường, trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong giáo đường.

Sau khi Phó Thiên Dưỡng nhìn rõ ràng mấy bóng người ở cửa giáo đường này, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, bởi vì hắn biết hai người bạn già này của mình muốn làm gì rồi.

Chương 650: Quá vô sỉ

Cửa giáo đường, xuất hiện bốn bóng người, hai nam một nữ cùng với một đứa bé, đứa bé đã mười mấy tuổi nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười si ngốc, bị một người phụ nữ trung niên lôi kéo.

"Là người nhà lão Đồng."

"Sao người nhà lão Đồng lại xuất hiện ở chỗ này?"

Trong giáo đường, không ít tín đồ nhận ra mấy người kia, rất hiển nhiên độ nổi tiếng của một nhà lão Đồng này hẳn là không thấp trong số các tín đồ.

"Thần tử điện hạ, tôi biết ngay nhất định Phó Thiên Dưỡng bọn họ sẽ gài bẫy người, người nhà này tôi cũng biết, đều là tín đồ trung thực của Giáo Hội, nhưng con của người nhà này, cũng chính là đứa trẻ kia, khi mới năm tuổi đột nhiên biến thành một tên ngu ngốc, người nhà này cũng đi tìm Giáo Hội xin giúp đỡ, nhưng một tên ngu ngốc chúng tôi có thể có biện pháp nào được chứ..."

James cũng đi tới trước mặt của Phương Minh, nói ra thân phận cùng lai lịch của bốn người này, "Kỳ thực người một nhà này, Phó Thiên Dưỡng bọn họ cũng không nguyện ý thấy nhiều, dù sao này sẽ làm hỏng danh vọng của Giáo hội."

Phương Minh hiểu ý trong mấy lời James nói, đầu năm nay, bất kể là thắp hương bái Phật còn là tin ngưỡng Chúa, phần lớn đều có mục đích riêng, đó cũng là nguyên nhân Phật giáo cùng Đạo giáo tuyên truyền Phật tổ cùng Chúa sẽ phù hộ tín đồ của bọn hắn.

Cho nên rất nhiều người khi trong nhà gặp phải khó khăn gì,

hoặc là làm chuyện duy tâm nào đó, đều sẽ nghĩ tới đi bái phật thắp hương, vì chính là cầu Phật tổ phù hộ, cầu một chút an tâm.

Nhưng như vậy thì có hiệu nghiệm thật không?

Không nói tới có hiệu nghiệm hay không, nhưng dù cho vô hiệu, chùa miểu cùng Giáo Hội đều có phương pháp chối bỏ riêng, cái gì không thành tâm, cái gì lâm thời nước tới chân mới nhảy không có tác dụng, mọi thứ đều có thể bỏ qua một bên.

Nếu như sau khi đứa nhỏ nhà lão Đồng biến thành kẻ ngu si mới đầu nhập vòng tay của Chúa, Phó Thiên Dưỡng bọn họ cũng không cần tránh né người nhà này, trực tiếp nói một câu, thời gian các người thờ phụng Chúa quá ngắn, hoặc là bởi vì gặp phải sự tình mới nghĩ tới Chúa, căn bản cũng không thành tâm, mấy cái lý do này liền xua đuổi người đi.

Nhưng nhà lão Đồng cũng không phải loại tình huống này, ngược lại ông nội của đứa bé kia cũng chính là Đồng Văn Đống, đã vào Giáo Hội từ rất sớm, thờ phụng Chúa, xem như là một nhóm tín đồ sớm nhất ở Ma Đô bên này.

Mặt khác, con trai cùng con dâu của Đồng Văn Đống cũng đều thờ phụng Chúa đấy, có thể nói một nhà này đều là tín đồ của Chúa, dưới tình huống như vậy, cháu trai của Đồng Văn Đống đột nhiên biến thành kẻ ngu si, điều này làm cho Phó Thiên Dưỡng bọn họ giải thích như thế nào?

Chúa không phù hộ tín đồ trung thực nhất của hắn?

Nếu như chuyện nhà họ Đồng truyền đi, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với tín đồ, sẽ xem xét Chúa có thực sự đáng để thờ phụng hay không, nhất là những tín đồ mới vừa vào giáo không bao lâu, hoặc là các tín đồ đang xem chừng chuẩn bị nhập giáo.

Tình huống bình thường, hôm nay là ngày đầu tiên Phương Minh đến, Phó Thiên Dưỡng bọn họ tuyệt đối sẽ không để người nhà họ Đồng xuất hiện, đã nên sắp xếp tốt từ trước, cho nên người nhà họ Đồng xuất hiện ở cửa giáo đường, hiển nhiên là có chút không đúng.

Ánh mắt của Phương Minh bỗng rơi vào trên người đám người Phó Thiên Dưỡng, chẳng qua rất nhanh liền thu hồi lại.

"Hẳn là Thần tử điện hạ đã phát giác ra đi."

"Tôi thấy James lẩm bẩm cái gì ở bên cạnh hắn, nhất định là đã biết, chẳng qua lão Phó ông cũng thấy đấy, James đã coi thần tử thành cây cỏ cứu mạng, nếu như thần tử không có được chỉ lệnh của Vatican, James sẽ ân cần như vậy sao?"

Phó Thiên Dưỡng nhíu mày không nói gì nữa, tuy rằng hắn là tín đồ trung thực, nhưng tương tự chính hắn cũng không muốn giao ra quyền phụ trách Giáo Hội, cái này không vẻn vẹn liên quan đến hắn, cũng liên quan đến toàn bộ Giáo Hội phương Đông, quan trọng nhất là cấp trên cũng sẽ không đáp ứng.

Nghĩ đến cấp trên, trên mặt Phó Thiên Dưỡng lại một lần nữa hiện lên vẻ nghi hoặc, chuyện thần tử Giáo Hội phương Tây đến đây hắn đã là báo lên trên, hơn nữa cho dù không báo cáo lên, Vatican được xem như là một quốc gia, thần tử chẳng khác nào một vương tử, vương tử nhập cảnh, cấp trên không thể nào không nhận được tin tức.

Thế nhưng sau khi hắn báo lên trên ba ngày trước, đến bây giờ cấp trên vẫn chưa trả lời lại, điều này khiến hắn không nắm chắc được nên lấy thái độ gì mà đối đãi thần tử.

Ánh mắt của Phương Minh một lần nữa rơi vào nơi cửa giáo đường, mà giờ khắc này Đồng Văn Đống cũng mang theo người nhà đi vào trong giáo đường, nhìn Phương Minh đứng ở phía trên

nhất, Đồng Văn Đống không hề nghĩ ngợi trực tiếp quỳ xuống.

"Thần tử điện hạ, van cầu người mau cứu tín đồ trung thực của người đi."

Đồng Văn Đống vừa đến liền quỳ xuống mở miệng nói như vậy, những tín đồ khác trong giáo đường lại không kinh ngạc mấy, bởi vì một màn này đã sớm nằm trong dự liệu của bọn họ, thậm chí không ít tín đồ còn mang theo hi vọng đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, bởi vì người này thế nhưng lại là thần tử đấy, là Chúa chuyển thân, không chừng thực sự có thể giải quyết vấn đề cháu trai của nhà lão Đồng.

Phương Minh trầm mặc, ngay khoảnh khắc trước khi Đồng Văn Đống quỳ xuống, con mắt nhìn về vị trí đám người Phó Thiên Dưỡng, động tác nhỏ này không thể tránh được ánh mắt của cậu, này đã nói lên sở dĩ người nhà họ Đồng xuất hiện ngay lúc này, là vì được người khác bày mưu đặt kế.

Phương Minh không đoán nhầm, ánh mắt của Đồng Văn Đống là nhìn về phía Triệu Nham Tâm, bởi vì sở dĩ hắn dẫn theo người nhà mình xuất hiện ở nơi đây ngay lúc này, chính là nhận lấy Triệu Nham Tâm bày mưu đặt kế.

Đồng Văn Đống là tín đồ sớm nhất, đã đầu nhập vào vòng tay của Chúa ngay từ thời gian sớm nhất, hắn tự nhận bản thân vô cùng thành kính đối với Chúa, thế nhưng sau khi cháu của hắn đột nhiên biến thành kẻ ngu si, Chúa vạn năng trong lòng hắn lại không hề che chở người nhà của hắn, tín ngưỡng của Đồng Văn Đống đối với Chúa bắt đầu chậm rãi giảm bớt.

Tự mình trung thành với Chúa như vậy, người một nhà đều thờ phụng Chúa, nhưng Chúa đâu rồi, lại không thể che chở cháu của mình, trong lòng Đồng Văn Đống tự nhiên sẽ xuất hiện biến hóa, còn sở dĩ hắn sẽ xuất hiện ngay lúc này, không phải cảm thấy thần tử có thể trị hết bệnh của cháu mình, mà là vì lời hứa của

Triệu Nham Tâm.

Triệu Nham Tâm là người phụ trách Giáo Hội ở thành phố Ma Đô này, mặc dù chỉ là một người phụ trách Giáo Hội nhưng quyền lực trên tay hắn lại rất lớn, việc kinh doanh của giáo đồ, tín đồ hiến cho, còn có tiền lương của giáo chức nhân viên… Quyền lực trên tay Triệu Nham Tâm giống hệt với trụ trì của các chùa miếu trước đây, căn bản người ngoài không tưởng tượng nổi.

Mấy năm nay, vì chữa bệnh cho cháu mình, người một nhà Đồng Văn Đống xấp xỉ xài hết tích súc trong nhà, mà Triệu Nham Tâm đồng ý sau chuyện lần này, sẽ sắp xếp cho con trai cùng con dâu của hắn một công việc béo bở ở Giáo Hội, mặt khác còn có thể hiệu triệu tín đồ quyên tiền chữa bệnh cho cháu trai hắn.

Trước mặt cháu mình cùng tiền bạc, Đồng Văn Đống lựa chọn cúi đầu, đương nhiên cũng có liên quan với một chút oán hận Chúa trong lòng hắn.

"Thần tử điện hạ tôn kính, van cầu ngài mau cứu cháu của tôi, thằng bé chính là tín đồ trung thực của Chúa, đã từng được cha xứ tẩy lễ."

Nghe lời Đồng Văn Đống nói, lại cảm thụ được ánh mắt của các tín đồ khác, Phương Minh không nói gì thêm, chỉ ra hiệu con dâu của Đồng Văn Đống đưa đứa bé kia lên trên.

"Người bạn nhỏ, em tên là gì?"

Phương Minh nhìn cháu trai của Đồng Văn Đống, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười, chỉ có điều đứa bé chỉ hướng về phía cậu si ngốc cười khúc khích, con dâu của Đồng Văn Đống vội vã tiếp lời, "Thần tử điện hạ, con tôi tên Đồng Bổng Bổng."

"Đồng Bổng Bổng."

Đưa tay đặt ở trên đầu đứa trẻ, trong lòng Phương Minh đã là

suy đoán.

Đứa bé đột nhiên biến thành kẻ ngu si, trên y học không tìm được nguyên nhân, đó là bởi vì đứa bé cũng không phải xảy ra vấn đề trên thân thể, mà là vì hồn phách đứa bé đã phủ kín bụi bặm.

Phật giáo có một câu hiết ngữ nổi danh, đến từ chính thiền tông Lục Tổ Huệ Năng: "Bồ đề vốn không có cây, gương sáng cũng không phải đài, vốn có không một vật, nơi nào chọc bụi bậm."

Bài thơ này đã phản lại một đại sư Thần Tú khác: "Thân là cây bồ đề, tâm như tấm gương sáng, lúc nào cũng cần lau, chớ khiến chọc bụi bậm."

Về này hai bài thơ, phật giáo có rất nhiều cách giải thích, dựa theo Thần Tú đã nói, muốn giữ vững bản tâm như gương sáng, vậy sẽ phải thời thời khắc khắc tu luyện bản tâm của mình, chớ khiến bản tâm của mình bị những thứ khác che phủ.

Mà Lục Tổ Huệ Năng thì lại càng hơn một bậc, mọi thứ vốn có đều là hư vô, làm sao đó lại có bụi bậm, đây là một loại siêu thoát trên cảnh giới.

Chẳng qua ở trong mắt Phương Minh, thơ của Thần Tú nhắc tới một điểm, đó chính là tâm như gương sáng này trên thực tế cũng là chỉ hồn phách, hồn phách của một người đại biểu cho bản tâm của một người, bản tâm đã bị ô nhiễm, cũng sẽ dẫn đến hồn phách bị ô nhiễm.

Hồn phách, là căn bản của một người, mà ở dưới tình huống bình thường, hồn phách của rất nhiều người đều không gặp chuyện gì, lạc hồn cùng mất hồn rốt cuộc là số ít, chỉ khi nào lạc hồn hoặc là mất hồn tạo thành ảnh hưởng mới đáng sợ.

Nhưng ngoài ra còn có một loại tình huống, đó chính là hồn phách bị ô nhiễm, hồn phách bị ô nhiễm, cũng sẽ tạo thành một

loạt vấn đề, chỉ có điều mấy vấn đề này nhỏ hơn rất nhiều so với lạc hồn, biến thành kẻ ngu si giống Đồng Bổng Bổng như vậy thật sự là rất hiếm thấy.

Phần lớn hồn phách bị ô nhiễm mang đến tình trạng trí nhớ giảm xuống, tốc độ phản ứng của thân thể giảm xuống, tính tình hay thay đổi, thậm chí còn có già nua si ngốc các loại tình huống.

Về phần dưới tình huống nào gặp phải hồn phách bị ô nhiễm, cái phạm vi này cũng rất rộng, có khả năng nhất tạo thành hồn phách bị ô nhiễm đúng là khi giao thoa về tình yêu, bởi vì vào lúc đó, độ phù hợp giữa hồn phách cùng thân thể là thấp nhất, rất dễ dàng đã bị một nửa khác ảnh hưởng.

Cổ ngữ có nói: Trên đầu chữ sắc có cây đao.

Nếu sinh hoạt trên phương diện kia quá nhiều, sẽ dễ dẫn đến thân thể suy yếu, sức phản ứng giảm xuống, tính tình cũng xuất hiện biến hóa, kỳ thực cũng là vì hồn phách bị ô nhiễm, cho nên nói, để tránh ảnh hưởng tới sức khỏe, khi ba ba (1) mời cẩn thận.

(1) Ba ba: ở đây ám chỉ âm thanh khi abc xyz

Chẳng qua Phương Minh cũng biết, một đứa bé như Đồng Bổng Bổng đương nhiên không phải bởi vì nguyên nhân này dẫn tới hồn phách bị ô nhiễm, nhất định là bởi vì có nguyên nhân khác, chẳng qua là vì nguyên nhân gì cậu cũng không cần phải miệt mài theo đuổi, hồn phách bị ô nhiễm cũng không phải chuyện khó giải quyết gì, nhất là khi cậu có nước thánh vinh diệu.

Nước thánh Giáo Hội có một loại tác dụng vô cùng đặc thù, đó chính là tẩy rửa hồn phách, đây cũng là nguyên nhân Giáo Hội có thể trở thành giáo phái lớn nhất thế giới, vì những tông giáo lớn khác không có nước thánh, nếu muốn tẩy rửa hồn phách, chỉ có thể dựa vào tự thân tu luyện.

Cho nên, lần này đám người Phó Thiên Dưỡng muốn dựa vào đứa nhỏ đó đến đả kích danh tiếng của cậu, chỉ sợ là muốn tự lấy đá đập chân của mình rồi.

Trầm ngâm một lát, Phương Minh đưa tay tiếp tục đặt ở trên đầu của đứa bé, chậm rãi nói: "Đứa nhỏ này bị ma quỷ nguyền rủa, vốn đã sớm phải rời khỏi, chỉ là bởi vì trong lòng các người tin phụng Chúa, Chúa che chở hắn, cho nên có thể sống đến nay."

Lời của Phương Minh vừa ra, vẻ mặt không ít tín đồ trở nên cổ quái, mà Triệu Nham Tâm thì lại thầm mắng một câu: "Quá vô sỉ."

Đúng vậy, Triệu Nham Tâm dự định lợi dụng Đồng Bổng Bổng đả kích danh tiếng của Phương Minh, nhưng bây giờ Phương Minh nói một câu "Con của các người nên chết từ sớm, chỉ là bởi vì có Chúa che chở mới có thể sống đến bây giờ", mặc dù biết lời này là vô nghĩa, nhưng mấu chốt là bọn họ căn bản không phản bác được.

"Thần tử điện hạ chính là thần tử điện hạ, câu trả lời này thật đúng là tuyệt vời, nhìn bọn hắn còn có thể làm sao?" James ngược lại mang vẻ mặt kính phục nhìn về phía Phương Minh, hắn thấy bản lĩnh trợn tròn mắt nói lời bịa đặt của thần tử điện hạ này thật lợi hại.

Bất kể là Triệu Nham Tâm thầm mắng Phương Minh vô sỉ hay là James mang vẻ mặt bội phục, thậm chí là những người đang có tâm tư khác ở đây, nhưng khi nghe thấy Phương Minh nói câu tiếp theo, tất cả những người này đều bị trấn trụ.

Chương 651: Thần tử muôn năm

"Chẳng qua ông là tín đồ của Chúa, sự trung thành của các ông với Chúa, Chúa đã nhìn thấy, với tư cách là Chúa chuyển thế, ngày hôm nay tôi thay mặt Chúa xua tan ma quỷ nguyền rủa trên người đưa bé, khiến đứa bé khôi phục bình thường."

Những lời này của Phương Minh, khiến cho hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

James há hốc miệng, cả người ngơ ngẩn ngây ngốc ở đó, lúc trước hắn còn cảm thấy thần tử điện hạ phản ứng quá nhanh, bản lĩnh trợn mắt nói lời bịa đặt rất lợi hại, có thể hóa giải bẫy rập của đám người Phó Thiên Dưỡng đơn giản như vậy, sao bây giờ lại chui vào?

Đám người Triệu Nham Tâm cũng mang vẻ mặt khiếp sợ, lúc trước còn cảm thấy thần tử kia quá vô sỉ, nhưng đối mặt chiêu số vô sỉ như vậy của thần tử, bọn họ cũng không thể làm gì được, nhưng trong nháy đối phương nói ra mấy lời mạnh miệng như vậy, lại chủ động nhảy vào cái bẫy bọn họ thiết kế sẵn từ trước.

Những tín đồ khác ở đây cũng đều mang vẻ mặt khiếp sợ, thật ra, tín đồ của Giáo Hội phương Đông là khổ cực nhất, bởi vì toàn bộ giáo chức nhân viên của Giáo Hội chẳng qua chỉ là người thường, một số giáo sĩ tới phương Đông truyền đạo từ thuở đương sơ kia, chẳng qua cũng đều chỉ là người thường mà thôi, thứ bọn họ mang tới là giáo lí, mà không truyền xuống bất kỳ thứ gì có liên quan với tu luyện.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì giới tu luyện phương Đông

không cho phép, Giáo Hội phương Tây rơi vào đường cùng chỉ có thể phái giáo sĩ bình thường đến đây truyền giáo, thế nhưng khiến Giáo Hội phương Tây cũng buồn bực là, mặc dù truyền giáo thành công, nhưng mà bởi vì đều là người thường, cho nên cuối cùng Giáo Hội phương Đông trực tiếp bị cấp trên nắm trong tay, bọn họ căn bản không có quyền quản lý cùng nhúng tay.

Nếu như trong nhà có họ hàng thân thuộc nhập Giáo Hội phương Đông, liền sẽ phát hiện một điểm rất kỳ lạ, đó chính là sau khi trở thành tín đồ Giáo Hội rất ít giao lưu với người ngoài, thậm chí ngay cả thân thích cũng rất ít khi giao lưu qua lại, đó cũng không phải giáo lý Giáo Hội quyết định, dù sao Giáo Hội phương Tây cũng có nhiều tín đồ như vậy, trong những tín đồ này đâu xuất hiện loại tình huống như thế.

Sở dĩ tín đồ của Giáo Hội phương Đông gặp phải loại tình huống này, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là do đám cao tầng của Giáo Hội giống Phó Thiên Dưỡng kia, sợ tín đồ giao lưu với bên ngoài quá nhiều, cuối cùng phản bội Giáo Hội.

Sở dĩ Phật giáo cùng Đạo giáo hương khói nhang đèn thịnh vượng như vậy, nguyên nhân vì có chùa miểu cùng đạo quan tồn tại, mà những chùa miểu cùng đạo quan có hương khói nhang đèn cường thịnh, hầu như đều có rất nhiều câu chuyện cổ mang theo sắc thái thần thoại, người nào đó cầu xin thành công, tên nào đó bệnh nặng qua khỏi...

Cái gì dấu chân thần tiên, cái gì nước suối thần tiên... Những câu chuyện cổ kể không hết.

Mặc kệ những câu chuyện này là thật hay giả, nhưng ít ra có những câu chuyện này tồn tại có thể hấp dẫn tín đồ, hơn nữa Phật giáo cùng Đạo giáo cũng ước gì các tín đồ có thể tuyên truyền với bên ngoài, mang tới cho bọn họ càng nhiều tín đồ hơn.

Nhưng Giáo Hội phương Đông thì sao? Ở đây không có gì, mà

ngay cả Chúa bọn họ thờ phụng cũng đang ở phương Tây xa xôi, cho nên chỉ có thể dựa vào việc tăng mạnh quản chế tư tưởng đến giữ gìn tín đồ, cho nên trở thành tín đồ của Giáo Hội phương Đông, sẽ có vô số quy củ phải tuân thủ.

"Thần tử điện hạ?"

Vẻ mặt Đồng Văn Đống tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Phương Minh, chẳng qua là hắn muốn có được lợi ích Triệu Nham Tâm đã hứa hẹn, đối với bệnh của cháu mình hắn hoàn toàn là không ôm hy vọng, cho nên nghe được lời nói của Phương Minh cũng không kinh hỉ, ngược lại cả người rơi vào trạng thái ngơ ngác.

"Sự trung thành của các ông với Chúa Chúa đã biết đến, hiện đang tiếp thụ chúc phúc của Chúa đi."

Phương Minh không nói thêm gì, móc trong ngực ra một lọ nước thánh, sau đó mở nắp bình ra, cứ như vậy đổ nước thánh vào lòng bàn tay của mình ngay trước mặt của mọi người.

"Đứa bé, nghe Thánh Âm của Chúa, Chúa vạn năng sẽ vĩnh viễn che chở cho con, phù hộ cho con."

Xoay tay phải lại, nước thánh trong lòng bàn tay Phương Minh lập tức rơi vào trên đỉnh đầu của đứa bé, mà cùng lúc đó tay của Phương Minh cũng vuốt vuốt trên đỉnh đầu đứa bé, ở nơi tầm mắt mọi người đều không thấy được, trong lòng bàn tay của cậu có quang mang nhấp nháy.

Tuy rằng nước thánh có thể tẩy rửa hồn phách, nhưng cũng không phải chỉ cần đổ lên đơn giản như vậy có thể tẩy rửa được, Phương Minh dùng Vu Sư Chi Lực khiến cho nước thánh thấm sâu vào trong da đầu của đứa bé, chẳng khác gì đang thôi phát công hiệu của nước thánh.

Tất cả mọi người mắt không chớp nhìn chằm chằm tay của Phương Minh, đương nhiên cũng chính bởi vì nhìn chằm chằm tay của Phương Minh, cho nên cũng chẳng khác nào đang nhìn đầu của đứa bé, ở trong tầm mắt của bọn hắn có thể thấy rõ ràng, theo bàn tay Phương Minh nhu động, nụ cười ngớ ngẩn trên mặt đứa bé từ từ giảm thiểu, càng ngày càng ít, đến sau này nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là là mê man.

"Cậu bé, còn không mau mau tỉnh lại, tránh thoát khỏi ràng buộc."

Giọng nói êm ái của Phương Minh rơi vào trong tai tất cả mọi người ở đây, nhưng mà bọn họ lại không biết, thanh âm này truyền vào trong tai của bọn hắn rất nhẹ nhàng, nhưng truyền vào trong tai đứa bé lại không thua gì sấm sét.

Thân thể đứa bé run rẩy vài cái, đến sau này, đột nhiên "oa" một tiếng khóc lên.

Nghe được tiếng khóc, các tín đồ ở đây hơi nghi hoặc một chút, nhưng người nhà Đồng Văn Đống nghe thấy tiếng khóc này, thân thể nguyên một đám run rẩy theo, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Nguyên nhân khiến bọn họ kích động không phải bởi vì cái gì khác, chính là bởi vì tiếng khóc này.

Từ sau khi đứa bé đột nhiên choáng váng si ngốc, qua nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng khóc lấy một lần, cho dù ngã xuống cũng đều mang một bộ dạng cười khúc khích, thậm chí có một lần cha của đứa bé đánh mạnh đứa bé mấy cái, nhưng đứa bé vẫn cứ cười khúc khích, hơn nữa còn cười vô cùng hài lòng vui vẻ.

Cho nên bây giờ nghe được tiếng khóc của đứa bé, người nhà Đồng Văn Đống mới sẽ trở nên kích động như vậy, bởi vì tiếng

khóc này đối với bọn hắn đến nói chẳng khác nào là hạn hán đã lâu nay lại gặp mưa rào, trong nháy mắt thẩm thấu nội tâm của bọn họ.

"Thế nào nghe được đứa bé khóc, người nhà lão Đồng lại kích động như vậy?"

"Không hiểu nổi."

Tín đồ phía dưới không rõ chân tướng vẻ mặt hoang mang, mà giống Triệu Nham Tâm loại người tương đối hiểu rõ tình hình đứa cháu nhà Đồng Văn Đống, đều thay đổi vẻ mặt.

"Không... Không thể nào."

Triệu Nham Tâm nỉ non, trên mặt hiện lên vẻ không thể nào tin tưởng nổi, Phó Thiên Dưỡng liếc nhìn Triệu Nham Tâm, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, hắn biết lần này chỉ sợ người bạn già này của hắn là tự lấy đá đập chân mình rồi.

"Con đã khôi phục bình thường, chào hỏi người nhà của con đi."

Phương Minh buông lỏng tay ra, mà sau khi đứa bé nghe thấy lời của Phương Minh nói xong dĩ nhiên cũng ngừng khóc một cách thần kỳ, giòn giòn giã giã hướng phía mẹ mình hô lên: "Mẹ."

Thời gian qua đi vài năm, nghe được con ruột của mình lần thứ hai gọi mình là mẹ, lại nhìn thấy con ruột của mình khôi phục khuôn mặt bình thường, con dâu của Đồng Văn Đống giật mình, giật mình ngơ ngác suốt ba giây, sau đó mạnh mẽ ôm con mình vào trong lòng.

"Bổng Bổng, rốt cục con cũng nhớ tới mẹ, Bổng Bổng, mẹ rất lo lắng cho con."

Con dâu của Đồng Văn Đống ôm con của mình khóc thành lệ

nhân, mà con trai của Đồng Văn Đống cũng là viền mắt mang nước mắt, về phần bản thân Đồng Văn Đống, cả người đều rơi vào trạng thái ngơ ngác, căn bản không tin tưởng tất cả những gì mình đã thấy trước mắt.

Xôn xao!

Trong giáo đường đột nhiên xôn xao một mảnh, tất cả mọi người dùng một loại biểu tình không thể tin nhìn về phía Phương Minh, nhìn về phía người nhà họ Đồng ôm đứa bé khóc rống.

"Vậy mà thần tử điện hạ lại thực sự trị bệnh của cháu trai lão Đồng."

"Là Chúa, đây là chúc phúc của Chúa."

"Không sai, chỉ có Chúa mới có thủ đoạn như vậy, thần tử điện hạ chính là Chúa chuyển thế."

"Thần tử điện hạ muôn năm!"

Trong đám người đột nhiên có tín đồ hô to lên, mà sau khi những tín đồ khác nghe thấy tiếng hô to này, đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức nguyên một đám kích động hô to theo, trên mặt tất cả đều mang theo tín ngưỡng cuồng nhiệt.

"Chúa muôn năm, thần tử điện hạ muôn năm."

Chương 652: Lấy lùi làm tiến

"Thần tử điện hạ muôn năm!"

Đây là sự cuồng nhiệt phát ra từ nội tâm của các tín đồ ở đây, bản thân bọn họ vốn là tín đồ của Chúa, mà giờ khắc này gặp được Phương Minh chữa khỏi bệnh cho cháu trai Đồng Văn Đống, trong nháy mắt đem tín ngưỡng này chuyển tới trên người Phương Minh.

Bệnh tình của cháu trai nhà Đồng Văn Đống, rất nhiều tín đồ ở đây đều biết, rất nhiều chuyên gia của bệnh viện đều thúc thủ vô sách, mà bây giờ thần tử điện hạ chỉ sờ soạng vài cái trên đầu của đứa bé, bệnh của đứa bé này lập tức khỏi, đây không phải thần tích thì là cái gì?

Thần tử điện hạ chính là Chúa chuyển thế không thể nghi ngờ.

"Chúa nhân từ không đành lòng nhìn thấy tín đồ của hắn bị ma quỷ nguyền rủa, cho nên mới phái thần tử điện hạ đến, đánh đuổi ma quỷ, giải cứu tín đồ."

"Lúc trước trong lòng tôi vậy mà còn có chút hoài nghi thần tử điện hạ, tôi xin lỗi Chúa, tôi sám hối."

Trên mặt không ít tín đồ lộ ra vẻ xấu hổ, bởi vì khi nhìn thấy Phương Minh, trong lòng bọn họ thực sự tồn tại nghi ngờ, bởi vì vị thần tử điện hạ này thật sự quá trẻ tuổi.

Những tín đồ mới kia xấu hổ tới mức trực tiếp quỳ xuống, bắt đầu sám hối.

Thấy một màn như vậy, thân thể Triệu Nham Tâm run rẩy sợ

hãi, hắn không nghĩ tới sắp xếp Đồng Văn Đống xuất hiện, dĩ nhiên lại là thiết lập tảng đá tự đập chân của mình, khiến cho danh tiếng của thần tử kia đạt đến đỉnh.

"Điều này sao có thể làm được? Chẳng lẽ thật sự có Chúa tồn tại?"

Triệu Nham Tâm nỉ non, suốt vài chục năm qua, trong lòng hắn sớm đã không còn sự kính nể đối với Chúa, đã bị quyền lực và tài phú che mắt, thậm chí hắn thấy, cái gọi là Chúa chẳng qua là do Giáo Hội phương Tây tạo ra, có tác dụng dụ dỗ tín đồ mà thôi.

Nhưng một màn trước mắt lại phá vỡ nhận thức của hắn, nếu như không phải có Chúa tồn tại, cái này nên giải thích thế nào?

Vẻn vẹn chỉ sờ soạng đầu vài cái, có thể khiến một kẻ ngu si rất nhiều chuyên gia cùng bác sĩ đều thúc thủ vô sách khôi phục bình thường, căn bản chuyện này thật sự không thể dựa vào khoa học để giải thích.

Trong đám người, vẻ mặt của Đồng Văn Đống phức tạp nhất, lúc này hắn đang quỳ trên đất, nước mắt tuôn đầy mặt, có nước mắt vui sướng sau khi cháu trai khôi phục khỏe mạnh, nhưng cũng có hổ thẹn.

Hắn mang theo cháu trai đến, căn bản cũng không phải trông cậy vào thần tử điện hạ có thể chữa khỏi bệnh cho cháu mình, chỉ muốn lấy được lợi ích mà Triệu Nham Tâm đã hứa hẹn, nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn đã phản bội Chúa, nhưng mặc dù như vậy, Chúa vẫn không hề từ bỏ hắn, thần tử điện hạ vẫn trị bệnh của cháu trai hắn.

Quan trọng hơn chính là, vừa rồi thần tử điện hạ cũng nói, cháu của hắn bị ma quỷ nguyền rủa, thế nhưng Chúa cũng không vứt bỏ hắn, nếu như không phải có Chúa che chở, cháu của hắn đã chết từ sớm rồi.

Nếu như bệnh của cháu mình không được chữa khỏi, hẳn Đồng Văn Đống sẽ không tin tưởng cách nói này, nhưng bây giờ bệnh của cháu mình thực sự tốt rồi, vậy đã nói rõ những lời thần tử điện hạ nói là sự thật, vẫn là tự mình hiểu lầm Chúa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Văn Đống liền cảm thấy vạn phần hổ thẹn, ánh mắt liếc Triệu Nham Tâm cách đó không xa đang mang trên mặt vẻ khiếp sợ vô tận, trong lòng của hắn đột nhiên có quyết đoán.

Rầm!

Đồng Văn Đống dập mạnh đầu xuống đất, tiếng vang kia trong nháy mắt khiến cho đám người vốn đang sợ hãi thán phục rối rít đều đưa mắt nhìn về phía hắn, trên mặt không ít người lộ ra vẻ nghi hoặc, cho dù lão Đồng thật sự rất kích động, muốn ngỏ ý cảm ơn với thần tử điện hạ, cũng không cần kích động như vậy chứ, đây cơ hồ đều giống như tự mình hại mình rồi.

Trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có Triệu Nham Tâm sau khi thấy hành động của Đồng Văn Đống, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, có thể trở thành người phụ trách Giáo Hội tại Ma Đô, Triệu Nham Tâm tự nhận bản thân mình không phải người ngu ngốc, rõ ràng Đồng Văn Đống này bởi vì hổ thẹn nên mới làm ra hành động như vậy, mà sau khi dập đầu, Đồng Văn Đống sẽ làm cái gì?

Hầu như không cần nghĩ, trong lòng Triệu Nham Tâm cũng rõ ràng, cho nên hắn tuyệt đối không thể khiến Đồng Văn Đống nói ra chân tướng của chuyện này, nhất là hiện tại khi đám tín đồ đang điên cuồng sùng bái thần tử.

"Lão Đồng, bệnh của cháu trai ông đã được thần tử điện hạ trị, đây là một chuyện vô cùng tốt đẹp, thần tử điện hạ nói, đây là Chúa che chở người một nhà các ông, tôi cảm thấy hẳn sự trung thành của ông đã được Chúa khảo nghiệm, kế tiếp có thể trở thành

giáo chức nhân viên, càng kính dâng nhiều hơn vì Chúa."

Triệu Nham Tâm trực tiếp mở miệng hô lên, hắn đây là đang ám chỉ cho Đồng Văn Đống, bệnh của cháu trai ông tốt rồi, sau này tôi lại sắp xếp thêm vài công việc ổn định cho người một nhà các ông, do đó ông đừng nói tới âm mưu ban đầu bọn họ đã thỏa thuận, đây là một cục diện đôi bên cùng có lợi.

Nhưng mà, Triệu Nham Tâm lại đánh giá thấp quyết tâm sám hối của Đồng Văn Đống.

Một nhà Đồng Văn Đống đều là tín đồ Giáo Hội, có thể nghĩ ngay từ đầu Đồng Văn Đổng đã trung tâm với Chúa đến cỡ nào, chỉ là hiện tại phải lựa chọn giữa Chúa cùng người nhà, hắn đã lựa chọn người nhà, thế nhưng bây giờ bệnh của cháu hắn tốt rồi, trong lòng hắn ngoại trừ sám hối không cầu gì khác.

"Triệu giáo chủ, cám ơn ý tốt của ông, chẳng qua người có tội giống như tôi đã không còn tư cách lại được làm việc thay Chúa."

Đồng Văn Đống lắc đầu, mà lời của hắn khiến cho hiện trường một mảnh xôn xao, toàn bộ tín đồ đều dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Đồng Văn Đống, không biết vì sao Đồng Văn Đống sẽ nói lời như vậy.

"Các anh chị em, Chúa nhân từ không gì sánh được, thần tử điện hạ là người khoan dung rộng lượng, nhưng tôi Đồng Văn Đống lại không phải là người, dĩ nhiên nghi vấn Chúa nhân từ, vì lợi ích của bản thân, âm mưu đối phó thần tử điện hạ, tôi là tội nhân, đã không còn mặt mũi đối diện với Chúa."

Lời của Đồng Văn Đống vừa ra khỏi miệng, tín đồ ở đây một mảnh xôn xao, không biết Đồng Văn Đống nói cái gì, mà con trai cùng con dâu của Đồng Văn Đống cũng đều không hiểu ra sao, hiển nhiên, Đồng Văn Đống cũng không nói giao dịch giữa hắn và Triệu Nham Tâm cho bọn họ biết.

"Đáng chết, lão Phó, tôi nên làm gì bây giờ?"

Mặt Triệu Nham Tâm xám như tro tàn, hắn biết vấn đề này không dối gạt được, buộc lòng phải nhỏ giọng cầu trợ Phó Thiên Dưỡng.

"Lúc trước đã nói ông không nên làm mấy chuyện mờ ám này, hiện tại Đồng Văn Đống nói giao dịch giữa các ông ra, ông cảm thấy ông còn có thể ngồi yên trên vị trí người phụ trách Ma Đô này sao?"

Phó Thiên Dưỡng cũng bất đắc dĩ, lần này chỉ sợ bạn tốt của mình phải rời khỏi Giáo Hội, thần tử được đông đảo tín đồ tin phục tôn thờ, không phải là người bọn hắn có thể chống lại.

"Anh chị em, mọi người đều biết cháu của tôi bị bệnh rất nhiều năm, rất nhiều bác sĩ cùng chuyên gia đều xem qua, đều thúc thủ vô sách, mà cả nhà tôi đều là tín đồ trung thực của Chúa, cháu trai bị bệnh, trong lòng tôi có chút oán giận Chúa, cảm thấy Chúa cũng không được như đám cha xứ tuyên truyền như vậy, sẽ che chở tín đồ của hắn, cho nên sự trung thành của tôi đối với Chúa đã có dao động."

Đồng Văn Đống nghĩ thông suốt, không đợi những người khác phản ứng lại, trực tiếp tiếp tục nói: "Cho nên lần này thần tử điện hạ đến, Triệu giáo chủ muốn tôi đả kích uy vọng của thần tử điện hạ, để cho tôi dẫn theo cháu trai tới nơi này tìm thần tử điện hạ, nếu như thần tử điện hạ không cách nào chữa khỏi bệnh của cháu trai tôi, đây chính là một đả kích lớn đối với uy vọng của thần tử điện hạ, mà sau khi chuyện thành Triệu giáo chủ đã đồng ý với tôi, có thể sắp xếp cho con cùng con dâu tôi đảm nhiệm chức vị quan trọng ở bên trong Giáo Hội."

Xôn xao!

Sau khi Đồng Văn Đống nói xong câu cuối cùng, toàn bộ tín đồ

đều dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Triệu Nham Tâm, toàn bộ Giáo Hội phương Đông cũng không có bao nhiêu giáo chủ, mà họ Triệu lại vừa lúc ở Ma Đô, có thể nói ở Ma Đô cũng chỉ có một giáo chủ là Triệu Nham Tâm.

Triệu Nham Tâm xanh mặt, không nói một lời, bởi vì lúc này bất kể hắn nói sao cũng không có ích gì.

"Không thể nào, không phải Triệu giáo chủ là tín đồ trung thực của Chúa sao? Làm sao lại nghĩ cách đả kích uy vọng của thần tử điện hạ?"

"Thần tử điện hạ là Chúa chuyển thế, vậy mà Triệu giáo chủ dám làm như thế?"

Vẻ mặt những tín đồ này đầy nghi hoặc cùng khó hiểu, chẳng qua cũng không thiếu người lộ ra biểu tình bỗng nhiên tỉnh ngộ, bởi vì về ân oán gút mắt giữa Vatican cùng Giáo Hội trong nước, kỳ thực trong lòng không ít tín đồ cũng rõ ràng.

Thế nhưng biết là biết, này không có nghĩa là bọn họ có thể tiếp nhận, nếu như nói không có một màn được coi là kỳ tích lúc trước, bọn họ còn có thể tha thứ cho Triệu Nham Tâm, nhưng nhìn thấy một màn này, ở trong lòng bọn họ đã cho rằng Phương Minh chính là Chúa chuyển thế, là Chúa phái tới cầu khẩn che chở vì bọn họ, như thế nào lại cho phép có người bày mưu nhắm vào trên người Phương Minh.

Trong nháy mắt, ánh mắt của những tín đồ này nhìn về phía Triệu Nham Tâm mang theo vẻ bất thiện.

Phương Minh cũng liếc mắt nhìn Triệu Nham Tâm, chẳng qua rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, trên mặt lần thứ hai bắt đầu hiện lên nụ cười từ ái, nhìn Đồng Văn Đống quỳ trên mặt đất vẻ mặt sám hối, nói: "Chúa có mặt ở khắp nơi, cũng không gì không thể, Chúa đối với mọi thứ trên thế gian đều rõ như lòng bàn tay; mà

Chúa cũng là thiện lương cùng nhân từ, không sợ các người phản bội Chúa, nhưng Chúa vẫn lựa chọn khoan thứ các người, nguyện ý chuộc tội thay các người."

Lời của Phương Minh vừa ra, Đồng Văn Đống càng thêm cảm động cùng hối hận, cũng đúng, thần tử điện hạ có thể làm ra kỳ tích như vậy chữa trị khỏi bệnh của cháu mình, nhất định thần tử điện hạ cũng biết nội tình bên trong này, nhưng mặc dù như vậy, thần tử điện hạ vẫn lựa chọn cứu trị, không phải là vì nhân từ sao?

"Chúa nhân từ của con, con nguyện ý cả đời phụng dưỡng Chúa, sám hối ở trước mặt Chúa."

Đồng Văn Đống kích động lần thứ hai dập đầu, Phương Minh mỉm cười, tiến lên vuốt đầu Đống Văn Đống, ánh mắt nhìn chung quanh hiện trường, tiếp tục nói: "Chúa nói: Trên đời này ai chưa từng có sai, nhưng chỉ cần chịu hối cải, Chúa sẽ che chở như cũ, bởi vì Chúa trìu mến thế nhân, A-men!"

Theo Phương Minh làm dấu tay Giáo Hội thường dùng nhất, toàn bộ tín đồ cũng theo làm dấu tay này, thì thầm: "Chúa nhân từ của con, A-men!"

James đứng ở sau lưng Phương Minh thấy một màn như vậy, trên mặt phủ đầy vẻ khâm phục, không hổ là thần tử điện hạ, trong nháy mắt liền đã thu phục được lòng tin của đông đảo tín đồ, nhất là mấy lời cuối cùng kia, thật sự là thật lợi hại, đã chèn ép Triệu Nham Tâm, lại nâng lên bản thân mình.

"Thần tử điện hạ, chư vị anh chị em."

Nhìn tín đồ cuồng nhiệt, Phó Thiên Dưỡng mở miệng, hắn biết nếu như lúc này bản thân không mở miệng, đợi khi Phương Minh nắm giữ chủ động, đến lúc đó nương chuyện của lão Triệu bão nổi, cướp giật quyền phụ trách của mấy người bọn họ, rất có thể

các tín đồ sẽ đồng ý.

Phó Thiên Dưỡng có danh vọng cực cao ở trong lòng tín đồ, vì thế hắn vừa nói ra, mọi người liền đưa mắt nhìn về phía hắn.

"Người tổng giám mục như tôi thật sự quá xấu hổ, vì không thể quản lý tốt để Triệu Nham Tâm làm ra chuyện như vậy, là tôi phụ sự kỳ vọng của mọi người, phụ sứ mạng Chúa ban tặng cho tôi, cho nên tôi xin từ chức vị tổng giám mục, sau này chuyên tâm phụng dưỡng Chúa."

Lời Phó Thiên Dưỡng nói khiến cho toàn bộ tín đồ ngạc nhiên một trận.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là chuyện do mình Triệu Nham Tâm làm, không hề có liên quan gì tới Phó giáo chủ, căn bản Phó giáo chủ không cần phải tự nhận lỗi từ chức, lúc trước còn có một chút tín đồ cảm thấy Triệu Nham Tâm đã bị Phó Thiên Dưỡng sai sử, chẳng qua bây giờ những tín đồ này đều bỏ đi ý nghĩ kia.

"Lấy lùi làm tiến sao?"

Phương Minh ngược lại hơi có thâm ý liếc nhìn Phó Thiên Dưỡng, chỉ là căn bản mấy người này cũng không biết, dự định chân chính của bản thân mình là cái gì.

Chương 653: Tứ phong tổng giám mục

"Chư vị anh chị em có ý tốt tôi xin ghi khắc trong lòng, nhưng lần này thực sự là do tôi thất trách, còn mời thần tử điện hạ xử phạt."

Phó Thiên Dưỡng đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, hắn muốn từ trong mắt của đối phương thấy chút tin tức, nhưng mà khiến hắn thất vọng là, từ đầu tới cuối trên mặt vị thần tử điện hạ trẻ tuổi này vẫn luôn mang bộ dáng tươi cười hiền lành, con ngươi càng yên tĩnh như nước giếng, không cách nào từ đó dò xét được một tia tin tức hữu dụng.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Phó Thiên Dưỡng, vừa cười vừa nói: "Phó giáo chủ nói quá lời, vấn đề này lại không liên quan gì tới ông, hơn nữa Giáo Hội phương Đông dưới sự quản lý của ông, những năm gần đây phát triển không ngừng, tín đồ cũng không ngừng tăng nhanh, công lao của ông khi tôi còn ở Vatican đã hiểu rõ, cho dù lần này có thật sự phạm phải sai lầm, nhưng cũng là công lớn hơn tội."

Tín đồ ở đây nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt đều lộ ra vẻ mừng rỡ, Phó giáo chủ thực sự tận tâm tận lực vì Giáo Hội, cho nên nghe được thần tử điện hạ không trách tội Phó giáo chủ, ngược lại còn khen thưởng Phó giáo chủ, đây là cục diện bọn hắn hi vọng có thể nhìn thấy nhất.

Ngược lại với tư cách người trong cuộc Phó Thiên Dưỡng lại sửng sốt ngẩn ra, bởi vì thái độ của Phương Minh khác hẳn so với tưởng tượng của hắn.

Trong suy nghĩ của Phó Thiên Dưỡng, Phương Minh đến từ Vatican, hơn nữa cho tới bây giờ lịch đại giáo hoàng Vatican chưa từng tới phương Đông, cho nên ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, hắn liền cảm thấy Phương Minh tới là lai giả bất thiện, lần này qua đây là để đoạt quyền.

Cũng chính bởi vì có những suy nghĩ đó, cho nên sau khi Triệu Nham Tâm bị Đồng Văn Đống khai ra, Phó Thiên Dưỡng mới muốn ra sách lược lấy tiến làm lùi, bởi vì hắn biết rõ Phương Minh vừa đến nơi đây, chỉ bằng James đã bị bọn họ tước mất quyền lực nhiều năm, là không thể nào khống chế Giáo Hội, tất nhiên sẽ không đáp ứng chuyện hắn xin từ chức.

Hắn chỉ tỏ thái độ cho các tín đồ xem, đương nhiên cũng đã chuẩn bị cẩn thận phòng Phương Minh mượn cơ hội này đẩy James đến nắm quyền, nếu muốn để James nắm quyền, tất nhiên phải hỏi tội hắn, nhờ vào đó đả kích thanh danh của hắn cùng nâng lên James.

Cho nên, lúc này Phương Minh không những không trách cứ trái lại thái độ hoàn toàn khen thưởng làm cho hắn thoáng giật mình, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Lần này không ít giáo chức nhân viên cùng tín đồ tới đây, ngay trước mặt mọi người tôi xin tuyên bố một tin tức, xét thấy những năm gần đây giáo chủ Phó Thiên Dưỡng đã cống hiến không ít vì Giáo Hội phương Đông, do đó tôi đã đề nghị với giáo hoàng bệ hạ, cuối cùng giáo hoàng bệ hạ quyết định trao tặng chức tổng giám mục Giáo Hội phương Đông cho Phó Thiên Dưỡng, phụ trách toàn bộ công việc quản lý Giáo Hội phương Đông, để cho tôi chọn thời gian thích hợp tiến hành nghi thức Chúc Thánh."

Phương Minh vừa nói ra những lời này, tất cả mọi người ở hiện trường giật mình suốt vài giây, dường như đều không thể tin được cái tin này.

Tín đồ của Giáo Hội phương Đông kỳ thực cũng biết một chút về mâu thuẫn giữa Giáo Hội cùng Vatican bên kia, những năm gần đây Phó giáo chủ vẫn không thể danh chánh ngôn thuận trở thành tổng giám mục, không phải cũng là vì Vatican bên kia ngăn cản sao?

Cho nên lúc này nghe được lời nói của Phương Minh, bọn họ mới có thể khiếp sợ như vậy, đến mức trong lúc nhất thời đều không kịp phản ứng.

Các tín đồ khiếp sợ, người trong cuộc là Phó Thiên Dưỡng càng thêm khiếp sợ, bởi vì hắn nghĩ tới tất cả mọi trường hợp có thể xảy ra, thế nhưng lại không nghĩ tới loại kết quả trước mắt này, thần tử từ Vatican tới đây, lại muốn tứ phong hắn làm tổng giám mục, hơn nữa còn phải đích thân Chúc Thánh cho hắn.

Chúc Thánh, đây là nghi thức cần phải có khi đảm nhiệm chức vị trên cấp bậc giáo chủ trong Giáo Hội, có nghi thức Chúc Thánh, vậy có nghĩa chức vị tổng giám mục của hắn được Vatican bên kia tán thành, chân chính xem như là người đứng đầu Giáo Hội phương Đông, có thể quang minh chánh đại toàn quyền quản lý Giáo Hội.

Nhưng điều này sao có thể?

Mâu thuẫn giữa Giáo Hội phương Đông cùng phương Tây lớn như vậy, làm sao Vatican bên kia có thể đồng ý tứ phong chức vị tổng giám mục cho hắn, còn sai phái thần tử đến tự mình Chúc Thánh cho hắn?

Phương Minh nhìn Phó Thiên Dưỡng ngẩn ngơ tại chỗ, khóe miệng hơi hơi cong lên, đương nhiên Phó Thiên Dưỡng không biết, sở dĩ Vatican bên kia sẽ thông qua, đó là vì giao dịch giữa hắn và giáo hoàng Louis Vuitton.

Giáo Hội phương Tây muốn khống chế Giáo Hội phương Đông

cơ hồ là chuyện không thể nào, trong lòng Louis Vuitton cũng biết rõ điểm này, nhưng cũng giống như trước đây Mộng Cơ đã nói, mâu thuẫn tồn tại giữa giáo hoàng cùng thần tử không thể điều hòa.

Louis Vuitton không muốn uỷ quyền, cho nên Phương Minh đối với hắn mà nói thủy chung là một quả bom hẹn giờ, chỉ cần Phương Minh còn ở phương Tây một ngày, như vậy một số người có tâm tư khác ở Giáo Hội sẽ nhìn về phía Phương Minh.

Vốn là rất dễ lý giải, Louis Vuitton đã trèo lên đỉnh quyền lực, ngoại trừ thân tín cùng tâm phúc của hắn, cho dù những giáo chức nhân viên khác của Giáo Hội dựa vào Louis Vuitton cũng không chiếm được bao nhiêu lợi ích.

Nhưng nếu như những người này lựa chọn dựa vào Phương Minh, như vậy đợi ngày Phương Minh kế thừa vị trí giáo hoàng, những người này liền có công phò tá rồng, đến lúc đó luận công ban thưởng, tất nhiên sẽ có hồi báo phong phú.

Giống như hoàng triều thời cổ đại, rất nhiều hàn lâm học sĩ tình nguyện làm một học sĩ Đông cung không có bao nhiêu du thủy (1) cùng quyền lực, làm như vậy là vì cái gì, vì chính là đợi mai kia sau khi thái tử Đông cung lên ngôi, bọn họ có thể một bước lên mây, nhảy lên trở thành trọng thần triều đình chạm tay có thể bỏng.

(1) Du thủy: phép ẩn dụ cho thu nhập bất thường hoặc không chính đáng, hối lộ…

Louis Vuitton không muốn nhìn thấy Phương Minh, mà Phương Minh lại chuẩn bị trở về phương Đông, cho nên hai người liền đã đạt thành hiệp nghị này, đó chính là từ nay về sau Giáo Hội phương Đông giao cho Phương Minh, mà nếu như không có tình huống đặc biệt gì Phương Minh không được bước vào phương Tây, trừ phi là một số ngày lễ lớn long trọng của Giáo Hội, cần

thần tử là hắn này trình diện.

Đây là một giao dịch hai bên cùng có lợi, đối với Louis Vuitton đến nói, hắn vốn không thể xen vào Giáo Hội phương Đông, nhờ vào đó có thể ném Phương Minh đi thật xa, đây là chuyện hắn ước gì có thể thực hiện.

Mà đối với Phương Minh, cậu cũng chưa hề nghĩ tới khống chế Giáo Hội phương Tây, nguyên nhân rất đơn giản, giận thù giữa giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây quá sâu, nếu như cậu đảm nhiệm thân phận thần tử, chắc chắn phải đối mặt với sự tẩy chay của toàn bộ giới tu luyện trong nước, mà không chỉ là một nhà họ Mục mà thôi.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, nếu Giáo Hội phương Đông bên này có chuyện gì cần Vatican bên kia phối hợp, Vatican đều sẽ đồng ý.

Ban tặng chức vị tổng giám mục cho Phó Thiên Dưỡng, đồng thời Chúc Thánh cho hắn, trên thực tế cũng không phải Phương Minh cùng giáo hoàng Louis Vuitton đã thương lượng trước, mà là lúc này cậu lâm thời quyết định, chẳng qua cậu tin tưởng Vatican bên kia sẽ không ngăn trở, chỉ cần báo tin tức lên trên, bên kia cũng sẽ đáp ứng.

"Không... Cái này không thể nào, làm sao giáo hoàng lại đồng ý Chúc Thánh, Vatican bên kia không thể nào đáp ứng."

James muốn điên rồi, nếu như giáo hoàng có ban xuống dụ lệnh như vậy, thế mấy năm nay hắn đợi ở chỗ này là vì cái gì?

Nếu như nói James muốn điên rồi, như vậy lúc này Triệu Nham Tâm lại là hối hận tới tím cả ruột, hắn trăm phương ngàn kế thiết kế cái tròng này như thế, không phải là sợ nhóm người mình bị đoạt quyền ấy ư, nhưng bây giờ lão Phó nhảy lên trở thành tổng giám mục danh chánh ngôn thuận, nếu sớm biết, hắn còn thiết kế

cái rắm.

Triệu Nham Tâm đã hối hận, chẳng qua trong lòng của hắn cũng biết, mặc kệ lão Phó có phải là tổng giám mục hay không, chuyện này cũng không có quan hệ gì với hắn rồi, hắn thiết kế thần tử, đây là một chuyện không thể tha thứ trong Giáo Hội, Giáo Hội này đã triệt để không còn chỗ cho hắn dung thân.

Thậm chí, thần tử tứ phong chức vị tổng giám mục cho lão Phó, nhất định lão Phó sẽ muốn bánh ít đi, bánh quy lại đấy, thế nhưng phải làm sao mới có qua có lại được? Đương nhiên chính là đưa mình ra cho thần tử trút giận.

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Nham Tâm có chút phát lạnh, mấy năm nay hắn tham ô không ít tiền tài của Giáo Hội, nếu như lão Phó thật muốn tra mà nói, hắn tuyệt đối không thể chạy thoát.

Chương 654: Nhà họ Hoa xảy ra chuyện (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Phó Thiên Dưỡng không biết Phương Minh có chủ ý gì, thế nhưng hắn biết hắn không cách nào cự tuyệt, qua nhiều năm như vậy, mong muốn duy nhất của hắn chính là Vatican bên kia có thể đồng ý cùng Chúc Thánh đối với chức vị tổng giám mục của hắn.

Mặc cho hắn tự an ủi tới mức nào, Phó Thiên Dưỡng đều biết, Giáo Hội phương Đông thủy chung là thoát thai từ Giáo Hội phương Tây, nếu như Vatican bên kia không thừa nhận, vậy hắn không phải là tổng giám mục danh xứng với thực.

Đã tới địa vị như hắn, không hề theo đuổi tiền bạc cùng tài lực nữa, thứ hắn muốn chính là danh tiếng.

"Truyền bá vinh quang của Chúa, phục vụ vì các anh chị em là trách nhiệm cùng vinh hạnh của tôi, thật sự không thể đảm đương nổi lời khen của thần tử điện hạ."

Cuối cùng, Phó Thiên Dưỡng mở miệng, mà Phương Minh mỉm cười, đây là truyền thống của người trong nước được truyền thừa từ hơn một nghìn năm trước, đó chính là khiêm tốn, nhất là ở bên trong thể chế càng phải như vậy.

Ở cổ đại, một số quan viên khi được hoàng đế ủy thác trọng trách, đều phải khiêm tốn một phen, không có gì hơn chính là bản

thân mình tài sơ học thiển, không cách nào đảm nhiệm được, sợ phụ sự kỳ vọng của bệ hạ.

Chẳng qua người trong nước cũng không biết, sở dĩ cổ nhân làm như vậy vì đó là trình tự bọn hắn cần phải làm, cái này cũng giống trước đây Lưu Bị ba lần đến mời, Lưu Bị ba lần đến mời mới mời được Gia Cát Lượng, sau đó Gia Cát Lượng trợ giúp Lưu Bị bình định Thục Quốc sơn hà, quân thần hai người cũng đã thành câu chuyện thiên cổ mọi người ca tụng.

Hoàng đế cổ đại cùng đại thần cũng giống như vậy, một người khiêm tốn là để tỏ lòng tự mình không vì danh lợi, một người là vì cho thấy mình có lòng cầu hiền, khát vọng đối với những quần thần có tài.

Những trình tự này truyền đến bây giờ liền thay đổi hình dạng, biến thành bất kể là thăng quan bên trong thể chế còn là thăng chức bên trong công ty, câu nói đầu tiên khi mới nhận chức nhất định phải khiêm tốn, đầu tiên là nói một phen năng lực của mình không đủ, kinh sợ, sau đó lại tỏ thái độ một phen...

Người trong nước, vĩnh viễn sẽ không tự mình biểu dương bản thân, Phó Thiên Dưỡng cũng là như thế.

"Phó giáo chủ khiêm tốn, công lao của ông tất cả mọi người đều nhìn rõ, vị trí tổng giám mục này ngoài ông ra sợ rằng không còn ai thích hợp hơn, hoặc là Phó giáo chủ ông không muốn cống hiến toàn bộ lực lượng vì Chúa vì Giáo Hội, muốn lười biếng?"

Nghe được Phương Minh nói như vậy, Phó Thiên Dưỡng do dự một chút sau đó trả lời: "Nếu thần tử điện hạ nói như vậy, vậy chức vị tổng giám mục này tôi liền đảm nhiệm, từ nay về sau tôi sẽ cúc cung tận tụy vì Giáo Hội, đến chết mới dừng."

Phương Minh nghe Phó Thiên Dưỡng bảo đảm, trên mặt hàm chứa ý cười, đã không có Triệu Nham Tâm thiết kế, thủ tục công

việc kế tiếp tiến hành rất thuận lợi, Phương Minh dẫn theo toàn thể tín đồ bắt đầu cầu nguyện, sau khi tất cả hoạt động đều kết thúc, đông đảo tín đồ bắt đầu nhao nhao tán đi.

...

Phòng làm việc thuộc về giáo chức nhân viên trong nội bộ giáo đường.

"Phó giáo chủ, không đúng, hiện tại nên bắt đầu gọi là Phó tổng giám mục, mời ngồi."

Phương Minh ngồi ở ghế chủ vị, Phó Thiên Dưỡng đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh sau đó mới ngồi xuống vị trí đối diện Phương Minh, thật ra, cho tới bây giờ hắn còn không thể đoán được rốt cục thần tử trẻ tuổi trước mắt này có mục đích gì?

"Phó tổng giám mục, tạm thời cho ông uống một viên thuốc an thần, từ khi tôi quyết định rời khỏi Vatican tới đây, đã có giao ước với giáo hoàng, đó chính là chuyện của Giáo Hội phương Đông bên này toàn bộ tùy tôi quyết định, giáo hoàng sẽ dốc toàn lực phối hợp."

Nghe được lời của Phương Minh, trên mặt Phó Thiên Dưỡng hiện lên vẻ khiếp sợ, bởi vì hắn không nghĩ tới vì sao giáo hoàng sẽ làm ra ước định như vậy cùng Phương Minh, như vậy chẳng phải là nói Vatican bên kia triệt để buông tha quyền khống chế phương Đông bên này sao?

"Giáo Hội, tôi sẽ không nhúng tay quản lý, người tổng giám mục là ông chính là người cầm quyền chân chính của Giáo Hội, chính thể (1) nước Anh ông nên biết."

(1) Chính thể: Hình thức chính thể là cách thức và trình tự lập ra cơ quan quyền lực nhà nước tối cao của một quốc gia. Hai loại hình thức chính phủ phổ biến nhất trên thế giới hiện nay là: hình

thức quân chủ và chính thể cộng hòa

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Phó Thiên Dưỡng, hắn không có hứng thú gì đối với quản lý Giáo Hội, sở dĩ đạt thành hiệp nghị cùng Louis Vuitton, cũng chẳng qua là muốn giúp Giáo Hội phương Đông một tay, như vậy Giáo Hội phương Đông có thể danh chánh ngôn thuận tự trị.

Phó Thiên Dưỡng hiểu ý của Phương Minh, nước Anh là chế độ quân chủ lập hiến, người năm quyền lực tối cao trên danh nghĩa là hoàng thất nước Anh, nhưng mà thực tế quản lý quốc gia lại là thủ tướng.

Thủ tướng nước Anh do hội nghị tuyển chọn ra, trải qua hoàng thất nước Anh tán thành liền chính thức nhậm chức, nhưng nếu như thủ tướng làm ra những hành động có hại cho quốc gia, hoàng thất có thể khởi xướng trình tự bãi miễn thủ tướng.

"Thần tử điện hạ?"

Chính là đã hiểu rõ ý của Phương Minh, Phó Thiên Dưỡng mới càng thêm nghi ngờ, thần tử từ Vatican xa xôi qua đây, kết quả lại giao hết quyền lực cho hắn, rốt cục thần tử này có mục đích gì?

Phương Minh có mưu đồ gì? Đối với Giáo Hội phương Đông cậu không hề có mưu đồ gì cả, sở dĩ lấy thân phận thần tử trở lại phương Đông, chẳng qua là vì một kế hoạch mai hạ phục bút mà thôi.

"Sau ngày hôm nay, tôi sẽ rời khỏi Giáo Hội, nhưng tôi cũng sẽ lưu lại cho ông một phương thức liên lạc, ngoại trừ khi có chuyện quan trọng gì hoặc là chuyện ông không thể giải quyết được, lúc khác liền không nên quấy rầy tôi."

Làm một ông chủ phủi tay không quản tất cả, đây là phương pháp Phương Minh đã suy nghĩ cẩn thận từ trước.

Phó Thiên Dưỡng không phải một người hoàn toàn trung thành với Chúa, nhưng chỉ cần là người sẽ có tư tâm, nước quá trong ắt không có cá, đạo lý này Phương Minh vẫn hiểu, những năm gần đây Phó Thiên Dưỡng có thể dẫn theo Giáo Hội không ngừng phát triển, này cũng đã chứng minh được năng lực của hắn.

"Tôi sẽ quản lý Giáo Hội thật tốt, đem Giáo Hội phát dương quang đại."

Không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Phương Minh, cuối cùng Phó Thiên Dưỡng chỉ có thể trả lời như vậy, đây là một loại bảo đảm.

Phương Minh cười cười, nói chuyện cùng Phó Thiên Dưỡng vài câu, biết một chút hiện trạng của Giáo Hội phương Đông, để lại hết giáo chức nhân viên của Giáo Hội do cậu dẫn tới đây, sau đó cậu dẫn theo Alice đi ra khỏi giáo đường.

Chương 655: Nhà họ Hoa xảy ra chuyện (2)

Phố đồ cổ Đông Đài!

Hai bóng người một lớn một nhỏ xuất hiện ở đây, hai bóng người một lớn một nhỏ này dĩ nhiên chính là Phương Minh cùng Alice, nơi này là chỗ ở đầu tiên của cậu sau khi cậu bước chân vào Ma Đô, nơi này có cửa tiệm của cậu, còn có chú Hoa đối xử với cậu như con cháu.

"Anh, đây là vật gì vậy?"

Alice tò mò nhìn con buôn bày sạp trên mặt đất, mấy món đồ sứ còn có tiền đồng này cho tới bây giờ cô bé vẫn chưa từng thấy.

"Ở đây là nơi mà anh đã từng sống."

Phương Minh mỉm cười, lôi kéo Alice trực tiếp đi về phía Hoa Bảo Lâu, với tư cách là một cửa hàng lớn của phố đồ cổ Đông Đài, Hoa Bảo Lâu vẫn nổi bật như vậy.

Nhưng mà khi đi tới cửa Hoa Bảo Lâu, chân mày của Phương Minh hơi nhíu một chút, dĩ vãng khi cậu đến Hoa Bảo Lâu, bên trong Hoa Bảo Lâu bất kể là khách du lịch hay là khách hàng muốn mua chút bảo bối cũng đều không thiếu, nhưng bây giờ trước cửa Hoa Bảo Lâu có thể giăng lưới bắt chim, cực kỳ quạnh quẽ.

Trước đây, lần đầu tiên Phương Minh tới Hoa Bảo Lâu còn có người hướng dẫn đứng ở cửa đón khách, nhưng bây giờ ở cửa cũng không có người hướng dẫn tồn tại, khi Phương Minh bước vào Hoa Bảo Lâu, mày nhíu lại càng sâu, vốn là rương tủ bày đầy

đồ cổ ngọc khí, dĩ nhiên phần lớn đều đã trống không, chỉ lưu lại ba bốn rương tủ trưng bày đồ cổ còn có một chút ngọc khí, nhưng cũng đều là một số giá trị không cao vật nhỏ.

Phương Minh đi vào cửa, đứng ở sảnh lớn, trong sảnh lớn có hai ba người hướng dẫn, chẳng qua hai ba người hướng dẫn này chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh liền thu hồi ánh mắt, mặt ủ mày chau tiếp tục ngồi tại chỗ, không hề có ý muốn đi lên chiêu đãi.

Không để ý những người hướng dẫn mua hàng này, Phương Minh trực tiếp cất bước đi về phía sau, bởi vì dựa theo sự hiểu biết của cậu, bình thường chú Hoa vẫn luôn ở trong viện sau.

"Này, anh này, phía sau là khu vực anh không thể đi vào?"

Thấy Phương Minh đi về phía sau, rốt cục mấy người hướng dẫn kia cũng mở miệng, một vị trong đó vội vã chạy tới ngăn cản Phương Minh, nói: "Cái kia, ông chủ của chúng tôi không ở trong tiệm, nếu anh muốn đòi nợ, có thể đợi ông chủ qua đây, hoặc là gọi điện thoại cho ông chủ, hậu viện này đã không có thứ gì rồi."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn người hướng dẫn này, trong nháy mắt vẻ mặt âm trầm xuống, mà người nữ hướng dẫn mua hàng này thấy mặt của Phương Minh âm trầm xuống, trong lòng cũng run rẩy một cái, nhưng vẫn cố nén ý sợ hãi trong lòng, nói lắp bắp: "Thật sự không lừa anh, ông chủ thực sự không ở, những người đòi nợ khác cũng đã đi vào viện sau này rồi, nếu có thứ gì đáng giá sớm đã bị dọn đi."

Vẻ mặt Tưởng Oánh Oánh tràn đầy biểu tình hoảng sợ nhìn chằm chằm Phương Minh, nếu như có thể mà nói cô ấy cũng không muốn ngăn cản, nhưng ông chủ đối với cô ấy rất tốt, trước đây khi mẹ cô ấy bị bệnh, ông chủ còn đưa trước năm nghìn nguyên tiền lương cho cô ấy, ông chủ nói đừng cho người đi vào phá hư viện sau, mặc dù bên trong không thứ đáng giá, nhưng có

một món đồ có ý nghĩa vô cùng quan trọng với ông chủ.

Nghe thấy những lời người nữ hướng dẫn mua hàng kia nói, sắc mặt Phương Minh càng thêm khó coi, trước đây khi cậu mới tới nước Anh đã từng gọi điện thoại cho chú Hoa, lúc đó lập tức phát hiện dường như chú Hoa có chút không đúng, chỉ có điều chú Hoa nói không có chuyện gì, cho nên cậu cũng không nghĩ nhiều lắm, nhưng hiện tại xem ra, chú Hoa đã gặp phải phiền toái.

Chỉ là, phiền phức này có liên quan với nhà họ Mục hay không?

Trước đây sở dĩ Phương Minh không suy nghĩ nhiều, đó là bởi vì mâu thuẫn giữa cậu và nhà họ Mục thuộc về chuyện trong giới tu luyện, mà một nhà chú Hoa là người thường, nhà họ Mục không thể nào mạo đại bất vĩ (2) ra tay với người nhà chú Hoa, hơn nữa ông Đường cũng đã từng bảo đảm với cậu, sẽ nhìn chằm chằm nhà họ Mục.

(2) Mạo đại bất vĩ: làm những việc xấu bất chấp sự lên án của dư luận

Có quan hệ với nhà họ Mục hay không tạm thời không nói, hiện tại chuyện cần phải làm là tìm được chú Hoa trước, hiểu rõ tình hình cụ thể.

Nghĩ tới đây, Phương Minh lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của chú Hoa, điện thoại được kết nối, không bao lâu bên kia lập tức truyền tới giọng nói của Hoa Bác Vinh, chỉ là âm thanh có chút uể oải.

"Alo, ai vậy?"

Phương Minh trở lại trong nước đã đổi số điện thoại, cho nên Hoa Bác Vinh không biết, Phương Minh nghe được giọng nói cực kỳ mệt mỏi này của chú Hoa, trầm ngâm suốt hai giây sau đó mới

lên tiếng: "Chú Hoa, là cháu."

Đầu bên kia điện thoại di động rơi vào trầm mặc, một lúc sau, mới truyền đến giọng nói kích động của Hoa Bác Vinh, "Phương Minh, là cháu sao?"

"Ừm, chú Hoa, là cháu."

"Phương Minh, lâu như vậy rồi mà cháu không gọi điện thoại cho chú Hoa của cháu, trong mắt cháu còn có chú Hoa sao?" Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói oán trách của Hoa Bác Vinh, chẳng qua lập tức Hoa Bác Vinh liền nói tiếp: "Ở nước ngoài sống ổn chứ? Nước ngoài không giống với trong nước, nghe nói tình hình trị an ở nước ngoài rất loạn."

"Chú Hoa, chú hoàn toàn không hiểu cháu sao, cháu có thể gặp phải chuyện gì chứ." Phương Minh mỉm cười, lập tức làm bộ thờ ơ hỏi: "Chú Hoa, gần đây trong nhà thế nào rồi?"

"Trong nhà à..." Giọng nói của Hoa Bác Vinh tăng cao, mang theo tiếng cười đáp: "Trong nhà rất tốt, hiện tại mọi người đều sống giàu có sung túc, người mua ngọc khí cùng đồ cổ cũng càng ngày càng nhiều, hoàng kim loạn thế đồ cổ thịnh thế, lời này cũng không phải là không có đạo lý. Đúng rồi, cháu ở nước ngoài có thiếu tiền tiêu không? Nếu thiếu tiền chú Hoa chuẩn bị một chút cho cháu."

Nghe được câu trả lời của Hoa Bác Vinh, Phương Minh trầm mặc, vài giây đồng hồ sau đó mới lo lắng nói: "Chú Hoa, cháu đã trở về nước, bây giờ đang ở trong Hoa Bảo Lâu."

Tắt điện thoại, vẻ mặt Phương Minh trở nên vô cùng phức tạp, tự mình nói cho chú Hoa hiện tại mình đang ở Hoa Bảo Lâu, chú Hoa liền trầm mặc, biết không gạt được chuyện gần đây nhà họ Hoa gặp phải phiền phức, nhưng vẫn như cũ cũng không nói ra miệng, chỉ nói lập tức tới đây.

"Cậu có quen biết cùng ông chủ nhà chúng tôi à?"

Tưởng Oánh Oánh nhìn Phương Minh, có chút tò mò, vừa rồi khi Phương Minh xưng hô với Hoa Bác Vinh là chú Hoa, cô ấy đã nghe được, nói cách khác người trẻ tuổi trước mặt kia thật không phải đến đòi nợ, mà là vãn bối của ông chủ.

"Cũng đúng, nào người nào tới đòi nợ còn mang theo một bé gái nước ngoài xinh đẹp như vậy."

Lúc trước Tưởng Oánh Oánh cũng lo lắng, bởi vì khoảng thời gian này gặp được quá nhiều người tới cửa đòi nợ, nhất là Phương Minh vừa tiến đến liền đi về phía sau, cho nên dưới phản xạ có điều kiện cô ấy cho rằng Phương Minh cũng qua đây đòi nợ.

Phương Minh cũng nghe được tiếng lẩm bẩm của Tưởng Oánh Oánh, đưa mắt nhìn về phía Tưởng Oánh Oánh, mở miệng hỏi: "Cô này, có thể nói cho tôi biết Hoa Bảo Lâu gặp phiền toái gì không?"

Sở dĩ hỏi Tưởng Oánh Oánh, là vì Phương Minh sợ đến lúc đó cho dù chú Hoa tới, cũng không nguyện ý nói cho cậu biết rốt cục nhà họ Hoa gặp phiền toái gì, hoặc là có điều giấu giếm.

Tưởng Oánh Oánh có chút chần chờ, chẳng qua nghĩ đến đối phương là vãn bối của ông chủ, cho dù cô ấy có nói ra cũng không sao, dù sao thì một hồi ông chủ đến cũng sẽ nói cho người ta.

"Cái này cần phải nói từ thời gian khoảng cỡ một năm trước, lúc đó ông chủ nhập vào một nhóm ngọc khí giả cổ, mặc dù nói không phải đồ cổ chân chính, nhưng dù sao cũng là ngọc thật, tổng giá trị nằm ở mức trăm triệu trở lên, có ai nghĩ được, những ngọc khí này dĩ nhiên lại là giả dối, vài ngày sau rất nhiều khách hàng mua đồ phát hiện ngọc thạch vỡ vụn, bên trong thậm chí có vài sợi vải thô."

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra lúc trước, Tưởng Oánh Oánh liền

cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng Hoa Bảo Lâu đã thành lập rất nhiều năm, có thầy giám định chuyên nghiệp, làm sao có thể không giám định được ngọc khí là thật hay giả?

Chương 656: Hắc thủ sau màn

Nhưng sự thực chính là như vậy, mà người mua ngọc khí đến từ những nơi khác nhau không phải Ma Đô, nếu như nói một hai ngọc khí xảy ra vấn đề, còn có thể nói là đối phương muốn lừa bịp tống tiền công ty, nhưng một nhóm ngọc khí đều xuất hiện vấn đề, vậy dĩ nhiên không phải âm mưu của khách hàng cũ.

Đối với loại công ty về châu báu đồ cổ đến nói, danh dự là cực kỳ trọng yếu, nếu như tình huống xuất hiện hàng giả bị lộ ra ngoài, như vậy toàn bộ công ty sẽ bị phá hủy, cho nên vì danh dự của Hoa Bảo Lâu, ông chủ nhà mình bồi thường gấp mấy lần cho những người này, mới khiến những khách hàng này ký kết hợp đồng bảo mật, sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Tiền vốn thêm tiền bồi thường, ước chừng ông chủ nhà mình phải tốn ít nhất 50 triệu, gia sản của ông chủ nhà mình đương nhiên không chỉ 50 triệu, nhưng gia sản làm ăn không cùng cấp với tiền mặt.

Rất nhiều ông chủ có gia sản mấy chục ức, thế nhưng có thể cầm một hai chục triệu tiền mặt ra đã là cực hạn, bởi vì những ông chủ này có một bộ phận tài sản rất lớn bắt nguồn từ vốn gốc, tài sản không phải là tiền mặt.

Lấy ra 50 triệu, khiến cho tài chính của Hoa Bảo Lâu trở nên trảo khâm kiến trửu (1), nhất là trong nghề châu báu đồ cổ này không giống với các ngành nghề khác, cái nghề này có lợi nhuận rất lớn, nhưng tương tự thời gian hoàn vốn cũng rất chậm, có đôi khi một món đồ cổ nhưng phải một hai năm sau mới bán được cũng là chuyện rất bình thường.

(1) Trảo khâm kiến trửu: thành ngữ, chỉ sự cạn kiệt khan hiếm

Sau khi hóa giải nguy cơ lần này, Hoa Bảo Lâu đã không còn nhiều vốn lưu động, chẳng qua nếu chỉ như vậy cũng không có gì, thế nhưng ba tháng sau khi chuyện này trôi qua, Hoa Bảo Lâu lại gặp phải chuyện khác.

Nguyên nhân tạo nên chuyện này là vì lúc đó có mấy người cầm mấy món đồ cổ qua đây giám định muốn bán ra, là vài món đồ cổ cực kỳ trân quý, nếu như lấy ra đi bán đấu giá, tuyệt đối có thể bán được một con số khổng lồ, mà mấy người này lại nguyện ý lấy một giá tiền vô cùng thấp để bán ra.

Nếu như đổi lại dĩ vãng, nhất định Hoa Bác Vinh sẽ không động tâm, dù sao tới tuổi này của hắn vẫn luôn cầu yên ổn, nhưng đã trải qua chuyện bồi thường, Hoa Bảo Lâu tổn thương nguyên khí nặng nề, cần gấp một khoản tiền rót vào.

Nếu như hắn dùng giá thấp thu vài món đồ cổ này, đến lúc đó lại chuyển tay đi ra ngoài, không chỉ có thể kiếm về mấy khoản tiền bồi thường, vì thế còn có thể kiếm một số.

Đương nhiên, lúc này Hoa Bác Vinh là cực kỳ cẩn thận đấy, mời vài thầy giám định tới giám định mấy món đồ cổ này, những chuyên gia giám định được mời tới đều có thể xác định vài món đồ cổ này là thật, chỉ là có mùi đất.

Mùi đất là ngôn ngữ trong nghề, ý chỉ mới đào ra khỏi đất không bao lâu, đầu năm nay tài phú dưới đất đều thuộc về quốc gia, đồ cổ mới vừa được đào lên có ý nghĩa thế nào, trong lòng Hoa Bác Vinh rất rõ ràng.

Nhưng cũng chính là vì nguyên nhân này, mới khiến cho hắn triệt để bỏ đi nghi ngờ trong lòng, mấy người bán đồ cổ kia tất nhiên là kẻ trộm mộ, những người này vốn làm nghề không vốn vạn lời, hơn nữa thứ này cũng không phải ai cũng dám tiếp, giá cả

dĩ nhiên là thấp.

Khi sự nghiệp của Hoa Bác Vinh vừa mới bắt đầu khởi bước, cũng đã làm mấy mối làm ăn như vậy, có thể nói rằng bọn họ thu loại vật này chỉ với gia khoảng chừng hai tới ba thành so với giá thị trường, đụng tới thương nhân có lòng dạ hiểm độc đè giá chỉ còn một thành cũng không hiếm lạ.

Chỉ là cho dù giá tiền rất thấp, hiện tại Hoa Bác Vinh cũng không bỏ ra nổi nhiều tiền mặt như vậy, cho nên hắn lựa chọn tìm công ty cho vay mượn tạm, tuy rằng phí thủ tục cùng tiền lãi rất cao, nhưng vẫn có lợi nhuận rất lớn.

Dùng tiền vay được, Hoa Bác Vinh mua mấy món đồ cổ này, mà sau khi mua lại, đương nhiên Hoa Bác Vinh có con đường riêng của mình tiến hành đóng gói mấy món đồ cổ này, xóa bỏ mùi đất, bằng không mà nói hắn cũng không dám lấy ra đi bán.

Tới tới lui lui, Hoa Bác Vinh tổng cộng bỏ ra hơn 20 triệu chuẩn bị xong xuôi, mắt thấy sẽ có thể đưa mấy món đồ này lên chuẩn bị đấu giá, nhưng không nghĩ tới đúng lúc này, mấy tên trộm mộ kia lại bị bắt, cảnh sát căn cứ theo lời khai của bọn họ tìm được Hoa Bác Vinh, mà mấy món đồ cổ kia đương nhiên cũng phải nộp lên.

Cũng may mà Hoa Bác Vinh cơ trí, trước đây khi giao dịch đã làm như bản thân không biết đây là văn vật mới vừa đào ra khỏi đất, giả ý hỏi mấy người trộm mộ này lai lịch của mấy món đồ cổ, mà mấy người trộm mộ kia cũng nói dối là đồ gia truyền nhà mình.

Vốn đây là lời nói sạo song phương ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng Hoa Bác Vinh lại thu âm lại, bản ghi âm này khiến cho hắn thoát khỏi tai ương ngục tù, nhưng số tiền mua mấy món đồ cổ kia lại không cầm về được, đã bị mấy tên trộm mộ này tiêu xài hết.

Đồ cổ đã giao cho phía trên, công ty cho vay tiền lại bắt đầu thúc giục, mà lúc đó vì nhanh chóng vay được tiền, Hoa Bác Vinh lấy đồ cổ châu báu bên trong Hoa Bảo Lâu tiến hành thế chân, vì thế những công ty cho vay tiền này trực tiếp lấy hết những châu báu đồ cổ được trưng bày trong sảnh lớn Hoa Bảo Lâu đi.

Hai chuyện này, gần như là móc rỗng tất cả tài sản của Hoa Bác Vinh, số tiền kiếm được bao nhiêu năm nay hầu như đều bồi thường hết ra ngoài.

"Dựa theo cô nói, đám người của công ty cho vay tiền lấy châu báu để gán nợ, nợ nần cũng nên kết thúc, làm sao còn có người đòi nợ?" Phương Minh nhìn về phía Tưởng Oánh Oánh, hỏi.

"Bởi vì ra hai chuyện này, mấy công ty cung ứng đều biết tài chính của công ty không ổn, cho nên nhao nhao đến đây đòi nợ, nhưng tài khoản công ty đã không còn tiền bạc gì, cho nên mắt xích tài chính cũng đứt đoạn."

Nghe được lời giải thích của Tưởng Oánh Oánh, Phương Minh đã hiểu rõ.

Việc buôn bán, sợ nhất chính là mắt xích tài chính đứt đoạn, cái gọi là mắt xích tài chính trên thực tế chính là một vòng tuần hoàn, thời đại công nghiệp hiện đại hóa, trên thực tế mỗi xí nghiệp chỉ phụ trách một phân đoạn, có phụ trách giai đoạn cung cấp hàng hóa lúc đầu, có phụ trách giai đoạn tiêu thụ lúc cuối.

Hoa Bảo Lâu, trên thực tế chính là một đầu tiêu thụ cuối, đối mặt với vô số người tiêu dùng, nhưng tất cả châu báu đồ cổ trong Hoa Bảo Lâu không phải từ không khí biến ra, mà là mua được từ thương gia kinh doanh ngọc thạch nơi ấy, tìm nhà thiết kế tiến hành thiết kế sau đó bán ra.

Trong giai đoạn đó số tiền phải trả cho thương gia kinh doanh ngọc thạch cũng không phải toàn khoản, mà là 50% tiền hàng, còn

lại sẽ kết toán dựa theo thời gian kết toán đã được hứa hẹn từ trước, nhưng sau khi những thương nhân ngọc thạch này biết Hoa Bảo Lâu gặp chuyện không may, sợ không thể lấy được khoản tiền còn lại, nhao nhao tới cửa đòi nợ.

Du khách cùng khách hàng cũ muốn tới đây mua châu báu, nhưng khi tiến đến thấy bên trong Hoa Bảo Lâu có một đống người đòi nợ, phần lớn đều xoay người rời đi, điều này dẫn đến việc kinh doanh của Hoa Bảo Lâu từ từ quạnh quẽ, mà cho dù bán được một số châu báu, tiền này cũng bị những thương nhân buôn ngọc thạch kia lấy đi.

Đã không thể thu hồi tài chính, châu báu bên trong Hoa Bảo Lâu cũng liền càng ngày càng ít, đến sau này đã là không còn châu báu gì có thể bán, nhưng tiền nợ những thương nhân buôn ngọc thạch kia vẫn còn chưa trả hết, cho nên những thương nhân này cứ năm ngày ba bận phái người tới cửa đòi nợ.

"Kỳ thực nhắc tới, ông chủ Hoa cũng là một người tốt, chỉ là không biết tại sao một năm này lại đột nhiên xui xẻo như vậy, thoáng cái gặp phải nhiều chuyện như thế."

Tưởng Oánh Oánh ở đó cảm khái, trái lại vẻ mặt Phương Minh dần dần trở nên lạnh lẽo, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo lóe lên, người không biết nội tình có thể cảm thấy là vận khí của chú Hoa kém, vận rủi quấn thân gặp phải việc này, nhưng trong lòng của cậu rõ ràng, đây là có người đào hầm hố chú Hoa.

Nhiều năm như vậy đều vẫn không xảy ra chuyện gì, nhưng hết lần này tới lần khác ở năm nay nhận được một nhóm ngọc khí giả mạo, rốt cuộc là người làm giả đồ ngọc lợi hại tới mức nào đủ chế tạo ra đồ bằng ngọc giả mạo ngay cả chuyên gia giám định đồ ngọc nhiều năm cũng bị lừa.

Chuyện này, khiến cho vốn lưu động của chú Hoa trong nháy mắt không còn, kế tiếp lại vừa lúc có mấy người trộm mộ cầm vật

bồi táng có giá trị liên thành tìm đến chú Hoa, bán ra giá cả không khác gì củ cải trắng ngoài chợ.

Như thế vẫn chưa đủ, khi chú Hoa mượn lũ người cho vay nặng lãi quyên góp đủ tiền, lại vừa lúc phương Đông chuyện xảy ra, đồ cổ bị nộp lên, tiền lại thâm hụt.

Và rất khéo đấy, những thương nhân buôn ngọc thạch kia lại nghe được tiếng gió, trong cùng một lúc đều tìm tới cửa đòi nợ, triệt để ép buộc hủy hoại Hoa Bảo Lâu.

Tất thảy những chuyện vừa khớp này chỉ là một cái bẫy, mà mục đích của người thiết kế cái bẫy này đúng là muốn phá đổ Hoa Bảo Lâu của chú Hoa.

Về phần người thiết kế cái bẫy này là ai, trong lòng Phương Minh đã có đáp án.

Bạo tay như vậy, thủ đoạn làm giả cao siêu, này tuyệt đối không phải cái tròng của chính đối thủ trong nghề, bởi vì người có thể bạo tay như vậy, căn bản không cần đặt Hoa Bảo Lâu vào trong mắt.

Không phải cùng nghề, mà chú Hoa lại không đắc tội người, sự tình lại vừa lúc ngay sau khi bản thân mình chạy trốn ra nước ngoài đấy, như vậy chỉ có một cách giải thích, đối phương là tới vì mình, biết quan hệ của mình cùng chú Hoa.

Sau khi móc nối các dự đoán này lại, hắc thủ sau màn này là ai không cần nói cũng biết, ngoại trừ nhà họ Mục còn có thể là ai?

Nhà họ Mục không dám nhằm vào chú Hoa ngoài sáng, cho nên dùng loại âm mưu thủ đoạn này, cho dù ông Đường biết, cũng không có cách nào nói nhà họ Mục vi phạm quy củ của giới tu luyện, bởi vì không tìm được chứng cứ.

Chương 657: Sơn cùng thủy tận

Sau nửa giờ, Hoa Bác Vinh đi vào Hoa Bảo Lâu, vừa liếc mắt liền thấy được Phương Minh ngồi ở sảnh lớn, hai mắt sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ vui thích, bước nhanh về phía Phương Minh bên này.

Hoa Bác Vinh thấy được Phương Minh, đương nhiên Phương Minh cũng nhìn thấy Hoa Bác Vinh, chỉ là thấy diện mạo của chú Hoa lúc này, khí lạnh trong mắt Phương Minh lại nồng nặc thêm một phần.

Chỉ qua thời gian một năm, cả người chú Hoa già hơn năm ngoái không dưới mười tuổi, tóc bạc mọc thành bụi, cả người đã không còn tinh khí thần của một năm trước.

Tuy rằng một năm trước chú Hoa cũng có tóc bạc, trên mặt cũng có nếp nhăn như vậy, chẳng qua khi đó đầu tóc của chú Hoa giống như bôi mỡ, có vẻ bóng loáng tỏa sáng, nếp nhăn trên mặt cũng không có bao nhiêu, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi, nhưng thoạt nhìn xấp xỉ như người hơn bốn mươi tuổi, nhưng bây giờ hầu như đã sắp đuổi kịp lão già hơn sáu mươi tuổi.

"Phương Minh, sao cháu về nước lại không nói ngay cho chú Hoa, chú Hoa sắp xếp Minh Minh đi đón cháu."

Hoa Bác Vinh liếc nhìn bốn phía sảnh lớn, lập tức nói: "Đi, thím cháu cũng rất nhớ cháu, đã bắt đầu chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Phương Minh khe khẽ thở dài, quả nhiên giống hệt như cậu đoán, chú Hoa không muốn khiến bản thân mình biết hắn gặp phải phiền phức, đây là sợ một hồi có chủ nợ tới cửa, cho nên tạm thời

đưa mình rời khỏi nơi này.

"Tốt, cháu cũng nhớ thím, chẳng qua cháu dự định tạm thời đến viện sau tế bái sư phụ một chút, ah đúng rồi, cô bé này tên Alice, là một cô nhi cháu đã nuôi nấng ở nước ngoài, cùng nhau quay về nước."

Phương Minh giới thiệu Alice một chút, Alice đã được Phương Minh căn dặn từ trước, ngòn ngọt cười, giòn giã hô lên: "Chào chú ạ."

"Ôi, chào Alice!"

Hoa Bác Vinh phụ họa, mặc dù có chút nghi ngờ tại sao Phương Minh lại nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi ở nước ngoài, chẳng qua cũng biết bây giờ không phải lúc để hỏi những vấn đề này, lập tức gật đầu, "Tế bái ân công là phải."

Hoa Bác Vinh mở cửa sau ra, Phương Minh dẫn theo Alice đi vào theo, chẳng qua sau khi vào cửa, Phương Minh tùy ý hỏi: "Chú Hoa, chú có liên hệ với bà Lăng không?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Hoa Bác Vinh sửng sốt một chút, lập tức đáp: "Một thời gian ngắn sau khi cháu đi, bà Lăng ngược lại đã từng hỏi cháu đi đâu, dựa theo cháu nhắn nhủ, chú nói cho bà Lăng cháu có chuyện phải đi xa nhà một chuyến, từ đó về sau bà Lăng không hỏi chú thêm lần nào nữa, chú cũng chưa từng chủ động liên lạc với bà Lăng."

Phương Minh khẽ gật đầu, cũng không khác gì suy đoán của cậu, tuy rằng chú Hoa gặp phải phiền toái, nhưng không nghĩ tới chuyện tìm mẹ ruột của mình nhờ hỗ trợ, bằng không mà nói, lấy tài lực mà mẹ ruột mình nắm giữ trong tay, những phiền toái chú Hoa gặp phải này căn bản cũng không tính là gì.

Trong viện sau, bức ảnh sư phụ của Phương Minh vẫn được

treo ở nơi này, chẳng qua Phương Minh lại không vội thắp hương bái tế, mà là yên lặng đứng thẳng ở phía trước bức họa sư phụ mình, Alice cũng rất nhu thuận, liền đứng ở một bên giữ im lặng.

Thỉnh thoảng Hoa Bác Vinh lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thời gian một chút, sau khi mấy phút trôi qua, thấy Phương Minh vẫn y nguyên không nhúc nhích, có chút gấp gáp nói: "Phương Minh, thím cháu đã chuẩn bị cơm nước xong rồi, chúng ta mau mau đi qua đó đi, qua chậm đồ ăn nguội rồi liền ăn không ngon."

Nghe được lời của Hoa Bác Vinh, con ngươi của Phương Minh có thâm ý, vừa cười vừa nói: "Chú Hoa, không vội, gần một năm không thấy sư phụ, muốn nói một vài lời trong lòng ngay trước bức họa sư phụ."

Hoa Bác Vinh bất đắc dĩ, nhưng cũng biết không thể khuyên được nữa, lập tức buộc lòng phải đứng ở nơi đó chờ đợi, chẳng qua ánh mắt của hắn thủy chung vẫn nhìn về phía cửa, trong mắt có vẻ lo lắng, thật giống như nơi đó sẽ chuyện không tốt gì đó phát sinh.

Mỗi một động tác của Hoa Bác Vinh, tự nhiên không thể tránh được đôi mắt của Phương Minh, chẳng qua Phương Minh cũng không ngại, bởi vì đây là cậu cố ý làm như vậy.

Không quá mấy phút, bên ngoài sảnh lớn lập tức truyền tới mấy tiếng động lớn cùng âm thanh huyên náo, nghe được thanh âm này, vẻ mặt Hoa Bác Vinh căng thẳng, lập tức hướng phía Phương Minh nói: "Phương Minh, cháu ở nơi này trò chuyện cùng ân công, chú đi ra bên ngoài nhìn xem chuyện gì xảy ra."

"Chú Hoa, đến lúc này rồi mà chú vẫn không muốn nói cho cháu biết chú gặp phiền toái gì sao? Xem ra chú đã coi cháu là người ngoài rồi."

Phương Minh lo lắng mở miệng, Hoa Bác Vinh sửng sốt một

chút, nhìn vẻ mặt của Phương Minh, cuối cùng trên mặt lộ ra cười khổ, hắn biết sự tình đã không dối gạt được, lấy trí thông minh của Phương Minh từ khi thấy sảnh lớn quạnh quẽ đã có thể đoán được.

"Kỳ thực cháu đã biết đầu đuôi chuyện này, người ở bên ngoài là đám người đòi nợ đúng không?"

Lấy cảnh giới của Phương Minh tự nhiên có thể nghe được âm thanh trong sảnh lớn, biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, trên thực tế cái này cũng nằm trong dự liệu của cậu, bởi vì lúc trước sau khi cậu và chú Hoa nói chuyện điện thoại xong, liền thấy được có một người bán hàng đang vễnh tai lắng nghe, khi biết một lát nữa chú Hoa sẽ tới, người bán hàng kia len lén đi về phía nhà vệ sinh.

Kết hợp những điều này, Phương Minh liền có thể suy đoán ra, người bán hàng kia hẳn đã bị đám người đòi nợ này thu mua, sau khi biết chú Hoa muốn tới, chạy đến buồng vệ sinh đi báo tin những người đòi nợ này, cho nên phỏng chừng những người đòi nợ này cũng sẽ tới rất nhanh.

Vì thế Phương Minh cố ý kéo dài thời gian, chính là muốn chờ đám người đòi nợ này tới, chỉ có người đòi nợ tới rồi, chú Hoa mới có thể triệt để thẳng thắn, bằng không cho dù mình biết hết thảy tất cả, chú Hoa cũng sẽ gắng gượng chống đỡ nói có thể vượt qua.

"Hoa Bác Vinh đâu rồi, gọi Hoa Bác Vinh ra đây, tao biết hắn ở đây, ngày hôm nay hắn đừng mong có thể chạy thoát."

Nghe thấy tiếng la truyền tới từ sảnh lớn, sắc mặt của Hoa Bác Vinh rất khó coi, tức giận lại thêm bất đắc dĩ, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người ta tìm tới tận cửa đánh chửi đều rất bình thường, hắn cũng chỉ có thể nhận lấy.

"Chú Hoa, đi thôi, đi ra ngoài giải quyết vấn đề này trước."

Phương Minh không nói gì thêm, xoay người trực tiếp đi về phía sảnh lớn, Hoa Bác Vinh có lòng muốn gọi lại, nhưng miệng há ra rồi lại không nói được một chữ, chỉ thở ra một hơi thật dài nhìn bóng lưng Phương Minh đi về phía sảnh lớn.

Không sai, chỉ cần có một chút biện pháp hắn cũng sẽ không để Phương Minh ra tay, bởi vì trong lòng của hắn, là hắn thiếu ân công, tại sao lại có thể khiến cho đồ đệ của ân công đến giải quyết phiền phức thay mình?

Nhưng bây giờ hắn không có biện pháp nào khác, toàn bộ tài chính trong ngân sách của Hoa Bảo Lâu không đủ mười vạn, mà hắn cũng đã mượn hết tất cả những người có thể mượn, đến bây giờ còn thiếu một số tiền lớn.

Trong sảnh lớn, trên mặt mấy người đàn ông mang theo vẻ bất thiện đứng ở nơi đó, mấy vị này chính là thương nhân cung ứng hàng hóa của Hoa Bảo Lâu, cũng là người mà người bán hàng âm thầm thông báo kia.

"Hoa Bác Vinh, trốn tránh nhiều ngày như vậy rốt cục ông cũng dám xuất hiện rồi."

"Trả tiền, ngày hôm nay không trả tiền lại Hoa Bác Vinh ông đừng mong có thể bỏ đi, tôi cho ông biết, lúc này tôi có dẫn theo cả công nhân đến, ông không trả tiền lại khiến tôi không có tiền để phát tiền lương cho bọn họ, những người này đều là người thô kệch, nếu như dưới sự kích động làm ra chuyện gì quá phận tôi cũng không thể cản được đâu."

Chương 658: May mắn (1)

Ở nơi cửa sảnh lớn, thực sự có mười mấy người đang đứng, chẳng qua Phương Minh nhìn thoáng qua lập tức phát hiện những người này không có chút liên quan gì với công nhân, nào có công nhân gì lại để đầu trọc rồi xăm mình kia chứ.

Đây là đám xã hội đen do mấy người đòi nợ này mời tới, nếu không đoán sai, đây là đội đòi nợ chuyên nghiệp.

"Ông chủ Trương, ông chủ Vương, cho tôi thêm một thời gian ngắn nữa, danh dự của Hoa Bác Vinh tôi các ông cũng biết rõ, việc buôn bán đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng khất nợ tiền hàng lần nào."

Thiếu tiền của người ta, Hoa Bác Vinh cũng chỉ có thể cúi thấp đầu nói xin lỗi.

"Đó là lúc trước, trước đây bảng hiệu của Hoa Bảo Lâu còn đang ở, tự nhiên là có uy tín, nhưng bây giờ bảng hiệu của Hoa Bảo Lâu đã bị hủy diệt rồi, ông lấy tiền ở đâu đến kết toán phần tiền còn lại cho chúng tôi?"

"Không sai, chúng tôi chỉ cần tiền, về phần làm sao tìm được tiền là chuyện của ông, tôi thấy ông nên trực tiếp bán Hoa Bảo Lâu đi, thừa dịp nó còn giá trị ít tiền còn có thể trả nợ."

Vẻ mặt của Hoa Bác Vinh trở nên khó coi, Hoa Bảo Lâu là tâm huyết cả đời của hắn, làm sao có thể bán đi, bán mất Hoa Bảo Lâu vậy có nghĩa là đời này của hắn đều sống uổng phí.

"Hoa Bác Vinh, tôi khuyên ông nên bán Hoa Bảo Lâu đi, tôi cũng biết người ông thiếu tiền không phải chỉ có ba người chúng

ta, còn có những thương nhân cung ứng hàng hóa khác đấy, tôi đã điện thoại báo tin cho những thương nhân cung ứng hàng hóa khác rồi, cho dù ông không bán, chúng tôi cũng sẽ liên hợp truy tố ra tòa, sẽ tiến hành cưỡng chế chấp hành bán đấu giá đối với Hoa Bảo Lâu."

Mấy ông chủ này ông một lời tôi một lời, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt của Hoa Bác Vinh càng ngày càng khó coi, mà Phương Minh ở một bên lại lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Dựa vào sự hiểu biết của cậu đối với nhân tính, bình thường thương nhân cung ứng hàng hóa đòi nợ, đều hy vọng mình là người đầu tiên cầm được tiền, trừ phi phải đối mặt bên thiếu nợ có thực lực vô cùng mạnh mẽ mới có thể tập hợp mọi người cùng nhau đòi nợ, nhưng rất rõ ràng, chú Hoa chỉ là một người làm ăn, xa xa không tính là thực lực mạnh mẽ.

Việc mấy thương nhân cung ứng hàng hóa này cần phải làm là tới trước được trước, chiếm được phần tiền còn lại từ chú Hoa ở đây, mà không phải lại kêu những thương nhân cung ứng hàng hóa khác cùng nhau qua đây, người càng nhiều số tiền còn lại có thể được phân tới càng ít, cái này không hợp thói thường.

"Chú Hoa, tổng cộng thiếu bao nhiêu tiền hàng?"

Phương Minh mở miệng, đưa mắt nhìn hướng Hoa Bác Vinh, mà lúc này Hoa Bác Vinh cũng không che giấu, đáp: "Khoảng cỡ sáu mươi triệu."

"Sáu mươi triệu."

Trong lòng Phương Minh hiểu rõ, cái số này đối với Hoa Bảo Lâu đến nói kỳ thực cũng không tính nhiều, đương nhiên đây là chỉ dưới tình huống Hoa Bảo Lâu kinh doanh bình thường, nhưng với tình hình tài chính lúc này của Hoa Bảo Lâu là không lấy ra được.

"Nếu như tôi không nói sai, dựa theo hiệp ước, phần tiền còn lại của các người là phải chờ tới cuối năm mới có thể kết toán, bây giờ cách cuối năm còn có gần hai tháng."

"Hiệp ước là viết như thế này không sai, nhưng hiện tại Hoa Bảo Lâu đã không có tiền, chắc chắn là sắp vỡ nợ, chờ tới cuối năm thì người cũng chạy rồi, bây giờ chúng tôi phải lấy được tiền."

"Không sai, hoặc là trả tiền ngay lúc này, hoặc là đám người chúng tôi sẽ tới mỗi ngày."

Mấy ông chủ này mang vẻ mặt cười nhạt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, "Ừm, nói cũng có đạo lý, chẳng qua dựa theo hiệp ước, đòi nợ sớm là phải giảm thiểu một thành phần tiền còn lại, các người xác định muốn đòi nợ ngay lúc này sao?"

Ba ông chủ này nghe được lời của Phương Minh liền đưa mắt nhìn nhau, trên hiệp ước thực sự có một ước định như vậy, chưa tới thời gian quy định thu phần tiền còn lại, sẽ khấu trừ một thành phần tiền còn lại xem như phí bồi thường vi phạm hợp đồng, đương nhiên còn phải được bên phía Hoa Bảo Lâu đồng ý.

Chỉ là lúc mới bắt đầu, những ông chủ này ăn chắc Hoa Bảo Lâu không bỏ ra nổi số tiền kia, cho nên trong suy nghĩ của bọn họ bất kể là đòi nợ bây giờ hay đợi cuối năm đều giống nhau, Hoa Bác Vinh cũng biết cho dù thiếu một thành phần tiền còn lại, vậy cũng có hơn 50 triệu, hiện tại căn bản cũng không lấy ra được, cho nên cũng chưa từng đề cập vấn đề trên hiệp ước này.

Ba ông chủ đưa mắt nhìn nhau, một thành phần tiền còn lại đó cũng là vài chục vạn, đối với bọn hắn đến nói coi như là một số tiền không nhỏ.

"Các vị sợ cái gì, hiện tại căn bản Hoa Bác Vinh không thể lấy ra đủ tiền, đừng nói giảm thiểu một thành, chính là 10 triệu hắn

đều không lấy ra được."

Ngay thời điểm ba ông chủ này do dự, nơi cửa lại có một người đàn ông trung niên đi vào, khi thấy người đàn ông trung niên này, sắc mặt của Hoa Bác Vinh liền biến hóa một chút, bởi vì hắn nhận ra thân phận của người này.

"Trương Nghiễm Đức."

Trương Nghiễm Đức là ông chủ của Nghiễm Đức Hiên, mà Nghiễm Đức Hiên cũng kinh doanh mặt hàng châu báu đồ cổ ngọc khí, điểm khác biệt chính là vị trí của Nghiễm Đức Hiên cách Đông Đài bên này rất xa, là ở một khu khác, mà Trương Nghiễm Đức này giống như Hoa Bác Vinh đều là giám đốc kinh doanh đồ cổ ở Ma Đô.

Hoa Bác Vinh cũng đã từng gặp Trương Nghiễm Đức, nhưng giới hạn ở việc gặp mặt chào hỏi mà thôi, dù sao thì người trong nghề cũng là oan gia, độ trùng lặp trong nghiệp vụ giữa Nghiễm Đức Hiên cùng Hoa Bảo Lâu lại rất cao, song phương là bằng mặt mà không bằng lòng.

Cho nên lúc này thấy Trương Nghiễm Đức xuất hiện ở nơi này, trong lòng Hoa Bác Vinh liền hiện lên dự cảm xấu.

"Các vị, tôi đã điều tra qua, hiện tại sổ sách tài chính của Hoa Bảo Lâu chỉ còn lại không tới mười vạn, mà số tiền Hoa Bác Vinh thiếu nợ bên ngoài tổng cộng tới hơn bảy mươi triệu, căn bản không hề có tiền hoàn lại, trừ phi hắn bán Hoa Bảo Lâu đi."

Trong mắt Trương Nghiễm Đức có vẻ chắc chắn, đây là hắn đã điều tra đấy, Hoa Bác Vinh đã là sơn cùng thủy tận không bỏ tiền ra nổi rồi.

"Trương Nghiễm Đức, ông có ý gì?"

Hoa Bác Vinh nổi giận đùng đùng nhìn về phía Trương Nghiễm

Đức, mặc dù nói người trong nghề là oan gia, nhưng cho dù bỏ đá xuống giếng cũng sẽ không rõ ràng như thế, Trương Nghiễm Đức này chính là triệt để vạch mặt.

"Lão Hoa à, ông đừng có gấp, lúc này tôi qua đây nhưng lại là vì muốn tốt cho ông, biết ông không có tiền trả nợ nên tôi đây tới đưa tiền cho ông, như vậy đi, ông chuyển nhượng Hoa Bảo Lâu cho tôi, khoản nợ của ông tôi có thể thay ông gánh chịu toàn bộ."

Vẻ mặt Trương Nghiễm Đức tràn đầy biểu tình châm biếm, nhưng mà Hoa Bác Vinh lại bị lời này chọc tức tới cổ cũng to ra, quả nhiên là lòng muông dạ thú, này là muốn thừa dịp cháy nhà cướp của nuốt chiếm Hoa Bảo Lâu của hắn.

Tuy rằng hiện tại Hoa Bảo Lâu lâm vào nguy cơ nợ nần, nhưng chỉ riêng cửa hàng Hoa Bảo Lâu này liền có giá trị hơn trăm triệu, bởi vì tuy rằng Hoa Bảo Lâu là thuộc về phố đồ cổ Đông Đài quản lý, nhưng quyền tài sản của Hoa Bảo Lâu lại thuộc về hắn.

Ngoại trừ giá trị cửa hàng, mặt khác Hoa Bảo Lâu còn có giá trị thương hiệu, rất nhiều khách quen đều biết rõ cái thương hiệu Hoa Bảo Lâu này đấy, nếu không mà nói trong khoảng thời gian luôn có người đòi nợ tới cửa này, trong cửa hàng làm sao có thể bán được châu báu gì.

Đương nhiên, vẫn còn một nguyên nhân khác rất quan trọng, hiện tại châu báu có hình thức kinh doanh đổi cũ lấy mới, Hoa Bảo Lâu bán ra nhiều châu báu như vậy, nếu như những khách hàng cũ này muốn đổi một món mới, chỉ cần thêm chút phí gia công là có thể. Thế nhưng không nên xem thường số tiền gia công kia, một năm trôi qua cũng có gần nghìn vạn.

Chương 659: May mắn (2)

Hơn nữa chỉ cần là người làm ăn đều biết, không sợ khách hàng không mua đồ, chỉ sợ khách hàng không đến cửa, chỉ cần khách hàng tới cửa, vậy người hướng dẫn mua hàng liền có cách móc tiền từ trong ví khách hàng.

Trương Nghiễm Đức muốn dùng mấy chục triệu mua Hoa Bảo Lâu, này rõ ràng chính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

"Trương Nghiễm Đức, ông bỏ cái ý nghĩ đó đi, cho dù tôi thật sự muốn bán Hoa Bảo Lâu, cũng sẽ không bán cho ông." Dưới sự tức giận Hoa Bác Vinh trực tiếp hô lên.

"Không bán cho tôi mà nói..., cái Hoa Bảo Lâu này của ông có thể không bán ra được, trong nghề ngoại trừ Nghiễm Đức Hiên của tôi ra, còn có ai có thể nuốt trôi cái Hoa Bảo Lâu này của ông, hơn nữa tôi đã buông lời, nếu như có ai dám thu mua Hoa Bảo Lâu, vậy thì chờ ngày đối đầu với Nghiễm Đức Hiên của tôi đi, mặt khác những thương nhân cung ứng hàng hóa này cũng đã ký hợp đồng chiến lược cùng Nghiễm Đức Hiên của tôi rồi, cho dù những người khác có thể thu mua Hoa Bảo Lâu, nhưng đừng mơ tưởng có thể lấy được hàng."

Trên mặt Trương Nghiễm Đức mang theo vẻ tự tin, hắn không sợ Hoa Bác Vinh không đi vào khuôn khổ, bởi vì ngoại trừ bán Hoa Bảo Lâu cho hắn Hoa Bác Vinh không còn con đường nào khác.

Hoa Bác Vinh bị chọc tức tới muốn nổ, hắn không nghĩ tới Trương Nghiễm Đức đê tiện như vậy, nổi giận mắng: "Trương Nghiễm Đức, quả thực ông quá vô sỉ..."

"Chú Hoa, đừng nóng giận."

Phương Minh vẫn trầm mặc xem trò vui lúc này mở miệng cắt đứt lời Hoa Bác Vinh nói, đi ra từ sau lưng Hoa Bác Vinh, nhìn cũng không nhìn Trương Nghiễm Đức lấy một lần, mà đưa mắt nhìn về phía ba người thương nhân cung ứng hàng hóa kia.

"Cho một câu trả lời thuyết phục đi, có muốn nhận phần tiền còn lại lúc này không?"

Ba người thương nhân cung ứng hàng hóa không nghĩ tới lúc này Phương Minh còn có thể nói lời như vậy, ánh mắt liếc qua Trương Nghiễm Đức, sau khi thấy Trương Nghiễm Đức gật đầu rồi mới hồi đáp: "Không sai, bây giờ chúng ta sẽ lấy phần tiền còn lại, cho dù là thiếu một thành cũng tiếp nhận."

Trong mắt của ba thương nhân cung ứng hàng hóa này, dù sao thì Hoa Bảo Lâu cũng không thể bỏ tiền ra nổi, mà nếu như Hoa Bác Vinh thực sự bán Hoa Bảo Lâu cho Trương Nghiễm Đức, Trương Nghiễm Đức cũng đã hứa với bọn họ, sẽ bổ sung phần tiền còn lại cho bọn họ, mặt khác còn có thể cho bọn họ nhiều hơn một thành.

"Rất tốt, chú Hoa, lấy hợp đồng với ba thương nhân cung ứng hàng hóa này ra, để cho bọn họ ký tên đi, mặt khác cũng thông báo một chút những thương nhân cung ứng hàng hóa khác gọi bọn họ đều đến đây đi, cùng nhau giải quyết hết vấn đề này."

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, nhìn về phía Hoa Bác Vinh, mà sau khi Hoa Bác Vinh nghe thấy những lời Phương Minh nói liền sửng sốt, do dự một chút sau đó vẫn gật đầu, đi về phía tầng hai.

Ánh mắt của Trương Nghiễm Đức nhìn về phía Phương Minh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, bởi vì dựa theo ý trong lời nói của Phương Minh, là muốn thanh toán phần tiền còn lại cho những thương nhân cung ứng hàng hóa, nhưng Hoa Bảo Lâu đã không còn tiền, điểm này hắn tin chắc không thể nghi ngờ, tin tức

này là từ trong miệng vị kia truyền tới, lấy khả năng của vị kia có thể điều tra rõ rõ ràng ràng ngọn nguồn của Hoa Bác Vinh.

"Còn giả trang lão sói đuôi lớn cái gì, muốn chơi lừa dối, tôi xem một hồi cậu chơi như thế nào."

Trương Nghiễm Đức khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, hắn thấy Phương Minh chính là phô trương thanh thế, chính là muốn hù dọa những thương nhân cung ứng hàng hóa này, để cho bọn họ sợ tổn thất một thành phần tiền còn lại mà buông bỏ chuyện đòi nợ.

Sau mười mấy phút, Hoa Bác Vinh liền ôm một sấp hợp đồng đi xuống, tất cả những hợp đồng này đều là hợp đồng đã được ký kết cùng những thương nhân cung ứng hàng hóa, mà đám thương nhân cung ứng hàng hóa cũng lục tục đến, cho dù bản thân không đến, cũng đều phái người thay mặt qua đây.

Hơn ba mươi thương nghiệp cung ứng, trong thời gian một giờ ngắn ngủi đều chạy tới, mà giờ khắc này Hoa Bảo Lâu cũng đóng cửa không mở bán.

"Tôi lại nhắc lại một lần nữa, dựa theo hiệp nghị, muốn đòi trước phần tiền còn lại phải khấu trừ một thành phí bồi thường vi phạm hợp đồng, nếu như các người còn muốn lấy phần tiền còn lại, vậy ký tên ngay trên phần hợp đồng này đi."

Phương Minh hướng phía Tưởng Oánh Oánh vẫy vẫy tay, nói: "Cô thống kê hết xem có mấy thương nghiệp cung ứng ký tên, sau đó sửa lại tên cùng tài khoản của bọn họ."

"A, tôi đến đây."

Tưởng Oánh Oánh có chút ngoài ý muốn, chẳng qua nhìn xuống hiện trường, ở đây ngoại trừ ông chủ của mình cũng chỉ có cô ấy và hai đồng nghiệp khác, chỉ là hai người đồng nghiệp kia đã

sớm đứng xa xa, cho nên việc này hình như chỉ có thể do cô ấy tới làm.

Lời nói của Phương Minh khiến cho những thương nhân cung ứng hàng hóa này đưa mắt nhìn nhau, toàn bộ đều đưa mắt nhìn về phía Trương Nghiễm Đức, chờ đợi Trương Nghiễm Đức lên tiếng.

"Ký, ngược lại tôi cũng thật muốn nhìn xem một hồi hắn có thể lấy tiền tới từ nơi nào, ký kết rồi vậy thì phải đưa tiền." Trương Nghiễm Đức hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Sau khi những thương nhân cung ứng hàng hóa này nghe thấy lời Trương Nghiễm Đức nói, nhao nhao đi lên trước ký tên vào bản hợp đồng, đến cuối cùng chỉ còn lại có hai thương nhân cung ứng hàng hóa không ký tên.

"Lão Hứa, sao các người không ký tên?"

"Lão Hứa, lão Trần, các người còn đứng ngây đó làm gì?"

thương nhân cung ứng hàng hóa được xưng là lão Hứa, lúc này trên trán túa đầy mồ hôi lạnh, chỉ có điều bị hắn lau sạch từ trước, ánh mắt của hắn vẫn rơi vào trên người Phương Minh, nghĩ đến những lời lão Trần vừa nhắc nhở, hắn bị hù dọa tới mức trên lưng túa đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như lão Trần không nhận lầm người, vậy vị này chính là người có sức ảnh hưởng lớn vô cùng, chí ít không phải hắn có thể đủ đắc tội nổi.

Lão Hứa chỉ đưa tay lau mồ hôi, mà người được gọi là lão Trần lại trực tiếp lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, cung kính hỏi: "Xin hỏi cậu là cậu Phương sao?"

"Tôi họ Phương."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía lão Trần, một gương mặt xa lạ, hẳn là cậu chưa từng gặp mặt, nhưng vậy mà đối phương lại biết mình họ gì, chẳng lẽ là người quen?

"Thật là cậu Phương, cậu Phương khỏe chứ? Tôi tên Trần Lợi Dân, ừm, chính là nhà họ Trần ở Thụy Lệ." Thấy Phương Minh nhíu mày, Trần Lợi Dân liền vội vàng giải thích một cái câu.

Nhà họ Trần ở Thụy Lệ sao?

Phương Minh đã hiểu rõ, xem ra Trần Lợi Dân này hẳn là người nhà họ Trần của Trần Bách Vạn, bản thân mình trị bệnh của cháu trai Trần Bách Vạn, cho nên hẳn là Trần Lợi Dân này đã từng thấy mặt mình, chẳng qua bản thân mình không có ấn tượng gì, nói rõ thân phận địa vị của đối phương ở nhà họ Trần cũng không cao.

Thời khắc này trong lòng Trần Lợi Dân đều đang phát run, với tư cách một họ hàng xa của nhà họ Trần, sở dĩ những năm gần đây hắn có thể trà trộn vào nghề buôn ngọc thạch, cũng là vì có tầng quan hệ thân thích này, có thể mua được hàng hóa với giá cả tiện nghi hơn người khác, dù sao thì những thương nhân cung ứng hàng hóa như bọn họ, căn bản cũng không phải là người khởi nguồn mà là buôn lậu trung gian.

Trước đây khi Phương Minh ở nhà họ Trần, khi đó Trần Lợi Dân vừa vặn cũng ở Thụy Lệ, chẳng qua hắn không có tư cách chào hỏi Phương Minh, chỉ là đứng ở xa xa nhìn cậu một chút, mà lúc đó là Trần Bách Vạn tự mình bồi theo Phương Minh, trong lòng Trần Lợi Dân hiếu kỳ, tại sao một người trẻ tuổi như thế có thể khiến Trần lão tự mình cùng đi, hỏi người dòng chính nhà họ Trần bên cạnh một câu mới biết được vị này chính là khách quý nhà họ Trần, địa vị tôn quý không gì sánh được.

Cũng chính bởi vì điểm này cho nên Trần Lợi Dân đã khắc sâu dáng vẻ của Phương Minh vào trong đầu, dù cho hiện tại đã qua

hơn một năm, nhưng ngay khi vừa đi vào hắn liền nhận ra Phương Minh.

Nhận ra Phương Minh, đương nhiên Trần Lợi Dân cũng liền biết rõ sợ rằng kế hoạch lần này của Trương Nghiễm Đức phải thất bại, đừng đùa, người khách tôn quý nhất của nhà họ Trần chỉ cần mở miệng, đừng nói là mấy chục triệu, cho dù vài trăm triệu nhà họ Trần cũng có thể lấy ra.

Về phần tập thể thương nghiệp cung ứng đạt thành đồng minh cắt nguồn hàng hóa, vậy thì càng thêm buồn cười, những thương nhân cung ứng hàng hóa ở đây có hơn phân nửa đều phải nhập hàng từ nhà họ Trần, chỉ cần là ngọc thạch, bất kể là phỉ thuý hay là ngọc Dương Chi thậm chí cả những ngọc thạch khác, đều có được bóng dáng nhà họ Trần.

Nếu như nhà họ Trần biết những người này muốn đối phó cậu Phương, vậy thì không phải là bọn họ cắt đứt nguồn hàng của Hoa Bảo Lâu, mà là nhà họ Trần cắt đứt nguồn hàng của bọn hắn, không thể lấy hàng từ nhà họ Trần, sợ rằng số lượng ngọc thạch những thương nhân cung ứng hàng hóa này có khả năng cung cấp sẽ giảm thiểu một nửa.

Đến lúc đó chính là có tiền cũng mua không được ngọc thạch, hoặc là mua giá cao từ trên tay mấy công ty khai thác ngọc thạch khác, hoàn toàn là cái được không bù đắp đủ cái mất.

May mắn, Trần Lợi Dân cảm thấy may mắn vì ban đầu mình có hỏi thăm thân phận của cậu Phương này, càng may mắn lúc này là hắn tự mình qua đây, mà không phải để cho mình em vợ qua đây đòi nợ.

Chẳng qua sau khi biết thân phận của Phương Minh, Trần Lợi Dân lại không có nói cho những người khác, bởi vì hắn biết nếu cậu Phương muốn nói khẳng định đã nói từ sớm, cậu Phương này là cố ý không nói, vậy hắn cũng không dám tiết lộ, chỉ len lén nói

cho lão Hứa có quan hệ tốt nhất với mình.

Chương 660: Các ngươi là kẻ ngu si sao

Trong nước, bất kỳ ngành nghề nào cũng đều có hiệp hội thuộc về riêng mình, phần lớn người trong nghề đều có quen biết nhau, mà với tư cách là người cùng kinh doanh ngọc thạch, nơi sản xuất ngọc thạch cũng chỉ có mấy chỗ như vậy, đương nhiên những thương nhân ngọc thạch này cũng có quen biết với nhau.

Đương nhiên những thương nhân kinh doanh ngọc thạch này cũng biết rõ Trần Lợi Dân, tuy rằng việc kinh doanh của Trần Lợi Dân không phải quá lớn, cũng chính có tài sản mấy chục triệu mà thôi, nhưng bọn họ vẫn không dám khinh thường Trần Lợi Dân, nguyên nhân rất đơn giản, phía sau Trần Lợi Dân còn có một quái vật lớn: Nhà họ Trần ở Thụy Lệ.

Nhà họ Trần ở Thụy Lệ, đây là quái vật lớn tất cả người kinh doanh ngọc thạch đều biết, lũng đoạn bảy mươi phần trăm thị phần kinh doanh ngọc thạch trong nước, khoáng thạch phỉ thúy của Miến Điện bên kia, còn có điền ngọc của bắc bộ bên kia… Nhà họ Trần đều là kẻ đứng đầu.

Thậm chí, những thương nhân ngọc thạch ở đây đều có hơn phân nửa người nhập hàng từ nhà họ Trần bên kia, sau đó lựa chọn tiếp tục gia công hoặc là qua tay bán cho những nơi tiêu thụ ngọc thạch như Hoa Bác Vinh vậy.

Có người sẽ nghi ngờ, nhà họ Trần hoàn toàn có thể mình giao dịch với những người ở giai đoạn cuối như Hoa Bác Vinh, vì sao còn phải mượn những thương nhân ngọc thạch này?

Nguyên nhân rất đơn giản: Cây to đón gió.

Nhà họ Trần đã lũng đoạn bảy mươi phần trăm thị phần kinh doanh ngọc thạch, nếu như lựa chọn tự mình giao thiệp với bên tiêu thụ, như vậy những thương nhân ngọc thạch này cũng chỉ có thể bị knock-out, đến lúc đó việc lũng đoạn của nhà họ Trần liền sẽ gặp phải mọi mặt xa lánh, thậm chí sẽ có thể dẫn phía trên ra tay.

Cho nên, sách lược của nhà họ Trần chính là bọn họ ăn thịt, những thương nhân ngọc thạch này ăn canh, mà những thương nhân ngọc thạch này có chén canh uống, như vậy sẽ giúp trợ giữ gìn hệ thống ngành nghề ngọc thạch trước mắt, cho dù cấp trên có bất mãn gì, sợ rằng những thương nhân ngọc thạch này sẽ là người đứng ra phản đối trước cả nhà họ Trần.

Quay về đến hiện tại, những thương nhân ngọc thạch này thấy thái độ của Trần Lợi Dân đối với Phương Minh, trong lòng không ít người dâng lên dự cảm xấu, dù sao đầu năm nay làm ăn không có mấy người là kẻ ngu ngốc, thái độ cung kính này của Trần Lợi Dân thậm chí còn nói ra nhà họ Trần ở Thụy Lệ, này cũng đã là nói rõ vấn đề.

Cái này rất giống một người trong nhà có một vị thân thích khó lường, như vậy rất nhiều người khi giới thiệu tới người này, nhất là khi nhắc tới người này trước mặt một người có thân phận địa vị cao hơn, cũng sẽ nói một câu thân thích của hắn là một người nào đó.

Người trẻ tuổi trước mặt kia, sợ rằng có lai lịch không đơn giản.

Phương Minh nhìn Trần Lợi Dân, không có để ý biểu tình dị dạng của những thương nhân ngọc thạch khác, từ tốn nói: "Cho nên ông cũng là đến đòi phần tiền còn lại sao?"

"Không... Không phải."

Trần Lợi Dân liền vội vàng lắc đầu, nói đùa gì vậy, đã biết thân phận của cậu Phương, hắn đâu còn dám đến đòi hỏi phần tiền còn lại ngay lúc này, chẳng qua hắn cũng biết chỉ nói như vậy nhất định cậu Phương sẽ không tin phục, lập tức liền vội vàng giải thích: "Tôi và ông chủ Hoa đã qua lại hợp tác làm ăn cũng có tầm mười năm, biết thái độ làm người của ông chủ Hoa, lúc này tôi tới là muốn nói cho ông chủ Hoa, phần tiền còn lại này của tôi không cần phải trả gấp cho tôi như vậy, hơn nữa nếu như ông chủ Hoa cần, tôi còn có thể cung cấp cho Hoa Bảo Lâu mười triệu ngọc thạch, còn về tiền có thể đợi đến khi nhóm ngọc thạch này được gia công bán đi sau đó lại trả cho tôi."

Hí!

Lời của Trần Lợi Dân vừa ra, sắc mặt của những thương nhân buôn ngọc thạch khác thay đổi trong nháy mắt, không muốn phần tiền còn lại, còn một lần nữa cho mười triệu ngọc thạch, Trần Lợi Dân có lòng tốt như vậy từ lúc nào?

Hoa Bác Vinh cũng ngây ngẩn cả người, tuy rằng hắn và Trần Lợi Dân đã làm ăn với nhau gần mười năm, nhưng quan hệ của song phương cũng không phải quá tốt, tuy rằng trong số những thương nhân ngọc thạch đến đòi nợ lần này, Trần Lợi Dân cũng không hùng hổ doạ người, thế nhưng cũng là một thành viên trong đó, vậy mà bây giờ chỉ chớp mắt dĩ nhiên đã đổi một cách giải thích khác.

Chẳng qua rốt cục Hoa Bác Vinh cũng là người từng trãi sỏi đời, rất nhanh liền hiểu, sở dĩ Trần Lợi Dân này đột nhiên biến hóa lớn như vậy, nói ra một phen như thế, mọi thứ đều là vì Phương Minh.

Hoa Bác Vinh đã nhìn ra, những người khác ở đây cũng đã nhìn ra, trong lòng những thương nhân ngọc thạch này càng thêm bồn chồn, nhất là khi lão Hứa kia cũng theo chân mở miệng, trong lòng càng sinh ra sợ hãi.

"Cậu Phương, tôi cũng giống lão Trần, lần này đến cũng vì muốn nói chuyện này cùng ông chủ Hoa đấy, phần tiền còn lại cũng không cần vội vã trả cho tôi, ngoài ra tôi cũng có thể cung cấp cho ông chủ Hoa mười triệu ngọc thạch, đợi khi bán xong lại kết toán tiền hàng."

Xong!

Lời nói của lão Hứa cùng lão Trần khiến cho trong lòng những thương nhân ngọc thạch này hoàn toàn nguội lạnh, cho tới bây giờ làm sao bọn họ có thể không rõ, người trẻ tuổi họ Phương này không phải là người bọn hắn có thể trêu chọc nổi, vốn bọn họ còn tưởng rằng lúc trước lão Trần nói lên nhà họ Trần ở Thụy Lệ, là đang tự khoe khoang bản thân mình, nhưng hiện tại xem ra này rõ ràng chính là đang cầu xin tha.

Này là hy vọng người trẻ tuổi trước mắt nể mặt nhà họ Trần ở Thụy Lệ, tha hắn một mạng.

Trong nháy mắt, trên mặt những thương nhân ngọc thạch này đều lộ ra vẻ hối hận, sớm biết rằng người trẻ tuổi kia có lai lịch lớn như thế, tất nhiên bọn họ không thể vội vã ký hợp đồng, chẳng qua ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Trần Lợi Dân cũng mang theo tia oán giận, ông đã biết thân phận của vị này, tại sao không nhắc nhở chúng tôi một tiếng?

Cảm thụ được ánh mắt oán giận của người trong nghề xung quanh, trong lòng Trần Lợi Dân cũng đang cười khổ, hắn nào dám nói chứ, cậu Phương này đã lấy hiệp ước ra, nói rõ thái độ, mà lại nói một câu tư tâm, nếu như những người trong nghề này xảy ra chuyện, đối với hắn chỉ có lợi mà không có hại, hắn có thể thu được càng nhiều đơn đặt hàng hơn.

Trương Nghiễm Đức vẫn ngồi trên ghế thờ ơ lạnh nhạt giờ khắc này cũng không thể ngồi yên, vốn trong suy nghĩ của hắn, những thương nhân ngọc thạch này tập thể hướng Hoa Bác Vinh

đòi nợ, Hoa Bác Vinh không thể chịu nổi buộc lòng phải lựa chọn bán Hoa Bảo Lâu cho hắn.

Mà sau khi hắn dùng giá thấp mua lại Hoa Bảo Lâu, liền có thể hoàn thành nhiệm vụ bên kia giao phó, đương nhiên quan trọng nhất là chỉ cần hắn hoàn thành nhiệm vụ lần này, vậy có thể đi lên chung một đường cùng với bên kia, nếu như có thể ôm bắp đùi của bên kia, như vậy cho dù muốn thống nhất ngành nghề đồ cổ ngọc thạch ở Ma Đô cũng đều không phải vấn đề lớn gì.

Nhưng bây giờ, sự tình dĩ nhiên xuất hiện biến cố, không ngờ Trần Lợi Dân cùng lão Hứa lại trở mặt, nếu như chỉ là hai người phản bội cũng không coi là cái gì, nhưng quan trọng nhất là ảnh hưởng mang tới sau khi hai người này phản bội, sẽ khiến những thương nhân ngọc thạch khác thấy thế nào?

Những thương nhân ngọc thạch này đều không phải người ngu, Trần Lợi Dân phản bội sẽ để cho bọn họ nghĩ đến rất nhiều thứ, hơn nữa còn một điểm quan trọng nhất là, không ngờ người trẻ tuổi kia có thể sảng khoái ký hợp đồng như vậy, mà Trần Lợi Dân lại bày ra thái độ như thế, nói không chừng người này thật vẫn có thể lấy ra mấy chục triệu.

Nếu quả thật để hắn lấy tiền giải quyết nguy cơ nợ nần của Hoa Bác Vinh, vậy Hoa Bác Vinh cũng không cần bán Hoa Bảo Lâu, từ đó hắn cũng liền không cách nào hoàn thành nhiệm vụ bên kia đã giao phó.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Nghiễm Đức có chút đã hối hận, sớm biết rằng chuyện sẽ như vậy, trước đây hắn nên khiến bên kia làm ra nhiều ngọc giả một chút, tốt nhất là khiến Hoa Bác Vinh thiếu nợ hơn trăm triệu.

Chẳng qua đến hiện tại, trong lòng Trương Nghiễm Đức còn có một nghi ngờ, dựa vào hiểu biết của hắn, bên kia có vô số biện pháp để chỉnh Hoa Bác Vinh, nói lời không dễ nghe, loại người

như Hoa Bác Vinh còn có chút tài sản này của hắn, ở trước mặt người bình thường đã coi như là người có tiền, nhưng nếu so sánh với bên kia, người ta muốn chỉnh chết hắn là chuyện dễ dàng như giết chết một con kiến, vì sao phải dùng tới biện pháp phiền toái như vậy đây?

"Trần Lợi Dân, có phải đầu óc ông đã hồ đồ rồi hay không, đừng quên chúng ta đã ký tên lên hợp đồng, ông muốn bị tất cả mọi người tẩy chay sao? Là muốn ép Nghiễm Đức Hiên của tôi liên hợp thương gia châu báu ngọc thạch khác ở Ma Đô phong sát(1) ông sao?"

(1) Phong sát: xóa bỏ một người khỏi một ngành nghề, không cho người đó tiếp tục làm nghề cũ nữa

Vẻ mặt Trương Nghiễm Đức vô cùng âm trầm nhìn về phía Trần Lợi Dân, hắn phải tạo áp lực cho Trần Lợi Dân, phải biết rằng hàng năm Nghiễm Đức Hiên đều lấy hơn chục triệu ngọc thạch từ Trần Lợi Dân nơi ấy, hắn cũng không tin Trần Lợi Dân bỏ được phần lợi nhuận này.

Thấy sau khi bản thân dứt lời, vẻ mặt Trần Lợi Dân trở nên hoảng loạn lên, trên mặt Trương Nghiễm Đức lộ ra vẻ đắc ý, quả nhiên, tự mình đã bắt được mạch sống của Trần Lợi Dân, có lẽ người trẻ tuổi kia có chút lai lịch, Trần Lợi Dân muốn nể mặt đối phương một chút, thế nhưng một khi dính đến lợi ích của bản thân, chắc chắn Trần Lợi Dân nên biết chọn lựa như thế nào.

Chỉ là căn bản Trương Nghiễm Đức không nghĩ tới, nguyên nhân vẻ mặt Trần Lợi Dân hốt hoảng không phải bởi vì lời của hắn, sở dĩ vẻ mặt Trần Lợi Dân tràn đầy hoảng loạn đó là vì sợ Phương Minh hiểu lầm, cho nên ngay sau khi giọng nói của Trương Nghiễm Đức truyền ra, hắn vội vã quay qua giải thích với Phương Minh.

"Phương... Cậu Phương, tôi thật sự không biết Nghiễm Đức

Hiên là nhằm vào Hoa Bảo Lâu, nếu như biết tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với Nghiễm Đức Hiên, chẳng qua từ hôm nay trở đi, bên tôi sẽ không tiếp tục cung cấp ngọc thạch cho Nghiễm Đức Hiên, ngoài ra tôi cũng sẽ phát động tất cả những bạn bè là thương nhân mà tôi quen biết, đều cự tuyệt hợp tác với Nghiễm Đức Hiên."

Phản phong sát, dưới sự uy hiếp của Trương Nghiễm Đức, không ngờ Trần Lợi Dân lại nói ra lời ấy.

Trong lúc nhất thời, những thương nhân ngọc thạch khác đều dùng ánh mắt nghi ngờ khó hiểu nhìn về phía Trần Lợi Dân, dưới cái nhìn của bọn họ, cho dù lai lịch của Phương Minh quả thật không nhỏ, Trần Lợi Dân muốn nịnh bợ người ta cũng không cần nói lời như vậy, hơn nữa đây cũng căn bản là chuyện không thể nào làm được.

Trần Lợi Dân chẳng qua chỉ là một thương nhân kinh doanh ngọc thạch nho nhỏ, nào có lực hiệu triệu lớn như vậy, ngược lại những thương nhân ngọc thạch như bọn họ này có đôi khi còn phải nịnh bợ cửa hàng châu báu như Nghiễm Đức Hiên, dù sao người ta cũng có rất nhiều sự lựa chọn khi chọn thương nhân kinh doanh ngọc thạch để hợp tác, không cần phải hợp tác với hắn.

"Tôi cũng giống lão Trần, sau này cự tuyệt hợp tác với Nghiễm Đức Hiên." Vào lúc này vị lão Hứa kia cũng mở miệng.

Giờ khắc này, rốt cục Trương Nghiễm Đức cũng không nhịn được nữa.

"Hai người chắc hẳn đều là người ngu rồi, còn cự tuyệt hợp tác, Nghiễm Đức Hiên của tôi muốn mua ngọc thạch thì có đầy thương nhân tự tìm tới cửa, ngược lại là các người, sau này cũng đừng mơ có thể bán được một miếng ngọc thạch nào ở Ma Đô."

"Toàn bộ Ma Đô, nếu ai dám thu ngọc thạch của các người,

chính là gây khó dễ cho Nghiễm Đức Hiên của tôi, ngược lại tôi cũng thật muốn nhìn xem ai dám thu."

Trương Nghiễm Đức có nền tảng này, không phải những người kinh doanh châu báu khác sẽ nghe lệnh của hắn, mà là vì những người này đều sẽ nể mặt mũi hắn một chút, dù sao cũng có nhiều thương nhân cung ứng hàng hóa như vậy, không hợp tác với một hai nhà thật không đáng kể chút nào.

"Lão Trần, lão Hứa, có phải các người quá vọng động rồi không?"

"Đúng vậy, sao có thể như vậy, tôi thấy hay là các người xin lỗi tổng giám đốc Trương đi."

"Tôi thấy có phải mọi người muốn làm phản rồi không? Lúc này chúng ta là tới tìm Hoa Bảo Lâu để đòi nợ đấy, thế nào biến thành tình huống như lúc này?"

Vào lúc này, những thương nhân ngọc thạch khác nhao nhao mở miệng hoà giải, chẳng qua trên mặt không ít người lại lộ ra dáng vẻ hả hê, thậm chí bọn họ đã nghĩ đến, làm như thế nào nuốt thị trường vốn thuộc về Trần Lợi Dân cùng lão Hứa.

Chương 661: Kiêng kỵ người trẻ tuổi này (1)

Thương nhân kinh doanh ngọc thạch nhao nhao mở miệng, vẻ đắc ý trên mặt Trương Nghiễm Đức càng sâu, "Người trẻ tuổi, tôi nói rồi lần này Hoa Bảo Lâu tôi ăn chắc, cho dù cậu có thể lấy ra đủ tiền, vậy thì thế nào? Đã không có ngọc thạch, Hoa Bảo Lâu còn có thể mua bán cái gì?"

"Tổng giám đốc Trương, tôi cảm thấy Hoa Bảo Lâu người ta vẫn còn đồ có thể bán, không phải nghe nói ông chủ Hoa rất có hứng thú với mấy vật dưới đất sao, không chừng ông chủ Hoa xoay người lập tức đi đào mộ tổ nhà người ta."

"Cái gì phần mộ tổ tiên, người ta đây là có nghề nghiệp, tên gì gì Kim..."

"Mạc kim giáo úy (1)."

(1) Mạc kim giáo úy: Mạc kim giáo úy là một chức vị thời xưa. Vào thời Đông hán, nhà quân sự và nhà chính trị Tào Tháo đề xuất chức “Mạc kim giáo úy” trong quân, chủ yếu chịu trách nhiệm tìm kiếm lăng mộ, lùng kho báu, qua đó hỗ trợ tài chính cho quân đội

"Đúng đúng đúng, chính là Mạc kim giáo úy."

Mấy vị thương nhân kinh doanh ngọc thạch cũng phụ họa, trải qua khoảng thời gian vừa rồi bọn họ cũng đã nhìn ra, Trần Lợi Dân cùng lão Hứa đã quyết tâm phải đứng ở bên phía người trẻ tuổi kia, vậy bọn họ liền lựa chọn Nghiễm Đức Hiên, cho tổng giám đốc Trương một ấn tượng tốt, đến lúc đó phân ngạch của Trần Lợi Dân cùng lão Hứa ở Ma Đô không chừng liền để bọn hắn lấy được.

Mỗi năm xuất hàng nhiều hơn chục triệu, cũng liền có nghĩa có thể kiếm nhiều hơn vài triệu, đây không phải một số lượng nhỏ.

Sắc mặt của Hoa Bác Vinh rất khó coi, muốn phát hỏa, chẳng qua lại bị ánh mắt của Phương Minh ngăn lại.

"Hắn... Còn có hắn... Trần Lợi Dân, lai lịch của mấy người kia hắn ông đều biết đi."

Phương Minh chỉ chỉ mấy thương nhân kinh doanh ngọc thạch vừa mở miệng giễu cợt, Trần Lợi Dân gật đầu, tất cả mọi người đều là người trong nghề, nền tảng của mấy người này hắn tự nhiên rất rõ ràng.

"Tốt lắm, hiểu rõ là được rồi, đến lúc đó ông nói nguồn gốc của mấy người này cho tôi biết là được."

Nghe được lời nói của Phương Minh, mấy thương nhân kinh doanh ngọc thạch kia ngơ ngác một chút, chẳng qua theo sau chính là giễu cợt: "Người trẻ tuổi, không nên làm ra vẻ giống như bản thân rất lợi hại, cho dù cậu có lai lịch, nhưng chúng tôi cũng không phải ăn chay."

"Không sai, biết lai lịch của chúng tôi thì có thể làm gì? Chúng tôi một không trốn thuế, hai không làm chuyện phạm pháp, cậu có thể làm gì được chúng tôi?"

"Không cần Trần Lợi Dân nói cho cậu biết, hiện tại tôi có thể nói cho cậu biết, tôi là tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Ngọc Thạch Như Ý, công ty của tôi ở Tháp Mộc Nhĩ."

Mấy vị thương nhân kinh doanh ngọc thạch này không hề sợ hãi như vậy là có nguyên nhân, công ty của bọn họ vốn không ở Ma Đô, chẳng qua chỉ là có qua lại làm ăn với Ma Đô bên này mà thôi, mặt khác bọn họ là người dân tộc thiểu số, hơn nữa còn đến từ chính một nơi cực kỳ đặc thù là Tân Giáng.

Tân Giáng cái chỗ này bởi vì đặc thù, chính sách của phía trên cũng khác với những nơi khác, chỉ cần không phạm pháp, bình thường cấp trên sẽ không chủ động trêu chọc bọn hắn, cho nên một số địa đầu xà như bọn họ căn bản cũng không sợ rồng từ phía bên ngoài tới.

Thấy những người này trào phúng Phương Minh, Trần Lợi Dân không thể ngồi yên, hắn biết chuyện hắn nghe lời Trương Nghiễm Đức tới đây tìm Hoa Bảo Lâu đòi nợ, nhất định cậu Phương đã rất khó chịu, mà lúc này đây đúng là cơ hội tốt để hắn lập công chuộc tội.

"Phùng Minh, ông nói gì vậy, sao có thể không tôn kính với cậu Phương như thế?"

"Nha, sao Trần Lợi Dân ông lại gấp gáp nịnh bợ thế, tôi thấy tuổi của mẹ người trẻ tuổi kia cũng chỉ cỡ ông, nghe nói bà xã của ông mới chết năm kia, chẳng lẽ ông muốn làm cha ghẻ của tên nhóc này sao?"

"Phùng Minh!"

Trần Lợi Dân vừa nghe thấy lời này vẻ mặt tràn đầy lửa giận, lời của Phùng Minh không chỉ mắng vợ hắn, quan trọng nhất là còn liên quan tới mẹ của cậu Phương, cậu Phương có thân phận tôn quý tới mức nào, mình có thể có quan hệ gì với mẹ của người ta sao?

Sắc mặt Phương Minh cũng triệt để âm trầm lạnh lẽo, trong mắt mang theo ý lạnh, nói gằn từng chữ từng chữ một: "Từ hôm nay trở đi, tại ngành nghề ngọc thạch này, tôi sẽ khiến ông nửa bước khó đi."

"Để cho tôi nửa bước khó đi tại ngành nghề ngọc thạch này? Cậu là đang nằm mơ sao? Cậu cho rằng cậu là ai, là thái tử gia nhà họ Trần ở Thụy Lệ, Trần Dương?"

Vẻ mặt Phùng Minh tràn đầy châm chọc, muốn phong sát hắn tại ngành nghề ngọc thạch này, trong nước chỉ có một nhà có khả năng, đó chính là nhà họ Trần ở Thụy Lệ. Mà ở cái tuổi này người có thể có khả năng nói ra được lời như thế trong nhà họ Trần ở Thụy Lệ, chính là đời thứ ba nhà họ Trần, Trần Dương.

"Trần Dương?"

Phương Minh không nói gì, chỉ lấy di động ra, bấm gọi một số điện thoại, không bao lâu sau bên kia lập tức truyền tới âm thanh.

"Tôi là Trần Dương, cậu là?"

Phương Minh vừa gọi liền mở loa ngoài, cho nên đám người ở đây đều nghe được âm thanh truyền tới từ trong điện thoại, sau khi nghe được Tần Dương tự báo danh tính bên trong, những thương nhân kinh doanh ngọc thạch đang ở đây đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sẽ không trùng hợp như thế chứ, Phùng Minh mới vừa nói tới thái tử gia nhà họ Trần, người trong điện thoại này liền tự xưng mình là Trần Dương.

Lẽ nào cái người trong điện thoại kia chính là thái tử gia nhà họ Trần, Trần Dương?

Trong số những người ở đây, chỉ có Trần Lợi Dân xác định, đều bên kia điện thoại khẳng định chính là Trần Dương, chẳng qua điều khiến hắn nghi ngờ là, lấy sự tôn kính của nhà họ Trần đối với cậu Phương, vì sao di động Trần Dương lại không lưu số điện thoại của cậu Phương?

Đương nhiên Trần Lợi Dân không biết Phương Minh đã đổi số điện thoại, đã không còn dùng dãy số ban đầu, mà với trí nhớ của Phương Minh, những số điện thoại vốn được lưu bên trong điện thoại cậu đã sớm ghi tạc trong đầu.

"Là tôi, Phương Minh."

Khi Phương Minh nói ra tên mình, đầu bên kia điện thoại trầm mặc khoảng chừng ba giây, ngay sau đó mới là giọng nói kinh hỉ cùng kích động của Trần Dương truyền tới.

"Cậu Phương, thật là cậu Phương, ông nội đã gọi điện thoại cho cậu nhiều lần nhưng đều không gọi được, tôi sẽ đi nói cho ông nội ngay bây giờ, nhất định ông nội sẽ rất vui vẻ."

Giọng điệu kích động của Trần Dương bên trong điện thoại tất cả mọi người ở đây đều nghe được, thậm chí còn nghe được tiếng bước chân chuyển động, điều này nói rõ Trần Dương ở đầu bên kia điện thoại hẳn là đang chạy.

Không bao lâu, di động bên kia liền đổi một tiếng nói già nua truyền đến, "Cậu Phương, không ngờ cậu lại có thể gọi điện thoại tới cho tôi, đoạn thời gian trước trong nhà tổ chức tiệc mừng thọ cho tôi, còn nghĩ mời cậu Phương đến Thụy Lệ ngồi một hồi, nể mặt ăn một bát mì mừng thọ của lão già họm hẹm này..."

Nghe đến đó, sắc mặt đám người ở đây đã là triệt để thay đổi.

Đã có người nghe được đây chính là giọng nói của Trần Bách Vạn, Trần hội trưởng hiệp hội ngọc thạch của bọn họ, mà cho dù không nghe ra được, thế nhưng Trần Dương, Thụy Lệ, ông nội, mấy từ ngữ quan trọng này cũng có thể để cho bọn họ suy đoán ra thân phận của ông lão ở đầu bên kia điện thoại di động.

Thân thể Phùng Minh đang phát run, hắn không nghĩ tới người trẻ tuổi trước mắt kia vậy mà lại thực sự có quan hệ với nhà họ Trần, quan trọng nhất là, liền Trần hội trưởng đều dùng cách gọi kính trọng với hắn, hơn nữa lại vẫn tự xưng là lão già họm hẹm, điều này nói rõ thân phận của người trẻ tuổi này không thể thấp hơn Trần hội trưởng.

"Trần lão, gần đây có chút việc phải xử lý, cho nên đổi một số điện thoại di động, nếu như có cơ hội tôi sẽ đi Thụy Lệ một

chuyến." Phương Minh chậm rãi đáp, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Tốt, vậy lão già họm hẹm tôi nhất định sẽ quét dọn giường chiếu mà đợi." Bên kia điện thoại Trần Bách Vạn cười ha ha một tiếng, chẳng qua theo sau lập tức tiếp tục nói: "Cậu Phương gọi cú điện thoại này qua đây là có chuyện gì đúng không?"

Chương 662: Kiêng kỵ người trẻ tuổi này (2)

Rốt cục Trần Bách Vạn là người già đời, hắn biết cao nhân giống Phương Minh này không thể nào vô duyên vô cớ gọi điện thoại tới, càng không thể nào lại gọi cho cháu mình mà không phải trực tiếp gọi cho mình, tất nhiên là có chuyện gì.

"Có phải là có chuyện gì muốn nói với Dương Dương, tôi đây đưa di động cho Dương Dương?"

Trần Bách Vạn rất nhanh thì nghĩ đến bệnh tình đặc thù trên người cháu trai mình, cảm thấy có thể là có liên quan với cháu mình, lập tức thử thăm dò.

"Không cần, kỳ thực cũng không có chuyện gì, không biết Trần lão có biết một công ty tên là Ngọc Thạch Như Ý hay không, địa chỉ là ở Tháp Mộc Nhĩ."

"Công ty Ngọc Thạch Như Ý? Tháp Mộc Nhĩ? Tôi chưa từng nghe qua, thế nào, cậu Phương có liên quan gì với công ty này sao? Vừa vặn nhà họ Trần của tôi cũng có kinh doanh ngọc thạch ở bên kia, chỉ cần công ty này có nhu cầu, có thể hợp tác cùng công ty của nhà họ Trần chúng tôi."

Nghe được giọng nói của Trần Bách Vạn truyền tới từ đầu bên kia, đám người ở đây lộ ra vẻ khiếp sợ, hợp tác với nhà họ Trần tại ngành nghề ngọc thạch này có ý nghĩa thế nào bọn họ rất rõ ràng, đó chính là nằm thẳng kiếm tiền!

Lần này, ánh mắt không ít người khi nhìn về phía Phùng Minh đều thay đổi, đương nhiên, ánh mắt này không phải ước ao, mà là

trào phúng.

"Hợp tác thì không cần, chỉ là ông chủ của công ty này lên tiếng chửi bới mẹ tôi." Phương Minh lạnh lùng đáp.

"A..."

Đầu bên kia điện thoại di động Trần Bách Vạn trầm mặc vài giây, sau đó nổi giận đùng đùng đáp: "Thật là có cái lý nào như vậy, không nghĩ tới ngành nghề kinh doanh ngọc thạch của tôi còn sẽ có loại sâu bọ như thế, thậm chí ngay cả mẹ của cậu Phương cũng dám chửi bới, cậu Phương cứ yên tâm, vấn đề này tôi sẽ đi xử lý, con sâu làm rầu nồi canh như vậy là tuyệt đối không thể nào tiếp tục lưu tại ngành nghề ngọc thạch này, tôi sẽ liên hợp đông đảo thương nhân trong nghề, tiến hành phong sát người kia."

"Như vậy liệu có tổn hại tới lợi ích của nhà họ Trần các người không?"

"Sẽ không, nhắc tới ngược lại tôi phải cảm tạ cậu Phương, là cậu Phương đã cho ngành nghề kinh doanh ngọc thạch chúng tôi cơ hội bắt được một công ty phẩm đức hư hỏng hại quần chi mã (1) như vậy."

(1) Hại quần chi mã: một người làm bậy cả làng mang tiếng

"Tốt, vậy thì phiền phức Trần lão."

Tắt điện thoại, Phương Minh lạnh lùng nhìn về phía Phùng Minh, mà Phùng Minh trực tiếp đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, mặt không còn chút máu, bởi vì hắn biết mình xong, công ty nhà mình cũng xong rồi, Trần hội trưởng đều nói những lời này, vậy tại ngành nghề ngọc thạch này hắn không thể nào tiếp tục ở lại.

Có thể kinh doanh ngọc thạch suốt nửa đời, một khi không thể tiếp tục buôn bán tại ngành nghề ngọc thạch này, căn bản hắn không biết có thể làm cái gì, mặt khác đầu năm nay ai làm buôn

bán mà không thiếu nợ ngân hàng, đợi khi Trần hội trưởng phát tán tin tức này ra ngoài, tất nhiên ngân hàng sẽ đến đòi nợ, vậy tình cảnh của hắn sẽ không khác gì Hoa Bác Vinh bây giờ.

Không đúng, không phải Hoa Bác Vinh bây giờ, mà là Hoa Bác Vinh trước khi người trẻ tuổi này tới.

Trong lòng Phùng Minh hiểu, có người trẻ tuổi này xuất hiện, nguy cơ nợ nần của Hoa Bác Vinh căn bản không coi vào đâu, có nhà họ Trần ở, những thương nhân ngọc thạch khác còn dám bức ép Hoa Bác Vinh chặt tới mức đó sao?

Cho dù dám, nhưng người trẻ tuổi kia có thể cho nhà họ Trần tôn kính như vậy, lai lịch thân phận có thể nghĩ, mấy chục triệu đối với người ta đến nói căn bản cũng không phải là vấn đề.

Phùng Minh có thể nghĩ thông suốt, những thương nhân kinh doanh ngọc thạch đang ở đây cũng có thể nghĩ ra được, lúc này thấy bản hợp đồng mình đã ký tên trên bàn, trên mặt lúc trắng lúc xanh.

Nhà họ Trần bên kia nhất định sẽ biết chuyện đã xảy ra, đến lúc đó nhất định sẽ gõ đầu bọn họ, đắc tội nhà họ Trần, sau đó lại hao tổn một thành phần tiền còn lại, những thương nhân ngọc thạch này quả thực đều muốn khóc.

Đương nhiên, phần lớn thương nhân kinh doanh ngọc thạch chỉ muốn khóc, nhưng mấy người đã cùng Phùng Minh hùa nhau nói năng giễu cợt lỗ mãng lúc trước, lúc này mặt xám như tro tàn, tuy rằng người trẻ tuổi kia chỉ nói ra Phùng Minh, nhưng đến lúc đó nhà họ Trần biết những chuyện đã xảy ra ở đây, khẳng định cũng sẽ tìm bọn hắn tính sổ, cho dù không bị phong sát, phỏng chừng cũng phải bị lột da.

Nghĩ tới đây, một bầu không khí hối hận tràn ngập toàn bộ sảnh lớn.

"Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế đây."

Tại chỗ chỉ có vẻ mặt của Trần Lợi Dân cùng lão Hứa còn hơi nhẹ nhỏm một chút, dù sao cuối cùng bọn họ cũng không có đứng ở Trương Nghiễm Đức bên kia.

Trương Nghiễm Đức, lúc này sắc mặt đồng dạng cũng là vô cùng khó coi, đương nhiên hắn biết kết cục khi đắc tội với nhà họ Trần, chỉ là hắn không rõ, tại sao Hoa Bác Vinh lại có liên quan với nhà họ Trần, người trẻ tuổi kia có quan hệ như thế nào với Hoa Bác Vinh, có thân phận gì, lấy năng lực của bên kia làm sao lại không thể điều tra ra Hoa Bác Vinh có quan hệ cùng người trẻ tuổi kia?

Nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt Trương Nghiễm Đức đột nhiên lộ ra biểu tình sợ hãi, bởi vì hắn nghĩ tới một khả năng, bên kia, sở dĩ muốn mượn tay của mình đối phó Hoa Bác Vinh, khẳng định không phải vì sợ Hoa Bác Vinh, thậm chí cũng sẽ không sợ nhà họ Trần, chẳng lẽ là bởi vì người trẻ tuổi trước mặt kia?

Bên kia, kiêng kỵ người trẻ tuổi này!

Nghĩ tới khả năng này, Trương Nghiễm Đức thật sự sợ.

Bên kia là tồn tại như thế nào, trong lòng Trương Nghiễm Đức rất rõ ràng, căn bản cũng không phải là người thường có thể chống lại, mà sở dĩ hắn có thể móc nối quan hệ cùng bên kia, cũng là vì hắn có một vị bà con xa chính là người bên kia.

Đầu năm nay, có tiền chính là có thiên hạ, nhưng kẻ có tiền sợ kẻ có quyền, bởi vì kẻ có quyền có thể khiến bọn họ phá sản, nhưng so với kẻ có quyền, kẻ có tiền càng sợ một loại người, đó chính là loại người có thể cướp đi tính mạng của bọn họ.

Trương Nghiễm Đức rất rõ ràng, người bên kia đều là người có thể làm tới mức giết người trong vô hình, hơn nữa cũng tương tự

nắm giữ lấy tài phú khổng lồ, thế nhưng mặc dù vậy, bên kia cũng không dám không chút kiêng nể gì đối phó với Hoa Bác Vinh, mà muốn hao phí tâm tư như vậy, ngay từ đầu hắn còn hơi nghi hoặc một chút, nhưng bây giờ đột nhiên hắn suy nghĩ rõ ràng.

Người mà bên kia kiêng kỵ không phải Hoa Bác Vinh, hắn là người trẻ tuổi trước mắt, người trẻ tuổi này chính là chỗ dựa vững chắc của Hoa Bác Vinh.

Có thể khiến bên kia kiêng kỵ như vậy, khiến nhà họ Trần tôn kính như vậy, thân phận của người trẻ tuổi kia có thể nghĩ, giờ khắc này trong lòng Trương Nghiễm Đức dâng lên ý hối hận nồng đậm.

Thần tiên đánh nhau, con người gặp nạn.

Mặc kệ kết quả cuối cùng là cái gì, nhất định tự mình là không thể tốt đẹp được, nếu như bên kia vứt bỏ mình, vậy mình càng là hoàn toàn xong.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt này túa ra làm ướt toàn bộ vùng lưng Trương Nghiễm Đức, hiện tại điều hắn có khả năng trông cậy vào nhất chính là bên kia không vứt bỏ hắn.

Phương Minh lạnh lùng liếc nhìn Trương Nghiễm Đức, hắn biết rõ người sau lưng xui khiến Trương Nghiễm Đức chính là nhà họ Mục, cũng chỉ có nhà họ Mục mới nhắm vào chú Hoa như vậy, nhưng bởi vì quy tắc giới tu luyện không được tùy ý ra tay với người bình thường, lại thêm ông Đường nhìn chằm chằm, cho nên nhà họ Mục không cách nào tự mình ra tay, chỉ có thể sai sử dạng người như Trương Nghiễm Đức đối phó chú Hoa, để tránh lưu lại nhược điểm.

"Trong vòng 3 ngày sau khi ký hiệp ước, phần tiền còn lại sẽ được gửi thẳng đến trong tài khoản của các người, đương nhiên nếu như các người không tín nhiệm, vậy cũng có thể cùng đến

ngân hàng thực hiện thủ tục chuyển khoản ngay bây giờ."

Nghe được lời của Phương Minh, những thương nhân buôn ngọc thạch kia liền vội vàng lắc đầu, lộ ra thái độ tín nhiệm trăm phần trăm.

"Cậu Phương sao lại nói vậy, tất cả chúng tôi đều tin tưởng ông chủ Hoa."

"Không sai, không sai, danh dự và uy tín của ông chủ Hoa chúng tôi đều biết đến, đừng nói là ba ngày, nhiều hơn chút thời gian nữa cũng không thành vấn đề."

"Đúng, chúng tôi tin tưởng ông chủ Hoa, sau khi chuyển khoản ông chủ Hoa điện thoại thông báo một tiếng là được rồi."

Những thương nhân ngọc thạch này lập tức thay đổi chiều hướng, Hoa Bác Vinh ở một bên nhìn mà cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, uy tín và danh dự, nếu như những thương nhân ngọc thạch này thật tin tưởng uy tín và danh dự của hắn, như thế nào lại có một màn trước mắt này.

Chương 663: Hoa Minh Minh gây chuyện?

Chẳng qua Hoa Bác Vinh cũng không phải người đúng lý mà không buông tha người (1), suy bụng ta ra bụng người nếu như đổi lại hắn là thương nhân kinh doanh ngọc thạch mà nói, chỉ sợ cũng phải làm ra hành động đòi nợ, nói trắng ra là, những người này tới cửa đòi nợ mặc dù có làm trái khế ước tinh thần, nhưng nhân tính chính là như vậy, ngoại trừ Phùng Minh mấy người hùng hổ dọa người này ngoại trừ, những người khác trong lòng của hắn ngược lại cũng không oán hận.

(1) Đúng lý mà không buông tha người: là một câu tục ngữ của TQ, nghĩa là trong tranh chấp, chỉ cần có lý sẽ không chịu lui nhường

Những thương nhân ngọc thạch này nhao nhao rời đi, mà Trương Nghiễm Đức cùng Phùng Minh hai người cũng nắm lấy tay nhau, mang theo sợ hãi cùng thấp thỏm lo âu rời đi, Hoa Bảo Lâu lại khôi phục sự yên lặng.

"Phương Minh..."

"Chú Hoa, cháu biết chú muốn nói cái gì, số tiền kia coi như là cháu cho chú Hoa mượn trước, cháu tin tưởng nhất định chú Hoa có thể trả lại cho cháu đấy, trừ phi chú Hoa đã không có lòng tin với bản lĩnh buôn bán của mình."

Phương Minh cười cười, mà nghe được lời của Phương Minh, Hoa Bác Vinh cũng không tiếp tục sĩ diện cãi láo nữa, tất cả mọi thứ của nhà họ Hoa là ân công ban cho, nếu hắn không thể trả hết, giữ lại ân tình này để con mình còn có hậu đại hoàn lại đi.

"Chú Hoa, cô gái này rất không tồi."

Sự tình đã được giải quyết, nhìn Tưởng Oánh Oánh vẫn còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, Phương Minh khó có được biểu dương một câu.

"Ừm, Oánh Oánh vẫn luôn là một nhân viên ưu tú bên trong tiệm chúng ta, sau khi xảy ra chuyện lần này, cũng không rời đi giống những nhân viên khác, đợi khi Hoa Bảo Lâu khôi phục buôn bán bình thường, có thể đảm nhiệm quản lý cửa hàng."

Nghe thấy những lời Hoa Bác Vinh nói, trên mặt Tưởng Oánh Oánh lộ ra vẻ vui mừng, hiện tại cô ấy chỉ là một người bán hàng bình thường, tiền lương thêm trích phần trăm trên dưới cũng cỡ sáu bảy nghìn, dù sao trong ngành nghề châu báu này người hướng dẫn được trích phần trăm không thấp, hơn nữa việc kinh doanh của Hoa Bảo Lâu vốn cũng rất không tệ.

Một người hướng dẫn đã có tiền lương cao như vậy, mà với tư cách là người quản lý cửa hàng có thể hưởng thụ 1% lợi nhuận trong tiệm, Tưởng Oánh Oánh cũng biết vào thời gian cửa hàng kinh doanh tốt nhất, một tháng chỉ tính tiền trích phần trăm người quản lý đã có thể lấy được 200 nghìn.

"Cám ơn ông chủ, cảm ơn cậu Phương, nhất định tôi sẽ cố gắng làm việc, không cô phụ kỳ vọng của ông chủ còn có cậu Phương." Tưởng Oánh Oánh vội vàng nói cám ơn, lúc này cũng không phải là lúc để khiêm tốn.

"Đây là thứ cô nên nhận được." Phương Minh khoát khoát tay, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía một người nam bán hàng khác cách đó không xa, người nam bán hàng kia thấy Phương Minh quét mắt tới, vẻ mặt chột dạ cúi đầu, ánh mắt không dám đối diện với Phương Minh.

Hoa Bác Vinh nhìn theo ánh mắt của Phương Minh, cũng nhìn

thấy vẻ mặt của người nam bán hàng kia, nghĩ đến những thương nhân ngọc thạch này lại tới đây nhanh như vậy, trong lòng hắn liền hiểu rõ, cũng biết nên xử lý như thế nào.

Đinh linh linh!

Ngay khi Hoa Bác Vinh chuẩn bị mở miệng, điện thoại di động của hắn vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số, nhíu mày lại nhấn xuống nút trả lời.

"Tao nói mày cái tên nhóc láo toét kia, mày làm trò gì vậy? Đi suốt cả đêm hôm qua không trở về nhà, mày muốn chọc tao tức chết sao?"

Hoa Bác Vinh ấn nút nhận cuộc gọi sau đó trực tiếp mắng lên, nghe được tiếng mắng của chú Hoa, Phương Minh lắc đầu, không cần nghĩ cũng biết bên kia điện thoại chính là Hoa Minh Minh.

"Cha, con có chút việc phải xử lý, ngày hôm nay cũng không quay về, cha và mẹ tự mình chú ý một chút."

"Mày nói cái gì, ngày hôm nay mày cũng không trở lại sao? Trong lòng tên nhóc khốn kiếp mày có còn gia đình hay không? Mày cả ngày..."

"Cha, sau khi xử lý xong chuyện con sẽ trở về, tốt rồi, tạm thời không nói nữa... Cái kia ai… Đã gọi điện thoại cho người trong nhà chưa? Có muốn được bảo lãnh nữa không..."

"Này này này, nộp tiền bảo lãnh cái gì? Tên ranh con mày có phải lại phạm tội nữa không?"

Tút tút tút...

Di động truyền đến tiếng tút tút tút, Hoa Minh Minh ở bên kia cúp điện thoại, vẻ mặt Hoa Bác Vinh tràn đầy sự phẫn nộ, mà Phương Minh lại nhíu mày lại, bởi vì khoảng cách gần, cho nên

vừa rồi cậu cũng đã nghe được âm thanh của Hoa Minh Minh bên kia điện thoại.

"Nhất định là thằng nhóc này lại gây chuyện, mặc kệ nó, chính nó không trở về nhà, vậy cho dù chết ở bên ngoài cũng là chuyện của nó."

Vẻ mặt Hoa Bác Vinh tràn đầy vẻ hận rèn sắt không thành thép, Phương Minh lại cười cười lắc đầu, tuy rằng có đôi khi Hoa Minh Minh rất khốn nạn, nhưng còn không đến mức làm ra chuyện phạm pháp, có thể là gặp phải chuyện gì.

"Chú Hoa, hay là gọi điện thoại hỏi cho rõ đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, sau khi Hoa Bác Vinh suy nghĩ một chút lại bấm gọi lại số điện thoại kia, tuy rằng ngoài miệng mắng hung ác, nhưng rốt cuộc hắn cũng chỉ có một người con trai độc nhất như vậy, làm sao có thể thực sự không quan tâm, lời nói của Phương Minh vừa vặn khiến hắn có một lý do xuống dốc.

Điện thoại vừa gọi ra, không bao lâu liền có người tiếp thông, là giọng nói của một người đàn ông khác.

"Là người nhà của Hoa Minh Minh đúng không, Hoa Minh Minh đánh nhau ẩu đả ở KTV, bây giờ người bị thương muốn khởi tố hắn, các người làm người thân tốt nhất nên đến một chuyến, ở đồn công an Đại Bắc Môn..."

Nghe được giọng nói của cảnh sát trong điện thoại, sắc mặt Hoa Bác Vinh tái nhợt, sau khi cúp điện thoại tức giận tới mức tay đều đang run run.

"Tên nghịch tử này, trong nhà gặp phải chuyện lớn như vậy, vậy mà nó lại còn tranh giành tình nhân đánh nhau ẩu đả với người ta ở KTV, khởi tố, khiến những người đó đi khởi tố, tốt nhất

để nó bị phán mấy năm tù, lần này chú sẽ không đi quản nó cái thằng khỉ gió này."

"Chú Hoa, hẳn Minh Minh không phải là người không hiểu chuyện như thế, cháu cảm thấy nhất định trong chuyện này còn có nội tình gì đó, hay là chúng ta đi xem một chút đi."

"Không đi, liền để nó chết ở đồn công an, không phải nó dám gây chuyện ấy ư, vậy hãy để nó tự mình giải quyết, nếu thực sự không phải lỗi của nó, vì sao mới vừa rồi nó không nói rõ ra trong điện thoại?"

Hoa Bác Vinh tự nhận bản thân mình hiểu rất rõ người con trai này, khẳng định chính là chạy đến KTV uống hơi nhiều rượu một chút, sau đó tinh trùng lên não đánh nhau ẩu đả cùng người ta.

Phương Minh mỉm cười, hình tượng của Hoa Minh Minh ở trong lòng chú Hoa thật sự chính là không tốt, đương nhiên, đây cũng là bởi vì hành vi cử chỉ của Hoa Minh Minh trong nhiều năm qua đưa đến, ở trong mắt chú Hoa, Hoa Minh Minh chính là loại chúa gây chuyện thị phi.

"Hay là đi xem một chút đi, dù sao thì bây giờ cách giờ ăn còn một đoạn thời gian, không vội."

Nét mặt già nua của Hoa Bác Vinh biến hóa mấy lần, một lúc sau mới đáp: "Nếu Phương Minh cháu nói như vậy, vậy chúng ta liền đi qua nhìn một chút, nhưng đừng hy vọng chú đi nộp tiền bảo lãnh cứu thằng nhóc nó ra, nếu nó thực sự làm chuyện phạm pháp gì thì cứ để nó ở trong đó đi, nhốt nó vài ngày, cũng vừa hay có thể giáo huấn nó, Phương Minh cháu cũng đừng giúp nó nữa."

"Tốt, cứ dựa theo chú Hoa nói, chúng ta chỉ đi xem thôi."

Phương Minh dựa theo lời Hoa Bác Vinh nói cười cười đồng ý,

nhưng cậu cũng biết chú Hoa chỉ mạnh miệng thôi, cũng chỉ nói miệng nhốt mấy ngày như vậy, không thể nào thực sự nhìn Hoa Minh Minh bị khởi tố.

...

Đồn công an Đại Bắc Môn.

Trên đầu Hoa Minh Minh bao lấy khăn lụa, lúc này đang ngồi ở trên ghế ngoài hành lang của đồn công an, mà ở trước mặt của hắn cùng có năm người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi, trong đó có hai người cũng quấn băng vải trên người giống Hoa Minh Minh.

Năm người này dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Hoa Minh Minh, nhưng mà Hoa Minh Minh chỉ trầm mặt không nói một lời.

"Hoa Minh Minh, vấn đề này tao sẽ không để yên, mày chờ xem, lần này tao muốn mày phải ngồi nhà đá bóc lịch."

"Anh Khải, người ta thế nhưng ông chủ nhỏ của Hoa Bảo Lâu, đến lúc đó không chừng có thể dùng tiền giải quyết cảnh sát đấy?" Trong năm người có một người phụ nữ õng ẹo nói.

"Phi, còn ông chủ nhỏ, Hoa Bảo Lâu sắp vỡ nợ rồi, cha của hắn thiếu khoản nợ một cái mông (2), đến lúc đó hai cha con bọn họ cùng nhau vào ngục giam, vừa lúc tới ngục giam có thể bán mông (3), không chừng một lần còn có thể kiếm được hai ba trăm, làm mấy chục năm có thể trả hết nợ ra ngoài."

(2) Một cái mông: ý chỉ rất lớn

(3) Bán mông: là một từ ngữ mạng TQ, ý chỉ làm trai bao

"Ha ha, mấy trăm nguyên quá ít, mông của ông chủ nhỏ của Hoa Bảo Lâu non mềm như vậy, khẳng định phải đáng giá hơn một chút."

Hoa Minh Minh vốn đang trầm mặc nghe đến đó, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, trực tiếp đập vào sau gáy đối phương.

"Lão tử đánh chết mày."

"Ai sợ ai."

"Sao đấy? Đánh hắn, đánh chết hắn đi."

Trong hành lang, Hoa Minh Minh cùng mấy người kia nhào vào đánh nhau, mặc dù đối mặt với nhiều người, nhưng Hoa Minh Minh chỉ nắm một người đánh, không thèm để ý quyền đấm cước đá của những người khác đối với hắn chút nào, trong lúc nhất thời hàng lang loạn thành một đống.

Chương 664: Hai cha con quật cường (1)

"Ở trong đồn công an còn dám động thủ đánh người, cậu thật sự là coi trời bằng vung!"

Khi Phương Minh cùng Hoa Bác Vinh chạy đến, đúng lúc là thấy được mấy vị cảnh sát đang khiển trách Hoa Minh Minh, mà nghe được cảnh sát nói như vậy, biết con mình vào đồn công an còn không yên ổn, vẫn còn đánh nhau với người khác, mặt Hoa Bác Vinh xanh lét, đi nhanh về phía trước.

"Chú Hoa?"

Phương Minh thấy hành động của chú Hoa, kêu một tiếng, Hoa Minh Minh nghe được âm thanh này, ánh mắt nhìn về phía sảnh lớn bên kia, đúng lúc đối diện với ánh mắt của cha mình.

"Cha."

Hoa Minh Minh cúi đầu, nhưng Hoa Bác Vinh lại đưa tay ra, tát một cái tát vang dội lên trên mặt Hoa Minh Minh.

Hoa Minh Minh giật mình, Phương Minh cũng hơi nhíu mày, toàn bộ hàng lang chỉ có tiếng gầm thét của Hoa Bác Vinh.

"Mày cái thằng nhóc này, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, không ngờ mày còn đi KTV ẩu đả đánh nhau với người khác, hơn nữa còn không biết hối cải, đã tới đồn công an vậy mà lại còn dám động thủ, tao nói cho mày biết, nhà họ Hoa của tao không có đứa con trai bất hiếu như mày, lần này chính mày chết ở đồn công an cũng không có quan hệ gì với tao."

Hoa Bác Vinh là giận thật, con mình không học vấn không nghề nghiệp còn chưa tính, dù sao có hắn kiếm được nhiều tiền bạc như vậy, chỉ cần con mình không làm mấy chuyện phạm pháp gì, tương lai cưới một bà xã sống qua ngày vốn không thành vấn đề, tự mình vốn không hy vọng gì đối với đứa con này, hiện tại chỉ hy vọng cháu của mình mau mau được sinh ra, cố gắng bồi dưỡng đời thứ ba thật tốt.

Nhưng lúc này đây, gia đình gặp biến đổi lớn vậy mà con mình lại vẫn gây sự, hơn nữa còn không biết thu liễm, khiến lòng hắn nguội lạnh hoàn toàn, con trai như vậy giữ lại có ích lợi gì?

Hoa Minh Minh cũng xanh mặt, tuy rằng từ nhỏ bị đòn không ít, nhưng phần lớn thời gian đều là bị vỗ vào đầu, cha tát vào mặt hắn như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhất là còn ngay trước mặt nhiều người ngoài như vậy.

Quay đầu qua, Hoa Minh Minh không nói một lời.

"Phương Minh, chúng ta đi, để thằng nghịch tử kia tiếp tục ở lại chỗ này đi, không phải nó có năng lực chịu đựng giỏi lắm sao? Có năng lực đánh nhau đồn công an, vậy để cho chính nó tới xử lý, tốt nhất là bị phán mấy năm, chú liền coi như chưa từng sinh ra một đứa con trai như nó."

Hoa Bác Vinh xoay người liền muốn rời đi, Phương Minh bất đắc dĩ, lúc này cả hai cha con đều đang bực bội, cậu chỉ có thể đến làm người trung gian.

"Chú Hoa đừng có gấp, trước tiên hỏi rõ ràng chuyện này đã."

"Còn hỏi cái gì, đều đánh tới trong sở công an rồi, chính là tên nghịch tử này gây chuyện thị phi, bằng không như thế nào lại gây ra chuyện như vậy?"

Phương Minh nhíu mày, đưa mắt nhìn hướng Hoa Minh Minh,

"Hoa Minh Minh, chuyện gì xảy ra cậu nói xem…"

"Không phải ông ấy đã nói rồi sao, là tôi gây chuyện thị phi, là tôi đánh nhau ẩu đả, vậy thì chính là tôi đánh nhau ẩu đả, có cái gì hay mà nói, dù sao thì chính là tôi chết ở bên ngoài cũng không có quan hệ gì với ông ấy." Khuôn mặt Hoa Minh Minh cũng căng cứng lên, trên mặt còn có dấu bàn tay.

"Có nghe hay không, nghịch tử này cũng đã tự thừa nhận, Phương Minh, chúng ta đi, coi như chú chưa từng sinh ra đứa con trai này, mặc kệ nó ở bên ngoài tự sinh tự diệt đi."

Hoa Bác Vinh vừa nghe thấy lời này càng thêm tức điên, Phương Minh xoa xoa mi tâm, làm một vị thầy tướng, hắn tin tưởng mình nhìn người không sai, tuy rằng Hoa Minh Minh có thật nhiều thói xấu vặt, nhưng tuyệt đối không đến mức khi trong nhà mình gặp phải nguy cơ lớn, còn chạy đi KTV đánh nhau ẩu đả với người khác.

Cũng chính ngay lúc này, từ trong phòng bên cạnh có mấy người đi ra, chính là mấy người đã đánh nhau với Hoa Minh Minh lúc trước.

Thấy mấy người trẻ tuổi này, trên mặt Hoa Bác Vinh hiện lên vẻ nghi hoặc thoáng qua, bởi vì mấy người trẻ tuổi này hắn đều biết, chính là mấy người bình thường hay chơi với con mình, đều là con của người có tiền, cũng chính là cái gọi là phú nhị đại.

"Chẳng lẽ là con mình đi với mấy cái này cùng đánh nhau với người ta ở KTV?"

Trên mặt Hoa Bác Vinh lộ ra vẻ hoài nghi, nhưng mà một trong số năm người nam nữ trẻ tuổi này mở miệng nói lời khiến hắn giật mình.

"Nha, lão già đến rồi, chẳng qua cho dù ông có đến rồi cũng vô

ích, nhà họ Hoa các người sắp vỡ nợ, lần này ông muốn cứu con của ông? Không có cửa đâu!"

Có ý gì?

Hoa Bác Vinh là thực sự không kịp phản ứng, mấy người này không phải là bạn bè của con mình sao, làm sao lại nói lời như vậy, lẽ nào con mình đánh nhau với mấy người kia?

"Tao đã gọi điện thoại cho mẹ tao, luật sư sẽ tới ngay lập tức, các người chờ bồi thường cùng ngồi tù đi, dám đánh tao..."

"Đánh mày thì sao, nói thêm câu nữa, lão tử còn đánh mày tiếp."

Hoa Minh Minh lại một lần nữa giơ nắm tay lên, người trẻ tuổi đang nói chuyện kia bị hù lui về sau vài bước, hắn thực sự bị Hoa Minh Minh dọa sợ, phải biết rằng lúc trước Hoa Minh Minh giống hệt như chó, chỉ nhào vào đánh một mình hắn, lỗ tai của hắn đều chảy máu, bây giờ còn thỉnh thoảng vẫn còn đau nhói lên.

"Một tên nghèo sắp phá sản còn kiêu ngạo, cũng không suy nghĩ một chút thân phận của mình, ngày hôm qua để cho mày uống mười ly rượu là coi trọng mày, dựa vào tình huống nhà mày, chắc chắn cuộc sống sau này của mày chính là cho dù có muốn uống cũng không thể uống nổi, còn muốn mượn 5 triệu, tại sao mày không đi bán mông đi, mang theo lão già nhà mày cùng nhau bán, không chừng còn có thể bán được 5 triệu."

Vẻ mặt Tôn Lượng tràn đầy trào phúng, mấy người bạn bên cạnh hắn cũng phụ họa theo nói: "Anh Tôn nói không sai, rượu kia có giá mười vạn một chai, sau ngày mày thật sự không còn cơ hội uống nữa, kêu mày uống mười ly, là cho mày có cơ hội khoe khoang cùng mấy người bạn nghèo khổ của mày sau này."

"Kẻ ngu này còn tưởng rằng hắn có quan hệ rất tốt với chúng

ta, há mồm liền muốn mượn 5 triệu, còn cho rằng chúng ta thật sự không biết tình huống nhà hắn vậy, Hoa Bảo Lâu thiếu một khoảng nợ tiền hàng lớn, đầu óc chúng ta toàn bã đầu mới cho hắn mượn tiền."

Mấy người nam nữ trẻ tuổi lên tiếng trào phúng, Hoa Minh Minh không nói một lời, mà biểu tình trên mặt Hoa Bác Vinh trở nên rất phức tạp, bởi vì rốt cục hắn cũng biết rõ chuyện này là sao.

Tối hôm qua con mình đi tìm mấy người kia vay tiền, chỉ là mấy người kia căn bản không muốn cho vay, còn nói lời làm nhục con mình, cho nên con mình đánh nhau với bọn họ.

Nói cách khác, chuyện này cũng không phải là lỗi của con mình, là mình trách lầm nó.

Lần đầu tiên, trong lòng Hoa Bác Vinh có vẻ hối hận, nhìn con mình xanh mặt, hắn rất muốn nói cái gì, nhưng lại không thể mất mặt nhận sai.

Đây là bệnh chung của người làm cha khắp thiên hạ, cho dù sai, nhưng tao là lão tử, đánh chính là đánh, tuyệt đối không thể nào nói xin lỗi.

Phương Minh bất đắc dĩ, lúc này chú Hoa không thể vứt bỏ mặt mũi, mà lúc này Hoa Minh Minh cũng bướng bỉnh, hai người nhà này chỉ có thể để cậu tới khuyên, chẳng qua bây giờ không phải lúc nói chuyện này, mà nên giải quyết chuyện trước mắt đã.

Mấy người trẻ tuổi này có quen biết Hoa Minh Minh, cho dù chỉ là bạn nhậu mà thôi, nhưng cũng không đến mức trêu tức Hoa Minh Minh như vậy, bởi vì song phương không cừu không oán, cùng lắm thì không cho vay tiền là được, đầu năm nay kẻ có tiền cũng không ngu xuất giống như trong phim điện ảnh đã miêu tả.

Không cần hỏi, trong lòng Phương Minh cũng rõ ràng, phía sau những người này tất nhiên là có bóng dáng nhà họ Mục, hiển nhiên nhà họ Mục bất mãn với chuyện để chú Hoa phá sản đơn giản như vậy.

Công ty phá sản, con trai ngồi tù... Có lẽ còn sẽ có hậu chiêu, nhà họ Mục làm vậy là muốn khiến chú Hoa hoàn toàn tuyệt vọng, cái này so với trực tiếp giết chú Hoa càng làm cho chú Hoa khó chịu hơn.

Chương 665: Hai cha con quật cường (2)

Nghĩ tới đây, trong mắt Phương Minh có tia sáng lạnh lẽo, nhà họ Mục không cách nào tự mình ra tay, liền mượn dùng lực lượng thế tục, vậy mình trước hết lợi dụng lực lượng thế tục chơi đùa với nhà họ Mục thật tốt đi.

"Tôi ở đồn công an Bắc Môn, một lát nữa ông sắp xếp một luật sư tới xử lý chuyện ở đây đi."

Phương Minh lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, đợi sau khi cúp điện thoại, trực tiếp quay qua nói với hai cha con Hoa Bác Văn cùng Hoa Minh Minh: "Chú Hoa, Hoa Minh Minh, chúng ta đi trước đi."

"Đi, đi đâu? Sự tình còn chưa giải quyết đã muốn đi?" Vẻ mặt Tôn Lượng tràn đầy khinh thường, thì thầm nói: "Đồng chí cảnh sát, có người đánh người xong muốn bỏ chạy."

Trên thực tế, không cần Tôn Lượng thì thầm, cảnh sát lúc trước răn dạy Hoa Minh Minh đã đứng ở cửa, lúc này đi tới trước mặt của Phương Minh, nghiêm túc nói: "Các người là người nhà của Hoa Minh Minh đúng không? Chuyện của hắn không chỉ là đánh nhau đơn giản như vậy, phải xem người bị hại bên kia xử lý như thế nào, nếu như đối phương nghiệm thương đạt tới trình độ thương tổn nhất định, đó chính là án hình sự phải tạm giam trước."

Phương Minh cười cười, nếu hắn nói ra lời như vậy, vậy thì khẳng định có nắm chắc có thể đưa Hoa Minh Minh ra khỏi đồn công an.

"Ai là cậu Phương?"

Không tới mười giây, cầu thang tầng hai truyền đến tiếng bước chân, một vị cảnh sát rõ ràng có dáng dấp lãnh đạo từ phía trên đi xuống, sau khi thấy đoàn người Phương Minh, mở miệng dò hỏi.

"Là tôi."

"Cậu Phương khỏe chứ? Án kiện lần này tôi đã được đến phía trên thông báo cho, hiện tại ngài có thể dẫn theo Hoa Minh Minh rời khỏi, chẳng qua không thể rời khỏi Ma Đô, trước khi án kiện trong hồ sơ được kết án, phải bảo đảm có thể gọi tới bất cứ lúc nào."

Sở trưởng đồn công an vừa thốt lên xong, đám người Tôn Lượng liền không cam lòng.

"Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì thả hắn đi?"

"Có phải cảnh sát các người đều đã bị bệnh hay không, hắn đả thương chúng tôi, còn đánh người ngay khi ở trong đồn công an, sao có thể thả hắn rời khỏi?"

"Luật sư của chúng tôi sẽ đến ngay lập tức, nếu như các người dám để cho hắn chạy thoát, đến lúc đó liền kiện luôn cả đồn công an các người."

Cái loại phú nhị đại như Tôn Lượng cũng không sợ một sở trưởng đồn công an, chẳng qua cũng giống vậy, ở Ma Đô cái chỗ này, sở trưởng đồn công an cũng không để đám người có tiền bình thường vào trong mắt, cho dù là công ty được đưa lên thị trường bình thường bọn họ còn không sợ, dù sao tùy tiện tìm một cao ốc ở Ma Đô có thể có khoảng chừng mười công ty được đưa lên thị trường.

"Bản sở dựa theo quy chế điều lệ chấp pháp, các người muốn

kiện lúc nào cũng được, án kiện này còn chưa định tính, các người có phải người bị hại hay không còn chưa nhất định, đều đừng lẩm bẩm nữa cho tôi, các người theo tôi đi vào ghi âm một phần khẩu cung cặn kẽ."

Sở trưởng đồn công an vung tay lên, liền trực tiếp đẩy đám người Tôn Lượng vào trong phòng thẩm vấn, Hoa Bác Vinh nhìn về phía Phương Minh, "Chúng ta cứ đi như vậy không có chuyện gì chứ?"

"Chỉ là tạm thời có thể rời đi, liền tương đương với nộp tiền bảo lãnh, chẳng qua chú cứ yên tâm, vụ án này cháu sẽ xử lý tốt."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Hoa Minh Minh, kỳ thực tính chất của vụ án này cũng không lớn, tối đa cũng chỉ xếp vào một loại án trật tự trị an mà thôi, thật muốn vạch mặt cùng lắm cũng chỉ là chuyện nhốt mấy ngày, mà sở dĩ vị sở trưởng này sẽ thả người, đó là bởi vì hắn mới vừa gọi một cuộc điện thoại cho Phó Thiên Dưỡng.

Mình là thần tử Giáo Hội, mà dính đến tôn giáo, phía trên có bộ phận chuyên xử lý những chuyện này, bộ phận này có quyền lực không nhỏ, hiển nhiên là trực tiếp gọi điện thoại cho đồn công an, lúc này người sở trưởng kia mới sẽ thả người.

"Đi thôi."

Phương Minh thấy Hoa Minh Minh còn đứng tại chỗ, trừng mắt liếc hắn một cái, Hoa Minh Minh bĩu môi, tự mình đi thẳng ra phía bên ngoài, không để ý tới lão gia tử nhà mình, Hoa Bác Vinh cũng hừ lạnh một tiếng, nhưng nghĩ tới lúc trước là mình trách lầm con mình, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Ngày hôm sau!

Phương Minh rời khỏi nhà họ Hoa, Hoa Minh Minh theo phía

bên hắn, đối với chuyện Hoa Minh Minh không muốn đợi ở nhà, Phương Minh cũng hiểu.

Hai cha con Hoa Minh Minh cùng Hoa Bác Vinh còn đang tranh hơn thua, chú Hoa không thể vứt bỏ mặt mũi nhận lỗi với con mình, đương nhiên cũng là bởi vì hình tượng trước đây của Hoa Minh Minh trong lòng chú Hoa chính là một thằng bại gia tử.

"Phương Minh, hiện tại chúng ta đi đâu?"

Hoa Minh Minh nhìn về phía Phương Minh, con ngươi của Phương Minh ngưng lại, người ta đưa lễ mà không đáp trả thì quá không lễ phép. Nếu người nhà họ Mục đã ra tay với một nhà chú Hoa, hắn cũng phải cho nhà họ Mục một chút kinh hỉ.

"Đi Lục Gia Khẩu."

Lục Gia Khẩu, tòa nhà trung tâm Ma Đô!

Theo trước đây Phương Minh giải quyết âm mưu của lũ Nhật Bản, sau đó toàn bộ Lục Gia Khẩu khôi phục sự yên lặng, mấy công ty cũng đều đang vững bước phát triển, nhưng mà cũng chính vào lúc này, khu vực làm việc của tầng cao nhất tòa nhà trung tâm, lại bị bảo vệ báo cho biết không cho người ngoài thuê nữa, cho dù là công ty nhà ai, bỏ ra bao nhiêu tiền, đều không thể đi vào bên trong.

Khi Phương Minh cùng Hoa Minh Minh hai người đón xe đi tới cửa tòa nhà, một người đàn ông trung niên mặc tây trang thấy Phương Minh từ trên xe bước xuống, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bước nhanh tới đón.

"Phương Minh."

"Chú Trần."

Người đàn ông trung niên không phải là ai khác, chính là cha

Trần Trạch Trần Kiến Quân, trước đây Phương Minh đã từng đến thăm hỏi công ty của hắn, mà Trần Kiến Quân với tư cách là một trong số ít người biết bí mật trận đại chiến phong thủy của tòa nhà Ma Đô, đương nhiên cũng biết bản lĩnh của Phương Minh.

"Chú Trần, người đều đến đông đủ đi."

"Đều đến đông đủ, dựa theo cháu nói, từ một tháng trước cũng đã tìm xong rồi, những người này đều cực kỳ đáng tin, không có vấn đề."

"Đi, chúng ta liền đi lên xem một chút."

Phương Minh gật đầu, Trần Kiến Quân ở phía trước dẫn đường, ba người đi thẳng tới một thang máy chuyên dụng ở phía trong.

"Làm trò gì vậy, thần thần bí bí như vậy?"

Hoa Minh Minh theo ở phía sau nhỏ giọng thầm thì, hắn bị Phương Minh đưa đến nơi này, nhưng căn bản Phương Minh vẫn chưa nói cho hắn biết tới nơi này để làm gì.

Thang máy trực tiếp dừng lại ở tầng trên cùng, Trần Kiến Quân móc thẻ ra vào chuyên dụng ra, quét thẻ mở cửa thủy tinh, sau khi cửa thủy tinh mở ra, Hoa Minh Minh thấy cảnh tượng bên trong, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Một màn hình hiển thị cỡ lớn được đặt ở đó, mà ở trên mặt của màn hình hiển thị này thì có thêm đủ loại đường cong số liệu chập chờn, phía dưới màn hình, là một vài nhân viên công tác đang đang điều khiển máy vi tính.

Cho dù có kém hiểu biết tới mức nào, Hoa Minh Minh cũng đã từng nhìn thấy loại cảnh tượng này trên ti vi, thương nhân chứng khoán, cho dù là đoàn đội chuyên nghiệp chuyên môn mua vào cùng bán ra cổ phiếu cũng không gì cái này.

"Phương Minh, cậu muốn đầu tư cổ phiếu?"

Hoa Minh Minh hơi kinh ngạc, cổ phiếu thứ này tất cả mọi người đều có thể chơi, nhưng đoàn đội cùng thiết bị chuyên nghiệp như vậy, không giống những nhà đầu tư bình thường, đây là "thao bàn" cổ phiếu, cái gọi là "thao bàn" cũng chính là đại lý, thời thời khắc khắc nắm vững hướng đi của thị trường, không ngừng mua vào cùng bán ra, kiếm lợi nhuận từ chênh lệch giá theo thời gian.

Phương Minh không trả lời vấn đề của Hoa Minh Minh, trực tiếp đi vào bên trong, đi tới một gian phòng làm việc, khi Phương Minh đi vào căn phòng làm việc này, những nhân viên công tác đang chăm chú theo dõi giao động trên thị trường chứng khoán kia, đều ném tới ánh mắt tò mò.

Những nhân viên công tác kia đều là nhân tài trong giới tài chính, lương một năm đều là con số chục vạn đấy, vốn bọn họ chịu sự quản lý của nhiều công ty tài chính khác nhau, thậm chí còn có người là nhân viên công vụ, nhưng ngay một tháng trước, bọn họ được người khác dùng lương cao đào qua đây, có rất nhiều người bị cấp trên phái đến nơi đây, nghe nói là muốn tham gia một nhiệm vụ rất quan trọng.

Chương 666: Phản kích

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Chỉ là một tháng qua, ngoại trừ ở chỗ này nhìn xem cổ phiếu thì chuyện gì cũng không làm, điều này khiến trong lòng bọn họ tràn đầy nghi ngờ, ngày bình thường người phụ trách liên hệ với bọn họ chính là tổng giám đốc Trần.

Từ trong miệng tổng giám đốc Trần bọn họ hiểu được, tổng giám đốc Trần cũng không phải ông chủ của bọn họ, ông chủ của bọn họ là một người khác hoàn toàn, chỉ là hiện tại vẫn chưa đến, mà căn phòng làm việc này là dành riêng cho ông chủ của bọn họ, từ sau khi bọn họ đến vẫn chưa từng bất kỳ người nào đi vào, bây giờ thấy Phương Minh đi vào, trong lòng đương nhiên tràn ngập tò mò.

Ông chủ của mình dĩ nhiên còn trẻ như vậy, nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Một số siêu cấp phú nhị đại khi bắt đầu gây dựng sự nghiệp có khởi điểm rất cao, ngay từ đầu đã có thể sáng lập công ty đầu tư tài chính hơn trăm triệu, điều này cũng có thể lý giải, cho dù đã thất bại, vậy cũng không thiếu tài sản.

Nhưng ngành tài chính lại khác, nhất là điều khiển cổ phiếu, đó là lấy trăm triệu làm đơn vị, động một chút thì là mấy trăm

triệu thậm chí cả hơn tỉ, nếu như một quyết sách không đúng, số tiền kia lập tức không còn, cho dù là những gia tộc giàu có nhất cũng không dám cầm nhiều tiền như vậy đến bồi dưỡng người nối nghiệp.

Trong lòng những nhân viên công tác kia tràn ngập nghi ngờ, mà lúc này Phương Minh ngồi trong phòng làm việc, trên tay cầm một phần văn kiện, phần văn kiện này đặt ở bên trong túi văn kiện, mặt trên có dán niêm phong, là cậu vừa tự tay mở ra.

"Văn bản này là cấp trên đưa tới, hiện nay chỉ có một mình Phương Minh cậu xem qua."

Trần Kiến Quân thấy Phương Minh xem văn kiện, ở một bên giải thích một câu, tuy rằng hắn không biết Phương Minh muốn làm gì, nhưng hắn tin tưởng một điểm, đây tuyệt đối không phải một chuyện nhỏ, bởi vì ngay cả bên trên đều đã bị kinh động, những nhân viên công tác bên ngoài kia, có không ít người thế nhưng lại là giáo sư chuyên gia trong giới tài chính.

Phương Minh gật đầu, ánh mắt rơi vào tên công ty bên trong phần văn kiện này.

Công ty đầu tư Đại Liên Thịnh Vượng, công ty đầu tư Sơn Đông Lục Cốc, điện ảnh và truyền thông Nghiễm Mỹ...

Mười ba xí nghiệp đưa ra thị trường, hơn bảy mươi công ty còn có hơn hai trăm công ty cổ phần, đây là toàn bộ sản nghiệp ở giới thế tục trong nước của nhà họ Mục, tổng giá trị đạt tới mấy trăm tỷ.

Phần tài liệu này là ở một tháng trước, sau khi Phương Minh gọi một cuộc điện thoại cho Đường Trấn Quốc, Đường Trấn Quốc đã sai người chuẩn bị.

Lần này về nước, Phương Minh là đến giải quyết ân oán với

nhà họ Mục, thế lực của nhà họ Mục ngoại trừ trong giới tu luyện, trong thế tục cũng có không ít, giống như các gia tộc lớn trong giới tu luyện ở nước ngoài âm thầm nâng đỡ người phát ngôn vậy, ở trong nước nhà họ Mục cũng có được tài phú kinh người.

"Chú Trần, giao phần tài liệu này cho nhân viên chuyên nghiệp bên ngoài, nói cho bọn hắn biết có thể hành động, nơi này có danh sách tài khoản ngân hàng, có thể vận dụng tiền bạc bên trong này."

Phương Minh giao hết cả hai phần văn kiện cho Trần Kiến Quân, phần thứ nhất là xí nghiệp phụ thuộc nhà họ Mục, một phần còn lại thì là thông tin tài khoản các ngân hàng, phần thông tin tài khoản ngân hàng này, là cậu lấy được sau khi trở về nước, tiền bên trong là các gia tộc lớn của giới tu luyện phương Tây lấy ra, dùng Dịch Thần Linh trao đổi.

"Tốt, chú đây liền đi xuống sắp xếp."

"Khổ cực chú Trần."

Phương Minh gật đầu, đối với tài chính cậu là một người ngoài ngành, cho nên chuyện chuyên môn vẫn nên giao cho người có chuyên môn đi làm, cậu chỉ phải chịu trách nhiệm cung cấp tiền vốn là được rồi.

Lúc này Hoa Minh Minh cũng đánh hơi được một số mánh khóe, mở miệng hỏi: "Cậu làm vậy là muốn chỉnh người sao, tôi thật hiếu kỳ là cái người xui xẻo nào đã đắc tội với cậu vậy? Thực sự là đáng thương cảm, cậu làm như vậy khác gì muốn ép người ta phá sản chứ..."

"Người xui xẻo kia chính là người hại nhà cậu thiếu chút nữa phá sản."

Ách...

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Hoa Minh Minh sửng

sốt một chút, lập tức đột nhiên vỗ bàn một cái, vẻ mặt đằng đằng sát khí nói: "Con mẹ nó, tôi đã nói tại sao đột nhiên nhà tôi lại xui xẻo như vậy, thì ra là bị người hãm hại, Phương Minh, có chuyện gì cần tôi làm không, cho tôi một cái máy tính, tôi cũng lên trận giết địch."

"Cậu hiểu cổ phiếu sao?"

"Ách... Hình như không hiểu."

"Vậy cậu có thể làm gì?"

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của Phương Minh, Hoa Minh Minh gãi gãi đầu, "Tôi đi bưng trà rót nước cho những người bên ngoài cũng có thể đúng không? Vậy cũng là góp thêm một phần lực."

"Đây cũng là một lựa chọn tốt, vậy cậu liền phụ trách hậu cần đi."

Phương Minh biết, nếu muốn đánh sụp sản nghiệp nhà họ Mục, không phải một ngày hai ngày có thể hoàn thành, điều này cần một đoạn thời gian khá dài, những xí nghiệp được đưa ra thị trường còn dễ nói, chỉ cần liều mạng coi nguồn vốn của người nào hùng hậu hơn là được, nhưng những xí nghiệp chưa được đưa lên thị trường, muốn thâu tóm liền phải hao phí một phen tâm tư.

Một giờ sau, Phương Minh rời khỏi tòa nhà, mà sau khi Phương Minh rời khỏi không bao lâu, một học giả hơn năm mươi tuổi lặng lẽ ra bên ngoài phòng làm việc gọi một cuộc điện thoại .

Thủ đô, trong một phòng làm việc đỏ.

Đường Trấn Quốc buông điện thoại xuống, trong mắt có vẻ suy nghĩ sâu xa.

Một nghìn ba trăm tỷ tiền vốn, lấy được tin tức này từ trong

điện thoại, cũng khiến cho hắn có chút khiếp sợ, từ một tháng trước, Phương Minh đã gọi điện thoại nói với hắn chuyện sắp sửa xuống tay với thế lực trong giới thế tục của nhà họ Mục, tuy rằng hắn đã đáp ứng yêu cầu của Phương Minh, nhưng không hề cảm thấy Phương Minh có thể thành công.

Dù sao lực lượng của nhà họ Mục ở giới thế tục là không thể khinh thường, một gia tộc tích lũy tài phú, tuyệt đối không phải một mình Phương Minh có thể chống lại, tuy rằng Phương Minh đã đạt thành một hiệp nghị với hắn qua điện thoại, đó chính là đợi khi thành công, những tài sản này của nhà họ Mục đều sẽ được giao nộp hết cho cấp trên.

Chẳng qua bây giờ, tình huống có chút bất đồng, Đường Trấn Quốc không nghĩ tới trên tay Phương Minh có thể vận dụng tiền vốn lên đến con số hơn nghìn tỉ, một số tiền khổng lồ như thế, thậm chí có thể phá vỡ thị trường chứng khoán của một số nước nhỏ.

Nhà họ Mục, hơn hai nghìn ức...

Tay của Đường Trấn Quốc gõ gõ trên mặt bàn, tới tình cảnh này của hắn, suy tính sự tình cũng không phải từ xuất phát từ yêu thích cùng lợi ích cá nhân, mà là đứng ở góc độ một quốc gia để suy tính, dù cho hắn cũng không có thiện cảm đối với nhà họ Mục, nhưng càng nhiều hơn là phải cân nhắc tới sự ổn định cùng phát triển của quốc gia.

Một lúc sau, trong mắt Đường Trấn Quốc có vẻ kiên quyết thoáng qua, nếu Phương Minh đã báo trước cho hắn như vậy, cũng chứng minh được thực lực của chính mình, vậy bây giờ liền giờ đến phiên hắn.

Cầm lấy điện thoại đỏ trên bàn, Đường Trấn Quốc bấm gọi một số điện thoại, nói: "Tổ tuần tra có thể vào Hoài Nam, Lưỡng Quảng một chút, mặt khác báo tin cho thành viên tổ giám sát, nửa

giờ sau mời dự họp hội nghị."

Nhà họ Mục, ở giới thế tục không chỉ có tài phú, ở giới chính trị cũng có lực lượng không nhỏ tồn tại, ước định của Đường Trấn Quốc cùng với Phương Minh chính là Phương Minh phụ trách lực lượng ở trên thương giới nhà họ Mục, mà giới chính trị thì lại giao cho Đường Trấn Quốc tới xử lý, về phần điều kiện đáp trả của Phương Minh chính là tất cả tài phú của nhà họ Mục.

Lấy tài phú của nhà họ Mục đổi lấy lực lượng và quân cờ nằm vùng trong giới chính trị của nhà họ Mục, đối với Đường Trấn Quốc đến nói, đây là một mối hợp tác không lỗ, tiêu trừ lực lượng của những thế gia này vốn nằm trong kế hoạch của hắn.

Trong lúc Phương Minh cùng Đường Trấn Quốc liên thủ, một tấm võng lớn bắt đầu bao phủ tới lực lượng ở giới thế tục của nhà họ Mục, mà hết thảy những điều này nhà họ Mục còn không biết chút nào, hoặc có lẽ là nhà họ Mục chưa hề nghĩ tới sẽ có người dám xuống tay với lực lượng ở giới thế tục của nhà họ Mục.

Chương 667: Phương Bảo Bảo, vậy mới tốt chứ

Sau khi rời khỏi khách sạn, Phương Minh đi đón Alice, gọi một chiếc xe taxi đi về phía một khu chung cư.

Long Hoa Nhất Phẩm, một khu dân cư hạng sang của Ma Đô, Phương Minh cùng Alice xuống xe ở cửa khu dân cư, trực tiếp đi về phía trong khu dân cư.

"Alice, một lát nữa gặp được người nào em nhớ phải lễ phép, biết không?"

Phương Minh xoa xoa tóc Alice, tính tình của Alice có chút lạnh lùng, đoạn thời gian ở nước ngoài kia cũng chỉ cho Shirley ôm một chút, những người khác muốn ôm nhưng cô bé đều không chịu, hơn nữa cũng sẽ không chủ động chào hỏi người xa lạ.

"Ừm, anh, em biết rồi."

Alice gật cái đầu nhỏ, những lời này anh đã nói với cô bé tới ba bốn lần, trong lòng cô bé biết, người cô bé sẽ gặp một lát nữa chắc hẳn là người rất quan trọng với anh, ừm, cũng chỉ kém Alice một chút như vậy.

"Hẳn là cô ấy còn đi học ở thủ đô đi."

Khu dân cư này là khu dân cư nhà Diệp Tử Du ở, chẳng qua Phương Minh biết lúc này hẳn Diệp Tử Du còn đi học ở thủ đô, mà mình cũng không nói cho Diệp Tử Du chuyện đã trở về, cậu muốn cho Diệp Tử Du một kinh hỉ.

Đi tới trước biệt thự nhà họ Diệp, Phương Minh nhấn chuông

cửa, trong phòng khách của biệt thự có một cái đầu nhỏ xuất hiện dò xét, đó là một khuôn mặt nhỏ mập phì, thấy khuôn mặt nhỏ này, Phương Minh liền muốn mở miệng chào hỏi.

"Phương..."

Rầm!

Bóng người nhỏ bé này trực tiếp đóng cửa lớn lại, lưu lại bóng người xốc xếch của Phương Minh ở ngoài cửa sắt.

"Bảo Bảo, có phải là có khách tới không? Mới vừa rồi bà nghe được tiếng chuông cửa, tại sao cháu lại đóng cửa vậy?" Lương Quỳnh từ trong phòng bếp đi ra, thấy tiểu bảo bối đã đóng cửa lại đi vào nhà, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

"Bà nội, bên ngoài không ai, là một đứa bé ấn loạn." Tròng mắt nhỏ của Phương Tiểu Bảo chuyển động một cách tinh quái, đột nhiên làm nũng nói: "Bà nội, sao đồ ăn thơm quá, cháu rất muốn ăn."

"Cháu cái con sâu nhỏ thèm ăn này, đến, bà nội dẫn cháu đi rửa tay, rửa tay xong chúng ta ăn cơm."

Lương Quỳnh không nghi ngờ lời Phương Bảo Bảo nói, bởi vì tên nhóc từ nhỏ đã thông minh, rất biết chọc cho hai vợ chồng bọn họ vui vẻ, con gái đi học ở thủ đô, có một thằng nhóc như vậy ở cùng, ngược lại khiến cuộc sống của Lương Quỳnh phong phú rất nhiều.

Mặc dù biết đứa nhỏ này không thể nào là con của con gái mình cùng Phương Minh, nhưng đứa bé mở miệng gọi một tiếng mẹ cùng bà nội, ngay từ đầu Lương Quỳnh còn sợ sau khi hàng xóm nghe được sẽ nói xấu, nói con gái mình chưa lấy chồng đã có con, nhưng sau này bà đã nghĩ thông suốt, chỉ cần con gái mình cùng Phương Minh hai đứa bọn nó không thèm để ý, vậy cần gì

phải quản mấy lời đàm tiếu của người ngoài, huống chi đứa bé này đáng yêu hiểu chuyện như vậy, bà còn ước gì có một cháu trai như thế.

Đinh linh linh!

"Bảo Bảo, dường như bà nội nghe được tiếng chuông cửa."

"Bà nội, là đứa bé ấn loạn đấy, chúng ta không cần phải xen vào." Tên nhóc đảo đảo tròng mắt, vẻ mặt thành thật đáp.

"Thật vậy chăng?"

Lương Quỳnh có chút nghi ngờ, chẳng qua nghĩ đến Bảo Bảo còn nhỏ như vậy, nhất định sẽ không gạt người, cũng không có để ý.

Ngoài cửa, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, vừa rồi mặc dù Phương Bảo Bảo chỉ lộ một cái đầu, nhưng làm sao có thể tránh được ánh mắt của cậu, trước đây thế nhưng thằng nhóc chết tiệt này dính lấy cậu nhất, bây giờ lại bắt cậu đứng ngoài cửa.

Quan trọng nhất là vừa rồi Phương Minh đã vận dụng thính lực tới mức cao nhất, có thể nghe được rõ ràng mấy lời Phương Bảo Bảo nói cùng dì Lương, rõ ràng thằng nhóc chết tiệt này chính là cố ý.

Giữa lúc Phương Minh chuẩn bị lấy điện thoại cầm tay ra, sau lưng của cậu truyền đến âm thanh.

"Các người là ai, đứng ở cửa nhà tôi làm gì?"

Diệp Minh mới vừa dừng xe xong chuẩn bị về nhà, kết quả phát hiện có người đứng ở cửa nhà mình, thoáng cái liền cảnh giác, dù sao đoạn thời gian trước, xung quanh nhà bọn họ đã từng xuất hiện không ít người xa lạ, nếu như không phải Tử Du nói không sao, hắn đều chuẩn bị dọn nhà.

"Chú Diệp."

Phương Minh xoay người cười cười nhìn về phía Diệp Minh, mà khi Diệp Minh nhìn thấy Phương Minh, sửng sốt như vậy một lát, lập tức nghiêm sắc mặt, "Tên nhóc cháu còn biết qua đây sao? Chú còn tưởng rằng cháu chạy đến nơi rừng sâu núi thẳm xuất gia rồi, đã lâu như vậy đều không gọi lấy một cuộc điện thoại."

"Chú Diệp, cháu gặp phải một chút chuyện, chẳng qua bây giờ đều đã được giải quyết."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ áy náy, thời gian suốt gần một năm này tự mình thật giống hệt như đã mất tích, chú Diệp tức giận cũng là bình thường.

"Gặp chuyện?"

Trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ suy tư, kỳ thực trước đây khi cửa nhà mình xuất hiện một số người xa lạ, hắn đã nghĩ tới những thứ này, chẳng qua hắn cũng biết Phương Minh khác với mấy người bình thường như bọn họ, có một số việc cho dù hắn biết rõ cũng không làm nên chuyện gì.

"An toàn của mình quan trọng nhất." Diệp Minh đi lên vỗ vỗ bả vai của Phương Minh, "Chỗ chú ngược lại dễ nói, chẳng qua dì của cháu bên kia, chú đoán chừng sẽ không dễ nguôi giận như vậy."

"Cháu biết."

Phương Minh gật đầu, tự mình không từ mà biệt lâu như vậy, nhất định trong lòng dì Lương rất tức giận đấy, đối lại bất kỳ một người làm cha mẹ nào thấy bạn trai của con gái mình, mất tích một cách bí ẩn suốt một năm cũng đều sẽ mất hứng, không gọi con gái chia tay ngay luôn đã là rất tốt rồi.

"Được rồi, theo chú vào đi thôi, a, cô bé này là ai?" Diệp Minh vừa mở cửa vừa nhìn về phía Alice, nghi ngờ hỏi.

"Cháu ra nước ngoài một chuyến gặp được Alice là cô nhi, cháu nhận nuôi cô bé, nhận cô bé làm em gái cháu." Phương Minh giới thiệu một chút, lập tức nói với Alice: "Alice, nhanh chào chú."

"Cháu chào chú."

Thiên phú ngôn ngữ của Alice rất cao, khi ở nước ngoài cũng đã đang học tiếng Trung, tuy rằng không phải nói rất trôi chảy, nhưng cũng có trình độ xấp xỉ một đứa bé năm sáu tuổi ở trong nước.

"Ôi, chào Alice."

Diệp Minh cũng học dáng vẻ của Phương Minh, vươn tay chuẩn bị xoa xoa đầu của Alice, cái mũi tinh xảo đẹp đẽ của Alice hơi nhíu một chút, muốn né tránh, nhưng nghĩ tới lúc trước anh đã dặn dò, cuối cùng cắn cắn môi nhỏ, vẻ mặt buồn bực để Diệp Minh xoa xoa đầu nhỏ của cô.

Cửa sắt mở ra, Diệp Minh đi ở phía trước nhất, Phương Minh dắt tay của Alice theo ở phía sau.

"Bà xã, bà xem ngày hôm nay ai tới này, Bảo Bảo, cháu mau nhìn xem ai tới!"

Diệp Minh vừa đi vào sảnh lớn liền hô lên, Lương Quỳnh rửa tay cho Phương Bảo Bảo xong, nghe nói như thế dắt tay Phương Bảo Bảo đi ra khỏi phòng bếp, đúng lúc thấy Phương Minh cùng Alice theo sau đi vào.

"Phương Minh!"

Thấy Phương Minh, vẻ kinh hỉ trên mặt Lương Quỳnh giống hệt Diệp Minh lúc trước, khác biệt chính là tốc độ biến đổi sắc mặt của bà còn nhanh hơn Diệp Minh, trong nháy mắt liền lạnh xuống, lạnh lùng nói: "Nha, còn biết qua đây sao? Dì còn tưởng rằng cháu đã quên đường đến nhà họ Diệp phải đi như thế nào rồi đấy."

Nghe thấy những lời Lương Quỳnh nói, Phương Minh cười khổ, quả nhiên là giống hệt lời chú Diệp nói, oán khí trong lòng dì Lương không nhỏ.

"Bà xã, Phương Minh cũng không phải cố ý, cháu nó gặp phải một số chuyện khó giải quyết nhất định phải đi xử lý, bà cũng biết thân phận của Phương Minh khác với chúng ta, thông cảm cho thằng bé một chút."

Diệp Minh ở một bên hát đệm, sau khi Lương Quỳnh nghe được lời chồng mình nói, sắc mặt mới hơi tốt hơn một chút, nhưng vẫn là dáng vẻ nổi giận đùng đùng, "Cho dù là chuyện khó giải quyết hơn nữa, cũng không đến mức ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có chứ? Suốt thời gian một năm bặt vô âm tín, ném Bảo Bảo cho chúng ta, cũng quá không chịu trách nhiệm."

"Bà nội, chú này là ai vậy ạ?"

Ngay khi giọng của Lương Quỳnh truyền ra, cái đầu nhỏ của Phương Bảo Bảo thò ra ngoài, nhìn nhìn Phương Minh, lại ngẩng đầu nhìn về phía Lương Quỳnh, đôi mắt nhỏ chớp chớp, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

"Cậu ta... Cậu ta là một người không có trách nhiệm, Bảo Bảo không cần để ý đến cậu ta." Lương Quỳnh tức giận trả lời.

"Ah, nhưng không phải bà nội đã nói đứa bé phải lễ phép sao, hẳn là chú này còn chưa ăn cơm, chú, có muốn ngồi xuống cùng ăn cơm không ạ? Bà nội làm sườn xào chua ngọt ăn ngon lắm."

Nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của Phương Bảo Bảo, nhưng Phương Minh lại không bỏ qua vẻ giảo hoạt vừa lóe lên trong ánh mắt kia, thằng nhóc chết tiệt này nào phải không nhận ra cậu, rõ ràng chính là đang giả ngây giả dại.

Phương Bảo Bảo, vậy mới tốt chứ.

Khóe miệng của Phương Minh cong cong, nhàn nhạt đáp: "Ăn, đương nhiên muốn ăn."

Chương 668: Pho tượng có mắt (1)

Trên bàn cơm, từ đầu tới đuôi Phương Bảo Bảo đều đang làm bộ giả trang đáng yêu ngây thơ, mở miệng hết một tiếng ông nội lại một tiếng bà nội, mà so sánh với thằng bé, Alice lại rất an tĩnh ngồi trên bàn cơm, không hề có một chút vẻ ngây thơ cùng bướng bỉnh mà một đứa bé nên có.

Đương nhiên, lấy giá trị nhan sắc của Alice, an tĩnh ngồi ở chỗ kia liền khiến người yêu thích. Sau khi Lương Quỳnh biết Alice là cô nhi, càng là tình thương của mẹ tràn lan, gắp đầy đồ ăn cho Alice.

Sau khi cơm nước xong, Lương Quỳnh đến phòng bếp rửa chén, mà vốn lúc này Diệp Minh muốn dẫn theo Phương Bảo Bảo ra ngoài khu dân cư dạo chơi, chẳng qua lúc này Phương Minh lại cười cười thay thế.

"Chú, cháu và Bảo Bảo đã lâu không gặp, lâu tới mức thằng bé cũng đã lạnh nhạt với cháu, để cháu dẫn thằng bé đi ra ngoài một chút cho."

"Cũng tốt, chẳng qua không nên đi quá lâu, con nít phải ngủ sớm một chút, ngày mai thằng bé còn phải đến nhà trẻ."

"Ông nội, cháu muốn đi ra ngoài chơi với ông nội cơ, cháu không muốn đi cùng chú này." Phương Bảo Bảo thấy vẻ ý vị thâm trường trên mặt Phương Minh, lập tức nóng nảy, vội vã ôm chân Diệp Minh, làm nũng nói.

"Bảo Bảo, cháu ngoan ngoãn ra ngoài chơi cùng chú đi, ông nội

mệt mỏi, ông nội muốn nghỉ ngơi một chút."

Đối với Phương Bảo Bảo không gọi Phương Minh là cha mà gọi là chú, trong lòng Diệp Minh rất hài lòng, dù sao thì con gái mình cũng chưa kết hôn, Bảo Bảo mở miệng một tiếng mẹ ba mà nói, cuối cùng sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

"Bảo Bảo đi thôi, trước đây cháu thế nhưng thích dính lấy chú nhất đấy."

Phương Minh trực tiếp dùng ám kình kéo Bảo Bảo từ trên người Diệp Minh xuống, mang trên mặt nụ cười từ ái, nắm bàn tay nhỏ của Phương Bảo Bảo, giống như kéo phạm nhân kéo Phương Bảo Bảo đi về phía cửa, mà Phương Bảo Bảo thì lại dùng một loại ánh mắt tuyệt vọng, Phong tiêu tiêu hề, Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn(1), cứ đi một bước lại ngoái đầu nhìn về hướng Diệp Minh ba lần.

(1) Phong tiêu tiêu hề, Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn: Đây là hai câu thơ Kinh Kha đã ứng tác với các bạn đi tiễn mình khi ở bờ sông Dịch - biên giới nước Triệu. Lúc này Kinh Kha đi hành thích Tần Thủy Hoàng và biết chắc rằng đã đi là sẽ chết. Ý chỉ dẫu biết một đi không trở lại, nhưng vẫn không thể không đi

Với tư cách là khu biệt thự hạng sang, greening (2) cùng trung tâm giải trí trong khu dân cư Long Hoa Nhất Phẩm này đương nhiên là cần gì có đó. Sau khi Phương Minh kéo Phương Bảo Bảo rời khỏi biệt thự, trực tiếp đi tới khu vui chơi trẻ em của khu dân cư.

(2) Greening là quá trình biến đổi môi trường sống và cả các hiện vật như không gian, lối sống hay hình ảnh thương hiệu, thành phiên bản thân thiện với môi trường hơn. Nó đề cập đến việc trồng rừng, cây xanh bên đường, trong khu dân cư và trong công viên

"Nói một chút đi, vì sao làm bộ không nhận ra cha?"

Buông tay của Phương Bảo Bảo ra, Phương Minh cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Chú, cháu không biết chú đang nói cái gì, cháu thực sự không nhận ra chú, tuy rằng bà nội nói trước đây chú và cháu rất thân thiết, nhưng là cháu không nhớ nổi, thầy giáo đã nói, trí nhớ của trẻ con rất kém."

Nhìn Phương Bảo Bảo vẫn mang một bộ dạng thiên chân vô tà, khóe miệng của Phương Minh co quắp một cái, đến hiện tại thằng nhóc chết tiệt này vẫn còn giả trang, lập tức không khách khí nữa, trực tiếp gõ đầu thằng bé một cái.

"Ai u, cha làm gì vậy?"

Phương Bảo Bảo sờ sờ đầu, vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm Phương Minh, "Cha cái người xấu này, rời khỏi lâu như vậy cũng không tới thăm con lấy một lần, còn làm hại mẹ len lén rơi lệ, bây giờ còn đánh con, con không bao giờ muốn nhận cha nữa, ô ô... Con không muốn nhận cha nữa."

Nghe thấy những lời Phương Bảo Bảo nói, Phương Minh ngơ ngác một chút, lập tức trên mặt lộ ra vẻ áy náy, rốt cục cậu cũng hiểu vì sao Phương Bảo Bảo sẽ làm bộ không nhận ra cậu, đây là đang hờn dỗi cậu, giống như rất nhiều đứa bé hờn dỗi cha mẹ mình vậy.

Suy nghĩ cẩn thận những thứ này, Phương Minh đang chuẩn bị mở miệng an ủi Phương Bảo Bảo, chẳng qua không đợi cậu mở miệng, bên cạnh lập tức truyền tới giọng nói thanh thúy của Alice, "Lêu lêu xấu hổ, người lớn thế này rồi lại vẫn khóc nhè."

"Ai nói mình khóc, mình không khóc, mình chỉ là... Mình chỉ là..."

Phương Bảo Bảo bĩu môi, lấy cái tuổi này của hắn đương nhiên không thể nói mấy lời mượn cớ như gió lớn thổi hạt cát bay vào mắt....

"Chính cậu khóc nhè lại còn nói sạo, chị Shirley nói, trẻ con khóc nhè sẽ không có người thích." Alice tiếp tục nói.

"Ai nói mình không có bản lãnh đấy, mình nhưng lại rất có bản lãnh, ông bà nội còn có mẹ còn có thầy cô giáo đều rất yêu thích mình."

Phương Bảo Bảo vội vã biện giải, dường như muốn chứng minh tự mình nói là sự thật, còn từ trong túi áo móc ra rất nhiều thứ đến, nói: "Đây là hoa bé ngoan thầy giáo đưa cho mình, đây là sao nhỏ Trác Hàm Hàm sát vách tặng cho mình, đây là tẩy Mỹ Na đưa cho mình..."

Nhìn Phương Bảo Bảo không ngừng móc mấy thứ nhỏ nhỏ từ trong túi áo ra, Phương Minh cũng mỉm cười, cũng không biết trong túi áo nhỏ của tên nhóc này làm sao có thể chứa nổi nhiều đồ như vậy, chẳng qua thấy gương mặt trắng noãn của tên nhóc kia, nghĩ đến hẳn là rất được các bé gái ưa thích.

"Vậy thì thế nào, mình liền không thích cậu."

Alice kiêu ngạo ngẩng đầu lên, như thiên nga cao ngạo, Phương Bảo Bảo cũng hừ lạnh một tiếng, "Mình cũng không thích cậu."

Phương Minh rõ ràng phát hiện Phương Bảo Bảo nói câu này là nghĩ một đằng nói một nẻo, bởi vì tên nhóc đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Alice, mặc dù trẻ con ở cái tuổi này cũng không hiểu cái gì là ưa thích, nhưng đã biết phân biệt xấu đẹp.

Đứa bé tinh xảo như búp bê giống Alice như vậy, sẽ không có

người nào không thích.

"Tốt rồi, hai đứa đều nói ít mấy câu đi, Phương Bảo Bảo con nếu đã gọi cha là chú, vậy sau này cứ gọi là chú tiếp thì được rồi."

Có thể làm cho Phương Bảo Bảo đổi giọng, ngược lại Phương Minh cảm thấy đây là một chuyện tốt, chẳng qua Phương Bảo Bảo lập tức thì thầm nói một câu khiến cho cậu xạm mặt lại, thiếu chút nữa không nhịn được cốc thằng bé thêm một cái nữa.

"Thầy giáo nói, chú là em trai của cha, em trai phải gọi vợ của anh là chị dâu, con gọi cha là chú, có phải chú sẽ gọi mẹ con là chị dâu không?"

Nhìn ánh mắt ngây thơ của Phương Bảo Bảo, không hiểu sao trong đầu Phương Minh xuất hiện mấy hình ảnh cái gì nhân thê thúc thúc các kiểu…

Phi, mình đang suy nghĩ cái thứ gì!

Phương Minh trừng mắt liếc Phương Bảo Bảo một cái, "Con cứ gọi cha là cha đi."

...

Nhà họ Mục!

"Trưởng lão, có tin tức về Phương Minh."

Ở phòng nghị sự nhà họ Mục, tộc trưởng nhà họ Mục còn có rất nhiều trưởng lão toàn bộ đều ngồi ở chỗ kia, một vị quản sự vội vội vàng vàng chạy vào.

"Căn cứ người phía dưới cung cấp tin tức, nguy cơ nhà họ Hoa gặp phải đã được giải quyết, người ra tay giải quyết là một người trẻ tuổi, họ Phương, mặt khác căn cứ bên kia lấy được tin tức, còn căn cứ tin tức của nhà họ Tôn gửi tới, có người nộp tiền bảo lãnh

cho con trai của Hoa Bác Vinh là Hoa Minh Minh, bên nộp tiền bảo lãnh chính là Giáo Hội phương Đông, kết hợp những điều này có thể phán đoán được, Phương Minh đã trở lại trong nước."

Rất nhiều trưởng lão nhà họ Mục nghe nói như thế, vẻ mặt chấn động, một vị trong đó càng là vỗ bàn một cái, quát lên: "Tốt, rốt cục người này cũng đã trở lại rồi, tộc trưởng, để tôi đi bắt cậu ta lại."

"Hà tất cần nhị trưởng lão ra tay, đối với Phương Minh chỉ cần phái mấy cái quản sự là được rồi."

"Tiểu tử này rất giảo hoạt, tôi thấy hay là tôi tự mình đi một chuyến, cho dù không thể bắt giữ, cũng phải mang thi thể của cậu ta về."

Vẻ mặt các trưởng lão nhà họ Mục rất phấn chấn, tuy rằng giới tu luyện không ai trào phúng nhà họ Mục bọn họ ngoài sáng, nhưng người ngầm cười cợt nhà họ Mục bọn họ cũng không ít, đường đường là nhà họ Mục mà ngay cả một tên tiểu bối cũng không làm gì được, luân lạc tới mức trở thành trò cười trong giới tu luyện.

Lúc này nghe được tin tức Phương Minh trở về nước, đương nhiên bọn họ vô cùng kích động, nếu muốn xóa bỏ trò cười này, chỉ có cách bắt giữ Phương Minh hoặc là trực tiếp đánh chết đối phương, như vậy giới tu luyện cũng không có ai dám lại chế nhạo nhà họ Mục bọn họ.

"Không nên xúc động."

Chương 669: Pho tượng có mắt (2)

Tộc trưởng nhà họ Mục mở miệng khuyên nhủ rất nhiều trưởng lão chủ động xin đi giết giặc, nhíu mày nói: "Người này biết hẳn nhà họ Mục chúng ta sẽ không buông tha hắn, vậy vì sao hắn dám trở về ngay lúc này, nghĩ đến hẳn là có nơi dựa dẫm, hay là trước điều tra rõ ràng rồi lại nói."

"Tộc trưởng, có cái gì hay mà điều tra, trong giới tu luyện nhà họ Mục chúng ta còn chưa từng sợ ai, hơn nữa Bổ Thiên Chí Tôn đã chết rồi, ai sẽ vì hắn đắc tội với nhà họ Mục chúng ta chứ? Đệ thấy người này quay về nước chính là vì đi giải quyết nguy cơ nhà họ Hoa đấy, nếu như không hành động nhanh một chút, chỉ sợ lại để hắn chạy ra nước ngoài."

"Không sai, Ma Đô bên kia không phải địa bàn của nhà họ Mục chúng ta, nếu không nắm chặt mà nói, đợi khi người này chạy, chỉ sợ là sẽ không biết đến bao giờ hắn mới lại quay về trong nước."

Tộc trưởng nhà họ Mục nghe được các trưởng lão nói, trên mặt cũng có vẻ tán đồng, chẳng qua hắn là tộc trưởng, một khi đã suy xét vấn đề nhất định phải suy xét toàn diện, quan trọng nhất là hiện tại lão tổ nhà họ Mục bọn họ đang bế quan, không cách nào bẩm báo tin tức này cho lão tổ.

"Đại ca, mối thù của lão tứ không thể không báo, nếu như lần này lại để Phương Minh chạy mất, nhà họ Mục chúng ta liền thật muốn triệt để trở thành trò cười của giới tu luyện, sau này con cháu đệ tử nhà họ Mục cũng không ngốc đầu lên được trong giới tu luyện."

Tam trưởng lão nhà họ Mục từ trên vị trí đứng lên, chủ động xin đi giết giặc, "Mặc kệ người này cậy vào cái gì, lần này nhất định phải chém giết hắn, đệ tự mình đến Ma Đô một chuyến, không giết hắn, lão tứ há có thể nhắm mắt?"

Sắc mặt tộc trưởng nhà họ Mục biến hóa một chút, mấy người anh em này của mình nói không sai, tin tức Phương Minh trở lại Ma Đô, nhà họ Mục bọn họ có thể biết, không được bao lâu thế lực khác trong giới tu luyện cũng sẽ biết, nếu để cho thế lực khác biết Phương Minh từng trở lại Ma Đô, nhưng cuối cùng nhà họ Mục bọn họ còn để Phương Minh trốn thoát, vậy nhà họ Mục liền muốn trở thành một trò cười.

"Tốt, lần này liền khổ cực lão tam đi một chuyến, tốt nhất là bắt sống Phương Minh, đến lúc đó chúng ta lại mời những người khác trong giới tu luyện tới chứng kiến, giết chết Phương Minh ngay trước mặt vô số thế lực trong giới tu luyện."

"Không sai, hơn nữa không thể để cho Phương Minh chết đi đơn giản như vậy, đến lúc đó tốt nhất lại mời người của Cản Thi Phái bên kia ra tay, bên kia am hiểu nhất là luyện chế thi thể, sau khi giết chết Phương Minh, luyện chế thi thể của hắn thành luyện thi, thành tâm cống hiến sức lực vì nhà họ Mục chúng ta."

"Còn có hồn phách của Phương Minh cũng không thể bỏ qua, phải mạnh mẽ luyện hóa hết hồn phách của hắn, khiến hắn hồn phi phách tán."

Không thể không nói những trưởng lão nhà họ Mục này đã hận Phương Minh tới tận xương tủy, không chỉ bởi vì Phương Minh phế bỏ Mục Võ, giết chết tứ trưởng lão, quan trọng hơn chính là Phương Minh khiến cho toàn bộ nhà họ Mục trở thành trò cười của giới tu luyện, chỉ khi dùng loại thủ đoạn cực đoan ác độc này mới có thể xả hết oán khí ở trong lòng bọn họ, mà đây cũng là bày ra cho tất cả mọi người thấy, kết cục khi đắc tội với nhà họ Mục bọn họ.

Trong khi nhà họ Mục bên này chuẩn bị đánh đòn phủ đầu, lúc này Phương Minh cũng là một người đi tới Viện Y Học Ma Đô.

Viện Y Học Ma Đô, văn khí cuồn cuộn, sau khi được Phương Minh bố trí bố cục phong thủy phía sau trường học lúc trước, gần đây bầu không khí học thuật phát triển không ngừng, thời gian một năm, hai vị giáo sư được bình chọn trở thành viện sĩ, trên phương diện y học cũng có được đột phá vô cùng lớn, nghiễm nhiên có xu thế trở thành trường đại học y đứng đầu trong nước.

Nhưng mà đối với học sinh của Viện Y Học đến nói, trong học viện có một thứ khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng thần kỳ, đó chính là pho tượng điêu khắc không mặt trong thao trường kia.

Toàn bộ học sinh của Viện Y Học thậm chí bao gồm không ít giảng viên cùng giáo sư, cũng không biết bức tượng này rốt cuộc là ai, nhưng thẳng đến ba tháng trước, có người trong trường kinh ngạc phát hiện, mặt của bức điêu khắc này dĩ nhiên xuất hiện một con mắt.

Ngay từ đầu, mọi người còn tưởng rằng là có chút học sinh cố ý khắc lên, mà sau khi con mắt thứ hai cũng xuất hiện, toàn bộ trường học một mảnh xôn xao, nhất là cặp mắt này căn bản cũng không phải vẽ lên, cũng không có vết tích vừa mới điêu khắc, thật giống như đây vốn chính là thuộc về bức tượng này vậy, không hề có cảm giác kỳ lạ không hài hòa...

Một bức tượng điêu khắc không có mặt đột nhiên xuất hiện nhiều thêm cặp mắt, chuyện quỷ dị này tự nhiên rất nhanh liền truyền khắp trong tai toàn bộ sinh viên Viện Y Học, chẳng qua rất nhanh, chỉ ngày thứ hai sau khi sự tình được truyền ra, toàn bộ sinh viên của Viện Y Học liền nhận được tin báo của giáo viên phụ đạo, về chuyện bức tượng điêu khắc thần kỳ của Viện Y Học không cho phép tiết lộ ra ngoài, nếu như phát hiện có bất kỳ một sinh viên nào tiết lộ ra ngoài, lập tức sẽ bị đuổi học.

Bởi vì tiết lộ tin tức mà đuổi sinh viên viên, sinh viên của Viện Y Học cũng không ngu dốt, đương nhiên biết điều đó là không có khả năng, bởi vì nếu trường học thật sự dám làm như thế, vậy chỉ cần chuyện này lộ ra ngoài, lãnh đạo trường học đều phải lần lượt bị xử phạt.

Nhưng sinh viên của Viện Y Học vẫn không dám tiết lộ tin tức này ra ngoài, nguyên nhân rất đơn giản, Viện Y Học, là không giống với những học viện đại học khác.

Sau khi sinh viên của Viện Y Học tốt nghiệp tự nhiên phải làm ngành y, mặc dù nói đầu năm nay bệnh viện tư nhân cũng không ít, nhưng phần lớn sinh viên vẫn hướng tới bệnh viện công, nhưng bệnh viện công lại có yêu cầu rất cao với sinh viên, không chỉ là trên phương diện kiến thức y học, còn có biểu hiện khi ở trường.

Huống chi, sinh viên của Viện Y Học cũng còn phải tới bệnh viện phụ thuộc của trường học để tiến hành thực tập đấy, mà được phân phối đến khoa nào, thành tích thực tập tốt xấu đều là do trường học quyết định, bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù này, nếu như sinh viên của Viện Y Học bị trường học nhằm vào, vậy có nghĩa thời gian tới rất có thể khó mà theo ngành y được.

Cũng chính là những nguyên nhân này, dẫn đến chuyện thần kỳ trên bức tượng điêu khắc trong Viện Y Học, chỉ lưu truyền trong nội bộ sinh viên ở Viện Y Học, sinh viên bên ngoài hoàn toàn không biết.

Nhưng mà, cũng không phải tất cả mọi người đều không rõ ràng, chí ít ở Viện Y Học, còn có một sinh viên biết, đó chính là em gái Đại Trụ Vương Tử Kỳ.

Vương Tử Kỳ biết đã có chuyện gì xảy ra với bức tượng này, đây là bức tượng do anh Phương Minh tự mình điêu khắc đưa tới, mà lúc trước khi lần đầu tiên thấy đôi mắt trên bức tượng này, trong đầu Vương Tử Kỳ liền hiện lên hình ảnh đôi mắt của anh

Phương Minh.

Mắt của bức tượng này giống mắt của anh Phương Minh như đúc.

"Nghe anh trai nói, anh Phương Minh có chuyện phải xuất ngoại, lâu như vậy cũng không có tin tức truyền về, cũng không biết ở nước ngoài trôi qua như thế nào..."

Trước điêu khắc, Vương Tử Kỳ mới vừa tan học lần thứ hai đứng ở nơi này, sau khi tan học chiều nào cô ấy cũng đến đây nhìn điêu khắc một chút, hầu như là trở thành một việc Vương Tử Kỳ nhất định phải làm, hơn nữa vốn Vương Tử Kỳ là cán sự bảo vệ của trường học, khác với những sinh viên phụ trách khác, Vương Tử Kỳ phụ trách bảo vệ bức tượng điêu khắc này.

"Tử Kỳ, cậu nói mỗi ngày cậu đều chạy đến trước bức tượng này để làm gì vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đây không phải chỉ là một bức tượng điêu khắc thôi sao, có gì để nhìn?"

Chương 670: Nhà họ Phương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mấy người bạn cùng phòng của Vương Tử Kỳ tan học trên đường quay về ký túc xá, thấy Vương Tử Kỳ đứng ở trước điêu khắc, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, tuy rằng các cô ấy đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy rất nhiều lần, nhưng mỗi lần sau khi thấy vậy vẫn không nhịn được muốn hỏi một câu.

Đương nhiên, các cô ấy cũng không trông cậy vào việc có thể nhận được câu trả lời từ trong miệng Vương Tử Kỳ, bởi vì mỗi một lần Vương Tử Kỳ vẫn chỉ luôn cười cười cho qua.

Trêu ghẹo vài câu, sau đó mấy người bạn cùng phòng của Vương Tử Kỳ liền rời đi, mà Vương Tử Kỳ thì lại cẩn thận thanh lý cỏ dại phía dưới điêu khắc.

Điêu khắc là không cần phải Vương Tử Kỳ dọn dẹp, đây cũng là chuyện toàn bộ sinh viên Viện Y Học đều biết, bởi vì bức tượng này thật sự là quá sạch sẻ.

Bức tượng khác, sau một thời gian dầm mưa dãi nắng khiến màu sắc biến đổi không nói, có đôi khi thỉnh thoảng có chim bay quá còn có thể lưu lại một đống cứt chim, nhưng bức tượng điêu khắc này, dựng thẳng đứng ở nơi này hơn một năm, dĩ nhiên không khác gì lúc mới xuất hiện, cũng không thể nói không có gì khác biệt, nếu nói có điểm nào khác chính là thêm mấy phần thần vận, có một loại cảm giác tang thương, chỉ có điều loại cảm giác

tang thương này cũng không phải thể hiện ở bề ngoài, mà là một loại cảm giác huyễn hoặc khó hiểu.

"Anh Phương Minh, anh nói đến sau này bức tượng có thể hiển lộ ra cả khuôn mặt anh hay không? Mà đến lúc đó có phải anh cũng sẽ về nước không?"

Vương Tử Kỳ nhìn điêu khắc nhẹ giọng tự nói, thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn tràn đầy sức sống, với tư cách sinh viên duy nhất thi đậu Ma Đô trong sơn thôn, Vương Tử Kỳ rất cao ngạo, căn bản cô ấy chướng mắt các bạn cùng chơi trong thôn, đương nhiên, ngoại trừ anh Phương Minh.

Cùng là chơi bùn, xuống nước bắt cá, lên cây lấy trứng, nhưng trong lòng Vương Tử Kỳ, anh Phương Minh chính là không giống những người khác, dùng một câu nói rất phổ biến trong hiện tại: Người thanh niên được cô gái coi trọng, chơi bóng thủy tinh (1) cũng đều thấy đẹp trai; cô gái coi thường, đánh gôn đều giống như ở xúc phân.

(1) Bóng thủy tinh: một quả bóng màu lam bằng thủy tinh, đồ chơi trẻ em

Không sai, trong lòng Vương Tử Kỳ vẫn có một bóng hình, đó chính là Phương Minh, phần tình cảm này từ khi học trung học cơ sở đã tồn tại, cô ấy liều mạng học tập như vậy, chính là vì cảm thấy chỉ có tự mình vô cùng ưu tú mới có thể xứng đôi với anh Phương Minh.

"Em biết, trong lòng anh Phương Minh đã có cô ấy, cô ấy xinh đẹp như vậy, hơn nữa thành tích học tập cũng tốt hơn em."

Ở mấy tháng trước, Vương Tử Kỳ đã từng thấy ảnh Diệp Tử Du từ trên tay anh mình, cũng từ trong miệng anh mình biết đó chính là bạn gái của anh Phương Minh, thấy cô gái tinh khiết tựa như tiên nữ trong tấm hình, trong lòng Vương Tử Kỳ không một

chút đố kị, có lẽ chỉ có cô gái như vậy mới có thể xứng đôi với anh Phương Minh.

Mà cô ấy nên chính như anh mình nghĩ như vậy, quên mất anh Phương Minh đi, không, quên là không thể quên được đấy, vậy thì nên vĩnh viễn chôn dưới đáy lòng.

Trong khi Vương Tử Kỳ đứng ở trước điêu khắc tưởng niệm lại, không hề chú ý tới ở cách đó không xa, có một cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm điêu khắc, trên mặt có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Dĩ nhiên là tượng sao Văn Khúc, nếu như mình có thể lấy tượng sao Văn Khúc này đi, đoạt được khí vận này, chờ khi gia tộc thi đấu, nhất định có thể một bước lên trời, đến lúc đó tuyệt đối có thể tiến vào trong mắt các trưởng lão."

"Ừm, lại chờ một lát, đợi khi cô nữ sinh này đi, mình liền có thể ra tay."

Này là một người thanh niên trẻ tuổi, lúc này trên mặt hắn có vẻ mừng như điên, thật ra hắn cũng không nghĩ tới, lần này đưa hoa khôi Viện Y Học mới vừa cua được tới tay về Viện Y Học, dĩ nhiên lại có phát hiện lớn như vậy, nghĩ tới đây, trên mặt người thanh niên trẻ tuổi có vẻ dâm tà, "Nể tình bức tượng này, đến lúc đó liền mua thêm cho tiểu tiện nhân cô một ít túi xách, lại ban thêm cho cô ta nhiều tinh hoa một chút."

Động tác của Vương Tử Kỳ rất cẩn thận, không chỉ dọn sạch hết cỏ dại bên dưới tượng điêu khắc, thậm chí ngay cả cỏ dại trong phương viên mười thước còn có một chút rác rưởi các sinh viên khác bỏ lại, cũng đều được cô ấy từ từ nhặt lên, kể cả một số thứ đồ nhỏ như giấy vụn....

Phương Giác nhìn sắc trời đã trở nên ảm đạm, lại nhìn đến Vương Tử Kỳ còn đang ở trước điêu khắc dọn sạch rác rưởi, trên

mặt có vẻ tức giận, thật ra, bức tượng này vẫn luôn ở chỗ này, hắn muốn đánh cắp, hoàn toàn có thể đợi đến trời tối người yên.

Nhưng cách suy nghĩ này là của người khi đang bình tĩnh, hiện tại Phương Giác không cách nào bình tĩnh, sau khi thấy được bức tượng này, trong đầu hắn đã bị khí vận làm tắc nghẽn, chỉ muốn mang bức tượng này đi ngay, một khắc cũng không thể chờ lâu.

Cái này rất giống một người hơn nửa đêm đến một tòa nhà bỏ hoang trên vùng đất hoang vu, đột nhiên phát hiện rất nhiều tiền cổ đại ở trong giếng cổ, mặc dù biết hoàn toàn có thể trở về nhà lấy túi, sau đó lại tới mang hết các loại tiền đồng đó đi, nhưng càng nhiều hơn chỉ sợ là tình nguyện tại chỗ cởi áo khoác của mình đựng mấy đồng tiền này mang đi.

Lo được lo mất cùng nghi thần nghi quỷ, đây là tâm tình của rất nhiều người khi đối mặt với mê hoặc cực lớn.

Lúc này Phương Giác liền nằm dưới trạng thái như vậy, hắn sợ hãi chỉ sau một khắc liền có người phát hiện bí mật của bức tượng này, hoặc là sợ hãi chủ bức tượng điêu khắc sẽ xuất hiện ngay lập tức, dù sao dưới suy nghĩ của hắn, rõ ràng bức tượng này là do người trong giới tu luyện lấy ra, đối phương đặt bức tượng này ở đây hấp thu khí vận, khẳng định cũng sẽ thường qua đây quan sát một chút.

"Đây là cô tự tìm chết, không trách được tôi."

Cuối cùng, Phương Giác quyết định ra tay, ngày hôm nay hắn lái một chiếc xe có không gian phía sau rất lớn, mua loại xe không gian lớn này, vốn là để tiện cho hắn và một số phụ nữ làm chuyện gì gì đó đấy, chẳng qua lần này lại phát huy được tác dụng khác, vừa lúc dễ dàng giả bộ đi vào điêu khắc.

XÍU...UU!!

Phương Giác từ trong bóng tối đi ra, nhưng mà bước chân vừa mới bước ra, trên mặt của hắn liền lộ ra vẻ kinh hãi, bởi vì ngay một khắc này hắn cảm thụ được một cỗ uy áp mạnh mẽ rơi vào trên người hắn, cổ uy áp này khiến sắc mặt hắn tái nhợt, cả người đều đang run sợ.

"Đây là uy áp của cường giả Địa Cấp!"

Gần như là trong nháy mắt, Phương Giác liền biết rõ chính mình bị một vị cường giả Địa Cấp theo dõi, bởi vì dạng uy áp này hắn đã từng cảm ứng được trên người đệ tử dòng chính từ trong tộc.

"Tôi biết ngay bức tượng này không phải vật vô chủ, bức tượng này tất nhiên là vị cường giả Địa Cấp này bố trí, nhất định người ta vẫn ở học viện này nhìn chằm chằm."

Nghĩ tới đây, Phương Giác vội vã nhỏ giọng nói: "Tiền bối, tôi không có gì tâm tư khác, chỉ thấy bức tượng điêu khắc này tồn tại, hiếu kỳ muốn lên trước quan sát, nếu tiền bối không cho phép, tôi đây rời khỏi là được."

Ánh mắt Phương Giác nhìn bốn phía, muốn phát hiện vị trí của cường giả Địa Cấp kia, nhưng quanh đây một bóng người cũng đều không nhìn thấy.

Cảm thụ được cỗ uy áp còn đang ở, Phương Giác cắn răng, buộc lòng phải tung chiêu bảo toàn tính mạng cuối cùng: "Tiền bối, tôi là đệ tử nhà họ Phương!"

Phương Giác lôi cây cỏ cứu mạng cuối cùng ra, nhà họ Phương, tin tưởng toàn bộ giới tu luyện không ai không biết ba chữ này có ý nghĩa thế nào, gia tộc đứng đầu giới tu luyện, trong số thập đại môn phái, duy chỉ có nhà họ Phương lấy gia tộc sánh vai môn phái, là thế lực đứng đầu trong số mười môn phái lớn.

Có thể nói, trong giới tu luyện nhà họ Phương chính là tồn tại siêu nhiên, bất kỳ thế lực nào cũng đều phải nể mặt nhà họ Phương, mà tuy rằng hắn không phải dòng chính nhà họ Phương, nhưng chỉ cần mang một chữ Phương thì đó chính là người nhà họ Phương.

Cường giả Địa Cấp trong giới tu luyện quả thật tính là cường giả, nhưng cường giả Địa Cấp ở trước mặt nhà họ Phương chẳng là cái thá gì, sau khi vị cường giả Địa Cấp này biết lai lịch của mình, có lẽ sẽ không lại ra tay với mình nữa.

Trầm mặc...

Ba giây đồng hồ sau đó, cảm thụ được uy áp trên người mình tiêu tán, trên mặt Phương Giác lộ ra vẻ vui mừng, hắn biết mình đã đoán đúng, đối phương cũng muốn kiêng kỵ thân phận nhà họ Phương của mình, lập tức không còn sợ hãi gì nữa, đỉnh đạc xoay người đi trở về trên xe, nổ máy xe rời khỏi.

Nhìn bóng xe Phương Giác biến mất, Phương Minh xuất hiện ở nơi Phương Giác xuất hiện lúc trước, uy áp vừa rồi tự nhiên xuất phát từ trên người cậu, mà sở dĩ cuối cùng cậu không ra tay với Phương Giác, không phải sợ cái gọi là nhà họ Phương, mà căn bản cậu không hề đặt tên Phương Giác này vào mắt, lấy thực lực của người mới vừa rồi, là không thể nào làm hỏng điêu khắc của cậu.

Chương 671: Nợ máu nên trả bằng máu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Trời tối người yên!

Vương Tử Kỳ đã trở lại ký túc xá đi, giờ phút này thao trường chỉ còn lại Phương Minh một người.

Nhìn bức tượng điêu khắc thuộc về mình này, còn có cặp mặt phía trên điêu khắc kia, trong lòng Phương Minh cũng có cảm thán, mới thời gian một năm mà bức tượng này đã xuất hiện mắt, đợi tới lúc toàn bộ ngũ quan trên mặt bức tượng xuất hiện, cũng chính là lúc cậu nên thu hoạch.

Cũng giống vậy, lúc trước sở dĩ thả người nọ rời khỏi, không phải bởi vì thân phận người nhà họ Phương của đối phương, mà là vì lấy cảnh giới bây giờ của cậu, người không đạt tới Địa Cấp tầng tám căn bản không phá hư đượcbức tượng này.

Điêu khắc này là dùng máu tươi của cậu ngưng tụ mà thành, cho nên bức tượng này vẫn tồn tại liên hệ với cậu, mà thực lực của cậu được đề thăng đồng dạng cũng tặng lại ở trên bức tượng này.

Nếu như người bình thường không sinh lòng ác niệm hoặc là tà niệm thì không sao, một khi có ý đồ gì với bức tượng này, hoặc là muốn phải phá hư điêu khắc, liền sẽ gặp phải điêu khắc phản kích, chỉ riêng uy áp có thể so với Địa Cấp tầng tám, liền không

phải cường giả Địa Cấp tầng tám bình thường có thể thừa nhận.

Đương nhiên Phương Minh cũng nhìn thấy Vương Tử Kỳ, chỉ là cậu quyết định khônghiện thân trước mắt Vương Tử Kỳ, nguyên nhân rất đơn giản, chút tình cảm kia của Kỳ Kỳ đối với cậu trong lòng cậu rất rõ ràng, chẳng qua cậu chỉ xem Kỳ Kỳ như em gái mà thôi, không suy nghĩ tới những phương diện khác.

Cho nên vẫn không gặp nhau thì tốt hơn, thời gian dài, đương nhiên Kỳ Kỳ cũng sẽ quên chính mình đi, huống chi với tư cách là Viện Y Họcđứng đầu toàn quốc, trong trường học không thiếu thanh niên tài tuấn, nhất định Kỳ Kỳ sẽ có thể gặp được nam sinh ưu tú trên mọi phương diện.

Chẳng qua ngoại trừ nguyên nhân này ra, còn một nguyên nhân rất quan trọng kháckhiến Phương Minh quyết định không hiện thân.

Nhà họ Mục!

Nhà họ Mục đã từng điều tra tình huống của người bên cạnh mình, biết quan hệ của mình cùng nhà họ Hoa là thân mật nhất, cho nên xuống tay với nhà họ Hoa, nếu để cho bọn họ biết quan hệ của mình cùng Kỳ Kỳ, sợ rằng cũng sẽ không bỏ qua cho Kỳ Kỳ.

Mặc dù hiện tại mình không e ngại nhà họ Mục, nhưng rốt cục Kỳ Kỳ là người thường, nếu như nhà họ Mục muốn xuống tay, căn bản Kỳ Kỳ không có khả năng tránh thoát được, cho nên trước khi chuyện của nhà họ Mục được giải quyết, vẫn nên giữ vững cự tuyệt cùng Kỳ Kỳ thì hơn.

Ngoại trừ Kỳ Kỳ, còn có mẹ ruột của mình bên kia cũng giống như vậy, trước khi chưa giải quyết xong chuyện nhà họ Mục, Phương Minh đều không có ý định liên hệ bọn họ.

Mà đối với Tử Du ở thủ đô, Phương Minh cũng không phải lo

lắng, chỉ cần Tử Du không rời khỏi đại học Thủy Mộc, vậy an nguy của cô liền không có vấn đề, đại học Thủy Mộc là trường đại học đứng đầu cả nước, bên trong tàng long ngọa hổ, cho dù nhà họ Mục cũng không dám đến bên trong.

Có lẽ xã hội lưu manh hoặc là bệnh tâm thần có thể gây sự đả thương ngườiở đại học Thủy Mộc, nhưng người tu luyện tuyệt đối không thể nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao, trước đây khi Lăng Dao ở bên trong đại học Thủy Mộc không hề gặp phải nguy hiểm, nhưng vừa ra cửa trường học, liền có người tu luyện đợi ở đó.

Đương nhiên, không chỉ là đại học Thủy Mộc như vậy, trong thủ đô còn có một trường đại học khác là đại học Yến Kinh cũng giống như vậy, nhưng khác với đại học Thủy Mộc ở chỗ, trong trườngđại học Yến Kinh, căn bản yêu ma quỷ quái loại vật âm tà bực này không dám tới gần, một khi tiến vào sẽ bị trấn áp tới hồn phi phách tántrong nháy mắt.

Trước người Phương Minh xuất hiện một thùng Dịch Thần Linh, Dịch Thần Linh này được chứa đựng ở trong bảo tháp, mà trong khoảng thời gian này Phương Minh cũng phát hiện một biến hóa của bảo tháp, đó chính là khi tay cậu đặt ở trên ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực, tâm niệm vừa động lập tức có thể lấy hết các thứ được chứa đựng trong tầng một ra.

Có thể lấy đồ ra, nhưng lại không thể bỏ mấy thứ khác vào.

Thùng Dịch Thần Linh nàytrực tiếp đổ lên bên trên tượng điêu khắc, rất nhanh liền thẩm thấu đến bên trong tượng điêu khắc bị triệt để hấp thu, dưới bầu trời đêm này, Phương Minh có thể thấy rõ điêu khắc lóe ra một tầng ánh sáng màu bạc, càng thêm thánh khiết vài phầnso với ban đầu.

Sau khi làm xong một bước này, Phương Minh rời khỏi trường học, chẳng qua cậu không trở lại nhà họ Diệp, sau khi lái xe rời khỏi vườn trường, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho Hoa Minh

Minh, không bao lâu sau Hoa Minh Minh đã lái xe đi tới cửa trường học.

"Đi Vô Tích!"

"Có lầm hay không, đã khuyathế này còn chạy đến Vô Tích?"

Hoa Minh Minh nghe Phương Minh báo ra chỗ muốn đến, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hiện tại cũng đã sắp mười hai giờ đêm, lúc này dĩ nhiên chạy đếnVô Tích, chỉ là lái xe đều phải ba bốn giờ.

"Cậu muốn báo thù sao?" Phương Minh hỏi ngược một câu.

Hoa Minh Minh sửng sốt một chút, lập tức liền đã hiểu rõ ý trong lời nói của Phương Minh, không nói hai lời nổ máy xe lập tức đi về hướng đường cao tốc.

"Đám con rùa hãm hại nhà tôi ở Vô Tích đúng không, một hồi tới nơi cho tôimột cơ hội động thủ."

Phương Minh không tiếp tục để ý tới Hoa Minh Minh, mà là ngồi ở chỗ ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần, mà Hoa Minh Minh cũng nóng lòng báo thù, xe một đường chạy như bay, lộ trình vốn cần bốn năm giờ, dĩ nhiên bị hắn chỉ dùng hơn ba giờ đã lái tới.

Vô Tích Thái Hồ Thanh Y phủ!

Một năm trước, Thanh Y phủ đèn đuốc sáng trưng, nhưng mà một năm sau trước cửa nơi này thanh vắng đìu hiu, bên trong cũng tối đen một mảnh, xích sắt trên cửa sắt càng là rỉ sét loang lỗ.

"Phương Minh, chúng ta tới đây nơi làm gì? Ở đây vừa nhìn đã biết không có người ở." Hoa Minh Minh nương theo đèn xe chỉ có thể nhìn đến dáng dấp quạnh quẽ ở cửa lớn Thanh Y phủ, hiếu kỳ hỏi.

"Chuyện này không cần cậu chú ý, cậu tìm một khách sạn trong thành phố này nghỉ ngơi một chút, chờ tôi điện thoại cho cậu."

Phương Minh từ trên xe bước xuống, lưu cho Hoa Minh Minh một câu nói kia sau đó liền trực tiếp đi về phía cửa lớn Thanh Y phủ.

"Ôi, tôi nói tại sao cậu cứ thích thần thần bí bí, cửa lớn này đã bị khóa rồi, cậu..."

Nhìn bóng lưng Phương Minh rời đi, Hoa Minh Minh nói được nửa câu liền im bặt mà dừng, ở trong tầm mắt của hắn, Phương Minh đi tới trước cửa sắt này, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người trực tiếp bay qua cửa sắt, biến mất ở chỗ sâu bên trong cửa lớn.

"Quên đi, tôi đi trước ngủ một giấc, chạy xe suốt mấy giờ cũng đủ mệt."

Hoa Minh Minh lái xe rời khỏi, mà Phương Minh thì lạichậm rãi đi tới bên trong Thanh Y phủ, mặc dù đã trôi qua một năm, vết máu ban đầu đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng mà vẫn là âm phong trận trận, ở một số phòng ốc thậm chí trên đất trống cũng có thể thấy một số bùa cùng đạo cụ được lưu lại sau khi pháp sư làm phép xong.

"163 vị huynh đệ, các người là vì tôi mà chết, nợ máu này tôi sẽ tới đòi lại thay các người."

Phương Minh nói nhỏ, mà theo thanh âm của cậu hạ xuống, một cỗ âm phong nổi lên, mang theo tiếng thét phẫng phất như đang đáp lại cậu, đây là nhữngtinh nhuệ của Thanh Y Môn bị nhà họ Mục tàn sát lúc trước, cho dù thời gian qua đi một năm, tuy nhiên vẫn có oán niệm ở lại nơi này.

Ngày nào chưa diệt trừ nhà họ Mục, oán niệm này hẳn sẽ còn không tiêu tán.

Trên quảng trường bên trong Thanh Y phủ, Phương Minh ngồi ở trên một cái ghế, sau đó trực tiếp tiến vào trạng thái nhắm mắt dưỡng thần.

Sương sớm cuối mùa thu rơi xuống, quần áo Phương Minh cũng đã bị thấm ướt, khí lạnh tràn ngập toàn bộ bên trong phủ, toàn bộ Thanh Y phủ hoàn toàn yên tĩnh, thẳng đến một tiếng tiếng chim hót truyền đến, quạ đen khóc kêu phá vỡ phần yên tĩnh này.

Phương Minh mở mắt, khóe miệng hơi hơi cong lên, rốt cục người nhà họ Mục cũng tới.

"Phương Minh, ngày hôm nay tử kỳ của mày tới rồi."

Một tiếng quát chói tai từ đằng xa truyền đến, lại sau đó liền có mười mấy bóng ngườixông tới, mười mấy bóng người này nhìn chằm chằm Phương Minh như hổ đói, sau đó tách ra hai bên, để mấy người phía sau đi lên đầu cùng.

Tam trưởng lão nhà họ Mục Mục Nghiêm nhìn Phương Minhnghênh ngang ngồi trên ghế, trên gương mặt già nua có vẻ kinh ngạc thoáng qua, thời gian một năm, tiểu tử trước mắt này dĩ nhiên liền đột phá tới Địa Cấp tầng hai, tốc độ tu luyện này quả nhiên là kinh khủng.

"Phương Minh, nhìn thấy tam trưởng lão nhà họ Mục tao còn dám ngồi như vậy, mày thật đúng là làm càn."

Người trẻ tuổi nhà họ Mục mở miệng lúc trước lần thứ hai quát lớn, dưới cái nhìn của bọn họ, Phương Minh nhìn thấy tam trưởng lão cùng bọn họ, hẳn là nên mang vẻ lạnh run sợ hãi, nhưng vẻ mặt Phương Minhtrước mắt quá bình tĩnh, hơn nữa trên

mặt thậm chí còn lộ ra dáng tươi cười.

"Xem ra hẳn là sau lưng mày còn có người, nếu lão phu đã đến, vậy hãy để cho người sau lưng mày ra đi."

Mục Nghiêm liếc nhìn Phương Minh, lại thả cảm tri của mình ra toàn lực đi cảm thụ xung quanh, trong suy nghĩ của hắn sở dĩ Phương Minh sẽ không hề sợ hãi như vậy ngồi ở chỗ kia, hẳn là có người sau lưng làm chỗ dựa, hoặc là người nọ liền mai phục tại xung quanh.

Chẳng qua lập tức sắc mặt của Mục Nghiêm liền có chút khó coi, bởi vì sau khi hắn dò xét nơi đây một lượt, vẫn không phát hiện được có bất kỳ hơi thở nào khác tồn tại, loại tình huống này chỉ có hai loại khả năng, hoặc là xung quanh không có ai, hoặc là thực lực của đối phương ở trên hắn khiến hắn không phát hiện được, hoặc là đối phương am hiểu thuật ẩn nấp.

"Rốt cục các người cũng tới, biết vì sao tôilại chọn nơi này không?"

Phương Minh mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu đùa bỡn móng tay mình, âm thanh lạnh như băng truyền ra, "Bởi vì nơi này có 163 oan hồn người vô tộibị nhà họ Mục các người tàn sát, chỉ có giết chết tất cả các ngườiở ngay trước mặt bọn họ, mới có thể để cho những oan hồn này ngủ yên."

Sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, toàn bộ người nhà họ Mục đều ngẩn ra, chẳng qua lập tức những người tuổi trẻ kia liền cất tiếng cười to.

"Thực sự là dõng dạc, cảnh giới có đột phá liền coi chính mình rất mạnh mẽ? Thật đúng là bành trướng, tam trưởng lão, tôi xin được ra xuất chiến bắt người này lại."

Một quản sự nhà họ Mục theo mà đến, hơn 40 tuổi, Địa Cấp

tầng ba, trong giới tu luyện coi như là nhân vật có số má.

"Ừm, chẳng qua chú ý một chút, cẩn thận người này giở trò lừa gạt."

Mục Nghiêm gật đầu, Địa Cấp tầng ba đối phó Địa Cấp tầng hai là không thành vấn đề, còn hắn thì phòng bị bốn phía, nếu quả thật có mai phục, cũng sẽ lập tức bị hắn phát hiện ra.

"Tam trưởng lão yên tâm, đối phó tiểu tử này, mấy chiêu là có thể bắt được."

Quản sự nhà họ Mục có tự tin này, tới cấp bậc Địa Cấp, mỗi một cảnh giới đều có chênh lệch rất lớn, cao hơn một cảnh giới đối phó thấp hơn cảnh giới, dễ dàng như người lớn đối phó với trẻ nhỏ vậy.

"Phương Minh, tao khuyên mày tốt nhất là nên ngoan ngoãn quỳ xuống, đợi khi tao ra tay thì sẽ không còn dễ chịu như thế đâu."

Phương Minh ngẩng đầu lên,thu hồi tầm mắt từ móng tay mình, đưa mắt nhìn hướng quản sự nhà họ Mục, mà trong nháy mắt khi quản sự nhà họ Mục tiếp xúc với ánh mắt Phương Minh, thân thể trở nên run lên, không biết vì sao, màn đối mắt mới vừa rồi kia khiến trong lòng hắn đột nhiên có chút phát lạnh, giống như bị một vị cường giả theo dõi vậy, chẳng qua rất nhanh hắn liền xua tan hết loại ý niệm này, Phương Minh chẳng qua chỉ là Địa Cấp tầng hai, thế nào lại là cường giả.

"Chư quân nhìn kỹ, nợ máu liền từ trên người hắn bắt đầu trước."

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng Phương Minh truyền ra, mà sau một khắc, toàn bộtất cả đệ tử nhà họ Mục đều kêu lên sợ hãi, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn một màn trước mắt.

Chương 672: Thuật pháp cấm kỵ

Phốc!

Máu từ chỗ yết hầu của quản sự nhà họ Mục bắn tung tóe ra, rơi xuống trên đất, đầu của quản sự nhà họ Mục trực tiếp rơi vào trên mặt đất, thậm chí còn lăn xuống dưới chân của một người trẻ tuổi nhà họ Mục, nhưng cho dù là như vậy, vị trẻ tuổi kia vẫn không kịp phản ứng.

Không chỉ là hắn, tất cả người nhà họ Mục ở đây không có một người nào kịp phản ứng.

Ánh mắt mọi người đều ngơ ngác nhìn quản sự kia chỉ còn lại có một cỗ thi thể không đầu, bọn họ không rõ, rõ ràng mới vừa rồi quản sựcòn rất tốt, đột nhiên liền đầu rơi xuống đất?

"Mày không chỉ là Địa Cấp tầng hai?"

Vài giây sau đó, vẻ mặt Mục Nghiêm cực kỳ khó coi nhìn chằm chằm Phương Minh, những người nhà họ Mục khác không cảm ứng được, thế nhưng hắn lại bắt được, vừa trong nháy mắt đó có một cỗ năng lượng từ đầu ngón tay Phương Minh bắn ra, chính là cỗ năng lượng này khiến đầu hậu bối mình rơi xuống đất.

Trong nháy mắt có thể khiến đầu của một vị Địa Cấp tầng ba rơi xuống đất, căn bản thực lực của Phương Minh không phải Địa Cấp tầng hainhư bề ngoài hiển lộ ra.

"Tôi nói tôi là Địa Cấp tầng hai khi nào vậy?"

Phương Minh chậm rãi mở miệng, bởi vì đặc thù của Vu Sư,

sau khi đột phá đến ngũ tinh cậu liền có cảnh giới Địa Cấp tầng hai, mà chỉ cần không đột phá đến lục tinh, tuy rằng thực lực của cậu đang không ngừng đi tới, nhưng nếu như chính cậu không triển lộ ra, người ngoài nhìn cậumãi cũng chỉ mang bộ dạng Địa Cấp tầng hai.

"Tam trưởng lão, hắnkhông phải Địa Cấp tầng hai sao?"

Người trẻ tuổi nhà họ Mục cũng bị lời Mục Nghiêm nói đánh thức, nghe được lời trưởng lão nhà mình nói, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ kinh hãi, một năm trước Phương Minh ngay cả Địa Cấp cũng không phải, nhưng bây giờdĩ nhiên tam trưởng lão nói cậu ta không chỉ là Địa Cấp tầng hai, điều này sao có thể?

Gần trăm năm nay, cấp bậc Địa Cấp,giới tu luyện vẫn chưa có người nào dùng thời gian một năm mà một lần đột phá ba cảnh giới!

"Trách không được, trách không được mày dám về nước, dám ở chỗ này chờ chúng tao đến, xem ra là che giấu thực lực, nhưng cho dù mày che giấu thực lực, ở trước mặt lão phu mày cũng chỉ là con kiến."

Tuy rằng Mục Nghiêm khiếp sợ, nhưng vẫn rất tự tin đối với thực lực của mình, thời gian một năm, cho dù Phương Minh có thiên phú cao tới đâu, kỳ ngộ nhiều hơn nữa, có thể đến Địa Cấp tầng bốn đã là cực hạn, mà mình là cường giả Địa Cấp tầng tám, chênh lệch giữa hai người vẫn là khác nhau một trời một vực."

"Toàn bộ các người lui về phía sau."

Mục Nghiêm ra hiệu con em đệ tử nhà mình lui về phía sau, sau đó phóng toàn bộ uy áp toàn thân ra, ép về phía Phương Minh.

Phương Minh cũng từ trên ghế đứng lên, cho tới bây giờ cậu cũng không có ý định ẩn giấu thực lực của mình nữa, bởi vì trong

lòng cậu,những người này đã là người chết.

Oanh!

Khí thế cả người Phương Minh cũng mạnh mẽ kéo lên, đến cuối cùng ở giữa cậu cùng Mục Nghiêm, nơi ấy không gian đùng đùng rung động, đây là uy áp của hai người va chạm.

Trường sam của Phương Minh không gió mà bay,trường bào trên người Mục Nghiêm cũng hơi hơi bay lên, lần đụng chạm này hai người là tám lạng nửa cân, ai cũng không ngăn chặn được đối phương.

"Điều này sao có thể?"

Trên mặt nguyên một đám người trẻ tuổi nhà họ Mục mang theo vẻ kinh hãi cùng không thể tưởng tượng nổi, tiếng nói đều có chút run run, tam trưởng lão đó là cảnh giới gì? Địa Cấp tầng tám! Uy áp của cường giả Địa Cấp tầng tám, người đạt tới Địa Cấp tầng bảy đều không chịu nổi, mà vậy dĩ nhiên Phương Minh lại có thể mạnh mẽ chống lại uy áp của trưởng lão nhưng không rơi vào thế yếu, điều này nói rõ cái gì?Nói rõ Phương Minh cũng có thực lực Địa Cấp tầng tám.

Tầng tám!

Thời gian một năm, đây không phải là Nhân Cấp tầng tám, đây là Địa Cấp tầng tám, làm sao bọn họ có thể tiếp nhận điều này? Không chỉ là bọn họ, tin tưởng toàn bộ người trong giới tu luyện biết đều sẽ không tin tưởng, bởi vì nàylà chuyện chưa bao giờ xảy ra trong giới tu luyện.

Đây là chuyện trước đó chưa từng có, thời gian tới cũng chắc chắn sẽ không có trong giới tu luyện, bởi vì này quá nghịch thiên, bọn họ không nghĩ tới kỳ ngộ gì có thể để người ta trong một năm thăng liền tám cảnh giới, cho dù thực lực có thể truyền thụ, nhưng

nếu như không có tâm cảnh tương ứng cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết quả tẩu hỏa nhập ma.

Đương nhiên người nhà họ Mục không biết, tâm cảnh của Phương Minh ở lần đầu tiên tiến vào tầng hai bảo tháp hồn xuyên Tần Dương, cũng đã vượt xa bạn cùng lứa tuổi, cậu chứng kiến hai đứa bé trong một gia đình nghèo khổ tới cùng cực nâng đỡ lẫn nhau, kiến thức tầng dưới chót xã hội, biết cái gì là tuyệt vọng, cái gì là hy vọng, càng là ở cuối cùng đã trải qua tử vong.

Tuy rằng hồn xuyên chỉ có thời gian một năm, nhưng một năm này giống như một đời của người bình thường, một người nghèo phấn đấu suốt đời, từ chấp niệm chăm sóc em gái lại đến cuối cùng hoàn toàn buông tay, những thứ này Phương Minh đều thân tự trải nghiệm, cho nên tâm cảnh của cậu đã sớm tôi luyện đủ, ở cảnh giới Địa Cấpcăn bản không cần lo lắng xuất hiện vấn đềtâm cảnh không theo kịp thực lực.

"Trách không được, trách không được...Mày thực sự khiến tao rất khiếp sợ, thời gian một năm dĩ nhiên đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng tám, nếu như tao đoán không nhầm, hẳn là mày đã dùng thuật pháp cấm kỵ nào đó đi, trong khoảng thời gian ngắn đề thăng thực lực của chính mình, nhưng cái giá phải trả nghĩ tới cũng không nhỏ, có lẽ thọ mệnh cũng chỉ còn lại có mấy tháng."

Sau khi khiếp sợ trôi qua, Mục Nghiên có một suy đoán trong đầu, nếu nói trong một năm tu luyện bình thường có thể tăng lên tám cảnh giới, hắn tuyệt đối không tin, cho nên hắn thấy, hẳn là Phương Minh tu luyện tới khoảng chừng Địa Cấp tầng ba, tầng ba đã là rất khủng bố. Mà sở dĩ thực lực của Phương Minh có thể đạt tới Địa Cấp tầng tám, hẳn là vận dụng thuật pháp cấm kỵ nào đó.

Cái gì là thuật pháp cấm kỵ?

Trong giới tu luyện có một loại thuật pháp như vậy, uy lực cực kỳ khủng bố, có khi là có thể khiến người ta đề thăng thực lực, có

khi là có thể thi triển rathuật pháp vượt xa thực lực của bản thân mình, loại thuật pháp này liền được xưnglà thuật pháp cấm kỵ.

Đương nhiên, thuật pháp cấm kỵ cái tên này cũng đã nói lên tính nguy hại của loại thuật pháp kia, cấm kỵ, đương nhiên không phải tùy tiện có thể thi triển, một khi thi triển loại thuật pháp này đều phải đánh đổi khá nhiều, thường thấy nhất chính là tiêu hao sinh cơ của mình.

Hơn một trăm năm trước, giới tu luyện có một vị ma đầu tà giáo, cảnh giới chỉ là Địa Cấp tầng chín, mà ma đầu kia ngoài ý muốn đạt được một quyển cổ thuật, cổ thuật này chính là một môn thuật pháp cấm kỵ, sau khi tu luyện thuật pháp dĩ nhiên lại có thể khiến Địa Cấp tầng chín trong nháy mắt có được thực lực cường giả Thiên Cấp.

Địa Cấp tầng chín cùng cường giả Thiên Cấp thoạt nhìn chỉ còn kém một bước, nhưng một bước này lại chính là lạch trời, bao nhiêu cường giả dừng bước tại lúc này, mà ở trong mắt cường giả Thiên Cấp, Địa Cấp tầng chín cùng Địa Cấp tầng một căn bản không hề khác nhau.

Mà sau khi ma đầu kia lấy được sách cổ có ghi thuật pháp này đương nhiên vô cùng kích động, bằng vào thuật này cũng đã đánh bại mấy kẻ thù sống còn, không ngừng mở rộng thế lực của mình, nhưng cổ thuật này cũng có một khuyết điểm, đó chính là mỗi một lầnthi triển, đều phải tế hiến 80% sinh cơ máu huyết của bản thân, nói cách khác sau khi thi triển một lần cả người chẳng khác nào đã bước một chân vào đất vàng.

Đương nhiên ma đầu kia không cam lòng chết như vậy, vì thế hắn nghĩ ra một biện pháp, đó chính là thay máu, sưu tầm máu của cường giả Địa Cấp, mạnh mẽ lấy hết máu từ cơ thể sống của mấy cường giả này, sau khi thi triển thuật pháp liền hấp thu tinh huyết của những người này đến bổ sung sinh cơ cùng máu của mình.

Không thể không nói biện pháp này rất hữu hiệu, nhưng mà trên đời không có bức tường nào không lọt gió, cường giả Địa Cấp đều là lực lượng trung kiên của các thế lực lớn, không ngừng có cường giả Địa Cấp mất tích, cũng đưa tới thế lực khác cảnh giác, trải qua điều tra phát hiện là ma đầu kia gây nên.

Kết quả cuối cùng cũng liền có thể nghĩ, hai vị cường giả Thiên Cấp tự mình ra tay tru sát ma đầu kia, chẳng qua tục truyền hai cường giả Thiên Cấp này cũng bị thương không nhẹ, đến cuối cùng cả đời không đề thăng cảnh giới nào nữa, suốt một thời gian dài đều nằm ở trạng thái bế quan, bởi vậy có thể thấy được sự kinh khủng của thuật pháp cấm kỵ.

Mục Nghiêm chắc chắn Phương Minh đã sử dụng thuật pháp cấm kỵ, cho nên mới có thể làm cho thực lực của mình mạnh mẽ tăng vọt, chẳng quatuy rằngthuật pháp cấm kỵ có thể tăng thực lực lên, nhưng một người đột nhiên có được lực lượng vượt xa khả năng khống chế của bản thân, làm sao có thể so sánh với một người sử dụng lực lượng đó thông thạo rồi chứ?

Thật giống như cùng là hai người đang cầm súng, một ngườichỉ vừa lấy súng tới tay, một người cầm súng luyện tập hồi lâu, trên phương diện sử dụng súng không thể nghi ngờ là người sau càng chiếm ưu thế.

"Mặc dù biết mày đã sống không được lâu nữa, nhưng vẫn không muốn để cho mày già đi như vậy, hiện tại lão phu nói cho mày biết, cho dù thi triển thuật pháp cấm kỵ, mày cũng không phải là đối thủ của lão phu, lực lượng từ đâu truyền tới làm sao có thể thắng được lực lượng tu luyện mà có."

Oanh!

Mục Nghiêm xuất thủ, trực tiếp đấm ra một quyền, tạo thành trận trận tiếng xé gió, thậm chí ngay cả không khí đều xuất hiện biến hóa, con ngươi Phương Minh ngưng lại, không sợ hãi chút

nào, cũng theo chân đánh ra một đấm.

Song quyền va chạm, hai người mỗi bên lùi một bước, Mục Nghiêm híp đôi mắt già nua, bắt đầu kết ấn, theo thủ ấn của hắn biến hóa, trong hư không hiện lên một bóng người.

"Lục Đinh Lục Giáp Thần Tương Thuật."

Thủ ấn kết thành, trên bóng người này xuất hiện khôi giáp, chẳng qua lập tức cả bóng người cùng khôi giáp kia đều rơi vào trên người Mục Nghiêm, khiến chocả người Mục Nghiêm thay đổi vẻ xám xịt của người tuổi xế chiều, trở nên bá đạo tuyệt luân.

"Thông Sơn Ấn."

Hai tay Phương Minh cũng kết ấn, một tòa núi lớn hiện trên hư không, trực tiếp đập xuống người Mục Nghiêm.

"Không ra gì, lão phu đã dùng nửa đời người nghiên cứu Lục Đinh Lục Giáp Thần Tương Thuật, thần tướng nhập vào thân đao thương bất nhập, ngọn núi mày ngưng tụ ra này há lại có thể ngăn cản lão phu."

Mục Nghiêm ngẩng đầu nhìn ngọn núi một chút, trong mắt có vẻ khinh thường, hắn không để ngọn núi này trong mắt chút nào, trực tiếp cất bước vượt lên.

Rầm!

Ngọn núi hạ xuống, ở trong mắt Mục Nghiêm ngọn núi này sẽ tự động vỡ vụn, mà những người khác của nhà họ Mục ở đây cũng nghĩ như vậy, dù sao Lục Đinh Lục Giáp Thần Tương Thuật là thuật pháp thành danh của tam trưởng lão, uy lực của thuật pháp này khiđược thi triển ở trong tay người khác cùng trong tay tam trưởng lão hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà, một màn tiếp theo khiến bọn họ trợn tròn mắt.

Ngọn núi nện xuống, rơi vào trên đầu Mục Nghiêm dĩ nhiên không có nghiền nát, chỉ là xu thế hạ xuống hơi chậm lại một chút, mà ngược lại thân thể Mục Nghiêm lại lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống phía trước.

"Điều này sao có thể?"

Trên gương mặt già nua của Mục Nghiêm có vẻ không thể tin, mà trên mặt Phương Minh lại lộ ra nụ cười nhạt, cũng may là đối phương khinh địch cùng sơ suất, nếu như Mục Nghiêm không tuyển chọn ngạnh kháng mà là ẩn núp, vậy Thông Sơn Ấn thật vẫn không nhất định có thể đập trúng đối phương, nhưng bây giờ nếu đã bị đập trúng...

"Lão thất phu, ngược lại tôi cũng thật muốn nhìn khôi giáp này của ông có thể cứng bao nhiêu."

Thủ ấn trên hai tay Phương Minh biến hóa, ngọn núi không ngừng hạ xuống, căn bản không cho Mục Nghiêm có cơ hội tránh né, mà dưới ngọn núi này Mục Nghiêm cũng chỉ có thể bị động chống lại, không ngừng đưa hai tay ra vỗ về phía ngọn núi, căn bản không rảnh tay để thi triển thuật pháp khác.

Rầm rầm rầm!

Người trẻ tuổi nhà họ Mục cứ ngây ngốc nhìn tam trưởng lãonhà mìnhkhông ngừng khom lưngở dưới ngọn núi, không hề có lực đánh lại.

Chương 673: Kế hoạch

Trong lòng đám người trẻ tuổi nhà họ Mục, một màn trước mắt quá rung động.

Tam trưởng lão nhà mình mệt mỏi chống lại ở dưới đỉnh núi này, nhưng cho dù như vậy bọn họ vẫn nhận thấy được tam trưởng lão đã sắp không chống đỡ được nữa, bởi vì ánh sáng lộng lẫy trên thân khôi giáp rõ ràng trở thành nhạt.

Răng rắc!

Hộ giáp trên tay Mục Võ vỡ vụn, điều này khiến hắn vốn mang vẻ mặt biệt khuất đột nhiên trở nên khẩn trương hẳn lên, đã không có hộ giáp, hắn không dám tay không đi chống lại ngọn núi này, tiếp tục như vậy Thần Tương phụ thân trên người sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh nát.

"Đệ tử nhà họ Mục nghe lệnh, lên giết hắn trước cho tôi."

Mục Võ quay qua quát lên với đám người khác nhà họ Mục, mà lời của hắn cũng khiến cho vẻ mặt đám người nhà họ Mục ở đây có chút quái dị, tam trưởng lão ra lệnh cho bọn họ ra tay, chẳng phải nói tam trưởng lão không phải đối thủ của Phương Minh, muốn mọi người cùng lên.

Kết quả này khiến cho người nhà họ Mục kinh hãi, chẳng qua người nhà họ Mục ngược lại không có bao nhiêu gánh nặng, cũng không sợ rơi vào tình huống nhiều người bắt nạt một người bị bêu danh, dù sao thì chỉ cần giết chết Phương Minh, làm gì có ai biết đây?

"Giết!"

Mấy người nhà họ Mục này liếc nhau một cái, đồng loạt phóng về phía Phương Minh, hai tay Phương Minh kết ấn đối phó tam trưởng lão, lúc này tự nhiên không dư tay để đối phó, mà nếu như Phương Minh không kết ấn nữa, tam trưởng lãocũng có thể thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Đúng vậy, đúng là Mục Nghiêm có chủ ý như vậy, chỉ cần Phương Minh phân tâm đối phó với con cháu đệ tử nhà họ Mục, vậy hắn có thể thoát khỏi khốn cảnh bên dưới ngọn núi này, mà chỉ cần thoát khốn, sau đó hắn sẽ không tiếp tục phạm sai lầm giống vậy.

Có lẽ, đệ tử nhà họ Mục sẽ vì đó mà bị Phương Minh tiêu diệt mất mấy người, nhưng Mục Nghiêm cũng không thèm để ý, giới tu luyện vốn chính là tàn khốc, trong một gia tộc cũng như thế, đối với nhà họ Mục đến nói, sự hiện hữu của hắn đương nhiên có tác dụng hơn mấy trăm vị đệ tử nhà họ Mục, bởi vì hắn là cường giả Địa Cấp tầng tám.

Phương Minh lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi nhà họ Mụcđang vọt về phía mình, làm sao cậu không biết Mục Nghiêm tính toán điều gì, chính là muốn dùng cái nầy nhiễu loạn bảnthân mình,chỉ cần mình phân tâm, Mục Nghiêm có thể thoát khốn, mà một khi để Mục Nghiêm thoát khốn, nếu muốn lại vây khốn hắn khó hơn lên trời.

Chẳng qua, sao mình có thể dễ dàng để hắn được như ý nguyện chứ.

Khóe miệng Phương Minh cong lên, sở dĩ cậu chọn được chỗ này, chính là vì phòng bị tình huống trước mắt xuất hiện.

"Nợ máu phải trả bằng máu, mong rằng chư quân trợ giúp một tay."

Chân phải Phương Minh trên mặt đất, hơinâng đầu ngón chân

lên vẽ một phù hiệu trênđất, mà theo mũi chân hạ xuống, toàn bộ Thanh Y phủ đột nhiên cuồng phong gào thét, âm phong trận trận, cuồng phong này dĩ nhiên thổi tới khiến con cháu đệ tử nhà họ Mục rét runcả người.

Phải biết rằng những đệ tử nhà họ Mục tới lần này, kém nhất cũng là Nhân Cấp đỉnh tiêm, mà phần lớn đều nằm ở Địa Cấp tầng một, có một số ít là Địa Cấp tầng hai, cảnh giới này đã không sợ quỷ hồn bình thường, hoặc nói chính xác hơn là quỷ hồn sợ bọn họ, huyết khí trên người đủ để kinh sợ quỷ hồn cùng vật âm tà.

Mà bây giờ cỗ âm phong này thổi tới khiến bọn họ rét run, sau một khắc, những âm phong này tạo thành gió lốc, xuất hiện trước mặt Phương Minh, tất cả con cháu đệ tử trẻ tuổi nhà họ Mục đều bị ngăn cản.

"Chính là một số oan hồn cũng muốn ngăn trở bọn tao, không sợ hồn phi phách tán!"

Người trẻ tuổi nhà họ Mục mang vẻ coi thường, lấy cảnh giới của bọn hắn làm sao lại sợ một số âm hồn này, nhưng mà để cho bọn họ bất ngờ là, ngay sau khi bọn họ tới gần,căn bảncơn lốc do những âm hồn này ngưng tụ ra cũng không sợ huyết khí trên người bọn họ.

"Ngũ lôi dẫn thân, trừ tà hàng ma, đánh cho tao!"

Có người trẻ tuổi nhà họ Mục bấm niệm pháp quyết, dùng ngũ lôi trừ tà thuật, cũng không phải thực sự có sấm sét hạ xuống, nhưng có thể tạo thành thương tổn vô cùng lớnđối với âm hồn, sấm sét, là khắc tinh của tất cả vật âm tà.

Ầm ầm!

Cơn lốc rõ ràng có chút yếu bớt, nhưng vẫn còn ở đó, đồng thời trận trận âm phong rít gào lần thứ hai tràn ngập Thanh Y phủ.

"Đáng chết, những âm hồn này thật sự không sợ hồn phi phách tán."

Sắc mặt người trẻ tuổi nhà họ Mục trở nên khó coi, đương nhiên những âm hồn này không cách nào khiến bọn họ bị thương, nhưng những âm hồn này ngăn cản bọn họ tới gần Phương Minh, không cách nào tới gần Phương Minh cũng có nghĩa không cách nào làm cho tam trưởng lão thoát khốn.

Cảm thụ được âm hồn không ngừng giảm thiểu dướiNgũ Lôi Thuật, trong mắt Phương Minh cũng có tia sáng lạnh lẽo, thủ ấn lại được đẩy nhanhlần thứ hai, đầu ngón tay có quang mang lưu động, mà theo thủ ấn biến hóa, tốc độ ngọn núi rơi xuống cũng lần thứ hai được đẩy nhanh.

Rầm rầm rầm!

Rõ ràng khôi giáp trên người Mục Nghiêm xuất hiện vết nứt, kẽ hở này vừa xuất hiện phảng phất như Hoàng Hà vỡ đê, lấy một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng khuếch tán.

"Các người còn không nhanh một chút!"

Trên mặt Mục Nghiêm mang theo vẻ biệt khuất cùng sợ hãi, đợi khi khôi giáp nghiền nát, Lục Đinh Giáp Thuật này của hắn chẳng khác nào mất hiệu lực, lấy Thần Tướng nhập vào thân cũng không thể chống lại ngọn núi này, nếu quả thật Thần Tướng nhập vào thân tiêu tán, lấy thân thể chính hắn làm sao có thể chống cự nổi, chỉ sợ sẽ trở thành thịt nát bên dưới ngọn núi này.

Mục Nghiêm lo lắng, người trẻ tuổi nhà họ Mục cũng lo lắng, liều mạng muốn tới gần Phương Minh, nhưng mà lúc này những âm hồn kia lại biểu hiện ra tính bền cực mạnh, hiện tại phải xem là người trẻ tuổi nhà họ Mục tới gầnPhương Minh trước hay là Mục Nghiêm không kiên trì nổi trước.

Đây là một hồi đánh giằng co.

Rầm!

Một phút đồng hồ sau, người trẻ tuổi nhà họ Mục mang biểu tình ngây ngốc, bởi vì bọn họ nghe được một tiếng tiếng oanh minh, đây là âm thanh khi vật nặng rơi trên mặt đất, lúc này nhìn lại, trên mặt nguyên một đám mang theo vẻ kinh hãi.

Ngọn núi đập lên trên mặt đất, mà tam trưởng lão của bọn họ đã không thấy tăm hơi, không cần nghĩ cũng biết, đã bị ngọn núi đập dưới mặt đất.

"Cho dù đập xuống thì thế nào, lấy thực lực của tam trưởng lão bị đập vào đất cũng không có vấn đề gì."

Một quản sự nhà họ Mục mở miệng an ủi mọi người, chẳng qua lúc này trên mặt Phương Minh lại lộ ra nụ cười nhạt, quả thật, cho dù Địa Cấp tầng tám bị nện ở dưới đất cũng sẽ không có chuyện lớn gì, nhưng lần này khác biệt, đây là Thông Sơn Ấn, chỉ cần ngọn núi hạ xuống, rơi trên mặt đất, vậy người dưới ngọn núi liền không thể nào sống được.

Bằng không mà nói, đối mặt với những cường giả cho dù có chui xuống đất vẫn sống tốt kia, há chẳng phải Thông Sơn Ấn sẽ vô hiệu đối với bọn hắn?

Thông Sơn Ấn, chỗ lợi hại nhất ngay ở điểm, một khi rơi xuống đất, có tiếp xúc với mặt đất, giữa mặt đất cùng ngọn núi không có dấu hiệu sinh mệnh gì tồn tại, trừ phi người làm phép tự mình thu tay lại.

"Hiện tại, đến phiên các người."

Giải quyết hết Mục Nghiêm, Phương Minh không chút do dự nào, trực tiếp từ tại chỗ bước ra, thời điểm xuất hiện lại đã đi tới trước mặt một người trẻ tuổi nhà họ Mục, điểm ngón tay một cái,

nơi ngực người trẻ tuổi nhà họ Mục kia lập tức xuất hiện một lỗ máu, cả người ngã xuống trên mặt đất.

"Chạy mau!"

Người trẻ tuổi nhà họ Mục đâu còn dám xông tới nữa, lúc này nguyên một đám không nói hai lời liền chạy ra phía ngoài, đã không có tam trưởng lão kiềm chế, Phương Minh rảnh tay, căn bản bọn họ không phải là đối thủ của cậu.

"Trốn?"

Phương Minh nhìn mấy người trẻ tuổi nhà họ Mụcchạy trốn tứ phíanhư nhìn người chết, tiếp tục bước ra, mỗi lần bước ra một bước liền đi tớitrước người một người trẻ tuổi nhà họ Mục, gặt hái một sinh mạng.

Lần này nhà họ Mục đếntổng cộng hai chục người, không được một phút đồng hồ, tất cả những người này đều ngã trên mặt đất.

Nhìn thi thể của nhà họ Mục trên mặt đất, ngheâm phong gào thét bên tai, Phương Minh trịnh trọng nói: "Huyết cừu đã được báo một hai, chư quân có thể an tâm đi âm phủ, đợi khi đại thù được báo, đến lúc đó tất sẽ thông báo cho chư quân."

Tiếng nói của Phương Minh rơi xuống, âm phong tiêu tán, toàn bộ Thanh Y phủ lại khôi phục sự yên lặng, ngoại trừ dưới đất đầy mùi máu tanh.

Ngọn núi đã biến mất, lúc này lộ ra thi thể Mục Nghiêm, chỉ có thể nói vô cùng thê thảm, toàn bộ thân thể Mục Nghiêm đều biến thành thịt nát, mà ngay cả đầu cũng đều không thể bảo tồn hoàn hảo.

"Không ai trở về mật báo, nhà họ Mục muốn biết tin tức đoán chừng cần thời gian cỡ một ngày, sau một ngày tất nhiên nhà họ

Mục sẽ lại có hành động, mà nhà họ Mục đã bị mình chém giết hai vị trưởng lão, hiện nay còn dư lại ba vị trưởng lão."

Đối với thế lực của nhà họ Mục Phương Minh cũng lý giải rất rõ ràng, nhà họ Mục ngoài một vị lão tổ Thiên Cấp, có năm vị trưởng lão và mười vị quản sự, mà bây giờ đã có hai vị trưởng lão và hai vị quản sự bị chết dưới tay của cậu.

Khi ở Vatican đã có một vị trưởng lão và quản sự bị cậu giết chết, bây giờ chỗ này lại chết một vị trưởng lão và một vị quản sự, nói cách khác hiện tại nhà họ Mục còn lại ba vị trưởng lão và tám vị quản sự.

"Lấy thực lực của mình hiện tại đối phó một vị trưởng lão là không thành vấn đề, nhưng nếu như nhà họ Mục biết thực lực của mình, tất nhiên sẽ không để cho mình có cơ hội như vậy, rất có thể sẽ cùng vây công."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, cậu không sợ nhà họ Mục cùng vây công, điều cậu sợ là ba vị trưởng lão còn lại của nhà họ Mục vây công cậu, mà lão tổ nhà họ Mục lại không ra tay, nếu như lão tổ nhà họ Mục không ra tay, cậu sẽ không thể vận dụng lá bài tẩy cuối cùng, cũng chính là cọng tóc cuối cùngsư phụ lưu lại cho cậu, cậu vẫn lưu lại nó cho lão tổ nhà họ Mục đấy, cường giả Thiên Cấp còn không phải thực lực cậu hiện tại có thể chống lại.

Nói cách khác, trước khi chưa nhìn thấy lão tổ nhà họ Mục, cậu không thể đụng tới lá bài đó được, trước đây khi còn ở nhà họ La, cậu vận dụng một sợi tóc của sư phụ mình chém giết một vị cường giả Thiên Cấp, tất nhiên nhà họ Mục sẽ có điều cảnh giác, lão tổ Thiên Cấp tuyệt đối sẽ không khinh địch xuất động như vậy.

"Hiện tại phải xem nhà họ Mục có bị lừa hay không rồi."

Phương Minh nói nhỏ một câu, từ lúc trở lại cậu đã thiết kế xong một kế hoạch, cho tới bây giờ kế hoạch này vẫn đang vững

bước đi về phía trước, hiện tại thì nhìn nhà họ Mục có thể chui vào cái bẫy mà cậu đã thiết kế hay không.

...

Ngày hôm sau!

Sân bay quốc tế Ma Đô, một chiếcchuyên cơ từ Vatican bay tới đã hạ cánh xuống sân bay, đây là một máy bay tư nhân, chỉ thuộc về quốc gia Vatican, sau khi máy bay hạ cánh, người trên máy bay liền lên xe chuyên dụng rời đi, thời gian dừng lại ở phi trường không được ba phút.

Một khách sạn xa hoa ở Ma Đô!

Chu Hải đặt mông ngồi xuống trên sô pha, mà trước mặt hắn thì lại có năm sáu người đàn ông nước ngoài mặc áo bào đỏ đang đứng, nếu như những người này ở đây bị người nước ngoài nhìn thấy, còn có thể tưởng bọn họ là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Hội.

"Phương Minh, dựa theo cậu sắp xếp, mấy người này đều là diễn viên tôi tìm đến, trên người cũng mặc giáo bào tổng giám mục của Giáo Hội, hơn nữa còn cố ý hiện thân suốt một hai phút dưới camera giám sát của sân bay, nhất định người khác sẽ tưởng tổng giám mục Giáo Hội đến."

"Ừm, sắp xếp cho mấy người này đến căn phòng cách vách nghỉ ngơi, nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của tôi, không cho phép rời khỏi gian phòng, một ngày ba bữa tất cả đều sắp xếp người cung cấp."

Chu Hải gật đầu, sau đó ra hiệu những người đàn ông nước ngoài này đi vào gian phòng cách vách.

"Phương Minh, tôi có chút không hiểu, cậu tìm một ít người đến giả trang Hồng Y Đại Giáo Chủ là vì cái gì? Nơi này là phương

Đông, tổng giám mục Giáo Hội phương Tây hiện thân trong nước, nhất định sẽ dẫn tới sự bất mãn của giới tu luyện."

Chương 674: Cho tới bây giờ anh tóc húi cua vẫn chưa từng mang thù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đối mặt với nghi ngờ của Chu Hải, Phương Minh cười cười cũng không trả lời, mà tiếp tục hỏi: "Có thể truyền tin tức ra ngoài không?"

"Đương nhiên không thành vấn đề, cậu cũng chớ xem thường tôi, tôi cũng có một chút danh tiếngtrong giới tu luyện đấy, yên tâm đi, không tới mấy giờ chắc chắn tin tức này sẽ truyền đi, hơn nữa còn sẽ truyền tới trong tai người nhà họ Mục."

Chu Hải vỗ ngực một cái bảo đảm, Phương Minh lại chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, "Nói tiếng người."

"Được rồi, kỳ thực chủ yếu là ở trong nước tôi cũng đắc tội không ít người, sau khi truyền ra tin tức tôi đã trở lại trong nước, mấy kẻ thù kia của tôi nhất định sẽ tới truy xét tung tích của tôi, đến lúc đó cũng sẽ tra được máy bay từ Vatican tới."

Nghe được mấy lời nói thành thật của Chu Hải, lúc này Phương Minh mới không nói thêm gì nữa, Chu Hải cũng mệt mỏi, chỉ vào cái rương trước mặt nói: "Tốt rồi, con tổ tông cậu nuôi kia ở chỗ này, chính cậu thả nó ra đi, tôi đi trước."

Nói xong lời này, Chu Hải không chút do dự rời khỏi, điều này làm cho Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, mở rương sắt trước

mắt, một cái bóng màu đen trắng từ bên trong chui ra.

Rầm!

Phương Minh nhanh tay nhanh mắt, trực tiếp vỗ xuống một chưởng, cái bóng này ngã sấp lên trên bàn.

"Tiểu Hắc, an tĩnh chút."

NhìnTiểu Hắcnhe răng trên bàn, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, lúc trước khi cậu trở về nước cũng không lựa chọn dẫn theo Tiểu Hắc đồng thời trở về, màđể Tiểu Hắc lại cho Chu Hải, dặn sau này khi Chu Hải trở lại thì mang nó về.

Chỉ là xem dáng dấp tiểu Hắc trước mắt, dường như đã có oán khí rất lớn, ánh mắt Phương Minh liếc nhìn phía trong hộp sắt, sau một khắc khóe miệng liền co quắp một cái, rốt cục cũng biết vì sao Tiểu Hắc tức giận như vậy.

Trong hộp sắt có một một ống kim to lớn, bên cạnh ông kim còn có một chai thuốc, chỉ nhìn tên tiếng anh trên nhãn hiệu, Phương Minh liền biết rõthứ được chứa bên trong chai thuốc này chính là thuốc mê.

Chắn chắn trước khi lên máy bay Chu Hải đã tiêm cho Tiểu Hắc một liều thuốc ngủ, hơn nữa còn là liều lượng rất lớn đấy, ống kim này có độ lớn xấp xỉ độ lớn thân thể Tiểu Hắc, cũng không trách được vì sao Tiểu Hắc lại tức giận như thế.

Đường đường là anh tóc húi cua, lại bị người tiêm thuốc gây mê, vậy làm sao có thể nhẫn nại?

Grừ!

Cho dù bị Phương Minh đè lại, Tiểu Hắc vẫn đang nhe răng trợn mắt, một cặp móng vuốt không ngừng đập rầm rầm xuống bàn, mặt bàn thủy tinh đều xuất hiện vết nứt, mà tròng mắt Tiểu

Hắc càng xoay tròn nhìn bốn xung quanh, hiển nhiên muốn phải tìm được kẻ thù của mình.

"Tốt rồi Tiểu Hắc, tạm thời đừng làm rộn, muốn báo thù cũng không cần gấp nhất thời."

Phương Minh vỗ vỗ phần lông trắng bằng phẳng trên lưng Tiểu Hắc, trấn an một lúc lâu sau mới làm yên lòng Tiểu Hắc, sau khi thấy Tiểu Hắc tỉnh táo lại, lúc này cậu mới xoay người đi vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Chỉ là hiển nhiên Phương Minh có chút không hiểu rõ loại sinh vật như anh tóc húi cua này, với tư cách là loại động vật dũng cảm nhất trên thế giới, anh tóc húi cua có một đặc tính, đó chính là chưa bao giờ mang thù, bởi vì có cừu oán cũng đều báo thù ngay tại chỗ.

Cho nên khi Phương Minh đi phòng vệ sinh, liền nghe được phịch một tiếng, lại không tới hai giây sau đó lập tức truyền tới tiếng la thảm thiết của Chu Hải.

"Phương Minh, mau lại đây cứu tôi."

"Con mẹ nó, tiểu tổ tông, tao nhận sai với mày, há mồm, há mồmnhanh lên một chút."

"Đừng cắn, nơi ấy không thể cắn!"

Đợi khi Phương Minh chạy tới căn phòng cách vách, liền thấy một cô gái Tây khoác khăn tắm thất kinh đứng ở bên giường, mà Chu Hải thì không mảnh vải che thân nằm trên giường, chỉ là ở vị trí nửa người dưới của hắn có một đoàn lông mềm mại đang nhúc nhích ở nơi đó, chính là Tiểu Hắc.

"Phương Minh, cậu khiến nó rời khỏinhanh lên một chút, chỗ kia không thể cắn, chỉ cần cắn nhẹ một cái cả đời tao liền bị phế đi."

Thấy Phương Minh qua đây, Chu Hải như thể gặp được cứu tinh vội vã xin giúp đỡ, chẳng qua Phương Minh không đáp lại hắn ngay, mà ra hiệu cô gái Tây kia mặc xong quần áo đi ra ngoài trước.

"Cậu cũng hay lắm, tôikêu cậu dẫn theo vài diễn viên về, không ngờ cậu còn thuận tiện mang theo cho mình một chút phúc lợi."

Thấy Tiểu Hắc không cắn thật, Phương Minh ngược lại không vội đi giải cứu Chu Hải, không cần nghĩ cậu cũng biết, cô gái Tây mới vừa rồi nhất định là do Chu Hải dẫn về từ nước ngoài, dùng một số lời ngon tiếng ngọt gạt người ta từ nước ngoài tới đây, đương nhiên cũng có thể là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh.

"Phương Minh, tạm thời cậu đừng nói mấy thứ này, gọi nó rời khỏinhanh lên một chút, tôivan cầu cậu."

"Gấp cái gì, Tiểu Hắc vẫn không thực sự cắn, trên người Tiểu Hắc nhiều lông như vậy, vừalúc có thể gục ở chỗ này sưởi ấm cho cậu, không tốt sao?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Chu Hải khóc, cái gì gọi là không cắn thật, ngay một giây trước hắn còn nằm úp sấp trên người cô gái Tây kia đang chuẩn bị bắt đầu siêng năng cày cấy, nhưng cái mông đột nhiên truyền đến đau đớn tới thấu tim, tiểu tổ tông kia trực tiếp dùng móng vuốt để lại mấy vết máu ngay trên mông hắn.

Đến hiện tại, cái mông hắn còn đau rát, nếu như không phải sợ lộn xộn, tiểu tổ tông này sẽ lập tức hướng thẳng tới mặt trước phía dưới cái vị trí kia, hắn đã sớmxoay người lăn lộn.

"Tại sao phải tiêm thuốc gây mê cho nó?" Phương Minh không nhanh không chậm hỏi.

"Còn không phải bởi vì tiểu tổ tông này quá nghịch ngợm, dĩ nhiên tiểu tổ tông này lại muốn đào một cái độngtrên máy bay, nếu thật sự bị nó đào thành cái động, không phải đám người trên máy bay đều xong sao?Cho nên tôi đây mới dụ dỗ bắt nó lại, sau đó tiêm cho nó một liều thuốc mê, chỉ là tiểu tổ tông này quá ương ngạnh, liều thuốc bình thường căn bản không có tác dụng, chỉ có thể gia tăng phân lượng."

Phương Minh nghe hiểu, Tiểu Hắc cùng Chu Hải hai người đều có sai, lập tức nói với Tiểu Hắc: "Tiểu Hắc, cũng đã trút giận rồi, buông tha hắn đi."

Grừ!

Tiểu Hắc có chút lòng không phục nhe răng gầm gừ với Chu Hải, nhưng cuối cùng vẫn nhảy xuống đất từ trên người Chu Hải, cũng không phải nói Tiểu Hắc cứ nghe lời Phương Minh như vậy, trong khi quay đầu, tròng mắt của Tiểu Hắc liếc nhìn Phương Minh ác ý nắm chặt nắm đấm.

"Tìm bác sĩ xem vết thương của cậu một chút, mặt khác tự xử lý tốt chuyện của cậu đi, còn về cô gái Tây kia, tạm thời để cô ta nghỉ lại ở khách sạn, mặt khác nhớ rõ phải tiết lộ tin tức ra ngoài."

...

Nhà họ Mục!

"Tộc trưởng, tam trưởng lão đã xảy ra chuyện, chúng ta vận dụng quan hệ điều tra đến, tam trưởng lão đi tới Vô Tích Thanh Y phủ tróc nã Phương Minh, nhưng sau khi đoàn người đi vào không còn xuất hiện, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít."

Sắc mặt tộc trưởng nhà họ Mục âm trầm, nghe người phía dưới hội báo, không nói một lời.

"Làm sao có thể, thực lực lão tam mạnh mẽ như vậy, làm sao

Phương Minh kia có thể là đối thủ của lão tam?"

"Không sai, Phương Minh ở trước mặt tam ca không khác gì một con kiến hôi, một con kiến hôi cho dù có nhiều âm mưu quỷ kế hơn nữa cũng chỉ là một con kiến biết nhảy nhót một chút thôi."

Trên mặt ba vị trưởng lão ở đây đều lộ ra vẻ không thể tin, mà quản sự nhà họ Mụchội báo tin tức lúc trước, sau khi suy nghĩ một chút tiếp tục nói: "Tộc trưởng, tôi hoài nghi có thể Phương Minh đã lén lút mời người của Giáo Hội phương Tây tới trong nước, bởi vì mới vừa rồi tôi nhận được tin tức, ba giờ trước có một chiếc máy bay riêng từ Vatican hạ cánh xuống sân bay Ma Đô, mà từ video ở camera giám sát của sân bay, có mấy người đàn ông nước ngoài mặc giáo bào màu đỏ từ trên máy bay xuống tới."

Chương 675: Thiệp anh hùng

Sảnh lớn nhà họ Mục rơi vào trầm mặc, bởi vì tin tức mà quản sự kia đã hồi báo.

"Giáo bào màu đỏ, tổng giám mục phương Tây đi tới nước ta?"

Một lúc sau, ngũ trưởng lão nhà họ Mục nhíu mày lại, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía vị quản sự này.

"Ngũ trưởng lão, đây là video lấy được từ camera giám sát ở sân bay, tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão có thể kiểm tra một chút xem."

Vị quản sự này nhà họ Mục cũng biết sự tình trọng đại, trực tiếp phát video đã được copy từ trước, tuy rằng video này chỉ ngắn ngủn ba phút, nhưng mấy vị trưởng lão nhà họ Mục đều thấy rõ ràng mấy người đàn ông nước ngoài mặc giáo bào đỏtừ trên máy bay xuống.

Tuy rằng bởi vì góc độ, không cách nào thấy rõ dung mạo của mấy người đàn ông nước ngoài này, nhưng chiếc máy bay này chính là máy bay riêng tới từ Vatican, chỉ như vậy đã có thể nói rõ vấn đề.

Giáo Hội phương Tây đẳng cấp sâm nghiêm, giáo đồ mặc giáo bào gì đều cũng có quy định nghiêm khắc, điểm này có chút giống vớiquan phục của quan viên thời phong kiến cổ đại, đều có yêu cầu nghiêm khắc, không cho phép xuất hiện vượt quá.

"Hẳn là tổng giám mục Giáo Hội phương Tây."

Cuối cùng, ngũ trưởng lão nhà họ Mục đưa ra kết luận, đồng

thời đưa mắt nhìn hướng tộc trưởng nhà họ Mục cùng hai trưởng lão khác, nhíu mày nghi ngờ nói: "Nhưng có một điểm tôi không thể nghĩ thông, sao tổng giám mục Giáo Hội phương Tây dám bước vào trong nước phương Đông chúng ta, lẽ nào bọn họ không sợ táng mệnh ở phương Đông?"

Đối với mấy vị trưởng lão nhà họ Mục đến nói, lúc trước sở dĩ bọn họ không chỉ dựa vào lời nói của quản sự liền tin tưởng chuyện này, chính là vì cảm thấy vấn đề này quá không thể tưởng tượng nổi.

Giới tu luyện phương Tây cùng giới tu luyện phương Đông là kẻ thù truyền kiếp, người tu luyện của đôi bên đều không được bước vào địa bàn của đối phương, đương nhiên hiện tại việc chấp hành quy tắc cũng không phải nghiêm khắc như vậy, chí ít nói lý ra người trong giới tu luyện hai phe vẫn có trao đổi.

Nhưng lén chính là lén, đây là chuyện không thể cầm lên mặt bàn để nói, cũng không thể bị người phát hiện ra đấy, hơn nữa bình thường thực lực người tu luyện quá giới cũng đều không cao, chỉ có tác dụng làm người truyền lời mà thôi.

Nhưng tổng giám mục Giáo Hội phương Tây có thân phận địa vị gì, cho dù ở phương Tây cũng là cường giả, nhóm cường giả này đi tới phương Đông, làm sao lại không dẫn tới sự chú ý của giới tu luyện phương Đông?Mà một khi bị giới tu luyện phương Đông phát hiện, không thể thiếu việc dẫn phát một trận chiến lớn.

"Lẽ nào Giáo Hội phương Tây thực sự coi trọng Phương Minh như vậy,chẳng lẽ Phương Minh này là thần tử thật?"

Nhị trưởng lão nhà họ Mục chỉ có thể cho ra lời giải thích như vậy, bởi vì thật sự không tìm được bất kỳ cách giải thích nào khác để giải thích, vì sao tổng giám mục Giáo Hội phương Tây sẽ mạo hiểm lớn như vậy đi tới phương Đông.

"Tôi cảm thấy thân phận của mấy vị tổng giám mục này đã được xác thực không thể nghi ngờ, đừng quên lão tam đã mất tích không tin tức gì suốt một ngày, nếu như đoán không nhầm rất có thể đã gặp phải ngoài ý muốn, mà ở trong nước Phương Minh cũng không có chỗ dựa nào, cho nên khả năng lớn nhất chính là lão tam mất mạng trên tay mấy vị tổng giám mục phương Tây này."

"Rất có thể đây là nhóm tổng giám mục thứ hai tới đây, lão tam đã bị giết hại tối hôm qua, nói rõ trước đây khi Phương Minh trở về nước bên người cũng có tổng giám mục cùng đi trở về, có lẽ vào tối hôm qua, lão tam cùng Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Hội liều mạng tới lưỡng bại câu thương, cho nên Phương Minh cần chỗ dựa mới, từ đó mới dẫn tới mấy vị tổng giám mục kia xuất hiện."

Tộc trưởng nhà họ Mục chậm rãi mở miệng, nói ra phán đoán của mình, mà ba vị trưởng lão nhà họ Mục cũng đều gật đầu biểu thị công nhận, lời giải thích này là hợp lý nhất.

"Phương Minh người này len lén sắp xếp tổng giám mục Giáo Hội phương Tây đến, cho là chúng ta không biết, sau đó muốn âm thầm đối phó với nhà họ Mục chúng ta, quả nhiên là mưu kế hay, chẳng qua hắn không nghĩ tới, lần này lại bị tiết lộ tin tức khi ở phi trường."

Trên mặt đại trưởng lão nhà họ Mục lộ ra nụ cười lạnh, dưới cái nhìn của bọn họ, kế hoạch của Phương Minh rất thành công, chí ít lão tam đã đánh mất tính mệnhdưới tình huống không biết chân tướng, mà nếu như bọn họ còn chưa biết, liền sẽ tiếp tục phái người tiếp tục đuổi theo giết Phương Minh, cuối cùng rơi vào trong cái bẫy của Phương Minh.

"Chính là tổng giám mục phương Tây đến cũng không sợ, chỉ cần xin chỉ thị của lão tổ, để lão tổ ra tay, những tổng giám mục này chắc chắn đều phải ở lại nơi này vĩnh viễn." Ngũ trưởng lão

nhà họ Mục nói.

"Không được!"

Tộc trưởng nhà họ Mục trực tiếp hủy bỏ biện pháp này, trầm tư nói: "Trước đây khiở nhà họ La Phương Minh đã triệu hoán ra Bổ Thiên Chí Tôn,chuyện này các người cũng đều biết, mặc dù chỉ là một pháp thân, nhưng ngay cả Liêu Phàm đại nhân cũng đều bị một chiêu bị mất mạng, ai dám cam đoan Phương Minh có thể triệu hoán thêm một lần nữa hay không, nếu như lão tổ ra tay, mà Phương Minh vừa vặn lại có thể triệu hoán một lần, đây chẳng phải là đẩy lão tổ vào trong hố lửa sao?"

Đúng vậy, lão tổ nhà họ Mục kiêng kỵ pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn, cho nên sẽ không đích thân ra tay, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây khi truy sát Phương Minh, chỉ có trưởng lão nhà họ Mục hành động, bằng không mà nói lấy thực lực của lão tổ nhà họ Mục, chỉ cần đích thân ra tay căn bản Phương Minh không thể chạy thoát được.

Loại chuyện này, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, đối với nhà họ Mục đến nói, lão tổ chính là vũ khí hạt nhân của bọn họ, nếu như lão tổ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy địa vị của nhà họ Mục sẽ xuống dốc không phanh.

Nói thực, chỉ cần lão tổ ở, cho dù tất cả trưởng lão là bọn họ đều chết hết, địa vị của nhà họ Mục cũng sẽ không giảm xuống, mà địa bàn cùng tài nguyên vốn có cũng không có ai dám cướp đoạt, nhưng nếu như không còn lão tổ, cho dù toàn bộ trưởng lão bọn họ hợp lại, cũng không giữ được một số lợi ích của nhà họ Mục.

"Tôinghĩ rằng cho dù Phương Minh còn có thể triệu hoán pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn, vậy cũng chỉ có thể triệu hoán thêm một hai lần là hết mức, khả năng hai lần cũng không lớn, khả năng lớn nhất chính là chỉ còn có một cơ hội, cho nên chúng ta nhất

định phải buộc Phương Minh sử dụng, đương nhiên tình huống tốt nhất chính là Phương Minhđã dùng hết cơ hội lần nàyđể đối phó lão Tam."

Người nhà họ Mục ở đây biết khả năng đại trưởng lão nói này rất nhỏ, bởi vì nếu Phương Minh dẫn đám tổng giám mục Giáo Hội phương Tây tới đây, vậy không có khả năng triệu hoán pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn ra dùng.

"Người này đủ giảo hoạt, chẳng qua nếu chúng ta đã biết hắn mượn dùng lực lượng phương Tây, vậy lại vừa vặn cho chúng ta cơ hội."

"Không sai, vận dụng lực lượng phương Tây, này chính là một thanh kiếm nhưng cũng là một thanh kiếm hai lưỡi, lần này thanh kiếm kia sắp sửa đâm về chính hắn."

"Đại ca, trực tiếp khuếch tán tin tức này ra ngoài giới tu luyện, lại một lần nữa phát thiệp anh hùng, cùng nhau tru sát tổng giám mục Giáo Hội phương Tây cùng với Phương Minh."

Dưới cái nhìn của người nhà họ Mục, Phương Minh tìm Giáo Hội phương Tây làm chỗ dựa, đây chính là hành động bất đắc dĩ của Phương Minh, chẳng qua bây giờ kế hoạch của cậu bị bọn họ khám phá ra, đương nhiên nhà họ Mục bọn họ cũng sẽ có cách ứng đối.

Tổng giám mục Giáo Hội phương Tây giết người trên địa bàn phương Đông, chỉ cần tin tức này được truyền đi, tất nhiên toàn bộ giới tu luyện phương Đông sẽ cùng nhau lên án công khai, đến lúc đó thứ Phương Minh phải đối mặt cũng không phải là nhà họ Mục bọn họ, cũng giống vậy, nhà họ Mục bọn họ cũng có thể mượn đao giết người.

Dù sao, rất có thể trên tay Phương Minh còn có một cơ hội triệu hoán Bổ Thiên Chí Tôn, tốt nhất là mượn tay người khác

khiến Phương Minh dùng luôn cơ hội cuối cùng này.

"Lập tức truyền tin tức này đi, hiệu triệu mọi người trong giới tu luyện cùng nhau ra tay, mặt khác nhìn chằm chằm Phương Minh, tuyệt đối không cho phép để Phương Minh chạy trốn, cũng phải chú ý động tĩnh của mấy vị tổng giám mục kia, miễn cho đến lúc đó Phương Minh không muốn thừa nhận."

Tộc trưởng nhà họ Mục rất nhanh liền ra lệnh, ba vị trưởng lão còn lại của nhà họ Mục cũng chia nhau đi ra ngoài sắp xếp, lần này nhất định bọn họ phải giết chết Phương Minh, không chỉ là Phương Minh, còn có mấy vị tổng giám mục kia của Giáo Hội phương Tây, bởi vì ở trong lòng bọn họ đã cho rằng người giết chết lão Tam chính là mấy vị tổng giám mục, tất nhiên phải làm cho mấy vị tổng giám mụcnày đền mạng.

...

Giới tu luyện nhà họ Hoàng.

"Phương Minh người này trở về nước, lại vẫn dám dẫn theo tổng giám mục phương Tây cùng nhau qua đây, thật sự là muốn chết, lần này nhà họ Mục đã phát ra thiếp anh hùng, nhất định nhà họ Hoàng chúng ta phải phái người tới, lần này lão lục đến Ma Đômột chuyến đi."

"Ông nội, cháu thấy hay là để bác hai cùng chú sáu bọn họ đều đi qua, trước đây chúng ta đãtiết lộ chuyện Thanh Y Môncho nhà họ Mục, đã đứng ở bên phía nhà họ Mục, nếu như mượn cơ hội này có thể trèo lên nhà họ Mục, vậy đối với nhà họ Hoàng chúng ta đến nói đúng là một chuyện tốt."

Hoàng Phi vuốt vuốt quả óc chó trong tay, chẳng qua trong đầu hắn lại hiện lên bóng người khiêu gợi kia, trước đây khi nhà họ Mục đối phó Phương Minh, vốn là không có quan hệ gì với nhà họ Hoàng bọn họ, là sau khi hắn nghe thấy chuyện này, chủ động

hội báo quan hệ của Phương Minh cùng Thanh Y Môn vớinhà họ Mục.

Mà nguyên nhân hắn phải làm như thế chính là xuất phát từ đố kị, nếu như không phải Phương Minh, trước đây con gái môn chủ Thanh Y Môn kia liền thuộc về hắn.

Trên thực tế trong thời gian Phương Minh chạy trốn tới nước ngoài, Hoàng Phi cũng động tâm tư, bởi vì hắn thấy một nữ minh tinh không còn chỗ dựa, đây còn không phải là vật trong túi của họ sao, nhưng không nghĩ tới, không ngờ xung quanh Hàn Kiều Kiều này còncó người của quốc gia bảo vệ, không chỉ người hắn phái đi ra ngoài bị bắt lại, liền mang nhà họ Hoàng bọn họ cũng bị cảnh cáo.

"Tiểu Phi nói có đạo lý, nhà họ Hoàng chúng ta vẫn còn có chút chênh lệchso với nhà họ Mục, nếu như có thể bấu víu quan hệ với nhà họ Mục, vậy đối với nhà họ Hoàng chúng ta đến nói quả thật là một chuyện tốt, lần này lão Đại và lão lục các người tất cả đều chạy tới đi."

Cuối cùng, gia chủ nhà họ Hoàng cũng chính làông nội Hoàng Phi đã có quyết định, phái hết tất cả con trai của mình qua lấy lòng nhà họ Mục, thử nghĩ một chút, người nhà họ Mục phát thiếp anh hùng ra, vốn mỗi nhà nhận thiếp chỉ cần xuất động một người, nhưng nhà họ Hoàng chúng ta điều động toàn bộ, càng thêm nể mặt nhà họ Mục các người.

Toàn bộ giới tu luyện, vô số gia tộc bắt đầu rục rịch hành động như nhà họ Hoàng, đây là tác dụng của thiếp anh hùng.

Thiệp anh hùng là mỗi bên thế lực lớn trong giới tu luyện cùng đề xướng, chỉ khi đối mặt với giới tu luyện khác xâm lấn, mới có thể tuyên bố thiệp anh hùng, mà toàn bộgia tộc nhận được thiệp anh hùng đều phải phái người đi trước.

Mỗi một lần thiệp anh hùng được phát ra, đều là việc quan trọng nhất trong giới tu luyện, chẳng qua từ trước đây khi giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây đình chiến, vẫn chưa có người nào lại phát ra thiệp anh hùng, đây cũng là lần đầu tiên trong gần vài chục năm nay.

Đội ngũ các phương bắt đầu đi về hướng Ma Đô tập hợp, màPhương Minh ở Ma Đô, lập tức nhận được tin tức ngay khi nhà họ Mục phát thiệp anh hùng.

Tin tức này không phải tới từ giới tu luyện, mà là tới từ ở Đường Trấn Quốc bên kia, ngay lập tức khi nhà họ Mục vừa phát thiếp anh hùng ra, Đường Trấn Quốc liền gọi điện thoại qua đây hỏi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định lúc này mới cúp điện thoại.

Dù sao chuyện người tu luyện nước ngoài bước vào phương Đông, không chỉ là chuyện trong giới tu luyện, nhất định quốc gia cũng phải có đề phòng, hơn nữa chuyện này đã phạm vào cấm kỵ của quốc gia.

Chương 676: Tông Thánh Cung

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Núi Chung Nam!

Một trong những nơi khởi nguồn Đạo giáo, trước đây Lão Tử rời khỏi phía tây Hàm Cốc quan, quan lệnh Doãn Hỉ ở Hàm Cốc quan là một vị thầy Tinh Tượng, làm nhà tranhở trên núi Chung Nam, có một ngày hắn thấy sắp có điềm lành, sao Thánh đi về phía tây, liền xác nhận là có thánh nhân sắp đến, đặc biệt chờ ở trên núi Chung Nam, sau đó thấy Lão Tử cưỡi trâu xanh mà đến liền khấu đầu trước mặt Lão Tử, hành lễ đệ tử, mời Lão Tử chỉ bảo tu hành, sau khiLão Tử lưu lại năm nghìn chữ "Đạo Đức Kinh", phiêu nhiên mà đi.

Cho nên, núi Chung Nam đối với Đạo giáo đến nói là tồn tại như thánh địa, mà đối với người bình thường đến nói, hiểu biết về núi Chung Nam hẳn là tới từ một bộ võ hiệp nào đó.

Sau núi Chung Nam, mộ người hoạt tử.

Trên thực tế, trước đây khi viết quyển sách này sở dĩ Kim đại sư sẽ bịa đặt chuyện mộ người hoạt tử, đó là bởi vì núi Chung Nam là thánh địa Đạo giáo, cũng là núi của ẩn sĩ, từ cổ chí kim núi Chung Nam có hơn năm nghìn ẩn sĩ, kể cả Lão Tử nổi tiếng cùng với Khương Thượng Khương Tử Nha.

Mà đa số những ẩn sĩ này đều tự mình dựng nhà lá ở lại, hoặc là trực tiếp tìm lấy một sơn động, mà Kim đại sư cũng chính là căn cứ đặc tính này của núi Chung Nam mà sáng tạo ra mộ người hoạt

tử.

Đối với người thường đến nói, Kim đại sư quá khuếch đại cùng thần thánh hóa núi Chung Nam, nhưng mà trong mắt người trong giới tu luyện, vị Kim đại sư này đã miêu tả núi Chung Nam quá đơn giản.

Núi Chung Nam là thánh địa Đạo giáo, chỉ riêng gia tộc tu luyện ở đây cũng không dưới mười nhà, nhưng cái này còn không phải thứ kinh khủng nhất, kinh khủng nhất là trên núi Chung Nam có một môn phái tu luyện, môn phái tu luyện này có địa vị siêu nhiênở toàn bộ giới tu luyện.

Tông Thánh Cung!

Xếp hạng thứ hai trong Thập đại môn phái của giới tu luyện, chỉ dưới nhà họ Phương.

Chẳng qua về xếp hạng của Thập đại môn phái, trên thực tế cũng không thể phân ra chênh lệch cặn kẽ, chỉ có thể nói trước đây khi bình chọn, thực lực của nhà họ Phương mạnh mẽ hơn Tông Thánh Cung, nhưng sau nhiều năm như vậy, rốt cuộc thực lực của ai càng mạnh hơn toàn bộ giới tu luyện đều không có định luận.

Dù sao loại xếp hạng này một khi đã được xác lập sẽ rất khó thay đổi, trừ phi Tông Thánh Cung có thực lực tuyệt đối đè ép nhà họ Phương, cho nên trong giới tu luyện có một cách nói, cảm thấy thực lực tổng hợp củaTông Thánh Cung đã vượt qua nhà họ Phương, chỉ có điềutương đối ít nổi danh mà thôi.

Tông Thánh Cung, là quan lệnh Doãn Hỉ ở Hàm Cốc quan đã sáng lậptrước đây, Doãn Hỉ được Lão Tử truyền đạo, sáng lập Tông Thánh Cung ngay trên núi Chung Nam, bái Lão Tử làm tổ sư đời thứ nhất, từ sau khi thành lập, liền vẫn sừng sững trên đỉnh giới tu luyện.

Ở một ngọn núi nào đó được bao phủ trong sương mù trên dãy núi Chung Nam, một ông lão phiêu dật đứng ở đỉnh núi kia, mà ở phía sau hắn lại có một người thanh niên đang đứng.

"Nhà họ Mục phát ra thiệp anh hùng, đương nhiên Tông Thánh Cung chúng ta không thể ngồi yên không để ý đến, lần này cậu xuống núi một chuyến đi, nếu như tôi đoán không nhầm, nhà họ Phương bên kia cũng sẽ phái người."

Sau khi người thanh niên nghe thấy lời ông lão kia nói, gật đầu, trong mắt có vẻ tranh đấu nóng bỏng thoáng qua, "Phong lão yên tâm, mặc kệ nhà họ Phương phái ai tới, tôi cũng sẽ đè ép hắn gắt gao."

"Ừm, đi thôi."

Ông lão gật đầu, Tông Thánh Cung đã không đi lại trong giới tu luyệnthật lâu, hơn nữa tự nhận là môn phái thân truyền của Lão Tử lại bị nhà họ Phương đè một đầu, này vẫn là điểm khiến Tông Thánh Cung không cam lòng, cho nên thiệp anh hùng lần này đối với Tông Thánh Cung đến nói, cũng là một cơ hội.

Dù sao cho dù là nhà họ Phương hay là Tông Thánh Cung đều là quái vật lớn, hai phe không thể nào khai chiến, như vậy dưới tình huống này, sự mạnh yếu của đệ tử trẻ tuổi liền đại biểu cho thực lực của hai bên, chí ít dưới con mắt của người ngoài là như thế.

Sở dĩ nhà họ Phương có thể vững vàng đứng đầu, cũng là vì mỗi đời nhà họ Phương đều có một vị thiên tài tuyệt thế xuất thế, nhất làmột vị thiên kiêucủa nhà họ Phương ba mươi năm trước kia, trước đây, sau khi vị thiên kiêu đó xuất thế, Tông Thánh Cung cùng những môn phái khác hầu như đều tuyệt vọng, bởi vì vị kia lấy sức một mình đánh khắp đối thủ cùng thời đại, đánh tới những thiên tài thời đại kia tất cả đều im lặng.

Điều may mắn nhất là, vị thiên kiêu nhà họ Phương kia gặp phải ngoài ý muốn, mà đối với Tông Thánh Cung các nhóm thế lực đến xem, đây là khí vận lưu chuyển, nhà họ Phương dựa vào địa vị đứng đầu chiếm cứ khí vận của giới tu luyện, nhưng vị thiên kiêu nhà họ Phương kia gặp chuyện không may, liền có nghĩa khí vận của nhà họ Phương đã xuất hiện thay đổi, mà lúc này cũng là cơ hội tốt để bọn hắn cướp đoạt vị trí đứng đầu của nhà họ Phương.

...

Thần Nông Giá!

Nơi này có rừng rậm nguyên thủy nổi danh thế giới, truyền thuyết có dã nhân tồn tại, mà còn có người đồn rằng trong Thần Nông Giá cất giấu bí mật của thần tiên, hàng năm đều dẫn tới vô số người thám hiểm, nhưng lại không có bất kỳ người nào phát hiện tung tích.

Càng không có ai biết, ở sâu trong thần nông giá có một ốc xá, trong những ốc xá này thậm chí còn có cung điện tồn tại, xung quanh mây mù cuồn cuộn, tiên hạc bay lượn, giống hệt tiên cảnh.

Có rất ít người biết, nơi này chính là nơi nhà họ Phương,gia tộc đứng đầu giới tu luyện cư trú, mà ngay cả người trong giới tu luyện cũng chỉ biết nhà họ Phương ở trong Thần Nông Giá, nhưng những người đã tới đây ít càng thêm ít, bởi vì cho tới bây giờ nhà họ Phương không mở cửa cho người ngoài.

"Thiệp anh hùng, mấy người Tông Thánh Cung này đoán chừng lại bắt đầu động tâm tư, đã như vậy, vậy hãy để cho Phương Thiên dẫn người đi thôi."

Trong đại điện ở chính giữa ốc xá này, có mười vị lão giả lông mày trắng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, mặc dù không phát ra uy áp, nhưng mỗi một vị đều giống như núi cao, mang tới cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Lâu Quan đài Núi Chung Nam có chỉn cây thông già trải qua nghìn năm, được mọi người xưng là Lâu Quan Cửu Lão, mà Tông Thánh Cung cũng có chín vị Phong lão, Cửu Phong đứng đầu, mỗi một vị đều là cường giả Thiên Cấp.

Sở dĩ nhà họ Phươngcó thể áp Tông Thánh Cung một đầu, bởi vì nhà họ Phương có mười vị cường giả Thiên Cấp, chính là mười vịtrong đại điện này.

Theo lời một ông lão trong số đó truyền ra, không bao lâu liền có thêm một người thanh niên từ bên ngoài đại điện đi tới, thanh niên long hành hổ bộ (1), mày kiếm đứng ngạo nghễ, cho dù là đối mặt với mười vị cường giả Thiên Cấp, vẫn duy trì thân thể thẳng tắp.

(1) Long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống. Hổ bộ là đi oai vệ

Thiên tài đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương: Phương Thiên.

...

Ma Đô!

"Phương Minh, mới vừa nhận được tin tức, nhà họ Mục đã phát ra thiệp anh hùng, hiệu triệucác bên thế lực lớn trong giới tu luyện liên thủ để đối phó cậu."

Chu Hải vội vội vàng vàng đi tới gian phòng Phương Minh, nói tin tức mới vừa lấy được cho Phương Minh, chẳng qua khiến hắn nghi ngờ là, trên mặt Phương Minh không có một chút vẻ kinh ngạc, dường như chuyện này đãnằm trong dự liệu của cậu vậy.

"Phương Minh, rốt cục cậu đang làm cái gì, nhà họ Mục nói với bên ngoài rằng cậu mượn dùng lực lượng của Giáo Hội phương Tây, rõ ràng cậu hoàn toàn có thể giải thích với bọn họ,

lần này căn bản người của Giáo Hội phương Tây không hề qua đây."

Chu Hải thật sự là không hiểu nổi, vì sao Phương Minh không giải thích, phải biết rằng thiệp anh hùng vừa ra, thứ Phương Minh phải đối mặt liền là cả giới tu luyện, này không biết mạnh mẽ hơn nhà họ Mục bao nhiêu lần.

"Tại sao phải giải thích, người đến càng nhiều càng tốt."

Khóe miệng Phương Minh hơi hơi cong lên, ở trong kế hoạch của cậu, tự nhiên hy vọng giới tu luyện đến càng nhiều người càng tốt, bởi vì chỉ có đến càng nhiều người, xác suất thành công của kế hoạch này cũng sẽ càng cao, mới có thể bức ralão tổ Thiên Cấp thần bí của nhà họ Mục.

"Quên đi, mặc kệ cậu, chẳng qua cậu cẩn thận chơi hơi quá gài bẫy mình."

Chu Hải thấy Phương Minh không có ý định giải thích, bĩu môi, sau đó liền tự mình rời khỏi.

Chương 677: Thật không đơn giản

Ma Đô!

Phương Minh ở khách sạn, mặc dù nơi này ở vùng ngoại thành, nhưng bởi vì là khách sạn năm sao xa hoa, cho nên khách ở khách sạn cũng không ít, nhưng mà điều quỷ dị là từ buổi sáng hôm nay, không ngờ nhân viên khách sạncùng tất cả khách trọ đều biến mất, chỉ trong thời gian một đêm,toàn bộ khách sạn biến thành một khách sạn trống không.

"Khách sạn này làm cái quỷ gì, không có bất kỳ ai, toàn bộ khách sạn chỉ còn sót lại đám người chúng ta."

Chu Hải từ trên giường bò lên, kết quả phát hiện vốn là khách sạn náo nhiệt đột nhiên không có bất kỳ ai, mà ngay cả gọi điện thoại kêu người phục vụ phòng khách sạn cũng không có người phản ứng.

"Cái này không phải rất bình thường sao? Dựa theo thời gian bọn họ cũng nên đến."

Đối mặt với sự than phiền của Chu Hải, Phương Minh ngược lại lơ đễnh, bởi vì chuyện này cũng nằm trong dự liệu của cậu, nhà họ Mục phát thiệp anh hùng ra, dựa vào giao thông nhanh chóng thuận lợi thời đại này, nghĩ đến lúc này người trong giới tu luyện hẳn đã tới Ma Đô, kế tiếp nên là người nhà họ Mục dẫn theo người trong giới tu luyện tới cửa.

Đầu tiên là đưa người thường rời khỏi, mà bởi vì khách sạn này là khách sạn kiểu trang viên, được xây dựng tại bên trong lâm

viên, ngược lại cũng không cần lo lắng động tĩnh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến xung quanh, dù sao rất nhiều khách sạn vẫn luôn tọa lạc tại giải đất phồn hoa, bên cạnh đều là cửa hàng buôn bán, kín người hết chỗ.

Đương nhiên, dưới cái nhìn của người nhà họ Mục, đây là vì Phương Minh không muốn bại lộ sự tồn tại của mấy vị tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, cho nên mới lựa chọn một khách sạn vắng vẻ như thế, chẳng qua như thế lại thuận tiện cho bọn họ.

"Đã đưa hết tất cả mọi người rời khỏi, các người tiếp tục nhìn chằm chằm, tôi đi hồi báo lại cho tộc trưởng đại nhân một chút."

Người phụ trách theo dõi nhà họ Mục mang trên mặt vẻ vui mừng, hắn không nghĩ tới lần này chuyện theo dõi cùng với sơ tán người đi sẽ thuận lợi như vậy, không ngờ Phương Minh lại không có bất kỳ cử động nào, nếu như không phải thông qua camera giám sát khách sạn thấy được Phương Minh an vị trong sảnh lớn, hắn đều muốn hoài nghi có phải đoàn người Phương Minh đã chạy trốn rồi không.

Khi người nhà họ Mục nhìn chằm chằm Phương Minh, lúc này rất nhiều xe sang trọng đi thẳng về phía khách sạn kiểu trang viên này, cùng lúc đó chính là các tuyến đường đi thông khách sạn đều xuất hiện quản lý khống chế, mấy con đường xung quanh phương viên năm km đều bị cấm đi, chỉ có một vài loại xe đặc thù mới có thể đi qua.

Chiếc xe thứ nhất chạy vào, ngừng lạiở trước cửa khách sạn, ba vị lão giảtừ trên xe bước xuống.

"Nhà họ Trương ở Mân Nam cầm thiệp anh hùng đến đây."

Ba ông lão này đều tản ra khí thế của cường giả Địa Cấp, đây là ba vị cường giả Địa Cấp tầng một, mà cửa khách sạn có mấy vị quản sự nhà họ Mục chờ ở đó.

"Đa tạ mấy vị Đạo huynh." Một vị quản sự nhà họ Mục ôm quyền nói.

"Mục quản sự khách khí, phàm là người giới tu luyện phương Đông, khi nhìn thấy người tu luyện phương Tây nên đồng tâm hiệp lực chém giết đối phương, đây là nhận thức chung của giới tu luyện chúng ta, mặc dù thực lực nhà họ Trương tôi nhỏ yếu, nhưng cũng biết đạo lý này."

"Mấy vị Đạo huynh mời tạm thời nghỉ ngơi."

Quản sự nhà họ Mục gật đầu, tuy rằng thực lực Địa Cấp tầng một khiến nhà họ Mục bọn họ chướng mắt, nhưng đối phương ứng theo thiệp anh hùng mà đến, đây là nể mặt nhà họ Mục bọn họ, vẫn phải nói mấy lời khách sáo ngoài mặt.

Ba ông lão nhà họ Trương ở Mân Nam này cũng biết mình chỉ là nhân vật đánh xì dầu (1), cũng không nói gì nhiều, rất tự giác đứng ở một bên.

(1) Nhân vật đánh xì dầu: đánh đấm giả bộ cho có khí thế

"Nhà họ Triệu ở Hà Nam cầm thiệp anh hùng đến đây."

"Nhà họ Mao ở Giang Tây cầm thiệp anh hùng đến đây."

...

Từng chiếc xe đứng ở cửa khách sạn, người của các thế lực lớn trong giới tu luyện lần lượt đi đến, những người này đều lấy cường giả Địa Cấp sơ kỳ chiếm đa số, dù sao có thể thu được thiệp anh hùng, đều là thế lực không nhỏ trong giới tu luyện.

Mà trong giới tu luyện, chỉ khi một môn phái hoặc một gia tộc có được cường giả Địa Cấp, mới xem như đứng vững bước chântrong giới tu luyện, có địa vị tương đối cao, bằng không mà nói sẽ giống hệt như nhà họ Trần trước đây, chỉ thuộc về tầng

dưới chót của giới tu luyện.

Chẳng qua, những người đến này cũng chỉ là do quản sự nhà họ Mục phụ trách tiếp đãi, về phần đám trưởng lão nhà họ Mục chưa người nào xuất hiện, không phải nhà họ Mục qua loa, mà giới tu luyện chính là thực tế như vậy, những người này còn không đáng để trưởng lão nhà họ Mục ra mặt.

Mặc dù nói là nhà họ Mục phát thiệp anh hùng, những thế lực này nhận được thiệp anh hùng đến đây trợ trận, nhưng trong lòng những người này cũng đều biết, bọn họ cũng chỉ đến tham gia náo nhiệt, hưởng ứng một chút mà thôi, thực sự đối mặt tổng giám mụcGiáo Hội phương Tây, bọn họ không đủ tư cách đối chiến cùng người ta.

"Mục Hải huynh, nhiều năm từ biệt, từ lần gặp mặt trước đến giờ vẫn khoẻ chứ?"

Một tiếng cười sang sảng đột nhiên vang lênở cách đó không xa, ngay sau đó mấy người trong giới tu luyện tới trước một bước này liền thấy một ông lão dẫn theo một người trẻ tuổi đi về phía bên này.

Ông lão mang vẻ mặt tươi cười, nhưng kèm theo một cỗ uy áp, không ít người ở đây đều nhận ra thân phận của ông lão này, vẻ mặt trở nên rùng mình.

"Là tiền bối Trang Thiên."

"Một số ít tán tu mạnh mẽ trong giới tu luyện tu luyện đến Địa Cấp hậu kỳ."

Giới tu luyện, địa vị tán tu vốn rất thấp kém, bởi vì tán tu đồng nghĩa với không có môn phái không có tài nguyên, hết thảy đều phải dựa vào chính mình, tự nhiên không cách nàoso sánh với đệ tử của những môn phái lớn còn có gia tộc lớn tỉ mỉ bồi dưỡng.

Chẳng qua, đầu năm nay luôn luôn sẽ có người người mạnh mẽ có vận khí tốt như vậy, Trang Thiên này chính là một trong số những người may mắn như thế.

Trang Thiên là một tán tu, vốn chỉ là con cái của một gia đình nhà nông bình thường, kết quả ngoài ý muốn được một người trong giới tu luyện lưu lại thuật pháp, chẳng qua trên thực tế cảnh giới của người trong giới tu luyện kia cũng không cao, chẳng qua chỉ mới là Nhân Cấp hậu kỳ.

Nhưng Trang Thiên đã mượn cơ hội này bước chân vào giới tu luyện, sau đó nương theo thiên phú của mình bước chân vào cấp bậc Địa Cấp, sau này dưới cơ duyên xảo hợp lại nhận được thêm vài cơ duyên nữa, cuối cùng đã trở thành cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Nếu như nói giới tu luyện có thần tượng, như vậy Trang Thiên chính là thần tượng trong lòng các tán tu, được các tán tu hướng tới nhất.

"Trang huynh đến, thực sự là không gì vinh hạnh hơn."

Nơi cửa khách sạn nhị trưởng lão nhà họ Mục xuất hiện, Trang Thiên là cường giả Địa Cấp tầng tám, đương nhiên người nhà họ Mục không dám thờ ơ.

"Đây là đệ tử tôi thu nhận mười năm trước, mười năm này tôi ẩn cư không xuất thế, chính là vì bồi dưỡng đồ đệ này của tôi, lần này cũng dẫn đến để mở mang tầm một chút."

Sau khi Trang Thiêncùng Mục Hải tán gẫu vài câu, hắn liền giới thiệu người thanh niên bên cạnh hắn, trên mặt có vẻ kiêu ngạo, mà sau khi đám người ở đây nghe nói như thế, ánh mắt nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi kia mang theo vẻ hâm mộ.

Một vị cường giả Địa Cấp mười năm không xuất thế để dốc

lòng bồi dưỡng đệ tử, có thể nghĩ người thanh niên đệ tử này may mắn đến cỡ nào.

Tán tu bình thường cũng sẽ thu đệ tử, nhưng bình thường tán tu cũng cho đệ tử mình quá nhiều tài nguyên, cho dù có dốc lòng giáo dục nhưng thành tựu cũng có hạn, nhưng Trang Thiên lại khác biệt, Trang Thiên là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, tài nguyên trên tay thậm chí đều không kém bao nhiêuso với vậy môn phái nhỏ, quan trọng nhất là Trang Thiên chỉ có một đệ tử, đương nhiên tất cả tài nguyên đều được dành hết cho một người.

Nhìn từ điểm này, vị đệ tử của Trang Thiên nàymay mắn hơn nhiều so với đệ tử của những môn phái lớn cùng những gia tộc lớn kia, dù sao đệ tử của những môn phái lớn kia còn phải cạnh tranh với đệ tử đồng môn.

"Địa Cấp tầng hai, đệ tử này của Trang huynh quả nhiên có thiên phú phi phàm."

Mục Hải cũng liếc một cái liền nhìn ra, vị đệ tử của Trang Thiên này là Địa Cấp tầng hai, cái tuổi này có thể tu luyện tới Địa Cấp tầng hai, đợi thêm một thời gian muốn đạt đến Địa Cấp trung kỳ là không có bất cứ vấn đề gì, nếu như thiên phú cao cộng thêm khí vận không tệ, rất có thể còn bước vàocấp bậc Địa Cấp hậu kỳ.

Tán tu mà hai đời đều có thể trở thành cường giả Địa Cấp hậu kỳ, đã có thể coi là một đoạn giai thoại, trong gia tộc lớn, có đôi khi hai đời cũng sẽ không ra hai vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Mượn nhà họ Mục đến nói, Mục Hải là Địa Cấp hậu kỳ, nhưng con hắn đến hiện tại đã trên năm mươi tuổi nhưng chẳng qua chỉ mới là Địa Cấp sơ kỳ, đời này cũng chỉ dừng lại như vậy, về phần tài nguyên, thân làm trưởng lão hắn lý nào hắn lại cung cấp ít tài nguyên cho con cái, nhưng trong chuyện tu luyện này, ngoại trừ tài nguyên còn cần thiên phú.

"Đệ tử này của tôi ngu dốt, còn kém xa những thiên tài trong giới tu luyện kia."

Trang Thiênmang vẻ mặt khiêm tốn, chẳng qua người sáng suốt đều có thể thấy được trong mắt hắn ẩn chứa kiêu ngạo.

Ngay khi Trang Thiêncùng Mục Hải tán gẫu, lại có mấy bóng người dắt tay nhau mà đến, đều là mấy ông lão, hơn nữa mấy ông lão nàyđều không ngoại lệ, ai cũng đều dẫn đệ tử trẻ tuổi đến đây.

"Chuyện gì xảy ra, thế nào nhiều thiên tài Địa Cấp trẻ tuổi đều tới đây như vậy?"

"Nhân Cấp tầng chín."

"Địa Cấp tầng một."

"Địa Cấp tầng hai."

Cửa khách sạn, đông đảo người tu luyện đều bị chấn động, mọi người không phải đến đồng tâm đối phó tổng giám mục phương Tây sao, thế nào cảm giác như là một hồiđại hội khoe khoang đệ tử.

Lần này tới đều là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, đương nhiên người nhà họ Mục tuyệt không dám qua loa, ba vị trưởng lão nhao nhao hiện thân chiêu đãi, toàn bộ cửa khách sạn liền giống một hồi thịnh hội của giới tu luyện, từ đầu tới đuôi không ai hỏi tình huống trong khách sạn.

"Nhiều tiền bối như vậy đều đang ở đây, vãn bối thiếu chút nữa cũng không dám tới tham gia náo nhiệt."

Một thanh âm êm dịu vang lên, lại sau đó mọi người liền thấy cách đó không xa, Niệm Dao Băngmột thân quần áo trắng xuất hiện.

Váy trắng tung bay, liên hoa bước chậm, Niệm Dao Băng xuất hiện khiến cho ánh mắt tất cả đệ tử trẻ tuổi ở đây, cũng kể cả những thiên tài đệ tử kia đều trở nên nóng bỏng, Niệm Dao Băng là một trongthập đại mỹ nữ trong giới tu luyện, có lẽ không phải xinh đẹp nhất, nhưng lại rung động lòng người nhất.

Thập đại mỹ nữ trong giới tu luyện mỗi người mỗi vẻ, một người một phong cách, nhưng mà mỗi lần Niệm Dao Băng xuất hiện đều khiến mọi người cảm thấy một loại cảm giác như được tắm xong gió xuân, không có người đàn ông nào có thể chống cự sức hấp dẫn của một mỹ nữ phong tình như vậy.

Niệm Dao Băng, dẫn hai vị thị nữ của cô ta tha thướt đi tới.

Đương nhiên, ngoại trừ khuôn mặt đẹp, sở dĩ Niệm Dao Băng sẽ khiến những thiên tài đệ tử này thương nhớ không thôi như vậy, chính bởi vì thực lực.

"Niệm tiên tử đã đột phá tới Địa Cấp tầng ba, thật sự xứng với danh xưng thiên kiều một đời."

Có ông lão mở miệng, mà lời của hắn đưa tới hiện trường một mảnh xôn xao, Địa Cấp tầng ba là khái niệm gì?

Trong một đời trẻ tuổi, Mục Võ một trong tứ đại công tử, một năm trước đã là Địa Cấp tầng hai, đương nhiên tuy rằng Mục Võ là Địa Cấp tầng hai, nhưng có thể nói tại trong Địa Cấp tầng hai không có đối thủ, không tới ba năm tất nhiên sẽ đột phá đến Địa Cấp tầng ba.

Nhưng rốt cuộc còn chưa đột phá, vậy mà bây giờ Niệm Dao Băng đã là Địa Cấp tầng ba, cái này há chẳng phải nói thực lực của Niệm Dao Băng không kém gì tứ đại công tử sao?

Dù sao, hiện tại trong số tứ đại công tử đệ chỉ có tứ công tử cảnh giới Địa Cấp tầng hai.

"May mắn đột phá, không dám nhận lời khen của tiền bối."

Trên mặt Niệm Dao Băng không có một chút vẻ kiêu ngạo, thật giống như chỉ đang nói một chuyện rất bình thường, mà ở đây rất nhiều thiên tài trẻ tuổi nghe nói như thế, trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Lần này bọn họ theo trưởng bối nhà mình đến đây, hiển nhiên đều ôm ý nghĩ muốn bỗng nhiên thành danh, nhưng không nghĩ tới trực tiếp bị một người phụ nữ hạ thấp, người ta Địa Cấp tầng ba đều không cảm thấy đắc ý, làm sao bọn họ có thể không biết ngại dương dương đắc ý.

Lập tức vốn không ít thiên tài trẻ tuổi quen thuộc Niệm Dao Băng, lập tức hủy bỏ ý nghĩđi lên trước chào hỏi Niệm Dao Băng.

"Chào Kiền huynh, vài năm không gặp, không biết có phải huynhđã quên tiểu muội rồi hay không?"

"Dựa vào tướng mạo Quan Lý huynh, nghĩ đến gần đây con đường tu luyện tiến rất xa, thực sự là việc đáng mừng."

Những thiên tài này xấu hổ chào hỏi Niệm Dao Băng, nhưng Niệm Dao Băng lại không thèm để ý chút nào, vẫn đi lên ôn chuyện, không biểu hiện ra một chút kiêu ngạo nào, thuần túy hàn huyên nói chuyện phiếm, điều này khiến giác khó chịu của những thiên tài do bị một cô gái hạ thấp tiêu tántrong nháy mắt.

Đây là chỗ lợi hại của Niệm Dao Băng, không kết thù với bất kỳ một người nào, giao hữu rộng.

"Nhìn như đa tình lại vô tình, cô bé này thật là, một đời tuổi trẻ thời gian tới tất nhiên có một chỗ của cô ấy."

Có ông lão âm thầm cảm khái, Niệm Dao Băng xuất hiện đồng dạng cũng khiến phải vẻ đắc ý trong lòng bọn họ giảm bớt vài phần, điều may mắn nhất là, kế tiếp lại có không ít thế lực đến,

Niệm Dao Băng cũng an tĩnh đứng ở một bên, điều này khiến bầu không khí hồi phục.

Trong khách sạn.

"Phương Minh, thấy không, hiện tại những người này còn có thời gian nhàn hạ thoải mái hàn huyên nói chuyện phiếmở cửa, cậu vẫn ngồi không như thế được sao?"

Người nhà họ Mục có thể dựa vào camera giám sát chú ý tới động tĩnh của Phương Minh, mà Chu Hải cũng có thể mượn nhờ camera giám sát của khách sạn thấy hình ảnh ở cửa khách sạn.

"Gấp cái gì, không phải bọn họ còn chưa đánh vào sao?"

Phương Minh cười ha ha, không thèm để ý chút nào, khi nhìn thấy trong đoạn theo dõi xuất hiện bóng hình Niệm Dao Băng, đôi mắt cũng có một tia phức tạp.

Bất kể như thế nào, ban đầu khi ở nhà họ La cậu thực sự thiếu nhân tình của người phụ nữ này, trước đây Lữ Trí Thần không bị người nhà họ Mục giết chết, chính là nhờ có Niệm Dao Băng bảo vệ, mà trước đây Niệm Dao Băng còn dự định cứu cậu, chỉ có điều bị cậu cự tuyệt.

"Nha, xem ánh mắt của cậu dường như quan hệ giữa cậu cùng Niệm Dao Băng này còn không đơn giản, người phụ nữ này cũng không phải đèn cạn dầu, có người nói mạnh vì gạo, bạo vì tiền, không ít đàn ông đều muốn trở thành nô lệ dưới váy cô ấy, không phải cậu cũng vậy chứ?"

Chu Hải chú ý tới ánh mắt Phương Minh rơi vào trên người Niệm Dao Băng trong camera giám sát, vội vã thất kinh hỏi.

"Suy nghĩ nhiều, tôi chỉ thiếu một món nợ ân tình của cô ấy mà thôi."

Phương Minh trắng mắt liếc Chu Hải một cái, nhưng mà sau khi Chu Hải nghe nói như thế, càng thêm khoa trương nói: "Tình huống bình thường, nếu như một người phụ nữ thiếu nhân tình của một người đàn ông, vậy phần lớn chính là lấy thân báo đáp, nếu như một người nam thiếu nữ, vậy xong, đoán chừng đời này đều phải bị người phụ nữ này bắt lấy, lại còn dưới tình huống là một người phụ nữ xinh đẹp như vậy..."

Ách...

Phương Minh quyết định không quan tâm tới Chu Hải cái tên tự xưng chuyên gia tình cảm này.

Người trong giới tu luyện còn đang không ngừng tới, đến sau này có chừng tiếp cận năm trăm người, mà giờ khắc này mấy vị trưởng lão nhà họ Mục cũng hội tụ đến cùng một chỗ cùng tộc trưởng của bọn họ.

"Đại ca, đệ cảm thấy có thể ra tay rồi."

"Không vội, còn có người chưa tới."

Tộc trưởng nhà họ Mục lắc đầu, mặc dù nói lần này cường giả Địa Cấp hậu kỳ đã có hơn ba mươi vị tới, đối phó đám người Phương Minh chỉ cần vậy là đã đủ rồi, nhưng bây giờ còn không phải lúc để bắt đầu, bởi vì hắn còn đang chờ.

"Đại ca, còn có ai sẽ đến?" Ba vị trưởng lão nhà họ Mục hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Biết vì sao lần này mấy người kia đều dẫn hậu bối tới không?" Tộc trưởng nhà họ Mục ý vị thâm trường nói một câu, lúc trước hắn đã từng được lão tổ chỉ điểm một câu, biết một lần hội anh hùng này không chỉ riêng vì đối phó tổng giám mục Giáo Hội phương Tây đơn giản như vậy.

Chương 678: Tôi, có tội gì

Mấy vị trưởng lão nhà họ Mục nghe được lời tộc trưởng nói, chấn động trong lòng, nếu lão tổ nói như vậy, vậy thì nhất định là có thâm ý.

Lúc này ở cửa khách sạn, đông đảo người tu luyện đến đây cũng đều hơi nghi hoặc một chút, không rõ vì sao nhà họ Mục còn không đi vào, nếu Phương Minh còn có tổng giám mục phương Tây ở trong khách sạn này, bây giờ nghĩ lại cũng nên biết bọn họ đã đến.

"A, vị kia là…?"

Có người chú ý tới cách đó không xa có một bóng người đi tới, hơn nữa vẫn là một thân một mình, một nam thanh niên, song sau khi hắn tới gần, hiện trường lại xôn xao một lần nữa.

"Chu tam công tử!"

Có người nhận ra thân phận của nam thanh niên này, chính là người xếp hạng thứ batrong Tứ Đại Công Tử, Chu Thương.

"Trước đây, Mục Võ huynh bị kẻ gian trá làm hại, trong lòng tôi bi thống không ngớt, lần này không mời mà tới, còn hy vọng tiền bối nhà họ Mục thứ lỗi, thật sự hy vọng có thể có cơ hội báo thù cho Mục Võ huynh."

Ánh mắt Chu Thương nhìn chằm chằm toàn trường, khí thế chắc chắn mạnh hơn Mục Võ lúc trước, quan trọng nhất là, thời gian một năm Chu Thương cũng đã đột phá tới Địa Cấp tầng ba, trở thành cường giả thứ hai đột phá đến Địa Cấp tầng ba trong một đời tuổi trẻ ở đây, ngoại trừ Niệm Dao Băng.

"Chu công tử có lòng."

Trưởng lão nhà họ Mục chậm rãi mở miệng, cũng không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, bởi vì bọn họ sờ đoán được vì sao Chu Thương sẽ nói lời như vậy.

Tuy rằng trước đây Mục Võ cùng Chu Thương đều là một trong Tứ Đại Công Tử, nhưng tất cả mọi người trong giới tu luyện đều biết, giữa Tứ Đại Công Tử cũng có cạnh tranh, hơn nữa quan hệ giữa bọn họ cũng không phải rất tốt, đột nhiên Chu Thương đến nói một câu báo thù cho Mục Võ, đám người ở đây đều không thể nào tin được, trong này tất nhiên là có nguyên nhân khác.

"Chuyện phải làm." Chu Thương cười cười, không nói gì nữa, chắp tay đứng ở nơi đó, những người khác cũng không dám tới gần, dù sao với tư cách Tứ Đại Công Tử, thân phận siêu nhiên khiến cho mấy người có thực lực hơi kém hơn một chút phảitự động đứng sang bên cạnh.

Một năm trước Mục Võ bị giết, khiến rất nhiều thiên tài trẻ tuổi cảm thấy Tứ Đại Công Tử cũng không gì hơn cái này, nhưng những đệ tử thiên tài này lại quên, Mục Võ là bị Phương Minh phế bỏ, tiếp theo lại bị cường giả Địa Cấp hậu kỳ Giang Tẩu Khách phế bỏ, sau đónhà họ Mục mới truyền ra tin tứcMục Võ không chịu nổi đả kích nàynên tự sát."

Nói cách khác, cũng không phải Mục Võ bị cường giả cùng cấp bậc đánh bại, mà những thiên tài này lại cùng coi nhẹ điều đó, cho nên một năm qua rất nhiều thiên tài đều nóng lòng muốn thử khiêu chiến Tứ Đại Công Tử.

Nhưng bây giờ chân chính gặp được Chu Thương, trên mặt những đệ tử thiên tài này lại lộ ra vẻ uể oải, Địa Cấp tầng ba, mặc dù chỉ chênh lệch một cảnh giới, nhưng không phải bọn họ có thể đối phó.

Chu Thương một thân một mình đứng ở nơi đó, hấp dẫn lấy ánh mắt rất nhiều người, chẳng qua không bao lâu sau lại có một bóng người khác xuất hiện, mà ngay cả Chu Thương cũng liếc mắt nhìn lại, về phần đoàn người càng vang lên tiếng hô kinh ngạc khắp nơi.

Đứng đầu Tứ Đại Công Tử nhà họ Phương Phương Chiến cũng xuất hiện.

Phương Chiến, đứng đầu Tứ Đại Công Tử, hơn nữa thời gian chiếm cứ vị trí đầu dài tới hơn chục năm, chân chính thống trị một đời tuổi trẻ, cho dù có lẽ Chu Thương không phục người xếp thứ hai là Mục Võ, trước đây cũng đã từng khiêu chiến hắn, nhưng đối với hạng nhất Phương Chiến lại không có bất kỳ ngấp nghé.

Bởi vì thực lực của Phương Chiến quá mạnh mẽ, từ lúc trở thành Tứ Đại Công Tửđã có thực lực Địa Cấp tầng ba, mà bây giờ mười năm trôi qua, đã trở thành Địa Cấp bốn tầng đỉnh tiêm, có thể đột phá Địa Cấp tầng năm bất kỳ lúc nào.

Nếu như nói Chu Thương xuất hiện khiến cho thiên tài trẻ tuổi ở đây cảm thấy áp lực, như vậy Phương Chiến xuất hiện liền để cho những thiên tài này hoàn toàn tuyệt vọng, đây là một cái hào rộng không thể vượt qua nổi.

Phương Chiến không chào hỏi bất kỳ người nào ở đây, cứ như vậy chắp tay đứng ở nơi đó, sau khi Chu Thương suy nghĩ một chút, đi lên trước mang vẻ mặt tươi cười hô: "Phương huynh, năm đó từ biệt, phong thái càng hơn năm xưa."

Nhìn Chu Thương đang đi về phía mình, Phương Chiến nhíu mày, giọng điệu bình thản hỏi: "Cậu là ai?"

Ách...

Sắc mặt Chu Thương lập tức trở nên khó coi, mà vẻ mặt

những người khác ở đây cũng đều trở nên quái dị, đường đường là người đứng đầu Tứ Đại Công Tử, vậy mà Phương Chiến lại không nhận ra Chu Thươngcũng là một trong Tứ Đại Công Tử.

Chẳng qua những người này cũng tin tưởng, Phương Chiến không phải cố ý khiến Chu Thương khó chịu, chỉ sợ là thực sự không nhận ra Chu Thương, lấy thực lực Địa Cấp tầng bốn của Phương Chiến, có thể được hắn đặt vào mắt đều là những cường giả Địa Cấp trung kỳ trong giới tu luyện hiện nay kia.

Tự tìm khó chịu, sắc mặt Chu Thương đỏ thẫm, trong mắt mang theo vẻ oán độc liếc nhìn PhươngChiến, sau đó trực tiếp lui về, bị người coi thường trước mặt nhiều người như vậy, hắn còn không thể làm được giữ vững bình tĩnh.

"Chư vị, nhận được mọi người tin cậy cùng ưu ái, cầm thiệp anh hùng đi gặp."

Đúng lúc này, tộc trưởng nhà họ Mục đứng ra, coi như là hóa giải sự xấu hổ không thể chịu nổi của Chu Thương, chí ít lời của hắn vừa ra khỏi miệng, dời đi tầm mắt của đa số người ở đây.

"Ân oán giữa nhà họ Mục tôi cùng Phương Minh đã không cần nhiều lời, tin tưởng người đang ngồi ở đây đều biết. Phương Minh người này dựa vào thân phận đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, không đặt nhà họ Mục tôi vào mắt, tàn hại truyền nhân dòng chính Mục Võ của nhà họ Mục tôi, thù này nếu như không báo, sao nhà họ Mục tôi có thể tiếp tục đặt chân trong giới tu luyện!"

Vẻ mặt tộc trưởng nhà họ Mục tràn đầy vẻ chính khí, chẳng qua đám người ở đây đều không phải người ngu, ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục bọn họ đương nhiên cũng hiểu không ít, cũng biết hoàn toàn không phải giống nhà họ Mục nói như vậy, nếu như không phải nhà họ Mục các người hợp tác cùng cường giả Thiên Cấp Liêu Phàm muốn đối phó Phương Minh, làm sao có thể xuất hiện kết cục trước mắt này.

Chẳng qua biết thì biết, đám người ở đây cũng không có một người nào mở miệng phản bác lời của tộc trưởng nhà họ Mục, bởi vì chuyện này không liên quan gì với bọn họ, việc không liên quan đến mình phải treo thật cao, phần lớn người đều ôm tâm tính xem náo nhiệt.

"Trước đây khi Phương Minh chạy trốn tới nước ngoài, bởi vì giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây có ước định, nhà họ Mục tôi cũng không đuổi tới phương Tây, nhưng mà Phương Minh người này quả nhiên giảo hoạt hiểm ác đáng sợ, không biết dùng thủ đoạn gì đã trở thành thần tử Giáo Hội phương Tây, sau đó mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây, về nước đánh lén nhà họ Mục tôi, tam trưởng lão nhà họ Mục tôi cùng tứ trưởng lão đã chết trên tay người này."

"Nhưng mà nếu quả thật do Phương Minh giết chết tam trưởng lão cùng tứ trưởng lãonhà họ Mục tôi, tuy rằng phẫn nộ, nhưng nhà họ Mục tôi cũng nên nhận, dù sao giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục cũng là cục diện không chết không thôi, nhưng Phương Minh người này căn bản không phải dựa vào thực lực của chính mình, mà là âm thầm sắp xếp tổng giám mục Giáo Hội phương Tây ra tay, tam trưởng lão cùng tứ trưởng lãonhà họ Mục tôi không phòng bị, dưới tình huống quả bất địch chúng (1) mới gặp độc thủ này."

(1) Quả bất địch chúng: một người không thể đánh lại số đông

Toàn trường một mảnh xôn xao, tuy rằng bọn họ đã biết đại khái những chuyện đã xảy ra từ thiệp anh hùng nhà họ Mục phát ra, thế nhưng lại một lần nữa nghe tộc trưởng nhà họ Mục nói như thế, vẫn có chút chấn động.

Phương Minh thân làm đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, hẳn có biếtquan hệ của giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây, cũng càng hiểu mượn dùng lực lượng của giới tu luyện phương Tây đối phó người trong giới tu luyện phương Đông, đây là phạm

vào tối kỵ của giới tu luyện, cho dù gia tộc đứng đầu giới tu luyện là nhà họ Phương cũng không dám làm ra loại chuyện khiến người người phẫn nộ như vậy.

"Hẳn là bị bức đến tuyệt cảnh chuẩn bị cá chết lưới ráchcùng nhà họ Mục."

"Tôi nghe nói trước đây khi Phương Minh chạy trốn, nhà họ Mục đã xuống tay với một số người thân bạn bè của Phương Minh, sợ rằng Phương Minh đã ôm tâm tính giết nhiều thêm một người là có lời, đoán chừng cũng không có ý định sống rời khỏi."

Nghe thấy những lời tộc trưởng nhà họ Mục nói, không ít người bắt đầu phân tích cùng nghị luận, hơn nữa bọn họ cảm thấy khả năng này rất lớn, bằng không mà nói căn bản không còn cách giải thích nào khác.

Đương nhiên lúc mới bắt đầu, mọi người cũng không phải chưa từng hoài nghi độ tin cậy trong những lời nhà họ Mục nói, nhưng sau này nghĩ lại, hai vị trưởng lão nhà họ Mục chết, hai trưởng lão này đều là Địa Cấp hậu kỳ, nếu như không phải mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây, làm sao Phương Minh có thể là đối thủ của hai trưởng lão này.

"Nhà họ Mục tôi phát thiệp anh hùng ra, ngược lại không phải bởi vì nhà họ Mục tôi sợ Giáo Hội phương Tây, mà là vì có người của giới tu luyện phương Tây xâm lấn, dựa theo quy định của giới tu luyện phương Đông chúng ta, phải báo cho các vị đạo hữu biết, vì vậy chúng tôi mới phát thiệp anh hùng, mà bây giờ nếu mọi người đã đến đủ, cũng nên đi gặp mấy vị tổng giám mục kia của Giáo Hội phương Tây."

Lời của tộc trưởng nhà họ Mục vừa truyền ra, lập tức bộc phát uy áp, uy áp của cường giả Địa Cấp hậu kỳ khủng bố tới mức, cây cối trên bãi cỏ trong khách sạn đều hoa hoa tác hưởng, khí cơ trực tiếp tập trung vào khách sạn.

"Phương Minh, rất nhiều tiền bối đã đến đây, còn không ra nhận lấy cái chết!"

Có người trẻ tuổi nhà họ Mục quát lớn một tiếng, Phương Minhvẫn ngồi trên ghế sa lon trong sảnh lớnkhách sạn, nghe được thanh âm này trên mặt cũng có sát khí hiện lên, chẳng qua rất nhanh sát khí này liền bị ẩn đi, lại sau đó trên mặt đổi thành dáng tươi cười, đứng lên thản nhiên đi về phía bên ngoài sảnh lớn.

Chu Hải nhìn Phương Minh đi ra ngoài, trên mặt có vẻ lo lắng, đến hiện tại hắn còn không biết rốt cục trong hồ lô của Phương Minh đang bán thuốc gì, phải biết rằng bên ngoài thế nhưng hội tụ gần nửa thế lựctoàn bộ giới tu luyện, nếu là có một bước sai lầm rất có thể chính là kết cục vạn kiếp bất phục.

"Là hắn!"

"Thật vẫn dám ra đây a, đối mặt với nhà họ Mục còn có nhiều cường giả trong giới tu luyện như vậy, này dĩ nhiên Phương Minh lại còn dám một mình xuất hiện, dũng khí này ngược lại thật không kém."

Khi bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở cửa sảnh lớn,trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"A, Địa Cấp tầng hai, một năm trước không phải hắnlà Nhân Cấp đại viên mãn sao?"

"Thời gian một năm dĩ nhiên đột phá tới Địa Cấp tầng hai, tốc độ tu luyện này không khỏi cũng quá kinh khủng, lấy lấy tốc độ tu luyện như vậy, cho hắn thêm thời gian mấy chục năm đến Địa Cấp hậu kỳ hẳn không có vấn đề, cần gì phải vội vã nhất thời báo thù đây?"

Khi nhìn thấy Phương Minh, lập tức có người đã chú ý ngay tới thực lực của Phương Minh có biến hóa, so sánh với Nhân Cấp

đại viên mãnban đầu, lúc này thực lực Địa Cấp tầng hai của Phương Minh khiến không ít người chấn kinh.

Thời gian một năm, vượt qua hai cảnh giới Địa Cấp, này trong giới tu luyện cũng chỉ có số ít thiên tài mới có thể làm được, lúc này ngay cả những cường giả Địa Cấphậu kỳ cũng có vẻ tán thưởng lóe lên, không hổ là đệ tử do Bổ Thiên Chí Tôn chọn lựa, quả nhiên có thiên phú tu luyện bất phàm. Thậm chí ngay cả Phương Chiến vẫn mặt không thay đổi đều đưa mắt nhìn Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ kinh ngạc.

"Phương Minh, cậu cấu kết thực lực phương Tây sát hại hai vị trưởng lão nhà họ Mục tôi, cậu có nhận tội?" Người trẻ tuổi nhà họ Mục kia thấy Phương Minh xuất hiện, lại nghe được người chung quanh nghị luận, lập tức quát lớn với Phương Minh.

Nghe nói như thế, Phương Minh nở nụ cười, cười rất vui vẻ, cũng làm chovẻ mặt đám người ở đây đều vô cùng nghi hoặc.

"Tôi, có tội gì?"

Chương 679: Nguỵ biện?

Tôi, có tội gì?

Phương Minh hỏi ngược lại khiến cho người trẻ tuổi nhà họ Mục ngây ngẩn cả người, cũng làm cho không ít người ở đây đều lộ ra vẻ nghi hoặc, tất cả mọi người đã tới đây, mà nhà họ Mục cũng nói tổng giám mục Giáo Hội phương Tây ở trong khách sạn này, vậy mà Phương Minh lại còn phô trương mạnh miệng.

"Sắp chết đến nơi còn muốn nguỵ biện, cậu cấu kết tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, sát hại hai vị trưởng lãotộc tôi, nhân chứng vật chứng đều có đủ, há lại có thể nguỵ biện."

Sau khi được trưởng lão đưa mắt ra hiệu, người trẻ tuổi nhà họ Mục mở miệng lần nữa, tuy rằng trước đây căn bản hắn không biết tam trưởng lão cùng tứ trưởng lão nhà mình đã bị giết hại, nhưng này không trở ngại, vẻ mặt hắn tràn đầy chính khí nói ra, phảng phất lúc trước hắn có ở hiện trường.

"Không sai, hai lão thất phu kia thực sự chết trên taytôi." Phương Minh gật đầu, thừa nhận.

Xôn xao!

Nghe được Phương Minh thừa nhận, đoàn người lại xôn xao một trận, bởi vì dưới cái nhìn của mọi người, nhất định Phương Minh sẽ không dễ dàng thừa nhận như vậy, một khi thừa nhận vậy có nghĩa đã ngồi vững tội danhcấu kết giới tu luyện phương Tây, liền phải đối mặt toàn bộ giới tu luyện phương Đông truy sát, không ai có thể bảo vệ cậu.

Dù cho lúc trước, sau khi nhà họ Mục ra tay đã có không ít gia

tộc lên tiếng bất mãn, nhưng một khi Phương Minh ngồi vững tội danh, những gia tộc này sẽ không dám lên tiếng lần nữa, ngược lại còn phải ủng hộ nhà họ Mục.

"Tiểu thư, sợ rằng lần này người nhìn lầm."

Thị nữ bên cạnh Niệm Dao Băng cười cười nói, nàng biết chủ tử nhà mình kính trọng Phương Minh vài phần, đầu tư không ítở trên người Phương Minh, trước đây cứu Lữ Trí Thần, sau đó tiểu thư còn hao tốn không ít loạithuốc quý hiếm đến chữa khỏi thương thế của Lữ Trí Thần, vì chính là muốn Phương Minh thiếu nợ ân tình.

Nhưng bây giờ bản thân Phương Minh đã thừa nhận hại chết hai vị trưởng lão nhà họ Mục, lần này sợ rằng không có bất kỳ người nào có thể cứu được cậu, khoản đầu tư này của tiểu thư đã trôi theo dòng nước.

Niệm Dao Băng hơi nhíu mày, chuyện mà thị nữ của mình đều có thể suy nghĩ ra đương nhiên cô ấy cũng biết, chỉ là trong lòng cô ấy, Phương Minh tuyệt đối không phải loại người lỗ mãng, không phải loại dũng phu, trước đây khi đối mặt với tuyệt cảnh như vậy vẫn có thể ẩn nhẫn đến cuối cùng Liêu Phàm xuất hiện mới vận dụng lá bài tẩy, chỉ dựa vào điều đó đã có thể nói rõ.

Biết ẩn nhẫn lại có thiên phú tu luyện, Niệm Dao Băng cực kỳ coi trọng Phương Minh, cho nên hiện tại nghe được Phương Minh thừa nhận chuyện này, khiếncô ấy không nhịn được cảm thấy thầm nghi ngờ, thật chẳng lẽ là cô ấy nhìn sai rồi?

"Chư vị tiền bối cũng nghe được, Phương Minh người này đã thừa nhận cấu kết cùng thế lực phương Tây..."

"Chờ đã."

Lời nói của người trẻ tuổi nhà họ Mụcbị Phương Minh cắt đứt,

khóe miệng Phương Minh hơi cong cong, khóe mắtnhếch lên, mang trên mặt vẻ đăm chiêu, hỏi: "Tôi cấu kết cùng thế lực phương Tây khi nào?"

"Còn không thừa nhận? Cậu là thần tử Giáo Hội phương Tây, nhà họ Mục tôi đã sớm biết, hơn nữa tin tức này tôi tin tưởng chỉ cần tùy tiện tra một chút có thể tra được." Người trẻ tuổi nhà họ Mục khinh thường đáp.

"Không sai, tôi thực sự là thần tử Giáo Hội."

Vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, đưa mắt nhìn hướng mọi người nói: "Một năm trước tôi đến phương Tây, về phần nguyên nhân tin tưởng mọi người cũng biết, về phần sẽ trở thành thần tử Giáo Hội, đó cũng là chuyện rất trùng hợp, nếu như thật sự phải nói, vậy cũng nên nói tôi đã đánh vào giới tu luyện phương Tây."

"Quả thực là nói bậy nói bạ, cậu cho rằng Giáo Hội phương Tây dễ lừa gạt như vậy sao?Còn đánh vào giới tu luyện phương Tây, rõ ràng là vì trả thù nhà họ Mục tôi, lựa chọn quy phục Giáo Hội phương Tây."

Mục Khải lập tức tức giận mắng, sở dĩ trưởng lão trong tộc sẽ phái hắn đứng rachửi mắng, đương nhiên bởi vì khả năng ăn nói của hắn không tệ, nhà họ Mục nghĩ tới Phương Minh sẽ nguỵ biện, cho nên liền phái đệ tử có tài ăn nói nhất là hắn đến đối phó Phương Minh.

"Chư vị không ngại ngẫm lại, lúc đầu khi tôi đến phương Tây, nếu muốn đặt chân tất nhiên phải lựa chọngia nhập một thế lực trong giới tu luyện phương Tây, đây chỉ là chuyện bất đắc dĩ, tôi tin tưởng mọi người đứng dưới góc độ của tôi cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự vậy."

Lời nói của Phương Minh khiến cho không ít người ở đây lộ ra

vẻ tán đồng, Phương Minh bị nhà họ Mục đuổi giết chạy trốn ra nước ngoài, mà nước ngoài là địa bàn của giới tu luyện phương Tây, nếu nhưthân phận người tu luyện phương Đông của Phương Minh bị lộ ra ngoài tất nhiên sẽ gặp phải sự truy sát của giới tu luyện phương Tây, ở dưới tình huống đó lựa chọn gia nhập một thế lực phương Tây cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

"Hà tất nhiều lời, mặc kệ cậu nguỵ biện như thế nào, nhưngchuyện hai vị trưởng lão nhà họ Mục tôi chết vốn chính là sự thực, cậu nên giải thích thế nào?"

Người trẻ tuổi nhà họ Mục thấy trên mặt không ít người lộ ra vẻ hiểu rõ, liền biết không thể khiến Phương Minh dẫn theo tiết tấu này nữa, lập tức ném ra đòn sát thủ cuối cùng.

Không phải cậu nói cậu chỉ vì sống sót mà bất đắc dĩ gia nhập Giáo Hội phương Tây ấy ư, vậy cậu ngược lại nói một chút hai vị trưởng lãotộc tôi là chết như thế nào?

Phương Minh nở nụ cười, hắn biết đây là điểm công kíchnhà họ Mục có lòng tin nhất, nhưng người nhà họ Mục lại không biết, đây là cái hố hắn đã cố ý đào sẵn.

"Nếu phải giải thích, tôi đây liền giải thích cho các người."

Hơi nghiêm mặt lại, trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh, nói: "Ý muốn giết tôi của nhà họ Mục các người không giảm, dù cho tôi ở nước ngoài cũng vẫn muốn giết chết tôi, cho nên tứ trưởng lão nhà các người dẫn theo đệ tử đi tới Vatican, chỉ tiếc là hắn khinh thường lực lượng của Giáo Hội phương Tây, khi bọn hắn vừa bước vào Vatican đã bị Giáo Hội phương Tây phát hiện, kết quả cuối cùng có thể nghĩ..."

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, trên mặt không ít người ở đây lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời ánh mắt nhìn về phía người nhà họ Mục cũng có chút bất mãn. Ở trong

thiếp anh hùng, nhà họ Mục chỉ nhắc đến chuyện Phương Minh cấu kết thế lực Giáo Hội phương Tây giết chết hai trưởng lão của bọn họ, nhưng chưa từng đề cập đếnquá trình cụ thể.

Nếu quả thật chuyện này giống như Phương Minh nói, vậy cái chết của vị tứ trưởng lão nhà họ Mục này thật sự không liên quan gì đến Phương Minh, còn nữa,cho dù trong chuyện này còn có bí ẩn gì đó, có thể là Phương Minh mượn đao giết người mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây, nhưng loại chuyện này căn bản nhà họ Mục không tìm được chứng cứ, có trách thì trách tứ trưởng lão nhà họ Mục tới phương Tây trước, chết rồi cũng chỉ có thể im lặng thừa nhận.

"Hừ, hoa ngôn xảo ngữ, vậy còn tam trưởng lão của tộc tôi thì sao, tam trưởng lão đã bị giết ở trong nước, cái này cậu còn có thể ngụy biện thế nào?" Mục Khải cả giận hừ một tiếng, tiếp tục vặn hỏi.

"Tam trưởng lão các người bị giết, cái này có gì cần giải thích, hắn bị giết là tôi làm, không phải lúc trước tôi đã thừa nhận sao?"

Phương Minh mở ra hai tay, nhìn về phía Mục Khảinhư nhìn một tên ngu ngốc.

"Nếu thừa nhận, vậy vì sao cậu còn phải nguỵ biện?"

"Tôi ngụy biện khi nào?"

"Cậu nói cậu không cấu kết với thế lực phương Tây."

"Đây là sự thực."

"Không cấu kết sao tam trưởng lão tộc tôi lại chết?"

"Tôi đều nói cho anh biết là tôi giết rồi, lỗ taianh có vấn đề sao, hay là đầu óc có vấn đề?"

"Nếu cậu đã thừa nhận, làm..."

Mục Khải đột nhiên tự mình im miệng, bởi vì hắn phát hiện hắn đang nói vòng vòng.

"Phương Minh, tổng giám mục phương Tây ở trong khách sạn này, cho dù cậu có thiệt xán liên hoa (1) cũng không cách nào nguỵ biện." Đại trưởng lão nhà họ Mục mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm sảnh lớn khách sạn, cười lạnh nói: "Mấy người bạn tới từ phương Tây, lúc này còn trốn ở trong khách sạn không dám ra đây sao?"

(1) Điển cố "thiệt xán liên hoa" xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc triều. Truyện kể rằng Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm kinh, không bao lâu sau, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào thấy lòng thư thái, vui sướng. Người đời sau dùng cụm từ "thiệt xán liên hoa" hay "lưỡi sáng hoa sen" để chỉ những người có biệt tài ăn nói, miệng lưỡi lanh lợi, giống như vẻ đẹp của hoa sen

Chương 680: Sự cổ quái của Chu Thương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lời nói của đại trưởng lão nhà họ Mục khiến cho mọi người chuyển lực chú ý về phía khách sạn, quả thật, bất kể Phương Minh có nói ba hoa chích choè tới cỡ nào, đợi khi mấy vị tổng giám mục Giáo Hội phương Tây hiện thân, mọi thứ đều không cách nào nguỵ biện.

Cho dù Phương Minh không thừa nhận là hắn sai sử mấy vị tổng giám mục này giết chết tam trưởng lão nhà họ Mục, nhưng tổng giám mục phương Tây đi tới phương Đông vốn là quá giới, giới tu luyện hẳn sẽ không thả những tổng giám mục này rời đi, tất nhiên sẽ diệt sát ở chỗ này.

Đợi khi mấy vị tổng giám mục này bị diệt sát, đến lúc đó còn có ai để ý Phương Minh có sai sử mấy vị tổng giám mục nàykhông?

Không ai để ý, nguyên nhân rất đơn giản, mất đi sự bảo vệ của tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, căn bản Phương Minh không phải đối thủ của nhà họ Mục, mà lúc này nhà họ Mục cũng sẽ không bỏ qua Phương Minh.

Dưới cái nhìn của tất cả mọi người ở đây, vô luận như thế nào, kết cục của Phương Minh cũng đã được định trước.

Một phút trôi qua, trong khách sạn vẫn không có bất kỳ động

tĩnh hay đáp trả gì.

"Đường đường tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, cũng coi như là nhân vật nổi danh, cứ trốn tránh ẩn núp như vậy không dám ra đây sao?"

Đại trưởng lão nhà họ Mục thấy trong khách sạn không có động tĩnh, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, "Cũng đúng, những tổng giám mục như các người này, chỉ dám âm thầm làm mấy chuyện trộm gà trộm chó mà thôi."

Trong khách sạn vẫn không có người trả lời.

"Không cần kêu nữa, bên trong khách sạn này căn bản không hề có tổng giám mục gì cả." Phương Minh mở miệng từ tốn nói.

"Không có tổng giám mục, Phương Minh cậu còn thật coi là nhà họ Mục chúng tôi không có một chút chuẩn bị gì đã tới đây sao, nói thật cho cậu biết, từ khi ở sân bay người của chúng tôi đã nhận ra, tận mắt thấy mấy vị tổng giám mục tớitừ Vaticanđến khách sạn nơi này, sau đó liền không tiếp tục xuất hiện."

Một người trẻ tuổi nhà họ Mục dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía Phương Minh, dường như đang cười nhạo Phương Minh đến lúc này còn có thể nói lời như vậy, ngoại trừ kéo dài thời gian còn có thể có ích lợi gì?

"Tin hay không tùy các người rồi." Phương Minh giang hai tay một bộ dạng tùy ý.

"Tin, sao không tin, bản công tử liền tin tưởng cậu nói."

Đột nhiên Chu Thương mở miệng, lời của hắn cũng đưa tới sự nghi ngờ của tất cả mọi người ở đây, người nhà họ Mục càng dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía hắn, lẽ nào lúc này Chu Thương qua đây là để giúp Phương Minh?

"Đường đường là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, đương nhiên thực lực và lá bài tẩy không như bình thường, tôi tin tưởng cậu không mượn lực lượng của Giáo Hội phương Tây giết chết tam trưởng lão nhà họ Mục."

Không thèm để ý tới ánh mắt bất thiện của người nhà họ Mụcchút nào, Chu Thương lại chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng Phương Minh, chẳng qua Phương Minh lại nghiêm mặt đáp ứng, bởi vì cậu thấy được vẻ tham lam từ trong ánh mắt Chu Thương.

"Chẳng qua rốt cục bản công tử chỉ có thể đại biểu bản thân, không thể đại biểu những người khác, ở đây nhiều tiền bối cùng đạo hữunhư vậy, nếu cậu muốn chứng minh trong sạch của mình, chỉ có một biện pháp, đó chính là đánh bại tôi."

Xôn xao!

Khi lời của Chu Thương nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt hiện trường một mảnh xôn xao, rốt cục đám người ở đây đã hiểu rõ ý của Chu Thương, Chu Thương làm vậy là muốn ra tay với Phương Minh, cái gọi là tin tưởng đó chẳng qua là mượn cớ mà thôi.

Chỉ là bọn họ không rõ vì sao Chu Thương sẽ muốn nhúng tay vào bên trong vũng nước đục này, dù saogiữa Chu Thương cùng Phương Minh không thù không oán, về phần báo thù cho Mục Võ vậy càng là lời nói vô căn cứ.

"Thực lực của tam trưởng lão nhà họ Mục đám người ở đây đều biết, nếu như ngay cả tôi mà cậu cũng không thể đánh bại được, vậy lấy cái gì đi chứng minh là cậu giết chết tam trưởng lão nhà họ Mục?"

Chu Thương nhìn thẳng Phương Minh, mà trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có tròng mắt Phương Chiến co rút lại một

chút, bởi vì chỉ có trong lòng hắn biết đại khái Chu Thương muốn làm gì.

"Đánh bại anh sao, cũng có thể."

Nhưng càng làm cho mọi người ở đây không nghĩ tới là, Phương Minh đáp ứng, cực kỳ tùy ý, phảng phất đánh bại Chu Thương chỉ là một chuyện nhỏ tới không thể nhỏ hơn.

"Nói đùa gì vậy, Chu Thương là Địa Cấp tầng ba, mà Phương Minh chẳng qua là Địa Cấp tầng hai, tự tin của Phương Minh là từ đâu tới?"

"Cho dù Phương Minh có giữ lại lá bài tẩy, nhưng cũng không nên dùng ở trên người Chu Thương, kẻ thù của hắn là nhà họ Mục, nếu đổi lại là tôi tôi sẽ trực tiếp cự tuyệt Chu Thương, bởi vì đây là chiến đấu không cần thiết."

Đa số người trong đám đông đều lộ ra vẻ khó hiểu cùng nghi ngờ, mà ngay cả khuôn mặt Niệm Dao Băng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, cô ấy phát hiện tình huống trước mắt càng ngày càng vượt khỏi tưởng tượng của cô ấy.

Đầu tiên là Chu Thương ngang ngược nhúng tay, tiếp theo đó là thái độ tùy ý của Phương Minh, chẳng lẽ cô ấy đã bỏ qua chi tiết nào đó sao?

Niệm Dao Băng hiểu rõ Chu Thương, hoặc có lẽ là hiểu rõ Tứ Đại Công Tử, Tứ Đại Công Tử cao cao tại thượng, giữa bọn họ cũng tràn ngập cạnh tranh, hành động này của Chu Thương tuyệt đối là có dụng ý khác, nhưng tại sao Phương Minh lại đáp ứng chứ?

"Tốt, vậy thì dùng thực lực của cậu để chứng minh đi."

Nghe được Phương Minh tùy ý đáp ứng, tròng mắt Chu Thương cũng co rút lại một chút, cái này có chút nằm ngoài dự

liệu của hắn, chẳng qua kết cục này ngược lại là kết cục hắn muốn thấy được, ít nhất là hắn có thể bớt được một phen miệng lưỡi.

Trang viên của khách sạn, Chu Thương đi từng bước về phía bên kia, như thể bá vương, cả người tản ra khí thế mạnh mẽ, người tu luyện trẻ tuổi hai bên nhao nhao tránh ra, ngay cả những cường giả có tên tuổi cũng đều ngưng mắt liếc nhìn.

"Tuy rằng Chu Thương là đệ tam công tử, nhưng thực lực sợ rằng còn mạnh mẽ hơn cả Mục Võ lúc trước, nếu như một năm trước Chu Thương khiêu chiến Mục Võ, tuyệt đối có thể tăng lên một bậc trở thành đệ nhị công tử."

Có ông lão cảm khái, mà người nhà họ Mục nghe nói như thế tự nhiên khó chịutrong lòng, chỉ là Mục Võ đã bị phế rồi, cho dù bọn họ không thoải mái cũng không thể làm gì, không ai sẽ vì một kẻ tàn phế mà đắc tội với một thiên tài chân chính.

Huống chi, Chu Thương xuất chiến nói theo một ý nghĩa nào đó cũng là giúp nhà họ Mục bọn họ một tay, là đứng ở bên phía nhà họ Mục bọn họ.

Chu Thương chắp tay đứng, ngạo nghễ nhìn Phương Minh, hiển nhiên không hề có dự định ra tay trước.

Phương Minh híp mắt nhìn Chu Thương, Địa Cấp tầng ba quả thật là thiên tài chân chínhở một đời tuổi trẻ, thế nhưng đáng tiếc, người Chu Thương đụng tới chính là mình, bằng vào thực lực của chính mình, khí thế vừa ra liền có thể đè ép Chu Thương tới sụp đổ.

Chẳng qua Phương Minh cũng không tính làm như vậy, bởi vì cái này không phù hợp với kế hoạch của cậu, trước khi chưa hoàn thành mục tiêu, cậu không thể bại lộ thực lực chân thật của mình, đã như vậy, vậy cậu chỉ có thể bồi Chu Thương diễn một tuồng kịch.

Hai tay bấm niệm pháp quyết, Phương Minh đem khí thế của mình khống chế ở tạicấp độ Địa Cấp tầng hai đỉnh phong, theo dấu tay biến hóa, một tiếng hổ gầm vang vọng trong trang viên này, không ít người trẻ tuổi đều bị tiếng hổ gầm kia chấn tới huyết khí dâng lên.

Ánh mắt những đệ tử thiên tài này nhìn về phía Phương Minh đều mang theo vẻ ngạc nhiên, bọn họ biết tiếng hổ gầm này không phải nhằm vào bọn họ, nhưng cho dù là vậy vẫn có uy lực lớn như thế, như vậy Chu Thương phải hứng chịu toàn bộ sẽ nhận thương tổn như thế nào?

Nghĩ tới đây, những thiên tài này đưa mắt nhìn về phía Chu Thương, vừa nhìn một cái liền hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì ở dưới tiếng hổ gầm này, biểu tình của Chu Thương không có một chút biến hóa nào, vẫn chắp tay đứng ngạo nghễ, không hề bị tiếng hổ gầm kia ảnh hưởng lấy một chút.

"Không tệ, nhưng vẫn kém một chút."

Lời Chu Thương nói khiến cho vẻ mặt đám người trẻ tuổi ở đây có chút xấu hổ, tiếng hổ gầmcó thể tạo thành tổn thương cho bọn họ, ở trong mắt người ta chỉ là không tệ, đây là chênh lệch, chỉ là chênh lệch này có phần quá lớn.

"Có phải là kém một chút không, đợi lát nữa anh sẽ biết."

Vẻ mặt Phương Minh không thay đổi, Hóa Hình Quyết là một mônthần thông ngưng vật mạnh mẽ trong Truyền thừa Vu Sư, trước đây khi đối mặt với đệ tử Long Hổ Môn, chính một tiếng hổ gầm này đã để cho đối phương không chịu nổi.

Chẳng qua trước đây vị đệ tử của Long Hổ Môn kia chẳng qua mới là cấp bậc Nhân Cấp, mà Chu Thươngtrước mắt là cường giả Địa Cấp tầng ba, nhưng tương tự cảnh giới của Phương Minh lúc trước cùng Phương Minh bây giờ cũng có chênh lệch cực lớn.

Hóa Hình Quyết tổng cộng có mười hai tầng, hổ gầm chẳng qua mới là tầng thứ hai.

Hai tay lại bấm niệm pháp quyết, lần này, tiếng hổ gầm như trước, cùng lúc đó chính là, ở trên bầu trời kia xuất hiện một đầu hổ, đầu hổ này chậm rãi hiện lên, chỉ dựa vào một đôi mắt kia đã khiến người ta cảm thấy áp lực vô hạn, dẫn theo khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Khí thế của bách thú chi vương, không ít thiên tài trẻ tuổi đang run rẩy, cùng là Địa Cấp tầng hai, nhưng là bọn hắn rõ ràng nếu bản thân đứngdưới ánh mắt Lão Hổnày, chỉ sợ cũng sẽ đánh mất ý chí chiến đấu.

"Như vậy mới có chút ý tứ, chẳng qua còn chưa đủ!"

Trong mắt Chu Thương cũng có vẻ ngạo nghễ hiện lên, sau một khắc lập tức di chuyển, đánh ra một quyền, trực tiếp nghênh đón đầu hổ giữa không trung kia.

Một luồngnăng lượng giao động mắt thường không thể nhận ra xuất hiện, giống hệt như cơn lốc cuộn tất cả lên, trực tiếp xoắn giết đầu hổ trên không trung, hoàn toàn tiêu tán.

Rầm rầm rầm!

Thân thể Phương Minh run lên, lùi về phía sau ba bước, sắc mặt có chút tái nhợt, điều này làm cho đám người ở đây biết, vừa rồi Phương Minh thi triển thuật pháp mạnh mẽ như vậy nhưng áp lực đối với bản thân cậu cũng là rất lớn.

Nghĩ như vậy, những thiên tài trẻ tuổi này ngược lại bình thường trở lại, loại thuật pháp mạnh mẽ để cho bọn họ hầu như đều không dậy nổi lòng phản kháng này, nếu như có thể thi triển một cách đơn giản như vậy, vậy mới là thật không công bình.

"Chỉ có chút bản lĩnh ấy ư, vậy cậu thật là phải làm cho tôi

thất vọng rồi."

Chu Thương đấm ra một quyền sau đó không tiếp tục ra tay, mà là nhìn về phía Phương Minh, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

"Có bao nhiêu bản lĩnh, anh thử qua thì biết."

Vẻ mặt Phương Minh lạnh như băng, hai tay lại một lần nữa ngưng tụ thủ ấn, mà theo thủ ấn của Phương Minh biến hóa, trong không trung có tiếng không khí bị xé rách truyền đến, sau một khắc, một móng vuốt to lớn đột nhiên xé rách không gian mà đến, trực tiếprơi vào trên đầu Chu Thương.

Biến cố rất nhanh, nhanh đến căn bản đám thiên tài trẻ tuổi ở đây liền không kịp phản ứng, mà tuy rằng ngay khoảnh khắc khi hổ trảo kia xuất hiện Chu Thương đã nhíu chặt đầu mày, có cảm giác nguy cơ, thế nhưng hắn tự đại cũng không lựa chọn lui về phía sau, vẫn đứng tại chỗ, lại đấm ra một đấm.

Quyền cùng hổ trảo va chạm, khiến cho mặt đất đều xuất hiện vòng lốc xoáy, toàn bộ cây cối trong trang viên hoa hoa tác hưởng, mà mọi người càng lập tức đưa mắt nhìn kỹ ở trên người Chu Thương.

Xôn xao!

Sau một khắc, toàn trường đột nhiên bộc phát ra tiếng hít sâu cùng chấn kinh.

Vậy mà đầu nắm nay Chu Thương lại xuất hiện tia máu, đồng thời thân thể cũng lảo đảo một chút, hiển nhiên lần va chạm này hắn cũng không chiếm ưu thế.

Chẳng qua Phương Minh ở một bên khác cũng không tốt hơn, thân thể lung la lung lay sắp té ngã, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi, rất hiển nhiên cậu càng phải thừa nhận thống khổ

lớn hơn nữa.

Nhưng mà làm cho tất cả mọi người có chút không cách nào tin tưởng là, sau khi hộc ra một ngụm máu, vậy mà Phương Minh lại có thể bấm niệm pháp quyếtlần nữa, hổ trảo lại một lần nữa ra hiện ra giữa không trung chụp về phía Chu Thương.

"Trở lại!"

Chu Thương cũng phẫn nộ quát một tiếng, vẻ mặt lần đầu tiên trở nên nghiêm túc hẳn lên, hiển nhiên thân làm cường giả Địa Cấp tầng ba, bị một Địa Cấp tầng hai đả thương, dù cho chỉ là vết thương nhẹ, thế nhưng với hắn đây đã là một sỉ nhục lớn.

Chương 681: Tôi tin cậu mới có quỷ (1)

Chính bởi vì là sỉ nhục, cho nên Chu Thương chưa hề nghĩ tới muốn tránh né, hắn phải lấy tư thế bá đạo nhất đánh bại Phương Minh, muốn làm cho tất cả mọi người thấy, thực lực của đệ tam công tử là vô địch.

Nắm tay cùng hổ trảo va chạm lần nữa, thân thể Chu Thương vẫn chỉ lắc lư một cái, mà bên kia Phương Minh lại lui lại mấy bước, sắc mặt càng trắng bệch thêm một phần.

"Trở lại."

Phương Minh gào rú, máu tươi phun ra, mà sau khi Chu Thương nghe thấy những lời cậu nói, càng lạnh lùng nhìn qua, "Giãy giụa vô ích, cậu có thể thi triển bao nhiêu lần tôi có thể phá tan bấy nhiêu lần."

Rầm rầm rầm!

Hổ trảo cùng quyền đầu va chạm hết lần này tới lần khác, mà Phương Minh cũng phun hết ngụm máu này đến ngụm máu khác, sắc mặt cũng trắng bệch không có một chút huyết sắc, mà một bên khác tuy rằng Chu Thương tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nắm đấm của Chu Thương đã triệt để nứt ra, lộ ra khớp xương bên trong, gân xanh trên cánh tay cũng đều nổi lên cuồn cuộn, sắc mặt cũng hơi có chút trắng bệch.

"Tôi thấy sợ rằng Phương Minh không chống nổi rồi, đoán

chừng không thể thi triển thêm nữa."

"Loại thuật pháp mạnh mẽ này, có thể vượt cấp mà chiến, người thường có thể thi triển một hai lần cũng đã là rất tốt, đến hiện tại Phương Minh đã thi triển sáu lần, nhất định là tới cực hạn rồi."

"Một khi Phương Minh không thi triển được thuật pháp, vậy trận thi đấu này cũng kết thúc, phỏng chừng Chu Thương không thể nào cho Phương Minh có cơ hội nữa."

Người ở đây quan sát đều cảm thấy có lẽ Phương Minh không cách nào tiếp tục thi triển thuật pháp này, đồng dạng bọn họ cũng nhìn ra Chu Thương có chút đâm lao phải theo lao, dù sao lúc trước là do hắn khoác lác khoe khoang, muốn cứng đối cứng, bằng không hắn hoàn toàn có thể lựa chọn tránh né, hoặc là nhanh chóng ra tay đánh bại Phương Minh.

"Không hổ là cường giả Địa Cấp tầng ba, nhưng tôi cũng không chịu thua."

Phương Minh lau vết máu nơi khóe miệng, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, lại một lần nữa bấm niệm pháp quyết, Chu Thương thấy thế tròng mắt co rút lại một chút, thực sự hắn đã có chút hối hận, nhưng vì lúc trước đã nói ra mấy lời kia, lúc này hắn chỉ có thể gắng gượng chống đỡ tiếp.

Phanh!

"Tốt, cái gì mà đệ tam công tử, tôi không tin."

Rầm!

...

Lần thứ mười, Chu Thương cảm thấy cánh tay phải đều sắp không thuộc về mình, chẳng qua hắn tin tưởng Phương Minh đã là

nỏ mạnh hết đà, bởi vì ngay vừa mới rồi, trong quá trình kết ấn Phương Minh còn phun ra một ngụm máu tươi.

"Từ khi tôi bước chân vào giới tu luyện tới nay, anh là đối thủ mạnh mẽ nhất tôi đã gặp phải, nhưng tôi sẽ không chịu thua, hoặc là anh có thể nuốt lời, khụ khụ..."

Phương Minh một bên ho khan một bên nhìn về phía Chu Thương, mà trong lòng Chu Thương vốn đang có ý nghĩ như vậy, bởi vì hắn không muốn cứng đối cứng tiếp nữa, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp kết thúc chiến đấu, nhưng Phương Minh vừa nói ra lời này, thoáng cái bịt kín tâm tư của hắn.

"Tôi nói rồi, mày có thể thi triển bao nhiêu lần, tao liền có thể phá bấy nhiêu lần."

"Khụ khụ... Vậy cứ tiếp tục đi."

Phương Minh lại bấm niệm pháp quyết, tuy rằng tốc độ trở nên chậm, nhưng cuối cùng thủ ấn vẫn được kết thành, hổ trảo lại một lần nữa ra hiện ra giữa không trung.

"Đây cũng là một lần cuối cùng."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, anh xem hắn lại hộc máu, còn chút xíu nữa té ngã, sợ rằng lực lượng trong cơ thể đã tiêu hao hết."

"Đâu chỉ lực lượng, tôi đoán chừng tinh khí thần đều phải hư thoát."

Đám người ở đây đều cảm thấy Phương Minh đã tới trình độ dầu hết đèn tắt, chẳng qua là cố gắng gượng một hơi thở, trên thực tế ngay cả Chu Thương cũng có suy nghĩ như vậy.

Rầm!

Lần này Chu Thương cũng kích phá hổ trảo, khác biệt chính là

gân xanh trên cánh tay hắn đã xuất hiện vặn vẹo, người lanh mắt có thể phát hiện sau khi Chu Thương rũ tay xuống, cánh tay kia đều đang run rẩy nhè nhẹ.

"Cho dù tôi có ngã, vậy cũng phải hao tổn hết tia khí lực cuối cùng."

Phương Minh lại bắt đầu bấm niệm pháp quyết, thi pháp đến một nửa thời gian, thân thể nhoáng lên sắp ngã xuống, chẳng qua ngay lúc cuối cùng nhất cậu lại đứng ổn định, quan trọng nhất là mặc dù có vẻ khó khăn hết mức nhưng lại thi pháp thành công.

Khóe miệng Chu Thương co quắp một cái, lại giơ tay phải lên...

Răng rắc!

Lần này tiếng vỡ vụn của đầu khớp xương rõ ràng truyền đến trong tai mỗi người ở đây, tất cả mọi người dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Phương Minh cùng cánh tay Chu Thương.

Địa Cấp tầng hai có thể đánh Địa Cấp tầng ba Chu Thương tới vỡ vụn xương cánh tay, đây đã là mặc dù bại mà vẫn vinh, dù sao đây vốn là một hồi chiến đấu không công bình.

Chẳng qua, đoán chừng cũng chỉ có thể như vậy, bộ dạng này của Phương Minh rõ ràng đã kh thể ông kiên trì nổi.

"Tuy bại nhưng vinh, chỉ là lần này sợ rằng đã tiêu hao hết... A!"

"Ách..."

Đang muốn phát biểu kết luận đột nhiên đoàn người vây xem giật mình, sau một khắc kinh ngạc hô lên, bởi vì bọn họ phát hiện vậy mà Phương Minh lại bắt đầu bấm niệm pháp quyết kết ấn, đến lúc này Phương Minh còn không buông bỏ, chỉ là, hắn còn có

thể thành công sao?

Khi vài giây đồng hồ trôi qua, Phương Minh lảo đảo nghiêng ngã kết thành thủ ấn, không ít người đều giật mình rớt cằm, rốt cuộc lại một lần thành công.

Khóe miệng Chu Thương co quắp, tay phải của hắn đã không cử động nổi, lập tức buộc lòng phải giơ tay trái lên miễn cưỡng huy quyền, chỉ là tay trái này của hắn rốt cuộc không lợi hại như tay phải, một đấm xuống tới xương cốt đã có tiếng vỡ vụn truyền ra, cả người càng lui về phía sau vài chục bước.

"Thực sự là thảm liệt, chẳng qua tôi phán đoán, lần này tuyệt đối là một lần cuối cùng, Phương Minh không thể nào lại thi triển... Ách..."

Một ông lão còn chưa nói hết câu liền im bặt mà dừng, bởi vì Phương Minh lại lần nữa bắt đầu kết ấn, hơn nữa lại một lần thành công, đây quả thực là đánh mặt, dù sao hắn cũng là cường giả Địa Cấp tầng năm, trong giới tu luyện cũng có vài phần danh tiếng.

Răng rắc!

Tay trái Chu Thương trật khớp, máu tươi trực phún.

"Tôi cũng không tin Phương Minh còn có thể thi triển, nếu như Phương Minh còn có thể thi triển, lão phu xoay người rời đi, từ nay về sau ba năm không bước vào giới tu luyện một bước."

Ông lão này cảm thụ được ánh mắt cổ quái của người chung quanh, có chút không thể chịu nổi xấu hổ đó, lập tức hừ lạnh một tiếng, lại phán đoán.

Nhưng mà có lẽ Phương Minh cố ý muốn đối nghịch với hắn, ngay khi giọng nói của hắn truyền ra, thủ ấn của Phương Minh lại một lần nữa kết thành, tuy rằng thời khắc này cả người Phương

Minh đã mặt như giấy mỏng, nhưng chính là con mẹ nó thi triển thành công.

Đúng vậy, giờ khắc này có không ít người đều âm thầm chửi má nó, Phương Minh cậu là con lật đật ấy ư, mỗi lần đang lúc mọi người cảm thấy cậu sắp không được nhưng cậu hết lần này tới lần khác còn có thể tiếp tục, mỗi lần nhìn như muốn ngã xuống, nhưng hết lần này tới lần khác chính là không ngã xuống.

Sắc mặt của vị lão giả kia càng khó coi hơn so với Chu Thương, hắn cảm giác được mặt mình nóng hừng hực.

"Lão phu cũng không tin tà, có bản lĩnh hắn lại thi triển một lần, nếu như hắn lại thi triển thành công, sau này mỗi lần lão phu nhìn thấy hắn đều hành lễ đệ tử."

Nghe đến lời của ông lão, trong lòng không ít người đều không còn gì để nói, lão đầu này thật sự là mỏ quạ đen, nhất là thấy hai tay Phương Minh lại bắt đầu kết ấn, giờ khắc này ngay cả Chu Thương cũng không nhịn được.

"Mày con mẹ nó câm miệng cho tao."

Chương 682: Tôi tin cậu mới có quỷ (2)

Cho dù là đệ tam công tử, nhưng Chu Thương chẳng qua chỉ là Địa Cấp tầng ba, tuy rằng tiềm lực trong tương lai nhất định không chỉ dừng ở Địa Cấp tầng năm, nhưng Địa Cấp tầng ba lại nhục mạ cường giả Địa Cấp tầng năm như vậy, nếu như đổi lại trường hợp khác, lão giả này đã sớm nổi giận, mặc kệ mày có phải Tứ Đại Công Tử hay không, bất kể mày có tiềm lực lớn tới cỡ nào, cứ đánh một trận khiến mày biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ trước.

Nhưng bây giờ ông lão này ngoại trừ sắc mặt có chút xấu hổ ra, lại cái gì cũng không dám nói, bởi vì mà ngay cả chính hắn đều cảm giác mình có chút mỏ quạ đen, mặt mũi này bị Phương Minh đánh đùng đùng vang dội.

Sau khi mắng ông lão xong, Chu Thương lại giơ tay trái lên, hắn đã quyết định chủ ý, sau lần này, cho dù vi phạm lời chính mình nói lúc trước hắn cũng phải chủ động xuất thủ, không đúng, là xuất cước.

Nhưng mà khiến Chu Thương không nghĩ tới là, lần này hổ trảo hạ xuống, dĩ nhiên trực tiếp khiến cho cánh tay trái của hắn truyền đến tiếng xương vỡ vụn răng rắc, đau đớn kịch liệt như vậy khiến cho hắn không nhịn được gào thảm đau đớn, hổ trảo một lần này so với khi trước dĩ nhiên uy lực lại mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên đây là cảm thụ của Chu Thương, mà ở dưới con mắt của đám người đứng xem, uy lực hổ trảo không có biến hóa, chỉ là Chu Thương đã tới cực hạn rồi, mà lần này giống như cọng

cỏ cuối cùng đè sập lạc đà.

Nghĩ tới đây, đột nhiên không ít người thay đổi biểu tình, cọng cỏ cuối cùng đè chết lạc đà, đây chẳng phải nói Phương Minh có cơ hội thắng được sao? Địa Cấp tầng hai chiến thắng Địa Cấp tầng ba, Phương Minh này là muốn nghịch thiên!

Nhất là đối phương còn không phải Địa Cấp tầng ba bình thường, Tứ Đại Công Tử vị nào không phải tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

"ĐM!"

Khi những người này đưa mắt từ trên người Chu Thương dời đến trên người Phương Minh, không ít người trẻ tuổi đều trực tiếp nổ ra lời thô tục, bởi vì bọn họ thấy Phương Minh lại kết ấn, quan trọng nhất là thủ ấn còn kết thành.

Nghe được âm thanh, Chu Thương cũng vội vã quay qua nhìn về phía Phương Minh, khi thấy thủ ấn của Phương Minh kết thành, cả người cũng không tốt, mà còn không đợi hắn kịp làm ra phản ứng, hổ trảo kia lại một lần nữa rơi xuống.

Lần này Chu Thương thật sự muốn khóc, không thể gạt người như thế, rốt cuộc ai mới là Địa Cấp tầng ba? Đôi tay này của tao đều bị phế đi, vậy mà mày còn có thể kiên trì tiếp tục, nếu như người không biết còn tưởng rằng là tao đang gắng gượng chống đỡ.

Trên thực tế cũng quả thật là như thế, khi lúc này Phương Minh kết thành thủ ấn, hổ trảo hạ xuống, Chu Thương đã không có sức chống cự, muốn lui lại, nhưng tốc độ của hắn không được nhanh như tốc độ hổ trảo rơi xuống.

Đùng!

Hổ trảo trực tiếp rơi vào trên lưng Chu Thương, phía sau Chu

Thương có một dấu móng vuốt đỏ tươi, xé rách da lưng, vết rách sâu tới mức có thể thấy xương trắng bên trong, mà bản thân Chu Thương càng lảo đảo một cái ngã xuống trên mặt đất, hoàn toàn bất tỉnh.

Tĩnh!

Hiện trường lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt này làm chấn kinh, này hoàn toàn khác với kết cục mà bọn họ tưởng tượng ngay từ đầu, đến mức những cường giả Địa Cấp hậu kỳ kia đều không kịp phản ứng.

Rõ ràng là chiếm thượng phong thế nhưng cuối cùng dĩ nhiên Chu Thương lại thất bại, hơn nữa còn là loại thảm bại.

Vài giây đồng hồ sau đó mọi người mới phản ứng được, nhao nhao đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, mà giờ khắc này Phương Minh cũng là một bộ chỉ còn lại có một hơi thở cuối cùng, thậm chí còn đang há to miệng thở dốc.

Chẳng qua, không còn có người sẽ cảm thấy Phương Minh sẽ ngã xuống, bởi vì sự thực lúc trước vị lão giả kia bị đánh mặt đã nói cho bọn hắn biết.

"Tao tin mày mới có quỷ, hiện tại nếu ai nói với tao rằng Phương Minh sẽ ngã xuống tao cũng không tin, trừ phi Phương Minh thật sự đã ngã xuống, bằng không dù cho còn cách mặt đất một centimet, tao cũng hoài nghi Phương Minh còn có thể đứng thẳng lên."

Có người trẻ tuổi lẩm bẩm một câu, mà hắn vừa nói câu này ra khỏi miệng, đám người ở đây đều lộ ra vẻ tán đồng, tổng kết này thực sự là quá đúng chỗ.

Chu Thương thất bại, bị bại một cách không giải thích được

lại giống như đó là chuyện đương nhiên.

Phương Minh ở đó há miệng thở dốc, mà trong đám người, trong mắt Phương Chiến lại có thêm tia sáng, Chu Thương thất bại là ngoài dự liệu của hắn, nhưng kết cục này đối với hắn mà nói cũng không tính quá xấu.

Chu Thương, một trong Tứ Đại Công Tử.

Mục Võ, một trong Tứ Đại Công Tử.

Chu Thương là trực tiếp thua ở trên tay Mục Võ, mà tuy rằng Mục Võ không phải bị Phương Minh phế đi, nhưng cũng gián tiếp bởi vì Phương Minh mới bị phế, cho nên nói thất bại của hai người này đều có quan hệ với Phương Minh.

Tứ Đại Công Tử có ý nghĩa thế nào, rất nhiều người trong giới tu luyện đều biết, đó là bốn người đứng đầu nhất trong một đời tuổi trẻ, tất cả thiên tài đệ tử đều mong mỏi có thể trở thành một trong Tứ Đại Công Tử, không chỉ bởi vì có thể mang đến danh tiếng cực lớn cho bọn hắn, nếu như chỉ là như vậy, những thiên tài này cũng sẽ không liều mạng muốn cướp đoạt danh ngạch.

Dù sao, cây cao chịu gió lớn, danh khí lớn cũng không phải chuyện tốt.

Sở dĩ những thiên tài này liều mạng tranh đoạt vị trí Tứ Đại Công Tử, làm như vậy là để tranh đoạt khí vận, Tứ Đại Công Tử đại biểu cho khí vận của giới tu luyện, mỗi một vị công tử đều có thể được khí vận gia thân.

Con đường tu luyện chính là đấu với trời, nhưng trên thực tế lại có mấy người thực sự dám Nghịch Thiên Cải Mệnh, phần lớn người đều tuân thủ quy tắc của thiên đạo, mà người có được khí vận liền có thể nhận được thiên đạo ban tặng càng nhiều hơn.

Cái này rất giống chơi một trò chơi, người chơi có một chỉ số

tên là may mắn, may mắn càng cao có thể bạo phát trang bị lại càng tốt, nhưng cụ thể trị số hóa là bao nhiêu, vẫn không có người nào có thể nói đi rõ.

Thế nhưng tất cả mọi người trong giới tu luyện đều biết, khí vận tuyệt đối là một món đồ tốt, thậm chí trong một số thời khắc nó còn quan trọng hơn cả thiên phú, mà có người nói Tứ Đại Công Tử độc chiếm ba thành khí vận một đời trẻ tuổi của giới tu luyện.

Nói cách khác, khí vận mà những người trẻ tuổi sở hữu cũng sẽ bị Tứ Đại Công Tử rút đi một chút, tuy rằng những người tu luyện trẻ tuổi này không cam lòng, nhưng sự thực chính là tàn khốc như vậy, trừ phi có một ngày bọn họ cũng có thể leo đến vị trí này.

Với tư cách đứng đầu Tứ Đại Công Tử trong lòng Phương Chiến rõ ràng hơn ai hết, ba thành khí vận, đệ nhất công tử là hắn độc chiếm một thành, còn lại hai thành thì tùy ba người phía sau phân chia, mà bây giờ Mục Võ cùng Chu Thương đều thua ở trên tay của Phương Minh, như vậy lúc này trên người Phương Minh tối thiểu ngưng tụ một thành khí vận.

Giữa Tứ Đại Công Tử có quy định, chỉ có thể do người xếp hạng phía sau khiêu chiến người xếp hạng phía trước, người trước không được khiêu chiến người sau, đây là mỗi bên thế lực lớn cùng quy định, để tránh ba thành khí vận này đều ngưng tụ ở trên người một người, dù sao nếu như Phương Chiến muốn, Mục Võ cùng Chu Thương ba người bọn họ liên thủ đều không phải là đối thủ của hắn.

Mà cũng giống vậy, nếu như Mục Võ còn đang ở, Chu Thương đánh bại Mục Võ, như vậy khí vận trên người hắn cũng sẽ tăng nhanh, tương ứng khí vận của Mục Võ sẽ giảm thiểu, chỉ có thể nói khí vận của hai người trao đổi một chút, không cách nào hoàn toàn nuốt mất khí vận trên người đối phương.

Chương 683: Thâm bất khả trắc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thế nhưng Phương Minh không giống vậy, Phương Minh không phải Tứ Đại Công Tử, nếu như Chu Thương bị Phương Minh đánh bại, như vậy trên người Phương Minh sẽ có tất cả khí vận vốn thuộc về Mục Võ, hắn chẳng khác nào có khí vận của hai đại công tử gia thân, thẳng đến khi danh ngạch Tứ Đại Công Tử được bổ đủ, thế nhưng, Tứ Đại Công Tử là năm năm mới xác nhận một lần, mà bây giờ cách lần kế còn có ba năm.

Chu Thương, chính là ôm mục đích như vậy, độc chiếm ba năm khí vận của hai đại công tử, khí vận này có thể theo kịp Phương Chiến.

Sự phân chia khí vận này chỉ có giữa Tứ Đại Công Tử bọn họ rõ ràng, người ngoài không biết được, cho dù là trưởng lão nhà họ Mục cũng không biết trong này còn có chuyện như vậy, bởi vì từ khoảnh khắc trở thành Tứ Đại Công Tử, bọn họ đã biết tầm quan trọng của khí vận, cho nên đều không hẹn mà cùng lựa chọn bảo mật với bên ngoài.

Đáng tiếc chính là, tuy rằng kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng Chu Thương có chết cũng không nghĩ tới bản thân sẽ thất bại, chân chính trộm gà không được còn mất nắm gạo, khí vận của bản thân cũng đã bị đánh mất.

Hiện tại Phương Minh ngưng tụ khí vận của hai đại công tử,

mà ngay cả Phương Chiến cũng động tâm, hơn nữa bởi vì Phương Minh không phải Tứ Đại Công Tử, hắn cũng có thể ra tay đánh bại Phương Minh, cướp đoạt lại khí vận này.

Nếu như ở đây không có nhiều người như vậy, chắc chắn Phương Chiến đã trực tiếp ra tay, nhưng mà ở đây nhiều người nhìn như vậy, hơn nữa Phương Minh vừa trải qua một trận chiến lớn với Chu Thương, nếu như hắn ra tay vào lúc này tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người nghị luận, còn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nhà họ Phương.

Nếu như đổi lại là những người khác, vậy hắn hoàn toàn có thể đợi thời gian sau này lại ra tay, nhưng quan trọng là tình huống dưới mắt có chút đặc thù, Phương Minh có tử thù với nhà họ Mục, nhà họ Mục không thể nào buông tha Phương Minh, nếu như Phương Minh chết trên tay người nhà họ Mục rồi, như vậy phần khí vận này sẽ biến mất.

Lấy thực lực của Phương Minh, người trẻ tuổi nhà họ Mục tự nhiên không có người nào là đối thủ của hắn, mà một khi thế hệ trước nhà họ Mục ra tay, khí vận thuộc về thế hệ trẻ này tự nhiên sẽ không rơi vào trên thân của người thế hệ trước, cuối cùng chỉ có thể tiêu tán, đợi vài năm sau khi danh ngạch Tứ Đại Công Tử lại được định ra mới một lần nữa ngưng tụ.

Ra tay không được, không ra tay lại không cam lòng, thời khắc này trong lòng Phương Chiến vô cùng bối rối.

Không nói Phương Chiến bối rối, sau khi đánh bại Chu Thương, Phương Minh nghỉ ngơi một hồi trên mặt liền khôi phục màu máu, tốc độ cực nhanh làm cho không ít người tắc luỡi.

Sở dĩ Phương Minh có thể khôi phục nhanh như vậy, tự nhiên bởi vì chiến đấu khi trước chẳng qua là cậu diễn một tuồng kịch, đối phó một tên Địa Cấp tầng ba Chu Thương cần gì phải phiền toái như vậy, chẳng qua là vì tê liệt nhà họ Mục, hiện tại khôi

phục đương nhiên cũng phải cần khôi phục thật nhanh.

"Tôi tin tưởng bây giờ có thể chứng minh tôi không nói xạo đi à nha."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía người nhà họ Mục, mà mấy vị trưởng lão nhà họ Mục lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Tuy rằng thực lực Chu công tử không kém, nhưng rốt cuộc là người trẻ tuổi, làm sao có thể đánh đồng cùng lão tam, mày may mắn đánh bại Chu công tử, không có nghĩa là có thể giết chết lão tam."

Lời nói của trưởng lão nhà họ Mục được mọi người tại đây công nhận, thực sự đúng là đạo lý này, Chu Thương so với hai vị trưởng lão nhà họ Mục, thực lực vẫn có chênh lệch rất lớn.

"Mà thôi, không phải các người đã chụp được vài tấm hình ở phi trường sao, vậy hãy để cho các người hết hy vọng đi."

Trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh, hướng phía khách sạn hô lên: "Chu Hải, dẫn người ra đi."

Trong sảnh lớn khách sạn, nghe được lời nói của Phương Minh, Chu Hải cầm điện thoại lên gọi tới căn phòng của mấy người đàn ông nước ngoài, gian phòng kia Phương Minh đã bố trí ngoài cửa một chút, khiến cho người khác không thể cảm ứng được tình huống bên trong.

Trên thực tế, sau khi tộc trưởng nhà họ Mục cùng trưởng lão đến cũng đã thả cảm ứng vào bên trong khách sạn, muốn tìm được vị trí của mấy vị tổng giám mục, nhưng cuối cùng chỉ phát hiện có gian phòng ốc không cách nào cảm ứng.

Chẳng qua tộc trưởng cùng trưởng lão nhà họ Mục không hề cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại bọn họ cho rằng như vậy mới coi như bình thường, thực lực của tổng giám mục Giáo Hội phương Tây tương đương với bọn họ, nhất định là có cách không

để cho bọn họ rình đến.

Sau ba phút, khi Chu Hải dẫn theo mấy người đàn ông nước ngoài mặc giáo bào đỏ đi ra sảnh lớn khách sạn, xuất hiện ở trước mặt mọi người, ở đây lại một mảnh xôn xao.

"Đây là tổng giám mục Giáo Hội phương Tây?"

"Tôi ít đọc sách, các người đừng gạt tôi, tôi không cảm ứng được một chút khí tức của cường giả nào ở trên người bọn họ."

"Rốt cuộc là tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, thực lực thực sự là thâm bất khả trắc, trong mắt tôi thoạt nhìn liền giống hệt như người bình thường, thật là một điểm không phát hiện ra được."

Có người trẻ tuổi mang vẻ mặt chấn động, mà trưởng bối trong sư môn bên người hắn thì lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ, tại sao mình lại có một vãn bối mất mặt như vậy, cái gì thâm bất khả trắc, đây căn bản chính là người thường.

Tổng giám mục phương Tây đều tương đương với cường giả Địa Cấp hậu kỳ, tại đây có không ít cường giả Địa Cấp hậu kỳ tồn tại, cho dù sẽ che giấu khí tức, cũng không đủ khả năng một chút cũng không cảm ứng được, nhất là khí tức của mấy người nước ngoài này cũng không mạnh mẽ, có thậm chí còn có thể nói là suy yếu, người như vậy thế nào lại là tổng giám mục phương Tây.

"Này liền là tổng giám mục trong miệng các người."

Phương Minh cười cười nhìn về phía tộc trưởng nhà họ Mục, mà giờ khắc này sắc mặt tộc trưởng nhà họ Mục âm trầm, mấy vị trưởng lão cũng mang vẻ mặt che lấp nhìn về phía mấy người đàn ông nước ngoài kia, nếu như mấy người kia là tổng giám mục, vậy giới tu luyện phương Đông bọn họ sớm đã sớm thâu tóm giới tu luyện phương Tây.

"Phương Minh, mày bớt ở chỗ này hồ lộng người, mày cho rằng để mấy người nước ngoài bình thường xuất hiện là có thể lừa gạt sao? Nhất định mấy vị tổng giám mục còn đang trốn ở trong khách sạn." Có người trẻ tuổi nhà họ Mục mở miệng nói.

"Ah, đã như vậy vậy các người cứ đi lục soát đi, chỉ cần có thể tìm được, Phương Minh tôi không cần nhà họ Mục các người ra tay, trực tiếp tự sát trước mặt đông đảo đạo hữu." Vẻ mặt Phương Minh ngưng lại, nghiêm nghị đáp.

Nghe được lời của Phương Minh, mọi người tại đây toàn bộ đều đưa mắt nhìn về phía tộc trưởng nhà họ Mục bên kia, nếu Phương Minh đều nói như vậy, vậy nói rõ khách sạn này rất có thể không hề có tổng giám mục phương Tây, mà nếu như khách sạn này không có tổng giám mục phương Tây, chẳng phải là nói nhà họ Mục lừa gạt bọn họ?

"Đừng vội hoa ngôn xảo ngữ, lão nhị đệ vào xem."

Tộc trưởng nhà họ Mục mở miệng, nhị trưởng lão nhà họ Mục gật đầu, dẫn người theo vào trong sảnh lớn khách sạn, nhưng mà mười lăm phút sau đó, nhị trưởng lão nhà họ Mục mang biểu tình thất vọng đi ra.

Thấy vẻ mặt của nhị trưởng lão nhà họ Mục, không cần nhị trưởng lão nhà họ Mục mở miệng, đám người ở đây cũng đã biết kết quả.

"Không thể nào, vậy mà nhà họ Mục lại sẽ làm ra chuyện như vậy, phát thiếp anh hùng giả, đây chính là coi toàn bộ giới tu luyện như con khỉ để đùa giỡn!"

"Nếu như lúc này nhà họ Mục không thể cho mọi người một câu giải thích thỏa mãn, chỉ sợ sẽ phải thừa nhận cơn giận của rất nhiều người."

Đoàn người khe khẽ bàn luận, sắc mặt cao tầng nhà họ Mục càng ngày càng khó coi, không tìm ra tổng giám mục phương Tây trong khách sạn, này là khả năng căn bản bọn họ chưa hề nghĩ tới, cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết nên ứng đối ra sao với cục diện lúc này.

"Phương Minh, mày quả nhiên là có thủ đoạn đáng sợ!"

Ngay khi cao tầng nhà họ Mục đang suy nghĩ xem phải giải thích thế nào, Mục Khải mở miệng, với tư cách là người trẻ tuổi có tài ăn nói nhất nhà họ Mục, đầu óc của hắn vận chuyển nhanh hơn người bình thường, trong nháy mắt đã nghĩ đến biện pháp giải quyết.

"Mặc dù không biết rõ mày đã giấu mấy vị tổng giám mục kia ở đâu, nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh mày không cấu kết với Giáo Hội phương Tây, với tư cách là thần tử Giáo Hội, thân phận của mày quan trọng như vậy, làm sao Giáo Hội phương Tây lại thả mày trở về? Tao thấy trở về là giả, mục đích thực sự chính là muốn quấy lên gió tanh mưa máu trong giới tu luyện phương Đông."

Lời Mục Khải nói khiến cho không ít người ở đây cũng lộ ra vẻ công nhận, thực sự chính là đạo lý này, thần tử rất quan trọng đối với Giáo Hội phương Tây, là biển chữ vàng để Giáo Hội lừa dối tín đồ, làm sao lại dễ dàng để cậu trở lại trong nước?

Chương 684: Đảo ngược tình thế (1)

Giới tu luyện phương Đông cùng giới tu luyện phương Tây là thế địch, dù cho ở đây có không ít thế lực có ân oán với nhà họ Mục, nhưng nếu như gặp phải giới tu luyện phương Tây, đều sẽ nhất trí đối ngoại.

Lời Mục Khải nói đã chạm đến tâm khảm những người tu luyện ở đây, nếu như Phương Minh không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, lúc đó ôm suy nghĩ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, đám người ở đây sẽ không bỏ qua cho Phương Minh.

Phương Minh nở nụ cười, Mục Khải nói ra lý do này đã nằm trong dự liệu của cậu, trên thực tế từ khi trở về nước, cậu đã đặc biệt chuẩn bị kỹ lưỡng vì lúc này.

"Anh muốn câu trả lời, tôi đây sẽ nói cho anh biết, sở dĩ tôi về nước, đó là bởi vì giữa tôi và giáo hoàng của Giáo Hội phương Tây đã đạt thành hiệp nghị, đối với giáo hoàng, chuyện tôi ở lại phương Tây chính là một uy hiếp, tất nhiên sẽ uy hiếp tới sự thống trị của hắn. Do đó mọi người nghĩ xem, hắn bằng lòng nhìn thấy có một người đại diện cho Chúa chuyển thế tồn tại sao?"

Người ở đây trầm mặc, bọn họ hiểu ý của Phương Minh, cái này cũng giống như thái tử cổ đại, thái tử có địa vị rất cao, nhưng nếu như hoàng tử khác còn ở lại trong hoàng thành, nhất định sẽ khiến thái tử này cảm thấy không an tâm, chỉ khi những hoàng tử này tới phần đất được phong riêng của mình, thái tử mới có thể an tâm.

Quan hệ giữa giáo hoàng cùng thần tử mặc dù không thể hình

dung như thế, nhưng cũng không kém bao nhiêu, giáo hoàng là Giáo Hội người thống trị cao nhất, nhưng thần tử lại đại biểu cho Chúa, nhất định thành viên Giáo Hội sẽ động tâm tư, dù sao tất cả mọi người đều muốn suy xét cho đời sau của mình, thần tử đại biểu cho thời gian tới.

"Nếu nói đến chỗ này, tôi đây cũng cứ việc nói thẳng, lần này về nước, tôi và giáo hoàng từng có ước định, đó chính là Giáo Hội phương Đông bên này giao cho tppo phụ trách, Vatican bên kia sẽ không nhúng tay, mà cùng ngày khi tôi về nước đã Chúc Thánh cho tổng giám mục Giáo Hội phương Đông, sau đó tuyên bố không nhúng tay vào công việc của Giáo Hội phương Đông."

"Được xem như là một người trong nước, có thể khiến Giáo Hội phương Đông được danh chính ngôn thuận chân chính, đây là điều duy nhất tôi có thể làm, hơn nữa cũng là điều tôi phải làm, về phần có đúng như lời tôi nói hay không, rất nhiều tiền bối ở đây chỉ cần đi điều tra một chút sẽ biết thật giả."

Lời của Phương Minh vừa ra, sắc mặt người nhà họ Mục tập thể trở nên khó coi, bởi vì lý do bọn họ công kích Phương Minh đã không đứng vững, ngược lại, vẻ mặt của những người tu luyện khác ở đây khi nhìn phía Phương Minh lại thay đổi, trên mặt không ít người trẻ tuổi đều lộ ra vẻ khâm phục.

Bị nhà họ Mục đuổi giết chạy trốn tới nước ngoài, nghĩ đến hẳn phải hao hết tâm tư mới có thể trở thành thần tử của Giáo Hội, mà sau khi trở thành thần tử vẫn còn tâm tâm niệm niệm đến phương Đông, tình nguyện vứt bỏ thân phận thần tử tôn quý ở nước ngoài mà trở lại trong nước, hơn nữa còn cấp chính danh thay Giáo Hội phương Đông.

Đây mới thật là lấy ơn báo oán, suy bụng ta ra bụng người, nếu như đổi lại bọn hắn mà nói, chỉ sợ là không làm được đến mức này, sợ rằng sẽ chọn ở lại phương Tây, thậm chí cực đoan một chút còn có thể ghen ghét hết toàn bộ giới tu luyện phương

Đông.

"Sư phụ tôi là một thành viên của giới tu luyện phương Đông, từ lúc nhỏ sư phụ đã giáo dục tôi, nếu sinh là người trong giới tu luyện phương Đông, như vậy khi chết chính là quỷ của giới tu luyện phương Đông, tuyệt đối không thể làm ra chuyện có lỗi với giới tu luyện phương Đông, những lời này tôi thời thời khắc khắc không dám quên, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng."

Mấy ông lão ở đây nghe được lời của Phương Minh, trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ, bọn họ đang nghĩ tới Bổ Thiên Chí Tôn, trước đây khi giới tu luyện phương Đông đối mặt với nội loạn cùng kẻ thù bên ngoài, là Bổ Thiên Chí Tôn lấy lực lượng một người bình định nội loạn, chống lại kẻ địch bên ngoài, ngăn cơn sóng dữ.

Hiện tại đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn bị nhà họ Mục truy sát như vậy, bọn họ lại thờ ơ, thật sự là có chút thẹn với Bổ Thiên Chí Tôn.

"Tôi tin tưởng cậu Phương thân làm đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, là không thể nào phản bội giới tu luyện phương Đông."

"Lão phu cũng tin tưởng, dựa vào điểm này, hẳn Bổ Thiên Chí Tôn sẽ không nhìn lầm người."

Có ông lão mở miệng, mà một vị mở miệng, lập tức liền có những người khác đuổi kịp, một đời tuổi trẻ nhà họ Mục có chút bất mãn, nhưng sau khi thấy những người này mở miệng lại không dám phản bác, bởi vì những người này đều cường giả Địa Cấp hậu kỳ, cũng không phải bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Lúc này hai vị trưởng lão nhà họ Mục cũng có chút không biết phải làm sao, chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía tộc trưởng, mà trong lòng tộc trưởng nhà họ Mục cũng lo lắng, hắn không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ có nghịch chuyển lớn như vậy, Phương Minh hoàn toàn lật bàn.

Hắn không ngốc, cho tới bây giờ trong lòng của hắn rõ ràng, đây là Phương Minh cố ý thiết kế bố cục dành riêng cho nhà họ Mục bọn họ, mục đích chính là muốn dụ dỗ nhà họ Mục bọn họ bị lừa, nhưng đến bây giờ hắn còn nghĩ mãi mà không rõ một điểm, lão Tam nhà mình là chết như thế nào?

Kế hoạch của Phương Minh cũng không cao minh, nếu như có lòng bọn họ có thể nhìn thấu một cách rất dễ dàng, nhưng bởi vì lão Tam nhà mình chết, mới để cho bọn họ cảm thấy nhất định là mấy người tổng giám mục phương Tây ra tay.

"Chư vị tiền bối, mấy người đàn ông nước ngoài này có phải là tổng giám mục hay không, lẽ nào nhà họ Mục thực sự không biết sao, tôi tin tưởng chỉ cần có lòng đi điều tra một chút là có thể điều tra ra đấy, nhưng nhà họ Mục không làm như vậy, hơn nữa còn phát thiếp anh hùng ra, kỳ thực nguyên nhân chân chính rất đơn giản, người nhà họ Mục sợ tôi!"

Xôn xao!

Lời nói của Phương Minh đưa tới hiện trường xôn xao, mặc dù không biết rõ vì sao nhà họ Mục muốn nói dối, nhưng nếu như nói nhà họ Mục sợ cậu, vậy cũng không khỏi quá giả một chút.

Phương Minh cậu miễn cưỡng lắm mới có thể vượt cấp chiến đấu cùng Địa Cấp tầng ba, nhưng nhà họ Mục là gia tộc gì, không nói mấy vị trưởng lão Địa Cấp hậu kỳ, chỉ riêng lão tổ nhà họ Mục vị cường giả Thiên Cấp kia cũng không phải dựa vào cậu là có thể đối phó.

"Chư vị tiền bối không nếu không tin hãy suy nghĩ thử, ban đầu ở nhà họ La tôi và nhà họ Mục đánh một trận, tin tưởng mọi người cũng đều biết, trước đây vị cường giả Thiên Cấp Liêu Phàm kia muốn hại tôi, cuối cùng không phải là bị pháp thân của sư phụ tôi diệt sát sao? Người nhà họ Mục sợ rằng tôi còn có cơ hội triệu hoán, cho nên mới chậm chạp không dám ra tay, bằng không vì sao

vị lão tổ kia của nhà họ Mục vẫn ẩn núp đi không hành động?"

Không thể không nói, lời nói của Phương Minh vẫn rất có đạo lý, chí ít mấy ông lão ở đây lập tức lộ ra vẻ suy tư, ban đầu ở nhà họ La, Phương Minh triệu hồi ra pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn hầu như toàn bộ giới tu luyện đều biết đến, mà uy lực của pháp thân này bọn họ cũng biết, đường đường cường giả Thiên Cấp đều không thể chịu đựng một chiêu, sợ rằng lão tổ nhà họ Mục cũng không ngăn cản nổi.

Chương 685: Đảo ngược tình thế (2)

Nếu nói như vậy, nhà họ Mục làm thế này là đang mượn đao giết người, muốn mượn tay của bọn hắn thử dò xét Phương Minh, ép buộc Phương Minh tới con đường cùng, nếu như Phương Minh thực sự bị buộc đến sơn cùng thủy tận, thực sự triệu hoán ra pháp thân của Bổ Thiên Chí Tôn, ngược lại người gặp không may không phải chính là bọn họ sao?

Nghĩ tới điểm này, sắc mặt những ông lão kia đều trở nên vô cùng khó coi, không ít người càng hừ lạnh thành tiếng, đưa mắt nhìn hướng tộc trưởng nhà họ Mục bên kia, vô hình tạo áp lực, hiển nhiên là muốn nhà họ Mục đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Tuy rằng nhà họ Mục mạnh mẽ, thế nhưng đùa bỡn hết toàn bộ giới tu luyện, phần hậu quả này không phải nhà họ Mục có thể thừa nhận.

"Các vị đạo hữu không nên nghe tiểu tử này nói bậy, làm sao nhà họ Mục tôi lại làm chuyện như vậy được chứ, chỉ là tiểu tử này giở trò lừa bịp, không thể bắt được nhược điểm của hắn mà thôi."

Tộc trưởng nhà họ Mục phải đứng ra, lúc này nhà họ Mục bọn họ đã khiến mọi người phẫn nộ, nếu như không giải thích, sợ rằng những người bọn họ tìm tới để đối phó với Phương Minh này sẽ xoay người bắt đầu đối phó bọn họ.

Cho dù nhà họ Mục bọn họ thực sự có ý đồ như Phương Minh nói, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, nhà họ Mục chỉ có xong.

Chỉ là lời tộc trưởng nhà họ Mục nói lại không có mấy người tin tưởng, dù sao Phương Minh người ta bày ra nhiều chứng cứ như vậy, mà nhà họ Mục các người chỉ nói một câu đối phương giả dối đã nghĩ chống đỡ cho xong chuyện, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.

"Mục tộc trưởng, ân oán giữa nhà họ Mục các người cùng Phương Minh là thuộc về ân oán cá nhân của các người, nhưng vì thế mà kéo tất cả người trong giới tu luyện vào, không khỏi quá quá đáng rồi."

Có người mở miệng, sau khi ánh mắt mọi người nhìn về phía người mới vừa mở miệng nói chuyện, vẻ mặt không ít người đều trở nên quái dị, bởi vì người vừa nói chuyện cũng không phải là hạng người vô danh, trên thực tế còn là cường giả nổi danh trong toàn bộ cường giả Địa Cấp hậu kỳ, nhưng vị này không chỉ nổi danh cường giả đơn giản như vậy, càng là trưởng lão của một trong Thập đại môn phái trong giới tu luyện, Minh Tâm Cung.

Minh Tâm Cung, xếp hạng thứ năm trong Thập đại môn phái, thực lực mạnh hơn nhiều so với nhà họ Mục, nhà họ Mục có thể không để ý tới sự chất vấn của những cường giả khác, nhưng đối mặt Minh Tâm Cung còn không dám làm càn.

"Một cái bẫy chết lại bị hắn hóa giải."

Trong đám người, Niệm Dao Băng lại đưa mắt nhìn tới trên người Phương Minh, trong đôi mắt đẹp có tia sáng, biểu hiện của Phương Minh khiến cho cô ấy bất ngờ, chẳng qua, như thế vẫn chưa đủ.

Cùng xuất thân từ môn phái lớn nên Niệm Dao Băng rất rõ ràng, giữa các thế lực chỉ nói lợi ích, đừng xem lúc này Minh Tâm Cung đang chất vấn nhà họ Mục, nhưng vị trưởng lão này của Minh Tâm Cung cũng không phải vì giúp Phương Minh, chẳng qua là muốn bức bách nhà họ Mục nhượng lại lợi ích, chỉ cần nhà họ

Mục đưa ra lợi ích đầy đủ, vấn đề này bọn họ cũng có thể xem như chưa từng phát sinh qua, hoặc có lẽ sẽ làm như không thấy.

Cho nên hiện tại Phương Minh cũng không tính đã an toàn, chỉ có thể nói cậu đã làm tan rã thế cục này, nhưng khoảng cách tới hóa giải còn xa lắm.

"Cậu còn có hậu chiêu gì đây?" Niệm Dao Băng nhẹ giọng tự nói, cô ấy không nghĩ ra Phương Minh còn có chuẩn bị gì ở phía sau để tiếp tục nhằm vào nhà họ Mục.

"Chư vị, nhà họ Mục tôi ở trong giới tu luyện lâu như vậy, há lại sẽ không biết chuyện nặng nhẹ, làm sao có thể lấy chuyện này đến trêu đùa mọi người, mọi người yên tâm, vấn đề này đến lúc đó nhất định nhà họ Mục tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời."

Tộc trưởng nhà họ Mục nhìn về phía toàn trường, ôm quyền nói, mà lời của hắn vừa nói ra khỏi miệng, những cường giả Địa Cấp hậu kỳ đó cũng đều không nói gì nữa, tuy rằng một số người trẻ tuổi vẫn còn có chút bất mãn, thế nhưng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của trưởng bối nhà mình, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng.

Thấy một màn như vậy, Phương Minh khẽ lắc đầu, ở trong lòng thở dài một hơi, "Quả nhiên, giới tu luyện lấy lợi ích làm chủ, chỉ cần nhà họ Mục đưa ra lợi ích, thế lực khác làm sao có thể tiếp tục xen vào việc của người khác."

Một màn này cũng không ngoài dự liệu của Phương Minh, từ đầu tới đuôi cậu vẫn không nghĩ rằng có thể mượn thế lực khác trong giới tu luyện để đối phó nhà họ Mục, ân oán với nhà họ Mục, cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào chính cậu, mà tộc trưởng nhà họ Mục nói lời này chẳng khác nào đang nói chờ sau khi sự tình lần này được điều tra rõ, sẽ cho mọi người một câu trả lời, cái gọi là một câu trả lời chính là bồi thường lợi ích.

Sở dĩ cậu tạo ra một cái bẫy lớn như vậy với nhà họ Mục, thứ nhất là vì khiến bọn họ buồn nôn một chút, thứ hai cũng là vì chuẩn bị cho mục đích sau cùng.

Nghĩ tới những thứ này, Phương Minh đang chuẩn bị mở miệng nói gì nữa, chẳng qua ngay khoảnh khắc trước khi mở miệng, ánh mắt của cậu đột nhiên nhìn về phía phương hướng bên ngoài khách sạn, mà ngay sau đó rất nhiều cường giả Địa Cấp hậu kỳ ở đây dường như cũng cảm ứng được cái gì, đều đưa mắt nhìn về phương hướng đó.

Trên con đường ở mặt đông khách sạn có một bóng người xuất hiện, khi bóng người kia đi ra, trên mặt toàn bộ những cường giả Địa Cấp hậu kỳ ở đây đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đây là một người thanh niên mặc quần áo xanh, trên bộ thanh sam đó có ấn ký Cửu Phong, khí vũ hiên ngang, bước tiến nhìn như thong thả, nhưng chỉ trong khoảng khắc đã xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Thấy người thanh niên này, những ông lão Địa Cấp hậu kỳ đồng loạt im lặng, so sánh với bọn họ các thiên tài trẻ tuổi lại lộ ra vẻ kinh nghi, người trước mắt này chỉ đứng ở chỗ kia đã có thể mang tới áp lực rất lớn cho bọn họ, giống hệt như một núi cao ngật đứng ở nơi đó, nhưng quan trọng là bộ dáng của nam thanh niên này rất xa lạ, căn bản bọn họ chưa từng thấy người này.

Giới tu luyện từ đâu lại xuất hiện một vị cường giả trẻ tuổi như thế, thoạt nhìn cho dù so sánh với đệ nhất công tử Phương Chiến đều không kém bao nhiêu.

"Là hắn!"

Trong đám người, tròng mắt Phương Chiến cũng co rút lại một chút, người khác không nhận ra người này, nhưng hắn vẫn quen biết.

"Thánh tử Tông Thánh Cung, Kiều Hạo!"

Có ông lão mở miệng, mà hắn vừa thốt lên xong lập tức khiến nơi đây một mảnh xôn xao, đương nhiên bọn họ biết Tông Thánh Cung, môn phái xếp hàng thứ hai trong Thập đại môn phái, chỉ dưới nhà họ Phương, là tồn tại tự cho mình là Đạo giáo chính thống.

Đạo giáo mặc dù xuất phát từ phương Đông, nhưng trong nước cũng có nhiều trường phái, trong Đạo giáo lấy Thái Thượng lão quân làm Chân Quân duy nhất, từ khi hồng mông chưa khai đã là tồn tại tự nhiên được sinh ra, sau này, trong truyền thuyết thần thoại tu hành chẳng qua đều là hóa thân của Thái Thượng lão quân.

Thái Thượng lão quân giáo hóa vạn dân, mà Lão Tử Lý Nhĩ chỉ là kiếp thứ mười tám do Thái Thượng lão quân chuyển kiếp, trước đây còn có mười bảy lần, cho nên Tông Thánh Cung tự xưng Đạo giáo chính thống cũng dẫn tới những môn phái Đạo giáo khác bất mãn, tỷ như Long Hổ Phái hiện đang nổi danh khắp thiên hạ.

Nhưng mặc kệ bất mãn tới mức nào, thế nhưng không ai dám phủ nhận thực lực của Tông Thánh Cung, mỗi một đời cung chủ Tông Thánh Cung công tham tạo hóa, đều cường giả Thiên Cấp, cái này cũng chưa tính cái gì, Tông Thánh Cung có Phong lão Cửu Phong, mỗi một vị đều cường giả Thiên Cấp, điều này cũng có nghĩa một Tông Thánh Cung có mười vị cường giả Thiên Cấp.

Có được một vị cường giả Thiên Cấp như nhà họ Mục đã mạnh mẽ như thế, có thể nghĩ Tông Thánh Cung mạnh mẽ đến mức nào, trước mặt tồn tại khổng lồ như Tông Thánh Cung, căn bản nhà họ Mục không được coi là cái gì.

Mà thánh tử Tông Thánh Cung, vậy chỉ có người đứng đầu một đời trẻ tuổi Tông Thánh Cung mới được xưng hô như thế.

Chương 686: Thiên tài biến thái (1)

Về thánh tử Tông Thánh Cung, bên ngoài không phải chưa từng có tin đồn, tin đồn vị này từ hai mươi năm trước đã có được thực lực vấn đỉnh (1) Tứ Đại Công Tử, chỉ có điều cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì lại bỏ qua, nhưng hai mươi năm trước, thánh tử Tông Thánh Cung cũng đã có được thực lực Địa Cấp trung kỳ.

(1) Vấn đỉnh: có thực lực để trở thành một trong Tứ Đại Công Tử

Không sai, thánh tử Tông Thánh Cung cũng không còn trẻ như mọi người đã thấy, phỏng đoán cẩn thận đã có chừng hơn bốn mươi tuổi, thậm chí có thể tuổi tác còn lớn hơn nữa, nhưng bởi vì tu luyện, cho nên tướng mạo thoạt nhìn cũng không tính là quá già.

Đương nhiên, đối với giới tu luyện đến nói, hơn 40 tuổi kỳ thực mới đang ở tuổi chủ đạo, trong mắt những cường giả thế hệ trước ở đây, giống Phương Minh cái tuổi này chỉ có thể coi là đứa bé.

"Hẳn là hắn đã bước chân vào Địa Cấp hậu kỳ rồi."

Có ông lão có chút không xác định đánh giá Kiều Hạo, hai mươi năm trước Kiều Hạo chính là Địa Cấp trung kỳ, mà lúc kia cái gọi là người đứng đầu trong Tứ Đại Công Tử cũng chẳng qua mới là Địa Cấp tầng ba, ai cũng không biết vì sao Kiều Hạo chọn buông tha tranh đoạt danh ngạch Tứ Đại Công Tử.

Mặc kệ vì sao, cũng không có người có thể phủ nhận thực lực cùng thiên phú khủng bố của Kiều Hạo, thời gian hơn hai mươi năm qua đi, bây giờ Kiều Hạo lại mạnh bao nhiêu, cho dù ở đây có không ít cường giả Địa Cấp hậu kỳ cũng đều không dám đoán chắc, chí ít những cường giả Địa Cấp tầng sáu cùng tầng bảy thực sự chưa dám xác định hiện tại mình có phải là đối thủ của Kiều Hạo hay không.

So sánh với sự khiếp sợ của mọi người dành cho Kiều Hạo, người nhà họ Mục nghi ngờ hơn chính là vì sao Kiều Hạo lại xuất hiện ở nơi này, Tông Thánh Cung với tư cách một trong Thập đại môn phái, lần này đương nhiên nhà họ Mục bọn họ cũng đưa tới thiếp anh hùng, chẳng qua căn bản nhà họ Mục không trông cậy vào Tông Thánh Cung sẽ phái người đến đây, cho dù có phái đoán chừng cũng chỉ phái một người cấp bậc trung tầng qua đây.

Không phải bởi vì Tông Thánh Cung sĩ diện, mà là đối mặt với mấy vị tổng giám mục phương Tây, chẳng qua chỉ là Địa Cấp hậu kỳ mà thôi, Tông Thánh Cung thật đúng là không để vào mắt, nếu thật sự phái Phong lão qua đây đó mới là hạ giá.

Điểm này chỉ cần chú ý những người của Thập đại môn phái tới đây từ trước sẽ thấy rõ, thực lực mạnh nhất cũng chẳng qua là một vị Địa Cấp tầng bảy, ngược lại những thế lực hơi kém một chút lại phái ra Địa Cấp tầng tám thậm chí là cường giả tầng chín.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, thập đại môn phái đã không cần bày ra thực lực của mình ở trong nước, không ai sẽ đi chất vấn thực lực của Thập đại môn phái, ngược lại là thế lực khác, bọn họ nghĩ thừa cơ hội này triển lộ một chút nhà mình thực lực.

Tuy rằng Kiều Hạo không phải người có thực lực cao nhất ở đây, nhưng bởi vì thân phận thánh tử Tông Thánh Cung siêu nhiên, trong nháy mắt trở thành người được chú ý nhất ở đây, thậm chí không ít người đã quên chuyện giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục, đều đưa mắt về phía người đã từng là tuyệt thế thiên kiêu,

muốn biết vị này đột nhiên hiện thân là vì nguyên nhân gì.

"Hơn hai mươi năm, bản thánh tử vẫn dừng lại ở núi Chung Nam tiềm tu, chưa từng xuống núi một bước, không nghĩ tới bây giờ giới tu luyện dĩ nhiên trở nên không chịu được như thế, chỉ tới cảnh giới như vậy thế mà cũng có thể trở thành người đứng đầu Tứ Đại Công Tử."

Kiều Hạo mở miệng, mà câu đầu tiên của hắn liền khiến ở đây một mảnh xôn xao, vị thánh tử Tông Thánh Cung vừa tới đã nhằm vào đệ nhất công tử Phương Chiến, trong lời nói còn mang theo ý khinh thường như vậy, chỉ sợ là lai giả bất thiện (1).

(2) Lai giả bất thiện: người tới không có ý tốt

Nhất là sau lưng Phương Chiến lại là nhà họ Phương, một cái là gia tộc truyền kỳ nhất giới tu luyện, một cái là Tông Thánh Cung chỉ xếp hạng dưới nhà họ Phương, Kiều Hạo nói ra lời này thế nhưng lại mang ý nghĩa không tầm thường.

Sắc mặt Phương Chiến cũng trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt, với tư cách là đệ nhất công tử, vẫn luôn hưởng thụ thế nhân tán tụng, làm gì đã bị người khác trào phúng như thế bao giờ.

Nếu như đổi lại người khác, hắn đã sớm nổi giận, nhưng lúc này đây đối mặt với Kiều Hạo, cho dù hắn là có lửa giận cũng chỉ có thể đè xuống, lập tức hừ lạnh một tiếng biểu thị bất mãn của mình.

"Phế vật, mày có tư cách gì mà bất mãn, khi bản thánh tử ở tuổi này của mày đã là Địa Cấp tầng năm, chỉ một ngón tay đã có thể nghiền ép được phế vật như mày vậy."

Con ngươi Kiều Hạo ngưng lại, thả ra uy áp khổng lồ trực tiếp hướng về phía Phương Chiến, trong nháy mắt sắc mặt Phương Chiến trở nên tái nhợt, thân thể run lên không thể chịu nổi nữa.

"Người nhà họ Phương tôi há lại là Tông Thánh Cung các người có thể động."

Mắt thấy Phương Chiến sắp không thể chịu nổi nữa, thế nhưng đúng lúc này một tiếng quát nhẹ truyền đến, một bóng trắng cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở trước mặt Phương Chiến, đối mặt với Kiều Hạo phía trước.

"Bác cả!"

Bóng người này xuất hiện, áp lực trên người Phương Chiến tiêu tán trong nháy mắt, lập tức ngẩng đầu nhìn về bóng người mặc đồ trắng phía trước, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, lập tức kinh hô: "Bác cả."

Phương Chiến vừa gọi ra một tiếng bác cả này, những người tuổi trẻ kia còn đang nghi ngờ thân phận của vị này, thế nhưng những cường giả già đời trước lại bạo phát ra tiếng kinh hô giống như khi Kiều Hạo đến lúc trước.

Năm nay Phương Chiến đã hơn ba mươi tuổi, đại biểu cho người đứng đầu trong thế hệ trẻ nhà họ Phương, như vậy vị bác cả này của hắn chắc chắn là Phương Thiên, người đứng đầu thế hệ thanh niên nhà họ Phương, là tồn tại nổi danh như Kiều Hạo, tuyệt thế thiên kiêu năm đó chưa tới ba mươi liền tu luyện đến Địa Cấp trung kỳ.

Hơn nữa có một điều rất quỷ dị là, giống như Kiều Hạo, Phương Chiến cũng có thực lực tranh đoạt danh ngạch thần tử lần đó, nhưng cũng không đi tranh đoạt, hơn nữa sau khi đi lại mấy năm ngắn ngủi trong giới tu luyện liền trở về nhà họ Phương không hề ra ngoài.

"Hai người có thiên phú chân chính của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung đều đã đến, tại sao tôi cảm thấy chuyện lần này dường như không đơn giản như vậy."

"Nhìn là được, nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung hai thế lực lớn vẫn luôn ở tranh đấu gay gắt nhiều năm như vậy, lần này hai người này đến, đoán chừng lại có một trận chiến lớn."

Kiều Hạo nhìn Phương Thiên, bĩu môi, hắn biết Phương Thiên sẽ xuất hiện, bởi vì nhà họ Phương bên kia, người duy nhất có thể chống lại hắn cũng chỉ có Phương Thiên, Phong Lão phái bản thân mình xuống núi, đương nhiên nhà họ Phương bên kia cũng sẽ để Phương Thiên xuất hiện.

Nhưng mà trên mặt Kiều Hạo rất nhanh lại treo lên nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường, năm đó chính hắn cùng Phương Thiên thực sự là lực lượng ngang nhau, thế nhưng hơn hai mươi năm tiềm tu này, lại thêm tự mình lấy được kỳ ngộ, căn bản Phương Thiên sẽ không phải đối thủ của mình.

"Chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu, bắt nạt tiểu bối, Tông Thánh Cung các người chỉ còn lại những bản lãnh này sao?"

Ánh mắt Phương Thiên chỉ có Kiều Hạo, mà sau khi Kiều Hạo nghe thấy như thế lại cất tiếng cười lớn, "Tứ Đại Công Tử có tiếng mà không có miếng, hôm nay càng có hai đại ngu ngốc bị phế, bản thánh tử cảm thấy đây hẳn là thời gian một lần nữa quyết định danh ngạch Tứ Đại Công Tử."

"Thực sự là buồn cười, Tứ Đại Công Tử là trước đây Thiên Cơ lão nhân quyết định quy củ, làm sao người như anh có khả năng sửa đổi, một đời trẻ tuổi Tông Thánh Cung các người không người, lại còn trách ai."

Trên mặt Phương Thiên cùng lộ vẻ trào phúng, nhưng mà giờ khắc này vẻ mặt Kiều Hạo giống như sư tử bị dẫm phải đuôi, tức giận tím mặt, "Phương Thiên, người khác không biết vì sao một đời trẻ tuổi Tông Thánh Cung tôi không xuất thế, lẽ nào trong lòng anh còn không hiểu rõ?"

Kiều Hạo có lý do nổi giận, một đời trẻ tuổi Tông Thánh Cung không phải không có cường giả Địa Cấp tầng ba, tranh đoạt một vị trí Tứ Đại Công Tử là dư xài, mà sở dĩ mấy năm nay Tông Thánh Cung không có đệ tử kiệt xuất xuống núi đi lại, hoàn toàn bởi vì một bí mật năm đó.

Không chỉ Tông Thánh Cung bọn họ, còn bao gồm mấy môn phái lớn khác trong Thập đại môn phái cũng giống như vậy, này mới đưa đến danh ngạch Tứ Đại Công Tử rơi vào trên người dạng người như Mục Võ cùng Chu Thương.

Trong núi không hổ hầu tử xưng vương mà thôi.

Mà bí mật này có liên quan với nhà họ Phương, nếu như không phải do người kia của nhà họ Phương, bố cục của giới tu luyện bây giờ chỉ sợ đã thay đổi từ lâu.

"Kiều huynh nói không sai, Phương Thiên, nhà họ Phương các người được tiện nghi còn muốn làm ra vẻ thông minh."

Chương 687: Thiên tài biến thái (2)

Lại một giọng nói truyền đến, một người đàn ông mặc Đạo bào bát quái, lưng đeo một cây dù đi mưa xuất hiện.

Đồng thời, ở phương hướng đối nghịch với người đàn ông lưng đeo dù, có một người đàn ông mặc long bào vàng óng ánh hiện thân, trên người tản ra khí tức hoàng giả, mỗi một bước đều có lực lượng dao động khiến người sợ hãi.

Một phiêu miểu xuất trần, một bá đạo tuyệt luân, sự xuất hiện của hai người này trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây.

"Thái Ất Lâu, Chu Tinh."

"Thiên Long Tông, Long Tử."

Thái Ất Lâu cùng Thiên Long Tông, cùng là một trong Thập đại môn phái, hơn nữa bài danh thứ ba cùng thứ tư, mà hai người này cũng là cường giả cùng thời kỳ với Phương Thiên còn có Kiều Hạo.

"Ngày hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vậy mà cường giả trẻ tuổi đời trước lại không ngừng hiện thân, này tuyệt đối không phải vì mấy vị tổng giám mục phương Tây "có lẽ có" (1) mà đến."

(1) Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Lần này cho dù những tiểu bối trẻ tuổi cũng đều biết chuyện

không đơn giản, mấy cái tổng giám mục Giáo Hội phương Tây, còn không đến mức những người từng là thiên kiêu trẻ tuổi kia hiện thân.

"Hơn 20 năm trước một đời tuổi trẻ, đó là một đời có thiên phú kinh khủng cùng tuyệt luân nhất trong trăm năm qua của giới tu luyện, tôi nhớ được Thiên Cơ Môn đã xưng một đời thiên kiêu như Kiều Hạo là một thời hoàng kim, nhưng mà không biết vì sao, ở hai mươi năm trước thế hệ này đột nhiên tập thể ở ẩn, nhiều năm như vậy đều chưa từng xuất hiện."

"Đúng vậy, lúc đó rất nhiều người giới tu luyện đều đang suy đoán rốt cuộc là nguyên nhân gì, chẳng qua nhiều năm như vậy từ đầu đến cuối vẫn không nhận được đáp án, cũng liền trở thành một huyền án (2) trong giới tu luyện, mà ngay cả môn phái tình báo lợi hại nhất như Hoa Vũ Lâu đều không thể nhận được đáp án."

(2) Huyền án: vấn đề chưa được giải đáp trong thời gian dài

Những cường giả lâu năm này bởi vì bốn người Kiều Hạo xuất hiện mới bắt đầu nhớ lại thời gian hai mươi năm trước, một nhóm thiên tài tuyệt thế kia đột nhiên mai danh ẩn tích, nhưng sự thực chứng minh thiên tài tuyệt thế vẫn thiên tài, lần này hiện thân, mỗi một vị đều có thực lực Địa Cấp hậu kỳ.

Nhìn Chu Tinh cùng Long Tử xuất hiện, còn mang vẻ mặt nghiêm túc như vậy, khóe miệng Phương Thiên hơi co quắp một cái, sau đó đầu hơi hơi cong lên, trong mắt cũng có một tia bất đắc dĩ.

Trước đây hắn còn có Kiều Hạo kể cả Chu Tinh cùng Long Tử cùng với những thiên tài cùng thời đại khác, sở dĩ sẽ mai danh ẩn tích, nguyên nhân này đương nhiên hắn biết, hơn nữa nguyên nhân này cũng có liên quan với nhà họ Phương bọn họ.

Kỳ thực, vấn đề này trong thập đại môn phái bọn hắn cũng không phải bí mật, nhưng lại tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài, nguyên nhân rất đơn giản, gánh không nổi chuyện mất mặt này.

Bị Thiên Cơ Môn xưng là một thời hoàng kim, vậy mà tất cả bọn họ đều thua ở trên tay một người, hơn nữa đến cuối cùng liên thủ lại cũng không là đối thủ của đối phương.

"Các người, cùng lên đi."

Nghĩ đến trước đây ngón tay tên kia chỉ khắp mặt bọn họ một lượt, Phương Thiên liền có chút hết chỗ nói, đương nhiên nếu như Phương Thiên có hiểu biết với những ngôn ngữ mạng thời này, thì sẽ biết hiện tại có một câu nói rất lưu hành: Không phải tôi nhằm vào ai, tôi muốn nói tất cả mọi người ngồi đây đều rác rưởi.

Những lời này, dùng để hình dung hình ảnh lúc ấy thật sự là quá thích hợp.

Mà cũng chính vì cuộc chiến với tên kia lúc ấy, mới khiến hăng hái của bản thân cùng đám người Kiều Hạo hoàn toàn bị đánh mất hết, có vị kia ở, Tứ Đại Công Tử lại có ý nghĩa gì?

Cho nên, trước đây nhóm người bọn họ đồng thời quyết định quay trở lại tông môn, chuyên tâm tu luyện, hơn hai mươi năm đều chưa từng rời khỏi tông môn đi lại trong giới tu luyện, thẳng đến lần này bị trưởng bối trong sư môn phân phó.

"Kỳ thực cũng không có gì không thể nói, hơn hai mươi năm này sở dĩ bọn tôi chuyên tâm tu luyện, cũng là vì hai mươi năm trước thua ở trên tay một người."

Thái Ất Lâu biết đám người ở đây đều tò mò vì sao lúc trước bọn họ tập thể biến mất, mà giờ khắc này cũng trực tiếp nói ra, vẻ mặt cực kỳ thản nhiên, điều này nói rõ hắn đã thật sự buông xuống.

"Cái gì?"

"Cùng thua trên tay một người?"

Đoàn người một mảnh xôn xao, bọn họ nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng không hề nghĩ tới khả năng này, phải biết rằng trong giới tu luyện, một lần thắng bại cũng không coi vào đâu, lẽ nào chỉ bởi vì một lần thất bại liền chuyên tâm tu luyện hai mươi năm? Nếu thật sự là như vậy, sợ rằng hơn chín thành người trong giới tu luyện đều phải bế môn không ra.

Sai, hẳn là 99% đều phải bế quan tu luyện, dù sao ngoại trừ cường giả có thực lực mạnh ra, ai dám nói mình chưa từng bị bại? Cho dù là cường giả có thực lực mạnh nhất, trước khi chưa trưởng thành đoán chừng cũng đã từng bại trận.

"Nếu như chỉ là bại trận bình thường không đáng kể chút nào, nhưng năm đó chúng ta những người này liên thủ cùng thua trên tay một người."

Một âm thanh lành lạnh truyền đến, ngay sau đó một cô gái mặc đồ trắng xuất hiện, tóc dài phấp phới, phong thái siêu nhiên, cũng không kém bao nhiêu so với Niệm Dao Băng, quan trọng nhất là so với Niệm Dao Băng, cô ta lại thêm một tia ý vị thành thục.

"Tử Sương tiên tử?"

Nữ tử xuất hiện, có người ở đây mang theo giọng điệu không dám tin chắc mở miệng, Tử Sương tiên tử, truyền nhân của Tử Sương Điện trong thập đại môn phái, hai mươi năm trước một trong Tam Đại Mỹ Nữ của giới tu luyện, danh khí còn cao hơn một bậc so với Niệm Dao Băng bây giờ, thực lực cũng phi phàm.

Chẳng qua so với khiếp sợ thân phận của Tử Sương tiên tử, mọi người càng khiếp sợ với lời Tử Sương tiên tử nói, lấy Kiều Hạo cùng Chu Tinh còn có Long Tử thậm chí còn kể cả Tử Sương

tiên tử liên thủ, vậy mà lại đều thua trên tay cùng một người, chẳng lẽ là một vị cường giả thế hệ trước không biết xấu hổ ra tay?

Chỉ là suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể nào, trước đây mấy vị này đều là nhân tài kiệt xuất trong môn phái của bọn họ, nếu thật sự có cường giả thế hệ trước ra tay, những môn phái kia tuyệt đối không thể ngồi xem mặc kệ, hơn nữa thua trên tay cường giả thế hệ trước cũng không có gì mất mặt đúng không?

"Không chỉ đám người chúng tôi, một đời chúng tôi lúc trước có bao nhiêu Đạo huynh nản lòng thoái chí chuyên tâm tu luyện, tôi cảm thấy các người hẳn có thể biết dựa vào số người mai danh ẩn tích."

Tử Sương tiên tử mở miệng lần nữa, mà lời nói của cô ta khiến cho trên mặt mấy ông lão ở đây lộ ra vẻ suy tư, chỉ là càng suy tư biểu tình trên mặt lại càng thêm khiếp sợ, bởi vì mỗi khi nhớ tới một cái tên, bọn họ liền khiếp sợ một phần.

"Tối thiểu đã vượt lên trước mười người, nếu như tôi nhớ không lầm, mười thiên tài kiệt xuất nhất trong thế hệ Tử Sương tiên tử hình như sau này đều đột nhiên im hơi lặng tiếng, đương nhiên có thể còn không chỉ có chừng đó."

"Hẳn là tám người đi."

"Tôi cảm thấy đúng hơn là mười ba người."

Nhìn đám người đang đoán già đoán non, Kiều Hạo trực tiếp cắt đứt suy đoán của mọi người, nói: "Không cần đoán, tổng cộng là mười hai người, mười hai người kiệt xuất nhất trong thời đại chúng tôi."

Xôn xao!

Đoàn người một mảnh xôn xao, mười hai vị thiên tài kiệt xuất

nhất trong thế hệ Kiều Hạo, ở năm đó dĩ nhiên liên thủ còn thua ở trên tay một người, đám người ở đây thật sự không nghĩ tới ai có thể có bổn sự như vậy, đánh bại mười hai vị này liên thủ.

"Kỳ thực người này, tôi tin tưởng không ít người ở đây vẫn có ấn tượng, hắn chính là Phương Chính nhà họ Phương."

Vẻ mặt Chu Tinh bình thản, nhưng tất cả mọi người có thể nhận thấy được khi hắn nói ra cái tên này, giọng điệu có chút run run, có thể nghĩ cái tên này mang tới cho hắn áp lực lớn như thế nào, dù cho đã qua hơn hai mươi năm, vẫn như cũ không thể chân chính tiêu tan.

Mà lời Chu Tinh vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt phần lớn người ở đây đều lộ ra vẻ mờ mịt, chỉ có số ông lão ít Địa Cấp hậu kỳ giật giật mí mắt, biểu tình trên mặt trở nên quái dị, nguyên nhân vì bọn họ đã từng tiếp xúc với chủ của cái tên này.

Nếu như muốn bọn họ dùng từ ngữ để hình dung vị này, đó đã không phải là thiên tài tuyệt thế đơn giản như vậy, mà là biến thái, một vị thiên tài biến thái.

Bị mọi người sao lãng lúc này vẻ mặt Phương Minh cũng có chút ngạc nhiên, vì vậy cái tên này cũng không phải lần đầu cậu nghe được, bất kể là trong miệng Lăng Phong, cha của Lăng Dao, hay là ban đầu chứng kiến dòng chữ bá đạo được khắc trong cung điện dưới nước, nói đều tới vị Mãnh Nhân này.

Chỉ là cậu không nghĩ tới vị Mãnh Nhân này đã vậy còn quá mãnh liệt, ở hơn 20 năm trước một người đánh bại mười hai vị thiên tài đứng đầu cùng thời đại liên thủ.

Chương 688: Tư thế thiếu niên Chí Tôn

"Sư phụ, Phương Chính này là ai vậy?"

"Một nhân vật lợi hại như vậy, vì sao chúng ta đều chưa từng nghe nói qua?"

"Quá kinh khủng đi, một người đánh bại mười hai thiên tài đứng đầu liên thủ, Phương Chính này là già bắt nạt trẻ sao?"

Trong đám người, đám đệ tử trẻ tuổi đang không ngừng nghị luận, mà phần lớn ông lão cũng đều nghi ngờ, cuối cùng vẫn có một ông lão trong số đó thở dài một hơi, hấp dẫn lấy sự chú ý của mọi người ở đây.

"Phương Chính cũng không phải già bắt nạt trẻ, Phương Chính cùng Kiều Hạo bọn họ đều là một thời đại, đều là thiên tài trẻ tuổi hai mươi năm trước, chỉ là nếu như nói Kiều Hạo bọn họ là một thời hoàng kim, như vậy Phương Chính nên tính là một thời siêu hoàng kim."

Ông lão kia mở miệng, bởi vì hắn là từng gặp Phương Chính, người này thật sự là một Mãnh Nhân chân chính quét ngang tất cả thiên tài cùng thời đại, trước đây khi chưa tới hai mươi tuổi đã trở thành cường giả Địa Cấp tầng bốn, áp tất cả thiên tài thời đại kia đều không ngốc đầu lên được.

"Nếu như phải so sánh Phương Chính cùng với nhân vật lớn từ xưa tới nay của giới tu luyện, vậy có thể nói Phương Chính có tư thái thiếu niên Chí Tôn."

Những lời này khiến cho người trẻ tuổi ở đây một mảnh xôn xao, trên mặt nguyên một đám đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, Chí Tôn là cái gì? Đó là người đứng đầu nhất trong giới tu luyện, từ cổ chí kim, toàn bộ giới tu luyện có thể xưng là chí tôn cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà người gần đây nhất chính là Bổ Thiên Chí Tôn.

Sự tích về Bổ Thiên Chí Tôn trong giới tu luyện có rất nhiều, đây chính là tồn tại vô địch sau thời niên thiếu, có thể khiến toàn bộ thiên tài trong giới tu luyện phải im lặng, quét ngang Tứ Đại Công Tử thậm chí lực áp cường giả của thế hệ trước.

Chí Tôn, chính là đại biểu cho vô địch!

Vậy mà Phương Chính kia lại có thể có được xưng hô như vậy, có thể nghĩ thiên tư cùng thực lực kinh khủng đến cỡ nào, nhưng vì sao sự tồn tại của thiên tài như thế vậy mà bọn họ lại chưa từng nghe nói qua?

"Nguyên nhân các người chưa từng nghe nói qua rất đơn giản, bởi vì sau khi Phương Chính triển lộ tài hoa mạnh mẽ đè ép một đời thiên tài trẻ tuổi, liền im hơi lặng tiếng trong giới tu luyện, nếu như tôi không đoán nhầm mà nói, nguyên nhân rất đơn giản, đối mặt với một đời tuổi trẻ hắn đã không tìm được động lực, hẳn là bắt đầu tìm kiếm một số bí cảnh hoặc là cấm địa, chẳng qua rốt cuộc Phương Chính đi đâu, tôi tin tưởng chuyện này phải hỏi người nhà họ Phương."

Ông lão nói xong lời này, đưa mắt nhìn về hướng Phương Thiên, mà biểu tình trên mặt Phương Thiên không có bất kỳ biến hóa nào, đối với Phương Chính, cảm xúc của nhà họ Phương là phức tạp, Phương Chính là thiên tài kiệt xuất nhất của nhà họ Phương bọn họ, có tư thế thiếu niên Chí Tôn, là người có khả năng nhất đưa nhà họ Phương bọn họ đi về phía trước một bước đấy, nhưng vì có chút nguyên nhân, Phương Chính rời khỏi nhà họ Phương, từ đó về sau lại cũng không có tin tức.

"Chúng ta nhiều người như vậy cũng không phải đối thủ của một mình hắn, dưới sự nản lòng thoái chí, cũng không có hứng thú đối với danh hiệu Tứ Đại Công Tử."

Chu Tinh của Thái Ất Lâu cười khổ, nhớ năm đó bọn họ đều là thiên tài trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, sau khi gặp phải đả kích này, lại làm sao có thể không biết xấu hổ đi tranh đoạt danh hiệu Tứ Đại Công Tử, chẳng phải là khiến người khác chê cười, cho dù người ngoài không biết trận chiến lúc trước ấy, nhưng chính bọn họ cũng không thể vượt qua rào cản trong lòng kia.

Cũng chính là dưới tình huống này, đám người Chu Tinh mới lựa chọn chuyên tâm tu luyện, từ đó trở thành một huyền án trong giới tu luyện, hôm nay rốt cục cũng tra ra manh mối.

"Đây không phải là nói, trước đây những người này đều bị Phương Chính đánh tới tự bế sao?" Có người trẻ tuổi tổng kết nói.

Tự bế?

Không ít ông lão nghe nói như thế khóe miệng co quắp một cái, cái từ này hình dung vẫn đủ khít khao, chỉ là nếu những người này đều đã tự bế hơn hai mươi năm, vì sao lần này lại đột nhiên xuất hiện cùng một lúc?

"Đã nhiều năm như vậy, vị kia còn không có tin tức, nếu như đoán không nhầm, sợ rằng đã xảy ra ngoài ý muốn, thiếu niên Chí Tôn, trời ghét người tài..."

Long Tử của Thiên Long Tông chậm rãi nói ra khỏi miệng, bại bởi Phương Chính bọn họ tâm phục khẩu phục, nhưng nếu như Phương Chính xảy ra ngoài ý muốn, vậy tâm ma của bọn hắn cũng liền được giải khai nhiều, dù sao một người chết cho dù có thiên tư tuyệt luân hơn nữa, đó cũng là một người chết.

Súng bắn chim đầu đàn, sau khi rời khỏi nhóm bay quá cao

cũng không nhất định chính là chuyện tốt.

Đám người ở đây hiểu ý của đám người Long Tử, đây là cảm thấy Phương Chính đã chết, cho nên lúc này mới toàn bộ rời núi.

Mà lời Long Tử nói cũng nhận được sự tán thành của tất cả mọi người, Phương Chính có tư thế thiếu niên Chí Tôn, hơn hai mươi năm vẫn chưa từng hiện thân, ngoại trừ gặp phải chuyện ngoài ý muốn không còn cách giải thích nào khác, bởi vì có nhà họ Phương làm chỗ dựa, căn bản Phương Chính không cần ẩn giấu thiên phú của mình, không người nào dám âm thầm ra tay sát hại hắn.

Trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có Phương Minh nhíu mày một cái, trực giác nói cho cậu biết, Mãnh Nhân kia chưa chết, dù sao ban đầu khi ở huyệt mộ trong lòng đất kia, người có thể khắc dòng chữ bá đạo như vậy, không thể nào dễ dàng gặp chuyện ngoài ý muốn như thế.

"Nếu vị kia đã gặp phải ngoài ý muốn, như vậy hiện tại cũng là lúc giới tu luyện nên bài danh lại một lần nữa."

Kiều Hạo nói tiếp, ý của hắn rất rõ ràng, lần này mọi người đến chính là vì một lần nữa quyết định thứ hạng của một đời trẻ tuổi, nhưng mà khiến mọi người nghi ngờ là, dựa theo quy tắc của Tứ Đại Công Tử, tuổi của bọn hắn đã không thể trúng tuyển, tuổi tác đều vượt chỉ tiêu, dù sao Tứ Đại Công Tử nhất định phải từ bốn mươi tuổi trở xuống.

"Khụ khụ..."

Phương Minh vẫn đang trầm mặc vào lúc này đột nhiên mở miệng, cậu mặc kệ chuyện giữa những môn phái này cùng nhà họ Phương, nhưng bây giờ chuyện giữa cậu và nhà họ Mục còn chưa giải quyết, những người này sau khi xuất hiện trực tiếp gây động tĩnh lớn đoạt chủ vị.

Tiếng ho khan đem sự chú ý của mọi người lại hấp dẫn qua đây, vẻ mặt Phương Minh không kiêu ngạo không siểm nịnh, chậm rãi nói: "Chư vị tiền bối, lúc này là thời gian để giải quyết ân oán giữa tôi cùng nhà họ Mục."

Câu nói kế tiếp Phương Minh cũng không nói, nhưng ý của cậu cũng đã biểu lộ ra, điều này làm cho vẻ mặt không ít người ở đây trở nên quái dị, đối mặt với sự tranh đoạt giữa Thập đại môn phái, này vào lúc này Phương Minh còn dám mở miệng cắt đứt, đây quả thật là nghé con mới đẻ không sợ cọp.

Đám người Kiều Hạo cũng đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nhíu mày lại, hỏi: "Cậu cũng người nhà họ Phương?"

Trên thực tế, đám người Kiều Hạo căn bản không hề để ý tới nội dung bên trong thiếp anh hùng mà nhà họ Mục phát, chỉ biết một cái tên Phương Minh như vậy mà thôi, bởi vì bọn họ căn bản cũng không phải tới vì chuyện này.

Nhưng mà người nói vô tâm, người nghe hữu ý, lời Kiều Hạo nói vừa ra khỏi miệng, đưa tới sự phỏng đoán của không ít người ở đây.

Phương Minh là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, cho nên ngay từ đầu tất cả mọi người không hướng suy nghĩ tới nhà họ Phương, nhưng giới tu luyện có đôi khi thực sự rất chú ý huyết thống, mượn người nhà họ Phương đến nói, đệ tử bình thường đều có thể so với thiên tài của những môn phái khác, chỉ chỉ là bởi vì tài nguyên tu luyện của nhà họ Phương sao?

Đáp án dĩ nhiên không phải, nói khó nghe một chút, tài nguyên bồi dưỡng đệ tử dưới Địa Cấp, chỉ sợ không phải thập đại môn phái, những môn phái khác cũng có thể thỏa mãn, cho dù kém cũng không kém đi nơi nào.

Cái này cũng giống như bồi dưỡng một đứa bé vậy, nhà họ

Phương là kẻ có tiền vì thế cho đứa trẻ học ở nhà trẻ tư nhân, mà môn phái khác ít tiền hơn thì cho đứa bé đi học ở nhà trẻ công lập, hai bên có thể có chênh lệch trên các phương diện ăn uống, nhưng chênh lệch có lớn hơn nữa cũng lớn không đi nơi nào, nguyên nhân vì mấy đứa bé tuổi này hấp thu dinh dưỡng cùng tri thức đều có hạn.

Sở dĩ nhà họ Phương có thể vẫn hưng thịnh, ngoại trừ tài nguyên tu luyện, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là huyết thống.

Huyết thống trên thực tế vẫn luôn tồn tại đấy, dùng cách nói của khoa học hiện nay chính là gien, hiện tại rất nhiều nhà giàu đứng đầu khi sinh đẻ đời kế tiếp, đều sẽ xem xét đến vấn đề gien.

Rất nhiều người bình thường công kích chuyện kẻ có tiền thời nay tìm bà xã, đòi hỏi phải có trình độ học vấn là nghiên cứu sinh thậm chí càng cao hơn, cảm thấy quan điểm này rất sai lầm, nhưng nếu như tìm hiểu thị trường ngành nghề đẻ thuê này, liền sẽ phát hiện ở trong nhóm đẻ thuê có yêu cầu càng nghiêm khắc với chuyện này hơn.

Gien truyền thừa là vấn đề khó mà giới khoa học hiện nay chưa thể giải đáp hoàn toàn, thế nhưng trong giới tu luyện lại rất rõ ràng tầm quan trọng của gien, chỉ có điều trong giới tu luyện không gọi là gien, mà gọi là huyết mạch.

Huyết mạch của một vị cường giả cùng huyết mạch một người bình thường là không giống nhau, mượn Phương Minh đến nói, bởi vì sách ngâm thuốc dẫn tới huyết mạch của cậu mạnh mẽ hơn người tu luyện bình thường rất nhiều, mà huyết mạch này cũng có thể truyền thừa tiếp đấy, như vậy đời sau của cậu từ lúc vừa ra đời đã có ưu thế thân thể dẫn trước bạn cùng lứa tuổi.

Đây mới là nguyên nhân một gia tộc sẽ càng ngày càng mạnh mẽ đứng thẳng không ngã, cũng tại sao phải nói lạc đà gầy còn lớn

hơn ngựa, huyết mạch bất diệt, liền có nghĩa có cơ hội quật khởi một lần nữa.

Phương Minh, đồng dạng cũng mang họ Phương, hơn nữa lại có thiên phú tu luyện cao như vậy, điều này làm cho vốn là mọi người không hề có suy nghĩ này đột nhiên lại xuất hiện ở trong đầu, liệu Phương Minh này có thể có quan hệ gì với nhà họ phương hay không?

Lúc này Phương Thiên cũng đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, hơn hai mươi tuổi Địa Cấp tầng hai, thiên phú tu luyện này ở nhà họ Phương cũng có thể coi như là hàng đầu, chẳng qua dường như hắn không nhận ra vị này, hơn nữa cho tới bây giờ nhà họ Phương vẫn chưa từng có đời sau rơi lạc ở bên ngoài.

"Hắn..."

Phương Thiên đang muốn mở miệng, chẳng qua đúng lúc này đột nhiên hắn nghĩ tới một khả năng, tròng mắt co rút lại một chút, ánh mắt càng là nhìn chòng chọc vào Phương Minh, dường như muốn từ trên mặt Phương Minh nhìn ra được điều gì.

"Tôi muốn toàn bộ tư liệu của người trẻ tuổi kia, càng chi tiết càng tốt."

Phương Thiên mở miệng nói với một ông lão nhà họ Phương đang đứng trong đám người, tuy rằng ông lão kia hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn gật đầu nhẹ tới mức khó có thể nhận ra, lập tức bước nhanh rời khỏi nơi này, mà sự rời đi của hắn tự nhiên không ai chú ý tới.

"Chư vị không ngại chờ chốc lát, trước hết để cho nhà họ Mục tôi chấm dứt mối ân oán này."

Nếu Phương Minh mở miệng, lúc này đương nhiên người nhà họ Mục cũng cần phải đứng ra, hơn nữa đã tới tình cảnh trước

mắt, tộc trưởng nhà họ Mục cũng biết không thể nào dựa vào ngoại lực để đối phó Phương Minh, chỉ có thể do bọn hắn tự ra tay.

Đám người Kiều Hạo ngược lại vẻ mặt không sao cả, bất kể là người trẻ tuổi tên là Phương Minh này hay vẫn là nhà họ Mục đều không có quan hệ gì với bọn họ, chẳng qua bởi vì đối phương là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, cho nên bọn họ cũng muốn nhìn một chút xem Phương Minh sẽ có lá bài tẩy gì đến ứng đối nhà họ Mục.

"Phương Minh, đến lúc này trổ tài miệng lưỡi đã không cần thiết, các người đi giết chết hắn đi."

Một ngón tay tộc trưởng nhà họ Mục chỉ ba vị quản sự nhà họ Mục, đều là Địa Cấp tầng năm, ba người đối phó một Địa Cấp tầng hai Phương Minh, dưới cái nhìn của tộc trưởng nhà họ Mục vậy là đã đủ rồi.

Mặc dù không ít người trong đoàn người có chút khinh bỉ đối với hành động của nhà họ Mục, nhưng cũng biết giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục là tử thù, đối mặt với tử thù cũng không cần duy trì phong độ tất yếu gì nữa, nếu như không phải sợ hãi lá bài tẩy của Phương Minh, hai vị trưởng lão còn lại của nhà họ Mục đã tự mình ra tay.

Chương 689: Chú ngữ khủng bố nhất

Thấy đối phương chỉ phái ba vị quản sự Địa Cấp tầng năm, trong lòng Phương Minh thở dài một hơi, kỳ thực hy vọng của cậu là một vị trưởng lão nhà họ Mục ra tay, nói như vậy cậu có thể lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giết chết đối phương.

Dù sao, trên mặt nổi thực lực của cậu chỉ là Địa Cấp tầng hai, ai có thể nghĩ tới một người Địa Cấp tầng hai trên thực tế lại có thực lực Địa Cấp tầng tám, cho dù TV cũng không dám diễn như vậy.

Cho nên ở bên trong kế hoạch của Phương Minh, cậu định dùng ngôn ngữ kích thích người nhà họ Mục, sau đó khiến nhà họ Mục đưa ra ước định đơn đả độc đấu với mình, có nhiều người nhìn như vậy cũng không sợ người nhà họ Mục chơi xấu, mà chỉ cần cậu có thể tiêu diệt một vị trưởng lão nhà họ Mục, vậy cường giả Địa Cấp hậu kỳ nhà họ Mục chỉ còn lại hai vị, đến lúc đó lại giả bộ thân thể trọng thương dụ dỗ một vị trong đó ra tay, kế hoạch của cậu coi như hoàn thành.

Tiêu diệt cường giả Địa Cấp nhà họ Mục, đây là kế hoạch lần này của Phương Minh, chỉ cần mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ này bị diệt, toàn bộ nhà họ Mục không còn ai khiến cậu sợ hãi nữa, nếu như lão tổ nhà họ Mục dám xuất hiện, vậy cậu có thể vận dụng lá bài tẩy của sư phụ mình.

Mà bây giờ nhà họ Mục phái ra ba vị quản sự Địa Cấp tầng năm, Phương Minh hiểu cậu lại nên tiếp tục đóng kịch, giống như khi đối chiến với Chu Thiên lúc trước vậy, gian nan thủ thắng.

Ba vị quản sự nhà họ Mục chậm rãi đi ra, gương mặt không chút biểu cảm, trên thực tế đối với quyết định của tộc trưởng bọn họ cảm thấy có chút chuyện nhỏ xé ra to, đối phó Phương Minh chỉ cần phái một trong số bọn họ là đủ rồi, trước mặt nhiều người như vậy, bọn họ ba vị cường giả Địa Cấp tầng năm ra tay với Địa Cấp tầng hai là Phương Minh, nếu truyền ra ngoài thật mất mặt.

Chẳng qua cho dù trong lòng có một chút bất mãn, đối mặt với mệnh lệnh của tộc trưởng bọn họ cũng là không dám cự tuyệt, dù sao thì mất mặt liền mất mặt đi, chí ít giết chết Phương Minh đây coi như là một công lao lớn, đến lúc đó trong tộc nhất định sẽ có phần thưởng.

Ba phút, ba vị quản sự nhà họ Mục lập tức vây Phương Minh vào giữa, mà những người khác cũng đều nhường vị trí, nhất là những người tuổi trẻ kia, chỉ sợ bị ngộ thương đến.

"Lúc này Phương Minh đoán chừng gặp phải nguy hiểm."

"Cũng không nhất định, người này từ lúc mới bắt đầu liền thiết kế nhà họ Mục, không thể nào không dự liệu được loại tình huống này, phỏng chừng trên tay người này còn có chuẩn bị ở phía sau."

"Ừm, tôi cũng tán thành điểm này, xem đi, một hồi sẽ có trò hay để xem."

Những cường giả này đều không phải người ngu, đều cho rằng trên tay Phương Minh có chuẩn bị ở phía sau, mà ba vị quản sự nhà họ Mục cũng chính bởi vì điểm này, cho nên không lập tức ra tay.

"Thế nào, ba người các người cứ vây quanh tôi như vậy, không định ra tay sao?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ châm chọc nhìn về phía ba

vị quản sự nhà họ Mục, cậu đã chuẩn bị cho tốt một hồi nên đóng kịch thế nào, đã muốn thắng, lại phải thắng cực kỳ thảm liệt.

"Tiểu tử càn rỡ, thật sự cho rằng đánh bại Chu Thương là mày có thể so sánh với chúng tao?"

Một vị quản sự nhà họ Mục không nhịn được, một chưởng giơ lên liền muốn ra tay, chẳng qua ngay trước khi hắn ra tay, một tiếng quát nhẹ đột nhiên truyền đến.

"Dừng tay!"

Mọi người nghe được thanh âm này liền sửng sốt một chút, khi ánh mắt nhìn về phương hướng nơi âm thanh truyền ra lại ngây ngẩn cả người, bởi vì người nói chuyện không phải là ai khác, chính là đứng đầu tứ đại công tử Phương Chiến.

Phương Chiến này vừa mở miệng khiến cho mọi người ở đây nghi ngờ, chẳng qua ngay lời Phương Chiến nói ngay sau đó liền để cho trên mặt đám người ở đây lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Mấy vị nhà họ Mục đừng vội ra tay, người này đầu tiên là làm hại Mục Võ bị phế, hiện tại lại đánh bại Chu Thương, Tứ Đại Công Tử bị hắn đánh bại hai, sợ rằng rất nhiều người sẽ cho rằng Tứ Đại Công Tử là hư danh nói chơi, tôi vì danh dự của Tứ Đại Công Tử, vẫn nên để tôi tới chiếu cố hắn trước."

Lời giải thích của Phương Chiến vừa ra, mọi người ở đây cũng đều không có hoài nghi, mà mấy vị quản sự nhà họ Mục liếc nhìn tộc trưởng nhà mình, sau khi nhận được ánh mắt tán thành của tộc trưởng nhà mình cũng đều nhao nhao lui ra.

Ánh mắt Phương Chiến đã rơi vào trên người Phương Minh, cảm thụ được ánh mắt bình thản của đối phương, trong lòng hắn cũng hừ lạnh một tiếng, thật đúng là kiêu ngạo cực kỳ, đối diện với mình vậy mà vẫn biểu hiện ra bình tĩnh như vậy.

Cho dù có bác cả dặn dò, không thể thực sự làm bị thương mày, nhưng giáo huấn mày một chút vẫn là có thể.

Không sai, sở dĩ Phương Chiến đột nhiên mở miệng muốn ra tay với Phương Minh hoàn toàn là bởi vì hắn vừa được Phương Thiên truyền âm, tuy rằng hắn không rõ vì sao bác cả nhà mình lại có yêu cầu như vậy, nhưng nếu là bác cả yêu cầu đương nhiên hắn phải làm theo.

Hơn nữa bác cả đều nói như vậy, vậy hắn cũng liền bất chấp lúc trước Phương Minh cùng Chu Thương đại chiến đã bị thương, huống chi đánh bại Phương Minh, hắn có thể có được khí vận, đây là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

"Ra tay đi, đợi khi tôi ra tay rồi, cậu liền không có cơ hội."

Phương Chiến chắp tay đứng ngạo nghễ, hắn có vốn liếng cùng tự tin này, Phương Minh dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng đánh bại Chu Thương, mà Chu Thương dưới cái nhìn của hắn không chịu nổi một kích, căn bản Phương Minh không phải đối thủ của mình.

"Quên đi, trực tiếp giải quyết thằng này đi, không thể nhìn hắn huênh hoang vậy được."

Nhìn vẻ mặt Phương Chiến tràn đầy ngạo nghễ, trong lòng Phương Minh lại chưa từng có suy nghĩ diễn kịch với Phương Chiến, dù sao thì tất cả mọi người đều cảm thấy cậu có bài tẩy, vậy hay là cậu dùng hình thức lá bài tẩy đánh bại thằng này là được rồi.

Nghĩ tới đây, Phương Minh làm bộ từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú, bùa này vừa ra, không ít ông lão ở đây lộ ra vẻ suy tư trên mặt, bởi vì loại bùa chú này căn bản bọn họ chưa từng gặp qua, phù văn phía trên cũng là như thế.

"Thiên Địa Huyền Hoàng, Nhật Nguyệt Tinh Hà, Hồng Mông chưa khai, thiên địa quy nhất..."

Vẻ mặt Phương Minh rất nghiêm túc, trong miệng niệm tụng đi chú ngữ, mà chú ngữ này lại khiến cho người ở đây đều trở nên khẩn trương hẳn lên, dám đem thiên địa cùng Hồng Mông thu vào trong đó, trong con mắt của mọi người tất nhiên là chú ngữ cực kỳ lợi hại.

Phải biết rằng, chữ ở bên trong chú ngữ cũng không phải là trắng trợn bịa đặt ra, nó cũng có quy tắc, người bình thường niệm tụng chú ngữ, mượn Đạo giáo đến nói, cũng nhiều nhất là nhắc tới tu hành, cho dù lên trên một chút cũng không dám.

Mà ngay cả Phương Chiến sau khi nghe Phương Minh niệm tụng chú ngữ, vẻ mặt cũng trở nên hơi có chút ngưng trọng, vẻ ngạo nghễ trên mặt biến mất không thấy.

Trong số mọi người, chỉ có Phương Minh đang cười thầm trong lòng, đây căn bản cũng không phải là chú ngữ gì gì cả, chẳng qua là cậu lừa dối, hơn nữa cậu cũng không có ý định thi triển chú ngữ, thi triển Thông Sơn Ấn cần chỉ thủ ấn mà thôi.

Phốc!

Chú ngữ đọc đến phân nửa, liên tiếp phun ra ba ngụm máu tươi, điều này làm cho không khí ở hiện trường càng khẩn trương hơn, cảm thấy Phương Minh này là đang thi triển thuật pháp mạnh mẽ ngay cả cậu cũng không thể nắm trong tay.

"Hồng Mông chưa khai, dựng dục thần linh, sau đó có cự nhân vung búa, một búa mở ra thiên địa Hồng Mông, Thanh giả nổi lên làm thiên, Trọc giả trầm xuống làm địa, nhưng thiên chưa từng cố, địa chưa từng ổn, vì vậy cự nhân hóa máu thịt thành đỉnh núi, đỉnh thiên lập địa ra!"

Oanh!

Ngay khi niệm xong lời này, bùa đột nhiên thiêu đốt, tiếp theo mọi người liền đột ngột phát hiện một ngọn núi xuất hiện ở trên đỉnh đầu Phương Chiến.

Ngọn núi này xuất hiện, cả người Phương Minh lại lui về phía sau vài bước, máu tươi không ngừng hộc ra, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào ngọn núi, thật giống như đây là hy vọng cuối cùng của cậu.

Chương 690: Cháu nên gọi bác là bác cả

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngọn núi hạ xuống!

Tròng mắt Phương Chiến co rút lại, nắm tay hai tay vung vẫy muốn đập bể ngọn núi này, nhưng mà một màn làm cho tất cả mọi người khiếp sợ xuất hiện.

Ngay khoảnh khắc khi nắm đấm của Phương Chiến va chạm cùng ngọn núi, tiếng xương vỡ vụn thanh thúy truyền ra, trong nháy mắt từ nơi nắm đấm của Phương Chiến máu me tung tóe, cả người càng là run lên, ngọn núi không hề ngăn trở đập xuống.

Oanh!

Phương Chiến trực tiếp bị ngọn núi này đập ngã trên mặt đất, mắt thấy ngọn núi liền phải rơi vào trên người Phương Chiến, tay phải của Phương Thiên giương lên, trường kiếm trong tay chém ra, một vòng kiếm quang bắn tới, trong nháy mắt chém ngọn núi kia thành hai nửa, đồng thời sau khi kiếm quang đánh về phía ngọn núi, lại đi về hướng Phương Minh.

Sắc mặt Phương Minh hơi có chút biến hóa, nhưng cuối cùng cũng không vận dụng thực lực chân chính, chỉ là thân thể hơi lóe lên, kiếm quang xẹt qua cánh tay cậu, lưu lại một vết máu.

Hít!

Cho dù là ngọn núi rơi xuống đập Phương Chiến, hay là Phương Thiên đột nhiên ra tay, một màn trước mắt khiến tất cả mọi người ở đây chấn động.

Phương Minh, dĩ nhiên chiến thắng Phương Chiến đứng đầu Tứ Đại Công Tử!

Phải biết rằng Phương Chiến cũng không phải hạng người thực lực thấp kém như Chu Thương, mặc dù cũng là tứ đại công tử, thế nhưng tất cả mọi người trong giới tu luyện đều biết, giữa Chu Thương thậm chí cả Mục Võ cùng Phương Chiến có chênh lệch cực lớn, dù sao Phương Chiến cũng là cường giả Địa Cấp tầng bốn, tầng bốn đại biểu cho đã bước vào Địa Cấp trung kỳ, hoàn toàn khác với Địa Cấp tầng ba Chu Thương.

Đám người ở đây nghĩ tới nếu như Phương Minh vận dụng lá bài tẩy, có thể Phương Chiến sẽ bại, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên bại thảm như vậy!

"Chú ngữ kia rốt cuộc là câu thần chú gì, không ngờ lại có uy lực mạnh mẽ như vậy, Phương Minh chẳng qua chỉ là Địa Cấp tầng hai, thi triển chú ngữ này dĩ nhiên có thể đánh bại Địa Cấp tầng bốn đỉnh tiêm là Phương Chiến."

"Thiên địa Hồng Mông, tôi biết ngay chú ngữ trâu bò như thế khẳng định sẽ có uy lực không bình thường, quả nhiên là không ngoài dự liệu của tôi."

Trong số đám người ở đây, mấy vị quản sự nhà họ Mục cũng mang theo vẻ kinh ngạc trên mặt, không ngờ ngọn núi này lại có uy lực như vậy, nếu như không có Phương Chiến ra tay, như vậy chẳng phải người nên té xuống đất lúc này là bọn họ sao?

Nếu nói như vậy, vậy bọn họ còn phải cảm tạ Phương Chiến,

để cho bọn họ không mất mặt như vậy.

Lúc này Phương Chiến đang nằm dưới đất, sắc mặt tái xanh, đường đường đứng đầu Tứ Đại Công Tử, trước mặt nhiều người như vậy bị một người có thực lực kém hơn mình đánh nằm trên đất, điều này làm cho mặt mũi của hắn hoàn toàn mất hết, cả khuôn mặt đều nóng hừng hực.

"Xem ra lần này Tứ Đại Công Tử quả thật đều là phế vật." Kiều Hạo lạnh lùng mở miệng, Phương Chiến chiến bại là chuyện hắn không thể dự liệu đến, nhưng kết quả này đối với hắn mà nói lại là một kết quả cực kỳ vừa lòng.

"Vừa rồi do tôi không phòng bị, sơ suất chịu nhiều thua thiệt mà thôi." Phương Chiến từ dưới đất đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh mang theo sát ý, giờ khắc này hắn đã bất chấp bác cả nhà mình giao phó không thể gây tổn thương cho Phương Minh.

"Phương Chiến, dừng tay!"

Phương Thiên mở miệng, với tư cách là người nhà họ Phương, Phương Chiến mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, vẻ mặt của hắn lại không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào, ngược lại bên trong mắt còn có vẻ hưng phấn vẻ, nhất là vừa rồi hắn vừa thu được tin tức ông lão nhà họ Phương kia truyền tới.

Toàn bộ tin tức về Phương Minh, những tin tức này khiến cho trong đầu của hắn có một suy đoán rất lớn mật, nếu như cái suy đoán này trở thành sự thật mà nói, vậy đối với nhà họ Phương đến nói liền là một chuyện tốt.

Đám người ở đây không biết suy nghĩ trong đầu Phương Thiên lúc này, chỉ thấy đột nhiên Phương Thiên mở miệng, ánh mắt của người nhà họ Mục nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ có chút hả hê, trong suy nghĩ của bọn họ, Phương Minh xuất kỳ bất ý

đánh bại Phương Chiến, làm mất mặt nhà họ Phương, nhất định Phương Thiên muốn tìm trở về.

Dù cho Phương Thiên sợ bị người ta nói lấy lớn bắt nạt nhỏ không ra tay với Phương Minh, nhưng khẳng định cũng cần phải hơi nghiêm phạt Phương Minh một chút đấy, nếu không mà nói mặt mũi nhà họ Phương để vào đâu?

"Bác cả, cháu có thể báo thù."

Phương Chiến nghe được bác cả nhà mình gọi mình lại, vội vã bảo đảm, mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, tự nhiên hắn muốn tìm trở về.

"Cháu hãy lui ra sau!"

Phương Thiên không quá quan tâm tới Phương Chiến, cũng không để ý vẻ không cam lòng trên mặt Phương Chiến, mà là đi tới phía trước Phương Minh, đột nhiên mở miệng nói: "Cho tôi mượn ba giọt máu của cậu."

Phương Minh có chút cổ quái liếc nhìn Phương Thiên, thật ra cậu không muốn kết thù cùng nhà họ Phương, hơn nữa người trước mắt này tuy rằng cũng là Địa Cấp tầng tám, nhưng cậu có thể cảm giác được, vị Địa Cấp tầng tám này có thực lực hoàn toàn khác với mấy vị trưởng lão nhà họ Mục, cho dù mình cũng không nắm chắc có thể chiến thắng đối phương.

Nhưng hắn không lấy lại danh dự thay cháu hắn, tìm mình muốn ba giọt máu làm gì? Hơn nữa, mình đây diễn kịch đều ói ra nhiều máu như vậy, hắn muốn máu trực tiếp tìm trên mặt đất là được rồi.

Nhìn ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía mặt đất, Phương Thiên nhìn theo ánh mắt của Phương Minh thấy được máu trên đất, trên mặt cũng có vẻ lúng túng, hiển nhiên hắn biết ánh mắt cổ

quái vừa nãy của Phương Minh là có ý gì.

"Khụ khụ, tôi muốn chính là tinh huyết mà không phải máu bình thường này."

Bất đắc dĩ, Phương Thiên chỉ có thể giải thích một lần, đồng thời còn ném cho Phương Minh một cái ánh mắt "Ngươi hiểu mà", tuy rằng từ khi bắt đầu chiến cùng Chu Thương đến vừa rồi thi triển chú ngữ, Phương Minh không ngừng thổ huyết, thế nhưng lấy nhãn lực của Phương Thiên tự nhiên có thể thấy được mấy ngụm máu cậu phun ra chỉ là máu bình thường, đối với người tu luyện đến nói, những giọt máu bình thường này căn bản cũng không tính là gì, chỉ cần có dược liệu đầy đủ có thể bù lại rất nhanh.

Người tu luyện chú ý huyết khí, mà huyết khí này cũng không phải chỉ máu bình thường, mà là tinh huyết trong cơ thể người, trên người người thường chỉ có vài giọt tinh huyết như vậy, mà người tu luyện tùy thực lực không ngừng tăng lên, sẽ cô đọng máu, cuối cùng ngưng tụ thành tinh huyết.

Mà cái gọi là huyết thống giới tu luyện nói kỳ thực chính là chỉ tinh huyết, chỉ có tinh huyết mới có thể truyền thừa tiếp, đương nhiên truyền thừa có hai loại khả năng, một loại là bị pha loãng, một loại là biến dị, chẳng qua phần lớn đời sau đều thuộc loại trước, duy chỉ có dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể biến dị.

Thấy Phương Minh trầm mặc không trả lời, Phương Thiên cũng biết yêu cầu này của hắn hơi quá đáng, người tu luyện nào sẽ nguyện ý lãng phí máu tươi của mình.

"Yên tâm, tôi sẽ không lấy tinh huyết của cậu làm chuyện gì tổn thương tới cậu, ngoài ra tôi cũng sẽ không trắng trợn muốn ba giọt tinh huyết của cậu, chỉ cần cậu cho tôi ba giọt tinh huyết, nhà họ Phương chúng tôi sẽ không tìm cậu gây bất kỳ phiền phức gì, kể cả cháu tôi Phương Chiến."

Phương Thiên nghĩ kỹ, nếu như lấy được tinh huyết rồi, kết quả cuối cùng lại là hắn đoán sai, vậy cũng không có gì, dù sao thì thế lực lớn như nhà họ Phương bọn họ cũng không có khả năng nhằm vào một tên tiểu bối, nhưng nếu như kết quả chứng minh được suy đoán của hắn là đúng, vậy nhà họ Phương càng sẽ không đối phó với Phương Minh, cho nên hắn đưa ra hứa hẹn này cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là đám người ở đây lại không biết suy nghĩ của Phương Thiên, sau khi nghe thấy những lời Phương Thiên nói toàn bộ đều một mảnh xôn xao, Phương Chiến bị người đánh bại, vậy mà nhà họ Phương lại có thể nuốt trôi cơn tức này, không gây sự với Phương Minh.

"Bác cả!"

"Im miệng."

Phương Chiến bất mãn, mới vừa mở miệng nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Phương Thiên cùng tiếng quát bảo kia buộc ngừng lại, mặc dù hắn là người đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, nhưng đối với vị bác cả này vẫn luôn tràn đầy kính sợ.

"Tốt, tôi đáp ứng."

Một bên khác, cuối cùng Phương Minh cũng gật đầu đáp ứng, ba giọt tinh huyết đối với người tu luyện đến nói cũng không tính nhiều, huống chi thân thể của cậu đã trải qua ngâm thuốc tẩy lễ, tinh huyết muốn vượt xa người tu luyện bình thường, ba giọt tinh huyết càng không coi vào đâu.

Vươn ngón tay ra, Phương Minh vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, ba giọt tinh huyết trong suốt từ ngón tay chậm rãi nhỏ xuống, mà trong nháy mắt khi tinh huyết nhỏ giọt xuống, tay phải của Phương Thiên liền vung lên, ba giọt tinh huyết này phiêu phù tới trước người hắn.

Phương Thiên không chạm ba giọt tinh huyết này, mà là bọc ba giọt tinh huyết này biến mất ngay tại chỗ, biến cố này khiến cho người ở đây đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Mà ngay cả Phương Minh cũng nhíu nhíu mày, cậu có thể cảm giác được ánh mắt của vị cường giả nhà họ Phương này khi nhìn cậu rất không bình thường, dường như có tình cảm phức tạp gì đó.

"Đại ca, không thể trì hoãn thời gian nữa, để tránh đêm dài lắm mộng, để cho đệ ra tay trực tiếp tiêu diệt người này."

Nhà họ Mục bên kia, nhị trưởng lão nhà họ Mục cũng không nhịn được, lúc này tràng diện ở đây đã chậm rãi thoát khỏi sự khống chế của nhà họ Mục, biến thành sự tranh đoạt giữa Thập đại môn phái, vấn đề này không là nhà họ Mục bọn họ có thể nhúng tay, cho nên dưới mắt tốt nhất thừa dịp khi thập đại môn phái còn chưa tranh đấu, tạm thời giải quyết xong Phương Minh.

"Lão nhị đệ phải cẩn thận, người này quỷ kế đa đoan, có thể còn giấu diếm hậu thủ."

Tộc trưởng nhà họ Mục cũng gật đầu đồng ý, chỉ là nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

"Đại ca yên tâm, cho dù người này lại có lá bài tẩy, vậy cũng chẳng qua là Địa Cấp tầng hai, đệ cũng không tin hắn có thể vượt qua sáu cảnh giới chống lại đệ."

Nhị trưởng lão nhà họ Mục rất có lòng tin với bản thân mình, chậm rãi bước ra ngoài, mà thấy vẻ âm tàn trên mặt nhị trưởng lão nhà họ Mục đang đi về phía mình, trong mắt Phương Minh cũng có một tia sáng lóe lên, kế hoạch đến nơi này đã xuất hiện biến cố, nhưng nếu như có thể giết chết một vị trưởng lão nhà họ Mục mà nói, đây cũng không tính đã thất bại.

"Phương Minh, để cho mày sống đến nay đã quá lâu, lão phu cũng không trổ tài miệng lưỡi gì với mày nữa, lần này nhất định sẽ đánh chết mày."

Nhị trưởng lão nhà họ Mục cũng không nói nhiều, trên tay hắn xuất hiện một cây quải trượng, bên trên cây quải trượng này có khắc Long văn, hiện ra đen nhánh sáng bóng, vừa nhìn đã có thể nhận ra nó được dùng ô trầm mộc trân quý chế tạo.

Thấy trưởng lão nhà họ Mục muốn ra tay, lực chú ý của đám người ở đây lại bị hấp dẫn, nhưng mà lần này không đợi nhị trưởng lão nhà họ Mục giơ quải trượng lên, một tiếng quát lớn bất chợt truyền tới.

"Mục Phàm, không muốn chết liền buông quải trượng của ông ra!"

Tiếng quát lớn truyền ra, sau một khắc Phương Thiên liền xuất hiện ở trước người Phương Minh, mà sau khi mọi người thấy Phương Thiên, trên mặt đều mang theo vẻ nghi hoặc, ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục, chẳng lẽ nhà họ Phương muốn nhúng tay?

"Phương huynh, đây là ân oán giữa nhà họ Mục tôi cùng Phương Minh, dường như không có liên quan gì với nhà họ Phương."

Nhị trưởng lão nhà họ Mục tên thật là Mục Phàm, bị người uy hiếp như thế trong lòng hắn cũng cực kỳ khó chịu, chỉ là nghĩ đến thân phận cùng thực lực của đối phương, hắn chỉ có thể mạnh mẽ đè xuống lửa giận trong lòng.

"Tại sao không có quan hệ, đương nhiên là có quan hệ."

Giờ khắc này vẻ mặt Phương Thiên có chút kích động, liền ngay cả nói chuyện cũng đã không có sự ngắn gọn của cao thủ,

ngược lại còn có vẻ hơi dong dài, chỉ là đáp lại Mục Phàm một câu, sau đó liền đưa mắt nhìn về phía Phương Minh.

"Phương Minh, nếu như bác không nhận sai, cháu nên gọi bác một tiếng bác cả."

Đối mặt với Phương Minh, trên mặt Phương Thiên mang theo nụ cười hiền lành, hoàn toàn không có dáng dấp lạnh lẽo cô quạnh ban đầu, mà lời của hắn cũng khiến cho hiện trường trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 691: Phong thủy luân chuyển

Cháu nên gọi bác là bác cả!

Những lời này của Phương Thiên không những khiến Phương Minh sửng sốt, cũng làm cho tất cả mọi người ở hiện trường choáng váng, bởi vì bước chuyển ngoặt này tới quá nhanh, tựa như vòi rồng...

Phương Minh là người nhà họ Phương?

Đây là một kết quả khiến mọi người ở đây khiếp sợ, nếu như vậy, vậy vì sao trước đây khi nhà họ Mục khi truy sát Phương Minh, nhà họ Phương không ai đứng ra?

Hơn nữa đám người ở đây cũng phát hiện, vẻ khiếp sợ trên mặt Phương Minh cũng không khá hơn bọn họ là bao, nói rõ thân làm người trong cuộc Phương Minh cũng mộng bức cùng khiếp sợ y như bọn họ.

Trong số mọi người, muốn nói vẻ mặt ai phức tạp nhất thì đó chính là Phương Chiến cùng người nhà họ Mục.

Bị Phương Minh đánh bại khiến cho trong lòng Phương Chiến cực kỳ khó chịu, nếu như không phải bác cả nhà mình ngăn cản hắn đã sớm ra tay lấy lại danh dự, nhưng bây giờ bác cả lại nói cho hắn biết, Phương Minh cũng là người nhà họ Phương bọn họ, hơn nữa còn là người cùng thế hệ với hắn, đây chẳng phải là nói hắn lần này chắc chắn phải mất mặt rồi sao? Căn bản không hề cơ hội tìm trở về.

Phải biết rằng nhà họ Phương một quy tắc thép, đó chính là tộc nhân không được tùy tiện ra tay đấu nhau, bằng không bất kể địa vị tôn quý cỡ nào, đều sẽ phải chịu tộc quy nghiêm phạt, hơn nữa còn là trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc. Ngày trước nhà họ Phương cũng từng có một thiên tài, người này ỷ vào bản thân có thiên tư tuyệt luân, được các trưởng lão bên trên yêu thích, không để ý tộc quy lén phế bỏ một tộc nhân, hơn nữa tộc nhân kia còn không phải dòng chính, thiên phú tu luyện cũng chỉ bình thường, nhưng kết quả sau cùng vị thiên tài kia bị trưởng lão tự mình phế bỏ tu vi, sau đó nhốt ba mươi năm.

Cho nên, cho dù Phương Chiến có thiên phú cao tới đâu, hắn cũng không dám vi phạm tộc quy ra tay với Phương Minh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải xác định Phương Minh thật sự là đệ tử của nhà họ Phương bọn họ.

"Bác cả, nếu như cháu nhớ không lầm, dường như nhà họ Phương chúng ta không có tộc nhân lưu lạc bên ngoài, các chú bác khi ra ngoài đi lại cũng càng không thể nào lưu chủng ở bên ngoài đấy, dù sao đây cũng là luật thép của nhà họ Phương chúng ta."

Phương Chiến mở miệng, dựa theo gia quy của nhà họ Phương, đệ tử trẻ tuổi nhà họ Phương rời núi đi lại, không cho phép tư định chung thân, cũng không cho phép lưu lại con nối dòng ở bên ngoài, bằng không một khi bị gia tộc phát hiện, sẽ phải chịu nghiêm phạt cũng không nhẹ hơn bao nhiêu so với tranh đấu trong tộc.

Chính là bởi vì có tộc quy này, do đó cho tới bây giờ nhà họ Phương không có tộc nhân lưu lạc bên ngoài, chẳng qua nếu như người trẻ tuổi nhà họ Phương có quen biết phụ nữ ở bên ngoài khác lại giấu giếm trong tộc thì sao? Chẳng lẽ loại tình huống này không thể xuất hiện sao?

Phương Chiến không biết gia tộc khác, thế nhưng hắn biết ở nhà họ Phương là tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện như

vậy, nguyên nhân rất đơn giản, nhà họ Phương có một bảo bối, có người nói món bảo bối này cùng là thủy tổ nhà họ Phương lưu lại, mỗi một người nhà họ Phương từ khi sinh ra đều sẽ lưu lại tinh huyết ở bên trên, một khi có con cái cùng dòng máu ở bên ngoài mà nói, những trưởng lão kia liền có thể nhận ra được.

Món bảo bối này là cái gì thì Phương Chiến cũng không biết, toàn bộ nhà họ Phương cũng chỉ có các trưởng lão Thiên Cấp mới có tư cách biết cái này, ngoài ra những người được bồi dưỡng để kế thừa chức tộc trưởng đời kế tiếp mới có thể biết nhiều hơn một chút, nếu không cho dù là cường giả Địa Cấp đại viên mãn nhà họ Phương cũng hoàn toàn không biết.

"Đương nhiên bác biết, nhưng Phương Minh thực sự là em họ của cháu, hơn nữa vừa rồi bác đã thí nghiệm máu tươi của Phương Minh cùng bác, có thể hoàn mỹ dung hợp vào một chỗ, là huyết mạch nhà họ Phương không giả được."

Trong lời nói của Phương Thiên còn có điều giấu giếm, nếu như đổi lại đệ tử khác nhà họ Phương khẳng định là không thể nào có lưu huyết mạch ở bên ngoài, thế nhưng người kia khác biệt, phải biết rằng sở dĩ trước đây vị kia rời khỏi nhà họ Phương, trong đó có một bộ phận nguyên nhân là vì một cô gái.

Về phần món bảo bối trong tộc đó sở dĩ không hiện ra rõ ràng, đó là bởi vì trước đây vị kia đã lấy tinh huyết của bản thân đi, đã không có máu tươi của hắn, làm sao phía trên kia có thể hiện ra rõ ràng đời sau của hắn đây.

Phương Thiên nói xong lời này, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, mà giờ khắc này trên mặt Phương Minh đã không còn vẻ kinh ngạc, thay vào đó là vẻ suy tư.

Hắn tin tưởng Phương Thiên không nói láo, bởi vì không cần như thế, dù sao hắn chỉ triển lộ ra thiên phú tu luyện là Địa Cấp tầng hai, tuy rằng vừa đánh bại Phương Chiến, nhưng ở rất nhiều

người xem ra chẳng qua cậu chỉ dựa vào thuật pháp mạnh mẽ đã vượt qua cảnh giới, thuộc về vận dụng thuật cấm kỵ.

Thiên phú tu luyện Địa Cấp tầng hai mặc dù không tệ, nhưng còn không đến mức khiến nhà họ Phương nhìn ở trong mắt, còn về thân phận sư phụ mình, ngay cả nhà họ Mục cũng dám ra tay với chính mình, làm sao nhà họ Phương lại để ý?

Kết hợp với lúc trước Phương Thiên lấy đi ba giọt tinh huyết của bản thân, Phương Minh gần như có thể xác định, hẳn bản thân mình thật sự là người nhà họ Phương.

Mình là người nhà họ Phương, mà sư phụ mình lại vừa lúc đặt tên cho mình là Phương Minh, trước đây sư phụ mình có nói qua, sau khi chính mình được truyền thừa Vu Sư, ông ấy liền không cách nào thôi diễn đến bất kỳ tin tức gì ở trên người mình nữa, thế nhưng ở trước đó, có lẽ sư phụ mình cũng đã từng thôi diễn cho mình, cho nên mới có một cái tên như vậy.

Hơn 20 năm trước, sư phụ mình đã có được thực lực Chí Tôn, Phương Minh không nghĩ rằng chuyện sư phụ thôi diễn quá khứ tương lai của mình sẽ làm khó sư phụ, cho nên việc sư phụ lấy họ tên cho mình như vậy đã có thể nói rõ một số vấn đề.

"Phương Minh, cháu thực sự người nhà họ Phương chúng ta, tình huống cụ thể đến lúc đó bác sẽ nói cặn kẽ nói cho cháu biết, chẳng qua dưới mắt nên giải quyết vấn đề của cháu trước."

Ánh mắt Phương Thiên chuyển hướng nhìn về phía tộc trưởng nhà họ Mục bên này, mà cao tầng nhà họ Mục cảm thụ được ánh mắt bất thiện của Phương Thiên, âm thầm run rẩy, một cỗ hối hận xông lên đầu.

Nếu như bọn họ biết Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương, trước đây tuyệt đối sẽ không khiến Mục Võ ra tay với Phương Minh, cho dù Liêu Phàm đại nhân bởi vì có ân oán với Bổ Thiên

Chí Tôn buộc phải ra tay đối phó Phương Minh, nhà họ Mục bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không nhúng tay trong đó.

Nếu như biết Phương Minh là người nhà họ Phương, cho dù việc này đã xảy ra, cho dù thật sự có tổng giám mục Giáo Hội phương Tây xuất hiện, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không phát thiếp anh hùng, mà sẽ lén vận dụng tất cả lực lượng nhà họ Mục tiêu diệt Phương Minh.

Hiện tại có nhà họ Phương ra mặt, nhà họ Mục bọn họ còn có thể làm gì được Phương Minh sao?

"Phương huynh, thù oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục tôi tin tưởng anh cũng biết, mệnh của con cháu đệ tử nhà họ Phương các anh là mệnh, lẽ nào mệnh của con cháu đệ tử nhà họ Mục tôi lại không phải là mệnh sao? Huống chi hai người em trai của tôi đều đã chết hết rồi."

Tộc trưởng nhà họ Mục mở miệng, nhưng mà căn bản Phương Thiên không có ý định nể mặt hắn, trực tiếp cười lạnh nói: "Nhà họ Mục các người cả một gia tộc bắt nạt một mình cháu tôi không nói, tiểu nhân đánh không lại thì đại nhân tới, ngay cả chút mặt mũi cũng không cần, ông nói xem tôi đây có cần báo lên với trưởng lão nhà họ Phương chúng tôi, nói nhà họ Mục các người bắt nạt đệ tử tộc tôi, khiến trưởng lão tộc tôi tìm nhà họ Mục các người lý luận?"

Lời Phương Thiên nói vừa ra khỏi miệng, cao tầng nhà họ Mục biến sắc, nếu thật khiến trưởng lão nhà họ Phương ra mặt, vậy có nghĩa chuyện này sẽ biến thành chuyện giữa hai gia tộc là nhà họ Phương cùng nhà họ Mục, đến lúc đó nhà họ Mục bọn họ sẽ không có cách nào bình ổn chuyện này.

"Nói chung, mấy người đã chết của nhà họ Mục các người đều là gieo gió gặt bão, lúc này một mình tôi làm chủ ngừng vấn đề này tại đây, sau này nhà họ Mục các người không được tìm cháu

tôi gây phiền phức, càng không cho phép có ý đồ gì, nếu không chờ đợi nhà họ Mục các người chính là một kích lôi đình của nhà họ Phương chúng tôi."

Người ở đây nghe thấy những lời Phương Thiên nói, vẻ mặt nguyên một đám cũng đều trở nên quái dị, ở mấy phút trước còn là nhà họ Mục lấy thế đè người đối phó Phương Minh, không nghĩ tới chỉ chớp mắt hình thức liền thay đổi.

Đều nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân chuyển, nhưng bây giờ mới qua ba phút thôi...

Chương 692: Ước hẹn ba năm

Phong thủy luân chuyển!

Giọng điệu bá đạo của Phương Thiên khiến cho toàn trường xôn xao, cũng làm cho sắc mặt đám người tộc trưởng nhà họ Mục trở nên cực kỳ khó coi.

Nhà họ Phương, bọn họ không đắc tội nổi, nhưng cứ buông tha Phương Minh như vậy, vậy nhà họ Mục bọn họ sẽ trở thành trò cười của toàn bộ giới tu luyện, hai vị trưởng lão lại thêm nhiều đệ tử tinh anh như vậy đều chết trên tay Phương Minh, mà nhà họ Mục bọn họ chỉ có thể mặc cho Phương Minh tiếp tục tiêu dao, đây là đả kích trí mệnh đối với thanh danh và uy vọng nhà họ Mục.

Nhưng không buông tha Phương Minh lại có thể làm sao?

Nếu Phương Thiên đã nói ra những lời như vậy, hơn nữa còn nói ra ngay trước mặt nhiều người trong giới tu luyện tới thế, vậy mà nhà họ Mục bọn họ còn tiếp tục nhắm vào Phương Minh, chắc chắn nhà họ Phương sẽ ra tay, đến lúc đó cho dù là lão tổ nhà mình cũng không đỡ nổi nhà họ Phương.

Nhà họ Mục không nghĩ tới, lá bài tẩy của Phương Minh mà bọn họ kiêng kỵ nhất còn chưa thấy, thế mà đã xuất hiện một chuyện khiến bọn họ còn khó chịu hơn cả lá bài tẩy của Phương Minh.

"Phương Minh cháu yên tâm, trước đây bác cả không biết thân phận của cháu, nếu hiện tại đã biết rõ cháu là người nhà họ Phương chúng ta, vậy thì tuyệt đối không có lý nào lại để người khác bắt nạt cháu, trong giới tu luyện, làm sao có thể cho phép

người ngoài bắt nạt đệ tử nhà họ Phương chúng ta."

Phương Thiên nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà Phương Minh chỉ giật giật khóe miệng, căn bản cậu chưa từng nghĩ chuyện thu tay với nhà họ Mục.

"Phương Thiên, cho dù cậu ta là đệ tử của nhà họ Phương các người, nhưng trên đời này nào có chuyện chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, tổn thất của nhà họ Mục tôi cũng không kém, chẳng lẽ lại muốn nhà họ Mục tôi ngồi xem cậu ta tiếp tục trưởng thành, đợi khi đã trưởng thành đến trình độ đầy đủ, lại ra tay với nhà họ Mục tôi? Vấn đề này lão tổ nhà họ Mục tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng."

Tộc trưởng nhà họ Mục mở miệng, tuy rằng nhà họ Phương mạnh mẽ, nhưng nhà họ Mục bọn họ có lão tổ ở, cũng có cường giả Thiên Cấp tồn tại, thật muốn vạch mặt, cũng có thể mang tới phiền toái không nhỏ cho nhà họ Phương, huống chi tuy rằng nhà họ Phương là môn phái đứng đầu trong giới tu luyện, nhưng đừng quên còn có Tông Thánh Cung đang nhìn chằm chằm nhà họ Phương như hổ đói.

Phương Thiên nhíu mày một cái, lão tổ nhà họ Mục đúng thật là một tồn tại khó giải quyết, là một cường giả Thiên Cấp uy tín lâu năm, nhà họ Phương muốn gặm được cục xương là nhà họ Mục này, sợ rằng tự thân cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ, huống chi còn có Tông Thánh Cung, Thái Ất Lâu cùng với Thiên Long Tông những thế lực này ở phía sau nhìn chằm chằm.

"Hừ, sự tình lần này chấm dứt từ đây, ngày sau Phương Minh cũng sẽ không lại lấy ân oán lần này chủ động tìm nhà họ Mục các người phiền phức, điểm này tôi có thể bảo đảm."

Phương Thiên lựa chọn lui nhường một bước, dưới cái nhìn của hắn cháu trai nhà mình này cũng không tổn thất gì, ngược lại nhà họ Mục đã chết hai vị trưởng lão và nhiều đệ tử tinh anh như

vậy, coi như kiếm lời, không cần phải tiếp tục nhắm vào nhà họ Mục không thả.

Tộc trưởng nhà họ Mục nghe được lời của Phương Thiên, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cũng biết đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, Phương Thiên đã nói ra lời này trước mặt nhiều người như vậy, vậy sau này cho dù Phương Minh muốn tìm nhà họ Mục phiền phức, cũng sẽ bị nhà họ Phương ngăn cản, bởi vì cái này quan hệ đến vấn đề thành tín của nhà họ Phương.

Với tư cách là môn phái đứng đầu trong giới tu luyện, nhà họ Phương phải giữ vững phong độ, đương nhiên không thể lật lọng.

Nhưng ngay khi nhà họ Mục chuẩn bị đáp ứng, Phương Minh mở miệng.

"Ân oán giữa tôi và nhà họ Mục là không thể nào cắt, trừ phi nhà họ Mục diệt vong, hoặc là tôi bị nhà họ Mục giết chết, bằng không vẫn cục diện không chết không thôi."

Phương Minh không có ý định hòa giải với nhà họ Mục, tuy rằng cậu cũng không có lòng trung thành gì đối với nhà họ Phương, nhưng cậu biết nếu để cho Phương Thiên cùng nhà họ Mục đạt thành hiệp nghị, sau này cậu muốn đối phó với nhà họ Mục nữa, sợ rằng nhà họ Phương sẽ đứng ra ngăn cản.

"Phương Minh!"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Phương Thiên giật mình một chút, mà trên mặt tộc trưởng nhà họ Mục thì lại lộ ra vẻ vui mừng, Phương Minh không muốn hoà giải là tốt nhất, nói như vậy ngay cả nhà họ Phương cũng không tiện nói gì.

"Phương Minh, cháu đây là hồ đồ!"

Phương Thiên trừng mắt nhìn Phương Minh, hắn đã coi Phương Minh trở thành hậu bối, đương nhiên trực tiếp bày ra uy

nghiêm của trưởng bối, mà mấu chốt hơn là hắn không cho rằng Phương Minh là đối thủ của nhà họ Mục.

"Tiền bối có ý tốt tôi ghi khắc trong lòng, nhưng tôi và nhà họ Mục là thù sinh tử, phải báo."

Phương Minh quay qua ôm quyền với Phương Thiên, nếu như cậu thực sự bỏ qua thù hận với nhà họ Mục, những đệ tử đã chết thảm của Thanh Y Môn, còn có đám người Giang Tẩu Khách vì cứu cậu mà hi sinh, cậu có mặt mũi nào đi gặp mấy vị này?

"Tốt, mặc dù là đối địch, nhưng dũng khí cùng can đảm của Phương Minh cậu khiến tôi phải bái phục."

Người trẻ tuổi nhà họ Mục là Mục Khải chuyển động tròng mắt vài cái, sau khi quay qua đưa mắt ra hiệu với tộc trưởng cùng trưởng lão nhà mình, đột nhiên mở miệng nói: "Nhưng nếu như để cho cậu quyết đấu cùng nhà họ Mục lúc này, khó tránh khỏi có chút bắt nạt người, không bằng liền định ra ước hẹn mười năm, nhà họ Mục tôi cho cậu thời gian mười năm, trong vòng mười năm này nhà họ Mục tôi sẽ không tìm cậu gây phiền toái, sau mười năm song phương ước chiến."

Mục Khải rất thông minh, hắn biết nhất định Phương Thiên sẽ không mặc cho Phương Minh đối chiến cùng nhà họ Mục ngay lúc này, cho nên dứt khoát đưa ra một ước hẹn mười năm, thời gian mười năm, cho dù Phương Minh có thiên tài hơn nữa, nhưng có thể đến Địa Cấp hậu kỳ cũng đã rất không tồi, đến lúc đó thật muốn ước chiến cũng không có khả năng là đối thủ của nhà họ Mục bọn họ, hơn nữa đến lúc đó cho dù là nhà họ Phương cũng không có lời gì có thể nói.

Không thể không nói đầu óc Mục Khải chuyển động quá nhanh, mà trên mặt tộc trưởng cùng trưởng lão nhà họ Mục cũng lộ ra vẻ hài lòng, đầu óc tên đệ tử này của nhà mình thật đúng là linh hoạt, quả thật, nếu nói như vậy có thể tránh khỏi nhà họ

Phương trực tiếp nhúng tay, cũng để lại chút mặt mũi cho nhà họ Mục bọn họ.

Về phần chuyện sau mười năm Phương Minh có thực lực để quyết đấu với nhà họ Mục hay không, đây vốn không phải là vấn đề cần lo lắng, mười năm nhắc tới không ngắn, nhưng đối với người tu luyện đến nói cũng cũng không phải là quá dài, nhất là sau khi đã đạt tới Địa Cấp trung kỳ, người tu luyện bình thường trong suốt mười năm đều không nhất định có thể đề thăng một cảnh giới.

Con mắt Phương Minh hơi híp, nhà họ Mục tính toán điều gì trong lòng của cậu rõ rõ ràng ràng, không phải cho rằng dù mình trải qua mười năm trưởng thành cũng không có khả năng là đối thủ của nhà họ Mục bọn họ sao.

"Thời gian mười năm..."

Phương Thiên cũng đang trầm tư, dưới cái nhìn của hắn thời gian mười năm thực sự hơi ít một chút, mặc dù nói Phương Minh là đời sau của vị kia, nhưng cũng không có khả năng ở thời gian mười năm có thể chống lại toàn bộ nhà họ Mục.

"Tốt, ước chiến này tôi tiếp, chẳng qua thời gian để tôi tới định."

Phương Minh mở miệng, lời của cậu cũng không khiến đám người ở đây cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ cần Phương Minh có chút tự biết mình chắc chắn sẽ không đồng ý cái kỳ hạn mười năm này, hiện tại hẳn là muốn kéo dài thêm thời gian lại nói tiếp.

Hai mươi năm hoặc là ba mươi năm...

"Ba mươi năm là thích hợp nhất, nếu còn dài hơn đoán chừng nhà họ Mục sẽ không đáp ứng."

"Đúng vậy, thời gian ba mươi năm, dựa vào thiên phú của

người này cộng thêm nhà họ Phương toàn lực đào tạo, không chừng thật vẫn rất có khả năng đánh một trận cùng nhà họ Mục."

"Hẳn là hai mươi năm đến hai mươi lăm năm đi, chẳng qua cho dù là ba mươi năm tôi vẫn cảm thấy có chút phiêu lưu, dù sao thì lão tổ nhà họ Mục cũng là cường giả Thiên Cấp đấy."

"Các người đừng quên, lão tổ nhà họ Mục trở thành cường giả Thiên Cấp nhiều năm như vậy, chỉ sợ đã đi vào thời kỳ già yếu, thời gian ba mươi năm, có một số việc nhưng thật khó mà nói chắc được ah."

Đám người ở đây không ít kẻ lộ ra vẻ suy tư, ba mươi năm, không chừng vị lão tổ kia của nhà họ Mục đã sớm qua đời, cho nên nhất định nhà họ Mục [image]sẽ không đáp ứng thời gian này.

Tất cả mọi người đang suy đoán Phương Minh sẽ kéo dài thời gian ra, do đó sau khi Phương Minh nói câu kế tiếp ra khỏi miệng, ở đây một mảnh xôn xao, nguyên một đám dùng ánh mắt khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Minh.

"Ba năm, thời gian ba năm như vậy là đủ rồi, sau ba năm, tôi sẽ ước chiến cùng nhà họ Mục các người!"

Trên mặt Phương Minh có vẻ chắc chắn, dù cho lúc này Phương Thiên truyền âm đến trong tai cậu, cậu vẫn bất vi sở động (1).

(1) Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Thời gian ba năm này cũng không phải cậu tùy tiện nói một chút, lấy cảnh giới bây giờ của cậu đã có thể đối kháng với trưởng lão nhà họ Mục, chẳng qua là không cách nào đối mặt với hai vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, nhưng chỉ cần cho cậu thời gian ba năm, cho dù hai vị trưởng lão nhà họ Mục cùng ra tay cậu cũng không sợ.

Về phần lão tổ nhà họ Mục, căn bản cậu không có ý định dựa vào lực lượng của chính mình đánh bại đối phương, đến lúc đó chỉ cần tế ra pháp thân của sư phụ như vậy đủ rồi.

Ba năm, vậy là đủ rồi.

Nhưng mà đối với người ở đây đến nói, Phương Minh nói ra cái kỳ hạn ba năm này, thật là bọn họ làm chấn kinh, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ cái này căn bản là một chuyện không thể nào.

"Phương Minh, không nên hành động theo cảm tính."

Phương Thiên mở miệng, nhưng mà vẻ mặt Phương Minh cực kỳ chắc chắn không có bất kỳ ý muốn sửa đổi nào, Mục Khải của nhà họ Mục bên kia càng là lập tức tiếp lời, "Tốt, nhà họ Mục chúng tôi đã tiếp được, liền ước hẹn ba năm, sau ba năm lại mời đông đảo tiền bối đạo hữu giới tu luyện tới chứng kiến."

Mục Khải không muốn cho Phương Minh cơ hội đổi ý, nhưng mà căn bản hắn cũng không nghĩ tới, Phương Minh vốn không hề có ý định đổi ý.

"Ước hẹn ba năm là ước hẹn ba năm, nhưng Phương Minh có quyền lợi buông tha ước chiến lần này, một khi buông tha, sau này giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục không còn ân oán gì nữa."

Phương Thiên biết không thể nào khiến Phương Minh thay đổi chủ ý, từ một điểm này đến nói, sự quật cường của Phương Minh quả thực giống cha hắn như đúc, đều thuộc về cái loại tính tình đã quyết định sẽ không sửa đổi, chỉ có thể mau chóng bổ sung một câu.

Đối với Phương Thiên bổ sung, trong lòng nhà họ Mục tự nhiên là có chút không muốn, nhưng cũng biết đây đã là kết cục tốt nhất.

"Tốt, vậy ba năm sau nhà họ Mục tôi sẽ chờ cậu đến."

Tộc trưởng nhà họ Mục giải quyết dứt khoát, lập tức đưa mắt nhìn về phía đông đảo người tu luyện ở đây, ôm quyền nói: "Các vị đạo hữu, lần này cảm ơn mọi người nhận lời mời tới đây, chờ sau khi tôi trở về bẩm báo cho lão tổ, đến lúc đó tất nhiên lão tổ sẽ cho các vị đạo hữu một câu trả lời, hiện tại nhà họ Mục tôi cáo từ trước."

Đám người tộc trưởng nhà họ Mục đã không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào nữa, lần này nhà họ Mục bọn họ coi như đã mất mặt không nhẹ, hơn nữa còn phải bồi thường cho các thế lực lớn, nhất định hắn phải mau trở về báo tin tức cho lão tổ, để lão tổ định đoạt.

Tộc trưởng nhà họ Mục dẫn theo người nhà họ Mục trầm mặt rời khỏi, Phương Minh không ngăn cản, chỉ nhìn theo bóng lưng của người nhà họ Mục, trong ánh mắt có tia sáng hiện lên, ba năm... Vậy hãy để cho nhà họ Mục tiếp tục tồn tại thêm ba năm đi.

Người nhà họ Mục vừa đi, đám người ở đây cũng biết ở đây không có chuyện gì, rất nhiều người ánh mắt đều rơi vào trên người Phương Minh, bọn họ hiếu kỳ người trẻ tuổi này rốt cuộc là dựa vào cái gì xác định một chút ước hẹn ba năm đấy, tự tin từ đâu tới?

Ba năm a, nhất cá Địa Cấp tầng hai dựa vào cái gì cho rằng ba năm sau có thể chống lại nhà họ Mục?

"Thực sự là cuồng vọng tự đại, thiệt thòi bác cả còn bảo vệ hắn như thế, kết quả ba năm sau còn không là trở thành trò cười của giới tu luyện." Phương Chiến bĩu môi, nói thầm trong lòng.

Chương 693: Một cục diện rối rắm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Người nhà họ Mục đi rồi, đông đảo người tu luyện đến đây cũng chuẩn bị tán đi, chẳng qua đúng lúc này, Kiều Hạo mở miệng.

"Hai mươi mấy năm qua đi, Phương Thiên, một đời chúng ta này cũng đã đến lúc lại xác định một thứ hạng."

Lời Kiều Hạo nói, đưa tới sự khiếp sợ của đông đảo người tu luyện ở đây, sau đó liền mừng rỡ như điên, bọn họ biết đám người Kiều Hạo đến đây tuyệt đối không chỉ là bởi vì thiếp anh hùng.

So sánh với ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục, loại kết quả gần như nghiêng về một bên này, bọn họ càng muốn nhìn thấy sự tranh đấu giữa các thiên tài kiệt xuất của Thập đại môn phái, chiến đấu như vậy mới hồi hộp, hơn nữa không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

"Không sai, trước đây Phương Chính khiến chúng ta nản lòng thoái chí, nhưng nếu Phương Chính đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cũng đã tới lúc nên lập xếp hạng mới một lần nữa."

Chu Tinh của Thái Ất Lâu cũng theo chân mở miệng, mà giống Long Tử còn có mấy người khác nữa mặc dù không nói, nhưng bọn hắn xuất hiện ở nơi này, bản thân cũng đã nói rõ thái độ.

Giữa mấy môn phái lớn không thể nào toàn diện khai chiến, cường giả của thế hệ trước cũng sẽ không ra tay, cho nên so đấu chỉ có thể đặt ở Phương Thiên thế hệ này, bọn họ chính là nhóm người có thực lực mạnh nhất của các môn phái lớn ngoại trừ những cường giả thế hệ trước, thậm chí đại biểu cho thời gian tới của các môn phái lớn, bởi vậy giữa bọn họ ai có thể lực áp quần hùng, cũng liền có nghĩa thời gian tới chiến lực mạnh nhất của phái này sẽ cường thịnh hơn.

Sở dĩ nhà họ Phương có thể ngồi vững trên bảo tọa hạng nhất, không phải cũng là vì người mạnh nhất mỗi một thời đại đều xuất phát từ nhà họ Phương sao?

Chẳng qua trăm năm gần đây, ngoại trừ Phương Chính ra, chênh lệch của cường giả lĩnh quân của mỗi một thời đại nhà họ Phương cùng cường giả những môn phái khác cũng không phải rất lớn, chỉ có một chút mà thôi, cũng chính bởi vì vậy, trước đây khi Phương Chính xuất thế, quét ngang các đại thiên tài, gần như khiến những môn phái này tuyệt vọng, đã cho rằng trong thời gian trăm năm tới không cách nào lay động địa vị đứng đầu của nhà họ Phương.

Nhưng có lẽ là trời cao đố kỵ anh tài, hoặc có lẽ là thiên đạo luân hồi, không muốn nhìn thấy nhà họ Phương vẫn chiếm vị trí số một, vậy mà Phương Chính, vị thiên tài yêu nghiệt nhà họ Phương này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn, điều này làm cho các môn phái lớn thấy được hy vọng.

Mặc dù nói thực lực của Phương Thiên cũng không kém, nhưng rốt cuộc không giống Phương Chính không thể chiến thắng như vậy.

"Các người muốn chiến, đương nhiên tôi phụng bồi."

Phương Thiên không có bất kỳ tức giận nào, bởi vì này nằm trong dự liệu của hắn, lần này từ gia tộc đi tới, trưởng lão trong

tộc cũng đã nói với hắn, môn phái khác vẫn luôn nhìn chằm chằm nhà họ Mục như hổ đói, lần này chỉ sợ sẽ có sự cố.

Cũng chính bởi vì điểm này, lần này hắn mới sẽ đích thân xuất hiện, bằng không mà nói, chỉ dựa vào thiếp anh hùng của nhà họ Mục kia thì ngay cả Kiều Hạo cũng không hấp dẫn được, làm sao có thể hấp dẫn đến hắn đến đây.

"Ba ngày sau, chúng ta tìm một chỗ thống khoái chiến một hồi, ngày hôm nay tôi không có tâm tình phụng bồi."

Lời của Phương Thiên vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt không ít người ở đây lộ ra vẻ tiếc nuối, nếu như mấy vị này không đánh nhau ngay, sợ rằng ba ngày sau bọn họ sẽ không thấy được.

"Tốt."

Kiều Hạo không phủ quyết, bởi vì hắn biết vì sao Phương Thiên phải dời thời gian tới ba ngày sau, không phải bởi vì Phương Thiên sợ hãi, mà là vì nếu Phương Minh kia là tộc nhân lưu lạc bên ngoài của nhà họ Phương, tất nhiên lúc này Phương Thiên có rất nhiều chuyện phải xử lý, chỉ có xử lý xong mới có thể toàn tâm toàn lực đối chiến cùng bọn họ.

Tuy rằng Kiều Hạo muốn đánh bại Phương Thiên, nhưng thiên tài giống như hắn vậy tuyệt đối khinh thường chuyện dùng một số mánh khóe cùng thủ đoạn nhỏ bỉ ổi hạ lưu, muốn thắng đó cũng là thắng được đường đường chánh chánh, bằng không mà nói cho dù thắng, đó cũng là thắng mà không anh hùng, hơn nữa căn bản cũng không thay đổi được khí vận của nhà họ Phương.

Khí vận đại đạo, không phải dựa vào thủ đoạn xấu xa có thể cướp đoạt, đó cũng là vì thiên đạo không thể lừa gạt, duy chỉ có dùng thủ đoạn quang minh chánh đại mới có thể đoạt được khí vận.

Kiều Hạo đồng ý, đám người Chu Tinh cũng đều không có dị nghị gì, về phần ba ngày sau mọi người ở đây thi đấu ở nơi nào, mặc dù không nói ra địa điểm cụ thể, nhưng hiển nhiên đám người Phương Thiên đều hiểu rõ trong lòng.

"Ah đúng rồi, tôi cảm thấy vị trí Tứ Đại Công Tử cũng đã tới lúc phải thay đổi, đến lúc đó tôi sẽ phái hậu bối đệ tử đi tới theo."

"Thiên Long Tông tôi cũng là như thế."

Sắc mặt Phương Chiến có chút khó coi, đối phương nói lời này chính là đang nói cho hắn nghe, nói cách khác ba ngày sau chẳng những bác cả sẽ có một hồi ác chiến, ngay cả hắn cũng là như thế, mấu chốt hơn là đệ tử trẻ tuổi của thập đại môn phái thế hệ này rất thần bí, căn bản không có mấy người xuất thế, mà tự mình thân là đệ nhất công tử, nhưng thủy chung bại lộ ở trước mắt mọi người, khiến trong lòng hắn dâng lên một trực giác không tốt.

Nhưng cho dù trong lòng kiêng kỵ tới mức nào, trên mặt Phương Chiến ngược lại không có bất kỳ biểu tình sợ hãi, ngược lại ngạo nghễ nói: "Cứ tới chính là, có bao nhiêu khiêu chiến tôi đều tiếp."

Đám người Kiều Hạo rời khỏi, mà những người khác ở đây biết không còn náo nhiệt gì để coi cũng đều rối rít rời đi, chẳng qua còn có một người qua đường ngược lại dừng ở tại chỗ chưa đi.

Ánh mắt của Phương Minh cũng nhìn thấy người qua đường này, ánh mắt rơi vào trên người cô gái tươi cười rạng rỡ như gió mùa xuân, cuối cùng, cất bước đi tới.

"Phương đạo hữu, thật không nghĩ tới, kết cục này nằm ngoài dự liệu của tôi, hẳn nên gọi là biến đổi bất ngờ."

Niệm Dao Băng nhìn Phương Minh trước mặt, mặc dù chỉ mới

qua thời gian một năm, thế nhưng góc cạnh trên gương mặt người này càng thêm rõ ràng hơn so với một năm trước. So với một năm trước, thần thái nhiều hơn một phần bình tĩnh cùng kiên nghị.

"Tôi vốn cho là, cho dù cậu muốn về nước, cũng nên đợi tới thời gian sau mười năm, không nghĩ tới thời gian một năm cũng chưa tới mà cậu đã trở về."

Niệm Dao Băng thật sự giật mình, không che giấu khiếp sợ của mình chút nào, lập tức lại lắc đầu than thở: "Đáng tiếc trước đây sau khi Lữ Trí Thần chữa khỏi thương tổn đã lập tức rời đi, cũng không nguyện ý tiếp nhận trợ giúp của tôi, thậm chí ngay cả địa chỉ đều không để lại, nếu không hiện tại báo tin tức này cho hắn, nhất định hắn sẽ hết sức vui mừng."

Nghe thấy những lời Niệm Dao Băng nói, trong lòng Phương Minh lại mỉm cười, tự mình trở về Lữ Trí Thần không nhất định sẽ mừng rỡ, bởi vì hắn cùng Lữ Trí Thần không tính là bạn bè, trước đây sở dĩ Lữ Trí Thần sẽ mật báo cho mình, cũng chỉ là trả lại mình một cái ân tình mà thôi.

"Nhân tình của Niệm tiên tử tôi ghi nhớ trong lòng, sau này có chỗ nào cần dùng tới tôi cứ nói thẳng."

Thái độ của Phương Minh rất thành khẩn, mặc kệ Niệm Dao Băng có phải xuất phát từ nguyên nhân gì đó khác mới trợ giúp mình hay không, cho dù là xuất phát từ đầu tư, nhưng nếu người ta đầu tư ở tại trên người mình, đồng thời thực sự bỏ ra vốn liếng, vậy cũng nên hưởng thụ tiền lời từ đầu tư này.

Niệm Dao Băng biết thái độ này của Phương Minh đại biểu cho cái gì, mỉm cười cũng không tiếp lời, nhưng cũng không cự tuyệt, bởi vì cô ấy giúp Phương Minh vốn chính là xem trọng Phương Minh thời gian tới, không cần phải dối trá phủ nhận như vậy.

"Đây hẳn là thánh nữ do phái nào bồi dưỡng ra đi, xem ra có

quan hệ không tệ với Phương Minh."

Phương Thiên thấy Phương Minh cùng Niệm Dao Băng nói chuyện với nhau, trên mặt lộ ra vẻ ý vị thâm trường, chẳng qua theo sau chính là cười khổ lắc đầu, vấn đề này không phải hắn có thể quản, hơn nữa đợi khi Phương Minh trở lại trong tộc, sợ rằng còn có thể có phiền toái không nhỏ.

Trước đây người em họ kia của mình đã ngang ngạnh đắc tội với một người phụ nữ, nếu để cho bên kia biết Phương Minh là con hắn, sợ rằng sẽ lập tức tìm tới cửa mà tính sổ.

Nghĩ đến vị kia, Phương Thiên liền có chút im lặng liếc nhìn bầu trời, người em họ nhà mình kia thế nhưng để lại một cục diện rối rắm không nhỏ, đứa cháu này của mình tốt nhất tạm thời không nên bại lộ thân phận thì hơn, bằng không mỗi ngày trôi qua tuyệt đối không khá giả.

Chương 694: Tên của cha

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khách sạn cao tầng!

Chỉ có Phương Thiên cùng Phương Minh hai người, ngay cả Phương Chiến cũng chỉ có thể chờ ở sảnh lớn khách sạn, mà Chu Hải cùng mấy người nước ngoài kia cũng giống như vậy.

"Đứa bé, bác thực sự là bác cả của cháu, từ huyết mạch đến nói, điểm này là không thể lừa người, hơn nữa bác cũng không cần phải lừa cháu." Trên cát, Phương Thiên nhìn Phương Minh trầm mặc không nói một lời, chủ động mở miệng.

Phương Minh không nghi ngờ lời Phương Thiên nói, bởi vì dưới tình huống không biết thực lực chân thật của mình, một thiên tài trẻ tuổi Địa Cấp tầng hai, còn không đến mức khiến Phương Thiên nói sạo, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ là, mình là người nhà họ Phương, vậy có nghĩa là cha mình chính là người nhà họ Phương, không phải Phương Minh không tiếp nhận thân phận của mình, mà là không thể chấp nhận cha mình.

"Đứa bé, bác không biết vì sao cháu lại bị lạc khỏi cha mẹ, thậm chí còn được Bổ Thiên Chí Tôn nhận nuôi, nếu như không phải biết cháu là con của hắn, nếu như đổi lại những người khác, bác sẽ cho rằng là người đó cố ý làm như vậy, dù sao có thể trở

thành đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, cho dù là đệ tử nhà họ Phương chúng ta cũng khát vọng không thôi."

Ánh mắt Phương Thiên nhìn Phương Minh, dựa theo tin tức hắn điều tra được, Phương Minh là một đứa trẻ mồ côi, là được Bổ Thiên Chí Tôn nhận nuôi, cho nên chính Phương Minh cũng không biết cha mẹ cậu là ai.

"Nhưng là cha cháu người kia, hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì thân phận của Bổ Thiên Chí Tôn mà cố ý vứt bỏ cháu, tuyệt đối là có nguyên nhân vạn bất đắc dĩ..."

"Cha tôi là ai?"

Phương Minh đột nhiên cắt đứt lời Phương Thiên nói, ngẩng đầu mặt không thay đổi hỏi.

"Ách... Cha cháu tên là Phương Chính, một thiên tài quái dị nhất nhà họ Phương chúng ta thế hệ này."

Lúc nói lời này, vẻ mặt Phương Thiên có chút xấu hổ, mà Phương Minh thì lại ngây ngẩn cả người, khi Phương Thiên nói ra chuyện cậu là con cháu đệ tử nhà họ Phương, cậu đã từng nghĩ qua địa vị của cha mình ở trong nhà họ Phương, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, cha mình lại chính là người Mãnh Nhân trong lòng mình kia.

"Cha tôi là Phương Chính?"

Nghĩ đến ban đầu từ mình nghe được tin tức liên quan tới Phương Chính từ trong miệng Lăng Phong, cùng với việc thấy được chữ viết hắn lưu lại trong mộ địa, một người khí phách tuyệt luân như vậy sẽ từ bỏ mẹ mình còn có bản thân mình sao?

Mãnh Nhân kia dĩ nhiên là cha mình, tâm tình của Phương Minh lúc này cũng rất phức tạp, không biết nên nói cái gì, cuối cùng vẫn giữ vững trầm mặc.

"Ừm, nhà họ Phương chúng ta chỉ có một mình em họ có thể lưu huyết mạch ở bên ngoài, thôi nói thật cho cháu biết đi, trước đây sở dĩ em họ rời khỏi nhà họ Phương, cũng là vì trong tộc không đáp ứng hôn sự của hắn, cha cháu thích một người phụ nữ thế tục, người phụ nữ kia hẳn là mẹ của cháu, nhưng cha cháu là thiên tài đứng đầu của nhà họ Phương chúng ta, trong tộc làm sao lại đồng ý để hắn lấy một người phụ nữ bình thường..."

Lời còn sót lại Phương Chính không nói tiếp, nhưng Phương Minh cũng đã hiểu rõ, cha mình có thiên tư tuyệt luân như vậy, có tư thế thiếu niên Chí Tôn, tất nhiên nhà họ Phương sẽ dốc lòng bồi dưỡng, thời gian tới chính là tồn tại đứng đầu giới tu luyện. Ở trong lòng cao tầng nhà họ Phương, chỉ có thánh nữ do thế lực cùng đẳng cấp bồi dưỡng ra mới có tư cách làm bạn đời của cha mình, bất kể đối với nhà họ Phương hay là đối với cha mình, đây đều là lựa chọn tốt nhất.

"Trước đây cha cháu bởi vì nguyên nhân này mà rời khỏi nhà họ Phương, sau đó cũng không trở lại nữa, đồng thời cũng im hơi lặng tiếng hơn hai mươi năm trong giới tu luyện, lúc trước lời đám người Kiều Hạo nói cháu cũng đều nghe được, tất cả mọi người cảm thấy cha cháu hẳn đã gặp phải ngoài ý muốn."

Phương Thiên không nói tới mâu thuẫn giữa Phương Chính cùng gia tộc bùng nổ như thế nào một cách cặn kẽ cụ thể, cũng không nói chuyện khi Phương Chính rời khỏi nhà họ Phương lúc trước, thế nhưng thiếu chút nữa khiến nhà họ Phương huyên náo tới long trời lở đất, những điều này đều là chuyện đã qua của các trưởng bối, không cần phải nói cho tiểu bối.

"Bác không biết cháu có biết thân phận của mẹ cháu hay không, cha cháu bảo vệ mẹ cháu vô cùng tốt, cho nên ngay tới lúc này nhà họ Phương chúng ta cũng không biết thân phận cụ thể của mẹ cháu."

Sau khi Phương Thiên nói đến đây, vẻ mặt có chút xấu hổ, mà

trong lòng Phương Minh cũng giống như gương sáng, vì sao cha mình không muốn bại lộ thân phận của mẹ mình, tự nhiên là vì sợ đến lúc đó nhà họ Phương tìm tới mẹ mình.

Đầu năm nay trên TV đã chiếu quá nhiều phim phú nhị đại thích cô bé lọ lem, sau đó cha mẹ phú nhị đại tìm tới cô bé lọ lem, vận dụng vô số thủ đoạn khiến cô bé lọ lem rời khỏi, mà mẹ mình chỉ là người của gia đình bình thường, nếu như nhà họ Phương thật muốn uy hiếp, làm sao có thể chống đỡ được.

"Ba ngày sau, đợi sau khi chuyện bên này chấm dứt, cháu về tộc cùng bác một chuyến, coi như là nhận tổ quy tông."

Phương Minh nghe nói như thế lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt, "Thật xin lỗi, hiện tại tôi còn không có ý định trở lại nhà họ Phương, mặc dù biết thân phận của cha tôi, nhưng không có chút liên quan gì đến tôi."

Mình là được sự phụ nhận nuôi lớn, mà bởi vì nhà họ Phương ép buộc dẫn tới cha mình rời khỏi nhà họ Phương, có thể nói mình đã không còn bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Phương, làm sao bản thân mình có thể trở lại nhà họ Phương lúc này? Mà thật ra cậu cũng chẳng mấy mặn mà với cái thân phận đệ tử nhà họ Phương này.

"Đứa bé, cháu nói như vậy cũng không đúng."

Phương Thiên nghiêm mặt, với tư cách là tinh anh gia tộc, ở trong mắt Phương Thiên lợi ích của gia tộc là cao hơn hết thảy, bất kỳ đệ tử nhà họ Phương nào cũng đều phải trung thành với gia tộc, cho nên nghe được Phương Minh cự tuyệt, trong lòng hắn cũng có tức giận.

Chỉ là nghĩ đến rốt cuộc Phương Minh là con trai người em họ kia của mình, hơn nữa thực sự từ nhỏ đến lớn chưa từng nhận được tài nguyên tu luyện gì từ nhà họ Phương, không có lòng

trung thành với nhà họ Phương cũng có thể lý giải, lúc này mới đè xuống cơn giận kia.

Muốn đổi lại là đệ tử khác của nhà họ Phương nói loại lời này, hắn đã sớm là một cái tát đập xuống.

"Bác biết tin tức này đối với cháu mà nói có chút đột ngột, nhưng máu mủ tình thâm, có một số việc không cách nào thay đổi, hơn nữa hiện tại cháu đi lại trong giới tu luyện, có treo danh hiệu đệ tử nhà họ Phương này, cũng sẽ không đụng phải đãi ngộ không công chánh."

Phương Thiên khó có được tận tình khuyên bảo, cái thân phận đệ tử nhà họ Phương này bao nhiêu người trẻ tuổi trong giới tu luyện muốn có được, cho dù là không thể đạt được bất kỳ tài nguyên gì từ nhà họ Phương, chỉ là cái thân phận này cũng đã đại biểu cho vô số tài nguyên.

Nếu như nhà họ La biết Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương, còn có thể cấu kết Liêu Phàm ra tay với Phương Minh sao? Mục Võ còn dám lớn lối như vậy nói muốn thu phục Phương Minh sao? Nhà họ Mục dám lặp đi lặp lại nhiều lần truy sát Phương Minh như thế sao?

"Cháu suy nghĩ thật kỹ đi, dù sao thì còn có ba ngày, đến lúc đó bác sẽ lại tới tìm cháu."

Phương Thiên vỗ vỗ bả vai Phương Minh, nên nói hắn cũng đã nói xong, hắn tin tưởng cuối cùng Phương Minh sẽ làm ra lựa chọn chính xác đấy, mà hiện tại hắn còn quan trọng hơn chính là chuẩn bị ứng đối đám người Kiều Hạo khiêu chiến.

...

Sảnh lớn khách sạn, một mình Chu Hải nhàm chán ngồi ở chỗ kia chơi điện thoại di động, mà Phương Chiến thì lại không nói

một lời đứng ở một bên, sau một khắc ánh mắt bén nhọn nhìn về phía cửa thang máy, cửa mở, Phương Minh từ bên trong đi ra.

"Lão Chu, chúng ta đi thôi."

Phương Minh gọi Chu Hải một tiếng, về phần Phương Chiến cậu không hề liếc nhìn lấy một lần, bởi vì cậu cảm nhận được vẻ bất mãn từ trong mắt đối phương, tuy rằng đều người nhà họ Phương, nhưng hiển nhiên Phương Chiến vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện bại ở trên tay mình lúc trước.

"Phương Minh, nếu bác cả nói cậu là đệ tử nhà họ Phương tôi, như vậy tôi ở chỗ này cảnh cáo cậu một câu: Không muốn ỷ vào thân phận của nhà họ Phương mà làm xằng làm bậy ở bên ngoài, nếu bị tôi phát hiện ra, nhất định tôi sẽ chấp hành tộc quy."

Đang đi đến cửa sảnh lớn Phương Minh nghe được lời của Phương Chiến, quay đầu liếc nhìn Phương Chiến, cười cười không nói gì.

Thấy Phương Minh không để ý bản thân mình, sắc mặt Phương Chiến âm trầm xuống, đang định ra tay dạy dỗ Phương Minh một chút, khiến cho Phương Minh biết cái gì gọi là tôn ti, chẳng qua lúc này Phương Thiên cũng xuất hiện.

"Phương Chiến, cháu đi theo bác."

Phương Thiên gọi lại Phương Chiến, ba ngày sau không chỉ có hắn có một trận chiến lớn, ngay cả Phương Chiên cũng không tránh được, những môn phái kia ngủ đông hơn hai mươi năm, ai biết một đời tuổi trẻ có bồi dưỡng ra một số thiên tài đẳng cấp không? Nếu như Phương Chiến bại, đánh mất danh hiệu đệ nhất công tử, đến lúc đó thứ phải mất theo chính là toàn bộ khí vận của nhà họ Phương.

Khí vận, hai cái này từ ngay trước khi Phương Thiên rời đi,

trưởng lão trong tộc đã nói cho hắn biết, nhưng rốt cuộc là khí vận như thế nào, chính hắn cũng không nói rõ được, nói chung bất kể là hắn vẫn là Phương Thiên, lần này cũng không thể thua.

...

"Tên kia thật sự chính là rắm thỉ, chẳng qua Phương Minh cậu cũng lợi hại, dĩ nhiên lựa chọn không thấy người ta, cũng đừng quên, vị này nên tính là anh họ của cậu."

Bên ngoài khách sạn, Chu Hải mang vẻ mặt hưng phấn, tuy rằng hắn tin tưởng Phương Minh sẽ có cách đối phó nhà họ Mục, nhưng không nghĩ tới cuối cùng tình tiết sẽ có một chuyển biến lớn như vậy, dĩ nhiên Phương Minh đã trở thành đệ tử nhà họ Phương.

"Nhà họ Phương là nhà họ Phương, tôi là tôi." Ánh mắt của Phương Minh nhìn Chu Hải, đáp.

Thấy biểu tình nghiêm túc của Phương Minh, Chu Hải lẩm bẩm một chút, nhưng cuối cùng không nói gì thêm, dù sao thì đối với hắn mà nói, hiện tại hắn trở lại trong nước, hơn nữa có chỗ dựa vững chắc là Phương Minh ở đây, cũng không sợ mấy kẻ thù trước kia đến gây khó khăn cho hắn, có thể an tâm ngồi ăn rồi chờ chết, không đúng, là an tâm phát dương quang đại sở học của sư môn.

"Tôi có một cửa hàng ở phố đồ cổ Đông Đài, mấy ngày nay cậu đến làm một chút, chờ khi tôi trở lại sẽ lại lần nữa khai trương, mấy ngày nay tôi có một số việc muốn đi xử lý, mấy ngày này tiểu Hắc cũng giao cho cậu chăm sóc luôn."

Chuyện nhà họ Mục, Phương Minh có thể tạm thời buông, đã có ước hẹn ba năm, Phương Minh cũng không sợ nhà họ Mục dám âm thầm ra tay với cậu, thậm chí nhà họ Mục còn phải cầu nguyện trong ba năm này cậu không gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì, ít

nhất là không phải tao ngộ đến nguy hiểm không rõ ràng, bằng không tất cả mọi người sẽ hoài nghi đến trên người nhà họ Mục.

"Ah tốt."

Chu Hải gật đầu đáp ứng, mở cửa tiệm đối với hắn mà nói thật quá quen thuộc, bởi vì trước đây hắn đã làm chuyện buôn bán này mà.

Phân phó Chu Hải xong, Phương Minh không ở lại Ma Đô, mà là trực tiếp đến sân bay, mua vé máy bay tới thủ đô, nếu tạm thời không cần lo lắng tới chuyện nhà họ Mục, trong lòng cậu liền hiện ra một bóng người xinh đẹp, thời gian một năm không gặp, cũng không biết cô ấy sống có tốt không?

Nghĩ đến Tử Du, khóe miệng Phương Minh lập tức có thêm một nụ cười, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của máy bay nhìn trời xanh mây trắng, bản thân đã có chút gấp gáp không thể chờ đợi nổi muốn gặp được cô ấy.

Nghĩ tới đây, ngay khoảnh khắc trước khi máy bay cất cánh, Phương Minh cầm điện thoại di động nhắn một tin ra ngoài.

Chương 695: Bởi vì sống tốt (1)

Thủ đô!

Cửa trường đại học Thủy Mộc!

Sắc trời đã từ từ chuyển lạnh, mà mùa đông phương Bắc tới càng nhanh hơn so với phương Nam, rất nhiều người cũng đã khoác lên áo khoác, thu hồi phong độ.

Nhưng mà ở cửa trường đại học vẫn có thể thấy không ít bóng người tràn đầy sức sống ăn mặc phong phanh, vào độ tuổi thanh xuân bay cao, đám nữ sinh này dùng lòng yêu cái đẹp cùng thanh xuân của bọn họ đến chống cự lại lạnh lẽo.

Phương Minh đứng ở cửa trường học, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng Diệp Tử Du từ trong số mấy nữ sinh đi ra đi vào trường.

Trước cửa trường học, một bóng người xinh đẹp tóc dài phiêu tán, cho dù dưới khí trời rét lạnh như vậy vẫn mặc một cái quần cực ngắn tha thướt đi về phía mình, trên giày cao gót kia là đôi chân dài trắng noãn, thân trên mặc một áo ngực ren màu đen, lộ ra xương quai xanh trắng nõn.

Phương Minh nhìn chằm chằm một hồi, xác định vị mỹ nữ kia không phải Diệp Tử Du, sau đó cũng lại càng yên tâm nhìn.

"Anh đẹp trai, chào anh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

Mỹ nữ đi tới trước mặt Phương Minh, mà cách cách đó không xa thì có thêm một người thanh niên cầm điện thoại di động đang quay phim chụp hình.

"Ừm, có thể." Phương Minh gật đầu.

"Anh đẹp trai đã có bạn gái rồi sao?" Lúc Hạ Kiều nói lời này, quyến rũ chớp chớp mắt, phóng ra mười vạn điện lực.

Hạ Kiều được xem như là một hot mạng, ngày hôm nay cô ấy muốn tìm người qua đường làm một số chuyện bất ngờ, còn cố ý đi tới đại học Thủy Mộc, bởi vì cô ấy muốn chứng minh mị lực của mình cho dù là một nơi tràn ngập những học sinh giỏi như đại học Thủy Mộc cũng đều không ngăn cản nổi.

"Có." Phương Minh nhàn nhạt đáp, mặc dù không biết rõ vị mỹ nữ kia muốn làm gì, nhưng cậu vẫn trả lời như thực tế.

"Vậy..." Hạ Kiều cũng không thấy ngoại lệ đối với câu trả lời này, thân thể hơi nghiêng về phía trước, thổ khí như lan nói: "Vậy anh đẹp trai có ngại thay đổi một người khác không?"

Hạ Kiều rất tin tưởng vào mị lực của mình, nhất là lúc cô ấy dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, không người đàn ông nào có thể đủ chịu nổi, mà dù cho cuối cùng nam sinh này cự tuyệt cũng không có vấn đề gì, chỉ cần khiến chuyên viên quay phim ở một bên phụ trách chụp chụp được vẻ thất thần của người thanh niên này, như vậy đã đủ rồi.

Nhưng mà khiến Hạ Kiều không nghĩ tới là, ngay sau khi cô ấy hỏi xong, vậy mà người thanh niên này lại chủ động lui về phía sau mấy bước, thật giống như cô ấy chính là rắn rết mãnh thú gì đó vậy, nhàn nhạt đáp: "Không có hứng thú."

Nghe được Phương Minh cự tuyệt quả quyết không mang theo chút tình cảm như thế, Hạ Kiều gần như muốn nổ tung, sở dĩ cô ấy sẽ tìm tới Phương Minh, cũng là vì vừa rồi cô ấy chú ý tới ánh mắt của người thanh niên này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô ấy, vừa nhìn liền biết hẳn người thanh niên này đã bị mị lực của cô ấy làm rung động, người đàn ông như vậy làm sao có thể sẽ cự tuyệt

cô ấy?

Hạ Kiều không cam lòng tiếp tục nói: "Anh đẹp trai, anh thật không có ngại thay đổi một người khác sao? Tôi đây còn chưa có bạn trai đấy."

Lúc nói lời này, đầu lưỡi Hạ Kiều còn hơi liếm môi một cái, đồng thời mắt cũng nháy nháy, chẳng qua còn không đợi Phương Minh trả lời, một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên ở bên tai cô ấy.

"Tôi ngại."

Hạ Kiều quay đầu nhìn nữ sinh mới xuất hiện sau lưng mình, hai mắt sáng lên, bởi vì nữ sinh trước mắt này thật sự quá đẹp, cho dù là mỹ nữ như cô ấy cũng đều bị hấp dẫn.

Tóc trên đầu được búi đơn giản, trên trán tuột xuống mấy sợi tóc phiêu tán ở hai bên mặt hoàn mỹ tinh xảo, con ngươi trong suốt tinh khiết như lưu ly lướt qua cô ấy, tầm mắt chuyển tới sau lưng cô ấy, hơi cắn nhẹ cánh môi phấn nộn sung mãn, đại biểu cho chủ nhân của nó đang rất tức giận.

Một bộ váy liền áo sạch sẽ đơn giản, toàn bộ đường cong hoàn mỹ trên thân thể được triển lộ vừa đúng, giống hệt như một tiên nữ bước ra từ trong tranh, chỉ là so với tiên nữ trong tranh nhiều hơn một phần khói lửa.

Hạ Kiều đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, kết quả phát hiện mỹ nữ này trực tiếp vượt qua cô ấy đi về phía sau, sau khi cô ấy nhìn thấy mỹ nữ này kéo tay người đàn ông tướng mạo bình thường kia rời đi, trên mặt lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Vừa rồi người đàn ông này nói hắn đã có bạn gái, mà người nữ sinh trước mắt này lại kéo cánh tay hắn, đây chẳng phải muốn

nói mỹ nữ xinh đẹp như từ trong tranh bước ra kia lại là bạn gái của người đàn ông có tướng mạo bình thường này?

Nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt Hạ Kiều lộ ra vẻ tâm phục khẩu phục, nếu thật sự là như vậy lúc nãy người ta cự tuyệt mình cũng phải, tuy rằng tự mình lớn lên cũng coi như xuất chúng, nhưng cho dù cộng thêm photoshop cũng không đạt được trình độ như bạn gái người ta.

...

"Người phụ nữ lúc nãy đẹp không? Em thấy anh cứ luôn nhìn chằm chằm vào người ta đấy."

Đi vào vườn trường, Diệp Tử Du buông lỏng tay ra, khẽ hừ một tiếng, đôi môi no đủ hơi nhếch lên.

"Anh nhìn cô ấy, đó là bởi vì sắp tới người phụ nữ kia sẽ gặp vận rủi mà thôi, vốn anh định nhắc nhở một câu, chẳng qua nếu bạn gái của anh tức giận, vậy anh đây không nói."

Phương Minh cười cười nhìn về phía Diệp Tử Du, loại dáng dấp ghen tuông này của Diệp Tử Du, cậu vẫn là rất hiếm khi thấy đến.

Phương Minh không biết, nếu như đổi lại một năm trước, Diệp Tử Du tuyệt đối sẽ không tức giận, bởi vì cô ấy tin tưởng Phương Minh, nhưng mà một năm không gặp mặt, trong lòng cô ấy vốn đã có một chút oán khí, vừa gặp lại bạn trai mình thế mà lại thấy bạn trai nhìn chằm chằm cô gái khác, đương nhiên trong lòng sẽ ghen tuông cùng mất hứng.

Chẳng qua, rốt cục Diệp Tử Du cũng là cô gái hiền lành, nghe được lời nói của Phương Minh cũng bất chấp cái gì ghen tị, liền vội vàng hỏi: "Vậy há chẳng phải cô ấy sẽ rất nguy hiểm sao, bằng không chúng ta trở về nói cho cô ấy biết đi."

"Cũng không sẽ gặp phải nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là một số vận rủi mà thôi, nói ra có lẽ tránh khỏi vận rủi, nhưng cũng không nhất định là chuyện tốt."

Phương Minh lắc đầu, nếu đều rời đi, vậy thì không cần lại chỉ điểm cho người ta, hơn nữa có đôi khi trải qua chuyện xui xẻo cũng không phải là một chuyện xấu, có một thành ngữ là khổ tận cam lai, khí vận của người đều sẽ biến hóa đấy, đã trải qua vận rủi, nên là lúc nghênh đón may mắn.

...

Ký túc xá nữ sinh đại học Thủy Mộc, Trương Diễm đang cầm điện thoại di động xem bộ phim cung đấu mới nhất, mà Trương Thục Kỳ thì đang ôn lại bài học ở trường, chẳng qua ngay sau đó điện thoại Đường Diễm lập tức vang lên.

Liếc nhìn tin nhắn tới, trên mặt Trương Diễm lộ ra vẻ hạnh phúc, nói với Trương Thục Kỳ: "Thục Kỳ, có muốn cùng ra ngoài ăn cơm không?"

"Mình không đi được, còn có nhiều bài tập chưa ôn tập xong đây, sẽ không quấy rầy buổi hẹn hò giữa cậu cùng Trần Trạch, miễn cho trở thành cái bóng đèn."

"Cái gì mà bóng đèn, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi."

Vẻ mặt Trương Diễm tràn đầy không thừa nhận, nhưng mà Trương Thục Kỳ chỉ cười cười, một năm trước Trần Trạch đã hẹn hò với Trương Diễm, thật ra cô ấy cũng không quá coi trọng đoạn tình cảm này của hai người, dù sao thì Trần Trạch cũng thuộc về cái loại hoa hoa công tử giàu có nhiều tiền, mà tuy rằng Trương Diễm lớn lên cũng không kém, nhưng kẻ có tiền căn bản cũng không thiếu phụ nữ xinh đẹp, một khi cảm giác mới mẽ qua đi, đoán chừng liền di tình biệt luyến.

Chương 696: Bởi vì sống tốt (2)

Nhưng đã một năm trôi qua, tuy rằng giữa Trương Diễm cùng Trần Trạch đã từng mâu thuẫn cũng cãi nhau, nhưng cho tới bây giờ hai người vẫn chưa từng chia tay, như thế khiến cho Trương Thục Kỳ các cô ấy âm thầm lấy làm kỳ, cuối cùng Trương Thục Kỳ chỉ có thể đổ cho một điểm: Cái yêu tinh này sống tốt.

Dưới tầng ký túc xá, xe thể thao của Trần Trạch cực kỳ càn rỡ đậu ở chỗ này, đợi khi thấy Trương Diễm xuống tới, lập tức vẫy chào hô lên: "Diễm Diễm, bên này!"

Mặc dù đã gặp trường hợp như vậy ngay trước mặt rất nhiều bạn học, nhưng mỗi lần nghe được Trần Trạch gọi mình là Diễm Diễm, trong lòng Trương Diễm đều cảm thấy một trận ác hàn, những lúc như vậy cô ấy đặc biệt thống hận cha mẹ của mình, không thể cho mình một cái tên thanh tân thoát tục hơn một chút được sao?

Không trông mong cha mẹ mình có thể có văn hóa giống cha mẹ Tử Du, nhưng chí ít cũng có thể được như Đường Tư Tư chứ, không được nữa thì Đường Điềm Điềm cũng có thể mà.

Không nói trong lòng Trương Diễm đang âm thầm hận tới mức nào, giữa lúc Trần Trạch chuẩn bị mở cửa xe, ở phía sau hắn đột nhiên có tiếng động truyền đến, khi quay đầu lại nhìn thấy một đám nam vây quanh một người thanh niên mặc vest trắng đi về phía bên này.

"Con mẹ nó, là thằng này!"

Đương nhiên Trần Trạch quen biết người này, trước đây lần đầu tiên hắn và Phương Minh tới đại học Thủy Mộc, chính là

thằng này động tay chân làm hại hắn bị bảo vệ dẫn đi, nếu như không nhớ lầm, thằng này hình như là cán bộ hội học sinh sinh viên trường đại học Thủy Mộc.

"Tiêu chủ tịch, là Tiêu chủ tịch!"

"Tiêu chủ tịch thật là đẹp trai!"

"Tiêu chủ tịch thế nhưng là nhân vật quan trọng của trường học chúng ta đó, đảm nhiệm chủ tịch khoa không tới thời gian một năm, hiện tại đã trở thành chủ tịch học viện, rất được lãnh đạo trường học coi trọng, tiền đồ không giới hạn."

Đối với học sinh của đại học Thủy Mộc đến nói, bọn họ vừa mới ra trường cũng sẽ được ưu ái hơn những sinh viên trường khác, nhưng bọn hắn rõ ràng phân lượng của chủ tịch hội học sinh sinh viên học viện, này không chỉ tượng trưng cho quyền lực trong đám học sinh, càng có nghĩa là mạng lưới quan hệ cùng tài nguyên sau này.

Nghe thấy tiếng hoan hô của không ít nữ sinh, biểu tình trên mặt Tiêu Cẩn không thay đổi, trên tay thì lại đang cầm một bó hoa tươi đi tới dưới tầng ký túc xá nữ sinh, sau đó nhìn đông đảo nam sinh đi theo phía sau mình, nhíu mày nói: "Tuy rằng tôi tới là để tỏ tình với Tử Du, nhưng vẫn không thể ảnh hưởng đến sinh hoạt cùng nghỉ ngơi bình thường của mọi người, cho nên tôi hy vọng mọi người có thể giữ an tĩnh."

"Không hổ là Tiêu chủ tịch, chính là thân dân."

"Đúng vậy, Tiêu chủ tịch muốn đúng là toàn diện, loại tính tự giác này, trách không được người ta có thể làm chủ tịch."

Nghe những nam sinh kia thổi phồng Tiêu Cẩn, Trần Trạch bĩu môi, một chủ tịch hội học sinh mà thôi, lại vẫn có thể nói ra thân dân hai chữ đến, khó trách hiện tại bầu không khí trường đại học

kém như vậy, học sinh có tác phong quan liêu nghiêm trọng, thậm chí còn tuôn ra tin hội học sinh lợi dùng một chút xíu quyền lực trong tay uy hiếp học sinh khác, so với có chút giáo sư cầm thú cũng không tốt hơn chỗ nào.

Trên mặt Tiêu Cẩn từ đầu đến cuối vẫn lộ ra dáng tươi cười khiêm tốn, loại nụ cười này hắn đã sớm luyện thành lô hỏa thuần thanh.

Ánh mắt nhìn còn đường đi thông ký túc xá, trong lòng Tiêu Cẩn có vẻ tự tin, bởi vì hắn tin tưởng lần này nhất định bản thân mình sẽ thành công.

Mặc dù nói một năm trước bạn trai Diệp Tử Du đã từng xuất hiện, nhưng sau khi hắn quan sát một năm, phát hiện người bạn trai kia của Diệp Tử Du chưa từng xuất hiện thêm lần nào, điều này khiến hắn xác định nhất định Diệp Tử Du đã chia tay với bạn trai cô ấy.

Vốn là sau khi Diệp Tử Du chia tay, hẳn là hắn nên thừa lúc vắng mà vào, nhưng Tiêu Cẩn cảm thấy Diệp Tử Du không phải loại con gái bình thường này, cái chiêu nhân cơ hội đó khẳng định không được, không bằng cho Diệp Tử Du nhiều thời gian hơn, khiến Diệp Tử Du tự mình hiểu, rốt cuộc tuýp đàn ông như thế nào mới là đáng tin.

Đương nhiên, Tiêu Cẩn không nóng nảy vội vã như vậy vì còn một nguyên nhân khác, đó chính là trong sân trường trừ hắn ra, mặc dù có rất nhiều nam sinh thầm mến Diệp Tử Du, nhưng chân chính dám biến thành hành động đều bị hắn âm thầm giáo huấn.

Ngoài ra còn có một điểm là bởi vì trước đây hắn bận việc cạnh tranh vị trí chủ tịch hội học sinh sinh viên, nghĩ đến sau khi mình trở thành chủ tịch hội học sinh của học viện, đến lúc đó chuyện theo đuổi Diệp Tử Du chắc hẳn cũng càng thêm dễ dàng.

Dù sao, quyền lực vật này là thứ hấp dẫn người nhất, chủ tịch hội học sinh, ở trường đại học danh giá như đại học Thủy Mộc, còn nổi tiếng hơn so với huyện trưởng cùng thị trưởng huyện bình thường.

Đại học Thủy Mộc, được công nhận là trường đại học số một số hai trong nước, một ngôi trường học như vậy, học sinh bên trong đều là tinh anh của xã hội, cũng có cầu nối đi thông tới cao tầng, mà có thể đảm nhiệm chức vị chủ tịch hội học sinh ở trong ngôi trường như vậy, không cần nghĩ cũng biết điều này đồng nghĩa với trong tay người đó có lượng tài nguyên vô cùng to lớn.

Có những tài nguyên này, cho dù ngày sau đi theo con đường chính trị hay kinh thương đều là thứ cực kỳ quan trọng, mà có thể trổ hết tài năng từ giữa đám tinh anh này để trở thành chủ tịch hội học sinh, năng lực của bản thân giỏi tới cỡ nào cũng có thể nghĩ.

Nếu người có lòng tiến hành điều tra chủ tịch hội học sinh các khóa của đại học Thủy Mộc sẽ phát hiện, sau khi những người này tốt nghiệp đều trở thành những tồn tại rất trâu bò, thậm chí còn có thể ngồi ở vị trí rất cao trong giới chính trị.

Đương nhiên, Tiêu Cẩn có thể ngồi trên vị trí chủ tịch hội học sinh sinh viên, ngoại trừ năng lực của bản thân hắn, còn một điều rất quan trọng chính là bối cảnh gia đình của hắn, cha mẹ hắn có quan hệ rất tốt với hiệu trưởng trường đại học Thủy Mộc, lúc này mới có thể được tuyển chọn.

Dưới tầng ký túc xá, mấy sinh viên ở đây cũng không vì lời Tiêu Cẩn nói mà rời đi, ngược lại người đứng vây xem ở chỗ này càng ngày càng nhiều.

Đại học Thủy Mộc, với tư cách là trường đại học dẫn đầu trên toàn quốc, coi trọng bao dung cởi mở, cũng không phản đối chuyện các học sinh yêu đương, ngược lại ở đại học Thủy Mộc còn có rất nhiều cặp vợ chồng nổi tiếng, bọn họ đều yêu nhau từ ngày

còn ngồi trên ghế nhà trường.

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần không ảnh hưởng đến những học sinh khác, hẳn trường học sẽ không quản, trước đây sở dĩ Trần Trạch sẽ bị bảo vệ trường học dẫn đi, đó cũng là bởi vì Tiêu Cẩn âm thầm giở trò chơi xấu, mà Tiêu Cẩn với tư cách là chủ tịch hội học sinh, lại có ai dám đi tìm hắn gây khó dễ, đi tố cáo hắn!

Tiêu Cẩn không nóng không vội đứng tại chỗ, hắn đã tìm hiểu qua, Diệp Tử Du đã tan lớp nhưng còn chưa trở lại ký túc xá nữ sinh, có thể là đang ở trên đường trở về ký túc xá, cho nên hắn chỉ cần kiên trì chờ đợi là được rồi.

"Không được, anh không thể nào nhìn cái loại dáng vẻ dối trá của thằng này nữa, Diễm Diễm em ở đây chờ anh!"

Trần Trạch đóng cửa xe lại, sau đó trực tiếp đi về phía ký túc xá nữ sinh bên kia, Đường Diễm muốn mở miệng ngăn cản cũng không kịp.

Đối với Trần Trạch, Tiêu Cẩn cũng có ấn tượng, dù sao hắn vẫn rất chú ý Diệp Tử Du, đương nhiên cũng hiểu rõ bạn cùng phòng của Diệp Tử Du, Đường Diễm, bạn cùng phòng của Diệp Tử Du này yêu một tên phú nhị đại ngoài trường, bình thường vẫn thường hay có xe thể thao đưa đón, rất nhiều nữ sinh đều đang thảo luận, đương nhiên hắn cũng nhận được tin tức.

Chẳng qua Tiêu Cẩn cũng không đặt Trần Trạch vào trong mắt, thứ nhất là bởi vì bạn gái của Trần Trạch là Đường Diễm mà không phải Diệp Tử Du, cho nên cũng không phải là đối tượng cạnh tranh của hắn, ngược lại hắn còn muốn lập quan hệ tốt với Trần Trạch, đến lúc đó có thể để Trần Trạch cùng Đường Diễm nói vài lời hay giúp hắn, chuyện cưa Diệp Tử Du cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chương 697: Còn nhớ thương người phụ nữ của tôi

Có một câu nói rất hợp lý như thế này, yêu đương phải lấy lòng bạn thân của bạn gái, kết hôn phải lấy lòng mẹ vợ.

Cho nên nhìn thấy Trần Trạch đi tới, trên mặt Tiêu Cẩn bày ra dáng tươi cười, đang chuẩn bị mở miệng chào hỏi, nhưng còn không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Trần Trạch đã đưa tay đoạt lấy hoa tươi trong tay hắn.

"Vừa lúc hôm nay tôi quên mua hoa cho Diễm Diễm, hay là mượn dùng hoa cậu mua tới... Tạ... Tạ cái gì phật..."

Trần Trạch cái tên bất học vô thuật này, mượn hoa hiến phật cái thành ngữ như vậy mà hắn cũng không nghĩ ra được, nhưng hắn không thèm để ý, sau khi đoạt hoa tươi trong tay Tiêu Cẩn, trực tiếp xoay người một cái đi thẳng về phía xe của mình, lưu lại Tiêu Cẩn mang vẻ mặt tức giận đứng ngây tại chỗ.

Ba giây đồng hồ sau Tiêu Cẩn mới phản ứng được, hắn biết Trần Trạch cố ý, cậu ta làm vậy là muốn phá hư chuyện tốt của hắn, chuyện hắn muốn thổ lộ với Diệp Tử Du.

"Trần Trạch, cậu đứng lại đó cho tôi!"

Nghe được tiếng rống của Tiêu Cẩn, Trần Trạch trực tiếp ném hoa tươi cho Đường Diễm, sau đó xoay người dùng vẻ mặt vô cùng lưu manh nhìn về phía Tiêu Cẩn, ý nói, hoa này tôi đã tặng cho người khác rồi, mày có thể làm gì tao?

Không phải mày muốn theo đuổi Diệp Tử Du ấy ư, Đường

Diễm là bạn cùng phòng kiêm bạn thân của Diệp Tử Du, chẳng lẽ mày còn có thể đoạt lại hoa tươi từ trên tay Trương Diễm sao?

"Chủ tịch, chúng ta còn có hoa tươi khác, không cần tính toán cùng cái tên hồ đồ này."

Bên cạnh Tiêu Cẩn có một vị nam sinh nhỏ giọng khuyên một câu, lần này bọn họ thiết kế một màn tỏ tình rất hoàn mỹ rất phong độ, không chỉ có riêng một mình Tiêu Cẩn cầm hoa tươi trên tay, còn có hơn mấy chục bó hoa tươi, dựa theo thiết kế, ngay từ đầu là do những nam sinh kia tặng hoa cho Diệp Tử Du, sau đó Tiêu Cẩn lại cầm bó hoa tươi lớn nhất này đi lên trước.

Bây giờ bị Trần Trạch đoạt đi bó hoa tươi lớn nhất, cùng lắm thì liền đổi bó khác nhỏ một chút là được, không cần bị cái tên càn quấy này làm hỏng tâm tình hiện tại.

"Chờ, đợi lúc sau lại tính khoản nợ này với hắn."

Tiêu Cẩn hít sâu một hơi, ở đây có nhiều học sinh như vậy, nhất định hắn phải giữ vững phong độ.

"Bạn Trương Diễm là bạn cùng phòng của Tử Du, nếu bạn Trương Diễm thích bó hoa này vậy thì tặng cho bạn Trương Diễm, nghĩ đến Tử Du cũng sẽ không tức giận."

Trên mặt Tiêu Cẩn lộ ra vẻ mặt rộng lượng, mà lời của hắn cũng nhận được ánh mắt sùng bái của không ít nữ sinh ở đây, không hổ là Tiêu chủ tịch, chỉ riêng khí độ này không phải người bình thường có thể so sánh.

"Nha, như vậy còn không tức giận, thật đúng là đủ dối trá."

Thấy Tiêu Cẩn lại khôi phục phong độ nhanh nhẹn, Trần Trạch bĩu môi, mà Đường Diễm đang đứng bên cạnh lại nhíu mày một cái, đầu óc tên này nhà mình vốn thẳng như vậy, bao nhiêu lâu nay vẫn không chuyển biến, chưa từng nghe hiểu hàm nghĩa ẩn trong

lời nói của Tiêu Cẩn.

Trong lời nói của Tiêu Cẩn có ẩn ý là, Tử Du sẽ không bởi vì Đường Diễm đoạt hoa của cô ấy mà tức giận, đó chính là nói nhất định Tử Du sẽ thích hoa này đấy, tên Tiêu Cẩn kia thật sự là đang tự thiếp vàng lên mặt mình.

"Mình vẫn nên gọi điện thoại cho Tử Du thì hơn."

Đường Diễm lấy di động ra, cô ấy tin tưởng nhất định Tử Du sẽ không tiếp nhận Tiêu Cẩn, nhưng rốt cục thì Tiêu Cẩn vẫn là chủ tịch hội học sinh, lần này lại dùng thanh thế lớn như vậy, nếu như bị Tử Du cự tuyệt ngay trước mặt, chắc chắn sẽ không buông bỏ mặt mũi được, không chừng đến lúc đó sẽ thẹn quá hoá giận tiến hành trả thù Tử Du.

Không nên xem thường năng lực của một chủ tịch hội học sinh, nếu thật sự muốn trả thù sẽ tạo ra phiền phức cũng là không nhỏ, tỷ như trốn học các loại… Đầu năm nay trong đại học làm gì có học sinh nào không trốn học, chỉ có điều tình huống bình thường trường học cùng giảng viên đều mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi, chỉ cần không phải quá mức, cuối cùng có thể qua môn là được rồi.

Đường Diễm bấm số điện thoại của Diệp Tử Du, mà giờ khắc này Diệp Tử Du đang cùng Phương Minh đi về phía ký túc xá bên này, sau khi nhận được điện thoại của Đường Diễm, trên khuôn mặt cũng có vẻ kinh ngạc, lập tức lại len lén liếc mắt nhìn Phương Minh bên cạnh, bước chân lặng lẽ thả chậm.

"Thế nào, trên mặt anh có nhọ sao?"

Phương Minh buồn cười nhìn Diệp Tử Du, động tác lén lút của Diệp Tử Du vừa rồi cậu nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, hơn nữa mấy lời Đường Diễm mới nói trong điện thoại vừa nãy lấy thị lực của cậu cũng đều nghe không sót chữ nào.

"Hì hì, Phương Minh, em phát hiện anh càng lớn càng đẹp trai."

Vẻ mặt Diệp Tử Du tràn đầy biểu tình lấy lòng, cằm hơi giương lên, cọ lấy cọ để ở trên cánh tay của Phương Minh.

"Ah, đúng không, chính anh cũng cảm thấy như vậy." Diệp Tử Du tung ra viên đạn bọc đường dưới tay Phương Minh, đối với chút tâm tư nhỏ của Diệp Tử Du kia làm sao cậu có thể không rõ.

Ngày hôm nay bản thân mình vừa mới tới tìm cô ấy, kết quả Tiêu Cẩn kia lập tức xuất hiện tỏ tình, hẳn là Diệp Tử Du sợ bản thân mình suy nghĩ nhiều, cho nên muốn lấy lòng bản thân mình thật tốt trước.

Chẳng qua Phương Minh cũng không vì vậy mà tức giận, nhưng nếu có thể nhờ vào đó mà có cơ hội hưởng thụ cảm giác được bạn gái lấy lòng cũng không tồi, tự nhiên mừng rỡ giả bộ hồ đồ.

"Hì hì, hay là chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, em gọi điện thoại cho mấy người Đường Diễm."

Diệp Tử Du nghĩ kỹ, ngày hôm nay tạm thời không trở về ký túc xá, đợi ngày mai có thời gian rãnh rỗi lại tìm Tiêu Cẩn nói cho rõ chuyện này, đừng dây dưa bản thân mình như vậy nữa. Một năm qua bản thân mình không mấy để ý tới Tiêu Cẩn, vốn cho rằng đối phương đã bỏ cuộc, không nghĩ tới dĩ nhiên còn không hết hi vọng.

"Cũng tốt, hẳn Đường Diễm cùng Trần Trạch còn đang yêu nhau đúng không, anh cũng gọi điện thoại cho Trần Trạch."

Phương Minh làm bộ lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại, vừa rồi cậu cũng nghe được rõ ràng, Trần Trạch đang ở cùng với Đường Diễm, ngay dưới tầng ký túc xá nữ sinh.

Thấy Phương Minh lấy di động ra, Diệp Tử Du thoáng cái liền nóng nảy, vội vã đưa tay qua đoạt mất, nhưng sau khi thấy biểu tình cười như không cười của Phương Minh, rốt cục cũng tỉnh ngộ lại, cáu giận nói: "Phương Minh, có phải anh đã biết hết rồi không?"

"Anh biết hết cái gì?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

"Nhất định là anh đã biết, anh cái tên bại hoại này, anh cố ý."

Khuôn mặt Diệp Tử Du nhiễm lên mấy rặng mây đỏ, đều đỏ tới bên tai, thiệt thòi vừa rồi cô ấy còn có chút bận tâm trong lòng, dưới sự xấu hổ Diệp Tử Du không khác gì mấy thiếu nữ đang yêu đương bình thường, nắm tay nhỏ không ngừng đấm lên bả vai Phương Minh.

Sau một trận trêu chọc, cảm giác được ánh mắt khác thường của bạn học xung quanh, Diệp Tử Du càng thêm ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn Phương Minh, tự mình đi về phía trước.

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy cưng chìu nhìn bóng lưng của Diệp Tử Du, chẳng qua trong mắt lại có thêm một tia lãnh lẽo thoáng qua, Tiêu Cẩn kia còn không hết hi vọng, lại vẫn dám có ý đồ với bạn gái cậu, xem ra hình phạt bản thân mình bày ra cho hắn lần trước còn chưa đủ.

Cửa ký túc xá nữ sinh!

Rốt cục thì bóng dáng Diệp Tử Du cũng xuất hiện, trong nháy mắt khi thấy bóng dáng Diệp Tử Du xuất hiện, tất cả nữ sinh đang đứng ở cửa ký túc xá nữ sinh đột nhiên trở nên yên tĩnh, mà Diệp Tử Du cảm nhận được phần yên tĩnh này, cũng ngẩng đầu lên, khi thấy Tiêu Cẩn cùng một đám nam sinh đứng ở phía trước, nhíu mày lại, bước chân chậm lại.

Tất cả mọi người cảm thấy Diệp Tử Du thả chậm bước chân là

muốn cho Tiêu Cẩn thời gian chuẩn bị cất lời, song khi một người thanh niên phía sau Diệp Tử Du đột nhiên đưa tay qua ôm Diệp Tử Du, mà Diệp Tử Du lại cũng không né tránh, ngược lại còn ôm lấy cậu, một màn này khiến cho tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Răng rắc!

Trái tim của rất nhiều nam sinh vỡ vụn rơi trên mặt đất, mà trong chớp mắt, sắc mặt Tiêu Cẩn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vài giây đồng hồ sau, một tiếng hét lớn đánh thức đám người ở đây.

"Phương Minh!"

Tiếng hô này tự nhiên xuất phát từ Trần Trạch, sau thời gian khiếp sợ ngắn ngủi, Trần Trạch liền lập tức la hoảng lên, hắn không nghĩ tới người đã mất tích xấp xỉ có hơn một năm, vào lúc này Phương Minh lại hiện thân.

"Trách không được sau giờ học Tử Du lại để cho chúng ta về ký túc xá trước."

Trên mặt Đường Diễm cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, rốt cục cũng hiểu vì sao ngày hôm nay sau khi tan học Tử Du không quay về ký túc xá cùng với các cô ấy, chẳng qua Tử Du cũng thật là, vấn đề này có cái gì hay mà giấu giếm, làm hại vừa rồi cô ấy còn lo lắng một hồi làm sao Tử Du đối mặt tràng diện này.

Nếu Phương Minh đã tới, vậy giao cho Phương Minh xử lý là được rồi.

Chương 698: Dương Thiên (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt!

Chí ít ở trong mắt Tiêu Cẩn, Phương Minh chính là kẻ thù của hắn, là kẻ thù cướp đi cô gái hắn thích, ở trong lòng Tiêu Cẩn, nếu như không có Phương Minh ở đây, hắn đã sớm ôm được mỹ nhân về.

Căn bản Tiêu Cẩn cũng không nghĩ tới, liệu Diệp Tử Du có cự tuyệt hắn hay không.

Ánh mắt của đám học sinh ở đây đảo qua đảo lại trên người Phương Minh cùng Diệp Tử Du, với tư cách là nữ thần của trường học, các cô ấy chưa từng thấy nữ thần thân mật với một người khác phái nào như vậy.

"Không đúng, hình như tôi đã gặp người thanh niên này."

"Tôi nhớ ra rồi, một năm trước, một năm trước người thanh niên này đã từng xuất hiện, lúc đó cậu ta rất thân mật với Diệp Tử Du, người ta chính là bạn trai Diệp Tử Du đó."

"Vừa nói như vậy tôi cũng nghĩ tới, Diệp Tử Du đã có bạn trai từ sớm, vậy nói như vậy, há chẳng phải Tiêu chủ tịch là..."

Không ít người đưa mắt nhìn sang Tiêu Cẩn, nếu như nói ngay từ đầu là đồng tình, nhưng khi nhớ lại Phương Minh chính là

người nam sinh xuất hiện ở vườn trường đồng thời tạo thành oanh động một năm trước kia, đột nhiên mọi người lại không đồng tình với Tiêu Cẩn.

Diệp Tử Du người ta đã có bạn trai, hơn nữa còn ở chung vui vẻ thân mật tới thế, cho dù Tiêu Cẩn cậu là chủ tịch, cũng không thể quang minh chánh đại thọc gậy bánh xe như thế.

Những nữ sinh kia có chút đau lòng cho Tiêu Cẩn, cảm thấy Tiêu Cẩn quá si tình, nhưng không ít nam sinh lại cảm thấy không thoải mái trong lòng, ngày thường Tiêu Cẩn hắn cả ngày trang bức biểu hiện một mặt ưu tú trước mặt mấy nữ sinh, hiện tại rốt cục cũng có lúc kinh ngạc mất mặt xấu hổ đi à nha.

"Đường Diễm, Phương Minh trở lại rồi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi, cậu gọi điện thoại cho Thục Kỳ."

Trần Trạch bên kia chào hỏi Phương Minh, mà Diệp Tử Du thì lại đi tới trước mặt Đường Diễm, từ đầu tới đuôi cũng không hề liếc nhìn Tiêu Cẩn lấy một lần, sắc mặt Tiêu Cẩn đỏ bừng, hai tay nắm chặt nắm tay, đó là bị tức, hắn lớn tới mức này nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng mất mặt như vậy, tự mình chuẩn bị màn tỏ tình với thanh thế thật lớn, kết quả cô gái mình thích dĩ nhiên lại bị người đàn ông khác ôm trong ngực, cơn tức này làm sao hắn có thể nuốt xuống?

"Diệp Tử Du, đây là cô tự tìm, chớ có trách tôi thủ đoạn độc ác!"

Tiêu Cẩn không tiếp tục ở đây, cũng không thể giữ vững cái gọi là phong độ, vung tay hất hết hoa tươi xuống đất, lạnh mặt đi về phía cửa trường học, mà sau khi những người nam sinh theo hắn đến sửng sốt xong, cũng liền vội vàng đuổi theo.

Học sinh ở đây tản đi rất nhanh, Đường Diễm nhìn bóng lưng Tiêu Cẩn rời đi, có chút lo lắng nói: "Tuy rằng tên Tiêu Cẩn này

nhìn bề ngoài phong độ nhanh nhẹn, nhưng căn cứ theo hiểu biết của mình, trên thực tế hắn lại là một người cực kỳ hẹp hòi, lần này hắn mất mặt lớn như vậy, sợ rằng sẽ tiến hành trả thù."

Đường Diễm đã từng có một người bạn học là đồng hương, đồng hương này đã học cùng cô ấy thời trung học phổ thông, giữa hai bên cũng rất quen thuộc, trước đây người đồng hương này của cô ấy cũng là thành viên hội học sinh, nhưng vì trong lần bầu chủ tịch hội sinh viên, cô ấy không bỏ phiếu cho Tiêu Cẩn, sau đó không chỉ bị hội học sinh xa thải, hơn nữa ngay cả học bổng hằng năm của trường học cũng đều mất đi.

Có một lần trong buổi họp đồng hương, người đồng hương này uống quá nhiều mới tiết lộ những tin tức này cho Đường Diễm, cô ấy mới biết được tên Tiêu Cẩn này cũng không ưu tú như hắn biểu hiện ra bên ngoài, cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, mặc dù biết Tiêu Cẩn theo đuổi Tử Du, nhưng cho tới bây giờ cô ấy vẫn không giúp Tiêu Cẩn nói bất kỳ một lời hữu ích nào.

"Sợ gì, nếu hắn dám trả thù, anh trực tiếp đánh hắn một trận, xem hắn còn có năng lực tới cỡ nào."

Vẻ mặt Trần Trạch rất hờ hững, mà con mắt Phương Minh thì lại hơi híp, tới Đường Diễm cũng có thể phát giác ra được gì đó làm sao cậu lại không cảm giác được, thế nhưng hôm nay là ngày lành, cậu được đoàn tụ với Diệp Tử Du, tạm thời để tên Tiêu Cẩn kia ở đó đi, ngược lại dù sao mình cùng đang ở thủ đô, không sợ mấy thủ đoạn trả thù của Tiêu Cẩn.

...

Khi đoàn người Phương Minh rời khỏi trường học, giờ khắc này ở bên ngoài vườn trường cách đó không xa, Tiêu Cẩn cung kính đứng ở bên cạnh một người thanh niên mập mạp, người thanh niên mập mạp đang nhìn ảnh chụp trong điện thoại, cặp mắt tỏa sáng.

"Tiêu Cẩn, tên nhóc cậu không gạt tôi? Cô gái đó thật sự xinh đẹp như vậy sao?"

"Dương ca, làm sao em dám lừa gạt anh, cô ấy là người được trường học của chúng em công nhận là giáo hoa, bản thân còn xinh đẹp hơn trong hình nhiều."

"Nếu xinh đẹp như vậy, vậy vì sao cậu không xuống tay, tên nhóc cậu thật sự có lòng tốt lưu lại cho tôi như vậy sao?" Dương Thiên ngẩng đầu, Tiêu Cẩn là mặt hàng gì sao hắn không rõ đây? Biểu hiện ra vẻ đường hoàng, nhưng một bụng ý xấu không kém gì so với bọn hắn, bọn họ là xấu ngoài sáng, thằng này là ngầm âm người.

"Nếu Dương ca nói như vậy em đây cũng không che giấu, vốn là em coi trọng cô ấy, hơn nữa còn theo đuổi cô ấy rồi, thế nhưng người phụ nữ này lại không đáp ứng, rất khó chơi, Dương ca anh cũng biết gia thế của em, ở thủ đô nơi này còn không có cách nào dùng sức mạnh, không thể nào ép buộc cô ấy được, thế nhưng Dương ca anh thì khác, mảnh đất nhỏ như thủ đô này có cái gì là Dương ca anh không giải quyết được."

Tiêu Cẩn vuốt mông ngựa, hắn biết rõ người thanh niên tai to mặt lớn trước mắt này có bao nhiêu năng lượng ở thủ đô, đây là một tên ăn chơi trác táng chánh tông, nhưng lại có thế lực gia tộc cực kỳ mạnh mẽ, mấy năm nay không biết có bao nhiêu phụ nữ bị hắn chơi qua, chỉ cần là người bị hắn coi trọng sẽ không có người nào có thể chạy thoát, cho dù là dùng sức mạnh cũng muốn chiếm được, mà sau khi chuyện thành những người phụ nữ này hoặc là nén giận, hoặc là triệt để trầm luân, cho dù báo án cũng sẽ rút đơn kiện rất nhanh.

Tiền bạc cùng uy hiếp, trên đời này rất ít người chạy trốn khỏi hai thứ này, cho dù đương sự liều mạng muốn kiện, nhưng người nhà thì sao? An nguy của người nhà bị uy hiếp, các thân thích bị uy hiếp, thực sự có thể vì kiện mà không quan tâm tất cả những

thứ đó sao?

Tiêu Cẩn biết đã từng có một người phụ nữ muốn kiện Dương Thiên, nhưng sau lại rút đơn không tố cáo nữa, nguyên nhân rất đơn giản, gia đình người phụ nữ này chỉ là gia đình bình thường, mà toàn gia tộc lại có một người thân thích làm quan nhỏ trong cục cảnh sát, ngày bình thường vị thân thích này có danh vọng rất cao trong gia tộc, sau khi hắn mở miệng khuyên bảo, cuối cùng người phụ nữ này cũng phải bỏ qua, mà chỗ tốt chính là, hai năm sau người thân thích của cô gái này đã trở thành cục trưởng cục cảnh sát đó.

Đây là sự tàn khốc cùng thực tế của xã hội, Dương Thiên chỉ cần gây sự, xảy ra chuyện đã có gia tộc sau lưng giải quyết giúp hắn, nguyên nhân rất đơn giản, nhà họ Dương tới thế hệ Dương Thiên này chỉ có một nam độc đinh là hắn, tất cả những người còn lại đều là con gái, dù cho lại quần áo lụa là, gia tộc cũng nhất định sẽ bảo vệ hắn.

Xã hội hiện đại chú ý nam nữ bình đẳng, nhưng trên thực tế ở bên trong một vài gia tộc lớn, địa vị của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn không giống nhau, vấn đề kéo dài hương hỏa cực kỳ quan trọng, dù cho Dương Thiên không có bản lãnh gì, nhưng Dương Thiên là nam, con hắn sinh ra cũng mang họ Dương, đời này không được liền bồi dưỡng đời sau, chỉ cần hương khói nhang đèn không đoạn tuyệt là được rồi.

Chỉ cần Dương Thiên nhìn trúng Diệp Tử Du, Diệp Tử Du kia liền không thể chạy thoát, về phần gia thế của Diệp Tử Du hắn cũng biết rõ, chính là con của một thương nhân ở Ma Đô bên kia, căn bản không có cách nào so với nhà họ Dương.

Chương 699: Dương Thiên (2)

Nghĩ đến Diệp Tử Du bị con heo mập là Dương Thiên tai họa, trong lòng Tiêu Cẩn còn có chút khó chịu, nhưng lập tức nghĩ tới đây đều là do Diệp Tử Du tự tìm, lúc này hắn cũng liền kiên quyết, Dương Thiên ăn thịt mình cũng có thể theo húp chút nước, đến lúc đó xem Diệp Tử Du còn dám cao ngạo ở trước mặt hắn như vậy nữa không.

"Được rồi, cô gái này tôi nhìn trúng, hầu tử, đã tìm hiểu được bọn họ đi đâu chưa?"

"Dương ca, anh em theo dõi báo lại, bọn họ đi viện Triêu Ca." Một người cao gầy tên Hầu Tử ở bên cạnh Dương Thiên đáp.

"Viện Triêu Ca sao?"

Trong đầu Dương Thiên nhớ lại một chút, cái viện Triêu Ca này hắn cũng biết, coi như có chút danh tiếng trong giới thượng lưu, hơn nữa trong nhà cũng đã thông báo hắn không nên gây chuyện ở nơi này, có người nói phía sau ông chủ này có một lão đầu tử làm chỗ dựa, tuy rằng lão đầu tử này đã lui xuống, nhưng những người được ông ta bồi dưỡng trước đó còn đang tại vị, ngay cả nhà họ Dương bọn họ đều phải kiêng kỵ vài phần.

"Dương ca, em biết quản lý của viện Triêu Ca này, như vậy đi, hiện tại em gọi điện thoại cho quản lý viện Triêu Ca, để quản lý nhà hàng đuổi những người này ra, chỉ cần ra khỏi viện Triêu Ca, lại xắp xếp một vài anh em chờ ở bên ngoài, bắt người tới đây, hai người thanh niên giao cho các anh em giáo huấn, mấy cô gái thì đưa tới cho Dương ca."

"Không cần, chỉ cần đưa cô ấy qua đây là được, hai người còn

lại cứ đưa cho các anh em, nói cho các anh em, chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người tôi đều có thể giải quyết giúp bọn hắn."

Hô hấp của Dương Thiên trở nên thô nặng, tuy rằng hắn là quần áo lụa là nhưng cũng biết nếu muốn để mấy thuộc hạ khăng khăng một lòng thay mình bán mạng, đương nhiên cũng cần phải cho bọn họ một chút ngon ngọt.

"Em đây liền thay mặt các anh em cảm ơn Dương ca."

Hầu tử cũng cười hắc hắc, lúc trước khi ở cửa trường học hắn đã nhìn thấy, hai cô gái còn lại kia mặc dù không xinh đẹp như người phụ nữ được Dương ca coi trọng, nhưng coi như là xinh đẹp thượng đẳng, phụ nữ như vậy bọn họ rất ít khi được đụng tới, cho dù có cũng chỉ là nữ tử phong trần dùng tiền gọi tới, nào có thể so sánh với sinh viên đại học Thủy Mộc?

...

Viện Triêu Ca!

Thời gian qua đi thời gian một năm, Phương Minh lại dẫn theo Diệp Tử Du đến nơi này, nơi này là địa điểm lần đầu tiên hắn đến thủ đô đã dẫn cùng Diệp Tử Du còn có bạn cùng phòng của Diệp Tử Du tới ăn cơm, cũng chính là ở chỗ này đụng phải lão tướng quân.

Viện Triêu Ca đi theo con đường nhà hàng cao cấp, không kinh doanh ở sảnh lớn, tổng cộng có tám viện, bên trong mỗi viện chỉ bày một bàn, mà bởi vì đều là thức ăn chay, cho nên bình thường đa số khách tới đây ăn cơm đều là người đã quen ăn sơn hào hải vị, có tiền hoặc là có quyền lại đã hơi có tuổi.

Khách hàng trẻ tuổi giống như Phương Minh là rất ít tới chỗ này, cho nên khi đoàn người Phương Minh đi tới, tròng mắt người đàn ông trung niên đang đứng ở một bên sảnh lớn nhìn điện thoại

di động co rút lại một chút, sau đó bước nhanh tới.

"Xấu hổ, tiệm cơm của chúng ta ngày hôm nay đã đầy khách, hay là mấy vị đến địa phương khác dùng cơm đi."

"Tiệm đầy, không thể nào đâu?"

Vẻ mặt Trần Trạch tràn đầy hoài nghi, bởi vì vừa rồi ngay lúc bọn họ đi vào vừa vặn có một bàn khách ra ngoài, nói cách khác tối thiểu bên trong phải có một viện trống.

"Thực sự đầy ngập khách."

Tuy rằng trên mặt Cát Hải Long mang theo dáng tươi cười, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh, vừa rồi một người đồng hương ở thủ đô đã gọi điện thoại cho hắn, người đồng hương này thế nhưng lại có danh tiếng không nhỏ ở thủ đô, cũng coi như là nhân vật số má ở hắc đạo, đã từng giúp hắn giải quyết mấy thứ phiền phức, lần này nếu đối phương đã điện thoại gọi tới, vậy nhất định hắn phải nể mặt đối phương.

Hơn nữa Cát Hải Long rất rõ ràng một điểm, có thể lăn lộn trong hắc đạo ở loại địa phương như thủ đô này, làm sao có thể không có chỗ dựa phía sau kia chứ? Mà nghe nói sau lưng người đồng hương này của mình có một chỗ dựa rất mạnh mẽ, mà vừa rồi, người đồng hương này của mình cũng đã nói rõ trong điện thoại, đây chính là yêu cầu của lão đại sau lưng hắn, làm sao hắn dám không giúp đỡ?

Mặc dù bối cảnh của ông chủ mình cũng không kém, nhưng nếu như có thể kết giao với một lão đại khác cũng là thêm một con đường, không chừng ngày nào đó sau này lại có thể dùng tới.

Về phần đám người Phương Minh, căn bản Cát Hải Long không để vào mắt, một đám trẻ tuổi mà thôi, có thể có bối cảnh gì, thật muốn có bối cảnh thì đã trực tiếp gọi điện thoại cho ông chủ

mình đặt bàn trước từ sớm rồi.

"Có lầm hay không vậy? Làm sao có thể không còn bàn chứ? Mới vừa rồi tôi còn thấy có khách rời đi, nếu còn chưa dọn dẹp, chúng tôi có thể chờ ở bên ngoài, thu thập một chút cũng rất nhanh, chẳng lẽ anh sợ chúng tôi không ăn nổi sao?"

Trần Trạch hơi không kiên nhẫn, mùi vị thức ăn ở viện Triêu Ca không tệ, ngoài ra còn có một điểm chính là lần đầu tiên mọi người ăn cơm chung lúc trước là ở chỗ này, một năm sau đoàn tụ, đương nhiên cũng hy vọng có thể cùng nhau ở tại nơi có ý nghĩa kỷ niệm như thế.

Trần Trạch như vậy, mà chúng nữ cũng có suy nghĩ giống thế, Phương Minh biết viện Triêu Ca đi theo con đường nhà hàng cao cấp, hơn nữa lại là thức ăn chay, ở phương bắc lúc này phần lớn người đều vẫn ưa thích ăn lẩu xiên thịt dê, thức ăn chay cũng không quá được hoan nghênh như vậy, không đến nổi đầy ắp, cho nên hắn cũng không gọi điện thoại báo cho Tằng Nghiễm Nam biết trước.

"Cậu cái người này nói kiểu gì vậy, tôi đã nói không còn chỗ trống tức là không còn chỗ trống, đi nhanh một chút đi, không nên quấy rầy việc buôn bán của tiệm chúng tôi."

Cát Hải Long hơi không kiên nhẫn, hơn nữa bởi vì lúc này ông chủ nhà mình đang ở bên trong ăn cơm với một bàn khách hàng có lai lịch không nhỏ, hắn không muốn kinh động ông chủ, tự nhiên nghĩ nhanh chóng đánh đuổi đám người Phương Minh đi một chút.

"Anh là quản lý của cửa hàng này đúng không? Mở cửa làm ăn nào có đạo lý chặn khách hàng từ ngoài cửa, tôi tin tưởng ông chủ của các anh cũng sẽ không đồng ý chuyện anh làm như vậy."

Phương Minh nhìn Cát Hải Long, người khác không cảm giác được, nhưng làm sao cậu có thể không phát hiện được tình huống

bên trong, toàn bộ bên trong viện Triêu Ca cũng chỉ có hai bàn có khách hàng, căn bản không tồn tại tình huống đầy ngập khách.

"Các người không nên nói nhảm nhiều như vậy, nói các người đi thì các người đi đi, chẳng lẽ còn muốn tôi phải gọi bảo vệ đuổi các người đi sao?"

Cát Hải Long làm bộ muốn đuổi người, Diệp Tử Du khuyên nhủ: "Phương Minh, nếu tiệm đầy, chúng ta liền đổi một tiệm khác đi."

"Đổi cái gì mà đổi, cho dù tiệm đầy cũng không nên có thái độ như vậy mới đúng, Phương Minh, cậu gọi điện thoại cho Lão Tằng đi, ngược lại tôi thật muốn hỏi Lão Tằng một chút, có người nào mở cửa làm ăn giống như hắn sao?"

Trần Trạch cũng quen biết Tằng Nghiễm Nam, chỉ là không có số điện thoại, mà sau khi Cát Hải Long nghe thấy những lời Trần Trạch nói, vẻ mặt sợ run một chút, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, lẽ nào những người trẻ tuổi này quen biết ông chủ nhà mình?

Không đạo lý kia đó mới đúng, nếu như thật sự có quen biết ông chủ nhà mình lại có ý định tới dùng cơm, chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho ông chủ nhà mình trước, dù sao có một số món ăn đặc biệt đều phải gọi điện báo trước mới được đó, đến lúc đó mới có thể chuẩn bị đàng hoàng được.

Nghĩ tới điểm này, đột nhiên Cát Hải Long an tâm, có lẽ là người trẻ tuổi đã biết tên ông chủ nhà mình từ nơi nào đó, lúc này nói ra để hù dọa mình đây.

"Đừng tiếp tục ở đây giả trang đại gia nữa, còn quen biết ông chủ nhà chúng tôi, đi nhanh lên một chút cho tôi, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ tới đuổi người thật sự."

Nghe đến đó, trong lòng Phương Minh liền hiểu, quản lý cửa hàng trước mắt này là cố ý nhắm vào đoàn người mình, chỉ là cậu không rõ vì sao quản lý cửa hàng này lại muốn nhắm vào mấy người mình, hắn chỉ là một người làm thuê, không có đạo lý nào lại lựa chọn đắc tội khách hàng.

Chương 700: Sắc mê tâm khiếu

"Con mẹ nó, thằng này quá kiêu ngạo, Phương Minh, cậu mau mau gọi điện thoại cho Lão Tằng, nhất định tôi phải hỏi Lão Tằng một chút xem ông ta thuê toàn mấy người thể loại gì vậy..."

Trần Trạch không nhịn được, chẳng qua Phương Minh cũng không gọi điện thoại, bởi vì ở trong cảm nhận của cậu thấy được Tằng Nghiễm Nam đang từ bên trong đi tới, lúc này chỉ cách sảnh lớn khoảng cách vài mét, động tĩnh bên này hắn đã nghe được.

"Chuyện gì xảy ra? A... Cậu Phương!"

Tằng Nghiễm Nam từ trong hành lang đi tới, khi ở hành lang hắn đã nghe được động tĩnh ở sảnh lớn bên này, có người đang kêu la om sòm, đang buồn bực đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ vừa mới đi ra liền thấy được Phương Minh.

Đối với Phương Minh, đương nhiên Tằng Nghiễm Nam có ấn tượng rất sâu sắc, vị này chính là kỳ nhân đã giải quyết hết vấn đề thân thể của chiến hữu mình một năm trước, hơn nữa còn nhận được Lão Trường tán thành, làm sao hắn có thể quên, thậm chí hắn đã gọi điện thoại vài lần muốn hẹn mời người ta, chỉ tiếc điện thoại từ đầu đến cuối đều không người nghe.

Tằng Nghiễm Nam bước nhanh đi về phía bên này, hơi khom người vươn tay ra trước mặt Phương Minh, chẳng qua không đợi hắn nắm đến tay của Phương Minh, Trần Trạch trực tiếp chắn trước mặt của hắn.

"Tôi nói cái tiệm này của Lão Tằng ông đều thuê tới mấy người như thế nào vậy? Cho dù chuyện buôn bán trong tiệm của ông rất tốt, không còn chỗ ngồi, cũng không cần phải dùng loại thái độ

này đuổi khách hàng chứ?"

"Đầy ngập khách? Làm gì có?"

Tằng Nghiễm Nam cũng sửng sốt một chút, đầu óc mơ hồ, hôm nay việc làm ăn cũng không tính là tốt, bên trong còn có mấy viện đều trống không, đầy ở đâu ra?

"Đây là chính mồm quản lý nhà hàng của ông nói."

Trần Trạch dùng ánh mắt trào phúng liếc nhìn Cát Hải Long sau lưng Tằng Nghiễm Nam, mà giờ khắc này mồ hôi lạnh trên mặt Cát Hải Long chảy ròng ròng, hắn không nghĩ tới những người trẻ tuổi này dĩ nhiên thực sự quen biết ông chủ nhà mình, hơn nữa nhìn tư thái của ông chủ lúc mới vừa rồi, cho dù những khách hàng rất có thân phận địa vị ở thủ đô đến đây, ông chủ cũng chưa từng hạ thấp tư thái tới như vậy bao giờ.

Đây tuyệt đối là cấp bậc khách quý, mà vậy mà tự mình lại đắc tội khách hàng như vậy, chuyện ông chủ nổi giận hắn đã có thể đoán trước.

"Hầu tử chết tiệt, nói với tôi bọn họ không có lai lịch gì, đây là không có lai lịch gì sao?"

Tằng Nghiễm Nam quay đầu liếc nhìn Cát Hải Long đang chảy mồ hôi như mưa, trong lòng đột nhiên hiểu rõ, khẳng định là vì người quản lý này của mình, nếu như đổi lại những khách hàng khác, hắn còn phải hỏi một chút nguyên nhân cụ thể, nhưng đối phương là cậu Phương.

"Cát Hải Long, từ giờ trở đi anh đã bị đuổi việc, thu thập đồ đạc của anh đến phòng tài vụ kết toán nhận tiền lương, sau đó anh có thể rời khỏi cửa hàng."

Không hề do dự, Tằng Nghiễm Nam trực tiếp đuổi việc Cát Hải Long, mà Cát Hải Long cũng không biện giải, bởi vì hắn biết có

biện giải cũng vô ích, hiện tại hắn chỉ có thể trông cậy vào việc sau khi rời khỏi viện Triêu Ca, lão đại bên phía hầu tử sẽ đền bù cho mình một chút, một lần nữa tìm cho mình một phần công việc không tồi.

Nhìn bóng lưng xám xịt của Cát Hải Long, con mắt Phương Minh hơi nheo lại, trực giác nói cho cậu biết Cát Hải Long nhắm vào đoàn người mình nhất định là có nguyên nhân, chẳng qua cậu không thèm để ý, bất kể là ai muốn đối phó chính mình, nhất định là sẽ lộ ra chân tướng đấy, hơn nữa nhìn dáng vẻ chỉ là người trong giới thế tục.

"Cậu Phương, là lỗi của tôi, không nghĩ tới trong tiệm của tôi lại có một con sâu làm rầu nồi canh như vậy, một hồi tôi xin tự phạt ba chén bồi tội."

Tằng Nghiễm Nam dẫn đoàn người Phương Minh đi về phía viện trong, Phương Minh cũng không trách tội Tằng Nghiễm Nam, tuy rằng lúc trước Trần Trạch hô to muốn Tằng Nghiễm Nam xuất hiện giải thích một chút, nhưng cậu cũng biết chuyện này không thể trách Tằng Nghiễm Nam, thấy Tằng Nghiễm Nam sa thải Cát Hải Long, cũng không tiếp tục níu lấy không bỏ qua.

...

"Cái gì, anh đã thất bại, ông chủ của các anh có quen biết với những người đó?"

Bên trong một tứ hợp viện khác, Hầu Tử cúp điện thoại, hướng phía Dương Thiên đang ngồi ở trên sàng báo cáo: "Dương ca, mới vừa nhận được điện thoại, đám người kia có quen biết ông chủ của viện Triêu Ca, không thể đuổi bọn họ ra."

"Quen biết ông chủ của viện Triêu Ca?"

Dương Thiên cũng hơi sửng sốt một chút, lập tức đưa mắt

nhìn về phía Tiêu Cẩn, Tiêu Cẩn lập tức hiểu hàm ý trong ánh mắt của Dương Thiên, liền vội vàng giải thích: "Dương ca, en thật là không có lừa anh, lai lịch của bọn hắn em đều đã điều tra qua, chỉ có Trần Trạch kia là người ở thủ đô, mặc dù có cha là tổng giám đốc của một công ty phát hành cổ phiếu, nhưng chuyện làm ăn chủ yếu là ở Ma Đô bên kia, không có quan hệ gì ở thủ đô bên này."

"Có phải lúc trước tên phú nhị đại này đã từng đi qua viện Triêu Ca không? Hơn nữa loại phú nhị đại này vì tán gái nhất định rất chịu bỏ tiền đấy, mà ông chủ của viện Triêu Ca kia lại cảm thấy thần tài tới cửa, cho nên mới tự mình chiêu đãi." Hầu Tử ở một bên đưa ra ý kiến của mình.

"Đúng, hầu gia nói không sai, khẳng định chính là nguyên nhân này, mấy người mở cửa làm ăn dĩ nhiên rất thích mấy khách hàng dùng tiền hào phóng." Tiêu Cẩn cũng vội vã nói bổ sung.

Mặc dù hầu tử biết ông chủ của viện Triêu Ca có chỗ dựa, nhưng lấy cấp bậc của hắn căn bản không có cách tưởng tượng đến những thứ này, chỉ cảm thấy việc buôn bán chính là giữ tiền, mà căn bản Tiêu Cẩn cũng không biết bối cảnh của viện Triêu Ca.

Mặc dù Dương Thiên biết chỗ dựa sau lưng Tằng Nghiễm Nam, nhưng hắn là một tên quần áo lụa là, căn bản không nghĩ tới người ở cấp bậc như Tằng Nghiễm Nam, làm sao có thể sẽ vì tiền mà nhiệt tình với một người khác, phải biết rằng Tằng Nghiễm Nam đại biểu không chỉ chính hắn, càng đại biểu cho Lão Trường ở sau lưng hắn kia, làm sao có thể làm ra những chuyện hạ thấp thân phận của Lão Trường như thế.

Đối với việc này, có thể nói rằng nếu đổi lại bất kỳ một vị đệ tử tinh anh nào khác trong gia tộc cũng đều biết, nhưng Dương Thiên vừa vặn không thuộc về thành phần tinh anh đó, bằng không mà nói lúc này hắn sẽ thu tay lại trước, âm thầm phái người điều tra rõ ràng lai lịch của đoàn người Phương Minh bọn họ rồi quyết

định có nên ra tay hay không.

"Vậy thì cứ để mấy người này vui vẻ một hồi, nói đàn em của cậu theo dõi chặt bọn họ cho tôi, chỉ cần những người này xuất hiện lập tức bắt tới, viện Triêu Ca bên kia vừa lúc là nơi hẻo lánh, không cần lo lắng bị người phát hiện."

Kỳ thực cũng không phải Dương Thiên chưa hề nghĩ tới đối phương có thể là người có lai lịch, chỉ là hắn cảm thấy lấy gia thế của mình có chuyện gì mà không thu xếp được?

Ngoài ra còn có một điểm chính là sắc mê tâm khiếu, sau khi nhìn thấy ảnh của Diệp Tử Du, hắn đã bị vẻ đẹp của Diệp Tử Du hấp dẫn hoàn toàn, trong lòng nóng hừng hực, chỉ nghĩ một hồi phải chà đạp người đẹp kia như thế nào, đã không còn nhiều năng lực suy tính.

...

Sau hai giờ, Tằng Nghiễm Nam tiễn đoàn người Phương Minh ra cửa, ăn bữa cơm tự nhiên không cần phải tốn tới hai giờ, thế nhưng suốt một năm không gặp Phương Minh, đám người Trương Diễm biết Phương Minh có một chút bản lĩnh đặc thù, cho nên rất tò mò những chuyện mà Phương Minh đã trải qua trong suốt một năm nay, mà đương nhiên Phương Minh không thể nói thật tất cả, cũng liền bịa đặt ra một số cố sự, nói một chút tin đồn thú vị ở nước ngoài, cuối cùng khiến cho Đường Diễm hâm mộ tới mức quyết định ra nước ngoài du lịch vào kỳ nghỉ định kỳ tới…

"Lão Tằng, không cần tiễn, tự chúng tôi trở về là được rồi."

Trần Trạch vỗ vỗ bả vai Tằng Nghiễm Nam, Lão Tằng người này rất thành thật, nói bồi tội chính là bồi tội, ở trên bàn cơm uống liền một hơi ba chén, sau đó lại chủ động cụng ly với hắn, hai người anh một ly tôi một ly, về phần Phương Minh... Trần Trạch ngẫm lại hay là thôi, vị kia là nghìn chén không ngã, cũng

không cần tìm tai vạ.

"Tốt, tôi đây sẽ không tiễn, cậu Phương, lần sau đến nhất định phải gọi điện thoại cho tôi trước, đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị vài món đặc sản của quán chờ cậu."

Phương Minh gật đầu, chẳng qua tầm mắt của cậu lúc này lại rơi vào trên mấy chiếc xe thương vụ cách đó không xa, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo lóe lên, mà giờ khắc này Đường Diễm đang dẫn theo mọi người đi về phía bãi đậu xe, Trần Trạch uống rượu, xe này tự nhiên tùy Đường Diễm lái.

Chương 701: Trực tiếp ra tay

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khi Đường Diễm lái xe tới cửa sảnh lớn, đám người Phương Minh đều lên xe, mà Tằng Nghiễm Nam cũng vẫy vẫy tay vài cái sau đó xoay người đi vào sảnh lớn.

"Tạm thời dừng xe."

Đường Diễm mới vừa nổ máy xe còn chưa lái được 10m, đột nhiên Phương Minh mở miệng, xe dừng lại, Đường Diễm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phương Minh, không rõ lúc này chỉ mới vừa nổ máy xe, làm sao lại gọi mình dừng lại.

"Mọi người ở trên xe đừng đi xuống." Phương Minh không nhiều lời, sau khi dặn dò một câu liền trực tiếp mở cửa xe đi xuống.

"Lão đại, xe của bọn họ đã dừng lại, có người từ trên xe bước xuống, làm sao bây giờ?"

Cách đó không xa trên xe thương vụ, một người đàn ông mặt thẹo nhìn chằm chằm vị trí Phương Minh đang đứng, trong mắt có vẻ hung ác, nói: "Mặc kệ, trực tiếp ra tay."

Hiện không có người nàoở phụ cận, hơn nữa hắn đã sắp xếp anh em canh chừng ở đầu và cuối đường, tuyệt đối không thể để lọt người nào vào đây nhìn thấy, lúc này ngược lại là một cơ hội tốt để ra tay.

Vốn tên mặt thẹo đang chuẩn bị chờ xe của Phương Minh khởi

động, sau đó lạiđể tiểu đệ lái xe cố ý đụng vào, sau khi tạo thành tai nạn giao thông ngoài ý muốn, ép đối phương ngừng xe, cuối cùng tất cả bọn họ cùng lên bắt đám người kia đi.

Hiện tại nếu đối phương đã tự mình chủ động dừng xe, vậy thì không cần phải phiền toái như vậy nữa, dưới sự chỉ huy của hắn,ba chiếc xe thương vụ rồ ga, trong nháy mắt đã bao vây xe của Phương Minh lại.

Cửa xe mở ra, một đám thanh niên cường tráng từ trên xe bước xuống, trong đó còn có tên giơ côn thép, tên đàn ông mặt sẹo càng là xung trận lên ngựa trước, song ngay khoảnh khắc khi hắn xuống xe, cả người đột nhiên lạnh run, bởi vì hắn phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên không bị khống chế, gậy sắt trong tay trực tiếp đập vào trên đầu của mình.

Ai u!

"Đầu của tôi!"

"Lão Cẩu, tại sao mày lại đánh tao?"

"Lão tam, con mẹ nó mày đá tao làm gì?"

Những người thanh niên cường tráng từ trên xe xuống tới này rất nhanh liền té trên mặt đất kêu rên không ngớt, bởi vì tất cả đều đang tự giết lẫn nhau, mà cái này tự nhiên là vì Phương Minh.

"Chuyện gì xảy ra?"

Động tĩnh bên ngoài xe cũng thu hút sự chú ý của đám người Diệp Tử Du, khi thấy mấy người té trên mặt đất, đám người Diệp Tử Du đều cảm thấy nghi ngờ khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vốn Tằng Nghiễm Nam đã đi vào bên trong sảnh lớn cũng nghe được động tĩnh ngoài cửa, lại đi tới cửa, khi thấy tình huống ngoài

cửa cũng ngây ngẩn cả người.

Phương Minh nhìn mấy tên du côn lưu manh nằm la liệt trên mặt đất, chân phải vẽ một vòng tròntrên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng giẫm một cái.

"Đau quá, tại sao tôi cảm thấy trái tim của tôinhư bị đè ép mạnh."

"Tôi cũng vậy, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn."

Trên mặt những tên du côn lưu manh này lộ ra vẻ tuyệt vọng cùng sợ hãi, căn bản bọn họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao tự mình lại đột nhiên bị đồng bạn đánh ngã, vì sao đột nhiên sẽ có cảm giác đau đớn tới thấu tim truyền đến.

"Phương Minh, chuyện gì xảy ra?"

"Cậu Phương, những người này là chuyện gì xảy ra?"

Trần Trạch cùng Tằng Nghiễm Nam đồng thời mở miệng, Phương Minh không trả lời câu hỏi của hai người, mà nói với Tằng Nghiễm Nam: "Đưa hết mấy người này vào trong cửa hàng trước đã."

"Ah, tốt!"

Tằng Nghiễm Nam do dự một chút, theo sau chính là gật đầu đáp ứng, sau đó gọi mấy bồi bàn trong tiệm xuất hiện kéo hết đám du côn lưu manh này đi, nếu như đổi lại bình thường, bồi bàn trung thực hiền lành nào dám tới gần nơi có mấy tên lưu manh du côn này, chẳng qua lúc này ngay cả những tên du côn lưu manh kia cũng ước gì mình được đưa đi chỗ khác, bởi vì cái địa phương này thật sự là quá tà môn, đương nhiên còn một nguyên nhân chính là hiện tại thân thể bọn họ cực kỳ yếu đuối vô lực.

"Tử Du, mọi người cũng đến trong tiệm ngồi trước một hồi đi."

Khiến Trần Trạch dẫn theo đám người Diệp Tử Du đi vào cửa hàng, trực tiếp đến một ghế lô ở viện sau nghỉ ngơi, toàn bộ sảnh lớn chỉ còn lại hai người, cậu và Tằng Nghiễm Nam.

"Nói đi, là ai sai khiến các người?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn thẳng vào tên đàn ông mặt sẹo, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo, lúc trước khi vừa ra sảnh lớn, lấy cảm giác của cậu liền đã nhận ra có thật nhiều ánh mắt bất thiện bắn ra từ trên mấy chiếc xe kia, đương nhiên cũng biết những tên du côn lưu manh này là nhằm vào bọn họ mà đến.

Tên đàn ông mặt sẹo rất kiên cường, chỉ trừng mắt nhìn Phương Minh mà không nói một lời.

"Rất tốt, tao thích nhất những người xương cứng giống như mày vậy."

Trên mặt Phương Minh lộ ra một nụ cười lạnh, cũng không thấy có hành động gì, cả người tên đàn ông mặt sẹo đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, xấp xỉ cao hơn một mét, sau đó nặng nề ngã xuống đất.

Rầm rầm rầm!

Té xuống từ độ cao một mét cũng không coi vào đâu, nhưng mấu chốt là không ngừng lặp lại loại động tác này, tên đàn ông mặt sẹo chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị chấn tới lệch vị trí, máu tươi cũng từ khóe miệng tràn ra.

Năm lần, mười lần, hai mươi lần...

Phốc!

Trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cùng lúc đó ngay cả hàm răng đều bị chấn bể mấy cái, hỗn hợp có máu loãng cùng răng vỡ xuất hiện, mấy tên du côn lưu manh ở bên cạnh nhìn thấy một

màn này trong lòng khiếp sợ không thôi.

Nếu như nói có người ra tay đối phó lão đại của bọn họ, loại thủ đoạn tàn nhẫn này tuy rằng có thể khiến bọn họ sợ hãi nhưng còn không đến mức sợ hãi như vậy, nhưng mấu chốt là căn bản bên cạnh lão đại nhà mình không hề có người nào, không có ai đụng phải lão đại nhà mình, cứ như vậy trống rỗng bay lên sau đó rơi xuống, tràng diện không thể tưởng tượng nổi này quá kinh khủng.

"Tôi... Tôi nói."

Tên đàn ông mặt sẹo không chịu nổi, nhưng mà căn bản Phương Minh không để ý đến, thẳng đến khi tên mặt sẹo bị quăng ngã có hơn năm mươi lần, mặt mũi tên đàn ông mặt sẹo này đã trắng bệch như giấy, chân phải Phương Minh hơi điểm, lúc này mới ngừng lại.

"Cho mày thời gian mười giây."

Nghe được lời nói của Phương Minh, tên đàn ông mặt sẹo bất chấp thở dốc, cũng không dám giả bộ kiên cường, vội vã nói liền một hơi: "Là hầu gia để cho chúng ta tới bắt người, nghe nói là mệnh lệnh của Dương thiếu sau lưng hầu gia, Dương thiếu coi trọng một cô gái trong số các người."

"Dương thiếu là ai?"

"Thiếu gia nhà họ Dương ở thủ đô."

Nghe được tên đàn ông mặt sẹo nói đến nhà họ Dương ở thủ đô, vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, thế nhưng Tằng Nghiễm Nam đang đứng bên cạnh hơi có chút biến hóa, đương nhiên hắn đã từng nghe nói tới nhà họ Dương ở thủ đô.

Thủ đô có bốn tộc lớn cùng tám nhà lớn, mà nhà họ Dương vừa vặn là một trong tám nhà lớn, thế lực không phải chuyện đùa,

cho dù Lão Trường cũng không muốn gây thù chuốc oán với nhà họ Dương.

"Chúng tao là người của Dương thiếu, mày nhanh chóng thả chúng tao ra, bằng không chọc tới Dương thiếu tức giận, đến lúc đó mày đừng mơtới chuyện có quả ngon để ăn."

Tên mặt thẹo lôi nhà họ Dương ra, hắn tin tưởng ở thủ đô sẽkhông có ai không nể mặt nhà họ Dương, chẳng qua đáng tiếc là tên mặt thẹo này không biết, căn bản Phương Minh nào biết nhà họ Dương gì gì đó kia, cho dù đã biết, chỉ cần có người nào dám có ý đồ với Tử Du, vậy cậu sẽ không bỏ qua cho người đó, bởi vì đây là nghịch lân của cậu.

"Tên Dương thiếu kia ở nơi nào?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn lướt qua phía dưới, vốn tên mặt thẹo còn muốn không trả lời, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt của Phương Minh, cả người run lên, cũng không giấu giếm bất kỳ điều gì thêm nữa, nói ra vị trí chính xác.

"Cậu Phương, nhà họ Dương này tôi biết, có thế lực không nhỏ ở thủ đô, ngay cả Lão Trường đều phải kiêng kỵ ba phần."

Thấy Phương Minh hỏi vị trí của Dương thiếu kia, trong lòng Tằng Nghiễm Nam dâng lên cảm giác xấu, vội vã ở một bên uyển chuyển nói một câu.

"Ông chủ Tằng, những người này trước hết nhốt tại chỗ của ông đi, mặt khác phiền phức ông giúp tôi để ý chăm sóc mấy người bạn của tôi một lát, chuyện nhà họ Dương tôi sẽ giải quyết."

Vẻ mặt Phương Minh ngược lại không chút thay đổi, đừng nói là tám nhà lớn ở thủ đô, cho dù bốn gia tộc lớn ở thủ đô, chỉ cần chọc tới trên đầu của cậu, cậu cũng sẽ không coi vào đâu.

"Này..."

Tằng Nghiễm Nam còn muốn khuyên, nhưng thấy Phương Minh đã rời khỏi sảnh lớn, cũng chỉ có thể thở dài một hơi, chẳng qua lập tức hắn lại nghĩ tới điều gì, ra hiệu bồi bàn trong tiệm trông coi đám người tên mặt thẹo, chính hắn thì lại cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại đi ra ngoài.

"Mới vừa Phương Minh gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nói anh ấy muốn đi xử lý một chút chuyện, để chúng ta ở lại tiệm này chờ anh ấy về." Trong sân, Diệp Tử Du cúp điện thoại, quay qua nói với đám người Trần Trạch.

"Hẳn là cậu ta đi tìm người đứng sau xui khiến những tên du côn lưu manh này tính sổ rồi, chuyện như vậy sao có thể không dẫn theo tôi chứ, Phương Minh cũng thật là."

Đám người Trần Trạch đều không phải người ngu, Phương Minh mới vừa thẩm vấn những tên du côn lưu manh này xong liền rời đi, nghĩ nghĩ một chút liền biết muốn làm gì.

...

Thủ đô, khu thành cổ tứ hợp viện.

Dương Thiên đang buồn chán chơi điện thoại di động, trên mặt lại lộ ra cười tà, tính toán thời gian,hẳn thuộc hạ của Hầu Tử cũng đã bắt được người, một hồi hắn có thể thoải mái hưởng thụ vị đại mỹ nữ kia.

"Cô gái này quả thật không kém gì Hàn Kiều Kiều, chỉ tiếc sau lưng Hàn Kiều Kiều có nhà họ Đường bảo kê, đoán chừng là Đường Trấn Quốc độc chiếm, bằng không lão tử đã sớm xuống tay."

Dương Thiên lẩm bẩm một câu, được xem như là một sắc quỷ, một số nữ minh tinh hắn cũng không có buông tha, mà Hàn Kiều Kiều chính là mục tiêuhắn thèm thuồng từ rất lâu, chỉ có điều nhà

họ Đường bên kia đã thả lời, không cho bất kỳ ai động tới Hàn Kiều Kiều, bằng không ai cũng không bảo vệ bọn họ được.

Dương Thiên rất rõ ràng, nhà họ Đường nói ra lời như vậy, chính là cảnh cáo mấy kẻ ăn chơi trác táng bọn họ, cho nên trong đám bọn hắn đều cho rằng hắnHàn Kiều Kiều kia là tình nhân của Đường Trấn Quốc, dù sao Hàn Kiều Kiều cũng là người Ma Đô, mà Đường Trấn Quốc từng nhậm chức ở Ma Đô một thời gian ngắn.

"Hầu Tử, gọi điện thoại cho đám đàn em của mày đi, thế nào còn chưa đến?"

Thời gian mười lăm phút trôi qua, Dương Thiên hơi mất kiên nhẫn, Hầu Tử nghe nói như thế vội vã lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại, chẳng qua còn không đợi hắn bấm xong số, một âm thanh lạnh như băng vang lên trong phòng.

"Không cần gọi, những thuộc hạ của mày kia không tới được."

Nghe được thanh âm này, Dương Thiên cùng Hầu Tử lập tức đưa mắt nhìn về phía cửa, nơi ấy xuất hiện một bóng người, mà khi Tiêu Cẩn đang ở trong phòng nhìn thấy bóng người này, cả người đều ngẩn ra, theo bản năng bật thốt lên: "Là mày!"

Người đứng ở cửa tự nhiên Phương Minh, mà trước khi bước vào, Phương Minh liền cảm ứng được người trong phòng, cũng đã nhận ra sự tồn tại của Tiêu Cẩn, gần như ngay lập tức cậu liền biết đại khái là chuyện gì xảy ra.

Sau khi Tiêu Cẩn bị Tử Du cự tuyệt, thẹn quá hoá giận liền tìm tên thiếu gia nhà họ Dương này, mà tên thiếu gia nhà họ Dương này lại là một sắc quỷ, sau khi nhìn thấy vẻ đẹp của Tử Du, sắp xếp người ra tay cướp người.

Biết những thứ này, Phương Minh ngay cả suy nghĩ tìm hiểu rõ ràng cũng đã không còn, trực tiếp điểm một chỉ hướng về phía

Tiêu Cẩn.

Cái loại người thường như Hầu Tử cùng Dương Thiên đương nhiên không thể phát giác ra uy lực ẩn chứa bên trong một chỉ này của Phương Minh, song khi bọn họ nghe được tiếng hét thảm thiết của Tiêu Cẩn, cùng với giữa mi tâm Tiêu Cẩn xuất hiện lỗ máu, hai người đều trợn tròn mắt.

Chương 702: Toàn bộ giết hết

"Mày...Mày... Rốt cuộc mày là người nào?"

Vẻ mặt Hầu Tử tràn đầy kinh hãi, tứ hợp viện này cũng không chỉ có ba người bọn họ, ở bên ngoài còn có hơn mười thuộc hạ của hắn, đều là một đám người giỏi đánh đấm nhất do hắn đích thân chọn lựa ra, thế nhưng mặc dù vậy, khi nam thanh niên này đã xuất hiện ở cửa, vậy mà những đàn em ở bên ngoài của hắn không có chút phản ứng nào, thậm chí một chút động tĩnh đều không nghe được.

"Tao là người nào, chẳng lẽ khi bọn mày phái người đi bắt tao lại không tìm hiểu rõ ràng sao?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ đăm chiêu nhìn Dương Thiên, mà Dương Thiên cũng ngay lập tức sẽ kịp phản ứng, biết rõ mấy tên đàn em của Hầu Tử kia xảy ra vấn đề, không chỉ không bắt được người, bây giờ còn dẫn đối phương tới nơi này.

"Mày có biết là người nào không?Tao là thiếu gia nhà họ Dương, nhà họ Dương ở thủ đô, nếu như mày dám làm gì tao mà nói, nhất định người nhà tao sẽ không bỏ qua cho mày, không chỉ là mày, còn có người nhà của mày bạn bè của mày đều phải gặp nạn."

Dương Thiên là một tên ăn chơi trác táng, am hiểu nhất chính là khi gặp phải nguy cơ lập tức báo ra thân phận của mình, bởi vì dưới cái nhìn của hắn đây mới là phương pháp ổn thỏa nhất.

Đã từng có một tên công tử ca trong đám, khi đến vùng khác đã phát sinh tranh chấp với địa đầu xà ở đó, sau lại bị người chặn lại, thằng này vô cùng trang bức, dĩ nhiên không lập tức báo ra gia

thế của mình, kết quả bị người ta cắt đứt một chân, tuy rằng cuối cùng có thể hủy diệt cả một gia tộc của đối phương, nhưng cái chân đã đứt rời kia dù có làm thế nào cũng không khôi phục được.

Đối với hành vi của tên kia, Dương Thiên cảm thấy rất khinh bỉ, màycòn coi mình là vai chính sao?Bị người chặn lại còn không lập tức báo gia môn, với tư cách là quần là áo lụa vậy phải có giác ngộ của quần là áo lụa, thứ để mấy tên quần là áo lụa như bọn họ dựa vào chính là cha, chính là gia tộc.

Sau khi Dương Thiên báo ra gia tộc của mình, trên mặt có vẻ đắc ý, trước đây hắn cũng đã gặp phải tình huống có người tìm hắn trả thù, nhưng sau khi đối phương biết thân phận của mình, cuối cùng đều lựa chọn thu tay lại.

"Anh em, tôi cho cậu biết, cậu cũng không nên nhất thời xung động, một khi cậu xúc động rồi tối đa cũng chỉ có thể trả thù tôi, nhưng là người nhà của cậu sẽ bị nhà họ Dương tôi trả thù, tôi cảm thấy chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện thật cẩn thận, kỳ thực tôi cũng là bị thằng Tiêu Cẩn này lừa dối, hiện tại cậu cũng đã trừng phạt Tiêu Cẩn, cũng coi như đã bớt tức giận phần nào."

Đối với việc Tiêu Cẩn chết, Dương Thiên không có bất kỳ gánh nặng trong lòng, cha mẹ Tiêu Cẩn nhậm chức trong ngành giáo dục, đối với dân chúng bình thường đến nói coi như là quan lớn, nhưng đối với nhà họ Dương đến nói căn bản là không đáng giá nhắc tới, hắn không sợ nhà họ Tiêu tìm hắn để gây sựchút nào.

Hơn nữa, người giết chết Tiêu Cẩn cũng không phải hắn, đến lúc đó cho dù nhà họ Tiêu thật sự muốn tìm người phiền toái thì cũng sẽ đi tìm người trước mắt này, mọi thứ đều không có quan hệ gì với chính mình.

"Vị huynh đệ kia, Dương ca nói không sai, bởi vì cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, chúng ta ra ngoài lăn lộn, có ai mà không có lúc đắc tội với người, nói ra liền là bằng hữu, vừa

rồi chỉ là lũ lụt cuốn trôi miếu long vương, người một nhà không nhận người một nhà, dù sao thì kết giao bằng hữu cũng tốt hơn so với làm kẻ thù."

Hầu Tử cũng vội vàng đi theo mở miệng, hắn cảm thấy đối phương hẳn sẽ không dám đối phó với Dương Thiên, thế nhưng đối với chính mình liền không nhất định, dù sao thì mình cũng chỉ là một thuộc hạ của Dương Thiên, nói không dễ nghe thì mình chỉ là một con chó của Dương Thiên, Dương Thiên để cho mình cắn người nào mình liền cắn người đó.

Ánh mắt của Phương Minh liếc nhìn hai người này, đối với tâm tư của hai người này cậu biết rõ, chẳng qua lần này cậu cũng không định thu tay lại, không nói Dương Thiên đụng phải vảy ngược của chính mình, quan trọng nhất là lấy tạo nghệ trên phương diện tướng thuật của cậu, có thể thấy trên người Dương Thiên có oán khí quấn thân, hơn nữa còn là huyết oán, điều này nói rõ Dương Thiên đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, còn có nợ nhân mệnh trong người.

Người như vậy, chết chưa hết tội!

Chỉ thứ hai, Phương Minh trực tiếp điểm về phía Dương Thiên, Dương Thiên còn chưa kịp phản ứng lại, liền bước theo gót Tiêu Cẩn.

"Mày...Mày giết Dương ca, Mày...Mày sẽ bị nhà họ Dương điên cuồng trả thù."

Giờ khắc này Hầu Tử đã triệt để tuyệt vọng, Dương Thiên chết tất nhiên sẽ khiến nhà họ Dương bùng lên lửa giận ngút trời, cho dù nam thanh niên trước mắt này sẽ bỏ qua hắn, nhà họ Dương cũng không có khả năng buông tha hắn, kết cục của hắn cũng đã được chú định.

"Xong, lần này thực sự xong."

Nhìn biểu tình tuyệt vọng của Hầu Tử, hai tay Phương Minh bắt đầu bấm niệm pháp quyết, sau đó từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú,

Bùa này trực tiếp bắn về phía ngực của Hầu Tử, cuối cùng dán ở nơi đó.

Bùa thiếp thân, cả người Hầu Tử run lên một cái, sau đó biểu tình trên mặt trở nên đần độn lên, trong miệng bắt đầu nỉ non: "Tôi tên Hầu Tử, sáu năm trước tôi vẫn chỉ là một tên côn đồ ở thủ đô, sau đó trong một lần gặp được Dương Thiên..."

Hầu Tử đang nói tới những chuyện xấu hắn đã làm từ khi đi theo Dương Thiên, mà Phương Minh thì lại ngồi ở chỗ kia, dùng điện thoại di độngtrên tay ghi âm, sau nửa giờ lại đi ra khỏi cái phòng này.

Chẳng qua Phương Minh cũng không rời đi luôn, mà là đi đến trước một căn phòng khác ở bên ngoài, nhưng lại không đẩy cửa đi vào, mà là khẽ thở dài một hơi, nói: "Dương Thiên đã chết, các người có thể xuất hiện."

Lấy cảm tri của Phương Minh tự nhiên có thể cảm ứng được trong phòng này có mấy cô gái, mấy cô gái này đều bị Dương Thiên bắt tới, ở chỗ này chịu đựng Dương Thiên chà đạp.

Nghe được lời nói của Phương Minh, trong phòng truyền đến tiếng kinh hô rất nhỏ, nhưng mà một lúc sau cửa mở ra, cũng chỉ có một cô gái ra ngoài, trên người cô gái mặc một bộ chế phục thỏ trắng quyến rũ, khuôn mặt mỹ lệ, nhưng trong ánh mắt kia lại không có ánh sáng.

Ánh mắt đầu tiên của cô gái rơi vào trên người Phương Minh, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, khi cô ấy nhìn thấy thi thể đám đàn em của Hầu Tử nằm trên mặt đất,lúc này trong mắt mới có một chút màu sắc, bởi vì cô ấy nhận ra những người này,

những tên ma quỷ đã dằn vặt cùng tàn hại các cô ấy.

Cô ấy làcô gái trẻ tuổi mới tốt nghiệp đại học được một năm, vừa đi tới phương Bắc này xin việc làm, nhưng trên đường tan ca về nhà đột nhiên bị người bắt đi, sau khi đến nơi này, cô ấy mới biết mình sắp gặp phải cái gì.

Ác ma tai to mặt lớn kia, còn có những tên ma quỷ này, vào lúc cô ấy bị bắt tới đây, ở đây tổng cộng có tám người phụ nữ, nhưng không tới thời gian một tháng liền chỉ còn lại bốn người, bốn người khác đã bị những tên ma quỷ này hành hạ tới chết.

Suốt một tháng bị bắt tới đây, Trương Thiến Thiến từ phản kháng đến thuận theo lại đến cuối cùng là tuyệt vọng, nếu như không phải nghĩ đến mình còn có cha mẹ già, cô ấy đã sớm nghĩ tới chuyện tự sát, mà ngay mới một tuần lễ trước, thật sự có một cô gái cương liệt sau khi bị bắt tới đây đã lựa chọn tự sát.

Về phần ba người phụ nữ còn lại trong phòng, thời gian bị bắt tới đây còn dài hơn cô ấy, đã sớm tuyệt vọng đến chết lặng, thậm chí chỉ còn lại có một cỗ thân thể, dựa theo sở thích của ác ma kia ăn mặc đủ loại quần áo, thỏa mãn sở thích tà ác của tên ác ma kia, đã trở thành công cụ để ác ma phát tiết.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi nghe thấybản thân đã được giải cứu, ba người phụ nữ này vẫn mang vẻ mặt chết lặng ngồi trong phòng không nhúc nhích, tinh thần của các cô ấyđã hoàn toàn tán loạn.

Toàn bộ phụ nữ bị bắt tới đây, nếu như không hầu hạ ác ma kia thật cẩn thận, khiến ác ma kia vui vẻ, sẽ bị ác ma kia ném cho đám thuộc hạ của hắn đùa bỡn, một người phụ nữ mềm mại rơi vào tay những tên du côn lưu manh này, kết cục sẽ ra sao cũng liền có thể nghĩ, sau khi bị khinh nhờn thê thảm sẽ bị những kẻ kia giết người chôn xác.

"Vậy... Ác ma kia đâu?"

Trương Thiến Thiến mở miệng, giọng run run, Phương Minh không trả lời, chỉ dùng ánh mắt nhìn về phương hướng phòng chủ, Trương Thiến Thiến hiểu ra, trực tiếp đi về phía phòng chính.

Lại sau đó, Phương Minh nghe được tiếng hét tê tâm liệt phế tiết, nghe được âm thanh vật nặng bể nát, trong lòng Phương Minh rất rõ ràng, đây là Trương Thiến Thiến đang phát tiết, dù cho Dương Thiên đã chết, nhưng đối với Trương Thiến Thiến đến nói, cừu hận này là khắc cốt minh tâm.

Bùm!

Đột nhiên một tiếng súng vang lên ở bên trong phòng chính, lại sau đó chính là vô số tiếng bùm bùm bùm tiếp tục vang lên.

Trong phòng chính, trong tay Trương Thiến Thiến cầm một khẩu súng, mà giờ khắc này Dương Thiên đang nằm trên mặt đất đã hoàn toàn thay đổi, thi thể Dương Thiên bị Trương Thiến Thiến dùng đồ sứ ở bên trong phòng hủy diệt, thế nhưng sáu phát súng vừa rồi lại chỉ có một phát bắn trúng người Dương Thiên.

"Chị Huyên Huyên, em đã báo thù cho chị rồi..."

Súng tuột khỏi tay, Trương Thiến Thiến ngồi chồm hổm trên mặt đất, che mặt khóc rống, cô ấy nghĩ tới chị Huyên Huyên mới vừa bị bắt tới một tuần trước, nghĩ tới khi chị ấy mỉm cười hạnh phúc nói một tuần nữa là ngày cưới của chị ấy, nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của chị ấy nhìn về phía cô ấykhi bị đám người kia lôi ra chà đạp...

Mặc dù Phương Minh đang đứng ở cửa nhưng lại không an ủi, bởi vì cậu biết điều Trương Thiến Thiến cần không phải an ủi mà là phát tiết, chẳng qua rất nhanh cậu liền đưa mắt nhìn về phía cửa, nơi đó có đi tiếng bước chân xuất hiện.

"Có tiếng súng, từtứ hợp viện của nhà họ Dương bên kia truyền tới."

"Ừm, hình như hiện tại tứ hợp viện kia là Dương Thiên của nhà họ Dương ở, hay là thông báo cho nhà họ Dương bên kia một tiếng đi."

Vốn Phương Minh đang chuẩn bị rời đi, nhưng sau khi nghe thấy tiếng nghị luận bên ngoài, đột nhiên Phương Minh làm ra một quyết định khác, sau khi gửi đoạn ghi âm lúc nãy ra ngoài, liền đi ra khỏi viện sau, một mình đi tới viện trước, đứng ở giữa sân.

...

Nhà họ Dương ở thủ đô!

"Cha, dường như Thiên Thiên bên kia xảy ra chuyện rồi, mới vừa có người gọi điện thoại qua đây, nói rằng nghe được có tiếng súng truyền tớitứ hợp viện bên kia, con đã gọi điện thoại cho Thiên Thiên nhưng nó không nghe máy."

"Có thể xảy ra chuyện gì, ở thủ đô, Thiên Thiên không tìm người khác phiền phức là đã tốt lắm rồi, còn có ai dám chọc giận hắn, tôi nghĩ chúng ta cần phải làm là một hồi phải làm sao để lau mông cho hắn, dù sao cũng đã nổ súng, đoán chừng đã gây ra tai nạn chết người."

"Ông không quan tâm có xảy ra tai nạn chết người hay không, Tiểu Thiên là tương lai của nhà họ Dương chúng ta, các con đều phải che chở cho Tiểu Dương thật tốt cho ông."

Gia chủ nhà họ Dương, ông nội Dương Thiên nghe nói như thế lại bất mãn, cháu của mình tuyệt đối không thể gặp phải một chút ngoài ý muốn gì, về phần người bị cháu mình bắt nạt, cùng lắm thì nhà họ Dương bọn họ bồi thường một chút là được rồi.

Những người nhà họ Dương khác nghe được lão gia tử nhà

mình nói như vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lão gia tử cực kỳ cưng chìu Dương Thiên, dù sao thì Dương Thiên cũng là nam đinh duy nhất đời thứ ba nhà họ Dương, trong tư tưởng phong kiến trọng nam khinh nữ của lão gia tử, chỉ có Dương Thiên mới được xem như là huyết mạch của nhà họ Dương, là người thừa kế nhà họ Dương.

Một người đàn ông trung niên nhà họ Dương đang định nói gì, chẳng qua lúc này điện thoại của hắn lại vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số, người đàn ông đi đến một bên tiếp điện thoại, mà cũng không biết trong điện thoại nói cái gì, vẻ mặt của hắn thay đổi, từ lúc mới bắt đầu là thờ ơ nay đã biến thành khiếp sợ sau đó là tức giận.

"Cha, Thiên Thiên xảy ra chuyện, bị người giết."

Chương 703: Đều tới

"Lúc này Phương tiểu hữu có chút xúc động rồi."

Trong một tòa nhà cũ nào đó ở thủ đô, trước người Hoài Viễn Sơn có hai người đàn ông trung niên khuôn mặt kiên nghị đang đứng, nét mặt già nua nhăn lại, dường như đang tự hỏi cái gì.

"Ông lão nhà họ Dương kia cực kỳ cưng chìucháu trai hắn, nếu như cháu trai hắn xảy ra chuyện, tuyệt đối sẽ không chịu để yên một cách dễ dàng như vậy, cha, con cảm thấy chúng ta không nên nhúng tay vào vấn đề này thì hơn."

Nghe thấy lời con trai lớn nhà mình nói, Hoài Viễn Sơn không tỏ thái độ, mà là đưa mắt nhìn về phía đứa con thứ hai ở bên phải, trầm giọng hỏi: "Lão nhị, con cảm thấy thế nào?"

"Thằng cháu trai nhà họ Dương kia đã làm chuyện thiếu đạo đức nhiều lần, người như vậy chết chưa hết tội, nếu như không phải nhà họ Dương bao che hắn, hắn đã sớm chết vô số lần rồi. Ngược lại con cảm thấy nhà họ Hoài chúng ta không thể ngồi coi mặc kệ, dù sao nhà họ Hoài chúng ta đã từng thiếu cậu Phương kia một ân tình, đối phương đã trị được bệnh của chú Vương."

"Lão nhị em nói như vậy là sai lầm rồi, người nợ đúng là có ân với chú Vương, nhà của chúng ta coi như đã nợ hắn một nhân tình, cũng không thể vì thế liền liên lụy tới toàn bộ nhà họ Hoài chúng ta, lão gia tử nhà họ Dương cưng chìu Dương Thiên kia tới mức nào toàn bộ thủ đô đều biết, lão gia tử kia hoàn toàn có thể vì cháu trai hắn mà liều mạng với bất kỳ người nào."

"Đại ca, nhà chúng ta cũng là một trong tám nhà lớn ở thủ đô, nhà họ Dương muốn khai chiến, chẳng lẽ chúng ta sẽ thua?"

"Anh không có ý đó, là anh cảm thấy không cần thiết phải làm như thế."

Nhìn hai đứa con trai mình đang tranh luận, Hoài Viễn Sơn liếc nhìn lão đại một cái, trong lòng thở dài, mặc dù hiện tại lão đại đi nhanh hơn lão nhị, cũng ổn hơn lão nhị, nhưng hắn biết, đời này của lão đại cũng chỉ có thể tiến thêm một bước, bởi vì lão đại không có cái loại dũng khí can đảm tiến về phía trước.

Người bình thường có thể nói chính trị, có thể nói toàn cục, có thể nói được mất, thế nhưng trước mặt nguyên tắc thị phi rõ ràng, phải có một trái tim thuần túy, nếu như sợ đầu sợ đuôi, làm sao hắn có thể đưa nhà họ Hoài đi tới một bước này.

Nhà họ Hoài có thể có được huy hoàng như bây giờ, dựa vào cái gì?Dựa vào chuyện trước đây hắn dẫn theo một đám lão huynh đệ một đao một thương đánh ra, dựa vào việc kiên trì nguyên tắcphải trái rõ ràng.

"Lão nhị, dẫn theo người của con đi tới chỗ Lão Tằng đi, bạn và bạn gái của Phương tiểu hữu đều ở bên kia, nhớ kỹ nhất định phải bảo vệ an toàn của các cô ấy, tuyệt đối không thể bọn họ bị người nhà họ Dương dẫn đi."

Hoài Viễn Sơn đã có quyết định, từ trong miệng Tằng Nghiễm Nam hắn đã biết đại khái tiến trình, mà đoán chừng nhà họ Dương bên kia rất nhanh cũng sẽ hiểu rõ tất cả những chuyện đã trải qua, đến lúc đó tất nhiên sẽ ra tay đối phó bạn gái của Phương tiểu hữu, cho nên hắn mới có sắp xếp như vậy.

"Vâng!"

Lão nhị nhà họ Hoài nghiêm túc gật đầu, xoay người liền rời đi, mà lão đại nhà họ Hoài cũng biếtnếu lão gia tử nhà mình đã quyết định vậy không có khả năng sửa lại, về điểm này nhà họ Hoài cũng giống như nhà họ Dương, đó chính là nhà lão gia tử có

quyền uy vô thượng.

Dù sao, nhà họ Dương giống như nhà họ Hoài đều huy hoàng lên ở thế hệ lão gia tử, trước đây chẳng qua đều là gia đình dân chúng bình thường, cái này cũng giống như một số hoàng đế thời cổ đại vậy, có quyền uyvô thượng.

Hoài Viễn Sơn phân phó phía dưới, tứ hợp viện bên kia hắn không phái người tới, bởi vì hắn đã chuẩn bị tự mình đi qua.

"Lão đại, chuẩn bị xe, đi tứ hợp viện của nhà họ Dương kia."

Hầu như ngay trong nháy mắt khi Hoài Viễn Sơn ngồi lên xe,rốt cục thì nhà họ Dương bên kia cũng nhận được tin tức xác thực.

"Hàng xóm cách vách bên tứ hợp viện có đi qua nhìn trộm, nói rằng trong viện toàn là người chết, mà chỉ có một chàng thanh niên đứng ở nơi đó, sợ rằng Thiên Thiên là dữ nhiều lành ít, mặt khác từ trong miệng mấy tên tay sai của Thiên Thiên còn chưa quay về viện chúng con biết được, ngày hôm nay Thiên Thiên coi trọng một cô bé, rất có thể lần này gặp chuyện không may có quan hệ với cô gái kia."

Dương lão gia tử vẫn ngồi trên ghế trực tiếp từ trên ghế đứng lên, bởi vì kích động mà cả người đều có chút bất ổn, người nhà họ Dương thấy thế liền vội vàng tiến lên đỡ, nếu như lão gia tử xảy ra vấn đề gì, vậy nhà họ Dương bọn họ xong rồi.

"Ai làm thương tổn Tiểu Thiên, tôi sẽ bắt người đó đền mạng!"

"Cha yên tâm, con đã sắp xếp người đi xử lý."

"Cha tự mình đi, cha muốn đích thân đi báo thù cho Tiểu Thiên, mặt khác bắt cô gái đó lại cho cha, không phải Tiểu Thiên thích cô gái đó sao, nếu như Tiểu Thiên đã chết thật rồi, vậy hãy để cho cô ấy đi chôn cùng."

Trên mặt Dương lão gia tử có vẻ âm tàn, cháu trai là bảo bối duy nhất của hắn, cháu mình xảy ra chuyện, vậy tất cả mọi người phải chôn cùng với cháu trai hắn.

...

Tứ hợp viện!

Phương Minh vẫn ngồi ở chỗ kia, mà sau khi Trương Thiến Thiến phát tiết xong, cuối cùng cũng đã khôi phục tâm tình, cũng đổi lại một bộ quần áo, mà dưới sự trấn an của cô ấy, tinh thần đã tan rã của mấy cô gái khác cuối cùng cũng có dấu hiệu khôi phục một chút, chí ít không còn vẻ chết lặng đợi trong phòng bất động.

"Ân công, chúng ta rời khỏi nơi này đi, bằng không đợi khi thế lực sau lưng ác ma kia đi tìm đến, đến lúc đó sẽ không đi được."

Một tháng này, Trương Thiến Thiến cũng đã biết thân phận của ác ma kia, gia tộc hiển hách như vậy, căn bản không phải mấy người dân thường bọn họ có thể chống cự.

"Làm gì phải đi?"

Phương Minh cười cười, nếu như muốn đi thì cậu đã đi từ sớm rồi, mấy người ở bên ngoài đó làm sao có thể ngăn được cậu, cậu không đi, chính là đang đợi người nhà họ Dương qua đây, cũng là cậu cố ý khiến người ở phía ngoài đi vào thấy tình huống bên trong, tiện để cho bọn họ truyền tin tức này về nhà họ Dương.

Đi bây giờ, Phương Minh có nắm chắc cuối cùng nhà họ Dương không dám gây khó khăn cho cậu, thế nhưng về phần Trương Thiến Thiến chúng nữ, sợ rằng nhà họ Dương sẽ không bỏ qua, bởi vì nhà họ Dương cũng muốn phát tiết lửa giận, không thể trêu vào mình cũng chỉ có thể dồn hết lửa giận lên người đám Trương Thiến Thiến.

"Đợi tại viện sau đi, một lát nữa khi nào đi tôi sẽ gọi cô."

Phương Minh cho Trương Thiến Thiến một ánh mắt khích lệ, Trương Thiến Thiến gật đầu, dù sao thì đã như vậy, cô ấy cũng không còn gì để sợ hãi nữa, cùng lắm cũng chỉ là chết mà thôi.

...

Sau nửa giờ, từng chiếc xe đen lái vào trong khu vực này, rất nhiều nhân mã từ trên xe bước xuống, những người này vừa xuống xe lập tức bao vây chặt bốn phía xung quanh tứ hợp viện này, không cho phép bất kỳ người nào tới gần cùng rời khỏi.

Cùng lúc đó, hai chiếc có biển số xe đặc thù ngừng lại, Dương An Thuận được người nhà họ Dương nâng đỡ xuống xe, theo Dương An Thuận đến, xung quanh càng xuất hiện không ít người đàn ông mặc tây trang đeo kính râm.

Những thứ này, đều lànhân mã tinh nhuệnhà họ Dương bồi dưỡng ra được, thuộc về đội tự vệ tư nhân của Dương An Thuận.

"Tiểu Thiên đâu rồi, mau nói cho tôi biết Tiểu Thiên ở nơi nào?"

Trên mặt Dương An Thuận lộ ra vẻ lo lắng, tứ hợp viện này đương nhiên hắn rất quen thuộc, là nơi hắn đã mua khi hắn vào thủ đô lúc trước, người nhà họ Dương ở chỗ này tới hơn vài chục năm, chỉ là sau đó theo thân phận và địa vị tăng cao, lúc này mới chuyển nhà tới biệt thự trên núi bên kia.

"Lão gia tử, cha đừng có gấp, để chúng con phái người vào thăm dò trước."

"Thăm dò cái gì?Hiện tại cha muốn đi vào ngay, có nhiều người như vậy ở đây, chẳng lẽ còn lo người ta có thể làm cha bị thương sao?"

Dương An Thuận trừng mắt liếc con của mình, cất bước đi về phía cửa lớn tứ hợp viện, chỉ là không đợi đến hắn bước vào cửa,

cách đó không xa đột nhiên có tiếng xe truyền tới, ngay sau đó mấy chiếc xe tải lớn đập vào mắt mọi người.

"Đây là... Xe nhà họ Hoài?"

Lúc người của Dương An Thuận thấy mấy chiếc xe tải này đi tới đã sửng sốt một chút, cùng là một trong tám nhà lớn ở thủ đô, nhà họ Dương cũng không xa lạ gì đối với tài sản của nhà họ Hoài, đương nhiên cũng nhận ra đây là đội bảo vệ của nhà họ Hoài.

"Dương lão đệ, ngày thường ngay cả cửa lớn ông không cũng không bước ra một bước, thế nào hôm nay đột nhiên lại rời khỏi nhà thế?"

Hoài Viễn Sơn từ xe xuống tới, cười ha hả nhìn về phía Dương An Thuận,biểu tình trên mặt Dương An Thuận lại không xuất hiện một tia biến hóa nào, hắn và Hoài Viễn Sơn khác biệt, Hoài Viễn Sơn là võ mà hắn là văn, hai người ở hệ thống khác nhau, nhà họ Dương cùng nhà họ Hoài cũng không có quan hệ gì nhiều, trước đây khi hai người tại vị đều không liên lạc bao nhiêu, chớ nói chi hiện tại đã lui xuống nhiều năm như vậy.

"Hoài Tham đếntứ hợp viện của nhà họ Dương tôi chẳng lẽ là có việc công gì?"

Dương An Thuận mở miệng, trước khi Hoài Viễn Sơn lui xuống đã là tham mưu, cho nên Dương An Thuận trực tiếp dùng xưng hô trước kia.

Nghe thấy những lời Dương An Thuận nói, Hoài Viễn Sơn cười cười đáp: "Cũng không có gì, chính là nghe người ta hội báo nơi này có tiếng súng xuất hiện, vừa vặn con tôi bây giờ đang phụ trách công việc bảo vệ an ninh thủ đô, dĩ nhiên là muốn đến xem."

"Đúng không, chẳng qua tứ hợp viện này là nhà họ Dương tôi, chuyện xảy ra trong tứ hợp viện là việc riêng của nhà họ Dương

tôi, cũng không nhọc đến nhà họ Hoài các người phí tâm."

"Vậy không được, thủ đô là trọng địa, tất nhiên lão đại nhà tôi muốn công sự công bạn, bằng không thế nào xứng đáng với quần áo trên người, đến lúc đó làm sao có thể bàn giao với cấp trên?"

Dương An Thuận híp đôi mắt già nua, tuy rằng hắn đang rất lo lắng, nhưng rốt cuộc là một người tinh ranh, khi nghe đến đó cũng liền biết lúc này nhà họ Hoài là nhất định phải tới nhúng một tay, nói cách khác có khả năng rất lớn chuyện lần này có quan hệ với nhà họ Hoài.

"Rất tốt, nhà họ Hoài các người muốn xem vậy thì xem."

Dương An Thuận không tiếp tục dây dưa với Hoài Viễn Sơn, mà là dẫn theo đội tự vệ của mình muốn xông vào tứ hợp viện, nhưng mà Hoài Viễn Sơn bên kia cũng vung tay lên, những người đàn ông vừa xuống từ xe tải phía sau kia cũng vọt lên, giằng co với đội bảo vệ của nhà họ Dương.

"Hoài Viễn Sơn, rốt cục ông có ý gì, chẳng lẽ lần này là ông làm hại Tiểu Thiênnhà tôi?"

"Cái gì gọi là hại, cháu trai ông làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý lẽ nào trong lòng ông không rõ ràng sao?Lời nói không dễ nghe một chút, dạng người như cháu trai ông, nên chết từsớm rồi."

Hoài Viễn Sơn cũng trực tiếp quay qua mắnglại, Dương An Thuận nghe nói như thế cả người đều bị chọc tức tới muốn nổ.

"Hoài Viễn Sơn, ông thật sự cho rằng nhà họ Dương tôi sợ ông sao, ông có bản lãnh liền tiến lên nữa một bước thử xem?"

"Lão tử liền lên trước thì làm sao nào?ông một cáitrứng mềm (1) còn dám uy hiếp tôi, trước đây khi tôi liều mạng đánh lũ quỷ Nhật Bản, ông con mẹ nó còn trốn ở trong hầm ngầm không dám

ra ngoài kia."

(1) Trứng mềm: người không đủ năng lực

Hoài Viễn Sơn cùng Dương An Thuận đối mặt, nhân mã hai phe cũng đối chọi gay gắt, mà giờ khắc này cách đó không xa nơi, vẻ mặt Lăng Cương tràn đầy lo lắng, ở bên cạnh hắn cũng có không ít thuộc hạ.

"Cục trưởng, làm sao bây giờ, nhà họ Dương cùng nhà họ Hoài đối mặt, chúng ta nên hiện thân hay không hiện thân?"

Nghe cấp dưới hội báo, Lăng Cương cũng cảm thấy đau cả đầu, lúc trước nhận được người báo cảnh sát nói trong tứ hợp viện nhà họ Dương có tiếng súng, hắn liền lập tức dẫn theo người tới, dù sao việc nổ súng ở thủ đô còn có khả năng dính đến nhà họ Dương, này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, với tư cách là lãnh đạo trị an cai quản khu này, nhất định hắn phải trình diệntrước tiên.

Thế nhưng khiến Lăng Cương không nghĩ tới là, người nhà họ Dương sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là vị lão gia kia nhà họ Dương tự mình xuất động, này còn chưa tính, vậy mà nhà họ Hoài lại cũng quấn vào trong đó, ngay cả Hoài Viễn Sơn cũng đích thân tới.

Nhà họ Dương cùng nhà họ Hoài đều một trong tám nhà lớn ở thủ đô, nếu như hai nhà này trực tiếp nổ súng, người lãnh đạo trị an là hắn tuyệt đối cũng sẽ bị vấn trách đấy, không chỉ miễn chức, đoán chừng còn phải truy cứu trách nhiệm.

Chương 704: -

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Hoài lão, Dương lão, sao hai vị lại tới đây?" Lăng Cương dẫn theo cấp dưới đi tới, giả vờ nghi hoặc hỏi.

Nhìn Lăng Cương, hai người Hoài Viễn Sơn cùng Dương An Thuận đều không cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng bọn họ không nhận ratiểu bối này, nhưng từ quần áo trên người cùng cấp dưới đi theo phía sau cũng có thể nhìn ra, hắn là lãnh đạo trị an của khu vực này.

"Cậu tới thật đúng lúc, nơi này là viện của nhà họ Dương tôi, hiện có người hành hungở trong sân, cậu nói phải nên làm cái gì bây giờ?"

Dương An Thuận nhìn về phía Lăng Cương, chỉ có điều còn không đợi Lăng Cương trả lời, Hoài Viễn Sơn lập tức phản bác: "Có phải hành hung hay không còn chưa nhất định, có lẽ là trừ bạo an dân cũng nên, cháu của ông có đức hạnh gì, trong lòng chính ông còn không rõ ràng sao?"

"Dù cháu của tôi không tốt đó cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Dương tôi, Hoài Viễn Sơn ôngthật sự muốn khai chiến toàn diện với nhà họ Dương của tôi đúng không?"

Dương An Thuận cũng không nhịn được nữa, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn về phía Hoài Viễn Sơn, chẳng qua Hoài Viễn Sơn không sợ chút nào, mình bò ra được từ núi thây biển máu, lẽ nào lại sợ một cái nhà họ Dương?

Lăng Cương nhìn dáng dấphai vị đại lão giằng co, cũng đau cả đầu, hai người này cũng không phải hắn có thể đắc tội nổi, nhưng lúc này hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục kéo dài.

"Hoài lão, Dương lão, dù sao tứ hợp viện này cũng trực thuộc khu vực tôi quản lý, xảy ra chuyện gì cũng nên để tôi tới xử lý, đợi khi điều tra rõ ràng, đến lúc đó tôi lại báo cáo cho hai lão."

Nghe được lời của Lăng Cương, trên mặt Hoài Viễn Sơn cùng Dương An Thuận đều lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau Dương An Thuận hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu như cháu của tôi không xảy ra việc gì thì còn may, nhưng nếu như cháu của tôi xảy ra chuyện gì, đó chính là ai tới đều không hữu dụng, hung thủ nhất định phải đền mạng."

"Ông nói đền mạng liền đền mạng, vậy cháu trai ông hại chết nhiều người như vậy, sớm phải chết vô số lần."

Thấy hai vị đại lão lại muốn cãi vã, Lăng Cương liền vội vàng cắt đứt gật đầu phụ họa nói: "Nhị lão đều nói không sai, nhất định tôi sẽ theo nếp điều tra rõ ràng, đến lúc đó cũng sẽ theo nếp xử lý."

Tạm thời làm yên lòng Nhị lão, Lăng Cương nháy mắt ra hiệu cho đại đội trưởng sau lưng mình, đại đội trưởng hiểu ý của lãnh đạo nhà mình, lập tức dẫn một đám người vọt vào tứ hợp viện.

"Cảnh sát, bỏ vũ khí xuống!"

"Tất cả không được nhúc nhích, hai tay ôm đầu."

Những cảnh sát này chạy ào vào trong,vừa hô vừa dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá bốn phía, song khi bọn họ thấytình huống của toàn bộ tứ hợp viện thì lại đều ngẩn ra.

Trên mặt đất,nhiều thi thể nằm ngổn ngang, mà ở trung tâm tứ hợp viện, một nam thanh niên cứ như vậy đứng ở nơi đó, trên người không có chút máu tươi nào, cũng không có hơi thở của loại

người cùng hung cực ác, càng không thấy cảnh sát hoảng loạn.

"Cục trưởng, người này có chút không đúng?"

Sau khi Lăng Cương theo sau đi vào, nghe đại đội trưởng bên người nhỏ giọng lầm bầm, ánh mắt của hắn lại rơi vào trên người Phương Minh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Vừa liếc mắt nhìn qua, đây chỉ là một nam thanh niên hết sức bình thường, nếu để người thanh niên này trên đường lớn căn bản cũng sẽ không không khiến người chú ý, nhưng những thi thể ngã trên mặt đất này lại nói cho hắn biết, người thanh niên trước mắt cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

"Hai tay ôm đầu, đừng chống cự!"

Lăng Cương mở miệng, nhưng mà hắn vừa dứt lời, phía sau lập tức truyền tới tiếng quát lớn, "Phương tiểu hữu là khách quý của nhà họ Hoài tôi, trước khi chuyện này chưa được điều tra rõ ràng, ai cho cậu dùng thái độ đối với kẻ tình nghi để đối đãi với Phương tiểu hữu?"

Rốt cục Hoài Viễn Sơn không an lòng nên cũng theo chân đi tới, nhưng mà nghe thấy những lời Hoài Viễn Sơn nói, khóe miệng Lăng Cương co quắp một cái, Hoài lão à Hoài lão, chỉ những thi thể đầy đất này cũng đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề đó.

Trên thực tế, sau khi quát lớn xong, Hoài Viễn Sơn đi tới cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt già nua cũng nháy mấy cái, hắn nghĩ tới nhất địnhPhương tiểu hữu sẽ không đơn giản buông tha thằng nhóc nhà họ Dươngnhư vậy, nhưng lại không nghĩ đến vậy mà Phương tiểu hữu lại sát phạt quả quyết đến thế, xem bộ dạng này chắc chắn thằng nhóc nhà họ Dương kia cũng dữ nhiều lành ít.

"Hoài lão."

Phương Minh đối với chuyện Hoài Viễn Sơn đến tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc trước động tĩnhkhi Hoài Viễn Sơn cùng Dương An Thuận giằng coở cửa đã sớm truyền vào trong đầu của cậu, chẳng qua đối chuyện Hoài Viễn Sơn vì mình nguyện ý đối đầu cùng nhà họ Dương như thế khiến cậu có chút bất ngờ.

"Cháu của tôi đâu? Cháu của tôi ở đâu?"

Hoài Viễn Sơn đi đến, đương nhiên Dương An Thuận cũng không đứng ở bên ngoài,khác biệtsự giật mình của Lăng Cương còn có Hoài Viễn Sơn khi thấy tình cảnh trước mắt, Dương An Thuận là nóng nảy, trừng mắt căm tức nhìn Phương Minh.

"Cháu của ông đã chết." Vẻ mặt Phương Minh bình thản, thật giống như cậu vừa nói một chuyện cực kỳ bình thường.

Nghe được lời của Phương Minh, thân thể Dương An Thuận thiếu chút nữa thì không đứng vững, may mà đám người nhà họ Dương ở sau lưng lập tức chạy lên vịn lấy hắn.

"Tao muốn giết mày, tao muốn mày bồi mệnh cho cháu tao, không chỉ là mày, toàn bộ người thân của mày cũng đều phải chôn cùng với cháu tao."

Dương An Thuận trừng tới muốn nứt mắt, lửa giận tăng lên, cái gì cũng không chú ý, mà lời hắn nói ra khiến cho Lăng Cương nhíu mày một cái, được xem như là một người chấp pháp, Dương An Thuận nói lời này là căn bản không đặt hắn vào trong mắt, nhưng hết lần này tới lần khác lúc này hắn lại không thể nói cái gì, dù sao người chết cũng là cháu trai của nhà họ Dương, là nam đinh duy nhất đời thứ ba nhà họ Dương.

"Dương lão đầu, ông nói cái gì vậy, cháu trai ông chết là gieo gió gặt bão, muốn trách thì trách nhà họ Dương các người không giáo dục hắn thật tốt."

Hoài Viễn Sơn cũng không sợ Dương An Thuận, dù cho lúc này Dương An Thuận mang một bộ dạng muốn ăn thịt người, chẳng qua lúc này Dương An Thuận căn bản không để ý tới Hoài Viễn Sơn, mà là đưa mắt nhìn về phía Lăng Cương, mắng: "Các người còn đứng ngây đó làm gì, còn không bắt tên tội phạm giết người này lại."

Có Hoài Viễn Sơn ở, Dương An Thuận biết hắn không cách nào ra tay với người thanh niên trước mặt này, cho nên còn không bằng khiến Lăng Cương dẫn đi trước, mà đối phương giết nhiều ngườinhư vậy, tử hình là tuyệt đối không thể chạy thoát, cho dù lần kiện cáo này được đưa tới hội nghị tối cao bên kia hắn cũng không sợ.

Hiện tại chuyện Dương An Thuận cần nghĩ là, hắn nhà họ Dương phải đối phó với người thân và bạn bè của người thanh niên này như thế nào, không phải mày giết chết cháu của tao ấy ư, tao đây sẽ để cho mày ở trong tù nhìn thân nhân và bạn của mày nguyên một đám bởi vì mày mà bị nhà họ Dương tao sát hại!

"Hoài lão, tôi cũng chỉ có thể theo lẽ công mà làm việc."

Lăng Cương cho Hoài Viễn Sơn một ánh mắt xin lỗi, lập tức phất phất tay, ra hiệu cho cấp dưới đi lên bắt người, chẳng qua đúng lúc này, điện thoại di động trong túihắn lại vang lên.

Lúc này đương nhiên Lăng Cương không thể nghe điện thoại, bất quá hắn vẫn lấy di động ra liếc nhìn dãy số, khi thấy dãy số này, biểu tình biến hóa một chút, trực tiếp nhấn xuống nút trả lời.

Lần này đã có thật nhiều điểm không tuân theo quy định, đã như vậy cũng sẽ không quan tâm tới việc nghe thêm một cuộc điện thoại, huống chi cú điện thoại này bản thân hắn vô cùng quen thuộc, đó làdãy số của người đứng đầubên trong bộ.

Lấy địa vị của Lăng Cương đương nhiên không thể nào có số

điện thoại của người đứng đầu bộ kia, chỉ là bởi vì trong hệ thống nội bộ cảnh sát có số điện thoại phòng làm việc của lãnh đạo, cái số này Lăng Cương cũng đã ghi tạc nơi đáy lòng.

"Trương bộ..."

"Là đồng chí Lăng Cương khu An Hà đúng không, có phải hiện tại đồng chí đang xử lý một án kiện, án kiện này có liên quan với nhà họ Dương đúng không?"

Nghe được lời lãnh đạo nói trong điện thoại, Lăng Cương sửng sốt một chút, vô thức liền cảm thấy đây là nhà họ Dương đã bắt đầu tìm cấp trên gây áp lực, tuy rằng hắn biết lực lượng của nhà họ Dương rất lớn, thế nhưng Trương bộ là người của nhà họ Trương mà, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã gọi qua đây, chẳng lẽ là nhà họ Trương đã kết minhcùng nhà họ Dương?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lăng Cương rùng mình một cái, nhà họ Trươngkết minh cùng nhà họ Dương cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là người đang đứng phía sau nhà họ Trương là vị nào? Chính là người đang có tiền đồ vô hạn ở trong nước kia, cũng là một người bộ trưởng trẻ nhất trong nước.

Nếu như lần nàyvị kia đứng ở bên phía nhà họ Dương, cho dù có nhà họ Hoài che chở, chỉ sợ người thanh niên trước mắt này cũng là dữ nhiều lành ít.

"Trương bộ ông yên tâm, vụ án này tôi đã biết, là có người xông vào tứ hợp viện, hành hung Dương Thiên của nhà họ Dương, phạm vào..."

"Cái gì hành hung, đồng chí Lăng Cương, rốt cục đồng chí có tỉ mỉ điều tra hay không!"

Người ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên cắt đứt lời Lăng Cương nói, khiến cho Lăng Cương sửng sốt một chút, mà sau đó

trong điện thoại truyền tới lời nói khiến cho Lăng Cương càng cảm thấy chấn động vô cùng, thậm chí nhấc lên cơn sóng gió động trời.

"Đồng chí Lăng Cương, tôi ở đây xin nói rõ cho đồng chí biết, cậu Phương kia chính là người của ngành đặc biệt, đặc biệt phụ trách một số hành vi phạm tội của những người đặc thù, Dương Thiên của nhà họ Dương phạm vào tội ác khiến người người chỉ trích, hơn nữa lại vẫn chống lại lệnh bắt, cậu Phương rơi vào đường cùng buộc lòng phải đánh chết Dương Thiên cùng với đồng lõa của Dương Thiên, vấn đề này Đường bộ trưởngđã biết đến."

Di động bên kia rất nhanh liền cúp điện thoại, nhưng mà Lăng Cương vẫn ngây tại chỗ, ngành đặc biệt, Đường bộ trưởng, vị kia là bộ trưởng trẻ tuổi nhấtcủa một bộ nào đó, mấy tin tức này cũng đã đủ rồi.

Xuất thân từ nhà họ Lăng, lại nhậm chức ở một nơi mẫn cảm như thủ đô này,độ mẫn cảm của Lăng Cương ở quan trường đương nhiên cũng không bình thường, lời của Trương bộ truyền tới ẩn ý gì hắn cực kỳ hiểu.

Nam thanh niên trước mắt này là người mà Đường bộ trưởng muốn bảo vệ đấy, thậm chí không tiếc đắc tội với nhà họ Dương, mà Đường bộ trưởngkia đại biểu cho cái gì, đại biểu chonhà họ Đường, một trongbốn gia tộc lớn, một nhà họ Hoài có thể có địa vị ngang với nhà họ Dương, cộng thêm nhà họ Đườngmạnh mẽ hơn nữa, lúc này nhà họ Dương chỉ sợ là báo thù vô vọng.

Hơn nữa không chỉ là báo thù vô vọng đơn giản như vậy, trong chính trị có đôi khi cũng không thể lý giải đơn giản như thế, kế tiếp sợ rằng nhà họ Dương sẽ phải thừa nhận sự chèn ép của nhà họ Đường cùng nhà họ Hoài, thậm chí rất có thể sẽ hoàn toàn bị thanh trừ.

Nghĩ thông suốt những thứ này, đương nhiên Lăng Cương biết nên làm như thế nào, nhà họ Lănghắn cùng nhà họ Dương làkhông

thân không thích, nếu như nhà họ Dương sụp đổ, thật ra đối với nhà họ Lăng đến nói ngược lại là một cơ hội, dù sao nhà họ Dương ngã, vậy những vị trí vốn thuộc về nhà họ Dương sẽ bị trống hoàn toàn, mà nhà họ Đường cùng nhà họ Hoài ăn thịt, luôn luôn phải chừa cho những người khác một chén canh đấy, đương nhiên nhà họ Lăng bọn họ cũng có phần trong chén canh này.

Hình như cấp trên của mình ở thủ đô một vị phó cục chính là người nhà họ Dương.

"Còn đứng ngây đó làm gì, không ra tay bắt người đi?"

Người nhà họ Dương thấy Lăng Cương tiếp một cuộc điện thoại sau đó liền một bộ trầm mặc, không nhịn được quát lớn.

"Bản cục cảm thấy vụ án này cần phải điều tra nhiều hơn nữa mới có thể biết chân tướng, trước khi chưa xác định được thực hư, không tồn tại người hiềm nghi gì cả." Lăng Cương đúng mực đáp, đồng thời trong lòngcũng tràn ngập khó chịu đối với người nhà họ Dương.

Nhà họ Lăng tôi cũng chỉ là kém hơn một chút so với nhà họ Dương các người, lúc trước chỉ là nể mặt Dương lão gia tử mới hạ thấp tư thái như vậy, nhưng nhà họ Dương các người lại quát nạt tôi ngay trước mặt nhiều cấp dưới của tôi như vậy, thật nghĩ rằng nhà họ Dương của đám các người là gia tộc đứng đầu Trung Quốc phải không?

Chương 705: Lăng Cương thay đổi

Câu trả lời của Lăng Cương, khiến cho ở đây một mảnh kinh ngạc.

Thuộc hạ của Lăng Cương dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía cục trưởng nhà mình, hiển nhiên không rõ vì sao cục trưởng nhà mình lại có biến hóa lớn như vậy so với lúc đầu, chuyện ở đây bày ra rõ như thế rồi, cho dù sau này cần điều tra, nhưng dựa theo trình tự hiện tại cũng nên khống chế bắt người hiềm nghi lại mới đúng.

Trên mặt Hoài Viễn Sơn cũng có vẻ kinh ngạc, dưới cái nhìn của hắn cho dù nhà họ Lăng không muốn đắc tội nhà họ Hoài hắn cũng không đến mức sẽ nói lời như vậy, bởi vì hành động của Phương tiểu hữu thực sự quá giới.

Trung Quốc từ xưa đến nay có câu nói là “hình bất thượng đại phu”, trên thực tế câu này ám chỉgiới quý tộc được hưởngquyền lợi đặc thù là miễn hình phạt, mà mặc dù bây giờ đã tiến nhập xã hội pháp trị, thế nhưng loại quy tắc ngầm này vẫn tồn tại.

Đây không phải là chuyện xã hội tiến bộ liền có thể thay đổi, đây làquy định của những người cấp cao nắm giữ phần lớn tài nguyên cùng tiền của trong xã hội, bọn họ nhất định phải giữ gìn lợi ích của mình, giữ gìn lợi ích của tầng lớp này, bởi vì bọn họ không cách nào bảo đảm liệu có ngày nào đó mình sẽ gặp nguy cơ như vậy hay không, đây là tư tâm của con người đưa đến.

Người là có thất tình lục dục, cho dù có người ở cấp cao nào đó có thể khẳng định bản thân thanh liêm công chính, thế nhưng

liệu hắn có thể bảo chứng thân nhân của mình cùng con cái của mình cũng thanh liêm vô tư như vậy sao?Nếu như là không thể, lẽ nào liền thật muốn vì đại nghĩa diệt thân?

Trên đời này, vì sao thời cổ đại những thanh quan vì đại nghĩa diệt thân có thể lưu danh thiên cổ?Chính là bởi vì loại người này quá ít, ít đến mấy chục triệu cá nhân đều không nhất định có một người, huống chi đây là một xã hội, một mình ông vì đại nghĩa diệt thân để cho mấy người bọn họ nghĩ như thế nào?

Nếu như hiểu những vị quan thanh liêm thời cổ đại này hẳn sẽ biết, thanh quan thời cổ đại đều không có kết quả gì tốt, cho dù cuối cùng có thể công thành lui thân nhưng cũng không thể leo lên chức vị cao, bởi vì sao?Cũng là vì những người khác sợ, ông không chơi theo quy tắc của chúng tôi, chúng tôi còn dám để cho ông leo lên tiếp sao?Để ông leo lên tiếp chẳng khác nào đang treo một thanh kiếm giết người ngay trên đầu chúng tôi.

Cho nên, Phương Minh giết chết Dương Thiên, là phá hủy quy tắc trò chơi này, lúc trước Hoài Viễn Sơn còn đang bối rối đến lúc đó nên làm như thế nào mới có thể trợ giúp Phương Minh, bởi vì đến lúc đó khó khăn khẳng định không chỉ ở nhà họ Dương, gia tộc khác cũng sẽ đứng ở bên phía nhà họ Dương tiến hành chèn ép loại người phá bỏ quy tắc trò chơi như Phương Minh.

Nhà họ Dương bên kia, trên gương mặt già nua của Dương An Thuận càng lộ ra vẻ không thể tin, hắn không nghĩ tới vậy mà Lăng Cương lại dám nói thế với hắn, lẽ nào tên nhóc nhà họ Lăng cũng muốn khiêu chiến quy tắc trong giới quý tộc bọn họ này phải không?

"Lăng Cương, cậu biết cậu đang nói cái gì sao?"

Con trai của Dương An Thuận vẫn biết tên Lăng Cương, căm tức nhìn Lăng Cương, chẳng qua lúc này Lăng Cương cũng không sợ hãi nhà họ Dương, nếu muốn đến lúc đó nhà họ Lăng được

chiacàng nhiều canh, như vậy lúc này hắn phải biểu hiện càng nhiều hơn.

"Bản cục đương nhiên biết."

Trên mặt Lăng Cương mang theo vẻ khinh thường, nói: "Trên thực tế cục tôi đã sớm nhận được rất nhiều đơn tố cáo Dương Thiên, cũng đã đang âm thầmđiều tra, cuối cùng phát hiện Dương Thiên tư tàng súng ống, tổ đội tiến hành hoạt động phạm tội với tính chất xã hội đen, phạm vào cướp đoạt, bắt cóc, rất nhiều loại hành vi phạm tội, trong cục cũng đã đưa ra kế hoạch bắt Dương Thiên, đang chuẩn bị báo cấp trên tiến hành phê chuẩn, một khi cấp trên phê chuẩn liền lập tức bắt Dương Thiên."

Nghe được lời của Lăng Cương, người ngạc nhiên nhất chính là những thuộc hạ của hắn, cục trưởng nhà mình đã lên kế hoạch bắt khi nào, sao bọn họ không biết?

Chẳng qua có một chút Lăng Cương không nói sai, đó chính là về hành vi phạm tội của Dương Thiên bọn họ nắm giữ xấp xỉ, thằng này hành sự quá kiêu ngạo, căn bản là không cần thăm dò quá nhiều đã điều tra ra một đống lớn chứng cứ phạm tội, nếu không phải bởi vì phía sau có nhà họ Dương chống lưng, Dương Thiên đã sớm nên bị tóm đến phán tử hình.

"Lăng Cương, tôi thấy cậu không muốn làm chức cục trưởng này nữa rồi, dĩ nhiên dám trắng trợn bao che phần tử phạm tộinhư vậy, hiện tại tôi liền gọi điện thoại cho đồng chí Hưng."

Con trai của Dương An Thuận nói xong liền móc điện thoại di động ra, đồng chí Hưng chính là một phó cục của cục an ninh thủ đô, mà Lăng Cương chỉ là cục trưởng quản lý một khu, đồng chí Hưng là cấp trên của Lăng Cương, cũng người nhà họ Dương.

Dương An Thuận không hề ngăn cản cử động của con mình, nhưng chính hắnđa mưu túc trí tới cỡ nào, đã có một loại dự cảm

xấu, sau khi tên nhóc nhà họ Lăng nhận một cuộc điện thoại, thái độ đột nhiên thay đổi lớn, trong này tất nhiên có chuyện mờ ám gì đó mà hắn không biết.

Chỉ là Dương An Thuận không nghĩ ra được chuyện mờ ám này là gì, bởi vì hắn không nghĩ tới có lý do gì sẽ làm tên nhóc nhà họ Lăng làm như vậy?

Thấy con trai của Dương An Thuận lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại, Lăng Cương tuyệt không lo lắng, bởi vì nếu vị bộ trưởng kia ra tay, lấy thủ đoạn lôi đình của vị bộ trưởng kia, đoán chừng lúc này đã có hành động.

Quả nhiên, con trai của Dương An Thuận nhíu chặt mày, bởi vì bên kia không có ai tiếp.

Thấy điện thoại của Dương An Thuận không được nối thông, trong lòng Lăng Cương càng thêm hiểu rõ, mở miệng nói: "Cậu này, về chuyện nơi đây còn phiền phức cậu theo chúng tôi quay về đi tiếp thu một chút... Hỏi thăm."

Trên mặt Lăng Cương mang theo dáng tươi cười, thái độ rất khiêm tốn, không có chút dáng dấp khi đối diện với kẻ hiềm nghi phạm tội, bởi vì Trương bộ đã nói rất rõ ràng, vị này chính là người của ngành đặc biệt đấy, là do chính bộ trưởng Đường trực tiếp phụ trách, nói cách khác những người này chết trong tứ hợp viện cũng đều là chết oan uổng rồi, đi cục cảnh sát cũng chỉ là làm vẻ một chút...

"Cha, nhà họ Lăng này..."

"Đừng vội."

Dương An Thuận phát giác ra không đúng, ngăn cản con mình tiếp tục náo loạn xuống, thằng nhóc nhà họ Lăng kia đã quyết tâm muốn đối nghịch với nhà họ Dương bọn họ, cộng thêm nhà họ

Hoài đang đứng bên cạnh, ở chỗ này bọn họ không làm gì được người thanh niên kia.

Chẳng qua, hắn có cho tên nhóc nhà họ Lăng kia thêm một lá gan thì hắn cũng không dám thả đối phương đi, cho nên hoàn toàn không cần phải gấp gáp, mà lúc này quan trọng hơn chính là phải hiểu rõ thái độ của nhà họ Lăng tại sao phải đột nhiên thay đổi, nhà họ Hoài thì tại sao lại muốn nhúng tay vào vấn đề này.

Với tư cách thăng trầm ở quan trường hơn nửa đời người, độ mẫn cảm của hắn ở phương diện này không phải những người nhà họ Dương khác có thể so sánh, trực giác nói cho hắn biết, nhất định là có chi tiết gì bị hắn bỏ qua không để ý tới, mà chi tiết này thậm chí rất có thể sẽ uy hiếp được toàn bộ nhà họ Dương.

Phương Minh không có ý định khó xử đám người Lăng Cương, chẳng qua ngay khi cậu chuẩn bị theo đám người Lăng Cương rời khỏi, điện thoại di động của cậu lại vang lên, mà đồng thời điện thoại của Hoài Viễn Sơn cũng vang lên.

Hoài Viễn Sơn tiếp điện thoại xong, trên gương mặt già nua lộ ra vẻ may mắn, điện thoại này là đứa con thứ hai của hắn gọi tới, như hắn dự đoán, nhà họ Dương bên kia quả nhiên là phái người đi viện Triêu Ca, muốn bắt bạn của Phương Minh, chẳng qua bị lão nhị cản lại.

May mắn xong, Hoài Viễn Sơn đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, vừa nhìn một cái lại sửng sốt không thôi, bởi vì giờ khắc này vẻ bình thản trên mặt Phương Minh biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh như băng, cả người tản ra khí lạnh thậm chí ngay cả loại lão nhân kinh nghiệm sa trường như hắn đều có chút không chịu nổi.

Mà hết thảy những biến hóa này, đều là vì Phương Minh vừa nhận được điện thoại.

Điện thoại là Trần Trạch gọi tới, Trần Trạch nói cho Phương Minh, bọn họ gặp phải nguy cơ ở viện Triều Ca, một đámngười giơ súng ống vọt vào viện Triêu Ca, nếu như không phải ngay sau đó cũng có một đám người chạy tới, chỉ sợ bọn họ đều phải bị bắt đi, thậm chí rất có thể gặp phải nguy hiểmbị bắn chết.

Phương Minh sẽ ra tay với Dương Thiên, cũng là vì Dương Thiên đụng chạm tới nghịch lân của cậu, mà cử động này của nhà họ Dương đồng dạng cũng đã đụng phải nghịch lân của cậu.

"Ông Đường, nói những người kia lui ra ngoài đi, nhà họ Dương không nên tồn tại."

Lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại, chỉ nói một câu như vậy sau đó Phương Minh liền cúp điện thoại, mà lời nói của Phương Minh khiến cho đám người ở đây đều ngẩn ra, không biết Phương Minh đang nói cái gì, duy chỉ có trong lòng Lăng Cương hơi đoán được một chút, bởi vì hắn đoán được thân phận của ông Đườngtrong điện thoại kia.

Nhưng cũng chính bởi vì đoán được, trong lòng Lăng Cương mới càng thêm khiếp sợ, giọng điệu của người trẻ tuổi này khi nói chuyện với ông Đường căn bản cũng không phải là giọng điệu của cấp dưới đối với cấp trên, hắn nói lời này căn bản không phải báo cáo xin chỉ thị, mà càng giống nhưbáo tin.

Là nơi được người thủ đô xưng là đại nội, Đường Trấn Quốc nhìn điện thoại vừa bị tắt trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, ông ta không nghĩ tới Phương Minh sẽ trực tiếp như vậy, trên thực tế lúc trước ông ta đang tham gia một hội nghị, vì thế cũng không xem đoạn video Phương Minh gửi tới điện thoại ông ta, sau khi hội nghị lúc kết thúc mới nhìn thấy video này.

Sau khi thấy được video, Đường Trấn Quốc cũng tức giận vô cùng, mảnh đất thủ đô, ngay dưới chân thiên tử vậy mà vẫn còn có người dám làm ra chuyện điên cuồng đến như thế, cho dù là

cháu trai của nhà họ Dương, vậy cũng nên bị trừng phạt nghiêm khắc.

Sau đó hắn liền lập tức an bài sắp xếp, thậm chí trong lòng ông ta đã quyết định chèn ép nhà họ Dương, thế nhưng khiến ông ta không nghĩ tới là, dĩ nhiên Phương Minh lại kiên quyết như vậy, muốntiêu diệt nhà họ Dương.

Ngón tay Đường Trấn Quốc gõ gõ lên bàn với tiết tấu chậm, nếu như đổi lại ba ngày trước hắn là tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Phương Minh, dù cho chuyện này vốn do nhà họ Dương làm sai trước, nhưng rốt cục nhà họ Dương cũng là một nhà đứng đầu trong nước, nếu cứ đơn giản bị diệtnhư vậy, sẽ dẫn tới toàn bộ giới chính trị rung động cùng hỗn loạn, này cũng bất lợi cho chuyệnông ta vững bước đi tới.

Song khi nghĩ đến hồi báo từ Ma Đô tới hai ngày trước, lúc này Đường Trấn Quốc lâm vào do dự, vốn ông ta chỉ là tương đối xem trọng Phương Minh, căn cứ quan sát của ông ta, Phương Minh này vẫn là một người yêu nước, hơn nữa thiên phú tu luyện cũng cao, ông ta đây coi như sớm đầu tư.

Thế nhưng khiến ông ta không nghĩ tới là, dĩ nhiên Phương Minh lại là con cháu đệ tử nhà họ Phương, dựa theoước định của giới tu luyện cùng thế tục, nhà họ Dương ra tay với người tu luyện, như vậy người tu luyện cũng có thể trả thù, chỉ có điều loại tình huống này rất ít khi phát sinh.

Nếu như Phương Minh thật muốn làm lớn chuyện này lên, dính cả nhà họ Phương vào chuyện này, vậy thì càng thêm khó có thể thu thập, so sánh với bọn họ, bỏ qua nhà họ Dương dường như là lựa chọn tốt nhất.

Trong mắt Đường Trấn Quốc có vẻ quyết đoán, nếu đã quyết định, vậy hắn sẽ không dài dòng dây dưa, trực tiếp cầm lên điện thoại trên bàn bấm một dãy số gọi ra ngoài.

...

"Trương bộ, vâng, tôi hiểu được, tôi đây liền nghe theo."

Không quá hai phút, Lăng Cương liền nhận được điện thoại, sau khi cúp điện thoại, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, sau đó phân phó cho đám cấp dưới của mình: "Đều theo tôi rút lui."

Lăng Cương dẫn theo người của hắn rời đi, lúc này bên tai Hoài Viễn Sơn cũng vang lên giọng nói của Phương Minh, mặc dù có chút kinh ngạc vô cùng, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn làm theo, dẫn theo đội cận vệ nhà họ Hoài rời đi.

Lúc này, bên trong tứ hợp viện chỉ còn sót Phương Minh cùng người nhà họ Dương.

Nhìn Dương An Thuận cùng những người nhà họ Dương khác, Phương Minh nở nụ cười, dáng tươi cười xán lạnnhư ánh mặt trời...

Chương 706: Nhà họ Dương kết thúc

Bên trong tứ hợp viện, lúc này bầu không khí trở nên cực kỳ quỷ dị, gần như tất cả mọi người nhà họ Dương đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía Phương Minh, bởi vì bọn họ không rõ tại sao nam thanh niên trước mắt này lại khiến Lăng Cương còn có người nhà họ Hoài rời khỏi.

Hoặc nói chính xác hơn là bọn hắn không rõ, rốt cuộc người trẻ tuổi kia lấy dũng khí từ đâu tới, dám đơn độc đối mặt với nhà họ Dương bọn hắn.

Tuy rằng bọn họ không biết người trẻ tuổi kia đã giết nhiều người như vậy bằng cách nào, nhưng nếu chỉ dựa vào như thế đã cho rằng có thể đối phó nhà họ Dương bọn họ thì sai hoàn toàn rồi, mấy tên trong tứ hợp viện này chỉ có thể coi là du côn lưu manh, mà đội cảnh vệ của nhà họ Hoài bọn họ lại là nhân mã tinh nhuệ, đều phải trải qua tiến trình huấn luyện đặc thù mới bồi dưỡng được, nói không khoa trương, đối với những tên du côn lưu manh trong tứ hợp viện này, nhà họ Hoài chỉ cần phái ra một tiểu đội cỡ năm sáu người đã có thể giải quyết toàn bộ.

"Xem ra mày còn là một người luyện võ, chẳng qua mày cho rằng chỉ như vậy mà màyđã có thể khiêu khích nhà họ Dương tao sao?Vậy chỉ có thể nói mày quá ếch ngồi đáy giếng."

Con trai của Dương An Thuận mở miệng, hắn đưa mắt nhìn về phía hai người đàn ông trung niên bên cạnh ông nội mình, hai người này là đội trưởng đội cảnh vệ của nhà họ Dương bọn họ, ngoại trừ am hiểu súng ống, quan trọng nhất là hai người này còn

là cao thủ võ thuật, đối với người thường, một người đấu lại mười mấy người căn bản cũng không phải là vấn đề

"Nói đi, nói ra lai lịch của mày, như vậy còn có thể cho mày được chết toàn thây."

Đôi mắt già nua của Dương An Thuận nhìn về phía Phương Minh, người có thể khiến nhà họ Hoài cùng nhà họ Lăng không tiếc đối nghịch với nhà họ Dương bọn họ, lai lịch tuyệt đối không đơn giản, nhưng mặc dù biết rõ không đơn giản, lần này hắn cũng sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Không chỉ vì cháu trai chính mình yêu quý nhất đã chết trên tay người trước mắt này, quan trọng hơn chính là, nếu như không giết chết người trước mắt này, vậy danh vọng của nhà họ Dương liền triệt để không còn, ngay cả đệ tử dòng chính chết đi mà bọn họ cũng không thể báo thù, sau này còn ai sẽ sợ nhà họ Dương bọn họ?

Đối với một gia tộc lớn đến nói, có đôi khi lực uy hiếp quan trọng hơn bất kỳ điều gì khác, không còn lực uy hiếp chắc chắnkhông bao lâu sau, gia tộc này sẽ bị những thế lực khác nuốt chửng.

Đối mặt với câu hỏi của Dương An Thuận, Phương Minh cũng không trả lời, mà là đưa mắt đảo quađảo lại trên người nguyên một đám nhà họ Dương, kể cả đội cảnh vệ này, mà khi ánh mắt của người nhà họ Dương tiếp xúc với ánh mắt của Phương Minh, cả người run lên, có một loại cảm giác cả cơ thể và linh hồn mình đều bị nhìn thấu.

Sở dĩ mấy người nhà họ Dương sẽ có loại cảm giác như vậy chính là vì, lúc này Phương Minh đã bắt đầu quan sát tướng mạo của những người kia, đến xác định tội nghiệt những người này đã phạm phải.

Tuy rằng nhà họ Dương đụng chạm nghịch lân của cậu, đối với nhà họ Dương hẳn cậu sẽ không buông tha, thế nhưng Phương Minh cũng không phải người lạm sát kẻ vô tội, nhưng mà lần quan sát này lại khiến cho sát ý trong lòng cậu càng sâu.

Bởi vì trong số đám người này dĩ nhiên không có một người nào vô tội, cho dù là đội cảnh vệ kia, trên tay cũng dính đầy máu tươi, mặc dù nói trong đó cũng có nguyên nhân do nhà họ Dương ra lệnh cho bọn họ, nhưng nếu như chính bọn họ không muốn, hoàn toàn có thể lựa chọn thối lui ra, dù sao đây chỉ là đội cảnh vệ, không phải tử sĩ.

Nếu đã biết trong những người này không có một người nào vô tội, Phương Minh cười càng thêm xán lạn, đột nhiên hướng về phía trước điểm ra một chỉ, mục tiêu của một chỉ này chính là hướng tới một đứa con trai của Dương An Thuận.

Người nhà họ Dương đều nghi ngờ hành động của Phương Minh, không rõ Phương Minh đây là muốn làm gì, nhưng mà sau một khắc, mấy người nhà họ Dương liền cảm thấy cả người phát lạnh, bởi vì người con trai của Dương An Thuậnbị ngón tay của Phương Minh chỉ tới, trên trán có máu tóe ra, nơi đó có một lỗ máu, giống như là bị đạn bắn thủng như nhau.

"Giết, giết hắn cho tao, nhanh chóng ra tay!"

Một người con trai khác của Dương An Thuận thấy tình huống này, lập tức hoảng sợ quay qua quát đội cảnh vệ, nhưng mà hắn không nhìn thấy, lúc này sắc mặt nguyên một đám binh lính trong đội cảnh vệ nhà họ Dương chợt đỏ bừng, không phải bọn hắn không muốn ra tay, mà là bởi vì căn bản bọn hắn không khống chế được cử động của mình, toàn bộ thân hình giống hệt như đã bị người ta tưới thủy ngân, cứng ngắc ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi.

Phốc!

Lại là một đóa hoa máu tóe lên, đứa con trai thứ hai của Dương An Thuận này cũng rập khuôn theo bước chân lão đại, màsắc mặt những người còn lại nhà họ Dương cũng bắt đầu trở nên trắng bệch, trên gương mặt già nua của Dương An Thuận càng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn nghĩ tới một tin đồn, một tin đồn tồn tại trong tầng lớp cấp cao.

Trước đây khi còn chưa lui xuống, Dương An Thuận cũng đứng trên vị trí rất cao, mặc dù nói không thể leo lên mấy cái ghế bên trên triều đình, cũng không thể xâm nhập hội nghị thường ủy kia, nhưng dù sao thì cũng đã trở thành một trongnhững người ở tầng trên nhất trong nước.

Cho nên Dương An Thuận biết một số tin tức bí ẩnngười thường không biết, đó chính là hắn biết ngoài thế giới thế tục này vẫn tồn tại một thế giới đặc thù khác, những ngườitồn tại trong thế giới này đều không phải người bình thường, bọn họ có đượclực lượng vượt lên trước người bình thường, thậm chí là lực lượng mạnh mẽ ngay cả khoa học cũng đều không thể giải thích.

Thế giới này giấu ở trong thế tục, nhưng cũng không có quá nhiều qua lại với giới thế tục, hai thế giới nước giếng không phạm nước sông, đồng thời giống như đã từng có hiệp nghị.

Đương nhiên Dương An Thuận chỉ thoáng biết một chút, bản thân hắn cũng không đụng phải người của thế giới kia, mà ở cao tầng, cũng chỉ có bốn gia tộc lớn hoặc là mấy người ngồi trên chín chiếc ghế đó (1) mới hoàn toàn hiểu rõ thế giới kia.

(1)Chín chiếc ghế: chỉ Ban Thường vụ Bộ Chính trị Đảng Cộng sản Trung Quốc, nay chỉ còn bảy người

Thậm chí Dương An Thuận còn biết quốc gia cũng đã từng bồi dưỡng một nhóm người có bản lĩnh đặc thù như vậy, cái bộ môn

thần bí này cũng không được công bố ra ngoài, trực tiếp vâng mệnh tầng lớp tối cao, cho dù là hắn cũng đều không có quyền lực điều động cùng hiểu rõ.

Lúc này thấy kết cục của hai đứa con trai mình, trong nháy mắt Dương An Thuận đã nghĩ đến những người này, cũng tại thời khắc này đột nhiên hắn hiểu, vì sao nhà họ Hoài cùng nhà họ Lăng tình nguyện trở mặt với nhà họ Dương bọn họ cũng phải bảo vệ người trẻ tuổi trước mặt kia, đều là vì người trẻ tuổi kia đến từ chính thế giới thần bí đó.

"Chuyện lần này nhà họ Dương tôi nhận thua, từ nay về sau sẽ không tiếp tục tìm cậu gây bất cứ phiền phức gì."

Dương An Thuận mở miệng, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ, suy nghĩ rõ ràng những thứ này, hắn đã không trông mong chuyện báo thù cho cháu mình nữa, thậm chí ngay cả hai đứa con trai đã chết đi, thù này hắn cũng có thể nhịn xuống đi.

Nhưng mà căn bản Phương Minh không trả lời Dương An Thuận, theo mỗi một lần ngón tay cậu chỉ ra, đều có một người nhà họ Dương té trên mặt đất, ánh mắt của toàn bộngười đối diện nhìn về phía Phương Minh như nhìn về phía ma quỷ, nhất là mỗi một lần Phương Minh vươn tay, đều khiến những người này tê cả da đầu, rất sợ bị chỉ đến mình.

"Lão phu chịu thua, nhà họ Dương tôi chịu thua, cậu muốn bồi thường gì nhà họ Dương chúng tôi đều có thể cho, chỉ cần cậu buông tha nhà họ Dương chúng tôi..."

Dương An Thuận gấp gáp, lần này tới đây đều là đời sau của hắn, cũng là tinh anh của nhà họ Dương, nếu như những người này xảy ra chuyện, vậy toàn bộ nhà họ Dương liền hoàn toàn xong, về phần mấy thế lực phụ thuộc ở nhà họ Dương bọn họ, được nhà họ Dương bọn họ bồi dưỡng ra, đến lúc đó đương nhiên cũng sẽ cây đổ bầy khỉ tan, cáchxa nhà họ Dương bọn họ.

Ví như vị phó cục ở thủ đô kia, Dương An Thuận rất rõ ràng, sở dĩ đối phương không tiếp điện thoại của con trai mình, đoán chừng chính là vì đã nghe được tiếng gió, mà nếu như nhà họ Dương bọn họ rơi đài, vì không bị liên lụy, loại người này chắc chắn sẽ vứt bỏ nhà họ Dương, thậm chí còn có thể vì đầu nhập vào thế lực mới màtiến hành chèn épnhững người còn lạicủa nhà họ Dương bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, những người này cũng không mang họ Dương, chẳng qua là vì thăng tiến mà phụ thuộc vào nhà họ Dương bọn họ, đối với cái loại người này đến nói, nhà họ Dương ngã bọn họ hoàn toàn có thể đổi một gốc cây khác để dựa vào, mà từ xưa đến nay mỗi khi đầu nhập vào đều chú ý danh trạng, còn có danh trạng nào tốt hơn danh trạng giết chủ cũ đây?

"Chịu thua? Bỏ qua cho nhà họ Dương các người?"

Trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường, những cô gái bị cháu trai ông tàn hại lúc trước, khi các cô ấy cầu giúp đỡ, cháu trai ông có buông tha cho các cô ấy không?

Người nhà của những người bị hại tố cáo cháu trai ông, nhà họ Dương ông phái người đối phó bọn họ, lúc đó ôngcó từng nghĩ tới chuyện buông tha cho bọn họ chưa?

Gương mặt già nua của Dương An Thuận trắng bệch, cháu mình làm những chuyện như vậy làm sao hắn lại thực sự không biết, con mình cùng thuộc hạ làm những chuyện kia vì lau mông cho cháu mình, hắn càng hiểu rõ trong lòng, bởi vì không có hắn ngầm đồng ý, saongười phía dưới làm lại dám làm việc này.

"Lão phu có thể mang tất cả tài sản nhà họ Dương sở hữu tặng cho cậu, chỉ cầu cậu thả nhà họ Dương một con ngựa (2), dù sao Tiểu Thiên cũng không tạo thành thương tổn thực chất gì với cậu."

(2) Thả một con ngựa: Chừa lại cho người một đường sống

Dương An Thuận còn chưa từ bỏ ý định, song khi thấy bên cạnh mình nguyên một đám ngã xuống, kể cả đội cảnh vệ dành riêng cho hắn cũng ngã trên mặt đất, trong lòng hắn cười một tiếng bi thương, bởi vì hắn biết lúc này nhà họ Dương đã chân chánh xong.

Toàn bộ tinh anh nhà họ Dương đều chết ở đây, dù cho còn có một chút con cháu đệ tử nhà họ Dương tránh được một kiếp, thế nhưng mấy đứa con cháu này ngày bình thường ngang ngược càn rỡ đã quen, đã sớm đắc tội với một nhóm người lớn, nếu như không có nhà họ Dương che chở, cho dù là ở thương trường hay là ở quan trường đều muốn đụng phải người khác liên thủ đả kích.

Chẳng qua ba phút, toàn bộ tứ hợp viện cũng chỉ còn lại có Phương Minh cùng Dương An Thuận đứng ở nơi này, sở dĩ Phương Minh không lập tức giết Dương An Thuận, chính là muốn khiến Dương An Thuận nhìn đời sau của hắn nguyên một đám chết mất, chính là muốn khiến Dương An Thuận từ từ tuyệt vọng.

Một ngườiđã từng mang đến vô số tuyệt vọng chonhững người khác, lần này để chính hắn thể nghiệm một chút loại tuyệt vọng này.

Lúc này Dương An Thuận ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt của hắn là chết lặng, gia tộc không có, đời sau không có, động lực khiến hắn phấn đấu cả đời biến mất không thấy, cả người giống hệt như khí cầu bị xì hơi.

Nghe lời nói của Phương Minh, trong đầu Dương An Thuận lại nhớ lại khoảng thời gian sau thời niên thiếu của mình, hắn là một đứa bé ra đời ở nông thôn, từ nhỏ cha mẹ liền rời đi, là được ông bà nội nuôi lớn.

Đến trường, đọc sách...Cứ như vậy trôi qua mười năm, đột nhiên hắn bỏ học làm một thợ mộc, sau lại bỏ nghề đi tham gia kỳ thi đại học, thi đậu một trường đại học ở thủ đô, từ nay về sau

thay đổi số phậncả người.

Sau khi tốt nghiệp được phân tới chỗ công tác, một người thanh niên mang theo sự hăng hái cùng nhiệt huyết tràn đầy, dấn thân vào xã tắc, bởi vì năng lực xuất chúng rất nhanh liền nhận lấy phía trên thưởng thức, một đường thăng chức.

Nhưng mà sau khi thăng tới cấp huyện, hắn phát hiện rất khó leo lên tiếp, nhưng hắn không cam lòng, vì vậy hắn cưới con gái một lão đại trong tỉnh, dựa vào quan hệ rể hiền cưỡi rồng này, từ nay về sau thẳng tới mây xanh, từ trong tỉnh đến thủ đô.

Nhưng mà từ một khắc kia trở đi, cả người của hắn liền thay đổi, bởi vì hắn đã hiểu rõ một đạo lýtừ trên người cha vợ mình, một người mạnh mẽ cũng không vững chắc, chỉ có một gia tộc mạnh mẽ mới có thể lâu dài.

Chính là vì cha vợ hắn không hiểu đạo lý này nên chỉ có một con gái, sau khi già rồi có ai nhớ kỹ hắn?Gia sản lớn như vậy không phải cũng tiện nghi cho hắn,một cái người khác họ sao?

Hắn không muốn rơi vào kết cục giống cha vợ hắn, hơn nữa những người ở thủ đô kia, có người nào mà không có lực lượng của gia tộc? Chỉ có tân hỏa không ngừng, truyền thừa mới sẽ không đứt, mà gia tộc liền giữ vững truyền thừa căn bản này.

Không tin thì thử nhìn sự khác biệt giữa có hậu đại cùng không có hậu đại của mấy công thần kia đi, chỉ cần gia tộc ở, dù cho thế hệ này không được, như vậy đời sau còn có hy vọng quật khởi, nhưng nếu đã không có đời sau, trăm năm sau đó ai còn nhớ rõ ông?

Chính vì Dương An Thuận thấy rõ điểm này, cho nên hắn mới đặt nặng việc sinh sôi hậu đại, tích lũy tài phú tài nguyêncho gia tộc, vì thế không tiếc đạp lên pháp luật, không tiếc lấy công mưu tư...

Rốt cục, nhà họ Dương đã trở thành một trong tám nhà lớn ở thủ đô, ở toàn quốc cũng là gia tộc có tiếng tăm lừng lẫy, là gia tộckẻ khác nhìn mà sợ.

Nhưng Dương An Thuận quên một điểm rất quan trọng, sở dĩ một gia tộc có thể trường thịnh không suy, bằng vào là tộc quy của gia tộc, là sự kính nể của pháp luật cùng sự tuyên dương của đạo đức.

Nếu như nhà họ Dương có thể làm được những thứ này, cho dù có đắc tội người của thế giới kia cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này, nguyên nhân là vì quốc gia sẽ không vứt bỏ nhà họ Dương, gia tộc khác cũng sẽ không nhìn nhà họ Dương bị diệt.

"Đã hiểu rõ, lão phu đã hiểu rõ, nếu như có thể cho lão phu một cơ hội nữa, nhà họ Dương tuyệt đối sẽ không đi tới bước đường ngày hôm nay."

Dương An Thuận cười một tiếng bi thương, mang theo vô tận hối hận ngã trên mặt đất, mà ở mi tâm của hắn cùng có một lỗ máu, máu tươi từ nơi đó ồ ồ chảy ra, dính vào nửa bên mặt hắn.

Một lúc sau, bóng dáng Phương Minh biến mất tại chỗ, mà mười lăm phút sau, Lăng Cương đón được mệnh lệnh của cấp trên dẫn theo mấy tâm phúc đi vào tứ hợp viện.

Chương 707: Tin tức chấn động giới tu luyện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thủ đô!

Mọi thứ đều đang tiếp tục, đám dân chúng ở thủ đô vẫn bận việc sinh kế, những cơ quan chính quyền cũng đang vận động bình thường, chỉ có rất ít người chú ý tới, chỉ trong thời gian một ngày ngắn ngủn, có hơn mười quan viên trong các cơ quan hành chính của thủ đô đã biến mất, nói chính xác hơn là bị khống chế lại.

Một cái lưới lớn bắt đầu bao phủ xuống, bọclên mấy quan viên phụ thuộc vào nhà họ Dương, mặc dù những quan viên không vi phạm quy tắc sẽ không gặp phải vấn đề gì, thế nhưng mấyquan viên phụ thuộc vào nhà họ Dương, giành tư lợi vì nhà họ Dương thì lại nhao nhao xuống ngựa, toàn bộ thế lực khác đều biết, thủ đô chỉ là một sự bắt đầu, trận gió lốc này sẽ từ thủ đô mà lan ra khắp toàn nước.

Nhà họ Dương rơi đài đã là chuyện được định trước, nhưng vì sao nhà họ Dương rơi đài, toàn bộ quan trường người có thể biết được chân tướng lại lác đác không có mấy, chỉ có số ít cao tầng mới từ Đường Trấn Quốc nơi đó hiểu được chân tướng, đương nhiên ngoại trừ nhà họ Hoài cùng nhà họ Lăng, bọn họ là người rõ ràng chân tướng sự tình nhất.

Hoài Viễn Sơn không nghĩ tới dĩ nhiên Phương Minh sẽ có năng lượng lớn như vậy, một người tiêu diệt nhà họ Dương, hơn

nữa nhà họ Đường lại còn giúp đỡ giải quyết những phiền phức phía sau, về phần nhà họ Lăng thì lại đang suy đoán thân phận lai lịch của Phương Minh, nhất là Lăng Cương, hắn đã chuẩn bị tìm nhân viên kỹ thuậttrong cục am hiểu vẽ chân dung, vẽ ra dáng vẻ của Phương Minh, sau đó đưa cho mấy tiểu bối trong gia tộc mỗi người một tấm, nếu ai dám đắc tội người trong bức chân dung này, vậy thì chờ tộc quy hầu hạ.

Đây chính là loại người hung ác chỉ một mình một người đã có thể tiêu diệt nhà họ Dương, mà nhà họ Lăng bọn họcòn kém hơn một chút so với nhà họ Dương, nếu như mấy thằng ranh con trong nhà trêu chọc vị sát tinh này, vậy không phải sẽ có cùngmột kết cục với nhà họ Dương sao?

Gia quy của nhà họ Lăng rất nghiêm, nhưng độ mạnh yếu khi thi hành lại không quá nghiêm ngặt như vậy, Lăng Cương rất rõ ràng tính cách của mấy thằng ranh con này, mặc dù không làm chuyện phạm pháp, nhưng tập tính quần là áo lụa vẫn phải có, không cảnh cáo một chút, đến lúc đó nếu thật sự gặp được, đó chính là mang tới phiền toái lớn cho nhà họ Lăng.

Khi các gia tộc ở thủ đô bởi vì nhà họ Dương rơi đài mà kinh ngạc, lúc này giới tu luyện cũng nghênh đón hai tin tức khiến người chấn động kinh sợ.

Một ngày trước,trong đại chiếncủa một đời trẻ tuổi Ma Đô, Phương Chiến đứng đầu Tứ Đại Công Tử vậy mà lại thất bại, bại trong tay một thiên tài trẻ tuổi của Thái Ất Lâu, đây làtin tức thứ nhất khiến giới tu luyện khiếp sợ, một đời trẻ tuổi nhà họ Phương rốt cục đã không còn là người đứng đầu giới tu luyện.

Nếu như nói tin tức này là khiến người trong giới tu luyện khiếp sợ mà nói, như vậy một tin tức khác lại khiến người ta chấn động.

Lại tiếp sau đó chính là chiến đấuđồng lứa thế hệ Phương

Thiên, mà kết quả dĩ nhiên lại là Phương Thiên cũng thất bại, bại bởi Kiều Hạo của Tông Thánh Cung, đây mới thực sự là tin tức gây nên sóng to gió lớn trong giới tu luyện.

Tông Thánh Cung, môn phái xếp thứ haigần với nhà họ Phương, nhiều năm qua vẫn bị nhà họ Phương đè một đầu, lần này Kiều Hạo đánh bại Phương Thiên, cũng liền có nghĩa ở trong thế hệ thanh niên được bồi dưỡng đời này, Tông Thánh Cung đã vượt qua nhà họ Phương.

Phần lớn người tu luyện chỉ chấn động với thực lực của Kiều HạoTông Thánh Cung, nhưng mà rơi vàotrong mắtmột số thế lực cùng một số cường giả, bọn họ biết cái này còn có một tầng ý nghĩacàng sâu hơn, nói chung, thay đổi quá bất ngờ, chỉ sợ giới tu luyện sẽ phải có thay đổi lớn.

Mấy tin tức này Phương Minh biết được từ trong miệng Chu Hải, nếu lúc trước khi ở khách sạn cậu ta không biết thân phận của Phương Thiên đối với Phương Minh, hiển nhiên Chu Hải sẽ ôm tâm thái hả hê ngồi xem náo nhiệt, chẳng qua sau khi đã biết Phương Minh là người nhà họ Phương, đương nhiên Chu Hải sẽ đứng về phía nhà họ Phương, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối.

Chẳng qua thân làm người trong cuộc Phương Minh ngược lại không mấy chú ý, nhà họ Phương là nhà họ Phương, cậu là cậu, đối với nhà họ Phương cậu cũng không có lòng trung thành gì, chẳng qua Chu Hải nói cho cậu biết tin tức này cũng khiến cậu hiểu được vì sao ba ngày sau Phương Thiên không tới tìm cậu như ước định lúc trước.

Phương Thiên cùng Phương Chiến đều thua, nhà họ Phương mất mặt lớn, lúc này Phương Thiên đâu còn nhớ được cậu, đoán chừng đã sớm trở lại nhà họ Phương, hồi báo với trưởng lão nhà họ Phương thương lượng đối sách rồi.

Đối với Phương Minh đến nói đây ngược lại là một tin tức tốt,

Phương Thiên không tìm cậu, cậu còn mừng rỡ thanh nhàn.

cbd!

Một khu vực thương mại sầm uất ở thủ đô, nơi này là thiên đường mua sắm, đương nhiên làthiên đường mua sắm của kẻ có tiền, bởi vì ở chỗ nàytùy ý có thể thấy đượcmột cái đồ có giá hơn vạn, tất cả những thương hiệu xa xỉ quốc tế đều có ở đây, là nơingười nghèo chùn bước, đồng thời cũng là nơi có đủ loại mỹ nữ qua lại.

Hiện nay có một phần mềm clip ngắn rất hot, hầu như chỉ cần nhìn lướt qualiền có thể thấy mỹ nữ, đã từng có người nói đùa, người đẹp toàn Trung Quốc đều ở bên trong phần mềm này, mặc dù lời này có chút khoa trương, nhưng xác thực đã nói rõ một đạo lý, đó chính là mỹ nữ hầu như đều xuất hiện ở một số địa phương cố định.

Đầu năm nay những mỹ nữ thiên sinh lệ chất chân chính cũng chỉ có mấy người, đa số mỹ nữ đều dựa vào mỹ phẩm hóa trang dưỡng da, lại thêm đủ loại chỉnh sửa từng li từng tímới có thể hình thành, mà muốn làm được như vậy đều cần năng lực kinh tế nhất định, cái này cũng đưa đến phần lớn mỹ nữ trên mạng được chia làm hai loại, một loại là con gái nhà giàu có nhiều tiền chân chính, một loại là con gái hám giàu.

Hai loại mỹ nữ này bình thường vẫn hay đi tới đi lui mấy nơi tiêu phí hạng sang.

"Tiệm này có quần áo khá tốt, bình thường tôi hay đến cửa hàng này để mua đồ."

Trần Trạch đi ở phía trước nhất khu thương mại, mà Đường Diễm cùng Diệp Tử Du hai cô gái thì lại lặng lẽ nói chuyện, về phần Phương Minh ngược lại đánh giá bốn phía, mỗi khi đến một nơi theo thói quen nghề nghiệp cậu thích quan sát phong thủy ở

nơi này.

Sở dĩ đoàn người Phương Minh sẽ tới nơi này, là vì Diệp Tử Du định mua cho Phương Minh vài bộ quần áo, mà Trần Trạch nghe vậy liền trực tiếp đưa mọi người tới nơi này.

Tuy rằng Diệp Tử Du là một học sinh nhưng cũng không nghèo, cô là con gái một, từ nhỏ đã được trưởng bối trong nhà yêu thích, chỉ riêng bao lì xì hằng năm đã là một con số không nhỏ, mà Diệp Minh càng được quán triệt tư tưởng nuôi con gái giàu có tới tận cùng, ngay khi Diệp Tử Du lên đại học, đã chuyển vào tài khoản của Diệp Tử Du một số tiền không nhỏ làm phí sinh hoạt, suốt từ đó tháng nào cũng chuyển một số tiền vào tài khoản.

Diệp Tử Du cũng không phải cô gái thích phô trương lãng phí, tiền trong thẻ cô cũng không động tới bao nhiêu, cho nên muốn mua cho Phương Minh mấy bộ quần áo ở đây là chuyện hoàn toàn có thể, mà Phương Minh cũng biết điểm này, cho nên cũng không cự tuyệt.

Trong khu thương mại có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, đều là tổ hợp trai xinh gái đẹp, đương nhiên cũng không thiếu người đàn ông trung niên bụng phệ ôm mỹ nữ gợi cảm trẻ tuổi xinh đẹp, thân phận của những cô gái này là gì đương nhiên cũng có thể nghĩ.

Trần Trạch trực tiếp dẫn Phương Minh vào một cửa hàng bán quần áo, Phương Minh không nhận ra thương hiệu này, chỉ biết hình như khi ở nước Anh cậu cũng đã từng nhìn thấy, bởi vì giáo bào của cậu khi ở Giáo Hội chính là do cửa hàng bán quần áo này may, dựa theo lão Mã nói, trên thực tế công ty tạo nên thương hiệu này cũng là một trong những tài sản của Giáo Hội, nói cách khác trên thực tế ông chủ chân chính của thương hiệu này chính là Giáo Hội.

"Đồ nam ở nơi này tương đối tốt."

Diệp Tử Du cũng gật đầu, cô biết thương hiệu này, cha mình đã từng mua một hai bộ quần áocủa thương hiệu này, bình thường đều luyến tiếc mặc, chỉ khi tham gia một số hội nghị quan trọng hoặc là ngày quan trọng mới chịu lấy ra mặc.

"Anh Trần, anh tới thực sự là rất đúng dịp, vừa vặn gần đây tiệm chúng tôi có lấy mấy mẫu mới về, tôi lấy tới cho anh xem một chút nhé?"

Người hướng dẫn viên thấy Trần Trạch đến, lập tức mang vẻ mặt tươi cười đi lên nghênh đón, Trần Trạch loại người một tháng đến thăm nhiều lần này thế nhưng là khách hàng lớn, tuy rằng thủ đô nhiều người có tiền, nhưng cạnh tranh cũng lớn, rất nhiều người cũng không phải chỉ mua một thương hiệu quần áo, mà loại quần áo nam này lại khác với quần áo nữ, bình thường một năm đàn ông chỉ mua tầm chục bộ quần áo, người đàn ông một năm đổi hai mươi bộ quần áo chỉ là một số nhỏ, mà đạt tới ba mươi bộ đó chính là tao bao (1).

(1)Tao bao: Từ mang nghĩa xấu, đại khái là thích khoe mẽ, khoác lác quá mức

Điểm này cũng chính là điểm khác biệt giữa nam và nữ, trừ một số người đàn ông có nghề nghiệp đặc thù, cho dù người đàn ông có nhiều tiền tới mức nào đi chăng nữa, cũng sẽ không có quá nhiều quần áo, mà phụ nữ lại không giống vậy, phụ nữ hận không thể 365 ngày, mỗi một ngày đều mặc một bộ quần áo khác nhau.

Nhưng mà Phương Minh phát hiện, việc buôn bán của tiệm này rất tốt, có không ít khách hàng, hiển nhiên những thương hiệu này rất được mọi người hoan nghênh.

Trần Trạch cùng Phương Minh đi đến cũng không thu hút sự chú ý của người khác, dù sao hai người cũng không phải soái ca, thế nhưng khi Diệp Tử Du đi đến, Phương Minh liền có thể nhận ra được trong nháy mắt có vài ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tử

Du.

"Tuyệt sắc, ở thủ đô lại có thể đụng tới mỹ nữ như vậy, chậc chậc chậc..."

"Tôi ở thủ đô lâu như vậy rồi nhưngchưa bao giờ gặp được mỹ nữ cấp bậc này."

Không thiếu thanh niên đều mang theo ánh mắt tán thưởng, bởi vì bọn họ biết phụ nữcó thể xuất hiện ở nơi này, hoặc là gia thế của bản thân không kém, hoặc chính là dựa vào người đàn ông có lai lịch không tầm thường, nhất là loại địa phương như thủ đô này càng là tàng long ngọa hổ, mỹ sắc tuy tốt, nhưng nếu tự tìm tới phiền phức cho mình liền không có lợi lắm.

Chẳng qua, trong số những người này có một nữ sinh trẻ tuổi đi theo bạn trai tới đây, sau khithấy Diệp Tử Du cùng Đường Diễm liền sửng sốt một chút, chẳng qua lập tức trên mặt lại hiện lên vẻ đắc ý, nhìn nhìn bạn trai đang thay quần áo, lại nhìn một chút Phương Minh, một suy nghĩ xuất hiện ở trong đầu cô ta.

"Tử Du, thật đúng dịp, cậu cũng ở nơi đây à?"

Giọng nói làm bộ kinh ngạc truyền tới, Diệp Tử Du quay đầu nhìn về phương hướng nơi âm thanh phát ra, khi thấy nữ sinh kia, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì cô không nghĩ tới ở chỗ này có thể đụng phải bạn học cùng trường mình: Tô Diệu Tình.

"Chào cô."

Quan hệ của Diệp Tử Du cùng Tô Diệu Tình cũng không sâu, mặc dù hai người học cùng trường đại học, nhưng đại học Thủy Mộc rất lớn, toàn bộ trường học có hơn vạn học sinh, đương nhiên không thể nào biết hết tất cả mọi người, mà Diệp Tử Du cùng Tô Diệu Tình càng không phải người cùng phe, sở dĩ hai người sẽ quen biết, đó là bởi vì Tô Diệu Tình cũng là một trong mười hoa

khôi trường do học sinh bình chọn.

Đồng thời Tô Diệu Tình cùng Diệp Tử Du đã từng cùng tham gia một hoạt động do trường học tổ chức, hai cô cũng chỉ là quen biết hời hợt, chính là loại gặp mặt nhauliền hỏi một câu “Ăn chưa?”, sau đó cô hỏi ngược một câu "Tôi ăn rồi, cậu đã ăn chưa?"…Loại giao tình này.

"Tử Du, đây là bạn trai cậu sao? Tôi còn tưởng rằng học trưởng Tiêu Cẩn là bạn trai cậu đấy, dù sao học trưởng Tiêu Cẩn đối xử tốt với cậu như vậy, trong trường học lại chăm sóc cậu cẩn thận như thế."

Tô Diệu Tình nhìn Phương Minh, trên mặt cười nói tự nhiên, nói: "Tử Du bạn trai cậu hẳn không phải học sinh trong trường nhỉ?Cũng đúng, tuy rằng học trưởng Tiêu Cẩn ưu tú, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là học sinh, vừa nhìn bạn trai cậu liền biết anh ấy hẳn là loại rất ưu tú."

Nghe lời Tô Diệu Tình nói, Phương Minh nhíu mày lại, đưa mắt nhìn hướng Diệp Tử Du, mà Diệp Tử Du thì lại quay qua hướng Phương Minh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, giọng điệu âm dương quái khí (2) trong lời nói của Tô Diệu Tình này làm sao cô lại nghe không hiểu.

(2)Âm dương quái khí: những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra

Chương 708: Tôi không muốn trang bức

"Diệu Tình, em đang nói chuyện với ai vậy, gặp phải bạn học à?"

Bạn trai Tô Diệu Tình cũng đi tới, tuổi tác cũng xấp xỉ Phương Minh, tướng mạo cũng không kém, quan trọng nhất là tất cả phụ kiện trên người đều là hàng hiệu, hơn nữa đều là hàng hiệu tốt nhất.

Đồng hồ Patek Philippe, thắt lưng được chế tạo thủ công, quan trọng nhất là khí chất không giống bình thường trên người, đây mới thật là phú nhị đại, hơn nữa còn không phải phú nhị đạibình thường.

"A Duy, đây là bạn học của em Diệp Tử Du, Tử Du là hoa khôi xinh đẹp nhất của trường chúng em đó, vị này... Hẳn là bạn trai Tử Du đi, chỉ là không không biết phải xưng hô như thế nào?"

"Phương Minh." Phương Minh cười cười trả lời.

Ánh mắt Lăng Duy dừng lại ở trên người Phương Minh một giây rồi rời đi, trong mắt cậu ta, người đàn ông bình thường như Phương Minh căn bản không đáng để cậuta quan tâm, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Diệp Tử Du lại có tia sáng.

Trên thực tế lúc trước khi Diệp Tử Du đi vào, ánh mắt Lăng Duy vừa liếc thấy lập tức chú ý tới, chẳng qua đang đi cùng bạn gái mình không tiện quang minh chánh đại nhìn cô, nhưng chưa từng nghĩ tới mỹ nữ này dĩ nhiên lại là bạn học của bạn gái mình, đây ngược lại là cho cậuta một cơ hội.

Háo sắc là bản tính trời sinh của đàn ông, nhất là đối với mỹ nữ, cho dù rất nhiều đàn ông đã có bạn gái, nhưng khi nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp vẫn sẽ động lòng như trước, chỉ có điều phần lớn bởi vì giáo dục từ nhỏ cộng với năng lực khống chế bản thân cho nên đè nén xuống phần bản tính trời sinh này.

Nhưng mà đối với Lăng Duy, thủ thân vì bạn gái là chuyện không tồn tại, trước khi chưa nhìn thấy Diệp Tử Du, cậu ta vẫn rất hài lòng đối với Tô Diệu Tình này, xinh đẹp lại có tài hoa, dù sao cũng là học sinh của đại học Thủy Mộc, mặc dù nói bởi vì là người thủ đô, nên Tô Diệu Tình thi vào Thủy Mộc dễ dàng hơn so với những học sinh ở các tỉnh khác nhiều, nhưng Lăng Duy cũng biết, mấy người trong giới bọn họ, nếu như không phải dựa vào gia thế để quan hệ, cho dù có hộ khẩu thủ đô, cũng căn bản không thể nào đi vào đại học Thủy Mộc.

Từ chuyện này có thể thấy rõ sự mạnh mẽ của đại học Thủy Mộc, đại học Thủy Mộc có những học phách đứng đầu, nhưng cũng có những công tử ca đứng đầu, tuy rằng những người này không học vấn không nghề nghiệp, nhưng trên tay bọn họ nắm giữ tài nguyên, mà một khi những học phách tinh anh này hợp táccùng những công tử ca nắm giữ tai nguyên kia, một có tài, một có tiền, tương lai cho dù gây dựng sự nghiệp hay tham gia chính trị, đây đều là một trợ lực.

"A Duy, mới vừa không phải anh nói tiệm này mới nhập về một số kiểu quần áo mới à,anh đều đã thử hết rồi sao?" Tô Diệu Tình ở một bên giả vờ hiếu kỳ hỏi.

"Có cái gì hay mà thử, anh trực tiếp nói người bán hàng gói hết số quần áo kiểu dáng mới đó cho anh rồi, dù sao thì cũng chỉ chừng hơn mười bộ mà thôi." Vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy vẻ tùy tiện, nói một câu.

"A, nhưng mấy style mới này đều rất đắt, mỗi một cái đã hơn mấy vạn đó."

"Cũng chỉ vài chục vạn mà thôi."

Lăng Duy vẫn giữ dáng vẻtùy tiện như trước, nhưng trong lòng đã có chút thịt đau, nhà cậuta đúng là có tiền thật, nhưng đó là tiền trong nhà, mà cậu ta cũng không nắm giữ quyền hành kinh tế, thứ cậu ta dựa vào cũng chỉ là tiền tiêu vặttrưởng bối cho.

Chẳng qua Lăng Duy có suy nghĩ muốn biểu hiện bản thân một chút trước mặt Diệp Tử Du, mà dưới cái nhìn của cậu ta, khoe của chính là biện pháp tốt nhấtkhông thể nghi ngờ.

Mặc dù nói bạn gái của mình là Tô Diệu Tình, nhưng này không có nghĩa bạn gái của mình sau này vẫn là Tô Diệu Tình, người phụ nữ trước mắt này xinh đẹp hơn Tô Diệu Tình rất nhiều, nếu có thể bắt lại, cậu ta sẽ chia tay với Tô Diệu Tình ngay lập tức.

"Anh ấy à, cứ thích xài tiền bậy bạ, tuy rằng trong nhà có tiền nhưng cũng không thể tiêu loạn như vậy được, mới tuần trước anh mua cho em cái vòng tay này, đã tốn hơn trăm ngàn đó."

"Chỉ cần em thích là tốt rồi."

Vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy biểu tình cưng chìu, cậu ta muốn đắp nặn hình tượng mình là người đàn ông tốt biết yêu thương bạn gáiở trước mặt người đẹp, phụ nữ ấy à, luôn luôn có thiện cảmđối với người đàn ông biết yêu thương bạn gái, dù cho người thanh niên này là bạn trai của người khác.

Tô Diệu Tình giơ giơ tay trái lên, nơi ấy lộ ra mộtvòng tay bằng vàng tinh xảo đồng thời khảm đầy kim cương hoa hồng, làvòng tay xa xỉcủa thương hiệu Cartier.

Đối với Tô Diệu Tình đến nói, cô ta rất ghen tỵ với Diệp Tử Du, đố kị với tướng mạo cùng nhân khí của Diệp Tử Du trong trường học, nhưng cô ta tin tưởng bạn trai mình tuyệt đối ưu tú

hơn so với bạn trai của Diệp Tử Du, mới vừa rồi cô ta đã nhìn thấy, sau khi bạn trai Diệp Tử Du chọn lựa một bộ quần áo, là Diệp Tử Du quét thẻ trả tiền.

Người thanh niên này thoạt nhìn bề ngoài xấu xí, mặc trên người cũng quá bình thường, vừa nhìn đã nhận ra cậu không phải cái loại người có thể tiêu phí ở những nơi như thế này, không nghĩ tới vậy mà Diệp Tử Du lại tìm một người bạn trai như vậy, thật sự chính là không biết lợi dụng mỹ mạo của mình.

Đương nhiên, trong lòng Tô Diệu Tình rất vui vẻ, bởi vì này để côta cảm giác rốt cục mình cũng có một phương diện mạnh hơn Diệp Tử Du, dù Diệp Tử Ducó xinh đẹp hơn cô ta, thành tích học tập lại tốt hơn cô ta, nhân khí ở trường học cũng cao hơn cô ta, nhưng phụ nữ nha, đáng giá để lấy lenhất chính là bạn trai, tìm được một người bạn trai tốt mạnh hơn bất kỳ điều gì.

Nhìn Tô Diệu Tình khoe khoang bạn trai của cô ta đối tốt với cô ta tới mức nào, có nhiều tiền tới mức nào ở trước mặt mình, trong lòng Diệp Tử Du không có một chút chập chờn, ngược lại Đường Diễm đang đứng bên cạnh có chút không nhịn được, mở miệng châm chọc nói: "Tô Diệu Tình, tôi nghe nói ở trong trường học, côlấy lý do muốn chuyên tâm học tập, khi còn ở trong trường không muốn yêu sớm các loại… Để cự tuyệt những nam sinh khác theo đuổi phải không?"

Nghe thấy những lời Đường Diễm nói, Tô Diệu Tình có chút bối rối nhìn về phía Lăng Duy, sở dĩ côta sẽ nói như vậy, là vì côta không nắm chắc mình có thể bắt lấy Lăng Duy mãi, bởi vì cô ta biết những tên công tử ăn chơi như Lăng Duy này khó mà hồi tâm, hiện tại đi cùng với chính mình là bởi vì dung mạo cùng cảm giác mới mẽ của mình mà thôi, nhưng một khi phần cảm giác mới mẻ này qua, có lẽ ngày nào đó sẽ vứt bỏ mình không thương tiếc.

Cho nên Tô Diệu Tình không muốn công khai phần tình cảm này, thậm chí đều không cho Lăng Duy tới trường học đón cô ta,

trên danh nghĩa là nói muốn khiêm tốn, nhưng trên thực tế chính là không muốn buông tha một số lốp xe dự phòng chất lượng tốt.

Có thể vào đại học Thủy Mộc, tương lai có hơn phân nửa đã được định trước sẽ là tầng lớp tinh anh trong xã hội này, trong đó có không ít nam sinh theo đuổi Tô Diệu Tình, mặc dù điều khiện không tốt như Lăng Duy, nhưng cũng coi như là rất ưu tú, ngộ nhỡ chia tay với Lăng Duy, đến lúc đó cũng có thể chọn một người ưu tú nhất từ trong số lốp xe dự phòng.

Sắc mặt Lăng Duy cũng hơi hơi biến hóa một chút, chẳng qua rất nhanh đã khôi phục bình thường, cậu ta biết tâm tư của Tô Diệu Tình, nhưng cậu ta cũng không để bụng, bởi vì cậu ta cũng là như thế, lúc ra ngoài chơi đùa cùng đám hồ bằng cẩu hữu (1), không phải cũng nói với mấy bé gái kia mình còn độc thân sao sao?

(1) Hồ bằng cẩu hữu: đám bạn bè không tốt

Ngược lại, Lăng Duy còn có chút thưởng thức Tô Diệu Tình đấy, Tô Diệu Tình là một người phụ nữ thông minh, không giống một số phụ nữ trong lòng không đúng mực, nói chuyện tiền bạc cùng người nghèo, nói chuyện tình cảm cùng kẻ có tiền, bình thường đụng tới loại phụ nữ này, không tới mấy ngày Lăng Duy sẽ vứt bỏ bọn họ ngay.

"Đó là tôi để Diệu Tình nói như vậy, dù sao Diệu Tình cũng còn đang đi học, nếu như tuôn ra tin cô ấy đang yêu đương hơn nữa còn yêu người ngoài trường, ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới cô ấy, sẽ có bạn học đồn thổi."

Lăng Duy mở miệng, một bộ dạng săn sóc khéo hiểu lòng người, là hình tượng bạn trai tốt, rất ưu tú.

"Vậy thì chúc các người hạnh phúc."

Diệp Tử Du không muốn nói nhiều với Tô Diệu Tình, đã chuẩn

bị rời khỏi, chẳng qua Tô Diệu Tình sao có thể bỏ qua cơ hội khoe khoang tốt như vậy, nhất là cô ta không nghĩ tới ngày hôm nay dĩ nhiên Lăng Duy sẽ phối hợp với mình như vậy, vậy nên càng phải lấy le nhiều nhiều một chút.

"Tử Du, tôi thấy bạn trai cậu chỉ mua một bộ quần áo, sao vậy? Ở đây không có nhiều sự lựa chọn sao? Tôi thấy mấy style mới năm nay còn là rất không tồi đấy, hơn nữa mới vừa rồi tôi thấy cậu cà thẻ, xem ra cậu rất biết cách dạy chồng nha, tới thẻ ngân hàng mà bạn trai cậucũng giao cho cậu quản..."

Tô Diệu Tình là cố ý nói như vậy đấy, cô ta cảm thấy thẻ ngân hàng kia chính là của bản thân Diệp Tử Du, mà Diệp Tử Du mua quần áo cho bạn trai mình, cho dù gia cảnh của Diệp Tử Du không tệ, nhưng chỉ mua một bộ hẳn cũng đã hết sức rồi, dù sao một bộ quần áo ở đây cũng có giá hơn một vạn đây.

"Không được, chúng tôi đã mua xong rồi."

Phương Minh cười cười cự tuyệt, nhưng mà Lăng Duy ở một bên lại rộng lượng nói: "Phương huynh đệ, bạn gái cậulà bạn họccủa bạn gái của tôi, chúng ta cũng coi như là hữu duyên, như vậy đi, quần áo trong cửa hàng này cậu tùy ý chọn, thích bộ nào tôi tới trả tiền tặng cho cậu."

"Tô Diệu Tình này cùng bạn trai của côta thật là đủ đắc ý, làm như hắn có thể mua được tất cả quần áo nơi này vậy."

Lúc trước Đường Diễm chính là không nhìn nổi mới bóc trần Tô Diệu Tình, lúc này thấy Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy kẻ xướng người hoạ trong lòng càng thêm khó chịu, Trần Trạch ở bên cạnh cũng có tính tình giống Đường Diễm, đều là loại tính tình nhìn không ưa liền nói thẳng.

"Tôi nói này bạn thân, trên đời này chẳng phải chỉ có một mình cậu có tiền, không phải mấy bộ quần áo ấy ư, cũng không

phải Phương Minh mua không nổi, không cần cậu phải tặng."

"Tôi nói này, các người ăn nói kiểu gì vậy, A Duy là có ý tốt, nếu như các người không lĩnh tình thì cũng thôi, sao lại nói kiểu âm dương quái khí như vậy?"

Tô Diệu Tình không nhịn được, lập tức nhảy ra ngoài, chỉ là lời nói của côta lại khiến cho Trần Trạch cùng Đường Diễm đồng thời bĩu môi, người phụ nữ như cô ta mang theo ý đồ gì trong lòng chính cô còn không rõ ràng sao, muốn khoe khoang cứ việc nói thẳng, hà tất phải giả vờ giả vịt như thế.

"Hơn nữa cũng là vì muốn tốt cho Tử Du, dù sao cũng là hoa khôi đứng đầu trường chúng ta, bạn trai cô ấysao có thể mặc mấy bộ quần áo rẻ tiền như thế được? Nhưng rốt cục Tử Du cũng chỉ là một học sinh, làm gì có tiền mua nhiều quần áo cho bạn trai như vậy, A Duy nhà tôi có lòng tốt, nguyện ý tặng thêm một bộ, hẳn càng nên cảm ơn anh ấy mới phải, dù sao đây chính là tiêu tốn vàng thiệt bạc thiệt đó."

Đến lúc này Tô Diệu Tình cũng không giả bộ, không sai, lão nương chính là đến lấy le, chính là đến trào phúng các người.

"Ai u con mẹ nó, cô..."

Trần Trạch muốn mắng lên, nhưng bị thủ thế của Phương Minh cản lại, Phương Minh cười cười nhìn về phía Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy, đối với quần áo cậukhông có yêu cầu quá lớn, quần áo hơn mười tệ và quần áo mấy vạn tệ đối với cậu mà nói cũng không khác nhau bao nhiêu, chỉ là bởi vì đây là một phần tâm ý của Tử Du, cho nên cậu mới tiếp nhận.

Tuy rằng cậu cảm thấy tranh luận cùng loại phụ nữ như Tô Diệu Tình là một chuyện rất hạ giá, nhưng ai bảo côta dám trào phúng bạn gái mình kia chứ, vốn là cậu không muốn trang bức, nhưng hết lần này tới lần khác có người muốn ép cậu trang bức...

Phương Minh lấy giấy chứng nhận thân phận của mình ra, đưa cho người hướng dẫn ở một bên, trong ánh mắt nghi ngờ của người bán hàng trẻ tuổi, Phương Minh vừa cười vừa nói: "Tra mã số thẻ căn cước này một chút đi."

Tuy rằng vẻ mặt người bán hàng rất hoang mang, nhưng vẫn theo lời đi tới quầy thu ngân đi, mà Tô Diệu Tình thì lại hồ nghi liếc nhìn Phương Minh, chẳng qua theo sau chính là thầm nói: "Cố làm ra vẻ huyền bí, một mã số thẻ căn cước thì có thể có ích lợi gì, mặc dù thương hiệu này có chế độ hội viên, nhưng là hội viên cũng không được chiết khấu, càng không có thẻ hội viên đã nạp tiền."

Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy không cảm thấy Phương Minh lấy ra thẻ căn cước có thể có ích lợi gì, ngay cả Diệp Tử Du cùng Trần Trạch còn có Đường Diễm ba người cũng có chút nghi ngờtrong lòng, cũng không biết Phương Minh muốn làm gì.

Chương 709: Là vinh hạnh của chúng ta

Quầy thu ngân bên kia, khi người bán hàng nhập số chứng minh nhân dân của Phương Minh vào trong, sau đó vẻ nghi ngờ trên mặt chậm rãi tiêu tán, thay vào đó là vẻ kích động cùng khiếp sợ.

Thậm chí lúc sau, khi lại cầm chứng minh nhân dân lên, tay cô ấy đều đang run run.

Gần như là một đường chạy chậm chạy về đến trước mặt Phương Minh, cô bán hàng hai tay dâng chứng minh nhân dân của Phương Minh lên, rất cung kính trả lại cho cậu.

"Cậu Phương, vô cùng vinh hạnh vì ngài có thể quang lâm bản điếm, bởi vì giám đốc đang bàn chuyện hợp tác với một công ty thời trang, cho nên người không ở trong tiệm, chẳng qua lúc này giám đốc đã đang trên đường trở về."

Giọng điệu của người bán hàng cẩn thận từng li từng tí, cái này không thể trách cô ấy nhát gan, thật sự là bởi vì tin tức côấy vừa nhìn thấy trên màn hình kia dọa cô ấy giật mình nhảy dựng lên.

Thương hiệu nhà mình đúng là có chế độ hội viên, nhưng hội viên này chỉ là dùng để lưu giữ một chút tin tức của khách hàng cũ, ngày lễ ngày tết chúc mừng hoặc khi có sản phẩm mới thì nhắn tin thông báo một chút mà thôi, ngoài ra những hội viên này không có bất kỳ ưu đãi nào khác.

Nhưng mà ngoại trừ một loại hội viên, đó chính là hội viên Chí

Tôn, một loại hội viên mà chỉ có những nhân viên nội bộ như các cô ấy mới được biết.

Ngay ngày đầu tiên khi tham gia huấn luyện, những người bán hàng như các cô ấy sẽ được người hướng dẫn cho biết hội viên Chí Tôn có ý nghĩa thế nào, hội viên Chí Tôn đại biểu cho thân phận chí cao vô thượng, chỉ cần là hội viên Chí Tôn, sẽ có thể miễn phí lấy đibất kỳ trang phục nào trong tiệm, mặt khác tất cả nhân viên làm việc đều phải dùng lễ nghi tôn quý nhất để đối đãi.

Mà chí tôn số 1 càng là khách quý bên trong khách quý, dựa theo người huấn luyện đã nói, thân phận của người nắm giữ Chí Tôn số một còn cao quý hơn cả ông chủ, chỉ một câu nói đã có thể sa thải bất kỳ nhân viên nào trong công ty , có thể nói là tồn tại giống hệt như thái thượng hoàng.

Trương Khả Nhi làm việc ở cửa hàng đã nhiều năm rồi, từ mới bắt đầu chỉ là người bán hàng đến bây giờ trở thành phó quản lý cửa hàng, sáu bảy năm trôi qua cho tới bây giờ côấy chưa thấy qua khách hàng cũ nào có được thân phận hội viên Chí Tôn, chớ nói chi là Chí Tôn số một trong số Chí Tôn.

Vừa rồi thậm chí Trương Khả Nhi còn nghĩ, liệu có thật sự có loại hội viên như vậy hay không, chẳng qua nghĩ đến công ty mình là từ nước ngoài vào tới đây, có thể những hội viên Chí Tôn này đều ở nước ngoài, cho nên không thấy cũng bình thường.

Kích động và hoảng loạn, đây là tâm tình của Trương Khả Nhi lúc này.

Lời Trương Khả Nhi nói khiến cho đám người ở đây đều ngẩn ra, Diệp Tử Du có chút nghi ngờ liếc nhìn Phương Minh, mà Trần Trạch ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện này, Phương Minh chỉ đưa một tâm thẻ căn cước ra, giám đốc người ta liền lập tức hấp ta hấp tấp chạy tới, cái này thật đủ vinh quang.

"Những người khác không phải nói Phương Minh không mua nổi quần áo trong cửa hàng này ấy ư, Phương Minh, một hồi giám đốc đến, có phải cậu sẽ nhận được chiết khấu lớn nhất không, tôi mua nhiều quần áo ở trong tiệm này như vậy, nhưng còn chưa từng thấy giám đốc nơi này đấy."

Lúc Trần Trạch nói lời này, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn nhìn Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy, sắc mặt Tô Diệu Tình vô cùng khó coi, côta là đến khoe khoang bạn trai mình đấy, nhưng thái độ của người bán hàng trong tiệm nàyđối với bạn trai của Diệp Tử Du, quả thực giống hệt với khi đối mặt ông chủ mình, trong nháy mắt hạ thấp sự khoe khoang của cô ta xuống.

Sắc mặt Lăng Duy cũng có chút nhục nhã, mặc dù người bán hàng trong tiệm này cũng rất nhiệt tình với cậu ta, nhưng đó là dựa vào tiền của cậu ta, hoàn toàn khác với thái độ khi đối đãi với người thanh niên này.

"Không... Không thể chiết khấu."

Trương Khả Nhi nghe thấy những lời Trần Trạch nói, theo bản năng trả lời một câu, chẳng qua lập tức dường như nhận ra được mình nói sai, sắc mặt trắng nhợt, thất kinh giải thích nói: "Ý tôi muốn nói là, cậu Phương không cần giảm giá, toàn bộ quần áo đều miễn phí... Cậu Phương có thể coi trọng quần áo bên trong tiệm của chúng tôi, là vinh hạnh của tiệm chúng tôi, hy vọng cậu Phương có thể cho tiệm của chúng tôi mộtcơ hội, để nhà thiết kế của tiệm chúng tôi thiết kế một bộ quần áo cho cậu Phương mặc."

Dưới sự hoảng loạn, ngay cả nói chuyện Trương Khả Nhicũng không thể nói mạch lạc được nữa, chẳng qua đám người Trần Trạch vẫn có thể nghe hiểu, cũng chính bởi vì nghe hiểu, mọi người mới càng thêm khiếp sợ.

Toàn bộ quần áo đều có thể miễn phí lấy đi, hơn nữa đối với thương hiệu này đến nói, có thể được Phương Minh coi trọng còn

là vinh hạnh của bọn họ, nếu như không phải mấy người tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, dù nói thế nào cũng sẽ không tin tưởng, một thương hiệu xa xỉ nổi danh toàn cầu dĩ nhiên sẽ nói lời như vậy.

Phương Minh lại không phải minh tinh gì, càng không phải là quan lớn chính khách gì, cho dù là minh tinh, lấy độ nổi tiếng của thương hiệu toàn cầu này cũng không cần nói lời như vậy, bởi vì có vô số minh tinh đều nguyện ý miễn phí phát ngôn cho kiểu dáng trang phục của thương hiệu này đó…

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần có thể trở thành người đại diện cho thượng thương hiệu này, vậy có nghĩa là đã trở thành siêu sao quốc tế, là tượng trưng cho một loại thân phận, có minh tinh tình nguyện thu vài chục vạn phí đại diện để nhận loại thương hiệu xa xỉ này, cũng không nguyện ý nhận mấy triệu để đại diện cho loại thương hiệu nông thôn.

"Ách, cái này cũng không cần."

Phương Minh khoát khoát tay cự tuyệt, trước đây khi cậu ở Vatican, Gamma đã nói với cậu, toàn bộ công ty dưới quyền của Giáo Hội đều có một loại chế độ hội viên bí ẩn, mà có thể trở thành hội viên đều cao tầng của Giáo Hội, sau khi Phương Minh trở thành thần tử, đại biểu cho Chúa, từ ý nghĩa tượng trưng đến nói, thân phận của cậu còn tôn quý hơn cả giáo hoàng, cho nên Giáo Hội đã ghi thông tin của cậu vào trong chế độ hội viên của toàn bộ công ty dưới quyền, hơn nữa còn là hội viên số một tôn quý nhất.

Đối với quyền lực của hội viên số một, Phương Minh cũng biết đại khái một điểm, giống với ông chủ nắm được tất cả quyền sinh sát, bất kỳ nhân viên của một công ty nào khiến cậu bất mãn điều gì, cậu đều có thể trực tiếp khai trừ, cho dù đuổi việc hết toàn bộ từ trên xuống dưới tất cả nhân viên trong công ty đó cũng là chuyện không thành vấn đề.

Nói trắng ra, những công ty này đều dưới cờ Giáo Hội, mà Phương Minh lại là thần tử của Giáo Hội, điều này cũng ngang với những công ty này đều là tài sản của cậu, đương nhiên cậu có quyền lợi xử lý công nhân trong những công ty này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Khả Nhi sẽ hoảng loạn như vậy, nếu như vị này có chút bất mãn gì với cô ấy, chỉ cần nói một câu, sau đó cô ấy cứ ngồi chờ thông báo sa thải từ công ty đi…

Đầu năm nay, tìm công việc trong những cửa hàng thương hiệu xa xỉ này cũng không dễ dàng, cho dù là người bán hàng thì tiền lương không thấp hơn mấy thành phần tri thức là bao, nếu như cộng thêm tiền hoa hồng, càng là vượt qua thành phần tri thức, dù sao loại nữ bán hàng như các cô đều phải có tướng mạo mỹ lệ hơn nữa còn phải tinh thông tiếng Anh đấy, nói không khoa trương, cũng không đơn giản hơn phỏng vấn làm tiếp viên hàng không bao nhiêu.

"Cậu Phương, ngài chọn vài món đi."

Trương Khả Nhi gấp gáp, nếu như cậu Phương không chọn thêm vài bộ quần áo mà nói, đến lúc đó giám đốc trở về làm sao côấy có thể bàn giao với giám đốc, giám đốc nhất định sẽ trách côấy, thậm chí sẽ còn cảm thấy là cô ấy không tiếp đãi cậu Phương thật tốt.

"Phương Minh, hay là anh chọn một hai cái đi."

Nhìn vẻ mặt Trương Khả Nhi, Diệp Tử Du có chút không đành lòng, cô là một cô gái hiền lành, cô đại khái đoán được cách nghĩ trong lòng người hướng dẫn này.

"Được rồi, vậytôi đây sẽ thấy chọn một hai cái."

Diệp Tử Du mở miệng, đương nhiên Phương Minh sẽ không cự

tuyệt, mà Trương Khả Nhi nghe được Phương Minh đồng ý, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vã dẫn theo Phương Minh đi chọn style mới tới nhất.

Diệp Tử Du cùng Phương Minh theo người bán hàng rời khỏi, Trần Trạch thì lại mang vẻ mặt châm chọc nhìn Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy, cũng không nói chuyện, nhìn hai người này mặt hồng tai đỏ.

"Có gì đặc biệt hơn người, tôi có tiền thích tiêu phí ở đâu mà chẳng được, sau này tôi sẽ không tới cửa hàng này nữa."

Lăng Duy hừ lạnh một tiếng, xoay người lập tức rời đi, tuy rằng Tô Diệu Tình còn có chút không cam lòng, nhưng cũng biết lần khoe khoang nàyđã thất bại, hơn nữa hiện tại cô ta còn phảilàm yên lòng Lăng Duy, bằng không mà nói bởi vì khó chịu nhất địnhLăng Duysẽ chia tay với cô ta.

Làm sao làm yên lòng loại hoa hoa công tửnày, đương nhiên trong lòng Tô Diệu Tình hiểu rõ, cùng lắm thì buổi tối cô ta mặc bộ quần áo mà Lăng Duy đã thầm thì yêu cầu bao lâu nay, đến sắm một vai, cái loại tình thú này cô ta và bạn trai cũ đã chơi nhiều lần rồi, chẳng qua là cô ta cố ý khiến Lăng Duy không đạt được như ý mà thôi, bằng không nếu thoải mái dễ dàng thực hiện toàn bộ tư thế, vậy làm sao Lăng Duy còn cảm thấy mới mẽ gì nữa chứ.

Tô Diệu Tình cùng Lăng Duy xám xịt đi, không bao lâu Phương Minh cũng dẫn theo hai cái túi, dưới sự cung kínhvui vẻ đưa tiễn của Trương Khả Nhi cùng toàn bộ người bán hàng, rời khỏi cửa hàng này.

"Tôi nói Phương Minh cậu cũng khá thật, đây chính là thương hiệu quốc tế lớn, chỉ là người bán hàng nơi này đãrất cao ngạo đấy, làm sao cậu có thể khiến cho bọn họ tôn kính cậu như vậy?"

Ra khỏi cửa hàng, đều đi xa khỏi mười mấy mét, Trần Trạch

quay đầu còn chứng kiến đoàn người Trương Khả Nhi nở nụ cười đứng ở nơi đó, không nhịn được hiếu kỳ, bởi vì cậuta thật sự không nghĩ ra được Phương Minh sẽ có dính dáng gì đối với loại thương hiệu như vậy.

"Không có gì, không phải lúc trước tôi đã ở nước ngoài một thời gian ngắn sao, lúc đó tôi có quen biết với ông chủ thương hiệu này, giúp người ta một chút chuyện nhỏ, để tỏ lòng cảm ơn, người taliền làm thẻ hội viên cho tôi, đại khái chính là loại hội viên có quyền lợi như ông chủ."

Phương Minh nói đùa vài câu, không phải cậu không muốn nói chân tướng cho Trần Trạch, thật sự là bởi vì Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh hai thằng cha này đều giống nhau, to mồm không giấu được chuyện.

"Thì ra là vậy."

Quả nhiên Trần Trạch tin tưởng không chút nghi ngờ, còn mang vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, về phần giúp cái gì, nghĩ đến bản lĩnh đặc thù của Phương Minh, đại khái cậu ta đã hiểu rõ trong lòng.

Đôi mắt như lưu ly của Diệp Tử Du cười giả dối, cô không tin cái cách nói này, chẳng qua cô không để mấy vấn đề này ở trong lòng, cô chỉ cần biết Phương Minh là bạn trai mình, vậy đã đủ rồi.

Một bên khác, Lăng Duy căng mặt rời đi, Tô Diệu Tình lập tức đuổi theo nhỏ giọng nói vài câubên taiLăng Duy, sau đó còn lộ ra biểu tình thẹn thùng, trong nháy mắt khó chịu của Lăng Duy tiêu tan thành mây khói, mang trên mặt nụ cười tà, thiếu chút nữa đã không nhịn được kéo Tô Diệu Tình đi thẳng đến khách sạn.

Chẳng qua đúng lúc này, điện thoại của Lăng Duy vang lên, sau khi nhận điện thoại, đưa mắt nhìn về phương hướng cửa thang máy tầng một, đứng nơi đó hai bóng người, một người trong đó

đúng là chị cậu ta.

"Không may, bị chị của anh thấy được, chị của anh gọi chúng ta đi lên."

Lăng Duy có chút buồn bực, mà Tô Diệu Tình nghe được lời của Lăng Duy nói, ánh mắt lại sáng ngời, côta ở cùng với Lăng Duy hai tháng, còn chưa từng gặp qua người nhà của Lăng Duy, nếu có thể khiến chị Lăng Duy tán thành mình, sau đó lại thông qua chị Lăng Duytruyền sự tồn tại của mình truyền vào trong tai cha mẹ Lăng Duy, đến lúc đó cho dù Lăng Duy muốn chia tay mình cũng không dễ dàng như vậy.

"A, chị anh ở phía trên sao? Sớm biết vậy hôm nay em đã trang điểm cẩn thận hơn một chút, đến lúc đó sẽ không khiến anh mất mặt."

Trên mặt Tô Diệu Tình bày ra dáng dấp kinh hoảng xấu hổ, nhưng lời nói của côta lại nhắc nhở Lăng Duy, đúng vậy, lúc này bạn gái mình là hoa hậu giảng đường của đại học Thủy Mộc, khác với những người phụ nữ trong dĩ vãng kia, cho dù chị già nhà mình biết thì có sao chứ, không chừng mình còn được biểu dương đấy.

Nghĩ tới đây, Lăng Duy ôm Tô Diệu Tình vào trong ngực, lớn cười nói: "Yên tâm đi, chị của anh rất dễ nói chuyện."

Chương 710: Chia tay

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngày hôm nay Lăng Sở Sở cùng bạn thân đến khu thương mại này shopping, thuận tiện nói chút chuyện, chỉ là cô ấy không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ đụng phải em trai mình, hơn nữa em trai mình còn ôm một người phụ nữ.

Đối với đức tính của em trai mình, Lăng Sở Sở quá rõ ràng, đổi phụ nữ không khác gì đổi quần áo, đương nhiên cô ấy cũng biết những người phụ nữ kia chẳng qua đều chỉ là dạng người coi trọng tiền của em trai mình, theo như nhu cầu mà thôi.

Người phụ nữ như vậy là không thể nào lọt vào mắt Lăng Sở Sở, chẳng qua khi cô ấy nhìn thấy Tô Diệu Tình, cảm giác đầu tiên lại tốt hơn nhiều so với nhìn thấy mấy người bạn gái lộn tùng phèo của em trai mình trước đây.

Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng Tô Diệu Tình cũng trang điểm, nhưng không trang điểm cầu kỳ mỹ lệ giống mấy người bạn gái trước đây của em trai mình, có vẻ tương đối sạch sẽ.

"Chị, giới thiệu cho chị một chút, đây là bạn gái của em Tô Diệu Tình, là học sinh của đại học Thủy Mộc. Diệu Tình, này là chị anh."

Lăng Sở Sở nghe thấy những lời em trai mình nói, hai mắt sáng lên, học sinh của đại học Thủy Mộc, chỉ bốn chữ này đã để cô ấycảm thấy có chút thiện cảm, chí ít không phải những người phụ nữ càn quấy bên ngoài kia.

"Chào chị ạ."

Trên mặt Tô Diệu Tình mang theo vẻ hơi kinh hoảng xấu hổ, diễn rõ vai một cô gái đơn thuần ngây thơ.

"Ừm, Diệu Tình, chào em."

Lăng Sở Sở rất hài lòng với Tô Diệu Tình, đương nhiên cũng sẽ không quá tỏ thái độ, ngược lại dưới cái nhìn của cô ấy nếu như em trai mình thật có thể thay đổi tính tình, chuyện muốn lấy người phụ nữ trước mắt này cũng là có thể, dù sao đời thứ ba nhà họ Lăng có rất nhiều nam đinh, không phải mỗi một người đều cần tiến hành đám hỏi, nếu em trai mình có thể có hạnh phúc riêng của nó cũng là một chuyện tốt.

"Chị, chị và chị Thư Thần làm gì đó?"

Lăng Sở Sở không tới một mình, ở bên cạnh cô ấy còn có bạn thân của cô ấy,Trương Thư Thần, khi còn bé Trương Thư Thần cùng Lăng Sở Sở ở chung một viện, cho nên từ nhỏ hai người đã là bạn rất thân, đến hiện tại càng trở thành bạn tri kỷ.

"Chị và chị Thư Thần tới nơi này dạo chơi, em cũng dẫn Diệu Tình tới nơi này mua đồ à?"

Lăng Sở Sở nhìn Tô Diệu Tình, lạinhìn tayem traimình đang xách túi, liền hiểu rõ trong lòng, chẳng qua Tô Diệu Tình không muốnlưu lại ấn tượng xấu rằng mình là người thích tiêu tiền của Lăng Duy ở trong lòng chị Lăng Duy, liền vội vàng giải thích: "Chị, em cùng A Duy đến mua quần áo, người đàn ông mua quần áo quá tùy tiện, em đến giúp đỡ anh ấy lựa chọn."

Những lời này của Tô Diệu Tình có mấy tầng ý, tầng thứ nhất là em tới nơi này cũng không phải là để em trai chị mua đồ cho em, em là tới chọn quần áo giúp em trai chị, một người phụ nữ chọn quần áo cho một người đàn ông, mặc dù là người đàn ông trả

tiền, nhưng này đã nói lên em rất yêu em trai chị.

"Ah, thẩm mỹ của Diệu Tình khẳng định không tệ, cũng nên giúp em trai chị lựa chọn vài bộ quần áo, nhìn mấy cái đồ mà nó đang mặc thử xem, toàn mấy thứ hoa hòe màu mè, là nên chọn quần áo đứng đắn hơn một chút."

Lăng Sở Sở gật đầu biểu thị tán thành, chẳng qua trên mặt Lăng Duy lại lộ ra vẻ bực mình, "Đừng nói nữa, ngày hôm nay em đụng phải chuyện xúi quẩy, tâm tình mua sắm gì gì đó đã không còn."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Chị, là như vậy, em và A Duy chọn quần áoở trong tiệm, kết quả đụng phải một người bạn học, bạn học kia của em cũng dẫn theo bạn trai đến dạo phố, Minh Minh bạn trai cô ấyrất có tiền, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả nghèo ở trước mặt chúng em, muốn để bạn gái anh ta trả tiền quần áo cho anh ta, A Duy không nhìn nổi đã nói hai câu, kết quả bị bạn học em cùng bạn trai cô ấy chỉnh."

Đây là chỗ lợi hại của Tô Diệu Tình, có thể bẻ cong chuyện quá khứ tới mức này, nhưng cô ta vừa nói như vậy, chẳng khác nào đãtẩy trắng hoàn toàn chocô ta cùng Lăng Duy, bọn họ trở thành người bị hại, từ đầu tới đuôi đều là lỗi của Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

"Bạn học này của em cũng thậtcó chút quá đáng."

Lăng Sở Sở nhíu mày lại, Tô Diệu Tình lập tức nói tiếp: Chị, kỳ thực cũng không thể trách Diệp Tử Du, chủ yếu vẫn là bạn trai Diệp Tử Du rất quá đáng."

Lúc nói lời này, Tô Diệu Tình là có mục đích riêng, cô ta cố ý nói ra tên Diệp Tử Du, bởi vì cô ta biết dung mạo của Diệp Tử Du

rất xinh đẹp, lúc trước sở dĩ Lăng Duy sẽ phối hợp với bản thân mìnhnhư vậy, không phải cũng là vì biểu hiện bản thân ở trước mặt Diệp Tử Du sao?

Cho nên, cô ấy phải làm cho chị Lăng Duy nảy sinh cảm giác chán ghét Diệp Tử Du, nói như vậy cho dù sau này Lăng Duy có ý đồ gì, hay muốn theo đuổi Diệp Tử Du, đến lúc đó chỉ cần bản thân mình nói chuyện này với chị của Lăng Duy, không cần tự mình ra tay, chị Lăng Duy sẽ đứng ra phản đối.

Không thể không nói, người phụ nữ như Tô Diệu Tình quả thật quá mưu mô, cho dù trong cung đình của triều nhà Thanh, đó cũng là tồn tại ở tầng thứ như Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình (1) này.

(1)Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình: Nhĩ Tình thuộc dòng họ Hỉ Tháp Lạp thị, một thị tộc Mãn Châu nhỏ, không có quá nhiều quyền lực. Nhĩ Tình vào cung, làm đại cung nữ của Phú Sát Hoàng hậu rồi sau được vua Càn Long ban hôn với Phó Hằng, em ruột của Phú Sát Hoàng hậu

Quả nhiên, chuyện diễn biến như Tô Diệu Tình tưởng tượng, sau khi nghe được cái tên Diệp Tử Du này, Lăng Sở Sở nhíu mày một chút, điều này làm cho Tô Diệu Tình cảm giác rằng mục tiêu của chính mình đã đạt thành, chị Lăng Duy đã tiên nhập vi chủ (2), không có ấn tượng tốt gì với Diệp Tử Du.

(2)Tiên nhập vi chủ: cái gì vào trước sẽ làm chủ

Nhưng mà Tô Diệu Tình cũng không biết, sở dĩ Lăng Sở Sở nhíu mày, là vì cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, dường như đã từng nghe qua ở nơi nào.

Một giây, hai giây...

Ba giây sau trên mặt Lăng Sở Sở lộ ra vẻ bừng tỉnh, bởi vì rốt cục cô ấy cũng nhớ tới đã nghe thấy cái tên này ở đâu, Diệp Tử

Du, đây không phải là bạn gái của Phương Minh ấy ư, là con dâu tương lai của cô mình.

Trước đây cô mình chỉ tặng một món quà gặp mặt đã là biệt thự giá trị hơn trăm triệu, khiến mình hâm mộ không thôi, mặc dù nói cô ấycó không ít căn biệt thự cao cấp, nhưng cho tới bây giờ cô mình vẫn chưa từng tặng cho mình món quà nào có giá trị hơn trăm triệu như vậy.

"Người em nói lúc nãy, cái nữ sinh Diệp Tử Du còn có bạn trai cô ấy là ai?"

Bạn trai Diệp Tử Du là ai, đó không phải là em họ tiện nghi của mình, con trai của cô mình Phương Minhấy ư?

"Người đàn ông kia tên Phương Minh, lớn lên rất bình thường, cũng không biết có phải mắt Diệp Tử Du kia đã mù rồi hay không, vì thế mới có thể coi trọng loại đàn ông này."

Lăng Duy ở một bên có chút không cam lòng nói một câu, ở trong lòng cậu ta, một mỹ nữ đẳng cấp nhưDiệp Tử Du vậy, phải thích kiểu đàn ông giống như cậu ta mới đúng, bản thân mình vừa đẹp trai lại vừa có tiền, cô ấy không thích, sao lại đi thích một người đàn ông bình thường tới như thế?Thực sự là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Nghe thấy những lời em trai mình nói, hai mắt Lăng Sở Sở sáng lên, quả nhiên là Phương Minh, chẳng qua lập tức trên mặt của cô ấy liền lộ ra vẻ bất mãn, thằng này biến mất lâu như vậy, trở lại rồi cũng không biết nói cho cô cô ấy một tiếng, cô của cô ấyđã một năm không gặp thằng này, cô ấy cũng biết cô mình nhớ thằng này tới mức nào.

"Mình phải gọi điện thoại cho cô cô, quên đi, hay là gặp Phương Minh trước rồi lại nói."

Lăng Sở Sở biết nếu như cô cô biết tin tức của Phương Minh nhất định sẽ thật vui vẻ, chẳng qua nghĩ đến mấy giờ trước cô cô vừa từ nước ngoài bay trở về đến, lúc này hẳn là đang ngủ do chênh lệch múi giờ, liền dằn ý niệm gọi điện thoại trong đầuxuống.

"Đám người bọn họ ở đâu rồi, nhanh dẫn chị tới."

Nghe được lời chị mình nói, Lăng Duy sửng sốt một chút, lập tức suy đoán nói: "Chị, chị vậy là muốn giúp em trai lấy lại danh dự sao? Có cần phải tìm mấy người theo đuổi chị đến không?Dù sao một khi đánh nhau, mấy người chúng ta này không thể chiếm được ưu thế."

"Đánh cái đầu của em, nhanh chóng dẫn đường."

Lăng Sở Sở tức giận trừng mắt liếc em trai mình một cái, Tô Diệu Tình đang đứng bên cạnh dường như đã nhận ra cái gì, cẩn thận hỏi: "Chị, chị biết bạn học của em sao?"

"Quen biết, mặt khác cũng không cần gọi chị, tôi tên Lăng Sở Sở."

Sau khi biết bạn học của Tô Diệu Tình là Diệp Tử Du, thiện cảm của Lăng Sở Sở dành cho Tô Diệu Tình lúc trước đã không còn, Diệp Tử Du là hạng người gì cô ấy cũng không quá rõ, thế nhưng Phương Minh thằng này cô ấy vẫn rõ ràng, mặc dù có thời gian thằng này đã để cô ấy hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng còn không đến mức chủ động bắt nạt người.

Không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là em trai mình chọc Phương Minh trước, mà Tô Diệu Tình này lại đổi trắng thay đenở trước mặt mình, thậm chí còn muốn bôi đen Diệp Tử Du, loại phụ nữ này thật sự có tâm cơ quá nặng, thật sự là một đóa bạch liên hoa.

Người phụ nữ như vậy tuyệt đối không phải lương phối (3), cho dù bản thân mình chân chính thích cô ấy, mình cũng muốn dỡ bỏ tản mất, huống chi thoạt nhìn em trai mình cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

(3) Lương phối: một mối lương duyên

Trong nháy mắt, vẻ mặt Tô Diệu Tình trở nên lúng túng, mà Lăng Duy ngược lại vẻ mặt không sao cả, dù sao thì cậuta cũng không có bao nhiêu tình cảm đối với Tô Diệu Tình, cùng lắm thì chia tay là xong, chẳng qua tốt nhất là qua đêm nay lại chia tay, hắc hắc...

Lăng Sở Sở không để ý đến sự lúng túng của Tô Diệu Tình, trực tiếp để Lăng Duy dẫn đường, mà sau khi khuôn mặt Tô Diệu Tình biến hóa mấy lần, cuối cùng vẫn mặt dày đi theo, bởi vì cô ta không cam lòng buông tha Lăng Duydễ dàng như vậy.

Lúc Lăng Sở Sở xuống tầng, Phương Minh cùng Diệp Tử Du bốn người vừa vặn cũng đi tới, hai hàng người va chạmchính diện.

"Phương Minh!"

Lăng Sở Sở thấy Phương Minh, cắn răng nghiến lợi hô lên, vẻ mặt và thanh âm này của cô ấy khiến cho không ít người ở bên cạnh nhao nhao quăng tới ánh mắt tò mò đảo qua đảo lại trên người ba ngườicô ấy và Phương Minh cùng với Diệp Tử Du, giống như tình tiết trong TV, khi chính thất gặp phải ông xã cùng tiểu tam.

Phương Minh cũng nhìn thấy Lăng Sở Sở, lại nhìn thấy Lăng Duy cùng Tô Diệu Tìnhbên cạnh Lăng Sở Sở, vẻ mặt cũng có chút cổ quái, bởi vì trong nháy mắt cậu đã nghĩ đến hai người này đều họ Lăng, đây chẳng phải là nói Lăng Duy này cũng coi như là thân thích của mình?

"Chị, có phải người thanh niên này đã phụ lòng chị không? Chị cứ nói cho em biết, cho dù hôm nay có phải liều mạng em cũng muốn đánh cậu ta một trận."

Lăng Duy thấy vẻ mặt cùng giọng điệu của chị mình như vậy, cũng tức sùi bọt mép, tuy rằng cậuta là quần là áo lụa hơn nữa lại còn hoa tâm, nhưng đó là cậu ta, nếu có tên khốn kiếp nào dám bắt nạt chịcậu ta, nhất định cậu ta phải đánh chết đối phương.

"Nói nhăng gì đấy?"

Lăng Sở Sở tức giận trừng mắt liếc em trai mình một cái, cô ấy cũng biết vừa rồi giọng điệu này của mình có chút không đúng, nhưng khi cô ấy nhìn thấy Phương Minh dắt tay Diệp Tử Du nhàn nhã shoppingở chỗ này, sau đó lại nghĩ tới cô mình một người âm thầm tự tưởng niệm, trong nháy mắt tâm tình bạo phát mới có biểu hiện như vậy.

"Chị Sở Sở?"

KhiDiệp Tử Du nhìn thấy Lăng Sở Sở, trong đầu liền hiện lên hình bóng dì Lăng hiền hòa kia, vừa gặp lần đầu tiên đã tặng chocô một tòa biệt thự giá trị hơn trăm triệu xem như quà gặp mặt, tuy rằng cho tới bây giờcô vẫn chưa từng ở quá.

"Tử Du, đã lâu không gặp."

Đối mặt Phương Minh, trong lòng Lăng Sở Sở là có oán khí, thế nhưng đối mặt Diệp Tử Du, một cô gái xinh đẹp tới mức ngay cả cô ấy là con gái còn động lòng, cô ấy lại không tức giận được, ngược lại còn chủ động đi lên kéo tay Diệp Tử Du.

"Tử Du, không nghĩ tới em cũng ở nơi đây, giới thiệu cho em một chút, đây là bạn thân Trương Thư Thần của chị, em cứ gọi cô ấy là chị Thần thì tốt rồi, này là em trai chị, vừa rồi hẳn các em cũng đã quen biết, ừm, cô ta liền không cần chị giới thiệu."

Cuối cùng ánh mắt Lăng Sở Sở nhìn về phía Tô Diệu Tình, mang theo vẻ lạnh lùng, đương nhiên Tô Diệu Tình cũng phát hiện ra, lúc này cô ta đã bất chấp bản thân mình ghen ghét Diệp Tử Du tới cỡ nào, trên mặt lộ ra nụ cười tha thiết, đang muốn mở miệng...

"Đây là em trai cô à, vậy người phụ nữ này cũng không thích hợp với em trai cô, chia tay đi."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Lăng Duy cùng Tô Diệu Tình, nếu như Lăng Duynày không phải em trai của Lăng Sở Sở, hẳn cậu sẽ không nói lời này.

Chương 711: Diệp Mai thay đổi lớn

Giọng nói của Phương Minh rất đạm mạc, thật giống như nói một việc vô cùng nhỏ bé bình thường.

"Dựa vào cái gì, cậu tính là gì? Tôi muốn ở cùng với ai, có muốn chia tay hay không là chuyện của chính tôi!"

Tô Diệu Tình nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, mà Lăng Duy càng là trực tiếp mở miệng phản bác, người thanh niên này coi mình là cái gì, còn để cho mình chia tay, cậu ta cho rằng cậu ta là trưởng bối của mình sao?

Nhưng mà sau khi Lăng Sở Sở nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt dĩ nhiên lộ ra vẻ suy tư, bởi vì cô ấy nghĩ tới bản lĩnh đặc thù của Phương Minh, xem tướng, đoán mệnh... Lẽ nào Phương Minh đã nhìn ra cái gì từ trên tướng mạo sao?

Vốn đã không có thiện cảm gì đối với Tô Diệu Tình, cộng thêm lời của Phương Minh, trong lòng Lăng Sở Sở có quyết đoán, ánh mắt nhìn về phía em trai mình, lấy giọng điệu không cho phép cự tuyệt nói: "Nếu Phương Minh nói như vậy, vậy em liền chia tay với cô Tô đi."

"A!"

Lăng Duy không nghĩ tới chị mình dĩ nhiên sẽ nói ra lời như vậy, cũng bởi vì một câu nói của người ngoài mà để mình chia tay cùng bạn gái mình, tuy rằng chia tay hay không chia tay với cậu ta mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng chủ yếu là vấn đề mặt mũi!

Nếu như cậu ta chủ động chia tay vậy cũng không có gì, nhưng bởi vì người ngoài mà bị ép buộc chia tay, vậy mặt mũi của cậu ta phải để nơi nào? Nếu như truyền đi, sao cậu ta có thể ngẩng đầu lên trước mặt mấy người bạn kia nữa.

Sắc mặt Tô Diệu Tình cũng trở nên trắng bệch, cô ta không nghĩ tới chị Lăng Duy dĩ nhiên nghe lời bạn trai Diệp Tử Du nói như vậy, nếu sớm biết như vậy, lúc trước cô ta tuyệt đối sẽ không cố ý lấy le, thậm chí cô ta còn có thể nịnh bợ Diệp Tử Du.

Nhưng mà Tô Diệu Tình cũng không biết, cho dù cô ta có nịnh bợ Diệp Tử Du cũng vô ích, sở dĩ Phương Minh sẽ nói ra lời như vậy, liền là từ trên tướng mạo nhìn ra cô ta và Lăng Duy không hợp.

Mặt của hai người hoàn toàn tương khắc lẫn nhau, hơn nữa khóe mắt Lăng Duy mơ hồ có tia sáng đỏ, khóe mắt mang sát hiện lên tia đỏ, đây là kiếp đào hoa, mà kiếp đào hoa này của Lăng Duy hẳn là đến từ chính Tô Diệu Tình bên cạnh cậu ta, nếu như không chia tay với Tô Diệu Tình, nội trong vòng 3 ngày đoán chừng sẽ gặp nạn.

Có lẽ có thể chính là một lúc sau, có lẽ có thể là ngày thứ hai hoặc là ngày thứ ba, thời gian cụ thể Phương Minh cũng không có cách nào suy đoán ra đến, cho nên biện pháp ổn thỏa nhất dĩ nhiên chính là chia tay với Tô Diệu Tình.

Đổi lại trước đó, Phương Minh sẽ không nhắc nhở, nhưng rốt cuộc là em trai của Lăng Sở Sở, mặc dù mình cùng mẹ còn chưa nhận nhau, nhưng Lăng Sở Sở được tính là chị họ của mình, Lăng Duy này cũng liền là em họ mình, nghĩ thế cậu mới nhắc nhở một câu như vậy.

"Chị, em và A Duy yêu nhau thật lòng."

Tô Diệu Tình cảm thấy không thể ngồi chờ chết, lúc nói lời

này, càng dùng dáng vẻ làm bộ đáng thương đưa mắt nhìn hướng Lăng Duy, nhất là trong ánh mắt còn mang theo một tia quyến rũ, khiến cho Lăng Duy nghĩ đến hứa hẹn của Tô Diệu Tình với mình lúc trước, càng cảm thấy trong lòng nóng lên thiếu chút nữa muốn phụ họa theo cô ta.

"Cô Tô, cô và A Duy có thật lòng yêu nhau hay không, tôi tin tưởng trong lòng hai người đều biết, có một số việc không cần tôi nhiều lời." Lăng Sở Sở liếc nhìn Tô Diệu Tình, sau đó chuyển hướng em trai mình, "Đừng quên tiền sinh hoạt tháng sau của em..."

Chỉ là những lời này, liền để cho vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy bất đắc dĩ, nhà họ Lăng có một gia quy, đó chính là trước khi kết hôn con trai trong nhà không có quyền hành kinh tế, mỗi tháng cũng chỉ được cho một ít tiền sinh hoạt, chút tiền ấy đối với Lăng Duy đến nói còn thiếu rất nhiều.

Cho nên bình thường con trai nhà họ Lăng đều đối xử vô cùng tốt với chị hoặc em gái, nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng nhà họ Lăng quản mấy người con trai rất nghiêm, nhưng đối với cô gái lại hoàn toàn là dưỡng theo kiểu giàu có, đám con trai chỉ có thể nịnh bợ chị hoặc là em gái, xin thêm một ít tiền từ trên tay chị hoặc em gái.

Mà sở dĩ nhà họ Lăng có thể có gia quy như vậy, chính là vì tăng địa vị của con gái, không giống gia tộc khác trọng nam khinh nữ, phụ nữ phần lớn đều trở thành người có tác dụng đám hỏi gia tộc hoặc là vật hi sinh vì lợi ích.

"Được rồi."

Cuối cùng, Lăng Duy khuất phục, mặt mũi và vân vân nào có quan trọng như tiền, đã không có nguồn kinh tế, vậy cậu ta còn tái gái thế nào được nữa?

"A Duy!"

Thấy Lăng Duy thật muốn chia tay mình, Tô Diệu Tình nóng nảy, vì nắm Lăng Duy thế nhưng cô ta đã hao tốn không ít tâm tư, hiện tại chỉ mới lấy được một vòng tay, điều này làm cho cô ta cực kỳ không cam lòng.

"Kêu cái gì mà kêu, dù sao cô cũng không lỗ, hai ta chỉ mới qua lại được cỡ nửa tháng, nhưng tôi đã mua cho cô món trang sức mấy trăm nghìn, còn mua túi xách cho cô, vậy đã rất nhiều rồi."

Nếu quyết định chia tay, Lăng Duy cũng sẽ không dài dòng dây dưa, mà Tô Diệu Tình nghe được lời của Lăng Duy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau khi biết kết cục này không cách nào thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ oán hận, ánh mắt trở nên âm lãnh quét qua trên người nguyên một đám Phương Minh.

"Tốt, thực sự rất tốt, nhưng tôi nói cho các người biết, các người tuyệt đối sẽ phải hối hận."

Ánh mắt oán độc đảo qua mỗi người, Tô Diệu Tình lưu lại một câu ác độc, sau đó trực tiếp xoay người rời đi, chẳng qua Lăng Sở Sở cũng không đặt lời Tô Diệu Tình nói vào trong mắt, duy chỉ có Phương Minh nhìn bóng lưng Tô Diệu Tình rời đi, trong mắt có một vòng suy tư.

"Nếu có thể, điều tra một chút lai lịch của Tô Diệu Tình, sợ rằng cô gái này không đơn giản."

Lời của Phương Minh không phải bắn tên không đích (1), cả người Tô Diệu Tình mang tới cho cậu một loại cảm giác quỷ dị, bây giờ còn chưa có phát giác ra được, nhưng vừa rồi khi Tô Diệu Tình bộc lộ cảm xúc, lại khiến cậu phát hiện một số mánh khóe.

(1) Bắn tên không đích: ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế

"Cậu có ý gì, tôi cũng đã chia tay với bạn gái rồi, cậu còn đòi điều tra cô ấy, cậu cho rằng cậu là cảnh sát sao?"

Vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy bất mãn, bản thân bởi vì chị ép mà phải chia tay với Tô Diệu Tình, trong lòng vốn đã đủ chán nản, lời của Phương Minh không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cậu ta triệt để không nhịn được.

"Em câm miệng cho chị."

Nhưng mà Lăng Sở Sở quát lớn một tiếng, trực tiếp dập tắt ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Lăng Duy, đối mặt với chị già nhà mình, Lăng Duy vẫn còn không dám phát hỏa.

"Ý của cậu là nói, có thể cô ta là vì nhà họ Lăng tôi mà tới?"

Lăng Sở Sở nghe hiểu ý trong lời nói của Phương Minh, bản thân lão đệ dù sao cũng là con trai nhà họ Lăng, tương lai nhất định là sẽ đảm nhiệm một phương trong nhà họ Lăng, nếu như lai lịch của Tô Diệu Tình này thật sự có vấn đề, vậy rất có thể liền là vì nhà họ Lăng mà tới.

"Cái này phải chờ kết quả điều tra của cô xuất hiện mới biết được." Phương Minh cũng không bảo đảm cái gì, cậu chỉ đưa ra một đề nghị mà thôi.

"Tốt, tôi biết rồi."

Lăng Sở Sở gật đầu biểu thị đã hiểu, đến lúc đó cô ấy sẽ phái người đi điều tra lai lịch của Tô Diệu Tình này, nếu quả thật cô ta tới vì nhà họ Lăng bọn họ, vậy thì phải đào ra người sau lưng Tô Diệu Tình.

"Tử Du, đã lâu không gặp, vừa vặn ngày hôm nay mọi người đụng nhau, chúng ta cùng đi ăn một bữa đi."

Thu hồi vẻ nghiêm túc trên mặt, vẻ mặt Lăng Sở Sở tràn đầy

tươi cười nhìn về phía Diệp Tử Du, Diệp Tử Du liếc nhìn Phương Minh, phát hiện Phương Minh không cự tuyệt, liền theo chân gật đầu, lập tức cũng giới thiệu Trần Trạch cùng Đường Diễm.

Tầng cao nhất trung tâm thương mại này có chỗ ăn cơm, chỉ có điều giá cả nơi này đối với những người dân bình thường tới nói là cực kỳ sang quý, nhưng đối với Lăng Sở Sở đến nói ngược lại không coi vào đâu, mà tuy rằng Lăng Duy có chút buồn bực, nhưng cũng không dám trốn ngay lúc này, chỉ có thể ngoan ngoãn đi cùng.

Đoàn người mới vừa ngồi xuống, Lăng Sở Sở liền tiếp một cuộc điện thoại, sau khi cúp điện thoại, hướng phía Phương Minh cùng Diệp Tử Du nói: "Một người bạn thân của tôi cũng tới, ah đúng rồi, Phương Minh, một hồi cậu giúp tôi nhìn kỹ một chút."

Phương Minh nghe thấy những lời Lăng Sở Sở nói có chút nghi ngờ nhìn Lăng Sở Sở, bạn thân của Lăng Sở Sở qua đây, lại để cho mình nhìn kỹ một chút, đây là cái thao tác gì?

Nếu như người theo đuổi Lăng Sở Sở tới, mình còn có thể nhìn nhìn tướng mạo một chút, nhưng bạn thân cô, tôi có thể nhìn cái gì?

"Tôi cảm thấy có thể cô ấy gặp vấn đề, dù sao thì một hồi cậu cứ nhìn kỹ một chút là được."

Lăng Sở Sở không nói quá rõ ràng, chẳng qua Phương Minh ngược lại đã hiểu rõ, Lăng Sở Sở đây là hoài nghi ấy có thể bạn thân của cô ấy gặp phải một thứ dơ bẩn gì đó, cho nên muốn tự mình đứng ra quan sát cẩn thận.

Mấy phút đồng hồ sau, một người phụ nữ cao gầy dáng người nổi bật ăn mặc sườn xám đi đến, thấy người phụ nữ này, Trương Thư Thần vội vã từ vị trí đứng lên, hô to: "Diệp Mai, ở đây."

Diệp Mai là bạn thân của Lăng Sở Sở cùng Trương Thư Thần, gia thế cũng bất phàm, chính là loại gia thế giống Lăng Sở Sở các cô ấy, có thể trở thành bạn thân, đương nhiên gia thế cũng không chênh lệch quá nhiều, dù sao chỉ có người ở đẳng cấp như nhau mới có thể chơi đùa cùng nhau.

Kẻ có tiền làm bạn với người nghèo cũng không ít, thế nhưng cái loại bạn này không thể giống với bạn thân, loại kịch tình này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, nguyên nhân rất đơn giản, không cùng cấp bậc căn bản không thể dung nhập vào nhau được.

Người ta ăn một bữa cơm đã chi tới mấy nghìn nguyên, đi dạo ở khu thương mại tiêu hơn mấy nghìn vạn, nói chuyện đều một loại thương hiệu xa xỉ nào đó lại đưa ra sản phẩm mới, rượu vang nào đó có mùi vị không tệ... Mà bạn còn đang là phát sầu vì một ngày ba bữa, vẫn còn đang suy tư đi tới cửa hàng giảm giá có thể mua thêm một chút hàng dự trữ.

Ánh mắt của Phương Minh đã rơi vào trên người Diệp Mai ngay khi Diệp Mai vào cửa, đây là một người phụ nữ có động tác cử chỉ rất ưu nhã, sườn xám mặc ở trên người cô ấy cũng rất có ý vị.

Một người phụ nữ như thế, Phương Minh không nhìn ra có vấn đề gì, cậu không rõ vì sao Lăng Sở Sở muốn nói như vậy.

"Con mẹ nó, đây là chị Diệp Mai sao? Thế nào em lại có cảm giác giống như chị ấy đã biến thành một người phụ nữ khác."

Lăng Duy thấy Diệp Mai, ánh mắt sáng rực lên, tuy rằng là cùng một gương mặt, cùng một vóc người, nhưng khí chất cả người đã hoàn toàn thay đổi, nếu như cậu ta gặp chị Diệp Mai bây giờ sớm hơn, vậy cậu ta đã sớm tiến hành theo đuổi chị ấy.

Thành thục, quyến rũ, lại có một loại khí chất đặc biệt, đây là chị Diệp Mai mà cậu ta quen biết lúc trước sao? Chính là chị Diệp

Mai thích ăn mặc như một tiểu thái muội (1) kia sao?

(1) Tiểu thái muội: cô gái cư xử không đúng mực, ngang ngược, hư hỏng

"Diệp Mai, tại sao cậu còn cầm cái ô giấy này làm gì? Này, các người chẳng qua chỉ vừa mới đính hôn mà thôi, sao cậu lại giống thiếu phụ như vậy chứ?"

Trương Thư Thần thấy cách trang điểm của bạn thân mình cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, tóc cuộn lại, mặc sườn xám, trên tay còn cầm một cái ô giấy, đây là style lưu hành đương thời sao?

"Thói quen."

Diệp Mai thản nhiên cười cười, ngồi trên bàn, bắt cheo chân, toàn bộ tư thế ngồi cực kỳ thục nữ.

"Ta sao mình không biết cậu có thói quen mang theo dù giấy này vậy?"

Trương Thư Thần trừng mắt nhìn, chẳng qua lập tức liếc nhìn cổ Diệp Mai, trực tiếp kinh hô thành tiếng, "Diệp Mai, cậu đã xóa bỏ hết hình xăm trên lưng cậu rồi sao?"

Với tư cách là bạn thân, Trương Thư Thần cùng Lăng Sở Sở đều biết sau lưng Diệp Mai có xăm một đóa hoa hồng, mà nhìn từ phần gáy cũng có thể thấy một ít đầu cánh hoa, nhưng vừa nãy khi cô ấy nhìn qua lại phát hiện nhánh hoa kia đã không còn, này chỉ một cách giải thích duy nhất: Diệp Mai đã xóa hết hình xăm.

Chương 712: Không phải người của thời đại này

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bữa tiệc này, ăn cơm Pháp!

Đối với đồ ăn của người nước ngoài, Phương Minh vẫn không quen ăn, dù cho cậu ở nước ngoài xấp xỉ một năm, nhưng phần lớn đều ăn món ăn Trung Quốc, cơm Tây cũng liền ăn mấy lần như vậy.

"Mai Tử, trước đây không phải cậu rất chán ghét ăn bữa ăn tây ấy ư, thế nào lần này lại ăn một cách nghiêm túc như vậy."

Trên bàn cơm, Lăng Sở Sở hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Diệp Mai, mà trên thực tế Phương Minh cũng chú ý tới, trong số những người ở đây, tư thái ăn cơm của Diệp Mai kỳ quái nhất.

Cơm Tây, đối với với người ở thời đại này đã không tính là chuyện lạ gì, nhưng khi Diệp Mai dùng dao nĩa vẻ mặt cô ấy rất kỳ quái, thật giống như hành hương vậy, biểu tình trên mặt là trong hưng phấn lại mang theo vẻ khẩn trương, vẻ mặt như thế làm sao có thể sẽ xuất hiện trên người một cô gái con nhà giàu có?

Dù cho không biết tính cách của Diệp Mai lúc trước, Phương Minh cũng phát hiện ra Diệp Mai này có điểm gì đó không đúng, một người theo thời gian trôi qua nhất định là sẽ có biến hóa đấy, nhưng tuyệt đối không phải thời gian ngắn ngủi có thể hình thành, quan trọng nhất là biến hóa của Diệp Mai theo một cách hoàn toàn

không thể nào hiểu được.

Cử chỉ ưu nhã, giống những danh viện nổi tiếng, từ bên trong lời Lăng Sở Sở cùng Trương Thư Thần nói, Phương Minh biết Diệp Mai lúc này và Diệp Mai trong dĩ vãng hoàn toàn là hai thái cực.

"Phương Minh, thế nào?"

Đợi khi Diệp Mai đi về phía nhà vệ sinh, Lăng Sở Sở liền lập tức mở miệng hỏi Phương Minh một câu.

"Không nhìn ra có vấn đề gì, nhưng ngôn hành cử chỉ thực sự có chút kỳ quái." Phương Minh suy nghĩ một chút đáp.

"Nhìn cái gì? Phương Minh, cậu là bác sĩ?"

Trương Thư Thần có chút tò mò, cô ấy không biết bạn thân mình có quan hệ như thế nào cùng mấy vị này, nhất là quan hệ cùng người thanh niên tên Phương Minh này, bởi vì chỉ dựa vào một câu nói của đối phương, liền để cho em trai mình chia tay với bạn gái, tối thiểu nói rõ quan hệ này không bình thường.

"Tôi không phải là bác sĩ." Phương Minh cười cười lắc đầu.

"Không biết vì sao, em cảm thấy chị Diệp Mai có chút cổ quái, cái loại cảm giác này không thể nói thành lời, thật giống như... Thật giống như..." Diệp Tử Du cũng hơi nhíu mày, tựa hồ đang sưu tầm chữ thích hợp để hình dung.

"Giống như là một tiểu thư khuê các." Đường Diễm tiếp một câu.

Lời Đường Diễm nói khiến cho hai mắt Diệp Tử Du sáng ngời, gật đầu nhẹ, công nhận nói: "Chính là như vậy, chị Diệp Mai cho em cảm giác giống như là tiểu thư khuê các."

Tiểu thư khuê các, đây là một lời ca ngợi, hình dung nữ tử có

cử chỉ ổn trọng, hỉ nộ ái ố không lộ ra, đối nhân xử thế lễ phép phóng khoáng, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Có thể nói, đây là cô gái mà rất nhiều đàn ông hy vọng gặp được, nhưng thế giới hiện tại thật sự quá ít cô gái giống như vậy, chí ít Diệp Mai liền không phải tính tình như thế.

"Nếu phải nói, Diệp Mai này thật giống như không phải người của thời đại này, cậu xem con gái thời đại này, có người nào lúc ăn cơm lại im lặng không nói, cũng không chơi điện thoại di động?"

Trần Trạch ở một bên tiếp một câu, dù khi cậu ta nói câu này rất vô tâm, lại khiến cho trong mắt Phương Minh hiện lên tia sáng thoáng qua, cậu vẫn cảm thấy Diệp Mai mang đến cho cậu một cảm giác có chút cổ quái, nhưng chỉ là không thể nói thành lời, mấy lời này của Trần Trạch xem như là đề tỉnh cậu.

"Đúng đúng đúng, tôi chính là cảm thấy như vậy, chị Diệp Mai giống như tiểu thư danh viện thời dân quốc ấy." Đường Diễm cũng phụ họa theo nói.

“Biến hóa của chị Diệp Mai cũng rất cổ quái, giống như là thay đổi một người khác vậy, không phải là quỷ nhập vào người đó chứ?" Lăng Duy tùy ý nói một câu.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Lăng Sở Sở cùng Diệp Tử Du còn có Trần Trạch Đường Diễm bốn người đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, bởi vì có phải Diệp Mai bị quỷ nhập vào người hay không, nhất định Phương Minh là người có quyền nói nhất.

"Không phải, trên người cô ấy cũng không có hơi thở của mấy thứ đó, hơn nữa hồn phách cũng rất ổn." Phương Minh lắc đầu, cậu biết trong lòng Lăng Sở Sở cùng đám người Diệp Tử Du nghĩ cái gì, trực tiếp cho các cô ấy một đáp án rõ ràng.

"Nha, cậu cái tên thổi da trâu này, hoàn hồn phách, nói hay như cậu có thể thấy hồn phách của người khác vậy." Lăng Duy nghe được lời của Phương Minh lại không mặc kệ, châm chọc nói.

Phương Minh nhìn về phía Lăng Duy, từ tốn nói: "Hồn phách của cậu bất ổn, mỗi sáng sớm đứng lên cả người mềm yếu, không có thời gian nửa tiếng căn bản không thể khơi lên tinh thần."

"A, làm sao cậu biết!"

Giọng nói của Lăng Duy đột nhiên gia tăng, bởi vì cậu ta bị Phương Minh nói trúng rồi. Mặc kệ ngày hôm trước cậu ta ngủ sớm tới mức nào, mỗi ngày lúc thức dậy cậu ta đều cảm thấy cả người vô lực, ít nhất phải nằm ở giường hơn nửa giờ sau đó cả người mới có tinh thần.

"Phương Minh, hồn phách của em trai tôi có vấn đề?" Lăng Sở Sở nghe được lời nói của Phương Minh, cũng là có chút gấp gáp.

"Đương nhiên là có vấn đề, hồn phách hư thoát, cách hồn phách ly thể cũng kém không xa."

Phốc!

Vẻ mặt Phương Minh rất nghiêm túc, Lăng Sở Sở càng thêm lo lắng, nhưng mà vào lúc đó Diệp Tử Du lại đột nhiên bật cười thành tiếng, cảm giác được ánh mắt của mọi người rơi ở trên người mình, khuôn mặt hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"Này, hồn phách hư thoát là có ý gì?" Lăng Sở Sở truy hỏi.

Phương Minh không trả lời ngay, mà là đưa mắt nhìn về phía Diệp Tử Du, cậu không nghĩ tới vậy mà Diệp Tử Du lại biết ý nghĩ của hồn phách hư thoát, chẳng qua nghĩ đến Diệp Tử Du cũng có xem qua các loại sách dịch kinh, cũng liền hiểu rõ.

"Tửu sắc móc rỗng thân thể quá độ."

Phương Minh nhẹ bỗng nói một câu, khuôn mặt Diệp Tử Du càng ửng đỏ, cô thực sự biết hồn phách hư thoát là có ý gì, kỳ thực chính là phiên bản tăng cường của thận hư, chính là tửu sắc móc rỗng thân thể sau đó còn không biết bảo dưỡng thân thể, cuối cùng từ trên thân thể hư thoát biến thành hồn phách hư thoát.

"Sau này ở trong nhà cho chị, ít đi ra ngoài lêu lổng!"

Lăng Sở Sở nghe được lời nói của Phương Minh, hung dữ trợn mắt nhìn liếc em trai mình một cái, mà lúc này Lăng Duy thì lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù nhìn về phía Phương Minh, chính là một câu nói của người trước mắt này, phỏng chừng tự mình một tuần lễ cũng đừng nghĩ đi ra ngoài chơi.

"Sở Sở, làm sao vậy, em trai cậu lại chọc cậu tức giận?"

Diệp Mai đi toilet trở về, vừa lúc là nghe được lời Lăng Sở Sở nói, có chút hiếu kỳ hỏi.

Mà bởi vì thảo luận của mọi người vừa rồi, cho nên lúc này tất cả mọi người đều chú ý đến hành động của Diệp Mai, càng thêm cảm thấy Diệp Mai giống một tiểu thư khuê các thời dân quốc.

"Diệp Mai, gần đây cậu có gặp phải chuyện cổ quái gì không?" Ở dưới ánh mắt ra hiệu của Phương Minh, Lăng Sở Sở hỏi dò.

Diệp Mai sửng sốt một chút, lập tức cười cười lắc đầu, đáp: "Không có chuyện cổ quái gì hết, đều rất bình thường."

Lăng Sở Sở không biết nên hỏi thế nào, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Phương Minh, chẳng qua lúc này Diệp Tử Du ngược lại mở miệng.

"Chị Diệp Mai, vậy chị có gặp phải chuyện thú vị gì đó không, nghe chị Sở Sở nói, chị Diệp Mai sắp đính hôn, nghĩ đến chồng chưa cưới của chị hẳn rất ưu tú đi."

Nghe được Diệp Tử Du hỏi lên như vậy, trên mặt Diệp Mai ngược lại lộ ra vẻ hạnh phúc, chồng chưa cưới của cô ấy thực sự rất ưu tú, tuy rằng lớn hơn mình vài tuổi, nhưng các phương diện đều rất thành thục, ba mươi tuổi đã bắt đầu tiếp nhận xí nghiệp gia đình, cũng có chút danh tiếng ở thương giới.

"Chị Diệp Mai, em hiếu kỳ hỏi một chút, chồng chưa cưới của chị là làm nghề gì?"

"Chồng chưa cưới của Diệp Mai kinh doanh quần áo, tổ tiên chính là thợ may ở thời nhà Thanh, ngay lúc đó kinh doanh quần áo ở thủ đô rất được quan lại quyền quý hoan nghênh, thậm chí ngay cả quý nhân cung đình lúc đó đều phải tìm nhà chồng chưa cưới của Diệp Mai đặt làm xiêm y."

Lăng Sở Sở trả lời thay Diệp Mai, các cô ấy đều là bạn thân, chồng chưa cưới của Diệp Mai làm nghề gì tự nhiên các cô ấy cũng biết.

"Mấy người cũng đừng xem thường chuyện anh ấy chỉ là một thợ may, vào niên đại đó người có tay nghề rất nổi tiếng đấy, chớ nói chi là có thể có được trong cung yêu thích, sau khi dựng nước, nhà chồng chưa cưới của Diệp Mai kinh doanh vải vóc ở thủ đô, đến hiện tại đã trở thành xí nghiệp vải vóc thứ ba trong toàn quốc, hơn nữa còn có vài cửa hàng may quần áo lâu đời ở thủ đô. Mỗi khi mấy nhà giàu có như chúng tôi có tiệc tùng gì, đều đến đây đặt làm lễ phục kiểu Trung Hoa, một bộ đã có giá hơn trăm nghìn."

"Chẳng qua không phải lúc đầu Diệp Mai câu không hài lòng với chồng chưa cưới của cậu lắm sao? Nói anh ta quá tử khí trầm trầm, giống hệt như một lão già, không có nửa điểm tình thú, thế nào sau này đột nhiên lại thay đổi chủ ý đáp ứng mối hôn nhân này nhanh như vậy?"

Trương Thư Thần mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình, đoạn thời gian trước cô ấy và Lăng Sở Sở cũng không ở thủ đô, mà

lúc đó Diệp Mai còn oán giận cùng với các cô ấy, không muốn gả cho vị hôn phu của mình, thậm chí còn muốn đào hôn, thế mà không được vài ngày các cô ấy nhận được tin tức của Diệp Mai, nói một tháng sau liền muốn cử hành lễ đính hôn.

"Nhưng thật ra là mình hiểu lầm Kiều Mậu, kỳ thực con người Kiều Mậu rất tốt, mặc dù tính ra anh ấy có chút trầm mặc, nhưng cách anh ấy làm người hay làm việc đều rất nghiêm túc, hơn nữa cũng rất ôn nhu săn sóc mình, dù sao thì sớm muộn gì phụ nữ cũng phải lập gia đình, gả cho anh ấy cũng không có gì không tốt."

Trên mặt Diệp Mai lộ ra một vòng xấu hổ, lập tức tiếp tục giải thích nói: "Ngày đó khi mình đi tới nhà họ Kiều, Kiều Mậu còn dẫn mình đi xem chí bảo gia truyền của nhà họ Kiều, bà nội Kiều Mậu càng tự tay may cho mình một bộ giá y, dễ nhìn vô cùng, hơn nữa ngay cả mẹ của Kiều Mậu trước đây cũng không có đãi ngộ như vậy."

Vừa nói, Diệp Mai còn móc ra vài tấm hình từ trong túi, trong tấm ảnh là một cô gái xinh đẹp ăn mặc giá y (1) tiên diễm, giá y này cho dù là cách ảnh chụp đều có thể nhìn ra sự tinh tế của nó, hình vẽ loan phượng phía trên trông rất sống động, có thể thấy được người may có thủ pháp cao tới cỡ nào.

(1) Giá y: váy cưới

Diệp Mai vốn chính là một mỹ nữ vóc dáng cao gầy, sau khi mặc bộ giá y này vào, khiến người ta cảm thấy, loại hơi thở của mỹ nữ cổ điển kia được triển lộ không bỏ sót.

"Đẹp quá!"

"Không hổ là thế gia may mặc đứng đầu thủ đô, thủ nghệ của nhà họ Kiều này quả nhiên phi phàm."

"Thấy giá y này, ngay cả mình cũng đều muốn kết hôn, thật

thích bộ áo cưới này của cậu."

Lăng Sở Sở chúng nữ thấy giá y trên tấm ảnh đều bị hấp dẫn, phụ nữ luôn luôn không có sức đề kháng gì đối với đồ xinh đẹp, huống chi còn là giá y xa hoa lộng lẫy tượng trưng cho tình yêu.

Cũng chính là bởi vậy, chúng nữ lại không để mắt đến một chi tiết, đó chính là thứ Diệp Mai cầm ra là ảnh đã được rửa, mà theo thói quen của người hiện nay, bình thường đều dùng di động chụp ảnh lưu giữ trong album ảnh, cho dù là mỹ lệ cũng không cần rửa ảnh ra tùy thân mang theo.

Cái này rất giống những người của thế hệ trước, khi điện thoại chưa có chức năng chụp ảnh, rất nhiều người thích đặt một tấm hình của bản thân hay một tấm ảnh tình lữ trong ví của mình vậy.

Hành động này của Diệp Mai, khiến Phương Minh lại nghĩ tới câu nói vô tâm của Trần Trạch vừa rồi, Diệp Mai thật giống như không phải người của thời đại này vậy.

Chương 713: Mật thất

Sau khi chú ý đến chi tiết này của Diệp Mai, Phương Minh mới đưa lực chú ý đặt lên trên tấm hình kia.

Quả thật, trong hình Diệp Mai rất đẹp, nhất là sau khi mặc vào bộ giá y đỏ cổ điển này, càng tôn lên khí chất cao quý xinh đẹp nho nhã, nhưng mà đôi mắt Phương Minh lập tức lại chú ý tới mặt của Diệp Mai.

"Chị Diệp Mai, lúc đó khi chị chụp hình đã vẽ nùng trang (1) sao?" Đột nhiên Diệp Tử Du mở miệng nói.

(1) Nùng trang: trang điểm đậm

Bởi vì trong hình này tuy rằng Diệp Mai rất đẹp, nhưng mặt của Diệp Mai rất trắng, trắng tới không chút màu máu nào, kiểu trang điểm như vậy chỉ có thiên kim đại tiểu thư thời dân quốc mới thích.

Nếu như lật xem ảnh của một số nữ danh viện thời dân quốc sẽ phát hiện, mười cái có chín đều trang điểm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, thời đại kia người trẻ tuổi hướng tới cuộc sống phương Tây, cho nên rất nhiều phương diện đều học tập theo người nước ngoài, mà da của mấy cô gái nước ngoài đều rất trắng, cái này cũng đưa đến ngay lúc đó danh viện cùng các tiểu thư đều tự mình thoa rất nhiều son phấn lên mặt, giống hệt như những người trang điểm đậm bây giờ.

"A, không có, lúc đó mình chỉ trang điểm nhẹ thôi."

Diệp Mai lắc đầu, dù sao thì lúc đó cô ấy không thích Kiều

Mậu lắm, đi nhà họ Kiều cũng không có khả năng trang điểm cầu kỳ mỹ lệ, dù sao cái này còn liên quan đến mặt mũi nhà cô ấy.

"Đồ trang sức trang nhã sao?"

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau hỏi: "Chị Diệp Mai, bộ giá y kia chị có mang về không?"

"Ừm, chẳng qua y phục này không đặt ở nhà chị, mà là đặt ở trong phòng cưới của chị và Kiều Mậu."

Phương Minh cho Lăng Sở Sở một ánh mắt, Lăng Sở Sở hiểu ý của Phương Minh, quay qua nói với Diệp Mai: "Diệp Mai, bộ giá y này quá đẹp, dù sao thì buổi chiều chúng ta cũng không có chuyện gì làm, hay là đi phòng tân hôn của các cậu thăm quan một chút."

"Hay đấy, chúng ta cơm nước xong liền đi qua."

Diệp Mai không cự tuyệt, bạn thân mình muốn xem phòng tân hôn của mình, cô ấy cảm thấy rất tốt, tốt nhất là có thể đưa ra một số ý kiến, nhìn xem có cần lắp ráp sửa đổi gì hay không.

Vì vậy đoàn người sau khi cơm nước xong, liền cưỡi ba chiếc xe rời đi.

Lăng Sở Sở tự lái xe, chở hai người bạn thân của cô ấy, mà đương nhiên Phương Minh vẫn đi xe của Trần Trạch, về phần Lăng Duy thì là một người lẻ loi lái một chiếc xe, không có biện pháp, ai kêu Tô Diệu Tình đã đi rồi.

Phòng tân hôn của Diệp Mai cùng Kiều Mậu ở Tam Hoàn, cách đây không phải rất xa, nửa giờ sau, xe của mọi người liền lái vào khu dân cư, cuối cùng dừng trước một ngôi biệt thự.

Lấy năng lực kinh tế của nhà họ Kiều, mua một ngôi biệt thự cũng không phải vấn đề khó khăn gì, hơn nữa biệt thự cũng đã được sửa xong rồi, Diệp Mai lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, đập

vào mi mắt của đám người Phương Minh chính là một loạt vật dụng gia đình cổ điển.

Dụng cụ gia đình bằng gỗ lim phục cổ, cái bàn, bình phong còn có đèn trang trí mang theo hơi thở cổ xưa, toàn bộ giống như là về tới thời đại Minh Thanh.

"Diệp Mai, thẩm mỹ quan của cậu thay đổi từ lúc nào vậy? Không phải cậu không thích phong cách cổ điển sao?"

Trương Thư Thần không có bị thiết bị cổ điển được lắp đặt ở nơi này làm khiếp sợ, điều cô ấy kinh ngạc chính là vậy mà Diệp Mai lại đồng ý chuyện tu sửa phòng ở thành như vậy, Diệp Mai thích hẳn là phong cách hiện đại mới đúng, sàng phải mềm, bởi vì như vậy một khi về nhà cô ấy có thể trực tiếp nằm trên đó, mà không phải loại sàng cứng rắn được làm bằng gỗ lim trước mắt.

"Ngày trước là do mình không hiểu rõ vẻ đẹp cổ điển, hiện tại mình cảm thấy thiết kế thiết bị theo kiểu phục cổ rất tốt, người cuối cùng là sẽ biến đổi nha."

Lời Diệp Mai nói khiến Phương Minh từ chối cho ý kiến, ngay khi mới vừa vào nhà, ánh mắt của cậu liền quan sát đánh giá bốn phía, chẳng qua cũng không có phát hiện dị thường gì.

"Anh Phương Minh, phòng tân hôn này của chị Diệp Mai không có vấn đề gì sao?" Diệp Tử Du cũng đã nhận ra ánh mắt Phương Minh đang quan sát, ở một bên nhỏ giọng hỏi.

"Hiện nay còn chưa phát hiện, cái nhà này hẳn là không có vấn đề."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Diệp Tử Du suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: "Chị Diệp Mai, đưa bọn em đi xem bộ giá y kia đi, bộ giá y kia thật đẹp, em muốn nhìn thấy nó ngay bây giờ."

"Có thể, giá y ở trong phòng làm việc của Kiều Mậu trên tầng hai."

Diệp Mai không cự tuyệt, sau khi gật gật đầu, dẫn theo mọi người đi về phía tầng hai, tầng hai chỉ có hai gian phòng, một phòng ngủ cùng một phòng làm việc.

Diệp Mai cùng Kiều Mậu còn chưa vào ở phòng tân hôn này, chẳng qua dụng cụ trong phòng này đều đã đầy đủ hết, mở phòng làm việc, trên giá sách được bày đầy sách, mà ánh mắt của Phương Minh lập tức liền bị bộ giá y treo ở trên tường kia hấp dẫn.

Trong phòng làm việc được bài biện rất đơn giản, một tủ sách, một cái ghế cùng với một giá sách, điều này nói rõ phòng làm việc này của Kiều Mậu hoàn toàn được chuẩn bị vì chính anh ta, không có ý định chiêu đãi bạn bè ở chỗ này, mà ở bên cạnh giá sách, trên tường dựa vào cửa sổ bên kia thì lại treo một bộ giá y, chính là bộ giá y được chuẩn bị cho lễ đính hôn của Diệp Mai.

Tường trắng hồng y, là bắt mắt như thế, ánh mắt mọi người đều lập tức bị hấp dẫn lấy.

"Đừng nói, từ ánh mắt đầu tiên khi mới vừa đẩy cửa ra mình đã thấy bộ giá y này, nhưng lại bị nó làm hoảng sợ, thiếu chút nữa mình còn tưởng rằng có một người phụ nữ mặc hồng y đứng ở bên tường."

Đường Diễm vỗ vỗ bộ ngực của mình, biểu tình trên mặt toàn là hoảng sợ khiếp đảm, mà Phương Minh lại chậm rãi đi về phía bộ giá y đó, khi đi đến trước mặt giá y, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, quả nhiên như cậu suy đoán, giá y này cũng không đơn giản.

Đinh linh linh!

Chẳng qua đúng lúc này, điện thoại của Diệp Mai vang lên, sau

khi nhận điện thoại, trên mặt Diệp Mai đầu tiên là kinh ngạc, chẳng qua lập tức trở nên có chút bắt đầu không vui vẻ, cuối cùng sau khi cúp điện thoại càng là rầu rĩ không vui quay qua nói với đám người Lăng Sở Sở: "Mới vừa Kiều Mậu gọi điện thoại qua đây, biết mọi người đến phòng tân hôn, anh ấy lập tức trở về ngay, mặt khác nói chúng ta đừng làm rối loạn phòng làm việc của anh ấy, để cho chúng ta đi tham quan những căn phòng khác."

"Vì sao Kiều Mậu biết chúng ta tới đây? Lại làm sao biết chúng ta vào phòng làm việc của anh ấy?" Trương Thư Thần có chút không hiểu hỏi.

"Em nghĩ có thể là bởi vì cái này đi."

Một ngón tay của Diệp Tử Du chỉ một món đồ gì đó nhìn giống như viên cầu bày ở trên giá sách, phía trên có một điểm sáng màu đen.

"Nếu không đoán sai, đây hẳn là hệ thống camera trí năng trong nhà, kỳ thật chẳng khác gì là một cameras, chỉ cần tải phần mềm xuống điện thoại di động, có thể thấy được hình ảnh camera thu được từ xa."

Lúc trước, mọi người bởi vì bị giá y hấp dẫn, cho nên không chú ý tới viên cầu nhỏ được đặt ở trên giá sách này.

"Trong nhà các cậu còn thả cameras sao?"

"Không đâu, bên ngoài cũng không có máy thu hình gì hết." Diệp Mai lắc đầu, biểu thị cô ấy cũng không biết.

"Bên ngoài không cameras, trái lại trong phòng làm việc lại có cameras, Kiều Mậu đây là đầu óc có vấn đề sao?"

Lăng Sở Sở hơi kinh ngạc, mặc dù bây giờ rất nhiều người cũng sẽ lắp đặt loại cameras trí năng trong nhà, nhưng phần lớn đều lắp đặt ở phòng khách, như vậy chỉ cần có trộm hoặc là có gì

ngoài ý muốn trong nhà cũng có thể phát hiện ngay lập tức, thế nhưng lắp đặt camera trong phòng làm việc là có ý gì?

"Lắp camera trong trong phòng làm việc, tự nhiên bởi vì trong phòng làm việc này có một vật trân quý mà anh ta cực kỳ để ý."

Phương Minh mở miệng, mắt ngầm thâm ý liếc nhìn cameras, cậu tin tưởng giờ khắc này ở bên kia máy thu hình, vị kia cũng đang dùng di động nhìn nhất cử nhất động của bọn cậu.

"Đồ gì?" Lăng Sở Sở hiếu kỳ hỏi.

"Tự nhiên bộ giá y này." Lúc nói lời này, giọng điệu của Phương Minh cố ý dừng lại một chút, sau đó mới đáp: "Dù sao bộ giá y này thế nhưng là do bà nội Kiều tự tay may, là quà tặng cho cháu dâu tương lai."

"Cậu nói cái này sao."

Lăng Sở Sở tức giận trắng mắt nhìn Phương Minh, còn cần cậu nói, đây là chuyện mọi người đều biết mà, nhưng nếu quả thật Kiều Mậu rất để ý giá y này, vậy hoàn toàn có cất bộ giá y này đi, không cần phải treo trên tường khiến người ta chú ý như thế.

"Chị Diệp Mai, em tò mò hỏi thăm, nhà họ Kiều là ai đương gia?" Phương Minh không để ý đến ánh mắt ghét bỏ của Lăng Sở Sở, mà là quay qua hỏi Diệp Mai.

"Điểm này cũng chỗ mà chị nghi hoặc, đương gia của nhà họ Kiều hiện nay chính là bà nội Kiều, hơn nữa có người nói lúc trước là bà cố Kiều đương gia, chị nghĩ có thể là vì nhà họ Kiều là thế gia may mặc, tuy rằng bà nội Kiều cùng bà cố Kiều đều mang họ khác gả vào."

"Thì ra là vậy..."

Phương Minh gật đầu, hiện tại cậu càng thêm tin tưởng phán

đoán trong lòng mình, sau một khắc, đột nhiên đưa tay vỗ vào trên giá sách, giá sách lay động, trực tiếp nghiêng qua một bên

"Phương Minh, cậu làm cái gì vậy? Thiếu chút nữa nện vào tôi rồi."

Vẻ mặt Trần Trạch tràn đầy bất mãn, chẳng qua không ai phản ứng đến cậu ta, bởi vì ánh mắt của đám người Diệp Tử Du đều bị mặt tường ở phía sau giá sách hấp dẫn, ở nơi này có một cái cửa kéo, Lăng Sở Sở đi lên trước, nhẹ nhàng vặn, trên mặt tường này liền xuất hiện khe cửa, lại sau đó đẩy ra, một cái mật thất xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Ôi trời ơi, vậy mà Kiều Mậu lại còn làm một cái mật thất trong phòng làm việc, đột nhiên tôi có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy."

Trương Thư Thần sờ sờ cánh tay của mình, chỉ cảm thấy cái cổ đều lạnh run. Thử nghĩ một chút, một người ở loại địa phương bí ẩn như phòng ngủ này còn lại muốn làm một cái mật thất, còn làm ra một cameras giám thị lấy, loại đàn ông này không phải biến thái chính là có vấn đề.

"Tôi... Tôi cũng không biết." Diệp Mai cũng mang vẻ mặt mê man, căn bản cô ấy cũng không biết phòng làm việc còn có một mật thất như thế.

"Anh Phương Minh, sao anh có thể phát hiện ở đây sẽ có mật thất?" So sánh với bọn họ, Diệp Tử Du ngược lại tương đối bình tĩnh, cô ấy nghi ngờ là sao Phương Minh biết sau giá sách này sẽ có mật thất.

"Rất đơn giản, biệt thự này không nhỏ, toàn bộ tầng hai hoàn toàn có thể xây thêm vài căn phòng, nhưng không phải mấy người cũng biết ấy ư, tầng hai này chỉ có một phòng ngủ cùng một phòng làm việc, không gian trong toàn bộ tầng hai căn bản không được

lợi dụng xong, như vậy không gian còn lại đi đâu?"

Phương Minh tùy tiện tìm một cái cớ, đương nhiên chân tướng cũng không phải như thế, bởi vì biệt thự chính là càng lên cao càng hẹp, cho nên người bình thường sẽ không nhìn ra, trừ phi là người theo nghề kiến trúc hay thiết kế.

Sở dĩ có thể phát hiện phía sau cái giá sách này có một mật thất, đó là bởi vì Phương Minh vừa cảm giác được đấy, lấy thực lực của Phương Minh hiện tại, mật thất sau giá sách này căn bản không thể gạt được cậu.

Cửa mật thất mở, bên trong đen kịt một màu, cho dù là mở đèn trong phòng làm việc ra, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ tình huống trong mật thất, cuối cùng đám người Lăng Sở Sở chỉ có thể lấy điện thoại di động ra mở công năng đèn pin lên, lợi dùng ánh sáng của điện thoại di động chiếu hướng mật thất.

Mật thất hắc ám được giấu ở phía sau giá sách kia.

Chương 714: Đoạt mệnh giá y

Ánh đèn từ điện thoại di động không cách nào chiếu sáng cả mật thất, tầm nhìn hạn hẹp như thể ếch ngồi đáy giếng khiến vẻ mặt đám người Lăng Sở Sở trở nên khẩn trương hẳn lên, thậm chí nếu như không phải bởi vì có Phương Minh cùng Trần Trạch còn có Lăng Duy ba người đàn ông này ở đây, chưa chắc các cô ấy đã dám đi vào.

"Làm sao lại không có đèn?"

Ánh đèn từ điện thoại của Trương Thư Thần chiếu lên tường, muốn tìm thấy công tắc đèn, chỉ là chiếu khắp tường một lượt rồi, căn bản không hề có công tắc điện gì cả, điều này làm cho Trương Thư Thần có chút không hiểu.

Có thể nói rằng, đa số công tắc điện đều sẽ được lắp đặt ở bên mép tường gần cửa, ở vị trí tay có thể chạm tới, này là thiết kế thông thường của tất cả công tắc điện, nhưng điểm cổ quái của mật thất này chính là công tắc đèn dĩ nhiên không ở bên cạnh cửa.

"Ở đây không hề có đèn điện."

Phương Minh mở miệng, tuy rằng mật thất rất tối, nhưng lấy tầm mắt của cậu tự nhiên có thể nhìn rõ rõ ràng ràng, trực tiếp đi vào bên trong, sau một khắc, mật thất u ám này sáng lên, phía trước Phương Minh có một ngọn đèn bị đốt sáng.

Một, hai, ba cái...

Toàn bộ mật thất tổng cộng có bảy ngọn đèn, phân biệt ở bảy vị trí khác nhau trong mật thất, mà theo bảy ngọn đèn này bị Phương Minh thắp sáng, sau đó, miệng đám người Lăng Sở Sở đều

há thật to nhìn mật thất trước mắt.

Không có bí mật hèn hạ bẩn thỉu gì, cũng không có mấy thứ dọa người gì đó, càng không có bảo bối giá trị liên thành gì, toàn bộ trong mật thất cũng chỉ có một cái bàn, mà ở trên cái bàn này thì lại để đủ loại kéo cùng với chỉ, ở nơi cách bàn không xa thì lại để vài cuộn vải.

"Đây không phải là một phòng may ấy ư, mấy thứ này đều là đồ thợ may dùng mà..."

Trên mặt Trần Trạch có vẻ không thể nào hiểu nổi, Kiều Mậu này làm một mật thất ở trong phòng làm việc, ở trong mật thất lại để mấy thứ thợ may chuyên dùng, này là muốn làm gì?

"Kiều Mậu làm trò gì vậy? Một phòng may thôi, tại sao phải khiến cho thần thần bí bí như vậy?"

Đám người Lăng Sở Sở cũng mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, trong số mọi người ở đây, chỉ có Phương Minh nhìn mấy thứ trong mật thất này, khóe miệng hơi hơi cong lên, trên mặt có vẻ suy tư.

"Diệp Mai, có phải Kiều Mậu có vấn đề tâm lý gì đó không? Mình cảm thấy cậu phải hỏi rõ ràng, đây chính là chuyện liên quan đến tương lai cả đời cậu đó."

Trương Thư Thần nhìn về phía Diệp Mai, chẳng qua ngay khi giọng nói của cô ấy truyền ra, có một bóng người xuất hiện đứng ở ngay cửa mật thất, bóng người này đứng tại cửa, vừa lúc che khuất ánh đèn trong phòng làm việc, dẫn đến cường độ ánh sáng của toàn bộ mật thất lại tối thêm vài phần.

"Ai?"

Cường độ ánh sáng biến hóa khiến cho đám người ở đây đều cảm nhận được, cũng lập tức đưa mắt nhìn về phía cửa bên kia, chỉ là bởi vì khuất bóng ngược sáng, cho nên mọi người không

thấy rõ mặt của bóng người này.

"Kiều Mậu?"

Diệp Mai nhẹ nhàng hô một câu, dáng người chồng chưa cưới của mình đương nhiên cô ấy có thể nhớ được đấy, tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng từ trên hình dáng cũng có thể đoán được.

"Ừm." Tiếng đáp lại trầm thấp từ trong miệng bóng người ấy truyền ra.

"Đệt mợ nó, cậu muốn hù dọa người khác sao? Trở về rồi mà không nói lấy một câu, cứ đứng im ở cửa không rên lấy một tiếng."

Vẻ mặt Trần Trạch tràn đầy bất mãn, vốn tâm tình của mọi người đã tương đối khẩn trương, anh còn đứng ở cửa không rên một tiếng, không phải dọa người là muốn làm gì?

"Không phải tôi cho mọi người đi ra bên ngoài chờ tôi sao? Tại sao phải vào mật thất?"

Mặc dù không cách nào thấy biểu tình trên mặt Kiều Mậu, nhưng từ trong giọng nói trầm thấp của Kiều Mậu cũng có thể biết anh ta đang đè nén tức giận, hiển nhiên mật thất này bị đám người Phương Minh phát hiện, khiến cho trong lòng của anh ta tức giận vô cùng.

"Kiều Mậu, tôi cảm thấy phải bây giờ không phải lúc để chúng ta thảo luận vấn đề có vào mật thất hay không, vẫn là anh nên giải thích cho chúng tôi một chút, tại sao muốn làm một mật thất trong phòng làm việc, còn đặt nhiều công cụ may vá như vậy ở trong mật thất này, chẳng lẽ anh còn muốn làm một thợ may sao?"

Lăng Sở Sở bất mãn, với tư cách là bạn thân của Diệp Mai, đương nhiên cô ấy không muốn bạn thân mình gả cho một người đàn ông có quá nhiều bí mật, nguyên nhân là một người đàn ông có quá nhiều bí mật, vậy có nghĩa là trong lòng người đàn ông này

ít nhiều gì cũng phải có chút biến thái đấy, này đối với tương lai của bạn mình đến nói cũng không phải chuyện tốt, bởi vì sống chung với một người đàn ông như vậy, sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề.

"Làm thợ may không được sao?"

Rốt cục Kiều Mậu cũng rời khỏi cửa, đi vào bên trong, chẳng qua đám người Lăng Sở Sở đều bởi vì câu trả lời này của Kiều Mậu mà ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

"Nhà họ Kiều tôi vốn chính là thế gia may mặc, là lập nghiệp từ nghề thợ may này, tôi với tư cách là người nhà họ Kiều, học tập kỹ thuật may mặc có lỗi gì sao?"

Kiều Mậu đi tới trước mặt Diệp Mai, sờ sờ đầu Diệp Mai, mang trên mặt vẻ cưng chìu, "Sở dĩ anh sẽ làm một cái mật thất như vậy, kỳ thực chính là vì không muốn lộ chuyện này ra ngoài, dù sao thì một người đàn ông lại làm mấy việc may may vá vá, cuối cùng sẽ khiến cho người ta cười nhạo."

Lúc nói lời này, vẻ mặt Kiều Mậu có chút bất đắc dĩ, mà trên mặt Diệp Mai lại lộ ra vẻ lý giải, quả thật, Kiều Mậu là tổng giám đốc của xí nghiệp nhà họ Kiều, nếu một người đàn ông như vậy bị người ngoài biết bản thân thích may vá, thích thêu thùa... Những thứ mà chỉ có phụ nữ mới làm, sợ rằng danh vọng liền hoàn toàn không có.

"Diệp Mai, em cũng biết tình huống của nhà anh, anh là được bà nội dẫn dắt, khi đó bà nội chỉ là một thợ may, mà từ nhỏ anh đã mưa dầm thấm đất, quen thuộc những công việc của thợ may này, lúc đó anh cảm thấy bà nội chỉ dựa vào tay nghề có thể nuôi sống người một nhà thật là quá vĩ đại, cho nên từ khi còn bé anh đã thích làm thợ may."

Vẻ mặt Kiều Mậu có chút cay đắng, chẳng qua lần này đám người Lăng Sở Sở ngược lại không cười nhạo Kiều Mậu, tính cách cùng thói quen của một người thực sự rất dễ dàng bị hoàn cảnh khi còn bé ảnh hưởng, từ nhỏ Kiều Mậu đã bị bà nội anh ta ảnh hưởng, do đó thích may vá tới như vậy cũng có thể hiểu được.

Một người đàn ông to cao lại thích cuộc sống may vá, quả thật không phải là một chuyện vinh quang gì, vì thế việc Kiều Mậu không muốn để người ngoài biết cũng liền có thể lý giải.

"Anh Kiều, nghề thợ may lưu truyền cho tới bây giờ đã biến thành một loại chức nghiệp khác, đó chính là chuyên gia thiết kế thời trang, mà theo tôi được biết, cái nghề này cũng không thiếu nhân viên nam, hơn nữa rất nhiều người đều có thể đạt đến cấp bậc cao nhất, dường như cũng không có gì hèn hạ bẩn thỉu."

Phương Minh mở miệng, ánh mắt mang theo thâm ý nhìn về phía Kiều Mậu, tiếp tục nói: "Lời giải thích này của anh Kiều tựa hồ có hơi không thể nào nói nổi."

"Vị này chính là?"

Ánh mắt Kiều Mậu nhìn về phía Phương Minh, bởi vì lúc trước thông qua máy thu hình trên điện thoại di động, anh ta đã thấy hết hình ảnh trong phòng làm việc, biết chính là người thanh niên trước mắt này đẩy ngã giá sách, khiến mật thất của bản thân bại lộ ở trước mặt mọi người.

"Cậu ấy tên Phương Minh, là bạn của tôi." Lăng Sở Sở ở một bên giới thiệu, "Vị này chính là bạn gái của Phương Minh, mặt khác hai người này cũng là bạn của Phương Minh."

Ánh mắt Kiều Mậu đảo qua Diệp Tử Du còn có trên người hai người Đường Diễm cùng Trần Trạch, trong số những người ở đây, chỉ có bốn người Phương Minh là anh ta chưa từng gặp qua, về phần Lăng Sở Sở cùng Lăng Duy anh ta đã từng thấy, dù sao thì vợ

chưa cưới của anh ta cũng chỉ có mấy người bạn thân như vậy.

"Cậu Phương, đối với người bình thường đến nói, nhà thiết kế quả thật xem như là một nghề nghiệp cao thượng, nếu như có thể trở thành nhà thiết kế nổi danh trong nghề càng là một chuyện đáng để kiêu ngạo, nhưng tình huống của tôi khác biệt, tôi là người thừa kế nhà họ Kiều, quản lý toàn bộ sản nghiệp của cả nhà họ Kiều, từ nhỏ cha tôi đã không muốn để tôi chạm tay vào mấy việc may vá này, bởi vì cha tôi sợ tôi sẽ mê muội tới mất cả ý chí."

Đối với một vài gia tộc lớn đến nói, bất kể cái nghề nhà thiết kế này nổi tiếng cùng cao thượng tới mức nào, trong mắt bọn họ cũng chỉ là một người thợ may, cái này rất giống những minh tinh hiện tại, bất kể có ánh hào quang rực rỡ tới mức nào, thu nhập cao tới cỡ nào, thế nhưng ở trong mắt một số cao tầng cùng một số người già có tư tưởng cổ hủ, minh tinh chính là con hát, là không ra gì.

"Thì ra là vậy..."

Giọng nói của Phương Minh cố ý kéo dài, không tiếp tục cái đề tài này nữa, mà là đi tới nhìn trong giỏ trúc ở ngay bên cạnh bàn, bên trong có một số quần áo, là Kiều Mậu may, khi Phương Minh cầm những quần áo ở bên trong giỏ trúc này lên, sắc mặt Kiều Mậu biến hóa mấy lần.

"A, thì ra anh Kiều thích may giá y!"

Quần áo bên trong giỏ trúc này chính là giá y đỏ, được may rất khéo, chẳng qua hiển nhiên Kiều Mậu không quá hài lòng, nếu không anh ta cũng sẽ không ném hết chúng vào trong giỏ rác rưởi này.

"Khụ khụ, đúng vậy."

"Giá y vật này là có hàm nghĩa đấy, nếu tôi nhớ không lầm, chị

Diệp Mai đã có một bộ giá y, anh Kiều còn may giá y nữa, không biết ý nghĩa ở nơi nào?"

Khi Phương Minh hỏi lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm Kiều Mậu, mà Kiều Mậu thì lại ấp úng có chút không trả lời được, cuối cùng dứt khoát tránh né không đối diện với Phương Minh.

"Anh Kiều không muốn nói nguyên nhân, vậy thì để tôi tới nói đi."

Gặp được Kiều Mậu, Phương Minh đã có thể hoàn toàn chắc chắn đối với phán đoán của mình, mà việc cậu cần phải làm bây giờ là đánh bại phòng tuyến trong lòng Kiều Mậu.

"Phương Minh, cậu muốn nói gì?"

Tầm mắt của đám người Lăng Sở Sở đều nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh chỉ cười nhạt một tiếng, đặt giá y trong tay lên trên bàn, chậm rãi mở miệng nói: "Lúc trước tôi đã từng nghe chị Diệp Mai nói, nhà họ Diệp cùng nhà họ Kiều là thế giao, khi còn bé chị Diệp Mai cùng Kiều Mậu cũng đều có quen biết nhau, lúc ấy chị Diệp Mai còn rất thích quấn quít lấy anh Kiều Mậu, giống như một kẻ theo đuôi đi theo sau lưng Kiều Mậu."

Nghe được lời của Phương Minh, khuôn mặt Diệp Mai đỏ lên, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, bởi vì quả thật khi còn bé cô ấy thường xuyên quấn quít lấy Kiều Mậu.

"Nếu như cố sự chính là như vậy mà nói, hẳn đó phải là một câu chuyện tình yêu hạnh phúc, sau khi hai đứa bé vô tư lớn lên lại thành một cặp, đây là một câu chuyện tình yêu khiến người khác hâm mộ tới cỡ nào."

Phương Minh khe khẽ thở dài, đưa mắt nhìn Kiều Mậu, tiếp tục nói: "Thế nhưng trong câu chuyện cũ này, với tư cách vai nam chính anh Kiều nhưng lại không có bao nhiêu cảm giác đối với chị

Diệp Mai, chí ít khi còn bé là như thế, mà sau khi nhà họ Diệp dời khỏi nhà cũ, người hai nhà cũng từ từ lạnh nhạt, trước đây chuyện những người lớn đùa giỡn hứa hôn cũng không còn người nào nhắc lại nữa."

Về chuyện cũ giữa Diệp Mai cùng Kiều Mậu, lúc trước khi đang ăn cơm, Phương Minh nói bóng nói gió cũng đã biết không ít từ trong miệng Diệp Mai còn có đám người Lăng Sở Sở, hoàn toàn có thể suy đoán được chuyện cũ giữa hai người.

"Vốn là như vậy cũng không có gì, nếu mấy đứa bé lúc nhỏ thích chơi với nhau lớn lên đều sẽ cùng nhau, vậy trên đời này tất cả đều là tình yêu thanh mai trúc mã, sau khi nhà họ Diệp rời khỏi, hai nhà cũng liền giảm bớt lui tới, chị Diệp Mai cũng đã sớm quên khi còn bé thích thằng bé kia, cho nên sau khi biết mình phải đính hôn với anh Kiều, trong lòng tràn đầy kháng cự, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ đào hôn trong đầu."

Chuyện cũ giữa Diệp Mai cùng Kiều Mậu rất đơn giản, hai người bạn chơi thân từ bé sau lại xa nhau, sau đó nhà gái đã không còn ấn tượng gì đối với nhà trai, thẳng đến nhiều năm về sau, nhà họ Diệp một lần nữa về tới thủ đô, gia trưởng hai nhà lại một lần nữa nhấc lên chuyện của mấy đứa bé hai nhà, đều biết gốc tích, cuối cùng liền có cuộc hôn nhân này.

Nhưng mà Phương Minh lại xác định một điểm, đó chính là có một chi tiết chị Diệp Mai không để mắt đến, chi tiết này chính bản thân chị Diệp Mai cũng không biết, mà ngay cả Phương Minh sau khi thấy giá y bên trong giỏ làm bằng trúc này mới nghĩ tới.

"Hẳn là anh Kiều rất yêu chị Diệp Mai, thậm chí từ khi còn bé đã thích chị Diệp Mai."

Phương Minh nhìn về phía Kiều Mậu, khóe miệng Kiều Mậu co quắp một cái, nhưng mà Diệp Mai lại cắt đứt lời nói của Phương Minh ngay lúc này, kinh hô: "Cái này không thể nào, khi còn bé anh

ấy rất chán ghét chị, cũng không chơi đùa với chị."

"Anh ấy không chơi đùa với chị, không có nghĩa là anh ấy không thích chị, tương phản chỉ có yêu mến chị anh ấy mới có thể không đùa với chị, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ chị, anh Kiều, tôi nói có đúng không?"

Đối mặt với với câu hỏi của Phương Minh, Kiều Mậu không nói một lời, chỉ là sắc mặt trở nên âm trầm.

"Phương Minh, cậu nói cái gì mà làm chúng tôi loạn hết cả não, nếu Kiều Mậu đã thích Diệp Mai từ khi còn bé, vậy tại sao khi còn bé lại không chơi đùa cùng với Diệp Mai?" Lăng Sở Sở cũng đang một bên nhíu mày hỏi.

"Tôi biết rồi, cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, rõ ràng rất thích một cô gái, lại cố ý làm bộ không thấy hứng thú đối với cô ấy, như vậy liền sẽ dẫn tới lòng hiếu kỳ của phụ nữ, khiến người phụ nữ này chủ động nhích lại gần mình." Lăng Duy ở một bên lại đột nhiên hô lên, mà lời của cậu ta được Trần Trạch tán thành, theo gật đầu.

Ách...

Phương Minh có chút nghẹn lời, Lăng Sở Sở thì lại tức giận trừng mắt liếc em trai mình một cái, thời điểm đó Diệp Mai chẳng qua chỉ bốn năm tuổi, mà Kiều Mậu cũng chưa tới mười tuổi, đứa bé nhỏ như vậy nào biết cái gì là lạt mềm buộc chặt.

"Phương Minh, ý của anh là nói anh Kiều không thể biểu hiện ra bản thân mình yêu thích chị Diệp Mai, nếu không thì sẽ mang đến nguy hiểm cho chị Diệp Mai, cho nên anh Kiều mới cố ý giả ra dáng vẻ không có hứng thú với chị Diệp Mai." Diệp Tử Du suy nghĩ một chút, nói.

"Không sai, chính là nguyên nhân này."

Phương Minh gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn Kiều Mậu như cũ, chẳng qua lúc này Kiều Mậu lại nở nụ cười, trên mặt có vẻ châm chọc, nói: "Thật sự là lời nói vô căn cứ, nếu như tôi thích Diệp Mai sẽ mang đến nguy hiểm cho Diệp Mai, như vậy vì sao tôi lại đáp ứng trong nhà đính hôn cùng Diệp Mai?"

"Đó là bởi vì anh cảm thấy anh có năng lực giải quyết nguy hiểm chị Diệp Mai sẽ gặp phải, cho nên anh mới chịu đáp ứng lần đính hôn này." Phương Minh nói ra từng chữ từng chữ.

Thân thể Kiều Mậu hơi lay động một chút, chẳng qua vẫn ngậm miệng không nói một lời.

"Phương Minh, cậu đã nói phải nói cho rõ ràng, mấy lời hai người nói khiến chúng tôi đây càng ngày càng hồ đồ." Trần Trạch ở một bên có chút bất mãn, Phương Minh thằng này là cố ý treo hứng thú của mọi người sao?

"Kỳ thực mấy món giá y thất bại này cũng đã có thể nói rõ vấn đề, lẽ nào các người không phát hiện, loại đồ anh Kiều may trong mật thất này chính là bộ giá y mà bà nội anh ấy may cho chị Diệp Mai sao?"

"Cho dù anh Kiều thích may, lại thậm chí trùng hợp tới mức ưa thích giá y, như vậy cũng không cần may ra bộ giá y giống như đúc bộ mà bà nội anh ấy đưa ra, nguyên nhân duy nhất chính là anh Kiều nhất định muốn làm như thế, mà mục đích anh ấy phải làm như vậy kỳ thực cũng rất đơn giản..."

Sau khi nói đến đây, khóe miệng Phương Minh khơi gợi lên một vòng thâm ý, nhìn về phía Kiều Mậu, nói gằn từng chữ từng chữ một: "Mục đích của anh Kiều chính là muốn tráo đổi bộ giá y mà bà nội anh ấy đã may cho chị Diệp Mai kia, bởi vì anh ấy biết, bộ giá y kia sẽ là xiêm y đoạt mệnh chị Diệp Mai."

Chương 715: Bí sử của nhà họ Kiều

Đoạt mệnh giá y!

Ngay khoảnh khắc khi Phương Minh nói bốn chữ này ra khỏi miệng, Kiều Mậu không thể giữ vững thản nhiên được nữa, biểu tình trên mặt trở nên cực kỳ khó coi, đồng thời thân thể cũng đang hơi run run.

Cho dù Kiều Mậu không trả lời, vẻ mặt này của anh ta cũng đã khiến đám người Diệp Tử Du biết, Kiều Mậu bị Phương Minh nói trúng.

"Kiều Mậu, rốt cuộc chuyện này là sao, ngày hôm nay nếu anh không nói rõ ràng, vậy cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây."

Diệp Mai còn không nói gì, mà Lăng Sở Sở đã không thể mặc kệ trước, bạn thân tốt nhất của mình lại có nguy hiểm tánh mạng, nếu không phải là đánh không lại Kiều Mậu, hiện tại cô ấy đã trực tiếp xông lên.

"Kiều Mậu, tôi nói cho anh biết, nhà họ Kiều các anh đừng nghĩ bắt nạt Diệp Mai, bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí."

Trương Thư Thần cũng theo chân mở miệng, tuy rằng các cô ấy chỉ là phụ nữ, nhưng thái độ này cũng đại biểu cho nhà họ Diệp cùng nhà họ Trương.

"Nói một chút đi, tôi cũng rất tò mò với bí mật phía trên bộ giá y kia." Phương Minh vẫn ung dung nhìn về phía Kiều Mậu, "Anh

thật sự yêu chị Diệp Mai, bằng không trước đây cũng sẽ không cố ý giả ra bộ dạng chán ghét chị Diệp Mai, hiện tại anh muốn đính hôn với chị Diệp Mai, nhưng anh vẫn không thể bảo vệ chị Diệp Mai, lẽ nào anh muốn nhìn chị Diệp Mai thành vật hi sinh vì nhà họ Kiều các anh?"

Ánh mắt Kiều Mậu nhìn về phía Diệp Mai, khi thấy ánh mắt Diệp Mai có chút sững sờ, trên mặt tràn ra vẻ áy náy, một lúc sau thở dài một hơi, nói: "Mà thôi, cậu đã cũng đã nói nhiều như vậy, cho dù tôi có che giấu thêm nữa cũng vô ích, tôi nghĩ chân tướng không sai biệt lắm so với suy đoán của cậu."

Thấy Kiều Mậu nhìn mình, Phương Minh không có trả lời, đúng là cậu có một suy đoán, nhưng chỉ là một suy đoán mơ hồ, cụ thể vẫn phải cần đích thân Kiều Mậu nói ra.

"Đến phòng làm việc đi, tôi sẽ nói tất cả mọi thứ cho mọi người biết."

Kiều Mậu đi về phía cửa, Phương Minh gật đầu cũng đi theo phía sau, đoàn người đi ra khỏi mật thất, lại trở về phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, giá sách ngã xuống đất, mà Kiều Mậu không để ý đến sự hỗn loạn trong phòng làm việc, ánh mắt mang theo vẻ phức tạp nhìn về phía bộ giá y được treo trên tường, một lúc sau mới thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái, nói: "Trước khi nói cho mọi người biết chân tướng, để tôi nói cho mọi người nghe một câu chuyện cũ."

"Rửa tai lắng nghe." Phương Minh cười cười trả lời.

"Hơn một trăm năm trước, khi đó vương triều phong kiến đổ nát, tiến nhập trạng thái quân phiệt hỗn loạn, cao tầng của cả nước bắt đầu xào bài, mà rất nhiều ngành nghề truyền thống cũng phải chịu trùng kích, ngành nghề thợ may liền là một nghề trong

số đó."

Trong câu chuyện xưa của Kiều Mậu, thời gian bị kéo đến năm tháng hỗn loạn đó.

Lúc kia chiến hỏa liên thiên, nhà họ Kiều ở thủ đô lại không phải chịu quá nhiều trùng kích cùng thương tổn, bởi vì tay nghề may mặc của nhà họ Kiều nổi danh tốt, mà cho dù là quân phiệt nào đánh tới thủ đô, đều cần chế tác quần áo, có danh khí nhất đương nhiên nhà họ Kiều cũng được hoan nghênh nhất.

Việc làm ăn của nhà họ Kiều rất tốt, nhưng mà khi đó gia chủ nhà họ Kiều lại làm một chuyện lớn, bởi vì nhiều năm may quần áo cho hoàng gia, nên trong lòng người nhà họ Kiều đối với hoàng quyền là thâm căn cố đế, lúc đó Tử Cấm thành bị Viên Thế Khải chiếm, một vị phi tử trong cung được giấu tới nhà họ Kiều.

Hoàng đế cuối cùng của triều Thanh là Phổ Nghi, bên ngoài đồn đại ông ta không có hậu đại, nhưng trên thực tế từ trước khi Viên Thế Khải muốn bức vua thoái vị, hoàng thất đã nhận được tin tức, mà Phổ Nghi càng là lén lút sủng hạnh năm sáu người phụ nữ, chỉ hy vọng có thể khiến huyết mạch của hoàng thất không bị phản tặc giết sạch.

Nhưng lúc kia Tử Cấm thành đã bị quân của Viên Thế Khải bao vây, người thường căn bản không ra được, chỉ có nhà họ Kiều bởi vì may quần áo cho hoàng thất, mới có thể ra vào Tử Cấm thành, chính là dựa vào tiện lợi này, một vị phi tử được Phổ Nghi sủng hạnh lúc trước mới có thể được len lén đưa ra khỏi cung.

Đương nhiên, phi tử này không phải phi tử chân chính, mà là một vị cung nữ, dù sao Viên Thế Khải đối với thành viên hoàng thất đều rất rõ ràng, nếu như thiếu một phi tử tất nhiên sẽ bị phát hiện, chỉ có cung nữ mới có thể tránh được đôi mắt của Viên Thế Khải.

Người cung nữ này mang theo mầm móng của hoàng thất cùng thánh chỉ được sắc phong làm phi đi tới nhà họ Kiều, thánh chỉ này chính là chứng minh thân phận của cung nữ này, nếu như người cung nữ này thực sự sinh ra huyết mạch hoàng thất, như vậy dựa vào thánh chỉ có thể hiệu triệu lực lượng còn sót lại bên ngoài của hoàng thất.

Lúc kia hoàng thất đối với giang sơn của mình còn chưa hoàn toàn buông tha, mà nhà họ Kiều chính là một trong những lực lượng ngầm của hoàng thất.

Cuối cùng, vị phi tử kia thực sự mang thai, chỉ có điều lại sinh ra một cô con gái, mà lúc này lực lượng hoàng thất cũng chậm rãi tiêu tán. Biết phục quốc vô vọng, vị phi tử kia lại không muốn tương lai con gái của mình vì phục quốc mà rơi vào nguy hiểm, cho nên cũng không nói ra thân phận hoàng thất của con gái mình.

Dù sao, lúc trước vị phi tử này chẳng qua chỉ là một vị cung nữ, đối với hoàng thất cũng không có bao nhiêu độ trung tâm, chẳng qua vì cảm ơn ân nuôi dưỡng của nhà họ Kiều, cô ấy quyết định để con gái của mình gả cho thiếu gia một đời nhà họ Kiều.

Thời điểm đó nhà họ Kiều đã không còn vinh quang trong dĩ vãng, cũng chỉ còn hơi tốt một chút so với dân chúng bình thường, chẳng qua khi vị phi tử kia rời khỏi cung lúc trước đã mang được không ít thứ từ trong cung ra, trong đó có một bộ giá y, nghe nói bộ giá y này là do người trong cung chuẩn bị cho đứa bé trong bụng lúc trước, nếu như công chúa thì đó chính là giá y, nếu như đứa bé trong bụng là con trai, thì đây chính là bộ giá y cho thái tử phi tương lai mặc.

Hôn lễ được cử hành trong khiêm tốn, mà sau khi vị công chúa này được gả cho nhà họ Kiều, chợt bắt đầu chậm rãi trợ giúp nhà họ Kiều đi lên con đường phục hưng, nhà họ Kiều trên tay của cô ấy lại bắt đầu tiệm lộ ra huy hoàng.

"Nhà họ Kiều trong câu chuyện này là ai, tôi tin tưởng mọi người đã biết, chính là nhà tôi, mà vị công chúa kia chính là bà tổ nội của nhà họ Kiều tôi."

Ánh mắt Kiều Mậu nhìn về phía mọi người, câu chuyện này cũng không quá kinh tâm động phách, điểm sáng duy nhất chính là thân phận bí ẩn của bà tổ nội nhà họ Kiều: Hậu duệ hoàng thất triều nhà Thanh.

"Kiều Mậu, đây là chuyện nhà họ Kiều các anh, anh nói những chuyện này cho chúng tôi có ý nghĩa gì?"

Hậu duệ hoàng thất triều nhà Thanh, cái thân phận này ở thời dân quốc có lẽ còn có chút tác dụng, thế nhưng ở xã hội thời hiện đại, hoàng quyền đã sớm sụp đổ, hậu duệ hoàng thất cũng chẳng qua chỉ là một thân phận bình thường.

"Bởi vì bộ giá y kia, chính là bộ trên tường này." Kiều Mậu chậm rãi nói.

"Cái gì!"

Trên mặt đám người Lăng Sở Sở lộ ra vẻ khiếp sợ, phải biết rằng thái tổ nội của Kiều Mậu chính là người ở thời dân quốc, mà bộ giá y này còn là do vị phi tử kia mang ra ngoài từ hoàng cung, do đó lịch sử của nó càng thêm xa xưa, nhưng bộ giá y trước mắt này rõ ràng là một bộ giá y mới, tại sao có thể là cái bộ được đưa ra khỏi hoàng cung lúc ban đầu kia?

"Tôi biết mọi người rất khó tin, nhưng sự thực liền là như thế, bộ giá y này chính là bộ mà thái tổ nội tôi mặc kia, ngoài ra tôi có thể nói cho mọi người biết, giá y này ngoại trừ thái tổ nội tôi từng mặc, còn có bà nội tôi cũng từng mặc."

Kiều Mậu dường như triệt để thả lỏng, cũng không giấu giếm, lập tức lại ý vị thâm trường tiếp một câu, "Mặt khác tôi sẽ nói cho

mấy người biết một việc, nhà họ Kiều tôi tổng cộng có hai lần gia đạo sa sút hai lần huy hoàng, mà hai lần huy hoàng này theo thứ tự là ở trên tay thái tổ nội cùng bà nội tôi."

"Này..."

Đám người ở đây đều không phải người ngu, dụng ý riêng bên trong lời của Kiều Mậu các cô ấy cũng nghe rõ, đó chính là bộ giá y này không đơn giản.

"Chờ đã, tôi còn có chút không rõ, chuyện này có quan hệ gì với an nguy của Diệp Mai, bà nội anh đem giá y đưa cho Diệp Mai, vậy dựa theo lời anh nói, nhà họ Kiều ở trên tay Diệp Mai sẽ lại phát dương quang đại, vậy đây phải là chuyện tốt mới đúng."

Lăng Sở Sở chỉ cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng, càng nghĩ càng không hiểu.

Trên mặt Kiều Mậu mang theo nụ cười khổ sở, hiển nhiên nội dung phía sau anh ta có chút không muốn nhắc tới, nhưng đến lúc này, anh ta cũng biết giấu giếm nữa cũng không có ý nghĩa gì.

"Tôi cho mọi người xem hai tấm hình đi."

Kiều Mậu lấy một quyển sách từ trên giá sách xuống, sau đó mở sách ra, từ bên trong rút ra một cái chìa khóa, tiếp đó lại ngồi xổm xuống ngay dưới bàn, không bao lâu sau đám người Lăng Sở Sở liền nghe được âm thanh khóa được mở ra.

"Này các người thật là..."

Nghĩ đến Kiều Mậu không chỉ làm một cái mật thất, hơn nữa còn làm một cái không gian tối ở dưới bàn sách, đám người Lăng Sở Sở đều không biết phải nói như thế nào, không bao lâu sau Kiều Mậu đứng lên, trên tay thì lại cầm một cái hộp.

Hộp mở, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía nơi ấy, kết

quả lại phát hiện trong hộp cũng chỉ để vài tấm hình, vài tấm hình trắng đen đã bị ố vàng.

"Vài tấm hình mà thôi, anh có cần cất giấu bí ẩn như vậy sao?" Trần Trạch có chút chán ngán nói.

“Nếu cậu biết tấm hình này có ý nghĩa như thế nào, cậu sẽ không nói như vậy nữa."

Kiều Mậu đưa mắt nhìn Trần Trạch, lấy những tấm hình này ra, bức ảnh đầu tiên là hình kết hôn, trên tấm ảnh chỉ có hai người.

"Đây là ảnh kết hôn của ông tổ nội cùng bà tổ nội của tôi."

Sau khi đưa ảnh chụp cho mọi người xem, Kiều Mậu lại lấy ra tấm ảnh thứ hai, đây cũng là một tấm hình kết hôn, trên tấm ảnh cũng chỉ có một nam một nữ, chỉ có điều từ cách ăn mặc đến xem, người trên tấm hình này rõ ràng hơi thời thượng hơn tấm hình đầu tiên một chút.

"Tấm này là hình kết hôn của ông nội tôi cùng bà nội tôi."

Hai tấm ảnh kết hôn, đám người Lăng Sở Sở không nhìn ra vấn đề gì, chẳng qua khi Kiều Mậu lại lấy ra một bức ảnh trắng đen nữa, khiến Diệp Tử Du chúng nữ kinh hô thành tiếng.

Trong tấm ảnh là hình hai người phụ nữ có tuổi, trang phục khác nhau, niên đại khác nhau, nhưng mà khuôn mặt hai người trong hình lại giống nhau như đúc, kể cả nụ cười cùng thần thái kia.

"Hai người này, chính là thái tổ nội cùng bà nội của tôi." Kiều Mậu cười gượng mở miệng nói.

"Điều đó là không có khả năng."

Lăng Sở Sở đoạt lấy hình trên tay Kiều Mậu, lấy hai bức ảnh kết hôn lúc trước ra, chỉ vào hai người phụ nữ phía trên nói: "Thái tổ nội của anh cùng bà nội anh lớn lên căn bản không giống nhau, làm sao có thể già rồi lại trở thành như nhau?"

"Kiều Mậu, không phải là anh cố ý làm giả vài tấm hình, sau đó biên tạo một cố sự đến gạt chúng tôi đó chứ?" Trương Thư Thần cũng dùng ánh mắt hoài nghi nói.

"Tôi lừa mấy người thì có ích gì?" Kiều Mậu lắc đầu, nói: "Trên thực tế tôi cũng nhờ một sự trùng hợp mới phát hiện tấm hình này đấy, lúc đó khiếp sợ của tôi không nhỏ hơn so với mấy người, ngoài ra mấy người có biết vì sao khi còn bé tôi lại cố ý giả ra bộ dạng chán ghét Diệp Mai sao?"

Đám người Lăng Sở Sở lắc đầu, mà ánh mắt của Phương Minh trong nháy mắt này lại chăm chú nhìn Kiều Mậu, chờ đợi đáp án của anh ta.

"Bởi vì từ nhỏ bà nội tôi đã nói cho tôi biết, giá y này là chuẩn bị cho vợ của tôi, mà tôi đã từng thấy bà nội tôi mặc bộ giá y này bò vào trong quan tài của thái tổ nội."

Chương 716: Tát Mãn

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Kiều Mậu từ nhỏ đã do bà nội anh ta bồi dưỡng lớn lên, cho nên từ lúc ba tuổi, anh ta đã ở cùng với bà nội của anh ta, ở tại trong đại trạch của nhà họ Kiều.

Bà nội Kiều Mậu ở trong hậu viện của đại trạch này, viện này cho dù là những người nhà họ Kiều khác, nếu như không được bà nội Kiều Mậu đồng ý tuyệt đối không được bước vào, mà bởi vì Kiều Mậu còn nhỏ nên mới có thể tùy ý ra vào.

Cũng chính bởi vì điểm này, vào năm Kiều Mậu sáu tuổi, khi anh ta tới nhà cầu lúc nửa đêm, đã từng nhìn thấy bà nội mình ăn mặc giá y tiên diễm, bò vào bên trong một cỗ quan tài.

Khi đó Kiều Mậu đã bị một màn này kích thích thật sâu, vì thế còn sốt tới vài ngày, bất quá khi đó cũng chính bởi vì sợ hãi, cho nên anh ta ngược lại không nói chuyện này ra, chỉ yên lặng ghi tạc trong lòng.

"Thật ra, chuyện lần đó đã tạo thành trùng kích rất lớn với tôi, mà những hình này là tôi lấy được từ trong nhà cũ sau khi trưởng thành."

Kiều Mậu cũng không nói anh ta lấy được như thế nào, thế nhưng trong lòng Phương Minh hiểu, Kiều Mậu đang âm thầm điều tra bà nội anh ta, kể cả thái tổ nội của anh ta, loại chuyện bí ẩn dính tới thời nhà Thanh này, sợ rằng những trưởng bối kia cũng sẽ không nói ra, thậm chí sẽ còn lựa chọn chôn vùi trong bụi bậm

lịch sử.

"Anh muốn nói, bà nội anh mặc giá y vào, sau đó bò vào quan tài của thái tổ nội anh, mà bà nội anh vốn không giống thái tổ nội của anh, nhưng tới sau này dĩ nhiên biến thành cùng một người?"

Trần Trạch gãi gãi đầu, cậu ta cảm giác tế bào não của mình có chút không đủ dùng.

"Kiều Mậu, chẳng lẽ thái tổ nội của anh không được hạ táng? Quan tài cứ đặt ở nhà như vậy sẽ không hư thối sao?" Lăng Sở Sở theo hỏi.

"Toàn bộ người trong nhà họ Kiều chúng tôi sau khi chết đi đều được hạ táng, nhưng thái tổ nội thì không, hơn nữa chỉ sợ bà nội tôi cũng sẽ không được chôn dưới đất."

Nghe được câu trả lời của Kiều Mậu, Lăng Sở Sở trầm mặc, những người khác ở đây cũng bắt đầu hấp thu ý trong mấy lời Kiều Mậu nói, toàn bộ nhà họ Kiều chỉ có thái tổ nội cùng bà nội của Kiều Mậu sau khi chết không được chôn cất dưới đất, mà hai người lại có nhiều điểm tương đồng như vậy...

"Khuôn mặt càng ngày càng giống, cùng chấn hưng nhà họ Kiều, đều mặc qua bộ giá y kia... Còn có thói quen của chị Diệp Mai..."

Diệp Tử Du nhẹ giọng nỉ non, lập tức dường như nghĩ tới điều gì, con ngươi sáng ngời, nói: "Vấn đề không phải xuất hiện ở trên bộ giá y này sao?"

"Không sai, vấn đề liền xuất hiện ở trên bộ giá y này."

Kiều Mậu gật đầu thừa nhận xuống, nói: "Trên thực tế từ sau khi tôi thành niên, vẫn đang điều tra chuyện của thái tổ nội cùng bà nội tôi, cuối cùng phát hiện ràng buộc duy nhất giữa thái tổ nội cùng bà nội tôi chính là giá y này."

"Nếu như giá y này có vấn đề, vậy mẹ anh?"

"Mẹ của tôi chưa từng mặc qua bộ giá y này."

Kiều Mậu biết mọi người đang suy nghĩ gì, trực tiếp trả lời ra.

"Người ngoài đều cảm thấy nhà họ Kiều chúng tôi cùng nhà họ Diệp là thế giao, nhưng có rất ít người biết, trước đây khi nhà họ Kiều chúng tôi quen biết nhà họ Diệp, nhà họ Diệp chẳng qua chỉ là một gia tộc nhỏ, mà lúc đó nhà họ Kiều chúng tôi cũng đã lũng đoạn một nửa chuyện kinh doanh vải vóc ở thủ đô, mà sở dĩ sau đó giao nhà họ Diệp, cũng là quyết định được đưa ra ngay sau khi bà nội tôi nhìn thấy Diệp Mai."

"Người ngoài đều cho rằng tôi cùng Diệp Mai là thanh mai trúc mã, đều cảm thấy bà nội tôi thích Diệp Mai, muốn Diệp Mai làm cháu dâu của nhà họ Kiều, nhưng những người này cũng không biết, sở dĩ bà nội tôi thích Diệp Mai, đó là bởi vì Diệp Mai có thể mặc giá y này lên."

Sau khi nói đến đây, ánh mắt Kiều Mậu nhìn về phía bộ giá y được treo trên tường, trong mắt có thần sắc phức tạp, sau đó lại nhìn Diệp Mai, vẻ mặt biến thành hổ thẹn.

"Năm Diệp Mai bốn tuổi, đã từng đến tổ trạch của nhà họ Kiều tôi chơi đùa, lúc đó bà nội rất thích Diệp Mai, mà mọi người cũng đều không để trong lòng, dù sao những người già thường hay yêu thích trẻ nhỏ, cho nên nhìn thấy bà nội dẫn theo Diệp Mai đi hậu viện cũng đều không suy nghĩ nhiều, mà lúc đó bởi vì tôi bị bệnh, vừa vặn ngủ ở hậu viện."

"Cho nên, tôi tận mắt thấy bà nội lấy giá y ra, dĩ nhiên lấy giá y kia khoác lên trên người Diệp Mai, các người có thể tưởng tượng cái loại hình ảnh này sao? Một bé gái bốn tuổi, ăn mặc giá y diễm lệ, còn bên cạnh bé gái là bà nội tôi đang tươi cười, dáng tươi cười này tôi mãi mãi không thể quên được."

Sau khi Kiều Mậu nói đến đây, sắc mặt có chút tái nhợt, bởi vì cái hình ảnh kia cả đời anh ta đều không thể quên được, thậm chí so với chuyện anh ta thấy bà nội anh ta bò vào quan tài của thái tổ nội càng làm cho anh ta khắc sâu.

Dáng tươi cười này, đó là dung hợp giữa tham lam, đố kị, còn có giải thoát dáng tươi cười rất phức tạp.

Lúc này, đám người Lăng Sở Sở chỉ cảm thấy da đầu tê dại, khiến một bé gái bốn tuổi mặc vào giá y, rốt cục trong lòng bà nội Kiều Mậu biến thái tới cỡ nào?

"Lúc kia tuy rằng tôi không biết hành động khác thường của bà nội đại biểu cho cái gì, nhưng tiềm thức nói cho tôi biết, không thể để cho Diệp Mai trở thành vợ tôi, bằng không mà nói chính là hại Diệp Mai, cho nên kể từ lúc đó tôi cố ý làm ra bộ rất đáng ghét Diệp Mai, cho rằng như vậy thì có thể bỏ đi ý niệm trong đầu bà nội tôi."

Trên mặt Kiều Mậu mang theo nụ cười khổ, mà lúc này Diệp Mai lại sững sờ ngay tại chỗ, đám người Lăng Sở Sở cũng trầm mặc không nói gì, các cô ấy không nghĩ tới chân tướng sự tình dĩ nhiên là như vậy.

"Cho nên những năm gần đây anh ngoại trừ đang điều tra chuyện giá y, anh còn âm thầm học tập may vá, bởi vì anh hi vọng bản thân có thể may ra một bộ giá y giống như đúc, sau đó tráo đổi với bộ giá y kia, anh cảm thấy như vậy Diệp Mai liền không có việc gì."

Phương Minh nhìn Kiều Mậu, đối với mục đích của Kiều Mậu, khi cậu nhìn thấy mấy bộ giá y thất bại trong giỏ trúc ở mật thất, cậu cũng đã đoán được.

"Không sai, tôi thực sự nghĩ như vậy, nghĩ đến kế ly miêu hoán thái tử (1)." Kiều Mậu như thực chất thừa nhận.

Trương Thư Thần nghe được Kiều Mậu trả lời, cái đầu lệch ra, sau khi suy nghĩ một chút nói: "Không cần phải phiền toái như vậy, nếu anh đã cảm thấy là giá y giở trò quỷ, vậy hoàn toàn có thể hủy diệt bộ giá y này, hoặc là tự mình trộm đi, đến lúc đó lại nói nó đã bị trộm mất, bà nội anh cũng không thể nói cái gì."

"Không có tác dụng đâu."

Kiều Mậu lắc đầu, đáp: "Phương pháp cô nói tôi đều đã thử qua, mấy năm trước tôi liền len lén lẻn vào gian phòng bà nội tôi, trộm bộ giá y này đi, sau khi trộm xong tôi trực tiếp ném bộ giá y này vào sâu trong rừng, nhưng các người biết kết quả cuối cùng là cái gì không?"

Đám người Lăng Sở Sở lắc đầu, biểu thị không biết.

"Kết quả cuối cùng là khi tôi vừa mới về tới nhà, liền thấy bà nội tôi cầm một bộ giá y trên tay, đang dùng chỉ may may may vá vá, còn nói trong nhà có con chuột bò vào, cắn nát ống tay áo của bộ giá y này."

"Nhưng các người biết không, vết rách trên bộ giá y này là lúc tôi vứt bỏ bộ giá y đó, phẫn nộ cùng khủng hoảng dâng lên nên đã xé rách đấy, cho nên, giá y này chính là bộ mà tôi đã nhét vào rừng kia."

Sắc mặt Kiều Mậu tái nhợt, thử nghĩ một chút, ai chân trước mới vừa vứt bỏ một món đồ, sau một khắc lại xuất hiện ở trước mặt mình mà có thể không cảm thấy khủng hoảng?

Bắt đầu từ lúc đó, Kiều Mậu liền biết rõ muốn vứt giá y là chuyện không thể nào, thậm chí cho dù muốn hủy đều không hủy được, cho nên anh ta chỉ có thể dùng biện pháp thay mận đổi đào để xử lý nó.

"Anh Phương Minh, giá y này rốt cuộc có bí mật gì?"

Diệp Tử Du trực tiếp đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, bởi vì cô biết nhất định là anh Phương Minh có thể đoán được xảy ra điều gì, nếu không mà nói cũng sẽ không khiến Kiều Mậu triệt để buông phòng bị nói ra bí mật trong lòng.

"Thái tổ nội của anh Kiều là người thời dân quốc, mà hành động của chị Diệp Mai cũng càng lúc càng giống phong cách thục nữ danh viện thời dân quốc này, lại thêm anh Kiều vừa nói một số hành động kỳ quái của bà nội anh ta, đây hết thảy kỳ thực đã có thể nói rõ vấn đề."

Phương Minh không tiếp tục thừa nước đục thả câu, nhếch miệng lên, nói: "Nếu như tôi đoán không nhầm, giá y này hẳn là một giá y phụ linh, mà bà tổ nội của nhà họ Kiều lại là hậu duệ hoàng thất triều nhà Thanh, hiển nhiên đây là thủ đoạn của đạo Tát Mãn."

"Đạo Tát Mãn?" Đám người Lăng Sở Sở đều cảm thấy đầu óc mơ hồ, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh.

"Anh Phương Minh, anh nói đạo Tát Mãn có phải là chỉ đệ tử xuất mã ở phương Bắc kia?"

Diệp Tử Du cũng hơi có chút hiểu rõ đạo Tát Mãn, bởi vì Phương Minh, cô đã từng xem qua không ít điển tịch ghi chép liên quan tới tôn giáo, trong đó có nhắc tới đạo Tát Mãn, mà đệ tử xuất mã ở phương Bắc chính là một loại tục duyên của đạo Tát Mãn.

Cái gọi là đệ tử xuất mã, rất nhiều người có thể cảm thấy rất xa lạ, nhưng nếu như nhắc tới khiêu đại thần hoặc là vu bà, người phương Bắc sẽ không xa lạ gì, ở những hương trấn phương Bắc, gần như mỗi một trấn đều sẽ có một đệ tử xuất mã, tự xưng là được thần tiên nhập vào thân, đặc biệt giải quyết vấn đề khó khăn mà người dân ở vùng phụ cận mười dặm gặp được.

Loại người này có một đặc điểm, đó chính là lúc nào cũng có

thể tiến vào trạng thái điên cuồng, đương nhiên này là người ngoài miêu tả, dựa theo cách nói của đệ tử xuất mã, đây là thần linh bám vào người.

"Đệ tử xuất mã chỉ là một chi nhánh của đạo Tát Mãn mà thôi, đạo Tát Mãn rất là thịnh hành ở thời nhà Thanh, nhất là lúc đó trong hoàng thất của triều đại nhà Thanh càng có không ít đệ tử Tát Mãn, mà thứ đạo Tát Mãn am hiểu chân chính là bản lĩnh trên phương diện linh hồn."

"Kỳ thực ngay từ đầu tôi đã phát giác bộ giá y này có gì đó quái lạ, thế nhưng loại cổ quái này ngay cả tôi cũng không nói lên được, có nghe qua chuyện mượn xác hoàn hồn, nhưng chưa từng nghe qua chuyện dựa vào một cái giá y đến hoàn hồn, huống chi bộ giá y này nếu thật có kèm theo hồn phách, cũng không có khả năng tránh được ánh mắt của tôi, đây cũng là nơi khiến tôi cảm thấy nghi ngờ lúc trước."

Khóe miệng Phương Minh cong lên, tiếp tục nói: "Nhưng nếu như xuất phát từ tay của đạo Tát Mãn, liền có thể giải thích rõ ràng, đạo Tát Mãn có rất nhiều nghiên cứu thần bí, trong đó tương đối nổi danh liền có phụ linh."

"Phụ linh? Có phải cũng giống như thần linh phụ thể của mấy người đạo Tát Mãn không?" Đường Diễm tiếp lời hỏi.

"Không."

Phương Minh lắc đầu, "Thần linh phụ thể là của đệ tử xuất mã, mà phụ linh của đạo Tát Mãn lại là nguyên thủy nhất, hơn nữa hình thức cực kỳ đa dạng, nhưng có thể khẳng định một điểm, phụ linh cùng thần linh phụ thể có một điểm giống nhau, chính là đều có thêm yêu cầu đối với vật dẫn."

Đệ tử xuất mã được thần linh phụ thể, đương nhiên cũng có yêu cầu nhất định đối với đệ tử xuất mã, không phải ai cũng có

thể trở thành đệ tử xuất mã đấy, mà phụ linh cũng giống như vậy, không phải ai cũng có thể phụ linh.

"Có thể xác định, trước đây bà nội của anh Kiều đã chắc chắn Diệp Mai phù hợp điều kiện phụ linh, cho nên mới muốn mặc bộ giá y kia lên người Diệp Mai, chẳng qua chân tướng chân chính của bộ giá y này, chỉ sợ cũng chỉ có bà nội của anh Kiều mới biết rõ."

(1) Giai thoại nổi tiếng nhất về "Ly miêu hoán thái tử" lấy bối cảnh từ hậu cung Tống triều. Tương truyền rằng: năm xưa, Lưu Hoàng hậu và Lý Thần phi của vua Chân Tông cùng mang thai.

Đến kỳ sinh nở, Lưu thị hạ sinh được một công chúa nhưng không may chết yếu. Trong khi đó, Lý Thần phi lại sinh được một hoàng tử.

Sau đó, Lưu Hoàng hậu cùng nội giám Quách Hòe hợp mưu, lột da một con báo để đánh tráo với hoàng tử mới sinh của Lý Thần phi, khiến Thần phi vì "sinh ra yêu nghiệt" mà bị đầy vào lãnh cung.

Một thời gian sau, Lý thị bị đuổi ra khỏi cung, lưu lạc nhân gian. Con trai bà được phong làm Thái tử, thậm chí tới lúc kế vị vẫn không hay biết về mẹ ruột của mình.

Chương 717: Gặp lại Lưu Nguyệt

Nhà cũ của nhà họ Kiều, là một gian tứ hợp viện ở thủ đô, với tư cách là một gia tộc có lịch sử trăm năm ở thủ đô, nhà cũ tứ hợp viện của nhà họ Kiều kia cực kỳ rộng rãi, ngoại trừ tiền viện cùng hậu viện, ở trung gian còn có hành lang gấp khúc cùng hoa viên, có thể nói là đại trạch của nhà giàu có chân chính.

"Phương Minh, cậu chắc chắn chúng ta không cần gọi thêm vài người cùng tới sao? Tại sao tôi cảm thấy có chút hãi sợ, dù sao thì đây cũng là đại bản doanh của nhà họ Kiều, nếu như bà nội của Kiều Mậu kia muốn làm chuyện gì bất lợi với chúng ta thì sao?"

Đứng ở cửa đại viện nhà họ Kiều, Trần Trạch có chút do dự, mà Đường Diễm ở một bên lại không ngoài dự đoán trừng mắt liếc Trần Trạch một cái, nói: "Chúng ta nhiều người như vậy anh còn sợ cái gì, chẳng lẽ nhà họ Kiều là đầm rồng hang hổ gì hay sao? Hơn nữa, không phải còn có Phương Minh ở đây à?"

Đối với bản lĩnh của Phương Minh Đường Diễm thế nhưng cũng biết một chút, cho dù là khi còn ở Sùng Dương hay ở bên trong Thính Phong Nhai, người bình thường căn bản không phải đối thủ của Phương Minh.

"Cũng đúng."

Trần Trạch cũng nhất thời hoảng hốt, chẳng qua rất nhanh liền phản ứng lại, vẻ kinh hoảng trên mặt biến mất, đi theo đoàn người Phương Minh vào đại trạch.

Đại viện của nhà họ Kiều tuy rằng rất lớn, nhưng người ở

trong cũng không phải rất nhiều, chí ít khi Kiều Mậu dẫn theo đám người Phương Minh đi vào tiền viện, vẫn không nhìn thấy một người.

"Ba mẹ tôi không ở tại nhà cũ, chỉ có mỗi cuối tuần mới sẽ trở về nhà cũ ăn cơm, hơn nữa nhà họ Kiều chúng tôi năm đời vẫn luôn đơn truyền, cho nên cũng chẳng có bao nhiêu thân thích, ngày bình thường trong nhà cũ này ngoại trừ bà nội tôi ra, cũng chỉ có dì Lưu phụ trách chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của bà nội tôi cùng hai dì Bảo Khiết phụ trách quét tước vệ sinh."

Kiều Mậu ở một bên mở miệng giải thích, có một nhà cũ là tứ hợp viện lớn như vậy, nhưng không nghe thấy tiếng người, thực sự sẽ cho người cảm thấy có chút hoảng hốt, nhất là trước đó Kiều Mậu còn giảng thuật hành động quỷ dị của bà nội anh ta.

"Cậu Mậu trở lại rồi à, tại sao không gọi điện thoại báo trước một chút, tôi nói phòng bếp chuẩn bị thức ăn mà cậu Mậu thích."

Ngay khi Kiều Mậu dẫn theo đám người Phương Minh đi về phía hậu viện, ở vị trí cửa hậu viện có một bà lão đi ra, khi thấy đoàn người Phương Minh, bà lão sửng sốt một chút, lập tức nói: "Mợ chủ cũng tới? Những người này hẳn đều là bạn bè của cậu Mậu cùng mợ chủ đi."

"Dì Lưu, những người này đều là bạn của cháu, cháu là tới tìm bà nội, hiện tại bà nội có ở hậu viện không ạ?" Kiều Mậu gật đầu, lập tức trực tiếp nói ra mục đích lần này.

"Cậu Mậu, cậu hoàn toàn không hiểu bà cụ sao? Mỗi ngày vào lúc này bà cụ đều tại hậu viện niệm kinh, mà đây cũng chính là thời gian bà cụ niệm kinh."

"Được rồi, tôi đây đi tìm bà nội."

"Ôi, cậu Mậu, khi bà cụ niệm kinh không muốn bị người ngoài

quấy rầy, tôi thấy hay là cậu Mậu dẫn theo mợ chủ còn có những người bạn này đi tới tiền viện ngồi một hồi, đợi khi bà cụ niệm xong, tôi lại nói cho bà cụ."

Dì Lưu chắn trước người Kiều Mậu, ngăn cản Kiều Mậu đi về phía hậu viện, chẳng qua trong khi bà ấy ngăn cản Kiều Mậu, Phương Minh vẫn đứng ở phía sau đột nhiên có động tác.

Bóng dáng Phương Minh biến mất ở tại chỗ, mà đám người Kiều Mậu lập tức thấy được một bóng người nhanh như thiểm điện xông vào hậu viện, dì Lưu kinh hô một tiếng xoay người muốn ngăn trở, nhưng căn bản không kịp.

"Hậu viện nhất định là đã xảy ra chuyện gì, bằng không anh Phương Minh cũng sẽ không xông vào như thế."

Diệp Tử Du là người hiểu rõ Phương Minh nhất, không gặp phải tình huống vô cùng khẩn cấp, hẳn anh Phương Minh sẽ không làm ra chuyện xung động cùng không lễ phép như vậy ở trong nhà người khác.

"Chúng ta cũng đi vào."

Nghe được lời giải thích của Diệp Tử Du, sắc mặt Kiều Mậu cũng biến hóa một chút, trực tiếp vượt qua dì Lưu, bước nhanh vào cửa hậu viện, những người khác đương nhiên cũng vọt vào theo.

Đợi khi đám người Kiều Mậu tiến vào hậu viện, liền phát hiện Phương Minh đứng ở trước cửa phòng chính hậu viện, đưa lưng về phía bọn họ, vẫn không nhúc nhích.

"Phương Minh, đã xảy ra chuyện gì?" Lăng Sở Sở nhìn bóng lưng của Phương Minh, nghi ngờ hỏi.

"Chính mấy người tự đi đến xem đi."

Giọng nói trầm thấp của Phương Minh truyền đến, đám người Lăng Sở Sở mang theo hiếu kỳ cũng đi về phía phòng chính, sau khi các cô ấy bước vào cửa, nhìn rõ ràng tình huống bên trong phòng chính, Trương Thư Thần là người đầu tiên kêu lên sợ hãi.

Sắc mặt Diệp Tử Du chúng nữ cũng trở nên tái nhợt, môi đều đang run run, mà Trần Trạch cùng Lăng Duy hai người đàn ông này tuy rằng biểu hiện tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, duy chỉ có trên mặt Kiều Mậu lộ ra vẻ phẫn nộ, ánh mắt nhìn chòng chọc vào phía trước.

Tại ngay ở phía trước anh ta, có một người già cả ngồi trên ghế, khuôn mặt an tường, nếu như không nhìn đầu của người già này, sẽ tưởng rằng đây chính là một người già đang ngủ say bình thường.

Ở trên đầu người già, da đầu kia đã bị xốc lên, ở chính giữa đầu lâu lại cắm một cây hắc kiếm, điều quỷ dị là, không hề có chút máu nào xuất hiện trên đầu, nhưng da đầu đỏ tươi này cũng đã đủ khiến người ta sởn tóc gáy.

Trạng thái tử vong thảm liệt cùng khuôn mặt an tường, hai loại tình cảnh cực đoan này lại dung hợp cùng nhau, cái loại cảm giác quỷ dị này ngay cả Phương Minh cũng hơi nhíu mày.

Trên thực tế, sở dĩ lúc trước cậu sẽ lập tức xông tới, cũng là vì cảm nhận được trong hậu viện có mùi máu tươi, nhưng cậu không nghĩ tới, bà nội Kiều Mậu dĩ nhiên đã chết rồi, hơn nữa còn là kiểu chết như thế này.

"Kiều... Kiều Mậu, đây là bà nội cậu?" Lúc Lăng Sở Sở nói chuyện, cảm giác hàm răng của bản thân mình đều đang run rẩy.

"Bà cụ!"

Dì Lưu chạy theo sau tới thấy cảnh tượng trước mắt, kinh hô

một tiếng, sau đó cả người đột nhiên xụi lơ trên mặt đất, bất tỉnh.

"Mọi người ở đây trước, một lát nữa tôi sẽ trở lại."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn dì Lưu té xuống đất, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía một phương hướng ngoại viện, mà theo sau chính là thân ảnh lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

...

Phanh!

Vị trí hoa viên của tứ hợp viện, Phương Minh đánh một quyền đánh về phía mặt sau một cây đại thụ, mà theo quả đấm này của cậu hạ xuống, ở phía sau đại thụ kia có một bóng đen chợt lóe lên.

"Là anh?"

Một đấm làm cho đối phương hiện thân, Phương Minh cũng không lại ra tay, mà là cau mày nhìn về phía bóng người này.

"Nha, tôi nói cậu người này thật xấu vô cùng, tốt xấu gì chúng ta coi như quen biết đã lâu, thế mà cậu lại nặng tay như vậy, thiếu chút nữa hại người ta thụ thương, thực sự là bạc tình bạc nghĩa, đàn ông, quả nhiên đều là móng heo lớn."

Thanh âm dịu dàng đáng yêu từ trong miệng bóng đen kia truyền ra, nhưng mà khóe miệng Phương Minh lại co quắp một cái, kiềm chế kích động muốn đè người kia xuống đánh một trận, trầm giọng hỏi: "Sao anh lại xuất hiện ở chỗ này? Là anh giết người già nhà họ Kiều?"

"Cậu cái người không có lương tâm này, hà tất biết rõ còn cố hỏi, nếu như tôi giết người già nhà họ Kiều, đoán chừng hiện tại cậu sẽ không nói chuyện với tôi, mà là xông lên giết chết tôi rồi."

"Anh có thể thử tiếp tục dùng loại giọng điệu này để nói

chuyện."

"Tốt rồi tốt rồi, không đùa cậu nữa, cậu cái người này thật là không có tình thú."

Phương Minh cảm giác tự mình gần như không thể khống chế được hai tay của mình, một người đàn ông lại đi nói chuyện tình thú với mình, là muốn thấy được vẻ mỹ lệ khi cúc hoa bạo mãn sơn sao?

"Nếu như tôi nói, tôi xuất hiện ở nơi này chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cậu có tin không?"

Lưu Nguyệt nhìn Phương Minh, hơn hất mặt, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ mái tóc bằng phẳng của mình, có vẻ tuấn dật mười phần.

Có một loại đàn ông, khi làm dấu tay điệu đà hay cố ý vuốt tóc như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy rất đm, mà còn có một loại đàn ông khác, lại mang tới một loại cảm giác quyến rũ đến yêu diễm.

Lưu Nguyệt, chính là một loại đàn ông như vậy.

Chương 718: Cho tôi ăn cơm là tốt rồi

"Anh nói tôi có nên tin anh hay không đi?"

Trong viện, Phương Minh nhìn Lưu Nguyệt, thời gian một năm trôi qua, Lưu Nguyệt vẫn một bộ dáng vẻ bất cần đời như trước kia, nhưng mà trong lòng Phương Minh, lại tăng hệ số nguy hiểm của Lưu Nguyệt lên mấy lần.

Một năm trước, thực lực của cậu và Lưu Nguyệt ngang nhau, mà ở thời gian một năm này thực lực của cậu được tăng vọt một cách khủng bố, từ Nhân Cấp đỉnh đạt đến Địa Cấp tầng tám, mà một quyền vừa rồi cậu càng không chút bảo lưu thực lực, nhưng cho dù là như vậy vẫn bị Lưu Nguyệt dễ dàng tránh khỏi.

Nói cách khác, Lưu Nguyệt cũng có được có thực lực Địa Cấp tầng tám.

Trong lòng Phương Minh rất rõ ràng, về thực lực của Lưu Nguyệt chỉ có hai cách giải thích, cách giải thích thứ nhất là trong thời gian một năm này, Lưu Nguyệt cũng giống bản thân mình, đạt được cơ duyên to lớn, thực lực đột nhiên tăng mạnh; một cái khác giải thích chính là năm đó Lưu Nguyệt ẩn tàng thực lực của chính mình, đây mới là thực lực chân chính của hắn ta.

Nghĩ đến khả năng thứ hai, trong đầu Phương Minh đột nhiên xuất hiện một ý niệm hoang đường trong đầu, thậm chí này cũng không phải thực lực chân chính của Lưu Nguyệt, có lẽ Lưu Nguyệt vẫn che giấu thực lực.

Sẽ xuất hiện cái ý niệm này, cũng không phải là không có đạo

lý.

Thử nghĩ một chút, lần đầu tiên Phương Minh là Nhân Cấp đỉnh, Lưu Nguyệt cũng là như thế, mà bây giờ Phương Minh đã Địa Cấp tầng tám, Lưu Nguyệt cũng Địa Cấp tầng tám, có chuyện trùng hợp như vậy sao?

"Kỳ thực, cậu nên tin tưởng."

Đột nhiên vẻ mặt Lưu Nguyệt trở nên trịnh trọng, nói ra một câu, khiến cho Phương Minh nhíu mày một cái, không có trả lời, chờ đợi Lưu Nguyệt nói câu tiếp theo.

"Bởi vì cho dù cậu không tin, cậu cũng không làm gì được tôi."

Lúc nói lời này, Lưu Nguyệt vỗ bắp đùi của mình, dùng một loại ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phương Minh, dáng dấp muốn có bao nhiêu ti tiện liền có bấy nhiêu ti tiện.

Ách...

Phương Minh trầm mặc, bởi vì cậu phát hiện thực sự đúng là đạo lý này.

"Cho nên nha, vì mặt mũi của chính mình, mặc kệ là tin hay là không tin, cậu cũng phải ép chính mình tin, cái này gọi là người thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Lưu Nguyệt đi về phía Phương Minh, đấm nhẹ một cái lên vai của Phương Minh, dường như không sợ Phương Minh lại đột nhiên ra tay với hắn ta chút nào, nhe răng cười, mấy cái răng trong miệng cực kỳ chói mắt, nói: "Chuyện nhà họ Kiều cậu không cần phải nhúng tay, bà cụ nhà họ Kiều kia đã chết rồi, nhà họ Kiều cũng không khác gì một nhà bình thường."

"Anh biết chuyện nhà họ Kiều?"

Hỏi xong lời này, Phương Minh liền phát hiện mình hỏi có chút dư thừa, nếu như Lưu Nguyệt không biết chuyện nhà họ Kiều, làm sao có thể sẽ xuất hiện tại đại viện của nhà họ Kiều kia chứ?

"Đương nhiên tôi biết, không phải chỉ là một tên dư nghiệt hoàng thất triều Thanh lợi dụng thủ đoạn của Tát Mãn gây sóng gió sao?"

Vẻ mặt Lưu Nguyệt tràn đầy khinh bỉ, chẳng qua theo sau chính là cười hì hì quay qua nói với Phương Minh: "Nếu cậu muốn biết bí mật của nhà họ Kiều tôi có thể nói cho cậu biết, như vậy đi, cậu đưa cái giới chỉ nát kia cho tôi, xem như là trao đổi."

Nghe được Lưu Nguyệt nhắc tới giới chỉ nát, ban đầu Phương Minh còn sửng sốt một chút, lập tức mới nhớ tới giới chỉ nát là chỉ Thánh Linh Giới Chỉ, chẳng qua chiếc nhẫn kia không phải thánh vật của tổ chức Hắc Xà mà Lưu Nguyệt đang ở sao? Trong lời nói của Lưu Nguyệt dĩ nhiên không có một chút ý tôn kính đối với thánh vật của tổ chức.

"Ôi, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, chiếc nhẫn kia bị mất ở trong tay tôi, những lão đầu tử kia cứ nhắc đi nhắc lại trước mặt tôi tới mức khiến tôi phát điên, cho nên trước đó không lâu tôi đã chém lão già dài dòng lắm chuyện kia một đao, sau đó liền chạy trốn, thế nào, nếu không cậu thu lưu tôi đi, tôi rất dễ nuôi, chỉ cần cho tôi ăn cơm là tốt rồi."

Nhìn đầu Lưu Nguyệt đang nhích lại gần còn có gương mặt yêu diễm kia, Phương Minh tự giác lui về phía sau mấy bước, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

"Uy, này, cái người không có lương tâm kia, làm sao lại đi rồi?"

"Tên đàn ông phụ lòng, cậu đứng lại."

Bước chân Phương Minh lại đẩy nhanh tốc độ...

Đợi khi bóng dáng Phương Minh biến mất ở sân, dáng tươi cười yêu diễm trên mặt Lưu Nguyệt biến mất, ánh mắt nhìn phía một phương hướng khác, mà sau đó bóng dáng cũng đang biến mất tại chỗ.

"Không phát hiện tung tích, nhưng hẳn là bọn họ ra tay."

Cách tứ hợp viện vài dặm trong công viên bên ngoài, Lưu Nguyệt cà nhỗng ngồi trên ghế dài trong công viên, ở trước mặt của hắn ta, Lãnh Nguyệt thì lại mặt lạnh đứng ở nơi đó.

"Cái vị nhà hà họ Kiều kia hẳn là đã tới một bước quan trọng,

Tuy rằng mấy năm nay vẫn ẩn núp hoàn hảo, nhưng ở thời khắc cuối cùng vẫn bại lộ khí tức, chỉ là không nghĩ đến bọn họ sẽ đến nhanh như vậy."

Trên mặt Lãnh Nguyệt có vẻ bất đắc dĩ, lần này nhà họ Kiều gặp chuyện không may có chút ngoài dự liệu của cô ta, chẳng qua thấy Lưu Nguyệt vẫn một bộ dạng không quan tâm chút nào, cô ta không nhịn được hừ lạnh một tiếng, "Các trưởng lão gọi anh trở về."

"Trở về làm gì, lão già kia bị tôi chém một đao, tôi trở về để tự chui đầu vào lưới sao?" Lưu Nguyệt lắc đầu như trống bỏi nhanh, một bộ dạng đánh chết cũng không quay về.

Nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ của Lưu Nguyệt, cô ta cũng rất bất đắc dĩ, nhất là trước đây khi cô ta nghe được Lưu Nguyệt chém trưởng lão một đao, tức thì bị khiếp sợ đến không biết nên nói cái gì.

Ở trong tổ chức, địa vị của trưởng lão là chí cao vô thượng, ra tay với trưởng lão chẳng khác nào là phản bội tổ chức, tất nhiên là lọt vào tổ chức truy sát, nhưng Lưu Nguyệt thì hay rồi, dĩ nhiên

trực tiếp chém trưởng lão một đao, vốn Lãnh Nguyệt cho rằng Lưu Nguyệt sẽ gặp phải tổ chức truy sát, nhưng không nghĩ tới các trưởng lão không có bất kỳ cử động gì, Lưu Nguyệt vẫn là một trong Tứ Đại Thiên Vương của tổ chức.

"Nhà họ Kiều bên kia có đầu mối gì không?" Lãnh Nguyệt kiềm chế phiền muộn trong lòng, hỏi.

"Có." Lưu Nguyệt gật đầu, trên mặt hiếm có vẻ nghiêm nghị, "Thế nhưng tôi không dám đi tìm, Phương Minh tên kia ở nơi này."

"Anh..."

Lãnh Nguyệt chán nản, không biết nên nói cái gì, nhưng đối với chuyện Phương Minh xuất hiện ở nhà họ Kiều, hiển nhiên cũng khiến cho cô ta có chút kiêng kỵ, dù sao chuyện phát sinh ở Ma Đô trước đó không lâu cô ta cũng biết đến.

"Đi thôi, nhà họ Kiều bên kia cũng không có đầu mối gì, bất quá tôi nghĩ hẳn là có một người biết một số tin tức hữu dụng."

Lưu Nguyệt từ trên ghế dài đứng lên, bước chân như lưu tinh nhanh chóng rời đi, không để ý chút nào tới Lãnh Nguyệt ở phía sau đang nghiến răng nghiến lợi.

...

Hậu viện nhà họ Kiều, khi Phương Minh lại chạy về, trên thực tế chỉ mới trôi qua hơn một phút đồng hồ mà thôi, mà vị dì Lưu kia đã ở đó khóc lớn, hai mắt Kiều Mậu cũng đỏ bừng, Diệp Tử Du chúng nữ lại lui ra khỏi phòng đứng ở trong sân, loại tràng diện máu tanh này quả thật không thích hợp mấy cô gái như các cô ấy.

"Anh Phương Minh, anh mới vừa đi đuổi theo hung thủ sao?" Thấy Phương Minh trở về, Diệp Tử Du mở miệng hỏi.

"Không phải."

Phương Minh lắc đầu, căn bản cậu không cảm ứng được hung thủ tồn tại, chí ít trước khi cậu bước vào đại viện của nhà họ Kiều, sợ rằng bà nội của Kiều Mậu đã bị ngộ hại.

Về phần Lưu Nguyệt kia, nếu như cậu không đoán lầm, Lưu Nguyệt hẳn là còn tới trễ hơn mình một chút, nhưng hiển nhiên Lưu Nguyệt tuyệt không ngoài ý muốn đối với cái chết của bà nội Kiều Mậu, trước khi tới phảng phất đã biết bà nội của Kiều Mậu bị ngộ hại.

"Anh vào xem tình huống cụ thể trước."

Phương Minh dậm chân đi vào phòng, trực tiếp đi tới trước thi thể của bà nội Kiều Mậu, khuôn mặt an tường còn có cái đầu bị lọt da lên kia, loại tình cảnh quỷ dị này cũng không tạo thành quá nhiều trùng kích đối với tâm lý của cậu.

"Ở đây…?"

Con ngươi của Phương Minh đột nhiên co rút lại một chút, sau đó đi lên rút chuôi kiếm màu đen kia ra, cầm ở trên tay, một cỗ khí tức băng hàn trong nháy mắt bắt đầu từ thân kiếm lan tràn mà đến, luồng khí lạnh này khiến cho cậu rùng mình một cái.

"Thú vị, dĩ nhiên là trực tiếp thương tổn linh hồn."

Phương Minh nhìn tiểu kiếm, mới giây phút vừa rồi khi cậu rút cây kiếm nhỏ này ra, cũng không phải thân thể của cậu không chịu được cổ khí lạnh kia, mà là linh hồn của cậu, cỗ khí lạnh kia trực tiếp đi về phía linh hồn của cậu, khiến cho linh hồn của cậu sợ run.

Sau khi nhìn kỹ thanh kiếm nhỏ, Phương Minh lại đưa mắt rơi vào chỗ lỗ kiếm trên đầu thi thể, mắt hơi nheo lại, bởi vì ở trong lỗ máu đó cậu phát hiện một đồ án hơi nhỏ, chẳng qua, bởi vì bị tiểu kiếm xen vào, cái hình vẽ này đã bị hủy diệt, chỉ có thể nhìn

được phân nửa.

Đây là một nửa cung tròn, bên trong lại có bốn đường thẳng, nhưng bởi vì một nửa đồ án còn lại đã bị hủy, cho nên Phương Minh đoán không ra dáng vẻ hoàn chỉnh của hình vẽ này.

"Cậu Mậu, báo cảnh sát đi, bà cụ bị người sát hại tàn nhẫn như vậy, nhất định phải để cảnh sát tìm ra hung thủ."

Dì Lưu một bên khóc một bên hướng phía Kiều Mậu mở miệng hô lên, mà sau khi Phương Minh nghe thấy như thế lại khẽ thở dài một cái, vấn đề này không phải cảnh sát bình thường có thể giải quyết, thậm chí sợ rằng còn có thể khiến thế giới quan của nhân viên nghiệm thi xuất hiện đổ nát.

Da đầu của một người bị người xốc lên, là bất kể như thế nào đều không thể giữ vững nụ cười an tường đấy, trong đầu của một người càng không thể nào sẽ xuất hiện một đồ án, này đã vượt ra khỏi nhận thức của y học hiện đại.

"Để tôi báo tin cho cảnh sát thay cho mấy người đi."

Nghĩ tới đây, Phương Minh lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại ra ngoài, cái số này là Đường Trấn Quốc giao cho cậu, là số điện thoại của ngành đặc biệt chuyên phụ trách những chuyện này.

Sau khi nói địa chỉ đơn giản, Phương Minh bắt đầu quan sát đánh giá phòng này, giống hệt như dì Lưu đã nói, nơi này là một phật đường, ngày bình thường bà nội Kiều Mậu niệm kinh ở chỗ này, ngoại trừ có bàn thờ Phật thì còn có một vài kinh văn cùng với một cái bồ đoàn.

Xem qua một lần không phát hiện tin tức hữu dụng gì, sau đó ánh mắt của Phương Minh chuyển hướng về phía phòng ngủ ở một bên, đó là gian phòng của bà nội Kiều Mậu, bước vào, mà

Kiều Mậu đang đắm chìm trong sự thống khổ, cũng không ngăn cản Phương Minh.

Phòng ngủ không lớn, bên trong chỉ có một số vật dụng gia đình lâu năm, ánh mắt của Phương Minh quét qua một lần, sau đó cuối cùng nhất là đưa tay đặt ở trên giường gỗ, xốc giường chiếu phía trên lên, trên ván gỗ của giường gỗ này, thình lình để một quyển bút ký.

Thấy được bút ký này, con mắt Phương Minh sáng ngời, quyển bút ký này được đặt ở dưới sàng, vậy tất nhiên là bà nội Kiều Mậu lưu lại, thậm chí rất có thể còn ghi chép một số bí mật trên người bà nội Kiều Mậu.

Cầm lấy bút ký, Phương Minh trực tiếp mở ra, chẳng qua trong nháy mắt khi mở ra, lông mày của cậu liền nhíu lại, bởi vì bút ký này đã có người động vào, thiếu rất nhiều trang, chỉ còn mấy tờ nội dung mà thôi.

Nhưng chính là mấy tờ nội dung này, đã đủ để khiến Phương Minh nhìn thấy mà hít sâu một hơi, ngăn chặn sóng to gió lớn dâng lên trong lòng, cậu tin tưởng nếu như nội dung của mấy tờ này lưu truyền đến giới tu luyện mà nói, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn, với nội dung như vậy, sợ rằng cường giả Thiên Cấp cũng sẽ kiềm nén không được mà chạy tới coi.

Chương 719: Ấn ký chuyển thế

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Sống mãi, chuyển thế, thoát luân hồi...

Chỉ mấy chữ mấu chốt này liền có thể khiến tất cả mọi người trong giới tu luyện điên cuồng, mục đích của tu luyện là vì cái gì?

Vì cái gì muốn trở thành cường giả? Mà mục đích trở thành cường giả là vì cái gì? Làm như vậy là để trường sinh bất lão.

Vậy phải làm thế nào mới có thể trường sinh bất lão? Chỉ có thể là thoát luân hồi.

Nhưng trên đời này lại có mấy người có thể làm được điểm này, cho dù những cường giả Thiên Cấp đó, thậm chí mạnh như sư phụ mình, cũng không có cách nào làm được điểm này, mà cổ kim bao nhiêu đế hoàng càng là vì trường sinh mà hao hết vận mệnh quốc gia.

Đương nhiên, cũng không phải nói nội dung trong ghi chép ghi lại chính là con đường trường sinh, trong ghi chép này chỉ ghi lại một loại phương pháp trường sinh đặc thù.

Cái gọi là trường sinh rất nhiều người cho là thân thể bất diệt, mà ở bên trong giáo lý của đạo Tát Mãn, thân thể chẳng qua chỉ là vật dẫn, trường sinh là chỉ linh hồn bất tử bất diệt, nhưng linh hồn làm sao có thể giữ vững bất tử bất diệt?

Cao nhân các đời của đạo Tát Mãn đã nghiên cứu phương diện linh hồn này hồi lâu, cuối cùng thật sự bị bọn họ nghiên cứu ra

được một con đường.

Cho dù là Phật giáo cùng Đạo giáo kỳ thực đều nhắc tới một điểm, đó chính là thân thể chỉ là vật dẫn, vật dẫn chịu tải với linh hồn, như vậy khi thịt thân mục nát, linh hồn phải tiếp tục tồn tại như thế nào?

Phật giáo gọi là thoát bỉ ngạn, lấy thân thể làm thuyền, độ đến bỉ ngạn liền coi như là thoát, thế nhưng khiến linh hồn vĩnh sinh bất diệt, cũng chính là thành Phật thành Bồ Tát.

Mà Đạo giáo coi trọng chém rụng tam thi, cải tạo mình, khiến linh hồn lại ký thác với thân thể.

Về phần đạo Tát Mãn, thật ra nếu như không phải thấy được bút ký này, Phương Minh tuyệt đối không nghĩ tới đạo Tát Mãn lại đi một con đường như vậy. Đem linh hồn ngưng tụ thành ấn ký, vứt bỏ thân thể cùng linh hồn, đem ấn ký truyền thừa tiếp, ấn ký này liền đại biểu cho sống mãi.

Nghe rất nguy hiểm, nhưng nếu như đổi một phương thức liền rất dễ lý giải, tỷ như một người không tên, chỉ có một danh hiệu, giả thiết cái danh hiệu này là A, mà chứng minh thân phận A liền là một khối lệnh bài, phía trên có khắc một chữ A, như vậy khi giao tấm lệnh bài này cho một người khác, thân phận của người này chính là A.

Chỉ là cái loại gọi là sống mãi này, căn bản quá nằm ngoài sự tưởng tượng của rất nhiều người, rất nhiều người cũng sẽ nghi ngờ, sống mãi như vậy vẫn tính là sống mãi sao? Bởi vì căn bản A kia cũng không phải là A ban đầu nữa.

Đứng ở a góc độ của mình đến nói, quả thật không là cùng một người, nhưng nếu như ở trong mắt người ngoài, trong mắt những người chưa gặp bản nhân A chỉ nhận lệnh bài, ai có lệnh bài người đó là A.

Đương nhiên, phương pháp đạo Tát Mãn sáng tạo cũng không phải đơn giản như vậy, dựa theo trong ghi chép nhắc tới, quan trọng nhất chính là ấn ký, chỉ có ấn ký kia tồn tại, mới có thể sống mãi, mà làm sao truyền thừa ấn ký kia tiếp, không cần tiếp tục nhìn ghi chép Phương Minh đều có thể đoán được, đó chính là bộ giá y kia.

Phương Minh tiếp tục lật xem, thế nhưng trang kế tiếp đã bị xé, mà một trang này nếu như cậu đoán không nhầm, chính là miêu tả cặn kẻ nội dung của ấn ký kia.

"Ấn ký, rốt cuộc ấn ký của đạo Tát Mãn này là cái gì?"

Phương Minh nhíu mày, dừng lại vài giây, mà nội dung sau đó cậu cũng không đọc được nữa, bởi vì quyển bút ký này đã bị xé rất nhiều trang, cho nên chỉ còn lại một trang cuối cùng.

"Bọn nó đến, năm đó lần đầu tiên tránh khỏi, nhưng lần này không biết có khả năng tránh thoát được nữa không, tôi nghĩ có thể đã bại lộ, tôi có dự cảm, lần này bọn nó sẽ tìm tới cửa."

Bọn nó?

Thấy hai chữ này, Phương Minh dừng một chút, ý của những lời này cậu hiểu được, đó chính là bà nội Kiều Mậu đã nhận ra được bản thân có nguy hiểm tánh mạng, thậm chí ở nhiều năm trước cũng đã là thiếu chút nữa gặp phải nguy hiểm, chỉ có điều tránh khỏi được.

Nói cách khác, bọn nó trong này chính là hung thủ đã giết chết bà nội Kiều Mậu, chẳng qua khiến Phương Minh nghi ngờ là, vì sao dùng "nó" mà không phải "hắn", Phương Minh không tin bà nội Kiều Mậu sẽ viết sai chữ.

Nội dung của bút ký đến nơi đây im bặt mà dừng, khép bút ký lại, Phương Minh không đặt nó lại trên giường, mà là trực tiếp bỏ

vào trong ngực của mình, trong quyển ghi chép này có quá nhiều bí mật, tốt nhất vẫn không nên tiết lộ ra ngoài thì hơn, bằng không rơi vào trên tay người có tâm, không chỉ nhà họ Kiều không an ổn, sợ rằng giới tu luyện cũng sẽ không an ổn.

Nhà họ Kiều không an ổn, là vì người nhận được bút ký nhất định là muốn cặn kẽ hiểu loại phương pháp sống mãi của đạo Tát Mãn này, tất nhiên sẽ điều tra nhà họ Kiều, thậm chí ra tay với nhà họ Kiều để cầu nhận được một số bí mật bí ẩn.

Mà những cường giả của giới tu luyện kia nhất là những người thọ mệnh không nhiều, cũng tất nhiên sẽ bởi vậy mà động tâm, thậm chí sẽ còn bắt đầu nếm thử, ai biết đến lúc đó có thể nổi lên sóng gió cuồn cuộn hay không?

Sinh lão bệnh tử, là trạng thái bình thường của con người, nhưng trên đời này lại có mấy người có thể nhìn thấu, càng là cường giả sống được lâu lại càng thêm tiếc mệnh, chỉ cần có một khả năng nhỏ nhoi, những người này cũng sẽ không buông bỏ.

"Anh Kiều, mời nén bi thương."

Phương Minh ra khỏi phòng, nhìn Kiều Mậu, mà biểu tình trên mặt Kiều Mậu có chút phức tạp, có phẫn nộ cũng có sợ hãi, nhưng trong đó còn kèm theo một tia giải thoát.

Đối với tâm tình của Kiều Mậu giờ khắc này Phương Minh thật ra cũng có thể lý giải, người chết là bà nội anh ta, là người thân thiết nhất của anh ta, đương nhiên anh ta rất tức giận, mà sợ hãi thì là vì trạng thái tử vong của bà nội anh ta, về phần giải thoát... Bà nội anh ta chết rồi, cũng liền có nghĩa là Diệp Mai thoát khỏi âm mưu, anh ta có thể chân chính ở cùng người phụ nữ mà anh ta yêu mến, mà không cần lo lắng hãi hùng.

An ủi Kiều Mậu vài câu, Phương Minh liền đi ra khỏi phật đường, mà Lăng Sở Sở cũng biết lúc này các cô ấy tiếp tục dừng

lại ở nhà họ Kiều cũng không thích hợp, lập tức đoàn người chào hỏi cùng Kiều Mậu sau đó liền rời đi, đương nhiên Diệp Mai thì lại lưu lại.

"Ôi, không nghĩ tới vậy mà nhà họ Kiều lại xảy ra chuyện như vậy, vậy mà bà nội Kiều lại sẽ bị trúng độc thủ."

"Người hành hung này cũng quá độc ác, không sợ gặp phải báo ứng sao?"

Trên đường trở về, Phương Minh cũng không lên xe của Trần Trạch, mà là ngồi ở trên xe của Lăng Sở Sở, bởi vì vừa rồi Lăng Sở Sở đã gọi điện thoại cho cô của cô ấy, mà Lăng Mộ Mai biết Phương Minh ở thủ đô cũng mừng rỡ vạn phần, nhất định muốn gặp Phương Minh một lần.

Chẳng qua trên xe ngoại trừ Phương Minh ra còn có Lăng Duy, bởi vì Lăng Sở Sở muốn đi qua chỗ Lăng Mộ Mai, đương nhiên không thể dẫn theo Trương Thư Thần cùng đi, mà ngày hôm nay Trương Thư Thần lại không lái xe tới, cuối cùng xe của Lăng Duy liền bị Trương Thư Thần trưng dụng, về phần Diệp Tử Du cùng Đường Diễm thì lại được Trần Trạch đưa về trường học.

"Chị, tại sao cô phải gặp anh ta? Cô biết anh ta sao?"

Trên xe, vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy buồn bực, cô mình là ai? Chủ tịch tập đoàn Nghiễm Niên, ngày bình thường đến một khu cũng là người đứng đầu khu đó tự mình tiếp đón, ngay cả cậu ta có đôi khi một tháng cũng không nhất định có thể gặp được cô mình một lần, thế mà cô mình lại cố ý rút chút thời gian tới gặp thằng này, khiến trong lòng cậu ta có chút không thăng bằng.

"Quen biết, Phương Minh còn là cố vấn dược liệu của Nghiễm Niên Đường."

Đương nhiên Lăng Sở Sở sẽ không nói ra cô mình là mẹ của

Phương Minh, vì vậy liền mang ra thân phận cố vấn dược liệu của Nghiễm Niên Đường, chẳng qua đáp án này không khiến Lăng Duy cảm thấy hài lòng, Nghiễm Niên Đường chẳng qua chỉ là một công ty của tập đoàn Nghiễm Niên tương đối kiếm ra tiền một chút mà thôi, quản lý cấp cao của một chi nhánh công ty dường như còn không thể khiến cô mình để ý như vậy.

Lăng Duy còn muốn hỏi, thế nhưng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của chị già nhà mình, cuối cùng ngoan ngoãn câm miệng.

Xe chạy về phía tổng công ty của tập đoàn Nghiễm Niên ở thủ đô, chẳng qua mới đi được nửa đường, điện thoại của Lăng Sở Sở đột nhiên vang lên.

"Alo, cái gì... Đột nhiên bà nội té bất tỉnh? Vâng, cháu lập tức tới ngay, ừm, em trai cũng ở chỗ này của cháu, chúng cháu sẽ cùng nhau qua."

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Lăng Sở Sở mang theo vẻ lo lắng, mà Lăng Duy cũng nghe được, lập tức truy hỏi: "Chị, bà nội thế nào?"

"Điện thoại là người trong nhà gọi tới, vừa nãy khi bà nội đang tản bộ đột nhiên ngã xuống, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện, cô muốn chúng ta trực tiếp đến bệnh viện."

"Vậy chúng ta đi mau mau lên." Lăng Duy gật đầu, tuy rằng cậu ta quần là áo lụa, nhưng vẫn rất có hiếu đấy, nghe được bà nội nhà mình gặp chuyện không may, lập tức nóng lòng như lửa đốt.

"Ừm."

Trong lòng Lăng Sở Sở cũng lo lắng, trực tiếp chạy xe đi về phía bệnh viện, mà phảng phất hai chị em đều không để mắt đến Phương Minh còn đang ở trên xe.

Lăng Duy là thật sự không để mắt đến, nhưng Lăng Sở Sở lại không phải vậy, sở dĩ cô ấy không gọi Phương Minh xuống xe, mà là để Phương Minh theo bọn họ đi tới, đó là vì cô ấy biết Phương Minh là con trai của cô mình, bà nội của mình cũng bà ngoại của Phương Minh, lúc này để Phương Minh theo thăm bà là phải.

Với tư cách là người trong cuộc, Phương Minh cũng không mở miệng nói mình muốn xuống xe, bởi vì trong lòng cậu cũng biết, bà nội của Lăng Sở Sở chính là bà ngoại của mình, tuy rằng hiện tại cậu còn không nghĩ tới chuyện nhận thân với mẹ mình, nhưng nghe đến bà ngoại mình bị ngã được đưa tới bệnh viện, trong lòng cũng có chút lo nghĩ.

Nửa giờ sau, xe lái vào bệnh viện giải phóng, Lăng Sở Sở cùng Lăng Duy xuống xe, khi thấy Phương Minh cũng theo xuống, Lăng Duy ngây ngẩn cả người, lúc này hắn mới nhớ tới Phương Minh đến, bất mãn nói: "Hôm nay cô tôi không rảnh để gặp cậu đâu, cậu theo chúng tôi đến bệnh viện làm gì?"

"Tiểu Duy, em câm miệng cho chị."

Lăng Sở Sở rầy em trai mình một câu, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, tìm một lý do nói: "Phương Minh, tôi biết cậu có một chút bản lĩnh đặc thù, có thể sẽ có trợ giúp đối với bệnh tình của bà nội tôi, cho nên theo chúng tôi cùng nhau đi lên xem một chút đi."

Đối với việc Lăng Sở Sở mượn cớ, Phương Minh cũng không vạch trần, tuy rằng tự mình có chút bản lĩnh, nhưng cũng không phải bác sĩ, một người già ngã xuống, bản thân mình có thể hỗ trợ cái gì?

"Đến lúc đó xem, có thể giúp nhất định tôi sẽ giúp."

"Tốt, vậy cùng lên trước đi."

Lăng Sở Sở gật đầu, ở phía trước dẫn đường, tuy rằng Lăng Duy bất mãn, nhưng lúc này cũng không dám nói gì, hiện tại quan trọng nhất là nhìn thấy bà nội, hiểu rõ tình huống của bà nội.

Bệnh viện giải phóng rất nổi danh ở thủ đô, có rất nhiều bệnh nhân, nhưng tòa nhà Lăng Sở Sở dẫn theo Phương Minh đi tới lại không nhiều, bởi vì tòa nhà cao tầng này, chỉ có người có thân phận nhất định mới có thể vào ở, bệnh nhân ở bên trong đều là cán bộ cao cấp chân chính.

Đi thang máy một đường đến tầng giải phẫu, khi cửa thang máy mở ra, Phương Minh thấy rõ thời khắc này trên hành lang đã có không ít người đang đứng, mà Phương Minh cũng lập tức thấy được Lăng Mộ Mai vẻ mặt vẻ lo âu.

Ở bên cạnh Lăng Mộ Mai thì lại có một người đàn ông trung niên hơi lớn tuổi một chút đang đứng, lấy tướng thuật của Phương Minh tự nhiên có thể thấy được, người đàn ông trung niên này cùng Lăng Mộ Mai là tướng anh em, nói cách khác người này là cậu của mình.

Chương 720: Nhận... Nhận cháu ngoại trai

Lăng Mục Sơn cau mày, thấy cửa thang máy mở, phát hiện con mình cùng con gái dẫn theo một người đàn ông xa lạ qua đây, sắc mặt hơi có chút khó coi.

Mẹ đột nhiên ngã sấp xuống ngoài ý muốn, hiện tại người nhà họ Lăng cũng đã tới bệnh viện, lúc này sao có thể dẫn theo một người ngoài qua đây.

Nghĩ tới đây, Lăng Mục Sơn đang muốn mở miệng, chẳng qua Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh lúc này cũng thấy Phương Minh, tuy rằng đã sớm nghe Sở Sở nói sẽ đưa Phương Minh cùng nhau tới, nhưng khi thật sự nhìn thấy Phương Minh, vẫn kích động không thôi.

"Phương Minh, cháu đã đến rồi."

Vẻ mặt Lăng Mộ Mai tràn đầy từ ái nhìn về phía Phương Minh, mà lời nói của bà khiến cho trên mặt Lăng Mục Sơn đang đứng một bên lộ ra vẻ kinh ngạc, em gái nhà mình quen biết người trẻ tuổi kia?

Chờ đã, người trẻ tuổi kia họ Phương?

Trong đầu Lăng Mục Sơn đột nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phương Minh, năm đó dung mạo của người đàn ông kia cùng người trẻ tuổi trước mặt này thực sự rất giống.

"Lẽ nào người trẻ tuổi kia là con của em gái cùng hắn? Nhưng

khi đó em gái đã nói..."

Trong lòng có một phán đoán, Lăng Mục Sơn đang muốn mở miệng hỏi, chẳng qua Lăng Mộ Mai đi trước một bước giới thiệu nói: "Anh hai, Phương Minh là cố vấn dược liệu Nghiễm Niên Đường mời được, người cũng rất tốt, cho nên em đối đãi với Phương Minh như đối đãi với con cháu của mình."

Lăng Mộ Mai cảm nhận được biến hóa tâm tình của anh hai mình, bà biết lấy nhãn lực của anh hai tự nhiên có thể thấy được một số mánh khóe, chỉ bà còn chưa nhận thân với Phương Minh, do đó bà sợ anh hai sẽ bại lộ quan hệ chân chính của mình và Phương Minh.

"Thì ra là vậy, tiểu tử tốt."

Phản ứng của Lăng Mục Sơn rất nhanh, tuy rằng trong lòng của hắn đã có 90% xác định người trẻ tuổi trước mặt kia chính là con trai của em gái, cũng là cháu ngoại của mình, nhưng nếu em gái mình chưa nhận thân với cháu ngoại, vậy khẳng định là có nguyên nhân, mình ngược lại không thể vạch trần.

Lúc này, những người nhà họ Lăng khác ở đây cũng dùng ánh mắt tò mò đánh giá Phương Minh, phải biết rằng có thể đến nơi đây đều là người nhà họ Lăng bọn họ, không ngờ người trẻ tuổi kia lại có thể được cô nhỏ yêu thích như vậy, khiến cô nhỏ thật sự coi cậu là làm con cháu ruột.

"Sao cô nhỏ lại đối tốt với một người ngoài như vậy, thằng này có gì tốt."

Lăng Duy nghe được những lời chính cô nhỏ nói, lại nhìn cha mình cũng không nói gì thêm, trong lòng càng cảm thấy không công bình, thế nào cũng cảm giác một người ngoài như Phương Minh còn được ưa thích hơn cả chính mình.

"Cha, bà nội thế nào rồi ạ?"

Lăng Sở Sở quan tâm nhìn phòng giải phẫu, Lăng Mục Sơn nghe nói như thế, lập tức thay đổi tâm tình khi biết tin em gái đã tìm được con trai thất lạc, trầm thấp đáp: "Lúc này bà nội con ngã sấp xuống đập đúng ngực, bác sĩ nói sẽ tận lực."

Bà nội Lăng đã tuổi đã hơn bảy mươi tuổi, cũng biết tuổi này số mệnh do trời, trên thực tế trong lòng người nhà họ Lăng cũng đã kịp chuẩn bị, nhưng không nên đột nhiên như vậy, chí ít không phải bởi vì ngoài ý muốn mà đưa đến.

"Nhất định bà nội sẽ không có chuyện gì đâu, bà nội đã nói còn phải nhìn thấy con kết hôn, còn phải đích thân mặc giá y cho con..."

Vành mắt Lăng Sở Sở hiện lên sương đỏ, đều nói cách đời thì thân, bà nội từ nhỏ đã rất thương cô ấy, nghe được bà nội có thể không chịu nổi, cô ấy thiếu chút nữa đã khóc ra thành tiếng.

"Lão nhị, em gái, mẹ thế nào?"

Đúng lúc này, cửa thang máy lại một lần nữa được mở ra, một người đàn ông trung niên từ bên trong đi ra ngoài, vẻ mặt không giận tự uy, người trẻ tuổi nhà họ Lăng đứng trong hành lang, thấy vị này đều theo bản năng khiến thân thể của mình đứng thẳng, trên mặt đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Lăng Mục Chính, nhân vật thủ lĩnh đời thứ hai nhà họ Lăng, cũng là người ở vị trí cao nhất là họ Lăng lúc này, là lão đại đời thứ hai nhà họ Lăng, từ nhỏ người trẻ tuổi nhà họ Lăng đã tương đối sợ hãi vị bác cả này.

"Anh cả, bác sĩ nói sẽ tận lực cứu giúp."

Nghe được câu trả lời của em gái mình, thân thể Lăng Mục Chính cũng hơi hơi ngừng lại, sau đó trầm mặc không nói một lời,

mẹ mình đột nhiên phát sinh vấn đề, đối với nhà họ Lăng đến nói, đây là đả kích không nhỏ.

Tuy rằng nhà họ Lăng là một trong chín gia tộc lớn, nhưng hiện nay mình chỉ là một người hạng hai trong tầng lớp lãnh đạo, nếu như nhiệm kỳ này không thể tiếp vị \, vậy sĩ đồ của hắn cũng chỉ đến đây là chấm dứt.

Mẹ mình gây dựng sự nghiệp từ hệ thống vệ sinh, có quan hệ không tệ cùng không ít lão lãnh đạo, nếu như thân thể mẹ mình không có vấn đề, đợi khi nhiệm kỳ mới tới mẹ khơi thông quan hệ được, mấy lãnh đạo cũ kia nhất định sẽ nể tình, như vậy mình cũng có thể lại đi lên một bước, chỉ khi lên đến vị trí kia, hắn mới xem như có cơ hội tranh đoạt trung khu.

Nếu như lần này mình mẹ không vượt qua được, không có phần nhân tình này, sợ rằng mấy lãnh đạo cũ sẽ không nể mặt mũi, nếu như không thể thượng vị, hắn từ đó đến khi về hưu hắn cũng chỉ có thể ngồi trên vị trí này.

Tới vị trí này của hắn, muốn suy tính cũng không phải là thân tình cá nhân, còn có hướng đi cho cả gia tộc.

"Lão Yêu còn chưa tới sao?" Lăng Mục Chính nhìn lướt qua hành lang, mở miệng hỏi.

"Gọi điện thoại cho Lão Yêu rồi, bởi vì Lão Yêu phá án ở vùng ngoại thành, đang trên đường trở về, tính toán thời gian hẳn cũng sắp tới." Lăng Mục Sơn đáp.

Phương Minh đứng trong hành lang, lúc này lông mày lại hơi hơi nhăn lại, sau đó ánh mắt nhỏ bé không thể nhận ra nhìn về phía phương hướng phòng giải phẫu, bởi vì cậu cảm nhận được một cỗ âm khí, hơn nữa loại âm khí này cậu còn không xa lạ gì.

Phanh!

Cửa phòng giải phẩu bị mở ra, bác sĩ đeo khẩu trang kín mít từ bên trong đi tới, sau khi tháo khẩu trang xuống, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, nhìn về phía Lăng Mục Chính, nói: "Bộ trưởng Lăng, chúng tôi đã tận lực, sợ rằng bà cụ..."

Mấy người nhà họ Lăng nghe được bác sĩ nói lời này, sắc mặt đều trở nên trắng bệch, không chỉ là bởi vì nỗi đau mất thân nhân, còn cảm thấy lo lắng vì tương lai nhà họ Lăng, đây là một loại kinh hoảng khi trụ cột đột nhiên sụp đổ.

Viền mắt Lăng Mộ Mai cũng đỏ bừng, Lăng Sở Sở đang đứng bên cạnh càng là đau thương khóc lên thành tiếng, về phần Lăng Mục Chính cùng hai anh em Lăng Mục Sơn càng nắm chặt nắm tay, vào lúc này, hai anh em bọn họ không thể thất thố, phải cho tiểu bối một loại cảm giác kiên cường.

"Có lẽ còn có cơ hội, tôi đi thử một chút."

Ngay trong một mảnh khóc thương buồn bã, một giọng nói vang lên, mà thanh âm này cũng lập tức thu hút lực chú ý của mọi người ở đây, sau kh mấy người trẻ tuổi nhà họ Lăng kia thấy người nói chuyện là Phương Minh, cả đám đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Dưới cái nhìn của bọn họ căn bản Phương Minh chính là đang cố ý trào phúng bọn họ, ngay cả bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện giải phóng cũng nói đã tận lực, cậu một tiểu tử chưa ráo máu đầu có thể có biện pháp nào, đây không phải cầm nhà họ Lăng bọn họ làm trò cười sao?

Sắc mặt Lăng Mục Chính cũng âm trầm xuống, lúc trước bởi vì vội vã nên hắn cũng không chú ý tới Phương Minh, chỉ cảm thấy đây hẳn là một tiểu bối nào đó nhà mình, chẳng qua nhìn kỹ mới phát hiện, người trẻ tuổi kia căn bản không phải người nhà họ Lăng bọn họ.

"Anh cả, hắn là thế hệ con cháu em gái nhận, hắn họ Phương."

Lăng Mục Sơn thấy anh cả nhà mình nổi giận hơn, vội vã nhỏ giọng nhắc nhở một câu, hắn tin tưởng anh cả nhà mình nghe hiểu được ý ẩn giấu trong lời nói của mình, chẳng qua trong lòng hắn cũng có chút bất mãn, cho dù cậu có là cháu ngoại trai của tôi, nhưng lúc này tuyệt đối không thể nói chuyện giật gân như vậy được.

Quả nhiên, Lăng Mục Chính rất nhanh liền phản ứng lại, chuyện năm đó của em gái mình là một bí mật ở nhà họ Lăng, ngoại trừ cha mẹ cùng mấy anh em bọn họ ra, người đồng lứa khác không hề hay biết.

Nếu là cháu ngoại trai của mình, vậy xuất hiện ở nơi này cũng không có gì lạ, chẳng qua chỉ là một hậu bối lại nói ra mấy lời quấy rối như vậy, hắn thân là người cậu đương nhiên có tư cách quát lớn, lập tức định mở miệng, nhưng mà đã có một tiếng kinh hô cắt đứt ý định của hắn.

"Đúng, Phương Minh, cậu mau đi xem bà nội tôi một chút, nhất định là cậu có cách, nhất định phải cứu sống bà nội." Người kinh hô tự nhiên ;à Lăng Sở Sở, cô ấy biết bản lĩnh của Phương Minh, nếu trên y học đã không cách nào cứu sống bà nội mình, có phải dùng biện pháp đặc thù sẽ có thể hay không?

"Chị, chị ở đây nói nhăng gì đấy, thằng này biết y thuật sao? Cho dù thật sự có biết, vậy có thể so sánh cùng giáo sư bác sĩ chuyên gia của bệnh viện giải phóng sao?" Lăng Duy ở một bên thầm nói.

Lời Lăng Sở Sở nói khiến cho Lăng Mộ Mai cũng giật mình tỉnh giấc, đúng vậy, con mình có bản lĩnh đặc thù, không chừng thực sự có thể cứu mẹ của mình, dù sao mình cũng hiểu rõ con mình, nó không phải cái loại người mạnh miệng, nếu đã nói như vậy vậy khẳng định là có nắm chắc nhất định.

"Anh cả, để Phương Minh thử xem, có lẽ Phương Minh có thể

cứu mẹ."

Lời Lăng Sở Sở nói, Lăng Mục Chính cùng Lăng Mục Sơn còn có thể không xem ra gì, nhưng là lời em gái mình nói lại khiến cho bọn họ phải suy tính một chút, em gái không phải loại người quấy rối không đúng mực, lẽ nào con trai của em gái thật sự có tạo nghệ phi phàm trên phương diện y học, so với giáo sư chuyên gia của bệnh viện giải phóng còn muốn lợi hại hơn?

Chỉ là bọn hắn thật sự là không thể tin nổi, y học không giống với những ngành khác, chỉ là học sinh y dược như vậy tối thiểu cũng phải học tập năm năm, sau đó lại học tập ba bốn năm ở bệnh viện, dưới tình huống có thiên tư cùng nỗ lực mới được vào phòng cầm dao giải phẫu.

Nhưng cũng chỉ là cầm dao giải phẫu, còn không phải người mổ chính, chờ sau khi học tập ở phòng giải phẫu vài năm, này mới có cơ hội chân chính cầm dao giải phẫu.

Chính là bởi vì hiểu rõ những thứ này, cho nên ngược lại Lăng Mục Chính cùng Lăng Mục Sơn có chút do dự, dù sao người nằm bên trong cũng là mẹ của bọn hắn.

Chẳng qua lúc này, bác sĩ mổ chính kia lại mở miệng, đưa mắt nhìn hướng Lăng Mục Chính, nói: "Bộ trưởng Lăng, tâm tình của mọi người tôi có thể lý giải, nhưng ngay cả bác sĩ bệnh viện giải phóng của chúng tôi cũng không có cách nào..."

Bác sĩ mổ chính nói lời này rất rõ ràng, ngay cả bệnh viện giải phóng chúng tôi cũng không có cách nào, người trẻ tuổi trước mặt kia càng thêm không có cách.

"Các người không được không có nghĩa là người khác không được." Phương Minh nhìn về phía bác sĩ mổ chính này, ngược lại cậu không có cảm thấy đối phương nói có gì không đúng, bởi vì từ góc độ y học hiện đại đến nói, thực sự không có cách nào, nhưng

cậu không phải bác sĩ, cậu dùng chính là những phương pháp khác.

"Người trẻ tuổi, tôi biết cậu muốn biểu hiện ở trước mặt Lăng bộ trưởng, hoặc là cậu muốn mèo mù vớ cá rán đánh cuộc một lần, nếu vận khí của cậu tốt, thật sự có thể cứu người về thì đây chính là lập công lớn, ngược lại nếu không cứu được thì cũng không bị thiệt gì."

Dưới cái nhìn của bác sĩ mổ chính, người trẻ tuổi kia chính là ôm tâm thái đầu cơ trục lợi, bởi vì không cứu được mệnh của bà cụ nhà họ Lăng, không ai sẽ trách hắn, dù sao ngay cả những bác sĩ như bọn họ cũng đã thúc thủ vô sách.

Lời của bác sĩ mổ chính cũng đưa tới không ít người nhà họ Lăng công nhận, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh đồng thời mang theo vẻ hoài nghi.

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, nếu không phải là người nằm trong phòng bệnh này chính là bà ngoại mình xưa nay chưa từng gặp mặt, đổi lại những người khác căn bản cậu sẽ không dính vào vũng nước đục này, chẳng qua cậu cũng biết, lúc này thời gian cấp bách, không phải là lúc phí nước bọt cùng bác sĩ kia.

"Tôi không cần biểu hiện ở trước mặt ai, bởi vì người nằm bên trong chính là bà ngoại tôi, lý do này đã đủ chưa?"

Xôn xao!

Phương Minh vừa nói ra lời này, toàn bộ hành lang một mảnh xôn xao, tất cả người trẻ tuổi nhà họ Lăng đều là vẻ mặt sửng sờ nhìn về phía Phương Minh, ngay cả Lăng Duy cũng há miệng thật to, nói nhỏ: "Cháu… Cháu ngoại trai được nhận, không phải ruột thịt."

Chương 721: Cứu giúp (1)

Cháu… Cháu ngoại trai được nhận!

Lời Lăng Duy nói khiến cho vẻ mặt đám người ở đây trở nên cổ quái, đúng vậy, cậu chỉ là một cháu trai được cô nhỏ nhận mà thôi, làm sao lại thành cháu ngoại trai của bà nội?

Trong số những người ở đây, chỉ có Lăng Sở Sở còn có Lăng Mộ Mai mấy anh em biết hàm nghĩa trong lời nói của Phương Minh.

Thân thể Lăng Mộ Mai đang khẽ run, bởi vì bà hiểu, Phương Minh nói lời này cũng không phải bởi vì chính mình coi cậu như con cháu ruột, mà là Phương Minh đã biết chân tướng rồi, biết mình là mẹ của cậu.

Chỉ có như vậy, Phương Minh mới có thể nói lời như thế.

Trong nháy mắt, Lăng Mộ Mai khóc không thành tiếng, thậm chí ánh mắt cũng không dám nhìn hướng Phương Minh, mà sau khi Phương Minh thốt ra lời này, chính bản thân mình cũng sửng sốt một chút, sau khi nghe tới tiếng lẩm bẩm của Lăng Duy, càng là khóe miệng co giật đứng thẳng bất động tại chỗ.

Bản thân Phương Minh cũng không nghĩ tới lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, ở trong lòng cậu nhưng thật ra là có chút không dám đối mặt Lăng Mộ Mai, hoặc có lẽ trong lòng cậu vẫn đang có oán hận, nếu như Lăng Mộ Mai không chủ động nói ra, cậu sẽ vẫn giả câm vờ điếc tiếp.

"Tiểu Duy em nói bậy cái gì, Phương Minh, cậu mau vào xem bà nội đi."

Trong số những người ở đây, muốn nói thanh tỉnh nhất chính là Lăng Sở Sở, Lăng Sở Sở biết bây giờ không phải là lúc cô mình nhận thân với Phương Minh, hiện tại quan trọng nhất là cứu trị bà của mình.

"Thử một chút đi."

Lăng Mộ Chính gật đầu, dù sao cũng là con trai của em gái, cháu ngoại của mình, hơn nữa nhìn vẻ mặt Sở Sở gấp gáp như vậy, cháu ngoại trai này của mình có thể thực sự có tạo nghệ phi phàm trên phương diện y thuật.

"Bộ trưởng Lăng, này..."

Bác sĩ mổ chính có chút không tình nguyện, nếu để cho một tiểu tử chưa ráo máu đầu đi vào, đây chẳng phải là nói ở trong mắt nhà họ Lăng, bác sĩ bệnh viện giải phóng bọn họ còn không bằng một thằng nhóc chưa ráo máu đầu sao?

"Nếu các người đã tận lực, vậy hãy để cho cậu ấy thử một chút đi."

Lăng Mộ Chính từ tốn nói, chính như bác sĩ mổ chính này nói, lấy ngựa chết làm ngựa sống, dù sao thì bọn họ đã có thể tiếp nhận kết quả xấu nhất.

Nghe được lời của Lăng Mộ Chính, bác sĩ mổ chính cũng không dám nói gì nữa, nhà họ Lăng không chỉ là gia tộc lớn ở thủ đô, hơn nữa lực lượng của nhà họ Lăng chủ yếu là ở chữa bệnh cùng hệ thống vệ sinh, mượn bộ trưởng Lăng đến nói, càng là người đứng đầu trực tiếp quản lý hệ thống vệ sinh của bệnh viện bọn họ, làm sao hắn dám đắc tội.

Phương Minh không nói thêm gì, ánh mắt cũng không nhìn Lăng Mộ Mai, lúc này tâm tình của cậu cũng có chút loạn, sau khi hít sâu một hơi, xoay người đi vào phòng giải phẫu.

Trong phòng giải phẫu còn có mấy vị bác sĩ, chẳng qua lúc này những thầy thuốc kia đã ngừng thao tác, phần lớn đều đang làm một số công việc thanh lý, ở trên giường phẫu thuật thì lại có một người lớn tuổi, sắc mặt trắng bệch nằm ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền.

"Cậu là ai?"

Mấy vị bác sĩ này thấy Phương Minh đi tới, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, chẳng qua Phương Minh không trả lời nghi ngờ của bọn hắn, mà mở miệng phân phó nói: "Hiện tại các người đều đi ra ngoài cửa chờ đi."

"Để cho chúng ta đi ra ngoài?"

Mấy vị bác sĩ đều trợn tròn mắt, nói bác sĩ giải phẫu rời khỏi phòng giải phẫu ra ngoài đi, đây vẫn là chuyện lần đầu tiên bọn họ gặp phải, mặc dù nói lần phẫu thuật này đã thất bại, bọn họ tận lực cũng không thể cứu về tánh mạng của bệnh nhân.

"Đây là mệnh lệnh của bộ trưởng Lăng."

Phương Minh ngược lại không đến nỗi quát lớn với mấy vị bác sĩ này, dù sao cũng đều là những bác sĩ có y thuật chân chính, người ta làm mọi thứ đều phù hợp quy chế điều lệ, cho nên cậu liền trực tiếp mang ra tên tuổi của cậu cả nhà mình.

Nghe được là bộ trưởng Lăng để cho bọn họ đi ra ngoài, vẻ mặt tất cả những vị bác sĩ này đều run lên, khi bọn họ được viện trưởng điểm tên tới làm phẫu thuật này, cũng đã biết rõ thân phận của bệnh nhân, mà sau khi biết thân phận của bệnh nhân này tôn quý cỡ nào, cũng càng biết rõ bộ trưởng Lăng kia là chỉ ai.

Lúc đương thời mấy bác sĩ được chọn còn mừng thầm trong lòng, nếu như lần này có thể cứu giúp thành công, vậy bọn họ chẳng khác nào là ân nhân cứu mạng của mẹ bộ trưởng Lăng, sẽ

có trợ giúp cực lớn đối với phát triển sau này.

Không nói nhà họ Lăng bên này có thể cho bọn họ hồi báo tương ứng hay không, cho dù nhà họ Lăng chỉ mở miệng cảm ơn liền cũng đủ để bọn họ hưởng thụ, đến lúc đó cho dù là đổi nghề chính hay là bình xét cấp bậc hoặc là điều chỉnh đến bệnh viện khác, chỉ cần viết màn phẫu thuật này ra trên lý lịch sơ lược, như vậy đủ rồi.

Quan trường có đôi khi chính là kỳ diệu như vậy, chỉ cần có liên quan một chút với những nhân vật lớn, đều không cần nhân vật lớn tự mình tỏ thái độ, người phía dưới đương nhiên cũng sẽ biết rõ nên lo liệu như thế nào?

Chủ nhiệm phòng chuyển khoa?

Có đồng ý hay không?

Tuy rằng nhà họ Lăng sẽ không tỏ thái độ, nhưng bác sĩ này đã cứu bà cụ Lăng một mạng, nếu cao tầng của bệnh viện không đồng ý, vạn nhất tin tức bị nhà họ Lăng biết thì sao? Cho dù nhà họ Lăng không biết, sau khi quan viên hệ thống vệ sinh được nhà họ Lăng bồi dưỡng ra biết thì sao?

Đã từng có một ví dụ rất thực tế, một nhân vật lớn nào đó đi tới nông thôn điều tra nghiên cứu, đã ăn một bữa cơm ngay trong nhà một hộ gia đình nào đó, biết con của gia đình này đang lên cấp 3, cổ vũ nói đứa bé phải học cho giỏi, tương lai học giỏi tri thức và bản lĩnh, trở về kiến thiết quê nhà.

Lời này chẳng qua chỉ là một số lời xã giao, nhưng mà lãnh đạo nơi ấy lại ghi ở trong lòng, sau khi con của gia đình này tốt nghiệp đại học, thi đậu đơn vị, tuy rằng tổng thành tích chẳng qua chỉ vừa mới đủ tiêu chuẩn, nhưng cuối cùng vẫn được trúng tuyển, thậm chí sau này còn thật sự được phân phối về hương trấn của mình công tác, một bước lên mây một đường lên tới trong

huyện.

Mà vị nhân vật lớn kia, từ đó về sau không bao giờ tới nơi ấy lại nữa, càng không hỏi qua tình huống của con gia đình này, bởi vì đối với nhân vật lớn này đến nói, kia cùng lắm cũng chỉ là một chuyện nhỏ, thậm chí có thể đã sớm quên.

Nhưng cũng là vì một câu nói như vậy, người phía dưới vẫn luôn nhớ kỹ, dù cho biết có thể cả đời nhân vật lớn kia cũng sẽ không hỏi đến vấn đề này, cũng sẽ không trở lại nơi này nữa, vẫn sắp xếp yên lành cho cái đứa bé kia.

Một câu nói còn có uy lực như vậy, huống chi là ân cứu mạng.

Không thể cứu được mệnh của bà cụ nhà họ Lăng, khiến cho những thầy thuốc này cực kỳ uể oải, chẳng qua bọn hắn cũng biết, lần này cấp cứu được là công lao, không đoạt cứu được, nhà họ Lăng cũng sẽ không trách tội, dù sao nếu như ngay cả bọn họ đều không được, vậy đưa tới bất kỳ bệnh viện cũng đều giống nhau.

Cho nên sau khi những thầy thuốc này nghe thấy những lời Phương Minh nói, cũng đều không nghi ngờ gì, chỉ cho rằng bộ trưởng Lăng muốn để bọn họ rời khỏi phòng giải phẫu, cũng có thể là gia thuộc muốn vào đây, căn bản không hề nghĩ đến Phương Minh đi tới là tới cứu trị bệnh nhân.

Chương 722: Cứu giúp (2)

Sau khi bác sĩ trong phòng giải phẫu đi ra, Phương Minh trực tiếp đóng cửa lớn phòng giải phẫu lại, như vậy có thể tránh được chuyện bị người quấy rối nửa đường.

"Bác sĩ Vương, sao tất cả các người lại ra ngoài?"

Bác sĩ mổ chính nhìn thấy mấy bác sĩ khác trong phòng giải phẫu thậm chí bao gồm hộ sĩ đều đi ra, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, mở miệng hỏi.

"Mới vừa rồi có người trẻ tuổi nói, là bộ trưởng Lăng để tất cả chúng tôi ra ngoài."

Những thầy thuốc này đưa mắt nhìn về phía Lăng Mộ Chính, bác sĩ mổ chính nghe nói như thế, nóng nảy, lập tức quay qua nói với Lăng Mộ Chính: "Bộ trưởng Lăng, chuyện này quá hoang đường, cho dù người trẻ tuổi kia có bản lĩnh thật sự, nhưng muốn cứu giúp bà cụ, vậy khẳng định là cần người phối hợp, nhiều dùng cụ cùng máy móc phẫu thuật như vậy, một người làm sao có thể dùng hết?"

Trên mặt Lăng Mộ Chính cũng lộ ra vẻ do dự, nếu như đổi lại là những người khác, hiện tại hắn liền vọt vào phòng giải phẫu, nhưng người trẻ tuổi kia là con trai của em gái mình, là cháu ngoại của mình, cũng không đến nỗi hồ đồ như vậy.

Nghĩ tới đây, Lăng Mộ Chính đưa mắt nhìn về phía em gái mình, mà đương nhiên Lăng Mộ Mai cũng biết anh cả nhà mình đang suy nghĩ gì, mịt mờ nói: "Anh cả, phương pháp Phương Mình dùng để trị liệu cho mẹ có thể có chút không giống với các bác sĩ bình thường."

Nghe được câu trả lời của em gái nhà mình, Lăng Mộ Chính dường như nghĩ tới điều gì, trong mắt có tinh quang thoáng qua, gật đầu không nói gì nữa.

"Chủ tịch Lăng, không thể nói như vậy được, cho dù là Trung y hay là Tây y, trên phương diện chữa bệnh này đều phải cần trợ lý đấy, mượn Trung y đến nói, đơn giản chính là châm cứu, nhưng châm cứu cần tiêu độc cho châm, cần phải có người đỡ thân thể bệnh nhân, cần lau mồ hôi cho châm, cũng phải có đoàn đội."

Ở trong mắt bác sĩ mổ chính, bác sĩ đơn giản có hai loại, không phải Trung y chính là Tây y, nhưng trên thực tế Trung y cũng không đơn giản hơn Tây y bao nhiêu, châm cứu của Trung y cũng chia ra rất nhiều loại châm, thật muốn dùng châm để phẫu thuật, khẳng định phải sự dụng đồng thời nhiều loại châm, có người trợ giúp nhất định là tốt hơn.

"Bác sĩ Triệu, tôi tin tưởng con trai tôi, nếu nó sẽ nói ra lời như vậy, vậy thì nhất định là có nắm chắc."

Biểu tình trên mặt Lăng Mộ Mai lạnh xuống, mà Triệu Minh thì lại ngây ngẩn cả người, không phải nói người trẻ tuổi kia là thế hệ con cháu chủ tịch Lăng nhận ấy ư, tại sao lại đột nhiên biến thành con trai?

Thấy biểu tình lạnh như băng của Lăng Mộ Mai, Triệu Minh thở dài một hơi không dám nói thêm gì nữa, dù thế nào đi nữa đây đều là chuyện của nhà họ Lăng người ta, người ta muốn cứu bà cụ như thế nào cũng là chuyện của người ta, chỉ cần không trách tội đến trên đầu bệnh viện bọn họ là tốt rồi.

...

Chuyện bên ngoài phòng giải phẫu Phương Minh không hay biết gì, tuy rằng lấy cảm giác của cậu tự nhiên có thể nghe được, chẳng qua giờ khắc này cậu cũng không đặt tâm thần ở bên ngoài,

mà là đặt hết lực chú ý vào trên giường bệnh.

Nhìn người già yếu trên giường bệnh, trong lòng Phương Minh cũng có chút rung động, tuy rằng cậu và bà ấy từng chưa gặp gỡ, nhưng loại liên hệ huyết mạch này vậy mà lại thân thiết tới như thế, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tâm tình của cậu.

Này chính là bà ngoại của mình!

Hô!

Một trận âm phong thổi qua, kéo tâm tình Phương Minh từ trong bi thương trở về, cỗ âm phong này cũng không thực sự xuất hiện ở trong phòng giải phẫu, chí ít cho dù những thầy thuốc kia ở đây cũng sẽ không cảm giác được.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía phương hướng cửa phòng giải phẫu, trong mắt có tinh quang thoáng qua, sau một khắc trực tiếp từ trong lòng móc ra một tấm bùa chú dính vào trên người của bà ngoại mình.

Đây là Phong Hồn Phù, có tờ phù lục này, hồn phách của bà ngoại mình sẽ không rời khỏi cơ thể, càng sẽ không dễ dàng bị câu đi như thế.

Chẳng qua đây chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Ở trong mắt người bình thường, một người tim không đập, tắt thở liền có nghĩa là tử vong, mà ngay từ đầu y học cũng cho là như vậy, chỉ là sau này theo sự xuất hiện của máy hô hấp nhân tạo cùng máy kích điện, khiến y học cho rằng chỉ khi người chết não hoặc là tim ngừng đập hơn 10 phút mới coi như là tử vong.

Y học tiến bộ, khiến người ta lùi thời gian tử vong lại 10 phút so với lúc đầu, có thời gian mười phút cứu giúp, nhưng mà trong giới tu luyện, thời gian này có thể kéo dài tới một giờ.

Dù cho chết não, dù cho không hô hấp, nhưng chỉ cần trong vòng một giờ, vẫn có cơ hội cứu sống, mà lúc này Phương Minh chính là muốn vận dụng cơ hội này.

Dân gian có một câu ngạn ngữ là người chết như đèn diệt, diệt ở đây không phải thứ gì khác, mà chính là ba ngọn lửa trên thân thể.

Ba ngọn lửa này do dương khí của con người hội tụ mà thành, mà dương khí này chính là được ba hồn bảy vía cung cấp, sau khi người chết đi, bảy vía sẽ tiêu tán, ba hồn thì lại rời khỏi thân thể đi tới cõi âm trước.

Chẳng qua bảy vía của con người sẽ không rời đi ngay sau khi chết, trong này còn phải trải qua một quá trình cần khoảng một giờ, khi một giờ trôi qua, bảy vía sẽ triệt để tiêu tán, lúc này mới thật sự là chết một cách triệt để, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không cách nào vãn hồi.

Cho nên, bước đầu tiên của Phương Minh chính là phong ấn chặt hồn phách lại trong cơ thể bà ngoại mình, không để bảy vía tiêu tán cũng không khiến ba hồn ly thể.

Kế tiếp, Phương Minh cần phải hiểu rõ vấn đề thứ hai, vấn đề này chính là rốt cuộc tuổi thọ của bà ngoại mình đã tới cùng hay chưa, bởi vì vấn đề này có liên quan đến hành động kế tiếp của cậu.

Bách tính trong dân gian đều biết, cõi âm có một quyển sinh tử bạc, phía trên ghi lại thời gian của mỗi người từ khi sinh ra đến khi tử vong, cũng chính là tuổi thọ mà mọi người nói, nhưng dân gian cũng có một lời chúc phúc rất phổ biến là: Thêm phúc thêm thọ!

Thêm phúc thêm thọ, thêm thọ ở đây dĩ nhiên chính là chỉ tuổi thọ, đây chính là câu chúc phúc rất bình thường của vãn bối khi

đối mặt với trưởng bối, rất nhiều người cảm thấy này chẳng qua chỉ là một lời chúc phúc, nhưng mà trong lòng Phương Minh lại biết, thêm thọ là thật sự tồn tại.

Tuổi thọ của sinh tử bạc, là ghi lại tuổi thọ lúc ban đầu của một người, nhưng bởi vì biểu hiện của con người ở dương gian có thể dẫn tới tuổi thọ lúc ban đầu này thay đổi, chỉ có điều tương đối khó mà thôi.

Cái niên đại này có một câu nói rất châm chọc: Sửa cầu trải đường vô thi hài, giết người phóng hỏa đai lưng vàng.

Rất nhiều người bởi vậy cảm thấy xã hội này bất công, thậm chí còn cảm thấy ông trời bất công, nhưng mà phần lớn người lại không biết, tạo thành kết cục như vậy không phải do hành vi cử chỉ của những người đó ở đời này, mà là nhân quả ở kiếp trước.

Mỗi người trước khi đầu thai chuyển thế, cũng sẽ tiếp nhận cõi âm thẩm lí và phán quyết, cõi âm sẽ căn cứ những việc bọn họ đã làm ở dương gian đến tiến hành xử phạt, có người cả cuộc đời trước làm việc thật bận rộn, cho nên sau khi đầu thai chuyển thế giàu có sung túc, thậm chí sống lâu trăm tuổi; mà có ít người bởi vì gây quá nhiều nghiệp chướng ở kiếp trước, sau khi đầu thai chuyển thế, khó khăn trùng trùng, đoản mệnh chết sớm.

Cho nên, mặc dù những người giết người phóng hỏa này vẫn có thể đai lưng vàng như cũ, nhưng đó không phải ông trời bất công, mà là bởi vì kiếp trước bọn họ làm nhiều chuyện tốt nên tích lũy được, cũng vậy, những người sửa cầu lót đường kia, không phải bọn họ làm chuyện tốt một cách vô nghĩa, chẳng qua bởi vì kiếp này của bọn họ đã được định trước rồi thôi.

Chương 723: Tám trăm dặm đường hoàng tuyền

Tuổi thọ ban đầu trên sinh tử bạc là khó có thể sửa đổi, phần lớn người làm việc tốt đều tích âm đức, mà âm đức chỉ liên quan tới đãi ngộ của người ở cõi âm sau khi chết cùng đãi ngộ ở kiếp sau sau khi người đó đầu thai.

Phát hiện trên mạng có một câu nói rất lưu hành: Có nhiều thứ khi sinh ra không có, vậy cả đời này cũng sẽ không có.

Lấy những siêu xe thể thao tới làm ví dụ, một người con nhà nghèo cố gắng hết sức đi lên từ hai bàn tay trắng, cho dù sau đó có được tài sản hơn nghìn vạn cũng sẽ không đi mua loại siêu xe thể thao này, bởi vì bọn họ biết rõ có thứ đáng để mua hơn nhiều.

Hoặc có lẽ là, đợi khi người nghèo này phấn đấu đến cái tuổi giàu có đó, đã vượt qua tuổi tác yêu thích xe thể thao, cho dù có tiền chỉ sợ cũng chỉ nghĩ đến đời sau.

Huống chi, có mấy người có thể phấn đấu đạt tới tài sản như vậy.

Bản thân mình không thể sinh ra trong gia đình giàu có, vậy hãy để cho đời sau của mình được sinh ra trong gia đình giàu có.

Đây là mục tiêu phấn đấu của rất nhiều người, mà cõi âm cũng tuân theo tiêu chuẩn này, đặt hết công đức người đó tích lũy ở đời này qua đời sau.

"Chuẩn bị giấy vàng cho tôi, còn có rơm rạ... Nhớ kỹ phải là rơm rạ năm nay, còn thêm chu sa..."

Phương Minh gọi một cuộc điện thoại cho Lăng Sở Sở, để Lăng Sở Sở chuẩn bị những thứ mà cậu cần rồi đưa tới, hơn nữa quan trọng nhất là phải đưa tới trong vòng một giờ.

Sau khi Lăng Sở Sở nghe điện thoại liền trực tiếp sắp xếp xong, đa số những vật Phương Minh dặn dò đều dễ tìm, duy chỉ có rơm rạ là có chút trắc trở, điều may mắn nhất là vẫn có rất nhiều người thế hệ trước thích trồng chút rau dưa hoa quả, mà trong đó có một lão lãnh đạo thích trồng lúa.

Sau nửa giờ, Lăng Sở Sở gõ cửa một cái, giao hết mấy thứ Phương Minh cần cho cậu, ánh mắt mang theo vẻ dò xét nhìn về phía trong phòng giải phẫu, chỉ tiếc thân thể của Phương Minh chặn tầm mắt của cô ấy, khiến cô ấy không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

"Phương Minh, không có vấn đề gì chứ?"

Rầm!

Đáp lại cô ấy là tiếng đóng cửa nặng nề, trên mặt Lăng Sở Sở có lửa giận, chỉ là nghĩ đến tình huống của bà nội nhà mình, đành phải đè ép lửa giận này xuống.

"Nửa giờ đã trôi qua, rốt cuộc thế nào cũng nên cho một mọi người một đáp án chứ."

Người trẻ tuổi nhà họ Mục sôi nổi nghị luận, nhưng mà Lăng Mộ Chính lại không hề mở miệng lên tiếng, vì thế bọn họ cũng chỉ dám khe khẽ bàn luận.

Trong phòng giải phẫu, sở dĩ Phương Minh không để ý đến Lăng Sở Sở, không phải cố ý thừa nước đục thả câu, mà là vì lúc này bước mấu chốt nhất còn chưa hoàn thành, rốt cuộc cuối cùng sẽ ra kết quả như thế nào ngay cả cậu cũng không chắc.

Từ trong túi lớn Lăng Sở Sở đưa tới, đầu tiên Phương Minh lấy

ra chín cây nến, năm cây nến đỏ dài cùng bốn cây nến trắng ngắn.

Đốt cây nến trắng lên rồi đặt ở bốn góc phòng phẫu thuật, sau đó Phương Minh tự mình nhổ xuống năm sợi tóc trắng trên đầu bà ngoại, đem năm sợi tóc trắng này quấn quanh ở chính giữa cây nến đỏ, chẳng qua cậu lại không hề đốt cháy mấy cây nến này lên.

Ngay sau đó Phương Minh lại móc ra một chồng giấy vàng từ trong túi, gấp thành dáng dấp một người giấy, ngay sau đó lại dùng chu sa viết ngày sinh tháng đẻ của bà ngoại mình lên phía trên, ngày sinh tháng đẻ này là cậu đã hỏi được từ trong miệng Lăng Sở Sở lúc nãy.

Sau khi làm xong hai bước này, Phương Minh lấy rơm rạ đã được phơi khô cột vào trên thân người giấy, buộc kết thật chặt, xác nhận người giấy này sẽ không ngã xuống, Phương Minh mới đặt người giấy lên trên ngực của bà ngoại mình.

Ngay sau đó, Phương Minh lại lấy ra một túi nhỏ màu đen từ trong túi lớn kia, trong túi này là cát vàng, tiện tay hốt lên một nắm, hạt cát liền di chuyển thuận theo khe hở giữa các ngón tay của Phương Minh.

"Tám trăm dặm đường hoàng tuyền, cát vàng khắp bầu trời, cô quỷ ven đường đáng thương biết bao..."

Phương Minh thì thầm vài câu trong miệng, cầm một túi cát vàng đi về phía bốn góc của phòng giải phẫu, sau đó một tay giơ túi lên, khiến cát vàng thuận theo miệng túi chảy xuống, mà cái tay còn lại thì lại của cậu thì xòe ra đặt ở phía dưới, bảo đảm cát vàng là từ giữa ngón tay rơi xuống.

Sau khi đã làm xong hết những bước này, Phương Minh thắp sáng hết cả năm ngọn nến dài kia lên, bày tại trước giường bệnh, tiếp đó hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, trong miệng thì thầm: "Năm tháng có vòng tuổi, sông núi có vết tích, tuổi thọ của

con người chia làm tam đẳng, thượng thọ một trăm hai mươi, trung thọ trăm năm, hạ thọ tám mươi, đây là thọ chung chính tẩm (1)."

(1) Thọ chung chính tẩm: sống thọ và chết tại nhà

"Hiện có người già nhà họ Lăng Trương Thị Thu Anh, sống ở năm Tân Kỷ... , xin hỏi thượng trung hạ Tam Thọ là đẳng nào?"

Sau khi Phương Minh dứt lời, ngọn lửa trên năm cây nến màu đỏ bắt đầu lóe lên, cuối cùng cây nến bên trái nhất tắt đi, chỉ còn lại bốn cây nến phía sau.

Năm cây nến tổng cộng đại biểu cho thượng thọ 120 năm, một cây là hai mươi bốn năm, mà giờ khắc này chỉ còn lại có bốn cây cũng chính là còn dư chín mươi sáu năm, chín mươi sáu năm ở vào giữa trung thọ cùng hạ thọ.

"Năm nay bà ngoại tám mươi chín tuổi, nói cách khác trên lý luận còn có thể có bảy năm tuổi thọ."

Thấy bốn cây nến này vẫn sáng, con mắt Phương Minh sáng ngời, điều này có nghĩa tuổi thọ của bà ngoại mình còn có không gian để kéo dài, bởi vì cõi âm đối với thọ mệnh của người già hơn tám mươi tuổi sẽ không quá khắt khe.

Trên sinh tử bạc, có hai loại cách viết đối với sinh tử của một người, đối với những người tuổi thọ không quá tám mươi, viết là sống ở một năm nào đó, chết ở một năm nào đó, nhưng đối với những người già trên tám mươi tuổi, phương pháp ghi chép trên sinh tử bạc lại là, sống ở một năm nào đó, là thượng thọ hoặc là trung thọ (hạ thọ) mà thọ chung chính tẩm.

Thượng trung hạ ba bậc thọ chung chính tẩm lần lượt giảm xuống hai mươi năm, cho nên có rất nhiều thời gian để thao túng, từ đó cũng sẽ sinh ra rất nhiều nơi với rất nhiều tập tục về người

già.

Ví như lễ mừng thọ sau tám mươi không đốt pháo, tỷ như quá cửu bất quá thập (2), thậm chí còn có rất nhiều nơi, ngay khi người già còn sống đã xây dựng phần mộ cho người già, giả trang như người già này đã chết rồi, làm vậy chính là để lừa gạt Âm Sai, khiến người già sống lâu thêm vài năm.

(2) Quá cửu bất quá thập: theo từ đồng âm, "chín" và "dài" giống nhau, có ý nghĩa tốt lành và lâu dài, biểu tượng của sự trường thọ, "mười" và "chết" đồng âm, mang ý xấu, cấm kỵ, vì vậy toàn bộ cuộc sống được tổ chức trước một năm so với lịch trình, ví dụ người 60 tuổi và người 70 tuổi thường làm lễ mừng thọ vào năm 59 và 69 tuổi.

Bình thường, hẳn Âm Sai sẽ không dễ gì mà bị lừa gạt, bởi vì Âm Sai là dựa theo sinh tử bạc đến câu đi hồn phách của người chết, do đó cứ dựa theo thời gian trên sinh tử bạc đến là được, nhưng người già từ tám mươi tuổi trở lên bởi vì có hai mươi năm co dãn, cho nên sau khi những Âm Sai này qua đây, thấy phần mộ của người lớn tuổi, cho rằng người lớn tuổi ấy đã chết từ sớm, hồn phách tự ý đi tới âm phủ, cũng sẽ không kiểm tra, như vậy người già cũng có thể sống lâu vài năm, chỉ cần không cao hơn phạm vi hai mươi năm này là có thể.

Về phần sẽ qua đời năm nào trong hai mươi năm này, vậy thì có rất nhiều cách nói, dùng một câu nói, đó chính là không gian có thể thao tác nhiều lắm, dựa vào bản lãnh của mình.

Chẳng qua bà ngoại Phương Minh lại có tồn tại một vấn đề rất lớn, đó chính là bà bị ngã xuống, cho nên từ hướng này đến nói cũng không tính là thọ chung chính tẩm, bằng không chỉ cần cậu trực tiếp đưa sinh cơ của mình vào cơ thể bà ngoại để bà kéo dài mạng sống, vậy là đủ rồi.

Ngồi xếp bằng ngay ở trước giường của bà ngoại, hai tay

Phương Minh giữ vững tư thế bấm niệm pháp quyết, sau đó cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái minh tưởng.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, nhiệt độ trong phòng bệnh cũng càng ngày càng thấp, đến cuối cùng, bốn ngọn nến trắng bày ở bốn góc phòng kia chậm rãi tắt, một tiếng xiềng xích xuất hiện ở trong phòng bệnh.

"Trương Thu Anh, tuổi thọ đã hết, theo tôi đi vào cõi âm báo cáo."

Thanh âm trầm thấp vang lên, sau một khắc, người giấy trên giường bệnh chuyển động, chậm rãi phiêu phù về phía một hướng khác, dường như muốn bay ra khỏi phòng phẩu thuật này, chẳng qua đúng lúc này, Phương Minh đang nhắm mắt ngồi xếp bằng cũng có động tác, hai tay chậm rãi bấm niệm pháp quyết, người giấy kia liền rơi vào trên cát vàng trong góc phòng.

"A, dĩ nhiên tự muốn đi đường hoàng tuyền, đợi bản tọa nhìn xem."

Giọng nói trầm thấp đó lại truyền ra một lần nữa, sau đó toàn bộ trong phòng giải phẫu cuồng phong gào thét, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc liền khôi phục bình tĩnh, mà giờ khắc này cát vàng ở bốn góc lại đang không ngừng chuyển động, tựa như cát chảy.

Vẻ mặt của Phương Minh yên tĩnh như nước giếng, nhưng trong lòng lại vô cùng khẩn trương, bởi vì cậu biết một bước mấu chốt nhất đã đến, có thể lừa gạt Âm Sai câu hồn này hay không thì phải nhìn bước này, nghĩ tới đây, hồn phách của cậu tại thời khắc này cũng ly thể, bước vào giữa cát vàng kia.

Tám trăm dặm đường hoàng tuyền, cát vàng khắp bầu trời, quỷ hồn nhiều đau khổ, cho nên...

Chương 724: Sao tên sát tinh kia lại ở chỗ này (1)

Tám trăm dặm đường hoàng tuyền, cát vàng khắp bầu trời, quỷ hồn nhiều đau khổ, cho nên ven đường nhiều khách sạn!

Bên trong cát vàng đầy trời, một tòa nhà gỗ nhỏ sừng sững ở nơi đó, mà ở bên ngoài nhà gỗ kia, lúc này có một bóng đen đang chậm rãi đi tới, trên tay bóng đen dắt lấy xích sắt, mà đầu còn lại của xích sắt trói một bà cụ.

"Tại sao ở đây lại có thể có một khách sạn? Nãy giờ mới chỉ đi quãng đường có vài dặm thôi mà?"

Bóng đen dừng lại ở trước nhà gỗ, trong giọng nói hiện lên vẻ nghi hoặc, chuyến câu hồn ngày hôm nay có quá nhiều chỗ kỳ hoặc, so sánh với khách sạn xa lạ này, càng làm cho hắn không thể nào chấp nhận được chính là quỷ hồn ở phía sau kia.

Với tư cách là Âm Sai câu hồn của cõi âm, nhiệm vụ của hắn hính là đưa quỷ hồn của những người đã chết này tới cõi âm, nhưng trên thực tế chuyện của quỷ hồn ở cõi âm cũng không phải do hắn phụ trách, công việc chủ yếu của hắn là đưa quỷ hồn tới cửa vào cõi âm, sau khi tới nơi dĩ nhiên sẽ có những đồng nghiệp khác tiếp nhận.

Quỷ hồn của cái người tên Trương Thu Anh này, ngay khi chính mình tới câu hồn, dĩ nhiên trực tiếp tiến nhập cõi âm, đi lên đường cát vàng hoàng tuyền mà chỉ có cô hồn dã quỷ mới đi, rơi vào đường cùng hắn buộc phải theo qua đây.

Hoàng tuyền nhiều lối rẽ, nếu như không có Âm Sai dẫn

đường quỷ hồn sẽ rất dễ bị lạc ở trên đường hoàng tuyền, mà trong này, một đoạn dễ thất lạc nhất chính là trên đường hoàng tuyền tám trăm dặm cát vàng này.

Với tư cách Âm Sai câu hồn, nếu như một quỷ hồn mất phương hướng ở trên đường hoàng tuyền, bỏ lỡ thời gian đi cõi âm báo cáo, vậy hắn cũng phải chịu trách phạt tương ứng, cho nên hắn chỉ có thể đích thân tiến vào đường hoàng tuyền, dắt quỷ hồn này đi.

Thế nhưng khiến vị Âm Sai này không nghĩ tới là, cái quỷ hồn của người có tên Trương Thu Anh này vậy mà lại có trọng lượng khủng bố như vậy, dẫn bà không khác gì đang lôi kéo một quả núi, chỉ mới đi mấy dặm đường như vậy cũng đã mệt chết khiếp, muốn đi ra khỏi quãng đường tám trăm dặm cát vàng này, thật không biết phải tiêu hao thời gian bao lâu.

Để cho hắn càng buồn bực là, dù cho hắn có thi triển ngự hồn thuật, vẫn không cách nào khu động quỷ hồn này tự mình đi bộ, hơn nữa hắn còn không cách nào tới gần quỷ hồn này, trên người đối phương có một cỗ lực lượng luôn đẩy hắn ra.

Với tư cách Âm Sai câu hồn, đưa quỷ hồn vào cõi âm là công việc của hắn, mặc dù sau khi hoàn thành công việc xong không hề có khen thưởng gì, nhưng bây giờ vì đưa một quỷ hồn tên Trương Thu Anh mà lãng phí thời gian lâu như vậy, tất nhiên sẽ không cách nào ở trong vòng thời gian quy định đưa hết tất cả quỷ hồn của người chết khác trong phạm vi hắn quản hạt tới cõi âm, thậm chí nếu như trong thời gian những quỷ hồn này dừng ở dương gian xảy ra chuyện gì, vậy chắc chắn hắn sẽ phải chịu hình phạt nặng nề…

Trong lòng Âm Sai là phiền muộn vô hạn, trực tiếp đi vào khách sạn, mà ở trong khách sạn này, có một nam thanh niên ngồi ở chỗ kia.

"Hoan nghênh Âm Sai đại nhân."

Người thanh niên cười cười, thế nhưng Âm Sai không trả lời, trực tiếp ngồi phịch lên trên ghế, nhìn chằm chằm người thanh niên kia đánh giá một lúc, sau đó mới nói: "Thế nào từ trước tới nay bản tọa chưa từng gặp cậu?"

Quãng đường tám trăm dặm cát vàng, có rất nhiều khách sạn, với tư cách là Âm Sai câu hồn cũng không phải lần thứ nhất đi đường này, cũng rất là quen thuộc với một số ông chủ khách sạn.

Những ông chủ khách sạn này đều là quỷ hồn, chỉ bởi vì còn chưa tới thời gian đầu thai chuyển thế, liền lựa chọn tìm công việc mưu sinh ở cõi âm, đương nhiên, có thể mở cửa tiệm ở trên đường cát vàng này, đều là quỷ hồn có quan hệ với một số Âm Sai, nói trắng ra chính là có mối quan hệ.

Quỷ hồn rất dễ lạc đường trong đường cát vàng, cho nên cần ở khách sạn nghỉ ngơi, mà khách sạn cũng không cung cấp miễn phí, nếu muốn vào điếm nghỉ ngơi, vậy cần phải cung cấp thù lao nhất định.

"Âm Sai đại nhân, khách sạn này của tôi là vừa khai trương không bao lâu, cho nên Âm Sai đại nhân mới sẽ cảm thấy xa lạ." Người thanh niên cười cười trả lời.

"Thì ra là vậy."

Âm Sai không suy nghĩ nhiều, bởi vì đây là đường hoàng tuyền, vẫn chưa có người nào dám lừa bịp cái gì ở cõi âm, lập tức dò hỏi: "Này, trong khách sạn của các cậu có nghiệp vụ đưa đón quỷ hồn không?"

"Đưa đón quỷ hồn?"

Người thanh niên do dự một chút, lập tức đáp: "Âm Sai đại nhân, cát vàng tám trăm dặm, đưa một quỷ hồn cũng không phải

là chuyện dễ dàng gì..."

"Đương nhiên bản tọa biết, nhưng mà bản tọa hỏi cậu có tiếp nghiệp vụ này hay không, về phần thù lao đến lúc đó tự nhiên không thể thiếu."

"Nếu Âm Sai đại nhân đã nói như vậy, vậy tiểu điếm liền tiếp nghiệp vụ này, tiểu điếm mới vừa khai trương, mối làm ăn đầu tiên này cũng sẽ không thu phí gì của Âm Sai đại nhân, chỉ cần ngày sau khi Âm Sai đại nhân tới nơi này, ghé khách sạn của tôi nghỉ ngơi nhiều hơn một chút là được rồi."

"Cái này đương nhiên không thành vấn đề, nếu đã như vậy, quỷ hồn của người tên Trương Thu Anh ở bên ngoài kia liền giao cho cậu, bản tọa còn có chuyện muốn làm, nhất định phải đưa quỷ hồn tới tận Quỷ Môn Quan."

"Cái này đương nhiên." Người thanh niên gật đầu.

Âm Sai cũng không sợ người thanh niên phá rối, bởi vì sau khi quỷ hồn đã vào đường hoàng tuyền, rất hiếm có cơ hội có thể trở lại dương gian, bởi vì này sẽ dẫn tới sự chú ý của ngành chấp pháp ở cõi âm, đến lúc đó tất nhiên sẽ bị truy xét tới cùng.

"Đây là công văn của Trương Thu Anh."

Âm Sai giao một phần công văn cho người thanh niên, sau đó trực tiếp đi ra khỏi khách sạn, thân ảnh biến mất ở tại giữa cát vàng.

Người thanh niên nhìn bóng dáng Âm Sai dần biến mất, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, đi ra cửa lớn nhà gỗ, nhìn quỷ hồn đần độn đứng ở nơi ấy, tay phải bấm niệm pháp quyết, bóng dáng của quỷ hồn kia liền chậm rãi trở thành nhạt, đến sau này biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một cọng rơm rơi trên mặt đất.

Quỷ Sai kia nào biết, quỷ hồn mà hắn câu đi căn bản không phải quỷ hồn của bà ngoại Phương Minh, mà là người giấy do Phương Minh làm ra kia, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của Phương Minh, khiến Âm Sai tưởng người giấy là quỷ hồn của bà ngoại mình sau đó câu đi.

Bước thứ hai của kế hoạch chính là sáng tạo một con đường cát vàng hoàng tuyền giả, mọi người đều nói quỷ che mắt, quỷ đánh tường, ý là có quỷ quái quấy phá khiến người rơi vào ảo cảnh, những nơi đã thấy đều do quỷ thiết kế ra.

Nhưng trái ngược cũng giống như vậy, người cũng có thể che khuất mắt quỷ, mà trên thực tế Âm Sai cũng là một loại quỷ hồn. Bốn ngọn nến màu trắng kia chính là do Phương Minh cố ý bố trí, có tác dụng dùng để mê hoặc quỷ sai.

Nhiều lúc, khi chúng ta hoài niệm cùng thương tiếc một người cũng sẽ thắp sáng một cây nến trắng, nguyên nhân chúng ta dùng nến trắng cũng khá đơn giản, nến trắng có thể soi sáng đường cho quỷ hồn, chiếu sáng hướng đường thông tới cõi âm.

Chương 725: Sao tên sát tinh kia lại ở chỗ này (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khi người sống nhìn ánh sáng từ nến trắng chỉ thấy đó là ánh sáng bình thường, nhưng khi quỷ hồn cùng Âm Sai thấy ánh sáng từ nến trắng, nơi vị trí tia sáng kia lại chính là vị trí cõi âm, mà Phương Minh lại rải hạt cát vàng ở xung quanh nến trắng, thu hết những tia sáng này lại, cho nên khi người giấy bay về phía cát vàng, Âm Sai kia sẽ cho rằng đây là tám trăm dặm cát vàng bên trong đường hoàng tuyền.

Đây là bước thứ hai, mà bước thứ ba chính là rơm rạ trên cơ thể người giấy, chỉ cần xem qua một số tiểu thuyết quỷ quái đều biết gạo nếp lâu năm có thể gây thương tổn cho quỷ quái, mà cọng rơm với tư cách là nơi sản sinh lúa gạo đương nhiên cũng có công hiệu này, thậm chí tác dụng trên phương diện nào đó còn vượt lên trước cả gạo nếp.

Đè chết lạc đà không nhất định sẽ là một cọng rơm cuối cùng, nhưng một cọng rơm tuyệt đối có thể áp chết một quỷ hồn nhỏ yếu.

Sở dĩ Âm Sai kia sẽ cảm thấy nặng nề khó đi như vậy, cũng là vì trên thân thể người giấy có cột rơm rạ, mà rơm rạ kia cũng có ảnh hưởng nhất định đối với bản thân Âm Sai.

Một bước cuối cùng, chính là khách sạn này, đây cũng là do Phương Minh đã sớm thiết kế xong đấy, ngay khi người giấy vừa bay vào giữa cát vàng, hồn phách của cậu cũng ly thể, sớm một bước xây dựng một tòa nhà gỗ, sau đó chờ Âm Sai rơi vào trong kế hoạch cậu đã thiết kế tốt.

Kế hoạch này rất hoàn mỹ, đương nhiên sở dĩ Phương Minh có thể thành công như thế, cũng không thể phủ nhận công lao của Chu Hải, Chu Hải có bản lĩnh quá âm, có hiểu biết không ít đối với âm phủ, tám trăm dặm cát vàng này, là cậu biết được từ trong miệng Chu Hải.

Trên tay cầm lấy công văn Âm Sai giao cho mình, trên đó viết thân phận lai lịch của bà ngoại mình, này là bằng chứng nhập âm để sau này bà ngoại có thể đi vào âm phủ, phía trên có con dấu của thổ địa ở nơi bà ngoại được sinh ra cộng thêm con dấu của thổ địa ở thủ đô nơi bà ngoại đang ở, ghi lại những chuyện chủ yếu mà bà ngoại mình đã trải qua khi còn sống.

Sau khi cất kỹ công văn, bóng dáng Phương Minh cũng bắt đầu biến mất tại chỗ, mà theo bóng dáng Phương Minh biến mất, cát vàng đầy trời cũng bắt đầu biến mất không thấy gì nữa, nhà gỗ cũng chậm rãi tan rã, đến sau này hóa thành mấy hạt bùn đất.

Bên ngoài phòng giải phẫu!

"Bộ trưởng Lăng, đã hơn một giờ trôi qua."

Triệu Minh cùng những thầy thuốc kia cũng không hề rời đi, mà đứng cùng mấy người nhà họ Lăng trong hành lang, nhưng mà hơn một giờ trôi qua, trong phòng giải phẫu vẫn không có động tĩnh, điều này càng khiến hắn xác định chẳng qua người trẻ tuổi kia chỉ đang cố làm ra vẻ huyền bí.

Lúc này Lăng Mộ Chính cũng có chút do dự, cho dù có tín nhiệm em gái mình nhiều hơn nữa, nhưng hơn một giờ trôi qua

vẫn không có chút động tĩnh, thực sự khiến người có chút nghi ngờ.

"Anh cả, anh hai, chị, mẹ thế nào rồi ạ?"

Ngay khi Lăng Mộ Chính do dự, cửa thang máy mở ra, Lăng Cương vội vội vàng vàng đi tới, vẻ mặt vội vàng hỏi, chẳng qua đồng thời hắn cũng nhìn thấy đám bác sĩ Triệu Mẫn đang đứng ở cửa phòng giải phẫu, càng thêm nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ, sao mấy bác sĩ lại ra ngoài?"

"Cậu Lăng, chúng tôi là bị người khác đuổi ra ngoài."

Vẻ mặt Triệu Minh vô cùng bất đắc dĩ, Lăng Cương sửng sốt một chút, lập tức nhìn về phía anh cả nhà mình, hỏi: "Anh cả, đây là có chuyện gì?"

"Mấy người bác sĩ Triệu không còn cách nào, cho nên bây giờ là một hậu bối… Mà em gái tin tưởng đang ở bên trong."

"Hậu bối?"

Lăng Cương càng thêm nghi ngờ, ngay cả những bác sĩ này cũng không có cách nào, một hậu bối thì có thể có biện pháp nào chứ? Đây không phải là làm bậy quấy rối sao?

"Bộ trưởng Lăng, thứ cho tôi nói thẳng, tiếp tục trì hoãn tiếp như vậy không có ý nghĩa gì, hơn nữa một mình người trẻ tuổi kia đợi ở trong phòng giải phẫu, cũng không biết có tạo thành tổn hại gì với bà cụ hay không."

Triệu Minh đưa mắt nhìn hướng Lăng Mộ Chính, mà Lăng Cương nghe nói như thế cũng cảm thấy có đạo lý, hắn không biết người đã đi vào là ai, nhưng mà nghe được là một người trẻ tuổi, trong lòng liền có chút bất mãn, như thế nào đi nữa cũng phải để một người đi vào xem sao chứ.

Nghĩ tới đây, Lăng Cương trực tiếp đi về phía cửa phòng giải phẫu, tính cách của hắn vốn là tương đối hấp tấp, Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh muốn ngăn cản cũng không kịp.

Chẳng qua ngay khi tay Lăng Cương gần chạm đến cửa phòng giải phẫu, cửa phòng giải phẩu đột nhiên mở ra, một bóng người vừa lúc xuất hiện ở trước mặt Lăng Cương.

Khi nhìn thấy bóng người này, Lăng Cương đầu tiên là bị sợ lui về phía sau hai bước, mà khi hắn nhìn rõ ràng gương mặt trước mắt này, sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt, lại một lần nữa lui về phía sau bảy tám bước, môi run rẩy tới không nói được một lời nào.

Sao tên sát tinh này lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng Lăng Cương, Phương Minh giống hệt với sát tinh!

Ban đầu ở tứ hợp viện nhà họ Dương, hắn nhận được mệnh lệnh của cấp trên buộc phải ra ngoài, sau đó lại nhận được mệnh lệnh của cấp trên, muốn hắn dẫn theo mấy người cấp dưới làm việc tương đối nghiêm cẩn đi vào, ngay từ đầu hắn vẫn không rõ vì sao cấp trên lại đưa ra yêu cầu như vậy, mà sau khi hắn đi vào tứ hợp viện, liền biết rõ vì sao cấp trên lại có mệnh lệnh như vậy.

Toàn bộ tứ hợp viện, thi thể đầy đất, tất cả người nhà họ Dương đều đã chết, mỗi một viên gạch trên mặt đất đều thấm đẫm máu tươi, loại tràng diện máu tanh này, cho dù là hắn đều cảm thấy tay chân lạnh như băng, toàn người đều run rẩy.

Lại nhìn mấy người thuộc hạ kia của mình, đồng dạng cũng không tốt hơn chỗ nào, hơi run run đứng trơ ra ở nơi đó.

Bọn họ đã từng nổ súng, cũng đã gặp người chết, nhưng chưa lần nào gặp được nhiều người chết như vậy, cảnh tượng giống trước mắt này chỉ có trên chiến trường mới có thể gặp được,

nhưng thủ đô là địa phương nào? Quanh năm suốt tháng ngay cả án mạng cũng rất ít khi phát sinh.

Nếu như lúc trước chưa từng tới đây, Lăng Cương còn sẽ cảm thấy có thể là một đám người khác liều mạng với đám người nhà họ Dương, nhưng hắn rõ ràng tình huống bên trong tứ hợp viện, toàn bộ tứ hợp viện ngoại trừ người nhà họ Dương, cũng chỉ có một người trẻ tuổi đó, nói cách khác một mình người trẻ tuổi kia đã tiêu diệt tất cả mọi người nhà họ Dương, kể cả đội cảnh vệ có được vũ khí nhà họ Dương.

Dù cho sau đó hắn còn tìm được một cô gái trong thiên viện của tứ hợp viện, nhưng tinh thần của cô gái này lại có chút thất thường, ngay cả súng mà cũng cầm không vững, lại làm sao có thể giết chết người nhà họ Dương.

Một người có thể đơn độc tiêu diệt toàn bộ người của nhà họ Dương, hơn nữa còn có thể khiến cho phía trên vì thế buông bỏ nhà họ Dương, người như vậy ở trong lòng Lăng Cương chính là tồn tại như sát tinh, trêu chọc phải người này sẽ mang tới tai ương diệt tộc.

Dù cho trong chuyện này cấp trên đã đưa xuống hợp đồng bảo mật, nhưng Lăng Cương vẫn quyết định vẽ tướng mạo của sát tinh đó ra, sau đó cho mấy thằng ranh trong tộc nhìn xem, để cho bọn nó đừng trêu chọc đến vị sát tinh này, ngộ nhỡ chọc tới người này, vậy cũng không nên chuyển ra khỏi nhà họ Lăng, tự cầu phúc là tốt rồi.

Chỉ có điều bởi vì gần đây khu trực thuộc vừa vặn có một vụ án, cho nên mới khiến hắn phải dời chuyện này lại trước, nhưng tướng mạo của Phương Minh vẫn còn mới mẻ trong ký ức của hắn, hiện tại lại đột nhiên nhìn thấy, không bị hù tới hét lên thành tiếng cũng đã là rất tốt.

"Người đã tỉnh."

Phương Minh cũng nhìn thấy Lăng Cương, thấy vẻ mặt hoảng sợ như thể nhìn thấy ma quỷ của Lăng Cương, khóe miệng của cậu cũng co quắp một cái, chẳng qua ngay sau đó cậu liền đưa mắt nhìn về phía Lăng Mộ Mai bên kia, khi thấy ánh mắt mong đợi của Lăng Mộ Mai, có chút mất tự nhiên quay đầu, từ tốn nói.

"Không thể nào!"

Phương Minh vừa nói ra lời này, người phản ứng lại đầu tiên không phải người nhà họ Lăng, mà là bác sĩ mổ chính Triệu Minh.

Chương 726: Hắn là cháu ngoại trai của tôi?

Một người già rõ ràng đã được y học phán tử vong, làm sao có thể sẽ tỉnh lại? Đây khác gì với việc hủy diệt thế giới quan y học nhiều năm của hắn, cho nên hắn tuyệt đối không tin tưởng, theo bản năng liền kinh hô lên một câu như thế.

Chẳng qua sau khi tiếng nói phát ra, cảm thụ được ánh mắt phẫn nộ của mấy người trẻ tuổi nhà họ Lăng kia, còn có ánh mắt Lăng Mộ Chính lạnh lùng quét tới, mồ hôi lạnh trên mặt Triệu Minh rơi xuống như mưa.

Lời của bản thân mình có nghĩa khác, nhất định bộ trưởng Lăng đã cho rằng mình không muốn nhìn thấy bà cụ Lăng tỉnh lại.

"Bộ trưởng Lăng, tôi không có ý đó, nhưng mà... Nhưng mà này..."

Lắp ba lắp bắp, trong thoáng chốc Triệu Minh cũng không biết nên giải thích thế nào, dường như giải thích thế nào cũng đều có hiềm nghi đắc tội nhà họ Lăng.

"Có phải thật vậy hay không, ông vào xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Phương Minh thản nhiên nhìn Triệu Minh, đối với Triệu Minh cậu ngược lại không có ác cảm gì, đây là một bác sĩ có tự tin với kỹ thuật của mình, đồng thời có thế giới quan y học kiên định, chỉ là quá tự tin đối với lĩnh vực chuyên nghiệp của mình, tự tin tới có chút cố chấp.

Cho nên lời của Phương Minh coi như đã giúp hắn giải vây, mà người nhà họ Lăng nghe được lời của Phương Minh cũng kịp phản ứng, lập tức một đám người như ong vỡ tổ đi về phía phòng giải phẫu.

Đương nhiên, dẫn đầu đi ở phía trước vẫn là mấy anh em Lăng Mộ Chính, mặc dù Lăng Mộ Mai rất muốn nói chuyện với Phương Minh, nhưng lúc này bởi vì trong lòng lo lắng cho mẹ mình, lại thêm trong lúc nhất thời cũng không biết nói với Phương Minh cái gì mới tốt, do đó cũng theo mấy anh em đi vào phòng giải phẫu trước.

Người nhà họ Lăng đều đi vào phòng giải phẫu, nhưng Phương Minh không tiếp tục đợi ở bên ngoài phòng giải phẫu, nếu biết cụ ấy đã không gặp phải nguy hiểm tính mạng, cậu quyết định rời đi trước, bởi vì cậu cũng không biết phải làm sao mới có thể đối mặt với chính người mẹ ruột này của mình.

Trong phòng giải phẫu, bà cụ nằm ở trên giường bệnh, hai mắt mở ra, mà giờ khắc này trên những dụng cụ kia biểu hiện ra số liệu tốt đẹp, điều này làm cho Triệu Minh còn có những bác sĩ khác đi theo vào đều lộ ra biểu tình không thể tin.

Rõ ràng là người đã được phương diện y học tuyên bố tử vong, vì sao lại có thể đột nhiên tỉnh lại? Lẽ nào người trẻ tuổi kia thật sự có y thuật siêu phàm tới mức có thể cải tử hồi sanh?

Nhưng nhiều năm y học giáo dục khiến cho đám người Triệu Minh hiểu rõ trong lòng, y thuật siêu phàm cải tử hồi sanh kia căn bản không hề tồn tại, giống thần y Hoa Đà cùng Biển Thước thời cổ đại, trên thực tế nếu như luận y thuật, căn bản hai người đó còn không bằng bọn họ, chỉ có điều lúc kia trình độ chữa bệnh thấp, lại thêm cổ nhân khuyếch đại quá mà thôi.

"Chẳng lẽ thật sự có thần y tồn tại?"

Triệu Minh nỉ non tự nói, chẳng qua lập tức hắn lại đưa mắt nhìn về phía camera giám sát của phòng giải phẫu, dựa theo quy định của bệnh viện, trong phòng giải phẫu của bọn họ đều có lắp camera giám sát, làm như vậy để phòng ngộ nhỡ việc phẫu thuật có vấn đề, người nhà bệnh nhân có dị nghị có thể tìm tới ban ngành liên quan xin lấy nội dung camera đến tiến hành trọng tài.

Cho nên chuyện Triệu Minh muốn làm nhất lúc này chính là xem video ở camera giám sát, hắn muốn biết rốt cuộc người trẻ tuổi kia đã dùng thủ đoạn gì, khiến cho một người đã được phán tử vong trên phương diện y học sống lại.

Chẳng qua, Triệu Minh đã định trước phải thất vọng, bởi vì sau khi Phương Minh đi đến phòng giải phẫu đã che giấu video camera giám sát, hơn nữa bởi vì từ trường hỗn loạn, trong camera giám sát chỉ biểu hiện một mảnh hoa tuyết trắng xóa.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Lăng Mộ Mai là người đầu tiên đi đến trước mặt bà cụ, tuy rằng khuôn mặt mẹ mình tái nhợt nhưng vẫn còn có chút huyết sắc, trong lòng rốt cục cũng hơi ổn định hơn một chút.

"Tiểu Mai, mẹ... Mẹ không sao."

Khi bà cụ nói chuyện vẫn còn có chút gian nan, nhưng tròng mắt lại xoay tròn nhìn bốn xung quanh, hỏi: "Vậy... Đứa nhỏ đã cứu mẹ đâu?"

Mặc dù đã bị tuyên cáo tử vong, thế nhưng ngay khoảnh khắc khi sống lại này, bà cụ đã biết là ai cứu mình, bởi vì hồn phách của bà không hề tiêu tán, vẫn tận mắt nhìn thấy tất cả những chuyện này.

"Là Phương Minh, là Phương Minh đã cứu mẹ." Lăng Mộ Mai vội vã đáp.

"Đứa nhỏ kia tên là Phương Minh sao, cậu ấy ở đâu?"

Bà cụ muốn gặp ân nhân cứu mạng của mình, mà lúc này Lăng Mộ Mai mới phát hiện, Phương Minh cũng không ở trong phòng giải phẫu, Lăng Sở Sở thấy vậy, lúc này cũng vội vã chạy ra bên ngoài phòng giải phẫu, chẳng qua rất nhanh liền chạy trở về, có chút lo lắng liếc nhìn cô mình sau đó mới lên tiếng: "Phương Minh không ở bên ngoài, hẳn là đã rời khỏi."

"Rời khỏi? Cậu ấy là ân nhân cứu mạng của mẹ, cũng chính là ân nhân cứu mạng của nhà họ Lăng chúng ta, sao mấy con có thể để người ta rời khỏi đây?"

Trên mặt bà cụ có vẻ bất mãn, Lăng Mộ Mai vừa muốn mở miệng giải thích, Lăng Mộ Chính đã nói trước một bước: "Bác sĩ Triệu, lần này khổ cực cho mọi người, phiền phức bác sĩ Triệu đi trước giúp mẹ tôi thực hiện một số thủ tục nằm viện."

Nghe được lời của Lăng Mộ Chính, làm sao Triệu Minh có thể không rõ, người ta đây là đang muốn đuổi hắn rời khỏi, rất hiển nhiên kế tiếp là chuyện nội bộ của nhà họ Lăng, mấy người ngoài bọn họ ở đây, có những lời người ta khó mà nói ra được.

"Bộ trưởng Lăng, vậy tôi ra ngoài đi làm thủ tục nhập viện cho bà cụ."

Triệu Minh gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho trợ lý mình còn có mấy bác sĩ khác, dẫn theo mọi người rời khỏi phòng giải phẫu.

"Sở Sở, bà nội con cần phải tĩnh dưỡng, các con cũng đi ra ngoài trước đi, nhiều người như vậy ở chỗ này không tốt, đợi khi bà nội tới phòng bệnh, các con lại tới thăm bà nội tiếp."

"Vâng ạ."

Lăng Sở Sở gật đầu, kỳ thực trong lòng cô ấy đoán được hẳn bác cả nhà mình muốn nói gì đó với bà nội, nhất định là có quan

hệ với Phương Minh, mà hắn là chuyện này còn dính đến bí mật giữa các trưởng bối, nhất là cô mình, những hậu bối như cô ấy này quả thật không thích hợp tiếp tục ở lại.

Trong đời thứ ba nhà họ Lăng, Lăng Sở Sở được xem như là chị cả, hơn nữa Lăng Mộ Chính đã mở miệng, những người trẻ tuổi nhà họ Lăng kia cũng đành phải theo chị cả ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng bệnh.

"Thế nào? Thân phận của người trẻ tuổi kia có chỗ nào đặc thù sao?"

Bà cụ đã trải qua rất nhiều sóng gió, con trai mình để tất cả hậu bối cùng bác sĩ đều đi ra ngoài, vậy đã nói rõ chuyện về người trẻ tuổi kia, không muốn bị bọn hậu bối biết rõ.

"Mẹ, hãy để cho em gái nói cho mẹ biết đi."

Ánh mắt Lăng Mộ Chính nhìn về phía Lăng Mộ Mai, mà Lăng Cương nghe nói như thế cũng rất hiếu kì, tại sao tên sát tinh kia lại xuất hiện ở trong phòng giải phẫu? Nghe thấy anh cả nhà mình nói lời này, dường như sát tinh đó có quen biết chị ba?

"Mẹ, Phương Minh là con trai mà năm đó con đã thất lạc." Lúc này Lăng Mộ Mai cũng không che giấu, nói thẳng sự thực ra.

"Con nói người trẻ tuổi đã cứu mệnh mẹ kia là cháu ngoại của mẹ?"

"ĐM, hắn là cháu ngoại trai của em?"

Giọng nói của bà cụ cùng Lăng Cương đồng thời vang lên, mà người sau còn kích động hơn cả người trước, chẳng qua khi thấy anh cùng chị mình quăng tới ánh mắt nghi ngờ, hắn lại không cách nào giải thích, dù sao chuyện nhà họ Dương kia cũng là cấp bậc tuyệt mật, hắn không thể nói ra được.

"Lão Yêu, ngạc nhiên cái gì?"

Bà cụ có chút bất mãn đối với khả năng tu dưỡng tính tình của đứa con này, chẳng qua lập tức trên gương mặt già nua của chính bà cũng lộ ra dáng tươi cười kích động, "Mẹ đã cảm thấy người trẻ tuổi kia nhìn rất thân thiết, thì ra là cháu ngoại của mẹ, trách không được, trách không được."

"Mẹ, tạm thời mẹ đừng quá kích động." Lăng Mộ Sơn thấy tâm tình của mẹ mình có chút kích động, vội vã khuyên can, người già ở cái tuổi này, sợ nhất chính là tâm tình kích động.

"Mẹ có thể không kích động sao? Cháu ngoại trai duy nhất của mẹ nay đã tìm về được, hơn nữa còn đã cứu cái mạng nhỏ của bà già này, các con nhanh chóng gọi cháu ngoại của mẹ qua đây, mẹ muốn nhìn cháu ngoại của mẹ thật kỹ..."

Nghe thấy những lời mẹ mình nói, trên mặt Lăng Mộ Mai lộ ra vẻ mất mát, tuy rằng có thể tìm được con trai mình, nhưng hiện nay hiển nhiên con trai mình không muốn nhận mình, bằng không cũng sẽ không bỏ đi ngay lúc này.

"Mẹ, hiện tại em gái còn chưa nhận thân với Phương Minh, vấn đề này không thể nóng vội." Lăng Mộ Chính thấy vẻ mất mát trên mặt em gái mình, mở miệng nói.

"A!"

Bà cụ cũng đã nhận ra biểu tình trên mặt con gái mình, nặng nề thở dài thở một hơi, sau đó mắng: "Đều do lão già kia làm chuyện tốt!"

Chương 727: Gặp lại Lăng Huyên Huyên

Buổi tối, sau khi rời khỏi bệnh viện, một mình Phương Minh đi lại lung tung không có mục đích trên đường phố, thật ra hiện tại trong lòng cậu rất loạn.

Lúc nãy khi còn ở bệnh viện, dưới sự xúc động cậu đã nói ra mấy lời kia, biểu lộ bản thân đã biết mẹ ruột của mình là ai, cho nên hiện tại Phương Minh cũng không biết đợi khi bà hoặc là Lăng Sở Sở gọi điện thoại cho mình, rốt cuộc mình có nên nghe hay không, nhấn nút nghe rồi sau đó nên nói cái gì?

Cứ như vậy một đường đi lại lung tung không có mục đích, Phương Minh phát hiện cuối cùng dĩ nhiên mình lại đi tới trước cửa một KTV, một KTV được trang trí hoa lệ huy hoàng, mà tất cả xe dừng ở trước cửa cũng đều là xe sang trọng.

Lúc này ở cửa KTV có không ít người đàn ông bụng phệ ôm những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi vào, cũng có không ít cô gái trẻ tuổi ăn mặc khêu gợi đứng ở cửa, tươi cười như gió xuân nghênh đón khách nam vào cửa.

"Chàng trai trẻ, rất ước ao đúng không? Đáng tiếc loại địa phương này người bình thường không thể tiêu phí nổi, đi vào tiêu phí một lần, tối thiểu cũng phải tốn năm ba ngàn, nếu chỉ là người bình thường đó có thể là cả một tháng lương."

Bảo vệ giữ cửa KTV thấy Phương Minh nhìn cửa lớn, còn tưởng rằng Phương Minh hâm mộ khách hàng đi vào, ở một bên nói.

"Cậu xem một chút những người đàn ông đi vào trong kia, hoặc là tự mình ôm theo mỹ nữ, hoặc chính là đi vào tìm mỹ nữ, người trẻ tuổi như cậu vẫn nên nỗ lực phấn đấu, tranh thủ mười mấy năm sau cũng có thể vào loại địa phương này tiêu phí."

Nghe thấy những lời chú bảo vệ nói, Phương Minh cười cười thu hồi ánh mắt, xa hoa truỵ lạc vốn chính là tiết tấu ban đêm ở loại thành phố lớn như thế này, lập tức liền chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng qua lúc này ở cửa KTV lại có một cô gái từ bên trong chạy ra, trên người mặc một bộ váy bó sát mông, mang giày cao gót bước chân hốt hoảng chạy ra cửa chính, mà sau khi cô gái chạy ra, có mấy người thanh niên cũng theo chân chạy ra, muốn bắt cô gái kia lại.

"Các người buông tôi ra, tôi muốn rời đi."

"Tiểu Huyên, nhanh chóng theo chúng tôi đi vào."

Hai người thanh niên nắm kéo cô gái, đồng thời còn có một người phụ nữ hơi lớn tuổi hơn một chút cũng ở một bên khuyên bảo, thoạt nhìn mấy người ngược lại có quen biết lẫn nhau, mà mấy bảo vệ cũng không đi lên hỏi, bởi vì cảnh tượng như vậy bọn họ đã thấy nhiều lắm.

Xã hội này không hề thiện lương như tưởng tượng, nhất là đối với cái ngành này của bọn hắn, gặp rất nhiều người phụ nữ đơn thuần bị bạn bè đưa đến nơi đây, có lẽ chỉ thật sự cho rằng đến ca hát một chút, nhưng cuối cùng phần lớn đều bị thực tế cùng tiền bạc đánh bại.

"Chị Vương, em không đi vào với chị đâu, yêu cầu của bọn họ rất quá đáng, em không làm được."

"Tiểu Huyên, tổng giám đốc Vương rất có thế lực ở thủ đô,

nếu như em đắc tội với tổng giám đốc Vương, đừng mong có thể tiếp tục lăn lộn trong nghề này nữa. Em đừng quên mục đích em tới thủ đô, không phải chỉ là hát nhảy một bài cùng tổng giám đốc Vương sao? Có cái gì ghê gớm đâu chứ, bao nhiêu phụ nữ muốn có được cơ hội này mà không có."

"Vậy liền đem cơ hội này cho mấy cô gái kia đi, em không thèm." Cô gái vẫn lắc đầu như cũ, vẻ mặt kiên quyết.

"Lăng Huyên Huyên, đừng quên cô đã ký hợp đồng với công ty, hoạt động công ty sắp xếp cho cô cô đều không thể cự tuyệt, nếu không thì xem như là trái với điều ước, phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng."

"Nhưng đây căn bản cũng không phải là hoạt động bình thường."

"Sao không phải? Hoạt động thương vụ kéo gần cảm tình với khách hàng, tham gia bữa tiệc cùng hát với người ta… Cũng đều có trong hợp đồng, Lăng Huyên Huyên, chị cho cô biết, nếu hôm nay cô không đi vào cũng có thể, vậy thì nộp phí bồi thường vi phạm hợp đồng đi, mười vạn."

Vẻ mặt người phụ nữ tên chị Vương lạnh lùng nhìn Lăng Huyên Huyên, loại bé gái này chị ta đã thấy nhiều rồi, cũng biết nên đối phó như thế nào, đầu tiên là dùng tiền bạc áp bách, chờ đến sau này bọn họ thấy được năng lượng của đồng tiền, dĩ nhiên sẽ biết nên làm như thế nào.

Chị Vương vốn chính là người trà trộn ở dạ tràng (1), nhưng sau này lớn tuổi, khi dạ tràng không còn hợp với chị ta nữa, liền chuyển làm mama, ngay từ đầu chỉ thu hút một số bé gái có chút tư sắc lại không có trình độ văn hóa cao.

(1) Dạ tràng: địa điểm giải trí, thư giãn vào ban đêm, bao gồm các quán bar, KTV, vũ trường, câu lạc bộ đêm...

Nhưng sau đó chị ta phát hiện người có tiền chân chính căn bản chướng mắt loại con gái này, những người có tiền kia không chú ý tới tiền, đối với cô gái, ngoại trừ tướng mạo bọn họ còn có yêu cầu văn hóa cực cao.

Vì vậy chị ta liền liên hợp với tình nhân sáng lập một công ty văn hóa và truyền thông, sau đó tiến hành đóng gói những cô gái này, đóng gói thành cái gọi là người mẫu, đến lúc đó mang ra ngoài chạy sô giá cả cũng là nước lên thì thuyền lên.

Thật không ngờ là công việc này quá có lời, mấy cô gái trước khi tới tay chị ta, bình thường cũng chỉ có trị giá chừng một ngàn, nhưng từ bị đóng gói thành người mẫu, lại chụp thêm vài bức ảnh quảng cáo, tham gia vài hoạt động, giá cả liền đạt đến ba nghìn.

Đàn ông mà, đa số không phải đều muốn là một thân phận cao sao?

Sau khi nếm được ngon ngọt, chị Vương không định dừng lại như vậy, bởi vì người dưới tay chị ta toàn là những cô gái có trình độ văn hóa không cao, lúc nói chuyện khó tránh khỏi có chút thô lỗ, hơn nữa không có loại khí chất người mẫu kia, người có tiền chân chính vẫn chướng mắt.

Vì vậy trong lòng chị Vương nổi lên một ý niệm khác trong đầu, chị ta lợi dụng danh nghĩa công ty thông báo tuyển dụng một số cô gái trẻ tuổi muốn trở thành minh tinh, đều phải có tướng mạo thượng đẳng, trình độ học vấn cũng từ đại học trở lên.

Đầu năm nay, không thiếu cô gái có giấc mộng minh tinh trong lòng, coi như không có giấc mộng thành minh tinh cũng có huyễn tưởng về tổng giám đốc bá đạo cùng cô bé lọ lem, huống chi ở trong lòng rất nhiều nữ sinh đều không cho rằng mình là cô bé lọ lem, chỉ cho rằng mình là công chúa bạch tuyết chưa được khai quật mà thôi.

Vì có thể tuyển được người, chị Vương bắt đầu liên hệ cùng giới phim ảnh, đưa mấy cô em xinh đẹp trên tay mình cho những đạo diễn cùng người làm phim kia, đương nhiên cũng không phải đạo diễn nổi tiếng gì, chỉ là mấy đạo diễn không có tên tuổi chuyên quay một chút quảng cáo, hay mấy bộ phim không tiếng tăm trên mạng mà thôi, cuối cùng đổi được cơ hội làm diễn viên cho mấy cô gái trẻ tuổi.

Tiếp theo cầm ảnh chụp của những đoàn làm phim này xem như tuyên truyền, mà rất nhiều cô gái đều chỉ mới ra xã hội, còn tưởng rằng công ty này có bối cảnh mạnh mẽ lắm, nhất là chị Vương còn cố ý đi cọ đủ loại hoạt động trong giới điện ảnh, chụp ảnh chung với mấy đạo diễn minh tinh nổi danh, treo trên tường công ty, càng khiến những cô gái được mời tới đây lâm vào ảo giác.

Đợi khi buộc những cô gái này ký hợp đồng xong, sau đó chị Vương liền sẽ bắt đầu chậm rãi lộ ra răng nanh, dẫn theo mấy cô gái đi gặp khách hàng, ngay từ đầu những cô gái này cũng sẽ chống cự, nhưng đầu năm nay những cô gái còn có giấc mộng thành minh tinh, phần lớn đều là loại người hết ăn lại nằm, ở dưới sự mê hoặc của tiền bạc cuối cùng cũng từ từ luân hãm, đã trở thành cây rụng tiền trong tay chị Vương.

Đương nhiên, cũng có người quyết không thỏa hiệp, cũng tỷ như Lăng Huyên Huyên loại người này, chẳng qua chị Vương cũng có vô số biện pháp để đối phó với loại người như vậy, mười vạn phí bồi thường vi phạm hợp đồng, đến lúc đó lại để cho tình nhân của mình tìm mấy tên côn đồ đe dọa một chút, dưới sự sợ hãi còn lo mấy cô gái nhỏ này còn không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao?

Giống buổi gặp mặt ngày hôm nay, chính là do chị Vương tổ chức, chị ta đưa hết mấy cô gái dưới tay đi chụp ảnh chân dung, sau đó tạo thành một danh sách, cầm phần danh sách này đi tìm

kim chủ có tiền, mà tổng giám đốc Vương ở bên trong chính là một trong những kim chủ lớn.

Có thể nói những cô gái dưới tay chị ta có hơn phân nữa đều bị tổng giám đốc Vương này nhúng chàm, chẳng qua tổng giám đốc Vương ra tay phóng khoáng, mỗi lần đều đưa hơn vạn, còn lần này, ngay khi tổng giám đốc Vương vừa nhìn thấy ảnh đã coi trọng Lăng Huyên Huyên, trực tiếp định giá năm vạn, mà sau khi nhìn thấy bản thân Lăng Huyên Huyên lúc trước, càng là tăng giá tới mười vạn.

Mười vạn, đây là số tiền tổng giám đốc Vương cho chị ta, về phần sau khi tổng giám đốc Vương có được Lăng Huyên Huyên, có thể cho Lăng Huyên Huyên thêm tiền hay không, vậy thì không liên quan gì tới chị ta, dù sao thì một trăm ngàn này nhất định chị ta phải lấy được.

"Chị Vương, chị quá vô sỉ!"

Lúc này làm sao Lăng Huyên Huyên không biết bản thân mình đã rơi vào bẫy rồi kia chứ, tức giận tới nước mắt đều sắp rơi xuống, chẳng qua chị Vương lại nở nụ cười lạnh tràn ngập khinh bỉ nói: "Giả trang thanh cao cái gì, đừng cho là tôi không biết, cô đã từng làm ở mấy dạ tràng này, hiện tại còn muốn tẩy trắng? Nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa, chỉ cần hầu hạ tổng giám đốc Vương thật tốt, khiến ông ấy dùng tiền đầu tư một bộ phim cho em, vậy em có thể làm nữ chính rồi, tới lúc đó không phải em cũng có thể đạt được mục tiêu mình muốn sao?"

"Chị đừng vọng tưởng, em sẽ không đáp ứng, cùng lắm thì em bồi thường mười vạn đó cho chị."

"Được, chỉ cần em lấy ra mười vạn, chị sẽ để em rời khỏi đây ngay lập tức."

Lăng Huyên Huyên trầm mặc, trên người cô ấy nào có mười

vạn, toàn bộ tiền gởi ngân hàng cũng chỉ có gần một vạn, sở dĩ trước đây chọn nhậm chức trong công ty của chị Vương, ngoại trừ bởi vì chính mình vốn thích đóng phim, còn có một nguyên nhân khác chính là ở đây có bao ăn ở.

Vẻ mặt chị Vương tràn đầy tự tin, như kiểu chị ta đã ăn chắc Lăng Huyên Huyên rồi, chị ta đã điều tra Lăng Huyên Huyên rõ rõ ràng ràng từ trước, vừa tới phương Bắc làm việc, hơn nữa còn ở tại ký túc xá, vậy đã nói rõ một điểm, cô ấy không có bạn bè ở thủ đô, cô gái như vậy là dễ bắt chẹt nhất đấy, hiện tại hỏa hầu đã không sai biệt lắm, lại nói thêm vài lời mềm mỏng, khiến cô bé này tìm một bậc thang để đi xuống, liền xấp xỉ thành công.

"Mười vạn sao? Chỉ sợ chị không dám lấy."

Ngay khi chị Vương chuẩn bị mở miệng nói mấy lời mềm mỏng, một âm thanh lạnh như băng lại vang lên, nghe được thanh âm này, Lăng Huyên Huyên cùng chị Vương đồng thời nhìn về phương hướng nơi âm thanh phát ra.

"Là cậu?"

Trên mặt Lăng Huyên Huyên đầu tiên là lộ ra vẻ suy tư, chẳng qua rất nhanh liền nhớ ra được, nam thanh niên trước mắt này không phải là người khách hàng kỳ quái một năm trước cô ấy gặp được ở quán bar sao? Không nghĩ tới một năm sau, vậy mà có thể gặp lại ở thủ đô.

Phương Minh thấy Lăng Huyên Huyên nhớ ra được mình, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, cậu cũng không nghĩ tới ở thủ đô lại vẫn sẽ gặp phải cô bé này, trước đây vì trốn tránh nhà họ Mục mà trốn vào trong quán bar gọi người bồi rượu, cuối cùng trợ giúp cậu tránh được nhà họ Mục đuổi bắt.

Lúc trước, trước khi mình rời khỏi, vì báo đáp cô ấy đã cố ý đã nói với cô ấy, nếu như có cần trợ giúp gì, có thể đến tập đoàn

Nghiễm Niên tìm mẹ của mình, chẳng qua bây giờ xem ra, hẳn là cô bé này chưa từng đến tập đoàn Nghiễm Niên.

"Nha, tên thổ hào từ đâu tới? Nếu các người đã quen biết nhau, vậy cậu liền trả thù lao thay cô ấy đi, mới vừa rồi không phải cậu nói sợ tôi không dám thu sao? Chỉ cần cậu dám lấy ra, bà đây liền dám thu."

Ánh mắt chị Vương đánh giá Phương Minh một hồi mới mở miệng, chị ta tự nhận nhãn lực của mình rất lợi hại, liếc qua vài lần liền gần như có thể đoán được một người đàn ông có tiền hay không, đây là bản lĩnh rèn luyện được sau nhiều năm lăn lộn ở dạ tràng.

Người trẻ tuổi trước mặt kia chỉ ăn mặc bình thường, quan trọng nhất là nếu quả thật cậu ta là kẻ có tiền, hơn nữa lại còn quen biết Lăng Huyên Huyên, dựa vào tư sắc của Lăng Huyên Huyên hẳn cậu ta đã sớm nên theo đuổi Lăng Huyên Huyên, tuyệt đối không thể nào có người như vậy tồn tại mà chị ta không biết.

Hai người thanh niên theo chị Vương đi ra lúc này cũng trừng mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, hai người này là hai tên lưu manh do chị Vương tìm đến, ngoại trừ dùng để đánh đập đe dọa mấy cô gái trong công ty, đồng thời cũng đưa tới làm bảo kê đề phòng có một số kẻ ăn xong không trả tiền.

Chương 728: Dưới hoàng thành không có hủ bại (1)

"Chị Vương, chị không nên nói lung tung, mười vạn này chính em sẽ trả lại cho chị."

Nghe được chị Vương muốn bắt Phương Minh trả tiền, Lăng Huyên Huyên lập tức mở miệng cắt đứt, cô ấy và đối phương căn bản không hề giao tình sâu đậm, làm sao có thể làm cho đối phương trả mười vạn này thay mình, tuy rằng cô ấy cũng biết hẳn đối phương là người rất có tiền, ban đầu ở quán bar vừa tiêu chính là hơn mấy ngàn.

Nhưng lập tức Lăng Huyên Huyên cũng nghĩ đến trước đây đối phương bị người đuổi bắt, hơn nữa nhìn quần áo cậu đang mặc trên người lúc này có chút nếp nhăn, hẳn cậu cũng là người lưu lạc đất khách, cuộc sống hằng ngày cũng không dễ dàng gì, mà sở dĩ cậu nói những lời vừa rồi, đều chỉ là vì có ý tốt muốn giúp mình.

"Tôi không quan tâm trong số các người ai mới là người trả tôi, nói chung nếu muốn đưa người đi thì phải đưa tiền, bằng không cô hãy ngoan ngoãn đi vào hát hò nhảy múa với tổng giám đốc Vương cho tôi."

Chị Vương khoanh tay, cười lạnh nhìn Lăng Huyên Huyên cùng Phương Minh, từ khẩu âm chị ta có thể nghe ra được Phương Minh cũng không phải người ở thủ đô, hai người trẻ tuổi tới phương Bắc phiêu bạt, căn bản chị ta sẽ không đặt vào mắt, dù sao ở vùng này, chị Vương là chị ta đã lăn lộn được vài chục năm, coi như là nhân vật có số má, hắc bạch hai nhà đều có người quen.

Phương Minh nhíu mày lại, đối với khiêu khích của người bình thường thực sự cậu không thể nhấc lên nổi một chút hứng thú, cái này cũng giống như chơi game vậy, đã là người chơi cao cấp ở bản đồ cao cấp, lại về thôn tân thủ đánh BOSS thôn tân thủ, đương nhiên sẽ không có một chút cảm giác thành tựu.

Đối phó dạng người như người trước mắt, dưới cái nhìn của Phương Minh vấn đề này giao cho Trần Trạch tới xử lý là được rồi, chẳng qua đúng lúc này, cách đó không xa lại có mấy cảnh sát đi tới, bởi vì có người vừa đi ngang qua nơi này thấy bên này xảy ra tranh chấp, vì thế mới báo cho cảnh sát.

Thủ đô là mảnh đất dưới chân thiên tử, có thể nói cảnh sát tuần tra rất thường xuyên, nhất là ở những dạ tràng, nơi dễ dàng nhất nảy sinh tai nạn ẩu đả đánh nhau nhất này, càng là đoạn đường tuần tra quan trọng của đám cảnh sát, cho nên mấy vị cảnh sát gần như rất nhanh đã chạy đến.

"Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?"

Thấy cảnh sát đi tới, trên mặt chị Vương có vẻ kinh ngạc, bởi vì trong số mấy người cảnh sát này một người chị ta quen biết, không lâu trước người cảnh sát đó còn ngồi uống rượu với chị ta, vào lúc đêm xuống chị ta còn sắp xếp một cô gái dưới cờ qua đêm với cảnh sát này.

Sở dĩ làm như vậy, đó là bởi vì chị Vương biết đạo lý quan huyện không bằng hiện quản (1), cô ấy dựa vào hợp đồng đe dọa những cô gái kia, có chút cô gái chọn báo cảnh sát, mà những án kiện bình thường này đều do cảnh sát khu vực phụ trách, giải quyết êm thấm bên phía cảnh sát, vậy cảnh sát chắc chắn sẽ làm bộ có ý tốt khuyên nhủ dọa nạt cô gái kia mấy câu, sẽ khiến cô gái kia bị hù dọa tới trong lòng rối loạn.

(1) Quan huyện không bằng hiện quản: khi bạn gặp phải vấn đề gì, tìm một người chịu trách nhiệm trực tiếp còn thực tế hơn là

tìm một lãnh đạo cấp cao

"Người ta có hợp đồng ở đây, theo luật thì cô buộc phải bồi thường, đây là chuyện được pháp luật ủng hộ."

"Chuyện này cho dù cô có kiện lên tòa án cũng vô ích, dù sao bây giờ là xã hội pháp trị, có kiện lên tòa án cũng thua thôi, tôi thấy tốt nhất nếu có thể thì nên âm thầm giải quyết bằng cách hòa giải sẽ tốt hơn."

Cảnh sát làm bộ có ý tốt khuyên bảo, nhưng đối với một số cô gái đến nói bọn họ sẽ tin tưởng thật sự, bởi vì phần lớn cô gái đều không theo chuyên ngành luật, cũng không biết hợp đồng như thế nào mới là hợp pháp, chẳng qua cảm thấy ngay cả cảnh sát đều nói như vậy, vậy khẳng định là phải bồi thường tiền, cuối cùng khi đối mặt với phí bồi thường vi phạm hợp đồng, sẽ chọn thỏa hiệp.

"Trương sở, một chút chuyện nhỏ mà thôi."

Chị Vương vội vã đưa một điếu thuốc lá ra, mà Trương sở chị ta nói kia căn bản không phải là sở trưởng gì cả, chẳng qua chỉ là một cảnh sát bình thường, thế nhưng bệnh chung của xã hội này chính là như vậy, đối với nhân viên bên trong thể chế, khi xưng hô cũng sẽ mang theo một số chức vị rất cao.

Tỷ như chỉ là một thành viên bình thường của đội cảnh sát hình sự, khi xưng hô, hoặc là gọi lãnh đạo, hoặc chính là cái gì mà Trương đội, Lý đội... Bởi vì luôn không khả năng trực tiếp gọi tên người ta.

"Đừng hi hi ha ha."

Cảnh sát họ Trương không tiếp điếu thuốc, đầu năm nay thông tin quá phát đạt, ai biết liệu có thể có người nào đang cầm điện thoại chụp ảnh hay không, nếu như bị người truyền tới trên web, hắn ta cũng đừng nghĩ lại khoác lên người tấm da này. Người phụ

nữ trước mắt thật sự không có một chút nhãn lực, nếu không phải dưới tay chị ta thực sự có mấy cô gái xinh đẹp, hắn ta đã bắt chị ta lại từ sớm.

"Dạ dạ, Trương sở nói đúng."

Chị Vương thu hồi điếu thuốc, chị ta cũng biết cử động vừa rồi của mình không thích hợp, mấy tên trong thể chế này chính là những người trong ngoài không giống nhau nhất, rõ ràng là ngụy quân tử nhưng bề ngoài vẫn phải giả trang ra một bộ dáng dấp đại công vô tư, nếu như không phải từ trên tay mấy cô gái nhà mình biết được một số việc u ám của Trương sở này, nhìn đối phương xụ mặt như vậy, chắc chắn chị ta sẽ tin tưởng hắn đang không hài lòng với mình thật.

Kỳ thực chị Vương cũng không phải người ngu, sở dĩ cô ấy sẽ nói như vậy, cũng là vì cố ý khiến Lăng Huyên Huyên cùng Phương Minh cảm thấy áp lực, thấy không, ngay cả cảnh sát tôi cũng biết, sao các người có thể đấu được với tôi?

"Các người đã có mâu thuẫn ngầm, vậy thì cứ nói chuyện cẩn thận với nhau, nhớ kỹ không nên làm chuyện phạm pháp gì, bằng không sẽ bắt hết các người vào cục."

Sau khi người tên Trương sở này lưu lại một câu quát lớn, liền dẫn mấy cảnh sát hỗ trợ lên xe tuần tra ở bên cạnh rời khỏi, chớ nhìn hắn ta chỉ là một người cảnh sát bình thường, thế nhưng đầu năm nay kỳ thực cảnh sát chính thức một đồn công an cũng không nhiều lắm, phần lớn đều là cảnh sát hỗ trợ, dĩ nhiên cảnh sát chính thức có địa vị rất cao.

"Thấy không, vị Trương sở này là bạn của tôi, nếu như các người không bồi thường tiền, đừng trách tôi không khách khí."

Nhìn xe tuần tra đi xa, chị Vương lấy ra một điếu thuốc ngậm ở bên miệng, sau đó châm lửa, vẻ mặt Lăng Huyên Huyên có chút

tuyệt vọng, đối phương thực sự có quen biết cảnh sát, hơn nữa lại có hiệp ước, cô ấy lại không quen ai ở thủ đô, nghĩ tới đây, trong lòng nặng nề, cùng lắm thì để lão sắc quỷ kia ăn chút đậu hũ, mà thôi, coi như bị chó cắn một miếng là được.

Giữa lúc Lăng Huyên Huyên tuyệt vọng muốn chấp nhận, vốn là xe tuần tra đã được lái đi cuối cùng lại chạy trở về, chỉ có điều lần này là thoáng cái đến hai chiếc, một nhóm cảnh sát đông đảo từ trên xe ào ào xuống tới.

Thấy nhiều cảnh sát như vậy xuống tới, không ít người vây xem còn tưởng rằng là cảnh sát đến KTV kiểm tra theo thông lệ, nhưng mà khiến quần chúng vây xem không nghĩ tới là, những cảnh sát này dĩ nhiên trực tiếp vây đám người chị Vương lại.

"Trương sở?"

Chị Vương thấy mấy cảnh sát đã đi lại đột nhiên quay lại, vẻ mặt hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra.

Chẳng qua lúc này vị "Trương sở" có quen biết chị ta lại cúi đầu không dám đối diện với chị ta, thậm chí ngay cả chính hắn ta cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vì sao vừa rồi khi sở trưởng ở trên xe thấy camera hành trình của đồng nghiệp mình, lại đột nhiên dẫn người chạy tới?

"Đưa CMND ra để chúng tôi kiểm tra!"

Chương 729: Dưới hoàng thành không có hủ bại (2)

Mấy vị cảnh sát trực tiếp quay qua hướng chị Vương cùng hai tên thanh niên chị ta dẫn theo, chỉ có điều hai tên tay chân này của chị ta căn bản không mang theo CMND, về phần chị Vương, chị ta đã đặt giỏ xách trong ghế lô, CMND cũng ở trong đó.

"Không có CMND, dẫn về trong sở trước."

Cảnh sát dẫn đầu không để cho chị Vương có cơ hội giải thích, trực tiếp ra hiệu bắt ba người chị Vương đi, chị Vương còn muốn biện giải, chẳng qua đối mặt với đám cảnh sát có biểu tình lạnh như băng, cuối cùng chẳng hề nói một câu.

Đột nhiên chị Vương bị bắt đi, tình huống này khiến cho Lăng Huyên Huyên cảm thấy rất ngoài ý muốn, thấy người cảnh sát kia đang xụ mặt dẫn đầu đi về phía mình, trong lòng cô ấy càng có chút sợ hãi.

Nhưng mà, khiến Lăng Huyên Huyên càng không nghĩ ra chính là, khi vị cảnh sát này đi tới ngay trước mặt mình, trên mặt dĩ nhiên lộ ra dáng tươi cười, vẻ mặt hòa ái nói: "Hai vị đồng chí, các người không sao chứ, ba người vừa rồi kia không làm khó các người đúng không?"

"Không... Không." Lăng Huyên Huyên trả lời theo bản năng.

"Không là tốt rồi."

Trong lòng Trần Khả thở phào nhẹ nhõm, phải biết rằng vừa rồi khi cậu ta thấy video đã bị hù dọa tới mức suýt phát bệnh tim,

lập tức liền dẫn theo thuộc hạ chạy tới, chỉ lo sự tình sẽ lâm vào kết cục không thể vãn hồi.

"Chúng tôi không sao cả, nhưng mà nghe nói KTV này có chút không chính quy, bên trong hình như có một người tên là tổng giám đốc Vương gì gì đấy, không làm việc tốt đẹp gì."

Phương Minh nhàn nhạt mở miệng, cậu biết vì sao cảnh sát trước mắt này sẽ có thái độ như vậy, khi ở tứ hợp viện lúc trước, trong số những cảnh sát đi vào có người này, đoán chừng hẳn người này cũng đã từng thấy tình cảnh trong tứ hợp viện.

"Thật sao? Vị đồng chí này xin yên tâm, cảnh sát chúng tôi là những người vì dân phục vụ, bất kỳ nơi nào không chính quy hay những phần tử xấu nào gây hại cho xã hội đều khó có thể thoát khỏi lưới pháp luật."

Kỳ thực khi Trần Khả ở trên xe, cũng đã biết đại khái chuyện xảy ra ở đây từ trong miệng thuộc hạ, thuộc hạ của bản thân mình đã làm những chuyện gì, cậu ta đều biết rõ trong lòng, nhưng mà nước quá trong ắt không có cá, vì thế cậu ta vẫn mắt nhắm mắt mở làm như làm không biết.

Bây giờ thấy Lăng Huyên Huyên một cô gái xinh đẹp khiêu gợi như vậy, làm sao Trần Khả có thể không rõ đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa vị sát tinh này đều đã nói như vậy, vậy nếu cậu ta còn không biết nên làm như thế nào, thật đúng là uổng công cậu ta leo lên được cái chức vị này.

Lập tức, Trần Khả vung tay lên, trực tiếp dẫn theo cảnh sát đi vào KTV tiến hành kiểm tra bất ngờ, cái gì, không biết tổng giám đốc Vương kia có tên là gì? Không sao, KTV có video từ camera giám sát, nhìn xem một hồi sẽ biết.

Về phần chỗ dựa sau lưng KTV này, lúc này cậu ta không quản được nhiều như vậy, không thấy được ngay cả cục trưởng cũng

gọi vị kia là sát tinh ấy ư, hơn nữa còn dặn đi dặn lại, tuyệt đối không cho phép đắc tội với sát tinh này.

Nhà họ Dương là tồn tại như thế nào? Nhưng kết quả không phải vẫn bị tiêu diệt hết sao?

Nhà họ Dương bị diệt, thế nhưng vị sát tinh này vẫn có thể thoải mái xuất hiện tán gái, đây đã nói rõ hết thảy.

Giờ khắc này, trong lòng Trần Khả đã phán tử hình với vị tổng giám đốc Vương chưa từng gặp mặt kia, ý trong mấy lời tên sát tinh này nói đã nói cho cậu ta biết nên làm như thế nào, trừ phi vị tổng giám đốc Vương này thật sự trong sạch tới mức không có một chút vấn đề, nếu không cho dù chỉ làm một chuyện trái pháp luật nhỏ như con kiến, cậu ta đều phải đào ra cho bằng được.

"Chúng ta đi thôi."

Nhìn cảnh sát đi vào KTV, Phương Minh quay qua nói một câu với Lăng Huyên Huyên, lúc này Lăng Huyên Huyên mới từ trong một loạt khiếp sợ tỉnh táo lại.

"Này... Quả nhiên là thủ đô khác với những nơi khác, những cảnh sát này thật có tinh thần trọng nghĩa, vậy mà chị Vương kia còn nói chị ta quen biết người của cục cảnh sát, rõ ràng chính là lừa đảo."

Căn bản Lăng Huyên Huyên không hề nghĩ dị thường của đám người Trần Khả là vì Phương Minh bên cạnh mình, chẳng qua chỉ cảm thấy bản thân đã đụng phải một đám cảnh sát chính nghĩa, dù sao nơi này là hoàng thành, không thể nào có chuyện hủ bại tồn tại.

Nghe được Lăng Huyên Huyên nói mấy lời ngây thơ như vậy, Phương Minh cười một tiếng, chẳng qua Lăng Huyên Huyên nghĩ như vậy cũng tốt, cũng đỡ mệt cậu phải giải thích.

"Không nghĩ tới chúng ta lại gặp gỡ, nghiêm túc giới thiệu một chút, tôi tên Lăng Huyên Huyên."

Trên mặt Lăng Huyên Huyên lộ ra dáng tươi cười, dí dỏm vươn tay ra trước mặt Phương Minh.

"Phương Minh."

Ngón tay cầm bàn tay nhỏ mềm mại của Lăng Huyên Huyên, sau đó Phương Minh liền thu hồi rất nhanh, cũng nói ra tên của mình.

"Hiện tại còn sớm, chúng ta đi ăn xiên nướng đi, tôi mời cậu."

Phương Minh gật đầu, đụng tới Lăng Huyên Huyên khiến cậu có chút kinh hỉ, từ trình độ nào đó đến nói, đối phương chính là ân nhân cứu mạng mình.

Một quán vỉa hè!

"Phương Minh, ăn ở quán vỉa hè, cậu sẽ không để tâm chứ?"

Lăng Huyên Huyên có chút ngượng ngùng, thật sự là xấu hổ, nhưng bởi vì trong ví tiền rỗng tuếch, cô ấy không đủ khả năng mời cậu ăn xiên nướng ở chỗ đàng hoàng hơn một chút, hôm nay cô ấy và chị Vương chẳng khác gì đã xích mích, nhất định là không thể trở về công ty nữa, tiền lương kia đoán chừng cũng không còn.

Thậm chí ngay cả quần áo Lăng Huyên Huyên để ở trong ký túc xá cô ấy cũng không định quay về lấy, cô ấy sợ bị chị Vương chặn đường ở trước ký túc xá.

Cho tới bây giờ, Lăng Huyên Huyên còn cảm thấy sở dĩ chị Vương bị bắt chỉ là bởi vì cảnh sát ở thủ đô tương đối có trách nhiệm, là vì không mang theo CMND, chỉ chốc lát nhất định sẽ được thả ra.

"Không sao."

Phương Minh cười cười lắc đầu, nhìn mấy người thanh niên trẻ tuổi ven đường quăng tới ánh mắt ao ước, lại nhìn nhìn trang phục của Lăng Huyên Huyên, nửa đùa nửa thật nói: "Có một mỹ nữ xinh đẹp như cô đi cùng, ăn cái gì cũng đều không sao cả."

Lăng Huyên Huyên mặc một bộ váy bó sát mông, tôn lên vóc người gợi cảm không thể nghi ngờ, hơn nữa vóc người Lăng Huyên Huyên cao gầy, thoạt nhìn quần áo trên người cô ấy cũng không rẻ, so sánh với Phương Minh, loại mỹ nữ cấp bậc như cô ấy còn có kiểu trang điểm ăn mặc này ngược lại càng không giống người sẽ xuất hiện ở nơi này.

Bản thân Lăng Huyên Huyên là không có tiền, bộ váy trên người cô ấy này là chị Vương mua cho, đương nhiên không phải chị Vương cố ý làm người tốt, chị ta chỉ hy vọng Lăng Huyên Huyên ăn mặc gợi cảm xinh đẹp một chút, như vậy mấy kim chủ kia mới có thể ra giá cao hơn, lông cừu mọc trên thân cừu.

"Không phát hiện, không ngờ cậu còn có thể nói mấy lời nịnh hót như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu là cái loại người cao lãnh chứ."

Lăng Huyên Huyên dí dỏm thè lưỡi, hồi tưởng lại tình cảnh khi mình gặp Phương Minh ở quán bar lúc trước, chính là người thanh niên trước mắt này, từ đầu tới đuôi vẫn luôn lạnh lẽo cô quạnh, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không nói mấy câu với mình.

Phương Minh cười một tiếng, lúc kia đối mặt với nhà họ Mục truy sát, trong đầu cậu chỉ nghĩ phải tránh thoát đám người đó truy sát như thế nào, tự nhiên không nhàn hạ thoải mái nói chuyện phiếm với người khác.

"Không nghĩ tới vậy mà chúng ta lại sẽ gặp lại nhau ở thủ đô,

thật đúng là có duyên phận, uống chút chứ?"

"Được."

"Ông chủ, mang một thùng bia tới đây."

Lăng Huyên Huyên gọi ông chủ bán đồ nướng mang một thùng bia tới, trực tiếp khui một chai đưa cho Phương Minh, lại khui cho mình một chai, vừa cười vừa nói: "Đến, trước uống một chai mừng chúng ta có thể gặp lại."

"Tốt."

Phương Minh đang muốn rót bia vào ly, thế nhưng Lăng Huyên Huyên lại trực tiếp cầm chai lên tu luôn. Thấy thế, Phương Minh cũng chỉ đành trực tiếp tu nguyên chai giống cô ấy.

"Đến thủ đô từ khi nào? Không đợi ở Tương Dương?" Sau khi đặt chai bia xuống, Phương Minh hiếu kỳ hỏi.

"Hơn một tháng trước đã tới." Trên mặt Lăng Huyên Huyên đột nhiên có vẻ thương cảm thoáng qua, chẳng qua lập tức giả vờ hào hiệp nói: "Tương Dương đã không có gì đáng để tôi lưu luyến, cho nên mới tới thủ đô, đều nói người trẻ tuổi muốn tới thành phố lớn xông xáo, cho nên tôi đã tới rồi."

"Chỉ là không nghĩ đến, lần đầu tiên tới thủ đô, thiếu chút nữa đã bị người ta lừa."

Trên mặt Lăng Huyên Huyên có vẻ buồn bực, cô ấy đã nộp lý lịch đơn giản trên mạng, sau khi được trúng tuyển mới đi đến thủ đô, nhưng điều cô ấy không nghĩ tới là, vậy mà chị Vương kia lại có mục đích khác.

"Cô rất muốn thành danh sao?"

Nghe được Phương Minh hỏi câu này, Lăng Huyên Huyên sợ

run một chút, tự giễu nói: "Phương Minh, có phải cậu cảm thấy tôi là cái loại nữ sinh hết ăn lại nằm, trong lòng luôn ôm lấy mộng tưởng hão huyền không?"

Phương Minh rất thành thực gật đầu.

Chương 730: Đồng ý tôi, miệng chỉ dùng để ăn cơm thôi được không?

"Phốc, nào có người nào như cậu, cho dù thực sự nghĩ như vậy, cũng không thể trực tiếp thừa nhận thế chứ? Dựa vào dạng tính cách này của cậu, sau này làm sao có thể tán gái được."

Lăng Huyên Huyên không hề tức giận, nguyên nhân vì lần đầu tiên cô ấy gặp Phương Minh, là ở mô hình máy bay (1), lần thứ hai là ở quán bar, cộng thêm lần này là lần thứ ba gặp mặt, mỗi một lần gặp mặt, đều là lúc mình đang làm mấy loại công việc không đàng hoàng này.

(1) Mô hình máy bay: dùng để chỉ người mẫu ảnh trong poster, tạp chí, tờ rơi

"Kỳ thực tôi vốn là sinh viên ngành nghệ thuật, hơn nữa còn là sinh viên ngành diễn viên, chỉ có điều sau lại bởi vì gia đình, tôi thôi học, đoạn thời gian kia mẹ của tôi sinh bệnh, tôi trở lại Tương Dương chăm sóc mẹ của tôi, nhưng mà cuối cùng mẹ của tôi vẫn đi, ngay vào tháng trước sau khi sắp xếp tang lễ cho mẹ xong, tôi mới đến thủ đô..."

Ở bên trong lời nói của Lăng Huyên Huyên, Phương Minh biết chuyện đã phát sinh trên người cô bé này.

Hai năm trước, Lăng Huyên Huyên còn là một sinh viên ngành diễn viên, có hoàn cảnh gia đình khá giả, cộng thêm gương mặt xinh đẹp, nếu như quả thật không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai lăn lộn trong giới giải trí, chí ít cũng có thể trở thành một tiểu hoa

đán.

Ngay tại hai năm trước, công ty cha Lăng Huyên Huyên kinh doanh bởi vì xuất hiện vấn đề dẫn đến phá sản, cha Lăng Huyên Huyên không chịu nổi loại đả kích này đã lựa chọn tự sát, nhảy xuống từ cao ốc công ty, mà vốn ban đầu thân thể của mẹ cô ấy đã không tốt lắm, sau thống khổ khi để tang chồng, bệnh một trận không dậy nổi.

Cha tự sát, mẹ bệnh nặng nằm trên giường, Lăng Huyên Huyên chỉ có thể lựa chọn tạm nghỉ học về nhà chăm sóc mẹ của mình, mà tiền trong nhà cũng đều bị những chủ nợ kia lấy mất, kể cả nhà cửa cùng xe cộ đều bị toà án bán đấu giá, Lăng Huyên Huyên chỉ là một học sinh, hơn nữa còn là một học sinh được nuông chiều từ bé, căn bản cô ấy không có bản lĩnh gì để kiếm tiền.

Lăng Huyên Huyên biết ưu thế duy nhất của mình chính là gương mặt cùng vóc người xinh đẹp, do đó cô ấy lựa chọn làm một mô hình máy bay, dựa vào việc làm người mẫu ảnh quay chụp một số quảng cáo đến kiếm tiền thuốc men cho mẹ.

Chẳng qua trong nghề người mẫu này cũng tồn tại không ít quy tắc ngầm, chỉ quay chụp một số quảng cáo căn bản không thể kiếm được bao nhiêu, trừ phi cô ấy nguyện ý buông bỏ chuẩn mực, cho nên rơi vào đường cùng Lăng Huyên Huyên chỉ có thể làm nhiều công việc một lúc.

Nhưng những công việc bình thường một tháng cùng lắm cũng chỉ kiếm được mấy ngàn tiền lương, mà mẹ cô ấy nằm trên giường bệnh, tiền thuốc men cùng tiền nằm bệnh viện mỗi tháng đều cao tới hơn vạn, rơi vào đường cùng, cuối cùng Lăng Huyên Huyên đã trở thành người tiếp rượu ở quán bar.

Một công chúa đã từng được cha mẹ nâng ở trong lòng bàn tay, biến thành một cô gái uống rượu mua vui cho khách trong quán bar, đối với Lăng Huyên Huyên đến nói đây quả thực là sỉ

nhục, nhưng cuộc sống chính là tàn khốc như vậy, trừ phi cô ấy có thể buông bỏ mặc kệ mẹ mình.

Vậy mà mặc dù như thế, tháng trước, mẹ Lăng Huyên Huyên vẫn đi, không phải bởi vì bệnh tình xấu đi không cách nào cứu trị mà rời đi, mà là bà ấy lựa chọn tự sát ngay khi đang ở trong bệnh viện.

Bởi vì mẹ cô ấy không muốn liên lụy cô ấy nữa, không muốn khiến con gái phải gánh tránh nhiệm nặng nề trên lưng, con gái của bà ấy phải có cuộc sống của mình, có mục tiêu tự mình theo đuổi.

"Khi mẹ của tôi đi có lưu lại cho tôi một phong thơ, bà ấy nói nếu tôi thích diễn kịch, vậy thì nên theo đuổi giấc mộng của mình, còn nói đợi khi mộng tưởng thành thật, hãy tới trước mộ nói cho bà ấy biết, như vậy bà ấy mới có thể chân chính an tâm rời đi."

"Cho nên tôi liền đi tới thủ đô, tôi phải hoàn thành giấc mộng của tôi, sau đó nói cho mẹ tôi, con gái không để cho bà ấy thất vọng, bà ấy có thể an tâm đoàn tụ với cha ở dưới đó."

Sau khi nói xong, Lăng Huyên Huyên cầm chai bia lên cùng Phương Minh đụng một cái, sau đó mạnh mẽ uống ừng ực, đợi sau khi bia vào bụng mới để chai bia xuống quay qua tiếp tục nói chuyện với Phương Minh: "Anh nói một chút đi, anh làm nghề gì vậy? Không phải là lăn lộn trong giới xã hội đen sau đó đắc tội với người phải chạy trốn đó chứ?"

"Cô thấy tôi giống xã hội đen sao?"

"Không giống." Lăng Huyên Huyên lắc đầu, "Trên người cậu không có hình xăm, khẳng định không phải lăn lộn băng đảng, chẳng qua tôi đoán hẳn là cậu đã đắc tội với người khác, lấy tuổi tác này của cậu, hoặc là thiếu tiền chạy trốn, hoặc là câu dẫn người phụ nữ của đại ca sau đó chạy trốn, có phải là loại sau

không? Nếu như là loại sau, tôi đây thật hâm mộ cậu."

Ách...

"Lẽ nào sức tưởng tượng của sinh viên nghệ thuật bây giờ đều phong phú như thế sao?" Trong lòng Phương Minh lẩm bẩm một câu.

"Quên đi, tôi không hỏi nữa, chẳng qua tôi thấy hẳn hiện tại cuộc sống của cậu cũng không tốt lắm đúng không? Chúng ta đây có thể coi là anh khổ em cũng khổ không?"

Sở dĩ Lăng Huyên Huyên sẽ cảm thấy cuộc sống của Phương Minh không được tốt lắm, đó là bởi vì quần áo của Phương Minh có chút nếp nhăn, mặt khác bên trên còn có bụi giấy, đây là bụi giấy từ giấy vàng Phương Minh đã đốt trong bệnh viện.

Đối với sự hiểu lầm của Lăng Huyên Huyên, Phương Minh không giải thích, mà Lăng Huyên Huyên cho là mình đã đoán đúng, vỗ vỗ bả vai Phương Minh nói: "Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi chuẩn bị đi làm một hoạt náo viên, lấy giá trị nhan sắc của tôi đây, làm một hoạt náo viên vẫn là dư sức, hơn nữa cách màn hình, cũng không sợ những người đàn ông xấu xa kia có ý đồ xấu gì, đợi khi kiếm được tiền rồi tôi lại đi quay phim, tự tôi dốc tiền đầu tư, hắc hắc, đến lúc đó ngay cả đạo diễn đều phải nhìn sắc mặt tôi."

Kỳ thực vốn ban nãy Phương Minh nghe được giấc mộng của Lăng Huyên Huyên là diễn kịch, trong lòng cậu đã có dự định, chuẩn bị tìm Hàn Kiều Kiều, để Hàn Kiều Kiều dẫn dắt cô bé này, chẳng qua nghe được lời này của đối phương, cuối cùng cậu đổi chủ ý.

Trên đường theo đuổi ước mơ, nếu cô gái có thể hoàn thành bằng chính sức lực của bản thân, nghĩ đến hẳn lúc ấy cảm giác thành tựu sẽ càng nhiều hơn.

"Làm hoạt náo viên cũng không tồi, cô định làm hoạt náo viên ở đài nào?"

"Nền tảng trực tiếp YY, tôi biết có mấy cô gái dưới cờ chị Vương đã từng phát trực tiếp trên đài này, mà tôi cũng đã từng đăng ký tài khoản."

Nói đến mấy hoạt náo viên dưới cờ chị Vương, trên mặt Lăng Huyên Huyên có vẻ khinh thường, đều là mấy cô gái ngày ngày ăn mặc vô cùng gợi cảm sau đó đi trực tiếp, gần như muốn lộ cỡ nào thì có lộ cỡ đó, không khác gì bán thịt, hơn nữa mấy cô gái đó còn có ước định rõ ràng với người xem trực tiếp, thổ hào tặng quà tới giá trị bao nhiêu có thể cùng đi ăn cơm với cô ta, thậm chí càng tiến một bước...

"Nền tảng trực tiếp YY sao?"

Phương Minh cảm thấy tên đài trực tiếp này có chút quen tai, vài giây đồng hồ sau đó cậu đã nghĩ ra vì sao mình lại thấy quen tai, trước đây khi cậu hồn xuyên đến trên người Tần Dương, vì tiến hành tuyên truyền cho làng du lịch, đã mời bốn hot mạng là bốn hoạt náo viên, sau đó chỉ còn một mình Trần Mạn Mạn lưu lại, hình như cô ấy là hoạt náo viên ở nền tảng trực tiếp YY, hơn nữa dựa theo những lời Trần Mạn Mạn nói với mình, cô ấy là chị đại của nền tảng trực tiếp YY.

Mặc kệ Trần Mạn Mạn có phải là chị đại hay không, nhưng nếu đã nổi tiếng như vậy, cho dù không phải chị đại cũng tuyệt đối là hoạt náo viên trong top mười.

Liếc nhìn nickname trong đài trực tiếp trên màn hình điện thoại của Lăng Huyên Huyên, Phương Minh ghi tạc trong lòng, về phần nên làm như thế nào để trả ân tình của Lăng Huyên Huyên với mình lúc trước, cậu đã rõ ràng trong lòng.

Uống bia, ăn xiên nướng, có lẽ đã lâu rồi Lăng Huyên Huyên

không được phát tiết như thế, một người dĩ nhiên uống hết tầm mười chai bia, uống cho tới khi mắt say lờ đờ mông lung, mặt mũi đỏ ửng.

"Ông chủ, lại mang thêm một thùng bia tới cho tôi."

"Quên đi, đã uống khá nhiều rồi, ngày hôm nay nên kết thúc ở đây thôi."

"Tôi còn chưa uống đủ đây, Phương Minh, tôi cho cậu biết, tửu lượng của tôi rất tốt... Thực sự, cậu xem bây giờ tôi còn có thể đi..."

Lăng Huyên Huyên lung la lung lay đứng lên, nhưng mà giữ vững chưa được một giây đã té ngã, Phương Minh thấy thế liền vội vàng tiến lên nâng cô ấy dậy, nói: "Cô uống say rồi, tôi đưa cô đi nghỉ ngơi trước."

Phương Minh dìu Lăng Huyên Huyên, cảm thụ được thân thể nóng bỏng còn có mùi thơm nhàn nhạt từ trên người cô gái, Phương Minh ngược lại không cảm thấy xúc động nhiều, nhưng mà cử động của cậu rơi vào trong mắt nam sinh mấy bàn khác, đổi lại ánh mắt tràn đầy hâm mộ và ghen tị.

Cầm thú, một thùng bia làm cho nữ thần người ta uống hết hơn một nửa, sau đó thừa dịp nữ thần uống say, bắt đầu lộ ra diện mục người sói.

"Đồng dạng đều là đàn ông, vì sao lại có chênh lệch lớn như vậy? Tôi mời nữ thần đi ăn cơm, đều là nữ thần uống một ly còn tôi uống một chai."

"Anh em, như cậu là còn may, cậu đã từng gặp chuyên gia ăn vặt cùng sát thủ mâm đựng trái cây chưa? Toàn bộ ghế lô, nữ thần chỉ ngồi ăn hết hoa quả bánh trái trên bàn, mà toàn bộ bia đều vào trong bụng tôi..."

"Ôi, nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp như vậy, một hồi sẽ bị người thanh niên này không ngừng nhúng chàm, thật khiến tôi cảm thấy tan nát cõi lòng."

"Nữ thần, hãy hứa với tôi, miệng chỉ dùng để ăn cơm thôi có được không?"

Chương 731: Hóa giải khúc mắc

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một khách sạn ở thủ đô!

Lăng Huyên Huyên đã hoàn toàn say, khuôn mặt đỏ ửng, ngã xuống giường, trong miệng còn nhẹ giọng nỉ non cái gì đó, sau lại hơi chu cái miệng nhỏ, có vẻ đáng yêu đến cực điểm.

Trên giường đơn trắng mềm, Lăng Huyên Huyên mặc váy đen bó sát toàn thân tạo ra cảm giác đối lập vô tận, lại thêm sau khi ngủ say thân thể nửa cuộn tròn, một số bộ vị càng thêm lộ rõ, càng thêm dụ hoặc, đổi lại bất kỳ người đàn ông nào khác sợ rằng sẽ không thể khống chế nổi mà trầm luân trong đó.

Một cô gái cực phẩm không chút đề phòng nằm ở nơi đó, đổi lại bất kỳ ai cũng đều sẽ động tâm, chẳng qua Phương Minh lại chỉ rót cho Lăng Huyên Huyên một ly nước lọc đặt ở trên tủ đầu giường, sau đó liền đi tới sân thượng, đắm chìm bên dưới ánh sao này.

Những lời Lăng Huyên Huyên đã nói với cậu đêm nay, có câu nói khiến cho lòng cậu xúc động rất lớn, vốn Lăng Huyên Huyên cũng rất không thích cha cô ấy, bởi vì dựa theo lời cô ấy nói, ba của cô ấy quanh năm suốt tháng cũng không gặp được vài lần, mỗi ngày đều có công việc phải bận bịu không xong, thậm chí trong tất cả cuộc họp phụ huynh của cô ấy từ nhỏ tới lớn, đều do mẹ của cô ấy đi.

Chưa từng nhận được tình thương của cha, có đôi khi thậm chí Lăng Huyên Huyên còn cảm thấy có người cha như vậy thà rằng không có còn hơn, cô ấy tình nguyện có một người cha không giàu có, nhưng có thể ở cùng mình và mẹ.

Song sau khi cha của cô ấy tự sát, Lăng Huyên Huyên mới biết mình sai nhiều tới mức nào, bệnh của mẹ mình đời này đều khó có khả năng trị tận gốc, chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì, mà loại thuốc này là thuốc nhập khẩu, vô cùng đắt, nội phí trị liệu cùng tiền thuốc thang hằng tháng của mẹ mình đều phải vượt lên trước mười vạn.

Nếu như không có cha mình liều mạng kiếm tiền, sợ rằng mẹ đã sớm không cầm cự nổi, tự mình càng không thể nào an tâm theo đuổi nghệ thuật, mời được giáo viên âm nhạc, dù sao thì mỗi một tiết dạy của giáo viên âm nhạc đều tốn tới mấy trăm đồng.

Lăng Huyên Huyên nói lời này đã mang tới cho cậu cảm xúc rất lớn, trên đời này làm gì có cha mẹ nào không muốn làm bạn với con trai con gái mình, chẳng qua là bị thực tế bức bách không thể nào làm được mà thôi.

Mình là một đứa trẻ mồ côi, nhưng từ thái độ của mẹ ruột mình đối với mình, Phương Minh có thể xác định một điểm, đó chính là năm đó tuyệt đối không phải mẹ ruột của mình cố ý muốn vứt bỏ mình, đã như vậy, vì sao không cho mình mẹ một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội?

Huống chi trước đây, sở dĩ bản thân mình chọn đi tới Ma Đô là vì Diệp Tử Du, nhưng sở dĩ vẫn luôn ở lại Ma Đô, còn không phải bởi vì lúc trước mình đã được sư phụ nhặt từ Ma Đô sao, trong tiềm thức mình vẫn muốn tìm về cha mẹ của mình.

Nếu mình đã muốn tìm ra cha mẹ, vậy vì sao sau khi tìm được lại không thể đối mặt kia chứ? Hà tất còn phải lừa mình dối người.

Suy nghĩ rõ ràng những thứ này, cả người Phương Minh cảm giác hoàn toàn dễ dàng, mà áp lực nặng nề vẫn đè ép cậu cả đêm cũng biến mất, sau khi đứng trong sân thượng nửa giờ, viết số điện thoại mình vào một quyển sổ trong phòng khách, sau đó đi ra khỏi phòng, rời khỏi khách sạn.

...

Sáng sớm ngày kế, điện thoại trên tay Phương Minh vang lên.

"Phương Minh, thành thật khai báo đi, đêm qua cậu có chiếm tiện nghi của tôi không?" Đầu bên kia điện thoại di động, truyền đến giọng nói của Lăng Huyên Huyên, tràn đầy sức sống.

"Cô cảm thấy thế nào?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

"Quên đi, chiếm thì cứ chiếm đi, dù sao thì cậu cũng là tên có sắc tâm nhưng không có sắc đảm." Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng cười vui vẻ của Lăng Huyên Huyên, chẳng qua cô ấy lập tức lại lấy giọng điệu dạy dỗ nói: "Phương Minh, tôi biết có thể lúc trước cậu là người rất có tiền, đã quen với cuộc sống tiêu tiền như nước, nhưng nếu bây giờ cậu đã là người nghèo túng rồi, cậu phải sửa tâm tính lại mới được, không thể dùng tiền lãng phí như vậy nữa, mới vừa rồi tôi tra xét mới biết, gian phòng cậu đặt cho tôi kia chỉ ở một đêm thôi đã tốn hơn một nghìn."

"Hơn một nghìn đó, tiền ăn hơn nửa tháng của tôi cũng chỉ chừng đó mà thôi, mới vừa rồi người phục vụ còn nói ở phòng này sẽ được cung cấp bữa sáng miễn phí, ha ha, nghe vậy tôi đã ăn no tới mức không nhúc nhích nổi..."

Nghe lời Lăng Huyên Huyên nói, Phương Minh cười một tiếng, lại không trả lời.

"Tôi nói cho cậu biết, tôi đã biết lai lịch của cậu rồi, cho dù cậu có muốn cua tôi cũng không cần phải làm như vậy, mặt khác

sau này cho dù cậu có muốn theo đuổi cô gái khác, cũng không cần dùng tiền loạn như thế, mới lần đầu tiên đến khách sạn mà cậu đã đặt phòng tốt như vậy, sau này hẹn cô ấy lại, khẳng định cũng cần phải tiêu phí y như thế, lấy kiểu như cậu tuyệt đối là không thể làm được."

Lăng Huyên Huyên lải nhải không ngừng, trên thực tế Phương Minh biết Lăng Huyên Huyên cũng không phải loại con gái nói nhiều, chỉ là bởi vì gia đình đột nhiên xảy ra biến cố, khiến cuộc sống của cô ấy trở nên cực kỳ áp lực, cũng không tìm được người tâm sự, mà bản thân mình trong lòng cô ấy đoán chừng đã trở thành một người bạn tương đối đặc thù.

Chí ít, bản thân mình biết quá khứ của cô ấy, do đó cô ấy không cần che che lấp lấp ở trước mặt mình.

"Tốt rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, từ hôm nay trở đi tôi muốn bắt đầu phấn đấu, chờ sau này tôi kiếm được nhiều tiền thành phú bà, tôi lại mời cậu ăn bữa tiệc lớn, đến lúc đó lại giới thiệu cho cậu mấy phú bà khác."

"Tốt, tôi đây sẽ chờ cô phát đạt."

Phương Minh chỉ coi lời Lăng Huyên Huyên nói như một câu bông đùa, cũng không tưởng thật, sau khi hàn huyên vài câu liền cúp điện thoại.

Ngay khi kết thúc cuộc trò chuyện với Lăng Huyên Huyên không lâu, điện thoại trên tay Phương Minh lại vang lên, liếc nhìn dãy số hiện trên màn hình, ngón tay của Phương Minh khẽ run một chút, nhưng vẫn nhấn nút trả lời.

"Phương Minh, ngày hôm qua cậu đã cứu bà nội tôi, bà nội tôi muốn cảm ơn cậu, hôm nay cậu có rãnh rỗi không?"

"Có, một lát nữa tôi sẽ qua thăm bà ngoại ngay." Giọng điệu

của Phương Minh rất bình thản, nhưng mà lời của cậu khiến Lăng Sở Sở ở đầu bên kia điện thoại ngây ngẩn cả người, đợi khi phát hiện Phương Minh đã cúp máy, cả người đột nhiên la hoảng lên.

"Cô, mới vừa rồi trong điện thoại Phương Minh đã gọi bà nội cháu là bà ngoại, Phương Minh gọi vậy có nghĩa cậu ấy đã thừa nhận thân phận của mình rồi, Phương Minh tiếp nhận cô rồi." Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt Lăng Sở Sở tràn đầy kích động quay qua nói với người cô đang đứng bên cạnh mình.

Vốn dĩ trên mặt Lăng Mộ Mai còn có vẻ lo lắng, sau khi nghe được lời của cháu gái mình, vẻ mặt đã chuyển từ lo lắng sang vui sướng, con trai mình chịu nhận bà ngoại, vậy đã nói rõ con trai mình cũng không trách bà nữa, cũng có thể tiếp nhận bà.

"Bây giờ cô sẽ ra cổng bệnh viện chờ Phương Minh tới."

"Em gái, em đừng kích động." Lăng Mộ Chính gọi em gái nhà mình lại, quét liếc mắt nhìn lão tứ bên cạnh, nói: "Lão Yêu, em đi ra cửa đón cháu ngoại đi, vừa rồi trong điện thoại Sở Sở còn chưa nói cho cháu ấy biết bà ở phòng bệnh nào."

"A!"

Lăng Cương lập tức bị khiếp sợ tới nhảy dựng, thật ra, từ tối hôm qua đến hiện tại, hắn vẫn đang tiêu hóa sự thực tên sát tinh kia lại là cháu ngoại của hắn, mà cho dù người kia thật sự là cháu ngoại hắn, trong lòng hắn vẫn cảm thấy bỡ ngỡ không quen.

Nhất là Lăng Cương còn không biết năm đó chị mình đã xảy ra chuyện gì, phải biết rằng hắn không giống mấy người anh em khác trong nhà, từ nhỏ hắn đã không lớn lên ở nhà họ Lăng, bởi vì khi hắn mới vừa sinh ra, thân thể cực kỳ yếu ớt, lúc đó trong nhà mời một đại sư qua đây, vị đại sư kia nói mạng của mình sẽ khắc chết anh chị em khác, trước năm hai mươi tuổi không thể ở cùng những anh chị em khác.

Lúc đó sau khi cha mình nghe thấy như thế, liền giao mình cho một gia đình nhà họ Lăng khác trong thủ đô nuôi dưỡng, thậm chí ngay cả tên cũng là cha mẹ nuôi đặt cho mình, thẳng đến sau khi đủ hai mươi tuổi, hắn mới trở lại nhà họ Lăng.

Cho nên, Lăng Cương không rõ chuyện chị hắn đã kết hôn khi nào, càng không biết chị hắn còn có một đứa con trai bị thất lạc ở bên ngoài, đối với chuyện này hắn chỉ lờ mờ biết nó có liên quan tới cha, vậy thôi.

"Tốt, em xuống dưới đón cháu ngoại trai."

Đối với chuyện anh cả nhà mình phân phó, Lăng Cương vẫn không dám cự tuyệt, lập tức đi về phía bên ngoài phòng bệnh, khi đi tới hành lang, vừa vặn thấy Lăng Duy còn có mấy tiểu bối khác đang đứng hút thuốc ở đó.

"Lăng Duy, mấy thằng nhóc kia tới đây cho chú."

Lăng Cương vẫy vẫy tay với đám người Lăng Duy, đám người Lăng Duy vội vã dập điếu thuốc trên tay, ở nhà họ Lăng, Lăng Cương chỉ mới hơn ba mươi tuổi, được tính là người trẻ tuổi, vì vậy hắn có quan hệ rất tốt với đám tiểu bối trong nhà này

"Chú nhỏ, có chuyện gì vậy ạ?"

"Theo chú tới cửa bệnh viện chờ Phương Minh qua đây."

"Dựa vào cái gì?"

Cho tới bây giờ, Lăng Duy cũng đã biết vì sao chị mình lại đối xử đặc biệt với Phương Minh như thế, thì ra Phương Minh là con trai của cô mình, cũng liền là anh họ của mình, nhưng cậu ta vẫn không quen nhìn bộ dáng rắm thí của Phương Minh, cho dù cậu là anh họ tôi cũng không thể mở miệng ép tôi chia tay với bạn gái!

Trên đời này có hai mối thù lớn, chính là thù đoạt vợ cùng thù

giết con, mặc dù mình không phải bị đoạt vợ, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào chú là chú nhỏ của cháu!"

Lăng Cương vừa trừng mắt, Lăng Duy liền rụt cổ, mà mấy người trẻ tuổi nhà họ Lăng khác ngược lại cảm thấy không sao cả, dù sao cũng là con trai của cô, hơn nữa còn đã cứu mệnh của bà nội, bọn họ đi nghênh đón một chút cũng là chuyện nên làm.

Cửa bệnh viện, ngay khoảnh khắc khi Phương Minh đến nơi này, liếc mắt liền thấy được Lăng Cương cùng đám người Lăng Duy đứng chờ ở đó.

"Chú, bên ngoài không lạnh lắm đúng không?"

"Đúng là không lạnh lắm."

"Vậy tại sao cháu lại cảm thấy chân của chú đang run rẩy?"

Lăng Duy nhìn chú nhỏ nhà mình, ngay sau khi Phương Minh xuất hiện, vậy mà chân của chú nhỏ lại run run, chẳng lẽ vì đã có tuổi, thổi gió lạnh một chút liền không chịu nổi.

"Nói bậy, đó là do chú kích động, kích động khi nhìn thấy cháu ngoại trai của mình."

Lăng Cương tức giận rầy một câu, đương nhiên hắn không thể nói thẳng trước mặt đám tiểu bối này rằng sự thật là hắn đang rất sợ hãi… Làm một người cậu, vậy mà lại đi sợ hãi cháu ngoại của mình, thật đúng là mất mặt!

"Phương Minh, mấy người bà nội cùng bác cả đang chờ anh ở trong phòng bệnh, mặt mũi của anh cũng thật lớn, để chú nhỏ tự mình xuống đây đón anh." Lăng Duy nhìn Phương Minh, có chút chán ngán nói.

Phương Minh không để ý tới Lăng Duy, mà là đưa mắt nhìn về phía Lăng Cương, mà Lăng Cương bị ánh mắt Phương Minh đảo qua, cả người liền giật thót, theo bản năng lập tức thốt ra: "Phải… Đây là chuyện chú phải làm."

Lúc nói chuyện, Lăng Cương còn cúi đầu khom lưng, một bộ dạng thuộc hạ đối mặt với lãnh đạo, điều này làm cho Lăng Duy cùng mấy anh em đang đứng bên cạnh trợn tròn mắt, chú nhỏ nhà mình cũng thật quá không có cốt khí đi.

Chú là cậu đó, là trưởng bối, cái giá cùng tôn nghiêm của trưởng bối đi đâu hết cả rồi?

Khóe miệng Phương Minh cũng co quắp một cái, dường như người cậu nhỏ này của mình đã bị mình hù quá mức rồi, lẽ nào cử động của mình lúc trước thật sự đáng sợ tới vậy sao? Người không biết còn cho rằng mình là cậu, còn hắn mới là cháu ngoại trai đây.

"Đi thăm bà ngoại trước đi."

Bất đắc dĩ, Phương Minh chỉ có thể nói như vậy.

"Tốt, tốt, đi thăm bà ngoại trước."

Lăng Cương vội vã ở phía trước dẫn đường, mấy anh em Lăng Duy đã không biết phải nên nói gì với chú nhỏ nữa, có lẽ, chú nhỏ thật sự là quá kích động nên mới vậy, dù sao Phương Minh cũng là cháu ngoại trai duy nhất của chú ấy.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy, chú nhỏ không cần sĩ diện, nhưng nhà họ Lăng bọn họ còn cần sĩ diện đấy!

Chương 732: Mẹ con nhận nhau

Trong phòng bệnh dành riêng cho cán bộ cao cấp, khi Phương Minh đi vào phòng bệnh thời điểm, mấy anh em Lăng Mộ Mai đều ở đây, ánh mắt toàn bộ đều rơi vào trên người của cậu.

Phòng bệnh, trong khoảnh khắc trở nên trầm mặc.

"Phương Minh! Cháu ngoại của bà, rốt cục bà ngoại cũng được nhìn thấy cháu rồi, hơn hai mươi năm, trời thấy thương cảm, để khi tới lúc sắp chết bà già này còn có thể gặp được cháu ngoại của bà, cháu ngoại, mau tới đây để bà ngoại nhìn xem."

Bà cụ nằm ở trên giường thấy Phương Minh qua đây, trực tiếp run run rẩy rẩy muốn từ trên giường bệnh ngồi dậy, Lăng Mộ Chính thấy thế liền vội vàng đi lên ngăn cản, "Mẹ, bác sĩ nói hiện tại mẹ vẫn không thể động."

"Không thể động mẹ cũng muốn động, cháu ngoại của mẹ, hơn hai mươi năm rồi mẹ mới thấy được cháu ngoại của mẹ, mấy con không nên cản mẹ."

Bà cụ vẫn kiên quyết muốn xuống giường bệnh, căn bản Lăng Mộ Chính không ngăn cản được, Phương Minh thấy thế vội vã đi tới trước giường bệnh, mà còn không đợi cậu mở miệng, bà cụ liền là một phát bắt được tay cậu.

Bàn tay gầy đét kia nắm lấy tay cậu, trên gương mặt già nua của lão nhân gia có lệ nóng chảy ra, "Cháu ngoại tốt của bà, gọi một tiếng bà ngoại có được hay không?"

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của bà cụ, trong lòng Phương Minh như có dòng nước ấm xẹt qua, nếu ngày hôm nay cậu qua đây, điều đó cũng có nghĩa cậu đã bỏ qua khúc mắc, lập tức thoải mái hô lên: "Bà ngoại."

"Ôi, cháu ngoại ngoan của bà, bà ngoại nhớ cháu nhớ tới đau khổ, đều do lão bất tử kia, bằng không mà nói, làm sao sẽ để cho cháu ngoại của bà phải chịu khổ nhiều năm như vậy..."

Người già cũng nhịn không được nữa, ôm lấy Phương Minh, nước mắt thuận theo khuôn mặt chảy xuống, làm ướt bả vai Phương Minh.

Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh lúc này cũng rơi lệ đầy mặt, khóc không tiếng động, trong lòng của bà vô cùng kích động khi nhìn tràng cảnh mẹ mình và con trai mình đang ôm nhau, hình ảnh như vậy trước đây chỉ từng xuất hiện trong giấc mơ mà thôi. Từ sau khi gặp được con trai mình ở Ma Đô, hình tượng này vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu của bà, bà thường xuyên tưởng tượng tới một màn trước mắt này.

"Mẹ, mẹ đừng quá kích động, hiện tại Phương Minh đã trở lại rồi cũng sẽ không rời đi, mẹ nằm xuống giường trước."

Trên mặt Lăng Mộ Sơn vẫn còn có chút lo lắng, mà nghe nói như thế, Phương Minh đang ở một bên cũng khuyên nhủ: "Ừm, cậu hai nói rất đúng, bà ngoại, bà nằm xuống trước đã."

"Được được được, bà nghe cháu ngoại của bà, cháu ngoại của bà muốn bà nằm bà liền nằm."

Trên mặt bà cụ thấm đẫm nước mắt, chẳng qua đôi mày vẫn đang nhíu chặt kia nay lại được thả lỏng ra, cười cười nằm ở trên giường bệnh, quay qua nói với Phương Minh: "Cháu ngoại, đây là cậu cả của cháu, đây là cậu hai của cháu, đây là cậu nhỏ của cháu, còn có... Còn có cái người mẹ không có lương tâm này của cháu."

Nghe lời bà cụ nói, ánh mắt của Phương Minh cũng theo sau quét qua đám người Lăng Mục Chính, mở miệng hô lên: "Cậu cả, cậu hai, cậu nhỏ."

Lăng Mộ Chính cùng Lăng Mộ Sơn gật gật đầu với Phương Minh, mà Lăng Cương lại run rẩy cả người một cái, không biết vì sao, nghe được sát tinh gọi mình là cậu nhỏ, hắn luôn có một loại cảm giác không thực tế.

Cuối cùng, ánh mắt của Phương Minh đã rơi vào trên người mẹ mình, nhìn người phụ nữ lệ rơi đầy mặt trước mắt, đang mang theo vẻ chờ mong nhìn về phía mình, trong lòng của cậu một trận nhiệt huyết dâng lên, trong khoảnh khắc này, huyết dịch cả người đều tựa như đang sôi trào lên, há miệng muốn nói điều gì, nhưng ngay cả nửa câu cũng không nói ra được.

"Con à, mẹ không trách con, mẹ không phải một người mẹ xứng chức..."

Lăng Mộ Mai thấy cuối cùng con trai mình cũng không gọi mình là mẹ, trên mặt có vẻ thất vọng, chẳng qua đối với bà, tình huống hiện tại đã xa xỉ tới mức bà không dám mong gì hơn, chỉ cần con trai mình có thể ở bên cạnh mình là bà đã rất vui vẻ rồi.

Lăng Mộ Mai cũng không biết, lúc này tình huống trong cơ thể Phương Minh có chút hỗn loạn, theo huyết dịch cả người sôi trào lên, vậy mà Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền lại cũng bắt đầu xoay tròn, dẫn động trong cơ thể đùng đùng rung động, trái tim cũng đập nhanh hơn bình thường gấp mấy lần.

Phốc!

Đột nhiên, một ngụm máu tươi từ trong miệng Phương Minh phun ra.

"Cháu ngoại!"

"Phương Minh, mẹ không buộc con, không cần gọi, con không cần gọi mẹ đâu..."

Thấy một màn như vậy, bà cụ cùng Lăng Mộ Mai lập tức kêu lên sợ hãi, Lăng Mộ Chính cũng lập tức muốn gọi bác sĩ, nhưng mà sau khi Phương Minh phun ra một ngụm máu tươi, con ngươi lại trở nên càng thêm thanh minh, nhìn người phụ nữ đang gấp gáp kia, trong miệng hô ra một câu: "Mẹ."

Một tiếng "mẹ" này khiến cho cả người Lăng Mộ Mai run rẩy ngay tại chỗ, sau đó cũng nhịn không được nữa, ôm chặt Phương Minh, lớn tiếng khóc rống lên.

"Con của mẹ, con của mẹ, mẹ rất nhớ con, hơn hai mươi năm qua, giờ nào khắc nào mẹ cũng đang nhớ con."

Lăng Mộ Mai ôm Phương Minh, nghẹn ngào tới thân thể đều run rẩy, bà nghĩ tới con trai bị thất lạc hơn hai mươi năm, rốt cục cũng về tới bên cạnh của bà, đồng thời nhận bà.

Trên mặt Lăng Mộ Chính cùng Lăng Mộ Sơn đang đứng bên cạnh cũng có vẻ cảm động cùng ấm áp, rốt cục thì tâm nguyện của em gái cũng đã được thực hiện, mà bọn họ cũng sắp có cháu ngoại trai.

Bà cụ nhìn mẹ con Phương Minh cùng Lăng Mộ Mai đang ôm nhau, trong đôi mắt già nua lại có thêm vẻ đắc ý, bà biết nhất định là trong lòng cháu ngoại mình có chút hận đối với con gái mình, cho nên ở lúc mới bắt đầu bà liền cố ý khiến cháu ngoại mình nhận người bà ngoại cậu là bà trước, làm tan hận ý trong lòng cháu ngoại, sau đó cháu ngoại mình mới có thể nhận con gái mình.

Tiếng "mẹ" này được nói ra khỏi miệng, Vu Sư Chi Châu trong cơ thể Phương Minh mới ngừng chuyển động, trong cơ thể khôi phục sự yên lặng, thậm chí tại thời khắc này, Phương Minh có thể nhận ra được, Vu Sư Chi Châu trong cơ thể mình dường như có

lớn lên một chút, nói cách khác, thực lực của cậu lại có tăng lên.

Phương Minh hiểu, đây là bởi vì cậu đã có thể hóa giải khúc mắc, nói cách khác, từ khi cậu biết thân phận của mẹ mình tới nay, trong lòng cậu vẫn có một khúc mắc, mà tâm kết này thiếu chút nữa thì nổi lên thành Tâm Ma, nếu như tâm kết này không được hóa giải, sợ rằng ngày nào đó trong tương lai khi cậu đột phá cảnh giới, sẽ mang tới đả kích trí mệnh cho cậu.

Thậm chí rất có thể bởi vì khúc mắc này, mà thực lực không thể tăng thêm bước nào nữa.

Bà cụ thấy con gái mình ôm cháu ngoại mình không buông tay, trên mặt có vẻ ghen, không vuinói: "Tốt rồi, Ngọc Mai, con nhanh chóng buông cháu ngoại ra đi, mẹ còn muốn nói chuyện nhiều hơn với cháu ngoại đây."

Nghe thấy những lời mẹ mình nói, lúc này Lăng Mộ Mai mới buông lỏng tay ra, chẳng qua ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Phương Minh, tựa hồ sợ sau một khắc Phương Minh sẽ biến mất, đây là cảm giác luôn lo được lo mất của bậc làm cha mẹ.

"Mẹ, để con kiểm tra cơ thể của bà ngoại trước đã."

Phương Minh đi tới trước mặt bà cụ, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, trong cái bình này có chứa nước thánh vinh diệu của Giáo Hội, nước thánh vinh diệu vô hiệu đối với người trong giới tu luyện phương Đông, nhưng đối với người thường đến nói lại có thêm tác dụng hồi phục rất hiệu quả, đối với việc khôi phục công năng của cơ thể, tác dụng của nó vượt xa toàn bộ thuốc bổ trên thị trường.

"Cháu ngoại tốt của bà, thân thể của bà ngoại không có chuyện gì đâu."

"Bà ngoại, bà uống bình thuốc này vào trước đã."

Phương Minh không nói gì thêm, mở bình thuốc ra đưa cho bà cụ, mà Lăng Mộ Chính cùng Lăng Mộ Sơn đang đứng bên cạnh thấy Phương Minh lấy ra một bình thuốc, lông mày hai người đầu tiên là nhíu một chút, chẳng qua theo sau lập tức giãn ra.

Nếu thuốc nước này là cháu ngoại trai của mình lấy ra, vậy hẳn phải có tác dụng gì đó, nếu như đổi lại những người khác, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhìn mẹ uống hết bình thuốc này.

Thứ nhất, hiện tại tình huống nhà họ Lăng rất mẫn cảm, thứ hai, thân thể mẹ mình chịu không được một chút ngoài ý muốn, tuy rằng bác sĩ nói có thể cứu sống được thì không còn gặp nguy hiểm tính mạng gì nữa, nhưng người già tới tuổi này rồi, một khi bị bệnh một hồi, đó chính là bệnh tới như núi sập, gần như rút sạch tất cả tinh khí thần, sau này sợ rằng cũng chỉ có thể thường xuyên ở tại bệnh viện.

"Tốt, cháu ngoại của bà muốn bà uống bà liền uống."

Bà cụ không chút do dự, trực tiếp nhận lấy bình thuốc Phương Minh đưa qua, uống một hơi cạn sạch hết chất lỏng trong bình , thậm chí cuối cùng miệng còn chép chép miệng hai cái.

"Thuốc này uống rất ngon, có mùi vị ngọt ngào, thật giống như nước suối mà bà đã được uống khi lần đầu tiên xuống núi."

Trên mặt bà cụ lộ ra dáng vẻ hồi tưởng mùi vị, chẳng qua mấy người Lăng Mộ Chính đang đứng bên cạnh lại mang vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì bọn họ thấy ngay sau khi mẹ mình uống loại thuốc nước này vào, sắc mặt dĩ nhiên từ từ chuyển biến tốt đẹp, có vẻ hồng nhuận.

Một màn này khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi, bởi vì bọn họ không nghĩ tới thuốc nước gì lại có thể có hiệu quả tốt như thế, hiện tại phần lớn thuốc bổ cũng đều chú ý tiến hành theo chất lượng, nhất là người già, thân thể càng là không chịu nổi

bổ dưỡng quá mãnh liệt, cộng thêm cơ năng thân thể thoái hóa, phần thuốc bổ có thể hấp thụ được cũng có hạn.

Nhìn mình sắc mặt bà ngoại hồng nhuận, trên mặt Phương Minh cũng có dáng tươi cười, có nước thánh vinh diệu này, sinh cơ của bà ngoại mình là không cần lo lắng, chỉ cần không gặp phải ngoài ý muốn, thời gian 7 năm là có thể vượt qua.

"Ừm, bà cảm giác được cả người mình rất có lực lượng, thật giống như về tới mấy chục năm trước."

Bà cụ cũng cảm nhận được thân thể biến hóa, mà Lăng Mộ Chính ở một bên vội vàng nói: "Mẹ, con đi gọi bác sĩ đi vào kiểm tra một chút."

"Không cần, thân thể của chính mẹ, mẹ hiểu rõ." Bà cụ ngăn cản con trai mình, tuy rằng bà người già thế nhưng tâm không già, ngày hôm qua khi nằm ở trên giường bệnh đã thấy được thủ đoạn bất phàm của cháu ngoại mình, đương nhiên biết đây hết thảy đều là vì bình nước thuốc kia.

"Lão Yêu, để tất cả bọn nhỏ về nhà nghỉ ngơi đi, mặt khác đóng cửa phòng bệnh lại."

Bà cụ liếc nhìn cửa phòng bệnh đang khép hờ, sau đó đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, hiển nhiên là có mấy lời muốn nói với Phương Minh, mà chuyện này sẽ dính đến bí mật của trưởng bối nhà họ Lăng, tự nhiên không tiện cho bọn tiểu bối biết.

Trên thực tế Lăng Cương cũng rất tò mò với những chuyện đã xảy ra trên người chị mình, mượn cơ hội này cũng có thể tìm hiểu một chút, về phần Lăng Mộ Chính cùng hai anh em Lăng Mộ Sơn mặc dù biết đại khái, thế nhưng tình huống cụ thể là như thế nào bọn họ cũng không quá rõ ràng, chỉ biết vấn đề này trước đây cha đã hạ lệnh phong khẩu, ai cũng không thể nhắc tới, nếu ai nhắc tới liền chuẩn bị bị cha dùng quải trượng đánh một trận.

"Cháu à, mấy năm nay khổ cho cháu rồi, kỳ thực nhà họ Lăng cũng không trợ giúp gì được cho cháu, thậm chí bà ngoại còn phải cảm ơn cháu, nếu như không phải nhờ có cháu, sợ rằng hiện tại bà ngoại đã xuống gặp lão già thúi kia rồi, chẳng qua có thể nhìn thấy lão già thúi kia cũng tốt, chí ít cho bà có cơ hội mắng ông ấy một trận."

Bà cụ lôi kéo tay của Phương Minh, trên mặt có vẻ cảm khái, mà Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh thì lại giữ im lặng, về phần Phương Minh cũng lẳng lặng lắng nghe, bởi vì cậu cũng rất muốn biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Chương 733: Chuyện năm đó

Mặc dù không biết rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng dựa vào lời nói của bà ngoại mình, ít nhiều gì Phương Minh cũng có thể phán đoán được chuyện đã xảy ra với cha mẹ mình năm đó, hẳn có liên quan tới chuyện ông ngoại đã chết đi của mình.

Mà theo lời tự thuật của bà cụ, rốt cục Phương Minh cũng biết những chuyện đã xảy ra năm đó.

Ông ngoại của Phương Minh vẫn luôn thuận buồm xuôi gió trên con đường làm quan, cho dù vào những năm loạn lạc đó cũng không gặp phải khó khăn gì, một đường từ địa phương lên tới thủ đô, mà sở dĩ có thể làm được điểm này, cũng là vì đã từng được cao nhân chỉ điểm.

Cho nên, ông cụ Lăng rất tin tưởng phương diện kia, nếu không mà nói cũng sẽ không đưa con của mình cho một người cùng họ nuôi dưỡng.

Ông cụ Lăng không trải qua năm tháng chiến tranh, cho nên không tính là người có công lớn, ở ngay lúc đó cũng không tính là nhà giàu có trong thủ đô, chí ít so với mấy gia tộc cách mạng kia đến nói phải kém hơn rất nhiều, cho nên ngay khi sinh ra Lăng Mộ Mai, ông đã chọn một mối hôn sự cho con gái nhà mình, chính là đời sau của một gia tộc cách mạng.

Nhưng mà, làm gì có người trẻ tuổi nào nguyện ý để hôn nhân của mình bị trói buộc như vậy, huống chi lúc kia mấy người trẻ tuổi vừa lúc tiếp xúc văn hóa phương Tây, hướng tới yêu đương tự do, mà từ nhỏ Lăng Mộ Mai đã biểu hiện rất thông tuệ, một người có kinh nghiệm đi du học nước ngoài như bà, càng thêm không

muốn thừa nhận mối hôn ước kia.

Kết quả sau cùng dĩ nhiên chính là hứa hôn không bệnh mà chết, mà bởi vì chuyện này, tuy rằng ông cụ Lăng không nói, nhưng trong lòng cũng có chút bất mãn, cho nên khi con gái mình dẫn theo nam sinh mà nó yêu thích tới cửa, đã trực tiếp bị ông đuổi ra ngoài.

Ông cụ Lăng rất tức giận, con chướng mắt với mối hôn sự cha chọn cho con? Được, cha không bắt ép con, nhưng con xem một chút chính con tìm tới loại đàn ông gì thế này? Một người chưa từng học đại học, thậm chí ngay cả một phần công việc chính thức cũng không có, người như vậy làm sao có thể trở thành con rể nhà họ Lăng?

Vì thế, ông cụ Lăng trực tiếp lên tiếng, muốn con gái mình hoặc là lựa chọn người cha này, hoặc liền lựa chọn người đàn ông kia, nếu như lựa chọn người đàn ông kia thì hãy đoạn tuyệt quan hệ với ông đi, ông liền coi như chưa từng sinh ra đứa con gái này.

Lúc đó vấn đề này náo động rất lớn, thậm chí cậu cả cùng cậu hai của Phương Minh cũng mở miệng cầu tình, nhưng đều bị ông cụ Lăng đánh cho một trận, nói chung mối hôn sự này ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Mà Lăng Mộ Mai cũng tánh tình bướng bỉnh, người đàn ông bà đã thích rồi tự nhiên sẽ không bỏ qua, mắt thấy hai cha con này sẽ tiếp tục giằng co như thế, chẳng qua đúng lúc này, sự tình có biến hóa.

"Ngày đó, một mình cha cháu tới tìm ông ngoại cháu, hai người bọn họ ở cùng nhau suốt một đêm trong phòng làm việc, cụ thể nói cái gì bà cũng không biết, chỉ biết là sau khi rời khỏi phòng làm việc, ông ngoại cháu không còn kiên quyết như lúc ban đầu nữa, nhưng vẫn không chấp nhận như cũ, dường như muốn cha cháu hoàn thành điều kiện gì đó ông mới chịu đáp ứng hôn sự

này."

Bà cụ hồi tưởng đến tình cảnh năm đó, sau khi người kia nhà mình rời khỏi phòng làm việc, biểu tình trên mặt rất phức tạp, thậm chí còn có một chút sợ hãi, nhưng vô luận bà hỏi thế nào, lão già đều không tiết lộ lấy một chút.

"Sau khi cha con rời khỏi nhà họ Lăng, liền dẫn theo mẹ con đi đến Ma Đô, lại sau đó cha con đi một mình, bảo là muốn hoàn thành hứa hẹn đối với ông ngoại con, nhưng mà lần này cha con đi rồi liền không trở lại nữa, mà sau khi cha con đi rồi mẹ con mới phát hiện bản thân có bầu, trong lòng nha đầu kia bướng bỉnh, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho mẹ một tiếng, một người dừng lại ở Ma Đô sinh ra hai anh em con."

"Anh em?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, Lăng Mộ Mai đang đứng bên cạnh cũng có vẻ thương cảm trên mặt, nói: "Trước đây mẹ đã mang long phượng thai, em gái con được sinh ra chỉ sau con vài phút đồng hồ."

"Thì ra con còn có một em gái."

Phương Minh nhớ kỹ trước đây sư phụ mình chỉ nhặt được một đứa nhỏ duy nhất là mình, vậy em gái mình đi nơi nào? Còn có, vì sao cuối cùng mẹ mình lại vứt bỏ bản thân mình?

"Cháu à, không phải mẹ cháu muốn vứt bỏ anh em cháu, mà là vì sau khi sinh các cháu được một tháng, vào một đêm, cháu và em gái cháu đều biến mất không thấy, bị người trộm đi."

Dường như bà cụ biết Phương Minh đang suy nghĩ gì, giải thích nói: "Lúc đó mẹ của cháu gần như phát điên, tìm hai cháu ở rất nhiều nơi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được tung tích của hai anh em cháu, mà mẹ của cháu vì hai anh em cháu, lúc

này mới chủ động liên hệ với ông ngoại cháu, cầu ông ngoại cháu hỗ trợ tìm hai anh em cháu."

Nghe đến đó, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía mẹ mình, thấy vẻ thống khổ trên mặt mẹ mình, trong lòng cậu tràn đầy hổ thẹn.

Thì ra cho tới nay đều là mình trách lầm mẹ mình, không phải mẹ mình bỏ rơi mình, mà là bởi vì chính mình bị người trộm đi, thậm chí vì tìm được mình và em gái, người mẹ vốn cao ngạo và quật cường lại phải cúi đầu trước ông cụ.

"Chờ khi ông ngoại cháu biết được tin, đã để cho cậu cả cùng cậu hai của cháu dẫn người tìm kiếm toàn bộ Ma Đô, tuy nhiên vẫn không có tung tích của hai anh em cháu, sau lại rơi vào đường cùng, cậu cả cùng cậu hai của cháu chỉ có thể đưa mẹ cháu về thủ đô, mà đoạn thời gian kia, mẹ của cháu gần như đã bắt đầu có triệu chứng của bệnh điên, hành động cử chỉ điên rồ, tinh thần hoảng loạn, nhiều năm sau mới khôi phục bình thường."

Ánh mắt bà cụ nhìn về phía con gái mình cũng tràn đầy thương tiếc, đứa con gái này của mình thật sự là số khổ, người đàn ông mình yêu mất tích, mà con trai con gái lại bị người trộm đi, nếu như không phải sau này còn ôm một tia hi vọng, sợ rằng cả người đã sớm hỏng mất.

"Phương Minh, trước đây khi bà ngoại và cậu hai cháu đến Ma Đô nhìn thấy mẹ cháu, tinh thần cùng thân thể mẹ cháu đã mất kiểm soát, thậm chí đoạn thời gian kia còn phải dựa vào việc tiêm thuốc ngủ cùng thuốc an thần mới có thể ổn định tâm tình."

Lăng Mộ Chính cũng theo chân mở miệng, đều nói huynh trưởng như cha, hắn lớn hơn lão nhị sáu tuổi, lại lớn hơn em gái mười mấy tuổi, có thể nói bởi vì cha bận rộn công việc, em trai em gái đều do hắn trông nom tới lớn, năm đó thấy trạng thái tinh thần của em gái, ngay cả hắn đều không ngừng lau nước mắt.

"Mẹ, là con trách oan cho mẹ rồi."

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy áy náy quay qua nói với mẹ mình, chẳng qua Lăng Mộ Mai lại chỉ lắc đầu, "Là mẹ không có bản lãnh, không thể bảo vệ tốt cho con và em gái con."

"Muốn trách, thì trách ông ngoại cháu cái lão già kia, nếu như không phải ông ấy muốn cha cháu đi làm chuyện gì đó, cha cháu cũng sẽ không vừa đi liền biến mất không thấy gì nữa, hơn nữa lão đầu tử này còn đặc biệt bướng bỉnh, bất kể bà hỏi thế nào ông ấy cũng không nói rõ rốt cục cha cháu đã đi làm cái gì, thẳng đến khi ông ấy ra đi đều cũng không nói đến tung tích của cha cháu."

Bà cụ thở dài một hơi, kỳ thực lão gia tử nhà mình cũng không phải người bướng bỉnh, bằng không trước đây con gái mình hủy hôn, lão già kia cũng không phải chỉ nóng giận một trận sau đó đã đồng ý ngay.

Nhưng điều khiến bà không hiểu là, vì sao lão già lại có phản ứng lớn như vậy với chuyện hôn nhân giữa con gái cùng cha Phương Minh, quật cường đến dù có mang theo bí mật kia vào mộ cũng quyết không nói ra.

Phương Minh nghe đến đó, thật ra cũng có chút oán giận đối với ông ngoại đã mất kia của mình, nếu như không phải mấy lời của ông cụ, cha mẹ mình sẽ không xa nhau, mà cha mình cũng sẽ không vì hoàn thành hứa hẹn mà cuối cùng mất tích.

Nhưng mà, người chết là lớn, hơn nữa dù sao cũng là trưởng bối, cậu cũng không tiện nói thêm cái gì.

"Mẹ, cha con tên là gì?" Đột nhiên Phương Minh hỏi.

"Cha con, ông ấy tên Phương Chính."

Nghe được câu trả lời của mẹ mình, thân thể Phương Minh hơi chấn động một chút, Phương Chính, đã từng là thiên tài đứng đầu

của nhà họ Phương, nói như vậy, quả thật mình là người nhà họ Phương.

Cái người đã từng được mình xưng là Mãnh Nhân, dĩ nhiên thật sự là cha mình.

"Không đúng?"

Chẳng qua đúng lúc này, trong đầu Phương Minh đột nhiên đã hiện lên mấy năm tháng, thốt ra hai chữ này.

"Không đúng chỗ nào?"

Thấy bà ngoại còn có mẹ cùng với mấy người cậu đều nhìn mình, Phương Minh nói ra những suy nghĩ trong lòng.

"Dựa theo bà ngoại nói, kỳ thực ông ngoại đối với phương diện nào đó kia thật rất tin tưởng, mà nói thật cha con vừa vặn có bản lĩnh vượt hơn hẳn người bình thường, mặc kệ là đời sau của gia đình cách mạng gì gì đó kia, nhưng con tin tưởng ông ngoại không thể nào không đoán ra dạng tồn tại như cha con, có thể mang tới trợ giúp cho nhà họ Lăng như thế nào, tuyệt đối không ít hơn thứ mà một gia tộc cách mạng giàu có gì gì đó kia mang tới."

Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất, sự phản đối của ông ngoại mình quá bất thường.

"Mặt khác điểm thứ hai, chính là hứa hẹn của cha con đối với ông ngoại, thật ra, ở trong mắt người bình thường có lẽ rất khó đạt thành mục tiêu, thế nhưng đặt ở trên người cha cũng không khó, dù cho ông ngoại nói muốn bắt cha con kiếm được tài sản hơn trăm triệu, con cảm thấy đó cũng không tính là việc khó gì."

Bậc làm cha mẹ, bình thường yêu cầu của họ đối với đằng trai cũng không có gì ngoài mấy điểm: Có tiền đồ, có năng lực chăm sóc tốt cho con gái của mình, nhưng phải chứng minh như thế nào? Dĩ nhiên chính là nguồn kinh tế, mà điểm này đối với cha

mình đến nói sợ rằng cũng không tính việc khó.

Nghe được lời nói của Phương Minh, đám người bà cụ cũng lộ ra vẻ suy tư, nhất là Lăng Mộ Mai, bởi vì không ai càng biết chồng mình có bản lĩnh cỡ nào so với bà, trên thực tế bà chưa nói với mẹ mình cùng những người khác, mình và chồng mình đã gặp nhau như thế nào.

Sau khi bà tốt nghiệp, bà và mấy người bạn học đã hẹn nhau đến Nam Cương bên kia du ngoạn, việc truyền tin thời gian đó không phát triển như hiện tại, sự hiểu biết của bọn họ đối với Nam Cương cũng không quá nhiều, nhưng mà ở trên một số sách có thể thấy một số ghi chép, Lăng Mộ Mai cũng giống như toàn bộ thiếu nữ hoa quý, tưởng tượng về sự an tĩnh của thành phố Lệ Giang, ảo tưởng độ cao của núi tuyết Ngọc Long, còn có Vu Hồ tinh khiết kia.

Nhóm bảy người, bốn nữ ba nam liền tự mình lái xe đi tới Nam Cương, nhưng mà lúc kia núi tuyết Ngọc Long còn chưa có cáp treo, trong lúc leo lên núi tuyết Ngọc Long, bởi vì cao nguyên thiếu dưỡng khí mà Lăng Mộ Mai gần như sắp bất tỉnh mất, mà trạng thái của đám bạn bà cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nghé con mới đẻ không sợ cọp, nhưng chân chính trải qua thời điểm nguy hiểm, mới có thể biết tuyệt vọng nhiều tới cỡ nào.

Ngay lúc Lăng Mộ Mai tuyệt vọng, một người đàn ông xuất hiện ở trong tầm mắt của các bà, người đàn ông này đi xuống từ trên đỉnh núi tuyết, cho dù đang ở độ cao rất lớn so với mực nước biển, lại là một ngọn núi đầy băng tuyết, thế nhưng trên người người đàn ông kia chỉ mặc một bộ quần áo phong phanh, dù vậy mặc kệ là gió lạnh hay là độ cao so với mặt biển hình như đều không thể gây ảnh hưởng gì cho ông, đi trên ngọn núi như giẫm trên đất bằng.

Người đàn ông này chính là cha Phương Minh, Phương Chính,

kết quả sau cùng tự nhiên là Phương Chính cứu đoàn người Lăng Mộ Mai, phong cách tình tiết rất cũ: anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Lăng Mộ Mai đã bị lâm vào như vậy, nhất là sau hành trình đến Nam Cương đó, bà thấy được rất nhiều tình cảnh không thể tưởng tượng nổi, về sau càng đã hoàn toàn đã thích người đàn ông thần bí này.

Chương 734: Có người có ý đồ với pho tượng

Trong phòng bệnh, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc.

Đinh linh linh!

Mà trong bầu không khí trầm mặc này, điện thoại trên tay Phương Minh đột nhiên vang lên.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về cậu, ánh mắt của Phương Minh nhìn dãy số hiện trên màn hình, nói "Bà ngoại, cậu, mẹ, là một bạn nối khố gọi điện thoại cho con."

"Không sao, con nghe ở đây luôn đi."

Phương Minh gật đầu, cũng không đi ra khỏi phòng bệnh, mà là trực tiếp nhấn xuống nút trả lời ở chỗ này, rất nhanh đầu bên kia điện thoại lập tức truyền tới giọng nói vội vã của Đại Trụ.

"Phương Minh, không tốt, Viện Y Học bên kia xảy ra chuyện rồi, mới vừa rồi em gái tôi gọi điện thoại qua đây nói có người muốn động tới tới pho tượng của cậu, hiện tại em gái tôi cùng lão viện trưởng đang ngăn trở."

Giọng nói của Đại Trụ rất gấp, bởi vì cậu ta cũng mới vừa vặn nhận được điện thoại của em gái mình, tình huống cụ thể như thế nào cậu ta cũng không rõ ràng, thế nhưng cậu ta biết pho tượng kia rất quan trọng với Phương Minh, ngày bình thường cũng dặn dò qua em gái mình phải trông chừng pho tượng kia thật cẩn thận, không thể để cho pho tượng xảy ra vấn đề gì.

"Đại Trụ, cậu đừng vội, ừm, cậu đi qua trước nhìn một chút

xem, nhớ kỹ phải lấy an nguy của bản thân làm chủ, tôi sẽ chạy tới ngay lập tứ."

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt Phương Minh cũng có chút ngưng trọng, trước đây tự mình đã nói với lão viện trưởng tầm quan trọng của pho tượng kia, lấy danh vọng của lão viện trưởng, chỉ cần có hắn còn ở, không có người nào có thể động tới pho tượng mình, hơn nữa về bí mật của pho tượng, hiệu trưởng Tần Đức Phong kia cũng biết đến.

Nhưng bây giờ ngay cả lão viện trưởng cũng đều không thể bảo vệ được pho tượng kia, cũng đã nói lên người có ý đồ với pho tượng có bối cảnh rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến ngay cả lão viện trưởng đều không thể tránh được.

Phương Minh rất rõ ràng tác dụng của bức tượng này, đối với người thường đến nói, nó chỉ là một pho tượng không đáng kể chút nào, tuyệt đối sẽ không có người nào có bất mãn gì đối với một pho tượng trong trường học, càng không thể nào bởi vì nó mà đắc tội với lão viện trưởng.

Rất có thể, là có người trong giới tu luyện thấy được pho tượng kia, đồng thời phát hiện bí mật của pho tượng, nảy sinh ý đồ với pho tượng kia.

"Phương Minh, là có chuyện gì rồi phải không?" Thấy Phương Minh cúp điện thoại liền nhíu mày, bà cụ mở miệng hỏi.

"Bà ngoại, Ma Đô bên kia có chuyện cần con trở về xử lý." Phương Minh cũng không giấu giếm, như thực chất đáp.

"Rất gấp sao? Nếu như gấp thì cháu không cần để ý tới bà, bà nói Lão Yêu đặt vé máy bay cho cháu, nếu như gặp phải vấn đề gì không thể giải quyết được, cứ nói với mấy người cậu cả cháu, nhà họ Lăng chúng ta cũng có chút quen biết ở Ma Đô."

"Bà ngoại yên tâm đi, nhất định cháu sẽ không để cho mình chịu thiệt."

Phương Minh gật đầu, chẳng qua cậu lại lơ đễnh đối với mạng lưới quan hệ của nhà họ Lăng ở Ma Đô, dính đến chuyện trong giới tu luyện, không phải lực lượng thế tục bình thường có thể nhúng tay, huống chi muốn nói thân phận, sau chuyện nhà họ Dương kia, vậy mà ông Đường đã cố ý tìm người đưa tới cho cậu một giấy chứng nhận, có giấy chứng nhận kia, ở trong nước có thể nói là đi ngang.

Đương nhiên, Phương Minh cũng biết mục đích ông Đường đưa phần giấy chứng nhận tới, ngược lại không phải ông ấy lo lắng cho an nguy của mình, mà là sợ chuyện như nhà họ Dương lại phát sinh, dù sao một thế gia hào môn như vậy đột nhiên không có, đối với với quốc gia đến nói cũng là một tổn thất, chí ít hỗn loạn trong khoảng thời gian ngắn là không thể tránh không khỏi.

Mục đích ông Đường cầm giấy chứng nhận này ra rất đơn giản, liền hy vọng mình có thể hạ thủ lưu tình, sau này đụng tới người không có mắt chọc tới bản thân mình, cũng không cần giả heo ăn thịt hổ, trực tiếp móc ra giấy chứng nhận này, kẻ kia không biết sự lợi hại của giấy chứng nhận này thì tìm người biết là được, mà người biết cũng sẽ biết nên xử lý như thế nào.

Nói chung chính là một câu nói: Cho những tên khốn kiếp kia một con đường sống, giao cho phía trên xử lý.

Cho nên sau khi nhận được giấy chứng nhận này, Phương Minh cũng dở khóc dở cười, xem ra chính mình ra tay với nhà họ Dương, khiến cho ông Đường đều có chút không thể ngồi yên, sợ mình tàn sát sạch sẽ các thế gia hào môn lớn trong nước, dù sao đầu năm nay gia đình nào mà không có mấy người bại hoại.

Chỉ có điều bản thân Phương Minh hiểu rõ trong lòng, tình huống bình thường thật có gặp phải mấy tên bại hoại cậu không

nhịn được muốn ra tay xử lý, cũng sẽ không không lan tới toàn bộ gia tộc, dù sao gia tộc mà từ trên xuống dưới đều hư hỏng không thể tả giống nhà họ Dương như vậy vẫn là rất ít.

Đương nhiên, giấy chứng nhận này cậu vẫn nhận lấy, có giấy chứng nhận này thực sự có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức vô vị.

Rất nhanh Phương Minh đã rời khỏi bệnh viện, Lăng Cương đặt vé máy bay cho cậu, cuối cùng là Lăng Sở Sở đưa Phương Minh tới sân bay, bởi vì liên quan tới nhà họ Lăng, Phương Minh có thể ngồi chuyến bay gần nhất, gần như vừa đến sân bay liền lên lên máy bay.

...

Hơn hai giờ sau, bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở cửa lớn của Viện Y Học, mà giờ khắc này cửa lớn của Viện Y Học lại vô cùng quạnh quẽ, lúc này và cảnh người đến người đi trước cửa trường đại học lúc trước rất là khác biệt.

"Viện Y Học đã xảy ra chuyện gì vậy, đột nhiên dẫn học sinh đến bệnh viện tham quan, còn là tất cả học sinh trong trường nữa chứ, cũng không sợ xuất hiện tình huống tai nạn giao thông ngoài ý muốn gì sao?"

Mấy người bán hàng ở cửa ở khe khẽ bàn luận, bày quầy bán hàng ở chỗ này dĩ nhiên là muốn kiếm tiền của học sinh, hơn nữa đại học khác với trung học, ở cửa trường, ngoại trừ đêm khuya, còn lại bất cứ lúc nào cũng đều có học sinh ra vào, cho nên bọn họ bày sạp bán ở đây là bày nguyên ngày, không giống trung học, chỉ mở quầy hàng mỗi khi sắp vào học hay chuẩn bị tan học.

Nghe con buôn nghị luận, Phương Minh không tiếp tục đứng ở cửa sân trường, mà là trực tiếp đi vào bên trong, đồng thời sắc mặt của cậu cũng chìm tới đáy âm trầm xuống, bởi vì lấy cảm giác của

cậu đã có hteer cảm ứng được tình huống bên phía thao trường kia.

Thao trường trong vườn trường, lúc này có một đám người bộ dáng như bảo vệ bao vây thao trường, mà ở vị trí trung tâm thao trường, thì lại có một người đàn ông trung niên cùng hai người thanh niên mang theo ánh mắt trêu tức.

Ánh mắt hai người nam thanh niên nhìn về phía một người già cùng một cô gái trẻ tuổi dưới bức tượng phía trước, một người trong đó biểu cảm gương mặt không chút biến hóa, mà một vị khác thì lại mang trên mặt vẻ khinh thường.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức, Vương Thành, ngay cả hai người kia ông đều không giải quyết được sao?"

Nghe thấy giọng điệu bất mãn của người nam thanh niên bên cạnh, trên mặt người đàn ông trung niên kia vội lộ ra vẻ mặt cười làm lành, nhưng trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Hai người này không phải hắn có thể đắc tội nổi, người có tuổi đứng bên dưới tượng điêu khắc kia cũng không phải người bình thường, mà là lão viện trưởng của Viện Y Học, ngôi sao sáng trong giới y học được mọi người kính trọng, ông ấy nào phải ông già bình thường, hiện tại ông ấy còn mang bộ dáng như quyết tâm sống chết cùng bức tượng, hắn thật vẫn không tiện dùng biện pháp mạnh.

"Chết tiệt, là ai thông báo cho lão viện trưởng."

Lúc này trong lòng Vương Thành cũng có chút buồn bực, ngay từ đầu hắn đã thương nghị với lãnh đạo của Viện Y Học, nhưng không nghĩ tới sau khi lão viện trưởng biết tin liền trực tiếp cự tuyệt, đồng thời bày ra một bộ dạng căn bản không cần tiếp tục bàn tới chuyện này nữa, cho nên rơi vào đường cùng hắn cũng chỉ có thể đổi một phương pháp khác, đó chính là điều hết giáo viên

học sinh của Viện Y Học tới bệnh viện trước, sau đó lại lấy pho tượng kia đi, như vậy cũng sẽ không bị người nào ngăn trở, cho dù sau khi chuyện thành Viện Y Học cùng lão viện trưởng bên này có bất mãn gì, nhưng chuyện đó hắn không chú ý, dù sao thì mấy chuyện tranh chấp cãi cọ không cần hắn đi lo liệu.

Với tư cách là trưởng phòng của một ngành đặc thù, Vương Thành phụ trách đúng là chuyện có liên quan tới giới tu luyện, mà đang ở hai ngày trước, phòng làm việc của Vương Thành đột nhiên nghênh đón một người mà hắn không nghĩ tới.

Người nhà họ Phương, thế gia đứng đầu giới tu luyện.

Với tư cách là bộ môn có giao thiệp với giới tu luyện, đương nhiên Vương Thành biết sự khủng bố của nhà họ Phương, cho nên đối mặt với đệ tử nhà họ Phương, cũng chính là người mới vừa trào phúng hắn này, hắn vẫn luôn ôm thái độ thận trọng tiếp đãi, khi biết được đối phương muốn thu một pho tượng của Viện Y Học, tuy rằng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn không nói hai lời liền đáp ứng xuống.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như có thể khiến nhà họ Phương thiếu bộ môn một nhân tình, vậy với hắn mà nói chính là một công lao lớn, đến lúc đó chỉ cần nhà họ Phương nói một câu với giới tu luyện, khi người trong bộ môn bọn họ giao tiếp cùng người trong giới tu luyện cũng sẽ thông thuận hơn rất nhiều.

Mặc dù không biết rõ tại sao người nhà họ Phương muốn pho tượng này, nhưng đối với Vương Thành đến nói này không phải vấn đề quan trọng gì, nhất là khi ngày hôm nay hắn thấy người cùng xuất hiện với Phương Giác, càng là tim đập bùm bùm như trống trận, cảm thấy vô cùng may mắn với quyết định của chính mình.

Thiên tài đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, Phương Chiến!

Mặc dù ba ngày trước, Phương Chiến bại bởi thiên tài trẻ tuổi của Thái Ất Lâu, nhưng vậy thì thế nào?

Cái này rất giống gần đây người giàu nhất Trung Quốc từ chim cánh cụt Ma biến thành mèo trời Ma (1), lẽ nào có thể bởi vậy mà khinh thường chim cánh cụt Ma, cảm thấy chim cánh cụt Ma không được sao? Lão đại vẫn lão đại, cho dù tài sản của ngươi có gần sát hay hơn chim cánh cụt Ma một chút, nhưng vẫn không thể thay đổi được chênh lệch thật lớn giữa các người.

(1) Chim cánh cụt và mèo trời: hai linh vật của Tencent (chủ là Pony Ma) và Tmall (Alibaba, chủ là Jack Ma), cả Pony Ma và Jack Ma đều là những nhà đầu tư lớn ở trong và ngoài Trung Quốc

Biết rõ Phương Chiến muốn có được pho tượng kia, Vương Thành càng thêm để ý, hắn cũng biết khẳng định pho tượng kia có bí mật không bình thường gì đó, nếu không cũng sẽ không khiến cho thiên tài đệ nhất một đời tuổi trẻ nhà họ Phương ngấp nghé, nhưng này cũng không có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ cần giao hảo với nhà họ Phương, khiến nhà họ Phương thoả mãn là đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Phương Giác thiếu gia, lão viện trưởng này có địa vị rất cao trong giới y học, nếu tùy tiện ra tay với ông ấy, sợ rằng sẽ tạo thành oanh động." Vương Thành uyển chuyển đáp.

"Một lão bất tử đã bước một chân vào quan tài mà thôi, có gì mà phải kiêng kỵ, nếu người của ông không muốn lên, vậy cũng chỉ có thể để tôi tự mình ra tay."

Phương Giác thấy mấy bảo vệ nam đứng ở cách đó không xa nhưng không dám tới gần điêu khắc, trên mặt có vẻ khinh thường, Vương Thành không dám động tới lão già kia, nhưng hắn lại không thèm để ý, một lão già của giới thế tục mà thôi, cho dù có sức ảnh hưởng hơn nữa, ở trước mặt nhà họ Phương cũng chẳng là cái thá gì.

Nếu như không phải bởi vì anh họ đã nói muốn thu được khí vận nhất định phải hấp thu ở chỗ này, hắn đã sớm trực tiếp mang pho tượng kia đi.

"Lão đầu, cho lão một cơ hội cuối cùng, nếu không muốn chết thì cút ngay đi cho tôi, về phần cô, tuy rằng tôi là người thương hương tiếc ngọc, nhưng nếu như chọc cho tôi không vui, tôi sẽ lạt thủ tồi hoa (2)."

(2) Lạt thủ tồi hoa: không biết nặng nhẹ, phá hư cái đẹp

Phương Giác đi lên trước, âm trầm nhìn chằm chằm một già một trẻ ở dưới điêu khắc, mà hai người bên dưới bức tượng kia, chính là lão viện trưởng Thẩm Tự Khác cùng Vương Tử Kỳ.

"Chỉ cần lão già khọm này còn một hơi thở, các người cũng đừng mơ có thể đụng tới pho tượng kia."

Lão viện trưởng không bị uy hiếp chút nào, nhưng mà rốt cuộc cũng đã lớn tuổi, căn bản đứng không vững, chỉ có thể dựa vào Vương Tử Kỳ ở một bên dìu lấy.

"Nếu như vậy, vậy lão già ông có thể chết đi được rồi."

Sắc mặt Phương Giác trầm xuống, tay phải vung lên, Vương Tử Kỳ liền cảm giác được một cỗ lực lượng đánh về phía cánh tay mình, căn bản không thể đỡ tay lão viện trưởng được, lão viện trưởng trực tiếp bị đánh bay ra đến hơn hai mét.

"Lão viện trưởng!"

Vương Tử Kỳ kinh hô, khi thấy lão viện trưởng té xuống đất, dùng ánh mắt phẫn nộ không gì sánh được nhìn chằm chằm Phương Giác.

Chương 735: Tự đoạn một cánh tay

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khụ khụ!

Thẩm Tự Khác đã tám mươi tuổi, đâu chịu nổi té ngã như vậy, trong miệng có máu tươi tuôn ra, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua bởi vì đau đớn mà nhíu thành một đoàn, hiển nhiên đang phải thừa nhận thống khổ cực lớn.

Nếu như đổi lại những người cao tuổi khác, sợ rằng một lần ngã này đã sớm ngã xuống đất không dậy nổi, nhưng Thẩm Tự Khác vẫn còn đang nỗ lực muốn bò lên, Vương Tử Kỳ một bên căm tức nhìn Phương Giác, một bên dìu Thẩm Tự Khác đứng lên.

"Tôi đã nói rồi, nếu không muốn chết thì đừng có cản đường, bằng không tôi cũng không ngại chuyện tống lão già này tới Âm Phủ gặp Diêm La Vương đâu."

Phương Giác không thèm để ý chút nào tới ánh mắt tràn ngập lửa giận của Vương Tử Kỳ, một cô gái thế tục mà thôi, cho dù có hận mình nhiều hơn nữa thì có thể làm gì, chênh lệch giữa hai người là chênh lệch một trời một vực, cho dù đối phương có muốn báo thù cũng không bản lãnh này.

"Cô bé, đỡ ông đứng lên, ông đã nói rồi, trừ phi cái lão già khọm này chết đi, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, nhất định ông phải cố gắng bảo vệ pho tượng tới cùng."

Trên gương mặt già nua của Thẩm Tự Khác có vẻ kiên quyết, pho tượng kia là tương lai của Viện Y Học, mà sự phát triển của Viện Y Học thì lại là tín ngưỡng cả đời ông ấy, ông ấy không thể nhìn thấy có người phá hư pho tượng, phá hư tương lai của Viện Y Học.

Trong thời gian một năm kể từ khi pho tượng được đặt ở đây, người thường không phát hiện được biến hóa của Viện Y Học, thế nhưng dưới sự quan sát cẩn thận của Thẩm Tự Khác, lại có thể phát hiện một số mánh khóe.

Đầu tiên là những sinh viên đã tốt nghiệp Viện Y Học, trong thời gian một năm này, số lượng luận văn được SCI (1) thu mua đã tăng lên gấp đôi so với năm kia, mặt khác trên việc kiểm tra thành tích của các giáo viên cũng có tăng trưởng rõ rệt, trên phương diện giải phẫu, bệnh viện phụ thuộc Viện Y Học cũng có ba hạng mục luận chứng giải phẫu đạt được bằng sáng tạo cấp quốc tế, một hạng mục luận chứng giải phẫu đạt được bằng sáng tạo cấp bậc thế giới.

(1) SCI (Thompson) có một danh mục các tạp chí của đủ mọi ngành (không tính các conferences) được đánh giá cao (theo chỉ số ảnh hưởng Impact Factor, theo số lần trích dẫn)

Những thành quả này Thẩm Tự Khác là nhìn trong mắt, cho nên ông ấy càng thêm quan tâm pho tượng hơn, gần như mỗi ngày Vương Tử Kỳ đều phải tới liếc nhìn pho tượng một lần, mà Thẩm Tự Khác bởi vì nguyên nhân của thân thể không cách nào đến đây mỗi ngày, nhưng một tuần lễ nhất định sẽ tới một lần.

"Phương Giác thiếu gia, hạ thủ lưu tình..."

Vương Thành có chút không nhìn nổi nữa, nhưng mà Phương Giác lại chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, hừ nói: "Nếu ông có thể giải quyết, còn cần tôi phải ra tay? Lão già này ỷ vào chuyện ông không dám giết lão ta, còn làm ra màn kịch lấy cái chết

bức hiếp như vậy, đã thế tôi đây sẽ thành toàn cho ông ta."

Phương Giác thật sự động sát cơ, Phương Chiến đang đứng bên cạnh lại không nói một lời, tuy rằng hắn cũng có chút không đồng ý đối với hành động của em họ mình, nhưng lúc này đối với hắn, pho tượng kia là thứ nhất định hắn phải có được, vậy để em họ làm người xấu cũng không có gì không tốt.

Hắn phải lấy được pho tượng kia, hắn muốn đoạt lại xưng hô thiên tài đệ nhất trong một đời trẻ tuổi, càng phải đánh bại tên đệ tử của Thái Ất Lâu kia.

"Các người muốn thương tổn lão viện trưởng, muốn phá hư pho tượng kia, một khi anh Phương Minh biết sẽ không bỏ qua cho các người."

Ánh mắt tràn ngập sát ý của Vương Tử Kỳ nhìn Phương Giác, trong lòng cũng có chút sợ hãi, mà nghe thấy những lời Vương Tử Kỳ nói, sắc mặt Phương Chiến cùng Phương Giác đồng thời biến hóa một chút.

"Cô nói cái gì? Pho tượng kia là Phương Minh?"

Đây là lần đầu tiên Phương Chiến mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Tử Kỳ, dưới cái nhìn soi mói của đối phương, Vương Tử Kỳ chỉ cảm thấy hít thở không thông, nhưng vẫn trả lời: "Không sai, pho tượng kia chính là anh Phương Minh."

"Chiến ca, lúc đầu thực sự em đã từng gặp một cường giả Địa Cấp, mà Phương Minh cũng là cường giả Địa Cấp, hẳn cô bé kia không nói dối."

Ánh mắt Phương Giác nhìn về phía Phương Chiến, Phương Minh cái tên này đương nhiên hắn đã nghe nói qua, không nói ân oán cùng nhà họ Mục, quan trọng hơn chính là hắn biết, Phương Minh là tộc nhân lưu lạc bên ngoài của nhà họ Phương bọn họ.

Đệ tử nhà họ Phương không thể tự giết lẫn nhau, cho nên Phương Giác có chút khó xử, chờ đợi chỉ thị của Phương Chiến.

"Nếu là Phương Minh, vậy thì càng dễ xử lí." Khóe miệng Phương Chiến cong lên, nói: "Đều là người nhà họ Phương, nghĩ đến em họ Phương Minh cũng sẽ nguyện ý nhường pho tượng kia cho tôi, dù sao tôi làm như vậy cũng là vì danh tiếng cùng mặt mũi của nhà họ Phương chúng ta."

Nghe được anh họ mình nói như vậy, Phương Giác liền biết rõ ý trong mấy lời anh họ mình nói.

Anh họ là thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, lần này bại bởi đệ tử của Thái Ất Lâu, khiến cho nhà họ Phương mất hết mặt mũi, mà sau khi anh họ nhận được khí vận bên trong pho tượng kia, chắc chắn thực lực sẽ có đột phá, đến lúc đó có thể một lần nữa đoạt lại vị trí thứ nhất, lại tăng thêm thể diện cho nhà họ Phương.

So sánh với bọn họ, Phương Minh chẳng qua chỉ là một đệ tử lưu lạc bên ngoài, làm sao có thể so sánh với anh họ được, trưởng lão trong tộc cũng đều sẽ ủng hộ anh họ làm như vậy, mà đối với Phương Minh, có thể làm cho anh họ coi trọng pho tượng kia, coi như là vận khí của cậu, đến lúc đó để trong tộc ghi lại một phần công lao cho cậu đã coi như là rất tốt rồi.

"Cô nhóc, dẫn theo lão già kia rời khỏi đây đi, cho dù Phương Minh đến, vậy cũng phải cung kính hô một tiếng Chiến ca, Chiến ca có thể coi trọng pho tượng kia của hắn, đó là nể mặt hắn."

Vẻ mặt Phương Giác tràn đầy đắc ý, lần này hắn báo pho tượng kia cho Chiến ca, chính là lập công lớn, dựa vào Chiến ca, sau này hắn cũng không cần sợ bất kỳ người nào trong một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, về phần Phương Minh... Nói khó nghe một chút, một đệ tử lưu lạc bên ngoài không chút căn cơ, căn bản không cần để ở trong lòng.

"Không, tôi không tin, trừ phi là chính mồm anh Phương Minh nói ra."

Vẻ mặt Vương Tử Kỳ tràn đầy kiên quyết, hơn nữa cô ấy cũng biết anh Phương Minh là cô nhi, là được lão thần tiên nhận nuôi, như thế nào lại có anh họ?

Vương Thành đang đứng bên cạnh lúc này cũng nghe rõ, pho tượng kia là Phương Minh, đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn gần đây đã gây nên không ít oanh động trong giới tu luyện, mà Phương Minh lại là tộc nhân lưu lạc bên ngoài của nhà họ Phương, xem ra đây là chuyện nhà của nhà họ Phương.

Chẳng qua Vương Thành cũng có cách nghĩ giống Phương Giác, ở trong mắt cao tầng nhà họ Phương, Phương Minh không thể nào sánh được với Phương Chiến, nếu Phương Chiến cần pho tượng kia, đoán chừng cũng sẽ bắt Phương Minh giao ra.

"Phương Giác, bắt hai người kia đi đi, để bọn họ chịu chút giáo huấn nhỏ, dù sao cũng là người có quen biết với em họ Phương Minh, nể mặt em họ, xuống tay không nên quá mức."

Phương Chiến thản nhiên mở miệng, dưới cái nhìn của hắn bỏ qua cho Vương Tử Kỳ cùng Thẩm Tự Khác một con ngựa đã coi như là nể tình Phương Minh lắm rồi, đương nhiên không phải hắn nể mặt Phương Minh, mà là bởi vì hắn là người đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, khi biểu hiện ra ngoài nhất định phải giữ vững lòng dạ rộng lớn.

"Còn là Chiến ca nhân nghĩa, Phương Minh biết cũng phải cảm tạ Chiến ca."

Phương Giác đưa tới một câu nịnh hót, lập tức ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Tự Khác cùng Vương Tử Kỳ, ý của Chiến ca hắn hiểu được, giữ lại tính mệnh cho hai người này, nhưng hai kẻ này lặp đi lặp lại nhiều lần ngỗ nghịch Chiến ca, cũng phải chịu

khổ một chút.

"Cô nhóc, đây chính là cô tự tìm, cũng được, liền chặt đứt một tay của cô đi, để sau này cô nhớ lâu một chút, cũng nên biết người nào cô có thể đắc tội, người nào không."

Tay phải Phương Giác giơ lên liền muốn ra tay, thế nhưng đúng lúc này, một âm thanh lạnh như băng lại truyền đến từ phía sau hắn, cũng truyền đến trong tai của mọi người ở đây.

"Nếu như vậy tôi đây cũng cho anh một cơ hội, tự đoạn một tay, anh còn có thể sống mà rời khỏi đây."

Chương 736: Ngươi dám thay ta ước chiến nhà họ Mục sao?

Âm thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến, đám người ở đây lập tức quay đầu, lại thấy bóng dáng một người thanh niên từ phương hướng cửa vào chậm rãi đi tới, ngay khi tiếng nói phát ra, bóng người liền tới thao trường này.

"Anh Phương Minh!"

Vương Tử Kỳ kinh hỉ lên tiếng kinh hô, mà ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy Phương Minh xuất hiện, vốn là khuôn mặt già nua của lão viện trưởng Thẩm Tự Khác đang căng cứng rốt cục cũng thả lỏng ra, một chút tức giận khiến ông ấy có thể kiên trì cuối cùng cũng được hóa giải, cả người lung lay sắp đổ, phảng phất muốn ngất.

Dù sao cũng là người già hơn tám mươi tuổi, bị người đánh bay ra ngoài, nếu như không phải dựa vào cơn tức trong lòng kiên trì một hơi, đã sớm gục ngã, hiện tại nhìn thấy Phương Minh đến, cơn tức này của ông ấy cũng được hóa giải.

"Lão viện trưởng."

Ngay khi lão viện trưởng gần ngất, Phương Minh đi lên đỡ lão viện trưởng, đồng thời đưa một tia Vu Sư Chi Lực trong cơ thể độ nhập trong cơ thể lão viện trưởng, tia Vu Sư Chi Lực này nhập vào cơ thể, đối với lão viện trưởng đến nói giống như một dòng suối trong, trong nháy mắt tưới nhuần thân thể gần như sắp khô kiệt kia, khiến cho ông ấy không bị ngất.

"Cậu Phương, khụ khụ... Rốt cục cũng có thể đợi tới khi cậu

đến, lão già khọm này thật không có tác dụng gì, thiếu chút nữa làm hại pho tượng của cậu Phương bị hủy, thực sự là xin lỗi..."

Thẩm Tự Khác nghĩ đến hứa hẹn của hắn với Phương Minh trước đây, đó chính là chỉ cần hắn còn sống một ngày thì sẽ không để cho bất kỳ người nào phá hư pho tượng kia, nghĩ tới đây, trên gương mặt già nua có vẻ áy náy lộ ra.

"Lão viện trưởng, người nên xin lỗi là tôi, kế tiếp liền giao cho tôi đi."

Phương Minh giao lão viện trưởng cho Vương Tử Kỳ, khiến Vương Tử Kỳ dìu ông, mà cậu thì xoay người, đưa mắt nhìn về phía Phương Giác.

"Phương Minh, nếu cậu đã đến vậy thì càng tốt hơn, Chiến ca coi trọng pho tượng kia, cậu mau nhường lại pho tượng kia." Phương Giác thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía hắn, ngạo mạn nói.

"Anh đã quên lời tôi mới vừa nói sao?" Phương Minh nhìn cũng không nhìn Phương Chiến, nhưng mắt lại hơi nheo lại, nói.

"Nói cái gì?" Phương Giác nhất thời không kịp phản ứng.

"Tôi nói bây giờ anh chọn lựa tự đoạn một tay có lẽ còn có thể sống được đi tới bệnh viện."

Phương Minh nói những lời này rất bình thản, nhưng mà rơi vào trong tai Phương Giác, lại cảm thụ được ý lạnh bên trong ánh mắt Phương Minh, Phương Giác phát hiện dĩ nhiên mình lại không nhịn được rùng mình một cái, lập tức ném ánh mắt cầu cứu nhìn về phía anh họ đang đứng bên cạnh.

"Phương Minh, cậu là con cháu đệ tử nhà họ Phương tôi, sao có thể nói ra mấy lời huynh đệ tương tàn như vậy, nể tình cậu còn chưa tới trong tộc nhận tổ quy tông, lần này tôi liền không so đo,

nhưng nếu như còn dám nói ra giọng điệu như vậy, đừng trách người làm anh họ này bất cận nhân tình, chấp hành tộc quy."

Phương Chiến mở miệng, phải biết rằng ban đầu ở bên ngoài cửa khách sạn, ngoài ý muốn thua trên tay Phương Minh khiến trong lòng của hắn rất bất mãn, nếu như không phải bác cả đè ép thì hắn đã dạy dỗ Phương Minh một trận, hiện tại nghĩ đến pho tượng nhất định bản thân mình phải có được kia, lúc này mới nén lửa giận xuống.

"Đúng không, như vậy xin hỏi cướp đoạt tài nguyên tu luyện của người cùng tộc, phải chăng cũng vi phạm tộc quy? Lại nên xử trí như thế nào."

Phương Minh cười lạnh nhìn về phía Phương Chiến, không nói hắn vốn không có lệ thuộc gì đối với nhà họ Phương, mà cho dù là có, cũng sẽ không mặc cho người nhà họ Phương cướp đi thứ thuộc về hắn.

"Phương Minh, cậu thì biết cái gì, Chiến ca là thiên tài đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương chúng ta, tương lai sẽ là nhân vật lớn gánh vác nhà họ Phương, tài nguyên tu luyện bên trong tộc tự nhiên phải ưu tiên cho Chiến ca trước, có thể cống hiến một phần lực lượng của mình vì sự hưng thịnh của gia tộc, cậu nên cảm thấy vinh hạnh."

Phương Giác ở một bên mở miệng, nhưng mà ngay khi giọng nói của hắn truyền ra, Phương Minh trực tiếp cất tiếng cười lớn, tiếng cười kia tràn đầy trào phúng và khinh thường.

"Nếu nhà họ Phương là cái dạng này, như vậy không gia nhập cũng được."

"Làm càn, cậu cho rằng nhà họ Phương là nơi cậu muốn gia nhập liền gia nhập, muốn thoát ra liền thoát ra sao?" Sắc mặt Phương Chiến cũng trầm xuống, tuy rằng lấy đi tài nguyên tu

luyện của tộc nhân không phải là chuyện quang vinh gì, thế nhưng pho tượng kia hắn nhất định phải có được.

"Không có nhà họ Phương hiện tại cậu đã sớm bị người nhà họ Mục giết chết, hưởng thụ chỗ tốt mà thân phận đệ tử nhà họ Phương mang tới, lại không muốn nỗ lực vì gia tộc, thiên hạ há có chuyện tốt như thế."

Bởi vì Phương Minh xuất hiện, hơn nữa còn có người của Vương Thành ở đây, Phương Chiến biết nhất định không thể ngăn cản chuyện lần này truyền ra ngoài, cho nên hắn nhất định phải để bản thân mình đứng trên thế đúng đạo nghĩa.

"Nói cũng đúng, bởi vì thân phận đệ tử nhà họ Phương, khiến người nhà họ Mục không dám xuống tay với tôi." Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tán thành, hình như đã bị Phương Chiến thuyết phục rồi vậy.

"Biết là tốt rồi, biết rồi thì hãy mau tránh ra, giao bức tượng này cho Chiến ca." Phương Giác ở một bên phụ họa nói.

"Muốn tôi giao ra pho tượng kia cũng không phải không thể, tôi cũng là người rất thấy tình đạt lý đấy, như vậy đi, tôi cùng với nhà họ Mục có ước hẹn ba năm, nếu các người đã muốn pho tượng kia, vậy không bằng tuyên cáo toàn bộ giới tu luyện, sau ba năm thay thế tôi đi ước chiến cùng nhà họ Mục, đồng thời sinh tử bất luận, hoặc là nhà họ Mục diệt vong, hoặc là các người chết."

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Chiến cùng Phương Giác, trong nháy mắt sắc mặt Phương Chiến liền âm trầm xuống, Phương Giác càng là há miệng thật to, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Vương Thành đang đứng bên cạnh nghe nói như thế, trong lòng lại rùng mình, hắn xem như đã hiểu rõ, người đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn trước mắt này là không hề có chút ý nghĩ sẽ giao

bức tượng kia ra.

Cũng đúng, nếu như Phương Minh dễ dàng khuất phục như vậy, làm sao có thể kết xuống thù hận lớn như thế với Mục Vũ lúc trước chứ, cuối cùng thậm chí còn đối đầu với toàn bộ nhà họ Mục.

Mặt khác Vương Thành cũng xem hiểu một điểm, Phương Chiến muốn chiếm ưu thế đạo đức, đáng tiếc chính là hắn đụng phải Phương Minh, người này không có chút ngu dốt nào, một câu nói liền để cái cớ vinh quang gia tộc Phương Chiến lôi ra không đứng vững.

Không sai, đều người nhà họ Phương, tôi thực sự có thể vì lợi ích gia tộc mà giao ra lợi ích của mình, nhưng nếu tôi nhường lại lợi ích, vậy có phải gia tộc cũng nên giải quyết nguy cơ của tôi không?

Anh muốn pho tượng của tôi? Có thể, vậy anh phải đi thay tôi đi đối phó nhà họ Mục.

Nhưng mà Phương Chiến dám đáp ứng không?

Đáp án này Vương Thành dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, Phương Chiến không thể nào đáp ứng, bởi vì cho dù Phương Chiến có thiên tài hơn nữa, thời gian ba năm cũng không có khả năng trưởng thành đến trình độ có thể chống lại nhà họ Mục, mà Phương Minh có tử thù với nhà họ Mục, Phương Chiến không thể nào thay thế Phương Minh đi chịu chết.

Nhưng Phương Chiến anh không muốn thay mặt Phương Minh tiếp ước chiến này, như vậy anh dựa vào cái gì muốn lấy đi thứ thuộc về Phương Minh, cũng bởi vì lý do tới từ cùng một tộc ấy ư? Điểm này ở trên đạo nghĩa là không đứng vững.

"Phương Minh này thật là cơ trí, nói mấy câu ngắn gọn đã có

thể dồn Phương Chiến tới thế yếu trên mặt đạo đức, muốn lấy đại nghĩa đến cướp đi pho tượng của Phương Minh, đã là chuyện không thể nào."

Trong lòng Vương Thành thầm than, mà bên kia Phương Giác thấy Phương Chiến im lặng không nói, tròng mắt nhanh như chớp chuyển động vài cái, biết lúc này hắn nhất định phải làm người xấu.

"Phương Minh, cậu thật giỏi khua môi múa mép, Chiến ca chỉ muốn một pho tượng của cậu mà thôi, đến lúc đó trong tộc đương nhiên cũng bồi thường tương ứng cho cậu, cậu bướng bỉnh không muốn giao ra đây, rõ ràng chính là trong lòng cậu vốn cũng không hề đặt gia tộc vào mắt."

Nói xong lời này, Phương Giác lại cố ý quay qua nói với Phương Chiến: "Chiến ca, loại người trong mắt không có gia tộc như Phương Minh này, hắn phải chịu tộc quy trừng phạt."

Lộ ra kế hoạch.

Nếu trên đạo nghĩa không chiếm thượng phong, vậy thì dùng thực lực mà nói chuyện, thực lực mới là chân lý vĩnh cửu không thể phá trong giới tu luyện.

"Phương Minh, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, pho tượng kia cậu là giao hay không giao?" Phương Chiến trầm giọng nhìn về phía Phương Minh, kỳ thực trong lòng của hắn vẫn hy vọng Phương Minh không chịu thua, như vậy hắn liền có lý do tàn nhẫn giáo huấn Phương Minh một trận, cũng có thể hóa giải bất mãn trong lòng hắn.

"Giao? Bằng anh còn chưa đủ tư cách này!"

Phương Minh cười lạnh, không thèm để ý chút nào tới uy hiếp của Phương Chiến, mà giờ khắc này khí thế cả người Phương

Chiến cũng đang không ngừng kéo lên, một đòn sấm sét chuẩn bị ra tay bất kỳ lúc nào.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng cười khẽ lại vang lên ở thao trường.

"Nha, nhà họ Phương huynh đệ tương tàn, tràng diện này nhưng là rất ít nhìn thấy, một màn thú vị như vậy tại sao có thể bỏ qua."

Sau khi thanh âm này truyền đến, từ phương hướng cửa trường học lại xuất hiện mấy bóng người, mà khi thấy mấy bóng người này, con ngươi của Phương Chiến co rút lại một chút.

"Là các người!"

Mấy người này hắn cũng không xa lạ gì, nhất là người dẫn đầu kia càng là người hắn hận nhất mấy ngày nay, Lữ Chính Dương, thiên tài một đời trẻ tuổi Thái Ất Lâu, ba ngày trước, hắn chính là thua ở trên tay của người này.

Lữ Chính Dương của Thái Ất Lâu, Nhất Tử của Tông Thánh Cung...

Ba ngày trước một đời tuổi trẻ đại chiến, Tứ Đại Công Tử triệt để thay đổi người, cao thủ trẻ tuổi những môn phái lớn trước mười này ẩn giấu lúc trước đột nhiên sôi nổi xuất thế, vốn là tình cảnh trong núi không hổ hầu tử xưng vương nay đã hoàn toàn biến mất.

"Nghe nói nơi này có không ít Đạo huynh tề tụ, em gái cùng mấy chị cũng tới gần giúp vui."

Niệm Dao Băng cũng xuất hiện, chẳng qua lần này không phải cô ấy tới một mình, còn có hai tiên tử cùng theo cô ấy, là hai trong số thập đại mỹ nữ trong một đời tuổi trẻ của giới tu luyện.

Minh Nguyệt tiên tử, một thân váy xanh dài, thánh nữ tương lai của Minh Nguyệt Tông, đều là một trong Thập đại môn phái, cô ấy chỉ đứng ở nơi đó đã như trăng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo.

Trần Thiền Thiền, con gái giáo chủ Bách Hoa Giáo, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều tràn đầy quyến rũ, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng lộ vẻ phong tình, bước đi chầm chậm, hấp dẫn lấy ánh mắt của không ít thanh niên.

"Vừa mới qua đi ba ngày, thế nào, giới tu luyện lại có thịnh hội sao?"

Có giọng nói của một lão già truyền đến, thấy người không ngừng từ cửa trường học hoặc là những phương hướng khác xuất hiện, sắc mặt Phương Chiến càng thêm âm trầm, tự mình cướp đoạt đồ vật của người trong tộc khác, vốn cũng không phải chuyện vinh quang gì cho cam, nhất định mình và Phương Giác sẽ không tiết lộ tin tức, mà phỏng chừng Vương Thành cũng không có can đảm này, như vậy người để lộ tin tức ra ngoài chỉ có thể là cậu.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Phương Chiến nhìn về phía Phương Minh, trong ánh mắt có sát khí lăng liệt.

Phương Minh không thèm để ý chút nào tới sát ý bên trong mắt Phương Chiến, cậu cũng hơi nhíu mày một cái xuống, bởi vì cậu cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao mấy người Niệm Dao Băng lại xuất hiện ở nơi đây ngay lúc này?

"Phương Minh, Kỳ Kỳ."

Mà vào lúc đó, một bóng người chạy về phía Phương Minh bên này, đương nhiên bóng người này không phải là ai khác, chính là Đại Trụ.

Khi nhìn thấy Đại Trụ, Phương Minh cũng sửng sốt một chút,

lúc trước khi lên máy bay cậu đã gọi Đại Trụ tới trước nhìn tình huống, nhưng khi cậu đến nơi này lại không thấy Đại Trụ, hơn hai giờ kia Đại Trụ đã đi đâu?

Chương 737: Thiếu bạn trai sao

"Phương Minh, trong lúc đi trên đường tôi gặp bạn của cậu, những người này đều là hắn gọi tới."

Đại Trụ chạy đến trước mặt Phương Minh, lời của cậu ta cũng không khiến Phương Minh hết nghi ngờ, bạn bè của mình? Còn là người trong giới tu luyện, bản thân mình có bạn trong giới tu luyện sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Phương Minh cũng có chút không biết nên nói gì, dường như... Hình như... Hẳn là... Nhân duyên của mình trong giới tu luyện thật đúng là không được tốt lắm, cũng không có bạn bè nào.

Người duy nhất có thể coi là bạn bè chính là Niệm Dao Băng, chẳng qua Niệm Dao Băng ở chỗ này, nếu là cô ấy, Đại Trụ đã nói thẳng rồ.

"Hắn nói hắn có việc nên không tới, nói cậu khi nào rảnh thì đưa giới chỉ nát kia cho hắn." Đại Trụ lại bổ sung một câu.

Nghe được lời của Đại Trụ, trong lòng Phương Minh hiểu rõ, chuyện này chính là do Lưu Nguyệt nói ra, cũng là hắn thông báo cho mọi người trong giới tu luyện, chẳng qua Lưu Nguyệt không phải cũng giống hắn, mới ngày hôm trước còn đang ở thủ đô sao? Có thể trở về Ma Đô nhanh như vậy, hơn nữa có thể trùng hợp gặp được Đại Trụ như thế?

Đối với chuyện Lưu Nguyệt biết quan hệ giữa mình cùng Đại Trụ, Phương Minh cũng không cảm thấy bất ngờ, trước đây sau khi bản thân mình lấy chiếc nhẫn kia, nhất định là Lưu Nguyệt đã điều tra mình, mà khi đó mình mở cửa hàng, quan hệ giữa mình

cùng Đại Trụ, chỉ cần hơi chút điều tra một chút liền có thể phát hiện.

Điều khiến Phương Minh cảm thấy khó hiểu là, thằng này xuất quỷ nhập thần (1) nhưng lại hết lần này tới lần khác xuất hiện ở chung quanh của mình, hơn nữa hắn đem tin tức này cấp để lộ ra ngoài mục đích lại là ở đâu?

(1) Xuất quỷ nhập thần: thay đổi, biến hóa linh hoạt, khiến cho người ta không kịp đối phó.

Nói chung, Phương Minh tin tưởng một điểm, tên kia tuyệt đối không có ý tốt gì, bởi vì một quyền mình đã đánh ra ở thủ đô bộc lộ thực lực chân chính của mình, tên kia không thể không biết Phương Chiến cùng Phương Giác cũng không phải đối thủ của mình.

Cho nên, Lưu Nguyệt gọi nhiều người trong giới tu luyện tới đây như vậy, cũng không phải muốn trợ giúp mình tạo áp lực cho Phương Chiến, này là muốn để cho mình bại lộ thực lực chân chính ở trước mặt mọi người.

...

Quán trà sữa đối diện cửa Viện Y Học, Lưu Nguyệt cà nhỗng gác chân lên bàn, rung đùi, trên mặt còn đeo kính râm, vừa uống trà sữa, vừa đưa mắt nhìn về phương hướng cửa trường học, nhìn lúc này nơi cửa trường học không ngừng có người bay tới, khóe miệng có một nụ cười đắc ý.

"Lưu Nguyệt, tôi thật sự là không hiểu nổi, rốt cục anh là muốn làm gì? Phương Minh là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, lại là người nhà họ Phương, chỉ có thể đứng ở thế đối lập cùng tổ chức chúng ta, người giúp cậu ta như vậy có thể là bồi dưỡng kẻ địch cho tổ chức." Lãnh Nguyệt toàn thân đồ da ngồi đối diện với Lưu Nguyệt, trên mặt lạnh lẽo như băng.

"Ai nói tôi giúp cậu ta, phỏng chừng lúc này trong lòng Phương Minh không biết đang oán hận tôi tới cỡ nào."

Nghe được lời của Lưu Nguyệt, vẻ mặt Lãnh Nguyệt tràn đầy nghi ngờ, bởi vì cô ấy chưa nghe hiểu ý trong mấy lời Lưu Nguyệt nói, lan truyền chuyện trong Viện Y Học ra, khiến cho những người khác trong giới tu luyện đều đều nghe thấy tiếng gió mà đến, đây không phải giúp Phương Minh sao?

"Lấy sự thông minh của cô là không thể nào hiểu được đấy, phụ nữ ấy à, thật sự không thích hợp với cuộc sống chém chém giết giết đâu, tốt nhất nên kiếm người rồi gả ra ngoài, nếu đời này đã không thể trông cậy, đành trông cậy vào đời sau vậy."

XÍU...UU!!

Hai mắt Lãnh Nguyệt trợn trừng nhìn Lưu Nguyệt, mà ly trà sữa Lưu Nguyệt đang cầm trong tay cũng đột nhiên nổ tung, trà sữa trong ly càng văng tung tóe khắp người Lưu Nguyệt.

"Lần sau thứ nổ tung cũng không phải ly trà sữa này."

Lưu lại một câu uy hiếp, Lãnh Nguyệt trực tiếp từ trên ghế đứng lên, cất bước rời khỏi, hai giây sau đó, đột nhiên Lưu Nguyệt vỗ bàn một cái, tháo kính mác xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp hơn phụ nữ, nghiến răng nghiến lợi.

Nhân viên phục vụ ở một bên đang len lén nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt nữ bị hành động của Lưu Nguyệt làm cho sợ hết hồn, nhưng lập tức hai mắt lấp lánh ánh sao, một người đàn ông đẹp trai như vậy, cho dù đang tức giận cũng khiến người ta say mê.

"Phục vụ, chủ của các người là nam hay là nữ?"

"Là... Là nữ."

Thấy Lưu Nguyệt nhìn mình, gương mặt còn xinh đẹp hơn phụ

nữ kia đang liếc mắt đưa tình với mình, chỉ cảm thấy cả trái tim đều mềm nhũn, ngay cả lời nói cũng trở nên lắp bắp.

"Vậy bà chủ của các người đã có bạn trai chưa?"

"Hình như là chưa."

"Rất tốt." Lưu Nguyệt lại vỗ mạnh lên bàn một cái, sau đó nói như đinh chém sắt: "Nói cho bà chủ của các người biết, từ hôm nay trở đi cô ấy đã có bạn trai, bạn trai của cô ấy chính là tôi."

A!

Nhân viên phục vụ nữ la hoảng lên, một người đàn ông đẹp trai như vậy dĩ nhiên nói muốn làm bạn gái của bà chủ, vì sao chuyện tốt lành như thế dĩ nhiên không tới phiên tự mình, nếu như mở quán trà sữa là có thể có người yêu đẹp trai như vậy, cho dù cô ấy có táng gia bại sản cũng muốn mở một quán trà sữa.

"Không sai, chính là như vậy, nhớ kỹ, tên của tôi là Phương Minh."

Lưu Nguyệt tiêu sái xoay người, lưu cho nhân viên phục vụ nữ một bóng lưng, mà nhân viên phục vụ nữ còn đắm chìm trong ao ước được làm bà chủ, đợi khi bóng dáng Lưu Nguyệt biến mất mới phản ứng được.

"Hắn... Hắn nói lời này là có ý gì? Không đúng, hắn còn chưa trả tiền."

Nhân viên phục vụ nữ ngơ ngẩn một hồi, hiện tại mới nhớ tới, Lưu Nguyệt còn chưa tính tiền.

"Bạn trai của bà chủ, vậy uống trà sữa cũng không cần tiền, Phương Minh, không cần cảm tạ tôi." Lưu Nguyệt đã đi xa lẩm bẩm một câu, lập tức lại đeo kính râm lên, biến mất dưới ánh mặt trời.

...

Trong sân trường, người tới càng ngày càng nhiều, mà ánh mắt không ít người đều chú ý tới pho tượng sau lưng Phương Minh kia.

"Pho tượng kia có gì khác biệt sao?"

Có không ít người trẻ tuổi không nhìn ra chỗ đặc thù của pho tượng kia, không rõ vì sao Phương Chiến lại muốn pho tượng kia, thậm chí còn không tiếc tranh đoạt từ trong tay người cùng tộc.

"Cảnh giới của các người còn chưa đủ, do đó không thể cảm ứng được, không nhìn ra chỗ bất phàm của pho tượng kia, mà người ở cảnh giới như tôi này, đồng dạng cũng nhìn không hiểu ra sao."

"Ách, anh cả, anh có cần phải như vậy không?"

Cuối cùng, vẫn là do một ông lão mở miệng giải khai nghi ngờ của mọi người.

"Nếu như lão phu không nhìn lầm, pho tượng kia hẳn là chỗ quan trọng nhất trong bố cục phong thủy, bố cục phong thủy dẫn toàn bộ văn khí trong Viện Y Học ngưng tụ tới pho tượng kia, lấy pho tượng đến trấn trụ văn khí, lại lấy văn khí đến tưới nhuần pho tượng, quả nhiên là thủ đoạn nhất cử lưỡng tiện rất đáng sợ."

"Không sai, đây là thủ đoạn của đại sư phong thủy, pho tượng kia ở chỗ này chịu văn khí tưới nhuần, từ từ văn khí này liền sẽ trở thành bản thân pho tượng, mà văn khí đại biểu cho sao Văn Khúc, văn khí quán đính, đó chính là tồn tại như sao Văn Khúc, bách tà bất xâm, Chư Ma tránh lui."

Tại chỗ đương nhiên có không ít người có hiểu biết tương đối với phong thủy, thậm chí còn có chuyên gia trong nghề, mặc dù bố cục phong thủy này của Phương Minh bất phàm, nhưng cũng chưa tới mức không có người nào nhìn ra được.

“Bố cục khéo léo tuyệt vời, sức tưởng tượng thiên mã hành không, thành tựu của người này trên phương diện phong thủy tuyệt đối không bình thường, ngày sau tất thành tông sư."

Có ông lão cảm thán, mà đa số người thì lại đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, bởi vì trước khi bọn họ tới liền biết rõ pho tượng kia là thuộc về Phương Minh, nói cách khác bố cục phong thủy này là Phương Minh thiết trí.

Thiên phú tu luyện vượt xa người bình thường, thực lực cũng mạnh mẽ, bây giờ lại có thành tựu trên phương diện phong thủy cao như vậy, điều này làm cho trên mặt không ít người trẻ tuổi lộ ra vẻ ghen ghét, ưu tú đến trình độ này, còn để cho bọn họ sống thế nào nữa? Không thấy ánh mắt mấy nữ thần kia nhìn về phía Phương Minh đều mang theo vẻ hân thưởng sao?

Nếu như muốn nói còn điểm duy nhất có thể làm cho bọn họ có chút tự tin, đó chính là tướng mạo, chí ít Phương Minh thiếu đẹp trai.

"Phương Minh, cậu cho rằng cậu làm lớn chuyện này có thể giữ được pho tượng kia sao?" Phương Chiến thu hồi tầm mắt, không nhìn đám người trước mặt nữa, mang trên mặt nụ cười lạnh, hắn cũng không phải không có biện pháp dự phòng, chỉ là hắn nghĩ không cần dùng tới mà thôi.

"Cửu thúc, nếu đã có nhiều người ngoài ở đây như vậy, vậy chuyện này để trưởng bối là thúc làm chủ đi."

Theo lời Phương Chiến phát ra, một tiếng cười sang sảng vang lên, lại sau đó mọi người lập tức phát hiện bên người Phương Chiến lại có thêm một người đàn ông trung niên.

"Cảm ơn chư vị quan tâm chuyện riêng của nhà họ Phương tôi như vậy, bỉ nhân Phương Toàn."

Ánh mắt Phương Toàn nhìn lướt qua toàn trường, hắn là trưởng bối của Phương Chiến, tuy rằng thực lực không mạnh mẽ bằng Phương Thiên, nhưng cảnh giới Địa Cấp tầng sáu cũng làm cho hắn có thể khinh thường đa số người ở đây, huống chi hắn còn có xuất thân từ nhà họ Phương.

"Cửu thúc, thúc tới thật đúng lúc, Phương Minh không chú ý tới vinh quang gia tộc, Cửu thúc nói nên làm sao bây giờ?"

Nghe thấy những lời Phương Giác nói, Phương Toàn liếc nhìn Phương Minh, nhíu mày lại, trầm giọng quát lớn: "Phương Minh, ngươi là đệ tử nhà họ Phương ta, vậy thì nên lấy gia tộc làm vinh, pho tượng kia cho Phương Chiến, về phần ngươi, đến lúc đó gia tộc sẽ có bồi thường cho ngươi."

Ở trong lòng Phương Toàn, căn bản là Phương Minh không thể nào sánh được với Phương Chiến, một người là đệ tử lưu lạc ở bên ngoài không có chút bối cảnh gì trong gia tộc, một người là nhân vật thủ lĩnh tương lai của gia tộc, nên xử lý như thế nào hắn hiểu rõ trong lòng, chớ đừng nhắc tới bản thân hắn là vốn thuộc về một mạch Phương Chiến.

Nghe thấy những lời Phương Toàn nói, đám người ở đây không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu đổi lại là bọn hắn, cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Nhưng mà tại thời khắc này, Phương Minh lại cười lạnh liên tục, không thèm để ý chút nào tới ánh mắt Phương Toàn đang nhìn chằm chằm mình, từ tốn nói: "Nếu cùng là đệ tử nhà họ Phương, vậy vì sao không để cho hắn buông tha chuyện cướp đoạt đồ đạc của tôi?"

"Làm càn! Phương Chiến là người tất cả trưởng lão đều xem trọng, là hy vọng của nhà họ Mục trong tương lai, cậu có thân phận gì, chỉ bằng cậu cũng xứng so sánh với Phương Chiến sao? Pho tượng kia ở trên tay cậu cũng chỉ là lãng phí."

Phương Toàn nổi giận, một tên tiểu bối cũng dám nói chuyện với chính mình như thế, hơn nữa còn là đang tại trước mặt nhiều người ngoài như vậy, trong nháy mắt hắn cảm thấy mất mặt tới không thể nhịn nổi.

"Ha ha ha."

Phương Minh cất tiếng cười lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Toàn, khí phách mạnh mẽ đáp: "Liền bởi vì hắn là người được trưởng lão trong tộc coi trọng, có thể tùy ý cướp đoạt đồ vật của tộc nhân khác, nhà họ Phương như vậy không muốn cũng được, cái thân phận đệ tử nhà họ Phương này tôi cũng không quá hiếm lạ."

"Lớn mật, thân làm đệ tử nhà họ Phương, cũng dám bất kính đối với gia tộc, Phương Chiến, bắt hắn lại cho thúc."

"Vâng!"

Phương Chiến gật đầu đồng ý, mục đích hắn khiến Cửu thúc đi ra đúng là phải sự tình đi theo một chiều hướng khác, từ hắn cướp đoạt pho tượng của Phương Minh chuyển dời đến Phương Minh bất kính với gia tộc.

"Phương Minh, bó tay chịu trói, ta còn có thể cầu tình với cửu thúc thay ngươi." Phương Chiến nhìn về phía Phương Minh, mở miệng nói.

"Hà tất giả mù sa mưa làm gì, chẳng qua sợ rằng kết cục không nhất định sẽ như ngươi mong muốn."

Mắt Phương Minh ngầm thâm ý nhìn về phía Phương Chiến, Phương Chiến sửng sốt một chút, bởi vì hắn cảm giác trong ánh mắt này của Phương Minh có sự khinh miệt đối với mình, điều này khiến đáy lòng hắn có một loại cảm giác không rõ, chẳng qua rất nhanh hắn liền vứt bỏ cảm giác này đi.

Có Cửu thúc nhìn, ở đây cũng sẽ không có ai đứng ra giúp Phương Minh, mà dựa vào thực lực của chính mình muốn bắt Phương Minh là chuyện dễ dàng, sẽ không có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn nào.

Chương 738: Phế vật

"Phương Minh, lần trước sơ suất khinh địch để ngươi có thể may mắn thắng được, ngươi liền cho rằng bản thân thật sự là đối thủ của ta sao?"

Phương Chiến cười lạnh nhìn về phía Phương Minh, nói: "Một chiêu toàn lực của ngươi cùng lắm cũng chỉ có thể tạo thành một vết thương nhỏ với ta thôi, nếu như không phải bác cả ngăn cản, căn bản ngươi không chịu nổi sự phản kích của ta."

Đúng vậy, Phương Chiến cực kỳ bất mãn đối với chiến đấu lần trước, tự mình bởi vì sơ suất khinh địch bị chút vết thương nhẹ, hoàn toàn không phải là không có lực chiến đấu, nhưng bác cả lại ngăn cản mình, khiến cho không ít người cho rằng đệ nhất công tử là mình này chỉ có hư danh nói chơi, lại thêm sau này còn thua bởi Lữ Chính Dương của Thái Ất Lâu, càng khiến nhiều người hơn cho rằng thực lực của chính mình không bằng Phương Minh.

"Đúng không, vậy lần này ta liền cho ngươi cơ hội ra tay, để tránh đến lúc đó ngươi lại tìm cớ cho mình."

Phương Minh cười như không cười nhìn Phương Chiến, vẻ mặt này khiến cho Phương Chiến tức giận, lập tức không nói thêm gì nữa, giơ tay phải lên, một thanh trường kiếm liền xuất hiện ở trên tay hắn, sau một khắc khí thế cả người kéo lên, một kiếm liền đâm về Phương Minh.

Tốc độ của một kiếm này không nhanh, góc độ cũng không đủ xảo quyệt, nhưng mà thân kiếm đưa tới không gian chấn động, lại khiến cho hai mắt không ít người hơi híp lại.

Một kiếm này của Phương Chiến đang lấy một loại tốc độ mắt

thường không nhìn thấy được mà rung động, dẫn động từ trường cộng minh, dù cho góc độ thiếu xảo quyệt, tốc độ không đủ nhanh, nhưng chỉ cần là người ở trong phạm vi khoảng sân này tuyệt đối không thể tránh thoát.

Lúc này đệ tử trẻ tuổi của thập đại môn phái cũng đang đo lường, nếu như đổi lại là bọn hắn, có thể tiếp được một kiếm này của Phương Chiến hay không, chẳng qua cuối cùng có hơn phân nửa người đều lắc đầu một cái, một kiếm này căn bản bọn họ không thể tiếp nổi.

"Dao Băng, nghe nói ngươi rất xem trọng Phương Minh này, thực sự là một thiên tài rất có tiềm lực, chỉ có điều tính cách hơi cứng nhắc một chút, cứng quá dễ gãy, loại tính cách này ở trong giới tu luyện cũng không phải chuyện tốt."

Bên cạnh Niệm Dao Băng, thánh nữ Minh Nguyệt nhẹ giọng nói, thực lực của Phương Chiến là quá rõ ràng, cho dù ba ngày trước đã bị bại bởi Lữ Chính Dương của Thái Ất Lâu, nhưng này chỉ có thể nói do Lữ Chính Dương quá mạnh mẽ, không thể nói Phương Chiến yếu.

So sánh với bọn họ tuy rằng Phương Minh cũng cực kỳ có thiên phú, nhưng rốt cuộc vẫn còn kém hơn Phương Chiến mười tuổi, đây là chênh lệch không thể bù đắp được, trừ phi là cường giả tu luyện sáu bảy mươi năm, tới trình độ kia, chênh lệch trong mười năm như vậy cũng không coi vào đâu, nhưng trong giai đoạn trước, mười năm chính là một chênh lệch cực lớn.

Cái này cũng giống như khi chơi game, giai đoạn trước thăng cấp rất nhanh, chơi sau một giờ có thể kém người ta tới mười cấp, nhưng nếu cứ tiếp tục chơi tới nửa năm hoặc là một năm sau, sợ là dù ba bốn ngày không chơi, chênh lệch cũng sẽ không quá lớn, bởi vì đoạn thời gian sau đó muốn thăng một cấp có thể cần mười ngày nửa tháng.

Niệm Dao Băng cười cười không trả lời, nếu như đổi lại vào lúc xảy ra chuyện lần trước, cô ấy cũng sẽ ôm cách suy nghĩ này, nhưng mà lần đó, sau khi Phương Minh có ước định ba năm cùng nhà họ Mục, Niệm Dao Băng tỉ mỉ hồi tưởng lại những chuyện Phương Minh đã trải qua trong giới tu luyện, cô ấy phát hiện một điểm rất thú vị.

Thoạt nhìn tính cách Phương Minh cương liệt, nhưng ngoại trừ lần ở nhà họ La đã phải chịu thua thiệt, những lúc khác chưa lần nào cậu chịu thiệt, nói cách khác Phương Minh cương liệt như vậy là cố ý, hoặc là có thể hình dung bằng một câu nói rất thịnh hành thời nay: Phương Minh có vốn liếng để kiêu ngạo cùng cương liệt.

Cho nên Niệm Dao Băng kết luận, sở dĩ Phương Minh sẽ cương liệt quyết tuyệt nói ra lời như vậy, chính là vì cậu có tự tin với thực lực của bản thân.

"Phương Minh, xem ngươi làm sao có thể ngăn cản một kiếm này của ta."

Một kiếm này được đâm ra, trên mặt Phương Chiến cũng có vẻ tự tin, Phương Minh tuyệt đối không ngăn cản nổi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Phương Minh, đều cảm thấy một kiếm này Phương Minh tuyệt đối không tiếp nổi, nhưng mà sau một khắc, tròng mắt đám người Lữ Chính Dương co rút lại một chút, mà phần lớn người trẻ tuổi ngay cả phản ứng cũng không kịp, chỉ biết há miệng thật to...

Răng rắc!

Trường kiếm của Phương Chiến bị hai ngón tay Phương Minh kẹp lấy, sau đó ở trong ánh mắt không thể tin của Phương Chiến, ngón tay Phương Minh vừa chuyển, Phương Chiến chỉ cảm thấy hổ khẩu (1) trầm xuống, theo bản năng liền buông lỏng cổ tay.

(1) Hổ khẩu: phần giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

Trường kiếm tuột khỏi tay đứt gãy thành hai nửa, một nửa còn bị ngón tay của Phương Minh nắm lấy, một nửa còn lại rơi xuống đất, tiếng thanh thúy khi kim loại rơi xuống đất rõ ràng truyền vào trong tai của mỗi người ở đây.

Không đợi Phương Chiến kịp phản ứng, ngón tay của Phương Minh bắn ra, mũi kiếm gãy lìa kia bay thẳng về phía Phương Chiến, cự ly quá gần, thậm chí ngay cả phản ứng mà Phương Chiến cũng không phản ứng kịp.

Phốc!

Mũi kiếm trực tiếp bay qua bên thắt lưng Phương Chiến, máu tươi từ thắt lưng của Phương Chiến tràn ra, nhưng mà trùng hợp là kiếm này đang hướng về vị trí Phương Giác đứng.

"Cửu thúc cứu cháu."

Phương Giác thấy mũi kiếm đang bay về phía mình, bị hù tới mặt không còn chút máu, lập tức cao giọng kêu cứu, Phương Toàn cũng lập tức đánh ra một chưởng về phía mũi kiếm kia.

Tiếng gió trận trận, khiến cho mũi kiếm trên không trung xuất hiện lay động, thế nhưng khiến người không nghĩ tới là, cuối cùng mũi kiếm này cũng không rơi xuống, mà là chân chánh bắn vào trên người Phương Giác.

Mũi kiếm này trực tiếp bắn thủng cánh tay Phương Giác, máu tươi từ lỗ máu trên cánh tay Phương Giác ồ ồ chảy ra, sắc mặt Phương Giác trắng bệch, bởi vì đau đớn mà thân thể run rẩy kịch liệt.

Không biết vì sao, giờ khắc này trong đầu Phương Giác nhớ câu mà Phương Minh đã nói khi mới vừa xuất hiện.

"Tự chặt một tay, có lẽ ngươi còn có thể sống được đi ra ngoài."

Hiện tại dáng dấp của hắn cùng tự chặt một tay căn bản không hề khác nhau, chưa đạt tới cảnh giới Địa Cấp mà cánh tay bị đâm thủng, trừ phi là có dược liệu cực kỳ trân quý, bằng không cái tay này của hắn không khác gì đã bị phế.

Ở đây, một mảnh lặng ngắt như tờ.

Tiếng Phương Giác thống khổ kêu rên không ai để ở trong lòng, ánh mắt mọi người đều nhìn chòng chọc vào Phương Minh, nhất là Lữ Chính Dương đám đệ tử trẻ tuổi của thập đại môn phái, càng là trong mắt bộc phát ra chiến ý sáng chói.

Phương Chiến bại, hơn nữa còn bị bại tới sạch sẽ lưu loát như vậy.

"Giả heo ăn thịt hổ, trách không được lúc trước hắn có thể đánh bại Chu Thương, hơn nữa còn đánh bại Phương Chiến, căn bản cũng không phải may mắn, là hắn cố ý ẩn dấu thực lực."

Trong đám người có người trên mặt lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, nếu như lúc này còn không nhìn ra được thực lực của Phương Minh hơn xa Phương Chiến, vậy bọn họ mới thật sự là kẻ ngu.

Khuôn mặt Niệm Dao Băng cũng lộ ra dáng tươi cười, quả nhiên giống hệt như cô ấy tưởng tượng, trước đây Phương Minh đã lừa gạt tất cả mọi người.

Giờ khắc này, không ít người đưa mắt nhìn về phía Phương Toàn, khi thấy vẻ mặt của Phương Toàn trở nên thâm độc, trong mắt đều mang theo vẻ có chút hả hê.

Không phải ngươi nói Phương Chiến là hy vọng của nhà họ Phương các ngươi trong tương lai, là nhân vật thủ lĩnh một đời trẻ

tuổi nhà họ Phương ấy ư, nhưng chỉ là nhân vật thủ lĩnh trong mắt ngươi, lại thua ở trên tay một đệ tử nhà họ Phương khác, hơn nữa còn là bại triệt để như thế.

"Thật là một tên phế vật, dựa vào nhiều tài nguyên nhà họ Phương như vậy, nhưng ngay cả một hạng nhất đều không thể bảo vệ được, còn có ý đồ cướp đoạt tài nguyên tu luyện người cùng tộc, Phương Chiến, nếu ta mà là ngươi, đã sớm là lựa chọn tự đâm, còn có mặt mũi nào sống trên đời."

Giọng nói lạnh như băng của Phương Minh vang lên ở bên tai Phương Chiến, điều này làm cho Phương Chiến vốn là biểu tình không thể tin đột nhiên trở nên phẫn nộ, hai mắt gắt gao trừng Phương Minh, nhưng mà nghênh đón hắn lại là một đạp của Phương Minh.

Rầm!

Một đạp cực kỳ sạch sẽ gọn gàng, cả người Phương Chiến như diều đứt dây bay ra ngoài.

Chương 739: Xin lỗi? Không thể nào

Tầm mắt mọi người di động theo quỹ tích đường cong parabol Phương Chiến tạo ra giữa không trung trước khi rơi xuống, mà khi Phương Chiến rơi xuống đất, mọi người đều cùng lặng ngắt như tờ.

Phương Chiến, một trong Tứ Đại Công Tử, tuy rằng bại bởi Lữ Chính Dương, nhưng không ai sẽ cảm thấy thực lực của Phương Chiến không được, chí ít trong số một đời tuổi trẻ ở đây ngoại trừ Lữ Chính Dương ra, vẫn chưa có người nào cảm giác mình có thể dễ dàng thắng Phương Chiến.

Không ai sẽ nghĩ tới, vậy mà thực lực của Phương Minh lại đã mạnh đến trình độ này.

"Giả heo ăn thịt hổ, ban đầu ở trước mặt nhà họ Mục, Phương Minh che giấu thực lực."

"Ngay cả Phương Chiến mà cũng không thể tiếp được một chiêu của hắn, xem ra trước đây hắn hoàn toàn có thể nhanh chóng đánh bại Chu Thương, chẳng qua là cố ý diễn kịch."

"Tôi đã nói, làm sao lại sẽ trùng hợp như vậy, vừa vặn cũng chỉ mạnh hơn Chu Thương một chút như vậy, hộc ra nhiều máu như thế mà hết lần này tới lần khác còn có thể kiên trì được, nhìn tình cảnh trước mắt có thể chắc chắn, căn bản Phương Minh chỉ cố ý trêu chọc Chu Thương thôi."

Sau mấy hơi thở, con mắt những lão giả kia chăm chú khóa chặt Phương Minh, sau khi Phương Chiến thất bại, bọn họ cho

rằng rốt cục một đời trẻ tuổi nhà họ Phương đã không thể thống trị giới tu luyện được nữa, nhưng mà Phương Minh trước mắt lại mạnh mẽ tát bọn hắn một bạt tay vang dội.

Một đời trẻ tuổi nhà họ Phương vẫn là cấp bậc thống trị, bọn họ không cho rằng Lữ Chính Dương có thể đánh bại Phương Minh.

"Hắn... Làm sao hắn sẽ lợi hại như vậy."

Lúc này Phương Giác cũng quen luôn đau đớn nơi cánh tay truyền tới, không thể tin nhìn Phương Chiến té xuống đất, lại nhìn Phương Minh kiêu ngạo đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy da đầu cũng bắt đầu tê rần.

Chẳng qua, trong số mọi người ở đây, lúc này người có tâm tình phức tạp nhất lại là Phương Toàn.

Phương Toàn là thuộc về một mạch Phương Chiến mạch, cho nên dù cho Phương Chiến cướp đoạt pho tượng của Phương Minh, có hiềm nghi xúc phạm tộc quy, nhưng hắn vẫn lựa chọn đứng ở bên phía Phương Chiến, hơn nữa hắn tin tưởng trưởng lão trong tộc cũng sẽ ủng hộ, nguyên nhân rất đơn giản, giá trị của Phương Chiến còn cao hơn Phương Minh nhiều lắm.

Nguyên nhân một gia tộc có thể đứng vững không ngã, không phải là bởi vì bên trong gia tộc đoàn kết tới cỡ nào, càng quan trọng hơn chính là vì gia tộc đủ mạnh mẽ, cho nên trong giới tu luyện, tuy rằng bất kỳ gia tộc nào cũng đều có tộc quy không được tàn sát người cùng tộc, nhưng tương tự cũng có tư tưởng cường giả vi tôn.

Người mạnh, sẽ được gia tộc dốc toàn lực giúp đỡ, dù cho làm ra một chút chuyện vi phạm tộc quy, cao tầng trong gia tộc cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, làm như không thấy.

Mọi thứ đều nằm trong suy nghĩ của Phương Toàn, thậm chí

hắn đều đã nghĩ tới chuyện khi chuyện nơi này truyền vào tai trưởng lão trong tộc, hắn nên giải thích với mấy trưởng lão như thế nào, hắn đã nghĩ tới rất nhiều tình huống, nhưng không nghĩ đến vậy mà Phương Chiến lại thất bại.

Phương Chiến bại có ý nghĩa thế nào, có nghĩa là thực lực của Phương Chiến không bằng Phương Minh, mà tuổi của Phương Chiến còn cao hơn Phương Minh, thời gian tu luyện cũng dài hơn Phương Minh, nhưng dù như vậy hắn vẫn không phải đối thủ của Phương Minh, hơn nữa còn là thảm bại, như vậy, nói cách khác, thiên phú tu luyện của Phương Minh phải hơn xa Phương Chiến.

Nếu như nói Phương Chiến là thiên tài, như vậy Phương Minh chính là thiên tài tuyệt thế, đối mặt với thiên tài cùng thiên tài tuyệt thế, các trưởng lão sẽ chọn ai?

Vẻ mặt Phương Toàn thay đổi liên tục, nếu như ở đây không có người ngoài, vậy hắn hoàn toàn có thể hạ sát thủ đối với Phương Minh, bởi vì Phương Minh quật khởi không phải là chuyện tốt với mạch của hắn, không nói tới chuyện sẽ khiến tài nguyên tu luyện Phương Chiến có thể hưởng thụ được sẽ giảm đi, mà quan trọng là mạch của hắn đã đặt hết toàn bộ tài nguyên hi vọng lên người Phương Chiến.

Hít sâu một hơi, Phương Toàn nhìn về phía Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, đều là đồng tộc, sao ngươi có thể xuống tay ác độc như vậy?"

Nghe thấy những lời Phương Toàn nói, trên mặt không ít người ở đây lộ ra vẻ kinh ngạc, Phương Minh đã triển lộ ra thực lực chân thật của hắn, một thiên tài tuyệt thế có thực lực hơn hẳn Phương Chiến, hắn là nhà họ Phương phải chạy tới mừng rỡ như điên, nhưng nghe lời của Phương Toàn dĩ nhiên là muốn ra mặt thay Phương Chiến, chẳng lẽ tất cả người nhà họ Phương đều là óc bã đậu sao?

"Hung ác?"

Phương Minh cất tiếng cười lớn, "Muốn là thực lực của ta không bằng hắn, sợ rằng hiện tại người té xuống đất nên là ta."

"Hừ, vấn đề này ta sẽ hồi báo với trưởng lão, đến lúc đó tự nhiên sẽ có trưởng lão tới xử lý."

Phương Toàn không muốn ở lại chỗ này, ôm Phương Chiến lên, xoay người chuẩn bị rời đi, Phương Giác đang đứng bên cạnh cũng vội vàng đuổi theo, ngay cả Cửu thúc cũng đi rồi, sao hắn dám ở lại nơi này.

"Quên lời nói của ta sao? Phương Giác, ngươi cảm thấy ngươi như vậy có thể đi ra ngoài sao?"

Giọng nói lạnh như băng của Phương Minh truyền đến, cả người Phương Giác run lên, chẳng qua nghĩ đến Cửu thúc của mình ở ngay bên cạnh, trong lòng cũng an ổn rất nhiều, Cửu thúc không thể nào nhìn Phương Minh ra tay với chính mình.

"Phương Minh, ngươi muốn làm gì?"

Phương Toàn quay đầu nhìn về phía Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ âm u, Phương Chiến bại đã khiến hắn cảm thấy rất mất mặt rồi, đương nhiên Phương Giác không thể nào lại để cho hắn gặp chuyện không may.

"Không muốn làm gì, chẳng qua là lúc trước ta đã từng nói, hắn muốn sống đi ra ngoài, vậy thì tự chặt một tay đi."

Giọng điệu bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng mà đoàn người lại bởi vì những lời này của Phương Minh mà một mảnh xôn xao, tất cả mọi người cảm thấy sau khi Phương Minh đánh bại Phương Chiến, triển lộ thực lực của chính mình, sẽ thu tay như vậy, lại không nghĩ tới dĩ nhiên Phương Minh lại cứng rắn như vậy.

"Thằng này, cho tới bây giờ vẫn không phải là người chịu thua thiệt." Lúc này Niệm Dao Băng cũng cười một tiếng, nhẹ giọng nói.

"Phương Minh có chút tự đại đi, cho dù cậu đánh bại Phương Chiến, thế nhưng có Phương Toàn che chở, làm sao cậu có thể thương tổn tới Phương Giác."

"Cứng, thật là cứng, thái độ này để cho tôi nghĩ ngay tới một tồn tại nào đó."

"Cậu nghĩ tới anh tóc húi cua đúng không?"

"Cho tới bây giờ anh tóc húi cua vẫn chưa từng mang thù qua đêm, bởi vì nếu có thù thì phải báo ngay tại chỗ."

...

Sắc mặt Phương Toàn trở nên càng thêm khó coi, lời của Phương Minh là căn bản không đặt hắn vào trong mắt, lại dám nói ra những lời muốn động tới Phương Giác ngay trước mặt hắn.

"Phương Minh, ngươi đừng quá kiêu ngạo, ngươi cho rằng ngươi đánh bại Chiến ca là có thể không coi ai ra gì ấy ư, có Cửu thúc ở đây, ngươi có thể đánh ta bị thương sao?" Ánh mắt Phương Giác mang theo khiêu khích nhìn hướng Phương Minh, dù sao thì hắn và Phương Minh cũng đã vạch mặt, nếu như có thể khiến Cửu thúc ra tay giáo huấn Phương Minh một lát, cũng là một chuyện tốt.

"Phương Minh, ngươi dám tàn sát đồng tộc?"

Đối mặt với Phương Toàn trầm giọng chất vấn, Phương Minh không thèm để ý chút nào, chậm rì rì đáp: "Ta là người luôn luôn nói lời giữ lời, không thích nhất chính là nuốt lời."

"Được được được, thật là tốt, vốn ta nể tình ngươi là tiểu bối mà không so đo với ngươi, nhưng nếu ngươi đã dám nói lời như

vậy, vậy lần này nhất định ta phải giáo huấn ngươi một chút, để ngươi biết cái gì gọi là tộc quy."

Rốt cục Phương Toàn cũng có thể tìm được lý do để ra tay, hắn biết nếu như lần này không đánh tên Phương Minh kiêu căng phách lối kia một trận, sau này sợ rằng Phương Chiến càng thêm khó có thể ra mặt ở nhà họ Phương.

"Muốn ra tay liền ra tay, hà tất phải che che lấp lấp tìm lý do đường hoàng."

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy khinh thường, Địa Cấp tầng bảy còn không không đáng để cậu đặt vào mắt, nếu như đã bại lộ thực lực, vậy dứt khoát liền bại lộ triệt để một chút đi.

Mọi người thấy Phương Minh đối đầu cùng Phương Toàn, trong mắt đều có vẻ không coi trọng, cho dù Phương Minh có thiên tài hơn nữa, nhưng cũng không thể là đối thủ của Phương Toàn, dù sao Phương Toàn cũng đã là Địa Cấp tầng bảy, mà chẳng qua Phương Minh mới hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ còn có thể chống lại Địa Cấp tầng bảy sao?

Mượn Bổ Thiên Chí Tôn, Chí Tôn gần nhất đến nói, hơn hai mươi tuổi cũng chỉ mới Địa Cấp tầng bảy, khi ba mươi tuổi, khó khăn lắm mới đột phá đến Địa Cấp tầng tám, nhưng Bổ Thiên Chí Tôn là ai? Thiên tài quái dị nhất mấy trăm năm qua gần đây, Phương Minh có thể so sánh với Bổ Thiên Chí Tôn sao?

Lại lấy tên thiên tài biến thái nhà họ Phương mới gần đây kia tới nói, khi hơn hai mươi tuổi cũng chẳng qua mới là Địa Cấp tầng sáu, so với Bổ Thiên Chí vẫn còn kém một chút, nhưng đã được xưng là thiếu niên Chí Tôn.

Nhưng hai người này đều là người cấp bậc gì? Trong lòng Phương Minh cậu không rõ ràng sao? Người ta là người có thể dính líu quan hệ cùng Chí Tôn đấy, ah đúng, dường như Phương

Minh cũng có quan hệ với Chí Tôn, đó chính là đệ tử của Chí Tôn. Đương nhiên, những người này không biết Phương Minh chính là con trai của Phương Chính, bằng không hẳn còn có thể cộng thêm một câu, cậu chính là con trai của thiếu niên Chí Tôn.

Một trận chiến nghiêng về một phía sắp diễn ra trước mặt mọi người, chẳng qua đúng lúc này, một bóng người lại xuất hiện ở giữa Phương Minh cùng Phương Toàn.

"Dừng tay cho tôi, còn không ngại mất mặt sao?"

Thấy bóng người này, lại nghe tiếng quát lớn như thế, cổ Phương Toàn co rụt lại, hắn không nghĩ tới anh cả lại có thể xuất hiện nhanh như vậy, không phải nói anh cả bại bởi Kiều Hạo của Tông Thánh Cung sau đó rời khỏi Ma Đô sao?

"Anh cả." Phương Toàn nhỏ giọng mở miệng hô lên.

"Lão Cửu, đệ còn có mặt mũi gọi một tiếng đại ca sao? Thân làm trưởng bối dĩ nhiên ức hiếp tiểu bối, đệ coi tộc quy là cái gì? Đối mặt với tranh chấp giữa tiểu bối, không khuyên giải can ngăn cũng cho qua, lại còn thiên vị một phương, sau khi trở về chính đệ tới chỗ tứ trưởng lão chịu phạt đi."

Lời Phương Thiên vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt Phương Toàn có vẻ kinh hoảng thoáng qua, người mà đệ tử nhà họ Phương sợ nhất chính là tứ trưởng lão, bởi vì, tứ trưởng lão là người quản lý hình phạt, nếu có người nhà họ Phương nào dám trái với tộc quy, đều phải tới đó chịu phạt.

"Đại bá, Cửu thúc chỉ là..."

"Ở đây có chỗ cho cháu nói chuyện sao?" Ánh mắt Phương Thiên đảo qua, Phương Giác lập tức im lặng.

"Châm ngòi chia rẽ đồng tộc tranh đấu, tội này của cháu càng nặng, đến lúc đó đương nhiên sẽ có trưởng lão đến trừng phạt

cháu, hiện tại ngoan ngoãn đứng ở một bên cho tôi."

Sau khi nói xong lời này, mặc kệ vẻ mặt tái nhợt của Phương Giác, Phương Thiên trực tiếp đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà khi đối mặt với Phương Minh, ánh mắt của hắn lại có chút cổ quái, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy cảm thán.

Không hổ là con hắn, thiên phú cũng kinh khủng giống y vậy, cái tuổi này đã có thể đánh bại Phương Chiến, Phương Chiến là Địa Cấp tầng bốn đỉnh, nói cách khác, tối thiểu Phương Minh đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng năm, hơn hai mươi tuổi đã tới Địa Cấp tầng năm, trăm năm qua, toàn bộ giới tu luyện cũng chỉ có mấy thiên tài ít ỏi có thể làm được một bước này.

"Phương Minh, cháu thân là đệ tử nhà họ Phương, bất kính đối với trưởng bối, ra tay với người cùng thế hệ, nể tình lần ngày là vì có nguyên nhân nên mới xảy ra như vậy, hơn nữa còn là lần đầu cháu vi phạm, cho cháu cơ hội, tới xin lỗi Cửu thúc đi."

"Anh cả, dựa vào cái gì?"

Phương Toàn nghe nói như thế liền bất mãn, bản thân mình trở về phải bị nghiêm phạt, mà tiểu súc sinh này chỉ cần nói lời xin lỗi là được rồi, kết quả như vậy hắn không phục.

"Bằng vào ca là đại ca của đệ, bằng vào tộc trưởng cho ca toàn quyền xử lý khi ra ngoài hành xự."

Phương Thiên trừng mắt liếc Phương Toàn một cái, thực sự đúng là hắn có chút bao che cho Phương Minh, nhưng Phương Minh có vốn liếng đáng giá để hắn bao che, chỉ cần Phương Minh nói lời xin lỗi, vấn đề này cũng không khó hiểu.

Nhưng mà, lời Phương Minh nói ra lại khiến hắn ngơ ngẩn.

"Xin lỗi? Không thể nào!" …

Chương 740: Vậy thì không ẩn giấu nữa

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Xin lỗi? Không thể nào!

Phương Minh vừa nói ra những lời này, vẻ mặt của đám người ở đây lại trở nên cổ quái.

Trong lời nói của Phương Thiên có ý muốn bao che cho Phương Minh, tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm giác được, chẳng qua tất cả mọi người không hề cảm thấy có gì không đúng, lấy thực lực Phương Minh triển lộ ra, tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, sao những người như Phương Chiến cùng Phương Giác có thể so sánh.

Về phần Phương Toàn, mặc dù là trưởng bối, nhưng tới tuổi này mà khó khăn lắm mới bước vào Địa Cấp tầng bảy, mặc dù đối với với giới tu luyện đến nói cũng được coi như là cường giả, thậm chí đặt trong một số môn phái nhỏ cùng thế lực nhỏ, đã được coi là tồn tại đứng đầu, thế nhưng ở trong Thập đại môn phái lại không nổi bật như vậy.

Có thể được cao tầng của Thập đại môn phái hết mực coi trọng, chỉ có những thiên tài có tiềm lực trở thành cường giả Thiên Cấp.

Trong giới tu luyện, có một tổng kết đối với cường giả Thiên Cấp, đó chính là toàn bộ cường giả Thiên Cấp khi ở chừng ba

mươi tuổi đều có thể đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng bốn, nếu như ở chừng ba mươi tuổi vẫn không thể đạt tới Địa Cấp tầng bốn, gần như rất khó có khả năng bước vào cấp bậc Thiên Cấp, ngoại trừ một số ít người rất tài giỏi nhưng trưởng thành trễ hoặc là nhân sĩ vô tình nhận được kỳ ngộ vô cùng lớn.

Nói cách khác, cho dù là Chu Thương cùng Mục Võ một trong tứ đại công tử, trên thực tế cũng không nhất định có thể trở thành cường giả Thiên Cấp.

Trong giới tu luyện có một câu như vậy, cường giả Thiên Cấp đều đã từng là Tứ Đại Công Tử, nhưng Tứ Đại Công Tử không nhất định đều có thể trở thành cường giả Thiên Cấp, bởi vậy có thể tưởng tượng, nếu muốn trở thành cường giả Thiên Cấp rốt cục khó khăn tới cỡ nào.

Mà hiện tại Phương Minh vẫn chưa tới ba mươi tuổi, nhưng đã có được thực lực Địa Cấp tầng năm, loại thiên phú này chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai chắc chắn có thể tiến vào hàng ngũ cường giả Thiên Cấp, hơn nữa còn là người có thực lực dẫn đầu trong số những cường giả Thiên Cấp.

Đối với nhà họ Phương, loại gia tộc môn phái trong Thập đại môn phái này tới nói, bọn họ không thèm cường giả Địa Cấp, cái bọn họ cần chính là cường giả Thiên Cấp, hoặc là đệ tử có thiên phú, có khả năng trở thành cường giả Thiên Cấp.

Phương Thiên có thể xác định, chắc chắn các trưởng lão sẽ đáp ứng quyết định hắn mới đưa ra, Phương Minh tuyệt đối là một trong những đệ tử thiên tài mà tương lai nhà họ Phương cần phải toàn lực bồi dưỡng, mặc dù nói Phương Chiến cũng là đối tượng được bồi dưỡng mạnh, nhưng giữa toàn lực cùng mạnh lại có khác biệt rất rõ ràng.

Cho nên, dưới cái nhìn của Phương Thiên, chỉ cần Phương Minh nói lời xin lỗi, chuyện này liền được giải quyết, thế nhưng

khiến hắn không nghĩ tới là, dĩ nhiên Phương Minh lại quật cường như vậy, sẽ nói lời như thế.

"Đại cả, ca có nghe hay không, căn bản người này không hề đặt trưởng bối vào mắt, cho dù thiên phú có cao tới đâu, nhưng đây cũng không phải thiên tài nhà họ Phương chúng ta mong muốn."

Lúc trước Phương Toàn còn một bụng oán khí, thế nhưng sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, trong lòng hắn mừng như điên, ngay cả quyết định của đại ca mình mà Phương Minh cũng dám phản bác, thật sự là muốn chết.

Không sai, Phương Minh cậu thực sự là thiên tài siêu cấp, ngày sau có khả năng trở thành cường giả Thiên Cấp, nhưng một gia tộc ngoại trừ cần thiên tài, càng cần một thiên tài trung tâm hơn.

Một thiên tài nếu như không trung tâm, dù gia tộc kia có bồi dưỡng toàn lực nhưng làm vậy có ý nghĩa gì?

Làm sao mới có thể bình phán một thiên tài có trung tâm hay không? Đương nhiên một phần rất quan trọng nằm ở thái độ của thiên tài này đối với trưởng bối.

Thiên tài có thể cậy tài khinh người, nhưng nhất định phải có mức độ, ngay cả khi đối mặt với trưởng bối mà cậu còn không tôn kính, cũng không nghe theo mệnh lệnh của trưởng bối, vậy gia tộc kia còn dám bồi dưỡng cậu sao? Ai biết chờ khi cậu đủ lông đủ cánh, còn có đặt trưởng bối của gia tộc vào trong mắt hay không?

Cũng chính bởi vì điểm này, Phương Toàn có thể kết luận, dù cho Phương Minh có thiên tài hơn nữa, cũng nhất định sẽ khiến các trưởng lão không yêu thích, thậm chí sẽ còn tiến hành chèn ép một phen, ít nhất là muốn ma luyện bỏ đi vẻ kiệt ngạo bất tuần này trên người hắn, cho nên bản thân mình ức hiếp Phương Minh, các trưởng lão không chỉ không trách cứ, ngược lại còn có thể âm

thầm khen ngợi.

"Đại ca, để đệ tới giáo huấn hắn một chút, khiến hắn biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ."

Sắc mặt Phương Thiên cũng có chút do dự, Phương Minh cự tuyệt cũng khiến lòng hắn có chút mất hứng, nhưng còn chưa tới mức vô cùng nóng giận, với tư cách nhân vật thủ lĩnh một đời trung niên nhà họ Phương, hắn càng nhiều hơn chính là suy xét lợi ích của toàn bộ nhà họ Phương.

Phương Minh một thiên tài như vậy hắn nhà họ Phương sẽ không buông tha, nhưng tính tình của Phương Minh cũng thực sự cần mài giũa, khiến lão Cửu ra tay dạy dỗ một chút, dường như cũng không phải một chuyện xấu, dù sao thì có mình ở, cũng sẽ không khiến lão Cửu thực sự làm Phương Minh bị thương.

Phương Minh nhìn Phương Toàn nóng lòng muốn thử, trong lòng lại âm thầm cười lạnh, vốn là cậu không có ý định bại lộ thực lực chân thật của mình, dù sao ẩn dấu thực lực có thể khiến đối thủ của mình sẽ tê liệt cùng sơ suất khi đối mặt với chính mình, đừng quên cậu còn có một kẻ địch lớn trong giới tu luyện là nhà họ Mục.

Chẳng qua sau khi chuyện ngày hôm nay phát sinh, Phương Minh đã thay đổi suy nghĩ, nếu bản thân mình chỉ để lộ ra thiên phú cao hơn những thiên tài khác một chút, mà thiên phú như vậy đối với nhà họ Phương đến nói kỳ thực cũng không tính là kinh diễm đến cỡ nào, cũng không phải nói thiên phú của cậu không được, mà là đối với nhà họ Phương đến nói, thiên phú như vậy nhiều lắm cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Vâng, Phương Minh cậu có thiên phú để trở thành cường giả Thiên Cấp, nhưng nhà họ Phương có mười vị cường giả Thiên Cấp, thậm chí cho dù tệ nhất, cũng đã là không tới hai mươi năm lại sinh ra một vị cường giả Thiên Cấp, một thiên tài có thiên phú

trở thành cường giả Thiên Cấp, đối với thế lực khác đến nói có thể đã đủ kinh diễm, nhưng đối với nhà họ Phương đến nói liền không nhất định.

Những trưởng lão kia tối đa cũng chỉ cảm thấy, ừm, thằng nhóc này có thiên phú, tương lai có thể đi tới độ cao như chúng ta, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ có cùng một suy nghĩ, chính là dưới cái nhìn của bọn họ, loại thiên tài ưu tú như mình cũng không tính là gì.

Thật giống như một học phách, bình thường đều thi được hơn chín mươi điểm, bọn họ sẽ có hứng thú vô cùng với một bạn học cũng thi được hơn chín mươi điểm giống như mình sao?

Sẽ không, bởi vì bọn họ cảm thấy thi được hơn chín mươi điểm vốn chính là một chuyện quá mức bình thường, dùng một câu nói rất phổ biến chính là: thế giới của học phách mấy tên học cặn bã không thể hiểu được.

Vốn Phương Minh chỉ muốn giả dạng mình thành một học phách bình thường thôi, thế nhưng cậu phát hiện cho dù đã trở thành học phách, vẫn không cách nào tránh khỏi bị một số người ngấp nghé, vậy thì đem thực lực chân thật của mình triển lộ ra đi.

Mỗi năm, một trường học đều sẽ có một số học sinh khá giỏi, bọn họ có thể không thèm để ý tới mấy học phách thi được hơn chín mươi điểm, nhưng khi đối mặt với học phách đạt điểm tối đa, lại còn có thể thi mấy kỳ thi quốc tế nhận được giải, còn có thể chỉ hơi hơi gật đầu một cái, nói một câu bình thản như: "Còn có thể, phải tiếp tục cố gắng..." sao?

Khi thiên phú của mình kinh diễm đến trình độ có thể nghiền ép tất cả mọi người, dĩ nhiên trưởng lão nhà họ Phương sẽ coi trọng mình, loại tình huống giống Phương Chiến này cũng sẽ không lại xuất hiện.

"Phương Minh, tôi thừa nhận cậu đủ thiên tài, nhưng bây giờ cậu còn chưa thể lộ ra răng nanh đâu."

Phương Toàn mang theo vẻ âm lãnh nhìn về phía Phương Minh, thiên tài, nhà họ Phương không thiếu thiên tài, cho dù là Mãnh Nhân cùng thế hệ với hắn, chính là cái người đã biến mất kia, khi ở cái tuổi này vẫn không thể nào đối kháng với trưởng bối.

"Thật sao?" Ngược lại vẻ mặt Phương Minh không thay đổi, mà tất cả mọi người ở đây lại đều nghi ngờ, không biết Phương Minh lấy sức mạnh từ đâu tới, dù sao đối thủ của cậu nhưng là một vị cường giả Địa Cấp tầng bảy đấy.

"Hừ, chỉ cần cậu có thể tiếp được một đấm này của tôi, tôi sẽ tha thứ cho cái lỗi bất kính kia của cậu."

Có nhiều người như vậy ở đây, đương nhiên Phương Toàn vẫn phải giữ lại chút thể diện, dù sao thì hắn cũng là trưởng bối, dưới cái nhìn của hắn, một đấm đã là quá đủ rồi, Địa Cấp tầng bảy cùng Địa Cấp tầng năm, đó chính là chênh lệch như lạch trời.

"Nói nói nhảm nhiều như vậy làm gì, ra tay đi."

Thấy Phương Minh vẫn mang trên mặt vẻ coi thường, sắc mặt Phương Toàn càng thêm khó coi, lần này không nói gì nữa, bước ra một bước, khí thế cả người kéo lên, lại sau đó liền đánh một quyền ra.

Một quyền này, so với một kiếm lúc trước Phương Chiến đánh ra kia lại càng thêm kinh khủng, thậm chí có thể thấy không gian đều hơi vặn vẹo, điều này làm cho vẻ mặt Phương Thiên đang đứng bên cạnh cũng ngưng lại, tay phải khẽ nâng lên.

Trong giới tu luyện, tất cả mọi người đều biết chỉ có cường giả Thiên Cấp mới có năng lực khiến không gian sụp đổ, đó là người có thể khống chế năng lượng trời đất chân chính, mà cường giả

Địa Cấp tối đa chỉ có thể là làm đến mức khiến không gian vặn vẹo, nhưng có thể khiến không gian vặn vẹo ngay lập tức thì cũng chỉ có cường giả Địa Cấp hậu kỳ mới làm được.

Trước Địa Cấp hậu kỳ, bất kể thực lực mạnh tới mức nào, chiêu thức cùng pháp thuật xa hoa tới cỡ nào, vậy cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, căn bản không thể nào chân chính ảnh hưởng đến toàn bộ không gian từ trường đấy, một quyền này của lão Cửu, tối thiểu là dùng tám phần mười sức mạnh.

Trong lòng Phương Thiên không cho rằng Phương Minh có thể tiếp được một chiêu này, cho nên hắn muốn ngăn cản ngay nháy mắt trước khi Phương Minh tan tác, bằng không, dưới một quyền này, chắc chắn Phương Minh sẽ bị trọng thương.

Nghĩ tới đây ánh mắt Phương Thiên nhìn phía Phương Giác cũng có chút lửa giận, thân làm trưởng bối lại xuống tay nặng với tiểu bối như vậy, đây là chuyện mà tộc quy nhà họ Phương không cho phép.

Quả thật một quyền này của Phương Thiên rất mạnh, chí ít đối với những người tuổi trẻ kia, chỉ cảm nhận được năng lượng đều để cho bọn họ cảm thấy tim đập nhanh, nhưng mà vẻ mặt Phương Minh không thay đổi, thậm chí ở bên trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, trực tiếp đánh ra một quyền nghênh đón.

Khác biệt chính là, một quyền này của Phương Minh không có bất kỳ hoa mỹ gì, thoạt nhìn cực kỳ giản dị tự nhiên, song khi hai quyền đầu đụng vào nhau, cũng không hề xuất hiện hình ảnh mà mọi người đã dự đoán.

Thân thể Phương Minh cũng không lui lại, thậm chí biểu tình trên mặt đều không có thay đổi, cũng ngay một khắc này, nhất cỗ khí thế kinh khủng đột nhiên từ trên người Phương Minh kéo lên, cổ khí thế này dĩ nhiên ngang ngửa với lực lượng của Phương Toàn, kéo về phía toàn bộ đám người trong giới tu luyện

Uy áp của cường giả Địa Cấp tầng bảy mạnh mẽ không?

Đối với Phương Thiên đến nói đương nhiên không coi vào đâu, thậm chí đối với không ít cường giả tại đây đến nói đều không coi vào đâu, bởi vì bản thân bọn họ cũng đang ở cảnh giới này, nhưng đối với người tu luyện trẻ tuổi đến nói, này không thua gì dời non lấp biển, nếu như không phải có trường bối của bọn hắn bảo vệ bọn hắn, lúc này đã sớm lui về sau.

"Hắn... Hắn là Địa Cấp tầng bảy!"

Có người ở đây run rẩy nói ra những lời này.

Biểu tình trên mặt Lữ Chính Dương từ tràn ngập chiến ý đột nhiên trở nên không thể tin tưởng, lại đến sau cùng mê man, mà kỳ thật vẻ mặt của mấy cường giả trẻ tuổi ở đây cũng không khá hơn bao nhiêu, về phần Phương Thiên, bàn tay đang vươn ra của hắn cương cứng trong không trung, thậm chí bởi vì khiếp sợ đều quên thu hồi.

Khuôn mặt Niệm Dao Băng đã không có vẻ lo lắng, bởi vì căn bản cô ấy còn chưa kịp phản ứng, nhưng mà khiếp sợ khiến đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, về phần vẻ mặt của Minh Nguyệt tiên tử cùng Trần Thiền Thiền bên người cô ấy cũng giống hệt cô ấy.

Mọi người, đều bị khí thế giờ khắc này Phương Minh thả ra chấn động, đến mức một màn trước mắt này phảng phất đã trở thành vĩnh hằng trong mắt bọn họ.

Chương 741: Thế cục thay đổi

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một người trẻ tuổi cùng một người đàn ông trung niên, nắm tay hai người va chạm, trên người tản ra uy áp thuộc về cường giả Địa Cấp tầng bảy, màn này, đã trở thành vĩnh hằng ở trong lòng tất cả mọi người ở đây, thậm chí trong khoảng thời gian dài tới, màn này cũng vẫn quanh quẩn ở trong lòng của bọn hắn.

Trong số mọi người, Phương Toàn là người đầu tiên phát hiện, nhưng cũng là người không thể tin nổi nhất, dưới nắm đấm của hắn, tên tiểu súc sinh trước mắt này không phải nên có biểu tình vặn vẹo, mang theo vẻ mặt thống khổ sau đó thổ huyết ngã xuống đất sao?

Nhưng hắn nhìn thấy gì, khuôn mặt khiến hắn chán ghét kia đang tươi cười, thậm chí còn tản ra khí thế khiến hắn cảm thấy có chút run.

Rõ ràng đều là Địa Cấp tầng bảy, nhưng vì sao cảm giác khí thế của hắn có thể áp đảo chính mình?

Không, này là ảo giác.

Phương Toàn không thể tin được một màn trước mắt, tại thời khắc này hắn hơi chớp mắt, muốn chứng minh này chỉ là ảo giác, nhưng chỉ nháy mắt sau, hắn liền cảm thụ được một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo tới, tay trái của hắn trực tiếp truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn thanh thúy.

Kết quả khi hai quyền đầu va chạm nhau, dĩ nhiên lại là xương đầu nắm tay của hắn vỡ vụn.

Cả người Phương Toàn chỉ cảm thấy muốn điên rồi, nhưng mà không đợi hắn đánh trả, nắm đấm của Phương Minh lại đã rơi vào trên lồng ngực của hắn, một quyền này rơi vào lồng ngực của hắn, giống như thái sơn áp đỉnh, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người té bay ra ngoài hệt như Phương Chiến lúc trước.

Nếu như nói Phương Chiến bị thua khiến cho ở đây lặng ngắt như tờ, vậy theo Phương Toàn rơi xuống đất, ở đây biến thành hoàn toàn tĩnh mịch.

Thậm chí ngay cả tiếng hô hấp, không ít người đều theo bản năng giảm thấp xuống!

"Địa Cấp tầng tám, hắn là Địa Cấp tầng tám!"

Thẳng đến sau khi mấy giây trôi qua, có một ông lão không nhịn được lên tiếng kinh hô, căn bản Phương Minh không phải Địa Cấp tầng bảy, Địa Cấp tầng bảy không thể nào có thực lực như vậy, hơn nữa khí thế của Phương Minh cũng đang dần kéo lên không dừng lại, ngay khoảnh khắc trước khi Phương Toàn bay ra ngoài, cũng đạt đến đỉnh.

Địa Cấp tầng tám!

Bốn chữ này phảng phất như một ma chú, khiến cho ánh mắt mọi người đồng thời rơi vào trên người Phương Minh, hơn nữa còn không thể rời khỏi.

Giới tu luyện có cường giả Địa Cấp tầng tám sao? Đáp án đương nhiên là có, thậm chí còn không tính là số ít.

Thế nhưng, giới tu luyện có hơn hai mươi tuổi cường giả Địa Cấp tầng tám sao?

Đáp án này tất cả mọi người ở hiện trường có thể trả lời, không, chí ít khi bọn hắn biết lịch đại toàn bộ trong cường giả, đều không có xảy ra hơn hai mươi tuổi Địa Cấp tầng tám cường giả.

Nếu như trước thời khắc này, có người nói cho bọn hắn biết có cường giả chỉ mới hơn hai mươi tuổi đã đạt tới Địa Cấp tầng tám, bọn họ tuyệt đối sẽ cười nhạt, bởi vì cái này căn bản là một chuyện không thể nào.

"Địa Cấp tầng tám, không nghĩ tới món đầu tư này của tôi lại thu về hồi báo phong phú như vậy!"

Trên mặt Niệm Dao Băng liên tục có tia sáng kỳ dị lóe lên, một cường giả Địa Cấp tầng tám hơn hai mươi tuổi có ý nghĩa thế nào, trong lòng cô ấy cũng không phải đặc biệt rõ ràng, bởi vì căn bản không thể tìm thấy người như vậy trong dĩ vãng để tham chiếu, thế nhưng cô ấy biết, việc cô ấy đầu tư kết giao với Phương Minh chính là lần đầu tư thành công nhất đời này của cô ấy.

Bên cạnh, đôi mắt xinh đẹp của Minh Nguyệt tiên tử cùng Trần Thiền Thiền cũng lưu chuyển, trong giới tu luyện các cô ấy là một trong thập đại mỹ nữ, là đối tượng được mọi người chúng tinh phủng nguyệt, mà các cô ấy cũng đã từng tưởng tượng về đạo lữ của bản thân mình, ngoại trừ phải có giá trị nhan sắc, thực lực cũng rất cần thiết.

Nhưng nếu như một người triển lộ ra tiềm lực cùng thực lực không có gì sánh kịp, như vậy cái thứ giá trị nhan sắc này hoàn toàn có thể không quan tâm nữa.

Ở giới thế tục có câu nói là một giàu che trăm xấu, mà trong giới tu luyện, thực lực liền đại biểu cho tiền bạc, thậm chí nó càng thêm mê hoặc người hơn so với tiền bạc.

Giờ khắc này ánh mắt hai người nhìn về phía Phương Minh

đều mang theo màu sắc khác, so sánh với Phương Minh, cái gì Tứ Đại Công Tử, cái gì thiên kiêu các môn phái lớn hoàn toàn là cực kỳ yếu ớt, cho dù là Lữ Chính Dương vừa đánh bại Phương Chiến cũng không đủ xem.

"Hắn... Hắn là tu luyện thế nào?"

Lúc một người trẻ tuổi bên cạnh Lữ Chính Dương nói lời này môi đều đang run run, bởi vì bản thân hắn liền là thiên tài, nhưng bởi vì là thiên tài nên hắn mới biết được chuyện tu luyện có bao nhiêu khó khăn, nhất là sau khi bước vào Địa Cấp, cho dù cậu có vô số tài nguyên để sử dụng, vậy cũng cần phải có thời gian rất dài mới có thể tiêu hóa hấp thu hết những tài nguyên này.

Thiên tài đều có ngạo khí, nhưng đối mặt với Phương Minh trước mắt, ngạo khí của bọn họ hoàn toàn bị đánh nát, thậm chí ngay cả kiêu ngạo trong lòng cũng đã không còn, bởi vì sự chênh lệch này thật sự là quá lớn.

"Địa Cấp tầng tám, tốt, tốt, tốt!"

Trong khi mọi người ở đây còn đắm chìm trong khiếp sợ, đột nhiên Phương Thiên phá lên cười, trong tiếng cười tràn đầy kích động, Địa Cấp tầng tám, Địa Cấp tầng tám hơn hai mươi tuổi, này đối với nhà họ Phương đến nói có ý nghĩa thế nào?

Nếu như có thể báo tin tức này cho các trưởng lão, sợ rằng các trưởng lão đều sẽ không thể ngồi yên, đây cũng không phải là thiên tài siêu cấp có thể hình dung, thiên phú của Phương Minh so với cha cậu thậm chí so với Bổ Thiên Chí Tôn, sư phó cậu đều khủng bố hơn.

Tư thế thiếu niên Chí Tôn? Đây đã là không thể nghi ngờ.

"Phương Minh, lúc trước là tôi sai rồi, cháu làm rất đúng, cháu yên tâm, chuyện của Phương Chiến cùng Phương Giác còn có lão

Cửu sẽ được báo tới các trưởng lão, nhất định trưởng lão sẽ cho cháu một câu trả lời hài lòng."

Phương Thiên hướng phía Phương Minh mở miệng, trong giọng nói không che giấu được tâm tình khiếp sợ và vui sướng, trước mặt một cường giả Địa Cấp tầng tám mới hơn hai mươi tuổi, các trưởng lão sẽ có quyết định như thế nào, cho dù dùng đầu ngón chân hắn cũng có thể tưởng tượng được.

So sánh với mâu thuẫn giữa Phương Minh cùng lão Cửu, lúc này hắn càng phải để ý tới an nguy của Phương Minh.

Phương Minh là có kẻ thù, đó chính là nhà họ Mục, mà vốn nhà họ Mục cũng không đặt ước hẹn ba năm với Phương Minh trong lòng, thậm chí ngay cả bản thân Phương Thiên cũng không để ý, hắn nghĩ ba năm sau cùng lắm thì khiến Phương Minh không đi phó ước là được.

Nhưng bây giờ thực lực chân chánh của Phương Minh lộ ra ngoài, Địa Cấp tầng tám hơn hai mươi tuổi, ai dám cam đoan sau ba năm Phương Minh sẽ không có đột phá? Mà đến lúc đó, nhà họ Phương ngoại trừ một vị lão tổ Thiên Cấp ra, còn có ai là đối thủ của Phương Minh?

Trước kia bởi vì kiêng kỵ nhà họ Phương, có thể nhà họ Mục sẽ không rục rịch, nhưng một khi biết được thực lực chân chánh của Phương Minh, sợ rằng lão tổ nhà họ Mục cũng sẽ ngồi không yên, có lẽ còn có thể âm thầm ra tay đối phó Phương Minh.

"Đúng, hiện tại lập tức báo tin tức này về cho các trưởng lão, nhất định các trưởng lão sẽ có hành động."

Nghĩ đến liền làm, ở trước mặt mọi người Phương Thiên trực tiếp lấy di động ra, gọi một cuộc điện thoại, một màn như vậy ở ngay lúc này có vẻ cực kỳ nổi bật, nhưng Phương Thiên đã bất chấp tất cả, nói chính xác hơn là hắn bị thực lực Phương Minh

triển lộ ra làm khiếp sợ tới mức mất hết chừng mực.

"Này... Ta là Phương Thiên, quên mất chỗ tổ trạch không có tín hiệu, báo tin cho trưởng lão giùm tôi, nói cho các trưởng lão, Phương Minh là cường giả Địa Cấp tầng tám, ngươi hỏi Phương Minh là ai? Phương Minh là đệ tử lạc ở bên ngoài của nhà họ Phương chúng ta, bối phận... Đương nhiên là một đời tuổi trẻ, ngươi nói cái gì, không thể nào..."

"Thế nào là không có khả năng, cần phải phản ứng lớn như vậy sao? Thân làm đệ tử nhà họ Phương phải vinh nhục không sợ hãi..."

Phương Thiên lớn tiếng gào thét vào điện thoại di động, khiến cho không ít người ở đây nghe được mà thấy cạn lời, có cần không? Có cần phải lớn tiếng như vậy không? Là sợ người ở đầu bên kia điện thoại di động không nghe được hay là sợ chúng ta không nghe được?

Còn có, vậy mà ngươi còn đòi người khác không nên phản ứng lớn như vậy, ở đây có người nào phản ứng lớn hơn ngươi sao?

Chẳng qua mấy ông lão ở đây cũng biết, nếu như đổi lại là bọn họ, môn hạ hoặc trong tộc có một thiên tài trẻ tuổi biến thái như vậy, sợ rằng biểu hiện của bọn hắn sẽ khoa trương hơn, dù sao trong trường hợp như vậy, có biểu hiện thế nào cũng không quá phận.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đã quên chuyện Phương Thiên bại bởi Kiều Hạo, Phương Chiến bại bởi vị kia của Thái Ất Lâu, cho dù chưa quên cũng bị bọn họ trực tiếp lựa chọn quên đi.

Nhà họ Phương chỉ cần có một Phương Minh, vậy liền có thể đoạt lại tất cả mọi thứ đã mất đi.

Nguyên nhân làm chỉ một mình Phương Minh như vậy đã quá

đủ rồi, sự tồn tại của Phương Minh có thể bù đắp ảnh hưởng mà nhà họ Phương phải chịu khi Phương Thiên cùng Phương Chiến thất bại, thậm chí không chỉ bù đắp ảnh hưởng, hơn nữa còn sẽ làm danh tiếng của nhà họ Phương lại một lần nữa thăng tiến.

Với tư cách người trong cuộc, vốn là trong mắt Phương Minh còn có tia sáng lạnh, nhưng cuối cùng cũng bị biểu hiện của Phương Thiên làm cho dở khóc dở cười, sát khí trên mặt cũng tiêu tán.

"Các vị, đây là chuyện nội bộ của nhà họ Phương chúng ta, các người muốn xem kịch vui cũng xem được rồi, hiện tại liền tản đi đi, Phương Minh cháu đi theo bác."

Phương Thiên lưu lại một câu nói như vậy, sau đó trực tiếp đi lên lôi kéo tay của Phương Minh muốn rời khỏi, căn bản không chú ý ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người ở đây, về phần Phương Toàn cùng Phương Chiến ba người, hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần, dù sao thì mặc dù Phương Toàn bị thương nhưng lại không ngất, mà cho dù có ngất, không phải vẫn còn có Phương Giác sao?

"Khụ khụ, tôi đã nói qua..."

Phương Minh ho khan một tiếng, đưa mắt nhìn về phía Phương Giác, lúc này Phương Thiên mới đưa mắt nhìn về phía Phương Giác, đối với Phương Giác hắn có một chút ấn tượng, nhưng thiên phú của Phương Giác cũng không phải quá xuất chúng, cho nên hắn cũng chỉ biết nhà họ Phương có một hậu bối như vậy.

"Phương Giác, ngươi tự chặt một tay đi."

Lời của Phương Thiên vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Phương Giác trắng bệch, cục diện trước mắt cực kỳ giống với khoảnh khắc hắn bức ép Phương Minh lúc trước, bởi vì Phương Chiến là thiên

tài được nhà họ Phương bồi dưỡng trọng điểm, mà Phương Minh lại chỉ là một đệ tử lưu lạc bên ngoài, cho nên hắn và Chiến ca liền không chút kiêng kỵ đòi Phương Minh nhường pho tượng.

Nhưng còn bây giờ thì sao, từ những lời bác cả vừa nói trong lòng hắn đã rõ ràng, Phương Minh cùng Phương Chiến đã đổi vai, trong lòng của các trưởng lão, Phương Minh chính là thiên tài cần được bồi dưỡng trọng điểm.

Nghĩ thông suốt những thứ này, trên mặt Phương Giác có vẻ hối hận không gì sánh được, một cánh tay của hắn vốn cũng đã bị phế, nếu như lại phế một cánh tay khác, sợ rằng sẽ triệt để trở thành phế nhân.

Thế nhưng đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của bác cả đó, Phương Giác rất rõ ràng hiện tại hắn nên làm như thế nào, nếu không đứt cánh tay này, chờ đến khi đại bá hoặc là Phương Minh ra tay, chỉ sợ cũng không phải tự chặt một tay đơn giản như vậy.

"Vâng, bác cả."

Phương Giác cúi đầu, giờ khắc này hắn có thể cảm thụ được ánh mắt trào phúng cùng hả hê của người chung quanh, cuối cùng cắn răng một cái, trực tiếp vung tay phải của mình lên đụng mạnh vào trụ sắt ở cách đó không xa.

Trụ sắt bởi vì trọng lực mà bị uốn cong, mà cánh tay Phương Giác cũng bị biến dạng, tiếng xương vỡ vụn kia tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Xương vỡ vụn, đối với người tu luyện đến nói tuy rằng có thể trị liệu, nhưng cần rất nhiều dược liệu trân quý, mà Phương Giác biết nhà họ Phương là không thể nào cho hắn những dược liệu này, cũng liền có nghĩa là hai tay của hắn ngày sau cho dù khôi phục, cũng nhiều nhất cũng chỉ có thể hoạt động như người bình thường, muốn thi triển thuật pháp căn bản là chuyện không thể

nào.

Chương 742: Hot search thể chất

Một tiếng sấm vang dội giới tu luyện.

Mà khi mọi người nghe thấy tin tức sấm sét như vậy, phản ứng đầu tiên là không thể nào, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc trịnh trọng của người truyền tin, thậm chí còn có rất nhiều người khác cũng truyền bá cái tin tức này, toàn bộ giới tu luyện nổ tung.

Cường giả Địa Cấp tầng tám hơn hai mươi tuổi, cái tin tức này nhất định sẽ oanh tạc toàn bộ giới tu luyện, trực tiếp chiếm cứ đầu đề trong giới tu luyện, đã trở thành chuyện được người người nhiệt tình nghị luận cùng tuyên truyền.

Cái tên Phương Minh này cũng lại một lần nữa trở thành cái tên được rất nhiều người nhắc tới.

Chỉ mới qua thời gian hơn một năm, mọi người đột nhiên phát hiện, cái tên này tối thiểu cũng đã xuất hiện ở trước mắt bọn họ bốn lần.

Lần đầu tiên nghe tên Phương Minh là khi thân phận đệ tử Bổ Thiên Chí Tôn bị lộ ra ngoài, oanh động toàn bộ giới tu luyện.

Lần thứ hai nghe tên Phương Minh là khi cậu kết thù với nhà họ Mục, đồng thời giết chết một vị cường giả Thiên Cấp sau đó chạy trốn, oanh động toàn bộ giới tu luyện.

Lần thứ ba là nghe tên Phương Minh là mới mấy ngày hôm trước, khi nhà họ Mục phát thiếp anh hùng, kết quả không những

không thể loại bỏ Phương Minh, ngược lại còn giúp Phương Minh trở thành đệ tử nhà họ Phương, lại một lần nữa oanh động giới tu luyện.

Cuối cùng, lại thêm lần này.

Nếu như người trong giới tu luyện hiểu rõ internet thời hiện đại, chắc chắn sẽ nghĩ tới một câu hình dung Phương Minh: Một người thanh niên có thể chất lên top hotsearch!

Nhưng so sánh với ba lần trước đó, một lần cuối cùng này đã tạo ra khiếp sợ không thể nào tưởng tượng nổi với người trong giới tu luy.

Tuy rằng đệ tử Chí Tôn rất thưa thớt, nhưng cũng không phải chưa từng có, hơn nữa cho dù có là Chí Tôn cũng đều sẽ có đệ tử, phần lớn người cùng lắm là ước ao. Giết chết một vị cường giả Thiên Cấp đó là mượn lá bài tẩy Chí Tôn lưu lại, cũng không coi là cái gì.

Dựa vào thân phận đệ tử nhà họ Phương, đối phó với sự truy sát của nhà họ Mục, chỉ có thể nói là trời không tuyệt đường người, vận khí của nhà họ Mục quá nát, mà vận khí của Phương Minh thì thật tốt quá.

Nhưng hơn hai mươi tuổi đã là cường giả Địa Cấp tầng tám, tuyệt đối là chuyện xưa nay chưa từng có, chí ít chưa từng tìm thấy ghi chép về thiên tài có thiên tư cao như vậy trong vô số điển tịch ghi chép của các cường giả đời trước.

Một thiên tài phá vỡ lịch sử ghi chép, điều này có ý vị gì, tất cả mọi người trong giới tu luyện đều biết, mà với tư cách là một thế lực lớn giới tu luyện, đương nhiên nhà họ Mục càng rõ ràng.

"Đáng chết, trách không được trước đây người này không sợ chúng ta tìm tới cửa, sớm biết như vậy, sẽ không phát thiếp anh

hùng gì gì đó, thừa dịp hắn còn chưa nhận thân với nhà họ Phương, trực tiếp dốc hết sức lực của nhà họ Mục chúng ta để tiêu diệt hắn."

Trong phòng nghị sự của trưởng lão nhà họ Mục, lúc này mấy vị trưởng lão còn lại của nhà họ Mục cùng tộc trưởng đều mang vẻ mặt lạnh lẽo, mà trên mặt quản sự kia càng có thêm vẻ bối rối.

"Tộc trưởng, tôi cảm thấy không thể cho người này có thêm thời gian nữa, âm thầm tiêu diệt hắn đi." Nhà họ Mục một vị quản sự đề nghị.

"Nói thì đơn giản, nhưng phải phái ai đi diệt hắn? Phái ngươi đi sao?" Tộc trưởng nhà họ Mục trừng mắt liếc quản sự đó, Địa Cấp tầng tám, nhà họ Mục bọn họ có mấy vị cường giả Địa Cấp tầng tám, hơn nữa nếu muốn tiêu diệt một cường giả cùng cấp bậc, tối thiểu cũng phải xuất động hai người, nhưng động tĩnh lớn như vậy có thể gạt được nhà họ Phương sao?

Một khi sự tình bại lộ, đến lúc đó nhất định nhà họ Phương sẽ không từ bỏ ý đồ, mà nhà họ Mục bọn họ có thể là đối thủ của nhà họ Phương sao?

"Anh cả, hiện tại nếu muốn làm được thần không biết quỷ không hay, chỉ có cách mời lão tổ ra tay, đến lúc đó cho dù nhà họ Phương có hoài nghi, nhưng không có đầy đủ chứng cứ tối đa cũng chỉ phát tiết một trận đối với nhà họ Mục chúng ta, cho dù là vì thế sẽ hy sinh hết bảy thành lợi ích của nhà họ Mục, vậy cũng đáng."

Vẻ mặt nhị trưởng lão nhà họ Mục vô cùng nghiêm túc, nếu để cho Phương Minh lớn lên, lấy sự hận thù của Phương Minh đối với nhà họ Mục, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nhà họ Mục bọn họ, đến lúc đó tất nhiên nhà họ Mục sẽ lọt vào huyết tẩy.

Trên mặt tộc trưởng nhà họ Mục mang theo vẻ do dự, một lúc

sau nặng nề gật đầu, trên gương mặt già nua lộ ra vẻ quả quyết, "Cứ làm như thế đi, vậy tôi phải đi báo cho lão tổ biết đây."

Giữa lúc tộc trưởng nhà họ Mục đứng dậy chuẩn bị đi báo tin này cho lão tổ còn đang bế quan, từ ngọn núi bên kia tổ trạch đột nhiên truyền đến tiếng chấn động, toàn bộ tổ trạch thậm chí đều xuất hiện lay động, chẳng qua chấn động này đến nhanh đi cũng nhanh, cũng chỉ giằng co vài giây liền biến mất.

Theo sát, một cỗ uy áp kinh khủng đột nhiên rơi vào bên trong phòng khách này, cho dù là đám người tộc trưởng nhà họ Mục lúc này cũng đều cảm giác có chút hít thở không thông, gần như là không thể hô hấp được.

"Được rồi."

Khi đám người nhà họ Mục gần như không chịu nổi nữa, một tiếng hừ lạnh vang lên, lúc này uy áp kinh khủng kia mới biến mất không thấy gì nữa, mà bên trong sảnh lớn, trên mặt nguyên một đám còn mang theo vẻ sợ hãi, ngay khoảnh khắc vừa rồi bọn họ cảm giác bản thân mình chưa bao giờ cách tử vong gần tới như thế.

Tộc trưởng nhà họ Mục cùng hai vị trưởng lão càng là mắt đối mắt, uy áp như vậy tuyệt đối là của cường giả Thiên Cấp, nhưng nhà họ Mục bọn họ ngoại trừ lão tổ thì không còn cường giả Thiên Cấp nào khác, hơn nữa lão tổ cũng sẽ không thi triển uy áp đối với bọn họ.

"Chuyện Phương Minh tôi biết rồi, trước khi ước định đến, các người không được có động tác ngầm."

Một giọng nói truyền đến, tộc trưởng nhà họ Mục sửng sốt một chút, đây là âm thanh của lão tổ, hiển nhiên lão tổ đã biết tâm tư của bọn hắn, đồng thời trực tiếp đưa ra câu trả lời, nhưng điều khiến bọn họ không hiểu là tại sao lão tổ phải làm ra quyết định

như vậy.

"Vừa rồi, một vị trưởng lão nhà họ Phương đã tới."

Dường như biết đời sau của mình sẽ có nghi ngờ, giọng nói của lão tổ nhà họ Mục lại một lần nữa truyền đến, nhưng mà lần này trong thanh âm có vẻ bất đắc dĩ.

Đám người tộc trưởng nhà họ Mục nghe thấy lời này của lão tổ, trên mặt nguyên một đám cũng lộ ra vẻ uể oải, bọn họ đã hiểu tại sao lão tổ lại hạ mệnh lệnh như vậy, vị trưởng lão kia của nhà họ Phương là tới thị uy đồng thời cảnh cáo.

Từ lúc tin tức này truyền tới nhà họ Mục bọn họ, chẳng qua mới qua chưa tới nửa ngày, trưởng lão nhà họ Phương đã xuất hiện, có thể nghĩ nhà họ Phương xem trọng Phương Minh tới cỡ nào, nếu như nhà họ Mục bọn họ hạ độc thủ với Phương Minh, chỉ sợ cũng phải đối mặt với một đòn sấm sét của nhà họ Phương.

Trong một động đá ở ngọn núi phía sau nhà họ Phương, một người đàn ông đầu tóc bạc trắng nhưng lại có tướng mạo trung niên mở mắt, nhìn đống đá vụn ở ngay trước cửa động kia, trong mắt có lửa giận bùng lên, vị trưởng lão nhà họ Phương này vừa tới đây, cái gì cũng chưa nói, trực tiếp vung tay hủy diệt phân nửa động phủ của hắn, sau đó tiêu sái rời khỏi.

Đây là một loại cảnh cáo trắng trợn, hết lần này tới lần khác đối phương thực sự có thực lực này, so sánh giữa nhà họ Mục với nhà họ Phương, thực sự chênh lệch quá xa.

"Hừ, cho dù ta không ra tay, nhưng thời gian ba năm, cho dù Phương Minh có thiên phú tuyệt luân hơn nữa, cũng không có khả năng đột phá đến cấp bậc Thiên Cấp."

...

Ma Đô, trong một trang viên.

Phương Minh ngồi trên bàn đá, nơi này là do Phương Thiên dẫn cậu tới, xem ra nơi này là một trang viên ở thế tục của nhà họ Phương, mặc dù nói nhà họ Phương rất ít đi lại ở thế tục, nhưng lấy nội tình của nhà họ Phương, tài sản ở thế tục của nhà họ Phương vượt xa tài sản của một thế gia bình thường.

Phương Thiên cũng không ở trong sân, mà là đang xử lý công việc ở tiền viện, giữa lúc Phương Minh ngồi buồn chán chuẩn bị đứng dậy cáo từ, một ông già xuất hiện ở trong tầm mắt của cậu, ngồi xuống vị trí đối diện cậu.

Con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, lấy cảnh giới bây giờ của cậu, dĩ nhiên không thể phát giác ông lão kia xuất hiện như thế nào, điều này đã nói rõ thực lực của đối phương hơn xa hắn, rất có thể là Địa Cấp tầng chín thậm chí càng là cường giả cấp bậc cao hơn.

Lão già này không có hành động gì, nhưng mà ánh mắt lại nhìn về hướng phía Phương Minh, chỉ liếc một cái như vậy, liền để cho Phương Minh cảm giác bản thân phảng phất như đã rơi vào trên một chiếc thuyền giữa sóng to gió lớn, có thể lật úp bất kỳ lúc nào.

Phương Minh muốn chống lại, nhưng trước biển cả mênh mông, một chiếc thuyền nhỏ là hắn căn bản không thể nào phản kháng được, trong khoảnh khắc mồ hôi lạnh rơi xuống như mưa, cả người ướt đẫm...

Chẳng qua, vài giây sau đó, Phương Minh liền cảm giác được cả người chợt nhẹ, cỗ áp lực kinh khủng kia biến mất.

"Không tệ, dưới uy áp toàn lực của ta còn có thể kiên trì ba giây đồng hồ, thực sự có thực lực Địa Cấp tầng tám, nhưng mà cháu thằng nhóc chết tiệt này có chút kỳ quái, cho dù là ta cũng vẫn không có cách nào nhìn ra cảnh giới của cháu, xem ra là tu luyện thuật pháp ẩn cảnh."

Uy áp biến mất, lão già kia mang theo vẻ khen ngợi cùng tò mò đánh giá Phương Minh, lấy thực lực cường giả Thiên Cấp của hắn, làm gì có kẻ nào dưới Thiên Cấp lại có thể ẩn giấu thực lực ở trước mặt hắn… Nhưng hết lần này tới lần khác vậy mà vừa rồi hắn không nhìn ra cảnh giới thực sự của Phương Minh, cho nên hắn mới trực tiếp ra tay thử dò xét.

Cảnh giới có thể ẩn giấu, nhưng thực lực là không thể giấu được, có thể kiên trì ba giây dưới uy áp toàn lực của hắn, liền chứng minh thằng nhóc chết tiệt này quả thật như Phương Thiên đã nói, có thực lực Địa Cấp tầng tám, cũng không uổng công hắn tự mình xuất hiện đến đây một chuyến như thế, còn cố ý tới nhà họ Mục đi dạo một vòng.

"Ngài là trưởng lão nhà họ Phương?"

Phương Minh hơi thở dốc, sau đó nhìn về phía lão già kia, có thể xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn có thực lực mạnh mẽ như thế, tất nhiên là người nhà họ Phương, cỗ uy áp này cũng tuyệt đối chỉ có cường giả Thiên Cấp mới có, trước đây cậu đã từng cảm thụ được từ trên người Liêu Phàm, mà ở nhà họ Phương, cường giả Thiên Cấp chính là trưởng lão.

"Tên nhóc không tệ, còn có chút nhãn lực, không sai, ta chính là cửu trưởng lão nhà họ Phương." Phương Chân vuốt râu một cái, nói.

Đối với trưởng lão nhà họ Phương sẽ xuất hiện ở nơi này, Phương Minh cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bởi vì Phương Thiên đã đã nói với hắn, nhưng mà hắn không nghĩ tới, vị này cửu trưởng lão nhà họ Phương dĩ nhiên sẽ đến nhanh như vậy.

Kỳ thực, vẫn là Phương Minh không rõ chuyện bản thân có thể đạt tới Địa Cấp tầng tám khi mới hơn hai mươi tuổi có ý nghĩa thế nào, khi Phương Thiên truyền tin tức này về nhà họ Phương, thập đại trưởng lão nhà họ Phương ngoại trừ ba người đang bế quan,

bảy người khác đều bị chấn kinh, thậm chí đều muốn tranh đoạt để bản thân mình đi chuyến này, có thể nhìn thấy Phương Minh ngay lập tức.

"Không biết Cửu trưởng lão đến là...?" Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy nghiêm túc hỏi.

"Tự nhiên là đưa cháu quay về nhà họ Phương, lấy thiên phú cháu triển lộ ra cũng đủ khiến gia tộc toàn lực bồi dưỡng, sau khi trở lại trong tộc, mấy trưởng lão chúng ta sẽ sắp xếp một con đường tu luyện tốt nhất cho cháu, chí ít có thể khiến cháu nội trong mười năm có thể chạm tới cánh cửa Thiên Cấp."

Mười năm, nghĩ đến tuổi tác hiện tại của thằng nhóc chết tiệt trước mắt này, cho dù là chính Phương Chân cũng không nhịn được thầm ước ao, không được bốn mươi tuổi liền đụng chạm đến cánh cửa Thiên Cấp, điều này có ý nghĩa như thế nào, chỉ có mấy cường giả Thiên Cấp như bọn họ mới biết được.

Nghe được lời Cửu trưởng lão nói, Phương Minh lại cười cười, thời gian mười năm chạm đến cánh cửa Thiên cấp, với cậu mà nói còn quá chậm, đừng quên cậu và nhà họ Mục còn có ước hẹn ba năm, quan trọng nhất là, cho dù cậu có về nhà họ Phương, vậy cũng phải làm rõ ràng một việc trước.

"Cửu trưởng lão, thứ cho tôi mạo muội hỏi một chút, không biết trong tộc có biết tung tích của cha tôi hay không?"

"Cha cháu là ai?"

"Phương Chính."

Nghe được Phương Minh nói ra cái tên này, vẻ mặt của Phương Chân trở nên có chút cổ quái, dùng một loại ánh mắt như nhìn quái vật nhìn về phía Phương Minh.

Chương 743: Cha con đều biến thái

Vẻ mặt của Phương Chân nhìn về phía Phương Minh rất cổ quái, hắn cũng không biết cha Phương Minh là ai, bởi vì căn bản Phương Thiên không hề báo thân phận chân chính của Phương Minh cho các trưởng lão biết.

Bởi vì kích động, Phương Thiên chỉ nói Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương, mà đối với Cửu trưởng lão đến nói, đệ tử một đời trẻ tuổi nhà họ Phương nhiều như vậy, thậm chí còn có người hắn chưa từng gặp qua, cho nên căn bản không hề đi tìm hiểu thân thế của Phương Minh.

Cho nên sau khi nghe thấy cha Phương Minh là Phương Chính, cho dù là cường giả Thiên Cấp, cũng không nhìn được thất thần trong phút chốc.

"Cha cháu, nhiều năm trước đã rời khỏi nhà họ Phương." Cuối cùng, Cửu trưởng lão vẫn mở miệng trả lời nghi ngờ của Phương Minh, "Về phần tăm tích, cho dù là ta cũng không biết."

"Rời khỏi nhà họ Phương? Dám hỏi Cửu trưởng lão, vì sao cha tôi lại rời khỏi nhà họ Phương?" Phương Minh cũng không từ bỏ như vậy, tiếp tục truy vấn nói.

"Khụ khụ, bởi vì mẹ của cháu."

Phương Chân cũng không có ý định giấu giếm, bởi vì chuyện này là không thể gạt được, cho dù hiện tại hắn không nói, đến lúc đó Phương Minh cũng sẽ biết, đã như vậy còn không trực tiếp nói rõ tất cả ngay từ đầu.

"Mẹ của cháu là người thường, điểm này cháu cũng biết, mà cha cháu có thân phận gì, là đệ tử nhà họ Phương chúng ta, là thiên tài tuyệt thế có thêm danh xưng thiếu niên Chí Tôn, làm sao gia tộc có thể nhìn cha cháu lấy một người bình thường, cho nên tự nhiên cực kỳ phản đối hôn sự của cha cháu cùng mẹ cháu."

Ở Phương Chân giải thích ở bên trong, cuối cùng thì Phương Minh hiểu được năm đó về hắn cha và mẹ tin tức.

Năm đó cha mình đã từng trở lại trong tộc, hồi báo chuyện của mẹ mình với trưởng lão trong tộc, đương nhiên điều này cũng đưa tới sự phản đối kịch liệt của các trưởng lão lúc ấy, thậm chí những trưởng lão này còn trực tiếp uy hiếp, nếu như cha mình dám lấy mẹ mình, bọn họ sẽ ra tay trực tiếp diệt sạch nhà họ Lăng.

Có thể nhà họ Lăng là một thế lực lớn ở thế tục, thế nhưng ở trước mặt nhà họ Phương căn bản không đủ nhét kẽ răng, mà đối mặt với sự uy hiếp của các trưởng lão, cha mình lại không thỏa hiệp, ngược lại làm ra một chuyện cực kỳ điên cuồng.

Rời khỏi nhà họ Phương!

Cha mình lấy đi giọt máu đã đưa cho nhà họ Phương lúc trước, thậm chí còn chiến một trận với một vị trưởng lão, mặc dù không thể đánh lại trưởng lão kia, nhưng cuối cùng vẫn toàn thân trở ra, đương nhiên, đây cũng là nhờ vị trưởng lão kia không hạ sát thủ.

Đối với thiên tài như Phương Chính, đương nhiên nhà họ Phương sẽ không bỏ qua, đã có trưởng lão chuẩn bị tới thế tục bắt Phương Chính trở lại, chẳng qua để cho bọn họ bất ngờ là, vậy mà Phương Chính lại biến mất.

Về phần nhà họ Lăng, bởi vì người phụ nữ có quan hệ với Phương Chính kia đã đoạn tuyệt quan hệ cùng nhà họ Lăng, cho nên trưởng lão nhà họ Phương cũng không làm khó nhà họ Lăng,

sau khi truy tìm suốt mấy tháng vẫn không phát hiện tung tích của Phương Chính, cũng liền trở lại nhà họ Phương.

Nghe được Phương Chân nói đến đây, trong đầu Phương Minh đột nhiên thoáng qua một đạo linh quang, bởi vì hắn đột nhiên hiểu, trước đây vì sao ông ngoại mình lại cực lực phản đối cha mẹ mình ở chung một chỗ tới như vậy, thậm chí còn kiên quyết đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng mẹ mình.

Ông ngoại mình đã từng được cao nhân chỉ điểm, cho nên con đường làm quan mới sẽ thuận gió như vậy, cộng thêm chuyện của cậu nhỏ mình, nói rõ ông ngoại mình rất tin tưởng vào phương diện này, thậm chí rất có thể còn có hiểu biết đối với giới tu luyện.

Rất có thể ông ngoại mình đã biết thân phận của cha mình, cũng biết đệ tử nhà họ Phương không thể nào lấy một cô gái thế tục làm vợ, cho nên ông ấy mới có thể phản đối việc hôn sự gay gắt tới như vậy, bởi vì ông ấy sợ nhà họ Lăng gặp phải họa diệt môn.

Trước đây chuyện cha mình và ông ngoại đàm luận trong phòng làm việc, chỉ sợ cũng liền là sự tình này, cái gọi là hứa hẹn, hẳn chính là cha mình hứa hẹn với ông ngoại, nhà họ Phương bên kia hắn sẽ đi giải quyết.

Nhưng không nghĩ tới là, căn bản những trưởng lão kia của nhà họ Phương không đồng ý, cuối cùng cha mình chỉ có thể lựa chọn rời khỏi nhà họ Phương, chẳng qua một gia tộc lớn như nhà họ Phương, há lại có thể rời khỏi dễ dàng như thế, Phương Minh có thể tưởng tượng được, trước đây cha mình đã phải nỗ lực bao nhiêu, trả giá nhiều tới mức nào mới có thể rời khỏi nhà họ Phương, sợ rằng còn gặp phải nhà họ Phương truy sát, mà không phải chỉ đơn giản như mấy lời Cửu trưởng lão trước mặt này nói ra như vậy.

Người đến thế tục tìm khuyên cha mình về kia, không nhất

định là khuyên cha mình trở về, rất có thể là tới bắt cha mình quay về tộc chịu phạt.

Nghĩ thông suốt đây hết thảy, thiện cảm của Phương Minh đối với nhà họ Phương càng lúc càng giảm xuống. Trước đây nếu như không có trưởng lão nhà họ Phương ngăn cản, cha mình và mẹ cũng sẽ không xa nhau, mà cha mình càng sẽ mất tích ngay sau khi rời khỏi nhà họ Phương.

Sau này mẹ mình càng sẽ không đã đánh mất cả mình và em gái, cũng sẽ không khiến mẹ mình thống khổ hơn hai mươi năm.

"Cửu trưởng lão, nếu trước đây cha tôi đã thối lui ra khỏi nhà họ Phương, như vậy tôi là con trai ông ấy, đương nhiên cũng không có quan hệ gì cùng nhà họ Phương, tổ trạch nhà họ Phương này tôi sẽ không đi, nhà họ Phương gia đại nghiệp đại, tôi không trèo cao nổi."

Phương Minh nhàn nhạt mở miệng, Cửu trưởng lão vừa nghe lời của Phương Minh, đôi mắt già nua trừng lớn, đây là lần đầu tiên có một tên tiểu bối dám nói với hắn như vậy, nhưng mà khi phát hiện bản thân mình trừng mắt như thế lại không có chút hiệu quả gì đối với thằng nhóc chết tiệt trước mắt này, trên mặt Cửu trưởng lão lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Ở nhà họ Phương, không phải chưa từng có tiểu bối dám chống đối hắn, hơn 20 năm trước Phương Chính đã từng chống đối hắn một lần, mà bây giờ con trai của Phương Chính cũng chống đối hắn, chỉ là không kịch liệt như Phương Chính mà thôi.

Cha nào con nấy, tính tình của hai cha con này thật đúng là cương liệt giống nhau.

Nếu như đổi lại một tiểu bối khác nói ra lời này, Phương Chân đã sớm tát một cái, thế nhưng lại là Phương Minh, là thiên tài khiến toàn bộ trưởng lão nhà họ Phương bọn họ đều khiếp sợ,

chính như trước đây Phương Chính rời khỏi nhà họ Phương, mặc dù mọi người đều bị tức muốn chết, nhưng cuối cùng cũng không hạ sát thủ, bằng không làm sao Phương Chính có thể ở ngay dưới mắt bọn họ thực sự toàn thân rời khỏi nhà họ Phương.

"Ta nói tên nhóc láo toét kia, sao cháu lại có thể bướng bỉnh giống cha cháu như vậy? Trước đây chúng ta phản đối cha cháu cùng mẹ cháu cùng nhau, nhưng không phải phản đối như vậy cũng là vì nhà họ Lăng sao? Về phần mặc dù nói cha cháu đã thối lui ra khỏi nhà họ Phương, thế nhưng huyết mạch thứ này là có thể dứt bỏ được sao?"

Phương Chân biết khi đối mặt một tên nhóc cương liệt bướng bỉnh như vậy là không thể quá căng, lập tức khiến giọng điệu của mình trở nên uyển chuyển một chút, thở dài nói: "Lúc đó cha cháu rời khỏi nhà họ Phương, trên thực tế trong lòng chúng ta cũng đã có chút buông lỏng, chỉ là bởi vì tộc quy như vậy, cũng không có khả năng vì cha cháu mà thay đổi tộc quy, liền muốn chờ qua một thời gian ngắn, đến lúc đó lại ôn hòa nhã nhặn nói chuyện cùng cha cháu một chút."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Phương Chân, từ trong ánh mắt Phương Chân cậu có thể thấy được đối phương không nói láo, hơn nữa một vị cường giả Thiên Cấp cũng không cần phải nói dối chuyện này làm gì.

Chẳng qua Phương Minh không biết là, trước đây sở dĩ đám trưởng lão Phương Chân quyết định làm như vậy, là vì cảm thấy hắn Phương Chính chỉ bị cô gái thế tục kia mê hoặc nhất thời, chờ đến một thời gian sau hắn sẽ biết một cô gái thế tục làm sao có thể gắn bó với hắn suốt đời.

Thế nhưng khiến đám người Phương Chân không nghĩ tới là, sau khi Phương Chính rời khỏi vậy mà lại triệt để mất tích, hơn nữa bởi vì trước đây Phương Chính đã mang bổn mạng tinh huyết của hắn rời khỏi gia tộc, cho nên rốt cuộc là sống hay chết, mấy

trưởng lão bọn họ cũng không thể nào biết được.

"Phương Minh, kỳ thực chúng ta vẫn hoài nghi, cha cháu còn chưa chết, rất có thể là bị vây trong một bí cảnh nào đó, mà sau khi cháu trở lại nhà họ Phương chúng ta sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng cháu, đợi khi thực lực của cháu đủ mạnh mẽ, cũng có thể tiến vào bí cảnh đi tìm cha cháu."

Động chi dĩ tình hiểu chi dĩ lý (1), Phương Chân đột nhiên cảm thấy cho tới bây giờ bản thân mình chưa bao giờ nhiều lời với tiểu bối như vậy, thật là tâm mệt.

(1) Động chi dĩ tình hiểu chi dĩ lý: dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động

Nhưng nghĩ tới thiên phú của Phương Minh, cho dù có mệt tâm hơn nữa hắn cũng nhất định phải nói, cường giả Địa Cấp tầng tám hơn hai mươi tuổi, này là hy vọng có thể đưa nhà họ Phương lên một nấc thang mới.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Cửu trưởng lão nói lời này, giọng điệu của Phương Minh có chút mềm đi, chẳng qua cậu vẫn không có ý định trở lại nhà họ Phương lúc này, nói: "Tôi còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, bây giờ không có thời gian trở lại nhà họ Phương."

"Cái này đừng lo, dù sao thì ta mới vừa tiện đường đi một chuyến đến nhà họ Mục, hẳn nhà họ Mục sẽ không hạ độc thủ với cháu, chỉ cần quay về trước đại điển tế tổ của nhà họ Phương là tốt rồi."

Phương Chân rất là thoả mãn đối với đáp án này của Phương Minh, chỉ cần Phương Minh thừa nhận thân phận là đệ tử nhà họ Phương, như vậy đã đủ rồi, dù sao cũng đã sắp tới cuối năm, cách đại điển tế tổ cuối năm cũng chỉ cỡ hơn hai tháng mà thôi, cũng

không vội nhất thời.

Chẳng qua, thằng nhóc chết tiệt này còn không có nhiều lòng trung thành đối với nhà họ Phương, nghĩ tới đây, Phương Chân có quyết định, cũng không thấy hắn có động tác gì, trên tay phải liền xuất hiện một chai thuốc.

"Phương Minh, từ trước tới nay cháu vẫn luôn ở bên ngoài, cũng không hưởng thụ được đãi ngộ của đệ tử nhà họ Phương ta, trong cái bình này có chứa Địa Lộ Hoàn, có lợi ích cực kỳ lớn đối với người tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ."

Dường như sợ Phương Minh không biết giá trị của Địa Lộ Hoàn, Phương Chân tiếp tục nói bổ sung: "Địa Lộ Hoàn này dung hợp Dịch Đại Địa lại dựa vào rất nhiều dược liệu trân quý sản xuất mà thành, mà Dịch Đại Địa cũng chính là tinh hoa của địa mạch, mặc dù hiệu quả của nó kém hơn Long Tinh một chút, nhưng sau khi phối hợp với những dược liệu trân quý này, hiệu quả cũng không kém Long Tinh."

Long Tinh loại vật này là có thể ngộ nhưng không thể cầu, dù sao long mạch thật sự là quá quý hiếm, so sánh với bọn họ Dịch Đại Địa liền tốt hơn một chút, nhưng cũng là vật vô cùng trân quý, mà cho dù là những cường giả Địa Cấp hậu kỳ ở nhà họ Phương, một năm cũng chỉ được chia một hai viên mà thôi, giống cái bình có chứa tới 50 ~ 60 viên này, đãi ngộ như vậy là trước đây chưa từng có.

Phương Thiên mới vừa xử lý xong công việc đi vào hậu viện, thấy bình thuốc Cửu trưởng lão lấy ra trên tay, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, cho dù là hắn, một năm cũng chỉ có thể được phân đến mười viên mà thôi, Cửu trưởng lão thật sự là đối tốt với Phương Minh tới mức không có bến bờ.

Nhưng mà lại nghĩ đến thiên phú Phương Minh biểu hiện ra, hắn cũng không cảm thấy hâm mộ như vậy nữa, lấy thiên phú của

Phương Minh, Cửu trưởng lão sẽ đối đãi như thế tuyệt cũng không có gì lạ, thậm chí sau khi Phương Minh về tới nhà họ Phương, sợ rằng còn sẽ có lợi ích lớn hơn.

Vấn đề này hắn ước ao không đến, muốn trách thì tự trách mình không có thiên phú biến thái như vậy.

"Cha là biến thái, con trai càng thêm biến thái, hai cha con này hoàn toàn không để cho người khác có đường sống."

Phương Thiên thầm cảm khái một câu trong lòng, chẳng qua lập tức lại tà ác suy nghĩ, nếu như đám người Kiều Hạo biết cha Phương Minh là ai, vẻ mặt những người này nhất định là rất đặc sắc, năm đó Phương Chính đã áp tới khiến bọn họ mất hết tự tin, mà thực lực của Phương Minh hiện tại cũng không kém bọn họ, sợ rằng đám người Kiều Hạo đoán chừng phải buồn bực âm thầm thổ huyết.

Già đánh không lại, ngay cả nhỏ cũng có địa vị ngang bằng với bọn họ, đổi lại là ai cũng đều phiền muộn.

Về phần Phương Thiên, hắn ngược lại nghĩ rất thoáng, dù sao nói như thế nào đi nữa thì Phương Minh cũng phải gọi hắn một tiếng bác cả đúng không? Cháu trai lợi hại đương nhiên người làm bác cả như hắn cũng cảm thấy vẻ vang.

Chương 744: Cửa hàng Vu Đạo khai trương lại

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Cửu trưởng lão."

Phương Thiên không tới một mình, sau lưng hắn còn có Phương Toàn cùng Phương Chiến, về phần Phương Giác lúc này còn đang nằm trong bệnh viện tiếp nhận trị liệu.

Phương Chân đã sớm nhận ra đám người Phương Thiên xuất hiện, chẳng qua hắn cũng không hề để ý, mà Phương Toàn cũng nhìn thấy một lọ Địa Lộ Hoàn Cửu trưởng lão đưa cho Phương Minh kia, trên mặt càng lộ ra vẻ sợ hãi.

Thiên phú của hắn ở nhà họ Phương chỉ có thể coi là lớp giữa, cho nên loại thuốc viên trân quý như Địa Lộ Hoàn này, hàng năm hắn chỉ nhận được một viên, nhưng cho dù là như vậy hắn vẫn cực kỳ vui vẻ, dù sao trừ nhà họ Phương bọn họ ra, môn phái khác cũng có nhưỡng chế Địa Lộ Hoàn này.

Mà bây giờ thì sao, Cửu trưởng lão trực tiếp cho Phương Minh một lọ, điều này nói rõ cái gì, nói rõ ở trong lòng Cửu trưởng lão, Phương Minh có sức nặng gấp mấy chục lần so với hắn, nghĩ tới đây trong lòng hắn liền có chút phát lạnh, anh cả đã nói chuyện hắn cùng Phương Chiến cướp đoạt pho tượng Phương Minh với trưởng lão, hiện tại lại đưa bọn họ tới đây, chính là muốn giao cho Cửu trưởng lão xử lý.

Trong gia tộc, tứ trưởng lão có trách nhiệm xử phạt tộc nhân, nhưng bây giờ Cửu trưởng lão lại đứng ra làm thay, này rõ ràng chính là muốn xử phạt bọn họ ở ngay trước mặt Phương Minh, mà mục đích làm như vậy là cái gì, Phương Toàn không cần nghĩ cũng biết, làm vậy là muốn cho Phương Minh một câu trả lời.

Phương Toàn có thể nghĩ đến, đương nhiên Phương Chiến sau lưng Phương Toàn cũng có thể nghĩ đến, tuy rằng cúi đầu, nhưng trên mặt của hắn có vẻ âm tàn cùng không cam lòng, thái độ của Cửu trưởng lão dành cho Phương Minh, cho tới bây giờ hắn còn chưa được hưởng thụ lần nào, cho dù hắn là thiên tài đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương.

"Hừ!"

Đợi khi Phương Toàn cùng Phương Chiến đi vào, vẻ ôn hoà trên mặt Phương Chân liền biến mất, chỉ một tiếng hừ nhẹ như thế liền khiến Phương Toàn lạnh lẽo, cả người mồ hôi nhễ nhại, mà Phương Chiến cũng không tốt hơn chút nào.

"Thật là tốt lắm, thân làm đệ tử nhà họ Phương, dĩ nhiên mưu đồ cướp đoạt tài nguyên của người cùng tộc, công khai vi phạm tộc quy, thậm chí còn khiến toàn bộ người trong giới tu luyện thấy chuyện xấu này."

Phương Chân là một cường giả Thiên Cấp, dù cho không toả ra uy áp, nhưng chỉ vẻn vẹn một câu nói như vậy liền để cho Phương Toàn cùng Phương Chiến không chịu nổi, nhất là Phương Toàn, trực tiếp không có cốt khí quỳ sụp xuống.

"Cửu trưởng lão, tôi biết lỗi rồi, tôi chỉ xuất phát từ suy nghĩ vì gia tộc, nghĩ sau khi Phương Chiến được pho tượng, thực lực có thể có được đột phá, đến lúc đó chắc chắn có thể đánh bại Lữ Chính Dương của Thái Ất Lâu, một lần nữa đoạt lại danh hiệu đứng đầu Tứ Đại Công Tử, tìm về mặt mũi cho nhà họ Phương chúng ta, tôi làm đây hết thảy cũng là vì suy nghĩ cho nhà họ

Phương, thật sự không có chút tư tâm."

Vốn là Phương Toàn còn muốn nói, ai kêu Phương Minh thích giả heo ăn thịt hổ như thế, nếu như Phương Minh trực tiếp triển lộ ra thực lực, hắn cũng sẽ không giúp Phương Chiến làm vấn đề này.

Chẳng qua sau khi thấy được thái độ của Cửu trưởng lão khi đối xử với Phương Minh, Phương Toàn rất sáng suốt nuốt những lời này vào trong bụng, hắn đã thấy rõ, lúc này tuyệt đối là không thể nói xấu Phương Minh dù chỉ là một câu, chỉ có thể nắm chắc việc bản thân mình làm vậy là vì suy nghĩ cho gia tộc.

"Chết tiệt, còn dám nguỵ biện cho bản thân, nếu muốn làm gia tộc vẻ vang thì nên nỗ lực tu luyện, mà không phải dùng loại thủ đoạn bẩn thỉu này. Phương Toàn, từ hôm nay trở đi, trong vòng mười năm ngươi sẽ không được hưởng thụ bất kỳ tài nguyên tu luyện gì của gia tộc, nếu như trong mười năm này không thể đột phá cảnh giới, cách chức trở thành đệ tử tạp sự."

Nghe được Cửu trưởng lão mà nói, Phương Toàn mặt xám như tro tàn, hắn đột phá đến Địa Cấp tầng bảy chẳng qua mới thời gian hai năm, cho dù có gia tộc tài nguyên ủng hộ, mười năm đều không nhất định có thể đột phá đến Địa Cấp tầng tám, mà không có gia tộc tài nguyên tu luyện, vậy thì càng không thể nào đột phá cảnh giới, kết cục sau cùng liền là trở thành đệ tử tạp sự.

Nhà họ Phương là gia tộc đứng đầu giới tu luyện, nhưng không có nghĩa mỗi người nhà họ Phương đều là người tu luyện, tuy rằng nhà họ Phương gia đại nghiệp đại không sai, nhưng cũng có rất nhiều người, đối với những người không có thiên phú tu luyện này, nhà họ Phương sẽ trực tiếp buông tha.

Đương nhiên cái gọi là buông tha cũng không phải không nhận đệ tử này, mà là để những người này phụ trách công việc khác trong nhà họ Phương, tài sản ở thế tục của nhà họ Phương, còn có

mấy việc vặt vãnh trong nhà họ Phương đều cần có người làm, đây là nguyên nhân khiến Tạp Sự Đường có thể tồn tại.

Đệ tử tạp sự là tầng lớp người có địa vị thấp nhất trong nhà họ Phương, là những người sống để phục vụ những đệ tử có thiên phú tu luyện, để cho mình trở thành đệ tử tạp sự, vậy thì đồng nghĩa với việc tước đoạt tư cách tu luyện của mình.

Phương Chân không liếc Phương Toàn thêm lần nào nữa, ánh mắt rơi vào trên người Phương Chiến, trong đôi mắt già nua có một tia phức tạp thoáng qua.

Phương Chiến, là thiên tài đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, cũng là người mà đám trưởng lão bọn họ nhìn trúng, nếu tiếp tục bồi dưỡng hắn sẽ có cơ hội trở thành cường giả Thiên Cấp đấy, đương nhiên không phải Phương Toàn có thể so sánh.

Nếu như Phương Chiến đắc tội những người khác, hắn còn có thể bao che một chút, nhưng lúc này Phương Chiến đắc tội với Phương Minh, mà thiên phú của Phương Minh lại hoàn toàn nghiền ép Phương Chiến, hai người nên lựa chọn ai, trong lòng Phương Chân hết sức rõ ràng.

"Phương Chiến, ngươi thân là người dẫn đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương ta, không bảo vệ người cùng thế hệ, trái lại mưu đoạt bảo vật của tộc nhân cùng thế hệ, trái với tộc quy, hiện tại phạt ngươi diện bích mười năm trong từ đường tổ nhà họ Mục, trong mười năm này tài nguyên tu luyện giảm phân nửa."

Phương Chiến ngẩng đầu, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Chân, bởi vì hắn không nghĩ tới Cửu trưởng lão sẽ trừng phạt hắn nghiêm khắc tới như vậy

Từ đường tổ là cấm địa của nhà họ Phương, bên trong cung phụng lịch đại tổ tiên nhà họ Phương, tộc nhân bình thường không được bước vào, nói cách khác trong mười năm này hắn chỉ có thể

làm bạn với linh vị, xem như là hoàn toàn rời xa trung tâm quyền lực nhà họ Phương.

Nhưng cái này cũng chưa tính cái gì, quan trọng nhất là tài nguyên tu luyện bị giảm thiếu mất một nửa, cái tuổi này của hắn chính là tuổi cần tài nguyên tu luyện nhanh chóng tăng thực lực lên, tài nguyên giảm phân nửa mà hắn lại không cách nào rời khỏi từ đường tổ, cũng liền có nghĩa chênh lệch giữa hắn cùng đám người Lữ Chính Dương sẽ càng kéo càng lớn, Cửu trưởng lão làm vậy là hoàn toàn không để cho hắn có cơ hội trở mình.

Kỳ thực, Phương Chiến cũng không biết là, sở dĩ Phương Chân làm ra hình phạt nghiêm khắc như vậy cũng vì có nguyên nhân khác, dưới cái nhìn của Phương Chân, Phương Minh không mượn tài nguyên của nhà họ Phương đều có thể tu luyện tới Địa Cấp tầng tám, Phương Chiến cháu dựa vào tài nguyên nhà họ Phương mà vẫn chỉ tới cảnh giới này, nếu muốn khiến nhà họ Phương lại coi trọng cháu, vậy trong thời gian mười năm này nhất định thực lực phải tăng mạnh.

Thậm chí đều không cần Phương Chiến có thể đuổi theo bước chân Phương Minh, chỉ cần Phương Chiến có thể ở trong thời gian mười năm này đột phá đến Địa Cấp tầng sáu, gia tộc sẽ một lần nữa cho hắn cơ hội.

Nhưng nếu như không thể làm được, gia tộc cũng sẽ hoàn toàn buông tha Phương Chiến, điểm này không cần Phương Chân nói rõ, nhưng hắn tin tưởng trong lòng Phương Chiến có thể rõ ràng.

Phương Minh nhìn ánh mắt không cam lòng của Phương Chiến, trong lòng lại không có quá nhiều rung động, cho dù Phương Chiến có hận mình nhiều hơn nữa thì có thể làm gì được mình đây, sự chênh lệch giữa hắn và Phương Chiến sẽ chỉ càng kéo càng lớn.

Phương Thiên dẫn Phương Toàn cùng Phương Chiến đi, mà

Phương Chân cũng không ở Ma Đô lâu, mục đích hắn tới nơi này đã đạt đến, trực tiếp lên đường quay về tộc.

Phương Chân đi, Phương Thiên cũng đi, vốn là Phương Minh cho rằng bản thân mình sẽ khôi phục thanh tĩnh, nhưng mà trên thực tế sau khi Phương Thiên đi không bao lâu, liền có vô số thiệp mời đưa đến trước mặt của cậu.

Thiếp mời của các thế lực lớn trong giới tu luyện, đại điển do một gia tộc nào đó có lão tổ xuất quan tổ chức, một thế lực nào đó mừng đại thọ 200 năm, được lựa chọn làm người xem cuộc tranh tài của đệ tử môn phái nào đó, thậm chí còn có thiệp mời đầy tháng cháu trai của một cường giả nào đó.

Nhìn những thiệp mời này Phương Minh cũng rất bất đắc dĩ, đây là mười năm gian khổ học tập không người hỏi, nhất cử thành danh thiên hạ biết.

Đối với mấy loại thiệp mời này đương nhiên Phương Minh sẽ bỏ mặc, mấy ngày nay cậu muốn khai trương lại cửa hàng Vu Đạo, Đại Trụ cũng quay về đến giúp đỡ, cuộc sống lại từ từ khôi phục thanh nhàn.

Về phần vì sao lại mở cửa hàng Vu Đạo ngay lúc này, Phương Minh có tính toán của chính mình, nhưng cậu nhớ được bản thân đã từng đã đáp ứng một vị Âm Sai bắt nhiều ác quỷ tới Âm Phủ cho hắn hơn, mắt thấy thời hạn sắp đến, mà ngay cả một ác quỷ cậu cũng chưa bắt được.

Chẳng qua đầu năm nay ác quỷ thật sự là quá quý hiếm, cho dù Phương Minh cũng không thể xác định bản thân mình có thể gặp được ác quỷ dễ dàng, đã như vậy hắn cũng chỉ có thể đổi một biện pháp khác, đó chính là chờ đợi ác quỷ tới cửa.

Đương nhiên, cái ác quỷ tới cửa này cũng không phải nói cửa hàng Vu Đạo của cậu mở ra, có thể khiến ác quỷ chủ động tới, mà

là chờ đợi những người bị ác quỷ quấy phá tới cửa hàng Vu Đạo nhờ giúp đỡ.

Muốn khiến những người này chủ động qua đây xin giúp đỡ, đầu tiên là muốn mở rộng danh khí của cửa hàng Vu Đạo, nghĩ tới đây Phương Minh lấy di động ra, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

Hàng Thành, trong một hội triển lãm, một nam thanh niên đang được phóng viên phỏng vấn, nghe đến tiếng chuông điện thoại di động, liếc nhìn dãy số sau đó vốn muốn dập máy, chẳng qua người phóng viên kia vội vàng nói: "Anh Tần, anh cứ nghe máy trước đã."

"Có thể là mấy người quảng cáo gì gì đó."

Tần Lỗi không để ý, chẳng qua cũng nhấn xuống nút trả lời, nghe được âm thanh từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, trực tiếp từ trên ghế đứng lên.

"Vâng, không có vấn đề, khẳng định không có vấn đề, này là việc tôi phải làm, lúc rảnh rỗi tôi sẽ đi tới vấn an cậu."

Phóng viên thấy giọng nói và biểu tình của Tần Lỗi cung kính như vậy, trên mặt lộ ra vẻ tò mò, Tần Lỗi chính là tác giả sáng tác truyện kinh dị nổi tiếng nhất gần đây, mấy bộ tiểu thuyết huyền nghi ma quái do cậu ta viết cực kỳ đắt khách, càng là leo lên bảng tác gia phú hào đấy, cũng coi là một nhân vật tầng lớp trên trong xã hội, nhân vật như vậy lại có thể nói chuyện cung kính với người khác như thế, thậm chí sau khi cúp điện thoại, vẻ cung kính trên mặt đó vẫn không tán đi, điều này nói rõ sự cung kính Tần Lỗi đối với người trong điện thoại kia là phát ra từ nội tâm.

"Phóng viên Vương, lúc nãy không phải ông muốn hỏi sách mới của tôi sẽ viết về nội dung gì sao?"

"Đúng, chẳng qua không phải anh Tần đã nói vẫn chưa nghĩ ra

sao?"

"Đột nhiên tôi nghĩ tới, bộ tiểu thuyết mới của tôi có tên “Cửa hàng Vu Đạo”, ừm, đây chính là tên tiểu thuyết, còn nội dung trong cuốn tiểu thuyết, tôi giới thiệu cho phóng viên Vương một chút luôn, ở trong thế tục có một cửa hàng có tên như vậy, tọa lạc ở phố đồ cổ Đông Đài của Ma Đô, bên trong có một ông chủ họ Phương, là một cao nhân..."

...

Cửa hàng Vu Đạo bên này, Phương Minh cúp điện thoại, vừa lúc cậu có số điện thoại của Tần Lỗi, nghĩ đến Tần Lỗi là tác giả chuyên viết tiểu thuyết thần quái, hơn nữa danh khí cũng không thấp, liền để Tần Lỗi tuyên truyền giúp một chút, bình thường sau khi đọc xong loại tiểu thuyết ma quái đều tin tưởng phương diện này, hắn lại có nhiều độc giả nhiều như vậy, có lẽ liền vừa vặn có người gặp phải vấn đề trên phương diện này, hơn nữa mượn dùng tiểu thuyết tuyên truyền cũng không trái pháp luật.

Mặc dù Hàn Kiều Kiều có danh khí lớn hơn nhiều, nhưng minh tinh là không thể tuyên truyền loại chuyện này, ngoại trừ Hàn Kiều Kiều ra...

Phương Minh nhìn mấy dãy số bên trong danh bạ điện thoại, đột nhiên nghĩ đến một người, dường như cô ấy vừa lúc cũng có thể giúp cậu tuyên truyền một chút.

Nghĩ tới đây, Phương Minh không do dự, trực tiếp bấm bấm trên màn hình tải một phần mềm nào đó về máy.

Chương 745: Truyền trực tiếp những sự tình kia

Nền tảng trực tiếp YY.

Đối với trực tiếp, kỳ thực Phương Minh cũng không quá hiểu rõ, nhưng cậu lại biết mấy năm này số đài trực tiếp như măng mọc sau mưa không ngừng tăng lên, toàn quốc chỉ riêng số lượng hoạt náo viên cũng đã hơn triệu, thậm chí ngay cả một ít minh tinh cũng đều gia nhập vào.

Với tư cách là một trong những đài xuất hiện sớm nhất nghề trực tiếp, độ nổi tiếng của nền tảng trực tiếp YY vẫn rất vững chắc, cũng có rất nhiều thổ hào, ở chỗ này có thổ hào vung tiền như rác, cũng có người bình thường nghịch tập trở thành hoạt náo viên nổi tiếng lương một năm hơn chục triệu.

Phương Minh lục lọi một chút, liền coi như đã quen thuộc đối với phần mềm này, đã biết mỗi hoạt náo viên có một con số, con số này tương ứng với biển số nhà trong thực tế, khán giả chỉ cần nhập con số này xong đã có thể vào đài trực tiếp của hoạt náo viên kia.

Đương nhiên, muốn khiến khán giả nhớ kỹ số phòng của hoạt náo viên cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất là khi khán giả xem trực tiếp lại không chỉ xem một hoạt náo viên, cho nên đài trực tiếp lại sáng tạo ra cách “quan tâm”, chỉ cần “quan tâm” trang cá nhân của hoạt náo viên có thể ở tìm được phòng của hoạt náo viên, đương nhiên khi hoạt náo viên bắt đầu trực tiếp, khán giả cũng sẽ nhận được nhắc nhở.

"Thì ra câu lão Thiết không tật xấu, quan tâm nhiều hơn, 666

vẫn lưu hành trên web là tới từ nơi đây."

Mới vừa tiện tay nhấn vào phòng trực tiếp của một nam sinh, nghe được mấy lời nam hoạt náo viên kia nói, Phương Minh cười một tiếng, lập tức thoát khỏi trực tiếp, nhập ID của Lăng Huyên Huyên mà lần trước cậu đã nhớ kỹ, sau đó nhấn nút tiến vào.

"A Điêu, ở tại một ngôi làng nhỏ của Tây Tạng, em như loài kền kền hoang dã đậu trên đỉnh đồi..."

Vừa tiến vào trực tiếp, giọng hát trong trẻo của Lăng Huyên Huyên liền truyền vào trong tai Phương Minh, trong phòng trực tiếp, Lăng Huyên Huyên đang hát trước màn ảnh.

Khác với những hoạt náo viên lộ tay lộ ngực mà cậu đã thấy khi dạo dạo mấy phòng trực tiếp lúc trước, Lăng Huyên Huyên mặc một bộ váy liền áo màu trắng, chỉ có xương quai xanh lộ ra bên ngoài, chẳng qua dung nhan tinh xảo cộng thêm tiếng ca điềm mỹ, ngược lại hấp dẫn không ít khán giả.

"Hát có gì hay? Hoạt náo viên còn tài nghệ nào khác để biểu diễn không?"

"Đúng, đầu năm nay, mấy hoạt náo viên khác đều hận không thể mặc ít nhất, hoạt náo viên này thì hay rồi, che mình kín đáo tới mức này."

"Đi đi, hát có cái gì hay mà nghe, muốn nghe hát thì tôi đã đi nghe ca sĩ hát rồi."

Phương Minh vừa vào trong, liền chú ý tới bình luận trực tiếp của người xem, cậu biết đây là nơi mà khán giả cùng hoạt náo viên trực tiếp tương tác với nhau, mà đây cũng là một trong những điểm nhấn của kênh trực tiếp, hoạt náo viên có thể tương tác cùng người xem bất kỳ lúc nào.

Chẳng qua nghe thấy lời nói của những người này, chân mày

của Phương Minh hơi nhíu một chút, mà hiển nhiên Lăng Huyên Huyên cũng bị mấy dòng chữ trên màn hình này ảnh hưởng, ngừng ca hát.

Thấy một số bình luận không thể chịu nổi trên màn hình kia, trong lòng Lăng Huyên Huyên cũng hiện lên cảm giác vô lực, sau khi trực tiếp vài ngày cô ấy mới phát hiện trực tiếp không hề đơn giản giống cô ấy đã tưởng tượng, cũng không phải chỉ cần xinh đẹp lại hát êm tai sẽ có fans.

Tại thời đại mà đâu đâu cũng có những gương mặt xinh đẹp như hiện tại, cho dù là một con heo nhưng chỉ cần trang điểm lại thêm phần mềm chỉnh sửa, sau khi lên hình có thể biến thành mỹ nhân vạn người mê ngay, thậm chí cũng không kém bao nhiêu so với những minh tinh kia.

Nhưng điều những khán giả này thích chính là hoạt náo viên có thể tương tác với bọn họ, thực hiện một số yêu cầu nhỏ, thậm chí thỉnh thoảng lại nói mấy lời chọc người, làm một số động tác quyến rũ, chỉ có như vậy mới có thể giữ được khán giả.

"Mấy tên điểu ti mời câm miệng đi, muốn nhìn bắp đùi thì về mà nhìn mẹ mày."

Đương nhiên, mặc dù chỉ mới trực tiếp ba ngày, nhưng Lăng Huyên Huyên vẫn có mấy fans đấy, lúc này ngang nhiên lên tiếng cãi lại đám bình xịt (1) kia trên kênh chat trực tiếp, chỉ có điều hiển nhiên sức chiến đấu của mấy fans này quá yếu, không thể cãi lại đám bình xịt kia.

(1) Bình xịt: ngôn ngữ mạng TQ, ý chỉ những người luôn dùng ngôn ngữ để công kích người khác một cách vô lý (chỉ trích, thậm chí là báng bổ…)

Ngay khi Phương Minh đang xem hăng say, trên màn hình điện thoại đột nhiên hiện lên hình một chiếc nhẫn, mà theo sát đó, trên

kênh chat trực tiếp hiện lên mấy lời của đám fans: “Mấy tên điểu ti (2) các ngươi, có bản lĩnh thì dùng lễ vật tới nói chuyện, chỉ biết dùng miệng thì có tác dụng gì!"

(2) Diaosi (điểu ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại. Không có thống kê chính thức về số lượng “diaosi”.

"Ai u, có tiền quá đi!"

"Ném, vừa nhìn đã biết là tự hoạt náo viên ném ra, ông nội không tiêu phí đấy, có giỏi thì mắng tiếp đi."

"Ha ha ha, tiền của thân sĩ không trở về, tiền của bách tính chia 3:7!”

Thấy lời sau cùng của bình xịt này, Phương Minh lại nở nụ cười, những lời này đến từ một bộ phim, có nghĩa là khi lên tiếng kêu gọi dân chúng quyên góp tiền, để khiến các dân chúng chịu lấy tiền ra thì những người giàu trong thôn phải dẫn đầu quyên tiền trước, các dân chúng vừa nhìn đám hương thân đều quyên tiền, hơn nữa còn quyên nhiều như vậy, cũng sẽ góp tiền theo ngay, đến cuối cùng, tiền do đám hương thân quyên sẽ được trả lại đầy đủ, mà tiền do đám dân chúng quyên thì toàn bộ được chia theo tỉ lệ với người giàu trong thôn.

Kỳ thực có rất nhiều hoạt náo viên cũng đã làm như vậy, đó chính là khiến đoàn đội hoặc mấy tài khoản khác âm thầm tới tặng quà cho mình, sau đó kéo theo những khán giả khác tặng quà, mấy khán giả này vừa thấy người ta tặng một lần tới mấy vạn, mình chỉ tặng mấy trăm cũng không coi vào đâu.

Thế nhưng những khán giả này lại không biết, nhiều khán giả như vậy, chỉ cần mỗi người đồng ý bỏ ra mấy trăm đồng là hoạt náo viên có thể thu hồi số vốn đã bỏ ra, mặt khác cho dù không

kiếm được tiền, cũng có thể tích nhân khí dần dần cho mình, chỉ cần có nhân khí, bình đài sẽ sắp xếp đề cử, sẽ có nhiều người hơn tham gia vào trực tiếp.

"Nếu không phải nhờ người tặng quà, có bản lĩnh thì tặng 1314 (3) đi."

(3) 1314: có ý nghĩa một đời một kiếp.

Nhìn mấy người nhục mạ trên phần chat trực tiếp, Phương Minh nhìn xuống rìa màn hình, nơi đó có cột lễ vật, giá của chiếc nhẫn mới vừa rồi kia là 20 YY tệ, cũng chính là 20 tệ, chẳng qua ở phía sau quà tặng còn có một cột số lượng, cũng có nghĩa một lần muốn tặng bao nhiêu nhẫn là tùy mình quyết định, nếu tặng 1314 cái nhẫn kim cương, đó chính là xấp xỉ với ba vạn (hơn 100 triệu vnđ).

Mà đúng vào lúc này, trên phần chat trực tiếp lại xuất hiện biến hóa, một đặc hiệu bay lên, một hàng chữ xuất hiện ở phía trên kênh chat trực tiếp: tôi chính là điểu ti đã tặng hoạt náo viên 66 chiếc nhẫn kim cương.

66 chiếc nhẫn kim cương, là hơn một ngàn tệ (hơn 4 triệu vnđ), thu được món quà như vậy, vốn Lăng Huyên Huyên nên cảm thấy vui vẻ, nhưng lúc này cô ấy lại không thể vui vẻ nổi, bởi vì đối phương lấy cái tên này chính là muốn châm chọc fans của cô ấy.

Nếu như cô ấy cảm ơn người này, sẽ khiến đám fans của mình cảm thấy lạnh lòng, nhưng nếu không cảm ơn lại không được, dù sao người này cũng đã tặng quà cho cô ấy.

"Quả nhiên là cái tròng, bị hoạt náo viên lừa gạt hơn một ngàn đồng."

"Ơ nha, người ta tặng quà, thế nhưng ngay cả một tiếng cảm

ơn hoạt náo viên cũng không muốn nói."

"Loại hoạt náo viên này phải bị report."

"Tôi khuyên hoạt náo viên nên thiện lương."

Đám bình xịt lại sôi trào lên, Phương Minh trầm ngâm một chút, cuối cùng tìm được cổng nạp tiền, nạp 1 vạn tệ vào, sau đó trực tiếp nhấn vào nút tặng quà.

Đặc hiệu màu sắc rực rỡ lại bay lên, chẳng qua lần này lại là âm thanh hỏa tiễn, ở phần mềm trực tiếp YY, một cây hỏa tiễn giá một nghìn đồng, Phương Minh trực tiếp đưa ra hai cây hỏa tiễn.

Hai cây hỏa tiễn xuất hiện, khiến cho Lăng Huyên Huyên ngây ngẩn cả người, cũng làm cho kênh chat trực tiếp lâm vào an tĩnh ngắn ngủi.

"Hoạt náo viên nỗ lực lên, giọng hát của cô rất êm tai."

Sau khi Phương Minh tặng quà xong lại bình luận một câu như vậy, lập tức mọi người đang xem trực tiếp liền thấy được, một người tên là du khách ID 139793439 nói những lời này.

"Cảm ơn, cảm ơn… Quà của ID ca."

Lăng Huyên Huyên sửng sốt một chút sau đó vội vã cảm ơn, món quà có giá hai nghìn đồng, dù bình đài có trừ đi sáu thành thì cô ấy cũng có thể được phân đến 800, đủ nửa tháng phí nấu nướng ăn uống.

Đúng vậy, tỉ lệ thu giữ của nền tảng trực tiếp YY rất quá quắt, những hoạt náo viên nổi tiếng sẽ chia 5:5 cùng bình đài, còn có đủ loại tiền thưởng, nhưng những hoạt náo viên nhỏ như cô ấy lại chỉ nhận được ba thành, chỉ khi số quà được tặng đạt tới một mức độ nào đó mới có thể thay đổi, cụ thể là trong một tháng, nhận được quà có giá trị một vạn mới có thể chia 4:6, điều này dẫn tới khi

một số hoạt náo viên thiếu mấy trăm đồng mới đủ một vạn, vì tỉ lệ được chia mà thậm chí chọn tự bỏ tiền túi ra.

Hai cây hỏa tiễn Phương Minh đưa ra trực tiếp tăng độ nổi tiếng của cậu trên nền tảng trực tiếp, bởi vì dựa theo quy tắc của YY, nếu trong một lần tặng quà có thể tặng con số hơn một nghìn sẽ xuất hiện hoành phi ở ngay đầu nền tảng trực tiếp, có rất nhiều người xem trực tiếp vì thấy được hoành phi này mà vào phòng.

Dù sao, đối với phần lớn người xem trực tiếp tới nói, xem một số thổ hào tặng quà là một chuyện rất thú vị.

Bởi vì đột nhiên có một số lượng du khách rất lớn vào phòng trực tiếp, dẫn tới trận khẩu chiến lúc trước cứ kết thúc như vậy, chẳng qua đúng lúc này, một vệt kim quang lóng lánh hiện lên giữa phòng trực tiếp, theo sát trên màn hình liền xuất hiện rất nhiều chữ.

"Tổng giám đốc Niên giá lâm."

"Tổng giám đốc Niên sẽ xuất hiện trong phòng trực tiếp của hoạt náo viên không nổi tiếng gì này sao?"

"Không sai, kim quang này chỉ có tiêu phí hơn trăm vạn mới có tư cách có, đại ca cấp bậc kia sao phải giả mạo người khác."

"Tổng giám đốc Niên giá lâm, hoạt náo viên còn không mau mau hoan nghênh."

Giờ khắc này ở một tòa thành thị phía Nam, một người đàn ông trung niên bụng phệ đang ngồi trên ghế giám đốc, nhìn cô gái bên trên màn hình vi tính, trong mắt có một tia tham lam, được xem như là một thổ hào nổi danh trên nền tảng trực tiếp YY, thời gian một năm đã tiêu phí hơn mấy triệu, ngày bình thường rất ít xuất hiện trong phòng trực tiếp của mấy hoạt náo viên nhỏ này.

Trương Đại Niên chơi trực tiếp chỉ có hai mục đích, một là tán

gái, một là hưởng thụ mấy câu khen tặng sùng bái của đám người bên dưới, trong hiện thực, cho dù là người rất giàu có cũng khó có cơ hội khoe của trước mặt mấy chục nghìn người, cái loại cảm giác hãnh diện này thực tế không thể mang tới.

Về phần tán gái vậy càng đơn giản hơn, chỉ cần ngươi bày ra năng lực tiêu phí, rất nhiều nữ hoạt náo viên sẽ chủ động liên hệ với ngươi, thêm bạn tốt, sau đó tự nhiên sẽ gửi cho ngươi mấy bức ảnh khiêu gợi thiếu vải, mặt khác mấy nữ truyền bá nổi tiếng kia còn thu không ít đồ đệ, đa số những đồ đệ này chính là mang tác dụng hiểu kính những đại ca giàu có giống như hắn.

Hắn và những đại ca khác trong nền tảng trực tiếp vẫn thường xuyên tổ chức mấy buổi gặp mặt, sau đó lại gọi mấy hoạt náo viên kia dẫn theo đồ đệ tới tìm đám bọn họ, thậm chí cho dù không tốn một phân tiền, đều có thể có được những hoạt náo viên này.

Bởi vì một khi đã tiêu phí tới cấp độ như bọn họ, bản thân đã kèm theo vầng sáng của fans, trên cơ bản cho dù đi vào phòng trực tiếp nào cũng đều sẽ có rất nhiều du khách vào theo, mà đối với một số hoạt náo viên không tên tuổi này tới nói, đây chính là điều các cô ấy mong muốn.

Trương Đại Niên không nghĩ tới, bản thân mình bị một hoành phi hấp dẫn vào phòng trực tiếp này lại mang tới niềm vui ngoài ý muốn như thế, dựa vào kinh nghiệm chơi đùa hoạt náo viên của hắn, dung mạo của nữ hoạt náo viên này không phải do phần mềm tạo ra, cũng chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ, đây là một mỹ nữ đẹp tự nhiên!

Nghĩ tới đây, Trương Đại Niên không do dự nữa, trực tiếp nhấn vào nút tặng quà, vừa tặng đã tặng cả mười hỏa tiễn, đồng thời còn gửi một tin nhắn riêng cho nữ hoạt náo viên này!

Chương 746: Du khách 139793439

Mười cái hỏa tiễn, đó chính là món quà tương ứng với số tiền hơn một vạn tệ, hơn nữa còn là quà do một đại ca nổi tiếng trên nền tảng trực tiếp YY tặng, trong nháy mắt đã dẫn tới nền tảng trực tiếp nổ tung, cũng hấp dẫn càng nhiều du khách đi đến hơn.

"Không hổ là tổng giám đốc Niên, vừa ra tay chính là 1 vạn tệ."

"1 vạn tệ, là một tháng tiền lương của tôi."

"Lầu trên đừng khoác lác, tiền lương của ngươi là 0.18 vạn đi."

"Thế giới của người có tiền tôi không thể hiểu được, trong thực tế, có một vạn tệ này muốn loại phụ nữ nào mà không được kia chứ?"

"Bần cùng đã hạn chế trí tưởng tượng của con người, ở trong mắt tổng giám đốc Niên, tiêu 1 vạn tệ cũng giống như chúng ta tiêu mười đồng, căn bản sẽ không đau lòng."

"Lầu trên, tiêu mười đồng tiền tôi cũng sẽ đau lòng rất lâu, ít nhất cũng có thể mua được mấy cuộn giấy, đủ để tôi dùng một tháng."

"Tay lấy thuốc lá hơi run run."

...

Trong nháy mắt, phòng trực tiếp bởi vì một vạn tệ Trương Đại Niên tặng mà bùng nổ, Phương Minh ở trước màn hình điện thoại cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì cậu chú ý tới khi Lăng Huyên Huyên

nhìn thấy mười hỏa tiễn này, biểu tình trên mặt không vui vẻ như lúc trước được mình tặng hai cây hỏa tiễn, ngược lại lông mày hơi nhíu lại, dường như có chút do dự.

Phương Minh không nhìn sai, Lăng Huyên Huyên thực sự có chút do dự, bởi vì trên màn hình chat riêng của cô ấy, có một tin nhắn mà vị tổng giám đốc Niên kia đã nhắn cho cô ấy.

"Hoạt náo viên mới đúng không? Tôi có thể giúp cô nổi tiếng, rất nhiều hoạt náo viên lớn trên nền tảng trực tiếp YY có quan hệ tốt với tôi, đến lúc đó có thể sắp xếp cho cô gặp bọn họ tăng quan hệ tăng nhân khí, ngoài ra cô cũng có thể tới thành phố XXX tìm tôi, tôi sẽ dạy cho cô một số kỹ xảo khi trực tiếp."

Lăng Huyên Huyên không phải kẻ ngốc, làm việc ở quán bar mấy tháng, cũng làm cho cô ấy thấy được mặt âm u cùng thực tế của xã hội, ý trong câu dạy một số kỹ xảo trực tiếp này cô ấy hiểu rất rõ.

Thật ra, trực tiếp vài ngày, không phải Lăng Huyên Huyên chưa đụng phải người như vậy bao giờ, khi nói chuyện riêng lời gì người ta cũng có thể nói ra được, nhưng loại người trực tiếp ném ra một vạn như Trương Đại Niên này thì đây là lần đầu tiên cô ấy gặp phải.

Lăng Huyên Huyên tin tưởng đối phương không nói láo, có tài lực cùng nhân mạch này có thể giúp cô ấy nổi tiếng một cách nhanh chóng, nhưng cô ấy lại không muốn vì kiếm tiền mà tự bán bản thân mình, bằng không khi làm việc ở quán bar cô ấy đã sớm bán mình rồi.

"Cảm ơn tổng giám đốc Niên, chẳng qua hay là thôi đi, tôi vẫn cứ nên yên lặng trực tiếp thì hơn, về phần tiền số hỏa tiễn này, đợi sau khi nền tảng trực tiếp chuyển cho tôi, tôi sẽ trả lại cho ông."

Lăng Huyên Huyên cự tuyệt trong phần chat riêng, mà Trương Đại Niên thấy câu trả lời của Lăng Huyên Huyên, sắc mặt trở nên khó coi, một hoạt náo viên mới mà dám không hiểu chuyện như vậy, một hoạt náo viên không có đại ca cùng công hội lớn chống lưng làm sao có thể hot được?

Tuy rằng mấy đại ca như bọn họ đều là người có tiền, nhưng cũng không phải loại người ném tiền xuống nước mà đều mang theo mục đích riêng, có khi là muốn lung lạc những hoạt náo viên nổi tiếng mở công hội, mà loại người giống như hắn lại có mục đích ngủ với hoạt náo viên.

Mặt khác với tư cách là đại ca tiêu phí, hắn cũng hiểu khá rõ những mặt ẩn bên trong mấy nền tảng trực tiếp này, ở trong nền tảng trực tiếp có hai loại giả thổ hào, một loại là do chính nền tảng trực tiếp làm ra, dùng để tặng quà cho một số hoạt náo viên, nhưng trên thực tế tiền này hoạt náo viên đừng mơ lấy được một đồng nào, nhưng có thể nhận được nhân khí, mà bình đài thì lại nhờ vào đó lăng xê hấp dẫn những hoạt náo viên cùng du khách khác đến.

Còn có một loại chính là thổ hào công hội, là do công hội của hoạt náo viên nắm giữ, loại thổ hào này chỉ tặng quà cho những hoạt náo viên dưới cờ, đương nhiên ngoại trừ phần phía nền tảng trực tiếp giữ lại, hoạt náo viên cũng phải hoàn trả, vì thế mặc dù nạp tiền với số lượng lớn, trên thực tế cũng chỉ có thể nhận được nhiều tiền hơn hoạt náo viên bình thường một chút mà thôi, tặng 10 triệu số tiền nhận được chân chính lại chỉ có một hai triệu.

Cho nên, bên phía nền tảng trực tiếp đối xử với những đại ca giàu có chân chính như bọn họ không khác gì đối xử với thượng đế, có đội ngũ chăm sóc khách hàng riêng chuyên phục vụ bọn họ, chỉ cần bọn họ nói một câu, liền có thể loại bỏ bất kỳ hoạt náo viên nào trong nền tảng trực tiếp.

Nhìn mấy câu uy hiếp của tổng giám đốc Niên trong kênh chat

riêng, sắc mặt Lăng Huyên Huyên có chút tái nhợt, cô ấy rất thích loại hình thức trực tiếp này, nếu như thực sự bị phong ở nền tảng trực tiếp này, dựa theo hợp đồng cô ấy đã ký kết tuyệt đối không thể tới nền tảng trực tiếp khác làm hoạt náo viên, chẳng khác nào cô ấy không thể tiếp tục lăn lộn trong nghề trực tiếp này nữa.

"Nhóc con, cuối cùng không phải cũng là khuất phục sao? Chờ đến lúc đó xem tao chơi chết mày như thế nào."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của Lăng Huyên Huyên trên màn hình máy tính, trên mặt Trương Đại Niên có vẻ đắc ý, nghĩ tới tiểu mỹ nữ này không tới một hai ngày sẽ bị hắn ôm vào trong ngực, liền cảm thấy dưới háng nóng lên, trực tiếp nhắn ra một dòng chữ.

"Sau khi mua vé máy bay xong thì nhắn tin cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ sai người tới đón cô."

Bởi vì trong lòng vô cùng đắc ý, khi Trương Đại Niên nói câu này đã quên nói trong kênh chat riêgn, kết quả trực tiếp nhắn lên kênh thế giới, trong nháy mắt mấy nghìn du khách trong phòng trực tiếp đều thấy được.

"666, lại thêm một nữ hoạt náo viên sắp thần phục dưới thân tổng giám đốc Niên."

"A, vì sao ta lại muốn nói lại câu đấy nhỉ?"

"Ha ha, người nào không biết toàn bộ nền tảng trực tiếp YY có hơn phân nửa hoạt náo viên đều có liên lạc qua lại với tổng giám đốc Niên chứ."

Các du khách thấy tin nhắn Trương Đại Niên gửi ra, không chỉ không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại còn ôm tâm tính xem trò vui.

"Hoạt náo viên, đồng ý với tôi, miệng chỉ dùng để ăn cơm có

được không?"

"Hãy chờ xem, chắc chắn ngày mai nữ hoạt náo viên này sẽ không trực tiếp, bằng không tôi sẽ trực tiếp cạp đất."

Trương Đại Niên nhìn dòng tin nhắn mình đã gửi đi, tuy rằng cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng không hề cảm thấy có gì không ổn, đầu năm nay chỉ cần có tiền chính là đại ca, nhất là ở trong nghề livestream trên internet này, cho dù mọi người đều biết mình thích ngủ với hoạt náo viên, nhưng vậy thì thế nào, mỗi khi mấy nữ hoạt náo viên này thấy mình vào phòng trực tiếp, không phải ai cũng ngọt ngào gọi một tiếng tổng giám đốc Niên, hy vọng có thể được mình sủng hạnh sao?

Nhìn kênh chat trực tiếp ô uế không chịu nổi, viền mắt Lăng Huyên Huyên đỏ lên, sắp khóc, cô ấy muốn giải thích, nhưng ngay khi cô ấy vừa há miệng, đặc hiệu hỏa tiễn đỏ lại xuất hiện, vẫn là mười hỏa tiễn, cũng là Trương Đại Niên tặng.

Tặng mười hỏa tiễn tiếp, rất nhiều du khách thấy một màn như vậy, cảm thấy nhất định là này nữ hoạt náo viên này đã bị tổng giám đốc Niên kua được, thậm chí cũng đã bàn ngày giờ xong rồi, đủ loại anti-fans lại bắt đầu xuất hiện.

Mà thấy mười hỏa tiễn kia, Lăng Huyên Huyên không có một chút cao hứng, chỉ biết điều này sẽ khiến khán giả càng thêm hiểu lầm mình sâu hơn, nhất là vừa rồi còn có mấy fans của cô ấy đã chất vấn cô ấy trong kênh chat riêng.

Trong lúc Lăng Huyên Huyên đang không biết phải giải thích như thế nào, trong phòng trực tiếp lại một lần nữa có đặc hiệu hỏa tiễn xuất hiện, hơn nữa, lần này trực tiếp xuất hiện hai mươi cây hỏa tiễn.

Hai mươi cây hỏa tiễn, chính là hai chục ngàn đồng, toàn bộ nền tảng trực tiếp YY, toàn bộ kênh phát sóng trực tiếp đều thấy

được hoành phi này, cái này cũng dẫn đến trong nháy mắt mấy vạn du khách trào vào phòng trực tiếp của Lăng Huyên Huyên.

"Mấy lão già lại bắt đầu kua hoạt náo viên trẻ."

"Lý Gia Quân giá lâm, cúi đầu... Cúi đầu chào tổng giám đốc Niên."

"Trần Gia Quân cũng tới đây du lịch, quỳ chào tổng giám đốc Niên."

"Một nhà họ Vương tới đây yết kiến tổng giám đốc Niên."

Sau khi Trương Đại Niên tặng hỏa tiễn xong, nhìn đủ loại nịnh hót trên kênh thế giới, trên mặt có vẻ đắc ý rất sâu, cái gì gọi là thương hiệu? Đây chính là thương hiệu, toàn bộ nền tảng trực tiếp YY có người nào không nhận ra tao? Đây là kết quả do một năm tiêu ba triệu mang tới.

"Quên đi, không trực tiếp thì không trực tiếp, dựa theo hợp đồng cũng chỉ là một năm không trực tiếp ở các nền tảng trực tiếp khác mà thôi, một năm này mình tìm mấy công việc khác vậy."

Nhìn kênh thế giới đang náo loạn, trong lòng Lăng Huyên Huyên một mảnh lạnh lẽo, đã quyết định rời khỏi nền tảng trực tiếp, giữa lúc cô ấy chuẩn bị tắt trực tiếp, trên màn hình lại xuất hiện biến hóa, lại là đặc hiệu hỏa tiễn, hơn nữa, không nhiều không ít đúng lúc là ba mươi cây.

Ba mươi cây hỏa tiễn đương nhiên lại đưa tới hoành phi, mà giờ khắc này kênh trực tiếp lại bùng nổ.

"Du khách 139793439, đây là người từ nơi nào lòi ra?"

"Trong một lần tặng đã tặng 30 hỏa tiễn, đây cũng quá hào phóng đi à nha, hẳn cũng là đại ca cấp độ tổng giám đốc Niên."

"Lâu trên suy nghĩ nhiều, tổng giám đốc Niên đã tiêu phí hơn ba triệu, thổ hào nhỏ tiêu có mấy vạn như vậy làm sao có thể sánh được với tổng giám đốc Niên chứ."

"Đúng vậy, phần lớn người tặng quà cũng chỉ tặng tới một mức độ nào đó mà thôi, chỉ có người tặng hơn mấy triệu rồi mới là thổ hào chân chính, mà tổng giám đốc Niên chính là thổ hào như thế."

"Tên này dám tranh đoạt cùng tổng giám đốc Niên, thật ngưỡng mộ dũng khí của hắn."

Trước màn hình điện thoại di động, Phương Minh nhìn mấy bình luận của du khách trên kênh chat trực tiếp, vẻ mặt của cậu lại không chút thay đổi, nếu cậu đã gặp vấn đề này, vậy dĩ nhiên phải giúp Lăng Huyên Huyên giải vây.

Lăng Huyên Huyên cũng giật mình, cô ấy và người mới thần bí này chưa quen thuộc, thậm chí căn bản đối phương chưa hề nói chuyện riêng với mình một câu nào đã trực tiếp đưa ra ba chục ngàn tiền quà, điều này làm cho nội tâm của cô ấy tràn đầy cảm kích.

"Tên nhóc từ đâu chui ra, lại còn dám tranh giành với tao, đã thế tao đây sẽ đùa với mày."

Trương Đại Niên cũng nhìn thấy ba mươi cây hỏa tiễn này, trong mắt có vẻ tức giận, sau một khắc không chút suy nghĩ, trực tiếp nhấn tặng năm mươi cây hỏa tiễn, năm mươi cây hỏa tiễn, đó chính là năm vạn đồng.

Nhìn thấy hoành phi không ngừng xuất hiện trên nền tảng trực tiếp, phần lớn du khách đều biết chắc chắn trong phòng trực tiếp này đang có kịch hay, mặc khác cho dù không có kịch hay gì, chỉ nhìn thổ hào tặng quà đó cũng là kích thích lớn.

Cứ như vậy ngắn trong nháy mắt, lượng người trong phòng trực tiếp của Lăng Huyên Huyên đã đột phá tới mười vạn người, phải biết rằng, đây là số lượng người thực tế chứ không phải người ảo hay người được sắp xếp. Chỉ cần là người thường xuyên chơi trực tiếp sẽ biết, số lượng người thực tế trong kênh livestream chỉ bằng khoảng một phần mười số người hiện có mà thôi

Nếu tính như vậy, hiện tại Lăng Huyên Huyên chính là một hoạt náo viên có triệu fans, toàn bộ nền tảng trực tiếp YY, hoạt náo viên có số lượng người tham gia trực tiếp như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà những hoạt náo viên đó đều là người đứng đầu một công hội.

Nhìn đối phương tặng năm mươi cây hỏa tiễn, Phương Minh mỉm cười, lại nhấn xuống nút nạp tiền, tự định một con số kim ngạch, sau đó lựa chọn xác nhận.

Tiền, đối với Phương Minh đến nói không đáng kể chút nào, trước khi trở lại từ phương Tây, cậu đã dùng Dịch Thần Linh càn quét khắp phương Tây, những người không còn bảo vật gì để trao đổi, cuối cùng chỉ có thể dùng tiền bạc, mà Phương Minh lại mang tâm thái ai đến cũng không cự tuyệt.

Nhưng mà Phương Minh không biết, bởi vì lần nạp tiền này của cậu đã khiến quản lý nền tảng trực tiếp YY xuất hiện oanh động, đường giây tài vụ quản lý người nạp tiền hét lên một tiếng sợ hãi, không chút do dự lập tức báo cáo cho cấp trên, mà cuối cùng tin tức này đã được báo lên tổng giám đốc nền tảng trực tiếp YY.

"Xác nhận không có vấn đề sao?"

"Không có bất cứ vấn đề gì, chi phiếu nạp tiền là từ ngân hàng Morgan cao cấp nhất, loại thẻ này là thẻ vô hạn, mặt khác dựa theo yêu cầu của ngân hàng Morgan, nếu muốn nắm giữ tấm thẻ

này, nhất định phải bảo đảm trong thẻ luôn có hơn một tỷ."

Người phụ trách tài vụ báo cáo, mà với tư cách là Tổng giám đốc, lúc này Lý Tuyết Phong cũng đang suy tư, người nạp tiền với số lượng lớn trên nền tảng trực tiếp YY không phải xưa nay chưa từng có, thậm chí người nạp số tiền nhiều hơn con số này cũng đã có rồi, nhưng quan trọng nhất, người nạp tiền nhiều như vậy là đại diện của một công hội lớn, hơn nữa đã sớm phân chia tỷ lệ với nền tảng trực tiếp, còn loại người chơi tự do mà nạp một lúc nhiều tiền như vậy, thật sự là trước nay chưa từng có.

Chương 747: Lại gặp Tần Tuyết

Nạp tiền hoàn tất!

Phương Minh không hề do dự, trực tiếp tặng ra 100 cây hỏa tiễn.

100 cây hỏa tiễn, mười vạn tiền mặt!

Lần này toàn bộ kênh chat trực tiếp lặng ngắt như tờ, cho dù là thổ hào như tổng giám đốc Niên cũng hiếm khi tặng một lúc mười vạn như thế. Dù sao tiền này cũng là vàng ròng bạc trắng đó!

Nhưng mà còn không đợi đông đảo du khách kịp phản ứng, lại có đặc hiệu 100 cây hỏa tiễn xuất hiện.

"Mẹ hỏi vì sao tôi quỳ đánh chữ?"

"200 ngàn, chưa tới ba mươi giây, người này cũng quá hào phóng."

Lúc này trước máy vi tính, quả nhiên sắc mặt Trương Đại Niên cũng có chút vặn vẹo, một năm qua này hắn đã tốn tới mấy triệu, lấy tài lực của hắn thỉnh thoảng hồi tưởng lại vẫn sẽ có chút đau lòng, nhưng vì giữ gìn cái gọi là hình tượng đại ca, hắn chỉ có thể tiếp tục chi tiếp.

Dù sao ở trong giới trực tiếp cũng có lưu hành một câu nói: Không thể duy trì đại ca thì không bằng cả một con chó.

Nhưng hiện tại một tháng tối đa hắn cũng chỉ chi ra mấy vạn mà thôi, thậm chí có thời gian còn không dám dùng quý danh login, đều len lén dùng biệt hiệu xem trực tiếp, bởi vì quý danh vừa lên internet, dù tới phòng trực tiếp nào cũng phải chi tiền.

Dưới cái nhìn của Trương Đại Niên, ném mấy vạn cho nữ hoạt náo viên trước mắt này còn có giá trụ, đợi sau khi tới tay mà chơi chưa chán, thỉnh thoảng lại tặng chút quà cho cô ấy, nhưng chỉ cần tặng hơn chục vạn là đã quá đủ rồi, nhưng đó là lâu dài, hắn không hề có ý định tiêu tốn một lần nhiều như vậy.

Nhưng mà hiện tại có nhiều người đang nhìn chằm chằm như thế, hắn đã ở thế cưỡi hổ khó xuống, đây không phải vấn đề có cưỡi được nữ hoạt náo viên kia nữa hay không, mà là vấn đề liên quan tới mặt mũi của hắn, nếu lần này hắn bị người ta hạ thấp, sau này đừng mong có thể tiếp tục lăn lộn trong nền tảng trực tiếp YY.

Nghĩ tới đây, Trương Đại Niên trực tiếp nhắn một tin trên kênh chat trực tiếp, "Vốn muốn truyền bá cho hoạt náo viên mới, hiện tại xem ra là công hội lớn nào chuẩn bị nâng người mới lên, đây là đang lăng xê, còn muốn bắt chúng ta vào lăng xê chung."

Trương Đại Niên vừa nhắn ra tin này, không ít du khách sôi nổi theo phụ họa.

"Thì ra là vậy, tôi đã nói chỉ một hoạt náo viên mới mà thôi, ai lại tặng nhiều tiền như thế."

"Một ID mới, một hoạt náo viên mới, tôi nghe thấy được mùi lăng xê."

"Tôi nhớ trước đây cũng từng có công hội lăng xê hoạt náo viên mới bằng cách này, công hội chi 500 ngàn, nhưng suốt một năm vẫn chưa kiếm về được, vậy mà công hội này lại không sợ không thu hồi được vốn như thế."

"Bảo vệ tổng giám đốc Niên, tổng giám đốc Niên không nên bị mắc lừa."

Thấy trên kênh chat trực tiếp bị mình kéo tiết tấu, trên mặt

Trương Đại Niên lộ ra vẻ đắc ý, hừ, muốn lăng xê, tao xem mày còn lăng xê thế nào.

Nhưng mà vài phút sau đó, trên mặt Trương Đại Niên đã không còn lấy một chút đắc ý nào.

Bởi vì, Phương Minh kia cứ mười giây lại tặng 100 cây hỏa tiễn, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã tặng ra số tiền hơn năm triệu.

5 triệu, con số này đã vượt qua tổng số tiền Trương Đại Niên tiêu phí mấy năm nay.

Giờ khắc này không ai còn cảm thấy đây là đoàn hội lăng xê hoạt náo viên mới, bởi vì cho dù có lăng xê cũng không cần lăng xê như vậy đấy, 5 triệu, có một nửa là tặng cho nền tảng trực tiếp YY, làm gì có đoàn hội nào lại làm ra chuyện ngu xuẩn tới như thế.

Mặt khác, người ta chỉ vài phút đã quét 5 triệu, đây đã hành động táo bạo tới cỡ nào, còn cần phải kéo tổng giám đốc Niên ngươi tới lăng xê giúp sao? Căn bản là không cần.

Trương Đại Niên đã xám xịt rời khỏi phòng trực tiếp, từ hôm nay trở đi hắn sẽ trở thành một chuyện cười trong nền tảng trực tiếp YY.

Lúc này trong màn hình, Lăng Huyên Huyên cũng ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, 5 triệu, đây là hình ảnh cô ấy chưa bao giờ dám nghĩ tới khi làm trực tiếp, tuy rằng cô ấy đã từng nghe nói có thổ hào quét hơn chục triệu để theo đuổi hoạt náo viên, nhưng đó chỉ là số hiếm mà thôi, hơn nữa phần lớn người có thể tiêu nhiều tiền tới mức đó, đều đã có tuổi, cũng chính là cái gọi là đại thúc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều nữ hoạt náo viên lại hát bài "Đại thúc đừng chạy", bởi vì những hoạt náo viên này biết, người có thể tăng độ nổi tiếng cho các cô ấy, làm cho các cô ấy

kiếm nhiều tiền phần lớn đều là người đã hơn cấp bậc đại thúc, cũng các cô ấy sẽ thường xuyên nói mình thích người đàn ông thành thục ổn trọng có lịch duyệt, từng trải… Không phải là nói tới người đã có tuổi sao?

Trong số phú nhị đại kia rất ít người có thời gian rảnh chơi trực tiếp, bởi vì trong thực tế còn có vô số cô gái xinh đẹp đang chờ bọn họ tán kia kìa.

Lăng Huyên Huyên đã kích động tới mức nói năng cũng không còn mạch lạc, cũng không biết nên nói cái gì.

Nhìn ra Lăng Huyên Huyên đang kích động, Phương Minh mỉm cười, nhắn một tin ra ngoài.

"Coi trọng cô, nỗ lực làm một hoạt náo viên thật tốt."

Sau khi nói xong lời này, Phương Minh liền rời khỏi phòng trực tiếp, Lăng Huyên Huyên còn nghĩ rằng người ta tặng nhiều quà cho mình như vậy, ít nhiều gì cũng sẽ thêm QQ trước, nhưng chờ đến khi cô ấy nói chuyện riêng mới phát hiện gợi ý của hệ thống, đối tượng cô ấy muốn nói chuyện riêng đã logout khỏi hệ thống.

"Tôi không nhìn lầm chứ, thần hào phóng này cứ đi như vậy?"

"5 triệu, xong chỉ nói một câu như vậy, đây tuyệt đối tên bại gia tử phá của nhất mà tôi từng thấy."

"Từ đầu tới đuôi tôi vẫn luôn nhìn chằm chằm tay của hoạt náo viên, có thể xác định hoạt náo viên chưa từng nhắn tin với thần hào kia, thần hào phóng thật sự cứ đi như vậy..."

"Thần hào phóng thất thường nhất trên đời, không ai sánh bằng."

"ID ca, đây là đánh một trận phong thần, sau này nền tảng trực

tiếp YY lại có thêm một đại thần hào phóng."

Sau khi rời khỏi phòng trực tiếp, Phương Minh cũng không hề để ý cử động của mình lại mang tới ảnh hướng lớn như vậy đối với các du khách khác, vốn là cậu đã chuẩn bị rời khỏi phần mềm, chẳng qua đúng lúc này lại thấy được ảnh bìa của một hoạt náo viên trong số những hoạt náo viên được đề cử, sau khi nhìn thoáng qua, Phương Minh xác nhận đây là Trần Mạn Mạn mà cậu đã biết lúc trước.

Suy nghĩ một chút, Phương Minh nhấn nút vào phòng trực tiếp của Trần Mạn Mạn.

Một ánh sáng rực rỡ xuất hiện ở trong phòng trực tiếp, Trần Mạn Mạn cùng du khách trong phòng trực tiếp đều bị nhắc nhở màu sắc rực rỡ này hấp dẫn, ở nền tảng trực tiếp YY, nếu như tiêu phí mỗi tháng ở mức hơn chục nghìn sẽ có hào quang màu đỏ, nếu như đạt đến 500 nghìn sẽ có hào quang màu tím, mà nếu như tiêu phí tới hơn triệu liền có ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Sở dĩ nền tảng trực tiếp YY thiết trí như thế, chính là vì thể hiện ra đặc quyền hơn người của những thổ hào này, chỉ có hưởng thụ những đặc quyền này, mấy thổ hào kia mới có thể tiếp tục ở lại nền tảng trực tiếp, từ tọa giá tới số ID, nền tảng trực tiếp đã được quán triệt tư tưởng tiền tài mới là tất cả một cách vô cùng triệt để.

"Này chính là thần hào phóng mới vừa rồi sao?"

"Thất thải quang mang, còn là tên này, khẳng định chính là ID ca."

Du khách trong phòng trực tiếp bởi vì sự xuất hiện của Phương Minh mà kích động hẳn lên, thần hào phóng chỉ trong vài phút quét 5 triệu, nếu như Man Man có thể lưu lại có nghĩa cô ấy sắp phát tài, mặc dù nói Trần Mạn Mạn là hoạt náo viên lớn,

nhưng dù là hoạt náo viên được làm bằng sắt cũng sẽ rớt fans dần, không thể dựa vào những lão thổ hào ủng hộ mãi, lão thổ hào luôn luôn không tặng quá nhiều quà một lúc.

Nhưng mà sau khi Phương Minh vào phòng trực tiếp, lập tức liền bị tình cảnh Trần Mạn Mạn truyền trực tiếp hấp dẫn lấy.

"A, ai đến mà khiến mọi người nhiệt liệt như vậy? ID ca? Không phải ID ca hào phóng mới vừa rồi đấy chứ? Hoan nghênh ID ca đến, ID ca, Man Man đang trực tiếp để mọi người tham quan một làng du lịch rất đẹp."

Trần Mạn Mạn di chuyển màn ảnh, một đập chứa nước xuất hiện ở trên màn hình, trên mặt nước phẳng lặng như gương đồng có phản chiếu hình ảnh non xanh nước biếc, phảng phất như một khối phỉ thúy thiên nhiên, mà ngay phía đầu ống kính, có một cô bé đang ôm giỏ đi ngang qua.

Thấy cô bé ôm theo giỏ, ánh mắt Phương Minh có chút hoảng hốt, tuy rằng đối với cậu mà nói đây chính là một giấc mộng, nhưng giấc mộng này quá chân thực, chân thật giống như là kiếp trước của cậu.

Tần Tuyết, một năm không gặp, hình như lại cao hơn một chút.

Sau khi về nước, Phương Minh tận lực không đi điều tra về chuyện làng du lịch, bởi vì cậu không biết nên đối mặt Tần Tuyết như thế nào, cho nên theo bản năng lựa chọn lảng tránh, mà giờ khắc này có thể nhìn thấy Tần Tuyết trên màn hình trực tiếp của Trần Mạn Mạn, khiến cho tâm tình của cậu có chút phức tạp.

Màn ảnh trên điện thoại của Trần Mạn Mạn vẫn xoay tròn, quay trọn hình ảnh làng du lịch vào, làng du lịch không khác gì nửa năm trước, chẳng qua bên trong màn hình lại có không ít người, nói rõ hiện tại có rất nhiều người tới làng du lịch nghỉ

dưỡng.

Đối với tình huống của làng du lịch Phương Minh cũng không lo lắng, nhà họ Long là địa đầu xà ở đó chiếu ứng, làng du lịch sẽ không xảy ra sự tình gì, mà người trong thôn cũng đều nhận được ân huệ của cậu, làng du lịch tồn tại cũng cho mang tới tài phú cho bọn họ, các thôn dân cũng sẽ tự phát giữ gìn làng du lịch.

Trong khi Phương Minh chuẩn bị rời khỏi phòng trực tiếp, màn ảnh của Trần Mạn Mạn đột nhiên chuyển phương hướng gần cantin, nơi ấy dường như xảy ra sự tình gì đó, một cô bé bị một đám người vây.

"Hình như ông chủ làng du lịch này gặp phải chuyện gì đúng không?"

Lúc này giọng nói của Trần Mạn Mạn cũng vang lên, giải thích nói: "Khi làng du lịch này còn chưa chưa được xây dựng hoàn tất, tôi đã từng tới nơi đây, lúc đó đã bị phong cảnh nơi này mê hoặc, nhất là phòng khách ở nơi này, vừa ngủ một giấc dậy đã có thể cảm thấy đặc biệt thoải mái, đương nhiên giá cả cũng rất xa xỉ."

"Ngoài ra tôi muốn tiết lộ một tin, ông chủ làng du lịch này là một người trẻ tuổi, chỉ có điều ông chủ này đã xấp xỉ hơn một năm chưa từng xuất hiện, hiện tại làng du lịch này đã được sang tên cho em gái cậu."

Phương Minh không có tâm tư nghe lời giải thích của Trần Mạn Mạn, thấy Trần Tuyết bị người chặn lại, trong lòng của cậu liền có chút gấp gáp, lập tức trực tiếp ném mười cái hỏa tiễn đi ra, đồng thời đánh chữ nói: "Hoạt náo viên giúp tôi hỏi một chút cụ thể đang có chuyện gì xảy ra?"

"Rốt cục ID ca cũng đã nói chuyện."

"Vừa ra tay chính là 1 vạn tệ, thần hào phóng chính là thần

hào phóng."

"Man Man, nghe được ID ca nói không, nhanh đi tìm hiểu tình huống cho ID ca."

Trần Mạn Mạn cũng chú ý tới tình huống trong phòng trực tiếp, mặc dù có chút nghi ngờ không hiểu vị thần hào phóng thần bí này lại có hứng thú với vấn đề kia, nhưng cô ấy vẫn làm theo, coi như thần hào phóng kia có lòng hiếu kỳ tương đối nặng đi.

Nhưng mà, không đợi Trần Mạn Mạn tới gần, sắc mặt Phương Minh liền trở nên âm trầm xuống, bởi vì cậu thấy được Cao Nguyên Châu bị người cấp đẩy sang một bên, ở đối diện Cao Nguyên Châu có một người lớn tuổi, cầm trong tay một cái la bàn, một mặt đắc ý nhìn Cao Nguyên Châu.

Thấy một màn như vậy, Phương Minh liền biết rõ, đây là có người phát hiện long mạch của làng du lịch, sức hấp dẫn của long mạch lớn tới cỡ nào trong lòng Phương Minh rất rõ ràng, dù cho long mạch này còn chưa hoàn toàn sống lại, nhưng cũng đủ khiến người ta động tâm, hai mươi năm, rất nhiều người đều không chờ nổi.

Không tiếp tục xem trực tiếp, Phương Minh trực tiếp rời khỏi phần mềm, sau đó cầm điện thoại di động lên đặt vé máy bay tới làng du lịch cho mình, lại vội vã lên tiếng tạm biệt Đại Trụ, liền dẫn theo Tiểu Hắc xuất phát.

Chương 748: Tiểu Hắc phát uy

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đối với Tần Tuyết đến nói, cô ấy nào biết cái gì là cổ trùng, loại tình tiết chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết với phim ảnh này, cô ấy không có quá nhiều thời gian để tìm hiểu.

Một năm trước, Tần Tuyết vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào mới có thể cải thiện cuộc sống, nghĩ làm sao mới không khiến anh khổ cực nữa.

Sau đó anh nhận thầu đập chứa nước cùng đỉnh núi, điều kiện trong nhà được cải thiện, nhưng phim truyền hình cùng tiểu thuyết mấy thứ này, đối với Tần Tuyết đến nói vẫn quá xa xỉ, cô ấy còn đang dốc hết sức lực tinh thần để đạt thành tích thủ khoa toàn huyện, áp lực bài vở của cô ấy nặng nề hơn bất kỳ người nào, căn bản không có bao nhiêu thời gian để xem mấy thứ này, cho dù ngày nghỉ có thời gian, cô ấy cũng đã dành hết cho việc chăm sóc làng du lịch này.

Cổ trùng thứ này, ngày hôm qua cô ấy mới nghe được từ trong miệng Cao sư phụ đấy, thậm chí cũng đã từng nhìn thấy, chỉ một con côn trùng nhỏ xíu đen thui, dĩ nhiên có thể chui vào trong cơ thể con người, hơn nữa còn có thể khiến cho người đó sống không bằng chết, tiếng rống thống khổ của Cao sư phó ngày hôm qua cô ấy nghe được rõ rõ ràng ràng.

Tần Tuyết không phải một người ích kỷ, nếu như đổi lại những điều kiện khác cô ấy sớm đáp ứng rồi, bởi vì cô ấy không muốn nhìn thấy Cao sư phó cùng Long gia gia thống khổ, nhưng

làng du lịch này là tâm huyết anh trai cô ấy để lại cho cô ấy, là nơi cô ấy đã đáp ứng sẽ dùng một đời để bảo vệ, sao có thể nỡ giao nó cho người khác.

"Nếu cô gái nhỏ ngươi không quyết định được, vậy để bà lão này giúp ngươi một lần."

Bàn tay khô gầy của bà lão vươn ra, ở nơi lòng bàn tay đó có một chút bột phấn đỏ, sau khi tay phải hơi giương nhẹ, số bột phấn đỏ này theo gió phiêu tán, mà theo bột phấn màu đỏ phiêu tán trong không khí, sắc mặt Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu trở nên đỏ thẫm, gân xanh trên mặt nổi lên, bởi vì một khắc này bọn họ phát hiện cổ trùng trong cơ thể lại bắt đầu tác loạn, loại đau đớn này phảng phất như có người đang dùng một cây kim đâm vào xương cốt của bọn họ.

"Long gia gia..."

Thấy vẻ thống khổ của hai trưởng bối đã rất quan tâm bảo vệ mình trong suốt nửa năm qua, rốt cục Tần Tuyết cũng không chống nổi, mang theo tiếng khóc nức nở muốn mở miệng, chẳng qua lúc này Lý Khả mang theo thôn dân cũng chạy tới.

"Tiểu Tuyết đừng khóc, có mọi người chúng anh ở đây, xem ai dám bắt nạt em."

Lý Khả thấy được vệt nước mắt trên mặt Tần Tuyết, lập tức giận tím mặt, nhìn bà lão cùng mấy người đàn ông tây trang đen thui đứng bên cạnh bà ta, lập tức quát: "Dám từ bên ngoài tới đây gây sự, ngày hôm nay tao sẽ đánh chết chúng mày."

Các thôn dân cũng quần hùng xúc động phẫn nộ, Tiểu Tuyết là một đứa trẻ ngoan biết bao, trước đây Tần Dương ra đi đột nhiên như vậy, chỉ lưu lại một cô gái nhỏ là Tiểu Tuyết, người trong thôn bọn họ đều đã nhận được ân huệ từ nhà họ Tần, sao có thể nhìn Tiểu Tuyết bị người ngoài bắt nạt?

Những thứ khác không nói, chỉ nói tới những người trẻ tuổi trong thôn cưới vợ thôi, trước đây ai nguyện ý nhìn thôn xóm của bọn họ một cái chứ? Người của thôn khác cưới vợ có lẽ chỉ cần lễ dặm hỏi năm sáu vạn, nhưng tới thôn bọn họ phải cần bảy, tám vạn thậm chí hơn chục vạn, không phải bởi vì gì khác, liền là bởi vì thôn của bọn họ quá nghèo, quá hẻo lánh, cha mẹ đàng gái ghét bỏ bọn họ.

Càng nghèo cưới vợ càng quý, chuyện này giống như một vòng tuần hoàn ác tính, tiếp tục như vậy làm sao người trẻ tuổi trong thôn cưới vợ được nữa? Nhưng từ khi Tần Dương làm ra cái làng du lịch này còn có rừng cây ăn quả kia, hiện tại người trẻ tuổi trong thôn họ rất nổi tiếng, vừa nghe con gái muốn gả đến thôn xóm bọn họ, cha mẹ nhà gái còn không thu tiền lễ hỏi.

Đây không chỉ bởi vì trong thôn có một làng du lịch, mà là bởi vì trước đây Tần Dương đã nói qua, thu nhập của làng du lịch cùng rừng cây ăn quả, hàng năm khi chia hoa hồng sẽ lấy ra một thành chia cho người trong thôn, chỉ là khoản chia hoa hồng này, hàng năm mỗi nhà đều có thể có được tầm mười vạn.

Thu nhập chừng mười vạn, cộng thêm ngày bình thường các thôn dân tự mình kinh doanh Nông Gia Nhạc cùng với mua chút thổ sản vùng núi, một năm trôi qua thu nhập khoảng chừng hai mươi vạn, ở một huyện nhỏ như huyện Giang Thành này, thu nhập một năm chừng hai mươi vạn có ý nghĩa thế nào?

Có nghĩa là hai năm có thể mua được một căn nhà hơn 100 m2 trong thành phố, hơn nữa còn là trả tiền 100%, dù sao bình quân tiền lương hằng năm của huyện Giang Thành cũng chỉ cỡ chừng 2000 mà thôi.

Mặt khác, trong thôn còn hay tặng lì xì quà cáp cho người già vào mấy dịp lễ tết, đối với bọn nhỏ còn đang đi học nếu như thành tích ưu tú cũng sẽ có khen thưởng, mà tất cả mọi người biết, hết thảy những chuyện này đều là do trước đây Tần Dương tìm trưởng

thôn thương lượng đấy, dưới loại tình huống này, Tần Tuyết bị người khác bắt nạt, sao người trong thôn có thể ngồi coi mặc kệ?

Thậm chí sau khi biết tin, một số người già thế hệ trước cũng nhịn không được, vài lão già hơn tám mươi tuổi còn muốn chống gậy cùng mọi người đi đến đây, cuối cùng vẫn phải mệt Lý Khả khuyên can mãi mới có thể khuyên được họ ở nhà.

Mặc dù mấy người già này không cách nào qua đây, nhưng đã buông lời, nếu như Tiểu Tuyết bị người ngoài bắt nạt, bọn họ sẽ dùng quải trượng đánh chết đám vô dụng không bảo vệ được một cô bé là bọn họ.

"Tiểu Tuyết, có chú Khảm Tử ở chỗ này, không cần sợ, ai dám bắt nạt cháu, chú lập tức đánh người đó."

"Hừ, tuy rằng Pha Tam tôi đã thoái ẩn không lăn lộn trong giang hồ từ lâu, nhưng nhắc tới tên của tôi, dù là người đi đường cũng không nhịn được nhấc ngón tay cái lên, trước đây một người một đao cuồng chém một con đường, ai dám đến dương oai trong làng của chúng ta? Cảm thấy tôi không nhấc nổi đao nữa sao?"

"Pha Tam, không phải ông là lão giết heo trong chợ bao nhiêu năm nay sao? Tất cả mọi người đều biết gốc tích của ông, đừng ở chỗ này khoác lác nữa."

Các thôn dân có người vạch trần, khiến cho mọi người cười vang, chẳng qua Lý Khả biết, những người trong thôn này chỉ đang cười đùa muốn khiến Tiểu Tuyết nín khóc mỉm cười, quả nhiên, nghe được lời của thôn dân, nước mắt trong hốc mắt Tần Tuyết đã ngừng lại.

"Tiểu Tuyết, những người này là chuyện gì xảy ra?" Lý Khả đi tới trước mặt Tần Tuyết, nhìn bà lão trước mặt hỏi.

"Bọn họ muốn cướp làng du lịch, mặt khác còn dùng côn trùng

nhỏ làm Long gia gia cùng Cao sư phó bị thương." Tần Tuyết nói sự thật.

"Cướp làng du lịch?"

Sắc mặt Lý Khả âm trầm xuống, làng du lịch này là tâm huyết của Tần Dương, tại sao có thể để người ngoài cướp đi, tuy rằng hắn rất nghi ngờ những người trước mắt này dựa vào gì mà tin chắc mình có thể cướp làng du lịch?

Dù sao làng du lịch này cũng có chủ, cũng đã đăng ký với chính phủ rồi, mà thời nay cũng không phải xã hội xưa, còn có thể dựa vào giết người phóng hỏa đoạt địa bàn.

Đối mặt với ánh mắt hung hãn của đám thôn dân vây quanh, biểu hiện trên mặt bà lão cùng người bà ta mang tới đều không có bất kỳ biến hóa nào, một đám người thường mà thôi, căn bản cũng không được bà ta để ở trong lòng.

Chẳng qua những thôn dân này xuất hiện ngược lại khiến bà ta động tâm tư, tính mệnh của hai người còn thiếu, nhưng nếu như lại thêm tính mệnh toàn bộ thôn dân của thôn này thì sao?

Nghĩ tới đây, bà lão đưa mắt ra hiệu cho hai người đàn ông ở sau lưng mình, trong mắt hai người đàn ông kia hiện lên vẻ khiếp sợ, nhưng sau đó lập tức lại khôi phục bình tĩnh, đều tự từ trong lòng móc ra một món đồ khá giống với bàn thờ phật, sau đó dùng ngón tay đập đập phía trên, không bao lâu phía trên bàn thờ Phật kia có sương mù màu trắng xuất hiện.

"Dẫn Cổ Hương?"

Thấy sương mù màu trắng này, trên mặt Phương Minh lẫn trong đám người hiện lên nụ cười lạnh, cũng có lẽ là bởi vì tiểu thuyết hoặc mấy bộ phim điện ảnh và truyền hình, rất nhiều người đã bị cổ trùng thần thánh hóa lên, thậm chí cho rằng mấy cổ

sư có thể hạ độc trong vô hình.

Trên thực tế loại quan điểm này là sai lầm, phương pháp cổ sư hạ độc thực sự có rất nhiều, tỷ như ở bên trong đồ ăn thức uống hằng ngày, ở trên quần áo đang mặc, khiến người khó lòng phòng bị, nhưng bất kể như thế nào cũng đều có một điểm chung, chính là nhất định phải mượn vật dẫn.

Cổ trùng sẽ không vô duyên vô cớ tiến vào thân thể của một người, cho nên cần phải có đồ vật đến hấp dẫn cổ trùng, trong này thường thấy nhất chính là Dẫn Cổ Hương, đây là một loại hương đặc thù, một khi trên người người nào nhiễm phải mùi thơm này, cổ trùng liền sẽ bò lên người kẻ đó.

Về phần vì sao những người này không sợ dẫn cổ trên thân, chính là bởi vì trên người bọn hắn có giấu túi thơm, mùi của túi thơm này chính là mùi cổ trùng ghét nhất, trừ phi rất bất đắc dĩ, bằng không cổ trùng sẽ không tới gần loại người có mang mùi hương này.

Túi thơm, hiện tại trừ một số dân tộc thiểu số đã có rất ít người sử dụng, thế nhưng ở Nam Cương túi thơm vẫn thịnh hành, nhất là đa số thiếu nữ khi chưa lấy chồng đều thích treo một túi thơm trên người, đợi khi gặp phải người yêu mình, sẽ tặng túi thơm để diễn tả ý ái mộ.

Cái tập tục này nghe thì có vẻ rất tốt đẹp, nhưng trên thực tế Phương Minh lại biết, lúc đầu Nam Cương bên kia sở dĩ trao đổi túi thơm, đó là một loại ý thẳng thắn.

Miêu tộc của Nam Cương có sự tranh đấu giữa Sinh Miêu cùng Thục Miêu, Thục Miêu là đã bị Hán hóa không có gì đáng nói, thế nhưng Sinh Miêu lại không giống như vậy, vẫn bị ngăn cách, hơn nữa phần lớn Sinh Miêu đều đã từng học cổ thuật, cho nên giữa hai bên đều cực kỳ phòng bị lẫn nhau, rất sợ không cẩn thận bị đối phương thả cổ.

Mà mùi hương đặc chế bên trong túi hương đều do hai bên tự chế đấy, có tác dụng khiến cổ trùng hai bên nuôi dưỡng không bò lên người mình được, sau đó giao túi thơm cho đối phương, đối phương cũng không cần sợ cổ trùng mà người bên cạnh mình bồi dưỡng ra.

Cho nên thay vì nói túi thơm là vật đính ước, càng không bằng nói là thứ khiến nửa kia của mình an tâm.

Để cổ hương ra trước, sau đó lại thả cổ trùng ra, Phương Minh thấy vậy chuẩn bị ra tay, bởi vì cậu sợ chỉ cần bản thân chậm một chút, những thôn dân này liền thực sự bị cổ trùng bám vào cơ thể, trúng độc dễ trừ độc khó, Phương Minh sẽ không để cho các thôn dân mạo hiểm như vậy.

Chẳng qua khi Phương Minh chuẩn bị ra tay, nơi lồng ngực của cậu lại khẽ động, sau đó Tiểu Hắc vẫn luôn nằm trong lồng ngực kể từ khi cậu lên xe đột nhiên có động tác trước cả cậu.

XÍU...UU!!

Tiểu Hắc giống như một mũi tên rời cung trực tiếp phóng ra ngoài, hóa thành một bóng đen trên không trung, gần như trong nháy mắt đã nhảy tới trên người bà lão, sau đó trực tiếp dùng móng vuốt vỗ lên đầu lão thái bà kia.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra, các thôn dân còn chưa nhìn rõ ràng bóng đen kia là cái gì, mà bà lão đã thống khổ kêu một tiếng, toàn bộ đầu tóc được búi cẩn thận trong nháy mắt tán loạn ra.

"Là rắn, có rắn."

Nhưng mà vài giây sau đó, có thôn dân kêu lên sợ hãi, sau khi mái tóc đang được búi lên kia tán loạn, nơi ấy dĩ nhiên xuất hiện mấy con rắn nhỏ màu đen dẹp dài, lúc này các thôn dân mới biết

được, trên đầu bà lão kia căn bản không phải tóc, mà là hắc xà, nhưng mà loại rắn này tương đối nhỏ, lại được giấu ở trong đầu tóc, không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra.

Những con hắc xà này dường như nhận lấy kinh hách, điên cuồng phun lưỡi rắn, mà ở trên đầu bà lão Tiểu Hắc vẫn đang không ngừng vung móng vuốt, sau đó trực tiếp đưa vào trong miệng.

Ngoại trừ hắc xà, còn có một số côn trùng nhỏ cũng đang nhúc nhích trên đầu bà lão, một màn này khiến các thôn dân đang nhìn tê cả da đầu, này nào phải đầu người, đây quả thực là một ổ độc trùng.

Chẳng qua Tiểu Hắc dường như không có hứng thú quá lớn với mấy con côn trùng này, sau khi vỗ xuống một trảo, những độc trùng này trực tiếp phun máu, máu sền sệt dính đầy tóc bà lão, thoạt nhìn giống như bị người đánh tới bể đầu chảy máu vậy.

Trên thực tế, tuy rằng bà lão không phải đầu rơi máu chảy, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, móng vuốt của tiểu Hắc không phải chỉ sắc bén bình thường, hơn nữa còn có sức lực rất nặng, đổi lại người bình thường sớm đã bị đánh tới chấn thương sọ não.

"Giúp tôi, nhanh chóng đuổi con súc sinh này xuống cho tôi."

Bà lão đưa tay nắm lấy đầu mình, bắt loạn, muốn cào Tiểu Hắc xuống, nhưng thân thể tiểu Hắc cực kỳ linh hoạt, mỗi lần đều có thể tránh khỏi, mà những người đàn ông sau lưng bà ta giống như bị cố định lại trên đất, đứng bất động tại nguyên tại chỗ.

Chương 749: Ừm, anh đã trở về

Không phải những thuộc hạ của bà già kia không muốn động, mà là bọn hắn không thể nào cử động được.

Đang lúc bọn hắn muốn hành động, đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực khủng bố kéo tới, cỗ áp lực này giống như một cơn sóng lớn đè lên đầu bọn họ, chỉ cần có một chút dị động, con sóng lớn này sẽ lập tức đánh xuống, rồi sau đó nuốt chửng lấy bọn họ.

Mà người mang tới áp lực này cho bọn họ dĩ nhiên chính là Phương Minh.

Thấy Tiểu Hắc đột nhiên ra tay hơn nữa cậu còn biết nó sẽ không chịu thiệt, Phương Minh cũng không nghĩ tự thân ra tay đối phó với bà già kia, còn mấy người đàn ông trung niên này, dưới uy áp của cậu ngay cả động cũng không giám động, nói gì tới chuyện giúp cho bà già kia.

Một màn trước mắt rơi vào trong tai đám người Lý Khả lại trở nên rất buồn cười, tuy rằng lúc trước khi thấy rắn đen cùng trùng độc xuất hiện khiến bọn họ có chút sợ hãi trong lòng, nhưng một màn trước mắt này lại là nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.

Nhất là sau khi biết lão thái bà này muốn cướp đoạt làng du lịch, muốn thương tổn Tiểu Tuyết, càng không có một thôn dân nào ra tay giúp đỡ bà ta, đều ôm tâm tính xem trò vui ở một bên nhìn.

"Súc sinh, tao muốn giết mày."

Có lẽ là cảm giác được bản thân mình tiếp tục làm như vậy là tuyệt đối không tóm được Tiểu Hắc trên đầu, trên mặt bà lão lộ ra

vẻ điên cuồng, đột nhiên đứng tại chỗ bất động, tay cũng không còn sờ loạn trên đầu nữa, cả người đứng im không nhúc nhích tại nguyên chỗ.

"Mau nhìn mặt của lão thái bà này."

Chẳng qua ngay sau đó có thôn dân lên tiếng kinh hô, mà theo thôn dân nhắc nhở, mọi người cũng đều chuyển tầm mắt từ đỉnh đầu bà ta về tới trên mặt, khi thấy rõ biến hóa trên mặt lão thái bà, không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặt của bà lão vốn gồ ghề, có vẻ rất âm trầm đáng sợ, nhưng nếu như so sánh với lúc này, gồ ghề lúc trước đó căn bản cũng không tính là gì, trên khuôn mặt già nua kinh khủng kia, lúc này vẻ gồ ghề phình to ra, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng chỉ trong thời gian thật ngắn liền phình to như kinh khí cầu.

Cùng lúc đó gân xanh trên mặt trên cổ bà ta bắt đầu hiện lên, chỉ có không hiểu sao gân xanh của bà ta lại có màu đỏ thẫm, hơn nữa còn đang không ngừng nhúc nhích, dường như gân xanh này muốn kéo rách da chui ra.

Vẻ mặt bà lão có chút dữ tợn, một con mắt dĩ nhiên biến mất không thấy, mà lúc này ở trong hốc mắt kia không ngừng có máu chảy ra, khiến cho gương mặt này càng thêm kinh khủng.

Không ít thôn dân đã run run, bọn họ đều là những người nông dân trung thực, làm gì thấy tình cảnh dữ tợn máu tanh như vậy bao giờ, mà lúc này Phương Minh cũng chậm rãi giơ tay phải lên, không định nương tay nữa, bởi vì cậu biết, bà lão này đang triệu hoán cổ trùng bản mạng.

Cổ sư, lấy thuần dưỡng cổ trùng mà sống, cũng sẽ bồi dưỡng rất nhiều cổ trùng trong suốt cuộc đời này, nhưng chỉ có một loại cổ trùng mà mỗi một đời cổ sư cũng chỉ bồi dưỡng được một con, đó chính là cổ trùng bản mạng.

Không phải cổ sư nào cũng có năng lực bồi dưỡng cổ trùng bản mạng, không nói tới những gian nan khi bồi dưỡng cổ trùng bản mạng, chỉ nói tới thống khổ khi bồi dưỡng nó liền không phải người bình thường có thể chịu nổi, nguyên nhân vì muốn bồi dưỡng cổ trùng bản mệnh chỉ có thể dùng thân thể của mình ân cần săn sóc.

Mặt khác có một số cổ sư không muốn bồi dưỡng cổ trùng bản mạng không phải vì không chịu nổi thống khổ mà vì nguyên nhân khác, chính là cổ trùng bản mạng không có nghĩa là cổ trùng mạnh mẽ nhất, cổ trùng càng mạnh mẽ thì càng khó khống chế, mà nếu như chọn một con cổ trùng mạnh mẽ trở thành cổ trùng bản mạng, rất có thể ngày nào đó sẽ bị con cổ trùng này phản phệ mất mạng, cho nên căn bản những cổ sư bình thường không bồi dưỡng cổ trùng bản mạng.

Nam Cương có không ít Sinh Miêu bồi dưỡng cổ trùng chẳng qua là vì tập tục tổ tiên truyền xuống, mà không phải là vì tranh giành xưng vương xưng bá, cho nên không cần phải để bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm, chỉ có một số cổ sư có dã tâm mới có thể bồi dưỡng cổ trùng bản mạng.

Phương Minh từng nghe sư phụ mình nói qua, Sinh Miêu của Nam Cương chia làm tam hoa mười tám trại, chỉ có người của mười tám trại mới sẽ bồi dưỡng cổ trùng bản mạng, bởi vì phải bảo đảm lãnh địa môn phái không bị xâm phạm, về phần cái gọi là tam hoa, sư phó cậu lại chưa cùng giải thích với cậu, phảng phất như có kiêng kỵ gì đó.

Vốn không biết cảnh giới cùng thực lực của sư phó mình, cho nên lúc ấy Phương Minh còn không cảm thấy có cái gì, nhưng hiện tại cậu biết sư phụ mình là Bổ Thiên Chí Tôn, tồn tại có thể làm cho một vị Chí Tôn kiêng kỵ tới mức không muốn nói chuyện nhiều, có thể nghĩ kinh khủng đến cỡ nào.

Bà lão này bồi dưỡng cổ trùng bản mạng, cho dù không phải

người của tam hoa mười tám trại, đó cũng là một cổ sư có dã tâm, mà mục đích đối phương muốn cướp đoạt long mạch sống lại, Phương Minh cũng đã hiểu rõ trong lòng.

Cổ trùng bản mạng rất khó bồi dưỡng, nhất là muốn để cổ trùng bản mạng trở nên mạnh mẽ, có lẽ loại cổ trùng bản mạng bà ta chọn này vốn cũng không mạnh mẽ gì, cho nên cần phải không ngừng tiến hóa, mà khác với mấy loại cổ trùng khác sợ hãi dương khí, bởi vì cổ trùng bản mạng được dựng dục ở bên trong thân thể cổ sư, hằng ngày hấp thu tinh khí thần của cổ sư, ngược lại cũng không sợ hãi dương khí, đương nhiên loại khí chí dương như Long Mạch Chi Khí này đối với cổ trùng bản mạng đến nói chính là vật đại bổ, có thể khiến cổ trùng bản mạng tiến hóa thêm một bước.

Phương Minh chuẩn bị ra tay, chẳng qua ngay trước khi cậu ra tay, Tiểu Hắc lại có động tác.

Dường như cảm ứng được cái gì, Tiểu Hắc trực tiếp nhảy xuống từ trên đầu bà lão, nhưng khi bốn chân nó còn chưa rơi xuống mặt đất, hai móng của nó đã trực tiếp chộp vào trên mặt bà lão, trong nháy mắt liền để lại dấu móng tay huyết hồng trên mặt bà lão.

"Con súc sinh này!"

Bà lão bị đau gầm lên, đây là sự khác biệt của cổ sư cùng người tu luyện, người tu luyện tu là dựa vào sức mạnh của bản thân còn cổ sư lại dựa vào sức mạnh của cổ trùng, hơn nữa bởi vì bồi dưỡng cổ trùng, căn bản không có thời gian tu luyện thuật pháp gì, thậm chí ngay cả tố chất thân thể cũng rất bình thường, tất cả bản lĩnh đều dựa vào cổ trùng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiểu Hắc căn bản không sợ hãi gì mấy con cổ trùng này, điều này cũng giống với trong trò chơi, một ma pháp sư cường đại đối mặt với một người chơi mới miễn dịch với ma pháp sư, khiến mặc dù ma pháp sư có một thân bản

lĩnh nhưng không cách nào thi triển được.

Tiểu Hắc không để ý tới tiếng kêu gào của bà lão, móng vuốt cào rách da mặt bà lão, sau đó một trảo trực tiếp chộp tới con mắt đang chảy máu của bà ta, móng vuốt dừng lại vài giây ở bên trong, phảng phất đang lững thững tìm thứ gì đó, một lúc lâu sau móng vuốt từ từ kéo ra ngoài, mà nơi đầu móng vuốt, có một con trùng mềm to thừng một phân đang giãy giụa lúc nhúc.

Nắm lấy con trùng mềm này, Tiểu Hắc vô cùng mừng rỡ kêu một tiếng, sau đó không để ý tới bà lão nữa, trực tiếp nhảy xuống khỏi người bà già kia, nhảy tới trên vai của Phương Minh, hai móng cầm lấy con trùng mềm như cầm lấy một món ăn ngon mà nó vô cùng yêu thích, nhìn mấy giây sau đó mới bỏ vào trong miệng, nhắm mắt lại, trên mặt dĩ nhiên lộ ra vẻ hưởng thụ.

Cái nhảy này của Tiểu Hắc tự nhiên bại lộ Phương Minh, toàn bộ thôn dân đều theo bản năng cách Phương Minh rất xa, về phần bà lão bị mất cổ trùng bản mạng, cộng thêm thân thể bị thương nặng, lúc này trực tiếp co quắp mà ngã trên mặt đất không dậy nổi, không bao lâu liền không có hơi thở.

"Cậu không là người bên trong làng của chúng ta, cậu là ai?"

Lý Khả mang theo vẻ đề phòng nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, thật ra cậu không muốn làm ra tràng cảnh máu tanh như vậy ngay trước mặt các thôn dân, nhưng mà ai biết Tiểu Hắc lại hưng phấn với con cổ trùng bản mạng kia như thế.

"Yên tâm, tôi không phải người cùng một phe với bọn họ, về phần thân phận của tôi…" Khóe miệng Phương Minh cong lên, từ tốn nói: "Tôi là bạn của Tần Dương, ừm, Tiểu Tuyết có biết tôi."

Lý Khả cùng thôn dân nghe được lời nói của Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, nhất là Lý Khả, hình như cho tới bây giờ anh

ta chưa từng thấy Tần Dương có người bạn nào như thế, mà giờ khắc này Tần Tuyết nghe được lời nói của Phương Minh, thân thể mềm mại khẽ run lên, trong mắt có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Phương Minh, tựa hồ đang tìm chứng cứ gì đó.

"Tiểu Tuyết, anh đã nói anh sẽ đến."

Phương Minh thấy vẻ mặt Tiểu Tuyết, bật cười lớn, bởi vì cậu tin tưởng cô gái nhỏ có thể nghe hiểu hàm nghĩa bên trong lời nói của cậu.

Trước đây, trong đêm giao thừa bão tuyết đó, cô gái nhỏ mặc áo lông mới tinh, cùng ngồi trên tảng đá ở đỉnh núi với cậu, cậu đã đáp ứng cô gái nhỏ, sau này sẽ đến.

"Anh… Anh."

Nước mắt Tần Tuyết lại chảy ra, cả người trực tiếp chạy về phía Phương Minh, nhào vào trong lòng Phương Minh như con yến non nhào vào lòng mẹ, mà Phương Minh cũng vươn tay vuốt đầu cô gái nhỏ, trong hai tròng mắt cũng có vẻ cảm khái.

Nghe thấy những lời Tần Tuyết nói, ban đầu Lý Khả còn sửng sốt một chút, anh Tần Tuyết không phải là Tần Dương ấy ư, nhưng người trước mắt này làm gì có điểm nào giống Tần Dương đâu chứ? Lại nói hơn nửa năm trước Tần Dương đã được chôn cất rồi, còn do chính tay anh ta sắp xếp tang lễ.

"Có thể Tiểu Tuyết gọi tiếng anh kia là có một hàm nghĩa khác, Tiểu Tuyết cũng thường gọi mình là anh đó thôi." Lý Khả lẩm bẩm một câu, chẳng qua anh ta lại quên, tuy rằng lần não Tần Tuyết cũng gọi anh ta là anh, nhưng lại gọi là anh Lý Khả.

"Anh, thật là anh!"

Tần Tuyết rúc vào trong lòng Phương Minh, tuy rằng có vẻ bề

ngoài hoàn toàn khác hẳn anh trai mình, thế nhưng cái loại khí chất này còn có cái loại thần thái này, giống anh trai cô ấy như đúc, không, nói chính xác hơn là giống với anh trai cô ấy sau khi bị rắn độc cắn như đúc.

Tần Tuyết có thể xác định, đây chính là người anh kia của mình, hơn nửa năm trôi qua, rốt cục người anh trai này của mình lại trở lại.

"Không sao, chuyện nơi đây giao cho anh giải quyết."

Phương Minh xoa nhẹ đầu của Tần Tuyết, sau đó đưa mắt nhìn hướng thôn dân còn đang đứng đây, nói: "Tôi là bạn tốt của Tần Dương, cảm ơn mọi người đã chăm sóc Tiểu Tuyết trong suốt thời gian qua, về phần những người này, trước khi tôi đến đã báo cảnh sát, đến lúc đó sẽ có cảnh sát tới xử lý, mọi người có thể yên tâm rời đi."

Báo cảnh sát, đương nhiên Phương Minh không báo cảnh sát, chẳng qua cậu đã gọi tới số điện thoại trên giấy chứng nhận mà ông Đường đã đưa cho cậu, sau đó bên kia đã trả lời rằng sẽ lập tức tới ngay.

Cũng có lẽ là vì nghiệm chứng lời nói của Phương Minh, ngay khi giọng nói của Phương Minh truyền ra, phía dưới làng du lịch liền truyền tới tiếng còi cảnh sát vang lên, sau đó hơn mười cảnh sát đi tới, chẳng qua vẻ mặt của mấy cảnh sát này đều rất nghiêm túc, sau khi liếc mắt nhìn bà lão té trên mặt đất, trực tiếp đưa bà lão còn có những người đàn ông trung niên đó đi, từ đầu tới đuôi không hề nói một câu nào, ngoại trừ người dẫn đầu đưa mắt nhìn Phương Minh.

Không điều tra, cũng không tìm những người khác hỏi thăm lấy lời khai, những cảnh sát này tới rất nhanh đi cũng rất nhanh, chẳng qua thôn dân có thể xác nhận, những cảnh sát này tuyệt đối không phải cảnh sát trong đồn công an, bởi vì tất cả cảnh sát trong

đồn công an huyện mọi người đều biết mặt, mà những cảnh sát này nhưng đều có gương mặt lạ hoắc.

Không còn người náo loạn, lại thêm Tần Tuyết cũng khuyên vài câu, các thôn dân liền sôi nổi rời khỏi, chẳng qua Lý Khả lại không rời khỏi mà tiếp tục lưu lại làng du lịch. Mà Phương Minh đợi tới khi các thôn dân đều đi rồi, ánh mắt rơi vào trên người Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu.

"Hai người đã trúng cổ trùng, tạm thời đi theo tôi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu đều lộ ra vẻ vui mừng, lúc trước bọn họ còn có chút gấp gáp, tuy rằng bà lão chết rồi, nhưng cổ độc trên người bọn họ còn chưa được giải, này chính là một quả bom hẹn giờ.

Chương 750: Nhà họ Ngô có con gái mới lớn

Trong phòng ăn của làng du lịch, vẻ mặt Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu tràn đầy khẩn trương ngồi trên ghế, ở trước mặt của bọn họ có một ngọn nến đỏ đang cháy, ngoài ra còn có một thùng nước.

"Chớ khẩn trương, không có chuyện gì."

Nhìn ra Long Hưng Bang cùng Cao Nguyên Châu khẩn trương, Phương Minh an ủi một câu, lập tức mở hộp chỉ may mà Tần Tuyết mượn được từ một gia đình thôn dân, lấy cây kim dài nhất to nhất từ bên trong hộp ra.

"Cao sư phó, ông tới trước đi."

Tuổi tác của Cao Nguyên Châu hơi nhỏ hơn một chút, cho nên Phương Minh quyết định tạm thời giải quyết cổ trùng trong cơ thể Cao Nguyên Châu trước, đợi sau khi Long Hưng Bang thấy quá trình cũng sẽ không khẩn trương như vậy nữa.

"Được."

Cao Nguyên Châu không cự tuyệt, lập tức gật đầu xốc chiếc áo đang mặc lên.

"Cổ trùng phệ cốt là một trong những loại cổ trùng tương đối phổ biến ở Nam Cương, rất nhiều cổ sư đều bồi dưỡng cổ trùng này, thứ nhất là bởi vì quá trình bồi dưỡng giản đơn, ngày bình thường chỉ cần ăn cốt tủy của súc vật liền có thể trưởng thành, thứ hai là cổ trùng này có thể xem như là cổ trùng tương đối lợi

hại đấy trong số các loại cổ trùng, cho nên được rất nhiều cổ sư yêu thích."

Phương Minh mở miệng giải thích một chút, có chút tri thức cậu cảm giác phải cần phổ cập, đó chính là không nên quá thần thánh hóa mấy cổ sư này, cho rằng bọn họ rất lợi hại cùng thần bí, đối với Sinh Miêu đến nói, nuôi cổ chỉ là một loại truyền thống, nếu như mỗi một vị cổ sư đều lợi hại giống như trong tiểu thuyết đã nói, vậy Miêu tộc đã sớm nhất thống vùng Trung Nguyên, chí ít bây giờ Miêu tộc đã được xếp vào danh sách dân tộc thiểu số...

Phần lớn Sinh Miêu nuôi cổ trùng đều chỉ vì cuộc sống, mấy loại trùng như rắn độc, nhện, rết còn có bò cạp, mấy loại động vật rất độc này giống trong tiểu thuyết thường xuyên nhắc tới này thật ra không phải mỗi một cổ sư đều nuôi, thậm chí cho dù trong số người tộc Sinh Miêu, cũng chỉ có một đoàn người nhỏ mới có thể bồi dưỡng loại độc cổ này.

Sinh Miêu bình thường, cho dù có hạ độc người khác cũng chính là khiến người ta đau bụng vài ngày, bị bệnh vặt gì đó, càng nhiều hơn chỉ mang tới hiệu quả khiển trách, đương nhiên, nguồn cơn vẫn thường là người ta đắc tội gây sự với bọn họ trước, dù sao sau một lần sử dụng cổ trùng này không khác nào sẽ biến mất, không Sinh Miêu nào sẽ nhàn rỗi không chuyện gì làm đi lãng phí hết cổ trùng bản thân cực khổ nuôi nấng được.

Thấy vẻ mặt Lý Khả cứ tựa như đang nghe vô tự thiên thư, Phương Minh không tiếp tục giải thích, cầm lấy dây cỏ chỉ siết chặt giữa eo Cao Nguyên Châu một vòng, sau đó lại dùng muôi múc nước múc nước dội từ trên đầu Cao Nguyên Châu xuống, nước này là nước lấy từ giữa rừng cây ăn quả kia tới.

Một muôi nối tiếp một muôi, xác định gần như toàn bộ nửa người trên của Cao Nguyên Châu đều ướt đẫm, Phương Minh ra hiệu Lý Khả đi lên giơ ngọn nến đỏ lên, tựa ở trên lưng Cao Nguyên Châu.

Bởi vì tắt đèn, toàn bộ phòng ăn không đủ ánh sáng nên có vẻ hơi hôn ám, cho nên khi ánh nến chiếu xạ ở trên lưng Cao Nguyên Châu, đem phần lưng của hắn chiếu tới đỏ rực một mảnh.

"Có thứ gì đó."

Vài giây đồng hồ sau, Lý Khả kêu lên một tiếng sợ hãi, kỳ thực cũng không cần Lý nhắc nhở, toàn bộ đám người ở đây đều thấy được, nương ánh nến bọn họ thấy rõ ràng trên lưng Cao Nguyên Châu có một đống gì đó trồi lên, thật giống như một điểm lồi, hơn nữa còn đang di động.

Cái điểm lồi này xuất hiện ở sống lưng Cao Nguyên Châu đầu tiên, sau đó liền di động xuống dưới đi tới giữa eo của Cao Nguyên Châu, nhưng sau khi đến nơi này điểm lồi kia không hướng xuống tiếp nữa, không bao lâu lại bắt đầu di động đi lên phía trên.

Đám người ở đây đều bị một màn này làm cho kinh ngạc, theo bản năng đè ép hô hấp của bản thân, mà Phương Minh thì lại híp mắt, khi thấy điểm lồi này tới gần phần cổ Cao Nguyên Châu, cậu nhanh chóng cắm mạnh ngân châm trên tay vào.

Nhanh mạnh chuẩn!

Đám người Lý Khả chỉ cảm thấy hoa mắt, lại sau đó liền thấy có tới hai phần ba cây kim châm đâm sâu vào phần cổ Cao Nguyên Châu, lại lập tức để cây châm dài này rơi xuống, mà theo châm dài rơi xuống, một dòng máu đen từ giữa cây kim chảy ra, cùng lúc đó còn kèm theo một mùi thơm ngát đặc thù.

"Tốt rồi, cổ trùng này đã chết rồi, chẳng qua nếu muốn hoàn toàn phục hồi như cũ, cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn."

Phương Minh thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, biết cần phải cho bọn họ một lời giải thích, lập tức nói: "Nước này là nước trong đập chứa, ẩn chứa dương khí, tôi dùng nước này dội lên da

của Cao sư phó, dương khí nhập vào cơ thể, cổ trùng kia sẽ cảm thấy khó chịu không cách nào ngủ đông nữa, đây cũng là nguyên nhân vì sao các người có thể nhìn thấy một điểm lồi di động."

"Mặt khác không nên xem thường giây cỏ này, giây cỏ có tác dụng khắc âm, cũng có uy lực rất lớn đối với âm vật, sau này nếu như các người gặp phải quỷ có thể dùng dây leo này như roi đánh quỷ, tôi dùng dây leo này thắt vào giữa eo Cao sư phó, như vậy cổ trùng kia sẽ không cách nào đến nửa người dưới của Cao sư phó."

"Không thể xuống nửa người dưới được, nửa người trên lại có dương khí nhập vào cơ thể, vậy dĩ nhiên cổ trùng muốn bò về phía đầu của Cao Nguyên Châu, hơn nữa cổ trùng muốn bò nhanh thì nhất định phải bò ở phía ngoài rìa, cho nên ở thời khắc cuối cùng này tôi châm một châm khiến nó mất mạng."

Nghe xong lời giải thích của Phương Minh, đám người Lý Khả ở đây mới lộ ra vẻ bừng tỉnh, chẳng qua lập tức Lý Khả lại hiếu kỳ hỏi: "Vậy vừa nãy tôi ngửi được mùi hương kia, đó là cái gì? Tôi thấy trong mấy tiểu thuyết thường nói cổ trùng chết đi phát ra mùi hôi thối mà?"

"Ai nói cho anh biết cổ trùng nhất định phải có mùi thối, trên thực tế phần lớn cổ trùng đều không thối, thậm chí cổ trùng càng độc còn càng thơm, cái này cũng giống như nấm vậy, nấm càng đẹp thì độc tính càng mạnh, nếu như ngày nào đó anh nghe thấy trên người một người nào đó phát ra mùi thơm nồng đậm, vậy tốt nhất nên cách xa người đó một chút, đương nhiên, ngoại trừ mùi thơm do nước hoa tạo thành."

Sau khi Phương Minh giải thích xong, lập tức lại bắt chước theo như vậy giết chết cổ trùng trong cơ thể Long Hưng Bang, chẳng qua rốt cục thì Long Hưng Bang cũng đã là người có tuổi, tuy rằng có thể giải cổ độc được, nhưng thân thể vẫn còn có chút không khỏe, không bao lâu liền về nghỉ ngơi.

"Đa tạ ân cứu mạng của tiên sinh, tiên sinh hẳn là sư huynh đệ đồng môn của Tần Dương đúng không?"

Cao Nguyên Châu quay qua ôm quyền với Phương Minh, thật ra trước đây đột nhiên Tần Dương tử vong, trong lòng hắn cũng có động tiểu tâm tư đấy, dù sao tông sư lưu lại kinh văn phong thủy hắn đã lấy tới tay, hoàn toàn không cần phải tiếp tục lưu lại ở đây, thậm chí đối với long mạch này trong một khoảnh khắn nhất thời nào đó hắn cũng đã động ý niệm trong đầu, chẳng qua cuối cùng vẫn mạnh mẽ đè xuống.

Bây giờ thấy Phương Minh, trong lòng Cao Nguyên Châu càng cảm thấy may mắn trước đây tự mình không hề thật sự làm gì long mạch này, trách không được Tần Dương để cho mình phát huyết thệ sẽ không rời khỏi nơi đây liền an tâm rời đi, nhất định là biết sư môn mình sẽ có người qua đây, mà người trẻ tuổi trước mắt hơi lớn tuổi hơn Tần Dương một chút, có lẽ là sư huynh của Tần Dương.

Cao Nguyên Châu nói lời cảm ơn xong sau đó cũng rời khỏi, toàn bộ căn tin chỉ còn lại Lý Khả còn có Phương Minh cùng Tần Tuyết, mà dường như Lý Khả cũng nhìn ra Tần Tuyết có lời muốn nói cùng Phương Minh, lập tức tùy tiện tìm một lý do, đi ra khỏi nhà ăn.

"Anh, đây là thân phận thật sự của anh sao?"

Tần Tuyết nhìn Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ u oán hiện lên, Phương Minh hiểu vì sao Tần Tuyết sẽ có vẻ mặt như vậy, hẳn là Tần Tuyết nghĩ bản thân mình sẽ trở lại trên người anh trai của cô ấy.

"Ừm, đây mới thật là anh, lúc ban đầu hồn phách của anh..."

Phương Minh không lựa chọn giấu giếm, nói cho Tần Tuyết bởi vì một loại nguyên nhân đặc thù nào đó cậu hồn xuyên tới trên

người Tần Dương đã chết, để hoàn thành chấp niệm khi còn sống Tần Dương chưa hoàn thành, mà đợi khi hoàn thành xong rồi, chấp niệm của Tần Dương biến mất, hồn phách của cậu cũng liền theo đó rời khỏi.

"Thì ra là vậy, nửa năm trước anh trai của em đã đi rồi sao?"

Trên mặt Tần Tuyết có lệ ngân, nghĩ tới người anh trai đã sống nương tựa với mình kia, cho dù đã chết cũng bởi vì nhớ mình, mà hồn phách không muốn nhập cõi âm luân hồi.

"Tiểu Tuyết, tuy rằng anh và em không có liên hệ máu mủ, nhưng em cũng có thể coi anh là anh trai của em, nếu như gặp phải chuyện gì có thể gọi điện thoại cho anh."

Tần Tuyết nghe được lời nói của Phương Minh, ngẩng đầu nhìn ánh mắt cùng vẻ mặt chân thành của Phương Minh, viền mắt lại đỏ lên, chẳng qua giờ khắc này trên gương mặt ấy không có nước mắt chảy ra, chỉ im lặng nhào vào trong lòng Phương Minh.

"Đứa ngốc, anh trở lại là chuyện đáng vui mừng nhất trên đời, có cái gì hay mà khóc." Phương Minh vì kéo tâm tình của Tần Tuyết thoát khỏi bi thương, nói sang chuyện khác: "Anh đi rồi em có gặp phải bất kỳ khó khăn gì không? Hay là có chuyện thú vị gì đó? Nói cho anh trai nói."

Quả nhiên, nghe được lời của Phương Minh, tâm tình của Tần Tuyết thoát khỏi bi thương, sau đó giống như những đứa trẻ sống xa nhà được gặp lại cha mẹ, gấp gáp không thể chờ nổi nói chuyện mình đã được thầy cô giáo biểu dương khen thưởng ở trường như thế nào cho cha mẹ, Tần Tuyết cũng bắt đầu nói tới đủ loại giấy khen mà cô ấy đã nhận được nửa năm gần đây.

Phương Minh vẫn mỉm cười lắng nghe, cậu biết Tần Tuyết rất không chịu thua kém, cho dù cuộc sống có trở nên tốt hơn, cũng không hề bỏ bê việc học tập, nhưng cậu không nghĩ tới, mới vẻn

vẹn lớp mười, vậy mà Tần Tuyết lại có thể nhận được cơ hội nhảy cóc vào đại học, lại còn thi được hạng nhất trong cuộc thi cấp tỉnh nữa.

"Tốt, không hổ là em gái của anh."

Dưới sự vui vẻ, Phương Minh cũng cười ha hả, trong lòng có chút cảm giác thành tựu như trong nhà họ Ngô có em gái sắp trưởng thành.

Chẳng qua ngay khi Phương Minh cùng Tần Tuyết đang ôn chuyện, ngoài phòng ăn lại có động tĩnh, không bao lâu sau Lý Khả đã dẫn vài người đi đến.

"Ông nội Trương, chú Trương, thím Trương, sao mọi người lại tới đây?"

Tần Tuyết thấy ba người theo Lý Khả vào, trên gương mặt xinh đẹp có vẻ kinh ngạc, nhất là thím Trương còn ôm theo một đứa bé, cô ấy biết đây là con trai thím Trương mới vừa sinh mấy tháng trước.

"Tiểu Tuyết à, cả nhà ông tới tìm đến Cao sư phó đấy, Cao sư phó có đây không?"

"Cao sư phó đã về phòng nghỉ ngơi, ông nội Trương, mọi người tìm Cao sư phó có chuyện gì không?"

Lão nhân gia nghe được lời của Tần Tuyết, đang định trả lời, chẳng qua thiếu phụ trẻ tuổi kia lại lên tiếng, giọng điệu oán trách: "Cha, cha thật đúng là quá tin mấy chuyện ma quỷ này rồi, nhất định Thông Thông chỉ bị thổi gió cảm lạnh dẫn đến thân thể khó chịu thôi."

"Thân thể khó chịu vì sao đến bệnh viện lại không kiểm tra được? Mấy ngày nay, ngày nào đứa bé cũng khóc, cũng không phải con không thấy được, thân thể cũng không còn tinh khí thần, Tiểu

Mai à, cha biết con không tin mấy thứ này, thế nhưng để Cao sư phó nhìn xem cũng không có tổn thất gì đúng không?"

Thiếu phụ trẻ tuổi còn muốn nói chuyện, chẳng qua dưới cái nhìn chằm chằm của người chồng ngay bên cạnh mình, bà ấy đành nhịn không nói gì nữa, nhưng trên mặt vẫn một bộ dạng khinh thường.

"Tiểu Tuyết, có thể gọi Cao sư phó ra đây một chút không?"

Nghe thấy những lời ông nội Trương nói, Tần Tuyết có chút khó xử, Cao sư phó mới vừa đi nghỉ ngơi, lúc này đánh thức Cao sư phó tựa hồ có hơi không thích hợp, giữa lúc Tần Tuyết đang xoắn xuýt, Phương Minh lại mở miệng.

"Đưa đứa bé cho tôi xem đi, không cần quấy rối Cao sư phó."

Chương 751: Thiếu cúng bái Thần Phật nhiều bái tổ tiên

Trên thực tế, từ khi mấy người nhà này ôm đứa bé vào đây, lực chú ý của Phương Minh đã rơi vào trên người đứa trẻ, chẳng qua sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, thiếu phụ trẻ tuổi kia cũng không ôm đứa bé lại cho Phương Minh, ngược lại còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía cậu.

"Tiểu Tuyết, vị này chính là…?"

Cụ ông cũng không nhận ra Phương Minh, hơn nữa người cụ ấy muốn tìm chính là Cao Nguyên Châu Cao sư phó, hơn nửa năm nay, người trong thôn đều biết Cao sư phó là một thầy phong thủy, trong thôn có người đã già hoặc là phòng ốc mới xây cũng sẽ tìm Cao sư phó hỗ trợ tuyển chỉ cùng chọn ngày, xem như là thầy phong thủy trong thôn.

Cao Nguyên Châu thực sự có chút chân tài thực học, chọn một số ngày hoàng đạo cho người trong thôn, phong thuỷ tuyển chỉ những thứ bản lĩnh cơ bản nhất này vẫn phải có, cho nên rất được người thế hệ trước ở trong thôn tôn kính.

Dù sao ở trong mắt người thế hệ trước, thầy phong thủy đều là cao nhân có bản lãnh thật sự, nhà ai mà không có việc hiếu hỉ kia chứ? Huống chi mấy người già bọn họ đều đã có tuổi, cũng không còn nhiều thời gian nữa, nếu hiện tại tôn kính Cao sư phó một chút, đến lúc đó có thể nhờ Cao sư phó chọn một mảnh phong thủy mộ địa để chôn cất.

"Ông nội Trương, anh ấy là bạn của anh trai cháu, là anh Phương Minh." Tần Tuyết ở một bên trả lời.

"Trương Đại Gia, ông đưa cháu trai ông cho cậu ấy nhìn xem đi, cậu ấy rất có bản lãnh." Lý Khả đang đứng bên cạnh cũng theo chân khuyên bảo, mới vừa rồi anh ta đã được chứng kiến bản lĩnh của Phương Minh đấy, ngay cả cổ trùng trên người Cao sư phụ đều bị người ta đuổi, bản lĩnh đó nhất định là phải ở trên Cao sư phó.

Nghe được lời Tần Tuyết cùng Lý Khả nói, Trương Đại Gia quay qua nói với con dâu mình: "Tiểu Mai, đưa đứa bé cho vị tiểu huynh đệ này ôm một cái."

Mặc dù thiếu phụ trẻ tuổi có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn làm theo, đưa đứa bé tới trước mặt Phương Minh, đồng thời mở miệng dặn dò: "Cơ thể của Thông Thông còn rất mềm, cậu cẩn thận một chút, không nên khiến đứa bé bị cấn."

Phương Minh cười cười, cậu biết trong lòng chị gái này lo lắng điều gì, đàn ông mà, đều là loại người tay chân vụng về, nhất là loại đàn ông trẻ tuổi còn chưa kết hôn như cậu, cũng chỉ có mấy người có kinh nghiệm ôm đứa trẻ.

Nhưng mà nói đến kỳ quái, vốn là đứa bé ở trong lòng mẹ mình còn không ngừng lộn xộn thỉnh thoảng khóc nỉ non, khi được Phương Minh ôm ở trên tay, dĩ nhiên an tĩnh không nhúc nhích, cũng ngừng khóc nỉ non, đôi mắt đen nhỏ lúng liếng nhìn chằm chằm mặt của Phương Minh, toét miệng lộ ra dáng tươi cười.

"Này... Vậy mà Bảo Bảo lại nở nụ cười."

Một nhà Trương Đại Gia đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, mấy ngày nay mỗi ngày đứa bé chỉ biết khóc rống, ngoại trừ lúc ngủ sẽ an tĩnh một chút ra, lúc khác căn bản không thể yên tĩnh được, hơn nữa trên mặt cũng chưa từng tươi cười lấy một lần, đi phòng khám bệnh thậm chí chạy tới bệnh viện để bác sĩ khám, nhưng lại không nhìn ra có bệnh tật gì.

"Các người đã từng gọi hồn cho đứa bé?"

Phương Minh nhìn đứa bé vài lần, lập tức đưa mắt nhìn hướng ba người Trương Đại Gia, mà Trương Đại Gia nghe được lời của Phương Minh liền vội vàng gật đầu, nói: "Ừm, Thông Thông vẫn khóc không ngừng, tôi hoài nghi có thể đứa bé đã bị lạc hồn, cho nên liền nhờ người gọi hồn cho đứa bé."

Gọi hồn, ở nông thôn nơi này cũng không phải chuyện gì quá mức thần bí, đây là lão tổ tông truyền xuống từ trăm ngàn năm qua, ở huyện Giang Thành chỉ cần là người già đã có tuổi đều sẽ biết.

Trước kia Hương Thành được kiến thiết cũng không được phát đạt như bây giờ, càng không có nhiều đường lớn cùng nhà cao tầng như thế, núi rừng, đồng ruộng đường nhỏ mới là nhịp điệu căn bản, mà có đôi lúc sau khi bọn nhỏ ra ngoài chơi trở về lại trở nên đần độn ngốc nghếch, thậm chí sốt cao không lùi, đây là do hồn đi lạc.

Lúc này ông cụ trong nhà thường sẽ một tay cầm nắp vung nồi, một tay còn lại cầm dao phay, lấy nắp vung nồi đặt ở trên đầu của đứa bé, sau đó cầm dao gõ bang bang bang ba cái ở trên nắp vung, trong miệng hô: "Hồn quy lai hề!".

Mỗi một nơi có một phương pháp gọi hồn khác nhau, thậm chí còn có nơi dùng trứng gà đến gọi hồn đấy, nếu như hồn phách trở lại, trứng gà sẽ tự động dựng đứng, đương nhiên cũng có nơi dùng chổi hay quần áo của đứa bé ngày thường vẫn mặc, nói chung đều là trăm sông đổ về một biển.

Trương Đại Gia thấy cháu trai nhà mình khóc không ngừng, cho nên cũng dùng biện pháp này, mà sở dĩ dùng nắp vung cùng dao phay, đó là cầu Ông táo bảo vệ, ở trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, trong số tất cả thần linh chỉ có Ông táo vẫn lưu lại ở nhân gian, đương nhiên cũng linh nghiệm nhất.

"Kỳ thực cháu trai ông không bị lạc hồn." Phương Minh cười cười, giải thích nói: "Đứa bé lạc hồn thường sẽ không khóc không nháo, biểu hiện vẫn luôn si ngốc ngơ ngác, nhưng đứa nhỏ này khóc sướt mướt liên tục, đây không phải lạc hồn mà là bị một ít gì đó quấn lấy."

"Bị một ít gì đó quấn lấy?"

Trên mặt Trương Đại Gia lộ ra vẻ sợ hãi, mà đám người Lý Khả chậm chạp suốt một hai giây sau đó cũng kịp phản ứng, một ít gì đó trong lời nói của Phương Minh là chỉ cái gì?

"Chị là mẹ của đứa bé đúng không, xưng hô như thế nào?"

Phương Minh không tiếp tục cái đề tài này nữa, mà là quay về phía thiếu phụ trẻ tuổi, mẹ đứa bé hỏi.

"Chị tên Tô Mai."

"Chị Tô, hẳn là chị không phải người trong thôn này đúng không?"

"Ừm, chị ở thôn bên cạnh, là năm nay mới đến trong thôn."

"Còn chưa cử hành hôn lễ à?"

"Tạm thời còn chưa, dự định sang năm mới tổ chức."

Phương Minh hỏi một câu, Tô Mai liền trả lời một câu, chỉ có điều khi nói tới chuyện còn chưa tổ chức hôn lễ, ánh mắt chị ta liếc nhìn chồng mình đang đứng bên cạnh, trong ánh mắt có vẻ u oán, cô gái nào mà không muốn cử hành hôn lễ kia chứ, còn không phải do chồng mình cứ đòi kéo dài.

"Cái kia... Đây không phải là nghĩ chờ phòng ở mới xây xong, đến lúc đó có thể vào ở lại bổ sung hôn lễ sao?" Ông xã của Tô Mai ở bên cạnh giải thích một câu.

Ở nông thôn, cô gái chưa kết hôn mà có con không phải một chuyện lạ gì, không cử hành hôn lễ cũng có rất nhiều, thứ nhất là bởi vì rất nhiều nam nữ đều là người làm công bên ngoài, mà mấy người nam nữ làm việc bên ngoài này gặp nhau, củi khô gặp lửa, nhịn không được đã mang thai, đợi khi tết về quê quán, cái bụng cũng đã đều năm, sáu tháng.

Lúc này có thể làm sao được? Chỉ có thể tạm thời lĩnh giấy hôn thú, sau đó lại suy xét chuyện kết hôn, thậm chí có người căn bản chưa đủ tuổi kết hôn, ngay cả giấy đăng ký kết hôn cũng không thể làm được.

Phương Minh không tiếp tục cái đề tài này, đây là gia sự của người ta, lập tức tiếp tục nói: "Cho nên chị Tô cảm thấy có chút mất mặt, tuy rằng sinh ra đứa bé, nhưng gần như rất ít bước ra khỏi nhà, ngay cả miếu thổ địa bên kia cũng chưa từng tới cúng tế, đúng không."

"Cái gì, chưa từng tới miếu thổ địa cúng bái? Không phải cha đã thông báo sao? Sau khi Thông Thông được trăm ngày nhất định phải đi tế bái thổ địa gia sao?"

Trương Đại Gia nghe được lời nói của Phương Minh, lại nhìn vẻ mặt của con trai cùng con dâu mình, trực tiếp nóng nảy, ngày mà cháu trai được đủ trăm ngày đó bởi vì ông có công việc nên phải ra ngoài, do đó không thể trở về ngay, nhưng vẫn cố ý gọi điện thoại dặn dò con trai mình.

Đứa bé trăm ngày phải đi miếu thổ địa tế bái, đây là phong tục nơi này của bọn họ, không chỉ là miếu thổ địa, trong nhà cũng phải làm vài món ăn đến tế bái tổ tiên, còn phải cắt móng tay của con mình trộn lẫn vào đậu xanh rồi xào lên, sau đó mời một ít thân thích tới nhà ăn đậu uống trà.

"Ngày đó không phải đứa bé tương đối ầm ĩ ấy ư, cho nên chúng con mới không đi, chẳng qua cuối cùng bọn con vẫn có rang

đậu mà." Chồng của Tô Mai có chút ngượng ngùng giải thích.

"Con cái thằng nhóc chết tiệt này, còn dám nguỵ biện, cha muốn đánh chết con."

Trương Đại Gia lại không nhịn được, làm bộ muốn đánh con trai mình, chẳng qua lại bị Lý Khả ngăn cản.

"Trương Đại Gia đừng kích động, cũng không phải Mao Tử cố ý, không phải là do đứa nhỏ khóc quá nên một mình chị dâu không thể trôn nom đứa bé mãi được, Mao Tử ở nhà giúp chị dâu cũng là chuyện nên làm."

Ở trong lòng Lý Khả, anh ta cũng không quá quan trọng mấy tập tục truyền thống này. Năm nay đã là năm tháng nào rồi, làm gì còn nhiều chuyện phải chú ý như vậy nữa chứ.

"Có chút tập tục, còn tồn tại chính là minh chứng tốt nhất."

Phương Minh khẽ thở dài một hơi, thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn mình, lại giải thích: "Cắt móng tay đứa nhỏ bỏ vào đậu trộn chung xào chín, đây chỉ là một ngụ ý, là hy vọng sau này đứa bé có thể yên lặng, thế nhưng tế bái thổ địa gia cùng tế bái tổ tiên cũng không chỉ là tập tục đơn giản như vậy."

"Hiện tại có rất nhiều người đều xì mũi coi thường đối với một số tập tục, luôn cảm thấy là người thế hệ trước mê tín..." Sau khi Phương Minh nói đến đây, sắc mặt của Tô Mai cùng chồng của cô ấy đều đỏ lên, hiển nhiên là bị Phương Minh nói trúng.

"Mượn tế bái tổ tiên đến nói, đây không chỉ là từ sự tôn kính đối với gia tộc và đối với huyết mạch, quan trọng hơn chính là nói cho tổ tiên, đời sau lại có thêm một người, khẩn cầu tổ tiên phù hộ, về phần đi miếu thổ địa tế bái, đó là nói cho thổ địa gia bản xứ, ở một nhà nào đó nơi nào đó lại có thêm một người con trai, khiến thổ địa gia báo cho tứ phương sơn thần biết, để đưa đứa bé

vào biên chế gia đình, phù hộ đứa trẻ bình an."

"Những thứ này cũng không chỉ là một loại tập tục, thổ địa gia là thần bảo vệ dân chúng một phương, chị không nói cho thổ địa gia, làm sao thổ địa gia biết nhà chị lại có thêm một đứa bé?"

"Cuối cùng còn một điều, nhất định phải ôm đứa bé ra khỏi nhà đi dạo thật nhiều, nhất là ở nông thôn, nhà nào cũng nhang đèn tế bái tổ tiên, mang theo đứa bé đi vào nhà người ta một chút, tổ tiên nhà người ta thấy được, sẽ biết đây là đứa bé cùng thôn, sẽ không có ý đồ gì với đứa bé."

"Trong thôn nhiều người già, có thể qua một thời gian ngắn sẽ có một ông già rời khỏi, khiến những người già cả này biết sự tồn tại của đứa bé, đợi khi người đã già này ra đi nhưng hồn phách còn lang thang ở trong thôn, cũng có thể quen biết đứa bé, sẽ không ức hiếp đứa bé."

Lời Phương Minh nói khiến cho đám người ở đây đều ngẩn ra, bởi vì bọn họ căn bản không nghĩ đến lại còn có cách giải thích như vậy, dựa theo cách nói này, chẳng phải là nói trong thôn xóm bọn họ khắp nơi đều là quỷ hồn?

"Không nên cảm thấy tôi nói chuyện giật gân, ngoại trừ quỷ hồn, còn có một chút sơn dã tinh quái, có thể nói rằng sơn dã tinh quái hẳn sẽ không chủ động hại người, dù sao có thổ địa gia tọa trấn ở đây chúng không dám làm liều. Nhưng nhà chị ngay cả thổ địa gia cũng không tế bái, người ta dựa vào cái gì bảo vệ chị? Đầu năm nay thần tiên cũng cần cung phụng cùng hương khói nhang đèn đấy."

"Có thời gian đi đạo quan cùng chùa miếu bái phật cầu thần, không bằng cúng thái thổ địa gia cùng tổ tiên nhiều một chút, nhiều người cúng bái thần phật như vậy, người ta chướng mắt chút hương hỏa nhang đèn của chị, thế nhưng thổ địa gia lại không giống, thổ địa gia dựa vào chính là hương khói nhang đèn

cung phụng của những người trong thôn như mấy người."

Nói tới một số hiện trạng hiện nay ở các nơi, Phương Minh cũng có chút bất đắc dĩ, rất nhiều nơi không ai đi cúng bái miếu thổ địa ở ngay gần nhà, ngày lễ ngày tết lại không tiếc lái xe chạy hơn mười dặm thậm chí xa hơn để tới chùa miểu đạo quan tế bái, dâng một số tiền lớn làm tiền hương khói nhang đèn, thời điểm này còn không bằng xuất tiền sửa chữa một chút từ đường cùng miếu thổ địa.

Cái này cũng giống như những tác giả kia, những tác giả đã rất nổi tiếng, cậu có cho họ phiếu đề cử người ta cũng chỉ liếc mắt nhìn, thậm chí rất có thể nhìn cũng chưa từng nhìn đến, thế nhưng nếu cậu đưa phiếu đề cử cho những tác giả nhỏ, tỷ như Cửu Đăng này, vừa tặng phiếu đề cử xong, Cửu Đăng còn có thể cúi đầu nói với cậu một câu: Lão Thiết 666 không tật xấu.

Chương 752: Con hổ mập tôi rất tức giận

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Chuyện cháu trai nhà họ Trương, không có gì hơn chính là đứa bé bị một số âm hồn quấy nhiễu mà thôi, Phương Minh vẽ một tấm bùa chú, sau đó khiến Trương Đại Gia mang theo cháu của ông ấy đi cúng tế thổ địa gia còn có tổ tiên, vấn đề này cũng được giải quyết xong như vậy.

Đương nhiên, cho dù không đi cúng tế, kỳ thực cũng không phải việc lớn gì, bốn ngày trước trong thôn có một người lớn tuổi chết đi, nếu như Phương Minh đoán không nhầm, hẳn là hồn phách của lão nhân kia không nhận ra cháu trai nhà họ Trương, cho nên trêu cợt đứa bé này một chút mà thôi, đợi khi người già lên đường xuống Âm Phủ, đứa bé cũng sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Sau khi đưa tiễn đám người nhà họ Trương, một mình Phương Minh bắt đầu đi lang thang ở trong làng du lịch, từng gốc cây từng ngọn cỏ nơi này đều do cậu tự tay trồng, tự tay thiết kế, nhìn cây ăn quả khắp núi, một cỗ cảm giác thành tựu lan tràn ở trong đầu Phương Minh.

"Tốc độ long mạch phục hồi còn nhanh hơn tưởng tượng của mình, xem ra không cần hai mươi năm đã có thể phục hồi như cũ."

Lần điều tra này hao tốn hơn một giờ của Phương Minh, đồng thời điện thoại di động của cậu cũng vang lên vào đúng lúc này, vừa nhìn số điện thoại này, Phương Minh cũng biết hẳn bên kia đã có tin tức.

"Cậu Phương, chúng tôi đã thẩm hỏi được rồi, bà lão kia là người của bát trại trong thập bát trại tộc Sinh Miêu ở Nam Cương, vì tìm kiếm một loại thảo dược mới từ Nam Cương tới đây, ngoài ý muốn phát hiện bí mật của làng du lịch, cho nên mới động tâm tư."

Nghe đầu bên kia điện thoại hội báo, Phương Minh không cảm thấy bất ngờ, bồi dưỡng bản mạng cổ trùng, ngoại trừ người của thập bát trại thì có rất ít cổ sư làm như vậy.

"Các người dự định xử trí như thế nào?" Phương Minh nhàn nhạt hỏi.

"Người này làm trái với quy định, dựa theo quy định của chúng ta cùng giới tu luyện, sẽ bắt giữ năm năm, sau khi được thả, trong vòng mười năm tiếp theo phải tiếp nhận chúng ta giám thị."

Bắt giữ năm năm, sau khi thả ra lại bị giám thị, nguyên nhân phải giám thị vì rốt cuộc người bị bắt cũng là người tu luyện, nếu như lòng có oán niệm muốn trả thù xã hội, sẽ tạo thành ảnh hưởng tồi tệ đối với xã hội, thậm chí rất có thể sẽ làm tổn thương đến rất nhiều người vô tội, mà dựa vào tuổi tác của bà già kia, đoán chừng cũng không nhất định có thể sống thêm mười lăm năm, nhất là khi bản mạng cổ trùng bị Tiểu Hắc nuốt chửng mất, càng tổn tương nguyên khí nặng nề, sợ rằng ngay cả thời gian năm năm cũng không sống nổi.

"Ừm, tôi không có ý kiến gì, cứ làm như thế đi."

Phương Minh cúp điện thoại, gọi Tiểu Hắc một tiếng, sau khi đi tới làng du lịch này, Tiểu Hắc cũng chơi vui tới điên mất, tất cả

trái cây ăn quả ở đây đều gặp phải độc thủ của nó, cái này cũng chưa tính, sau khi tai họa hết cây ăn quả, lại nhảy vào trong đập chứa nước, thỉnh thoảng trong miệng còn ngậm mấy con cá đi lên.

Mặc dù những con cá này không lớn, nhưng sau khi Phương Minh thấy khóe miệng co quắp một cái, đây đều là số cá cậu mua bỏ vào từ khi đập chứa nước còn khô khốc, đây mới thật là cá lớn, cũng là số cá đã hấp thu được Long Mạch Chi Khí ngay khoảnh khắc khi long mạch sống lại đấy, quý trọng không gì sánh được.

Nghe được tiếng la của Phương Minh, Tiểu Hắc có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn bò lên trên bờ, lắc lắc bộ lông, nước trên người như mưa xối xả bắn tung tóe ra bốn phía, toàn bộ bộ lông lại khôi phục dáng vẻ trơn truột lúc trước, ngay cả một giọt nước cũng không có.

Lần này trở lại làng du lịch, Phương Minh không có ý định trở về nhanh như vậy, quyết định ở chỗ này thư thả nghỉ ngơi mấy ngày, ngày trôi qua cũng rất là mãn nguyện, chẳng qua thẳng đến khi thấy một người, tâm tình tốt đẹp của cậu trong nháy mắt liền không còn.

"Trương Tư Hàn!"

Trương Tư Hàn thấy Phương Minh mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía mình, cũng đầu óc mơ hồ, mấy ngày nay bởi vì trong nhà có việc cho nên cậu ta không thể tới làng du lịch, nhưng người trong làng du lịch cậu ta đều biết, có thể xác định người trước mắt này khẳng định không phải người của làng du lịch.

Chẳng lẽ là khách của làng du lịch? Nhưng bản thân mình lại không nhận ra cậu, vì sao ánh mắt của cậu nhìn mình như nhìn đạo tặc vậy? Vẻ mặt tràn đầy đề phòng cùng bất mãn.

"Trương Tư Hàn, đây là anh Phương Minh, là anh trai tốt của tôi, cũng giống như anh ruột vậy."

Lúc này Tần Tuyết cũng từ nhà gỗ đi tới, thấy biểu tình của anh mình, lại quay qua nhìn dáng vẻ đầu óc mơ hồ của Trương Tư Hàn, liền vội mở miệng giải thích một câu.

"Thì ra là anh của Tiểu Tuyết, em chào anh, em tên Trương Tư Hàn, là bạn học cùng lớp của Tiểu Tuyết."

Trương Tư Hàn vừa nghe lời Tần Tuyết nói, trên mặt vội vã lộ ra dáng tươi cười, chẳng qua căn bản Phương Minh không cho cậu ta sắc mặt tốt, đương nhiên cậu biết tên oắt con này là bạn học của em gái mình, trước đây cũng chưa từng thoải mái với cậu ta lần nào, không nghĩ tới tên này dĩ nhiên lại dính chặt như keo da trâu, đến bây giờ còn dán lấy em gái mình.

Thấy căn bản là anh của Tần Tuyết không thèm nhìn bản thân mình, trong lòng Trương Tư Hàn cũng cảm thấy rất phiền muộn, lời nói không có lương tâm, trước đây đột nhiên anh của Tần Tuyết qua đời, tuy rằng cậu ta cũng an ủi Tần Tuyết sợ Tần Tuyết không chịu nổi đả kích, nhưng trong lòng vẫn âm thầm có chút vui vẻ, bởi vì từ nay về sau sẽ không có người nào ngăn cản bản thân mình theo đuổi Tiểu Tuyết.

Trước đây anh của Tần Tuyết đề phòng mình như đề phòng lang sói, đủ loại sai sử cậu tta, thật vất vả khổ cực đợi anh ấy chết, nhưng không nghĩ tới Tần Tuyết lại mọc thêm ra một người anh, hơn nữa thái độ đối với chính mình còn giống anh ruột cô ấy như đúc.

Lẽ nào toàn bộ người làm anh trong thiên hạ, đều chán ghét em rể mình sao? Cậu không biết, anh này mặc dù không phải người anh kia, nhưng hồn phách lại chính là cái hồn kia.

Trương Tư Hàn đã rất tự luyến tự cho mình thân phận em rể, tuy rằng nửa năm qua này, cậu ta và Tiểu Tuyết cũng không có hành động vượt tuyến gì, nhưng chí ít Tiểu Tuyết cũng không coi cậu ta là người ngoài nữa, nguyên vốn còn muốn đợi khi tốt

nghiệp trung học, đến lúc đó ghi danh cùng một trường học với Tiểu Tuyết, sau đó vượt qua cuộc sống hạnh phúc song túc song phi.

Nhưng bây giờ đột nhiên lại lòi ra một người anh trai, hơn nữa nhìn thái độ của Tần Tuyết này, đối xử với người anh kia không khác gì anh ruột của mình.

Con hổ mập tôi rất tức giận.

Nhìn thấy Trương Tư Hàn, trong lòng Phương Minh cũng không vui vẻ gì, thằng nhóc này đối với em gái mình thật đúng là tặc tâm bất tử, tự mình phải tìm thời gian nói chuyện với em gái mình một chút, không được, không thể nói với em gái mình, da mặt em gái mình mỏng, hơn nữa mấy đứa nhỏ ở độ tuổi này đều có lòng phản nghịch, phải uyển chuyển nhắc nhở.

Đúng, đi tìm Thường đại gia, nói cho Thường đại gia dựng một một tấm bảng ở cửa làng du lịch: Trương Tư Hàn không được đi vào.

...

Một hai ngày kế tiếp, Tần Tuyết thường xuyên thấy anh trai mình đăng bài lên Weibo cá nhân.

《 Chấn kinh! Học sinh cấp 3 yêu đương, kết cục cuối cùng! 》

《 Là con gái nhất định phải cẩn thận, những loại nam sinh này không thể đụng được. 》

《 Cái gọi là yêu sớm là thanh xuân, chẳng qua chỉ là thương gia kinh doanh, phải cảnh giác. 》

...

Nếu như không phải đã nhìn kỹ tên Weibo vài lần, Tần Tuyết

sẽ tưởng rằng người đăng bài này là thầy cô giáo của mình, nhưng mà Tần Tuyết không biết, ngay khi Phương Minh đăng mấy bài báo này lên thì phần bình luận phía dưới cũng nổ tung.

Tần Lỗi: Cậu Phương nói rất đúng, thủ động chia sẻ.

Trần Trạch: Bị trộm ID?

Hoa Minh Minh: Trả thù xã hội?

Lăng Huyên Huyên: Chúc mừng cậu sớm tiến vào thời kỳ già nua, dung nhập vào vòng bạn bè của người già.

Diệp Tử Du: ? ? ?

Hàn Kiều Kiều: Đố kị khiến nhân cách của người ta không còn, chưa từng đi học không là lỗi của cậu.

Alice: Anh nói rất đúng, nhất định Alice sẽ không yêu sớm, ngày hôm qua cháu trai của chú Vương ở sát vách còn tặng búp bê vải cho em, em đã trực tiếp ném đi rồi.

Ách... Là ai đã đồng ý cho Alice nhỏ tuổi như vậy mà chơi điện thoại di động, vì sao còn biết trả lời bình luận?

...

Dù thế nào đi nữa, ngoại trừ Trương Tư Hàn khiến cậu bị ảnh hưởng ra, một tuần lễ Phương Minh ở làng du lịch này mỗi ngày trôi qua thực sự rất nhàn nhã thoải mái, đi đỉnh núi dạo chơi, lúc không có chuyện gì làm thường đánh vài ván cờ cùng Thường đại gia, giải đáp một số nghi vấn của Cao Nguyên Châu ở phương diện phong thủy.

Không quá một tuần lễ sau đó, Phương Minh không thể không quay về, bởi Đại Trụ đã gọi điện thoại đã tới, sau khi cửa hàng Vu Đạo khai trương lại rốt cục cũng nghênh đón vị khách đầu tiên,

đồng thời Lão Hoàng cũng từ nông thôn trở lại Ma Đô.

Cũng giống như lúc tới, thời điểm ra đi Phương Minh cũng không để mọi người đưa tiễn, tuy rằng Tần Tuyết có chút luyến tiếc, nhưng sau khi biết anh trai mình ở Ma Đô, sau này bản thân mình cũng có cơ hội gặp lại anh, ngược lại cũng không quá bi thương như trước, mà đối với Thường đại gia cũng có chút không muốn, nguyên nhân bởi cậu đi thì ông ấy sẽ thiếu một bạn đánh cờ, đầu năm nay phần lớn người trẻ tuổi đều ôm điện thoại di động, cũng chỉ có mấy người nguyện ý đánh cờ cùng ông ấy.

Cao Nguyên Châu càng là hận không thể khiến Phương Minh có thể mãi ở lại nơi này, mặc dù có bút ký tông sư phong thủy lưu lại, nhưng có nhiều chỗ hắn vẫn nghiên cứu mãi mà không hiểu, mà nếu có cậu Phương ở đây chỉ điểm, tốc độ hiểu rõ bản bút ký này của hắn không biết sẽ tăng vọt gấp mấy lần.

Nói chung, đối với chuyện Phương Minh rời đi, toàn bộ người của làng du lịch đều không nỡ, duy chỉ ngoại trừ một người, đó chính là Trương Tư Hàn.

Nếu như không phải thấy tâm tình Tần Tuyết có chút suy sụp, Trương Tư Hàn thậm chí đều muốn cất tiếng cười to, cuối cùng cũng đã đi, trời xanh thấy thương, rốt cục cậu ta cũng không cần sợ hãi rụt rè, trốn trốn tránh tránh nữa.

...

Phố đồ cổ, khi Phương Minh từ xe taxi xuống, mới vừa đi tới cửa cửa hàng nhà mình, còn chưa đi vào, một cái bóng màu vàng bắt đầu từ bên trong vọt ra, khi đôi mắt của Lão Hoàng rơi vào trên người Phương Minh, một người một chó bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc suốt vài giây như vậy, sau một khắc Phương Minh cúi người xuống, mà Lão Hoàng cũng nhào tới trong nháy mắt, hai móng vuốt khoác lên trên vai của Phương Minh, đầu lưỡi không ngừng liếm láp mặt của cậu.

"Gâu gâu gâu."

Tiếng kêu trầm thấp từ trong miệng Lão Hoàng phát sinh, hai tay Phương Minh nắm đầu của Lão Hoàng, dùng móng tay cẩn thận cạo rỉ mắt nơi khóe mắt Lão Hoàng xuống, sau đó vỗ vỗ đầu chó của Lão Hoàng.

"Lão Hoàng, nhớ tao chứ?"

Đuôi Lão Hoàng không ngừng lay động như nói với chủ mình nhớ cậu tới mức nào, chẳng qua đúng lúc này, Tiểu Hắc trong ngực Phương Minh lại không chờ đợi được, từ trong lòng ngực cậu nhảy ra, trực tiếp nhảy tới trên đầu Lão Hoàng.

Gâu!

Tiểu Hắc xuất hiện khiến cho Lão Hoàng rống giận một tiếng, chẳng qua theo Tiểu Hắc chít chít tra tra kêu vài tiếng, cảm xúc của Lão Hoàng lại an ổn xuống, chỉ là xoay người một cái kéo Tiểu Hắc ném tới trên mặt đất.

Phương Minh không biết Tiểu Hắc nói gì với Lão Hoàng, nhưng cậu tin tưởng hai thằng cha này là đang giao lưu, dù sao trước đây khi cậu đưa Tiểu Hắc tới Ma Đô, Tiểu Hắc cùng Lão Hoàng thân thiết với nhau nhất đấy, hai thằng cha này còn thường xuyên chuồn đi cả đêm không về, cậu cũng không cần biết hai tên này cấu kết với nhau làm việc xấu gì, dứt khoát liền làm như không thấy.

"Đi thôi, vào xem khách hàng cũ tới cửa lần này."

Phương Minh vỗ vỗ đầu Lão Hoàng, cất bước đi về phía trong cửa hàng, mà đợi khi Phương Minh đi tới cửa cửa hàng, bên trong cũng truyền đến giọng nói của Đại Trụ.

"Nhất định là ông chủ đã trở lại rồi, mấy vị ngồi đây một chút, tôi đi ra ngoài đón tiếp."

Thấy Lão Hoàng đang nằm yên lành đột nhiên chạy ra ngoài, Đại Trụ liền biết chắc là Phương Minh trở lại rồi, hơn nữa cậu ta và Phương Minh cũng đã nói chuyện trước, khi có người ngoài ở đây, cậu ta sẽ gọi Phương Minh là ông chủ.

Chương 753: Biệt thự bức người điên (1)

Khi Phương Minh đi vào cửa hàng, liền thấy trong cửa hàng có một đôi vợ chồng trung niên, ngoài ra còn có một người quen, chính là Từ Phú Hào, người trước đây đã cho Phương Minh thuê biệt thự.

Thấy Từ Phú Hào, Phương Minh liền biết rõ, mối làm ăn này là Từ Phú Hào giới thiệu tới.

"Cậu Phương, đã lâu không gặp, Đại Trụ nói với tôi chuyện cậu có xuất ngoại một chuyến."

Từ Phú Hào thấy Phương Minh, lập tức chạy ra đón chào, vô cùng nhiệt tình nắm tay của Phương Minh, mà trên mặt cặp vợ chồng trung niên đứng ở bên cạnh Từ Phú Hào mặc dù có một chút kinh ngạc lóe qua, nhưng cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, hiển nhiên trước khi đến Từ Phú Hào cũng đã nói cho bọn họ trước rồi đấy.

"Đến, cậu Phương, tôi giới thiệu cho cậu một chút, này là bạn bè của tôi Trương Vĩnh, đây chính là vợ của bạn tôi, lão Trương, đây chính là cậu Phương mà tôi muốn giới thiệu cho anh, cậu Phương nhìn nhỏ tuổi thế nhưng là cao nhân đấy."

Từ Phú Hào giới thiệu mọi người đôi bên, Phương Vĩnh nghe nói như thế, lập tức đi lên cầm tay của Phương Minh, mang trên mặt nụ cười chân thành, "Xin chào cậu Phương, đã sớm nghe được đại danh của cậu từ trong miệng lão Từ, vốn chúng tôi đã sớm tới chuyện đến bái phỏng sớm một chút, nhưng mà nghe nói đoạn thời gian trước cậu Phương không ở Ma Đô, lúc này mới kéo dài đến

hiện tại."

Nghe thấy những lời Trương Vĩnh nói, Phương Minh mỉm cười, muốn nói ông ta đã nghe thấy danh tiếng của mình từ trong miệng Từ Phú Hào thì còn có thể tin được, nhưng nếu nói đã sớm muốn tới thăm mình, đây chẳng qua là một câu khách sáo mà thôi, ngành nghề này của cậu tương đối giống với bác sĩ, trong lòng người nào mà không hy vọng đời này đừng bao giờ phải gặp bác sĩ mới là tốt nhất.

Có một câu nói như thế này, bất kỳ ngành nghề nào khi khai trương đều có thể treo bảng chúc chuyện làm ăn thịnh vượng, duy chỉ có bệnh viện khai trương là không thể, đương nhiên, ngoại trừ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh hình.

"Lên trên tầng ngồi đi."

Phương Minh gật đầu, dẫn đầu đi về phía tầng hai, tất cả bài biện trên tầng hai cũng giống như trước, hơn nữa mấy ngày nay Đại Trụ đều quét dọn sạch sẽ, cho dù Phương Minh không ở, mỗi ngày cũng đều đốt thiền hương, đương nhiên, cũng không phải Thiên Tàm Hương Phương Minh đã đốt vào ngày khai trương, loại hương kia quá trân quý, Phương Minh cũng không xa xỉ đến mức cho dù không có người nào ở vẫn đốt nó lên.

Mặc dù nói hiện tại cậu không thiếu tiền, nhưng Thiên Tàm Hương là loại hương có tiền cũng khó mua được, chế tác Thiên Tàm Hương cần trình tự làm việc cùng tay nghề cực kỳ đặc thù, mặt khác cũng cần thời gian rất dài, không phải chỉ dựa vào tiền liền có thể.

Phương Minh ngồi xuống ghế dựa, cũng ra hiệu cho Từ Phú Hào còn có hai vợ chồng Trương Vĩnh ngồi xuống, vừa cười vừa nói: "Nói một chút tình huống các người gặp phải đi."

Trương Vĩnh không nghĩ tới Phương Minh trực tiếp như vậy,

phản ngược lại có chút do dự liếc nhìn Từ Phú Hào, bởi vì dưới suy nghĩ của hắn, những cao nhân kia không phải đều rất lợi hại ấy ư, liếc một cái là có thể nhìn ra người đến đây xin giúp đỡ đã xảy ra chuyện gì, giống như đã biết trước tất cả mọi thứ.

"Ông chủ Trương, trên người ông và vợ của ông không có điểm gì đặc biệt, cho nên người gặp phải chuyện hẳn không phải là hai người, mặt khác không nên quá thần thánh hóa bản lĩnh của tôi, chuyện biết trước tương lai kia tôi còn chưa thể làm được."

Nghe được lời của Phương Minh, Trương Vĩnh có chút ngượng ngùng cười cười, chẳng qua rốt cuộc là người đã sống trong thương trường vài chục năm, độ dày da mặt cũng vừa đủ, lập tức nói tiếp: "Cậu Phương chê cười, cũng không phải là tôi không tin tưởng cậu Phương, nhưng mà vấn đề này có chút không thể tưởng tượng nổi, tôi cũng không biết phải nên bắt đầu nói từ đâu."

"Vậy thì cứ bắt đầu nói từ chỗ hai người cảm thấy không giống bình thường đi." Phương Minh ngược lại không để ý, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chờ Trương Vĩnh nói lời kế tiếp.

Trương Vĩnh suy tư một lát, cũng không biết là vì đang sắp xếp ngôn ngữ hay đang ngại ngùng vì chuyện lúc trước, vài giây đồng hồ sau đó mới bắt đầu nói: "Kỳ thực quả thật không phải chuyện của hai vợ chồng chúng tôi, mà là một ngôi biệt thự tôi coi trọng, cho nên muốn mời cậu Phương đi xem."

Ở bên trong lời giải thích của Trương Vĩnh, Phương Minh đã hiểu rõ ý đồ khi hai vợ chồng nhà này tới đây.

Từ Phú Hào cùng Trương Vĩnh là bạn thân trên phương diện làm ăn, cũng hay có quan hệ qua lại với nhau, về phần cụ thể là qua lại như thế nào? Chính là ngày trước hai người đều là người đầu cơ bất động sản, sau khi Từ Phú Hào không làm nghề này nữa thì Trương Vĩnh cũng thu tay lại luôn.

Sau vài chục năm đầu cơ bất động sản, Trương Vĩnh quyết định mua cho mình một ngôi biệt thự để ở lại, hắn cẩn thận tuyển chọn từ trong giới bất động sản, cuối cùng coi trọng một căn biệt thự, giá cả của căn biệt thự này cũng không tính là đắt, lấy kinh nghiệm nhiều năm đầu cơ bất động sản của Trương Vĩnh liếc một cái liền nhìn ra tuyệt đối là một cuộc mua bán mà người bán lỗ vốn.

Được xem như là người đầu cơ bất động sản, căn nhà bán với giá như thế nào thì lời mà như thế nào thì lỗ, trong lòng Trương Vĩnh đều có biết, tuyệt đối không phải bởi vì cần tiền gấp, bởi vì ở loại địa phương như Ma Đô này, chỉ cần ngôi nhà nằm ở đoạn đường tốt, không lo phòng ở không bán được.

Bình thường người bán nhà đều giao phòng vào tay người trung gian môi giới, nếu như phòng ở không có vấn đề, mà người bán hàng lại ra giá thấp hơn rất nhiều so với giá thị trường, chắc chắn trung gian môi giới sẽ tự mua căn nhà này lại, không nên xem thường mấy công ty trung gian môi giới chỉ có trụ sở văn phòng chừng mười mét vuông này, chỉ cần có thể có lợi, dù là mấy chục triệu bọn họ cũng có thể gom góp lấy ra.

Huống chi người đại lý cùng người đầu cơ bất động sản vốn chính là cấu kết với nhau làm việc xấu, hoàn toàn có thể kéo thêm mấy người khách cùng đầu tư vào cái biệt thự này.

Chính là bởi vì quen thuộc mờ ám trong này, vốn Trương Vĩnh đã muốn buông tha, thế nhưng sau khi tới biệt thự kia kiểm tra, hoàn cảnh còn có phong cách thiết kế của biệt thự này hắn và vợ hắn đều rất thích, quan trọng nhất là trong lúc đó hắn cũng đã mời người tới điều tra, cũng không phát hiện biệt thự này có vấn đề gì, cũng không có người chết, người bán nhà cũng không có nợ nần tranh chấp gì, cái nhà này cũng không bị gán nợ hay cho thuê.

Đương nhiên cứ như vậy còn chưa đủ để khiến Trương Vĩnh yên tâm, vì có thể khiến mình an tâm hơn, hắn mời được một số

thầy phong thủy tới quan sát phong thuỷ của biệt thự, những thầy phong thủy này đều nói phong thuỷ của biệt thự này không có vấn đề, hơn nữa còn nói thẳng người thiết kế biệt thự này trước đây khẳng định cũng là một thầy phong thủy, rất nhiều bài biện cùng bố cục đều phù hợp đạo tàng phong nạp thủy.

Đến bước này, Trương Vĩnh cũng liền triệt để yên tâm đối với biệt thự này, sau đó trực tiếp dùng 30 triệu để mua lại căn biệt thự này, cuối cùng sở dĩ hắn có thể mua biệt thự với giá cả thấp như vậy, là vì người bán muốn lấy tiền hết một lần.

Sau khi mua lại căn biệt thự này Trương Vĩnh cũng không dọn vào ở ngay, bởi vì con trai đang đi học ở tỉnh quê, hai vợ chồng còn cố ý mua một căn nhà ở gần trường học của con và ở cùng con ở đó, cho nên tạm thời để một người thân thích ở Ma Đô vào ở biệt thự này.

Mà vấn đề, liền xuất hiện ở trên thân người họ hàng này của Trương Vĩnh.

Họ hàng của Trương Vĩnh này là một người cháu trai của hắn, cũng là một sinh viên đại học ở Ma Đô, bởi vì đã học đại học năm 4 gần tốt nghiệp, có đôi khi tìm việc làm đi thực tập không tiện ở lại ký túc xá trường, cho nên liền tạm thời ở trong biệt thự của Trương Vĩnh.

Ngay từ đầu vẫn còn tốt, nhưng một tháng sau, đột nhiên Trương Vĩnh được trường học báo tin, nói tinh thần của cháu hắn xuất hiện vấn đề, bởi vì anh họ hắn chết sớm, mà chị dâu họ của hắn đã lấy chồng khác sau khi anh họ hắn chết vài năm, bác hai của hắn lại có tuổi rồi, cuối cùng vấn đề này chỉ có thể do hắn đi xử lý.

Chương 754: Biệt thự bức người điên (2)

Trương Vĩnh không tin mình cháu trai sẽ có bệnh tâm thần, qua nhiều năm như vậy hành vi cử chỉ của cháu mình đều rất bình thường, cho dù mất cha mẹ từ rất sớm, nhưng bởi vì ông nội bà nội thương yêu, cả người cũng đều lạc quan tích cực.

Song khi Trương Vĩnh chạy tới bệnh viện tâm thần, làm sao hắn cũng không thể tin được người gầy như que củi, quần áo lam lũ cuộn mình vào góc tường kia lại là cháu trai của mình.

"Cảnh sát đã điều tra cháu tôi, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì, công ty cháu tôi thực tập cũng một công ty phát hành cổ phiếu rất có danh tiếng, loại bỏ nguyên nhân vì công việc dẫn tới tình trạng này, mà quan hệ với bạn bè của cháu tôi cũng rất đơn giản, lại thêm dù sao cũng chưa từng xuất hiện chuyện chết người gì, lại càng không dính đến phạm tội, cuối cùng cảnh sát cũng liền không giải quyết được gì."

Sau khi Trương Vĩnh nói đến đây, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, "Cháu trai này của tôi từ nhỏ không có cha mẹ, thật vất vả mới có thể tốt nghiệp, bác hai cùng vợ bác hai cũng chỉ có một đứa cháu trai như vậy, trông cậy vào cậu ấy sau này lấy vợ sinh con nối dõi tông đường, xảy ra vấn đề này tôi cũng không có cách nào bàn giao với hai người bác hai, cho nên tôi mời rất nhiều bác sĩ, cho dù là bác sĩ tâm lý hay là bác sĩ tâm thần, nhưng bọn họ đều nói bệnh tâm thần cháu của tôi đã tới tình cảnh rất nghiêm trọng, căn bản là không có cách trị hết."

"Cho nên, mục đích ông tìm đến tôi là muốn để tôi xem cháu

ông một chút?" Phương Minh đã biết mục đích Trương Vĩnh tới nơi này.

"Ừm, tôi hoài nghi có thể cháu tôi đã gặp phải cái thứ gì đó không sạch sẽ, chẳng qua ngoại trừ cháu tôi, biệt thự kia cũng hy vọng cậu Phương có thể đi vào xem xem, tôi hoài nghi nguyên nhân khiến cháu tôi gặp chuyện không may có quan hệ cùng biệt thự này."

Nói đến biệt thự, trên mặt Trương Vĩnh có vẻ ảo não, giải thích nói: "Tôi mời một bác sĩ tâm lý trứ danh trong nước đến xem bệnh cho cháu trai tôi, người bác sĩ tâm lý lợi dụng thôi miên muốn biết thế giới tinh thần của cháu tôi, nhưng cuối cùng vị bác sĩ tâm lý kia nói cho tôi biết, ở trong trí nhớ của cháu tôi đã bị thiếu một đoạn ký ức, đó chính là những chuyện trải qua trong một tháng ở biệt thự này."

Ký ức của con người là một tồn tại rất phức tạp, mà một bác sĩ tâm lý giỏi có thể thông qua một số thủ đoạn để khơi gợi trí nhớ của một người, dựa theo vị bác sĩ tâm lý kia đã nói, nếu như một người quên một mất chuyện gì đó trong một khoảng thời gian, chỉ có một khả năng, đó chính là ký ức về biệt thự này, đối với cháu trai hắn đến nói là một đoạn ký ức kích thích thần kinh hắn sâu nhất, dùng cách nói phổ biến thì kích thích này chính là nguyên nhân khiến tâm lý của cháu trai hắn có vấn đề.

Nói cách khác, nguyên nhân tạo thành tinh thần của cháu trai hắn bị hỗn loạn chính là những chuyện đã xảy ra trong biệt thự kia.

Có kết luận của bác sĩ tâm lý, đương nhiên Trương Vĩnh không dám lại vào biệt thự ở nữa, mà vừa vặn trước đây hắn cũng nghe nói bản lĩnh của Phương Minh từ chỗ Từ Phú Hào, cho nên khi biết cửa hàng Vu Đạo của Phương Minh lại được khai trương một lần nữa, liền gọi Từ Phú Hào dẫn hắn tới.

"Một ngôi biệt thự có thể bức người ta tới điên mất, vấn đề này ngược lại rất thú vị, đi, chúng ta tới biệt thự kia xem trước."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Trương Vĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức từ trong túi công văn lấy ra một phong thơ: "Cậu Phương, đây là phí khổ cực."

Từ Phú Hào biết quy củ, Phương Minh cũng không cự tuyệt, mặc dù nói hiện tại cậu không thiếu mấy vạn đồng như thế, nhưng lấy tiền tài của người khác để trừ tai hoạ cho người, nếu như cậu không thu tiền này, ngược lại là khiến Trương Vĩnh thiếu mình một nhân quả.

Nói đi là đi, Phương Minh trực tiếp lên xe của Trương Vĩnh, mà mặc dù Trương Vĩnh có chút nghi ngờ vì sao Phương Minh lại đi tay không, không giống mấy thầy phong thủy đều phải mang theo một ít đạo cụ, nhưng cũng biết đây không phải chuyện hắn nên hỏi.

Xe dừng lại ở cửa biệt thự, Trương Vĩnh xuống xe đang muốn mở cửa xe cho Phương Minh, nhưng mà tay hắn mới vừa đụng tới cửa xe, liền nghe được giọng nói của Phương Minh truyền ra.

"Đi bệnh viện tâm thần trước, tôi muốn gặp cháu trai ông."

Giọng điệu trong lời nói của Phương Minh có cảm giác không cho người khác cự tuyệt, Trương Vĩnh sửng sốt một chút, không rõ vì sao đã đến cửa biệt thự rồi lại phải đổi chỗ, nhưng Từ Phú Hào ngồi ở một vị trí khác phía sau đưa mắt ra hiệu cho hắn, ra hiệu hắn làm theo, Trương Vĩnh cũng liền không nói gì, lên xe, lại nổ máy đi về phương hướng bệnh viện tâm thần.

Xe chạy về phương hướng bệnh viện tâm thần, dọc theo đường đi Trương Vĩnh có thật nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng nhìn thấy Phương Minh nhắm mắt lại, hơn nữa bạn tốt lão Từ của hắn ở một bên nhìn hắn lắc lắc đầu, cuối cùng chỉ có thể dằn

xuống mấy phần hiếu kỳ trong lòng.

Sở dĩ Từ Phú Hào không để Trương Vĩnh mở miệng hỏi, là vì ngay vừa rồi khi cửa sổ xe hạ xuống, hắn chú ý tới tầm mắt của cậu Phương chỉ liếc nhìn biệt thự một cái, tròng mắt liền co rút lại một chút, lập tức trên mặt dĩ nhiên nổi lên vẻ không tưởng tượng nổi, sau đó mới mở miệng.

Cậu Phương là ai? Trong lòng Từ Phú Hào, cậu Phương chính là cao nhân, một vị cao nhân dĩ nhiên sẽ bộc lộ ra ngoài vẻ mặt như thế, đó chỉ có thể nói một điểm, có thể biệt thự này thật sự có bí mật động trời, lớn đến mức ngay cả cậu Phương đều cảm thấy sự tình có chút lớn rồi.

Cho nên lúc này nhất định không thể quấy nhiễu cậu Phương, cậu Phương nói cái gì cứ làm theo là được.

Sau nửa giờ, xe ở đi tới trước bệnh viện tâm thần, bệnh viện tâm thần Sơn Thanh này nằm ở một khu công nghiệp ở ngoại ô, tường vây cao tới hai thước, bên trên còn có hàng rào điện, hai bên cũng đều là bãi đất trống hoang vu.

Lúc trên đường tới Trương Vĩnh đã gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần, cho nên trực tiếp lái xe vào trong bệnh viện, mà mấy vị nhân viên y tế đã chờ ở nơi đó sẵn từ trước.

"Tổng giám đốc Trương."

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, người này không khoác áo blu trắng như những bác sĩ khác mà lại mặc chính trang, nhiệt tình bắt tay cùng cùng Trương Vĩnh, nói.

"Cậu Phương, vị này chính là viện trưởng Từ của bệnh viện."

Sau khi Trương Vĩnh cùng Từ Duệ bắt chuyện xong liền giới thiệu cho Phương Minh, vì cháu mình đang nằm trong bệnh viện này nên Trương Vĩnh đã tìm hiểu nghe ngóng được một vài tin đồn

về bệnh viện này, người đã đi vào bệnh tâm thần này không mấy người có thể được chăm sóc cẩn thận, cho nên vì để cháu mình đỡ phải chịu khổ, Trương Vĩnh đã quyên một số tiền không nhỏ cho bệnh viện, cho nên đối với bệnh viện, hắn chính là người thân của một núi tiền.

"Chào cậu Phương."

Từ Duệ nhìn thấy Trương Vĩnh lại có thái độ tôn kính như thế với một người trẻ tuổi như Phương Minh, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng trên mặt lại không hiện ra rõ ràng, vẫn nhiệt tình chào hỏi.

"Viện trưởng Từ, có thể sắp xếp cho tôi và cháu tôi gặp mặt một lần hay không?" Trương Vĩnh tiếp thụ lấy ánh mắt của Phương Minh ra hiệu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

"Chuyện này sợ rằng có chút khó khăn."

Trên mặt Từ Duệ lộ ra vẻ do dự, khi thấy mặt của Trương Vĩnh trầm xuống, bật người giải thích nói: "Là như vậy, tinh thần của Trương Hạo vẫn không ổn định, cho nên bệnh viện chúng tôi đã cố ý cho cậu ấy ở một phòng bệnh riêng, nhưng vì sợ cậu ấy làm chuyện gì tự tổn hại bản thân, các thầy thuốc đang chuẩn bị tiêm thuốc an thần cho cậu ấy."

Nếu như đổi lại người bị bệnh tâm thần bình thường khác, Từ Duệ đã sớm khiến bác sĩ trực tiếp dùng biện pháp điện giật hay đánh người bất tỉnh, nhưng Trương Vĩnh cho nhiều tiền như vậy, đối xử với cháu trai hắn đương nhiên không thể thô bạo giống như khi đối đãi bệnh nhân tâm thần bình thường.

"Không sao, ông cứ dẫn chúng tôi tới là được."

Thấy dáng vẻ kiên quyết của Trương Vĩnh, Từ Duệ cũng không kiên trì nữa, dù sao thì bọn họ cũng không còn ngược đãi Trương

Hạo, lập tức ở phía trước dẫn đường, đi về một khu nội trú ở mặt sau.

Bệnh viện tâm thần chia làm tầng trị liệu cùng tầng nằm viện, giữa hai nơi có lưới sắt tách ra, mà phía trước tầng nằm viện có một thao trường rộng rãi thoáng đãng, đây là nói để bệnh nhân đi dạo nghỉ ngơi, khi Từ Duệ dẫn theo đám người Phương Minh đi về phía khu nội trú, bên người còn có mấy bác sĩ nam đi theo.

Chương 755: Gặp lại đồ án kia

Mấy bệnh nhân tâm thần thấy có người nhà tới thăm bệnh, nguyên vốn còn muốn tới gần, mà sau khi thấy mấy bác sĩ nam này ở đây, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi, sôi nổi lui thật xa.

Thấy cử động của những bệnh nhân tâm thần này, đôi mắt của Phương Minh hơi híp lại một chút, nhưng lại không nói gì thêm, hắn có thể tưởng tượng được, ngày bình thường những bệnh nhân tâm thần này đã bị mấy bác sĩ kia đánh không ít lần, cho nên dù tinh thần đã hỗn loạn, nhưng bởi vì trên sinh lý đau đớn, theo bản năng sẽ rời xa mấy vị bác sĩ này.

Đối với loại hiện tượng này Phương Minh cũng không biết nên nói cái gì, đây không phải là chuyện cậu có thể quản được, mỗi một ngành nghề đều có một chuyện khó xử riêng, khi cậu đối mặt với một người điên điên khùng khùng không nghe lời, phải chăng tâm tình cũng sẽ cáu bực nóng nảy?

Ngược lại nếu như không chấn nhiếp những bệnh nhân tâm thần này, sao bệnh viện tâm thần có thể có đủ người quản lý chứ? Một bệnh nhân tâm thần phát cuồng đều phải cần 4 5 bác sĩ cùng tiến lên, bệnh viện này tối thiểu cũng có hơn mười bệnh nhân, chẳng lẽ còn phải phân phối mấy trăm bác sĩ?

Tầng nằm viện!

Ở dưới sự dẫn dắt của Từ Duệ, đoàn người Phương Minh rất nhanh liền đi tới trước một phòng bệnh đơn, phòng bệnh rất đơn giản, bốn phía là tường trắng, bên trong có một cái ghế cùng một cái bàn, ngoài ra cũng chỉ có một giường lớn, mà giờ khắc này trên giường kia có một bệnh nhân đang nằm cuộn tròn, bởi vì đưa lưng

về phía cửa nên không cách nào nhìn rõ mặt người này.

Một vị bác sĩ trong đoàn người mở cửa ra, sau đó mấy vị bác sĩ cẩn thận phòng bị đi vào trước, chẳng qua Trương Hạo nằm ở trên giường lại vẫn không nhúc nhích, hình như không có chút nào nhận ra được có người vào phòng rồi vậy.

"A Hạo."

Trương Vĩnh không nhịn được hô một câu, Trương Hạo trên giường vẫn không có phản ứng.

"Tổng giám đốc Trương, tinh thần của Trương Hạo cực kỳ hỗn loạn, căn bản không nhớ nổi thân phận của mình rồi, hắn còn nói chính hắn là thần, ông xem bức tranh trên tường này."

Từ Duệ hiểu rất rõ tình huống của Trương Hạo, dù sao sau lưng Trương Hạo còn có một kim chủ lớn, mà thuận theo ngón tay Từ Duệ, đám người Trương Vĩnh cũng chú ý tới, ở trên tường bên cái giường kia vẽ đầy đồ án, mà ở vị trí trung tâm nhất của hình vẽ này là một người, nhan sắc đỏ tươi rất bắt mắt người nhìn.

"Tổng giám đốc Trương không nên hiểu lầm, đây là thuốc màu đỏ do chúng tôi chế ra, bởi vì Trương Hạo thường xuyên phát cuồng, nhưng chỉ cần cho hắn vẽ tranh hắn sẽ an tĩnh lại, cho nên chúng tôi liền cung cấp thuốc màu cùng bút vẽ cho cậu ấy, chẳng qua Trương Hạo không thích dùng bút vẽ, mà là trực tiếp dùng ngón tay vẽ bức tranh."

Nghe được lời giải thích của Từ Duệ, sắc mặt Trương Vĩnh mới dễ nhìn một điểm, mà mấy vị bác sĩ đang muốn đi lên đánh thức Trương Hạo, nhưng bị Phương Minh ngăn cản.

Phương Minh cản lại cử động của mấy vị bác sĩ, trực tiếp đi về phía giường bên kia, Từ Duệ đang đứng bên cạnh có chút lo lắng nói: "Hiện tại Trương Hạo có bệnh trạng gián đoạn, cậu Phương

tới gần chỉ sợ sẽ có nguy hiểm."

"Viện trưởng Từ yên tâm, cậu Phương không có việc gì." Từ Phú Hào ở một bên ngược lại không chút lo lắng, đừng đùa, cao nhân như cậu Phương sẽ bị một người bị bệnh tâm thần gây thương tổn sao? Không cần nghĩ cũng biết này là chuyện không thể nào.

Đi tới gần Trương Hạo, khi Phương Minh đi tới trước giường bệnh, vẫn cuộn tròn bất động đột nhiên Trương Hạo có phản ứng, cả người mạnh mẽ xoay người, một gương mặt bệnh tật tái nhợt cứ như vậy nhìn chằm chằm Phương Minh, trong hai con ngươi còn hiện lên mấy tia máu đỏ, nếu như đổi lại một người khác nhất định đã bị dọa giật mình nhảy dựng, nhưng vẻ mặt Phương Minh đều không thay đổi lấy một chút, chỉ có điều mày hơi nhíu lại.

"Bọn nó sắp tới, chết, đều phải chết."

Nhưng mà, biểu tình dữ tợn của Trương Hạo không duy trì được mấy giây sau, đột nhiên hai tay ôm chặt lấy đầu, cả người cuộn rút thành một đoàn, mấy bác sĩ nam đang canh chừng bên cạnh chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, thấy thế hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Bọn nó là ai?"

Phương Minh nhìn Trương Hạo, nhẹ giọng nói: "Trương Hạo, nhìn con mắt tôi, nói cho tôi biết, bọn nó là ai?"

Thanh âm của cậu phảng phất như có một loại ma lực, vậy mà Trương Hạo lại thực sự ngẩng đầu lên, vậy đôi vằn vện tia máu mắt cứ như vậy nhìn chòng chọc vào Phương Minh, mà lúc này Phương Minh cũng đối mắt cùng ánh mắt Trương Hạo, ở trong ánh mắt vằn vện tia máu đó, hắn thấy được một loại ánh mắt quen thuộc.

Loại ánh mắt này trước đây không lâu cậu cũng đã từng nhìn thấy, bà cụ nhà họ Kiều kia, khi chết bất đắc kỳ tử đã mang ánh mắt như vậy trên mặt, đó là một loại tuyệt vọng sợ hãi.

Sau khi đối mặt cùng Phương Minh, ánh mắt Trương Hạo chậm rãi bình tĩnh trở lại, trong miệng cũng bắt đầu nỉ non nói: "Bọn nó, bọn nó là chuyển thế..."

Rầm!

Thế nhưng đúng lúc này, bên ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền đến âm thanh, thanh âm này khiến cho thân thể Trương Hạo run lên, đầu lại một lần nữa rụt trở về, hai tay ôm chặt đầu, như thể rùa cuốn rúc vào góc giường thượng.

Sắc mặt Phương Minh cũng có chút khó coi, vừa hắn vận dụng thuật pháp khiến cho thần hồn của Trương Hạo an tĩnh lại, đôn đốc Trương Hạo buông lỏng đề phòng trong lòng, mắt thấy sắp muốn thành công, nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

"Các người đi ra xem một chút."

Viện trưởng Từ quay qua phân phó cho hai vị bác sĩ, mấy vị bác sĩ nam kia lập tức đi ra ngoài, mà Phương Minh thì lại dự định lập lại chiêu cũ, tiếp tục trầm giọng hô lên: "Trương Hạo, nhìn con mắt tôi..."

Nhưng mà lần này Trương Hạo cũng không lại ngẩng đầu lên, thậm chí trực tiếp xốc chăn mềm, ở bên dưới chăn đó có một bãi chất lỏng màu đỏ tươi, không phải máu của hắn, mà là thuốc màu màu đỏ bác sĩ đã chuẩn bị cho hắn.

Trương Hạo trực tiếp đưa tay đặt lên thuốc màu, sau đó cầm tay dính đầy thuốc màu tiếp tục vẽ lung tung trên tường, Từ Duệ muốn ngăn cản, chẳng qua Phương Minh lại giơ tay lên một cái, ra hiệu đám người Từ Duệ không nên khinh cử vọng động, mà chính

cậu thì lại nhìn chằm chằm bức tranh Trương Hạo vẽ lúc này.

Bức tranh rất tùy ý, thậm chí có thể nói là rất trừu tượng, tay Trương Hạo chính là đang không ngừng vẽ lấy vòng tròn, không hề có logic gì đáng nói, đám người Trương Vĩnh lại không rõ vì sao Phương Minh nhìn nghiêm túc như vậy.

Nguyên một đám vòng tròn, giao nhau tổ hợp, rậm rạp chằng chịt giống như một đoàn bóng, khiến người nhìn rối mắt ngán ngẫm, nhưng mà Phương Minh lại nhìn tới say mê.

Không ai chú ý tới, khi đang vẽ tranh, vẻ mặt Trương Hạo rất bình tĩnh, không một chút luống cuống, thậm chí ánh mắt kia cũng khôi phục lại sự trong sáng, tơ máu cũng tiêu lui xuống.

Chẳng qua, khi Trương Hạo vẽ được một nửa đột nhiên dừng lại, mà tại thời khắc này Phương Minh lại lập tức mở miệng nói: "Trương Hạo, nỗ lực lên, tiếp tục vẽ xuống đi."

Đối với cái hình vẽ Trương Hạo vẽ này, Phương Minh vô cùng để ý, bởi vì đồ án này chính là đồ án trước đây cậu phát hiện ở trong óc bà cụ nhà họ Kiều, chỉ có điều cái đồ án trong đầu bà cụ nhà họ Kiều đã bị hủy diệt, mà bây giờ Trương Hạo lại một lần nữa có thể vẽ lại đồ án kia như cũ.

Tranh này đã hoàn thành phân nửa, trực giác nói cho Phương Minh, nếu như cái hình vẽ này triệt để hiện ra rõ ràng, cậu sẽ phát hiện một cái bí mật lớn bằng trời, có lẽ bí mật dính tới trường sinh cùng chuyển thế vô cùng bí ẩn kia.

Trước đây bên phía nhà họ Kiều, theo bà cụ nhà họ Kiều tử vong đầu mối cũng bị chặt đứt, Phương Minh cũng chỉ có thể tiếc nuối buông tha, nhưng cậu không nghĩ tới, rốt cục lại có thể tiếp xúc tới bí mật này ở ngay trên người Trương Hạo nơi đây, cơ hội tốt như vậy lần này cậu tuyệt đối sẽ không buông tha.

Chương 756: Quan hệ của biệt thự cùng giá y

Nhưng mà, Trương Hạo lại chỉ chậm chạp không tiếp tục vẽ xuống tiếp, thậm chí đột nhiên lấy tay xóa sạch đồ án đã vẽ trên tường từ lúc trước, giống như trên tường vốn đã tồn tại mấy đồ án màu đỏ, mà hình vẽ hiện tại trên tường lại chính là hình dáng của đồ án sau khi bị hủy bỏ trong đầu bà cụ khi trước.

"Ha ha, như vậy... Như vậy bọn nó liền sẽ không tới, liền sẽ không tới."

Trương Hạo lại tiến vào trạng thái điên cuồng, mà lúc này Phương Minh không do dự nữa, trực tiếp điểm một cái ở tại trên gáy Trương Hạo.

Một chỉ này điểm xuống, cả người Trương Hạo ngốc như gà gỗ, ngẩn người ra đó, mà sau khi Phương Minh thu ngón tay lại, quay qua nói với Trương Vĩnh: "Mang cậu ấy lên xe, dẫn theo cậu ấy cùng đến biệt thự."

"Không được."

Trương Vĩnh còn chưa đáp lời, Từ Duệ đã cự tuyệt trước một bước, giải thích nói: "Tổng giám đốc Trương, lúc Trương Hạo được đưa vào đã trải qua ban ngành công an cưỡng chế thi hành, nếu như chưa chữa khỏi tuyệt đối không thể xuất viện."

Đương nhiên bệnh viện tâm thần có quy định rất rõ ràng với bệnh nhân, nếu như sau khi bệnh nhân được thả ra ngoài gây nên chuyện gì, bệnh viện bọn họ sẽ phải gánh trách nhiệm.

"Công an bên kia tôi sẽ giải quyết."

Phương Minh nhàn nhạt trả lời một câu, nguyên vốn Từ Duệ còn muốn nói cậu giải quyết cái quái gì, cậu cho rằng cậu là bộ trưởng bộ công an sao, nhưng sau lại nghĩ đến số tiền Trương Vĩnh đã cho bệnh viện, cuối cùng vẫn nhịn được, dù sao thì khi nào hắn không nhận được công an bên kia báo tin thì khi đó còn sẽ không thả người.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Phương Minh lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, mà thấy Phương Minh đi ra khỏi phòng bệnh, đám người Trương Vĩnh cũng đều chạy theo ra ngoài, chẳng qua giờ khắc này ở phía kia hành lang, mấy vị bác sĩ lại đang giữ chặt lấy một nam thanh niên, quyền đấm cước đá điên cuồng đánh vào trên người nam thanh niên này.

"Sao? Ai cho mày chạy?"

"Xem ra lần trước để mày bị điện giật vậy còn chưa đủ."

Những thầy thuốc kia một trận quyền đấm cước đá, mà người bị bệnh tâm thần kia lại chỉ ôm đầu, thống khổ quát: "Tôi không bệnh, tôi không bệnh, các người thả tôi đi ra ngoài."

"Có bệnh hay không không phải mày định đoạt, dùng điện giật nó ngất đi."

Mấy bác sĩ trói chặt người bị bệnh tâm thần này, Phương Minh liếc nhìn bên kia một cái, đây là một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, trên mặt có một cục máu ứ đọng lớn, lúc này vô lực mặc cho mấy bác sĩ kia khiêng đi.

"Đó là một bệnh nhân tâm thần ngoan cố, không chỉ không phối hợp trị liệu, còn thường xuyên quát tháo thương tổn những bệnh nhân khác, thầy thuốc của chúng tôi cũng đã có mấy người bị hắn cắn bị thương."

Từ Duệ vừa ra khỏi, nhận ra được đám người Phương Minh đưa mắt nhìn hướng bên kia, liền vội vàng giải thích, hắn cũng không muốn để người ngoài thấy mặt không tốt của bệnh viện, tuy rằng bệnh viện này của hắn thực sự tồn tại rất nhiều điểm âm u.

Phương Minh không nói gì thêm, lúc này tâm tư của cậu toàn bộ đều ở trên người Trương Hạo, mà khi cậu cúp điện thoại không bao lâu, điện thoại của Từ Duệ liền vang lên, nhìn dãy số hiện lên trên màn hình điện thoại di động, Từ Duệ có chút kinh ngạc, cầm điện thoại di động đi tới một bên nhận.

thân phận địa vị của người bên kia điện thoại cũng không thấp, từ đầu tới đuôi thái độ của Từ Duệ đều rất cung kính, không ngừng "Vâng", "Tốt", "Nhất định làm theo", đợi tới sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Từ Duệ nhìn về phía Phương Minh mang theo hiếu kỳ cùng kính nể.

Cuộc điện thoại vừa rồi là do một vị quan viên bên hệ thống vệ sinh gọi tới, nội dung trong điện thoại chỉ có một vấn đề là để cậu Phương dẫn Trương Hạo đi, tuy rằng vị kia quan viên cũng không nói cậu Phương có thân phận gì, thế nhưng trong giọng nói cũng tiết lộ một điểm, nhất định phải tôn kính đối với cậu Phương kia.

"Cậu Phương, phía trên đã đồng ý để cậu đưa Trương Hạo đi, cậu muốn dẫn Trương Hạo đi đâu, tôi sắp xếp mấy bác sĩ đi cùng với cậu, mặt khác bệnh viện cũng có xe cứu thương..."

"Không cần, ông chủ Trương, đỡ cháu ông đưa đi thôi."

Phương Minh cự tuyệt ý tốt của Từ Duệ, mà giờ khắc này Trương Vĩnh cũng đã nhận ra, năng lượng của cậu Phương này qua tưởng tượng của mình, một cuộc điện thoại là có thể cho một người bị bệnh tâm thần xuất viện, chuyện này không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

Phải biết rằng người bị bệnh tâm thần ở bên ngoài rất dễ dàng mang đến bất ổn cho xã hội, một khi xảy ra chuyện gì, vậy quan viên đã thả bệnh nhân sẽ phải gánh trách nhiệm, đầu năm nay có quan chức nào không thương tiếc mũ cánh chuồn trên đầu mình, cho nên chỉ có một khả năng, chính là còn có quan viên chức vụ càng cao hơn gọi tới.

Trong lòng Trương Vĩnh tràn đầy may mắn, cậu Phương là thượng khách của nhà quan lại quyền quý, nhân vật như vậy căn bản không phải dựa vào tiền có thể mời được đấy, mình có thể tìm được cậu Phương hỗ trợ, thật là gặp vận may lớn, nghĩ tới đây thái độ của Trương Vĩnh đối với Phương Minh càng thêm tôn kính.

Nhắc tới cũng kỳ quái, từ khi bị đưa lên xe đến biệt thự, dọc theo con đường này Trương Hạo vô cùng an tĩnh, nhưng mà tới được cửa biệt thự, khi xuống xe thấy biệt thự, Trương Hạo lại điên, đẩy Trương Vĩnh ra xoay người muốn chạy đi.

Nhưng mà có Phương Minh ở đây, làm sao Trương Hạo lại có thể chạy thoát, tay phải Phương Minh xách cổ áo của Trương Hạo, giống như xách một con chó nhỏ đi vào biệt thự.

Sau khi vào biệt thự rồi, lúc này Phương Minh mới thả Trương Hạo xuống, điều quỷ dị là lúc trước ở cửa biệt thự Trương Hạo còn muốn chạy đi, sau khi đi vào dĩ nhiên ngoan ngoãn ngồi ở trên sàng.

"Bà xã, đi pha trà cho cậu Phương."

Trương Vĩnh ra hiệu cho vợ mình đi pha trà, chẳng qua Phương Minh trực tiếp xua tay cự tuyệt.

"Ông chủ Trương, tôi xin nói thẳng một câu, biệt thự này của ông tồn tại bí mật lớn."

Sau khi nói xong lời này, ánh mắt của Phương Minh vẫn nhìn

phòng khách biệt thự, toàn bộ sảnh lớn là cái loại phong thủy phục cổ, bàn ăn làm từ gỗ lim, gần như tất cả vật dụng trong nhà đều được làm từ gỗ lim, có vẻ vừa to lớn vừa huy hoàng.

Sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, vẻ mặt của Trương Vĩnh không có gì ngoài ý muốn, bởi vì hắn đã đoán được, lại thêm lúc trước Phương Minh đi tới biệt thự lại không tiến vào mà trực tiếp đi tìm cháu mình, này cũng đã để hắn đoán được đôi chút.

"Cậu Phương, rốt cuộc biệt thự này của tôi có vấn đề gì? Tôi đã mời thám tử tư điều tra, cũng mời thầy phong thủy tới thăm, đều nói không có vấn đề, đương nhiên không phải tôi hoài nghi lời của cậu Phương, cậu Phương là cao nhân có bản lãnh thật sự, những điểm mà mấy thầy phong thủy khác không nhìn ra được, đương nhiên cậu Phương có thể nhìn ra."

"Không cần khen tặng tôi, phương diện phong thủy của biệt thự này không có vấn đề gì, nếu như muốn nói có vấn đề, đó chính là xuất hiện ở trên người cháu trai này của ông, ông viết ngày sinh tháng đẻ của cháu trai ông cho tôi."

"Được."

Trương Vĩnh lấy giấy bút, viết xuống ngày sinh tháng đẻ của cháu mình, mà khi Phương Minh thấy ngày sinh tháng đẻ này, tròng mắt co rút lại một chút, quả nhiên, giống hệt với suy nghĩ của cậu.

Phương Minh tiếp nhận giấy bút, tại trên giấy này đồng thời viết xuống ngày sinh tháng đẻ của hai người khác, Trương Vĩnh cùng Từ Phú Hào cũng tò mò đến nhìn thoáng qua, kết quả phát hiện thời gian sinh của ba ngày sinh tháng đẻ này giống nhau như đúc.

"Cậu Phương, hai cái ngày sinh tháng đẻ này là của ai vậy?" Từ

Phú Hào không nhịn được hiếu kỳ hỏi một câu.

"Hai người không có bất kỳ quan hệ gì với Trương Hạo."

Hai cái ngày sinh tháng đẻ này không phải là của người khác, chính là bà cụ nhà họ Kiều cùng Diệp Mai đấy, trước đây sau khi chuyện nhà họ Kiều được giải quyết, Phương Minh hỏi thăm ngày sinh tháng đẻ của Diệp Mai cùng bà cụ nhà họ Kiều, ngoài ý muốn phát hiện giờ sinh của hai người này rất giống nhau, mà bây giờ Trương Hạo cũng ra đời ở cái giờ này.

"Cũng một thời điểm giống nhau, cũng một đồ án giống nhau, một cái là giá y, một lại là biệt thự, rốt cuộc hai người này có quan hệ gì?"

Trong lòng Phương Minh tự nói, bắt đầu suy tư điểm giống nhau của ba người này, trước đây khi cậu nhìn đến biệt thự này, vừa liếc mắt liền đã nhận ra có điểm gì đó không đúng, không phải điểm khác lạ trên phương diện phong thủy, mà là cả biệt thự cho cậu một loại cảm giác rất đặc thù, cảm giác này chỉ có trước đây cậu thấy giá y mới từng xuất hiện.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, khi vừa liếc mắt nhìn đến biệt thự này, cậu liền nghĩ đến bà nội Kiều đã bị hại, cho nên lập tức liền đến bệnh viện tâm thần, ít nhất phải bảo đảm Trương Hạo không gặp phải nguy hiểm.

"Trong ghi chép của bà nội Kiều nhắc tới bọn nó, mà lúc trước khi Trương Hạo điên cuồng cũng nhắc tới bọn nó, bọn nó là ai, cùng chuyển thế trường sinh lại có quan hệ gì?"

Mấy nghi ngờ này đều quanh quẩn ở trong đầu Phương Minh, chẳng qua lập tức dường như cậu đã nghĩ tới điều gì, đột nhiên quay qua hỏi Trương Vĩnh: "Có ảnh chụp toàn bộ của biệt thự này không?"

"Có."

Trương Vĩnh đi về phía tầng hai của biệt thự, không bao lâu sau trên tay cầm lấy một cái túi đi xuống, trong túi có rất nhiều ảnh chụp, là ảnh chụp biệt thự này, trong đó liền có mấy tấm ảnh chụp toàn cảnh biệt thự từ máy bay không người lái.

Phương Minh cầm mấy bức ảnh này trong tay, sau đó rải đều lên bàn, đồng thời lấy điện thoại di động của mình ra, tìm được ảnh bộ giá y mình đã chụp lúc trước kia, sau đó lại phóng to bức hình...

Khi trong điện thoại di động chỉ có thể nhìn thấy một góc của bộ giá y, khóe miệng Phương Minh cong lên, bởi vì cuối cùng thì cậu cũng đã phá giải được liên hệ giữa biệt thự cùng giá y rồi.

"Cậu Phương, đây là cái gì?"

Trương Vĩnh cùng Từ Phú Hào hiếu kỳ tại sao cậu Phương lại đột nhiên nhìn một bức ảnh giá y, cái đó và biệt thự có quan hệ gì sao? Song khi Phương Minh nói câu nói tiếp theo ra khỏi miệng, Trương Vĩnh cùng Từ Phú Hào đều bị dao động kinh trụ.

"Chẳng lẽ hai người không cảm thấy được, sau khi phóng lớn giá y, chính là biệt thự trước mắt này sao?"

Không sai, đây là phát hiện của Phương Minh, lúc trước cậu còn cảm thấy kỳ quái, nhưng bây giờ sau khi phóng to bộ giá y này lên, ở trong đầu của cậu lại tự động xếp chồng bộ giá y đã được phóng to vô số lần cùng biệt thự này lên nhau, độ trùng khớp của hai chúng nó dĩ nhiên đạt tới hơn 90%.

Hoa văn long phượng trên bộ giá y đối ứng với vườn hoa đã được cắt tỉa cẩn thận của biệt thự này, đương nhiên điều này cần khả năng tưởng tượng cực kỳ mạnh mẽ mới có thể nhìn ra, mà Phương Minh chính là trùng hợp có bản lĩnh như vậy.

Trương Vĩnh đang đứng bên cạnh đám người tuy rằng không nhìn ra, nhưng là bọn hắn tin tưởng lời nói của Phương Minh, nghe được biệt thự dĩ nhiên lại giống một cái giá y, trong lòng Trương Vĩnh liền cảm giác được có chút lạnh lẽo, không thể nói thành lời vì sao.

"Bởi vì bộ giá y này có liên quan với biệt thự, mà liên hệ giữa Trương Hạo cùng bà nội Kiều còn có Diệp Mai cũng đã tìm được, nói cách khác nếu như người bình thường vào biệt thự này ở sẽ không có vấn đề, trừ phi là loại người có ngày sinh tháng đẻ như Trương Hạo, chẳng qua tình huống của Trương Hạo cùng hai người khác lại có khác nhau."

Đã giải quyết được một vấn đề, nhưng mà lại một vấn đề khác xuất hiện, Trương Hạo là thần kinh nhận lấy kích thích, gần như biến thành một người điên, chẳng lẽ nói Trương Hạo sẽ chuyển thế thành một người điên?

Này khó tránh khỏi có chút xa...

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Trương Hạo, trong lòng của cậu có một suy nghĩ to gan lớn mật.

Chương 757: Lấy hồn nhập hồn

Tầng hai biệt thự, gian phòng Trương Hạo đang ở.

Trương Hạo nằm chổng vó ở trên giường, mà ở bốn phía giường thì lại đốt lên đủ bốn mươi chín ngọn đèn dầu, mỗi một ngọn đèn dầu đều có ngọn lửa màu xanh chập chờn.

Bên trong cả gian phòng, ngoại trừ Trương Hạo ra chỉ có một mình Phương Minh, mà giờ khắc này hai mắt Trương Hạo khép hờ, hô hấp đều đều, phảng phất như đã tiến vào trong mộng, tương phản, vẻ mặt của Phương Minh lại vô cùng ngưng trọng, bởi vì việc kế tiếp cậu cần phải làm, cho dù là bản thân cậu cũng không thể nắm chắc trăm phần trăm.

Lấy hồn nhập hồn!

Đây là một loại bí thuật có thể nói là nửa cấm kỵ, đem hồn phách của mình tiến vào trong hồn phách của người khác, khi đó hồn phách của cậu có thể thấy hết thảy ký ức mà hồn phách người kia đã trải qua, mà bởi vì nguyên nhân gì dẫn tới Trương Hạo bị kích thích, dẫn tới quên hết kí ức trong một tháng nay, mà cho dù cậu có kích thích thế nào Trương Hạo vẫn không nói ra, cho nên Phương Minh chỉ có thể lấy thân thử hiểm.

Nhưng mà hồn phách của mỗi người đều hoàn chỉnh, lấy hồn phách của mình nhập vào hồn phách của một người khác, nguy hiểm sẽ gặp được trong chuyện này cũng không nhỏ , có thể sẽ lọt vào hồn phách đối phương bài xích tạo thành phản phệ, cũng rất có khả năng sẽ làm tổn thương đến hồn phách của đối phương, cũng có khả năng rất lớn là hồn phách của hai người đều bị thương.

Nếu như không phải cậu quá hiếu kỳ với chuyển thế, từ tinh thần ham học hỏi muốn nghiên cứu đồ án kia, Phương Minh tuyệt đối sẽ không vận dụng loại thuật pháp này đấy, nhưng trực giác lại nói cho cậu biết, về cái bí mật chuyển thế này với cậu mà nói rất quan trọng, nhất định phải hiểu.

Phương Minh còn đi quanh quẩn trong phỏng một vòng, đồng thời cắm xuống sáu mặt cờ xí ở góc phòng, tác dụng của sáu lá cờ này là vì phòng ngừa trong thời gian cậu thi triển thuật pháp có người ngoài xông vào đến, có thể kéo dài thêm một ít thời gian cho cậu, hơn nữa người thường cũng không có khả năng đánh bại trận pháp.

Mọi thứ đều chuẩn bị ổn thỏa, Phương Minh đặt hai người giấy lên giường, phía trên hai người giấy này phân biệt viết ngày sinh tháng đẻ của cậu và Trương Hạo, ngoài ra còn có tinh huyết của cậu và Trương Hạo.

Lấy hồn nhập hồn, đương nhiên không phải Phương Minh đem hồn phách của mình xâm nhập vào trong thân thể Trương Hạo, Trương Hạo chỉ là một người bình thường, căn bản thân thể không chịu nổi hai hồn phách, muốn thật làm như vậy, đợi khi hồn phách của cậu rời đi, hồn phách của Trương Hạo cũng sẽ mất đi độ phù hợp với thân thể cậu ta, lúc nào cũng có thể có nguy hiểm lạc hồn.

Khụ khụ, dùng một câu nói tương đối phổ biến: Đã bị “thiết bổng” banh ra, “kim châm bổng” liền không thích hợp.

"Lấy giấy làm mối, lấy huyết làm dẫn, ba hồn xuất khiếu, bảy vía ly thể, Trương Hạo, hồn đến!"

Hai tay Phương Minh bấm niệm pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ, mà theo tiếng quát to cuối cùng của cậu, người giấy bày ở nơi ngực Trương Hạo hơi rung động, bắt đầu chuyển động, đây là dấu hiệu hồn phách đã lên trên thân người giấy.

Lấy cảnh giới của Phương Minh hiện tại, khiến hồn phách của Trương Hạo tiến vào thân thể người giấy cũng không phải một chuyện quá khó khăn, mặc dù nói giấy vàng bình thường không chịu nổi hồn phách của một người, chẳng qua Phương Minh đã vẽ một Định Hồn Phù lên giấy vàng này, có thể ổn định hồn phách của Trương Hạo.

Khiến hồn phách của Trương Hạo tiến vào trên thân thể người giấy, đây chỉ là bước đầu tiên, mà bước thứ hai thì là hồn phách của chính cậu, hai chân Phương Minh xếp bằng ở trước giường, tay phải giơ lên thực hiện thủ chỉ niêm hoa, xòe bàn tay trái đặt ở vị trí phía trên tay phải ba tấc, sau đó chậm rãi di động xuống dưới.

Khi bàn tay trái cách đầu ngón tay phải một khoảng cách nhỏ, tay trái Phương Minh siết lại, nắm chặt lấy đầu ngón tay phải, mà cũng chỉ trong nháy mắt, thân thể của Phương Minh rung rung vài cái, hồn phách trực tiếp tiến vào trong người giấy trước mắt.

Khác với người giấy của Trương Hạo, người giấy của Phương Minh không rung động, chỉ xoay tròn ba vòng liền triệt để ổn định, hơn nữa nếu như nhìn kỹ, còn sẽ phát hiện người giấy của Phương Minh thậm chí còn có biểu tình, toàn bộ tư thái không khác gì một người bình thường, ngược lại người giấy của Trương Hạo liền có vẻ chậm chạp đần độn, phảng phất như một người máy.

Người giấy dưới sự dẫn dắt của Phương Minh, đi theo phía sau Trương Hạo, hai người bắt đầu đi vòng quanh bốn mươi chín ngọn đèn dầu kia, mỗi khi đi qua một ngọn đèn dầu liền chuyển một vòng tròn, mà mỗi khi đi qua bảy ngọn đèn dầu vừa lúc là một vòng tròn lớn.

Mỗi một ngọn đèn dầu đại biểu cho một phách, mà bảy ngọn đèn nhỏ liền đại biểu cho bảy phách, Phương Minh mang theo hồn phách của Trương Hạo xoay quanh, chính là muốn khiến bảy vía

của cậu cùng bảy vía của Trương Hạo có thể hòa hợp, chỉ có như vậy đến lúc đó hồn xuyên hồn phách của Trương Hạo mới sẽ không bài xích cậu.

Bốn mươi chín ngọn đèn dầu, người giấy của Phương Minh dẫn theo người giấy của Trương Hạo đi đến ngọn đèn dầu cuối cùng, đột nhiên người giấy của Phương Minh xoay người một cái, trực tiếp ôm lấy người giấy của Trương Hạo, sau đó hai người giấy từ dưới đất bay lên, như hai con bươm bướm bay múa trên không, hình ảnh rất đẹp.

Nhưng mà khi hai người giấy này bay tới giữa không trung, bốn mươi chín ngọn đèn dầu kia cũng bắt đầu chuyển động, ngọn lửa cũng tăng vọt lên, những ngọn lửa này cuối cùng dĩ nhiên hội tụ thành cùng nhau, tạo thành một đóa hoa lửa, mà hai người giấy kia lại bay vào trong cánh hoa hỏa diễm đó, cuối cùng cánh hoa hợp lại, như thể nụ hoa bao trọn hai người giấy này vào bên trong.

Lấy hồn nhập hồn, là bán thuật cấm kỵ, là thiên đạo không cho phép, cho nên Phương Minh dùng ngọn lửa này đến tạm thời che đậy thiên cơ, nói cách khác cậu có thời gian một ngọn đèn dầu, khi dầu thắp đốt sạch, nếu như hồn phách của cậu còn chưa ra, liền sẽ phải gánh chịu thiên đạo phản phệ.

Oanh!

Nhất đạo sấm sét nổ vang ở bên tai hồn phách của Phương Minh, lại sau đó Phương Minh liền cảm thụ được hình ảnh trước mắt mình biến đổi, ở trước mắt cậu có một đám tiểu cầu nhỏ.

Phương Minh đưa tay chạm đến một tiểu cầu trong số đó, hình ảnh trước mắt lại một lần nữa thay đổi, xuất hiện trước mặt cậu chính là một sơn thôn nhỏ, mà giờ khắc này một người lớn tuổi đang ngồi ở trước cửa phòng, trên mặt buồn bực cầm điếu thuốc ngồi nơi đó hút.

"Ông xã, Hạo Hạo muốn đi học, suốt mấy dặm đường núi, nhà Vương Đại Pháo ở sát vách không phải có con lừa ấy ư, mượn xe lừa nhà ông ấy đưa Hạo Hạo đi học."

"Vương Đại Pháo người này keo kiệt tới cỡ nào không phải em không biết, làm sao hắn bỏ được mà cho mình mượn con lừa bảo bối của hắn, không được thì đi bộ đi thôi, mấy đứa bé trong núi nếu muốn đọc sách trở nên nổi bật, vậy thì phải chịu được nỗi khổ người khác không thể chịu được." Người lớn tuổi kia mạnh mẽ rít một hơi thuốc từ cái tẩu, phả khói rồi nói ra.

Thấy hình tượng này, Phương Minh liền biết rõ đây là hình ảnh trong trí nhớ của Trương Hạo, là tình cảnh khi Trương Hạo khi còn bé, trước khi tới trường.

Không do dự, Phương Minh lập tức là đưa tay cấp rụt trở về, cậu chỉ có nhất ngọn đèn dầu thời gian, không thể đem thời gian lãng phí ở ở đây.

Đoàn sáng thứ hai.

"Hạo Hạo, ngày mai cháu sẽ lên trung học cơ sở, đây là xe đạp chú cháu mua cho cháu, sau này cháu hãy đạp xe này đi học, cố gắng đi học cho giỏi, tương lai có tiền đồ phải hiếu kính ông bà nội, biết không?"

Bên trong đoàn sáng thứ hai, xuất hiện bóng dáng Trương Vĩnh, ở bên cạnh Trương Vĩnh còn có một cái xe đạp, đây là ký ức trước khi Trương Hạo lên trung học cơ sở.

Phương Minh lại rời khỏi, ký ức của Trương Hạo có quá nhiều điểm cấu thành, trên thực tế ký ức của mỗi người đều là như thế này, không hề giống một số cảnh như trên TV đã diễn, từ đầu tới đuôi như một cuộn phim, mà là lấy một số ký ức khắc sâu làm điểm, từ đó ngưng tụ thành một đoàn, thời gian bên trong cái đoàn này chính là một đoạn ký ức nào đó.

Nếu như chúng ta cẩn thận tỉ mỉ hồi tưởng lại sẽ thấy đúng là có một chuyện như vậy xảy ra, chúng ta có thể nhớ tới một chuyện từ rất lâu trước, nhưng cũng có thể không nhớ được chuyện gì đã xảy ra ngay mới mười ngày trước, đây cũng là vì tiết điểm ký ức tồn tại.

Hai lần, ba lần...

Trương Hạo chỉ có ký ức hơn hai mươi năm, mà ở trong lòng cậu ta chuyện trọng yếu cũng không phải đặc biệt nhiều, cho nên Phương Minh rất nhanh thì đã nhìn hết toàn bộ, nhưng mà cũng chính là sau khi xem xong, sắc mặt Phương Minh có chút ngưng trọng.

Tổng cộng mười bốn quang đoàn, không có bất kỳ quang đoàn nào có chứa ký ức gần đây của cậu ta, nói cách khác về ký ức trong biệt thự cũng không tồn tại bên trong mấy đoàn sáng này.

Phương Minh nhíu mày, chẳng lẽ nói ký ức của Trương Hạo bị tiêu trừ?

"Không đúng, nếu như ký ức bị tiêu trừ, Trương Hạo sẽ không thể lọt vào trạng thái tinh thần hỗn loạn do bị kích thích như lúc này, nói cách khác ở trong trí nhớ của Trương Hạo còn có một nơi mà cậu không phát hiện."

Ánh mắt của Phương Minh bắt đầu tìm tòi, mà một phen tìm tòi này quả nhiên khiến cậu phát hiện một điểm khác lạ, phía sau mấy quang đoàn này có một địa phương hỗn loạn, nơi đó có thanh âm sấm sét vang dội, còn có lôi quang lóe lên.

Loại hiện tượng này cũng không phải nói trong ký ức của Trương Hạo liền thật sự có thiểm điện cùng tiếng sấm, chỉ là một loại trạng thái hỗn loạn, đây là hiển hiện cụ thể của hỗn loạn, thấy một màn như vậy, trên mặt Phương Minh ngược lại có vẻ vui mừng, những chuyện Trương Hạo đã trải qua trong quá khứ đều

rất bình thản, mà có thể làm cho cậu ta xuất hiện hỗn loạn, cũng chỉ có một tháng tại biệt thự này.

Nghĩ tới đây, Phương Minh trực tiếp đi về nơi có sấm sét vang dội đó, đối với tiếng sấm sét đùng đùng, Phương Minh mắt điếc tai ngơ, cuối cùng tại chỗ sâu nhất trong tia chớp kia, xuất hiện một đoàn sáng màu đen.

Thấy đoàn sáng màu đen này, dáng tươi cười của Phương Minh càng sâu, không chút do dự liền đặt tay lên.

Hô! Vù vù!

Khi đầu ngón tay Phương Minh đụng chạm lấy đoàn sáng màu đen kia, một cỗ khí tức âm lãnh liền kéo tới, cái loại cảm giác âm lãnh này khiến trong nháy mắt Phương Minh nghĩ tới những gì bản thân đã trải qua lúc trước ở Âm Phủ, sự âm lãnh giống nhau như đúc, thậm chí so với cậu vẻ âm lãnh khi cậu tới cõi âm kia còn sâu hơn một bậc.

Hình ảnh trước mắt thay đổi, hơn nữa hình ảnh mà cậu thấy trước mắt lại không giống với hình ảnh trong trí tưởng tượng của cậu, không phải nội dung liên quan tới điểm đặc biệt của biệt thự, cũng không phải tình cảnh Trương Hạo trong một tháng thực tập này, xuất hiện một cổ đạo loang lỗ.

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên ở bên tai Phương Minh, ánh mắt của cậu ngưng đọng nhìn về phía trước, nơi đó có một bóng người xuất hiện, một hai ba cái... Càng ngày càng nhiều, mà nơi thanh âm phát ra Phương Minh cũng phát hiện, cũng không phải thật sự là tiếng vó ngựa, mà là thanh âm của quải trượng.

Những bóng người này toàn thân bao phủ ở trong hắc bào, căn bản không thấy rõ khuôn mặt, nhưng điểm giống nhau duy nhất chính là bọn họ đều có được một cái quải trượng, mỗi một lần quải trượng đập lên trên cổ đạo này, truyền ra tiếng lộc cộc.

Những người kia đi về phía bên này, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ mặt, Phương Minh biết không phải là cậu không nhìn thấy mặt, mà là trong trí nhớ của Trương Hạo không thể nào thấy rõ mặt những người này.

Đội ngũ dài dằng dặc cùng đi về một phương hướng, mà Trương Hạo cũng đi theo trong số những người này, nhìn mấy người mặt hắc bào bên cạnh, đột nhiên Phương Minh nghĩ tới một khả năng, thời khắc này có phải Trương Hạo cũng giống như mấy người mặc hắc bào này?

Phương Minh không nhìn thấy cách ăn mặc của Trương Hạo, bởi vì bây giờ thị giác của cậu và Trương Hạo là một, nếu như Trương Hạo không nhìn thấy, vậy cậu cũng không nhìn thấy.

Chương 758: Đèn đồng xuất hiện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đội ngũ rất dài, vừa rồi khi Trương Hạo liếc một cái nhưng không thể nhìn thấy điểm đầu cùng, mọi người di chuyển như một tộc đàn đang di chuyển, điều quỷ dị là không ai phát ra tiếng vang, tất cả mọi người đang vùi đầu đi bộ, thật giống như những người khác xung quanh căn bản không tồn tại vậy.

Chẳng qua rất nhanh phía trước đội ngũ liền ngừng lại, mà theo đội ngũ dừng lại Trương Hạo cũng ngừng lại, lại sau đó Phương Minh liền nhận ra được giọng khác thường truyền tới, cái loại âm thanh này giống như bánh răng đang nghiền ép một thứ đồ gì đó.

Không bao lâu sau Phương Minh lập tức phát hiện thanh âm này là chuyện gì xảy ra, bởi vì theo người mặc hắc bào phía trước biến mất, ở trước mặt Trương Hạo xuất hiện một cối xay bánh răng vô cùng lớn, lúc trước những mấy người áo bào đen kia đã leo lên cối xay này, sau đó bị cối xay này nghiền thành thịt nát, máu thuận theo bánh răng chảy xuống, lại quỷ dị không rơi xuống đất mặt.

Cái cối xay này rất lớn, phía trên khắc đầy ký hiệu rậm rạp chằng chịt, những phù văn này Trương Hạo không thể nhìn hiểu, nhưng mà khi Phương Minh thấy những phù văn này, lại cảm giác

được tê cả da đầu, những phù văn này từng cái đều cho cậu một loại lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ, nếu như không phải bởi vì đây là đang ở trong trí nhớ của Trương Hạo, đổi lại là chính cậu mà nói, chỉ sợ sớm đã bị những phù văn này chấn nhiếp rồi, sau đó ngoan ngoãn đi về phía cối xay kia.

Nguyên nhân những người áo bào đen đi lên cối xay kia, Phương Minh tin tưởng cũng là vì những phù văn này, bằng không mà nói ở bên cạnh cối xay này có con đường rộng như vậy, thế nhưng mấy người đàn ông mặc áo bào đen này lại không đi lên con đường kia, nguyên một đám tìm chết đi lên cối xay.

Sau khi người mặc hắc bào ở phía trước đi lên cối xay, cũng đến phiên Trương Hạo, cũng giống vậy Trương Hạo cũng bước lên cối xay, mà ngay trước khi Trương Hạo bước trên cối xay này, ở phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Đây là một người mặc trường bào màu vàng óng, bước chân rất nhanh, hơn nữa khác với đám người Trương Hạo, bóng người này cũng không leo lên cối xay, mà là đi về con đường lớn ở bên cạnh cái cối xay này, ở trên tay hắn thì lại nắm lấy một chiếc Thanh Đồng cổ đăng.

Người mặc áo bào màu vàng này đặt Thanh Đồng cổ đăng lên trên đỉnh đầu, giống như tôn thờ, từng bước từng bước đi về phía trước, điều này làm cho Phương Minh có lý do vững tin, sở dĩ người mặc áo bào màu vàng này có thể không bị những phù văn kia ảnh hưởng, là vì trên tay có ngọn Thanh Đồng cổ đăng.

Nhưng mà, thoạt nhìn chỉ là một chiếc đèn cổ cũ nát không chịu nổi, thậm chí còn có gỉ đồng lại có uy lực lớn như vậy sao?

Không đợi Phương Minh suy tư ra kết quả, bóng người mặc áo bào màu vàng kia đã biến mất ở đại lộ phía trước, mà Trương Hạo cũng rốt cục cũng đi vị trí trung tâm nhất của cối xay, sẽ giống hệt với những người mặc áo bào đen lúc trước, rơi xuống bên trong

cối xay này, sau đó bị nghiền ép thành thịt nát.

Chẳng qua cũng đúng lúc này, đột nhiên Trương Hạo làm ra một cái cử động, cậu ta cởi hắc bào đang mặc trên người ra, trong nháy mắt hắc bào bị cối xay nghiền ép hóa thành bột mịn, chẳng qua bản thân Trương Hạo lại mượn cơ hội này, nhảy tới đỉnh cao nhất của cối xay.

Ở đỉnh cao nhất của cối xay, có một viên tròn tương đối giống với dạ minh châu, tản ra ánh sáng sáng chói, phảng phất là nó tản mát ra năng lượng thúc giục cối xay luân chuyển.

Tay Trương Hạo sắp chạm đến hạt châu này, nhưng mà còn không đợi đầu ngón tay của cậu ta đụng chạm lấy hạt châu này, một cỗ năng lượng kinh khủng từ trên hạt châu bắn ra, cả người Trương Hạo trực tiếp bị văng ra ngoài.

Điều quỷ dị là, vị trí Trương Hạo rơi xuống đất vừa vặn là trên đường lớn ở bên cạnh cối xay, nói cách khác lần này vừa khớp khiến cho Trương Hạo tránh thoát kiếp nạn cối xay.

Giữa lúc Phương Minh cảm thấy buông lỏng một hơi vì Trương Hạo, Trương Hạo lại làm ra một hành động kinh người, cậu ta không tiếp tục đi về phía trước như người mặc áo bào vàng kia, mà là lại một lần nữa đi về phía cối xay, đồng thời lại một lần nữa nhảy lên đỉnh cối xay.

"Không đúng, mục đích của Trương Hạo cũng không phải muốn đi qua cối xay, từ đầu đến cuối mục tiêu của cậu chính là hạt châu này."

Thấy cử động này của Trương Hạo, trong nháy mắt Phương Minh liền đã hiểu rõ ý đồ của Trương Hạo, Trương Hạo muốn có được hạt châu này, đây mới là mục đích cậu ta tới nơi này, mà cối xay này với cậu ta mà nói không sinh ra được uy hiếp.

Lần một lần hai...

Tầm mười lần về sau, Trương Hạo vẫn không hề từ bỏ, chẳng qua ngay khi Trương Hạo chuẩn bị tiếp tục, bước chân của cậu ta đột nhiên dừng lại, dường như đang vểnh tai lắng nghe cái gì, sau đó cả người trực tiếp rời khỏi cối xay, nhanh chóng chạy tới phía trước, dường như phía sau có hồng hoang mãnh thú gì đó sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Bởi vì là thị giác của Trương Hạo, cho nên Trương Hạo không quay đầu Phương Minh cũng sẽ không phát hiện được rốt cuộc đã có chuyện gì đã xảy ra ở phía sau, chỉ có thể mặc kệ Trương Hạo chạy trối chết như thế.

Một đường chạy trốn, Phương Minh phát hiện bốn phía bắt đầu trở nên tối tăm mờ mịt, tầm mắt cũng không thể quan sát trong phạm vi một mét, chẳng qua dường như Trương Hạo không hề cảm thấy kinh hoảng, sau khi cởi hắc bào ra, động tác của cậu ta không hề máy móc cùng chậm chạp như vậy, mà là trở nên cực kỳ linh hoạt.

Cùng lúc đó, tại bên trong vùng đất âm u mờ mịt này, mơ hồ có tiếng nhạc truyền ra.

Loại thanh âm này phiêu hốt bất định, không cách nào làm cho người nghe rõ cụ thể, nhưng mà sau khi thanh âm này truyền vào trong tai, cả người Phương Minh liền chấn động, thanh âm này dĩ nhiên khiến cậu nhiệt huyết sôi trào, cũng may hiện tại cậu đang ở trạng thái linh hồn, bằng không đoán chừng Vu Sư Chi Châu trong cơ thể lại sẽ tự động vận chuyển.

Dường như Trương Hạo không nghe được tiếng nhạc này, tiếp tục cất bước đi về phía trước, cũng không biết đi bao lâu, sau khi mảnh không gian âm u mù mịt kia biến mất, Phương Minh cũng bị cổ lộ trước mắt làm chấn kinh.

Đây là một cái huyền không cổ lộ, hai bên đều là vực sâu vạn trượng, mà cổ lộ này cũng chỉ rộng hơn một thước, nếu như vừa rồi Trương Hạo có hơi chút đi lệch, dù chỉ là hơi có chút, sợ rằng hiện tại cũng đã rơi xuống dưới vực sâu này.

Phương Minh không chút nghi ngờ sự đáng sợ của vực sâu này, kết cục khi rơi xuống cũng có thể nghĩ, mà giữa lúc Phương Minh tò mò đánh giá vực sâu thời, Trương Hạo đã đi tới cuối con đường cổ này.

Cuối con đường cổ chín vòng sáng, mà lúc này người mặc áo bào vàng kia cũng đứng trước một vòng sáng, đưa tay nâng ngọn Thanh Đồng cổ đăng yên lặng đứng đó, đối với Trương Hạo đến phía sau là mắt điếc tai ngơ, ngay cả đầu cũng không quay lại lấy một chút.

Giữa cổ lộ cùng mấy vòng sáng này có một bậc thang nối liền, tổng cộng mười sáu bậc thang màu đỏ, ngoại trừ người màu áo bào vàng kia, còn có mấy cái bóng cũng trong mấy bậc thang đó.

Có khi là hình người, mà có lại là dáng dấp phi cầm, còn có hình thể to lớn hơn mãnh thú, nhưng cho dù là ai, ở dưới bậc thang này tất cả đều đứng lặng yên, không nói một lời.

Trương Hạo, đồng dạng cũng đứng trước một trong số chín vòng sáng, mà cậu ta đối với mấy người khác cũng làm như không thấy, ánh mắt nhìn chằm chằm bậc thang phía trước.

Những người này cùng Trương Hạo dường như đều đang đợi cái gì...

"Tam giới có luân hồi, thiên đạo có nhân quả, không nhảy tam giới, khó thoát ngũ hành!"

Một đạo thanh âm tang thương cứ như vậy đột ngột vang lên, mà theo thanh âm này vang lên, Phương Minh nhận ra được thân

thể Trương Hạo đang khẽ run, đây không phải sợ hãi mà là kích động.

Mà đang khi thanh âm này truyền ra, ánh mắt Trương Hạo lần đầu tiên nhìn về phía một phương hướng khác, mà Phương Minh thuận theo ánh mắt Trương Hạo cũng nhìn thấy tình huống chỗ vòng sáng đầu tiên phía bên trái.

Một người đất sét vàng quỷ dị xuất hiện ở nơi ấy, sau đó từng bước từng bước đạp lên bậc thang, nhưng mà theo mỗi bước chân của hắn đạp lên bậc thang, bùn đất trên người liền sẽ rớt xuống một số, khi bước lên được tới bậc thang thứ người, bùn đất toàn thân đã rơi sạch.

Ngay khoảnh khắc khi bùn đất rơi sạch, một thanh trường đao đột nhiên xuất hiện, từ giữa vực sâu vạn trượng bổ tới, trực tiếp đánh người này thành bùn nát, máu rơi vào trên bậc thang, trong nháy mắt liền bị bậc thang hấp thu, chỉ còn lại có một ấn ký màu đỏ nhàn nhạt.

Cái ấn ký màu đỏ này khiến trong lòng Phương Minh rùng mình, trong nháy mắt cậu hiểu, mười sáu cái bậc thang này vốn cũng không phải màu đỏ, mà là bị máu nhuộm thành loại màu sắc này đấy, mà máu của một người chỉ có thể lưu lại một điểm đỏ nhỏ như vậy trên bậc thang, vậy muốn nhuộm mười sáu bậc thang này thành màu đỏ như thế, cũng liền có thể tưởng tượng được phải có bao nhiêu người chết ở trên những nấc thang này.

Đây là một con số kinh khủng.

Chương 759: Bì nhân, Vu tổ

Máu nhuộm bậc thang!

Phương Minh có thể tưởng tượng được ở trong một quãng thời gian dài đằng đẵng, đã từng có vô số người đi đến nơi này, sau đó máu nhuộm bậc thang.

Vòng sáng phía sau là cái gì?

Phương Minh không được biết, nhưng cậu xác định vầng sáng phía sau kia tất nhiên là nơi tất cả mọi người muốn đến, khi người bùn vàng kia xuất hiện đã có nói một câu, câu nói kia lại vang vọng lại bên tai cậu.

"Tam giới có luân hồi, thiên đạo có nhân quả, không nhảy tam giới, khó thoát ngũ hành!"

"Lẽ nào vầng sáng này chính là cái gọi là nhảy ra tam giới không ở trong ngũ hành, như vậy cũng giống với cái gọi là thế giới cực lạc phương Tây trong Phật giáo sao?"

Phương Minh muốn rình bí mật trong vòng sáng, nhưng mà ánh mắt Trương Hạo căn bản không hề nhìn về phía vòng sáng, hoặc có lẽ chỉ dám hơi liếc thêm vài lần liền thu hồi, ánh mắt Trương Hạo vẫn rơi vào trên nấc thang kia.

Sự thất bại của người bùn vàng dường như đã mang đến trùng kích rất lớn đối với cảm xúc của mấy người Trương Hạo này, vẻ mặt mọi người đều yên tĩnh trở lại, không ai hành động thiếu suy nghĩ, dường như ai cũng không muốn trở thành chim đầu đàn.

Thẳng đến... Một vị không thể nhẫn nhịn được nữa.

Đó là một con phi cầm, lúc này cánh mở rộng thậm chí tới hơn trăm trượng, đôi cánh như vậy chỉ cần hơi vỗ nhẹ, vậy thì chắc chắn có thể chân chánh đạt tới tốc độ như diều gặp gió một giây đi chín vạn dặm, dù cho lấy thị giác của Trương Hạo đến quan sát giống như đang coi một bộ phim điện ảnh vậy, nhưng Phương Minh vẫn có thể tưởng tượng được sự khủng bố của con phi cầm kia.

Cánh huy động, có hơi thở đại đạo lưu chuyển, này là một vị cường giả yêu tộc đứng đầu, chí ít trong toàn bộ cường giả Phương Minh đã thấy qua, những cường giả Thiên Cấp kia cũng không thể so với người này được, có lẽ chỉ có những người được gọi là thần linh mà ban đầu cậu đã nhìn thấy bên trong tòa thành cổ ở phương Tây kia, mới có thể có uy thế như vậy.

Con phi cầm này trực tiếp bay vọt về phía vòng sáng trên bậc thang, nhưng mà, ngay khi con chim này bay tới vị trí cách vòng sáng nơi bậc thang khoảng 3m, bậc thang đột nhiên bộc phát ra ánh sáng sáng chói, sau đó phảng phất như có lực kéo vô cùng to lớn, kéo con phi cầm này từ trên không xuống, rơi vào trên nấc thang kia.

Thân thể khổng lồ của phi cầm bao trùm hết bậc thang, nhưng mà không được ba giây đồng hồ, thân thể phi cầm này liền từ từ thu nhỏ lại, đến cuối cùng biến thành một vũng máu, kết cục không khác gì người bùn vàng kia.

Phi cầm cũng đã thất bại, nhưng mà những kết quả này tựa hồ không thể ngăn cản khát vọng của người khác đối với vòng sáng phía bên kia, lại có một bóng người xuất hiện.

Đó là một tên người đá, cả người cứng rắn không gì sánh được, bị hơi thở đại đạo bao phủ lấy, khiến người không thể nhìn rõ chân thân của hắn, người đá này không lên bậc thang, mà là lựa chọn một loại phương thức khác.

Oanh!

Người đá đánh một quyền vào trên bậc thang, hắn làm vậy là muốn trực tiếp hủy diệt bậc thang, muốn đánh đến nơi vòng sáng đó. Sau khi một quyền này rơi vào trên bậc thang, bậc thang cũng xuất hiện vết rách, đồng thời vết rách này không ngừng lan tràn, cuối cùng toàn bộ bậc thang đều xuất hiện vết rách, mắt thấy sẽ nứt vỡ.

Ngay nháy mắt lúc bậc thang gần vỡ nát, quang mang tái hiện, theo tia sáng này xuất hiện, vết rách trên bậc thang này bắt đầu chậm rãi biến mất, những nấc thang này lại khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, cùng lúc đó chính là, người đá kia cũng bị quang bao phủ, trực tiếp hút vào trên bậc thang.

Mạnh mẽ như người đá, vẫn thất bại.

Hiện tại, bóng người còn đang đứng ở chỗ này chỉ còn lại có ba, ngoại trừ Trương Hạo cùng người mặc áo bào vàng kia, còn có một vị, chẳng qua vị này cũng không tiếp tục đứng ở chỗ này, mà là xoay người đi về phía vực sâu kia.

"Thời gian còn chưa tới, vậy thì giống như bọn họ đi."

Đây là lời nói cuối cùng của bóng người này, Phương Minh có thể cảm giác được sau khi Trương Hạo nghe thấy như thế, thân thể rung rung như vậy một chút, nhưng ngay lúc đó liền khôi phục như lúc ban đầu.

Bây giờ chỗ này chỉ còn sót Trương Hạo cùng người mặc áo bào vàng kia.

Người mặc áo bào vàng vẫn giơ vậy ngọn Thanh Đồng kia, thế nhưng đôi mắt nó vào lúc đó lại nhìn về phía Trương Hạo, thanh âm trầm thấp khàn khàn từ trong miệng hắn xuất hiện.

"Loại chuyển thế sống mãi khác, đây là một con đường hoàn

toàn không giống, nhưng có thể đi đến nơi đây, quả thật cũng lợi hại."

Dường như người mặc áo bào vàng có thể nhìn ra bí mật trên người Trương Hạo, ánh mắt Trương Hạo cũng nhìn về phía người áo bào màu vàng, hai người nhìn nhau nhưng không thấy được dung mạo của đối phương, không chỉ là Trương Hạo cùng người áo bào màu vàng, những người lúc trước kia, Trương Hạo cũng đều không thể thấy rõ dung mạo của bọn hắn.

"Ngươi cũng không kém, luyện đạo vạn vật, tụ một khí cụ, chỉ tiếc, ngươi còn thiếu một bước cuối cùng, đã định trước không thể đạp qua." Trương Hạo mở miệng, âm thanh cũng khàn khàn giống vậy.

"Người đi tới chỗ này, có mấy cái dám nói con đường của mình là chính xác, tất cả mọi người đều như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, biết rõ kết cục đã được chú định, nhưng vẫn phấn đấu quên mình, chỉ vì một hy vọng mờ ảo kia."

"Bách khả tranh lưu, cuộc đời thăng trầm, một bước này không bước ra, cuối cùng cũng không khác gì con kiến, nhưng thế gian này thật có người có thể bước ra một bước này sao?" Giọng nói của Trương Hạo mang theo một tia mê man.

"Có!"

Người mặc áo bào màu vàng đột nhiên trả lời như đinh chém sắt: "Trong truyền thuyết vị Vu tổ kia đã từng đi vào trong, nhưng mà sau lại chạy ra, nhưng đoạn năm tháng kia rốt cuộc đã quá xa xưa, chân tướng rốt cuộc là như thế nào cũng đã không ai có thể nói rõ ràng, nhưng Vu tổ thực sự đã đi vào."

Nghe được người mặc áo bào màu vàng nói, trong lòng Phương Minh khiếp sợ, Vu tổ, nếu như cậu đoán không nhầm, đó chính là thủy tổ của Vu Sư nhất mạch, nhưng vì cái gì bên trong

truyền thừa Vu Sư không ghi chép đây?

Ý nghĩ này mới vừa xuất hiện, Phương Minh liền mỉm cười, bên trong truyền thừa Vu Sư ghi lại rất nhiều phương pháp tu luyện Vu Sư, nhưng duy chỉ không nói tới những chuyện các Vu Sư đã trải qua, thậm chí những thuật pháp này phân biệt đến từ chính Vu Sư nào cậu cũng không biết.

Trương Hạo trầm mặc, người mặc áo bào màu vàng cũng không thèm nhắc lại, một lúc sau, người mặc áo bào màu vàng đột nhiên làm ra cử động, đó chính là giơ Thanh Đồng cổ đăng xoay người đi về theo đường cũ.

"Có lẽ bọn họ đã nói đúng, thời gian còn chưa tới, nhưng rơi vào vực sâu cũng không phải lựa chọn của ta." Người mặc áo bào màu vàng nói đến vực sâu, trong lời nói có dè dặt và khinh thường.

Lúc này tại chỗ chỉ còn sót một mình Trương Hạo.

"Thời gian không sai, sai là lựa chọn."

Đột nhiên Trương Hạo lầm bầm lầu bầu, nhưng mà lần này âm thanh lại thay đổi, trở nên tang thương và già nua, cả người cũng tản mát ra hơi thở mục nát.

"Ai có thể biết, trong những năm tháng vô tận trước đó ta đã từng đi vào, nhưng mà, vật dẫn này cuối cùng không phải thích hợp nhất, lấy trạng thái bây giờ của mình, cho dù cps tiến vào cũng vô dụng."

Nếu như người mặc áo bào vàng kia còn ở đây, nghe thấy những lời Trương Hạo nói tất nhiên sẽ bị khiếp sợ, tất cả mọi người bọn họ liều mạng muốn đi vào trong vầng sáng này, mà vậy mà Trương Hạo lại đã từng đi vào, hoặc là nói chính xác hơn, là cái linh hồn mà Trương Hạo đã từng thừa kế kia đã từng đi vào.

Tay phải Trương Hạo giơ lên, ở chỗ lòng bàn tay của cậu ta có

một ký hiệu hiện lên, phù văn này quét tới bậc thang phía trước, mà bậc thang dưới công kích kinh khủng của người đá lúc trước vẫn hoàn hảo, dĩ nhiên trực tiếp bị phù văn này đè thành bột mịn, phiêu tán trên không trung.

Con ngươi của Phương Minh co rút lại một chút, cậu nghĩ tới cái linh hồn đã từng phụ thân vào trên người Trương Hạo này hẳn rất mạnh mẽ, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên mạnh đến trình độ này.

Đánh nát bậc thang, bóng người Trương Hạo trực tiếp trôi dạt đến trước vòng sáng, nhưng lại không lập tức cất bước đi vào, mà là nhẹ giọng nói: "Cái lần thứ hai này, trước đây lựa chọn sai rồi, lần này lựa chọn của mình sẽ không sai."

Nghe được lời của Trương Hạo, trong óc Phương Minh nhanh chóng vận chuyển, rất nhanh liền hiểu ý trong lời nói này của đối phương, lần thứ hai, điều này nói rõ linh hồn khủng bố này đã từng bước vào trong vòng sáng, điểm này từ lời nói của đối phương lúc trước cũng đã chứng minh được, mà đối phương nói lựa chọn sai rồi, nói cách khác trước đó hắn cũng không đi tới vòng sáng này.

Cùng lúc này có thể phán đoán được, thế giới phía sau chính vòng sáng kia hẳn đều là thế giới không giống nhau, mà linh hồn này thì lại đang tìm một thế giới hắn mong muốn.

Một lúc sau, Trương Hạo bước ra một bước, ngay tại lúc chân của hắn gần đụng lấy vòng sáng, ở bên trong vòng sáng kia đột nhiên có ánh sáng xuất hiện, này vòng sáng này phảng phất là xuyên qua thế kỷ hằng cổ, mà tầm mắt của Phương Minh cũng biến mất ngay khi vòng sáng này xuất hiện, trong mắt chỉ có một mảnh trắng xóa.

Mà cũng đúng lúc này, bên tai của cậu truyền đến tiếng gầm gừ rống giận của Trương Hạo.

"Vì sao, năm đó Nhân Bì ngăn cản ta, hiện tại Vu tổ ngươi cũng muốn ngăn ta, các ngươi đều tới mức độ này, dựa vào cái gì muốn ngăn cản ta, ta không cam lòng, liền coi như các ngươi có thể ngăn hai ta lần thứ hai, nhưng ta vẫn sẽ trở lại."

Loại rít gào rung trời này khiến cho cả người Phương Minh chấn động, lại sau đó liền phát hiện tất cả đều biến mất, cậu lại một lần nữa xuất hiện ở trong những tiết điểm trí nhớ của Trương Hạo.

Nhìn về nơi vẫn có sấm chớp rền vang phía trước, con mắt Phương Minh hơi híp, ký ức của Trương Hạo cậu chỉ có thể đi vào một lần, hơn nữa cho dù có thể đi vào lần thứ hai, phải nhìn nữa cũng vẫn là những hình ảnh lúc trước kia, đã không còn gì phải theo dõi nữa.

Những hình ảnh đã trải qua ở trong trí nhớ Trương Hạo đối với Phương Minh đến nói đều quá thần bí, trực giác nói cho cậu biết khả năng nó sẽ dính đến bí mật lớn của giới tu luyện thậm chí là trên cái thế giới này, nhưng mà lấy cảnh giới bây giờ của cậu còn xa mới đủ tư cách có thể chạm đến tầng này.

Tay phải Phương Minh vươn ra, có quang mang bắn ra, mà tia sáng này liền bắn về phía trí nhớ hỗn loạn kia của Trương Hạo, theo tia sáng này hạ xuống, mảnh sấm sét vang dội này biến mất.

Về đoạn ký ức hỗn loạn này, từ nay về sau sẽ không xuất hiện ở trong đầu Trương Hạo, cho dù Trương Hạo mất ký ức, nhưng tinh thần lại được khôi phục.

...

Trong phòng, ngọn lửa bắt đầu dần dần tiêu tán, mà theo ngọn lửa tắt, hai người giấy cũng tách ra, đều tự bay trở về trước mặt thân thể mình.

Vài giây đồng hồ sau đó, người giấy thiêu đốt, Phương Minh mở mắt, sau đó liếc nhìn người giấy nơi ngực Trương Hạo, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ: "Hồn quy thuận này, nghe ta hiệu lệnh."

người giấy nơi ngực Trương Hạo cũng theo chân thiêu đốt, mà theo người giấy hoàn toàn đốt xong, đôi mắt của Trương Hạo cũng mở, nhưng mà lần này trong ánh mắt đã không có luống cuống cùng huyết hồng, ngược lại là tràn đầy mê man.

"Tôi... Cậu là ai?"

Trương Hạo nhìn Phương Minh trước mắt, chẳng qua Phương Minh cũng không trả lời cậu ta, mà là trực tiếp mở cửa phòng ra, lúc này ngoài cửa phòng vợ chồng Trương Vĩnh còn có Từ Phú Hào đang mang theo vẻ gấp gáp nhìn chằm chằm.

"Thần kinh Trương Hạo đã khôi phục bình thường, về phần cái nhà này, đến lúc đó tôi giúp ông thay đổi một chút bố cục là được rồi." Biết đám người Trương Vĩnh đang chờ đợi cái gì, Phương Minh cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói cho bọn họ đáp án mà bọn họ muốn nghe được.

Chương 760: Chết ngoài ý muốn

Chuyện của Trương Vĩnh đối với Phương Minh đến nói cho dù rơi xuống một màn che, mặc dù có rất nhiều hoang mang quanh quẩn ở trong đầu của cậu, nhưng lúc này cậu còn chưa đủ tư cách tiếp xúc đến những bí ẩn kia, quan tâm quá nhiều có thể sẽ mang đến tai nạn cho mình.

Kế tiếp hai ba ngày vẫn yên tĩnh như nước giếng, chẳng qua Phương Minh cũng không phải không làm gì, ngoại trừ mỗi ngày cứ theo lẽ thường tu luyện ra, caiak càng nhiều hơn là đang dò xét tin tức, tin tức về cha cậu.

Trước đây cha mình không từ mà biệt, từ nay về sau liền mịt mù không tin tức, phảng phất như đã biến mất trong giới tu luyện vậy, nhưng từ chữ viết đã thấy ở bên trong Thính Phong Nhai lúc trước kia nói cho Phương Minh, cha mình còn sống, có thể giống như Cửu trưởng lão nói, đang bị vây trong một bí cảnh nào đó.

Cho nên, Phương Minh bắt đầu vận dụng toàn bộ tài nguyên bản thân có thể vận dụng bắt đầu thu thập tin tức của cha mình, chỉ có điều mấy ngày trôi qua không thu hoạch được gì, nhưng Phương Minh cũng không cảm thấy thất vọng, ngược lại nếu như có thể dễ dàng tìm được tin tức cậu mới sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao trước đây sau khi cha mình biến mất, nhà họ Phương đã từng âm thầm tìm kiếm, lấy thế lực cùng Nhân Mạch của nhà họ Phương dốc sức tìm kiếm đều không tìm được, làm sao bản thân mình có thể dễ dàng tìm được như vậy chứ.

Chẳng qua Phương Minh hiện nay cũng không phải là không

có ưu thế, chí ít trên tay cậu có một tin tức có quan hệ với cha mình, đó chính là Lăng Phong, vị này trước đây cùng cha mình hợp tác tìm kiếm lịch sử Tây Hạ.

Dựa theo lời của Lăng Phong, bọn họ đã đi tới Tây Hạ từ năm 87, mà vào năm 87 bản thân mình còn chưa sinh ra, lúc kia cha cũng chưa từng gặp mẹ, theo đạo lý đến nói cái tin này hẳn là không có ích gì, thế nhưng Phương Minh không cho là như vậy.

Năm đó cha mình đạt được hạt giống Vu Sư, coi như cha mình không cách nào hấp thu năng lượng trong hạt giống Vu Sư, nhưng cũng có thể biết đây là một chí bảo, mà có thể tặng cho Lăng Phong đơn giản nhưu vậy, nói rõ thứ cha mình mong muốn cũng không phải hạt giống Vu Sư, chẳng qua rất có thể ở trong huyệt mộ kia có đầu mối về món đồ cha mình mong muốn, tự mình chỉ cần tiếp tục dựa vào đó điều tra, có lẽ là có thể phát hiện phương hướng nơi cha mình từng đi qua.

Tuy rằng Lăng Phong đã duy trì trạng thái mất tích với bên ngoài, thế nhưng Phương Minh lại có cách tìm được Lăng Phong, bởi vì ở trên đời này Lăng Phong còn có một người không thể bỏ xuống được, chỉ cần tìm được Lăng Dao sẽ không sợ Lăng Phong không hiện thân, huống chi hạt giống Vu Sư này cậu chính là tình thế bắt buộc.

...

Trong khi Phương Minh chuẩn bị khởi hành đi tìm Lăng Dao, một người phụ nữ niên đi tới cửa cửa hàng Vu Đạo, vừa nhìn liền nhận ra đây là thái thái của một gia đình giàu có.

Mà thái thái giàu có kia cũng không tới đây một mình, đi theo đến còn có một người Phương Minh biết quen, coi như là nửa hàng xóm, ông chủ của Ngọc Bảo Hiên Thái Văn Lễ.

"Cậu Phương, chúc mừng cậu, nghe nói cửa hàng này của cậu

Phương lại kinh doanh, mấy ngày hôm trước bởi vì nhiều chuyện nên vẫn không thể tới thăm được, lần này cố ý đến chúc mừng cậu Phương khai trương đại cát."

Thái Văn Lễ không phải tay không tới, trên tay hắn mang theo một hộp quà, bên trong có ngọc thạch giá trị không nhỏ, ít nhất cũng phải có giá trị mấy vạn khối.

Quà khai trương những mấy vạn, thậm chí còn là khai trương lần thứ hai, đổi lại là những người khác nhất định Thái Văn Lễ hắn sẽ không đưa, thế nhưng ở trong lòng Thái Văn Lễ Phương Minh khác biệt, cậu Phương là cao nhân, cao nhân như vậy là phải kết giao thật cẩn thận, so sánh với bọn họ mấy vạn đồng tiền không đáng kể chút nào.

"Đa tạ ông chủ Thái."

Phương Minh không cự tuyệt, cười cười mời Thái Văn Lễ cùng vị phu nhân kia vào, Đại Trụ cũng đi ngâm trà, chỉ có điều hiển nhiên phu nhân kia là không có tâm tình uống trà, thỉnh thoảng dùng ánh mắt giục Thái Văn Lễ.

Vẻ mặt Thái Văn Lễ có chút xấu hổ, lúc này hắn mới vừa vào cửa, hơn nữa có mượn cớ chúc mừng khai trương, cái mông này còn chưa ngồi nóng làm sao có thể không biết xấu hổ nói chuyện này ra, nhưng người phu nhân trước mắt này cũng không phải hắn có thể đắc tội nổi, vị này chính là khách hàng lớn của Ngọc Bảo Hiên bọn họ.

"Lúc này ông chủ Thái qua đây, là có chuyện gì đi?"

Phương Minh chủ động mở miệng, vẻ thúc giục cùng vội vã trên mặt vị phu nhân này mọi người đều có thể nhìn rõ, hơn nữa lấy nhãn lực của Phương Minh cũng có thể thấy được trên người đối phương có một đám quỷ khí, điều này nói rõ hắn là phu nhân này đã từng gặp phải quỷ quái.

Mà đối với Phương Minh, hiện tại chuyện cậu muốn làm nhất đúng là bắt quỷ, dù sao mười cái danh ngạch đến hiện tại một cái cũng còn chưa hoàn thành, đừng nói vị phu nhân này tới tìm cậu, chỉ cần nói cho cậu biết, cậu cũng sẽ chủ động tìm tới cửa.

"Cậu Phương quả nhiên là cao nhân, liếc mắt một cái liền nhìn ra, vậy tôi đây cũng không gạt cậu Phương."

Thái Văn Lễ lại đưa tới một lời nịnh hót, cười cười xấu hổ sau đó mới chánh thức mở miệng nói: "Cậu Phương, tôi giới thiệu một chút với cậu trước, vị này chính là bà Diêu, lần này đến tìm cậu là vì trong nhà bà Diêu gặp phải một số chuyện cổ quái, mà cậu Phương lại là cao nhân trên phương diện này, cho nên cố ý đến đây thỉnh giáo."

Sau khi nói xong lời này, Thái Văn Lễ lại đưa mắt nhìn về phía Diêu Lệ Phương, nói: "Bà Diêu, cậu Phương là cao nhân, bà hãy nói ra vấn đề bà gặp phải cho cậu Phương đi, nhất định cậu Phương có thể giải quyết."

Diêu Lệ Phương gật đầu, trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra trong nhà để tâm lực bà ấy mệt mỏi quá độ, cũng đi tìm rất nhiều đại sư cao nhân trên phương diện này, nhưng cuối cùng phát hiện phần lớn đều là lừa đảo, căn bản không làm nên chuyện gì, cho nên nghe được Thái Văn Lễ nói quen biết một cao nhân, bà ấy không nói hai lời đã tới rồi.

Mặc dù nói tuổi của Phương Minh để bà ấy có chút ngoài ý muốn, nhưng bà ấy tin tưởng Thái Văn Lễ, Thái Văn Lễ với tư cách là ông chủ của Ngọc Bảo Hiên không phải cái loại người không đáng tin cậy, hơn nữa, trừ phi là Thái Văn Lễ không muốn giữ khách hàng lớn như bà ấy nữa, bằng không tuyệt đối không thể nào lừa dối bà ấy.

Chính là bởi vì hai điểm này, thái độ của Diêu Lệ Phương rất khiêm tốn, cũng không phải cái loại người có tiền cao ngạo, rất là

thành khẩn nói: "Cậu Phương, không nói dối cậu, gần nhà tôi thực sự có chút không yên ổn."

Diêu Lệ Phương không giấu giếm, mà theo của bà ấy giải thích, Phương Minh cũng đã biết đại khái.

Diêu Lệ Phương là loại người hoàn toàn làm bà chủ gia đình, cũng chính là cái gọi là quý thái thái trong miệng mọi người, chồng của bà ấy là tổng giám đốc một công ty, mà ngày thường bà ấy ngoại trừ chăm sóc con cái chính là mua sắm và làm đẹp, nhất là sau khi con cái lớn lên, ngoại trừ dùng tiền càng không có chuyện gì làm.

Hơn nữa hôn nhân của Diêu Lệ Phương rất hạnh phúc, chí ít từ trong miệng Diêu Lệ Phương nói ra là như vậy, lúc tuổi còn trẻ ông xã bà ấy là tên nhóc nghèo, mà so sánh với bọn họ điều kiện gia đình của Diêu Lệ Phương tốt hơn một chút, nhưng Diêu Lệ Phương dám không để ý gia đình phản đối gả cho chồng của bà ấy, cho nên ông xã bà ấy rất thương bà ấy, dù cho sau này có tiền, cũng chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với bà ấy.

Diêu Lệ Phương có một đứa con trai, hơn nữa chỉ có một con trai, mà con trai của bà ấy cũng rất ưu tú, năm ngoái mới vừa du học từ nước ngoài trở về, ở trong mắt Diêu Lệ Phương con trai bà ấy chính là người ưu tú nhất.

Những điều này đều là những điều Diêu Lệ Phương nói ra, mà chuyện nhà bà ấy phát sinh chuyện kỳ quái phải nói tới từ một tháng trước.

Một tháng trước, con trai Diêu Lệ Phương dẫn theo một người bạn gái trở về, đối với việc con trai dẫn theo bạn gái về nhà, Diêu Lệ Phương cũng không phản đối, không giống có tình tiết mẹ chồng ghét bỏ con dâu như phim điện ảnh, Diêu Lệ Phương chỉ có một yêu cầu đối với con dâu mình, đó chính là gia thế thanh bạch, tự thân sạch sẽ là được rồi.

Con trai mình có bạn gái, Diêu Lệ Phương vẫn rất vui vẻ, ngay tại lúc con trai mình dẫn theo bạn gái về nhà lần thứ hai, bạn gái của con trai mình không cẩn thận ngã từ lầu ba xuống, cứu giúp vô hiệu tử vong.

Cô gái là chết ngoài ý muốn, đây là kết luận bên phía cảnh sát đưa ra, người nhà cô gái cũng không thể nói cái gì, vốn là Diêu Lệ Phương cảm thấy sự tình cũng sẽ chậm rãi qua đi, nhưng không nghĩ tới ngày thứ ba ngay cô gái sau khi chết, chuyện kỳ quái liền xảy ra.

Đầu tiên là mỗi khi đến buổi tối trong nhà sẽ có tiếng khóc kỳ quái truyền tới, thanh âm này như oán như khóc, để cho người nghe thấy đều nổi da gà, mấu chốt nhất là cuối cùng phát hiện này nơi thanh âm phát ra dĩ nhiên chính là sân thượng nơi cô gái ngã xuống ngoài ý muốn.

Nếu như nói chỉ là tiếng khóc này vẫn chưa thể khiến người một nhà Diêu Lệ Phương cảm thấy kinh khủng, kế tiếp lại xảy ra mấy chuyện để người một nhà Diêu Lệ Phương không thể chịu nổi nữa.

Đèn treo ở sảnh lớn vô cớ rơi vỡ, đập chồng mình bị thương, khi con trai mình đang tắm đột nhiên trượt chân, nói chung một loạt ngoài ý muốn tất cả đều xảy ra, nhưng cái này cũng chưa tính là cái gì, đến sau này thậm chí lúc buổi tối bà ấy có thể thấy một bóng người bay tới bay lui bên trong biệt thự, bóng người kia giống cô gái đã ngã chết như đúc.

Sau khi nghe được Diêu Lệ Phương nói đến đây, trán Phương Minh hơi nhíu một chút, chỉ có điều Diêu Lệ Phương không phát hiện ra.

Về quỷ hồn, kỳ thực rất nhiều người không biết, một người sau khi chết, quỷ hồn là không có thực thể đấy, người bình thường căn bản không nhìn thấy, một quỷ nếu muốn bị người thấy, chỉ có

hai loại tình huống, một loại là cái quỷ hồn này tu luyện được thực thể, nhưng để làm được điều này cần thời gian rất dài, mà một khả năng khác chính là oán khí.

Khi một con người tử vong khi mang theo oán khí quá lớn, thậm chí là sau khi chết oán khí này vẫn không tiêu tán, như vậy sẽ biến thành một oán quỷ, mà một oán quỷ có thể khiến người oán quỷ này oán hận trong lòng nhìn thấy thấy oán quỷ ấy.

Dựa theo Diêu Lệ Phương miêu tả, cô bé kia là bạn gái của con trai bà ấy, nhưng mà ngoài ý muốn té lầu đưa đến tử vong, chết đi như thế hẳn sẽ không có oán khí lớn như vậy, càng không thể nào lớn đến không quá mấy ngày có thể hiện rõ thân hình.

Nói cách khác, chắc chắn điểm này Diêu Lệ Phương đã nói xạo, chẳng qua Phương Minh cũng từ vẻ mặt của Diêu Lệ Phương nhìn ra bà ấy rất thản nhiên, hiển nhiên về bí mật của bạn gái con trai bà ấy, người làm mẹ như bà ấy cũng không biết rõ.

"Bà Diêu, tạm thời giao mười vạn, sau đó dẫn tôi đi tới nhà bà để kiểm tra."

Phương Minh cắt đứt lời của Diêu Lệ Phương, Diêu Lệ Phương nghe được chữ số Phương Minh nói lên, hơi có chút do dự, dù sao thì mười vạn cũng không phải là một con số nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Tiền tự nhiên là quét thẻ đấy, Diêu Lệ Phương cũng có lái xe riêng tới, nhưng Phương Minh lại lên xe của Thái Văn Lễ, lúc này Thái Văn Lễ cũng sẽ đi cùng với cậu, dù sao thì hắn cũng là người móc nối quan hệ cho hai người.

Một đường không nói gì.

Cuối cùng xe lái vào một khu dân cư biệt thự, dừng lại trước cửa một căn biệt thự.

Phương Minh từ trên xe bước xuống, nhìn biệt thự trước mắt, đây là một căn biệt thự nhỏ bốn tầng, đương nhiên tầng thứ tư cũng chính là sân thượng, mà ánh mắt của Phương Minh cẩn thận nhìn vào ban công ở tầng thứ ba của biệt thự, một lúc sau khẽ thở dài một cái.

"Cậu Phương, vì sao cậu lại thở dài?" Thái Văn Lễ xuống xe sau cậu có chút khó hiểu hỏi.

"Nếu như tôi nói cho ông biết, ở sân thượng kia có người đang nhìn ông, ông sẽ nghĩ sao?"

Sau khi lưu lại những lời này, Phương Minh trực tiếp đi vào phía bên trong biệt thự, mà Thái Văn Lễ theo bản năng đưa mắt nhìn về phía sân thượng, trong miệng nỉ non nói: "Sân thượng làm gì có ai đâu?

Chương 761: Lừa đảo chuyên nghiệp

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khi Diêu Lệ Phương dẫn Phương Minh cùng Thái Văn Lễ đi vào biệt thự, vừa lúc ông xã Diêu Lệ Phươngđang ở trong biệt thự, ngoại trừ ông xã của bà ấy còn có một lão đạo sĩ.

"Đại sư, lần này liền nhờ đại sư."

"Tổng giám đốc Phan yên tâm đi, chẳng qua là một ít nữ quỷ nhỏ mà thôi, nếu như ngoan ngoãn rời đi thì cũng thôi, nếu như không muốn, vậy lão đạo cũng chỉ có thể tự mình ra tay đưa cô tatới âm phủtrước, dù sao trời cao có đức hiếu sinh, lão đạo cũng không nguyện ý đánh cô ta tới hồn phi phách tán." Khi lão đạo sĩ nói còn cố tìnhđưa tay vuốt vuốt râu dài, một bộ dạng tiên phong đạo cốt cao nhân đắc đạo.

"Lệ Phương, hai người này là?"

Phan Thạch thấy bà xã nhà mìnhdẫn theo một người ngoài tới,trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, lúc trước không phải vợ của mình đi ra ngoài chọn một món quà mừng thọ cho trưởng bối sao, thế nào lại dẫn người về nhà?

"Ông xã, đây là ông chủ Thái, là ông chủ của Ngọc Bảo Hiên, vị này chính là cậu Phương, là cao nhân ông chủ Thái giới thiệu."

Diêu Lệ Phương vội vàng giải thích, mà vị lão đạo sĩ kia nghe được lờiDiêu Lệ Phương nói, ánh mắt đã rơi vào trên người

Phương Minh, trong đôi mắt già nua từ đề phòng ban đầu biến thành vẻ khinh thường lúc sau.

"Tổng giám đốc Phan, chẳng lẽ là ông không tín nhiệm lão đạo?Đã như vậy lão đạo xin rời đi luôn."

Lão đạo sĩ hướng phía Phan Thạch mở miệng, mang trên mặt vẻ không vui, Phan Thạch có chút nóng nảy, vị lão đạo trưởngnày là hắn phải hao tổn tâm tư vô cùng lớn mới mời được người ta từ đạo quán xa xa đến đây, đơn giản chỉ vì mời vị đạo trưởng này xuống núi hắn liền cúng năm mươi vạn tiền nhan đèn, nếu như cứ chọc lão đạo trưởng tức giận bỏ đi như vậy, không nói tới chuyện hắn mất trắng năm mươi vạn, sợ rằngchuyện ma quái trong nhà cũng không còn cách nào giải quyết nữa.

Thật ra, căn bản Phan Thạch không cảm thấy Phương Minh có bản lãnh gì, còn trẻ như vậy, cho dù thật sự là người nghề này, đoán chừng cũng mới vào nghề không bao lâu, làm sao có thể so sánh với lão đạo trưởng được chứ.

"Đạo trưởng bớt giận, chuyện này là do tôi không đúng, mời đạo trưởng cho tôi một chút thời gian, nhất định tôi sẽ cho đạo trưởng một kết quả vừa lòng."

"Tổng giám đốc Phan, tôi nói người theo Đạo chú ý duyên phận, không thành tâm duyên phận cũng không tới được, lão đạo rời núi đã phá lệ." Lão đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, sau khi lạnh nhạt nói xong lời này, đưa mắt nhìn về phía trên, nhìn cũng chưa từng nhìn Phương Minh bên này lấy một cái.

"Đúng, đạo trưởng nói rất đúng."

Phan Thạch cúi người gật đầu, với tư cách tổng giám đốcmột công ty, chỉ khi hắn đối mặt một số lãnh đạo ban ngành tới thị sát mới có thái độ như vậy, nhưng lúc này không thể nào làm cao được nữa, nữ quỷ kia sắp muốn tính mạng của cả nhà bọn họ, hắn

phải bày ra tư thái thấp nhất.

Sau khi cúi đầu khom lưng với lão đạo trưởng,ánh mắt Phan Thạch nhìn về phía Phương Minh cùng Thái Văn Lễ mang theo một số bất mãn, trầm giọng nói: "Ông chủ Thái, cảm ơn ông đã quan tâm gia đình tôi, chẳng qua bây giờ có đạo trưởng ở đây, liền không cần làm phiền ông chủ Thái, ông chủ Thái cùng vị tiểu huynh đệ này hãy đi về trước đi."

Trên mặt Thái Văn Lễ cũng mang theo nụ cười khổ, hắn giới thiệu Phương Minh cho bà Diêu, thứ nhất là bởi vì bà Diêu là khách hàng lớncủa mình, thứ hai cũng biết Phương Minh đã mở cửa tiệm, cho nên muốn giới thiệu mối làm ăn cho Phương Minh.

Chẳng qua không nghĩ tớiông xã củabà Diêuđã tự mình mời đạo sĩ, nếu như từ mặt ngoại giao tới nói, nếu hắn không biết bản lĩnh của cậu Phương, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn vị lão đạo trưởngnày, nhưng hắn biết cậu Phương là người có bản lãnh thật sự, hơn nữa tự mình dắt mối, hiện tại cậu Phương bị người ta coi thường như vậy, nếu như cậu Phương trách tội, đoán chừng sẽ trách tới trên đầu của hắn.

Tương đương với nói lần này hắn là người trong ngoài không đồng nhất, bên này đắc tội khách hàng, bên kia đắc tội cậu Phương, nếu sớm biết là kết quả như vậy, lúc trước khi bà Diêu chọn đồ trang sức trong cửa hàng, hắn sẽ không lắm miệng nói một câu.

"Cái kia... Ông chủ Thái, cái này thật là xấu hổ, xin lỗi..."

Diêu Lệ Phương cũng mang vẻ mặt xấu hổ, dù sao người là bà ấy mời về, mấu chốt nhất là bà ấy đã trả mười vạn, nếu như cứ để cậu Phươngtrẻ tuổi này đi như vậy, chẳng phải nói mười vạn kia sẽ trôi theo dòng nước sao.

Nhưng chồng mình đều nói như vậy, cộng thêm vị lão đạo

trưởng kiacũng bày tỏ thái độ rồi, bà ấy chỉ có thể ném mười vạn này vào trong nước.

"Vô phương, vấn đề này quả thật là tôi cũng không muốn nhúng tay, đã có người nguyện ý tiếp nhận cũng là chuyện tốt."

Phương Minh ngược lại không có vẻ phẫn nộ gì, trên thực tế sau khi tiến vào biệt thự, cậu liền nhận ra đượcnữ quỷ trong biệt thự này không đơn giản, mà nguyên nhân cô gái kia chết chỉ sợ không phải ngoài ý muốn như cảnh sát nói như vậy, trong này còn có tin tức không muốn bị người ngoài biết.

"Ông chủ Thái, chúng ta đi thôi."

Nói xong, Phương Minh liền xoay người đi về phía cửa, Thái Văn Lễ cũng gật đầu theo, nếu người ta không chào đón vậy mình cũng sẽ không ở lại nơi này đỡ khiến người ta thấy ngứa mắt.

Chẳng qua Phương Minh vừa mới xoay người, vị lão đạo sĩ kia đột nhiên lại mở miệng.

"Đợi lát nữa!"

Lúc nàyánh mắt lão đạo sĩ lại đã rơi vào trên người Phương Minh, nói: "Người trẻ tuổi, cho cậu một câu nói, làm người làm việc đều phải bình tĩnh lại, học nghệ không tinh làm hại không chỉ là tự mình, còn có nhưng hại đến cố chủ, lão đạo tôi tu đạo hơn năm mươi năm, khi tới tuổi này của cậu, vẫn đi theo sư phụ tu đạo, căn bản không dám xuống núi hành tẩu, bởi vì chỉ sợ tự mình học nghệ không tinh hại cố chủ."

Nghe đến lão đạo sĩ nói lời này, trên mặt Phan Thạch lộ ra vẻ rung động, không hổ là đại sư bản thân mình tốn năm mươi vạn mới mời được, chỉ là phần tinh thần trách nhiệm như vậy đã đủ rồi.

Nhưng mà, nghe đến những lời lão đạo sĩ nói, trên mặt

Phương Minh chẳng những không lộ ra vẻthụ giáo, ngược lại khóe miệng còn có vẻ châm chọc, sở dĩ cậu nguyện ý rời khỏi, là bởi vì cậu không muốn nhúng tay vào chuyện của người nhà này, nhưng này không có nghĩa là cậu nguyện ý bị người khinh miệtnhư vậy, nhất là người khinh miệt cậu còn là một tên lường gạt.

"Nếu đạo trưởng nói như vậy, vậy đạo trưởng không ngại nói cho tôi biết, vì sao biệt thự này lại có chuyện ma quái như vậy?" Phương Minh cười cười hỏi.

"Hừ, còn không hết hi vọng, cũng được, lão đạo để cậu biết một chút về bản lĩnh của lão đạo."

Lão đạo trưởng vuốt râu dài, nói: "Ngay khi lão đạo tiến vào liền cảm nhận được một cỗ âm khí,phương diện phong thủy của biệt thự này có tác dụnggiấu âm, mà tổng giám đốc Phan cũng đã nói, ở đây đã từng có một cô gái ngã chếtngoài ý muốn, sau khi cô bé kia chết, bởi vì phong thuỷ nơi này, cho nên quỷ hồn không chịu rời đi, bằng không sau khi người bình thường chết đi, quỷ hồn sớm đã trở về âm phủ."

Nghe đến lão đạo kia dõng dạc nói to, Phương Minh cười cười, lão đạo sĩ này mặc dù là lừa đảo, nhưng là cũng có chút hiểu biếtđối với quỷ hồn đấy, chẳng qua là hắn nói biệt thự này có vấn đề phong thủy thì chỉ là vớ vẩn.

"Nữ kia quỷ coi trọng nơi này, muốn tàn hại tổng giám đốc Phan cùng người một nhà sau đó chiếm lấy biệt thự này, loại hành vi này bản đạo trường không biết cũng cho qua, nếu biết vậy khẳng định liền không thể chịu đựng, chỉ cần khai đàn làm phép là có thể thu phục, nhưng nể tình cô ta còn chưa tàn hại tính mạng người, cho nên sẽ không khiến cô ta hồn phi phách tán, mà là đưa hồn phách của cô ta về cõi âm, dù sao cô bé này cũng đã từng là bạn gái của con trai tổng giám đốc Phan."

Lão đạo trả lời có tình có lý, nghe được như vậy,Diêu Lệ

Phươnggật đầu không ngừng, thế nhưngPhan Thạch bên cạnh lại hơi nhíu mày một chút, nhưng rất nhanh liền giãn ra, cũng theo chân gật đầu.

Không sợ lừa đảo có văn hóa, chỉ sợ lừa đảo có bài bản!

Chương 762: Tổ sư gia đáp ứng

Một tên lừa đảochuyên nghiệp như vậy, Phương Minh còn có thể nói cái gì, xoay người liền chuẩn bị tiếp tục rời đi.

"Mà thôi, ngành nghề của chúng ta hiện tại nhân tài điêu linh, lần này lão đạo tôi cho phép cậu đứng bên cạnh xem, về phần cậu có thể học được bao nhiêu thì nhìn chính bản lãnh của cậu."

Lão đạo trưởng không biết vì sao đột nhiên cải biến chủ ý, sau đó quay qua nói với Phan Thạch: "Tổng giám đốc Phan, mặc dù nói bây giờ không phải là nửa đêm, nhưng lấy thực lực hiện tại của lão đạo, dù là ban ngày lão đạo vẫn có cách bắt được quỷ, không cần đợi khi nửa đêm."

Nghe thấy những lời lão đạo trưởng nói, đương nhiên Phan Thạch rất vui mừng, mà Phương Minh ngược lại không nói gì, cậu cũng muốn nhìn một chút, tên lừa đảo này muốn tiếp tục tiến hànhthế nào, dù sao biệt thự này thật sự có chuyện ma quái.

"Tổng giám đốc Phan, lấy hết mấy thứ tôi nói ông mua tới đây đi, tôi muốn bố trí trước một phen, đề phòngđến lúc đó nữ quỷ kia chạy trốn."

"Đạo trưởng yên tâm, thứ đạo trưởng cần đã được tôi chọn mua xong cả rồi, đặt trong rương ngay phía sau, hiện tại tôi sẽ đi lấy nó tới."

Phan Thạch chạy chậm đi ra cửa, không bao lâu liền mang theo mấy cái túi vào lại, mà lão đạo kia cũng lấy ra rất nhiều thứ đồ từ trong mấy cái túi kia, ống mực, giấy vàng, ngọn nến, chuông gió...

"Tổng giám đốc Phan, quỷ cùng người khác biệt, quỷ không có thực thể đấy, cho nên người thường không thể đụng chạm quỷđược, hơn nữa bởi vì không có thực thể, quỷ có thể xuyên tường có thể lướt qua bất kỳ chướng ngại vật nào, thế nhưng những dây tơ hồng này lại khác, về mấy sợi dây tơ hồng này, tác dụng phổ biến mà nhiều người biết tới nhất chính là để se duyên, biếtdây tơ hồng có tác dụng nối liền, nhưng có rất ít người biết dây tơ hồng còn có tác dụngngăn cản quỷ hồn."

"Có sợi dây tơ hồng này ở đây, quỷ hồn liền không cách nào trực tiếp xuyên qua, mà nhất định phải lựa chọn đi vòng qua giống hệt người thường chúng ta, nếu như bị dây đỏ quấn chặt lấy, quỷ hồn này cũng sẽ bị trói buộc bên trong dây đỏ."

"Về phần tôibuộc những chuông gió này lên trên dây tơ hồng, là vì dù sao đi nữa chúng ta cũng không thể nhìn thấy quỷ hồn, nhưng nếu như quỷ hồn đụng chạm tới chuông gió, chuông gió sẽ lập tức vang lên, mấy người tổng giám đốc Phan cũng có thể biết nữ quỷ kia đã đến."

Lão đạo một bên bố trí một bên giải thích, mà Thái Văn Lễ đứng ở bên cạnh thì không nhịn được quay quanhỏ giọng hỏi Phương Minh: "Cậu Phương, dây tơ hồng thật sự có tác dụng này sao?"

"Không sai."

Phương Minh gật đầu, cậu hơi kinh ngạc, không ngờtên lừa đảo này lại còn biết tác dụng của dây tơ hồng, từ khía cạnh này tới nói có vẻ đối phương cũng không hoàn toàn là lừa đảo, chí ít còn có hiểu biết tương đối nhiều đối với Đạo gia.

Dây tơ hồng, nếu như những người từng có quan sát tỉ mỉ với sinh hoạt hằng ngày nhất định có thể nhận ra được, rất nhiều đồ trang sức handmade truyền thống đều được làm từ dây tơ hồng, kết thành dâydùng để xâu ngọc bội hay đồng tiền, hay một số loại

vòng khác…Sở dĩ dùng dây tơ hồng là vì dây tơ hồng có tác dụng bó buộc linh hồn, mà mấy loại đồ trang sức này đều mang ngụ ý tốt đẹp, dây tơ hồng không chỉ có thể ổn định hồn phách, còn có thể tăng tác dụng của các loại đồ trang sức này lên.

Lão đạo sĩ giăng kín dây đỏ quanh phòng khách của biệt thự, rậm rạp chằng chịt như một bàn cờ, mà ở vị trí trung tâm phòng khách là sô pha thì lại trống không.

Sau khi làm xong một bước này, lão đạo sĩ lại bắt đầu lấy ống mực (1) ra, để Phan Thạch cầm một đầu ống mực kéo ra ngoài, mực trong ống phun ra tạo thành từng đường thẳng đen trên mặt đất, mỗi một lần mực phun ra lão đạo trưởng kia lại niệm chú ngữ một lần.

(1) Ống mực là công cụ thường dùng trong nghề thợ mộc truyền thống Trung Quốc, chủ yếu dùng để vẽ đường dây thẳng (là công cụ không thể thiếu được sử dụng trong các nghề thợ đất, thợ đá, thợ vôi v v ...), đằng sau ống mực có bánh xe bằng tay quay, cuộn chỉ mực lên đó, phía trước có một hộp nhỏ đựng mực , được cố định, dây mực trông như dây đàn vậy, chỉ cần búng dây mực lên chỗ cần vẽ đường dây thẳng, sau đó quay bánh xe cuộn dây mực lại, do vậy mà người xưa gọi nó là chiếc “mực dây”.

"Dây mực phun ra lần thứ nhất, Thái Thượng lão quân thượng tọa chính đường."

"Dây mực phun ra lần thứ hai, bát phương đại đế tập hợp đến."

"Dây mực phun ra lần thứ ba, tứ phương thổ địa trấn của nhà."

...

Vô số đường mực tạo thành rất nhiều ô vuông trên sàn nhà, mà sau khi làm xong việc này đã xấp xỉ qua mất một giờ.

Hai vợ chồng Phan Thạch lại không chút nào cảm thấy lão đạo trưởng đang kéo dài thời gian, thậm chí trên mặt còn có vẻ cảm động, đại sư vất vả bố trí như vậy càng nói rõ đạo trưởng rất dụng tâm vào chuyện này, thật sự muốn bắt nữ quỷ kia đi.

"Tốt rồi, lão đạo đã bố trí xong, hiện tại nên mời tổ sư gia."

Lão đạo trưởng nhấp một ngụm trà nhuận giọng, lấy một tượng gỗ được điêu khắc từ cái bao lão đạo trưởng mang theo người, trịnh trọng bày lên bàn đã sớm được lão ta phủ vải vàng lên, sau đó lại lấy ra lư hương, điểm thiền hương, rất cung kính cúng tế bái ba cái, sau đó cắm hương lên trên.

Sau khi làm xong một bước này, lão đạo trưởng quay đầu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Phan Thạch, nhìn tới trong lòng Phan Thạch có chút bất an, không nhịn được hỏi: "Đại sư, là có vấn đề gì sao?"

"Tổng giám đốc Phan, có phải ông còn có điều gì giấu giếm tôi không?"

Sắc mặt lão đạo trưởng rất nghiêm túc, mà Phương Minh nghe đến lời này của lão đạo, ngược lại có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn lão đạo, lẽ nào hắn đã nhìn ra? Tự mình nhìn lầm, lão đạo này không phải tên lừa gạt mà là người có bản lãnh thật sự?

"Đại... Đại sư, vì sao đại sư lại nói như vậy?" Phan Thạch hơi kinh ngạc hỏi.

"Vừa rồi khi tôi mời tổ sư gia, dĩ nhiên tổ sư gia lại không muốn đến, nguyên nhân dẫn tới chuyện này chỉ có một khả năng, đó chính là chuyện ma quái nhà ông còn có nguyên nhân khác. Tổng giám đốc Phan, ông lại không thành tâm rồi, vấn đề này tôi chỉ sợ bản thân tôi không thể ra sức."

Lời lão đạo trưởng nói khiến cho Phan Thạch thoáng cái liền

gấp gáp, thật vất vả mời tới một vị cao nhânchân chính, nếu đối phương đi rồi, vậy hắn thực sự là không có biện pháp, nhưng cái nguyên nhân kia lại không thể trực tiếp nói thẳng ra miệng.

"Chẳng qua, lão đạo tôi cũng có thể thông cảm cho ông, nhà nào cũng đều có một chút bí mật, có một số việc thực sự khó có thể mở miệng, như vậy đi, tôisẽ cầu tình giúp ông trước mặt tổ sư gia, ừm, vừa vặn gần đây lão đạo chuẩn bị trở về chế tạo lại kim thân cho tổ sư gia một lần nữa..."

Ngay lúc Phan Thạch đang nóng vội, lời nói của lão đạo lại truyền ra, Phan Thạch vừa nghe thấy lời này lập tức đáp: "Đại sư, tiền sửa kim thân tôi sẽ trả, coi như là một phần thành ý của tôi."

"Cũng được, nếu tổng giám đốc Phan có phần tâm này, tôi đây liền điểm hương nói cho tổ sư gia."

Lão đạo gật đầu, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ kiểu như không phải tôi muốn tiền, tôi chỉ là vì muốn giúp đỡ ông thôi, điều này làm cho Phương Minh nhìn thấy mà thầm buồn cười, xem ra lúc trước là cậu suy nghĩ nhiều, lão đạo này nói một phen như vậy chỉ vì muốn xảo trá nhiều tiền của nhà này hơn mà thôi.

Chỗ nào xuất hiện chuyện ma quái mà không có nguyên nhân? Tên lừa đảo này hiển nhiên cũng đã đoán được ít nhiều, do đó mới cố ý nói như vậy, mà bởi vì trong lòng Phan Thạch có quỷ, dĩ nhiên lọt vào cái tròng của tên lừa bịp kia.

"Tổ sư gia ở trên, hôm nay đệ tử khẩn cầu tổ sư gia hiển linh, nếu tổ sư đồng ý, mời điểm hương truyền dụ."

Hai tay lão đạo kết ấn, ngón tay chỉ vào ba cây hương còn đang cháy kia, thế nhưng một lúc lâu sau, ngoài chuyện ba cây Thiền Hương này đang chậm rãi cháy, cũng không có bất kỳ biến hóa nào khác.

"Tổng giám đốc Phan, sợ rằng..."

"Đại sư, tôi nguyện ý lại quyên 5 triệu cho đạo quan một lần nữa sửa chữa một chút, chỉ hy vọng tổ sư gia có thể cảm thụ được thành ý của tôi." Phan Thạch bất chấp mọi thứ, nói thẳng.

Lão đạo không nói gì thêm, lại quay đầu đối diện với bàn, lại mời tổ sư gia, lần này sau khi tiếng nói của hắn phát ra, đột nhiên ba chỉ Thiền Hương nhanh chóng bốc cháy lên, chỉ trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, hai phần ba cây Thiền Hương còn lại đã bị cháy hết.

"Tổ sư gia đồng ý."

Vẻ mặt lão đạo trưởng tràn đầy kích động, Phan Thạch cũng kích động không khác gì lão đạo trưởng, ngay cả Thái Văn Lễ cũng mở to hai mắt nhìn, trong số mọi người ở đây chỉ có Phương Minh mang theo dáng tươi cười nghiền ngẫm nhìn về phía lão đạo này.

Cảm thụ được ánh mắt của mọi người, trong đôi mắt già nua của lão đạo cũng thoáng qua một tia đắc ý, chẳng qua khi hắn chú ý tới vẻ mặt nghiền ngẫm của Phương Minh kia, hơi sửng sốt một chút, nói thầm trong lòng: "Lẽ nào thằng nhóc này nhìn ra manh mối gì? Không thể nào, lão đạo ta hành sự bí ẩn như vậy, một tiểu tử chưa ráo máu đầu làm sao có thể nhìn ra sơ hở."

Chương 763: Oán hận ba đời

Ba chỉ Thiền Hương nhanh chóng cháy xong, một màn này khiến hai vợ chồng Phan Thạchkinh hãi, đồng dạng cũng khiến Thái Văn Lễkinh hãi, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy đấy, lão đạo sĩ kia không hề đụng chạm gì tới cây Thiền Hương này, này Thiền Hương đột nhiên tự thiêu hủy.

Đây không phải tổ sư gia hiển linh, còn có thể là cái gì?

Lúc trước Phan Thạch còn có chút đau lòng 5 triệu, thế nhưng thấy một màn như vậy hắn không có chút nào đau lòng nữa, đại sư thật sự là cao nhân có bản lãnh, lần này tuy rằng tiêu mất 5 triệu, nhưng nếu có thể nhờ vào đó thiết lập được quan hệ tốt với đại sư, sau này còn gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ không sợ nữa.

"Cậu Phương, xem ra vị đạo trưởng này cũng là một vị cao nhân."

Thái Văn Lễ cũng quay qua cảm khái với Phương Minh, lúc nàycân tiểu ly trong lòng của hắn cũng chậm rãi nghiêng về hướng lão đạo sĩ, hẳn lão đạo sĩ này cũng có bản lãnh thật sự, có thể bản lĩnh của ông ta không hề kém cạnh gì so với Phương Minh, thậm chí không chừng có thể còn càng mạnh hơn, dù sao tuổi tác của lão đạo sĩ cũng được bày rõ ở đó.

Phương Minh cười cười không nói gì, cậu không có ý định vạch trần tên lừa đảotrước mắt ngaylúc này. Sở dĩ những cây Thiền Hương kia đột nhiên cháy mạnh như vậy không phải bởi vì tổ sư gia hiển linh, mà là vì chỗ đặc thù của ba cây Thiền Hương này.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây chỉ là ba cây Thiền Hương thông thường, nhưng Phương Minh liếc một cái liền xem thấu, chất liệu của một phần ba đoạn đầu cây hương này khác với chất liệu hai phần ba con lại của cây hương, chất liệu phía trước là chất liệu chế tạo hương bình thường, cũng chính là hương được làm từ gỗ thông, nhưng phần sau của cây hương lại được dùng chất liệu dễ cháy để chế tạo, chỉ có điều bên ngoài đã được bôi lên một lớp phấn hương che mắt mà thôi.

Loại mánh khoé bịp ngườinày Phương Minh đã từng được chứng kiến, kỳ thực cũng không tính là cao minh bao nhiêu, nhưng điểm lợi hại của cách lừa đảo này nằm ở chỗ hắn có thể nắm chặt được lòng người, mấy tên lừa đảobất nhập lưu là miệng đầy lời nói dối, mà lừa đảo giỏi hơn một chút là nửa thật nửa giả,lừa đảo cao minh là chín thật một giả, không thể nghi ngờ người trước mắt này liền là một tên lừa đảocao minh.

Phía trước từ dây tơ hồng đến ống mực, liên tục sử dụng một đống đồ vật vô cùng chuyên nghiệp, chính là những cử động này khiến cho Phan Thạch bỏ qua lòng cảnh giác, bằng không mà nói có thể từ hai bàn tay trắng gây dựng nên sự nghiệp to lớn tới mức này, làm sao có thể sẽ dễ dàng bị lừanhư vậy.

Tên lừa đảo đắp nặn một hình tượng bản thân vô cùng chuyên nghiệp trước, ngay sau đó là hù dọa, nắm một số kiêng kỵ trong lòng Phan Thạch, dùng hù dọa khiến cho trong lòng Phan Thạch đại loạn, lại sau đó lấy mánh khoé bịp người khiến Phan Thạch hoàn toàn bị lừa.

Ba chỉ Thiền Hương đốt xong, lão đạo sĩ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra dời lư hương qua một bên, nguyên nhân rất đơn giản, tro của ba chỉ Thiền Hương được chế tạo đặc thù này sẽ tạo thành tàn hương khác với Thiền Hương bình thường, nương theo chuyện di động lư hướng, hắn lợi dụng cơ hội trộn lẫn tro của Thiền Hương mới vừa cháy xong cùng tro hương có sẵn trong lư

hương, chẳng khác gì đã hoàn toàn hủy diệt chứng cứ.

"Có tổ sư gia tọa trấn, hiện tại là chân chánh không sơ hở tí nào, tổng giám đốc Phan yên tâm, lần này nhất định tôi sẽ tìm ra nữ quỷ kia."

Lão đạo sĩ lại móc ra một chuông đồng từ trong bao vải, đây là một cái chuông được làm bằng đồng nguyên chất, từ màu xanh đồngphía trên nhìn lại, cái chuông này cũng coi như là có chút năm tháng, mà ngay khi Phương Minh thấy lão đạo sĩ móc chiếc chuông này ra, trong mắt cũng có vẻ kinh ngạc.

Chuông này thực sự một cái pháp khí, mặc dù là pháp khí của đạo sĩ từ thời cổ đại, nhưng đến hiện tại có thể nói nó là pháp khí hiếm có, chí ít ngay cả những đạo quan lớn nổi tiếng kia cũng chưa chắc có được pháp khí như vậy, cho dù có cũng xem như chí bảotrấn quan.

"Tổng giám đốc Phan, đây là chuông Chiêu Hồn, chuông này con người không nghe được, động vật không nghe được, chỉ có quỷ hồn mới có thể nghe được, chỉ cần quỷ hồn nghe được tiếng chuông này đều sẽ đi qua, chẳng qua lúc này chúng ta nhằm vào một nữ quỷ, cho nên tôi chỉ cần gào to tên của nữ quỷ đó, quỷ hồn của nữ quỷ đó sẽ xuất hiện."

Nghe thấy lời lão đạo sĩ nói, Phan Thạch thở phào nhẹ nhõm, lúc trước nghe thấy chuông này có thể chiêu quỷ, trong lòng của hắn thực sự có chút lo lắng, chỉ sợ chuyện nữ quỷ còn chưa được giải quyết, lại đưa tới những con quỷkhác.

"Lê Vũ Song, nghe tiếng chuông của ta, mau mau hiện thân!"

Lão đạo sĩ cầm chuông lay động, cả người thậm chí còn nhúc nhích, giống như đang nhảy múa hoan ca vậy, chẳng qua Phương Minh lại biết, những động tác này đều vô dụng, lão ta làm vậy cũng chỉ là vì tăng tính lừa dối mà thôi.

Chuông lay động thực sự không có âm thanh phát ra, vài phút sau đó, nhiệt độ của toàn bộ sảnh lớn đột nhiên bắt đầu chậm rãi giảm xuống, dù cho trong phòng khách đã mở hệ thống sưởi ấm cho mùa đông, nhưng vợ chồng Phan Thạch còn có Thái Văn Lễ vẫn cảm nhận được cỗ âm khí này.

"Nữ quỷ đã đến gần rồi, tổng giám đốc Phan, các người đừng sợ, cứ yên tâm ngồi ở chỗ này là được rồi, có lão đạo ở dây, nữ quỷ không thể tổn thương các ngườiđược."

Vẻ mặt lão đạo sĩ tràn đầy chính khí, đồng thời quát lên: "Lê Vũ Song, nhân có nhân đạo, quỷ có quỷ đạo, nếu ngươi đã chết, vậy thì nên tới cõi âm đầu thai chuyển thế, há có thể dừng ở nhân gian tai họa ngườidương, đừng để tới mức phải bị hồn phi phách tán."

Nhìnthấy vẻ mặt nghiêm túc của lão đạo sĩ, lại cộng thêm ngôn ngữ nghiêm nghị của lão ta,lúc này trong lòng Phan Thạch mới có chút ổn, chẳng qua lập tức lại lần nữa trở nên khẩn trương hẳn lên, bởi vì sau khi tiếng nói của lão đạo sĩ phát ra, chuông trên dây tơ hồng bắt đầu lay động đồng thời phát ra âm thanh, nhất là sợi dây ở ngay gần sô pha này.

Nữ quỷ Lê Vũ Song, muốn đi tới sô pha!

"Lê Vũ Song, thực sự là làm càn, có bản đạo trưởng ở đây, không ngờ ngươi còn muốn hại người, bản đạo thông cảm trời cao có đức hiếu sinh, không muốn đánh ngươi tới hồn phi phách tán, nhưng nếu ngươi cứ điên cuồng cố chấp, đạo trưởng ta chỉ còn cách giết chết ngươi."

Trong tay lão đạo sĩ cầm kiếm gỗ đào, chỉ về hướng sô pha, mà đôi mắt của Phương Minh hơi híp, những người khác không nhìn thấy nữ quỷ Lê Vũ Song, nhưng hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Lê Vũ Song mặc váy lụa trắng dài nhuốm đầy máu, tóc dài rối

tung, lúc này đang đứng ở ngay phía ngoài sợi dây sau ghế sa lon, giãy dụa muốn kéo đứt dây tơ hồng kia, thỉnh thoảng ngẩng đầu, trên mặt trong mắt toàn là máu tươi.

Đây là tướng mạo của Lê Vũ Song trước khi chết, bởi vì bị té úp mặt xuống đất cho nên toàn bộ dáng dấp cực sự thê thảm, mà bởi vì khi chết đã mang quá nhiều oán khí, dẫn đến hình dạng của cô tagiống với lúc trước khi chết như đúc.

Hai tay của Lê Vũ Song mạnh mẽ cầm lấy dây tơ hồng, mỗi một lần bắt lấy, một đám khói đen liền thuận theo bàn tay của cô ta xuất hiện, đây là đang tiêu hao quỷ khí trên cơ thể cô ta, bởi vì dây tơ hồng trời sinhđã có lực tổn thương rất lớn đối với quỷ hồn.

Nhưng mà oán khí của Lê Vũ Song thật sự là quá mạnh mẽ, căn bản là không nghe thấy không để ý, chỉ đang liều mạng kéo dây tơ hồng, mà rơi vào trong mắt đám người Phan Thạch, lại chỉ thấy dây tơ hồng sau lưng không ngừng bị kéo ra, kéo mãi kéo mãi, cuối cùng, rốt cục cũng bị kéo đứt.

Dây tơ hồng đứt rời, Lê Vũ Song lập tức liền bổ nhào về phía Phan Thạch đang ngồi trên ghế sa lon, thế nhưng mới vừa bước ra một bước, Lê Vũ Song liền lảo đảo lui về phía sau mấy bước, mà trên sàn nhà thì lại xuất hiện mấy vết chânmàu đen.

Ống mực!

Ống mực, với tư cách một trong những công cụ nhất định thầy Lỗ Ban phải dùng, từ cổ chí kim liền đã cóthêm tác dụng trấn tà áp uế, không kém dây tơ hồng đi nơi nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao thợ đá cùng thợ mộc biết dùng ống mực, cho dù là phun tuyếnở trong phòng hay là phun dây mực trên ván gỗ, đều có thể xua đuổi vật âm tà.

Một thi nhân thời Đại Tống mà Tần thiếu gia mới đã từng đố Tô Đông Pha một câu: "Tôi có một gian phòng, nửa gian được tô

bằng ổ quay, nếu như phun ra một đường tia, thiên hạ tà ma không dám ngăn cản", mà đáp án của câu đố này chính là ống mực.

"Vậy mà dây tơ hồng lại cũng không đỡ nổi, chẳng qua chỉ mới chết đi vài ngày, đã có oán khí lớn như vậy?"

Trên mặt lão đạo sĩ cũng có vẻ kinh ngạc, vốn là hắn cảm thấy đây chỉ là một việc nhỏ, dựa vào mình bố trí một phen này lại thêm chuông đồng, sau đó tự mình lại kinh sợ vài câu, dĩ nhiên nữ quỷ này sẽ rời khỏi, dù sao đi nữa, cho dù là quỷ cũng sợ hãi hồn phi phách tán.

Nhưng mà lấy trình độ oán khí của nữ quỷ đến xem, tuyệt đối không thể bị dao động đơn giản như vậy, nghĩ tới đây trên mặt lão đạo sĩ lộ ra vẻ nhức nhối, thò tay vào trong lòng ngực, từ nơi ấy móc ra một tấm bùa chú.

Đây là di vật của lão quan chủ hắn phát hiện được sau khi lục lọi khắp đạo quan, trừ cái bùa nàyra còn có chuông cũng là di vật của lão quan chủ, thậm chí bao gồm dây tơ hồng ống mực mấy loại tri thức này cũng là do lão ta hiểu được từ ghi chép của lão quan chủ.

"Lê Vũ Song, ngươi thật cho rằng bản đạo trường sẽ không vận dụng thủ đoạn lôi đình sao?Thấy bùa này không?Đây chính là tổ sư gia ban thưởng kim phù, bùa này vừa ra chắc chắn có thể đánh ngươi tan thành mây khói mãi mãi không được siêu sinh, chớ có sai lầm."

Lão đạo sĩ đang thử tranh thủ lần cuối, bùa này chỉ còn lại có một tấm, nếu như có thể hắn không hy vọng dùng nó đi, có bùa này ở đây hắn liền có thể an tâm đi ra ngoài lừa người gạt tiền rồi.

Nhưng mà lão đạo sĩ này căn bản lại không biết, một oán quỷ là không có thần trí đấy, trong đầu oán quỷ chỉ có một chấp niệm, đó chính là phát tiết hết oán khí trong cơ thể ra ngoài, căn bản

không hiểu lời của hắn.

Từng dây từng dây tơ hồng bị kéo đứt, sắc mặt hai vợ chồng Phan Thạch trở nên tái nhợt, mà sắc mặt lão đạo sĩ cũng cực kỳ khó coi, cuối cùng cắn răng một cái, vứt tấm bùa trong tay ra ngoài.

Bùa bay lên không, bắt đầu tự cháy rừng rực, mà Phương Minh híp mắt thấy trên trán nữ quỷ Lê Vũ Song xuất hiện một tấm bùa chú, toàn bộ cơ thể Lê Vũ Songlập tức cứng đờ ngây ngốc tại chỗ, quỷ khítrên người cũng đang chậm rãi giảm thiểu.

"Thực sự là gian ngoan mất linh, cứ muốn ép đạo trưởng ta ra tay diệt sát ngươi, vô lượng thiên tôn, tổ sư gia, không phải đệ tử muốn sát sinh, mà là nữ quỷ này không biết tốt xấu, chỉ diệt một mệnh của quỷ này có thể cứu mệnh của vạn nhà, ngày sau xuống địa ngục đệ tử cũng cam tâm tình nguyện."

Vẻ nhức nhốitrên mặtlão đạo sĩ biến mất, thay vào đó là là vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt, dù sao thì bùa cũng đã dùng xong không trở lại được, vậy cứ nâng bản thân mình cao thượng hơn một chút đi, cũng tiện xảo trá nhiều tiền của tổng giám đốc Phan này hơn.

"Đại sư, vậy quỷ hồn của Lê Vũ Song?" Ánh mắt Phan Thạch đánh giá bốn phía, cẩn thận hỏi.

"Yên tâm, quỷ hồn của Lê Vũ Song đã bị ta đánh hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất ở trong bầu trời này, tổng giám đốc Phan sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa, nhà các người cũng sẽ khôi phục lại bình tĩnh."

Lão đạo sĩ vuốt râu một cái, vẻ mặt vẻ ngạo nghễ, Phan Thạch nghe nói như thế mang trên mặt vẻ vui mừng, quỷ hồn của Lê Vũ Song bị diệt, với hắn mà nói chính là chuyện tốt bằng trời.

"Không hổ là đại sư, cảm ơn đại sư đã ra tay cứu giúp."

Phan Thạch chắp tay ngỏ ý cảm ơn, chẳng qua đúng lúc này, đột nhiên Phương Minh lôi Thái Văn Lễcòn có chút không kịp phản ứng, kéo Thái Văn Lễ lui về phía sau mấy bước.

"Cậu Phương?"

Thái Văn Lễ không rõ vì sao Phương Minh lại kéo chính mình, chẳng qua hắn lập tức hiểu ngay, bởi vì ở nơi hắn vừa đứng ngay lúc trước, lúc này có một cây thiết côn bay qua, nếu như vừa rồi Phương Minh không kéo hắn đi sợ rằng thiết côn kia đã cắm xuyên qua người hắn.

Phát hiện này khiến cho Thái Văn Lễ kinh hãi tới đổ mồ hôi lạnh, định quay qua cảm ơn Phương Minh, thế nhưng một tiếng kêu rên thống khổ đã cắt đứt hành động của hắn.

Đôi mắt Phương Minh cũng có vẻ ngưng trọng, hắn không nghĩ tới vậy mà oán khí của Lê Vũ Song lại sâu đến loại trình độ này, đây là oán hận tam thế.

Chương 764: Ta không muốn đánh nhau với ngươi

Thiết côn mạnh mẽ đánh vào giữa eo của lão đạo sĩ, trong nháy mắt, sắc mặt lão đạo sĩ trở nên xanh trắng, thống khổ ngồi xổm người xuống, ôm chặt phần eo không ngừng tru lên.

Bất kể như thế nào, rốt cục hắn cũng là một lão đầuxấp xỉ sáu mươi tuổi, tuy rằng xương cốt thân thể cũng coi như cường tráng, nhưng gặp một đòn nghiêm trọng như thế làm sao có thể chịu nổi?

Lão đạo sĩ đã không đứng lên nổi, trên mặt ngoại trừ vẻ thống khổ còn có sợ hãi,đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nữ quỷ mạnh mẽ như vậy.

Đúng vậy, thực sự hắn chỉ là một tên lường gạt, biệt hiệu là Hoàng Tam, vốn chỉ là một người đàn ông độc thân, nhưng mà một lần ngoài ý hắn tìm được một đạo quan ở trong núi sâu, mà trong đạo quan kia lại chỉ có một lão quan chủ gần đất xa trời.

Lão quan chủ kia thấy Hoàng Tam cũng chỉ sống một mình đơn độc, cho nên liền chứa chấp hắn, mà Hoàng Tam có trách nhiệm quét tước đạo quan cùng giặt quần áo làm cơm, ngày trôi qua cũng rất là kham khổ, chẳng qua cuộc sống như vậy lập tức thay đổi ngay sau khi lão quan chủ qua đời.

Lão quan chủ đi để lại không ít di vật, trong đó có mấy cái phù lục cùng cái chuôngnày, ngoài ra còn có một quyển bút ký, những ghi chép bên trong đều là các loại tri thức về một số quỷ quái.

Hoàng Tam không ngu, trên thực tếtrước khi hắn trở thành kẻ lang thang còn là con rể tới nhà của một gia đình giàu có, sau khi

nhìn thấy mấy di vật này, hắn biết cơ hội của bản thân mình đã tới.

Vì vậy hắn cố ý nghe ngóng xem phụ cận có nhà ai gặp phải chuyện ma quái gì hay không, kết quả thực sự phát hiện một nhà, sau đó hắn liền dựa theophương pháp bắt quỷ đuổi tà trong ghi chép ghi lại, đuổi con quỷ kia đi.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là như vậy, Hoàng Tam vẫn không tính là lừa đảo, nhưng Hoàng Tam là người có dã tâm lớn, nếu chỉ bắt quỷ cho người thường thì nhận được bao nhiêu tiền? Cho nên hắn đổi mục tiêu lên người mấy kẻ giàu có, đầu tiên là trắng trợn tuyên dương bản lãnh của mình, sau đó lại lừa gạt một số lớn tiền tài lớn giống phương pháp đã lừa gạt Phan Thạch lúc trước.

Đương nhiên, những năm gần đây hắn cũng đã gặp qua một số quỷ khó giải quyết, dựa vào đe dọa căn bản không thể đuổi đi được, cuối cùng cũng chỉ có thể vận dụng bùa lão quan chủ lưu lại, thế nhưng bùa này chỉ có ba tấm, dùng một tấm cũng ít đi một tấm, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt đối sẽ không dùng.

Ở trong lòng Hoàng Tam bùa này là vô địch, cho nên lần nàysau khi sử dụng bùa kia, hắn mới có thể tràn đầy tự tin như vậy, nhưng căn bản hắn không biết, lúc này loại quỷ hắn đụng phải là oán quỷ tam thế.

Hoàng Tam biết bùa lão quan trưởng để lại cho hắn là tứ phương trấn sát Diệt Quỷ Phù, vì thế phía trên còn có quan ấn, uy lực rất mạnh mẽ, nếu như đặt lá bùa này ở trong nhà có thể bảo đảm một nhà bình an không bị âm sát khí xâm lấn, mà quỷ hồnbình thường ở dưới bùa này cũng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng Hoàng Tam cũng không biết oán quỷ tam thế đại biểu cho cái gì, càng không biết bởi vì bùa này của hắn mới kích thích ra oán khí tam thế của Lê Vũ Song.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Lê Vũ Song bên kia, thời khắc này Lê Vũ Song lại khôi phục hành động, quỷ khímàu đen trên cơ thể hoàn toàn hóa thành oán khí màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như là phía sau nổi lơ lửng núi thây biển máu vậy.

Nhiệt độ toàn bộ phòng khách biệt thự hạ xuống tới mức có thể đóng băng, vợ chồng Phan Thạch lạnh run, tuy rằng bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn đến Hoàng Tam té trên mặt đất, cũng biết tình huống có chút không ổn.

"Cô Lê, cô là bạn gái của con trai tôi, vốn sẽ là con dâu của tôi, ở nhà tôi mấy ngày này tôi cũng chưa từng bạc đãi cô, cái chết của cô cũng khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng đây rốt cuộc chỉ là một ngoài ý muốn, nếu như cô Lê còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì cứ nói cho tôi, nhất định tôisẽ giúp cô hoàn thành."

So sánh với Phan Thạch, lúc này Diêu Lệ Phươnglại dũng cảm hơn một chút, mặc dùgiọng nói vẫn mang theo chút run run, nhưng lại có thể nói hoàn chỉnh hết lời.

"Chết!"

Âm thanh lạnh như băng truyền ra khắp toàn bộ sảnh lớn, thanh âm này khiến cho Hoàng Tam bị hù tới sợ mất mật, một nữ quỷ mới vừa chết mấy ngày dĩ nhiên đã có thể mở miệng nói chuyện, dựa theo trong ghi chép của lão quan chủ đã nói, như vậy quỷ này có oán khí kinh khủng tới mứcngay cả lão đạo trưởng sống dậy cũng chưa chắc có thể bắt được, nói gì một tên lừa đảo như hắn, tuyệt đối không có khả năng đánh lại, và oán quỷ sẽ giết chết hết mọi người ở trong này…

"Đây hết thảy đều không liên quan gì với tôi, tôi chỉ là người lấy tiền làm việc, tôi đi ngay đây, oan có đầu nợ có chủ, cô muốn báo thù thì cứ tìm bọn hắn báo thù."

Bất chấp đau đớn, Hoàng Tam cắn răng đứng lên, lúc này nếu

hắn không đi, một hồi cho dù muốn đi cũng không đi được.

Nhưng mà quỷ hồn của Lê Vũ Song lại căn bản không có định bỏ qua cho Hoàng Tam, tay phải giơ lên, cả người Hoàng Tam liền lơ lửng, giống như có người đang thắt cổ hắn rồi từ từ kéo hắn lên không trung vậy, cả khuôn mặt bởi vì không thể thở nổi thiếu dưỡng khí mà trở nên xanh tím lên.

Rầm!

Hai giây sau đó, Hoàng Tam trực tiếp bị quăng tới trên tường, một ngụm lão huyết phun ra, toàn bộ vẻ mặt cực kỳ uể oải, một lần bị bóp cổ này thiếu chút nữa cướp đi hết dưỡng khí của hắn, ở đó liều mạng hô hấp.

Lê Vũ Song khônghạ sát thủ đối với Hoàng Tam, không phải là bởi vì Lê Vũ Song lưu tình, mà là vì lúc này Phan Thạch muốn chạy trốn, mà trong lòng Lê Vũ Song, hận ý của cô ta với Phan Trạch nhiều hơn Hoàng Tam rất nhiều.

Bỏ qua Hoàng Tam, bóng dáng Lê Vũ Song lắc lư mấy cái ở tại chỗ, lại sau đó liền xuất hiện ở nơi cửa, mà Phan Thạch đang cắm đầu chạy kia lại không biết chút nào, chỉ thấy bản thân đã gần đạp chân tới cửa lớn, trên mặt còn có vẻ mừng như điên.

Thẳng đến khi phát hiện mình cả người mình đang bị trói buộc, hơn nữa không ngừng đè ép, ngay tiếp theo ngũ tạng lục phủ cũng sắp bị thắt chặt tới đổi hình, Phan Thạch mới biết được, căn bản hắn trốn không thoát.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn truyền đến, một cánh tay của Phan Thạch bị mạnh mẽ bẻ gãy, bởi vì lúc này Lê Vũ Song đang cầm lấy một cánh tay của hắn, lấy một loại phương thức kéo như kéo chó chết kéo Phan Thạch lên tầng hai.

Ngoại trừ Phan Thạch ra, lúc này Diêu Lệ Phương cũng bị Lê Vũ Song đưa tay trực tiếp nắm tóc, kéo hai vợ chồng này cùng lên tầng hai.

Chẳng qua từ đầu đến cuối, Lê Vũ Song cũng không ra tay với Phương Minh cùng Thái Văn Lễ đang đứng ở một bên, dường như hoàn toàn không thấy hai người này.

"Không đúng, lão quan chủ đã nói qua oán quỷ là không có linh trí, trong lòng chỉ có giết chóc, nhưng vì cái gì oán quỷ nàylại không ra tay với hai người?"

Sau khi khôi phục được một chút nguyên khí Hoàng Tam, có chút khó tin nhìn Phương Minh cùng Thái Văn Lễhoàn hảo không chút tổn hại đứng ở nơi đó, oán quỷ là chỉ cònbiết tới giết chóc, sẽ giết sạch toàn bộ người bên cạnh, mà bây giờ sở dĩ không giết hắn, cũng là vì biết hắn chạy không thoát, cho nên dự định ưu tiên giải quyết vợ chồng Phan Thạch trước.

Nhưng hai người kia không giống nhau, hai người kia là hoàn hảo không chút tổn hại, nếu như oán quỷ không để ý tới hai người này, hai người này hoàn toàn có thể chạy ra khỏi biệt thự, cái này không phù hợp với ghi chép về tính nết của oán quỷ trong quyển ghi chép lão quan chủ để lại.

Hoàng Tam cũng không biết, sở dĩ Lê Vũ Song không xuống tay với Phương Minh cùng Thái Văn Lễ, đó là bởi vì trong trực giác cảm thụ được Phương Minh khó đối phó.

Một oán quỷ thực sự mất đi linh trí thì chỉ biết giết chóc, nhưng tương tự một oán quỷ cũng sẽ có cảm ứng đối với nguy hiểm, ở trong cảm ứng của Lê Vũ Song, Phương Minh mang tới cho côta một loại cảm giác nguy hiểm, cho nên ở tiềm thức côta lựa chọn không trêu chọc Phương Minh.

Nhìn Hoàng Tam té trên mặt đất kêu rên, lại nhìn hai vợ chồng

Phan Thạch bị nữ quỷ kéo đi, Phương Minh khẽ thở dài một cái, có lẽ Lê Vũ Song chết có oan tình, thậm chí rất có thể người nhà họ Phan cũng không phải vô tội, nhưng dù vậy cậu cũng không thể trơ mắt nhìn Lê Vũ Song giết người ở ngay trước mặt mình, tối thiểu là trước khi cậu còn chưa làm rõ nguồn cơn của chuyện này.

"Cô Lê, tạm thời ngừng tay đi." Phương Minh thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn hướng Lê Vũ Song, từ tốn nói.

"Tôi... Tôi không muốn đánh nhau với cậu, cậu... Cậu có thể rời đi."

Giọng nói lạnh lẽo vô cùng của Lê Vũ Song lại một lần nữa truyền đến, mà Hoàng Tam nghe nói như thế cả người run rẩy, trợn tròn mắt, một oán quỷ còn có thể nói lời như vậy, nói rõ cái gì, nói rõ ngay cả oán quỷ kia đều không muốn trêu chọc người trẻ tuổi này.

Tồn tại ngay cả một oán quỷ cũng không dám trêu chọc, vậy mà bản thân mình lại còn giả trang lão sói vẫy đuôi ở ngay trước mặt cậu, nghĩ tới đây gương mặt già nua của Hoàng Tam cũng khó có được đỏ lên, nhưng đối với hắn mà nói, đây ngược lại là một tin tức tốt, bởi vì điều này có nghĩa khả năng rất lớn là hắn được cứu rồi.

"Vị tiểu ca này, không đúng, vị đại sư này, lúc trước là tôi đã đắc tội nhiều, là tôi có mắt không nhìn được thần tiên thật sự, mong rằng đại sư ra tay hàng phục oán quỷnày, miễn cho oán quỷnày tàn hại nhân mạng bách tính."

Kỳ thực đối với sinh tử của vợ chồng Phan Thạch Hoàng Tam là không chút quan tâm, hắn muốn chính là mình có thể sống sót, nhưng hắn cũng biết bởi vì lúc trước hắn đã đắc tội người trẻ tuổi này, nếu nói đối phương cứu mình chưa chắc gì đối phương có thể nguyện ý, vậy thì dứt khoát kéo luôn cả vợ chồng Phan Thạch ra làm cớ đi.

Chút tâm tư này của Hoàng Tam làm sao có thể giấu giếm được Phương Minh, chỉ có điều một khi bản thân mình đã mở miệng, đương nhiên có nghĩa cậu định nhúng tay chuyện này.

"Cô Lê, mặc kệ cô có oán khí sâu đậm tới cỡ nào, nhưng cô đã chết rồi, thân làm người âm tàn hại ngườidương, đây là vi phạm định luật Âm Dương, đến lúc đó cho dù đến cõi âm cô cũng phải tiếp nhận hình phạt, chẳng bằng nói rõ chuyện này trước đi đã."

Phương Minh không muốn ra tay với Lê Vũ Song, nếu không thì cho dù Lê Vũ Song là oán quỷ tam thế cũng không phải là đối thủ của cậu, dù sao thì thời gian Lê Vũ Song trở thành quỷ hồn cũng còn quá ít, nếu như cho Lê Vũ Song thêm thời gian mấy năm, dựa vào oán khíkinh khủng kia ngược lại có thể đánh một trận cùng mình.

"Người nào ngăn ta, chết!"

Tuy rằng Lê Vũ Song cảm giác được Phương Minh rất mạnh mẽ, thế nhưng oán khí không để cô ta có thể thu tay lạilúc này, thấy thế Phương Minh cũng không nói gì, nhưng mà lại điểm một chỉ về phía Lê Vũ Song.

Một đám quang hoa lưu chuyển, rơi vàochỗ mi tâm của Lê Vũ Song, cả khuôn mặt Lê Vũ Song đột nhiên trở nên dữ tợn, biển máu sau lưng cũng không ngừng cuồn cuộn, chẳng qua vài giây đồng hồ sau đó, biển máu bình tĩnh, màvẻ dữ tợn trên mặt Lê Vũ Song cũng biến mất, hai tay càng là buông lỏng cánh tay của Phan Thạch cùng tóc của Diêu Lệ Phương.

"Đại sư, lúc trước tôi có mắt không tròng, còn hy vọng đại sư cứu tôi."

Phan Thạch được tự do, liền lăn một vòng lăn đến trước mặt Phương Minh, ôm bắp đùi Phương Minh khẩn cầu.

"Cứu ông?Chính ông nên nói hết mọi chuyện ra đi, bằng không cho dù là ai cũng không thể nào cứu được ông."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Phan Thạch, thằng này rõ ràng cho thấy biết nguyên nhân Lê Vũ Song tử vong, nhưng cố ý giấu giếm không nói, chẳng qua có nhiều thứ hắn giấu giếm được người nhưng không lừa được quỷ.

"Lê Vũ Song không phải tự sát, cô ta là bị người đẩy xuống hại chết."

Phương Minh trực tiếp đánh nát tâm lýmay mắn của Phan Thạch, Phan Thạch nghe được lời của Phương Minh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hồi lâu sau trên mặt nổi lên nụ cười khổ, đáp: "Không sai,quả thật Lê Vũ Song không phải ngoài ý muốn ngã chết, mà là bị tôi đẩy xuống."

Chương 765: Còn muốn nói xạo

Phan Thạch thừa nhận khiến cho Diêu Lệ Phương sợ ngây người, thậm chí đều quên đau đớntrên da đầu, dùng ánh mắtkhông dám tin nhìn về phía chồng mình, nói: "Ông xã, điều đó không có khả năng, làm sao anh lại có thể đẩy cô Lê xuống?"

Diêu Lệ Phương không muốn tin tưởng sự thật này, bởi vì ông xã bà ấy căn bản không hề có mục đích để phải làm chuyện như vậy.

"Bởi vì cô ta muốn cùng kết hôn cùng con của chúng ta, đây là chuyện anh tuyệt đối không cho phép, anh không cho phép Tùng nhi tìm một người phụ nữhám của, vì thế anh đã lén nói chuyện với cô ta, cho cô ta một khoản tiền để cô ta rời khỏi Tùng nhi, nhưng cô ta không muốn, cho nên lúc đó dưới sự phẫn nộ anh đã đẩy cô ta từ lầu ba xuống."

Phan Thạch không dám đối mặt với ánh mắt của vợ mình, chỉ cúi đầu, nhưng mà Phương Minh nghe được lời của Phan Thạch lại cười lạnh liên tục, đến lúc này Phan Thạch còn không nói thật, còn đang muốn bịa đặt nói dối.

"Đã nếu không muốn nói thật, tôi đây cũng không hỏi, Lê Vũ Song còn ở nơi này, tất cả giao cho chính cô ấy đến giải quyết đi."

Phương Minh nói xong lời này, xoay người liền muốn rời đi.

"Đại sư, đại sư..."

Phan Thạch nóng nảy, nếu như vị đại sư trẻ tuổi này cứ đi như vậy, vậynhất định hắn cùng vợ mình sẽkhông thể sống nổi.

"Đại sư, đại sư muốn bao nhiêu tiền, chỉ cần có thể tiêu diệt nữ quỷ này, tôi có thể cho đại sư tất cả, thậm chí tôi có thể tặng toàn bộ công ty của tôi cho đại sư."

"Điều kiện của ông rất mê hoặc, nhưng tiếc là tôi không có hứng thúđối với cái này."

Phan Thạch đã liều lĩnh tới mức có thể buông tha cho cơ nghiệp ông ta gầy dựng cả đời, cũng không nguyện ý nói ra chân tướng, nói rõ người hắn muốn bảo vệ còn quan trọng hơn sự nghiệp của hắn nhiều.

"Lê Vũ Song là bị con của ông giết chết đi."

Lời của Phương Minh khiến chotoàn bộ thân thể Phan Thạch rung rung vài cái, mà Diêu Lệ Phương đang đứng bên cạnh lại lập tức phản bác: "Cái này không thể nào, con tôi thích cô Lênhư vậy, đã thích tới trình độ muốn cưới cô ấy về làm vợ, làm sao có thể sẽ làm tổn thương cô Lê."

"Tại sao phải thương tổn Lê Vũ Song, tôi nghĩ ông xã của bà hẳn là biết chân tướng, hoặc là ông có thể lựa chọn không nói, vấn đề này tôi cũng liền làm như không biết, rời đi luôn."

Phan Thạch cảm thụ được tròng mắt Phương Minh lạnh như băng, biết vị đại sư trẻ tuổi này nói được làm được, vì thế sau khi do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn.

"Mà thôi, đã đến mức này, vậy cũng không có gì mà phải giấu giếm, Lê Vũ Song thực sự bị Tùng nhi đẩy xuống tầng ngã chết, chẳng qua Tùng nhi cũng không phải cố ý muốn hại chết Lê Vũ Song, chỉ là bởi vì tranh cãi cho nên dưới sự phẫn nộ đã đẩy cô ta một cái, lại không nghĩ tới Lê Vũ Song ngã xuống tầng..."

Đến lúc này, Phan Thạch còn nghĩ muốn biện giải cho con trai mình, chẳng qua Phương Minh cũng không phản bác, chân tướng

sự thật rốt cuộc là như thế nào, không phải dựa vào một mình Phan Thạch có thể chứng minh.

"Ngày đó tôi vừa vặn sớm từ công ty trở về, xe mới vừa chạy đến cửa biệt thự đã thấy Tùng nhi cùng Lê Vũ Song ởsân thượng lầu ba, hình như giữa hai người đangnảy sinh mâu thuẫn gì đó, vốn là tôi đang định xe đỗ đi lên khuyên can một chút đấy, chẳng qua ai biết chờ lúc tôi xuống xe, Lê Vũ Song đã rơi xuống dưới lầu."

Lúc này Phan Thạch không giấu giếm, mắt thấy Lê Vũ Song từ trên lầu ngã xuống, hắn biết nếu như cảnh sát điều tra ra chân tướng, nhất định con trai mình sẽ phải ngồi tù, cho nên hắn liền bịa đặt ra một lời nói dối, nói Lê Vũ Song tự mình ngã chết, cũng đã thống nhất khẩu cung với con trai mình từ sớm, đồng thời cũng mời chuyên gia của phương diện này đến giúp đỡ bố trí, đương nhiên chuẩn bịtrên dưới cũng tốn không ít tiền.

Đối với Phan Thạch đến nói, bản thân mình chỉ có một người con trai, đương nhiên không thể nào để nó đi ngồi tù, tốn ít tiền ngược lại không có gì, vấn đề này cũng cứ vậy mà trôi qua, mà con của hắn bởi vì có bóng ma, cho nên trong khoảng thời gian này cũng không ở trong nhà.

"Tôi biết chuyện này là do con trai tôi không đúng, nếu như có thể,tôi xin nguyện phụng dưỡng người nhà của cô Lê, tôi biết cô Lê có người em trai đang đi học trung học, tôi sẽ sắp xếp một trường đại học tốt cho cậu ấy, sau đó lại sắp xếp cho cậu ấy một công việc thật tốt, tôi có thể đối đãi với người nhà cô ấy như người nhà của mình."

"Đại sư, lỗi sai này đã phạm phải mà người chết cũng không thể sống lại, cầu xin đại sưnói một chútcùng cô Lê, để cô ấy an tâm tới cõi âm."

Phan Thạch dùng ánh mắt tràn ngập hi vọng nhìn hướng

Phương Minh, chẳng qua biểu tình trên mặt Phương Minh không có bất kỳ biến hóa nào, hành vi của Phan Thạchkhông có chút nào đáng để cậu phải đồng tình, mặt khác, chuyện Lê Vũ Song căn bản cũng không phải là đơn giản như vậy.

"Ông biếttại sao con của ông lại cãi nhau cùng Lê Vũ Song không?"

"Cái này tôi cũng không quá rõ ràng, nghe con tôi nói cũng là vì một chút tranh chấp ngôn ngữ, ngày thường Tùng nhi cũng bị tôi và Lệ Phương chìu chuộng quen, dẫn tới tính tình có chút hư hỏng, nhưng tôi tin tưởng Tùng nhi tuyệt đối không phải có ý định muốn hại chết Lê Vũ Song, sau khi Lê Vũ Song chết Tùng nhi cũng rất khó chịu."

Nghe được lời của Phan Thạch, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía Lê Vũ Song, lo lắng nói: "Trên người Lê Vũ Song có oán khítam thế, biết oán khí tam thế có ý nghĩa thế nào không?Có nghĩa là Lê Vũ Song bỏ cơ hội chuyển thế luân hồi suốt ba đời, loại này oán khí này xuất hiện há chỉ là vì một tranh chấp miệng lưỡi nho nhỏ có thể gây ra?"

Oán khí tam thế, đây không chỉ cầnphách lực của một mình Lê Vũ Song, còn phải được cõi âm đồng ý, nói cách khác trên người Lê Vũ Song tất nhiên là cóoan khuấtlớn bằng trời, mới có thể mượn được oán khí tam thế.

"A, nhưng... Nhưng đây là sự thực."

Phan Thạch ngơ ngẩn, chính con trai của hắn đã nói cho hắn biết như thế, mà hắn cũng tin tưởng con mình không lừa gạt mình.

"Gọi con trai của ông trở về đi, chân tướng sự tình hắn là hắn rất rõ ràng."

Kỳ thực nếu muốn hiểu rõ chân tướng, Phương Minh còn có

một biện pháp, chính là hóa giải oán khí của Lê Vũ Song, khiến chothần trí của Lê Vũ Song khôi phục thanh minh, từ trong miệng Lê Vũ Song biết chân tướng, nhưng muốn hóa giải oán khí tam thế, đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Tùng nhi..."

Phan Thạch do dự, con trai là vận mệnh duy nhất của hắn, trong nhà cónữ quỷ là Lê Vũ Song này ở, hắn thật sự không dám gọi con trai mình trở về.

"Ông cho rằng chỉ cần con trai ông không có nhà thì nó sẽ được an ổn sao?Oán khí tam thếphụ thân, Lê Vũ Song hoàn toàn có thể thoát khỏi hạn chếkhông gian, thậm chí cho dù giữa ban ngày cũng có thể xuất hiện, con trai ông lại là hung thủ hại chết cô ấy, làm sao có thể chạy trốn được?"

Phương Minh biết trong lòng Phan Thạch lo lắng cái gì, trực tiếp đánh nát một điểm hy vọng cuối cùngtrong lòng Phan Thạch, hơn nữa cậu cũng chỉ nói sự thật, sau khi Lê Vũ Song giết chết vợ chồng Phan Thạch bên này, nhất định sẽ đi tìm Phan Tùng.

"Tôi... Tôi gọi điện thoại cho Tùng nhi, gọi nó trở về nhà ngay."

Cuối cùng, vẫn là Phan Thạch thỏa hiệp, hắn tin tưởng Phương Minh nói là sự thật, bởi vì sự lợi hại sau khi Lê Vũ Song hóa thành quỷ hắn đã kiến thức qua, con trai mình tuyệt đối là trốn không thoát.

Phan Thạchtrò chuyện cùng con trai mình, cũng không biểu hiện ra dị thường gì ở trong điện thoại, chỉ nói con trai mình về nhà một chuyến, chẳng qua Phương Minh chú ý tới, ngay khi giọng nói của Phan Tùng truyền ra từ trong điện thoại, Lê Vũ Songđã bị mình trấn trụ đột nhiên lại hơi rung động thân thể, điều này nói rõ giọng nói của Phan Tùng đã tạo ra kích thích rất lớn đối với cô ấy.

Chương 766: Chân tướng (1)

Viền mắt Lê Vũ Song hiện ra tia máu, cả khuôn mặt vẫn bẹp như vậy, an tĩnh đứng ở nơi đó, mà Phương Minh cũng ngồi xuống trên sô pha không nói gì, Hoàng Tam nằm trên mặt đất thỉnh thoảng kêu rên, Phan Thạch thì lại nắm tóc không biết đang suy tư cái gì, về phần Diêu Lệ Phương thì lại thấp giọng khócở nơi này.

Về phần Thái Văn Lễ, tuy rằng trong lòng cũng rất sợ hãi, nhưng nghĩ tới chuyện này không liên quan gì với tự mình, hơn nữa cậu Phương còn đang ở ở đây, tự mình sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, tâm tình ngược lại coi như tốt, thậm chí còn hơi mang theo một chút hiếu kỳ.

Oán quỷ báo thù, chuyện như vậy trước đây chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV, lần đầu tiên hắn có thể chân chính nhìn thấy ngoài đời thực, nếu nói không hiếu kỳ vậy mới là giả.

Phan Tùng trở về rất nhanh, không tới nửa giờ, nơi cửa lập tức truyền tới tiếng gầm của động cơ ô tô, một chiếc xe thể thao thời thượng dừng tại cửa biệt thự, một người thanh niên trẻ tuổi bước nhanh đến.

"Cha, mẹ, hai người gọi con trở về là..."

Lời Phan Tùng mới nói đến phân nửa liền im bặt mà dừng, bịtình huống trong sảnh lớn làm kinh sợ đứng im đó, trên mặt sàn có có đầy dây mực cùng dây tơ hồng, còn cón bộ dáng chật vật của cha mẹ mình, thậm chí còn có thêm đám người Phương Minh ở đây, khiến cho hắn không biết chuyện gì xảy ra.

Trong khoảnh khắc khi Phan Tùng đi vào, Phương Minh thấy Lê Vũ Song lại có biến hóa, oán khí bị cậu chế trụ kia lại bắt đầu

cuồn cuộn, cả khuôn mặt cũng cực kỳ dữ tợn, hai tay càng thêm vũ động muốn chộp tới Phan Tùng, chẳng qua bởi vì bị Phương Minh trói buộc, hai chân của cô ấy không cách nào rời khỏi chỗ hiện tại.

"Lê Vũ Song, tạm thời an tĩnh lại!"

Phương Minh quát nhẹ một tiếng, mà Lê Vũ Song nghe được lời của Phương Minh, cử độngkịch liệt hơi có chút bình phục, nhưng Phan Tùng mới vừa đi tới lại càng hoảng sợ, toàn bộ khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn trắng bệch.

Phan Tùng là phú nhị đạitiêu chuẩn, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, lớn lên cũng rất cao, cộng thêm trên người toàn hàng hiệu, dây lưng Hermes, quần áo LV còn có giày Burberry, khắp người tràn đầy hơi thở phú quý, là cái loại hình mà phụ nữ hám giàu cực kỳ muốn bám lên.

"Cha... Sao... Chuyện gì đã xảy ra?" Sắc mặt Phan Tùng có chút khó coi, vừa hỏi cha mình, vừa đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, trong mắt mang theovẻ bất thiện.

"Tùng nhi, rốt cuộc giữa con và Lê Vũ Songcó chuyện gì?" Phan Thạch mở miệng hỏi.

"Cha, không phải con đã nói với cha rồi sao, Lê Vũ Song là bạn gái của con, chỉ có điều cô ấy quá ham hư vinh, cho nên sau này con cảm thấy không còn quá thích cô ấy nữa, sau đó liền xảy ra tranh cãi."

Phan Tùng rất thông minh, không nói chuyện bản thân mình đã đẩy ngã Lê Vũ Song, nhưng hắn nhưng lại không biết chuyện hắn giết chết Lê Vũ Song đã sớm bại lộ.

Phan Thạch nghe được câu trả lời của con trai mình, vẻ mặt cũng có chút phức tạp, đứa con trai này của hắn từ nhỏ đã rất thông minh, vô cùng có đầu óc, chẳng qua Phan Thạch không hề

cảm thấy này là chuyện gì xấu, đầu năm nay nếu như không có đầu óc mánh khóe thì ngay cả bản thân bị bán đi lúc nào cũng không biết, nhất là trà trộn trên thương trường, mỗi đường đi nước bước đều phải cực kỳ cẩn thận.

Chẳng qua bây giờ, hắn lại không hy vọng con trai mình còn lưu tâm nhãnvào lúc này, buộc lòng phải giải thích nói: "Tùng nhi, về chân tướngLê Vũ Song tử vong, cậu Phương đều biết, rốt cuộc giữa con và Lê Vũ Song đã từng phát sinh cái gì, phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện cho cậu Phương."

Nói xong lời này, ánh mắt Phan Thạch lại nhìn về phía Phương Minh, mà Phan Tùng thuận theo ánh mắt cha mình rơi vào trên người Phương Minh, sắc mặt càng thêm khó coi, tức giận hừ nói: "Mày là ai, đến nhà tao làm càn cái gì?Muốn gạt tiền nhà tao sao? Cha tao sẽ mắc lừa, thế nhưng tao sẽ không."

Sở dĩ Phan Tùng có thể như vậy nói là bởi vì hắn thấy được Hoàng Tamtrên đất, đạo bàotrên người Hoàng Tam bại lộ thân phận của ông ta, hơn nữa Phan Tùng cũng biết mấy ngày nayhình như trong nhà mình có chút không yên ổn, mẹ cũng đã nói muốn tìm một số cao nhân tới nhìn xem.

Nhưng Phan Tùng không nghĩ ra nổi, làm sao cha mình lại ngu như vậy, cho dù mời một ít đạo sĩ các loại qua đây, vậy cũng không cần phải nói chân tướng sự tình ra mà, một khi chuyện này bại lộ ra ngoài không phải hắn sẽ bị ngồi tù sao?

Thấy đến lúc này rồi mà Phan Tùng còn có thể nguỵ biện, Phương Minh cũng không nói gì thêm, ngón tay chỉ hướng phía Lê Vũ Song điểm một cái, mà theo một chỉ này của cậu điểm ra, Lê Vũ Song khôi phục tự do, lập tức liền vọt tới trước mặt Phan Tùng.

Phan Tùng chỉ cảm thấy trước người mình đột nhiên kéo tới một cỗ khí lạnhkinh khủng, còn không đợi đến hắn kịp phản ứng, liền cảm giác được cổ của mình bị thứ gì đó bóp chặt, đồng thời ở

trước mặt của hắn cũng xuất hiện một gương mặt vô cùng kinh khủng.

"Quỷ... ."

Phan Tùng tê giọng gầm to, trên mặt Phương Minh ngược lại có vẻ kinh ngạc, vậy mà Lê Vũ Song lại có thể ngưng tụ ra thực thể nhanh như vậy, điều này nói rõ oán khí của Lê Vũ Song đối với Phan Tùng đạt đến một mức độ vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt, từ oán quỷ biến thành ác quỷ.

Lúc này những người khác ở đây cuối cùng cũng có thể thấy được Lê Vũ Song, khi thấy Lê Vũ Song thắt cổcon trai mình, trên mặt cha Phan Thạch lộ ra vẻ lo lắng, bọn họ muốn lên trước cứu con của mình, nhưng lại không dám tới gần.

"Cậu Phương, mau cứu con tôi đi, tôi bảo đảm sẽ bắt con trai tôi nói hết chân tướng mọi chuyện ra, tuyệt đối sẽ không có một chút giấu giếm."

Phan Thạch quay qua cầu xin Phương Minh, ánh mắt của Phương Minh nhìn Phan Tùng đã không còn tức giận như lúc nãy nữa, tay phải lại điểm một cái, lại trói chặt Lê Vũ Song.

Được tự do, Phan Tùng liều mạng hô hấp, nhìn Lê Vũ Songđứng ở trước mặt, trên mặt của hắn không có một chút màu máu, sợ hãi trực tiếp ngồi bệch trên mặt đất, trong miệng nỉ non: "Quỷ, quỷ..."

"Tùng nhi, nhanh chóng nói toàn bộ chân tướng cho cậu Phương nghe, bằng không ai cũng không thể cứu con được."

Phan Thạch bất chấp lòng thương xót con trai, vội vã giục, bởi vì hắn đã nhìn ra vẻ bực mình trên mặt Phương Minh.

"Tôi..."

Phan Tùng vẫn có chút do dự, nhưng thấy đôi mắt sung huyết của Lê Vũ Song đang hung tợn nhìn mình chằm chằm, lúc này cũng bất chấp cái gì phạm pháp hay không phạm pháp, vì mạng sống hắn chỉ có thể nói hết tất cả mọi chuyện ra.

"Tôi nói... Tôi sẽ nói hết tất cả mọi thứ, kỳ thực Lê Vũ Song cũng không phải là bạn gái của tôi, không đúng, ý tôi muốn nói là Lê Vũ Song cũng không phải tự nguyện trở thành bạn gái của tôi, mà là bị tôi bức bách."

Chỉ một câu nói kia, trên mặt hai vợ chồng Phan Thạch liền có thêm vẻ không thể tin, con trai mình dáng dấp không tệ, lại thêm gia thế hậu đãi, muốn tìm loại phụ nữ nào mà không được, lại còn cần phải bức bách?

Lê Vũ Song thực sự rất xinh đẹp, thế nhưng cũng không phải không có cô gái khác xinh đẹp như Lê Vũ Song, vì sao con trai mình muốn làm như thế?

"Tiểu Tùng, con... Vì sao con muốn bức bách Lê Vũ Song trở thành bạn gái của con?" Diêu Lệ Phương không nhịn được hỏi.

"Kỳ thực con... Này đều phải nói tới bản thân Lê Vũ Song, nếu như trước đây cô ta nguyện ý nhượng bộ, cũng sẽ không biến thành như bây giờ."

Bên trong lời giải thích của Phan Tùng, cuối cùng Phương Minh cũng biếtgiữa hắn và Lê Vũ Song đã có chuyện gì xảy ra, mà nghe xong toàn bộ chuyện xưa Thái Văn Lễ càng thêm nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt nhìn về phía Phan Tùng tràn đầy phẫn nộ.

Phan Tùng, một phú nhị đại, tự thân cũng thông minh xuất sắc, có thể nói người đàn ông như vậy chính là bạch mã vương tửtrong lòng rất nhiều nữ sinh, màtừ khi lên cấp 3 Phan Tùng đã được đám nữ sinh trong trường yêu thích, từ trung học phổ thông đến đại học cũng đã yêu đương với không dưới hai mươi cô gái.

Chỉ là tinh lực của một người rốt cuộc là có hạn, đợi khi sau khi tốt nghiệp đại học, Phan Tùng phát hiện hắn rất khó dâng lên hứng thú với một người con gái, nói chính xác hơn, là có hứng thú nhưng rất khó có phản ứng, thuộc về cái loại hữu tâm vô lực.

Phát hiện này khiến cho Phan Tùng tuyệt vọng, hắn còn trẻ như vậy, nhất là có một lần hẹn một hot mạng, kết quả hot mạng kialôi ra tất cả vốn liếng nhưng hắn vẫn không thể ngẩng đầu, khinh bỉ trong ánh mắt hot mạng kia khiến cho hắn xấu hổ và phẫn nộ.

Chính là ở dưới tình huống đó, hắn lựa chọn xuất ngoại, đối với con của người có tiền đến nói, ra nước ngoài học không phải là chuyện lớn lao gì, mà trong thời gian ra nước ngoài học kia, sự cởi mở của người ngoại quốc khiến cho Phan Tùng tìm được lạc thúmới, nhất là khi hắn gia nhập vào một nhóm kia, càng cảm nhận được một loại thể nghiệm rất khác, mà loại thể nghiệm này dĩ nhiên khiến hắn có thể trọng chấn hùng phong.

Những bữa tiệc cởi mở, trao đổi bạn gáicùng những người khác, loại thể nghiệm đặc thù này có thể mang tới cho Phan Tùng thể nghiệmkhông gì sánh kịp, thậm chí sau khi về nước, hắn vẫn tìm một số người có sở thích như thế để tụ họp đội nhóm.

Chỉ là cô gái bình thường có mấy ai sẽ đồng ý làm loại chuyện này, cho nên ngay từ đầu đám người Phan Tùng đặt mục tiêu lên mấy người con gái hám giàu hoặc trên người mấy người mẫu ở quán bar, loại chỉ cần cho đủ tiền là có thể được.

Không quá lâu sau đó, Phan Tùng lại lần nữa chán ghét, loại phụ nữ phong trần này khiến hắn không thể nào dâng lên hứng thú được, cho nên hắn đưa ánh mắt đánh vào trên người mấy cô gái đàng hoàng, mà cũng đúng lúc này, Lê Vũ Song tiến vào trong tầm mắt của hắn.

Lê Vũ Song có dung mạo rất xinh đẹp, hơn nữa còn tốt nghiệp

từ đại học danh tiếng, phù hợp với yêu cầu trong lòng Phan Tùng, cho nên hắn bắt đầu công khai theo đuổi Lê Vũ Song, nhưng mà Lê Vũ Song lại cự tuyệt hắn không chút do dự, bởi vì lúc kia Lê Vũ Song đã có một người bạn trai khác.

Đối mặt với con nhà giàu theo đuổi, Lê Vũ Song không hề động tâm, vẫn kiên định lựa chọn bạn trai đã mất cả cha lẫn mẹ, được một tay chú anh ấy nuôi lớn, điều này làm cho Phan Tùng cảm giác được lòng tự trọng của bản thân đã gặp phải đả kích vô cùng lớn, càng muốn có được Lê Vũ Song.

Phan Tùng tìm người điều tra Lê Vũ Song, biết Lê Vũ Song cùng người bạn trai kia của cô ấy là thanh mai trúc mã, hai người đều từ một địa phương nhỏ bé đi ra, tình cảm rất sâu sắc, mà hắn từng đã tìm tới bạn trai của Lê Vũ Song, định đưa tiền khiến người bạn trai này chủ động rời xa Lê Vũ Song, đáng tiếc đối phương chẳng những không tiếp nhận, lại còn đánh hắn một trận.

Từ nhỏ đã được người nhà nâng trong lòng bàn tay, lại bị người bên cạnh nịnh hót lớn lên,đã khi nào Phan Tùng bị người khác sỉ vả như thế, chí ít chuyện này dưới cái nhìn của hắn thật sự là vô cùng nhục nhã, cho nên hắn quyết định trả thù Lê Vũ Song cùng bạn trai của cô ấy.

"Kỳ thực, nếu như trước đây hắn chỉ cự tuyệt tôi, tôi cũng sẽ khôngtức giận như vậy, nhưng người đàn ông kia lại còn đánh tôi một trận, thậm chí Lê Vũ Song tiện nhân kia còn hôn môi tên đó ở ngay trước mặt tôi."

Sau khi Phan Tùng nói đến đây, diện mục trở nên dữ tợn cùng vặn vẹo, "Cho nên, tôi muốn hủy diệt người đàn ông kia, tôi muốn khiến Lê Vũ Song ngoan ngoãn theo tôi."

Nhìn vẻ mặt của con mình biến hóa, vẻ mặt Diêu Lệ Phương tràn đầy đau lòng, bà ấy không rõ con trai vẫn có hình tượng bé ngoan ở trong mắt mình kia, trong lòng dĩ nhiên có thể trở nên vặn

vẹo như vậy.

Chương 767: Chân tướng (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Phan Tùng là phú nhị đại, có tiền, mà bên cạnh hắn cũng hội tụ một đám người biến thái giống như hắn, trong mấy lời bàn mưu tính kế của những người này, hắn nghĩ ra một biện pháp để đối phó với Lê Vũ Song cùng bạn trai của cô ấy.

Bạn trai Lê Vũ Song là cha mẹ chết sớm, được chú nuôi lớn, chẳng qua chú của hắn chỉ là một người nông dân trung thực, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, bởi vì nuôi nấng hắn màvẫn bị thím hắn quản rất chặt ở nhà, không hề có chút địa vị gia chủ nào.

Cho nên, phương pháp xử lý của Phan Tùng rất đơn giản, đó chính là mua chuộc thím của bạn trai Lê Vũ Song, cho thím hắn một khoản tiền, khiến thím của hắn đi làm một việc chính là đẩy bạn trai của Lê Vũ Song vào bệnh viện tâm thần.

Về người bị bệnh tâm thần, trên thực tế hiện nay pháp luật cũng không rõ, rốt cuộc làm sao mới có thể thẩm định một người có bệnh tinh thần hay không, là do bác sĩ đến giám định, nhưng nếu như một người cókhuynh hướng bị bệnh tâm thần, với tư cách gia thuộc hoặc là người giám hộ là có tư cách đưa bệnh nhân vào bệnh viện tâm thần trước.

Bạn trai Lê Vũ Song, cứ như vậy lấyphương thức "Bị bệnh tâm thần" đưa vào bệnh viện tâm thần, đương nhiên trong này Phan Tùng cũng mua đượcbác sĩ tâm thần ở bệnh viện.

Đầu năm nay nếu bị bệnh gì khác còn có thể biện giải, thậm

chí trực tiếp tiến hành nghiệm chứng, nhưng bệnh tâm thần loại vật này, cho dù bạn trai Lê Vũ Song nói mình không bị bệnh tâm thần, cũng sẽ không có người tin tưởng, huống chi thím hắn lại còn ngụy tạo bệnh lý của hắn, nói hắn đã từng có vài lần phát cuồng đánh ngườiở nhà.

Bị bệnh tâm thần, đây là do tinh thần đã bị hỗn loạn dẫn tới, nên thu trị hay không thu trị, không nên thu trị hãy thu trị, những bệnh án như vậy cũng không hiếm thấy.

Một triệu phú nào đó bị vợ mình đưa vào bệnh viện tâm thần, đợi sau khi xuất viện, danh nghĩa tài sản cùng sản nghiệp đều đã bị thay đổi, hơn nữa ngay cả việc muốn tố cáo với chính quyền cũng không có cửa, nguyên nhân rất đơn giản, trong cái khoản bệnh tâm thần này, người giám hộ gần như chính là người có quyền uycao nhất, cho dù có bệnh viện đưa ra đủ loại chứng cứ chứng minh.

Là một bác sĩ đơn độc như ông lợi hại, hay là người đã sinh sống vài năm thậm chí vài chục năm vợ chồng với hắn như tôi rõ ràng hơn? Chỉ là một câu nói như vậy đã khiến bệnh viện rất khó phản bác.

Người bị bệnh tâm thần đều sẽ không thừa nhận bản thân mình có bệnh, cho nên nhiều lúc khi người thân đồng ý đưa bệnh nhân vào bệnh viện tâm thần đã bị bệnh viện tâm thần cho rằng người bệnh nguyện ý vào, cũng không cho rằng đây là bị cưỡng chế thu trị.

Dù cho lúc đó trong miệng bệnh nhân vẫn không ngừng hô hào bản thân không có bệnh, là có người muốn hại hắn, khẩn cầu bệnh viện thả hắn rời đi, các thầy thuốc cũng đều sẽ bỏ mặc, bởi vì bọn họ không gánh nổi trách nhiệm này.

Hơn nữa ở bệnh viện tâm thần còn có một quy củ, đó chính là "Ai đưa tới, người đó đón đi", nếu như không được "Người giám hộ" đã đưa bệnh nhân vào bệnh viện tâm thần lúc trước đồng ý, ai

cũng không thể thăm hỏi bệnh nhân cùng đưa bệnh nhân xuất viện, dù cho người bệnh đã khôi phục, thậm chí cho dù ngành tư pháp tham gia cũng giống như vậy.

Phan Tùng chính là dựa vào những ví dụ này, vận dụng một số thủ đoạn nhỏ khiến thím của bạn trai Lê Vũ Song ngụy tạo một phần bệnh sử, tống bạn trai Lê Vũ Song vào bệnh viện tâm thần, hơn nữa còn cự tuyệt bất kỳ người nào thăm hỏi.

Đương nhiên, nguyên nhân Phan Tùng phải làm như thế ngoại trừ muốn trả thù bạn trai Lê Vũ Song, quan trọng hơn chính là dự định lợi dụng cái này đến hiếp bức Lê Vũ Song đi vào khuôn khổ.

Không phải cô rất yêu bạn trai của cô sao, hiện tại bạn trai cô đã bị tôi đưa vào bệnh viện tâm thần, nếu như cô muốn bạn trai cô có thể sống tốt hơn trong bệnh viện tâm thần, không cần mỗi ngày bị người ta đánh đập tàn nhẫn, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Không thể không nói Lê Vũ Song thực sự rất yêu bạn trai của cô ấy, vì bạn trai mình, cuối cùng lựa chọn khuất phục, khuất phục Phan Tùng, mà Phan Tùng thì cứ cách ba năm ngày lạiđưa Lê Vũ Song đến bệnh viện tâm thần thăm bạn trai của cô ấy.

Đương nhiên, mỗi một lần Phan Tùng đưa Lê Vũ Songđến bệnh viện tâm thần, đều do Lê Vũ Song thỏa mãn một số yêu cầubiến thái của hắn, dưới cái nhìn của Phan Tùng, gần như Lê Vũ Song đã bị hắn hoàn toàn hàng phục, hắn có thể đề xuất yêu cầu hắn muốn chân chính.

"Cũng chỉnh là ngày đó, tôi mới nói chuyện với Lê Vũ Song, muốn cô ấy theo tôi tới tham gia buổi tụ hội cùng bạn bè, nhưng là tôi không nghĩ tới cô ấy sẽ cự tuyệt, cuối cùng tôi chỉ có thể tung đòn sát thủ, nếu như cô ấy đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ thả bạn trai của cô ấy ra."

"Lê Vũ Song vì bạn trai của cô ấy, cuối cùng vẫn đáp ứng,

chẳng qua tôi không nghĩ tới những tên gia hỏa kia lại chơi tới mức như vậy, sau khi trở về từ buổi tụ hội,cả người Lê Vũ Song liền thay đổi, mỗi ngày vẫn luôn nhốt mình ở trong phòng, chưa bao giờ chủ động nói chuyện với tôi."

Nghe được con trai mình nói đến đây, Diêu Lệ Phương lại nghĩ tới những ngày kia tuy rằng Lê Vũ Song vẫn ở trong biệt thự, nhưng trừ thời gian ăn cơm ra thì rất ít khi rời phòng, lúc đó bà ấy còn tưởng rằng có thể là thân thể có chút khó chịu.

"Sau đó... Sau đó tôi lại đưa Lê Vũ Song đi tham gia vài lần tụ hội, nhưng Lê Vũ Song vẫn thúc giục tôi đến bệnh viện tâm thần thả bạn trai của cô ấy, thế nhưng căn bản là tôi không hề định bỏ qua cho bạn trai cô ấy, nói lời kia chẳng qua là lừa dối cô ấy mà thôi, cũng chính là vào ngày đó cô ấy nói trong điện thoại của cô ấy có quay hình buổi tụ hội của chúng tôi, nếu như tôi không tha bạn trai của cô ấy, sẽ đến cục cảnh sát tố cáo tôi."

"Khi đó tôi tức giận không thôi, cho nên liền đẩy cô ấy một cái, nhưng không nghĩ tới cô ấy lại té xuống như vậy..."

Chân tướng tới đây xem như đã khá rõ ràng, Hoàng Tam nghe được một ngụm răng vàng đều lộ ra, dùng một loại không thể tưởng tượng nổi đưa mắt nhìn hướng Phan Tùng, tự mình chỉ muốn lừa đảo một chút, thỉnh thoảng nhân cơ hội ăn chút đậu hũ của mấy thiếu phụ kia, nhưng tiểu tử trước mắt này đã vậy còn quá hung ác, loại chuyện này đều làm được.

Thái Văn Lễ cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Phan Tùng, hắn chính là người có con gái, nếu như có người dám dùng biện pháp này đối phó với con gái hắn, vậy hắn sẽ liều mạngcùng đối phương, thậm chí lúc này hắn đều muốn tàn nhẫn đi lên đánh thằng nhóc này một trận.

Hắn làm vậy thì nào phải là con người nữa, hắn là súc sinh.

Chỉ vì những dục vọng biến thái trong lòng, dĩ nhiên làm ra những chuyện bỉ ổi tới mức đó, người như thế quả thực là chẳng bằng con chó, nên lập tức bắn chết.

Sắc mặt Phương Minh cũng âm trầm không gì sánh được, gần như có thể nặn ra nước, cậu biết hẳn cái chết của Lê Vũ Song tràn đầy oan khuất, nhưng không nghĩ tới khi còn sống dĩ nhiên đã gặp phải vũ nhụclớn như vậy.

Rầm!

Một chưởng nặng nề vỗ vào trên bàn gỗ tử đàn, dưới một chưởng của cậu bàn gỗ trực tiếp hóa thành mảnh vụn, có thể nghĩ lúc này lửa giận trong lòng Phương Minh nhiều tới bao nhiêu.

Phan Thạch dùng một loại ánh mắtxa lạ nhìn con traimình, hắn không thể tin được những lời này sẽ phát ra từ trong miệng con trai mình, càng không thể tin được những hành vicầm thú như vậy dĩ nhiên là con trai mình làm.

Làm một người cha, con trai mình lỡ tay đẩy Lê Vũ Song té lầu dẫn đến Lê Vũ Song tử vong, vì con traimình hắn che giấu chân tướng, mặc dù trong lòng là có chút hổ thẹn, nhưng càng nhiều hơn chính là lựa chọn tin tưởng con trai mình.

Trên dung nhan tiều tụy của Diêu Lệ Phương lúc này cũng phủ đầy lệ ngân, đây là đứa con trai bà ấy vẫn lấy làm kiêu ngạo sao?

Những năm gần đây, con trai mình vẫn đang diễn trò ở trước mặt mình sao? Rốt cuộc bản thân mình đã nuôi dưỡng ra loại người gì thế này? Đều là phụ nữ, quả thực bà ấy không dám tưởng tượng nếu như những chuyện Lê Vũ Song gặp phải rơi ở trên người mình, tự mình có thể sẽ vì đó mà tan vỡ tới điên mất hay không?

"Cha, con biết lỗi rồi, thực sự, cha nhất định phải mau cứu

con, con có thể bồi thường cho bạn trai Lê Vũ Song, con sẽ khiến cậu ta được ra khỏi bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, cho hắn tiền, hắn muốn bao nhiêu tiền con đều cho hắn."

Phan Tùng nhìn cha mình, mà lúc này Phan Thạch lại đi về phía hắn, dường như cũng không sợ quỷ hồn của Lê Vũ Song bên cạnh, đi tới trước mặtcon trai mình, trực tiếp tát mạnh một bạt tay, ngay sau đó lại đạp thêm một đạp nữa.

"Mày là tên khốn kiếp súc sinh, việc trái với lương tâm duy nhất đời này Phan Thạch tao làm chính là giấu giếm chân tướng giúp mày, sớm biết rằng mày là súc sanh như vậy, lúc trước tao đã để cảnh sát bắt mày đi, Phan Thạch tao không có đứa con trai như mày, nhà họ Phan cũng không tạo ra một đứa con bại hoại tới mức đó."

Phan Thạch không ngừng đánh mạnh lên người Phan Tùng, nhưng mà Phương Minh không nhúc nhích chút nào, chỉ lạnh lùng nói: "Khổ nhục hí cũng đừng diễn, hành vi phạm tội của con ông, không phải ông đấm mấy đấm đá mấy đá là có thể giải quyết."

Nghe được lời nói của Phương Minh, thân thể Phan Thạch cương cứng, cả người trong nháy mắt già hơn mười mấy tuổi, sau khi thở dài một hơi, cuối cùng vẫn yên tĩnh không nói thêm lời gì tiêu sái đi về vị trí bên cạnh vợ mình.

"Lệ Phương, chúng ta đi thôi."

Phan Thạch dìu lấyvợ của chính mình, cũng không liếc nhìn con trai mình lấy một lần, bởi vì hắn biết rõ, cho dù con trai mình không chết dưới sự báo thù của Lê Vũ Song, cũng trốn không thoát sự thẩm lí và phán quyết của pháp luật, đã như vậy, vậy thì cho... Lê Vũ Song một cơ hội trả thù đi.

Hổ dữ không ăn thịt con, làm ra quyết định này trong lòng Phan Thạch cũng rất gian nan, nhưng hắn biết hắn nhất định phải

làm ra quyết định như vậy, không chỉ bởi vì quỷ hồn của Lê Vũ Song ở chỗ này, còn vì cậu Phươngthần bí lại mạnh mẽ kia.

"Mẹ, cứu con, mẹ không thể bỏ rơi con như vậy được..."

Thấy cha mẹ mình muốn rời đi, Phan Tùng hoàn toàn luống cuống, trước đây nếu như bản thân mình phạm phải một chút chuyện nhỏ, cha mẹ đều sẽ giải quyếtcho mình, cũng giống như khi hắn vừa lên cấp hai, không cẩn thận khiến một cô bé lớn bụng lên, cuối cùng nữ sinh kia chuyển trường, mà hắn thì không bị chút ảnh hưởng nào.

Diêu Lệ Phương nhìn con traimình, trong ánh mắt có vẻ không nỡ, nếu như có thể mà nói, bà ấy rất muốn trả nợ thay con trai mình, có thể khiến Lê Vũ Song đến giết chết bản thân mình, nhưng bà ấy biết điều đó là không có khả năng, ánh mắt của cậu Phương kia đã nói cho bà ấy.

"Tùng nhi, nếu có kiếp sau... Không nên đầu thai làm con của mẹ nữa..."

Sau khi lưu lại lời này, Diêu Lệ Phương không dám liếc con trai mình lấy một cái, bởi vì bà ấy sợ lại liếc mắt nhìn sợ rằng bản thân sẽ không nhịn được, để mặc chồng mình dìu bản thân rời khỏi căn biệt thự này.

"Tôi... Tôi đi ngay đây, vấn đề này không có quan hệ gì với tôi, hơn nữa sau này tôi bảo đảm sẽ không gạt người nữa."

Hoàng Tam cũng lập tức đứng lên, giờ khắc này dường như cả người cũng không còn đau đớn gì nữa, cũng không kêu rên, xám xịt chạy ra phía ngoài cửa, mà lúc này Phương Minh lại không ngăn cản ông ta.

"Ông chủ Thái, ông cũng đi về trước đi."

Phương Minh nhìn về phía Thái Văn Lễ, Thái Văn Lễ cũng biết

kế tiếp trong biệt thự này sẽ phát sinh cái gì, sắc mặt nặng nề gật đầu, cuối cùng liếc nhìn quỷ hồn của Lê Vũ Songđứng ở nơi đó, thở dài đi ra khỏi cửa chính.

"Đây là một cái cô gái đáng thương..."

Chương 768: Đưa ngươi đi một nơi

Bệnh viện tâm thần Thanh Sơn!

Đây là lần thứ hai Phương Minh tới đây, mà lúc đến nơi nàylần đầu tiên chính là bởi vìcháu trai Trương Vĩnh, ngay cả bản thân Phương Minh cũng không nghĩ tới, vài ngày sau tự mình sẽ đến lần nữa.

Cửa chính của bệnh viện vẫn đóng chặt lại, bảo vệ an tọa ở trong phòng an ninh đang nhàn nhã uống trà nóng xem tivi, hai bên tường viện chỉ có mấy cây đại thụ trụi lủi, lá cây đã triệt để tàn lụi trong gió rét.

Đoàn người đi ngang qua cũng đều nhanh chóng rời khỏi, nguyên nhân là vì tất cả mọi người biết, tại phía bên trong nơi chỉ cách bọn họ một bức tường kia đều là người bị bệnh tâm thần, nhất là ở thời hiện đại internet thông tin phát đạt, tin tức những người bị bệnh tâm thần này đả thương người được phổ biến rộng rãi nhiều người biết được, cho nên khi mọi người đi tới đây, giống như là có kiêng kỵ gì đó, cũng sẽ không tự chủ được bước nhanh hơn.

Cách nhau một bức tường, là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, ở sau mặt tường này là nơi có chứa một đám bệnh nhân tâm thần không có bất kỳ tự do cũng không có bất kỳ nhân quyền gì đáng nói.

"Ừm, tháng này lại có sáu bệnh nhân được đưa vào, trong đó có hai bệnh nhân có điều kiện gia đình rất không tồi, cũng có thể kiếm thêm một số."

Trong phòng làm việc của viện trưởng, Từ Duệ vui vẻ nhìn lý lịch sơ lược của bệnh nhântrước mặt, không bao lâu, một vị bác sĩ đẩy cửa đi đến, nói:

"Viện trưởng, người nhà của Trương Hải Xươngbệnh nhân cấp A muốn đưa bệnh nhân xuất viện."

"Không cho phép."

Từ Duệ không hề nghĩ ngợi liền cắt đứt, cái từ cấp A này là hắn sáng lập đấy, sau khi hắn tiếp nhận bệnh viện này đã chia hết bệnh nhân trong viện thành mấy cấp bậc, dựa theo trình độ kinh tế của gia đình để chia bệnh nhân thành người từ cấp A tới cấp D, càng là người có tiền lại càng không thể đơn giản thả xuất viện, màgia thuộc của những bệnh nhân kia vì để cho bệnh nhân ở bệnh viện có thể được điều trị cùng bảo vệ một cách tốt nhất, bắt buộc phải bị bệnh viện bóc lột, thậm chí âm thầm tặng lễ.

Từ Duệ không sợ gia thuộc này sẽ gây chuyện, nguyên nhân là vì một bệnh nhân tâm thần đã khỏi hẳn hay chưa, cũng không phải tùy người nhà định đoạt, cũng không phải tùy ngành tư pháp định đoạt, mà là tùy bác sĩ trong việnbọn họ đến định đoạt, chỉ cần trong viện nói bệnh của bệnh nhânnày còn chưa lành, vậy thì không cách nào xuất viện.

Về phần sợ bởi vậy đắc tội với người, căn bản Từ Duệ sẽ không đặt vấn đề này ở trong lòng, Ma Đô là cái thành thịgì, đó là một trong những thành phố xếp hạng trước mười trên cả nước, ở cái thành phố nàyvô cùng nhiều người có tiền, tài sản hơn chục triệu đều không coi vào đâu, tuy rằng những người này có không ít tiền, nhưng lại không mấy người có bối cảnh dính với phía chính phủ.

Nếu như ở huyện thành nhỏ, một triệu phú, phỏng chừng người đó sẽ có quan hệ với tất cả đầu lĩnh lãnh đạo trong huyện nhỏ đó, hắn còn không dám đắc tội, thế nhưng ở Ma Đô tùy ý có

thể thấy được CEO cùng tổng giám đốc, có tiền thì thế nào, mấy người từ bên ngoài tới như các người không có căn cơ ở bản địa, căn bản hắn không e ngại.

"Viện trưởng, Trương Hải Xương kia ở bệnh viện đã hơn hai năm..." Bác sĩ có chút khó xử nói, chủ yếu là hắn đã thu tiền của nhà họ Trương rồi, đồng ý với người nhà họ Trương có thể chứng minh bệnh nhân đã lành bệnh để được đưa ra ngoài.

"Đạt tới yêu cầu sao?"

Từ Duệ không nhanh không chậm hỏi, một số chuyện ẩn ở bên trong giữa thủ hạ bác sĩ cùng người nhà bệnh nhân hắn cũng hiểu rõ, tự mình ăn thịt cũng phảilưu lạicho bác sĩ uốngmột chút canh, bằng không mà nói những bác sĩ này sẽ không nghe lời của mình, trực tiếp tố cáo với bên trên, kết quả như vậy cho dù là hắn cũng không chịu nổi.

"Còn kém ba chục ngàn thì đến được, đến lúc đó khi xuất viện thời gian lại nói gia đình đó mua thêm một chút thuốc nữa là đủ."

"Được, đã như vậy vậy thì thả hắn xuất viện đi, dù sao Trương Hải Xương cũng là bệnh nhân của ông, ông là hiểu rõ bệnh tình của bệnh nhânnhất, chẳng qua phải nhớ kỹ, chúng ta phải có trách nhiệm với bệnh tình của bệnh nhân, phải có thái độ phụ trách với xã hội, tuyệt đối không thể lạm dụng lòng tốt được."

Nghe đượcngôn ngữ thành khẩn thấm thía của Từ Duệ, trên mặt bác sĩ nam gật đầu lộ ra vẻ tán thành, trong lòng lại không cho là đúng, ý trong lời viện trưởng Từ đã nói rõ ràng chính là không muốn gánh trách nhiệm, nếu như sau khi Trương Hải Xương xuất viện bệnh tình tái phát thì chính bản thân mình phải chịu trách nhiệm.

Chẳng qua thầy thuốc kia cũng không sợ, từ lúc nửa năm trước kỳ thực Trương Hải Xương cũng đã bình phục, chỉ là bởi vì không

đạt tới chỉ tiêu tiêu phí của bệnh nhân cấp A là năm trăm ngàn do viện trưởng đặt ra, cho nên mới vẫn còn chưa được thả xuất viện mà thôi.

Bác sĩ nam rời đi, trên mặt Từ Duệ cóvẻ dương dương đắc ý, trước đây khi hắn bị điều từ bệnh viện top ba đến bệnh viện tâm thần làm chức viện trưởng, trong lòng vẫn luôn cực kỳ bất mãn, một viện trưởng của bệnh viện tâm thần, nói ra đều khiến người ta cảm thấy dị ứng.

Thế nhưng sau khi trở thành viện trưởng, hắn mới biết được làm viện trưởng của bệnh viện tâm thần thoải mái tới cỡ nào, những bệnh nhân này cũng không giống như những bệnh nhân tâm thần ở viện khác, thường xuyên trách cứ bác sĩ, thỉnh thoảng còn gây ra mấy chuyện náo loạn, ở trong bệnh viện tâm thần này, hắn chính là tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh.

"Đúng rồi, cái têntiểu tử Lâm Chân kia gần đây thế nào, nếu như còn không thành thật, vậy thì giáo huấn hắn nhiều nhiều một chút, ai kêu thằng nhóc này dám đắc tội với cậu Phan, tôi đã thu của cậu Phan những năm trăm nghìn đó."

Sau khi Từ Duệ xem hết văn kiện, trong miệng nói nhỏ một câu, cái bệnh viện tâm thần này của hắn trừ một số người bị bệnh tâm thần chân chính, cũng không thiếu người "Bị bệnh tâm thần" được đưa vào.

Mà một khi bị thu nhận vào bệnh viện tâm thần trở thành bệnh nhân, chẳng khác nào người bị hạn chế năng lực hành vi hoặc là người không có năng lực hành vi, như vậyngười giám hộ của bệnh nhân này sẽ có thể đại diện thay quyền toàn bộ hành vi dân sự của bệnh nhân, kể cả quản lý tài sản.

Đối với Từ Duệ đến nói, đây mới là nguồn thu nhập lớn chân chính của hắn, mấy năm nay hắn chỉ dựa vào cái này liền lén thu nhập đạt đến mấy triệu, những người đưa người thân của mình

vào viện tâm thần sau đó lén mưu đồ lấy tài sản của người đó, đều ngầm đút lót tiền cho hắn.

Từ Duệ không sợ phiền phức tóc mà bản thân phải gánh, dù sao dựa theo pháp luật quy định, cưỡng chế thu trị là không có ngưỡng cửa, những bệnh nhân kia không có quyền lợi cự tuyệt thu trị, mà nếu quả thật chuyện xảy ra bị lộ ra ngoài dẫn tới truyền thông truy hỏi, hắn cũng có thể dùng người nhà bệnh nhân đến từ chối, gia thuộc người ta đều nói bệnh nhân có bệnh tâm thần, vậy thì nhất định là có bệnh tâm thần, lại thêm giả tạo một sốsố liệu kiểm tra cùng lý lịch sơ lược, có thể khiến bản thân mình trở nên trắng sạch.

"Chẳng qua đừng nói, cậu Phankia cũng thật vẫn rất biết chơi đấy, tụ hộicởi mở, không hổ là người đã từng được ra nước ngoài, trên phương diện này thật đúng là quá lợi hại, hình như bạn gái của cậu Phan kia chính làbạn gái cũ của Lâm Chân, lớn lên thật đúng là xinh đẹp đáng yêu, hắc hắc... Lần sau khi có tụ hội, tôi cũng phải tìm cơ hội nếm một chút mùi vị."

Cốc cốc cốc!

Giữa lúc Từ Duệ đang đắm chìm trong huyễn tưởng của bản thân mình, tiếng đập cửa cắt đứt ảo tưởng của hắn, khiến cho trên mặt hắn lộ ra vẻ không vui, mấy người trong bệnh viện đều biết lúc này là lúc mình bắt đầu ngủ trưa, ai dám tới quấy rầy mìnhlúc này?

"Hỗn... Thư ký Tào?"

Đang muốn mở miệng mắng lên, đột nhiên Từ Duệ thấy mấy bóng người đang đi tới, nhất là thấy vị dẫn đầu kia, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, đối vớingười của hệ thống vệ sinh, sợ rằng không nguyện ý nhất chính là nhìn thấy vị lãnh đạo này.

Quan lớn phụ trách kỷ luật của bộ vệ sinh, Tào Cương!

"Từ Duệ, nhận được tố cáo, có người tố cáo ông lợi dụng chức vụ, thu lấy mấy món hối lộ lớn, lén thả người bị bệnh tâm thần xuất viện, mạnh mẽ thu trị công dân không bị bệnh tâm thần, hiện tại xin theo chúng tôi quay về tiếp thu điều tra."

Nghe được lờithư ký Tàonói, lại nhìn vẻ mặt củahtư ký Tào, Từ Duệ liền biết mình là thực sự xong, có người tố cáo cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là vậy mà thư ký Tàolại tự mình đến đây, này chỉ có thể nói rõ một điểm, trong tổ chức đã quyết tâm muốn bắt hắn.

Từ Duệ bị mang đi, cùng bị mang đi như hắn còn có mấy người nhân viên quản lý hành chính, nhưng không ít bác sĩ trong bệnh viện hiểu rõ trong lòng, đây chỉ là một khởi đầu, bởi vì Từ Duệ, cả bệnh viện có không ít bác sĩ đều hư hỏng, đợi sau khi Từ Duệ khai báo hết, đương nhiên những thầy thuốc này cũng sẽ phải chịu thẩm lí và phán quyết.

...

Từ Duệ bị mang đi, cùng lúc đó cũng có một viện trưởng được cử tới đây, đây là viện trưởng cùng đi theo Tào Cương, đứng nhìn Tào Cương áp tải Từ Duệ lên xe rời đi, sau đó vị viện trưởngmới này cũng không lập tức đi dự họp hội nghị, mà là đi tới một phòng bệnh khác.

"Lâm Chân, cậu có thể xuất viện, có người chờ cậu ở cửa sân."

Lâm Chân đang chui rúc trong một góc phòng nghe vậy ngẩng đầu, trên mặt tràn đầyvết thương xanh tím kia lại lộ ra vẻ khiếp sợ, hiển nhiên là đã bị mấy lời của viện trưởng mới tới này làm chấn kinh.

"Lâm Chân, Từ Duệ đã bị cấp trên bắt đi tiếp nhận điều tra, cũng biết cậu là bị cưỡng chế thu trị, bệnh viện sẽ có hội nghị bồi thường cụ thể cho cậu, đợi sau khi hội nghị kết thúc sẽ thông báo

cho cậu, tôi xin thay mặt bệnh viện chân thành xin lỗi cậu vì những khổ cực cậu đã phải chịu bao nhiêu ngày qua."

Viện trưởng mới rất thành khẩn, tuy rằng trong lòng của hắn tràn ngập vô số nghi ngờ, lần này Từ Duệ rơi đài rõ ràng có liên quan tới người thanh niêntên Lâm Chântrước mắt này, cái gọi là có người tố cáo tuy rằng tồn tại, nhưng nếu như dựa vào tố cáo có thể kéo một vị viện trưởng xuống, hơn nữa còn là nhanh chóng mau lẹnhư vậy, vậy gần như hơn phân nửa quan viên đều đã bị bắt đi.

Nói cách khác tất nhiên là có nhân vật lớn ra mặtthay Lâm Chân, nhưngnếu Lâm Chân cóhậu đài lớn như vậy, lại làm sao có thể sẽ bị tống vào bệnh viện tâm thần, còn có thể bị nhốt lâu như vậy?

Mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng vị viện trưởng mới này cũng biết, có một số việc hắn không nên tò mò quá nhiều, nói chung lần này Từ Duệ rơi đài khiến hắn nhặt đượcchức vị viện trưởng là một chuyện tốt, dù chỉ làviện trưởng bệnh viện tâm thần thì đó cũng là viện trưởng, địa vị không hề thấp hơn mấy viện trưởng bệnh viện hạng thấp kia.

Mười phút sau, Lâm Chân đi ra khỏi bệnh viện tâm thần, đến hiện tại hắn đều có chút hoảng hốt, thân nhân bán đứng, bạn gái phản bội, bao nhiêu buổi tối hắn đã nghĩ tới hay là bản thân cứ kết thúc sinh mệnh như vậy đi.

Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, mà Lâm Chân cũng nhìn thấymột người trẻ tuổi đứng ở cửa bệnh viện, trẻ tuổi như hắn, dựa theo vị viện trưởng mới kia đã nói, sau khi bản thân mình xuất viện sẽ có người đón mình, nhưng dường như mình không nhận ra cậu ấy?

"Lâm Chân, đưa anh đi một nơi."

Nhìn mặt Lâm Chân đầy râu, tinh thần hoảng hốt, trong lòng Phương Minh cũng khe khẽ thở dài, chẳng qua lập tức cậu đã phát hiện vẻ đề phòngtrong mắt Lâm Chân, hiển nhiên trải qua đả kích lần này, trong lòng hắn đã sinh ra vô số phòng bị với người ngoài.

"Yên tâm, tôi sẽ không hại anh, bằng không cũng không cần phải đưa anh ra khỏi bệnh viện tâm thần."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Lâm Chân trầm ngâm một lát, cuối cùng mới gật đầu, cũng đúng, nếu như muốn đối phó mình, hoàn toàn không cần phải cứu bản thân mình ra khỏi bệnh viện tâm thần.

Phương Minh chặn một chiếc taxi, Lâm Chân ngồi vào cùng hắn, dọc theo đường đihai người Phương Minh cùng Lâm Chân không ai nói câu nào, thẳng đến cuối cùng taxi dừng lạiở nghĩa trang.

Chương 769: Tĩnh dạ tư biệt danh “mẫn nông” tự “giang tuyết”

Sau khi xuống xe ở nghĩa trang, vẻ mặt Lâm Chân tràn đầy nghi ngờ, không rõ vì sao người thanh niên trẻ tuổi không khác gì mình trước mắt này lại muốn dẫn mình đến nơi đây.

Dọc theo con đường này, tuy rằng Lâm Chân không chủ động mở miệng nói chuyện, nhưng cậu một mực yên lặng quan sát đối phương, kết quả sau cùng lại phát hiện đối phương còn bình tĩnh nhẫn nại hơn cả bản thân mình, một đôi mắt kia yên tĩnh như nước hồ mùa thu, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ tin tức hữu dụng nàotừ trên nét mặt đối phương.

"Tôi tên Phương Minh."

Giữa lúc Lâm Chân nghi ngờ, đột nhiên nghe được lời nói của đối phương, cậu theo bản năng liền trả lời: "Tôi là Lâm Chân."

"Tôi biết."

Nghe được đối phương trả lời, Lâm Chân cũng cười khổ một cái, đối phương có thể cứu bản thân mình ra khỏi bệnh viện tâm thần, vậy khẳng định là biếttên mình, chính mình trả lời câu kia thật sự là quá vô ích.

Phương Minh nhìn Lâm Chân, có mấy lời cậu thật sự là không cách nào nói ra khỏi miệng, tỷ như những chuyện Lê Vũ Song gặp phải, nhưng mà có một số việc cậu lại phải đi làm, dù cho trong lòng Lê Vũ Song, cũng không muốn khiến Lâm Chân biết những

chuyện này.

"Lâm Chân, nghe nói cậu có một thanh mai trúc mã."

Vừa ở phía trước dẫn đường, Phương Minh vừa mở miệng hỏi, đồng thời ánh mắt của cậu cũng nhìn chằm chằm Lâm Chân, chú ý đến từng biến hóa biểu tình trên mặt Lâm Chân.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy bốn chữ thanh mai trúc mã, vẻ mặt Lâm Chân liền thay đổi, đầu tiên là kinh ngạc mang theo một chút tình cảm ấm áp, nhưng mà theo đó lại trở nên phẫn nộ, đến cuối cùng càng là lạnh lùng đáp: "Tôi không có thanh mai trúc mãgì cả."

Trong lòng Lâm Chân, cậu không thể tiếp nhận chuyện Lê Vũ Song phản bội, bởi vì cậu cũng không biết chân tướng, nhưng cậu vẫn thấy Phan Tùng dẫn theo Lê Vũ Song xuất hiện ở trước mặt của cậu, đối với cậu mà nói đây là phản bộilớn nhất.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Lâm Chân, không nói gì nữa, mà là tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng ngừng lại trước một cái mộ bia.

Ánh mắt Lâm Chân đã rơi vào trên bia mộ, đột nhiên lảo đảo một chút, hai mắt nhìn chòng chọc vàochữ trên bia mộ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

"Không, điều này sao có thể, tôi không tin, tôi không tin."

Nhìn cái tên quen thuộc trên bia mộ kia, Lâm Chân không thể nào chấp nhận được sự thật này, giờ khắc này trong mắt của cậu đã không có hận ý cùng phẫn nộ, có chỉ thất kinh cùng không thể nào chấp nhận được.

Bất kể như thế nào, đây cũng là người con gái cậu yêu nhiều năm,cô ấy... Sao cô ấy lại có thể chết như vậy?

"Tôi không tin, nhất định là cậu lừa gạt tôi, nhất định là Vũ Song chưa chết, cô ấy chưa chết."

Nhìn dáng dấp Lâm Chân có chút điên cuồng, trong lòng Phương Minh ngược lại là có chút vui mừng, cảm giác được vui mừngthay Lê Vũ Song, chí ít không uổng công Lê Vũ Song vì Lâm Chân mà hi sinh nhiều tới như vậy.

"Lâm Chân, nơi này có phong thư là Lê Vũ Song để cho tôi nhờ tôi chuyển giao cho cậu."

Trên tay Phương Minh xuất hiện một phong thơ, phong thư này thực sự là do Lê Vũ Song viết, hơn nữa là Lê Vũ Song lưu lại trước khi cô ấy tử vong, trên thực tế trong lòng Lê Vũ Song đã chuẩn bị kỹ càng, cô ấy đã sớm chờ, đợi ngày Lâm Chân xuất viện, cô ấy sẽ kéo Phan Tùng chết theo cô ấy.

Lâm Chân si ngốc tiếp nhận phong thư, vẻn vẹn chỉ vừa mở ra liếc mắt nhìn, nước mắt liền không nhịn được chảy xuống, đến sau này càng là phát cuồng ômmộ bia Lê Vũ Song gầm lên.

Đây là một loại phát tiết, mà Phương Minh thì lại đứng ở một bên cũng không quấy nhiều,cậu không có xemnội dung trong thư, nhưng cũng biết có lẽLê Vũ Song sẽ không nói cho Lâm Chân một số chân tướng, bởi vì cô ấy muốn để lại cho Lâm Chân một ấn tượng tốt nhất.

Nửa giờ trôi qua,cảm xúc của Lâm Chân mới khôi phục lại, bình tĩnh hơn, mà lá thư này cũng đã sớm bị nước mắt của cậu làm ướt nhẹp, nhưng cho dù là như vậy cậu vẫn thận trọng gấp gọn lá thư này lại, sau đó vẻ mặt trân trọng để vào trong ngực của mình.

"Lâm Chân, tuy rằng Lê Vũ Song đã đi, nhưng tôi nghĩ khẳng định cô ấy hy vọng cuộc sống sau này của anh có thể trôi qua thật tốt, dẫn theo hy vọng của cô ấy cùng nhau sống sót."

Phương Minh không phải cái loại người biết an ủi người, cậu chỉ thuật lại lời của Lê Vũ Song cho Lâm Chân...

Về phần Lê Vũ Song, ở ngày hôm qua đã đi đến cõi âm.

...

Thời gian trở lại một ngày trước, khi Phương Minh rời khỏi biệt thự nhà họ Phan, Lê Vũ Song cũng bị cậu đưa đi, mà bởi vì giết chết Phan Tùng, oán khí của Lê Vũ Song cũng được hóa giải hơn phân nửa.

Chỉ là rốt cục Lê Vũ Song đã hóa thành ác quỷ, hơn nữa bởi vì làoán khí tam thế, Phương Minh cũng không lựa chọn hóa giải oán khí của Lê Vũ Song, mà là đưa Lê Vũ Song về cõi âm.

Quỷ hồn của Lê Vũ Song về tới cõi âm, dĩ nhiên oán khí cũng sẽ tiêu tán, chẳng qua trong lòng Phương Minh vẫn có một điểm hiếu kỳ, cậu muốn từ Lâm Chân này đạt được đến đáp án.

"Lâm Chân, có phải giữa cậu và Lê Vũ Song đã từng gặp phải chuyện đặc thù gì đó?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, Lâm Chân sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại, cậu cùng với Lê Vũ Song lâu như vậy, nhưng muốn nói tới những chuyện đặc biệt, dường như chỉ có một thứ.

"Năm năm trước khi tôi và Vũ Song mới tốt nghiệp trung học, hai người chúng tôi đã đến Nam Cương du ngoạnmột chuyến, lúc đó có thể là bởi vì thủy thổ không quen, khi tôi vừa đến Nam Cương liền bị bệnh, hơn nữa bệnh vô cùng nghiêm trọng, cho tới sau này Vũ Song tìm tới một lão bà bà người bản xứ, lão bà bà cho tôi một số dược thảo hồi phục cơ thể, sau đó cơ thể của tôi mới chậm rãi chuyển biến tốt đẹp."

Lâm Chân nhớ lại năm năm trước bản thân đã có một hành

trình tới Nam Cương kia, sau đó cậu mới biết được phải khó khăn lắm mới có thể mời bà bà kia, ở tại một địa phươngvô cùng vắng vẻ, là Vũ Song đi hơn mười dặm đường núi tự mình mời tới.

Cậu đã hỏi qua Vũ Songphải nói thế nào mới mời được lão bà bà kia tới đây, nhưng Vũ Song lại chỉ quay qua tươi cười với cậu, nói thẳng đây là một bí mật, còn nói sau này nếu như tôi dám bắt nạt cô ấy, vậy thì người gặp không may ngược lại là tôi...

Nghe được Lâm Chân giải thích, trong nháy mắt Phương Minh đã hiểu rõ tất cả, hiểu vì sao Lê Vũ Song sẽ có oán khítam thế.

Cổ tình nhân!

Vị lão bà kia bà hẳn làcổ sư Nam Cương, mà Lê Vũ Song đã bị gieo cổ tình nhân, cổ tình nhân cũng không cần gieo có cả hai người, chỉ cần gieo vào cơ thể một người trong đó là đủ, nếu người bị gieo cổ tình nhân này mà phản bội tình lữ, vậy thì sẽ gặp phải phản phệ.

Mặt khác cổ tình nhân là một loạicổ rất đặc thù, nó cũng không phải một loại cổ trùng, đúng hơn phải nói là một loại khế ước thuộc về về linh hồn, lấy linh hồn của bản thân mình làm khế hẹn, loại khế ước này có thể khiến hồn phách của một người trở nên mạnh mẽ, cho nên sau khi Lê Vũ Song chết, quỷ hồn của cô ấy ở dưới tác dụng của cổ tình nhân, mới có thể có được oán khítam thế.

Mười lăm phút về sau, Phương Minh dâng một nén nhang cho Lê Vũ Song sau đó rời khỏi, về phần Lâm Chân... Lúc bóng đêm triệt để đen xuống cậu mới đi ra khỏi nghĩa trang, mà Lâm Chân cũng không biết, ở trong đêm đen đó, có một bóng người xinh đẹp dường như đang nhìn cậu đi, mãi cho đến thân ảnh của cậu hoàn toàn biến mất.

...

Nhà họ Diệp!

"Alice của chúng ta lợi hại như vậy ấy ư?Nhỏ như vậy đã có thể ngâm thơ, thực sự là lợi hại."

Phương Minh ngồi xuống trên sô pha, trong tay Alice cầm một quyển thơ cổ bách thủ, nằm sấp trên bắp đùi Phương Minh, mà Phương Bảo Bảo thì lại ở một bên loay hoay chơi đùa mấy món đồ chơi của cậu bé, chỉ là ánh mắt kia thỉnh thoảng liếc về phía Phương Minh cùng Alice bên này.

"Vâng, bà nội mới vừa dạy con đọc thơ."

Alice ngọt ngào đáp, bà nội trong miệng cô bé dĩ nhiên chính là mẹ Diệp Tử Du, Lương Quỳnh.

Đối với Alice gọi mình là anh, lại gọi Lương Quỳnh là bà, đối với loại xưng hô hỗn loạn bối phận này Phương Minh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

"Vậy anh trai sẽ khảo em thử, bài thơ này thế đọc như thế nào?"

Phương Minh mở thư tịch, lật đến tờ thứ nhất, đưa tay chỉ bài "Tĩnh dạ tư" của Lý Bạch, dưới cái nhìn của cậu, nếu dì Lương dạy Alice đọc thơ, nhất định là sẽ dạy cô bé đọc từ bài đầu tiên, đến lúc đó chờ Alice ngâm xong, cậu liền khen khen Alice, bọn nhóc ấy mà, cần chính là biểu dương.

Nhưng mà sau khi Alice cất giọng non nớt niệm tụng, lại khiến cho khóe miệng Phương Minh không nhịn được co quắp, mạnh mẽ nín cười.

"Mẫn nông, Lý hạ, gặt lúa ngay giữa trưa, hạ thấp... Lúa hạ thổ, gạo trước khi thành cơm, xử lý đều khổ cực."

Alice vừa ngâm tụng vừa dùng ngón tay chỉ vào chữ trong sách

vở, một bộ dạng nghiêm chỉnh vô cùng, sau khi đọc xong còn ngẩng đầu dùng một loại biểu tình kiêu ngạo nhìn về phía Phương Minh, dường như đang đợi anh khích lệ.

"Không... Không tệ, Alice chúng ta thật thông minh."

Một lúc sau, Phương Minh vươn tay, sờ sờ tóc Alice, cậu còn có thể nói cái gì, nên phối hợp Alice diễn xuất anh đây có thể làm như không thấy?

Ở một bên chơi đùa đồ chơi thấy vậy, Phương Bảo Bảo lại không mặc kệ, cất bước chân nhỏ chạy tới, dùng một loại khinh bỉ đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, đồng thời cất giọng non nớt nói: "Đây không phải mẫn nông."

"Không sai, chính là mẫn nông, là gặt lúa ngay giữa trưa."

Alice cũng không mặc kệ, hai tay chống eo nhỏ, chu miệng, "Anh đều nói là đọcnhư thế."

Thấy Phương Bảo Bảo dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, Phương Minh khó có được hơi đỏ mặt, chẳng qua lập tức trong lòng liền tức giận, tiểu tử thối cũng còn biết hủy danh dự của anh đây, mà không biết nhường nhịn Alice sao?Không biết có một loại đồ vật gọi là lời nói dối có thiện ý sao?

"Khụ khụ, Bảo Bảo con không nên nói lung tung, đây là mẫn nông."

"Đây không phải mẫn nông, cha là một tên lường gạt, bà nội đã nói không thể gạt người, bài thơ này con đã học qua..."

Phương Bảo Bảo đoạt lấy sách vở trên tay Phương Minh, ngón tay chỉ vào dòng thứ nhất trong bài tĩnh dạ tư, bắt đầu nhận nhận chân chân thì thầm: "Giang tuyết, Liễu Tông nguyên. Thiên Sơn chim bay tuyệt, Vạn Kính Nhân Tung Diệt..."

"Cậu đọc sai rồi, đây là mẫn nông, đây là mẫn nông, ngày hôm qua bà nội dạy tôi, bà nội còn khen tôi đọc thật tốt."

"Là giang tuyết, hừ, ngày hôm trước tôi đi nhà trẻ đã niệm bài thơ này, lão sư còn phần thưởng cho tôi một hoa bé ngoan lớn."

Nhìn Phương Bảo Bảo cùng Alice tranh luận không nhượng bộ chút nào, Phương Minh xoa xoa mi tâm, cậu rất muốn hỏi một câu dì Lương cùng mấy thầy giáo ở nhà trẻ của Bảo Bảo, các người là rất nghiêm túc sao?

...

Ngay khi Phương Minh nhìn hai đứa bé cãi vã, điện thoại di động của cậu vang lên, liếc nhìn dãy số hiện trên màn hình về sau, tiếp nghe.

"Có chuyện như vậy? Đi, hiện tại cô phái người tới đón tôi đi, ừm, ngày hôm nay có thể xuất phát."

Phương Minh cúp điện thoại, Alice cùng Phương Bảo Bảo ngừng tranh cãilại, hai thằng nhóc đều trơ mắt nhìn Phương Minh, chờ đợi Phương Minh quyết đoán.

"Cái kia, kỳ thực bài thơ này tên 《 tĩnh dạ tư 》..."

Cuối cùng Phương Minh quyết định vẫn phải thành thực giáo dục đứa bé, chỉ là lời của cậu mới vừa nói ra, Alice cùng Phương Bảo Bảo không mặc kệ, đồng thời ngắt lời cậu.

"Anh, đây không phải tĩnh dạ tư, tĩnh dạ tư là bài này mới đúng."

Alice cầm sách vở lên lật lật thêm vài trang, cuối cùng chỉ vào một bài 《 phong kiều dạ bạc 》 nói rất nghiêm túc.

"Ừm, bài này mới là tĩnh dạ tư." Phương Bảo Bảo ở một bên

cũng công nhận gật đầu.

...

Mình còn có thể nói cái gì?

Phương Minh có chút tuyệt vọng, điều may mắn nhất là không bao lâu, một chiếc xe con liền đứng tại dưới lầu nhà họ Diệp, cuối cùng cũng đã giải cứu cậu.

Chương 770: Bước vào Nam Cương

Trên xe, vẻ mặt Lăng Sở Sở có chút nghiêm túc,sau khi Phương Minh vừa lên xe liền chạy, chạy thẳng về hướng sân bay.

"Tình huống cụ thể là như thế nào? Nói trước một chút đi."

Lăng Sở Sở hít sâu một hơi, nói: "Tình huống cụ thể tôi cũng không phải rất rõ ràng, chính là một giờ trước em trai tôi gọi một cuộc điện thoại cho tôi, nói em ấy muốn kết hôn, sau đó lại gửi cho tôi một tấm hình, mà sau khi nhìn thấy tấm hình này tôi đã gọi điện thoại ngay lại cho nó, nhưng không gọi được."

Phương Minh tiếp nhận di động Lăng Sở Sở đưa tới, trong tấm ảnh có quá nhiều người mặc quần áo dân tộc hội tụ lại chung một chỗ, mà ở vị trí trung ương nhất chính là một cặp tình lữ sắp cưới, cô gái mặc một bộ váy đỏ cùng Lăng Duy đang cười khúc khích.

"Em trai cô kết hôn nhanh như vậy cũng tốt mà, có thể bớt tai họa những nữ sinh khác."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Lăng Sở Sở quay đầu trừng trắng mắt, "Nếu thực sự là em trai tôi ổn định lại muốn kết hôn, vậy nhất định tôi sẽ tán đồng, nhưng quan trọng lúc này là em trai tôi đến Nam Cương bên kia, bên người có dẫn theo một cô bé, nhưng bây giờđối tượng kết hôn với em trai tôi cũng không phải cô bé kia, mà dựa theo cô bé kia đã nói, cô ấy và em trai tôi đã tách rađ Nam Cương, em trai tôi là bị một đám người bắt đi mất."

"Áp trại phu nhân?"

"Áp trại cái đầu của cậu, nói chung vấn đề này có chút không bình thường,bây giờ tôi còn chưa dám nói cho mấy người bà nội cùng cô cô, dự định tạm thời đi qua nhìn một chút tình huống cụ thể."

"Kỳ thực cũng không còn gì không tốt mà, nghe nói mấy cô gái Miêu tộc dám yêu dám hận, gặp phải người khác phái mà mấy cô ấy thích sẽ chủ động theo đuổi, không chừng cô gái Miêu tộc nào đó coi trọng em trai cô, chí ít những cô gái Miêu tộc này đều tinh khiết tự nhiên, tốt hơn nhiều so với mấy hot mạng đã phẩu thuật thẩm mỹ em trai cô tìm tới kia nhiều."

"Phương Minh, dù thế nào đi nữa, em trai tôi cũngcoi như là em họ cậu, cậu có thể đừng hả hê như vậy có được hay không?"

Nhìn ra Lăng Sở Sở bất mãn, Phương Minh không nói gì nữa, những lời cậu vừa nói này chẳng qua là vì giảm bớt tâm tình vội vã trong lòng Lăng Sở Sở được không?Lúc này ánh mắt rơi vào trên tấm hình, ngón tay vuốt vuốt khuôn mặt bên trong tấm hình kia, khóe miệng lại giương lên một vòng tươi cười ẩn ý sâu xa.

Thật đúng là vừa khớp, từ làng du lịch gặp phải vị cổ sưNam Cương kia đến cổ tình nhân trên người Lê Vũ Song, mà bây giờ cậu lại tự thân đi tới Nam Cương, xem ra cậu và Nam Cương thật đúng là có duyên phận mà.

...

Lăng Sở Sở đã sớm mua xong vé máy bay, chuyến này chỉ cóhai ngườicô ấy và Phương Minh, sở dĩ sẽ gọi theo Phương Minh cùng đi, là vì cô ấy biết Nam Cương bên kia có chút thần bí, nhất là cô gái mà em trai mình dẫn đi có nói, em trai mình dường như đã mê đắm mấy cô gái Nam Cương, mê đắm tớigiống như đã nhập ma, vì thếcô ấy hoài nghi trong này có thể có chuyện bí ẩn gì đó, lúc này mới kéo Phương Minh theo.

Đăng ký, cất cánh...Hạ cánh.

Khi Phương Minh cùng Lăng Sở Sở đến sân bay ở một thành thị nào đó của Nam Cương, nơi sân bay đã có người chờ, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lái một chiếc xe jeep chờ ở đó.

"Cô Lăng đúng không, ông chủ của chúng tôi để tôi làm tài xế cho hai người, tôi tên Đông Ba Thạch."

Trước khi tới Lăng Sở Sở đã liên hệ với một người bạn ở địa phương, để đối phương phái một hướng dẫn viên du lịch địa phương cùng tài xế qua dẫn đường cho bọn họ, ở một nơi xa lạ như Nam Cương này, rất nhiều chuyện cần phải kiêng kỵ, có một người dân bản xứ có thể tránh khỏi rất nhiều phiền phức.

"Anh Đông, chào anh."

Lăng Sở Sở bắt tay đối phương, chẳng qua Phương Minh nghe thấy những lời Lăng Sở Sở nói lại cười một tiếng, Lăng Sở Sở không biết dòng họ của người Miêu tộc cùng dân tộc Hán là có khác nhau.

Người Miêu tộc chú ý ba bối họ duy nhất, vị này tên Đông Ba Thạch, kỳ thực tên chỉ có một chữ là chữ Đông, dòng họ là Ba Thạch, bởi vì người của Miêu tộc ngoại trừ chữ thứ nhất là tên của mình, những chữ phía sau này toàn là cha hoặc là ông nội.

Đông Ba Thạch, đó chính là nói cha của vị này làBaThạch X, mà tên của ông nội hắn chính là Thạch XA. Nói đúng hơn làtên của con trai ngoại trừ chữ thứ nhất, mấy chữ sau đều là theo chữ thứ nhất trong tên của cha.

Lấy một thí dụ, giả như đời ông nội tên là 123, dạng như vậy tên con trai con gái chính là A12, mà cháu đồng lứa chính là BA1, lại thêm đời sau này đồng lứa chính là CBA, đây là đặc điểm về tên gọi của người Miêu tộc, chỉ khi lấy tên người Hán mới có cách đặt

chữ lót.

Mặt khác bởi vì Miêu tộc không có hệ thống văn tự, tên Miêu cũng không cách nào dùng chữ Hán để viết ra, cho nên đều lấy những chữ đồng âm với chữ Hán, giống cái tên Đông Ba Thạch như vậy dùng chữ Hán phiên dịch căn bản không có một chút ý nghĩa nào.

Cũng chính là vì một điểm nàyban nãy Phương Minh mới sẽ bật cười, dựa theo thói quen của dân tộc Hán, hẳn Lăng Sở Sở phải gọi đối phương là cậu Thạch, nếu lễ phép thân thiết một chút có thể gọi là anh Đông.

Chẳng qua Phương Minh cũng không đi giải thích cho Lăng Sở Sở những thứ này, hai người lên xe jeep Đông Ba Thạch lái, lập tức đi về một phương hướng.

Nam Cương nơi này, có đôi khi đi xe lửa cũng không phải một sự lựa chọn tốt, thậm chí tương phản xe việt dã sẽ dễ dàng di chuyển ở nơi này hơn, Đông Ba Thạch dựa theo địa điểm Lăng Sở Sở nói, lái xe liên tiếp ba giờ, cuối cùng xe ngừng lại ở một thôn trấn nào đó.

Vẻ mặt Lăng Sở Sở có chút tiều tụy, chẳng qua sau khi xuống xe lập tức liền gọi một cú điện thoại đi ra ngoài, không bao lâu sau đã có mấy người trẻ tuổi đi về phía bên này.

"Chị là chị Lăng Duy đúng không?"

Mấy người nam nữ trẻ tuổi này, nam sinh ăn mặc đều rất hợp thời trang, về phần mấy cô gái cũng đều rất đẹp, đây là tổ hợp của phú nhị đại cùng mấy nữ hot mạng, mà người đầu tiên mở miệng chính là một cô gái mặc váy yếm dài, cô gái này cũng chính là cô gái Lăng Duy đưa theo bầu bạn.

"Ừm, rốt cục em trai tôi là chuyện gì xảy ra?"

Đối với loại con gái này, Lăng Sở Sở không có cảm tình gì, nhưng cũng không cách nào trách móc người ta gì cả, mỗi người đều có một cách sống riêng, mỗi người cũng đều có dã tâm của mình, muốn trèo lên phú nhị đạicó tiền, thật ra đây là ảo tưởng trong lòngrất nhiều cô gái, chỉ có điều phần lớn cô gái không có vốn liếng này mà thôi.

Nếu như các cô gái chưa từng có ý nghĩ này, mấy tiểu thịt tươi sao có thể hot tới như thế? Mấy tiểu thuyết tổng giám đốc bá đạo sao có thể được hoan nghênh như vậy, cho nên từ một điểm này đến nói, đàn ông cùng phụ nữ đều giống nhau.

"Ba ngày trước chúng tôi đã tới đây, bởi vì nghe nói người bản xứ sẽ tổ chức một hoạt độngtrên mạng, nhưng ngay tại ngày trước,đột nhiên Lăng Duy bị một cô gái Miêu tộc mê hoặc, sau đó cái gì cũng không quản, cái gì cũng không để ý, liền theo cô gái Miêu tộc kia, chúng tôi muốn khuyên bảo, nhưng lại bị cô gái Miêu tộc đó kéo theo người tới cảnh cáo, những người đó đều rất hung ác."

Vẻ mặt cô gái này tràn đầy ủy khuất, đồng bạn bên cạnh cũng theo chân giải thích, không phải là bọn họ không ngăn cản Lăng Duy, mà là vì không ngăn được.

"Sau này chúng tôi cũng có báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói Lăng Duy tự nguyện đi cùng người ta, bọn họ cũng không can thiệp được, sau đó tôi nghĩ tới Lăng Duy đã nói với chúng tôi về công việc của chị gái cậu ấy, liền theo trên web tìm được số điện thoạiphục vụ khách hàng của tập đoàn Nghiễm Niên, tìm được chị."

Lăng Sở Sở gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy mấy người biết bọn họ đưa em trai tôi tới nơi nào không?"

"Biết, những cảnh sát kia còn đi qua, chính là trại của một Miêu tộc ở trong núi, lúc đó chúng tôi cũng muốn vào trại, nhưng

cảnh sát không đồng ý, chỉ cho chúng tôi chờở bên ngoài trại, bọn họ vào đi xử lý chuyện này."

"Xử lý, cứ xử lý như vậy sao?"

Sắc mặt Lăng Sở Sở có chút khó coi, dưới cái nhìn của cô ấy những cảnh sát này không khỏi cũng quá không chịu trách nhiệm, rất có thể những cảnh sát này là hướng về dân bản xứ, thậm chí còn có thể có quan hệ thân thích với người trong trại.

"Cái trại kia tên là gì, bây giờ chúng tôi liền đi qua."

"Tên Ba Toa, đúng, chính là cái tên này, lúc đó chúng tôi còn nói, một cái trại thôi thế mà lại đặt tên theo phong cách nước ngoài như vậy." Một vị nam sinh đang ở bên cạnh nói tiếp.

Nghe được nam sinh nói, Phương Minh chú ý tới vẻ mặt Đông Ba Thạch biến hóa một chút, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Đi, chúng tôi phải đi trại Ba Toa, các người trở về đi."

Lăng Sở Sở rất nhanh đã đưa ra quyết định, chẳng qua mấy vị nam nữ trẻ tuổi kia lại không muốn cứ rời đinhư vậy, một vị nam sinh trong đó nói: "Lăng chị, A Duy cùng đi với chúng em,sao chúng em có thể bỏ mặc cậu ấy về trước được, chúngem đi cùng với chị."

"Đúng, chúng tanhiều người sức mạnh lớn, cũng không tin đám người Miêu tộc này dám không giao người."

"Chị Lăng,emrất lo lắng cho A Duy, để cho chúngemcùng đi được chứ?" Cô gái mặc váy yếm mang trên mặt vẻ lo lắng, nói.

"Được rồi." Sau khi Lăng Sở Sở suy nghĩ một chút cũng không tiếp tục cự tuyệt, quả thật, nhiều người sức mạnh lớn, nếu như gặp phải một ít chuyện nhiều người cũng dễ ứng đối hơn.

Đông Ba Thạch mở xe jeep kia chỉ có ba hàng, cũng đủ cho bốn

năm ngườichen chúc, chỉ là lúc lái xe, Đông Ba Thạch vẫn mang một bộ dạng muốn nói lại thôi, Phương Minh phát giác ra, cười cười hỏi: "Đông đại ca, anh là có lời gì muốn nói sao, có quan hệ với trại Ba Toa?"

"Ừm."

Đông Ba Thạch gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "Nếu như không có ông chủ nói trước, không quản các người cho tôi bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không đưa bọn cậu đi trại Ba Toa."

"Vì sao?" Lăng Sở Sở có chút tò mò hỏi.

"Cái trại này không thích hợp cho người ngoài đi vào, cho dù một số người Thục Miêu chúng tôi cũng không dám đi tới đó, Ba Toa ở trongMiêu tộc chúng tôi có ý là cây cỏ phồn thịnh, đây là một trại Sinh Miêu, trong trại đều là Sinh Miêu, ngay cả mấy người Thục Miêu chúng tôi bọn họ cũng đều không để ý, đương nhiên càng ghét những người của tộc khác đến trại của họ."

Trên mặt Đông Ba Thạch mang theo vẻ cười khổ, cậuta không nghĩ tới Lăng Sở Sở lại muốn tới trại của Sinh Miêu, nếu sớm biết vậy trước đây cậu ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng ông chủ, Sinh Miêu không muốn liên hệcùng người ngoại tộc, mà Ba Toa chính là một trại Sinh Miêuđiển hình, những người Thục Miêu giống như bọn họcòn có thể kết hôn cùng người trại khác, thậm chí sẽ còn gả cho người của dân tộc Hán, nhưng người của trại Ba Toa đã có quy định không lấy người ngoài trại, nam nữ kết hôn đều phải lấy người trong một trại.

"Từ tân Trung Quốc đến hiện tại đã mấy chục năm trôi qua, toàn bộ trại Ba Toa chỉ có hai cô gái gả ra ngoài, nhưng chỉ được thời gian ngắn ngủi ba năm liền chết, mà mấy cô gái trại khác càng không có một người nào nguyện ý đến trại Ba Toa, bởi vì những cô gái trại ngoài được gả tới đó đều không sống quá một năm."

Nghe lời Đông Ba Thạch nói, Lăng Sở Sở có chút tức cười, một trại phong bếnhư vậy, đây chẳng phải là sẽ dẫn đến huyết thống hỗn loạn, kết quả sau cùng chỉ có thể sinh sản cận huyết, nhưng sinh sản cận huyết sẽ dẫn đếntình huống đứa bé dễ xuất hiện dị dạng cùng chết yểu, đến cuối cùng người sẽ chỉ càng ngày càng ít.

"Tôi nghĩ đây không phảinguyên nhân mà anh không muốn đi." Phương Minh nhìn về phía Đông Ba Thạch, nói: "Sở dĩnguyên nhân các anh không muốn bước vào trại Ba Toa, là vì trại Ba Toa là một cổ trại đúng không?"

Chương 771: Bầy rắn

Trên đường đi tới trại Miêu Ba Toa, Phương Minh coi như đã biết tên của mấy người trẻ tuổi này.

Tên của hai người nam lần lượt là Trương Uy cùng Triệu Lập, nhưng không phải người thủ đô, quen biết Lăng Duy là vì chơi trò chơi với nhau nên biết, đều là thổ hào trong trò chơi, sau khi quen thuộc lẫn nhau trong hiện thực liền thường xuyên tụ hội, đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ tụ hội cùng nhau.

Một đám phú nhị đại có tiền tụ hội làm sao có thể thiếu mấy em gái, mà ba cô gái này đều là mô hình máy bay, ngày bình thường vẫn trực tiếp cùng tham gia một số hoạt động catwalk, thích nhất chính là lũ con nhà giàu như Lăng Duy vậy.

Người bạn gái lần này của Lăng Duy tên Lộ Lộ, về phầntên của hai người khác cũng rất dễ nhớ, theo thứ tự là Đan Đan cùng Điềm Điềm, lúc trước ba cô gái này cũng không quen biết nhau, nhưng hot mạng trong thiên hạ là một nhà, vài ngày ở chung với nhau xong cũng đều rất quen.

Chẳng qua năm người này cũng biết lúc này không phảithời gian để giới thiệu mình, sau khi giới thiệu tên đơn giản liền an tĩnh ngồi trên xe.

Xe càng lái càng nghiêng, đến sau này gần như không nhìn thấy người ở, chỉ có đường đất vàng lắc lư nghiêng ngã, một giờ sau, xe dừng lại ở trước một đường núi, Đông Ba Thạch nhìn một đoàn trúc đỏ rực ở ven đường bên trái, trong ánh mắt có vẻ sợ hãi.

"Đông đại ca, sao không tiếp tục lái xe?"

"Sợ là chúng takhông thể đi trại Ba Toa, đâm gậy trúc khô héo trên con đường này, nói rõ trại Ba Toa không cho phép người ngoài đi vào, nếu như chúng tacứ xông thẳng vàonhư vậy, người của trại Ba Toa sẽ trả thù chúng ta."

Trên trán Đông Ba Thạch có mồ hôi túa ra, bình thường trại Sinh Miêu đã không chào đón người ngoài, nhưng cũng không đến mức đóng cửa từ chối tiếp khách, nếu như xông bừa vào, tối đa cũng chỉ bị đuổi ra ngoài là cùng, nhưng nếu như người ta dựng gậy trúc ở ngay trước trại, đây chính là một loại cảnh cáo rõ ràng, cùng nghĩa với câu: “Phía trước cấm đi vào, bước vào người tự gánh lấy hậu quả.”

"Không sao, chúng tachỉ đi tìm người, nghĩ đến người tacũng sẽ lượng giải, hơn nữa, chưa kể nếubạn tôi có kết hôn với cô gái trong trại thật, chúng tôi đây cũng có thể coi như là người nhà trai, hôn lễ này không có gia thuộc nhà trai xuất hiện nào tính là hôn lễ hợp cách."

Phương Minh cười cười an ủi Đông Ba Thạch, nhưng dù nói cái gì Đông Ba Thạch cũng không nguyện ý đi tiếp, Lăng Sở Sở buộc lòng phải hỏi: "Từ nơi này đếntrại Ba Toa kia có còn xa lắm không?"

"Không xa, chỉ cần đi qua đỉnh núi này đã đến."

"Đã như vậy thì anh ở lại chỗ này chờ chúng tôi đi, chính chúng tôi tự đi vào."

Lăng Sở Sở không làm khó người ta, mà là xuống xe, nhìn đỉnh núiphía trước, ngọn núi trước mắt này cũng không cao, trên núi cũng không thiếu ruộng bậc thang, chỉ có điều không nhìn thấy người nào đang làm việc trong đồng ruộng.

Thấy đám người Phương Minh quyết tâm muốn đi vào, Đông Ba Thạch nghĩ đến ông chủ nhà mình dặn dò, sau khi suy nghĩ một

chút nói: "Cô Lăng, khi các người vào trại, nếu như nhìn thấy có người nhìn chằm chằm các người, hoặc là cảm giác được thân thể có cái gì không khỏe, vậy thì dùng móng tay cái ghim vào đầu ngón tay giữa, độ mạnh yếu phải đạt tới cảm giác như có cây châm đâm vào đầu ngón tay, mặt khác tốt nhất không nên nhìn chằm chằm vào người trong trại, cũng không cần cách bọn họ gần quá, giữ vững khoảng cách nhất định."

Đối với Đông Ba Thạch đến nói, hắn không dám đi vào, mà đây là chuyện duy nhất hắn có thể dặn dò, nhưng cuối cùng mấy vị này có thể toàn thân trở ra không hắn cũng không chắc, nếu như hắn không chờ được người đi ra, vậy cũng chỉ còn cách mau chóng báo cáo chuyện nơi này cho ông chủ.

"Tốt, chúng tôi biết rồi, đa tạ Đông đại ca."

Lăng Sở Sở biểu thị ra cảm ơn, sau đó dẫn đầu đi theo một phương hướng lên núi, mà Phương Minh cũng đuổi kịp, về phần đám người Trương Uy ngược lại mang vẻ mặt nghi hoặc cùng tò mò.

"Tại sao phảimóng tay cái đâm vào đầu ngón tay giữa?" Điềm Điềm không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

"Đó là bởi vì như vậy cô sẽ biết bản thân có bị hạ trùng độc hay không." Phương Minh quay đầu đưa mắt nhìn mấy người trẻ tuổi này, cười cười trả lời.

"Trúng độc, thiệt hay giả, đây không phải là thứ chỉ có trong phim ảnh tiểu thuyết ấy ư, thật chẳng lẽ có người dùng cổtồn tại sao?"

Sau khi mấy cô gái nghe thấy những lời Phương Minh nói, tạm thời có chút sợ hãi, nhưng lập tức càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ, bởi vìvấn đề hạ độcnày đối với các cô ấy đến nói quá xa vời, chính như rất nhiều người đến Nam Cương du lịch, tuy rằng trong lòng

có chút sợ hãiđối với cổ thuật, nhưng càng nhiều hơn chính là tò mò.

Người luôn luôn tràn ngập hiếu kỳđối với những thứ họ không biết, đồng thời sẽ không để mắt đến nguy hiểm trong đó.

"Dựa theo lời của Đông đại ca, bên trong trại Ba Toa nàycóngười Sinh Miêu ở, toàn bộ Nam Cương chỉ có Sinh Miêucòn nuôi cổ, sở dĩ nhắc nhở mấy người sau khi vào trại nên cách xa người trong trại một chút, là vì muốn hạ độc được cần phải có chất môi giới trung gian, cho nên đến lúc đó ít nói chuyện, có thể tránh được có cổ trùng bay vào trong miệng."

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt Lăng Sở Sở cũng có chút lo lắng, rốt cục cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường, chẳng qua khi thấy nụ cười ung dung trên mặt Phương Minh, cô ấy lại tỉnh ngộ lại, cho dù người Miêu bên trong trại Ba Toa sẽ hạ cổ, nhưng Phương Minh thằng này cũng không phải người bình thường.

...

Sau một thời gian đi bên cạnh ruộng bậc thang, không bao lâu đoàn người Phương Minh đã đi tới chỗ đỉnh núi, màrốt cục trại Ba Toa cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn hắn.

Ở đỉnh núi bên kia, nơi chân núi của một ngọn núi khác, có một mảnh kiến trúcmàu đen, mái nhà màu xám xanh nối tiếpsan sát nhau, từ trên xuống dưới, trên trăm cái nhà gỗ xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn.

Sợi luồng khói xanh cũng bay ra từ vô số mái nhà kia, một dòng suối nhỏ phân cách mấy nhà gỗ này thành hai nửa, xây dọc theo núi, dựa vào núi nhìn qua suối, cảnh nguyên sinh tươi đẹp hơn cả những trại người Miêu đã xuất hiện trong phim ảnh truyền hình.

Đây là cổ trại Ba Toa, một cổ trại nguyên sinhtồn tại có hơn một nghìn năm lịch sử đồng thờiphong bế với bên ngoài.

Nếu như lúc này có chuyên viên quay phim ở đây, chụp lại một tấm hình nơi này, tất nhiên sẽ khiến cho không người du lịch yêu thích cảnh đẹp tự nhiên động tâm, cũng sẽ dẫn tới rất nhiều bài viết tán thưởng.

Cổ trại Miêu tộc cùng cổ trấn của Giang Nam khác nhau ở điểm, cổ trấn Giang Nam càng nhiều hơn chính là được kiến tạo ở bên trên bình nguyên, mà cổ trại là xây dọc theo núi, loại thẩm mỹ quan cao thấp này là điểm màcổ trấn Giang Nam không có.

Chẳng qualúc nàymấy người Phương Minh cũng không phảiđến thưởng thức cảnh đẹp, mọi người chỉ dừng lại thêm vài phút đồng hồở đỉnh núi, liền đi về hướng cửa chính của cổ trại.

"Lần trước chúng tôi đã phải chờ ở nơi này, mấy vị cảnh sát kia không để cho chúng tôi đi vào." Đi tới chân núi, ở trước cửa trại của cổ trại, Trương Uy chỉ vào một bia đá dính đầy rêu xanh ở gần đó nói.

Tấm bia đá cao chừng hai người, chỉ là qua thời gian dầm mưa dãi nắng đã nhiễm phải rêu xanh, nhưng lờ mờ có thể thấy được trên tấm bia đá này có một ít chữ viết, chỉ có điều cũng không phải chữ Hán.

Không phải chữ Hán, mà người Miêu tộc lại không có chữ viết riêng, chí ít tại trước mắt các chuyên gia phát hiện văn vật vềchữ viết của Miêu tộc chỉ có một ít bia văn nhỏ nhoi như vậy, căn bản không cách nào hình thành một hệ thốngvăn tự hoàn chỉnh,số lượng văn tự Miêu tộc khai quật được phần lớn đều là chữ tượng hình.

Cho nên, ánh mắt của mọi người cũng không ngừng lưu đảo qua đảo lại bia đá cùng chữ viết bên trên nhưng lại không hiểu

được bao nhiêu, ánh mắt của Phương Minh lại nhìn về phía bên trong trại, một con đường đá rộng hơn hai mét, những viên đá được khảm sâu trong đất đã bị mài bóng loáng, đây là căn cứ chính xác rõ ràng khi bị người đi qua đi lại suốt một thời gian rất dài.

"Đi thôi."

Phương Minh đi ở phía trước nhất, tuy rằng cậu rất có lòng tinđối với thực lực của chính mình, nhưng cậu cũng không dám khinh thường, mấy người ở phía sau cậu đều người thường, mà đây cũng là trại của Sinh Miêu, rất có thể cổ trại Ba Toanày chính là một trongmười tám trại, càng thêm phải cẩn thận một chút.

Điều quỷ dị là, khi bọn hắn đi đến phân nửa trại, đi tới trước con suối kia vẫnthấy bất kỳ người nào trong trại, mà càng quái dị chính là, những căn nhà gỗ mà bọn họ đi ngang qua, tất cả cửa phòng đều mở.

"Người trong trại này mở hết cửa phòng ra, sẽ không sợ có ăn trộm đi vào trộm đồ sao?" Triệu Lập có chút tò mò hỏi.

"Trộm đồ? Chạy đến trong trại Sinh Miêu trộm đồ, trừ phi tên ăn trộm kia là ngại bản thân mình sống được quá lâu."

Phương Minh mỉm cười, mà Triệu Lập còn muốn tiếp tục nói gì đó, đột nhiên Lộ Lộ ở một bên lại kêu lên sợ hãi, chỉ vào dòng suối nhỏ phía trước hô lên: "Các người mau nhìn, trong nước này thật nhiều rắn."

Ở trong nước sông lục bích trong suốt, lúc này có một đôi mắt lạnh như băng hiện lên, nguyên một đámđầu rắn xấu xí trôi nổi ở mặt nước, lưỡi rắnphun ra nuốt vào, lúc này đang nhìn chằm chằm đoàn người Phương Minh.

Ở bên trong loại trại này có thể nhìn thấy rắn cũng không ngạc nhiên, nhưng nhiều rắnnhư vậy, rậm rạp chằng chịt giống như

bầy cá tụ lại với nhau, đó chính là cực sự hiếm thấy.

Phải biết rằng, rắn là loại động vậthành động đơn độc, duy chỉ ngoại trừ mùa đông, bởi vì rắn là thể chấtlãnh huyết, năng lượng của bản thân không đủ để cung cấp chống đỡ nhiệt độ rét lạnh, cho nên cần quần cư ở cùng một chỗ qua mùa đông, nếu như là người bắt rắn liền rất rõ ràng, vào mùa hè muốn bắt rắn chỉ có thể bắt từng con một, nhưng nếu như vào mùa đông, đó chính là bắt từng ổ từng ổ.

Mặc dù nói hiện tại đã mùa đông, nhưng chưa từng nghe nói qua có rắn ngủ đông mà lại ngủ ở trong nước, huống chi dáng vẻ của những con rắn này cũng không giống như ngủ đông.

"Đời này thứ tôi sợ nhất chính là rắn, chỉ nhìn thấy đã nổi da gà."

Mấy cô gái nhao nhao lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng, chỉ sợ những con rắn này bò lên bờ, mà dường như những con rắn này cũng định có hành động như thế, giờ khắc nàybắt đầu dựng đứng nửa người trên ngay trong nước kia, thanh âm lách tách lách táchkhiến người nghe tê cả da đầu.

"Phương Minh, làm sao bây giờ?"

Trên mặt Lăng Sở Sở hiện lên vẻ kinh hoảng nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh thì lại cau mày, một trại xuất hiện nhiều rắnnhư vậy, lẽ nào người trại này am hiểu phương pháp khống chế rắn?

"Không sao, những con rắn này cũng không chủ động công kích người."

Lúc nói lời này, Phương Minh phóng xuất ra uy áp của mình, rắn kia cảm nhận được Phương Minh mạnh mẽ, sôi nổi thu hồi đầu rắn vào trong nước, thân thể loạng choạng rút đi lưu lại một

sóng nước ở trong suối, hơn mười giây sau đó liền hoàn toàn biến mất.

Thấy những con rắn này thối lui, Phương Minh xác định một điểm, đó chính là sở dĩ những con rắn này ngoi lên cũng không phải do có người thao túng, hẳn là chuyên môn dùng để bảo vệ trại nàyđấy, nếu có người ngoài tiến vào trại, mùixa lạ sẽ kinh động những con rắn này.

"Đi thôi."

Phương Minh nhìn đám người Trương Uycòn có chút run, dẫn đầu đi qua cầu gỗ này, Lăng Sở Sở cũng đi theo, mà đám người Trương Uy còn chưa khôi phục lại từ kinh hách khi thấy nhiều đầu rắn như vậy, có chút chần chờ không dám hành động, thế nhưng cô gái có tên là Lộ Lộ lại to gan nhất, cắn răng đi theo.

Phương Minh có thể cảm thụ được đám người Trương Uy sợ hãi, trên thực tế đám người Trương Uy đối với cậu mà nói chính là con chồng trước, vốn là không nên mang theo, nhưng Phương Minh cho phép mấy người kia theo, là có thêm nguyên nhân khác.

Chương 772: Cổ trại Ba Toa không dám nghĩ tới sao?

Bước qua cầu gỗ!

Từng luồng tiếng nhạc đột nhiên truyền đến, đám người Phương Minh đều vểnh tai lắng nghe.

"Tôi nghe được tiếng sáo cùng kèn Xô-na." Trương Uy nói.

"Dường như còn có tiếng khèn địa phương nữa, còn có tiếng trống, đây sẽ không phải có người chết đó chứ?" Lộ Lộ hiếu kỳ nói.

"Đây không phải người chết, mà là đang cử hành hôn lễ."

Phương Minh lắc đầu, rất nhiều người đối đều hiểu lầm tiếng kèn Xô-na, cảm thấy chỉ khi đang tổ chức đám ma mới dùng tới kèn Xô-na, nhưng trên thực tế truyền thống từ xưa đến nay, việc hiếu hỉ đều sẽ có kèn Xô-na, chỉ là sẽ thổi ra làn điệu khác biệt mà thôi.

"Kết hôn? Lẽ nào là em trai tôi..."

Trên mặt Lăng Sở Sở lộ ra vẻ lo lắng, định đi thẳng về phương hướng nơi âm thanh phát ra, chẳng qua Phương Minh lại kéo Lăng Sở Sở lại, dựa theo hiểu biết của cậu đối với Miêu tộc, khi người Miêu tộc kết hôn có một bộ trình tự rất phức tạp, sẽ không kết thúc nhanh như thế, không cần phải gấp gáp như vậy.

Tiếng nhạc là từ phía trên nhất truyền tới, mà sở dĩ không nhìn thấy những người khác trong trại, Phương Minh cũng đã hiểu rõ, những người này đều đi tham gia hôn lễ.

Thuận theo những tảng đá lên dốc tiếp tục đi, tiếng nhạc càng ngày càng rõ ràng, đến sau này, Phương Minh dừng bước, đưa mắt nhìn về phía trước, đám người Lăng Sở Sở đồng dạng cũng mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía trước.

Ở trước mặt của bọn hắn có một chi đội ngũ đón dâu, điều quỷ dị là chi đội ngũ đón dâu này không hề có ngựa trắng, ngược lại là cỗ kiệu đỉnh đỏ, mười mấy người đàn ông đang khiêng hai cỗ kiệu này, phía trước nhất là dàn nhạc thổi kèn Xô-na cùng sáo trúc, phía sau còn có một số phụ nữ đang đi theo, đang hạo hạo đãng đãng đón Phương Minh đi tới bên này.

"Hai cỗ kiệu đỉnh đỏ, chẳng lẽ là có hai cô gái xuất giá?"

Triệu Lập nhìn thấy lập tức hiếu kỳ, nhưng mà khi Phương Minh nhìn đến hai cỗ kiệu có đỉnh đỏ này, vẻ mặt liền trở nên có chút ngưng trọng, thấp giọng quát nói: "Nhắm mắt lại, mặc kệ nghe được cái gì hay đụng chạm phải cái gì cũng không được mở mắt, cũng không nên quay đầu lại, phải luôn hướng mặt đi về phía trước , tôi không gọi mấy người mở mắt ra thì mấy người cũng đừng có mở mắt."

Vẻ mặt của Phương Minh rất nghiêm túc, Lăng Sở Sở biết Phương Minh nói như vậy nhất định là có nguyên nhân, lập tức gật đầu, đồng thời quay qua đám người Trương Uy đang ở phía sau, nói: "Đều nghe Phương Minh."

"Ah, được."

"Khẳng định nghe."

Đám người Trương Uy dựa theo Phương Minh phân phó nhắm hai mắt lại, cứ như vậy đi về phía trước, chỉ có điều đi rất chậm, bước tiến cũng bước vô cùng nhỏ, đây là bệnh chung của con người, ở sau khi nhắm mắt lại, dù cho biết rõ phía trước là một con đường rộng lớn trống trải, cũng không dám bước đi từng bước

lớn.

Lăng Sở Sở không biết tại sao Phương Minh lại muốn các cô ấy phải nhắm mắt lại, nhưng cô ấy tín nhiệm Phương Minh trăm phần trăm, lúc này sau khi nhắm mắt lại, đi chưa được mấy bước đột nhiên cảm giác được cả người hơi lạnh, thật giống như đi vào hầm băng vậy, cổ hàn khí kia đập vào mặt.

Chỉ chốc lát, thân thể của cô ấy đột nhiên run lên, bởi vì cô ấy cảm giác được dường như tiếng nhạc kia càng ngày càng gần, mà đồng thời hình như có người nào đó đang vỗ bờ vai của cô ấy một chút.

"Cô gái nhỏ, đi mệt rồi sao, có muốn ngồi kiệu hay không?"

Thiếu chút nữa Lăng Sở Sở đã quay đầu mở mắt, chẳng qua ngay lúc cuối cùng nhất đột nhiên cô ấy nghĩ tới Phương Minh dặn dò, lúc này mới dằn xuống, kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

"Chị, sao chị lại tới đây?"

Đột nhiên, giọng nói của em trai mình cũng vang bên tai vang lên, lông mi Lăng Sở Sở động đậy vài cái, sắp mở mắt ra, đúng lúc này một âm thanh khác truyền vào trong tai của cô ấy.

"Nhớ kỹ lời nói của tôi."

Là giọng nói của Phương Minh, thanh âm này khiến cho Lăng Sở Sở vừa muốn ngẩng đầu mở mí mắt lại nhắm lại, dứt khoát không quan tâm âm thanh bên tai cùng với cái đập không ngừng của người sau lưng, tiếp tục ngẩng mặt đi tới.

Thẳng đến... Khi tất cả thanh âm cùng động tĩnh đều biến mất, bên tai Lăng Sở Sở mới truyền đến giọng nói của Phương Minh.

"Có thể mở mắt."

Nghe được lời của Phương Minh, Lăng Sở Sở khẩn mở hai mắt của mình ra, chẳng qua theo sau chính là khẽ nhếch miệng, hiển nhiên là bị hình ảnh trước mắt làm chấn kinh.

Đội ngũ đón dâu kia vẫn còn ở đây, mà hai cỗ kiệu có đỉnh đỏ kia cũng còn ở, chỉ là toàn bộ đám người khiêng kiệu cùng thổi kèn Xô na, biến thành nguyên một đám người giấy không có biểu tình gì.

"Này... Lẽ nào những người chúng ta vừa thấy này chính là người giấy?"

Giọng nói của Triệu Lập phía sau đều có chút run rẩy, người giấy khiêng kiệu, loại sự tình không thể tưởng tượng nổi này dĩ nhiên thực sự xảy ra.

"Không tốt, không thấy Lộ Lộ đâu nữa."

Đột nhiên Điềm Điềm kinh hô lên thành tiếng, lúc này đám người Lăng Sở Sở quay đầu mới phát hiện trong đội ngũ thiếu một người, bóng dáng Lộ Lộ biến mất.

"Yên tâm, cô ấy không có chuyện gì, chẳng qua là tôi để cho cô ấy đi làm một việc thôi, đến lúc làm xong cô ấy sẽ hội họp với chúng ta."

Phương Minh mở miệng giải thích một câu, mà ánh mắt của hắn lại đã rơi vào phía sau người giấy này, ở phía sau đội ngũ người giấy đón dây jua, có một người đàn ông trung niên tóc cuộn, đang chậm rãi đi về phía bọn họ.

"Ở xa tới là khách, Quỷ sư để cho tôi tới nghênh tiếp các vị."

Trên mặt người đàn ông có không ít sẹo rổ, nhìn có chút dữ tợn, chẳng qua Phương Minh lại mỉm cười đồng ý, đáp: "Hà tất phiền toái như vậy."

Người đàn ông trung niên thật sâu đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, không nói gì nữa, xoay người liền ở phía trước dẫn đường, mà Lăng Sở Sở thì lại có chút hiếu kỳ nhỏ giọng hỏi ở bên tai Phương Minh: "Quỷ sư là cái gì?"

"Quỷ sư là tồn tại tương đương với tế ti, bởi vì Sinh Miêu cực kỳ tin tưởng đối với phương diện về quỷ thần này, cho nên địa vị của Quỷ sư rất cao, toàn bộ người đàn ông Sinh Miêu vào lúc thành niên đều phải mời Quỷ sư tới nhà cạo tóc, nếu như đặt vào vị trí dân tộc Hán chúng ta, đó chính là thầy Âm Dương địa phương, đương nhiên luận địa vị thì Quỷ sư là muốn vượt xa thầy Âm Dương."

Phương Minh giải thích một câu đơn giản, ở trong dân tộc Hán, thân phận địa vị của thầy Âm Dương cũng không coi là tôn quý tới cỡ nào, thế nhưng ở Miêu trại, Quỷ sư đó là tồn tại gần với trại chủ, trại chủ là người có quyền lực lớn nhất trong một trại, mà Quỷ sư thì lại là người được tôn kính nhất một trong trại.

"Phương đại ca, vậy sao Quỷ sư lại biết chúng ta muốn tới, hơn nữa hắn biết thân phận của chúng ta sao?" Trương Uy có chút tò mò hỏi.

"Tự nhiên biết, có lẽ giờ phút này một con nhện nằm trong bụi cỏ ven đường chính là đôi mắt của Quỷ sư."

Phương Minh cười cười, sợ rằng từ khi bọn họ bước vào trại này, Quỷ sư kia liền đã biết, từ bầy rắn đến người giấy khiêng kiệu phía sau chẳng qua đều là thử dò xét mà thôi.

"Thiệt hay giả, nói gì khiến tôi thấy nổi cả da gà." Trương Uy theo bản năng lấy hai tay vuốt vuốt hai bắp tay, mắt thì lại hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Phương Minh, chúng ta cứ đi theo hắn như vậy?" Lăng Sở Sở cũng có chút không yên tâm hỏi.

"Đến cũng đến rồi, vậy còn có thể trở về ấy ư, chỉ có thể nói binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn."

Phương Minh ngược lại rất tùy ý, là người đầu tiên đi theo sau lưng người đàn ông, đám người Lăng Sở Sở thấy thế cũng chỉ có thể đi theo.

Cũng giống với khu vực bên cạnh bờ suối kia, ở đây toàn bộ cửa nhà gỗ cũng đều mở, cũng tương tự đều không ai, như vậy quẹo trái rẽ phải đi xấp xỉ có nửa dặm đường, một ngôi miếu xuất hiện ở trước mặt đám người Phương Minh.

Ở trước miếu thờ này có hơn mười người Miêu đứng ở nơi đó, khoác lụa hồng cài hoa, ăn mặc phục sức bổn tộc, lúc này trong miệng đang hát từ khúc chỉ có bọn họ nghe hiểu.

"Là A Duy, A Duy ở ngay trong miếu này."

Cảm xúc của Lăng Sở Sở có chút kích động, bởi vì cô ấy nhận khung cảnh trong tấm hình kia, em trai của cô ấy đã chụp ngay ở nơi này.

"Đừng có gấp."

Phương Minh ngăn cản Lăng Sở Sở đang muốn chạy tới miếu thờ kia, cười cười chậm rãi đi về phía miếu thờ, mà khi những người Miêu này nhìn đến đám người Phương Minh, toàn bộ đều đưa mắt xem hướng bên này, trong ánh mắt không ít người tràn đầy vẻ bất thiện.

"Tại sao tôi cảm thấy ánh mắt của bọn họ nhìn chúng ta tựa như nhìn kẻ thù vậy?"

Trương Uy lẩm bẩm một câu, những người khác cũng nhận đồng gật đầu, cho dù không háo khách nhưng cũng không cần phải trưng ra bộ biểu tình này đi, thật giống như mấy người là cừu nhân giết cha của bọn họ vậy.

Ngay khi những người Miêu này dùng ánh mắt tràn ngập hận thù nhìn hướng đám người Phương Minh, người đàn ông dẫn đường kia lại dùng Miêu Ngữ nói nói mấy câu, tuy rằng vẻ mặt những người Miêu này vẫn còn có chút bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn nhao nhao thối lui, nhường lại cho đám người Phương Minh một con đường.

"Quỷ sư ở bên trong chờ các người."

Người đàn ông quay đầu liếc nhìn Phương Minh, nhưng chính hắn lại không bước vào, Phương Minh ngược lại vẻ mặt di nhiên tự đắc, không thèm để ý chút nào tới ánh mắt bất thiện của những người Miêu này, là người đầu tiên đi vào bên trong miếu thờ này.

Đây là miếu tổ từ của trại Ba Toa, sau khi tiến vào, Phương Minh vừa liếc mắt liền đã nhìn thấy có bóng người đứng ở ngay phía trước, đây là một lão già bện tóc đuôi sam quấn quanh đầu, lúc này ông lão kia cũng đưa mắt đã rơi vào trên người Phương Minh.

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Minh nhíu mày một cái, nhãn thần của ông lão này sâu như nước đầm, mang tới cho cậu một loại cảm giác sâu không lường được.

Miêu Cương mười tám trại, cho dù trại Ba Toa này là một trong mười tám trại, nhưng Phương Minh cũng không tin một vị Quỷ sư liền có cấp bậc cường giả Thiên Cấp, muốn thật là như vậy mà nói, vậy thực lực Miêu Cương mười tám trại chẳng phải là còn kinh khủng hơn cả nhà họ Phương sao?

"Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, thiên tài kiệt xuất nhất một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, không nghĩ tới cậu Phương cũng tới đến loại địa phương nhỏ như cổ trại Ba Toa tôi này."

Lời Quỷ sư vừa ra khỏi miệng liền nói thẳng ra lai lịch của Phương Minh, điều này làm cho Phương Minh càng thêm kiêng kỵ

đối với ông lão này một phần, mình là lâm thời tới đây, cứ như vậy còn bị ông lão này nhận ra, đó chỉ có thể nói một điểm, cái gọi là Sinh Miêu không giao lưu cùng bên ngoài căn bản chính là giả dối.

Chí ít, Quỷ sư này hiểu rõ chuyện trong giới tu luyện, bằng không sẽ không nhận ra mình nhanh như thế.

"Các hạ nếu biết lai lịch của tôi, vậy nghĩ đến cũng biết lúc này tôi tới là có mục đích gì."

Lúc này trong đầu Phương Minh có một suy nghĩ chợt lóe lên, đối với việc đối phương biết thân phận của mình, liệu có thể nào là đối phương cố ý dùng Lăng Duy làm mồi để dẫn dắt bản thân mình tới nơi này?

"Đương nhiên biết, cậu Phương đừng có gấp, cậu còn có mấy người bạn chưa đi đến, đợi sau khi mấy người kia vào tôi lại nói rõ hết đi."

Quỷ sư nói xong cúi đầu cầm hương quay về phương hướng mấy bài vị chỗ tổ từ kia tế bái vài cái, mà đám người Lăng Sở Sở cũng bước vào bên trong cánh cửa miếu thờ.

"Phương Minh, em trai tôi đâu?"

Lăng Sở Sở vừa tiến đến ánh mắt liền đảo quanh bên trong tổ từ, nhưng toàn bộ tổ từ ngoại trừ một mình Quỷ sư ở đây thì không còn người nào.

"Cô Lăng không cần lo lắng, lệnh đệ không có chuyện gì, huống chi hắn có thể là trại chủ kế tiếp của cổ trại Ba Toa chúng tôi, không ai sẽ hại hắn."

"Gì?"

Nghe thấy những lời Quỷ sư nói, Lăng Sở Sở dùng một loại

biểu tình sợ hãi nhìn về phía ông lão, cô ấy là bị nội dung trong lời nói của ông lão dọa sợ, em trai mình đã trở thành trại chủ của Ba Toa, là trại Ba Toa mà người Miêu cũng không dám nghĩ tới sao?

Chương 773: Âm mưu của Quỷ sư

Không chỉ Lăng Sở Sở giật mình, ngay cả Phương Minh cũng bị tin tức này làm chấn kinh, cậu nghĩ tới vô số khả năng vì sao người của cổ trại Ba Toa này lại bắt Lăng Duy tới thành thân, thậm chí còn quá đáng tới mức nghĩ tới minh hôn, nhưng không nghĩ đến sẽ để Lăng Duy đảm đương chức trại chủ cổ trại Ba Toa.

Lấy tính tình của Lăng Duy, khiến cậu ta làm tới trại chủ cổ trại Ba Toa, cổ trại Ba Toa còn có an bình sao?

Hoa hậu phong tình Miêu tộc Nam Cương Châu Á?

Thịnh yến phong tình nguyên thủy?

Đến đến, ngày hôm nay chúng tôi không biểu diễn màn dùng lưỡi liềm cắt tóc, chúng tôi biểu diễn màn dùng lưỡi liềm cắt quần áo.

Hình ảnh thật đẹp, Phương Minh không dám tưởng tượng tiếp...

Cái tên gia hỏa đầy trong đầu đều là đàn bà này, có thể quản lý tốt cổ trại Ba Toa? Những người khác trong trại Miêu Ba Toa sẽ được hạnh phúc?

"Rất không thể tưởng tượng nổi đúng không? Nhưng cậu ta là nhân tuyển duy nhất, cũng chỉ có cậu ta có thể đủ đưa cổ trại Ba Toa đi hướng phục hưng, bởi vì cậu ta là người được Thánh chọn, là Thánh tuyển."

Vẻ mặt Quỷ sư vô cùng nghiêm túc, dáng vẻ không hề có một

chút nào đùa giỡn, thậm chí trong lời nói còn có chút sùng bái đối với Lăng Duy.

"Các hạ nói nhiều như vậy, không biết có thể để cho chúng tôi gặp Lăng Duy một lần trước không?"

Phương Minh quyết định tạm thời không thảo luận chuyện Lăng Duy có thích hợp với chức vị trại chủ này hay không cùng vị này, lúc này vẫn nên nhìn thấy Lăng Duy trước rồi nói sau, chờ gặp được Lăng Duy cũng có thể biết được đầu đuôi sự tình.

"Nếu như các người đến sớm hơn một ngày, còn có thể gặp được cậu ta, nhưng đáng tiếc là chính là, hiện tại cậu ta đã đi đến núi Thiên Táng tiếp nhận nghi thức truyền thừa trại chủ, chỉ có thể chờ đến khi cậu ta xuất hiện."

"Một nghi thức truyền thừa trại chủ, còn cần đi tới địa phương khác trước sao?"

Phương Minh híp mắt nhìn về phía Quỷ sư, tiếp tục nói: "Vô phương, các hạ chỉ cần nói cho chúng tôi biết núi Thiên Táng ở nơi nào là được rồi, chính chúng tôi tự đi tới."

"Núi Thiên Táng, không phải người mười tám trại không thể đi vào, cho dù cậu là thiên tài nhà họ Phương, là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, vậy cũng không thể đi vào núi Thiên Táng, người ngoài tiến vào núi Thiên Táng chỉ có một kết cục, đó chính là vĩnh viễn ở lại bên trong."

Vẻ mặt Quỷ sư tràn đầy trịnh trọng nhìn về phía Phương Minh, núi Thiên Táng là thánh địa của Miêu tộc bọn hắn, hơn nghìn năm qua chưa bao giờ cho phép người ngoài bước vào, cho dù là hắn người của mười tám trại Sinh Miêu, ngày bình thường cũng không thể bước vào.

"Kia là em trai tôi, tôi muốn gặp được em trai tôi, nếu như các

người dám ngăn trở, đừng trách tôi vận dụng lực lượng gia tộc, đến lúc đó gọi quân đội qua đây, san bằng cái ngọn núi Thiên Táng kia."

Lăng Sở Sở không nhịn được, mặc dù trong lòng cô ấy biết Phương Minh rất lợi hại, nhưng có lợi hại hơn nữa cũng nào có thể so sánh với quân đội, chỉ cần cơ quan quốc gia xuất động một cái, dưới vũ khí hiện đại, những kỳ nhân dị sĩ này đều không chịu được.

"Làm càn!"

Ông lão khẽ quát một tiếng, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm Lăng Sở Sở, trong nháy mắt đó Lăng Sở Sở cảm giác dường như bản thân mình đã bị một tồn tại vô cùng khủng bố nào đó theo dõi, thân thể đều không kiềm hãm được run lên.

"Hà tất chấp nhặt cùng người bình thường."

Thẳng đến khi Phương Minh chắn trước mặt Lăng Sở Sở, Lăng Sở Sở mới thở ra một hơi dài, mà Phương Minh nhìn ngón tay mình, chậm rãi nói: "Bất kể như thế nào, đều là cổ trại Ba Toa các người quá giới, vi phạm quy tắc của giới tu luyện cùng thế tục."

"Quá giới?"

Trên mặt Quỷ sư lộ ra dáng tươi cười, "Chúng tôi chỉ chọn một người trở thành trại chủ, vẫn không hại tánh mạng người, không có cái gì gọi là quá giới cả, hơn nữa chuyện này cũng nhận được bản thân cậu ta đồng ý."

"Các hạ cảm thấy tôi sẽ tin tưởng mấy lời ông nói sao? Lăng Duy chẳng qua chỉ là một người bình thường, nếu các người muốn mê hoặc tâm trí của cậu ta là chuyện vô cùng dễ dàng, có phải thật sự tự nguyện hay không, còn phải cho chúng tôi gặp được bản thân cậu ta rồi lại nói."

Mùi thuốc súng bắt đầu lan tràn ở trong miếu, trong tay Quỷ sư xuất hiện một chén đèn dầu, mà Phương Minh cũng bắt đầu vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể mình, nếu hai phe nói không thông, vậy cũng chỉ có thể dùng quả đấm để nói chuyện.

"Cậu Phương, Đa Bảo Quỷ sư xin dừng tay!"

Đúng lúc này, cửa miếu thờ đột nhiên truyền đến âm thanh, theo sát có mấy người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đi vào, sau khi đi vào, trực tiếp đứng ở giữa Phương Minh cùng Quỷ sư.

"Tôi là lão K, người phụ trách bộ môn A ở Nam Cương, Đa Bảo Quỷ sư, vài năm không gặp, từ lần gặp mặt trước đến giờ vẫn khoẻ chứ?"

Lão K đầu tiên là lên tiếng chào hỏi Đa Bảo Quỷ sư, lập tức mới đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nói: "Cậu Phương, có thể nói chuyện trước một chút không?"

Bộ môn A, đương nhiên Phương Minh hiểu rõ, chính là trước đây ông Đường đã nói cho cậu biết bộ môn này, cũng đặc biệt có trách nhiệm giao thiệp cùng giới tu luyện, mặc dù là tổ chức dân gian, nhưng bởi vì là tổ chức dân gian phi lợi nhuận, rất được mỗi cơ cấu tổ chức phía chính phủ tôn kính.

Nếu không mà nói trước đây Phương Minh cũng không thể chỉ gọi một cuộc điện thoại, lập tức có thể đưa một người từ bệnh viện tâm thần đi ra.

Lão K dẫn theo Phương Minh đi ra khỏi miếu thờ, mà mấy người Miêu kia thì lại vẫn còn đang chờ ở bên ngoài miếu thờ, Lão K không chào hỏi cùng những người Miêu này, trực tiếp đi về phía trước, cuối cùng dừng lại ở một nơi hẻo lánh, từ trong túi áo móc ra một cái bình nhỏ, đổ ra một chút thuốc bột trên mặt đất, vẽ ra một vòng tròn có bán kính chừng ba mét.

Khi Phương Minh thấy thuốc phấn dưới đất, tròng mắt co rút lại một chút, chẳng qua rất nhanh cậu liền đã hiểu rõ tại sao đối phương muốn làm như vậy.

Lúc trước hắn nói cho Trương Uy, rất có thể lúc này một con nhện nằm trong bụi cỏ liền đang giám thị bọn họ, những lời này cũng không phải nói đùa, cổ sư chơi cổ thực sự có bổn sự như vậy, mà thuốc bột Lão K này sử dụng mặc dù được làm từ tài liệu gì tự mình không biết, nhưng Phương Minh có thể xác định, tác dụng của những thuốc phấn này chính là ngăn cách cổ trùng nghe lén.

"Cậu Phương, kỳ thực lần này cậu không nên tới Nam Cương."

Thấy Phương Minh cũng bước chân vào vòng tròn, Lão K cũng không vòng vo trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Cái Đa Bảo Quỷ sư kia kỳ thực chính là vì cố ý hấp dẫn cậu qua đây."

Nghe được lời lão K nói, vẻ mặt của Phương Minh lại không có nhiều vẻ giật mình, dò hỏi: "Có quan hệ với bà già ở làng du lịch lúc trước sao?"

"Cậu Phương quả nhiên thông minh." Trên mặt của Lão K ngược lại có chút kinh ngạc, sau khi gật đầu tiếp tục nói: "Thân phận chân chính của bà lão kia chúng tôi cũng đã điều tra ra được, trên thực tế chính là người yêu của Đa Bảo Quỷ sư, chỉ có điều hai người bởi vì không phải cùng một trại, mà cổ trại Ba Toa lại không cho phép thông hôn cùng ngoại trại, cho nên cũng không có danh nghĩa vợ chồng thật sự. Kỳ thực nhắc tới, vấn đề này cũng là chúng tôi làm thiếu nghiêm cẩn."

Lúc Lão K nói lời này trên mặt có vẻ áy náy, trước đây Phương Minh giao bà lão kia cho bộ môn A, tổng bộ của bộ môn A bên kia gọi điện thoại yêu cầu kiểm tra thân phận của bà lão, muốn điều tra thân phận của một cổ sư, vậy dĩ nhiên là phải đi tới trại Sinh Miêu, cho nên lúc đó Lão K liền sắp xếp bọn thủ hạ đi các trại hỏi, đương nhiên cũng hỏi được cổ trại Ba Toa.

Lúc đó Đa Bảo Quỷ sư cũng không bại lộ quan hệ của hắn và bà lão, chỉ làm bộ hỏi thêm mấy câu, mà nhân viên bộ môn A cũng không đề phòng, liền nói ra tình huống đại khái.

"Tôi hiểu được, vậy Đa Bảo Quỷ sư đã biết là tôi tống bà lão kia vào ngục giam, cho nên vì báo thù cho người yêu của mình, cố ý lợi dụng Lăng Duy dụ dỗ tôi tới nơi này, muốn xuống tay với tôi."

"Sự tình xấp xỉ là như thế này, chỉ là không nghĩ đến dĩ nhiên Đa Bảo Quỷ sư lại có thể tra được cậu có liên quan tới nhà họ Lăng, hơn nữa vừa vặn Lăng Duy cũng ở Nam Cương này, cho Đa Bảo Quỷ sư cơ hội."

Lão K gật đầu, này cũng là kết quả bọn hắn đoán được.

"Hắn nghĩ muốn đối phó với tôi như thế nào? Tự mình động thủ với tôi?"

"Chỉ sợ không phải." Lão K nhìn về phía Phương Minh vừa cười vừa nói: "Cậu là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, sau khi tất cả mọi người biết cậu che giấu thực lực, hoài nghi cậu còn có giấu giếm lá bài tẩy lợi hại hơn, nếu Đa Bảo nếu Quỷ sư này đã điều tra cậu rõ ràng, đương nhiên cũng biết những điều này, cho nên hẳn là hắn cũng không tính tự mình ra tay với cậu, mà là thiết kế một cái bẫy đợi cậu nhảy vào."

Ánh mắt Phương Minh lóe lên, nếu như nói Đa Bảo Quỷ sư đã thiết kế một cái bẫy đợi cậu nhảy vào, kia cái bẫy kia hẳn là cùng...

"Hẳn là cậu Phương cũng đã nghĩ đến, cái bẫy Đa Bảo Quỷ sư đặt ra chính là núi Thiên Táng kia. Núi Thiên Táng là thánh sơn của Sinh Miêu, người ngoài căn bản không thể tiến vào, mà Sinh Miêu bao gồm mười tám trại, Sinh Miêu mười tám trại có thực lực kinh khủng, kỳ thực không dưới nhà họ Phương các người."

“Kỳ thực tôi đã hiểu đại khái mục đích của Đa Bảo Quỷ sư, cậu là thiên tài nhà họ Phương vô cùng xem trọng, nếu như cậu không chủ động trêu chọc đến Miêu tộc, nếu như Đa Bảo Quỷ sư ra tay với cậu tất nhiên sẽ đưa tới nhà họ Phương tức giận, đây không phải một cổ trại như hắn có thể thừa nhận, trừ phi là mười tám trại cộng đồng liên thủ, nhưng giữa mười tám trại cũng không phải hòa hợp như vậy, bằng không trước đây Đa Bảo Quỷ sư cũng sẽ không phải chia lìa cùng người yêu của mình."

Lão K là người phụ trách Nam Cương, đương nhiên cũng sẽ hiểu rõ trại Miêu nhiều hơn Phương Minh, nhất là về một số bí ẩn của Miêu trại.

"Sinh Miêu mười tám trại, là mười tám cái trại, mà mười tám cái trại này có đều tập tục kiên thủ riêng, giữa các bên lui tới cũng không mật thiết, cho dù nhà họ Phương cậu có diệt sạch cổ trại Ba Toa này, đoán chừng các khác trại cũng sẽ không ra mặt thay cổ trại Ba Toa."

"Nhưng Sinh Miêu mười tám trại, sở dĩ được xưng tụng cùng nhau, là vì tin đồn ở vài ngàn năm trước bọn họ đều xuất thân từ cùng một nơi, cái chỗ này chính là núi Thiên Táng, núi Thiên Táng là thánh địa của mười tám trại, nếu có người ngoài dám có ý đồ với núi Thiên Táng, hoặc là dám xông vào trong núi Thiên Táng, sẽ gặp phải mười tám trại liên thủ đối phó."

"Đa Bảo Quỷ sư biết chỉ dựa vào sức mạnh của một mình hắn không thể đối phó cậu được, cho nên liền kéo theo mười tám trại, nếu như cậu thực sự tiến vào núi Thiên Táng, sợ rằng đừng mong có thể chạy thoát, mà nếu như nhà họ Phương vì thế lại tức giận, chỉ sợ cũng phải ước lượng một chút thực lực tổng hợp của mười tám trại này."

Lão K phân tích rất thấu triệt, Phương Minh cũng trong nháy mắt liền đã hiểu rõ, nhắc tới âm mưu của Đa Bảo Quỷ sư cũng rất đơn giản, chính là vì muốn bản thân mình vào núi Thiên Táng.

"Tiến vào núi Thiên Táng sẽ gặp nguy hiểm, Lăng Duy là người thường, Đa Bảo Quỷ sư làm như vậy, không tính vi phạm quy củ sao?" Phương Minh nhìn về phía lão K, hỏi vấn đề quan trọng nhất.

"Cái này..."

Vẻ mặt của Lão K có chút xấu hổ, dường như có chuyện gì khó nói, nhưng cuối cùng vẫn nói sự thật: "Kỳ thực cũng không tính là không tuân theo quy định, bởi vì tính đặc thù của Miêu trại, mỗi người nhận chức trại chủ đều phải đi vào núi Thiên Táng, bởi vì cổ thuật trại chủ mỗi một trại lĩnh hội được đều truyền từ trong núi Thiên Táng ra, mà điều kiện mười tám trại chọn trại chủ cực kỳ nghiêm khắc, rất nhiều cổ trại thậm chí đã vài chục năm chưa từng tìm được đề cử thích hợp cho chức trại chủ, cho nên..."

Lời sau cùng lão K cũng không nói ra miệng, nhưng Phương Minh lại đã hiểu rõ, cho nên bộ môn A nhất định là đã đạt thành hiệp nghị cùng mười tám trại, nếu có nhân tuyển thích hợp trại chủ, mười tám trại có thể tùy ý mang đi, thậm chí nếu như mười tám trại cho ra điều kiện cụ thể, đám người lão K còn có thể trợ giúp tìm người thích hợp.

Bởi vì, một mười tám trại không yếu kém hơn nhà họ Phương, nếu như bộ môn A có thể tìm được trại chủ cho bọn họ làm tăng tính thân thiết, đương nhiên là một chuyện tốt, so sánh với bọn họ, chỉ sợ an nguy của mấy người bình thường cũng không coi vào đâu.

Chương 774: Ca dao Miêu Tổ

Nhiều khi, mặc dù nói sinh mệnh cao hơn tất cả, quyền lợi của cá nhân là thứ không dung bất kỳ xâm phạm gì, nhưng thế giới chân thật, nếu có lợi ích lớn hơn nữa, như vậy có thể hi sinh lợi ích của một bộ phận nhỏ người.

Sinh Miêu mười tám trại, là một cỗ lực lượng kinh khủng, một phần lực lượng như vậy nếu như có thể bị khống chế, đối với bộ môn A đến nói đây tuyệt đối là chuyện quan trọng hơn an nguy của mười mấy người.

Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, từ cổ chí kim đối với thượng vị giả đến nói, những lời này đều là chân lý.

Ở trong lòng lão K, nếu như trại chủ mười tám trại này nguyện ý, bọn họ có thể tìm đến một đống lớn người được đề cử thích hợp trại chủ sau đó đưa vào trong núi Thiên Táng, dù cho mười người trong đó có chín đã chết trong núi Thiên Táng, nhưng chỉ cần có một người trở thành trại chủ, vậy coi như là thành công.

Về phần chín vị đã chết đi kia, tự nhiên Lão K sẽ sắp xếp người tới bồi thường cho gia đình của chín người đã chết này, đây mới thật sự là thực tế.

Phương Minh không tiếp tục muốn nói tới một số tiểu tâm tư của lão K bọn họ, chuyện Lăng Duy là bởi vì chính mình nên mới bị đưa vào núi Thiên Táng, như vậy bất kể núi Thiên Táng này nguy hiểm tới cỡ nào, cậu đều muốn đi vào đưa Lăng Duy đi ra, dù cho biết rõ đây là âm mưu của Đa Bảo Quỷ sư.

"Trưởng phòng K, tôi muốn hỏi núi Thiên Táng này ở nơi nào?"

Nghe được câu hỏi của Phương Minh, trên mặt Lão K có nụ cười khổ, hắn biết Phương Minh sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, lấy nghiên cứu của bộ môn bọn họ với Phương Minh, biết tính tình của Phương Minh chính là như thế, bằng không mà nói trước đây cũng sẽ không gây thù kết oán với nhà họ Mục.

"Núi Thiên Táng là thánh địa trong lòng mười tám trại, vị trí ngay chỗ sâu nhất trong Thập Vạn Đại Sơn của Nam Cương, bởi vì Thập Vạn Đại Sơn nhiều khí độc cùng cổ trùng, liền ngay cả chúng tôi cũng không biết vị trí cụ thể của núi Thiên Táng."

Lão K lắc đầu, ở trong lòng Sinh Miêu mười tám trại, núi Thiên Táng không chỉ là thánh địa mà còn là chỗ cực kỳ thần bí, cho dù người bên trong Miêu trại, ngoại trừ Quỷ sư cùng trại chủ ra, những người Miêu khác cũng đều chưa từng đi.

Phương Minh đã hiểu rõ, nếu cậu muốn biết vị trí của núi Thiên Táng, còn phải từ trong miệng Đa Bảo Đạo Nhân biết được, mà âm mưu này là nhằm vào cậu đấy, như vậy nhất định là Đa Bảo Đạo Nhân sẽ nói cho cậu biết vị trí của núi Thiên Táng.

Không tiếp tục trao đổi cùng Lão K nữa, Phương Minh thối lui ra khỏi vòng tròn thuốc bột, một lần nữa đi trở lại miếu thờ, mà hiển nhiên Đa Bảo quỷ sư đối với chuyện Phương Minh trở về không ngạc nhiên chút nào, đôi mắt già nua ngược lại mang theo vẻ đắc ý nhìn về phía cậu.

"Núi Thiên Táng ở đâu?" Không dài dòng dây dưa, Phương Minh trực tiếp hỏi.

"Núi Thiên Táng là thánh địa của Sinh Miêu tôi, tôi há có thể nói cho cậu biết?" Đa Bảo quỷ sư vừa cười lạnh vừa trả lời.

"Nói trắng ra đi, mục tiêu của ngươi là ta, không phải là muốn dẫn ta tới núi Thiên Táng sao?"

Lời nói của Phương Minh khiến cho đám người Lăng Sở Sở đang đứng bên cạnh lộ ra vẻ nghi hoặc, không rõ vấn đề này làm sao lại có dính líu quan hệ cùng Phương Minh?

"Ha ha..."

Đa Bảo quỷ sư ngoài cười nhưng trong không cười, đôi mắt già nua lộ ra tia sáng khiếp người, "Ngươi đã muốn tìm chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi, người ngoài muốn đi tới núi Thiên Táng nhất định phải thỏa mãn một điều kiện, nhận được thần linh cho phép."

Miêu trại có tính ngưỡng của chính mình, bọn họ tin tưởng vạn vật có linh, cho nên thờ phụng ba mươi sáu Đường thần cùng bảy mươi hai Đường quỷ, mà trong này những trại khác nhau sẽ có tín ngưỡng thần linh không giống nhau, mặt khác tín ngưỡng vật tổ cũng có điều khác biệt.

"Ngươi đi theo ta đi."

Đa Bảo quỷ sư không nói gì nữa, hướng phía tổ từ bên trong đi đến, cuối cùng tay vỗ một cái vị trí nào đó trên tường, cái loại âm thanh cơ quan bánh răng chuyển động truyền đến, trên mặt đất xuất hiện một cửa động, một loạt dưới bậc thang đi xuống dưới xuất hiện ở trong động khẩu.

"Ba Toa cấm địa, người khác bước vào giết chết bất luận tội."

Vẻ mặt Đa Bảo quỷ sư nghiêm túc nói xong câu đó sau đó liền đi vào cái động khẩu, Phương Minh đồng dạng cũng là đi vào theo, chẳng qua khi đám người Lăng Sở Sở muốn đi vào lại bị Lão K cản lại, bởi vì những lời của Đa Bảo quỷ sư vừa rồi chính là đang cảnh cáo.

Phía trên là tôn trọng quy củ của người Miêu, nếu Đa Bảo quỷ sư nói như vậy mà bọn họ còn bước chân vào cửa động này, vậy

cho dù Đa Bảo quỷ sư giết chết mọi người, phía trên cũng không cách nào ra mặt thay bọn họ.

"Cô Lăng bình tĩnh chớ nóng, vấn đề này hiện tại đã không phải chúng tôi có thể xử lý, vẫn nên giao cho cậu Phương đi."

Lão K ngăn cản Lăng Sở Sở, hiện tại chuyện bọn họ có thể làm chính là chờ ở chỗ này, chẳng qua ở trong lòng Lão K vẫn hy vọng Phương Minh không đi tới núi Thiên Táng.

Núi Thiên Táng quá thần bí, nguy hiểm bên trong có thể nghĩ, Lão K không cho rằng sau khi Phương Minh đi vào còn có thể toàn thân trở ra, mà mặc dù bộ môn A là có trách nhiệm giao thiệp cùng giới tu luyện, nhưng thật ra địa vị trong giới tu luyện rất xấu hổ.

Đối với giới tu luyện đến nói, bọn họ là ưng trảo, này danh môn đại phái căn bản cũng không phản ứng đến bọn hắn, chỉ có một chút tán tu chọn đi được gần cùng bọn họ, nhưng thực lực của tán tu như thế nào cũng liền có thể nghĩ, gia nhập vào bọn họ chẳng qua là vì thu được tài nguyên.

Nhưng Phương Minh lại không giống, thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, thậm chí bây giờ bị giới tu luyện xưng là thiên tài tuyệt thế trăm năm khó gặp một lần trong giới tu luyện, có bối cảnh có thiên phú, quan trọng nhất là có người nói quan hệ của cậu cùng phía trên cũng rất tốt, người như vậy nếu như có thể lớn lên trong giới tu luyện, đối với bộ môn A bọn hắn đến nói là một chuyện tốt.

...

Không nói lão K có trách nhiệm trong lòng, lúc này Đa Bảo quỷ sư đi vào hầm ngầm cũng không nói một lời, cứ tiếp tục đi xuống từng bậc từng bậc, Phương Minh cũng im lặng không lên tiếng theo ở phía sau, lấy thực lực bây giờ của hai người bọn họ, chút tối đen này đối với bọn họ đến nói căn bản cũng không tính là gì.

Bậc thang rất dài, đi tới suốt mười lăm phút mới đến đáy, mà khi đi tới bậc thang cuối cùng, ngọn đèn trong tay Đa Bảo quỷ sư đột nhiên sáng, theo ánh sáng của đèn dầu này xuất hiện, một tế đàn to lớn xuất hiện ở trước mặt Phương Minh, mà ở bốn phía của tế đàn này cũng có mười mấy hỏa đàn sáng lên, triệt để chiếu sáng toàn bộ tầng hầm ngầm.

Các loại các dạng pho tượng san sát ở bốn phía tế đàn, có dáng dấp trời trăng sao, có hình dạng phong hỏa lôi điện, từ sơn lâm đến đất bằng phẳng, có Long Hổ đến ngưu khuyển...

Chỉ nhìn những pho tượng này, Phương Minh liền biết rõ, đây chính là ba mươi sáu Đường thần cùng bảy mươi hai Đường quỷ người Miêu thờ phụng.

Chẳng qua Phương Minh có chút hiếu kỳ là, trên tế đàn này tế bái ai? Dĩ nhiên có thể xếp hạng trên ba mươi sáu Đường thần cùng bảy mươi hai Đường quỷ.

"Phía trên này cung phụng là thần linh cổ trại Ba Toa tín ngưỡng, thấy ngọn đèn được bày trên tế đàn kia không, chỉ cần ngươi đi lên, nói ra mục đích của ngươi với thần linh, nếu như ngọn đèn này sẽ tự động dấy lên, vậy đã nói rõ thần linh cho phép ngươi đi tới núi Thiên Táng."

Ngọn đèn Phương Minh thấy, giống hệt chén đèn nhỏ trên tay Đa Bảo Quỷ sư, mà ở phía trên ngọn đèn dầu này thì lại có một pho tượng, chỉ có điều pho tượng này lại bị vải đỏ ngăn che mất, cho nên Phương Minh không nhìn thấy dáng dấp thần linh cổ trại Ba Toa tín ngưỡng.

Liếc nhìn Đa Bảo quỷ sư, sau đó Phương Minh không do dự, trực tiếp dậm chân đi về phía tế đàn kia, sau khi đi qua mười mấy bậc thang, rốt cục cũng đi tới trước ngọn đèn kia, đối mặt với pho tượng bị vải đỏ che đang trên cao nhìn xuống mình.

Cũng chính bởi vì xoay người, Phương Minh chưa nhìn thấy vẻ mặt của Đa Bảo quỷ sư ở dưới ánh sáng đã trở nên thế nào, đó là một loại vẻ mặt cực phức tạp, dường như có hi vọng nhưng lại mang theo không cam lòng.

Ngọn đèn rất xưa cũ, thậm chí không dầu thắp, nếu như đổi lại người bình thường nhất định sẽ cảm thấy Đa Bảo quỷ sư là đang cố ý làm khó dễ người khác, nhưng Phương Minh không cho là như vậy, lấy tín ngưỡng của người Miêu đối với thần linh, tuyệt đối không thể nào mang thần linh ra đùa bỡn.

Phương Minh đưa tay đặt ở trên ngọn đèn này sau đó vuốt ve, tầng ngoài của ngọn đèn rất trơn truột, hẳn là bị người cầm trong một thời gian dài dẫn tới, liền giống như một khối ngọc bị người ta sờ vuốt rất lâu, bao ngọc rất trơn.

Trong khi Phương Minh lục lọi ngọn đèn này một hồi chuẩn bị thu tay lại, hỏa đàn ở bốn phía tế đàn đột nhiên diệt sạch, toàn bộ tế đàn lại khôi phục tối đen một mảnh, chẳng qua đúng lúc này, có âm thanh từ đằng xa bay tới, thanh âm kia cực kỳ mờ ảo, thẳng đến vài giây sau đó Phương Minh mới nghe rõ ràng nội dung của thanh âm.

Đây là tiếng ca, chỉ là tiếng ca cũng không phải Hán ngữ cũng có chút khác biệt cùng Miêu Ngữ, phảng phất là xuyên qua vô tận năm tháng cùng thời gian mà đến.

Song khi tiếng ca hiện lên, Đa Bảo quỷ sư phía dưới lại trở nên vô cùng kích động, tiếng ca như vậy hắn cùng đã nghe qua, tại ngày hắn trở thành Quỷ sư đó, ca dao này cũng từng vang lên, lúc đó hắn không biết lời hát bên trong ca dao này là có ý gì, mà một Quỷ sư thượng nhiệm nói cho hắn biết, đây là tổ dao, ca dao tổ tiên người Miêu bọn họ lưu lại.

Đây là tổ Miêu ngữ, là ngôn ngữ của tổ tiên Miêu tộc bọn hắn, đã sớm tuyệt tích, cho nên cho dù Quỷ sư thượng nhiệm cũng

không biết ca dao này đang hát là cái gì.

Phương Minh không nhìn thấy biểu tình kích động của Đa Bảo quỷ sư, mà Đa Bảo quỷ sư cũng không nhìn thấy vẻ khiếp sợ của Phương Minh lúc này.

Ca dao này... Phương Minh đã từng nghe đến, ngay lúc cậu lấy được truyền thừa Vu Sư đã nghe thấy một đoạn ca dao như vậy, mà ý trong mấy câu ca dao này nói tới bản thân cậu rất rõ ràng.

"Ai sinh sớm nhất, ai tính già nhất?"

Đây chính là ý của câu ca dao này.

Phương Minh dựa theo ca dao bên trong truyền thừa Vu Sư bắt đầu niệm tụng nói: "Khương Ương sinh sớm nhất? Khương Ương tính già nhất?"

Cùng là tổ Miêu ngữ, nhưng mà ở phía dưới cả người Đa Bảo quỷ sư đều dại ra, bởi vì lúc trước ngay cả hắn đều không trả lời được ca dao này, chỉ nhớ kỹ được một câu này, không chỉ là hắn, chính là thượng nhiệm của hắn thậm chí toàn bộ Quỷ sư của cả cổ trại Ba Toa đều chưa từng trả lời.

"Nhất định là hắn đọc tầm bậy, tổ Miêu ngữ của tộc mình sao hắn lại biết?" Đa Bảo quỷ sư nỉ non tự nói, tuy rằng giọng nói của Phương Minh nghe có vẻ giống như tổ Miêu ngữ.

Nhưng mà, khi tiếng ca kia lại một lần nữa truyền tới, cả người Đa Bảo quỷ sư kích động sợ run, bởi vì tiếng ca lần này đã thay đổi, là ca dao mà hắn chưa từng nghe qua, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Phương Minh trả lời chính xác, chỉ có như vậy tổ dao này mới có thể tiến vào câu tiếp theo.

"Khương Ương sinh sớm nhất? Khương Ương tính già nhất? Khương Ương sanh muộn, Khương Ương không tính sớm."

...

Mỗi lần Phương Minh đáp một câu, ca dao liền lại truyền vào câu tiếp theo, mà Đa Bảo Đạo Nhân thì lại liều mạng nhớ kỹ nội dung tổ dao, mãi cho đến ngọn đèn đột nhiên sáng lên một khắc này, âm thanh ca dao mới đột nhiên biến mất.

Đèn dầu sáng lên, Phương Minh quay đầu nhìn về phía Đa Bảo quỷ sư, không để ý đến tâm tình kích động trên mặt Đa Bảo quỷ sư, hỏi: "Khương Ương là ai?"

Đa Bảo quỷ sư sửng sốt một chút mới hồi đáp: "Khương Ương là thủy tổ của Miêu tộc chúng ta, là hắn sáng tạo ra người Miêu."

Nghe được câu trả lời của Đa Bảo quỷ sư, Phương Minh nhíu mày một cái, nếu nói như vậy, Khương Ương liền tương đương với Nữ Oa tạo ra con người của dân tộc Hán, nhưng dựa theo ý của bài ca dao này, ở trước Khương Ương còn có tồn tại khác.

Chương 775: Chân tướng

Dưới tế đàn, Đa Bảo quỷ sư lấy một loại ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Minh, hắn biết lời Phương Minh vừa hỏi nhất định là có liên quan cùng tổ dao, nhưng mà Phương Minh im miệng không nói, hắn cũng không thể làm gì.

"Nếu không như vậy đi, ta nói nội dung của tổ dao này cho ngươi biết, ngươi đưa Lăng Duy ra khỏi núi Thiên Táng được không?"

Phương Minh thử muốn giao dịch cùng Đa Bảo quỷ sư, chỉ đổi lấy lại nụ cười lạnh tràn ngập khinh bỉ của Đa Bảo quỷ sư.

"Ngươi coi núi Thiên Táng là địa phương nào, đó là thánh địa của tộc ta, cho dù cả đời ta cũng chỉ có thể đi vào một lần, huống chi, thần linh không truyền thụ tổ dao cho ta, vậy chỉ có thể là bởi vì cơ duyên của ta không được, cho dù ngươi nói cho ta biết thì có ích lợi gì."

Thấy dáng dấp muối dầu mỡ không vào của Đa Bảo quỷ sư này, Phương Minh cũng không nói gì nữa, trên thực tế khi còn ở trên tế đàn, tổ dao này cũng chỉ hát tới phân nửa mà thôi, nửa bộ sau cũng không hát ra.

"Ngươi đã có thể đốt sáng Miêu đèn lên, nói rõ thần linh cho phép ngươi tiến vào núi Thiên Táng, ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi núi Thiên Táng."

Đa Bảo quỷ sư lưu lại những lời này sau đó xoay người liền đi về phía trước, Phương Minh nhún vai, quay đầu lại nhìn về phía pho tượng thần linh bị vải đỏ bao trùm kia, cậu rất muốn liếc mắt nhìn dáng dấp pho tượng kia, mà khi tay cậu đưa tới miếng vải đỏ

kia, một cỗ cự lực kéo tới, trực tiếp bắn ngón tay của cậu ra

"Kết giới?"

Trên mặt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, một pho tượng thậm chí có lực kết giới, này ngược lại có chút nằm ngoài sự dự liệu của cậu.

Đôi mắt Phương Minh có vẻ mịt mờ, hồi lâu sau lại đưa tay ra, lần này đầu ngón tay của cậu có quang mang lưu chuyển, Vu Sư Chi Lực trong cơ thể vận chuyển lại, tiếp tục chộp tới vải đỏ kia.

Oanh!

Lần này một cỗ áp lực khủng bố kéo tới, giống hệt như sóng lớn, đẩy mạnh cả người Phương Minh về phía dưới tế đàn kia, thân thể lảo đảo vài bước mới dừng lại.

Cúi đầu liếc nhìn ngón tay của mình, nơi ấy giống như là bị nước sôi nóng hổi dội bỏng, tạo thành một mảnh đỏ bừng, thậm chí còn có một chút dấu hiệu hơi sưng đỏ, điều này làm cho Phương Minh hiểu, kết giới này không phải thực lực hiện tại của cậu có thể phá giải, cưỡng ép sẽ chỉ gặp phải phản phệ mà thôi.

Nhìn pho tượng vẫn đang bị vải đỏ gói gém nơi đó, trên mặt Phương Minh có vẻ cười khổ, cảnh giới Địa Cấp tầng tám, trong giới tu luyện đã coi như là cường giả, nhưng ai có thể nghĩ đến chỉ vẻn vẹn là một một pho tượng trong trại để cậu thúc thủ vô sách.

Thế giới này so còn thần bí cùng mạnh mẽ hơn tưởng tượng của cậu nhiều.

...

Bên ngoài tổ từ của cổ trại Ba Toa, khi Phương Minh đi ra, đám người Lăng Sở Sở đều mang theo vẻ chờ đợi nhìn về phía cậu.

"Rời khỏi nơi này trước đi."

Phương Minh không nói gì thêm, mang theo đám người Lăng Sở Sở rời khỏi tổ từ, mà giờ khắc này người đàn ông đã dẫn đường cho bọn họ lúc trước lại đưa bọn họ tới trước một căn nhà gỗ, nói là Đa Bảo quỷ sư sắp xếp nơi để bọn họ ở lại.

"Cậu Phương, cậu thật sự muốn đi núi Thiên Táng?"

Bên trong nhà gỗ, Lão K mở miệng lần nữa hỏi, khi được đáp án khẳng định của Phương Minh liền có chút bất đắc dĩ rời đi, hắn phải hồi báo tin tức này cho phía trên.

"Phương Minh, lời cậu đã nói ở cổ trại lúc trước là có ý gì?"

Đợi khi Lão K đi rồi, Lăng Sở Sở hơi nghi hoặc một chút hỏi, vì sao Phương Minh lại nói là những người kia nhắm vào cậu?

"Đa Bảo quỷ sư của cổ trại này có chút ân oán với tôi, cho nên sau khi biết quan hệ giữa tôi cùng cậu ta, cố ý đưa Lăng Duy vào núi Thiên Táng." Phương Minh không giấu giếm, trả lời như thực.

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Lăng Sở Sở không biết nên nói cái gì, trách Phương Minh sao? Nhưng nếu em trai mình không tới nơi này, vậy cũng không có chuyện gì.

"Yên tâm đi, ngày mai tôi sẽ đi tới núi Thiên Táng kia, đưa Lăng Duy ra ngoài."

Phương Minh an ủi Lăng Sở Sở một câu, lập tức ánh mắt lại nhìn đám người Trương Uy, hỏi: "Các người là quyết định buổi tối ở nơi này, hay là trở về trấn trên ở?"

"Ở nơi này đi, lại nói trời cũng sắp tối, loại địa phương này tới buổi tối chúng tôi cũng không dám đi loạn."

Phương Minh gật đầu, nhà gỗ này có hai tầng, lầu một có hai

gian phòng, tầng hai cũng có hai gian phòng, ngược lại cũng đủ chỗ cho mọi người cùng ở, Trương Uy cùng Triệu Lập dẫn theo hai người bạn gái ở tầng hai, mà Phương Minh cùng Lăng Sở Sở thì lại ở tại tầng một.

Đối với đám người Phương Minh vào ở, người trong trại giống như đã coi bọn họ thành không khí, thẳng đến giờ cơm tối cũng không có ai đưa chút đồ ăn qua đây, đương nhiên, cho dù người cổ trại thực sự có đưa đồ ăn tới, Lăng Sở Sở các cô ấy cũng không dám ăn.

Bóng đêm chậm rãi tràn ngập, mùa đông tại đây giá rét, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang hay tiếng chim hót cũng đều giảm bớt rất nhiều, Trương Uy cùng Triệu Lập bọn họ đã đi ngủ từ rất sớm, cuối cùng Lăng Sở Sở cũng không chịu được lạnh lẽo, về tới gian phòng, toàn bộ sảnh lớn nhà gỗ chỉ có một mình Phương Minh ngồi ở chỗ kia.

Một cái bàn gỗ, một tấm ghế gỗ còn có một chén đèn dầu, Phương Minh giống như là nhập định, ánh nến chiếu rọi bóng dáng của cậu lên tường gỗ, kéo ra rất dài rất dài…

Hồi lâu sau, hai tai của Phương Minh hơi dựng thẳng lên, chẳng qua lập tức trên mặt liền mang theo tươi cười quái dị, ngay vừa mới rồi có tà âm từ lầu hai truyền đến, chỉ lắng nghe như vậy vài giây, cậu liền biết rõ tầng hai đang làm gì đây.

Rốt cuộc là người trẻ tuổi, đều lúc này vẫn có thể tìm kiếm kích thích như thế…

Không để ý đến âm thanh lộn xộn trên lầu hai, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía màn che, tới thời điểm này còn không nghỉ ngơi, đó là bởi vì cậu đang đợi một người.

Một trận gió lạnh xuất hiện, khiến cho nhiệt độ trong sảnh lớn lại thấp xuống vài phần, cửa gỗ bị đẩy ra, một bóng người xuất

hiện ở nơi cửa, chính là Lộ Lộ đã biến mất giữa ban ngày kia.

Chỉ là khác với ban ngày, thời khắc này Lộ Lộ thiếu đi chút hơi thở phong trần, đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ phức tạp nhìn về phía Phương Minh, quần áo trên người cũng đổi lại, từ váy yếm biến thành phục sức của thiếu nữ Miêu tộc.

"Anh đã sớm phát giác ra, đúng không." Lộ Lộ nhìn Phương Minh, hỏi.

"Ừm."

Phương Minh thừa nhận xuống tới, nói: "Bởi vì có quá nhiều chuyện vừa khớp, vừa vặn Lăng Duy sẽ lại tới đây, vừa vặn Lăng Duy sẽ phù hợp với điều kiện trại chủ, lúc trước tôi đã từng hỏi thăm Trương Uy, hắn nói là Lăng Duy quyết định địa điểm du ngoạn."

"Tên gia hỏa giống Lăng Duy như vậy, đối với hắn mà nói đi nơi nào chơi cũng đều giống nhau, mà cô lại là bạn lữ của cậu ta, nếu như cô nói muốn đến nơi đây chơi đùa, nhất định cậu ta sẽ thuận theo ý cô mà tới đây, cho nên lúc kia tôi đã bắt đầu hoài nghi là có người cố ý dẫn Lăng Duy đến nơi đây."

Sau khi biết ân oán giữa Đa Bảo Quỷ sư và bản thân mình từ trong miệng Lão K, Phương Minh liền đang suy đoán, Lăng Duy lựa chọn tới đây ngay lúc này không phải là vừa khớp, mà là có người cố ý đặt ra bẫy, như vậy người thiết lập ván cục này chính là một trong số những người trong đoàn người Trương Uy.

Cho nên Phương Minh mới sẽ dẫn theo đám người Trương Uy cùng đi đến cổ trại Ba Toa, mà lúc trước đối mặt với người giấy khiêng kiệu kia, quả nhiên là Lộ Lộ đã lộ ra chân tướng.

Trong khi tất cả mọi người đang nhắm mắt đi về phía trước, Lộ Lộ lại trợn tròn mắt, hơn nữa cũng không bị mấy người giấy

khiêng kiệu này mê hoặc, một người chạy vào trong trại.

"Tôi có chút hiếu kỳ, nếu như cô không muốn bại lộ bản thân mình, vì sao phải đột nhiên rời đi, cô cũng biết làm như vậy sẽ khiến tôi hoài nghi cô mà, đúng không?" Phương Minh nhìn về phía Lộ Lộ, hỏi.

"Bởi vì tôi muốn biết một chân tướng, mà đó là cơ hội duy nhất của tôi." Lộ Lộ nhìn Phương Minh, "Tôi không tên Lộ Lộ, tên thật của tôi là Thanh Y, ngoài ra tôi thực sự là người của cổ trại Ba Toa, chỉ có điều ở khi tôi 16 tuổi liền rời khỏi cổ trại."

Thanh Y tự mình ngồi xuống vị trí đối diện với Phương Minh, ánh nến vàng nhạt chiếu vào trên mặt của cô ấy, cũng không mang tới cho người khác cảm giác phiếm vàng, ngược lại, có lẽ bởi vì đã tháo hết mấy đồ trang điểm kia xuống, thời khắc này Lộ Lộ, không đúng, thời khắc này Thanh Y có vẻ thanh tú động lòng người.

"Muốn nghe một cố sự hay không?"

"Rửa tai lắng nghe."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Thanh Y cười một tiếng, lập tức cặp môi thơm thở khẽ, thổi tắt ngọn đèn kia, toàn bộ nhà gỗ lâm vào trong bóng tối, chỉ có ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài nhà gỗ truyền vào.

"Tôi là con của Ba Toa, sinh ra trong cổ trại Ba Toa, tôi còn có một người chị, chị ấy tên Thiên Y, chị tôi lớn hơn tôi một tuổi, tình cảm của tôi và của chị tôi rất tốt, khi còn bé ba mẹ đi ruộng đồng lao động, đều là chị dẫn theo tôi, dạy tôi thổi tiêu, dạy tôi biết chữ..."

Ở bên trong những lời giải thích của Thanh Y, Phương Minh phảng phất đã thấy được hai thiếu nữ không buồn không lo trưởng thành, nhưng thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn tràn đầy sức

sống, chị Thanh Y là Thiên Y sau lại thích một người ngoại tộc.

Kỳ thực cổ trại Ba Toa cũng không phải thật sẽ không giao lưu cùng bên ngoài, quy định của cổ trại Ba Toa là sau năm hai mươi tuổi không được rời khỏi trại, mà ở trước hai mươi tuổi lại có thể đi ra khỏi trại.

Chị Thanh Y là Thiên Y thích thế giới bên ngoài, thường xuyên sẽ từ bên ngoài mang về một ít thư tịch, mà vào năm Thiên Y mười bảy tuổi ấy, sau khi đi ra khỏi trại lại gặp một ca sĩ bị lạc, hai người vừa gặp đã thương, cuối cùng Thiên Y đã cho người đàn ông kia lần đầu tiên của mình.

Đối với Thiên Y đến nói, cô ấy hướng tới thế giới bên ngoài, mà cô gái ở cái tuổi đó đang rất đơn thuần đấy, chỉ cần một câu thơ một câu văn, hay một câu hát đã có thể bắt được trái tim của cô ấy.

Có lẽ chỉ phùng đường một câu: Xuân thủy xuất sinh sinh lâm thịnh, xuân phong thập lý bất như nhĩ (1), hay hoặc giả là một câu của Dư Thu Vũ: Quá khứ của ngươi ta không kịp tham dự, tương lai của ngươi ta phụng bồi tới cùng.

(1) Xuân thủy xuất sinh sinh lâm thịnh, xuân phong thập lý bất như nhĩ: cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp cũng chẳng thể sánh nổi với vẻ đẹp của nàng

Nhưng mà đối với cổ trại Ba Toa đến nói, cô gái se duyên cùng ngoại tộc đây là tối kỵ, chuyện Thiên Y cuối cùng cũng lộ ra sáng, trại chủ trong trại giận tím mặt, tự mình nhốt Thiên Y lại, đồng thời thi hành tộc quy ngay tại chỗ, ném Thiên Y vào cổ quật, đã trở thành thức ăn cho độc cổ.

"Cậu biết không, năm đó trại chủ không phải là ai khác, chính là cha của tôi, cha ruột của tôi và chị tôi, là hắn tự mình đẩy chị tôi vào cổ quật, để cho chị ấy bị vạn cổ cắn xé, tươi sống dằn vặt

mà chết."

Tuy rằng không thấy rõ vẻ mặt của Thanh Y, nhưng là từ trong giọng điệu kích động kia của Thanh Y, Phương Minh cũng có thể cảm thụ được sự giao động cảm xúc trong nội tâm của Thanh Y lúc này, chuyện này đã gây ra ảnh hưởng quá lớn đối với cô ấy.

"Cha ruột vì cái gọi là quy củ mà giết chết con gái của mình, nhắc tới thật là chí công vô tư biết bao nhiêu, hắn là trại chủ, hắn nên có trách nhiệm với trại, nhưng tôi chỉ biết đó là chị của tôi, tôi muốn báo thù cho chị tôi, tôi muốn hủy diệt toàn bộ trại."

"Không sai, là tôi đã dẫn Lăng Duy tới nơi này, bởi vì Lăng Duy phù hợp với yêu cầu trở thành trại chủ, tôi biết chỉ cần Quỷ sư biết Lăng Duy, nhất định là sẽ động thủ đấy, mà Lăng Duy đã từng phát huyết thệ với tôi, sẽ vô điều kiện đáp ứng tôi một yêu cầu, lời thề này là không ai có thể giải được, bởi vì đó là lời thề tôi dùng lần đầu tiên của mình đổi lấy."

Chương 776: Nguyền rủa

Thanh Y thẳng thắn, khiến cho Phương Minh đã biết tất cả chân tướng sự tình.

Những năm gần đây, Thanh Y một mực tìm kiếm người đàn ông thích hợp trở thành trại chủ, thậm chí vì thế cô ấy còn không tiếc biến bản thân mình trở thành một hot mạng, trêu hoa ghẹo nguyệt ở trên bình đài xã giao, thẳng đến sau này cô ấy phát hiện Lăng Duy.

Khi phát hiện Lăng Duy phù hợp với yêu cầu của cô ấy, Thanh Y lập tức bắt đầu nghĩ biện pháp lừa gạt Lăng Duy tới Nam Cương, về phần đám người Trương Uy chỉ trùng hợp cùng nhau mà thôi.

Thanh Y rất đẹp, nhất là ở dưới sự nịnh hót của cô ấy, rất nhanh Lăng Duy liền rơi vào cái bẫy của cô ấy, vào một buổi tối kia, Thanh Y giao lần đầu tiên của chính mình cho Lăng Duy, đồng thời cũng khiến Lăng Duy ưng thuận lời hứa.

Loại lời thề này có thể nói là nguyền rủa, là thủ đoạn cổ xưa nhất của tộc Miêu, cho dù Quỷ sư đều không phá giải được, cũng chính là đợi khi Lăng Duy lập ra lời thề, sau đó Thanh Y lại để lộ ra sự tồn tại của Lăng Duy ở trước mặt Đa Bảo quỷ sư.

Đối với Đa Bảo quỷ sư đến nói, lão trại chủ đã qua đời ba năm, trại không thể không có trại chủ, cho nên sau khi xác định Lăng Duy phù hợp điều kiện, lập tức liền đưa Lăng Duy vào núi Thiên Táng.

Đương nhiên, mặc dù Lăng Duy thằng này háo sắc nhưng cũng không ngốc, chỉ dựa vào một mình Đa Bảo quỷ sư thì không cách nào khiến cậu ta cam tâm tình nguyện tiến vào núi Thiên Táng,

cuối cùng vẫn dựa vào Thanh Y thổi gió bên tai mới có thể đạt thành mục tiêu.

"Quỷ sư cho rằng tôi là suy nghĩ vì trại mới lựa chọn gả chính mình cho Lăng Duy, ở ngày hôm trước khi Lăng Duy tiến vào núi Thiên Táng tôi và cậu ta đã cử hành hôn lễ, kỳ thực căn bản hắn không biết, mục đích cuối cùng của tôi chính là chờ ngày Lăng Duy đi ra khỏi núi Thiên Táng, thành trại chủ sau đó thực hiện lời hứa của tôi, hủy diệt cổ trại."

Giọng nói của Thanh Y mang theo một phần châm chọc, mà Phương Minh lại nhíu nhíu mày, hỏi: "Cô xác định Lăng Duy có thể trở thành trại chủ?"

Từ trong miệng Lão K Phương Minh hiểu được chuyện Lăng Duy vào núi Thiên Táng chỉ là âm mưu mà Đa Bảo quỷ sư bày ra đợi mình nhảy vào, đã như vậy vậy Đa Bảo quỷ sư làm sao có thể sẽ để Lăng Duy thực sự trở thành trại chủ, cái này há chẳng phải là tự lấy đá đập chân của mình.

"Nếu như đổi thành lão cha ma quỷ của tôi còn sống, tôi sẽ không làm như thế, nhưng bây giờ cổ trại không trại chủ, Quỷ sư cũng đã đợi không kịp, hắn nhất định phải tuyển ra trại chủ mới ở thời gian nhanh nhất, bằng không cổ trại sẽ diệt vong."

Lời Thanh Y nói khiến cho vẻ mặt Phương Minh chấn động, dường như còn có bí ẩn gì đó về cổ trại Ba Toa này mà cậu chưa biết, Đa Bảo quỷ sư kia chọn Lăng Duy đưa vào núi Thiên Táng không đơn giản chỉ vì trả thù bản thân mình.

"Cô xác định Lăng Duy không có nguy hiểm gì thật sao? Nếu như cậu ta không thể đi ra từ núi Thiên Táng thì sao? Kế hoạch của cô chẳng phải là đã thất bại?"

Đối mặt với Phương Minh truy hỏi, Thanh Y lại khẽ nở nụ cười, "Nếu như hắn không thể từ núi Thiên Táng đi tới, vậy cũng

không có gì, bởi vì cổ trại đồng dạng cũng sẽ biến mất, mục đích của tôi cũng đạt tới, đương nhiên, là tôi hại cậu ấy, cho nên sau khi cổ trại bị hủy diệt, tôi sẽ tự tử vì cậu ấy, cô gái cổ trại Ba Toa, không chọn người đàn ông thứ hai."

Khi nói tới câu nói sau cùng, Thanh Y nói rất trịnh trọng, có lẽ Lăng Duy không phải loại hình cô ấy yêu thích, nhưng là vì báo thù cho chị mình, cô ấy giao thứ quý giá nhất của bản thân ra, mà bất kể Lăng Duy có thể từ núi Thiên Táng đi ra hay không, kết cục của chính cô ấy cũng đã được định trước.

"Cổ trại Ba Toa sẽ hủy diệt, vì sao?"

"Bởi vì nguyền rủa." Thanh Y không có ý định giấu giếm, nguyên nhân là hết thảy đều đã tiến hành dựa theo kế hoạch của cô ấy, ai cũng không thể thay đổi.

"Sinh Miêu mười tám trại, từng cái trại đều tồn tại một nguyền rủa, cái lời nguyền rủa này quan hệ tới tánh mạng của tất cả mọi người ở toàn bộ trại, mà cổ trại Ba Toa cũng tương tự tồn tại một nguyền rủa."

"Cái nguyền rủa gì?" Phương Minh rất ngạc nhiên, lấy thực lực mười tám trại còn có thể bị nguyền rủa?

"Tôi không thể nói cho cậu biết, thế nhưng tôi tin tưởng sáng mai cậu liền thấy."

Nói xong câu đó, Thanh Y từ trên ghế đứng lên, xoay người đi ra khỏi nhà gỗ, biến mất trong bóng đêm, mà Phương Minh cùng Thanh Y đều không biết, ở trong bóng đêm bên ngoài nhà gỗ, có cặp mắt chăm chú nhìn chằm chằm ở đây, sau khi thấy Thanh Y từ nhà gỗ đi ra, đôi mắt này đã rơi vào trên người Thanh Y, thẳng đến hình bóng của Thanh Y hoàn toàn biến mất, đôi mắt này mới thu hồi ánh mắt.

Một đêm bình yên, Phương Minh ngồi cả đêm ở sảnh lớn này, lấy cảnh giới bây giờ của cậu, cả đêm không nghỉ ngơi không đáng kể chút nào.

Trời hơi sáng một chút, cho dù là mùa đông, người trong trại cũng đã rời giường, nhưng mà không bao lâu, một số âm thanh rối loạn liền truyền vào trong tai Phương Minh.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao tôi lại nghe được bên ngoài truyền tới tiếng tranh cãi ầm ĩ?"

Sắc mặt Lăng Sở Sở có chút tái nhợt, hiển nhiên đêm qua cô ấy cũng ngủ không được ngon giấc, mà hai đôi trên tầng hai lại ngủ say như chết, hiển nhiên là tối hôm qua đã phải làm nhiều chuyện mệt nhọc.

"Đi ra xem một chút sẽ biết."

Phương Minh không nói gì thêm, đi ra khỏi nhà gỗ trước, tiếng động lớn ồn ào là từ phía dưới truyền tới, ở con suối nhỏ bên cạnh trại kia lúc này đã có đầy tộc nhân bu chặt.

"Những người này vây quanh bên dòng suối nhỏ làm gì? A... Này..."

Vừa mới bắt đầu Lăng Sở Sở còn hơi nghi hoặc một chút, mà khi cô ấy xuyên thấu khe hở từ thân thể đám trại dân thấy được tình huống trong suối, vẻ buồn ngủ trên mặt hoàn toàn biến mất, cả người trong nháy mắt bị đánh thức.

Vốn là dòng suối nhỏ màu xanh biếc lúc này hiện ra một mảnh màu đỏ, phảng phất như đã bị ai đó đổ vào một thùng thuốc nhuộm đỏ vậy, nhưng mà thân rắn trắng dã nổi lơ lửng trên mặt sông này lại nhắc nhở mọi người, đây không phải thuốc nhuộm, đây là máu.

Bầy rắn ngày hôm qua khiến Lăng Sở Sở cùng đám người

Trương Uy nhìn thấy mà da đầu tê dại dĩ nhiên tất cả đều chết hết, suối nước chính là bị dòng máu của những con rắn này nhuộm đỏ, quan trọng nhất là thi thể của những con rắn này cứ như vậy trôi trên mặt sông, cũng không thuận theo nước sông di chuyển, toàn bộ tràng diện vừa máu tanh mà vừa kinh khủng.

Những trại dân này cũng thất kinh, sắc mặt nguyên một đám trắng bệch, không ít người còn trực tiếp quỳ ở nơi đó, trong miệng nỉ non Phương Minh Miêu ngữ mà nghe không hiểu, phảng phất là đang khẩn cầu đi cái gì.

Không bao lâu, người đàn ông kia đã dẫn đường cho đám người Phương Minh ngày hôm qua xuất hiện, người đàn ông thấy tình huống trong suối nước, sắc mặt cũng thay đổi lớn, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, bởi vì có quá nhiều trại dân đều nhìn về phía hắn, hiển nhiên thân phận địa vị của người đàn ông này ở trong trại cũng không thấp.

"Hắn là người thay mặt trong trại, cũng đệ tử Quỷ sư, nếu như dùng cách nói của người Hán mấy người, hắn chính là thầy phong thủy địa phương." Thanh Y không biết xuất hiện ở bên cạnh Phương Minh cùng Lăng Sở Sở từ lúc nào, thấy ánh mắt của Phương Minh rơi vào trên người người đàn ông kia, giải thích một câu.

"Bởi vì Đa Bảo quỷ sư lớn tuổi, người nhà ai có việc hiếu hỉ, đều khiến hắn đi vào chúc phúc, một số ngày lễ cũng là hắn đến chủ trì, chỉ có một chút ngày đặc biệt quan trọng, Đa Bảo quỷ sư mới sẽ đích thân ra tay, nếu như muốn nói người nào hiểu rõ nhất, trung thành nhất đối với Đa Bảo quỷ sư, vậy thì trừ hắn ra không còn có thể là ai khác."

Ánh mắt Thanh Y nhìn về phía người đàn ông này mang theo cừu hận, cô ấy muốn hủy diệt trại, chướng ngại lớn nhất chính là Đa Bảo quỷ sư, mà người đàn ông này là đệ tử Đa Bảo quỷ sư, đương nhiên cũng là đối thủ của cô ấy.

"Lộ Lộ, tại sao cô lại hiểu rõ người đàn ông kia như vậy, còn nữa, ngày hôm qua cô đã đi đâu?"

Lăng Sở Sở không biết thân phận của Thanh Y, Phương Minh cũng không nói cho Lăng Sở Sở, cho nên nghe thấy những lời Thanh Y nói, vẻ mặt Lăng Sở Sở tràn đầy nghi ngờ.

"Đây là ngày hôm qua tôi để cho cô ấy đi điều tra."

Câu trả lời của Phương Minh khiến cho Thanh Y ngơ ngác một chút, cô ấy không rõ đến lúc này vì sao Phương Minh còn không vạch trần thân phận chân chính của cô ấy?

"Thì ra là vậy, vậy điều tra được điều gì hữu dụng không, rốt cục em trai tôi đã bị bọn họ đưa tới nơi nào?"

Lăng Sở Sở không có hoài nghi lời nói của Phương Minh, mà nghe được cô ấy hỏi như vậy, trên mặt Thanh Y giương lên một vòng nụ cười ý vị thâm trường, đáp: "Đương nhiên là có phát hiện, trại này có một chuyện rất thú vị, các người đi theo tôi."

Thanh Y dẫn Phương Minh cùng Lăng Sở Sở đi về phía một phương hướng khác ở trong trại, đi qua cái hẻm nhỏ bên trong mấy gian nhà gỗ, cuối cùng xuất hiện ở trại phía sau núi.

"Những loại hoa này thật xinh đẹp!"

Ánh mắt Lăng Sở Sở lập tức liền bị hoa cỏ trước mắt này hấp dẫn, tại mùa động giá rét như thế này nhưng mấy bông hoa kia vẫn nở rất kiều diễm, thậm chí có hoa cô ấy đều chưa từng gặp qua.

"Càng là vật xinh đẹp, có thể lại càng có độc, giống như thuốc viện vậy..."

"Tiếp tục dẫn đường đi."

Phương Minh cắt đứt lời Thanh Y nói, Lăng Sở Sở không nhìn ra bí mật những loại hoa này ẩn giấu, nhưng cậu liếc một cái lại đã nhìn ra, những loại hoa cỏ này sở dĩ có thể sống lớn lên kiều diễm như thế, thậm chí còn có thể làm được tới mức sinh trưởng nghịch thời tiết, là vì những loại hoa cỏ này chỉ dùng máu tươi.

Hoa hút máu!

Một loại hoa rất đặc biệt, nó không cố định chủng loại, thậm chí cho dù là cây mẫu đơn hoặc là hoa hồng.. Những loại hoa này, được bồi dưỡng theo tiến trình đặc thù cũng có thể biến thành hoa hút máu, loại phương thức bồi dưỡng này chỉ có Nam Cương mới có, bởi vì đây là độc hữu của người Miêu Nam Cương.

Sau khi trải qua tiến trình bồi dưỡng, hoa hút máu sẽ không còn dựa vào chất dinh dưỡng của đất đai mà trưởng thành, mà là dựa vào hấp thu máu, huyết dịch này có thể là máu người cũng có thể là máu của động vật.

Sau khi trở thành hoa hút máu, những loại hoa này sẽ tỏa ra một loại mùi thơm ngát nhàn nhạt, loại mùi thơm này có tác dụng mê huyễn đối với con người, cho nên từ sau thời cổ Nam Cương có quá nhiều người không hi vọng người ngoài xông vào nơi nuôi trồng loại hoa hút máu này.

Nhưng chuyện này cũng không hề là tác dụng chủ yếu nhất của hoa hút máu, tác dụng chủ yếu nhất của hoa hút máu là ở sau khi chín sẽ mọc ra một viên trái cây, trái cây này được xưng là huyết hoa quả, huyết hoa quả đối với cổ trùng đến nói là bổ dưỡng vật, rất nhiều người nuôi cổ đều hy vọng có thể có được huyết hoa quả, chỉ là không phải tất cả cổ sư đều biết tới phương pháp nuôi trồng hoa hút máu.

Nơi này là cổ trại Ba Toa, người nuôi cổ trong trại cũng không ít, trồng hoa hút máu cũng không phải là chuyện ly kỳ gì, sở dĩ Phương Minh cắt đứt lời Thanh Y nói, chỉ là không muốn Lăng Sở

Sở hiểu biết quá nhiều đối với những thứ này.

Một số thời khắc hiểu rõ quá nhiều cũng có nghĩa là vùi vào càng sâu, thế giới này rất kỳ quái, nếu như một người không tin cách nói quỷ quái, có thể cả đời hắn đều không gặp được quỷ quái, nhưng nếu là có người tin tưởng quỷ quái, thậm chí còn đi tìm tài liệu hiểu quỷ quái khắp nơi, có thể sẽ thường xuyên đụng tới chuyện trên phương diện này.

Thấy Phương Minh cắt đứt lời của mình, Thanh Y bĩu môi, tiếp tục dẫn đường hướng phía phía trước, vượt qua mảnh hoa cỏ này, cuối cùng đi qua một rừng cây, xuất hiện ở trước một tòa nhà đá.

Cổ trại Ba Toa tất cả đều là nhà gỗ, cho nên một tòa nhà đá này xuất hiện rất đột ngột, vẻ mặt Lăng Sở Sở tràn đầy kinh ngạc không thể tin được, mà trong nháy mắt khi Phương Minh nhìn đến nhà đá này, thân thể hơi chấn động một chút.

Chương 777: Trên tấm bia đá (1)

"Nhà đá này là cấm địa của trại chúng tôi, trên thực tế phần sau núi này đều nên tính là cấm địa, mà có thể tiến vào nhà đá, toàn bộ trại chỉ có Quỷ sư cùng trại chủ, ngay cả Mạc Khả cũng chưa từng có tư cách này."

Mạc Khả, chính là người thay mặt của cổ trại Ba Toa, cũng chính là vị đệ tử của Đa Bảo quỷ sư kia.

"Về bí mật của cổ trại Ba Toa, ở ngay trong nhà đá này, hiện tại Đa Bảo quỷ sư không ở trong nhà đá này, nếu muốn hiểu rõ bí mật của cổ trại, đây là một cái cơ hội tuyệt hảo."

Ánh mắt Thanh Y nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ giựt giây, nhưng cô ấy lại không biết, cho dù cô ấy không giựt giây, Phương Minh cũng sẽ tiến vào nhà đá này.

Bởi vì ở một bên trên tường của nhà đá này, vẽ lấy đồ án cùng loại với vật tổ, dưới cái nhìn của Thanh Y đây chính là vật tổ của cổ trại Ba Toa bọn họ, một số hoạt động do đích thân Đa Bảo quỷ sư tự mình chủ trì, sẽ có những đồ văn này xuất hiện.

Nhưng lần đầu tiên Phương Minh nhìn thấy những thứ đồ văn này, trong đầu hiện lên lại cảnh trước đây khi hồn xuyên vào hồn phách Trương Hạo, ở trong trí nhớ của Trương Hạo đã từng thấy cối xay khổng lồ kia, mà trên cối xay đó lại được khắc rất nhiều ký hiệu, một trong số những ký hiệu giống với đồ văn trên tường nhà đá như đúc.

Này không phải là cái vật tổ gì cũng không phải đồ án, đây là

một cái ký hiệu, chẳng qua là bản ký hiệu phóng đại.

Về con đường trong trí nhớ Trương Hạo đã đi qua kia, Phương Minh có thể xác định đây không phải cảnh giới này của cậu có khả năng đụng chạm, thậm chí cho dù những cường giả Thiên Cấp đó đều không nhất định có tư cách này, cho nên cậu đã quyết định không điều tra về bí mật của giá y này nữa.

Nhưng bây giờ lại một lần nữa thấy được ký hiệu trên cối xay kia, cậu lại không kiềm chế được lòng tò mò của mình, có lẽ trong nhà đá này cất giấu bí mật về con đường kia, bí mật về cối xay kia.

"Cái nhà đá này tôi đã từng đi vào, chẳng qua chỉ đợi không tới một phút, bởi vì Quỷ sư trở lại rồi, chẳng qua chỉ là một phút đồng hồ này, khiến tôi biết về bí mật cổ trại bị nguyền rủa, thậm chí tôi hoài nghi bên trong còn cất giấu bí mật chung của toàn bộ mười tám trại, có thể cũng có bí mật của núi Thiên Táng."

Ánh mắt Thanh Y nhìn về phía Phương Minh, ý trong lời nói đã nói rất rõ ràng, cậu phải đi núi Thiên Táng cứu Lăng Duy, vậy không muốn sớm có hiểu biết với núi Thiên Táng sao?

Chẳng qua Thanh Y cũng không biết là, coi như không có cô ấy giựt giây lần này, Phương Minh cũng sẽ tiến vào nhà đá trước mắt, mặc dù nói không chủ động đi tìm hiểu về bí mật của giá y, đến nếu bí mật được đưa đến trước mắt, cậu cũng sẽ không làm như không thấy.

Xung quanh nhà đá không có bất kỳ bố trí gì, hiển nhiên Đa Bảo quỷ sư không cho rằng có người lại muốn tới nơi này, dù sao đây là phía sau núi của cổ trại Ba Toa, liền cổ trại đều có rất ít người dám tới, vậy chớ nói chi là phía sau núi, về phần người trong trại, ngoại trừ Thanh Y loại người một lòng muốn hủy diệt trại Ba Toa, cái trại dân khác ai dám vi phạm lời Quỷ sư nói tiến vào cấm địa.

Phương Minh đẩy cửa đá ra, cửa đá này được thiết kế rất khéo léo, thậm chí ngay cả một điểm âm thanh cũng không có phát ra, hiển nhiên là thường xuyên có người đi vào.

Cửa đá được mở ra, bên trong có ánh sáng, ở bốn phía nhà đá đều treo đuốc, chiếu sáng rõ toàn bộ nhà đá.

Ánh mắt của Phương Minh lập tức đảo qua toàn bộ phòng, cuối cùng đã rơi vào trước tấm bia đá phía trước nhất nhất, nhà đá này cũng không có những vật khác, có chỉ là mấy tấm bia đá xếp thành một hàng, mà trước mỗi một tấm bia đá đều có được một cái bồ đoàn, rất hiển nhiên, đây là Đa Bảo quỷ sư dùng để tế bái.

Tế bái tấm bia đá?

Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, một Quỷ sư quỳ lạy tại trước thạch bi, chẳng lẽ tấm bia đá này có bí ẩn gì?

Trong lúc Phương Minh đang nghi ngờ, ánh mắt Thanh Y đã nhìn về phía tấm bia đá thứ tư, hiển nhiên trước đó khi cô ấy đi vào lần thứ nhất, trong một phút đồng hồ đã đủ để cô ấy xem xong nội dung của ba tấm bia đá phía trước.

"Đây là ghi lại, là người cổ đại ghi chép lại một số chuyện một số tình cảnh."

Ánh mắt Lăng Sở Sở rơi vào trên tấm bia đá đầu tiên, trên tấm bia đá đầu tiên này xuất hiện một ngọn núi, chẳng qua ngọn núi này được vẽ rất mơ hồ, bị mây mù che lại, mà ở phía dưới chân núi, thì lại có một đám người quỳ ở nơi đó, đám người kia quần áo tả tơi, quỳ đưa đầu hướng về phía trên núi, phảng phất là đang cầu khẩn.

"Núi này chính là núi Thiên Táng, mà nếu như tôi không đoán sai thì những người này chính là tổ tiên người Miêu của chúng tôi." Thanh Y ở một bên giải thích một câu.

Bởi vì bị bức tranh trong tấm bia đá hấp dẫn, cho nên Lăng Sở Sở không thể kịp phản ứng trong lời nói của Thanh Y đã để lộ ra đến thân phận một người tộc Miêu của cô ấy, lập tức ánh mắt lại đã rơi vào phía dưới cùng của bia đá, ở phía dưới cùng của bia đá này, vẽ lấy một bức vẽ mơ hồ, hình như là một con mắt, nhưng cũng có thể là một đám lửa.

"Cái hình vẽ dưới góc phải của bia đá này, hẳn là cũng giống với văn nhân thời cổ đại, sau khi vẽ xong thường thích đề danh dưới góc phải của bức tranh, đây cũng là đại biểu cho thân phận của người khắc bia đá đi."

Người suy đoán là Lăng Sở Sở, mà Phương Minh thì lại đưa mắt chuyển qua bức vẽ thứ hai.

Nội dung của bức vẽ thứ hai hoàn toàn khác với bức họa thứ nhất, bên trên bức vẽ thứ hai có một trại xuất hiện, từ vẽ bố cục nhà gỗ có thể thấy được chính là cổ trại Ba Toa, tuy rằng có chút khác biệt cùng cổ trại Ba Toa hiện tại, nhưng cẩn thận quan sát kỹ vẫn có thể phát hiện được.

Ở trên bức họa này có không ít người, những người này đứng ở bên trong cổ trại, cầm trong tay đủ loại công cụ rất nguyên thủy, mà ở bên ngoài cổ trại, thì là có thêm tầng một sương mù, sương mù này bị vẽ bề ngoài thành hình dạng một con ma quỷ, vô số có ma quỷ tạo thành sương mù bao vây cổ trại vào chính giữa.

Nếu như chỉ là từ trên tấm hình để phán đoán, chỉ có thể đoán được người của cổ trại gặp phải nguy hiểm, mà nguy hiểm chính là ma quỷ đang bao vây lấy cổ trại này, ở dưới góc phải bức đồ án này đồng dạng cũng có một đồ án nhỏ nhìn giống lửa, lại cũng giống con mắt.

Chẳng qua so với hình vẽ trên tấm bia đá thứu nhất, hình vẽ trên tấm bia đá thứ hai này lại có kèm thêm mấy dòng Miêu văn.

"Cậu cũng nên biết Miêu tộc chúng tôi là không có chữ viết, chỉ có số ít Miêu văn lưu truyền tới, vì phá giải nội dung của những Miêu văn này, tôi đã từng đi tìm rất nhiều sách cổ, cuối cùng đoán được ý tứ đại khái."

Thanh Y một bên vừa nhìn mặt tấm bia đá vừa tiếp tục mở miệng nói: "Miêu văn được khắc lên tấm bia đá này đại khái nhắc tới nguyền rủa, nhắc tới thần linh còn có tai nạn, đại khái ý nói đúng là cổ trại bởi vì thần linh nên đã tránh được tai nạn, nhưng bị nguyền rủa, về phần nguyền rủa là cái gì, tấm bia đá thứ ba sẽ nói cho cậu biết."

Chương 778: Trên tấm bia đá (2)

Trên tấm bia đá thứ ba cũng là cổ trại, chỉ lần này cổ trại có biến hóa, tất cả nhà gỗ đều sụp xuống, dòng suối nhỏ biến thành màu hồng, mà mấy trại dân thì lại quỵ ở trước nhà đá này, khác biệt chính là tấm bia đá trong nhà đá đều bị hủy diệt.

"Đây là nguyền rủa, khi nguyền rủa đã tới, cổ trại sẽ diệt vong, cái gì cũng không tồn tại, cho dù là nhà đá này cũng không thể bảo tồn được, đây là ý của Miêu văn bên trên tấm bia đá."

Nghe được lời của Thanh Y, lần này Lăng Sở Sở kịp phản ứng, vặn hỏi: "Cô hiểu Miêu văn, rốt cục cô có lai lịch gì?"

Lăng Sở Sở không ngốc, nếu như lúc này còn không biết lai lịch của Thanh Y này không đơn giản, cô ấy cũng sẽ không thể trở thành người quản lý cấp cao của tập đoàn Nghiễm Niên.

"Cái này, đợi khi đi ra ngoài tôi sẽ nói cho chị biết."

Thanh Y cũng không trả lời ngay, Phương Minh cũng không để Lăng Sở Sở hiểu rõ, cậu đưa mắt nhìn về trên tấm bia đá thứ tư.

Nếu như nói tấm bia đá thứ hai cùng tấm bia đá thứ ba là nhắc tới lời nguyền rủa của cổ trại Ba Toa, như vậy tấm bia đá thứ tư lại không có liên quan gì cùng với cổ trại Ba Toa, bởi vì ở bên trong tấm bia đá này, xuất hiện không phải cổ trại Ba Toa, mà là một tòa thành cổ.

Cát vàng đầy trời, một tòa thành cổ cứ như vậy đứng sừng sững ở đó, tòa thành cổ này rất kỳ lạ, bởi vì nó là phiêu phù ở

trong đất vàng đấy, điểm này từ mấy cái cây người vẽ vẽ ở bên dưới cổ thành có thể nhìn ra.

Ở bên dưới cổ thành này ngoại trừ cây cỏ còn có rất nhiều người nằm sấp ở nơi đó, nguyên một đám tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía trên thành cổ, phảng phất là đang nhìn trộm cái gì.

"Hẳn là những người này đang tế bái cổ thành này, cũng giống với tổ tiên Miêu tộc chúng tôi tế bái núi Thiên Táng ở bản vẽ thứ nhất." Thanh Y phát biểu suy đoán của mình.

Đối với cái suy đoán này của Thanh Y, Phương Minh phảng phất cũng biểu thị công nhận, nhưng mà Lăng Sở Sở đang đứng bên cạnh lại hừ lạnh một tiếng, phản bác: "Cái gì mà tế bái, này rõ ràng chính là một số thi thể, chỉ có điều thời điểm chết đều rất quỷ dị đầu hướng lên trên."

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Phương Minh cùng Thanh Y đều không phải người bình thường, cho nên khi hai người nhìn thấy những người này, theo bản năng sẽ suy nghĩ theo một phương hướng huyễn học, sẽ nghĩ tới tế bái hoặc là triêu phụng, nhưng Lăng Sở Sở là một người bình thường, lấy ý nghĩ cùng quan điểm của người bình thường, cho ra một phán đoán hoàn toàn khác hẳn.

"Thực sự là người chết, nói cách khác bức tranh này muốn biểu đạt là có một tòa thành cổ phiêu phù ở phía trên người chết."

Sau khi xem xong bức họa thứ tưu, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía bức họa thứ năm, phong cảnh trong bức tranh này lại một lần nữa thay đổi, lần này nội dung trong bản vẽ trở nên cay đắng khó hiểu, không phải bức tranh trên tấm bia đá quá phức tạp, tương phản đến nói, ngược lại là rất đơn giản, cũng chỉ có vài nét vẽ như vậy…

Đơn giản căn bản không nhìn ra vẽ là cái gì?

"Bức tranh này hẳn là còn chưa vẽ xong đi." Lăng Sở Sở ở một bên nói.

"Không thể nào, sau này còn có tấm bia đá khác, nếu như bức tranh này còn không vẽ xong, vậy làm sao có thể tiếp tục bức tranh sau này?"

Thanh Y hủy bỏ suy đoán của Lăng Sở Sở, chẳng qua khi Phương Minh nhìn đến bức tranh trên tấm bia đá tiếp theo, khóe miệng lại hơi hơi cong lên, "Cũng không phải là không có khả năng này, bởi vì tấm bia đá tiếp theo này cũng không phải do người vẽ tấm bia trước đó vẽ."

Tuy rằng kích cỡ cùng ngoại hình của những tấm bia đá này giống nhau như đúc, nhưng Phương Minh vẫn có thể cảm thấy khác biệt, đó chính là bắt đầu từ tấm bia đá thứ sáu này, có một cỗ năng lượng như có như không quanh quẩn ở trên tấm bia đá, trước mặt năm tấm bia đá trước nhưng lại không mang tới cho cậu loại cảm giác này.

Trên tấm bia đá thứ sáu đồng dạng cũng là một bức tranh, hình vẽ trên bức tranh chính là núi Thiên Táng, chỉ là những người dưới chân núi đã có biến hóa, những người này mang theo một tòa thạch quan, quỳ lạy ở nơi đó.

Bức tranh thứ bảy, người vẽ tranh vẽ một nửa thạch quan này ở trong núi Thiên Táng, muốn biểu đạt là quan tài bằng đá này đã bị đưa vào trong núi Thiên Táng.

Đây là tranh liên hoàn, rốt cục cũng liên quán.

Bức tranh trên tấm bia đá thứu chính vẫn hợp với bức tranh phía trước, lần này bức tranh chính là tình cảnh bên trong núi Thiên Táng, mà thạch quan kia cũng đã được đưa vào nơi nào đó

trong núi Thiên Táng, mà ở nơi này lại vẫn bày biện mười cái thạch quan giống nhau như đúc.

Bức họa thứ mười, đây là bức tranh để cho Phương Minh khiếp sợ, thấy bức tranh này, vậy mà Vu Sư Chi Châu trong cơ thể cậu lại tự động vận chuyển.

Xuất hiện trong bức tranh này là bóng lưng của một cô gái, mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng mang theo khí chất xuất trần, có thể tưởng tượng được, chủ nhân của bóng lưng này là tuyệt thế tới bực nào, đây mới là một thiên kiêu cái thế chân chính.

Mà nguyên nhân khiến Phương Minh khiếp sợ không chỉ là bị khí chất của cô gái rung động, càng là bởi vì cậu biết, cô gái này là Vu, là Vu chân chánh.

Chỉ là một bức họa, dựa vào một bóng lưng của cô gái được vẽ ra nhưgn Phương Minh lập tức có thể đoán được cô gái này là Vu, không phải bởi vì những thứ khác, chính là ở dưới chân cô gái hiện lên đồ án cửu tinh.

Ở trên bia đá, đây chỉ là chín đốm nhỏ, thậm chí không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được, nhưng với tư cách là người nhận được truyền thừa Vu Sư, Phương Minh lại biết điều này có ý vị gì.

Cảnh giới của Vu Sư được phân thành cửu tinh, sau khi trở thành làm cửu tinh Vu Sư, dưới chân liền sẽ có cửu tinh hiện lên, giống như bộ bộ sinh liên của Phật gia vậy, đây là cách biểu hiện của thực lực.

Mượn Phương Minh hiện tại đến nói, cậu là ngũ tinh Vu Sư, nhưng dưới chân lại không cách nào hiện lên ngôi sao, chỉ có sau khi bước vào cảnh giới lục tinh thì dưới chân mới có thể hiện rõ, đương nhiên có muốn hiện ra rõ ràng hay không thì còn phải xem Phương Minh lựa chọn như thế nào.

Cửu tinh Vu Sư, đây là một cảnh giới Phương Minh nghĩ cũng không dám nghĩ, lục tinh Vu Sư cũng đã tương đương với cường giả Thiên Cấp, hơn nữa cứ tăng lên một sao thì tu luyện cũng lại càng trở nên khó khăn trắc trở hơn, cửu tinh Vu Sư là một tồn tại dạng gì?

Chí ít ở trong lòng Phương Minh, cho dù mấy vị Thần ở phương Tây kia sợ rằng cũng không phải là đối thủ.

Bên trong một tấm bia đá của cổ trại Ba Toa, dĩ nhiên sẽ ghi lại một vị cửu tinh Vu Sư, lại liên tưởng đến cái tổ dao của Miêu tộc bên trong truyền thừa Vu Sư, Phương Minh càng thêm cảm thấy sợ rằng Miêu tộc có vô số quan hệ dính với Vu Sư.

Mà ở bên trong bức tranh này, vị cường giả cửu tinh Vu Sư đứng trước mặt mười cỗ quan tài đá kia, mà điều càng làm cho cậu khiếp sợ là hình ảnh ở trong bức tranh tiếp theo, vậy mà vị nữ cường giả cửu tinh Vu Sư này lại hơi khom người, đây là đang hành lễ với mười tòa quan tài đá.

Cường giả cửu tinh, đây tuyệt đối là tồn tại đứng ở vị trí đỉnh cao nhất trên thế giới này, Phương Minh không cách nào tưởng tượng được trong cái quan tài đá kia lại là tồn tại như thế nào, dĩ nhiên có thể khiến nữ cường giả cửu tinh Vu Sư hành lễ.

Là tổ tiên của Miêu tộc sao?

Giữa lúc Phương Minh chuẩn bị đưa mắt nhìn về phía bức họa trên tấm bia đá tiếp theo, lỗ tai của cậu lại dựng đứng lên, lập tức xoay người nhìn về phía nơi cửa, nơi ấy có một bóng người đang đứng.

Lúc này Đa Bảo quỷ sư đang đứng tại nơi cửa nhà đá này, biểu tình trên gương mặt già nua kia có phẫn nộ không đè nén được, nhưng cũng có một loại ý tứ hàm xúc không rõ tâm tình, lúc này mí mắt run run, lại không nói tiếng nào.

Động tác của Phương Minh đương nhiên cũng khiến Thanh Y cùng Lăng Sở Sở thấy được, hai cô ấy cũng theo chân quay đầu, cũng nhìn thấy Đa Bảo quỷ sư đang đứng ở cửa.

Vẻ mặt Lăng Sở Sở có chút chột dạ, dù sao đây cũng là cấm địa của người ta, hành động này của bản thân mình cũng đồng nghĩa với xem trộm chuyện bí ẩn của người ta, chẳng qua nghĩ đến chính là lão già này đã tự tay đẩy em trai mình vào núi Thiên Táng tràn đầy nguy hiểm gì đó kia, chút không yên lòng của cô ấy liền biến mất.

Lão già chết tiệt này rất hư, không cần phải chột dạ.

Chương 779: Sai rồi, là bốn người

Trong nháy mắt khi Thanh Y nhìn thấy Đa Bảo quỷ sư, vẻ mặt liền tràn đầy đề phòng, giống như một con mèo nhỏ gặp phải nguy hiểm vậy, bộ lông cả người phảng phất dựng đứng cả lên, tự hồ chỉ cần Đa Bảo quỷ sư có cử động nguy hiểm gì, cô ấy cũng sẽ lập tức hành động.

"Thanh Y, đã nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn ghi hận cha coo còn có trại này."

Nhưng mà khiến ba người Phương Minh không nghĩ tới là, vậy mà Đa Bảo quỷ sư lại không nổi giận, ngược lại, trong giọng nói có chút uể oải, ánh mắt nhìn về phía Thanh Y tràn đầy tình cảm phức tạp.

"Đúng, tôi vẫn luôn hận thù cái trại này, nếu như không phải quy củ chết tiệt của cái trại nát này, làm sao người trong trại lại ngày sẽ càng ít đi? Nếu như không phải quy củ chết tiệt kia, làm sao chị tôi lại chết? Ở trong mắt người cha kia của tôi chỉ có trại, căn bản không có thân tình, nếu ông ấy đã quan tâm trại như thế, tôi đây sẽ hủy diệt cái trại này."

"Cho nên cô tìm tên nhóc họ Lăng kia đến, để cho tôi đưa cậu ta đến núi Thiên Táng, nếu như cậu ta thông qua được khảo nghiệm trở thành trại chủ, cậu ta sẽ tuân thủ lời hứa với cô lúc trước hủy diệt trại."

Nghe thấy những lời Đa Bảo quỷ sư nói, Thanh Y sửng sốt một chút, cô ấy không nghĩ tới vậy mà kế hoạch của chính mình sẽ bị Quỷ sư biết đến rõ rõ ràng ràng, chẳng qua hiện tại cô ấy cũng

không quan tâm nữa, cười lạnh nói: "Không sai, đây chính là kế hoạch của tôi, chẳng qua bây giờ không cần, bởi vì nguyền rủa đã đến, không cần tôi ra tay, trại sẽ hủy diệt."

"Đừng quên, cô cũng là người trong trại, trại hủy diệt, cô cũng đừng mơ có thể chạy thoát một kiếp này." Đa Bảo quỷ sư dùng giọng điệu phức tạp nói.

"Từ khoảnh khắc mà chị gái tôi chết đi kia, trong lòng của tôi cũng chỉ còn báo thù, vì báo thù tôi có thể giao thứ quý giá nhất của mình cho tên khốn kiếp không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết ăn uống vui đùa kia, ông cảm thấy tôi còn có thể sợ chết sao?"

Khi Thanh Y nói câu này giọng điệu rất là quyết nhiên, nhưng mà sau khi Phương Minh nghe xong khóe miệng lại co quắp một cái, không biết nếu như Lăng Duy biết đánh giá về bản thân ở trong lòng Thanh Y là như thế, sẽ có cảm tưởng thế nào.

Vẻ mặt Lăng Sở Sở có chút quái dị, biết em không ai bằng chị, em trai mình là thứ đồ chơi gì cô ấy sao có thể không rõ ràng, không có bất kỳ khác biệt gì so với những lời Thanh Y nói, chính là một tên khốn nạn bại gia tử không thuốc nào cứu nổi.

Đa Bảo quỷ sư không nói gì, hồi lâu sau mới trịnh trọng nói: "Tôi lấy thân phận người đảm nhiệm chức Quỷ sư thứ bảy mươi sáu của cổ trại Ba Toa tuyên bố, từ hôm nay trở đi Thanh Y cô sẽ không còn là người của cổ trại, nếu như bước vào cổ trại Ba Toa nửa bước, giết chết bất luận tội."

Nghe thấy những lời Đa Bảo quỷ sư nói, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, cậu không nghĩ tới vậy mà Đa Bảo quỷ sư lại sẽ bỏ qua cho Thanh Y, lấy lòng dạ của Đa Bảo quỷ sư, vì tìm bản thân mình báo thù mà bố trí một bố cục như vậy, thiết nghĩ cũng không phải cái loại người rộng rãi, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho Thanh Y?

Trên mặt Thanh Y cũng có vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cô ấy và Phương Minh đều có suy nghĩ giống nhau.

"Lão phu bỏ qua cho cô, đó là bởi vì cái gọi là kế hoạch của cô lão phu đã biết từ trước, chẳng qua là tương kế tựu kế mà thôi, lão phu nói rồi, trong toàn bộ cổ trại Ba Toa không có bất kỳ chuyện gì có thể giấu giếm được lão phu."

Trên mặt Đa Bảo quỷ sư mang theo vẻ ngạo mạn, giải thích một câu sau đó đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nói: "Hiện tại nên khởi hành đi tới núi Thiên Táng."

Phương Minh nhún vai không nói gì thêm, có Đa Bảo quỷ sư ở, hẳn là hình ảnh trên tấm bia đá cuối cùng kia cậu không thể thấy được, chẳng qua cũng không có gì phải lo, nếu những bia đá vẫn được để ở chỗ này, như vậy sau này kiểu gì cũng sẽ có cơ hội, hiện tại quan trọng nhất chính là cứu Lăng Duy ra.

Đa Bảo đạo nhân nhìn chằm chằm nhất cử nhất động ba người Phương Minh giống như cảnh sát đang nhìn phạm nhân chằm chằm vậy, thẳng đến khi thấy ba người Phương Minh đi ra khỏi nhà đá, Đa Bảo Đạo Nhân đột nhiên đóng cửa đá lại, nhốt bản thân mình vào bên trong.

Cửa đá bị đóng lại, Phương Minh muốn nhìn một chút cử động của Đa Bảo quỷ sư ở trong nhà đá, nhưng cậu lại phát hiện nhà đá này giống như là một vật cách điện, căn bản là cảm giác của cậu không cảm ứng được tình huống bên trong phòng đá này.

Cũng chính bởi vì không cảm ứng được, cho nên Phương Minh không nhìn thấy Đa Bảo quỷ sư đứng ở trước tấm bia đá cuối cùng nhất, đây là một tấm bia đá hoàn toàn khác với những tấm bia đá phía trước, bởi vì tấm bia đá này có hai mặt, một mặt ở cạnh cửa đi, phía trên được khắc những Miêu văn cổ xưa, cổ xưa đến ngay cả Đa Bảo quỷ sư cũng không nhận ra.

Mà ở một mặt khác của bia đá thì lại có khắc một bộ đồ án, trong bản vẽ có ba bóng người đứng ở trước một loạt tấm bia đá, từ trong ba bóng người cao gầy này có thể rõ ràng nhìn ra là một nam hai nữ.

"Tiên đoán thực sự được thực hiện, nhưng đối với người Miêu ta tới nói đây rốt cuộc là tốt hay xấu, mà rốt cuộc một mặt bia đá được khắc Miêu văn kia có ý nghĩa gì?"

Đa Bảo quỷ sư nói nhỏ, về tấm bia đá này từ khi hắn tiếp nhận chức vụ Quỷ sư kia trở đi, sư phó của hắn liền nói cho hắn biết, bên trên tấm bia đá cuối cùng này là một tiên đoán, bóng người xuất hiện trong tấm bia đá sẽ cải biến tương lai của cổ trại Ba Toa bọn họ, có lẽ là tân sinh, nhưng cũng có lẽ là hủy diệt, bởi vì Miêu văn trên tấm bia đá này có nội dung gì không một vị Quỷ sư nào biết được, cho dù là người đầu tiên đảm nhiệm Quỷ sư cũng là như thế.

"Khi tiên đoán xuất hiện, một màn này sẽ vĩnh viễn phong trần hậu thế."

Đa Bảo quỷ sư nghĩ đến sư phó mình dặn dò, bàn tay già nua xoa lên trên mặt tấm bia đá này, đồ án phía trên bắt đầu từ từ tiêu tán, nhưng mà ngay khi bàn tay của hắn xoa tới bóng dáng người đàn ông kia, đột nhiên đôi mắt già nua co rút lại một chút, phảng phất như đã thấy được cảnh tượng khó tin.

"Không phải ba người, sai rồi, đều sai rồi..."

Bên ngoài cửa đá, Phương Minh không cứ vậy rời đi, nhưng Thanh Y lại trực tiếp đi, về phần Lăng Sở Sở lại dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía Phương Minh, đang đợi Phương Minh giải thích về thân phận của Thanh Y.

"Lộ Lộ kia chính là Thanh Y, cha cô ấy là trại chủ tiền nhiệm, mà chị cô ấy bởi vì làm trái với trại quy củ bị cha cô ấy hại chết,

cho nên trong lòng cô ấy vẫn luôn tràn đầy oán hận đối với cổ trại, muốn hủy diệt cái cổ trại này, vì thế cô ấy mới cố ý hấp dẫn em trai cô đến đây, khiến Quỷ sư kia đưa em trai cô vào núi Thiên Táng, nếu như em trai cô thực sự có thể trở thành trại chủ, dựa theo ước định của cô ấy cùng em trai cô, sẽ thay cô ấy hoàn thành mục tiêu hủy diệt cổ trại."

Phương Minh nói ngắn gọn đơn giản, giải thích lại đầu đuôi một lần, lấy chỉ số thông minh của Lăng Sở Sở tự nhiên có thể nghe hiểu, sau khi biết rõ chân tướng sự tình, trong lòng cô ấy càng cảm thấy tức giận em trai mình hơn, ngay cả câu trên đầu chữ sắc có cây đao cũng không biết sao?

"Vậy có phương pháp phá giải nào hay không, nếu như em trai tôi không hoàn thành yêu cầu của cô gái đó thì thế nào?"

"Không được tốt lắm, máu chảy ngược, thoát dương mà chết, về phần phương pháp phá giải, chí ít tôi là không làm được."

Phương Minh lắc đầu, nếu như mình có thể phá giải, vậy lấy thực lực của Đa Bảo quỷ sư đương nhiên cũng có thể phá giải, Thanh Y không thể nào không nghĩ đến điểm này.

"Nhìn như vậy chỉ có thể thực sự trông cậy vào cậu có thể đưa em ấy ra khỏi núi Thiên Táng kia, tốt nhất là đừng cho em ấy trở thành trại chủ."

Lăng Sở Sở cũng không biết rõ nên làm gì bây giờ, mà lúc này cửa đá truyền đến tiếng vang, Đa Bảo quỷ sư từ trong nhà đá đi ra, vẻ mặt yên tĩnh như nước giếng, chỉ đưa mắt nhìn Phương Minh rồi nói ra: "Đi theo tôi."

Đa Bảo quỷ sư dẫn theo Phương Minh cùng Lăng Sở Sở lại về tới cổ trại, mà giờ khắc này bầu không khí trong cổ trại lại tràn đầy sợ bóng sợ gió, tất cả trại dân đều tụ tập ở trước tổ từ.

Người thay mặt Quỷ sư là Mạc Khả thấy sư phụ mình xuất hiện, vội vã đi lên nghênh đón, hai người dùng Miêu Ngữ nói gì đó với nhau, vẻ mặt Mạc Khả càng nói càng lo lắng, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Phương Minh bên này mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn bị Đa Bảo quỷ sư thuyết phục, ủ rũ cúi đầu lui về phía đoàn người.

Mạc Khả lui về phía đoàn người, dùng Miêu Ngữ trao đổi cùng trại dân, mà vẻ mặt của trại dân này cũng giống hệt với Mạc Khả lúc trước, đầu tiên là lo lắng, cuối cùng lại là ủ rũ không nói một lời.

"Từ giờ khắc này cổ trại Ba Toa không chào đón người ngoài, hiện tại cô có thể rời đi."

Những lời này của Đa Bảo quỷ sư là nói cho Lăng Sở Sở nghe, Lăng Sở Sở đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh thì lại quay qua gật gật đầu với cô ấy, núi Thiên Táng thần bí khó lường thực sự không thể dẫn theo Lăng Sở Sở.

Chương 780: Núi Thiên Táng không phải núi

Thập Vạn đại sơn!

Kéo dài với biên giới Nam Cương, đỉnh núi nhiều nhiều vô số kể, cho dù là đám người sinh sống ở nơi này lâu nhất, cũng không có cách nào nói rõ rốt cuộc ở đây có bao nhiêu ngọn núi.

Cho dù là những chuyên gia thám hiểm địa chất cùng cái gọi là vệ tinh kỹ thuật số cũng giống vậy, không thể nào quay chụp được toàn cảnh của Thập Vạn đại sơn, bởi vì ở nơi trung tâm nhất của ngọn núi lớn này, nơi ấy quanh năm suốt tháng bị mây mù bao phủ.

Có truyền thuyết ở vị trí trung tâm nhất của Thập Vạn đại sơn, có người của bộ tộc Xi Vưu cư ngụ, năm đó sau khi Xi Vưu cùng hoàng đế tranh giành đánh một trận nhưng chiến bại, đã phân ra thành ba bộ phận, một bộ phận lựa chọn thần phục hoàng đế, mà có một bộ phận thì lại vẫn như cũ tiếp tục duy trì đấu tranh cùng hoàng đế, nhóm người này được xưng là Ba Miêu, cũng chính là Miêu tộc ngay tại lúc này, mà còn có một bộ phận thì lại trốn vào ở chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn.

Nhóm đời sau Xi Vưu trốn vào chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn này, không cùng liên lạc với bên ngoài, bị Miêu dân xưng là Cửu Lê Tộc, là vẫn duy trì phong tục cửu lê của Xi Vưu đương thời như trước.

Về Thập Vạn đại sơn, cho tới bây giờ đám nhà địa chất học vẫn không ngừng nghiên cứu tìm hiểu, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào tiến vào ngọn núi lớn ở vị trí trung tâm nhất kia,

cũng giống như khu vực trung tâm của tam giác Bermuda (1) vậy, chỗ sâu nhất của Thập Vạn đại sơn, cũng là một nơi ngăn cách toàn bộ khoa học kỹ thuật hiện đại thăm dò.

(1) Tam giác Bermuda (Tam giác Béc-mu-đa), còn gọi là Tam giác Quỷ, là một vùng biển nằm về phía tây Đại Tây Dương và đã trở nên nổi tiếng nhờ vào nhiều vụ việc được coi là bí ẩn mà trong đó tàu thủy, máy bay hay thủy thủ đoàn được cho là biến mất không có dấu tích.

Những nhà thám hiểm muốn đi vào chỗ sâu trong Thập [image]Vạn đại sơn, không ai sống sót.

Cho nên, khi Phương Minh đi theo Đa Bảo quỷ sư tới chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn, nhìn thấy một tấm bảng dựng đứng ngay ở dưới chân núi: Khu vực nguy hiểm, cấm đi tới.

Đây là do những nhà thám hiểm trước đây lưu lại, ngoại trừ tiếng Trung thì còn có tiếng Anh, những nhà thám hiểm này chỉ sợ có người đời sau lại đi vào chịu chết, cho nên lưu lại một tấm biển báo hiệu như vậy.

Về phần người Miêu sinh tồn ở phụ cận Thập Vạn đại sơn, chưa bao giờ sẽ ôm ý niệm rình mò bí mật của Thập Vạn đại sơn trong đầu, bởi vì từ khoảnh khắc khi bọn họ được sinh ra, các trưởng bối liền khuyên răn bọn họ, người cư trụ sâu trong núi lớn là tổ tiên của người Miêu bọn họ, là thần linh hiện tại của người Miêu còn tồn tại, không cho phép bất kỳ người nào đi tới quấy rối.

Đa Bảo quỷ sư ngừng lại ở chân núi này, mà ánh mắt của Phương Minh cũng nhìn qua ngọn núi ở phía trước cậu, bắt đầu từ phía trước ngọn núi đã có mây mù xuất hiện, không như sương mù bình thường trong rừng núi, những mây mù này cực kỳ nồng đậm, trong đó càng có ẩn chứa một số chướng khí lớn.

Nói cách khác, bắt đầu từ phía trước, mới coi như là chân

chánh tiến vào khu trung tâm của Thập Vạn đại sơn, mà cho dù với thực lực hiện tại của cậu, dưới trình độ nồng đậm của mây mù nơi này cũng chỉ có thể thấy được đường viền của ngọn núi phía trước mà thôi.

Trên tay Đa Bảo quỷ sư xuất hiện một cây sáo, cũng không để ý Phương Minh, bắt đầu trực tiếp thổi lên, tiếng sáo không cao, càng giống như một loại than nhẹ uyển chuyển, triệt để tương phản với tiếng sáo truyền thống thổi ra những giai điệu vui vẻ trầm bổng.

Mấy phút trôi qua, trong núi rừng phía trước đó đột nhiên có một con mãng xà bò ra, dài chừng ba trượng, nếu như đổi lại những người khác nhìn thấy mãng xà này sớm đã bị hù dọa gần chết, chỉ là Phương Minh cùng Đa Bảo quỷ sư đều không phải người bình thường, một con mãng xà làm sao có thể khiến bọn họ đặt vào mắt.

Đôi mắt màu xanh lục to tròn của mãng xà dừng lại ở trên người Phương Minh một lát, lúc này mới quay đầu lại trượt về phía sâu trong núi rừng kia, mà Đa Bảo quỷ sư không nói hai lời thu hồi cây sáo đi theo.

Mãng xà trườn rất nhanh, chân chính hành tẩu như gió, nơi nó đi qua cây cối hoa hoa tác hưởng, chẳng qua hai người Phương Minh cùng Đa Bảo quỷ sư cũng không chậm, hơn nữa cực kỳ khí định thần nhàn đi theo sau mãng xà này, khoảng cách không kéo gần một phân mà cũng không bị bỏ xa một phân.

Tiến vào mảnh rừng núi phía trước này Phương Minh liền phát giác ra được chỗ đặc biệt của mảnh rừng núi này cùng rừng núi phía trước, nhiệt độ của toàn bộ rừng núi chênh lệch vài độ so với mảnh rừng núi trước kia, hơn nữa độ ẩm cũng càng cao hơn, quan trọng nhất là sau khi đi vào mảnh núi rừng này, tính cảnh giác của Phương Minh cũng liền tăng cao, trực giác nói cho cậu biết, lúc này ở trong vùng rừng núi nơi đây có không ít con mắt đang nhìn

chằm chằm cậu.

Có lẽ là có mắt của một số dã thú, cũng có lẽ có mắt của một số phi cầm, cũng có thể là mắt người...

Mãng xà dẫn theo Phương Minh cùng Đa Bảo quỷ sư liên tiếp đi tầm mười ngọn núi, con đường mà nó trườn đi này cũng không có quy luật, khi thì thẳng tắp, khi thì uốn lượn, đôi khi thậm chí còn chuyển một cái vòng tại nguyên chỗ.

Nếu như đổi lại những người khác còn sẽ cảm thấy mãng xà này đang cố ý đùa giỡn bọn họ, nhưng trong lòng Phương Minh hiểu, đây cũng là con đường chính xác, bên trong Thập Vạn đại sơn có trận pháp và kết giới bảo vệ, nếu muốn đến được chỗ sâu bên trong nhất định phải đi theo con đường chính xác.

Sau một giờ, mãng xà ngừng lại ở chỗ chân núi, sau khi đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, bóng dáng của nó trực tiếp chui vào trong thạch động trên vách núi rồi biến mất không thấy gì nữa.

Đa Bảo quỷ sư lại một lần nữa móc ra cây sáo bắt đầu thổi lên, thế nhưng loại khúc Đa Bảo quỷ sư thổi lúc này lại khác lúc trước, biến thành trường âm cao vút, mà sau khi ba phút trôi qua, ở phía trước xuất hiện một con nhện.

Không sai, chính là một con nhện.

Chỉ là con nhện này có hình thể hơi chút dọa người mà thôi, tám cái chân dài hơn một thước, còn có một thân xác to lớn, bộ lông cả người đủ mọi màu sắc, ngoác miệng ra, nhẹ nhàng phun một cái liền xuất hiện một sợi thắt lưng trắng.

Đã không thể dùng tơ nhện để hình dung, mà hẳn là phải dùng dây lưng, bởi vì sợi tơ nó thổi ra rộng chừng năm tấc, vừa vặn đủ cho một người đạp chân bước đi trên đó.

Con nhện to lớn này một đường vừa bò vừa nhả mạng nhện, cứ như vậy đi thẳng vào ngọn núi phía trước, tám cái chân dài của nó mỗi một lần động liền bước ra được khoảng cách vài mét, một ngọn núi to như vậy nhưng nó chỉ mất một phút đồng hồ ít ỏi đã bay qua.

"Nếu không muốn chết thì không nên rời khỏi mạng nhện của con nhện này."

Đa Bảo quỷ sư chỉ dặn dò Phương Minh một câu duy nhất này, sau đó liền nhấc chân đạp lên mạng nhện của con nhện kia, sau đó đi về phía trước, Phương Minh thấy thế cũng nhún vai, theo đạp lên.

Đến nơi này, sơn lâm đã bị sương mù dày đặc cùng chướng khí tràn ngập, tuy rằng thấy không rõ hai bên trong núi rừng có cái gì, thế nhưng Phương Minh có thể nghe được xung quanh truyền tới thanh âm huyên náo, đây là vô số loài bò sát đang bò phát ra động tĩnh.

"Bản thân mình đây là tiến vào động bàn tơ (2) sao?"

(2) Động bàn tơ: động của toàn nhện tinh

Trong lòng Phương Minh lẩm bẩm một câu, nhất là trong sương mù thỉnh thoảng còn có con nhện vọt ra, có đủ loại hình dạng kiểu dáng nhện, nhưng đặc điểm chung chính là hình thể to lớn, chỉ có điều những con nhện này di chuyển tới vị trí chỉ còn cách mạng nhện khoảng cách chừng một mét liền trì trệ không thể tiến thêm.

Chỉ còn cách 1m, thậm chí Phương Minh có thể thấy những loại côn trùng nhỏ xíu trên thân mấy con nhện khổng lồ này, trong lớp lông nhung của mấy con nhện khổng lồ này có vô số nhện con đang bò lúc nhúc, khiến người nhìn tê cả da đầu, sởn cả gai ốc.

...

Mãng xà, con nhện... Không ngừng bò về phía Phương Minh, xem như cậu đã thấy được cái gọi là Nam Cương ngũ độc, bò cạp, rắn mối, thiềm thừ, rết lần lượt xuất hiện.

Đã từng có người nào nhìn thấy con bò cạp khổng lồ như trong phim Iron Man, một phim Blockbuster (3) của Hollywood chưa? Đã có ai từng thấy con rết dài ba mét chưa? Đã ai nhìn thấy một con thiềm thừ có thể nhảy tới độ cao mười mét?

(3) Blockbuster: bộ phim thành công và nổi tiếng, phim bom tấn

Mỗi lần ngũ độc xuất hiện đều sẽ không xuất hiện toàn bộ, theo sát Phương Minh lại gặp được rất nhiều động vật biến dị khác, lão hổ không đuôi, tê ngưu thiếu sừng, xuyên sơn giáp trực tiếp chui phá một ngọn núi...

Ba ngày hai đêm!

Phương Minh đi theo Đa Bảo quỷ sư xuyên qua Thập Vạn đại sơn này khoảng chừng ba ngày hai đêm, thẳng đến cuối cùng xuất hiện ở trước một hồ Bạc mới ngừng lại được.

Ai có thể nghĩ tới, ở chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn sẽ có một tòa hồ Bạc, ánh mặt trời chiếu xuống, có mây mù không ngừng xuất hiện, từ mặt hồ trôi về phía ngọn núi ở bốn phía xung quanh, thấy hồ này, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, sương mù dày đặc của Thập Vạn đại sơn dĩ nhiên là từ trong một mặt trong hồ trôi dạt ra.

Khác với những hồ khác thường có một mảnh đất ngập nước xung quanh, bốn phía hồ này đều là núi, những ngọn núi này trọng trọng điệp điệp tụ lại cùng nhau, không ít ngọn núi có phân nửa đều bị dìm ngập ở trong nước, mà nơi tiếp giáp của những ngọn

núi này có dòng nước theo đó chảy xuống, vừa vặn hình thành từng dòng thác nước.

Tổng cộng mười nơi ngọn núi giao nhau, cũng hình thành tổng cộng mười tám thác nước, những thác nước này không ngừng chảy xiết làm dịu toàn bộ Thập Vạn đại sơn, mà ở dưới những thác nước này, có vô số động vật đang uống nước sông.

"Có phải thiên nhiên rất quỷ phủ thần công (4) không?"

(4) Quỷ phủ thần công: tài nghệ sắc sảo, hình dung những thứ không phải sức người có thể làm được

Chương 781: Núi Thiên Táng không phải núi (2)

Cảnh đẹp như vậy nếu như chụp ảnh truyền đi, tất nhiên sẽ khiến cho toàn bộ thế giới khiếp sợ, sợ hãi thán phục với thiên nhiên điêu luyện sắc sảo, chẳng qua Phương Minh lại hiểu, đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là thiên nhiên điêu luyện sắc sảo đưa đến.

Mười tám thác nước, vừa vặn đối ứng với mười tám trại, có chuyện vừa khớp trùng hợp như vậy sao?

Nhìn hồ Bạc, cảm xúc của Đa Bảo quỷ sư cũng trở nên rất kích động, không để ý tới Phương Minh, trực tiếp quỵ ở bên cạnh hồ Bạc này, không ngừng dập đầu, trong miệng còn niệm tụng Miêu Ngữ mà Phương Minh nghe không hiểu.

Sau khi dập đầu mười mấy lần Đa Bảo quỷ sư mới đứng lên, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, hỏi: "Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, nhất định cậu phải tiến vào núi Thiên Táng sao?"

"Đương nhiên, chẳng qua ông phải nói cho tôi biết trước, núi Thiên Táng này ở nơi nào?"

Phương Minh đáp như chém đinh chặt sắt, ở đây chỉ có một hồ Bạc, tuy rằng độ cao của ngọn núi bên cạnh hồ Bạc cũng không thấp, nhưng sợ rằng vẫn còn chút chênh lệch so với núi Thiên Táng, chí ít vẫn không thể lấy thiên táng đến mệnh danh.

"Núi Thiên Táng, chính là chỉ hồ này."

Vào lúc này Đa Bảo quỷ sư cũng không thừa nước đục thả câu,

chỉ vào hồ Bạc nói: "Lẽ nào cậu không nhìn ra, hồ này có thể phản chiếu ngược bầu trời, còn có bóng dáng của đỉnh núi bốn phía sao? Đây là lai lịch của cái tên núi Thiên Táng."

Núi Thiên Táng, lấy trời táng núi!

Hồ này trơn truột như mặt gương, trên mặt nước thực sự có thể phản ngược hình dáng của bầu trời, mà ngọn núi xung quanh cũng được phản ngược vào giữa hồ, nếu nói như vậy cũng liền có thể lý giải.

"Đây là núi Thiên Táng, núi Thiên Táng là một mặt hồ Bạc?"

Phương Minh có chút không tin, nếu như núi Thiên Táng thật sự được giải thích như thế, vậy phải giải thích như thế nào với núi Thiên Táng được vẽ trên bia đá kia?

"Không đúng?"

Đột nhiên Phương Minh nghĩ tới cậu và Thanh Y đều sơ sót một điểm, trên những bia đá kia từ đầu tới đuôi đều chưa từng nói núi kia chính là núi Thiên Táng, chỉ là cậu và Thanh Y tự cho là đúng cho rằng đó chính là núi Thiên Táng.

"Núi Thiên Táng, chỉ có người mười tám trại mới có thể đi vào, hiện tại tôi mở ra đường núi Thiên Táng cho cậu, về phần có thể còn sống sót mà đi ra ngoài hay không, thì nhìn vận số của chính cậu."

Đa Bảo quỷ sư không có nhiều lời, đột nhiên lên tiếng niệm chú ngữ, vẫn dùng Miêu văn, thanh âm thanh thúy thẩm thấu, quanh quẩn xuyên thấu những ngọn núi nơi đây, đồng thời hai tay của hắn cũng không ngừng biến hóa thủ ấn.

Ánh mắt của Phương Minh chăm chú nhìn mặt hồ, mà theo thủ ấn của Đa Bảo quỷ sư biến hóa, mặt hồ kia cũng xuất hiện biến hóa theo, vốn là mặt hồ bóng loáng đột nhiên giống như bị

bàn tay nào đó mạnh mẽ tách ra làm đôi, sóng nước nhộn nhạo, ở nơi trung tâm nhất của hồ Bạc kia bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Hồ nước đang bị đẩy ra hai bên, khe nứt càng lúc càng lớn cũng càng ngày càng sâu, ánh mắt Phương Minh cũng chăm chú nhìn chằm chằm cái khe này, muốn có thể lập tức nhìn thấy tồn tại ngay dưới khen nứt này.

Nhưng mà, ở trong cái khe này lại có thêm vô số đạo kim quang lóe lên, những kim quang này giăng khắp nơi, tầm mắt Phương Minh căn bản không cách nào xuyên thấu qua kim quang để nhìn thấy tình huống bên dưới.

"Hô lỗ cách lợi khố..."

Đa Bảo quỷ sư đang đứng bên cạnh lúc này vẻ mặt ngưng trọng, trong miệng niệm tụng chú ngữ, thân thể cũng bắt đầu hơi run run, mở ra lối vào núi Thiên Táng đối với hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Đa lý não mã giáp bộ..."

Cuối cùng, theo một tiếng rống của Đa Bảo quỷ sư truyền ra, cả khuôn mặt hắn cũng đỏ bừng tới cực điểm, sau đó chân phải giẫm một cái, toàn bộ mặt hồ đột nhiên xoay tròn.

Hai bên khe nứt của mặt hồ xuất hiện hai vòng xoáy, vòng xoáy càng lúc càng lớn hơn, khuấy động toàn bộ hồ nước, thậm chí ngay cả khe nứt cũng bắt đầu xuất hiện vặn vẹo, đến cuối cùng biến thành một đồ án Thái cực, khe nứt chính là tuyến long ngư bên trong đồ án Thái Cực, mà hai vòng xoáy kia lại chính là hai thái cực hắc bạch trong đồ án.

Trong số mười tám thác nước, tại thời khắc này có một thác nước xuất hiện hiện tượng dòng nước chảy ngược, cũng khiến dòng nước trong thác kia hóa thành một đạo thủy long cuốn về

phía phía Phương Minh, chỉ trong giây lát đã cuốn Phương Minh vào trong đó, sau đó gào thét cuộn về phía khe hở kia.

Dưới sự va chạm với kim võng do kim quang giao đan tạo thành, thủy long này không ngừng yếu bớt, Phương Minh ở bên trong thủy long lại thấy mà hoảng sợ, cho dù là cách thủy long, nhưng cậu vẫn có thể cảm thụ được sự mạnh mẽ của kim võng này, nếu đổi lại là cậu, sợ rằng thân thể vừa đụng chạm vào nó sẽ tạo thành kết quả không chết cũng bị thương.

Nếu như so sánh Phương Minh với một con muỗi, vậy kim võng do những quang mang màu vàng giao thoa bện thành lưới này chính là vợt đập muỗi, mà tác dụng của thủy long kia chính là bảo vệ Phương Minh.

Dưới sự va chạm không ngừng với kim võng, thủy long cũng không ngừng thu nhỏ lại, mà thân thể của Phương Minh cũng không ngừng sà xuống bên dưới cái khe kia, đến cuối cùng ngay cả Phương Minh đều không biết mình đã sa xuống bao sâu, bởi vì tốc độ của thủy long căn bản không hề tham khảo.

Hai bên đều là dòng nước sâu thẳm, không có bất kỳ động vật nào, càng không có bất kỳ đơn vị tỉ lệ xích gì để ước lượng, nếu như bắt buộc nói là có, đó chính là cách mỗi ba giây sẽ xuất hiện một tầng kim võng.

Khi thủy long va chạm với tầng kim võng cuối cùng kia, rốt cục cũng hoàn toàn tiêu tán, điều may mắn nhất là kim võng cũng không còn, trước mắt Phương Minh chỉ có bóng tối vô biên cùng sâu thẳm.

Oanh!

Thẳng đến cuối cùng, Phương Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, một đạo bạch quang cực hạn thoáng qua, lại sau đó lại có một tiếng oanh minh truyền đến, cả người liền mất đi tri giác.

Phía trên hồ, nhìn mặt hồ đã khôi phục yên tĩnh, vẻ mặt Đa Bảo quỷ sư trở nên rất phức tạp, nhìn phía bầu trời nỉ non lẩm bẩm: "Không biết lúc này lão phu làm như vậy là đúng là sai, ngay cả tiên đoán cũng chưa từng đoán được, trên người của cậu rốt cuộc là có bao nhiêu bí mật?"

...

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta muốn làm cái gì?

Trong nháy mắt khi Phương Minh tỉnh lại, lập tức liền tự hỏi một lần những vấn đề mà tới nay triết học vẫn chưa có lời giải đáp, thẳng đến khi khôi phục lại ánh sáng trong mắt, lúc này cậu mới bắt đầu đánh giá đến bốn phía.

Ở phía trước Phương Minh là một tòa núi lớn cao vút trong mây, cao thẳng đến đám mây, cả tòa núi lộ ra khí thế hào hùng, đứng ở dưới chân núi ngưỡng vọng ngọn núi, sẽ phát hiện bản thân mình rốt cuộc nhỏ bé biết bao.

"Đây là núi Thiên Táng, một tòa núi được sinh ra ở phía dưới hồ Bạc? Hay vẫn nên nói đây là một bí cảnh không gian?"

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, nếu như nói ngọn núi này ở thế giới hiện thật, vậy núi ở phía dưới ở hồ Bạc làm sao có thể sẽ xuất hiện ở trong đám mây, cho nên chỉ có một cách giải thích, hiện tại nơi cậu đang đứng đây là một không gian khác, một bí cảnh độc lập với thế giới hiện thật.

Bí cảnh là cách người trong giới tu luyện vẫn dùng để xưng hô một không gian độc lập, mà dựa theo người trong giới tu luyện phân tích, có hai cách hình thành bí cảnh, một loại là do mấy đại năng dùng đại thần thông chế tạo ra, cũng giống mấy người Đạo

giáo nói tới cõi trời Ba Mươi Ba (1), thế giới Tây phương cực lạc (2) mà Phật giáo tuyên dương…

(1) Cõi trời Ba Mươi Ba: Ở cái chốn gọi là Đệ nhị Thiên đường, có ông vua trời tên là Đế Thích mà nhân gian hay tôn là Ngọc hoàng thượng đế. Cõi trời ấy được gọi là Đao Lợi Thiên Cung hay là cõi trời Ba Mươi Ba

(2) Phật giáo Tịnh Độ bắt đầu phổ biến ở phía tây bắc Ấn Độ, Pakistan và Afghanistan, từ đó nó lan sang Trung Á và Trung Quốc, và từ Trung Quốc sang Việt Nam, Hàn Quốc và Nhật Bản. Các kinh điển tiếp tục giải thích rằng, sau khi Phật A Di Đà tích lũy công đức vĩ đại qua vô số kiếp, cuối cùng đạt được Phật quả và vẫn còn sống trong khu đất của mình, nơi đó được gọi là Cõi Tây Phương Cực Lạc, nơi tuyệt đẹp, tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Chương 782: Bò bò liền trắng mắt liếc đầu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nhưng cho dù là cõi trời hay là thế giới Tây phương cực lạc, đều là thần thoại do hai vị đại năng lớn nhất sáng tạo, đương nhiên còn bao gồm thượng đế thiên quốc Tây phương, trừ hai bí cảnh này còn có những bí cảnh khác, chỉ có điều những bí cảnh đó không quá nổi danh mà thôi.

Ngoại trừ bí cảnh do đại năng giả sáng tạo ra, còn có một loại bí cảnh, chính là bí cảnh được hình thành từ thiên nhiên, loại bí cảnh này càng ít ỏi cũng càng đặc biệt, dường như cũng đã từng có bài viết về loại bí cảnh này, nhưng rất nhanh đã bị một chút lực lượng xóa sạch tin tức.

Thế giới bên dưới dung nham của núi lửa, vương quốc ở dưới băng tuyết bao trùm, còn có không gian ở dưới biển sâu...

Những bí cảnh được hình thành từ những hoàn cảnh đặc biệt này là nơi rất nhiều người tu luyện muốn thăm dò, bởi vì bên trong tồn tại một số tài nguyên cực kì thưa thớt nhưng lại cực kỳ trân quý.

Ngược lại những bí cảnh do mấy đại năng sáng tạo này, nếu như không phải xác định bên trong bí cảnh này có vật mình muốn, bình thường người tu luyện hẳn sẽ không đặc biệt đi tìm kiếm

thăm dò, nguyên nhân rất đơn giản, loại bí cảnh này tương đương với nhà của một đại năng giả.

Làm gì có ai lại không bố trí bảo vệ nhà của mình? Người thường còn biết lắp đặt cửa chống trộm hoặc là cửa sắt phòng bị người xấu xâm lấn cùng trộm cắp, huống chi là đại năng này.

Gần như mỗi bí cảnh do mấy đại năng này hình thành đều có tồn tại thủ đoạn phòng bị, sau khi người tu luyện bình thường tiến vào đừng nói là nhận được cơ duyên và thứ tốt, sợ rằng ngay cả tính mạng còn không giữ nổi.

Ánh mắt từ đỉnh núi thu hồi, Phương Minh nhìn thẳng về phía trước, nhíu chặt mày, ở phía trước cậu có bạch cốt âm u, tất cả những bạch cốt này đều ngã trên mặt đất, rất hiển nhiên có thể hóa thành bạch cốt tối thiểu cũng đã chết một đoạn thời gian rất dài.

"Lăng Duy sẽ ở chỗ nào?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn bốn chung quanh, Lăng Duy đi đến đây không được vài ngày, lấy thân phận người bình thường của cậu ta hẳn sẽ không đi được quá xa, Phương Minh lập tức móc ra một tờ giấy vàng từ ngực mình, gấp nó thành hình dạng hồ điệp, sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ.

Bên trên tấm giấy vàng này viết ngày sinh tháng đẻ của Lăng Duy, ngoài ra còn có một sợi tóc của Lăng Duy, sợi tóc này cậu lấy được từ tay Lăng Sở Sở, chỉ là sau khi niệm xong chú ngữ, hồ điệp được gấp từ giấy vàng này vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Liên tiếp thử hai lần, cuối cùng Phương Minh có thể xác định, đại đạo quy tắc ở cái địa phương này khác với bên ngoài, thuật pháp có thể sử dụng bên ngoài lại vô hiệu ở cái địa phương này.

"Trách không được lại nói nơi này là thánh địa của mười tám trại, nếu như bản thân mình đoán không nhầm đoán chừng nơi này chỉ có cổ thuật mới có thể sử dụng được, nói như vậy, nếu có người ngoài xông vào cũng sẽ biến thành một người bình thường, căn bản không thể tạo thành thương tổn phá hư gì đối với nơi này."

Phương Minh tự nói, tuy rằng cậu không cho rằng ở nơi thần bí như vậy, lại cộng thêm phương pháp mở cửa phức tạp tới thế, còn sẽ có người ngoài xông tới được, nhưng tương tự thủ đoạn của những cường giả Thiên kia cũng không phải thứ cậu có thể tưởng tượng được, có lẽ có phương pháp mạnh mẽ xông vào thì sao? Thật cũng khó mà nói trước được.

"Chân núi không có tung tích của Lăng Duy, hiển nhiên là đã leo lên."

Chỉ quét một vòng, trong lòng Phương Minh liền đã có một phán đoán đại khái, cũng không do dự, trực tiếp đi về phía trên đỉnh núi kia.

Núi Thiên Táng rất lớn cũng rất cao, nhưng đi cũng rất bằng phẳng, chẳng qua rất nhanh Phương Minh lập tức phát hiện một điểm quỷ dị, đó chính là càng leo lên, cây cối càng ít đi, cậu chỉ leo mới chừng một giờ, trên núi ngoại trừ nham thạch ra chỉ có một số cây cỏ lưa thưa, lớn lên cũng không tươi tốt cùng cao to.

"Kỳ quái, cho dù bản thân mình không thể nào vận dụng Vu Sư Chi Lực, nhưng cũng không nên uể oải như vậy mới phải."

Một canh giờ, Phương Minh phát hiện vậy mà hô hấp của mình có chút gấp gấp, đây là dấu hiệu của mệt mỏi, thế nhưng dựa vào tố chất thân thể của cậu, cho dù leo lên đỉnh núi Everest cũng không thể tạo thành một chút uể oải nào mới đúng, chớ nói chi là ngọn núi này còn bằng phẳng như vậy.

"Có lẽ là quy tắc đại đạo của cái thế giới này khác với thế giới bình thường, dẫn tới cường độ thân thể mình cũng suy yếu bớt."

Phương Minh tiếp tục đi lại, dọc theo đường đi cũng phát hiện không ít thi thể, những thi thể này có thi thể đã triệt để hóa thành bạch cốt, có thi thể vẫn còn giữ quần áo, nhưng đều có chung một đặc điểm, chính là đều già nua.

Hàm răng bên trong những bộ xương trắng kia đều rơi xuống, thế nhưng đầu tóc trắng bạc trên những thi thể kia đã có thể nói rõ độ tuổi của những thi thể này khi còn sống.

"Núi Thiên Táng là thánh địa của mười tám trại, chỉ có Quỷ sư cùng người được đề cử trại chủ mới có thể đi vào, lẽ nào mười tám trại này còn có chế độ người già, dẫn tới những người được đề cử này đều có tuổi tác không nhỏ?"

Phương Minh hoài nghi, trực giác nói cho cậu biết sự tình mơ hồ có chút không đúng, nhưng cậu lại không nói ra được rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, buộc lòng phải càng thêm chú ý cẩn thận.

Sau ba giờ, trên núi đã không gặp bất kỳ thảm thực vật gì tồn tại, chỉ còn lại có nham thạch trụi lủi, cũng may mặc dù những nham thạch này đều có chút gập ghềnh, nhưng chỉ cần người đi phía trên nó cẩn thậm một chút, ngược lại cũng sẽ không ngã sấp xuống hoặc là không có đường để đi.

Đồng thời, Phương Minh cũng nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người, một ông lão ăn mặc quần áo hiện đại, hơi khom người, đầu tóc đã bạc trắng hơn phân nửa, đang chậm rãi leo lên bên trên.

"Tiền bối!"

Do dự một lát, cuối cùng Phương Minh hô ra, dưới cái nhìn của cậu đây cũng là một người được đề cử chức trại chủ của trại

nào đó trong mười tám trại.

Tiếng la truyền ra, bóng người kia dừng lại, đồng thời quay đầu lại, lộ ra một gương mặt già nua nhăn nheo, chỉ vừa liếc mắt Phương Minh liền có thể đoán được, này là một ông lão chừng năm mươi tuổi.

Chỉ là gương mặt này nhìn thế nào cũng thấy có một chút quen mắt.

Song khi ông lão này đáp lại, cả người Phương Minh đều dại ra.

"Anh... Anh là ai? Con mẹ nó, thế nào lớn lên lại giống hệt như tên Phương Minh kia như đúc thế? Chẳng qua già hơn tên Phương Minh kia một chút, không phải anh là anh Phương Minh đó chứ?"

Mặc dù giọng nói này là giọng điệu của người già hơn năm mươi tuổi, thế nhưng cái ngữ điệu cộng với mấy lời này, ngoại trừ Lăng Duy còn có ai sẽ nói như vậy?

Gần như ngay lập tức, Phương Minh liền vươn tay sờ soạng ở trên mặt của mình một cái, chờ sau khi buông tay ra, biểu tình trên mặt tràn đầy kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Lăng Duy cũng mang theo vẻ phức tạp.

"Tôi chính là Phương Minh."

Đáp trả lời Lăng Duy nói, giọng điệu của Phương Minh mang theo sâu thẳm, rốt cục cậu biết vì sao dọc theo đường đi cậu đều thấy thi thể của người già rồi, không phải lúc trước khi chết những người này đều là ông lão, mà là vì ngọn núi này đang tước đoạt sinh cơ của con người.

Trách không được càng lên cao cây cỏ càng ngày càng rất thưa thớt, đến cuối cùng thậm chí ngay cả một cây cỏ dại đều không nhìn thấy, sinh cơ của con người mạnh mẽ hơn cây cỏ không biết

bao nhiêu lần, thế nhưng tới con người còn không chịu nổi, huống chi là cây cỏ.

"Anh đây là Phương Minh?" Lăng Duy mang theo vẻ hoài nghi nhìn chằm chằm Phương Minh, có chút không tin hỏi: "Tại sao nhìn anh có vẻ như đã già đi mười mấy tuổi vậy?"

Phương Minh dùng ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Lăng Duy, cậu rất muốn nói một câu, tôi mới chỉ già đi mười tuổi mà thôi, cậu xem một chút chính bản thân mình đi.

Chương 783: Bị người bán còn giúp người ta đếm tiền

Trên sơn đạo, hai người Phương Minh cùng Lăng Duy cứ trên dưới nhìn nhau như vậy, vẻ mặt của hai người đều rất quái dị, nhất là sau khi Lăng Duy đọc hiểu hàm ý trong ánh mắt của Phương Minh.

Cho dù là không thấy mặt mình, nhưng nhìn hai tay của mình, rõ ràng làn da đã trở nên xạm màu cùng lỏng lẽo, Lăng Duy có thể tưởng tượng ra được lúc này gương mặt của bản thân là dạng gì.

Thật ra, ở trước khi Phương Minh chưa xuất hiện, Lăng Duy cũng đã từng thấy biến hóa của tay mình, chỉ là cậu ta cho rằng đó là biến hóa do leo núi đưa đến, dù sao tuy rằng cậu ta trẻ tuổi nhưng thiếu khuyết vận động, cộng thêm bị tửu sắc móc rỗng thân thể, khi leo lên núi vẫn luôn cảm thấy rất mệt, nhiều khi còn lấy tay chống đỡ sức nặng của cơ thể, cậu ta cảm thấy vì vậy mới khiến tay bản thân bị bẩn đi.

Không bò nổi liền đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi, mệt mỏi liền trực tiếp ngủ, ở đây không có đêm tối, bầu trời vĩnh viễn sáng sủa như ban ngày, quan trọng nhất là ở chỗ này cậu ta còn không cảm thấy đói khát.

"Phương... Phương Minh, hiện tại tôi là bộ dáng gì?"

Hồi lâu sau, rốt cục Lăng Duy mới dám dè dặt cẩn trọng hỏi vấn đề mà đáy lòng cậu ta không dám đối mặt, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh cũng mang theo hi vọng, hiển nhiên là muốn nghe được câu trả lời cậu ta mong muốn.

Chỉ là, câu trả lời của Phương Minh đã được định sẽ khiến cậu ta thất vọng.

"Cậu nhổ một cọng tóc của bản thân đi là biết."

Trong lúc nói chuyện, Phương Minh cũng đi tới trước mặt Lăng Duy, mà Lăng Duy thì lại ngơ ngác nhìn mấy cọng tóc trắng trên đầu ngón tay, một lúc sau trên mặt lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Phương Minh, anh nói cho tôi biết đi, đây đều là biểu hiện giả dối đúng không? Tuổi của tôi hiện tại chỉ mới hai lăm, cho dù phải già yếu, dựa vào cái gì bộ dạng anh chỉ mới lớn hơn vài tuổi, mà tôi lại có thể già tới như vậy?"

Phương Minh liếc mắt đáp lại Lăng Duy, đã tới lúc này rồi còn muốn so sánh với cậu, sở dĩ bản thân mình già chậm hơn, chính là bởi vì tinh lực của chính mình tràn đầy hơn so với người bình thường, nói không khoa trương, sự đầu tư của cậu với cơ thể mình, toàn bộ giới tu luyện đều không có mấy người có thể vượt lên trên cậu.

Dùng Dịch Thần Linh cọ rửa thân thể như dùng nước lọc, còn có mấy dược liệu trân quý trong sách ngâm thuốc, chỉ riêng giá trị của mấy thứ thuốc đó đã là một con số khổng lồ.

Trên web có một tiết mục ngắn rất hot:

Bản hot mạng: Bản tiểu thư tốn hơn trăm ngàn chỉnh dung, dùng nước hoa cùng đồ trang điểm hàng hiệu, cầm di động Apple, mỗi lần ra cửa cũng toàn mang theo túi xách giá hơn mấy vạn, toàn thân cộng lại không ít hơn hai mươi vạn, một tên điểu ti như cậu có tư cách gì hẹn tôi đi ăn cơm?

Bản siêu cấp phú nhị đại: Đồng hồ tôi đeo có giá hơn trăm vạn, ăn mặc quần áo hơn vạn, ra cửa cũng lái xe sang trọng gần nghìn

vạn, một người phụ nữ chỉ hơn 20 vạn như cô, dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ yêu cô?

Nếu như đổi lại là Phương Minh mà nói, đó chính là một phiên bản khác.

Tôi tắm phải dùng dược liệu trân quý có tiền cũng chưa chắc mua được, năng lượng hấp thu chính là giá trị ngàn vạn thậm chí hơn ức, đám các người ở trước mặt tôi chính là một đống cặn bã.

"Sớm biết rằng như vậy, tôi đã không đáp ứng Lộ Lộ, chết tiệt… Lão đầu chết tiệt kia, con lừa chết tiệt vừa lừa đảo còn lừa dối, nói chỉ cần tôi trở thành trại chủ, có thể đưa Lộ Lộ rời khỏi trại."

Lăng Duy đặt mông ngồi ở trên tảng đá, Phương Minh dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn về phía cậu ta, đứa ngốc này, bị người ta bán đi mà vẫn còn không biết.

"Nói một chút đi, cụ thể chuyện này là sao?" Phương Minh cũng ngồi xuống hỏi.

"Nếu như anh có thể đến nơi đây, vậy hẳn anh cũng đã biết sự tình đại khái, chính là tôi thích một cô bé, cô ấy tên Lộ Lộ, chẳng qua sau đó tôi mới biết được cô ấy là cô gái Miêu tộc, chính là cô gái của cổ trại Ba Toa kia, cái trại này có một quy củ rất kỳ lạ, đó chính là cô gái trong trại không thể gả cho người bên ngoài trại, bằng không sẽ bị tươi sống xử tử."

"Ngay từ đầu tôi còn nghĩ rằng cùng lắm thì dẫn theo Lộ Lộ âm thầm lén trốn khỏi trại, nhưng mà ai biết cái lão già tên Quỷ sư gì gì đó trong trại kia dĩ nhiên lợi hại như vậy, tôi mới vừa dẫn theo Lộ Lộ đi ra khỏi trại đã bị hắn phát hiện, sau đó hắn... Phương Minh, anh không biết lão già kia lợi hại cùng biến thái tới cỡ nào đâu..."

Lăng Duy nghĩ đến những đau đớn bản thân phải chịu kia, tâm tình trở nên kích động lên, "Lão già kia cho tôi ăn một loại sâu đọc, chỉ cần hắn đọc chú ngữ, cả người tôi liền sẽ chịu đau nhức sống không bằng chết, thật giống như có người đang dùng máy khoan điện khoan lồng ngực của tôi, anh hiểu loại cảm giác đau đớn này không?"

Phương Minh gật đầu, đây là Đa Bảo quỷ sư đã hạ cổ với Lăng Duy, chỉ là Lăng Duy cũng không biết, cái cô Lộ Lộ mà cậu ta yêu thích kia mới chính là người hạ cổ.

"Sau đó tôi mới biết được đây là cổ, chẳng qua lão già kia nói đây chỉ là nghiêm phạt đối với tôi, nếu như tôi còn muốn rời đi, hắn sẽ giải cổ cho tôi, mà Lộ Lộ kia bắt buộc phải bị hắn xử tử. Anh nghĩ xem, người trọng tình trọng nghĩa như tôi làm sao có thể nhìn Lộ Lộ bị xử tử, vậy không phải tôi sẽ trở thành người vô tình vô nghĩa sao?"

Vẻ mặt Lăng Duy tràn đầy chính khí, vỗ ngực nói: "Cuối cùng tôi đã đạt thành hiệp nghị với lão già kia, chính là chỉ cần tôi trở thành trại chủ của cổ trại Ba Toa này, là có thể đưa Lộ Lộ đi, tôi biết lão già kia cũng nhìn ra tôi là kỳ tài ngút trời, căn cốt siêu phàm, nếu như đổi lại những người khác nhất định tôi sẽ cự tuyệt, nhưng vì Lộ Lộ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận lão."

Phương Minh đã hiểu rõ, Lăng Duy đây là điển hình cho loại đã bị người bán còn giúp người ta đếm tiền, từ đầu tới đuôi đều là Thanh Y cùng Đa Bảo quỷ sư đặt bẫy, mà kẻ ngu si này còn hồn nhiên không biết chui vào bên trong.

Chẳng qua có một chút Phương Minh không biết, Lăng Duy cũng không phải người ngu xuẩn như vậy, tương phản bởi vì xuất thân, nên cậu ta vẫn luôn phòng bị người khác, cho dù cô gái có xinh đẹp hơn nữa trong nội tâm của cậu ta đều sẽ có đề phòng, sẽ không thực sự bày ra tình cảm chân thành của bản thân với đối phương, bởi vì cậu ta sợ cô gái đó có mưu đồ khác.

Lăng Duy thường đi tán gái, thế nhưng lại không hề có tình cảm thân thành gì với mấy cô gái đó, đó là bởi vì cậu ta biết những cô gái này đều tới vì tiền của cậu ta, mọi người cũng đều chỉ là theo nhu cầu riêng mà thôi, có một số người phụ nữ làm vậy chỉ vì muốn chụp một tấm hình bên cạnh xe thể thao, có thể ở trong một phòng tổng thống xa hoa khoe khoang lấy le trong vòng bạn bè…

Thế nhưng ở trong lòng Lăng Duy, Thanh Y lại không giống như vậy, cậu ta đã quen biết Thanh Y từ trong game, cho nên Thanh Y cũng không phải vì mưu đồ tiền của cậu ta.

Mặt khác quan trọng nhất là, Thanh Y đã đem lần đầu tiên của cô ấy cho cậu ta, mặc kệ một người đàn ông có trăng hoa tới mức nào, nhưng sẽ luôn luôn có tình cảm đặc biệt đối với người phụ nữ giao lần đầu tiên cho mình đấy, nhất là tuy rằng Lăng Duy là hoa hoa công tử, nhưng phụ nữ bị cậu ta câu không có người nào là chim non cả.

Thứ nhất là bởi vì Lăng Duy sợ những cô gái nhỏ đó quấn quít lấy cậu ta, đến lúc đó muốn chia tay có thể sẽ mang đến phiền phức cho mình, cho nên không chủ động đi tìm chim non.

Thứ hai là vì đầu năm nay chim non thực sự quá ít, nhất là chim non xinh đẹp, từ lúc còn đi học đã sớm bị mấy nam sinh cướp lấy, đâu còn đến phiên cậu ta.

Khụ khụ, có một câu nói như thế nào nhỉ... Người đẹp nha, dễ bị tội.

Cho nên ngay cả chính Lăng Duy cũng không biết, bản thân mình đã thật lòng thích Thanh Y, cho nên dù dưới tình huống không chút hiểu biết với núi Thiên Táng này, vẫn đồng ý bước chân đi vào.

"Lão già kia nói cho tôi biết, chỉ cần đến đây rồi đi lên đỉnh núi

kia, lấy một tấm bia đá từ bên trong ra, tôi chính là trại chủ cổ trại Ba Toa, sau này tất cả mọi người trong trại đều sẽ nghe theo lệnh tôi."

Nghe thấy những lời Lăng Duy nói, Phương Minh có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn phía trên, mang đi một tấm bia đá từ trên đỉnh núi này, đây là loại khảo nghiệm gì?

Lẽ nào lịch đại người được đề cử trại chủ đều mang đi một tấm bia đá từ nơi này?

Giữa lúc Phương Minh đang nghi ngờ, trong đầu của cậu có một tia chớp xẹt qua, tấm bia đá... Những bia đá trong nhà đá kia...

Chẳng lẽ mấy tấm bia đá trong nhà đá kia đều được mang ra từ trong này?

Tỉ mỉ nghĩ lại Phương Minh cảm thấy khả năng này rất lớn, đầu tiên là bởi vì nội dung bên trong những bia đá kia không chỉ có quan hệ cùng cổ trại Ba Toa, hoặc có lẽ là trừ bỏ bức họa trên tấm bia đá thứ hai cùng tấm bia đá thứ ba, những tấm bia đá khác đều không có bất cứ quan hệ gì cùng cổ trại Ba Toa.

Một cổ trại sao có thể có nhiều tấm bia đá không có liên quan gì với trại mình như vậy? Là do người của cổ trại Ba Toa ăn no rửng mỡ sao?

Đáp án khẳng định là không thể nào đấy, như vậy khả năng lớn nhất chính là những bia đá này chính là lịch đại trại chủ cổ trại Ba Toa đã mang ra ngoài từ trên đỉnh núi này.

"Lừa đảo, lão già kia vốn chính là một tên lừa gạt, đây khác gì gạt tôi đi vào tìm chết chứ? Không được, hiện tại tôi phải xuống núi."

Phương Minh thấy Lăng Duy từ dưới đất đứng lên muốn đi về phía dưới núi, cũng không ngăn cản, chỉ từ tốn nói: "Cậu biết lối ra

khỏi nơi này không? Cho dù cậu có đi ra ngoài, cậu cảm thấy kết quả này có thể khiến lão già kia hài lòng không?"

Bước chân của Lăng Duy dừng lại, sau khi thò tay vào đũng quần sờ soạng một chút, cả người đều nhanh muốn khóc, "Trách không được đều nói thế hệ trước đời đời bất diệt, rốt cục tôi cũng hiểu được hàm nghĩa trong câu nói này."

Ách...

Phương Minh thiếu chút nữa thì muốn một cước đạp tới, lời này là ý như vậy sao?

"Làm sao bây giờ, Phương Minh anh nhất định phải mau cứu tôi, tôi còn không muốn đời đời bất diệt đâu, tôi còn trẻ như vậy, còn chưa lấy vợ sinh con, chính là cô cô cũng sẽ không trơ mắt nhìn nhà họ Lăng tuyệt hậu đó."

"Cậu yên tâm đi, nhà họ Lăng trừ cậu ra còn có rất nhiều nam đinh khác, còn không đến mức tuyệt hậu, cậu cứ an tâm đi đi."

"Phi, những người kia có thể so với tôi ấy ư, tôi thế nhưng là gien ưu tú nhất nhà họ Lăng, còn có Lộ Lộ của tôi, cô ấy còn đang chờ tôi đó, lẽ nào để cô ấy còn trẻ như vậy đã phải cô đọc cả đời?"

"Lộ Lộ của cậu? Bị người ta bán còn không biết, cô đó không phải tên Lộ Lộ, cô ấy tên Thanh Y."

Lúc này Phương Minh không giấu giếm, trực tiếp nói kế hoạch của Thanh Y ra, mà sau khi Lăng Duy nghe thấy những lời Phương Minh nói, cả người cũng rơi vào trầm mặc, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nói.

"Bất kể như thế nào, tôi thủy chung là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, hơn nữa, tôi thực sự rất thích cô ấy."

Vẻ mặt Lăng Duy rất chân thành, Phương Minh không nói gì

thêm, mà là ngẩng đầu nhìn về phía phía trên, suy tư nói: "Nếu như tôi đoán không nhầm, muốn muốn thành công đi qua khảo nghiệm sợ rằng chỉ có leo lên đỉnh núi này, mà những người không thể vượt qua khảo nghiệm, chính là còn chưa leo lên đỉnh núi sinh cơ liền đã tiêu tán, vĩnh viễn lưu ở nơi này , hóa thành một đống bạch cốt."

"Xuống núi không được, lên núi không xong, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Phương Minh không trả lời câu hỏi của Lăng Duy, bởi vì cậu cũng đang tự hỏi phương pháp phá cuộc.

Trong các lịch đại người được đề cử chức trại chủ đều phải trải qua thử thách này, hơn nữa cũng có thành công rời đi, vậy đã nói rõ đó cũng không phải một bế tắc, nhất định là có chi tiết nào đó đã bị cậu bỏ qua mất.

"Càng lên cao, sinh cơ tiêu hao càng nhanh... Rốt cuộc là bản thân mình đã bỏ qua điểm nào?"

Chương 784: Vô tự thiên bi

Lên núi không tận cùng, một bước một sinh cơ!

Phương Minh bắt đầu nhớ lại những thi thể mà cậu đã thấy dọc theo con đường này, những thi thể kia đều không ngoài suy đoán tất cả là vì sinh cơ tiêu tán mà tử vong, nhưng lẽ nào trước khi bọn họ vào đây, trại chủ của các trại chưa từng nhắc nhở một câu nào sao?

Hoặc có lẽ là mỗi trại đều có quy định, trại chủ không được tiết lộ tình huống trong núi Thiên Táng này, chỉ có thể dựa vào người được đề cử tự mình đi vào tìm tòi cùng lục lọi.

Nhưng sau khi những người này đi vào, làm sao có thể thuận lợi đi đến đỉnh núi sau đó rời đi?

Những nghi ngờ này còn chưa được hóa giải, Phương Minh không có ý định tiếp tục tiến lên.

Mỗi khi leo lên tới khoảng cách nhất định sẽ tiêu hao một lượng sinh cơ nhất định, mà cho dù có lui về phía sau sinh cơ cũng sẽ không trở lại cơ thể, nếu đổi lại là bản thân mình, ngay trước khi chưa làm rõ tình huống nơi này, nhất định mình sẽ không tiếp tục đi về phía trước, biện pháp duy nhất chính là đợi ở đây một thời gian, chờ xem có thể xuất hiện biến cố gì hay không.

Trong mắt Phương Minh có tinh quang thoáng qua, cậu quyết định án binh bất động, chờ đợi ở chỗ này, bởi vì cậu không tin quy tắc trong này không có sơ hở, nếu như thật sự không có sơ hở, không ai có thể thành công đi lên đỉnh núi.

Mặc dù nói hiện tại cậu chỉ già vài tuổi mà thôi, nhưng tương

tự cũng còn cách đỉnh ngọn núi này rất xa, nói trắng ra là đến hiện tại độ cao mà cậu leo được còn chưa bằng một phần mười độ cao của ngọn núi này.

"Ở chỗ này chờ?"

Lăng Duy hơi nghi hoặc một chút, nhưng cậu ta cũng biết lúc này cũng không có biện pháp nào khác tốt hơn, điều may mắn nhất là sau khi đi tới nơi này, cảm giác đói bụng của cơ thể cũng biến mất, cho dù đợi bao lâu cũng sẽ không cảm thấy đói, ngược lại là có thể ngồi im ở đây một thời gian.

Mà lần chờ đợi này, chính là ba ngày.

Bởi vì không có trời trăng, không có ban ngày cùng đêm tối, thời gian này là Phương Minh đại khái tính toán được, bởi vì mỗi một lần cậu nhập định tu luyện đại khái đều nằm ở khoảng sáu giờ, căn cứ số lần nhập định đến tính toán thời gian.

Ba ngày sau, trên núi Thiên Táng đột nhiên nổi lên cuồng phong, cuồng phong thổi vào trên mặt đá giống như sóng mạnh đập vào bờ, rung động đùng đùng.

"Phương Minh, nổi gió rồi, gió này thật lớn, ngay cả tôi đều có chút đứng không vững."

Ở trong cuồng phong, thân thể Lăng Duy lung lay sắp đổ, nếu không phải là Phương Minh bắt cánh tay cậu ta lại, đã sớm ngã nhào đến chân núi.

Phương Minh không để ý đến Lăng Duy bị hù tới sắc mặt trắng bệch, ngược lại trong mắt của cậu lại có tia sáng, cuồng phong đột ngột xuất hiện mặc dù không biết rõ tốt hay xấu, nhưng ít ra nó có thể chứng minh được một điểm, đó chính là biến cố xuất hiện.

Dưới tình huống tiến thối lưỡng nan ngay lúc này, có biến hóa hiện ra chính là tình huống tốt nhất, biến hóa xuất hiện thường

thường sẽ phá vỡ cục diện bế tắc, sẽ cho cậu tìm được một đường để phá cục.

Phương Minh tỉ mỉ lắng nghe thanh âm của gió lớn, tiếng gió không có gì đặc biệt, cũng không có hình dạng gì, chính là một hồi gió to mà thôi.

"Lúc này đột nhiên nổi lên gió to, rốt cuộc có ý nghĩa thế nào đây?"

"Đừng suy nghĩ, tôi nghĩ hay là chúng ta đi xuống trước đi, trên núi này trụi lủi cũng chỉ có hai người chúng ta, không chừng gió này tới chính là vì chúng ta đấy."

Nghe được tiếng nói của Lăng Duy truyền tới từ trong gió lớn, con mắt Phương Minh đột nhiên sáng ngời, bởi vì lời Lăng Duy nói đã cho cậu nhắc nhở.

Trên núi này cũng không phải chỉ có hai người cậu và Lăng Duy, không tính những thi thể này, nhưng ít ra trên núi này vẫn tồn tại một loại lực lượng thần bí, có thể cướp đoạt lực lượng sinh cơ của con người.

Nếu như so sánh lực lượng này với một chất khí không hình không dạng không màu không mùi, như vậy cỗ cuồng phong này xuất hiện...

"Đứng ở chỗ này chờ tôi."

Phương Minh buông lỏng tay Lăng Duy ra, khiến Lăng Duy nằm sấp trên tảng đá, tránh bị gió thổi bay đi, mà chính cậu thì nhanh chóng bò lên phía trên đỉnh núi, cậu muốn nghiệm chứng suy đoán trong lòng mình.

Thời gian chừng năm phút, Phương Minh toàn lực ứng phó, độ cao đường núi cậu đi được xấp xỉ chừng độ cao mà cậu bò được trong nửa giờ lúc trước, mà trong khoảng thời gian này cậu vẫn

luôn nhìn chằm chằm tay mình, da không có bất kỳ biến hóa nào.

"Quả nhiên là như vậy, cuồng phong này chính là một chút hi vọng sống, cuồng phong này sẽ thổi bay lực lượng thần bí có thể cắn nuốt sinh cơ của con người, nói cách khác chỉ cần tiếp tục di chuyển dưới cuồng phong này là tốt rồi."

Phương Minh đưa ra nhận xét khẳng định, chắc chắn là vì phát hiện ra bí mật này nên những tộc trưởng mấy đời trước mới có thể lên tới đỉnh ngọn núi, mà những người không leo lên đỉnh núi, có lẽ là do gặp cuồng phong nhưng lại không phát hiện ra điểm này, dù sao phần lớn người sau khi gặp phải gió lớn, đều sẽ có suy nghĩ đầu tiên là tìm chỗ lánh phong ba.

Sau khi có phán định này, Phương Minh quay trở về tới bên cạnh Lăng Duy, nắm lấy Lăng Duy đang nằm trên đất như nắm lấy con cóc, nhấc cậu ta đi lên phía trên núi.

"Đừng, anh đừng có kéo tôi đi, nếu đi tiếp tôi sẽ mất mạng đó, tôi bây giờ đã là đời đời bất diệt, lại đi liền gần đất xa trời."

Đừng nói, dưới tình huống nguy hiểm, chỉ số thông minh của con người vẫn thường sẽ online, chí ít Lăng Duy đã có thể nhớ ra hết tất cả những thành ngữ mà thầy cô dạy cậu ta.

"Có cuồng phong này ở, sẽ không bị cắn nuốt sinh cơ, thừa dịp cuồng phong vẫn còn ở đây, có thể leo lên độ cao bao nhiêu thì hay bấy nhiêu."

Phương Minh giải thích một câu, lúc này Lăng Duy mới không giãy giụa, chẳng qua thật ra lấy thể chất già nua cộng thêm cuồng phong này ngăn cản, căn bản không hề có sức lực đi lại, tất cả đều là dựa vào Phương Minh túm cậu ta lên.

"Cái kia, nếu không Phương Minh anh ôm tôi kiểu công chúa đi, đi như vậy nhanh hơn."

Nghe được giọng điệu vô sỉ này của Lăng Duy, Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, hai tay đặt ở giữa eo của Lăng Duy, hơi dùng sức nâng cả người Lăng Duy lên cao, sau đó không để ý tới tiếng kêu sợ hãi của người này, trực tiếp đi lên phía trên núi.

Mười lăm phút, nửa giờ, một giờ, hai giờ...

Cuồng phong này chà xát khoảng chừng một ngày một đêm, Phương Minh toàn lực chạy đi, không lãng phí một chút xíu thời gian nào, đợi khi cuồng phong tiêu tán, lúc này mới dừng lại nghỉ ngơi.

Một ngày một đêm, xấp xỉ là đi được một phần mười đường núi, mà sau khi dừng lại, sinh cơ của hai người cũng không tiếp tục trôi qua, điều này khiến Phương Minh có thể đưa ra kết luận.

Cướp đoạt sinh cơ hẳn là ở lúc đường giới hạn mới sinh ra.

Phải lý giải những lời này như thế nào đây?

Giả thiết dùng những đường thẳng dài dẹp để phân tách núi Thiên Táng này ra, như vậy mỗi không gian ở giữa hai đường thẳng có thể được xưng là một khu vực, mà vị trí chứa hai đường thẳng chính là một đường giới hạn, mỗi khi bước vào hoặc là bước ra khỏi đường giới hạn, sinh cơ đều sẽ bị tước đoạt, cho nên khi ở bên trong khu vực này không cần lo lắng sinh cơ tiếp tục trôi qua.

Có phán đoán này, Phương Minh ngược lại yên tâm thoải mái nghỉ ngơi, mãi cho đến cuồng phong lần kế đến.

Cuồng phong lần kế xuất hiện ở hai ngày sau, thời gian cơn cuồng phong này xuất hiện, dĩ nhiên giằng co hai ngày hai đêm.

Mà khi cuồng phong lại một lần nữa xuất hiện là vào bốn ngày sau, chẳng qua lần này chỉ xuất hiện nửa ngày.

Thời gian cuồng phong xuất hiện cũng không cố định, mà thời gian cuồng phong kéo dài cũng đồng dạng là không cố định, chẳng qua ở một tháng sau, hai người Phương Minh cùng Lăng Duy đã đi qua được hai phần ba độ cao của ngọn núi, thậm chí mơ hồ đã có thể thấy đỉnh núi trong đám mây.

"Không dễ dàng chút nào, rốt cục cũng đi tới đây, chờ đến khi tới đỉnh núi lại trở về, tôi nhất định phải đánh chết lão già kia."

Lăng Duy nghĩ đến những gì mình gặp phải trong một tháng này, thật sự là nuốt nước mắt vào trong bụng, tên gia súc Phương Minh này là hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc, khiêng mình chạy nhanh trên núi, lắc lư lắc lư tới bao nhiêu mật trong bụng đều đã bị ói ra hết

Mỗi một lần Phương Minh dừng lại, cậu ta đều dùng một loại ánh mắt đặc biệt u oán nhìn về phía Phương Minh, lẽ nào anh không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ sao?

Từ quan hệ huyết mạch đến nói, mình là em họ của cậu, xem như là trẻ, mà từ trạng thái trước mắt đến nói, mình già nua như vậy, đây là lão, thế mà tên gia súc này không hề có chút đức tính kính già yêu trẻ tốt đẹp này, quả thực là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ (1).

(1) Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ: thói đời bạc bẽo, vật đổi sao dời

Nhưng mà, khiến Lăng Duy không nghĩ tới là, một phần ba đường núi còn lại, dĩ nhiên phải leo lên tới hơn một tháng, bởi vì thời gian cuồng phong xuất hiện càng lúc càng ngắn.

Sau khi thấy phía trước lại một lần nữa xuất hiện cây cỏ, Lăng Duy cũng nhịn không được nữa, trực tiếp xoay người lăn lông lốc xuống thảm cỏ đó, Phương Minh cũng không ngăn cản Lăng Duy, bởi vì vừa rồi cậu đã nhìn lướt qua thảm cỏ này, không có nguy

hiểm gì.

Mây mù mờ ảo, bóng cây xanh râm mát thành mảng, thời khắc này núi Thiên Táng mới có dáng dấp thánh địa chân chính, tuy rằng vẫn không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại.

Trong khi Lăng Duy nằm sấp trên cỏ lăn lộn, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía trước, ở đó ngoài trăm thước có từng tòa bia đá tồn tại, chẳng qua chờ khi cậu đến gần sau đó lại phát hiện trên những bia đá này một chữ cũng không có, chớ nói chi là đồ án.

Những thứ này, đều là những tấm bia đá trống trơn.

Tuy rằng đều là những tấm bia đá trống trơn, nhưng Phương Minh có thể xác định những bia đá này có cùng nguồn gốc cùng những bia đá bên trong cổ trại Ba Toa kia, bởi vì cho dù là vẻ ngoài hay là chất liệu đều giống nhau như đúc.

"Ý của cậu chính là để cho tôi khiêng một tấm bia đá vô tự này rời khỏi là được rồi?"

Lăng Duy cũng đi tới trước tấm bia đá, sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, càng là đầu óc mơ hồ, một tấm bia đá không có chữ này mang ra ngoài có tác dụng gì chứ?

"A, ai lại lưu mấy chữ này lại thế, sao nhìn thế nào không hiểu?"

Chẳng qua Lăng Duy phát hiện ở trên mặt đất nơi đang bày những tấm bia đá này, có người đất khắc lại một hàng chữ ở trên mặt, chỉ có điều lấy văn hóa cậu ta dày công tu dưỡng vẫn không thể nhìn hiểu những chữ này.

Phương Minh nghe thấy những lời Lăng Duy nói, cũng đi sang đưa mắt nhìn trên mặt đất, chỉ vừa liếc mắt, tròng mắt của cậu liền co rút lại một chút, chữ trên mặt đất cũng không phải Miêu văn, mà là văn thể chữ Khải, là có người dùng dao khắc dấu trên

mặt đất ngay bên dưới tảng đá này.

Ý của đoạn văn thể chữ Khải này cũng không khó lý giải, Phương Minh liếc một cái liền thấy rõ, nhưng chính là bởi vì thấy rõ cậu mới sẽ cảm thấy khiếp sợ.

"Càn Phong năm thứ hai (2), thiên hoàng bệnh nặng, thừa lệnh của thiên hậu đi tìm bia công đức, dọc đường nơi đây, được bí mật bi văn, thấp thỏm lo âu, không dám tiết lộ thiên cơ, lấy vô tự thiên bi thay thế, Thái Sử Lệnh (3) lưu."

(2) Càn Phong: từ năm 666- tháng 2 âm lịch năm 668

(3) Thái Sử Lệnh: vị quan chịu trách nhiệm về âm dương và thiên văn của triều đại nhà Đường.

Phương Minh khẽ đọc, sau khi Lăng Duy đang đứng bên cạnh nghe xong, lập tức thầm nói: "Đệt mợ nó, thiên hoàng, lũ Nhật Bản đã từng từng đến nơi này?"

"Không học qua lịch sử thì trở về bồi bổ tri thức thật tốt đi."

Đối với Lăng Duy Phương Minh đã không biết nên nói cái gì cho phải, vừa nghe đến thiên hoàng liền cho rằng đang chỉ Nhật Bản, trên thực tế ở Đường triều, Đường Cao Tông đã tự xưng mình là thiên hoàng, mà thiên hậu thì lại là nhân vật trứ danh trong lịch sử, Võ Tắc Thiên.

Càn Phong năm thứ hai, đây là chỉ thời gian Đường Cao Tông tại vị, mà lúc đó Đường Cao Tông đã bệnh lâu quấn thân, quyền lớn rơi vào trên tay Võ Tắc Thiên, lúc kia hẳn là Võ Tắc Thiên cũng đã bắt đầu chuẩn bị mộ địa cho Đường Cao Tông, về phần thái sự lệnh kia, người đảm nhiệm chức Thái Sử Lệnh thời Đường Cao Tông chỉ có vị kia, cũng chỉ có vị kia mới có thể từng đến nơi này.

Lý Thuần Phong!

Một vị kỳ nhân có địa vị cực cao trong phong thủy kham dư, số tử vi bói toán, nổi danh nhất chính là ông ấy cùng Viên Thiên Cương đã viết lên《 Thôi Bối Đồ 》 được xưng tiên đoán kỳ thư.

Lý Thuần Phong đã tới đây, còn mang đi một tấm bia đá, đồng thời xưng là vô tự thiên bi, trong nháy mắt trong đầu Phương Minh đã nghĩ đến khối vô tự thiên bi nổi tiếng trên lăng mộ của Võ Tắc Thiên kia (4), phải chăng giữa hai người có liên hệ?

(4) Tương truyền tấm bia trên mộ của Võ Tắc Thiên không hề khắc bất kỳ thứ gì lên, kể cả tên bà

Chương 785: Miêu tộc huy hoàng

"Phương Minh, anh mau nhìn, ở đây còn có chữ."

Trong lúc Phương Minh còn đang suy tư, Lăng Duy lại phát hiện ra một hàng chữ trên bãi đất trống khác, hàng chữ này ngược lại cậu ta biết.

"Lão đạo dưới cơ duyên xảo hợp đi ngang qua nơi đây, bia công đức, bức tranh tiên đoán, không nghĩ tới trên đời này lại còn có đại năng như thế, đáng tiếc, đáng tiếc... Cuối cùng cũng hóa thành một đám bụi bậm."

Đoạn văn này ngược lại là chữ hiện đại, mà khi nhìn thấy nét chữ này, Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì chữ viết này cậu rất quen thuộc.

"Sư phụ."

Phương Minh nỉ non một câu, nét chữ này giống nét chữ của sư phụ cậu như đúc, tuyệt đối là xuất từ tay sư phụ mình, hơn nữa từ chuyện sư phụ mình tự xưng lão đạo đến xem, hẳn đây là chuyện xảy ra khi sư phụ đã già.

Không ngờ vậy mà sư phụ mình lại đã từng tới núi Thiên Táng, thánh địa của Miêu tộc?

Phương Minh nghĩ đến sư phụ mình đã từng dặn dò bản thân mình, cái địa phương Nam Cương này quá thần bí, nếu như không bắt buộc thì không nên can thiệp vào bí mật của Nam Cương, lẽ nào chính là chỉ nơi này sao?

"Đều viết gì vậy, không thể nhìn hiểu, a, này còn có một người, có phải những người này đều thích lưu chữ không? Tôi đây có nên khắc một chữ bản thân đã từng tới đây du lịch cho hợp thời không?"

Lúc này Lăng Duy giống như đã bị thần trinh thám nhập vào người, không ngừng tìm tòi ở mấy tấm bia, thật đúng là để cậu ta tìm ra rất nhiều hàng chữ, khác biệt chính là những chữ này có khi là Miêu văn, căn bản Phương Minh không thể nhìn hiểu, mà có khi còn là loại văn tự mà cậu chưa nhìn thấy bao giờ, ít nhất là trong lịch sử chưa từng để lại loại chữ viết này.

Phương Minh không để ý đến lời Lăng Duy nói, cậu đang suy nghĩ tới lời sư phó mình nói, dựa theo sư phụ mình đã nói, trong những bia đá này còn có bia gọi là bia công đức, đồng thời còn có thể gọi là bia tiên đoán, hai cái tên này có nghĩa trên mặt chữ rất dễ lý giải, nhưng cậu lại không phát hiện trên mấy tấm bia đá này có điểm dị thường gì.

Công đức, ở Phật giáo cùng trong Đạo Giáo cũng đã có đề cập, đây chính là thước đo những chuyện tốt mà một người làm được, làm chuyện tốt sẽ có công đức, tích lũy đầy đủ công đức liền có thể thành Tiên thành Phật, chẳng lẽ một tấm bia lại có thể cung cấp đủ công đức cho con người?

Tiên đoán vậy thì càng dễ hiểu, chính là thôi diễn chuyện của tương lai, chính như Thôi Bối Đồ của Lý Thuần Phong, Thôi Bối Đồ...

"Chờ đã!"

Phương Minh dường như nghĩ tới điều gì, chạy về nơi Lý Thuần Phong lưu lại chữ viết, nhìn lại vị trí của những bia đá này lần nữa, dường như, hàng này đúng lúc là thiếu sáu mươi tấm bia đá.

Lẽ nào Thôi Bối Đồ của Lý Thuần Phong chính là lấy được từ những bia đá này, vị tiền bối này mất trí tới như thế khiêng đi sáu mươi tấm bia đá?

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, mười tám trại mỗi một vị trại chủ có thể mang đi một tấm bia đá, mà tiền bối Lý Thuần Phong chỉ một lần đã có thể cầm đi sáu mươi tấm, làm vậy là muốn trở thành trại chủ của mười tám trại liên hợp sao?

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Phương Minh, sự thực có phải như vậy hay không còn có cần nghiên cứu xem xét thêm, đương nhiên cũng không khảo sát được, dù sao một lão tiền bối từ thời Đường, người cũng đã qua đời từ lâu, chẳng lẽ còn có thể đào móc thi thể người ta ra hỏi thăm một chút.

Phóng tầm mắt nhìn rừng bia đá này, tấm bia đá còn lại cũng không nhiều, cũng chỉ còn lại có chừng ba mươi tấm, nếu như nói mỗi một trại chủ của Miêu tộc mười tám trại đều cần mang đi ra ngoài một tấm bia đá mới có thể trở thành trại chủ, vậy có nghĩa là tối đa chỉ còn lại có khoảng ba mươi vị trại chủ.

"Phương Minh, có chuyện tôi quên nói cho anh biết, Lộ Lộ đã từng nói cho tôi, mười tám trại bọn họ đều đã bị nguyền rủa, nếu như khi lão trại chủ già đi, mà trại chủ mới còn chưa kế vị, như vậy nguyền rủa sẽ hủy diệt toàn bộ trại."

Nghe được lời của Lăng Duy, trong mắt Phương Minh có vẻ suy tư, nếu như chọn một trại chủ có thể chống lại lời nguyền rủa kia, đương nhiên chân tướng trong đó tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Nếu như chỉ đơn thuần là cần có một trại chủ mới, sợ rằng không cách nào ngăn cản nguyền rủa, bằng không mà nói mỗi khi trại nào đó tới thời gian bị nguyền rủa, tùy tiện chọn một trại chủ là được rồi, thật sự tới tình huống sống còn trước mắt, ai lại sẽ để ý quy củ lão tổ tông lưu lại.

Tình huống của cổ trại Ba Toa trước khi cậu vào đây cũng thấy qua, dựa theo lời của Thanh Y đây là dấu hiệu nguyền rủa lại sắp tới, mà lúc này đây Đa Bảo quỷ sư còn phải đưa Lăng Duy vào trong này, chỉ có thể nói rõ một điểm, trại chủ mới có thể ngăn cản nguyền rủa, cũng là vì tiến vào thánh địa được tán thành.

Nhưng mà vào Thánh địa nhận được cái gì, chính là mang một tấm bia đá ra ngoài, như vậy suy nghĩ một chút, đáp án cũng liền hiện rõ ra trước mắt, chân chính có thể chống lại nguyền rủa chính là những bia đá này.

Mà những bia đá này, chỉ sợ không phải tùy tiện người nào cũng có thể mang đi.

Muốn chứng minh phán đoán của mình có đúng hay không kỳ thực rất đơn giản, cho nên Phương Minh trực tiếp quay qua nói với Lăng Duy: "Cậu thử xem, xem bản thân có đẩy được tấm bia đá nào không?"

"Tôi thử xem."

Lăng Duy đi tới trước mặt một tấm bia đá, ngồi xổm người xuống, đem hai tay đặt bên trên bia đá, chuẩn bị dùng lực, dù sao những bia đá này cũng không nhỏ, sợ rằng phải nặng cỡ một hai trăm cân, nếu không cố sức sẽ không đẩy được.

Song khi hai tay phát lực, đôi mắt của Lăng Duy đột nhiên trừng thật to, trơ mắt nhìn tấm bia đá trước mặt ngã về phía trước, mà chính cậu ta cũng theo chân ngã xuống.

"Trời ơi, không phải tấm bia đá này được làm từ bọt biển đó chứ? Thế nào lại nhẹ như vậy!"

Lăng Duy té lăn trên đất hùng hùng hổ hổ đứng lên, chẳng qua Phương Minh lại có thể xác định tấm bia đá này cũng không phải được làm từ chất liệu nhẹ gì, nguyên nhân là khi hai tay cậu đè lên

tấm bia đá này, nhưng tấm bia đá không chút sứt mẻ.

"Lực lượng của bản thân mình không chỉ gấp mười lần Lăng Duy, ngay cả mình đều không đẩy được, Lăng Duy lại có thể dễ dàng di dời nó, đó chính là chứng minh tốt nhất cho phán đoán vừa rồi của mình, những bia đá này chỉ có người phù hợp điều kiện riêng mới có thể chuyển động cùng mang đi."

Phương Minh nghiệm chứng phán đoán của mình, tuy rằng cậu không biết điều kiện này là cái gì, đoán chừng vấn đề này chỉ có thể rời khỏi đây đi hỏi Đa Bảo quỷ sư hoặc là Thanh Y mới biết được.

Thấy Phương Minh không đẩy được tấm bia đá, Lăng Duy lại cười lên ha hả, thật có cảm giác lần thứ nhất được thắng Phương Minh, xem sau này Phương Minh còn dám rắm thúi ở trước mặt cậu ta hay không, ngày ngày bày ra bộ mặt cao lãnh…

"Ôi, tôi chính là người trời sinh sức lực lớn, bá vương biết không? Lực bạt thiên hà khí cái hề (1)..."

(1) Lực bạt thiên hà khí cái hề: sức nhổ núi, khí trùm trời

Lăng Duy ôm tấm bia đá trên tay, thậm chí còn trực tiếp tung lên không trung chơi đùa, thỉnh thoảng còn đi tới trước mặt Phương Minh huơ huơ cánh tay chỉ còn da bọc xương của mình ra…

Phương Minh trực tiếp đánh ra một tát, không để ý tới những bia đá này nữa, mà là tiếp tục đi về phía trước, đến nơi này kỳ thực đã xấp xỉ tới đỉnh núi, ở phía trước chính là một mảnh đất bằng trống trải, chẳng qua sự chú ý của Phương Minh cũng là bị vùng đất bằng phẳng phía trước hấp dẫn.

Phía sau vùng đất bằng phẳng này là vách núi, mà ở trước vách núi kia, đối diện mây mù thậm chí có một đỉnh núi nhỏ, quan

trọng nhất là đỉnh núi nhỏ ở trong mây mù này có một tòa kiến trúc sừng sững, chính là tòa nhà này khiến cho ánh mắt của Phương Minh bộc phát ra tinh quang sáng chói.

Cửa vòng sáng!

Cửa vòng sáng đã từng xuất hiện trong trí nhớ của Trương Hạo, chính là cửa vòng sáng mấy vị cường giả khủng bố đều muốn bước vào nhưng cuối cùng lại thất bại, lúc này cứ như vậy sừng sững giữa đỉnh núi đối diện vách núi kia.

Cửa vòng sáng thần bí nhất liền xuất hiện ở đây, làm sao Phương Minh có thể sẽ không kích động, thậm chí nếu như không phải mạnh mẽ đè xuống phần xung động này, cậu đều muốn trực tiếp nhảy qua vách núi vọt tới đỉnh núi đối diện.

Dù sao, trước mặt cửa vòng sáng này cũng không có bậc thang kinh khủng kia, đã không có bậc thang có thể mạt sát mấy cường giả kia, liệu có phải cũng có nghĩa là cậu có thể bước vào cửa vòng sáng hay không?

Về phần rốt cuộc là trong cửa vòng sáng có cái gì, Phương Minh tràn ngập tò mò, có lẽ sau này là một thế giới mới tinh, có lẽ có thể là bí mật động trời, cũng có thể là truyền thừa của một vị cường giả siêu cấp, nói chung cho dù là cái gì, chí ít cậu có thể xác định, bên trong cửa vòng sáng, tuyệt đối sẽ là một trong những bí mật lớn nhất của thế giới này.

"Phương Minh, anh làm gì thế? Không phải là điên rồi đấy chứ, đây chính là khoảng cách hơn 10m đó, cho dù anh có là siêu nhân cũng không thể bay qua được."

Lăng Duy không hiểu ra sao đi tới trước mặt Phương Minh, thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn chằm chằm cửa vòng sáng ở đỉnh núi đối diện kia, mặc dù cậu ta cũng tràn ngập tò mò đối với sự xuất hiện của cửa vòng sáng này, nhưng cũng biết, này là

khoảng cách hơn 10m, cũng không phải đùa giỡn, nếu như té xuống đây đoán chừng xương đều sẽ bị vỡ vụn.

Chỉ có người leo lên núi Thiên Táng này rồi mới biết được núi Thiên Táng cao bao nhiêu, tuyệt đối là phải cao gấp đôi đỉnh Everest kia, cũng may chính là không gặp tình huống cao nguyên thiếu dưỡng, bằng không cậu ta đã sớm liệt ở nửa đường.

Đương nhiên Phương Minh biết mình không thể nhảy qua được, nếu như còn có thể vận chuyển Vu Sư Chi Lực, khoảng cách hơn 10m còn có thể mượn lực đi qua, nhưng bây giờ không cách nào vận dụng thuật pháp, thế nhưng dựa vào tố chất thân thể, muốn một lần nhảy lên khoảng cách cao hơn 50m, rõ ràng chính là ý nghĩ kỳ dị.

"Phương Minh, lão già kia nói cho tôi biết, chỉ cần tôi đi tới đỉnh núi tìm được tấm bia đá, sau đó bóp nát thứ này là được rồi."

Lăng Duy móc ra một khối ngọc bài từ trong lòng, bên trên khối bài đồng này có khắc một loại sinh vật, có chút cùng loại với long nhưng lại không giống.

Nói xong lời này, Lăng Duy trực tiếp cố sức sờ, ngọc này bài trực tiếp vỡ vụn thành nhiều khối, không phải cổ tay Lăng Duy có khí lực lớn, mà là vì bản thân loại ngọc bài này liền rất yếu đuối, hẳn là đã dùng một loại ngọc đặc biệt nào đó.

Ngọc bài bị bóp nát, cuồng phong đột nhiên nổi lên trên đỉnh núi này, mà sau khi cỗ cuồng phong đến dĩ nhiên hợp thành một vòng lốc xoáy, phong nhãn của vòng xoáy kia liền xuất hiện trước mặt Phương Minh cùng Lăng Duy.

Bước vào cái vòng xoáy phong nhãn này liền có thể rời khỏi nơi đây.

"Tôi không muốn đợi ở cái địa phương quỷ quái này thêm một

giây phút nào nữa, chúng ta nhanh chóng đi ra ngoài đi."

Lăng Duy gấp gáp không thể chờ đợi nổi muốn rời khỏi, bởi vì cậu ta vội vàng muốn khôi phục trẻ tuổi, nhưng mà Phương Minh lại không để ý tới cậu ta, mà là vểnh tai lắng nghe, khi cỗ cuồng phong này xuất hiện, từng thanh âm mờ ảo truyền vào trong tai của cậu.

"Phương Minh, anh đang nghe cái gì vậy? Tiếng gió này có cái gì hay mà nghe?"

Lăng Duy cũng chú ý tới dáng vẻ của Phương Minh, hơi nghi hoặc một chút, bởi vì bên tai cậu ta chỉ nghe được tiếng gió.

"Cậu không nghe được?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền không hề phản ứng Lăng Duy, nguyên nhân là vì toàn bộ tâm thần của cậu đều bị ngôn ngữ trong tiếng gió này truyền tới hấp dẫn, một quá khứ về Miêu tộc hiện lên trước mắt cậu, có người đang giảng thuật về quá khứ của Miêu tộc ở trong tiếng gió này, Miêu tộc huy hoàng.

Mà Phương Minh, đã bị hấp dẫn triệt để, cậu nghĩ tới Miêu tộc đã từng rất mạnh, nhưng cũng không nghĩ tới dĩ nhiên mạnh đến trình độ này.

Chương 786: Thống trị một thời đại

"Ở thời đại viễn cổ đó, tổ tiên Cửu Lê... Bọn họ, đã từng chinh phục cả vùng đất này."

Trong tiếng gió, thanh âm kia mang theo ngâm xướng, nói về Miêu tộc đã từng huy hoàng, cùng lúc đó, Vu Sư Chi Châu trong cơ thể Phương Minh tại thời khắc này dĩ nhiên tự động vận chuyển, mà theo Vu Sư Chi Châu chuyển động, giờ phút này đỉnh núi cũng xuất hiện biến hóa.

Cuồng phong gào thét, mây mù lay động bay tới, những mây mù này hội tụ vào một chỗ, từ từ hội tụ thành một đoàn, bao phủ Phương Minh vào trong đó.

Mây mù quanh quẩn, Lăng Duy đang đứng bên cạnh chỉ có thể nhìn thấy được mây mù mà không nhìn thấy Phương Minh, càng không nhìn thấy hình ảnh Phương Minh đang bị mây mù bao vây đã thấy lúc này.

Trong mây mù, ánh mắt của Phương Minh chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, ở nơi này, mây mù hóa thành hình chiếu, mang theo cảm giác thương hải tang điền xuất hiện ở trước mặt của cậu, đó là thời đại viễn cổ nào đó.

Ở thời đại kia, có một chủng tộc như vậy, bọn họ tung hoành khắp thế giới, thống trị cả phiến đại lục, ở thời đại kia, nguyên một đám cường giả hoặc bên hông có cự xà cuộn lại, hoặc đạp con nhện dưới chân, hoặc trên người có vật tổ...

Nguyên một đám cường giả chinh chiến khắp thiên hạ, tạo ra

đường ranh giới vô cùng lớn, thậm chí ở trong hình ảnh này, Phương Minh còn chứng kiến đại lục Tây phương, người Miêu đã từng vượt qua ngăn cách giữa phương Đông và phương Tây, thống trị toàn bộ thế giới.

"Đó là một lịch sử huy hoàng sáng chói..."

Theo âm thanh truyền đến, trong lời nói kia có sự hồi tưởng đối với thời thịnh thế ấy, đó là thời đại mà người Miêu mạnh mẽ nhất.

Chẳng qua Phương Minh lại có nỗi nghi hoặc, người ở thời đại kia thật sự là người Miêu sao?

Về người Miêu, mấy nhà lịch sử học đã cho ra nhận xét thống nhất bọn họ thuộc về tộc Xi Vưu, là đời sau của Cửu Lê, nhưng mà cho dù Xi Vưu, trước đây ngay chỉ trong nội địa Trung Quốc cũng không thể thống nhất hết được, cuối cùng vẫn bại bởi hoàng đế, chớ nói chi là thống nhất cả đại lục phương Đông và phương Tây.

Từ một điểm này có thể đoán được, người Miêu xuất hiện trong hình chiếu này đương nhiên là trước cả thời có hoàng đế xuất hiện, là một thời đại không có bất kỳ ghi chép gì trong lịch sử.

Có phải từ trước thời kỳ Viêm Hoàng đã có văn hóa xuất hiện hay không, điểm này mấy nhà lịch sử học đã sớm có định luận, bất luận là tới từ chính văn hóa Nội Mông Hồng Sơn (1) từ năm 6000 TCN, còn là ngược dòng về văn hóa Từ Sơn từ năm 8000 TCN (2), cũng nói rõ là ở trước cả khi hoàng đế xuất hiện.

(1) Văn hóa Nội Mông Hồng Sơn: Là một nền văn hóa thời đại đồ đá mới ở đông bắc Trung Quốc. Các di chỉ thuộc văn hóa Hồng Sơn được phát hiện tại một khu vực trải rộng từ Nội Mông đến Liêu Ninh, có niên đại từ khoảng 15000 TCN đến 2900 TCN.

(2) Văn hóa Từ Sơn (8000-5500 TCN): là một nền văn hóa Hoàng Hà thời đại đồ đá mới, chủ yếu nằm ở khu vực nam bộ tỉnh Hà Bắc.

Nhưng vì sao như vậy các nhà khoa học còn dùng thời gian "Hoa Hạ trên dưới năm ngàn năm" này để hình dung, đó là bởi vì gần như không tìm thấy bất kỳ ghi chép gì về lịch sử trước năm 5000 TCN của triều Hạ (3), mà phiên bản về Viêm Hoàng nhị đế cũng được lưu truyền không dưới mười bản, mà ở phía trước Viêm Hoàng đã bị chôn vùi hoàn toàn.

(3) Nhà Hạ (2070 TCN – 1600 TCN): Nhà Hạ là triều đại phong kiến đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc

Có người nói bởi vì ở trước đó không có ghi chép bằng chữ viết, cho nên không cách nào bảo lưu lại văn minh, mọi người chỉ tính toán thời gian từ khi bắt đầu ghi chép, cho ra chữ số năm nghìn năm.

Thế nhưng, chẳng lẽ thời đại trước năm 5000 TCN kia thật sự không có cái gọi là chữ viết, không có cái gọi là văn minh sao?

Về điểm này cho tới bây giờ Phương Minh đều không đồng ý, cậu vẫn tin tưởng ở trước Ngũ Đế chí ít còn có văn minh tồn tại, hơn nữa còn là văn minh cực kỳ sáng chói, bởi vì năm tháng cậu lấy được từ trong ghi chép của truyền thừa Vu Sư đã vượt xa thời kỳ Ngũ Đế.

Người hiện đại nói bởi vì người cổ đại ngu muội cùng không được khai trí, cho nên tràn đầy sùng bái và sợ hãi đối với thiên nhiên, nói thời điểm đó rất nhiều bộ lạc sẽ tế bái thiên thần, có quá nhiều nghi thức cầu khẩn.

Thế nhưng đừng quên, đây là bắt nguồn từ tư tưởng của người hiện đại chúng ta để tìm hiểu, nếu như đặt một đứa bé bốn năm tuổi ở trên một hoang đảo, không dạy cho cậu bé này bất kỳ

tri thức gì, mười năm sau, mỗi khi thấy sét đánh trời mưa xuống, liệu cậu bé có nghĩ tới quỳ lạy hay không?

Sẽ không, bởi vì cậu bé quỳ lạy có nghĩa là cái gì cũng không biết? Có lẽ có thể hắn sẽ nằm xuống, thậm chí có thể sẽ khiêu vũ, tất cả những hành động này đều tùy thuộc vào sự hiểu biết của bản thân cậu bé.

Có một loại văn hóa tên truyền thừa!

Chỉ khi những người ở thời đó biết quỳ lạy đại biểu cho thần phục cùng sùng kính, bọn họ mới có thể quỳ lạy, như vậy là ai nói cho bọn hắn biết, quỳ lạy đại biểu cho thần phục cùng sùng kính, là ai nói cho bọn hắn biết trên đời có Thần tồn tại?

Thần, tại sao cái từ này phải xuất hiện?

Chỉ có một cách giải thích duy nhất, trong đoạn lịch sử đã bị chôn vùi đó đã từng có văn minh tồn tại, những văn minh này bởi vì có chút nguyên nhân nên bị diệt, nhưng bọn họ vẫn để lại truyền thừa như cũ, mà những truyền thừa khác bị những người tới sau phát hiện, tiến trình học tập cùng diễn hóa, từ từ biến thành một nền văn minh mới.

Truyền thừa Vu Sư chứng minh được điểm này, mà bây giờ từ những hình chiếu mà cậu đã nhìn thấy lại một lần nữa chứng minh được điểm này.

Trong giai đoạn lịch sử bị chôn vùi đó, đã từng tồn tại một văn minh cực kỳ sáng chói, cái văn minh này thống trị toàn bộ thế giới, mà cái văn minh này chính là tổ tiên của Miêu tộc chân chính.

Ở trong thần thoại của người Miêu, Khương Ương là Thần sáng thế, nhưng Tổ Dao của Thủ Miêu kia đã nói rất rõ ràng, Khương Ương không phải người sinh ra sớm nhất, ở trước thần thoại đó đã từng có người Miêu tồn tại.

"Đó là một nền văn minh sáng chói nhất, lực lượng của vạn vật tự nhiên bị con người nắm ở trong tay, mặt trời mặt trăng và ngôi sao nương theo, phong vũ lôi điện hiệu lệnh, người có thể tới huy hoàng, duy chỉ có cổ hoàng ta."

Trong hình chiếu xuất hiện một bóng người, này là một bóng người đưa lưng về phía Phương Minh, ở sau lưng của bóng người này, vạn vật thần phục, dù cho vẻn vẹn chỉ là một bóng lưng, cũng triển lộ hoàn toàn không bỏ sót cái loại khí thế bễ nghễ thiên hạ này.

Cổ hoàng, ở trong những năm tháng vô tận trước đó, tổ tiên Miêu tộc được xưng là cổ tộc, mà hoàng của bọn họ liền cổ hoàng.

Thịnh thế vẫn còn tiếp tục, nhưng mà cho dù có huy hoàng hơn có anh hùng hơn, cũng không thể nhịn được thời gian mưa gió dần dần trôi qua.

Bóng người bễ nghễ thiên hạ kia cuối cùng cũng từ từ già nua, có lẽ tiếp qua một khoảng thời gian, vị cổ hoàng này sẽ bị chôn vùi dưới đất vàng.

Chẳng qua đúng lúc này, hình chiếu đột nhiên thay đổi, binh sĩ của cổ hoàng xuất hiện ở trước mặt bình dân, trên tay mỗi binh lính đều có ôm một đứa trẻ, những đứa trẻ sơ sinh này đến từ chính toàn bộ cổ tộc.

"Cổ hoàng vĩ đại là tín ngưỡng của cổ tộc, tín ngưỡng không thể đổ nát, cổ hoàng sẽ tỏa sáng cùng nhật nguyệt, mà đám con dân của hắn cũng lấy được trường sinh."

Dường như thanh âm truyền xướng kia đang giải thích cho hình ảnh này, Phương Minh nghe nói như thế lại ngây ra một lúc, trường sinh?

Điều mà những đế hoàng luôn luôn theo đuổi không có gì

ngoài trường sinh, bởi vì mỗi một vị đế hoàng đều đứng ở vị trí đỉnh phong nhất, bọn họ khát vọng có thể kéo dài quyền lực, nếu những đế hoàng này không mưu cầu trường sinh mới là kỳ quái, nhưng ý của lời này dĩ nhiên nói tới tất cả người cổ tộc đều có thể trường sinh, điều này thật sự khiến người ta giật mình.

Những đứa trẻ sơ sinh này bị đưa vào bên trong một tòa cung điện, sau đó từng con từng con trùng màu vàng quỷ dị chui vào bên trong đầu những đứa bé này, cộng sinh cùng những đứa bé này.

Vật đổi sao dời, những đứa trẻ này đều đã lớn lên hết, bọn họ tự xưng là tín đồ trung thành nhất của cổ hoàng, bọn họ trấn thủ tứ phương thay cổ hoàng, mà bọn họ thật không hề già đi, hoặc có lẽ là bọn họ được trường sinh theo một loại hình thức khác.

Khi những người này chết đi, một con trùng chui ra khỏi đầu của bọn họ, mà con trùng này lại bò vào trong đầu một đứa trẻ mới sinh khác, sau đó nương theo đứa bé tiếp tục trưởng thành.

Nhóm trẻ này lớn lên có dáng dấp giống đám binh sĩ đã chết kia như đúc...

"Đây là?"

Tròng mắt Phương Minh co rút lại, hai đời binh sĩ giống nhau như đúc, nguyên nhân tạo thành biến hóa này hẳn chính là loại trùng màu vàng kia.

Hoặc cũng có thể nói sau khi những đứa bé này lớn lên đã kế thừa linh hồn của những binh sĩ kia, như vậy theo một cách giải thích nào đó có thể tính đây thật sự là trường sinh, loại trường sinh đổi một thân thể khác để sống sót.

Về phần phải chăng có thể vĩnh viễn sống sót, chỉ sợ còn phải xem thọ mệnh của kim trùng này có thể kéo dài bao lâu, chẳng qua

rất nhanh Phương Minh đã biết đáp án.

"Cổ hoàng không bao giờ già yếu, Thánh trùng không bao giờ suy nhược, cổ tộc, đã trở thành chủng tộc bất tử."

Trong thanh âm cho Phương Minh đáp án, đó chính là con trùng màu vàng này vĩnh viễn không chết, cũng liền có nghĩa người cổ tộc có thể mãi sống sót, nếu là như vậy, như vậy cổ tộc sẽ vĩnh viễn không bị tiêu diệt.

Một văn minh mạnh mẽ thống trị thế giới, một chủng tộc bất tử, Phương Minh rất muốn biết sau này cổ tộc lại đã trải qua cái gì, dĩ nhiên lại biến mất trong lịch sử.

Dù sao lấy sức chiến đấu của Cổ tộc đã biểu hiện ra trong hình ảnh này, đã không có bất kỳ chủng tộc nào có thể chống lại bọn họ, hơn nữa bởi vì binh sĩ cổ tộc là bất tử, cũng không tồn tại tình huống phản loạn, bọn họ vĩnh viễn hiệu trung với cổ hoàng.

Phương Minh mang theo nghi ngờ tiếp tục xem tiếp, kế tiếp hình chiếu cũng thực sự không để cho cậu thất vọng, rốt cục cậu đã nhìn thấy chân tướng Cổ tộc suy bại.

Vốn có quyền lực vô thượng và sự sống vĩnh hằng, sau đó cổ hoàng bắt đầu làm một chuyện lớn vô cùng kỳ công, cuối cùng dùng toàn bộ lực lượng của cổ tộc đi xây dựng một cánh cửa.

"Cổ hoàng vĩ đại, cuối cùng dùng lực lượng tứ hải bát hoang xây dựng một cửa vĩnh hằng, sau khi xây dựng cửa này, truyền thuyết..."

Âm thanh đột nhiên im bặt mà dừng, bởi vì ở bên trong hình chiếu kia, một cửa vòng sáng đã xuất hiện, cổ hoàng đứng ở phía trước cửa vòng sáng kia, ở phía sau hắn là đại quân cổ tộc vô tận.

Ngay tại lúc cổ hoàng muốn dẫn theo binh lính của hắn vào bên trong cửa vòng sáng kia, một bóng người xuất hiện, vậy là một

cô gái mặc quần áo trắng như tuyết, mang theo phong thái tuyệt thế, ở dưới chân của cô ấy là cửu tinh lưu chuyển.

"Cửu tinh Vu Sư? Chính là nữ Vu đã xuất hiện bên trên tấm bia đá kia sao?"

Phương Minh nói nhỏ, mà giờ khắc này trong chân dung lại Sơn Băng Địa Liệt, ở trước mặt bạch y nữ tử kia, đại quân cổ hoàng vẫn lấy làm kiêu ngạo không chịu nổi một kích, vô số binh sĩ ngã xuống, máu tươi lây dính cả vùng đất, một hoàng triều thịnh thế cứ như vậy đổ nát chia lìa.

Cuối cùng, trong tấm hình chỉ còn sót cổ hoàng cùng bạch y nữ tử, áo bào màu vàng của cổ hoàng nhuốm máu, mà bạch y nữ tử lại đứng lặng yên ở nơi này.

"Cổ hoàng vĩ đại, cuối cùng không thể bước ra một bước kia, khi một người đại biểu một thời đại kia đứng ở trước mặt cổ hoàng, mặt trời mặt trăng và ngôi sao đều muốn thất sắc, thế gian vạn vật không thể địch nổi."

Cổ hoàng cùng bạch y nữ tử đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, một đạo thanh âm trầm thấp truyền ra: "Vì sao ngăn ta?"

"Sai đường, cuối cùng liền là sai." Âm thanh trong trẻo lạnh lùng truyền ra, phảng phất như đã không được thiên địa dung thứ, nương theo lấy sấm sét nổ vang.

"Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ngươi không đi một bước này, thì không cho ta đi một bước này, nếu không muốn, trước đây vì sao lại muốn truyền văn minh cho ta."

Thanh âm khàn khàn của Cổ hoàng mang theo không cam lòng, "Ngươi làm hoàng sư, truyền cho ta đại đạo, rồi lại diệt đại đạo của ta, trong mắt ngươi, ta chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi."

"Hận, ta hận!"

Bạch y nữ tử trầm mặc, một lúc sau lập lại câu nói kia: "Sai đường, cuối cùng liền là sai."

Chương 787: Lão già họm hẹm ngươi rất hư

"Thuật trường sinh, tám chín phần mười, duy chỉ có thiếu nhất, thương cảm cổ hoàng, cũng không phải nhất kia."

Âm thanh lại một lần nữa truyền đến, mà đây cũng là một lần cuối cùng, theo sát, hình ảnh liền biến mất, mây mù tán đi.

"Phương Minh, anh không sao chứ."

Lăng Duy thấy mây mù tán đi, lập tức liền quan tâm hỏi, "Anh biết không, anh đã đứng đây xấp xỉ ba ngày, không đúng, cũng có thể là năm ngày, dù sao thì tôi cũng đã ngủ tới vài giấc rồi đó."

Bởi vì tại núi Thiên Táng này không có dấu chân thời gian để soi kiếm, vì thế Lăng Duy chỉ căn cứ vào số lần bản thân ngủ mà phán đoán, tối thiểu nhất Phương Minh cũng phải bị mây mù kia bao phủ ba ngày.

"Ba ngày sao?"

Phương Minh có chút hoảng hốt, cậu cứ có cảm giác đã qua thời gian rất lâu, lâu tựa một thời đại, nhìn thời đại huy hoàng thuộc về cổ tộc kia, nhìn một vương triều mạnh mẽ thống trị thế giới, nhưng cuối cùng, cái vương triều này vẫn sụp đổ, mà hủy diệt cái vương triều này dĩ nhiên là một người.

"Là cửu tinh Vu Sư ấy ư, hay là đã vượt qua cửu tinh?"

Phương Minh chưa dám xác định, bởi vì cảnh giới phía sau cửu tinh bên trong truyền thừa Vu Sư không ghi chép, cậu cũng không biết liệu có phải sau cửu tinh vu sư thì dưới chân vẫn đạp

chín ngôi sao hay không?

Một nữ Vu mạnh mẽ, hơn nữa còn là sư phó của cổ hoàng, nhưng cuối cùng bởi vì cổ hoàng chế tạo ra cửa vòng sáng mà tiêu diệt toàn bộ vương triều cổ tộc, phía sau cửa vòng sáng này rốt cuộc là cái gì?

Một cổ hoàng đã có được quyền lực vô thượng đồng thời có thể trường sinh vì sao còn phải chế tạo nó xuất hiện, mà vì sao bạch y nữ Vu kia lại vì thế mà muốn hủy diệt vương triều này, ngăn cản cổ hoàng mang theo tộc nhân tiến vào cửa vòng sáng.

Quyền thế và trường sinh, có thể nói hai điều này thỏa mãn tất cả dục vọng mà một người đủ khả năng huyễn tưởng, Phương Minh thật sự không nghĩ tới còn có cái gì có thể khiến cổ hoàng không tiếc mạo hiểm bị diệt điệu, mạo hiểm bị hủy mất vương triều để sáng tạo ra nó.

"Có lẽ muốn vạch trần đáp án, chỉ có đến phía sau cửa vòng sáng kia mới có thể biết được."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía trên ngọn núi nhỏ ở một mặt khác, cửa vòng sáng vẫn đứng im lặng hồi lâu ở nơi đó, dường như sau khi có được kinh nghiệm trải qua thời đại lịch sử huy hoàng kia, nên có trải qua lịch sử tang thương vẫn vĩnh hằng không ngã.

"Cửa vĩnh hằng ấy ư? Đây ngược lại là một cái tên rất thích hợp."

Lần này Phương Minh không do dự nữa, bởi vì Vu Sư Chi Lực trong cơ thể đã bỏ niêm phong, có nghĩa là đã có thể vận dụng thuật pháp, chỉ cần có thể vận dụng thuật pháp, như muốn tới đỉnh núi đối diện kia cũng không phải một việc khó.

Hai tay kết ấn, hai chân xoay tròn trên mặt đất, một lúc sau,

một trận gió nổi lên ở dưới chân của Phương Minh, mà nương theo cỗ gió này, Phương Minh cũng nhảy lên một cái, dưới ánh mắt khiếp sợ của Lăng Duy bay về phía đỉnh núi phía đối diện.

Rầm!

Chuẩn xác không sai xót rơi trên đỉnh núi đối diện, phía sau Lăng Duy còn vẫn duy trì vẻ mặt trợn to hai mắt, một lúc sau mới dụi dụi con mắt, dường như có chút không dám tin tưởng một màn đã nhìn thấy trước mắt, nhảy xa mấy chục mét, cho dù có nói chuyện này ra sợ rằng cũng không ai tin.

Phương Minh cũng không có tâm tình để ý tới Lăng Duy kinh ngạc, lúc này cậu cách cửa vòng sáng kia chỉ có khoảng cách không được mười thước, một cửa sáng lóe ra ánh sáng trắng lóa tới cực hạn, những lại không lộ ra bất kỳ năng lượng cùng hơi thở đặc biệt nào, giống hệt như một sản phẩm công nghệ cao…

Nhưng mà Phương Minh lại càng thêm vạn phần cẩn thận, một cánh cửa có thể khiến vô số cường giả thấy chết không từ nhao nhao hướng tới, làm sao có thể đơn giản như vậy.

Từng bước từng bước tới gần, khi cách cửa vòng sáng chỉ còn khoảng cách ba mét, dưới chân đột nhiên truyền đến lay động, như thể đất rung núi chuyển, lại sau đó Phương Minh liền nghe được ở bên trong mây mù phía dưới kia, đột nhiên truyền đến thanh âm của xích sắt.

Thanh âm này khiến cho Phương Minh có chút tê dại da đầu, một cỗ cảm giác nguy cơ tự nhiên sinh ra, mà sau một khắc cậu liền thấy ở bên trong mây mù đó có một bóng người khổng lồ xuất hiện, che khuất bầu trời, che hết cả đỉnh núi này lại.

Mây mù bị bóng người ấy thổi tan, Phương Minh liền thấy một đầu lâu to khủng bố xuất hiện ở trước mặt của cậu, lúc này đang dùng một cặp mắt hờ hững nhìn về phía cậu.

Đầu lâu muốn tới gần, nhưng mà lúc này tiếng xích sắt hoa hoa tác hưởng, theo sát đó cái đầu lâu kia dần dần bị kéo xuống, cuối cùng nhất chỉ còn lại tiếng gầm gừ không cam lòng, mà Phương Minh cũng thuận theo mây mù nhìn xuống tiếp, lại thấy ở nơi cổ đầu lâu kia có một xiềng xích rất lớn, trên xiềng xích có khắc vô số ký hiệu rậm rạp chằng chịt.

Giữa vực sâu này có nhốt một cự nhân?

Rất nhanh Phương Minh liền có phán đoán, xích sắt kia hẳn là cột vào trên thân cự nhân, nói cách khác có người nhốt cự nhân ở nơi này, mà tự mình tiến tới đỉnh ngọn núi này đã đánh thức người khổng lồ kia.

Một cự nhân có thể so với núi Thiên Táng, Phương Minh đã không dám tưởng tượng vị này mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng tồn tại mạnh mẽ như vậy lại vẫn bị nhốt, vậy cường giả nhốt hắn lại nên là tồn tại như thế nào?

Những nghi ngờ này quanh quẩn ở trong đầu Phương Minh, chỉ là cậu không cách nào nhận được đáp án, trừ phi cậu đi hỏi cự nhân kia, chẳng qua Phương Minh cảm thấy hiện tại cậu còn chưa muốn chết, còn chưa sống đủ mà.

Thu hồi tâm tư từ trên người cự nhân kia, Phương Minh lại đánh giá cửa vòng sáng này, khoảng cách ba thước, ánh sáng trắng tới cực hạn kia chiếu thẳng tới khiến cậu không thể nào mở to mắt, chẳng qua cũng chính bởi vì có thể quan sát ở cự ly gần, khiến cậu phát hiện một số manh mối ở cửa vòng sáng này.

Ở giữa cửa trắng sáng kia dường như có hai hàng chữ, hơn nữa còn là màu đỏ, đợi khi cậu đi lại gần hơn một chút, mới biết được tia sáng đỏ này là cái gì, đó là hai hàng chữ bằng máu.

Có người dùng máu tươi để lại chữ ở hai bên cửa vòng sáng này, giống như là dán hai câu đối đỏ ở hai bên cửa, không sai,

thực sự là câu đối, bởi vì khi Phương Minh ngẩng đầu lập tức nhìn thấy hoành phi.

"30 tết đến đó lưu niệm."

Đây là chữ trên hoành phi, được viết rất ngoáy, nhưng khi nhìn đến nét chữ này, không hiểu sao Phương Minh lại cảm giác nhìn có chút quen mắt.

"Con đường trường sinh tám chín phần mười, thiếu khuyết “nhất” kia cũng không phải là đạo này, hố to, cẩn thận khi đi vào!"

Câu đối rất không tinh tế giống hệt như những chữ này, viết ngoáy tùy ý, chẳng qua Phương Minh lại nhìn tới ngây người, bởi vì chữ viết này cậu có thể nhận ra, chính là người cha đã mất tích của mình kia viết.

Nét chữ này không khác gì mấy so với nét chữ mà bản thân mình đã thấy ở Sơn Hà Chi Điện, là xuất từ tay cùng một người.

Cha mình từng đến nơi này? Hơn nữa còn đi tới trước cửa vòng sáng này, chỉ là cuối cùng cũng không bước vào.

Vẻ mặt của Phương Minh có chút quái dị, trước đây khi ở Sơn Hà Điện, cha mình cũng lưu lại một câu không phải đạo của ta liền khí phách rời đi, mà bây giờ ở chỗ này lại đồng dạng viết xuống một đôi câu đối như thế, cậu đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn thấy chữ của cha mình, Phương Minh vẫn có chút kích động, bởi vì điều này có nghĩa rất có thể cha mình còn sống trên đời, đáng tiếc chính là không biết cha mình đã đi tới đây từ lúc nào.

Nếu như không có "Câu đối" cha mình lưu lại ở đây, Phương Minh sẽ bước vào cửa vòng sáng này, nhưng có mấy chữ: "Hố to cẩn thận khi đi vào" này, Phương Minh liền có chút do dự, trù trừ suy nghĩ có nên đi vào hay không.

Ngay khi Phương Minh còn đang do dự, lồng ngực của cậu đột nhiên nóng lên, bảo tháp dĩ nhiên chủ động xuất hiện, hơn nữa còn là trực tiếp hướng về phía vòng sáng kia, bay vọt vào.

"Này..."

Bảo tháp đột nhiên xuất hiện đồng thời chạy ào vào cửa vòng sáng, biến cố đột nhiên này khiến cho Phương Minh có chút trở tay không kịp, chẳng qua không đợi cậu triệt để kịp phản ứng, bảo tháp rốt cuộc lại đi ra, trực tiếp bay trở về đến lồng ngực của cậu.

Phương Minh còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một cánh tay ngọc từ trong cửa vòng sáng kia vươn ra, lộ ra một đoạn cánh tay trắng noãn như ngó sen cùng nửa đoạn tay áo.

"Bạch y nữ Vu?"

Chỉ là trong nháy mắt Phương Minh đã nghĩ đến vị bạch y nữ Vu phong thái tuyệt thế mà bản thân đã nhìn thấy trong hình chiếu kia, trước đây vị bạch y nữ Vu kia trực tiếp biến mất trong hình chiếu, có khả năng rất lớn là đã đi vào trong cửa vòng sáng.

Nghĩ tới sự khủng bố của vị bạch y nữ Vu kia, lại nhìn ngọc thủ đang vươn về phía mình kia, mồ hôi lạnh của Phương Minh rơi xuống trong nháy mắt, cái bảo tháp hố cha này, lại chọc cho vị sát tinh kia xuất hiện, phải biết đây chính là nhân vật khủng bố đã tiêu diệt cả một vương triều đó!

Ngọc thủ hạ xuống, Phương Minh thậm chí còn không có dự định chống cự, ở trước mặt cường giả như vậy, cậu cũng không mạnh hơn con kiến bao nhiêu, căn bản là có chống lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Khi ngọc thủ kia cách Phương Minh chỉ còn khoảng cách một mét đột nhiên ngừng lại, sau đó hóa chưởng thành chỉ, một chỉ đã rơi vào nơi ngực của Phương Minh.

"Thật giảo hoạt, biết trốn ở trên người của hắn, chỉ, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ cửa vòng sáng truyền đến, Phương Minh liền cảm giác được bộ ngực mình đột nhiên trở nên nóng bỏng, mà bảo tháp lại một lần nữa hiện ra, chỉ là thời khắc này bảo tháp đã không còn chút sáng bóng nào, có vẻ ảm đạm vô quang, hơn nữa còn ở hơi hơi rung động.

"Đây là sợ hãi?"

Nếu như ví bảo tháp như một người, thì có nghĩa lúc này người đó đang phát run, bởi vì sợ hãi mà run.

Phương Minh biết khẳng định bảo tháp này bất phàm, thậm chí rất có thể còn có linh trí riêng của mình, bằng không mà nói cũng sẽ không nhiều lần chủ động xuất hiện, nhưng hiện tại xem ra ngay cả khí linh của bảo tháp cũng sợ hãi.

Cũng đúng, ở trước mặt một người hung ác như vậy, ai không sợ?

Sau khi ngọc thủ này điểm ra một chỉ liền thu về, mà toàn bộ cánh tay ngọc cũng đều về tới trong cửa vòng sáng, tới tận lúc này bảo tháp mới ngừng không rung động nữa.

"Quả nhiên là bị hù dọa." Phương Minh nhìn bảo tháp, nhẹ giọng nói.

"Hù dọa thì thế nào, trên đời này có mấy người được cô ấy dọa cho phát sợ như thế chứ?"

Nhưng mà khiến Phương Minh không nghĩ tới là, vậy mà trong đầu của cậu lại xuất hiện một tiếng nói già nua, chỉ là thanh âm này có chút kiêu ngạo.

"Ông là khí linh của bảo tháp?"

Chỉ sợ run như vậy một giây, Phương Minh liền kịp phản ứng hỏi.

"Coi như tên nhóc cậu còn không ngu dốt, không sai, chính là tôi." Âm thanh già nua kiêu ngạo lại truyền đến.

"Thanh âm già nua, bảo tháp thần bí, lão gia gia trong giới chỉ? Này tôi đã mở ra bàn tay vàng? Từ nay về sau có thể đi hết con đường của vai chính?" Đột nhiên Phương Minh nỉ non một câu.

"Đương nhiên, cậu đây là vai chính của cái thiên địa này, dưới sự phụ tá của tôi, cậu sẽ trở thành cường giả đứng đầu nhất trên đời này, bao quát tam giới." Khí linh cũng phụ họa nói.

Phương Minh tức giận trắng mắt liếc bảo tháp một cái, "Tin ông cái quỷ, lão già họm hẹm ông rất xấu."

Chương 788: Mập một vòng sao

Phương Minh oán thầm trong lòng, trừ phi cậu chỉ có chỉ số thông minh của đứa bé ba tuổi mới sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ mà khí linh của bảo tháp này nói.

"Cũng dám không tin lão phu, biết lão phu là ai không? Biết sự hiện hữu của lão phu có ý nghĩa thế nào sao?" Khí linh của bảo tháp trầm mặc mấy giây, sau đó đột nhiên nóng nảy, giận dữ hét.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, vừa rồi vị kia cũng đã nói, thật giảo hoạt, biết trốn ở trên người của hắn, chẳng qua tội chết có thể miễn, tội sống khó tha..."

Phương Minh kéo dài âm cuối, nhìn bảo tháp, chuyển giọng nói: "Ý của những lời này tôi vẫn hiểu, vị kia có ý rằng vì nể tình tôi, mới để cho ông một mạng."

Lúc này khí linh của bảo tháp triệt để trầm mặc.

Thấy khí linh của bảo tháp không phản đối, Phương Minh biết rõ bị bản thân mình nói trúng, chẳng qua vì sao vị kia lại vì nể mặt bản thân mình mà bỏ qua cho khí linh một lần nhỉ? Mình và vị kia vốn dĩ không hề có quen biết, nếu như muốn nói có quan hệ, vậy chính là mình cùng vị kia đều là Vu Sư.

"Tên nhóc cậu không đoán nhầm, cậu và cô ấy đều đi ra từ cùng một mạch, nếu không cậu cho rằng trước đây vì sao lão phu lại chọn cậu, thực sự cho rằng bằng thực lực của tên nhóc cậu có thể cảm ứng được lão phu sao?"

Dường như khí linh của bảo tháp có thể biết suy nghĩ trong lòng Phương Minh, trực tiếp khinh thường nói: "Đó là tôi cố ý để

cho cậu cảm ứng được.

Phương Minh không tức giận, quá trình nha... Không quan trọng, quan trọng là... Kết quả.

"Nói một chút đi, lai lịch của ông là…?"

Dĩ vãng Phương Minh cảm thấy bảo tháp rất thần bí, lấy cảnh giới bây giờ của cậu đoán chừng rất khó có thể biết lai lịch cùng nội tình của bảo tháp, nhưng nếu hiện tại khí linh của bảo tháp xuất hiện, có thể được những thứ này từ trên người đối phương hiểu.

"Lai lịch của lão phu lớn đến đáng sợ." Trong thanh âm của khí linh mang theo ý ngạo nghễ, "Từ khi tam giới chưa sinh, Hồng Mông chưa khai, lão phu cũng đã tồn tại, trải qua ngàn vạn năm tháng, từ khi mới sinh ra thái thượng thuở ban đầu..."

"Nói tiếng người." Phương Minh trực tiếp cắt đứt lời của khí linh của bảo tháp, nói.

"Được rồi, kỳ thực lão phu cũng không biết lai lịch của mình là gì, dường như có ai đã thủ tiêu trí nhớ của lão phu, chẳng qua lão phu có thể xác định là, lai lịch của lão phu tất nhiên kinh thiên động địa, rất có thể là luồng khí nguyên thủy đầu tiên lúc thiên địa sơ khai."

Phương Minh bất đắc dĩ, đối mặt với khí linh của bảo tháp cũng không biết nên nói cái gì, buộc lòng phải hỏi: "Không nói lai lịch, ông nói một chút tổng cộng bảo tháp này có mấy tầng đi, mỗi tầng lại có tác dụng gì?"

Trước đây khi lần đầu tiên nhận được bảo tháp, Phương Minh chỉ thấy được tầng mười sáu của bảo tháp, không thể nhìn thấy những tầng ở trên cao hơn, mặc dù bây giờ khi bảo tháp hiện lên trước mặt của cậu, nhưng tương tự lúc ấy, đầu trên của bảo tháp

vẫn bị che phủ ở trong mây mù.

"Cái này..."

Giọng nói của khí linh bảo tháp có chút cổ quái, một lúc sau mới đáp: "Cậu có thể thấy tầng mười sáu, hiển nhiên lão phu cũng chỉ có thể khống chế tầng mười sáu, ở trên nữa kỳ thực chính lão phu cũng không biết, lão phu đã nói rồi, có ai đó đã động tay chân với lão phu, khiến cho ký ức của lão phu thiếu sót hơn phân nửa."

"Chẳng qua đối với cậu, mấy tầng trước mười sáu đã quá đủ rồi, không phải lão phu khoác lác với cậu, chỉ cần cậu có thể leo lên tới tầng mười sáu, ở thời đại này cậu chính là vô địch, về phần bên trong mỗi tầng có thứ gì, cái này cũng chỉ có thể đợi khi cậu đạt tới tư cách lên trên rồi mới có thể biết."

Khí linh của bảo tháp có vẻ rất căng, Phương Minh phát hiện căn bản không thể hỏi được thông tin gì, lập tức buộc lòng phải nói sang chuyện khác: "Quên đi, không hỏi ông, nói một chút cửa vòng sáng đi, vì sao vừa rồi ông lại muốn đi vào?"

"Hừ, Cửa Siêu Thoát ai mà không muốn đi vào."

"Cửa Siêu Thoát?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cậu biết tên chân chính của cửa vòng sáng này.

Dường như biết nghi ngờ của Phương Minh, lúc này khí linh của bảo tháp khó có được giải thích một câu: "Mới vừa rồi cậu cũng thấy hình chiếu kia, cổ tộc đã từng thống trị một thời đại, mà cổ hoàng cũng đã nghiên cứu ra được thủ đoạn trường sinh, nhưng này cũng không phải là trường sinh thật sự, thậm chí nếu tiếp tục trường sinh như vậy có thể còn là người hay không cũng khó mà nói, bởi vì con trùng này quá tà tính."

Lúc này khí linh của bảo tháp giải khai nghi ngờ của Phương

Minh, cũng làm cho Phương Minh biết bí mật trường sinh của cổ tộc.

Trước đây khi cổ tộc thống trị cái thế giới này, cổ hoàng bồi dưỡng ra được một loại trùng, loại trùng này được người cổ tộc xưng là Thánh trùng, loại trùng này có một đặc tính, chính là có thể cắn nuốt linh hồn của một người, cho nên sau khi một người già đi, trùng mang theo linh hồn leo ra khỏi thân xác già yếu, lựa chọn một cỗ thân thể khác lần nữa tiến vào.

Không thể không nói đây là một nghiên cứu điên cuồng, nhưng mà lấy loại hình thức trường sinh của con trùng này có thật sự là trường sinh ấy ư? Hơn nữa cho dù đã thực sự lấy được trường sinh, nhưng sau khi đổi lại một thân xác, lại phải tu luyện một lần nữa, cái đó và chuyển thế trọng sinh có cái gì khác nhau chứ?

"Chỉ là một con đường giống trường sinh, nhưng lại không phải chân chính trường sinh, mà chính vì cổ hoàng biết điểm này, mới có thể vận dụng hết toàn bộ tài nguyên của cổ tộc chế tạo ra Cửa Siêu Thoát, có tin đồn nếu như tiến vào Cửa Siêu Thoát là có thể nhận được trường sinh vĩnh hằng chân chính, mới thật sự là bất tử bất diệt, kể cả thân xác."

Lời khí linh của bảo tháp nói khiến cho Phương Minh nhíu mày một cái, nếu Cửa Siêu Thoát này là cổ hoàng chế tạo ra, vậy theo đạo lý đến nói, sau lưng Cửa Siêu Thoát có cái gì hẳn là cổ hoàng cũng có cái đó.

"Tên nhóc cậu nghĩ như vậy chính là sai rồi, tuy rằng Cửa Siêu Thoát là cổ hoàng kiến tạo ra, nhưng cổ hoàng chỉ kiến tạo ra được một truyền tống trận, Cửa Siêu Thoát này giống như là một truyền tống trận, có thể truyền tống đến một nơi đặc thù nào đó.

Cửa Siêu Thoát, trên thực tế chính là một cái truyền tống trận, để chế tạo được cái truyền tống trận này, cổ hoàng đã hao phí gần như toàn bộ tài nguyên của cổ tộc, có thể nghĩ muốn chế tác cái

cửa truyền tống này gian nan tới cỡ nào.

Nhưng dạng truyền tống trận này, lúc trước cậu đã nhìn thấy tới tận chín cái.

"Không cần suy nghĩ lung tung, chế tạo một Cửa Siêu Thoát phải trả giá lớn vô cùng, sở dĩ khi đó cậu có thể thấy chín cổng truyền tống, đó là bởi vì mỗi cửa do mỗi thời đại khác nhau chế tạo ra."

Khí linh của bảo tháp cảm thán một tiếng, "Năm tháng rất dài, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu cái thời đại, ai có thể nói rõ ràng? Thời đại Cổ tộc đã chôn vùi trong bụi bậm lịch sử, cậu là nhờ thấy được hình chiếu mới biết được, nhưng ở những thời đại trong những năm tháng dài dòng trước đó thì sao? Sẽ có bao nhiêu thời đại cậu chưa nhìn thấy?"

"Làm sao Phương Tây lại có thần thoại Hy Lạp? Đó cũng là một thời đại, chỉ có điều thời đại kia cùng đã chôn vùi trong bụi bậm lịch sử, ai biết thế giới này từng có bao nhiêu cái thời đại? Thế nhưng lão phu có thể xác định, chí ít văn minh hiện đại cũng không tính là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển nhất."

"Ở trong trí nhớ của lão phu, đã từng có một thời đại cũng có văn minh khoa học kỹ thuật, thậm chí còn tiên tiến hơn vô số lần so với khoa học kỹ thuật bây giờ, thời đại mà mỗi người thật sự đều có thể đi vào Cửa Truyền Tống, thực hiện cải tạo gen, nhưng cuối cùng không phải vẫn chôn vùi trong bụi bậm lịch sử sao?"

"Không vào siêu thoát, từ đầu đến cuối không cách nào sống mãi."

Đây là khí linh của bảo tháp cảm khái, mà Phương Minh lại nhíu mày lại, nếu nói như vậy, ban đầu những cường giả mà cậu đã thấy ở trong trí nhớ của Trương Hạo kia, hẳn chính là vì theo đuổi sống mãi chân chính, mà rốt cuộc những cường giả này là

thuộc về thời đại nào đây?

Là tới từ cùng một thời đại, hay là không phải cùng thời đại?

Vì sao vị bạch y nữ Vu kia muốn ngăn cản cổ hoàng tiến vào, dựa theo câu nói cuối cùng của cổ hoàng kia, bạch y nữ Vu này hẳn là sư phó của hắn, làm sư phó không muốn thấy đệ tử của mình sống mãi sao?

Còn có linh hồn trước đây nhập vào thân Trương Hạo bị ngăn cản, vì sao Bì nhân cùng Vu tổ lại muốn ngăn cản hắn?

"Cậu hỏi lão phu thì lão phu biết đi hỏi ai đây? Tôi chỉ biết mạch này của các cậu thật sự không phải là người, đoán chừng là muốn độc chiếm đi." Khí linh của bảo tháp có chút tức giận đáp.

Ách...

"Không nói cái đề tài này, vừa rồi ông đi vào đã thấy cái gì rồi? Còn có vị bạch y nữ Vu kia có lai lịch gì?"

Phương Minh quyết định nói sang chuyện khác, bởi vì từ những tin tức cậu đã biết tới nói, thật giống như mạch Vu Sư này của bọn cậu đang ngăn trở những người khác tiến vào Cửa Siêu Thoát.

"Không thấy gì cả, vừa chạy vào đã bị đánh chạy ra, về phần vị kia..." Giọng nói của khí linh bảo tháp đè thấp, hình như sợ bị nghe lén vậy.

"Vị này chính là Mãnh Nhân, không nghe thấy lúc trước trong hình chiếu nói, một người đại biểu một thời đại ấy ư, biết câu nói kia là có ý gì không? Chính là ở thời đại đó chỉ có một mình cô ấy độc tôn."

Mỗi một thời đại đều có được khí vận thuộc về chính thời đại ấy, giống như sự tranh giành trở thành Tứ Đại Công Tử trong giới

tu luyện, thứ họ tranh đoạt không phải là khí vận ấy ư, mà trong số khí vận này, đã có chín thành được phân tán cho vạn vật trên thế gian, dù cho có tài giỏi hơn nữa, có thể độc hưởng một thành khí vận đã rất biến thái.

Mà một người độc chiếm khí vận một thời đại, Phương Minh đã không cách nào tưởng tượng cái này cần khủng bố đến mức nào.

"Kỳ thực về lai lịch của cô ấy lão phu cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng ở trong trí nhớ của lão phu, cô ấy đã từng xuất hiện trong hai thời đại, thậm chí cho dù gộp hết tất cả cường giả mọi thời đại lại, lão phu cảm thấy cô ấy có thể là tồn tại được xếp trước ba."

Khí linh của bảo tháp lớn mật dự đoán, một người độc chiếm một thời đại đây là loại khí phách như thế nào? Người không làm đến một bước này là không cách nào tưởng tượng.

"Độc chiếm một thời đại, hơn nữa còn có thể vượt qua thời đại, cũng chỉ có mạch biến thái này của các người mới có thể làm được."

Nói xong lời cuối cùng, khí linh của bảo tháp vẫn không quên chửi một câu, dường như có chút đố kị còn bất mãn, nói: "Tên nhóc cậu có thể có được truyền thừa Vu Sư thật đúng là gặp vận may, chỗ tốt trong đó là thứ mà cậu không thể tưởng tượng được, nhưng tương tự cũng có nguy hiểm to lớn, mạch này của các người cũng đã đắc tội với không ít người, nếu như thân phận của cậu bị lộ ra ngoài, hắc hắc..."

Khí linh của bảo tháp không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng Phương Minh cũng hiểu, Vu tổ cùng vị bạch y nữ Vu khủng bố kia ngăn cản người khác tiến vào Cửa Siêu Thoát, này tất nhiên sẽ dẫn tới những cường giả kia bất mãn, có thể những cường giả này không phải đối thủ của Vu tổ, nhưng nếu muốn đối phó với bản

thân mình, đơn giản như bóp chết một con kiến.

"Chẳng qua cậu cũng đừng nhụt chí, có lão phu ở đây, tự nhiên sẽ giúp cậu một chút, ngay lúc này liền có một món đồ tốt, cậu có muốn hay không?"

Giọng nói của khí linh bảo tháp mang theo nghiền ngẫm, không đợi Phương Minh đáp lời liền nói: "Cậu có biết tia sáng trên Cửa Siêu Thoát này là cái gì không? Đó là hình thành có thể đè ép khí vận một thời đại tới mức tận cùng, tôi có một biện pháp để cướp tia sáng này đi, cậu có muốn mập một vòng không?"

Chương 789: Khí vận là một luồng sáng, xanh tới khiến người hốt hoảng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Có muốn mập một vòng không?

Giọng điệu của khí linh bảo tháp tràn ngập mê hoặc, dùng từ cũng rất mới, điều này làm cho Phương Minh hoài nghi liệu có phải khí linh này là một lão tài xế kỳ cựu hay không?

"Không phải khí vận cùng một thời đại có hữu dụng với tôi không?"

Một thời đại có khí vận một thời đại, khí vận của thời đại khác nhau thật giống như lấy được một vũ khí tốt nhất của trò chơi khác vào trong trò chơi này, kết cục sau cùng chính là bị khóa tài khoản.

"Trực tiếp dùng khẳng định là không được, nhưng lão phu có cách để chuyển đổi sử dụng, yên tâm, lão phu có cách làm được, đến lúc đó chúng ta chia 3:7, lão phu bảy cậu ba."

"Ha ha."

"Chia sáu bốn, lão phu sáu cậu bốn."

"Phân chia 5:5, không thể ít hơn nữa."

Lần này Phương Minh liền ha ha đều không nói.

"Tên nhóc cậu sao lại khó chơi như thế, được rồi, tôi liền ăn chút thiệt thòi, sáu bốn, cậu sáu lão phu bốn được chưa." Khí linh bảo tháp có chút bất đắc dĩ.

Phương Minh không để ý đến khí linh bảo tháp, nước tiểu tính (1) của khí linh bảo tháp cậu đã hiểu được tương đối, tuyệt đối không phải người chịu thua thiệt, nếu như khí vận này có thể chuyển hoán, làm sao nó có thể nguyện ý để cho mình chiếm đầu to, chỉ có thể là một loại tình huống, khí vận này nhất định phải do bản thân mình hấp thu mới được.

(1) Nước tiểu tính (尿性): một loại nhạo báng thiện ý, ý chỉ một người rất giỏi trong phương diện nào đó (ở đây là bảo khí linh giỏi trở mặt, giỏi sai khiến)

Nếu biết chỉ có thể tự đi thu khí vận, làm sao Phương Minh lại đem quyền chủ động giao cho khí linh bảo tháp.

"Bảy ba, tôi bảy lão ba, nếu có thể liền thành giao, không nên nghĩ lừa dối tôi, đến lúc đó bất kể tôi thu bao nhiêu khí vận, lão đều phải nhường bảy phần khí vận cho tôi, ừm, phát thệ một câu là tốt rồi."

Phương Minh nói một câu lấp kín đường lui của khí linh bảo tháp, vốn khí linh bảo tháp còn nghĩ đợi khi khí vận tới tay, đến lúc đó phân chia như thế nào còn không phải là chuyện do bản thân mình quyết định sao? Tư tàng một số cũng không sợ bị phát hiện.

Thế nhưng phát thệ...

Đối với loại khí linh như bọn họ, bản thân liền bởi vì phụ linh khí mà ra đời linh trí, trình độ nào đó đến nói là vật thể do thiên

địa đại đạo tạo ra, là phải chịu... thiên địa đại đạo hạn chế nhất, nếu sau khi thề mà vi phạm lời thề, rất có thể sẽ bị lôi kiếp đại đạo hủy diệt.

"Tên nhóc cậu ngoan độc, bảy ba liền bảy ba."

Chẳng qua cuối cùng khí linh bảo tháp vẫn đáp ứng, bởi vì trong lòng hắn hiểu, nếu như hắn muốn đột phá hạn chế của khí linh, vậy nhất định phải có đầy đủ khí vận.

Đợi khi khí linh thề thốt xong Phương Minh mới hài lòng gật đầu, lập tức hỏi: "Nói đi, phải làm thế nào mới có thể cướp đoạt những khí vận này?"

"Biện pháp rất đơn giản, cậu giơ bản thể của lão phu, thả bản thể của lão phu tới bên dưới ánh sáng kia là được rồi."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Nghe được khí linh trả lời, Phương Minh hơi kinh ngạc, nếu như chỉ đơn giản như vậy, vậy khí linh này hoàn toàn có thể tự mình hoàn thành, không cần phải để cho mình chiếm đầu to.

Chẳng qua nghĩ lại, Phương Minh liền đã hiểu rõ, không phải khí linh muốn phân chia với bản thân mình, cũng không phải hắn không làm được, mà là không dám.

Phía sau Cửa Siêu Thoát này thế nhưng có vị cường giả nữ Vu kia, bảo tháp đi cướp đoạt khí vận, ai biết vị kia liệu có thể vỗ thêm một chưởng ra hay không, một chưởng vừa nãy đã suýt nữa đập bể bảo tháp rồi…

Nhưng là mình lại bất đồng, nói thế nào đi nữa mình và vị bạch y nữ Vu kia cũng coi như là đồng mạch, cái gọi là không nhìn thầy chùa thì xem mặt phật, chí ít nể mặt hai người có cùng một tổ sư, có lẽ bạch y nữ Vu sẽ không ra tay độc ác đối với chính mình.

Khí linh, chính là hiểu điểm này, cho nên mới phải hợp tác với chính mình.

"Nếu tên nhóc cậu đã nghĩ thông suốt như thế, đây cũng không cần lão phu nhiều lời, nhanh chóng đi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu."

Phương Minh do dự ba giây, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm thử một phen, cầu phú quý trong nguy hiểm, chỗ tốt của khí vận thật sự là nhiều lắm, có cơ hội thể có được khí vận, tuyệt đối không thể buông tha.

"Tiểu tỷ tỷ chớ trách, tỷ tỷ cũng biết thực lực của đệ quá kém, thu một ít khí vận tiện tăng cường thực lực của chính mình, cũng là vì không cho mạch này của chúng ta mất mặt."

Phương Minh một bên cầm bảo tháp xuống sát dưới, một bên đi về phía vòng sáng kia, đặt bảo tháp vào trong trong vòng sáng, mà chính cậu thì lại hết sức chăm chú chú ý đến bên trong cánh cửa, nếu như một khi có động tĩnh, cậu sẽ không nói hai lời xoay người chạy.

Bảo tháp ở trong vòng sáng bắt đầu xoay tròn hấp thu, Phương Minh dùng mắt thường có thể thấy từng tia sáng trắng bị bảo tháp hút vào trong đó, chẳng qua so sánh với những tia sáng bên trong cánh cửa kia, những tia sáng đã bị hấp thu này chỉ như chín trâu mất một sợi lông.

"Tôi nói lão có thể hấp thu nhanh chóng một chút hay không? Hấp thu chậm như vậy biết phải chờ tới ngày tháng năm nào?"

"Tên nhóc cậu thì biết cái gì, đây là khí vận, cậu cho rằng là vật gì, mỗi một lần đã hấp thụ một đám là ghê gớm lắm rồi, hơn nữa cũng chỉ có lão phu mới có thể làm được điểm này, đổi lại những người khác dám hấp thu một tia khí vận của thời đại khác thôi, đã có thể lập tức gặp phải trời phạt."

Nghe được khí linh nói, Phương Minh cũng không lại thúc giục, cậu bắt đầu tổng kết lại tâm đắc trong chuyến đi này, đầu tiên là giải khai bí mật cửa vòng sáng, nhưng cũng chỉ có thể coi là giải khai phân nửa, rốt cuộc phía sau cửa này có thế giới gì, cậu vẫn không thể xác định.

Mặt khác chính là lai lịch của người Miêu cũng đã rõ ràng, chính là hậu duệ của cổ tộc, tuy rằng vương triều cổ tộc bị diệt, nhưng hẳn vẫn còn để lại một mồi lửa, cuối cùng diễn biến thành Miêu tộc bây giờ.

Nhưng tương tự cũng có nghi ngờ mới xuất hiện, những bia đá kia là cái gì?

Cự nhân bị nhốt dưới vực sâu lại có lai lịch gì?

Còn có vì sao mười tám trại sẽ bị nguyền rủa?

Những nghi ngờ này vẫn chưa được giải khai, mục đích sư phụ mình tới chỗ này là vì cái gì, còn có vì sao cha mình cũng sẽ xuất hiện ở nơi này?

Từ Sơn Hà Chi Điện đến núi Thiên Táng này, rốt cục cha mình đang tìm kiếm cái gì?

"Có lẽ, chỉ khi thực lực đạt tới trình độ nhất định mới có thể giải khai những bí mật này."

Phương Minh thu hồi tâm tư, nhìn về phía bảo tháp, thời khắc này cả người bảo tháp quanh quẩn tia sáng trắng, chí ít là từ tầng mười sáu trở xuống là như vậy, mà ở trên nữa bị chìm vào trong một mảnh sương mù dày đặc, không cách nào thấy rõ.

"Xấp xỉ muốn bão hòa, tên nhóc cậu đi vào hấp thu nhanh một chút, có thể hấp thu bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, như vậy tôi cũng có thể kiếm một ít."

Nghe được khí linh nói, Phương Minh cũng không do dự, ngồi xếp bằng xuống để cho mình tiến vào trạng thái quan tưởng, cuối cùng thần hồn lại đi vào trong bảo tháp.

Một bước vào bảo tháp, lập tức Phương Minh phát hiện lần này bảo tháp không giống với những lần trước cậu vào, toàn bộ trong tầng một dĩ nhiên tất cả đều là tia sáng trắng, cũng chính là khí vận, chẳng qua những khí vận này đang không ngừng lưu chuyển cuối cùng ngưng tụ cùng nhau, hóa thành một tia sáng xanh.

"Đây là khí vận đã được lão phu chuyển hóa xong, nhanh chóng hấp thu hết nó đi, bằng không sau khi bão hòa rồi lão phu sẽ không có cách nào hấp thu nữa."

Âm thanh của Bảo tháp vang lên ở bên tai Phương Minh, chẳng qua khóe miệng Phương Minh lại co quắp một cái, toàn bộ khí vận màu trắng trong tầng một chỉ chuyển hoán thành một tia sáng xanh, tỷ lệ này cũng quá lớn, khiến hắn có một loại cảm giác lãng phí xa xỉ.

"Khí vận không thể dùng có ích lợi gì, chỉ cần có thể chuyển đổi ra đến là được rồi, tên nhóc cậu ngược lại động tác nhanh chóng chút."

Trong lòng khí linh cũng phiền muộn, nếu như không phải đã phát ra lời thề chia 7 - 3, hắn mới lười kêu Phương Minh, trực tiếp tự mình hấp thu hết là được, thằng nhóc này chính là được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Được rồi."

Phương Minh không nói thêm gì nữa, mặc dù chỉ là một tia sáng xanh, nhưng rốt cuộc cũng là khí vận đó, không thể lãng phí được.

Khí vận là một vệt ánh sáng, xanh tới khiến người ta hốt hoảng.

Trách không được xã hội hiện đại nhiều tia sáng xanh như vậy, thì ra là vì khí vận của thời đại này có màu xanh, ách... Tia sáng xanh càng nhiều, khí vận càng cao sao?

Nếu muốn cuộc sống vui vẻ, trên đầu dù sao cũng phải mang một ít lục?

...

Trực tiếp nuốt khí vận vào trong miệng, Phương Minh cũng không để ý tiêu hóa cái gì, bởi vì lại có một tia sáng màu xanh nữa xuất hiện, chẳng qua Phương Minh cũng phát hiện, sau khi tia sáng này xuất hiện, có một phần ba trực tiếp tiêu tán, hiển nhiên là bị khí linh hấp thu.

Chia 7 - 3, phân phối hợp lý.

Cái gì cũng không nói, Phương Minh cùng bảo tháp hai người bắt đầu liều mạng hấp thu sau đó lại chuyển đổi khí vận, hấp thu nhiều chút nào thì hay chút ấy, về phần nuốt vào bụng khác với khí vận quán thân ở chỗ nào, lúc này Phương Minh đã không thèm nghĩ nữa.

Cho nên Phương Minh cũng không chú ý tới, ở nơi đan điền của cậu, năm viên Vu Sư Chi Châu hơi chuyển động, mà sau mỗi một lần chuyển động, ánh sáng màu xanh bị Phương Minh nuốt vào trong bụng sẽ chảy vào nơi này, cuối cùng bị Vu Sư Chi Châu hấp thu.

Cũng chính bởi vì có Vu Sư Chi Châu tiêu hóa, bụng Phương Minh mới không bị những ánh sáng xanh này tràn ngập.

Nhưng mà, cho dù là năm viên Vu Sư Chi Châu không ngừng hấp thu ánh sáng khí vận, nhưng chung quy cũng sẽ có lúc bão

hòa, khi toàn bộ tầng ngoài năm viên Vu Sư Chi Châu đều biến thành màu xanh đậm, Phương Minh liền cảm giác được đan điền chấn động, vậy mà năm viên Vu Sư Chi Châu lại bắt đầu ngưng tụ lại với nhau.

"Đây là?"

Cảm thụ được biến hóa bên trong đan điền mình, trên mặt Phương Minh lại lộ ra vẻ kích động, Vu Sư Chi Châu dung hợp va chạm, chỉ có ở khi cậu ngưng tụ ra một viên Vu Sư Chi Châu mới mới sẽ xuất hiện, lẽ nào lần này cậu muốn đột phá đến cảnh giới lục tinh Vu Sư?

Lục tinh Vu Sư, đó chính là cấp bậc cường giả Thiên Cấp đó.

Trong đan điền, năm viên Vu Sư Chi Châu va chạm ngưng tụ chung một chỗ, chẳng qua rất nhanh liền lại xa nhau, liền như bom nổ, khác biệt chính là sau lần bạo tạc nổ tung này lại xuất hiện hạt châu màu xanh.

Ngoại trừ năm viên Vu Sư Chi Châu vốn có, còn có một hạt châu nhỏ màu xanh biếc cũng xuất hiện, chỉ là hạt châu nhỏ này lại chỉ chuyển động tự do bên ngoài năm viên Vu Sư Chi Châu, có vẻ không ăn khớp.

"Không phải Vu Sư Chi Châu?"

Chỉ là trong nháy mắt Phương Minh liền biết rõ hạt châu màu xanh lục này cũng không tính Vu Sư Chi Châu, nguyên nhân là vì thực lực của cậu không có bất kỳ tăng trưởng, thậm chí cũng không điều động được hạt châu màu xanh lục này.

Hạt châu thuần túy do khí vận ngưng tụ ra sao?

Giữa lúc Phương Minh suy tính, một cảm giác chấn động từ bảo tháp truyền tới, giống như có thứ gì đó đang đánh bảo tháp vậy.

Thần hồn trở về vị trí cũ, da gà khắp cả người Phương Minh đều dựng đứng lên, bởi vì ngọc thủ kia không biết lại xuất hiện từ lúc nào, cứ như vậy giơ cao ở trên đầu bảo tháp, nếu như rơi xuống, kết quả có thể nghĩ.

"Phương Minh, mau mau nói mấy lời hữu ích một chút, khiến vị kia bỏ qua cho chúng ta một con ngựa."

Giọng nói gấp gáp của khí linh bảo tháp truyền đến, giờ phút này hắn cũng ngừng hấp thu cửa vòng sáng, không phải là không muốn mà là không dám.

"Tiền bối..."

Phương Minh kiên trì mở miệng, chỉ lời vừa mới nói ra khỏi miệng, ngọc chưởng kia liền hóa chưởng thành chỉ, một chỉ bắn ra đánh bay cả bản thân cậu và bảo tháp, văng ra ngoài.

"Lần sau gặp cậu, nếu như chưa đột phá thất tinh, hình thần câu diệt."

Cùng lúc đó, một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên ở bên tai Phương Minh, nghe được thanh âm này, cả người Phương Minh không cười nổi, thất tinh, hơn hẳn tồn tại Thiên cấp, yêu cầu này thật sự chính là không thấp chút nào mà...

Chương 790: Không nể mặt mũi

"Cậu sợ hãi cái gì, chỉ cần cậu không tới đây, lần sau căn bản cũng sẽ không nhìn thấy cô ấy, có lẽ chờ cho tới khi cậu chết đoán chừng cũng sẽ không lại gặp gỡ lần nữa, căn bản không cần lo lắng vấn đề này."

Thấy Phương Minh rơi vào trong tự hỏi, khí linh bảo tháp ở một bên khó có được an ủi một câu.

"Trực giác nói cho tôi biết, sự tình không đơn giản như vậy, có lẽ sau này cô ấy chủ động đi ra khỏi Cửa Siêu Thoát thì sao?" Phương Minh thầm nói.

"Đi ra khỏi Cửa Siêu Thoát? Cậu biết cô ấy đại biểu cho cái gì không? Cô ấy đại biểu cho thời đại kia của cô ấy, là không phù hợp cùng thiên địa đại đạo của thời đại này đấy, sự xuất hiện của cô ấy hoặc là khiến thiên địa đại đạo của thời đại này mạt sát, hoặc chính là khiến thời đại này vỡ nát biến mất, giống như năm đó hủy diệt cổ tộc kia vậy."

Khí linh bảo tháp dùng một loại giọng điệu khinh bỉ nói xong, chẳng qua câu tiếp theo của Phương Minh lại khiến cho hắn trầm mặc cạn lời.

"Ngay tới cả lão còn có thể vượt qua mấy thời đại, lão cảm thấy vị kia không làm được sao?"

Chính là một câu nói như vậy, khiến cho khí linh bảo tháp không biết rõ phải đáp lời như thế nào, bởi vì hắn biết Phương Minh nói có lý, bản thân hắn thực sự đã trải qua rất nhiều thời

đại, chỉ có điều có chút ký ức bị mất, đây chính di chứng sau khi vượt qua thời đại.

"Con mẹ nó, rốt cục thì Phương Minh anh cũng quay về rồi."

Lăng Duy đứng ở một bên đỉnh núi thấy Phương Minh bị đẩy lùi trở về cũng không suy nghĩ nhiều, cậu ta cho rằng là Phương Minh chủ động trở về, dù sao bên kia đỉnh núi vẫn luôn bị bao phủ trong mây mù, lấy thị lực của cậu ta căn bản thấy không rõ xảy ra chuyện gì.

"Rời khỏi nơi này trước đi."

Phương Minh không nói thêm gì, chuyến hành trình tới núi Thiên Táng này cũng quá lâu, nếu không đi ra người ở phía ngoài đoán chừng cũng đều không kịp chờ đợi nữa.

"Bản thiếu gia đã sớm muốn đi ra ngoài, nếu như không phải sợ sau khi tôi rời khỏi đây vòng xoáy này biến mất, căn bản tôi sẽ không ở lại nơi này chờ anh."

Lăng Duy trợn mắt liếc Phương Minh một cái, sau đó ôm tấm bia đá là người đầu tiên chui vào trong vòng xoáy cuồng phong, mà Phương Minh thì lại theo sát phía sau bước vào.

...

Bên ngoài trại của cổ trại Ba Toa!

"Cô Lăng, mặc dù nói sự tình có chút tiếc nuối, nhưng cổ trại Ba Toa đã phong bế, chúng tôi cũng không thể nào tiến vào nữa."

"Tôi không quan tâm cổ trại Ba Toa có phong bế hay không, nếu như em trai tôi cùng Phương Minh không bình an xuất hiện, vậy liền đừng trách nhà họ Lăng chúng tôi không khách khí với cổ trại Ba Toa."

Nghe thấy những lời Lăng Sở Sở nói, trên mặt Lão K hiện lên nụ cười làm lành, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài một hơi, cô Lăng này vẫn không hiểu hình thức, nhà họ Lăng các người thực sự gia tộc lớn, nhưng rốt cuộc chỉ là gia tộc lớn trong giới thế tục, làm sao có thể so sáng cùng cổ trại Ba Toa.

Nếu như đơn thuần chỉ là một cổ trại Ba Toa thì cũng thôi, nhưng quan trọng là ... Mười tám trại tuy rằng nội bộ không phải rất hòa khí, nhưng đây là chuyện trong nội bộ của người ta, một khi gặp phải ngoại địch, đó chính là nhất trí đối ngoại đấy, thực lực tổng hợp của mười tám trại, toàn bộ giới tu luyện đều không có mấy thế lực có thể trêu chọc nổi.

Nhà họ Lăng, căn bản không phải đối thủ của mười tám trại.

Những lời này Lão K không dám nói cho Lăng Sở Sở, hắn quyết định đến lúc đó lại can thiệp một chút bên phía gia chủ nhà họ Lăng bên kia, chỉ cần đưa chút trấn an mặt ngoài là được rồi.

Chẳng qua Lão K còn chưa nói, mà người bên cạnh hắn đã không nhịn được nữa, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi liền hừ lạnh một tiếng, cười khẩy nói: "Cô Lăng, sợ là cô không biết cổ trại Ba Toa có ý nghĩa thế nào, cổ trại Ba Toa không phải một nhà họ Lăng như các người có thể đối phó."

Nghe được lời nói của lính dưới tay mình, trong nháy mắt sắc mặt Lão K liền âm trầm xuống, người thuộc hạ này của mình vốn chính là người Miêu, mặc dù không tính là xuất thân từ mười tám trại, nhưng hắn lại có quan hệ khá sâu với một trại trong số mười tám trại, cho nên địa vị của mười tám trại trong lòng của hắn rất cao, nghe được Lăng Sở Sở nói muốn đối phó cổ trại Ba Toa, trong lòng đương nhiên khó chịu.

"Một trại đã sắp bị tuyệt diệt, mặc dù có chút thủ đoạn đặc thù, nhưng tôi không tin bọn họ có thể chống cự được vũ khí hiện đại." Lăng Sở Sở cũng trừng trắng mắt nhìn về phía người thanh

niên này.

"A, vũ khí hiện đại? Cô cho rằng quốc gia sẽ bởi vì nhà họ Lăng các người mà dùng tới vũ khí hiện đại sao? Không nên quá đề cao nhà họ Lăng các người, bản thân em trai cô cùng Phương Minh muốn đi vào cổ trại Ba Toa, nếu là thật đã chết vậy cũng chỉ có thể nói do số mệnh không tốt, căn bản phía trên sẽ không bởi vậy mà động tới cổ trại Ba Toa."

"Khả Mã!"

Lão K mở miệng, dùng ánh mắt khiển trách nhìn người thuộc hạ này của mình, lúc này không cần phải kích thích cô Lăng làm gì.

"Trưởng ban K, thật sự không thể động tới cổ trại Ba Toa được, lẽ nào mệnh của em trai tôi cùng Phương Minh lại không phải là mệnh sao? Em trai tôi cùng Phương Minh không xảy ra chuyện gì thì không sao, nếu như xảy ra chuyện, bất kể như thế nào, tôi đều muốn người của cổ trại Ba Toa phải đền mạng."

Nói xong, Lăng Sở Sở đưa mắt nhìn sang Lão K, nhưng mà ánh mắt Lão K lại có chút né tránh, uyển chuyển nói "Cái này, chúng tôi muốn tôn trọng tập tục của cổ trại Ba Toa."

"Cái tập tục nát gì, em trai tôi cùng Phương Minh đều còn ở bên trong, đây là hai mạng người, tốt, các người không đi vào thì tôi đi vào, mặt khác tôi đã báo tin tức nơi này cho cha tôi rồi."

Thấy Lăng Sở Sở làm bộ muốn đi về phía cổ trại Ba Toa, Lão K nhíu mày định sẽ ngăn cản, chẳng qua cái vị thuộc hạ Khả Mã kia của hắn lại khiêu khích nói.

"Đi thôi, cổ trại Ba Toa đã phong trại, cô đi vào chỉ có đường chịu chết, cho dù cô chết cũng không ai nhặt xác cho cô. Báo thù? Đừng nói là cô, cho dù cả gia tộc các người đều chết trong cổ trại Ba Toa, cũng không có ai sẽ báo thù cho cô, có chết cũng là chết vô

ích, cái thứ đồ chơi gì!"

Nói xong lời này, Khả Mã còn nhổ một bãi nước bọt lên mặt đất biểu thị khinh miệt.

"Đúng không?"

Nhưng mà ngay khi giọng nói của Khả Mã truyền ra khỏi miệng, một âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên, sau khi thanh âm này xuất hiện, Lão K liền cảm giác được nhiệt độ xung quanh phảng phất như đang không ngừng giảm xuống, cả người cũng trở nên ngột ngạt hẳn lên.

"Phương... Cậu Phương!"

Vài giây sau đó, Lão K mới phát hiện ở trước mặt hắn cách đó không xa, dĩ nhiên là Phương Minh đang đứng ở nơi đó, mà sau lưng Phương Minh, còn có một người trẻ tuổi đang cõng theo thứ gì đó trên lưng thong thả đi tới, vị kia hẳn chính là Lăng Duy của nhà họ Lăng.

"Cậu Phương, này... Đây là hiểu lầm, Khả Mã cũng chỉ là muốn khuyên cô Lăng, không ác ý."

Thấy biểu tình lạnh như băng của Phương Minh, Lão K đã nhận ra không đúng, xoay người thấy trên trán Khả Mã đang đứng một bên đã đổ mồ hôi, liền biết rõ do Phương Minh gây uy áp.

Phương Minh là thực lực gì? Địa Cấp tầng tám, mà Khả Mã ngay cả cảnh giới Địa Cấp tầng một cũng không tới, làm sao có thể thừa nhận uy áp của cường giả Địa Cấp tầng tám.

Rầm!

Một giây đồng hồ sau đó, Khả Mã trực tiếp quỳ xuống, mà mấy vị đồng nghiệp ở bên cạnh hắn lúc này cũng nơm nớp lo sợ không dám thở mạnh lấy một chút, tuy rằng uy áp của Phương Minh

không phải nhằm vào bọn họ, nhưng loại khí tức của cường giả này vẫn khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Khả Mã không phải tự nguyện quỳ dưới đất, mà là vì không chịu nổi cỗ uy áp này, lúc này hắn quỳ dưới đất, trên mặt hắn mang theo vẻ khuất nhục, mà Lão K ở bên cạnh lại biết chuyện muốn chuyển sang chiều hướng xấu, vội vàng nói: "Cậu Phương hạ thủ lưu tình, bà ngoại của Khả Mã là Quỷ sư của cổ trại Abbe."

Cổ trại Abbe, cùng là một trong mười tám trại, hơn nữa thực lực địa vị còn phải ở trên cả cổ trại Ba Toa, bởi vì cổ trại Abbe không có quy củ không được thông hôn với người bên ngoài trại, cho nên nhân số trong trại rất vượng, xem như là một trại lớn trong mười tám trại.

Lão K nói ra thân phận của Khả Mã là vì hy vọng Phương Minh có thể cố kỵ đến điểm này, đối với Khả Mã mở một mặt lưới.

Nhưng mà, đáp lại Lão K chỉ có một ánh mắt lạnh như băng của Phương Minh, cái ánh mắt này quét xuống, cả người Lão K run lên, cái gì cũng đều không dám nói, hắn có thể cảm thụ được ý cảnh cáo bên trong ánh mắt của Phương Minh, nếu như hắn nói thêm gì nữa, sợ rằng ngay cả hắn cũng phải bị đả kích.

Khả Mã đang quỳ dưới đất đã nói không ra lời, thế nhưng nghe được thủ lĩnh của mình nói ra thân phận bà ngoại mình, trong lòng cũng thầm ổn định, sau khi Phương Minh này biết bà ngoại mình là Quỷ sư, khẳng định là không dám làm gì mình.

"Quỷ sư của cổ trại Abbe sao?"

Khóe miệng Phương Minh cong lên, cười lạnh không thay đổi, nhìn vẻ mặt mang theo biểu tình cậy mạnh của Mã Khả, trực tiếp đạp tới một cước.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn thanh thúy khiến tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ, về phần Khả Mã thì cả người lại rúc thành một đoàn té bay ra ngoài, cuối cùng té lăn trên đất, không rõ sống chết.

Một đá này của Phương Minh, trực tiếp đá vào trên ngực Mã Khả, cho dù không chết cũng tàn phế, chí ít đời này đều không thể tu luyện, trừ phi có thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý tới cứu trị, bằng không mà nói sau này chỉ cần dùng lực ngực sẽ khó chịu ho khan.

"Phương... Cậu Phương?"

Lão K nhìn Khả Mã bị đá bay ra xa không biết sống chết thế nào, nhìn lại Phương Minh, thận trọng hỏi.

"Lăn!"

Đáp lại hắn chỉ có một chữ lạnh như băng này của Phương Minh.

Đối với Lão K, nể tình hắn là người của bộ môn A, ngay từ đầu Phương Minh vẫn luôn cảm thấy hắn cũng không tồi, nhưng mà từ khi biết rõ Thanh Y lừa Lăng Duy đi vào cổ trại có thể sẽ khiến Lăng Duy phải bỏ mạng, nhưng vì công tích của bản thân lại không ngăn trở, cái này khiến hảo cảm của Phương Minh đối với hắn hoàn toàn biến mất.

Mà bây giờ, biết mình cùng Lăng Duy có thể sẽ chết ở trong trại, nhưng lại ngay cả dũng khí đi hỏi thăm một chút cũng không có, Phương Minh đã tràn đầy chán ghét đối với Lão K.

Người như vậy cùng những người chỉ biết bo bo giữ mình càng già càng lão luyện trong chốn quan trường kia khác nhau ở chỗ nào?

Bộ môn A được thành lập vì hai mục đích, một cái là có trách nhiệm câu thông cùng giao lưu với người trong giới tu luyện,

nhưng còn có một mục đích khác càng quan trọng hơn, vậy chính là dùng để giám sát giới tu luyện, giống cổ trại Ba Toa, rõ ràng đã làm loại hành vi quá giới như vậy, vì không muốn gặp chuyện không may lại không dùng tới quyền giám sát của bản thân, như vậy bộ môn A tồn tại còn có ý nghĩa gì?

Lão K cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn hướng Phương Minh, bởi vì hắn sợ để lộ oán hận cùng bất mãn trong lòng mình, thân là người phụ trách bộ môn A ở khu vực này, quyền lực của hắn rất lớn, gần như chính là tồn tại thổ hoàng đế, làm gì đã bị người ta quát mắng như vậy bao giờ, Phương Minh đây là không cho hắn một chút mặt mũi

"Cho dù cậu là Phương Minh, tôi cũng muốn cậu phải trả giá thật nhiều, chờ xem, chờ tôi nói tin tức này cho Quỷ sư của cổ trại Abbe, vị kia nhất định sẽ đến lấy lại danh dự!"

Trong lòng lão K đã nghĩ kỹ, chờ sau khi rời khỏi nơi này sẽ đem chuyện Khả Mã bị đánh nói cho cái vị Quỷ sư của cổ trại Abbe kia, vị Quỷ sư kia có tính khí rất nóng nảy, hơn nữa cực kỳ bao che khuyết điểm, chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này đơn giản như vậy, tuyệt đối sẽ tự mình tìm tới tận cửa.

Lão K mang theo thuộc hạ của hắn đưa Mã Khả rời khỏi, mà lúc này Lăng Duy cũng đi tới, ở trên lưng của hắn có cõng theo một tấm bia đá, từ sau khi rời khỏi núi Thiên Táng, trọng lượng bia đá này liền thay đổi, trở nên bình thường, có chừng hơn 100 cân.

"Chị, tạm thời chị đừng mắng em, chờ em đưa tấm bia đá này vào trong cổ trại đã lại nói, em sắp không cõng nó nổi rồi."

Lăng Duy thấy vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của chị mình, liền biết nhất định chị mình đang rất tức giận, lúc này chỉ có thể thầm trì hoãn một lát, có thể kéo thêm chút thời gian nào thì hay chút thời gian ấy...

Chương 791: Ân cứu mạng

Cổ trại Ba Toa, Phương Minh dẫn theo Lăng Duy tới đây thêm lần nữa, dọc theo đường đi Lăng Sở Sở không ngừng hỏi Phương Minh cùng Lăng Duy, rốt cục hai người gặp cái gì trên núi Thiên Táng, chẳng qua Lăng Duy lại che che lấp lấp không chịu nói rõ, chỉ nói ba xạo khỏa lấp đi, nhất là về chuyện chính bản thân mình trở nên già nua lại càng không nhắc lấy một lời.

Nhìn Lăng Duy che trên giấu dưới nói chuyện này ra, trên mặt Phương Minh thoáng qua vẻ suy tư, chẳng qua theo sau chính là khôi phục như lúc ban đầu.

Cổ trại Ba Toa thực sự phong trại, ở ngoài toàn bộ trại không nhìn thấy bất kỳ người nào, thậm chí ngay cả rau dưa bên trong những ruộng đất kia đều không có ai đi ngắt lấy, toàn bộ cổ trại nhìn từ đàng xa nhìn không khác gì một trại chết, trên đường nhỏ trong trại cũng không nhìn thấy bóng người.

Khi Phương Minh dẫn theo Lăng Duy lại bước vào cổ trại Ba Toa, chính Lăng Duy cũng đã nhận ra bầu không khí trong trại khác hẳn với ngày trước, nếu như nói trước đây cổ trại Ba Toa cho cậu ta một loại cảm giác già nua tiêu điều, như vậy hiện tại cổ trại Ba Toa cho cậu ta một loại cảm giác không khí trầm lặng.

"Người đâu, mọi người đi nơi nào?"

Lăng Duy hơi nghi hoặc một chút, nhìn chung quanh lại không nhìn thấy bất kỳ trại nhân nào khác, chẳng qua ánh mắt của Phương Minh lại rơi vào một đầu ngõ hẻm, nơi đó có một bóng người xuất hiện.

Cổ trại Ba Toa, đệ tử Đa Bảo quỷ sư Mạc Khả.

Mạc Khả từ góc đi tới, khi nhìn thấy Phương Minh đầu tiên là kinh ngạc vô cùng, song khi hắn thấy trên lưng Lăng Duy có cõng tấm bia đá, cả miệng hơi há hốc, hình như là đã thấy được thứ đồ không thể tưởng tượng nổi gì đó, sau một khắc đột nhiên hét lên.

Đúng vậy, chính là tiếng la khi người ta không thể tưởng tượng nổi nhất, dùng Miêu Ngữ, ba người Phương Minh đều nghe không hiểu.

Sau khi hô lên vài tiếng, Mạc Khả nhanh chóng chạy về phía Lăng Duy, Lăng Sở Sở đang đứng bên cạnh sợ Mạc Khả sẽ gây bất lợi cho em trai mình, cực kỳ phòng bị đứng ở bên cạnh em trai mình.

Nhưng mà khiến Lăng Sở Sở cũng không nghĩ tới là, khi Mạc Khả đi tới vị trí chỉ còn cách em trai mình khoảng hai mét, đột nhiên quỳ xuống, trong miệng nỉ non Miêu Ngữ, tuy rằng không hiểu, thế nhưng qua nét mặt của Mạc Khả có thể phán đoán ra, đây là một loại cử chỉ thần phục.

"Anh quỳ xuống trước mặt tôi làm gì vậy?"

Lăng Duy cũng trợn tròn mắt, đang yên đang lành một người quyền cao chức trọng quỳ xuống trước mặt mình làm gì chứ? Nếu như cậu ta không nhớ lầm, trước đây lần đầu tiên Lộ Lộ đưa mình quay về trại, người này chưa từng bày ra sắc mặt tốt khi đối mặt với mình, thế nào lần này đột nhiên biến hóa lớn như vậy.

Phương Minh nhìn Mạc Khả vừa quỳ xuống, nhìn lại Lăng Duy đang sững sờ, trong lòng lại hiểu rõ, biết đại khái vì sao Mạc Khả sẽ quỳ xuống.

Cùng lúc đó, vốn là đường nhỏ quạnh quẽ không có người nào, đột nhiên đã tuôn ra rất nhiều trại dân, những trại dân này đều hành xử hệt như Mạc Khả, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lăng Duy, trong miệng nỉ non Miêu Ngữ.

"Phương Minh, đây là có chuyện gì?"

Một người đột nhiên nhao nhao quỳ xuống trước mặt mình, Lăng Duy cũng đã có chút không biết phải làm gì cho đúng, phát hiện trước mặt nhiều người quỳ xuống như vậy, cậu ta càng có chút trở tay không kịp không biết làm cái gì.

"Hẳn là cậu sẽ phải làm trại chủ. Nếu như tôi đoán không nhầm, sở dĩ những trại dân này quỳ xuống trước mặt cậu, là vì nhận cậu làm trại chủ."

Ngay từ đầu từ trong miệng Đa Bảo quỷ sư nghe được muốn bắt Lăng Duy làm trại chủ, Phương Minh còn ôm hoài nghi, cảm thấy đây là âm mưu Đa Bảo quỷ sư bày ra đợi mình nhảy vào, muốn Lăng Duy làm trại chủ chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nhưng mà khi nhìn đến biến hóa của cổ trại Ba Toa, đã trải qua hành trình tới núi Thiên Táng, Phương Minh tin tưởng Đa Bảo quỷ sư, chỗ thần bí như núi Thiên Táng, Đa Bảo quỷ sư tuyệt đối không thể thoải mái thả mình và Lăng Duy đi vào.

Hiện tại thái độ của những trại dân này cũng đã nói rõ tất cả.

"Bọn họ nhận tôi làm trại chủ?"

Miệng Lăng Duy cũng há thật to, tuy rằng cậu ta cũng từng có hứa hẹn với lão già kia, nhưng cậu ta không thực sự nghĩ tới làm cái trại chủ gì cả, cổ trại Ba Toa lớn chừng cái rắm này, lại lạc hậu như vậy, làm trại chủ nơi này thật sự là không có chút vẻ vang nào.

"Tôi không làm cái trại chủ nát gì hết, tôi chỉ muốn Lộ Lộ của tôi là được rồi."

Lăng Duy điên cuồng lắc đầu, mà giờ khắc này những trại dân đang quỳ kia cũng đứng lên, hướng phía Lăng Duy cung kính nói: "Trại chủ, Quỷ sư đã đang chờ ngài, mời đi theo tôi."

"Tạm thời quan sát trước rồi lại nói."

Phương Minh vỗ vỗ bả vai Lăng Duy, cổ trại Ba Toa cũng không thiếu bí mật, cũng nên tới lúc hóa giải.

Mạc Khả ở phía trước dẫn đường, Lăng Duy vẫn cõng tấm bia đá, dọc theo đường đi trại dân này đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn hướng Lăng Duy, mặc kệ Lăng Duy lớn hay nhỏ tuổi, mặc kệ Lăng Duy từ đâu đến, ở cổ trại Ba Toa, chỉ cần có thể trở thành trại chủ, vậy thì có được quyền lực chí cao vô thượng, đây là quy củ đã được truyền xuống từ không biết bao nhiêu đời trước

Mấy phút đồng hồ sau, Mạc Khả dẫn đám người Phương Minh tới phía sau núi, đi tới trước tòa nhà đá kia.

"Sư phụ ở bên trong chờ ngài!"

Ánh mắt Mạc Khả nhìn về phía Lăng Duy, Lăng Duy thì lại đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, lúc này cậu ta đã không thể làm chủ nữa, chỉ có thể dựa vào Phương Minh.

"Vào đi thôi."

Phương Minh vỗ vỗ bả vai Lăng Duy, đang muốn đi theo Lăng Duy vào chung, nhưng mà Mạc Khả lại cản cậu.

"Sư phụ muốn nói chuyện riêng cùng trại chủ."

Vẻ mặt Mạc Khả nghiêm túc, chẳng qua Lăng Duy lại không mặc kệ, để cậu ta đơn độc đối mặt với lão già kia, không phải cậu ta lại sẽ bị lão già kia bán đi sao? Vấn đề này tuyệt đối không thể mặc kệ.

"Anh ấy không vào chỗ đó tôi cũng không đi vào, để lão già kia vẫn đợi ở bên trong là được." Lăng Duy trực tiếp biểu lộ thái độ của mình.

"Trại chủ, này..."

Trên mặt Mạc Khả lộ ra vẻ khó xử, nếu như đổi lại người khác nói như vậy, hắn đã sớm nổi giận, nhưng bây giờ Lăng Duy là trại chủ, ở trong trại, địa vị của trại chủ còn cao hơn so với Quỷ sư...

"Mà thôi, cậu Phương, tôi chỉ muốn nói vài câu với trại chủ mới, yên tâm đi, sẽ không làm thương tổn cậu ấy."

Đúng lúc này, trong nhà đá truyền ra giọng nói của Đa Bảo quỷ sư, so sánh với trước đây, trong thanh âm này không còn ngạo khí, thậm chí Phương Minh còn nghe ra được ý khẩn cầu.

Lăng Duy trơ mắt nhìn Phương Minh, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía nhà đá, một lúc sau quay qua gật gật đầu với Lăng Duy.

"Phương Minh, anh đừng hại tôi đó, một hồi nếu tôi hô lên một tiếng, anh phải lập tức xông vào đó, chậm một chút nói không chừng lão già kia đã làm thịt tôi rồi."

Nghe thấy những lời Lăng Duy nói, vẻ mặt Mạc Khả đang đứng bên cạnh có chút bất đắc dĩ, nếu như đổi lại những người khác kêu sư phụ mình là lão già, hắn đã sớm thả cổ trùng, nhưng người trước mắt này có thân phận không tầm thường, hắn chỉ có thể xem như không nghe thấy.

"Yên tâm đi, không xảy ra chuyện gì đâu."

Phương Minh cho Lăng Duy một ánh mắt an ủi, đồng thời cũng ra hiệu Lăng Sở Sở không cần lo lắng, mà có Phương Minh bảo đảm, lúc này Lăng Duy mới cõng tấm bia đá đi vào nhà đá.

Theo Lăng Duy đi vào nhà đá, cửa đá liền đóng lại, mà bởi vì tính đặc thù của nhà đá này, chuyện đã xảy ra trong phòng, người ở bên ngoài căn bản không thể nào biết được.

Cho nên nói, lúc trước lời Phương Minh an ủi Lăng Duy căn bản chính là giả dối, chẳng qua cậu tin tưởng Đa Bảo quỷ sư không thể nào nảy sinh ác niệm gì với Lăng Duy, sở dĩ không để cho mình đi vào, rất có thể là Đa Bảo quỷ sư muốn nói một chuyện dính tới bí ẩn của cổ trại Ba Toa.

"Lần này tôi biến mất bao lâu?" Trong lúc chờ đợi, Phương Minh cũng quay qua mở miệng hỏi Lăng Sở Sở.

"Bảy mươi ba ngày, nếu như cậu còn không ra, tôi cũng không biết phải bàn giao sao với cô tôi."

Lăng Sở Sở dùng ánh mắt oán trách nhìn về phía Phương Minh, bảy mươi ba ngày đó không biết cô mình đã gọi điện thoại tới hỏi tung tích của Phương Minh bao nhiêu lần rồi, chỉ là cô ấy không dám nói tình hình thực tế cho cô mình biết, sợ cô mình quá lo lắng lại sẽ chạy tới, vì thế chỉ tiết lộ tin tức cho cha mình.

"Lâu như vậy?"

Phương Minh cũng hơi kinh ngạc, chuyến hành trình tới núi Thiên Táng này lại kéo dài tới hai tháng rưỡi, như vậy dường như không lâu nữa là tới tết rồi.

"Chứ lại còn không ấy à, đúng rồi, trong khoảng thời gian này không ít người gọi vào số của cậu đấy, trong đó còn có điện thoại của bạn gái cậu, tôi nói cho cô ấy cậu đang ở nơi không có tín hiệu điện thoại, cô ấy ngược lại không nói gì, chỉ nói sau khi cậu ra ngoài thì gọi điện thoại cho cô ấy."

Lăng Sở Sở lấy điện thoại di động của Phương Minh ra, đây là trước khi Phương Minh tiến vào núi Thiên Táng đã giao cho cô ấy, Phương Minh nhận lấy điện thoại di động nhìn lướt qua, phía trên quả nhiên có quá nhiều cuộc gọi, có cuộc đã nghe máy cũng có cuộc gọi nhỡ.

Những cuộc đã nhận đều là điện thoại từ số cậu có lưu, là Lăng Sở Sở nhận thay cậu, mà những cuộc gọi nhỡ kia toàn là từ số lạ.

Đại Trụ, chú Hoa, mẹ mình, Tử Du... Trần Minh, Hoa Minh Minh... Mấy người Hàn Kiều Kiều này đều gọi điện thoại qua đây.

"Mấy số mà cậu có lưu tên thì tôi đều tiếp, bởi vì tôi sợ có chuyện quan trọng gì, cũng may là những người này đều không có chuyện gì lớn cả."

Phương Minh gật đầu, lấy điện thoại bỏ vào trong túi, toàn bộ cổ trại Ba Toa cũng không tín hiệu.

...

Sau nửa giờ, thạch đá được mở ra, Lăng Duy từ bên trong đi ra, khi đi vào cậu ta có cõng theo tấm bia đá, mà lúc đi ra, tấm bia đá trên lưng Lăng Duy đã biến mất rồi, đồng thời thứ thay đổi còn có vẻ mặt cậu ta.

Khi đi vào, vẻ mặt Lăng Duy là đề phòng cùng khó chịu, lúc đi ra, lại biến thành bất đắc dĩ cùng với trầm trọng.

"Phương Minh, Quỷ sư nói muốn nói chuyện với anh."

Ánh mắt Lăng Duy nhìn về phía Phương Minh, mà dựa vào lời nói của Lăng Duy Phương Minh lập tức phát hiện thái độ của Lăng Duy đối với Đa Bảo quỷ sư đã thay đổi, từ lúc mới bắt đầu gọi là lão già đến hiện tại xưng hô Quỷ sư, thái độ của Lăng Duy đối với Đa Bảo quỷ sư đã hoàn toàn thay đổi.

"Ừm."

Phương Minh gật đầu đi về phía bên trong nhà đá, ngược lại cậu có chút hiếu kỳ, rốt cục Đa Bảo quỷ sư đã nói cái gì với Lăng Duy, khiến cho thái độ của Lăng Duy thay đổi lớn tới như vậy.

Đi vào nhà đá, khác với lần trước, lần này ánh sáng bên trong cực kỳ lờ mờ, mà tấm bia đá Lăng Duy mang vào kia được đặt ở vị trí trung tâm nhất, mà ở phía sau tấm bia đá này, lại có thêm một người già nua lưng còng.

"Đa Bảo quỷ sư?"

Nhìn Đa Bảo quỷ sư gần như đã biến thành một người già nua còng yếu, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ kinh ngạc, bảy mươi ba ngày, Đa Bảo quỷ sư lại giống như đã già đi mười mấy tuổi, ngay cả nốt ban của người già cũng hiện lên đầy mặt Đa Bảo quỷ sư.

"Thế nào, có chút không thể tin được đúng không, khụ khụ... Không hù đến cậu Phương đi."

Giọng nói của Đa Bảo quỷ sư cũng trầm thấp hơn so với ban đầu, liền giống như một ông lão gần đất xa trời, lúc này đôi mắt già nua nhìn về phía Phương Minh, ôm quyền nói: "Cảm ơn ân cứu mạng của cậu Phương đối với cổ trại Ba Toa."

Chương 792: Hiểu rõ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đa Bảo quỷ sư ôm quyền cúi người, rất trịnh trọng nghiêm túc, nhưng mà Phương Minh lại trực tiếp tránh né.

"Vô công bất thụ lộc, Quỷ sư không ngại nói rõ chuyện này chứ, cũng giúp tôi hóa giải nghi ngờ trong lòng." Phương Minh nghiêng người nhìn về phía Đa Bảo quỷ sư, nói thẳng vào vấn đề.

"Điểm này cho dù cậu Phương không nói, lão hủ cũng sẽ nói tất cả những chuyện lão biết cho cậu Phương."

Lần này Đa Bảo quỷ sư hạ thái độ xuống mức thấp nhất, cũng không còn vẻ ngạo mạn như khi gặp Phương Minh lần đầu nữa.

"Tôi nghĩ, nghi ngờ đầu tiên trong lòng cậu Phương chính là có phải lão phu cố ý dẫn dụ cậu Phương tới trong trại hay không."

Phương Minh không nói gì, chờ đợi Đa Bảo quỷ sư nói câu tiếp theo, bởi vì đây đúng là nghi ngờ từ khi cậu mới tới đây, Lăng Duy trúng cử cùng mình đến liệu có phải do Đa Bảo quỷ sư thiết kế từ trước hay không.

"Kỳ thực, đây hoàn toàn là một vừa khớp mà thôi, trước đây khi Thanh Y đưa trại chủ mới tới đây rồi, lão phu mới đi điều tra bối cảnh của trại chủ mới, thế mới biết thì ra giữa trại chủ mới cùng cậu Phương còn có quan hệ."

Với tư cách Quỷ sư của cổ trại Ba Toa, đương nhiên Đa Bảo quỷ sư phải suy xét cho cả trại của mình, cho dù Lăng Duy phù hợp với điều kiện để trở thành trại chủ, hắn cũng phải tiến hành điều tra một phen, đừng xem cổ trại Ba Toa không liên hệ cùng bên ngoài, nhưng Đa Bảo quỷ sư cũng có con đường điều tra riêng của mình.

Sau khi điều tra lai lịch của Lăng Duy, Đa Bảo quỷ sư tuyệt không cảm thấy bất ngờ khi Phương Minh xuất hiện, thậm chí nguyên nhân chính khiến hắn đồng ý cho Lăng Duy tiến vào núi Thiên Táng, cũng là bởi vì Phương Minh.

"Lão hủ đã điều tra tất cả mọi chuyện của cậu Phương trong giới tu luyện, từ lúc ban đầu là Nhân Cấp đến hiện tại Địa Cấp tầng tám, thực lực của cậu Phương tăng mạnh tựa hỏa tiễn như thế, đây là chuyện khiến tất cả mọi người trong giới tu luyện đều hâm mộ không thôi."

"Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn cùng người của nhà họ Phương, hai thân phận này bất kỳ một cái nào cũng đủ khiến người đố kỵ, nhưng một mình cậu Phương độc chiếm hai thân phận này, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn cảnh giới lại có tiến bộ nhanh như vậy, dưới cái nhìn của lão hủ, đây cũng là nghiệm chứng một việc."

Sau khi nói đến đây, Đa Bảo quỷ sư ánh mắt bình tĩnh nhìn hướng Phương Minh, "Rất nhiều người nói cậu Phương là gặp vận may, nhưng với tư cách người tu luyện nên hiểu, trên đời này cũng không có vận cứt chó gì tồn tại, cậu Phương có thể sáng tạo kỳ tích, chỉ có thể nghiệm chứng một điểm, đó chính là cậu Phương là con của khí vận niên đại này."

Con của khí vận!

Bốn chữ này được Đa Bảo quỷ sư nhấn mạnh.

Phương Minh vẫn không trả lời, bởi vì chính bản thân cậu cũng đều không thể xác định có phải bản thân mình là con của khí vận hay không.

Cái gọi là con của khí vận, đó chính là người trời sinh được thiên đạo quan tâm, loại người này có thiên phú tu luyện mạnh mẽ vượt xa người bình thường, nhưng cái này không phải là trọng yếu nhất, quan trọng nhất là kỳ ngộ không ngừng.

Hồi tưởng lại khoảng thời gian từ khi bản thân mình rời khỏi sơn thôn tới nay, cơ duyên cũng quả thật không phải người bình thường có thể so, truyền thừa Vu Sư, bảo tháp còn có Dịch Thần Linh lấy được ở phương Tây, tùy tiện một cái trong đó đều là những thứ người tu luyện khác dốc cả một đời cũng không chiếm được.

"Khí vận, là thứ hư vô mờ mịt nhất, nhưng cũng đáng sợ nhất, một thiên tài có thiên phú trác tuyệt, còn có thể theo dõi được thành tựu tương lai của hắn, dù sao từ cổ chí kim kiểu gì cũng sẽ có ví dụ để đối chiếu so sánh, nhưng thành tựu của người có khí vận kèm thân, dù là ai cũng không cách nào đánh giá."

Đa Bảo quỷ sư cảm khái một câu, từ xưa đến nay, giới tu luyện chưa từng ngừng nghiên cứu về khí vận, nhưng thủy chung không cách nào định lượng, đương nhiên, ngoại trừ Thiên Cơ Môn.

Thiên Cơ Môn là môn phái đặc thù nhất giới tu luyện, không tham dự bài danh thế lực trong giới tu luyện, cũng không tranh phách, chỉ chuyên tâm nghiên cứu tinh tượng khí vận, đây cũng là vì sao trước đây khi Thiên Cơ lão nhân khâm điểm Tứ Đại Công Tử, người trong giới tu luyện lại không hề phản đối, xét về mặt nghiên cứu khí vận, Thiên Cơ Môn dẫn đầu toàn bộ thế lực.

"Cho nên, lão biết tôi vì Lăng Duy nhất định sẽ tới đây, cũng đã sớm bố trí xong kết cục, chờ tôi tiến vào núi Thiên Táng." Ánh mắt của Phương Minh sáng ngời nhìn chằm chằm Đa Bảo quỷ sư, nói.

"Không sai, đối với chuyện cậu Phương đến thực sự nằm trong dự liệu của lão phu, nhưng cuối cùng cậu có đi vào núi Thiên Táng hay không lại không nằm trong dự liệu của tôi, tình huống xấu nhất là nếu như cậu Phương không thể thắp sáng ngọn đèn trước mặt Thần Linh kia, lão phu cũng không thể vi phạm quy củ đưa cậu Phương vào núi Thiên Táng."

Đa Bảo quỷ sư rất thẳng thắn thành khẩn, hắn chính là đang đánh cuộc, điều may mắn nhất là kết quả cuối cùng là hắn đánh cuộc thành công.

"Cho nên lão liền không quan tâm tới tính mệnh của Lăng Duy, lấy thân phận một người bình thường của hắn, tiến vào núi Thiên Táng chắc chắn phải chết."

Trong mắt Phương Minh có lửa giận, loại hành vi này của Đa Bảo quỷ sư căn bản không hề đặt Lăng Duy vào trong mắt, chỉ cần mình không tiến vào núi Thiên Táng, như vậy Lăng Duy chắc chắn phải chết.

"Cậu Phương, lão hủ biết cậu cảm thấy lão hủ quá tàn nhẫn, không hề đặt tính mạng của người khác vào trong mắt, nhưng cho dù có lặp lại một lần nữa, lão hủ cũng phải làm như vậy, bởi vì nếu như lão hủ nhân từ, vậy người phải chết chính là toàn bộ trại dân của cổ trại Ba Toa."

Đôi mắt già nua của Đa Bảo quỷ sư đối diện cùng Phương Minh, Phương Minh không nhìn thấy hối hận từ trong mắt Đa Bảo quỷ sư, có chỉ kiên quyết.

"Tôi muốn biết vì sao mười tám trại các người lại bị nguyền rủa, mà rốt cục là phương diện nào của Lăng Duy phù hợp với yêu cầu tuyển chọn trại chủ của các ngươi."

Phương Minh không tiếp tục thảo luận cái đề tài này cùng Đa Bảo quỷ sư, Đa Bảo quỷ sư là đứng ở trên lập trường góc độ của

hắn để suy xét, chính như kiêu hùng trong lịch sử kia đã từng nói: Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để thiên hạ người phụ ta.

Trong lòng Đa Bảo quỷ sư, cổ trại Ba Toa chính là tất cả của hắn, vì cổ trại Ba Toa, bất cứ chuyện gì Đa Bảo quỷ sư cũng đều có thể làm được.

"Những chuyện này vốn chính là bí mật của cổ trại Ba Toa, là không cho phép báo cho người ngoài biết, thậm chí cho dù trong trại, ngoại trừ Quỷ sư cùng trại chủ ở ngoài, phần lớn trại dân biết đến cũng không nhiều, chẳng qua lấy quan hệ giữa trại chủ mới cùng cậu Phương, cho dù lão hủ không nói, sợ rằng trại chủ mới cũng sẽ nói cho cậu Phương, đã như vậy vậy thì do lão phu đến gánh vác cái tội danh phá hư quy củ này đi."

Đa Bảo quỷ sư cũng không che che lấp lấp, bởi vì cổ trại Ba Toa muốn tiếp tục tồn tại thì không thể rời bỏ Lăng Duy, mà Lăng Duy lại chỉ là một người bình thường, làm sao có thể bảo vệ cổ trại Ba Toa, cuối cùng vẫn phải nhờ lực lượng của Phương Minh.

Điểm này, trong lòng Đa Bảo quỷ sư rất rõ ràng, mà Phương Minh cùng cổ trại Ba Toa không thân cũng chẳng quen, nếu muốn khiến Phương Minh bảo hộ cổ trại Ba Toa, vậy hắn phải nói hết tất cả mọi thứ cho Phương Minh.

"Về nguyền rủa, vậy phải nói từ tổ tiên của cổ trại chúng ta..."

Ở bên trong lời giải thích chậm rãi của Đa Bảo quỷ sư, cuối cùng Phương Minh cũng biết bí mật về mười tám trại.

Thời kỳ viễn cổ, chính như truyền thuyết thần thoại tất cả mọi người đã nghe nói qua, năm đó Xi Vưu cùng hoàng đế đại chiến bại trận, người đời sau của Xi Vưu có người hàng phục với hoàng đế, có người là lui bước đến ở chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn, nản lòng thoái chí không liên hệ cùng bên ngoài, nhưng còn có một

nhóm hậu nhân vẫn đang nghĩ Đông Sơn tái khởi, những người này liền lẩn trốn đi.

Nhóm hậu duệ của Xi Vưu này giấu ở trong Nam Cương, không ngừng phát triển lớn mạnh lực lượng của chính mình, để không bị hoàng đế phát hiện, bọn họ không cần dòng họ Cửu Lê Tộc, mà là tự chế ra một bộ lạc khác: Bộ lạc Tam Hoa.

Bộ lạc Tam Hoa trải qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức cùng phát triển, thực lực cũng không ngừng lớn mạnh, mắt thấy phải trở về phục hưng vinh quang của tổ tiên mình, một lần nữa khai chiến cùng bộ lạc Viêm Hoàng.

Nhưng lại ngay tại đêm trước khi khai chiến, bộ lạc Tam Hoa nghênh đón một nhóm địch nhân mạnh mẽ, trước mặt người này, người của bộ lạc Tam Hoa hoàn toàn không có sức kháng cự, toàn bộ bộ lạc bị tàn sát còn lại không tới một phần mười.

Mắt thấy bộ lạc Tam Hoa sẽ bị nhóm cường giả thần bí này tiêu diệt, nhưng vậy mà bộ lạc Viêm Hoàng lại chạy đến, hơn nữa còn là tới cứu viện bộ lạc Tam Hoa, dưới sự viện thủ của bộ lạc Viêm Hoàng, nhóm cường giả thần bí này bị đuổi đi, tuy rằng bộ lạc Tam Hoa được giữ lại, lại cùng diệt tộc cũng không có gì khác biệt.

Những người còn sống của bộ lạc Tam Hoa này cũng phân thành hai phe cánh, một cảm thấy bộ lạc Viêm Hoàng là ân nhân cứu mạng của bọn hắn, không nên tiếp tục tranh đấu với bộ lạc Viêm Hoàng nữa, mà một số người khác thì lại cảm thấy cho dù bộ lạc Viêm Hoàng cứu bọn họ, vậy cũng chẳng qua là mèo khóc chuột giả từ bi mà thôi.

Thậm chí còn có người hoài nghi có thể nhóm cường giả thần bí này chính là do người của bộ lạc Viêm Hoàng sắm vai, diễn ra khổ nhục kế như thế, muốn để cho bọn họ khuất phục.

Hai phe cánh của bộ lạc Tam Hoa này ai cũng không thuyết phục được ai, dưới tình huống này liền lại một lần nữa nứt ra, một nhóm người lựa chọn đầu nhập vào bộ lạc Viêm Hoàng, chuẩn bị dời đi, nhưng mà ngay khi nhóm người này chuẩn bị rời đi lại bị nhóm người kia hạ độc thủ.

Nguyền rủa!

Đám kia không muốn trở thành người dưới trướng của bộ lạc Viêm Hoàng, vậy mà lại hạ nguyền rủa với đồng bào của mình, chỉ cần là người dám rời khỏi Nam Cương, liền sẽ phải gánh chịu nguyền rủa tàn nhẫn tử vong.

Lời nguyền rủa là nguyền rủa xưa nhất của bộ lạc Tam Hoa, là khắc ở trong huyết mạch, căn bản không cách nào phá giải. Hơn nữa còn sẽ đời đời tương truyền xuống tiếp.

"Nghĩ đến hẳn cậu Phương cũng đã đoán được, đám người bị nguyền rủa kia chính là tổ tiên mười tám trại chúng ta."

Đa Bảo quỷ sư thở dài thở ra một hơi, làm sao tổ tiên của bọn họ có thể nghĩ tới đồng bào của mình lại hạ độc thủ nguyền rủa chính mình, căn bản không hề phòng bị, mà sau khi bị nguyền rủa, tổ tiên mười tám trại chỉ có thể lựa chọn vĩnh viễn ở lại Nam Cương.

"Lời nguyền rủa này là không thể hóa giải, hơn nữa cách mỗi ba mươi năm nguyền rủa cũng sẽ lại bạo phát, biện pháp duy nhất để ngăn chặn nguyền rủa chính là lấy tấm bia đá trấn áp, sau khi một tấm bia đá mới tinh xuất hiện, trại dân mỗi trại chỉ cần nhỏ máu của mình lên trên tấm bia đá, lời nguyền rủa này liền sẽ bị trung hoà."

Nghe được Đa Bảo quỷ sư nói đến đây, ánh mắt Phương Minh có vẻ suy tư, cậu nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến dĩ nhiên lại là tình huống như thế,

lời nguyền rủa của mười tám tộc này dĩ nhiên lại tới từ chính đồng tộc của bọn họ.

"Vậy đám người trước đó đâu?" Phương Minh truy hỏi.

"Bọn họ, sau khi bày ra nguyền rủa này đã rời khỏi Nam Cương, bởi vì bọn họ muốn tìm chân tướng, tìm ra thân phận của đám cường giả thần bí đã tàn sát tộc lúc trước kia." Đa Bảo quỷ sư nhìn Phương Minh, nói gằn từng chữ từng chữ một: "Tam Hoa mười tám trại, hiện tại bọn họ vẫn như cũ tự lấy cho mình cái tên Tam Hoa."

"Bọn họ chính là Tam Hoa?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, Tam Hoa mà ngay cả sư phó hắn đều có chút kiêng kỵ, dĩ nhiên lại có nguồn gốc từ mười tám trại.

"Núi Thiên Táng đã tồn tại từ lúc nào? Rốt cuộc là những bia đá này có ích lợi gì?" Phương Minh tiếp tục hỏi.

Chương 793: Mưa gió nổi lên

"Núi Thiên Táng, thực sự là nơi khởi nguồn của người Miêu chúng tôi, tương truyền tổ tiên Xi Vưu bắt đầu từ núi Thiên Táng đi ra, cũng đã học được một thân bản lĩnh trong núi Thiên Táng, cho nên núi Thiên Táng là thánh địa trong lòng người Miêu chúng tôi."

"Về phần những bia đá này, mỗi một tấm bia đá đều ẩn chứa lực lượng thần bí, cỗ lực lượng này có rất nhiều tác dụng, trung hoà nguyền rủa chỉ một tác dụng trong số đó, cho nên bia đá này cũng có rất nhiều cách xưng hô, mà người của mười tám trại chúng tôi lại thống nhất gọi nó là thánh bia."

Nghe được lời giải thích của Đa Bảo quỷ sư, trong lòng Phương Minh đã hiểu rõ, núi Thiên Táng, cũng không phải thánh địa người Miêu tự mình chế tạo ra, chỉ là bởi vì Xi Vưu học được bản lĩnh ở trong núi Thiên Táng, cho nên mới coi núi Thiên Táng như là thánh địa của người Miêu.

"Cự nhân bị nhốt dưới vực sâu núi Thiên Táng là ai?"

"Cự nhân?"

Đa Bảo quỷ sư sửng sốt một chút, mặt thượng hiện lên vẻ nghi hoặc, "Cho tới bây giờ lão hủ vẫn chưa [image]từng nghe nói dưới vực sâu của núi Thiên Táng còn có nhốt cự nhân nào, hơn nữa trước đây khi lão hủ đi vào cũng chưa từng nhìn thấy qua."

"Lão chưa từng thấy cự nhân kia?"

Phương Minh đánh giá vẻ mặt Đa Bảo quỷ sư, dường như muốn xem ra thật giả trong lời nói của Đa Bảo quỷ sư, trực giác

nói cho cậu biết, Đa Bảo quỷ sư cũng không hề nói dối.

"Lão chưa từng nhìn thấy cự nhân kia, vậy còn một ngọn núi khác trong mây mù thì sao?"

"Cậu Phương, trong núi Thiên Táng chỉ có một ngọn núi, đó chính là núi Thiên Táng, làm gì còn đỉnh núi nào khác." Đa Bảo quỷ sư dùng một loại biểu tình khốn hoặc nhìn về phía Phương Minh, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua trong núi Thiên Táng còn có một ngọn núi khác.

Không chỉ là hắn, chính là thượng nhiệm Quỷ sư cùng với đông đảo Quỷ sư trong dĩ vãng cũng không có một người nào từng nhìn thấy ngọn núi khác.

Nhìn vẻ mặt của Đa Bảo quỷ sư không giống giả bộ, Phương Minh lại rơi vào trầm tư, lịch đại Quỷ sư cùng trại chủ của cổ trại Ba Toa cũng không biết sự tồn tại của cự nhân cùng một ngọn núi khác, như vậy nói cách khác người của cổ trại Ba Toa cũng không biết sự tồn tại của Cửa Siêu Thoát.

Liên tưởng đến người khổng lồ kia là bởi vì chính mình tới gần Cửa Siêu Thoát mới hiện thân, trong lòng Phương Minh có một phán đoán.

Sở dĩ đỉnh núi kia sẽ hiện rõ, hẳn là có quan hệ tới mình, Vu Sư Chi Châu của mình khiến cho lịch sử về cổ tộc tái hiện, do đó dẫn phát Cửa Siêu Thoát phủ xuống, nếu như không có đoạn lịch sử của cổ tộc kia mà nói, có lẽ đỉnh núi sẽ không xuất hiện, cự nhân cũng sẽ không hiện thân.

Chỉ là, người Miêu thực sự xem như là hậu duệ của cổ tộc sao?

Nếu như không nghe được Đa Bảo quỷ sư giải thích một phen này, trong lòng Phương Minh cho rằng Miêu tộc chính là hậu duệ

của cổ tộc, nhưng là từ trong miệng Đa Bảo quỷ sư cậu nghe một khả năng khác.

Miêu tộc cùng cổ tộc kỳ thực không có huyết mạch liên hệ gì, vậy hẳn núi Thiên Táng là thuộc về cổ tộc để lại, bên trong có truyền thừa của cổ tộc, năm đó Xi Vưu chính là tiến vào núi Thiên Táng được cổ tộc truyền thừa, lúc này mới phát triển người Miêu trở thành giống như cổ tộc.

Chẳng qua, những chân tướng này với cậu mà nói đều không quan trọng.

"Cậu Phương, những thứ cậu muốn biết lão hủ đều đã nói cho cậu, lão hủ có một yêu cầu quá đáng, còn hy vọng cậu Phương có thể đồng ý."

"Trước tiên nói một chút xem sao."

"Trại chủ mới đã bị lão hủ thuyết phục, nguyện ý đảm nhiệm chức vị trại chủ, nhưng mà rốt cuộc thì trại chủ mới cũng chỉ là người thường, cho dù có đệ tử tôi phụ tá cậu ấy, muốn có thực lực bảo hộ trại cũng phải cần một khoảng thời gian, lão hủ khẩn cầu trong đoạn thời gian này, cậu Phương có thể che chở cổ trại Ba Toa tôi."

Nghe được lời thỉnh cầu này của Đa Bảo quỷ sư, Phương Minh tuyệt không cảm thấy bất ngờ, chuyện này nằm trong dự liệu của cậu, chẳng qua xem vẻ mặt Đa Bảo quỷ sư, dường như cổ trại Ba Toa còn có nguy hiểm gì đó tiềm ẩn ở bên trong.

"Cậu Phương, thực không dám giấu giếm, tuy rằng mười tám trại chúng ta nhất trí đối ngoại, thế nhưng đối nội lại cũng ân oán không ngừng, lão phu gần đất xa trời, chắc chắn trại chủ những trại khác sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy, tất nhiên bọn họ sẽ đến tranh đoạt những bia đá này, mà lấy thực lực của trại chủ mới căn bản thủ không được."

Ân oán gút mắt trong nội bộ mười tám trong trại rất sâu, bởi vì bọn họ đều muốn tấm bia đá, nhiều hơn một tấm bia đá liền có nghĩa là nguyền rủa trong trại có thể lùi lại nhiều hơn ba mươi năm, giống tấm bia đá Lăng Duy mang về này, những trại khác không thể không động tâm.

"Tấm bia đá không thể trực tiếp dùng liền sao?"

"Không dễ dàng như vậy, sau khi tấm bia đá rời khỏi núi Thiên Táng phải trải qua bảy ngày sau đó mới có hiệu quả, cho nên bảy ngày tới này, không thể tránh né sẽ có một trận chiến lớn, nhưng lão hủ cũng biết cái đó và cậu Phương không liên quan, tương lai bảy ngày không dám yêu cầu xa vời cậu Phương sẽ ra tay, chỉ là hy vọng sau bảy ngày này, cậu Phương có thể bảo hộ trại."

Trên mặt Đa Bảo quỷ sư có vẻ kiên quyết, đại khái là Phương Minh đoán được vì sao Đa Bảo quỷ sư sẽ nói lời này, sau một hồi trầm ngâm, gật đầu đáp ứng.

Nếu như Lăng Duy thực sự đã trở thành trại chủ, thực sự cậu không thể nào nhìn thấy chết không cứu.

"Đa tạ cậu Phương."

...

Sau khi đạt thành hiệp nghị cùng Đa Bảo Quỷ sư, Phương Minh không ở lại nhà đá ở lâu, đi ra khỏi nhà đá, cậu còn phải tìm Lăng Duy hiểu rõ một chút sự tình, chẳng qua không đợi cậu tìm được Lăng Duy, Lăng Sở Sở liền giận đùng đùng đi tới.

"Phương Minh, cậu trói em trai tôi lại rồi dẫn nó đi, thằng này bị trư du mông tâm, dĩ nhiên nói với tôi muốn ở lại trong trại này, còn phải làm trại chủ."

Vẻ mặt Lăng Sở Sở rất khó coi, sao em trai mình có thể ở lại cái trại vắng vẻ này làm trại chủ được kia chứ, trở về cô ấy phải

bàn giao với cha mẹ mình thế nào đây? Hơn nữa người trại này đều không tầm thường, lấy chỉ số thông minh của em trai mình, nếu có người muốn hại nó chỉ là chuyện trong nửa phút mà thôi.

"Chờ tôi tìm cậu ta hỏi rõ tình huống cụ thể trước đã."

Phương Minh ra hiệu Lăng Sở Sở trước đừng vội, hỏi rõ vị trí hiện tại của Lăng Duy, liền trực tiếp đi đến.

Ở một nhà gỗ ba tầng bên trong trại, đó là phòng ốc thuộc về trại chủ đương nhiệm trong trại, mà khi Phương Minh đuổi đến nói đó, Lăng Duy đang lôi kéo tay của một cô bé đứng ở cửa, dường như biết Phương Minh sẽ đi qua vậy, cố ý đứng chờ đợi.

"Cậu xác định?"

Ánh mắt của Phương Minh chỉ nhìn lướt qua Thanh Y bị Lăng Duy nắm tay, sau đó quay qua hỏi Lăng Duy.

"Phương Minh, anh không cần khuyên em, em đã nghĩ kỹ, em sẽ ở trong trại này ba năm, ba năm sau em sẽ rời đi, đến lúc đó em lại dẫn theo Thanh Y đến thủ đô ra mắt trưởng bối."

Lăng Duy gật đầu, lần đầu tiên trên mặt có vẻ nghiêm túc, ngược lại Thanh Y đang đứng bên cạnh bị Phương Minh nhìn tới khuôn mặt ửng đỏ có chút ngượng ngùng.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, hẳn cô Thanh Y là muốn hủy diệt trại đấy, mà sau khi cậu trở thành trại chủ, chẳng lẽ muốn ở hủy diệt trại trong thời gian ba năm này sao? Hoàn thành mục tiêu của cô Thanh Y?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt Thanh Y lại lộ ra vẻ áy náy, mà Lăng Duy lại bĩu môi, nói: " Thanh Y nhà em mới không phải là người như thế, Thanh Y chỉ là hiểu lầm cha cô ấy cùng Quỷ sư, kỳ thực chị Thanh Y cũng chưa chết."

"Ừm, chị tôi cũng chưa chết."

Vào lúc này Thanh Y cũng thừa nhận chuyện này, cô ấy cũng mới biết được chân tướng sự tình ngay một tháng trước, chân tướng này là chính mồm Đa Bảo quỷ sư nói cho cô ấy biết

"Năm đó chị tôi xúc phạm quy củ của trại, cha biểu hiện ra ngoài là ném chị tôi vào độc quật, thực tế lại âm thầm thả chị tôi đi, để chị ấy và người đàn ông chị ấy yêu rời khỏi Nam Cương, chỉ có điều chân tướng chuyện này chỉ có cha tôi cùng Quỷ sư hai người biết."

Đa Bảo quỷ sư cùng cha Thanh Y là hai người có quyền lực cao nhất cổ trại Ba Toa, bọn họ muốn làm gương tốt, chân tướng sự tình này tự nhiên không cách nào nói cho trại dân, một tháng trước, Đa Bảo quỷ sư nói cho Thanh Y chân tướng, ngay từ đầu Thanh Y còn chưa tin, thẳng đến khi Đa Bảo quỷ sư đưa ra phương thức liên lạc hiện tại của chị cô ấy, tự mình gọi điện thoại cho chị gái xong, cô ấy mới xác định chị mình thật sự còn sống.

Chị mình chưa chết, đương nhiên Thanh Y cũng sẽ không còn tâm tư báo thù, ngược lại tràn đầy hổ thẹn, nhất là nghĩ đến bản thân mình đã hiểu lầm cha mình nhiều năm như vậy, mà cha mình tình nguyện bị con gái mình hiểu lầm cũng không nói ra chân tướng, có thể nghĩ trong lòng thống khổ lớn tới cỡ nào.

"Trách không được mấy năm nay cha tôi già nhanh như vậy, ngay từ đầu tôi còn rất vui sướng cảm thấy đây là ông trời có mắt, bây giờ nghĩ lại hẳn là cha tôi đã sầu não uất ức biết bao nhiêu mới dẫn tới tình cảnh ấy, đây hết thảy đều là lỗi của tôi."

Thanh Y viền mắt phiếm hồng có hơi nước, "Đời này tâm nguyện lớn nhất của cha tôi liền là hy vọng đám trại dân có thể sống một cuộc sống bình an, mà tôi là con gái của ông ấy, đã hiểu lầm ông ấy nhiều năm như vậy, hiện tại chỉ hy vọng có thể hoàn thành nguyện vọng của cha tôi, bảo vệ cẩn thận cái này trại."

Nghe đến đó, cuối cùng thì Phương Minh cũng biết Đa Bảo quỷ sư lấy cái gì thuyết phục Lăng Duy lưu lại, Lăng Duy đối với Thanh Y là động tình cảm chân thành, thậm chí cái mà cậu cho rằng âm mưu kia, từ đầu tới cuối đều không phải thứ Đa Bảo Quỷ sư thiết kế từ trước.

Chẳng qua ngẫm lại cũng hiểu được điều đó không có khả năng, chỉ có thể nói có đôi khi ý trời chính là trùng hợp như vậy.

"Ba năm, có thể cho cậu thời gian ba năm, về phần bên kia cha cậu tôi sẽ nói giúp cậu."

Cuối cùng, Phương Minh vẫn đáp ứng, bởi vì cậu biết hoa hoa công tử giống Lăng Duy như vậy, thật không dễ dàng gì mới có thể động tâm với một cô bé, nếu gặp được, vậy liền không nên bỏ qua.

Tuy rằng Thanh Y lợi dụng Lăng Duy báo thù cho cô ấy, nhưng trước đây Thanh Y cũng đã tỏ thái độ, nếu như Lăng Duy chết rồi, cô ấy sẽ tự sát đền mạng cho Lăng Duy, cũng không tính là người vô tình vô nghĩa.

"Nếu được như vậy thì tốt quá, em còn không biết phải đối mặt với lão già kia như thế nào, chỉ sợ ông ấy sẽ đích thân tới đây bắt em về."

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Phương Minh, trên mặt Lăng Duy lộ ra vẻ vui mừng, Thanh Y đang đứng bên cạnh cũng đều thở phào nhẹ nhõm, Phương Minh nguyện ý cho Lăng Duy lưu lại, cũng có nghĩa đã tiếp nhận người em dâu là mình đây.

"Trước chớ cao hứng quá sớm, chờ sau khi bảy ngày tới trôi qua rồi lại nói."

Khi Phương Minh nói lời này, quay đầu liếc nhìn phương hướng phía sau núi, đối mặt với thế tới hung mãnh của các trại khác, cậu ngược lại là muốn biết Đa Bảo quỷ sư sẽ ngăn cản như

thế nào.

...

Mà đang trong lúc Phương Minh suy tư, cách cổ trại Ba Toa vài chục km thậm chí mấy trăm km, có mấy vị lão giả đang hành tẩu, những ông lão này đến từ những phương hướng khác nhau, nhưng đều có một điểm giống nhau, đó chính là những người này không hề đi đường lớn, gặp núi qua núi, gặp nước độ thủy, cũng không ngừng nghỉ, dùng tốc độ phi tinh cản nguyệt đều đi tới cùng một đích, đó chính là cổ trại Ba Toa.

Quỷ sư cùng trại chủ đến từ chính mười tám trại khác, sau khi biết động tĩnh bên phía cổ trại Ba Toa, đều không thể ngồi yên.

Chương 794: Nguy cấp

Trời tờ mờ sáng!

Cổ trại Ba Toa vẫn phong trại đối với bên ngoài, toàn bộ người trong trại đều không được phép rời khỏi trại, chỉ có hai ba gia cầm thỉnh thoảng xuất hiện ở trên ruộng đồng, thế nhưng dường như hôm nay những gia cầm này cũng cảm nhận được không đúng, vừa đi ra cửa trại liền lập tức lui về.

Đồng ruộng không một bóng người, đột nhiên có tiếng xột xoạt truyền đến, lúc này nếu có người có thể ở trên không bao quát phía ngoài mảnh động ruộng này, liền sẽ phát hiện trên ruộng đồng có rất nhiều độc vật đang bò trườn.

Nhện độc, rắn độc, bò cạp độc... Những độc vật này như đại quân nhanh chóng tới gần cổ trại Ba Toa, nhưng điều quỷ dị là giữa những độc vật này lại không hề khai chiến với nhau, giống như những quân đội được huấn luyện riêng biệt rõ ràng, không liên quan tới nhau.

Trăm mét, năm mươi mét, mười mét...

Khoảng cách mười mét, khi cách cổ trại Ba Toa chỉ còn khoảng cách mười mét, đột nhiên nhóm độc xà trở mình, phun nọc độc đối với nhóm bò cạp độc bên cạnh, mà bên kia nhện độc cũng chống đối lại thiềm thừ, vốn là đại quân độc vật, trong nháy mắt lâm vào trong nội chiến.

Lệ!

Xa xa có tiếng sáo vang lên, ở dưới tiếng sáo này những con rắn độc kia nhao nhao ngừng công kích, mà đồng thời cũng có

tiếng trống trầm thấp truyền đến, những con nhện kia ở dưới tiếng trống cũng đều được vỗ yên.

Trong cổ trại Ba Toa!

Mạc Khả nghe được trại bên ngoài truyền tới tiếng trống cùng tiếng sáo, lại bắt đầu dẫn theo trại dân chuyển động guồng nước, guồng nước khuấy động suối nước hoa hoa tác hưởng, tiếng nước kia truyền ra bên ngoài trại, đám đại quân độc vật vốn đã an tĩnh lại một lần nữa lâm vào hỗn loạn, lại bắt đầu xoắn giết lẫn nhau.

Một hồi đấu không tiếng động đã triển khai.

Trại phía trên nhất, Phương Minh có thể thấy rõ ràng động tĩnh của cửa trại, những độc vật kia tự giết lẫn nhau cũng đều xuất hiện ở trong tầm mắt của cậu.

"Đa Bảo quỷ sư quả nhiên là tính toán không sai, người mười tám trại thực sự đến, có lẽ, ngay khi Lăng Duy tiến vào núi Thiên Táng, Đa Bảo quỷ sư đã chuẩn bị một màn ngày hôm nay rồi."

Bên người Phương Minh chỉ có hai chị em Lăng Sở Sở cùng Lăng Duy, chỉ là lấy thị lực của hai người bọn họ đương nhiên không thể nào thấy tình huống bên ngoài cửa trại, nhưng theo như lời nói của Phương Minh bọn họ cũng đã hiểu chuyện xảy ra bên ngoài trại.

"Sao cậu lại nói Đa Bảo Quỷ sư đã chuẩn bị tất cả từ trước?"

Lăng Sở Sở hơi kinh ngạc, mấy tháng trước liền nghĩ đến một màn lúc hiện tại này, đây cũng không khỏi quá đa mưu túc trí.

"Phòng ngừa chu đáo thôi, Đa Bảo quỷ sư cũng đang đánh cuộc một lần, nếu như Lăng Duy không thể mang tấm bia đá ra, như vậy trại cũng sắp diệt vong, giữ lại một số bảo bối cũng vô dụng, nhưng nếu như Lăng Duy mang tấm bia đá về, như vậy trại liền được cứu rồi, mà lúc này đây chỉ cần có thể vượt qua mười bảy

trại khác cướp đoạt, bảo bối gì cũng có thể bỏ qua."

Phương Minh cảm thán một câu, tuy rằng cậu không phải người mười tám trại, nhưng cũng biết loại phương pháp điều khiển độc vật này phần lớn đều dựa vào âm thanh, cho dù là tiếng sáo kia vẫn là tiếng trống đều có tần suất chỉ lệnh chỉ có những độc vật kia mới có thể nghe thấy.

Thế giới này rất kỳ diệu, những loài khác biệt sẽ có độ mẫn cảm với thanh âm khác nhau, mượn con chuột đến nói, nếu có âm thanh vượt lên trước 150 đê-xi-ben, như vậy thì sẽ tạo thành tổn thương trí mạng đối với con chuột, mà giống chó cùng cá heo có thể nghe được những cao âm mà nhân loại chúng ta không nghe được, cho nên cũng mới có khái niệm Whistle Register (1).

(1) Whistle Register là quãng âm cao nhất mà một con người có thể đạt được, hơn cả falsetto, âm sắc của các nốt nhạc trong quãng này cũng giống âm điệu của tiếng sao hay tiếng còi. Chính vì vậy mà quãng âm này có tên là Whistle (tiếng huýt sáo hay cái còi).

Giống huấn luyện những độc vật này, chính là khiến những độc vật này có thể nghe được tần số âm thanh nào đó, đến khiến những độc vật này dựa theo âm thanh đại biểu chỉ lệnh đến tiến hành hoạt động, tiếng sáo cùng tiếng trống chính là có tác dụng như vậy.

Hiển nhiên Đa Bảo quỷ sư cũng dự liệu được một chút, cho nên cũng đã chuẩn bị xong phương pháp phá giải từ trước, tiếng nước là thứ tiếng chí nhu, cũng dễ dàng tiến vào những tần số hỗn hợp khác, cho nên khi tiếng nước được truyền bá ra ngoài dựa theo tần suất nào đó, có thể phá hư bất kỳ âm tần nào khác.

Đương nhiên chỉ là điểm này còn chưa đủ, nếu như đơn giản như vậy đã có thể phá hư thì mấy người huấn luyện độc vật kia làm gì còn đất lăn lộn, ngoại trừ tiếng nước ra, quan trọng nhất là

thuốc bột đã được rải khắp đồng ruộng.

Những độc vật này đều đã được huấn luyện qua từ nhỏ, giống rắn độc trời sinh tính sợ hùng hoàng, nhưng những con rắn độc này lại không sợ, mà thuốc bột có thể làm cho bọn nó điên cuồng cực kỳ trân quý, sợ rằng để chế tạo những thuốc bột này hẳn phải dùng hết dược liệu tồn trong trại.

Độc vật chém giết vô cùng nhanh, một mảng lớn một mảng lớn chết đi, mà theo máu của những độc vật này chảy ra, toàn bộ đồng ruộng đều tràn đầy một loại mùi thúi khó ngửi.

Ở mấy ngọn núi cách đó không xa, đám người đứng trên đỉnh núi nhìn xuống những độc vật chết đi trên ruộng đồng, sắc mặt đều có chút nhục nhã, bởi vì những độc vật này đúng là do bọn họ huấn luyện bồi dục, hiện tại đã bị giết sạch cả rồi.

"Trong dự liệu, nếu như cổ trại Ba Toa bị đánh tan dễ dàng như vậy, vậy nó đã sớm không tồn tại."

"Chẳng qua là một lần dò xét mà thôi, xem ra Đa Bảo lão gia hỏa kia còn chưa chết, cũng được, để chúng ta tiễn hắn một đoạn cuối cùng này đi."

"Hủy bò cạp của ta, món nợ này để một hồi tính lại, cho dù Đa Bảo ngươi có lợi hại hơn đi nữa, một mình ngươi có thể trở thành đối thủ của mười bảy trại chúng ta sao?"

...

Những độc vật này chết đi cũng không khiến người của mười bảy trại lùi bước, ngược lại càng khơi dậy sát ý trong lòng bọn họ, nếu đánh bất ngờ không thành công, vậy thì quang minh chánh đại đánh vào.

Người đầu tiên xuất hiện ở cửa cổ trại là một người lớn tuổi, mang giầy rơm mũ rơm, khoác trên người một cái áo tơi, nếu

người không rõ nhìn thấy hắn sẽ chỉ coi hắn như một người làm nông bình thường, nhưng ai có thể nghĩ tới, đây lại là trại chủ cổ trại A Khương, một trong mười tám trại.

"Tới thật sớm, cổ trại A Khương các ngươi cách Ba Toa hơn trăm dặm, ngươi cũng không sợ đường xá xa xôi chạy tới đây, nếu bộ xương già của ngươi không còn nữa, đến lúc đó không ai nhặt xác ngươi về được đâu."

Ngay sau khi lão nông xuất hiện, lại có một bà lão xuất hiện, chỉ là khi bà lão này xuất hiện lại nói ra mấy lời kỳ quái.

Đối mặt với một vị trại chủ của mười tám cổ trại, bà lão còn dám nói những lời này, thân phận ra sao cũng có thể nghĩ, đồng dạng cũng là người lãnh đạo của một trong mười tám cổ trại.

"Ngươi đều không chết, làm sao ta có thể chết trước, phải chết thì cũng là ngươi chết trước, khi đó biết đâu ta sẽ đỡ linh cữu của ngươi đi một đoạn đường."

Ân oán giữa mười tám cổ trại rất sâu, tuy rằng lần này đều là đến vì cổ trại Ba Toa, nhưng giữa hai bên cũng không hợp nhau, khi gặp mặt không trực tiếp động thủ đã là rất tốt rồi.

Lão nông, bà lão...

Đây chỉ là bắt đầu, không được mấy phút, bóng người ở cửa cổ trại càng ngày càng nhiều, đến sau này khoảng chừng hơn hai mươi người, mỗi một người tới đây không phải trại chủ của trại khác thì chính là Quỷ sư.

"Hai mươi vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, Đa Bảo quỷ sư phải làm sao mới có thể hóa giải cục này?"

Trên núi cao, Phương Minh nhíu mày lại, chí ít dưới cái nhìn của cậu đây là một bố cục không cách giải, cho dù Đa Bảo quỷ sư có mạnh mẽ hơn nữa, sợ rằng tối đa cũng chỉ có thể đối mặt hai ba

người, hai mươi cường giả cùng cấp bậc với hắn, căn bản không thể đối phó được.

Trong lúc Phương Minh đang âm thầm suy nghĩ cách giải cục, giờ khắc này ở cửa trại, Mạc Khả xuất hiện ở nơi ấy, mà bóng dáng Đa Bảo quỷ sư vẫn không thấy tăm hơi như cũ.

"Đây hẳn là tên đồ đệ của Đa Bảo kia đi, đáng tiếc, thiên phú không được."

"Người của cổ trại Ba Toa càng ngày càng ít, Đa Bảo có thể tìm tới một người có khả năng kế thừa y bát của hắn đã coi là không tệ, căn bản không còn sự lựa chọn nào khác."

"Không thông hôn cùng bên ngoài, cổ trại Ba Toa đã sớm nên diệt vong, giữ lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì."

Có ông lão hừ lạnh một tiếng, tuy rằng mười tám trại không giao lưu cùng bên ngoài, nhưng bên ngoài này là chỉ những người không phải Miêu tộc, còn giữa Miêu tộc và Miêu tộc đương nhiên sẽ có trao đổi, bằng không thì mỗi bên dựa vào cái gì để giữ vững huyết thống của mình?

Người mười tám trại có thể lấy những cô gái Miêu tộc khác, nhưng một khi cô gái này đã vào mười tám trại thì không thể rời khỏi trại nữa, mà đối với rất nhiều người Miêu, mười tám trại là nơi bọn họ hướng tới nhất, rất nhiều cô gái Miêu tộc đều hy vọng có thể gia nhập mười tám trại.

Nam Cương nơi này nhiều độc trùng, cho nên thường xuyên sẽ có Miêu tộc bị độc trùng độc xà cắn bị thương, đa số thời gian phải đi cầu mười tám trại cứu trợ, cho nên người mười tám trại có địa vị rất cao trong lòng bọn họ.

"Tại hạ là Ba đại hùng của cổ trại Ba Toa, Mạc Khả, cổ trại Ba Toa chúng tôi đã phong trại, các vị trại chủ Quỷ sư đại nhân mời

trở về đi."

Mạc Khả nhìn mấy người trước mặt mình, không kiêu ngạo không siểm nịnh, dù cho lúc này trong lòng của hắn phải thừa nhận áp lực rất lớn, nhưng nhất định phải hoàn thành chuyện sư phó dặn dò.

"Để cho chúng tôi trở về? Lời này ngươi không có tư cách nói, hãy gọi sư phụ của ngươi là Đa Bảo đến đây đi."

"Thế nào? Mấy người bạn già chúng ta đã tới, Đa Bảo còn không nể tình ra gặp mặt một lần sao?" Cho dù những trại chủ cùng Quỷ sư này đều không động thủ, chỉ riêng phần uy áp kia cũng không phải Mạc Khả có khả năng chịu nổi.

"Các vị tiền bối, mười tám trại chúng ta đều xuất từ cùng một chi, hà tất hùng hổ dọa người như thế?"

"Đúng vậy, cũng là vì có cùng nguồn gốc, lão phu mới sẽ đi qua, như vậy đi, chỉ cần Đa Bảo giao tấm bia đá ra đây, lão phu liền xoay người rời đi, tuyệt không ngừng lại một khắc, mặt khác từ nay về sau chuyện của cổ trại Ba Toa chính là chuyện của lão phu, nếu ai dám bắt nạt ức hiếp các ngươi, đó chính là muốn chống đối lại cổ trại A Khương chúng tôi."

Lão già mặc quần áo nông dân, trại chủ của cổ trại A Khương lên tiếng, nhưng mà sắc mặt Mạc Khả lại trầm xuống, giao tấm bia đá ra thì khác gì khiến cổ trại Ba Toa tiêu đời, lấy nhân số của cổ trại hiện tại, căn bản không cách nào sống sót sau lần nguyền rủa này.

"Các vị tiền bối, sư phụ ta đã nói ta truyền lời lại cho các vị, nếu như các vị tiền bối nguyện ý rời đi, từ nay về sau cổ trại Ba Toa sẽ không bao giờ tranh đoạt bia đá nữa, bất kỳ trại nào nhận được bia đá, cổ trại Ba Toa cũng đều sẽ không tham lam đỏ mắt cướp đoạt."

Mạc Khả chỉ có thể nói ra ranh giới cuối cùng, trước đây khi những trại khác đoạt được bia đá, cổ trại Ba Toa cũng từng tham dự tranh đoạt, chỉ có điều bởi vì khi đó chuyện thu hoạch bia đá cũng không khó, cho nên mỗi bên trại chỉ làm khó dễ một chút, nhận được một vài chỗ tốt liền rời đi.

Nhưng mà tình huống của cổ trại Ba Toa lại không giống, cổ trại Ba Toa quá ít người, để chọn được người thích hợp đi vào núi Thiên Táng quá khó khăn, cho nên tấm bia đá này là tấm bia đá cứu mạng, tuyệt đối không thể bỏ.

"Hừ, cổ trại Ba Toa các ngươi đi tới bước đường ngày hôm nay cũng chỉ có thể trách chính các ngươi, định ra cái quy định nát gì mà không được thông hôn cùng người ngoài trại, dù sao thì cổ trại các ngươi cũng không còn bao nhiêu người, dù cho không nguyền rủa, cũng không thể sống qua mấy chục năm nữa, sao không giao tấm bia đá cho chúng ta, coi như là làm một chuyện tốt."

"Không sai, nhân khẩu của cổ trại Ba Toa các ngươi chẳng quá năm mươi, mà cổ trại Lam Bối chúng ta có tới nghìn người, hi sinh mấy chục người các ngươi, đổi lấy an nguy tính mệnh của cả nghìn người, người cổ trại Ba Toa các ngươi phải có tinh thần kính dâng mới đúng."

...

Nói cho cùng, lần này trại chủ cùng Quỷ sư của các trại là đã quyết tâm phải cướp đi tấm bia đá này của cổ trại Ba Toa, bởi vì cổ trại Ba Toa quá yếu, đã không có thực lực chống lại mười bảy trại khác.

Chương 795: Bố cục của Đa Bảo quỷ sư

Hai mươi vị trại chủ cùng Quỷ sư đến từ mười bảy trại, lúc này đã tỏ thái độ ra mặt, bọn họ nhất định phải cướp đoạt được tấm bia đá kia.

Trên mặt Mạc Khả mang theo vẻ đau thương, kết cục này đã nằm trong dự liệu của sư phụ hắn, mà hắn cũng biết khi đi đến một bước này, sư phụ mình sẽ làm cái gì.

Chỉ là, cái hình ảnh kia cũng không phải kết cục hắn muốn thấy được.

"Tiểu tử, gọi Đa Bảo ra đi, bằng không đừng trách chúng ta tự mình đánh vào."

Một bà lão đã không kiên nhẫn được nữa, trước tiên phải lấy tấm bia đá ra khỏi cổ trại Ba Toa đã, sau đó lại quyết định rốt cuộc tấm bia đá đó sẽ thuộc sở hữu của trại nào trong số bọn họ.

"Phương Minh, anh giúp đỡ cổ trại Ba Toa đi." Trên núi, Lăng Duy cũng cảm nhận được bầu không khí nghiêm nghị, hướng phía Phương Minh khẩn cầu.

"Không có tác dụng đâu."

Phương Minh lắc đầu, tranh chấp giữa cổ trại Ba Toa cùng những cổ trại khác cậu không cách nào nhúng tay, đây là chuyện nội bộ của mười tám trại, không liên quan gì với cậu, một khi nhúng tay, ngược lại là cho các trại khác lý do toàn lực công đối phó cổ trại Ba Toa.

"Hiện tại chỉ có thể nhìn Đa Bảo quỷ sư có hậu thủ gì."

Nghĩ đến Đa Bảo quỷ sư, Phương Minh phát hiện có chút nhìn không thấu lão già này, có lẽ, hắn sẽ có biện pháp nào đó.

Ô ô!

Phương hướng tổ từ của cổ trại Ba Toa đột nhiên truyền đến tiếng kèn, tiếng kèn rất trầm thấp, mà giờ khắc này toàn bộ trại dân trong trại nghe được tiếng kèn tất cả đều chạy về phía tổ từ, tiếng kèn này, là tiếng hiệu triệu mọi người đi tới.

Khi Mạc Khả nghe thấy tiếng kèn này, biểu tình trên mặt biến hóa mấy lần, ánh mắt nhìn về phía những trại chủ cùng Quỷ sư trước mặt này tràn đầy hận ý, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi, đè nén hận ý trong lòng, gương mặt không chút biểu cảm nói: "Sư phụ cho mời chư vị tiền bối tới trước tổ từ của trại tôi."

"Đa Bảo làm trò gì vậy?"

"Định diễn một màn không thành kế với chúng ta sao, vẫn cho rằng chúng ta không dám vào?"

Tuy rằng những trại chủ cùng Quỷ sư này hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn cất bước đi về phía cổ trại, nếu bọn họ dám đến sẽ không sợ Đa Bảo quỷ sư có âm mưu quỷ kế gì, lấy thực lực của mấy người bọn họ, cho dù cổ trại Ba Toa là đầm rồng hang hổ cũng sắp bị san bằng.

Nhất lực hàng thập hội (1), trước mặt sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu đều vô dụng.

(1) Nhất lực hàng thập hội: một người chống mười người hợp lực

Trước tổ từ, đám trại dân cổ trại Ba Toa đều mang theo vẻ mặt cung kính đứng ở nơi đó, trước đây, chỉ khi tế tổ hay trại có

chuyện gì đặc biệt quan trọng thì tiếng kèn này mới vang lên, mà cũng chỉ có trại chủ cùng Quỷ sư mới có thể thổi nó, sau khi mọi người nghe thấy tiếng kèn này, bất kể bản thân đang làm chuyện gì cũng đều phải buông xuống, lập tức chạy tới tổ từ.

Mạc Khả dẫn theo mấy trại chủ cùng Quỷ sư này tới trước tổ từ, sau khi trại dân cổ trại Ba Toa thấy những người này, trên mặt nguyên một đám đều lộ ra vẻ phẫn nộ, bởi vì bọn họ biết, những người này là tới cướp đoạt bảo vật trại chủ mới mang về giúp họ chống lại nguyền rủa.

"Làm càn, dám dùng loại ánh mắt này đến nhìn lão phu, quả thực là muốn chết!"

Một vị trại chủ đột nhiên ra tay, một tia sáng xanh trong tay áo bay qua, lập tức một trại dân đang đứng bên tay trái ngã xuống đất, thống khổ kêu rên, điên cuồng ôm lấy mặt mình, không bao lâu sau khuôn mặt đó đã bị cào tới không ngừng chảy máu.

"Nhanh bắt lấy tay hắn!"

Sắc mặt Mạc Khả thay đổi lớn, vội vã ra hiệu người bên cạnh nắm lấy tay trại dân, khi nhìn thấy gương mặt bị rách da chảy máu đen kia, sắc mặt Mạc Khả trở nên càng thêm khó coi, dường như không biết nên làm gì bây giờ.

"Mạc Khả, dùng tiểu đao móc gân tay trên tay phải hắn."

Đúng lúc này, giọng nói của Đa Bảo quỷ sư từ trong tổ từ truyền ra, Mạc Khả nghe nói như thế, trên mặt có chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng một cái, từ trong tay áo lấy ra một thanh dao găm màu xanh biếc, trực tiếp đâm vào trên tay phải của trại dân.

Chủy thủ đâm vào, trại dân đau nhức tới hôn mê bất tỉnh, mà vết thương nơi cổ tay kia lúc này lại có thêm máu đen ồ ồ chảy ra,

trong máu đen này còn có sợi tơ đang ngọ nguậy, nhìn kỹ mới phát hiện đây là một con rắn thật nhỏ.

"Rốt cục cũng lên tiếng rồi, phô trương thật lớn, nhiều người chúng tôi tới đây như vậy lão còn tự cao tự đại ẩn núp không ra ngoài."

Người vừa ra tay kia hừ một tiếng, sở dĩ hắn sẽ ra tay chính là vì bức Đa Bảo quỷ sư ra mặt, bằng không một trại dân bình thường căn bản hắn không có bất kỳ hứng thú gì, dù cho đối phương vẫn dùng ánh mắt cừu hận nhìn mình chằm chằm, sư tử sẽ để ý tới sự hận thù của một con dê sao?

"Chư vị, mời tiến đến đi."

Giọng nói của Đa Bảo quỷ sư lại truyền ra, trong thanh âm lộ ra uể oải, mà những trại chủ cùng Quỷ sư này nghe được lời của Đa Bảo quỷ sư, nhìn nhau vài lần, sau khi trao đổi ánh mắt, lúc này mới đi về phía cửa tổ từ.

"Ngược lại ta cũng thật muốn nhìn xem trong hồ lô của ngươi có bán thuốc gì?"

Đối với những trại chủ cùng Quỷ sư này đến nói, có lẽ Đa Bảo quỷ sư đã sắp đặt bẫy rập gì đó trong tổ từ, chẳng qua bọn hắn nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn có thể sợ một mình Đa Bảo quỷ sư, cho dù bên trong có bẫy thì bọn họ cũng phải đi vào hủy nó đi.

Những trại chủ cùng Quỷ sư này nhao nhao bước vào tổ từ, mà theo bọn họ bước vào, cửa chính tổ từ đột nhiên tự động đóng lại, tất cả bên trong, người bên ngoài tuyệt đối không biết được.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua...

"Kỳ quái, không có bất kỳ năng lượng nào tiết ra ngoài, khí tràng của tổ từ cũng rất ổn định, lẽ nào Đa Bảo quỷ sư đang đàm phán cùng những người này."

Mặc dù cách tổ từ một khoảng cách, nhưng lấy cảnh giới hiện tại của Phương Minh, nếu như tổ từ bên kia bạo phát chiến đấu nhất định là cậu có thể cảm ứng đến, thậm chí cho dù chỉ có một trại chủ tiết lộ khí thế thôi cậu cũng có thể phát giác.

Cường giả Địa Cấp hậu kỳ, vẻn vẹn chỉ là uy áp thôi đã không phải chuyện đùa, tổ từ bên kia bình tĩnh như vậy, chỉ có thể nói rõ một điểm, trong tổ từ, Đa Bảo quỷ sư cùng đám cướp kia không bạo phát xung đột.

Ngoài cửa tổ từ, Mạc Khả trầm mặc đứng ở nơi đó, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa chính tổ từ, trong ánh mắt có bi thương và thống khổ, bởi vì chỉ có hắn mới biết được, sư phụ mình làm cái gì ở bên trong.

Xèo xèo!

Sau nửa giờ, cửa lớn của tổ từ mở ra, những trại chủ cùng Quỷ sư kia nối đuôi nhau đi ra, vẻ mặt của mỗi người đều có chút khó coi, giống như là gặp phải chuyện vô cùng mất hứng gì đó vậy.

"Mệnh của cổ trại Ba Toa còn chưa tới tận cùng, đi!"

Một vị trại chủ trong đó liếc nhìn Mạc Khả cùng đám tộc nhân của cổ trại Ba Toa, sau đó muốn rời đi, chẳng qua đúng lúc này một bà lão lại mở miệng.

"Chậm đã, không vội, còn có một chuyện ta chưa làm xong."

Lời bà lão nói khiến cho những trại chủ khác đều dùng một loại ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía bà ta, không rõ tại sao lại nói lời như vậy, mặc dù nói rất nhiều trại đều có ân oán gút mắt cùng cổ trại Ba Toa, thế nhưng ở trong tổ từ, đã được hóa giải toàn bộ.

"Vấn đề này không liên quan gì tới cổ trại Ba Toa, cháu ngoại trai của lão thân bị người đả thương, nghe nói người đánh là chị

của trại chủ đương nhiệm cổ trại Ba Toa, món nợ này hẳn cũng đã tới lúc nên tính toán."

Nghe thấy những lời bà lão nói, vẻ mặt các trại chủ khác trở nên cổ quái, rốt cục bọn họ cũng hiểu, vì sao lúc trước ở tổ từ, người này lại có thể đáp ứng Đa Bảo nhanh như vậy, thì ra là đang chờ đợi tới lúc này.

"Quỷ sư Abbe, dựa theo ước định của ngươi với sư phụ ta, không thể tiếp tục đối đầu với cổ trại Ba Toa." Mạc Khả nhíu mày, trầm giọng nói.

"Lão thân đồng ý Đa Bảo chuyện xóa bỏ ân oán giữa cổ trại Ba Toa và cổ trại Abbe, nhưng người đả thương cháu ngoại trai của ta cũng không phải trại người của cổ trại Ba Toa, người nọ thậm chí còn không được tính là người Miêu nữa. Thế nào, hắn có bản lĩnh đả thương cháu ngoại trai của ta, nhưng không có bản lãnh đi ra đúng không?"

Ánh mắt Quỷ sư Abbe nhìn lướt qua toàn trường, mà lúc này những trại chủ khác lại ngồi yên bàng quan, bọn họ đáp ứng Đa Bảo, không hề có ý đồ gì với tấm bia đá kia, nhưng điều kiện tiên quyết là tấm bia đá còn đang ở cổ trại, nếu như tấm bia đá không ở cổ trại Ba Toa, vậy bọn họ tranh đoạt không coi là vi phạm hiệp ước.

Nếu như Quỷ sư Abbe coi đây là lý do để cướp tấm bia đá kia đi, bọn họ rất vui vẻ nhìn thấy đấy, cho dù cuối cùng tấm bia đá này rơi vào trên tay cổ trại Abbe, nhưng bọn họ cũng sẽ đạt được chỗ tốt tương ứng từ cổ trại Abbe.

"Quỷ sư Abbe khinh người quá đáng, sư phụ ta đã tự sát ngay trước mặt các người, đồng thời tương lai ba năm cổ trại Ba Toa sẽ không có bất kỳ liên hệ gì cùng bên ngoài, hoàn toàn nguyện ý cung phụng tổ tiên mười bảy trại các ngươi, hưởng thụ đãi ngộ thần linh, các ngươi còn muốn thế nào?"

Rốt cục Mạc Khả cũng không thể nhịn nổi nữa, nói rõ chân tướng sự tình ra.

Trên thực tế, từ khi Lăng Duy mang theo tấm bia đá kia về, Đa Bảo quỷ sư cũng đã dự liệu được cục diện hôm nay, cũng nghĩ kỹ nên ứng đối như thế nào.

Hắn biết người của mười bảy trại khác nhất định sẽ để cướp đoạt tấm bia đá, cũng biết chỉ bằng một mình hắn tuyệt đối không thể cản được thế tranh đoạt của những người này, vì thế hắn chỉ có thể lợi dụng một điểm duy nhất, đó chính là sự mất đoàn kết của những trại này.

Cho nên, kế hoạch của Đa Bảo quỷ sư chính là một chữ: Kéo.

Ước hẹn ba năm, là thời gian trì hoãn dài nhất mà hắn có thể nghĩ ra được, hiệu lực của bia đá kia là ba mươi năm, nhưng nếu như không nhỏ máu tươi lên trên tấm bia đá, vậy chỉ có thể áp chế nguyền rủa ba năm.

Mà chuyện Đa Bảo Quỷ sư đã nói với mấy trại chủ Quỷ sư kia cũng khá đơn giản, cho cổ trại Ba Toa chúng tôi thời gian ba năm, ba năm sau các vị trở lại tranh đoạt, đến lúc đó nếu như cổ trại Ba Toa vẫn không thể bảo vệ được tấm bia đá này, đó chính là trời cao muốn diệt tuyệt cổ trại Ba Toa.

Đương nhiên, chỉ dựa vào nói là không thể nào thuyết phục những trại chủ này đấy, Đa Bảo quỷ sư cũng bỏ ra cái giá to lớn, đầu tiên là tự sát trước mặt những trại chủ này, cổ trại Ba Toa chỉ có một vị Quỷ sư là hắn tồn tại, cho dù là đồ đệ của hắn, nhưng bởi vì tư chất không tốt dẫn tới thực lực không đạt đủ yêu cầu làm Quỷ sư, về phần trại chủ mới Lăng Duy liền càng không cần phải nói, thời gian ba năm có thể nhập môn liền coi là tốt.

Đa Bảo quỷ sư lựa chọn tự sát, khiến cho những trại chủ này không có bất kỳ đề phòng gì với cổ trại Ba Toa nữa, thời gian ba

năm bọn họ còn chờ nổi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bọn họ ai cũng không muốn liều mạng ngươi chết ta sống cùng Đa Bảo quỷ sư, đến lúc đó lại tiện nghi cho mấy đối thủ cạnh tranh khác, quan trọng hơn chính là, đơn đả độc đấu bọn họ không có bất cứ người nào tự nhận có thể đánh bại được Đa Bảo quỷ sư, nhất là đối mặt với một Đa Bảo quỷ sư muốn liều mạng với bọn họ.

Cũng chính bởi vì những yếu tố này, cuối cùng những trại chủ kia đã đáp ứng điều kiện của Đa Bảo quỷ sư, đương nhiên đồng thời cổ trại Ba Toa cũng bỏ ra cái giá khác, chính là phải cung phụng bài vị tổ tiên của những trại khác.

Không nên xem thường điểm này, từng trại đều có một tổ từ, nhưng chỉ có phía dưới tổ từ của cổ trại Ba Toa có pho tượng thần linh, có người nói pho tượng thần linh này đã thông linh từ lâu, nếu như có thể mang bài vị tổ tiên đặt chung một chỗ cùng pho tượng thần linh, khí vận của toàn bộ trại đều sẽ được tăng lên.

Về phần vì sao cổ trại Ba Toa có pho tượng của Thần Linh lại vẫn thảm như thế, vậy chỉ có thể trách tộc quy của cổ trại Ba Toa, không có máu mới xuất hiện thì làm sao có thể mạnh mẽ được.

Chương 796: Tư chiến

Trong ba năm này, mười bảy trại không được vô cớ tìm cổ trại Ba Toa phiền phức, không thể bởi vì ân oán ngày xưa mà trả thù cổ trại Ba Toa!

Đây là Đa Bảo quỷ sư lấy mạng của mình cùng với cung phụng bài vị tổ tiên mỗi bên trại làm điều kiện, khiến cho những trại chủ cùng Quỷ sư này phát lời thề, lại còn là thề ngay trước mặt pho tượng Thần Linh, ai cũng không dám vi phạm.

Nhưng mà Đa Bảo quỷ sư lại không nghĩ tới vậy mà Quỷ Sư Abbe sẽ tìm được sơ hở bên trong lời thề này.

Đúng là ta không được vì thù oán khi xưa đến báo thù cổ trại Ba Toa, không thể vô cớ bắt nạt trại dân cổ trại Ba Toa, nhưng cháu ngoại ta bị người đả thương, cái này không tính là ân oán trong quá khứ với cổ trại Ba Toa đúng không? Bởi vì chuyện này dính đến người ngoài.

Không phải ta đứng ở phương diện cổ trại Abbe tìm đến cổ trại Ba Toa phiền phức, cùng lắm thì ta cũng chỉ xem như một bà ngoại đến báo thù cho cháu ngoại ta, hơn nữa người phát sinh mâu thuẫn cùng cháu ngoại ta cũng không phải người của cổ trại Ba Toa, mà là chị trại chủ tân nhiệm của cổ trại Ba Toa cùng Phương Minh.

"Cũng không phải ta cố ý làm khó các ngươi, chỉ cần giao cô bé kia còn có Phương Minh ra đây, vấn đề này liền không còn liên quan gì tới cổ trại Ba Toa các người."

Quỷ Sư Abbe đã biết chuyện xảy ra lúc trước từ trong miệng cháu trai mình cùng Lão K, nhưng cái tên Phương Minh này đối với

bà ta đến nói rất xa lạ, thứ nhất, Nam Cương bên này cũng không có liên hệ nhiều với giới tu luyện, sự tích về Phương Minh còn chưa được truyền ra.

Cái này cũng giống như mấy minh tinh hiện đại vậy, có một số minh tinh đột nhiên hot một cách đột ngột, rất nhiều fans biết tới minh tinh đó, nhưng cũng chỉ nổi tiếng trong một đời tuổi trẻ mà thôi, ở những khu nông thôn xa xôi, cái tên này vẫn rất xa lạ, bọn họ chỉ biết Tứ Đại Thiên Vương, bởi vì mấy bài hát hay mấy bộ phim của Tứ Đại Thiên Vương đã được truyền bá từ rất lâu rồi.

Lão K không giấu giếm lai lịch của Phương Minh này, nhưng Lão K che giấu thực lực cùng sự tích của Phương Minh, cho nên Quỷ Sư Abbe chỉ biết Phương Minh xuất thân từ nhà họ Phương, mấy chữ nhà họ Phương này đối với rất nhiều người trong giới tu luyện đến nói chính là đại diện cho một loại kinh sợ, thế nhưng ở Nam Cương, râu của nhà họ Phương còn chưa duỗi tới nơi đây.

Sở dĩ Đa Bảo quỷ sư hiểu rõ quá khứ của Phương Minh, đó là bởi vì sau khi hắn phát hiện Lăng Duy liền bắt đầu điều tra tin tức của Lăng Duy, lúc này mới tra được đến trên đầu Phương Minh, với tư là người duy nhất có liên quan tới giới tu luyện mà Lăng Duy quen, lúc này Đa Bảo quỷ sư mới tiến hành điều tra cặn kẽ Phương Minh, từ đó mới bị những sự tích của Phương Minh làm rung động, tạo ra bố cục lúc trước.

"Quỷ Sư Abbe, ngươi nói lời này rõ ràng chính là nguỵ biện..."

Mạc Khả tức giận tới cả người đều đang run run, sư phụ mình đã tính toán hết tất cả mọi thứ, thế nhưng lại không ngờ được chuyện xảy ra ở cửa trại lần trước, cũng không nghĩ tới vậy mà Quỷ Sư Abbe này lại sẽ giảo hoạt như vậy.

"Lão thân đã thề trước mặt thần linh, đương nhiên sẽ không vi phạm lời thề, nếu thật sự lão thân nguỵ biện như ngươi nói, vì sao Thần Linh lại không trừng phạt lão thân?"

Trên gương mặt già nua của Quỷ Sư Abbe thoáng qua một tia ranh mãnh, không hề che giấu vẻ đắc ý của mình, hiện tại bà ta đang cảm thấy may mắn vì lúc trước không lập tức đòi người trước mặt Đa Bảo quỷ sư, bằng không sao hiện tại có thể mượn cớ này được kia chứ?

Vốn là cháu ngoại mình bị đánh, Quỷ Sư Abbe cũng không để ở trong lòng, bởi vì trước đây khi bà ta sinh con gái còn chưa gia nhập cổ trại Abbe, đây chỉ là con gái của bà ta với một người đàn ông bình thường mà thôi.

Sau khi sinh ra được cô con gái này, cơ duyên xảo hợp bà ta được một Quỷ sư đương nhiệm trong trại coi trọng, được đưa về cổ trại Abbe, từ đó bà ta vẫn luôn coi thường người chồng địa vị thấp bên ngoài trại kia, cũng từ đó không còn bao nhiêu cảm tình với chính cô con gái đó của mình, càng không nói đến cháu ngoại này.

Nếu như bà ta thực sự quan tâm cháu ngoại, vừa đến cổ trại Ba Toa đã nên vấn tội ngay, mà không phải chờ tới bây giờ.

"Chư vị, đây là việc riêng của chính ta, không tính là ân oán giữa cổ trại Abbe và cổ trại Ba Toa, mọi người ở đây coi như là nhân chứng, chứng minh lão thân cũng không vi phạm ước định."

Nghe được lời của Quỷ Sư Abbe, những trại chủ cùng Quỷ sư khác cũng đều cười ha hả, một màn trước mắt này là bọn hắn cam tâm tình nguyện nhìn thấy, không ai sẽ nguyện ý đứng ra nói chuyện thay cổ trại Ba Toa.

"Việc tư ấy ư, nếu là việc tư thì hẳn việc này cũng không có quan hệ gì tới mười tám trại, có đúng không?"

Phía sau tổ từ truyền đến âm thanh, mọi người ánh mắt đều nhìn về phía bên kia, ba người Phương Minh cùng Lăng Duy còn có Lăng Sở Sở đi về phía bên này, mà người mở miệng nói chuyện

chính là Phương Minh.

"Ngươi là Phương Minh, đệ tử nhà họ Phương?"

Quỷ Sư Abbe cũng lập tức chú ý tới Phương Minh, đánh giá Phương Minh, dựa theo Lão K nói cho bà ta biết, Phương Minh là một người trẻ tuổi, mà ở trong ba người này tuy rằng Lăng Duy cũng trẻ tuổi, nhưng vừa nhìn đã có thể thấy được cậu ta chỉ là một người bình thường.

"Không sai, đả thương cháu ngoại ngươi đúng là ta."

Phương Minh rất thức thời thừa nhận, khi nhìn thấy Quỷ Sư Abbe, rốt cục cậu cũng hiểu vì sao Đa Bảo quỷ sư muốn bắt cậu bảo hộ cổ trại Ba Toa, không phải là bởi vì Đa Bảo quỷ sư không ngờ rằng Quỷ Sư Abbe sẽ có động thái này, đây hết thảy vừa vặn đã lọt vào tính toán của Đa Bảo quỷ sư.

Trại chủ cùng quỷ sư của mười bảy trại đã lập ra lời thề, ba năm này tuyệt đối sẽ không ra tay với cổ trại Ba Toa, nhưng hiển nhiên cũng sẽ vận dụng tất cả biện pháp hạn chế cổ trại Ba Toa phát triển, thậm chí có thể mượn thế lực khác tiến hành chèn ép cổ trại Ba Toa, cho nên Đa Bảo quỷ sư cần bản thân mình tiến tới chấn nhiếp thế lực khác.

Toàn bộ Nam Cương, thực lực mười tám trại là mạnh mẽ nhất, nếu như mình đánh bại Quỷ Sư Abbe, như vậy dưới tình huống mười tám trại không dám trực tiếp ra tay, làm sao các thế lực khác ở Nam Cương có thể còn dám nhằm vào cổ trại Ba Toa.

Đây mới là một bước cuối cùng trong toàn bộ bố cục của Đa Bảo quỷ sư.

"Sao ông lại có lòng tin với tôi như vậy, cảm thấy tôi có thể đánh bại lão thái bà trước mắt này sao?"

Trong lòng Phương Minh lẩm bẩm một câu, Đa Bảo quỷ sư làm

vậy đồng nghĩa với đặt hết tất cả lên trên người cậu, nếu như cậu thất bại, như vậy cổ trại Ba Toa tuyệt đối không thể chống đỡ được ba năm, nếu như mình thắng, trong ba năm này cổ trại Ba Toa có thể toàn lực phát triển, về phần chuyện ba năm sau...

Muốn nói Đa Bảo quỷ sư không suy xét đến cục diện cổ trại Ba Toa phải đối mặt ba năm sau, Phương Minh tuyệt đối không tin, như vậy Đa Bảo quỷ sư là dựa vào cái gì để cho rằng ba năm sau cổ trại Ba Toa có thể ở mười tám trại...

Khi nghĩ tới chỗ này, trên mặt Phương Minh đột nhiên lộ ra nụ cười khổ, rốt cục thì cậu cũng đã hiểu rõ, tự tin của Đa Bảo quỷ sư chính là ở trên chính bản thân cậu.

Ba năm sau này, nếu như mình không có lực áp mười tám trại, như vậy tất nhiên cổ trại Ba Toa diệt vong, Đa Bảo quỷ sư đây là đang cược tới sự tiến bộ trong ba năm tới của cậu.

Thấy trên mặt Phương Minh hiện lên nụ cười khổ, Quỷ Sư Abbe còn tưởng rằng Phương Minh đang sợ, trên mặt càng thêm đắc ý, nói thẳng: "Phương Minh, ngươi đả thương cháu ngoại ta, món nợ này không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy, cho dù ngươi là đệ tử nhà họ Phương cũng không được, mau giao cô bé kia cho ta! Về phần ngươi, tự đoạn một tay là được rồi."

Nghe thấy những lời Quỷ Sư Abbe nói, Phương Minh nở nụ cười, cười rất vui vẻ, cậu còn chưa lên tiếng, Lăng Duy đang đứng bên cạnh liền không nhịn được trước.

"Lão thái bà ngươi thật đúng là ngu xuẩn, còn tự đoạn một tay… Không có văn hóa thì không nên ra ngoài mất mặt, cái này gọi là tự đoạn một tay (1)! Ngu như thế lại còn đòi chị tôi, cần chị tôi tới dạy bà học thành ngữ sao? Chỉ sợ cái đầu này của ngươi không thể khai khiếu, không học được."

(1) Trước là “自断一手”, sau là “自断一臂”, từ 臂 được đọc là

bì (hoặc bei), từ 手 được đọc là shou, thông thường chỉ cánh tay người Trung Quốc dùng từ “臂”.

Vèo!

Vốn là Lăng Sở Sở đang giận ra mặt nghe được lời của em trai mình, đột nhiên nở nụ cười, là bị em trai mình chọc cười.

"Làm càn!"

Quỷ Sư Abbe tức đến đỏ bừng cả mặt, nếp nhăn trên mặt càng dính chùm vào nhau, xấp xỉ vượt hẳn sự chồng chéo của mấy ngọn núi trên thập vạn đại sơn. Làm một vị Quỷ sư, bà ta đi tới đâu mà không được người người tôn kính, làm gì đã bị ai mắng như thế bao giờ.

"Làm càn cái đầu của bà, chẳng lẽ bà chỉ có biết một chữ này để mắng người thôi sao? Vậy cũng không cần lặp lại nữa, để tôi tới dạy bà, ngoại trừ làm càn bà còn có thể nói câm miệng, cái này càng thông tục dễ hiểu."

"Ngươi..."

Quỷ Sư Abbe vốn chính là muốn nói câm miệng, nhưng nghe xong lời Lăng Duy nói, lời đến phân nửa lại càng không nói ra được, nếu bà ta thật sự nói ra hai chữ câm miệng, chẳng phải thật sự biến thành tên nhóc kia dạy bảo mình sao?

"Một tên tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn, lão thân không tranh đua miệng lưỡi với ngươi."

XÍU...UU!!

Nói xong lời này, tay phải Quỷ Sư Abbe vừa nhấc, một ảo ảnh màu xanh lục lập tức bay vọt về phía Lăng Duy, tốc độ cực nhanh khiến chính bản thân Lăng Duy cũng không phát hiện ra được.

Chẳng qua Lăng Duy không phát hiện được không có nghĩa là Phương Minh cũng không phát hiện được, gần như ngay trong nháy mắt khi Quỷ Sư Abbe giơ tay lên, Phương Minh cũng vươn tay chém ra, chắn trước mặt Lăng Duy.

Bàn tay vừa vươn ra, nơi lòng bàn tay liền có thêm một con trùng nhỏ màu xanh biếc, chỉ là giờ phút này con trùng nhỏ ở trong lòng bàn tay Phương Minh đang run lẩy bẩy.

"Ra tay với một người bình thường, các hạ không cảm thấy làm mất thân phận sao?" Phương Minh lạnh lùng nói.

"Lão thân có thân phận gì, dám can đảm trào phúng lão thân, đó chính là tội chết, ngươi dám ra tay, cho dù ngươi là đệ tử nhà họ Phương, lão thân cũng không buông tha cho ngươi."

"Đúng không? Đã như vậy trận chiến này ta cũng tiếp nhận, đây là ân oán giữa ngươi và ta, không liên quan tới cổ trại Ba Toa."

"Yên tâm, đây là ân oán cá nhân, cũng không có bất kỳ liên quan gì tới mười tám trại cùng nhà họ Phương." Quỷ Sư Abbe đồng dạng cũng muốn nói rõ, bởi vì thật ra bà ta không muốn chọc tới quái vật lớn như nhà họ Phương chút nào.

Một trận chiến mà cả hai người trong cuộc đều có tâm tư của riêng mình, cứ được định ra đơn giản như vậy.

Chương 797: Đồ đệ gặp phải phiền toái

Trước tổ từ có một mảnh đất trống, tất cả mọi người đứng ở vị trí khá xa bên ngoài, mà ở trung tâm mảnh đất trống này, chỉ có Quỷ Sư Abbe cùng Phương Minh hai người.

"Người trẻ tuổi, tuy rằng thực lực của ngươi không kém, không thể phủ nhận là một thiên tài, thế nhưng lão thân muốn nói cho ngươi, cho dù có là thiên tài ngông nghênh hơn nữa cũng phải thu liễm bớt lại cho ta, bằng không, thiên tài đã vẫn lạc thì sẽ không gọi là thiên tài."

Nghe thấy những lời Quỷ Sư Abbe nói, Phương Minh lại lộ ra dáng tươi cười, đáp lại nói: "Đúng không, ta đây cũng tặng ngươi một câu, làm người, lăn lộn cả đời sợ nhất chính là lúc tuổi già khó giữ được, rơi vào kết cục phải chết tha hương thì lại càng không thoải mái."

"Miệng lưỡi bén nhọn!"

Quỷ Sư Abbe xem như đã hiểu rõ, luận khẩu tài bản thân mình không phải đối thủ của thằng nhóc trước mắt này, lập tức cũng không nói nhảm gì thêm, lật bàn tay một cái trên tay liền nhiều hơn một cây thiền hương đặc chế.

Thiền hương tự cháy, khói hương lượn lờ bay về hướng Phương Minh, điều quỷ dị là khói hương này không hề bị gió ảnh hưởng, thậm chí khi Phương Minh vận dụng khí thế, hướng khói này vẫn không chút thay đổi.

Rất nhanh hương khói này đã quấn quanh Phương Minh, mà

gương mặt già nua của Quỷ Sư Abbe kia thì lại mang theo vẻ âm tàn, đám trại chủ đang đứng bên ngoài lại khẽ lắc đầu.

Bởi vì chỉ có bọn họ biết, bị đám hương khói của Quỷ Sư Abbe này dính sát người sẽ có ý nghĩa thế nào, cho dù là đám bọn hắn cũng đều không dám khinh thường, đương nhiên quan trọng nhất là thủ đoạn bình thường thật không cách nào thổi bay đám hương khói này đi, chí ít người tiếp xúc với nó lần đầu tiên là không thể nghĩ ra được phương pháp phá giải.

"Phương Minh, hiện tại chính là lúc ngươi phải trả giá cho cái bản lĩnh miệng lưỡi của mình."

Tay phải Quỷ Sư Abbe giương lên, từng tia sáng thật nhỏ bắn về hướng Phương Minh, những ánh sáng này gần như nhỏ bé tới không thể nhận ra, mà sau khi những tia sáng này tới gần đám khói, liền xuất hiện biến hóa.

Sau khi những tia sáng này chạm tới khói hương liền giống như pháo hoa nở rộ ra, hóa thành từng tia huyết vũ, đủ loại nhan sắc đều có, mỗi một tia huyết vũ đều tản mát ra mùi thơm ngát say lòng người.

"Lão thân chuyên tâm ba mươi năm nghiên cứu ra được Ngàn Độc Cổ, chính là ngàn loại độc trùng bồi dưỡng ra, một khi bị nó gần người, trên đời này tuyệt đối không người nào có thể may mắn tránh khỏi."

Quỷ Sư Abbe có phần tự tin này, Ngàn Độc Cổ là một loại cổ trùng cực đặc thù, bởi vì kỳ thật căn bản không có hình dạng cố định, hơn nữa lại trốn ở trong sương khói, còn nhỏ hơn cả khói mù kia, mắt thường rất khó phân biệt, nhưng lại có độc tính rất mạnh, một khi bị nhiễm phải một tia thì chỉ có thể chờ thân thể hư thối, cho dù có muốn tự mình hại mình cũng vô dụng.

Nghe thấy những lời Quỷ Sư Abbe nói, trên mặt hai chị em

nhà họ Lăng đều lộ ra vẻ lo lắng, Lăng Duy không nhịn được nói thầm: "Lão thái bà này nói mơ hồ như vậy, thiệt hay giả."

"Cổ trại Abbe vốn là lấy độc cổ nổi danh, cái trại này chỉ chuyên nghiên cứu độc vật, mà ở trên phương diện dụng độc, những trại khác thật sự không thể sánh bằng."

Mạc Khả đang đứng bên cạnh giải thích một câu, lúc này vẻ mặt của hắn cũng không bình tĩnh, bởi vì nếu như Phương Minh chiến bại, vậy có nghĩa nhất định Quỷ Sư Abbe sẽ dẫn chị của trại chủ đi, mà đương nhiên trại chủ tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện đó.

Trại chủ không thể nào trơ mắt nhìn Quỷ Sư Abbe dẫn chị hắn đi, như vậy chỉ có thể lựa chọn khuất phục Quỷ Sư Abbe, dùng tấm bia đá đến đổi, mà bọn họ cũng không thể nào ngăn cản cậu ấy được, bởi vì ở cổ trại Ba Toa, toàn bộ trại dân đều phải phục tùng trại chủ vô điều kiện, dù cho biết rõ trại chủ làm như vậy sẽ nguy hiểm đến tánh mạng của bọn hắn, cũng không thể chống lại.

Cho nên bây giờ Mạc Khả chỉ có thể trông cậy vào Phương Minh có thể đánh bại Quỷ Sư Abbe, mà đây cũng là một bước quan trọng nhất quyết định bố cục của sư phụ mình có thành công hay không.

Khói mù lượn lờ, tất cả mọi người không cách nào thấy rõ rốt cục Phương Minh ở trong sương khói kia thế nào rồi, quan trọng nhất là, Phương Minh ở trong sương khói kia lại không có bất cứ động tĩnh gì, sống hay chết đều không thể biết được.

"Đại ca à, dù anh sống hay chết cũng phải rên lên một tiếng chứ, rốt cuộc tình huống như thế nào?"

Lăng Duy có chút nóng nảy, mà lời của cậu ta cũng là nói ra tiếng lòng của đám người ở đây, rốt cuộc có bị độc chết hay không thì cũng nên có một phản ứng chứ.

Những người này cũng không biết, sở dĩ Phương Minh không lên tiếng không phải giả vờ thần bí, mà là vì lúc này chính cậu đều có chút khiếp sợ.

Trong sương khói, Phương Minh đứng đứng ở nơi đó, mà dưới chân của cậu thì lại có thêm mấy trăm đầu tiểu côn trùng quỳ rạp trên mặt đất, ở đó ngọa nguậy, giống như là thần dân đang tiến hành triều bái đối với quốc vương của mình vậy.

Ngàn Độc Cổ mà Quỷ Sư Abbe vẫn lấy làm kiêu ngạo dĩ nhiên không dám tới gần Phương Minh, thậm chí còn biểu hiện ra sợ hãi.

"Đây là có chuyện gì?"

Đối với thân thể mình trong lòng Phương Minh hiểu rõ, mấy con độc vật này căn bản không làm gì được cậu, nhưng điều đó cũng không có nghĩa cơ thể cậu là bách độc bất xâm chân chính, một số vật cực độc vẫn có thể thương tổn tới cậu, chớ đừng nhắc tới vẫn là cổ trùng được người cẩn thận tỉ mỉ bồi dục.

"Ngu ngốc, cậu cho rằng khí vận là thứ không có chút chỗ tốt nào sao?"

Đúng lúc này, giọng nói của khí linh bảo tháp lại truyền ra một lần nữa, "Cái gì gọi là khí vận, tuy nói là không thể nhìn thấy không thể sờ tới, nhưng khi khí vận tích lũy tới trình độ nhất định, cậu chính là con của khí vận ở thời đại này, là người được thiên đạo quan tâm, mà những con cổ trùng này cũng là một trong vạn vật, bọn nó có can đảm đối nghịch với thiên đạo sao?"

"Nói không khoa trương chút nào, từ giờ trở đi tên nhóc cậu mới thật sự là bách độc bất xâm, cho dù là độc vật vô cùng lợi hại cũng không dám thương tổn tới cậu, đương nhiên ngoài ra còn có một chút chỗ tốt... Hắc hắc..."

Nói đến điểm sau cùng, giọng nói của khí linh bảo tháp lại im

bặt mà dừng, cố ý không nói nữa, chẳng qua Phương Minh cũng từ đó nghe được vẻ hả hê của khí linh này.

Chỉ hiện tại Phương Minh không có thời gian đi tự hỏi rốt cục khí linh bảo tháp đang hả hê về chuyện gì, lúc này còn ở trong chiến đấu đây này, nếu biết những độc trùng này căn bản không dám tới gần cậu, vậy cậu cũng liền không sợ hãi.

Răng rắc!

Phương Minh một cước trực tiếp dẫm nát những cổ trùng độc này, giống như đang đốt pháo vậy, theo âm thanh đùng đùng phát ra là vô số độc trùng chết trên mặt đất.

"Thanh âm này?"

Bên ngoài sương mù, đột nhiên Quỷ Sư Abbe có một loại cảm giác xấu, mà bà ta còn chưa kịp làm ra phản ứng kế tiếp, khói mù đã tán đi, cùng lúc đó, một nắm tay cũng xuất hiện ở trước mặt của bà ta.

Quả đấm này, dĩ nhiên chính là của Phương Minh, ngay trong nháy mắt khi sương mù tiêu tán cậu liền ra tay, biện pháp tốt nhất để đối phó với loại cường giả chơi cổ này, chính là không để bà ta có cơ hội thi triển cổ thuật.

Đương nhiên, nếu như chưa biết bản thân mình không e ngại cổ trùng, Phương Minh còn không dám dựa vào gần như vậy, nhưng nếu biết mình đã không sợ cổ trùng, vậy thì chỉ cần cận chiến là giải quyết xong tất cả.

Mà Quỷ Sư Abbe thấy Phương Minh tới gần người, trên mặt không những không giận mà còn lấy làm mừng, vội vã huy động hai tay, từng con từng con độc cổ bắt đầu từ trong ống tay áo bà ta bay ra, bắn về phía Phương Minh.

Chẳng qua cũng chính vì vậy, Quỷ Sư Abbe cũng lựa chọn

không né tránh một quyền này của Phương Minh, bởi vì bà ta tự tin chỉ cần độc cổ của bà ta đụng chạm tới Phương Minh, Phương Minh sẽ ngã xuống trong nháy mắt.

Hiển nhiên chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản Quỷ Sư Abbe cũng không kịp nghĩ tới, Phương Minh đã phá giải hết Ngàn Độc Cổ của bà ta bằng cách nào, chỉ theo phản xạ có điều kiện làm ra phán đoán như vậy.

Rầm!

Nắm đấm của Phương Minh trực tiếp đập vào ngực của Quỷ Sư Abbe, một quyền này gần như muốn đập xuyên ngực của Quỷ Sư Abbe, tất cả mọi người thấy rõ ràng trong nháy mắt này, mặt mo của Quỷ Sư Abbe đã vặn vẹo tới cỡ nào vì thống khổ.

Sau một khắc, thân thể Quỷ Sư Abbe bay rớt ra ngoài, giữa không trung bà ta còn phun máu ra, lấy một đường vòng cung duyên dáng hạ xuống, cuối cùng cả máu cả thân thể cùng nhau đập về phía một nhà gỗ ở gần đó.

Ở đây một mảnh lặng ngắt như tờ, hết thảy những chuyện vừa xảy ra thoạt nhìn thật lâu, nhưng trên thực tế cũng chỉ phát sinh trong hai giây, căn bản rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, cũng chỉ thấy Phương Minh vươn quyền, sau đó Quỷ Sư Abbe gục.

"Ra tay thật là độc ác."

Mấy tộc trưởng ở bên ngoài phản ứng nhanh nhất, trong chớp mắt, phản ứng đầu tiên của mấy tộc trưởng này là đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, trong mắt mang theo vẻ kiêng kỵ, lúc này, trong lòng đám tộc trưởng đã liệt Phương Minh vào danh sách hạng người “cùng hung cực ác”.

Dưới một quyền này, cho dù Quỷ Sư Abbe không chết cũng đã tàn phế một nửa, không tĩnh dưỡng bốn năm năm căn bản không

thể phục hồi như cũ, hơn nữa có một chuyện Phương Minh nói đúng, rốt cục Quỷ Sư Abbe cũng đã là có tuổi, bị thương nặng như vậy, đời này coi như là chấm dứt.

Giờ khắc này, trong lòng đám trại chủ đều đã có một quyết định, đó chính là sau khi rời khỏi cổ trại Ba Toa, nhất định phải cẩn thận điều tra kẻ tên Phương Minh này một lần, bằng chừng ấy tuổi dĩ nhiên có thể đánh bại Quỷ Sư Abbe, điều này làm cho bọn họ không thể coi thường.

"Chư vị, cổ trại Ba Toa đã phong trại."

Phương Minh ngay cả nhìn cũng không lại liếc mắt nhìn Quỷ Sư Abbe, mà là đưa mắt quét qua những trại chủ cùng Quỷ sư khác, lời của cậu đã biểu lộ hàm nghĩa rõ ràng không thể nghi ngờ, đó chính là cổ trại Ba Toa không chào đón người ngoài, những trại chủ cùng Quỷ sư các ngươi từ đâu tới thì trở về nơi đó đi.

Nếu như đổi lại thời gian trước chiến đấu, lời của Phương Minh nói ra khỏi miệng tất nhiên sẽ khiến những trại chủ này giận tím mặt, chẳng qua bây giờ những trại chủ này lại chỉ trầm mặc, bởi vì Phương Minh có thực lực để nói chuyện ngang hàng cùng bọn họ.

Thế giới này rất thực tế, ngươi có thực lực vậy ngươi liền có tư cách đối thoại, lại thêm chuyện bọn họ từng thề trước mặt Đa Bảo quỷ sư, những trại chủ này cũng biết tiếp tục dừng lại ở đây cũng chẳng còn tác dụng gì, đành phải trầm mặt rời đi.

Những trại chủ này rời đi, đương nhiên cũng không ai đi lên dẫn Quỷ Sư Abbe đi, nếu như để Quỷ Sư Abbe ở lại nơi này, ai biết còn phải bị tội gì, mặc dù biết nhất định Phương Minh hẳn sẽ không giết Quỷ Sư Abbe, trừ phi Phương Minh muốn cổ trại Ba Toa cùng cổ trại Abbe triệt để khai chiến. Cũng đừng quên cổ trại Abbe vẫn còn trại chủ, chỉ là lần này trại chủ không đến đây.

Đám trại chủ này đều đi, trại dân của cổ trại Ba Toa lại không có vì vậy mà kích động hưng phấn, bởi vì Quỷ sư mà bọn họ tôn kính nhất đã vì trại mà rời khỏi bọn họ.

Phương Minh cũng đi vào tổ từ, ở vị trí trung ương tổ từ, Đa Bảo quỷ sư ngồi trên một cái ghế, trên khuôn mặt già nua tràn đầy dáng tươi cười, vốn là hai mắt đang mở to tại thời khắc này cũng triệt để nhắm lại.

Có lẽ là thấy được Phương Minh đánh bại Quỷ Sư Abbe, rốt cục Đa Bảo quỷ sư cũng có thể nhắm mắt, có thể mỉm cười rời đi.

...

Ba ngày sau, Phương Minh cùng Lăng Sở Sở rời khỏi Nam Cương về tới Ma Đô, bởi vì Đại Trụ gọi điện thoại cho cậu, nói đồ đệ của cậu gặp phải phiền toái.

Đồ đệ?

Phương Minh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, dường như bản thân mình không có đồ đệ thì phải… Thẳng đến khi Đại Trụ nói ra tên người đó, trên mặt của cậu mới lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, vị kia muốn gọi mình là lão sư chứ mình có nhận hắn đâu… Chỉ là Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, như hắn thì có thể gặp phải phiền toái gì?

Chương 798: Tôi là Tần Thủy Hoàng, thu tiền

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong cửa hàng Vu Đạo!

Đại Trụ đang ở cùng hai người đàn ông lớn tuổi, chỉ có điều hai ông lão này rõ ràng rất không yên lòng, nhất là một ông lão trong số đó, càng là thỉnh thoảng đứng lên muốn rời khỏi.

"Lão Từ à, ông ngồi chờ một lát đi, sư phụ tôi sắp trở lại rồi." Một ông lão khác mở miệng khuyên nhủ.

"Lão Tiền, không phải tôi không chờ, nhưng mà lập tức tới thời gian vào triều rồi, nếu tôi còn không đi, bệ hạ sẽ tức giận đấy, thật vất vả tôi mới có thể lên tham gia chánh sự, nếu như vì vắng mặt trong buổi triều mà bệ hạ trách tội xuống, chức quan này đều sẽ khó mà giữ được."

Đại Trụ đang đứng bên cạnh nghe đến lời của ông lão, khóe miệng co quắp một cái, tuy rằng hắn học ít, đọc sách ít, không biết tham gia chánh sự là cái chức quan gì, nhưng cũng biết bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, hoàng đế gì gì kia từ đâu tới kia chứ?

"Ông có cái rắm chức quan, lão Từ ông tỉnh táo cho tôi, cái gì mà hoàng đế, ông đó chính là bị người lừa gạt."

"Bị lừa, không thể."

...

Phương Minh mới đi tới cửa lớn của cửa hàng Vu Đạo, người còn chưa vào liền nghe được đoạn đối thoại bên trong, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, phát hiện ở niên đại này còn có hoàng đế, điều này khiến cậu nhớ lại một tiết mục ngắn: Ta là Tần Thủy Hoàng, thu tiền.

Ban đầu đây là thủ đoạn của tên lừa gạt, nói bản thân mình là con riêng của một người nào đó, sau đó bản thân có bao nhiêu tài sản bị phong lại, chỉ cần chuyển cho hắn một số tiền, đến lúc đó hắn sẽ trả lại cho người chuyển vài trăm triệu.

Mà có cư dân mạng căn cứ câu chuyện lừa gạt này bắt đầu bịa đặt đủ loại tiết mục ngắn, trong đó bản vô lý nhất dĩ nhiên chính là: ta là Tần Thủy Hoàng, kỳ thực ta cũng chưa chết, ta có một trăm tấn hoàng kim ở Hàm Dương, hiện tại ta cần năm nghìn đồng mua lại mảnh đất đã chôn hoàng kim lúc trước kia, tài khoản chính là số điện thoại di động, Wechat hay Alipay (1) đều được, đợi sau khi đào được vàng lên, ta liền đưa tam quân của ta sống lại, để cho ngươi làm thống soái tam quân.

(1) Alipay là một ví điện tử tại Trung Quốc do tập đoàn Alibaba Group sở hữu và phát triển. Hiểu một cách đơn giản nhất, Alipay là một kênh trung gian để thanh toán, ở nó giống như tài khoản của ngân lượng, hoặc Paypal vậy

Loại thủ đoạn lừa gạt này kỳ thực rất thấp kém, cơ hồ là sẽ không có người sẽ mắc lừa, mọi người cũng chỉ coi nó như một câu chuyện tiếu lâm mà thôi, dù sao đầu năm nay cơ hồ không có người nào có chỉ số thông minh thấp tới như thế.

Cho nên, nghe tới lời lão Từ nói, Phương Minh đều cảm thấy có chút sợ ngây người.

"Lão sư, thầy trở lại rồi!"

Tiền Gia Lý thấy Phương Minh đang đứng ở cửa, vẻ mặt kích động đi lên nghênh đón, chính là người trẻ tuổi trước mắt đã dẫn dắt hắn đi lên một con đường khác, cho hắn biết thế giới này thật sự có huyền học tồn tại.

"Lão Tiền, ông đây là…?"

Phương Minh nhìn Tiền Gia Lý, trên thực tế cậu có chút áy náy đối với vẫn Tiền Gia Lý, dù thế nào đi nữa thì Tiền Gia Lý vốn là người đã theo nghề kiến trúc, lại còn là nhân tài xuất chúng, nếu như mình không nói cho hắn biết quá nhiều về chuyện phong thủy, hắn xấp xỉ có thể sống lâu trăm tuổi, nghỉ ngơi thật tốt, nhưng từ sau khi khiến Tiền Gia Lý biết tới phong thuỷ, lão già này lại cứ như người mới đi học, đầu nhập toàn bộ tâm thần đi vào.

Chỉ là năm tháng không buông tha người, người lớn tuổi như vậy càng nghiên cứu thì càng hao tổn tâm thần, tâm thần tiêu hao nhiều cũng sẽ khiến tinh khí thần của mình ít dần đi.

"Quên đi, lúc rảnh rỗi lại kê cho ông ta một phương thuốc tẩm bổ vậy."

Trong lòng có quyết định, Phương Minh lại đưa mắt nhìn về phía người già bên cạnh Tiền Gia Lý, người già này có tuổi tác không lớn hơn Tiền Gia Lý bao nhiêu, hơn nữa ăn mặc cũng rất thể diện, liên tưởng đến thân phận của Tiền Gia Lý, trong lòng Phương Minh cũng đã có hiểu biết đại khái, vị này hẳn cũng là một giáo sư chuyên gia nào đó.

"Lão sư, đệ tử giới thiệu cho thầy một chút, đây là đồng nghiệp từng tại viện khoa học cùng đệ tử, tên Từ Khắc."

Từ Khắc nghe thấy những lời Tiền Gia Lý nói, đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, đột nhiên oán giận nói: "Lão Tiền, ông nói tôi không đáng tin bị gạt, tôi thấy ông còn không đáng tin cậy

hơn tôi, người này tuổi trẻ như vậy đã có thể làm sư phụ ông, ông mới là người bị gạt."

"Lão Từ, lão sư là người có bản lãnh thật sự, có câu nói là cầu đạo chẳng phân biệt được trước sau, đạt giả vi sư."

"Được được được, vậy ông cứ ở đây nghe thầy của ông giảng khóa đi, tôi muốn đi tham gia lễ triều của tôi, ah đúng rồi, vấn đề này hiện nay còn phải giữ bí mật, lão Tiền ông cũng đừng để tôi bị lộ ra ngoài, bằng không dựa theo luật lệ tôi sẽ bị nhốt vào thiên lao."

Từ Khắc nói xong cũng muốn đi thẳng tới cửa cửa hàng, chẳng qua Phương Minh lại ngăn ở cửa, không phải cậu thích xen vào việc của người khác, mà là cậu chỉ có lòng hiếu kỳ thôi.

Từ tướng mạo của người trước mắt này có thể thấy được, cũng không phải trúng tà hoặc là bị người khác thôi miên, đã như vậy, một phần tử trí thức đã được giáo dục đại học, lại vẫn sẽ tin tưởng có đế hoàng cổ đại sống đến nay, ngược lại cậu muốn biết làm sao người kia có thể đầu độc lão ấy được.

"Ông Từ không cần lo lắng, cá nhân tôi cũng rất tin tưởng những điều này, không biết ông Từ có thể nói với tôi một chút tình huống cụ thể của mấy người hay không? Nhìn xem tôi có thể gia nhập chung với mấy người không..."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vẻ mặt Từ Khắc mới dễ nhìn hơn một chút, về chuyện chính mình làm quan, ngay cả con gái của mình hắn cũng không có nói cho, duy chỉ nói cho lão Tiền, nhưng lão Tiền lại vẫn không tin, còn nói hắn bị gạt, điều này khiến hắn có một loại cảm giác bị phản bội.

"Còn là người anh em cậu có kiến giải, nếu như cậu thực sự có lòng, ừm, tôi có thể lấy một chức vị tuần kiểm ty cho cậu, mặc dù chỉ là quan cửu phẩm, nhưng chỉ cần nỗ lực vẫn có cơ hội thăng

chức đấy, đến lúc đó nếu như biểu hiện tốt, tôi sẽ nói tốt vài câu cho cậu trước mặt bệ hạ, thời gian một năm nhảy lên ba bậc cũng không khó."

Nghe thấy những lời Từ Khắc nói, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, tuần kiểm ty? Chức cửu phẩm, hình như là chức quan thấp nhất, chẳng qua từ trong lời của đối phương cậu cũng nghe rõ, đây cũng là chức quan triều Minh, nói cách khác vị hoàng đế này là tới từ triều Minh.

"Ông à, đương nhiên tôi nguyện ý nhận chức tuần kiểm ty này, chẳng qua các người có đáng tin không, không phải là lừa đảo đấy chứ?" Phương Minh giả vờ nghi ngờ hỏi.

"Tại sao có thể là lừa đảo, tôi nói cho cậu biết, hoàng đế của chúng tôi là thật sự, Huệ Đế biết không, hoàng đế của chúng tôi chính là Huệ Đế."

Từ Khắc thấp giọng, mà con mắt Phương Minh ngược lại sáng ngời, vội vã đáp: "Huệ Đế? Đương nhiên tôi đã biết, có phải là cháu trai của Chu Nguyên Chương Chu Duẫn Văn không? Cái vị hoàng đế bị chú Chu Lệ giật ngôi kia..."

"Cái gì đoạt ngôi vị hoàng đế, đó là hoàng của tôi cùng Yến vương cố ý bày một cái bẫy mà thôi, các người không biết được."

Sắc mặt Từ Khắc có chút bất mãn, mà Phương Minh cũng lộ ra vẻ mặt xin rửa tai lắng nghe, nói: "Ông Từ nói rất đúng, vậy Ông Từ có thể nói một chút tình huống cụ thể hay không?"

"Vốn chính là cơ mật của triều đình, là không thể nói cho người ngoài, nhưng nếu cậu đã chuẩn bị gia nhập triều đình chúng tôi, vậy cũng không tính là người ngoài, tôi sẽ nói cho cậu biết chân tướng lịch sử."

Từ Khắc có chút tự đắc chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn

ngực nói: "Hoàng đế Hồng Vũ khi được sinh ra vốn là một tên ăn mày, cuối cùng lại đánh hạ được giang sơn lớn như vậy, ngoại trừ hoàng đế Hồng Vũ có một thân tài hoa, còn không thể rời bỏ chuyện ông có một người hỗ trợ, dĩ nhiên người kia chính là Lưu Bá Ôn tiếng tăm lừng lẫy."

"Sau khi hoàng đế Hồng Vũ đánh hạ giang sơn, nghĩ đến tình cảnh tiền triều bị tiêu diệt, sợ hãi triều đại sẽ giẫm lên vết xe đổ, cho nên đã đi tìm quốc sư Lưu Bá Ôn thương lượng, mà Lưu Bá Ôn nói cho hoàng đế Hồng Vũ, thiên hạ này không thể nào là giang sơn vĩnh cố, đây là quy tắc của thiên đạo, ai cũng không thể vi phạm, nếu quả thật muốn Minh triều muôn đời vĩnh cố vậy chỉ có một biện pháp, chính là che đậy thiên đạo."

Sau khi nói đến đây, vẻ mặt Từ Khắc đột nhiên trở nên kích động lên, giống như là về tới cái thời không kia, chính mắt thấy một màn đó vậy, nói:

"Quốc sư không hổ là quốc sư, phương pháp xử lý hắn nghĩ ra chính là khiến Chu Lệ mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, khiến Huệ Đế cố ý giả chết, bởi vì ngôi vị hoàng đế là trời cao ban tặng, hoàng đế là con của thiên mệnh, khi ngôi vị hoàng đế đổi chủ, một khắc này thiên đạo hỗn loạn, mà cũng chính là tại thời khắc này, quốc sư vận dụng thủ đoạn thông thiên, ẩn giấu Huệ Đế đi, đưa ông ấy vào quan tài vĩnh sinh."

"Cậu có biết quan tài vĩnh sinh kia là cái gì không? Đó là dùng huyền thiết Nam Hải chế tạo, dung hợp giọt máu đầu tiên ở tim của mấy vạn đứa trẻ sơ sinh, đưa vào trong quan tài để có thể thanh xuân vĩnh trú, giữ vững sinh cơ bất diệt, hơn nữa còn có thể không bị thiên đạo phát hiện."

"Huệ Đế, chính là dựa vào quan tài vĩnh sinh này còn sống, đương nhiên chỉ dựa vào một mình Huệ Đế nhất định là không được, hoàng đế Hồng Vũ còn cố ý huấn luyện một đạo nhân mã, nhóm nhân mã này là Thủ Long tộc, sứ mệnh đời đời kiếp kiếp của

bọn họ liền là thủ hộ Huệ Đế."

Nhìn Từ Khắc càng nói càng kích động, Phương Minh cũng không quấy rầy, chỉ mỉm cười lắng nghe.

"Dựa theo quốc sư đã nói, chỉ có như vậy mới có thể kéo dài vận mệnh quốc gia của Đại Minh triều, sau khi Huệ Đế đi ra, chỉ cần tìm được bảo tàng hoàng đế Hồng Vũ lưu lại cho Đại Minh, tất nhiên có thể phục quốc."

"Phục quốc? Ông cảm thấy bây giờ mọi người còn có thể tiếp thụ được xã hội phong kiến sao?" Tiền Gia Lý đang đứng bên cạnh rốt cục cũng không nhịn được, lão Từ cũng đã từng nói mấy lời này với hắn một lần, căn bản chính là cực kỳ khó khăn, ngay cả viết tiểu thuyết cũng không dám viết như thế.

"Cho dù không thể khôi phục lại xã hội phong kiến, nhưng đến lúc đó Huệ Đế sẽ cầm bảo tàng ra nước ngoài mua một mảnh, chúng ta một lần nữa kiến tạo một quốc gia, mà vùng đất kia là thuộc về chúng ta đấy, từ nay về sau không lo nghèo khó, tất cả mọi người ở trên đảo đều là người có tiền."

Nói đến xã hội kia, trên mặt Từ Khắc lộ ra vẻ hướng tới, ở xã hội kia, hắn chính là đại thần nhị phẩm, có thể hưởng thụ được đãi ngộ cực tốt của triều đình, chính là tử tôn cũng không cần lo ăn uống, bởi vì đến lúc đó hắn chỉ cần xin một tước vị với bệ hạ, có thể thế tập (2) đi xuống.

(2) Thế tập: cha truyền con nối

"Lão Từ, thật sự là ông đã nhập ma rồi, nào có cái gì Huệ Đế, đây cơ bản chính là một chuyện lừa đảo." Tiền Gia Lý lo lắng quát.

"Giáo sư Tiền, lời này của ông chính là không đúng rồi, ông Từ có chỉ số thông minh cao tới mức nào, làm sao có thể bị bọn lừa bịp kia lừa được chứ, ông Từ sẽ tin tưởng nhất định là có nguyên

nhân của riêng mình đấy, không tin thì cứ để tự ông Từ nói."

Nghe được lời nói của Phương Minh, sắc mặt Từ Khắc mới dễ nhìn chút, có chút bất mãn nhìn về phía Tiền Gia Lý, nói: "Lão Tiền, tôi biết ông là có ý tốt, sợ tôi bị lừa, nhưng lão già tôi là người ngu xuẩn như vậy sao? Có phải là tên lừa gạt hay không tôi còn không phân rõ sao? Tôi nói cho mấy người biết, Huệ Đế không phải là tên lừa gạt, ông cho rằng có tên lừa đảo nào biết trong nhà tôi có ngầm chôn đồ cổ sao?"

Lời Từ Khắc nói khiến cho trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tò mò, Đại Trụ đang đứng bên cạnh cũng lộ ra vẻ lắng nghe.

"Nói thật nói với các ngươi đi, ngay từ đầu khi có người tìm được tôi, nói hắn là sứ giả của Huệ Đế, này tôi cũng không tin, thiếu chút nữa đã gọi điện báo cảnh sát, chẳng qua người kia cũng không tranh luận, chỉ lưu lại cho ta một tấm bản đồ, sau đó để tôi dựa theo phương hướng đã được đánh dấu trong bản đồ đào bới, sẽ đào được một món đồ cổ, mà món đồ cổ này chính là đồ cổ trước đây Huệ Đế phái người chôn xuống."

Lúc đó tôi là xì mũi coi thường, chẳng qua sau lại thấy phương vị biểu thị trên tấm bản đồ, vừa lúc là vườn rau xanh ở hậu viện nhà tôi, cho nên tôi liền ôm tâm lý lấy hên đào thử một lần, kết quả dĩ nhiên thực sự bị tôi đào ra được một hộp sắt, hơn nữa tôi có thể xác định, đất đai này tuyệt đối chưa từng bị người nào đào lên, chút nhãn lực này tôi vẫn phải có.

Chương 799: Lên triều

Có thể đào được một món đồ cổ từ mảnh đất trong gia viên của mình, lại còn giống với lời đối phương nói như đúc, điều này làm cho Từ Khắc không thể không tin.

Không chỉ là Từ Khắc, chính là lúc này Tiền Gia Lý nghe xong cũng có chút bối rối, kiến thức của lão Từ không kém, nếu hắn nói mảnh đất này chưa từng được đào lên thì chính là chưa từng được đào lên, hơn nữa đối với nhà lão Từ hắn cũng biết rất rõ, một căn nhà trong tiểu khu hạng sang, hơn nữa còn là biệt thự, đã được xây dựng xong từ hơn hai mươi năm trước

Nếu là tên lừa đảo, làm sao biết dưới đất này có chôn đồ cổ?

Chân mày của Phương Minh cũng hơi nhíu một chút, một lúc sau hỏi: "Trong hộp sắt có đồ vật gì?"

"Một cặp đồ sứ vỡ nát."

Từ Khắc trả lời, ngay sau đó lập tức nói bổ sung: "Các người không nên hiểu lầm, tuy rằng đồ sứ vỡ vụn, nhưng tôi đã lấy đi giám định qua, thực sự là đồ từ thời kỳ Minh triều, có lẽ là trước đây người chôn không cẩn thận đã khiến đồ sứ bị bể nát."

"Đương nhiên, này rất có thể."

Phương Minh gật gật đầu phụ họa, lập tức hỏi: "Cho nên sau này ông liền bắt đầu liên lạc cùng bọn họ sao?"

"Đúng vậy, bọn họ có để lại một phương thức liên lạc trên bản vẽ cho tôi, tôi dựa theo cái phương thức liên lạc kia để liên hệ với bọn họ, thế mới biết thì ra tôi là Thần Hưng Long mà bọn hắn

muốn tìm."

"Thần Hưng Long?"

"Không sai, chính là Thần Hưng Long, đây là quốc sư Lưu Bá Ôn tự mình nói, trước đây ngoại trừ lưu lại Thủ Long tộc cho hoàng đế Hồng Vũ, Lưu Bá Ôn còn cố ý tính toán một quẻ, nói tương lai sau khi Huệ Đế sống lại, sẽ cần một nhóm thần phụ tá, cho nên hắn cố ý sai người dựa theo phương vị hắn vẽ chôn mấy món đồ cổ này xuống, đợi khi Huệ Đế xuất thế, những món đồ cổ này ở nhà ai, thì gia chủ nhà đó chính là Thần Hưng Long."

Từ Khắc càng nói càng kích động, Thần Hưng Long là cái gì, đó là người được trời cao chọn, là người nhất định sẽ trung hưng Đại Minh vương triều.

"Ông Từ, vậy Thần Hưng Long giống như ông vậy có nhiều không?"

"Làm sao có thể có nhiều?" Từ Khắc trừng mắt liếc Phương Minh, bất mãn đáp: "Thần Hưng Long là rất ít ỏi đấy, tổng cộng chỉ có 126 vị, cậu nghĩ một chút xem Đại Minh triều có bao nhiêu quan viên? Một nội các cộng thêm lục bộ còn có chiêm sự phủ cùng với ngũ tự, tất cả quan viên lớn nhỏ đạt tới hơn mấy ngàn người, mà Thần Hưng Long chỉ có 120 người, có thể nghĩ tỷ lệ này thấp tới cỡ nào."

"Vậy thực sự rất thấp, chẳng qua bây giờ toàn bộ quan viên của triều đình chúng ta đều đầy đủ hết chưa?" Phương Minh tiếp tục hỏi.

Trên mặt Từ Khắc có vẻ mất tự nhiên chợt lóe lên, ngữ điệu cũng trở nên yếu đi, nói: "Cái kia... Hiện nay tự nhiên còn chưa đầy đủ hết, chẳng qua bệ hạ cũng nói, mấy Thần Hưng Long chúng tôi có thể đề cử quan viên thích hợp với bệ hạ, bệ hạ có tín nhiệm không gì sánh được đối với chúng tôi, chỉ cần là người do chúng

tôi đề cử, dĩ nhiên sẽ phê chuẩn đồng ý."

Nghe được câu trả lời này của Từ Khắc, Phương Minh đã hiểu rõ, thì ra cái triều đình này ngoại trừ vị Huệ Đế kia ra, còn lại đúng là chỉ có mấy Thần Hưng Long như Từ Khắc mà thôi, về phần những quan viên khác thì sẽ phải dựa vào mấy Thần Hưng Long như Từ Khắc lôi kéo người vào.

Nói vậy sao có vẻ giống một đoàn thể nổi tiếng trên mạng vậy?

"Giáo sư Từ, có phải các người muốn thăng quan còn phải dựa vào chuyện đã lôi kéo được bao nhiêu người đến triều đình phải không?"

Một bên vẫn im lặng không lên tiếng đột nhiên Đại Trụ mở miệng hỏi, khi thấy Từ Khắc khẽ gật đầu thừa nhận chuyện này, trực tiếp bĩu môi, cái triều đình này không phải có cùng tính chất với bọn đa cấp đã tới thôn lừa đảo lúc trước sao?

Thượng tuyến phát triển hạ tuyến, hạ tuyến lại tiếp tục phát triển thêm hạ tuyến, từ không tới có, chậm rãi lớn mạnh, sau đó đẳng cấp rõ ràng, loại hình thức bán hàng đa cấp này hiện tại ngay cả người trong thôn nhỏ bọn họ còn không tin, vị giáo sư Từ này đọc qua nhiều sách như vậy vậy mà còn có thể tin tưởng rồi bị lừa, quả thực là không thể nào hiểu được.

"Lão Từ, tôi biết ông một mực muốn làm quan, trước đây chuyện kia xảy ra đã khiến ông bị đả kích rất lớn, nhưng ông cũng phải làm rõ phải trái chứ, đây rõ ràng là một âm mưu của người ta."

Tiền Gia Lý cũng đã hiểu, cái gọi là triều đình này thực tế không có cái gì, phải dựa vào mấy người lão Từ còn được gọi là Thần Hưng Long đi phát triển, muốn như thế mà nói, cái chức vị Thần Hưng Long này thật đúng là một chút cũng không nói sai.

Đối với những chuyện lão Từ đã trải qua, Tiền Gia Lý cũng biết một chút, sau khi khôi phục lại kỳ thi đại học, lão Từ là người trong nhóm sinh viên đầu tiên được tốt nghiệp, dấn thân vào quan trường vốn nên có tiền đồ vô lượng, thế nhưng sau lại xảy ra một chuyện nhỏ gì đó, bị điều tới hệ thống giáo dục, đảm nhiệm chức vụ giáo sư đại học, so với phần lớn người đến nói đã coi như là rất tốt, thế nhưng ở trong lòng lão Từ vẫn luôn cảm thấy phiền muộn, thường xuyên treo vài câu thơ cổ ở trên miệng.

"Chí sĩ u nhân mạc oán ta, cổ lai tài đại nan vi dụng." (1)

"Khả lân dạ bán hư tiền tịch, bất vấn thương sinh vấn quỉ thần." (2)

(1) Một câu trong bài thơ Cổ bách hành của Đỗ Phủ, dịch thơ: Người có chí khí cao và những người ở ẩn chớ than vãn, từ xưa tới nay những người tài giỏi rất khó dùng

(2) Một câu trong bài thơ Giả sinh của Lý Thương Ẩn, dịch thơ: Khá thương chiếu vắng đêm khuya khoắt, không hỏi thương sinh hỏi quỷ thần

(Tiếc thay, vào lúc nữa đêm, nhà vua để ghế trống chỗ ngồi phía trước để đón tiếp ông, nhưng lại không hỏi đến nhân dân, mà chỉ hỏi về vấn đề quỉ thần)

...

Lão Từ tự nhận mình là người có tài, giống như tòa nhà nghiêng cần trụ cột, hắn chính là trụ cột có thể giúp đỡ giang sơn xã tắc, nhưng vẫn là có tài mà không gặp thời, chẳng qua dưới cái nhìn của Tiền Gia Lý, lão Từ làm giáo sư cũng không tồi mà, chỉ có điều đây thật sự không phải quan liêu, chẳng qua chỉ là một người mê làm quan mà thôi, trong xương vẫn có tư tưởng phong kiến.

Không nên cảm thấy một giáo sư đại học trong xương có tư

tưởng phong kiến là chuyện rất không thể tưởng tượng nổi, trong xã hội này có quá nhiều người còn giữ tư tưởng phong kiến từ trong xương, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu tạo thành như vậy là vì tư tưởng quan bản vị (3).

(3) Quan bản vị: chỉ có quan chức mới là cao nhất, có giá trị nhất, được tôn trọng nhất

Gian khổ học tập không người hỏi, một khi dương danh thiên hạ biết.

Vạn bàn giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao. (Tất cả mọi ngành nghề đều là bậc thấp, chỉ có đọc sách là cao)

Vì sao chỉ có đọc sách cao?

Tuy rằng rất nhiều người đã nói đọc sách có thể sáng suốt, nhưng đây chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi, sở dĩ thuở ban đầu có cách nói này, kỳ thực hàm nghĩa chân chính là vì đọc sách có thể thi chức vị.

Thậm chí ở một số làng tương đối vắng vẻ cùng lạc hậu, nếu như trong thôn có sinh viên, một ít người già bình thường đều sẽ nói một câu như thế này: "Con nhà ai ai ai thi đậu đại học, tương lai ra trường nhất định sẽ làm quan lớn."

Thậm chí có một số sinh viên sau khi tốt nghiệp chọn đi làm ở công ty nước ngoài hay những xí nghiệp lớn, lương rất cao, nhưng những người già này vẫn không hiểu, vì sao sau khi học lên cao như vậy rồi dĩ nhiên lại đi làm thuê cho người khác?

Hơn hai nghìn năm xã hội phong kiến, loại tư tưởng quan bản vị này không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể tiêu trừ, chí ít trong thời gian trăm năm tới, trào lưu tư tưởng này vẫn sẽ tiếp tục kéo dài, thậm chí vẫn tồn tại trong lòng người tuổi trẻ.

Học trưởng, thứ bảy này có họp không (4)?

Huy ca (5) mạnh mẽ của đại học Chiết Giang!

(4) Đây là một vấn đề hot trên mạng TQ, bắt nguồn từ việc một sinh viên đại học đã nhắn một tin trong nhóm chat, hỏi rằng thứ bảy này có họp không và @ tên một học trưởng của mình, chuyện những tưởng rất bình thường cho tới khi hai quản trị viên vào nhắc nhở người nhắn rằng: “Bạn hãy chú ý thân phận và cách ăn nói của mình.”

(5) Huy ca: Tên thật là Vương Diệu Huy, nghiên cứu sinh của đại học Chiết Giang, người lãnh đạo hoạt động thể dục của đại học Chiết Giang, giảng viên thể dục quốc gia, chuyên gia dinh dưỡng thể thao quốc gia. Chuyện xảy ra khi tổng giám đốc của công ty tài trợ cho phép nhân viên phòng tài vụ liên hệ với lãnh đạo hoạt động thể dục, vì một đơn vị muốn tăng thêm áo mưa, biểu cách âu phục nên cần Vương Diệu Huy làm lại bảng biểu rồi gửi tới cho nhân viên phòng tài vụ, nhưng Vương Diệu Huy có phản ứng rất lớn, dùng những từ ngữ rất ương ngạnh: “Đừng cmn cò kè mặc cả với tao”, “Tao nói gì mày phải chấp hành, mày không có quyền lực lên tiếng phản đối”, “Truyền lại nguyên lời của tao với tổng giám đốc Vương”, “Phó bí thư đảng ủy đại học Chiết Giang cũng không dám nói với tao như vậy”, “Tổng giám đốc Vương cũng không dám nói mấy lời như thế với tao”… Sau đó có người còn điều tra ra Vương Diệu Huy từng gửi ảnh chụp nửa người dưới gửi cho một sinh viên nữ trong trường, còn dùng nhiều lời nói khiếm nhã khi nói chuyện với các bạn nữ.

Những sự kiện khác người này không có sự kiện nào không nói rõ tư tưởng quan liêu nồng nặc trong thế giới hiện tại.

"Được rồi, tôi không nói chuyện với mấy người nữa đâu, tôi phải lên triều đây."

"Ông Từ chớ nóng vội, tôi cũng rất tin tưởng, không bằng ông Từ dẫn theo chúng tôi cùng đi, tôi cũng muốn triều kiến Huệ Đế một chút." Phương Minh vội vàng nói.

"Làm càn, Huệ Đế há lại là người cậu muốn gặp là có thể gặp! Đừng nói bây giờ cậu còn chưa có chức quan, cho dù có chức quan, chức cửu phẩm tuần kiểm ty của cậu ngay cả tư cách lên triều cũng không có."

Vẻ mặt Từ Khắc tràn đầy bất mãn, Phương Minh bật người lộ ra vẻ mặt khiêm tốn thụ giáo, kiểm điểm nói: "Đúng, là tôi sơ sót, thế nhưng Từ đại nhân có thể dẫn theo chúng tôi cùng đi không? Dù cho tôi không thể lên triều, nhưng có thể cảm thụ bầu không khí một chút cũng là tốt mà."

Nghe được ba chữ "Từ đại nhân", trên mặt Từ Khắc như gió xuân, nhưng vẫn giả vờ rụt rè nói: "Dẫn cậu đi cũng không phải không thể, chỉ là dựa theo quy củ, muốn gia nhập Đại Minh triều, nhất định phải nộp phí vào triều một vạn tệ."

"Đương nhiên, chúng tôi làm vậy không phải là vì lừa tiền của cậu, một vạn này tính là tài chính khởi động cho cậu, chế tác triều phục cho cậu, hay là làm quan ấn cho cậu… Dù sao những chuyện này cũng đều cần tiền, hơn nữa có chức quan, cũng coi như là nhân viên công chức, sẽ được miễn thuế, hơn nữa triều đình còn có thể phát bổng lộc cho cậu."

Phương Minh cười cười đáp: "Tôi biết, cái này gọi là quyên nạp."

Đối với đoạn lịch sử Minh triều kia Phương Minh cũng có lý giải đấy, vì bù đắp thiếu hụt tài chính, lựa chọn công khai ghi giá bán đi một số mũ cánh chuồn, đối với rất nhiều người muốn làm quan, chỉ cần có tiền liền có thể mua được chức quan.

"Không tệ, chính là quyên nạp, đây cũng là hành động bất đắc dĩ của triều đình thôi, thời kì phi thường thì phải dùng thủ đoạn phi thường." Từ Khắc gật đầu, một bộ dạng trẻ nhỏ dễ dạy nhìn về phía Phương Minh.

"Hiện tại tôi có thể giao một vạn tệ ngay, Từ đại nhân dẫn theo chúng tôi đi chung đi."

"Cái này tự nhiên là không có vấn đề."

Từ Khắc gật đầu, có thể nhận thêm một thuộc hạ thì hắn cũng sẽ có được điểm công lao, mà khi điểm công lao đầy đủ, vị trí tham chính của hắn cũng sẽ được nâng lên một bậc.

"Lão sư..."

Tiền Gia Lý còn muốn mở miệng, nhưng bị một ánh mắt của Phương Minh ngăn cản, cuối cùng cũng chỉ có thể hậm hực nói: "Được rồi, tôi đây cũng muốn nhập hội, chúng ta cùng đi, một vạn tệ này tôi cũng sẽ nộp."

"Lão Tiền, thái độ của ông rất không được, cho dù ông muốn gia nhập Đại Minh triều chúng tôi, tôi cũng sẽ không cho ông chức quan."

Ách...

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của bạn già mình, vẻ mặt Tiền Gia Lý tràn đầy bất đắc dĩ, hắn đồng ý nộp một vạn tệ này thuần túy chính là muốn đi theo qua nhìn một chút mà thôi, về phần chức quan Đại Minh triều gì gì đó, hắn là một chút hứng thú cũng không có.

Tất cả đã được quyết định, Phương Minh cùng Tiền Gia Lý lập tức chuyển một vạn vào tài khoản Từ Khắc đưa tới ngay tại chỗ, sau đó Từ Khắc lại gọi một cú điện thoại ra ngoài, cuối cùng mới dẫn theo hai người rời khỏi phố đồ cổ, đi về một hướng ở vùng ngoại thành Ma Đô.

Sau nửa giờ, xe lái vào một khuôn viên văn hóa, cuối cùng dừng lại ở trước nhà xưởng hai tầng ở tận cùng bên trong.

Gạch xanh tường đỏ, thuộc loại phong cách lắp đặt thiết bị những năm tám mươi, sau khi Từ Khắc bước xuống xe liền nghiêm mặt dặn dò: "Một hồi hai ngươi không nên nói lung tung, quy củ của triều đình rất nghiêm khắc, hơn nữa phẩm cấp của hai người quá thấp, nếu như không có thượng quan hỏi ý kiến hai người, thì hai người tuyệt đối không thể mở miệng."

"Từ đại nhân yên tâm, điểm này nhất định chúng tôi sẽ làm theo, chẳng qua không cần quỳ lạy đúng không?" Phương Minh cười cười hỏi.

"Cái này tự nhiên không cần, trừ phi Huệ Đế bệ hạ đích thân tới, chẳng qua bệ hạ... Quên đi, hiện tại nói với hai người những thứ này còn hơi sớm, nói chung các người cứ nhìn sắc mặt của tôi rồi hành sự là được."

Tiền Gia Lý đang đứng bên cạnh ngược lại không nói một lời, bởi vì hắn sợ mình mở miệng liền không nhịn được muốn chỉnh lão Từ, chỉ là nghĩ đến rõ ràng sư phụ của mình có hứng thú đối với Đại Minh triều này, hắn cũng chỉ có thể cố nén.

Khi Từ Khắc dẫn theo Phương Minh cùng Tiền Gia Lý đi tới cửa nhà xưởng, nơi cửa có hai người đàn ông mặc tây trang đang đứng, ánh mắt đánh giá Phương Minh cùng Tiền Gia Lý.

"Hai người này là thuộc hạ tôi mới vừa thu nhận, đã báo cáo cho Lại Bộ Thị Lang đại nhân chuẩn bị rồi, hai vị, mời cho đi."

Hai người đàn ông mặc tây trang nghe được lời của Từ Khắc, giữ im lặng, một vị trong đó lấy điện thoại di động ra lật xem một lượt, lúc này mới gật đầu, nhường ra vị trí, thả ba người Phương Minh đi vào.

"Từ đại nhân, ông là tham gia chánh sự, vì sao lại phải khách khí với hai người giữ cửa như vậy?" Sau khi đi vào nhà xưởng, Phương Minh hiếu kỳ hỏi.

"Hai người này cũng không phải là binh lính bình thường, bọn họ là cấm vệ, là trực thuộc bệ hạ, đây chính là cận thần của thiên tử, cho dù tôi là tham gia chánh sự vậy cũng phải khách khách khí khí đối với người ta."

Nghe được câu trả lời của Từ Khắc, Phương Minh mỉm cười, hắn phát hiện cái Đại Minh triều này vẫn là rất thú vị, có thể bắt chước mọi thứ giống tới như vậy, cũng không biết nội dung bọn họ lên triều sẽ là cái gì?

Chương 800: Người quen biết cũ

Nhà xưởng rất lớn, theo loại phong cách xưa cũ, cao chừng năm sáu mét, tất cả đều là dùng cây cột trụ ngắn để chống, trung gian cũng không có bất kỳ vật che nào, mà giờ khắc này này trong nhà xưởng đã có không ít người hội tụ.

Phương Minh thô sơ giản lược nhìn lướt qua, có chừng hơn 100 người, chẳng qua những người ở đây đều rất ít giao lưu với nhau, Từ Khắc phân phó Phương Minh cùng Tiền Gia Lý đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, mà chính hắn thì lại đi về phía hàng đầu, cuối cùng dừng lại ở vị trí thứ ba.

Vị trí của nhị phẩm tham gia chánh sự cũng chính là ở chỗ này, ở phía trước chính là vị trí của nhất phẩm đại thần cùng nội các Đại học sĩ, chẳng qua hiện nay chỉ có hai người đứng ở những vị trí này, hiển nhiên còn có một số lượng vị trí trống rỗng rất lớn.

Ở phía trước nhất là một cái bục được xây cao hơn hẳn, phía trên bày biện một long ỷ mạ vàng, phía dưới hai bên long ỷ có tám người đàn ông mặc vest đen, Phương Minh đại khái có thể đoán ra, tám người đàn ông này chính là cái gọi là đại nội đái đao thị vệ.

"Kiến Văn lịch (1) năm 621, triều hội lần thứ sáu bắt đầu!"

(1) Kiến Văn lịch: niên hiệu của vua Huệ thời nhà Minh, TQ

Theo giọng nói như vịt đực kia truyền đến, đám người Từ Khắc tất cả đều hướng phía long ỷ hành lễ, vẻ mặt nghiêm túc, trong miệng la lên: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Cái này là vào triều? Còn chưa nhìn thấy hoàng đế đây này."

Tiền Gia Lý đứng ở phía sau nhìn long ỷ trống rỗng kia, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nghi ngờ, với tư cách là vai chính bên trong buổi triều hội, thế nhưng Huệ Đế kia lại chưa từng xuất hiện, làm sao có thể bắt đầu lên triều?

Chẳng qua ngay sau đó, Tiền Gia Lý liền hóa giải nghi ngờ.

Ở phía trước long ỷ kia đột nhiên có một tấm vải trắng rơi xuống, sau đó phía trên liền xuất hiện một hình chiếu, một căn phòng xanh vàng rực rỡ xuất hiện ở trước mắt mọi người, mà ở trong gian phòng đó, thì lại có bày một cỗ quan tài màu đen.

Đây là một cỗ quan tài màu đen tuyền rất đặc biệt, bốn phía quan tài lại chạm rỗng, phía trên điêu khắc rất nhiều đường văn kỳ quái, hơn nữa khác với những quan tài bình thường, quan tài bình thường là hai bên nhếch lên giống như tàu thuyền vậy, bởi vì ở trong lòng mọi người, quan tài chẳng những là nơi người chết ngủ yên, cũng là công cụ cần có để người chết vượt qua bỉ ngạn nơi cõi âm.

Nhưng rất rõ ràng, cỗ quan tài này tương phản với quan tài bình thường, ở chính giữa nắp quan tài của cỗ quan tài vừa vặn lại nhô lên thật cao, càng giống như vương miện trên đỉnh đầu hơn, cộng thêm những đường vân tinh xảo này, thay vì nói là một cỗ quan tài càng không bằng nói là một tác phẩm nghệ thuật.

Ngay khi nhìn thấy quan tài màu đen này, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, trong mắt có tia sáng chợt lóe lên, đám người Từ Khắc trước mặt thấy quan tài màu đen này lại tuyệt không ngoài ý muốn, bởi vì hình ảnh như vậy bọn họ đã gặp rất nhiều lần, ngay lập tức nguyên một đám cung kính hô lên: "Cung nghênh bệ hạ."

"Một cỗ quan tài màu đen chính là bệ hạ của bọn hắn?"

Tiền Gia Lý có chút không thể lý giải, chẳng qua rốt cuộc thì đầu óc của hắn cũng xoay chuyển nhanh, rất nhanh đã suy nghĩ rõ ràng mấu chốt trong đó.

Dựa theo lời của lão Từ, Huệ Đế của bọn họ ở trong quan tài vĩnh sinh tránh né thiên đạo, nói cách khác đến hiện tại vị Huệ Đế này còn chưa rời khỏi quan tài đi ra ngoài nữa.

"Thời gian mấy trăm năm trôi qua, có lẽ đã sớm trở thành một đống xương trắng, nếu như đợi ngày sau mở quan tài lại phát hiện là một đống bạch cốt, nhìn bọn hắn sẽ tự xử thế nào, hơn nữa quan tài gỗ nào mà có thể bảo tồn nhiều năm như vậy chứ? Rõ ràng chính là giả."

Tiền Gia Lý nhỏ giọng thầm thì vài câu, Phương Minh nghe thấy những lời Tiền Gia Lý nói thì lại lắc đầu, nói: "Nếu như trong này thật là Huệ Đế mà nói, như vậy có lẽ Huệ Đế thực sự còn chưa chết."

Thật ra, ngay từ đầu Phương Minh cũng cho rằng đây chỉ là một âm mưu, dù sao thì cũng là hoàng đế đã chết hơn mấy trăm năm, sao lại có thể sống lại? Còn có thể nhấc lên cái gì mà Thần Hưng Long?

Cho dù Lưu Bá Ôn tiên sinh thiên cơ diệu kế, cũng không có khả năng thôi diễn chuyện mấy trăm năm sau chuẩn tới mức này, đây không phải là sức người đủ khả năng đạt tới, chí ít Phương Minh không cảm thấy Lưu Bá Ôn tiên sinh lợi hại đến trình độ này.

Thế sự tang thương, trong này có liên quan tới quá nhiều tin tức, cho dù được xưng là sách thần tiên đoán Thôi Bối Đồ, cũng chỉ bắt được đại khái tương lai mà thôi, chỉ đoán được đại khái quỹ tích vận chuyển của lịch sử.

Mà bây giờ khi thấy cỗ quan tài này, Phương Minh thay đổi suy nghĩ ban đầu của mình, bởi vì cậu nhận ra lai lịch của quan tài

này.

Khi Thiên Chi Quan!

Từ trong những thư tịch mà sư phụ mình để lại, Phương Minh đã đọc một quyển sách nói tới những vật che đậy thiên cơ, mà ở trong những bảo vật này có một vật được con người chế tạo ra, có tên là Khi Thiên Chi Quan.

Khi Thiên Chi Quan có tác dụng giống hệt tên của nó, dùng để lừa dối thiên đạo, giả như đem thế gian vạn vật so sánh với quân cờ, như vậy thế giới này chính là một ván cờ, mà thiên đạo thì lại giống như những người đánh cờ chúng ta, có thể thấy rõ ràng mỗi một con cờ, bảo đảm mỗi một con cờ đều đang bị nắm trong tay.

Nhưng Khi Thiên Chi Quan có thể khiến bên trong tồn tại thứ không bị thiên đạo phát hiện, chẳng khác gì đã bị xóa sạch khỏi bàn cờ, không hề bị thiên đạo khống chế.

Có thể nói, Khi Thiên Chi Quan là một bảo vật có giá trị liên thành, nhưng nếu muốn chết tạo nên một cỗ Khi Thiên Chi Quan cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đầu tiên là cần phải có tài liệu, Khi Thiên Chi Quan sử dụng tài liệu là cây mun vạn năm, chỉ riêng việc rèn đúc một cỗ quan tài, số lương cây mun vạn năm cần có đã lên tới một con số kinh khủng.

Mọi người đều biết, cây mun vạn năm có giá trị tấc gỗ tấc vàng, muốn rèn đúc một cỗ quan tài cần chi phí lớn tới cỡ nào cũng liền có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên cái này còn không tính là quan trọng nhất, quan trọng nhất là phương pháp chế tạo Khi Thiên Chi Quan, có người nói phương pháp này đã thất truyền, cho tới bây giờ còn chưa từng nghe nói có người chế tạo được Khi Thiên Chi Quan, ngay cả

trong ghi chép của sư phụ mình cũng biểu đạt ý tiếc nuối.

Thế nhưng cỗ quan tài màu đen xuất hiện trong hình chiếu trước mắt này, Phương Minh có thể xác định chính là Khi Thiên Chi Quan, mà người có thể có được Khi Thiên Chi Quan, tuyệt đối không thể nào là tên lừa đảo!

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như hắn cần tiền, chỉ cần hơi lộ chút tiếng gió sẽ có vô số thế lực tìm tới trả giá trên trời mua lại cỗ quan tài này, nếu như sợ bị người mưu tài hại mệnh, vậy trực tiếp mổ xẻ cỗ quan tài này ra, chỉ là bán gỗ mun cũng có thể thu được một con số thiên văn.

"Lẽ nào Huệ Đế thực sự không chết? Đây quả thật là bố cục của Lưu Bá Ôn tiên sinh?" Phương Minh nhẹ giọng nỉ non nói.

"Lão sư, thầy nói cái gì vậy?"

Tiền Gia Lý còn tưởng rằng mình nghe lầm, giữa lúc hắn chuẩn bị hỏi thăm tiếp, phía trước lại có động tĩnh mới.

"Chư vị, hôm nay triệu tập triều hội là vì có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố, Đại Minh triều chúng ta, rốt cục cũng nghênh đón quốc sư mới."

Trên đài cao đột nhiên có một ông lão xuất hiện, mà theo tiếng nói của hắn hạ xuống, ở đây bắt đầu trở nên rối loạn hết cả lên, Đại Minh triều chuyên thiết lập chức quốc sư, đứng trên hàng tam ti lục bộ, so với Nội các Đại học sĩ còn cao hơn một bậc, là người có địa vị cao nhất ngoại trừ Huệ Đế ở triều Minh.

Nhưng cho dù là người mê làm quan như Từ Khắc, cũng chỉ dám đặt mục tiêu của mình lên chức Nội các Đại học sĩ mà thôi, không hề dám có chút vọng tưởng với chức vị quốc sư, nguyên nhân là vì chức vị quốc sư này năm đó Lưu Bá Ôn tiên sinh đã bố trí xong từ sớm rồi.

"Lẽ nào đã tìm được người thừa kế quốc sư mà Lưu Bá Ôn tiên sinh chỉ định?"

"Đại Minh triều ta sắp có quốc sư, quốc sư xuất hiện vậy có nghĩa là rốt cục bệ hạ cũng có thể thức tỉnh."

Sau khi thời gian kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, trên mặt mấy người Từ Khắc lộ ra vẻ kích động, trước đây khi bọn họ gia nhập Đại Minh triều, phía trên cũng đã nói với bọn họ, đợi sau khi tìm được quốc sư thì có thể đánh thức bệ hạ từ trong giấc ngủ say.

Một khi bệ hạ tỉnh lại, đến lúc đó bệ hạ sẽ dẫn theo bọn họ tìm bảo tàng khổng lồ trước đây hoàng đế Hồng Vũ chôn giấu, dựa vào bảo tàng này bọn họ có thể kiến quốc ở nước ngoài, thành vương quốc Đại Minh chân chính, mà bọn họ cũng sắp thu được số tài phú lớn nhờ vào công phò tá rồng.

"Chư vị, yên lặng, tiếp theo xin mời quốc sư của chúng ta lên đại điện Kim Loan."

Theo lời nói của ông lão kia phát ra, toàn bộ ở đây lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía đằng sau đài cao, mà nơi ấy cũng có một người đàn ông trung niên mặc trường bào đi ra, từng bước từng bước leo lên đài cao.

"Là hắn?"

Khi những người khác dùng ánh mắt quan sát nhìn chăm chú vào vị quốc sư này, trên mặt Phương Minh lại hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì cậu không nghĩ tới vị quốc sư này dĩ nhiên lại là một người quen cũ của cậu.

Người đàn ông trung niên đi lên đài cao, trên tay ông già này cũng mang theo một phong chiếu thư, niệm tụng nói: "Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, trẫm toản thừa Hồng tự, quản lý triệu người, nơi bờ biển xó núi đều là con của ta, vì cơ nghiệp vạn

năm của Đại Minh, ta tự ngủ với hòm quan tài, đợi chờ ngày có thể phục hưng. Nhưng xã tắc không phải thứ chỉ dựa vào sức lực một mình trẫm có thể dựng được, cần những người hiền phò tá giúp đỡ, như Khương Thượng trợ Cơ Phát phạt Thương, Ngọa Long giúp đỡ Thục Hán, trẫm cần Thần Hưng Long nhất nhị lục, càng cần cái tài của quốc sư."

"Nay quốc sư xuất thế, phụ tá trẫm, cũng là may mắn của Đại Minh ta, là phúc do tổ tông để lại, do đó chiếu lệnh, văn võ bá quan thấy quốc sư như thấy trẫm đích thân tới, trở thành trợ tá cho quốc sư, giúp đỡ Đại Minh, đợi trẫm xuất quan sẽ luận công ban thưởng."

Sau khi ông lão nói xong, khép chiếu thư lại đưa cho người đàn ông trung niên, mà người đàn ông trung niên cũng khom người tiếp nhận, sau đó ngẩng đầu đối mặt với mọi người phía dưới, nói:

"Chư vị đồng liêu, được bệ hạ ban ân, nay đảm nhiệm chức vụ quốc sư, thực sự vô cùng kinh sợ, sợ phụ bệ hạ phó thác, sao dám không cúc cung tận tụy tới chết mới dừng, mong rằng chư vị đồng liêu đồng tâm hiệp lực cùng mỗ, quản lý Đại Minh triều Đường, chờ đợi ngày sau bệ hạ xuất quan."

"Bọn tôi tự nhiên tận tâm tận lực phụ tá quốc sư."

Phía dưới lúc này đám người Từ Khắc cũng đều cùng hô lên phụ họa, giống như đã bàn bạc với nhau từ trước rồi vậy, bởi vì cảnh tượng như vậy không phải lần thứ nhất, dĩ vãng mỗi một vị nhất phẩm đại thần vào vị trí, cũng tương tự sẽ phát biểu một hồi diễn thuyết nhậm chức, bọn hắn cũng đều biết nên phối hợp như thế nào.

"Vậy thì cám ơn chư vị đồng liêu."

Vị quốc sư mới này cung kính khom người, lập tức nói: "Đại thần tam phẩm trở lên mời lưu lại, mỗ có chuyện quan trọng cần

thương nghị, về phần những đồng liêu khác có thể tạm thời trở về trước."

Nghe được lời quốc sư mới nói, lại không có nhiều cá nhân đứng dậy rời đi, điều này làm cho đôi mắt già nua của Tiền Gia Lý khẽ đảo, thì ra hơn một trăm người ở đây gần như đều là đại thần tam phẩm trở lên, chỉ có mình và lão sư là bất nhập lưu, từ cửu phẩm.

"Lão Tiền, hai người đi về trước đi, chờ tôi lên triều trở về lại liên lạc với các người, đoán chừng quốc sư muốn thương nghị chính là việc lớn của quốc gia, hiện tại chức quan của hai người quá thấp không cách nào dự thính."

Từ Khắc đi tới, ra hiệu cho Phương Minh cùng Tiền Gia Lý có thể rời đi, Tiền Gia Lý muốn cãi lại, nhưng lại bị Phương Minh cản, đi theo Phương Minh ngoan ngoãn ra khỏi nhà xưởng.

"Lão Tiền, ông đi về trước đi, tôi còn có một chuyện phải làm."

Ra bên ngoài nhà xưởng rồi, Phương Minh cũng không cứ rời đi như vậy, mà là ra hiệu cho Tiền Gia Lý về trước, Tiền Gia Lý cũng không hỏi lại, chỉ gật đầu, lập tức gọi một chiếc xe taxi tự mình đi về nhà trước.

Nhìn Tiền Gia Lý ngồi vào xe taxi, dần biến mất khỏi tầm mắt, Phương Minh quay đầu nhìn về phía nhà xưởng, mắt hơi híp, "Quốc sư à, thực sự là càng ngày càng để cho tôi tò mò."

Chương 801: Người thủ lăng (1)

Sau nửa giờ, trong nhà xưởng không ngừng có người đi ra, Từ Khắc cũng đang đi ra giữa đám người, trên mặt của hắn có vẻ kích động không thể che giấu được, vừa nội dung của buổi họp với quốc sư khiến cho hắn vô cùng phấn chấn, càng thêm xác định lựa chọn gia nhập Đại Minh triều của mình lúc ban đầu là chính xác.

Vội vội vàng vàng rời đi, sau đó toàn bộ nhà xưởng rất nhanh lại khôi phục sự yên tĩnh, mà những người khác bên trong khu vườn này lại càng không biết, ở bên trong nhà xưởng kia có văn võ bá quan Đại Minh triều.

Cửa sau của nhà xưởng, một chiếc xe hơi màu đen đã ngừng ở nơi đó, vị quốc sư mới kia từ cửa sau đi ra, đang muốn mở cửa xe lên xe, chỉ là ngay khi tay hắn vừa cầm tới tay nắm cửa xe, một giọng nói từ phía sau truyền đến.

"Giáo sư Lăng, đã lâu không gặp, từ lần trước gặp mặt đến giờ vẫn khoẻ chứ?"

Vị quốc sư mới này chấn động cả người, sau khi quay đầu thấy Phương Minh đang cười tủm tỉm đứng ở nơi đó, vẻ mặt đột nhiên trở nên âm trầm.

"Phương Minh."

Âm thanh mang theo một chút tức giận cùng bất mãn, vị quốc sư mới này chính là Lăng Phong, giáo sư Lăng mà Phương Minh quen biết trước đây, chuyên gia quyền uy trên phương diện sinh vật học của đại học Thủy Mộc, sau lại bởi vì hạt giống Vu Sư mà

biến mất.

Nhìn thấy Lăng Phong, Phương Minh cảm thấy vui mừng vô cùng, bởi vì Lăng Phong đã từng tiếp xúc với cha của cậu, cậu có thể thăm dò chút đầu mối về cha mình từ nơi giáo sư Lăng này, chẳng qua nhìn vẻ mặt của đối phương thời khắc này, dường như rất bất mãn đối với chính mình.

Chỉ là trong nháy mắt, Phương Minh cũng hiểu sự bất mãn này của Lăng Phong từ đâu đến, trước đây Lăng Phong đã đạt thành hiệp nghị cùng mình, để bản thân mình hỗ trợ bảo vệ cùng chăm sóc Lăng Dao, nhưng sau này bởi vì nhà họ Mục mà bản thân bị ép chạy trốn ra nước ngoài, căn bản không hề làm theo hiệp nghị.

Đã biết sự bất mãn này của Lăng Phong từ đâu đến, trong lòng Phương Minh cũng hiểu, sợ rằng Lăng Phong không phải người trong giới tu luyện, bằng không hắn cũng sẽ biết chuyện giữa mình và nhà họ Mục, cũng sẽ không đến mức bất mãn như vậy.

"Ở đây không phải chỗ nói chuyện, lên xe."

Tuy rằng Lăng Phong rất bất mãn với Phương Minh, nhưng vẫn mở cửa xe ra, ra hiệu cho Phương Minh đi lên, bởi vì hắn không muốn bị người phát hiện ở chỗ này, từ đó biết thân phận chân thật của hắn.

Phương Minh vuốt vuốt mũi, lên xe của Lăng Phong, mà sau khi Lăng Phong lái xe hơi ra khỏi khuôn viên, trực tiếp đạp chân ga chạy thẳng về một phương hướng rất hẻo lánh, thẳng đến nửa giờ sau, Lăng Phong mới đậu xe ở ven đường.

"Cậu Phương, tôi không cảm thấy tôi với cậu còn có chuyện gì để nói với nhau, hoặc có lẽ là cậu còn mặt mũi nào mà dám đi tới bắt chuyện với tôi?"

Lăng Phong quay đầu nhìn về phía Phương Minh, trong lòng

của hắn thực sự có lửa giận, ban đầu mình cố ý giao con gái của mình cho cậu chăm sóc, nhưng kết quả thế nào? Nhờ vả không đúng người.

"Giáo sư Lăng, thật xin lỗi vì tôi đã không thể thực hiện được ước định của chúng ta, chẳng qua đây cũng là bởi vì chính tôi gặp phải một ít chuyện, nói thật chính tôi cũng bị người ta bức tới mức phải chạy trốn ra nước ngoài, mới vừa về nước gần đây thôi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, nhìn lại một chút vẻ mặt của Phương Minh, lúc này sắc mặt Lăng Phong mới dễ nhìn một chút, chẳng qua vẫn nổi giận đùng đùng nói: "Cậu Phương, nếu cậu đã không thể thực hiện theo ước định, như vậy đương nhiên hiệp nghị giữa tôi và cậu cũng liền vô hiệu, hiện tại tôi có chuyện muốn làm, hy vọng cậu Phương không nên quấy rầy."

"Tôi không muốn quấy rầy giáo sư Lăng, chẳng qua tôi ngược lại có chút hứng thú đối với Đại Minh triều này, chỉ là không nghĩ đến giáo sư Lăng lại còn là quốc sư của Đại Minh triều, nếu để cho người ngoài biết một nhà sinh vật học đã trải qua chương trình giáo dục đại học vẫn còn có tư tưởng phong kiến, không biết sẽ nghị luận như thế nào?"

Sắc mặt Lăng Phong biến hóa mấy lần, trầm giọng hỏi: "Cậu theo dõi tôi?"

"Cũng không phải theo dõi, chỉ có thể nói là tình cờ gặp gỡ, vừa vặn thấy tình cảnh giáo sư Lăng đảm nhiệm chức vị quốc sư, tôi nghĩ dù sao cũng là người quen cũ, do đó mới lên tiếng chào hỏi giáo sư Lăng."

Phương Minh lắc đầu, mà Lăng Phong cũng tin lời của Phương Minh, bởi vì Phương Minh không cần phải theo dõi bản thân mình, trừ phi... Là vì hạt giống có năng lực phục chế kia.

"Nói ra thì thế nào, nếu cậu thấy được, vậy thì nên biết những

nhất phẩm, nhị phẩm đại thần phía dưới kia, có không ít người cũng là giáo sư chuyên gia, thậm chí còn có không ít người còn là người chốn quan trường, đương nhiên cũng không thiếu một số ông chủ lớn."

"Không sai, cho nên tôi mới cảm thấy rất ngạc nhiên với cái Đại Minh triều này, ngay từ đầu tôi cho rằng đây chỉ là một âm mưu, thế nhưng sau này tôi đã thay đổi cái nhìn, không biết giáo sư Lăng có thể nói cho tôi biết cái Đại Minh triều này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Chuyện gì xảy ra? Chính như những gì cậu đã nhìn thấy, là Huệ Đế giả chết, tất thảy này chỉ là những chuẩn bị để đưa ông ấy sống lại thôi."

Hiển nhiên Lăng Phong không muốn nói chuyện nhiều cùng Phương Minh, vẻ mất kiên nhẫn trên mặt rất rõ ràng, chẳng qua Phương Minh lại làm như không nhìn thấy hoặc là không nhìn ra, cho dù làm người ta ghét, cậu cũng muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện này.

"Vấn đề giả chết này tôi tin tưởng, nhưng mấy vị thần phò tá rồng này thì tôi lại không tin. Giáo sư Lăng, chúng ta đều là người thông minh, sao không nói thẳng vào vấn đề? Cho dù giáo sư Lăng không muốn nói cho tôi biết sự thật, tôi tin tưởng tôi có thể tự đi điều tra và điều tra ra chân tướng, chỉ sợ đến lúc đó không cẩn thận sẽ phá hư kế hoạch của giáo sư Lăng."

Trong lời nói của Phương Minh có ý uy hiếp, đương nhiên sở dĩ cậu sẽ nói như vậy cũng là do đoán được từ những hành động của Lăng Phong lúc trước.

Sau khi Lăng Phong nhìn thấy bản thân mình, mặc dù rất bất mãn với bản thân mình nhưng vẫn để cho mình lên xe, đã nói rõ một điểm, đó chính là Lăng Phong không muốn để cho người khác biết thân phận thật sự của hắn, nhưng dựa theo những gì cậu biết

được từ chỗ Từ Khắc, các vị đại thần bên trong Đại Minh triều cũng không giấu giếm thân phận của mình, Từ Khắc nhận biết thân phận thực tế của một phần ba đồng liêu trong đó.

Cho nên nếu như không phải có nguyên nhân khác, Lăng Phong tuyệt đối không cần phải che giấu thân phận chân thật của mình, mà đây cũng là điểm Phương Minh có thể uy hiếp được Lăng Phong.

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời của Phương Minh, vẻ mặt Lăng Phong có chút khó coi, sau một hồi lâu mới đáp lại: "Tất cả những gì cậu muốn biết tôi cũng có thể nói cho cậu biết, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải hợp tác với tôi hoàn thành một việc."

"Vấn đề này có quan hệ cùng Đại Minh triều kia?"

Chương 802: Người thủ lăng (2)

Vẻ mặt Lăng Phong nói cho Phương Minh đáp án, Phương Minh cũng không lập tức tỏ thái độ mà lại nói: "Tôi không thể nào đáp ứng ông dưới tình huống không biết chút gì cả."

"Đối với cậu thì chuyện này chỉ có lợi mà không có hại, hơn nữa cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý gì." Dường như Lăng Phong cũng biết Phương Minh sẽ trả lời thế nào, trực tiếp bồi thêm một câu.

"Nếu là như vậy, vậy ngược lại là có thể hợp tác."

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, nếu như dưới tình huống không làm những chuyện thương thiên hại lý, còn có thể có lợi cho bản thân, cậu không đáp ứng mới là có bệnh.

Nghe được đáp án khẳng định của Phương Minh, sắc mặt Lăng Phong hơi dễ nhìn hơn một chút, chẳng qua không lập tức bắt đầu nói cho Phương Minh chân tướng, mà là từ trên xe lấy ra một gói thuốc lá, châm cho mình một điếu, bắt đầu hút.

"Cảm ơn, tôi không hút thuốc lá."

Phương Minh xua tay cự tuyệt hộp thuốc lá Lăng Phong đưa tới, Lăng Phong cũng không để ý, tự mình hút thuốc, đến cuối cùng khi chỉ còn lại mấy ngụm, mãnh liệt hút vào hết, sau đó mới gạt tàn thuốc đi, đóng cửa sổ xe lại.

"Nói thật với cậu, cái Đại Minh triều này là tồn tại nửa thật nửa giả."

Câu nói đầu tiên của Lăng Phong liền để cho Phương Minh cảm thấy kinh ngạc, chẳng qua Phương Minh không nói gì, mà là chờ Lăng Phong tiếp tục nói tiếp.

"Nửa năm trước tôi mới tiếp xúc tới cái tổ chức tên Đại Minh triều này, lúc đó là một người bạn thân thiết của tôi gia nhập Đại Minh triều, sau đó muốn đề cử tôi vào hội, đương nhiên lúc ấy tôi không tin mấy cái khái niệm hoàng đế này, chẳng qua thấy người bạn già của tôi bị lừa quá sâu, vì có thể kéo người bạn già này ra khỏi nêu tôi mới giả bộ đồng ý."

Nửa năm trước, Lăng Phong cũng giống hệt như Phương Minh hôm nay, đi theo tham gia lên triều một lần, ở trong triều hắn cũng nhìn thấy được hình chiếu kia, chẳng qua hắn cảm thấy hình ảnh này là giả, nào có quan tài gì mà mấy trăm năm không mục nát chứ? Trừ phi là được bịt kín một cách cực kỳ tốt, nhưng nếu được bịt kín giỏi như vậy, sao những người đó có thể đi vào chụp hình?

Lăng Phong giả ý gia nhập Đại Minh triều, ngay từ đầu chỉ trở thành bát phẩm quan viên, mà dưới sự cố ý tiếp cận của hắn, rất nhanh lập tức phát hiện cái tổ chức này có một số mánh khóe.

Rất nhiều quan viên trong tổ chức này đều là được mời gia nhập vào, phần lớn đều gặp phải tình huống giống như Từ Khắc, chính là phát hiện đồ cổ trong nhà, sau đó liền tin là thật, mà số ít thì lại bị loại người như Từ Khắc này thu làm thuộc hạ.

Chẳng qua ngoại trừ những người này ra, ở Đại Minh triều còn có một số ít người khác, đó chính là những người có tên gọi cấm vệ cung đình, tiến hành bí mật quan sát Lăng Phong phát hiện những cấm vệ này là người cùng phe, hay nói đúng hơn là chỉ nghe mệnh lệnh của một người.

Người này không phải là ai khác, chính là Nội các Đại học sĩ kiêm Thủ phụ Đại Minh triều, cũng là một ông lão có chức quan lớn nhất Đại Minh triều.

Lăng Phong bắt đầu theo dõi vị Mông Thủ phụ đại nhân này, hắn phát hiện vị Mông Thủ phụ đại nhân này có một tòa biệt thự tư nhân ở Ma Đô, mà hắn thừa dịp lúc biệt thự không người đã len lén đột nhập vào trong, tìm được một phần văn kiện bí ẩn trong phòng làm việc, từ đó biết toàn bộ chân tướng tổ chức Đại Minh triều.

"Người nằm bên trong quan tài kia thực sự là Huệ Đế, chỉ có điều căn bản không hề có cái gọi là Thần Hưng Long gì cả, cũng căn bản không hề có phục hưng gì gì hết, đây hết thảy đều là một âm mưu đã được thiết kế cẩn thận từ ba mươi năm trước, mà thân phận chân chính của vị Mông Thủ phụ đại nhân kia thật ra là một thương nhân buôn đồ cổ."

Trên mặt Lăng Phong mang theo vẻ trào phúng, bố cục đã được bố trí mấy chục năm như vậy, hơn nữa còn là mưu kế tỉ mỉ, làm sao có thể không khiến những người kia bị lừa.

Ba mươi năm trước, khi vị Mông Thủ phụ đại nhân kia xuống nông thôn thu đồ cổ, vừa vặn có người dân bản xứ đã đào được phần mộ của một quan viên thời Minh triều, lúc kia những người miền núi không hề có khái niệm đồ cổ, chỉ lấy những vàng bạc châu báu trong phần mộ đó đi, mấy trăm món đồ sứ đều bị đánh nát, mảnh nhỏ rơi đầy đất.

Vị Mông Thủ phụ đại nhân kia thấy một màn như vậy tự nhiên đau lòng không thôi, hơn nữa sau đó hắn bí mật điều tra cẩn thận mới biết được, khi còn sống vị quan viên Minh triều này có trách nhiệm quản lý lò sứ của triều đình, những món đồ sứ này đều là những thứ hắn thích nhất khi còn sống, cho nên sau khi chết mới có thể chôn nó cùng như thế.

Đồ sứ biến thành mảnh nhỏ tuy rằng cũng đáng tiền, nhưng quá trình phục hồi nó quá phiền toái, mà thời gian đó cũng không có cách phục hồi đồ cổ tốt như bây giờ, vị Mông Thủ phụ đại nhân này đang đau lòng hết sức đột nhiên nghĩ đến trước đây cha hắn

có nói cho hắn biết bí ẩn của gia tộc, vì vậy nổi lên tâm tư khác.

"Tôi nghĩ hẳn là cậu có thể đoán được."

Sau khi nói đến đây, đột nhiên Lăng Phong đình chỉ giảng thuật, mà là bắt đầu khảo nghiệm Phương Minh.

"Gia tộc của vị Thủ phụ đại nhân kia, chỉ sợ chính là người thủ lăng trước đây Chu Nguyên Chương để lại bảo vệ lăng mộ Huệ Đế."

Người thủ lăng, đây là người mỗi khi triều đại thay đổi hoàng lăng sẽ xuất hiện, mà ngoại trừ hoàng lăng, thậm chí một số gia tộc lớn cũng sẽ sắp xếp người thủ lăng.

Nếu có người tỉ mỉ điều tra liền sẽ phát hiện, rất nhiều thôn dân phụ cận cổ mộ hoàng lăng đều có dòng họ rất đặc biệt, bởi vì tổ tiên của những thôn dân này chính là người thủ lăng, dòng họ của bọn họ đều là do hoàng đế đương thời ban tặng đấy, có hàm nghĩa đặc thù.

Tỷ như hậu nhân nhà họ Mông, thủ vệ lăng mộ Tần Thủy Hoàng tiếng tăm lừng lẫy, còn có đệ tử bát kỳ đặc biệt có trách nhiệm thủ lăng triều đại nhà Thanh, địa vị cao vô cùng, đãi ngộ cũng là tốt vô cùng.

Kỳ thực điểm này cũng là có thể lý giải đấy, thủ lăng là làm gì? Đó là người có trách nhiệm bảo vệ tổ tông, thật ra người cổ đại rất coi trọng chữ hiếu, nếu như tổ tông không được an sinh, vậy bọn họ chính là tội nhân, cho nên cũng sẽ đối tốt với người có trách nhiệm hầu hạ tổ tông.

Chẳng qua tình huống của Huệ Đế lại có chút khác biệt, lúc đó Huệ Đế là bị chú của hắn cướp đi giang sơn, là vì trốn tránh chú mình truy sát mà lẩn trốn đi, sau khi hắn chôn cất bản thân mình, đã để những thuộc hạ trung thành của mình thủ lăng.

Nhưng Huệ Đế là người chạy trối chết, người thủ lăng của hắn đương nhiên không thể hưởng thụ đãi ngộ đặc thù của nhân viên công vụ, thời gian ngắn thì còn hoàn hảo, nhưng một thời gian sau lòng người cũng liền tự thay đổi, đến sau này người thủ lăng đều rối rít rời đi.

Lại trải qua năm tháng khá dài lưu chuyển, rất nhiều đời sau của người thủ lăng căn bản cũng không biết chuyện của tổ tiên mình, vị Thủ phụ đại nhân kia cũng là bởi vì trước đây tổ tiên đã đọc khá nhiều sách, biết chữ cho nên để lại ghi chép.

Chính là bởi vì đoạn điển cố "hán tử đạo" này, vị Thủ phụ đại nhân kia lập tức thay đổi tâm tư, sau khi hắn sửa sang lại hết các mảnh vỡ của đồ cổ, liền cố ý lẫn vào bên trong các đội công nhân, đợi khi người ta đào xong móng, liền len lén chia mấy món đồ cổ này vào mấy hộp sắt đen rồi chôn xuống đất.

Ba mươi năm trước, cũng là lúc biệt thự của Từ Khắc mới vừa bắt đầu xây dựng, vị Thủ phụ đại nhân kia rất rõ ràng, những người có thể vào nơi này ở không phú cũng quý, mà tuy rằng Từ Khắc không làm quan, nhưng tích lũy trong những năm qua cũng không phải ít, trước đây báo chí còn có đưa tin tức một giảng viên trường đại học Thủy Mộc bị lừa đảo lừa đi hơn một nghìn vạn, cho nên những giáo sư chuyên gia này cũng không nghèo.

Bố cục từ ba mươi năm trước, lại thêm quan tài thực sự của Huệ Đế, mấy người Từ Khắc này không bị mắc mưu mới là lạ, đương nhiên lúc vị Thủ phụ đại nhân kia tuyển người cũng đã cố ý đã điều tra một phen, phần lớn người gia nhập Đại Triêu hội đều là người mê làm quan.

"Cho nên bây giờ cậu đã hiểu rõ chưa, vị kia chính là chuẩn bị dựa vào những thứ này đến vơ vét của cải, mỗi một người muốn gia nhập tổ chức liền phải đóng phí gia nhập một nghìn vạn, sau đó nếu muốn thăng quan còn phải tiếp tục giao tiền, đương nhiên hắn sẽ dùng danh nghĩa tươi đẹp là thể hiện sự trung tâm đối với

bệ hạ, hơn nữa còn hứa hẹn một khi Huệ Đế sống lại, toàn bộ cống hiến đều sẽ được trả gấp bội."

Vẻ trào phúng trên mặt Lăng Phong không tiêu tan, Phương Minh cũng biết Lăng Phong đang cười nhạo cái gì, kỳ thực bố cục này cũng không tính đặc biệt cao minh, nhưng bởi vì ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, lại thêm sơ hở trong tư tưởng của chính đám người Từ Khắc, lúc này mới để cho lũ lừa đảo bắt được cơ hội.

"Ba vạn khối có thể đảm nhiệm chức quan bát phẩm, mười vạn có thể trở thành thất phẩm, ba mươi vạn có thể tấn chức lục phẩm, một trăm vạn là ngũ phẩm, mà càng lên chức vụ càng cao thì số tiền phải nộp ra cũng càng nhiều, chẳng qua vị Thủ phụ đại nhân kia rất thông minh, những người được gọi là Thần Hưng Long vừa gia nhập vào đã có được chức vụ tam phẩm, cho những người này một loại ảo giác, chỉ riêng quan chức của các người cũng đã có giá trị hơn mấy trăm nghìn vạn."

Chương 803: Không tiện hạ thủ nữa à

Cái này cũng giống như Amway (1) vậy, đương nhiên có một số ít người đã phát hiện ra mô hình Amway này sau khi gia nhập, nhưng vẫn như cũ còn tiếp tục đợi ở bên trong, vì sao? Bởi vì bọn họ đã đứng ở vị trí cấp cao, chỉ cần tiếp tục duy trì toàn bộ hệ thống ở đây, bọn họ có thể ngồi thu tiền.

(1) Amway là một tập đoàn áp dụng mô hình kinh doanh đa cấp để bán các sản phẩm liên quan đến lĩnh vực sức khỏe, thẩm mỹ và hàng tiêu dùng

Cho nên, vị Thủ phụ đại nhân kia cũng không sợ sau khi đám người Từ Khắc tỉnh lại sẽ đi vạch trần hắn và rời khỏi, ngược lại đám người Từ là đám người đã nhận được lợi ích, chỉ biết càng phối hợp với hắn, mà có những người có thân phận địa vị như vậy phối hợp, muốn kêu thêm người cũng lại càng thêm dễ dàng.

"Sau khi biết rõ âm mưu này, ngay từ đầu tôi đã dự định vạch trần hoặc là báo cảnh sát, chẳng qua sau khi tôi xem xét cặn kẽ kế hoạch của tên lừa gạt này, tôi đã thay đổi chủ ý."

Ánh mắt Lăng Phong nhìn về phía Phương Minh, tiếp tục nói: "Bảo tàng là có thật, năm đó sau khi Đại Minh thành lập, hoàng đế Hồng Vũ thực sự để lại một bảo tàng, nghĩ nếu như ngày nào đó Đại Minh suy bại, con cháu của hắn có thể mai danh ẩn tích dựa vào bảo tàng này tiếp tục sống cuộc sống áo cơm không lo, mà tung tích của bảo tàng này chỉ có Huệ Đế biết."

"Mục tiêu của ông là vì bảo tàng?" Phương Minh nhìn về phía Lăng Phong, cậu không cảm thấy Lăng Phong là một người yêu

tiền.

"Tiền, có ai lại không yêu tiền chứ? Cho dù tôi không thích, nhưng cũng phải suy nghĩ vì Lăng Dao, hơn nữa ngoại trừ bảo tàng, thứ khiến tôi cảm thấy hứng thú hơn là rốt cục Huệ Đế sống hay chết? Dựa theo tổ tiên của tên lừa đảo kia ghi lại, trước đây sau khi Huệ Đế hạ táng chính mình, thực sự có đề cập tới ngày nào đó trong tương lai sẽ sống lại."

"Kỳ thực ba mươi năm qua tên lừa gạt này cũng không nhàn rỗi, hắn vẫn căn cứ bút ký tổ tiên lưu lại tiếp tục tìm kiếm vị trí lăng mộ của Huệ Đế, cho dù Huệ Đế đã chết thật rồi, vậy rất có thể ông ta đã cất giấu đầu mối bí mật kho tàng trong lăng mộ của mình."

"Biết vì sao tôi có thể trở thành quốc sư không? Cũng là vì tôi biết những bí mật này, ngoài ra tôi căn cứ vào địa đồ hắn đưa cho tôi, đã đại khái xác nhận vị trí lăng mộ của Huệ Đế, cho nên hắn mới phải hợp tác cùng tôi, cũng đừng quên, lúc đầu tôi cũng từng tham gia công tác khảo cổ, hơn nữa vừa vặn đã từng nhìn thấy tấm bản đồ hắn đưa cho tôi."

Trên mặt Lăng Phong lộ ra dáng tươi cười, Phương Minh cũng đã nghe rõ tất cả, tên lừa đảo kia làm ra một Đại Minh triều, thứ nhất là vì vơ vét của cải, thứ hai thì là vì tìm kiếm tung tích lăng mộ Huệ Đế, nếu có thể tập hợp nhiều loại chuyện gia về một phương diện nào đó giống như Từ Khắc này, không chừng thật đúng là để cho hắn tìm được bảo tàng.

"Hắn có dũng khí hợp tác cùng tôi, cũng là vì biết tôi thế đơn lực bạc, căn bản không sợ tôi đùa giỡn thủ đoạn, ngược lại tôi cũng thật phải phòng bị hắn, chẳng qua nếu như có cậu gia nhập vào, tới lúc đó tôi không còn sợ hắn giở trò đen ăn đen với tôi. Một khi chúng ta có thể tìm được bảo tàng, tôi với cậu lại phân chia mỗi người một nữa."

Nghe được lời của Lăng Phong, Phương Minh cười cười, bảo tàng gì gì kia cậu không cảm thấy hứng thú, cho dù là tài phú do cả một vương triều cổ đại tích lũy được, đối với bản thân cậu hiện tại cũng không coi vào đâu, bởi số tài phú cậu mang về được từ nước ngoài đã có thể vượt xa cái gọi là bảo tàng kia.

Thứ khiến Phương Minh cảm thấy hứng thú là Khi Thiên Chi Quan kia, nếu như có thể nhận được Khi Thiên Chi Quan, vậy có thể coi như chuyến đi này không tệ.

"Được, tôi đáp ứng chuyện hợp tác với ông, chẳng qua ông phải nói cho tôi biết trước, lăng mộ Huệ Đế ở nơi nào?"

"Phụ cận Nhạc Dương."

"Phụ cận Nhạc Dương? Vẫn không thể xác định vị trí cụ thể?" Phương Minh hơi kinh ngạc, phụ cận hai chữ này thế nhưng rất lớn đó, mấy trăm km hay là vài trăm dặm?

"Tôi chỉ có một bộ phận địa đồ, chẳng qua cho dù tôi xem hết toàn bộ nhưng cũng chỉ có thể xác định, nó ở phụ cận Nhạc Dương." Lăng Phong có chút bất đắc dĩ, lại móc ra một điếu thuốc, sau khi châm lửa hít một hơi mới nói tiếp: "Trên thực tế tôi không hề nhận ra những nơi trên bản đồ kia, sở dĩ tôi biết rõ ở phụ cận Nhạc Dương, là bởi vì tôi đã từng nhìn thấy qua bản đồ như vậy, mà lúc đó vì tò mò nên tôi mới hỏi chủ nhân của bản đồ này đây là nơi đâu, vị kia nói cho tôi biết đây là bản đồ Nhạc Dương."

Trên mặt Lăng Phong mang theo vẻ nhớ lại, nói: "Người kia chính là người lợi hại nhất trong số những người tôi từng gặp, chẳng qua đừng nói, cậu và ông ấy thật là có chút giống nhau đó, lẽ nào loại người như mấy người này đều có khí chất như vậy sao?"

Phương Minh vốn chỉ hiếu kỳ nên hỏi một chút, thế nhưng khi nghe được câu trả lời của Lăng Phong, trên mặt của cậu có vẻ kích

động hiện lên, bởi vì cậu mơ hồ đoán được Lăng Phong đang nói tới người nào.

"Cái người mà ông nói có phải là người đã đi tới di chỉ Tây Hạ nhận được mầm móng kia với ông không?" Khi Phương Minh hỏi vấn đề này, trong lòng có chút thấp thỏm, chờ đợi câu trả lời của Lăng Phong.

"Ừm, chính là vị kia, còn bản đồ này là vào một ngày khi chúng tôi hạ trại, đêm hôm khuya khoắt tôi thấy ông ấy mang tấm bản đồ ra một mình quan sát dưới trăng sáng, cho nên hiếu kỳ nhìn một cái lại hỏi một câu."

"Lẽ nào trước đây cha tôi cũng đang tìm kiếm lăng mộ của Huệ Đế?"

Dưới sự kích động, Phương Minh trực tiếp nói ra lời trong lòng, nghe nói như thế Lăng Phong ngược lại ngây ngẩn cả người, cặp mắt trợn thật lớn nhìn chằm chằm Phương Minh, thẳng đến khi thuốc lá trên tay cháy hết làm phỏng ngón tay, ông ta mới phản ứng được.

"Cậu nói Phương tiên sinh là cha của cậu?"

Lăng Phong nhìn chòng chọc vào mặt của Phương Minh, không đợi Phương Minh trả lời liền lẩm bẩm: "Giống, càng xem càng giống, cậu không nói tôi còn không nghĩ tới, cậu vừa nói ra khiến tôi càng nhìn càng cảm thấy đúng là cậu rất giống Phương tiên sinh, đúng, hai người đều mang họ Phương, vì sao ngay từ đầu tôi lại không nghĩ tới."

Phương Minh nhìn Lăng Phong đã thay đổi trạng thái hoàn toàn kia, hơi mỉm cười, xem ra cha mình đã khiến Lăng Phong có ấn tượng rất sâu.

"Không nghĩ tới cậu là con trai của Phương tiên sinh, lúc trước

thái độ của tôi có nhiều chỗ không đúng, tôi xin lỗi cậu."

Thái độ của Lăng Phong rất rất thành khẩn, ngược lại khiến Phương Minh có chút cảm thấy ngại ngùng, bất quá trong lòng cậu lại cảm thấy tự hào thay cho cha mình, chỉ bởi vì bản thân mình là con trai của ông ấy, đã có thể khiến thái độ của Lăng Phong đối với chính mình đảo ngược 180 độ.

"Giáo sư Lăng quá khách khí, cha tôi là cha tôi, mà người có ân với ông cũng là cha tôi, cho nên ông không cần cảm thấy có lỗi gì với tôi cả."

"Kia làm sao có thể giống nhau, nếu tôi biết cậu là con trai của ân công, vậy khẳng định không thể đối xử với cậu bằng thái độ như trước được."

Lăng Phong lắc đầu như trống bỏi, kiên trì nói: "Trước đây nếu không phải bởi vì cha cậu, tôi đã sớm mất mạng, đáng tiếc cha cậu là kỳ nhân chân chính, chính tôi muốn báo đáp cũng không có cơ hội, hơn nữa tôi cũng biết những kỳ nhân như cha cậu chắc hẳn sẽ chướng mắt với báo đáp của tôi."

Phương Minh có chút dở khóc dở cười, sớm biết rằng thái độ của Lăng Phong sẽ chuyển biến nhanh tới như vậy, cậu tuyệt đối sẽ không tiết lộ quan hệ giữa bản thân mình cùng cha mình, bởi vì không có tầng quan hệ kia, cậu còn có thể hãm hại Lăng Phong, dù thế nào thì cậu cũng rất muốn có viên hạt giống Vu Sư kia, nhưng bây giờ mà nói...

"Nếu cậu đã là con trai của ân công, vậy tôi cũng nói thật cho cậu biết, kỳ thực sở dĩ tôi sẽ coi trọng bảo tàng của Huệ Đế, là vì có người nói trong lăng mộ của Huệ Đế có một món bảo vật, bảo vật này có thể mở hạt giống thần bí kia."

Nghe thấy mấy lời nói thành thật của Lăng Phong, Phương Minh càng cảm thấy không biết nên nói cái gì.

Chương 804: Lại là 1 người quen

"Phương Minh, cậu mới về mà đã lại muốn ra ngoài tiếp sao?"

Trong cửa hàng Vu Đạo, ánh mắt Đại Trụ tràn đầy u oán, cái thái độ này của Phương Minh hoàn toàn là muốn làm ông chủ phủi tay, toàn bộ cửa hàng đều giao cho cậu ta xử lý, nhưng quan trọng nhất là cậu ta không hề có bản lĩnh của Phương Minh, gặp phải khách hàng tới cửa cũng không giải quyết được.

Cho nên khi Phương Minh không có ở đây, cửa hàng Vu Đạo có mở cửa cũng không khác gì đóng cửa, những ngày tháng vừa qua, ngày nào cậu ta cũng bị chú Hoa lôi đi uống trà chơi cờ, thật sự là sớm sống cuộc sống nghỉ hưu của người già.

"Ừm, lần này có chút việc phải rời khỏi một chuyến, đi tới Nhạc Dương bên kia."

Phương Minh thấy được ánh mắt u oán của Đại Trụ, nhưng cậu cũng rất bất đắc dĩ, không phải cậu muốn chạy ra ngoài nhiều, thật sự là cậu bắt buộc phải đi chuyến này.

Dựa theo giáo sư Lăng nói, hẳn là trong lăng mộ của Huệ Đế kia có chìa khóa mở ra hạt giống Vu Sư, tuy rằng Phương Minh cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm, nhưng cũng đã nói một điểm, chính là ở trong lăng mộ của Huệ Đế có đồ vật tương quan cùng Vu Sư tồn tại, lại thêm Khi Thiên Chi Quan, chỉ riêng hai điểm này liền đủ hấp dẫn cậu, lại càng không cần phải nói còn có thể tìm được đầu mối về hướng đi của cha mình, cho nên chuyến hành trình tới Nhạc Dương này cậu nằm ở thế không đi không được.

Sau mười lăm phút, Phương Minh xuất hiện ở lối vào phố đồ cổ Đông Đài, mà không bao lâu sau đã có một chiếc xe thương vụ đã dừng lại bên đường, Lăng Phong ở trên xe quay qua vẫy vẫy tay với cậu, đợi sau khi Phương Minh lên xe, liền lái xe đi về phía đường cao tốc, cuối cùng dừng lại ở trạm phục vụ đầu tiên trên đường cao tốc.

"Phương Minh, tôi đã nói với người bên kia rằng cậu là trợ thủ của tôi, dựa theo những lời cậu dặn tôi, tôi cũng đã nói cho bọn họ cậu tên Tần Dương."

"Tốt, nơi này chính là nơi chúng ta tập hợp sao?"

Phương Minh xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về phía trạm phục vụ, nhìn những xe dừng lại trong trạm phục vụ, trong đó có năm sáu chiếc xe thương vụ cùng dừng chung một chỗ khiến cậu chú ý, mà ở xung quanh những chiếc xe này còn có không ít người vạm vỡ đang đứng.

"Ừm, đây chính là chỗ chúng ta sẽ hội hợp với bọn họ, sau đó ngồi xe của bọn hắn đi tới Nhạc Dương."

Sau khi Lăng Phong cùng Phương Minh xuống xe, trực tiếp đi về phía mấy chiếc xe thương vụ kia, hiển nhiên mấy người vạm vỡ kia có quen biết Lăng Phong, một vị trong đó còn trực tiếp dẫn Lăng Phong đi tới trước một chiếc xe thương vụ, mở cửa xe ra, bên trong đã có một ông lão ngồi từ trước.

"Thủ phụ đại nhân."

"Quốc sư đến rồi."

Ông lão đưa mắt nhìn về phía Phương Minh đứng sau lưng Lăng, đôi mắt già nua có sự sắc bén xuyên thấu lòng người chẳng qua đối với Phương Minh đến nói, ánh mắt như vậy cậu đã thấy rất nhiều, trên mặt không có một tia biểu tình biến hóa gì.

"Quốc sư ngồi xe của tôi đi, vừa vặn trên đường có chuyện muốn thương lượng, về phần vị trợ thủ này của ông, để hắn ngồi ở một chiếc xe phía sau đi."

Lời của ông lão khiến cho Lăng Phong sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó vẫn gật đầu đáp ứng.

"Tiểu Tần à, cậu cứ ngồi chiếc xe phía sau kia đi, nếu như có chuyện gì liền trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

"Tốt, ông chủ, vậy tôi đi chiếc xe kia."

Phương Minh gật đầu, ở trước mặt người ngoài, Lăng Phong sắm vai ông chủ của cậu, mà cậu là thuộc hạ của Lăng Phong.

Chiếc xe thương vụ ở ngay kề sau, khi cửa xe được mở ra bên trong đã có người ngồi, nữ có nam có, chẳng qua ngồi ở vị trí chính giữa thì lại là hai cô gái trẻ tuổi, lúc này cũng vừa vặn đều đưa mắt nhìn về phía Phương Minh ngoài cửa xe.

"Ai bảo cậu mở cửa xe này, xe cậu phải ngồi là xe ở phía sau."

Người vạm vỡ đi theo Phương Minh lập tức là giật ngược Phương Minh lại, đồng thời cúi người thấp giọng nói xin lỗi với mấy người trong xe: "Cô Lý, thật ngoài ý muốn, quấy rối đến cô rồi."

"Không sao."

Giọng nói vui vẻ từ trong xe truyền ra, nhưng ngay sau đó cửa xe liền bị đóng lại, mà dưới ánh mắt bất thiện của người đàn ông vạm vỡ kia, Phương Minh chỉ có thể im lặng đi về phía chiếc xe phía sau.

"Dĩ nhiên là cô ấy, cũng không biết có nhận ra mình hay không."

Vừa đi, trong đầu Phương Minh lại hồi ức lại dung mạo của hai cô gái bản thân đã thấy khi mới mở cửa xe, một người trong đó cậu không nhận ra, nhưng một người khác thì cậu lại có ấn tượng.

"Ban đầu ở tổ địa của nhà họ La cậu đã gặp được cô bé kia, hình như là tên Tiêu Ngọc Nhi..."

Trong lòng Phương Minh lẩm bẩm một câu, sau đó dưới cái nhìn chằm chằm của người đàn ông vạm vỡ kia, đi về phía một chiếc xe con ở cuối cùng, trên chiếc xe này chỉ có một tài xế đang ngồi, mà trong xe lại bày rất nhiều thùng dụng cụ, rất hiển nhiên đây là một chiếc xe chở đồ.

"Đãi ngộ này..."

Phương Minh bất đắc dĩ cười cười, chẳng qua cậu cũng không để ý, trực tiếp ngồi lên ghế kế bên người lái, chờ đoàn xe xuất phát.

Lúc này, trên chiếc xe thứ hai, khuôn mặt Tiêu Ngọc Nhi lại có thêm vẻ không thể tưởng tượng nổi tràn ngập, nhớ lại gương mặt thoạt nhìn có chút hiền lành của người ngoài cửa xe ban nãy, nhỏ giọng thì thầm: "Hẳn không phải là hắn, hẳn chỉ là trùng hợp thôi."

"Ngọc Nhi, em nói cái gì đó?"

Bên cạnh Tiêu Ngọc Nhi, Lý Như hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Này... Không có gì, đúng rồi chị Như, chị biết rõ tất cả mọi người tham gia trong đội ngũ lần này sao?" Tiêu Ngọc Nhi không trả lời, ngược lại hỏi một vấn đề khác.

"Ừm, trước khi lên đường chị đã xem danh sách đội ngũ, lần này ngoại trừ chúng ta ra, còn lại đều thuộc hạ của Quyền Hoằng." Lý Như đáp.

"Toàn bộ đều là thuộc hạ của Quyền Hoằng?" Dường như Tiêu

Ngọc Nhi muốn xác định chắc chắn đáp án này.

Lý Như không biết vì sao người chị em tốt này của mình lại thắc mắc vấn đề đó như thế, nhưng vẫn suy nghĩ một chút mới trả lời: "Không đúng, hình như lâm thời có thêm hai người khác vào nữa."

"Có hai người mới gia nhập vào, mà người mới vừa mở cửa xe là một trong số đó sao?"

"Hình như là vậy, xem thái độ của thuộc hạ Quyền Hoằng đối với hắn, hẳn không phải là người của Quyền Hoằng, chẳng qua có vẻ thân phận địa vị cũng không cao, hẳn chỉ là một trợ thủ thôi."

Nghe được suy đoán của Lý Như, Tiêu Ngọc Nhi bĩu môi, nếu như cô ấy không nhận sai mà nói, thực sự là người kia, mà người kia tuyệt đối không phải chỉ là một trợ thủ đơn giản như vậy, giới tu luyện có mấy người có thể khiến người ấy làm trợ thủ kia chứ.

"Ngọc Nhi, lần này chúng ta đi tìm lăng mộ của Huệ Đế, mặc dù nói chúng ta hợp tác cùng Quyền Hoằng nhưng chị không yên tâm với Quyền Hoằng này, hơn nữa có người nói Quyền Hoằng còn chiêu mộ được mấy kỳ nhân dị sĩ có bản lĩnh đặc thù giống như em, lần này chúng ta phải vô cùng cẩn trọng đề phòng mấy người kia."

"Cô chủ nói không sai, những thuộc hạ bình thường của Quyền Hoằng này, đám người chúng tôi có thể giải quyết, thế nhưng thủ đoạn của mấy kỳ nhân dị sĩ kia không phải chúng tôi có thể đối phó được, lần này còn phải cậy vào cô Tiêu."

Hai nam thanh niên khác ngồi trên xe cũng theo chân mở miệng, từ huyệt Thái Dương nhô cao của bọn họ là có thể phán đoán ra, hẳn hai người này là cao thủ nội gia.

"Mọi người không cần quá lo lắng, nếu Quyền Hoằng muốn

hắc đám chúng ta, vậy cũng phải suy tính hậu quả một chút, đến lúc đó tôi sẽ sai người nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của mấy người kia, chỉ cần chúng ta chú ý cẩn thận còn không đến mức nhảy vào trong hầm người khác đào xong."

Lý Như cũng mở miệng an ủi, Tiêu Ngọc Nhi nghe được cũng chỉ có thể gật đầu theo, cô ấy cũng đã từng thấy mấy kỳ nhân dị sĩ kia của Quyền Hoằng, thật ra thực lực của mấy người đó cũng không tính cao, trong đó chỉ có một người là cô ấy nhìn không thấu, thế nhưng cô ấy tự nhận nếu đánh thật, còn chưa chắc được ai thua ai thắng đây.

Thế nhưng người khiến cô ấy bối rối lúc này không phải mấy người đó, mà chính là người mới vừa rồi kia, nếu như vị kia thật sự là Phương Minh mà nói, cho dù một trăm cô ấy cũng vô ích.

Thậm chí Tiêu Ngọc Nhi còn không dám nói suy nghĩ trong lòng ra, cô ấy sợ vị kia cố ý che giấu tung tích, mà cô ấy lại vạch trần thân phận của đối phương sẽ làm cậu tức giận, hậu quả này cũng không phải cô ấy có khả năng gánh nổi.

Ôm loại thấp thỏm trong lòng đó, dọc theo con đường này Tiêu Ngọc Nhi không thể nào dưỡng thần được, thậm chí luôn cảm giác lúc này ở đoàn xe phía sau kia, có một cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Từ Ma Đô đến Nhạc Dương, đường đi cũng không ngắn, đợi tới buổi trưa, đoàn xe lái vào một trạm phục vụ, chẳng qua xe cũng không dừng lại ở trạm dừng nghỉ phía trước, mà dừng lại ở một khu vực tư nhân phía sau.

"Cậu ở trên xe đi, không cần xuống dưới, một hồi sẽ có người đưa cơm hộp qua cho cậu."

Xe dừng lại, Phương Minh đang muốn xuống xe, nhưng tài xế lại ngăn cản cậu, mà Phương Minh cũng chú ý tới, toàn bộ đoàn xe

chỉ có người của bốn chiếc xe dẫn đầu đi xuống, còn mấy người ở mấy xe phía sau như bọn cậu ngay cả tư cách xuống nghỉ ngơi cũng không có.

Lăng Phong cũng từ trên xe bước xuống, cùng xuống xe với vị lão giả kia, ngay từ đầu Lăng Phong đã muốn đi về phía Phương Minh bên này, nhưng bị ông lão cản lại, mà theo sát đó mấy người ở chiếc xe thứ hai cũng đi xuống.

"Thủ phụ đại nhân, vì sao trợ thủ của tôi không thể xuống xe? Xuống xe ăn một bữa cơm ở trạm phục vụ cũng không được sao?" Lăng Phong có chút bất mãn nói.

"Yên tâm, sẽ không để người trẻ tuổi kia chết đói đâu, một hồi sẽ có người đưa cơm cho hắn, đúng rồi, giới thiệu cho quốc sư một chút, vị này chính là cô Lý, tổ tiên của cô Lý có cùng thân phận với tổ tiên của lão phu."

Nghe được lời của Quyền Hoằng, ánh mắt Lăng Phong nhìn về phía Lý Như, hắn biết Quyền Hoằng nói cùng một thân phận là chỉ cái gì, cũng chính là tổ tiên của cô Lý này cũng là người thủ lăng của Huệ Đế.

"Chào cô Lý."

Lăng Phong cùng Lý Như lên tiếng chào hỏi, sau đó dưới sự dẫn dắt của quyền thần, đoàn người đi vào sảnh lớn, mà bên trong cũng đã sớm bày một bàn cơm nước phong phú.

Trong lúc đoàn người Lăng Phong đang ăn một bữa cơm phong phú, thì bên phía Phương Minh, cũng có người đưa cơm qua cho cậu, một phần cơm hộp tiện lợi rất bình thường.

"Ăn ở trên xe đi, sau khi ăn xong nếu muốn tới nhà vệ sinh thì phải nói một tiếng, thời gian khác không cho phép rời khỏi xe." Người vạm vỡ đưa hộp đựng cơm cho Phương Minh, sau đó trầm

giọng căn dặn.

Phương Minh mỉm cười, dù sao thì cậu cũng không phải người được nuông chiều gì, có cơm hộp thì ăn cơm hộp, lập tức cũng bắt đầu ngồi ăn ngay trên xe.

Sau nửa giờ, đám người Lăng Phong cũng ăn no đi ra, mỗi bên tự trở lại trên xe của chính mình, mà Tiêu Ngọc Nhi vừa đi tới trước cửa xe đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay người trở về phòng ăn cầm mấy loại hoa quả, đi về phía đoàn xe phía sau.

"Ngọc Nhi, em muốn làm gì?"

Lý Như có chút kỳ quái, yên lặng nhìn người chị em tốt của mình đi tới chiếc xe cuối cùng của đoàn xe, rồi sau đó dần dần đưa mấy loại hoa quả trên tay vào cửa sổ, sau đó hình như còn nói nói mấy câu cùng người trong xe, lúc này mới đi về tới.

"Quả nhiên là hắn, thật là hắn."

Tiêu Ngọc Nhi còn đắm chìm trong hình ảnh mới vừa thấy kia, ngay cả Lý Như gọi cô ấy đều không kịp phản ứng, đường đường là đệ tử nhà họ Phương, người đứng đầu trong một đời tuổi trẻ của giới tu luyện, dĩ nhiên lại ngồi yên trên một xe hàng hóa bưng cơm hộp, hình tượng này thật khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, sợ rằng có nói ra cũng không ai tin tưởng.

Bên trong xe, Phương Minh nhìn mấy loại trái cây trên tay cũng dở khóc dở cười, có lẽ vì quá khiếp sợ khiến cô gái nhỏ này nói năng lộn xộn, trực tiếp nói một câu: Cậu còn tự mình ăn cơm sao?

Cậu không thân tự ăn cơm, chẳng lẽ còn cần người khác đứng ra thay mặt cậu ăn?

Cái này khác gì mấy kẻ nịnh nọt lãnh đạo kiểu: “Lãnh đạo còn tự mình đến WC sao”?

Chương 805: Tận lực lùi ra sau

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lúc bóng đêm phủ xuống, rốt cục thì đoàn xe cũng đã lái vào phạm vi thành phố Nhạc Dương, chẳng qua không lái vào trung tâm thành phố, mà trực tiếp lái hướng một danh lam thắng cảnh.

"Núi Thiên Nhạc sao?"

Nhìn ngọn núi ngoài cửa sổ xe, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ đang suy nghĩ điều gì, bởi vì Kim Dung nên có rất nhiều người biết tới Ngũ Nhạc, nhưng lại không biết ở bên ngoài Ngũ Nhạc còn có một ngọn núi Thiên Nhạc.

Đương nhiên, sở dĩ núi Thiên Nhạc không nổi danh còn một nguyên nhân khác là do nó thiếu hiểm trở, độ cao so với mặt biển cũng chỉ có hơn một ngàn mét, lại thêm bởi vì nó là mảnh đất tiếp giao giữa ba tỉnh, không dễ dàng phát triển tuyên truyền.

Tương đối giống với đạo lý ba nhà sư không có nước uống.

Chẳng qua núi Thiên Nhạc lại cực kỳ nổi danh trong văn hóa Đạo giáo, bởi vì trong ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa của Đạo giáo, núi Thiên Nhạc là động thiên thứ hai mươi sáu nổi tiếng, hơn nữa có tin đồn nơi này còn là nơi linh hồn Nhân hoàng Phục Hy trở về năm đó.

Sau khi đoàn xe đi vào trong đường núi, cuối cùng đứng tại một khu dân cư ở ngay dưới chân núi, cũng giống như lúc dừng

chân ở trạm phục vụ ban ngày, đã sớm có người chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ ở khu dân cư.

Tất cả nhân viên xuống xe, Lăng Phong cũng lập tức tìm được Phương Minh.

"Phương Minh, tôi mới vừa nhận được tin tức, bọn họ muốn suốt đêm vào núi, hình như có nói trở ngại thời gian gì gì đó, nếu như không vào núi ngay lúc này, sẽ phải đợi thêm ba tháng nữa.

"Ngày hôm nay vào núi luôn sao?"

Phương Minh không nói gì thêm, mà Lăng Phong tiếp tục nói: "Vừa rồi trên đường đi tôi cũng đã thử dò xét, xem như đã hiểu rõ phối trí đội ngũ này của chúng ta, Quyền Hoằng dẫn theo hơn ba mươi thuộc hạ, ngoài ra còn có một cô gái họ Lý, tổ tiên của cô gái họ Lý này cũng là người thủ lăng của Huệ Đế, lần này là cô ta hợp tác cùng Quyền Hoằng, bởi vì trên tay hai người bọn họ đều có một phần ba địa đồ, ngoài ra liền chỉ có hai ngươi chúng ta."

Nghe thấy những lời Lăng Phong nói, Phương Minh cũng hiểu, trong đội ngũ của chuyến đi lần này, Lăng Phong gánh trách nhiệm tìm kiếm phương vị đại khái của lăng mộ Huệ Đế, mà vị trí cụ thể của lăng mộ thì lại do Quyền Hoằng cùng cô gái họ Lý kia đi tìm.

Trên thực tế, Lăng Phong đã là không thể cung cấp bất kỳ trợ giúp gì cho Quyền Hoằng nữa, mà sở dĩ Quyền Hoằng còn dẫn theo Lăng Phong, không phải là bởi vì Quyền Hoằng có lòng tốt muốn chia phần bảo tàng cho hắn ta, mà quan trọng là ... Quyền Hoằng không mò ra được lá bài tẩy của Lăng Phong, không biết căn bản là trên tay Lăng Phong không có bất kỳ đầu mối hữu dụng nào.

Ngoại trừ nguyên nhân này đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó chính là hẳn Quyền Hoằng cảm thấy có thể ăn chắc Lăng Phong, có lẽ sau khi thực sự tìm được bảo tàng, sẽ nảy sinh

hành động giết người diệt khẩu cũng không chừng.

"Theo những gì tôi tìm hiểu được, Quyền Hoằng cùng cô gái họ Lý kia cũng không đồng lòng, tuy rằng song phương có quan hệ hợp tác nhưng lại ngầm phòng bị lẫn nhau, mà Quyền Hoằng có mời mấy vị dị nhân, Phương Minh, đến lúc đó cậu phải cẩn thận chú ý."

Phương Minh cười cười, đối với mấy vị dị nhân Lăng Phong nói kia cậu cũng nhìn thấy, trong đó người có thực lực mạnh nhất kia cũng chỉ mới là Địa Cấp tầng một, căn bản không cần để những người này vào mắt.

Đương nhiên, điểm này hiện tại cậu sẽ không nói cho Lăng Phong, miễn cho Lăng Phong buông lỏng cảnh giác, đối với Phương Minh đến nói, nguy hiểm không phải người của Quyền Hoằng, nguy hiểm thật sự chính là lăng mộ của Huệ Đế.

Một đế hoàng có được Khi Thiên Chi Quan, lăng mộ của hắn sẽ đơn giản như vậy sao?

"Tất cả mọi người tự mang theo đồ đạc của mình, bây giờ chúng ta lập tức lên đường vào núi, mọi người nhớ kỹ, sau khi vào núi không được lớn tiếng huyên náo, cùng không được đi lại lung tung, nếu ai dám vi phạm mệnh lệnh, tự gánh lấy hậu quả."

Người của Quyền Hoằng bắt đầu tổ chức, trong đó phần lớn người vạm vỡ đều vác theo bao lớn trên lưng, đoàn người ở lại nhà dân nghỉ dưỡng sức một hồi liền bắt đầu đi vào núi.

Núi Thiên Nhạc không cao, nhưng lại kéo dài dằng dặc, bằng không cũng sẽ không thể tiếp giáp với cả ba tỉnh, hơn nữa con đường mà bọn họ đi lần này cũng không phải con đường đã được khai phá làm đường du lịch, mà là đường rừng chân chính.

Quyền Hoằng cùng mấy vị dị nhân của hắn đi ở phía trước

nhất, mà Lý Như cùng đám người Tiêu Ngọc Nhi thì lại đi ở chính giữa, về phần hai người Phương Minh cùng Lăng Phong thì lại đi ở đội ngũ tít phía sau.

Đêm sáng sao thưa, tất cả mọi người nhìn nhau không nói gì, trong đường núi yên tĩnh chỉ có tiếng xột xoạt do bước chân xẹt qua cỏ dại tạo ra cùng với tiếng kêu của một số côn trùng.

"Chờ đã."

Một giờ sau, đột nhiên Phương Minh lôi Lăng Phong một chút, dừng bước, Lăng Phong hơi nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?"

"Tạm thời để sau hãy nói."

Ngay khi Phương Minh trả lời Lăng Phong, phía trước nhất của đội ngũ có một người lớn tuổi cầm một la bàn, lúc này cũng cau mày, trong miệng lẩm bẩm: "Có chút không đúng, vì sao từ trường nơi này lại hỗn loạn như vậy, cửa Càn lệch vị, cửa Khôn mở rộng, đây là dấu hiệu ngưng âm, nhưng địa thế của nơi này không nên ngưng âm mới đúng."

"Trương lão đầu, cái gì mà dấu hiệu ngưng âm, tôi thấy có thể là do có quỷ vật đó gì tới gần đi." Một bà lão ở bên cạnh ông lão lại đưa mắt đánh giá bốn phía.

"Nói chung có gì đó quái lạ, trước hết để cho mọi người dừng lại đã, đợi tôi cẩn thận kiểm tra một chút xem, theo đạo lý đến nói..."

Ngay khi ông lão còn nhìn chằm chằm la bàn, một cơn gió lớn đột nhiên nổi lên, cây cối xung quanh cũng bị thổi tới hoa hoa tác hưởng, tại thời khắc này, vẻ mặt của Phương Minh cũng hơi trở nên ngưng trọng, lỗ tai giật giật, ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

"Giáo sư Lăng, một hồi bất kể ông nghe được âm thanh gì cũng

không được lên tiếng."

"A... Tốt!"

Mặc dù Lăng Phong không hiểu vì sao Phương Minh lại căn dặn hắn như thế, nhưng thấy đội ngũ cũng dừng lại, chính hắn biết chắc đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

"Chị Như, có chút không đúng, đây không phải gió núi thông thường, đây là âm phong, bình thường chỉ có quỷ vật hành tẩu mới có thể mang loại gió này, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, mấy quỷ vật kia tránh né còn không kịp, làm sao có thể tới gần được? Một hồi chúng ta phải cẩn thận một chút."

Lúc này Tiêu Ngọc Nhi cũng mở miệng nhắc nhở Lý Như cùng người bên cạnh, chẳng qua một nam thanh niên bên cạnh Lý Như lại hơi nghi hoặc một chút nói: "Tại sao quỷ vật lại phải tránh chúng ta? Không phải nói mấy thứ quỷ quái kia thích hút dương khí trên cơ thể người nhất sao? Không phải vì chúng ta nhiều ngư”I khiến quỷ quái ngấp nghé đó chứ?"

"Không thể."

Tiêu Ngọc Nhi không cần nghĩ ngợi liền bác bỏ, người bình thường đi đường núi thực sự dễ đưa tới mấy loại quỷ hồn tinh quái này, thế nhưng đội ngũ lần này lại không giống, năm sáu người đi phía trước đều là người tu luyện, quỷ quái có thể cảm thụ được hơi thở của người tu luyện, đương nhiên sẽ không đơn giản qua đây trêu chọc.

Quan trọng nhất là, ở giữa đội ngũ còn có một pho tượng đại thần Địa Cấp tầng tám, có vị đại thần này ở đây, cho dù không phát ra khí tức thì quỷ quái cũng không dám tới gần, trừ phi là tồn tại cấp bậc quỷ vương.

Nhưng quỷ vương còn ít ỏi hơn cả Địa Cấp tầng tám, đó là tồn

tại tương đương với cường giả Thiên Cấp, làm sao có thể dễ dàng gặp phải như vậy được, đương nhiên nếu thật sự gặp quỷ vương, vậy mấy người bọn họ này đừng mơ tưởng có thể sống sót rời đi.

"Chị Như, nếu như một lát nữa có gì ngoài ý muốn, chị phải dựa vào đội ngũ phía sau." Tiêu Ngọc Nhi quay đầu liếc nhìn đội ngũ phía sau, ngay sau đó dùng phép ẩn dụ nhắc nhở một câu.

Chương 806: Con đường âm ty

Có gì không thích hợp liền lui về dựa vào phía sau.

Lý Như bị những lời này của Tiêu Ngọc Nhi làm hồ đồ rồi, nếu nói gặp phải nguy hiểm lập tức xoay người chạy ngược lại là có thể lý giải, nhưng lùi ra sau là dựa vào nơi nào?

"Cái này... Nói chung đến lúc đó theo em là được rồi."

Tiêu Ngọc Nhi không dám bại lộ quá nhiều, lấy thực lực của vị kia hẳn là có thể nghe được những lời cô ấy nói bên này, tự bản thân người kia không bại lộ thân phận, nếu cô ấy lộ quá nhiều ra ngoài sáng, ai biết vị kia có thể vì việc này mà giận bản thân mình hay không.

Tiêu Ngọc Nhi không đoán nhầm, đoạn đối thoại giữa cô ấy và Lý Như thực sự bị Phương Minh nghe được, dù cho âm thanh rất nhỏ, nhưng vốn đội ngũ cũng không quá dài, khoảng cách giữa song phương chỉ tầm mười mét mà thôi, lấy khả năng của Phương Minh tự nhiên nghe được rõ rõ ràng ràng.

Chính là vì nghe thấy những lời Tiêu Ngọc Nhi nói, Phương Minh mới có chút dở khóc dở cười, chẳng qua quả thật là cậu có một cảm giác rất kỳ lạ với cô bé này, chính như ban đầu khi ở tổ địa của nhà họ La, còn cố ý trêu cợt đối phương một chút.

Phía trước đội ngũ, Quyền Hoằng nhìn vị đại sư phong thủy mình mời tới kia không ngừng nhìn chằm chằm la bàn rồi lẩm bẩm cái gì, nghiêng đầu quay qua hỏi một ông lão mặc áo bào đen: "Vương lão, lão có phát hiện gì không?"

Quyền Hoằng có thái độ rất tôn kính đối với ông lão mặc áo

bào đen bên cạnh này, bởi vì hắn biết vị này mới thật sự là điểm tựa lớn nhất trong số những người hắn đưa tới lăng mộ của Huệ Đế lần này, mặc dù mấy người phía trước đều đã bị hắn dụ dỗ mời tới đây, nhưng hắn cũng biết tính tình của kỳ nhân dị sĩ đều rất kém, nếu như không phải có Vương lão ở, sợ rằng không trấn áp được bọn họ.

"Có chút kỳ quái, chẳng qua tôi không hiểu biết nhiều về phong thủy khảm dư, nói chung tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến."

Trong khi lão Vương này đưa ra câu trả lời, cuồng phong đột nhiên biến mất, cũng giống khi nó đột nhiên từ hư không xuất hiện, khi biến mất cũng rất triệt để, song ngay sau khi âm phong biến mất, một cỗ âm hàn bay thẳng vào đáy lòng mấy người ở đây.

"Không tốt, mau gọi tất cả mọi người đứng sang một bên, lập tức đứng sang một bên."

Sắc mặt Vương lão đột nhiên thay đổi, âm thanh mang theo hoang mang rối loạn, nhìn mấy người còn đang thầm thì phía trước kia, càng là trực tiếp quát: "Còn ngây ngốc làm gì, đây là con đường cõi âm, có Âm Sai qua đường, không muốn chết thì nép qua một bên."

Nghe thấy những lời Vương lão nói, sắc mặt mấy vị ở phía trước kia cũng thay đổi, tuy rằng bọn họ chưa từng nhìn thấy Âm Sai qua đường, nhưng cũng đã được nghe nói về con đường cõi âm.

"Ngọc Nhi, con đường cõi âm là cái gì?" Tiếng rống của Vương lão không nhỏ, Lý Như ở phía sau cũng nghe được.

"Con đường cõi âm, đó là con đường dành cho Âm Sai cùng quỷ hồn, truyền thuyết khi Quỷ Sai âm ty đến nhân gian câu hồn, thường dẫn theo quỷ hồn đi đường núi, mà con đường núi này

thường nằm ở nơi hoang vu vắng vẻ, cho nên người thường không thể đụng được."

Vẻ mặt Tiêu Ngọc Nhi cũng có chút gấp gáp, sư phó của cô ấy đã từng nói với cô ấy, gặp phải con đường cõi âm nhất định phải nhường đường cho người ta, bằng không hậu hoạn vô cùng.

"Ngươi là ai, con đường núi này có ngưu đầu mã diện cùng quỷ hồn?"

Lý Như cũng có học, biết đường núi là có ý gì, chẳng qua cô ấy không biết vì sao Ngọc Nhi sẽ gấp gáp như vậy.

"Chị Như, con đường âm ty không phải chuyện đùa, thứ nhất là vị trí hẻo lánh, ở nơi hoang vu không người, thứ hai bình thường phải đợi đêm khuya thì Âm Sai mới xuất hiện, chính là bởi vì hai điều kiện này, muốn đụng tới con đường cõi âm lại vừa vặn đụng tới Âm Sai, gần như là một chuyện có xác suất cực kỳ thấp."

"Vậy nếu gặp được sẽ như thế nào?"

"Nhẹ thì bị bệnh vài ngày, nặng thì bị Âm Sai câu hồn đoạt phách, đưa tới cõi âm cùng những quỷ hồn kia."

Câu trả lời của Tiêu Ngọc Nhi khiến nét mặt Lý Như trở nên khẩn trương hẳn lên, hồn phách đi cõi âm? Vậy không phải đồng nghĩa với tử vong sao?

"Chúng ta nhanh chóng tránh ra."

"Không còn kịp rồi." Tiêu Ngọc Nhi lắc đầu, nói: "Nếu như vài người còn dễ, tối đa cũng chỉ bị âm khí thẩm thấu mà thôi, sau khi trở về thân thể khó chịu sinh bệnh một hồi, thế nhưng chúng ta nhiều người như vậy, điều này sẽ khiến Âm Sai nghĩ thế nào? Có thể hắn còn cho rằng chúng ta cố ý đứng đây chắn đường."

"Không phải nói không thể nhìn thấy quỷ hồn sao, mà như

chúng ta làm sao có thể chặn đường được?"

Ở trong nhận thức của Lý Như, người thường không thể nhìn thấy quỷ hồn, tiếp nữa là nó cũng rất hư vô mờ mịt, làm sao bọn họ lại chặn đường của nó được chứ?

"Không thể lý giải như vậy, chúng ta người nhiều dẫn tới dương khí tràn đầy, dương khí tràn đầy như vậy sẽ khiến quỷ hồn không dám tới gần, bằng không rất dễ dàng bị dương khí gây thương tổn, mà càng là người mạnh mẽ thì dương khí cũng càng tràn đầy, điều này sẽ khiến Quỷ Sai nghĩ thế nào?"

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Rốt cục thì Lý Như cũng chỉ là người thường, gặp phải loại tình huống này cũng thật không biết phải làm thế nào.

"Tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn xem mấy người trước mặt kia có biện pháp nào không, nếu như không có biện pháp nào, nhớ kỹ những lời lúc trước em đã nói, theo ta cùng lùi về phía sau."

Trong lúc Tiêu Ngọc Nhi cùng Lý Như đối thoại, lúc này trên tay Vương lão lại nhiều hơn một bó hương, châm hương, hướng về phía trước cúng bái ba cái, sau đó phân phó nói: "Mỗi người cầm ba chi hương trên tay, một hồi nâng hương lên đỉnh đầu, khom người cúi đầu cúng bái, nếu không muốn chết thì đừng phát ra một chút âm thanh nào, bất kể gặp tình huống ra sao đi nữa."

Hương, Quyền Hoằng mang theo rất nhiều, lập tức có người nhanh chóng phân phát thiền hương, mỗi người ba cây sau đó dựa theo lời của Vương lão, toàn bộ đều đặt hương lên đỉnh đầu duy trì tư thế cúng bái.

"Vô tình gặp được con đường cõi âm, quả thật chỉ là việc vừa khớp, âm ty dẫn hồn phách nhập âm gian địa phủ, là công đức vô lượng, nếu bọn tôi đã gặp phải, tự nhiên dâng hương cúng tế, hi

vọng âm ty chớ trách."

Trong miệng Vương lão niệm tụng, đồng thời cắm hương lên mặt đất, sau đó liền lẳng lặng đứng bất động tại nguyên chỗ, những chuyện nên làm hắn đều đã làm, kế tiếp chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Đã không còn âm phong, cũng không có người nói chuyện, tại thời khắc này đội ngũ mấy chục người yên tĩnh một cách quỷ dị, dù cho có phi trùng đột nhiên bay đến trên mặt, những người này cũng không có một người nào dám lấy tay gãi.

Cảm giác âm lãnh càng lúc càng mạnh, có người còn đang run lẩy bẩy, cố nén sự sợ hãi và lạnh lẽo xuống, nguyên nhân là vì tất cả mọi người đều biết Âm Sai đã dẫn theo quỷ hồn tới rồi, lúc này nếu như dám lộn xộn khiến Âm Sai chú ý, thật sự không khác gì với tự tìm chết.

Thời khắc này Lăng Phong cũng nhắm mắt lại, nhưng khi hắn nghe được phía trước truyền đến phịch một tiếng, khi cảm giác được có người ngã xuống đất, thân thể theo đó run lên một cái, lại sau đó lập tức cảm giác được phía sau chợt lạnh, hình như có thứ ướt ướt lạnh lạnh gì đó nằm ở trên lưng mình.

Vừa ướt vừa nặng, vẻn vẹn chỉ vài giây liền khiến Lăng Phong có chút không chịu nổi, rốt cục thì hắn cũng hiểu được vì sao người phía trước ngã xuống đất, mà mắt thấy chính bản thân mình cũng sắp không chịu nổi sức nặng này ngã xuống đất, bên tai của hắn đột nhiên nghe được giọng nói của Phương Minh, dường như Phương Minh đang trò chuyện cùng ai đó.

"Cho chút thể diện."

Đây là chữ duy nhất Lăng Phong có thể nghe rõ, sau đó hắn liền cảm giác được áp lực trên lưng cứ như vậy biến mất, cả người lại khôi phục bình thường.

"Tốt rồi, có thể mở mắt."

Tuy rằng khôi phục bình thường, nhưng Lăng Phong vẫn không dám mở mắt, thẳng đến khi nghe được lời của Phương Minh, lúc này mới dám mở mắt ngẩng đầu lên, kết quả vừa liếc mắt lập tức phát hiện ba chi hương trên tay mình đã bị tắt.

Ngoại trừ điều này, hắn còn phát hiện trong đội ngũ phía trước có năm sáu người ngã xuống ngổn ngang, mà năm sáu người này đều không ngoại lệ, thiền hương trong tay đều bị diệt giống như hắn.

Về phần những người còn đang đứng không bị tổn thương gì kia, đều là những người hương trong tay còn đang thiêu đốt, thấy những thứ này Lăng Phong liền hiểu, hắn là Phương Minh vừa cứu mình.

"Sắp xếp vài người đưa mấy người nằm dưới đất xuống núi đi, những người này bị quỷ quấn thân, đoán chừng phải bệnh nặng một hồi."

Vương lão quay đầu liếc nhìn những người ngã xuống trong đội ngũ, lại thở ra một hơi dài, đồng thời trong lòng cũng có chút nghi ngờ, đụng vào con đường âm ty mà chỉ có vài người bị quỷ quấn thân, lẽ nào tính tình của vị Quỷ Sai âm ty này tương đối khá?

Về Quỷ Sai âm ty, hắn hiểu cũng không nhiều, cũng không thực sự được gặp, nhưng hắn đã từng nhìn thấy một số ghi chép từ trong điển tịch, tính tình của Quỷ Sai âm ty đều không tốt lành chút nào, bình thường nếu như xúc phạm đến bọn họ, chưa ai có kết cục tốt cả.

"Có lẽ là nể mặt chúng ta tương đối thành tâm đi…" Cuối cùng Vương lão chỉ có thể thầm phán đoán như vậy.

Trong đội ngũ, tổng cộng có sáu người ngã trên mặt đất, sau đó Quyền Hoằng lại sắp xếp bốn người lưu lại trông nom sáu người này, người còn lại thì tiếp tục đi tới. Xảy ra chuyện như thế, người trong đội ngũ đều trở nên căng thẳng vô cùng, gần như là không phát ra bất kỳ âm thanh trò chuyện nào.

Phía trước nhất, lần này vẫn là vị Trương lão đầu dẫn đường, hắn cầm la bàn đi tại phía trước nhất, dẫn theo mọi người vòng tới vòng lui, rõ ràng khoảng cách thẳng tắp chỉ đi ba phút là tới, thế nhưng đám người phải đi vòng tới suốt mười lăm phút.

"Phương Minh, tuyến đường này có ý gì sao?" Lăng Phong nhỏ giọng hỏi.

"Chúng ta đang đi Đằng Xà Bộ, rắn tu hành nghìn năm hóa thuồng luồng, thuồng luồng tu luyện nghìn năm độ kiếp hóa thành rồng, rốt cục Huệ Đế cũng là một vị đế hoàng, phong thủy nơi hạ táng tự nhiên không cần nhiều lời. Hiện tại chúng ta đang thuận theo quỹ tích vận hành của ngọn núi này, sau khi thuận theo quỹ tích này liền có thể tìm tới nơi có phong thủy tốt nhất bên trong sơn mạch."

Phương Minh giải thích một chút, đương nhiên nếu như đổi lại là bản thân cậu dẫn đường thì không cần phiền toái như vậy, chỉ có điều vị Trương lão đầu này học nghệ không tinh, chỉ có thể mượn la bàn một bên hành tẩu một bên điều chỉnh phương hướng.

"Ngoài ra nếu như tôi không đoán nhầm, phong thuỷ mảnh đất nơi Huệ Đế hạ táng cũng không đơn giản, bằng không cũng sẽ không vội vàng tới mức phải vào núi ngay trong đêm."

Phương Minh lại nhắc nhở Lăng Phong một câu, đồng thời cũng đang tự hỏi rốt cuộc là địa thế phong thủy như thế nào, cần buổi tối mới có thể tìm đến?

Đội ngũ cứ như vậy đi tới hai giờ, lúc này đã qua nửa đêm, mà

rốt cục Trương lão đầu cũng dẫn theo mọi người ngừng lại ở một mảnh đất trống trải ngay giữa khe núi.

"Sẽ không sai, rồng cuộn sáu vòng, rắn đi chín vòng, nếu như tin tức không sai, rồng chôn nơi hoang dã, như vậy hẳn cửa vào lăng mộ của Huệ Đế chính là ở chỗ này." Trương lão đầu đánh giá bốn phía, bình tĩnh nói.

"Đã như vậy, vậy cứ làm theo kế hoạch đã thương lượng lúc trước đi."

Quyền Hoằng vẫy vẫy tay, thuộc hạ của hắn liền tháo balo xuống, cuối cùng có bảy tám người đàn ông vạm vỡ nhận lấy những thứ trong balo, hợp thành một mặt rada hình dáng cái gương.

Ánh trăng rơi xuống trên mặt gương này, mà bởi vì góc độ nên mặt kính lại phản xạ ra một quang ảnh to lớn ngay mảnh đất xa xa phía trước.

Những người đã từng học vật lý đều biết, bởi vì ánh sáng mặt trời là ánh sáng thẳng, mà ánh trăng lại là ánh sáng tán xạ, cho nên nếu muốn mặt kính phản xạ ra quang ảnh cũng không phải chuyện dễ dàng, hiển nhiên kính này được tạo thành từ chất liệu không tầm thường.

Chương 807: Tiêu Ngọc Nhi chân chó

Mặt kính to lớn phản xạ ánh trăng tạo thành một quang ảnh ở sườn núi cách đó không xa, mà theo ánh trăng cùng ngôi sao biến động, vị trí quang ảnh này cũng di động theo.

Ánh mắt đám người Quyền Hoằng đều nhìn chăm chú vào đoàn quang ảnh kia, có thể tìm ra vị trí lăng mộ của Huệ Đế hay không thì phải nhìn một lần này.

"Cửu tinh lưu chuyển, trăng sáng định ảnh, trách không được phải vào núi ngay trong đêm."

Phương Minh thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng thì cậu cũng hiểu vì sao phải vào núi suốt đêm như vậy rồi.

"Phương Minh, có cách giải thích nào sao?" Lăng Phong đang đứng bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là có." Phương Minh gật đầu, đáp: "Nếu như tôi không đoán sai, sợ rằng trong lăng mộ của Huệ Đế này cũng không đơn giản, chỉ có thể đi vào từ cửa vào, mà sở dĩ cần phải lựa chọn thời gian, cũng là vì chỉ có giờ khắc này mới có hiện tượng thiên văn cửu tinh lưu chuyển xuất hiện."

"Cửu tinh lưu chuyển?"

"Cửu tinh lưu chuyển là một loại hiện tượng thiên văn, chín ngôi sao này tương đối đặc thù, chỉ khi rạng sáng mới sẽ xuất hiện, mà chín ngôi sao này đối ứng với chín phương vị trong phong

thủy, mà cứ mỗi mấy tháng sẽ có một khoảng thời gian chín ngôi sao này bao quanh ánh trăng, nhìn giống như một vòng tròn vậy."

Lăng Phong vẫn có chút không hiểu, cái này có quan hệ gì cùng lăng mộ của Huệ Đế đây?

Dường như đã nhìn ra Lăng Phong còn ngờ vực chưa hiểu, Phương Minh cười cười, nhẹ giọng nói: "Khi người cổ đại lựa chọn lăng mộ thường rất chú ý tới phong thủy, mà thân làm đế hoàng đương nhiên Huệ Đế càng không ngoại lệ, từ khi lựa chọn vùng đất cùng cửa vào đã phải trải qua quá trình xác định phong thủy, đương nhiên cũng sẽ bố trí cơ quan bên trong."

"Nếu như là bọn trộm mộ, tự nhiên tùy tiện đào một cái hố thông vào là được rồi, cũng không để ý có thể hủy diệt lăng mộ hay không, chỉ có mấy đội khảo cổ mới chọn đi vào từ cửa vào, mà đương nhiên mấy người Quyền Hoằng bọn họ không phải đội khảo cổ, thế nhưng vẫn phải tìm được cửa vào là vì lăng mộ Huệ Đế tương đối đặc thù."

Lăng Phong đã hiểu một chút, đáp: "Tôi hiểu được, bình thường trong lăng mộ của đế hoàng hay có cơ quan rậm rạp, giống như lăng mộ của Thủy Hoàng vậy, đến hiện tại ngay cả đội khảo cổ cũng không thể đi vào triệt để, nhưng Huệ Đế lại khác, Huệ Đế đã chuẩn bị để sống lại, như vậy tất nhiên cần phải có người đến đánh thức hắn, cho nên khẳng định lăng mộ của hắn có một con đường có thể trực tiếp thông đến phòng chính trong lăng mộ, hơn nữa còn sẽ không có nguy hiểm gì."

"Không sai."

Phương Minh gật đầu, đúng là đám người Quyền Hoằng đang tìm kiếm lối vào an toàn kia, hiển nhiên phương pháp bọn họ sử dụng này chính là do tổ tiên của bọn họ lưu lại, hoặc là căn cứ những ghi chép của tổ tiên lúc trước mà nghĩ ra phương pháp xử lý.

Dường như vì nghiệm chứng lời nói của Phương Minh, sau khi mười lăm phút đồng hồ trôi qua, quang ảnh tấm gương kia phản xạ ra không còn di chuyển nữa, lúc này cửu tinh trên bầu trời cũng cố định ở bốn phía mặt trăng, vừa vặn tạo thành một vòng tròn.

"Phương vị được xác định, chính là chỗ đó."

Trên mặt Trương lão đầu cũng có vẻ vui mừng, chẳng qua khi hắn ngẩng đầu nhìn đến vị trí ánh trăng sáng dừng lại, vẻ mặt có chút lúng túng, bởi vì ánh trăng đã phản xạ tại vách đá của một ngọn núi.

"Thiết kế cửa vào lăng mộ trên đá vách của ngọn núi, hẳn là khả năng rất lớn, bởi vì thiết kế như vậy, khi mưa làm xói mòn đất cũng không dễ lộ ra cửa vào, chỉ có điều muốn đào thông cũng không phải chuyện dễ dàng."

Vương lão mở miệng, ngọn núi kia cao cỡ hai ba trăm mét, mà vị trí ánh trăng phản xạ là nơi có độ cao khoảng một trăm mét so với chân núi, điều này cũng có nghĩa là muốn đi vào, nhất định phải để người đào thông từ đỉnh núi xuống, lại dùng máy móc khoan thành động.

"Cửa vào tuyệt đối không phải cửa chết, hẳn bên trong đã được đào rỗng rồi, cứ như vậy muốn đào thông cũng không tính là quá khó khăn, tôi lập tức sắp xếp người đi đào."

Quyền Hoằng bắt đầu phân phó thuộc hạ của hắn hành động, những thuộc hạ này của hắn đã phải trải qua quá trình bồi dưỡng đặc thù, mười mấy người đàn ông đầu tiên là chạy đến đỉnh của ngọn núi đối diện, lắp đặt dây thừng cẩn thận xong, sau đó cột một đầu dây thừng vào trên người mình, mang theo công cụ bắt đầu đu xuống phía dưới núi.

Đèn pha, chùy sắt...

Toàn bộ đội ngũ ngay ngắn giống hệt với đội thi công, đương nhiên nếu muốn tìm được cửa vào còn phải cần một khoảng thời gian, về phần những người khác thì bắt đầu dựng trại ngay dưới chân núi đó.

Đương nhiên Phương Minh ở chung một lều với Lăng Phong, đi suốt một ngày, mọi người đều mệt mỏi, sau khi dựng trại xong, để lại mấy người phụ trách gác đêm, những người khác đều tự đi vào lều của mình nghỉ ngơi.

Một đêm bình yên!

Sáng sớm hôm sau.

Phương Minh từ trong lều đi ra, lấy cảnh giới bây giờ của cậu cho dù một ngày không ngủ cũng không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là vừa đi ra khỏi lều vải đã gặp Tiêu Ngọc Nhi.

Lúc này Tiêu Ngọc Nhi mới từ bên ngoài doanh trại đi tới, trên tay còn có một cái rổ, bên trong có một số măng cùng nấm rừng mới hái.

"Phương... Cậu Tần, một lát nữa có muốn ăn chung với chúng tôi không? Tôi có hái một chút nấm và măng rừng, chuẩn bị làm bữa sáng." Tiêu Ngọc Nhi thấy Phương Minh, trên mặt đầu tiên là lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó lại cưỡng ép lộ ra dáng tươi cười, nói.

"Được, một lát nữa tôi sẽ tới."

Phương Minh gật đầu đáp ứng, cậu biết sở dĩ Tiêu Ngọc Nhi nịnh bợ mình như vậy là vì mục đích riêng, hẳn chính là hy vọng sau khi tiến vào lăng mộ của Huệ Đế, nếu như gặp phải ngoài ý muốn gì bản thân mình có thể quan tâm một chút. Mà đối với Tiêu Ngọc Nhi, quả thật cậu cũng có một loại cảm giác thân cận, nếu như có thể giúp cậu sẽ không ngại giúp một chút.

Hơn nữa đối với một người như Tiêu Ngọc Nhi, có thể tự mình

lên núi hái cái nấm vào lúc sáng sớm như vậy, khiến cậu cảm thấy có chút khó tin, người tu luyện trời sinh đã có cảm giác địa vị hơn người, rất nhiều người tu luyện cho dù chỉ là Nhân Cấp tầng một, vẫn luôn sống cuộc sống cẩm y ngọc thực, đương nhiên căn bản sẽ không tự mình làm loại chuyện giặt quần áo nấu cơm này.

Mượn Phương Minh đến nói, mặc dù cậu lớn lên ở nông thôn, thế nhưng từ nhỏ sư phó cậu chưa từng bắt cậu phải làm mấy cái chuyện vặt này, chỉ nói cậu dồn hết tâm tư vào chuyện tu luyện thôi.

Cho nên nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhi còn biết tự mình làm cơm, điều này khiến ấn tượng của cậu đối với Tiêu Ngọc Nhi lại cao vài phần.

Trên vách đá, thuộc hạ của Quyền Hoằng còn đang đào móc, đất đá thuận theo vách núi lăn xuống, điều may mắn nhất là vị trí này là khu vực trung tâm của núi Thiên Nhạc, rất hiếm người đến đây, nên không đến mức bị người phát hiện ra.

"Dựa theo tiến độ này, hẳn là đến xế chiều hôm nay đã có thể khai quật được cửa vào."

Trong lòng Phương Minh có phán đoán, lấy nhân lực của người thời đó, hẳn cũng không thể lấy được tảng đá quá lớn để chặn lối vào, tối đa cũng chỉ khoảng 2~3m mà thôi, mà lấy cường độ máy móc công nghiệp hiện tại, nửa ngày đã đủ để đào thông, phải biết rằng lúc này Quyền Hoằng chuẩn bị rất đầy đủ, thậm chí còn khiêng cả máy phát điện lên đây.

Đánh răng, rửa mặt, đi ngoài...

Sau khi giải quyết xong những việc vặt này, Phương Minh đi về phía lều vải của mấy người Tiêu Ngọc Nhi, bởi vì dính đến con gái, lều vải của đám người Tiêu Ngọc Nhi ở phía ngoài cùng bên trái doanh trại, mà giờ khắc này ở trước lều đã dựng lên một giá

gỗ tạm thời để đặt bếp lò, phía trên có đặt một cái nồi sắt, hơi nước không ngừng bốc lên từ trong nồi, tản ra hương vị thơm mát.

Trong nồi đang nấu cá bắt được từ con suối dưới chân núi, mặc dù không lớn, nhưng thắng ở tươi mới, lại thêm nấm và măng dại phối hợp, khiến nồi canh cá tản ra hương vị say lòng người.

Lúc này mấy thuộc hạ Lý Như dẫn theo đang giương mắt đứng ở trước nồi sắt, chờ cô chủ nhà mình cùng cô Tiêu Ngọc Nhi ăn xong lại đến phiên bọn họ, mùa đông trong núi sâu vô cùng lạnh lẽo, tuy rằng lều vải cũng đủ giữ ấm, nhưng sau khi thức dậy cả người vẫn còn có chút cứng ngắc, lúc này có thể uống một chén canh nóng thật sự là chuyện thoải mái cùng ấm bao tử nhất.

"Mùi thật thơm."

Phương Minh cười cười đến gần, khi Lý Như cùng thuộc hạ của cô ấy nhìn thấy Phương Minh, trên mặt có vẻ kinh ngạc, mấy vị thuộc hạ kia càng quá hơn, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Phương Minh, ngược lại Tiêu Ngọc Nhi vội vã đứng lên, cầm lấy cái ghế xếp nhỏ dưới mông, sau đó trực tiếp dùng tay áo lau lau vài cái, cao hứng hô lên: "Cậu Phương đến, cậu nhanh ngồi, để tôi múc cho cậu một chén canh."

"Đa tạ."

Phương Minh cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống, liền nghênh ngang như vậy chờ Tiêu Ngọc Nhi múc canh cá cho hắn, mà biểu hiện của Tiêu Ngọc Nhi lại khiến Lý Như cùng thuộc hạ của cô ấy mở rộng tầm mắt.

"Cậu Tần có thể nể mặt mà uống canh tôi nấu, đó là vinh hạnh của tôi."

Trong giọng nói của Tiêu Ngọc Nhi không chỉ tràn đầy nịnh bợ với Phương Minh, toàn bộ cử động cũng vô cùng chân chó, mấy

thuộc hạ của Lý Như nhìn Tiêu Ngọc Nhi múc toàn bộ số cá còn lại trong nồi sắt vào trong cái bát kia, cũng không biết nên nói cái gì.

Mấy con cá suối này là do bọn họ phải xuống suối bắt từ sáng sớm đấy, mặc dù mặc áo da, nhưng loại khí trời này mà phải xuống suối bắt cá, khỏi phải nói lạnh tới cỡ nào, vốn cho rằng bản thân còn được hưởng chút ít, nhưng bây giờ trong nồi lại chỉ còn chút măng với nấm mà thôi.

"Cảm ơn."

Phương Minh cười cười nhận lấy bát đũa Tiêu Ngọc Nhi đưa tới, Tiêu Ngọc Nhi vừa nghe thấy lời này, vội vã xua tay, "Không cần cám ơn, không cần cám ơn, cậu Tần từ từ dùng, nếu như còn chưa đủ, tôi lại gọi bọn họ bắt thêm chút cá nữa tới đây."

"Không cần, tôi chỉ uống một chén là đủ rồi."

Canh cá thực sự rất tươi ngon, nhưng Phương Minh cũng nhận ra được ánh mắt muốn giết người của mấy tên đàn ông bên cạnh, tuy rằng cậu không thèm để ý, thế nhưng làm người mà, tuyệt đối không thể ăn mảnh.

Lý Như nhìn dáng vẻ chân chó của bạn thân mình, lại nhìn nhìn Phương Minh, cô ấy cũng cảm thấy đầu óc không đủ dùng, bạn thân mình thế nhưng là người mắt cao hơn đầu đấy, cộng thêm lại có một thân bản lĩnh, làm gì đã từng nịnh nọt người nào như thế bao giờ?

Thậm chí lúc trước chính anh trai mình muốn tán tỉnh cô ấy, kết quả sau cùng chính là bị đánh nằm trên giường một tuần lễ mới xuống được.

Uống xong canh cá, Phương Minh liền rời đi.

"Cậu Tần đi thong thả, buổi trưa cũng có thể qua đây cùng ăn."

Tiêu Ngọc Nhi đứng lên đưa mắt nhìn Phương Minh rời khỏi, mà rốt cục thì Lý Như cũng không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: "Ngọc Nhi, không phải em coi trọng người này đó chứ? Thế nhưng hắn lớn lên rất bình thường nha, cũng không đẹp trai như anh chị."

"Chị Như, chị không hiểu."

Tiêu Ngọc Nhi lắc đầu, cô ấy cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút, lập tức nói: "Có ít người không thể nhìn bề ngoài, nói chung, dùng thái độ tốt đối xử với cậu ấy là không có chỗ hỏng."

"Quên đi, chị nghe em."

Lý Như biết Ngọc Nhi không phải là người bắn tên không đích, mặc dù không rõ ràng vì sao Ngọc Nhi muốn nói như vậy, nhưng nếu Ngọc Nhi đã nói như vậy, vậy cô ấy chỉ cần làm theo là được rồi.

...

Ba giờ chiều, nơi vách núi đột nhiên truyền tới tiếng vang lớn, tiếp sau đó mọi người liền thấy đá lớn lăn xuống từ trên vách núi, một cửa động lớn chừng năm mét xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Rốt cục thì lối vào lăng mộ của Huệ Đế cũng được đào thông.

Chương 808: Khảo nghiệm

Lối vào lăng mộ của Huệ Đế được đào thông!

Nói chính xác hơn, đây không nhất định là cửa vào, mà là con đường Huệ Đế lưu lại cho người thủ lăng, tại thời khắc này đã được đào thông!

Trên mặt Quyền Hoằng lộ ra vẻ vui mừng, đến bước này đã có thể xác định, quả thật bọn họ đã tìm được lăng mộ của Huệ Đế, nhiều năm sưu tầm cùng chuẩn bị như vậy rốt cục cũng không uổng phí.

"Chớ cao hứng quá sớm, tìm được lăng mộ cũng có nghĩa là nguy hiểm đến, nếu như không tìm được lăng mộ cùng lắm cũng chỉ là không công mà lui, nhưng tìm được lăng mộ, đến lúc đó cũng không biết có bao nhiêu người có thể ra ngoài được."

Vương lão ở một bên dùng giọng điệu trầm thấp nói một câu, tới cái tuổi này của hắn đương nhiên cũng đã từng gặp qua chuyện như vậy.

Có đôi khi không có cơ hội tranh đoạt cơ duyên cũng không phải một chuyện xấu, bởi vì không có cơ hội tranh đoạt cơ duyên cũng liền có nghĩa là không gặp phải nguy hiểm tới tính mệnh, những người tu luyện cùng hắn lúc trước, không biết đã có bao nhiêu người hóa thành một đống xương trắng.

"Ừm, Vương lão nhắc nhở đúng lắm, sau khi tiến vào lăng mộ nhất định chúng tôi sẽ cẩn thận."

Quyền Hoằng cũng lộ ra vẻ tán đồng, sau đó lập tức đi về phía đội ngũ Lý Như bên kia, bởi vì dựa theo ước định hợp tác lúc

trước, kế tiếp nên đến phiên mấy người Lý Như xuất lực.

"Cô Lý, trước đây tổ tiên cô có địa đồ khu vực bên trong lăng mộ, dựa theo ước định hiện tại nên giao ra đây."

Lý Như nghe thấy những lời Quyền Hoằng nói liền mỉm cười, nói: "Quyền lão, bản đồ này đã được tôi ghi tạc trong lòng, mấy người đi theo tôi vào liền có thể."

"Cô Lý không thể vẽ bản đồ ra sao?" Quyền Hoằng ý vị thâm trường hỏi.

"Cho dù tôi có vẽ ra, sợ rằng Quyền lão cũng không yên tâm đối với tôi."

Lý Như có dụng ý riêng, mà quả nhiên Quyền Hoằng không nói gì nữa, bởi vì đúng là hắn lo lắng thật, cho dù Lý Như có vẽ bản đồ đường đi ra, hắn cũng sẽ không tin tưởng toàn bộ, thậm chí còn phải phòng bị xem có phải bản thân đã rơi vào bẫy hay không.

Cũng giống vậy, Lý Như tuyệt đối sẽ không giao bản đồ thực sự ra cho Quyền Hoằng, bởi vì Lý Như cũng không tin hắn, nếu như giao ra bản đồ đường đi chân chính, sợ hắn sẽ độc chiếm toàn bộ bảo tàng bên trong lăng mộ của Huệ Đế.

"Cũng đúng, vậy thì mời cô Lý dẫn đường cho chúng tôi là được rồi."

Ước định đạt thành, Quyền Hoằng bắt đầu sắp xếp số người đi vào, Vương lão cùng với bốn năm người trong giới tu luyện hắn mời tới cũng cần phải đi vào, ngoài ra còn có mười thuộc hạ khác của hắn, mà Lý Như bên này chỉ có năm người, ngoại trừ Lý Như cùng Tiêu Ngọc Nhi chính là ba vệ sĩ của cô ấy, cuối cùng chính là Lăng Phong cùng Phương Minh.

Vách núi bên kia, dùng máy quạt gió không ngừng thổi khí vào cửa, sau nửa canh giờ, sau khi xác nhận không khí bên trong đã

bình thường, đám người Phương Minh cũng đeo dây thừng, trượt từ đỉnh núi xuống đến nơi cửa động.

Đèn pin dò xét, bộ đàm, khẩu trang phòng độc, ba lô...

Mỗi người đều được phân phát một vài thiết bị thám hiểm, trong balo có nước lọc cùng một số dược phẩm, đương nhiên cũng có một vài bình dưỡng khí dạng nhỏ, tất cả những thiết bị có thể cần tới Quyền Hoằng đều đã chuẩn bị xong.

Cái cửa động này rất dài, sâu không thấy đáy, một đám dè dặt đi lại, dẫn đầu đi ở phía trước là ba người thuộc hạ của Quyền Hoằng, ba người này có trách nhiệm dẫn đầu, đeo đèn dò xét trên đỉnh đầu, một vị trong đó còn cầm đèn lồng trên tay, bên trong có một ngọn nến đang cháy.

Cầm đèn lồng không có ý gì khác, chính là sợ dưỡng khí nơi cửa động đột nhiên ít đi, hoặc là trong động có khí độc gì gì đó, có thể căn cứ màu sắc của ngọn nến để đoán được.

Sau năm phút, ba người thanh niên đi đầu ngừng lại, bởi vì giờ khắc này ở trước mặt bọn họ xuất hiện đường rẽ, có hai lối đi.

"Cô Lý."

Quyền Hoằng nhìn về phía Lý Như, Lý Như gật đầu đưa tay chỉ vào con đường bên trái, nói: "Đi bên trái, dựa theo tổ tiên tôi đã nói, bên trong con đường bên phải kia có rất nhiều cơ quan, là thiết trí của Huệ Đế lúc trước, đề phòng có người tìm được lối vào, một khi bước vào của động phía bên phải, đó là cửu tử nhất sinh."

Có Lý Như ra hiệu, đoàn người liền đi vào cửa động phía bên trái, chẳng qua cửa động này cũng không thẳng, mà là có thêm đường cong ngoằn ngoèo, quan trọng nhất là có thể rõ ràng cảm giác được đang đi về nơi sâu phía dưới.

Bởi vì con đường hình vòng cung, tốc độ của đội ngũ cũng không nhanh, chẳng qua chỉ cần không gặp phải phiền phức, đối với Quyền Hoằng đến nói chính là việc tốt nhất, về phần đường có dài hơn chút căn bản cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì hao phí thêm một chút thời gian, vậy thôi.

"Tạm thời dừng lại."

Mười phút sau, Lý Như gọi đội ngũ lại, quay qua nói với Quyền Hoằng: "Không thể tiếp tục đi tới nữa, tiếp tục đi tới sẽ tương thông với con đường bên phải, đến lúc đó cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, kề bên này có mật đạo, mọi người tỉ mỉ tìm kiếm trên tường đi, xem có tìm thấy cơ quan gì không."

"Đều tìm kiếm cẩn thận đi."

Quyền Hoằng gật đầu phân phó phía dưới, một đám người bắt đầu dùng đèn chiếu xạ dò xét nham thạch trên vách tường, không bao lâu liền có người phát hiện cơ quan, ở trên vách tường có một hòn đá lõm vào, không quá rõ ràng, nhưng nếu như tỉ mỉ kiểm tra vẫn có thể nhìn ra có vết tích tạo hình trên này.

"Không sai, chính là cái cơ quan này, chỉ khi đi vào đường ngầm chúng ta mới coi như chân chính tiến vào lăng mộ của Huệ Đế."

Khi Lý Như thấy viên đá này, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ kích động, đợi sau khi đè viên đá này xuống, trong vách tường truyền tới tiếng kẽo kẹt, đây là âm thanh khi bánh răng chuyển động tạo ra.

Tường chậm rãi xuất hiện vết nứt, khe nứt càng lúc càng lớn, đến sau này đã tạo thành vết nứt rộng hơn một mét, hơn nữa điều quỷ dị là trong cái khe này còn có ánh sáng truyền ra.

"Lăng mộ Huệ Đế dùng da cá mập Bắc Hải làm dầu thắp, có

thể nghìn năm bất diệt, không sai, chính là lăng mộ của Huệ Đế."

Vẻ mặt Quyền Hoằng cũng có chút kích động, tuy rằng hắn không biết đường tuyến, nhưng dựa vào ghi chép về lăng mộ của Huệ Đế trên tổ tịch, hắn cũng đã hiểu rõ một chút, đương nhiên, cái gọi là cá mập chỉ là cách nói khuếch đại của cổ nhân, chẳng qua chỉ là da cá voi cộng thêm một số tài liệu đặc thù chế thành, có thể cháy trong thời gian vô cùng lâu.

Đoàn người bước chân vào trong khe, mà sau khi Phương Minh tiến vào khe này lập tức đánh giá bốn phía, phát hiện vị trí của bọn họ hiện tại là ở chính giữa một đàn tròn, mà ở phía trước nhất thì có thêm năm gian thạch thất.

"Không sai, chính là trong chỗ này, có tin đồn trong năm gian thạch thất này chứa bảo tàng Huệ Đế để lại sau khi hạ táng, tuy rằng không cách nào so sánh với bảo tàng do hoàng đế Hồng Vũ lưu lại, nhưng cũng là một số của cải đáng giá."

Quyền Hoằng gần như không có chút do dự nào, lập tức sai thuộc hạ lên trước mở năm gian thạch thất này ra, cạnh cửa thạch thất đều có cơ quan, theo cơ quan đè xuống, cửa đá mở ra, kim quang óng ánh chói mắt gần như hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong gian thạch thất thứ nhất, để đầy cát vàng, gian thạch thất thứ hai thì lại để một đống châu báu, trong thạch thất thứ ba lại là rất nhiều binh khí, mà gian thạch thất thứ tư thì bày tranh chữ của các danh gia, tất cả đều được đựng trong hộp đá, trong gian thạch thất cuối cùng thì để mấy món đồ sứ tuyệt đẹp.

Phỏng đoán cẩn thận, chỉ riêng tài bảo bên trong năm gian thạch thất này liền đã có giá trị hơn mấy trăm triệu.

Thấy những châu báu này, vẻ mặt Quyền Hoằng rất kích động, có những châu báu này ở, cho dù cuối cùng không tìm được bảo

tàng hoàng đế Hồng Vũ lưu lại, vậy cũng không lỗ.

Mà sau khi năm gian thạch thất này được mở ra, Phương Minh lại hơi hơi nhíu mày một cái, thực tế nói cho cậu biết sự tình không giản đơn như vậy, hơn nữa, chủ huyệt của Huệ Đế không ở nơi này sao?

"Mấy thứ này không vội, đừng quên mục đích chủ yếu của chúng ta trong chuyến đi lần này." Vương lão thấy tâm tình của Quyền Hoằng quá kích động, mở miệng nhắc nhở hắn.

"Vương lão yên tâm, nhất định tôi sẽ không quên, cái kia... Các người..."

Quyền Hoằng lập tức tỏ thái độ, đang định gọi thuộc hạ của mình rời khỏi thạch thất, thế nhưng chỉ mới nói được nửa câu liền im bặt mà dừng, cùng lúc đó, tiếng kêu rên từ miệng của mấy người đi vào thạch thất truyền ra.

"Tay của tôi không giơ nổi."

"Đau quá, vì sao mắt tôi không thấy đường."

Tất cả những người đã đi vào thạch thất đều ngã trên mặt đất thống khổ kêu rên, mà lúc này những người người không đi vào nhà đá cũng biến sắc, không rõ đang yên đang lành đột nhiên gặp phải chuyện gì.

"Trong thạch thất có khí độc."

Đột nhiên Vương lão mở miệng, "Chúng ta đều bị lừa, trong thạch thất này có chứa khí độc, chỉ cần đi vào nhất định sẽ bị nhiễm độc, hơn nữa hiện tại khí độc này đã lan tràn ra bên ngoài."

Vương lão nói lời này là có căn cứ, bởi vì giờ khắc này trong năm gian thạch thất, cho dù là cát vàng hay là châu báu đều bị dính một lớp xương mù màu xanh gì đó, này là kết quả do độc khí

ăn mòn.

"Cô Lý, đây là có chuyện gì?"

Ánh mắt Quyền Hoằng trợn trừng nhìn về phía Lý Như, mà Lý Như cũng mang vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, bởi vì loại tình huống này không hề xuất hiện trong ghi chép của tổ tiên cô ấy, do đó cô ấy cũng không rõ tại sao lại gặp phải loại tình huống này.

"Xảy ra chuyện như vậy rất đơn giản, đây là thủ đoạn mà Huệ Đế dùng để phòng các ngươi, hắn biết mấy người thủ lăng các ngươi có bản đồ lộ tuyến đi vào lăng mộ, bởi vì hắn cần nhờ người thủ lăng đến đánh thức hắn, nhưng hắn không chắc chắn được liệu các ngươi có thay lòng đổi dạ hay không, cho nên cố ý bày ra khảo nghiệm này."

Giọng nói của Phương Minh hấp dẫn sự chú ý của mọi người, khi Quyền Hoằng nhìn thấy Phương Minh, lập tức nhíu mày lại, mà sau khi Lăng Phong nghe thấy những lời Phương Minh nói lập tức đột nhiên hiểu rõ tất cả, nói tiếp: "Tôi cũng đã hiểu rõ, nếu người đi vào thật sự chỉ muốn đánh thức Huệ Đế, vậy thì chắc chắn sẽ không mở những thạch thất có cất chứa vàng bạc châu báu này, đương nhiên khí độc cũng sẽ không được thả ra."

Đám người ở đây cũng đều là người thông minh, ngay khi Phương Minh cùng Lăng Phong nói xong, rất nhanh đã kịp phản ứng trên mặt Quyền Hoằng càng lộ ra vẻ ảo não, sớm biết như vậy, lúc trước hắn đã không sai thuộc hạ mở mấy gian thạch thất này ra.

"Cùng lắm thì chúng ta tạm thời lui ra ngoài, những khí độc này nhất định sẽ dần tiêu tán hết." Có người mở miệng nói.

"Không đơn giản như vậy, nếu Huệ Đế đã thiết kế cơ quan này, tất nhiên cũng sẽ có lưu lại những hậu thủ khác."

Tiêu Ngọc Nhi mở miệng, mà dường như vì nghiệm chứng lời nói của cô ấy, kẽ hở kia đột nhiên đóng lại một cách nhanh chóng, đồng thời mấy ngọn đèn ở đây cũng bị dập tắt trong nháy mắt, toàn bộ bên trong động trở nên tối đen như mực.

"Nhanh chóng mở đèn dò xét."

Lúc trước bởi vì có đèn dầu, tất cả mọi người đều đã tắt đèn dò xét đi, hiện tại trong lúc cuống quít lại mở đèn dò xét lên, nhưng mà còn không đợi bọn họ bật đèn, tiếng kêu rên lại một lần nữa truyền đến.

"Ai u, tôi bị đồ gì đó tập kích."

"Đáng chết, mặt của tôi, ai bắt mặt của tôi."

Thuộc hạ của Quyền Hoằng nhao nhao kinh hô, mà bên kia Tiêu Ngọc Nhi cũng bảo vệ Lý Như sau lưng mình, vẻ mặt cẩn thận đề phòng, trong số mọi người ở đây chỉ có vẻ mặt của Phương Minh là thoải mái nhất.

"Không nên mở đèn dò xét lên, những vật này công kích ánh sáng."

Giọng nói của Vương lão truyền đến, cùng lúc đó chính bản thân hắn móc ra ba lá cờ từ trong lòng, trong miệng niệm tụng cái gì đó, ba mặt cờ bay múa, hóa thành ba đoàn ánh sáng trên không trung.

Đoàn sáng chiếu sáng bên trong động, mà sau một khắc tất cả mọi người kinh hô lên thành tiếng.

Bởi vì nương theo ánh sáng, rốt cục bọn họ cũng có thể nhìn rõ ràng thứ mới vừa công kích bọn họ là gì.

Chương 809: Âm binh xuất chinh

Ba đám hỏa diễm, chiếu sáng hơn phân nửa nơi này, đồng thời cũng làm cho mọi người thấy rõ thứ vừa tập kích bọn họ là gì.

Đó là từng con từng con vượn và khỉ màu xanh biếc, không sai, lớn lên rất giống vượn và khỉ, nhưng quỷ dị chính là lại có bộ lông màu xanh biếc, lúc này đang không ngừng đánh về phía ba đám hỏa diễm trên bầu trời kia.

"Đây là Lục Si!"

Thấy những con vượn và khỉ màu xanh này, Tiêu Ngọc Nhi cùng đám người Trương lão đầu đồng thời lên tiếng kinh hô, mà sắc mặt Vương lão kia cũng trở nên có chút ngưng trọng lên.

"Ngọc Nhi, cái gì là Lục Si?" Lý Như ở một bên truy hỏi.

"Chị Như, Lục Si là một loại vượn biến dị, có một số vượn và khỉ khi đang mang thai lại nuốt phải đồ ăn có độc, dẫn đến trong cơ thể mấy con vượn và khỉ có chứa virus từ khi mới sinh, mà thông thường mấy con vượn và khỉ này không thể sống quá ba ngày, mà những con có vận khí tốt có thể sống tiếp, sẽ trở thành Lục Si."

"Toàn bộ lông trên người Lục Si đều là độc, càng sống lâu thì độc tính lại càng mạnh mẽ, người bình thường chỉ cần dính vào một chút độc này, lập tức da thịt thối rữa, nếu như em đoán không nhầm, những khí độc kia hẳn chính là trên người Lục Si tản mát ra."

"Ngoại trừ độc, tốc độ di chuyển của Lục Si cũng rất nhanh, mà thứ duy nhất bọn nó sợ chính là ánh sáng, cho nên cho dù có Lục Si cũng gần như không ai có thể thấy rõ, ban ngày không thấy được, mà những người thấy Lục Si buổi tối thì đã bị độc của nó hại chết."

Lời Tiêu Ngọc Nhi nói khiến cho vẻ mặt ba vệ sĩ bên cạnh Lý Như cũng trở nên ngưng trọng lên, càng thêm bảo vệ Lý Như vào chính giữa, sợ hãi những con Lục Si này lại đột nhiên tập kích đến.

"Một đám súc sinh lông lá mà thôi, cũng dám làm càn ở trước mặt lão phu."

Vương lão hừ lạnh một tiếng, không biết trong tay đã xuất hiện một cây kiếm đào mộc từ lúc nào, mặc dù đã là lão đầu tuổi xế chiều, nhưng động tác không hề chậm hơn mấy con Lục Si này chút nào, đánh ra từng kiếm từng kiếm một, chỉ cần Lục Si trúng kiếm đều sẽ ngã gục trên mặt đất.

Cùng lúc đó, đám người Trương lão đầu cũng bắt đầu hành động, sôi nổi bày ra bản lãnh của mình, có người bấm niệm pháp quyết, mà có người thì hành động giống như Vương lão, trực tiếp đối mặt Lục Si.

Bởi vì có ánh sáng, hành động của mấy con Lục Si này bị hạn chế lớn, trong vòng mấy phút ngắn ngủi, mười mấy con Lục Si đã bị đánh bại, đến cuối cùng chỉ còn lại một con Lục Si cuối cùng bị mấy người bao vây.

"Không nên làm nó bị thương, cho con súc sinh này chạy trốn đi, cho dù là Lục Si cũng cần ăn uống, nói cách khác nơi này có mật đạo."

Vương lão phân phó một câu, đám người Trương lão đầu bức con Lục Si này đi về phía góc tường, Lục Si gầm gừ, huy động móng vuốt, vẻ mặt dữ tợn, nhưng chính như Vương lão đoán, đến

cuối cùng nó lại xoay người một cái, nhảy xuống cây trụ đá ngay bên cạnh, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng gì nữa.

"Thông đạo ở chỗ này."

Đám người Trương lão đầu chạy tới chỗ sau cột đá rất nhanh, kết quả phát hiện ở phía dưới cột đá có một cửa động, giờ phút này cửa động đang chậm rãi khép lại, chẳng qua không sao, bọn họ đã phát hiện vị trí của cơ quan, chính là ở trên trụ đá kia.

"Đi xuống trước, độc khí của nơi này không ngừng tràn ngập, mặt nạ phòng độc cũng sắp vô dụng rồi."

Cửa động phía dưới đen kịt một màu, một thuộc hạ của Quyền Hoằng dẫn đầu nhảy xuống, sau khi xác định an toàn, mọi người mới theo xuống phía dưới, Phương Minh cùng Lăng Phong vẫn đi cuối cùng.

Cửa động này cao chừng hơn hai mét, mọi người nhảy xuống ngược lại không bị tổn thương gì.

Đợi khi Phương Minh nhảy xuống, thuộc hạ của Quyền Hoằng đã mở đèn pha lên, chiếu sáng bốn phía xung quanh.

Trong nháy mắt khi nhảy xuống, sắc mặt Phương Minh liền biến hóa một chút, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng về phía trước, mà giờ khắc này đèn pha cũng chiếu sáng phương hướng kia.

"A, có ánh sáng, hình như thật sự có người giơ đèn lồng đỏ đi về phía chúng ta."

Một thuộc hạ của Quyền Hoằng lẩm bẩm một câu, nhưng mà lời của hắn khiến cho tất cả mọi người ở đây đều quay đầu trừng trắng mắt, đây là lăng mộ của Huệ Đế, người ở đâu ra? Thật sự có người ở đây, thì đó tuyệt đối là địch nhân.

"Đi!"

Mà đúng vào lúc này, Phương Minh lại bắt lấy tay Lăng Phong, đồng thời cũng mở miệng nhắc nhở những người khác một câu, sau khi nói xong lời này liền xoay người chạy nhanh về một phương hướng khác.

"Lăng Phong, trợ lý của ông này làm gì, ở đây không nên đi lung tung, nếu như chạm phải cơ quan gì thì chết chắc."

Quyền Hoằng có chút phì phò tức giận, mà Tiêu Ngọc Nhi thấy hành động của Phương Minh cùng nghe được tiếng nhắc nhở, cũng không hề nghĩ ngợi liền lôi kéo tay Lý Như xoay người chạy.

Đừng đùa, ngay cả vị này cũng phải xoay người chạy, có thể tưởng tượng được phía trước nguy hiểm tới cỡ nào.

Phương Minh lôi kéo Lăng Phong đi tuốt đằng trước, mà Tiêu Ngọc Nhi thì lại lôi kéo Lý Như, Lý Như bị lôi đi, đương nhiên ba vị vệ sĩ của cô ấy cũng phải đuổi theo, trong lúc nhất thời tại chỗ chỉ còn lại đoàn người Quyền Hoằng.

"Cô Lý, không phải là cô cố ý muốn bỏ rơi chúng tôi đó chứ?"

Quyền Hoằng sai thuộc hạ của mình ngăn Lý Như lại, nhưng mà lúc này đây hai tia sáng đỏ kia cũng trôi dạt đến vị trí cách mọi người mười mét, mà mọi người cũng thấy rõ rốt cuộc hai tia sáng đỏ này là cái gì.

Chính như người thuộc hạ kia của Quyền Hoằng nói, đây đúng là hai chiếc đèn lồng, chỉ hai chiếc đèn lồng đỏ này không có người cầm, cứ như vậy chậm rãi lơ lửng về phía bọn họ.

Mặt khác điều quỷ dị là, tuy rằng trong đèn lồng tản ra tia sáng đỏ, nhưng đèn lồng này lại có màu trắng.

"Đèn xếp trắng, ánh nến đỏ... Không tốt, chạy mau."

Sắc mặt Vương lão thay đổi, biểu hiện trên mặt càng khó coi

hơn so với lúc đụng tới con đường âm ti kia, quan trọng nhất là trong biểu tình kia còn lộ ra kinh hoảng.

Chạy!

Ở dưới sự dẫn dắt của Vương lão, toàn bộ đội ngũ cũng bắt đầu chạy trốn, chỉ là rốt cục thì Quyền Hoằng cũng đã lớn tuổi, rất nhanh liền chạy không nổi, hướng phía Vương lão kêu cứu: "Vương lão, tôi... Tôi có chút chạy không nổi rồi."

"Chạy không nổi cũng phải chạy, biết phía sau là cái gì không, Âm binh... Đây là Âm binh xuất chinh, ở phía sau đèn lồng đỏ này chính là Âm binh tới từ cõi âm, chỉ cần bị đụng phải hậu quả không đơn giản là bệnh nặng một trận, mà là hồn phi phách tán chân chính."

Nếu như chỉ là Âm binh lạc đàn, hắn còn có thể đối phó một chút, nhưng một đội Âm binh, căn bản không phải người như hắn có thể đối phó được, một khi đụng phải vậy chỉ có một con đường chết.

"Đầu tiên là con đường âm ti, hiện tại lại là Âm binh xuất chinh, rốt cuộc lăng mộ của Huệ Đế này có bí mật gì?"

Giờ khắc này trong lòng Vương lão bắt đầu sinh ý hối hận, nếu như cho hắn thêm một lần lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không đến lăng mộ của Huệ Đế, dù cho trong này có thứ tốt mà hắn mong muốn.

Lúc này trong đầu Phương Minh cũng xuất hiện câu hỏi giống y hệt, con đường âm ti còn có thể nói là vừa khớp, nhưng bây giờ lại xuất hiện Âm binh xuất chinh, cái này tuyệt đối không thể nào là trùng hợp.

"Phương Minh, cái gì là Âm binh xuất chinh?"

Lăng Phong nghe được phía sau truyền tới tiếng rống giận dữ,

có chút khó hiểu hỏi Phương Minh một câu.

"Âm binh xuất chinh, chính là chỉ binh sĩ ở cõi âm xuất hiện chinh phạt, những Âm binh này sẽ tiêu diệt tất cả sinh vật không phải cõi âm mà nó gặp được."

Phương Minh giải thích một câu đơn giản, về Âm binh chinh phạt bản thân cậu cũng chỉ biết được từ trong miệng sư phụ mình, dựa theo sư phụ mình đã nói, chỉ có một loại tình huống khiến Âm binh xuất hiện ở dương gian, đó chính là dương gian có tồn tại uy hiếp đến trật tự của cõi âm.

Nhưng một lăng mộ của Huệ Đế mà thôi, có thể uy hiếp được toàn bộ trật tự của cõi âm?

Trung Quốc trên dưới năm nghìn năm, từng sinh ra bao nhiêu vị đế hoàng chứ? Căn bản là Huệ Đế còn không thể xếp top trong những hoàng để này, chỉ là một hoàng đế bị chú mình cướp đi ngôi vị, chẳng lẽ còn cất giấu bí mật động trời gì?

Chương 810: Đèn lồng đỏ cùng cây thanh đồng

Về Âm binh xuất chinh, Phương Minh đã từng tự hỏi, nhưng từ đầu đến cuối không nghĩ ra được thứ gì đáng để khiến Âm binh xuất chinh.

Nhân gian có quỷ hồn không muốn nhập cõi âm, lưu ở nhân gian tác loạn?

Nhưng dựa theo quy củ của cõi âm cùng dương gian, thông thường khi gặp phải loại chuyện này, cõi âm sẽ khiến người có công phu ở cõi dương xử lý chuyện này giúp, cũng tỷ như mình và Âm Sai đã đạt thành hiệp nghị, Âm binh gần như sẽ không đính thân xuất động.

Cho nên, Phương Minh không nghĩ tới còn có tình huống gì có thể khiến Âm binh xuất hiện ở dương gian, giống như lúc trước trên báo có đăng chuyện có người nhìn thấy một đoàn binh sĩ cổ đại đi ngang qua, trong này có chút là giả tạo, nhưng cũng có chút là chân thật đấy, nhưng trên mặt ý nghĩa, những binh lính này cũng không phải Âm binh chân chính.

Mượn chiến tranh kháng Nhật thời cận đại đến nói, trong một trận chiến lớn nào đó trước đây, tử thương vô số, vô số quân nhân đã chết ở một nơi nào đó, mấy chục năm sau vào buổi tối, còn có người nhìn thấy những quân nhân này tập hợp đi lại quanh khu vực đó.

Giống loại tình huống này kỳ thực không thể xem như là Âm binh, chỉ là bởi vì chấp niệm của những quân nhân này không tiêu tan cộng thêm từ trường đặc thù khiến cho hình ảnh được giữ lại,

lùi một bước mà nói, cho dù hồn phách của những quân nhân này lưu lại nơi đó, trên ý nghĩa, nó cũng không phải Âm binh chân chính.

"Khi Thiên Chi Quan, vật có liên quan cùng Vu Sư, lại thêm Âm binh xuất chinh, xem ra cái lăng mộ của Huệ Đế này có bí mật rất lớn."

Không thể suy nghĩ ra nguyên nhân gì, Phương Minh cũng liền buông tha, dù sao thì bây giờ cậu cũng đang ở trong lăng mộ của Huệ Đế, đợi khi cậu tìm được chủ huyệt của Huệ Đế, hẳn cũng là lúc phá giải những bí mật này.

Đội ngũ tiếp tục chạy trốn, Vương lão lôi kéo Quyền Hoằng, nhưng mà mấy thuộc hạ kia của Quyền Hoằng thì không có vận khí tốt như vậy, nhất là mấy tên đã bị Lục Si cào lúc trước dẫn tới thân thể bị tổn thương, không chạy bao xa liền bị đèn lồng kia đuổi kịp.

"A, cứu tôi, cứu tôi!"

"Tổng giám đốc Quyền cứu tôi."

Tiếng kêu thê lương từ phía sau truyền đến, Lý Như cùng đám người Quyền Hoằng quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy lúc này mấy người thanh niên kia ngã trên mặt đất, vẻ mặt cực kỳ kinh hoảng, dường như nhìn thấy đồ vật rất khủng bố nào đó, mà theo sát đó, thân thể của mấy người này không ngừng nhích về phía sau, phảng phất sau lưng bọn họ có đồ vật gì đó đang kéo bọn họ lại.

Cuối cùng thì mấy người này cũng bất động, mà đó cũng là lúc hai ngọn đèn đỏ kia hạ xuống. Theo đèn lồng đỏ hạ xuống, dòng máu trên người mấy người kia tự động chảy ra, chảy vào trong đèn lồng kia.

"Cmn, thì ra ngọn nến màu đỏ trong đèn lồng này là máu người."

Có người phun ra một câu thô tục, nhưng mà cái này còn không phải là thứ rợn người nhất, lúc này, máu của mấy người kia nhanh chóng bị hấp thu sạch sẽ, sau khi chỉ còn lại thân xác khô đét, đột nhiên da trên người bọn họ tự động bị lột ra, cuối cùng bay về phía đèn lồng đỏ, bọc lên phía trên đèn lồng đỏ kia.

Một màn này khiến đám người Lý Như nhìn mà tê cả da đầu, máu bị hấp thu, da người bị bong ra từng mảng, kiểu chết này thật sự là quá kinh khủng, nhưng mà chỉ có Phương Minh mới biết được, chân chính kinh khủng là hồn phách của mấy người kia đều bị chiếc đèn lồng này hấp thụ, sẽ vĩnh viễn không quay về được.

Có ít người thường xuyên nói câu cửa miệng như thế này: Sau khi tôi chết rồi thì còn quan tâm cái quái gì nữa.

Loại người này cảm giác mình chết rồi thì là chết rồi, đến lúc đó cho dù các người có đào mộ của tôi lên, lấy roi quất xác tôi cũng không đáng kể, nhưng trên thực tế loại ý nghĩ này là sai lầm, nguyên nhân là bởi vì căn bản bọn hắn không biết tầm quan trọng của thân thể đối với hồn phách.

Cách thức tử vong giống như mấy người kia, máu bị hút đi, da cũng bị lột xuống, vậy hồn phách của bọn hắn sẽ vĩnh viễn bị vây trong đèn lồng, không cách nào đến luân hồi càng không cách nào siêu thoát, cho dù có tìm được pháp sư lợi hại tới cỡ nào tới siêu độ cũng vô dụng.

Sau khi đèn lồng đỏ bao trùm mấy tấm da người này, tiếp tục trôi dạt về phía bọn họ, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng nhanh hơn một chút so với tốc độ chạy trốn của mọi người, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp.

Không phải nói tốc độ của đám người Phương Minh không

được, chủ yếu hiện tại mọi người đang ở trong hang động, đầu tiên là tầm mắt bị hạn chế, hơn nữa ở đây cong cong cuộn cuộn nhiều lắm, căn bản không thể thả nhanh tốc độ toàn lực chạy trốn.

"Hai người lưu lại, đến lúc đó tôi sẽ đưa cho mỗi nhà năm triệu phí an gia." Mắt thấy đèn lồng đỏ gần đuổi kịp, Quyền Hoằng ra lệnh cho hai thuộc hạ của mình.

Thấy hai thuộc hạ lộ ra vẻ không muốn, chẳng qua lúc này một bà lão Quyền Hoằng mời tới cũng âm trầm mở miệng uy hiếp: "Còn muốn ở lại, lão thân sẽ đích thân đẩy các người đi."

"Còn hy vọng tổng giám đốc Quyền nói được làm được."

Đối mặt với bà lão uy hiếp, cuối cùng hai người này chỉ còn cách nhận mệnh, bọn họ theo Quyền Hoằng nhiều năm, được chứng kiến bản lĩnh của bà lão, người ta muốn giết mình là chuyện dễ dàng, dù sao thì cũng đều là chết, vậy thì dùng cái chết của mình đổi lấy 5 triệu cho người nhà, coi như là chết mà có chút giá trị.

Có hai thuộc hạ của Quyền Hoằng lưu lại phía sau, đến lúc này dưới tay hắn chỉ còn lại bốn người, chỉ mới nửa giờ, toàn bộ đội ngũ đã hao tổn mất sáu người, hơn nữa tất cả mọi người đều biết, nếu như không tìm được đường chạy trốn, còn có thể có nhiều người bị chết hơn, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Chết tiệt, vì sao ở đây sẽ có thứ này, Lý Như, trong bút ký của tổ tiên cô có không nói tới sao?" Vừa chạy trốn, Quyền Hoằng vừa gọi hỏi Lý Như đang chạy phía trước.

"Không, bút ký của tổ tiên tôi cũng không nói tới mấy thứ này, ah đúng, bút ký của tổ tiên tôi đã từng nhắc tới một điểm, trước đây sở dĩ Huệ Đế chọn nơi này làm lăng mộ của hắn, là vì trước khi hắn tới đây đã có một cổ mộ, mà có người nói cái quan tài đặc biệt của Huệ Đế kia đã được lấy ra từ trong một này, lăng mộ của

Huệ Đế trên thực tế là ở trên cổ mộ."

Nghe thấy những lời Lý Như nói, trên mặt Phương Minh đang dẫn đầu đội ngũ lộ ra vẻ như suy ngẫm điều gì, nhưng vẫn im lặng không nói, mà sau khi đoàn người tiếp tục chạy trốn thêm vài phút đồng hồ, khi thấy được cảnh tượng trước mặt, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Cái động khẩu phía trước đột nhiên biến lớn, phảng phất như bọn họ đã đi tới một quảng trường, mà ở vị trí trung tâm nhất của quảng trường thì lại có một cây thanh đồng sừng sững, cao tới trăm trượng, có bảy nhánh cây, ngoại trừ nhánh cây phía dưới cùng không treo bất kỳ thứ gì, trong sáu nhánh cây còn lại, mỗi nhánh cây đều có treo một vật.

"Khi Thiên Chi Quan của Huệ Đế là lấy được từ nơi này sao?"

Thấy nhánh cây cuối cùng không có thứ gì, kết hợp với những lời Lý Như vừa nói, Phương Minh liền đã hiểu rõ, cái Khi Thiên Chi Quan mà Huệ Đế mang đi vốn là vật được đặt ở nơi này.

Trên cành cây thứ hai, có treo một tấm bia đá, là một tấm bia đá bằng ngọc thạch, nhưng mà cho dù lấy tầm mắt của Phương Minh cũng không cách nào thấy rõ dòng chữ được ghi trên tấm bia.

Trên cành cây thứ ba có treo một trái cây màu vàng óng, trái cây tỏa ra ánh sáng lung linh lóng lánh sáng bóng vô tận, khiến người say sưa.

Trên cành cây thứ tư có treo một chùm sáng bảy màu.

Khi tầm mắt của Phương Minh rơi vào trên cành cây thứ năm, cả người lại ngơ ngác một chút, mà trong đầu của cậu cũng vang lên tiếng kinh hô của khí linh bảo tháp.

"Đây là anh em sinh đôi của lão phu à?"

Trên cành cây thứ năm có treo một tòa tháp, một tòa tháp màu xanh biếc, nhưng mà cho dù là hình thức hay là số tầng cũng đều giống hệt với bảo tháp nơi ngực của cậu.

"Phương Minh, cho dù cậu không can đảm tới cỡ nào cũng phải lấy nó xuống, lão phu có dự cảm tòa tháp này có liên quan gì đó với lão phu, có lẽ nhận được trí nhớ của nó là lão phu có thể hoàn toàn khôi phục, còn có thể khống chế toàn bộ tầng tháp."

Nghe được lời này của bảo tháp, Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, hắn cũng biết khẳng định cái bảo tháp màu xanh này có quan hệ cùng bảo tháp, nhưng thử nghĩ một chút trước đây Huệ Đế từng đến nơi này lại chỉ mang đi một tòa Khi Thiên Chi Quan, lẽ nào Huệ Đế lại không muốn lấy hết toàn bộ bảo vật trên cây thanh đồng này sao?

Đáp án dĩ nhiên là muốn, như vậy nguyên nhân khiến Huệ Đế không thể làm thế chỉ có một, chính là hắn không làm được.

"Nhìn một hồi xem có cơ hội hay không, hiện tại việc quan trọng nhất cần suy nghĩ là phải làm sao mới có thể tránh thoát những Âm binh kia."

Trong đầu Phương Minh đáp lại bảo tháp một câu, sau đó ánh mắt từ cây thanh đồng thu hồi, nhìn về phía địa phương khác của quảng trường.

Toàn bộ quảng trường trừ cây thanh đồng này không hề còn vật gì khác, nói cách khác bọn họ muốn tránh thoát Âm binh, biện pháp duy nhất chính là leo lên trên cây thanh đồng này.

Không đợi Phương Minh làm ra quyết định, Quyền Hoằng bên kia đã có động tĩnh trước, trực tiếp chạy về phía cây thanh đồng này, mà mặt ngoài của cây thanh đồng cũng không bóng loáng, ngược lại phía trên khắc đầy đường vân cây, ngược lại là có thể leo lên.

Vị Trương lão đầu kia dẫn đầu đám người trèo lên cây thanh đồng, chớ nhìn hắn lớn tuổi thế nhưng thân thủ rất mạnh mẽ, không bao lâu đã leo lên được độ cao hơn hai mươi mét, đã tới gần cành đầu tiên.

Chẳng qua đúng lúc này, một tiếng thét chói tai từ trong miệng của hắn truyền ra, mọi người liền thấy đột nhiên cả người Trương lão đầu bị hút ở trên cây thanh đồng, sau đó cả người dĩ nhiên từ từ bị dung nhập vào mặt ngoài của cây thanh đồng, chỉ có một đường viền thân thể xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

"Này... Cây thanh đồng này có gì đó quái lạ."

Một vị vệ sĩ của Lý Như hô một câu, nhưng mà không cần hắn nhắc nhở mọi người cũng đều đã nhìn ra, thậm chí Tiêu Ngọc Nhi còn nghĩ tới một khả năng, chỉ vào mấy đường vân trên bề mặt của cây thanh đồng, nói: "Không phải mấy đường vân cây này là đường vân người đó chứ? Chỉ có điều bởi vì có quá nhiều người chết, cho nên đường vân này không ngừng bao trùm, mới biến thành cái dạng này."

Bởi vì Tiêu Ngọc Nhi nhắc nhở, đám người Phương Minh nhìn kỹ lên, kết quả phát hiện nếu so sánh những đường vân xung quanh với đường vân người mới được hình thành kia, quả thật giống nhau như đúc.

"Làm sao lại tà môn như vậy, đầu tiên là đèn lồng đỏ hút máu cùng da người, hiện tại lại gặp cây thanh đồng cũng không tốt hơn đèn lồng đỏ kia bao nhiêu, rốt cuộc cái cổ mộ này là của người nào, ông trời, quá kinh khủng."

Vẻ mặt một người tu luyện khác mà Quyền Hằng mời tới vô cùng kinh hoảng, vốn tưởng rằng đã tìm được một con đường sống, nhưng kết quả lại phát hiện chỉ đổi một loại cách thức tử vong khác mà thôi.

"Các ngươi mau nhìn, đèn lồng đỏ kia đã phiêu tới."

Mọi người ở đây do dự một hồi, hai ngọn đèn lồng đỏ phía sau kia cũng đã trôi dạt đến dọc theo quảng trường, chỉ lát nữa là sẽ trôi dạt vào phạm vi quảng trường, sắc mặt của mọi người cũng đều trở nên cực kỳ sợ hãi, trước có cây thanh đồng quỷ dị, sau có đèn lồng đỏ, lẽ nào lần này bọn họ thật là chạy trời không khỏi nắng?

Sắc mặt Phương Minh cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, trên tay cậu đã nắm lấy sợi tóc cuối cùng sư phụ lưu lại lúc trước, tới thời khắc mấu chốt này cậu đã không thể tiếp tục giữ nó lại nữa.

Chẳng qua điều quỷ dị là, đèn lồng kia chỉ đi tới vị trí dọc theo quảng trường liền dừng lại, không thể nào đi tới thêm lấy một chút.

Chương 811: Có người đánh xuyên qua luân hồi, có người bùn đất bảo vệ luân hồi

Đèn lồng đỏ đã dừng lại, điều này làm cho đám người Quyền Hoằng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà mọi người còn chưa thở phào được mấy giây, lòng của mọi người lại bị nhấc lên, bởi vì sau khi chiếc đèn lồng đỏ kia ngừng lại không lâu, lại bắt đầu chậm rãi chuyển động, mà theo đèn lồng đỏ này chuyển động, một cỗ khí tức âm lãnh cực kỳ tràn ngập khắp mọi nơi.

"Lạnh quá."

Lý Như là người đầu tiên không nhịn được rùng mình, sau đó là hộ vệ của cô ấy cùng mấy tên thuộc hạ còn sót lại của Quyền Hoằng, chẳng qua kế tiếp Tiêu Ngọc Nhi cũng không nhịn được, cô ấy là người tu luyện, thân thể muốn vượt xa người thường, nói không khoa trương, cho dù có mặc áo dây váy ngắn đi giữa trời đông, cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

"Khí tức của cõi âm."

Con ngươi của Phương Minh cũng hơi nheo lại, trước đây cậu đã từng đi qua cõi âm, tuy rằng dựa theo mập mạp nói thì cậu đến chỉ ngoại vi cõi âm, cũng không tính chân chính tiến vào cõi âm, nhưng cậu đã từng cảm nhận được loại khí tức này, loại âm lãnh này không phải chỉ đơn thuần là cảm thụ trên cơ thể, mà nó còn đánh vào sâu trong linh hồn.

Hai ngọn đèn lồng đỏ càng chuyển càng nhanh, mà theo hai ngọn đèn lồng đỏ này chuyển động, tốc độ lan tràn của cỗ khí tức âm lãnh kia cũng càng lúc càng nhanh, đến sau này, Minh bên tai đám người Phương đã truyền đến tiếng khóc.

Như thể vạn quỷ khóc, loại thanh âm này khiến cho người tê cả da đầu, mà ở dưới thanh âm này, vẻ mặt của Quyền Hoằng cùng mấy tên thuộc hạ của hắn còn có Lý Như cùng hộ vệ của cô ấy đều trở nên có chút ngây dại ra, chỉ có những người tu luyện như Tiêu Ngọc Nhi là còn có thể miễn cưỡng giữ vững thanh tỉnh.

Trạng thái của Lăng Phong hơi tốt hơn bọn họ một chút, đó là bởi vì tay của Phương Minh đặt ở trên vai của hắn, thay hắn đè hồn phách xuống, không bị tiếng quỷ này ảnh hưởng.

Chỉ là uy lực của vạn quỷ khóc quá kinh khủng, rất nhanh, ngay cả đám người Vương lão cũng không chịu nổi, vẻ mặt trở nên ngây dại ra, lúc này Phương Minh cũng không rảnh xen vào chuyện Lăng Phong, chỉ có thể điên cuồng vận chuyển Vu Sư Chi Châu trong cơ thể, để cho mình giữ vững thần hồn yên ổn.

Lệ!

Từng tiếng quỷ khóc thê lương từ giữa đèn lồng kia truyền ra, lại sau đó Phương Minh liền thấy một đoàn khói đen bay ra từ giữa đèn lồng kia, sau khi đoàn khói đen này phiêu tán ra đã khiến nơi đây trở thành một mảnh tối tăm mù mịt, mà trong mảnh tối tăm mù mịt này, Phương Minh thấy được mấy bóng người mặc áo giáp.

"Âm binh sao?"

Thật ra, đối với Âm binh Phương Minh cũng chỉ mới nghe nói qua, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy, càng không biết Âm binh chân chính là cái dạng gì, phải biết rằng mấy Âm binh này khác với Âm Sai mà cậu đã nhìn thấy, Âm binh có thể xuất chinh bên

ngoài đều bộ đội tinh nhuệ của cõi âm.

Cũng giống như thực tế, quân chủng của bộ đội bình thường và quân chủng đặc biệt khác nhau vậy.

Những Âm binh ở bên trong sương mù tối tăm mờ mịt, bước tiến chỉnh tề đi thẳng về phía giữa sân rộng, mà nơi bọn họ đi qua, tất nhiên là sương mù dày đặc đi đầu, cho nên Phương Minh không cách nào hoàn toàn nhìn rõ ràng dáng dấp của những Âm binh này, thậm chí ngay cả giáp trụ trên người cũng chỉ nhìn thấy mơ hồ không rõ.

Âm binh xuất chinh, lại không để ý đến đám người Phương Minh, trực tiếp đi về phía cây thanh đồng to lớn kia, đến cuối cùng trực tiếp tới trước mặt cây thanh đồng.

Rầm!

Tại thời khắc này, một cỗ khí tức năng lượng âm lãnh bạo phát mạnh mẽ, Phương Minh liền thấy sương mù dày đặc kia bao phủ lấy phần dưới cây thanh đồng, chẳng qua đúng lúc này, cây thanh đồng cũng xuất hiện biến hóa.

Mặt ngoài của cây thanh đồng đột nhiên đổi thành một vòng sáng màu đỏ, vòng sáng này bắt đầu chống lại sương mù kia, cuối cùng trong sương mù xen lẫn tia sáng đỏ, Phương Minh lại không thể thấy rõ tình huống bên trong.

Tốc độ vận chuyển của đèn lồng đỏ càng lúc càng nhanh, sương mù nó thả ra cũng càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng nhiều, đồng thời Phương Minh cũng nhận ra được những Âm binh kia như tre già măng mọc không ngừng lao về phía cây thanh đồng, nhưng trên cây thanh đồng kia, tia sáng đỏ gắt gao đè ép sương mù ở vị trí ba mươi mét bên dưới.

"Mục tiêu của Âm binh là cây thanh đồng này?"

Vẻ mặt Phương Minh hơi kinh ngạc, đường đường là Âm binh vậy mà lại xuất hiện vì chinh phạt một gốc cây?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng mà từ đầu đến cuối sương mù dày đặc kia không cách nào đi lên thêm một phân nào nữa, bị tia sáng đỏ do cây thanh đồng tản mát ra áp chế gắt gao.

Lệ!

Thanh âm thê lương phảng phất như tới từ Cửu U, từ trong đèn lồng kia truyền ra, sau một khắc Phương Minh liền thấy được ba bóng người bay ra từ giữa đèn lồng đỏ, không giống với Âm binh khi trước, sau khi ba bóng người này xuất hiện, toàn bộ sương mù dày đặc bắt đầu sôi trào lên.

"Quỷ tướng sao?"

Phương Minh nghĩ đến sư phụ mình đã nói với mình, trong Âm binh cũng có sự phân chia mạnh yếu, cũng giống như quân đội thông thường vậy, có bách phu trưởng cùng thiên phu trưởng, mà trên thiên phu trưởng là vạn phu trưởng, trên vạn phu trưởng là quỷ tướng.

Có thể nghĩ, thực lực của quỷ tướng sẽ mạnh mẽ tới cỡ nào!

Ba quỷ tướng xuất hiện, trong nháy mắt sương mù dày đặc lập tức đảo ngược hoàn cảnh xấu, bắt đầu chậm rãi thăng tiến, lại giương lên ba thước.

"Trăm ngàn lần chinh phạt, lần này nên kết thúc."

"Toàn bộ thứ nhiễu loạn trật tự cõi âm đều không cho phép tồn tại."

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng ba quỷ tướng phun ra, mà từ đầu đến cuối trong mắt ba quỷ tướng này chỉ có cây

thanh đồng, về phần đám người Phương Minh ở một bên là ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần.

"Giết!"

Bóng dáng ba quỷ tướng cũng không lâm vào trong sương mù dày đặc, mà nương theo sương mù dày đặc cuồn cuộn cùng cong lên, Phương Minh biết bên trong sương mù này đang xảy ra chiến đấu vô cùng kịch liệt, chỉ là cậu vẫn không hiểu, rốt cuộc những Âm binh Quỷ tướng này đang chiến đấu cùng cái gì?

Mà tia sáng đỏ bên trong cây thanh đồng này lại có cái gì?

Lẽ nào lại là một chi bộ đội có thể chống lại cùng Âm binh Quỷ tướng? Nhưng căn bản là cậu không thấy bóng người nào cả.

Trong lúc Phương Minh đang nghi ngờ, trận chiến đấu này đã có kết quả, sương mù dày đặc vốn đang sôi trào đột nhiên giảm xuống, từ độ cao 30m bắt đầu rơi xuống đến 20m, hơn nữa vẫn còn đang giảm xuống.

Đèn lồng đỏ đang điên cuồng xoay tròn, thế nhưng đúng lúc này, một đám tia sáng đỏ từ trên cây thanh đồng bắn ra, bay về phía đèn lồng đỏ kia.

Két!

Vỏ ngoài của đèn lồng đỏ này trực tiếp bị tia sáng đỏ xuyên thủng, mà mấy lớp da người bao bọc ở bên ngoài đèn lồng cũng chậm rãi rớt xuống, rậm rạp chằng chịt nhiều vô số kể, mà sau khi những lớp da người này rơi xuống lập tức hóa thành sương mù xám xịt.

"Cây thanh đồng chủ động công kích?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, nếu như lúc trước cây thanh đồng chỉ phòng ngự ngăn cản, như vậy một tia sáng đỏ này đã tuyên bố

cây thanh đồng bắt đầu chủ động phản kích.

Tia sáng đỏ bắn ra, hai ngọn đèn lồng đỏ bị bắn xuyên tới trăm nghìn lỗ, đến cuối cùng chỉ còn lại có hai ngọn nến màu đỏ trôi nổi di động trong không trung.

Đã không có tầng ngoài đèn lồng bảo vệ, ngọn lửa trên hai cây nến đỏ này bắt đầu chập chờn, sau đó như thể biển rộng trút xuống, ngọn lửa mạnh mẽ tăng trưởng, ngọn lửa đỏ tươi kia cao tới trăm trượng, không chút yếu kém so với cây thanh đồng kia.

Hình dạng hỏa diễm cũng xuất hiện thay đổi, đến cuối cùng dĩ nhiên chậm rãi biến thành một cự nhân hỏa diễm.

Cự nhân hỏa diễm nhắm mắt, nhưng mà sau một khắc, ngay khi ánh mắt của hắn mở ra, nhiệt độ toàn bộ quảng trường đột nhiên giảm xuống đến một trình độ khủng bố, cho dù là Phương Minh cũng không nhịn được rùng mình một cái.

Đó là một đôi mắt không chút biểu cảm, bỄ nghễ chúng sinh, không có bất kỳ cảm giác trách trời thương dân gì, ở bên trong cặp mắt kia, Phương Minh không nhìn thấy một tia màu sắc, đó là một đôi mắt hoàn toàn không có ánh sáng.

"Cho dù là ai, đều không thể chạy trốn luân hồi cõi âm."

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng cự nhân hỏa diễm thốt ra, thanh âm kia không giống như đang nói chuyện, mà càng giống một loại pháp lệnh, mà ở sau khi âm thanh vang lên, sương mù dày đặc kia nhảy mạnh lên cao, trong nháy mắt đã bốc lên đến độ cao trăm mét.

"Lời này, ngươi còn chưa đủ tư cách đến nói."

Lần đầu tiên cây thanh đồng có đáp lại chân chính, "Trước đây khi chúng ta đại chiến, cái gọi là cõi âm luân hồi còn không tồn tại, bằng các ngươi còn chưa đủ tư cách."

"Quá khứ huy hoàng cuối cùng cũng kết thúc, chẳng qua chỉ là một thế hệ sắp sửa trở thành gỗ mục mà thôi, thời đại bây giờ là như thế nào các ngươi có thể lý giải đấy, cõi âm luân hồi là chung kết duy nhất cho thời đại này, bất kể quá khứ của các ngươi đã từng huy hoàng tới mức nào, cuối cùng cũng phải trở về luân hồi."

"Vậy thì phải xem ngươi có bản lãnh này hay không."

Cây thanh đồng cùng cự nhân hỏa diễm đều ngừng đối thoại, một cỗ chập chờn vô hình lại lan ra, Phương Minh không phát hiện được chiến đấu giữa cự nhân hỏa diễm cùng cây thanh đồng, thế nhưng trực giác nói cho cậu biết, lúc này hai người này đã đang chiến đấu.

Có lẽ, chiến đấu này là vượt qua không gian, cũng không triển lộ ra trong cái không gian này mà thôi.

Mười lăm phút sau, thân hình của cự nhân hỏa diễm đột nhiên lay động, cuối cùng dĩ nhiên trực tiếp tản mất thành từng đoàn từng đoàn hỏa diễm nhỏ.

"Cường giả Cõi âm thất bại?"

Phương Minh kinh ngạc vô cùng, chẳng qua rất nhanh những hỏa diễm nhỏ này lại hợp nhất, cự nhân hỏa diễm lại một lần nữa xuất hiện.

"Bản tọa đến từ luân hồi, chính là bất tử bất diệt chân chính, nếu không phải bản thể không thể đính thân giá lâm, bằng hắn làm sao có thể làm tổn thương tới ta."

"Bản thể?"

Trong cây thanh đồng đột nhiên truyền ra cười vô cùng càn rỡ, "Ngươi cũng biết nếu là bản thể của hắn đích thân tới, đường luân hồi không thể chịu tải được."

Nghe được cây thanh đồng cùng cự nhân hỏa diễm đối thoại, Phương Minh mơ hồ đã hiểu một số, người mới giao chiến cùng cự nhân hỏa diễm lúc vừa rồi cũng không phải người nói lời nói này, mà là một người khác.

Chỉ là cường giả đến từ cõi âm này cũng không phải bản thể tới luôn, mà vừa rồi hắn đã thất thế trong lúc giao chiến, hơn nữa đối thủ của hắn cũng đồng dạng không phải bản thể.

Chiến đấu giữa cấp bậc này thật không phải Phương Minh có thể phỏng đoán, cái gọi là không phải bản thể của bọn họ đến tột cùng là ý chỉ cái gì, cậu cũng không dám hoàn toàn xác định.

"Chê cười, cõi âm luân hồi của ta có thể chịu tải vạn vật, mặc kệ khi còn sống đã huy hoàng tới cỡ nào, một khi tới cõi âm luân hồi cũng chỉ còn lại một ký hiệu mà thôi, là rồng cũng phải cuộn lại."

"Xem ra vạn cổ tuế nguyệt trôi qua, có chút lịch sử đã bị người lãng quên, không ai nhớ kỹ trước đây từng có bản thể của một người phủ xuống đường luân hồi, trực tiếp đánh xuyên luân hồi, càng không biết có người hóa bùn đất, chỉ vì lấy thân bảo vệ luân hồi."

Cự nhân hỏa diễm trầm mặc không nói, dường như bị cây thanh đồng nói trúng một thứ gì đó, hừ lạnh một tiếng, "Cho dù cho hắn thời gian, cũng chẳng qua là kéo dài hơi tàn mà thôi, lại nhìn hắn có thể kiên trì đến khi nào."

Sau khi nói xong lời này, cự nhân hỏa diễm tiêu tán, mà ngọn lửa trên ngọn nến kia cũng tiêu tán trong nháy mắt.

Hỏa diễm tắt, sương mù dày đặc này cũng theo chân tiêu tán, mà nhiệt độ của toàn bộ quảng trường cũng nhanh chóng tăng trở lại, chẳng qua đám người Lăng Phong đang thừ người ra kia không thể khôi phục nhanh như thế.

"Người của Vu tộc nhất mạch, dựa theo ước định ban đầu, cậu có thể lấy một vật ở bên trong tôi."

Ngay khi Phương Minh lại quan sát cây thanh đồng, giọng nói của cây thanh đồng truyền đến bên tai cậu, mà nghe nói như thế, khí linh bảo tháp ở trong đầu Phương Minh lập tức hô lên: "Muốn tháp xanh, nhất định phải muốn tháp xanh."

Chương 812: Phân thân Vu Sư (1)

Phương Minh ngây ngẩn cả người, không để ý đến tiếng gọi ầm ĩ của khí linh bảo tháp trong đầu, mà là mang theo nghi ngờ nhìn về phía cây thanh đồng.

Mình có thể chọn một vật bất kỳ?

Là bởi vì thân phận Vu Sư của chính mình?

Người của Vu mạch nhất tộc, dựa theo ước định ban đầu...

Những lời này thế nhưng Phương Minh nhớ rất rõ ràng, nói cách khác một vị tiền bối của mạch cậu đã từng đạt thành một hiệp nghị nào đó cùng cây thanh đồng.

"Xin hỏi tiền bối, tiền bối đã từng gặp tiền bối nhất mạch của tôi?" Phương Minh mở miệng hỏi.

"Không."

Câu trả lời của cây thanh đồng khiến Phương Minh ngây ngẩn cả người, nếu chưa từng gặp tiền bối trong mạch của cậu, vậy ước định này được hình thành như thế nào?

"Tiền bối, tôi không hiểu ý trong lời kia của tiền bối."

"Cậu không cần phải hiểu, chỉ cần biết cậu có thể lấy một thứ bất kỳ trong số những thứ kia là được."

Thái độ của cây thanh đồng không tính là rất tốt, Phương Minh nghe thấy vậy, vuốt vuốt mũi không biết nên nói cái gì, mà

khí linh bảo tháp trong đầu cậu lại không nhịn được, quát: "Tại sao tên nhóc cậu lại ngu xuẩn như vậy? Cậu hỏi mấy câu lung tung này làm gì? Mặc kệ tất cả, chỉ cần cậu lấy được bảo tháp xanh kia là xong, cũng có lẽ là bởi vì khí vận của cậu quá nhiều, đây là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, nào có nguyên nhân quái gì."

Khí linh bảo tháp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, dưới cái nhìn của hắn cậu cứ thu bảo tháp vào tay trước đã, sau lại nói mấy chuyện này cũng không ảnh hưởng gì mà.

"Tiền bối, vậy tiền bối cảm thấy món bảo bối nào thích hợp với tôi hơn?"

Phương Minh không để ý tới khí linh bảo tháp, mà cây thanh đồng kia lại hiếm thấy trầm mặc, một lúc sau trong giọng nói lộ ra chút cổ quái, nói: "Thật thông minh, còn biết hỏi thăm ta một chút, còn tưởng rằng ngươi thật sẽ nghe lời của khí linh trong cơ thể mà nhận lấy Tháp Hoàng Kim Phượng."

Về chuyện cây thanh đồng có thể nhận ra sự tồn tại của khí linh bảo tháp trong cơ thể mình, Phương Minh tuyệt không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua từ trong giọng nói của cây thanh đồng, cậu nghe được một số mánh khóe, đó chính là cái lựa chọn này cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

"Hừ, nếu thật lựa chọn Tháp Hoàng Kim Phượng, vậy khí linh kia cứ chờ bị cắn nuốt đi, dựa vào trạng thái của hắn bây giờ, sao có thể là đối thủ của khí linh trong Tháp Hoàng Kim Phượng."

Lời cây thanh đồng nói khiến khí linh bảo tháp lập tức trầm mặc, hắn đã quên suy xét loại tình huống này, chỉ một mực nghĩ tới chuyện nhận được bảo tháp xanh, đợi sau khi dung hợp luyện hóa tháp xanh sẽ khiến thực lực của bản thân đột nhiên tăng mạnh, cũng có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện.

Nhưng hắn lại sơ sót một điểm, nếu hắn có thể làm được

những thứ này, đương nhiên khí linh của cái tháp xanh kia cũng có thể làm được, đến lúc đó ai luyện hóa ai thật sự đúng là khó có thể nói trước.

"Tháp Hoàng Kim Phượng, cái tên này tựa hồ có chút quen thuộc, hình như lão phu đã từng nghe qua ở nơi nào, chết tiệt, không nghĩ ra." Một lúc sau, giọng nói của khí linh bảo tháp mới lại truyền ra.

"Trí nhớ của ông đã bị mất rất nhiều, không nhớ nổi cũng là chuyện rất bình thường." Phương Minh an ủi một câu.

"Tiền bối, nếu có thể khiến vãn bối tùy chọn một vật bất kỳ, vậy tiền bối có thể nói cho biết vãn bối công dụng của những thứ này hay không?" Phương Minh mặt dày hỏi.

Làm người ấy mà, da mặt không thể mỏng được, hỏi một chút cũng không ảnh hưởng gì, nếu cây thanh đồng không trả lời thì bản thân chỉ còn cách đui mù chọn đại một món, chẳng qua nếu như cây thanh đồng trả lời, đó chính là đã kiếm lời.

"Mà thôi, nếu lúc trước đã nhắc nhở ngươi, vậy thì dứt khoát nói cho ngươi biết đi."

Phương Minh đã đánh cuộc thành công, vậy mà cây thanh đồng lại thật sự đáp ứng.

"Trên nhánh cây thứ hai có treo Trấn Long Thạch Bi, có thể trấn áp khí vận của long mạch khắp trời đất non sông này, trong thiên hạ tổng cộng chỉ có chín tấm bia đá giống như vậy, chẳng qua đã bị dùng hết năm tấm trong số đó, nói cách khác thực tế chỉ còn lại bốn tấm bia đá giống vậy mà thôi."

Nghe được cây thanh đồng giảng giải, Phương Minh lập tức hiểu được tác dụng của tấm bia đá này, Trấn Long Thạch Bi là bảo bối mà thầy phong thủy muốn có được nhất, mỗi một thầy phong

thủy đều hy vọng có thể tự tìm được long mạch long huyệt cho bản thân, nhưng long mạch long huyệt khó tìm tới cỡ nào chứ? Cho dù tìm được, không có bản lĩnh đầy đủ cũng không thể trấn áp long mạch này, dù sao thì long huyệt cũng không phải nơi ai cũng có thể hạ táng.

Nhưng chỉ cần có Trấn Long Thạch Bi này, liền có thể trấn trụ long mạch, muốn chôn người nào trong long huyệt long mạch mà không được chứ?

"Trên nhánh cây thứ ba là Tẩy Linh Quả, sau khi dùng quả này, thân thể sẽ trở thành linh thể, cảm ứng đối với với thiên địa linh khí vượt xa người khác, là một trong mười quả có tác dụng tẩy tủy tốt nhất."

Một người tu luyện có thể đi xa bao nhiêu, còn phải dựa vào ba điều kiện để quyết định: Thiên phú, cơ duyên cùng với ngộ tính. Nhưng ngộ tính là thứ mà chỉ những người tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ thậm chí là cường giả Thiên cấp mới có nhu cầu, mà thứ người tu luyện trước Thiên Cấp theo đuổi chính là thiên phú và cơ duyên.

Tẩy Linh Quả có thể bồi dưỡng một thiên tài tuyệt thế xuất hiện, nếu như loại quả này truyền ra giới tu luyện, tất nhiên sẽ khiến vô số thế lực tranh đoạt tới sứt đầu mẻ trán, bởi vì chỉ cần người phục dụng Tẩy Linh Quả không chết non, gần như tương đương với nửa chân đạp vào cánh cửa cường giả Thiên Cấp.

Cho nên nghe được cây thanh đồng giới thiệu, ngay cả Phương Minh cũng có chút động tâm, chỉ là cậu mạnh mẽ kiềm chế lại, chờ cây thanh đồng tiếp tục giới thiệu.

"Trên nhánh cây thứ tư là Khí Tử Mẫu, là do một vạn tưởng niệm nhớ nhung giữa mẹ con ngưng tụ mà thành, chính là bảo bối luyện khí vô thượng, chỉ cần để Linh Bảo đã luyện chế được vào Khí Tử Mẫu, Linh Bảo cùng chủ của nó sẽ có tâm linh tương thông

ngay lập tức."

Phương Minh có chút bất đắc dĩ cười cười, Khí Tử Mẫu này tuyệt đối là đồ tốt, nhưng mấu chốt là trước mắt cậu còn không thể dùng được, ở thời đại này, số người có thể luyện chế được pháp bảo đã ít, chớ đừng nhắc tới là linh bảo còn cao hơn cả pháp bảo một bậc.

Đầu tiên là bởi vì kỹ thuật luyện khí đã thất truyền, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất là vì tài liệu khan hiếm, tài liệu luyện khí trân quý càng ngày càng ít, không có tài liệu đó chính là không bột đố gột nên hồ, theo đó luyện khí sư cũng càng lúc càng ít đi.

Phải biết rằng trong ngành luyện khí này là không thể mưu lợi, mỗi một luyện khí sư muốn tiến bộ thì phải không ngừng luyện chế đồ vật, nhưng tài liệu càng ngày càng ít, căn bản bọn họ không có cơ hội luyện chế, mà không có cơ hội luyện chế cũng đồng nghĩa với không cách nào đúc rút kinh nghiệm trong quá trình luyện chế, đến sau này đưa đến toàn bộ nghề nghiệp luyện khí suy yếu.

Bồi dưỡng một vị cường giả Thiên Cấp rất khó, nhưng nếu lấy nội tình của nhà họ Phương vẫn có thể bồi dưỡng được vài người từ nhỏ, thế nhưng nếu nói tới bồi dưỡng đại sư luyện khí, cho dù nhà họ Phương cũng không dám chắc có thể bồi dưỡng được.

"Trên nhánh cây thứ năm chính là Tháp Hoàng Kim Phượng, tháp này do... Thiên địa tinh hoa ngưng tụ mà thành, đoạt tinh túy của thiên địa, lại lấy pháp thuật vô thượng luyện chế, hoàn toàn xứng đáng được xưng là Linh Bảo đứng đầu trong cái thời địa này, chẳng qua, đã có chủ."

Chương 813: Phân thân Vu Sư (2)

Lúc cây thanh đồng mới bắt đầu giới thiệu, quả thật khiến Phương Minh động tâm thật sự, nhưng câu nói sau cùng của cây thanh đồng đã giội một chậu nước lạnh lên đầu cậu, đã có chủ, vậy cậu nhận lấy cũng vô ích.

Chẳng qua Phương Minh ngược lại có chút hiếu kỳ, chủ nhân của loại bảo tháp đoạt thiên mà tạo hóa này, sẽ là ai?

"Trên nhánh cây thứ sáu chính là một quyển Đạo kinh, đây chính là Đạo kinh do Lão Tử tự mình viết, có thể nói là kinh thư đứng đầu."

Trong lúc cây thanh đồng đang giảng giải, Phương Minh cũng chú ý tới món đồ được treo trên nhánh cây thứ sáu, một quyển sách theo phong cách cổ xưa, hiện ra ánh sáng vàng kim lộng lẫy, chỉ nhìn lướt qua đã mơ hồ mang tới cho người ta một loại cảm giác áp bách.

"Đạo kinh sao? Nếu như truyền đi, sợ rằng sẽ dẫn tới toàn bộ giới tu luyện giành cướp."

Phương Minh biết Đạo kinh có ý nghĩa thế nào đối với đệ tử Đạo gia, chỉ là đây không phải thứ cậu cần, chính như trước đây sư phó cậu đã từng nói, sư phụ mình có thể dạy kinh văn cùng điển tịch của Đạo giáo cho mình, nhưng tuyệt đối sẽ không truyền pháp thuật Đạo giáo cho mình, bởi vì thuật pháp bản thân mình tu luyện không liên quan gì tới Đạo giáo.

"Trên cành cây thứ bảy có treo một cỗ thi thể, nói chính xác

hơn là một cỗ phân thân mà người trong mạch của cậu đã từng luyện chế, tuy rằng thực lực của phân thân này rất nhỏ yếu, nhưng quan trọng nhất, đây là một kiểu phân thân có thể phát triển."

"Thứ tôi muốn chính là phân thân này."

Gần như ngay khi giọng nói của cây thanh đồng hạ xuống, Phương Minh lập tức đưa ra lựa chọn, không có chút do dự cùng suy xét nào, thậm chí căn bản cũng không để ý tới thực lực của phân thân Vu Sư này như thế nào.

Lần này ngay cả khí linh bảo tháp cũng không nói gì, bởi vì hắn biết, phân thân Vu Sư có ý nghĩa thế nào đối với một vị Vu Sư.

Đạo giáo có cách nói trảm tam thi, muốn tu luyện thành Thánh thì nhất định phải trảm tam thi, trong này nổi danh nhất chính là Lão Tử trong chuyện thần thoại xưa: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phương pháp tu hành của người này chính là tam thi.

Mà tương tự với Đạo giáo, Phật giáo cũng có phương pháp tu luyện tương ứng, mà ở trong nhất mạch Vu Sư này, phương pháp tu luyện tương ứng là luyện chế phân thân.

Bất kỳ Vu Sư nào, nếu muốn đi lâu dài, cuối cùng đều cần luyện chế một cỗ phân thân, mặc dù hiện tại Phương Minh còn không hiểu được vì sao nhất định phải có phân thân, thế nhưng căn cứ ghi chép bên trong truyền thừa Vu Sư, nếu như một vị Vu Sư không có phân thân, cuối cùng nhất định sẽ gặp phải vận rủi.

Vận rủi này là cái gì, bên trong truyền thừa Vu Sư không nhắc tới cặn kẽ, chẳng qua Phương Minh biết đây là do cảnh giới của mình còn chưa đủ, không cách nào biết hết mọi tin tức bên trong truyền thừa Vu Sư.

"Như cậu mong muốn."

Cây thanh đồng đáp lại Phương Minh một câu, sau đó cỗ thân thể nơi cao cao kia liền chậm rãi hạ xuống, rơi vào trước mặt Phương Minh.

"Đây là phân thân Vu Sư sao?"

Phương Minh đánh giá phân thân trước mắt này, thân hình không khác mình là mấy, nhưng toàn bộ da lại ngăm đen, quan trọng nhất là căn bản nó không có mặt mũi, chẳng qua thấy điểm này Phương Minh cũng không kinh ngạc, phân thân Vu Sư là căn cứ chủ nhân để biến hóa, sau khi bản thân mình luyện chế phân thân này, dáng dấp của phân thân sẽ trở nên giống như mình.

Chế tạo một cỗ phân thân Vu Sư cần tài liệu cực kỳ phức tạp, nói không khoa trương chút nào, dùng hết tài nguyên để bồi dưỡng một vị cường giả Thiên Cấp đều không đủ để luyện chế một cỗ phân thân Vu Sư, từ sau khi biết Vu Sư có phân thân, Phương Minh vẫn chưa từng dám nghĩ tới chuyện tự mình luyện chế một cỗ phân thân.

"Tốt rồi, ước định đã hoàn thành, tôi cũng có thể rời khỏi nơi này."

Sau khi cây thanh đồng nói xong những lời này, thân thể khổng lồ chợt bắt đầu nhỏ đi, đến cuối cùng biến thành một gốc cây non màu xanh biếc, trực tiếp trống biết mất từ trong hư không.

"Có ý gì? Chẳng lẽ cây thanh đồng vẫn ở lại nơi này, chính là vì chờ mình?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, hết thảy những chuyện này sao lại giống như cây thanh đồng cố ý đang đợi mình, dường như cũng biết mình sẽ chọn phân thân Vu Sư.

"Cái này có gì đáng kinh ngạc, đừng quên trên người của cậu

có bao nhiêu khí vận, nhiều khí vận phụ thân như vậy, cho dù trời có sập đó cũng không phải là chuyện ly kỳ gì, chẳng qua cỗ phân thân này của cậu thật sự là..."

Khí linh bảo tháp chậc chậc vài tiếng, Phương Minh cũng mỉm cười, cảnh giới của phân thân này mới là Nhân Cấp tầng hai, chỉ là phân thân này còn có thể trưởng thành, chỉ cần luyện chế thật tốt, tự nhiên có thể khiến thực lực của phân thân tăng trưởng.

"Tạm thời bỏ cỗ phân thân này vào trong tháp trước, bây giờ còn không phải lúc để nghiên cứu tỉ mỉ cái phân thân này."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn đám người Lăng Phong, phát hiện thân thể Vương lão kia hơi chấn động một chút, hiển nhiên là lập tức sẽ khôi phục lại.

"A, chuyện gì xảy ra?"

"Âm binh, còn có cây thanh đồng kia đâu cả rồi? Sẽ không phải là mình đang nằm mơ đấy chứ?"

"Lúc trước tôi cũng đã từng nhìn thấy cây thanh đồng, có thể xác định đây không phải đang nằm mơ, trừ phi mọi người chúng ta đều có chung một giấc mộng."

"Có lẽ khả năng này có thể tồn tại thật đấy, tôi nhớ được nước ngoài có một bộ phim điện ảnh, tên gì gì mà Không Gian Trộm Mộng..."

Tất cả người ở đây đều chậm rãi tỉnh lại, nhưng mà sau khi thấy quảng trường không có vật gì, tất cả những người này đều chìm vào kinh ngạc, mà trong số những người này, duy chỉ có Vương lão cùng Tiêu Ngọc Nhi lại đưa mắt nhìn về phía Phương Minh.

Vương lão là người thanh tỉnh lại sớm nhất, mà ngay sau khi hắn thanh tỉnh lại liền thấy được cây thanh đồng trong quảng

trường đã biến mất, ngược lại lại thấy những người khác còn đang thừ người ra, đương nhiên cũng nhìn thấy Phương Minh thanh tỉnh đang mỉm cười nhìn về phía hắn.

Thấy người trẻ tuổi trước mặt kia còn thanh tỉnh sớm hơn nhiều so với chính mình, lại liên tưởng đến lúc trước gặp phải Âm binh xuất chinh, cũng là người trẻ tuổi trước mắt phản ứng đầu tiên, làm sao Vương Ngôn Vọng có thể không rõ, người trẻ tuổi này cũng người tu luyện, hơn nữa thực lực còn cao hơn mình, lúc trước là mình nhìn lầm.

Cho nên, lúc đó Vương lão mới trực tiếp hỏi một câu: "Các hạ xưng hô như thế nào?"

"Họ Phương."

Vẻn vẹn chỉ nói một dòng họ, Vương Ngôn Vọng liền đã hiểu rõ, trong giới tu luyện, họ Phương đại biểu cho cái gì hắn biết rõ, mà đối phương chỉ nói một dòng họ, liền đại biểu cho việc thừa nhận quan hệ cùng nhà kia.

Vương Ngôn Vọng biết cây thanh đồng trong quảng trường biến mất cho dù không liên quan tới cậu Phương trước mắt này, nhưng ít nhất cậu Phương cũng biết cây thanh đồng đã biến mất như thế nào, chỉ là đối phương không muốn nhắc tới mà thôi.

Mà sở dĩ Tiêu Ngọc Nhi nhìn về phía Phương Minh, là vì cô ấy cho rằng cây thanh đồng biến mất nhất định là có quan hệ với Phương Minh.

"Đèn lồng đỏ quỷ dị kia cũng đã biến mất, đối với chúng ta đến nói đây ngược lại là một tin tức tốt, hơn nữa dựa theo bản vẽ mà tổ tiên nhà họ Lý chúng tôi lưu lại, hẳn là chủ huyệt của Huệ Đế cách ở đây không xa, chúng ta tỉ mỉ tìm kiếm một lần nữa là được."

Lý Như đánh giá quảng trường, mà nghe xong lời nói của cô ấy, đám người ở đây cũng cũng bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, không bao lâu, thật đúng là để cho bọn họ tìm được một cơ quan.

"Trước đây sau khi Huệ Đế phát hiện quảng trường này, đã đào ra một con đường đi thông từ nơi này tới mộ huyệt của hắn, bởi vì dựa theo lời của hắn, chỉ có làm như vậy mới là an toàn nhất với mộ huyệt của hắn."

Lý Như giải thích một câu, chỉ tiếc tổ tiên của cô ấy cũng không nói quảng trường có cái gì, càng không có nói cụ thể nguy hiểm ở nơi này là gì, bằng không các cô ấy cũng không sẽ chật vật như vậy, thậm chí còn thiếu chút nữa mất mạng.

Con đường ngầm hiện rõ, đoàn người trực tiếp tiến vào con đường ngầm, tuy rằng bọn họ không biết tại sao Âm binh kia lại biến mất, nhưng vì sợ Âm binh lại xuất hiện một lần nữa, cho nên sau khi phát hiện con đường ngầm, tự nhiên muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Cong cong cuộn cuộn đi xấp xỉ mười lăm phút, rốt cục mọi người cũng đi ra khỏi con đường ngầm, cũng rốt cục cũng đi tới chủ huyệt của Huệ Đế.

Chủ huyệt này cũng không được xây dựng quá huy hoàng, chỉ có một cỗ Khi Thiên Chi Quan, chẳng qua ở bốn phía quan tài này lại có khắc đủ loại ký hiệu, chỉ nhìn qua đã khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Chương 814: Chu Duẫn Văn

"Nếu như Huệ Đế thật sự chưa chết, đó cũng là lão cương thi mấy trăm năm, mọi người cẩn thận một chút."

Vương Ngôn Vọng nhắc nhở một câu, nếu đã đến nơi này, như vậy đương nhiên phải mở quan tài ra, bên ngoài chủ huyệt này không có đồ gì khác, như vậy rất có khả năng tất cả bí mật đều được giấu bên trong quan tài này.

Người chịu trách nhiệm mở quan tài lên đương nhiên là đám thuộc hạ của Quyền Hoằng, mà Vương Ngôn Vọng cùng mấy người tu luyện khác thì bố trí bốn xung quanh quan tài, để ngừa thi thể Huệ Đế "xác chết vùng dậy", không đến mức bị đánh tới trở tay không kịp.

Sau khi tất cả công tác chuẩn bị đều xong xuôi, hai thuộc hạ của Quyền Hoằng mới đi đến trước mặt Khi Thiên Chi Quan, quan tài này không được đóng đinh, sau khi hai người đẩy một chút phát hiện có thể di chuyển nắp quan tài, liền chờ đợi Quyền Hoằng chỉ thị, sau khi thấy ánh mắt chắc chắn của Quyền Hoằng, hai người mới chậm rãi đẩy nắp quan tài.

Nắp quan tài bị đẩy ra, ánh mắt của hai người này cũng lập tức rơi vào trong quan tài, chẳng qua vài giây đồng hồ sau đó, những người khác liền thấy vẻ mặt của hai người này trở nên khiếp sợ không thôi, sau đó dĩ nhiên lùi lại vài bước, dường như thấy được chuyện không thể tưởng tượng gì đó.

"Mọi người cẩn thận."

Vương Ngôn Vọng thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, mà những người khác cũng mang vẻ mặt đề phòng, cho

rằng sẽ có nguy hiểm gì, thế nhưng đợi trái đợi phải lại không phát hiện nguy hiểm gì xuất hiện.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Quyền Hoằng không nhịn được, quay qua quát lớn với hai thuộc hạ của mình.

"Tổng giám đốc Quyền, trong quan tài này có... Có người." Một thuộc hạ của Quyền Hoằng lắp ba lắp bắp trả lời.

"Nói nhảm, đương nhiên trong quan tài có người, chẳng lẽ còn có thể là một cái quan tài trống không sao?" Quyền Hoằng tức giận đáp lại.

"Nhưng... Nhưng trong quan tài này chính là một người sống, một người sống sờ sờ." Một thuộc hạ khác của Quyền Hoằng bổ sung một câu.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng ý trong mấy lời này, đột nhiên trong quan tài truyền ra một thanh âm uy nghiêm.

"Lớn mật, dám can đảm nhiễu trẫm ngủ đông, nên tru!"

Nắp quan tài bị người đẩy ra, một người đàn ông đầu trọc mặc áo bào vàng đứng lên, không uy tự giận quét mắt toàn trường, cái loại khí tràng cấp trên này triển lộ không bỏ sót.

"Hắn... Hắn là Huệ Đế Chu Duẫn Văn?" Lý Như không nhịn được mở miệng, người của mấy trăm năm trước, lại có thể còn sống sờ sờ đứng trước mắt bọn họ, thoạt không khác gì một người trẻ tuổi bình thường, thậm chí còn trẻ hơn cả chính bản thân mình nữa.

"Làm càn, cũng dám gọi thẳng tên trẫm, trẫm muốn tru di cửu tộc của ngươi."

Tên trẻ tuổi đầu trọc kia vừa nói ra lời này, tất cả mọi người ở đây liền xác định, vị này chính là Chu Duẫn Văn, dù sao ngoại trừ hoàng đế thời đại phong kiến, toàn bộ thiên hạ còn có người nào treo câu tru di cửu tộc của ngươi bên mép nữa.

"Ngươi là Huệ Đế Chu Duẫn Văn?"

Chẳng qua, Quyền Hoằng vẫn có chút không yên lòng, hỏi thêm một câu nữa.

"Trong thiên hạ, chẳng lẽ còn có trẫm thứ hai phải không? Trẫm là chân long chi tử, là độc nhất vô nhị, xem ra mấy người các ngươi là hậu nhân của cấm vệ."

Chu Duẫn Văn cũng đánh giá toàn trường, nhíu mày lại, nhất là khi thấy Lý Như cùng Tiêu Ngọc Nhi, hừ lạnh nói: "Biết bên cạnh trẫm không có phi tử, nên ăn mặc như vậy để câu dẫn trẫm ấy ư? Trẫm há lại là người nông cạn như thế."

Nghe thấy những lời Chu Duẫn Văn nói, Lý Như há miệng thật to, có chút không biết nên nói cái gì cho phải, nhiệt độ trong lăng mộ cũng không thấp, do đó cô ấy cũng không mặc đồ quá kín đáo, đặc biệt để tiện hành động nên chỉ mặc quần jean nịt, vóc người mỹ lệ được triển lộ không bỏ sót, nhưng bây giờ tới trong miệng Chu Duẫn Văn lại biến thành cố ý câu dẫn hắn.

"Tôi câu dẫn ngươi mới có quỷ!"

Tiêu Ngọc Nhi trực tiếp đi lên phía trước, bắt lấy cổ áo của Chu Duẫn Văn, rồi sau đó kéo hắn từ trong quan tài ra ngoài.

"Ngươi đứa con gái này nhanh chóng buông tay, trẫm muốn tru sát ngươi, muốn tiêu diệt cửu tộc của ngươi, ai u... Đừng đánh nữa, trẫm... Trẫm có thể bỏ qua ngươi."

Nghe Chu Duẫn Văn còn muốn bày ra cái giá của hoàng đế, Tiêu Ngọc Nhi cũng không có tính khí tốt như vậy, trực tiếp không

ngừng đánh xuống quả đầu trọc của Chu Duẫn Văn, Chu Duẫn Văn còn không phục, cô ấy sẽ đánh tới khi Chu Duẫn Văn phục mới thôi.

"Nữ hiệp, nữ hiệp đừng đánh nữa, trẫm biết lỗi rồi."

Cuối cùng, Chu Duẫn Văn chịu phục, tội nghiệp nhìn Tiêu Ngọc Nhi, nhưng Tiêu Ngọc Nhi không thèm để ý chút nào, cô ấy muốn bắt Chu Duẫn Văn biết người đàn ông háo sắc sẽ không có kết quả tốt.

"Khụ khụ, cô Tiêu, trước đừng vội."

Vương Ngôn Vọng mở miệng ngăn cản Tiêu Ngọc Nhi, tuy rằng Chu Duẫn Văn sống sờ sờ đứng trước mặt bọn họ để cho bọn họ có chút khiếp sợ, nhưng rốt cuộc thì đây cũng là tình huống mà bọn họ đã nghĩ tới từ trước, Huệ Đế Chu Duẫn Văn làm ra cái lăng mộ này vốn chính là vì chuẩn bị sống lại, hiện tại xem ra đã sống lại thành công.

"Vị lão đầu này... Lão tiên sinh, ngươi nhanh chóng bảo hộ trẫm, trẫm có thể phong ngươi làm ngự tiền Thống lĩnh cấm vệ."

Chu Duẫn Văn nhìn Vương Ngôn Vọng giống như nhìn thấy cứu tinh vậy, vội vã đưa ra chức quan mà lòng hắn cảm thấy đáng giá nhất.

"Đa tạ ý tốt của Huệ Đế, chỉ sợ rằng lão phu không có phúc hưởng thụ nó, không dối gạt bệ hạ, giang sơn của đại Minh đã sớm mất."

Nghe được những lời Vương Ngôn Vọng nói, trên mặt Chu Duẫn Văn lại không có nhiều biểu tình khiếp sợ, chỉ là vẻ mặt có chút phức tạp, một lúc sau lại kiên định nói: "Giang sơn Đại Minh bị người lật đổ, cái này không có gì, bây giờ là triều đại nào rồi? Chờ sau khi ta ra ngoài tìm được bảo tàng hoàng tổ nội lưu lại, tự

nhiên có thể chiêu binh mãi mã một lần nữa đoạt lại giang sơn Đại Minh của ta, mà các ngươi chính là thần phụ tá rồng."

Mọi người nghe thấy những lời Chu Duẫn Văn nói, tất cả đều quay đầu trừng trắng mắt, không nói đến chuyện ngươi có thể đoạt lại được giang sơn hay không, cho dù thật có bản lãnh này, mọi người cũng sẽ không theo ngươi làm chuyện như vậy. Thật vất vả xoay người đi vào xã hội chủ nghĩa, đầu óc bọn họ toàn bã đậu hay sao mà muốn quay lại thời kỳ vương triều phong kiến?

"Ta thấy võ nghệ của ngươi cũng không tồi, tuy rằng ngươi đánh trẫm, nhưng trẫm có thể bỏ qua chuyện cũ này, có thể cho ngươi làm nha hoàn thiếp thân của trẫm, phụ trách chiếu cố áo cơm cùng sinh hoạt hàng ngày của trẫm."

"Ta chăm sóc cái đầu của ngươi."

Kết quả khi Chu Duẫn Văn nói ra lời này, tự nhiên là lại bị Tiêu Ngọc Nhi không chút khách khí đánh đập một trận.

"Cô Tiêu, vẫn nên giao hắn cho tôi đi, để tôi tới xử lý hắn."

Quyền Hoằng không nhịn được, tuy rằng ở đây không có bảo tàng, nhưng Chu Duẫn Văn biết bảo tàng của hoàng đế Hồng Vũ ở đâu, chỉ cần có được Chu Duẫn Văn chẳng khác nào đã có được bảo tàng.

Chẳng qua, mục đích của Quyền Hoằng nhất định là không thành hiện thực.

"Tôi có chút hứng thú đối với hắn."

Người mở miệng là Phương Minh, Phương Minh có phần hứng thú nhìn Chu Duẫn Văn, sự hiếu kỳ của cậu đối với Chu Duẫn Văn không phải là vì bảo tàng, mà là vì bản thân Chu Duẫn Văn, một người bình thường không có chút tu vi nào, dĩ nhiên có thể sống mấy trăm năm, chỉ riêng vấn đề này đã đủ để cậu nghiên cứu một

phen.

"Cậu?"

Quyền Hoằng thấy Phương Minh nói, vẻ mặt khinh thường, một trợ lý nho nhỏ mà thôi, ở đây chưa đến phiên cậu nói chuyện, nhưng mà ngay sau đó Vương Ngôn Vọng đáp lời lại khiến hắn trợn tròn mắt.

"Nếu cậu Phương có hứng thú, vậy dĩ nhiên là giao cho cậu Phương."

Vương Ngôn Vọng đáp ứng, kỳ thực hắn cũng không quá có hứng thú đối với cái bảo tàng kia, hơn nữa hắn cũng biết sở dĩ cậu Phương cảm thấy hứng thú đối với Chu Duẫn Văn, cũng không phải bởi vì bảo tàng gì cả.

Về phần suy nghĩ của Quyền Hoằng, căn bản Vương Ngôn Vọng không hề để ở trong lòng, nếu Quyền Hoằng dám có bất mãn, vậy hắn phế Quyền Hoằng đi là được.

Nói cho cùng, ở trong lòng người tu luyện như Vương Ngôn Vọng, căn bản không hề công nhận chuyện người bình thường cũng có quyền bình đẳng với bọn họ.

Chương 815: Đại Minh của trẫm thật sự đã mất (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Đại Minh của trẫm thực sự đã mất rồi sao?"

Trong một trà lâu nào đó của thành phố Nhạc Dương, nhìn những vật dụng trong nhà bắt chước kiểu cổ Minh Thanh, lòng của hắn mới thoáng bình phục lại, những thứ hắn đã nhìn thấy dọc theo đường đi lúc trước thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Xe bốn bánh? Không cần ngựa không cần trâu vậy mà vẫn có thể tự mình chạy trên đường, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy, cho dù là hãn huyết bảo mã của Hoàng gia gia cũng không thể nhanh hơn tốc độ như vậy.

Những tòa nhà cao tầng cao tới mấy chục mét, năm đó ngay cả cung của Đại Minh cũng chỉ mới cao bao nhiêu tầng? Quan trọng nhất là, nếu đặt ở triều Đại Minh, những tòa nhà xây cao như vậy đã sớm vượt quy tắc, người xây nhà cũng phải bị kéo đi trảm từ lâu.

Còn có cái đèn điện gì gì đó, lại thêm TV… Những thứ này vượt quá sức tưởng tượng của Chu Duẫn Văn, đây là thế giới của mấy trăm năm sau sao? Mỗi một người dân ở nơi này còn sống sung sướng hơn cả hoàng đế thời xưa nhiều!

" Đại Minh của trẫm đã mất thật rồi."

Chu Duẫn Văn có chút cô đơn, hắn thầm hiểu trong lòng, cho dù hắn có bảo tàng hoàng gia gia lưu lại, đời này cũng vô vọng phục quốc.

Phục quốc, cần cái gì? Đương nhiên chính là người, chính là những người dân tầng dưới chót không sinh sống nổi, tú tài tạo phản mười năm không thành, mà những nhân sĩ tầng lớp trên nắm nhiều tài nguyên là những người đã nhận được lợi ích, cũng không có khả năng tham gia mưu phản.

Tầng bảo đảm duy nhất của người khởi nghĩa tạo phản chính là nhân dân tầng dưới chót, nhưng bây giờ nhân dân tầng dưới chót ở nơi này có cuộc sống tốt như vậy, làm sao có thể theo hắn đi tạo phản?

Chu Duẫn Văn là một vị hoàng đế, giáo dục mà hắn được tiếp xúc từ nhỏ là phải làm thế nào mới có thể khống chế bách tính, học tập đạo đế vương, cho nên từ nhỏ Hoàng gia gia đã nói với hắn, giết tham quan cũng không phải bởi vì những tham quan này đã tham ô quá nhiều, cho dù những tham quan này có tham ô nhiều hơn nữa, nhưng toàn bộ thiên hạ này đều là đất đai của vua, tài sản của đám tham quan này sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào trong tay nhà họ Chu, chỉ cần muốn, có thể tùy tiện tìm một lý do để xét nhà bất kỳ lúc nào.

Cho nên lúc ban đầu Hoàng gia gia nghiêm khắc với tham quan như vậy, chỉ tham ô hơn trăm lạng bạc ròng liền mất đầu, cũng là vì Hoàng gia gia biết, nếu như mấy vị quan này tham ô quá nhiều, cũng chỉ có thể bóc lột bách tính, mà nếu như bách tính không sống nổi nữa, chắc chắn sẽ gây nên uy hiếp với giang sơn nhà họ Chu của bọn họ, đây mới là nguyên nhân thật sự khiến Hoàng gia gia giết nhiều tham quan như vậy.

Thử nghĩ một chút về Hòa Thân ở triều đại nhà Thanh, với tư

cách là tham quan lớn nhất triều đại nhà Thanh, liệu hoàng đế Càn Long ngày ấy có thể không rõ ràng mấy hành vi của hắn sao?

Trong lòng hoàng đế Càn Long rất rõ ràng, thế nhưng hắn vẫn cần một tên tham quan như thế cho hắn thêm tiền tiêu xài, dù sao đi nữa, tuy rằng làm hoàng đế là có được giang sơn, nhưng tiền riêng với tiền trong quốc khố lại không giống nhau, mà đợi khi hoàng đế Càn Long hơi đảo, Gia Khánh lập tức xét nhà Hòa Thân, đây là sự vô tình của hoàng thất.

Chu Duẫn Văn có chút thất hồn lạc phách, mà khi thấy nữ phục vụ của trà lâu bưng trà thơm lên, nhìn dáng người quyến rũ bên dưới chiếc sườn xám, càng không thể nhịn được hừ lạnh: "Đồi phong bại tục, nữ nhân bây giờ đều là như vậy ấy ư? Đã không còn tam tòng tứ đức sao? Mặc như vậy, sau này còn có người dám cưới cô ấy?"

"Khụ khụ."

Nghe thấy những lời Chu Duẫn Văn nói, Phương Minh ho khan một tiếng, cho nữ nhân viên phục vụ kia một ánh mắt xin lỗi, vị nữ nhân viên phục vụ kia thì lại tức giận trừng mắt liếc Chu Duẫn Văn, tuy rằng là một nhân viên phục vụ, các cô ấy luôn phải lễ phép với khách hàng, nhưng tiền đề là khách hàng cũng phải tôn trọng các cô ấy.

Mặc sườn xám thì thế nào?

Cũng may mà đây là mùa đông, nếu như đổi lại là mùa hè, cậu cứ thử ra đường mà nhìn coi. Mặc như bà đây còn tốt, còn đầy cô gái chỉ mặc mấy mảnh vải như giẻ lau trên người, đã là năm tháng nào rồi còn có người quê mùa như vậy.

"Lão Chu..."

Phương Minh nhìn Chu Duẫn Văn, mà Chu Duẫn Văn nghe

được lời nói của Phương Minh lập tức giật mình, bởi vì dọc theo con đường này hắn đã thấy được sự lợi hại của vị đang ngồi đối diện kia.

"Cậu muốn biết cái gì?"

"Nếu như không có tôi, anh cảm thấy bây giờ anh còn có thể ngồi ở đây uống trà sao? Tôi tin tưởng hắn là Quyền Hoằng sẽ rất hứng thú với tàng bảo đồ trong đầu của anh, hơn nữa tôi tin tưởng hắn sẽ không ôn nhu giống như tôi đâu."

Nghe được lời của Phương Minh, Chu Duẫn Văn rùng mình một cái, quả thức hắn đúng là hoàng đế Minh triều, nhưng hắn cũng chỉ là một người bình thường, hơn nữa bởi vì từ nhỏ quen sống trong nhung lụa, vì thế hắn còn sợ chết sợ đau hơn bất kỳ người nào. Nếu như bị người bức cung, không cần tra tấn có lẽ tự bản thân hắn đã khai sạch sẽ mọi điều hắn biết rồi.

"Cậu cũng muốn bảo tàng?" Chu Duẫn Văn thử thăm dò.

"Yên tâm, tôi không có hứng thú với bảo tàng của anh, khiến tôi cảm thấy hứng thú là thứ khác." Thân thể Phương Minh hơi nghiêng về phía trước, nhìn Chu Duẫn Văn chằm chằm, "Điều tôi muốn biết là làm sao anh có thể sống được?"

Thứ khiến Phương Minh cảm thấy hứng thú chân chính là sao Chu Duẫn Văn có thể sống đến bây giờ, cho dù là có Khi Thiên Chi Quan, nhưng có thể bảo tồn dung mạo suốt mấy trăm năm sau vẫn không thay đổi, hơn nữa thân thể lại không khác gì so với người bình thường, đây không phải những chuyện chỉ dựa vào Khi Thiên Chi Quan là có thể làm được.

Ngay cả dáng dấp hiện tại của Chu Duẫn Văn, nếu như không phải cậu đã biết thân phận của Chu Duẫn Văn, căn bản là cậu không thể phát hiện ra Chu Duẫn Văn là người đã sống mấy trăm năm, sinh cơ của Chu Duẫn Văn chính là trạng thái của một thanh

niên bình thường.

Cho nên, tất nhiên là trên người Chu Duẫn Văn có cất dấu bí mật, mà sợ rằng bí mật này chính là bí mật mà rất nhiều người trong giới tu luyện đang truy tìm.

"Nếu tôi nói cho cậu, có phải cậu sẽ bỏ qua cho tôi?" Chu Duẫn Văn cò kè mặc cả.

"Bỏ qua cho anh? Anh cảm thấy nếu tôi thả anh đi, kết quả của anh sẽ là cái gì?"

Nhìn Phương Minh vẫn ung dung tươi cười, Chu Duẫn Văn sửng sốt một chút, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở, hắn không hiểu thế giới này chút nào, nếu cứ thật sự ra đi như vậy, nhất định sẽ bị người khác coi là người ngoại tộc, quan trọng nhất là lão đầu lúc trước kia cũng sẽ tới bắt hắn.

"Được rồi, tôi có thể nói cho cậu biết tất cả, nhưng cậu phải bảo vệ tôi một thời gian ngắn, chí ít là trước khi tôi hoàn toàn quen thuộc thế giới này."

"Không có vấn đề."

Phương Minh đáp ứng, cậu đã nghĩ kỹ, đến lúc đó ném Chu Duẫn Văn cho Đại Trụ là được, dù sao thì một mình Đại Trụ trong cửa hàng cũng buồn chán, nhiều hơn một người cũng coi như có thêm một bạn, để một hoàng đế làm nhân viên cửa hàng, hẳn sẽ khiến cái cửa hàng Vu Đạo này của cậu trở thành cửa hàng có một không hai, ngẫm lại cũng rất tốt.

Chương 816: Đại Minh của trẫm thật sự đã mất (2)

Được bảo đảm, Chu Duẫn Văn nhấp một ngụm nước trà sau đó mới lên tiếng: "Những người kia là con cháu của cấm vệ quân, vì thế hẳn cũng đã biết bí mật năm đó, cho nên tôi sẽ không thuật lại bố cục của Lưu quốc sư năm đó nữa. Tứ thúc của tôi nghĩ rằng có thể cướp đi ngôi vị hoàng đế kia, cũng không biết đây là cục diện do Hoàng gia gia sai Lưu quốc sư bố trí."

Sau khi Hoàng đế Hồng Vũ Chu Nguyên Chương đánh xuống giang sơn, chuyện duy nhất hắn suy tính chính là phải làm sao mới có thể khiến giang sơn vĩnh cố, mà thân là quốc sư, Lưu Bá Ôn đã tạo thành một bố cục như thế cho hắn, khiến đứa con thứ tư của hắn là Chu Lệ tạo phản, cướp đi khí chân long, tạm thời lừa dối thiên đạo, đương nhiên, bố cục này chỉ có ba người Chu Nguyên Chương cùng Lưu Bá Ôn và Chu Duẫn Văn biết, ngay cả Chu Lệ đều bị mơ mơ màng màng.

"Quốc sư đã thiết trí bố cục này từ sớm, sau đó làm một pháp đàn, nói là mang hồn phách của tôi tới cõi âm một chuyến, tôi hỏi quốc sư mang hồn phách của tôi đi cõi âm làm cái gì, quốc sư không nói cho tôi biết đáp án."

"Sau khi làm xong những việc này, quốc sư bắt đầu thiết kế lăng mộ cho tôi, cái lăng mộ này cũng là do quốc sư làm cho, đã làm xong từ trước lúc tứ thúc tạo phản, lúc đó quốc sư nói cho tôi biết, chỉ khi kiến tạo lăng mộ ở nơi này tôi mới có thể sống sót, bởi vì dựa theo quốc sư đã nói, tôi là người không có hộ tịch ở cõi âm, chỉ có ở đây mới có thể trấn được Âm Sai, sẽ không đến đây câu hồn."

Nghe được Chu Duẫn Văn nói đến đây, trong mắt Phương Minh có tia sáng thoáng qua, sở dĩ Lưu Bá Ôn tiên sinh sẽ nói như vậy, cũng là vì ở phía dưới của lăng mộ của đó có cây thanh đồng đi, ngay cả Âm binh Quỷ tướng mà cây thanh đồng này cũng có thể tiêu diệt, Âm Sai kia nào dám tới gần.

"Ngoài ra…?"

"Ngoài những chuyện đó ra thì cái gì tôi cũng không biết, thật ra, mọi thứ đều là do Hoàng gia gia cùng quốc sư bố trí cục diện, kỳ thực tôi cũng chỉ là một quân cờ, chỉ có điều sợ rằng ngay cả Hoàng gia gia cũng không nghĩ tới, thế giới ở mấy trăm năm sau sẽ biến thành như bây giờ."

Vẻ mặt Chu Duẫn Văn tràn đầy bất đắc dĩ, Phương Minh tỉ mỉ nhìn chằm chằm Chu Duẫn Văn một hồi, có lẽ Chu Duẫn Văn không nói thật hoàn toàn, nhưng hẳn có tới chín phần là thực.

"Được rồi, vẽ tàng bảo đồ trong đầu anh ra đi."

"Cậu lừa dối trẫm."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Chu Duẫn Văn nóng nảy, lúc trước đã nói là không thèm để ý tới bảo tàng của hắn, nhưng bây giờ lại có ý đồ với bảo tàng của hắn.

"Bảo tàng này anh không thể bảo vệ được, đã như vậy còn không bằng để người khác đào bảo tàng này ra giúp anh, chẳng qua yên tâm, tôi sẽ nói bọn họ để lại cho anh ba thành."

"Không được, tôi muốn năm phần mười!" Dường như Chu Duẫn Văn cũng biết mình không thể bảo vệ được bảo tàng, bắt đầu cò kè mặc cả.

Phương Minh không để ý tới Chu Duẫn Văn, mà là đưa mắt nhìn về phía sau lưng Chu Duẫn Văn, Chu Duẫn Văn quay đầu, kết quả thấy Tiêu Ngọc Nhi cùng Lý Như đang đi về phía bên này.

Trong nháy mắt thấy Tiêu Ngọc Nhi, thân thể Chu Duẫn Văn không nhịn được sợ run một chút, đối với Tiêu Ngọc Nhi hắn thật sự cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng, hắn đã lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị phụ nữ đánh, cũng lưu lại oán hận trong lòng.

"Tốt, ba thành liền ba thành."

Cũng chính nháy mắt khi nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhi, Chu Duẫn Văn liền đáp ứng điều kiện của Phương Minh.

"Mời ngồi."

Tiêu Ngọc Nhi cùng Lý Như đi tới vỉa hè phía trước quán, nghe được Phương Minh bắt chuyện lúc này mới ngồi xuống.

"Cậu Phương kia... Chúng tôi..."

Tiêu Ngọc Nhi có chút ngượng ngùng, nếu như không phải chị Lý Như cố gắng lôi kéo cô ấy tới bằng được, cô ấy tuyệt đối sẽ không tới.

"Bản đồ bảo tàng có thể cho các cô, sau khi đào bảo tàng lên, quyên góp năm thành, hai thành là của các cô, còn lại ba thành thuộc về hắn."

Phương Minh biết Tiêu Ngọc Nhi cùng Lý Như đến là có mục đích gì, nhất định không gì khác ngoài bảo tàng kia, cho nên không đợi Tiêu Ngọc Nhi mở miệng, trực tiếp nói ra quyết định của chính mình.

"Quyên góp năm thành ra ngoài?"

Lý Như có chút không cam lòng, tân tân khổ khổ đi móc bảo tàng, kết quả phần lợi ích lớn nhất lại không thuộc về mình, đó khác gì là làm lợi cho người khác kia chứ?

"Nếu cô Lý không muốn, tôi tin tưởng sẽ có người nguyện ý

đón lấy."

Phương Minh nhưng không có ý định nể mặt Lý Như, từ góc độ nào đó đến nói, gia tộc của Lý Như thực sự là người phản bội, có thể cho hai thành vẫn là bởi vì nể mặt Tiêu Ngọc Nhi.

"Đồng ý, chúng tôi đồng ý."

Thấy Lý Như còn muốn lên tiếng, Tiêu Ngọc Nhi liền vội vàng kéo bạn thân mình, có thể có hai thành cũng không tệ rồi, không thấy được Quyền Hoằng kia ngay cả một thành đều không được chia sao?

Nếu Tiêu Ngọc Nhi không đoán nhầm, Phương Minh thực sự không có ý định cho Quyền Hoằng, thậm chí cậu còn nói chuyện với người của bộ môn A, Quyền Hoằng cùng Đại Minh triều của hắn đều không còn tồn tại được bao lâu nữa.

Bàn xong tất cả, Chu Duẫn Văn cũng vẽ tàng bảo đồ ra giao cho Lý Như cùng Tiêu Ngọc Nhi.

Vốn là Phương Minh cho rằng Chu Duẫn Văn sẽ cùng đi tầm bảo với Lý Như và Tiêu Ngọc Nhi, chẳng qua khiến Phương Minh không nghĩ tới là, Chu Duẫn Văn cũng không tính đi chung với bọn họ, dường như không hề sợ Lý Như nuốt riêng bảo tàng chút nào, hoặc là báo cáo láo số lượng bảo tàng.

"Trẫm không ngốc, rõ ràng những người này đều sợ cậu, chỉ cần đi theo cậu, căn bản là hai cô gái này sẽ không dám nuốt riêng phần kia của tôi, ngược lại nếu như trẫm đi cùng với các cô ấy, không chừng còn có thể trở thành nhân công miễn phí cho các cô ấy sai sử."

Chu Duẫn Văn bĩu môi, đối với hắn, chỉ cần ngồi đợi chia phần bảo tàng là được rồi, hơn nữa, so sánh với bảo tàng hiện tại hắn càng muốn hiểu rõ thế giới này hơn, cái thế giới mà ngay cả tưởng

tượng hắn cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nghe được câu trả lời của Chu Duẫn Văn, Phương Minh mỉm cười, rốt cuộc cũng là người xuất thân từ hoàng gia, tuy rằng ở một thế giới hoàn toàn xa lạ, thế nhưng xét ở mặt nắm chắc nhân tính vẫn vượt xa người thường.

Lý Như cùng Tiêu Ngọc Nhi cầm tàng bảo đồ rời khỏi, hứa hẹn sau khi khai quật bảo tàng ra rồi sẽ đến Ma Đô tìm Phương Minh, hiện tại, quán vỉa hè chỉ còn sót hai người Phương Minh cùng Chu Duẫn Văn.

"Tòa thành thị này có không ít đường phố phục cổ, anh có thể lờ mờ nhìn thấy dáng dấp của một số kiến trúc cổ đại, chờ theo tôi tới Ma Đô rồi..."

Phương Minh dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Chu Duẫn Văn, chờ khi đến Ma Đô, sau khi nhìn thấy những tòa nhà cao tầng hiện đại kia, không biết Chu Duẫn Văn có thể bị kích thích tới tự bế hay không…

Chẳng qua khi mới nói được nửa câu, điện thoại trên tay Phương Minh lại vang lên, Chu Duẫn Văn thấy Phương Minh lấy điện thoại cầm tay ra, trên mặt lộ ra vẻ kích động, hắn đã biết thứ nhỏ xíu này có tên là điện thoại di động, có thể khiến hai người ở cách nhau mấy ngàn dặm vẫn trò chuyện với nhau bình thường, về phần dùng điện thoại di động lên mạng... Tha thứ hắn, đến bây giờ hắn còn không biết lên mạng là có ý gì.

"Sao minh tinh lớn của chúng ta lại có thời gian rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi thế này?" Phương Minh cười cười nhấn xuống nút trả lời, nói đùa.

"Nhớ cậu quá, ổ chăn mùa đông quá lạnh lẽo, muốn để nó ấm áp hơn một chút, có thể chứ?"

"Ách..."

Nghe âm thanh cố ý mị hoặc trong điện thoại của yêu tinh Hàn Kiều Kiều kia, Phương Minh đều có thể tưởng tượng đến dáng vẻ quyến rũ của Hàn Kiều Kiều ở đầu bên kia điện thoại, nói về phóng túng, hắn thật sự không thể nào phóng túng bằng Hàn Kiều Kiều được.

"Đừng ách ách ách nữa, nếu như đói bụng thì tới ăn một miếng, chị đây bảo đảm vẫn còn trong lành nóng hổi, chuyện lấp đầy cậu là không thành vấn đề."

"Lấp đầy? Tình huống bình thường hình như là đàn ông lấp đầy phụ nữ..." Trong lòng Phương Minh lẩm bẩm một câu.

"Được rồi, biết cậu ngại ngùng, cho nên tôi tự mình giao hàng đến nhà, có phải cậu đang ở Nhạc Dương?"

"Cô cũng ở đây?"

Phương Minh không hỏi sao Hàn Kiều Kiều biết mình ở Nhạc Dương, nếu Hàn Kiều Kiều đã nói như vậy, vậy đã nói rõ cô ấy cũng đang ở Nhạc Dương này, về phần sao cô ấy biết mình đang ở đây, có thể là trước đó cô ấy đã từng tới cửa hàng của mình hỏi Đại Trụ.

"Ừm, tôi có một bộ phim cần Nhạc Dương Lâu làm cảnh nền, cho nên đoàn làm phim đã quyết định tới Nhạc Dương, bây giờ đang ở Nhạc Dương Lâu đây, nếu cậu có rãnh rỗi thì qua đây chơi. Nói cho cậu biết, hiện tại ở đây có nhiều minh tinh lắm đấy, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu mấy người cho cậu, tránh việc Tử Du ở thủ đô, ổ chăn chỉ có một mình cậu lại thấy lạnh lẽo quá."

Chương 817: Diễn hoàng đế đi

Nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh không tiếp lời, chẳng qua hiện tại cậu cũng không bận gì, nếu Hàn Kiều Kiều đã ở Nhạc Dương, vậy ngược lại có thể đi qua thăm một chút.

Chẳng qua Phương Minh cũng rất tò mò với bộ phim mà Hàn Kiều Kiều đang quay, mặc dù nói có một số phim cổ đại sẽ phải quay cảnh thâm cung, nhưng phần lớn đều hoàn thành ở thành phố điện ảnh, không thể nào thực sự quay phim trong hoàng cung. Qua nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một đoàn làm phim có thể đi vào cố cung thật sự để quay phim, đó chính là đoàn làm phim đã quay mạt đại hoàng đế Phổ Nghi.

"Đi thôi, dẫn anh đi mở rộng tầm mắt, biết một chút về minh tinh ở thế giới này."

Phương Minh đứng lên, mà sau khi Chu Duẫn Văn nghe thấy những lời Phương Minh nói lại sửng sốt một chút, hỏi: "Cái gì là minh tinh?"

"Minh tinh..." Đột nhiên Phương Minh nhớ tới, thời đại của Chu Duẫn Văn kia còn chưa có khái niệm minh tinh tồn tại, suy nghĩ một chút rồi giải thích: "Chính là người diễn kịch ở thời đại các anh."

"Đó không phải là con hát ấy ư? Con hát thì có gì để nhìn?"

Chu Duẫn Văn có chút khó hiểu, nhưng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Phương Minh, cuối cùng vẫn đè ép cái nghi ngờ này xuống đáy lòng, theo Phương Minh đi ra khỏi quán vỉa hè, sau đó lên xe taxi, đi về phía Nhạc Dương Lâu.

Nhạc Dương Lâu!

Với tư cách là kiến trúc đặc trưng của thành phố Nhạc Dương thị Dấu, Nhạc Dương Lâu rất nổi tiếng, gần như toàn bộ du khách đến Nhạc Dương chỉ cần có thời gian đều sẽ đến Nhạc Dương Lâu, vừa có thể thưởng thức cảnh đẹp của hồ Đông Đình, vừa có thể mặc sức tưởng tượng những quyển sách có một không hai mà văn nhân cổ đại đã lưu lại ở chỗ này.

Chẳng qua hôm nay lầu chính của Nhạc Dương Lâu lại cấm du khách tới gần, bởi vì có đoàn làm phim quay phim ở chỗ này, mà trong đoàn làm phim lại có vài minh tinh hạng nhất trong nước, nếu như không cấm, sợ rằng fans nhiều sẽ nảy sinh những vấn đề không an toàn.

Lúc Phương Minh cùng Chu Duẫn Văn đến cũng bị ngăn cản giống những người khác, chẳng qua ngay sau đó trợ lý của Hàn Kiều Kiều là Trương Yến đã tự thân qua đây đưa bọn họ vào.

"Cậu Phương, chị Kiều Kiều đang quay phim, bộ phim này không tầm thường đâu, là một trong ba bộ phim được phía trên khâm điểm để phát huy truyền thống văn hóa, bằng không mà nói, quản lý của Nhạc Dương Lâu cũng sẽ không đồng ý cho chúng tôi quay ở đây."

Trương Yến vừa đi vừa giải thích cùng Phương Minh, Phương Minh cũng hiểu, đầu năm nay có hai loại phim khiến thù lao của minh tinh thấp vô cùng, một loại là kịch bản công ích, một loại chính là loại phim mang theo tính chất chính trị như thế này.

Chỉ là trước đây, hiệu quả sau khi quay xong mấy bộ phim này không được cao lắm, cũng không được nhiều khán giả chấp nhận, nhất là những kịch bản về thời cận đại, chỉ riêng việc nghiên cứu thảo luận kịch bản thôi cũng phải nghiên cứu vài chục lần, đủ loại xét duyệt, đến cuối cùng nội dung quay ra được hoàn toàn không thể khơi lên chút hứng thú nào của khán giả.

"Lần này phía trên có quyết tâm rất lớn, nhất định phải quay được một bộ phim khiến khán giả hoan nghênh, cho nên mọi cảnh trong phim đều được áp dụng thực cảnh, hơn nữa còn có rất nhiều diễn viên nổi tiếng tham gia..."

Trong lúc Trương Yến giới thiệu, Chu Duẫn Văn đang đứng bên cạnh lại đánh giá bốn phía, trên mặt lộ ra vẻ tưởng nhớ, bởi vì nơi này mới là nơi lúc trước hắn đã sinh hoạt, mặc dù không xa hoa như cung Đại Minh, nhưng dù sao đi nữa nó cũng là kiến trúc cổ đại.

"Chị Kiều Kiều."

Trương Yến dẫn Phương Minh cùng Chu Duẫn Văn tới phim trường, mà lúc này Hàn Kiều Kiều đang khoác áo lông ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cô ấy vẫn còn phải diễn một cảnh nữa, chẳng qua đạo diễn lại đột ngột hô ngừng.

"Đến."

Hàn Kiều Kiều thấy Phương Minh, chỉ chỉ cái ghế nhỏ bên cạnh, Phương Minh cũng không khách khí, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, một cử động kia cũng hấp dẫn ánh mắt của không ít người trong phim trường.

Trong số toàn bộ minh tinh ở đây, có thể xem như Hàn Kiều Kiều là người lớn nhất, những minh tinh nhỏ khác trong đoàn làm phim căn bản không dám ngồi bên cạnh Hàn Kiều Kiều, trừ phi là người có quan hệ không tệ với Hàn Kiều Kiều.

Nhưng mà động tác kế tiếp của Hàn Kiều Kiều càng làm cho đám người ở đây mở rộng tầm mắt, sau khi thấy Phương Minh ngồi xuống, Hàn Kiều Kiều trực tiếp gác đôi chân thon dài của mình lên trên bắp đùi của Phương Minh.

"Loại khí trời này thật sự khiến tôi lạnh muốn chết."

Vừa nói, Hàn Kiều Kiều còn vừa dùng chân ma sát trên bắp đùi của Phương Minh, dường như muốn sưởi ấm.

"Đừng làm rộn."

Phương Minh bắt chân của Hàn Kiều Kiều lại, đương nhiên cậu có thể cảm thụ được ánh mắt của đám người chung quanh, lập tức nói: "Cô không sợ bản thân sẽ lên đầu đề ngay ngày mai sao?"

"Tôi sợ cái gì? Cho dù có truyền thông chụp được, ai lại dám để lộ tin tức có liên quan tới cậu Phương đây chứ?"

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, Phương Minh mỉm cười, suy nghĩ một chút cảm thấy cũng phải, chỉ cần là tin tức có liên quan tới cậu, phía trên không thể nào không quản lý, nếu có trang truyền thông nào dám đưa lên đoán chừng cũng sẽ bị xử lý rất nhanh. Cũng chính vì Hàn Kiều Kiều biết điểm này, cho nên mới dám trắng trợn đùa giỡn bản thân mình như vậy.

"Đứng đắn một chút, bây giờ đang dưới tình huống gì..."

Sau khi đẩy chân Hàn Kiều Kiều ra, Phương Minh nhìn về phía trước, dường như vị đạo diễn kia đang trao đổi gì đó với diễn viên mặc long bào, hiện tại đang là mùa đông lạnh giá, thế mà trên mặt diễn viên kia lại có mồ hôi, hiển nhiên tâm tình của hắn đang rất thấp thỏm.

"Nam diễn viên này đóng vai hoàng đế trong phim, cũng không có quá nhiều tình tiết, chỉ xuất hiện tầm mười cảnh diễn, cho nên lúc đầu chọn vai này cũng không cần casting mà tùy phó đạo diễn lựa chọn, nhưng bây giờ đạo diễn ngại người ta không đạt tới yêu cầu của mình, vì thế tự thân đứng ra chỉ đạo, đáng tiếc hiệu quả không được tốt lắm, sau đó toàn bộ đoàn làm phim của chúng tôi phải dừng lại chờ người này."

"Người kia diễn vai hoàng đế?"

Phương Minh vẫn chưa nói xong, Chu Duẫn Văn đứng ở bên cạnh lại không mặc kệ, "Dựa vào dáng vẻ lấm la lấm lét, vô cùng gian trá của hắn mà đòi diễn vai hoàng đế, điều này thật sự khiến trẫm không thể chịu nổi."

Chu Duẫn Văn rất bất mãn, Hàn Kiều Kiều hơi nghi hoặc một chút liếc nhìn Chu Duẫn Văn, lại dùng ánh mắt hỏi Phương Minh một câu: "Cậu tìm được tên trọc giữa đầu này từ đâu ra vậy?"

"Kỳ thực tôi cảm thấy có thể để hắn diễn thử vai hoàng đế này."

Phương Minh mở miệng kiến nghị, mà Hàn Kiều Kiều lại càng thêm nghi ngờ, hiếu kỳ hỏi: "Hắn là diễn viên?"

"Diễn viên? Không nên coi bản chân... Bản thân tôi trở thành con hát."

Chu Duẫn Văn nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, trên mặt tràn đầy vẻ coi thường, hắn đường đường là hoàng đế của Đại Minh triều, mặc dù bây giờ nghèo túng, nhưng há lại là người mà con hát có thể đánh đồng?

"Cậu tìm được tên chày gỗ (1) này ở đâu vậy?"

(1) Chày gỗ: ý chỉ người đầu óc quá đơn giản, cụ thể hơn là ngu ngốc.

Hàn Kiều Kiều ngược lại không có tức giận, cô ấy đã nghe không ít người nói vậy rồi, đương nhiên cô ấy cũng biết đây là bởi vì trong nghề này có quá nhiều minh tinh không có phẩm hạnh, khiến mọi người không có nhận thức tốt đẹp gì đối với minh tinh.

"Lão Chu, câm miệng cho tôi, hiện tại có thể coi như là tôi đang tìm việc làm cho anh, đừng quên là anh còn phải ăn, mà

muốn ăn thì phải làm việc, chỗ tôi không nuôi người rảnh rỗi."

Dưới sự uy hiếp của Phương Minh, Chu Duẫn Văn lập tức héo, đây chính là một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán, hắn chỉ có thể tự an ủi mình đây là trời cao đang ma luyện hắn.

"Thật sự muốn hắn diễn sao? Vậy được, để tôi đi nói chuyện với đạo diễn một chút."

Hàn Kiều Kiều vẫn rất tin tưởng Phương Minh, nếu Phương Minh đã đề cử, có nghĩa kỹ thuật biểu diễn của chày gỗ này không tệ, lập tức từ trên ghế đứng lên, đi về phía đạo diễn bên kia.

Đạo diễn đang nói chuyện về vai diễn với diễn viên, vừa nghe Hàn Kiều Kiều nói, lập tức đưa mắt nhìn về phía Chu Duẫn Văn bên này, trong ánh mắt có chút nghi ngờ, nhưng cuối cùng nhất vẫn gật đầu, hiển nhiên là đáp ứng.

Đương nhiên là do đạo diễn Trần nể mặt Hàn Kiều Kiều, huống chi hiện tại hắn thực sự bất mãn đối với diễn viên trước mắt này, không hề diễn ra được khí khái hoàng đế mà hắn mong muốn, đổi người khác cho dù không được, cũng có thể mang tới chút áp bách cho diễn viên này, nói cho hắn biết, đoàn làm phim này không phải không có hắn thì không được!

Chương 818: Hoàng đế chuyên nghiệp (1)

Hậu trường!

Chu Duẫn Văn bắt đầu đổi long bào dưới sự hướng dẫn của nhân viên tổ trang phục, bởi vì long bào tương đối phức tạp, cho nên người của tổ trang phục sợ Chu Duẫn Văn không biết mặc, đương nhiên muốn ở bên cạnh chỉ đạo.

"Đạo diễn Trần, diễn viên này là ai vậy, nhìn có vẻ hơi lạ mặt."

Đạo diễn thực hiện đi tới, có chút hiếu kỳ nhìn bóng lưng Chu Duẫn Văn rời đi, hắn nhận được ánh mắt ra hiệu của quản lý nghệ sĩ, dù sao diễn viên diễn vai hoàng đế kia cũng là do quản lý nghệ sĩ giới thiệu.

Một bộ phim truyền hình cần rất nhiều diễn viên, mà ngoại trừ những nhân vật chủ yếu là do tổ đạo diễn cùng sản xuất chọn lựa, thì những diễn viên chỉ có tầm mười hoặc là mười mấy cảnh quay phối hợp diễn đều giao cho quản lý nghệ sĩ trong đoàn làm phim tuyển mộ.

Cái nghề nghiệp quản lý nghệ sĩ này rất đặc thù, trên tay bọn họ có phương thức liên lạc với rất nhiều minh tinh, đương nhiên cũng không phải mấy diễn viên quá nổi tiếng, cùng lắm chỉ là diễn viên hạng ba hoặc dưới hạng ba.

Cùng là diễn cảnh bình thường, thế nhưng mấy diễn viên hạng ba hoặc là diễn viên quần chúng, người mẫu nhỏ… Đều phải lựa chọn cẩn thận đấy, nhưng loại phim có minh tinh lớn tham diễn, hơn nữa còn là loại phim sản xuất lớn (1) như vậy, mấy diễn viên

hạng ba này luôn hi vọng bản thân có thể trở thành người được chọn, bởi vì loại phim này có cơ hội hot rất lớn, mà chỉ cần bộ phim hot, vậy giá trị của bản thân của bọn họ cũng lập tức được tăng cao.

(1) Sản xuất lớn: Phim sản xuất lớn thường đề cập đến những phim được đầu tư lớn, nhiều diễn viên nổi tiếng tham gia, hiệu ứng hình ảnh tuyệt đẹp, sản xuất đẹp và chi tiết, công nghệ cao, hiệu ứng âm thanh và cốt truyện căng thẳng, thú vị, có thể mang lại tác động mạnh mẽ cho khán giả.

Sau này có thể viết trên lý lịch, từng tham diễn vai nào đó trong bộ phim nào đó, cho dù có tham gia hoạt động của thương nghiệp cũng là người có giá trị khác hẳn.

Cho nên, với tư cách là quản lý nghệ sĩ chọn diễn viên quần chúng cho bộ phim này, khi hắn lựa chọn diễn viên đều có hành động âm thầm khác, có thể đã nhận phong bì từ người ta, thậm chí còn có thể trực tiếp nuốt luôn phí diễn xuất của người ta.

Những chuyện ẩn ở bên trong này, đương nhiên đạo diễn thực hiện cũng biết rõ, cũng giống vậy, trong lòng đạo diễn Trần cũng rõ ràng, chỉ là giả vờ không biết mà thôi, dù sao một bộ phim thực sự cần rất nhiều long sáo (2), chỉ cần không phải quá bất hợp lí là được rồi.

(2) Long sáo: chỉ những diễn viên phụ nhằm nổi bật nhân vật chính

Nước quá trong ắt không có cá, huống chi bình thường chức vị quản lý nghệ sĩ này vốn là thân tín của bên xuất phẩm, với tư cách đạo diễn cũng phải nể mặt mũi của người ta vài phần, dù sao thì người ta cũng là người đầu tư cho cả bộ phim, xếp vào một số vai không quan trọng cũng là chuyện bình thường.

"Tôi cũng không biết hắn tên gì, là Hàn Kiều Kiều đề cử, có lẽ

Hàn Kiều Kiều sẽ không tùy tiện đề cử đâu, để hắn thử xem đi."

Nghe được đạo diễn Trần nói như vậy, đạo diễn thực hiện thở phào nhẹ nhõm, hắn còn sợ là đạo diễn Trần có bất mãn gì với người quản lý nghệ sĩ chứ, nếu đã nói rõ ràng là Hàn Kiều Kiều đề cử, vậy phỏng chừng đạo diễn Trần làm vậy là vì nể mặt Hàn Kiều Kiều thôi.

Mặc dù trong giới giải trí, địa vị của đạo diễn rất cao, hơn nữa đạo diễn Trần còn là đạo diễn nổi tiếng trong giới đạo diễn, nhưng khi đối mặt với Hàn Kiều Kiều vẫn không dám sĩ diện đấy, có thể nói Hàn Kiều Kiều là một vị minh tinh rất đặc thù trong giới giải trí, chí ít người trong nghề đều biết, người ủng hộ sau lưng Hàn Kiều Kiều có thể thông thiên đấy.

Trước đó không lâu có một vị quan nhị đại muốn theo đuổi tán tỉnh Hàn Kiều Kiều, gia thế của vị quan nhị đại kia vô cùng ngưu bức hò hét, chí ít chỉ cần có nữ tinh trong nghề bị hắn coi trọng tuyệt đối không có ai dám cự tuyệt, kết cục của việc cự tuyệt hắn sẽ giống hệt như một nữ tinh hạng nhất năm đó, trực tiếp bị phía chính phủ phong sát.

Vì thế sau khi vị quan nhị đại kia bị Hàn Kiều Kiều cự tuyệt, tất cả mọi người đều cho là hắn sẽ trả thù Hàn Kiều Kiều, nhưng không nghĩ tới ba ngày sau, vậy mà vị quan nhị đại này lại chủ động tới tìm Hàn Kiều Kiều nói xin lỗi, hơn nữa còn tìm vô số người có quan hệ tốt với Hàn Kiều Kiều cầu tình.

Cũng chính bởi vì vị quan nhị đại này tìm không ít người nói tốt cho hắn, cho nên tin tức này mới bị truyền ra, từ đó về sau người trong giới liền biết rõ, Hàn Kiều Kiều là tồn tại tuyệt đối không thể trêu chọc.

Mấy phút đồng hồ sau, Chu Duẫn Văn đổi xong long bào đi ra, trong nháy mắt thấy Chu Duẫn Văn đi ra, hai mắt đạo diễn Trần liền sáng ngời, mà trong đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều đang

ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, cô ấy phát hiện sau khi tên trọc đầu này mặc long bào vào thật sự là có một chút khí thế của hoàng đế.

"Hóa trang nhanh như vậy sao? Đạo diễn Trần, xem ra người trong tổ trang phục của chúng ta cũng rất tận tâm."

Đạo diễn thực hiện ở một bên thốt lên một câu nịnh hót, người trong tổ trang phục lần này đều là thành viên nòng cốt đã theo đạo diễn Trần thật nhiều năm, trên thực tế chính là nhân viên công tác đạo diễn Trần nuôi, đương nhiên, chuyện này cũng không tính là bí mật gì trong giới giải trí.

Có thể nói rằng trừ phi đạo diễn tự đầu tư, bằng không mà nói thực sự CMN sau khi quay một bộ phim, tiền lương đạo diễn nhận được cũng không cao, mà bộ phim này lại còn được phía trên khâm điểm quay chụp, tuy rằng được đầu tư lớn, nhưng món đầu tư này không có chút quan hệ nào với đạo diễn Trần, do đó đương nhiên vị đạo diễn này phải tìm vị trí khác để kiếm chút lời.

Nhưng mà sau khi mấy nhân viên công tác trong tổ trang phục nghe được lời đạo diễn thực hiện nói, trên mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ, căn bản là bọn họ không giúp được gì, thậm chí ngược lại còn là vị này giới thiệu cho bọn họ biết phải mặc long bào như thế nào mới đúng, nhất là còn có một số chi tiết đối phương còn hiểu rõ hơn cả bọn họ.

Đương nhiên những nhân viên công tác kia không biết, Chu Duẫn Văn vốn là hoàng đế, đương nhiên sẽ biết rõ phải mặc long bào như thế nào mới đúng cách.

"Tốt, đầu tiên cho diễn viên học thuộc lời thoại đã, mười phút sau chúng ta bắt đầu quay."

Có nhân viên công tác đưa kịch bản tới cho Chu Duẫn Văn, chẳng qua Chu Duẫn Văn đâu hiểu được chữ giản thể của thời đại

này, thấy vẻ mặt Chu Duẫn Văn đờ ra nhìn chằm chằm kịch bản, Phương Minh đi tới, thuật lại nội dung của kịch bản một lần.

Mặc dù không biết rõ vì sao diễn viên này lại cần người khác đọc lời kịch cho mình, nhưng nhân viên công tác bên cạnh cũng không tiện nói gì, chỉ có thể đè ép cảm giác quái dị này trong đáy lòng

Mười phút sau, bắt đầu quay phim!

"Đúng, chính là cái tâm tình này, rất tốt, quá tuyệt vời."

"OK, qua, một lần đã qua, đây quả thực là điển hình hoàng đế hoàn mỹ nhất."

Đạo diễn Trần nhìn Chu Duẫn Văn trong ống kính, vô cùng thoả mãn, hoàng đế trong cảnh này vừa vặn là Cảnh Thái Đế mới đăng cơ không bao lâu, trong lịch sử Minh triều, vì anh trai mình bị bắt nhốt nên người này mới có thể lên ngôi hoàng đế.

"Diễn viên có thể nghỉ ngơi, chúng ta tiếp tục diễn cảnh kế tiếp, Hàn Kiều Kiều chuẩn bị sẵn sàng."

Hàn Kiều Kiều đứng lên, kế tiếp chính là cảnh diễn cuối cùng của cô ấy ngày hôm nay, là cảnh diễn cùng Chu Duẫn Văn, Hàn Kiều Kiều sắm vai thê tử của Chu Duẫn Văn, tình tiết chủ yếu của cảnh này là khuyên Cảnh Thái Đế không nên phế trừ vị trí thái tử của con trai anh mình là Chu Kiến Thâm.

Mười phút sau, tình tiết thuận lợi quay xong, Hàn Kiều Kiều có thể kết thúc công việc, chẳng qua Chu Duẫn Văn vẫn còn mấy cảnh phải ở lại tiếp tục quay.

"Cậu Phương, đây quả thật là sỉ nhục của nhà họ Chu tôi, Chu Kỳ Trấn kia bị Ngõa Thứ bắt sống, thế nhưng sau đó không những không nghĩ tới chuyện hi sinh cho tổ quốc mà còn dám kéo dài hơi tàn về nước mưu đoạt trở lại vị trí cũ, Chu Kỳ Ngọc này cũng thật

là phế vật, ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không giữ được, còn để cho người ta đoạt mất."

Chu Duẫn Văn quay xong cảnh diễn này, đi tới trước mặt Phương Minh hùng hùng hổ hổ nói, một bộ dạng giận không kiềm được, người đang ở bên cạnh nghe thấy thế lại cảm thấy quái dị vô cùng, chuyện của hoàng đế thời cổ đại thì có quan hệ quái gì với anh, anh có cần phải kích động như vậy không?

Cho dù anh cũng mang họ Chu, nhưng vậy thì thế nào? Dù gì cũng là chuyện từ mấy trăm năm trước rồi, còn thay cổ nhân phẫn nộ!

Chương 819: Hoàng đế chuyên nghiệp (2)

Ngay cả ánh mắt của Hàn Kiều Kiều nhìn Chu Duẫn Văn cũng có chút cổ quái, kỹ thuật biểu diễn của tên trọc đầu này cũng không tệ, nhưng không phải là một tên ngốc đó chứ?

Trong số mọi người ở đây, chỉ có Phương Minh biết vì sao Chu Duẫn Văn lại kích động như vậy, Chu Kỳ Trấn cùng Chu Kỳ Ngọc này cũng có thể tính là con cháu đời sau của hắn, người làm tổ tiên như hắn nhìn thấy tử tôn bất tài như thế có thể không tức giận sao?

"Chị Kiều Kiều, đây là hợp đồng riêng với anh Chu đây, toàn bộ là hai mươi cảnh diễn, tổng cộng lên hình mười hai phút, phí là năm vạn khối."

Năm vạn khối, đối với một diễn viên lần đầu đóng phim thì cái giá tiền này cũng không tính là thấp, đây còn là bởi vì đạo diễn Trần nể mặt Hàn Kiều Kiều, đương nhiên, kỹ thuật biểu diễn ấn tượng của Chu Duẫn Văn khi đóng vai hoàng đế cũng là một trong những nguyên nhân.

Nhìn nhìn hợp đồng, Phương Minh lại nhìn Chu Duẫn Văn một chút, nếu thằng này thật sự có thể đi vào giới giải trí, dường như có thể chuyên đóng vai hoàng đế, trong nghề không phải cũng có một diễn viên chuyên đóng vai hoàng đế sao?

Chỉ dựa vào trừng mắt diễn hoàng đế, đời này cũng kiếm được khối tiền, sửa quốc tịch xuất ngoại định cư, luận khí thế vương bát, Chu Duẫn Văn thật sự đúng là rất có lợi thế trên phương diện này nha.

"Giao cho Yến Tử quản lý đi."

Hàn Kiều Kiều giao hợp đồng cho Trương Yến, để Yến Tử chịu trách nhiệm xử lý chuyện này, mà cô ấy thì lại cùng Phương Minh rời khỏi đoàn làm phim.

Đối với chuyện để Chu Duẫn Văn ở lại đoàn làm phim một mình, Phương Minh cũng không lo lắng, thằng này thoạt nhìn có vẻ chuuni (1), nhưng trên thực tế rất thông minh, tự nhiên sẽ không bại lộ thân phận của mình.

(1) Chuuni hay chuunibyou là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay "sơ trung" theo cách dịch của tiếng Việt, chính xác là "trung học" theo hệ thống giáo dục Nhật Bản). Cách nói "bệnh" trong "Trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này. Tại Việt Nam, Chūnibyō còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi đậy thì".

Rời khỏi đoàn làm phim, Hàn Kiều Kiều lập tức trùm khăn quàng cổ lên, che hơn phân nửa khuôn mặt, dưới khí trời này có cô gái dùng khăn quàng cổ bao lấy mặt sẽ không khiến người khác hoài nghi, dù sao thì khí trời cũng lạnh lẽo thực sự.

"Thật không dễ gì có thể gọi cậu ra ngoài, ngày hôm nay chiếm dụng chút thời gian của cậu, theo tôi ra ngoài dạo chơi đi."

Nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, Phương Minh nhếch miệng mỉm cười, nhìn Hàn Kiều Kiều đi ở phía trước, còn cậu thì không nhanh không chậm đi theo sau lưng Hàn Kiều Kiều.

Chẳng qua mới đi được chừng hai phút, Hàn Kiều Kiều liền ngừng lại, quay đầu dùng ánh mắt cáu giận nhìn về phía Phương Minh, nói: "Sao cậu lại đi theo sau lưng tôi làm gì, trái lại càng hấp

dẫn ánh mắt của người đi đường hơn, người khác còn tưởng rằng cậu là một tên đàn ông cao to ngốc nghếch đấy."

"Ách..."

"Quên đi, hôm nay tâm tình của chị đây rất tốt, cho cậu mượn cánh tay của chị đây một lát đấy, đương nhiên, cái này cũng là vì không bị người khác nhận ra."

Hàn Kiều Kiều chủ động khoác lấy tay Phương Minh, chiều cao của cô ấy cùng Phương Minh cũng chỉ hơn kém chừng mười cm, vừa kéo tay như vậy trông rất giống một đôi yêu nhau đang khoác tay cùng đi dạo phố.

Cách Nhạc Dương Lâu không xa chính là phố Biện Hà, đây là một đường phố hoàn toàn phục cổ, có mỹ thực đặc sắc cùng vô số thương phẩm, cũng có trà lâu cùng quán bar, đương nhiên còn có mấy quán ăn vặt cùng quán ăn hạng sang, cho nên cho dù đang là mùa đông giá rét, thế nhưng trên đường có rất nhiều người đi lại, du khách nối liền không dứt.

"Đi, tôi dẫn cậu đi gặp một người quen cũ."

Hàn Kiều Kiều dẫn Phương Minh đi thẳng vào bên trong phố Biện Hà, cuối cùng đứng tại trước cửa một tòa trà lâu.

"Người quen biết cũ?"

Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, Hàn Kiều Kiều nói như vậy có nghĩa người bọn họ sắp gặp đó cậu cũng quen biết, nhưng hình như giữa mình và Hàn Kiều Kiều không có bạn chung nào thì phải…

"Đi vào gặp rồi cậu sẽ biết."

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều lưu chuyển, hiếm thấy cô gái nhỏ này hoạt bát như vậy, Phương Minh cũng không hỏi nữa,

nếu như cậu thật muốn biết người quen biết cũ là ai, chỉ cần đem cảm giác của mình tràn vào bên trong trà lâu liền có thể biết rõ.

"Xin chào hai vị khách quan, là có hẹn trước vẫn là…?"

Trong trà lâu, phục vụ viên tới trước nghênh đón, thế nhưng Hàn Kiều Kiều lại khoát khoát tay nói: "Tìm đến người, ghế lô chữ thiên số 1."

"Hai vị khách quý mời đi theo tôi."

Nghe được Hàn Kiều Kiều báo ra ghế lô chữ thiên số 1, sắc mặt phục vụ viên thay đổi một chút, trên mặt càng thêm cung kính, vội vã đi ở phía trước dẫn đường, dẫn hai người Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đi về phía tầng hai, cuối cùng, đứng tại ở trước một ghế lô ngay gần cửa sổ.

Mặc dù không vận dụng giác quan, nhưng khoảng cách gần như vậy, Phương Minh vẫn có thể phát hiện được trong phòng có hơi thở của hai người, mà đợi khi phục vụ đẩy cửa ghế lô ra, hai vị trẻ tuổi một nam một nữ trong ghế lô cũng đưa mắt nhìn về phía bên này.

Ánh mắt của Phương Minh chỉ dừng lại trên người cô gái trẻ tuổi kia không tới một giây, mà khi tầm mắt cậu dừng lại ở trên người người thanh niên trẻ tuổi kia ba giây, ngay sau đó trên mặt lộ ra dáng tươi cười mừng rỡ, bởi vì rốt cuộc thì cậu cũng biết Hàn Kiều Kiều nói người quen biết cũ là có ý gì.

Phương Minh cười rất vui vẻ, đây là một nụ cười phát ra từ nội tâm.

"Chờ đã, tạm thời đừng nói gì cả."

Lúc này, người thanh niên trẻ tuổi cao gầy kia đang muốn mở miệng, nhưng bị Hàn Kiều Kiều cản lại.

"Phương Minh, cậu có biết cậu ta là ai không?"

Hàn Kiều Kiều ngăn cản người thanh niên trẻ tuổi, nghiêng người hỏi Phương Minh một câu.

Phương Minh tức giận liếc nhìn Hàn Kiều Kiều, cậu biết vì sao Hàn Kiều Kiều lại hỏi như vậy, bởi vì, người trước mắt này có biến hóa quá lớn so với khi còn bé.

"Trương mập mạp, tôi vẫn nhớ." Phương Minh thoải mái đáp.

Hàn Kiều Kiều nghe được câu trả lời của Phương Minh, bĩu môi lộ ra vẻ mặt không thú vị, mà người thanh niên lại hơi kích động: "Anh Minh, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp."

Nhìn Trương Tiểu Long đứng trước mắt mình, vẻ mặt của Phương Minh cũng có chút thổn thức, thời gian mười mấy năm đã qua, tên nhóc béo mập ngày xưa dĩ nhiên biến thành dáng dấp thư sinh cao gầy.

Mọi người đều nói con gái mười tám thì thay đổi hẳn, nhưng Trương Tiểu Long trước mặt cậu không phải con gái, lại có dáng dấp hoàn toàn khác hẳn với khi còn bé, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Hàn Kiều Kiều hỏi cậu như thế, Hàn Kiều Kiều cho rằng chắc chắn cậu sẽ không nhận ra được.

"Ngày hôm nay chị Hàn gọi điện thoại cho em, nói anh Minh cũng đã tới Nhạc Dương, lúc đó em còn chưa tin, anh Minh, nhiều năm như vậy thế nhưng anh thật giống như không chút thay đổi nào."

Trương Tiểu Long cũng rất kích động, khoảng thời gian mấy tháng sinh sống ở thôn Diệu Hà, đối với cậu ta tới nói chính là khoảng thời gian mãi mãi không thể quên được, ở nơi ấy cậu ta đã quen biết mấy người bạn thân thiết, mà quan trọng nhất là tình

hữu nghị ngày ấy của bọn họ vẫn được bảo trụ tới tận bây giờ.

"Cậu ấy à, phỏng chừng lại trôi qua thêm mấy chục năm nữa vẫn là bộ dạng này cũng nên, ngược lại Trương mập mạp cậu, hiện tại hoàn toàn không phù hợp với cái tên kia nữa rồi, càng ngày càng gầy."

Hàn Kiều Kiều đỉnh đạc ngồi xuống trên ghế sa lon đối diện, Trương Tiểu Long nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, cũng chỉ có thể cười khổ, nói: "Chị Hàn, tên của em là Trương Tiểu Long, không phải Trương mập mạp."

"Thế nào, gọi cậu là Trương mập mạp không được sao?"

Hàn Kiều Kiều vừa trừng mắt, Trương Tiểu Long lập tức nhận thua, kinh nghiệm ngày xưa nói cho cậu ta biết, mặc kệ chị cả nói cái gì cũng đều là đúng, tuyệt đối không được phản bác, bằng không kết cục chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Tào Hà có chút bất ngờ liếc bạn trai mình một cái, thoạt nhìn dáng dấp của bạn trai mình thư sinh yếu đuối thế, nhưng trên thực tế lại là người rất có chủ kiến, hơn nữa cũng không phải cái loại người rất thích đùa cợt kia, đây là lần đầu tiên cô ấy thấy có người đặt biệt hiệu cho bạn trai mình, thế mà bạn trai mình còn không dám cãi lại.

Kỳ thực đối với lần tụ hội ngày hôm nay, Tào Hà vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ tràn ngập, bởi vì ngày hôm nay bạn trai mình còn có buổi hẹn ký một hợp đồng làm ăn, hơn nữa giá trị của hợp đồng này cũng không nhỏ, thế nhưng chỉ vừa tiếp một cuộc điện thoại, bạn trai mình trực tiếp để trợ lý ký hợp đồng này thay mình, sau đó chạy nhanh tới trà lâu này, hơn nữa còn chờ đợi ròng rã xấp xỉ một giờ ở đây.

Nhưng cho dù là như vậy, từ đầu tới đuôi trên mặt bạn trai mình đều không có bất kỳ vẻ bực mình gì, cho nên điều này làm

cho Tào Hà cảm thấy vô cùng tò mò đối với người bạn trai mình muốn gặp.

Ngay từ đầu trong lòng Tào Hà đã suy đoán, có thể là trưởng bối của bạn trai mình hoặc là một người quản lý cấp cao của công ty khác, nhưng hiện tại xem ra hai người này trước mắt càng giống như bạn nối khố của bạn trai mình bạn hơn.

Chỉ vì gặp mặt bạn nối khố mà phải bỏ qua hợp đồng làm ăn quan trọng như vậy sao?

Chương 820: Tha hương gặp cố nhân

Tào Hà có chút không thể nào hiểu được, bạn trai cô ấy vẫn luôn là người đặt sự nghiệp làm đầu, hơn nữa trong hiện thực cũng không có bao nhiêu bạn bè, cũng không thích ăn chơi, ngày bình thường nếu không đi làm thì vẫn thường ở nhà, dựa theo lời của bạn thân cô ấy, đây là một người đàn ông rất vô vị.

"Trương mập mạp, trà lâu này là của nhà cậu mở à?"

Ngồi xuống trên sô pha, Hàn Kiều Kiều lập tức tháo khăn quàng cổ, lộ ra dung nhan vô cùng tinh xảo, mà ngay khi Tào Hà thấy gương mặt của Hàn Kiều Kiều đã kinh hô thành tiếng.

"Chị là minh tinh lớn Hàn Kiều Kiều?"

"Em gái à, em nói sai rồi, không phải chị là Hàn Kiều Kiều, chỉ là lớn lên có chút giống với cô ấy thôi."

Trương Tiểu Long nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, bất đắc dĩ nói: "Chị Hàn, chị đừng trêu đùa bạn gái của em nữa, quên giới thiệu với hai người, cô ấy là bạn gái của em, Tào Hà."

"A Hà, chị Hàn đây thì không cần anh giới thiệu, chính là minh tinh lớn Hàn Kiều Kiều mà em mới nói kia, đây là anh Phương Minh, khi còn bé bọn anh đã sống cùng nhau vài tháng, là bạn rất thân."

Trương Tiểu Long giới thiệu Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều cho bạn gái mình, mà Tào Hà còn đắm chìm trong khiếp sợ khi gặp được minh tinh lớn như Hàn Kiều Kiều, về phần Phương Minh cô

ấy ngược lại không mấy chú ý.

"Thì ra cậu nhóc mập mạp của chúng ta đã kiếm được bạn gái, tốt."

Lúc vừa đi vào Hàn Kiều Kiều đã chú ý tới Tào Hà, một cô bé yên tĩnh, khí chất cũng rất thục nữ, rất thích hợp với Trương Tiểu Long.

"Vừa gặp lần đầu tiên mặt, cũng không có lễ vật quý gì để tặng, thôi thì tặng một tấm phù bình an cho em dâu đi."

Phương Minh móc ra một tấm phù bình an từ trong lòng, này là phù do chính bản thân cậu chế tác định bút khai quang đấy, phù bình an này có tác dụng trừ tà, thời khắc nguy cấp còn có thể dùng đến cứu mạng người.

Vẻ mặt Tào Hà có chút cổ quái, thứ phù bình an này, bình thường đều là trưởng bối tặng cho vãn bối, hoặc là vãn bối đi chùa miếu cầu cho trưởng bối, cũng có thể là vật có tính chất bảo đảm giữa một cặp tình nhân, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy ai tặng bùa bình an dưới tư cách bạn bè cả, còn lại là người khác phái, luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cũng chính bởi vì điểm này, cho nên Tào Hà cũng không lập tức nhận lấy, mà Trương Tiểu Long vừa thấy này tấm phù bình an này, trong mắt ngược lại có tia sáng, cậu biết bản lĩnh của Phương Minh, cũng biết khẳng định phù bình an này không giống với hàng giả trên thị trường.

"A Hà, nếu anh Minh đã đưa thì em cứ nhận đi, nhớ kỹ phải luôn mang theo bên người đấy."

Nghe những lời bạn trai mình nói, Tào Hà cảm thấy càng thêm lúng túng, bạn trai mình lại nói mình phải luôn mang theo quà người đàn ông khác tặng trên người, nghe thế nào cũng đều cảm

thấy có chút quái dị.

"Khụ khụ, em Hà à, đầu óc của hai kẻ ngu này không thể xoay chuyển, em đừng quan tâm bọn họ làm gì, chẳng qua phù bình an này quả thật là đồ tốt, em cứ mang bùa bình an này trên người như bình thường là được rồi."

Hàn Kiều Kiều nhìn ra sự xấu hổ của Tào Hà, mà sau khi cô ấy nói ra mấy lời này, vẻ mặt của Phương Minh cùng Trương Tiểu Long bắt đầu trở nên lúng túng.

Tặng phù bình an, là Phương Minh lâm thời nghĩ tới, bởi vì trên người cậu cũng chỉ có những thứ đồ này, mà cũng bởi vì quá mức kích động cho nên nhất thời Trương Tiểu Long không nghĩ tới hàm nghĩa bên trong.

Sở dĩ Trương Tiểu Long kích động như vậy cũng vì có nguyên nhân, trước đây khi cậu ta rời khỏi thôn Diệu Hà, Phương Minh cũng đã xin lão thần tiên làm một tấm phù bình an cho cậu ta, mà chính là bởi vì tấm phù bình an này mới có thể giúp cậu ta còn sống đến bây giờ, bằng không tại năm mười tám tuổi ấy cậu ta đã chết vì tai nạn xe cộ rồi.

Năm mười tám tuổi ấy, Trương Tiểu Long đang lên cấp 3, dưới tình huống bình thường đương nhiên ngày đó cậu ta sẽ tới trường, nhưng buổi sáng hôm đó lúc cậu ta thức dậy, phù bình an cậu ta đang đeo trên người đột nhiên nóng lên, sau đó hóa thành tro tàn.

Trương Tiểu Long nói tình huống của chiếc phù bình an này cho cha mình, mà ban đầu cha cậu ta đã từng được lão thần tiên nhắn nhủ, biết rõ đây là phù bình an báo động trước, nói cách khác rất có khả năng con trai mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cuối cùng cha Trương Tiểu Long xin nghỉ cho cậu ta, suốt ngày hôm ấy đều bắt cậu ta ở trong nhà không được ra ngoài, cha mẹ cậu ta cũng ở nhà trông coi, kết quả ngày này bình an vô sự.

Giữa lúc Trương Tiểu Long cùng cha mẹ nghi ngờ liệu có phải phù bình an này không có ích gì hay không, đột nhiên tin tức trên báo ngày thứ hai làm một nhà Trương Tiểu Long chấn kinh, một chiếc xe buýt cùng một chiếc xe vận tải bị mất tay lái tông vào nhau, trên xe có tám người chết.

Bởi vì là xe buýt của lớp một lúc sáng sớm, kỳ thực người trên xe cũng không nhiều, cũng chỉ có mấy hành khách như vậy, nhưng cuối cùng chỉ có tầm hai ba người sống sót, hơn nữa cho dù có còn sống thì cũng bị thương nặng, có thể nghĩ tràng tai nạn giao thông này nghiêm trọng đến mức nào.

Mà điều khiến một nhà Trương Tiểu Long cảm thấy nghĩ mà sợ chính là, nếu như ngày hôm qua Trương Tiểu Long không xin nghỉ, như vậy cậu ta cũng sẽ leo lên xe buýt này đi về phía trường học, nói cách khác rất có thể cậu ta cũng sẽ vì tràng tai nạn giao thông này mà mất mạng.

Phù bình an, cứu Trương Tiểu Long một mạng, đây là chuyện mà người một nhà Trương Tiểu Long đã nhận định, cũng chính vì vậy, thấy Phương Minh đưa tặng phù bình an, Trương Tiểu Long mới có thể kích động như vậy, đến mức trong lúc nhất thời đều quên sự khác biệt giữa nam và nữ.

"Anh Minh, kỳ thực mấy năm nay em vẫn luôn giữ liên hệ với chị Hàn, vốn cũng muốn quay về thôn tìm anh, nhưng khi đó lão thần tiên đã cố ý dặn dò, sau khi rời khỏi thôn thì không thể trở về nữa, cho nên nhiều năm như vậy cũng không có tin tức của anh Minh."

Trương Tiểu Long giải thích một câu, Phương Minh cũng hiểu, trước đây sư phụ mình có nói qua, duyên phận của đám người Hàn Kiều Kiều và thôn Diệu Hà đã kết thúc, không thể lại trở lại thôn Diệu Hà, cho nên đám người Trương Tiểu Long mới không trở lại thôn Diệu Hà nữa, đương nhiên cũng không có phương thức liên lạc của mình.

"Anh Minh, để em gọi điện thoại cho cha em, nếu cha em biết anh đã đến, nhất định sẽ cao hứng vô cùng."

Trương Tiểu Long nói xong liền lấy di động ra, mà Hàn Kiều Kiều nghe nói như thế làm bộ giận dữ: "Hừ, biết chị qua đây, Trương mập mạp cậu liền nói cho chú Trương, xem ra mặt mũi của chị là không đủ lớn rồi."

"Cái kia, chị Hàn... Kỳ thực cha em cũng thường xuyên nhắc tới chị, nhất là mẹ của em, vô cùng thích coi mấy bộ phim chị diễn, thường xuyên khóc thành người nước mắt đó."

"Được rồi, đùa cậu đấy, gọi điện thoại cho chú Trương đi, cũng đã lâu rồi không được gặp chú Trương, vừa lúc có thể mời chú ấy đi ăn trưa luôn."

Thấy Trương Tiểu Long mạnh mẽ giải thích, Hàn Kiều Kiều tức giận quay đầu trừng trắng mắt, đương nhiên cô ấy biết vì sao Trương Tiểu Long không báo cho chú Trương về bản thân mình, đó chính là vì chú Trương rất ưa thích ghép đôi bậy bạ.

Ban đầu ở thôn Diệu Hà, chú Trương cũng không ít lần loạn phối cho mình và Trương Tiểu Long, chẳng qua bây giờ Trương Tiểu Long đã có bạn gái, nghĩ đến hẳn chú ấy sẽ không ghép loạn nữa.

Điện thoại của Trương Tiểu Long được đả thông, mà chú Trương nghe được Phương Minh tới Nhạc Dương, thực sự kích động vô cùng, lập tức muốn nói chuyện với Phương Minh ngay.

"Alo, chú Trương, đã lâu không gặp, chú vẫn khỏe chứ ạ?" Tiếp nhận điện thoại của Trương Tiểu Long, Phương Minh cười ha hả thăm hỏi.

"Phương Minh, tên nhóc cháu còn nhớ tới chú Trương sao? Đã nhiều năm như vậy mà ngay cả một cuộc điện thoại cũng không

có, được rồi, không cần nói gì cả, nói Tiểu Long dẫn cháu về nhà đi, chú cũng sẽ trở về ngay bây giờ, hai chú cháu mình cùng uống mấy chén."

Âm thanh ở đầu bên kia điện thoại di động có chút ầm ĩ, chú Trương lớn tiếng nói vào điện thoại, Phương Minh đang muốn đáp lại, thế nhưng đúng lúc này bên đầu kia điện thoại lại có âm thanh khác truyền tới.

"Tổng giám đốc Trương, lại xảy ra chuyện rồi, lại có công nhân bị thương, thật là quá tà môn."

"Được rồi, tôi biết rồi, một lát nữa tôi sẽ đi qua nhìn một chút."

Chú Trương thấp giọng, thế nhưng Phương Minh vẫn nghe được rõ rõ ràng ràng, lập tức nhíu mày một cái.

"Phương Minh à, chỗ chú có một ít chuyện phải xử lý ngay, xử lý xong chú sẽ trở về, cháu và Kiều Kiều trở về với Tiểu Long trước đi nhé."

"Vâng, chú Trương cứ làm việc của chú trước đi ạ."

Sau khi cúp điện thoại, Phương Minh trầm tư một lát, sau đó quay qua hỏi Trương Tiểu Long: "Tiểu Long, hiện tại có phải công trường của chú Trương đang gặp phải chuyện gì hay không?"

Chương 821: Liên tục gặp phải ngoài ý muốn

Thành phố Nhạc Dương tọa lạc tại bên cạnh hồ Động Đình, làm một tòa thành cổ lịch sử, việc kiến thiết cùng phát triển thành phố Nhạc Dương vẫn luôn được kết hợp hài hòa giữa cổ điển cùng hiện đại, cho nên có sự cạnh tranh giữa thành cổ và thành mới.

Mà cũng chính bởi vì nguyên nhân này, việc kiến thiết thành phố Nhạc Dương luôn có yêu cầu tương đối cao đối với đội thi công, không phải bất kỳ đơn vị kiến thiết nào cũng đều có tư cách thi công công trình ở chỗ này đấy, mà cha Trương Tiểu Long lại kinh doanh một công ty xây dựng ở nơi này, kích thước không nhỏ, cũng tính được là là nhân vật số má trong nghề kiến trúc ở thành phố Nhạc Dương.

Chẳng qua trước đây khi Trương Tiểu Long theo cha tới thôn Diệu Hà tham gia tiết mục, khi đó nhà Trương Tiểu Long còn chưa theo nghề kiến trúc, bởi vì lúc ấy mẹ Trương Tiểu Long là nữ minh tinh chút có danh tiếng, mà cha Trương Tiểu Long là giáo sư đại học, là giảng viên kiến trúc ở hai trường đại học.

Đoàn người Phương Minh ngồi xe của Trương Tiểu Long, chỉ là mọi người không tới nhà Trương Tiểu Long, mà là chạy tới công trường nơi cha Trương Tiểu Long đang xây dựng.

"Anh Minh, nhắc tới cũng kỳ quái, kỳ thực cái công trình này cũng không tính là phức tạp, chính là chính phủ chuẩn bị xây một khu nghỉ dưỡng kết hợp vui chơi giải trí bên cạnh hồ Đông Đài, bên trong sẽ có quán bar năm sao cao cấp, cũng sẽ có sảnh dùng để tổ chức hội nghị, mặc dù số lượng công trình này cũng không tính

là nhỏ, nhưng cha em làm nghề này đã lâu, có thể coi là xe nhẹ đường quen, theo lý thuyết sẽ không xảy ra vấn đề."

Trên xe, Trương Tiểu Long chủ động giới thiệu tình huống cho Phương Minh.

Cái công trình này là công trình của chính phủ, nhà họ Trương cũng không nhận thầu toàn bộ công trình, trách nhiệm chủ yếu của nhà họ Trương là sửa đường còn có kiến thiết khu vực hội nghị ở trung tâm, đương nhiên, có thể cầm được công trình sửa đường này, cũng đủ để tỏ rõ mạng lưới quan hệ của nhà họ Trương ở Nhạc Dương.

Đầu năm nay làm công trình gì kiếm lợi nhiều nhất?

Không phải xây dựng cao ốc mà là sửa đường, đường trong nước có một đặc điểm khá đặc biệt, đó chính là ba năm sửa một lần nhỏ, năm năm sửa một lần lớn, trên cơ bản chỉ cần con đường này còn chưa triệt để sụp xuống, thì thi công thế nào cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, khi mới vào nghề, cha Trương Tiểu Long còn không hiểu chuyện ẩn ở bên trong việc sửa đường này, vì thế ngay khi nhận thi công con đường đầu tiên, sửa tới chất lượng rất tốt, đi suốt năm năm mà con đường này không có một chút tổn hại, nhưng chính bởi vì sửa con đường này, trong vòng mười năm sau đó cha Trương Tiểu Long không tiếp tục nhận được công trình sửa đường nào nữa.

Vì sao?

Cũng là vì sửa quá tốt, sau đó lĩnh đạo không tìm được lý do để tiếp tục chi tiền sửa chữa lại, mà một thành phố chỉ lớn có nhiêu đó, nếu không thường tu bổ xây mới thì làm sao có thể xài hết số tiền này được? Hiện tại chi phí xây mới quá cao, sửa chữa lại mới là vương đạo.

Về phần lãnh đạo tiền nhiệm có trách nhiệm hay không? Vị lãnh đạo ngày ấy đã được thăng chức từ sớm rồi, ai dám bắt hắn chịu trách nhiệm? Hơn nữa, đường cũng không bị sụp xuống, tại sao lại bắt hắn chịu trách nhiệm?

Doanh trại quân đội làm bằng sắt, lãnh đạo như nước chảy (1).

(1) Doanh trại quân đội làm bằng sắt, lãnh đạo như nước chảy: ý nói lãnh đạo thay đổi quá mau, ai ai cũng muốn làm lãnh đạo

Rất nhiều đội thi công nhận công trình thị chính đều thầm có chút quan hệ với các lãnh đạo, không cho bọn hắn uống một chút canh, ngay cả thịt bọn họ cũng sẽ không cho ngươi.

"Không bao lâu sau khi công trình này được khởi công, đã có người gặp phải chuyện kỳ quái, khi sửa đường, mấy công nhân sửa đường này luôn bị thương, suốt một tháng này nếu như cộng thêm ngày hôm nay, đã có mười công nhân bị thương."

Trương Tiểu Long giới thiệu sơ lược một chút tình huống, thời gian một tháng, chỉ sửa đường mà thôi, cũng không phải việc nguy hiểm gì, vậy mà có tới mười công nhân thụ thương, trong chuyện thi công hạng mục, đây đúng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Quan trọng nhất, đây là công trình của chính phủ, nếu như tin tức này bị truyền đi, nhất định phía trên sẽ truy cứu trách nhiệm xuống, không chừng còn có thể huỷ bỏ tư cách thi công của nhà họ Trương, nếu là như vậy, vậy lúc này nhà họ Trương không chỉ không kiếm được tiền, còn phải bồi thường không ít tiền.

"Có phải có kẻ nào đang động tay động chân không?" Hàn Kiều Kiều nói ra ý kiến của mình.

Sau khi tiếp xúc với Phương Minh, Hàn Kiều Kiều cũng không còn là người theo chủ nghĩa vô thần nữa, nếu con đường đang được sửa chữa đó có gì quái lạ, như vậy khả năng rất lớn là do có tên khốn nào đang chơi xấu.

Ngược lại Tào Hà nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, vẻ mặt trở nên có chút kinh ngạc vô cùng, cô ấy không nghĩ tới thân là đại biểu cho minh tinh lớn dĩ nhiên lại có thể tin tưởng mấy thứ mê tín này.

"Phương diện này cha em cũng nghĩ tới, cố ý mời được mấy vị sư phụ sang đây xem, nhưng những sư phụ này đều không tìm ra có chỗ nào không đúng, thậm chí còn mời sư phụ làm lễ cúng bái, tuy nhiên vẫn không có hiệu quả."

Trương Tiểu Long lắc đầu, sau khi Hàn Kiều Kiều nghe thấy như thế, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, hỏi: "Phương Minh, cậu cảm thấy thế nào?"

"Chờ đến nơi, khảo sát thực địa mới biết được."

Phương Minh không nói trước có kết luận, có một loại tâm lý tên là thần hồn nát thần tính, có ít người kể từ khi biết trên đời này có quỷ quái, sau đó chỉ cần gặp phải chuyện gì hơi quỷ dị một chút, lập tức suy nghĩ tới phương diện quỷ quái, kỳ thực loại tâm lý này là không đúng, đầu năm nay tỷ lệ gặp phải quỷ quái cũng không cao hơn tỷ lệ trúng sổ số là mấy.

Sau nửa giờ, Phương Minh liền nghe được tiếng máy móc oanh minh, cũng nhìn thấy đội ngũ đang làm việc phía trước, mà trên con đường này cũng có đặt bảng thi công, còn có người đứng bên ngoài trông coi, chẳng qua hiển nhiên mấy người này biết xe của Trương Tiểu Long, do đó trực tiếp dịch chuyển chướng ngại vật trên đường ra, thả xe lái vào.

Xe dừng lại, Trương Diệu Huy đang thương lượng cùng công

nhân phía trước quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức liền đi về phía bên này.

"Phương Minh, đều lớn như vậy rồi..."

Đợi khi Phương Minh bước xuống xe, Trương Diệu Huy vừa liếc mắt liền nhận ra được, trên mặt có vẻ kích động cùng cảm khái, hỏi: "Lão thần tiên còn khỏe chứ?"

"Mấy năm trước sư phụ đã về cõi tiên."

"A... Nhân vật như lão thần tiên... Ôi, đáng tiếc không thể đi gặp mặt lão thần tiên lần cuối."

Trương Diệu Huy vỗ vỗ bả vai Phương Minh, không biết nên nói cái gì cho phải, ngược lại Phương Minh lại khuyên ông: "Chú Trương, sư phụ cháu là phi thăng, có thể coi như là một chuyện vui."

"Đúng, đúng, đúng, nhất định là lão thần tiên đã đến tiên giới làm thần tiên, đây quả thật là một chuyện tốt." Trương Diệu Huy cũng lập tức kịp phản ứng, phụ họa nói.

"Chú Trương, trong mắt của chú chỉ có Phương Minh, sẽ không có cháu đúng không?"

Hàn Kiều Kiều xuống xe ngay phía sau, lúc này lại bỉu môi, vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía Trương Diệu Huy.

Trương Diệu Huy sửng sốt một chút, ngay sau đó cười khổ nói: "Hàn nha đầu, làm sao chú có thể quên cháu được, nha đầu tinh quái như cháu, năm đó đã trêu cợt Tiểu Long nhà chú không ít lần, thiệt thòi lúc đó chú còn cảm thấy cháu và Tiểu Long có tướng phu thê."

"Cha, cha nói nhăng gì đấy, con đã có A Hà, hơn nữa chị Hàn cũng chướng mắt con."

Nghe được con trai mình nhắc nhở, Trương Diệu Huy mới biết mình lanh mồm lanh miệng nói sai, dù sao hiện tại con trai mình cũng đã có bạn gái, hơn nữa hắn cũng rất hài lòng với Tào Hà, nói lời này có thể sẽ khiến Tào Hà có chút mất hứng.

"Là cha nói sai, đương nhiên Tiểu Long nhà mình không xứng với Hàn nha đầu đấy, chẳng qua Phương Minh cháu thật giỏi nha, trước đây chú đã cảm thấy Hàn nha đầu thích hợp với cháu hơn, chẳng qua tên Diệp Minh kia lại tiên hạ thủ vi cường, hứa hôn cho công chúa nhỏ nhà hắn cùng cháu trước."

"Đáng tiếc quá, cho dù có nhanh chân hứa hôn thì có thể làm gì, hiện tại cũng không phải thời đại trước, không thịnh hành cái việc ép duyên này, cuối cùng còn không phải là hai cháu tiến tới với nhau sao?"

Trương Diệu Huy lập tức bổ cứu, chẳng qua hắn vừa mở miệng nói lời này, Phương Minh lập tức có chút bất đắc dĩ, đang muốn giải thích, nhưng Hàn Kiều Kiều lại giành trước một bước mở miệng.

Chương 822: Thành Hoàng Gia (1)

"Chú Trương, chú lại nói sai rồi, người ta cũng không cùng với Phương Minh."

Nói xong, khuôn mặt Hàn Kiều Kiều còn nhiễm lên một vòng ửng đỏ, hơi cúi thấp đầu xuống, một bộ dạng tức giận vô cùng.

"Ừm, là chú Trương nói sai."

Trương Diệu Huy thấy bộ dáng này của Hàn Kiều Kiều, chỉ cho là da mặt con gái mỏng manh dễ xấu hổ, Phương Minh nhìn vẻ mặt Trương Diệu Huy, lại nhìn nhìn dáng dấp giả vờ e thẹn của Hàn Kiều Kiều, càng thêm bất đắc dĩ.

Hàn Kiều Kiều sẽ xấu hổ?

Sợ rằng ở trong tự điển của cô ấy, hai chữ xấu hổ viết như thế nào cũng không biết đi.

"Chú Trương, nghe mập mạp nói, công trường này của chú gặp chuyện kỳ quái, có thể nói một chút tình huống cụ thể không ạ? Dù sao Phương Minh coi như là chuyên gia của phương diện này, không chừng có thể giúp được gì."

Phương Minh vốn đang chuẩn bị giải thích, nhưng Hàn Kiều Kiều lại chuyển đề tài, cậu cũng không tiện nói thêm gì.

"Thực sự gặp chút phiền toái, chính là công nhân trên công trường của chú luôn bị thương một cách vô duyên vô cớ, lúc mới bắt đầu nhất là một công nhân bị máy móc đập làm bị thương, nhưng đến sau này càng ngày càng cảm thấy thái quá..."

Nhận được Hàn Kiều Kiều nhắc nhở, Trương Diệu Huy mới nhớ tới, tự mình đi mời những người được gọi là sư phụ cao nhân kia có bản lĩnh thật sự hay không thì hắn không biết, nhưng nhất định Phương Minh là người có bản lãnh thật sự a, dù sao chính mắt hắn đã nhìn thấy bản lĩnh của lão thần tiên, lập tức nói tường tận những chuyện đã xảy ra.

Một tháng trước, Trương Diệu Huy tiếp nhận hạng mục này bắt đầu khởi công, nhưng ngày thứ ba sau khi bắt đầu làm việc, liền có một công nhân bị máy trộn bê-tông đập bị thương, mà ngày thứ hai lại có một công nhân bị máy đào móc thọt tới eo, không quá hai ngày lại có một công nhân đang dùng chùy sắt đánh hòn đá, thiết chùy trực tiếp đập vào trên chân mình.

Nếu như nói có thể những chuyện này chỉ là ngoài ý muốn khi thi công công trình, nhưng sau này ngay cả đi bộ cũng có thể té tới mặt mũi bầm dập, khi đang đào đột nhiên máy đào lật ngược, lúc ăn cơm công nhân không cẩn thận rơi vào trong hồ, những chuyện ngoài ý muốn này thật sự có vẻ hơi thái quá.

"Vừa rồi khi Tiểu Long gọi điện thoại tới, lại có một công nhân gặp ngoài ý muốn, là lúc đang khiêng tấm đá xanh, cũng không biết làm sao đột nhiên bị quẹo chân phải, sau đó người bê ở phía trước lại đụng vào tấm đá xanhm hiện tại đã được đưa tới bệnh viện cứu chữa rồi."

"Cháu nói thử, một người đàn ông mới hơn bốn mươi tuổi, lại làm việc ở công trình nhiều năm, có sức mạnh hơn người, khi khiêng một tảng đá xanh làm sao có thể xảy ra ngoài ý muốn như vậy?"

Khuôn mặt Trương Diệu Huy tràn đầy bất đắc dĩ, "Hiện tại rất nhiều công nhân trên công trường đều nói nơi này có thứ không sạch sẽ gì đó, những công nhân mới vừa thuê được đều bỏ đi, còn làm việc ở nơi này đều là những công nhân đã theo chú nhiều năm, nhìn bọn họ bị thương trong lòng chú cũng rất khó chịu."

Trên thực tế Trương Diệu Huy cũng đã nghĩ cẩn thận, nếu như tiếp tục xảy ra ngoài ý muốn, vậy hắn sẽ buông tha hạng mục này, cùng lắm thì chịu lỗ vốn lần này, không phải hắn sợ bồi thường tiền thuốc men cho những công nhân này, mà là sợ sau này ngoài ý muốn sẽ càng lúc càng lớn, nếu thật sự xảy ra chuyện gì không thể thu thập, lương tâm hắn sẽ không thể chịu nổi mất.

"Phần lớn đàn ông trên công trường đều là trụ cột gia đình, nếu như bọn họ ngã xuống, chỉnh là cả gia đình bị hủy hoại, những người này đều là người đã theo chú nhiều năm, chú không muốn bọn họ gặp phải ngoài ý muốn."

Phương Minh có thể cảm nhận được tình cảm trong lời của Trương Diệu Huy là phát ra từ phế phủ, ánh mắt của cậu nhìn về phía trước, đồng thời trong miệng hỏi: "Chú Trương, khi bắt đầu sửa chữa đường này, có đào được vật cổ quái gì hay không?"

Ánh mắt của Phương Minh quét qua bốn phía, đã trôi qua thời gian một tháng nhưng đến hiện tại con đường này vẫn chưa được trải nhựa đường, thực sự là tiến độ của công trình này có chút chậm.

Toàn bộ công trường chỉ cách hồ Động Đình khoảng trăm mét, bốn phía rất rộng rãi, dựa vào địa hình có thể thấy nơi đây không xảy ra vấn đề gì.

"Hẳn là không có chuyện kỳ quái, chẳng qua vào lúc mới bắt đầu thi công trên công trường, công nhân đào được một đống đất sét, có thể là trước đây nơi này có tượng khắc bùn (1) gì đó, chẳng qua này cũng không coi vào đâu a."

(1) Khắc bùn: Khắc bùn là một kiểu chạm khắc bằng đất sét, là một phần của sự sáng tạo xuất hiện trong quá trình phát triển sản phẩm.

Trương Diệu Huy tỉ mỉ nhớ lại một chút, nhưng chuyện này

căn bản chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, thành phố Nhạc Dương là một tòa thành cổ, đã trải qua nhiều năm tháng như vậy, có đôi khi đào ra được một số đồ cổ cũng không phải chuyện lạ gì, chớ nói chi là một đống đất sét.

Chẳng qua Phương Minh nghe thấy những lời Trương Diệu Huy nói, hai mắt lại sáng lên, hỏi: "Chú Trương, chú có còn giữ đống đất sét kia không ạ?"

"Cái này... Để chú hỏi một chút."

Trương Diệu Huy có chút không xác định, dù gì đây cũng là chuyện của gần một tháng trước, có thể những đất sét này đã sớm không còn nguyên trạng, trở thành một phần của bùn đất trong nền móng công trình rồi cũng nên.

"Lão Cổ, cái đống đất sét chúng ta đào được khi khởi công lần trước vẫn còn chứ?"

Trương Diệu Huy vẫy vẫy một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ở cách đó không xa, hô lên, người này là một trong những đốc công của công trường, theo Trương Diệu Huy cũng xấp xỉ chừng mười năm.

"Ông nói đất sét đó à? Chỉ sợ là đã không còn nữa, có lẽ đã bị kéo tới dưới móng của công trình hội trường bên kia rồi." Lão Cổ lắc đầu, chẳng qua ngay sau đó còn nói thêm: "Ah đúng, khi đó con tôi thích chơi bùn, hình như có cầm đất sét kia nặn tượng người thì phải, hẳn là cái người đất kia vẫn còn đó."

"Xin lỗi, có thể dẫn chúng tôi tới đó xem được không?" Phương Minh nghe thấy những lời Lão Cổ nói, vừa cười vừa nói.

"Đương nhiên không thành vấn đề, chính là ở phía trước cách đây không xa."

Lão Cổ gật đầu, ở vị trí cách công trường không xa kia có một

túp lều mới được dựng lên, chính là chỗ cho các công nhân nghỉ ngơi, mà bởi vì Lão Cổ là một trong những đốc công, cho nên trong chỗ hắn nghỉ ngơi còn có điều hòa.

Những người làm đốc công như Lão Cổ, bình thường vẫn để con cái mình ở nhà, thế nhưng sau khi con hắn được nghỉ định kỳ, hai mẹ con sẽ cùng nhau tới công trường bồi bạn với hắn. Dù sao thì những người làm công trình mà, quanh năm suốt tháng vẫn luôn ở công trường, thực sự là không có nhiều thời gian ở bên cạnh người nhà.

Lão Cổ đi vào gian phòng của mình, không bao lâu sau đã cầm một người bùn đi ra, tượng đất rất thô ráp, vừa nhìn đã biết đây là sản phẩm được tạo ra từ tay của con nít, chẳng qua sau khi Phương Minh tiếp nhận, vẫn chú ý quan sát cẩn thận.

"Phương Minh, tượng đất này có chỗ nào không đúng sao?"

Hàn Kiều Kiều không nhịn được hiếu kỳ, đây chỉ là một tượng đất rất thông thường mà thôi.

"Tượng đất là không có vấn đề, nhưng điểm xuất hiện vấn đề nằm ở trên đất sét này."

Phương Minh thu hồi ánh mắt từ trên thân người đất, hiện tại cậu đã có thể xác định tại sao công trường này lại phát sinh mấy chuyện quái dị.

"Đất sét, đất sét này có gì không đúng sao?" Lúc này Trương Diệu Huy cũng mở miệng hỏi.

"Chú Trương, chú có biết đất sét này vốn được dùng để làm gì không?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

"Đất sét chính là dùng để nung khắc bùn chứ còn gì nữa?"

"Như vậy nặn loại tượng gì thì mới phải dùng tới loại đất sét

này?"

"Tượng gì sao?" Trương Diệu Huy rơi vào trầm tư, ngược lại lúc này Tào Hà ở bên cạnh lại nói bổ sung: "Nếu như nói tới điêu khắc đất sét, trước đây khi còn ở gia tộc em đã nhìn thấy nó một lần, chính là Ông Địa cùng Bà Địa trong miếu thổ địa của chúng ta, tượng của bọn họ là dùng loại đất sét này để chế tạo."

"Không sai, chính là Ông Địa, đương nhiên, đổi một loại cách nói thì đó chính là Thành Hoàng Gia (2)."

(2) Thành hoàng (chữ Hán: 城隍) là vị thần được tôn thờ chính trong đình làng Việt Nam. Vị thần này dù có hay không có họ tên và lai lịch, dù xuất thân bất kỳ từ tầng lớp nào, thì cũng là chủ tể trên cõi thiêng của làng và đều mang tính chất chung là hộ quốc tỳ dân (hộ nước giúp dân) ở ngay địa phương đó.

Phương Minh gật đầu, nói bổ sung: "Những đất sét này vốn là đất sét trên pho tượng của Thành Hoàng Gia, chỉ không biết bởi vì nguyên nhân gì, miếu Thành Hoàng này bị người hủy đi, mà theo đó bức tượng Thành Hoàng Gia này bị chôn trong đất, kết quả bị người của đội thi công đào phá."

Chương 823: Thành Hoàng Gia (2)

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, đám người Trương Diệu Huy đều cảm thấy có chút khó tin, những chuyện đã xảy ra trên công trường đều là do pho tượng của Thành Hoàng Gia giở trò quỷ?

"Thành Hoàng Gia cùng cũng không khác Ông Địa là mấy, bức tượng này là Thành Hoàng Gia, bản thân đã có linh tính, hiện tại bức tượng lại bị mấy người hủy diệt, đương nhiên cũng sẽ bởi vậy mà tức giận, hơn nữa đa số thần linh này đều là loại thần có lòng dạ hẹp hỏi."

"Lòng dạ hẹp hòi?"

Đám người Hàn Kiều Kiều càng thêm khó hiểu, không phải nói Thần Phật đều đại từ đại bi sao? Tại sao lại biến thành lòng dạ hẹp hòi?

"Nghiêm chỉnh mà nói thì Thành Hoàng Gia cùng Ông Địa chưa được tính là Thần Linh, thậm chí có một số tinh quái đủ tu vi cũng có thể trở thành Thành Hoàng Gia cùng Ông Địa, cho nên ở một số nơi gần vùng núi cao, Ông Địa của bọn họ đều có dáng vẻ rất cổ quái."

Thấy ánh mắt đám người Hàn Kiều Kiều tràn đầy khó hiểu, Phương Minh giải thích cặn kẽ hơn: "Nói như thế, trên thực tế Thành Hoàng Gia cùng Ông Địa đều không phải là người cố định, cái này tương đối giống hai chức quan hơn, chỉ cần nguyện ý liền có thể đảm nhiệm, có trách nhiệm bảo vệ bách tính trong vùng này, đương nhiên lợi ích mà bọn họ nhận được chính là hương

khói nhang đèn cung phụng của những người dân này."

"Mọi người tự ngẫm nghĩ một chút, có nơi nào viết rõ tên của Thành Hoàng Gia còn có Ông Địa hay không? Cũng chỉ lấy hai chức quan là Thành Hoàng Gia cùng Ông Địa để gọi, cho nên sau khoảng thời gian mấy chục năm, có lẽ Thành Hoàng Gia mà bản thân cúng tế cũng không phải Thành Hoàng Gia mà cha mình đã cúng tế trước kia."

"Hương khói nhang đèn cung phụng là thứ tinh quái cần có, bởi vì bọn chúng muốn tu luyện nhất định phải có những hương khói nhang đèn này đến giúp đỡ bọn chúng chống lại thiên kiếp, có đôi khi một số tinh quái còn sẽ vì trở thành Thành Hoàng Gia mà đánh nhau, đương nhiên đa số tình huống đều chú ý thứ tự đến trước hay đến sau."

Vừa nghe được Phương Minh nói như vậy, đám người Hàn Kiều Kiều đã hiểu rõ, đây là trao đổi ích lợi, dân chúng cung phụng hương khói nhang đèn cầu bình an, mà Thành Hoàng Gia thu hoạch hương khói nhang đèn bảo vệ bọn họ bình an.

"Nếu là người biết một số truyền thuyết về Thành Hoàng Gia sẽ rõ, khi mấy đứa nhỏ khi tới miếu Thành Hoàng làm ra một số chuyện bất kính với Thành Hoàng Gia, sau khi về nhà chắc chắn sẽ sinh bệnh lên cơn sốt, nhưng nếu đưa đứa nhỏ này tới Đạo quan hay Chùa miếu, cho dù mấy đứa bé này có vô ý lỡ lời cũng không gặp phải chuyện gì."

"Nguyên nhân rất đơn giản, Thần Phật mà Đạo quan cùng Chùa miếu cung phụng đều có danh tiếng, bọn họ hưởng thụ hương khói nhang đèn của vạn nhà, đương nhiên sẽ không tính toán cùng một đứa bé."

Đám người Trương Diệu Huy tỉ mỉ hồi tưởng lời nói của Phương Minh, cảm thấy dường như đúng là đạo lý này.

"Vậy anh Minh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Trương Tiểu Long hỏi vấn đề mấu chốt, sau khi biết rõ nguyên nhân rồi thì phải giải quyết như thế nào đây?

"Tìm lư hương, dâng hương cùng giấy vàng, để tôi nói chuyện với hắn."

"Cái này không thành vấn đề, chú sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ."

Trương Diệu Huy sắp xếp Lão Cổ đi mua mấy thứ này, mà trên mặt Tào Hà đang đứng bên cạnh lại hiện lên vẻ nghi hoặc, tuy rằng mấy lời này nghe cũng có lý thật, nhưng cô ấy vẫn chưa tin trên đời này thực sự có thần tiên, hơn nữa chỉ là một tượng bùn đất mà cũng có thể lợi hại như vậy.

Sau mười mấy phút, Lão Cổ đã chạy về, bởi vì ở nơi cách công trường không xa có một tiệm nhang đèn, vì thế Lão Cổ có thể mua mấy thứ cần dùng rất dễ dàng.

Phương Minh cầm tượng đất đi vào phòng làm việc của Trương Diệu Huy ở công trường, rồi sau đó thu thập hết mấy thứ lung tung trên bàn làm việc, bày tượng đất lên trên bàn rồi lại đặt lư hương ở phía trước tượng đất.

"Chú Trương, chú thắp hương bái tế một chút đi."

"Ah, tốt."

Sau khi Trương Diệu Huy nghe thấy những lời Phương Minh nói, châm ba nén hương, quay qua quỳ lạy tượng đất.

"Thành Hoàng Gia ở trên, không phải đệ tử Trương Diệu Huy cố ý mạo phạm ngài, mà là vì miếu hương khói nhang đèn của ngài đã bị hủy, đệ tử không biết thân phận của ngài, mong rằng ngài không so đo, tha thứ cho đệ tử lần này."

Trong lúc Trương Diệu Huy cúng tế, Phương Minh cũng ở bên

cạnh nói mấy lời, mà đợi sau khi Trương Diệu Huy cắm ba nén hương này vào lư hương, Phương Minh tiếp tục thì thầm: "Nếu như Thành Hoàng Gia đáp ứng, vậy xin hãy thu hương hỏa của ba nén hương này."

Gần như ngay nháy mắt khi Phương Minh nói lời này, vốn là ba nén hương còn đang cháy sáng đột nhiên cứ như vậy dập tắt.

"Này là sao?"

Tào Hà đang đứng bên cạnh không nhịn được hô lên một tiếng kinh ngạc, nếu như chỉ là hương bị tắt, kỳ thực không có gì đáng kỳ quái, nhưng mấu chốt là mới vừa rồi Phương Minh còn nói mấy lời kia…

"Phương Minh, làm sao đây?"

Trương Diệu Huy cũng không biết rõ nên làm như thế nào cho phải, sắc mặt Phương Minh cũng trầm xuống, nói: "Lại điểm hương tế bái."

"Thành Hoàng Gia, dù sao thì đệ tử họ Trương cũng chỉ là vô tình mạo phạm, cần gì phải níu lấy không tha như thế?"

Phương Minh mở miệng lần nữa, song sau khi Trương Diệu Huy cắm hương vào, hương này lại một lần nữa lập tức dập tắt.

"Này..."

Đám người Trương Diệu Huy đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt Phương Minh cũng có chút khó coi, con ngươi nhìn chằm chằm tượng đất kia, một lúc sau đột nhiên cười lạnh nói: "Nể mặt ngươi gọi ngươi một tiếng Thành Hoàng Gia, không nể mặt ngươi thì ngươi chẳng là cái thá gì, thật sự chính là được đà lấn tới."

Nghe được lời của Phương Minh, Trương Diệu Huy ngơ ngẩn, bọn họ không nghĩ tới dĩ nhiên Phương Minh sẽ trực tiếp chỉ vào

mặt Thành Hoàng Gia mà mắng mỏ như thế.

"Không có miếu thờ thì ngươi cũng chỉ là một con tinh quái mà thôi, còn cho rằng bản thân thật sự là Thành Hoàng Gia, chỉ dựa vào cái hành động càn quấy của ngươi, tàn hại công nhân vô tội, cũng đủ để khiến ngươi dù có hấp thu hương khói nhang đèn cung phụng cũng vô hiệu, nói lời hay với ngươi thì ngươi không nghe, vậy thì vạch mặt đấu một trận đi, để coi cuối cùng ai mới là người chịu thiệt."

Sau khi Phương Minh nói xong lời này, ba nén hương trên lư hương kia lại xuất hiện biến hóa, vốn là ba nén hương đã tắt, rốt cuộc lại bốc cháy.

"Phương Minh, tình huống này là thế nào?"

Trương Diệu Huy kinh ngạc vô cùng, hương đang cháy đột nhiên tắt đi còn có thể lý giải, nhưng hương đang tắt lại đột nhiên bốc cháy như vậy… Đây thật sự là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Đây là Thành Hoàng Gia đáp ứng rồi?"

Trên khuôn mặt Hàn Kiều Kiều cũng hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, lúc trước nói mấy lời dễ nghe thì không đáp ứng, Phương Minh vừa hung ác lập tức Thành Hoàng Gia quay ngược lại đáp ứng ngay, chẳng lẽ Thành Hoàng Gia này là hạng người thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sao?

Hoặc là, Thành Hoàng Gia này có tiềm chất run M (1)?

(1) Run M: chỉ xu thế tâm lý và tính cách của một người, chữ M là chữ cái đầu của từ tiếng Anh Masochism, chỉ người thích bị ngược đãi và chứng thích bị ngược đãi.

Ngược lại vẻ mặt Phương Minh không có thay đổi gì, Thành Hoàng Gia vốn cũng không phải là thần tiên, nếu thật sự đấu lên, cho dù là hắn cũng không chiếm được lợi lộc gì, cho nên cuối cùng

chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Tượng đất vốn bất động, chẳng qua giờ phút này tượng đất lại có biến hóa, đột nhiên quay làm động tác tìm kiếm với Phương Minh, bởi vì hình tượng khi được đắp nặn không quá chuẩn, dẫn tới động tác này có vẻ hơi quái dị, nhưng ít ra tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, tượng đất này thực sự đang làm động tác tìm kiếm.

"Không ngờ tượng đất này lại có thể chuyển động, hắn muốn làm gì?"

Tào Hà chỉ cảm thấy thế giới quan của bản thân đã hoàn toàn sụp đổ, nếu như nói lúc trước hương tắt cùng hương cháy lại khiến cho thế giới quan của cô ấy đứng bên bờ vực tan vỡ, như vậy giờ khắc này chính là triệt để hỏng mất.

"Ngươi muốn cầu ta giúp ngươi một chuyện?"

Trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có Phương Minh thấy rõ, vị Thành Hoàng Gia này là có chuyện muốn xin mình giúp đỡ.

Chương 824: Đạt thành hiệp nghị

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tượng đất nảy lên!

Phương Minh lại không trả lời lại ngay, mặc kệ Thành Hoàng Gia này có lai lịch thế nào, là tinh quái cũng được, là quỷ hồn cũng chẳng sao, nhưng có thể trở thành Thành Hoàng Gia, đương nhiên nó có thực lực không kém chút nào.

Cái này cũng giống như lão đại ở một địa phương vậy, một nơi chỉ có một vị trí lão đại mà thôi, người nào có bản lĩnh mạnh mẽ hơn thì người đó có thể ngồi lên vị trí này.

Một vị Thành Hoàng Gia mà lại xin mình giúp đỡ, Phương Minh không cảm thấy nên vui vẻ, bởi vì tất nhiên những chuyện mà ngay cả Thành Hoàng Gia cũng phải nhờ giúp đỡ tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Thấy Phương Minh không trả lời, tượng đất có chút gấp gáp, biên độ nảy lên lại gia tăng thêm vài phần.

"Trước tiên nói một chút về tình huống đi, nếu có thể giúp thì ta sẽ giúp ngươi một lần, thế nhưng ta không thể bảo đảm."

Sau khi Phương Minh nói lời này ra khỏi miệng, tượng đất lại rất nghiêm túc quay qua cúi người với Phương Minh ba cái, sau đó

trực tiếp nhảy từ trên bàn xuống, độ cao hơn một mét, nhưng điều quỷ dị là tượng đất này vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, nhảy nhảy trên mặt đất đi về một phương hướng.

"Tạm thời cùng đi qua nhìn một chút."

Thấy vẻ giật mình của đám người Trương Diệu Huy, Phương Minh không giải thích, chỉ đi theo phía sau tượng đất này, mà đương nhiên những người khác cũng cảm thấy rất hiếu kì, không biết đường đường là một vị Thành Hoàng Gia lại cần Phương Minh hỗ trợ cái gì, do đó cũng đều đi theo tới phía trước.

Tốc độ của tượng đất cũng không chậm, đi về phía bờ hồ bên kia, không bao lâu sau liền đi tới bên hồ Động Đình, cuối cùng, đứng ở nơi đó.

"Phương Minh, tượng đất này có ý gì vậy?" Trương Diệu Huy thấy ngón tay của tượng đất chỉ hướng mặt hồ, có chút tò mò hỏi.

Phương Minh cũng nhíu mày lại, một lúc sau hỏi: "Ngươi muốn ta mò tìm một món đồ dưới nước giúp ngươi?"

Tượng đất nhanh chóng gật đầu, chứng minh suy đoán của Phương Minh là đúng.

"Ngươi muốn mò thứ gì?"

Tượng đất dùng ngón tay chỉ chỉ bản thân mình, Phương Minh đại khái hiểu ý của tượng đất này, nhưng chính là bởi vì đã hiểu rõ cậu mới càng thêm nghi ngờ.

"Pháp tượng Thành Hoàng Gia của ngươi ở bên dưới hồ nước này? Chẳng qua ngươi đã không phải là Thành Hoàng Gia, đương nhiên pháp tượng kia cũng không còn quan hệ gì với ngươi, vì sao còn phải vớt nó lên?"

Phương Minh hiểu ý của tượng đất, tượng đất dùng ngón tay

chỉ bản thân nó là muốn nói cho Phương Minh, pháp tượng của nó ở dưới đáy hồ này, chẳng qua lúc trước cậu cũng đã nói, Thành Hoàng Gia chỉ là một chức quan mà thôi, miếu Thành Hoàng làm bằng sắt, Thành Hoàng Gia là nước chảy.

Nếu Thành Hoàng Gia đã được đổi thành người khác, như vậy bức tượng của ngươi cũng không còn tác dụng gì nữa, bình thường gặp tình huống này tinh quái đều sẽ chủ động rời đi.

Thật ra, lúc trước khi phát hiện là do Thành Hoàng Gia giở trò, trong lòng Phương Minh vẫn có một chút nghi ngờ, chính là vì sao Thành Hoàng Gia này còn không đi?

"Chú Trương, tìm mấy công nhân có sức khỏe tốt lại biết bơi, lặn xuống xem dưới nước này có gì hay không? Có thể là một thứ tương đối giống pho tượng."

Sau khi Phương Minh nói xong, đột nhiên lại tự mình bác bỏ, "Thời tiết này quá lạnh… Thôi quên đi, để cháu tự xuống."

Mùa đông khắc nghiệt, cho dù là thợ lặn chuyên nghiệp cũng không nhất định có thể chịu được, huống chi chỉ là công nhân bình thường, xuống nước thời tiết này rất dễ xuất hiện nguy hiểm hay ngoài ý muốn, về phần mình, dựa vào tố chất thân thể của mình, chỉ chút lạnh lẽo như thế ngược lại không coi vào đâu.

"Hãy để cho người có chuyên môn đến đây đi, loại khí trời này xuống nước rất dễ dàng rút gân." Trương Diệu Huy khuyên.

"Không cần phải phiền toái như vậy, hơn nữa dưới nước này có thứ gì cháu còn chưa thể xác định, thế nên để cháu xuống phía dưới là tốt nhất, hơn nữa cũng sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì."

Phương Minh lắc đầu, lúc này Hàn Kiều Kiều đang ở một bên cũng phụ họa nói: "Chú Trương, chú không cần quan tâm tới cậu

ấy đâu, bản thân cậu ấy rất nhát gan, chưa bao giờ làm chuyện gì có thể gây nguy hại cho bản thân."

Có Hàn Kiều Kiều khuyên bảo, Trương Diệu Huy mới bằng lòng đồng ý, mà Phương Minh cũng không dài dòng, trực tiếp cởi áo khoác ở ngay bên bờ hồ, sau đó nhảy vào trong hồ, chui vào đáy nước biến mất không thấy gì nữa.

Nước trong hồ cũng không quá trong, tương đối vẩn đục làm hạn chế tầm nhìn của mọi người, chẳng qua đối với Phương Minh đến nói này thật sự không coi vào đâu, lặn xuống độ sâu mười mấy mét, chỉ cần mấy giây đã tới nơi rồi.

Tốc độ dòng chảy trong hồ nước rất chậm, nhưng vẫn có thể thấy được rong rêu dưới đáy nước đang lay động, mà ở giữa những cây rong rêu màu xanh này, có một đồ vật màu vàng cực kỳ nổi bật, lập tức thu hút sự chú ý của Phương Minh.

Đợi khi Phương Minh đi qua tới đó, mới phát hiện đây là một đống nước bùn màu vàng, nhưng khi tay của Phương Minh tẩy rửa hết nước bùn màu vàng ở bên ngoài, lại lộ ra một món đồ màu xanh đen.

"Đồ đồng?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, vậy mà dưới nước này lại có một món đồ đồng?

Nghĩ tới đây hai tay của cậu nhanh chóng xóa sạch nước bùn, rất nhanh, món đồ đồng này đã hoàn toàn lộ hết hình dáng bên ngoài ra, là một chuông thanh đồng cổ, hình thể không phải quá lớn, chỉ cao cỡ một người bình thường.

Chiếc chuông này đại khái nặng chừng 250kg, nếu như đổi lại là những người khác, chắc chắn không cách nào vớt được cái chuông đồng này lên, nhưng Phương Minh thì khác, mượn lực

lượng dòng chảy, Phương Minh trực tiếp kéo chiếc chuông này lên bờ.

Vài phút sau đó, khi vẻ mặt Trương Diệu Huy đã trở nên có chút nóng nảy vội vã, rốt cục thì đầu của Phương Minh cũng ngoi lên trên mặt nước, xuất hiện ở bên bờ.

"Có một món đồ khá lớn, mọi người tránh ra một chút."

Nghe được Phương Minh nói lời này, trên mặt đám người Trương Diệu Huy cùng hiện lên vẻ tò mò, bởi vì bọn họ nghĩ mãi mà không rõ Phương Minh có thể mò tìm được thứ gì lớn từ trong nước, dù sao thì khi ở dưới nước, người bình thường không thể phát huy quá ba thành khí lực, chỉ là mấy thứ nặng hơn 25kg cũng đã khó mà cầm lên nổi.

Cho nên, khi thấy Phương Minh mạnh mẽ kéo một cái chuông đồng lên, đám người Trương Diệu Huy đều kinh ngạc há to miệng, một cái chuông nặng tới mấy trăm kg mà một mình Phương Minh có thể kéo lên được, rốt cục cậu khỏe tới mức nào?

Trong số mấy người ở đây, duy chỉ có Hàn Kiều Kiều không kinh ngạc mấy, bởi vì trong lòng cô ấy cho dù Phương Minh có biểu hiện không giống người thường hơn nữa, cô ấy cũng có thể tiếp nhận.

Thấy chuông đồng được vớt lên từ trong nước, tượng đất kia rất kích động, tràn đầy sức sống nhảy tới trước mặt chuông đồng kia một bộ dạng muốn dựa vào gần lại không dám đến gần.

"Bên trong chuông đồng này có thứ liên quan tới ngươi?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn tượng đất, sau đó mặc áo ngoài vào, lúc này mới tỉ mỉ quan sát cái chuông đồng này.

Mặt ngoài của chuông đồng rất cổ xưa, phía trên không có bất kỳ đồ án gì, chính là một chút đường cong đơn giản, mà nơi miệng

chuông thì dính đầy bùn đất, không phải bùn đất trong nước mà là một loại đất nung rất đặc thù, giống như tài liệu chế tạo tượng đất.

"Đất sét phong hồn, lẽ nào bản thể của ngươi ở bên trong này?"

Trong lòng Phương Minh có phán đoán, mà Trương Tiểu Long đang đứng bên cạnh lại tò mò hỏi: "Anh Minh, cái gì gọi là đất sét phong hồn?"

"Mọi người đều biết đất sét có thể dùng để nung, chế tạo mấy tượng điêu khắc cùng một số đồ sứ, nhưng lại không biết đất sét còn có một tác dụng khác, chính là tác dụng phong ấn, mà phong ấn ở đây có hai tầng ý nghĩa, một loại chính là phong ấn trên phương diện vật lý, một ví dụ về phong ấn trên phương diện vật lý chính là dùng đất phủ kín gà khi làm món gà ăn mày, ngăn không cho hương vị tràn ra ngoài, hay là khi chôn rượu xuống đất, người ta cũng thường dùng bùn đất che kín miệng hũ rượu, phòng ngừa mùi rượu tản ra, những điều này đều là trên phương diện vật lý."

"Nhưng ngoại trừ phong ấn trên phương diện vật lý, còn có một loại phong ấn đến từ chính linh hồn, đất sét có tác dụng phong ấn hồn phách của đủ các loại sinh linh trên đời, nếu như trong nhà có bếp lò được chế tạo từ loại đất sét này, lại vào một ngày nào đó phát hiện mình thường xuyên gặp ác mộng hay cảm thấy mấy đứa nhỏ trong nhà thường xuyên đờ ra, có thể lấy một ít đất trên bếp lò, bôi lên trên mặt hoặc là chỗ rốn của đứa nhỏ."

Phương Minh giải thích cặn kẽ, rõ ràng là có người cố ý nhét đất sét đầy kín chuông đồng này, hẳn là vì muốn phong ấn thứ gì đó bên trong chuông đồng, cũng chỉ có loại đất sét nung đặc thù này, mới có thể ở dưới đáy nước lâu như vậy vẫn không bị tróc ra.

Lão Cổ dựa theo Phương Minh phân phó lấy cây búa từ trên

công trường, bắt đầu từ từ đập nát bùn đất này dưới sự chỉ đạo của Phương Minh, bùn đất rất dầy, dày tới hơn một xích, Lão Cổ gõ chừng mười phút đồng hồ mới có thể đập nát bùn đất kia.

Bùn đất vỡ vụn, mà thứ trong chuông đồng cũng lộ ra hình dáng chân chính, bên trong có một bộ lông nhung, mà ngay khi thấy bộ lông này, cuối cùng Phương Minh cũng biết vì sao vị Thành Hoàng Gia kia lại phải cầu trợ chính mình, mà cậu cũng hiểu rõ thân phận của Thành Hoàng Gia này.

Vị Thành Hoàng Gia này thực sự một tinh quái, hơn nữa còn là con thỏ tu luyện thành tinh hiếm thấy.

Là một tinh quái cho dù tu luyện thành tinh, nhưng vẫn sẽ giữ lại những đặc tính cơ bản, mà một trong số những thiên tính của thỏ chính là sợ nước, dù cho đã tu luyện thành tinh, vẫn sợ nước như trước.

Thỏ tinh là không thể xuống nước quá lâu, mà bên trong chuông đồng này lại có chứa bộ lông của bản thể thỏ tinh, bộ lông này bị chuông đồng trấn áp dưới nước, dẫn đến vị thỏ tinh này không cách nào thoát khỏi khu vực nơi đây.

Không thể rời khỏi khu vực này, địa vị Thành Hoàng Gia lại bị người khác cướp mất, đợi khi thiên kiếp tới, đương nhiên thỏ tinh không thể nào chịu nổi, kết quả sau cùng chính là tiêu tan thành mây khói, trừ phi lựa chọn tự tán tu vi trở thành một con thỏ bình thường.

Cho nên nhất định con thỏ này phải mượn tay người khác vớt chuông đồng lên, nhưng nói cho cùng thì thỏ tinh cũng chỉ là một tinh quái mà thôi, không cách nào giao tiếp với người bình thường, căn bản là người thường không thể hiểu được ý của hắn.

Phương Minh nhường ra một vị trí, tượng đất lập tức nhảy vào bên trong chuông đồng, rồi sau đó ôm lấy bộ lông kia trong

tay. Bộ lông này cũng không phải bộ lông bình thường, mà là thứ duy nhất còn sót lại từ bản thể của nó sau khi độ thiên kiếp, đương nhiên những thứ này Phương Minh cũng đoán được.

Tượng đất ôm bộ lông, quay qua vái lạy Phương Minh vài cái liền muốn rời đi, chẳng qua Phương Minh lại ngăn cản lối đi của tượng đất.

"Nói không chừng ta vì giúp ngươi chuyện này mà đắc tội với người khác, ngươi không cảm thấy nên cho chút hồi báo tương ứng sao?"

Phương Minh không cho rằng bản thân mình là người tốt gì đó, huống chi tinh quái này cũng không phải tinh quái tốt, nếu nó thật sự là một tinh quái lương thiện, sẽ không vì tượng đất của bản thân bị mấy công nhân khác sơ ý tổn hại, mà từ đó hại mấy công nhân kia.

Cho nên thái độ của Phương Minh rất đơn giản, ta trợ giúp ngươi, vậy ngươi cũng phải bỏ ra hồi báo tương ứng cho ta, không thể đưa ra hồi báo tương ứng, xấu hổ, ta có thể sẽ bỏ bộ lông thỏ vào chuông đồng, một lần nữa ném nó xuống đáy nước.

Tượng đất nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Minh, hắn cũng có thể cảm giác được giọng điệu này của Phương Minh rõ ràng không phải đang đùa.

Một lúc sau, rốt cục tượng đất cũng có quyết định, tay chỉ hướng Hàn Kiều Kiều, sau đó vẽ ra một vòng tròn, chẳng qua Phương Minh lại nhíu nhíu mày, nói: "Ngươi còn chưa đủ tư cách này."

Nghe được lời của Phương Minh, tượng đất lại đưa tay chỉ hướng Trương Diệu Huy, lần này là vẽ ra một hình vuông.

"Có thể, thành giao."

Thấy Phương Minh trao đổi với tượng đất, đám người Hàn Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, bởi vì căn bản là bọn họ không hiểu giữa Phương Minh cùng tượng đất đã đạt thành hiệp nghị gì.

Chương 825: Bảo vệ một nhà bình an

Nhà họ Trương!

Mẹ Trương Tiểu Long đã bắt đầu chuẩn bị thức ăn từ sớm, bà ấy vẫn nhớ rõ Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều, trước đây khi tổ quay chương trình kia sắp kết thúc, bà ấy còn đi vào thăm mấy người.

"Kiều Kiều, con bé này, trở thành đại minh tinh rồi hiện tại không còn quan tâm thím nữa chứ gì? Lâu như vậy rồi cũng không tới thăm thím một chút."

Thím Trương tên là Diệp Tiểu Thiến, trước đây cũng là một nữ minh tinh trong giới giải trí, chỉ là sau khi gả cho Trương Diệu Huy, từ từ phai nhạt rời khỏi giới giải trí, chuyên tâm ở nhà giúp chồng dạy con.

Mà sau khi Trương Diệu Huy cưới Diệp Tiểu Thiến, sự nghiệp cũng phát triển không ngừng, cho nên tuy rằng Diệp Tiểu Thiến rời khỏi giới giải trí, nhưng bà ấy vẫn sống cuộc sống thoải mái của mợ chủ nhà giàu có, nhất là sau khi Trương Tiểu Long bắt đầu lên đại học, vẫn thường đi spa dưỡng da với mấy chị em bạn dì, vì thế dung nhan vẫn tinh xảo như xưa, không có nhiều thay đổi.

"Thím à, cháu nào có vậy, chỉ là gần đây có chút bận rộn."

Hàn Kiều Kiều nũng nịu ôm lấy cánh tay Diệp Tiểu Thiến, Diệp Tiểu Thiến cũng bất đắc dĩ, bà ấy thật lòng thương yêu Hàn Kiều Kiều, dù sao thì đóng phim diễn kịch là mộng tưởng của bà ấy lúc trước, chỉ là sau này vì gia đình, bà ấy đã lựa chọn rời khỏi, cho

nên khi nhìn thấy Hàn Kiều Kiều, giống như thấy được mình năm đó.

Đương nhiên Diệp Tiểu Thiến cũng tự biết mình, cho dù bản thân bà ấy có tiếp tục ở lại giới giải trí, cũng không có khả năng đi tới tình cảnh như Hàn Kiều Kiều hiện tại, thứ nhất là bởi vì cô bé Hàn Kiều Kiều này có mị lực quá lớn, thứ hai là vì cô ấy không có mạng lưới quan hệ mạnh mẽ như Hàn Kiều Kiều vậy.

Mặc dù rời khỏi giới giải trí, nhưng Diệp Tiểu Thiến vẫn có một vài bạn tốt còn lăn lộn trong giới giải trí, dựa theo lời những người bạn này nói, phía sau Hàn Kiều Kiều có núi dựa lớn, cũng chỉ khi có núi dựa lớn thì cô gái tuyệt sắc như Hàn Kiều Kiều mới có thể độc lập trong giới giải trí, không bị ô nhiễm.

Chẳng qua Diệp Tiểu Thiến ngược lại không hề cho rằng Hàn Kiều Kiều bán rẻ bản thân mình, trong khi mấy người bạn tốt của bà ấy cho rằng sau lưng Hàn Kiều Kiều có thể là một vị tổng giám đốc hoặc là một vị quan lớn nào đó, bà ấy vẫn thường phản bác lại suy nghĩ này, bởi vì bà ấy biết căn bản là Hàn Kiều Kiều không cần những thứ này.

Năm đó bà ấy đã từng nhìn thấy mẹ của Hàn Kiều Kiều đấy, khí thế của vị kia quá mạnh mẽ, vừa nhìn đã nhận ra là người ăn trên ngồi trước, cho nên căn bản Hàn Kiều Kiều không cần bán đứng mình để đổi lấy tài nguyên trong giới giải trí.

Sau khi nói vài câu với Hàn Kiều Kiều, ánh mắt Diệp Tiểu Thiến lại rơi vào trên người Phương Minh, đồng dạng cũng giả vờ cả giận nói: "Phương Minh, nhất định là trong mắt cháu không hề có người thím này, chí ít ngày lễ ngày tết Kiều Kiều còn biết nhắn một tin qua Wechat, chúc phúc một chút, thế nhưng cháu lại là chân chính không có chút tin tức nào."

"Thím Diệp, thím nói vậy oan cho cháu quá, không phải cháu không muốn liên hệ, mà là vì trước đây khi mọi người rời đi đều

không để lại phương thức liên lạc, cho dù cháu muốn liên lạc cũng không liên lạc được."

Phương Minh cũng giả ra vẻ mặt bất đắc dĩ, kỳ thực cậu cũng thầm hiểu trong lòng, đó hắn là do sắp xếp của sư phụ, dựa theo sư phụ cậu nói, nhất định phải chặt đứt duyên phận của bọn họ trước đây, bằng không cuộc sống của những người này sẽ bởi vì chính mình mà thay đổi.

Tuy rằng không biết tại sao sư phó mình lại nói như vậy, thế nhưng Phương Minh tin tưởng bản lĩnh trên phương diện tướng thuật của sư phụ mình, hơn nữa đại khái là cậu cũng đã hiểu rõ ý trong mấy lời sư phụ mình nói.

Giống chú Trương đây, lúc kia chính là thời điểm vận thế thịnh vượng, mà mình là người tu luyện, nếu như chú Trương có dính dáng quá nhiều với bản thân mình, vận thế của hắn sẽ xuất hiện thay đổi.

Nếu là người có chút hiểu biết với mấy chuyện phong thủy đoán mệnh này, đương nhiên cũng sẽ biết một câu rất phổ biến, đó chính là ngũ tệ tam khuyết.

Cái gọi là ngũ tệ tam khuyết là chỉ một số mệnh, ngũ tệ chính là nói: "Quan, quả, cô, độc, tàn."

Tam khuyết nói trắng ra chính là "Tiền, mệnh, quyền", thiếu cả ba thứ.

Chẳng qua mặc dù ngũ tệ tam khuyết là nói tới chính bản thân thầy phong thủy, nhưng trên thực tế cái này cũng có quan hệ cùng thân thích hay những người chung quanh hắn, bởi vì ngũ tệ này trùng hợp là thể hiện trên quan hệ thân quyến.

Trước đây sư phụ mình không cho mình liên hệ cùng mấy người chú Trương, chính là sợ xuất hiện vấn đề này, mà đợi sau

khi bản thân mình lớn lên, lấy khí vận của mình lúc này căn bản sẽ không xuất hiện ngũ tệ tam khuyết, thậm chí bởi vì bản thân mình có đủ khí vận, mà khí vận của những người ở xung quanh mình cũng thay đổi, trở nên đủ đầy hơn.

"Tốt rồi, biết đây là yêu cầu của lão thần tiên, cũng không phải thím trách cháu thật."

Diệp Tiểu Thiến cũng không phải tức giận thật sự, chẳng qua ngay sau đó lại có hành động giống hệt ông xã nhà mình lúc trước, cười tủm tỉm nói: "Trước đây thím đã thấy cháu và Kiều Kiều hai người rất xứng đôi, quả nhiên hiện tại hai cháu đã trở thành một cặp."

Diệp Tiểu Thiến hồi tưởng đến khoản thời gian khi bà ấy tới thăm lúc trước, trong số mấy đứa bé này, tuổi tác của Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh hơi lớn hơn một chút, gánh vác trách nhiệm chăm sóc những đứa trẻ khác, mà đó cũng là nguyên nhân khiến bà ấy vẫn cảm thấy Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh rất xứng đôi.

Về phần gia thế... Diệp Tiểu Thiến cảm thấy với tư cách là đồ đệ của lão thần tiên, có thể nói gia thế của Phương Minh tuyệt không thua kém bất kỳ người giàu có nào.

Vẻ mặt của Phương Minh lại trở nên lúng túng, chẳng qua lần này Hàn Kiều Kiều lại giải thích trước cậu một bước.

"Thím Diệp, thím nói sai rồi, cháu và Phương Minh không có quan hệ gì cả, người Phương Minh thích là Diệp Tử Du, người ta mới là tình lữ đấy."

Khi Hàn Kiều Kiều nói lời này, đôi mắt xinh đẹp còn trợn trừng liếc Phương Minh một cái, tiếp tục nói: "Ôi, loại phụ nữ lăn lộn trong giới giải trí như cháu đây, ai dám lấy cháu chứ."

"A!"

Vẻ mặt Diệp Tiểu Thiến cũng có chút ngượng ngùng, bà ấy cũng có ấn tượng với cô bé Diệp Tử Du kia, một cô bé múp míp trắng trẻo, cũng là đứa bé nhỏ tuổi nhất trong đội trước đây, hơn nữa luôn luôn đi theo sau lưng Phương Minh, không khác gì một cái đuôi nhỏ.

Cô gái nhỏ lớn lên cũng rất đẹp, nhưng vẫn là một nụ hoa chớm nở trong đóa hoa, mà Hàn Kiều Kiều lại bất đồng, vào thời gian ấy cô gái này đã có bộ dáng tiểu mỹ nhân rồi.

"Ha ha, coi thím này... Không nói mấy chuyện đó nữa, nhanh ăn cơm đi, cơm nước đều sắp nguội lạnh rồi."

Diệp Tiểu Thiến chuyển chủ đề, dẫn mọi người vào phòng ăn, chẳng qua Phương Minh lại gọi Trương Diệu Huy lại, nói: "Chú Trương, không cần vội, còn một chuyện chúng ta chưa làm xong nữa."

Lời nói của Phương Minh khiến cho vẻ mặt Trương Diệu Huy tràn đầy nghi ngờ, còn có chuyện chưa làm sao? Chuyện gì?

"Chuyện này có thể nói là một chuyện tốt đối với nhà chú Trương, chú có nhớ lúc trước cháu đã đạt thành hiệp nghị với Thành Hoàng Gia kia không, hiệp nghị này rất đơn giản, chính là cháu muốn Thành Hoàng Gia kia vào nhà chú Trương ở, phù hộ người một nhà chú Trương được bình an, về phần thời hạn, đó chính là đến ngày chú Trương già đi."

Năm nay Trương Diệu Huy còn chưa tới năm mươi tuổi, lấy tố chất thân thể của hắn muốn sống thêm ba bốn mươi năm hẳn là không thành vấn đề, đối với nhân loại đến nói, đây đã là một khoảng thời gian không ngắn, nhưng đối với tinh quái đến nói, ba bốn mươi năm lại không coi là cái gì.

Nghe được lời giải thích của Phương Minh, Trương Diệu Huy cùng Trương Tiểu Long há to miệng, ngược lại Diệp Tiểu Thiến bởi vì còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ mang vẻ mặt nghi hoặc.

"Chẳng qua muốn mời tinh quái vào nhà, còn cần trải qua một số trình tự, chúng ta hoàn thành trình tự này trước rồi lại ăn cơm sau."

Chương 826: Ép cho hai người trở thành ông ngoại bà ngoại

Sảnh lớn nhà họ Trương có lư hương, mỗi khi tế bái tổ tiên ngày lễ ngày tết, Trương Diệu Huy đều sẽ tế bái trong nhà, dựa vào điểm này có thể thấy hắn vẫn là một người truyền thống, mà trên ngăn tủ dựa vào tường ở sảnh lớn thì lại có bày một pho tượng Quan Âm Bồ Tát.

Phương Minh để Trương Diệu Huy dâng hương tế bái Quan Âm Bồ Tát trước, đồng thời cũng dạy Trương Diệu Huy nên nói như thế nào.

"Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, đệ tử Trương Diệu Huy, ngày xưa tế bái Bồ Tát, không dám quên hương khói nhang đèn cung phụng, nhưng hôm nay trong nhà nghênh đón tiên gia, cho nên đặc biệt xin Bồ Tát, xin được di chuyển vị trí của Bồ Tát, hi vọng Bồ Tát lượng giải."

Trương Diệu Huy vừa bái vừa khấn với Bồ Tát dựa theo mấy lời mà Phương Minh dạy, đợi khi sau khi khấn xong, lập tức cắm hương vào trong lư hương.

"Phương Minh, mỗi lần muốn dời tượng Bồ Tát nhất định phải làm như vậy sao?" Hàn Kiều Kiều đang đứng bên cạnh có chút tò mò hỏi.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn pho tượng Bồ Tát, cười cười trả lời: "Có một câu là thỉnh Thần dễ tiễn Thần khó, loại tồn tại như Thần Phật này, nếu đã mời về nhà cung phụng, cũng không thể tùy ý vứt bỏ, dù sao thì Bồ Tát cũng có lúc nóng giận đấy."

Nếu muốn giải thích nguyên nhân cụ thể thì có chút phức tạp, Phương Minh cũng không giải thích cặn kẽ, chỉ cần mấy người chú Trương biết điểm này là được, sau này gặp phải những chuyện tương tự không nên đụng chạm mấy kiêng kỵ này là được rồi.

Sau khi lạy xong, Trương Diệu Huy mới thận trọng dời pho tượng Bồ Tát qua vị trí khác, mà ngay sau đó, Phương Minh cũng lấy mấy tờ giấy vàng ra, phía trên có sắc lệnh phong ấn, đặt ở vị trí pho tượng Bồ Tát lúc trước.

"Kính báo tứ phương đại đế, nay đệ tử Trương Diệu Huy nghênh tiên gia nhập đường khẩu, tọa trấn gia môn, hưởng thụ hương khói nhang đèn của nhà họ Trương, phù hộ nhà họ Trương bình an."

Trương Diệu Huy lại bắt đầu tế bái một lần nữa, chẳng qua người mà hắn tế bái lần này lại là vị thỏ tinh kia.

"Anh Minh, cái này không phải tương đương với nhà em có thêm một người nữa sao?"

Trương Tiểu Long luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, dù cho biết tinh quái này vào trong nhà sẽ có lợi với người trong nhà hơn, thế nhưng mỗi khi nghĩ tới trong nhà có nhiều thêm một đôi mắt, lại cảm thấy dường như bí mật trên người bị người ta nhìn thấu hết vậy.

"Không nên hiểu như vậy."

Phương Minh lắc đầu, hắn biết trong lòng Trương Tiểu Long đang suy nghĩ gì, lập tức giải thích nói: "Tuy rằng nhà cậu kết khế ước tinh quái này, tinh quái có trách nhiệm phù hộ nhà cậu bình an, nhưng này không có nghĩa là tính quái kia sẽ luôn ở trong nhà cậu, phần lớn thời gian tinh quái này cũng chỉ lưu lại một hồn niệm ở chỗ này, một khi có chuyện gì xảy ra hắn sẽ cảm ứng được, lúc đó mới sẽ xuất hiện."

Về việc mời tinh quái nhập gia môn, thường thấy nhất chính là đệ tử xuất mã ở phương Bắc, gần như trong nhà đệ tử xuất mã nào cũng có cung phụng một Đường tiên bảo vệ, đương nhiên chủ yếu là lấy mấy loại tinh quái thường gặp như hồ ly, mãng xà… Làm chủ.

Nhưng mặc dù là đệ tử xuất mã, những Đường tiên bảo vệ này cũng không ở mãi trong nhà bọn họ, đối với những con tinh quái này đến nói, vào nhà đệ tử xuất mã này chỉ vì hương khói nhang đèn, mà bọn họ cũng cần phải tu luyện, cho nên nếu như các đệ tử không triệu hoán bọn hắn, phần lớn thời gian bọn hắn sẽ không xuất hiện ở nhà.

Con thỏ tinh mà nhà họ Trương cung phụng này cũng giống như vậy, ở lại nhà họ Trương chỉ là một đạo hồn niệm của con thỏ tinh này, nếu như hồn niệm này cảm ứng được người nhà họ Trương gặp nguy hiểm, tự nhiên sẽ truyền thông tin tới cho bản thể, lúc này bản thể mới sẽ xuất hiện.

Về phần làm sao hồn niệm cảm ứng được nguy hiểm, cái này dính đến một cấp bậc phức tạp hơn nhiều, là có quan hệ cùng khế ước này, mà khế ước này là thứ được thiên đạo công nhận, nếu nhất thiết phải nói cụ thể hơn, ngay cả Phương Minh cũng không biết rõ.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, lúc này đám người Phương Minh mới nhập tọa ăn cơm, sau khi cơm nước xong, Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều ngồi ở nhà họ Trương thêm một hồi, sau đó cũng đứng dậy rời khỏi, Hàn Kiều Kiều còn phải quay về phim trường quay phim.

"Hàn nha đầu, Phương Minh, lần này hai cháu đã biết nhà chú rồi, sau này phải thường đến nhà chú chơi đấy."

"Chú Trương, chú cứ yên tâm, thím nấu ăn ngon như vậy, cho dù chú không nói sau này chúng cháu cũng sẽ lui tới thường, chỉ sợ

đến lúc đó chú với thím lại ghét bỏ cháu."

Hàn Kiều Kiều cười duyên đáp ứng, sau đó cùng Phương Minh lên xe, đương nhiên cũng là do Trương Tiểu Long đưa bọn họ quay về đoàn làm phim.

"Kỳ thực em cảm thấy Kiều Kiều cùng Phương Minh rất đẹp dôi, tuy rằng Kiều Kiều không thừa nhận, thế nhưng lúc ăn cơm em có thể phát hiện ra, chắc chắn là Kiều Kiều thích Phương Minh."

Nhìn chiếc xe rời đi, Diệp Tiểu Thiến quay qua nói chuyện với chồng mình.

"Phương Minh có Tử Du rồi, chẳng qua quả thật Hàn nha đầu cũng không tệ, quên đi, chuyện của người trẻ tuổi thì cứ để mấy người trẻ tuổi tự mình giải quyết, chẳng qua nói không chừng Tử Du cùng Hàn nha đầu đều bị Phương Minh bắt lại cũng nên."

"Hừ, có phải đám đàn ông các anh đều có suy nghĩ như vậy không?" Diệp Tiểu Thiến tức giận trắng mắt trừng ông xã nhà mình, nói: "Anh cũng không suy nghĩ một chút xem bây giờ là xã hội gì, làm sao có thể tồn tại loại tình huống này."

"Cái này có gì lạ, trong số mấy người bạn làm ăn của anh, có không ít người đã có vợ ở nhà, thế nhưng còn có vợ hai vợ ba ở bên ngoài, hơn nữa ngay cả bà xã trong nhà cũng biết rõ. Lại nói Phương Minh cũng đâu phải người thường, anh cảm thấy quy tắc thế tục bình thường không có tác dụng đối với cậu ấy."

Diệp Tiểu Thiến trầm mặc, bởi vì bà ấy biết ông xã mình nói đúng, xã hội này đã có chút dị dạng, đây là một thời đại cười người nghèo mà không cười kỹ nữ.

...

"Anh Minh, chị Hàn, vậy em đi trước, đợi khi tới Ma Đô em sẽ

liên lạc lại với anh Minh."

"Đi thôi."

Phương Minh phất phất tay, Trương Tiểu Long liền lái xe cùng Tào Hà rời khỏi Nhạc Dương Lâu, mà Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều cũng đi vào đoàn làm phim.

"Tôi muốn đi quay phim, hôm nay cậu sẽ trở về Ma Đô luôn sao?"

"Ừm, một hồi nữa sẽ trở về."

Phương Minh không có ý định tiếp tục ở lại Nhạc Dương, Hàn Kiều Kiều gật đầu không nói gì thêm, khi hai người đi vào đoàn làm phim, Chu Duẫn Văn đang nghênh ngang "quyết liệt" cùng một nữ minh tinh ngay trên ghế dựa.

"Bạn của cậu đều là loại tính tình này sao?"

Hàn Kiều Kiều có dụng ý riêng đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, Phương Minh cũng không biết rõ nên giải thích như thế nào, Hàn Kiều Kiều biết bản thân mình không có nhiều bạn bè, Hoa Minh Minh xem như là một trong số đó, nhưng Hoa Minh Minh cũng là một con quỷ háo sắc.

"Có thể là do nhịn đã lâu đi."

Cuối cùng, Phương Minh chỉ có thể giải thích một câu như vậy, chẳng qua sau khi Hàn Kiều Kiều nghe được lời của cậu, đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ dụ hoặc, nhìn chằm chằm vào Phương Minh, nhìn chằm chằm mãi tới lúc trong lòng Phương Minh có chút sợ hãi.

"Cô nhìn chằm chằm tôi như vậy làm gì, trên mặt tôi có nhọ sao?"

"Chỉ là tôi hơi hiếu kỳ, cậu nói người ta nhịn đã lâu, lẽ nào chính bản thân cậu cũng là nhịn lâu không chịu nổi sao?"

Ách...

Đối mặt với nữ lưu manh Hàn Kiều Kiều này, Phương Minh vẫn quyết định giữ yên lặng.

"Người trẻ tuổi phải được “phóng thích” một cách thích hợp, bằng không rất dễ nín nhịn tới bệnh, phải nhớ kỹ đấy."

Trên mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy biểu tình thành thật vỗ vỗ bả vai Phương Minh, thành khẩn thấm thía nói xong, sau đó mới xoay người rời đi, lưu lại Phương Minh nhìn bóng lưng quyến rũ của Hàn Kiều Kiều, ngổn ngang trong gió.

Hàn Kiều Kiều bắt đầu quay phim, Phương Minh quay qua vẫy vẫy tay với Chu Duẫn Văn, mặc kệ oán niệm trong lòng Chu Duẫn Văn lúc này, trực tiếp dẫn hắn đi.

"Phương Minh, tôi muốn di động, còn có Wechat gì gì kia, đúng rồi, người phụ nữ kia còn nói số điện thoại di động gì gì đó..."

Bị Phương Minh lôi đi, Chu Duẫn Văn quay qua đòi Phương Minh một đống đồ, mấy thứ này đều là những thứ hắn nghe được trong miệng cô gái kia ban nãy đấy, Chu Duẫn Văn rất thông minh, dưới tình huống không bại lộ thân phận của bản thân vẫn có thể moi ra rất nhiều chuyện.

"Mấy thứ này tôi đều sẽ chuẩn bị tốt cho anh, đến lúc đó tôi sẽ để người khác dạy anh một số kiến thức căn bản."

Phương Minh đã nghĩ kỹ, chứ giao Chu Duẫn Văn cho Đại Trụ dạy bảo, không cầu khác, chí ít trong thời gian ngắn, phải để Chu Duẫn Văn có hiểu biết không kém một học sinh tiểu học mới được.

Từ Nhạc Dương đến Ma Đô, Phương Minh lựa chọn đi tàu siêu

tốc, vốn Chu Duẫn Văn là người không có hộ khẩu, chẳng qua dưới sự trợ giúp của bộ môn A, rất nhanh giấy chứng nhận thân phận của Chu Duẫn Văn đã được làm xong.

"Chu Văn, đây chính là tên mới của tôi, hẳn thứ này chính là lệnh bài nhỉ?"

Chu Duẫn Văn nhìn CMND của mình, hắn đã biết đây chính là giấy chứng minh thân phận của một người, cũng giống với lệnh bài thời Minh triều, bên trong có tin tức về thân phận của mỗi người, không có lệnh bài thì không thể ra khỏi cửa.

"Cũng tương đối giống nhau."

Phương Minh cũng không nói rõ về sự khác nhau giữa chứng minh nhân dân cùng thẻ bài cho Chu Duẫn Văn, mấy thứ này hay là chờ sau này Đại Trụ giải thích cho hắn đi.

Trong khi Phương Minh cùng Chu Duẫn Văn lên xe lửa về Ma Đô, trong một cư xá tọa lạc ở vị trí trung tâm thành phố Nhạc Dương, Trương Tiểu Long mang theo một hộp quà xuống xe, đi theo sau lưng Tào Hà, chỉ là vẻ mặt của cả hai người đều có chút thấp thỏm.

Có lẽ gia đình Tào Hà không có tiền như nhà Trương Tiểu Long, nhưng cha mẹ Tào Hà đều là công chức nhà nước, cha Tào càng là lĩnh đạo của một đơn vị, hơn nữa phần lớn người nhà họ Tào đều làm việc nhà nước, cho nên cha mẹ Tào Hà cũng không phải đặc biệt thoả mãn với Trương Tiểu Long, vẫn luôn hi vọng cuối cùng con gái mình sẽ chọn một nhân viên công vụ.

Trong lòng mấy người thế hệ trước này, nhân viên công vụ vẫn là ổn thỏa nhất đấy, ra ngoài làm ăn, vận khí tốt thì còn có thể, nếu như vận khí không tốt, không biết chừng ngày nào đó sẽ phá sản.

"Dù sao thì hai chúng ta cũng đã ở cùng một chỗ, cho dù cha mẹ em có không đồng ý cũng vô dụng."

Tào Hà nói vậy là để cổ vũ cho bạn trai mình, Trương Tiểu Long cười khổ không nói gì thêm, chẳng qua có một câu Tào Hà không nói sai, dù sao thì tôi cũng đã ở chung với con gái hai người, nếu như hai người còn không đáp ứng, vậy để tôi cưỡng ép cho hai người lên chức ông ngoại bà ngoại trước.

Khu dân cư này không phải quá xa hoa, nhưng vị trí rất tốt, tuy rằng đã được xây dựng nhiều năm, nhưng đây là khu nhà đơn vị phân phối cho nhân viên công vụ lúc đầu, cho nên người có thể ở nơi này, đều là nhân vật có máu mặt trong giới nhân viên công vụ.

"Mẹ, con và Tiểu Long đã về rồi."

Tào Hà mở cửa nhà mình ra, trên mặt Trương Tiểu Long vội vã lộ ra dáng tươi cười, tay xách hộp quà, chẳng qua mấy người trong phòng khách lại không quá nhiệt tình đáp lại, một lúc sau mẹ Tào Hà mới không mặn không lạt nói một câu, "Vào đi."

"Mẹ, Tiểu Long cố ý mua rất nhiều quà, không phải là cha thích đọc báo sao, Tiểu Long đã mua một cặp kính tặng cho cha này, ngoài ra còn có mấy loại thuốc nước mà mẹ thích nữa."

Tào Hà không đành lòng thấy bạn trai mình bị xem nhẹ, chẳng qua ngay khi cô ấy vừa tới trước cửa phòng khách, thấy người ngồi trong phòng khách kia, khuôn mặt cũng lạnh xuống.

"Anh tới nhà của tôi làm gì?"

Tào Hà nhìn người thanh niên đeo kính đang ngồi trên sô pha, tức giận hỏi.

"Hà Hà, con nói gì vậy, A Huy đến nhà của chúng ta chơi thì cậu ấy chính là khách của nhà ta, đây là thái độ con nên có khi đối

xử với khách sao? Người không biết còn tưởng rằng cha không dạy con từ nhỏ."

Cha Tào nghe được giọng điệu của con gái mình, cũng trầm mặt quát lớn.

Chương 827: Cũng tặng phù bình an

"A Hà, trong nhà có khách, bác trai nói rất đúng, thái độ này của em là không được."

Trương Tiểu Long vào sau cũng nhìn thấy mấy người ngồi trên ghế sa lon, chẳng qua vì lấy lòng cha vợ, cậu ta chỉ có thể lựa chọn đứng ở bên phía cha vợ.

"Lúc nào em cũng có thái độ tốt đối với khách, nhưng có ít người da mặt thật sự là quá dầy, em đã cự tuyệt thẳng thừng không biết bao nhiêu lần, còn mặt dày tới tận nhà em, không biết em đã có bạn trai rồi sao? Đây chính là bạn trai em, Trương Tiểu Long."

Ngay từ đầu Trương Tiểu Long còn tưởng rằng vì thái độ của ba mẹ cô ấy đối với mình quá lạnh lùng, nên Tào Hà mới phát giận, hiện tại vừa nghe nói như vậy liền hiểu rõ, thì ra kẻ đang ngồi trên sô pha kia chính là tình địch của mình.

Phi, cái gì mà tình địch, Tào Hà đã là người của mình, người thanh niên này là muốn đến đào góc tường.

Ha ha!

Dáng tươi cười trên mặt Trương Tiểu Long cũng thu liễm, ngược lại lúc này mẹ Tào lại chủ động hoà giải, nói: "Hà Hà, con không nên nói lung tung, tiểu Huy là đến thăm cha của con đấy, có chuyện công việc cần gặp cha con hỏi xin ý kiến."

"Chuyện công việc không thể nói rõ ở đơn vị sao? Nhất định

phải vào nhà ấy ư? Được, vậy mọi người cứ nói đi, Tiểu Long, chúng ta đi."

Tào Hà cũng là một người có tính tình bướng bỉnh, cô ấy biết thái độ của mình không thể có một chút mềm yếu, bằng không khẳng định cha mẹ mình sẽ bắt mình chia tay với Tiểu Long, ở trong mắt cha mẹ mình, Từ Huy mới là hình tượng con rể thích hợp trong lòng bọn họ.

"Hồ đồ!"

Cha Tào cũng từ trên ghế salon đứng lên, mặt giận dữ, "Trong mắt con còn có cha con nữa hay không? Liền vì một kẻ không quen biết, thế nào, ngay cả nhà mà con cũng không cần sao?"

"Cha, con..."

"Bác trai, bác tạm thời đừng nóng giận, không phải Tào Hà cố ý, có thể cô ấy đã hiểu nhầm cháu điều gì đó rồi."

Thấy cha Tào đứng lên, Từ Huy cũng đứng lên theo, vẻ mặt xấu hổ, nói: "Đều là do cháu sai, hay là để cháu rời đi trước đi."

"Từ Huy, cháu cứ ngồi xuống, vấn đề này không liên quan gì với cháu, cháu là khách do chú gọi tới, muốn đi cũng không phải cháu đi."

Lúc nói lời này, ánh mắt cha Tào nhìn về phía Trương Tiểu Long, ở trong lòng hắn người phải đi là Trương Tiểu Long.

Biết con gái mình cùng Trương Tiểu Long đang yêu nhau, cha Tào cũng đã từng tìm hiểu tình huống gia thế của Trương Tiểu Long, biết Trương Tiểu Long có thể xem như là một phú nhị đại, ở thành phố Nhạc Dương, nhà họ Trương cũng coi như là người có tiền.

Nhưng kẻ có tiền hắn đã thấy rất nhiều, mỗi ngày người có

thể tới phòng làm việc của hắn cầu hắn giúp cái này cái kia, người nào mà không phải kẻ có tiền, những người còn giàu có hơn nhà họ Trương hắn cũng gặp rồi, những người có tiền này nhìn từ bề ngoài thì ngăn nắp, nhưng bên trong lại không biết đang thiếu bao nhiêu tiền.

Mượn một thương nhân xây dựng bất động sản rất nổi danh trong thành phố đến nói, thân gia 10 tỷ, nhưng đồng thời tiền nợ trong ngân hàng cũng vượt lên hơn 10 tỷ, chẳng qua là dựa vào mượn tiền duy trì mà thôi, ngày nào đó phía trên thay đổi chính sách, sẽ phá sản ngay lập tức.

Cho nên đối với kẻ có tiền, căn bản cha Tào cũng không ước ao, những người giống như hắn, chỉ tính lương hằng năm cộng thêm một số phúc lợi ngầm cũng có thu nhập cỡ ba bốn trăm ngàn một năm, mặt khác tiếp tục đầu tư thêm một ít gì đó, mỗi năm có thể thu năm sáu trăm ngàn một cách đơn giản, không phải lao tâm phí lực, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó bản thân sẽ phá sản, dù sao thì hắn là Đảng sẽ không ngã.

Mặt khác dưới cái nhìn của cha Tào, kẻ có tiền ở phương diện tình cảm đều tương đối loạn, Trương Tiểu Long là một phú nhị đại, khẳng định cũng là hoa hoa công tử, hắn con gái của mình đã bị hoa ngôn xảo ngữ của Trương Tiểu Long lừa gạt, so sánh với bọn họ, đứa nhỏ Từ Huy này có cha mẹ cùng là công nhân viên chức hắn sẽ có khả năng tự kiềm chế tốt hơn một chút.

Phần lớn con của người có tiền, cha mẹ đều bận rộn kiếm tiền căn bản không còn lòng dạ nào giáo dục mấy đứa nhỏ, ngược lại con của mấy công chức nhà nước lại được cha mẹ giáo dục tương đối nghiêm khắc từ bé, đa số đều là người lớn lên với cha mẹ, gia giáo đều rất tốt, làm chuyện gì cũng đều sẽ nghĩ tới có ảnh hưởng đến cha mẹ mình hay không, cho nên rất có chừng mực.

Đây là suy nghĩ trong lòng cha Tào, thế nhưng dưới cái nhìn của Tào Hà, cha mình thích Từ Huy, chẳng qua là bởi vì chú của

Từ Huy là lãnh đạo thành phố, cha mình muốn bợ đỡ người ta mà thôi.

Bằng không mà nói, cha mình là lãnh đạo của Từ Huy, làm lãnh đạo có mấy người sẽ mời cấp dưới vào nhà làm khách?

Trong số mấy người ở đây, Trương Tiểu Long là người đau trứng nhất, nếu như đổi lại là những người khác, hắn đã sớm phất tay áo bỏ đi, cứ coi như các người là lãnh đạo thì thế nào? Bằng sản nghiệp nhà tôi không cần dựa vào các người.

Nhưng vị này chính là cha của Tào Hà, là cha vợ tương lai của bản thân mình, chỉ có thể cố nén lửa giận.

"Bác trai, chuyện công việc cũng đã thảo luận xong, vừa vặn chú cháu cũng gọi cháu về nhà một chuyến, bác cũng biết ngày thường chú cháu vẫn luôn bận rộn không có nhiều thời gian ở nhà, cháu cũng phải về nhà thăm chú cháu."

Nghe được Từ Huy nhắc tới chú hắn, vẻ mặt cha Tào liền trở nên nghiêm túc lên, thân thể không tự chủ được hơi còng lưng một phần, thật giống như chú của Từ Huy đang đứng ở trước mắt hắn vậy.

"Vậy được rồi, thay bác gửi lời hỏi thăm tới chú của cháu, quên đi, thư ký Từ là cấp bậc gì, chú còn chưa có tư cách chào hỏi ông ấy."

"Bác trai, lời này của bác chính là không đúng rồi, cháu chỉ vừa tới đơn vị, còn phải cảm ơn bác trai đã chiếu cố quan tâm cháu nhiều như vậy, chú cháu cũng đã nói, có cơ hội phải mời bác trai cùng đến nhà ngồi một chút."

"Thư ký Từ thực sự nói như vậy?"

Trên mặt cha Tào lộ ra vẻ rung động, tới cái tuổi này của hắn, khả năng có thể leo lên thêm một cấp nữa cũng không phải quá

lớn, nhưng làm việc ở cơ quan nhiều năm như vậy, đã sớm dưỡng thành thói quen tôn kính đối với lãnh đạo, hơn nữa đối với loại người làm quan hơn nửa đời người như cha Tào, vô cùng chú trọng cấp bậc trên dưới, nếu như muốn nói người nào có tư tưởng tôn ti nghiêm trọng nhất, thì không còn ai khác ngoài mấy người làm việc hành chính này.

"Ừm, lời này chú cháu đã nói với cháu rất nhiều lần, chỉ là bởi vì gần đây chú cháu có khá nhiều việc, vẫn là quá bận không tìm được thời gian rảnh."

"Không cần vội không cần vội, bác biết gần đây thư ký Từ phải làm chủ nhiều cái hạng mục, chỉ cần có phần tâm này là đủ rồi."

Cha Tào vội vã xua tay, nhưng nụ cười trên mặt là không che giấu được, "Nếu như vậy, vậy hôm nay bác sẽ không giữ cháu ở lại ăn cơm nữa, ah đúng rồi, không phải cháu nói có mang theo quà tặng Hà Hà sao?"

"Đúng, chỉ là một món đồ nhỏ, mấy ngày hôm trước cháu đã đi với thím cháu tới Kim Long Tự một chuyến, cố ý cầu một tấm phù bình an từ chỗ trụ trì nơi ấy."

Từ Huy móc một cái hộp gỗ từ trong ngực ra, bên trong có chứa một tấm phù bình an, mà sau khi Tào Hà cùng Trương Tiểu Long nghe thấy những lời Từ Huy nói, vẻ mặt đều trở nên có chút cổ quái, nhất là Trương Tiểu Long, nếu như Từ Huy tặng món quà khác cho bạn gái mình, nhất định hắn sẽ tức giận, thế nhưng phù bình an...

"Là phù bình an của Kim Long Tự sao?"

Mẹ Tào đang ngồi bên cạnh ngược lại âm thanh đột nhiên biến lớn, vẻ mặt ước ao nói: "Phù bình an của Kim Long Tự rất nổi danh, có người nói nó vô cùng linh nghiệm, nhất là còn do trụ trì tự mình chúc phúc đấy, một năm cũng chỉ có tầm mười tấm như

vậy, trước đây bác cũng đã nghĩ cầu một tấm cho cha Tào, thế nhưng cuối cùng trụ trì không đáp ứng."

"Kỳ thực vốn là cháu cũng muốn cầu một tấm cho bác trai với bác gái, chẳng qua cho dù là thím của cháu ra mặt, thế nhưng trụ trì kia cũng chỉ lấy ra một tấm, nhưng không sao, đợi sau này khi thím của cháu lại lên chùa, cháu có thể báo tin để bác gái đi cùng, tin rằng lúc ấy nhất định trụ trì sẽ nguyện ý chế tác một tấm phù bình an cho bác gái."

Nghe được lời của Từ Huy, mẹ Tào lại càng thêm hài lòng đối với Từ Huy hơn, xem xem Từ Huy người ta hiểu chuyện tới mức nào, phù bình an trân quý như vậy cũng có thể cầu tới cho Hà Hà, lại nhìn nhìn Trương Tiểu Long, chỉ biết mua tới ít thuốc bổ mấy thứ lặt vặt, mấy thứ này người nào có tiền mà chẳng mua được, thật là không thể hiện được chút thành ý nào.

"Hà Hà, nếu đây là Từ Huy cầu cho con, vậy con nhận đi, phù bình an của Kim Long Tự rất trân quý, có tiền cũng không mua được." Mẹ Tào ở một bên mở miệng giục, cố ý nhấn mạnh mấy chữ "có tiền cũng mua không được".

"Đồ đạc của anh tôi sẽ không nhận." Thế nhưng Tào Hà không quan tâm tới thái độ của cha mẹ mình, trực tiếp cự tuyệt, đồng thời cũng lấy phù bình an mới vừa đeo ở trên người ra, nói: "Phù bình an con có rồi, là bạn của Tiểu Long đưa cho con."

"Hà Hà con hồ đồ, tấm phù bình an này của con sao có thể so sánh cùng phù bình an tự tay trụ trì Kim Long Tự chúc phúc!"

Cha Tào lại trừng mắt, ánh mắt nhìn về phía Trương Tiểu Long càng thêm bất thiện, tấm phù bình an trên tay Từ Huy này cho dù là ngoại hình hay là tính chất, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, ngược lại so sánh với tấm phù bình an trên tay con gái mình kia, rõ ràng chính là hàng vỉa hè.

Nhà họ Trương coi như là có tiền, thằng nhóc này có thể cua con gái mình vào tay, thế nhưng lại tặng mấy món quà tầm thường như vậy, nói rõ căn bản không hề đặt con gái mình trong lòng.

"Làm sao lại không thể sánh bằng? Dù sao thì con cũng chỉ thích tấm phù bình an này thôi, về phần cái gì phù bình an của trụ trì Kim Long Tự, xin lỗi, con không muốn, con cũng không nhận nổi."

Nếu như Phương Minh ở chỗ này, nghe thấy những lời Tào Hà nói khẳng định phải giơ ngón tay cái lên, thoạt nhìn cô gái này rất văn tĩnh, nhưng trong xương lại vô cùng kiên cường, đương nhiên đây cũng là bởi vì cô ấy biết không thể thỏa hiệp với cha mẹ mình.

Thấy con gái mình một mực tranh luận, mẹ Tào đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Long, tức giận nói: "Trương Tiểu Long, cậu chỉ biết trốn sau lưng con gái tôi, không dám lên tiếng sao?"

"Dì, cháu cảm thấy A Hà nói rất đúng, tấm phù bình an trên người A Hà tốt hơn nhiều so với tấm phù bình an của trụ trì Kim Long Tự gì gì kia."

Đừng đùa, Trương Tiểu Long rất có lòng tin với Phương Minh, phù bình an này là thứ có thể cứu mạng, phù bình an của trụ trì Kim Long Tự gì gì kia có thể cứu mạng người sao?

Về phần bề ngoài, so sánh với chuyện có thể cứu mạng, bề ngoài căn bản cũng không tính là gì, nếu như bây giờ có người nói với mấy phú thương kia, ăn một đống phân có thể gia tăng tuổi thọ, tất cả mọi người sẽ đoạt ăn, còn có người sẽ cảm thấy phân thúi sao?

"Anh bạn này, không phải tôi muốn nhằm vào anh, nhưng anh nói lời này chính là không đúng rồi, phù bình an của trụ trì Kim Long Tự tốt tới cỡ nào, đây là chuyện mà mọi người đều biết, kỳ thực tôi có thể hiểu được anh không muốn Tào Hà nhận quà của

tôi, thế nhưng không cần phải chửi bới Kim Long Tự như thế."

Từ Huy mở miệng, từ đầu tới đuôi hắn đều diễn hình tượng tao nhã lễ độ, thật ra, đúng là Tào Hà rất đẹp, nhưng còn không đến mức phải khiến hắn kiên nhẫn như thế, sở dĩ dù hắn phải ôm ác danh thọc gậy bánh xe đều phải lấy được Tào Hà, là vì trước đây trụ trì Kim Long Tự đã từng coi số mạng cho Tào Hà, còn nói Tào Hà có mệnh cách vượng phu cực kỳ hiếm gặp kia.

Nếu như hắn cưới Tào Hà, tương lai mười năm có thể đuổi theo chú mình, thậm chí rất có thể đứng hàng lãnh đạo lớn cấp tỉnh, đây mới là nguyên nhân khiến hắn phải ăn nói khép nép như vậy.

Chương 828: Cá cược

Từ Huy tốt nghiệp đại học danh tiếng, khiêm tốn hữu lễ, lại có một người chú là lãnh đạo thành phố, năng lực giao tế của bản thân cũng rất lợi hại, ở trong mắt rất nhiều người của cơ quan đơn vị, tiềm lực của người này tuyệt đối là tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà những người này lại không biết, cha ruột của Từ Huy chính là người chú kia của hắn, năm đó vì trốn tránh kế hoạch hoá gia đình, sau khi cha Từ Huy sinh hắn ra, đã đăng ký tên cho đứa bé trên hộ khẩu của anh trai mình, cho nên mặc dù trên danh nghĩa hai người là chú cháu, nhưng trên thực tế lại lcha con.

Mà thư ký Từ, vị cha ruột của Từ Huy này, lại là người có chút mê tín, trong quá trình một đường thăng quan, mỗi khi tới thời điểm mấu chốt hắn lại tìm nhờ trụ trì của Kim Long Tự tính toán mấy quẻ cho hắn.

Cũng chính bởi vì điểm này, đối với tiền đồ cùng hôn sự của con trai mình, cha Từ Huy cũng rất để ý, mà có một lần khi Tào Hà cùng mẹ của cô ấy đi Kim Long Tự thắp hương, trụ trì của Kim Long Tự liền nhìn ra Tào Hà là người phụ nữ có tướng vượng phu hiếm thấy, sẽ có trợ giúp thật lớn đối với sự nghiệp vận thế của chồng.

Trụ trì của Kim Long Tự moi ra lai lịch của nhà họ Tào từ trong miệng mẹ Tào Hà, sau đó nói chuyện này cho vị thư ký Từ kia, lúc này Từ Huy mới được sắp xếp tới nhậm chức ở đơn vị hiện tại cha Tào đang công tác, mục đích đúng là vì tiếp cận cha Tào, từ đó tán đổ Tào Hà.

Đương nhiên, Từ Huy sẽ phối hợp như vậy ngoại trừ bởi vì

bản thân hắn cũng là người mê làm quan, còn một điều chính là Tào Hà lớn lên cũng rất đẹp, một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại có thể mang đến trợ giúp to lớn cho sự nghiệp của mình, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

Ngay cả trụ trì của Kim Long Tự cũng có thể nhìn ra tướng mạo của Tào Hà, trên thực tế lần đầu tiên Phương Minh nhìn thấy Tào Hà cũng đã nhìn ra, cho nên cậu mới có thể đưa ra món quà quý giá như phù bình an ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Có phù bình an ở, nếu như Tào Hà gặp phải nguy hiểm gì nó có thể cứu cô ấy một mạng, nhưng sở dĩ Phương Minh không nói chuyện tướng mạo của Tào Hà cho Trương Tiểu Long cùng với Trương Diệu Huy, cũng là vì cậu không muốn chuyện này ảnh hưởng tới thái độ của Trương Tiểu Long đối với Tào Hà, biến thành trở nên công lợi.

Ái tình, vẫn nên thuần túy một chút thì tốt hơn.

"Từ Huy, Tiểu Long bôi nhọ chửi bới Kim Long Tự khi nào? Vật này là bạn tốt của Tiểu Long tặng cho tôi đấy, trong lòng tôi, nó còn quý giá hơn cái phù bình an của trụ trì Kim Long Tự gì gì kia nhiều."

Nghe được bạn gái mình bảo vệ bản thân mình như thế, Trương Tiểu Long rất cảm động, cũng không uổng mình vẫn ra vẻ đáng thương ở trước mặt cha mẹ bạn gái, cũng bởi vì thái độ của A Hà đối với chính mình, dù cho cha mẹ A Hà có lạnh nhạt trào phúng bản thân mình thế nào đi nữa, mình cũng phải nhịn xuống.

Chẳng qua đó là đối với cha mẹ của bạn gái mình, đối với cái loại người muốn đào góc tường mình này, đương nhiên Trương Tiểu Long sẽ không khách khí, tới tượng đất còn có ba phần nóng giận, đào góc tường nhà mình ở ngay trước mặt bản thân mình, tặng quà cho bạn gái mình, đây rõ ràng là không đặt bản thân mình vào trong mắt.

"Quả thật Kim Long Tự rất nổi danh, nhưng phù bình an này của bạn tôi cũng không kém một chút nào, chí ít tôi cảm thấy phải tốt hơn tấm phù bình an trên tay anh nhiều." Trương Tiểu Long nhìn Từ Huy, lạnh lùng nói.

"Anh bạn này, thím của tôi là Phật tử thành kính, nếu như anh tức giận vì tôi tặng quà cho Tào Hà thì tôi có thể xin lỗi anh, nhưng anh nói lời này không khỏi có chút quá đáng rồi, chẳng lẽ người bạn kia của anh còn cao siêu hơn phật hiệu Từ Quang đại sư?"

Từ Quang đại sư, chính là trụ trì của Kim Long Tự.

"Được rồi, Trương Tiểu Long cậu đừng nói nữa, một người không tôn kính đối với Phật tổ, nhà của chúng tôi không chào đón cậu."

Lúc này mẹ Tào cũng phẫn nộ rồi, bởi vì bà ấy cũng là một tín đồ của Phật giáo, hàng năm đều tới Kim Long Tự thắp hương, trong lòng bà ấy trụ trì của Kim Long Tự chính là một vị cao tăng hữu đạo chân chính, không cho phép bị người chửi bới.

Trương Tiểu Long cũng hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng sau đó quay qua nói với mẹ Tào: "Dì, dì chờ cháu một chút."

Sau khi nói xong lời này, Trương Tiểu Long trực tiếp xoay người đi về phía cửa, Tào Hà đang đứng bên cạnh thấy thế liền muốn đi theo qua.

"A Hà, em đừng vội, không phải anh muốn rời đi, anh chỉ muốn gọi điện thoại cho anh Minh, hỏi anh ấy một số chuyện thôi."

Nghe được lời giải thích của Trương Tiểu Long, lúc này Tào Hà mới dừng bước, quả thật cô ấy đang sợ bạn trai mình không chịu nổi mấy lời châm chọc khiêu khích của ba mẹ mình, trong

cơn tức giận rời khỏi đây luôn, chẳng qua dù vậy cô ấy vẫn nói: "Tiểu Long, nếu anh muốn đi thì cứ nói cho em biết, em đi cùng với anh."

Trương Tiểu Long cho cô ấy một ánh mắt khẳng định, sau đó đi ra khỏi phòng, lấy di động ra bấm số điện thoại của Phương Minh.

"Anh Minh, là em, vừa rồi em gặp phải chút chuyện nhỏ..."

Trương Tiểu Long không hề giấu giếm bất kỳ thứ gì, nói hết những chuyện vừa mới xảy ra với Phương Minh, kể cả chuyện mất mặt như bản thân bị cha mẹ bạn gái ghét bỏ, bị tình địch tìm tới tận cửa… Cũng nói hết ra.

Trên xe lửa, nghe Trương Tiểu Long kể ra con mắt Phương Minh cũng hơi híp, một quan nhị đại lại điên cuồng theo đuổi một người phụ nữ đã có bạn trai như Tào Hà không bỏ, Trương Tiểu Long không rõ là bởi vì sao, thế nhưng làm sao cậu có thể không rõ, đây hẳn là vì mệnh cách của Tào Hà mà đến.

"Cậu chờ tôi một phút đồng hồ."

Phương Minh cúp điện thoại của Trương Tiểu Long, sau đó nhấn dãy số của bộ môn A, đợi sau khi điện thoại được tiếp thông trực tiếp hỏi: "Từ Quang pháp sư, trụ trì Kim Long Tự ở Nhạc Dương là người tu luyện sao?"

"Tốt, tôi biết rồi, không sao."

Sau khi cúp điện thoại của người bộ môn A, Phương Minh lại bấm số điện thoại của Trương Tiểu Long, lần này cậu chỉ đáp lại một câu: "Vậy hãy để cho Từ Quang pháp sư kia tự mình đứng ra đánh giá đi, nhớ kỹ, nói cho vị Từ Quang pháp sư kia, phù bình an này là do một người trẻ tuổi họ Phương chế luyện."

Từ trong miệng người của bộ môn A, Phương Minh đã biết Từ

Quang pháp sư thực sự là người tu luyện, nhưng cảnh giới cũng không cao, cho nên Phương Minh rất có lòng tin đối với phù bình an tự mình chế ra, mà sở dĩ để Trương Tiểu Long nói họ của mình cho Từ Quang pháp sư, đây là vì cảnh cáo Từ Quang pháp sư một chút, không nên trợn mắt nói lời bịa đặt.

Kỳ thực nếu như vị Từ Quang pháp sư kia không ngốc, sau khi thấy phù bình an liền sẽ biết, người có thể chế luyện ra phù bình an cấp bậc này không phải người mà hắn có khả năng đắc tội.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng Từ Quang pháp sư quan hệ rất sâu với nhà họ Từ, từ đó cố ý nói bậy, vì vậy cậu mới để Trương Tiểu Long nói ra họ của mình, trong giới tu luyện, họ Phương đại biểu cho cái gì, hẳn là trong lòng Từ Quang pháp sư rõ ràng, cũng biết kết cục của việc nói láo.

...

Một bên khác, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Phương Minh, trong mắt Trương Tiểu Long cũng có tia sáng, trên thực tế trong lòng cậu ta cũng có suy nghĩ giống như Phương Minh, cha mẹ của bạn gái mình có cái nhìn phiến diện đối với chính mình, dù cho chính mình nói ra tác dụng của phù bình an này, bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, đã như vậy vậy hãy để cho vị Từ Quang pháp sư kia tự mình đứng ra nhận xét đi.

Đương nhiên, không chỉ là vì chứng minh phù bình an này của mình rất tốt, mà cậu ta cũng muốn lợi dụng cơ hội lần này đánh đuổi Từ Huy.

Một lần nữa đi trở về nhà họ Tào, Trương Tiểu Long cũng không nói chuyện cùng cha Tào mẹ Tào, mà là trực tiếp nhìn về phía Từ Huy, nói: "Nếu anh Từ cho rằng phù bình an này của anh tốt, mà tôi lại cho rằng phù bình an của tôi tốt hơn, chúng ta ai cũng không thuyết phục được ai, không bằng như vậy, chúng ta cùng đi tìm Từ Quang pháp sư, để tự bản thân Từ Quang pháp sư

đứng ra đánh giá, tôi tin tưởng cao tăng như Từ Quang pháp sư nhất định là không biết nói láo."

Nghe thấy những lời Trương Tiểu Long nói, Từ Huy giật mình, ánh mắt nhìn về phía Trương Tiểu Long giống như đang nhìn một kẻ ngu si, để tự bản thân Từ Quang đại sư đánh giá, không phải đầu óc của thằng này bị úng nước rồi đó chứ? Nhất định Từ Quang đại sư sẽ đứng về phía hắn đấy!

"Tiểu Long?"

Tào Hà đang đứng bên cạnh ngược lại có chút lo lắng, mặc dù cô ấy đã nhìn thấy bản lĩnh của Phương Minh, nhưng danh khí của Từ Quang đại sư vang dội ở khắp thành phố Nhạc Dương, hơn nữa tuổi tác của Từ Quang đại sư cũng lớn hơn Phương Minh rất nhiều, tựa như tiểu thuyết võ hiệp viết, cao thủ cũng phải cần có thời gian tu luyện đó.

Nhưng mà Tào Hà lại quên một điểm, đó chính là mặc dù vai chính trong tiểu thuyết võ hiệp đều trẻ tuổi, nhưng cuối cùng công lực của người nào cũng vượt lên trước những cường giả già đời.

"A Hà, tin tưởng anh."

Trương Tiểu Long cho Tào Hà một ánh mắt yên tâm, theo sau, ánh mắt mang vẻ trào phúng nhìn về phía Từ Huy, hỏi: "Thế nào, anh Từ không dám sao?"

"Đương nhiên tôi dám." Từ Huy không cần suy nghĩ đáp nói.

"Tốt, vậy bây giờ chúng ta lập tức lên đường, chẳng qua tôi có một điều kiện, nếu như đáp án cuối cùng là phù bình an của tôi tốt hơn, tôi hy vọng sau này anh Từ đừng quấy rầy bạn gái của tôi nữa, cũng mời anh rời khỏi cục giám sát, tôi tin tưởng lấy quan hệ của anh Từ, muốn điều tới một đơn vị khác tốt hơn trong thành phố cũng không phải chuyện khó khăn gì."

Trương Tiểu Long nói lên yêu cầu, mà nghe được yêu cầu của Trương Tiểu Long, Từ Huy còn chưa phản ứng lại, thế mà cha Tào đã là người đầu tiên không mặc kệ, thật vất vả mới có thể cùng đường với thư ký Từ, làm sao hắn cam tâm buông tha dễ dàng như vậy.

"Cậu ở đây nói bậy bạ gì đó, Từ Huy đi làm ở đơn vị nào, đó là do tổ chức quyết định, cậu cho rằng quan trường là nhà của cậu sao? Nói chuyển liền chuyển?"

Trương Tiểu Long không trả lời cha Tào, mà là đưa mắt nhìn về phía Từ Huy, mà Từ Huy cũng không do dự quá nhiều, trực tiếp gật đầu đáp ứng, bởi vì dưới cái nhìn của hắn đây là một thế cục chắc thắng, không có gì đáng sợ cả.

"Chẳng qua nếu anh đã đưa ra yêu cầu, tôi đây cũng nói ra một yêu cầu, nếu như tôi thắng, tôi hy vọng có thể có cơ hội cạnh tranh công bằng, cùng nhau theo đuổi Tào Hà."

"Tôi không đáp ứng." Tào Hà lập tức cự tuyệt.

"Tất cả chớ ồn ào." Lúc này cha Tào cũng phẫn nộ trách mắng: "Các người đã muốn cược, vậy sau này phe thua đừng bao giờ tìm tới con gái của tôi nữa, đối với hai phe đều công bình."

"Cha, công bình chỗ nào?"

Tào Hà không mặc kệ, vốn là mình và Từ Huy không có gì, căn bản là cho dù Từ Huy không tới tìm mình nữa thì hắn cũng không tổn thất gì, nhưng nếu là Tiểu Long thua...

"A Hà, không có chuyện gì đâu, anh sẽ không thua." Trương Tiểu Long cầm tay Tào Hà, trên mặt có vẻ kiên định.

Tào Hà cũng hiểu rõ bạn trai mình, biết nếu bạn trai mình đã nói như vậy tuyệt đối sẽ không thay đổi, chẳng qua trong lòng cô ấy cũng đã quyết định, dù sao cũng là Tiểu Long đáp ứng không

tìm đến mình, thế nhưng không hề nói bản thân mình không được đi tìm Tiểu Long.

"Nếu đều ước định xong, vậy bây giờ chúng ta lập tức cùng tới Kim Long Tự, để Từ Quang đại sư phán đoán."

Biểu tình trên mặt cha Tào rất nghiêm túc, nhưng trong lòng cũng mừng thầm, ước định này thoạt nhìn công bình, trên thực tế lại là vô cùng có lợi đối với Từ Huy, hơn nữa phần thắng của Từ Huy trong lần đánh cuộc này gần như là một trăm phần trăm.

"Thật là một tên nhóc ngu xuẩn, cho dù phù bình an này của cậu thực sự tốt hơn, nhưng quan hệ của Từ Quang pháp sư cùng thư ký Từ vốn rất tốt, nhất định sẽ đứng bên phía thư ký Từ, để Từ Quang pháp sư đứng ra phán đoán, nhất định là cậu ta phải thua. Một thằng nhóc ngu xuẩn như thế sao có thể để cậu ta lấy con gái mình, xem ra quyết định của chính mình là không sai."

Với tư cách là người quanh năm chìm nổi ở quan trường, cha Tào tự nhận bản thân mình rất thấu hiểu nhân tính, cũng lại càng chướng mắt Trương Tiểu Long.

Chương 829: Ông trời tác hợp cho

Kim Long Tự, một tòa chùa miếu rất nổi tiếng ở Nhạc Dương, có lịch sử mấy trăm năm, đương nhiên, ở mấy trăm năm trước nơi này chỉ là một miếu nhỏ có chừng hai ba gian thiện phòng, theo những năm gần đây chất lượng cuộc sống của người dân ngày càng tăng cao, không ngừng góp tiền cho chùa miếu đạo quan, mà tiền nhan đèn thì không cần nộp thuế đấy, cho nên dẫn đến những chùa miếu này không ngừng được xây dựng mở rộng thêm.

Trên thực tế, loại tình huống này không chỉ xuất hiện ở mỗi Kim Long Tự, chùa miếu đạo quan ở khắp nơi trong nước đều tồn tại tình huống như vậy, chỉ là chùa miếu rõ ràng nhất mà thôi, bao nhiêu gia đình nghèo khó được gọi là tín đồ, một năm ngay cả mua mấy bộ quần áo cho mình cũng thấy luyến tiếc, nhưng đến khi bái phật thắp hương vừa quyên lại quyên tới mấy trăm đồng.

Thịnh thế hòa thượng, loạn thế đạo sĩ, những lời này có lẽ có chút bất công, nhưng này kỳ thực cũng có quan hệ tới lý luận của hai nhà Phật Đạo.

Phật giáo nói tới dựa vào tu hành tìm hiểu chân lý sinh mệnh cùng vũ trụ, cuối cùng đạt tới cảnh giới vượt qua sinh tử cùng cắt đứt tất cả phiền phức đau khổ, nhận được giải thoát về sinh mạng, theo đuổi thế giới cực lạc.

Cho nên thời cổ đại có rất nhiều người sau khi trải qua cuộc sống sinh hoạt khổ cực, sẽ chạy đến chùa miếu xuất gia làm hòa thượng, tuy nói là khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, trên thực tế đây là một loại hành vi trốn tránh thực tế, nếu không

phải trốn tránh thực tế, vì sao khi đối mặt với tai nạn và rắc rối lại có thể xuống núi đơn giản như vậy.

Hơn nữa Phật giáo chú ý "Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo", bọn họ cảm thấy người mang đến chiến loạn cuối cùng khẳng định sẽ gặp báo ứng, cho nên căn bản không cần sự trợ giúp của bọn hắn.

Về phần Đạo giáo, Đạo gia thờ phụng "Đạo", theo đuổi trường sinh bất tử, đắc đạo thành tiên, mà phần lớn bách tính thời cổ đại đều đang giãy giụa miêu sinh, nào có ai còn nghĩ tới trường sinh, phần lớn người theo đuổi những điều này đều là người có địa vị giai cấp nhất định.

Đắc đạo cần tĩnh tu, cho nên phần lớn đạo sĩ cổ đại đều là người có văn hóa, thậm chí còn có ẩn sĩ không được toại nguyện, những người này không ngừng khiến văn hóa Đạo giáo trở nên phong phú, thêm cả khát vọng muốn báo đáp quốc gia của bản thân mình vào trong đó, đương nhiên sẽ không nhìn quốc gia sơn hà vỡ tan.

Đạo giáo cũng không ép buộc đệ tử phải đoạn tuyệt liên hệ với thế tục, mà Phật giáo vừa vặn tương phản, vừa vào phật môn liền phải quên đi tất cả, chính là hai loại thái độ khác nhau hoàn toàn này dẫn đến sự phát triển của Phật - Đạo hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên, cái này cũng có quan hệ với tầng lớp thống trị thời thịnh thế, đối với tầng lớp thống trị đến nói, bọn họ càng cần loại tư tưởng Phật giáo này hơn, khiến dân chúng tin tưởng vào kiếp sau, kìm nén chịu đựng khó khăn.

Kéo có chút xa, trở lại Kim Long Tự.

Khi đoàn người Trương Tiểu Long đi tới Kim Long Tự, Từ Quang pháp sư của Kim Long Tự đã được báo tin từ trước, cũng sắp xếp sa di (1) chờ ở cửa miếu, dẫn mọi người trực tiếp đi vào

phía bên trong ngôi chùa.

(1) Sa di: những hòa thượng mới xuất gia

"A di đà phật!"

Ở nơi tăng lữ trong chùa miếu nghỉ ngơi, Từ Quang pháp sư xuất hiện, một thân áo cà sa, chắp tay trước ngực, mang trên mặt nụ cười hiền lành, thực sự có dáng dấp của cao tăng đắc đạo.

"Đã quấy rầy Từ Quang đại sư."

Từ Huy cũng lập tức hành lễ, hắn biết vị Từ Quang đại sư này là người có bản lãnh thật sự, cũng không dám làm bộ làm tịch gì.

"Các vị thí chủ, mục đích mấy vị thí chủ đến lần này lão nạp cũng đã biết, vốn phù bình an chỉ có tác dụng cầu bình an, nào có phân chia cao thấp gì, phù bình an đại biểu cho một phần tâm ý, tấm lòng là vô giá, không cách nào phán xét, hay chuyện xin dừng ở đây đi."

"Từ Quang đại sư nói rất đúng, chẳng qua dù là tấm lòng cũng phải dựa vào chuyện người ta có chấp nhận hay không, nếu như người ta không chấp nhận, vậy món quà này cũng không phải là tấm lòng, mà là cố ý làm người khác khó chịu, như vậy món quà này còn có giá trị gì sao?"

Lúc Trương Tiểu Long nói lời này, mang trên mặt vẻ trào phúng nhìn về phía Từ Huy, mà sắc mặt Từ Huy lại trầm xuống, nói: "Từ Quang đại sư, thầy là cao tăng đắc đạo lòng dạ rộng lớn, nhưng rốt cục thì thầy cũng là trụ trì của Kim Long Tự, cho dù đại sư không chú ý danh dự của mình, nhưng hẳn phải giữ gìn danh dự thể diện của Kim Long Tự, nếu như tùy tiện lấy ra một tấm phù bình an cũng có thể so sánh cùng phù bình an chính tay đại sư chúc phúc, đây chẳng phải là vũ nhục đối với Kim Long Tự sao?"

"Không chỉ là vũ nhục đối với Kim Long Tự, cũng là vũ nhục

đối với những... Phật tử thành tâm tới chùa miếu dâng hương, thành tâm hướng đại sư cầu bùa bình an."

Từ Huy rất thông minh, đứng trên phương diện tổng quan đến công kích người khác, đương nhiên, đây cũng là đặc điểm của người lăn lộn trên quan trường, chính là có thể khiến sự việc bình thường trở nên rất quan trọng, rất vĩ đại.

"Đúng, tiểu Từ nói rất đúng, Từ Quang đại sư, vì vinh quang của Kim Long Tự, thầy nên có đánh giá thật cụ thể." Mẹ Tào đang đứng bên cạnh cũng theo chân nói bổ sung.

"Như vậy không đúng, nếu như vì giữ gìn danh dự của Kim Long Tự mà Từ Quang đại sư cố ý nói phù bình an của mình tốt hơn, người tài phán cũng là người dự thi, lần bình phán này căn bản là không công bình."

Mặc dù nói là Từ Huy cùng Trương Tiểu Long đang so, thế nhưng phù bình an của Từ Huy là xuất từ tay Từ Quang đại sư, cũng chẳng khác nào là Từ Quang đại sư đang cùng so đấu cùng anh Phương Minh của Trương Tiểu Long.

"Hà Hà, con nói nhăng gì đấy, Từ Quang đại sư là đắc đạo cao tăng, làm sao có thể nói dối?" Mẹ Tào có chút bất mãn quát lớn.

"A Hà, anh cũng tin tưởng nhân phẩm của Từ Quang đại sư, không sẽ vì danh dự mà cố ý nói dối."

Trương Tiểu Long cũng mở miệng, có Phương Minh nhắc nhở, trong lòng Trương Tiểu Long tràn đầy lực lượng, cậu ta không sợ Từ Quang đại sư sẽ làm bộ.

"Nếu hai người bọn họ đã không có ý kiến, Hà Hà, con không cần phải nói gì nữa." Cuối cùng cha Tào giải quyết dứt khoát, nói: "Hà Hà, con lấy phù bình an ra cho Từ Quang đại sư xem đi."

Tào Hà cũng biết đến lúc này chỉ có thể lựa chọn tin tưởng

bạn trai mình, lập tức lấy phù bình an trên người mình xuống, nhưng lại không đưa ra, bởi vì lúc trước Phương Minh đã thông báo, phù bình an có thể rời khỏi thân thể, nhưng không thể qua tay người thứ hai.

"Từ Quang đại sư, đại sư xem đi."

Nhìn phù bình an trên bàn tay Tào Hà, trên mặt Từ Huy đang đứng bên cạnh có phần thắng chắc, thoạt nhìn phù bình an này rất đơn sơ, thậm chí có chút không hợp quy tắc, căn bản là không có cách nào so sánh với phù bình an trên tay mình.

Nhưng mà, Từ Huy lại không chú ý tới, ngay khi Từ Quang pháp sư thấy phù bình an trên bàn tay Tào Hà, trong đôi mắt già nua lập tức có thêm vẻ kinh nghi, sau đó càng là chủ động đi lên trước vài bước, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm tấm phù bình an kia.

"Này... Tấm phù bình an kia… Điều này sao có thể..."

Từ Quang pháp sư là người tu luyện, lần đầu tiên nhìn thấy phù bình an này, hắn liền cảm nhận được có linh khí từ trên phù bình an tràn ra, phải biết rằng, linh khí tràn ra và bình an phù có linh khí là hai loại khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Tấm phù bình an hắn cho Từ Huy kia cũng có ẩn chứa linh khí, chỉ là linh khí này thưa thớt tới gần như có thể bỏ qua, nhưng dù vậy đó vẫn có thể coi là một tấm phù bình an vô cùng quý giá, chí ít Từ Quang pháp sư có tự tin, trong nước không có quá mười loại phù bình an có thể so sánh với tấm phù bình an này của mình.

Không phải Từ Quang pháp sư quá tự phụ với thực lực của bản thân, mà là hắn hiểu được, đây là phù bình an cao cấp nhất mà người trong thế tục đủ khả năng tiếp xúc được, những phù bình an tốt hơn không phải thứ chỉ cần có tiền là có thể mua được, những đại sư có cảnh giới cao hơn hắn đương nhiên không phải là

người sẽ đi chế tác phù bình an vì tiền.

Nhưng bây giờ, tấm phù bình an trong tay cô bé trước mắt này, linh khí đã đầy tới mức bắt đầu tràn ra, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ số lượng linh khí trong phù bình an này rất khủng bố.

Trong lòng Từ Quang pháp sư rất rõ ràng, không phải hắn không muốn khiến tấm phù bình an bản thân mình luyện chế có nhiều linh khí hơn, mà bởi vì hắn không làm được, thực lực của hắn chỉ có thể chế tác được phù bình an ở trình độ này mà thôi.

Mà có thể làm cho một tấm phù bình an tràn đầy linh khí thế này, Từ Quang pháp sư hiểu, thực lực của người chế tác phù bình an này hơn xa mình.

Biến đổi trong phản ứng của Từ Quang pháp sư, đám người ở đây cũng nhìn ở trong mắt, trên mặt Tào Hà có sợ hãi xen lẫn vui mừng, đưa mắt nhìn về phía bạn trai của mình, kết quả lại phát hiện vẻ mặt bạn trai của mình rất bình tĩnh, dường như phản ứng này của Từ Quang pháp sư nằm trong dự đoán của cậu ta.

Trong đầu Từ Huy dâng lên dự cảm xấu, biến hóa trong phản ứng này của Từ Quang pháp sư có ý nghĩa thế nào? Hắn lại không phải người ngu, loại phản ứng này chỉ xuất hiện khi người ta đang thấy chuyện gì rất đáng kinh ngạc.

Người như Từ Quang pháp sư lại kinh ngạc vì một tấm phù bình an, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Từ Quang pháp sư bị tấm phù bình an kia làm chấn kinh, cũng đã nói lên có thể tấm phù bình an kia thật sự tốt hơn cả tấm phù bình an do đại sư chế tạo ra.

Nghĩ tới chỗ này, Từ Huy không nhịn được, bởi vì lần đánh cược này hắn không thua nổi, cho nên không thể không mở miệng nhắc nhở: "Từ Quang đại sư, hắn là đại sư không cần nhìn tấm phù bình an chỗ con nữa đúng không? Đó là tấm phù xuất từ tay

của đại sư, con nghĩ đáp án cũng đã rất rõ ràng."

Từ Huy đây là đang ám chỉ cho Từ Quang pháp sư, phù bình an của tôi là do đại sư chế luyện, nếu như đại sư nói phù bình an của đại sư không bằng người ta, đó chính là đập bảng hiệu của chính mình.

Vào lúc này, cha Tào đang đứng ở bên cạnh lại lựa chọn trầm mặc, thấy biểu hiện của Từ Quang pháp sư, gần như hắn có thể xác định, tấm phù bình an trên người con gái mình kia hẳn là còn tốt hơn tấm bùa do Từ Quang pháp sư tự mình luyện chế, hắn cũng nghe được ý trong lời nói của Từ Huy, nhưng lại không nói toạc ra.

Bởi vì hành động của Từ Huy nằm trong dự liệu của hắn, hơn nữa hắn không cảm thấy có gì không đúng, xã hội này vốn không có cái gọi là công bình hoàn toàn, Trương Tiểu Long dám nhận vụ cá cược này, nếu như cậu ta không suy xét đến trường hợp tình huống này xuất hiện, đó chỉ có thể nói do cậu ta ngu xuẩn, hắn sẽ không để con gái mình ở chung cùng một kẻ ngu ngốc.

Biểu tình trên mặt Từ Quang pháp sư thực sự trở nên có chút do dự, hắn là trụ trì của Kim Long Tự, mặc dù nói phật môn là đất thanh tịnh, nhưng chỉ có hắn biết căn bản là phật môn không thể thanh tịnh được, cũng phải nể mặt người bên trên, nhất là kỳ thực bản thân hắn còn có hậu nhân ở thế tục, cần phải có người chăm sóc, đây cũng là nguyên nhân trước đây hắn lựa chọn hợp tác với thư ký Từ.

"Từ Quang pháp sư, người chế tác phù bình an có nói con nhắn với đại sư một câu, anh ấy họ Phương, là một người trẻ tuổi."

Trương Tiểu Long cũng nhìn ra Từ Quang pháp sư dao động, lúc này không do dự nữa, trực tiếp nói theo những gì Phương Minh đã nhắn nhủ.

Nghe thấy những lời Trương Tiểu Long nói, trong nháy mắt vẻ mặt Từ Quang pháp sư thay đổi, tuy rằng hắn chỉ là một người tu luyện cấp thấp, nhưng cũng biết trong giới tu luyện họ Phương có ý nghĩa thế nào, mà người trẻ tuổi họ Phương, cái miêu tả này khiến cho hắn nghĩ tới vị đã khiến giới tu luyện oanh động gần đây kia...

Cho dù không phải vị kia, một vị cường giả có thể chế tác phù bình an cao cấp như vậy cũng không phải hắn có thể đắc tội nổi, nếu như mình nói dối, truyền tới tai của vị cường giả kia, khiến vị cường giả kia tìm tới tận cửa, sợ rằng toàn bộ việc kinh doanh của hắn trong những năm này đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nghĩ tới đây, Từ Quang pháp sư có quyết đoán, cũng không nhìn ánh mắt Từ Huy, nói: "A di đà phật, tạo nghệ của người chế tác tấm phù bình an kia vượt xa lão nạp, lão nạp mặc cảm."

Lời của Từ Quang pháp sư vừa nói ra khỏi miệng, Tào Hà không nhịn được kêu lên sợ hãi, mà trên mặt Trương Tiểu Long cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

"Từ Quang pháp sư..." Từ Huy có chút không cam lòng, nhưng mà Từ Quang pháp sư trực tiếp mở miệng nói: "Từ thí chủ, có đôi khi chịu thua không nhất định là một chuyện xấu."

"Chúc mừng hai vị có được rể hiền, lão nạp thấy tướng mạo của chàng trai này cùng lệnh nữ là hỗ trợ lẫn nhau, quả thật là trời đất tạo nên một đôi, lại thêm có quý nhân tương trợ, thật sự là đáng mừng."

Lời này, là Từ Quang pháp sư nhìn về phía cha Tào mẹ Tào nói, vẻ mặt mẹ Tào có chút xấu hổ, ngược lại ánh mắt cha Tào nhìn về phía Trương Tiểu Long, trong mắt hơi có vẻ phức tạp.

Trọng điểm trong mấy lời Từ Quang pháp sư nói là câu có quý nhân tương trợ kia, hắn đã nghe ra ý trong mấy lời Từ Quang pháp

sư nói, phía sau Trương Tiểu Long có một vị cao nhân làm chỗ dựa cho cậu ta, vị cao nhân này ngay cả Từ Quang pháp sư đều không đắc tội nổi.

Từ Huy cũng đã hiểu, mang trên mặt vẻ khổ sở, Từ Quang pháp sư nói như vậy, không phải là muốn nhắc nhở hắn mau buông tay Tào Hà ra sao? Bởi vì phía sau Trương Tiểu Long có một người ngay cả Từ Quang pháp sư cũng không dám đắc tội.

"Tiểu Long, từ nay cha mẹ em sẽ không ngăn cản hai chúng ta ở cùng một chỗ nữa, có lời này của Từ Quang đại sư, chúng ta sẽ không tách ra."

Tào Hà cũng không nghĩ nhiều như vậy, vui mừng khấp khởi hôn một cái lên trên mặt Trương Tiểu Long, Trương Tiểu Long cười một tiếng, nào phải là vì Từ Quang pháp sư, đây hết thảy đều là vì anh Minh.

Chương 830: Hạt giống Vu Sư

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ma Đô!

"Tôi cho anh biết, tên khốn anh còn dám vô lễ với trẫm nữa, trẫm... Trẫm liền..."

"Vô lễ cái đầu của cậu, đều là thời đại nào rồi, giang sơn của nhà họ Chu các người đã mất từ lâu rồi."

"Tôi là chân mệnh thiên tử, cho dù đã đánh mất giang sơn, anh dám đánh tôi cũng sẽ gặp báo ứng đấy, anh cứ chờ gặp xui xẻo đi."

"Vận rủi, được được được, xem ra đêm nay tôi chỉ có thể đi tản bộ một mình rồi, đừng nói, mấy mèo rừng nhỏ trong quán bar ngày hôm qua vẫn đủ mùi vị."

"Cái kia... Anh Minh, em nói sai rồi, hiện tại em chỉ là một người bình thường, buổi tối anh Minh phải dẫn theo em cùng nhau đi xem một chút đó, dù sao thì nếu em muốn dung nhập xã hội, nhất định phải hiểu được tất cả mọi thứ trong xã hội này..."

Vừa đi vào cửa hàng Vu Đạo, Phương Minh đã nghe được đoạn đối thoại của Chu Duẫn Văn cùng Hoa Minh Minh bên trong, khóe miệng co quắp một cái, Chu Duẫn Văn này thoạt nhìn đúng là một con quỷ đói háo sắc, đương nhiên, cũng rất có khả năng thật là kìm nén đã lâu.

Về thân phận của Chu Duẫn Văn, Phương Minh không gạt Đại Trụ, mà Hoa Minh Minh thường xuyên chạy qua bên này, đương nhiên cũng đã biết thân phận chân thật của Chu Duẫn Văn, ngay từ đầu Hoa Minh Minh đã bị kinh hãi thật, thử nghĩ một chút, ai nhìn thấy hoàng đế trong lịch sử xuất hiện ở trước mắt mình mà có thể không khiếp sợ?

Ngay từ đầu Hoa Minh Minh còn có chút ước thúc, không quá vài ngày sau, thái độ của Hoa Minh Minh đối với Chu Duẫn Văn đã thay đổi, đã triệt để coi Chu Duẫn Văn là một tên tiểu đệ của mình, dẫn theo Chu Duẫn Văn lang thang khắp nơi.

Nếu như không phải là không thể tiết lộ thân phận của Chu Duẫn Văn, chắc chắn Hoa Minh Minh sẽ nói cho tất cả những người cậu ta gặp, rằng thân phận chân thật của Chu Duẫn Văn chính là hoàng đế thời cổ đại, dù sao không phải người nào cũng có thể khiến một vị hoàng đế trở thành người hầu của mình, tuy rằng vị hoàng đế này đã không còn giang sơn.

Sau khi Phương Minh vào cửa, trong nháy mắt Hoa Minh Minh cùng Chu Duẫn Văn cùng ngậm miệng, Phương Minh cũng không để ý tới hai kẻ dở hơi này, trực tiếp đi về phía tầng hai.

"Đại Trụ, một lát nữa sẽ có người tới tìm tôi, để người ấy đi thẳng lên tầng hai."

"Tốt."

Sau khi dặn dò Đại Trụ, Phương Minh liền đi tới tầng hai, thật ra thời gian cậu ở lại trong cửa hàng Vu Đạo cũng không nhiều, hôm nay qua đây là vì một lát nữa có người muốn tới nơi này tìm cậu.

Châm thiền hương, Phương Minh tĩnh tâm nhắm mắt tu luyện, thẳng đến một giờ sau mới mở hai mắt ra, mà dưới lầu cũng truyền đến âm thanh.

"Phương Minh có đây không?"

"Ông là giáo sư Lăng? Phương Minh ở trên tầng chờ ông đấy."

Đại Trụ nhìn Lăng Phong xuất hiện ở cửa, cậu ta đã được Phương Minh dặn dò, sau khi xác định thân phận của Lăng Phong, trực tiếp dẫn Lăng Phong đi về phía tầng hai.

Hôm nay Lăng Phong tới có cầm theo một két sắt trên tay, vẻ mặt rất cẩn thận, chỉ sau khi đi vào cửa hàng Vu Đạo mới thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Chu Duẫn Văn cùng Hoa Minh Minh ở sảnh lớn, cũng không nói lời nào, trực tiếp theo Đại Trụ đi về phía tầng hai.

"Lão đầu này tôi đã thấy, chính là một trong số mấy lão già muốn đào lăng mộ của tôi lần trước."

Chu Duẫn Văn thấy Lăng Phong cũng không mang sắc mặt tốt gì, dưới cái nhìn của hắn trước đây đoàn người Phương Minh đã đi đào lăng mộ của hắn, muốn có được bảo tàng của hắn, mặc dù có thể coi như là bọn họ gián tiếp đánh thức hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu.

"Nói kiểu gì vậy? Cái gì mà lão già, người ta là phần tử trí thức, phải xưng hô là giáo sư."

Chu Duẫn Văn quay qua oán giận với Hoa Minh Minh, nhưng mà Hoa Minh Minh trực tiếp tát một cái lên trên đầu trọc của Chu Duẫn Văn, ánh mắt nhìn phía Lăng Phong mang theo nụ cười xu nịnh, nói: "Chào giáo sư Lăng."

Chỉ tiếc, căn bản Lăng Phong không để ý tới cậu ta.

"Cái gì mà giáo sư, không phải chỉ là một tú tài thôi sao? Ở Đại Minh của tôi đây là văn nhân cấp thấp nhất, thậm chí còn không có tư cách để gặp trẫm."

Thời gian mấy ngày này, Chu Duẫn Văn đã có chút hiểu biết với cái thế giới này, biết cái gọi là giáo sư tương đương với những thầy giáo giảng bài thời cổ đại, giáo sư đại học chẳng khác nào là tú tài dạy học cho mấy đứa nhỏ, thuộc về cấp bậc thấp nhất trong sĩ phu, ngay cả một chức quan cũng không có.

"Trẫm cái đầu của cậu, cậu còn nói nữa cẩn thận tối nay tôi không dẫn theo cậu ra ngoài chơi."

Nghe được lời của Hoa Minh Minh, Chu Duẫn Văn lập tức ngậm miệng, bất quá trong lòng hắn lại khinh thường thầm nói: Còn không phải do trẫm không có ngân lượng của thời đại này sao? Đợi khi trẫm lấy được bảo tàng tới tay, còn sợ không có chỗ chơi? Chẳng qua mấy cô gái ở thời đại này lớn lên đều thật xinh đẹp, nguyên một đám phấn điêu ngọc trác.

Hiển nhiên, Chu Duẫn Văn đã hiểu đây là thời đại mà kẻ có tiền sẽ có hết thảy, nhưng hắn lại không biết thời đại này cũng là thời đại hàn thức bán vĩnh cửu.

Sở dĩ Hoa Minh Minh sẽ có thái độ tôn kính đối với Lăng Phong như vậy, đó là bởi vì cậu ta biết Lăng Phong chính là cha của Lăng Dao, mà Lăng Dao thì chính là người mà cậu ta muốn theo đuổi tán tỉnh lúc trước, chỉ là Lăng Dao không hề quan tâm tới cậu ta mà thôi.

Tầng hai!

Phương Minh thấy két sắt Lăng Phong cầm trên tay, đầu tiên là sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó trong mắt lại có tia sáng thoáng qua.

Thật ra, từ khi nhận được điện thoại của Lăng Phong lúc đó, Phương Minh còn có chút tò mò không hiểu tại sao Lăng Phong lại muốn tới tìm bản thân mình, nhưng khi nhìn thấy Lăng Phong mang theo két sắt, đại khái cậu đã biết rõ.

Cũng chính bởi vì biết, cho nên trong lòng Phương Minh mới có chút kích động, bởi vì trong két sắt này của Lăng Phong có chứa món đồ cậu cần.

"Phương Minh, trước đây vốn chính là nhờ có Phương đại ca chú mới có thể có được hạt giống này, mà nếu tiếp tục để hạt giống này trong tay chú cũng vô dụng, hiện tại coi như là vật quy nguyên chủ đi." Lăng Phong cũng không quanh co lòng vòng với Phương Minh, trực tiếp đặt két sắt lên bàn, sau đó nói ra.

"Chú Lăng..."

Phương Minh hơi xúc động, tuy rằng hạt giống Vu Sư ở trên tay Lăng Phong thực sự không có ích lợi gì, thế nhưng Lăng Phong đã nghiên cứu hạt giống Vu Sư nhiều năm như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tha như thế, đây hết thảy đều bởi vì cha mình.

Đương nhiên, cũng chính bởi vì cha mình, mình mới không mạnh mẽ tranh đoạt hạt giống Vu Sư từ trong tay Lăng Phong.

"Kỳ thực chú biết, thứ này đặt ở trên tay của chú không có một chút tác dụng, hơn nữa thất phu vô tội hoài bích có tội, bởi vì hạt giống này đã mang tới vô số ảnh hưởng tới cuộc sống của chú, hiện tại giao cho cháu, coi như là để cho chú được giải thoát đi."

Ánh mắt Lăng Phong có chút phức tạp, không ai có thể lý giải cảm giác của một nhà sinh vật học cuồng nhiệt, cái loại cảm giác bức thiết muốn hiểu rõ tất cả khi phát hiện một vật có khả năng thay đổi gien của loài người.

Dưới cái nhìn của Lăng Phong, bí mật ẩn chứa bên trong hạt giống này, sẽ là phát hiện giới vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt, thứ nó thay đổi không chỉ là sinh vật học, mà nó có thể thay đổi cả nhân loại.

Nhưng mà theo thăm dò cùng phát hiện trong những năm gần

đây, lúc này Lăng Phong mới biết, thì ra thế giới này đã sớm tồn tại bí mật hắn không biết, có những thân thể bí mật tới mức hắn không thể dùng sinh vật học để giải thích.

"Chú Lăng, cái hạt giống này thực sự rất quan trọng với cháu."

Phương Minh không già mồm cãi láo, cậu thực sự muốn có được hạt giống Vu Sư này, hạt giống Vu Sư này sẽ có trợ giúp to lớn đối với việc đề thăng cảnh giới của cậu.

"Chú biết, cho nên chú đưa tới cho cháu."

Lăng Phong mỉm cười, đưa cái rương cho Phương Minh, mà Phương Minh cũng tiếp nhận cái rương, sau đó dựa theo mật mã Lăng Phong đưa cho, nhập vào mở két sắt này ra.

Trong khoảnh khắc khi két sắt được mở ra, trong rương xuất hiện một đồ vật có phong cách cổ xưa khá giống hạt thông, từ bề ngoài có thể nhận thấy nó tương đối giống hạt giống.

"Hạt giống Vu Sư!"

Vẻn vẹn chỉ nhìn liếc qua một cái, Phương Minh liền có thể xác định, đây là hạt giống Vu Sư, tuy rằng cái hạt giống này không có chút năng lượng nào lưu chuyển, chẳng qua đó là bởi vì cái hạt giống này chưa được kích hoạt.

Hạt giống Vu Sư, phải dùng Vu Sư Chi Lực kích hoạt, bằng không mà nói nó sẽ không khác gì vật chết, đương nhiên đây cũng là một trong những nguyên nhân Lăng Phong có thể bảo trụ viên hạt giống Vu Sư này, nếu như hạt giống Vu Sư có năng lượng tiết lộ ra ngoài, mấy người lúc trước kia đã sớm tìm tới Lăng Phong.

"Hạt giống Vu Sư?" Lần đầu tiên Lăng Phong biết thứ hạt giống bản thân mình nghiên cứu lâu như vậy dĩ nhiên là tên này.

"Ừm, hạt giống này là do một tiền bối mạch của cháu ngưng tụ

ra, chú có thể lý giải nó thành một món đồ cùng loại với xá lợi tử của cao tăng Phật giáo."

Nghe được Phương Minh nói như vậy, Lăng Phong cũng hiểu, xá lợi tử là cao tăng Phật giáo lưu lại sau khi viên tịch, có người nói ẩn chứa áo nghĩa phật hiệu kinh văn, nhưng sau khi người thường nhận được xá lợi tử lại chỉ có thể dùng để trừ tà trấn sát, chỉ có đệ tử cửa Phật mới có thể nhờ vào đó lĩnh ngộ phật hiệu.

"Trách không được bảo vật này ở trên tay của chú lại vô dụng, xem ra chú quyết định làm thế này là đúng, vậy giao hạt giống Vu Sư này cho cháu, chú rời đi trước."

Sau khi biết lai lịch của hạt giống bản thân mình nghiên cứu đã lâu, Lăng Phong coi như là có chút an ủi, mà Phương Minh cũng không khách khỉ với Lăng Phong, trước mắt tất cả tâm tư của cậu đều đặt lên trên khỏa hạt giống Vu Sư này, khẩn cấp muốn nghiên cứu viên hạt giống Vu Sư này.

Cho nên, sau khi tự thân tiễn Lăng Phong rời khỏi cửa hàng Vu Đạo, Phương Minh trực tiếp nói cho Đại Trụ, không cho bất kỳ người nào đi lên tầng hai, sau đó lập tức trở về tầng hai lại.

Nắm trong tay hạt giống Vu Sư, Phương Minh ngồi xếp bằng dưới đất, mà theo ấn ký Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nơi ngực lóe lên, thân thể của cậu biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại bản thân cậu đã ở trong tầng một của bảo tháp.

Tầng một của bảo tháp, lúc này có hơn phân nửa vị trí đều bị Dịch Thần Linh chiếm lấy, Phương Minh cũng không dừng lại, trực tiếp lên tầng hai của bảo tháp, mà khi Phương Minh bước trên tầng hai của bảo tháp, vừa liếc mắt liền nhìn thấy bộ phân thân Vu Sư mà bản thân cậu đã lấy được kia.

Chính là phân thân Vu Sư mà cậu lấy được trên cây thanh đồng lúc trước, Phương Minh cũng không vội luyện chế nó, mà chỉ

thu phân thân Vu Sư vào trong bảo tháp.

Phân thân Vu Sư cứ lặng lặng đứng ở nơi ấy như vậy, giống hệt như viên hạt giống Vu Sư trên tay Phương Minh, giản dị và khiêm tốn.

"Một khi kích hoạt hạt giống Vu Sư, trong nháy mắt sẽ bộc phát ra vô số năng lượng, lão có thể che giấu được không?"

Lời này của Phương Minh là đang nói với khí linh của bảo tháp, chẳng qua sau khi khí linh bảo tháp nghe được lời nói của Phương Minh lại nở nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường, đáp: "Tháp này ngăn cách tam giới lục đạo, ở chỗ này, cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không bị bên ngoài phát hiện."

"Vậy là tốt rồi."

Đối với thái độ của khí linh bảo tháp Phương Minh rất lơ đễnh, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Phương Minh cũng không do dự nữa, bắt đầu vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, mà theo Vu Sư Chi Lực từ đan điền chảy tới lòng bàn tay, liên hệ cùng hạt giống Vu Sư kia, tầng ngoài của hạt giống Vu Sư bắt đầu chậm rãi xuất hiện biến hóa.

Vốn là phần xác ngoài xanh đen, từ từ có khe nứt, giống như vỏ trứng bắt đầu chậm rãi bóc ra, đến sau này, lộ ra một trái tim màu đỏ.

Chương 831: Cường giả Thiên Cấp?

Trái tim màu đỏ từ lòng bàn tay của Phương Minh phiêu phù đi, trôi lơ lững ở phía trước Phương Minh.

Hồi lâu sau, một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên phát ra, ngay khi cỗ khí tức khủng bố này xuất hiện, toàn bộ tầng hai của bảo tháp đều xuất hiện rung động, mây mù cách đó không xa đều bị thổi tan, mà mấy chùm sáng bị bao phủ trong mây mù cũng lay động.

Không gió mà bay!

Tóc trên đầu cùng quần áo trên người Phương Minh đều lay động, cả người lại giống như bị dao cắt qua, thậm chí tầng ngoài da thịt còn có tơ máu xuất hiện, đây còn là do bản thân cậu vận chuyển Vu Sư Chi Lực, cỗ khí tức này cũng không đặc biệt nhằm vào cậu, bằng không mà nói cậu sớm đã bị cỗ khí tức thở này làm cho nổ tung rồi.

Thế nhưng, toàn bộ bảo tháp lại không có may mắn như vậy, thậm chí Phương Minh có thể cảm thụ được thân tháp lay động, mà cũng chính ngay lúc này, giọng nói của khí linh bảo tháp cũng truyền ra: "Ở địa bàn của lão phu, là long ngươi cũng phải cuộn lại, ở đây còn chưa tới phiên ngươi kiêu ngạo."

Toàn bộ tầng hai của bảo tháp đột nhiên có ánh sáng màu vàng xuất hiện, hào quang màu vàng óng này vây trọn tầng hai bảo tháp vào trong, khiến cho bảo tháp không hề lay động nữa, sương mù dày đặc bị thổi tan cũng lại một lần nữa tràn ngập ra.

Bảo tháp cùng hạt giống Vu Sư đang giằng co lẫn nhau, thời gian uống một chum trà nhỏ trôi qua, tầng hai mới khôi phục sự yên lặng, mà cỗ khí tức khủng bố kia cũng tiêu tán, trái tim màu đỏ sáng bóng kia cũng không còn lóng lánh, chỉ lẳng lặng trôi lơ lững ở nơi ấy.

Cảm nhận được hạt giống Vu Sư đã khôi phục yên lặng, lúc này Phương Minh mới vươn tay, chậm rãi sờ lên viên hạt giống Vu Sư này, về hạt giống Vu Sư, bên trong truyền thừa Vu Sư cũng không ghi chép cặn kẽ phải làm thế nào mới thu hoạch được lực lượng trong hạt giống, cho nên Phương Minh cũng không biết khi tay của mình đụng chạm lấy hạt giống này, sẽ xuất hiện tình huống như thế nào.

Trong nháy mắt khi đầu ngón tay đụng chạm lấy hạt giống, một cỗ cảm giác ấm áp cấp tốc xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến, cảm thụ được hạt giống Vu Sư không chống cự bản thân mình, lúc này Phương Minh mới dám nắm chặt hạt giống Vu Sư, sau đó lại một lần nữa vận chuyển Vu Sư Chi Lực lại.

Lần này vận chuyển Vu Sư Chi Lực, nhưng hạt giống Vu Sư không xuất hiện biến hóa nào nữa, cùng lúc đó chính là, ở trong đầu Phương Minh lại xuất hiện một hình ảnh.

Thương hải tang điền, vật đổi sao dời!

Phương Minh thấy được từng tòa núi cao, thấy được từng mảnh rừng rậm nguyên thủy, thấy được những cây đại thụ che trời, cũng nhìn thấy hải dương cuồn cuộn vô ngần, thấy được sông băng liên miên bất tuyệt kia.

Sông băng tan chảy, núi lửa phun trào, từng tòa núi non từ đáy biển nhô lên, từng mảnh đại địa biến thành hải dương.

Một vài hình ảnh này giống như diễn biến lịch sử của địa cầu, khiến cho Phương Minh biết, độ dài thời gian trong hình ảnh kia

thật khó có thể tưởng tượng được, hẳn phải lấy trăm vạn năm làm đơn vị.

Cuối cùng, sau khi tướng mạo của cả vùng đất này được ổn định lại, Phương Minh lại thấy được tình cảnh khác!

Máu và lửa đại chiến!

Cậu thấy được cường giả cưỡi tọa kỵ tựa như long lại tựa như mã, giết tới tận trời, cũng nhìn thấy vậy bị bóng người bị vây hãm trong vùng đất đầy rẫy sương mù, thấy được tình cảnh chấn động như phong mang một kiếm đánh rớt núi sông, cũng mắt thấy một đạo quang mang thần thánh bao phủ một tòa thành cổ.

Ở bên trong cảnh tượng đó, bầu trời không hề có nước mưa xuống, chỉ có máu loãng kéo dài không ngừng, máu loãng chảy trên đại địa, nhuộm hồng cả hải dương, từng cỗ thi hài từ trên chín tầng trời kia rơi xuống, đại địa cùng trời xanh biến thành một mảnh đỏ thẫm.

Đó là cảnh tượng của ngày tận thế, diệt vong, dù cho chỉ là hình chiếu, Phương Minh vẫn có thể cảm thụ được cuộc chiến đấu này kịch liệt tới cỡ nào, mỗi khi một cỗ thi hài rơi xuống, đáy lòng của cậu lại hiện lên một cỗ thương cảm không thể hiểu thấu.

Nhưng mà cuối cùng, khi một cánh tay lớn rơi xuống, bao trùm cả vùng, bầu trời trở nên hắc ám, vô số sông núi hóa thành bột mịn ở dưới bàn tay này, từng tòa thành cổ huy hoàng trở thành đổ nát.

Toàn bộ thiên địa, tối đen một mảnh.

Một cỗ bi thương thống khổ không gì sánh được đột nhiên nảy lên trong đầu Phương Minh, đó là một loại tâm tình tuyệt vọng, dù cho vượt qua thời gian trăm ngàn vạn năm, Phương Minh vẫn có thể bị cảm động lây.

Khi hắc ám sắp sửa triệt để chôn vùi vùng đất này, một đám

sáng xuất hiện, ánh sáng này ở trong bóng tối là nhỏ bé như vậy, nhưng cũng là bắt mắt như thế.

Bên trong ánh sáng, Phương Minh lờ mờ thấy có một bóng hình đang đi tới trước, một bóng người đi ra từ trong bóng tối đó, giơ một chiếc Thanh Đồng cổ đăng, ánh sáng nhỏ bé mà nổi bật kia, chính là tỏa ra từ ngọn Thanh Đồng cổ đăng này.

Bàn tay to lớn khủng bố kia kéo về phía Thanh Đồng cổ đăng, so sánh với bàn tay này, bóng người kia cùng Thanh Đồng cổ đăng là bé nhỏ không đáng kể như thế, ngay tại lúc bàn tay to gần hạ xuống, một tòa Thanh Đồng cổ quan lại từ trong biển máu kia bay ra, bay thẳng đến cửu thiên.

Thanh Đồng cổ quan xuất hiện dường như ngoài dự liệu của bàn tay khổng lồ, bàn tay khổng lồ kia muốn rút về, thế nhưng đúng lúc này, ở bảy phương hướng khác của vùng đất, đồng dạng cũng có sáng xuất hiện.

Tám ngọn Thanh Đồng cổ đăng, sừng sững trên cả vùng đất này, lặng lặng phiêu phù ở nơi ấy, trong nháy mắt quang lượng chiếu sáng cả đại địa, đồng thời cũng định trụ bàn tay khổng lồ kia.

Tám ngọn lửa có màu sắc bất đồng, giờ khắc này nhao nhao bắn ra, hóa thành ánh sáng tám màu, đốt cháy bàn tay khổng lồ kia.

Trên trời cao, lúc này cũng có sấm sét vang dội, mơ hồ có thể thấy bóng dáng một cự nhân đang gầm thét, thậm chí có thể thấy ở trước mắt người khổng lồ kia, Thanh Đồng cổ quan không chút do dự đánh tới cánh tay của cự nhân.

Giữa lúc Phương Minh nhìn tới kích động, hình ảnh đến nơi đây lại im bặt mà dừng, cùng lúc đó ở bên tai cậu lại có thêm tiếng ngâm khẽ truyền ra.

"Khi bóng tối bao trùm, có người dùng huyết nhục của chính mình đốt sáng lên ngọn lửa hy vọng."

"Khi hắc ám đi tới, có người táng mệnh với cửu thiên."

"Khi hắc ám tiêu tán, liệu còn có ai có thể nhớ rõ bọn họ?"

"Đại địa bi thương, nhật nguyệt thất thanh, bầu trời rơi lệ, nhưng ngọn lửa sinh mạng tuyệt đối không tắt."

"Mãi mãi không tắt!"

...

Âm thanh lẩm bẩm bên tai Phương Minh, lại giống như một tiếng trống nặng nề nện ở trong đầu Phương Minh, chỉ trong nháy mắt, Phương Minh lập tức phát hiện Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền mình lại một lần nữa chủ động vận chuyển, mà theo Vu Sư Chi Châu vận chuyển, từ chỗ ngón tay một cỗ năng lượng khổng lồ cũng dũng mãnh xông vào trong nháy mắt.

"Đây là năng lượng tinh huy thuần túy."

Cảm thụ được cỗ năng lượng này, trong mắt Phương Minh có vẻ vui mừng, lúc này không phải thời gian tìm hiểu cặn kẽ xem hình ảnh kia đại biểu cho cái gì, một khi năng lượng hạt giống Vu Sư truyền thừa vậy liền chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu như bỏ lỡ thì khác gì không có.

Hấp thu, liều mạng hấp thu!

Phương Minh để cho mình rơi vào trạng thái không linh, từng cổ lực lượng tinh huy thuận theo đầu ngón tay chảy vào đan điền, cuối cùng tụ vào trong đan điền, sau đó lại phân tán chảy về phía năm viên Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền của Phương Minh, về phần hạt Vu Sư chi châu đặc thù được ngưng tụ từ vận khí kia lại không giống.

"Lại có thể nhận được hạt giống Vu Sư, cũng không biết lúc này tên nhóc ngươi có thể hấp thu bao nhiêu."

Giọng nói của khí linh bảo tháp vang lên tại thời khắc này, trong thanh âm còn có một chút hâm mộ, loại phương thức dùng hạt giống Vu Sư truyền thừa này, có thể nói là phương thức tu luyện gian dối, nhưng toàn bộ giới tu luyện đều không thể phục chế phương thức này, bởi vì chỉ có mạch Vu Sư này mới có thể làm được.

"Tin đồn Vu Sư nhất mạch, từ thời Vu tổ đã cất giữ một bí mật to lớn, bí mật này ngoại trừ Vu Sư nhất mạch ra người ngoài không ai biết được, cũng không biết Phương Minh kế thừa hạt giống Vu Sư, liệu có biết bí mật này là gì hay không?"

Khí linh bảo tháp thì thầm một tiếng, sau đó liền trở nên yên ắng, bởi vì hắn biết Phương Minh muốn hấp thu xong viên hạt giống Vu Sư này sợ rằng cần một đoạn thời gian không ngắn.

Trong khi Phương Minh hấp thu Vu Sư Chi Lực ẩn chứa trong hạt giống Vu Sư, lúc này, cách đó không xa, dĩ nhiên bộ phân thân kia cũng biến hóa, chủ động nhích lại gần phía Phương Minh bên này, mà những năng lượng tinh huy Phương Minh còn chưa kịp hấp thu kia, cũng chảy vào trên người phân thân.

Nếu như Phương Minh thấy một màn như vậy mà nói, sợ rằng sẽ kinh hỉ vạn phần, bởi vì phân thân tu luyện còn khó hơn so với bản thể, có thể nói rằng năng lượng phân thân cần có đều tới từ bản thể cung cấp, điều này cũng ngang với nếu bản thể muốn bắt phân thân đề thăng thực lực, vậy liền cần nhượng ra một nửa năng lượng.

Hạt giống Vu Sư ẩn chứa rất nhiều năng lượng, nhiều đến căn bản Phương Minh không thể hấp thu hết được, phân thân Vu Sư chủ động hấp thu, đối với Phương Minh đến nói là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, năm viên Vu Sư Chi Châu bên trong đan điền của Phương Minh cũng càng trở nên sáng chói cùng nồng nặc, thậm chí, năm viên Vu Sư Chi Châu này vừa tương hỗ không ngừng tới gần, vừa có xu thế dung hợp lại chung với nhau.

Mà lần trước khi mấy viên Vu Sư Chi Châu trong đan điền của Phương Minh dung hợp lại với nhau, cũng là lúc cậu đột phá từ tứ tinh Vu Sư đến ngũ tinh Vu Sư, mỗi một lần Vu Sư Chi Châu dung hợp, đều là dấu hiệu khi sắp đột phá.

Ngũ tinh Vu Sư liền Địa Cấp hậu kỳ, mà lục tinh Vu Sư liền đối ứng cường giả Thiên Cấp, nếu như nếu để cho người trong giới tu luyện biết Phương Minh có gần đột phá đến cường giả Thiên Cấp dấu hiệu, sợ rằng phải khiến cho một trận oanh động.

Cường giả Thiên Cấp chưa tới ba mươi tuổi, trong lịch sử hơn một nghìn năm của toàn bộ giới tu luyện, thiên tài như vậy đều là tồn tại đếm được trên đầu ngón tay, là có thể đếm được trên đầu ngón tay chân chính, mà cuối cùng những thiên tài này cũng đều là người thống trị một thời đại.

"Thằng nhóc này muốn đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp? Không được, không thể đột phá ở chỗ này."

Vẫn chú ý đến trạng thái của Phương Minh, khí linh bảo tháp cảm giác được thực lực của Phương Minh tăng trưởng, quyết định ra tay cắt đứt việc hấp thu hạt giống Vu Sư của Phương Minh, không phải hắn không muốn nhìn thấy Phương Minh đột phá, mà là hắn biết rõ, Phương Minh tuyệt đối không thể tiến hành đột phá Thiên Cấp ở trong bảo tháp.

Nghĩ tới đây, khí linh bảo tháp không do dự nữa, trong không gian tầng hai đột nhiên xuất hiện một cỗ lực hút khủng bố, cỗ lực

hút này đem phân thân của Phương Minh lay động tới gần hạt giống Vu Sư.

Mà trong nháy mắt khi phân thân Vu Sư tiếp xúc đến hạt giống Vu Sư, hạt giống Vu Sư giống như đứa bé đã tìm được nhà vậy, trong nháy mắt liền bóc tay của Phương Minh ra, hạt giống kia trực tiếp bay vào trong ngực của phân thân.

Thời khắc này, toàn bộ tóc trên đầu phân thân không gió mà bay, khí thế cũng đang điên cuồng kéo lên, mà Phương Minh cũng mở mắt ngay thời khắc này, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

"Tên nhóc cậu đừng có gấp, lão phu cắt đứt chuyện hấp thu của cậu là vì tốt cho cậu, cho dù phân thân của cậu hấp thu viên hạt giống Vu Sư này đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, cũng tốt hơn cậu đột phá thành cường giả Thiên Cấp."

Dường như nghĩ đến Phương Minh sẽ có phản ứng như thế nào, giọng nói của khí linh bảo tháp trực tiếp vang lên ở tầng hai này.

"Có ý gì?" Phương Minh nhíu mày, mạnh mẽ nén lửa giận xuống.

"Cậu biết vì sao cường giả Thiên Cấp sẽ được xưng là cường giả Thiên Cấp, mà không phải xưng là Địa Cấp tầng mười không?"

Chương 832: Luyện chế phân thân

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong giới tu luyện đã chia cảnh giới tu luyện thành ba cấp độ: Thiên Địa Nhân, mỗi cảnh giới lại chia làm chín tầng, thế nhưng dựa vào căn cứ nào để phân chia cảnh giới như vậy? Thật ra hiện tại Phương Minh cũng không biết.

Hoặc là nói chính xác hơn, Phương Minh chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này, đừng nói là Phương Minh, cho dù là giới tu luyện, sợ rằng cũng có hơn phân nửa người đều chưa từng nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Phân chia đẳng cấp cảnh giới, ở trong lòng rất nhiều người đây vốn chỉ là kiến thức cơ bản nhất mà thôi, đã là kiến thức, đâu có cái gì hay mà miệt mài theo đuổi.

"Phân chia đẳng cấp như vậy là có căn cứ, Thiên Địa Nhân, tầng thấp nhất là Nhân Cấp, năng lượng đủ khả năng vận dụng chính là từ bản thân cung cấp cho mình, mà Địa Cấp chính là đột phá gông cùm xiềng xích của bản thân, có thể hấp thu lực lượng của mảnh thiên địa này, đây mới là nguyên nhân tại sao phải xưng là Địa Cấp, mà vì sao trên Địa Cấp chia làm Thiên Cấp, đó là bởi vì tới tầng thứ này, có thể triệu hồi sức mạnh của đất trời tới dùng."

"Nhân Cấp, tu luyện là bản thân, vận dụng chính là năng lượng

bản thân có thể điều động được; Địa Cấp, là hấp thu năng lượng thiên địa sau đó luyện hóa thành lực lượng của chính mình; Thiên Cấp, vận dụng năng lượng thiên địa, dung nạp năng lượng trong thiên địa cho mình dùng, không hề bị hạn chế lực lượng mà thể xác bản thân có thể nhận được."

Giọng nói của khí linh bảo tháp rất nghiêm túc, mà vẻ mặt Phương Minh cũng trở nên nghiêm túc, nếu như dựa theo những lời khí linh bảo tháp nói, đại khái cậu liền hiểu làm sao phân chia mấy cấp bậc này rồi.

Nếu như so sánh chuyện tu luyện với việc xây nhà, như vậy cấp bậc Nhân Cấp chính là đang đặt móng, móng càng kiên cố, có nghĩa số tầng xây được sẽ càng cao, mà Địa Cấp chẳng khác nào là độ cao tầng lầu.

Mà tới được cấp độ Thiên Cấp, thì lại một lần nữa thay đổi, thứ Thiên Cấp theo đuổi không còn là cao độ, bởi vì tới cấp bậc Thiên Cấp này, độ cao của cao ốc kia đã đủ, sau khi tới cấp độ Thiên Cấp, sẽ so với bên trong cái cao ốc này.

Tỷ như, thực lực của mấy công ty có thể vào trong cao ốc này, sự náo nhiệt của dòng người, sự xa hoa của thương trường...

"Một khi bước vào Thiên Cấp, phương pháp tu luyện sẽ có khác biệt tựa trời đất so với lúc trước, phương thức chiến đấu cũng sẽ xuất hiện thay đổi, nhưng cũng chính bởi vì điểm này, khi mỗi một vị cường giả Thiên Cấp lại đột phá cường giả Thiên Cấp, đều phải bị đại đạo trong mảnh thiên địa này cảm ứng được."

"Thế giới này mọi thứ đều dựa theo quy tắc đại đạo đến vận hành, kể cả năng lượng thiên địa trên thế gian này, nhưng nơi này của lão phu là ngăn cách năng lượng thiên địa của thế giới bên ngoài, nếu như cậu đột phá đến cường giả Thiên Cấp ở nơi này của lão phu, đồng nghĩa với sẽ không chiếm được thiên đạo thừa nhận, cũng liền không cách nào tùy tâm điều động lực lượng thiên

địa, nói trắng ra là đây không phải cường giả Thiên Cấp, mà là Địa Cấp tầng mười."

Nghe được khí linh bảo tháp nói đến đây, trong nháy mắt Phương Minh liền đã hiểu rõ, nếu như mình đột phá đến Thiên Cấp ở trong bảo tháp, đó chính là một loại loại Thiên Cấp khác.

Cường giả Thiên Cấp khác không tiếp tục xây thêm lầu nữa, bởi vì khi xây tới một độ cao nhất định nào đó, muốn tiếp tục xây lên cần chi phí quá cao, người ta bắt đầu chuyển sang kiến thiết nội bộ, bắt đầu lắp đặt thiết bị cùng kêu gọi thương nhân vào ở, dùng cái này đến đề cao giá trị của tòa nhà.

Mà Phương Minh thì sao? Vẫn đang xây lầu lên, nhưng mà cần chi phí cao hơn gấp mấy lần trước kia để xây một tầng lầu, vì thế đã không còn nhiều khả năng để gia tăng những giá trị khác cho tòa nhà, nỗ lực cùng thu hoạch căn bản là không tỷ lệ.

"Bây giờ còn trách lão phu sao?" Khí linh bảo tháp nói.

"Tò mò hỏi một chút, vậy có thể đột phá đến Địa Cấp tầng mười thậm chí tầng mười một sau đó lựa chọn tiếp tục đột phá đến cường giả Thiên Cấp không?" Phương Minh nảy sinh suy nghĩ bất chợt mà hỏi.

"Làm sao có thể?" Khí linh bảo tháp không cần suy nghĩ đã đáp ngay: "Đây là thứ mà quy tắc thế giới không cho phép, cũng giống như khi tòa nhà đã đạt tới độ cao nhất định thì không được xây thêm tiếp vậy, thiên địa đại đạo của mảnh trời đất này đã hạn chế cực hạn Địa Cấp đủ khả năng đạt tới."

"Đã hiểu rõ."

Phương Minh có chút tiếc nuối, cậu nghĩ tới một số miêu tả mà trước đây cậu đã nhìn thấy, người tu luyện khác chỉ có mười cảnh giới, nhưng bình thường vai chính có thể tu luyện tới cảnh

giới thứ mười hai, còn nghĩ mình cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ của vai chính một lần, hiện tại xem ra là mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Hẳn cảnh giới của cậu hiện tại đã tới Địa Cấp viên mãn, cách cường giả Thiên Cấp cũng chỉ kém một bước cuối cùng đó mà thôi, cũng nên thỏa mãn với cơ duyên này, người không thể quá tham lam."

Nghe lời khí linh bảo tháp nói, Phương Minh mỉm cười, quả thật mình không thể quá tham lam, từ Địa Cấp tầng tám trong nháy mắt đến Địa Cấp viên mãn, vượt qua Địa Cấp tầng chín cùng Địa Cấp đỉnh, cái đột phá này đã rất khủng bố, tương đương với nhảy vọt ba cấp.

Nếu như không có hạt giống Vu Sư, để cậu tu luyện như bình thư, tối thiểu cũng cần thời gian năm năm, đây là dưới tình huống cậu tự tin có thể có được một số cơ duyên.

"Có lẽ, bây giờ tôi đã có thực lực thể chân chính đấu cùng nhà họ Mục." Phương Minh nói nhỏ một câu.

"Tên nhóc cậu quá bành trướng, hiện tại cậu chỉ là Địa Cấp viên mãn, mặc dù cách cường giả Thiên Cấp chỉ thiếu chút nữa, nhưng kém một bước này chính là khác nhau một trời một vực, một chỉ của một vị cường giả Thiên Cấp có thể tiêu diệt một mảng cường giả Địa Cấp viên mãn lớn, không thành Thiên Cấp, cuối cùng cũng chỉ là con kiến, những lời này không phải tùy tiện nói một chút."

Phương Minh trầm mặc, trên phương diện này, cậu tin tưởng khí linh bảo tháp không sẽ lừa dối cậu.

"Tên nhóc cậu cũng đừng nhụt chí, tuy rằng cậu không đột phá đến Thiên Cấp, thế nhưng cỗ phân thân này của cậu lại có chút khó lường."

Lời khí linh bảo tháp nói khiến cho Phương Minh đem lực chú ý chuyển tới trên phân thân cách đó không xa, giờ phút này da thịt của phân thân xuất hiện vài phần sáng bóng, chỗ lồng ngực kia có hào quang màu đỏ lưu chuyển, không ngừng tẩy rửa toàn thân, Phương Minh có thể rõ ràng cảm thụ được cỗ phân thân này của bản thân mình bắt đầu có chút sức sống.

Không sai, đó là sinh khí.

Nếu như nói thì vốn dĩ phân thân này chỉ là một cỗ phân thân, càng giống như một kiện vật phẩm, nhưng bây giờ Phương Minh có thể cảm thụ được, phân thân này bắt đầu từ từ sống lại, chỉ kém một bước cuối cùng.

"Một cỗ phân thân chủ động trưởng thành? Rốt cuộc phân thân này là do ai luyện chế?"

Trong lòng Phương Minh có chút hiếu kỳ, về phân thân Vu Sư, bình thường đều là bị động hấp thu năng lượng, là do Vu Sư đem năng lượng của bản thân truyền lại đến trên người phân thân, cho nên có thể nói rằng thực lực của phân thân cùng bản thể luôn có chênh lệch rất lớn.

Thử nghĩ một chút, thật vất vả tu luyện vài năm sắp đột phá, vì để cho phân thân theo kịp, vậy thì đồng nghĩa với phải truyền lại hết năng lượng hấp thu được suốt mấy năm này cho phân thân, cứ như vậy vốn là năm năm có thể đột phá biến thành mười năm.

Cho nên rất nhiều Vu Sư khi luyện chế phân thân Vu Sư, lúc mới bắt đầu cũng không quá quan tâm phân thân Vu Sư, thẳng đến khi bắt buộc cần phải có phân thân Vu Sư, lúc này mới sẽ bắt đầu luyện chế phân thân.

Cái này cũng giống như khi thăng cấp trong game vậy, coi phân thân như một biệt hiệu, chỉ có khi quý danh đạt đến cấp bậc nhất định về sau, mới sẽ dùng nhiều kinh nghiệm để thăng cấp

biệt hiệu, bởi vì đối với quý danh đến nói, một ngày kinh nghiệm của quý danh thì tương đương với một năm kinh nghiệm của biệt hiệu.

Điều này cũng dẫn tới một hiện tượng phổ biến xuất hiện, phân thân và bản thể vĩnh viễn tồn tại chênh lệch đẳng cấp, nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp, dù sao thì bản thể mới là căn bản, toàn bộ Vu Sư đều khó có khả năng bỏ gốc lấy ngọn.

Vốn là Phương Minh cũng có tính toán như vậy, đợi khi bản thân mình đột phá đến Thiên Cấp sau đó mới sẽ bắt đầu luyện chế phân thân, rồi sau đó để phân thân đột phá tới Địa Cấp, nhưng một màn trước mắt này khiến cho kế hoạch của cậu bị ngâm nước nóng.

Đương nhiên, đối với kế hoạch bị ngâm nước nóng, trong lòng Phương Minh ngược lại rất cao hứng, một cỗ phân thân có thể tự mình trưởng thành tự mình tu luyện, đây quả thực chẳng khác nào là một máy gian lận tu luyện.

Dù sao, phân thân có thể tu luyện không ngừng nghỉ, hơn nữa không cần để ý tới bất cứ chuyện gì, điểm này là bản thể không làm được.

"Tên nhóc cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh chóng luyện chế phân thân nhận chủ đi."

Nhận được khí linh bảo tháp nhắc nhở, Phương Minh cũng không do dự, vươn ngón tay ra, một giọt máu tươi bắn ra, bắn vào trên người phân thân, chỉ trong nháy mắt huyết dịch này liền bị phân thân hấp thu.

Hấp thu dòng máu của Phương Minh, phân thân càng thêm sáng bóng, chẳng qua rất nhanh đã phai nhạt xuống.

Thấy một màn như vậy Phương Minh không hề cảm thấy

ngoài ý muốn, muốn khiến phân thân nhận chủ thì phải cung cấp đầy đủ máu cho phân thân, khiến cho dòng máu trong cơ thể phân thân trở thành một thể cùng dòng máu của cậu, chỉ có như vậy phân thân mới được xem như là phân thân của cậu.

Máu không ngừng chảy ra, không ngừng rơi vào trên người phân thân bị phân thân hấp thu đi, thế nhưng phân thân này lại giống như cái động không đáy, đến sau này sắc mặt Phương Minh cũng đều trở nên có chút tái nhợt.

Ngay cả Phương Minh cũng không biết mình đã nhỏ bao nhiêu máu ra, nếu như đổi lại một người bình thường mà nói, đoán chừng máu trong cơ thể đã sớm khô cạn, mà thân thể cậu trải qua ngày tháng ngâm thuốc tôi luyện, số lượng máu trong cơ thể vượt xa người thường, hơn nữa công năng tự hồi phục máu của cơ thể cậu cũng đã đạt tới một tốc độ khủng bố, nhưng cho dù như vậy vẫn không theo kịp tốc độ hấp thu của phân thân, có thể nghĩ lượng máu phân thân này cần có khủng bố tới dường nào.

"Tên nhóc cậu nhanh chóng dừng lại, nếu tiếp tục kéo dài cậu sẽ biến thành một cái xác khô."

Khí linh bảo tháp cũng nhìn ra trạng huống của Phương Minh có điểm gì đó không đúng, ở một bên mở miệng nhắc nhở, nhưng mà Phương Minh cũng không định thu tay lại ngay lúc này, nếu như lần này không thể để cho phân thân nhận chủ, vậy đồng nghĩa với số máu đã bỏ ra lúc trước đều là lãng phí, hơn nữa lần kế còn có thể càng thêm gian nan hơn.

"Nếu máu bình thường không được, vậy thì thử tinh huyết xem sao."

Trong mắt Phương Minh có vẻ quyết đoán, tinh huyết là tinh hoa của huyết dịch, ngày bình thường Phương Minh cũng không dám đơn giản lãng phí, thế nhưng lúc này cậu không có lựa chọn khác.

Một giọt huyết châu êm dịu nồng nặc từ đầu ngón tay Phương Minh bắn ra, rơi vào trên người phân thân, thân thể phân thân hơi chấn động một chút, tựa hồ rất hài lòng đối với giọt máu này.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Khi ý thức của Phương Minh đều bởi vì tinh mất máu quá nhiều mà có chút mơ hồ, cuối cùng phân thân cũng có biến hóa cực lớn, trên gương mặt đó bắt đầu chậm rãi hiện ra ngũ quan, mà ngũ quan này lại giống Phương Minh như đúc.

Cùng lúc đó chính là, thân thể Vu Sư cũng chậm rãi có thay đổi, biến hóa theo như thân hình của Phương Minh, vốn thân thể này cao cỡ 1m85, mà trên thực tế Phương Minh chỉ cao chừng 1m75 mà thôi.

Phân thân, dựa theo dáng vẻ của Phương Minh bắt đầu thay đổi, đến cuối cùng, triệt để biến thành Phương Minh thứ hai, kích cỡ thân thể cùng ngũ quan đều giống Phương Minh như đúc, nhưng nếu như nói có điểm nào khác, đó chính là vẻ mặt của phân thân này lạnh như băng, lạnh tựa như một khúc gỗ vậy, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm gì.

"Thành công."

Ở trong tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, Phương Minh thấy phân thân giống mình như đúc, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó cả người liền ngã xuống trên mặt đất.

Chương 833: Người đứng đầu dưới Thiên Cấp

Đợi khi Phương Minh hồi tỉnh lại, phát hiện trước mặt mình có một người giống bản thân mình như đúc, cậu lập tức sửng sốt một chút.

Bất kể là ai, khi thấy người giống hệt bản thân mình đều sẽ là sửng sốt, chẳng qua Phương Minh lập tức liền kịp phản ứng, đây chính là phân thân của mình.

Phân thân nhận chủ thành công.

Rầm!

Sau một khắc, Phương Minh đấm một đấm về phía phân thân, mà phân thân đồng dạng cũng đấm ra một đấm về phía cậu, nắm tay của hai người va chạm, song phương đều tự lui về phía sau môt bước.

"Đây là thao túng sao?"

Sau khi Phương Minh đánh ra một quyền cũng không tiếp tục ra quyền nữa, một quyền vừa rồi này, cũng không phải là vì muốn thử dò xét thực lực của phân thân, quan trọng hơn chính là cậu muốn nghiệm chứng một chút xem phải làm sao mới có thể thao túng phân thân.

Một quyền vừa rồi của phân thân này cũng không phải theo cử động của cậu, mà là khi trong lòng cậu vừa nảy sinh một ý niệm, đồng thời phân thân cũng đánh ra một quyền.

"Không phải nhất tâm nhị dụng, hẳn là tâm thần tương thông."

Phương Minh tự nói, hành động của phân thân cũng không phải kết quả do cậu thao túng, cậu cũng không hề phân thần dính lên trên người phân thân kia, mà là ngay khi trong đầu cậu hiện lên ý niệm này, phân thân liền cảm ứng được.

"Phân thân của Vu Sư nhất mạch các người thật đúng là quá biến thái."

Giọng nói của khí linh bảo tháp lại vang lên ngay lúc này, nếu như đổi lại là phân thân của những người khác, nếu muốn thao túng phân thân chỉ có cách phân ra một bộ phận tâm thần để ở trên người phân thân, nếu muốn đạt tới cảnh giới phân thân và bản thể tâm thần tương thông, cần một quá trình khá dài, nhưng phân thân của Vu Sư lại không giống vậy, chỉ cần phân thân nhận chủ, ngay sau đó phân thân và bản thể liền tâm thần tương thông.

Nói cách khác khi Phương Minh và phân thân đồng thời tham gia chiến đấu, căn bản không cần phân thần đi thao túng phân thân, tự phân thân sẽ chiến đấu, Phương Minh chỉ cần truyền lại một số ý niệm cho phân thân là được rồi.

Sự ăn ý giữa hai người tuyệt đối không phải một cộng một đơn giản như vậy, dù sao nếu như đổi lại là hai người khác mà nói, không thể nào làm được tới mức tâm thần tương thông, cũng sẽ không thể làm được trình độ phối hợp hoàn mỹ.

"Nếu như phân thân của cậu cũng có thể bước vào cảnh giới cường giả Thiên Cấp như cậu, như vậy trong cảnh giới Thiên Cấp sơ kỳ, cậu nằm ở thế bất bại."

Khí linh bảo tháp trực tiếp nói ra một câu khẳng định, thậm chí hiện tại bởi vì có phân thân, có thể nói dưới Thiên Cấp, Phương Minh là vô địch chân chính, là người đứng đầu dưới Thiên Cấp chân chính.

"Tên nhóc này, chưa tới ba mươi tuổi đã có được thực lực

đứng đầu trong số cường giả dưới Thiên Cấp, nếu như truyền đi, sợ rằng toàn bộ giới tu luyện đều sẽ chấn động."

Những lời này khí linh bảo tháp cũng không nói ra, chẳng qua Phương Minh cũng không thèm để ý, thời khắc này Phương Minh đang đắm chìm trong sự vui sướng khi có phân thân, hơn nữa từ phân thân bên kia truyền tới tin tức nói cho cậu biết, năng lượng bên trong hạt giống Vu Sư kia cũng không bị nó hấp thu hết hoàn toàn, một khi hấp thu xong, tuyệt đối là có thể bước vào cấp bậc cường giả Thiên Cấp.

Hồi lâu sau, Phương Minh mới có thể thoát khỏi tâm tình thư sướng, mở miệng hỏi: "Tôi đã ở trong này bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm, cũng chỉ khoảng hai ngày."

Nghe thấy những lời khí linh bảo tháp nói, Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, hai ngày còn không nhiều? Bản thân mình biến mất hai ngày, đoán chừng nhất định là đám Đại Trụ rất gấp gáp, nghĩ tới đây Phương Minh không do dự nữa, trực tiếp xoay người chọn rời khỏi bảo tháp.

Khi Phương Minh trở lại cửa hàng Vu Đạo, toàn bộ tầng hai cũng không có người, chẳng qua Phương Minh có thể cảm ứng được Đại Trụ đang ở tầng một, hơn nữa hiện tại đã là đêm tối, Đại Trụ vẫn không rời đi.

Không cần nghĩ Phương Minh cũng biết, nhất định là Đại Trụ không nhìn thấy thân thể của mình, nhưng nghĩ tới lời mình dặn, cho nên mới lựa chọn ở trong tiệm trông coi.

Nghĩ tới đây trên mặt Phương Minh có vẻ xấu hổ, vội vã đi xuống tầng, cũng không ẩn giấu tiếng bước chân của mình, mà Đại Trụ nghe được tầng hai truyền đến tiếng bước chân, cũng mở mắt, thấy Phương Minh xuất hiện, trên mặt có sợ hãi lẫn vui mừng.

"Phương Minh, ngày hôm qua lúc tôi lên tầng phát hiện cậu không ở tầng hai, Hoa Minh Minh cùng lão Chu nói hắn là cậu đã rời đi."

"Ừm, nếu như sau này phát hiện tôi không có ở đây, không cần phải ở lại cửa hàng chờ tôi."

Phương Minh khuyên một câu, đột nhiên cậu tỉnh ngộ một điểm, theo cảnh giới của cậu tăng cao, sau này một lần tu luyện 3-5 ngày đều là chuyện rất bình thường, cho nên cần phải nói cùng Đại Trụ một chút.

"Kỳ thực tôi cũng không bận chuyện gì, dù sao thì trong nhà cũng không có ai, về phần hai thằng cha Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc này, lại không cần tôi phải cho ăn, tôi ở lại trong tiệm hay ở trong nhà không có gì khác nhau." Đại Trụ lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói.

Nghe được Đại Trụ nhắc tới hai thằng cha Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc này, Phương Minh cũng có chút đau đầu, có một câu là người phân theo nhóm vật họp theo loài, Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc thật đúng là cùng một giuộc, hai vị này cả ngày không thấy bóng dáng trong nhà, cũng không biết làm gì ở bên ngoài, chẳng qua cậu có thể xác định một điểm, hai thằng cha này tuyệt đối là sẽ không lỗ lả.

"Đừng nói cậu không có chuyện gì làm, cậu cũng lớn rồi, không còn nhỏ gì nữa, nên suy tính một chút tới chuyện kết hôn."

Phương Minh nghĩ đến đoạn thời gian trước cha Đại Trụ gọi điện thoại cho mình, trong lời nói lộ ra ý muốn để Đại Trụ về nhà kén rể, thật ra cái tuổi này của Đại Trụ cũng thực sự tới tuổi nên kết hôn rồi.

Trước kia là trong nhà nghèo khó, nhưng kể từ sau khi mở cửa hàng, đối với kẻ có tiền ở Ma Đô đến nói, chút tiền này của Đại

Trụ cũng không tính là gì, thế nhưng ở thôn Diệu Hà, Đại Trụ coi như là thanh niên đầy hứa hẹn.

Đoạn thời gian trước Đại Trụ gởi tiền về để gia đình xây nhà, kết cấu của căn nhà ba tầng này đều đã làm xong, mà đối với dân quê đến nói, mục đích lớn khiến người dân xây nhà chính là vì lấy vợ.

Bằng không, nói khó nghe một chút, người tuổi trẻ bây giờ quanh năm suốt tháng cũng không ở nhà được quá hai tháng, hoàn toàn có thể tiết kiệm số tiền này, đợi khi dư dả một chút lại đầu tư mối làm ăn khác, cần gì phải xây nhà chứ? Phải xây nhà chính là vì cưới vợ.

Điểm này cũng tương đối giống như người thành phố, nếu không có nhà ở đây, làm gì có con gái nhà ai nguyện ý gả cho cậu?

Hiện tại Đại Trụ đã có nhà, mà thành tích học tập của em gái của cậu, Kỳ Kỳ cũng rất xuất sắc, có thể nhận học bổng, căn bản không cần Đại Trụ gửi thêm tiền, cho nên hiện tại vấn đề duy nhất Đại Trụ cần bận tâm chính là vấn đề của bản thân cậu ta.

"Đừng tìm lý do, tôi nói cho cậu biết, sắp hết năm rồi đấy, nếu như cậu còn không tìm được bạn gái, tôi cũng không dám quay về thôn Diệu Hà nữa, đoán chừng chú Vương sẽ mắng tôi chết mất."

Thấy Đại Trụ muốn cãi lại, Phương Minh trực tiếp trừng mắt, Đại Trụ chỉ có thể hậm hực cười cười, quả thật cha mình đã nhắc tới vấn đề này từ rất lâu rồi, nhắc nhiều tới mức mà chỉ nghe thôi cũng cảm thấy mệt mỏi.

"Vấn đề này cậu cần phải ghi nhớ trong lòng, tôi thấy hay là như vậy, dù sao thì trong tiệm cũng không phải thường xuyên có khách, không phải cậu muốn học hành sao? Hay là báo danh mấy lớp bổ túc ban đêm đi, mở rộng mạng lưới quan hệ một chút."

Phương Minh cũng đã nghĩ kỹ, trông cậy vào cái hũ nút như Đại Trụ này chủ động đi tìm con gái có chút không thực tế, vòng tròn cuộc sống của cậu ta còn nhỏ hơn cả chính bản thân mình, cũng chỉ quen biết đám người Hoa Minh Minh, nhưng Hoa Minh Minh lại không đáng tin cậy tới cỡ nào, nói cậu ta giới thiệu đối tượng cho Đại Trụ, hơn phân nửa là sẽ giới thiệu một người phụ nữ hám tiền.

Chương 834: Đến nhà họ Phương

Cuối năm sắp tới, gió Bắc vẫn lạnh lẽo như lúc trước, một trận tuyết lớn lặng yên không tiếng động bao trùm cả vùng đất, tuyết trắng mênh mang, bao phủ một lớp áo bạc, rất nhiều khu du lịch đều vì tuyết đọng mà đóng cửa không chào đón du khách.

Thần Nông Giá, ở vào vùng phía Bắc Tây Nam Bộ, lấy Thần Nông thị nếm trên trăm cây thuốc, dạy dân trồng thảo mộc (1) mà có tên.

(1) Theo truyền thuyết, Thần Nông (hay còn được biết với tên Viêm Đế) sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cày bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng)

Ở trong lòng người trong nước, đây là một mảnh đất đai thần bí, thậm chí còn có người cho rằng, Thần Nông Giá chính là một trong những nơi bắt nguồn của thủy tổ nhân loại, không chỉ bởi vì Thần Nông thị, quan trọng hơn chính là sau đó, các nhà khảo cổ học đã phát hiện nơi này còn có quỹ tích hoạt động của nhân loại, sớm hơn hẳn so với Thần Nông thị.

Đương nhiên, đối với rất nhiều bách tính đến nói, tin tức bọn họ nghe được nhiều nhất về Thần Nông Giá, chỉ sợ sẽ là dã nhân ở trong Thần Nông Giá, đây cũng là khu rừng có tin đồn nhiều dã nhân nhất ở trong cả nước.

Chẳng qua cũng không thiếu người cảm thấy đây chẳng qua là một loại thủ đoạn tuyên truyền khu du lịch Thần Nông Giá, bởi vì

cho tới hôm nay vẫn chưa có ai thực sự từng gặp dã nhân trong Thần Nông Giá, thậm chí cũng không có bất kỳ báo đài nào từng đăng hình của dã nhân trong Thần Nông Giá.

Dã nhân trong Thần Nông Giá, giống như là một tồn tại trong truyền thuyết, mảnh khăn thần bí kia từ xưa tới nay vẫn chưa có người nào vạch trần.

Đương nhiên cũng chính bởi vì dã nhân rất thần bí, hàng năm trong nước đều có vô số kẻ yêu thám hiểm tìm đến Thần Nông Giá, hi vọng có thể tìm kiếm tung tích của dã nhân, có người vì thế còn bỏ mạng ở nơi đây, cũng có người bị mất tích ở nơi sâu trong Thần Nông Giá, chỉ có rất ít người có thể may mắn sống sót mà đi ra ngoài.

Nhưng cho dù là nhà thám hiểm có to gan hơn nữa, cũng sẽ không lựa chọn đi vào Thần Nông Giá lúc tuyết đang rơi này, bởi vì bọn họ biết làm vậy không khác gì chịu chết, có lẽ một bước chân bản thân sắp đạp lên không phải là tuyết, mà là một cái hố lớn bị che lấp.

Hố trời ở Thần Nông Giá, nổi danh không khác gì dã nhân ở Thần Nông Giá.

Mà giờ khắc này ở bên trong Thần Nông Giá ngập tuyết, có thêm một bóng người đang đi thẳng về phía trước, đây là một nam thanh niên, mà nếu như lúc này có người thấy dáng vẻ nam thanh niên này đi trên tuyết, nhất định sẽ chấn động vô cùng.

Mặc dù người thanh niên đang đạp lên trên mặt tuyết, nhưng điều quỷ dị là tại trên mặt tuyết mà cậu đi qua không hề để lại vết chân, cũng giống vậy, tuyết lớn ngập trời nhưng lại không hề có một bông tuyết nào rơi vào trên người của cậu, khi những hoa tuyết này bay xuống, phảng phất như đã cố ý bỏ sót người đàn ông này.

Đạp tuyết vô ngân!

Đối với rất nhiều kẻ yêu thích võ hiệp đến nói, thấy một màn như vậy chỉ sợ bọn họ sẽ nghĩ ngay tới một loại tồn tại trong truyền thuyết: Khinh công.

Bóng người này, dĩ nhiên chính là Phương Minh.

Đối với người thường đến nói, Thần Nông Giá rất thần bí, mà đối với người trong giới tu luyện đến nói, Thần Nông Giá cũng rất thần bí, không phải bởi vì người trong giới tu luyện không có bản lĩnh thăm dò Thần Nông Giá, mà là bởi vì bọn hắn không dám.

Thần Nông Giá, với tư cách là đại bản doanh của nhà họ Phương, gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, người trong giới tu luyện không được cho phép là không thể bước vào, bằng không sẽ bị khép tội cố ý rình mò bí ẩn của nhà họ Phương, một khi bị người nhà họ Phương phát hiện ra, sẽ mang đến cho mình rất nhiều phiền toái không cần thiết, thậm chí còn có thể mang đến phiền phức cho sư môn gia tộc sau lưng mình.

Dù sao, lửa giận của nhà họ Phương là thứ mà phần lớn thế lực không thể thừa nhận.

Sâu trong thần nông giá, con đường Phương Minh đi rất kỳ lạ, cũng không phải đi tới thẳng tắp, mà là mỗi lần đi qua một ngọn núi lớn đều cuộn một vòng, giăng khắp nơi, có đôi khi vừa xuất hiện ở phía Đông Thần Nông Giá, nhưng một hồi lại xuất hiện ở phía Tây Thần Nông Giá.

Mà sở dĩ Phương Minh đi như vậy, không phải là bởi vì cậu buồn chán nên đi loạn, mà là vì ở bên trong Thần Nông Giá này có một cái trận pháp tồn tại, trận pháp hộ sơn đến từ chính nhà họ Phương, trận pháp này trừ phi là cường giả Thiên Cấp, bằng không căn bản không thể cưỡng ép xông vào được, mà nếu như có cường giả Thiên Cấp dám mạnh mẽ xông tới, đương nhiên những

trưởng lão kia của nhà họ Phương cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Sau nửa giờ, Phương Minh đi tới trước một ngọn núi lớn, ngọn núi lớn này không giống với những ngọn núi khác trong Thần Nông Giá, cũng không bị tuyết trắng bao trùm lại, so sánh với những ngọn núi bị tuyết trắng bao trùm xung quanh, ngọn núi này vẫn xanh ngắt như hành, cực kỳ rõ ràng.

Nhưng mà, nếu lúc này có người chụp ảnh trên bầu trời Thần Nông Giá, lại sẽ phát hiện căn bản là ngọn núi này không hề xuất hiện trong ảnh chụp, đây là một ngọn núi bị ngăn cách.

Ngọn núi không cao, nhưng kéo dài một mảnh, mà Phương Minh đứng ở chỗ này không bao lâu đã phát hiện có một cơn gió thổi đến, ở phía trước Phương Minh đột nhiên xuất hiện hai bóng người, hai bóng người trẻ tuổi.

"Trọng địa của nhà họ Phương, người tới là người phương nào?"

Hai người thanh niên trẻ tuổi này chính là đệ tử nhà họ Phương, có trách nhiệm bảo vệ sơn môn của nhà họ Phương, bọn họ đã nhận ra bóng dáng Phương Minh, chính là người đã đi ra từ trong trận pháp kia.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn hai người trẻ tuổi này, chưa đủ ba mươi tuổi đã tu luyện tới cảnh giới Địa Cấp sơ kỳ, nếu như đặt trong giới tu luyện có thể coi như là thiên tài, nhưng bây giờ vẻn vẹn chỉ thủ vệ của nhà họ Phương, điều này khiến cậu không thể không cảm khái, thực lực của nhà họ Phương thực sự quá mạnh mẽ.

Kỳ thực điểm này là Phương Minh đã nghĩ lầm rồi, cho dù nhà họ Phương có mạnh mẽ hơn nữa, cũng không đến mức tùy tiện để một thiên tài Địa Cấp sơ kỳ làm người gác cửa, trên thực tế những

người có trách nhiệm canh gác sơn môn này đều là đệ tử tinh anh của nhà họ Phương, mà canh gác sơn môn sẽ nhận được tích phân cống hiến tương ứng, dựa vào tích phân này bọn họ có thể tìm gia tộc trao đổi tài nguyên tu luyện tương ứng.

Nhà họ Phương, với tư cách là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, sở dĩ có thể trường thịnh không suy cũng là vì dựa vào chế độ công bằng này, mỗi một đệ tử nhà họ Phương đều có một phần tài nguyên căn bản, nhưng chỉ vẻn vẹn dựa vào tài nguyên căn bản không thể để cho bọn họ trổ hết tài năng trong cùng thế hệ, bọn họ cần nhiều tài nguyên hơn, mà muốn đạt được nhiều tài nguyên hơn, cũng chỉ có cách thu hoạch tích phân cống hiến.

"Phương Minh."

Phương Minh nhàn nhạt trả lời, mà sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, hai người đệ tử nhà họ Phương này sửng sốt một chút, bọn họ là người nhà họ Phương, đối với người cùng thế hệ trong nhà họ Phương đương nhiên cũng rất rõ ràng, người trước mắt này mang họ Phương, vậy nói rõ chính là người trong nhà, nhưng hai người lại có thể khẳng định, từ trước đây cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy người trước mắt này, cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Trên thực tế, tin tức có liên quan tới Phương Minh, ở nhà họ Phương cũng chỉ có một số cao tầng nhà họ Phương mới biết được, mà Phương Chiến với tư cách là người đứng đầu một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, trước đây thua ở trên tay Phương Minh, đương nhiên sau khi trở lại nhà họ Phương hẳn sẽ không trắng trợn tuyên truyền vấn đề này, điều này cũng dẫn tới những tin tức có liên quan tới Phương Minh, đối với phần lớn người nhà họ Phương đến nói vẫn là xa lạ.

"Cũng dám mạo xưng người của nhà họ Phương chúng ta, ta thấy ngươi là chán sống rồi."

Chương 835: Đến nhà họ Phương (2)

Một người trẻ tuổi nhà họ Phương trong đó mở miệng, hắn cho rằng Phương Minh là giả mạo, mặc dù một đời trẻ tuổi nhà họ Phương có rất nhiều người, thế nhưng trong những lần đại điển tế tổ trước đây hắn đều đã gặp mặt hết, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp qua Phương Minh.

Nghe được lời của đối phương, Phương Minh nhíu mày lại, cậu sẽ đến Thần Nông Giá, đó là bởi vì Cửu trưởng lão nhà họ Phương, cậu đã đáp ứng với Cửu trưởng lão sẽ quay về nhà họ Phương một chuyến, mà cách phá giải đại trận hộ sơn của nhà họ Phương cũng là do Cửu trưởng lão nói cho cậu biết.

"Thân phận của tôi là thật hay giả, chỉ cần các người tìm Cửu trưởng lão hỏi thăm một chút sẽ biết ngay." Phương Minh đáp.

"Để chúng tôi đi hỏi Cửu trưởng lão? Ngươi thật đúng là dám nói, ngươi cho rằng Cửu trưởng lão là người mà ai muốn gặp cũng được sao?"

Hai người trẻ tuổi nhà họ Phương này hiện lên vẻ mặt tức giận, lấy thân phận địa vị của bọn hắn làm sao có thể gặp được Cửu trưởng lão, tối đa cũng chỉ có thể liếc nhìn hình bóng ấy từ nơi xa xa, trong những đại điển tế tổ hằng năm mà thôi.

Biết hai người này không tin thân phận của mình, Phương Minh cũng không có ý định giải thích nữa, cậu đã đến, xem như là hoàn thành lời hứa đối với Cửu trưởng lão, đối phương không để cho mình đi vào, cũng không thể tính là bản thân mình nuốt lời.

Nghĩ tới đây, Phương Minh xoay người trực tiếp rời đi, cũng không tiếp tục dong dài, chẳng qua ngay lúc Phương Minh xoay người, lại có mấy bóng người xuất hiện ở trước sơn môn, đây là mấy người trẻ tuổi, mà trên tay người dẫn đầu kia còn mang theo một cái túi.

Mấy vị này, đều là cấp bậc Địa Cấp, người dẫn đầu kia càng đã đạt đến Địa Cấp tầng ba.

"Anh họ Phương Giác!"

Thấy người dẫn đầu kia, trên mặt hai người đệ tử thủ vệ sơn môn nhà họ Phương này lộ ra vẻ cung kính, thế nhưng vị anh họ Phương Giác này chính là nhân tài kiệt xuất trong một đời trẻ tuổi bọn họ, là cường giả gần với Phương Chiến, cũng là đối tượng mà bọn hắn rất sùng bái.

"Anh họ Phương Giác rời núi suốt nửa tháng lúc này mới trở về, nghĩ đến hẳn là đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Đương nhiên rồi, anh họ Phương Giác là ai? Chẳng qua chỉ đi bắt một con tinh quái nho nhỏ thôi, cho dù tinh quái này có giảo hoạt hơn nữa, nhưng làm sao có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay anh họ Phương Giác."

Nghe người bên cạnh thổi phồng, trên mặt Phương Giác cũng có vẻ kiêu ngạo, lần này hắn tiếp nhận nhiệm vụ gia tộc ban bố xuống, cố ý rời núi bắt được một con tam vĩ hồ yêu (1), đợi khi đến Nhiệm Vụ Đường giao nộp nhiệm vụ, hắn liền có thể đổi lấy một miếng đan dược trân quý, dựa vào viên thuốc này có lẽ có thể lập tức đột phá đến Địa Cấp tầng bốn, đến lúc đó cũng có thể đánh một trận cùng Phương Chiến, xem ai mới là người đứng đầu trong một đời tuổi trẻ.

(1) Tam vĩ hồ yêu: yêu hồ ba đuôi

"Người mới vừa rồi là ai?"

Một vị đệ tử nhà họ Phương bên cạnh Phương Giác nhìn bóng lưng Phương Minh rời đi, mở miệng hỏi.

"Người này nói hắn tên Phương Minh, cũng là đệ tử nhà họ Phương chúng ta, chẳng qua trong một đời trẻ tuổi nhà họ Phương làm gì có người nào mà tôi chưa từng gặp chứ? Vừa nhìn đã biết hắn là tên giả mạo, sau khi bị tôi vạch trần liền rời đi."

"Giả mạo đệ tử nhà họ Phương chúng ta? Làm sao có thể để hắn rời đi dễ dàng như vậy?"

"Không sai, ít nhất phải bắt lấy hắn ta, hỏi cho ra làm sao hắn ta có bản đồ vào núi."

Mấy vị đệ tử trẻ tuổi nhà họ Phương nhìn về phía bóng lưng của Phương Minh mang theo vẻ bất thiện, một vị trong đó càng lắc mình một cái chặn trước mặt Phương Minh, nói: "Đứng lại."

"Nói, sao ngươi biết lộ tuyến vào núi? Còn có vì sao ngươi giả mạo đệ tử nhà họ Phương ta?"

Ánh mắt của Phương Minh nhìn thanh niên trước mặt, cũng không đáp lời, tự mình tiếp tục đi về phía trước.

"Thật càn rỡ, ngược lại ta cũng thật muốn nhìn xem, có phải ngươi là người câm hay không."

Vị đệ tử nhà họ Phương này thấy bản thân mình bị coi thường, trên mặt mang theo vẻ giận dữ, một chưởng vỗ về phía Phương Minh, hắn rất có lòng tin đối với thực lực của chính mình, Địa Cấp tầng hai, trong một đời trẻ tuổi nhà họ Phương cũng coi như là trung thượng.

Nhưng mà, bàn tay của hắn còn chưa tới gần Phương Minh, cả người liền trực tiếp té bay ra ngoài, ngã nhào ở trên mặt tuyết.

Lấy cảnh giới hiện tại của Phương Minh, đối phó Địa Cấp tầng hai, chỉ cần một ánh mắt là có thể giết chết, tuy rằng lần này cậu không thể đột phá đến cấp độ Thiên Cấp, nhưng với tư cách Địa Cấp đại viên mãn, cho dù là cường giả Địa Cấp tầng chín cũng sợ không thể tiếp được ba chiêu của cậu.

Vị Địa Cấp nhà họ Phương này trực tiếp bay ra ngoài, một màn này khiến đám người Phương Giác đang đứng xem kinh ngạc ngẩn ngơ, mà hai tên trẻ tuổi có trách nhiệm gác sơn môn lại cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức nhấn nút cảnh báo.

Phương Minh cũng không quay đầu lại, không để ý tới bộ dáng khiếp sợ của mấy người sau lưng, tiếp tục đi về phía trước, mấy người trẻ tuổi nhà họ Phương kia thì lại đưa mắt nhìn về phía Phương Giác, dưới cái nhìn của bọn họ cũng chỉ có anh họ Phương Giác mới có thể giữ người này lại.

"Đả thương đệ tử nhà họ Phương ta còn muốn rời đi như vậy, các hạ không khỏi quá không đặt nhà họ Phương ta vào trong mắt."

Phương Giác mở miệng, bởi vì hắn biết lúc này hắn buộc phải mở miệng, bằng không một khi vấn đề này truyền đi, danh vọng của hắn trong thế hệ tuổi trẻ sẽ xuống dốc không phanh.

Trong gió tuyết, đệ tử nhà họ Phương vừa bay ra ngoài kia nằm ở nơi đó, mà Phương Giác thì nhìn chằm chằm bóng lưng của Phương Minh, Phương Minh cũng quay đầu nhìn lại.

"Ah, vậy ngươi muốn thế nào?"

Vẻ mặt của Phương Minh không có tâm tình biến hóa gì, tuy rằng cậu và đám người Phương Giác là người cùng thế hệ, nhưng bây giờ chính cậu nhìn mấy người Phương Giác này giống như đang nhìn vãn bối của mình vậy, cũng không nổi giận gì được.

Phương Giác cũng bị câu hỏi ngược này của Phương Minh làm ngẩn ra, muốn thế nào?

Đối với Phương Giác, hắn tự nhận nếu bản thân hắn muốn đánh bại Phương Ngôn cũng là một chuyện cực kỳ dễ dàng, nhưng đó cũng là chuyện sau khi hắn ra tay đánh, thế nhưng mới vừa rồi hắn lại không nhìn thấu Phương Minh đã đánh bay Phương Ngôn như thế nào, cho nên trong lòng hắn có chút kiêng kỵ, thật muốn ra tay chỉ sợ cũng không nắm chắc tất thắng.

Bây giờ Phương Giác chỉ hy vọng trưởng bối trong tộc đến nhanh một chút, mà chuyện hắn cần phải làm là kéo dài thời gian.

"Thế nào? Những lời này hắn phải do ta hỏi các hạ mới đúng, các hạ đến sơn môn của nhà họ Phương ta, đả thương đệ tử nhà họ Phương ta, chẳng lẽ cho rằng nhà họ Phương ta là không người sao?"

Thấy Phương Giác nói mấy lời vô nghĩa này, Phương Minh cũng cười một tiếng, rõ ràng đối phương kiêng kỵ bản thân mình không dám ra tay, nên nói mấy lời muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Chẳng qua Phương Minh cũng không vạch trần hắn, thế nhưng cũng không trả lời câu hỏi của Phương Giác, cậu đưa mắt nhìn về phía một bên khác, trong mảnh đất tuyết phía bên trái, một bóng người đang bay nhanh về hướng bên này.

"Phương Giác, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Một chàng trai thoạt nhìn cao gầy tuấn tú một đường thở hổn hển xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, khi hắn thấy Phương Ngôn đang nằm trên mặt đất, trên mặt có vẻ kinh ngạc, chẳng qua tầm mắt của hắn cũng chỉ dừng lại trên người Phương Ngôn không được ba giây, rất nhanh liền trừng mắt nhìn Phương Giác.

"Phương Dương, ngươi có lễ phép hay không? Tên của anh họ Phương Giác là ngươi có thể trực tiếp gọi ra sao? Cũng không biết gọi một tiếng anh họ?"

Thấy Phương Dương xuất hiện, trong nháy mắt mấy đệ tử nhà họ Phương bên cạnh Phương Giác đã chuyển tầm mắt tới trên người Phương Dương, vẻ mặt khó chịu quát lớn.

"Anh họ? Hắn xứng sao?"

Ánh mắt Phương Dương nhìn về phía Phương Giác mang theo vẻ oán hận, "Có người nào làm anh họ, lại đoạt đồ vật của em họ sao?"

Nghe được lời của Phương Dương, sắc mặt Phương Giác cũng âm trầm xuống, trầm giọng nói: "Phương Dương, ngươi nói bậy bạ gì đó?"

"Ta nói bậy? Tam Vĩ Yêu Hồ trong túi tỏa linh trên tay ngươi là bạn bè của ta, ngươi mượn cớ dẫn dụ ta rời đi, sau đó bắt lấy cô ấy, ngươi dám làm vì sao ta không dám nói?"

Vẻ mặt Phương Dương tràn đầy phẫn nộ, thiên phú tu luyện của hắn cũng không cao, ở nhà họ Phương cũng không được phía trên coi trọng, lại thêm chuyện của các trưởng bối năm đó, dẫn đến hắn bị chúng bạn cùng thế hệ xa lánh, cho nên đa số thời gian hắn phải sống cuộc sống một thân một mình.

Bởi vì thiên phú tu luyện không đủ cao, Phương Dương cũng không đặt toàn bộ tâm tư lên trên phương diện tu luyện, hắn đào một cái sơn động sau đó ở một mình trong Thần Nông Giá, mà ba năm trước đây, hắn gặp một con tinh quái, một con yêu hồ bị thương.

Nếu như đổi thành một người tu luyện khác nhìn thấy tinh quái, tự nhiên sẽ tru sát tinh quái này sau đó thu hoạch nội đan

của tinh quái, thế nhưng Phương Dương lại không làm như vậy, thứ nhất là hắn cảm thấy như vậy quá tàn nhẫn, thứ hai là vì ánh mắt tuyệt vọng của yêu hồ lúc ấy khiến hắn không cách nào nhẫn tâm xuống tay được.

Chương 836: Con trai của cô cô

Cho nên Phương Dương chẳng những không giết chết con yêu hồ kia, ngược lại còn cứu chữa cho nó, trải qua thời gian hai năm, rốt cục thương thế của yêu hồ cũng chuyển biến tốt, thấy thương thế của yêu hồ chuyển biến tốt đẹp, Phương Dương để yêu hồ này rời đi, nhưng không nghĩ tới yêu hồ này không chỉ không rời đi, ngược lại còn lựa chọn ở lại bên cạnh hắn.

Sau khi thử đuổi nó đi vài lần nhưng nó không đi, Phương Dương cũng bỏ qua, hơn nữa quả thật một mình hắn ở nơi này cũng buồn chán, có yêu hồ ở chung coi như là có một người bạn.

Ngày hôm nay vốn là Phương Dương vẫn đợi ở trong sơn động, chẳng qua sau đó hắn gặp một đệ tử trong tộc, tuy rằng quan hệ của hắn với vị này không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc cũng là người cùng tộc, hơn nữa đối phương còn thỉnh cầu Phương Dương giúp hắn một việc, Phương Dương nghe thấy chuyện này cũng chỉ là một cái nhấc tay, do đó cũng không cự tuyệt.

"Phương Giác, ngươi thực sự là một tên tiểu nhân hèn hạ, cố ý sai người dẫn dụ ta rời đi, sau đó nhảy vào sơn động của ta bắt Thiến Thiến đi, ngươi không sợ sự tình truyền đi sẽ bị mọi người chế nhạo sao?"

Phương Dương căm tức nhìn Phương Giác, ngay từ đầu hắn còn chưa phát hiện, nhưng mà trên đường tới đây hắn cảm thấy có chút không đúng lắm, cho nên không để ý vị đệ tử nhà họ Phương kia ngăn cản, trực tiếp quay trở về sơn động, kết quả vừa trở về lập tức phát hiện có người xông vào sơn động của bản thân mình, mà Thiến Thiến cũng đã bị bắt đi.

Thiến Thiến, chính là tên hắn đặt cho con Tam Vĩ Yêu Hồ kia.

"Phương Dương, ta không biết ngươi đang nói cái gì, Tam Vĩ Yêu Hồ này là chính ta bắt tới, ngươi nói yêu hồ này là của ngươi? Vậy vì sao ngươi không nộp yêu hồ này lên cho gia tộc? Chẳng lẽ ngươi trái với tộc quy, cấu kết cùng tinh quái?"

Phương Giác hừ lạnh một tiếng, dựa theo tộc quy của nhà họ Phương, đệ tử nhà họ Phương không được cấu kết với tinh quái, bằng không chắc chắn sẽ gặp phải trừng phạt nghiêm khắc. Nếu như Phương Dương dám thừa nhận, đó chính là vi phạm tộc quy.

"Không sai, đúng là ta đã trái với tộc quy, tuy rằng Thiến Thiến là tinh quái, thế nhưng cho tới bây giờ cô ấy chưa từng hại người nào, vạn vật trên thế gian đều có linh tính, chúng ta có tư cách gì mà thương tổn bọn họ?"

Câu trả lời của Phương Dương khiến cho sắc mặt Phương Giác trở nên khó coi, nếu Phương Dương thừa nhận, đồng nghĩa với yêu hồ này sẽ không được tính là vật hắn cống hiến, tuy rằng có thể Phương Dương sẽ mà bị phạt vì chuyện này, nhưng hắn cũng chẳng nhận được lợi ích gì.

"Phương Dương, nể tình ngươi cũng là đệ tử nhà họ Phương, ta cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi xác định yêu hồ này là thuộc về ngươi?"

"Đừng nói một lần, cho dù hỏi một trăm lần, ta cũng sẽ trả lời như vậy, cho dù vấn đề này có ầm ĩ đến tai chấp sự bên kia ta cũng không sợ." Phương Dương mang vẻ mặt kiên định, đáp.

"Tốt, tốt, thật là tốt."

Phương Giác giận quá thành cười, mà một vị đệ tử nhà họ Phương bên người hắn thì lại mở miệng nói: "Anh họ, nói mấy lời vô ích này với hắn làm gì, thằng này giống hệt mẹ của hắn, đều là

người trời sinh phản cốt, trước đây nếu không phải trưởng lão trong tộc thương sót mẹ hắn, đâu đến phiên hắn trở lại nhà họ Phương, đã sớm chết ở bên ngoài."

"Không sai, dựa vào gia tộc nuôi nấng lớn lên, lại không nghĩ tới chuyện hồi báo gia tộc, ngược lại còn vi phạm tộc quy, Phương Dương, ngươi cùng Phương Viện, mẹ của ngươi thật giống nhau, đều là khối u ác tính của gia tộc."

Nghe thấy mấy người này dám vũ nhục mẹ mình, thân thể Phương Dương run run, đó là phẫn nộ đưa đến, mẹ là ranh giới cuối cùng của hắn, người nào dám vũ nhục mẹ hắn, hắn sẽ liều mạng với người đó.

"Các ngươi đi chết đi."

Phương Dương trực tiếp phóng về hướng tên đệ tử nhà họ Phương mới vừa mở miệng kia, nhưng mà vị đệ tử nhà họ Phương kia thấy Phương Dương xông lại, trên mặt chỉ có vẻ khinh thường, Phương Dương chẳng qua mới là Địa Cấp tầng một, mà hắn đã là Địa Cấp tầng hai, Phương Dương muốn đối phó với hắn chẳng khác nào người si nói mộng.

"Ta cũng không nói gì sai, năm đó mẹ của ngươi tư thông cùng người ngoài, vốn là làm trái với tộc quy, mà người cha đoản mệnh kia của ngươi lại chết sớm, nếu như không phải gia tộc thu dung ngươi và mẹ của ngươi, hai mẹ con các ngươi đã sớm chết rồi."

Lúc vị đệ tử nhà họ Phương kia nói ra lời này, chỉ chú ý tới ánh mắt gần như có thể phóng ra lửa của Phương Dương, nhưng không hề chú ý tới, lúc này ánh mắt của Phương Minh đứng ở một bên cách đó không xa cũng băng lạnh xuống.

Đối với nhà họ Phương, Phương Minh cũng không hiểu rõ, nhưng từ những chuyện cậu biết được từ trong miệng bác cả, cũng rõ cha mình còn có một người em ruột, cũng chính là cô của mình,

tên Phương Viện.

Trước đây sở dĩ Phương Thiên sẽ nói cho Phương Minh biết cậu còn có một người cô ruột, chính là vì muốn khiến Phương Minh có lòng trung thành đối với nhà họ Phương, mà kế hoạch của hắn cũng đã thành công, sở dĩ Phương Minh sẽ trở về nơi này, ngoại trừ hứa hẹn đối với Cửu trưởng lão, cũng là vì muốn gặp người cô ruột này của bản thân.

Chỉ là Phương Thiên không nói cho Phương Minh, cuộc sống của cô ruột cậu trong mấy năm gần đây, cho nên Phương Minh cũng không biết quá khứ của cô mình, thế nhưng giờ khắc này cậu đã thấy rõ, sợ rằng cô mình cũng không vui vẻ gì khi ở nhà họ Phương, mà Phương Dương đang giận dữ trước mặt mình đây, hẳn chính là em họ của mình.

Oanh!

Phương Dương va chạm với vị đệ tử nhà họ Phương đã nhục nhã mẹ hắn, tất cả mọi người đều cảm thấy Phương Dương sẽ thua chắc, mà khi kết quả xuất hiện, đám người Phương Giác đều trợn tròn mắt.

Phương Dương đứng bất động tại chỗ, ngược lại vị đệ tử nhà họ Phương kia thì phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt cấp tốc trở nên uể oải, lui về phía sau hơn mười bước mới đứng vững thân thể.

"Làm sao có thể? Phương Dương có thực lực mạnh như vậy từ lúc nào?"

"Thế nhưng Phương Kiến là Địa Cấp tầng hai đấy, mà Phương Dương chẳng qua mới là Địa Cấp tầng một, tại sao có thể là Phương Dương chiếm thượng phong?"

Trên mặt những người trẻ tuổi nhà họ Phương này tràn đầy vẻ

không thể tin tưởng, kết quả trước mắt này quá nằm ngoài dự tính của bọn họ, Phương Dương có thể đánh bại Phương Kiến? Nếu như trước đây có người nào nói với bọn họ như vậy, nhất định bọn họ đều sẽ cho rằng người nói lời này đang nằm mơ.

Nhưng một màn trước mắt này là bọn hắn tận mắt nhìn thấy, có mấy người còn lắc đầu, muốn xác nhận xem có phải bản thân mình bị hoa mắt hay không, nhưng chờ đến lúc ngừng lại, mới phát hiện Phương Kiến đã thất bại thật sự.

Thân làm người trong cuộc, lúc này trên mặt Phương Dương cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn biết thực lực của mình, cũng chỉ mới đột phá Địa Cấp được nửa năm mà thôi, mà Phương Kiến đã đột phá đến Địa Cấp tầng hai từ ba năm trước đây, chênh lệch giữa hắn và Phương Kiến thật sự rất lớn.

Nhưng bởi vì Phương Kiến vũ nhục mẹ mình, cho dù biết rõ không địch lại, Phương Dương cũng sẽ ra tay, hắn không cho phép bất kỳ người nào vũ nhục mẹ của hắn.

"Phương Dương, ngươi che giấu thực lực?"

Vẻ mặt Phương Giác vô cùng âm trầm nhìn về phía Phương Dương, chỉ có cách giải thích này mới có thể giải thích tình huống dưới mắt.

"Tâm cơ thật nặng, ngươi cố ý ẩn dấu thực lực, xem ra là muốn bỗng nhiên nổi tiếng trong đại điển tế tổ, chẳng qua ngươi bại lộ quá sớm."

"Tùy ngươi thích nói sao thì nói, trả Thiến Thiến lại cho ta."

Phương Dương cũng không giải thích, bởi vì chính bản thân hắn cũng không biết nên giải thích thế nào.

"Trả lại cho ngươi? Vậy phải xem ngươi có thực lực này hay không, thật sự cho rằng che giấu thực lực là ngươi có thể không sợ

hãi gì sao? Chẳng qua cũng chỉ là Địa Cấp tầng hai mà thôi, ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, vốn chỉ là một con cừu non, cho dù có ẩn giấu thực lực như thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không phải đối thủ của một con cọp."

Phương Giác vẫn không đặt Phương Dương vào mắt, chẳng qua hắn không định ra tay đối phó với Phương Dương, bởi vì hắn đã cảm ứng được có người từ trong sơn môn chạy ra.

Mấy người đàn ông trung niên tản ra hơi thở Địa Cấp trung kỳ từ giữa sơn môn đi ra, mà khi Phương Giác thấy mấy người đàn ông trung niên này, lập tức hành lễ nói: "Mấy vị chấp sự tới thật đúng lúc, Phương Dương bao che tinh quái, đả thương tộc nhân, còn mời mấy vị chấp sự chấp hành tộc quy."

Chương 837: Muốn một lời giải thích

Mấy người đàn ông trung niên này đều chấp sự của nhà họ Phương, mỗi một vị đều là Địa Cấp trung kỳ.

"Phương Giác?"

Thấy mặt Phương Giác cùng nghe thấy những lời Phương Giác nói, biểu tình trên mặt mấy chấp sự này đều hơi kinh ngạc, tuy rằng bọn họ là chấp sự, nhưng trên thực tế địa vị của bọn họ trong gia tộc cũng không cao.

Nhà họ Phương là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, không giống nhà họ Mục, chấp sự chính là tồn tại gần với trưởng lão, ở nhà họ Phương, chỉ có Địa Cấp trung kỳ, hơn nữa còn là người đã hết tiềm lực mới sẽ đảm nhiệm chức vụ chấp sự.

Chấp sự, phụ trách xử lý một số việc vặt trong gia tộc, bởi vì không có đầy đủ tiềm lực tu luyện, bọn họ không cách nào nhận được đầy đủ tài nguyên từ trong gia tộc, cho nên cần dùng điểm cống hiến đi trao đổi tài nguyên tu luyện.

Cho nên ở nhà họ Phương, địa vị của chấp sự còn không bằng những đệ tử thiên tài kia, bởi vì tài nguyên tu luyện mà những đệ tử thiên tài kia có vượt xa bọn họ, tất nhiên sau này cũng sẽ có thực lực hơn xa bọn hắn, mà Phương Giác, chính là một vị đệ tử thiên tài như vậy.

Sở dĩ Phương Giác sẽ tiếp nhiệm vụ của Cống Hiến Đường, không phải bởi vì hắn không được gia tộc phân phát tài nguyên tu luyện, mà là hắn muốn có nhiều tài nguyên hơn, bởi vì hắn muốn

khiến thực lực của chính mình tiến bộ nhanh hơn.

Cũng chính bởi vì điểm này, cho nên sau khi mấy vị chấp sự nhìn thấy Phương Giác, đều có thái độ rất khiêm tốn, không hề dám lôi cái giá của chấp sự ra.

"Phương Dương, tư thông tinh quái chính là tội lớn trong tộc, cộng thêm đả thương tộc nhân, bó tay chịu trói theo chúng tôi đi Chấp Pháp Đường."

Một vị chấp sự trong đó mở miệng, vì lấy lòng Phương Giác, thậm chí hắn cũng không hỏi Phương Dương có nhận tội hay không, trực tiếp muốn dẫn người đi, mặt khác cũng tạm thời quên mất mục đích bản thân mình xuất hiện ở nơi này.

Bốn người bọn họ sẽ xuất hiện ở sơn môn lúc này, cũng là vì hai vị đệ tử thủ vệ sơn môn đưa tin tới, nói có người giả mạo đệ tử nhà họ Phương đả thương đệ tử nhà họ Phương, sau đó muốn trốn đi, bọn họ là tới bắt người giả mạo đệ tử nhà họ Phương.

Nhưng bây giờ bởi vì Phương Giác, căn bản mấy vị này không hề để ý tới Phương Minh, mà là đem uy áp bao phủ lên người Phương Dương.

Uy áp của một vị cường giả Địa Cấp trung kỳ, nào phải thứ một vị cường giả Địa Cấp sơ kỳ như Phương Dương đủ khả năng thừa nhận, rất nhanh trên trán Phương Dương đã xuất hiện mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, nhưng vẫn quật cường không nói một lời.

"Phương Dương, ngươi còn không nhận tội?"

Thấy Phương Dương không nhận tội, vị chấp sự kia cảm thấy mất hết mặt mũi, lại gia tăng uy áp, dưới cỗ uy áp này, nếu Phương Dương vẫn không nhận tội, chắc chắn sẽ bị thương nặng!

Nhưng mà ba vị chấp sự khác lại không hề ngăn cản, với tư

cách là chấp sự, kỳ thực bọn họ không có quyền tự ý xử phạt tộc nhân, nếu như có đệ tử nhà họ Phương nào phạm phải sai lầm, đều phải để người của Chấp Pháp Đường đưa về Chấp Pháp Đường chịu phạt.

Cho nên, cái gọi là chấp sự căn bản là không có quyền lực buộc Phương Dương nhận tội, sở dĩ bọn hắn làm như vậy chẳng qua là vì lấy lòng Phương Giác mà thôi.

Nhưng mà ngay lúc vị chấp sự kia gia tăng uy áp, đột nhiên vẻ mặt của hắn thay đổi, trở nên có chút khó coi, bởi vì hắn phát hiện từ Phương Dương bên kia dĩ nhiên cũng có một cỗ uy áp kinh khủng kéo tới, thậm chí uy áp này còn kinh khủng hơn so với uy áp của hắn.

Phốc!

Một giây sau, vị chấp sự này lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người lảo đảo lui về sau vài bước.

"Điều đó không có khả năng?"

Toàn bộ đệ tử nhà họ Phương thấy một màn như vậy đều mang trên mặt vẻ kinh hãi, thậm chí có mấy vị còn trực tiếp kinh hô thành tiếng, một vị chấp sự dùng uy áp áp bách Phương Dương, cuối cùng tự mình phản phệ thổ huyết, đây quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Ai, là ai đang âm thầm ra tay?"

Ánh mắt của ba vị chấp sự khác nhìn lướt qua mọi người ở đây, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên người Phương Minh.

Lúc trước bọn họ không để mắt đến Phương Minh, mà giờ khắc này khi đánh giá Phương Minh, trong lòng ba người đều có chút khiếp sợ, bởi vì bọn họ phát hiện vậy mà cả ba người bọn họ đều không thể nhìn thấu nam thanh niên trước mắt này.

Một người không nhìn thấu cảnh giới của một người khác, chỉ có hai loại khả năng, một loại là cảnh giới của đối phương ở trên mình, một loại khác chính là đối phương tu luyện bí pháp che giấu cảnh giới, theo bản năng, ba vị chấp sự này cho rằng Phương Minh là loại khả năng thứ hai.

Bởi vì bọn họ không thể nào chấp nhận được việc một người còn trẻ như vậy đã có thực lực cao hơn bọn hắn, cho dù là thiên tài đứng đầu của nhà họ Phương - Phương Chiến đều không làm được tới mức đó.

"Ngươi là ai?"

"Chấp sự, đây là người giả mạo đệ tử nhà họ Phương chúng ta, tự tiện xông vào sơn môn." Đệ tử giữ cửa nhà họ Phương lập tức đáp.

Phương Minh không để ý đến câu hỏi của chấp sự này, mà là đi về phía Phương Dương, hỏi: "Mẹ của cậu tên Phương Viện, vậy có phải ông ngoại cậu tên Phương Chấn Hải không?"

Phương Chấn Hải, là tên ông nội Phương Minh.

"Làm sao anh biết tên của ông ngoại tôi?"

Phương Dương cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Phương Minh, ông ngoại mình qua đời tương đối sớm, khi mẹ mình mới được mấy tuổi ông ngoại đã mất rồi, nghe mẹ mình nói, trước đây mẹ và cậu sống nương tựa lẫn nhau, khi còn bé nếu ai bắt nạt mẹ mình, cậu sẽ đánh người đó một trận thừa sống thiếu chết.

Nghĩ đến người cậu mà bản thân chưa từng gặp lấy một lần kia, Phương Dương liền nghĩ đến tình cảm tưởng niệm trong mắt mẹ mình, dựa theo những lời mẹ đã nói, cậu mình vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng sau này bởi vì xích mích cùng gia tộc mà rời khỏi

nhà họ Phương, từ đó về sau cũng không trở lại nữa.

Câu trả lời của Phương Dương khiến cho Phương Minh có thể xác nhận, vị này thật sự là em họ của mình.

"Hắn bắt yêu hồ Thiến Thiến của cậu đi đúng không? Có muốn đoạt lại không?" Phương Minh không trả lời vấn đề của Phương Dương, mà là tiếp tục hỏi.

"Thiến Thiến không phải của ta đồ vật, bà là bạn bè của ta, ta muốn cứu bà." Phương Dương cải chính, đồng thời đưa mắt nhìn về phía Phương Giác trên tay túi.

"Cho ngươi ba giây, thả yêu hồ ra."

Ánh mắt của Phương Minh chuyển hướng nhìn về phía Phương Giác, một khắc này Phương Giác chỉ cảm thấy dường như bản thân mình đã bị hồng hoang mãnh thú theo dõi, lông tơ khắp người đều dựng đứng.

Chẳng qua, thân là nhân tài kiệt xuất trong một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, nếu như lúc này hắn thực sự thả yêu hồ, chỉ sợ sau này thanh danh của hắn sẽ xuống dốc không phanh, cũng sẽ trở thành trò cười của nhà họ Phương.

"Các hạ giả mạo đệ tử nhà họ Phương ta, hiện tại lại còn có thái độ phách lối như vậy, chẳng lẽ cho rằng..."

"Ồn ào."

Phương Giác còn chưa nói hết lời, Phương Minh đã trực tiếp cắt dứt lời hắn, cùng lúc đó, tay phải của cậu điểm ra một chỉ, tròng mắt Phương Giác co rút lại, chỉ cảm thấy tầm mắt bị một vệt sáng hoàn toàn chiếm đoạt, ngay sau đó nơi cánh tay truyền đến đau đớn như kim châm, hổ khẩu buông lỏng, ngón tay trực tiếp buông lỏng ra.

Ngón tay buông lỏng, cái túi vốn bị Phương Giác nắm trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất, không bao lâu, một con hồ ly màu trắng ba đuôi từ trong bao vải bò ra, đôi mắt nhỏ linh động kia hơi đảo vài vòng, sau đó lập tức nhảy vọt tới trên bả vai Phương Dương.

"Thiến Thiến."

Phương Dương vội vàng vươn tay vuốt ve đuôi hồ ly an ủi, mà dưới sự trấn an của Phương Dương, Tam Vĩ Bạch Hồ này cũng an tĩnh lại, chui vào trong lòng Phương Dương, chỉ lộ ra một cặp mắt nhanh như chớp nhìn chằm chằm mọi người tại đây.

Thấy Phương Dương cùng Tam Vĩ Bạch Hồ an ủi lẫn nhau, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, quan hệ giữa em họ mình cùng con hồ ly ba đuôi này thật không đơn giản, phải biết rằng đối với yêu hồ đến nói, cái đuôi của bọn nó là nơi không cho phép bất kỳ người nào vuốt ve.

Mà con yêu hồ này lại có thể cho em họ mình xoa đuôi, đồng thời trên mặt còn hiện lên biểu tình hưởng thụ, Phương Minh cảm thấy có chút nhức đầu, nói cho cùng thì nhân yêu là khác đường đấy...

Đương nhiên, lúc này không phải thời gian để suy xét mấy chuyện đó, mà bên kia, Phương Giác nhìn tay phải không còn chút sức lực của mình, lại nhìn lỗ máu trên cánh tay kia, trên mặt có vẻ sợ hãi, nếu như không phải ánh sáng vừa rồi bắn về hướng cánh tay của mình mà bắn về hướng lồng ngực của mình, như vậy có phải hiện tại bản thân mình đã là một người chết rồi không?

Nghĩ tới đây, hàm răng Phương Giác đều bởi vì sợ mà run cầm cập, mà so sánh với Phương Giác, tất cả đệ tử khác nhà họ Phương đều há to miệng nhìn chằm chằm cánh tay đang chảy máu kia của Phương Giác, đến hiện tại bọn họ vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

"Lập tức báo tin cho bên trên, có cường địch xâm phạm!"

Mấy vị chấp sự là người phản ứng lại sớm nhất, thấy Phương Giác bị một chiêu của người kia phế mất một cánh tay, cho dù mấy vị chấp sự này không muốn thừa nhận tới cỡ nào thì cũng phải thừa nhận, thực lực của người trẻ tuổi trước mặt kia tuyệt đối hơn xa bọn họ.

Một vị chấp sự móc ra một tấm bùa chú cầm trong tay, trong nháy mắt bùa chú thiêu đốt, một tia lửa bay về phía sơn môn nhà họ Phương, mà Phương Minh có thể cảm thụ được không gian chập chờn trong đường bay của tấm bùa này, hiển nhiên, tuy rằng thoạt nhìn ngọn núi này đang ở trước mắt, nhưng trên thực tế nó lại đang ở trong trận pháp bảo vệ.

"Mấy người các ngươi muốn tự vả mặt hay đợi ta tới giúp các ngươi?"

Ánh mắt của Phương Minh quét qua mấy người bên cạnh Phương Giác, cậu còn nhớ rõ, vừa rồi chính là mấy người này mở miệng vũ nhục cô mình.

Mấy vị đệ tử nhà họ Phương nghe được lời của Phương Minh, vẻ mặt nguyên cả đám thay đổi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía mấy vị chấp sự kia, mấy vị chấp sự này buộc lòng phải kiên trì tiếp tục nói: "Các hạ không khỏi quá kiêu ngạo, chẳng lẽ thật sự cho rằng nhà họ Phương ta không người sao?"

"Ồn ào."

Phương Minh nhíu mày lại, một tay vung ra, chấp sự vừa nói chuyện kia lập tức cảm giác được cổ mình căng thẳng, phảng phất như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ mình, khiến cho hắn không thể thở nổi, sắc mặt đỏ lên.

Mấy vị đệ tử nhà họ Phương thấy kết cục của chấp sự đứng ra

nói giúp cho bọn họ, cũng không dám lần hy vọng xa vời gì nữa, trực tiếp lấy tay tự tát mặt mình.

Tiếng bạt tay thanh thúy vang vọng khắp nơi này, vẻ mặt mấy vị đệ tử nhà họ Phương tràn đầy khuất nhục, thậm chí đến hiện tại bọn hắn còn không biết rõ rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, lẽ nào người thanh niên kinh khủng trước mắt này có quan hệ với Phương Dương?

Thấy mấy tên khốn đã vũ nhục mẹ mình đang tự vả mặt, trên mặt Phương Dương có vẻ khoái trá thoáng qua, chẳng qua ngay sau đó vẻ mặt hắn lại chuyển thành lo lắng, quay qua nói: "Đa tạ các hạ đã ra tay giúp đỡ, thế nhưng không lâu nữa cường giả trong tộc sẽ xuất hiện, hay là các hạ rời khỏi nơi này trước đi."

Mặc dù có chút kinh ngạc với thực lực của người đã trợ giúp mình này, nhưng Phương Dương vẫn không cho rằng đối phương có thể đối đầu với cường giả của nhà họ Phương bọn họ, dù sao nhà họ Phương cũng quá mạnh mẽ.

Phương Minh cười cười không nói gì thêm, nếu như không phát hiện thân phận của Phương Dương, có thể cậu sẽ rời đi thật, chẳng qua bây giờ gặp được em họ mình, cậu không định đi như vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ em họ cùng cô mình, có lẽ hai người cũng không có cuộc sống tốt đẹp gì ở nhà họ Phương, vì thế bản thân cậu phải đợi nhà họ Phương đưa ra một lời giải thích hợp lý!

Chương 838: Giết gà dọa khỉ

Sơn môn của nhà họ Phương!

Phương Minh chắp tay mà đứng thẳng ở nơi này, Phương Giác cùng mấy vị chấp sự đều không nói một lời, đệ tử khác nhà họ Phương cũng sợ làm cho tên sát tinh Phương Minh này chú ý tới mình, tất cả đều giữ vững im lặng.

Ở đây, chỉ có tiếng ba ba do mấy vị đệ tử nhà họ Phương kia không ngừng tự vả mặt truyền ra.

Đầu óc Phương Dương cũng mơ hồ, hắn không nhận ra nam thanh niên này, nhưng cử động của đối phương rõ ràng cho thấy đang ra mặt giúp mình, vốn là hắn có dự định, nhân lúc cường giả của gia tộc chưa tới, lập tức dẫn theo Thiến Thiến rời đi.

Chẳng qua bây giờ hắn lại không dám đi, ân nhân cứu mạng của mình còn chưa đi, sao mình có thể rời đi trước?

Nghĩ tới đây, Phương Dương vỗ vỗ yêu hồ trong ngực, nói: "Thiến Thiến, cô rời khỏi nơi này trước đi."

Phương Dương rất rõ ràng, dù sao thì mình cũng là đệ tử nhà họ Phương, cho dù một lát nữa cường giả trong gia tộc có xuất hiện, cùng lắm cũng chỉ đưa mình tới Chấp Pháp Đường chịu phạt, chí ít sẽ không gặp phải nguy hiểm tính mạng.

Thế nhưng Thiến Thiến lại khác, Thiến Thiến là tinh quái, nếu như bị mấy cường giả trong gia tộc bắt lại, kết cục ra sao có thể nghĩ, tuyệt đối sẽ bị giết chết sau đó bị lấy đi tinh đan.

Nhưng mà, cái đầu nhỏ của Tam Vĩ Yêu Hồ chỉ lắc lư vài cái,

đôi mắt yêu mị kia chớp chớp, ý là cô sẽ không đi.

"Thiến Thiến, nghe lời, cô rời khỏi nơi này trước, đợi tới khi chuyện bên này kết thúc tôi sẽ đi tìm cô."

Phương Dương nói lời này chỉ vì muốn dụ dỗ Thiến Thiến rời đi, bởi vì hắn biết dựa vào những tội trạng hắn đã phạm phải, sợ rằng sẽ bị giam một thời gian rất dài, trong khoảng thời gian ngắn đừng mơ tới chuyện rời khỏi sơn môn.

"A ân, ân ân ân ừm."

Tam Vĩ Yêu Hồ chậm rãi kêu lên vài tiếng, cái đầu nhỏ dụi dụi trong ngực của Phương Dương, ngay sau đó lại đưa móng vuốt nhỏ ra vạch vạch mấy cái, ý kia rất rõ ràng, chính là tôi sẽ không rời đi.

"Thiến Thiến, tại sao cô lại không nghe lời như thế? Cô còn như vậy nữa sau này tôi sẽ không để ý đến cô."

Phương Dương có chút bất đắc dĩ, mà Phương Minh đang đứng bên cạnh nghe được đoạn đối thoại giữa em họ nhà mình cùng con yêu hồ kia, cũng có chút bất đắc dĩ, đoạn đối thoại giữa em họ nhà mình cùng con hồ ly kia, thật không khác gì hai người đang yêu nói chuyện với nhau, đây là nghiệt duyên…

Phương Giác nhìn dáng dấp liếc mắt đưa tình của Phương Dương cùng tiểu hồ ly kia, trong lòng tràn đầy lửa giận, chẳng qua hiện tại hắn chỉ có thể chịu đựng, nhẫn nại chờ đợi cường giả trong tộc đến.

Sau một phút, một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên từ phía trước sơn môn kéo tới, thậm chí đám người Phương Giác có thể cảm nhận được trận pháp sau lưng chập chờn, sáu lão già hơn sáu mươi tuổi liên tiếp xuất hiện ở trước sơn môn.

Sáu người này đều là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, cũng là tồn

tại gần với các trưởng lão trong nhà họ Phương.

Thấy sáu lão già này, trên mặt mấy vị chấp sự kia còn có đám người Phương Giác đều lộ ra vẻ cung kính, những lão già này đều là cao tầng trong gia tộc, là người nắm quyền chân chính, về phần các trưởng lão ở tầng thứ cao hơn, cái tầng thứ kia không phải người như bọn hắn đủ khả năng tiếp xúc đến.

Ngày bình thường mười vị trưởng lão nhà họ Phương cũng không quản lý chuyện bên trong gia tộc, tới cảnh giới như bọn họ rồi, chuyện quan trọng hơn chính là đề thăng thực lực bản thân, bởi vì sự tồn tại của bọn họ là dùng để kinh sợ thế lực khác trong giới tu luyện.

Sáu vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, thân thể Phương Dương cũng hơi chấn động một chút, cảm nhận được áp lực lớn lao.

"Ai dám làm càn ở nhà họ Phương ta!"

Trong khoảnh khắc khi sáu vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ xuất hiện, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Phương Minh, mấy vị chấp sự kia không cảm giác được khí tức trên người Phương Minh, nhưng bọn hắn có thể cảm thụ rõ ràng, khí tức trên người Phương Minh cũng không yếu hơn bọn hắn chút nào.

Cũng chính bởi vì phát hiện này, sáu vị cường giả này cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh ngạc từ trong ánh mắt của đối phương, bọn họ tu luyện hơn nửa đời người mới tu luyện đến Địa Cấp hậu kỳ, mà người trẻ tuổi trước mắt, trên người tràn đầy sinh cơ nói cho bọn hắn biết, đối phương thật đúng là người trẻ tuổi.

Một cường giả Địa Cấp hậu kỳ chưa tới ba mươi tuổi? Giới tu luyện đã xuất hiện thiên tài yêu nghiệt như vậy từ lúc nào?

Hiển nhiên sáu vị cường giả nhà họ Phương này cũng không

biết rõ chuyện của Phương Minh, không phải do bọn hắn không tìm hiểu, mà vì nhà họ Phương với tư cách là gia tộc đứng đầu trong giới tu luyện, căn bản bọn họ sẽ không chủ động tìm hiểu những chuyện đã xảy ra trong giới tu luyện.

Nói khó nghe một chút, mấy thiên tài hay cơ duyên gì gì đó tạo thành oanh động trong giới tu luyện kia, đối với nhà họ Phương đến nói đều không coi vào đâu, bởi vì nhà họ Phương không thiếu thiên tài, cũng không thiếu cơ duyên.

"Các hạ có thân phận thế nào?"

Cũng chính bởi vì nhìn ra được thực lực của Phương Minh, sáu vị cường giả này mới không vội ra tay, đương nhiên bọn họ cũng không sợ Phương Minh, mặc dù thực lực của đối phương ngang bằng bọn họ, thế nhưng đừng quên, bọn họ có sáu người.

"Phương Minh, con của Phương Chính."

Lần này Phương Minh không tiếp tục che dấu thân phận, mà theo những lời này của cậu thoát ra khỏi miệng, cả người Phương Dương ngây dại, mà sáu ông lão Địa Cấp hậu kỳ kia cũng đều mang vẻ mặt khiếp sợ, về phần mấy vị chấp sự khác lại càng khoa trương hơn, miệng há thật lớn, chỉ có những người trẻ tuổi như Phương Giác mới mang vẻ mặt mờ mịt, bởi vì hình như bọn họ chưa từng nghe nói trong gia tộc còn có người tên Phương Chính.

Phương Chính, cái tên này chưa từng xuất hiện trong thế hệ tuổi trẻ.

Bởi vì đối với những cao tầng nhà họ Phương kia, Phương Chính thật sự là quá phản nghịch, bọn họ không hy vọng đời sau của gia tộc có người học tập làm theo Phương Chính, cho nên đã che giấu tin tức về Phương Chính với những hậu bối trong gia tộc này.

Về phần Phương Dương, sở dĩ hắn biết cái tên này, nguyên nhân rất đơn giản, đó là cậu của hắn, hắn đã nghe được cái tên này từ trong miệng mẹ mình rất nhiều lần.

"Anh họ?"

Phương Dương có chút không dám tin tưởng, dùng giọng điệu không xác định mở miệng hỏi.

"Ừm, mẹ của cậu là cô tôi."

Phương Minh cười cười đáp lời, song khi cậu quay đầu lại nhìn về phía sáu vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ kia, vẻ mặt lại trở nên băng lạnh.

"Ngươi là con của Phương Chính?"

Một lúc sau sáu lão già này mới phản ứng lại, tới cảnh giới này của bọn hắn, chuyện có thể khiến bọn hắn khiếp sợ cũng không nhiều lắm, nhưng Phương Chính tuyệt đối có thể tính là một trong số đó.

Có thể nói rằng, Phương Chính là hậu bối của bọn hắn, nhưng mà trước đây tên hậu bối này không hề nể mặt bọn hắn, khi Phương Chính tạo phản rời khỏi nhà họ Phương, các trưởng lão cũng không ra tay ngăn cản, mà đám người bọn họ đều không thể ngăn cản Phương Chính, tất cả mọi người ở đây đều không phải đối thủ của Phương Chính.

Đối với sáu người đến nói, chuyện năm đó quả thực là sỉ nhục đối với bọn họ, tuy rằng năm đó thực lực của bọn họ còn chưa đạt đến trình độ lúc này, nhưng lúc đó Phương Chính cũng chỉ là đệ tử trẻ tuổi, lấy tốc độ phát triển khủng bố của Phương Chính đến nói, chênh lệch này cũng sẽ chỉ càng kéo càng lớn.

"Ngươi nói ngươi là con của Phương Chính, ngươi có chứng cứ gì có thể chứng minh không?" Một ông lão mở miệng hỏi.

"Chứng cứ?"

Chương 839: Giết gà dọa khỉ (2)

Gương mặt Phương Minh không chút biểu cảm, "Ta không cảm thấy ta cần chứng cớ gì, các ngươi tin cũng được, mà không tin cũng chẳng sao, thế nhưng ngược lại ta muốn biết, đối với người vũ nhục trưởng bối, dựa theo tộc quy nên xử trí như thế nào?"

"Người vũ nhục trưởng bối, dựa theo tộc quy của nhà họ Phương, sẽ không được nhận tài nguyên tu luyện năm năm, bị nhốt lại sau núi ba năm." Ông lão trả lời theo bản năng.

"Như vậy tính toán người cùng thế hệ, thủ túc tương tàn, lại nên xử trí như thế nào?"

"Bị nhốt năm năm, không được nhận tài nguyên tu luyện mười năm."

"Ah, vậy không phân thị phi, ỷ mạnh hiếp yếu, mạnh mẽ ra tay đối với hậu bối, lại nên xử trí như thế nào?"

"Cướp đoạt tất cả tài nguyên tu luyện, đày làm nhân viên tạp vụ, suốt đời không thể hưởng thụ tài nguyên tu luyện của gia tộc."

Lão giả trả lời ba lần, khiến cho vẻ mặt của Phương Giác cùng mấy vị chấp sự kia đều trở nên khó coi, bởi vì bọn hắn biết Phương Minh hỏi ba vấn đề này là nhằm vào chính bọn hắn.

"Ta biết rồi, đã như vậy, vậy thì bắt hết bọn hắn đi đi."

Ánh mắt của Phương Minh lập tức nhìn về phía Phương Giác cùng mấy vị đệ tử nhà họ Phương đang đứng bên cạnh hắn, cười lạnh nói: "Mấy người kia mưu đoạt đồ vật của em họ ta, vũ nhục

cô ta, muốn ức hiếp em họ ta, mà mấy vị chấp sự này không phân tốt xấu, ỷ mạnh hiếp yếu, nên bị kéo đi xử lý hết!"

"Ngươi nói bậy, rõ ràng là Phương Dương vi phạm tộc quy thông đồng cùng tinh quái, chúng tôi phát hiện ra bí mật của Phương Dương, lúc này mới bắt tinh quái đi dự định báo cáo cho các trưởng bối trong tộc."

Phương Giác không nhịn được, bởi vì hắn biết hắn tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện này, hơn nữa hiện tại còn có sáu vị trưởng bối ở đây, hắn cũng không sợ Phương Minh sẽ ra tay với hắn.

"Không sai, anh họ Phương Giác nói rất đúng, là Phương Dương vi phạm tộc quy trước, mà mấy vị chấp sự cũng chỉ là nhìn rõ mọi việc nên mới muốn bắt Phương Dương lại, nhưng người này không chỉ đả thương anh họ Phương Giác thả tinh quái đi, còn ra tay với chấp sự, tên này căn bản là không đặt tộc quy của nhà họ Phương chúng ta vào trong mắt."

"Mấy vị đường chủ, chúng tôi cũng có thể làm chứng, cho dù người này có là huyết mạch của nhà họ Phương chúng ta, lấy hành vi của hắn căn bản là không xứng trở về gia tộc."

Mấy vị đệ tử nhà họ Phương nhao nhao mở miệng, nhưng mà vẻ mặt sáu lão già này lại có chút quái dị, trước đây Phương Chính phản nghịch như vậy, thế nhưng các trưởng lão lại không hề phạt nặng Phương Chính, bởi vì sao?

Còn không phải bởi vì thiên phú tu luyện của Phương Chính thật sự quá hiếm thấy, các trưởng lão quý tài sao?

Nhưng trước đây khi Phương Chính hơn hai mươi tuổi còn chưa đạt tới cấp bậc Địa Cấp hậu kỳ, mà nếu người trẻ tuổi trước mặt này thật sự là con trai của Phương Chính, như vậy tuổi tác của cậu tuyệt đối không quá ba mươi, một thiên tài đạt tới Địa

Cấp hậu kỳ khi chưa đầy ba mươi tuổi, đám trưởng lão trong gia tộc cam lòng đuổi cậu ra khỏi gia môn, đó mới là chuyện kỳ quái!

Tộc quy, thực sự có sức ràng buộc đối với mỗi thành viên trong gia tộc, nhưng nếu như một người đủ nghịch thiên, khi đó tất cả tộc quy ở trước mặt hắn chính là phù vân.

"Mà thôi, các ngươi đã gian ngoan mất linh, vậy thì để ta đích thân ra tay đi."

Phương Minh lắc đầu, ngay sau đó điểm ra một chỉ về phía Phương Giác, Phương Giác còn chưa nhận ra được cái gì, nhưng sắc mặt sáu lão già kia lại biến hóa một chút, trong đó có một lão già trực tiếp lắc lư chặn ở trước mặt Phương Giác.

Nhưng mà, vẫn là chậm một bước.

Thân thể Phương Giác lảo đảo vài cái, mà tay phải của hắn đã hoàn toàn rơi trên mặt đất, máu phun tung tóe.

"Phương Minh, ngươi làm càn!"

Không thể bảo vệ Phương Giác, sắc mặt ông lão kia trở nên cực kỳ khó coi, nhưng mà Phương Minh không thèm để ý chút nào, ngay sau đó lại phóng ra mấy chỉ hướng phía mấy vị đệ tử nhà họ Phương khác cùng mấy vị chấp sự kia.

Phốc phốc phốc!

Mấy tên đệ tử nhà họ Phương cùng bốn vị chấp sự tất cả đều rập khuôn theo Phương Giác, mỗi người đều bị chặt một cánh tay.

Phương Minh xuống tay rất quả quyết, khiến cho hai vị đệ tử thủ vệ - hai người duy nhất không bị thương tổn - hít vào một ngụm khí lạnh, vị sát tinh này xuống tay thật đúng là ngoan độc, ngay trước mặt sáu vị đường chủ mà dám phế bỏ đám người Phương Giác.

"Phương Minh, cho dù ngươi có thiên phú mạnh mẽ hơn nữa, nhưng dám không để ý tới tộc quy như vậy, lần này cho dù là các trưởng lão cũng không thể bảo vệ được ngươi."

Sáu vị đường chủ thật sự nổi giận, hành vi của Phương Minh thật sự là đạp lên tộc quy, hành vi như vậy tuyệt đối sẽ khiến người người công phẫn, cho dù các trưởng lão có yêu tài tới mức nào, cũng sẽ không ra tay che chở.

"Che chở?"

Phương Minh cười lạnh, chỉ cần mấy vị trưởng lão kia không ra tay, toàn bộ nhà họ Phương lại có ai có thể làm gì được cậu?

Sở dĩ cậu xuống tay ác tuyệt như vậy, chính là vì muốn lập uy, từ tình huống vừa rồi có thể thấy, sợ rằng cô mình cùng em họ đã bị bắt nạt không ít khi ở nhà họ Phương, cậu đây là giết gà dọa khỉ.

Sơn môn của nhà họ Phương!

Sáu vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ dùng khí thế bao phủ Phương Minh, mặc kệ Phương Minh là thiên tài yêu nghiệt tới cỡ nào, nhưng dám đạp lên tộc quy ngay trước mặt bọn họ như vậy, nhất định phải bị trừng phạt nghiêm khắc, cho dù laf các trưởng lão cũng không thể giải vây thay Phương Minh.

Nhà họ Phương cần thiên tài cấp độ yêu nghiệt, nhưng tương tự cũng cần thiên tài này chịu gia tộc khống chế, thiên tài có thể ngông nghênh, có thể kiệt ngạo bất tuần, nhưng nhất định phải có mức độ, bằng không thì khác gì Phương Chính ngày xưa đâu?

Nghĩ đến Phương Chính, đột nhiên sáu vị cường giả này sửng sốt một chút, hình như người trước mắt này chính là con trai của Phương Chính, quả nhiên là cha con mà, trên phương diện này có thể giống nhau như thế...

"Phương Minh, ngươi quá càn rỡ, cho dù bị người đàm tiếu chê lão phu lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng hôm nay nhất định lão phu phải bắt ngươi lại!"

Một vị cường giả trong đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Phương Minh, chẳng qua vẻ mặt Phương Minh lại không chút thay đổi, ngược lại Phương Dương không nhịn được mở miệng.

"Mấy vị đường chủ, nguyên nhân của chuyện này bắt nguồn từ tôi, tôi nguyện ý tiếp nhận hình phạt của gia tộc, anh họ chỉ vì quá phẫn nộ mới làm chuyện xúc động như vậy, xin các vị đường chủ khoan thứ."

Dưới cái nhìn của Phương Dương, cho dù anh họ có lợi hại tới cỡ nào cũng không có khả năng là đối thủ của sáu vị đường chủ, tuy rằng nhà họ Phương tổng cộng có ba mươi sáu Đường, mà sáu vị đường chủ trước mắt này cũng không nắm giữ mấy đường khẩu quan trọng, nhưng có thể trở thành đường chủ, tự thân đã tượng trưng cho một loại thực lực.

Hơn nữa cho dù anh họ có thể đánh bại một vị đường chủ, nhưng nếu như anh họ làm như vậy, nhất định sẽ chọc giận các trưởng lão, một khi trưởng lão ra tay, chắc chắn anh họ sẽ bị gia tộc xử lý một cách nghiêm khắc.

Phương Dương phân tích không sai, Phương Minh đả thương đám người Phương Giác, cao tầng nhà họ Phương sẽ không để ý, dù sao tầm quan trọng của một Phương Minh có thể thay thế được hơn mười Phương Giác, nhưng Phương Minh ra tay với chấp sự là thuộc về hành vi phạm thượng, đây là không đặt tôn trưởng vào mắt, nhưng nếu như các trưởng lão tiếc tài, tối đa cũng chỉ đưa ra một hình phạt không nặng không nhẹ mà thôi.

Nhưng nếu như Phương Minh đối chiến cùng đường chủ, thua, đương nhiên sẽ bị đường chủ đả thương, nhưng nếu thắng, đương

nhiên các trưởng lão sẽ không ngồi xem mặc kệ, nếu như tùy tiện để một vị đệ tử bởi vì thiên phú hơn người mà có thể khiêu khích đường chủ, vậy không phải sẽ khiến toàn bộ nhà họ Phương loạn lên sao?

Đến lúc đó tất nhiên các trưởng lão sẽ ra tay, mà cho dù Phương Minh có thiên phú cỡ nào cũng không có khả năng là đối thủ của trưởng lão.

Có thể nói, trong một thời gian rất ngắn mà Phương Dương đã có thể phân tích ra được tất cả tình huống, cũng làm ra lựa chọn chính xác nhất, nhưng mà hắn lại không biết, toàn bộ phân tích của hắn đều được xây dựng dựa trên thực lực của Phương Minh mà hắn đang ước lượng.

Chương 840: Lực lượng của Phương Minh

Sở dĩ Phương Minh sẽ dám phế bỏ Phương Giác cùng những chấp sự đó ngay trước những đường chủ này, đó là bởi vì cậu hiểu rõ lực lực của bản thân.

Không sai, nhà họ Phương có tộc quy, người vi phạm tộc quy sẽ bị nghiêm phạt, cho dù là thiên tài cấp độ yêu nghiệt cũng không thể tránh khỏi, nhưng nếu như hơn hẳn cấp độ yêu nghiệt thì sao?

Tộc quy chỉ dùng tới làm gì?

Tộc quy là dùng để ước thúc đệ tử, là vì khiến gia tộc có thể trường thịnh không suy, nhất là trong giới tu luyện, nơi dùng thực lực để nói chuyện, tộc quy là vì khiến đệ tử trong gia tộc càng thêm hăng hái tự mình cố gắng, nội bộ cạnh tranh lành mạnh, khiến thực lực của nhà họ Phương không ngừng tăng trưởng.

Cho nên nói trắng ra, đối với mấy gia tộc lớn trong giới tu luyện đến nói, bản chất của tộc quy chính là chế định để đề thăng thực lực gia tộc, một thiên tài cấp độ yêu nghiệt có thể mang tới sự đề thăng thế nào cho gia tộc? Liệu sự đề thăng này có cao hơn sự quan trọng của việc giữ gìn tộc quy hay không?

Nhưng nếu như, tên thiên tài này có thể khiến thực lực của gia tộc tăng lên một nấc thang, như vậy tộc quy ở trước mặt vị thiên tài này căn bản cũng không đáng giá nhắc tới.

Phương Minh, chính là rất tự tin đối với thực lực của mình.

Không tới ba mươi tuổi đã là người đứng đầu dưới Thiên Cấp, Phương Minh tin tưởng những trưởng lão kia sẽ biết nên làm ra quyết định như thế nào.

"Ta khuyên ngươi một lời, tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện của ta, ngươi còn chưa tư cách để quản ta, báo tin cho Cửu trưởng lão đi."

Đối với mấy vị đường chủ này, Phương Minh cũng không muốn để cho bọn họ quá khó chịu, đương nhiên, nếu như mấy vị này muốn ra tay, vậy cậu cũng sẽ không khách khí.

"Quá bành trướng, tuy rằng lấy thiên phú của ngươi có tư cách bành trướng, nhưng ngày hôm nay lão phu phải dạy dỗ ngươi một chút, đè ép sự kiêu căng phách lối của ngươi, chí ít để cho ngươi hiểu, cho dù ngươi có thiên tài hơn nữa cũng không thể không coi ai ra gì."

Vị đường chủ kia ra tay, chỉ bước ra một bước mà cơ thể đã đi tới trước mặt Phương Minh, cánh tay chém ra, dĩ nhiên kéo theo một trận gió, trận gió lăng liệt, Phương Dương đang đứng bên cạnh chỉ cảm thấy cả người như bị dao cắt qua, mà trong đôi mắt nhỏ linh động của yêu hồ đang nằm trong lòng ngực của hắn cũng lộ ra vẻ sợ hãi, rút vào trong lòng Phương Dương.

Vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, đối mặt với công kích mang theo khí thế hung hung của đối phương, chỉ hời hợt vỗ ra một chưởng, không có bất kỳ năng lượng giao động nào.

Bốp~!

Quyền chưởng va chạm, Phương Minh đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, nhưng mà vị đường chủ kia lại lui về phía sau tới bảy tám bước, mang trên mặt vẻ không thể tin, vậy mà kết quả của lần giao phong đầu tiên này lại là hắn nằm ở thế hạ phong.

Tuy rằng một chưởng vừa rồi hắn không ra tay toàn lực, nhưng cũng đã dùng tới bảy thành thực lực, quan trọng nhất là cảnh giới của hắn hiện tại đã tới Địa Cấp tầng tám, đây chẳng phải muốn nói con trai của Phương Chính cũng có được có thực lực Địa Cấp tầng tám?

Địa Cấp tầng tám chưa tới ba mươi tuổi, vị đường chủ này biết đối với nhà họ Phương đến nói, thiên tài như vậy có ý nghĩa như thế nào, mà cuối cùng hắn cũng biết, vì sao Phương Minh dám xuống tay với mấy vị chấp sự kia ngay trước mặt nhóm người mình.

Nếu như trưởng lão trong tộc biết thực lực của Phương Minh, cho dù có tiến hành xử phạt Phương Minh, cùng lắm cũng chỉ là mấy hình phạt nhỏ có cũng như không, bởi vì các trưởng lão tuyệt đối sẽ không vì Phương Giác cùng mấy vị chấp sự mà buông tha thiên tài như Phương Minh vậy.

"Trách không được dám kiêu ngạo như vậy, lần này nếu như ngươi có thể tiếp được mười chiêu của ta, vậy lão phu có thể làm như không thấy tất cả những chuyện vừa phát sinh."

Vị đường chủ này tìm cho mình một bậc thang để đi xuống, chẳng qua hắn vẫn chuẩn bị đánh bại Phương Minh, đây cũng không phải vì giữ gìn tộc quy, mà là vì mặt mũi của mình.

Bằng không nếu như tin tức hắn không làm gì được Phương Minh truyền ra ngoài, đường đường một vị đường chủ lại không làm gì được một hậu bối, mặt mũi của hắn thật mất hết.

Nhưng mà vị đường chủ này lại không biết, một chưởng vừa rồi của Phương Minh đã chừa cho hắn chút mặt mũi, một chưởng vừa rồi kia cậu còn chưa dùng tới một thành thực lực, bằng không chỉ bằng một chưởng, dư sức khiến vị đường chủ này trọng thương.

Sự chênh lệch giữa Địa Cấp đại viên mãn cùng Địa Cấp tầng tám, mặc dù không nói gấp trăm lần, nhưng ít ra cũng phải hơn mười lần.

"Cần gì chứ?"

Phương Minh khe khẽ thở dài, nhưng mà vẻ mặt này của cậu rơi vào trong mắt vị đường chủ này chẳng khác nào đang trào phúng, điều này làm cho lửa giận của vị đường chủ kia dâng cao, hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, hoa tuyết ở xung quanh bắt đầu nhanh chóng bay về cùng một phương hướng, cuối cùng ngưng tụ thành một tuyết long.

Cùng lúc đó, tuyết trên mặt đất bốn chung quanh cũng không ngừng bay lên, bao phủ Phương Minh vào bên trong.

Oanh!

Tuyết long gầm lên giận dữ, gào thét lao về phía Phương Minh, vẻ mặt Phương Dương tràn đầy lo lắng, nhưng hắn cũng biết chiến đấu cấp bậc này không phải hắn có thể nhúng tay, cho dù muốn giúp đỡ cũng hữu tâm vô lực.

"Lão lục đây là thực sự tức giận rồi, chẳng qua làm vậy cũng tốt, Phương Minh quá kiệt ngạo bất tuần, để cậu ta chịu chút giáo huấn cũng là chuyện tốt."

Lúc này năm vị đường chủ khác cũng truyền âm với nhau, bọn họ cũng đã hiểu lực lượng của Phương Minh là từ đâu đến, mà thật ra, đối với cường giả, giới tu luyện vẫn luôn có một sự khoan dung không thể hiểu thấu, đổi lại bọn họ là trưởng lão hẳn cũng sẽ không phạt Phương Minh quá nặng.

Mấy vị đường chủ này cũng chỉ muốn dạy dỗ Phương Minh một chút là được rồi, nhưng mà sau một khắc năm người này đều bị một màn trước mắt làm dao động kinh trụ.

Đối mặt với tuyết long khí thế hung hãn, Phương Minh vẫn vỗ ra một chưởng nhẹ bỗng, một chưởng này khiến Tuyết Long đổ nát trong nháy mắt, cùng lúc đó tay phải Phương Minh trảo thêm một trảo, những hoa tuyết vờn quanh khắp người cậu hợp lại thành một kiếm tuyết, bổ thẳng về phía trước.

Kiếm tuyết hạ xuống, tròng mắt đường chủ ở đối diện co rút lại một chút, chẳng qua hắn cũng có lòng tin đối với chính mình, Phương Minh có thể phá công kích của hắn, thì hắn cũng có thể đánh tan thế tiến công của Phương Minh.

Nhưng mà khi kiếm tuyết thật sự va chạm với nắm đấm của hắn, biểu hiện trên mặt vị này thay đổi hoàn toàn, vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, hắn liền cảm thụ được một cỗ hàn ý lạnh như băng thuận theo kiếm tuyết kéo tới, cổ ý lạnh này khiến cho thân thể của hắn trở nên cứng đờ, năng lượng trong cơ thể cũng bị đóng băng lại trong nháy mắt.

Mặc dù chỉ bị đóng băng không tới thời gian một giây, nhưng vậy là đã quá đủ rồi, không thể thi triển lực lượng, kiếm tuyết này trực tiếp đâm vào người hắn, hoa tuyết văng khắp nơi, trên người vị này tất cả đều là hoa tuyết, mà ở nơi bả vai của hắn, quần áo bị đánh ra một lỗ hổng, nơi đó có một dấu đỏ rất rõ ràng.

"Vậy mà lão lục lại không phải là đối thủ của hắn?"

"Có thể đánh bại lão lục một cách đơn giản như vậy, lẽ nào hắn đã tới cảnh giới Địa Cấp tầng chín?"

Năm vị đường chủ còn lại mang vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, mà lúc này, Phương Giác cùng mấy vị đệ tử nhà họ Phương kia lại mang trên mặt vẻ kinh hãi, ngay cả đường chủ cũng không phải đối thủ của Phương Minh, kết cục này căn bản là kết cục mà bọn họ không dám tưởng tượng.

"Thì ra thực lực của hắn mạnh mẽ tới như vậy."

Lúc này mặt bốn vị chấp sự bị Phương Minh phế bỏ xám như tro tàn, trong lòng bọn họ đã hiểu, lúc này bọn họ đã bị thương vô ích rồi, đám trưởng lão trong gia tộc tuyệt đối sẽ không vì bọn họ mà nghiêm phạt Phương Minh.

Một chiêu đánh bại đối thủ, Phương Minh không có bất kỳ vẻ vui mừng gì, bởi vì song phương vốn chênh lệch thực lực, có lẽ sáu vị đường chủ này cùng lên một lúc, mới có thể mang tới chút phiền toái cho cậu.

"Phương Minh, chuyện của ngươi sẽ do các trưởng lão đưa ra thẩm lí và phán quyết."

Cuối cùng, người dẫn đầu trong số sáu vị đường chủ kia mở miệng, đến lúc này bọn họ biết rõ bản thân không làm gì được Phương Minh, ngay cả lão lục cũng đã thua, bọn họ còn có thể làm sao?

Chẳng lẽ sáu người bọn họ cùng lên? Nếu thật sự làm như vậy, vậy bọn họ sẽ trở thành trò cười lớn nhất cho người trong tộc, sáu trưởng bối vây công một vãn bối, loại tình huống này ở nhà họ Phương còn...

Không đúng, ở nhà họ Phương thật sự đã từng phát sinh chuyện như vậy, chính là lúc Phương Chính mưu phản chống lại nhà họ Phương năm đó, thời điểm ấy cũng có rất nhiều vị trưởng bối ra tay.

"Hai cha con này đã bàn trước với nhau rồi sao? Thật sự chính là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, quên đi... Mặc kệ, để mấy trưởng lão đi đau đầu đi."

Mấy vị đường chủ đưa mắt truyền âm lẫn nhau, một lúc sau lập tức quyết định, chuyện của Phương Minh người nào thích quản thì để cho người đó quản, dù sao thì bọn họ cũng sẽ không nhúng tay, miễn cho khí tiết tuổi già khó giữ được.

Dù sao, mấy vị đã ra tay với Phương Chính năm đó thật sự là… Quá mất mặt.

Chương 841: Cô cháu nhận nhau (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mấy vị đường chủ đã không muốn quan tâm tới Phương Minh, mà mấy vị chấp sự cũng hiểu lần này bản thân đã bị thương vô ích, cũng đều trầm mặc không nói, về phần Phương Giác cùng đệ tử nhà họ Phương càng là một câu cũng không dám nói, rất sợ lại chọc tới vị sát tinh này.

Trong lòng Phương Dương, dường như yêu hồ cũng đã nhận ra tình huống rất có lợi với cô, móng vuốt nhỏ huơ huơ vài cái, chi chi nha nha nói gì đó ở bên tai Phương Dương.

Sáu vị đường chủ này chỉ nhìn lướt qua con yêu hồ kia, sau đó lập tức thu hồi tầm mắt, đệ tử nhà họ Phương không được tư thông cùng tinh quái, đây là tộc quy của gia tộc, nhưng so sánh với việc Phương Minh dám phạm thượng, ra tay đánh tàn người đồng tộc, tội tư thông với tinh quái này thật cũng không tính là gì.

Nếu đám người bọn họ đã không làm gì được Phương Minh, vậy về phần Phương Dương này, mấy đường chủ rất ăn ý làm như không nhìn thấy, không thấy được Phương Minh làm hết thảy những chuyện kia đều là bởi vì người em họ này của cậu sao?

Nếu như lúc này bọn họ hỏi lại tội Phương Dương, chẳng khác gì là muốn đối đầu cùng Phương Minh, nói chung, vấn đề này vẫn

nên giao cho các trưởng lão đi đau đầu đi.

Sáu vị đường chủ đã biểu lộ thái độ như vậy rồi, đương nhiên những người khác cũng sẽ không mù mắt mà đi nói chuyện Phương Dương, mà sau khi sáu vị đường chủ lưu lại mấy câu nói mang tính hình thức, cũng đều tự mình rời đi.

"Anh họ, anh thật là quá lợi hại."

Thấy sáu vị đường chủ mang theo mấy vị chấp sự còn có đám người Phương Giác rời đi, vẻ mặt Phương Dương tràn đầy kích động hướng phía Phương Minh giơ ngón tay cái lên, trách không được năm ấy mẹ mình lại sùng bái cậu mình như vậy, hắn phát hiện hiện tại hắn cũng tràn đầy sùng bái đối với người anh họ vừa gặp lần đầu tiên này.

Phế chấp sự, chỉnh đường chủ, một đời trẻ tuổi nhà họ Phương trừ vị này anh họ này của mình ra, còn ai dám làm như thế nữa!

"Dẫn anh đi gặp cô đi."

Phương Minh cười một tiếng, liếc nhìn yêu hồ trong ngực Phương Dương, vốn là muốn nhắc nhở em họ mình mấy câu, chẳng qua cuối cùng ngẫm lại hay là thôi, vấn đề này không cần vội, chờ gặp cô mình rồi lại nói.

"Ah, tốt. Nếu như mẹ em biết anh họ đã trở lại, nhất định sẽ mừng tới phát điên lên."

Phương Dương gật đầu, chẳng qua khi thấy yêu hồ ở trong ngực mình, lại có chút do dự, một hồi phải trở về sơn môn, hắn có chút không xác định liệu bản thân mình có nên dẫn theo Thiến Thiến vào hay không?

"Mang theo vật nhỏ này đi, có anh ở đây, nó sẽ không gặp phải nguy hiểm gì khi ở nhà họ Phương."

Có lời của Phương Minh, Phương Dương cũng không tiếp tục do dự nữa, lập tức dẫn theo Phương Minh đi vào sơn môn.

Cái gọi là sơn môn, chính là lối vào đại trận hộ sơn của nhà họ Phương, mà ngay khoảnh khắc khi cậu bước chân vào sơn môn, cảnh tượng trước mắt Phương Minh hoàn toàn thay đổi.

Đứng ở ngoài sơn môn có thể thấy một ngọn núi xanh biếc bát ngát, nhưng ngay sau khi đạp chân vào sơn môn, lại phát hiện ở trước mặt cậu có tới mười một ngọn núi, mỗi một ngọn núi đều cao vút trong mây, mà mười một ngọn núi này hình thành một vòng tròn, trong đó có mười ngọn núi vây bốn chung quanh, mà ngọn núi ở vị trí trung tâm cũng là ngọn núi có diện tích lớn nhất.

"Anh họ, ở đây tổng cộng có mười ngọn núi, trên mỗi một ngọn núi đều có một vị trưởng lão ở, cũng chính là một vị cường giả Thiên Cấp, bởi vì nhà họ Phương chúng ta tổng cộng có mười vị cường giả Thiên Cấp, cho nên vừa lúc là mười ngọn núi."

Phương Dương biết đây là lần đầu tiên anh họ mình trở lại nhà họ Phương, vì thế mở miệng giới thiệu.

"Dựa theo quy củ của nhà họ Phương chúng ta, mỗi một vị cường giả Thiên Cấp đều sẽ được ở một ngọn núi riêng, chẳng qua qua nhiều năm như vậy, số lượng cường giả Thiên Cấp của nhà họ Phương chúng ta thủy chung không vượt lên trước mười vị."

Nghe được lời giải thích của Phương Dương, Phương Minh cũng hơi kinh ngạc, một một ngọn núi đại biểu cho một vị cường giả Thiên Cấp, như vậy ngọn núi này được hình thành như thế nào? Hẳn sẽ không phải vì mỗi khi có một vị cường giả Thiên Cấp ra đời, lại tạo ra một ngọn núi đó chứ?

Việc hình thành một ngọn núi, đó là kết quả do sự vận động của vỏ trái đất ngàn trăm vạn năm, cho dù là cường giả Thiên Cấp, cũng không thể có thần thông lớn tới mức có thể di sơn đảo hải

như vậy, loại đại thần thông này là thủ đoạn của thần tiên chân chính.

"Xem ra nhà họ Phương còn thần bí hơn so với tưởng tượng của mình." Phương Minh nói thầm trong lòng một câu.

"Toà chủ phong ở chính giữa này là tổ phong của nhà họ Phương chúng ta, tổ từ của nhà họ Phương chúng ta được đặt trên ngọn núi này, ngày bình thường, những hoạt động lớn quan trọng gì đó đều được cử hành ở đây, về phần tộc nhân phần lớn đều ở xung quanh tổ phong, mà mười ngọn núi còn lại, chỉ khi được trưởng lão cho phép mới có thể ở lại."

Tổ Phong rất lớn, chỉ tính xung quanh chân núi thôi Phương Minh đã thấy được không dưới mấy nghìn căn nhà gỗ, mà những nhà gỗ này lại được xây dựng chằng chịt uốn quanh chân núi giống như rắn vậy, về phần cảnh tượng trên đỉnh núi, bởi vì bao phủ trong mây mù nên cậu không thể thấy rõ.

"So sáng với bên ngoài, linh khí nơi này nồng nặc hơn rất nhiều."

Đứng ở chân núi, Phương Minh có thể cảm thụ được rõ ràng, linh khí nơi này vừa nồng đậm vừa tinh thuần hơn bên ngoài rất nhiều, có chút cùng loại với ba mươi sáu động tiên mà Đạo giáo đã nhắc tới trước đây.

Phương Minh chưa từng tới ba mươi sáu động tiên, thế nhưng cậu đã hiểu rõ từ trong miệng sư phụ mình, cái gọi là động tiên, cũng là vì nguyên nhân đặc thù dẫn đến thiên địa linh khí ở nơi đó vượt xa những nơi khác, cho nên trở thành nơi mà người tu Đạo khát vọng.

Mà nơi nhà họ Phương ở, cũng tương đương với một động thiên phúc địa.

Chẳng qua nghĩ đến địa vị của nhà họ Phương trong giới tu luyện, Phương Minh có thể hiểu rõ, có thể sừng sững trong giới tu luyện suốt nghìn năm qua, đồng thời vẫn chiếm lấy vị trí gia tộc đứng đầu trong giới tu luyện, nếu không có cái động tiên mới là chuyện không thể nào giải thích nổi.

"Anh họ, mẹ của em sống ở trong một căn phòng phía bên kia."

Một ngón tay của Phương Dương chỉ vào dãy phòng ở phía bên trái dưới chân núi, mà lời của hắn cũng khiến Phương Minh thu hồi mấy suy nghĩ vẩn vơ, ánh mắt rơi vào nơi ngón tay Phương Dương chỉ.

Đó là một loạt gian nhà ở phía dưới dùng, dựa vào bên trái của chân núi, tổng cộng cũng chỉ có hơn mười mấy hàng, đại khái có chừng trăm gia đình, thế nhưng có thể thấy rõ sự chênh lệch của những căn nhà gỗ này so với mấy căn nhà gỗ khác xung quanh.

Nhìn đến đây, Phương Minh nhíu mày một cái, mấy căn nhà gỗ này có thể nói là mấy căn nhà gỗ kém nhất nơi đây, có thể nghĩ cô mình phải sống cuộc sống khổ cực cỡ nào trong gia tộc.

"Anh họ, thiên phú tu luyện của mẹ em cũng không cao, cho nên địa vị ở bên trong tộc cũng không cao, lại thêm trước đây mẹ em vi phạm tộc quy, cho nên đã bị cách chức làm đệ tử ở Tạp Dịch Đường."

Tạp Dịch Đường.

Phương Minh cũng đã biết được một chút từ trong miệng Phương Thiên, toàn bộ những đệ tử nhà họ Phương phạm sai lầm hoặc là thiên phú tu luyện kém đều sẽ tiến vào Tạp Dịch Đường, mà đây cũng là nhóm người có địa vị thấp nhất trong nhà họ Phương.

Chương 842: Cô cháu nhận nhau (2)

Vốn mạch của Phương Minh có địa vị không thấp trong nhà họ Phương , bởi vì trước đây cảnh giới của ông nội Phương Minh là Địa Cấp tầng tám, bình thường cho dù thiên phú tu luyện của cô Phương Minh có kém, nhưng bởi vì có trưởng bối che chở tuyệt đối không có khả năng trở thành đệ tử Tạp Dịch Đường.

Giống như đời sau của đám trưởng lão kia vậy, cho dù đời sau của những trưởng lão này có bình thường hơn nữa, thậm chí không hề có thiên phú tu luyện, cũng sẽ không trở thành đệ tử Tạp Dịch Đường, bởi vì bọn họ có trưởng bối che chở, vẫn có thể hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử nòng cốt.

Nhưng trước đây trong một lần ngoài ý muốn, ông nội Phương Minh đã mất, chỉ để lại cha Phương Minh cùng cô cậu, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, mà sau đó cha Phương Minh lại phản bội nhà họ Phương, cô Phương Minh cũng phạm sai lầm, cho nên khi quay lại nhà họ Phương mới gặp tình cảnh không chốn nương tựa, bị giáng chức trở thành đệ tử Tạp Dịch Đường.

"Đi thăm cô trước đã."

Phương Minh không nói gì nữa, dựa vào điểm này cậu không thể trách những cao tầng của nhà họ Phương kia vô tình, dù sao thì mọi thứ trong giới tu luyện đều phải dùng thực lực để nói chuyện, nếu nhà họ Phương muốn tiếp tục duy trì địa vị là gia tộc đứng đầu, nhất định phải không ngừng thúc giục tộc nhân tu luyện.

Người yếu xuống, cường giả lên, đây là đạo sinh tồn ở nhà họ

Phương, mà quy tắc này cũng thích hợp với thế giới thế tục, thứ tổ tiên ban cho chỉ có thể ban tới ba đời…

Bên trong một sân viện đơn sơ, lúc này có một người phụ nữ trung niên đang ngồi trên một ghế gỗ nhỏ, một bên cầm tiểu đao, một bên cầm một loại cành cây đặc thù.

Người phụ nữ cực kỳ thông thạo dùng tiểu đao gọt vỏ ngoài của cành cây xuống, rồi sau đó tiếp tục cạo thêm một lớp da ngoài của cành cây, chỉ để lại một phần trắng nõn bên trong.

Trước mặt người phụ nữ đó đã có một đống cành cây lớn được cạo hết da ngoài, nhưng so sánh với đống cành cây chưa được cạo chất đầy như núi kia, số đã được cạo vỏ ít ỏi tới mức có thể bỏ qua, không tính tới.

Đương nhiên, trong viện không chỉ có những cành cây này, bên cạnh hàng rào tre còn có rất nhiều ván gỗ, trên những tấm ván gỗ này có rất nhiều loại giấy cùng loại với giấy vàng được phơi ở nơi đây, dưới ánh mặt trời, mấy tấm giấy vàng này lóe ra tia sáng bóng mê người.

"Anh họ, mẹ của em ở nơi này này."

Trong lúc người phụ nữ kia còn đang làm việc, Phương Dương đã dẫn theo Phương Minh đi tới bên ngoài viện, từ ngoài hàng rào tre, Phương Minh thấy được lưng người phụ nữ trung niên kia đã hơi còng, nhất là đôi tay bà, đã trở nên thô ráp không chịu nổi.

"Mẹ, mẹ có biết con dẫn theo ai tới không?"

Phương Dương không nhịn được kêu một tiếng, phụ nữ trung niên nghe được âm thanh ngẩng đầu nhìn qua đây, khi nhìn thấy con trai mình, trên mặt người phụ nữ có dáng tươi cười, nhưng khi ánh mắt của bà rơi vào trên mặt Phương Minh, cả người lại ngây ngốc.

Gương mặt này... Giống hệt như gương mặt mà bà tưởng niệm ngày ngày đêm đêm...

"Anh... Anh..."

Một khoảnh khắc này, Phương Viện có một loại ảo giác đảo ngược thời gian, trong miệng mấp máy cái gì, mắt cứ như vậy chăm chú nhìn chằm chằm Phương Minh.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của người phụ nữ trước mắt, trong lòng Phương Minh cũng đau xót, này chính là cô ruột của mình, dù cho bản thân mình chưa nói ra thân phận, nhưng cô mình chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra bản thân mình.

"Cô."

Phương Minh hô nhỏ, nhanh chóng đi về phía cô mình, mà Phương Viện vẫn ngây tại chỗ, thẳng đến khi Phương Minh đến vị trí cách bà chỉ còn một mét, lúc này mới mạnh mẽ đưa hai tay ra, lập tức kéo Phương Minh ôm vào ngực.

"Là, cháu là con trai của anh ấy, đúng vậy, cháu giống anh ấy như vậy..."

Phương Viện ôm Phương Minh, gương mặt đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió giờ này tràn đầy vệt nước mắt, mà giờ khắc này viền mắt Phương Minh cũng đỏ bừng, giống như một đứa trẻ nhỏ xa nhà nhiều năm nay lại được gặp mặt người thân, một cỗ tình cảm không cách nào nói thành lời hiện lên trong lòng.

"Mẹ, anh họ trở về là chuyện đáng để vui mừng, mẹ xem, sao mẹ lại khóc?"

Thấy tình cảnh mẹ mình cùng anh họ ôm nhau khóc, Phương Dương cũng thấy khoang mũi chua xót, co quắp hai cái mới nhịn xuống được, mở miệng khuyên.

"Đúng, đúng, đúng, đây là chuyện đáng mừng."

Phương Viện cũng lập tức lau nước mắt, nhìn Phương Minh đứng ở trước mặt, càng nhìn càng kích động, "Đứa nhỏ, cháu chịu khổ rồi, bây giờ trở về đến, nhất định cô sẽ chăm sóc cho cháu thật tốt."

Dưới cái nhìn của Phương Viện, trước đây anh mình mất tích, dẫn tới cháu của mình cũng trở thành một đứa nhỏ không cah, khẳng định mỗi ngày trôi qua rất cực khổ.

Phương Dương đang đứng bên cạnh nghe được mẹ mình nói lời này, sắc mặt trở nên đỏ ửng, có chút ngượng ngùng, mẹ mình không hiểu rõ người anh họ này của mình rồi, lấy lấy thực lực của anh họ mình hiện tại, đâu cần mẹ tới chăm sóc.

Nhưng mà Phương Minh nghe được những lời cô mình nói, lại nặng nề gật đầu, đáp: "Tốt".

Hồi lâu sau, cảm xúc của Phương Viện mới bình phục lại, nhìn nhìn viện, lại nhìn trong phòng một chút, một lúc sau mới nói: "Tiểu Minh, để cô đi lấy cho cháu một chiếc ghế, nhất định cháu phải nói hết cho cô biết những chuyện cháu đã trải qua mấy năm nay."

Tiểu Minh, là cách Phương Viện xưng hô với Phương Minh sau khi biết tên của cậu, đối với cách xưng hô mà cô mình dành cho mình, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể nói cô mình không hiểu rõ thế giới bên ngoài, không biết hai chữ Tiểu Minh này có ý nghĩa thế nào.

Càng không biết, gần như tất cả học sinh đều hận thấu Tiểu Minh.

Phương Viện đi vào cầm ghế, mà lúc này Phương Minh mới có thời gian tỉ mỉ đánh giá viện này, diện tích của viện này không lớn,

bên cạnh tường có một vườn rau, trong vườn rau có trồng một số rau dưa, mà những rau dưa này rất tươi tốt, hiển nhiên là bởi vì đất đai nơi này màu mỡ hơn bên ngoài nhiều.

Mà ở nơi cách vườn rau không xa thì có thêm mấy cái ao, bên trong ao có ngâm một số vật thể vàng vàng, mà tựa ở tường viện chính là mấy tấm ván gỗ, trên ván gỗ có dán mấy tờ giấy màu vàng óng.

Thấy ánh mắt của Phương Minh đánh giá bốn phía, trên mặt Phương Dương lộ ra vẻ xấu hổ, giải thích: "Những thứ này đều là thứ cần thiết để chế tạo lá bùa, bởi vì một số bùa có tác dụng mạnh nên cần phải dùng những loại giấy đặc thù, mà những loại này giấy chỉ có thể dựa vào sức người để chế tác, do đó cuối cùng nhiệm vụ này bị phân tới tay Tạp Dịch Đường."

Đối với người hiện đại, tạo ra giấy không phải việc khó khăn gì, bởi vì chi phí quá thấp, nhưng nếu có người giỏi về quan sát liền sẽ phát hiện, một số kinh thư hoặc là mấy lá bùa hòa thượng đạo sĩ hãy dùng làm phép, đều dùng những loại giấy tương đối đặc thù.

Lấy loại giấy vàng bình thường nhất làm ví dụ, chỉ có thể chế tác dựa vào phương thức thủ công, bằng không căn bản sẽ không có hiệu quả kia, chỉ có sợi của những nhánh cây đặc thù này mới có thể chịu được linh lực.

Tỷ như dân tộc Na-xi chỉ dùng cây Nhiêu Hoa để tạo giấy, dùng loại giấy này đến sao chép kinh văn, tỷ như dân tộc Thái chỉ dùng vỏ cây của cây Cấu để chế tạo trang giấy, hơn nữa sau khi chế tạo ra trang giấy, đều sẽ lấy một nửa số giấy này đưa vào chùa, mà thứ họ có thể đổi lại chính là một số kinh văn cầu phúc, trấn trạch, tiêu tai.

Nhà họ Phương cũng giống như vậy, nhà họ Phương cũng có lá bùa riêng chuyên dùng để sao chép kinh văn cùng vẽ bùa, muốn

tạo thành loại giấy này phải dùng một loại vỏ của cành cây đặc thù trong núi để chế tạo.

Đối với những đệ tử có thiên phú tu luyện đến nói, đương nhiên hẳn là cao tầng của gia tộc sẽ không bắt bọn họ tự tìm cách chế tạo bùa, vì vậy đương nhiên loại chuyện lặt vặt này sẽ được giao cho tộc nhân ở Tạp Dịch Đường hoàn thành.

Nhà họ Phương không nuôi người rảnh rỗi, phàm là tộc nhân tiến vào Tạp Dịch Đường, mỗi tháng đều cần hoàn thành lượng nhiệm vụ nhất định, chế tạo lá bùa chính là một trong số những nhiệm vụ đó, mà mỗi tháng Phương Viện cần phải tạo ra một ngàn lá bùa, nếu có thể tạo nhiều hơn, có thể dùng đến đổi lấy tích phân cống hiến, cầm tích phân cống hiến này đi thu hoạch những tài nguyên khác, chỉ là số lượng tích phân cống hiến có thể đổi được ít đến thương cảm mà thôi.

Giống những đệ tử thủ vệ sơn môn kia của nhà họ Phương, thủ vệ một tháng bọn họ có thể có được một trăm tích phân cống hiến, nhưng một ngàn lá bùa, chỉ có thể đổi lấy mười tích phân cống hiến, mà mỗi ngày liều mạng làm giống Phương Viện, một tháng tối đa cũng chỉ có thể chế ra chừng trên dưới 1500 lá bùa mà thôi.

Nghe xong lời giải thích của Phương Dương, Phương Minh không nói gì thêm, mà lúc này Phương Viện cũng cầm ghế đi ra, ngoại trừ ghế, trên tay còn cầm một mâm đựng trái cây, bên trong chứa một số hoa quả khô.

Nhà họ Phương không giống với bên ngoài, bởi vì người nhà họ Phương rất ít khi ra ngoài, cho nên rất khó đi ra bên ngoài mua hoa quả, về phần trên các ngọn núi trong sơn môn, cũng rất ít trồng loại cây ăn quả chỉ dùng để thỏa mãn khẩu vị đơn thuần này.

Chương 843: Đánh chết cũng không sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Đương nhiên đây cũng không phải nói, mỗi ngày người nhà họ Phương trôi qua rất kham khổ, nhà họ Phương cũng sẽ tiến hành chọn mua tương đối với bên ngoài, chọn mua một số nhu yếu phẩm của cuộc sống, chỉ có điều loại vật giống hoa quả này, chỉ có cao tầng cùng người có thân phận địa vị tương đối cao mới có thể dùng.

Mà đối với người nhà họ Phương đến nói, bọn họ khinh thường chuyện ra bên ngoài hưởng phúc, tất cả người nhà họ Phương đều mong mỏi có thể trở thành cường giả, dù cho bản thân không được, cũng có thể bồi dưỡng đời sau của mình, ngược lại không chút nào để ý đối với chuyện hưởng lạc.

Đương nhiên, cái này cũng có quan hệ cùng tộc quy của nhà họ Phương, chính là đệ tử nhà họ Phương không tới Địa Cấp thì không được rời khỏi sơn môn đi tới thế tục, mà có thể trở thành Địa Cấp, đều có địa vị tương đối cao trong gia tộc, chí ít sẽ không phải sống cuộc sống của tạp dịch.

Phương Viện là đệ tử tạp dịch, nhưng bởi vì Phương Dương đã đột phá đến Địa Cấp, cho nên cũng không tính là đệ tử tạp dịch,

nhưng hắn lại không cách nào thay đổi thân phận của mẹ hắn, trừ phi hắn có thể tu luyện tới Địa Cấp trung kỳ, một khi đột phá đến trung kỳ, gia tộc sẽ sắp xếp lại chỗ ở cho bọn họ một lần nữa, toàn bộ nhà họ Phương tổng cộng có hơn trăm ngàn đệ tử, nhưng Địa Cấp trung kỳ cũng mới chỉ ngàn người.

"Đến, nếm thử mấy loại hoa quả khô này xem, cháu chớ xem thường mấy loại hoa quả khô này, những hoa quả khô này đều được hái từ trên núi xuống, có giá trị dinh dưỡng cao hơn phía ngoài nhiều, ở bên ngoài cho dù có tiền cũng không mua được."

Vẻ mặt Phương Viện tràn đầy từ ái nhìn Phương Minh, Phương Minh cũng không cự tuyệt, cầm lấy một hạt thông để vào trong miệng, mà thực sự như cô mình nói, mùi vị của hạt thông này ngon hơn mấy hạt thông bên ngoài kia rất nhiều.

Điều này làm cho Phương Minh liên tưởng đến làng du lịch bản thân mình đã khai phá khi hồn xuyên đến trên người Tần Dương, lẽ nào bên trong sơn môn của nhà họ Phương cũng có ẩn chứa long mạch?

Ngay lúc Phương Minh vừa ăn hoa quả khô, vừa nói tới những chuyện bản thân mình đã trải qua, nơi cửa sân lại xuất hiện mấy bóng người.

"Phương Viện, nhiệm vụ của tháng này đã hoàn thành hay chưa?"

Nơi cửa viện, một người đàn ông trung niên chắp hai tay sau lưng đi đến, khi thấy Phương Viện cùng Phương Minh đang nói chuyện phiếm, nhíu mày một cái, dường như càng nổi giận hơn, chẳng qua khi nhìn đến Phương Dương đang đứng ở một bên, lại nhịn xuống.

"Điền thúc, không phải bây giờ còn chưa tới cuối tháng sao?"

Phương Viện thấy mấy người xuất hiện ở cửa, sắc mặt biến hóa một chút, mấy người kia bà đều biết, vị Điền thúc này cũng là một đệ tử tạp dịch, hơn nữa còn ở cách nơi này không xa, nhưng mặc dù đối phương là đệ tử tạp dịch, nhưng vào đêm con trai hắn được ba mươi tuổi đã đột phá Địa Cấp tầng ba, không tới mười năm nữa nhất định có thể đột phá đến Địa Cấp tầng bốn, bước vào ngưỡng cửa Địa Cấp trung kỳ.

Cũng chính bởi vì điểm này, Điền thúc này có địa vị rất cao trong số đám đệ tử tạp dịch nơi đây, ai cũng không dám đắc tội hắn, thậm chí có chút đệ tử tạp dịch vì bợ đỡ hắn, còn tình nguyện làm luôn cả những công việc tạp dịch vốn là của hắn.

"Đúng là chưa đến cuối tháng, chẳng qua cũng không còn mấy ngày, tôi nghe con tôi nói, mấy ngày này có thể sẽ mưa, đến lúc đó nhiệm vụ này của bà thật không cách nào hoàn thành, bà cũng biết con tôi là đệ tử Thiên Tượng đường chủ, đây là chính mồm Thiên Tượng đường chủ nói."

Nghe được lời của Phương Điền, trên mặt Phương Viện lộ ra vẻ lo lắng, nếu như mấy ngày tới mà trời mưa thật, đúng là sẽ khiến bà không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì muốn chế tác mấy lá bùa thủ công này cần phải phơi dưới ánh nắng mặt trời, hơn nữa bắt buộc phải phơi dưới ánh nắng mặt trời, cho dù hong khô cũng không được.

"Bà chị đây cũng không cần phải gấp, quan hệ của Điền đại ca cùng quản sự Tạp Dịch Đường rất không tồi, đến lúc đó cứ để Điền đại ca nói giúp bà chị vài lời, chắc chắn quản sự sẽ không làm khó dễ bà chị đâu."

Người nói chuyện là một người phụ nữ trung niên theo chân Phương Điền đến, mà sau khi nghe thấy những lời bà ta nói, Phương Viện chẳng những không cảm thấy vui mừng, ngược lại sắc mặt càng trở nên âm trầm xuống.

"Hách tẩu, chưa hoàn thành nhiệm vụ thì tôi sẽ nhận trừng phạt, không cần người ngoài hỗ trợ."

Không hoàn thành nhiệm vụ, vậy sẽ bị khấu trừ mười tích phân cống hiến, thế nhưng Phương Viện tình nguyện bị khấu trừ tích phân cống hiến cũng không muốn tìm Phương Điền hỗ trợ, bởi vì bà biết Phương Điền có dụng ý khác.

"Ai u, bà chị nói lời này là sai rồi, Điền đại ca cũng là vì nghĩ cho chị, hiện tại chị đang cô đơn lẻ bóng, Phương Dương lại không ở nơi này, khó tránh khỏi cần một người chăm sóc cho chị, bà xã của Điền đại ca cũng đã qua đời từ lâu, nếu như chị có thể gả cho Điền đại ca, Điền đại ca cũng có thể giúp đỡ chị nhiều hơn, đợi khi con trai nhà Điền đại ca tu luyện đến Địa Cấp tầng bốn, đến lúc đó không phải chị cũng có thể thoát khỏi Tạp Dịch Đường sao? Cái này có gì không tốt."

"Đúng vậy, không biết có bao nhiêu em gái coi trọng Điền đại ca, đáng tiếc Điền đại ca chướng mắt em, bằng không em đã sớm gả cho Điền đại ca." Có một người phụ nữ mở miệng khuyên nhủ.

Phương Dương đang ở bên cạnh nghe thấy vậy, sắc mặt trở nên khó coi, cười lạnh nói: "Ta nhớ ngươi có một cô con gái đúng không? Nếu người ta chướng mắt ngươi, vậy ngươi có thể gả con gái của ngươi cho hắn."

Lời Phương Dương nói khiến cho vẻ mặt người đàn bà này trở nên có chút lúng túng, con gái bà ta mới chừng hai mươi, mà năm nay Phương Điền đã năm mươi hai, làm sao bà có thể để con gái mình gả cho Phương Điền.

"Phương Viện, năm nay con của bà mới hai mươi ba tuổi, mặc dù đã là Địa Cấp tầng một, nhưng muốn tu luyện đến Địa Cấp trung kỳ tối thiểu cần thời gian mấy chục năm, cho đến lúc ấy chỉ sợ bà đã sớm không còn trên nhân thế, mà nếu như bà gả cho tôi, khi đó Phương Dương chính là con trai tôi, tôi có thể nói anh trai

hắn chỉ dạy cho hắn nhiều hơn, truyền thụ cho hắn một số tâm đắc tu luyện, như vậy hắn cũng có thể bớt được một số đường vòng."

Phương Điền mở miệng, từ sau khi vợ hắn chết được hai năm hắn đã nhìn trúng Phương Viện, dù sao Phương Viện cũng không giống với những người vừa ra đời đã là đệ tử tạp dịch như bọn họ, khi Phương Viện vừa ra đời là đệ tử hạch tâm của gia tộc, cho nên từ nhỏ đã được sống cuộc sống rất sung sướng, dung nhan khí chất cũng đều là thượng đẳng, mặc dù bây giờ bị giáng chức trở thành đệ tử tạp dịch, nhưng so sánh với những người phụ nữ là đệ tử tạp dịch khác, đó chính là phượng hoàng rơi vào bên trong ổ gà, cực kỳ rực rỡ.

Cũng chính vì vậy, Phương Điền vẫn luôn nhớ thương Phương Viện, lúc mới bắt đầu cố ý trợ giúp Phương Viện, tiếp cận Phương Viện, nhưng chờ đến khi hắn biểu lộ cõi lòng với Phương Viện, Phương Viện liền trực tiếp cự tuyệt hắn, đồng thời không bao giờ có lui tới gì với hắn nữa, thậm chí còn gọi hắn là chú, tuy rằng dựa theo tuổi tác đúng là hắn hơn Phương Viện mười tuổi thật.

Trong lòng Phương Điền cũng tràn ngập lửa giận, trước đây Phương Viện bà là đệ tử hạch tâm, nhưng mạch này của các người cũng đã đoạn tuyệt rồi, bà còn làm giá cái gì nữa? Vì thế hắn cố ý mua chuộc quản sự Tạp Dịch Đường đến làm khó Phương Viện.

Vốn là Phương Viện không phải làm nhiệm vụ chế tạo lá bùa, mà chỉ cần làm một nhiệm vụ khác thoải mái hơn, nhưng mà đối mặt quản sự tạp dịch cố ý làm khó dễ, Phương Viện cũng không tranh luận, càng không cúi đầu trước Phương Điền, im lặng làm việc.

"Phương Điền, ngươi bớt nhớ nhung mẹ của ta đi, ta nói cho ngươi biết, mẹ của ta tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi, ngươi sớm dẹp cái ý niệm này đi, nhanh chóng cút cho ta."

Phương Dương nổi giận, liền muốn động thủ đuổi người, vẻ mặt đám người Phương Điền cũng có chút nhút nhát, dù sao bọn họ cũng chỉ là Nhân Cấp tầng một, hoàn toàn không phải đối thủ của Phương Dương, nếu như Phương Dương ra tay thật, không ai ngăn nổi.

"Phương Dương, ngươi chớ đắc ý, loại như ngươi một tay ta đã có thể bóp chết, cũng không sợ nói cho ngươi biết, một hồi quản sự sẽ qua đây cùng với con trai ta, ngược lại để ta xem xem, một lát nữa ngươi có còn giữ được cái ngạo khí này hay không."

Phương Điền thối lui đến cửa viện bắt đầu kêu gào, đứng ở bên ngoài viện, nếu Phương Dương dám đánh hắn, đó chính là xúc phạm tộc quy, đến lúc đó con trai mình có thể tàn nhẫn hành hung đánh Phương Dương một trận, thậm chí còn có thể dựa vào đó bức bách Phương Viện đi vào khuôn khổ.

"Dương Dương, con không nên xằng bậy."

Phương Viện cũng vội vã mở miệng, chỉ sợ con trai mình xung động đánh người rơi vào bẫy của người ta, chẳng qua đúng vào lúc này, Phương Minh đang ở một bên lại mở miệng.

"Chỉ cần không đánh chết, em muốn đánh thế nào cũng được, đương nhiên, nếu như đánh chết cũng không sao."

Lời của Phương Minh là đang nói với Phương Dương, mà Phương Dương nghe được lời của anh họ mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, đúng vậy, tại sao mình lại quên bản lĩnh của anh họ? Có anh họ mình ở đây, đánh mấy tên đệ tử tạp dịch thì tính là gì.

Chương 844: Ai mới là giai tầng đặc quyền

Có anh họ mình làm chỗ dựa cho mình, Phương Dương cũng không nhẫn nhịn nữa, thật ra hắn đã sớm muốn đánh Phương Điền một trận, chỉ là bởi vì mẹ mình ngăn cản, lại thêm hắn cũng sợ mang tới phiền phức cho mẹ mình, cho nên mới nhịn xuống bao lâu nay.

Nhưng bây giờ đã không cần!

Nghĩ tới đây, Phương Dương trực tiếp đi về phía cửa viện, sau đó xách Phương Điền lên như xách một con gà, Phương Điền chẳng qua chỉ là Nhân Cấp tầng ba, ở trong tay Phương Dương căn bản không hề có sức phản kháng.

"Phương Dương, ngươi đang làm gì?"

"Phương Dương, ngươi nhanh chóng buông Điền đại ca ra, bằng không một hồi quản sự cùng Cường thiếu đến, ngươi sẽ không thể gánh nổi hậu quả đâu."

Mấy người phụ nữ bên cạnh Phương Điền không dám lên trước, chỉ dám vội vã mở miệng, mấy người này đều cố ý nịnh bợ Phương Điền đấy, nếu như Phương Điền bị đánh, đến lúc đó đương nhiên cũng trút giận đến trên đầu của bọn họ, lúc đó thật là cái được không thể bù cho cái mất.

"Buông ra, tốt."

Trên mặt Phương Dương lộ ra dáng tươi cười, sau một khắc tay phải hất một cái, cả người Phương Điền đã bị hắn ném ra

ngoài như ném một nắm cát, mà vừa vặn ném về phía mấy người phụ nữ kia.

Vẻ mặt mấy người phụ nữ này cũng trở nên khó coi, nếu như bọn họ tránh thoát, vậy nhất định sẽ khiến Phương Điền té lăn trên đất, nhưng nếu như bọn họ đón đỡ, rốt cục thì bọn họ cũng chỉ là phụ nữ, sao có thể đỡ nổi một người đàn ông trưởng thành.

Ngay tại lúc bọn họ đang khổ sở, thân thể Phương Điền đã đến mặt bọn họ, mấy người theo bản năng đưa tay đón lấy, nhưng điều khiến bọn họ không nghĩ tới là, không ngờ thân thể Phương Điền lại nặng như vậy.

Nói chính xác hơn là phần lực trùng kích này quá nặng, trong nháy mắt, đám người ngã chổng vó, kéo theo Phương Điền cùng nhau ngã rầm trên mặt đất, thế nhưng những phụ nữ này lại không biết, đây là do Phương Dương cố ý.

"Dương Dương, sao con có thể không nghe lời như thế?"

Thấy đám người Phương Điền té trên mặt đất không ngừng kêu rên, trên mặt Phương Viện lại có thêm vẻ lo lắng, cũng bất chấp gì khác, lập tức nói: "Dương Dương, con và Tiểu Minh lập tức rời khỏi sơn môn, đi càng xa càng tốt, mẹ không gọi hai đứa trở về ngàn vạn lần không nên trở về."

Phương Viện biết lần này con trai cùng cháu trai mình đã gây ra họa lớn, nhất định con trai của Phương Điền sẽ không chịu để yên, nếu để con trai Phương Điền bắt được con trai mình, nhất định sẽ trả thù gấp bội.

"Mẹ, con không đi." Phương Dương lắc đầu, đáp.

"Thằng nhóc thối con quật cường cái gì? Mẹ biết con hiếu thuận, nhưng lúc này con đã phạm vào tộc quy, nếu không đi chắc chắn sẽ gặp xui xẻo… Con cứ rời khỏi sơn môn trước đã, thật

muốn trở về, vậy thì chờ tu luyện tới Địa Cấp trung kỳ sau đó hãy trở về, về phần mẹ ở đây con không cần lo lắng, bọn họ không dám làm gì mẹ đâu."

Phương Viện càng thêm gấp gáp, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn sang Phương Minh, nói: "Tiểu Minh, cháu cùng Dương Dương mau mau rời đi, nghe lời."

"Cô à, không có việc gì đâu, cô cứ an tâm ngồi xuống đi."

Phương Minh cười một tiếng, mà Phương Dương cũng đi tới trước mặt mẹ mình, đặt hai tay lên trên vai mẹ mình, để bà ngồi xuống ghế.

"Mẹ, con cũng không phải loại người dễ xúc động, có anh họ ở đây, con thích đánh ai thì đánh người đó."

Phương Viện nghe thấy những lời con trai mình nói, sửng sốt một chút, có ý gì? Vì sao có Tiểu Minh ở đây, liền có thể thích đánh ai thì đánh?

"Mẹ, mẹ không biết, anh họ..."

Đang lúc Phương Dương chuẩn bị giải thích cho mẹ mình, bên ngoài viện lại truyền tới tiếng rống giận dữ.

"Cha, là ai đả thương cha?"

Ngoài cửa viện, xuất hiện năm sáu thanh niên, dẫn đầu đi ở phía trước là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mà bồi bạn bên cạnh người đàn ông chính là một lão già có giữ chòm râu dê.

Người rống giận, chính là nam thanh niên này, mà hắn cũng chính là con trai của Phương Điền, Phương Cường.

"Chuyện gì xảy ra? Ai dám làm càn ở chỗ này?"

Sắc mặt lão già giữ lại chòm râu dê cũng biến hóa một chút,

hắn là quản sự Tạp Dịch Đường, ngày bình thường phụ trách việc quản lý đệ tử của Tạp Dịch Đường, toàn bộ Tạp Dịch Đường có gần trăm vị quản sự, mà hắn vừa vặn phụ trách khu vực của mấy người Phương Viện.

Quản sự Tạp Dịch Đường, cảnh giới tu luyện cũng không mạnh mẽ, bởi vì bọn hắn xuất thân từ đệ tử Tạp Dịch Đường, vì thế một khi có thể tu luyện tới Địa Cấp liền có thể trở thành quản sự, mà chiến công của một vị quản sự Tạp Dịch Đường được đánh giá dựa vào hai điểm, điểm thứ nhất là phải khiến đệ tử tạp dịch nơi mình quản hoàn thành nhiệm vụ, mà điểm còn lại chính là kiểm tra xem đệ tử tạp dịch trong khu mình quản có ai là thiên tài hay không.

Nếu như khu vực tạp dịch mà vị quản sự đó quản hạt xuất hiện thiên tài, như vậy vị quản sự này cũng sẽ được khen thưởng, cũng giống như bảo trường, lý trường (1) ở nông thôn thời cổ đại vậy, nếu trong thôn có sinh viên nào thi đậu đại học, đó cũng là chiến công của bọn hắn, thậm chí còn là chiến công vô cùng đặc biệt.

(1) Bảo trường, lý trường: hệ thống tổ chức hành chính cơ sở dưới cấp quận trong Chính phủ Quốc gia Nam Kinh

Đối với vị quản sự này đến nói, Phương Cường đã là Địa Cấp tầng ba, hơn nữa còn chỉ mới 36 tuổi, tương lai nhất định có thể đột phá đến Địa Cấp tầng bốn, mà hiện tại hắn chăm sóc người nhà Phương Cường, phía trên không chỉ sẽ không nói cái gì, ngược lại có thể còn cho rằng hắn đã làm đúng.

Đợi khi Phương Cường đột phá đến Địa Cấp tầng bốn tiến vào Địa Cấp trung kỳ, như vậy một nhà Phương Cường sẽ thoát khỏi thân phận đệ tử tạp dịch, mà tương lai nhất định Phương Cường sẽ trở thành chấp sự, đó chính là cấp trên của hắn, đương nhiên hắn phải nịnh bợ từ sớm.

Cho dù Phương Cường không trở thành chấp sự của Tạp Dịch Đường, nhưng nhóm chấp sự kia đều là người cùng đời với Phương Cường, chỉ cần Phương Cường chào hỏi một tiếng, muốn đối phó với một quản sự nho nhỏ như mình căn bản cũng không tính là gì.

Thật ra chuyện này cũng tương đối giống với sinh viên tốt nghiệp ra từ một trường đại học ở bên ngoài, những người này vẫn luôn ở trong vòng tròn của mình, mà trên thực tế nhà họ Phương chẳng khác gì một quốc gia nhỏ, các trưởng lão chính là người của hội nghị tối cao, kế tiếp chính là các đường chủ, dưới đường chủ chính là chấp sự, dưới chấp sự mới là đám quản sự, đương nhiên ở trong này còn có rất nhiều chức vị khác.

Quản sự Tạp Dịch Đường đã nghĩ cẩn thận rồi, hiện tại hắn nịnh bợ Phương Cường một chút, cũng coi như là kết một thiện duyên cho bản thân mình, nhân tình này không nhất định phải dùng, nhưng dù sao thì có cũng tốt hơn là không có.

Cũng chính bởi vì điểm này, nhìn thấy Phương Điền bị đánh, vị quản sự này mới có thể phẫn nộ hơn cả bản thân Phương Cường, Phương Điền là lão cha của Phương Cường, Phương Điền bị đánh trên địa bàn của mình, nhất định Phương Cường sẽ trách tội đến trên đầu mình.

"Phương Dương, ngươi quá càn rỡ, ỷ vào mình đã đạt tới cấp bậc Địa Cấp tùy ý ra tay với tộc nhân khác, lẽ nào lại có cái lý ấy, lão phu phải áp giải ngươi tới Chấp Pháp Đường tiếp nhận xử phạt."

"Không cần."

Lời của quản sự còn chưa nói xong, đã bị Phương Cường cắt đứt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Dương, "Ngươi đả thương cha ta, ta đây liền phế đi hai cánh tay của ngươi."

"Lẽ nào các người không muốn hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì sao? Cũng không cần hỏi rõ xem là ai đúng ai sai?"

Phương Minh vẫn đang ngồi im ở nơi đó đột nhiên mở miệng, mà nghe thấy những lời cậu nói, trên mặt Phương Cường lộ ra nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường, "Ai đúng ai sai có quan trọng không? Không tới ba năm nữa ta sẽ đột phá đến Địa Cấp trung kỳ, ngay cả đường chủ cũng hết sức coi trọng ta, ngươi hỏi một chút xem có ai sẽ để ý đúng sai?"

Phương Cường có tự tin này, mặc dù nói tộc quy của nhà họ Phương rất nghiêm khắc, nhưng cũng giống như pháp luật của một quốc gia vậy, luôn luôn tồn tại đủ các loại quy tắc ngầm, cũng tồn tại một số giai tầng đặc quyền.

Đối với đệ tử tạp dịch đến nói, một nhà Phương Cường chính là giai tầng đặc quyền.

Chương 845: Ai mới là giai tầng đặc quyền (2)

"Thì ra là vậy, bởi vì cảnh giới của ngươi cao, cho nên ngươi có thể muốn làm gì thì làm."

Dường như Phương Minh đang trần thuật lại, mà giờ khắc này Phương Điền từ dưới đất đứng lên không chút do dự đáp: "Không sai, con ta là Địa Cấp tầng ba, dựa vào thực lực và thiên phú, nó có thể muốn làm gì thì làm."

"Chuyện này bắt nguồn từ tôi, tôi sẽ đi chịu tộc quy nghiêm phạt, tất cả không liên quan gì với con tôi."

Tại thời khắc này Phương Viện cũng mở miệng, muốn nhận hết tất cả tội lỗi về mình, chẳng qua Phương Dương lại đưa tay ngăn bà lại.

"Mẹ, không có chuyện gì đâu, mẹ chỉ cần ngồi yên ở đây là được."

Phương Dương đè mẹ của mình lại, có anh họ ở đây, hắn tuyệt không lo lắng.

Phương Minh cũng biết không thể khiến cô mình lo quá, lập tức trực tiếp đưa mắt nhìn về phía xa xa, lạnh lùng nói: "Thế nào, còn muốn chờ tôi ra tay rồi mới qua đây sao?"

"Khụ khụ..."

Sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, trong viện đột nhiên xuất hiện thêm hai người, biểu hiện trên mặt một ông lão trong số đó còn có chút xấu hổ, ông lão này không phải là ai khác,

chính là một trong sáu vị đường chủ đã xuất hiện ở sơn môn lúc trước.

Thấy hai lão già này xuất hiện, Phương Điền cùng mấy người phụ nữ kia hơi nghi hoặc một chút, nhưng sắc mặt của Phương Cường cùng vị quản sự kia lập tức thay đổi, nhất là quản sự, càng vội vàng khom người hô lên: "Bái kiến đường chủ."

Nghe được lời nói của quản sự, sắc mặt của Phương Điền cùng mấy người phụ nữ đều trở nên khẩn trương hẳn lên, người mà quản sự phải gọi là đường chủ, đương nhiên chính là đường chủ của Tạp Dịch Đường, tuy rằng bọn họ là đệ tử tạp dịch, nhưng thật ra căn bản không tư cách được gặp đường chủ.

Đường chủ Tạp Dịch Đường liếc nhìn quản sự, trong mắt có vẻ xa lạ, hiển nhiên chỉ là một quản sự nho nhỏ không đáng để hắn đặt trong lòng, nhưng mà khi cảm giác được ánh mắt cổ quái của Phương Minh, trong lòng đường chủ Tạp Dịch Đường lại có chút bất đắc dĩ.

"Thân làm quản sự, vốn nên làm gương tốt, công bình sử dụng quyền lực của quản sự, mà không phải a dua nịnh hót, chính ngươi đi Chấp Pháp Đường lĩnh tội đi."

Lời của đường chủ Tạp Dịch Đường vừa thốt ra, mặt quản sự liền xám như tro tàn, nhưng đến hiện tại hắn vẫn không biết mình đã phạm phải sai lầm gì, lẽ nào nguyên nhân khiến đường chủ qua đây không phải là vì Phương Cường?

Trong số những người ở đây, cũng chỉ có Phương Cường mới có khả năng lọt vào mắt của đường chủ.

Thời khắc này, Phương Cường nghe được mấy lời đường chủ Tạp Dịch Đường nói mà thầm rùng mình, vội vàng nói: "Đệ tử thân truyền của Thiên Tượng Đường Phương Cường bái kiến hai vị đường chủ."

Lời của Phương Cường nói rất thông minh, hắn biểu lộ thân phận của mình, mình là đệ tử thân truyền của đường chủ Thiên Tượng Đường, hắn hai vị đường chủ này sẽ cho sư phụ mình một chút mặt mũi.

Nhưng mà điều khiến Phương Cường cảm thấy bất ngờ chính là, sau khi nghe thấy những lời hắn nói sắc mặt hai vị đường chủ không hề có chút biến hóa, đương nhiên hắn không biết, lúc này trong lòng hai vị đường chủ cũng có chút nhức cả trứng.

Một tên đệ tử thân truyền nho nhỏ của một đường chủ như ngươi mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt tên sát tinh này, cho dù sư phụ của ngươi đến đoán chừng cũng không dám làm thế.

Chẳng qua hai người này coi như đã thấy rõ, Phương Minh đây là cố ý muốn lập uy, bằng không mấy người trước mắt kia đừng mơ có thể hoàn hảo không chút thương tổn đứng ở nơi này.

"Chuyện này, trong tộc sẽ cho cậu một câu trả lời đấy, hơn nữa cô của cậu cũng có thể thoát khỏi thân phận đệ tử tạp dịch trực tiếp thành đệ tử hạch tâm."

Một vị đường chủ khác mở miệng, mà khi lời của hắn nói ra khỏi miệng, sắc mặt đám người Phương Cường thay đổi toàn bộ, một vị đường chủ là không thể nào nói láo, hơn nữa cũng không cần phải nói láo như thế.

Đệ tử hạch tâm, nếu muốn trở thành đệ tử hạch tâm nhất định phải thỏa mãn một điều kiện, đó chính là trong vòng ba đời có một cường giả Địa Cấp hậu kỳ xuất hiện.

Suy nghĩ rõ ràng điểm này, sắc mặt Phương Cường trở nên trắng bệch, về phần Phương Điền cùng quản sự thì lại đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, đúng vậy, so sánh với đệ tử tạp dịch, Phương Cường chính là giai tầng đặc quyền, nhưng so sánh với đệ tử hạch tâm, đó chính là tầng thứ vượt lên trên cả giai tầng đặc

quyền như bọn họ, lần này là thực sự đá trúng tấm sắt rồi.

Tổ phong nhà họ Phương!

Độ cao 8000m, nếu ở bên ngoài, hẳn ngọn núi này đã bị băng tuyết bao trùm, thế nhưng trên đỉnh tổ phong này lại như đang vào xuân, gió núi thổi lất phất khiến người cảm thấy ấm áp như xuân.

Hoa tươi nở rộ hai bên đường đi, đủ mọi màu sắc rất phong phú rực rỡ, thậm chí trong đó còn có một số loại hoa cỏ đã tuyệt tích ở thế giới bên ngoài.

Phương Minh, lúc này đang đi về phía đỉnh núi cũng một vị đường chủ.

Tộc quy của nhà họ Phương có nói, khi không phải chuyện khẩn cấp, tuyệt đối không được phi hành lên đỉnh núi này, chỉ có thể chậm rãi đi về phía trước, giống như khối đá hiểu lòng trên núi Võ Đang ở giới thế tục vậy, khi đi tới tảng đá đó tuyệt đối phải xuống ngựa tháo đao.

Một đường không nói gì!

Vị đường chủ kia hiển nhiên là không có ấn tượng tốt gì với Phương Minh, tự mình ở phía trước dẫn đường, dù sao loại người giống Phương Minh, nếu như không phải xác nhận cậu mang huyết mạch nhà họ Phương, mấy người đường chủ bọn họ gần như đều phải cho rằng Phương Minh là người của thế lực khác phái tới, cố ý nhằm vào một đời trẻ tuổi nhà họ Phương bọn họ.

Với tư cách là thiên tài đứng đầu trong một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, Phương Chiến thua ở trong tay Phương Minh, ngay sau đó hiện tại Phương Giác cũng bị đánh bại, đây quả thực là cố ý nhục nhã một đời trẻ tuổi nhà họ Phương, nếu quả thật là người từ thế lực bên ngoài phái tới, các trưởng lão đã sớm đánh ra một tát chụp chết cậu.

Đương nhiên, thực lực của Phương Minh càng mạnh mẽ đối với nhà họ Phương đến nói lại là một chuyện tốt, nhưng điều khiến mọi người cảm thấy đau đầu không chịu nổi, là vì cậu không có chút kính già yêu trẻ nào, cho nên nếu có thể rời xa vẫn nên tận lực rời xa thì tốt hơn.

Đương nhiên, bởi vì còn có một kinh nghiệm càng thâm trầm trước đó, thế nhưng Phương Hải không nói ra.

"Hải lão ca, chớ đi nhanh như vậy, lão ca mau mau giới thiệu cho đệ một chút, mấy thứ này là gì vậy?"

Phương Minh nhìn Phương Hải chỉ cắm mặt đi trước dẫn đường, cũng có chút bất đắc dĩ, bản thân mình có khiến người ta chán ghét như vậy sao? Nói như thế nào thì mình cũng xem như là tuổi trẻ tài cao, không phải nên được các trưởng bối yêu thích sao?

"Phương Minh, ngươi có thể xưng hô ta là đường chủ, cái tiếng lão ca này của ngươi ta thật không chịu nổi."

Phương Hải có chút buồn bực, nếu quả thật phải dựa theo bối phận để tính toán, so với cha Phương Minh là Phương Chính, hắn cũng cao hơn một bối phận, nên tính là người cùng bối phận với ông nội Phương Minh, nhưng Phương Minh mở miệng gọi một tiếng lão ca, đây là khiến Phương Chính chiếm tiện nghi của hắn sao?

"Gọi thế quá xa lại, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng có thể coi là người một nhà, gọi một tiếng lão ca cũng có vẻ thân thiết hơn một chút, dãy nhà phía bên kia gọi là gì vậy?" Một ngón tay của Phương Minh chỉ chỉ dãy phòng ốc phía bên trái, bố trí hình giống bát quái, cười cười hỏi.

"Đó là địa bàn của Thiên Tượng Đường, toàn bộ đệ tử nghiên cứu tinh tú thiên tượng đều ở nơi này."

Phương Hải cũng bỏ qua, sợ tên khó đối phó này lại nói ra mấy lời không biết xấu hổ gì đó, cũng đành phải trả lời nghi ngờ của cậu, thuận tiện dời sự chú ý của tên khó đối phó này.

"Thiên Tượng Đường?" Phương Minh nhíu mày lại, vô thức nói: "Không phải Phương Cường kia là đệ tử của Thiên Tượng Đường sao? Vậy xem ra Thiên Tượng Đường này dạy đệ tử không được tốt lắm, người đường chủ kia đã làm kiểu gì thế không biết? Sao mấy trưởng lão kia không đổi đường chủ khác đi?"

"Ngươi biết cái gì!"

Vốn là Phương Hải không muốn để ý tới Phương Minh nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, đường chủ Thiên Tượng Đường đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng chín, hơn nữa bởi vì am hiểu đạo thôi diễn, còn đứng hàng trước trong số mấy vị đường chủ bọn họ.

Chương 846: Đứa bé khóc sẽ có sữa uống

Chủ yếu nhất, đường chủ Thiên Tượng Đường có không ít hơn trăm đệ tử, chỉ cần vào Đường gần như đều có thể coi là đệ tử của đường chủ, sợ là căn bản đường chủ Thiên Tượng Đường không có chút ấn tượng gì với Phương Cường kia.

"Hải lão ca, lời này của lão ca chính là không đúng rồi, đệ mới vừa trở về, quả thật có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng là đệ không hiểu lão ca có thể giải thích cho đệ mà, phun trào mấy lời thô tục như vậy thật làm ảnh hưởng tới tên tuổi đường chủ của lão ca, ah đúng rồi, quên hỏi, lão ca là đường chủ của Đường nào?"

"Lão phu là đường chủ của Linh Thảo Đường."

"Linh thảo? Đó chính là trồng trọt đúng không? Mệt lão ca còn nói hồi lâu, thì ra là làm nông dân." Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy khinh bỉ nói.

"Tên nhóc ngươi biết cái đếch gì, ngươi nghĩ rằng thứ ta trồng trọt đều thảo dược bình thường? Có trồng cũng là trồng dược thảo hiếm thấy trên đời, mỗi một cây đều vô cùng trân quý, ngươi đã từng nghe tới câu: Thánh nhân ăn tinh hoa chưa? Cường giả thánh hiền cổ đại luôn có yêu cầu vô cùng cao đối với thực phẩm, những thứ bọn họ ăn đều vật phi phàm."

Phương Hải bùng nổ, lại bị một thằng nhóc nhìn khinh bỉ, thở một hơi tiếp tục nói: "Ngươi có biết, con đường tu luyện vốn là bảo tồn tinh hoa, vì sao người tu luyện lại muốn chọn tu luyện ở những nơi thiên địa linh khí tràn đầy như vậy kia chứ? Cũng là vì thiên địa linh khí là vật tương đối thuần túy trên thế gian này, sau

khi hấp thu sẽ không tăng tạp chất trong cơ thể."

"Càng tu luyện tới đẳng cấp cao, thì càng cần phải giữ thân thể cùng thần hồn tinh thuần, mà điểm thứ nhất cần phải thay đổi chính là ăn uống, Linh Thảo Đường của ta có vô số loại thực vật đặc biệt, chỉ riêng linh cốc kia đã là vô giá, cho dù là lão phu, một tháng cũng chỉ được nhận ba đấu gạo, chỉ có các trưởng lão mới có thể ăn nó mỗi ngày!"

"Ngoài ra còn có một số linh dược trân quý khác, đều là linh dược để luyện chế đan dược đặc biệt, nói không khách khí, ở toàn bộ gia tộc, không có bất kỳ người nào dám đắc tội với Linh Thảo Đường chúng ta."

Phương Minh vuốt vuốt mũi, cậu không nghĩ tới vậy mà vị này lại tức giận tới thế, cậu cũng chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, về tầm quan trọng của linh thảo đối với người tu luyện, đương nhiên cậu rõ ràng.

Ban đầu khi cậu trồng đám Kiến Linh Thảo ở phương Tây kia đã mang đến cho cậu lợi ích cực kỳ lớn, nếu quả thật có thể ăn loại lúa gạo tràn ngập linh khí này mỗi ngày, có thể nghĩ nó sẽ có trợ giúp lớn tới cỡ nào đối với tu luyện.

Cho dù là Đạo giáo hay là Phật giáo, đều công nhận một điểm, chỉ khi bản thân ở trong bụng mẹ mới là lúc con người tinh khiết nhất, lúc này chỉ có khí tiên thiên bao vây, nhưng một khi rời khỏi bụng mẹ, bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu, khí tiên thiên sẽ từ từ tiêu tán, mà theo đó thân thể bị tạp chất trong thế tục làm ô nhiễm. Sở dĩ những thể chất đặc thù kia có thể dương danh giới tu luyện, kỳ thực nguyên nhân chính là vì thể chất này khiến bọn họ càng thuần túy hơn người tu luyện bình thường.

"Hải lão ca, lão ca đừng kích động, đệ biết tầm quan trọng của Linh Thảo Đường, yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ tới Linh Thảo Đường của lão ca dạo chơi, khi đó lão ca cũng đừng đặc biệt chiêu

đãi đệ, linh cốc gì gì đó cho đệ chừng trăm cân, những linh thảo kia gì cũng cho đệ mấy bó là đủ rồi."

Phương Hải nghe được lời của Phương Minh, trừng mắt nhìn, "Ta cho ngươi biết, Linh Thảo Đường không chào đón ngươi, nếu tên nhóc ngươi dám bước vào Linh Thảo Đường, ta sẽ đánh gãy chân của ngươi."

"Ách... Linh cốc linh thảo gì đó không cho được, vậy hắn có thể cho chút hạt giống để gieo trồng chứ?"

"Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, hơn nữa cho dù lão phu cho ngươi hạt giống, ngươi cũng không thể trồng được, ngươi cho rằng linh cốc cùng linh thảo dễ trồng như đường đậu sao? Muốn trồng cần phải có đất đai cùng hoàn cảnh thích hợp."

"Cái này thì lão ca không cần quan tâm, đương nhiên đệ có nơi để trồng."

Đừng đùa, Phương Minh không cho rằng có cái hạt giống gì mà không thể trồng lên ở làng du lịch, đợi khi long mạch chậm rãi sống lại, theo Long Mạch Chi Khí nồng nặc, vùng đất kia chính là nơi thích hợp để trồng mấy loại linh thảo linh vật này nhất.

"Hừ, đừng suy nghĩ, cho dù hạt giống cũng vô cùng trân quý, lão phu không vô nghĩa với ngươi, chờ tới khi đưa ngươi đến chỗ trưởng lão rồi, ta có thể xem như đã hoàn thành nhiệm vụ."

Phương Hải không muốn nhìn thấy Phương Minh thêm một phút giây nào nữa, hơn nữa hắn cũng buồn bực, dựa theo những lời Cửu trưởng lão nói, hẳn là phong cách hành vi của Phương Minh phải rất thành thục mới đúng, hơn nữa cũng rất có chừng mực, nhưng sao hắn nhìn thế nào cũng thấy kẻ này giống một tên vô lại hơn.

Phương Hải cũng không biết, đây là Phương Minh cố ý làm

như vậy, cũng là ý định đã nảy sinh sau khi Phương Minh nhìn thấy cô của mình, đó chính là con khóc mẹ mới cho bú!

Bản thân mình còn chưa nhận tổ quy tông đâu, nhưng nếu nhà họ Phương muốn để cho mình nhận tổ quy tông, không thể không nỗ lực chút gì đó sao được? Cho nên cậu quyết định thay đổi tính cách của mình, ngược lại tự biến bản thân thành một tiểu bối, những trưởng lão kia cũng sẽ không thật sự tính toán với mình.

"Hải lão ca, lão ca chờ đệ một chút, cho dù không để cho đệ hạt giống kia cũng không sao, vậy đến lúc đó phân phối cho đệ mấy đệ tử trong Đường để sử dụng, ah đúng rồi, Hải lão ca, lão ca có con gái không?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Phương Minh lại tự hỏi tự trả lời, "Không đúng, lão ca đã cao tuổi như thế rồi, hẳn tuổi tác của con gái lão ca cũng không nhỏ, nói sai rồi, lão ca có cháu gái hay không?"

Phốc!

Phương Hải đi ở phía trước thiếu chút nữa lảo đảo một cái té lăn trên đất, cái gì gọi là bản thân mình cao tuổi rồi? Ngươi cũng biết ta đã lớn tuổi rồi, vậy mà ngươi còn theo ta xưng huynh gọi đệ, về phần cháu gái, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ, làm sao lão phu có thể đẩy cháu gái mình vào hố lửa?

Mặc dù nói đồng tộc không thể cưới hỏi, nhưng đó là chỉ người thân trong ba đời mà thôi, nhưng toàn bộ nhà họ Phương có mười vạn tộc nhân, mấy trăm chi nhánh, có mấy chi suốt vài trăm năm chưa từng thông hôn với nhau, huyết thống đã sớm nhạt tới không thể nhạt hơn, cho nên chuyện cưới hỏi người cùng tộc ở nhà họ Phương cũng không phải là chuyện không được phép.

Phương Hải tự mình đi về phía trước, Phương Minh bĩu môi, "Không trả lời đệ, xem ra là thật sự có cháu gái."

...

Tốc độ của Phương Hải lại nhanh thêm mấy phần.

Cách đỉnh núi chỉ còn chừng trăm mét , một tòa đại điện khí thế huy hoàng xuất hiện ở trước mặt Phương Minh, mà Phương Hải thấy đại điện này coi như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cục cũng tới rồi, rốt cục cũng có thể ném tên vô lại này đi rồi.

Cửa đại điện, có bảy tám vị lão giả cười tủm tỉm đứng ở nơi đó, mấy ông lão này ngoại trừ có một hai vị là đường chủ, những thứ khác đều hộ pháp của nhà họ Phương.

Hộ pháp, là tồn tại ngang hàng với đường chủ ở nhà họ Phương, chỉ là bởi vì có ít người chỉ thích thanh tu không muốn quản lý sự vụ, cho nên mới không đảm nhiệm chức đường chủ.

Sau khi những ông lão này nghe nói Phương Minh tới, đều cố ý chờ đợi ở tại chỗ này, bọn họ muốn gặp vị được xưng là thiên tài kiệt xuất nhất của nhà họ Phương này một lần, đương nhiên, cũng có một nguyên nhân rất lớn là bởi vì Phương Minh là con của Phương Chính.

Phương Chính là ai?

Một đời trẻ tuổi nhà họ Phương không biết, thế nhưng mấy đường chủ và hộ pháp như bọn họ lại rất rõ ràng, nói không khoa trương chút nào, bọn họ là người đã nhìn Phương Chính lớn lên, dưới cái nhìn của bọn họ thiên phú của Phương Chính đã rất biến thái, mà bây giờ nghe nói thiên phú của con trai Phương Chính càng biến thái hơn, làm sao có thể không làm cho bọn họ hiếu kỳ.

Nếu như không phải bởi vì những đường chủ hộ pháp khác không thể phân thân được, đoán chừng người đứng ở chỗ này sẽ càng nhiều.

Người có tên cây có bóng, loại chuyện một nhà hai biến thái này quá hiếm thấy.

Cho nên, tầm mười vị đường chủ và hộ pháp này vừa thấy Phương Minh xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, lập tức đều không hẹn mà cùng thả ra uy áp đánh về phía Phương Minh, tất cả khí thế đều đã tập trung vào Phương Minh.

Phương Hải cũng cảm nhận được những lão gia hỏa này không có ý tốt, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ nhìn thấy, thậm chí còn cố ý cách Phương Minh hơi xa một chút, hả hê nhìn về phía Phương Minh.

Chương 847: Ta chỉ là một đứa bé (1)

Khí thế của tầm mười vị cường giả Địa Cấp tầng chín tập trung, thân thể của Phương Minh cũng cứng đờ trong thoáng chốc, thấy biểu tình cười như không cười của những lão nhân này, cậu cũng đau cả đầu.

Làm vậy là muốn thử dò xét tự mình, muốn ra oai phủ đầu trước mặt mình đây mà.

Phương Minh không đoán nhầm, đúng là những hộ pháp cùng đường chủ này cố ý làm như vậy đấy, thứ nhất là vì nghiệm chứng thực lực của Phương Minh, thứ hai thì là vì để trút giận.

Cơn tức này, không phải Phương Minh mang tới, mà là cha Phương Minh mang tới, trước đây tên Phương Chính kia đã khiến bọn họ mất hết mặt mũi, nếu hiện tại không cách nào tìm được Phương Chính, nhưng cha nợ con trả cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

"Mấy lão đầu này, thật sự không ai là người tốt cả."

Trong lòng Phương Minh thầm lẩm bẩm một câu, sau một khắc trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười sáng sủa, thản nhiên ngênh ngang đi về phía trước, phảng phất như không bị một điểm ảnh hưởng.

"Điều này sao có thể?"

Thấy biểu hiện của Phương Minh, tầm mười vị hộ pháp cùng đường chủ này lại bối rối, bị khí thế của mười mấy người bọn họ

tập trung, cho dù là cường giả cùng cấp bậc cũng sẽ có chút ăn không tiêu.

"Lẽ nào ngươi không động thủ?"

"Ta có ra tay mà, là ngươi không động thủ sao?"

"Cái rắm, ta là người đầu tiên tập trung vào tên nhóc kia."

Tầm mười vị hộ pháp cùng đường chủ này trao đổi ánh mắt, cũng hoài nghi là đồng bạn mình không ra tay, thế nhưng bọn họ nào biết rằng, hiện tại cảnh giới của Phương Minh đã là Địa Cấp đại viên mãn, trừ phi là cường giả Thiên Cấp ra tay, bằng không mà nói ai cũng không làm gì được cậu.

Một bước rồi lại một bước, tư thái bước đi của Phương Minh rất quỷ dị, đi vài bước còn dùng lòng bàn chân cọ xát vài cái, hết sức lả lơi cợt nhả, nếu như những ông lão này có chút hiểu biết về sở thích của người trẻ tuổi ở thế giới hiện đại, trong đầu của bọn hắn sẽ hiện ra hình ảnh điệu nhảy nào đó.

Cọ xát cọ xát, không ngừng cọ xát trên mặt đất bóng loáng nơi này, một bước hai bước, một bước hai bước, từng bước từng bước đi lên tựa như nanh vuốt ma quỷ...

Rõ ràng chỉ là khoảng cách ngắn chừng trăm bước, nhưng mà Phương Minh lại đi mất gần ba phút mới tới, vẻ khiêu khích trên mặt được triển lộ hoàn toàn không bỏ sót, nhìn tầm mười lão già kia mang vẻ mặt phẫn nộ nhưng không thể làm gì được.

Dùng khí thế tạo áp lực là việc duy nhất bọn họ có thể làm, bọn họ cũng không thể thực sự ra tay với Phương Minh.

Chẳng qua mặc dù có chút khó chịu với ánh mắt khiêu khích của Phương Minh, nhưng đồng thời trong lòng những ông lão này cũng tin tưởng lời Cửu trưởng lão nói, thằng nhóc này thật sự là một thiên tài, so với cha cậu còn muốn thiên tài hơn, còn muốn

biến thái hơn.

"Đừng đùa giỡn nữa, vào đi."

Trong đại điện, giọng nói của Cửu trưởng lão truyền ra, nghe vậy những ông lão này này mới thu hồi khí thế, nhưng mà một màn khiến cho bọn họ không nghĩ tới đã xảy ra.

Trong nháy mắt khi bọn hắn thu hồi khí thế, sắc mặt Phương Minh đột nhiên trở nên tái nhợt, sau đó cả người cứ đứng ở trước cung điện như vậy, dùng một loại vẻ mặt ủy khuất cùng thụ thương nhìn về phía bọn họ, biểu tình kia giống hệt như cô vợ nhỏ bị chồng ức hiếp.

"Cửu trưởng lão, có phải gia tộc không muốn ta trở về đúng không? Nếu ngay cả các trưởng bối cũng không muốn ta trở về, vậy ta vẫn nên rời đi thì hơn... Ôi..."

Phương Minh nặng nề thở dài một cái, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người nguyên một đám lão già trước mặt, mà sau đó xoay người đi xuống chân núi, tấm lưng kia có vẻ cô đơn cùng tịch liêu không thể nói hết.

"Lưu lạc phiêu bạc bên ngoài hai mươi mấy năm, từ nhỏ rời nhà lớn mới về, quê hương không đổi tóc mai bạc, trưởng bối gặp lại không quen biết, ra mặt ngăn trở không cho về."

Nghe được Phương Minh nỉ non mấy câu thơ rắm chó trong miệng, tầm mười vị hộ pháp cùng đường chủ này gần như đều muốn điên rồi, còn từ nhỏ rời nhà lớn mới về? Từ lúc còn trong bụng mẹ tên nhóc ngươi đã không ở trong sơn môn rồi, có được không?

Quê hương không đổi tóc mai bạc, tên nhóc ngươi có cả một đầu tóc đen, nhiều tới mức có thể chia ra hai bên, dùng Tiva Flower Show (1) cũng không thể gội hết đầu ngươi, từ đầu tới đuôi

không thể tìm được một sợi tóc trắng.

(1) Tiva Flower Show: chương trình biểu diễn những thương hiệu dầu gội đầu nổi tiếng của Hải Nam, bán chạy trên toàn quốc.

Đứng ở một bên, khóe miệng Phương Hải co quắp một cái, đột nhiên hắn cảm thấy tự hào đối với những hành vi lúc trước của mình, tự mình vẫn rất sáng suốt, chí ít chỉ là không để ý tới thằng nhóc kia, bằng không sợ rằng hiện tại đã bị cậu cắn một miệng lông.

Rất hiển nhiên, mặc dù thằng nhóc này không chịu thiệt, nhưng cậu ta làm vậy là muốn mượn đề tài này để nói chuyện của mình.

"Cửu trưởng lão, ta biết ông thương yêu ta, nhưng nếu tất cả mọi người không chào đón ta trở về, ta vẫn nên cứ rời đi như vậy thì hơn."

Phương Minh đưa lưng về phía mọi người, ngước đầu nhìn bầu trời dưới một góc bốn mươi lăm độ, dùng thanh âm trầm thấp nỉ non: "Người nói trời lặn ở thiên nhai, nhìn thấy thiên nhai không thấy nhà. Đã hận núi xanh ngăn cách trở, núi xanh còn bị mây trời che."

Tuy rằng giọng nói của Phương Minh rất thấp, nhưng những ông lão này đều là cảnh giới gì, mỗi một câu chữ trong lời nói của Phương Minh đều truyền vào trong tai của bọn hắn, vẻ mặt vài vị đã trở nên quái dị.

"Quân từ cố hương đến, hẳn biết chuyện cố hương. Ngày đến xin nói rõ, mơ đã nở hoa chưa?"

Không phản ứng, Phương Minh tiếp tục...

"Rời nhà ngắt liên lạc, trải qua đông lại xuân. Gần quê càng e sợ, không dám hỏi đến người."

"Khách đi, đường bám núi xanh, con thuyền, nước biếc, lướt nhanh theo dòng. Triều dâng, bờ nước mênh mông, gió xuôi, một cánh buồm hồng dương lên. Mặt trời ló biển, tàn đêm, xuân sông, năm cũ êm đềm qua mau. Thư nhà biết gửi về đâu, Lạc Dương, chiếc nhạn quay đầu hướng theo."

"Sáo ngọc nhà ai vẳng đêm trường, gió xuân mang rắc khắp Lạc Dương. Đêm buồn nghe thổi bài "Bẻ Liễu", nào ai chẳng chạnh nhớ cố hương ?"

"Trống dồn, dừng bước người đi, nhạn thu một tiếng, biên thùy bi thương. Trắng đêm mờ mịt hơi sương, trăng nay vẫn rọi, cố hương quê nhà. Anh em cách trở quê xa, chẳng hay sống chết, biết mà hỏi thăm."

"Đầu giường ánh trăng sáng, ngỡ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương."

...

Điên mất, những trưởng lão cùng hộ pháp này gần như là muốn điên rồi, chẳng qua bọn họ chỉ hơi thử dò xét một chút, có cần phải như vậy không? Ngươi làm vậy là muốn niệm hết toàn bộ những bài thơ ngươi nhớ suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc ra sao?

"Đừng làm rộn, vào đi."

Giọng nói của Cửu trưởng lão lại truyền ra, mà Phương Minh cũng xoay người, chỉ là lần quay người lại, lại hù những trưởng lão cùng các hộ pháp kia kêu to một tiếng.

Khóe miệng Phương Minh có một tia máu chảy ra, cả khuôn mặt trắng bệch như giấy mỏng không có chút huyết sắc nào, lúc này đang lấy một loại biểu tình ủy khuất không gì sánh được nhìn về phía cửa đại điện, nói: "Cửu trưởng lão, không phải ta náo, là ta

muốn lộ ra tấm chân tình của mình, đây đều là từng câu từng chữ vô cùng tâm huyết của ta, cho tới bây giờ ta mới có thể rõ ràng, nhớ quê nhà là như thế nào, trời đất này to lớn ra sao, một đứa bé... Lang thang cô độc."

"Ta giống như một chiếc thuyền nhỏ, phiêu bạt cô độc giữa hải dương, ta giống như..."

"Đến lúc đó ta sẽ bắt tất cả những người này, mỗi người bồi thường cho ngươi một chút."

Cửu trưởng lão cắt đứt lời nói của Phương Minh, chẳng qua Phương Minh cũng không tức giận, ngược lại sau khi lời này của Cửu trưởng lão truyền ra, vẻ tái nhợt trên mặt cậu biến mất trong nháy mắt, về phần dòng máu nơi khóe miệng kia, dĩ nhiên cũng bị cậu liếm sạch.

Chương 848: Ta chỉ là một đứa bé (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Vô sỉ, lão phu từng chưa thấy có tên nhóc nào vô sỉ như thế."

"Thằng nhóc này quá xảo trá, nào có một điểm kiên quyết cùng phong độ của thiên tài?"

"Là ai nói thằng nhóc này ngông ngênh kiên cường đấy? Ngay cả khi đối mặt với nhà họ Mục cũng vẫn đúng mực?"

Những trưởng lão cùng hộ pháp này thật sự là không cách nào liên tưởng tên nhóc vô sỉ trước mặt này với Phương Minh mà bọn họ đã được nghe nói tới, đây là Phương Minh, thiên tài đứng đầu giới tu luyện, chưa tới Địa Cấp đã dám khiêu chiến Tứ Đại Công Tử mà giới tu luyện đồn đại sao? Vừa đột phá Địa Cấp liền dám đối kháng với nhà họ Mục, đối mặt nhà họ Mục truy sát cũng có thể chạy thoát sao?

"Tốt rồi, các vị nhường một chút, ta phải đi gặp Cửu trưởng lão, chẳng qua các vị chớ rời đi, đợi lát nữa sau khi ta gặp Cửu trưởng lão xong, sẽ đi tìm mấy người nói chuyện phí bồi thường vì dám ỷ mạnh hiếp yếu, phí tổn thất tinh thần, phí thương tổn tâm linh yếu đuối của ta, dù sao ta cũng chỉ là một đứa bé mà thôi."

Phương Minh nghênh ngang bước qua người mấy trưởng lão cùng hộ pháp này, đi vào đại điện, chỉ để lại những ông lão này ở

bên ngoài đại điện tức giận đến mức cả người run run.

...

Đi vào đại điện, vẻ mặt của Phương Minh trở nên ngưng trọng lên, bởi vì cậu phát hiện ở bên trong tòa đại điện này có hai ông lão tóc bạc phơ, ngoại trừ Cửu trưởng lão ra, còn có một người mà cậu chưa từng thấy.

Chẳng qua, người có thể đứng chung một chỗ cùng Cửu trưởng lão, nghĩ đến hẳn chỉ có thể là một vị trưởng lão khác của nhà họ Phương.

Mặt khác, cả người ông lão tóc bạc này giống hệt như một giếng cổ, khiến cậu không thể nhìn thấu, có thể làm được điểm này, tất nhiên chính là cường giả Thiên Cấp.

Trong lúc Phương Minh đánh giá lão già này, ông lão tóc bạc cũng đang quan sát Phương Minh, lộ ra ánh mắt thú vị, dường như phát hiện một món đồ chơi chơi rất vui.

Cảm thụ được ánh mắt của lão giả, Phương Minh cảm thấy có chút không đúng, lập tức mở miệng nói trước: "Cửu trưởng lão, đã lâu không gặp, phong thái của ông vẫn như trước, mái đầu bạc trắng này của ông lại tươi tốt nữa à."

Khóe miệng Cửu trưởng lão co quắp một cái, không nói gì, mà một vị khác vẫn mang vẻ mặt nghiền ngẫm đánh giá Phương Minh.

"Vị này có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, vừa nhìn đã khiến người ta muốn cúng bái, nghĩ đến hẳn cũng là trưởng lão nhà họ Phương chúng ta đi, không biết ông là trưởng lão thứ mấy?"

Thấy Cửu trưởng lão không để ý tới mình, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía một ông lão tóc bạc khác, cậu luôn cảm giác ánh mắt của lão đầu này nhìn mình không có ý tốt.

"Khụ khụ... Phương Minh, vị này chính là tiền bối Vô Cực Tử của Thiên Cơ Môn." Cửu trưởng lão không nhìn nổi, mở miệng giải thích một câu.

Thiên Cơ Môn?

Ánh mắt Phương Minh lóe lên một cái, đại danh của Thiên Cơ Môn cậu đã được nghe thấy từ lâu, có thể dựa vào sức một phái thuyết phục giới tu luyện, xác định vị trí Tứ Đại Công Tử, đây tuyệt đối không phải chuyện chỉ cần dựa vào thực lực là có thể đơn giản làm được.

"Thì ra là tiền bối Vô Cực Tử, thực sự là cửu ngưỡng đại danh, thật ra đối với tiền bối Vô Cực Tử ta vẫn luôn bội phục không thôi, nhớ ngày đó nghe nói tiền bối Vô Cực Tử..."

Phương Minh nói không được nữa, bởi vì cậu phát hiện căn bản người ta không có dự định tiếp lời, hiển nhiên là muốn xem cậu tiếp tục nói thế nào.

Nhưng cậu nói cái rắm ấy, đúng là cậu biết Thiên Cơ Môn, nhưng căn bản không biết Vô Cực Tử là ai.

"Được rồi, ngươi cũng đừng tiếp tục đùa giỡn ở đây nữa." Cuối cùng vẫn là Cửu trưởng lão mở miệng, đưa mắt nhìn hướng Vô Cực Tử, nói: "Vô Cực Tử môn chủ, ta đồng ý với đề nghị lúc trước của ngươi."

"Nhưng bây giờ lão phu đã có chút hối hận, ôi, cũng không biết quyết định của lão phu lúc trước là đúng hay sai, chỉ hy vọng người già như lão phu, sẽ không mất luôn chút khí tiết này."

Mấy lời Vô Cực Tử cùng Cửu trưởng lão nói rất khó hiểu, thế nhưng Phương Minh không ngốc, cậu nghe được, Vô Cực Tử tìm Cửu trưởng lão sau đó đưa ra một đề nghị nào đó, mà ngay từ đầu hẳn là Cửu trưởng lão không đồng ý, nhưng bây giờ đồng ý, nói

cách khác vấn đề này có khả năng rất lớn là có quan hệ tới mình.

Nghĩ đến sự tình có quan hệ tới mình, Phương Minh liền có chút nóng nảy, lập tức vội mở miệng nói: "Hai vị lão đại, có thể nói một chút cho ta biết là chuyện gì hay không, dù gì thì ta cũng chỉ là một đứa bé."

"Yên tâm, vấn đề này không có hại đối với ngươi, vốn là khi Vô Cực Tử môn chủ đưa ra đề nghị này với lão phu, lão phu còn có chút do dự, chẳng qua không nghĩ tới mới không lâu mà thực lực của tên nhóc ngươi lại có tinh tiến, vậy liền không có vấn đề gì."

Phương Minh đã có thực lực Địa Cấp đại viên mãn, có thể giấu giếm được những người khác, nhưng lấy thực lực của Cửu trưởng lão cùng Vô Cực Tử tự nhiên liếc một cái liền có thể nhìn ra, thật ra, trong lòng hai người đều có chút khiếp sợ, chỉ là không bộc lộ ra ngoài mà thôi.

Bên trong đại điện, Vô Cực Tử cùng Cửu trưởng lão đều dùng ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ nhìn về phía Phương Minh, điều này làm cho trong lòng Phương Minh càng khẩn trương hơn, hai lão già này sẽ không tiếp tục đào hầm cho cậu đó chứ?

Đương nhiên Phương Minh không biết, ánh mắt này của Vô Cực Tử cùng Cửu trưởng lão là vì kinh ngạc trước thực lực của cậu.

Nhất là Cửu trưởng lão, trước đây hắn đã tự thân gặp mặt Phương Minh đấy, đối với thực lực của Phương Minh cũng có lý giải, nhưng vừa mới qua đi thời gian mấy tháng mà thôi, dĩ nhiên Phương Minh lại đột phá.

Dù cho tự xưng là thiên tài, Cửu trưởng lão nhớ lại con đường tu luyện của mình trước khi đột phá Thiên Cấp, cũng không có được tốc độ tu luyện như thế này.

Từ Địa Cấp tầng sáu đến Địa Cấp đại viên mãn, hắn hao tốn bốn mươi năm, mặc dù tốn nhiều thời gian như thế nhưng vẫn được công nhận là thiên tài trong mắt mọi người, dù sao càng đi về phía sau này tu luyện cũng liền càng chậm, muốn đột phá cũng lại càng gian nan.

Cũng không phải nói càng về sau thực lực tăng trưởng càng chậm, thật ra cấp bậc càng cao thì lực lực tăng trưởng càng nhanh hơn, nếu như so tu luyện với việc rót nước vào trong thùng, Địa Cấp sơ kỳ là một thùng gỗ nhỏ, như vậy Địa Cấp trung kỳ liền đổi thành một cái vạc lớn hơn gấp mười lần, cùng một tốc độ rót nước, nếu muốn rót đầy vạc lớn này đương nhiên phải có thời gian dài hơn.

Mà tới được Địa Cấp hậu kỳ, đó đã không phải cấp độ có thể dùng vạc lớn để hình dung, mà phải nói là một đầm nước khô cằn thật lớn, nếu như trước đây vẫn dùng một đường ống dẫn nước nhỏ để rót nước vào, như vậy hiện tại biến thành một đường ống dẫn nước cực lớn, mặc dù lượng nước chảy ra rất nhiều, nhưng vẫn không chịu nổi đầm nước to lớn.

Đương nhiên hình dung [image]chuẩn xác nhất chính là thăng cấp trong game, càng đi về phía sau kinh nghiệm thu được khi giết chết một con quái cũng càng cao, nhưng cũng giống vậy, kinh nghiệm cần để thăng cấp cũng tăng trưởng với một tốc độ khủng bố, cho nên dẫn tới càng đi về phía sau việc thăng cấp càng khó.

Bản thân mình phải dùng tới thời gian bốn mươi năm mới tu luyện đến Địa Cấp đại viên mãn đấy, nhưng thằng nhóc trước mắt này, ừm, nếu như hắn hiểu không sai, khi thằng nhóc này mới xuất hiện trong giới tu luyện còn chưa tới Địa Cấp, chỉ mới qua thời gian ngắn ngủi chừng hơn một năm, dĩ nhiên trực tiếp từ Địa Cấp tầng một nhảy vọt tới Địa Cấp đại viên mãn.

Thời gian một năm, đột phá toàn bộ cảnh giới Địa Cấp, nếu như không phải thằng nhóc này đứng ở trước mắt mình, đổi lại

bất cứ người nào tự nói với mình, có người có thể dùng thời gian một năm từ Địa Cấp sơ kỳ đột phá đến Địa Cấp đại viên mãn, chắc chắn hắn sẽ trực tiếp vỗ xuống một chưởng, nói sạo cũng không biết soạn bản nháp một chút!

Nhưng tên nhóc trước mắt này xuất hiện, chính là dùng để phá vỡ nhận thức của hắn.

Tâm tư của Vô Cực Tử cũng có chút phức tạp giống vậy, kỳ thật hắn cũng có hiểu biết không ít về Phương Minh, dù sao vết tích của Phương Minh trong giới tu luyện cũng có quá nhiều người biết, chỉ cần hơi hỏi thăm một chút liền có thể hiểu rồi.

Một mao đầu tiểu tử ngay cả Địa Cấp đều không phải lúc trước, mới qua thời gian hơn một năm dĩ nhiên đi tới cấp độ Địa Cấp cảnh giới đại viên mãn, đây cũng không phải khí vận gia thân đơn thuần là có thể làm được.

Thiên Cơ Môn, với tư cách là môn phái am hiểu thôi diễn nhất giới tu luyện, với bên ngoài vẫn luôn rất thần bí, mà lão tổ Thiên Cơ Môn càng là người đã đạt đến cảnh giới Thần Đoạn trong truyền thuyết.

Vô Cực Tử, chính là sư đệ của môn chủ tiền nhiệm Thiên Cơ Môn, cũng chính là môn chủ đương nhiệm.

Chương 849: Long Môn bí cảnh

Chẳng qua Phương Minh lại không có cảm tình gì đối với Thiên Cơ Môn, trước đây khi nhà họ Mục truy sát cậu, sở dĩ có thể đoán biết vị trí của cậu một cách chính xác, chính là bởi vì có đệ tử của Thiên Cơ Môn ra tay giúp đỡ, mà cuối cùng cậu có thể chạy thoát, cũng là bởi vì cậu đã giết chết cái vị đệ tử của Thiên Cơ Môn kia trước.

"Phương Minh, ta biết ngươi có chút khoảng cách cùng Thiên Cơ Môn của ta, trước đây một đệ tử của sư huynh ta đã ra tay giúp đỡ nhà họ Mục, nhưng đó không phải vì Thiên Cơ Môn có ý định nhằm vào ngươi, mà bởi vì trước đây sư huynh của ta thiếu lão tổ nhà họ Mục một ân tình."

Dường như Vô Cực Tử biết suy nghĩ trong lòng Phương Minh, mở miệng giải thích một câu.

Nếu như Phương Minh chỉ đệ tử nhà họ Phương, căn bản là Vô Cực Tử không cần giải thích, dù cho Phương Minh là đệ tử thiên tài của nhà họ Phương cũng giống vậy, nhưng Phương Minh là Địa Cấp đại viên mãn, Địa Cấp đại viên mãn trẻ tuổi như vậy, là người chắc chắn có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp trong tương lai, Vô Cực Tử cũng không muốn sư môn trêu chọc tới một kẻ địch như vậy.

Nói trắng ra là, chính thực lực của Phương Minh đã khiến Vô Cực Tử coi trọng, mặc dù trong lòng những cường giả Thiên Cấp, người tu luyện chưa tới Thiên Cấp đều là con kiến, nhưng bởi vì tuổi của Phương Minh mới như vậy đã trở thành chuẩn Thiên Cấp, đã đủ để cường giả Thiên Cấp chú ý.

Thấy vẻ mặt của Phương Minh ngoài cười nhưng trong không cười, Cửu trưởng lão ở một bên cũng mở miệng khuyên: "Phương Minh, chuyện lúc ban đầu là do Thiên Cơ Môn cũng không biết ngươi là đệ tử nhà họ Phương chúng ta, vấn đề này cứ tính như vậy, hơn nữa đề nghị Vô Cực Tử môn chủ nói ra lần này, cũng có ý muốn biểu đạt áy náy với ngươi."

Đối với Cửu trưởng lão đến nói, đương nhiên hắn không hy vọng giữa Phương Minh cùng Thiên Cơ Môn có mâu thuẫn gì, môn phái Thiên Cơ Môn này quá thần bí, mặc dù không có tâm tranh đua trong giới tu luyện, nhưng bởi vì am hiểu thuật thôi diễn, thường thường có thể hiểu rõ một số bí mật người thường không cách nào hiểu rõ.

Giới tu luyện có vô số đỉnh núi, mỗi thế lực lớn trải qua huy hoàng rồi lại thất bại, không người nào có thể trở thành bá chủ vĩnh hằng, nhưng duy chỉ có Thiên Cơ Môn qua nhiều năm như vậy vẫn chưa từng suy bại, có thể nghĩ tới nội tình bên trong dày cỡ nào.

Tuy rằng Thiên Cơ Môn không nhiều đàn ông, nhưng có tin đồn lão tổ Thiên Cơ Môn đã đạt đến một cảnh giới khủng bố, cái gì gọi là Thần Đoạn, đó chính là một lời nói ra có thể đoạn sinh tử, như thể thần minh.

"Cửu trưởng lão, ông không biết, lần bị nhà họ Mục truy sát đó, ta là cửu tử nhất sinh, thiếu chút nữa nhà họ Phương chúng ta đã tổn thất một thiên tài tuyệt thế trước nay chưa có giới tu luyện, thế nhưng ta đã được chú định sẽ trở thành cường giả thiên tài đứng đầu trong giới tu luyện."

Nghe được lời nói của Phương Minh, vẻ mặt Vô Cực Tử có chút xấu hổ, mà vẻ mặt Cửu trưởng lão cũng tràn đầy bất đắc dĩ, cái gì mà thiên tài tuyệt thế trước nay chưa từng có, cái gì mà cường giả đứng đầu, thằng nhóc này cũng thực sự dám nói, thật sự thiếp vàng trên mặt mình, ngay cả bản thân hắn nghe thấy cũng

đều có chút ngượng ngùng.

"Đừng loạn, chờ ta nói hết lời."

Cuối cùng, Cửu trưởng lão trừng mắt liếc Phương Minh một cái, nói: "Dựa theo Vô Cực Tử môn chủ đề nghị, dự định lại mở ra Long Môn bí cảnh, toàn bộ đệ tử Địa Cấp hậu kỳ dưới Thiên Cấp đều có thể đi vào."

"Long Môn bí cảnh?"

Phương Minh hơi kinh ngạc, bởi vì căn bản là cậu chưa từng nghe tới có bí cảnh như thế tồn tại.

"Long Môn bí cảnh là một bí cảnh rất đặc thù, hai chữ Long Môn cũng đã đủ để biểu lộ trong bí cảnh này có cái gì."

Cửu trưởng lão ý vị thâm trường liếc nhìn Phương Minh, Phương Minh cũng không ngu dốt, nghe được Cửu trưởng lão nói như vậy, lập tức cũng suy nghĩ rõ ràng, hẳn là Long Môn bí cảnh này có quan hệ tới đột phá Thiên Cấp.

Cái gì gọi là Long Môn, từ xưa đến nay đã có cách nói cá chép vượt Long Môn, dùng để ví dụ cho hình tượng thoát thai hoán cốt, thăng chức rất nhanh, mà cái bí cảnh này lại chỉ có cường giả Địa Cấp hậu kỳ mới có thể đi vào, như vậy đối với cường giả Địa Cấp đến nói, cái gì là thoát thai hoán cốt, thăng chức rất nhanh?

Đáp án không cần nói cũng biết, dĩ nhiên chính là trở thành cường giả Thiên Cấp.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Phương Minh cũng trở nên nóng bỏng, Cửu trưởng lão cũng biết Phương Minh đã nghĩ tới mấu chốt trong đó, lập tức tiếp tục nói:

"Long Môn bí cảnh, chính là cơ hội cho cường giả Địa Cấp một bước đột phá đến Thiên Cấp, từ Địa Cấp đến Thiên Cấp, muốn đột

phá cũng không phải chỉ bằng vào thực lực liền có thể, cũng cần cơ duyên tương ứng, quan trọng nhất là phải được thiên địa đại đạo tán thành, mà nếu như không thể để cho thiên địa đại đạo công nhận, cho dù có tu luyện thêm một trăm năm, đều không thể bước ra một bước cuối cùng."

Với tư cách là người từng trải, đương nhiên Cửu trưởng lão biết những trắc trở khi đột phá đến cường giả Thiên Cấp, toàn bộ giới tu luyện kỳ thực cũng không ít cường giả Địa Cấp đại viên mãn, nhưng mà số lượng cường giả Thiên Cấp lại cực kì thưa thớt.

"Toàn bộ giới tu luyện, tỉ lệ Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn có thể đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp chưa tới một phần mười, nói cách khác, trong số mười vị Địa Cấp đại viên mãn, đều không chắc có thể tạo thành một cường giả Thiên Cấp, nguyên nhân chính là ở chỗ này."

Vẻ mặt Cửu trưởng lão trở nên nghiêm túc hẳn lên, "Long Môn bí cảnh là một bí cảnh rất đặc thù, bên trong bí cảnh này không có những cơ duyên khác, chỉ có khí vận đại đạo, chỉ cần bắt được khí vận đại đạo, liền có thể được thiên địa đại đạo tán thành, mới có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp."

Phương Minh vễnh tai lắng nghe, về cường giả Thiên Cấp cậu hiểu quá ít.

"Người tu luyện được xưng Nghịch Thiên Cải Mệnh, nhưng cho dù là Nhân Cấp hay là Địa Cấp, đều không thể làm được điểm này, mà chỉ sau khi bước vào Thiên Cấp, mới có thể chân chính phát động trùng kích vào Nghịch Thiên Cải Mệnh, bởi vì chính bản thân cường giả Thiên Cấp đã mang ý nghĩa thay mặt đại đạo, chỉ khi tới cấp độ này mới có thể làm được điểm đó."

Với tư cách là cường giả Thiên Cấp, tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết những bí mật có liên quan tới Thiên Cấp, dù cho là đệ tử của mình cũng là như thế, thứ

nhất là sợ môn hạ đệ tử vì vậy mà mơ tưởng xa vời, thứ hai là vì không tới được cảnh giới này căn bản cũng không hiểu.

Thế nhưng Phương Minh lại khác, Phương Minh đã đạt tới Địa Cấp đại viên mãn, cách Thiên Cấp cũng chỉ còn một bước ngắn, hiện tại là lúc nên nói cho Phương Minh biết những thứ này.

"Thiên địa đại đạo tán thành rất quan trọng, nhưng Long Môn bí cảnh cũng không phải dễ dàng mở ra như vậy, trong Long Môn bí cảnh có khí vận đại đạo, cho nên muốn mở Long Môn ra cần phải có người có khí vận bạn thân, mà dưới tình huống bình thường, Long Môn bí cảnh là trăm năm mới mở ra một lần."

Nghe đến đó, Phương Minh xem như đã hiểu rõ, vị Vô Cực Tử này là muốn mượn bản thân mình đi mở Long Môn bí cảnh, dù sao trên người mình cũng có không ít khí vận bạn thân.

"Phương Minh, gần như tất cả Tứ Đại Công Tử đều thua ở trên tay của ngươi, cho nên khí vận của Tứ Đại Công Tử cũng đều bị ngươi tranh đoạt hết, dựa vào khí vận trên người của ngươi tuy rằng còn chưa đủ để mở ra Long Môn bí cảnh, nhưng lão phu có thể liên hệ những người có khí vận bạn thân khác đồng thời ra tay, có 80% nắm chắc mở ra Long Môn bí cảnh."

Vô Cực Tử nhìn về phía Phương Minh, mà lúc này Phương Minh lại lâm vào trầm ngâm, nếu như cậu lựa chọn mở ra Long Môn bí cảnh, vậy có nghĩa là những khí vận này đều sẽ bị lấy đi, chẳng qua so với khí vận bản thân mình có, chút khí vận như thế thật không đáng kể chút nào.

Thấy Phương Minh trầm ngâm, Vô Cực Tử cùng Cửu trưởng lão còn tưởng rằng Phương Minh không muốn bỏ qua những khí vận này, lập tức Cửu trưởng lão trực tiếp nói với Phương Minh: "Phương Minh, vốn là lão phu không tán thành đề nghị của Vô Cực Tử, chẳng qua sau khi nhìn thấy bản thân ngươi, lúc này lão phu mới thay đổi chủ ý, ngươi có biết tại sao không?"

Không đợi Phương Minh trả lời, Cửu trưởng lão liền tự đáp: "Bởi vì cơ hội này quá khó có được, nếu như bỏ lỡ, vậy sẽ phải đợi thêm ba mươi năm."

Chương 850: Yêu cầu lợi ích

Bảy mươi năm trước, Long Môn bí cảnh đã được mở ra một lần, như vậy lần mở ra kế tiếp sẽ ở ba mươi năm sau!

Bảy mươi năm trước, Cửu trường lão chính là một trong số những người tiến vào Long Môn bí cảnh đột phá đến cường giả Thiên Cấp đấy, cho nên hắn biết rõ Long Môn bí cảnh có ý nghĩa thế nào đối với cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Bình thường đến nói, nếu như không có Long Môn bí cảnh, muốn bắt được thiên địa đại đạo cũng không phải là không thể, chỉ có điều độ khó sẽ tăng lên gấp mấy chục lần, một vị cường giả cùng thời đại với hắn trước đây, cũng chỉ vì bỏ lỡ Long Môn bí cảnh, cho nên mới bước vào cảnh giới Thiên Cấp chậm hơn hắn hai mươi năm.

Phải biết rằng, nếu bàn về thiên phú, vị kia còn ở phía trên hắn.

Cho nên đối với chuyện Long Môn bí cảnh được mở ra, trong lòng Cửu trường lão cũng không phản đối, mà nguyên nhân hắn không tán đồng ngay từ đầu, chính là do đánh giá của hắn về thực lực của Phương Minh.

Trước đây khi hắn nhìn thấy Phương Minh, chẳng qua Phương Minh mới là Địa Cấp tầng tám, mà Địa Cấp tầng tám tới Địa Cấp đại viên mãn còn có chút khoảng cách, dưới cái nhìn của Cửu trường lão, cho dù thiên phú của Phương Minh có cao tới đâu, chỉ sợ cũng cần thời gian năm tới mười năm, thậm chí có có thể càng lâu hơn nữa. Nếu là như vậy, vậy cách ngày Long Môn bí cảnh được mở ra chân chính cũng không lâu, hoàn toàn có thể đợi đến

thời gian Long Môn bí cảnh tự động mở ra.

Dù sao, tiến vào Long Môn bí cảnh ở Địa Cấp hậu kỳ và Địa Cấp đại viên mãn, là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau.

Mỗi một lần Long Môn bí cảnh mở ra, cường giả Địa Cấp hậu kỳ cũng sẽ dũng mãnh đi vào, mà có chút người tu luyện chỉ vừa bước vào Địa Cấp hậu kỳ, nhưng dù vậy những người đó cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, phải biết rằng nếu đợt này đi qua bọn họ phải đợi thêm suốt trăm năm nữa.

Nếu không thể đột phá tới Thiên Cấp, thọ mệnh cũng sẽ không thể tăng trưởng trên diện rộng, cho nên những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này bất chấp tất cả, cũng không muốn bỏ qua cơ hội tiến vào Long Môn bí cảnh, dù cho biết có thể sẽ không thu hoạch được gì.

Nhưng Cửu trường lão đã nghĩ cẩn thận rồi, đợi ba mươi năm sau hãy cho Phương Minh tiến vào Long Môn bí cảnh, hơn nữa đợi tới ngày đó, muốn đi vào cũng không cần lãng phí khí vận, chẳng qua sau khi nhìn thấy Phương Minh, hắn liền thay đổi chủ ý.

Phương Minh đã đạt tới Địa Cấp đại viên mãn, lúc này chính là thời điểm tìm kiếm đột phá đến Thiên Cấp, mà có Long Môn bí cảnh, cơ hội có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp rất lớn, mà không phải dựa vào tự thân đi cảm ngộ khí vận thiên đạo, tiêu hao nhiều thời gian hơn.

Đối với Phương Minh đến nói, mặc dù khí vận rất quan trọng, nhưng thời gian cũng quan trọng giống vậy.

Đối với loại người đã bước vào cảnh giới cường giả Thiên Cấp như Cửu trường lão mà nói, hắn biết rõ, có thể đột phá đạt tới cảnh giới Thiên Cấp sớm ngày nào thì chỗ tốt nhận được cũng sẽ lớn hơn chừng ấy, cái này quan hệ đến có thể đi tới cấp độ càng cao, càng xa hơn ở cảnh giới Thiên Cấp hay không. Dù sao thì

trong cường giả Thiên Cấp cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Phương Minh trầm ngâm, không phải là bởi vì cậu luyến tiếc không muốn bỏ ra số khí vận này, cũng không phải cậu không muốn vào Long Môn bí cảnh, mà là cậu đang giả vờ cẩn trọng.

Dù sao Long Môn bí cảnh không phải chỉ mở ra cho một mình mình, cậu tin tưởng lão già Vô Cực Tử này cũng sẽ không tốt bụng như vậy, cho nên một khi Long Môn bí cảnh mở ra, người được lời tất nhiên là toàn bộ cường giả Địa Cấp hậu kỳ, đã như vậy, vậy có phải một người tốn công tốn sức như cậu nên nhận được một chút bồi thường gì đó không?

"Khụ khụ, Phương Minh à, Long Môn bí cảnh mở ra sẽ mang tới lợi ích to lớn cho ngươi đấy."

Thấy Phương Minh nhìn chằm chằm bản thân mình, biểu tình trên mặt viết đầy bốn chữ "ta muốn lợi ích" này, Vô Cực Tử là thật muốn dùng phất trần quất một cái lên trên mặt thằng nhóc này, những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác mà nghe được Long Môn bí cảnh sắp mở ra, sợ rằng không biết đã kích động thành hình dáng gì rồi.

"Long Môn bí cảnh mở ra quả thật rất có lợi với ta, nhưng cho dù là không mở ra, ta đây cũng có tự tin có thể đột phá đến Thiên Cấp, cho dù không thể, nhưng dù sao thì ta cũng còn trẻ, cũng không phải đợi không được thời gian ba mươi năm, ta còn cảm thấy cảnh giới của ta tăng lên quá nhanh, có thể căn cơ cùng tâm cảnh còn bất ổn, lấy thời gian mười mấy năm đến ma luyện tâm cảnh một chút cũng rất tốt."

Căn bản Phương Minh không mắc mưu, nói chung thái độ của cậu rất rõ ràng, muốn ta đáp ứng mở ra Long Môn bí cảnh, vậy thì phải cho ra đầy đủ chỗ tốt.

Thấy tên Phương Minh khó chơi này không nói một lời, vẻ mặt

Vô Cực Tử tràn đầy bất đắc dĩ, chẳng qua vẻ mặt Cửu trường lão ngược lại không có thay đổi gì, thậm chí trong lòng còn cảm thấy Phương Minh làm đúng, lúc này không đòi thêm lợi ích thì lúc nào mới đòi đây?

Long Môn bí cảnh mở ra, người được lợi là tất cả cường giả Địa Cấp hậu kỳ trong giới tu luyện, dựa vào cái gì khiến Phương Minh bỏ qua khí vận tác thành cho đám bọn hắn? Chí ít thì mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ này cũng phải đưa ra một chút lợi ích mới được.

Thấy Cửu trường lão cũng không lên tiếng, Vô Cực Tử cũng biết, không thể nào trông cậy vào Cửu trường lão khuyên bảo Phương Minh giúp mình, lập tức trầm ngâm một lúc mới mở miệng nói:

"Lão phu có thể đồng ý với ngươi, sau khi Long Môn bí cảnh được mở ra, ngươi với tư cách là một trong những người mở nó, có thể vào bí cảnh trước hai giờ, sau hai giờ, những người khác mới có thể bước vào bí cảnh."

Gương mặt Phương Minh vẫn không chút biểu cảm, lộ vẻ nhưng điều kiện này vẫn không thể đả động tới cậu.

"Thứ hai, Thiên Cơ Môn chúng ta thiếu ngươi một cam kết, ngày sau chỉ cần không phải việc trời ghét người oán, chỉ cần tìm Thiên Cơ Môn, chắc chắn Thiên Cơ Môn sẽ cố gắng hết sức hoàn thành việc này, cho dù là thôi diễn thiên cơ."

Điều kiện thứ hai, Phương Minh cũng không động tâm, nhưng trên mặt Cửu trường lão lại có thêm vẻ rung động, bởi vì hắn rõ ràng cái hứa hẹn này của Thiên Cơ Môn có giá trị lớn tới cỡ nào.

Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương, tự nhiên không cần mượn Thiên Cơ Môn đi giết người phóng hỏa, mà Thiên Cơ Môn am hiểu nhất chính là thuật thôi diễn, có người nói đã mạnh mẽ

đến có thể thôi diễn hoàn toàn từ đầu tới cuối về cuộc đời của một người, không có một chút sai lầm nào.

Mà đối với những cường giả Thiên Cấp như Cửu trường lão đến nói, bọn họ chính là thế lực trụ cột trong một gia tộc, gia tộc có thể hưng thịnh hay không được quyết định bởi chuyện bọn họ có thể sống bao lâu, khi còn sống có thể bồi dưỡng ra người nối nghiệp hay không.

Cho nên điều này cũng dẫn tới, sau khi rất nhiều cường giả bước chân vào Thiên Cấp, trái lại càng thêm sợ đầu sợ đuôi, không còn dám đánh dám liều giống như trước đây nữa, thậm chí vì thu được cơ duyên không tiếc mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, bởi vì bọn họ không thể xảy ra chuyện gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, cường giả Thiên Cấp bình thường không đi lại ở thế tục, bởi vì những vật ở thế tục khiến bọn họ chướng mắt, mà bọn họ lại không muốn liên quan đến mấy địa phương nguy hiểm.

Nhưng nếu có Thiên Cơ Môn trợ giúp lại không giống vậy, mặc dù nói thuật thôi diễn có thể thành công hay không cần phải cân nhắc hai nhân tố, một cái là thực lực của người thôi diễn, một cái là thực lực của người bị thôi diễn.

Thực lực của người bị thôi diễn càng mạnh, như vậy cũng sẽ có yêu cầu càng cao đối với thực lực của người thôi diễn.

Nếu muốn thôi diễn họa phúc của một vị cường giả Thiên Cấp, toàn bộ thiên hạ đều không có mấy người có thể làm được, nhưng ngoại trừ Thiên Cơ Môn, lão tổ của Thiên Cơ Môn có thực lực như vậy.

Nếu như thật sự gặp được cơ duyên tạo hóa mà bản thân muốn tranh đoạt, hoàn toàn có thể tìm tới Thiên Cơ Môn, khiến lão tổ Thiên Cơ Môn thôi diễn giúp một quẻ, dù cho không thể thôi

diễn được kết cục bản thân có nhận được cơ duyên này hay không, nhưng ít ra có thể từ trên quẻ tượng dự đoán được hung hiểm, sau đó quyết định có nên tham dự hay không.

Đương nhiên, cam kết này cũng không phải chỉ có một công dụng như vậy, còn có thể dùng cam kết này cho nhiều việc khác nữa, cho nên cho dù là Cửu trường lão, vào lúc này cũng không nhịn được truyền âm cho Phương Minh, hy vọng Phương Minh đáp ứng.

Chỉ là, Phương Minh vẫn chỉ giương mí mắt như cũ, không có nửa điểm muốn đáp ứng.

Chương 851: Quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Vô Cực Tử môn chủ, không ở nhà họ Phương ta thêm vài ngày nữa sao?"

"Không cần, ta còn có chuyện phải bận rộn."

Đại điện trên tổ phong nhà họ Phương, Vô Cực Tử vội vội vàng vàng đi ra khỏi cửa đại điện, không có chút lưu luyến đối với lời mời của Cửu trường lão ở sau lưng, thậm chí nếu như nhìn kỹ còn sẽ phát hiện mí mắt của vị này vẫn đang không ngừng run run, đây là đang mạnh mẽ đè nén tâm tình.

Vô Cực Tử không tiếp tục chờ được nữa, hắn sợ rằng nếu hắn tiếp tục ở đây, thấy gương mặt đắc ý kia sẽ không nhịn vỗ xuống một tát, tát tới tên kia biến thành thịt nhão mới thôi.

"Tên nhóc ngươi, thật sự là quá ngoan độc."

Thấy Vô Cực Tử này ngay cả một phút giây cũng không muốn ở lại nữa, trong đại điện, vẻ mặt Cửu trường lão cũng có chút bất đắc dĩ, ngay sau đó lại quay qua nói với Phương Minh.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như đổi lại hắn là Vô Cực Tử, bị thằng nhóc này lừa đảo như thế, chỉ sợ đã không nhịn được bạo phát từ sớm, nói như vậy, Vô Cực Tử vẫn có thể tính là người đủ

nhẫn nại.

Nghĩ đến điều kiện và yêu cầu Phương Minh nói ra kia, Cửu trường lão chỉ nghe thôi mà cũng thấy có chút xấu hổ, thậm chí hắn còn cảm thấy chắc chắn Vô Cực Tử sẽ không đáp ứng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng vậy mà Vô Cực Tử thực sự đáp ứng hết.

"Phương Minh, lần này ngươi lừa gạt Vô Cực Tử một vố, sợ rằng quan hệ giữa ngươi cùng Thiên Cơ Môn sẽ không còn hòa hợp như vậy."

Cửu trường lão nhìn về phía Phương Minh, Vô Cực Tử là ai? Là môn chủ đương nhiệm của Thiên Cơ Môn, Phương Minh hố Vô Cực Tử như vậy, nếu như sau này Phương Minh có chuyện có phải nhờ tới Thiên Cơ Môn, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đạt thành như vậy.

"Cửu trường lão, ngươi cảm thấy tại sao tiền bối Vô Cực Tử phải đáp ứng mấy yêu cầu của ta?"

Phương Minh cũng không trả lời vấn đề của Cửu trường lão ngay, ngược lại quay qua hỏi một vấn đề khác.

Nghe được Phương Minh hỏi như vậy, Cửu trường lão nhướng mày, trên mặt cũng có vẻ suy nghĩ sâu xa, về vấn đề này kỳ thực ngay sau khi Vô Cực Tử nói cho hắn biết ý đồ lão đến, hắn đã âm thầm tự hỏi.

Thiên Cơ Môn không phải môn phái cứu thế gì, sở dĩ Thiên Cơ Môn có thể có địa vị siêu nhiên trong giới tu luyện như vậy, một nguyên nhân rất quan trọng chính là vì cơ bản là Thiên Cơ Môn không nhúng tay vào tranh chấp trong giới tu luyện.

Giới tu luyện là gió êm sóng lặng hay là gió tanh mưa máu đều không liên quan gì tới Thiên Cơ Môn, cho nên Vô Cực Tử cũng không có khả năng vì cường giả Địa Cấp trong giới tu luyện mà cam nguyện tự mình nỗ lực, cái này không phù hợp với tác phong

của Thiên Cơ Môn.

Ngay từ đầu, Cửu trường lão cho rằng có lẽ Thiên Cơ Môn cũng có đệ tử tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ, muốn mượn cơ hội này tiến vào Long Môn bí cảnh thu được cơ hội đột phá Thiên Cấp, thế nhưng khi hắn thấy Vô Cực Tử đồng ý mấy yêu cầu kia của Phương Minh, Cửu trường lão đạp đổ loại khả năng này.

Cho dù là Thiên Cơ Môn hay là nhà họ Phương bọn hắn, đều dốc lòng bồi dưỡng đệ tử thiên tài, nhưng dù có dốc lòng bồi dưỡng tới thế nào đi nữa cũng đều có một cấp độ, không thể nào vô điều kiện thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của đệ tử thiên tài.

Vô Cực Tử đồng ý yêu cầu của Phương Minh, gần như đã vượt qua cực hạn bồi dưỡng mà một vị thiên tài có thể nhận được, đổi lại là nhà họ Phương bọn họ tới nói...

Cửu trường lão liếc nhìn Phương Minh, trừ phi là thiên tài cấp bậc như Phương Minh này, nhà họ Phương bọn họ mới có thể làm ra hy sinh lớn như vậy để thu hoạch cơ hội mở ra Long Môn bí cảnh.

Nhưng Cửu trường lão cũng biết, không phải hắn cố ý xem trọng thằng nhóc Phương Minh này, toàn bộ giới tu luyện, nếu như dựa vào thiên phú tu luyện đến nói chỉ sợ là thật sự không có người nào quái dị hơn Phương Minh, thời gian hơn một năm liên tục đột phá chín cảnh giới, đây cơ hồ đã lật đổ nhận thức của tất cả mọi người.

Thiên Cơ Môn không có khả năng mọc ra một đệ tử yêu nghiệt như vậy!

Thế giới này nỗ lực cũng là vì thu hoạch, nhất là lấy dạng người như Vô Cực Tử này, làm sao có thể làm mấy chuyện lỗ vốn, hắn nguyện ý tiếp nhận yêu cầu sư tử ngoạm của Phương Minh, đó chỉ có thể nói hắn còn có mưu cầu lớn hơn nữa.

"Ta hiểu ý của ngươi, chẳng qua đối với ngươi, có thể mở ra Long Môn bí cảnh quả thật là một chuyện tốt, hơn nữa sở dĩ Long Môn bí cảnh có thể khiến người tu luyện Địa Cấp hậu kỳ chen chúc tới, còn có một nguyên nhân chính là vì người tu luyện sẽ không gặp nguy hiểm gì khi ở trong Long Môn bí cảnh."

Một bí cảnh không chút nguy hiểm, nếu như không phải có quy định không tới Địa Cấp hậu kỳ không được bước vào, sợ rằng toàn bộ người trong giới tu luyện đều muốn đi vào, dù sao thì có vào cũng không gặp nguy hiểm hay xui xẻo gì, ngộ nhỡ may mắn bắt được thiên đạo vận khí, đó chính là phát tài lớn.

Phương Minh gật đầu, mặc kệ Thiên Cơ Môn có ôm mục đích gì, là vì ai mà muốn mở ra Long Môn bí cảnh, nhưng đối với cậu, đây cũng là một cơ hội, nhất là trên người của cậu còn có ân oán chưa chấm dứt cùng nhà họ Mục.

"Dựa theo lời của Vô Cực Tử, Long Môn bí cảnh sẽ được mở ra ở ba tháng sau, ta cũng sẽ đi điều tra một chút xem Vô Cực Tử làm như vậy là vì mục đích gì, hiện tại chuyện quan trọng nhất của ngươi là nhận tổ quy tông, lão phu đã thương lượng cùng các trưởng lão khác rồi, sẽ cử hành ngay vào ngày mai, lão phu sẽ làm người chứng kiến cho ngươi, bảy ngày sau nghi thức nhận tổ quy tông sẽ là đại điển tế tổ."

Nghe được lời của Cửu trưởng lão, Phương Minh cũng không phản bác, nếu cậu đã đi tới nhà họ Phương mà không nhận tổ quy tông, có vẻ là cậu hơi làm kiêu quá rồi.

...

Nghi thức nhận tổ quy tông rất đơn giản, dưới sự dẫn dắt của Cửu trưởng lão, Phương Minh đi vào tổ từ nhà họ Phương, sau đó cúng tế liệt tổ liệt tông nhà họ Phương một chút, rồi sau đó viết tên mình vào tộc phổ của nhà họ Phương, làm xong những bước này liền coi là đã nhận tổ quy tông.

Hoạt động lớn nhất trong toàn bộ nhà họ Phương chính là đại điển tế tổ, cách đại điển tế tổ chỉ còn năm ngày, toàn bộ tộc nhân nhà họ Phương đều vô cùng bận rộn, trình tự đại điện tế tổ rất phiền phức, chẳng qua những thứ này đều không có quan hệ gì với Phương Minh, so sánh với đám người nhà họ Phương rất bận rộn kia, cậu càng giống một người rảnh rỗi nhàn tản không có chuyện gì để làm.

Linh Thảo Đường!

Chiếm một vị trí lớn bên sườn núi của tổ phong nhà họ Phương, ruộng lúa màu vàng kim tỏa ra ánh sáng rạng ngời rực rỡ ở dưới ánh mặt trời, theo gió mát hiu hiu thổi tới, những bông lúa này hơi cúi đầu lắc lư, giống như sóng biển màu vàng kim cuồn cuộn không ngừng, khiến người mê say.

Những cây lúa này không giống với bất kỳ loại lúa nào ở thế giới bên ngoài, mỗi một hạt lúa không chỉ tròn trịa no đủ, quan trọng nhất là còn tản ra một cỗ hương thơm thấm lòng người, cái loại hương thơm này trực tiếp thấm nhuần vào phế quản, khiến người khác chỉ ngửi thôi đã cảm thấy sảng khoái tinh thần, vô cùng có hứng thú.

Chương 852: Quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương (2)

Linh cốc!

Là một loại lúa Linh Thảo Đường đặc biệt gieo trồng, loại lúa này một năm mới thành thục, cần tỉ mỉ bồi dưỡng, cần nước linh tuyền đặc thù đến tưới nhuần, hơn nữa cho dù như vậy, một mẫu đất cũng chỉ thu hoạch được một gánh gạo mà thôi.

Ở bên ngoài linh cốc, còn có rất nhiều đồng ruộng, trồng trọt những loại linh thảo khác, mà những linh thảo này đều tản ra linh khí nhàn nhạt, lúc này đang có không ít đệ tử của Linh Thảo Đường lao động trên những đồng ruộng này.

Phương Minh vừa liếc liền thấy trong một mẫu ruộng nào đó, có một ông lão đang dùng cuốc đảo bùn đất trên ruộng, động tác mềm mại và thong thả, nhưng lại cực kỳ tiêu chuẩn, quan trọng nhất là, lão nông dân này là cường giả Địa Cấp tầng bốn.

Một lão già Địa Cấp tầng bốn lại cầm cuốc xới đất trên đồng ruộng không khác gì một lão nông dân bình thường, nếu có người trong giới tu luyện chứng kiến tình cảnh này không phải bị chấn kinh tới cỡ nào.

Mặc dù đúng là có một số người lớn tuổi thích gieo trồng hoa cỏ, tự tay đào xới gieo trồng cũng là chuyện rất bình thường, nhưng đây chẳng qua là hứng thú sở thích, mà tuyệt đối sẽ không đặt hết tất cả tinh lực trên phương diện gieo trồng này, thế nhưng vị này khác biệt, không khác gì một người nông dân già chất phác đã sống trên ruộng đồng hơn nửa đời người.

Phương Minh tiện tay hái một ít rau dưa và trái cây trên ruộng đồng, mấy loại rau dưa và trái cây này có chút giống với hương lê bên ngoài, sau khi cắn một miếng, trong miệng còn lưu lại hương thơm, còn có một vòng linh khí nhàn nhạt lọt vào cổ họng, mặc dù chỉ có chút linh khí như vậy đối với Phương Minh đến nói còn không coi vào đâu, nhưng đối với người tu luyện Địa Cấp sơ kỳ đến nói, một chút linh khí này không thể coi là ít.

Nếu như một người tu luyện Địa Cấp sơ kỳ có thể ăn những loại linh quả này mỗi ngày, như vậy tuyệt đối có thể đột phá trước những người tu luyện cùng cảnh giới.

Lão nông đang lao động trên đồng ruộng thấy Phương Minh tiện tay hái một linh quả bỏ vào miệng, nét mặt già nua co quắp một cái, chẳng qua hắn cũng biết vị này là người hắn không thể trêu vào, không chỉ là hắn không thể trêu vào, ngay cả đường chủ bọn họ cũng đều trốn tránh không muốn gặp vị này.

Chẳng qua mới hai ba ngày ngắn ngủi, toàn bộ nhà họ Phương đều đã biết, quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương ra đời.

Phương Minh, quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương, chỉ dùng không tới hai ngày mà Phương Minh đã ngồi vững cái danh hiệu này, quan trọng nhất là, vị này vẫn là quần là áo lụa mà đám bọn hắn không thể trêu chọc nổi.

Toàn bộ người nhà họ Phương đều đã biết Phương Minh là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, một quần là áo lụa không đáng sợ, đáng sợ chính là tên quần là áo lụa này còn có thực lực, ai cũng không trêu chọc nổi.

"Mấy linh cốc này thu hoạch cho ta mười cân, một hồi nữa ta sẽ mang đi."

Phương Minh liếc nhìn lão nông một cái, lưu lại những lời này sau đó liền đi thẳng về phía bên trong, chỉ lưu lại ông lão này mất

trật tự trong gió.

"Hải lão ca, có ở nhà hay không?"

Đi vào Linh Thảo Đường, Phương Minh trực tiếp kêu một tiếng, chỉ là không có người nào đáp lại cậu.

"Hải lão ca, lão ca làm vậy thật đúng là quá mức, đệ cố ý tới thăm lão ca một chút, không ngờ lão ca lại trốn tránh không gặp đệ."

Phương Minh cũng không để ý, cậu biết nhất định là Phương Hải đang ở đây, chỉ là không muốn gặp mình mà thôi, hoặc có lẽ là toàn bộ đám đường chủ nhà họ Phương này đều không bằng lòng hiện thân gặp mình.

Hai ngày này, cậu cơ hồ là đã đi qua hết tất cả các đường của nhà họ Phương, cũng kiên trì quán triệt một quan điểm, đó chính là nhạn quá bạt mao (1), đi nơi nào cũng không thể tay không mà về, chẳng qua so sánh với những đường khẩu khác, cậu thích nhất là Linh Thảo Đường.

(1) Nhạn quá bạt mao - Nhổ lông chim nhạn bay qua: Đây là nói về tính tình một người. Chim nhạn bay ngang mà còn tính chuyện nhổ lông thì phàm việc gì có lợi, họ quyết chẳng bỏ qua.

"Hải lão ca, đệ biết lão ca ở đây, lão ca cũng đừng không ra như vậy, lão ca có bản lĩnh làm đường chủ, vậy cũng phải có bản lĩnh xuất hiện mới được."

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên xuất hiện ở trong tầm mắt của Phương Minh, mang trên mặt dáng tươi cười nịnh nọt, nói: "Cái kia, đường chủ của chúng tôi mới đi ra ngoài có việc rồi."

"Có thể trùng hợp như thế sao?"

Phương Minh dùng ánh mắt nghiền ngẫm chăm chú nhìn người đàn ông trung niên, lo lắng nói: "Kỳ thực lúc này ta đến không phải là vì muốn mang đi thứ gì, ta chỉ là nghe nói hình như cháu gái của Hải lão ca sắp trưởng thành rồi."

Nghe được lời của Phương Minh, người đàn ông trung niên run bắn người một cái, đường chủ thương yêu cưng chìu cô cháu gái kia tới cỡ nào, hắn biết rõ, nếu có người dám có ý đồ với cháu gái của đường chủ, người đường chủ kia có thể liều mạng cùng người nọ.

"Ôi, lần trước ta chỉ cầm một cân linh cốc cùng một chút linh quả đi, thế mà Hải lão ca có thể không tình nguyện như thế, còn đi thẳng đến chỗ Cửu trường lão tố cáo ta, ta cũng đã cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó cảm thấy bản thân mình làm như vậy quá không hợp lý, mà hôm nay ta đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần ta cưới cháu gái của Hải lão ca, như vậy ta cũng coi như là nửa chủ nhân của Linh Thảo Đường..."

"Ngươi câm miệng cho ta, ta nói cho tên nhóc ngươi biết, nếu như ngươi dám có ý đồ với cháu gái của lão phu, lão phu sẽ liều mạng với ngươi."

Phương Hải không biết đã xuất hiện từ lúc nào, vẻ mặt tức giận nhìn Phương Minh, chẳng qua khi thấy dáng tươi cười không để ý trên mặt Phương Minh, cả người đột nhiên héo rũ, uy hiếp của mình đối với tên khốn này căn bản là không có tác dụng gì, bởi vì cho dù bản thân mình có liều mạng cũng đánh không lại thằng nhóc này.

"Ngươi lấy đi, ngươi coi trọng thứ gì ở Linh Thảo Đường thì cứ lấy thoải mái, từ nay về sau lão phu sẽ không bao giờ ngăn cản ngươi nữa, cũng sẽ không nói thêm câu nào."

Cuối cùng, Phương Hải nhận thua, mà nghe được lời của Phương Hải, Phương Minh cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bả vai

Phương Hải nói: "Nếu lão ca nói câu này từ trước có phải xong rồi không, lão già ông thật là quá xấu, còn có thể học đòi bọn trẻ đi tố cáo ta."

Tiếng trống rung trời, kèn lệnh vang lên!

Toàn bộ sơn môn nhà họ Phương, toàn bộ tộc nhân nhà họ Phương không còn cần cù như những ngày qua nữa, mọi người từ đi từ dưới ngọn núi lên, cuối cùng, đi tới dưới chân tổ phong.

Tổ từ của nhà họ Phương ở trên đỉnh tổ phong, nhưng mà đại điển tế tổ cũng không được cử hành trên đỉnh tổ phong này.

Dù sao, nhà họ Phương cũng có tới mười vạn đệ tử, mà vào ngày đại điển tế tổ, tất cả đệ tử nhà họ Phương đều phải có mặt, căn bản một tổ từ không thể chứa nổi nhiều người như vậy.

Trời tờ mờ sáng!

Tất cả đệ tử nhà họ Phương liền đặt hết công việc trong tay xuống, sau đó dưới sự dẫn dắt của chấp sự cùng quản sự đi thẳng về phía sau lưng tổ phong, nơi ấy có một quảng trường khổng lồ, mà ngày bình thường quảng trường này không mở ra cho người ngoài, chỉ có thể đi vào nơi đây vào ngày đại điển tế tổ.

Phương Minh cũng không đi theo cô và em họ mình là Phương Viện cùng Phương Dương, mà là đi theo phía sau Cửu trưởng lão, cũng là nhóm người xuất hiện trước quảng trường sớm nhất, ở bên cạnh cậu chính là đường chủ các Đường, còn có hộ pháp.

Ở phía trước của cậu, thì lại là mười vị trưởng lão nhà họ Phương, ngày bình thường muốn gặp một vị trưởng lão cũng khó, thế nhưng tại thời khắc này tất cả mười vị trưởng lão đều xuất hiện, vẻ mặt trang nghiêm đứng ở phía trước nhất quảng trường.

Mấy đệ tử nhà họ Phương vừa tới liền nhìn chằm chằm mười vị trưởng lão này, trong ánh mắt có vẻ cực nóng bỏng cùng cung

kính, nhà họ Phương, sở dĩ có thể trở thành gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, cũng là vì mười bóng người này, mỗi một vị đều là nhân vật lớn, là những tồn tại chỉ cần giậm chân một cái liền có thể làm cho giới tu luyện rung động.

Mà mười nhân vật lớn như vậy, lúc này cùng đứng ở trước quảng trường, cũng không phát ra khí tức của cường giả Thiên Cấp trên người, bởi vì người ở trên quảng trường này đều là tổ tiên của bọn hắn.

Quảng trường rất lớn, rất nhiều pho tượng đứng sừng sững nơi ấy, tổng cộng có hơn bảy mươi pho tượng, mà Phương Minh vừa thấy liền hiểu, mỗi một bộ pho tượng nơi này đều đã từng là một vị cường giả Thiên Cấp của nhà họ Phương, chỉ cần bước vào Thiên Cấp, đợi sau khi bản thân già đi, trong tộc liền sẽ dựng một pho tượng, hưởng thụ sự cung phụng của đệ tử đời sau nhà họ Phương.

Đối với rất nhiều đệ tử nhà họ Phương đến nói, mục tiêu bọn họ theo đuổi cả đời chính là sau khi bản thân mình chết đi, pho tượng của mình có thể dựng đứng ở bên trong quảng trường này, cũng giống như Lăng Yên Các mà Đường Thái Tổ xây dựng sau khi đăng cơ, đối với tất cả quan quân thời xưa đến nói, có thể khiến chân dung của mình xuất hiện bên trong Lăng Yên Các, đó chính là vinh quang lớn nhất trong cuộc đời.

Hơn bảy mươi pho tượng, có nghĩa là hơn nghìn năm qua, nhà họ Phương có tổng cộng hơn bảy mươi vị cường giả Thiên Cấp, đây là một con số kinh khủng, đây cũng là nội tình của nhà họ Phương.

"Thời gian cuối năm, khắp trời về xuân, vạn tượng đổi mới..."

Lúc này, Đại trưởng lão nhà họ Phương đang mở miệng ngâm tụng, "Hậu nhân nhà họ Phương, cùng tấu cổ chuông nhã nhạc, kính hiến rượu ngon tinh khiết, tế linh vị tổ tiên, nhớ lại uy danh

của các tiền bối, cảm ơn tổ tiên đã giúp nhà họ Phương vượt mọi chông gai, lập tộc giữa thế gian nhỏ bé tầm thường, quật khởi với đất trời Trung Quốc."

"Tổ tiên huy hoàng của ta, công tham muôn đời; xây tộc dựng kiến trúc, là ân điển cho hậu nhân."

"Tổ tiên hiển hách, dương uy nhà ta; cúc cung tận tụy, tới chết mới dừng."

...

Chương 853: Lão tổ nhà họ Phương

"Nay đệ tử nhà họ Phương, Phương Chuyển dẫn theo hậu nhân nhà họ Phương tế bái tổ tiên, tế bái lịch đại tổ tiên, mong rằng người thủ lăng cho phép."

Nghe được câu nói sau cùng của đại trưởng lão, vẻ mặt Phương Minh sửng sốt một chút, lấy địa vị của đại trưởng lão ở nhà họ Phương, tế bái tổ tiên còn phải được những người khác cho phép?

Ngay khi Phương Minh cảm thấy nghi ngờ, tại phía trước xuất hiện một bóng người lưng còng, đây là một ông lão, trong tay ông lão có cầm một cây chổi, đang quét dọn bụi trên đất.

"Lão tăng quét rác?"

Trong đầu Phương Minh đột nhiên hiện ra mấy chữ "Lão tăng quét rác" này, tuy rằng cậu không phải người mê võ hiệp, nhưng cũng biết trong số mấy vị đại sư, người có võ công lợi hại nhất là một lão tăng quét rác có ngoại hình xấu xí.

Lẽ nào nhà họ Phương cũng máu chó như vậy? Thực lực của một lão già trông coi lăng mộ cao cường tới mức khủng bố?

Lão già thủ lăng xuất hiện, mười vị trưởng lão lập tức quay qua hành lễ với ông lão, chẳng qua ông lão cũng không trả lời bọn họ, sau một khắc bóng người liền biến mất ngay tại chỗ.

"Đại điển tế tổ, bắt đầu."

Sau khi lão già thủ lăng biến mất, giọng nói của Đại trưởng lão

truyền khắp toàn trường, sau đó dẫn đầu bước vào trong sân rộng, tộc nhân khác cũng đều rối rít đuổi kịp, đương nhiên, mỗi khi đi qua một pho tường, đều sẽ dừng lại cúng tế một lát.

Mười vạn tộc nhân nối đuôi nhau tiến vào, giống như rất nhiều du khách đi chùa miếu bái phật thắp hương, mọi người đi theo thứ tự đường lối, ngược lại không hề xuất hiện hiện tượng chen chúc.

"Liền chỉ vì tế bái tổ tiên một chút đơn giản như vậy sao?"

Phương Minh nhìn đám người đang cúng tế, toàn bộ đại điển tế tổ chỉ vậy mà nhà họ Phương phải bắt đầu chuẩn bị từ sớm như thế sao? Mặc dù nói tổ chức đại điển tế tổ như vậy có thể tăng gia lòng trung thành cùng cảm giác vinh quang của đệ tử đối với gia tộc, thế nhưng cũng không cần phải triệu hồi tất cả thành viên gia tộc tới tham gia, hoàn toàn có thể để mọi người tự tế bái tổ tiên ở ngày nhà mình.

Đang lúc Phương Minh lâm vào trầm tư, trong đám người đột nhiên truyền tới một tiếng la kinh hỉ.

"Con ta được tổ tiên coi trọng, con ta được tổ tiên coi trọng."

Âm thanh truyền đến ở vị trí sau lưng cách Phương Minh không xa, Phương Minh quay đầu nhìn sang, liền thấy một người đàn ông trung niên mang trên mặt vẻ kích động, không ngừng hô gọi, mà ở bên cạnh hắn có một tên nhóc đang quỳ lạy trước một pho tượng, cả người tản ra quang mang màu vàng.

Người đàn ông trung niên chỉ mới đạt tới Địa Cấp tầng ba, mà đứa bé kia cũng chỉ mới năm sáu tuổi, cái tuổi này còn chưa bắt đầu tu luyện, chỉ mang vẻ mặt mờ mịt nhìn cha của mình.

"Thật sự là vậy."

"Nhanh như vậy đã có một người may mắn ra đời, trước đây

đợi khi toàn bộ đại điển kết thúc cũng chỉ có ba bốn người may mắn mà thôi, hơn nữa cũng sẽ không xuất hiện sớm như vậy."

"Cái đứa bé này sắp có thể một bước lên trời, cho dù không được các trưởng lão đích thân thu làm môn hạ, vậy ít nhất cũng sẽ được những đường chủ kia thu làm đệ tử."

Nghe được người chung quanh nghị luận, vẻ tò mò trên mặt Phương Minh càng đậm, mà Phương Hải đứng bên cạnh thấy biểu tình nghi hoặc của Phương Minh, sau khi suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quyết định giải thích cho cậu.

"Đại điển tế tổ này không chỉ là tế bái tổ tiên đơn giản như vậy, có người nói bên trong những bức tượng điêu khắc này có hồn niệm của tổ tiên lưu lại, con đường tu luyện đại đạo hàng vạn hàng nghìn, có chút phương pháp tu luyện thích hợp với loại người này nhưng cũng lại không thích hợp với loại người kia, cho nên đối với người tu luyện, chuyện chọn người thích hợp tu luyện phương pháp tu luyện của mình là rất quan trọng."

"Những pho tượng tiên nhân này cũng có thể cảm ứng được hậu thế, nếu có phát hiện những mầm móng thích hợp, sẽ đánh xuống phúc duyên, mà đệ tử được phúc duyên gia thân, nếu như có thiên phú tốt, sẽ được các trưởng lão đích thân thu làm đồ đệ, mà cho dù kém tới mức nào đi nữa cũng sẽ được chúng tôi thu làm đệ tử, sau đó dốc lòng tài bồi, cho dù cuối cùng không thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, tối thiểu muốn tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ là không thành vấn đề."

Nghe được lời giải thích của Phương Hải, Phương Minh thoáng cái liền hiểu rõ, đây mới là ý nghĩa chân chính của toàn bộ đại điển này, chọn lựa ra đệ tử có thiên phú kiệt xuất, sau đó lại tiến hành bồi dưỡng.

Dù sao, đầu năm nay không có cái đạo cụ gì mang tên kiểm tra thiên phú cả, về phần mấy cái khái niệm có căn cơ luyện võ gì gì

đó trong tiểu thuyết võ hiệp, đối với tu luyện đến nói không có mấy tác dụng.

Những đứa bé được tổ tiên nhà họ Phương nhìn trúng, lập tức có người đứng ra dẫn đi, mà đa số người thì tiếp tục, nhưng mà mười lăm phút sau, lại có tiếng kinh hô truyền ra, lần này là một vị thiếu niên mười mấy tuổi được chọn trúng.

"Chẳng lẽ là tổ tông hiển linh, nhà họ Phương chúng ta sắp lên một tầng cao mới, không ngờ nhanh như vậy đã có người thứ hai được tổ tiên cấp nhìn trúng."

Phương Hải lẩm bẩm một câu, chẳng qua ngay sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng, đệ tử có thiên phú càng nhiều, đối với nhà họ Phương đến nói lại là một chuyện càng thêm tốt đẹp.

Hai, ba cái, bốn cái...

Khi Phương Minh đi theo đội ngũ tế bái xấp xỉ tới phần cuối của quãng trường, tất cả người nhà họ Phương vô cùng chấn phấn, bởi vì một lần tế tổ này, có tới mười hai đệ tử được các vị tổ tiên chọn trúng.

Những đại điển tế tổ trước đây, có thể có ba, bốn vị đã coi như là rất tốt, phần lớn đều là chỉ có một hai vị, mà bây giờ đột nhiên có nhiều như vậy, chẳng khác nào gấp năm sáu lần, đây là đại biểu cho nhà họ Phương bọn họ sẽ đi lên một tầng cao mới.

Một gia tộc nếu muốn trường thịnh không suy, phải dựa vào máu mới rót vào liên tục không ngừng, lần này có mười hai vị đệ tử bị tổ tiên nhìn trúng, đối với nhà họ Phương đến nói đây chính là bảo đảm cho gia tộc không đến mức suy bại.

Trong khi người nhà họ Phương đang vui vẻ, vẻ mặt mười người đại trưởng lão lại có chút ngưng trọng, tới cảnh giới như bọn họ này, khi suy xét chuyện gì đều sẽ suy xét rất toàn diện,

mười hai vị đệ tử được tổ tiên coi trọng, quả thật là một chuyện tốt, nhưng rất có thể còn mang theo dụng ý khác.

"Các ngươi đi theo ta."

Vị lão già thủ lăng kia không biết lại xuất hiện từ lúc nào, đồng thời ánh mắt của hắn cũng nhìn về phía Phương Minh, "Ngươi cũng cùng đi theo đi."

Thấy lão giả điểm danh Phương Minh, đám người đại trưởng lão cũng không có chút kinh ngạc gì, Phương Minh là người đứng đầu dưới Thiên Cấp, đã có tư cách biết bí mật của nhà họ Phương.

Ở phía dưới cùng của quảng trường, có một tòa nhà đá, tòa nhà đá này chính là nơi ở của lão già thủ lăng, mà giờ khắc này ở trong nhà đá, Phương Minh cùng mười vị đại trưởng lão đang cung kính đứng ở nơi đó.

Đối mặt với lão già thủ lăng, đám người đại trưởng lão không có một chút ngạo khí của cường giả Thiên Cấp, đây càng khiến Phương Minh xác định, lão già thủ lăng này chính là dạng tồn tại giống lão tăng quét rác.

"Trước đây, hai trăm năm trước, ta đã có duyên gặp mặt sư phụ ngươi một lần, có thể sống thêm đời thứ hai, hắn đã đi một con đường mà những người khác không dám đi."

Ánh mắt lão già thủ lăng nhìn về phía Phương Minh, vừa nói ra câu nói đầu tiên liền khiến Phương Minh khiếp sợ.

"Sống đời thứ hai, sư phụ ngươi tu luyện đến cảnh giới Chí Tôn, nếu dựa theo bình thường, sư phụ ngươi muốn sống thêm trăm năm nữa cũng không phải chuyện khó khăn gì."

Phương Minh rơi vào trầm tư, trên thực tế từ khi cậu hiểu rõ giới tu luyện hơn, trong lòng cũng từng có một nghi ngờ như vậy, mấy cường giả Thiên Cấp này còn có thể sống đến một hai trăm

năm, sao sư phụ mình có thể qua đời sớm như vậy?

"Sư phụ lão nhân gia, ông ấy là phi thăng, có lẽ khi tới tầng thứ kia, đại đạo pháp tắc của thế giới này đã không thích hợp với ông ấy nữa." Phương Minh suy nghĩ một chút đáp.

Lão già thủ lăng lắc đầu, "Hắn phải đi một con đường khác, tất nhiên phải trải qua ba đời, kỳ thực lão phu rất hâm mộ hắn, có thể buông xuống được tất cả, đáng tiếc, sau lưng lão phu có một nhà họ Phương lớn như vậy, không cách nào buông tay không quản như hắn."

Nghe thấy những lời lão già thủ lăng nói, trên mặt đám người đại trưởng lão lộ ra vẻ xấu hổ, chính là vì bọn hắn không thể bước ra một bước kia được, cho nên lão tổ mới không thể an tâm theo đuổi cảnh giới cao hơn.

"Lão tổ, bọn ta vô năng."

Phương Minh bị chấn động kinh trụ, vậy mà lão già thủ lăng này lại là lão tổ nhà họ Phương.

Chương 854: Đại loạn tương khởi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Phương Minh đã nghĩ rằng hắn là bối phận của lão già thủ lăng này rất cao, bởi vì hắn nói hai trăm năm trước hắn đã gặp sư phụ mình, mà đại trưởng lão nhà họ Phương cũng chỉ mới có chừng một trăm năm mươi tuổi.

Thế nhưng Phương Minh không nghĩ tới, vậy mà vị này lại là lão tổ nhà họ Phương.

Lão tổ, đó chính là người đứng đầu năm đời, nói cách khác tối thiểu thì vị này cũng phải là người cùng lứa với đời tằng tằng tổ phụ của bọn họ, nếu tính toán như vậy, ít nhất cũng là người sắp tới ba trăm tuổi.

Ba trăm tuổi, tương đương với một lão ngoan đồng.

Chẳng qua so sánh với những thứ này, thứ khiPhương Minh để ý hơn chính là tin tức có liên quan tới sư phụ mình.

"Vào hai trăm năm trước, sư phụ của ngươi đã tu luyện đến cảnh giới Thiên Cấp, chỉ là dã tâm của sư phụ ngươi rất lớn, hắn còn muốn đi một con đường mà tiền nhân chưa từng đi, đó chính là ba lần luân hồi chuyển thế, về phần kết cục cuối cùng của con

đường này ở nơi nào, lão phu cũng không rõ ràng lắm, nghĩ đến chỉ có tự thân sư phụ ngươi biết."

Lão tổ nhà họ Phương không thể giải thích nghi ngờ của Phương Minh, nhưng lại có nhắc tới một điểm, chính là có thể con đường này có quan hệ với trảm tam thi của Đạo giáo.

"Lần này có mười hai vị đệ tử bị lịch đại tổ tiên nhìn trúng, nghĩ đến các ngươi cũng phát giác ra được điểm không tầm thường."

Lão tổ nhà họ Phương bắt đầu trở về chính đề, mà lời của hắn khiến cho đám người đại trưởng lão cũng theo chân gật đầu, quả thật, một lần xuất hiện mười hai vị đệ tử, bọn họ cũng thoáng cảm thấy có chút không đúng.

"Bọn ta ngu dốt, còn mời lão tổ chỉ rõ." Đại trưởng lão cung kính đáp.

"Giới tu luyện, có thể sẽ không còn thái bình nữa."

Trong con ngươi thâm thúy của lão tổ nhà họ Phương lóe ra ánh sáng trí tuệ, nói: "Các vị tổ tiên liên tục hiển linh, đây là một loại điềm báo trước, giới tu luyện sẽ đại loạn, mà nhà họ Phương ta là gia tộc đứng đầu, tất nhiên cũng sẽ đứng mũi chịu sào, các vị tổ tiên làm vậy là đang cảnh báo cho chúng ta."

Nghe được lời lão tổ nhà mình nói, vẻ mặt đám người đại trưởng lão đều trở nên nghiêm túc lên, giới tu luyện không phải luôn gió êm sóng lặng, dĩ vãng cũng đã không ít cá nhân hay thế lực xuất hiện làm loạn giới tu luyện, nhưng còn chưa đủ để dao động đến nhà họ Phương bọn họ.

"Thiên Cơ Môn gấp gáp không thể chờ đợi nổi muốn mở Long Môn bí cảnh như vậy, điều này đã nói rõ vấn đề, dù sao thì lão tổ Thiên Cơ Môn cũng là người có thể Thần Đoạn thiên hạ, làm như

vậy tất nhiên là có thâm ý riêng, nhà họ Phương chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị sẵn sàng."

Cuộc nói chuyện giữa Vô Cực Tử cùng Cửu trường lão cũng không thể gạt được lão tổ nhà họ Phương, hoặc là nói chính xác hơn, toàn bộ chuyện xảy ra ở nhà họ Phương đều không thể giấu giếm vị lão tổ này đấy, chỉ cần hắn muốn biết.

Thiên Cơ Môn, am hiểu thuật thôi diễn, nếu như thật sự có chuyện sắp phát sinh với giới tu luyện, tất nhiên Thiên Cơ Môn sẽ là thế lực biết được sớm nhất, như vậy lần Long Môn bí cảnh mở ra này, chính là Thiên Cơ Môn cố ý chuẩn bị vì chuyện lớn sắp phát sinh kia.

"Lão tổ, chúng ta sẽ điều tra cặn kẽ những chuyện quái dị phát sinh trong giới tu luyện gần đây, đồng thời cũng sẽ tăng cường phòng bị."

Lão tổ nhà họ Phương lắc đầu, ngay cả hắn cũng không thể tìm thấy chút dấu vết gì, bọn họ có thể đi đâu để điều tra đây?

"Được rồi, tiếp tục đại điển tế tổ còn chưa xong đi, Phương Minh, ngươi lưu lại."

Nghe thấy lão tổ nói lời này, mấy người đại trưởng lão cũng không nói thêm gì nữa, nhao nhao cáo từ rời khỏi nhà đá, rất nhanh trong nhà đá này liền chỉ còn lại hai người, Phương Minh cùng lão tổ.

"Lão tổ có gì cần giáo huấn sao?"

Phương Minh thấy lão tổ cứ nhìn mình chằm chằm, nhìn chằm chằm tới mức trong lòng cậu có chút sợ hãi, đây chính là lão ngoan đồng sống tới hơn ba trăm năm đấy, ai biết cảnh giới của hắn đã đến trình độ nào, không chừng có thể nhìn ra bí mật trên người mình.

"Ngươi thật đúng là học đủ loạn, thân làm đệ tử của hắn, nhưng lại không hề học tập pháp thuật Đạo giáo, hơn nữa trên người còn có khí tức của cõi âm, lấy cảnh giới này của ngươi có thể nhấc lên liên hệ với cõi âm? Cũng thật hiếm thấy. Ngoài ra ta còn có thể cảm nhận được mấy hơi thở không tầm thường ở trên người của ngươi…"

Mấy lời lão tổ nhà họ Phương nói khiến đáy lòng Phương Minh run lên, trong số những người mà cậu từng gặp, đây là người đầu tiên có thể nhìn thấy nhiều bí mật trên người cậu như thế.

"Lão phu ngược lại phải nhìn xem, rốt cuộc là người nào muốn ngấp nghé thân thể của đệ tử nhà họ Phương ta."

Đang lúc Phương Minh do dự, đột nhiên lão tổ nhà họ Phương nở nụ cười gằn, sau đó đưa tay chộp về phía đầu Phương Minh, cả người Phương Minh giống hệt như đã bị định thân, không thể nhúc nhích, cũng chỉ có thể nhìn bàn tay lão tổ đánh vào trên Thiên Linh Cái của mình.

Đương nhiên, lão tổ nhà họ Phương cũng không định thẳng tay vỗ xuống một chưởng này, khi bàn tay cách thiên linh cái của Phương Minh chỉ còn một cm, một cỗ năng lượng từ lòng bàn tay hắn lộ ra, rót vào trong đầu Phương Minh.

Theo cổ năng lượng này tiến vào, Phương Minh cảm thấy đầu mình đau đớn như nứt toạc ra, sau một khắc liền trực tiếp ngã xuống bất tỉnh.

Theo Phương Minh ngất đi, ở nơi đỉnh đầu của Phương Minh đột nhiên hiện lên một bóng người, mà vẻ mặt của lão tổ nhà họ Phương cũng trở nên lạnh như băng, dưới cái nhìn của hắn, rõ ràng chính là một cường giả phụ thân vào trên người Phương Minh, mục đích hắn làm như vậy dĩ nhiên chính là vì đợi ngày sau đoạt xá.

"Xem ra Phương Minh có thể tu luyện đến Địa Cấp đại viên mãn nhanh như thế cũng là do có quan hệ với ngươi, chẳng qua ngươi quá nóng lòng, thời gian một năm từ Địa Cấp sơ kỳ đến Địa Cấp đại viên mãn, nếu không chọc người hoài nghi mới là kỳ quái."

Lão tổ nhà họ Phương hừ lạnh một tiếng, nhìn thân hình đang chậm rãi ngưng tụ, nhưng mà nụ cười này của hắn không giữ vững được bao lâu, sau một khắc giống như đã nhìn thấy một thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt gấp gáp co rút lại, cả người lui về phía sau mấy bước.

"Điều này sao có thể? Cảnh tượng này..."

Bởi vì khiếp sợ, lão tổ nhà họ Phương không còn nói năng mạch lạc như trước, chỉ là người đã tới cảnh giới như hắn này, còn có chuyện gì có thể làm hắn khiếp sợ đến nói năng lộn xộn như thế?

Bóng người trên đỉnh đầu Phương Minh kia tiêu tán rất nhanh, trái lại phải qua một thời gian lâu sau, lão tổ nhà họ Phương mới có thể bình ổn tâm thần, nhìn Phương Minh đã bất tỉnh, trong ánh mắt có vẻ phức tạp.

"Ôi, đối với ngươi mà nói cũng không biết là phúc hay là họa."

Sau khi thở dài một hơi, lão tổ nhà họ Phương điểm nhẹ một cái nơi mi tâm của Phương Minh, vài giây đồng hồ sau, Phương Minh khoan thai tỉnh dậy.

"Lão tổ, vừa rồi là…?"

Sau khi tỉnh lại, Phương Minh lập tức nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc trước, mang theo vẻ nghi hoặc nhìn về phía lão tổ nhà mình.

"Lúc trước ta hoài nghi có thể là ngươi bị cường giả nào đó phụ thân, cho nên cố ý dò xét một phen, chẳng qua bây giờ xem ra

là lão phu quá lo lắng rồi."

Lão tổ nhà họ Phương không nói cho Phương Minh về cảnh tượng hắn đã nhìn thấy, không phải hắn không muốn nói, mà là hắn không dám nói, có nhiều thứ là cấm kỵ, là không thể nói ra miệng.

"Ah." Phương Minh lên tiếng, trực giác nói cho cậu biết dường như thái độ của lão tổ đối với mình đã thay đổi rất nhiều.

"Ngươi là tộc nhân đã thất lạc bên ngoài hơn hai mươi năm, trong thời gian này gia tộc không giúp được ngươi một chút nào, nay lão phu đồng ý với ngươi, chỉ cần là đồ của nhà họ Phương, ngươi vừa ý thứ gì thì có thể lấy thứ đó đi, đây cũng là gia tộc bồi thường cho ngươi."

"Đa tạ lão tổ."

Vẻ mặt Phương Minh ngược lại cũng không quá kích động, bởi vì mấy ngày qua cậu đã cướp sạch mấy vị đường chủ kia một lớp da, đương nhiên là có lời này của lão tổ, cậu có thể càng thêm không chút kiêng kỵ.

Chương 855: Tiêu Ngọc Nhi gặp nạn

Giới tu luyện, trước sau như một!

Có thế lực bởi vì phân tranh mà đánh nhau to, có thể vì thù hận mà người tu luyện lựa chọn kết cục sinh tử, cũng có thể vì người tu luyện đột phá một cảnh giới mà mở tiệc chiêu đãi tứ phương.

Đối với phần lớn người tu luyện đến nói, giới tu luyện không có bất kỳ điểm gì khác biệt so với trước đây.

Nhưng mà, trong cao tầng của rất nhiều thế lực lại cuồn cuộn sóng ngầm, tin tức Thiên Cơ Môn khởi xướng mở ra Long Môn bí cảnh, đương nhiên không thể gạt được những cao tầng này, trên thực tế Vô Cực Tử cũng không có khả năng im lặng âm thầm tự mình chịu Phương Minh lừa đảo, một số điều kiện cùng tài nguyên mà Phương Minh đã đưa ra, đương nhiên cũng cần những thế lực khác cung cấp.

Trong toàn bộ chuyện này, Thiên Cơ Môn càng giống một người tổ chức cùng khởi xướng hơn.

Long Môn bí cảnh, đối với cao tầng của các thế lực lớn tới nói, đây là một cơ hội tốt để tăng cao thực lực, đối với những thế lực đã có cường giả Thiên Cấp trấn giữ đến nói, nhiều thêm một vị cường giả Thiên Cấp có thể khiến xếp hạng của thế lực mình gia tăng vài bậc.

Mà đối với những thế lực còn chưa có cường giả Thiên Cấp trấn giữ, một vị cường giả Thiên Cấp có thể thay đổi địa vị của

bọn họ trong giới tu luyện.

Cho nên, từ sau khi nhận được tin tức bên phía Thiên Cơ Môn, những cao tầng này bắt đầu mưu tìm, đương nhiên, chuyện Long Môn bí cảnh cũng không triệt để truyền bá rộng rãi tới tất cả mọi người, chỉ lan truyền trong lớp cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Trong lúc mỗi thế lực lớn đang âm thầm chuẩn bị vì Long Môn bí cảnh sắp mở ra, Phương Minh cũng rời khỏi tổ địa nhà họ Phương.

Ngày thứ ba sau khi đại điển tế tổ kết thúc, Phương Minh liền rời khỏi nhà họ Phương, cũng sắp bước sang năm mới rồi, tuy rằng cậu là đệ tử nhà họ Phương, nhưng thân nhân của cậu đều ở thế tục, đương nhiên, trước khi đi Phương Minh cũng đã nói chuyện với cô cậu cẩn thận, đợi những ngày giáp tết tới, sẽ để cô cùng em họ mình rời khỏi sơn môn tới Ma Đô.

Bình thường, đệ tử nhà họ Phương không tới Địa Cấp là không được phép rời khỏi sơn môn, nhưng bởi vì có Phương Minh, chấp sự nhà họ Phương cũng chỉ có thể lựa chọn mắt nhắm mắt mở coi như không thấy, dù sao tất cả mọi người trong nhà họ Phương, không ai muốn trêu chọc Phương Minh, cái tên quần là áo lụa đứng đầu nhà họ Phương này.

Dù sao thì ngay cả đám đường chủ cũng đều làm như không nhìn thấy, đều không muốn đắc tội vị kia, bọn họ cần gì phải đi tố cáo cái tên xấu xa này, mang lại phiền phức cho bản thân đây.

...

Ma Đô, khi Phương Minh trở lại cửa hàng, Lý Như đã xuất hiện ở đây, trước đây Chu Duẫn Văn đưa tàng bảo đồ của Đại Minh cho cô ta, có tàng bảo đồ, rất nhanh cô ta đã đào được bảo tàng.

Những kho báu này Lý Như phân chia dựa theo ước định ban đầu, quyên góp từ thiện một nửa bảo tàng, mà giờ khắc này cô ta là vội tới đưa ba thành của bảo tàng cho Chu Duẫn Văn.

Lý Như không dám tư tàng, bởi vì cô ta đã từng được bạn thân của mình dặn dò, mặc dù cậu Phương có vẻ nhã nhặn dễ nói chuyện, nhưng tuyệt đối là loại người hung ác các cô ấy không thể trêu chọc nổi, trước mặt loại người hung ác như vậy nghìn vạn lần không nên tính toán, mưu trí, khôn ngoan, bằng không thì ai cũng không cứu được mấy cô.

Đối với những lời bạn thân mình đã nói đương nhiên Lý Như rất tin tưởng, hơn nữa cô ta cũng đã nhận được tin tức, Quyền Hoằng đã bị kết tội rồi, mà đây là thủ đoạn của cậu Phương kia.

"Ha ha, từ giờ trở đi ta cũng được coi là người có tiền."

Trong cửa hàng Vu Đạo, Chu Duẫn Văn cất tiếng cười to, tuy rằng bảo tàng nhà mình chỉ còn lại có ba thành, nhưng cũng được chia một tỉ, một tỉ đấy, có thể mua bao nhiêu xe sang, có thể tán bao nhiêu em gái...

Sau khi sống ở đây một thời gian, Chu Duẫn Văn đã hoàn toàn hòa vào cuộc sống hiện tại, nếu như bây giờ để hắn trở lại Minh triều tiếp tục làm hoàng đế hắn cũng không muốn làm, đừng đùa, làm hoàng đế có gì tốt? Nào có thể sống cuộc sống thoải mái nhiều màu sắc như bây giờ?

Hơn nữa, bản thân mình có tiền rồi, ở cái thời đại này, chỉ cần có tiền thì có thể hưởng thụ cuộc sống sung sướng hơn cả hoàng đế thời xưa, làm hoàng đế chỉ có thể chơi đùa ở hoàng cung, nhưng bây giờ hắn có thể đi tới khắp mọi nơi trên thế giới!

Thực ra chuyện chuyển giao tài sản cũng không đơn giản, chí ít dựa theo bình thường, nếu một tài khoản bình thường đột nhiên nhiều thêm mấy trăm triệu, tất nhiên là sẽ khiến các ban ngành

liên quan chú ý, chẳng qua bởi vì có Phương Minh, Chu Duẫn Văn ngược lại không cần lo lắng tới việc gặp phải vấn đề này.

"Cô Lý còn có chuyện gì sao?"

Phương Minh thấy dáng vẻ Lý Như muốn nói lại thôi, mở miệng hỏi.

"Cậu Phương kia, tôi nguyện ý giao một thành lợi nhuận của bảo tàng này cho cậu, hy vọng cậu có thể giúp tôi một chuyện."

Lý Như suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quyết định mở miệng, một thành đã là cực hạn mà cô ta có thể lấy ra, bởi vì chính cô ta cũng chỉ chiếm được một thành mà thôi, dù sao muốn đào được bảo tàng cũng phải thuê người, cuối cùng còn phải khiến mấy người này kín miệng, không tiết lộ chuyện bảo tàng ra ngoài, tất cả những chuyện này đều cần dùng một số tiền không nhỏ, cộng thêm chuẩn bị mấy thứ khác, trên dưới cũng tốn hết một thành.

Phương Minh cũng hiểu những thứ này, cho nên sau khi nghe thấy lời nói của Lý Như, trên mặt cậu hiện lên vẻ kinh ngạc, nếu như lại lấy ra thêm một thành nữa, vậy lúc này Lý Như chẳng khác gì là làm không công.

"Cô Lý không ngại thì hãy nói cho tôi biết, cô cần tôi giúp chuyện gì trước đi."

Phương Minh không thiếu tiền, cho nên cho dù là một thành của bảo tàng cũng không thể khiến cậu cảm thấy động lòng, hiển nhiên Lý Như cũng biết điểm này, bởi vì bạn thân của cô ta đã nói với cô ta, dạng người như cậu Phương này, căn bản là sẽ không vì tiền tài mà làm chuyện gì đó, tiền đối với loại người này đến nói cũng chỉ là một con số mà thôi.

Nói khó nghe một chút, cái gì mà người giàu nhất toàn quốc hay người giàu nhất Châu Á, mà kể cả người giàu nhất thế giới, ở

trước mặt loại người này đều chỉ là cặn bã.

Lý Như cảm thấy bạn thân mình nói có chút khoa trương, dù sao thì cô ta cũng không phải là người tu luyện, không rõ trong lòng người tu luyện, cái gì mới là quan trọng nhất, cũng không biết đối với một số thế lực lớn tồn tại từ hơn mấy nghìn năm trước, sẽ tích lũy được tiền bạc cùng tài nguyên nhiều tới cỡ nào.

"Tôi muốn mời cậu Phương ra tay giúp tôi cứu bạn thân của tôi, cũng chính là Ngọc Nhi."

Trên mặt Lý Như mang theo vẻ khẩn cầu, tình cảm giữa cô ta và Ngọc Nhi rất sâu, vì Ngọc Nhi, cô ta có thể dùng hết tất cả những gì cô ta thu hoạch được lần này.

"Tiêu Ngọc Nhi?"

Phương Minh nghĩ tới cô gái kia, cô gái lúc nào cũng mang biểu tình lấy lòng mình trên mặt, mặc dù nói cô bé này rất chân chó, chẳng qua trong lòng cậu lại không hề chán ghét cô bé này, ngược lại mơ hồ còn có một loại cảm giác rất thân thiết.

"Cô Tiêu làm sao vậy?"

"Kỳ thực tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là mấy ngày hôm trước đột nhiên Ngọc Nhi nói muốn về nhà một chuyến, sau đó chúng tôi không còn liên hệ với nhau nữa, rất có thể Ngọc Nhi đã gặp phải nguy hiểm gì rồi."

Lý Như thấy biểu tình có chút nghi hoặc của Phương Minh, lại tiếp tục giải thích nói: "Lúc Ngọc Nhi trở về, vẻ mặt cô ấy đã có chút không đúng, sau đó tôi truy hỏi miết cô ấy mới nói cho tôi biết, sở dĩ phải gọi cô ấy trở về đột ngột như vậy, rất có thể là trong nhà đã xảy ra chuyện gì."

"Vậy cô chưa từng đi tìm cô ấy sao?"

"Tôi không thể vào nhà cô ấy được. Dựa theo lời của Ngọc Nhi, nếu như không có người dẫn đường thì không ai có thể tìm được nhà cô ấy, hình như cô ấy nói là có trận pháp gì đó."

"Trận pháp?"

Nghe được lời của Lý Như, Phương Minh hơi kinh ngạc, có thể nói rằng một gia tộc có được trận pháp, tối thiểu là trong gia tộc phải có một vị cường giả Thiên Cấp tọa trấn, chẳng qua hình như cậu chưa từng nghe nói trong giới tu luyện có một thế lực họ Tiêu như thế tồn tại.

Đương nhiên, cậu cũng không tiếp xúc nhiều với giới tu luyện, cũng có thể là cậu cô lậu quả văn mà thôi.

"Cho nên tôi muốn mời cậu Phương hỗ trợ đi tới nhà Ngọc Nhi một chuyến, bất kể có phải Ngọc Nhi thật sự gặp nguy hiểm gì hay không, chỉ cần cậu Phương đi chuyến này, một thành bảo tàng này vẫn sẽ là thù lao biếu tặng cho cậu Phương."

Phương Minh cười cười, một thành bảo tàng cậu không thèm để ý, chẳng qua cái cô Tiêu Ngọc Nhi kia ngược lại cậu thật thích.

"Nhà họ Tiêu ở đâu?"

"Thiên Phủ bên kia." Lý Như đáp.

"Thiên Phủ ấy ư, đi, tôi đi một chuyến cùng cô."

"Thực sự? Vậy xin chân thành cảm ơn cậu."

Nghe được Phương Minh đồng ý, Lý Như cũng là vui mừng không thôi, mà sau khi Chu Duẫn Văn cùng Hoa Minh Minh đang đứng bên cạnh nghe được cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nói: "Chúng tôi cũng muốn đi."

Hai thằng cha này cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt

đều có ý cười bỉ ổi, Thiên Phủ ấy à, đây chính là cái nôi của mỹ nữ, sao có thể không đi nhìn một lần?

Phương Minh liếc nhìn hai thằng cha này một cái, nếu hai người này muốn đi cậu cũng không ngăn trở, Lý Như lập tức đi đặt vé máy bay, bởi vì cô ta sợ kéo dài quá lâu, sợ rằng khi tới thì bạn thân mình đã gặp phải nguy hiểm gì rồi.

Có rất nhiều chuyến bay từ Ma Đô bay đi Thiên Phủ, hai giờ sau, nhóm bốn người Phương Minh đã lên máy bay bay tới Thiên Phủ. Sau ba tiếng, liền đi tới Thiên Phủ.

Thiên Phủ!

Một thành phố có lịch sử lâu đời, là đô thành của Cổ Thục Quốc, có rất nhiều ghi chép lịch sử về nơi này, cũng có rất nhiều danh nhân xuất thân từ nơi đây, từ họ Gia Cát võ hầu đến Đỗ Phủ thảo đường, hào quang của tòa thành cổ này nương theo lịch sử của Trung Quốc.

Mạt chược, ăn lẩu...

Thiên Phủ nhàn nhã trước đây nay đã trở thành một thành phố nổi tiếng trên mạng, mỹ thực cùng mỹ nữ khiến cho tòa thành cổ này trở thành thành phố mà rất nhiều người muốn tới thăm quan du lịch, cho nên, sau khi xuống máy bay, hai tên sắc lang Hoa Minh Minh cùng Chu Duẫn Văn này không nhịn được điên cuồng gào thét.

"Mau nhìn, cô gái kia thật đoan trang, gương mặt này..."

"Cậu thì hiểu cái gì, cô kia mới gọi là tốt, đôi chân dài này của ả ta chơi thích phải biết."

Nơi cửa sân bay, Chu Duẫn Văn cùng Hoa Minh Minh không ngừng đánh giá mỹ nữ xung quanh, mắt hai người sáng lên, nhất là Chu Duẫn Văn, bởi vì thời tiết ở Ma Đô quá lạnh lẽo, vì thế dù là

ban ngày hắn cũng không muốn ra khỏi cửa.

"Phương Minh, cậu đi làm chính sự với cô Lý đi, không cần phải lo cho chúng tôi, đến lúc đó gọi điện thoại liên lạc."

Vừa đến Thiên Phủ, Hoa Minh Minh cùng Chu Duẫn Văn liền giống như hai con ngựa hoang mất cương, nhất là Chu Duẫn Văn còn đang mang trong người số tài sản kếch xù, đương nhiên hai người có dự định đi phải dạo chơi hết cái Thiên Phủ này.

"Bớt gây chuyện."

Phương Minh cũng không có ý định phản ứng hai kẻ dở hơi này, tuy rằng Chu Duẫn Văn chỉ mới dung nhập thời đại này không bao lâu, nhưng đầu óc thằng này rất tinh minh, tình huống bình thường sẽ không để bản thân chịu thiệt, dù sao thì từ nhỏ hắn cũng đã được giáo dục tâm thuật hoàng đế.

Hoa Minh Minh cùng Chu Duẫn Văn trực tiếp bắt một chiếc xe rời đi, mà Phương Minh cùng Lý Như cũng bắt một chiếc xe, chẳng qua chiếc xe con này không đi về phía trung tâm thành phố, mà đi về phía huyện nhỏ.

Huyện Phổ Giang!

Đây là một huyện thành nhỏ dưới Thiên Phủ, mà nhà của Tiêu Ngọc Nhi cũng ở chỗ này.

"Tôi và Ngọc Nhi đã quen biết nhau từ tám năm trước, lúc đó tôi tới đây du lịch, kết quả không cẩn thận bị rắn độc cắn, là Ngọc Nhi đã cứu tôi, từ đó về sau tôi và Ngọc Nhi đã trở thành chị em tốt."

Trên xe, Lý Như bắt đầu giới thiệu chuyện về Tiêu Ngọc Nhi cùng Phương Minh, cô ta và Tiêu Ngọc Nhi đã quen biết nhau ở tại huyện Phổ Giang này, nhưng cô ta không biết rõ địa chỉ nhà của Tiêu Ngọc Nhi, mà cho tới bây giờ Tiêu Ngọc Nhi cũng chưa từng

đề cập tới chuyện này với cô ta.

"Để tôi nghĩ biện pháp."

Một huyện, nói lớn cũng không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng nếu như không có mục tiêu cụ thể, muốn tìm một người không khác gì đang mò kim dưới đáy biển. Nghĩ tới đây, Phương Minh lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

Chương 856: Nhà họ Tiêu

Mười lăm phút sau, trên một con đường nào đó ở huyện Phổ Giang, một chiếc xe thương vụ dừng tại phía trước Phương Minh cùng Lý Như, một người đàn ông trung niên từ trên xe bước xuống.

"Cậu Phương, tôi là Tào Hải, nhân viên của bộ môn A tại phân bộ huyện Phổ Giang, Thiên Phủ, hoan nghênh cậu Phương tới huyện Phổ Giang."

Nghe thấy những lời người đàn ông trung niên nói, vẻ mặt Lý Như đang đứng bên cạnh có chút khiếp sợ, lúc trước sau khi Phương Minh nói chuyện điện thoại xong liền ra hiệu cho tài xế đỗ xe, sau đó hai người xuống xe đợi trên con đường này khoảng hơn 10 phút.

Lý Như không biết Phương Minh muốn đợi ai, thế nhưng sau khi nghe thấy những lời Tào Hải nói, rốt cục cô ta cũng đã hiểu rõ.

Bộ môn A, vốn là người bình thường như Lý Như không nên biết cái bộ môn thần bí này, thế nhưng quan hệ giữa cô ta cùng Tiêu Ngọc Nhi rất tốt, có một lần cô ta tò mò hỏi dò Ngọc Nhi, nếu những kiểu người như cô ấy tác loạn trong thế tục thì sẽ thế nào?

Lý Như còn nhớ rõ lúc ấy Ngọc Nhi đã nói với cô ta về bộ môn A này, bộ môn này là bộ môn đặc biệt chuyên giao thiệp với những người như cô ấy, nếu như mấy người như Ngọc Nhi thực sự phạm tội ở thế tục, thì sẽ bị người của bộ môn A bắt giam.

"Cậu Phương, căn cứ theo yêu cầu của cậu chúng tôi đã điều tra, huyện Phổ Giang có hai gia tộc tu luyện tồn tại, nhà họ Tiêu chính là một nhà trong số đó, ở nơi cách hồ Thạch Tượng không

xa."

Thái độ của Tào Hải đối với Phương Minh rất cung kính, thậm chí còn tôn kính hơn cả khi đối mặt với lãnh đạo của mình, nguyên nhân rất đơn giản, người phụ trách bộ môn ở Nam Cương trước đây đã bị miễn chức, có người nói hắn đã chọc phía trên tức giận, trực tiếp bị bắt, mà tất cả nguyên nhân đều là vì người trước mắt này.

Với cấp bậc của hắn đương nhiên không thể nào biết rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì bên Nam Cương, thế nhưng sau khi lãnh đạo nhà mình đã nhận được điện thoại của Phương Minh, đã nghìn dặn vạn dò, nhất định phải cẩn thận tiếp đón vị này, cứ làm theo tất cả những yêu cầu mà đối phương đưa ra, mà lúc này lãnh đạo nhà mình cũng đã lên máy bay trở về từ địa điểm công tác bên ngoài.

"Dẫn chúng tôi qua đó đi."

Phương Minh cùng Lý Như lên xe của Tào Hải, ba người đi về khu dân cư hồ Cảnh Tượng.

"Cậu Phương, đây là toàn bộ tư liệu về nhà họ Tiêu."

Trên xe, Tào Hải đưa một văn kiện cho Phương Minh, bên trong văn kiện có ghi lại giới thiệu sơ lược về thành viên cùng tình huống của nhà họ Phương, bộ môn A chuyên giao thiệp với giới tu luyện, đương nhiên cũng điều tra rất rõ ràng những gia tộc tu luyện ở các nơi.

Thông thường những hồ sơ như thế này phải là người đạt tới cấp bậc nào đó mới có thể xem, chẳng qua hay là đừng nhắc tới mấy quy củ gì gì đó trước mặt cậu Phương này thì hơn, Tào Hải tin tưởng nếu lãnh đạo nhà mình biết cũng chỉ sẽ khen bản thân mình hiểu chuyện.

Tiếp nhận văn kiện, Phương Minh mở ra xem, rất nhanh cậu đã có hiểu biết tỉ mỉ đối với nhà họ Tiêu.

Nhà họ Tiêu, được xem như là một rất gia tộc rất cổ xưa, tồn tại ở Thiên Phủ nhiều năm, dựa theo ghi chép trong hồ sơ, lúc nhà họ Tiêu huy hoàng nhất đã có thể lọt top mười gia tộc đứng đầu trong giới tu luyện, là thế lực lớn nhất Tây nam, nhưng đó là chuyện của mấy trăm năm trước.

Từ ba trăm năm trước, nhà họ Tiêu bắt đầu suy bại, từ đó tới nay chưa từng xuất hiện cường giả Thiên Cấp, cũng từ vị trí gia tộc đứng đầu Tây Nam biến thành gia tộc hạng ba ở Tây Nam, đến sau này càng lui về ở tại một huyện nhỏ như Phổ Giang này.

Tốc độ suy bại của một gia tộc vĩnh viễn nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ huy hoàng, bởi vì huy hoàng là dựa vào chính mình, nhưng nếu suy bại sẽ phải đối mặt với tình cảnh tường đổ chúng nhân đẩy.

Dù sao số lượng tài nguyên cũng chỉ có nhiêu đó, nếu người khác muốn bản thân mình có nhiều tài nguyên hơn, vậy cũng chỉ còn cách cướp đoạt từ trên người nhà họ Tiêu, mà với tư cách là gia tộc từng đứng đầu Tây Nam, có thể nghĩ nhà họ Tiêu đã chiếm được lượng tài nguyên lớn tới cỡ nào. Sau khi thấy nhà họ Tiêu không còn cường giả Thiên Cấp, thế lực khác ở Tây Nam nhao nhao bỏ đá xuống giếng.

Nếu như không phải gia chủ đương nhiệm của nhà họ Tiêu rất quả quyết buông tha những tài nguyên này, trực tiếp lui về huyện Phổ Giang, sợ rằng ngay cả truyền thừa nhà họ Tiêu cũng không thể bảo vệ được, nhưng cho dù như vậy, hiện tại cuộc sống của nhà họ Tiêu cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhà họ Tiêu suy bại là do bản thân cùng thế giới bên ngoài tạo thành, cho nên đối với những gia tộc cùng môn phái ở Tây Nam, đương nhiên vẫn không ngừng canh chừng nhà họ Tiêu, không cho

phép nhà họ Tiêu quật khởi một lần nữa.

Cho nên tuy rằng mặt ngoài những thế lực ở Tây Nam này không gây sự với nhà họ Tiêu, nhưng vẫn âm thầm nhắm vào nhà họ Tiêu, việc này dẫn đến cho dù nhà họ Tiêu có lui về ở huyện Phổ Giang, nhưng mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, muốn sinh tồn cũng gặp phải không ít trắc trở.

Trong văn kiện này ngoại trừ những tin tức giới thiệu lịch sử cùng tình cảnh của nhà họ Tiêu, còn nhắc tới thành viên hiện tại của nhà họ Tiêu.

Hiện tại nhà họ Tiêu tổng cộng có hơn năm mươi người, thực lực cao nhất chính là tộc trưởng nhà họ Tiêu, hiện nay là Địa Cấp tầng hai, ngoài ra cũng chỉ có một vị trưởng lão Địa Cấp tầng một, những thứ khác đều là Nhân Cấp.

Một đời trẻ tuổi nhà họ Tiêu phần lớn đều là Nhân Cấp bốn năm tầng, trong giới tu luyện, cái thiên phú này chỉ có thể coi là bình thường, nhưng ngoại trừ một người, người này chính là Tiêu Ngọc Nhi.

Tiêu Ngọc Nhi, Địa Cấp tầng một, chỉ mới chừng ấy tuổi đã có thể tu luyện đến Địa Cấp tầng một, cho dù đặt trong những thế lực lớn kia cũng có thể coi như là đệ tử thiên tài, huống chi ở trong loại gia tộc suy bại như nhà họ Tiêu.

Thiên phú của Tiêu Ngọc Nhi như vậy đương nhiên sẽ khiến những thế lực khác cảnh giác, bọn họ sợ hãi thiên phú của Tiêu Ngọc Nhi sẽ làm nhà họ Tiêu quật khởi một lần nữa, cho nên quyết định rút củi dưới đáy nồi.

"Cậu Phương, nhà họ Lý ở một nơi cách huyện Phổ Giang không xa, có thể xem như là gia tộc tu luyện lớn nhất Tây Nam, hơn nữa tổ tiên nhà họ Lý đã có ân oán với tổ tiên nhà họ Tiêu, cho nên trong vô số gia tộc đang chèn ép nhà họ Tiêu, nhà họ Lý là

tích cực nhất."

Thấy Phương Minh xem tư liệu xong rồi, Tào Hải vừa lái xe vừa giải thích, "Chỉ là nhà họ Tiêu làm việc rất cẩn thận, sẽ không cho nhà họ Lý bắt được nhược điểm gì, nhà họ Lý cũng không thể vô duyên vô cớ xuống tay với nhà họ Tiêu, thẳng đến trước đó không lâu, tộc trưởng nhà họ Lý cầu hôn nhà họ Tiêu, muốn Tiêu Ngọc Nhi gả cho con hắn."

Nghe được lời của Tào Hải, cuối cùng thì Phương Minh cũng hiểu, lúc trước hắn nói rút củi dưới đáy nồi là có ý gì.

Không phải nhà họ Tiêu các ngươi có một thiên tài là Tiêu Ngọc Nhi ấy ư, ta đây liền cướp Tiêu Ngọc Nhi đi, để cô ấy biến thành người của nhà họ Lý, đợi khi Tiêu Ngọc Nhi gả vào nhà họ Lý, lấy thủ đoạn của nhà họ Lý đương nhiên sẽ có biện pháp khiến Tiêu Ngọc Nhi thần phục.

Đối với nhà họ Tiêu đến nói, cho dù bọn họ có biết âm mưu của nhà họ Lý thế nhưng lại không thể làm gì được, nếu như bọn họ không đáp ứng, nhất định nhà họ Lý sẽ lấy cớ này gây khó dễ cho nhà họ Tiêu, lửa giận của nhà họ Lý không phải một nhà họ Tiêu suy bại đủ khả năng thừa nhận.

"Dựa theo tin tức tôi điều tra được, hiện nay người của nhà họ Lý đã tới nhà họ Tiêu rồi, mà dường như nhà họ Tiêu cũng không từ chối nữa, đồng ý gả Tiêu Ngọc Nhi cho nhà họ Lý."

"Sao có thể như vậy!"

Vẫn đang ngồi trên xe lắng nghe, lúc này vẻ mặt Lý Như có chút vội vã, cô ta biết tính cách của bạn thân mình, bề ngoài thoạt nhìn không sao cả, nhưng trên thực tế là người có tính cách ngoài mềm trong cứng, từ trong xương vẫn là rất quật cường, làm sao có thể tiếp nhận loại chuyện bức hôn như vậy.

Cho dù lựa chọn vì gia tộc mà hi sinh hạnh phúc của mình, nhưng cuối cùng nhất định sẽ làm ra cử động quyết tuyệt.

"Cậu Phương, nhất định cậu phải mau mau cứu Ngọc Nhi."

Tào Hải ngồi ở phía trước lái xe nghe được Lý Như thỉnh cầu Phương Minh, thiếu chút nữa dẫm chân đạp mạnh vào chân ga, bởi vì hắn bị tin tức này làm chấn động tới kinh hãi.

Nếu thật sự cậu Phương này vì Tiêu Ngọc Nhi mà đến đây, mà nhà họ Lý lại cưỡng ép muốn ép hôn Tiêu Ngọc Nhi, vậy...

Đột nhiên Tào Hải có một loại dự cảm xấu, sợ rằng chuyện mà lãnh đạo mình lo lắng nhất sắp xảy ra.

Chương 857: Kỳ thực con không phải người nhà họ Tiêu (1)

Thôn Thanh Sơn!

Một thôn nhỏ dưới huyện Phổ Giang, tọa lạc ở bên cạnh hồ Thạch Tượng, toàn thôn cũng chỉ có chừng trăm gia đình như vậy, chỉ có thể xem là một thôn nhỏ.

Thôn Thanh Sơn chỉ có ba bốn dòng họ, chẳng qua những thế gia vọng tộc trong thôn đều mang họ Tiêu, mà một vài họ khác đều là phụ thuộc của nhà họ Tiêu, tin đồn tổ tiên của mấy dòng họ này chính là người hầu của tổ tiên nhà họ Tiêu.

Ở thôn Thanh Sơn, nơi người nhà họ Tiêu sinh sống là làng phía sau núi, bình thường căn bản là người ở phía ngoài không thể tiếp xúc với người nhà họ Tiêu được, bởi vì người nhà họ Tiêu không liên hệ cùng bên ngoài.

Đương nhiên, bởi vì thôn Thanh Sơn nằm trong một ngọn núi rất bình thường, không có phong cảnh tươi đẹp gì, cộng thêm người trong thôn không được mến khách lắm, điều này dẫn tới cho dù là thôn dân ở mấy thôn sát vách, đều cảm thấy rất xa lạ đối với thôn Thanh Sơn, đây gần như là một thôn tách rời khỏi thế giới bên ngoài.

Ngay ngày hôm nay, một loạt xe sang trọng xuất hiện ở thôn Thanh Sơn, đoàn xe sang trọng với hơn mười chiếc xe sang trọng như vậy, cho dù là nhà giàu tới mức có mỏ vàng trong nhà sợ rằng cũng không thể tập hợp đủ.

Xe sang trọng dừng tại cửa thôn Thanh Sơn, một đám người từ trên xe bước xuống, trên mặt nguyên một đám đều mang theo vẻ đắc ý, so sánh với bọn họ, khi người dân của thôn Thanh Sơn nhìn thấy những người này, trong mắt đều mang theo vẻ phẫn nộ cùng bất đắc dĩ.

"Nhà họ Lý đúng là khinh người quá đáng, tiểu thư đã đồng ý thật rồi sao?"

"Không đồng ý thì có thể làm gì được? Căn bản là gia chủ không phải đối thủ của nhà họ Lý, nếu như không đồng ý, nhất định nhà họ Lý sẽ không chịu để yên, sẽ mượn cơ hội này ra tay với gia chủ."

Những thôn dân ở thôn Thanh Sơn này thực sự là người hầu của nhà họ Tiêu, ở mấy trăm năm trước khi nhà họ Tiêu còn đang huy hoàng, có rất nhiều gia tộc lựa chọn hiệu trung với nhà họ Tiêu, trở thành nô bộc của nhà họ Tiêu, sau đó nhà họ Tiêu suy bại, phần lớn gia tộc phụ thuộc vào nhà họ Tiêu đều đã rời đi, chẳng qua vẫn có mấy gia tộc lựa chọn lưu lại, cũng chính là những thôn dân hiện tại của thôn Thanh Sơn này.

Nhà họ Tiêu, đối với những thôn dân này đến nói chính là gia chủ, mà tuy rằng Tiêu Ngọc Nhi không phải con gái ruột thịt của gia chủ nhà họ Tiêu, nhưng bởi vì cô ấy có thiên phú, liền là tiểu thư trong lòng bọn họ, là hy vọng có thể khiến nhà họ Tiêu quật khởi một lần nữa.

Nhưng bây giờ hy vọng này sắp bị nhà họ Lý làm hỏng, toàn bộ người trong thôn Thanh Sơn đều biết dã tâm của người nhà họ Lý, mà đây cũng là nguyên nhân khiến bọn họ tức giận khi thấy đội ngũ đón dâu của nhà họ Lý.

"Nếu như con trai của tộc trưởng nhà họ Lý thực sự thích tiểu thư, chúng ta đây cũng không phải không thể tiếp nhận, dù sao thì sớm muộn gì tiểu thư cũng phải lập gia đình, có nhà họ Lý giúp

đỡ, nhà họ Tiêu cũng có thể tốt hơn một chút."

"Cái rắm, nhà họ Lý làm vậy là cố ý khinh bỉ nhà họ Tiêu chúng ta, Lý Ngao kia đã bao nhiêu tuổi rồi? Hơn 40 tuổi! Hơn nữa vợ trước của hắn vừa mới qua đời không bao lâu, làm sao tiểu thư có thể coi trọng hắn."

Điều khiến mấy thôn dân này tức giận nhất, chính là con trai của tộc trưởng nhà họ Lý không phải người trẻ tuổi gì, mà là một người đàn ông trung niên đã hơn 40 tuổi, mặc dù nói đầu năm nay, kẻ có tiền hơn 40 tuổi lấy một thiếu nữ như hoa như ngọc là chuyện rất bình thường, nhưng đại tiểu thư của bọn hắn cũng không phải loại phụ nữ ham hư vinh này.

Đội ngũ đón dâu của nhà họ Lý, đi về phía tổ trạch nhà họ Tiêu trong ánh mắt phẫn nộ của thôn dân thôn Thanh Sơn, mà người đi ở phía trước nhất chính là con trai của tộc trưởng nhà họ Lý, Lý Ngao, lúc này vẻ mặt hắn rất hăng hái, mà ngoại trừ Lý Ngao ra, ở bên cạnh hắn còn có hai lão già.

Hai lão già này chính là hai vị trưởng lão của nhà họ Lý, cảnh giới Địa Cấp tầng bốn, mà tộc trưởng nhà họ Tiêu chẳng qua mới chỉ là Địa Cấp tầng hai, có hai trưởng lão này ở, căn bản nhà họ Lý không cần sợ nhà họ Tiêu dám giở trò lừa gạt gì.

"Hai vị trưởng lão, lần này thực sự là phiền phức hai vị."

"Thiếu chủ quá khách khí rồi, hôm nay là ngày đại hôn của thiếu chủ, một lát nữa nhất định phải cho hai chúng tôi uống một ly rượu mừng mới được."

Thái độ của hai vị trưởng lão này đối với Lý Ngao rất khách khí, thực lực của bản thân Lý Ngao không đáng để nhắc tới, hơn 40 tuổi mà chỉ mới tới Địa Cấp tầng một, trong số đông đảo tộc nhân nhà họ Lý, hắn cũng không được tính là thiên tài gì, nguyên nhân chân chính khiến hai vị trưởng lão này khách khí như vậy là

vì thân phận của Lý Ngao.

Tộc trưởng nhà họ Lý đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ, nhưng hắn chỉ có một đứa con trai duy nhất là Lý Ngao, vì thế đương nhiên Lý Ngao rất được hắn sủng ái thương yêu, nếu không phải vậy, người có thể cưới được Tiêu Ngọc Nhi lần này tuyệt đối không phải là hắn.

"Đương nhiên rồi."

Nghĩ đến Tiêu Ngọc Nhi, trong lòng Lý Ngao cũng có chút lửa nóng, hắn vốn không có bao nhiêu hứng thú đối với tu luyện, thứ càng khiến hắn thấy hứng thú hơn là những mỹ nhân như hoa như ngọc giống Tiêu Ngọc Nhi, vì có thể cưới Tiêu Ngọc Nhi làm vợ, hắn đã cố ý cầu cha mình hồi lâu.

Vốn trong kế hoạch của cha mình cùng các trưởng lão, dự định để một vị đệ tử thiên tài trong tộc cưới Tiêu Ngọc Nhi làm vợ, nếu quả thật là vậy, cho dù Tiêu Ngọc Nhi có không cam lòng nhưng cuối cùng cũng sẽ từ từ tiếp nhận, đến cuối cùng không chừng còn có thể trở thành một phần tử của nhà họ Lý bọn họ.

Nhưng nếu như để Tiêu Ngọc Nhi gả cho Lý Ngao, tộc trưởng cùng các trưởng lão nhà họ Lý đều biết, tất nhiên làm vậy sẽ khiến đáy lòng Tiêu Ngọc Nhi tràn đầy oán hận, mà nhà họ Lý bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn chèn ép Tiêu Ngọc Nhi, ngoại trừ khiến cô ấy trở thành con dâu nhà họ Lý, tuyệt đối sẽ không cho cô ấy tài nguyên tu luyện gì.

Tổ trạch nhà họ Tiêu!

Lúc này tất cả người nhà họ Tiêu đều mang sắc mặt âm trầm đứng ở chỗ này, nhất là những người tuổi trẻ kia, càng là oán hận tới mắt tóe lửa, nếu như không phải các trưởng bối áp chế cưỡng ép bọn họ, chỉ sợ bọn họ đã sớm lao ra liều mạng với đội ngũ đón dâu nhà họ Lý.

"Ông nội, có thể không để Ngọc Nhi xuất giá không? Để cháu thay thế cô ấy."

Một cô gái trẻ tuổi, chỉ chừng hơn hai mươi nhìn về phía một ông lão, vẻ mặt khẩn cầu, nhưng mà ông lão chỉ cười khổ một cái, mục đích của nhà họ Lý chính là muốn rút củi dưới đáy nồi, cắt đứt hy vọng quật khởi của nhà họ Tiêu, ngoại trừ Ngọc Nhi ra, làm sao có thể đồng ý lựa chọn người nào khác.

"Các người phải nhớ kỹ cho ta, một lát nữa không ai được làm ra hành động thất thường gì, ta biết trong lòng các ngươi có oán hận, ta cũng có, nhưng vậy thì thế nào? Giới tu luyện chính là nơi mạnh được yếu thua như vậy, nếu như các ngươi muốn chuyện như Ngọc Nhi này không xảy ra lần nữa, vậy thì phải liều mạng tu luyện cho ta."

Tiêu Vọng nhìn mấy cháu trai cháu gái này của mình, trong đôi mắt già nua cũng có vẻ bất đắc dĩ, mới qua thời gian không lâu, vậy mà nhà họ Tiêu đã bần cùng đến trình độ này.

Đại viện của tổ trạch!

Lúc này, nơi đây có mấy người phụ nữ đang trang điểm giúp Tiêu Ngọc Nhi, đây là chính Tiêu Ngọc Nhi yêu cầu.

"Cô ba, má hồng này không đẹp, cô đổi cho cháu một loại khác đi."

"Dì Hai, chu sai này có chút tục, cháu thích cái có hình chim khách kia hơn."

Nghe mấy lời nhẹ nhàng của Tiêu Ngọc Nhi, mấy người phụ nữ trung niên này đều trầm mặc, một người trong đó đột nhiên không nhịn được khóc lên thành tiếng.

"Ngọc Nhi, là mấy cô vô dụng, không thể bảo vệ cháu được."

Chương 858: Kỳ thực con không phải người nhà họ Tiêu (2)

"Cô ba, đây là lựa chọn của Ngọc Nhi, không liên quan gì tới gia tộc cả, mọi người đừng khóc, mấy cô coi, mấy cô khóc tới sắp làm trôi hết lớp trang điểm của cháu rồi này."

Thế nhưng Tiêu Ngọc Nhi càng an ủi, mấy người phụ nữ trung niên này lại càng thêm tự trách, nếu như không phải nhà họ Tiêu vô dụng, sao lại phải gả con gái đi để cầu toàn như thế này?

"Cháu biết dì hai khéo tay nhất, nhất định phải trang điểm để cháu trở nên thật xinh đẹp, dù sao, đây cũng là lần đầu tiên cháu làm cô dâu."

Người phụ nữ trung niên được gọi là dì hai nghe nói như thế, tay run một cái, bút kẻ mắt trong tay trực tiếp vạch ra một vệt dài trên khuôn mặt thon dài của Tiêu Ngọc Nhi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người phụ nữ trung niên xông vào trong viện, ngay khi thấy người phụ nữ trung niên này, Tiêu Ngọc Nhi ngọt ngọt kêu lên: "Sư phụ."

Người phụ nữ trung niên này chính là sư phụ của Tiêu Ngọc Nhi, đến từ một môn phái nhỏ ở Thiên Phủ.

"Tôi muốn nói chuyện riêng với Ngọc Nhi, mấy người ra ngoài một chút trước đã."

Mấy người bác cùng dì của Tiêu Ngọc Nhi đặt đồ trang điểm trong tay xuống, đi ra khỏi viện, lúc này trong viện chỉ còn sót lại

hai người, Tiêu Ngọc Nhi cùng sư phụ của cô ấy.

"Ngọc Nhi, con thật sự muốn gả cho Lý Ngao của nhà họ Lý sao?"

Tô Ngọc Mai nhìn đệ tử của mình, cả đời này bà ấy chỉ nhận một đệ tử là cô ấy, hơn nữa cũng là một đệ tử khiến bà ấy vô cùng hài lòng, bà ấy không muốn thấy cuộc đời của đệ tử mình bị hủy như vậy.

"Sư phụ, người cũng biết mục đích của nhà họ Lý, nếu như con không chịu kết hôn, bọn họ sẽ không bỏ qua cho nhà họ Tiêu chúng ta."

"Cái gì mà nhà họ Tiêu chúng ta, Ngọc Nhi, vốn còn một việc sư phụ không muốn nói cho con biết, thế nhưng không ngờ lão già Tiêu Vọng kia lại muốn dựa vào con tới cầu toàn, sư phụ đây cũng không thể giấu giếm con thêm nữa."

Hiển nhiên trong lòng Tô Ngọc Mai cũng có lửa giận, là giận nhà họ Lý, cũng giận nhà họ Tiêu.

"Sư phụ, lời của người là có ý gì?" Đôi mắt xinh đẹp của Tiêu Ngọc Nhi chớp nhẹ, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Kỳ thực căn bản là con không phải người nhà họ Tiêu, cha mẹ ruột của con cũng không phải người nhà họ Tiêu, con chỉ là một đứa bé được Tiêu Mạn nhặt được trước đây. Trước đây khi sư phụ và Tiêu Mạn tới Ma Đô, đã nhìn thấy con bị người ta bỏ rơi bên bờ sông Ma Đô, lúc đó Tiêu Mạn cảm thấy con rất đáng thương, cộng thêm khi đó Tiêu Mạn cũng bị người đàn ông khác phụ bạc tới chết tâm, không có ý định kết hôn nữa, cho nên mới bế con về."

Tô Ngọc Mai không đành lòng thấy đồ đệ mình nhảy vào hố lửa, quyết định nói hết sự thật đã giấu giếm trong lòng bà ấy từ lâu.

Bà ấy đã chơi thân với Tiêu Mạn từ nhỏ, lúc tuổi còn trẻ hai người cùng nhau đi tới Ma Đô, lúc ấy cũng vừa lúc Tiêu Mạn bị một người đàn ông khác phụ bạc, vì thế sau khi nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhi ở Ma Đô, liền ôm Tiêu Ngọc Nhi về, nuôi dưỡng cô ấy như con gái ruột thịt của mình.

"Sư phụ, người không gạt con đấy chứ?"

Khuôn mặt Tiêu Ngọc Nhi có vẻ không thể tin được, bản thân mình không phải là con của mẹ? Mình là đứa trẻ bị người khác vứt bỏ?

"Đều đến lúc này, sư phụ lừa con làm gì?"

Tô Ngọc Mai biết bí mật này có ý nghĩa thế nào đối với đồ đệ mình, nếu như không có nhà họ Lý bức hôn, bà ấy đã định sẽ che giấu bí mật này cả đời, dù sao thì Tiêu Mạn cũng coi Ngọc Nhi như con gái ruột thịt của mình, mà nhà họ Tiêu cũng đối xử với Ngọc Nhi rất tốt, để Tiêu Ngọc Nhi coi mình là con gái ruột của Tiêu Mạn cũng không có gì không tốt.

"Trước đây trên cổ của con có một khóa vàng, phía trên có khắc hai chữ Phương Mẫn, cho nên tên thật của con chính là Phương Mẫn, con không phải người nhà họ Tiêu, căn bản không cần vì nhà họ Tiêu mà phải hi sinh hạnh phúc cả đời mình."

Tô Ngọc Mai nói chân tướng này ra cho đồ đệ của mình, là vì không muốn đệ tử mình hi sinh lớn như vậy vì nhà họ Tiêu, hơn nữa bà ấy tin tưởng cho dù Tiêu Mạn còn sống, nhất định cũng sẽ tán thành hành động của bà ấy, dù sao Tiêu Mạn cũng yêu thương Ngọc Nhi như thế...

Đúng như Tô Ngọc Mai dự đoán, vẻ mặt Tiêu Ngọc Nhi thực sự rất không bình tĩnh, tâm tình trên mặt biến ảo chập chờn, nhưng mà một lúc sau, tâm tình của cô ấy bình tĩnh trở lại, nói: "Sư phụ, cho dù con không phải con ruột của mẹ con, nhưng con

vẫn sẽ gả cho Lý Ngao."

"Vì sao?"

"Bởi vì khi còn sống mẹ con rất thương con, bởi vì ông nội, bác, mấy người bọn họ đều rất thương con, nếu mẹ ruột của con đã không cần con nữa, vậy con chính là con gái ruột của mẹ."

Câu trả lời của Tiêu Ngọc Nhi khiến cho Tô Ngọc Mai trầm mặc.

Trong viện, Tô Ngọc Mai trầm mặc nhìn đồ đệ của mình, đáng ra bà ấy phải nghĩ tới từ sớm mới phải, cho dù bản thân mình nói cho con bé biết chân tướng thân thế của con bé, con bé cũng sẽ không từ hôn.

"Sư phụ, con đã từng nghe nói một đoạn văn như thế này."

Tiêu Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn về phía sư phụ mình, nhẹ giọng nói: "Sinh mà không nuôi, cắt một ngón tay có thể báo đáp; sinh mà nuôi dưỡng, chặt đầu mới có thể báo đáp; không sinh mà nuôi dưỡng, không thể báo đáp."

Chỉ một câu nói kia, để Tô Ngọc Mai không còn gì để nói.

"Sư phụ, chỉ còn thiếu một chiếc mũ phượng cuối cùng, người đội lên cho con đi."

Tô Ngọc Mai trầm mặc cầm lấy mũ phượng trên bàn, chậm rãi đội lên đầu đồ đệ mình, cẩn thận tỉ mỉ sửa lại những sợi tóc bị mũ phượng làm loạn, nếu đồ đệ mình đã quyết định rồi, vậy chuyện duy nhất bà ấy có thể làm chính là cho đồ đệ mình có một hôn lễ hoàn mỹ không tì vết.

Rất nhanh, đội ngũ đón dâu nhà họ Lý đã đi tới tổ trạch nhà họ Tiêu, cho dù trong lòng Tiêu Vọng có tức giận tới cỡ nào đi nữa, lúc này cũng phải đè nén xuống, hít sâu một hơi, đi lên nghênh đón

người nhà họ Lý.

Không ai ngăn cản, thậm chí tất cả người nhà họ Tiêu đều trầm mặc không mở miệng, đây là một hồi hôn lễ không... Giống hôn lễ nhất.

Lý Ngao cũng không để ý, vốn là nhà họ Lý cùng nhà họ Tiêu vẫn không hợp nhau, huống chi cô dâu hắn đón còn là thiên tài đứng đầu nhà họ Tiêu, dù cho hắn đã trở thành con rể nhà họ Tiêu, nhưng nhà họ Lý tuyệt đối sẽ không thay đổi sách lược chèn ép đối với nhà họ Tiêu.

"Cô dâu đâu rồi? Ta là tới nghênh đón cô dâu của ta."

Thái độ của Lý Ngao rất rất kiêu ngạo, đối mặt với đám người Tiêu Vọng cũng không có ý làm lễ gì, cho dù dựa theo tập tục đến nói, đám người Tiêu Vọng có thể tính là trưởng bối của hắn.

"Nhà họ Lý các ngươi chính là không lễ phép như vậy sao? Một chút giáo dưỡng cũng không có?"

Có người trẻ tuổi nhà họ Tiêu không nhịn được mở miệng, mà người trẻ tuổi nhà họ Tiêu vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Vọng liền biến hóa một chút, định mở miệng quát tên đệ tử này lui xuống, nhưng trong đội ngũ đón dâu của nhà họ Lý lại có người nhanh hơn hắn một bước.

"Nhà họ Lý ta làm việc, há chỉ dựa vào nhà họ Tiêu các ngươi là có thể quản! Lễ phép? Nhà họ Tiêu các ngươi có tư cách nói lời này sao? Vả miệng cho ta."

Một người đàn ông trung niên bước ra một bước từ trong đội ngũ đón dâu, lập tức đi tới trước mặt của người trẻ tuổi nhà họ Tiêu, đang định đánh xuống một chưởng, chẳng qua bên phía nhà họ Tiêu lại có một ông lão đứng ra chắn phía trước.

"Nhà họ Lý các ngươi có ý gì? Chúng ta đã đồng ý để Ngọc Nhi

gả cho các ngươi, chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách cùng nhà họ Tiêu ta?"

Trưởng lão nhà họ Tiêu nhìn về phía Lý Ngao, mà trưởng lão nhà họ Lý bên cạnh Lý Ngao lại khinh thường hừ lạnh nói: "Cá chết lưới rách? Nhà họ Tiêu các ngươi có tư cách này sao?"

Một câu nói kia khiến cho sắc mặt trưởng lão nhà họ Tiêu trở nên ảm đạm xuống, chênh lệch giữa thực lực của nhà họ Tiêu cùng nhà họ Lý thực sự quá lớn, chỉ cần một vị trưởng lão nhà họ Lý đứng ra đã có thể dẹp gọn nhà họ Tiêu bọn họ.

"Tự vả miệng mình mười lần, lão phu sẽ không ra tay nữa, bằng không sợ rằng ngay cả lão phu cũng không thể bảo đảm ngươi có thể sống tiếp được đâu."

Ánh mắt trưởng lão nhà họ Lý quét về phía người trẻ tuổi nhà họ Tiêu kia, nhưng mà người trẻ tuổi kia lại rất có ngạo khí, kiên quyết cự tuyệt: "Không thể nào, cho dù chết ta cũng sẽ không tự vả miệng mình."

"Rất tốt, vậy hãy để cho lão phu đến giúp ngươi đi."

Chương 859: Hắn là thân nhân của con

Trên gương mặt già nua của Lý Phong hiện lên nụ cười lạnh, lập tức muốn ra tay, nhưng mà đúng lúc này trong nội viện tổ trạch phía trước lại truyền ra âm thanh trong trẻo lạnh lùng.

"Nếu như nhà họ Lý các ngươi muốn có thi thể của Tiêu Ngọc Nhi ta, vậy các ngươi cứ ra tay đi, ngày hôm nay nếu như người nhà họ Tiêu ta phải chịu chút thương tổn gì, các ngươi sẽ chỉ có thể lấy được thi thể của ta."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Ngọc Nhi từ trong viện truyền đến, câu nói này làm cho sắc mặt Lý Phong trở nên rất khó coi, nếu như ở trước ngày hôm nay hoặc là sau ngày hôm nay, cho dù Tiêu Ngọc Nhi có sống hay chết cũng không có vấn đề gì, nhưng tuyệt đối không thể là hôm nay.

Nguyên nhân rất đơn giản, hôm nay là ngày đại hôn của thiếu chủ cùng Tiêu Ngọc Nhi, tộc trưởng cũng đã mời không ít cường giả khác trong giới tu luyện đến dự lễ, hơn phân nửa thế lực ở toàn bộ Tây Nam đều phái người tới tham gia, nếu như Tiêu Ngọc Nhi chết vào đúng ngày hôm nay, như vậy khác gì khiến nhà họ Lý bọn họ mất hết mặt mũi.

"Hừ, ngày hôm nay lão phu nể mặt ngươi."

Cuối cùng Lý Phong cũng không ra tay, Lý Ngao lại vừa cười vừa nói: "Xem ra nương tử đã có chút vội vã muốn theo vi phu quay về nhà họ Lý, vậy để vi phu tới đón nương tử đi."

Vẻ mặt Lý Ngao tràn đầy dâm loạn, tất cả người nhà họ Tiêu

đều tức giận nhìn chằm chằm hắn, nhưng mà giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Ngọc Nhi lại truyền ra, "Không cần."

Một phút đồng hồ sau, bóng dáng Tiêu Ngọc Nhi xuất hiện ở sảnh lớn của tổ trạch, một thân giá y màu đỏ tươi, mũ phượng khăn trùm đầu, thân thể xinh đẹp tuyệt trần.

Mũ phương tinh xảo vây trọn khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn, lông mi nhỏ dài hơi chớp, giống hệt hồ điệp nhẹ nhàng bay mua, mà gương mặt trắng như ngọc kia được trang điểm một lớp phấn nhẹ, mơ hồ lộ ra một chút đỏ hồng mê người, chiếc mũi ngọc tinh xảo cao vút kia, còn có đôi môi đầy đặn phấn nộn, kiều diễm ướt át như là hoa đỗ quyên vậy.

Một chiếc váy đỏ được cắt may tinh xảo khéo léo, bao quanh dáng người hoàn mỹ của cô gái, vừa mạnh mẽ lại vừa uyển chuyển hàm xúc.

Cho dù Lý Ngao đã biết dung mạo của Tiêu Ngọc Nhi nhà họ Tiêu rất xinh đẹp, nhưng cũng kìm lòng không đậu bị cô ấy hấp dẫn, cô bé này thật sự là vưu vật cực phẩm, cũng không uổng hắn cầu xin cha mình mãi.

Lý Ngao nhìn ngây người, nhưng mà Tiêu Ngọc Nhi thì ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn lấy một lần, một đôi con ngươi như nước nhìn về phía Tiêu Vọng, nhìn về phía mỗi một người nhà họ Tiêu ở đây, dường như muốn ghi tạc dung mạo của tất cả mọi người vào trong lòng.

"Ông nội, Ngọc Nhi bất hiếu, sau này không thể hầu hạ ở bên cạnh ông, ông phải bảo trọng thân thể."

Cuối cùng, Tiêu Ngọc Nhi quay qua Tiêu Vọng cúi người thật sâu, với tư cách là tộc trưởng, dù cho ngày bình thường hắn có thể làm được tới mức vui buồn không lộ, nhưng trong khoảnh khắc khi Tiêu Ngọc Nhi cúi người với hắn, đôi mắt già nua của Tiêu

Vọng đỏ bừng, toàn bộ thân thể cũng đang khẽ run.

"Ngọc Nhi, là ông nội vô năng, là nhà họ Tiêu ta vô năng, có lỗi với cháu."

Những lời này của Tiêu Vọng có ẩn hàm thâm ý, nếu như lúc trước sư phụ mình không nói ra chân tướng thân thế của mình, có thể Tiêu Ngọc Nhi sẽ không hiểu, nhưng bây giờ cô ấy nghe hiểu, thế nhưng cho dù cô ấy hiểu, cô ấy cũng sẽ không thay đổi quyết định của chính mình.

"Ông nội, không có người nào có lỗi với Ngọc Nhi, đây là tự Ngọc Nhi đồng ý."

Quay qua hành lễ với ông nội mình, ánh mắt Tiêu Ngọc Nhi lại nhìn về phía mấy người chú bác ở đây, nói: "Cô cả, cô hai, bác cả, chú tư, mọi người cũng phải giữ gìn sức khỏe thật cẩn thận đấy."

"Tốt... Tốt... Tốt."

"Ngọc Nhi, cháu cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy."

Mấy người chú bác này của Tiêu Ngọc Nhi đã rơi lệ đầy mặt, dù sao đi nữa, phụ nữ cũng không thể kiên cường sắt đá như đàn ông, chí ít các bà ấy là không thể làm được.

"Anh cả, anh cũng đã trưởng thành, nên kết hôn rồi, đừng quá ép buộc bản thân, em nhớ chị nhà họ Hoàng rất có thiện cảm với anh, không nên bỏ qua người ta."

Anh cả của Tiêu Ngọc Nhi, Tiêu Vọng là trưởng tôn, từ nhỏ đã coi việc chấn hưng nhà họ Tiêu là trách nhiệm của bản thân, đáng tiếc chính là thiên phú tu luyện của hắn quá bình thường, đến hiện tại còn chưa thể đột phá tới Địa Cấp.

"Ngọc Nhi, chỉ cần hiện tại em nói một câu em không muốn kết hôn, cho dù anh cả có chết cũng sẽ không để em bị người nhà

họ Lý dẫn đi."

Hai tay Tiêu Vọng gắt gao nắm chặt lại, thân làm trưởng tôn của nhà họ Tiêu lại không thể bảo vệ em gái mình, còn phải hi sinh hạnh phúc của em gái đến bảo vệ nhà họ Tiêu, điều này khiến hắn cảm thấy bản thân mình là chưa bao giờ vô năng tới thế, cũng chưa bao giờ hắn cảm thấy thống hận bản thân mình như vậy.

Không sai, Tiêu Ngọc Nhi đã đưa ra một điều kiện mới đồng ý gả vào nhà họ Lý, đó chính là trong vòng hai mươi năm tới, nhà họ Lý không được lấy bất kỳ cớ gì hay lý do gì để đối phó với nhà họ Tiêu.

"Anh cả lại nói bậy cái gì thế, anh phải chăm sóc ông nội cùng mấy người bác cả thật tốt đấy, còn mấy người nữa, cũng phải ngoan ngoãn một chút, không nên chọc mấy người bác cả tức giận."

Câu nói sau cùng, Tiêu Ngọc Nhi nói cho mấy người em họ của mình nghe, mà hiếm khi Lý Ngao không cắt đứt, đương nhiên, đây là bởi vì hắn đã bị giá trị nhan sắc của Tiêu Ngọc Nhi chinh phục.

Nể tình Tiêu Ngọc Nhi là một vưu vật trời sinh, hắn có thể đối tốt với cô ấy một chút, chí ít sẽ tốt với cô ấy tới trước ngày bản thân mình chán cô ấy.

"Đi thôi."

Sau khi chào hỏi mọi người xong, Tiêu Ngọc Nhi mới lạnh lùng nhìn về phía Lý Ngao, Lý Ngao cũng không để ý, dù sao thì hắn cũng có rất nhiều thời gian đến chinh phục người phụ nữ này.

Nhưng mà còn không đợi Lý Ngao trả lời, đột nhiên bên ngoài viện vang lên một giọng nói nghiền ngẫm.

"Cô Tiêu, tốt xấu gì chúng ta cũng được coi là có quen biết, cô muốn kết hôn, ngay cả một tấm thiệp mời cũng luyến tiếc không

muốn cho sao?"

Cửa viện, Phương Minh đang dựa vào nơi đó, dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Tiêu Ngọc Nhi, về phần mấy người Lý Ngao đã bị cậu triệt để coi thành không khí.

Thấy Phương Minh xuất hiện, Tiêu Ngọc Nhi sửng sốt một chút, mà đám người ở đây cũng đều ngẩn ra, bởi vì bọn họ không nhận ra Phương Minh.

"Ngọc Nhi, tại sao em lại ngu như vậy?"

Chẳng qua ngoại trừ Phương Minh ra, còn có Lý Như, lúc này Lý Như trực tiếp vọt vào, chạy nhanh về phía Tiêu Ngọc Nhi, cuối cùng ôm Tiêu Ngọc Nhi vào trong lòng.

"Tại sao em có thể hi sinh hạnh phúc của mình như thế chứ? Em đã quên những lời em nói với chị khi ấy sao? Người chồng em muốn không nhất định phải đỉnh thiên lập địa, nhưng nhất định phải là người yêu em."

"Chị Như, sao chị lại tới đây?"

Tiêu Ngọc Nhi nhìn Lý Như cùng xuất hiện với Phương Minh, cũng hơi nghi hoặc một chút, chị Như cùng Phương Minh là người của hai thế giới, làm sao hai người này lại cùng xuất hiện?

"Nếu chị không tới, sợ rằng em đã nhảy vào trong hố lửa rồi, chị tới là để ngăn cản em."

Lời của Lý Như vừa ra, người nhà họ Lý liền biết rõ một nam một nữ xuất hiện ở nơi này là tới để gây rối.

"Chị Như, chị đừng náo nữa, đây là sự lựa chọn của em."

Tiêu Ngọc Nhi cười cay đắng, sau đó mang theo áy náy nhìn về phía Phương Minh, nói: "Cậu Phương, thực sự là xấu hổ, không

biết chị Như đã nói gì với cậu, nhưng đây là quyết định của chính tôi."

Đối với Tiêu Ngọc Nhi đến nói, cô ấy biết thực lực của Phương Minh rất mạnh, nếu như Phương Minh nguyện ý ra tay, khẳng định là người nhà họ Lý không thể đưa cô ấy đi được, nhưng quan trọng là cô ấy và Phương Minh không thân cũng chẳng quen, làm sao người ta có thể bởi vì chính mình mà đối đầu với nhà họ Lý đây?

"Họ Phương?"

Tô Ngọc Mai đứng ở sau lưng Tiêu Ngọc Nhi nghe được lời của Tiêu Ngọc Nhi, dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Phương Minh, bà ấy càng nhìn càng cảm thấy mặt của người thanh niên trẻ tuổi có vài phần giống với cùng Ngọc Nhi, quan trọng nhất là, vậy mà cô ấy lại không nhìn thấu thực lực của người thanh niên trẻ tuổi này.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tô Ngọc Mai làm một quyết định, mở miệng hô lên: "Thì ra Ngọc Nhi con đã sớm biết thân thế của mình rồi, không phải cậu Phương này là người thân của con đó chứ?"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Tiêu Vọng cùng trưởng bối nhà họ Tiêu ở đây cùng chấn động, bởi vì về bí mật thân thế của Tiêu Ngọc Nhi, chỉ có rất ít người bọn họ biết, mà đám trẻ tuổi ở đây chủ yếu đều mang vẻ mờ mịt.

Về phần Phương Minh, mắt hơi híp, trong ánh mắt cũng có chút kinh ngạc, không rõ ý trong lời Tô Ngọc Mai đã nói.

"Sư phụ đã cảm thấy lạ, không hiểu vì sao đoạn thời gian trước con lại tới Ma Đô, xem ra là vì con đã biết trước đây mẹ nuôi của con đã nhặt được con ở Ma Đô, cho nên mới muốn tới Ma Đô tìm kiếm cha mẹ ruột của mình, đúng không? Mà cậu Phương này cùng họ với con, hẳn chính là người thân của con."

Sau khi Tô Ngọc Mai nói đến đây, đột nhiên trong lòng Phương Minh hiện lên vẻ kích động, bởi cậu nhớ tới những lời mẹ mình nói, trước đây bà ấy còn bị lạc mất một cô con gái khi để thất lạc bản thân mình.

Chương 860: Bắt nạt em gái ta (1)

"Con còn có một cô em gái, em gái con chỉ sinh sau con vài phút mà thôi."

"Con tên Phương Minh, em gái con tên Phương Mẫn, sở dĩ mẹ lấy tên cho hai anh em con giống nhau như thế, cũng là vì mẹ cảm thấy thời gian hai con ra đời không cách nhau bao lâu."

Trong đầu Phương Minh nhớ lại lời mẹ mình nói, mấy năm nay, mẹ một mực tìm kiếm cậu và em gái, đáng tiếc từ đầu tới cuối vẫn không có bất kỳ đầu mối gì.

Mâu quang nhìn về phía Tiêu Ngọc Nhi, thoạt nhìn Tiêu Ngọc Nhi cũng chỉ chừng hai mươi, cho nên dù cho dĩ vãng bản thân mình có một loại cảm giác đặc thù đối với Tiêu Ngọc Nhi, nhưng cho tới bây giờ Phương Minh vẫn chưa từng suy nghĩ theo hướng này, nguyên nhân là vì thời gian không chính xác.

Nhưng cậu lại quên, trên đời này có một số người không thể nhìn thấu tuổi tác của họ dựa vào dung mạo, rốt cục Tiêu Ngọc Nhi bao nhiêu tuổi căn bản là cậu không hề biết.

Họ Phương, Ma Đô.

Hai đầu mối phù hợp với điều kiện này, khiến cho Phương Minh phải suy nghĩ nhiều.

Chẳng qua đúng lúc này, Tiêu Ngọc Nhi lại bật người giải thích, cô ấy biết nhất định là sư phụ vì muốn tốt cho mình nên mới nói như vậy, nhưng quả thật sư phụ mình đã hiểu lầm rồi,

dạng người giống như cậu Phương này, sao có thể chấp nhận chuyện cho một người vô duyên vô cớ dính líu quan hệ tới bản thân mình được? Nếu như bởi vậy mà tức giận, chỉ mang đến phiền phức cho nhà họ Tiêu cùng sư phụ mình, về phần mình, dù sao thì cũng không đáng kể gì.

"Sư phụ, không phải, cậu Phương không có liên quan gì với con, chúng con cũng chỉ mới gặp mặt vài lần mà thôi."

Lời giải thích của Tiêu Ngọc Nhi cũng không khiến vẻ mặt của đám người ở hiện trường có thay đổi gì, vẻ mặt của ông lão nhà họ Tiêu là áy náy, lời Tô Ngọc Mai nói khiến bọn họ cảm thấy xấu hổ, càng thêm cảm thấy có lỗi với Ngọc Nhi.

"Cha, đây là có chuyện gì? Tô sư phụ nói chị…?"

"Tô sư phụ, sư phụ không nên nói bậy, từ nhỏ chị đã sống chung một chỗ với chúng tôi rồi."

Mấy người trẻ tuổi nhà họ Tiêu không thể nào chấp nhận được cái hiện thực này, nhưng mà nếu Tô Ngọc Mai đã quyết định, đương nhiên sẽ không lùi bước nữa, nói thẳng: "Những lời ta nói đều là sự thực, Ngọc Nhi họ Phương, trước đây khi Tiêu Mạn cùng ta nhặt được Ngọc Nhi, trên cổ của Ngọc Nhi còn có đeo một khóa trường mệnh, phía trên có khắc tên của cô ấy."

Khi nghe được khóa trường mệnh, tròng mắt Phương Minh lại co rút lại một chút, bởi vì mẹ cậu đã từng nói, trên cổ em gái cậu thực sự có một khóa trường mệnh, chẳng qua cho đứa nhỏ đeo khóa trường mệnh là phong tục ở rất nhiều nơi, chỉ dựa vào điểm này thì còn chưa đủ.

"Sư phụ, người đừng nói nữa."

Tiêu Ngọc Nhi cắt đứt lời của sư phụ mình, vẻ mặt kiên quyết nói: "Mặc kệ cha mẹ ruột của con là ai, nhưng người nuôi lớn con

là nhà họ Tiêu, trong lòng con, mẹ con chính là mẹ ruột, mà con cũng là con cháu của nhà họ Tiêu, điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi."

"Thế nhưng Ngọc Nhi..."

Tô Ngọc Mai vẫn còn có chút không cam lòng, "Mặc dù nói là trước đây cha mẹ ruột của con đã từ bỏ con, nhưng cũng có thể là có nguyên nhân bất đắc dĩ gì đó thì sao? Không phải sư phụ không để cho con báo ân, chẳng qua sư phụ cảm thấy con nên tìm cha mẹ ruột của mình, biết chân tướng lúc ban đầu."

"Mặc dù đã qua hơn hai mươi năm, muốn tìm người thật không khác gì mò kim dưới đáy biển, nhưng rốt cuộc thì con cũng còn có họ tên, chúng ta có thể điều tra xem trước đây có nhà nào bị lạc mất con gái tên Phương Mẫn hay không mà…"

Nghe được lời của Tô Ngọc Mai, trong mắt Phương Minh có tia sáng thoáng qua, cho tới bây giờ cậu đã có thể triệt để xác định, Tiêu Ngọc Nhi chính là em gái ruột của cậu.

Nghĩ đến vậy mà bản thân mình lại có thể tìm được em gái, nếu như mẹ mình biết tin tức này, không biết phải vui sướng tới cỡ nào...

"Hay cho một vở kịch nhận thân, chẳng qua chuyện này chẳng có liên quan gì tới nhà họ Lý tôi, mặc kệ Tiêu Ngọc Nhi cô có phải là người của nhà họ Tiêu hay không, hôn lễ này cũng sẽ không xoá bỏ." Lý Ngao mở miệng cười lạnh.

"Ngươi yên tâm đi, nếu ta đã đáp ứng..."

Tiêu Ngọc Nhi nhìn về phía Lý Ngao, vốn là gương mặt không chút biểu cảm, nhưng khi cô ấy mới nói được nửa câu, đột nhiên vẻ mặt trở nên quái dị, dường như nhìn thấy hình ảnh gì không thể tưởng tượng nổi.

"Hôn lễ, chỉ bằng ngươi?"

Phương Minh không biết đã xuất hiện trước mặt Lý Ngao từ khi nào, xách phần gáy Lý Ngao lên như thể đang xách một con gà con sau đó ném xuống dưới, tiếp đó lại không chút khách khí, trực tiếp tát ra một tát!

Chỉ dựa vào thằng này, dĩ nhiên cũng dám ngấp nghé em gái mình, thật sự là muốn chết.

Một tát này, trực tiếp tát tới mặt của Lý Ngao xưng phù lên, hàm răng đều bị đánh nát mấy cái, một tát này Phương Minh đánh ra không chút lưu tình, thậm chí nếu như không phải sợ tràng diện quá máu tanh, một tát này của cậu có thể trực tiếp tát bay đầu Lý Ngao.

Một tát này của Phương Minh, khiến cho tất cả mọi người ở hiện trường dại ra, không ai nghĩ tới Phương Minh có thể ra tay đột ngột đúng lúc này như vậy, mà người nhà họ Lý càng ngây ngẩn cả người, mặc dù nói thiếu chủ không phải thiên tài tu luyện gì, nhưng cũng có thể coi là có thực lực không kém, huống chi ở bên cạnh thiếu chủ còn có hai vị trưởng lão, làm sao lại đột nhiên bị người đánh như thế?

"Cậu Phương?"

Kinh hãi nhất vẫn là Tiêu Ngọc Nhi, cô ấy không rõ vì sao Phương Minh sẽ ra tay, dù sao thì giữa cô ấy và Phương Minh cũng chỉ có duyên phận gặp mặt vài lần mà thôi, mà lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở nhà họ Mục, lúc ấy quan hệ của hai người còn là đối địch cơ đấy.

"Ngọc Nhi, em yên tâm đi, chị đã biếu tặng tất cả bảo vật lấy được trong bảo tàng cho cậu Phương, nhất định cậu Phương sẽ giải quyết những chuyện này giúp em, em không cần bức bách bản thân mình gả cho người ta làm gì."

Trong số mọi người ở đây, chỉ có Lý Như hiểu vì sao Phương Minh lại ra tay, đương nhiên cái gọi là hiểu của cô ấy chính là như vậy, nhưng cô ấy lại quên, từ đầu tới đuôi Phương Minh vẫn chưa từng đạt thành giao dịch gì với cô ấy.

"Bảo tàng?"

Nghe được bạn thân mình trả lời, Tiêu Ngọc Nhi lập tức hiểu rõ bạn thân mình đang nói gì, nhưng ngay sau đó cô ấy lại nở nụ cười khổ, có lẽ bảo tàng Đại Minh là vô giá, nhưng đối với dạng người như cậu Phương này đến nói, chỉ dựa vào tiền bạc là không thể nào khiến cậu động lòng.

Thậm chí nói không khoa trương chút nào, tài phú của nhà họ Phương tuyệt đối phải nhiều hơn hẳn toàn bộ vương triều hoàng thất Đại Minh, dù sao nhà họ Phương cũng là thế lực tồn tại hơn một nghìn năm, mà một vương triều Đại Minh chẳng qua cũng chỉ mới mấy trăm năm mà thôi.

Cái này cũng giống như khi đối mặt với người giàu nhất thế giới, lại nói với hắn mình cho hắn 10 triệu, nhưng hắn phải làm giúp mình một chuyện… Căn bản đây là giao dịch không có khả năng đạt thành.

Tiêu Ngọc Nhi biết thân phận của Phương Minh, nhưng mà những người khác ở đây lại không biết, tuy rằng cái họ Phương này có chút đặc thù, nhưng trong giới tu luyện ngoại trừ nhà họ Phương ra cũng không phải là không có người tu luyện nào khác mang họ Phương.

Hơn nữa, người nhà họ Phương cũng rất ít đi lại trong giới tu luyện, nếu như Tiêu Ngọc Nhi thật sự có có quan hệ với người nhà họ Phương, chỉ sợ đã sớm nói ra từ lâu, dùng cái này đến khiến nhà họ Lý bọn họ kiêng kỵ, mà không phải cuối cùng đành lựa chọn thỏa hiệp gả cho Lý Ngao.

"Làm càn! Ngươi dám ra tay với thiếu chủ!"

Người đầu tiên kịp phản ứng đồng thời có hành động dĩ nhiên chính là hai vị trưởng lão nhà họ Lý kia, hai trưởng lão này đồng thời ra tay đánh Phương Minh, hai cường giả Địa Cấp trung kỳ đồng thời ra tay, điều này khiến không ít người nhà họ Tiêu lo lắng nhìn về phía Phương Minh.

Đối với người nhà họ Tiêu đến nói, bọn họ không biết Phương Minh là ai, thế nhưng Lý Ngao là người mà bọn hắn ghét cay ghét đắng, nếu có thể, đám người trẻ tuổi nhà họ Tiêu đang đứng ở đây đều muốn tự mình nhào lên đánh Lý Ngao một trận, đánh tới lúc Lý Ngao biến thành đầu heo mới thôi.

Chương 861: Bắt nạt em gái ta (2)

Hiện tại có người làm những chuyện mà bọn họ không làm được, đương nhiên những người trẻ tuổi nhà họ Tiêu này đều cảm thấy vô cùng hả lòng hả dạ, nhưng tương tự cũng tràn đầy lo lắng đối với tình cảnh của Phương Minh, đánh Lý Ngao, nhất định nhà họ Lý sẽ không chịu để yên như vậy.

Nhìn hai vị trưởng lão nhà họ Lý đang đánh về phía mình, trong mắt Phương Minh có tia sáng lạnh lẽo lóe lên, nhà họ Lý nho nhỏ cũng dám có ý đồ với em gái mình, vậy mình cũng không cần lưu thủ làm gì nữa.

Một tay vẫn nắm lấy Lý Ngao, tay trái Phương Minh điểm ra một chỉ, một đám quang mang từ đầu ngón giữa bắn ra, trực tiếp bắn thủng bàn tay của trưởng lão nhà họ Lý, máu tươi phun trào, mà sau khi tia sáng kia bắn thủng lòng bàn tay của trưởng lão nhà họ Lý, cũng không biến mất như vậy, trực tiếp đâm xuyên qua bả vai của hắn, khiến cả cánh tay hắn đều bởi vậy mà rủ xuống.

Một vị trưởng lão khác nhà họ Lý thấy thảm trạng của đồng bạn mình, trên mặt có vẻ kinh hoảng, hắn không rõ sao tên nhóc trước mặt này có thể làm được như vậy. Dù sao hắn và đồng bạn đều đã tới cảnh giới Địa Cấp trung kỳ, mặc dù không tính là thiên tài, nhưng cho dù là Phương Chiến, người đứng đầu Tứ Đại Công Tử trong giới tu luyện kia cũng không phải là đối thủ của bọn hắn.

Lẽ nào người trẻ tuổi này còn lợi hại hơn cả Phương Chiến?

Đừng nói giỡn, Phương Chiến là ai? Đây chính là thiên tài đứng đầu của nhà họ Phương, mặc dù nói hình như lần gần đây

nhất bại bởi một vị đệ tử thần bí của Tông Thánh Cung, nhưng phần lớn người trong giới tu luyện đều cho rằng đây là Phương Chiến sơ suất khinh địch nên mới bại trận, không lâu sau nhất định sẽ chiến thắng đối thủ huyết tẩy sỉ nhục.

Không đúng...

Đột nhiên ông lão nghĩ đến một việc, Phương Chiến... Cũng không phải lại là thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, thậm chí cũng không phải một trong Tứ Đại Công Tử, danh hiệu thiên tài đứng đầu một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện đã đổi thành người khác rồi.

Đương nhiên, người này cũng không phải vị đệ tử thiên tài của Tông Thánh Cung đã đánh bại Phương Chiến kia, nếu như không có vị kia tồn tại, sợ rằng vị đệ tử thiên tài thần bí của Tông Thánh Cung kia sẽ trở thành thiên tài nổi bật nhất giới tu luyện, nhưng ở trước mặt vị kia, cho dù là Phương Chiến hay là vị đệ tử thiên tài của Tông Thánh Cung kia đều không đáng kể.

Phương Minh!

Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, đệ tử lưu lạc bên ngoài của nhà họ Phương, có được thực lực Địa Cấp hậu kỳ, thực lực này gắt gao đè ép người tu luyện trẻ tuổi trong giới tu luyện, ở trước mặt người này, những quang mang của thiên tài khác đều trở nên mờ nhạt.

Đều là người trẻ tuổi, cũng mang họ Phương, hơn nữa còn có thể đánh bại đồng bạn mình dễ như trở bàn tay như thế, phù hợp ba điều kiện này, đoán chừng toàn bộ giới tu luyện cũng chỉ có vị kia.

Nghĩ tới đây, vị trưởng lão nhà họ Lý này đâu còn dám ra tay, vội vã lui về phía sau, sắc mặt trở nên tái nhợt, mở miệng cầu xin tha thứ: "Cậu Phương, lúc trước là nhà họ Lý tôi có mắt như mù,

mong rằng cậu Phương thứ tội."

Vị trưởng lão này của nhà họ Lý nhận sai rất nhanh, mà lời của hắn khiến cho đám người ở đây lại trợn tròn mắt một lần nữa, đương nhiên, ngoại trừ Tiêu Ngọc Nhi.

Tiêu Ngọc Nhi hiểu tại sao vị trưởng lão nhà họ Lý này lại nhận sai, không nói thực lực của Phương Minh vốn quá kinh khủng, nhưng chỉ riêng mấy chữ đệ tử thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, đã không chỉ đơn thuần tượng trưng cho thiên phú, càng là tượng trưng cho địa vị.

Tầm quan trọng của Phương Minh đối với nhà họ Phương là thế nào, ai cũng rõ ràng, thậm chí nếu như không phải trước đây Phương Minh từng có ước định với nhà họ Mục, mấy người trong giới tu luyện còn đồn rằng, sợ rằng nhà họ Phương sẽ trực tiếp lựa chọn tiêu diệt nhà họ Mục, mà nhà họ Lý kia thậm chí còn không bằng nhà họ Mục.

Có thực lực, có bối cảnh, có thể nói Phương Minh thật sự có thể đi ngang trong giới tu luyện, một đời tuổi trẻ không có ai là đối thủ của cậu, mà nếu người của thế hệ trước dám ra tay, mười vị cường giả Thiên Cấp của nhà họ Phương kia cũng không phải ăn chay.

Dùng một câu nói rất được yêu thích ở hiện đại để hình dung, Phương Minh chính là tổng giám đốc bá đạo trong mấy tiểu thuyết tình cảm kia, ai cũng không trêu chọc nổi.

Trưởng lão nhà họ Lý nhận sai, đương nhiên những người nhà họ Lý khác cũng không dám ra tay nữa, ngược lại trong mắt Tô Ngọc Mai có tia sáng, lúc trước chẳng qua chỉ là bà ấy đánh cuộc một lần, không nghĩ tới người trẻ tuổi ngay cả bà ấy cũng không nhìn ra sâu cạn này thực sự sẽ ra tay đối phó nhà họ Lý, hơn nữa còn có thể làm cho trưởng lão nhà họ Lý thất kinh nhận sai như vậy.

"Ngọc Nhi, cậu Phương này là ai?" Nghĩ tới đây, Tô Ngọc Mai có chút hiếu kỳ quay qua hỏi đồ đệ của mình.

"Nhà họ Phương, Phương Minh."

Khi Tiêu Ngọc Nhi trả lời, đồng thời còn ném cho sư phụ mình một cái liếc mắt, đó là ý nói, đây chính là thân phận của người thân mà sư phụ chuẩn bị cho con đấy.

"Phương Minh?"

Sắc mặt Tô Ngọc Mai biến hóa một chút, cái tên này bà ấy cũng không xa lạ gì, cũng cũng biết cái tên này có ý nghĩa thế nào trong giới tu luyện, cũng chính bởi vì biết, nên bà ấy mới có thể nhìn ra hàm ý trong mắt đồ đệ mình.

Tự mình cố ý nhận một người thân cho đồ đệ mình, vốn chỉ ôm tâm thái thử một lần chót, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên có thể thử tới trên người vị này, vị này là thiên chi kiêu tử chân chính đấy! Nếu như chọc giận cậu ấy, sợ rằng nhà họ Tiêu cùng mình đều không thể chịu nổi.

Tiêu Ngọc Nhi không cố ý nhỏ giọng, vì thế đương nhiên đám người nhà họ Tiêu cùng người nhà họ Lý ở đây cũng nghe được, ánh mắt nguyên một đám nhìn về phía Phương Minh đã thay đổi, từ khiếp sợ trở nên cung kính cùng kiêng kỵ.

Thực lực Địa Cấp hậu kỳ, người đứng đầu một đời tuổi trẻ, đệ tử nhà họ Phương, ah còn là đồ đệ của Bổ Thiên Chí Tôn, bốn thân phận cùng danh hiệu này cho dù chỉ lấy ra một cái cũng đã đủ để oanh động giới tu luyện, mà khi bốn danh hiệu này cùng góp lên thân thể một người, sẽ sáng mù mắt của mọi người.

Yên tĩnh!

Toàn bộ tổ trạch nhà họ Tiêu hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị thân phận của Phương Minh làm chấn kinh.

Một lúc sau, Tiêu Vọng mới thầm trao đổi ánh mắt với mấy người con trai mình, bọn họ không biết tại sao Ngọc Nhi lại có quan hệ với cậu Phương này, nhưng nếu như quan hệ của Ngọc Nhi cùng cậu Phương đây thật sự không tệ, vậy lúc đối mặt nhà họ Lý bức bách, chỉ cần Ngọc Nhi để cậu Phương đứng ra nói một câu, chắc chắn nhà họ Lý sẽ không dám làm càn như vậy.

Nhưng nếu Ngọc Nhi cùng cậu Phương đây chỉ là quen biết hời hợt, vậy vì sao cậu Phương lại xuất hiện ở nơi này? Dù sao thì huyện Phổ Giang cũng không phải thành phố lớn gì, hơn nữa gần đây cũng không có chuyện lớn gì xảy ra.

Nói cách khác cậu Phương vì Ngọc Nhi nên mới tới chỗ này, hơn nữa vì Ngọc Nhi mà trực tiếp ra tay với nhà họ Lý.

Phương Minh cười lạnh nhìn về phía vị trưởng lão nhà họ Lý này, không hề che giấu sát khí trong mắt, điều này làm cho sắc mặt trưởng lão nhà họ Lý biến đổi, bất chấp tất cả, vội vàng nói: "Cậu Phương, tộc trưởng tộc tôi là bạn tâm giao cùng đường chủ Phương Khúc Viên của quý tộc."

Phương Khúc Viên, Phương Minh biết, là đường chủ một Đường của nhà họ Phương, cảnh giới Địa Cấp tầng chín, trưởng lão nhà họ Lý nói ra tên của Phương Viên Khúc, cũng muốn mượn cái tên này khiến Phương Minh kiêng kỵ, hoặc có lẽ là hắn hy vọng Phương Minh nể mặt đường chủ Phương Viên Khúc mà thu tay lại.

Chẳng qua điều khiến trưởng lão nhà họ Lý buồn bực cùng ủy khuất là, đến hiện tại hắn vẫn không biết nhà họ Lý bọn họ đã đắc tội với Phương Minh lúc nào? Về phần mấy lời thân thích vớ vẩn mà Tô Ngọc Mai nói lúc trước, hắn là xì mũi coi thường, nếu như Tiêu Ngọc Nhi thật sự là đệ tử nhà họ Phương, nhà họ Phương đã sớm tìm đến đưa cô ấy về tộc lâu rồi.

"Đừng nói đường chủ Phương Viên Khúc, ngày hôm nay cho dù các ngươi có quen biết trưởng lão nhà họ Phương ta cũng vô

ích, nếu các ngươi dám bắt nạt em gái của Phương Minh ta, vậy phải chuẩn bị tốt tinh thần để thừa nhận hậu quả."

Giọng điệu của Phương Minh lạnh như băng, mà lời cậu nói ra khỏi miệng lại một lần nữa khiến tất cả mọi người ở đây kinh hãi.

Chương 862: Phong thủy luân chuyển

Em gái!

Khi Phương Minh nói ra hai chữ này, đôi mắt của mọi người ở đây đều trừng thật lớn, hiển nhiên rất khiếp sợ khi nghe thấy hai chữ này.

Nhất là Tô Ngọc Mai, lúc trước bà ấy chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, sau khi biết thân phận của Phương Minh, căn bản là bà ấy sẽ không tiếp tục suy nghĩ tới quan hệ giữa Phương Minh cùng Ngọc Nhi, bởi vì bà ấy cảm thấy đây căn bản là chuyện không có khả năng.

Không chỉ Tô Ngọc Mai nghĩ như vậy, ngay cả bản thân Tiêu Ngọc Nhi cũng không cho là bản thân mình có thể có quan hệ gì với Phương Minh, chỉ là trùng hợp hai người đều mang họ Phương mà thôi, nhưng trên đời này nhiều người nhà họ Phương như vậy, nếu như cái này cũng có thể dính líu quan hệ, vậy không khác gì mấy tình tiết máu chó trong truyện tiểu thuyết.

Cho nên, sau khi Tiêu Ngọc Nhi nghe thấy những lời Phương Minh nói, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc, cũng không tốt hơn những người khác là bao.

"Ngọc Nhi, hẳn là cậu Phương đang cố ý nói như vậy, dù gì thì nếu cậu ấy muốn giúp em cũng phải có cớ mới được, cho nên mới cố ý nói em là em gái của cậu ấy."

Người phản ứng lại nhanh nhất ở đây dĩ nhiên là Lý Như, nguyên nhân rất đơn giản, cô ấy không phải người trong giới tu

luyện, không biết thân phận địa vị của Phương Minh trong giới tu luyện, cho nên ngược lại cô ấy là người ít cảm thấy khiếp sợ nhất, thậm chí còn cho rằng Phương Minh cố ý nói như vậy, chính là vì tìm ra lý do chính đáng để đứng ra giúp Tiêu Ngọc Nhi.

Căn bản là Lý Như không biết, lấy thân phận cùng thực lực của Phương Minh căn bản không cần phải tìm lý do gì, giới tu luyện vốn chính là xã hội mạnh được yếu thua, nếu như Phương Minh muốn đối phó với nhà họ Lý thì cứ trực tiếp đối phó là được, giống như khi nhà họ Lý bức bách nhà họ Tiêu vậy.

Cũng chính vì suy nghĩ rõ ràng điểm này, trong nháy mắt mồ hôi lạnh trên mặt trưởng lão nhà họ Lý chảy xuống như mưa, nếu như Tiêu Ngọc Nhi thật sự là em gái của Phương Minh, cộng thêm những lời lúc trước sư phụ của Tiêu Ngọc Nhi nói, vậy thân phận chân thật của Tiêu Ngọc Nhi chính là đệ tử nhà họ Phương!

Không nhờ nhà họ Lý bọn họ dám bức bách một vị đệ tử nhà họ Phương gả vào nhà họ Lý, mặc dù nói nguyên nhân bắt nguồn từ chuyện nhà họ Lý không biết thân phận chân thật của Tiêu Ngọc Nhi, nhưng nếu như nhà họ Phương cứ nắm chặt không thả, hoàn toàn có thể dùng lý do này tiêu diệt nhà họ Lý bọn họ, tuyệt đối sẽ không có thế lực nào đứng ra nói giúp cho bọn họ.

Chính như lúc bọn họ bức bách Tiêu Ngọc Nhi gả cho thiếu chủ vậy, toàn bộ Tây Nam cũng không có bất kỳ thế lực nào đứng ra cầu tình cho nhà họ Tiêu.

Phong thủy luân chuyển!

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên ở trong lòng trưởng lão nhà họ Lý.

Lúc này Lý Ngao bị Phương Minh xách trên tay cũng trợn tròn mắt, chẳng qua suy nghĩ của hắn không giống với trưởng lão nhà họ Lý, sau khi sợ run một lát lại chuyển sang kinh hỉ, Tiêu Ngọc

Nhi là người nhà họ Phương, vậy có nghĩa là hắn đã cưới người nhà họ Phương, hắn là con rể của nhà họ Phương.

Là rể hiền của nhà họ Phương đấy! Có thân phận như vậy, dù cho cha hắn già đi, hắn cũng có thể kế thừa vị trí tộc trưởng gia tộc, không có bất kỳ người nào dám có dị tâm.

"Anh... Anh vợ, người một nhà, vậy chúng ta là người một nhà rồi."

Lý Ngao mở miệng, sau khi nghe thấy những lời hắn nói, Phương Minh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười, cậu là bị chọc tức quá hóa cười, đến lúc này rồi mà tên Lý Ngao kia còn có thể nói lời như vậy.

"Anh... Anh vợ, cha em có giao tình thâm hậu với đường chủ nhà họ Phương, nếu Tiêu Ngọc Nhi xuất thân từ nhà họ Phương, vậy để em về nói cha em tới nhà họ Phương cầu hôn là được."

Mặc dù là thiếu chủ nhà họ Lý, thế nhưng chỉ số thông minh của Lý Ngao cũng không cao, bởi vì hắn vẫn luôn được cha hắn bảo bọc che chở, bản thân cũng không quá yêu thích tu luyện, đa số thời gian hằng ngày đều dành cho việc gái gú trụy lạc, trên thực tế hắn cũng không quá rõ ràng ba chữ nhà họ Phương có ý nghĩa thế nào trong giới tu luyện.

Ở trong lòng Lý Ngao, cha mình là cao thủ hiếm có ở Tây Nam, vậy tuy rằng nhà họ Phương mạnh mẽ, nhưng nghĩ đến ít nhiều gì cũng phải cho mình cha một chút mặt mũi, đến lúc đó cứ để cha mình tới nhà họ Phương cầu thân là được, dù sao nhà họ Phương cũng là một gia tộc lớn, không thể bởi vì một tộc nhân bình thường mà xích mích đối đầu với nhà họ Lý bọn họ.

Sở dĩ Lý Ngao sẽ nghĩ như vậy, cũng là vì hắn liên tưởng đến nhà họ Lý bọn hắn, trước đây nhà họ Lý bọn hắn cũng có một nữ tộc nhân bị thiếu chủ của một gia tộc khác cưỡng ép, mặc dù thực

lực của gia tộc kia không bằng nhà họ Lý bọn hắn, nhưng cuối cùng nhà họ Lý bọn hắn vẫn tha thứ cho đối phương, nguyên nhân là vì nữ tộc nhân này không phải người dòng chính của nhà họ Lý, cho nên sau khi đối phương đưa một số lễ hồi môn lớn tới cửa, đám cao tầng nhà họ Lý liền chấp nhận, để cho vị thiếu chủ kia cưới cô gái trong tộc này.

Chính là vì trước đây từng có chuyện như vậy, Lý Ngao mới cảm thấy chuyện hắn lấy Tiêu Ngọc Nhi cũng không coi vào đâu, Tiêu Ngọc Nhi tuyệt đối không phải hậu nhân dòng chính của nhà họ Phương, bằng không cũng sẽ không mất tích nhiều năm như vậy mà nhà họ Phương không hề tìm được.

Có thể đối với người bình thường, muốn tìm một người sẽ rất khó khăn, nhưng đối với nhà họ Phương đây tuyệt đối không phải việc khó, từ một điểm này đến nói, phán đoán của Lý Ngao thực sự không sai.

Chỉ là Lý Ngao không biết rõ, hiện tại ở trong mắt cao tầng nhà họ Phương, Phương Minh là tồn tại còn chính tông hơn cả dòng chính.

Nghe được Phương Minh cười như thế, Lý Ngao còn cảm thấy mình nói đúng, lập tức tiếp tục lấy lòng nói: "Anh vợ yên tâm, sau khi biết Ngọc Nhi là người nhà họ Phương, nhất định em sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sau này cô ấy chính là mợ chủ ở nhà họ Lý."

"Mợ chủ sao? Vậy cũng phải xem ngươi có mạng để lấy em gái ta không đã."

Lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, Lý Ngao còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác phần cổ đau xót, tiếp sau đó hắn không còn bất kỳ cảm giác gì nữa, cho nên đương nhiên hắn không biết trong nháy mắt này cổ của hắn đã bị Phương Minh vặn gãy.

Rầm!

Thi thể Lý Ngao bị Phương Minh ném qua một bên, sau đó dùng ánh mắt sắc lạnh như băng quét về phía đám người nhà họ Lý, nghĩ tới nếu hôm nay bản thân mình không tới đây, em gái mình sẽ bị bức bách gả cho một người vô liêm sỉ như vậy, cậu liền không nén được lửa giận muốn phát tiết hết ra ngoài.

Một cỗ khí thế kinh khủng từ trên người cậu tràn ra, dưới luồng khí thế này, mấy tên đệ tử nhà họ Lý không chịu nổi nhao nhao té quỵ trên đất, sắc mặt trở nên tái nhợt, mà sắc mặt của vị trưởng lão nhà họ Lý kia cũng thay đổi lớn, không nói hai lời xoay người muốn lập tức chạy trốn.

Chỉ là, đối mặt với một cường giả Địa Cấp đại viên mãn như Phương Minh, làm sao hắn có thể chạy thoát.

Phương Minh nhìn trưởng lão nhà họ Lý đã bay tới trên mái hiên, trên mặt hiện lên vẻ châm chọc, tay phải hóa chưởng thành trảo, vồ giữa không trung, lập tức thân thể trưởng lão nhà họ Lý đang còn ở trên mái hiên kia run run, sau đó cả người từ trên mái hiên rơi xuống, nặng nề té trên m đất, không rõ sống chết.

Phốc!

Lúc này đám đệ tử nhà họ Lý đang quỵ dưới đất cũng điên cuồng phun máu, uy áp của Địa Cấp đại viên mãn nào phải thứ mà bọn hắn có thể chịu nổi, không tới mười hơi thở đã bất tỉnh hết.

Đệ tử nhà họ Lý ngất ngã xuống đất, nhưng mà cơn giận của Phương Minh còn chưa tiêu, ánh mắt của cậu lại rơi vào trên người đám người Tiêu Vọng, trong mắt cũng có vẻ tức giận.

Em gái mình cũng không phải là tộc nhân nhà họ Tiêu chân chính, đám người tộc trưởng nhà họ Tiêu biết rõ chân tướng, thế nhưng lại không cự tuyệt nhà họ Lý mà lựa chọn hi sinh em gái mình, hành động như thế sao không khiến cậu tức giận?

Bị ánh mắt Phương Minh nhìn chằm chằm, sắc mặt của đám người Tiêu Vọng cũng trở nên tái nhợt, mắt thấy sắp không chịu nổi cỗ uy áp này nữa, chẳng qua đúng lúc này, một bóng dáng xinh đẹp màu đỏ tươi lại đột nhiên chắn ở phía trước đám người Tiêu Vọng.

"Cậu không được thương tổn mấy người ông nội."

Đương nhiên bóng người xinh đẹp này chính là Tiêu Ngọc Nhi, nhìn thấy em gái mình đứng ra, Phương Minh thu liễm uy áp của mình trong nháy mắt, đối mặt với em gái mình đương nhiên cậu sẽ không dùng uy áp.

Tiêu Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn Phương Minh, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng vẫn nói gằn từng chữ từng chữ một: "Sao cậu Phương có thể chắc chắn rằng tôi là em gái cậu như thế?"

"Bởi vì vào thời gian trước khi em gái tôi mất tích, trên cổ cũng có đeo một khóa trường mệnh, phía trên có khắc tên của em ấy là Phương Mẫn, ngoài ra em gái tôi cũng đã bị lạc mất ở Ma Đô, nếu như tôi không đoán sai, năm nay hẳn là em đã hai mươi sáu tuổi."

"Không đúng, năm nay tôi chỉ mới hai mươi lăm tuổi." Tiêu Ngọc Nhi lập tức lắc đầu, năm nay cô ấy mới hai mươi lăm tuổi, căn bản cũng không phải là hai mươi sáu tuổi.

"Ngọc Nhi, quả thật là con đã hai mươi sáu tuổi."

Tô Ngọc Mai mở miệng lần nữa, thấy biểu tình có chút nghi hoặc của đồ đệ mình, giải thích nói: "Năm đó Tiêu Mạn bị tình làm tổn thưởng, đời này đã không có ý định tái giá, nhưng có một người đàn ông còn chưa từ bỏ ý định vẫn theo đuổi Tiêu Mạn, cho nên vì lừa gạt người đàn ông kia, khi Tiêu Mạn đưa con trở lại nhà họ Tiêu, đã nói cho người nọ, con là con ruột của bà ấy, cũng đã nói sai tuổi của con cho người đó nghe."

"Thế nhưng đứa bé một tuổi căn bản không giống với đứa bé mới vừa sinh ra, làm sao có thể lừa gạt mọi người được?" Tiêu Ngọc Nhi vẫn còn có chút không muốn tin tưởng.

"Lúc Tiêu Mạn ôm con về đã là ba năm sau, lúc đó con đã bốn tuổi, nhưng bởi vì thân thể yếu đuối, cho nên thoạt nhìn không khác gì một đứa bé ba tuổi."

Tiêu Ngọc Nhi đã không nhớ rõ những ký ức khi còn bé, mà lúc này Tiêu Vọng cũng khổ sở mở miệng nói: "Ngọc Nhi, lúc mẹ con ôm con trở lại, thực sự đã rời nhà ba năm."

"Con không tin, cho dù con không phải ruột thịt nhà họ Tiêu, cũng không thể là em gái của cậu ấy!"

Tiêu Ngọc Nhi vẫn lắc đầu, giữa lúc Phương Minh chuẩn bị mở miệng khuyên nhủ lần nữa, cô ấy lại đột nhiên quay qua rống lên với Phương Minh, nếu như chuyện này xảy ra vào trước ngày hôm nay, có cho cô ấy thêm một lá gan cô ấy cũng không dám rống lên với Phương Minh như thế.

Nhưng lúc này cô ấy lại dám, hơn nữa căn bản còn không có ý muốn nhận thân với Phương Minh, dường như đột nhiên có thêm một người anh như vậy, đối với cô ấy đây không phải chuyện đáng vui mừng gì.

Phương Minh nhíu mày một cái, không hiểu vì sao em gái mình không muốn nhận mình, chẳng qua sau khi thoáng tự hỏi, cậu lập tức hiểu rõ.

Nguyên nhân em gái mình không muốn nhận mình, hẳn cũng giống nguyên nhân lúc trước mình không muốn nhận mẹ mình, đều cho rằng cha mẹ mình đã bỏ rơi mình.

"Khụ khụ, Tiêu lão, không biết có thể để tôi nói chuyện riêng với em gái tôi một lát được không?"

Đối mặt với thỉnh cầu của Phương Minh, Tiêu Vọng nào dám không đáp ứng, vừa rồi nếu không phải có Ngọc Nhi đứng ra ngăn cản, có khi sát tinh trước mắt này đã giết hết đám bọn họ rồi cũng nên.

"Không... Không có vấn đề."

Tiêu Vọng dẫn theo người nhà họ Tiêu đi ra khỏi tổ trạch, ngay cả Tô Ngọc Mai cũng đều đi, toàn bộ sảnh lớn chỉ còn sót lại hai người Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi.

"Em gái..."

"Cậu Phương vẫn nên gọi tôi là Tiêu Ngọc Nhi thì tốt hơn, nhà họ Phương là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, người như tôi không thể trèo cao nổi."

Tiêu Ngọc Nhi lạnh mặt cắt đứt lời nói của Phương Minh, Phương Minh cũng không để ý, tiếp tục nói: "Anh nghĩ hẳn là em đã từng nghe tới chuyện của anh."

Tiêu Ngọc Nhi không trả lời, nhưng cô ấy trầm mặc cũng đã nói rõ đáp án.

"Nếu em đã biết chuyện của anh, vậy thì phải biết, chuyện anh và nhà họ Phương nhận nhau cũng là chuyện xảy ra lúc sau này, hoặc là nói một cách khác, trước đây anh cũng bị bỏ rơi giống như em, chỉ là em được người nhà họ Tiêu nhận nuôi, mà anh thì được sư phụ anh nhận nuôi."

Nghe được lời của Phương Minh, khuôn mặt Tiêu Ngọc Nhi có vẻ nhớ lại, nhớ lại những gì bản thân đã từng được nghe nói về cậu, dường như đúng là như thế thật, nhất là chuyện nhà họ Mục lúc trước, cô ấy hiểu rất rõ, nếu lúc ấy Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương, nhà họ Mục tuyệt đối không dám đối phó với cậu như thế.

Chương 863: Trả lại nhân tình cho nhà họ Tiêu

Thấy trên mặt em gái mình lộ ra vẻ suy tư, Phương Minh biết mình nói những lời này là đúng, việc quan trọng nhất lúc này là khiến cảm xúc của em gái mình bình phục lại, chỉ có như vậy hai người mới có thể tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Anh hiểu tâm tình của em lúc này, cũng giống với tâm trạng của anh lúc đó, tràn đầy phẫn nộ, thậm chí tâm cũng đã chết, không có ý định nhận lại người thân của mình."

Tiêu Ngọc Nhi trầm mặc không nói, bởi vì cô ấy thực sự nghĩ như vậy.

Dù cho chỉ mới vừa biết thân thế của mình, nhưng trong lòng Tiêu Ngọc Nhi đã quyết định, nếu cha mẹ ruột của mình đã từ bỏ mình, nếu là nhà họ Tiêu nuôi nấng mình lớn lên, vậy mình chính là người nhà họ Tiêu, cho dù bối cảnh của cha mẹ mình tốt tới cỡ nào, cô ấy cũng sẽ không nhận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Phương Minh nói cậu là anh trai của cô ấy, nhưng trên mặt của cô ấy không có nửa điểm vui sướng, luận thân phận địa vị cùng gia thế, nhà họ Phương có thể xem là thế gia đứng đầu trong giới tu luyện, giống như hoàng gia trong thế tục vậy, chỉ cần cô ấy nhận thân với Phương Minh, chẳng khác nào có thể biến cô ấy từ một vịt con xấu xí thành thiên nga trắng rực rỡ.

Thế nhưng Tiêu Ngọc Nhi lại khinh thường làm như vậy, cô ấy có sự kiêu ngạo của chính mình.

"Em gái, kỳ thực em đã hiểu lầm cha mẹ chúng ta rồi, năm đó không phải cha mẹ cố ý vứt bỏ anh và em, mà tất cả đều do ngoài ý muốn dẫn tới..."

Phương Minh không giấu giếm, nói hết tất cả những chuyện đã xảy ra với cha mẹ bọn họ cho Tiêu Ngọc Nhi, mà vẻ lạnh lẽo trên mặt Tiêu Ngọc Nhi cũng bắt đầu chậm rãi hòa tan theo lời giải thích của Phương Minh.

Tiêu Ngọc Nhi có sự kiêu ngạo của chính mình, nhưng cô ấy không phải là người thật sự máu lạnh vô tình, cũng không phải thật sự không muốn nhận cha mẹ ruột của mình. Bây giờ nghe được lời giải thích của Phương Minh, biết năm đó cũng không phải cha mẹ mình cố ý vứt bỏ mình, vướng mắc trong lòng cũng được hóa giải hơn phân nửa.

"Những năm gần đây, mẹ vẫn luôn tìm tung tích của hai anh em mình, cho tới bây giờ vẫn không ngừng tìm kiếm, chỉ là bởi vì mẹ là người thường, mà hai chúng ta đều là người tu luyện, cho nên mới không điều tra được tin tức của chúng ta."

Người tu luyện cùng người thường là hai thế giới khác biệt, mà về tin tức của người tu luyện, bộ môn A có người chuyên thống kê, căn bản là người bình thường không thể điều tra tin tức về bọn họ.

Mượn Phương Minh đến nói, nếu như Lăng Mộ Mai tra cứu thông tin về "Phương Minh" trên hệ thống thông tin nội bộ của cục công an, có thể tìm thấy tất cả mọi người có tên Phương Minh trên khắp cả nước, nhưng chỉ riêng tin tức về Phương Minh chân chính là sẽ không hiện rõ ở phía trên.

"Kỳ thực, trước đây khi anh gặp em lần đầu tiên đã cảm thấy rất thân thiết, cho nên anh mới trêu đùa em một chút như vậy."

Nghe được Phương Minh nhắc tới chuyện này, cái miệng nhỏ

của Tiêu Ngọc Nhi nhếch lên, trên khuôn mặt hiện lên vẻ bất mãn, đương nhiên cô ấy nhớ rõ chuyện đã xảy ra ở nhà họ Mục lúc ấy, lúc đó, vất vả lắm cô ấy mới có thể cướp đoạt được một viên tinh đan của tinh quái từ trên tay người khác, kết quả Phương Minh xuất hiện, cô ấy còn tưởng rằng đối phương muốn cướp đoạt tinh đan của mình, còn cẩn thận đề phòng nhìn chằm chằm cậu.

"Lần này sở dĩ anh theo Lý Như qua đây, đương nhiên không phải là vì bảo tàng này, chính là có một loại trực giác nói cho anh biết, nếu như lần này anh không tới, có thể sẽ hối hận cả đời."

Lúc nói lời này, trong lòng Phương Minh thực sự có chút chột dạ, nếu như lần này không phải Lý Như tìm đến cậu, nếu như không phải gần đây vừa lúc cậu không bận chuyện gì, nếu như không phải bản thân cậu có chút cảm giác đặc thù với Tiêu Ngọc Nhi, sợ rằng hiện tại bản thân cậu sẽ không xuất hiện ở đây.

Mà nghĩ đến nếu như hôm nay bản thân mình không tới, em gái mình sẽ bị gả cho loại người như Lý Ngao, ngoại trừ cảm thấy sợ hãi, càng nhiều hơn chính là phẫn nộ cùng sát ý.

Nét mặt Tiêu Ngọc Nhi có chút rung động, cô ấy biết nếu Phương Minh không đến đây hôm nay, sợ rằng cô ấy sẽ bị gả cho người như Lý Ngao.

"Cho nên, hiện tại em có thể gọi anh một tiếng anh trai không?"

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy mong đợi nhìn về phía Tiêu Ngọc Nhi, nhưng mà môi Tiêu Ngọc Nhi chỉ nhích nhích một chút, nhưng thủy chung không thể nói hai chữ anh trai thành lời.

Tuy rằng trong lòng cô ấy đã không còn oán hận gì mấy đối với cha mẹ mình, nhưng thật ra trong lòng Tiêu Ngọc Nhi vẫn còn có chút không thể chấp nhận nổi, nhất là nghĩ đến trước đây cô ấy chân chó với Phương Minh như vậy, nhưng bây giờ vậy mà

Phương Minh lại trở thành anh trai mình, biến chuyển này trong lúc nhất thời cô ấy vẫn có chút không thể nào chấp nhận được.

"Không sao, không cần vội, anh biết đối với em chuyện này thật sự là quá đột ngột, đợi sau khi chấm dứt chuyện nhà họ Tiêu cùng nhà họ Lý rồi nói tiếp."

Thấy môi em gái mình nhích nhích nhưng không nói nên lời, tuy rằng Phương Minh có chút mất mát nhưng cũng có thể lý giải, lúc trước sau khi mình biết chân tướng, không phải cũng không thể gọi mẹ ngay sao?

"Kia... Quả thật chuyện này khiến tôi cảm thấy rất khó có thể tiếp nhận, cho tôi thêm một chút thời gian nữa..."

Tiêu Ngọc Nhi có chút ngượng ngùng mở miệng, chẳng qua trong lòng của cô ấy thực sự có chút ngọt ngào, sau khi biết không phải cha mẹ ruột của mình cố ý bỏ rơi mình, biết mình còn có một người anh, trong lòng có thể mất hứng đó mới là chuyện lạ.

"Anh không ép em, chẳng qua bây giờ chúng ta nên giải quyết chuyện nhà họ Lý trước đã."

Khi nói đến nhà họ Lý, trong mắt Phương Minh có sát ý, mà Tiêu Ngọc Nhi thì lại sửng sốt một chút, nghi ngờ nói: "Kỳ thực nhà họ Lý còn chưa làm gì khiến tôi thương tổn chân chính."

"Đó là bởi vì có anh tới."

Thái độ của Phương Minh rất kiên quyết, chuyện nhà họ Lý không thể nào cứ kết thúc như vậy, hơn nữa có một chuyện cậu chưa nói với em gái mình, dù sao thì em gái mình cũng do nhà họ Tiêu nuôi lớn, nói theo một ý nghĩa nào đó, nhà họ Phương bọn họ thiếu nhà họ Tiêu một nhân tình.

Bản thân mình dẫn em gái đi, nhất định em gái sẽ cảm thấy hổ thẹn đối với nhà họ Tiêu, cho nên vì không để cho em gái mình hổ

thẹn, cậu phải trả hết phần nhân tình này, mà đối với nhà họ Tiêu, nguy cơ lớn nhất của bọn họ lúc này chính là tình cảnh xấu hổ của bọn họ ở Tây Nam.

Các thế lực lớn bên này âm thầm chèn ép, sinh tồn ở trong khe hẹp, nếu nhà họ Tiêu muốn quật khởi nhất định phải có một chỗ dựa vững chắc, nể mặt em gái mình, bản thân mình cũng không ngại đứng ra làm người chống lưng cho nhà họ Tiêu.

"Không phải bên phía nhà họ Lý còn đang chuẩn bị hôn lễ ấy ư, vừa lúc, chúng ta đi qua đó góp vui đi."

Tiêu Ngọc Nhi nghe được anh mình nói lời này, vài giây đồng hồ sau cũng kịp phản ứng, nhất là khi cô ấy nhìn thấy vẻ kích động cùng vui mừng trên mặt mấy người ông nội mình sau khi nghe được mấy lời anh mình nói, cũng không nói gì nữa.

Cô ấy hiểu rõ tình cảnh của nhà họ Tiêu hơn bất kỳ người nào khác, nếu như anh mình dẫn theo mấy người ông nội xuất hiện trong hôn lễ nhà họ Lý tổ chức kia, có thể khiến tất cả khách mời biết rõ, nhà họ Tiêu có anh mình chống lưng, đoán chừng sau này đám người đó sẽ phải cân nhắc cẩn thận xem có nên tiếp tục đè ép nhà họ Tiêu hay không.

...

Nhà họ Lý!

Khác với sự trống vắng hiu quạnh ở nhà họ Tiêu, đại trạch của nhà họ Lý nằm ở dưới chân một ngọn núi nổi tiếng của Thiên Phủ, chiếm hơn nửa chân núi, có thể nói là ngang ngược một phương chân chính.

Mà giờ khắc này, đại trạch nhà họ Lý giăng đèn kết hoa, tân khách cũng nối liền không dứt, thiếu chủ nhà họ Lý kết hôn, hơn phân nửa thế lực trong toàn bộ giới tu luyện Tây Nam đều phái

người tới tham gia, không ít thế lực còn để cao tầng đích thân tới đây, dù sao tộc trưởng nhà họ Lý cũng là cường giả Địa Cấp tầng chín, cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay ở toàn bộ Tây Nam.

Mà Lý Ngao lại là con độc nhất của tộc trưởng nhà họ Lý, rất được tộc trưởng nhà họ Lý thương yêu, toàn bộ thế lực đều phải nể mặt mũi.

Chương 864: Tiểu tổ tông

"Lý tộc trưởng, chúc mừng."

"Lý huynh, thật đáng mừng."

"Khách khí, mời vào bên trong nhập tọa."

Đại trạch của nhà họ Lý, yến hội đã bắt đầu, người của nhà họ Lý có trách nhiệm dẫn mấy khách mời này tới bàn tiệc, đương nhiên, phần lớn khách ở đây đều là do quản sự nhà họ Lý chịu trách nhiệm chiêu đãi, chỉ có một số ít người mới có thể khiến Lý Hùng, gia chủ nhà họ Lý đích thân chiêu đãi.

Mấy vị này đều là cao thủ hiếm có ở Tây Nam, hơn nữa phía sau bọn họ đều có thế lực tương đương với nhà họ Lý, cho dù là Lý Hùng cũng không dám qua loa.

Mọi người đã ngồi xấp xỉ kín bàn chủ, thế nhưng vị trí chính ở trên cùng vẫn còn trống như trước, chỉ cần là người quen thuộc truyền thống văn hóa của Trung Quốc liền biết rõ, vị trí này là chủ vị, cũng chỉ có người có thân phận cao quý nhất mới có thể ngồi.

Cũng chính bởi vì điểm này, không ít người ở đây mới cảm thấy tò mò, lẽ nào ở Tây Nam còn có người có thân phận tôn quý hơn so với gia chủ nhà họ Lý cùng với mấy cường giả này sao?

Đương nhiên, mặc dù người có thể ngồi ở bàn chính đều là cường giả ở Tây Nam, nhưng cũng không thể tính là người mạnh nhất Tây Nam, dù sao đám người Lý Hùng cũng chỉ là Địa Cấp hậu kỳ, mà một nơi lớn như Tây Nam tự nhiên là có cường giả Thiên Cấp.

Mà đương nhiên thân phận của cường giả Thiên Cấp tôn quý hơn cường giả Địa Cấp hậu kỳ nhiều.

Nhưng quan trọng là hôm nay chỉ là tiệc cưới của con trai tộc trưởng nhà họ Lý mà thôi, cường giả Thiên Cấp không thể nào xuất hiện ở nơi này, thậm chí cho dù là ngày cưới của chính Lý Hùng, trừ phi là có quan hệ thân quyến, bằng không mấy cường giả Thiên Cấp kia cũng sẽ không xuất hiện.

Bởi vì cường giả Thiên Cấp chỉ giao lưu với cường giả cùng cấp bậc, không tới Thiên Cấp, là không thể nào chen vào trong giới này.

Điểm này, mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ như Lý Hùng là rõ ràng nhất.

Cũng chính bởi vì hiểu điểm này, cho nên mấy ông lão ngồi trên bàn chính nơi đây đều có chút tò mò, một vị trong đó càng không nhịn được, hỏi: "Lý huynh, còn có người nào chưa tới sao?"

"Ừm, còn có một vị khách quý chưa tới, hẳn là cũng sắp đến rồi."

Lý Hùng không nói thẳng tên của vị khách quý kia ra, mà là khoe khoang để lại một nút thắt, bởi vì hắn muốn chờ đến khi vị kia xuất hiện, khiến mấy người ở đây khiếp sợ và chấn động.

Đừng xem mấy vị này đều đến chúc mừng, nhưng trên thực tế thế lực mà mấy vị này đại biểu đều có một chút xung đột cùng nhà họ Lý, nói trắng ra, tất cả mọi người đều chỉ là quan hệ cạnh tranh, nếu như nhà họ Lý suy bại, Lý Hùng có thể xác định chắc chắn mấy người kia sẽ lập tức xuống tay với nhà họ Lý.

Đương nhiên, ngược lại cũng vậy, nếu như trong mấy phe thế lực ở đây có thế lực nào xảy ra vấn đề, mình cũng sẽ lập tức bỏ đá xuống giếng.

Nghe được câu trả lời của Lý Hùng, tuy rằng trên mặt mấy ông lão ở đây đều mang theo dáng tươi cười, nhưng trong lòng đã có chút cảnh giác, bắt đầu âm thầm suy đoán.

Mười phút sau, nơi cửa lớn, đệ tử nhà họ Lý đột nhiên hô lên: "Có khách quý đến."

Nghe được thanh âm này, trong mắt Lý Hùng có tia sáng, nhanh chóng đi về phía cửa lớn, mà cử động của hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ tân khách ở đây, tất cả mọi người tò mò đưa mắt nhìn về phía cửa, bọn họ muốn biết, rốt cuộc là khách quý cỡ nào mà có thể khiến gia chủ nhà họ Lý đích thân tới cửa nghênh tiếp.

Một ông lão xuất hiện nơi cửa lớn của nhà họ Lý, mà khi nhìn thấy ông lão này, phần lớn người ở đây đều mang vẻ mặt mờ mịt, bởi vì căn bản là bọn họ không quen biết ông lão này, có thể xác định vị này không phải cường giả bên phía Tây Nam bọn họ.

Chỉ có rất ít người, nhất là mấy ông lão ngồi cùng một bàn với Lý Hùng này, sắc mặt lại biến hóa một chút, bởi vì bọn họ nhận ra thân phận của ông lão này.

"Làm sao có thể? Nhà họ Lý có dính líu quan hệ với vị này từ lúc nào?"

"Nếu như nhà họ Lý thật sự có dính líu quan hệ gì với nhà kia, vậy sợ rằng thế lực của nhà họ Lý ở Tây Nam lại sắp bành trướng rồi."

Mấy ông lão này cùng nhìn nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ từ trong mắt đối phương, mà nguyên nhân tạo thành tất cả sự khiếp sợ đó đều là vì ông lão xuất hiện ở cửa này.

Tuy rằng một vị cường giả Địa Cấp tầng chín rất mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể nào thay đổi bố cục của Tây Nam, nhưng

mấu chốt là thân phận của ông lão này, cùng với thế lực đại biểu sau lưng hắn.

"Cảm ơn Phương huynh trong lúc bận rộn như vậy còn có thể bớt thời giờ tới tham gia tiệc cưới của con trai ta, Phương huynh, mau mời."

Lý Hùng nhìn ông lão, vẻ mặt rất cung kính, dù cho thực lực của đối phương chỉ cùng một cấp độ với bản thân mình, nhưng đứng sau lưng đối phương chính là nhà họ Phương, đường chủ nhà họ Phương, chỉ cần cái thân phận này là đã quá đủ rồi.

"Lý lão đệ khách khí."

Phương Thâm cười ha ha một tiếng, với tư cách là đường chủ nhà họ Phương, dựa theo lẽ thường, hắn là hắn sẽ không tham gia tiệc cưới của một tiểu bối nhà họ Lý, nhưng khi đó hắn thiếu Lý Hùng một nhân tình, cho nên sau khi Lý Hùng cho đưa thiệp mời tới cho hắn, hắn mới không cự tuyệt.

Trong lòng Phương Thâm cũng hiểu mục đích Lý Hùng mời mình tới đây, không có gì hơn là muốn tạo thành một loại biểu hiện giả dối đối với bên ngoài, đó chính là nhà họ Lý có quan hệ không tầm thường cùng nhà họ Phương bọn họ, chẳng qua Phương Thâm cũng không để ý, dựa vào nhân tình kia, Lý Hùng muốn xé da hổ liền cho hắn xé một chút là được.

Phương Thâm được Lý Hùng tự mình nghênh đón đến nhập tọa trên bàn chính, cái tân khách khác cũng cũng bắt đầu nhập tọa, chẳng qua mọi người ngược lại không khai tiệc, bởi vì chú rể cùng cô dâu còn chưa xuất hiện.

"Lý Đồng, gọi điện thoại cho Ngao nhi, hỏi hắn một chút xem hắn đã sắp đến chưa? Nếu chưa thì nói hắn mau tăng tốc."

Lý Hùng liếc nhìn sắc trời, hơi nhíu mày, bình thường thì hắn

lúc này đội ngũ đón dâu phải nên trở lại rồi mới đúng, sao đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng như thế?

Đương nhiên, Lý Hùng cũng không lo lắng con trai mình sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn gì đó, lần này còn có hai vị trưởng lão theo con trai mình đi tới nhà họ Tiêu, dựa vào thực lực của hai vị trưởng lão, hoàn toàn có thể quét ngang toàn bộ nhà họ Tiêu.

Nghĩ đến cô gái nhà họ Tiêu kia, trong lòng Lý Hùng cũng có tính toán của mình, rất nhiều người đều cảm thấy nhà họ Lý bọn họ làm như vậy là vì đoạn tuyệt hy vọng quật khởi của nhà họ Tiêu, nhưng kỳ thật đây chỉ là một trong số những mục đích mà thôi, còn có một mục đích khác mà người ngoài không được biết.

Thế lực khác vẫn không hiểu vì sao nhà họ Lý bọn họ muốn vẫn chèn ép nhà họ Tiêu, hơn nữa còn chèn ép rõ ràng như vậy, đó là bởi vì bọn hắn không biết, trước đây khi nhà họ Tiêu còn chưa lụi bại, nhà họ Lý chính là người hầu của nhà họ Tiêu.

Trước đây khi nhà họ Tiêu suy sụp, nhà họ Lý cũng nhân cơ hội đó tách ra khỏi nhà họ Tiêu, bắt đầu chậm rãi phát triển, nhưng trên thực tế toàn bộ phương pháp tu luyện của nhà họ Lý đều tới từ nhà họ Tiêu, nhưng dựa vào phương pháp tu luyện này chỉ có thể tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ, muốn đột phá đến Thiên Cấp căn bản là không thể nào.

Cho nên, sở dĩ nhà họ Lý đàn áp nhà họ Tiêu như vậy, là vì muốn có được phương pháp tu luyện của nhà họ Tiêu, nhưng vấn đề này lại không thể công khai thẳng ra được, bởi vì nếu để cho mấy thế lực khác biết, tất nhiên sẽ có thế lực đứng ra ngăn cản, thậm chí có thể còn nghĩ biện pháp bảo vệ nhà họ Tiêu, bởi vì không một thế lực nào bằng lòng nhìn thấy nhà họ Lý mạnh mẽ.

So sánh với nhà họ Tiêu đã suy sụp, nhà họ Lý càng có thể mang tới uy hiếp lớn hơn cho bọn họ.

Cho nên, Lý Hùng mới có thể để con trai mình lấy Tiêu Ngọc Nhi, bởi vì hắn muốn moi ra phương pháp tu luyện từ trên người Tiêu Ngọc Nhi.

Ngay trong thời gian Lý Hùng chờ đợi con trai mình trở lại, đột nhiên có mấy bóng người vội vàng hấp tấp chạy vào từ ngoài cửa.

"Tộc... Tộc trưởng, không tốt."

Đi vào là một vị quản sự cùng mấy vị trẻ tuổi nhà họ Lý, mấy vị này đều là người có trách nhiệm ở cửa tiếp khách, Lý Hùng nhíu mày một cái, ở đây nhiều tân khách như vậy, thân làm quản sự lại vội vàng hấp tấp, đây quả thực là làm mất mặt nhà họ Lý.

"Có chuyện gì từ từ nói, vội vàng hấp tấp, còn gì là thể thống nữa?"

Lý Hùng trừng mắt liếc quản sự, chẳng qua vị kia quản sự lại mang vẻ mặt rất ủy khuất, không phải là do chuyện này quá khẩn cấp cùng chấn động sao? Bản thân hắn cũng không muốn như vậy.

"Tiêu... Người của nhà họ Tiêu đến." Quản sự kia lắp bắp đáp.

"Người của nhà họ Tiêu?"

Lý Hùng sửng sốt một chút, mặc dù nói người con trai mình cưới là người của nhà họ Tiêu, nhưng nhất định là người của nhà họ Tiêu sẽ không tới đây, dù sao đối với nhà họ Tiêu, đám cưới ngày hôm nay là sỉ nhục của bọn họ.

"Nếu đã đến rồi thì sắp xếp một bàn trong góc cho bọn họ là được rồi."

Chẳng qua nếu người của nhà họ Tiêu đến, Lý Hùng cũng không để ý, người nhà họ Tiêu nguyện ý mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không can thiệp được.

"Tộc trưởng, không phải giống như tộc trưởng nghĩ..."

Quản sự còn muốn giải thích điều gì đó, chẳng qua lúc này, rất nhiều tân khách đã thấy có bóng người xuất hiện ở cửa, chỉ có hai bóng người, một nam một nữ, hơn nữa còn là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Đối với tất cả mọi người ở đây, hai bóng người này rất xa lạ, đương nhiên, ngoại trừ một người.

Phương Thâm nhìn người thanh niên xuất hiện ở cửa kia, đôi mắt già nua co rút lại một chút, dường như có chút không thể tin tưởng, vài giây sau trên gương mặt già nua lại lộ ra vẻ nghi hoặc, nói thầm trong lòng: "Sao vị tổ tông này lại tới đây?"

Với tư cách là đường chủ nhà họ Phương, đương nhiên Phương Thâm có quen biết Phương Minh, thậm chí ngay vài ngày trước, hắn còn cố ý trốn tránh Phương Minh, không có biện pháp, toàn bộ đường khẩu nhà họ Phương đều bị tiểu tổ tông này bắt chẹt vơ vét vài lần, hết lần này tới lần khác các trưởng lão lại thưởng thức tên nhóc này như thế, mà thực lực bản thân tiểu tổ tông này cũng là mạnh mẽ vô cùng.

Đánh thì không đánh lại, phía trên lại có trưởng lão che chở, những đường chủ như Phương Thâm chỉ có thể lựa chọn không trêu chọc tên tiểu tổ tông kia, tránh khiến bản thân mình mất mặt.

"Các ngươi là ai?"

Lý Hùng nhìn chằm chằm Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi, đương nhiên ánh mắt chủ yếu là rơi vào trên người Phương Minh, bởi vì hắn phát giác vậy mà bản thân mình lại không nhìn thấu cảnh giới của Phương Minh.

Về phần Tiêu Ngọc Nhi, trực tiếp bị Lý Hùng làm như không thấy, đương nhiên, đây cũng là bởi vì căn bản hắn không nhận ra

Tiêu Ngọc Nhi, hắn chỉ biết con trai mình muốn kết hôn với Tiêu Ngọc Nhi nhà họ Tiêu, nhưng căn bản là hắn không biết dáng dấp của Tiêu Ngọc Nhi ra sao.

Cho nên Lý Hùng không biết cô gái trước mắt này chính là con dâu tương lai của hắn, nhưng Lý Hùng không biết, không có nghĩa là những người nhà họ Lý khác không biết, nhất là những người tuổi trẻ nhà họ Lý kia, khi bọn hắn thấy Tiêu Ngọc Nhi xuất hiện ở cửa, trên mặt nguyên một đám đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tiêu Ngọc Nhi cùng xuất hiện một một người thanh niên xa lạ, nhưng lại không thấy bóng dáng thiếu chủ của bọn hắn đâu, nghĩ kỹ lại thật khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

"Ta là tới để uống ly rượu mừng đấy, chẳng qua đường đường là gia chủ nhà họ Lý, lại không thể nhận ra cả người mà con trai mình sắp cưới, thật đúng là có chút ngoài dự đoán mọi người."

Phương Minh khẽ lắc đầu, lời của cậu khiến những khách mời không nhận ra Tiêu Ngọc Nhi ở đây trở nên xôn xao, mà vẻ mặt Lý Hùng cũng trở nên kinh ngạc.

"Cô ấy là Tiêu Ngọc Nhi? Vậy con trai ta đâu?"

"Con của ngươi sao?"

Tay phải Phương Minh giương lên, lúc này mọi người mới chú ý tới trên bàn tay cậu đặt sau lưng có một cái bao, giờ phút này cái bao kia bay về phía Lý Hùng, vững vàng rơi vào trên bàn chính.

Sau khi bao rớt xuống bàn lập tức bung ra, mà sau khi mọi người thấy rõ những thứ ở trong bao, vô số tiếng kinh hô truyền tới, mà tại thời khắc này, vẻ mặt Lý Hùng cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chương 865: Lấy được lý do để ra tay

Đó là một cánh tay!

Những người khác không nhận ra cánh tay này là của ai, nhưng Lý Hùng chỉ liếc một cái liền nhận ra, này chính là tay của con trai mình, bởi vì ở trên cánh tay kia có một cái bớt màu đỏ.

"Ngươi dám tổn thương con ta?"

Hai mắt Lý Hùng gần muốn phóng hỏa, mà lời của hắn cũng khiến cho hiện trường một mảnh xôn xao, không ngờ cái tay này lại là tay của con trai Lý Hùng, đó không phải là nhân vật chính trong yến hội đêm nay sao?

Nghĩ tới đây, đám người ở đây liền hiểu, hiển nhiên không phải người thanh niên trẻ tuổi này muốn đến uống rượu mừng, sau đó tặng quà cưới gì gì đó, đây là tới cửa gây chuyện.

Phương Thâm thấy cái tay này, lại nghe thấy những lời Lý Hùng nói, lập tức đầu hắn cũng lớn như cái đấu, hắn không nghĩ tới vậy mà tiểu tổ tông này còn có ân oán với nhà họ Lý, lại còn trực tiếp phế bỏ một tay của con trai Lý Hùng.

"Không cần phải ngạc nhiên như vậy, chỉ chặt một tay của hắn mà thôi, nếu như không phải em gái ta lương thiện, hiện tại thứ ngươi nhìn thấy cũng không phải là tay, mà là đầu người."

Phương Minh nói xong một câu nhẹ bỗng, không thèm để ý chút nào tới sự phẫn nộ của Lý Hùng, vốn là cậu có dự định trực tiếp giết chết Lý Ngao, chẳng qua cuối cùng lại nghe em gái mình

khuyên bảo, chỉ phế bỏ tu vi và một tay của Lý Ngao.

Giết chết Lý Ngao, Phương Minh tuyệt không cảm thấy tàn nhẫn, nếu như không phải bản thân mình tới kịp, cả đời này của em gái mình đã bị hủy đi, hơn nữa Phương Minh cũng cảm giác được, nguyên nhân em gái mình đồng ý gả cho Lý Ngao, hẳn là vì đã chuẩn bị hành động quyết tuyệt.

"Thực sự là quá càn rỡ, ngươi cho rằng thiếu chủ của chúng ta là cái gì? Một người con gái nhà họ Tiêu có thể sánh được với thiếu chủ của chúng ta sao? Mặt khác, tất cả mọi người nhà họ Tiêu chúng ta đều rõ rõ ràng ràng, căn bản là Tiêu Ngọc Nhi không có anh trai nào cả, rốt cục ngươi là người phương nào?" Một vị trưởng lão nhà họ Lý đứng lên phẫn nộ quát.

"Ta nói, Tiêu Ngọc Nhi là em gái ta, nhà họ Lý các ngươi phải cảm ơn ta đã chạy đến kịp lúc, may mắn là em gái ta không phải chịu bất cứ thương tổn gì, bằng không hiện tại thứ bị cắt đi cũng không đơn thuần là tay Lý Ngao như vậy."

Lý Hùng cẩn thận quan sát Phương Minh một hồi, hắn đã dò xét nhà họ Tiêu rất cẩn thận, nếu như người thanh niên trẻ tuổi này thật sự là anh trai của Tiêu Ngọc Nhi mà nói, vậy hẳn cậu cũng là người nhà họ Tiêu, nhưng trong một đời trẻ tuổi nhà họ Tiêu xuất hiện một người trẻ tuổi mà ngay cả mình cũng thấy không rõ nội tình từ lúc nào?

Nếu như người thanh niên trẻ tuổi này không phải người nhà họ Tiêu, vậy hắn gọi Tiêu Ngọc Nhi là em gái, đó chính là nói thật ra Tiêu Ngọc Nhi không phải là người của nhà họ Tiêu.

Rốt cuộc thì hắn cũng là tộc trưởng một tộc, đầu óc Lý Hùng chuyển rất nhanh, nhưng cho dù như thế trong lòng của hắn cũng tràn đầy lửa giận, đó là con trai duy nhất của hắn.

"Không cần biết ngươi là ai, ngày hôm nay ngươi phải chết,

không chỉ ngươi phải chết, lão phu còn sẽ nghiền xương cốt của cả nhà ngươi thành tro, nhổ tận gốc cả gia tộc của ngươi."

Nghe được lời của Lý Hùng, Phương Minh còn chưa nói gì, nhưng Phương Thâm lại vỗ mạnh lên bàn, quát: "Lý Hùng, ngươi làm càn!"

Lời của Phương Thâm vừa ra khỏi miệng, toàn bộ người ở đây đều ngẩn ra, ngay cả bản thân Lý Hùng cũng đờ ra một chút, hắn không rõ vì sao Phương Thâm lại quay qua rống lên với mình đột ngột như vậy.

Nét mặt Phương Thâm lạnh như băng, không quan tâm bản thân mình không hài lòng vị tiểu tổ tông này tới mức nào, nhưng một bút không thể viết ra hai chữ Phương, với bên ngoài bọn họ đều là người nhà họ Phương, Lý Hùng muốn tiêu diệt toàn bộ gia tộc của Phương Minh, đó không phải là muốn tiêu diệt nhà họ Phương bọn họ sao?

"Phương huynh? Ngươi đây là?"

Đối mặt với Phương Thâm, dù cho lúc này trong lòng Lý Hùng tràn đầy lửa giận, hắn cũng không thể không đè nén xuống, bởi vì Phương Thâm là người mà hắn không đắc tội nổi, nhưng hắn vẫn không hiểu, vì sao Phương Thâm lại đột nhiên nổi giận lớn như vậy.

Lẽ nào Phương Thâm quen biết thằng nhóc này?

"Lý Hùng, ngươi có biết hắn là ai không?" Phương Thâm hừ lạnh một tiếng, "Hắn là con cháu đệ tử nhà họ Phương ta, là đệ tử thiên tài mà các trưởng lão nhà họ Phương ta xem trọng, thế mà ngươi dám nói muốn tiêu diệt nhà họ Phương ở ngay trước mặt ta, xem ra hiện tại nhà họ Lý các ngươi đã muốn nhòm ngó vị trí gia tộc đứng đầu rồi."

Bá!

Sau khi Phương Thâm nói câu này ra khỏi miệng, ánh mắt đám người ở đây đồng loạt rơi vào trên người Phương Minh, bọn họ không nghĩ tới vậy mà người trẻ tuổi này cũng đệ tử nhà họ Phương.

"Thiên tài đứng đầu nhà họ Phương không phải Phương Chiến sao? Ta đã từng gặp mặt hắn một lần, hình như cũng không phải là người trước mắt này."

"Tin tức của ngươi quá lạc hậu, thiên tài đứng đầu nhà họ Phương đã đổi người rồi, mọi người không nhớ rõ thiếp anh hùng mà nhà họ Mục phát ra cách đây không lâu à? Lúc đó đối tượng bị nhà họ Mục công kích kia không phải là đệ tử nhà họ Phương sao."

Có người trong đám người nói thầm, mà lời của hắn cũng nhắc nhở tất cả mọi người ở đây, trên mặt không ít người lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, sao bọn họ lại quên mất chuyện này chứ? Nói như vậy, người trẻ tuổi trước mặt kia chính là người đã khuấy lên sóng gió trong giới tu luyện cách đây không lâu...

"Phương Minh, chưa tới ba mươi tuổi đã là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, người trước mắt này phù hợp với điều kiện ấy, hẳn là không sai được."

Đoàn người xì xào bàn tán, mà sắc mặt Lý Hùng lại xanh xanh trắng trắng, lời Phương Thâm nói chẳng khác gì là xác nhận thân phận của người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này, Phương Minh, thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, trách không được Phương Thâm có thể đột nhiên trở mặt với hắn như vậy.

Trước bàn chính, lúc này mấy ông lão khác lại lộ ra dáng vẻ hả hê, lúc trước bọn họ còn đang lo lắng nhà họ Lý dính vào bắp đùi nhà họ Phương, nghĩ đến sau này gia tộc và môn phái phải đối đãi với nhà họ Lý thế nào, có nên nhượng bộ một chút hay không...

Nhưng không nghĩ tới, trong nháy mắt thế cục đã nghịch chuyển.

Ở trong lòng cao tầng nhà họ Phương, giữa nhà họ Lý cùng Phương Minh, ai quan trọng hơn? Đáp án tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nhà họ Lý chỉ là ngoại lực, mà Phương Minh là ai, đó là đệ tử nhà mình, hơn nữa thiên phú tu luyện còn biến thái như vậy, chỉ cần gia tộc tiếp tục bồi dưỡng, ngày sau khẳng định có thể dễ dàng bước vào cảnh giới Thiên Cấp.

Một đệ tử gia tộc chắc chắn có thể bước chân vào Thiên Cấp, cùng với một thế lực bên ngoài, cao tầng nhà họ Phương có nhắm mắt lại cũng biết nên lựa chọn thế nào.

Lần này, nhà họ Lý không chỉ không thể mượn được lực lượng của nhà họ Phương, rất có thể còn có bị nhà họ Phương ghi thù, mà đối với bọn họ, chuyện này là một chuyện tốt.

"Thâm đường chủ cũng ở đây sao? Lúc trước không nhìn thấy, Thâm đường chủ có quan hệ rất tốt với nhà họ Lý?"

Phương Minh phảng phất như lúc này mới thấy Phương Thâm, chẳng qua lời cậu nói ra lại khiến Phương Thâm thiếu chút nữa chảy mồ hôi lạnh, hắn có chút hiểu biết vị tiểu tổ tông này đấy, bình thường khi hắn nói chuyện bằng giọng điệu này chính là hắn đang tức giận, nếu bản thân mình thật sự nói có quen thân với nhà họ Lý, đoán chừng sau khi vị tiểu tổ tông này về sơn môn, sẽ tới ở lại đường khẩu của hắn lâu hơn.

"Khụ khụ, lão phu không quen nhà họ Lý, lần này tới cũng chỉ là đi ngang qua, chẳng qua sao Phương Minh ngươi lại xuất hiện ở chỗ này? Ngươi nói cô gái nhỏ này là em gái ngươi?"

Phương Thâm dời đi trọng tâm câu chuyện, Phương Minh bĩu môi, lão gia này rất khôn khéo, nếu cậu có thể bắt được nhược

điểm này, ngày sau khi cậu quay về sơn môn có thể tìm cớ đi lừa đảo hắn.

"Cô ấy là em gái bị thất lạc của ta, được người nhà họ Tiêu nhận nuôi, ta cũng chỉ mới biết được thân phận của em gái ta cách đây không lâu."

Nghe được lời của Phương Minh, sắc mặt Phương Thâm lập tức âm trầm xuống, lúc trước hắn còn tưởng rằng rằng Phương Minh muốn ra mặt thay nhà họ Tiêu nên mới tìm đại một cái cớ như vậy, nhưng bây giờ nghe tới, xem ra cô gái nhỏ trước mắt này thật sự là huyết mạch nhà họ Phương bọn hắn.

Chỉ là một thiếu chủ phế vật nhà họ Lý, lại dám bức hôn con gái nhà họ Phương chúng ta, thật sự là muốn chết.

"Lý Hùng, nhà họ Lý các ngươi đúng là thật to gan, cũng dám ngấp nghé con cháu đệ tử nhà họ Phương ta, nếu các ngươi không đưa ra được một câu trả lời khiến lão phu vừa ý, lão phu sẽ không ngại khiến nhà họ Lý các ngươi cứ như vậy biến mất trong giới tu luyện."

Sắc mặt Lý Hùng thay đổi trong nháy mắt, lúc này trong lòng hắn đã không còn ý nghĩ báo thù cho con trai mình gì gì kia nữa, hiện tại hắn chỉ nghĩ nên làm như thế nào để khiến người trước mắt hết tức giận.

Tuy rằng trên thực tế cũng không phải nhà họ Lý hắn thật sự muốn đối đầu cùng nhà họ Phương, là vì không biết thân phận chân thật của Tiêu Ngọc Nhi, bằng không cho dù cho hắn thêm một lá gan nữa hắn cũng không dám có ý đồ với Tiêu Ngọc Nhi.

Thế nhưng một già một trẻ trước mặt này sẽ không nghe hắn giải thích, giới tu luyện chính là như vậy, mạnh được yếu thua, nhà họ Lý bọn họ ăn chặt nhà họ Tiêu, nhưng nhà họ Phương cũng có thể ăn chặt nhà họ Lý như vậy.

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh trên mặt Lý Hùng rơi xuống như mưa.

"Vấn đề này cũng không thể trách chúng tôi, chúng tôi cũng không biết thân phận chân thật của cô ấy, nhà họ Phương các ngươi thật sự quá bá đạo."

Một vị hậu bối nhà họ Lý không nhịn được mở miệng, nhưng mà lời của hắn mới vừa nói ra khỏi miệng, cả người trực tiếp té bay ra ngoài, nặng nề đụng phải trên tường đá, ngay cả tường đá cũng xuất hiện vết nứt, có thể nghĩ cho dù tên này không chết nhất định cũng phải tàn phế.

Ra tay không phải là ai khác, chính là bản thân Phương Thâm.

"Bá đạo? Lão phu chính là bá đạo như vậy, nhà họ Lý các ngươi có ai không phục cứ mở miệng đi."

Đôi mắt già nua của Phương Thâm quét qua đám người nhà Lý, chỉ là không một ai có dũng khí đối diện cùng ánh mắt hắn, tất cả đều cúi đầu hoặc là làm bộ nhìn chung quanh.

Đương nhiên, sở dĩ Phương Thâm có thể tức giận tới như vậy, trong đó có hơn phân nửa là làm cho Phương Minh nhìn, hắn sợ tiểu tổ tông này sẽ giận chó đánh mèo đến trên thân mình, dứt khoát bày rõ thái độ của mình ra.

"Phương huynh hạ thủ lưu tình, chuyện này là nhà họ Lý tôi không đúng, Phương huynh có yêu cầu gì xin cứ nói." Lý Hùng nhận thua, hiện tại hắn chỉ muốn bảo vệ nhà họ Lý, lửa giận của nhà họ Phương tuyệt đối không phải nhà họ Lý có thể thừa nhận.

Ánh mắt Phương Thâm nhìn về phía Phương Minh, vấn đề này Phương Minh là chính chủ, đương nhiên cũng phải do Phương Minh đưa ra điều kiện.

"Phải trả hết toàn bộ tài nguyên mà nhà họ Lý chiếm được từ

nhà họ Tiêu trong những năm gần đây cho nhà họ Tiêu!"

Phương Minh mở miệng, mà mấy lời cậu nói khiến mặt Lý Hùng lộ ra vẻ nhức nhối, bởi vì toàn bộ địa bàn cùng tài nguyên của nhà họ Lý hiện tại đều là thứ đoạt được từ trong tay nhà họ Tiêu, nếu như trả hết cho nhà họ Tiêu, vậy nhà họ Lý sẽ biến thành tình trạng không khác gì so với nhà họ Tiêu bây giờ.

Chẳng qua, vì bảo vệ nhà họ Lý, hắn chuẩn bị tiếp nhận yêu cầu này, dù sao thì thực lực của nhà họ Lý bọn họ cũng không kém, dù cho không có những địa bàn này cũng có thể cướp đoạt từ trong tay thế lực khác.

"Điểm thứ hai, toàn bộ người tu luyện từ Địa cấp trở lên trong nhà họ Lý đều phải tự phế tu vi."

Phương Minh cười lạnh nhìn về phía Lý Hùng, đương nhiên cậu biết nhất định Lý Hùng sẽ tiếp nhận yêu cầu thứ nhất, nhưng như thế vẫn chưa đủ, nếu muốn trả lại một món nợ ân tình của nhà họ Tiêu, tự nhiên phải giúp nhà họ Tiêu xóa bỏ buồn phiền này đi mới được.

"Điều đó là không có khả năng!"

Vẻ mặt Lý Hùng tràn đầy giận dữ, nếu như toàn bộ người tu luyện từ Địa cấp trở lên của nhà họ Lý đều tự phế tu vi, như vậy trong nháy mắt, nhà họ Lý sẽ rơi vào tình cảnh còn thảm hơn so với nhà họ Tiêu.

Đám người ở hiện trường cũng đều hít sâu một hơi, bọn họ không nghĩ tới yêu cầu của Phương Minh sẽ ác như vậy, làm vậy là muốn triệt để hủy diệt nhà họ Lý, ngay cả Phương Thâm cũng bất ngờ liếc nhìn Phương Minh, cảm thấy điều kiện của Phương Minh hơi quá đáng.

Tuy rằng nếu nhà họ Phương bọn họ muốn tiêu diệt một nhà

họ Lý là chuyện dễ dàng, nhưng rốt cuộc thì trong giới tu luyện vẫn còn nhiều thế lực lớn khác, như Tông Thánh Cung kia cũng không yếu hơn nhà họ Phương bao nhiêu, lý do nhằm vào nhà họ Lý lần này thực sự có chút bá đạo, nếu như cứ hủy diệt nhà họ Lý như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến thế lực khác có một loại cảm giác thỏ chết cáo thương, sau đó nhất định sẽ lựa chọn đầu nhập vào mấy môn phái lớn như Tông Thánh Cung này.

Trừ phi, Phương Minh có thể lấy ra được lý do thích đáng khiến cậu có thể làm như thế.

Chương 866: Mục đích của Phương Minh

Nếu nhà họ Phương muốn hủy diệt nhà họ Lý, nhất định phải có một lý do thích đáng!

Đây là một loại quy tắc, nếu như nhà họ Phương phá vỡ quy tắc này, có thể trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có thay đổi gì, thế nhưng dưới tình huống thỏ chết cáo thương, khó tránh khỏi sẽ khiến thế lực khác vì lo sợ mà đầu nhập vào những thế lực như Tông Thánh Cung, kết quả này đối với nhà họ Phương đến nói cũng không phải kết quả tốt.

Thật ra đây cũng khá giống với tình hình thực tế trên thế giới, một số quốc gia lớn vì tranh đoạt tài nguyên cùng chiến lược, tiến hành ngăn cấm kinh tế và vũ lực đối với một số quốc gia nhỏ yếu, thế nhưng bề ngoài vẫn phải có lý do đầy đủ.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến mấy quốc gia nhỏ này cảm thấy an toàn, cũng chỉ có như vậy mới có thể duy trì hệ thống của thế giới này không bị đổ nát.

Đối với nhà họ Phương còn có những gia tộc lớn trong top mười kia, bọn họ cảm thấy khá hài lòng với sự phân bố thế lực trong giới tu luyện hiện nay, những thế lực khác này tồn tại càng nhiều hơn là vì tác dụng trở thành khu hòa hoãn cho mấy gia tộc cùng môn phái mạnh mẽ như bọn họ.

Nếu như những thế lực nhỏ này lựa chọn đầu nhập vào đối thủ, vậy đồng nghĩa với mấy thế lực lớn như bọn họ sẽ phải trực tiếp đối mặt, đến lúc đó bố cục của toàn bộ giới tu luyện sẽ lại thay đổi.

"Cậu Phương, điều kiện phía trước nhà họ Lý tôi có thể tiếp nhận, nhưng điều kiện phía sau này nhà họ Lý tôi thật sự không thể nào tiếp nhận."

Vẻ mặt Lý Hùng tràn đầy kiên quyết, đồng thời ánh mắt cũng nhìn về phía những người khác ở đây, trầm giọng nói: "Thực lực của nhà họ Lý không bằng nhà họ Phương, nhưng thiên hạ to lớn, cũng không thể lớn hơn một đạo lý, ngày hôm nay nhà họ Phương có thể dùng lý do này để tiêu diệt nhà họ Lý tôi, lần kế cũng có thể tùy tiện dùng tội danh "có lẽ có" (1) này để tiêu diệt thế lực khác."

(1) Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Đến lúc này, Lý Hùng biết, chỉ khi khơi lên tâm tình thỏ chết cáo thương của đám người ở đây, nhà họ Lý bọn họ mới có thể tìm được đường sống, chẳng qua nhắc tới cũng thật đủ châm chọc, lúc trước khi đối mặt với nhà họ Tiêu, bọn họ nói chuyện thực lực, bây giờ khi đối mặt với nhà họ Phương có thực lực mạnh mẽ hơn bọn họ, lại bắt đầu nói chuyện đạo lý.

"Đúng vậy, cho dù nhà họ Phương có lợi hại hơn nữa, cũng không thể ỷ thế hiếp người như thế."

"Người ta cũng đã chịu bồi thường, sao nhà họ Phương phải hùng hổ dọa người chứ? Thật ra trong mắt ta, lần này nhà họ Lý không hề có lỗi gì cả."

"Nếu hôm nay nhà họ Lý bị nhà họ Phương hủy diệt như thế, sợ rằng lần kế sẽ đến phiên chúng ta..."

Đoàn người thực sự có tiếng nghị luận, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng lấy thực lực của Phương Minh cùng Phương Thâm đương nhiên có thể nghe rõ rõ ràng ràng, trong số những

người này có không ít thế lực vốn thân cận với nhà họ Lý, tự nhiên sẽ đứng về phía nhà họ Lý, mà còn có một vài người thì thật sự ôm tâm tính thỏ chết cáo thương mà nói lên mấy lời này.

"Ỷ thế hiếp người sao?"

Phương Minh cười lạnh, nếu cậu đã tới đây, lại còn nói ra mấy lời như thế trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên cũng đã dự liệu được tình huống trước mắt này.

Tấm chiêu bài nhà họ Phương này rất dễ sử dụng, nhưng tương tự bởi vì tấm chiêu bài này, đôi lúc khi làm một số chuyện sẽ phải suy nghĩ tới rất nhiều nhân tố khác.

"Ai nói cho ngươi biết ta nói những yêu cầu này là thay mặt nhà họ Phương?"

Lời của Phương Minh khiến Lý Hùng sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, ngược lại sau khi Phương Thâm nghe thấy mấy lời Phương Minh nói, trong đôi mắt già nua có tinh quang thoáng qua, bởi vì trong nháy mắt này hắn đã hiểu Phương Minh muốn nói điều gì.

Những người khác ở đây không biết thực lực của tiểu tổ tông này, thế nhưng hắn biết, tiểu tổ tông này đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, dựa theo các trưởng lão nói, tuyệt đối là người mạnh nhất dưới Thiên Cấp.

Dựa vào một mình tiểu tổ tông, cũng đủ để đối phó nhà họ Lý.

"Ta nói những yêu cầu này là bởi vì nhà họ Lý các ngươi tổn thương em gái ta, ta đứng ở góc độ một người anh trai bình thường đến nói đấy, nếu như nhà họ Lý các ngươi không đáp ứng, kỳ thực cũng không có gì, chí ít ta có thể bảo đảm, nhà họ Phương tuyệt đối sẽ không nhúng tay."

Lý Hùng đưa mắt nhìn về phía Phương Thâm, ở chỗ này hắn

cảm thấy người có thể thay mặt nhà họ Phương chính là Phương Thâm. Về phần Phương Minh, mặc dù là thiên tài nhưng dù sao cậu cũng còn rất trẻ, làm sao có thể thực sự thay mặt nhà họ Phương làm chủ chuyện này.

"Phương Minh nói không sai, cho tới bây giờ nhà họ Phương ta vẫn chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, lần này là ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Lý, không quản nhà họ Lý các ngươi có đồng ý với yêu cầu của Phương Minh hay không, nhà họ Phương ta cũng sẽ không nhúng tay vào."

Nghe được Phương Thâm bảo đảm, trên mặt Lý Hùng hiện lên vẻ thở phào nhẹ nhõm, mà trên mặt Phương Minh cũng lộ ra dáng tươi cười, bởi vì cậu biết Phương Thâm đã đoán được cậu muốn làm gì.

"Cậu Phương, mặc dù nói nhà họ Phương không nhúng tay vào, nhưng vì chuyện này nhà họ Lý tôi nguyện ý chấp nhận bồi thường, hay là cậu Phương đổi điều kiện khác đi, chỉ cần không đạp lên nội tình của nhà họ Lý tôi, nhà họ Lý tôi có thể tiếp nhận."

Mặc dù nói nhà họ Phương đồng ý không nhúng tay vào, nhưng Lý Hùng vẫn không muốn đắc tội Phương Minh, bởi vì hắn rất rõ ràng, vị này chính là mặt trời mới mọc, cho dù ngày hôm nay không thể làm gì nhà họ Lý bọn họ, thế nhưng đợi mười mấy năm hoặc là mấy chục năm sau, một khi đột phá tới cấp độ cường giả Thiên Cấp, đến lúc đó vẫn sẽ tìm nhà họ Lý bọn họ tính sổ.

Cho nên trong suy nghĩ của Lý Hùng, biện pháp tốt nhất chính là giải quyết dứt điểm chuyện này ngay tại đây, như vậy ngày sau cho dù Phương Minh có đột phá tới Thiên Cấp, cũng không có cớ cùng lý do gì để gây phiền toái cho nhà họ Lý bọn họ.

"Không cần, nếu nhà họ Lý các ngươi đã không muốn tiếp nhận điều kiện ta đưa ra, vậy thì dùng thực lực để nói chuyện đi, ta chỉ là một người anh trai bình thường muốn đòi lại công bằng

cho em gái mình mà thôi."

Sắc mặt Lý Hùng cũng âm trầm xuống, hắn biết hắn không giải quyết vấn đề này trong hòa bình nữa, chẳng qua có Phương Thâm bảo đảm, hắn cũng không quá lo lắng.

"Nếu cậu Phương cố ý làm như vậy, vậy lão phu cũng chỉ có thể thay mặt nhà họ Lý đứng ra phụng bồi, chẳng qua nếu cậu Phương chỉ đại diện cho bản thân, thì lão phu cũng sẽ giống vậy, thay mặt cho đứa con trai đã mất đi cánh tay của tôi, đứng ra đánh một trận với cậu Phương. Nếu như cậu Phương thắng, toàn bộ cường giả Địa Cấp của nhà họ Lý tôi sẽ tự phế tu vi ngay lập tức, nếu như lão phu may mắn thắng được, cậu Phương vẫn có thể đổi một điều kiện bồi thường khác."

Với tư cách là gia chủ nhà họ Lý, tình thương của Lý Hùng rất cao, lời này của hắn thật sự là một giọt nước cũng không lọt, đầu tiên là nói cho mọi người, vốn em gái ngươi chưa thật sự bị thương tổn gì, nhưng tay của con trai ta đã không còn, về điểm này đến nói, đau đớn mà lão phu thừa nhận sâu hơn ngươi nhiều.

Về phần cái gì mà may mắn thắng, đám người ở đây đều biết Lý Hùng nói vậy là hắn khiêm tốn thôi, cho dù Phương Minh có lợi hại hơn nữa, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Lý Hùng? Người ta là cường giả Địa Cấp tầng chín đã thành danh nhiều năm đấy.

Thắng, vẫn nguyện ý bồi thường như trước, chừng đó đã nói rõ thành ý của Lý Hùng.

Cũng bởi vì Lý Hùng nói lời này, không ít người ở đây đều đã nghiêng về phía Lý Hùng, nhìn xem, đây là gia chủ nhà họ Lý, vì nhà họ Lý tình nguyện đè nén thống khổ trong lòng, đây mới thật sự là chịu nhục!

So sánh với hắn, Phương Minh có vẻ hơi hùng hổ dọa người, ỷ vào thân phận đệ tử nhà họ Phương của mình mà không coi ai ra

gì như thế.

Trong lòng không ít người đều hy vọng Lý Hùng có thể dạy dỗ Phương Minh một chút, khiến cho cậu biết, hiện tại giới tu luyện còn chưa tới phiên loại người trẻ tuổi như cậu làm chủ!

Đối mặt với sáo lộ trong lời nói của Lý Hùng, Phương Minh cũng không vạch trần, nếu Lý Hùng muốn giả ra bộ dạng chịu nhục như vậy, vậy thì xem cuối cùng hắn có thể thật sự tiếp nhận kết quả này hay không đi!

Chương 867: Cái này không thể nào

Ngoài sảnh lớn của tổ trạch, tất cả mọi người rối rít nhường ra vị trí, chẳng qua, cho dù là Phương Minh hay là Lý Hùng cũng đều là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, nếu thật sự đánh nhau, chỉ có không gian nhỏ như vậy đương nhiên sẽ không đủ, không chừng toàn bộ tổ trạch đều sẽ bị hủy diệt.

"Cậu Phương, phía sau tổ trạch của nhà họ Lý có một diễn võ trường, xin mời."

Phương Minh không nói gì, chỉ kéo tay Tiêu Ngọc Nhi theo Lý Hùng đi về phía sau, mà những người khác cũng đều nối đuôi nhau đi theo, cuối cùng lại đến một mảnh đất vô cùng trống trải.

Toàn bộ mảnh đất trống này lớn cỡ chừng hai sân golf, đây chính là nơi đệ tử nhà họ Lý tu luyện so tài mỗi ngày.

Lý Hùng đi tới vị trí trung tâm nhất của diễn võ trường, mà những người khác đều đứng ở bên cạnh diễn võ trường, Phương Minh đang muốn cất bước đi vào, thế nhưng Tiêu Ngọc Nhi đang đứng bên cạnh lại kéo tay cậu một chút.

"Tôi... Cái kia..."

Tiêu Ngọc Nhi vẫn không thể gọi Phương Minh là anh, mà Phương Minh cũng biết mình em gái muốn nói gì, xoa xoa đầu của cô ấy, cười cười an ủi: "Yên tâm đi, anh sẽ không sao đâu."

Nghe được Phương Minh nói như vậy, lúc này Tiêu Ngọc Nhi mới buông lỏng tay ra, quả thật, tuy rằng thời gian cô ấy quen biết

anh mình không lâu, nhưng cũng biết anh mình thực sự là một người hành sự cẩn trọng.

Trước đây khi đi tìm bảo tàng Minh triều, rõ ràng là người thực lực cực mạnh, nhưng hết lần này tới lần khác lại cố ý che giấu mình, thậm chí tình nguyện đi tới chiếc xe hàng hóa cuối cùng ngồi chung một chỗ với tài xế, nghĩ đến hẳn lần này cũng vì có nắm chắc nên mới làm như vậy.

Sau khi Phương Minh an ủi em gái mình xong, cũng sải bước đi vào diễn võ trường, cuối cùng dừng lại ở vị trí cách Lý Hùng trăm mét.

Có lẽ đối với người thường khoảng trăm mét này đã rất xa, nhưng đối với cường giả đã đạt tới cảnh giới cao như Phương Minh cùng Lý Hùng, muốn vượt qua khoảng cách này cũng chỉ là chuyện một hơi thở.

"Cậu Phương, quả đấm này không có mắt, nếu như lúc này cậu Phương đổi ý vẫn chưa muộn."

Lý Hùng cười ha hả nhìn về phía Phương Minh, nhìn như đang suy xét thay Phương Minh, chẳng qua Phương Minh là ai? Khi Lý Hùng nói lời này, cậu thấy rõ sát ý hiện lên nơi khóe mắt đối phương, căn bản là hắn cố ý nói như vậy.

Phương Minh tin tưởng, Lý Hùng không dám thực sự hạ sát thủ với chính mình, nhưng hiển nhiên mình phế bỏ một cánh tay của con trai hắn, trong lòng hắn cũng đã tràn đầy lửa giận, cho dù không cách nào giết chết bản thân mình, chỉ sợ cũng phải khiến mình trọng thương, mà hắn nói ra lời đó chẳng qua là vì muốn chừa lại một đường lui cho bản thân mà thôi.

Ngươi xem, ta đã nói rồi, quyền cước không có mắt, khuyên cũng đã khuyên, nói cũng đã nói, là vị này kiên trì muốn đánh, cho nên có bị thương cũng không thể trách ta.

"Vẫn là Lý tộc trưởng nhân nghĩa."

"Đúng vậy, nếu đổi lại là tôi, đối mặt với hung thủ phế bỏ con trai mình, sợ rằng đã sớm không nhịn được mà ra tay trước rồi."

Trong đoàn người có kẻ nghị luận, nhưng mà cao tầng của các thế lực khác lại trầm mặc không nói, mánh khóe này của Lý Hùng có thể qua mắt những người khác, lại làm sao có thể giấu giếm được mấy người từng trải như bọn họ.

Lời hắn nói ra càng khách khí, cũng đại biểu cho lúc hắn ra tay càng không kiêng dè, có một loại người được gọi là: Nham hiểm.

"Quyền cước không có mắt, những lời này cũng là lời mà ta muốn nói, hiện tại ngươi chấp nhận điều kiện của ta, có lẽ còn có thể giữ lại một mạng, nếu không mà nói ngay cả ta cũng không thể bảo đảm tới lúc đó ngươi có sống được hay không đâu."

Trong nháy mắt, sắc mặt Lý Hùng trở nên âm trầm, nếu đã vạch mặt như thế, vậy cũng không cần phải ngụy trang gì nữa.

"Được được được, cậu Phương thật đúng là có tự tin với bản thân mình, ngược lại lão phu cũng muốn nhìn xem, cậu Phương phải làm sao mới có thể lấy mệnh của lão phu!"

Oanh!

Khí thế cả người Lý Hùng mạnh mẽ thăng lên, khí thế của cường giả Địa Cấp hậu kỳ cực kỳ khủng bố, toàn bộ diễn võ trường đều có cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, thổi tới mấy lá cờ ở trên lan can cách đó không xa hoa hoa tác hưởng.

Giờ khắc này Lý Hùng cũng không còn mang dáng dấp của ông lão cười hiền lành khi trước nửa, cả người lại giống như một pho tượng chiến thần, mà so sánh với hắn, Phương Minh đang ở đối diện lại không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn đứng yên ở nơi đó không nhúc nhích.

Không chỉ là thân thể, ngay cả quần áo trên người cậu cũng không hề chịu chút ảnh hưởng gì từ cơn gió lớn kia, cả người Phương Minh lại giống như một cây định hải thần châm, có thể đứng yên bất động trong gió bão.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, mà giữa lúc mọi người cảm thấy nghi ngờ vì sao hai người này còn chưa ra tay, hai bóng người đồng thời động, nhanh như tia chớp, gần như là đồng thời phóng về phía đối phương.

Người tu luyện chưa tới Địa Cấp hậu kỳ chỉ có thể thấy hai tàn ảnh không ngừng lao vào nhau, va chạm với nhau, cho dù là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, cũng không cách nào thấy rõ hành động của hai người này, bởi vì tốc độ của hai người thật sự là quá nhanh.

Ầm ầm!

Âm thanh do năng lượng va chạm vào nhau truyền ra, nổ vang như sấm rền gió cuốn, chấn tới sắc mặt không ít người ở đây tái nhợt, cho dù bọn họ đã đứng ở vị trí sát biên giới diễn võ trường, vẫn theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Thanh thế này thật sự là quá rung động.

"Lý Hùng là cường giả Địa Cấp tầng chín, vốn hắn thành danh đã lâu, có thực lực như vậy cũng rất bình thường, nhưng không nghĩ tới thực lực của Phương Minh này cũng khủng bố như vậy, không phải nói lần trước đó Phương Minh mới là Địa Cấp tầng tám sao?"

Có người nghi ngờ, một vị Địa Cấp tầng tám có thể liều mạng ngang sức ngang tài cùng Địa Cấp tầng chín sao?

Đáp án đương nhiên là không thể nào!

Càng tu luyện tới sau này, kém một cảnh giới gần như đều có cách biệt một trời một vực, Địa Cấp tầng tám đối đầu với cường

giả Địa Cấp tầng chín, sợ rằng ngay cả ba chiêu cũng không thể tiếp được.

Cho nên nói cách khác, Phương Minh không phải Địa Cấp tầng tám, mà là Địa Cấp tầng chín, nằm ở cùng một cảnh giới với Lý Hùng.

Nghĩ tới khả năng này, trên mặt không ít cường giả đều lộ vẻ rung động, này mới qua bao lâu? Cuối cùng lại đột phá! Thiên phú này đã không thể hình dung bằng hai từ biến thái nữa rồi, bởi vì cho dù biến thái cũng không thể làm tới mức đó.

Thấy biến hóa trên mặt đám người chung quanh, trên mặt Phương Thâm lộ ra vẻ khinh thường, Địa Cấp tầng chín, các ngươi quá coi thường tiểu tổ tông này, tiểu tổ tông này chính là Địa Cấp đại viên mãn đấy, Địa Cấp tầng chín trong mắt cậu căn bản là không đủ nhìn.

Đương nhiên Phương Thâm cũng biết Phương Minh không sử dụng toàn lực, hiển nhiên là không muốn hoàn toàn bại lộ thực lực của chính mình, Phương Thâm vẫn rất tán đồng đối với hành động này của Phương Minh, dù sao thì Long Môn bí cảnh cũng sắp được mở ra rồi, giữ lại nhiều một phần, đến lúc đó cũng liền nhiều hơn một cơ hội khi tranh đoạt khí vận đại đạo.

Bóng dáng của Lý Hùng cùng Phương Minh không ngừng va chạm sau đó lại tách ra, mà thân làm người trong cuộc Lý Hùng còn khiếp sợ hơn những người khác nhiều, nếu như nói ngay từ đầu hắn chỉ sử dụng năm phần mười thực lực, như vậy đến hiện tại hắn đã ra tay toàn lực.

Nhưng khiến hắn khiếp sợ là, dù hắn sử dụng năm phần mười thực lực hay sử dụng toàn bộ thực lực, Phương Minh này vẫn giống hệt lò xo, theo thực lực của hắn tăng trưởng mà tăng trưởng, thậm chí lúc này trong đầu của hắn còn xuất hiện một ý niệm hoang đường, có lẽ Phương Minh còn che giấu thực lực, này

còn không phải toàn bộ thực lực của cậu.

Chẳng qua ý nghĩ này chỉ vừa xuất hiện liền bị hắn dập tắt, bởi vì căn bản là hắn không thể tin, một người trẻ tới mức chưa tới ba mươi tuổi, lúc đối chiến với hắn còn có thể ẩn dấu thực lực, đây chẳng phải đồng nghĩa với đối phương là cường giả Địa Cấp đại viên mãn à? Thế nhưng điều này có thể sao?

Cho tới bây giờ giới tu luyện vẫn chưa từng xuất hiện thiên tài yêu nghiệt như vậy, chí ít tại trong nhận thức của hắn là chưa từng có thiên tài yêu nghiệt như vậy tồn tại.

Chương 868: Giới tu luyện muốn đổi thời

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trận chiến trong diễn võ trường đang rất kịch liệt, không ít cường giả Địa Cấp hậu kỳ vừa xem vừa run như cầy sấy, mà khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Ngọc Nhi đã tràn đầy vẻ khẩn trương lo lắng, bàn tay nhỏ siết chặt theo bản năng.

Phương Thâm thấy trạng thái của Tiêu Ngọc Nhi, sau khi suy nghĩ một chút lại nói: "Cô gái nhỏ, cô không cần lo lắng, anh trai cô sẽ không thua đâu."

Bởi vì không biết nên xưng hô với Tiêu Ngọc Nhi như thế nào, vì thế Phương Thâm cũng chỉ có thể dùng cách xưng hô cô gái nhỏ này để thay thế.

Nhưng mà Tiêu Ngọc Nhi lại không có phản ứng gì, ngược lại trên mặt những cường giả khác ở quanh đó lại lộ ra vẻ nghi hoặc, cho dù Phương đường chủ có xem trọng Phương Minh, hoặc là nhà họ Phương các ngươi thực sự có quá nhiều thuật pháp có uy lực mạnh mẽ, nhưng tuổi của Phương Minh vẫn còn đó, ngươi lấy tự tin từ đâu tới mà nói ra lời này?

Cảm thụ được ánh mắt quái dị của người chung quanh, nhưng Phương Thâm cũng không giải thích gì nhiều, bởi vì căn bản là không có cách nào giải thích những chuyện phát sinh ở trên người

Phương Minh, thằng này chính là một quái thai, cho dù hắn có nói ra chân tướng, đoán chừng những người này cũng sẽ không tin.

Một phút đồng hồ, năm phút đồng hồ, mười phút...

Sau khi mười lăm phút qua đi, đột nhiên đám cường giả Địa Cấp hậu kỳ đang xem cuộc chiến kinh hô thành tiếng, bởi vì bọn họ thấy được một màn khiến bọn họ không thể tin được.

Túc này có máu tóe lên trong diễn võ trường, nhưng mà số máu này không phải máu bắn ra từ trên người Phương Minh, mà nó bắn ra từ trên người Lý Hùng.

Vậy mà Lý Hùng lại bị thương.

Một cường giả Địa Cấp hậu kỳ tầng chín có uy tín lâu năm, vậy mà lại bại trong tay một người tu luyện trẻ không tới ba mươi tuổi, một màn như vậy bảo bọn họ phải tiếp nhận thế nào đây? Một màn này đã lật đổ nhận thức của bọn họ.

Duy chỉ có vẻ mặt Phương Thâm không chút thay đổi, bởi vì kết cục như vậy nằm trong dự liệu của hắn.

Diễn võ trường, hai bóng người tách xa nhau, trên mặt Phương Minh không chút biểu cảm, mà ngược lại, Lý Hùng đang đứng đối diện với Phương Minh lại máu me khắp người, chỗ ngực, vai, cánh tay đều có máu tươi chảy ra rất rõ ràng.

Xôn xao!

Một màn này khiến cho tất cả những người không nhìn thấy rõ màn chiến đấu trước đó kêu lên sợ hãi, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, vì sao lúc trước những cường giả kia lại kêu lên sợ hãi như vậy.

Kết quả này bọn họ cũng không thể nào chấp nhận được!

Đương nhiên, nếu muốn nói ai không thể chấp nhận được nhất đương nhiên đúng là người nhà họ Lý, thấy kết quả là tộc trưởng nhà mình bị thương, khiến bọn họ khiếp sợ không thôi, mà ngay sau đó trong lòng người nhà họ Lý hiện lên vẻ lo lắng, nếu như tộc trưởng thực sự thua, vậy há chẳng phải tất cả cường giả Địa Cấp nhà họ Lý bọn họ sẽ phải tự phế tu vi sao?

Sắc mặt Lý Hùng âm trầm nhìn Phương Minh, giờ phút này hắn cũng là càng đánh càng kinh hãi, cho tới bây giờ hắn đã có thể xác định, chắc chắn là thực lực của người trẻ tuổi trước mặt kia mạnh hơn bản thân mình.

Cho tới bây giờ, cuối cùng Lý Hùng cũng biết mục đích thực sự của Phương Minh, chính là muốn hủy diệt nhà họ Lý bọn họ, lúc trước hắn còn cảm thấy dương dương đắc ý vì có thể dùng ngôn ngữ bức bách nhà họ Phương không nhúng tay vào vấn đề này, nhưng hiện tại xem ra, căn bản là người ta không hề có ý định mượn thực lực của nhà họ Phương.

Khóe miệng Phương Minh hiện lên nụ cười lạnh, hiện tại mới biết mục đích của mình? Đã quá muộn.

Không cho Lý Hùng có cơ hội thở dốc, bóng dáng Phương Minh biến mất ngay tại chỗ, mà lần xuất hiện tiếp theo cậu đã tới trước mặt Lý Hùng, sắc mặt Lý Hùng biến đổi, cũng chỉ có thể vội vội vàng vàng nghênh chiến.

Lần này, Lý Hùng đã không còn chiến ý khi trước, nhưng mà đối mặt với Phương Minh vốn có thực lực mạnh hơn hắn, mất đi chiến ý chỉ khiến hắn bại càng nhanh hơn mà thôi.

Rầm!

Bàn tay Phương Minh nắm lấy một cánh tay Lý Hùng, không chút do dự toàn lực vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, bàn tay phóng ra ánh sáng sáng chói, sắc mặt Lý Hùng đột biến, bởi vì

đau đớn mà trở nên vặn vẹo.

Bởi vì, một cánh tay của hắn bị Phương Minh mạnh mẽ kéo xuống.

Máu me văng tung tóe, thân thể Lý Hùng lảo đảo lui về phía sau, nhưng mà Phương Minh cũng không định thu tay lại như vậy, một lần nữa hóa chưởng thành đao, trực tiếp bổ vào trên bả vai Lý Hùng.

Răng rắc!

Tiếng đầu khớp xương vỡ vụn rõ ràng truyền tới trong tai của mọi người ở đây, khóe miệng không ít người co quắp một cái, một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ lọt vào kết cục như vậy, không khỏi quá thảm.

Nhưng mà, trận này còn chưa kết thúc.

Khi Phương Minh đánh một chưởng lên thiên linh cái của Lý Hùng, không ít người đều lên tiếng kinh hô, bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng, dựa vào trạng thái của Lý Hùng lúc này tuyệt đối không thể ngăn cản được một chưởng này của Phương Minh.

Băng!

Một chưởng này hạ xuống, cả đầu Lý Hùng trực tiếp nổ tung ra, nổ tung giống như một đám mưa máu, mà giờ khắc này toàn bộ diễn võ trường lặng ngắt như tờ!

Toàn bộ người trên diễn võ trường lặng lặng nhìn về phía Phương Minh, không ai nói một lời, lúc này tầm mắt mọi người đều bị Phương Minh đang đứng lẳng lặng trong diễn võ trường làm chấn động.

Bóng người có vẻ hơi gầy, cả người dính đầy máu, nhưng lúc này trong lòng bọn họ, chính là một người trẻ tuổi như vậy lại

giống như một vị chiến thần bá vương, khiến cho tâm linh bọn họ chấn động!

Nếu như kết cục của trận chiến này truyền đi, sợ rằng toàn bộ giới tu luyện đều phải oanh động!

Nếu như nói trước đây khi nhà họ Mục phát thiếp anh hùng đã khiến một đời tuổi trẻ trong toàn bộ giới tu luyện phải ảm đạm phai mờ, có một tòa núi lớn đè xuống đỉnh đầu, như vậy lần này, chỉ sợ những cường giả già đời cũng phải bởi vì người trước mắt này mà đứng ngồi không yên.

Ở thời đại cường giả Thiên Cấp không tùy tiện ra tay, Địa Cấp hậu kỳ chính là sức chiến đấu cao cấp nhất trong giới tu luyện, nhưng cho dù cường giả Địa Cấp hậu kỳ cũng gần như rất ít khi ra tay, bình thường khi các thế lực lớn có mâu thuẫn, đều dùng mấy trận tranh đấu vô thưởng vô phạt tới giải quyết.

Dù sao giới tu luyện cũng đã tồn tại mấy nghìn năm, giữa các bên lớn thế lực đã đạt thành một loại cân đối, sẽ không có thế lực nào đột nhiên đứng ra chiếm đoạt thế lực khác, bởi vì không có bất kỳ thế lực nào có thực lực chênh lệch gấp bội so với những thế lực khác, đương nhiên cũng không cách nào đánh vỡ cách cục này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, tên tuổi của Tứ Đại Công Tử có thể vang dội trong giới tu luyện như vậy.

Ở khi những cường giả lâu năm đều không ra tay, chuyện tranh phong của thế hệ trẻ chính là chuyện làm người ta chú ý nhất giới tu luyện, thậm chí đối với cao tầng của rất nhiều thế lực đến nói, có đôi khi thế hệ trẻ tranh phong sẽ đại biểu cho sự tranh đấu của mấy thế lực lớn như bọn họ.

Vì sao nhà họ Phương có thể trở thành gia tộc đứng đầu? Ngoại trừ số lượng cường giả Thiên Cấp, không phải còn một nguyên nhân rất lớn là vì một đời trẻ tuổi nhà họ Phương vẫn luôn

nắm lấy vị trí đứng đầu Tứ Đại Công Tử sao?

Cách đây không lâu Phương Chiến bại bởi vị kia của Tông Thánh Cung, nếu như không có Phương Minh đột nhiên xuất hiện, sợ rằng giới tu luyện sẽ có tranh luận về bài danh của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung.

Nguyên nhân rất đơn giản, chúng tôi không nhìn thấy sự tranh đấu của cường giả Thiên Cấp, nhưng nhà họ Phương muốn là gia tộc đứng đầu, vậy đệ tử trẻ tuổi nhà họ Phương cũng phải là người đứng đầu trong thế hệ trẻ, xem chuyện bồi dưỡng đệ tử thành cách thể hiện thực lực tổng hợp.

"Giới tu luyện muốn đổi thời rồi."

Chương 869: Giới tu luyện muốn đổi thời (2)

"Cường giả Thiên Cấp không ra, trong toàn bộ giới tu luyện hẳn sẽ không có ai có thể đánh lại cậu ấy."

Trong khi mọi người cảm khái, cao tầng của các thế lực lớn lại có tâm tư rất phức tạp, nếu như chỉ đơn thuần là nhà họ Phương có nhiều thêm một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, cho dù là một cường giả nửa bước Thiên Cấp, bọn họ cũng sẽ không khiếp sợ như vậy.

Nhưng Phương Minh này còn chưa tới ba mươi tuổi, tuổi trẻ như vậy đấy! Mà trẻ tuổi có ý nghĩa thế nào? Trẻ tuổi có nghĩa là có thể xông xáo, mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ lúc trước kia có vị nào không phải người xông xáo trong giới tu luyện đã lâu, mà sau khi tới cảnh giới này càng nhiều hơn chính là ru rú trong nhà.

Nhưng Phương Minh khác, Phương Minh còn trẻ như vậy, có thể chắc chắn rằng cậu sẽ không tiếp nhận cái loại bế quan tu luyện khô khan này, điều này cũng đồng nghĩa với giới tu luyện sắp sửa nghênh đón một pho tượng đại sát thần.

Một cường giả Địa Cấp tầng chín đi lại trong giới tu luyện, sẽ gây ra lực phá hoại vô cùng lớn, ai biết liệu có ngày nào đó tộc nhân hay đệ tử nhà mình vô ý trêu chọc phải người ta hay không…

Về phần đám người nhà họ Lý, lúc này đang mang vẻ mặt thống khổ, những người khác ở đây đều đã lựa chọn không thấy, Lý Hùng cũng chết rồi, cộng thêm yêu cầu Phương Minh nói lên lúc trước, việc nhà họ Lý suy bại đã được định chắc.

Nếu như bọn họ biết tin tức nhà họ Lý suy bại vào thời điểm khác, tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên, bởi vì nhà họ Lý suy bại vậy có nghĩa bọn họ có thể chia cắt tài nguyên của nhà họ Lý, nhưng bây giờ, không có bất kỳ ai trong số những cao tầng các thế lực này dám có ý nghĩ như vậy.

Đừng đùa, vì sao nhà họ Lý suy bại, còn không phải là vì bức bách em gái Phương Minh ấy ư? Mà em gái Phương Minh được nhà họ Tiêu nhận nuôi hơn hai mươi năm, nhất định Phương Minh phải trả hết phần ân tình này.

Lúc này Phương Minh dẫn theo em gái mình đi tới nhà họ Lý, đề xuất yêu cầu như vậy, không phải là đang bồi thường cho nhà họ Tiêu ấy ư, nói cách khác toàn bộ tài nguyên của nhà họ Lý đều sẽ thuộc về nhà họ Tiêu, mà nhà họ Tiêu đã lụi bại hơn trăm năm cũng sắp quật khởi một lần nữa.

Nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng của những cao tầng trong các thế lực lớn này nảy sinh một ý nghĩ, đó chính là sau khi trở về nhất định phải điều tra rõ ràng nội tình của mỗi một đệ tử cùng tộc nhân nhà mình, nhìn xem có tình huống nào giống như Tiêu Ngọc Nhi hay không, nếu như cũng có thu nuôi đứa bé, nhất định phải điều tra rõ ràng lai lịch của cha mẹ ruột những đứa bé này, không chừng có người nào có lai lịch to lớn cũng nên.

Không thể không nói hành động này của cao tầng các thế lực có ảnh hưởng quá lớn, bởi vì thật sự bị bọn họ phát hiện rất nhiều đệ tử cùng tộc nhân có vấn đề về gia thế, đương nhiên, không phát hiện người nào có thân phận ghê gớm như Tiêu Ngọc Nhi, ngược lại lại phát hiện trên đầu mình có không ít tia sáng xanh!

Toàn bộ Thiên Phủ bên này, có một thời gian ngắn vẫn bị bao phủ trong ánh sáng xanh đó, dính tới không ít ân oán tình cừu, đương nhiên, cái này đã không có quan hệ gì với Phương Minh, lúc đó Phương Minh đã sớm rời khỏi Thiên Phủ rồi.

Trên thực tế, ngay sau khi đánh chết Lý Hùng, Phương Minh cũng không tiếp tục dừng lại ở nhà họ Lý, mà là dẫn theo Tiêu Ngọc Nhi rời khỏi nhà họ Lý, về chuyện giải quyết hậu quả chuyện này cậu giao hết cho Phương Thâm đi xử lý, hiện tại cậu chỉ muốn đưa em gái mình đến Ma Đô gặp mẹ mà thôi.

Có Phương Thâm ở đây, đương nhiên nhà họ Tiêu có thể thuận lợi tiếp nhận địa bàn của nhà họ Lý, trên thực tế khi đám người Tiêu Vọng nghe được những hành động của Phương Minh ở nhà họ Lý, cũng bị giật mình một hồi lâu, nửa ngày mới tiêu hóa được sự thật này.

Toàn bộ tộc nhân nhà họ Tiêu đều nhảy cẫng hoan hô, mà ngược lại người nhà họ Lý lại thất thanh khóc rống, nhưng giới tu luyện chính là tàn nhẫn như vậy, trước đây bọn họ chèn ép nhà họ Tiêu, không phải cũng dựa vào nguyên nhân bọn họ có thực lực nghiền ép nhà họ Tiêu sao?

Ma Đô!

Sau khi xuống sân bay, Phương Minh lập tức dẫn theo Tiêu Ngọc Nhi đi thẳng đến cao ốc tập đoàn Nghiễm Niên ở Ma Đô, nguyên nhân là vì hiện tại mẹ cậu đang ở trong tòa nhà của tập đoàn Nghiễm Niên.

Tập đoàn Nghiễm Niên!

Với tư cách là một tập đoàn đa quốc gia phát hành cổ phiếu, tập đoàn có nghiệp vụ trải rộng toàn cầu, tuy rằng tổng bộ của tập đoàn không được thiết lập ở Ma Đô, nhưng vẫn dùng một số tiền lớn xây dựng một tòa nhà lớn ở Ma Đô, toàn bộ tòa nhà cao tầng này đều thuộc về tập đoàn Nghiễm Niên.

Khi Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi đi tới cửa tòa nhà, nhìn thấy bảo vệ ở cửa, lúc này Phương Minh mới nhớ tới bởi vì bản thân mình có chút kích động, quên không nói với mẹ mình đã đến

tập đoàn Nghiễm Niên.

Vì muốn mang tới kinh hỉ cho mẹ mình, nên Phương Minh chỉ gọi điện thoại cho Lăng Sở Sở hỏi thăm vị trí hiện tại của mẹ mình, khi biết được ngày hôm nay mẹ mình mở cuộc họp cuối năm ở Ma Đô, cậu lập tức cúp điện thoại trực tiếp tới đây.

"Thưa cậu, nếu như không có hẹn trước, chúng tôi không thể để cậu lên trên được."

Đối mặt với dáng tươi cười ngọt ngào và công thức hóa của tiếp tân ở sảnh lớn, Phương Minh cũng không làm khó người ta, công ty lớn có lớn quy chế điều lệ của công ty, chỉ có thể trách bản thân mình sơ sót.

Nghĩ tới đây, Phương Minh cũng không nói gì nữa, trực tiếp cầm điện thoại di động lên bấm số điện thoại của mẹ mình.

Tầng sáu mươi sáu, tầng chuyên dụng của tổng giám đốc tập đoàn Nghiễm Niên, giờ khắc này ở trong phòng họp, cao tầng của tập đoàn Nghiễm Niên đang báo cáo tổng kết cuối năm nay, chỉ có điều, không khí trong toàn bộ phòng họp có chút đè ép.

Đối với cao tầng của tập đoàn Nghiễm Niên đến nói, bọn họ hiểu rõ tổng giám đốc nhà mình, khi làm việc tổng giám đốc nhà mình là một người phụ nữ mạnh mẽ, là sấm rền gió cuốn chân chính, nhất là nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, càng sẽ bị tổng giám đốc phê bình không chút lưu tình.

Cho nên, mỗi khi bắt đầu hội nghị cấp cao, lãnh đạo các phòng ban này không dám có chút sơ sót qua loa gì, tất cả đều hết sức chăm chú.

"Tổng giám đốc Lăng, quý này, bộ phận thiết kế chúng tôi..."

Đinh linh linh!

Ngay khi trưởng bộ phận thiết kế bắt đầu báo cáo tình huống hoàn thành nghiệp vụ trong quý này, đột nhiên trong phòng họp vang lên chuông điện thoại di động, nghe được chuông điện thoại di động, trên mặt không ít cao tầng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đây là điện thoại của người nào vậy? Trong lúc họp cùng tổng giám đốc Lăng mà dám không để điện thoại về chế độ yên lặng?

Ngay một năm trước, một giám đốc có năng lực nghiệp vụ khá mạnh, ỷ vào việc bản thân có cống hiến lớn cho công ty mà không để di động ở chế độ yên lặng, kết cục sau cùng chính là trực tiếp bị tổng giám đốc điều đi, từ bộ phận quảng cáo có vô số du thủy (1) bị điều đến bộ phận hồ sơ, có trách nhiệm chỉnh lý cùng phân loại hợp đồng công ty.

(1) Du thủy: phép ẩn dụ cho thu nhập bất thường hoặc không chính đáng

Cho nên, lần này vừa nghe được tiếng chuông vang lên, những cao tầng này mới có thể khiếp sợ như thế, đã có vết xe đổ đó rồi mà có người lại vẫn không sợ chết dám làm như thế, chẳng qua rất nhanh những cao tầng này liền phát hiện, tiếng chuông điện thoại di động này là từ chiếc điện thoại duy nhất được đặt trên bàn kia truyền ra, trong lúc nhất thời vẻ mặt của những cao tầng này trở nên quái dị.

Lăng Mộ Mai đang xem văn kiện, khi nghe được tiếng chuông, bà nhíu mày lại, sắc mặt hơi trầm xuống một chút, chẳng qua rất nhanh bà phát hiện tiếng chuông này truyền tới từ vị trí cách mình không xa, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện là điện thoại di động mình để trên bàn vang lên.

Chương 870: Thái tử gia của tập đoàn

Mỗi lần họp Lăng Mộ Mai có yêu cầu nghiêm ngặt đối với cao tầng, đương nhiên chính bà cũng giống như vậy, chưa bao giờ sẽ nghe điện thoại ngay trong lúc họp, nhất định sẽ tắt điện thoại đi.

Trên thực tế, Lăng Mộ Mai cũng thực sự làm như thế, ngón tay vừa định xẹt qua nút tắt máy, chẳng qua khi ánh mắt của bà quét qua dãy số hiện trên màn hình, ngón tay hơi dừng lại một chút, sau một khắc lông mày đang nhíu chặt kia được thả lỏng ra, vậy trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười.

Một màn này, khiến đám cao tầng đang nhìn kia ngẩn người, vậy mà tổng giám đốc Lăng lại nở nụ cười trong lúc họp, hơn nữa còn trực tiếp cầm điện thoại di động lên nghe.

...

Sau ba phút!

Từ trong thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi ra, thấy Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi đứng ở phía trước sảnh lớn, trong mắt có tia sáng thoáng qua, bước nhanh tới đón.

"Tổng trợ lý Trần."

Mấy tiếp tân trong sảnh lớn thấy Trần Khiết đến lập tức mở miệng chào hỏi, vị này chính là trợ lý chuyên dụng của tổng giám đốc tập đoàn, địa vị của cô ấy cũng không kém đám phó tổng giám đốc bao nhiêu.

Trần Khiết gật đầu, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười nhìn về phía Phương Minh, dùng giọng điệu hơi cung kính hỏi: "Cậu là Phương Minh đúng không?"

"Đúng, tôi là Phương Minh."

Phương Minh biết, hẳn cô gái trước mắt này chính là trợ lý của mẹ mình, vừa rồi vốn mẹ mình muốn đích thân xuống đây đón mình lên, nhưng bị mình cự tuyệt.

"Phương Minh thiếu gia, tổng giám đốc để tôi dẫn theo hai người lên, bà ấy đã ở phòng làm việc chờ cậu."

Nhìn Phương Minh, trong lòng Trần Khiết lại có chút không bình tĩnh, lúc nãy cô ấy đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ cùng giọng điệu từ ái của tổng giám đốc khi nghe điện thoại đấy. Thật ra, cho dù là bộ trưởng Lăng Sở Sở rất được... Tổng giám đốc yêu thích, tổng giám đốc cũng chưa từng ôn nhu như vậy bao giờ.

Chớ nói chi sau khi nghe điện thoại, vậy mà tổng giám đốc trực tiếp hủy bỏ hội nghị báo cáo, đây chính là chuyện trước nay chưa từng xảy ra bao giờ, cho nên khi tổng giám đốc để cô ấy đến sảnh lớn đón người, trong lòng cô ấy tràn ngập tò mò cùng nghi ngờ.

Rốt cuộc là người nào mà có thể khiến tổng giám đốc thay đổi tác phong cùng thói quen công việc trước sau như một kia?

Chẳng qua hiện tại, khi nhìn thấy Phương Minh, trong lòng Trần Khiết đã hiểu rõ ràng, bởi vì cô ấy đã từng nhìn thấy một tấm hình ở trên bàn làm việc của tổng giám đốc.

Tấm hình này là tấm hình tổng giám đốc đặt trên bàn cách đây không lâu, trong tấm ảnh chỉ có hai người, ngoại trừ tổng giám đốc còn có một người thanh niên trẻ tuổi, hai đầu lông mày lờ mờ có chút giống với tổng giám đốc, cho nên Trần Khiết đã đoán rằng,

hẳn người thanh niên trẻ tuổi trong hình kia chính là con trai của tổng giám đốc.

Mà người trước mắt này chính là người thanh niên trẻ tuổi trên tấm ảnh kia, cũng chính là thái tử gia của tập đoàn Nghiễm Niên, đây cũng là nguyên nhân khiến cô ấy dùng danh xưng thiếu gia để gọi.

Nhìn tổng trợ lý Trần khom người cung kính đưa Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi vào trong thang máy chuyên dụng của cao tầng, mấy vị tiếp tân ở sảnh lớn kia đều đưa mắt nhìn nhau, có thể trở thành tiếp tân ở sảnh lớn công ty, không chỉ đơn thuần phải có ngoại hình vui vẻ cởi mở, đương nhiên khả năng quan sát cũng không thấp.

Chỉ trong nháy mắt các cô ấy liền hiểu, người thanh niên trẻ tuổi vừa rồi này nếu không phải cao tầng trong công ty các cô ấy, thì cũng là người có quan hệ rất sâu cùng cao tầng, thậm chí rất có thể là có quan hệ cùng tổng giám đốc.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, mấy vị tiếp tân ở sảnh lớn này bắt đầu nhớ lại thái độ của bản thân mình lúc trước, tự hỏi xem lúc ấy bản thân mình có ngạo mạn hoặc là không đúng chỗ nào hay không, thẳng đến khi xác định bản thân mình chỉ làm việc dựa theo quy chế điều lệ công ty, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

...

Tầng sáu mươi sáu, văn phòng của tổng giám đốc!

Trần Khiết dẫn đầu, mà Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi thì đi theo sau lưng Trần Khiết, toàn bộ nhân viên trong tầng này đều đánh giá hai người, tất cả bọn họ đều đã biết chuyện tổng giám đốc kết thúc hội nghị sớm, đều tò mò không biết rốt cuộc là ai mới có thể khiến tổng giám đốc hủy cả cuộc họp như vậy.

Cho nên, Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi đã đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc ngay dưới ánh mắt tò mò của đám nhân viên này.

"Tiểu Minh, con muốn tới chỗ mẹ sao không gọi điện thoại báo trước cho mẹ một tiếng?"

Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi vừa đi vào phòng làm việc, Lăng Mộ Mai đã lập tức mở miệng, mà Trần Khiết nghe được mấy lời tổng giám đốc nhà mình nói, tuy rằng trong lòng đã có suy đoán, chẳng qua vẫn bị rung động một chút.

"Con không gọi điện thoại cho mẹ là vì sợ mẹ quá kích động, cho nên con thấy vẫn nên nói thẳng trước mặt thì hơn."

Trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười, mà nghe được mấy lời có thâm ý của con trai, Lăng Mộ Mai cũng hơi nghi hoặc một chút, chẳng qua lúc này bà ấy cũng chú ý tới Tiêu Ngọc Nhi đi vào cùng lúc với con trai mình.

"Tới tuổi này của mẹ rồi, điều gì có thể khiến mẹ kích động nữa? Mà cô gái này là ai vậy? Con đừng nói chuyện khiến mẹ kích động có liên quan tới cô gái này đấy!"

Lúc Lăng Mộ Mai nói lời này, cũng thầm trao đổi ánh mắt với Phương Minh, bà ấy rất hài lòng với cô bạn gái nhỏ Tử Du của cậu, mà Tử Du cũng là con dâu mà bà ấy thầm nhận định trong lòng.

Đương nhiên, bậc làm mẹ đều bất công, tuy rằng Lăng Mộ Mai thích Diệp Tử Du, nhưng bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, nếu như con trai mình có quan hệ gì cùng cô bé trước mắt này, đương nhiên người làm mẹ như bà ấy sẽ ủng hộ.

Nghĩ tới đây, Lăng Mộ Mai lại nghĩ tới cô minh tinh lớn mà mình gặp lúc trước kia, dường như quan hệ của nữ minh tinh lớn

kia cùng con trai mình cũng có chút mập mờ không rõ.

Thấy ánh mắt kia của mẹ mình, đương nhiên Phương Minh biết mẹ mình đã nghĩ sai, nhưng lúc này cậu cũng có suy nghĩ muốn đùa mẹ mình một chút, cười cười trả lời: "Mẹ, người này có quan hệ rất thân với con đó, cũng là một trong những người phụ nữ con muốn bảo vệ cả đời này."

Tiêu Ngọc Nhi bị lời anh trai nhà mình nói làm đỏ bừng mặt, cô ấy biết anh trai mình cố ý nói mập mờ như thế, chẳng qua lúc này tâm tình của cô ấy thực sự khó có thể bình ổn, người phụ nữ trung niên tràn đầy duyên dáng sang trọng trước mắt này chính là mẹ ruột của mình sao?

"Một trong những người phụ nữ phải bảo vệ?"

Lăng Mộ Mai tức giận trừng mắt liếc con trai mình một cái, cho dù con trai mình có lăng nhăng, vậy cũng không nên nói thẳng ra ngay trước mặt con gái nhà người ta như vậy chứ? Dù sao thì da mặt con gái cũng rất mỏng nha.

Bởi vì cưng chiều, Lăng Mộ Mai không hề cảm thấy con trai mình là người đàn ông cặn bã gì, ngược lại bà còn vui vẻ mà tiếp thu, dù sao con trai mình cũng ưu tú như vậy, có nhiều cô gái thích cũng rất bình thường.

"Chỉ cần con đừng để các cô ấy bị ủy khuất là được, con cứ tự xem rồi xử lý đi, mẹ không có ý kiến gì."

Nghe được câu trả lời của mẹ mình, Phương Minh ngơ ngác một chút, cậu nghĩ tới mẹ mình có thể tức giận, có thể trưng ra vẻ mặt chán ghét, nhưng không nghĩ tới vậy mà mẹ mình lại có thể nói ra mấy lời như vậy.

Quả nhiên, từ xưa tới nay mẹ nuông chiều thì con hư, mẹ mình xem như là cưng chìu bản thân mình tới không có biên giới.

Trần Khiết đang đứng bên cạnh lúc này lại cảm thấy không thể đứng im được nữa, này rõ ràng chính là việc nhà của tổng giám đốc, người ngoài như cô ấy không nên nghe thì hơn. Nghĩ vậy, cô ấy lập tức đi tới cửa, đóng cửa lại, đương nhiên, trong khoảnh khắc cửa đóng, ánh mắt cô ấy khi nhìn về phía bóng lưng Phương Minh lại mang theo một chút phẫn nộ.

Đàn ông có tiền đều là móng heo lớn, lúc nào cũng muốn ba vợ bốn nàng hầu, hơn nữa còn có thể nói thẳng ra mà không biết ngượng như vậy.

Phương Minh không biết một câu vui đùa của cậu lại khiến nhân viên thân cận cảu mẹ mình hiểu lầm mình như vậy, đương nhiên, cho dù có biết cậu cũng sẽ không để ý, tới cấp độ như cậu rồi, hoàn toàn có thể hành sự theo bản tâm, không cần để ý cái nhìn của người bên ngoài.

"Khụ khụ, mẹ, không đùa với mẹ nữa, hiện tại con xin trân trọng giới thiệu cho mẹ, em ấy tên Tiêu Ngọc Nhi, được nhà họ Tiêu nhận nuôi vào hai mươi sáu năm trước, mà nơi mẹ nuôi của em ấy nhặt được em ấy chính là Ma Đô, lúc đó trên người của em ấy còn có đeo một chiếc khóa trường mệnh..."

Khi Phương Minh nói đến hai mươi sáu năm trước, vẻ mặt Lăng Mộ Mai cũng đã có biến hóa, mà khi nghe tới Ma Đô lập tức mang trên mặt biểu tình không thể tưởng tượng nổi, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tiêu Ngọc Nhi, tới khi nghe tới khóa trường mệnh, thân thể càng không nhịn được run rẩy vài cái.

Chương 871: Phương Minh là sắc lang (1)

Dù sao thì Lăng Mộ Mai cũng là tổng giám đốc một tập đoàn đa quốc gia, sau khi nghe thấy Phương Minh nói đến đây, làm sao có thể không rõ ràng? Huống chi, đây còn là chuyện luôn quanh quẩn trong lòng bà suốt hơn hai mươi năm nay.

"Con... Con là Mẫn nhi?"

Run run rẩy rẩy vươn tay, Lăng Mộ Mai dùng giọng điệu không thể tin được hỏi, nhưng không đợi Tiêu Ngọc Nhi trả lời, Lăng Mộ Mai đã lập tức xông tới ôm Tiêu Ngọc Nhi vào lòng.

"Đúng vậy, con chính là con gái của mẹ, mẹ có thể cảm giác được."

Lúc trước bởi vì không suy nghĩ tới phương diện này, nhưng bây giờ vừa nhìn liền thấy, trán của cô gái trước mắt này quá giống với bản thân mình khi còn trẻ, huống chi, bà tin tưởng con mình không sẽ không lừa gạt mình.

Bị người ôm lấy, Tiêu Ngọc Nhi cũng có chút chân tay luống cuống, cô ấy không biết nên nói cái gì, muốn há mồm, nhưng kích động trong lòng không ngừng dâng lên, một câu cũng đều không nói ra được.

"Mẫn nhi, mẹ tìm con hơn hai mươi năm, mẹ tìm con tìm tới thật khổ..."

Lăng Mộ Mai ôm con gái của mình, nước mắt chảy ròng ròng, trước đây khi con trai con gái mất tích, lòng bà như bị đao cắt,

nhưng nếu phải nói tới bà lo lắng cho người nào hơn, thì đương nhiên đó chính là con gái của mình.

Nếu như có người nhặt nuôi con trai, dựa vào tư tưởng trọng nam khinh nữ của người trong nước, hẳn con trai bà sẽ không phải chịu quá nhiều tổn thương, tối đa cũng chỉ là lớn lên trong gia đình hơi nghèo khó một chút mà thôi, chịu chút khổ sở trong ăn uống sinh hoạt, nhưng chí ít những phương diện khác đều được bảo đảm.

Nhưng con gái lại không giống vậy, bởi vì quan niệm truyền thống, rất nhiều người già đều không thích cháu gái, nếu như con gái mình là do một gia đình có điều kiện không tốt nhận nuôi, như vậy khả năng con bé phải chịu khổ cực là rất lớn.

Không chỉ không được người trong nhà coi trọng, bị trưởng bối đánh chửi, thậm chí còn có thể bị buộc lập gia đình, nhất là bà còn biết có một số nơi nghèo đói bần cùng, rất nhiều người đều trông cậy vào việc gả con gái để kiếm tiền mua nhà cưới vợ cho con trai.

Cho nên, tại trong lòng Lăng Mộ Mai luôn cảm thấy vô cùng lo lắng cho con gái mình, nhưng phần lo âu này bà lại không thể nói ra được, lúc này thấy con gái mình đứng ở trước mặt mình, cuối cùng cũng không được nữa.

Tiêu Ngọc Nhi có thể cảm thụ được phần tâm tình kích động kia của mẹ mình, phần tâm tình này nhiễm qua cô ấy, khiến viền mắt cô ấy đỏ bừng, cố nén không để nước mắt rơi xuống.

"Mẫn nhi, con là đang trách mẹ sao? Trách mẹ nhiều năm như vậy vẫn không tìm được con, để conn chịu khổ sao?"

"Không, con sống rất tốt."

Tiêu Ngọc Nhi lắc đầu, lúc này Lăng Mộ Mai mới ngẩng đầu tỉ

mỉ quan sát con gái mình, da trắng mềm mịn, mới nhìn qua thực sự không bị khổ gì, nghĩ đến điều kiện của gia đình nhận nuôi của con bé cũng thật không tệ.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, mẹ chỉ sợ con phải chịu khổ, có thể nói cho mẹ những chuyện con đã trải qua mấy năm nay không?"

Lăng Mộ Mai lôi kéo tay Tiêu Ngọc Nhi, ngay từ đầu Tiêu Ngọc Nhi còn có chút không được tự nhiên muốn rút tay về, thế nhưng cô ấy phát hiện tay của mình bị bà nắm rất chặt, cuối cùng chỉ có thể thôi, bị kéo đến ngồi ở tấm phản gần đó.

"Mẹ, mẹ và em gái tâm sự đi, con đi ra ngoài một chút."

Nhìn hai người phụ nữ đỏ cả vành mắt, Phương Minh cảm thấy dưới loại tình huống này bản thân cậu tiếp tục ở lại đây có vẻ không thích hợp lắm, cậu vẫn nên đi ra ngoài một chút thì hơn.

"Ừm, để trợ lý Trần đưa con đi thăm quan khắp nơi đi, đi thăm công ty một chút cũng rất tốt."

Có con gái mình, hiện tại Lăng Mộ Mai đã không hề để tâm tới cậu nữa, đương nhiên, Phương Minh cũng không ăn ghen tị, cười cười đi ra cửa, nhường lại không gian này cho hai mẹ con.

Thấy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở ra, Trần Khiết đang ngồi đối diện trong phòng làm việc cũng lập tức đặt công việc trên tay xuống, đi tới.

"Phương Minh thiếu gia, có chuyện gì không?"

"Ah, không sao, tôi muốn đi thăm quan các nơi một chút."

Nghe được lời của Phương Minh, Trần Khiết suy nghĩ một chút đáp: "Vậy để tôi đưa cậu đi thăm quan công ty."

Thật ra, bởi vì nghe được lời nói của Phương Minh khi còn trong phòng làm việc lúc trước, ấn tượng của Trần Khiết với Phương Minh đã tụt dốc không phanh, thế nhưng rốt cục thì người ta cũng là thái tử gia, bản thân mình lại chỉ là một người làm thuê, không đắc tội nổi.

Phương Minh gật đầu, lập tức Trần Khiết lại dẫn theo Phương Minh đến từng phòng ban bộ môn trong công ty, mà đối với Trần Khiết, đương nhiên người trong công ty quen thuộc, tổng trợ lý Trần, là người thân tín bên cạnh tổng giám đốc, một đường đi qua, không ít người đều dừng lại chào hỏi.

"Phương Minh thiếu gia..."

"Tuổi của chị lớn hơn tôi, tôi gọi chị là chị Trần thì tốt hơn, chị cũng cứ gọi thẳng tên tôi là được, cái danh xưng thiếu gia này nghe có chút không được tự nhiên, hiện tại đã là năm tháng nào rồi..."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Trần Khiết không chỉ không cảm thấy vui vẻ, ngược lại trong lòng càng thêm khinh bỉ Phương Minh, bởi vì cô ấy cho rằng Phương Minh làm vậy là muốn lôi kéo làm quen mình, loại công tử nhà giàu có tiền này rất biết cách tán gái đấy.

Cái gì mà chị Trần, mình và cậu thân quen lắm sao?

"Phương Minh thiếu gia khách khí, cậu là con trai của tổng giám đốc mà tôi chỉ là trợ lý của tổng giám đốc thôi, không đảm đương nổi cách xưng hô này của cậu, cậu cứ gọi tôi là trợ lý Trần đi."

Phương Minh có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn người phụ nữ này, đây là có địch ý gì với bản thân mình sao? Chẳng qua dường như bản thân mình không đắc tội với cô ấy mà đúng không? Hay phụ nữ hơn ba mươi tuổi đã tới thời mãn kinh rồi?

"Được rồi, trợ lý Trần thì trợ lý Trần."

Trần Khiết dẫn đầu, ở trong lòng thầm hừ lạnh một tiếng, lão nương cũng không phải mấy cô gái không hiểu sự đời kia, sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy.

Phân bộ của tập đoàn Nghiễm Niên ở Ma Đô rất lớn, tất cả các bộ môn phòng ban trong nước đều ở đây, Trần Khiết dẫn theo Phương Minh đi tới rất nhiều bộ môn, những người của nghành khác thấy Trần Khiết liền muốn đi lên chào hỏi, nhưng đều bị ánh mắt của Trần Khiết ngăn lại.

"Tập đoàn Nghiễm Niên ngoại trừ thuốc đông y, còn dính tới sản nghiệp khác?"

Sau khi thăm quan một chút, Phương Minh cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, cậu vốn cho rằng nghiệp vụ chủ yếu của tập đoàn Nghiễm Niên là tiệm thuốc đông y, nhưng sau khi đi thăm quan một vòng lại phát hiện, thuốc đông y chỉ chiếm một bộ phận trong đó mà thôi, thậm chí còn không được tính là nghiệp vụ quan trọng nhất.

"Phương Minh thiếu gia, mặc dù tập đoàn chúng ta lập nghiệp từ thuốc đông y, chẳng qua từ mười năm trước đã bắt đầu phát triển theo hướng đa dạng hóa, không chỉ liên quan đến mấy ngành nghề internet, công nghệ cao, còn có điền sản cùng ngành đầu tư, dù sao hiện tại đa số xí nghiệp đều phát triển như vậy."

Trần Khiết vừa trả lời câu hỏi của Phương Minh vừa thêm khinh bỉ Phương Minh trong lòng, quả nhiên là nhị thế tổ, thậm chí ngay cả nghiệp vụ công ty kinh doanh đều không quan tâm.

Đầu năm nay, nếu như chỉ kinh doanh tiệm thuốc, sao tập đoàn Nghiễm Niên có thể có quy mô lớn như vậy, lại làm sao có thể xây dựng một tòa nhà lớn như thế ở nơi tấc đất tấc vàng như Ma Đô này?

Chương 872: Phương Minh là sắc lang (2)

Cũng giống như trên web từng đăng một bài báo, có một xí nghiệp thực thể kinh doanh mười năm, công ty hao tổn sáu mươi triệu nhưng cuối cùng lại phải tuyên bố phá sản đóng cửa, rồi sau đó công ty bán tòa nhà lớn đã mua lúc trước đi, kết quả phát hiện không chỉ không thiếu hụt mà còn lời mấy chục triệu.

Phát triển theo hướng đa dạng hóa chính là chuyện tất cả xí nghiệp muốn kinh doanh lớn đều phải làm, chỉ cần là người có chút đầu óc kinh doanh đều biết, người hỏi vấn đề này tuyệt đối không phải là người hiểu buôn bán kinh doanh.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Trần Khiết hơi cảm thấy không đáng cho tổng giám đốc, ánh mắt và thủ đoạn của tổng giám đốc trên thương trường lợi hại tới cỡ nào chứ? Không nghĩ tới lại có người con trai vô dụng như vậy, nếu như tương lai giao tập đoàn Nghiễm Niên cho người trước mắt này, đoán chừng không được vài năm, tập đoàn Nghiễm Niên sẽ bị người ta nuốt mất.

Phương Minh vuốt vuốt mũi, cảm nhận được khinh bỉ trong giọng nói của cô gái này, chẳng qua cậu cũng không để ý, dù sao thì cậu cũng không kinh doanh, cái gì internet rồi đầu tư gì gì kia cậu cũng đều không hiểu, duy nhất hiểu rõ đó chính là dược liệu.

Đương nhiên, sở dĩ cậu muốn để Trần Khiết dẫn theo bản thân mình đi thăm quan công ty một chút, cũng là vì cậu muốn quan sát phong thủy của công ty, dù sao đây cũng là công ty của mẹ mình, nếu thật sự có vấn đề phong thủy, cậu cũng có thể ra tay giải quyết luôn.

"Phía trước là khu nghỉ ngơi, bên trong có phòng tập thể hình cũng có hồ bơi, là để công nhân nghỉ ngơi cùng vận động."

Làm một tập đoàn đa quốc gia, đãi ngộ tập đoàn Nghiễm Niên dành cho công nhân viên vẫn luôn rất tốt, cũng có đầy đủ các loại phúc lợi, chẳng những có nơi nghỉ ngơi tập thể hình, còn có nơi nghỉ ngơi dành riêng cho người mang thai

"Ah, vậy dẫn tôi đi xem hồ bơi đi."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ hứng thú, mà Trần Khiết nghe được lời của Phương Minh, sắc mặt trực tiếp lạnh lẽo, lạnh như băng nói: "Đi theo tôi."

Dưới cái nhìn của Trần Khiết, Phương Minh thật sự là sắc lang chính hiệu, vừa nghe đến bể bơi liền muốn đi xem, còn không phải vì muốn tới bể bơi nữ nhìn nữ nhân viên của công ty bơi lội sao? Phải biết rằng bởi vì tổng giám đốc tập đoàn Nghiễm Niên là phái nữ, vì thế có hơn phân nửa nhân viên trong công ty là nữ, mà ngày bình thường mọi người đều rất thích đến hồ bơi lội.

Đương nhiên, hồ bơi có phân ra khu nam nữ riêng biệt, nhất định sẽ khiến sắc lang này phải thất vọng.

Nếu như Phương Minh biết suy nghĩ của Trần Khiết, sợ rằng sẽ cười khổ không thôi, sở dĩ cậu đề xuất tới bể bơi thăm quan, đó là bởi vì trong phong thuỷ có phong và thủy, trong đó thủy rất quan trọng, nếu như khi xây dựng hồ bơi không chọn một vị trí tốt, vậy sẽ rất dễ dàng tạo thành vấn đề phong thủy.

Rất nhiều bể bơi thường xuất hiện tình trạng đứa bé bị chết đuối, trong đó có một phần nguyên nhân là vì hồ bơi này xuất hiện vấn đề phong thủy, thời gian lâu dài đã hình thành sát khí, cuối cùng dẫn đến bi kịch phát sinh.

Bể bơi ở tầng giữa của tòa nhà, Trần Khiết dẫn theo Phương

Minh vào thang máy lên tầng ba mươi hai, nơi này có bảo vệ canh giữ bên ngoài, chỉ có người có thể đưa thẻ công tác ở tập đoàn Nghiễm Niên ra mới có thể đi vào.

Đương nhiên, có Trần Khiết dẫn đường, những chuyện này đều không phải vấn đề khó.

Lối vào cùng loại với hành lang gấp khúc, sau khi vào cửa sẽ thấy một phòng tập thể thao lớn, bên trong có đủ loại máy tập thể hình, mà lúc này bên trong cũng có mấy người đang tập thể hình.

Dù sao bây giờ cũng đang là giờ làm việc, phần lớn nhân viên đều đang làm việc trong phòng làm việc, cho nên cũng không có nhiều người ở đây.

Vượt qua phòng tập thể hình, lại là một hành lang gấp khúc, chẳng qua lần này có hai con đường, hình thành một chữ V, phân biệt đi thông tới hồ bơi cho nam và cho nữ.

Đương nhiên Trần Khiết sẽ không đưa Phương Minh đi tới hồ bơi nữ, trực tiếp muốn dẫn Phương Minh đi về phía hồ bơi dành cho nam, chẳng qua Phương Minh lại gọi cô ấy lại.

"Qua bên kia đi."

Ngón tay của Phương Minh chỉ về phương hướng hồ bơi nữ, mà nghe được lời của Phương Minh, sắc mặt Trần Khiết lập tức âm trầm xuống, trên mặt có vẻ giận dữ, con thỏ cũng không ăn cỏ gần hang, cậu đường đường là thái tử gia, có cần phải biểu hiện bộ dáng sắc lang như thế không?

"Phương Minh thiếu gia, bên này là hồ bơi nữ, bên trong có thể có nhân viên nữ đang bơi, đàn ông là không tiện đi vào." Trần Khiết hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, nói.

Trần Khiết lạnh mặt, giọng nói cũng lạnh như băng khiến Phương Minh sửng sốt một chút, ngay sau đó bật cười lớn, quả

thật là mình sơ sót vấn đề này.

"Như vậy đi, hay là phiền phức trợ lý Trần đi vào trước, thông báo một chút cho mấy nhân viên bên trong rời khỏi hồ bơi đi."

"Phương thiếu nhất định phải vào sao? Kỳ thực hồ bơi nam nữ ở đây không khác nhau gì cả, qua tham quan hồ bơi nam bên kia cũng được mà."

Phương Minh không trả lời Trần Khiết, đương nhiên cậu biết đại khái là hai hồ bơi này khá giống nhau, nhưng cậu nhất định phải đến thăm quan hồ bơi nữ bên kia, bởi vì khi đứng chỗ này, cậu lại cảm nhận được khí tràng hỗn loạn.

Tới cảnh giới này của cậu, rất nhạy cảm đối với khí tràng, huống chi bản thân cậu lại có nghiên cứu về phong thủy, cậu có thể rõ ràng cảm giác được, nguyên nhân khiến khí tràng hỗn loạn ở ngay hồ bơi nữ bên kia.

Thấy Phương Minh không trả lời bản thân mình, sắc mặt Trần Khiết lại khó coi hơn một phần, chẳng qua cuối cùng vẫn giẫm mạnh giày cao gót, cộc cộc cộc đi về phía hồ bơi nữ bên kia, để lại một mình Phương Minh ở tại chỗ.

Xấp xỉ mười phút sau, Trần Khiết mới xuất hiện trong tầm mắt Phương Minh lần nữa, chẳng qua ngoại trừ Trần Khiết, phía sau cô ấy còn có sáu bảy cô gái từ hành lang gấp khúc kia đi tới, đi lướt qua bên người Phương Minh, chỉ là mấy cô gái này vừa đi vừa tò mò đánh giá Phương Minh vài lần.

Rất hiển nhiên, hẳn là Trần Khiết đã nói gì đó với mấy cô gái này khi cô ấy tới hồ bơi nữ, đương nhiên, nếu như Phương Minh muốn nghe lén, khoảng cách hơn 10m căn bản cũng không tính là gì, chỉ có điều trừ phi là tình huống đặc biệt, bằng không Phương Minh sẽ không vận dụng thính lực của bản thân lên mức cao nhất.

Có một câu nói như thế nào? Có đôi khi nghe được quá nhiều chuyện cùng bí mật cũng chưa hẳn là một chuyện tốt đẹp.

"Tốt rồi, bây giờ cậu có thể đi vào."

Trần Khiết lạnh mặt quay qua nói một câu với Phương Minh, Phương Minh cũng không để ý, cất bước theo Trần Khiết đi vào hồ bơi nữ, toàn bộ bể bơi rất lớn, độ rộng khoảng chừng 30m, độ dài xấp xỉ có 100m, mà ở bên bể bơi còn có một số ghế nằm để mọi người nằm nghỉ ngơi.

Đối diện bể bơi là cửa sổ được làm từ kính chịu lực, khoảng cách từ bể bơi tới tấm kính này chỉ không tới 2~3m, cứ như vậy nếu như đứng ở phía bên ngoài bể bơi có thể thấy rõ phong cảnh bên ngoài tòa nhà, cũng giống như một số khách sạn xây hồ bơi ở trên tầng cao vậy.

Ngoại trừ hồ bơi ra, ở đây còn có một gian phòng thay quần áo, đương nhiên là để nhân viên thay quần áo bên trong, phía sau còn có một quầy bar nhỏ, bên trong có chứa một số máy chế biến nước và một số hoa quả.

Thấy Phương Minh tỉ mỉ quan sát cái hồ bơi này, trên mặt Trần Khiết lại hiện lên vẻ khinh thường, hiện tại chỗ này không còn người phụ nữ nào nữa, thế mà sắc lang này còn làm vẻ, bày ra một bộ dáng thực sự là tôi đang quan sát, đúng là phù hợp với bốn chữ “ra vẻ đạo mạo” này.

Phương Minh không biết suy nghĩ trong lòng Trần Khiết, bởi vì bây giờ toàn bộ lực chú ý của cậu đều tập trung ở bên trong hồ bơi này, tìm kiếm nguyên nhân khí tràng phong thuỷ xuất hiện hỗn loạn.

Toàn bộ hồ bơi được xây dựng rất quy tắc, cũng xấp xỉ với mấy hồ bơi bên trong nhiều khách sạn khác, không có điểm sáng gì đặc biệt, mà trong giới phong thủy lại có một câu như vậy: Bình

đạm không có gì lạ mới là phúc.

Những lời này là có ý gì đây?

Chương 873: Xác nhận là sắc lang không thể nghi ngờ

Phong thuỷ, cho dù là dương trạch hay là âm trạch, nếu như quá theo đuổi cá tính, hoặc là quá theo đuổi đặc biệt, nhưng lại không phải do thầy phong thủy chân chính quản lý xây dựng, cũng rất dễ xuất hiện vấn đề phong thủy.

Nói thí dụ như một ngôi nhà, vì tìm kiếm mỹ quan mà thiết kế nó theo hướng rất đặc biệt, thoạt nhìn rất nổi bật, nhưng loại kiến trúc lập dị này thường sẽ phạm hình sát, mà âm trạch cũng giống như vậy, lựa chọn chôn ở bên trong một số ngọn núi sâu rừng thẳm kỳ dị, không có thầy phong thủy chỉ điểm, sẽ gây họa tới hậu nhân.

Cho nên rất nhiều thầy phong thủy thường hay khuyến cáo một ít người, nếu như anh không biết phong thủy, vậy anh cứ làm giống như đa số người đi, tất cả mọi người đều xây tòa nhà ba tầng hình hộp, vậy anh cũng xây hình hộp theo như bọn họ đi, không cần phải lập dị tới mức xây dựng căn nhà hình thoi hay hình nón làm gì.

Không tìm được thầy phong thủy xem phong thuỷ, thì đừng suy nghĩ tới phúc địa long huyệt gì gì đó, cứ chôn cất trên mảnh đất bằng phẳng như mọi người đi, như vậy có thể không mang phúc tới cho hậu nhân, nhưng ít ra cũng sẽ không mang tai nạn đến.

Trong phong thủy, cũng có khá nhiều ý về hồ bơi, tốt nhất tự nhiên là hình thắt lưng (1) hoặc là hình hồ lô số tám, cũng có thể là lấy hình tròn làm chủ, có thể nhìn ra điểm này từ hình dạng

mấy ôn tuyền mà người thời cổ đại xây dựng, đến giờ vẫn còn được giữ lại.

(1) Hình thắt lưng là một hình dạng hình học cơ bản bao gồm hai vòng cung kết nối với nhau bằng các đường thẳng

Chẳng qua trong kiến trúc hiện đại, vì muốn lợi dụng được hết số không gian bên trong, rất nhiều nơi đều kiến tạo hồ bơi hình hộp hoặc là hình vuông, mặc dù loại hồ bơi này có thể tạo thành hình sát, nhưng bởi vì nước là vật chí nhu, chính bản thân nó đã có tác dụng hóa sát, chỉ chút sát khí nay đương nhiên không thể coi vào đâu, tối đa cũng chỉ xuất hiện tình trạng người bơi lội va chạm nhau, tạo ra vấn đề sặc nước nhỏ mà thôi.

Hồ bơi trong nhà nà của tập đoàn Nghiễm Niên cũng không khác gì mấy hồ bơi khác.

"Như vậy vì sao hồ bơi này có thể đảo loạn khí tràng cả tầng lầu này chứ? Vấn đề nằm ở chỗ nào?"

Phương Minh nhíu mày, một lúc sau trực tiếp nhắm hai mắt lại, nếu nhìn bề ngoài không xảy ra vấn đề, vậy cậu chỉ có thể dựa vào cảm quan để cảm ứng khí tràng lưu động.

Lấy cảnh giới hiện tại của Phương Minh là có thể cảm nhận được sự thay đổi khi khí tràng lưu động, mà một khi cậu có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, lại có thể lập tức nắm bắt được quỹ tích khí tràng này lưu động.

Một giây, hai giây...

Một phút trôi qua, Phương Minh cảm ứng được phương hướng nơi khí tràng hỗn loạn, mở mắt ra, mâu quang nhìn về phía khu vực bên phải của bể bơi.

"Trợ lý Trần, nơi này có quần bơi không?" Phương Minh đột nhiên quay qua hỏi Trần Khiết.

"A!"

Thấy Phương Minh nhắm mắt lại không biết đang làm gì ở đó, Trần Khiết cũng mải mê suy nghĩ chuyện của mình, cho nên sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, lập tức có chút bối rối, nhưng ngay sau đó mặt lại đỏ bừng lên, đáp: "Không."

Công ty cung cấp hồ bơi cho nhân viên, nhưng không cung cấp áo tắm, những thứ này đều phải do tự thân nhân viên mang tới.

"Không có sao?"

Phương Minh nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, sau đó ngay trước mặt Trần Khiết, cậu làm ra hành động khiến mặt Trần Khiết đỏ bừng tới tận mang tai.

Gần như là ngay lập tức, Phương Minh đã cởi hết áo khoác cùng áo trong ra, ngay sau đó cũng cởi luôn cả quần, trực tiếp nhảy vào trong bể bơi, nhanh chóng bơi về phía bên trái của hồ bơi.

"Tên đại sắc lang này làm gì vậy? Ở ngay trước mặt mình mà cậu ta cởi quần áo bơi trong hồ bơi nữ, tên biến thái này cố ý đùa bỡn mình sao?"

Lúc này trong lòng Trần Khiết vô cùng phẫn nộ, cô ấy rất có lòng tin đối với sắc đẹp của bản thân, trước đây khi cô ấy mới vừa tốt nghiệp cũng đã được nhận làm trợ lý của không ít tổng giám đốc khác, nhưng bởi vì vóc người nóng bỏng của mình cộng thêm gương mặt xinh đẹp, luôn bị cấp trên ngấp nghé, thậm chí có người còn trực tiếp nói muốn dùng “quy tắc ẩn văn phòng” với cô ấy.

Cũng chính bởi vì điểm này, sau khi đổi nơi công tác đến tập đoàn Nghiễm Niên đảm nhiệm chức vụ trợ lý tổng giám đốc Nhâm, Trần Khiết rất để ý phần công việc này, không chỉ bởi vì tiền

lương và phúc lợi đãi ngộ tốt, quan trọng là ... Bởi vì tổng giám đốc Lăng là nữ, mỗi lần cô ấy theo tổng giám đốc Lăng đến tiệc rượu hoặc hội nghị, chưa từng phải chịu đựng ánh mắt soi mói hay khác thường gì kia.

Đầu năm nay, nguyên nhân vì tiền tài là trên hết, lại thêm trên mạng có quá nhiều cô gái hám giàu, dẫn đến tư tưởng của rất nhiều người đều trở nên rất bẩn thỉu, khi cô ấy nhậm chức ở mấy công ty khác trước khi vào tập đoàn Nghiễm Niên, khi tham gia mấy tiệc rượu kiểu vậy với tổng giám đốc, luôn bị người khác dùng ánh mắt dị dạng quan sát đánh giá, cô ấy cũng biết rất nhiều người đều cho rằng cô ấy dựa vào thân thể để thượng vị.

Dù sao, “có việc thư ký làm, không việc làm thư ký”, những lời này đã được lưu truyền từ rất lâu rồi.

"Nể mặt tổng giám đốc Lăng, mình nhịn."

Trần Khiết chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, để mình nhịn xuống không xoay người rời đi ngay, chẳng qua cô ấy cũng không nhìn về phía hồ bơi, mà là ngửa đầu lên nhìn trần nhà phía trên.

Trong bể bơi, Phương Minh bơi về chỗ bản thân cảm ứng được khí tràng hỗn loạn lúc trước, nhưng điều khiến cậu ngạc nhiên chính là, đợi khi bản thân thực sự tới đây, kết quả lại vẫn không tìm ra được căn nguyên hỗn loạn như trước, thậm chí bởi vì cậu đến, khí tràng nơi này lại có chút bình ổn lại.

"Chuyện gì xảy ra?"

Kết quả này khiến Phương Minh kinh ngạc vô cùng, cậu xác định phán đoán của mình không sai, căn nguyên khiến khí tràng hỗn loạn ở chỗ này, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn tới nó hỗn loạn như vậy?

Cũng giống như khi một bác sĩ xem bệnh cho bệnh nhân, nếu

như bệnh tình đang trong giai đoạn đầu, không mượn một số máy móc đặc thù là không thể nhìn ra, mà khi thầy phong thủy xem phong thủy cũng giống như vậy, có một số vấn đề không thể nhìn ra từ bên ngoài, nếu muốn truy tìm căn nguyên khiến khí tràng hỗn loạn, cậu chỉ có thể đợi khi khí tràng nơi đây hỗn loạn, sau đó mới bắt đầu truy tìm căn nguyên.

Nhưng bây giờ khí tràng của hồ bơi này lại bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại, giống như virus đã ẩn núp đi, căn bản không thể nào tìm kiếm.

"Lúc trước khi đứng ở cửa mình có thể cảm ứng được khí tràng hỗn loạn không ngừng phá hư cả tầng lầu này, mà hiện tại sau khi cậu tới đây, khí tràng lại bắt đầu bình phục, mà trong lúc này, biến hóa duy nhất trong toàn bộ hồ bơi chính là thiếu mấy người bơi lội..."

"Đúng, người bơi lội, vì sao bản thân mình không nghĩ tới chuyện này chứ..."

Đang trầm mặc tự hỏi, đột nhiên trong mắt Phương Minh có tia sáng, ngay sau đó quay về phía Trần Khiết đang đứng bên bể bơi, hô lên: "Trợ lý Trần, phiền cô bơi đến chỗ tôi một chút đi."

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt Trần Khiết lộ ra vẻ không thể tin nổi, quả nhiên là tên sắc lang này đang muốn cua cô ấy, còn muốn cô ấy cũng nhảy vào hồ bơi, nằm mơ đi!

Lần này cô ấy quyết định không nhịn nhục nữa, trực tiếp trừng mắt liếc Phương Minh một cái, sau đó cất bước giẫm mạnh giày cao gót trên đất rời khỏi hồ bơi nữ, cô ấy muốn đi tìm tổng giám đốc Lăng, dù cho có thể sẽ mất đi này một phần rất tốt công tác cô ấy cũng sẽ không tiếp nhận bị người nhục nhã.

Nhìn bóng lưng Trần Khiết rời đi, Phương Minh gãi gãi đầu, có chút không rõ vì sao Trần Khiết tức giận tới như vậy, nhưng ngay

sau đó cậu chính là tỉnh ngộ lại, muốn một trợ lý tổng giám đốc như mình nhảy vào hồ bơi, thật sự là quá quá đáng!

"Quên đi, vẫn nên gọi điện thoại cho mẹ thì hơn, đoán chừng hiện tại mẹ và em gái cũng nói chuyện gần xong rồi."

Phương Minh lắc đầu, đi ra khỏi bể bơi, cầm lấy khăn mặt trên quầy lau khô bản thân mình, sau đó mặc lại quần áo, lúc này mới cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại.

Chẳng qua ngay khi Phương Minh gọi điện thoại, lúc này Trần Khiết cũng mang vẻ mặt ủy khuất đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc ra.

Chương 874: Tìm được căn nguyên

Trong phòng làm việc của Lăng Mộ Mai!

Trần Khiết bởi vì vô cùng kích động mà quên gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, mà hai mẹ con Lăng Mộ Mai cùng Tiêu Ngọc Nhi cũng vừa trò chuyện xong, viền mắt của hai người vẫn đỏ bừng, lúc này đều ngẩng đầu nhìn về Trần Khiết đang đứng ở cửa.

"Tổng giám đốc Lăng!"

Trần Khiết biết mình không gõ cửa là có chút không lễ phép, nhưng trong lòng cô ấy vẫn cảm thấy ủy khuất, phải biết rằng ngày thường Lăng Mộ Mai đối xử với cô ấy rất tốt, dù sao thì hai người cũng đều là nữ, hơn nữa lúc đó Lăng Mộ Mai còn chưa tìm được Phương Minh cùng Tiêu Ngọc Nhi, trong lòng bà gần như đã đối đãi với Trần Khiết như đối đãi với một vãn bối của mình, dùng cái này để đền bù trống rỗng trong lòng.

"Trần Khiết, làm sao vậy?"

Lăng Mộ Mai hơi kinh ngạc, không phải mình đã nói Trần Khiết dẫn theo con trai mình đi thăm quan mấy phòng ban khác trong công ty sao? Thế nào Trần Khiết lại mang bộ dạng bản thân đã bị ủy khuất lớn như vậy quay về? Trong công ty, hẳn là không người nào dám không nể mặt cô ấy mới đúng.

"Tổng giám đốc Lăng, tôi... Tôi..."

Vốn là Trần Khiết muốn trực tiếp nói rõ ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lăng Mộ Mai, trong lòng cô ấy lại run

lên, tổng giám đốc Lăng đối xử với mình rất tốt, nhưng nếu bản thân mình nói con trai bà ấy như vậy sợ rằng có chút không ổn lắm, dù sao tổng giám đốc Lăng cũng có thể xem như có ơn bồi dưỡng mình…

Ơn bồi dưỡng...

Đột nhiên Trần Khiết nghĩ tới điều gì, cô ấy nhớ tới cách đây không lâu, tổng giám đốc Lăng còn nói muốn bồi dưỡng mình trở thành người nối nghiệp của bà ấy, đương nhiên Trần Khiết cũng không quá để ở trong lòng, bởi vì loại xí nghiệp gia tộc như tập đoàn Nghiễm Niên này, đương nhiên sẽ không để người ngoài cầm quyền.

Nhưng vì chuyện này mà Trần Khiết nghĩ đến một loại tình huống, ở trong nước có không ít có đả công hoàng đế xuất hiện, những đả công hoàng đế này không quá thông minh tài giỏi, nhưng lại quản lý xí nghiệp lớn, có thể nói đây đã là cực hạn mà người thường có thể làm được, dù sao thì thời đại tự bản thân xây dựng cơ nghiệp trở thành tư bản đã qua lâu rồi…

Nhưng trong lòng Trần Khiết rất rõ ràng, sở dĩ những đả công hoàng đế này có thể quản lý được xí nghiệp lớn như vậy, không chỉ dựa vào năng lực đơn giản như vậy, có bao nhiêu nữ tổng giám đốc được gọi là “nữ cường nhân” trên thương trường, nhưng trên thực tế họ chính là tình nhân cùng tiểu tam của những gia tộc lớn kia.

Lẽ nào tổng giám đốc Lăng cũng muốn mình làm tiểu tam của sắc lang kia?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Trần Khiết thay đổi trong nháy mắt, chỉ dựa vào tên sắc lang kia làm sao có thể lọt vào mắt của cô ấy, nếu như tổng giám đốc Lăng thật sự có ý nghĩ như vậy, cô ấy kia cũng chỉ có thể lựa chọn từ chức.

Nhìn vẻ mặt không ngừng biến hóa của Trần Khiết, Lăng Mộ Mai cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, không biết Trần Khiết làm sao vậy? Phải biết rằng sở dĩ bà chọn Trần Khiết làm phụ tá, đồng thời còn dồn nhiều sức lực để bồi dưỡng cô ấy như vậy, cũng là vì năng lực của Trần Khiết rất mạnh, hơn nữa cũng rất bình tĩnh đúng mực khi xử lý công việc, nhưng bây giờ Trần Khiết lại giống hệt một cô gái mới ra xã hội, mọi vui buồn hờn giận đều biểu lộ trên mặt.

Giữa lúc Lăng Mộ Mai chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thời gian, điện thoại di động của cô ấy lại vang lên, liếc nhìn dãy số hiện trên màn hình, không hề nghĩ ngợi liền nhấn xuống nút trả lời.

Sau một phút, Lăng Mộ Mai cúp điện thoại, khi bà ngẩng đầu lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Trần Khiết liền có chút cổ quái, làm người cầm quyền của một tập đoàn đa quốc gia, bản lĩnh phỏng đoán lòng người của bà đương nhiên không kém, từ điện thoại của con trai mình lại đến vẻ mặt ủy khuất của Trần Khiết trước mắt, trong thoáng chốc Lăng Mộ Mai đã hiểu quá trình cụ thể của tất cả chuyện này.

Hẳn cô gái Trần Khiết này đã hiểu lầm con trai mình rồi.

Đương nhiên Lăng Mộ Mai cũng biết vì sao Trần Khiết sẽ có ý nghĩ như vậy, đoán chừng đã nhìn thấy quá nhiều chuyện ẩn trong nghề này.

"Anh con nói chúng ta tới hồ bơi một chuyến, có chút việc muốn nói với chúng ta một chút, Trần Khiết, cô hiểu lầm Tiểu Minh rồi, quên đi, một hồi nữa cô sẽ biết."

Lời của Lăng Mộ Mai vừa ra khỏi miệng, một bụng oán hận của Trần Khiết không biết nên nói như thế nào, chỉ càng thêm tức giận, trong lòng cô ấy đã cho rằng nhất định là tên sắc lang Phương Minh này ác nhân cáo trạng trước, cố ý gọi điện thoại cho tổng giám đốc Lăng, chính là sợ mình nói cậu cái gì đó.

"Hiểu lầm gì vậy? Anh trai tôi làm sao vậy?"

Sau khi trò chuyện một hồi, Tiêu Ngọc Nhi cũng giải khai khúc mắc, nhận người mẹ ruột là Lăng Mộ Mai này, cho nên lúc này nghe thấy những lời mẹ mình nói, cũng có chút tò mò hỏi.

"Trần Khiết có chút quá nhạy cảm thôi, có thể cô ấy cảm thấy anh con có suy nghĩ gì đó với cô ấy."

Nghe được tổng giám đốc nhà mình nói, Trần Khiết bĩu môi, cái gì gọi là bản thân mình quá mẫn cảm, cho dù tổng giám đốc muốn nói giúp cho con trai mình cũng phải nói đạo lý chứ, tên sắc lang con trai bà kia đã lộ sự háo sắc của bản thân ra ngoài vậy rồi, nếu không phải mình chạy trốn nhanh, không chừng còn có thể bị cậu cưỡng ép cũng nên.

Tiêu Ngọc Nhi ngược lại đánh giá Trần Khiết vài lần, đoán chừng người phụ nữ này chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, cả người tản ra một cỗ phong tình mê người, đây là một loại ý vị thành thục, mà loại ý vị này đối với rất nhiều đàn ông đến nói có sức hấp dẫn trí mạng.

Rất nhiều người cảm thấy đàn ông đều thích người trẻ tuổi, điểm này quả thật không sai, nhưng trên thực tế phần lớn người đàn ông đều không thích loại con gái ngây thơ đáng yêu, nhất là những người đàn ông hơi lớn tuổi đã có gia đình đầy đủ rồi.

Đối với loại đàn ông này đến nói, phụ nữ bọn họ yêu thích đều là loại phụ nữ giống Trần Khiết này, thành thục, quyến rũ, giống như một quả đào mật chín mọng, làm cho người mơ màng.

Trần Khiết cũng biết mị lực của mình, mỗi lần thay mặt công ty tiếp xúc với mấy tổng giám đốc hơn bốn mươi tuổi của những công ty khác, đương nhiên cô ấy có thể phát hiện được ánh mắt nóng rát của mấy tổng giám đốc này.

Nhưng dưới cái nhìn của Tiêu Ngọc Nhi, chị gái này thật sự là có chút quá tự tin, anh mình có thân phận gì? Người đứng đầu trong một đời tuổi trẻ của giới tu luyện, nói không khoa trương chút nào, nếu như mình anh muốn, chỉ cần hơi nhếch miệng, số phụ nữ các thế lực khác đưa tới có thể nói là nhiều như nước sông Hoàng Phổ.

Hơn nữa còn có thể có đủ mọi loại hình, thậm chí những thế lực này còn không yêu cầu xa vời rằng những cô gái này có thể trở thành chính thất, cho dù chỉ làm tiểu thiếp cũng đã rất may rồi.

Ba vợ bốn nàng hầu là một chuyện rất bình thường trong giới tu luyện, mượn ông nội Tiêu Ngọc Nhi là Tiêu Vọng đến nói, chính bản thân ông ấy đã có ba người vợ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Ngọc Nhi không chút do dự mở miệng nói: "Chị Trần, em cảm thấy nhất định là chị đã hiểu lầm rồi, anh trai em cũng không phải là người như vậy, hơn nữa anh ấy cũng khinh thường làm vậy."

Trần Khiết nghe thấy những lời Tiêu Ngọc Nhi nói quả thực là muốn khóc, cô ấy rất muốn nói người một nhà các người quá bắt nạt người khác, chỉ bởi vì các người là người thân , cho nên các người chỉ tin tưởng sắc lang kia nói mà không tin tôi nói.

"Tốt rồi, Trần Khiết, cô yên tâm, một hồi tôi sẽ nói Tiểu Minh giải thích với cô, nếu quả thật chuyện như cô nói, nhất định tôi sẽ phạt nặng nó."

Lăng Mộ Mai đứng lên, dù sao thì Trần Khiết cũng đã theo bà nhiều năm, bà vẫn phải an ủi một chút đấy, mà Trần Khiết nghe được tổng giám đốc nhà mình nói như vậy, cũng chỉ có thể kiềm chế lửa giận trong lòng, chỉ cần tổng giám đốc không có ý nghĩ như vậy, cô ấy cũng yên lòng.

Dù sao thì với dáng vẻ bất học vô thuật của sắc lang kia, đoán

chừng cũng sẽ không quản lý công ty, mình cũng không cần quá để ý cậu ta, nếu như tổng giám đốc thực sự giao công ty cho sắc lang kia, đến lúc đó cô ấy lại từ chức là được.

Ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, ba người Lăng Mộ Mai vào thang máy đi tới hồ bơi, mà đợi khi mấy người đi tới hồ bơi, Phương Minh đang đứng ở nơi đó, ánh mắt ngắm nhìn hồ bơi, đang suy tư điều gì.

"Tiểu Minh, con nói hồ bơi này có vấn đề, có vấn đề gì vậy?"

Chương 875: Tìm được căn nguyên (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Lăng Mộ Mai trực tiếp mở miệng hỏi, vừa rồi ở trong điện thoại, con trai mình đã nói với mình, cậu phát hiện hồ bơi của công ty có chút vấn đề, có thể sẽ ảnh hưởng đến an toàn của nhân viên trong công ty.

"Phong thủy của hồ bơi này có chút vấn đề, nhưng hiện nay con vẫn chưa tìm ra nguồn gốc của vấn đề trong hồ bơi này ở đâu, cần phải tìm người giúp một việc."

Nghe được vấn đề phong thủy, Lăng Mộ Mai cùng Tiêu Ngọc Nhi cũng thấy hơi kinh ngạc, nhưng không có quá nhiều khiếp sợ, Lăng Mộ Mai biết bản lĩnh của con trai mình, mà Tiêu Ngọc Nhi vốn chính là người tu luyện, tuy rằng cô ấy không quá am hiểu phong thủy, nhưng cũng biết không ít người tu luyện là cao thủ trong giới phong thủy.

Duy chỉ có Trần Khiết mang theo vẻ trào phúng trên mặt, còn phong thuỷ nữa cơ đấy! Rõ ràng chính là đang nói bậy, quốc gia đã sớm chứng minh phong thuỷ chỉ là mê tín thời phong kiến, giới trẻ hiện nay còn có mấy người tin tưởng phong thủy đâu kia chứ?

Cũng đúng, loại công tử ca bất học vô thuật này, sau khi bị

người ta lừa dối đương nhiên sẽ vô cùng tin tưởng phong thủy.

Cho dù bản thân cậu có tin tưởng phong thủy thật, nhưng cậu cũng không phải thầy phong thủy, còn cho rằng bản thân có thể nhìn ra hồ bơi này có vấn đề? Rõ ràng chính là cố ý mượn cớ mà thôi.

"Em gái, anh cần em giúp anh một việc, em bơi tới vị trí này đi."

Phương Minh không để ý tới ánh mắt Trần Khiết, đưa tay chỉ vị trí lúc trước cậu bơi tới, tuy rằng Tiêu Ngọc Nhi cảm thấy rất nghi ngờ nhưng cũng không cự tuyệt, cũng không nhăn nhăn nhó nhó, sau khi lấy mấy vật dụng đang đeo trên người ra, trực tiếp nhảy vào giữa bể bơi.

Đợi khi Tiêu Ngọc Nhi đi tới vị trí Phương Minh đã chỉ định, đôi mắt của Phương Minh hơi híp, bởi vì cậu phát hiện vốn là khí tràng đã bình tĩnh trở lại lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Điều này cũng chứng minh phán đoán lúc trước của cậu không sai, nguồn gốc của vấn đề xuất hiện ở vị trí này, nhưng lúc trước khi bản thân mình đi tới lại không khiến khí tràng hỗn loạn, mà em gái mình đi tới lại khiến khí tràng hỗn loạn.

"Nam nữ hữu biệt, vấn đề của Âm Dương sao?"

Ánh mắt của Phương Minh đột nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, từ nơi này nhìn ra ngoài, có thể rõ ràng thấy tòa nhà cao hơn trăm mét ở nơi đối diện, đỉnh của tòa nhà lớn này có hình dạng của mặt kính hình thoi, mà đỉnh nhọn của mặt kính thì đối diện với bên này.

Lúc trước đương nhiên Phương Minh cũng nhìn thấy tòa nhà lớn này, nhưng khác với hiện tại, khi Tiêu Ngọc Nhi đứng ở vị trí kia trong bể bơi, Phương Minh có thể cảm giác được rất rõ ràng,

toàn bộ khí tràng của bể bơi không ngừng hỗn loạn, hơn nữa còn nhiều hơn một cỗ sát khí.

Mà cỗ sát khí kia, chính là từ ngoài cửa sổ bắn tới.

"Tinh tú vận chuyển, năm nay là tây bắc làm càn, kiền vị sinh thủy, thủy là nhu, lấy đao chém chi, âm khí bộc phát, nghịch chuyển âm dương, thì ra vấn đề nằm ở chỗ này."

Cuối cùng thì Phương Minh cũng hiểu phong thuỷ từ vị trí này trong bể bơi bắt nguồn từ đâu rồi.

"Em gái, em có cảm giác gì?"

Nghe được câu hỏi của Phương Minh, Tiêu Ngọc Nhi lắc đầu, ngược lại cô ấy không cảm thấy lạ mấy, chỉ cảm thấy dường như nước hơi mát mẻ thôi.

"Cố làm ra vẻ huyền bí."

Trần Khiết ở một bên bĩu môi, cô ấy đã cho rằng Phương Minh chỉ đang cố làm ra vẻ tìm lý do mà thôi.

Lần này rốt cục ánh mắt của Phương Minh cũng nhìn về phía Trần Khiết, đối với người phụ nữ đã khiêu khích bản thân mình vài lần này, trong lòng cậu cũng hơi bất mãn, làm sao vậy? Bản thân tôi đã làm chuyện xấu gì với cô sao? Sao cô cứ nói mấy lời châm chính tôi như vậy?

Chẳng qua thấy ánh mắt Trần Khiết nhìn chằm chằm tới đây, Phương Minh nở nụ cười, cười rất vui vẻ, kể ra thì đã lâu rồi cậu không bẫy người, tìm cho mình một chút lạc thú cũng rất tốt.

"Dường như trợ lý Trần có vẻ không tin mấy lời tôi nói thì phải?"

Phương Minh nhìn về phía Trần Khiết, trên mặt tràn đầy nụ

cười sáng lạn, nhưng mà nụ cười kia rơi ở trong mắt Trần Khiết chính là mang theo ý vị khiêu khích.

"Phương thiếu cảm thấy tôi nên tin tưởng sao?"

Cho dù là có tổng giám đốc ở đây, Trần Khiết vẫn quyết định không nể mặt tên sắc lang này.

"Nếu trợ lý Trần không tin, vậy trợ lý Trần không ngại đánh cuộc cùng tôi chứ? Chỉ cần trợ lý Trần có thể ở yên trong hồ bơi này một phút, sau này mỗi lần gặp mặt trợ lý Trần tôi sẽ nhượng bộ lui binh ngay lập tức, thế nào?"

Phương Minh biết Trần Khiết chán ghét bản thân mình, tuy rằng cậu không biết sự chán ghét này đến từ đâu, nhưng nghĩ đến nhất định là Trần Khiết không muốn nhìn thấy mình, điều kiện này đối với cô ấy thật sự là tràn đầy mê hoặc.

Mà quả thật trên mặt Trần Khiết đã lộ ra vẻ động tâm, nếu thật sự có thể không nhìn thấy tên sắc lang này nữa, quả là chuyện không còn gì tốt hơn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trần Khiết nhìn về phía bể bơi, nhìn vị trí Tiêu Ngọc Nhi đang đứng, cô ấy là người miền nam, từ nhỏ đã biết bơi, hơn nữa nước trong bể bơi này cũng không phải quá sâu, lấy chiều cao của cô ấy hoàn toàn có thể đứng được.

"Tốt, tôi đánh cuộc với cậu."

Trần Khiết đáp ứng, không phải chỉ là xuống nước thôi sao? Có tổng giám đốc đứng đây nhìn chằm chằm, hắn tên sắc lang kia cũng không thể làm gì cô ấy được, tối đa... Tối đa cũng chỉ bị ánh mắt của cậu “gian” một chút mà thôi.

Với tư cách là người phương nam, ngày thường Trần Khiết rất hay tới bể bơi này để bơi lội, cho nên trong tủ quần áo nơi đây cũng có áo tắm của cô ấy, đi tới khu thay quần áo của nữ mặc áo

tắm, sau đó mới lại đi tới một lần nữa.

Áo tắm dạng lưới chỉ có thể miễn cưỡng che khuất một số bộ vị mấu chốt, da thịt trắng noãn kia lộ ra bên ngoài, vóc người mỹ lệ càng triển lộ không bỏ sót, mang theo khí chất quyến rũ vượt xa sự ngượng ngùng của thiếu nữ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tuy rằng Trần Khiết chỉ là một người bình thường, nhưng Phương Minh không thể không thừa nhận, người phụ nữ này thật sự là vưu vật, so với Hàn Kiều Kiều, có lẽ trên mặt nhan sắc có chút thua kém cô ấy, thế nhưng vẻ thành thục quyến rũ này lại hơn Hàn Kiều Kiều một bậc.

Trần Khiết cũng rất có tự tin đối với thân hình của mình, cũng không nhìn về phía Phương Minh mà trực tiếp cất bước đi vào giữa bể bơi, sau đó bơi tới vị trí Tiêu Ngọc Nhi đứng lúc trước.

Sau khi dừng bước, Trần Khiết mới đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, dường như đã chắc chắn lần này Phương Minh nhất định phải thua.

Đây cũng không phải lần đầu cô ấy bơi lội ở bể bơi này, trong bể bơi này có chỗ nào mà cô ấy chưa từng bơi tới chứ? Căn bản là không tồn tại vấn đề gì.

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, đầu ngón chân phải giương lên, sau đó lại nhẹ nhàng buông xuống, biên độ động tác rất nhỏ, nhỏ đến nếu không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được, nhưng mặc dù biên độ rất nhỏ nhưng tần suất lại rất nhanh, chỉ trong thời gian vài giây đồng hồ ngắn ngủn, đầu ngón chân cậu đã giơ lên buông xuống vài chục lần.

Một phút đồng hồ không hề dài.

Ngay từ đầu trên mặt Trần Khiết còn lộ ra dáng tươi cười, nhưng sau khi mười lăm giây trôi qua, trên mặt cô ấy lập tức lộ ra

vẻ kinh nghi, nguyên nhân là từ chỗ làn da truyền đến cảm giác ấm áp, hình như nhiệt độ của nước trong hồ bơi đang tăng lên thì phải.

Hơn nữa điều càng quỷ dị hơn là tốc độ tăng nhiệt độ của nước trong bể bơi này rất nhanh, gần như chỉ vài giây sau đó, nhiệt độ của nước trong bể bơi đã không khác nhiệt độ nước mà cô ấy tắm hằng ngày.

Nếu như đổi lại lúc khác, Trần Khiết đã sớm đi ra, nhưng nghĩ tới chuyện cá cược cùng Phương Minh, cô ấy buộc lòng phải cắn răng tiếp tục nhịn xuống, cũng đúng là như thế, lúc này làn da bị ngâm trong nước của cô ấy cũng chậm rãi hiện ra màu hồng phấn, toàn bộ thân hình lại nở rộ ra giống hệt một đóa hoa hồng.

Đương nhiên Trần Lăng Mộ Mai cùng Tiêu Ngọc Nhi cũng chú ý tới sự màu sắc của làn da Trần Khiết, trên mặt Lăng Mộ Mai lộ ra vẻ nghi hoặc, quay qua hỏi con trai mình: "Tiểu Minh, Trần Khiết không sao chứ?"

"Sẽ không."

Chương 876: Khác phái hút nhau

Phương Minh lắc đầu, nhiệt độ giờ phút này là nhiệt độ người thường có thể thừa nhận, chẳng qua nếu như cô gái này còn tiếp tục quật cường không đi, đoán chừng thật sự có khả năng bị phỏng.

Ở trong sinh hoạt, có rất nhiều thầy cô hay cha mẹ thường kể cho con cái mình nghe chuyện con ếch và nồi nước sôi, nhưng đây chỉ là một câu chuyện mà thôi, tình huống chân chính là khi nhiệt độ đạt tới một mức độ nhất định, nhất định con ếch sẽ nhảy ra ngoài, tới con ếch còn biết nhảy đi, chớ nói chi là con người.

Trừ phi, Trần Khiết là một cô gái ngu ngốc!

Mà ngay khi giọng nói của Phương Minh truyền ra, rốt cục Trần Khiết cũng không nhịn được, bởi vì nhiệt độ lúc này đã nóng tới mức khiến da cô ấy rát như bị kim châm đâm vào, không tiếp tục quan tâm tới chuyện cá cược với Phương Minh, trực tiếp bơi về một vị trí khác.

Mà lúc đầu khi bơi đi, trên mặt Trần Khiết còn mang theo vẻ hoảng sợ, bởi vì vị trí hiện tại của cô ấy còn cách thành bể bơi khoảng cách cần bơi một phút mới tới, nhưng có thể đợi khi cô ấy bơi tới bờ, da cũng đã bị phỏng rồi.

Chẳng qua cô ấy mới chỉ bơi ra khoảng 1m, vẻ hoảng sợ trên mặt Trần Khiết lại biến thành vẻ kinh ngạc, bởi vì cô ấy phát hiện vậy mà nhiệt độ của nước ở đây rất lạnh lẽo, có sai lệch rất lớn so với vùng nước nóng ở vị trí ban đầu kia.

Có chút không tin tà, Trần Khiết lại đưa tay chạm vào vùng nước nơi cô ấy đứng lúc trước, chẳng qua sau khi cô ấy vừa vươn tay ra lập tức thu hồi lại, sau đó khuôn mặt bởi vì đau đớn mà cau lại, một tay càng trở nên đỏ bừng.

"Đây là có chuyện gì?"

Trần Khiết nhìn tay của mình, lại nhìn về phía Phương Minh, cô ấy không biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nếu như nói nhiệt độ của toàn bộ bể bơi này đều tăng lên, cô ấy còn có thể hoài nghi là Phương Minh động tay chân, nhưng mấu chốt là nhiệt độ nước trong phần lớn bể bơi đều bình thường, cứ có nước trong một khu vực này trở nên nóng hổi, nếu nói là do Phương Minh giở trò quỷ, nhưng làm sao có thể giở trò quỷ quái như vậy được?

"Tiểu Minh, sao lại thế này?"

Lăng Mộ Mai cũng nhìn thấy biến hóa của da thịt trên người Trần Khiết, mà cho dù không nhìn thấy biến hóa trên người cô ấy bà cũng biết nước ở bể bơi này có vấn đề, bởi vì nơi Trần Khiết đứng lúc trước, lúc này nước ở nơi đó bắt đầu trở nên không còn yên lặng nữa, mà giống hệt một bình nước đang sôi, bắt đầu không ngừng cuộn trào bốc hơi.

"Mẹ, đây chính là vấn đề phong thủy mà con nói, trong hồ bơi này có tồn tại vấn đề phong thủy."

"Vấn đề phong thủy?"

Lăng Mộ Mai nhíu mày lại, hồ bơi này đã được xây dựng xấp xỉ sáu bảy năm, nếu như nói thực sự tồn tại vấn đề phong thủy, vì sao nhiều năm như vậy đều không phát sinh bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì chứ?

Lúc này Trần Khiết đã bò lên bên bờ bể bơi, vẻ mặt vô cùng

chật vật, tóc dài bị thấm ướt dán ở hai bên gò má đỏ ửng, áo tắm cũng hơi bị bóc ra, lộ ra một mảng da thịt trắng bóc.

Nhưng thời khắc này cô ấy đã không còn lòng dạ nào để ý hình tượng của mình, cũng không để ý bản thân mình đang lộ da thịt trước mặt tên háo sắc này, thời khắc này cô ấy chỉ cảm thấy vô cùng nghi ngờ, chỉ một lòng muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hồ bơi này.

"Trên đời này chú ý thăng bằng, thiên địa phân âm dương, Âm Dương dựng ngũ hành, rất nhiều người thiếu khuyết ngũ hành từ khi sinh ra nên phải đặt tên có chứa một ngũ hành nào đó để đền bù khiếm khuyết ngũ hành trong bát tự, để đạt tới thiên địa cân đối."

"Người là như vậy, mà phong thuỷ cũng là như thế, thậm chí phong thuỷ càng phải để ý tới cân đối hơn cả con người, mà cân đối này bao gồm Âm Dương cùng ngũ hành, nếu như trong ngũ hành thiếu hụt sẽ xảy ra vấn đề, nhưng nếu như trong ngũ hành có một loại nào đó quá nhiều cũng sẽ xảy ra vấn đề."

"Tây bắc là càn, càn là kim, từ trình độ nào đó đến nói thì kim đại diện cho sắc bén, cho nên nếu phía tây bắc quá khô ráo sẽ rất dễ dàng xuất hiện hoả hoạn, cho nên rất nhiều thầy phong thủy đều sẽ có bố trí đặc thù cho hướng tây bắc, trong đó thường dùng nhất chính là bày hồ cá ở phía tây bắc."

Phương Minh cố gắng dùng ngôn ngữ thông dụng nhất để giải thích vấn đề phong thủy của nơi này.

"Một tầng này có tới hai hồ bơi, mà hồ bơi nữ vừa vặn ở vị trí tây bắc, cho nên từ phương diện phong thủy đến nói, xây dựng hồ bơi ở nơi này hẳn phải có lợi mới đúng, thủy là nhu, có thể hóa giải vạn vật, chính như trong tiểu thuyết võ hiệp vẫn nói, lấy nhu thắng cương, lấy âm khắc dương vậy."

Trong số ba người ở đây chỉ có Tiêu Ngọc Nhi là nghe hiểu nhất, bởi vì cô ấy là người tu luyện, đương nhiên càng có hiểu biết với Âm Dương ngũ hành hơn Lăng Mộ Mai cùng Trần Khiết nhiều.

"Anh, nếu dựa theo anh nói, đáng ra kiến tạo hồ bơi ở ở đây phải là chuyện tốt, vậy vì sao lại có thể xuất hiện vấn đề phong thủy đây?"

Nghe được Tiêu Ngọc Nhi gọi mình là anh, Phương Minh hơi kinh ngạc nhưng càng nhiều hơn chính là vui vẻ, cậu không nghĩ tới mẹ mình có thể khiến Tiêu Ngọc Nhi giải khai khúc mắc, tiếp nhận thân phận chân thật của mình dễ dàng như vậy.

"Nguyên nhân là bởi vì mặt gương hình thoi ở ngoài cửa sổ này."

Theo phương hướng ngón tay của Phương Minh, ba người Lăng Mộ Mai cũng đều thấy được tòa nhà lớn chừng trăm mét ở phía đối diện kia, đỉnh nhọn hình thoi của tòa nhà kia vừa lúc hướng về phía bên này.

"Trong phong thủy có một từ là: Hình sát."

"Cái gọi là hình sát chính là chỉ ngoại hình hình thành sát khí, ví như đao kiếm sát, một số kiến trúc có hình đao kiếm đều sẽ xuất hiện sát khí như vậy, tiêm giác sát, phản cung sát các loại..."

Hình sát, là loại sát khí phong thuỷ thường thấy nhất trong cuộc sống hằng ngày, cũng là loại dân chúng bình thường dễ dàng gặp được nhất, thậm chí rất nhiều ông lão có kinh nghiệm đều biết, cũng sẽ biết làm sao để tránh khỏi nó.

"Mặt gương hình thoi này hướng về phía chúng ta, mà còn là đỉnh tiêm của nó hướng về phía bên này, cái này có thể hình thành hai loại sát khí, một loại là dương quang sát, một loại là đỉnh tiêm sát, hai loại sát khí này đều thuộc kim, cũng là hai thuộc tính

thuần dương trong số thuộc tính Âm Dương."

"Hai loại sát khí này cần thời gian lâu dài, ngay từ đầu còn không coi vào đâu, nhưng theo thời gian tích lũy càng lúc càng dài, sát khí cũng sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, mà chính như lý luận khác cực thì hút nhau của nam châm, hai loại sát khí này sẽ càng thêm nhằm vào tầng có hồ bơi này."

"Những sát khí này dũng mãnh tiến vào, sẽ phá vỡ khí tràng ổn định trong tầng lầu, cũng giống như khi đâm một cây kim vào khí cầu đang ngập khí vậy, nhất định phải tìm được một điểm, mà điểm này cũng chính là vị trí chính giữa hồ bơi kia."

"Chỉ có điều đây một quá trình rất chậm rãi, gốc kim châm đang chậm rãi đè ép, trước khi khí cầu nổ tung tuyệt đối không thể cảm giác được, nhưng một khi tới điểm giới hạn kia, toàn bộ khí tràng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn."

"Nam Dương, đây là một hồ bơi nữ, khi cô gái bơi lội ở nơi này, sát khí phía ngoài sẽ bị hút vào như người khác phái hút nhau, lại tràn vào rất dũng mãnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước con đứng ở khu vực kia, nhưng nước trong bể bơi này lại không thay đổi."

"Không đúng."

Trần Khiết đột nhiên cắt đứt lời nói của Phương Minh, nói: "Nếu là như vậy, vậy tại sao trước đây chúng tôi lại không cảm thụ được? Vừa vặn hôm nay cậu đến mới có thể phát hiện ra vấn đề như vậy?"

Phương Minh cười cười, đáp: "Đó là bởi vì tôi vận dụng một số thủ đoạn biến số sát khí tụ tập vào đây trở nên lớn lên, lúc này mới có thể để khiến cô cảm giác được, bằng không mà nói tối thiểu còn cần thời gian ba năm, sát khí nơi này mới có thể đạt tới trình độ như bây giờ."

Phương Minh rất rõ ràng, nếu như cậu không tới, đợi sau ba năm nữa chắc chắn sẽ có chuyện bất trắc xảy ra ở nơi này, thậm chí sẽ có người chết.

Chương 877: Cổ Mạn Đồng

Phong thuỷ chú ý một loại cân đối, nhưng sát khí cũng giống như vậy, một ví dụ đơn giản, trong một sân rộng tràn ngập ánh sáng mặt trời đột nhiên xuất hiện một cái cây, mà dưới tàng cây này là nơi duy nhất không bị ánh sáng mặt trời chiếu đến.

Như vậy mấy người tránh nắng dưới bóng cây này sẽ có cảm giác, so sánh với những nơi ánh sáng mặt trời không chiếu tới khác, sự âm lạnh của nơi này có vẻ không bằng.

Đây là một thực nghiệm rất đơn giản.

Ở dưới ánh sáng mặt trời, bung một cây dù ngay dưới mảnh đất trống này, cùng với việc cứ cách một khoảng cách nhất định lại che mười cây dù, có lẽ khi dùng dụng cụ đo nhiệt độ sẽ đo được nhiệt độ dưới tán dù của hai nơi này là giống nhau, nhưng nó lại mang tới cảm giác hoàn toàn khác biệt cho người đứng dưới dù, nếu đứng dưới một tán dù kia, hẳn sẽ có cảm giác oi bức hơn nơi còn lại.

Bởi vì, dương quang sát chỉ hướng về phía một tán dù duy nhất kia.

Đạo lý này cũng giống như tầng lầu này vậy.

Toàn bộ tòa nhà, duy chỉ tầng này có hồ bơi, sát khí phía ngoài cũng chính vì nguyên nhân này mà tập trung vào tầng lầu này nhiều hơn, đương nhiên, tác dụng hóa sát của hồ bơi này cũng tốt hơn những tầng lầu còn lại.

Nhưng mấu chốt là nó không chịu nổi sát khí liên tục không ngừng, khi sát khí từ bên ngoài tràn vào phá vỡ cân đối bên trong,

phong thủy của nơi này sẽ bị phá hư, ao nước này cũng không còn tác dụng hóa sát nữa.

Về phần tại sao bên phía hồ bơi nam không xuất hiện vấn đề như vậy, đó là bởi vì người bơi trong hồ bơi nam đều là nam, nam thuần dương vừa vặn trung hoà âm khí hồ bơi mang tới, cứ như vậy liền bảo đảm bể bơi có thể âm dương hòa hợp, cho nên đối với sát khí từ bên ngoài tới nói, hồ bơi nam không khác gì mấy tầng lầu khác.

Cái này cũng có đạo lý giống với gió nổi lên trên đài, chỉ cần là người sinh hoạt ở phía nam đều biết, khi gió nổi lên trên đài, cửa sổ và cửa chính đều phải được đóng kỹ, làm vậy mới có thể khiến khí áp trong căn phòng giữ vững một loại cân đối với khí áp phía bên ngoài, từ đó cửa sổ và cửa chính sẽ không bị gió thổi bay vỡ.

Nghe xong lời giải thích của Phương Minh, đám người Lăng Mộ Mai mới lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là vấn đề như vậy.

"Vậy Tiểu Minh con nói hiện tại phải làm sao mới bổ cứu được?"

Liên quan đến an toàn của nhân viên trong công ty, đương nhiên Lăng Mộ Mai không dám xem thường.

"Biện pháp bổ túc có hai loại, một loại là biến hồ bơi nữ này thành hồ bơi nam, chẳng qua nếu chúng ta làm vậy, thời gian lâu dài sẽ dẫn tới một hồ bơi khác cũng sẽ xảy ra vấn đề."

Phương Minh suy nghĩ một chút, đây chỉ là một phương pháp xử lý trị ngọn không trị gốc, mà Lăng Mộ Mai cũng nhíu nhíu mày, bởi vì bà ấy cũng nghĩ đến điểm ấy.

"Đương nhiên biện pháp tốt nhất là hồ bơi không phân biệt nam nữ, chẳng qua như vậy cũng không thích hợp."

Nếu tất cả nhân viên trong công ty đều bơi chung trong một hồ bơi, sẽ dễ dàng xuất hiện rất nhiều vấn đề, không kể tới một số nhân viên nữ vì muốn thăng chức mà quyến rũ cao tầng, cũng rất dễ hình thành mấy chuyện ngoại tình gì gì đó.

Dù sao đầu năm nay, rất nhiều người kết hôn đều là vì đã tới tuổi kết hôn rồi, tìm một đối tượng bản thân không thấy ghét, sau đó lập tức kết hôn, mà nếu bọn họ gặp được người tốt hơn, ai biết có thể ngoại tình hay không chứ? Thiết kế hồ bơi như vậy chẳng khác nào thành nơi để mọi người trần trụi gặp nhau, lại càng dễ hình thành loại nguy cơ này.

"Một biện pháp khác chính là trồng cây, có thể trồng một số thực vật xanh ở bên cạnh cửa sổ, đến lúc đó con sẽ vẽ một bản vẽ xác định rõ phương vị, bố trí mấy cây xanh này ở những nơi con đã vẽ là có thể từ từ hóa giải những sát khí này."

Thực vật, là vật có tác dụng hóa sát mạnh mẽ nhất thế giới này, nó không chỉ hấp thu cacbon đioxit cung cấp oxi đơn giản như vậy.

"Được, đến lúc đó con lại đưa cho mẹ một tấm bản đồ là được, ừm, vấn đề này đến lúc đó để Trần Khiết chịu trách nhiệm đi."

Với tư cách là tổng giám đốc, đương nhiên Lăng Mộ Mai không có thời gian đi làm mấy việc tạp nham này, lập tức đưa mắt nhìn hướng Trần Khiết, mà lúc này vẻ mặt Trần Khiết cũng có chút cổ quái, có chút ngượng ngùng nhưng lại mang theo xấu hổ.

Cho tới bây giờ Trần Khiết đã biết mình hiểu lầm con trai của tổng giám đốc, người này hẳn không phải sắc lang gì, chí ít không phải cố ý muốn chiếm tiện nghi của mình, nhưng cô ấy vẫn không thể buông bỏ mặt mũi đứng ra xin lỗi cậu được, cũng chỉ có thể im lặng gật đầu.

Phương Minh cũng không quá để ý đối với thái độ của Trần

Khiết, bởi vì cậu căn bản không hề có một chút suy nghĩ gì đối với Trần Khiết, trong lòng cô gái này nghĩ như thế nào đương nhiên cũng không liên quan gì với cậu.

Vẽ một bản đồ phương vị là chuyện tương đối đơn giản, Phương Minh ngồi trong phòng làm việc của mẹ mình hơn mười phút đã vẽ xong, mà sau khi vẽ xong bản đồ này cậu cũng không tiếp tục ở lại tòa nhà, mà lên xe đi về phía phố đồ cổ.

Về phần Tiêu Ngọc Nhi vẫn lưu lại ở nơi này, bởi vì Lăng Mộ Mai còn có rất nhiều lời muốn nói với con gái, con gái mình mất tích hơn hai mươi năm, đương nhiên người làm mẹ như bà rất muốn hiểu rõ hơn hai mươi năm này con bé đã sống thế nào?

...

Phương Minh rời khỏi tòa nhà, trực tiếp đón một chiếc xe quay về cửa hàng Vu Đạo, đương nhiên, sở dĩ cậu sẽ đến cửa hàng Vu Đạo, cũng là bởi vì có người chờ cậu ở chỗ này.

Trong cửa hàng Vu Đạo, một cô gái trẻ tuổi tràn đầy sức sống đang nhàn nhã ngồi ở tầng hai, vị trí vốn thuộc về Phương Minh, một đôi chân thon dài thẳng tắp cứ gác ở trên bàn như vậy, móng chân thon dài đẹp mắt được sơn màu hồng, khiến người không nhịn được muốn xoa xoa...

Một cặp chân dài đẹp như vậy, cho dù hiện tại đang là mùa đông giá rét nhưng vẫn chỉ mang một đôi tất mỏng, tất chân trắng mỏng càng tăng thêm mấy phần mê người.

Trên thân là một bộ áo lông màu trắng, lộ ra áo dài thon gọn bên trong, cộng thêm một đôi núi không ngừng chập chùng thật sự vô cùng bắt mắt trêu chọc người.

"Tôi nói dẫu gì cô cũng là đại minh tinh, tư thế ngồi như vậy cũng không sợ bị người tuồn ra mà mất fans sao?"

Phương Minh vừa đi lên tầng hai, thấy tư thế ngồi Hàn Kiều Kiều, có chút bất đắc dĩ nói, dường như chị đại này vĩnh viễn không biết cái gì gọi là thục nữ.

"Bị lộ ra ngoài, ai dám lộ ảnh của chị đây ra ngoài? Hay cậu cảm thấy tư thế của chị đây chưa đúng, hay là chị đây đổi một tư thế khác..."

Hàn Kiều Kiều thấy Phương Minh đi lên, đặt hai chân xuống khép chặt lại, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, hai tay cũng đặt ở chỗ đầu gối, bày ra tư thế ngồi vô cùng thục nữ, nói: "Công tử, công tử xem tôi ngồi như vậy có được chưa?"

Lúc nói chuyện, đôi mắt to tròn kia của Hàn Kiều Kiều còn nháy nháy vài cái, khiến Phương Minh có chút ăn không tiêu, chỉ có thể thầm mắng một tiếng trong lòng, yêu tinh kia càng ngày càng câu hồn.

"Sắp bước sang năm mới rồi, không phải cô nên bận rộn nhiều việc hơn sao?"

Dựa theo hiểu biết của Phương Minh, càng gần tới cuối năm thì mấy minh tinh như Hàn Kiều Kiều lại càng bận rộn, đủ loại tiệc tối còn có đủ loại tiệc của đài truyền hình, chỉ cần là minh tinh đang nổi tiếng gần như đều sẽ được mời đến, chớ nói chi còn là minh tinh hạng nhất như Hàn Kiều Kiều.

"Tôi có thể bận chuyện gì được chứ, mấy chương trình cuối năm của đài truyền hình đã được ghi âm xong từ sớm, chẳng qua lúc này tôi đến là thực sự có chuyện cần tìm cậu."

Vẻ mặt Hàn Kiều Kiều cũng trở nên nghiêm túc, nhìn Phương Minh nói: "Cậu có biết Cổ Mạn Đồng không?"

Nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh nhíu mày một chút, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc lên, "Tại sao đột nhiên cô lại

hỏi tới cái này?"

Chương 878: Cổ Mạn Đồng hại người

Cổ Mạn Đồng, cái tên này đối với phần lớn người đến nói đều cực kỳ xa lạ, bởi vì đây không phải đồ vật của người trong nước, mà là hàng ngoại nhập tới từ nước ngoài.

Chỉ có người tương đối quen thuộc Phật giáo, nhất là với Phật giáo bên Thái Lan kia, mới sẽ biết cái danh từ Cổ Mạn Đồng này, bởi vì từ Cổ Mạn Đồng này bắt nguồn từ Thái Lan.

Ở Thái Lan, có cao tăng pháp sư tiến hành luyện chế mấy đứa bé sẩy thai hoặc là chết non kia, đem linh hồn của chúng nó đặt vào trong những tài liệu đặc biệt dùng để luyện chế búp bê, mà sau đó búp bê trẻ con này sẽ có rất nhiều bản lĩnh đặc thù.

Trông coi cửa, bảo vệ bình an, giữ tài, thay đổi vận thế.

Nhìn đến đây, hẳn rất nhiều người sẽ nghĩ tới việc dưỡng tiểu quỷ trong nước, nhất là ở Hương Giang bên kia, Dưỡng tiểu quỷ cực kỳ lưu hành, mà tác dụng lớn nhất của việc Dưỡng tiểu quỷ chính là đổi vận.

Tài vận, số đào hoa, sự nghiệp, những thứ này là những thứ thường cầu Dưỡng tiểu quỷ nhất, mà quả thật Dưỡng tiểu quỷ có thể mang đến những vận số này.

Mà nguyên nhân Phương Minh cau mày là bởi vì, tuy rằng Dưỡng tiểu quỷ không bị giới tu luyện ngăn cấm, nhưng đây cũng là một loại tà thuật, bởi vì người quỷ rốt cuộc là khác biệt, Dưỡng tiểu quỷ rất dễ dàng nhiễm âm khí, âm khí này không chỉ ăn mòn thọ mệnh của con người, quan trọng nhất là một khi nuôi nó rồi,

vậy đời này chẳng khác nào đã bị trói chặt.

Thỉnh Thần dễ tiễn Thần khó, Dưỡng tiểu quỷ càng là như vậy, vì thay đổi vận thế mà ngươi nuôi tiểu quỷ, đợi khi đạt thành mục tiêu, gần như không có khả năng bỏ rơi tiểu quỷ này, chỉ có thể thờ phụng tiểu quỷ này cả đời, đến cuối cùng cuộc sống của ngươi sẽ bị thay đổi hoàn toàn.

Hơn nữa còn có một điểm rất quan trọng, muốn tiểu quỷ mình nuôi có thể mang đến cho mình trợ giúp càng lớn, vậy thì phải có yêu cầu càng cao đối với tiểu quỷ, mà tiểu quỷ có oán khí càng nặng cũng càng lợi hại, mà càng về sau, những tiểu quỷ này còn có thể phản ngược quay lại phản phệ chủ.

Chính là bởi vì Dưỡng tiểu quỷ có nhiều nguy hại như vậy, cho nên rất nhiều người đã có ý đồ với Cổ Mạn Đồng của quốc gia lân cận.

Cổ Mạn Đồng, cũng là đặt tiểu quỷ vào giữa búp bê, nhưng bởi vì từng có cao tăng cùng pháp sư gia trì, loại Cổ Mạn Đồng sẽ không mang đến nguy hại đối với người nuôi dưỡng nó, giống như là một cái pháp khí vậy.

Cũng chính bởi vì một điểm này, Cổ Mạn Đồng của nước Thái vẫn là thứ mà toàn bộ phú hào Đông Nam Á theo đuổi, có phú hào vì nhận được Cổ Mạn Đồng, không tiếc quyên tặng mấy chục triệu cho chùa miếu Thái Lan.

Nói không khoa trương chút nào, toàn bộ chùa miếu Phật giáo ở Thái Lan gần như có một nửa thu nhập đều tới từ Cổ Mạn Đồng, chỉ có điều phần thu nhập này không được bày ra ngoài sáng, căn bản là người thường không hiểu rõ.

"Nói cách khác, Cổ Mạn Đồng là đồ tốt?" Nghe xong lời giải thích của Phương Minh, Hàn Kiều Kiều nói.

"Thứ tốt? Những lời này nếu đặt ở hai trăm năm trước có lẽ còn có thể đúng."

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, có lẽ Cổ Mạn Đồng tốt hơn Dưỡng tiểu quỷ, nhưng đó đã là chuyện ở hơn hai trăm năm trước rồi, bây giờ Cổ Mạn Đồng, căn bản cũng không khá hơn Dưỡng tiểu quỷ chút nào, thậm chí hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả Dưỡng tiểu quỷ.

"Có ý gì?" Hàn Kiều Kiều có chút không hiểu, mới vừa rồi không phải cậu nói Cổ Mạn Đồng không có di chứng về sau sao?

"Khi cung không đủ cầu, liền sẽ có người động tâm tư khác."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Hàn Kiều Kiều, giải thích nói: "Khi Cổ Mạn Đồng mới xuất hiện, lúc đó không ít đứa bé vì ngoài ý muốn mà chết non, mà người nhà không tiếp thụ được loại đả kích này, cho nên mới tìm cao tăng cùng pháp sư, hy vọng có thể khiến hồn phách của con bọn họ lưu lại làm bạn với bọn họ."

"Cho nên người nuôi Cổ Mạn Đồng lúc ấy, hồn phách của đứa bé bên trong Cổ Mạn Đồng vốn chính là thân nhân của bọn họ, tự nhiên sẽ không làm thương tổn gì tới bọn họ, ngược lại còn có thể phù hộ người nhà bình an, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Cổ Mạn Đồng hữu dụng."

"Mà sau khi Cổ Mạn Đồng nổi danh trên toàn bộ thế giới, vô số phú hào chen chúc tới, những phú hào này có tiền, bọn họ chỉ cần Cổ Mạn Đồng, nhưng hàng năm, dù là toàn bộ Thái Lan nhưng liệu có bao nhiêu đứa bé chết yểu thật sự đây? Hơn nữa lại có bao nhiêu cha mẹ nguyện ý luyện chế đứa con của mình thành Cổ Mạn Đồng?"

"Đã không có hồn phách của mấy đứa bé, không thể luyện chế Cổ Mạn Đồng cũng [image]đồng nghĩa với không thể kiếm được tiền từ những phú hào này, chính là dưới tình huống này, ở Thái

Lan có một ngành nghề đặc thù ra đời."

"Là ngành nghề gì?" Hàn Kiều Kiều mơ hồ đoán được một điểm, chỉ là không dám xác nhận.

"Buôn bán hồn phách của trẻ con." Vẻ mặt Phương Minh trở nên cực kỳ nghiêm túc, nói: "Không khác gì so với bọn buôn người kia, những điểm âm u trong nghề này dù tôi không nói, nhưng hẳn cô cũng có thể đoán được."

Hàn Kiều Kiều im lặng, bởi vì cô ấy biết bọn buôn người tàn nhẫn tới cỡ nào.

Có một vài gia đình bởi vì nghèo khó, sau khi sinh con ra lại không thể nuôi nổi, lựa chọn bán đứa bé đi, kỳ thực chỉ là loại này thì còn chưa tính là gì, ít nhất những gia đình có thể mua con nhỏ được cũng không phải nhà nghèo kém gì, sau khi đứa bé được mua về đây cũng sẽ trải qua cuộc sống không tồi.

Nhưng sợ nhất chính là đứa bé bị bọn buôn người trộm đi, sau khi bọn buôn người bắt cóc mấy đứa nhỏ này, thật ra cũng sẽ không bán cho mấy kẻ có tiền như vậy, bởi vì bình thường những kẻ có tiền này đều không cần mua đứa trẻ làm gì, cho dù thật sự không thể sinh sản nhưng vẫn có thể nhận con nuôi mà.

Vì thế những người thực sự cần mua đứa bé từ tay bọn buôn người, ngược lại chính là một số người có cuộc sống tương đối gian khổ, rất nhiều gia đình ở vùng núi hoặc là nông thôn, bởi vì một số nguyên nhân mà những gia đình này không thể sinh dục hoặc có lẽ không thể sinh con trai được, mới muốn mua đứa bé từ trong tay bọn buôn người.

Nhưng đứa bé gặp phải tình cảnh như vậy, chí ít còn có thể sống được.

Có một số bọn buôn người hung ác, sau khi lừa bắt được đứa

bé lại không bán những đứa bé này đi, ngược lại cắt đứt chân của đứa bé sau đó khiến đứa bé đi ăn xin, đương nhiên, trong những năm gần đây loại tình huống này cũng đã ít đi nhiều, dù sao sau khi truyền thông làm rùm beng chuyện này lên, phần lớn bách tính đều đã biết, mỗi khi gặp phải những đứa bé xin ăn giống như vậy, không ít người vẫn sẽ lựa chọn báo cảnh sát.

Cũng chính bởi vì điểm này, rất nhiều người buôn lậu càng thêm phát rồ mất trí, sau khi bắt cóc mấy đứa nhỏ này lại bán hết nội tạng của bọn trẻ cho lũ buôn nội tạng, tàn nhẫn cướp đoạt tánh mạng của trẻ nhỏ, hoặc là bán đứa bé cho một số tổ chức phạm tội, khiến những đứa bé này bị tẩy não từ nhỏ, trở thành sát thủ của một số tổ chức phạm tội.

Nhất là một số cô gái, số phận càng thêm bi thảm...

Hàn Kiều Kiều hiểu rõ những thứ này, đương nhiên cũng biết sự kinh khủng của Cổ Mạn Đồng mà Phương Minh nói.

Vì lợi ích, sợ rằng một ít người sẽ cố ý sát hại đứa bé, hoặc là cố ý hãm hại người khác khiến đứa bé chết non, dùng cách này để thu hoạch hồn phách của đứa bé luyện chế Cổ Mạn Đồng.

"Không phải hồn phách của đứa bé nào cũng có thể luyện chế thành Cổ Mạn Đồng, có đôi khi trong mười hồn phách trẻ con chỉ có thể có một hồn phách có thể luyện chế thành Cổ Mạn Đồng, nói cách khác, phía sau một Cổ Mạn Đồng chính là tính mạng của mười đứa bé, thậm chí còn có thể thêm vào mười gia đình vô tội."

Giọng điệu của Phương Minh có chút lạnh lẽo, điểm khiến Cổ Mạn Đồng càng buồn nôn hơn so với Dưỡng tiểu quỷ là ở chỗ người nhận được Cổ Mạn Đồng, căn bản người này không cần biết lai lịch hồn phách của đứa bé bên trong Cổ Mạn Đồng, nhưng Dưỡng tiểu quỷ khác biệt, nuôi một con tiểu quỷ cần phải biết tên còn có ngày sinh tháng đẻ của tiểu quỷ này, như vậy tất nhiên có thể biết được quá khứ của đứa trẻ.

Bởi vì biết quá khứ của tiểu quỷ, nếu như tiểu quỷ này bị người ta hại chết, rất nhiều người sẽ lựa chọn từ bỏ, nhưng nuôi Cổ Mạn Đồng lại khác hẳn, bởi vì không biết, cho nên có thể yên tâm thoải mái cung phụng

Cũng giống vậy, chính bởi vì điểm này mà mấy tổ chức tà ác bên Thái Lan mới sát hại đứa bé không cố kỵ, không sợ bị người phát hiện ra như thế.

"Nếu nói như vậy, căn bản Cổ Mạn Đồng này là không thể nuôi rồi, hoàn hảo, trước đây khi bạn tôi nói với tôi tôi đã cự tuyệt."

Hàn Kiều Kiều lộ ra dáng vẻ lòng còn sợ hãi, đoạn thời gian trước cô ấy đã tới Thái Lan một chuyến để quay phim, lúc đó mấy minh tinh khác trong đoàn làm phim đều đi chùa miếu cầu Cổ Mạn Đồng, chỉ có cô ấy bởi vì trên người có mang phù bình an Phương Minh cho, cho nên mới không mua.

"Thật đúng là Cổ Mạn Đồng, một năm cũng không thể chế ra được mấy cái, làm sao có thể cho người ngoài mua được, phần lớn người ngoài đến bên kia mua được Cổ Mạn Đồng, hoặc là giả dối, hoặc chính là Cổ Mạn Đồng tràn đầy máu tanh phía sau, Cổ Mạn Đồng như vậy còn nguy hại hơn Dưỡng tiểu quỷ nhiều, chỉ là nhiều người không biết chuyện đó mà thôi."

Phương Minh biết mấy năm gần đây bởi vì người trong nước càng lúc càng giàu có, cộng thêm dễ dàng tới Thái Lan hơn, cho nên cũng có rất nhiều người tới Thái Lan du lịch, mà trong thời gian tới Thái Lan du lịch đã bị dụ mua mấy thứ này.

Đương nhiên, Cổ Mạn Đồng có ích gì?

Nhất định là hữu dụng, nếu nó không có tác dụng cũng sẽ không được thịnh hành như thế, kẻ có tiền đều không phải người ngu, nhưng tác dụng này chỉ trong thời gian ngắn, theo thời gian trôi qua, tác dụng phụ lại sẽ từ từ hiện rõ.

Nhưng mà phần lớn người đều không biết những tác dụng phụ này có quan hệ với Cổ Mạn Đồng, thậm chí còn bởi vì tác dụng của Cổ Mạn Đồng ngay từ đầu, lại chạy đến Thái Lan đi tìm xin giúp đỡ, bởi vậy gần như tương đương với cả đời này đều lâm vào, trở thành dê non mặc cho người ta làm thịt.

"Vậy tôi có nên nói với bạn tốt của tôi một chút không? Cô ấy mới mua Cổ Mạn Đồng không lâu sau."

Hàn Kiều Kiều có chút vội vã, ở giới giải trí cô ấy cũng không có nhiều bạn bè, chỉ có hai ba người hơi chân thành nhiệt tình một chút, tự nhiên không hy vọng thấy bạn bè xảy ra chuyện.

"Người bạn kia của cô có ở Ma Đô không? Nếu như có ở đây thì nói cô ấy mang Cổ Mạn Đồng đó tới, những thứ này nếu đã mời tới, cũng không phải dễ dàng tiễn đi như vậy."

"Cô ấy ở ngay Ma Đô... Tôi gọi điện thoại cho cô ấy trước."

Hàn Kiều Kiều cầm di động lên, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài ngay trước mặt Phương Minh, sau khi nói nói mấy câu lúc này mới cúp điện thoại.

"Phương Minh, buổi tối cậu có bận không?"

"Buổi tối? Hẳn là rảnh rỗi." Phương Minh suy nghĩ một chút đáp.

"Vậy được, buổi tối theo chị đây đi lăn lộn, chị đây đưa cậu đi ăn ngon uống đã, đến lúc đó cậu thuận tiện nhìn xem Cổ Mạn Đồng kia của bạn tôi có vấn đề gì hay không."

Hàn Kiều Kiều đã liên lạc hẹn bạn của cô ấy từ trong điện thoại, buổi tối tổ chức một bữa tiệc.

Phương Minh bĩu môi, từ chối cho ý kiến, tới cảnh giới này của cậu, mỹ thực gì gì kia đã không thể đánh động tới cậu.

"À, không chỉ có riêng mỹ thực ah, còn có vài đại mỹ nữ, đều là những minh tinh đang hot hiện nay đấy, nếu như cậu coi trọng người nào có thể nói cho chị, chị đây giúp cậu làm cô ấy quá chén, sau đó đưa đến trên giường của cậu."

Hàn Kiều Kiều không đợi Phương Minh trả lời, vỗ vỗ bả vai Phương Minh, vẻ mặt đầy nghĩa khí nói: "Không phải cảm ơn chị đây, ai kêu chị đây là người tốt chứ."

"Cảm ơn cô ah, đáng tiếc tôi không có hứng thú." Phương Minh tức giận trả lời một câu.

"Ah, cậu không có hứng thú với các cô ấy sao? Vậy cũng không sao, cậu nhìn tôi thử xem thế nào?"

Hàn Kiều Kiều đứng ở trước mặt Phương Minh, thổ khí như lan, thậm chí còn cố ý hếch hếch...

Phương Minh: "..."

Chương 879: Tôi cam nguyện làm tiểu tam

Khu Tĩnh An Ma Đô!

Với tư cách là khu chợ trung tâm Ma Đô, ở đây là tấc đất tấc vàng chân chánh, cũng có vô số khu ăn uống cùng vui chơi từ khắp các nơi.

Buổi tối bảy giờ, một chiếc Ferrari lái vào nhà hàng hạng sang, nếu như đổi lại ở một nơi khác khác, xe sang trọng như vậy tự nhiên sẽ khiến người chú mục, thế nhưng ở khu vực này, cho dù là người đi đường cũng chỉ liếc nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt.

Không phải những người đi đường này đều là người có tiền, mà là vì ở khu vực này bọn họ có thể nhìn thấy vô số xe sang trọng như vậy.

Một trong bốn khu đô thị hạng một được nhà nước công nhận, mà trong số bốn khu đô thị này, thủ đô cùng Ma Đô lại mạnh hơn hai thành phố khác một bậc, thành phố trước là mạnh về chính trị, mà thành phố phía sau thì lại mạnh về kinh tế.

Mà thành phố như Ma Đô, mặc dù không thể phân chia đẳng cấp rõ ràng, nhưng cũng có khu nhà giàu cùng khu người nghèo, khu vực này vừa vặn chính là khu nhà giàu cao cấp nhất Ma Đô, người có thể ăn uống tiêu phí ở nơi này đều có tài sản hơn tám chữ số, đương nhiên cũng đều mua được xe sang trọng.

Chí ít, khi Phương Minh thấy Hàn Kiều Kiều xe lái vào một trang viên, đậu ở khu đậu xe, xung quanh đã có đủ loại xe sang trọng đậu ở đó, chỉ là một bãi đậu xe mà số xe sang trọng ở đây

phải có giá trị hơn trăm triệu.

Quán cơm Lục Quốc là một quán ăn lâu đời có gần trăm năm lịch sử, đã tồn tại từ thời dân quốc, mà từ thời đó, nơi này đã được coi là một quán cơm tương đối sang trọng ở Ma Đô.

Cũng chính vì vậy, quán cơm Lục Quốc này mới có thể sở hữu một trang viên trong đô thị tấc đất tấc vàng như Ma Đô này, mà cũng chính bởi vì tính bảo mật của trang viên, quán cơm Lục Quốc rất được những người có tiền ưa thích.

Nhất là đối với đại minh tinh như Hàn Kiều Kiều, nếu như xuất hiện ở những tiệm cơm khác, dù cho tương đối mắc tiền, nhưng tính an toàn bảo mật không thật sự tốt, mà ở quán cơm Lục Quốc lại sẽ không xuất hiện vấn đề này, bởi vì cửa trang viên có bảo vệ, không xác nhận thân phận rõ ràng là không được vào.

Cho nên sau khi xuống xe, Hàn Kiều Kiều không chút che lấp, cứ vậy nghênh ngang dẫn theo Phương Minh đi vào quán cơm.

"Đều tại cậu, cậu nói một người đàn ông như cậu vì sao lại không biết lái xe? Nếu như cậu biết lái xe, chúng ta cũng sẽ không trễ đến tới mức như vậy."

Nghe được Hàn Kiều Kiều than thở, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là người phụ nữ này trang điểm quá lâu làm trễ giờ, bây giờ lại còn đổ hết lên trên đầu của cậu.

Cậu thật sự không rõ, người phụ nữ này cũng không phải người thích trang điểm, dù sao cũng chỉ tham gia một bữa tiệc thôi mà, cần gì phải cố ý lái xe về nhà trang điểm mất một giờ như vậy không? Lại thêm trên đường đến bị kẹt xe, vì lý do này khiến bọn họ phải tới tận bảy giờ rưỡi mới tới nơi này.

Chỉ có thể nói, phụ nữ thật là loại động vật khó hiểu nhất trên đời.

Hôm nay Hàn Kiều Kiều mặc một bộ áo nhung ngoài màu đỏ, mà bên trong lại chỉ mặc một bộ váy đen dài bó sát, một đôi giày cao gót đỏ có dây, mấy sợi dây này như hồ điệp quấn quanh đến chỗ đầu gối cô ấy, có vẻ thanh thuần lại quyến rũ.

Thật ra, khi mới vừa thấy Hàn Kiều Kiều mặc bộ đồ này, quả thật Phương Minh đã bị cô ấy làm kinh diễm, nhưng theo sau chính là nói một câu: "Có bệnh" .

Trời lạnh như vậy mà mang giày cao gót, mấu chốt nhất là ngay cả tất chân cũng không mang vào, người phụ nữ này không phải đầu óc có bệnh chính là bị ngu ngốc, nhất là cái bộ váy dài màu đen kia, càng thêm triển lộ vóc người lả lướt quyến rũ không bỏ sót, nếu không phải người phụ nữ này còn biết khoác thêm một lớp áo khoác nhung đỏ bên ngoài, hẳn cậu đã cẩn thận dạy người phụ nữ này một khóa tư tưởng chính trị.

"Phương Minh, có phải cậu đang cảm thấy rất khó chịu không? Sợ vóc người hoàn mỹ này của tôi bị người đàn ông khác nhìn thấy? Tôi nói cho cậu biết, cái cảm giác này của cậu được gọi là tham muốn giữ lấy, hai chúng ta chỉ là bạn thân, cậu không nên có cảm giác này. Đương nhiên, nếu như cậu muốn ăn vụng, chị đây có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng tôi nói cho cậu biết, nếu không thể kiên trì nửa giờ, tôi sẽ kiện cậu..."

Đối mặt với giọng điệu đê tiện bỉ ổi của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh đáp lại cô ấy bằng một cái trừng mắt.

Chẳng qua, thật sự trong vô thức cậu không muốn thấy Hàn Kiều Kiều ăn mặc như vậy, chẳng qua cậu cảm thấy hẳn bản thân mình chỉ xuất phát từ sự quan tâm với bạn bè mà thôi, yêu tinh kia ăn mặc trang điểm xinh đẹp như vậy, sợ rằng sẽ trêu chọc đến một số sắc lang.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không biết, ngày thường căn bản Hàn Kiều Kiều sẽ không trang điểm ăn mặc như vậy, chẳng

qua hẳn Hàn Kiều Kiều sẽ không nói cho Phương Minh biết điểm này.

Ở dưới sự dẫn dắt của lễ tân, hai người Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều đi vào trong một ghế lô ở lầu hai, đẩy cửa phòng ra, âm thanh oanh oanh yến yến bắt đầu từ bên trong truyền ra, không thể không nói thiết kế cách âm trong ghế lô này vô cùng tốt, bởi vì đứng ở bên ngoài tuyệt đối không thể nghe được chút âm thanh gì.

Ngay khoảnh khắc khi cửa được mở ra, ánh mắt đầu tiên của người bên trong ghế lô đã rơi vào trên người Hàn Kiều Kiều, chẳng qua rất nhanh liền chuyển ánh mắt rơi vào Phương Minh đứng ở sau lưng Hàn Kiều Kiều, trong ánh mắt vui vẻ của đám người bên trong hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bởi vì cho tới bây giờ các cô ấy chưa từng thấy bên cạnh Hàn Kiều Kiều xuất hiện bất kỳ một người khác phái nào, nhất là còn trong buổi hội tụ toàn mấy người bạn thân thiết như hôm nay.

Trong khi mấy cô gái này quan sát Phương Minh, Phương Minh cũng đều đang quan sát mấy người này, ghế lô rất lớn, là ghế lô có thêm phòng bên trong, cũng chính là nơi để nghỉ ngơi, mà trên bàn cơm này thì có năm cô gái đang ngồi.

Có thể nói, giá trị nhan sắc của năm cô gái này đều cực kỳ cao, hơn nữa mỗi người đều có vẻ mỹ lệ riêng, quan trọng nhất là có lẽ vì nhiệt độ trong gian phòng hơi cao, những mỹ nữ này đều mặc vô cùng đơn bạc, thoạt nhìn rất thu hút ánh mắt của người khác.

Tuy rằng Phương Minh không quan tâm giới giải trí, cũng không mấy khi xem ti vi, nhưng trong này có hai cô gái cậu vẫn cảm thấy có chút quen mặt, không có biện pháp, không ít biển quảng cáo ở bên ngoài đều do hai người này là người mẫu quảng cáo, cậu muốn không nhận ra cũng không được.

Toàn bộ ghế lô lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi, Hàn Kiều Kiều biết trong lòng mấy yêu tinh này đang suy nghĩ gì, chẳng qua cô ấy lại rất lơ đễnh đi thẳng vào, rồi sau đó cởi áo khoác trên người mình đặt ở trên ghế sa lon, trực tiếp kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

Hàn Kiều Kiều im lặng không nói, đương nhiên Phương Minh cũng không mở miệng, mỉm cười ngồi ở bên cạnh Hàn Kiều Kiều.

"Chị Kiều Kiều, hôm nay chị thật xinh đẹp."

"Kiều Kiều, em không định giới thiệu người này một chút sao?"

Một cô gái tuổi tác hơi lớn có thâm ý nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, đồng thời ánh mắt quét về phía Phương Minh, cô ấy rất hiểu Hàn Kiều Kiều đấy, nếu như nói toàn bộ giới giải trí có nữ tinh nào chưa hề có chuyện xấu, đó chính là Hàn Kiều Kiều.

Trong giới giải trí, Hàn Kiều Kiều có rất nhiều tài nguyên, mà cũng có tin đồn Hàn Kiều Kiều đã được một nhân vật lớn nào đó độc chiếm, thật ra cô ấy cũng ôm ý nghĩ như vậy, nhưng rõ ràng người trẻ tuổi trước mắt không giống đại nhân vật lắm thì phải.

"Cậu ấy à? Không phải người trong giới có đồn thổi em được một kim chủ tai to mặt lớn nào đó bao nuôi ấy ư? Cậu ấy chính là kim chủ của em."

Lúc Hàn Kiều Kiều nói lời này, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười, nghe thấy những lời cô ấy nói, trên mặt năm cô gái ở đây lại lộ ra vẻ khiếp sợ, người trẻ tuổi này thật là kim chủ của Hàn Kiều Kiều?

Chẳng qua rất nhanh, một vị trong đó lập tức kịp phản ứng, nào có kim chủ nào tuổi trẻ như vậy chứ.

"Kiều Kiều, đây là bạn trai của em đúng không?"

"Không phải, cậu ấy là kim chủ của em, người ta đã có bạn gái

rồi, chẳng qua là em cam nguyện làm tiểu tam mà thôi. Không có biện pháp nào, đầu năm nay nếu muốn lăn lộn trong giới giải trí, không có chỗ dựa sao được? Cũng may là bắp đùi của kim chủ này đủ lớn, hơn nữa cũng không tính là già, em làm tiểu tam cũng cảm thấy cam tâm tình nguyện hơn nhiều."

Chương 880: Đến chống tràng diện

Vẻ mặt Hàn Kiều Kiều rất chân thành, nhưng lời nói ra lại khiến cho mấy vị nữ minh tinh này sửng sốt một chút, nguyên một đám dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá Phương Minh.

Đầu năm nay, kim chủ cũng có phân chia đẳng cấp.

Nữ minh tinh có thân phận địa vị càng cao thì thực lực của kim chủ đứng sau lưng cũng càng thêm hùng hậu, nói không khoa trương chút nào, lấy nhân khí cùng địa vị của Hàn Kiều Kiều hiện tại, có thể làm kim chủ của cô ấy tuyệt đối phải là phú hào có tài sản lọt top 50 trong nước, hoặc là nhân vật lớn trong quan trường.

Cho dù phú nhị đại cùng quan nhị đại cũng không đủ cách, phải là tầng lớp cha chú của phú nhị đại cùng quan nhị đại mới được.

Nhưng người đàn ông trước mắt tuổi trẻ như vậy, đương nhiên không thể nào là nhân vật lớn trên quan trường, như vậy khả năng duy nhất chính là phú hào, nhưng nếu như trong nước có người trẻ tuổi như vậy lọt top người giàu đứng đầu, các cô ấy không thể không biết.

Dù sao, thật ra mục đích của phần lớn nữ minh tinh tồn tại trong giới giải trí chính là vì trở thành trò giải trí cho những phú hào này.

Những cuộc thi hoa hậu, những cuộc tuyển chọn người mẫu, hay những cuộc thi tuyển chọn gương mặt minh tinh mới… Những cô gái xinh đẹp này đã sớm được những phú hào kia dự định, nếu

cô muốn xuất đạo thì nhất định phải trải qua những việc này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều nữ minh tinh chỉ có hai lựa chọn khi lập gia đình, một loại là gả cho nhà giàu có, một loại chính là gả cho người trong nghề, mà nguyên nhân gả cho nhà giàu có rất đơn giản, những phú hào kia vốn chính là kim chủ của cô ấy, về phần gả cho người trong nghề, vậy cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, đều giống nhau cả mà thôi.

Nếu như lời này không phải từ trong miệng Hàn Kiều Kiều nói ra, đánh chết các cô ấy đều sẽ không tin tưởng.

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, yêu tinh Hàn Kiều Kiều này là cố ý nói như vậy, cố ý khiến mọi người hiểu lầm quan hệ của hai người, nhưng nếu cậu giải thích, thật đúng là không tiện giải thích, chẳng lẽ cậu lại nói hai người là bạn nối khố sao?

"Kim chủ thật lớn, còn không mau mau ngồi xuống đây, ah đúng, kim chủ lớn tôn quý tới như vậy, tự nhiên phải cần tôi đến hầu hạ cậu ngồi xuống."

Ngón tay Hàn Kiều Kiều lướt qua cổ Phương Minh, sau đó dần dần đi xuống dưới, đụng chạm áo khoác ngoài của Phương Minh, Phương Minh lui về sau một bước, cuối cùng vẫn tự mình chủ động cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống vị trí kia.

"Tôi tên Phương Minh."

Phương Minh giới thiệu đơn giản, chẳng qua đây ngược lại rất phù hợp với cách làm của lão đại. Lão đại ấy à, vẫn luôn ít nói chuyện, giống như rất nhiều người vẫn cho rằng nam thần nên lạnh lẽo cô quạnh vậy.

"Chào cậu Phương."

Có Phương Minh ở đây, mấy vị nữ minh tinh này cũng không còn thoải mái như trước, lần này những nữ minh tinh như các cô

ấy thầm lén tụ hội, vốn không nên xuất hiện đàn ông, nhưng nếu Hàn Kiều Kiều đã dẫn theo cậu đến, các cô ấy cũng không tiện hỏi gì thêm.

Có lẽ vị kim chủ họ Phương này biết ngày hôm nay Hàn Kiều Kiều muốn tham gia tụ hội, nhất định phải theo qua đây, đoán chừng Hàn Kiều Kiều không có cách nào cự tuyệt nên đành dẫn theo.

Mấy vị nữ minh tinh cũng không hề nảy sinh cảm giác khinh bỉ khi Hàn Kiều Kiều tìm kim chủ, bởi vì phía sau các cô ấy đã từng hoặc là hiện tại cũng đang có kim chủ, có khi là theo kim chủ nhiều năm sau đó tự mình lăn lộn có tiếng, lại chia tay với kim chủ, cũng có thể là bây giờ còn đang bị kim chủ chiếm lấy.

Mọi người đều giống nhau, ai cũng đừng khinh thường ai.

Ngược lại, mấy vị đang ở đây còn rất hâm mộ Hàn Kiều Kiều, dù thế nào đi nữa, vị kim chủ họ Phương này cũng rất trẻ tuổi, tuổi tác xấp xỉ ngang với Hàn Kiều Kiều, hẳn kẻ có tiền ở cái tuổi này còn chưa kết hôn, cho nên thoạt nhìn hai người không khác gì một cặp đang yêu đương.

Một nữ minh tinh, đừng nói tìm được một kim chủ cùng tuổi với mình, nếu như chỉ lớn hơn chừng mười tuổi đã coi như là rất khá, đây cũng là nguyên nhân vì sao, có mấy minh tinh tình nguyện làm tiểu tam cho một người đàn ông lớn hơn mình tới mấy chục tuổi, thậm chí còn không để ý dư luận bêu danh, đến cuối cùng cũng muốn từ tiểu tam thượng vị.

Kim chủ còn trẻ tuổi thật sự là quá ít.

Những phú nhị đại hoặc là người trẻ tuổi có bản lãnh có tiền chân chính, là biết những chuyện xấu xa bên trong giới giải trí đấy, đương nhiên cũng sẽ không cưới những nữ minh tinh như các cô ấy, cho nên, bề ngoài thoạt nhìn các nữ minh tinh đều ngăn nắp

xinh đẹp, nhưng ở trên chuyện hôn nhân này thật sự rất xấu hổ.

...

Trên bàn cơm được bày cả bàn đồ ăn, lấy trình độ tiêu phí ở quán cơm này, một bàn đồ ăn như thế xấp xỉ phải tiêu tốn khoảng vài chục ngàn, đây là cuộc sống của người có tiền, tiện tay tiêu phí có thể chính là toàn bộ tiền gởi ngân hàng trong một năm của một gia đình bình thường, trừ đi số tiền cần để chi tiêu trong năm.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không phải người nghèo, thậm chí từ trình độ nào đó đến nói, chính bản thân cậu là một phú hào lớn, chỉ là trong lòng cậu có chút cảm thán mà thôi.

Trong lúc ăn cơm, cũng có lẽ là vì thân phận kim chủ của Phương Minh đang còn đó, Hàn Kiều Kiều không ngừng gắp đồ ăn cho Phương Minh, giống như đang diễn vai tình nhân chính hiệu vậy, Phương Minh cố tình muốn cự tuyệt, mà khi cậu vừa thay đổi sắc mặt, Hàn Kiều Kiều lại dùng một loại nhíu mày ẩn ẩn đưa tình đưa mắt nhìn hướng cậu, rất có ý nếu như cậu cự tuyệt, tôi sẽ khóc rống lên ngay tại đây cho cậu coi.

Phương Minh cũng chỉ có thể thôi, rõ ràng yêu tinh Hàn Kiều Kiều kia muốn làm yêu, vậy hãy để cho cô ấy tiếp tục thực hiện ý đồ đi là được.

Chẳng qua khiến Phương Minh hơi kinh ngạc chính là, mấy món Hàn Kiều Kiều gọi cùng đồ ăn cô ấy gắp cho cậu đều là những thứ cậu thích ăn, điều này khiến cậu hơi nghi hoặc một chút, nhất là khi cậu thấy Hàn Kiều Kiều vừa ăn cơm còn vừa cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với ai đó, lòng hiếu kỳ khiến cậu đưa mắt nhìn sang.

Chỉ liếc mắt một cái, toàn bộ mồ hôi lạnh sau lưng Phương Minh rơi xuống, bởi vì người đang nói chuyện trời đất cùng Hàn Kiều Kiều qua điện thoại không phải là ai khác, chính là Diệp Tử

Du.

Nói cách khác, sở dĩ Hàn Kiều Kiều biết mình thích ăn món gì, đều là từ trong miệng Diệp Tử Du hỏi biết được.

Phương Minh không biết Hàn Kiều Kiều là thông qua lý do gì để hỏi thăm, cũng không biết vì sao tâm của Tử Du lại lớn như vậy, sẽ nói cho những người phụ nữ khác biết bạn trai mình thích ăn món gì.

Cơm ăn được một nửa, những nữ minh tinh kia cũng buông đũa xuống, bởi vì các cô ấy phát hiện Phương Minh không có loại tư thái cao cao tại thượng của người có tiền, đối mặt với các cô ấy mời rượu cũng đều sẽ lễ phép đáp ứng.

Tôn trọng, thật ra là điều mà những nữ minh tinh như các cô ấy cần nhất.

Đừng nhìn các cô ấy có một lượng fans đông đảo, là đứa bé được truyền thông truy phủng, thế nhưng ở trước mặt kẻ có tiền thực sự không coi vào đâu, tình hình chung đến nói, mỗi khi các cô ấy mời rượu, người ta nể mặt mũi sẽ nhấp một hớp, không nể mặt mũi trực tiếp không để ý đến.

Nhưng nếu như trái ngược, nếu như những người có tiền kia đến mời các cô ấy, người ta uống một ngụm thì các cô ấy phải uống hết cả một ly, trên mặt còn phải miễn cưỡng vui cười.

Phương Minh làm cho các cô ấy cảm thấy bản thân mình được tôn trọng, đương nhiên càng thêm tôn trọng Phương Minh, cảm thấy người đàn ông như vậy rất xứng đôi với Hàn Kiều Kiều, trong lời nói càng không ngừng nhắc tới thành tích cùng những chuyện tốt Hàn Kiều Kiều đã làm ở giới giải trí.

Đương nhiên Hàn Kiều Kiều biết mục đích của mấy người chị em này của mình, không phải muốn để vị "kim chủ" này biết mình

ưu tú, hy vọng mình có thể thượng vị từ chức tình nhân này sao?

Một đám phụ nữ trò chuyện, Phương Minh càng nhiều hơn chính là lẳng lặng lắng nghe, bởi vì cậu không có hứng thú với chuyện trong giới giải trí.

Chẳng qua cậu phát hiện kỳ thực những nữ minh tinh này cũng không có gì khác so với mấy người phụ nữ bình thường, nội dung khi các cô ấy nói chuyện trời đất không có gì hơn là gần đây có anh đẹp trai tiểu thịt tươi nào đó mới xuất đạo, gần đây có nữ tinh nào đó phát triển đến cùng một chỗ với một người nào đó.

Nói chung chính là nhiều chuyện, chính là một trong những thuộc tính vĩnh hằng của phụ nữ.

Đang nói chuyện tới cao trào, điện thoại của vị nữ minh tinh tên Lý Tinh Tinh vang lên, sau khi liếc nhìn số điện thoại, Lý Tinh Tinh hơi có chút biến hóa, cầm điện thoại di động lên đi tới phòng nghỉ bên trong tiếp điện thoại.

Đợi khi cúp điện thoại xong lại xuất hiện, vẻ mặt Lý Tinh Tinh có chút bất đắc dĩ cùng khó coi, nhìn về phía Hàn Kiều Kiều chúng nữ, nói: "Mới vừa là lãnh đạo cục thuế vụ ở Ma Đô gọi điện thoại cho tôi, hắn cũng ở trong quán cơm này, lúc trước thấy tôi, muốn đi qua uống chén rượu."

Nghe được lãnh đạo cục thuế vụ, ngoại trừ Hàn Kiều Kiều, mấy vị nữ tinh ở đây đều thay đổi sắc mặt, có thể ở chung một chỗ với Hàn Kiều Kiều, đương nhiên danh khí của mấy vị nữ tinh này cũng không kém, đều có công ty Văn hóa, Điện ảnh và Truyền hình riêng.

Nếu như đổi lại những năm trước, các cô ấy sẽ không để ý tới lãnh đạo cục thuế vụ như vậy, nhưng gần đây giới giải trí không còn yên bình cũng là vì vấn đề thuế vụ, rất nhiều minh tinh hạng nhất đã bị gọi đi “uống trà”.

Quốc gia hiện tại đang kiểm tra trọng điểm mảng thuế đối với các công ty Văn hóa Điện ảnh và Truyền hình, nên cục thuế vụ cũng trở thành một thế lực mà những minh tinh này không đắc tội nổi nhất hiện tại, bởi vì các cô ấy không thể chịu được chuyện kiểm tra này.

Đương nhiên, phía trên cũng biết điểm này, cho nên cũng không định làm quá nghiêm khắc, quá tuyệt, chừng mực cụ thể lại nằm trên người nhân viên thi hành công vụ, cũng chính bởi vì điểm này, đương nhiên các cô ấy không thể đắc tội với lãnh đạo cục thuế vụ được.

"Kiều Kiều, quả thật là xấu hổ quá, nếu không thì Kiều Kiều và cậu Phương rời đi trước đi."

Ánh mắt Lý Tinh Tinh nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, vị lãnh đạo kia chính là một sắc lang, chẳng qua chính cô ấy cũng không phải người giữ mình trong sạch gì, mấy năm nay vì thượng vị cũng đã âm thầm cùng bao nhiêu người có địa vị quyền thế, cùng lắm thì lần này lại cùng người ta một lần nữa là được.

Cô ấy chỉ sợ một khi sắc lang này nhìn thấy Hàn Kiều Kiều lại động tâm tư gì khác, nhưng kim chủ của Hàn Kiều Kiều còn đang ở nơi này, đến lúc đó không chừng sẽ làm dữ.

"Chị Tinh Tinh, không có chuyện gì đâu, nếu vị lãnh đạo kia muốn tới vậy thì tới đi." Hàn Kiều Kiều lắc đầu, đồng thời đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, nói: "Đúng không, kim chủ."

"Khụ khụ, tôi còn chưa ăn no, không vội đi."

Phương Minh đã có chút hiểu rõ, ngày hôm nay Hàn Kiều Kiều kéo chính mình qua đây, hẳn cũng có nguyên nhân vì muốn mình chống lưng cho các bạn của cô ấy.

Cậu không đoán nhầm, quả thật là Hàn Kiều Kiều cất giữ tâm

tư như vậy, tuy rằng chị Tinh Tinh không tính là một cô gái tốt, nhưng khi cô ấy mới tiến vào giới giải trí, chị Tinh Tinh đã rất cẩn thận quan tâm chăm sóc cô ấy, thậm chí có vài lần có mấy vị tổng giám đốc có ý đồ với cô ấy, đều là chị Tinh Tinh giúp cô ấy nhận lấy, giúp cô ấy không tới mức bị cưỡng ép hay phong sát.

Đương nhiên, Hàn Kiều Kiều cũng không sợ bị phong sát, nhưng chị Tinh Tinh lại không biết, cho nên phần nhân tình này cô ấy vẫn phải nhận.

Mấy năm nay chị Tinh Tinh kiếm không ít tiền, đương nhiên mức thuế cũng khá lớn, bình thường hẳn chỉ cần chị nộp lại đủ là được rồi, bởi vì phía trên đã đưa văn kiện xuống, chỉ cần bổ nộp thuế sẽ không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào khác, nhưng rõ ràng lãnh đạo cục thuế vụ là cố ý muốn làm khó dễ chị Tinh Tinh, muốn tiết lộ tin tức chuyện chị ấy trốn thuế ra ngoài.

Một khi tin tức bị lộ ra ngoài, cho dù chị Tinh Tinh không cần gánh chịu trách nhiệm pháp luật, nhưng cũng đừng nghĩ có thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí, tương đương với con đường minh tinh của chị ấy cũng kết thúc tại đây.

Chương 881: Tôi mời ông một ly (1)

Trong ghế lô, vẻ mặt Lý Tinh Tinh có chút bất đắc dĩ, mà nét mặt mấy vị nữ tinh khác cũng có chút thấp thỏm, trên toàn bộ bàn cơm, người yên tâm thoải mái đúng là hai người Hàn Kiều Kiều cùng Phương Minh.

Đối với Hàn Kiều Kiều đến nói, cô ấy không trốn thuế, lãnh đạo một cục thuế vụ còn không làm gì được cô ấy, mà đối với Phương Minh, cậu càng không thể nào đặt một lãnh đạo của cục thuế vụ vào trong mắt.

Hai người không tim không phổi ngồi ăn, mà khi Hàn Kiều Kiều vừa lựa hết xương trong miếng thịt cá ra, đặt miếng thịt cá này vào bát của Phương Minh, cửa ghế lô trực tiếp bị đẩy ra.

Không gõ cửa, dường như người tiến vào căn bản không biết cái gì là lễ phép, lại nghênh ngang đi từ cửa vào như vậy, mà lúc này người phục vụ đứng ở cửa cũng mang vẻ mặt khó xử.

Với tư cách là người phục vụ quán cơm, tác dụng của các cô ấy khi giữ ở ngoài cửa chính là phòng ngừa có người đột nhiên xông vào ghế lô quấy rối khách hàng dùng cơm bên trong, đây là một trong những trách nhiệm của bọn họ.

Sở dĩ quán cơm Lục Quốc có thể trở thành nơi rất nhiều kẻ có tiền lựa chọn tiêu phí đầu tiên, trừ phong cách bài trí đẳng cấp cộng thêm đồ ăn nơi này có mùi vị không tồi ra, còn một điều chính là tính riêng tư của nơi này.

Sự tồn tại của trang viên ngăn cách với giới bên ngoài, mà ở

cửa mỗi ghế lô lại có phục vụ trông coi, như vậy cho dù khách hàng dùng cơm ở trong ghế lô nói tới chuyện riêng tư gì cũng sẽ không bị người ngoài nghe lén.

Mà sở dĩ đám người Hàn Kiều Kiều chọn ở đây, chính là nhìn trúng tính riêng tư của nơi này.

"Cô Lý, Trương cục..."

Phục vụ mang vẻ mặt vội vã nhìn về phía Lý Tinh Tinh, vị đại minh tinh Lý này đã sớm thông báo cùng cô ấy, không cho phép bất kỳ người nào tới quấy rầy, nhưng vị Trương cục này cô ấy cũng biết, hình như là một nhân vật lớn nào đó, ngay cả ông chủ của các cô ấy cũng không đắc tội nổi, mỗi một lần vị Trương cục này tới đây ăn cơm, ông chủ đều phải đích thân tìm tới kính một ly rượu, cho dù ông chủ không ở, giám đốc cũng nhất định sẽ tới mời rượu.

Cho nên khi vị Trương cục này muốn đẩy cửa, cô ấy cũng không dám ngăn cản, bởi vì cô ấy chỉ là một phục vụ viên nho nhỏ, cho dù là đại minh tinh Lý hay vẫn là vị Trương cục này cũng không phải là người mà cô ấy có thể đắc tội.

"Một con nhóc không có nhãn lực như cô cũng to gan thật, Trương cục của chúng ta muốn đi vào đây, không ngờ cô lại dám ngăn cản."

"Đúng vậy, Trương cục của chúng ta là bạn tốt của đại minh tinh Lý đấy, là đại minh tinh Lý tự mình mời tới."

Trương Đại Lôi cũng không tới một mình, ở bên cạnh hắn còn có hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đều là những tên bụng phệ, hơn nữa nguyên một đám mặt mũi đỏ bừng, lúc nói chuyện miệng đầy mùi rượu, vừa nhìn đã nhận ra hắn bọn họ đã uống không ít.

"Lý mỹ nữ, thật đúng là trùng hợp quá, vậy mà chúng ta có thể gặp nhau ở đây. Lúc nãy tôi còn đang ăn ở phòng cơm bên cạnh, nghe thấy có người nói rằng thấy đại minh tinh Lý ở đây, tôi còn chưa tin, thế nào? Đến nơi này mà không gọi điện thoại cho tôi, tốt xấu gì tôi cũng có thể coi là nửa địa chủ, cô làm vậy là không coi tôi là bạn cô rồi."

Nghe thấy những lời Trương Đại Lôi nói, trong lòng Lý Tinh Tinh gần như muốn chửi má nó, ai là bạn bè với ông? Nhưng mấy lời này cô ấy không cách nào nói ra khỏi miệng, bằng không một khi chọc Trương Đại Lôi tức giận, kết quả ấy không phải cô ấy có thể thừa nhận.

Chẳng qua Lý Tinh Tinh cũng có chút buồn bực, quán cơm Lục Quốc không có sảnh lớn, tất cả bàn ăn đều được bày biện ở trong ghế lô, mà trong ghế lô cũng có phòng vệ sinh đơn độc, từ đầu tới đuôi cô ấy cũng chỉ ra khỏi ghế lô có đúng một lần, nhưng không nghĩ tới chỉ một lần như vậy đã bị Trương Đại Lôi thấy được.

Sớm biết rằng sẽ bị Trương Đại Lôi nhìn thấy, đánh chết cô ấy cũng sẽ không đi ra khỏi cái ghế lô này.

Lý Tinh Tinh cũng không biết, người thấy cô ấy cũng không phải Trương Đại Lôi mà là giám đốc của tiệm cơm này, với tư cách là giám đốc của tiệm cơm, có người khách nào đến cửa hàng đương nhiên hắn biết rất rõ ràng, mà vừa rồi khi giám đốc chạy đến ghế lô của Trương Đại Lôi để mời rượu, Trương Đại Lôi đang nói khoác với người khác chuyện gần đây hắn đã khí phách hưng phấn tới cỡ nào, ngay cả những đại minh tinh này khi đối mặt hắn đều phải khách khách khí khí, cung kính gọi hắn một tiếng Trương cục, thậm chí còn có vài vị nữ tinh âm thầm gửi phương thức liên lạc cho hắn, nói lúc rảnh rỗi hẹn hắn cùng nhau ăn cơm.

Vị giám đốc quán cơm kia nghe được những lời này, cho nên mới thuận miệng nói ra một câu Lý Tinh Tinh đang ở đây, mà vị giám đốc kia cũng không nghĩ tới sau khi Trương Đại Lôi nghe

được Lý Tinh Tinh lại có phản ứng lớn như vậy, trực tiếp muốn đi tới ghế lô của Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh là nữ tinh hạng nhất trong nước, danh khí cao tới mức nào tự nhiên không cần phải nói nhiều, thế nhưng ở trong mắt giám đốc quán cơm, hiển nhiên Lý Tinh Tinh là không có giá trị như Trương Đại Lôi, đắc tội Lý Tinh Tinh sẽ không có bất kỳ tổn thất nào đối với quán cơm, bởi vì có thể tiêu phí ở quán cơm Lục Quốc đều là người có tiền, những người có tiền này cũng không phải đám fans không có đầu óc điên cuồng theo đuổi minh tinh kia, có tới tiêu phí ở đây hay không, Lý Tinh Tinh không thể ảnh hưởng tới được.

Nhưng nếu như đắc tội với vị Trương cục trưởng này mà nói, không nói những chuyện ẩn bên trong vấn đề nộp thuế của quán cơm, còn có những sản nghiệp khác của ông chủ trong khu vực này, chỉ sợ đều sẽ bị Trương cục trưởng khó xử, tổn thất này thật sự là quá lớn rồi.

Tuy rằng công ty của ông chủ nhà mình cũng không kém, phía sau cũng có núi dựa lớn, nhưng sự thật là không phải lúc nào cũng có thể lấy núi dựa này ra dùng, bằng không vì sao đời sau của những đại lão kia đều có chỗ dựa vô cùng vững chắc cứng rắn, nhưng cuối chỉ có thể làm thương nhân kinh doanh mà thôi, bởi vì sao? Cũng là cách xử lý quan hệ giao tế của bản thân.

Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn con tôm, đầu năm nay mỗi giai tầng đều có tác dụng riêng của mỗi giai tầng, diêm vương tốt thấy điểm khó của tiểu quỷ, nếu như chuyện gì cũng phải làm cho ông chủ sau lưng mình ra tay, vậy chỉ sợ cho dù là chỗ dựa vững chắc tới mấy cũng phải chậm rãi cảm thấy bất mãn với ông chủ.

Chính là nghĩ thông suốt những thứ này, cuối cùng giám đốc quán cơm mới nói ra vị trí ghế lô của Lý Tinh Tinh, cũng có một màn Lý Tinh Tinh nghe được lúc trước kia, chẳng qua rất rõ ràng, vị giám đốc kia cũng không lựa chọn cùng theo qua đây.

"Trương cục, mau mời ngồi."

Lý Tinh Tinh thu hồi phẫn nộ trong lòng, trên mặt nở nụ cười gượng gạo đứng lên nghênh đón, nhưng mà căn bản Trương Đại Lôi không đi vào ghế trống ngồi, mà là trực tiếp đặt mông ngồi ở vị trí Lý Tinh Tinh ngồi lúc trước.

"Nha, không hổ là vị trí ngôi sao Lý Tinh Tinh đã ngồi qua, còn có hơi ấm lưu lại, ừm, có hương vị nhàn nhạt quanh quẩn."

Lời Trương Đại Lôi vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt Lý Tinh Tinh lộ ra vẻ tức giận, nhưng ngay sau đó cô ấy lại nhịn được, nếu trong lòng đã làm xong chuẩn bị bị chó cắn một phát, vậy thì cứ để cho hắn đùa giỡn đi.

"Trương cục thật có nhã hứng, vị trí đại minh tinh Lý đã ngồi qua nhất định là ấm áp, chẳng qua nếu chỉ đơn thuần là cái mông ấm áp thì còn chưa đủ, tôi thấy không bằng đại minh tinh Lý an vị ở trên đùi Trương cục đi, cái này gọi là trên dưới đều ấm áp."

Lúc này hai người đàn ông đi theo Trương Đại Lôi vào cũng cười hắc hắc, hai người này không phải cục thuế vụ đấy, chỉ là cao tầng xí nghiệp trong khu vực Trương Đại Lôi quản lý mà thôi, lần này là hai người cùng nhau mở tiệc chiêu đãi Trương Đại Lôi, tự nhiên muốn khiến Trương Đại Lôi vui vẻ cùng thoả mãn.

Sắc mặt Lý Tinh Tinh âm trầm xuống, tuy rằng cô ấy nguyện ý hi sinh, cũng không đại biểu cho việc cô ấy nguyện ý bị người khác giẫm đạp như vậy, ở trước mặt mấy người bạn thân này mà bản thân mình ngồi lên trên đùi Trương Đại Lôi, đây là xem cô ấy thành cái gì?

"Khụ khụ, chị Tinh Tinh ngồi bên cạnh em đi, hai vị đại ca này cũng ngồi đi, ở đây còn có ghế trống."

Chương 882: Tôi mời ông một ly (2)

Một vị nữ minh tinh khác đứng ra muốn giải vây thay Lý Tinh Tinh, nhưng mà cô ấy vừa nói ra lời này, Trương Đại Lôi lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Chuyện của người khác cô bớt quản một chút, cẩn thận rước họa vào thân, anh cả của tôi chính là người trong cục Văn hóa đấy."

Nghe thấy những lời Trương Đại Lôi nói, trên mặt nữ minh tinh này có vẻ kinh hoảng, không dám nói thêm gì nữa, lúng túng đứng ở nơi đó, ngồi cũng không xong, không ngồi cũng không xong.

Với tư cách minh tinh, có hai bộ môn có quan hệ mật thiết với sự phát triển của cô ấy: Bộ Phát thanh và Truyền hình cùng Bộ Văn hóa.

Hai bộ môn này được sinh ra để chuyên giám thị giới giải trí, nhất là khi nữ minh tinh này còn là một ngôi sao ca nhạc, với tư cách là ngôi sao ca nhạc tự nhiên phải mở các show lưu diễn, nhưng muốn mở show lưu diễn, thậm chí là tổ chức thương diễn đều cần cục Văn hóa phê duyệt, đạt được "Tổ chức văn hóa nghệ thuật hoạt động" cho phép, cầm được 《 giấy chứng nhận cho phép diễn xuất 》.

Cho nên, nếu như đắc tội với cục văn hóa ở những nơi khác thì không sao, nhưng nơi này là Ma Đô, hàng năm không biết có bao nhiêu buổi lễ long trọng cùng rất nhiều xí nghiệp cử hành chương trình cuối năm ở nơi này, mà nếu như đắc tội với cục Văn hóa, khi những công ty này đưa danh sách các minh tinh được mời

lên, Cục Văn hóa ép xuống không phê duyệt, lại theo đó chỉ cần tuỳ tiện nhắc tới một hai lời đề tỉnh, xí nghiệp này cũng sẽ biết nên làm như thế nào, buổi hòa nhạc liền càng không cần phải nói.

Thấy bạn của mình vì giải vây cho mình mà phải khó xử, đương nhiên Lý Tinh Tinh không đành lòng, người ta có thể đứng lên nói chuyện thay chính mình đã được rồi, nếu là thật vì vậy mà đắc tội Trương Đại Lôi lại là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Tinh Tinh đã thầm có quyết định, đang muốn đi về phía Trương Đại Lôi, mà lúc này Trương Đại Lôi nhìn thấy Lý Tinh Tinh đang đi về phía mình, trong lòng cũng dâng lên một đoàn lửa nóng, dù sao trước đây hắn cũng chỉ có thể nhìn người phụ nữ này trên màn ảnh sau đó tự sướng một chút, đâu thể giống như bây giờ, thật sự phải cảm ơn quốc gia nhiều.

Chẳng qua Lý Tinh Tinh chỉ đi ba bước, liền bị một cánh tay ngọc nhỏ dài chặn lại, bàn tay ngọc này chắn ở trước người của cô ấy, ngăn cản cô ấy tiếp tục đi về phía trước.

"Kiều Kiều?"

Lý Tinh Tinh nhìn chủ của bàn tay ngọc này, hơi nghi hoặc một chút.

Ngay từ đầu Trương Đại Lôi cũng không chú ý tới Hàn Kiều Kiều, nguyên nhân là vì toàn bộ ánh mắt của hắn đều đặt trên người Lý Tinh Tinh, huống chi lúc trước Hàn Kiều Kiều còn chỉ cúi đầu ăn uống, tuy rằng cảm thấy làn da cùng vóc người của cô ấy đều rất tốt, nhưng rốt cuộc thì hắn cũng không nhìn thấy mặt, cho nên chỉ cho rằng cô ấy là một minh tinh nhỏ mà thôi.

Nhưng bây giờ sau khi thấy khuôn mặt tinh xảo kia của Hàn Kiều Kiều, hai mắt Trương Đại Lôi trợn trừng không chớp mắt, mặc dù nói Hàn Kiều Kiều thiếu một phần ý vị thành thục so với Lý Tinh Tinh, nhưng cái loại khuôn mặt thanh thuần kết hợp cùng

quyến rũ này, lại càng thêm câu hồn phách người.

Huống chi, danh khí của Hàn Kiều Kiều còn cao hơn Lý Tinh Tinh rất nhiều…

Trương Đại Lôi nhìn thẳng, hai người đàn ông đi theo hắn vào kia cũng giống như vậy, mà dường như Hàn Kiều Kiều không thèm để ý chút nào chuyện bị người khác nhìn chằm chằm như thế, ngược lại miệng nhỏ hơi nhếch lên, hai mắt ngập nước chớp chớp, õng ẹo hỏi: "Tôi đẹp không?"

"Đẹp."

Gần như là theo bản năng, ba người Trương Đại Lôi lập tức trực tiếp trả lời.

Nhắc tới ba người cũng từng thấy mỹ nữ, không đến mức thất thố như vậy, nhưng không chịu nổi cấp bậc tuyệt sắc như Hàn Kiều Kiều, lại thêm ngày hôm nay Hàn Kiều Kiều trang điểm theo lối gợi cảm, ba người Trương Đại Lôi đều xung động hận không thể lập tức nhào lên.

"Đẹp đúng không?"

Khóe miệng Hàn Kiều Kiều hơi hơi cong lên, không thèm để ý chút nào tới ánh mắt cực nóng của ba người Trương Đại Lôi, vừa cười vừa nói: "Tôi đây mời Trương cục một ly, chuyện chị Tinh Tinh cứ tính như vậy, thế nào?"

Trong bàn cơm, Hàn Kiều Kiều khẽ cười duyên, nhìn Trương Đại Lôi vẫn còn trong trạng thái nửa đờ ra, đột nhiên bưng ly rượu lên, từ trên vị trí đứng lên.

Một thân váy dài đen bó sát người bày ra đường cong trên thân thể hoàn mỹ, câu hồn đoạt phách, váy dài đen đối lập hoàn toàn với làn da trắng nõn nà lộ ra ngoài không khí, khiến thị giác bị trùng kích cực mạnh.

Vòng eo thon nhỏ chưa đầy một nắm tay, thân thể lả lướt hấp dẫn trước mặt khiến Trương Đại Lôi cùng hai người đàn ông khác không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ đã từng nhìn thấy Hàn Kiều Kiều trên TV, biết Hàn Kiều Kiều rất đẹp, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn cho rằng đó là do chuyên viên quay phim lợi hại, bây giờ đa số ảnh chụp của nữ minh tinh đều đã được chỉnh sửa chuyên nghiệp trước khi đăng lên mạng, thậm chí ngay cả mấy phim điện ảnh truyền hình cũng đều có thể khiến gương mặt trở nên xinh đẹp.

Mà bây giờ nhìn thấy bản thân, ba người Trương Đại Lôi mới biết được Hàn Kiều Kiều bên trong màn ảnh kia là một chút cũng không bị khoa trương, thậm chí bản thân cô còn xinh đẹp hơn cả trên màn ảnh, nhất là khi ở khoảng cách gần như vậy, càng làm cho bọn họ động tâm không ngừng.

"Tốt... Tốt... Chỉ cần cô Hàn Kiều Kiều đến đây uống cùng tôi một chén, tôi có thể bảo đảm sẽ xử lý hoàn mỹ chuyện của Lý Tinh Tinh."

Có Hàn Kiều Kiều, trong nháy mắt Trương Đại Lôi đã quên Lý Tinh Tinh, giữa Hàn Kiều Kiều cùng Lý Tinh Tinh, chỉ cần là đàn ông đều biết nên lựa chọn thế nào.

Lý Tinh Tinh hơi kinh ngạc nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, không biết Hàn Kiều Kiều muốn làm gì, không phải kim chủ của cô ấy còn đang ngồi ở chỗ này ấy ư? Ngay trước mặt kim chủ lại quay qua mời tên sắc lang như Trương Đại Lôi uống rượu, lẽ nào cô ấy không sợ kim chủ sẽ tức giận sao?

Chẳng qua, khi nhìn thấy Hàn Kiều Kiều chớp chớp mắt với mình, Lý Tinh Tinh lựa chọn im lặng, cô ấy quen biết Hàn Kiều Kiều nhiều năm như vậy, cũng nhận ra biểu tình cùng động tác này của Hàn Kiều Kiều là muốn nói mình không cần lo lắng, hẳn cô ấy sẽ không chịu thiệt.

"Vậy thì cám ơn Trương cục, vậy tôi ở đây kính Trương cục một ly."

Dáng tươi cười trên mặt Hàn Kiều Kiều càng thêm quyến rũ, bưng chén rượu, lắc lư thân thể rung động lòng người muốn đi về phía Trương Đại Lôi, nhưng mà cô ấy mới bước ra một bước, liền bị một giọng nói mang theo tức giận quát ngừng.

"Ngồi xuống."

Người vừa mở miệng đương nhiên là Phương Minh, lúc này gương mặt Phương Minh vô cùng lạnh lùng, cậu biết Hàn Kiều Kiều cố ý, cố ý muốn khiến cậu tức giận, thế nhưng cậu vẫn phải nói Hàn Kiều Kiều đã thành công, nhìn thấy ánh mắt dâm loạn của ba người Trương Đại Lôi khi nhìn về phía Hàn Kiều Kiều, cậu thật sự muốn móc mắt của ba người này ra.

"Sao anh lại hung dữ với em như vậy? Em chỉ là một cô gái bình thường, đối mặt với nhân viên công vụ nắm giữ công cụ xã hội, em có thể không khuất phục sao?"

Vẻ mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy ủy khuất, mũi ngọc tinh xảo cao vút kia khẽ hít hít, cho dù Phương Minh biết rõ yêu tinh kia đang diễn trò, thế nhưng vẫn không thể nào nổi giận với cô ấy được.

Chẳng qua nếu mình đã không thể nổi giận với Hàn Kiều Kiều… Ánh mắt Phương Minh nhìn về phía ba người Trương Đại Lôi không còn thân thiện như trước nữa.

"Cho ngươi một cơ hội, uống hết một bình rượu này sau đó xéo ngay cho ta, chuyện của chị Lý Tinh Tinh ta cũng không hy vọng thấy có bất kỳ ngoài ý muốn gì."

Giọng điệu của Phương Minh lạnh như băng, nhưng mà lời của cậu chẳng những không chấn trụ Trương Đại Lôi, ngược lại

còn khiến Trương Đại Lôi giận tím mặt đứng bật dậy. Bản thân mình có thân phận gì? Lãnh đạo ngành thuế ở Ma Đô, mặc dù không thể tính là người đứng đầu một phương, nhưng quyền lực trên tay cũng rất lớn, ngày bình thường mấy tổng giám đốc xí nghiệp có tài sản hơn một tỷ nhìn thấy mình cũng đều cười ha hả, chỉ một tên nhóc chưa ráo máu đầu cũng dám trang bức ở trước mặt mình.

"Tên nhóc này từ đâu tới vậy? Dám ăn nói với Trương cục như thế, đây là không muốn tiếp tục lăn lộn ở Ma Đô sao?"

Chương 883: Tôi

Cảm thụ được Trương Đại Lôi đang tức giận, hai người đàn ông kia mở miệng trước một bước, bọn họ muốn tâng bốc Trương Đại Lôi, vì thế hiện tại đương nhiên phải làm tiên phong mới được.

"Không muốn xí nghiệp của các ngươi đóng cửa thì lập tức ngậm miệng của các ngươi lại, bằng không qua ngày hôm nay có lẽ các ngươi sẽ trở thành người nghèo tới không còn đồng nào, không đúng, là những xí nghiệp thiếu nợ ngân hàng không thể trả phải phá sản!"

Căn bản là Phương Minh không hề liếc nhìn hai người đàn ông này, tuy rằng người làm ăn không muốn đắc tội người bên cục thuế, nhưng kẻ nịnh bợ mấy người bên cục thuế như vậy chỉ có một khả năng, chính là công ty của bọn họ trốn thuế rất nghiêm trọng.

Nếu một xí nghiệp trốn lượng thuế quá lớn, chỉ có thể nói này việc kinh doanh của xí nghiệp này cũng không được tốt lắm, mà nếu loại người này đã biết nịnh bợ người của cục thuế thì hiển nhiên cũng biết nịnh bợ người của ngân hàng, một lượng lớn tiền để duy trì vận hành xí nghiệp là đến từ ngân hàng cho vay.

Đương nhiên, trên toàn quốc không thiếu loại ông chủ như vậy, nói không khoa trương chút nào, nếu như ngân hàng đình chỉ cho vay hoặc là không cho phép hoàn lại tiền lãi có thể kéo dài niên hạn cho vay, có tới 60% xí nghiệp trong nước sẽ phải phá sản.

Hai người thanh niên bị lời của Phương Minh trấn trụ, có chút không thể quyết định chắc chắn được, không thể làm gì khác hơn

là đưa mắt nhìn về phía Trương Đại Lôi.

"Tổng giám đốc Lý, tổng giám đốc Tiễn đừng để bề ngoài của thằng nhóc này lừa gạt, trong số mấy công tử ca đứng đầu Ma Đô này, cho dù có người tôi chưa từng bắt chuyện nhưng ít ra tôi cũng đều biết hết, mà căn bản cậu ta không phải là người trong vòng."

Trương Đại Lôi biết hai người này lo lắng cái gì, hắn là sợ tên nhóc trước mắt này là quan nhị đại, nhưng mà hắn đã trà trộn vài chục năm trong quan trường ở Ma Đô, cũng đã gặp con cháu của các lão đại mấy lần, biết người trước mắt này cũng không phải quan nhị đại gì.

Có Trương Đại Lôi bảo đảm, hai người đàn ông này cũng không tiếp tục lo lắng nữa, một vị trong đó mang vẻ mặt trào phúng, nói: "Người trẻ tuổi, có lẽ trong nhà cậu có chút tài sản, nhưng đây là Ma Đô, năng lượng của Trương cục không phải cậu có thể tưởng tượng, nếu không muốn mang phiền toái tới cho người nhà thì lập tức xin lỗi Trương cục đi, có lẽ Trương cục đại nhân đại lượng sẽ không so đo với tên tiểu bối như cậu."

"Không sai, để Hàn Kiều Kiều uống vài chén cùng Trương cục, có lẽ Trương cục vui vẻ sẽ bỏ qua cho cậu một con ngựa."

Vào lúc này, Hàn Kiều Kiều còn cố tình lửa cháy đổ thêm dầu, nói: "Phương Minh, người ta nói rất đúng, tay nhỏ không thể vặn đùi lớn, nếu không được thì để em đi qua uống một ly đi."

"Ha ha."

Hàn Kiều Kiều không dám chen vào nói, cô ấy biết lúc này Phương Minh thật sự tức giận, chẳng qua dù sao thì cô ấy cũng đã đạt được mục đích rồi.

"Cậu Phương, đây là chuyện của tôi, cứ để tôi xin lỗi ông ấy là

được, nếu không được nữa thì cậu đưa Kiều Kiều rời khỏi đây trước đi, Trương cục, tôi uống một ly với ông."

Mắt thấy bầu không khí càng ngày càng ngưng trọng, Lý Tinh Tinh muốn hạ bầu không khí xuống, vì thế bưng ly rượu lập tức đi về phía Trương Đại Lôi, nhưng mà lúc này Trương Đại Lôi căn bản không hề có chút suy nghĩ gì với cô ấy, khắp đầu Trương Đại Lôi đều là khuôn mặt khẽ cười duyên kia của Hàn Kiều Kiều.

"Theo tôi uống một ly? Cô tính toán thơm bơ vậy sao? Chẳng qua cũng chỉ là một cái con hát mà thôi, đừng cho là tôi không biết, cô cũng chẳng khác gì loại gái bán dâm, chẳng qua chỉ cao cấp hơn một chút mà thôi."

Lời Trương Đại Lôi nói khiến sắc mặt Lý Tinh Tinh trở nên xấu hổ mà trắng bệch ra, đúng là gia đình cô ấy không có bối cảnh gì, lúc đó có thể xuất đạo thật sự là dựa vào dung mạo, mà một nữ minh tinh chỉ có dung mạo mà không có bối cảnh gì, có thể nghĩ dọc theo con đường này cô ấy đã trải qua những gì.

Chẳng qua cho dù những người có tiền kia khinh thường cô ấy, nhưng cũng sẽ không nói thẳng thừng ngay trước mặt cô ấy, mà giờ khắc này lời Trương Đại Lôi nói khiến mặt của cô ấy đỏ tới mức có thể nhỏ ra máu, càng tức giận tới thân thể mềm mại run run.

"Lý Tinh Tinh, đừng giở trò gì ngay trước mặt tôi, anh trai tôi cũng đang ăn cơm ở quán cơm Lục Quốc này, hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy ngay, không sợ nói cho các người biết, ngày hôm nay nếu không thể khiến tôi thoả mãn, sau này mấy người đừng mơ có thể tiếp tục đặt chân cùng phát triển ở Ma Đô."

Anh trai của Trương Đại Lôi là lãnh đạo của Cục Văn hóa, khi hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho anh trai hắn, sắc mặt của Lý Tinh Tinh cùng mấy vị nữ tinh khác trở nên bắt đầu thấp thỏm không yên, các cô ấy biết Trương Đại Lôi làm vậy là cố tình muốn

đe dọa Hàn Kiều Kiều, muốn buộc Hàn Kiều Kiều đi vào khuôn khổ.

"Chị Tinh Tinh, Nhiệt Địch, mấy người đứng làm gì vậy? Tất cả ngồi xuống ăn tiếp đi."

Nhưng mà biểu tình trên mặt Hàn Kiều Kiều không có bất kỳ biến hóa nào, không có chút nào bị ảnh hưởng, vẫn tự mình càn quét mỹ thực trên bàn, còn kêu gọi đám người Lý Tinh Tinh cũng ngồi xuống.

Trên mặt Lý Tinh Tinh lộ ra cười khổ, chẳng qua cô ấy cũng không phải quả hồng mềm gì, Trương Đại Lôi này làm nhục bản thân mình như vậy, vậy mình cũng không cần phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nếu sự tình kia bại lộ ra ngoài, không phải cũng chỉ là không thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí thôi sao?

Mấy năm nay cô ấy cũng đã kiếm đủ tiền rồi, là số tiền mà người thường dùng mấy đời đều không kiếm được đấy, cùng lắm thì cứ rời khỏi giới giải trí là được.

Nghĩ tới đây, Lý Tinh Tinh cũng ngồi xuống, mà thấy Lý Tinh Tinh ngồi xuống, mấy vị nữ tinh khác cũng theo chân ngồi xuống, các cô ấy không gặp phải vấn đề gì trên phương diện thuế vụ này, về phần không cách nào tiếp tục phát triển ở Ma Đô, vậy bọn họ có thể lựa chọn đi những thành phố khác để phát triển, thủ đô, Hương Giang thậm chí Mang Quả bên kia cũng không kém.

Thấy Hàn Kiều Kiều chúng nữ không hề để ý tới uy hiếp của mình, Trương Đại Lôi cũng tức điên, nhất là lúc này Lý Tinh Tinh càng không chút khách khí trực tiếp trục khách nói: "Trương cục trưởng, đây là yến hội tư nhân chúng tôi, mời ông rời khỏi."

"Mời tôi rời khỏi?"

Trương Đại Lôi phảng phất như mới nghe được chuyện cười rất lớn vậy, chẳng qua theo sau chính là nở nụ cười lạnh, lại một lần nữa gọi điện thoại, đợi khi người ở đầu bên kia điện thoại nhận máy trực tiếp ra lệnh: "Từ Đại Phúc, ta ra lệnh cho ngươi, hiện tại ngươi lập tức dẫn người đến quán cơm Lục Quốc cho ta, ta phát hiện người có hiềm nghi phạm tội trốn thuế đang ở đây, vì phòng ngừa người hiềm nghi chạy trốn ra nước ngoài, trực tiếp bắt người vào ngục giam, đến lúc có cơ hội lại chuyển giao cho công an."

Thân thể Lý Tinh Tinh run rẩy, hiển nhiên cũng có chút bị hù dọa, nhưng vẫn kiên cường không thay đổi lập trường, bị giam thì bị giam, cô ấy cũng không sợ, dù sao thì chính sách của bên trên cũng nói rất rõ ràng, sau khi nộp bổ sung xong sẽ bỏ qua hết những chuyện cũ.

"Phục vụ, đuổi bọn họ ra khỏi đây cho tôi, nơi này là chỗ chúng tôi đang ăn cơm."

Ánh mắt Lý Tinh Tinh nhìn về phía phục vụ viên nơi cửa, mà trên mặt phục vụ cũng mang theo vẻ khó xử, cô ấy thật sự không dám đi đuổi vị Trương cục này, trừ phi cô ấy không muốn làm công việc này nữa.

Trương Đại Lôi đắc ý nhìn Lý Tinh Tinh, một bộ dạng cô có thể làm gì được tôi?

"Còn không ra tay sao?"

Hàn Kiều Kiều lấy cùi chỏ chạm chạm cánh tay của Phương Minh, nhưng mà Phương Minh chỉ nhàn nhạt nhìn cô ấy một cái, nói: "Không phải người ta còn một anh trai chưa tới sao?"

"Cậu còn ngoan độc hơn cả tôi!"

Sau khi sửng sốt một lúc, Hàn Kiều Kiều hướng phía Phương

Minh giơ ngón tay cái lên, cô ấy chỉ muốn đối phó với Trương Đại Lôi này, không nghĩ tới Phương Minh còn muốn ra tay với cả anh trai của người ta.

Phục vụ buộc lòng phải tìm một lý do nói đi mời tổng giám đốc, sau đó chạy trốn mất tiêu, mà vài phút sau đó, giám đốc khách sạn cùng hai ba người thanh niên đi tới.

"Đại Lôi, chuyện gì xảy ra?"

Người đàn ông mở miệng nói chuyện có chút giống với Trương Đại Lôi, hiển nhiên vị này chính là người anh trai ở Cục Văn hóa kia của Trương Đại Lôi, chẳng qua anh cả của Trương Đại Lôi cũng không đứng ở trung tâm nhất mà chỉ đi ở bên trái, vị trí trung tâm là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mang mắt kính, người lăn lộn trên quan trường coi trọng nhất là vị trí, hiển nhiên thân phận của nam thanh niên này còn tôn quý hơn cả anh cả của Trương Đại Lôi nhiều.

Chương 884: Đây là một bắp đùi vàng (1)

Trương Đại Lôi thấy anh mình đến, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, đang muốn mở miệng, chẳng qua khi hắn thấy người thanh niên mang mắt kiếng đang đứng ở vị trí chính giữa kia, trên mặt lộ ra vẻ rung động.

Vị này chính là nhân vật tân quý chạm tay có thể bỏng của Ma Đô hiện tại đấy!

Mạc Chính Khả, ba mươi ba tuổi, mới vừa nhậm chức thư ký khu Phố Đông của Ma Đô, đừng nghĩ rằng chỉ là người đứng đầu một khu, nhưng cái khu ấy chính là Ma Đô, người đứng đầu một khu ở Ma Đô chính là cán bộ cấp phòng đấy.

Ba mươi ba tuổi đã là cán bộ cấp phòng, đây mới thật sự là tiền đồ vô lượng, huống chi tất cả mọi người đều biết Mạc Chính Khả vốn là thư ký của ông Đường, sau khi ông Đường thuyên chuyển về thủ đô đã lựa chọn để Mạc Chính Khả lưu tại Ma Đô.

Lấy địa vị trong đảng của ông Đường hiện tại, chỉ cần Mạc Chính Khả không hề có tư tưởng lệch lạc chính trị một cách thái quá, có thể nói tương lai nhất định sẽ thượng vị, mặc dù bọn họ không thể biết được hắn có thể leo cao tới đâu, thế nhưng phỏng đoán cẩn thận thì ít nhất cũng có thể đến cấp bộ.

Một vị tân quý trẻ tuổi tiền đồ vô lượng như vậy, đương nhiên không phải hắn và anh cả nhà mình có thể so, mặc dù nói hiện tại anh cả nhà mình cũng đã tới cấp bậc chính thính, nhưng cái chứng chính thính này so sánh với người ta căn bản là không phải cùng một cấp bậc.

"Đại Lôi, giới thiệu cho em một chút, đây là thư ký Mạc, nghĩ đến hẳn em cũng biết anh ấy."

"Thư ký Mạc."

Mùi rượu trên người Trương Đại Lôi phảng phất đã biến mất hơn phân nửa, cung kính mở miệng chào hỏi.

Mạc Chính Khả nhìn trong ghế lô có quá nhiều cô gái, hơi nhíu mày một cái, hắn biết trong nghề có một số người tác phong không nghiêm cẩn như vậy, nhất là ở trên phương diện quan hệ nam nữ.

Ăn cơm uống rượu đều phải tìm một số người được gọi là mỹ nữ trẻ tuổi đến vui cùng, chẳng qua nếu như hắn cứ rời đi như vậy, khó tránh khỏi sẽ làm anh em nhà họ Trương hiểu lầm.

Anh em nhà họ Trương ở Ma Đô vài chục năm, đại biểu cho một nhóm quan viên hiện tại ở Ma Đô, hắn không sợ đắc tội với anh em nhà họ Trương, nhưng cứ như vậy mà nói, sợ rằng sau này lại không cách nào đoàn kết cùng một nhóm người tương tự với anh em nhà họ Trương.

Mặc dù nói mình là thư ký của ông Đường, nhưng ông Đường chỉ có thể bảo đảm bản thân mình sẽ không phải chịu đãi ngộ không công chính gì, nhưng nếu như mình không thể tự thân gây dựng thành tích chính trị gì, muốn thăng lên cũng rất khó.

Dù sao ở trong nước, ông Đường cũng gặp phải sự cạnh tranh từ phía mấy người đứng đầu khác, bản thân mình làm thư ký của ông ấy, càng bị người khác nhìn chằm chằm mọi lúc mọi nơi, nếu như mình không thể tạo dựng sự nghiệp vững vàng ở Ma, ngược lại lại khiến ông Đường bị mất mặt.

Cũng chính bởi vì điểm này, trong khoảng thời gian gần đây, Mạc Chính Khả vô cùng nỗ lực làm việc, mà bây giờ phía trên đang rất xem trọng việc xây dựng tinh thần văn hóa, cho nên đối mặt

với lời mời của Trương Đại Xuân, hắn mới không cự tuyệt.

"Ừm, là cục trưởng Trương Đại Lôi đi."

Mạc Chính Khả gật đầu, mà lời của hắn khiến cho trên mặt Trương Đại Lôi lộ ra vẻ kích động, vậy mà vị thư ký Mạc này lại biết tên của mình.

"Thư ký Mạc trực tiếp gọi tên của tôi là được rồi, ở trước mặt anh tôi thật sự không gánh nổi hai chữ cục trưởng này."

Thấy thái độ của thư ký Mạc thân thiết như vậy, Trương Đại Lôi cười càng thêm vui vẻ, mà sau đó dường như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía đám người Lý Tinh Tinh, kiêu ngạo nói: "Các người cũng biết vị này là ai rồi đúng không? Thư ký Mạc của khu Phố Đông, trước đây đây chính là thư ký ông Đường."

Trương Đại Lôi nói ra những lời này là đang có ý muốn lấy le, mà chính như hắn đoán, sau khi nghe thấy những lời hắn nói, sắc mặt của mấy người Lý Tinh Tinh trở nên sợ hãi hẳn lên.

Tuy rằng các cô ấy là minh tinh, thế nhưng ở trong mắt những người nắm quyền này thật sự không khác gì một con hát, thư ký trẻ tuổi như vậy đại biểu cho cái gì các cô ấy cũng biết, chớ nói chi là vị này còn là thư ký của ông Đường kia.

Cho dù không chú ý tin tức, chúng nữ cũng biết tới ông Đường thường xuyên xuất hiện trên Đài truyền hình Trung Ương, đây chính là nhân vật lớn mà dân chúng toàn quốc đều biết đến.

Ánh mắt mấy người Lý Tinh Tinh nhìn về phía Mạc Chính Khả mang theo vẻ sợ hãi, mà ngoài sợ hãi ra còn mang theo tình cảm dị dạng, dù sao thì Mạc Chính Khả cũng đang ở độ tuổi hoàng kim, nếu như có thể dính líu quan hệ cùng vị thư ký Mạc tiền đồ vô lượng này, vậy coi như là nhân họa đắc phúc.

"Đại Lôi, mấy vị này là chuyện gì xảy ra?" Trương Đại Xuân

nhìn về phía mấy người Lý Tinh Tinh, trong mắt cũng có tia sáng, hắn giống như em trai mình, đều quỷ đói trong số sắc quỷ, hơn nữa bởi vì công tác ở Cục Văn hóa nên có giao tiếp cùng không ít minh tinh, cũng biết mấy vị này là những minh tinh đang hot hiện tại.

Lẽ nào Đại Lôi biết mình mở tiệc chiêu đãi thư ký Mạc, cho nên cố ý tìm những nữ minh tinh này đến, này ngược lại cũng là một chú ý không tệ, lấy thân phận của thư ký Mạc, nếu mình đưa tiền nhất định người ta sẽ không thu, về phần quyền... Bọn họ càng là không thể so sánh với người ta.

Đã như vậy vậy cũng chỉ có sắc đẹp, cái tuổi này của thư ký Mạc chính là tuổi phong nhã hào hoa, nói không chừng một chiêu này của em trai mình lại bắt đúng chỗ ngứa.

Nhất là khi Trương Đại Xuân thấy ánh mắt Mạc Chính Khả nhìn về phía một phương hướng trên bàn cơm, thuận theo ánh mắt Mạc Chính Khả, Trương Đại Xuân thấy một đại mỹ nữ tuyệt sắc kiều diễm ướt át.

Đương nhiên Trương Đại Xuân thấy Hàn Kiều Kiều, mà trong khoảnh khắc nhìn thấy Hàn Kiều Kiều, ánh mắt của hắn cũng sáng ngời, như đại mỹ nữ như vậy nhất định thư ký Mạc sẽ động tâm tư, đợi khi thư ký Mạc thu vị đại mỹ nữ này, dĩ nhiên sẽ nhận ý tốt của anh em bọn họ.

Bởi vì không biết mục đích em trai mình gọi mình tới, Trương Đại Xuân theo bản năng cho rằng những nữ minh tinh này đều đã bị em trai mình giải quyết rồi, hơn nữa cho dù không giải quyết, đối mặt với tân quý như thư ký Mạc vậy, có mấy người phụ nữ có thể cự tuyệt?

"Vị này chính là Hàn Kiều Kiều đi, quả nhiên ánh mắt của thư ký Mạc thật tốt, Hàn Kiều Kiều qua đây mời thư ký Mạc một ly."

Nghe được anh mình nói, Trương Đại Lôi ngây ngẩn cả người, Hàn Kiều Kiều là người mà hắn coi trọng đấy, thế nhưng nhìn đến ánh mắt của anh trai mình, lại nghĩ tới thân phận của Mạc Chính Khả, Trương Đại Lôi cũng chỉ có thể mang vẻ mặt ủy khuất chấp nhận, dù sao bợ đỡ được thư ký Mạc có thể mang tới chỗ tốt quá lớn cho nhà họ Trương bọn họ.

Nhưng mà nghe thấy những lời Trương Đại Xuân nói, sắc mặt Mạc Chính Khả thay đổi, biến thành bối rối lên, vội vã quát: "Trương Đại Xuân, câm miệng."

Một tiếng gầm này của Mạc Chính Khả khiến cho toàn trường đều ngẩn ra, chẳng qua hắn cũng không quản đám người ở đây đang nghi ngờ, vội vã quay qua giải thích với Phương Minh đang ngồi bên cạnh Hàn Kiều Kiều: "Cậu Phương, lúc trước không biết cậu cũng ở nơi đây, cho nên không thể chào hỏi cậu."

Với tư cách là thư ký của ông Đường, Mạc Chính Khả biết chuyện của tòa nhà trung tâm Ma Đô lúc trước, càng tận mắt chứng kiến bản lĩnh của cậu Phương trước mắt này.

Chương 885: Đây là một bắp đùi vàng (2)

Trước đây ông Đường cũng đã nói, dị nhân như cậu Phương chính là người quốc gia cần, càng quan trọng hơn là ông Đường cực kỳ coi trọng cậu Phương, ở trong lòng ông Đường, phân lượng của một thư ký như mình hoàn toàn không thể so sánh với cậu Phương đây.

Hơn nữa với tư cách là thư ký của ông Đường, Mạc Chính Khả cũng biết sự tồn tại của giới tu luyện, cũng biết thân phận và địa vị của cậu Phương này trong giới tu luyện, đây chính là tồn tại không khác gì thái tử ngày xưa.

Tuy rằng quả thật cô Hàn Kiều Kiều này rất đẹp, nhưng nhìn thấy người ta ngồi ở bên cạnh cậu Phương như vậy, rõ ràng cho thấy cô ấy có quan hệ không phải là nông cạn cùng cậu Phương, mặc kệ là quan hệ như thế nào, đều không phải mình đủ khả năng mơ ước.

Bây giờ Mạc Chính Khả chỉ hy vọng cậu Phương không nên hiểu lầm, cảm thấy là hắn có ý đồ gì với Hàn Kiều Kiều này, mới khiến cho Trương Đại Xuân nói lời như vậy.

"Là anh sao? Tôi nhớ ra rồi."

Phương Minh cũng nhận ra Mạc Chính Khả, chẳng qua thái độ không hề đặt người quyền quý vào mắt của cậu khiến đám người đang nhìn ở đây đều hoảng sợ, ở đây không có ai là người ngu cả, có thể không đặt Mạc Chính Khả vào trong mắt, không nghĩ cũng biết có địa vị lớn tới cỡ nào.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trương Đại Lôi trắng bệch, cảm giác say gì gì kia đều biến mất toàn bộ, mà hai ông chủ kia cũng mang vẻ mặt giống vậy, trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có Trương Đại Xuân bởi vì không rõ ràng tình trạng bên này lắm, ngược lại cũng không sợ hãi như vậy.

Bởi vì trong suy nghĩ của hắn, cậu Phương có địa vị to lớn như vậy mà lại xuất hiện ở trong ghế lô, như vậy hiển nhiên là người em trai mình quen biết, xem ra vị Hàn Kiều Kiều kia là bị cậu Phương này độc chiếm, tự mình chỉ là nói sai mà thôi, một hồi tự phạt ba ly là được rồi.

Nghĩ đến vậy mà em trai mình quen biết nhân vật lớn như vậy lại lừa gạt mình, trong lòng Trương Đại Xuân lập tức cảm thấy hơi bất mãn, ngay sau đó đưa mắt nhìn về phía em trai mình, đang muốn trừng mắt, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt trắng bệch em trai mình, trong lòng hắn đột nhiên lộp bộp một tiếng.

Có thể lăn lộn đến cấp bậc này, bản lĩnh quan sát của Trương Đại Xuân tự nhiên không tầm thường, thấy vẻ mặt em trai mình cũng biết sợ rằng sự tình có chút không ổn, dường như cậu Phương này không phải là bạn của em trai mình.

"Thư ký Mạc, tôi không phải là nhân viên chính phủ gì, nhưng tôi cũng là một người đóng thuế, được xem như là một người đóng thuế, tôi chỉ muốn nói một điểm, chúng tôi nộp thuế cho quốc gia mà quốc gia nuôi mấy nhân viên công chức như các người, nhưng các người đừng dùng chức vị của mình mà tác oai tác quái."

Giọng điệu của Phương Minh không nhẹ không nặng, nhưng mà lời của cậu vừa nói ra khỏi miệng, Mạc Chính Khả lập tức biết rõ, sợ rằng cậu Phương không phải bạn bè của anh em nhà họ Trương, thậm chí rất có thể anh em nhà họ Trương còn đắc tội với cậu Phương.

Là người đã từng làm thư ký đương nhiên hắn rất khéo léo

đấy, rất nhanh Mạc Chính Khả liền đoán được đại khái.

Hiển nhiên, phỏng chừng là Trương Đại Lôi coi trọng Hàn Kiều Kiều, động ý đồ gì đó, mà Hàn Kiều Kiều lại dời tượng phật lớn là cậu Phương này ra ngoài, đáng tiếc chính là Trương Đại Lôi không biết thân phận của cậu Phương, tất nhiên đã nói lời gì đắc tội với cậu Phương.

"Vị Trương cục trưởng này có quan uy thật là lớn, còn nói nếu tôi không nghe theo hắn, người anh trai đang làm việc tại Cục Văn hóa của hắn sẽ phong sát chúng tôi, người không biết còn tưởng rằng anh trai hắn là Thị trưởng thành phố nữa cơ."

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều lưu chuyển, vẻ mặt vô cùng ủy khuất, mà lời nói của cô ấy khiến mặt Trương Đại Lôi xám như tro tàn, về phần Trương Đại Xuân cũng không nhịn được co giật khóe miệng, làm vậy là đồng thời đánh bẹp hai anh em bọn họ sao?

"Cô Hàn yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho cô một câu trả lời hài lòng."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Mạc Chính Khả, "Vấn đề này anh có thể làm chủ?"

"Này... Tôi sẽ báo cáo lại cho ông Đường."

Mạc Chính Khả chần chờ một chút, Trương Đại Lôi không phải người trong khu vực của hắn, mà muốn động tới Trương Đại Xuân càng phải được lãnh đạo trong thành phố gật đầu, cho nên vấn đề này chỉ có thể báo cáo cho ông Đường.

Nghe được lời của Mạc Chính Khả, cả người Trương Đại Lôi ngã quỵ trên mặt đất, ông Đường... Vấn đề này một khi kinh động đến ông Đường, vậy hắn sẽ triệt để không có cơ hội trở mình.

Không chỉ là hắn, ngay cả anh trai của hắn đều phải xong đời.

Cùng ngã ngồi trên mặt đất còn có hai ông chủ kia, bọn họ không hề quên những lời Phương Minh nói lúc trước, nếu như ngân hàng cắt đứt khoản vay của bọn họ, vậy bọn họ cũng không cách phá sản bao xa nữa.

Trong số đám người ở hiện trường, duy chỉ có mấy người Lý Tinh Tinh lộ ra vẻ mừng rỡ trên mặt, kết cục này là kết cục bọn họ không nghĩ tới.

Mà giờ khắc này trong đầu chúng nữ nhớ lại những lời Hàn Kiều Kiều đã nói ngay từ lúc vào, "Không có biện pháp, ai kêu đây là một bắp đùi lớn chứ? Đương nhiên phải ôm chặt."

Này nào chỉ là một bắp đùi lớn? Phải là một bắp đùi vàng mới đúng!

"Cậu Phương, vậy thì làm phiền cậu đưa Kiều Kiều quay về."

Nơi cửa quán cơm Lục Quốc, Phương Minh đỡ Hàn Kiều Kiều say xỉn mềm ra như bùn nhão đang bám chặt trên người mình, gật đầu cùng đám người Lý Tinh Tinh sau đó trực tiếp lên xe mà quán cơm đã sắp xếp, rời khỏi trang viên.

Cửa quán cơm, Lý Tinh Tinh nhìn xe biến mất rồi mới thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn về phía mấy người bạn thân của mình, khi thấy trong đó có một hai người mang ánh mắt mê luyến nhìn về nơi xa xa, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

"Vị này, mấy người không nên nhớ thương."

Nghe thấy những lời Lý Tinh Tinh nói, trong đó có hai vị nữ tinh lộ ra vẻ ngượng ngùng trên mặt, nhưng rất nhanh lại che giấu đi.

"Chị Tinh Tinh, chị nói cái gì đó? Người ta là kim chủ của Hàn Kiều Kiều, làm sao chúng em có thể động tâm."

"Nếu được vậy là tốt nhất, mấy người ấy à, đừng cho là chị không biết tâm tư của mấy người."

Với tư cách là người từng trải, Lý Tinh Tinh rất rõ ràng tâm tư của mấy người bạn thân còn nhỏ hơn mình mấy tuổi này, ở giới giải trí, một vị nữ tinh có thể không ngừng lựa chọn kim chủ, đương nhiên vị kim chủ kế tiếp phải lợi hại hơn vị kim chủ trước đây rồi, như vậy mới sẽ không bị kim chủ trước đây trả thù.

Mà một số kim chủ cũng chỉ giữ thái độ vui đùa một chút đối với nữ minh tinh, lâu dài còn có thể chơi một hai năm, ngắn thì chỉ cần mấy tháng đã từ bỏ, sau đó tìm kiếm nữ minh tinh mới.

Loại chuyện này không khác gì một người muốn đánh một người muốn bị đánh, tất cả mọi người đều có nhu cầu riêng, ai cũng không thua thiệt ai.

Lý Tinh Tinh biết, hai người bạn thân này của mình đã động tâm với cậu Phương kia, kỳ thực nào chỉ là hai người này, ngay cả trong lòng cô ấy cũng không nhịn được có chút liên tưởng vẩn vơ.

Tuổi không lớn lắm nhưng đã có bối cảnh kinh người như vậy, anh em Trương Đại Lôi cùng Trương Đại Xuân không ai bì nổi ở trước mặt các cô ấy kia, đã bị công an nhân dân bắt đi ngay tại chỗ, có quyền lại trẻ tuổi, người như vậy là kim chủ mà tất cả nữ tinh muốn nhất.

Chẳng qua Lý Tinh Tinh chỉ động tâm như vậy trong nháy mắt, sau đó lập tức dập tắt ý niệm này đi, bởi vì cô ấy biết rõ, người đàn ông như vậy không thể nào coi trọng cô ấy.

Không chỉ là cô ấy, chỉ sợ cả mấy người bạn thân này của mình cũng không thể lọt vào mắt của người ta.

Luận dung mạo, các cô ấy đều kém Hàn Kiều Kiều một đoạn, nhưng cái này còn không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất

là rõ ràng quan hệ của Hàn Kiều Kiều cùng cậu Phương này không phải đơn giản chỉ là quan hệ giữa kim chủ cùng người được bao nuôi như vậy.

Có từng thấy tình nhân nào dám câu dẫn người đàn ông khác ngay trước mặt kim chủ như vậy không?

Chương 886: Văn Quân than nhẹ khít Tương Như

Quan trọng hơn chính là Lý Tinh Tinh rất có nhãn lực, tuy rằng Hàn Kiều Kiều biểu hiện ra rất gợi cảm cùng yêu tinh, nhưng cô ấy biết lần đầu tiên của Hàn Kiều Kiều vẫn còn đó, mặc dù xã hội bây giờ cũng không còn gắt gao như trước, khi đã quan hệ với người nào thì nhất định phải gả cho người đó, nhưng đối với đàn ông đến nói, lần đầu tiên của người phụ nữ vẫn là thứ khiến bọn họ canh cánh trong lòng.

Chỉ là điểm này, trong giới giải trí không có người phụ nữ nào có thể cạnh tranh cùng Hàn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, chị cũng chỉ có thể giúp tới em đây, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính em."

Trong lòng Lý Tinh Tinh nói nhỏ một câu, sau khi anh em nhà họ Trương bị bắt đi, bữa tiệc vẫn đang tiếp tục, mà ở trên bàn cơm cô ấy cố ý chuốc rượu Kiều Kiều, phải biết rằng dĩ vãng cho dù các cô ấy lén tụ hội, Kiều Kiều cũng chỉ đến điểm là ngừng, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình uống say, thế nhưng lần này Hàn Kiều Kiều lại có thể uống thoải mái như vậy, cộng thêm cô ấy cố ý nhằm vào, rất nhanh Kiều Kiều đã say như chết.

Mục đích Lý Tinh Tinh làm như vậy chỉ có một, đó chính là thành toàn cho Kiều Kiều, hiển nhiên Kiều Kiều cùng cậu Phương này đã quen biết nhau từ lâu, nhưng đến hiện tại Kiều Kiều vẫn còn duy trì tấm thân xử nữ, cô ấy không tin cậu Phương kia không động tâm đối với Kiều Kiều, như vậy chỉ có thể nói rõ ở giữa Kiều Kiều cùng cậu Phương này, có thể còn có một nhân tố nào đó xen

vào, để cho hai người không thể bước tới một bước kia.

Đều nói say rượu mất lý trí, có lẽ lần này, giữa Kiều Kiều cùng cậu Phương có thể bước ra một bước này.

Trên xe, tài xế đang lái xe, mà lúc này cả đầu Hàn Kiều Kiều đều đặt lên trên bắp đùi Phương Minh, mái tóc như thác nước tán loạn, tùy ý xõa ra trên bắp đùi Phương Minh.

Nếu như, Hàn Kiều Kiều chỉ ôm chặt cậu rồi ngủ thiếp đi thì cũng không có gì, nhưng mấu chốt là không ngờ yêu tinh kia uống quá nhiều xong lại rơi vào trạng thái không ngủ được, cái đầu nhỏ không ngừng cựa quậy ma sát như muốn tìm một vị trí thoải mái, cái miệng nhỏ kia càng đang nỉ non điều gì đó.

"Đáng chết."

Cảm thụ được cảm giác khác thường phía dưới bụng truyền tới, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, cậu là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông huyết khí phương cương, đương nhiên cũng phải có phản ứng, mà kết quả của phản ứng chính là tiếng lẩm bẩm của Hàn Kiều Kiều càng lớn.

"Đây là cái gì, đụng… Đụng vào tôi rồi."

Phương Minh chỉ cảm giác thằng em của mình bị bàn tay nào đó nắm lấy, càng không tự chủ được hít sâu một hơi, nhất là khi cậu thấy tài xế kia liếc về phía bên này thông qua kính chiếu hậu, không cần nói cũng biết trong lòng tài xế này đang nghĩ gì, đoán chừng đã đặt cậu ngang hàng với sắc lang lợi dụng khi người khác gặp khó khăn rồi.

"Ngồi yên đừng nhúc nhích."

Phương Minh chỉnh đầu Hàn Kiều Kiều lại, để cô ấy dựa vào trên vai của mình, sau đó nắm lấy đôi tay đang hành động lung tung kia, lúc này mới cảm thấy bản thân mình dễ dàng hơn rất

nhiều.

...

Một đường không nói gì, cuối cùng xe dừng lại ở gara khu dân cư mà Hàn Kiều Kiều mua ở, sau khi nói câu cảm ơn tài xế, Phương Minh trực tiếp khiêng Hàn Kiều Kiều đi vào thang máy.

Rầm!

Dễ dàng tìm được chìa khóa từ trong túi xách của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh mở cửa phòng ra, sau đó cậu không hề làm gì khác, trực tiếp ném Hàn Kiều Kiều về phía giường, sau đó tự mình đi tới sảnh lớn điên cuồng uống hết ba ly nước lạnh, miễn cưỡng đè ép nhiệt khí đang dâng trào.

"Quên đi, ở chỗ này chịu đựng một đêm đi."

Phương Minh ngồi ở trên sàng, Hàn Kiều Kiều uống say tới mức không biết gì như vậy, đương nhiên cậu không thể yên tâm khi để một mình Hàn Kiều Kiều ngủ ở nơi này, vốn là cậu dự định gọi đám người Lý Tinh Tinh qua đây chăm sóc Hàn Kiều Kiều một chút, nhưng lúc trước Lý Tinh Tinh lại nói cô ấy còn có chút việc phải làm, cuối cùng trọng trách chăm sóc Hàn Kiều Kiều chỉ có thể rơi vào trên người chính cậu.

Nếu như sớm biết rằng kết quả là như vậy, Phương Minh thề cậu tuyệt đối sẽ không cho Hàn Kiều Kiều uống say như vậy.

Nhưng mà Phương Minh còn chưa ngồi trên sàng được vài phút, trong phòng lại có động tĩnh truyền ra, ngay sau đó cửa phòng bị mở ra, vẻ mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy mơ hồ tựa đầu nơi cửa.

Mái tóc như tảo biển che mất nửa khuôn mặt tinh xảo, miệng nhỏ lúc này hơi hơi chu, trong lười biếng lại mang theo mơ hồ, lại có thêm mấy phần khả ái.

Quan trọng nhất là không biết có phải vì uống nhiều dẫn tới quá nóng hay không, một bên dây váy trên chiếc váy bó sát của người phụ nữ này đã tụt tới khuỷu tay, da thịt trắng nõn nà kia lộ ra ngoài không khí, bởi vì say rượu mà như bị dính lên một lớp đỏ mịn, bộ dáng này khiến người không nhịn được muốn bắt nạt.

"Anh... Tại sao anh lại ở nhà em? Em... Em muốn đến nhà vệ sinh."

Hàn Kiều Kiều đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, sau đó lập tức cất bước đi về phía nhà vệ sinh, lung la lung lay đi tới buồng vệ sinh.

Vài phút sau đó, Hàn Kiều Kiều vẫn chưa đi ra, Phương Minh có chút nhức cả trứng, xoay người đi về phía nhà vệ sinh, nhưng mà mới vừa đi tới vị trí đối diện buồng vệ sinh, cậu lại nhanh đến quay đầu.

Cửa phòng vệ sinh không đóng, quan trọng nhất là Hàn Kiều Kiều cứ ngồi trên bồn cầu như vậy, thân thể hơi ngửa về phía sau, cho nên toàn bộ phía dưới đều bại lộ ở trước mắt Phương Minh.

Phương Minh là ai? Dù là trong bóng đêm thì tầm mắt của cậu cũng không đã ảnh hưởng nhiều, tự nhiên nhìn rõ rõ ràng ràng.

"Khụ khụ."

Nặng nề ho khan hai tiếng, Phương Minh muốn thức tỉnh Hàn Kiều Kiều, nhưng mà hiển nhiên Hàn Kiều Kiều đã say khướt rồi, vẫn nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

Sau khi do dự một lát, Phương Minh chỉ có thể ngẩng đầu đi vào buồng vệ sinh, một tay dìu lấy cánh tay Hàn Kiều Kiều kéo người phụ nữ này rời khỏi bồn cầu, chẳng qua Hàn Kiều Kiều đã hết hơi.

Sau khi an toàn kéo được Hàn Kiều Kiều rời khỏi bồn cầu,

Phương Minh bế Hàn Kiều Kiều lên, nhưng mà chú ý được phía trên lại không quan tâm được phía dưới, quần lót trên đùi Hàn Kiều Kiều trực tiếp tuột xuống, rơi vào chỗ đầu gối.

Màu đen, khêu gợi...

Nhịn xuống xung động muốn chảy máu mũi, Phương Minh ngẩng đầu lấy động tác quân tử chớ nhìn ôm Hàn Kiều Kiều về tới gian phòng, cẩn thận đặt Hàn Kiều Kiều lên trên giường, cuối cùng nhắm mắt lại kéo quần lót của Hàn Kiều Kiều lên phía trên.

Ngón tay đụng chạm da thịt nõn nà kia của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh cảm giác tay của mình đều đang run rẩy, ngay tại lúc tay cậu vươn vào đến giữa hai đùi cô ấy, đột nhiên một bàn tay nóng bỏng bắt được tay cậu.

Hàn Kiều Kiều mở mắt, đôi mắt xinh đẹp lộ ra cảnh giác cùng tia sáng lạnh lẽo, hiển nhiên tại thời khắc này cô ấy đã tỉnh lại.

Làm một mỹ nữ xinh đẹp, còn là minh tinh đang hot, đương nhiên Hàn Kiều Kiều biết có rất nhiều đàn ông ngấp nghé bản thân mình, đó cũng là nguyên nhân cho tới bây giờ mà cô ấy vẫn không thả lỏng phòng bị, nhưng ngoại trừ hôm nay, song khi Phương Minh đụng chạm vào cô ấy, lòng phòng bị nhiều năm khiến cô ấy lập tức thức tỉnh.

Chỉ là khi cô ấy nhìn thấy người trước mắt mình là Phương Minh, đôi mắt xinh đẹp của Hàn Kiều Kiều nháy mấy cái, mà vẻ mặt của Phương Minh cũng có chút xấu hổ, tuy rằng cậu không có mưu đồ cố ý gây rối, nhưng lúc này bị Hàn Kiều Kiều nhìn chằm chằm như vậy không hiểu sao lại có cảm giác có tật giật mình.

"Tôi..."

Phương Minh đang muốn mở miệng giải thích, nhưng mà sau một khắc thân thể hơi nhấc, nắm lấy tay cậu đặt lên cặp mông

tròn của cô ấy, mà cái tay còn lại thì đặt lên phần gáy của cậu.

"Cậu muốn bắt nạt chị đây thì cứ bắt nạt đi."

Cái lưỡi thơm tho của Hàn Kiều Kiều hơi phun ra liếm môi một cái, lại sau đó đột nhiên cố sức ấn đầu Phương Minh xuống.

"Đây là em tự tìm."

Trong lòng Phương Minh vốn có một đám lửa, một động tác cuối cùng này của Hàn Kiều Kiều giống như bước cuối cùng dẫn động núi lửa phun trào, không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa, nhẹ giọng nói.

"Chính là chị đây tự tìm, chị đây nói cho cậu biết, ngày hôm nay nếu cậu không thể khiến chị đây thoải mái, ngày mai khi tỉnh lại lập tức kiện cậu cưỡng bức."

Hàn Kiều Kiều xoay người một cái ngồi ở giữa eo của Phương Minh, vai nhẹ nhàng run lên, dây áo rơi xuống, nửa người trên hoàn mỹ không một tì vết triển lộ ở trong mắt Phương Minh.

"Đẹp không?"

Hàn Kiều Kiều cúi người như yêu tinh, cặp môi thơm khẽ hỏi một câu bên tai Phương Minh.

Phương Minh dùng động tác trả lời Hàn Kiều Kiều, cũng không lâu lắm, một loạt tiếng động vang lên trong gian phòng, bởi vì mới có câu thơ gọi là:

Lưỡng thân hương hãn ám triêm nhu, trận trận xuân phong thấu ngọc hồ. Nhạc xử sơ thông nghênh nhận kiếm, chiết ky lưu chuyển tẩu bàn châu.

Nhục trung thôi chẩm chân như túy, tửu hậu thiêm bôi tranh tự vô. Nhất điểm hoa tâm tiêu diệt tẫn, Văn quân mạn hu sấu

Tương Như. (1)

(1) Mấy câu thơ thuộc mười bài vịnh trích từ “Quốc sắc thiên hương”, một quyển sách cấm của triều Minh, tác giả Ngô Kính Sở

Chương 887: Thức tỉnh ký ức

Sáng ngày hôm sau!

Trong căn hộ chỉ còn lại một mình Phương Minh, mang vẻ mặt cười khổ ngồi trên sàng ở sảnh lớn.

Hàn Kiều Kiều đã tỉnh lại từ sáng sớm, không nói lời nào, rời giường mặc quần áo tử tế, thu thập một chút hành lý sau đó lập tức rời khỏi.

Kỳ thực khi Hàn Kiều Kiều tỉnh lại Phương Minh cũng đã tỉnh, chỉ là cậu không biết nên đối mặt với Hàn Kiều Kiều như thế nào, dù sao tối hôm qua Hàn Kiều Kiều cũng đã uống say, tuy nói là Hàn Kiều Kiều chủ động, nhưng rốt cuộc mình cũng đã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Không cách nào đối mặt với Hàn Kiều Kiều, Phương Minh chỉ có thể lựa chọn làm con rùa đen rút đầu giả say.

Trên bàn trà trên sàng có một mảnh giấy, phía trên có chữ viết thanh tú mà Hàn Kiều Kiều lưu lại.

"Tiểu đạo sĩ, nhớ kỹ, ngày hôm qua là chị đây ngủ cậu, không phải cậu ngủ chị đây, nhưng đừng nghĩ như vậy sẽ có thể khiến chị đây chịu trách nhiệm với cậu, mau bóp nát chuyện này trong lòng cho tôi, nếu để tôi biết có bên thứ ba nào đó biết chuyện này, nhất định chị đây sẽ chặt cậu."

"Tốt rồi, hôm nay chị đây còn phải tới đoàn làm phim để quay phim, sau khi cậu tỉnh lại thì cứ để chìa khóa lại trong nhà, sau đó lanh lẹ cút ra ngoài."

Nhìn chữ Hàn Kiều Kiều lưu lại, Phương Minh có chút dở khóc dở cười, tuy rằng Hàn Kiều Kiều nói rất hào hiệp, thế nhưng cậu biết trong vấn đề này, người chịu thiệt vẫn là Hàn Kiều Kiều.

Chẳng qua, tuy rằng tâm tình có chút phức tạp, nhưng cậu phát hiện dường như bản thân mình không hề có cảm xúc hối hận gì.

...

Trên xe nhỏ của một đoàn làm phim, Hàn Kiều Kiều nằm trên ghế xe, mặc trên người một bộ áo lông cao cổ màu trắng, còn khoác một chiếc áo khoác lên người, một bộ dạng chưa ngủ đủ.

Ở bên cạnh cô ấy, Lý Tinh Tinh đang ngồi ở chỗ kia dùng ánh mắt tò mò đánh giá cô ấy.

"Chị Tinh Tinh, từ lúc em lên xe tới giờ chị đã nhìn chằm chằm em xấp xỉ một giờ, là trên mặt em có nhọ sao?"

Hàn Kiều Kiều mở mắt, đôi mắt xinh đẹp trừng trắng liếc Lý Tinh Tinh một chút, chẳng qua Lý Tinh Tinh cũng không để bụng, chỉ dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô ấy, chậm rì rì nói: "Chị đang nhìn cô gái trong vòng một đêm biến thành phụ nữ, rốt cuộc sẽ có gì khác nhau?"

Nghe được ngôn ngữ nhạo báng còn có ánh mắt nghiền ngẫm kia của Lý Tinh Tinh, Hàn Kiều Kiều khó có được đỏ mặt lên, muốn giải thích, nhưng mà Lý Tinh Tinh lại đi trước một bước mở miệng.

"Tuy rằng trên web phát tán rất nhiều tin tức về em, thậm chí còn có rất nhiều chuyện xấu, thế nhưng chị có thể nhìn ra ở trước tối hôm qua, em tuyệt đối là hoàng hoa khuê nữ chánh tông, chẳng qua bây giờ thì không phải rồi, xem ra ngày hôm qua chị lựa chọn chuốc em quá chén là đúng."

Rốt cục Hàn Kiều Kiều cũng đã hiểu rõ, thì ra ngày hôm qua chị Tinh Tinh vẫn cứ luôn mời mình uống rượu là vì ôm mục đích như vậy.

"Được xem là người từng trải chị nói cho em biết, người đàn ông thật sự rất để ý đối với lần đầu tiên của con gái, chị biết hẳn giữa em và cậu Phương kia không phải quan hệ kim chủ gì cả."

"Làm sao chị biết? Ngày hôm qua chị cũng thấy đấy, vị thư ký Mạc có tiền đồ vô lượng kia thấy cậu ấy đều tôn kính như vậy, chẳng phải là kim chủ sao?"

"Ha ha, đương nhiên chị biết không phải là như vậy."

Lý Tinh Tinh không giải thích nguyên nhân, bởi vì cô ấy cũng từng có kim chủ, đương nhiên biết khi phụ nữ đối mặt kim chủ sẽ mang theo thái độ gì, chí ít tuyệt đối không phải là thái độ tùy ý như khi Hàn Kiều Kiều đối với cậu Phương kia.

"Mặc kệ xã hội bây giờ tuyên truyền vấn đề bình đẳng nam nữ tới mức nào, quảng cáo rùm beng chuyện phụ nữ cũng có thể trở thành cường nhân, nhưng nói cho cùng cuối cùng phụ nữ vẫn phải lập gia đình, mà để bình phán một người phụ nữ có thành công hay không, cuối cùng vẫn phải xem người phụ nữ này có được một mối hôn nhân hạnh phúc hay không."

"Chị có thể thấy em thích cậu Phương kia, mà có vẻ cậu Phương kia cũng có một chút ý tưởng đối với em, chỉ có điều bởi vì có chút nguyên nhân, hai ngươi ai cũng đều không đâm thủng tầng giấy này, cho nên chị lại bỏ thêm cây đuốc, một tuyệt sắc đại mỹ nữ uống say, chị không tin có đàn ông có thể cự tuyệt, thế nào? Tối hôm qua không phải đã bị cậu Phương ăn sạch sẽ sao?"

Lúc nói lời này, Lý Tinh Tinh không có ý tốt đưa tay nhấc lên cổ áo của Hàn Kiều Kiều, sau một khắc quả nhiên là lên tiếng kinh hô, trên xương quai xanh của Hàn Kiều Kiều rõ ràng có một chút

xíu đỏ ửng.

"Tối hôm qua hai em đùa high như vậy?"

Hàn Kiều Kiều bị Lý Tinh Tinh đột nhiên tập kích khiến mặt đỏ tới mang tai, đương nhiên cô ấy biết trên người mình đang có đầy "ô mai", nếu không vì sao thời tiết này cô ấy lại mặc áo lông ao cổ kia chứ? Chẳng qua tỉ mỉ hồi tưởng, hình như tối hôm qua là cô ấy chủ động yêu cầu Phương Minh làm như thế.

"Em và cậu Phương đã đâm tầng này giấy, lấy dung mạo của em, tin tưởng cậu Phương kia sẽ bị em mê tới chết đấy, sau này trở thành mợ Phương nhớ đừng quên công lao của chị đây."

Những lời này của Lý Tinh Tinh khiến Hàn Kiều Kiều tỉnh táo lại, hơi chau mày nhẹ, nói: "Cậu ấy đã có bạn gái."

"Có bạn gái cũng không coi vào đâu, người đàn ông ưu tú giống như cậu Phương, muốn nói không có bạn gái chị mới cảm thấy kỳ quái." Lý Tinh Tinh tuyệt không cảm thấy quá kinh ngạc, đầu năm nay rất nhiều đàn ông vây quanh mỹ nữ, mà người đàn ông ưu tú như vậy tất nhiên cũng sẽ có rất nhiều phụ nữ vây quanh cậu.

"Đàn ông mà, ai không thích phụ nữ xinh đẹp? Chỉ là phần lớn đàn ông bởi vì tự biết điều kiện của bản thân mà đè ép phần tâm tư này, mà số ít nam sĩ thành công vẫn luôn ong bướm trăng hoa bên ngoài, lại giữ chặt vợ ở nhà đấy thôi."

"Kiều Kiều em xinh đẹp như vậy, mà lần đầu tiên của em lại còn cho cậu Phương, tin tưởng chị, chỉ cần em nỗ lực thêm chút nữa, khẳng định cuối cùng có thể thu cậu Phương vào tay."

"Em có xinh đẹp không? Thế nhưng em cảm thấy bạn gái của cậu ấy còn xinh đẹp hơn cả em."

Hàn Kiều Kiều yếu ớt nói một câu, trên mặt Lý Tinh Tinh lộ ra

vẻ không tin, cô ấy đã gặp rất nhiều phụ nữ, nhưng Hàn Kiều Kiều là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô ấy gặp được trong bao nhiêu năm nay.

Cũng không nói nhảm nữa, Hàn Kiều Kiều trực tiếp lấy điện thoại di động ra, sau đó mở ra một tấm hình, trong tấm ảnh, một cô gái váy trắng đang đứng ở dưới một cây liễu rĩ, gió nhẹ nhẹ thổi, lay động mái tóc dài của cô bé, lộ ra khuôn mặt tinh xảo tinh khiết, xinh đẹp giống như búp bê.

"Đây là bạn gái của cậu Phương?"

Một lúc sau Lý Tinh Tinh mới mở miệng, cô gái trong hình này ngay cả cô ấy cũng động tâm không ngớt, nhất là khí chất tinh khiết này, nếu như nói Kiều Kiều là loại mỹ nữ khiến đàn ông vừa nhìn thấy lập tức không nhịn được sinh ra ý tưởng kỳ quái, như vậy cô gái trong hình chính là loại hình làm cho đàn ông nhìn thấy lập tức không nhịn được muốn bảo vệ suốt đời.

Hai người là hai phong cách hoàn toàn khác nhau!

"Cho nên, em và cậu ấy là không có khả năng, cứ như vậy đi, vấn đề này cũng không nên nhắc lại nữa."

Vẻ mặt Hàn Kiều Kiều khôi phục bình thường, chuyện tối ngày hôm qua cô ấy không hối hận, chỉ có chính cô ấy mới biết được, tối hôm qua chẳng qua là cô ấy lấy cớ say rượu cố ý phóng túng bản thân mình mà thôi, thích hợp với Phương Minh nhất vẫn là Tử Du, mà bản tahan mình...

...

Nhà họ Diệp!

Phương Minh ngồi ở trên sàng đang làm bài tập cùng Alice, chẳng qua ánh mắt Phương Bảo Bảo ở một bên khi nhìn về phía cậu lại có điểm gì đó không đúng.

"Con dùng ánh mắt này nhìn cha làm gì?"

Không biết vì sao, khi đối mặt với ánh mắt Phương Bảo Bảo, dĩ nhiên Phương Minh có một loại cảm giác có tật giật mình.

"Trên người của cha có mùi vị đặc thù, è hèm... Có phải đã làm chuyện gì xấu rồi không?"

Phương Bảo Bảo hít hít mũi, sau đó ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ nhìn về phía Phương Minh.

"Một đứa bé như con thì biết cái gì? Bài tập hôm nay đã hoàn thành chưa?"

Phương Minh lựa chọn nói sang chuyện khác, nhưng mà căn bản Phương Bảo Bảo lại không mắc mưu, nói: "Con sớm đã làm xong, cha đừng nói sang chuyện khác, cẩn thận con nói cho mẹ biết."

"Anh mới sẽ không làm chuyện xấu, không cho phép cậu nói xấu anh."

Cũng may chính là lúc này Alice đứng ra, bàn tay nhỏ xíu chỉ Phương Bảo Bảo, sau đó bàn tay nắm lại, rất có phong thái kiểu nếu cậu còn nói xấu anh trai tôi, tôi sẽ đánh cậu một trận thật tàn nhẫn.

"Chỉ biết trốn ở sau lưng phụ nữ, này sao được tính là đàn ông."

Quả thật là Phương Bảo Bảo có chút sợ hãi Alice, quan trọng nhất là ở trong nhà này, Alice được sủng ái hơn cậu nhiều, ngay cả ông bà nội cũng đều yêu thương Alice nhiều hơn một phần, một khi cậu chọc Alice mất hứng, cô nhóc này sẽ chạy đến méc với ông bà nội.

Nghe được lời của Phương Bảo Bảo, vẻ mặt Phương Minh đột

nhiên trở nên nghiêm túc lên, tỉ mỉ nhìn chằm chằm Phương Bảo Bảo đánh giá một hồi, lần này Phương Bảo Bảo bị nhìn tới có chút chột dạ, xoay người chuẩn bị rời khỏi.

"Quên đi, con cái gì cũng không biết, con muốn về phòng làm bài tập."

Phương Bảo Bảo đi trở về phòng, muốn đóng cửa phòng, nhưng mà ngay sau đó Phương Minh lại theo bước cậu bé đi vào phòng, đồng thời đóng cửa phòng đóng lại.

Thấy Phương Minh cùng theo vào, Phương Bảo Bảo bĩu môi, tự mình đi tới trước bàn sách nhỏ, cầm lấy bút máy định làm bài tập, Phương Minh nhìn hành động của Phương Bảo Bảo, một lúc sau nhẹ giọng nói một câu, "Phong ấn của ngươi đã được hóa giải rồi?"

Nói xong câu đó, con mắt Phương Minh chăm chú nhìn chằm chằm Phương Bảo Bảo, cậu phải lấy được một kết quả chắc chắn.

Sở dĩ có thể có suy đoán như vậy, đó là bởi vì biểu hiện của Phương Bảo Bảo lúc mới vừa rồi, một đứa bé ba bốn tuổi, cho dù có thông minh tới đâu cũng không khả năng sẽ có ánh mắt như vậy, càng sẽ không nói ra lời nói vậy.

Sau khi Phương Bảo Bảo nghe thấy những lời Phương Minh nói, quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt mờ mịt, dường như không hiểu Phương Minh đang nói cái gì.

Nhưng mà, cái biểu tình này của Phương Bảo Bảo lại khiến Phương Minh càng thêm xác định, cho dù Phương Bảo Bảo không mở ra phong ấn, nhưng chắc cũng đã nhớ lại những chuyện phát sinh trước kia.

Oanh!

Khí thế của Phương Minh đột nhiên kéo lên, khí cơ tập trung

lên toàn thân Phương Bảo Bảo, một khi Phương Bảo Bảo có bất kỳ cử động nguy hiểm nào, cậu đều có thể lập tức ra tay.

"Thức tỉnh ký ức từ khi nào?"

Nghe được lời của Phương Minh, trên mặt Phương Bảo Bảo lộ ra nụ cười khinh thường, chỉ là nụ cười này xuất hiện trên gương mặt non nớt kia, ngược lại mang tới cho người ta một loại cảm giác ngốc manh đáng yêu.

"Đã tỉnh lại một tuần trước, nếu ta muốn hại người, ngươi cho rằng nhà họ Diệp còn tồn tại sao?"

Phương Bảo Bảo nhìn Phương Minh như nhìn một kẻ ngu si, chẳng qua Phương Minh vẫn bất vi sở động, từ tốn nói: "Ngươi chỉ thức tỉnh ký ức mà thôi, thực lực của ngươi vẫn đang bị phong ấn đúng không? Cho dù ngươi cố tình trả thù cũng không có thực lực này."

Phương Minh có thể tin tưởng lời Phương Bảo Bảo nói mới có quỷ, nếu như thực lực của Phương Bảo Bảo cũng khôi phục rồi, như thế nào lại bị cô nhóc Alice kia bắt nạt chứ?

"Được rồi, cho dù ta không khôi phục thực lực, nhưng ngươi có thể làm gì ta?"

Phương Bảo Bảo vẫn một bộ dạng ta đây không sợ gì cả, mà lời của cậu bé cũng thực sự khiến Phương Minh rơi vào tình huống khó xử, những ngày qua Phương Bảo Bảo ở nhà họ Diệp, chú Diệp cùng dì Lương thật sự coi Phương Bảo Bảo là cháu trai ruột mà chăm sóc, nếu như mình muốn đối phó với Phương Bảo Bảo, chú Diệp cùng dì Lương chắc chắn sẽ không cho phép, chớ đừng nhắc tới còn có Tử Du bên kia...

Chương 888: Chôn cất tiên nhai (1)

Phương Minh cũng không hiểu rõ lai lịch của Phương Bảo Bảo này lắm, nhưng từ lệ khí cùng hơi thở tà ác mà Phương Bảo Bảo này biểu hiện ra khi bọn họ đánh nhau lúc mới gặp mặt đã nói cho cậu biết, đây tuyệt đối là một tuyệt thế hung ma.

Huống chi trước đây thụ linh kia còn cố ý nhắc nhở cậu, vì phong ấn Phương Bảo Bảo mà có tới hơn trăm vị cường giả đứng đầu phải hi sinh tính mệnh, một khi để Phương Bảo Bảo mở ra phong ấn, tất nhiên sẽ khiến thế giới đại loạn.

Chính là bởi vì hai điểm này, lúc này Phương Minh mới có dáng vẻ tràn đầy đề phòng như thế, thậm chí trong lòng còn động sát cơ, nếu như Phương Bảo Bảo thật sự có uy hiếp lớn như vậy, cậu sẽ không lưu tình, mà sẽ trực tiếp ra tay diệt cậu bé.

Dường như cảm nhận được sát ý của Phương Minh, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Phương Bảo Bảo cũng biến thành nghiêm túc hẳn lên, hai tay càng là bắt đầu huy động, điều này làm cho vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm nghị, liền muốn ra tay.

"Ô ô!"

Nhưng mà sau một khắc, tiếng gào thét khóc rống đột nhiên truyền ra từ trong miệng Phương Bảo Bảo, thanh âm này trực tiếp truyền ra ngoài gian phòng, khiến Lương Quỳnh đang bận rộn trong nhà bếp phải vội vã chạy vào.

"Bảo Bảo làm sao vậy?"

Bởi vì lo lắng mà dao phay trên tay Lương Quỳnh còn chưa buông xuống, cứ như vậy đứng ở cửa, nghi hoặc nhìn hai cha con Phương Minh cùng Phương Bảo Bảo này.

"Bà nội, cháu nhớ mẹ, cha lại không chịu dẫn cháu đi tìm mẹ."

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Phương Bảo Bảo mang nước mắt, bộ dáng kia khiến tình thương của mẹ trong lòng Lương Quỳnh lập tức tràn lan, bất chấp tất cả, trực tiếp tiến lên ôm Phương Bảo Bảo vào lòng, Phương Minh muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Bảo Bảo không khóc, mẹ cháu sẽ trở lại nhanh thôi, đến lúc đó một nhà chúng ta có thể đoàn tụ rồi."

Lương Quỳnh vừa an ủi Phương Bảo Bảo vừa thầm oán trách con gái mình trong lòng, hiện tại trường học đã được nghỉ từ sớm, nhưng hết lần này tới lần khác con gái mình lại đi tham gia hoạt động công ích, còn phải mấy ngày nữa mới có thể trở về.

"Thế nhưng cháu nhớ mẹ, cháu muốn gọi điện thoại cho mẹ, cháu có rất nhiều việc muốn nói với mẹ."

Đầu của Phương Bảo Bảo tựa trên bả vai Lương Quỳnh, lúc nói lời này cậu bé còn đắc ý quay qua chớp chớp đôi mắt nhỏ với Phương Minh, mà khóe miệng Phương Minh lại co quắp một cái, đương nhiên cậu biết mục đích Phương Bảo Bảo nói lời này là cái gì.

Đây là đang uy hiếp cậu trắng trợn!

"Khụ khụ, dì Lương, để cháu dỗ dành Bảo Bảo là được rồi, Bảo Bảo, cha với con phải nói chuyện với nhau thật cẩn thận."

Lương Quỳnh liếc nhìn Phương Minh, hơi không yên lòng, nhưng bà còn đang nấu ăn trong bếp, hiện tại bà thực sự không có thời gian rảnh, lập tức ôn nhu an ủi vài câu, xác định Phương Bảo

Bảo đã ngừng khóc rồi mới đi ra ngoài.

"Dì nói cháu và Tử Du cũng thật là, nếu lựa chọn đưa đứa bé về nhà thì phải chịu trách nhiệm cẩn thận chứ, không thể thấy Tử Du thì cũng thôi, ngay cả cháu vừa đi là biến mất suốt một thời gian dài, tình cảm của trẻ con là phải bồi dưỡng mới có được đấy."

"Vâng, cháu biết rồi ạ, sau này cháu sẽ ở bên cạnh Bảo Bảo nhiều hơn." Phương Minh khiêm tốn thụ giáo.

"Không chỉ Bảo Bảo, còn có Alice, cô nhóc kia cũng rất dính ngươi."

...

Đợi khi Lương Quỳnh đi ra khỏi phòng, Phương Minh lại đóng cửa phòng lại, cười lạnh nhìn về phía Phương Bảo Bảo, xoa xoa mi tâm, nói: "Chúng ta nói chuyện đi."

"Ta biết ngươi muốn nói chuyện gì, chẳng qua bản thiếu gia có thể nói cho ngươi biết, ta sẽ không làm thương tổn người nhà này, điểm này ngươi có thể yên tâm."

Nghe được lời của Phương Bảo Bảo, sát khí trong lòng Phương Minh mới giảm đi bớt phần nào, nhưng cũng không có nghĩa là cậu ngừng cảnh giác, một quả bom hẹn giờ cuối cùng vẫn là bom hẹn giờ, ai biết ngày nào nó sẽ nổ tung chứ?

"Trí nhớ của ngươi đã khôi phục toàn bộ rồi?" Phương Minh cảm thấy chuyện mình phải hiểu rõ lúc này là rốt cục tình trạng hiện nay của Phương Bảo Bảo là thế nào?

"Ngươi cảm thấy có thể sao?"

Phương Bảo Bảo dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu si trợn mắt liếc Phương Minh một cái, "Mặc dù nói đại não của loài người chỉ mở mang khoảng chừng 10%, nhưng ký ức lâu dài của bổn

thiếu gia căn bản cái đầu nhỏ này không đủ khả năng thừa nhận, chẳng qua cũng mới chỉ khôi phục một bộ phận ký ức mà thôi."

Ách...

Phương Minh không biết nên nói gì, chỉ có thể thầm chửi một câu lão quái vật trong lòng.

"Có thể nói một chút về lai lịch của ngươi không?"

Phương Minh vẫn hơi hiếu kỳ với lai lịch của Phương Bảo Bảo này.

"Bổn thiếu gia có lai lịch lớn đến kinh người, nào phải thứ một con tôm nhỏ như ngươi đủ khả năng biết đến."

Phương Bảo Bảo khinh thường cười cười, nhưng không muốn nhắc tới quá khứ của mình, thấy bộ dạng muốn ăn đòn này của Phương Bảo Bảo, Phương Minh không có chút do dự nào, trực tiếp đi tới phía trước giơ một tay ra xách Phương Bảo Bảo lên, sau đó đặt úp sấp ở trên giường, đánh mạnh lên cái mông của Phương Bảo Bảo.

"Ai u, ngươi buông, ta cho ngươi biết, nếu ngươi còn không buông ta ra ta sẽ giết ngươi."

"Ngươi dám đánh ta, ngươi biết ta là ai không?"

Ngay từ đầu Phương Bảo Bảo còn quật cường kêu rên, nhưng mà Phương Minh bất vi sở động, bởi vì cậu đã hiểu rõ, tuy rằng Phương Bảo Bảo khôi phục một số ký ức nhưng thực lực vẫn đang bị phong ấn, vẫn chỉ là một đứa bé như cũ.

"Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta biết ta là cha của ngươi, cha đánh con trai là một chuyện thiên kinh địa nghĩa."

"Khốn nạn, căn bản ngươi không phải cha của ta, ngươi là tên

khốn kiếp chiếm tiện nghi của ta."

Bốp bốp bốp!

Một lúc sau, Phương Bảo Bảo khuất phục, bởi vì nếu còn không khuất phục cái mông cậu bé sẽ hoàn toàn nở hoa mất.

"Ta... Ta chỉ là một đứa bé, tại sao ngươi có thể ra tay ác như vậy?"

Giọng nói của Phương Bảo Bảo mang theo tiếng khóc nức nở, cậu chỉ cảm thấy cái mông đau rát nhức nhối, chẳng qua Phương Minh lại bất vi sở động, cười lạnh nói: "Hiện tại có muốn nói cái gì chưa?"

"Không, cái gì cũng không muốn nói, ngươi có bản lãnh thì đánh chết ta đi."

Nhìn Phương Bảo Bảo vẫn quật cường như cũ, Phương Minh có chút đau đầu, đương nhiên cậu không thể nào đánh chết Phương Bảo Bảo thật, bằng không sợ rằng cậu không thể qua cửa dì Lương kia được, mà Phương Bảo Bảo cũng biết điểm này nên mới có thể không sợ hãi như vậy.

"Đúng là không thể đánh chết ngươi, thế nhưng ngươi đừng quên ta là một Vu Sư, ta muốn làm vài thủ đoạn nhỏ với ngươi, những người khác tuyệt đối không thể nhìn ra được."

Phương Minh cười như không cười nhìn chằm chằm Phương Bảo Bảo, mà những lời này của cậu khiến sắc mặt Phương Bảo Bảo thay đổi, bởi vì uy hiếp này của Phương Minh thực sự hữu dụng.

"Ngươi quá hèn hạ vô sỉ."

"Ừm, ta chính là hèn hạ vô sỉ như vậy." Đối mặt với sự lên án của Phương Bảo Bảo, Phương Minh bất vi sở động.

"Được rồi, ta nói cho ngươi biết."

Cuối cùng, Phương Bảo Bảo thỏa hiệp, có chút khó chịu nói: "Trí nhớ của ta chỉ mới khôi phục một bộ phận, ta chỉ nhớ rõ những chuyện sau khi ta bị phong ấn, kể cả chuyện bị lão già kia phong ấn, sau đó bị tên vô liêm sỉ như ngươi giả mạo làm cha ta, mà những ký ức ở phía sau ngươi đều biết rồi."

Phương Minh tỉ mỉ nhìn chằm chằm Phương Bảo Bảo, cậu đang phán đoán tính chân thật trong lời của Phương Bảo Bảo, nếu thật sự là như vậy, vậy trí nhớ của Phương Bảo Bảo chẳng khác gì chỉ mới khôi phục một chút xíu.

"Không nên hoài nghi ta, tiểu gia ta chưa bao giờ nói dối, cũng không cần phải nói dối, trí nhớ của ta chỉ khôi phục được chừng đó, về phần vì sao ta sẽ bị phong ấn, mà trước khi bị phong ấn ta là ai, những thứ này ta còn chưa nhớ lại, trước đây lão già kia hi sinh tính mệnh phong ấn trí nhớ của ta, không thể không nói hắn rất thành công."

"Về thực lực của ngươi?" Phương Minh tiếp tục hỏi.

"Hừ, nếu thực lực của tiểu gia ta không bị phong ấn, người như ngươi một cái đầu ngón tay của ta cũng có thể bóp chết."

Nghe được Phương Minh nhắc tới thực lực, trên mặt Phương Bảo Bảo mang theo vẻ phiền muộn, tuy rằng cậu bé không biết quá khứ của mình, thế nhưng cậu bé nhớ thực lực của chính mình, người giống như Phương Minh, trước đây còn không thể lọt vào mắt của cậu bé.

"Tuy rằng ta không biết quá khứ của ta, thế nhưng ta nhớ mang máng, ở thời đại đó của ta người như ngươi chỉ có thể coi là cao thủ bất nhập lưu (1), nói khó nghe một chút, cái thời đại này của ngươi thật sự là thời đại bất nhập lưu."

(1) Bất nhập lưu: Thời Minh, Thanh, chức vị chia làm cửu phẩm thập bát cấp, không đến cửu phẩm gọi là “bất nhập lưu”. Cũng chỉ tư tưởng, lời nói không đâu vào đâu, viển vông; đẳng cấp thấp

Chương 889: Chôn cất tiên nhai (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Lời Phương Bảo Bảo nói đã truyền tới một tin tức cho Phương Minh, mà về điểm này, Phương Minh cũng đã từng có suy đoán, bởi vì cho dù là tháp năng lượng tạo thần đã nhìn thấy ở phương Tây, hay là những gì cậu đã nhìn thấy trong núi Thiên Táng ở Nam Cương kia, hết thảy những chuyện này đều nói cho cậu, dường như thực lực của giới tu luyện đã xuống dốc vô cùng nghiêm trọng.

"Trong núi không cọp, hầu tử xưng vương, chính là câu dùng để nói về thời đại này của các ngươi."

Phương Minh trầm ngâm, đối với Phương Bảo Bảo trào phúng cậu cũng không thèm để ý, cậu để ý là Phương Bảo Bảo có thể khôi phục thực lực hay không?

"Ta biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, không có gì hơn ngoài chuyện sợ ta khôi phục thực lực sẽ làm tổn thương người nhà họ Diệp, điểm này ngươi có thể yên tâm, cho dù tiểu gia ta có khôi phục thực lực cũng sẽ không làm thương tổn người nhà họ Diệp."

Trên thực tế Phương Bảo Bảo cũng không nói cho Phương

Minh, sau khi cậu bé thức tỉnh ký ức, vốn có thể lựa chọn âm thầm rời khỏi nhà họ Diệp, nhưng cuối cùng cậu bé lại không làm như vậy, bởi vì cậu bé luyến tiếc.

Đương nhiên, Phương Bảo Bảo sẽ không mở miệng thừa nhận bản thân mình không bỏ được, chỉ tức giận quay qua nói với Phương Minh: "Hừ, ta muốn ở lại nhà họ Diệp, đến lúc đó lại nói cho cô gái ngốc kia biết bộ mặt thật của ngươi, cho cô ấy biết ngươi cũng không phải một người đàn ông đáng tin."

Đối với “cô gái kia” trong miệng Phương Bảo Bảo, đương nhiên Phương Minh cũng biết cậu bé chỉ ai, nghĩ đến Diệp Tử Du, trong lòng cậu tràn đầy hổ thẹn, trong lúc nhất thời cũng không biết rõ nên đối mặt với Diệp Tử Du như thế nào.

"Cô gái kia thực sự là quá ngu ngốc quá đơn thuần mới có thể rơi vào ma trảo của ngươi, tiểu gia ta muốn ở lại bên người cô gái kia, bảo vệ cô ấy, miễn cho cô ấy bị người khác thương tổn."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo tràn đầy chính khí, tuy rằng cậu bé gọi Diệp Tử Du là mẹ, nhưng trên thực tế thời gian cậu bé và Diệp Tử Du chung đụng cũng không nhiều, đều bị Diệp Minh cùng dì Lương nuôi dưỡng.

Vậy mà mặc dù như thế, Phương Bảo Bảo vẫn rất ỷ lại Diệp Tử Du, trước đây khi ký ức còn chưa thức tỉnh, mỗi lần chỉ cần video call cùng Diệp Tử Du cậu bé đã cảm thấy rất thỏa mãn rất hạnh phúc.

Loại cảm giác hạnh phúc này, cho dù là sau khi ký ức thức tỉnh vẫn không thay đổi.

Vào ngày cậu bé thức tỉnh ký ức, Phương Bảo Bảo đã nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này, ngay tại lúc cậu bé chuẩn bị rời đi thì Diệp Tử Du lại gọi video về, không biết vì sao sau khi nói chuyện qua video call với cô gái kia, Phương Bảo Bảo lập tức quyết định

không đi.

Ngay cả chính bản thân Phương Bảo Bảo cũng không biết tại sao bản thân mình lại làm ra quyết định như vậy, cô gái kia chỉ là một người bình thường, vậy mà bản thân mình lại xuất hiện cảm giác không muốn xa rời với một người bình thường như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phương Minh tỉ mỉ nhìn chằm chằm mặt Phương Bảo Bảo, đánh giá một lát, đến cuối cùng cậu có thể xác định, quả thật là Phương Bảo Bảo sẽ không thương tổn người nhà họ Diệp, này mới khiến đáy lòng cậu được thả lỏng một chút.

"Đinh linh linh!"

Chẳng qua cũng đúng lúc này, điện thoại của Phương Bảo Bảo đột nhiên vang lên, tên nhóc cầm điện thoại di động lên liếc nhìn, đột nhiên quay qua giơ giơ lên di động lên với Phương Minh, trưng ra biểu tình tràn đầy khiêu khích, mà Phương Minh cũng mắt sắc phát hiện, trên màn hình điện thoại hiện lên Tử Du đang gọi video call tới

Tuổi của Phương Bảo Bảo không lớn lắm, vốn trẻ con ở độ tuổi này gia trưởng không nên cho cậu bé xài điện thoại sớm như thế, nhưng Phương Bảo Bảo không phải đứa bé bình thường, dựa vào việc giả đáng yêu khiến dì Lương mua cho cậu bé một chiếc điện thoại di động.

"Mẹ."

Nhận video call, Phương Bảo Bảo lập tức hóa thân dáng vẻ Tiểu Bảo Bảo đáng yêu, ngọt ngào gọi tên Diệp Tử Du ở đầu bên kia điện thoại.

"Bảo Bảo có nhớ mẹ không? Ở nhà có ngoan không đấy?"

Đầu bên kia di động, hẳn là Diệp Tử Du đang ở ngoài trời, cô

mặc áo lông rất dày, tóc cũng bị gió thổi tán loạn, lúc này đang dùng tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay kia.

"Muốn, Bảo Bảo rất nhớ mẹ, khi nào mẹ mới trở về vậy?"

Nghe giọng nói cố ý giả đáng yêu của Phương Bảo Bảo, Phương Minh có chút ác hàn, thế nhưng cậu vẫn thò đầu vào, xuất hiện ở trong video.

"Anh Phương Minh, vừa rồi mẹ em gọi điện thoại cho em nói Bảo Bảo khóc, có phải anh lại bắt nạt Bảo Bảo không?"

Diệp Tử Du biết giữa anh Phương Minh cùng Bảo Bảo có chút không hợp nhau, hai cha con này không khác gì kẻ thù luôn đối đầu với nhau, cô cũng có chút không biết nên nói cái gì.

"Vì sao anh lại bắt nạt cậu bé?"

Phương Minh cười rất trung hậu thành thật, Phương Bảo Bảo đang đứng bên cạnh lại bĩu môi, bởi vì cậu bé không cách nào nói chân tướng cho Diệp Tử Du, cho nên đương nhiên cũng không thể nói chuyện mới vừa phát sinh ra được.

"Ừm, anh phải ở chung với Bảo Bảo nhiều hơn đấy, đợi khoảng vài ngày nữa là hoạt động bên này kết thúc rồi, đến lúc đó em sẽ trở về."

Dường như bên phía Diệp Tử Du bề bộn nhiều việc, vì thế chỉ nói nói mấy câu sau đó lập tức cúp video, lúc này trong nhà họ Phương chỉ còn lại Phương Minh cùng Phương Bảo Bảo, cặp cha con trên danh nghĩa này.

"Ta muốn đến một chỗ, ngươi dẫn ta đến nơi ấy, ta có thể không nói chuyện này cho cô gái ngu ngốc kia."

Phương Bảo Bảo nhìn về phía Phương Minh, nhưng mà Phương Minh lại không tiếp lời.

"Đi tới chỗ kia mới có lợi đối với ngươi, có thể đề thăng tiềm lực của ngươi, nếu không cho dù ngươi bước chân vào Thiên Cấp, đó cũng chỉ là Thiên Cấp bất nhập lưu, ngươi có biết ở thời đại của chúng ta, cho dù trở thành cường giả Thiên Cấp cũng phân ra ba bảy loại."

Phương Bảo Bảo biết Phương Minh là loại người không thấy thỏ không thả chim ưng, nhưng hiện tại chính cậu bé không có thực lực để đến cái chỗ kia, chỉ có thể lựa chọn mượn lực lượng của Phương Minh, cho nên nhất định phải thuyết phục được đối phương.

"Có ý gì?" Phương Minh nhíu mày hỏi.

"Thiên Cấp là nhận được thiên địa đại đạo công nhận, nhưng người bình thường chỉ có thể nhận được một đạo thiên địa pháp tắc tán thành, mà loại người này chính là Thiên Cấp kém nhất ở thời đại của chúng ta, mà người hơi có chút thiên phú tối thiểu đã có thể có được ba đạo thiên địa pháp tắc tán thành."

"Một đạo thiên địa pháp tắc tán thành là bình thường, ba đạo thiên địa pháp tắc tán thành có thể coi là không tồi, năm đạo thiên địa pháp tắc tán thành mới có thể coi là thiên tài, còn nếu như có thể đạt tới bảy đạo thiên địa pháp tắc tán thành chính là thiên tài siêu cấp, chín đạo chính là thiên tài tuyệt thế, về phần có thể làm được có được mười đạo, toàn bộ thời đại chúng ta cũng chỉ có mấy người đếm được trên đầu ngón tay."

Nhìn vẻ mặt Phương Bảo Bảo tràn đầy biểu tình ngạo nghễ, Phương Minh lập tức biết rõ, hắn thằng này chính là người có được mười đạo thiên địa pháp tắc tán thành.

"Thiên địa pháp tắc cùng khí vận đại đạo có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có."

Phương Bảo Bảo nhìn cậu như nhìn một tên ngu ngốc, nói: "Thiên địa pháp tắc là hoàn chỉnh, mà khí vận đại đạo lại là mảnh nhỏ, mười đạo khí vận đại đạo có thể ghép thành một đạo thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh."

"Mười đạo khí vận đại đạo mới ghép thành một đạo thiên địa pháp tắc?"

Phương Minh có chút ngoài ý muốn, dựa theo những lời trước đây Cửu trường lão đã nói, chỉ cần đi vào Long Môn bí cảnh nhận được khí vận đại đạo có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp, hơn nữa cho dù là thu được một đạo khí vận đại đạo cũng đã có thể, dường như cách nói của hai người có chỗ mâu thuẫn.

"Khí vận đại đạo tương đương với phần dẫn, có một đạo khí vận đại đạo trong người, chỉ cần có đầy đủ thời gian tự nhiên có thể ngưng tụ thành một đạo thiên địa pháp tắc, đến lúc đó cũng có thể đột phá đến Thiên Cấp, nhưng dựa theo bình thường không có mười mấy hai mươi năm căn bản không thể ngưng tụ thành công."

Phương Bảo Bảo vừa giải thích lời này xong Phương Minh đã hiểu rõ, có khí vận đại đạo chẳng khác nào lấy được tấm vé trở thành cường giả Thiên Cấp, đến cuối cùng nếu muốn đi vào, còn phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa.

Mà thiên địa pháp tắc cũng là tấm vé trở thành cường giả Thiên Cấp giống vậy, nhưng tấm vé này lại có thể lập tức bước chân trở thành cường giả Thiên Cấp, mà thiên địa pháp tắc càng nhiều, đẳng cấp của tấm vé này cũng càng cao, cũng giống như một buổi biểu diễn ca nhạc của mấy ca sĩ vậy, có chỗ ngồi dành cho khách quý cùng khách vip, cũng có hàng ghế thường ở phía sau.

"Địa phương ngươi muốn đi có thiên địa pháp tắc?"

"Đương nhiên, hơn nữa còn có trên trăm đạo thiên địa pháp

tắc, chỉ cần ngươi có cơ duyên tốt hấp thu được một đạo trong đó, liền đủ để ngươi lập tức bước vào cảnh giới Thiên Cấp."

Giọng nói của Phương Bảo Bảo mang theo đầu độc, mà quả thật Phương Minh cũng đang tự hỏi, nếu thật sự như những gì Phương Bảo Bảo nói, đúng là cậu cũng muốn đến chỗ kia một chút.

"Chỗ kia ở nơi nào?"

"Tiên Táng Nhai!" Phương Bảo Bảo thở khẽ ra ba chữ kia.

"Tiên Táng Nhai?"

"Không sai, trong truyền thuyết nơi đó là nơi tiếp cận với Tiên nhất, cũng là một trong những cấm địa thần bí nhất trên thế giới này."

Chương 890: Diệt Hồn Bàn

Người không ăn, không chết mà thành thần!

Già mà không chết được gọi là Tiên!

Trường sinh thăng tiên, theo người theo núi.

Tiên!

Đây là một từ tín ngưỡng xuyên suốt dân tộc Trung Quốc.

Đương nhiên, trong điển tịch thần thoại, Tiên xuất hiện sớm nhất là Phong Thần bảng, Khương Thượng với Phong Thần đã phong chúng Thần trên đài, vì vậy từ đó có thần tiên, có mọi người đều biết Tam Thanh Đạo tổ cùng tứ phương Đại đế, sau đó là đông đảo thần tiên đứng hàng Tiên ban.

Cũng chính bởi vì những thần tiên này, sau đó lại có rất nhiều câu chuyện về thần tiên được ưa chuộng.

Đương nhiên, rất nhiều người trong xã hội hiện đại đều phủ nhận sự tồn tại của những thần tiên này, cho rằng đây là phong kiến mê tín, trên đời này nào có thần tiên gì chứ? Nếu thật sự có thần tiên, vì sao qua nhiều năm như vậy từ đầu đến cuối vẫn chưa thấy ai từng thấy.

Chẳng qua Phương Minh lại hiểu, thần tiên thật sự có tồn tại, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó không muốn người biết nên mới biến mất ở trước mắt người đời.

Về thần tiên, Phương Minh đã từng thảo luận một phen cùng sư phụ mình, mà dựa theo những gì sư phụ mình đã nói, kỳ thực thần tiên cũng là người tu luyện, chỉ có điều phương thức tu luyện

có chỗ khác với phần lớn người tu luyện trên đời, mà về phương thức tu luyện của thần tiên, lúc đó sư phụ của Phương Minh giữ kín như bưng, chỉ nhắc tới hai chữ.

Tín ngưỡng!

Phương Minh muốn tiếp tục truy hỏi, nhưng mà sư phụ cậu lại kết thúc cái đề tài này, dựa theo sư phụ cậu đã nói, cái này có liên quan đến một bí mật, mà bí mật này lại không thể nói ra miệng được, bằng không có thể sẽ mang đến tai nạn cho mình.

Mặc dù mình sư phụ không tiếp tục nhắc lại đề tài này nữa, nhưng Phương Minh cũng đã tự có một số suy đoán, chỉ có điều chưa được nghiệm chứng mà thôi.

...

Thanh Hải!

Một tỉnh Tây Bộ Trung Quốc, cũng là tỉnh có phân chia đặc điểm địa hình đa dạng nhất.

Ở chỗ này, có sơn mạch ngang dọc, có ngọn núi cao vót, cũng có sông ngòi chằng chịt, hồ Bạc kỳ bố, còn có bình nguyên rộng lớn phát triển mạnh mẽ.

Ấn tượng của đa số người khi đi qua Thanh Hải đại khái là: Yên lặng, rộng rãi lại hoang vắng.

Không giống với vẻ vắng lặng cùng yên tĩnh ở Tây Tạng, Thanh Hải mang cho mọi người càng nhiều hơn chính là một loại hoang vắng, mênh mông bát ngát rộng rãi, lại hoang vu không người ở, nhất là vào mùa đông, ngoại trừ khi tới gần những thành thị mà con người tụ tập, đa số khu vực ở đây lại lộ ra vẻ hoang vu hiu quạnh.

Nhưng loại hoang vắng này không đơn giản chỉ là vì không có

con người sinh sống, loại hoang vắng này mang theo một loại trầm trọng, với tư cách chịu tải từ Trường Giang, Hoàng Hà, ngọn nguồn sông Lan Thương Thanh Hải, nơi này là ngọn nguồn của ba sông, đã từng là nơi văn minh đản sanh.

Có lẽ bên dưới tảng cỏ hoang vu, có chôn dấu thi cốt của thủy tổ nhân loại từ mấy vạn năm trước, mà ở ngay dưới mặt đá này thì có lưu lại dấu vết của tộc đàn nào đó.

Hồ Thanh Hải là hồ nước mặn có làn nước trong nhất, ở đây, một năm bốn mùa đều có vô số du khách hâm mộ tiếng tăm mà đến, dù cho gió lạnh tới thấu xương nhưng vẫn không thể nào ngăn trở sự hướng tới của mọi người dành cho nó.

Trong số rất nhiều du khách ở đây, có hai du khách một lớn một nhỏ cực kỳ hấp dẫn con mắt của mọi người.

Khác với những du khách khác có đeo theo lều trại hay hành lý, hai người một lớn một nhỏ này lại không đeo bất kỳ vật gì trên lưng, thậm chí còn mặc mấy bộ quần áo rất đơn giản, sau khi đến nơi này cũng không điên cuồng chụp ảnh giống như những du khách khác, ngược lại đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, không biết đang suy tư cái gì.

Hai vị du khách một lớn một nhỏ này dĩ nhiên chính là Phương Minh cùng Phương Bảo Bảo.

Thời gian lùi lại quay về một ngày trước, cuối cùng Phương Minh vẫn đáp ứng Phương Bảo Bảo, bởi vì thực lực của Phương Bảo Bảo vẫn đang bị phong ấn, hiện tại chẳng qua chỉ là một đứa bé bình thường, cho nên cậu cũng không sợ Phương Bảo Bảo giở trò quỷ.

Ở trước mặt sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, bất kỳ âm mưu gì cũng đều vô dụng.

"Ngươi nói Táng Tiên Nhai chính là trong chỗ này?"

Phương Minh nhìn hồ Thanh Hải, không thể không nói biển hồ này quả thật rất đẹp, đã không có màu vàng óng ánh rực rỡ của hoa cải, cũng không còn thảm cỏ xanh ngát mênh mông, nhưng chỉ một hồ nước này đã đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Đương nhiên Táng Tiên Nhai không ở nơi này." Phương Bảo Bảo đáp.

"Không ở nơi này ngươi còn dẫn ta tới đây?" Phương Minh nhíu mày lại, nhưng mà câu trả lời của Phương Bảo Bảo khiến cậu im lặng.

"Nếu ta nói vị trí chân chính của Táng Tiên Nhai cho ngươi, ngươi sẽ dẫn ta tới sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Phương Bảo Bảo mang theo vẻ trào phúng, Phương Minh lại có chút xấu hổ, quả thật cũng giống như những gì Phương Bảo Bảo nói, nếu như Phương Bảo Bảo nói cho cậu biết vị trí thực sự của Táng Tiên Nhai, cậu tuyệt đối sẽ bỏ Phương Bảo Bảo lại một thân một mình đi dò xét trước một chuyến.

"Ngươi không tin ta, ta cũng không tin ngươi, hai ta đều là kẻ tám lạng người nửa cân, cho nên ta sẽ không nói cho ngươi biết vị trí thực sự của Táng Tiên Nhai, chẳng qua nếu ngươi muốn đi vào Táng Tiên Nhai, trạm thứ nhất nhất định phải tới đây."

Phương Bảo Bảo chắp hai tay sau lưng, một bộ dạng tiểu đại nhân nhìn hồ này, cảm thán nói: "Vẫn là quá nhỏ, nhớ ngày đó lúc ta đến nơi này, hồ ấy lớn hơn bây giờ cả mấy chục lần."

Nhìn dáng dấp ông cụ non của Phương Bảo Bảo, Phương Minh quyết định vẫn nên tạm thời im lặng không nói thì hơn.

Phương Bảo Bảo rơi vào trong hồi ức, dường như nhớ ra cái gì

đó, mà Phương Minh thì lại im lặng không lên tiếng đứng ở nơi đó, một màn này đưa tới sự hiếu kỳ của mấy vị nam nữ trẻ tuổi ở cách đó không xa.

"Khí trời lạnh như vậy, hai người này mặc ít như thế mà không lạnh à?"

"Đây là hai cha con đúng không? Chỉ là vì sao lại cổ quái như vậy đây?"

"Tĩnh Tĩnh, cô nói xem sao cô lại tò mò nhiều như vậy? Nhanh chóng chụp ảnh đi, chụp xong chúng ta lập tức lên xe rời khỏi, ở đây thật sự là lạnh chết tôi rồi."

Trong gió lạnh lẽo, ánh mắt một cô gái trẻ tuổi mặc áo lông trắng không ngừng quan sát Phương Minh cùng Phương Bảo Bảo, cuối cùng lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh, lúc này mới theo đồng bạn rời khỏi.

Các du khách tốp năm tốp ba chụp ảnh rời đi, mà Phương Bảo Bảo thì lại đứng thẳng trước hồ nước này suốt một giờ.

"Muốn đi vào Táng Tiên Nhai, nhất định phải mở ra ba trạm kiểm soát, nơi này là trạm kiểm soát đầu tiên, nhưng lấy thực lực của ngươi căn bản không đủ để mở trạm kiểm soát ra, cho nên còn phải cần bản thân ta ra tay."

Rốt cục Phương Bảo Bảo cũng thoát ra khỏi trạng thái hồi tưởng đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, mang theo khinh bỉ.

"Trạm kiểm soát gì kia?"

"Ở dưới hồ này có một trận pháp, chỉ khi kích hoạt trận pháp này mới xem như đã mở ra trạm kiểm soát, nhưng sợ rằng hiện nay trên thế giới này, trừ ta ra không ai có thể mở trận pháp bên dưới được, cho nên ngươi phải dẫn ta cùng vào hồ nước này mới được."

Vì thực lực bị phong ấn cho nên Phương Bảo Bảo chỉ như một người bình thường, nhưng Phương Minh đã xác định một điểm, đó chính là tố chất thân thể của người này còn kinh khủng hơn cậu nhiều, nói không khoa trương, nếu như hiện tại đột nhiên có một quả bomb phát nổ, có thể bản thân mình sẽ bị chút thương tổn, nhưng Phương Bảo Bảo tuyệt đối sẽ không.

Vào lúc gặp nguy hiểm trí mạng, thân thể Phương Bảo Bảo sẽ xuất hiện một hộ thể, cái hộ thể này cho dù là cậu ra tay toàn lực cũng không cách nào đánh vỡ được.

Nhảy vào hồ Bạc, điểm này đối với Phương Minh đến nói không có vấn đề gì, chỉ là dù sao ở đây cũng có nhiều du khách, cho nên cậu dẫn theo Phương Bảo Bảo đi vòng bên bờ hồ Bạc, đi xấp xỉ tầm mười km, sau khi xác định xung quanh không còn ai mới nhanh chóng cởi hết quần áo, sau đó trực tiếp dẫn theo Phương Bảo Bảo nhảy vào giữa hồ.

Hồ nước rất lạnh, chẳng qua Phương Minh vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể lên, hồ nước tự động bị chia tách ra, lấy cậu làm trung tâm tạo thành một khu vực chân không có đường kính chừng 2m.

Sau nửa giờ, hai người Phương Minh cùng Phương Bảo Bảo đã xuất hiện ở vị trí chính giữa hồ Thanh Hải, nước nơi này sâu xấp xỉ hơn ba mươi mét, nhìn bốn phía đều là một mảnh trắng xóa.

Hơn nữa bởi vì đây là hồ nước mặn, cho nên bên dưới hồ Bạc cũng chẳng có bao nhiêu thực vật thủy sinh, cho nên Phương Minh vừa nhìn đã có thể thấy rõ tất cả mọi thứ dưới đáy nước

"Đúng, chính là trong chỗ này, thanh lý hết số nước bùn này đi."

Phương Bảo Bảo chỉ vào nước bùn dưới bàn chân, Phương Minh cũng không dài dòng trực tiếp vỗ xuống một chưởng, nước

bùn phía dưới lập tức bị quét bay một mảng lớn, chỉ một chưởng như vậy đã dọn dẹp xấp xỉ chừng 5m nước bùn, rốt cục dưới hồ này cũng xuất hiện đồ vật hơi khác lạ.

Một vật to lớn tương tự như cối xay xuất hiện ở nơi ấy, ở trên mặt cối xay này có khắc rất nhiều ký hiệu, Phương Minh không đọc hiểu bất kỳ một ký hiệu nào.

"Đây là trạm kiểm soát đầu tiên, có thấy hắc bạch cầu ở ngay chính giữa cái vật kia không? Muốn qua được cửa ải này phải lấy được hắc bạch cầu kia sau đó trực tiếp bóp nát, chẳng qua lấy thực lực của ngươi đừng nói là cầm được hắc bạch cầu này, chỉ cần vừa bước lên cái cối xay thần hồn sẽ câu diệt luôn."

Phương Minh không hoài nghi lời Phương Bảo Bảo nói, thấy cái cối xay khiến cậu nghĩ ngay tới cái cối xay cậu đã từng thấy khi tiến vào trí nhớ của linh hồn Trương Hạo, mặc dù hai cối xay này có một điểm khác biệt nhỏ, nhưng trên cơ bản là hai cối xay này vẫn giống nhau đúng không?

"Không nghi ngờ lời nói của ta, lẽ nào ngươi đã nhìn thấy cối xay này?" Phương Bảo Bảo nhìn về phía Phương Minh, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

Dưới cái nhìn của cậu bé, Phương Minh tuyệt đối không tin cậu bé, đương nhiên cũng sẽ không tin tưởng những lời mà cậu bé nói, cho nên cậu bé ước gì Phương Minh thực sự bước lên trên cái cối xay này, như vậy đồng nghĩa với bản thân mình sẽ được giải phóng.

Hừ, quan trọng nhất là nếu có thể như vậy, cô gái ngu ngốc kia cũng sẽ không bị lừa gạt.

"Ta đã từng thấy một cái cối xay tương đối giống như vậy, lúc đương thời rất nhiều người mặc hắc bào đi lên, sau đó bị cối xay này hoàn toàn nghiền nát." Phương Minh trả lời như những gì cậu

thấy.

"Diệt Hồn Bàn, điều đó không có khả năng, tại sao ngươi có thể đi tới nơi đó?"

Giọng nói của Phương Bảo Bảo đột nhiên đề cao, dường như hơi khó tin, mà Phương Minh lại mượn cơ hội hỏi: "Diệt Hồn Bàn là có ý gì? Vì sao ta không thể đến chỗ kia?"

Dường như đã nhận ra mình nói sai, Phương Bảo Bảo ngậm miệng không nói, hiển nhiên là không muốn giải đáp nghi ngờ của Phương Minh.

"Ngươi đã biết cái cối xay này lợi hại, vậy thì thành thật ở đây chờ ta đi, ta xuống phía dưới phá vỡ trận pháp này."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo tràn đầy kiêu ngạo, nhưng mà tại thời khắc này trên mặt Phương Minh lại lộ ra dáng tươi cười sáng chói, thấy dáng tươi cười trên mặt Phương Minh, trong lòng Phương Bảo Bảo mơ hồ có cảm giác không ổn nảy sinh, lập tức phóng về phía cối xay kia.

Chỉ tiếc mặc dù động tác của cậu bé rất nhanh, nhưng động tác của Phương Minh còn nhanh hơn cậu bé, trực tiếp đưa tay chụp lấy cánh tay cậu bé, khiến cậu bé căn bản không thể tiến lên trước lấy một bước.

"Ngươi có ý gì?" Phương Bảo Bảo lạnh mặt nhìn về phía Phương Minh, hỏi.

"Những lời này hẳn phải do ta hỏi ngươi đi, ngươi dẫn ta tới đây, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Còn có thể vì cái gì? Đương nhiên là vì đi tới Táng Tiên Nhai."

"Thật sao? Chẳng qua lúc ở trước Diệt Hồn Bàn kia ta đã từng nhìn thấy một người, hắn không giống những người khác, không

chỉ không bước lên Diệt Hồn Bàn nên không bị nghiền nát, quan trọng nhất là hắn còn nhiều lần không ngừng leo lên trên, chính là vì muốn lấy được hạt châu giống như dạ minh châu ở bên trên Diệt Hồn Bàn."

Phương Minh nghĩ tới người thần bí đã khống chế thân xác Trương Hạo, không ngừng leo lên Diệt Hồn Bàn, chính là vì muốn lấy được viên dạ minh châu kia, tuy rằng cuối cùng vẫn bị thất bại.

Mà mặc dù cái cối xay trước mắt này không có dạ minh châu, nhưng có một viên hắc bạch cầu, mà Phương Bảo Bảo nói nhiều như vậy hẳn chính là vì muốn tự thân đi lấy viên hắc bạch cầu kia, trên bản chất hai người không có gì khác biệt.

Một muốn có được dạ minh châu, một muốn có được hắc bạch cầu.

Chương 891: Cửu long hấp thủy

Biểu tình trên mặt Phương Bảo Bảo chậm rãi cứng lại, mang theo một tia khiếp sợ, dường như không nghĩ tới vậy mà mục đích của chính mình lại bị tên này phát hiện.

"Để ta tới đoán xem, có lẽ thật sự có Táng Tiên Nhai gì đó, nhưng có lẽ căn bản không hề có nơi này, đây chẳng qua là nơi mà ngươi biên tạo nên, nếu thật sự có một nơi có thể thu được thiên địa pháp tắc, ta không cho rằng ngay cả một chút tin tức mà những cường giả Thiên Cấp của thế giới này cũng không có."

Phương Minh cười lạnh nhìn về phía Phương Bảo Bảo, ngay khi nhìn thấy cái cối xay này, trong lòng cậu lại có dị dạng, mà đợi khi Phương Bảo Bảo nhắc tới chuyện muốn đích thân đi lấy hắc bạch cầu kia, cậu liền nhớ tới hành động của Trương Hạo trước đây.

Hành động của Phương Bảo Bảo không có bất kỳ khác biệt gì so với Trương Hạo.

"Cho nên mục đích thật sự của ngươi chính là muốn gạt ta đưa ngươi đến nơi đây, sau đó đưa ngươi đến dưới đáy hồ Bạc Thanh Hải, dù sao hiện tại dựa vào lực lượng của chính ngươi căn bản không thể đến nơi đây đuọc, mà từ khi còn ở bên cạnh hồ Bạc ngươi đã đào hố chờ ta nhảy vào, giả ra đủ loại bộ dạng khinh bỉ thực lực của ta, không đúng, hoặc có lẽ là từ trước đây khi ở nhà họ Diệp, ngươi đã đào hố cho ta nhảy vào rồi."

Phương Minh tỉ mỉ hồi tưởng lại, khi ở nhà họ Diệp, Phương Bảo Bảo đã bắt đầu miêu tả tình hình tu luyện ở thời đại của

Phương Bảo Bảo, thời đại có vô số cường giả Thiên Cấp, sau đó cường giả Thiên Cấp còn có phân chia tiềm lực, tiềm thức chính là muốn khiến Phương Minh tin tưởng thời đại kia là một thời đại rất trâu bò, mà so sánh với thời đại kia, có thể nói thời đại này là thời đại bất nhập lưu.

Thật ra, ngay từ đầu Phương Minh còn thực sự tin tưởng, bởi vì cậu đã từng đi tới rất nhiều bí cảnh, nhìn thấy một số tồn tại vượt qua khả năng hiểu biết của cậu, tỷ như tháp năng lượng đó, thậm chí ngay cả núi Thiên Táng thần bí của Miêu tộc mười tám trại đều vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Chính là dựa vào ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, khiến cho cậu tin tưởng lời Phương Bảo Bảo nói mà không chút nghi ngờ, lúc này mới theo Phương Bảo Bảo tới hồ Thanh Hải này.

Phương Minh im lặng nhìn Phương Bảo Bảo, mà Phương Bảo Bảo cũng im lặng, kéo tay, đáng tiếc không thể giật tay lại được.

"Được rồi, ta nói thật với ngươi, Táng Tiên Nhai là thật sự tồn tại đấy, chẳng qua chỗ kia ngay cả tiểu gia ta đều chưa từng đi tới, hơn nữa trạm kiểm soát mà ta nói cũng có tồn tại, nhưng trạm kiểm soát đó cũng không phải ở chỗ này, ta tới đây chính là vì muốn thu lấy viên hắc bạch cầu này."

"Cái cối xay này có lai lịch ra sao, hắc bạch cầu này lại có ích lợi gì?" Phương Minh không ngạc nhiên chút nào, tiếp tục hỏi.

"Thứ mà ngươi thấy kia tên là Diệt Hồn Bàn, cái cối xay kia có thể nghiền nát tất cả âm hồn, phàm là những âm hồn tới gần đều sẽ bị nghiền nát, mà cối xay này thì lại được gọi là Trấn Hồn Bàn, nếu như nhận được hạt châu này có thể giữ hồn phách bất tử bất diệt, cho dù là Diệt Hồn Bàn cũng không thể diệt được hồn phách của ngươi."

Nghe được lời giải thích của Phương Bảo Bảo, trong lòng

Phương Minh có một suy đoán, hỏi: "Ngươi cũng muốn đến nơi có Diệt Hồn Bàn sao?"

"Nói nhảm, không chỉ là ta muốn đi, ta nói cho ngươi biết, toàn bộ người tu luyện một khi tu luyện tới cuối cùng đều sẽ muốn đến chỗ kia, bởi vì chỉ có ở chỗ đó mới có hi vọng tồn tại."

"Có ý gì?"

"Cảnh giới hiện tại của ngươi quá thấp, nói cho ngươi ngươi cũng không hiểu, nói chung thế giới này không đơn giản như ngươi tưởng tượng vậy, dựa theo hiểu biết của loài người hiện nay thì địa cầu này tồn tại hơn tỉ năm, nhưng nhân loại lại chỉ tồn tại mấy triệu năm, ngươi cho rằng đây là chân tướng sao?"

Trên mặt Phương Bảo Bảo mang theo khinh thường, sau đó dùng giọng điệu hơi tang thương: "Thế giới này có rất nhiều thời đại đã bị vùi lấp, mà bất kể là thiên tài tuyệt thế tới cỡ nào, cho dù là thiên kiêu duy nhất của một thời đại, nếu như không tìm được hy vọng, chung quy đều sẽ kết thúc."

Phương Minh nghe nói như thế, trong lòng đột nhiên rùng mình, bởi vì cậu nghĩ tới bóng dáng cô gái mặc đồ trắng trước đây, mà lúc đó khí linh bảo tháp nói cô ấy là cường giả kinh diễm một thời đại, chính là một vị duy nhất mà toàn bộ thời đại dưỡng dục ra.

Một người, chính là một thời đại.

Nhưng mặc dù là vị kia, dường như cuối cùng cũng chỉ có thể dừng lại ở phía sau cánh cửa đó...

"Ta cho ngươi biết, vào thời gian rất lâu trước, có một thời đại thuộc về Tiên, mà thời đại kia khủng bố tới mức căn bản ngươi không thể tưởng tượng được, ngươi có thấy ai vừa ra đời đã là cường giả Địa Cấp sao? Thậm chí có chút cường giả có huyết

mạch vừa ra đời đã là cường giả Thiên Cấp."

Dường như vì muốn chấn nhiếp Phương Minh mà Phương Bảo Bảo đã nói ra rất nhiều bí mật mà cậu bé biết.

"Đừng kéo xa như vậy, ngươi còn chưa nói vì sao ngươi muốn đến chỗ kia, mà chỗ kia ở nơi nào?" Phương Minh không để ý tới Phương Bảo Bảo trào phúng, hoặc có lẽ là cậu tự động loại bỏ.

"Ta đến chỗ nào cũng có nguyên nhân riêng của ta, nói chung, chỉ cần để ta lấy được hắc bạch cầu này là được rồi."

"Ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý với ngươi sao?"

Phương Minh cười rất vui vẻ, nhưng mà nụ cười này của cậu rơi vào trong mắt Phương Bảo Bảo lại trở nên vô cùng chói mắt, bởi vì Phương Bảo Bảo rất rõ ràng, Phương Minh tuyệt đối sẽ không giúp cậu bé.

"Không lấy thì không lấy, dù sao thì ngoại trừ ta ra không ai có thể tới gần cối xay này, qua một thời gian ngắn nữa là ta có thể tới lấy nó rồi, cũng không có gì lớn."

"Ai nói trừ ngươi ra, sẽ không có người nào có thể lấy được?"

Phương Bảo Bảo nhìn về phía Phương Minh, nhìn về phía cậu như đang nhìn một người ngu ngốc, "Ngươi nghĩ rằng ta đang đùa giỡn với ngươi? Vậy ngươi không ngại thử xem, nhìn xem ngươi bước lên trên cối xay này sẽ có kết cục như thế nào?"

"Ta cũng không nói ta muốn bước lên trên cối xay này mà."

Phương Minh cười ý vị thâm trường, sau đó còn không đợi Phương Bảo Bảo làm ra phản ứng, trực tiếp hất tay phải một cái, cả người Phương Bảo Bảo lập tức bị cậu quăng vào trên cối xay kia.

Cảm thụ được có sinh vật tới gần, vốn là cối xay ảm đạm vô quang đột nhiên xuất hiện biến hóa, trong nháy mắt những phù văn kia sáng rực lên, những tia sáng này đan vào nhau tạo thành một lưới ánh sáng khủng bố, rơi vào trên người Phương Bảo Bảo.

Oanh!

Nhất cỗ khí tức hủy diệt đột nhiên xuất hiện từ trên cối xay, cổ hơi thở này khiến đáy lòng Phương Minh không nhịn được cảm thấy lạnh lẽo, cậu có thể xác định, nếu như những lưới ánh sáng này rơi vào trên người cậu, sợ rằng lúc này cậu đã hóa thành tro bụi.

Cỗ lực lượng kia, coi như là cường giả Thiên Cấp đều không nhất định có thể chịu nổi.

"Phương Minh, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi là tên khốn kiếp, ai u, đau chết mất."

Lúc này quanh thân Phương Bảo Bảo cũng xuất hiện quang mang, đó là một vòng sáng màu đen, vầng sáng này đã ngăn cản lưới ánh sáng tới gần, mới khiến cậu bé không bị tan thành mây khói, nhưng dù vậy, vẻ mặt của cậu bé cũng hoàn toàn trắng bệch.

Quan trọng nhất là, cậu bé lập tức lại bị cối xay này bắn ra.

XÍU...UU!!

Ngay khoảnh khắc khi cậu bé bị cối xay bắn ra, Phương Minh liền bắt được Phương Bảo Bảo, sau đó không nói hai lời lại một lần nữa ném Phương Bảo Bảo về phía cái cối xay, chẳng qua lần này cậu ném Phương Bảo Bảo về phía hắc bạch cầu.

Hắc bạch cầu ở trung tâm cối xay, mà Phương Minh đã đoán được, khi có thứ gì đó tới gần cối xay này lưới ánh sáng kia sẽ xuất hiện, sau đó vật thể tới gần cối xay sẽ bị lưới ánh sáng mạt sát chỉ trong nháy mắt.

Thế nhưng Phương Bảo Bảo lại khác, trên người Phương Bảo Bảo có một vòng sáng màu đen kia, điều này làm cho lưới ánh sáng không cách nào mạt sát Phương Bảo Bảo được, hơn nữa bởi vì quán tính mà cậu bé sẽ tiếp tục giữ vững xu thế rơi xuống, nói cách khác, nếu như ví Phương Bảo Bảo như một mũi tên, rất có cơ hội bắn trúng hắc bạch cầu kia.

Hai lần, ba lần...

Khi lần thứ năm bị Phương Minh vứt ra ngoài, Phương Bảo Bảo đã biết mục đích của Phương Minh, thằng này là coi cậu bé làm khí cụ hình người để ném, muốn nhờ sự va chạm của cậu bé để khiến viên hắc bạch cầu kia rơi ra khỏi cối xay.

Mặc dù biết mục đích của Phương Minh, nhưng cậu bé lại không thay đổi được, nguyên nhân là vì cậu bé không thể phát huy lực lượng, chỉ khi gặp phải nguy hiểm chí mệnh mới tự động phát sinh vòng sáng bảo vệ bản thân mình, vừa lúc phù hợp với yêu cầu làm khí cụ hình người.

Lần thứ sáu!

Lần này cuối cùng thì Phương Minh cũng đã tìm đúng vị trí, Phương Bảo Bảo chuẩn xác không sai lầm đánh tới vị trí hắc bạch cầu, mà lưới ánh sáng kia cũng xuất hiện như mấy lần trước, mà sau khi bị lưới ánh sáng trói buộc, chân Phương Bảo Bảo vẫn đụng chạm tới hắc bạch cầu.

Không sai, Phương Minh cố ý để chân Phương Bảo Bảo hướng phía dưới, bởi vì cậu sợ nếu như đầu hướng xuống dưới, tay thằng nhóc chết tiệt này sẽ nắm hắc bạch cầu.

Hắc bạch cầu bị chân Phương Bảo Bảo đá, tuy rằng lực đạo không lớn nhưng vẫn bị đả động, lại thêm lực đẩy của nước khá mạnh, cuối cùng hắc bạch cầu này cũng chậm rãi lăn khỏi phạm vi của cối xay kia.

Trong nháy mắt khi hắc bạch cầu rời khỏi cối xay, Phương Minh lập tức hành động, bóng người trực tiếp biến mất tại chỗ, mà khi cậu xuất hiện lại lần nữa, trên tay đã cầm lấy hắc bạch cầu.

"Phương Minh ngươi là tên khốn kiếp, mau trả vật kia lại cho ta."

Phương Bảo Bảo đang bị ánh sáng của cối xay bắn kia trực tiếp nổi đóa, phóng về phía Phương Minh, chẳng qua còn không đợi cậu bé tới gần thân thể của Phương Minh, toàn bộ hồ nước đã xuất hiện biến hóa.

Một cỗ cuộn sóng kéo tới, toàn bộ hồ Bạc giống như nước trong thùng, mà giờ khắc này có người dùng cây gỗ khuấy đều thùng nước này lên, một vòng xoáy nước lớn cứ hình thành như vậy, thậm chí ngay cả Phương Minh cũng thiếu chút nữa bị vòng xoáy này hút đi.

Cái cối xay bộc phát ra ánh sáng sáng chói, mà hiển nhiên tất cả biến hóa của hồ nước này đều là bởi vì nó.

Một cảm giác nguy cơ từ trong lòng Phương Minh bốc lên, gần như không có chút do dự nào, Phương Minh tăng tốc độ tới mức tận cùng, bóng người trực tiếp biến mất nơi đáy nước, trực giác nói cho cậu biết, nếu cậu còn ở trong hồ nước này tiếp, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm tính mạng.

Thấy Phương Minh cứ biến mất như vậy, Phương Bảo Bảo trợn tròn mắt, không ngờ tên khốn nạn vô sỉ này lại có thể chạy trốn một mình như thế, bỏ mặc cậu bé ở lại nơi này.

"Phương Minh, ta với ngươi không chết không thôi."

Giọng nói bi phẫn từ trong miệng Phương Bảo Bảo truyền ra, chỉ là không có Phương Minh hộ thể, dẫn tới cậu bé vừa há miệng

ra đã bị vô số nước tràn vào miệng.

"Dù sao thì ngươi cũng là tiểu cường đánh không chết, ta làm vậy cũng không tính là hại ngươi."

Trong nháy mắt khi Phương Minh vừa tới mặt hồ, dường như nghe được giọng nói của Phương Bảo Bảo, lập tức lẩm bẩm một câu, trên mặt không có một chút cảm giác áy náy.

...

Mà khi Phương Minh lao ra khỏi hồ, lúc này khách du lịch đang chụp hình bên hồ lại sợ ngây người, bọn họ không rõ vốn là khí trời quang đãng trong xanh, vì sao đột nhiên toàn bộ hồ Bạc lại nổi cuồng phong, quan trọng nhất là bầu trời trên hồ Bạc còn xuất hiện tầng tầng mây mù.

Cùng lúc đó ở trên mặt hồ kia, từng luồng hơi nước phóng lên trời chạm tới mây mù kia, tạo thành những đám mây lốc xoáy, nếu như không nhìn kỹ còn có thể cho rằng trong mây mù có quái vật gì đó, lúc này đang không ngừng hút nước trong hồ lên.

"Cửu Long hấp nước, đây là dị tượng Cửu Long hấp nước."

Trong lúc các du khách còn đang nghi ngờ, một số ngư dân trong đó lại đột nhiên quỳ trên đất, không ngừng vừa quỳ lạy vừa lẩm bẩm gì đó với hồ Bạc, bởi vì trong tộc của bọn họ có lưu truyền một truyền thuyết lâu đời.

Sau khi Cửu Long hút khô nước trong hồ Thanh Hải, chính là lúc Chư Thần tái hiện.

Chương 892: Những chuyện ẩn khi đi phượt (1)

"Tin tức mới nhất, khi các du khách đang chụp ảnh ở hồ Thanh Hải đột nhiên xuất hiện dị tượng Cửu Long hấp nước, chuyên gia khí tượng cho rằng đây là hiện tượng do đối lưu mạnh tạo thành, cũng chính là cái được gọi là vòi rồng, tất cả đều bắt nguồn từ hiện tượng khí trời bình thường, không liên quan gì tới các loại Long Thần mê tín phong kiến."

Ở thời đại truyền thông phát triển vô cùng này, bất kỳ hiện tượng kỳ lạ gì đều được truyền bá ra ngoài trong nháy mắt, mà hồ Thanh Hải bên kia cũng đã phản ứng lại rất nhanh.

Nhưng mà chỉ có đám du khách xuất hiện bên hồ Thanh Hải lúc ấy mới biết được, CMN chứ nguyên nhân khí trời.

Tạm thời không nói đối lưu mạnh có thể hình thành dị tượng như vậy hay không, thế nhưng vốn là trời xanh mây trắng đột nhiên lại xuất hiện khí trời đối lưu mạnh, đây không khỏi cũng quá đột nhiên.

Hay là gió lốc thời này cũng bốc đồng như vậy?

Chí ít những du khách này không tin đáp trả từ phía chính phủ, đương nhiên, bọn họ cũng chỉ có thể gửi tin nhắn cho bạn bè, sau đó âm thầm thảo luận một chút vấn đề này với mấy người bạn mình mà thôi.

Tuyến đường Thanh Hải – Tây Tạng!

Mặc dù không nổi tiếng như tuyến đường sắt Tứ Xuyên – Tây

Tạng, nhưng đối với rất nhiều người lữ hành đến nói, đây vẫn là con đường mà bọn họ rất hướng tới, xuất phát từ hồ Thanh Hải, một đường hướng phía cung điện Potala, đi ngang qua núi Nhật Nguyệt xinh đẹp, còn có một đám hồ Bạc chưa hề bị ô nhiễm, phần cảnh sắc này khiến những người có sở thích du lịch lưu luyến quên lối về.

"Tĩnh Tĩnh, cô đã nghe thấy tin gì chưa? Sau khi chúng ta đi hồ Thanh Hải đã xuất hiện dị tượng Cửu Long hấp nước đấy, thật là tiếc quá, nếu chúng ta khởi hành muộn mấy tiếng đã có thể thấy dị tượng thần kỳ này rồi."

Trên đường lớn, một chiếc xe việt dã đang chạy rất nhanh, đây là một chiếc xe việt dã đã được độ lại, bên trong xe có đủ chỗ cho bảy người cùng ngồi, chẳng qua giờ phút này trong xe chỉ có hai nam ba nữ.

"Tôi cũng thấy video rồi, thực sự là quá đáng tiếc, chẳng qua phong cảnh dọc theo đoạn đường chúng ta đang đi này cũng rất đẹp."

"Đúng, chuyến đi chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi, tiếp đây chúng ta phải lái hơn mười ngày, đây mới thực là khoảng cách và thơ ca."

Trên xe, một cô gái mang vẻ mặt ao ước, mà hai người thanh niên ngồi ở vị trí lái xe cùng phụ lái cũng nở nụ cười, chỉ là ánh mắt hai người khi nhìn ba nữ sinh xuyên qua kính chiếu hậu lại mang theo một tia thâm ý.

"Vị mỹ nữ kia nói không sai, rất nhiều người đều thích đi tuyến đường Thanh Hải – Tây Tạng, nhưng lại không biết phong cảnh dọc theo con đường từ Thanh Hải đến Thành Quan (Lhasa) cũng không kém, mấy người có biết Khả Khả Tây Lý (1) không?"

(1) Hy Nhĩ hay Khả Khả Tây Lý là một khu vực bị cô lập ở phía Tây bắc Thanh Hải-Thanh Tạng, Trung Quốc. Đây là khu vực có

dân số ít nhất Trung Quốc và ít thứ ba trên thế giới.

"Ta biết, đương nhiên ta biết, Khả Khả Tây Lý là khu không người, tôi đã từng thấy nó khi xem phim rồi, lúc đó đã mơ tới ngày có thể đến đây một chuyến, không nghĩ tới hiện tại giấc mộng xưa nay đã thành hiện thực."

Lâm Tĩnh nghe hai nữ đồng bạn của mình hoan hô, không biết vì sao, trong lòng của cô ấy lại hiện lên một tia lo lắng.

Hai nữ đồng bạn này cùng cô ấy đều đến từ một thành phố, nhưng trên thực tế ba người cũng không phải đặc biệt quen thuộc, chỉ bởi vì đều có chung sở thích du lịch nên mới lập nhóm cùng đi du lịch chung, còn lần này chọn đi từ Thanh Hải đến Thành Quan, là vì có một nữ sinh trong nhóm đề nghị.

Lúc đó thấy đề nghị này ở trong nhóm, Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút sau đó lập tức lén liên lạc với nữ sinh này, bởi vì cô ấy cảm thấy quá mệt mỏi với công việc hiện tại.

Làm một biên tập báo chí và truyền thông, mỗi ngày Lâm Tĩnh lại phải đăng vài bài lên cho mọi người đọc xem, bởi vì lối hành văn không tệ, văn chương của Lâm Tĩnh rất được hoan nghênh, nhất là phái nữ vô cùng yêu thích cô ấy.

Văn chương của Lâm Tĩnh có một đặc điểm, đó chính là đều viết về những chuyện phái nữ trong thời đại mới, loại văn chương này được sự đón nhận của đông đảo độc giả nữ, thậm chí rất nhiều lúc còn xuất hiện cộng minh, điều này cũng góp phần giúp cô ấy có vài phần danh tiếng trong nghề biên tập này.

Nhưng mà sau khi cô ấy được công ty khác thuê lại khiến cô ấy cảm thấy khẩn trương.

Công ty biết nguyên nhân vì sao văn chương của cô ấy hấp dẫn độc giả, cho nên đã định ra một kết cấu cho cô ấy, bởi vì phần lớn

độc giả đều là phái nữ, vì thế văn chương của cô ấy đều là chủ nghĩa ngụy nữ quyền cùng với "chủ nghĩa vị kỷ tinh khéo".

Công kích đàn ông, công kích phụ nữ, công kích tất cả mọi người cùng chuyện không quen nhìn ở bên cạnh mình.

Tất cả đàn ông đều là đàn ông cặn bã, tất cả phụ nữ đều là người không thể độc lập, phụ nữ ti tiện, công kích tất cả những chuyện khiến dư luận dậy sóng.

Nhưng đó cũng không phải dự tính ban đầu của Lâm Tĩnh khi cô ấy viết văn, ngay từ đầu cô ấy sáng tác vì mình, vì muốn đem cảm ngộ của mình nói cho độc giả, mà bây giờ cô ấy lại vì độc giả mà sáng tác, những thứ cô ấy viết đều là cốt truyện đoàn đội nghiên cứu bày kế tỉ mỉ, trăm phần trăm bảo đảm có thể khiến độc giả yêu thích.

Cố sự, vĩnh viễn đều tới từ những người bạn bên cạnh, nhưng chỉ có Lâm Tĩnh biết, những thứ này đều chỉ là hư cấu mà thôi, chỉ vì tôn lên quan điểm cuối cùng của mình, đây đã không còn là dự tính ban đầu của cô ấy.

Cũng đúng như lúc này, gần đây tâm tình của Lâm Tĩnh rất dễ cáu kỉnh, cuối cùng lựa chọn xin nghỉ ở công ty, lúc này mới hẹn nhóm bạn hai người này cùng đi ra ngoài du lịch.

Ngay từ đầu, Lâm Tĩnh muốn mua vé xe lửa đi từ Thanh Hải đến Thành Quan (Lhasa), nhưng lại bị đồng bạn cự tuyệt, dựa theo các cô ấy nói, ngồi trên xe lửa thì có gì thú vị nũa, căn bản không thể thoải mái thưởng thức phong cảnh dọc đường, muốn du lịch vậy thì phải đi phượt mới vui.

Chỉ là cả ba cô gái đều không biết lái xe, nhưng một trong số ba cô nói cô ấy có cách, nói những người ra ngoài du lịch lúc này đều thích đi tuyến Thanh Hải – Tây Tạng, hoàn toàn có thể tiện đường nhờ xe.

Ngay từ đầu trong lòng Lâm Tĩnh vẫn còn có chút bài xích, nhưng theo một hai ngày ở chung này, nhất là có thể tùy ý dừng lại ven đường thưởng thức phong cảnh, khiến một tia bài xích trong lòng cô ấy biến mất.

Về phần hai người thanh niên ở phía trước lái xe kia, đều là người các cô ấy quen biết trên đường, cũng từ Thanh Hải đi tới Thành Quan (Lhasa), là qua bên kia làm ăn.

"Anh Vương, thịt bò khô này không tệ, anh nếm thử đi."

Nhìn đồng bạn đút miếng thịt bò khô trong tay cô ấy vào miệng anh Vương kia, Lâm Tĩnh nhíu nhíu mày, mà đây chính là nguyên nhân khiến cô ấy thầm lo lắng trong lòng.

Mặc dù chỉ mới đi cùng nhau hai ngày, nhưng Lâm Tĩnh phát hiện cử chỉ của hai người đồng bạn này của mình cùng hai người đàn ông kia có chút mập mờ, hơn nữa còn mơ hồ mang theo một tia lấy lòng.

"Tới rồi, chúng ta đã đến Khả Khả Tây Lý."

Sau khi mơ mơ màng màng ngủ một lát trên xe, Lâm Tĩnh bị tiếng kinh hô của đồng bạn đánh thức, nhìn phía ngoài cửa sổ xe, lúc này mới phát hiện đã là lúc hoàng hôn, bên ngoài, là một vùng khô vàng mênh mông bát ngát.

Khả Khả Tây Lý, khu không người lớn nhất trong nước.

"Xem ra đêm nay chúng ta phải qua đêm ở khu không người này rồi."

Người đàn ông lái xe cười khẽ một tiếng, Lâm Tĩnh lại không có ý kiến gì, bởi vì hai ngày trước đoàn người bọn họ vẫn dừng lại dựng trại ở ven đường, cho nên không cảm thấy có gì không ổn.

Xuống xe, ba người Lâm Tĩnh vội vàng chụp ảnh, mà hai người

thanh niên thì lại bắt đầu cắm trại, bởi vì đã đi vào chỗ sâu trong Khả Khả Tây Lý, ở đây không giống nơi các cô ấy hạ trại hai ngày trước, thường có xe cộ đi ngang qua, có thể nói ở đây ngoại trừ các cô ấy ra, không có người nào khác.

"Ba vị mỹ nữ, khí trời lạnh lẽo, mọi người cùng nhau uống một chén chứ?"

Chương 893: Những chuyện ẩn khi đi phượt (2)

Sau khi hai người thanh niên dựng lều vải xong, cũng bắt đầu đốt lửa uống rượu, mà thấy hai hành động của người thanh niên, trong lòng Lâm Tĩnh còn hơi ngượng ngùng, bởi vì dọc theo con đường này quả thực có thể nói là các cô ấy vừa xin ăn đi nhờ xe điển hình.

"Tốt!"

Tiền Giai Giai cao hứng giơ chén rượu lên, trực tiếp uống một ngụm lớn, mà một cô gái khác cũng cầm chén rượu lên uống.

"Lâm đại mỹ nữ, có muốn uống một chén không?"

Thấy Lâm Tĩnh bưng cái chén không uống, trên mặt Vương Đại Vĩ hơi bất mãn.

"Tĩnh Tĩnh, loại khí trời này uống một chén rượu có thể khiến thân thể ấm áp, rất tốt." Lúc này hai cô gái còn lại cũng mở miệng khuyên bảo.

"Tôi... Tôi không biết uống rượu, cho tới bây giờ vẫn chưa từng uống rượu trắng lần nào."

Lâm Tĩnh hơi khó xử, lớn như vậy rồi nhưng cô ấy chỉ mới uống rượu vang, hơn nữa còn chỉ uống có một ngụm nhỏ xíu, từ trước tới nay chưa từng chạm tới rượu trắng bao giờ, nghe thấy mùi rượu này đã khiến cô ấy chán ghét muốn ói. Đây cũng là nguyên nhân khiến cô ấy cảm thấy không thể nào hiểu nổi, vì sao còn có người thích uống rượu.

"Lâm đại mỹ nữ, chờ ra khỏi khu không người, chúng ta cũng đã gần tới Thành Quan (Lhasa), có nghĩa đây cũng là đêm cuối cùng chúng ta còn ở cùng nhau, gặp nhau cũng là một hồi duyên phận, mọi người cùng nhau uống một chén, bằng không cô sẽ khiến tôi cảm thấy dọc theo con đường này tôi đã chở một tên bạch nhãn lang."

Một người thanh niên khác mở miệng, lời của hắn lại khiến sắc mặt Lâm Tĩnh biến hóa một chút, mắt thấy bầu không khí muốn trở nên có chút lúng túng.

"Anh Trần à, Tĩnh Tĩnh không biết uống rượu, như vậy đi, để em tới uống thay cô ấy."

Tiền Giai Giai cầm lấy cái chén của Lâm Tĩnh, mấy ngụm đã uống hết chén rượu. Bởi vì uống quá nhanh mà bị sặc đến không ngừng ho khan, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra.

Có khúc nhạc đệm này, tâm tình thưởng thức cảnh đẹp của Lâm Tĩnh biến mất ngay lập tức, sau khi ăn qua loa mấy ngụm lập tức đi vào lều vải, cầm sách vở nhìn xem.

Bóng đêm phủ xuống, Lâm Tĩnh cũng tiến vào giấc ngủ, ngay tại lúc cô ấy đang ngủ say thì một cơn gió lạnh đột nhiên kéo tới, trong nháy mắt đã khiến cô ấy thanh tỉnh từ cơn buồn ngủ, mà đợi khi cô ấy mở mắt thấy được bóng người trước mặt mình, càng không nhịn đuọc lên tiếng kinh hô.

"Anh muốn làm gì?"

Nhìn Vương Đại Vĩ vừa đi vào trong lều vải của mình, vẻ mặt Lâm Tĩnh tràn đầy giận dữ, nhưng mà Vương Đại Vĩ không thèm để ý chút nào, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ châm chọc, "Tôi muốn làm gì? Đương nhiên là XXX cô."

"Anh... Anh cút ngay cho tôi."

"Cút ngay?" Vương Đại Vĩ cười lạnh liên tục, "Mấy cô gái như mấy cô lựa chọn đi phượt nhờ xe người khác, không phải nên chuẩn bị sẵn sàng việc bị người khác đè lên sao? Hai ngày nay hai người chị em của cô đã khiến anh em tôi sung sướng vô cùng, hiện tại đến phiên cô rồi."

Lâm Tĩnh sợ ngây người, dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Đại Vĩ, mấy người Tiền Giai Giai đã phát sinh quan hệ cùng hai người thanh niên này sao?

"Nếu không phải là lấy thân thể trao đổi, dựa vào cái gì mà hai anh em chúng tôi phải chở các cô? Lại còn hầu hạ đám người tham ăn tục uống như các cô, thật coi chúng tôi là Bồ Tát sống sao? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy."

"Không, tôi không tin, anh cút ngay cho tôi."

Lâm Tĩnh vẫn quơ móng vuốt, không để Vương Đại Vĩ tới gần, mà lúc này đây, bên ngoài lều truyền đến giọng nói của Tiền Giai Giai.

"Anh Vương, để em trò chuyện cùng Tĩnh Tĩnh một chút đi."

Vương Đại Vĩ nghe thấy những lời Tiền Giai Giai nói, đưa mắt nhìn Lâm Tĩnh, cuối cùng vẫn lui ra khỏi lều vải, chẳng qua ngay sau đó Lâm Tĩnh lập tức nghe được một tiếng "bốp" vang lên, còn có tiếng hô to duyên dáng của Tiền Giai Giai.

"Anh Vương làm gì vậy?" Tiếng hờn dỗi của Tiền Giai Giai truyền vào lều vải.

"Làm gì? Cũng không phải anh chưa từng vỗ cái mông này của cô, anh cho cô biết, tốt nhất phải khiến cô ấy đồng ý, bằng không bọn này sẽ không khách khí như thế đâu."

Nghe được đoạn đối thoại của Tiền Giai Giai cùng Vương Đại Vĩ, sắc mặt Lâm Tĩnh trở nên âm trầm, sau đó vẻ mặt lạnh lùng

nhìn Tiền Giai Giai đang đi tới.

Trong lều vải!

Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn Tiền Giai Giai, không nói một lời.

"Tĩnh Tĩnh..."

"Tôi và cô không thân quen như vậy, cô cứ gọi tên tôi là được rồi." Lâm Tĩnh trực tiếp cắt đứt lời nói của Tiền Giai Giai.

"Được rồi."

Tiền Giai Giai cũng không để bụng, bĩu môi một cái nói: "Kỳ thực loại chuyện này cũng khá bình thường đối với hội đi phượt, trên đời này làm gì có ai sẽ vô duyên vô cớ đối tốt với cô, nếu đã lựa chọn đi phượt thì cũng nên chuẩn bị kỹ càng, tôi cũng không gạt cô, ngay buổi tối đầu tiên khi chúng ta đi nhờ xe này tôi đã ở cùng một chỗ với Vương Đại Vĩ."

Tuy rằng Lâm Tĩnh đã đoán được, nhưng vẫn có chút không dám tin tưởng, hỏi: "Tiền Giai Giai, vì sao cô phải giẫm đạp bản thân mình như vậy, chỉ vì đi nhờ một chuyến mà phải khiến bản thân mình thua thiệt tới mức như vậy?"

Quả thật Lâm Tĩnh không thể nào hiểu được, từ Thanh Hải đến Thành Quan (Lhasa), cho dù có mua vé xe lửa cùng lắm cũng chỉ hết một ngàn đô la, vì một ngàn đô la mà bán rẻ thân thể của chính mình, có đáng không?

Không sai, bởi vì gần đây bị nội dung của một số phim truyền hình du lịch ảnh hưởng, khiến các cô gái thường ôm vô số huyễn tưởng khi đi du lịch, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nhìn vừa mắt mới được, nhưng Vương Đại Vĩ cùng người thanh niên còn lại kia lớn lên xấu như vậy, căn bản không thể khiến mấy cô gái động tâm được.

"Một ngàn đô la, cô nghĩ thật giản đơn quá."

Tiền Giai Giai lắc đầu, "Số tiền cô nói là tiền để đi trực tiếp từ Thanh Hải đến Thành Quan (Lhasa), nhưng hiện tại chúng ta đang đi du lịch bằng xe tự lái, cho dù cô có lấy ra một ngàn đô nhưng mỗi khi gặp cảnh yêu thích, có thể trực tiếp dừng lại chụp ảnh sao? Có thể có người chuẩn bị đồ ăn nước uống cho cô sẵn sao?"

"Tôi nói cho cô biết, bình thường nếu như tự cô thuê xe, riêng tiền thế chấp cũng phải tốn hơn mấy vạn, mà tiền thuê cũng phải tới năm, sáu ngàn, cái này còn chưa tính tới tiền xăng, hơn nữa cũng chưa chắc có người nguyện ý làm tài xế cho cô, lại thêm ăn ở, tối thiểu cũng phải hơn vạn đồng, số tiền kia căn bản cũng không phải người như chúng ta có khả năng thừa nhận."

"Tôi chỉ là một người làm thuê bình thường, tiền lương hằng tháng của tôi phải dùng để tiêu dùng cộng thêm trả tiền thuê nhà, mỗi tháng cũng chỉ còn dư lại chừng 2000 tới 3000 đồng, vậy mà cô nói tôi dùng một vạn để đi du lịch, cô cảm thấy có thể sao?"

Lời Tiền Giai Giai nói khiến Lâm Tĩnh im lặng, đột nhiên cô ấy nghĩ đến Tiền Giai Giai thường xuyên đăng ảnh chụp bản thân đi phơi nắng du lịch ở đâu đó, một năm tối thiểu phải đi tới năm sáu nơi, nếu quả thật dùng tiền của bản thân để đi du lịch, chi tiêu tối thiểu cũng phải nằm chừng ba tới bốn vạn.

"Tôi không có tiền nhưng tôi lại ưu thích du lịch, cho nên chỉ có thể lựa chọn giao dịch, dù sao hai bên cũng đều là theo nhu cầu thôi mà, xã hội này vốn rất thực tế, kỳ thực đâu phải chỉ có tôi, cô xem ở trong phần mềm video này, mấy người được gọi là nữ thần thường đăng ảnh bản thân đang đi du lịch ở đâu đó, ở khách sạn xa hoa nào đó, toàn quay những phong cảnh vô cùng bắt mắt, cô thật sự cho rằng những người phụ nữ không có công việc này lấy tiền của bản thân ra tiêu xài sao? Còn không phải đi theo một người đàn ông có tiền..."

Tiền Giai Giai bĩu môi, "Chí ít tôi cảm thấy tôi còn tốt hơn các cô ấy một chút, tôi thật sự thích du lịch, mà những người phụ nữ kia chỉ vì muốn quay phim chụp ảnh khoe khoang, sau đó tự đóng gói bản thân mình thành nữ thần, hấp dẫn một nhóm điểu ty quan tâm, đến lúc đó làm hot mạng phát quảng cáo hoặc là làm streamer lừa gạt tiền của điểu ty, đồng thời tăng giá trị của bản thân ở trước mặt thổ hào mà thôi."

Lâm Tĩnh im lặng, tuy rằng cô ấy không hiểu rõ những hot mạng hay streamer này, nhưng cô ấy tin tưởng Tiền Giai Giai nói không sai, đầu năm nay nào có nhiều nữ thần như vậy, những người có tiền gia cảnh tốt chân chính đều đã được mấy người đàn ông ưu tú theo đuổi, nào có thời gian đăng video đăng hình hằng ngày.

"Tôi cảm thấy cô không khác gì các cô ấy."

"Tùy cô thích nghĩ như thế nào thì nghĩ, tôi tới chỉ vì muốn khuyên nhủ cô, thật ra nếu như ở trước hôm nay, cô còn có cơ hội chạy trốn, thế nhưng đêm nay sợ rằng cô sẽ không thể tránh khỏi."

Chương 894: Không có tiền đừng du lịch

"Lẽ nào bọn họ dám cưỡng ép tôi hay sao? Có tin tôi gọi điện báo cảnh sát không?" Lâm Tĩnh có chút không tin, rõ ràng hai người kia cũng đều có gia đình của mình, cô ấy cũng không tin Vương Đại Vĩ có thể mặc kệ nguy cơ phải ngồi tù mà cưỡng ép mình.

"Cưỡng ép?" Tiền Giai Giai dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía Lâm Tĩnh, "Căn bản là không cần, nhưng cô đừng quên, nơi này là Tây Khả Vạn Lý, trước không có thôn sau không có tiệm, nếu như cô không đồng ý bọn họ sẽ bỏ cô ở lại nơi này, dưới loại khí trời này, cô cảm thấy một nữ sinh như cô có thể sống được bao lâu? Sợ rằng suốt vài ngày cũng không có một bóng xe nào chạy ngang qua đây."

"Mặt khác, cho dù có xe cộ đi qua, cô có dám cam đoan tài xế kia không đề xuất yêu cầu như vậy không? Đến lúc đó liệu cô sẽ đồng ý hay từ chối đây?"

Lời Tiền Giai Giai nói khiến thân thể Lâm Tĩnh có chút run run, lúc trước cô ấy đã phát hiện, ở nơi này di động không có tín hiệu, nói cách khác cô ấy hoàn toàn mất liên hệ cùng bên ngoài, cho dù muốn tìm cứu viện cũng không tìm được.

"Các người cố ý, cố ý chọn qua đêm ở chỗ này."

Vẻ mặt Lâm Tĩnh tràn đầy phẫn nộ chất vấn Tiền Giai Giai, mà Tiền Giai Giai cũng không biện giải, bởi vì dưới cái nhìn của cô ấy đây là một chuyện rất bình thường, không có tiền còn muốn đi du lịch, vậy phải làm tốt chuẩn bị bán thân thể của mình.

Đã muốn du lịch không tốn tiền, lại cũng không muốn trả giá, trên đời nào có chuyện tốt như vậy.

"Tôi có thể đưa tiền cho bọn họ, những chi phí dọc theo đường đi tôi cũng có thể bổ sung." Lâm Tĩnh nói.

"Tiền? Cô cảm thấy đối với những người đàn ông tinh trùng lên não, bọn họ sẽ muốn tiền của cô sao?"

Tiền Giai Giai bĩu môi, cô ấy đi phượt nhiều lần như vậy, đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của lũ đàn ông này, đối với đám người Vương Đại Vĩ đến nói, căn bản bọn họ không thiếu mấy vạn đô như vậy, hơn nữa đàn ông đều là loại ti tiện, càng không có được lại càng muốn, Lâm Tĩnh càng không đáp ứng, bọn họ lại càng muốn lấy được.

"Tôi tình nguyện đợi ở chỗ này."

Lâm Tĩnh cũng biểu lộ thái độ của mình, Tiền Giai Giai nghe thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra khỏi lều vải, không bao lâu, bên ngoài lập tức truyền tới tiếng Vương Đại Vĩ chửi má nó.

Một đêm này, Lâm Tĩnh không thể ngủ ngon, cũng may mọi chuyện diễn ra giống hệt những lời Tiền Giai Giai đã nói, hai người Vương Đại Vĩ cũng không tiếp tục xông tới lần nữa, điều này khiến cô ấy thoáng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng cố ý thở gấp của Tiền Giai Giai cùng một nữ sinh khác, khiến cô ấy tâm phiền ý loạn.

Kỳ thực Lâm Tĩnh cũng không biết, cô ấy có thể coi như may mắn, có mấy nữ sinh đi phượt ké trên tuyến đường Thanh Hải – Tây Tạng cùng tuyến đường Tứ Xuyên – Tây Tạng, cho dù không muốn nhưng cuối cùng vẫn bị những tài xế kia cưỡng ép.

Trước không có thôn sau không có tiệm, một cô gái như vậy

sao có thể là đối thủ của lũ đàn ông như lang như sói kia, nhất là còn đang chạy đường dài đấy, mười ngày nửa tháng đều không thấy được phụ nữ, làm sao có thể nhịn được.

Mà cho dù những nữ sinh kia bị cưỡng ép, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nén giận, một khi báo cảnh sát, kia chẳng khác nào sẽ bị mọi người biết rõ chuyện bản thân bị cưỡng bức, mà đa số người sau khi biết chuyện này không chỉ không đồng tình với những nữ sinh này, ngược lại còn sẽ cảm thấy những cô gái này đáng đời.

Đáng đời, ai bảo cô đi nhờ xe của người ta.

Không có tiền thì đừng ra ngoài du lịch.

Lần này sở dĩ Lâm Tĩnh tránh được một kiếp, không phải bởi vì gì khác mà vì có hai cô gái như Tiền Giai Giai ở đây, Vương Đại Vĩ cùng người đàn ông còn lại cũng chẳng phải khát khao quá mức.

...

Một đêm này Lâm Tĩnh đều ngủ không ngon, mà khi mặt trời vừa lên, cô ấy lập tức nghe được tiếng xe khởi động, chẳng qua cô ấy cũng không đi ra khỏi lều vải, bởi vì cô ấy biết Vương Đại Vĩ sẽ không để cô ấy lên xe.

"Giai Giai, cô bần thần cái gì vậy? Nhanh chóng lên xe."

Tiếng la của Vương Đại Vĩ từ bên ngoài truyền đến, Lâm Tĩnh nghe được ngoài cửa lều mình có tiếng bước chân, theo sau chính là tiếng xe chạy mất.

Vài phút sau đó, xác định xe đã rời đi, Lâm Tĩnh mới đi ra khỏi lều vải, kết quả lại phát hiện trước lều vải của mình có một túi bánh mì, bên trong có mấy miếng bánh mì còn có một bình nước.

Thấy số bánh mì cùng nước này, vẻ mặt Lâm Tĩnh có chút phức tạp, thật ra mới chỉ vài phút trước, cô ấy cảm thấy rất oán hận Giai Giai cùng nữ sinh kia, nếu như sớm biết có loại tình huống này cô ấy đã không tham gia chuyến du lịch.

Chẳng qua lúc này cô ấy lại nghĩ thông suốt, mỗi người có mỗi sự lựa chọn riêng, Tiền Giai Giai lựa chọn sống theo kiểu này là chuyện của cô ấy, cũng giống như rất nhiều người du lịch tình cờ gặp gỡ lại yêu nhau, sau đó kết hôn với nhau.

Hai vợ chồng này có lãng mạn không?

Rất nhiều người cảm thấy rất lãng mạn, nhất là ở trong lòng mấy cô gái, nhưng cũng phải suy nghĩ cẩn thận, chỉ đi du lịch cùng nhau một lần đã ở cùng nhau, song phương cũng không hiểu rõ gì nhiều, chỉ dựa vào những lời đối phương nói đã lựa chọn tin tưởng, có vẻ như đây cũng là một loại tùy tiện.

Loại khí trời này cực kỳ tiêu hao năng lượng, lúc này bụng Lâm Tĩnh cũng có chút đói, cầm lấy bánh mì cùng bình nước kia lên bắt đầu ăn, sau đó yên lặng chờ đợi có cỗ xe nào đó chạy ngang qua đây.

Nhưng mà chuyện tiếp theo giống hệt như Tiền Giai Giai đã nói, từ ban ngày đến đêm tối, con đường này rất hiếm có xe cộ qua lại, nhất là khi không có lửa đốt, loại khí trời lạnh lẽo này khiến Lâm Tĩnh chỉ còn cách trốn vào lều vải khi trời chưa tối, sau đó bọc chăn sưởi ấm.

Một ngày, hai ngày...

Tới ngày thứ ba, Lâm Tĩnh đã có chút không chịu nổi, nếu như trước đây bản thân mình không kiên trì, không phải lúc này đã tới Thành Quan (Lhasa) rồi sao? Có thể thoải mái ngâm nước nóng trong phòng tắm, mà không phải chịu đói rét lạnh lẽo ở nơi hoang vắng như vậy.

"Nếu như lúc này có một chiếc xe xuất hiện, nếu như tài xế đề xuất yêu cầu như vậy, mình còn có thể kiên trì sao?"

Lâm Tĩnh để tay lên ngực tự hỏi, nhưng đáp án là gì chính cô ấy cũng không thể bảo đảm, lúc này đột nhiên cô ấy có chút hiểu được. Trước đây khi cô ấy xem một số phim truyền hình thể loại cầu sinh nơi hoang dã, còn cảm thấy những người phụ nữ kia vì thức ăn mà bán đứng bản thân mình là ti tiện giả dối tới mức nào, nhưng bây giờ cô ấy cảm thấy như vậy mới chân thực.

Giữa lúc Lâm Tĩnh thất vọng chuẩn bị để giấc ngủ làm giảm cảm giác đói khát lạnh lẽo của mình, đột nhiên cô ấy nghe được tiếng bước chân, điều này khiến cô ấy không nén được kích động lập tức mở lều vải, thấy được cách đó không xa có một bóng người nhỏ bé đang đi về phía bên này.

"Là cậu ấy?"

Sau khi nhìn rõ bóng người này, Lâm Tĩnh hơi kinh ngạc, bởi vì cô ấy nhận ra bóng người nhỏ bé này, trước đây khi ở hồ Thanh Hải chính mắt cô ấy đã thấy hai cha con có chút khác thường so với những du khách còn lại này, còn hiếu kỳ chụp mấy bức ảnh lại.

Chỉ là vì sao hiện tại chỉ còn lại mỗi bé trai ở đây, cha của cậu bé đây?

Còn có sau lưng bé trai cũng không có xe, lẽ nào cậu bé đã đi bộ tới đây như thế?

Nơi này chính là khu không người đấy, ngay cả vết chân người cũng hiếm thấy, vì sao một đứa bé lại đi đến nơi đây? Cha của cậu bé không lo lắng sao?

Trong lúc Lâm Tĩnh đang đánh giá Phương Bảo Bảo, Phương Bảo Bảo cũng nhìn thấy Lâm Tĩnh, đôi mắt nhỏ sáng lên, trực tiếp

chạy về phía Lâm Tĩnh, trong miệng còn cất giọng non nớt hô lên: "Chị nhỏ."

Chương 895: Cha em bị sói cắn chết (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Lâm Tĩnh nhìn Phương Bảo Bảo đang chạy về phía mình, cảm giác đầu óc có chút không đủ dùng.

Bé trai trước mắt này rất bẩn thỉu, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng như thế, nếu như không phải cô ấy từng thấy dáng vẻ sạch sẽ của bé trai, gần như đều phải hoài nghi người trước mặt cô ấy là một tiểu dã nhân.

Nghĩ tới đây, Lâm Tĩnh không nhịn được tràn lan tình thương của mẹ, đứa bé nhỏ như vậy, nhất định là đã lạc mất cha của cậu bé, nhìn xem y phục này đều có chút rách nát rồi, thật sự là quá thảm.

Lâm Tĩnh vươn tay muốn ôm Phương Bảo Bảo, nhưng điều khiến cô ấy lúng túng là vậy mà Phương Bảo Bảo lại lui về sau một bước tránh khỏi, đây là bài xích sự thân thiết của cô ấy.

"Ách... Cái kia..."

Lâm Tĩnh cũng không nghĩ nhiều, có lẽ là cha mẹ của cậu bé đã dạy bảo cậu bé không được quá thân mật với người xa lạ, như vậy cũng có thể phòng ngừa đứa bé bị lừa hoặc bị bắt cóc.

Nhưng mà Lâm Tĩnh cũng không suy nghĩ một chút, nếu suy nghĩ của cô ấy là sự thực, vì sao lúc trước Phương Bảo Bảo lại chạy về phía cô ấy, sở dĩ bài xích sự đụng chạm thân thể với cô ấy, đó là bởi vì ở trong lòng Phương Bảo Bảo, ngoại trừ cô gái ngu xuẩn kia thì không ai có thể ôm cậu bé được, đương nhiên, ngoại trừ ông bà nội.

Về phần Alice cái cô gái nhỏ thích sờ soạng đầu của cậu bé kia, đó là không có biện pháp, ai bảo thực lực của cậu bé bị phong ấn không thể đánh lại cô bé được chứ, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

"Cái kia tiểu bảo bối, tại sao em lại ở đây một mình? Cha em đâu?" Lâm Tĩnh cúi đầu hỏi.

"Em... Cha em chết rồi, em và cha em gặp phải bầy sói, cha vì cứu em mà đấu với bầy sói kia, cuối cùng bị bầy sói cắn chết."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo vô cùng đáng thương cất lời nói dối, chẳng qua trong lòng cậu bé lại sướng đến phát rồ rồi, cậu bé không ngờ tới chuyến đi này có thể khiến cậu bé thoát khỏi ma trảo của Phương Minh.

Lúc đó sau khi hồ Thanh Hải xuất hiện dị biến, Phương Minh chạy trốn, một mình Phương Bảo Bảo lưu lại trong nước, cuối cùng bị một cỗ năng lượng kinh khủng trùng kích đến, trực tiếp bị ném bay ra ngoài, sự đau đớn này khiến cậu bé bất tỉnh một thời gian, mà trước khi cậu bé bất tỉnh đã thấy được trên mặt hồ Bạc nổi đầy máu, hiển nhiên tất cả sinh vật trong hồ Bạc này cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn

Về phần Phương Minh, Phương Bảo Bảo tin tưởng kết cục cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì tốc độ bùng nổ của cỗ năng lượng này rất nhanh, Phương Minh chỉ mới chạy hơi chút xa một chút mà thôi, tuyệt đối không thể hoàn toàn thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng.

"Tốt nhất là chết rồi, đã chết là tốt nhất." Trong lòng Phương Bảo Bảo nguyền rủa.

"Cha em đã chết?"

Vẻ mặt Lâm Tĩnh tràn đầy kinh ngạc, ngay sau đó lại hiện lên vẻ sợ hãi, đứa bé nhỏ như vậy nhất định không thể chạy quá xa, đây chẳng phải là nói bầy sói đang ở nơi cách cô ấy không xa sao?

"Ừm, chị nhỏ mau chóng chạy thoe em, nếu không sợ rằng đợi khi bầy sói ăn xong cha em sẽ tới ăn chúng ta."

Nghe thấy những lời Phương Bảo Bảo nói, Lâm Tĩnh gật đầu theo bản năng, thậm chí ngay cả lều vải đều không kịp thu thập, cõng hành lý cùng Phương Bảo Bảo chạy về phía trước.

Mãi cho đến khi đã chạy hơn 10', bởi vì đói khát không còn chút lực lượng nào nữa cô ấy mới dừng bước, đưa mắt nhìn hướng Phương Bảo Bảo, trên mặt lộ ra vẻ hồ đồ.

Bình thường mấy đứa bé thấy cha gặp nạn, không phải nên tìm người tới trợ giúp cha của mình sao, vì sao đứa bé này ngược lại lại kéo mình chạy đi?

Lẽ nào cậu bé không thích cha của mình?

Nghĩ đến cha của cậu bé này vì cậu mà chiến đấu với bầy sói, cuối cùng còn chết trong miệng bầy sói, sau đó lại nhìn bé trai đang chạy trối chết, đột nhiên Lâm Tĩnh cảm thấy có chút không đáng thay người cha kia.

Phương Bảo Bảo thấy Lâm Tĩnh dừng lại, đồng thời dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình, trong nháy mắt liền hiểu trong lòng Lâm Tĩnh suy nghỉ cái gì, giải thích nói: "Cha nói em đừng quay về tìm ông ấy nữa, hơn nữa còn nói em phải chạy đi thật xa, nói em sau này phải nghe theo lời mẹ, chăm sóc mẹ cẩn thận thay cha em..."

Nghe được câu trả lời của Phương Bảo Bảo, Lâm Tĩnh im lặng, đây là một người cha vĩ đại tới cỡ nào...

"Chị nhỏ, có phải chị đói tới mức không thể đi nổi nữa rồi không?"

Phương Bảo Bảo nhìn Lâm Tĩnh, lời của cậu khiến sắc mặt Lâm Tĩnh đỏ lên, bị một đứa bé nhìn ra bản thân mình đói bụng, thực sự có chút mất mặt.

"Chị... Không."

"Không thì chúng ta tiếp tục đi thôi."

"Tốt... Tốt."

Nửa ngày sau, Lâm Tĩnh thật sự không thể đi nổi nữa, nửa ngày này cô ấy chỉ mới uống mấy ngụm nước, vốn là còn có nửa túi bánh bích quy, là cô ấy cố ý để dành lại đấy, nhưng cuối cùng vẫn cho Phương Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một chút đi."

Không đi nổi nữa, Lâm Tĩnh cũng không cậy mạnh, tròng mắt Phương Bảo Bảo chuyển động vài cái, khoảng cách này hẳn là Phương Minh không thể cảm ứng được, ngược lại có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Thật ra đi lâu như vậy cậu bé cũng mệt mỏi, dù sao cậu bé vẫn chỉ mang thân thể của một đứa bé thôi.

Ở ven đường, hai người Lâm Tĩnh cùng Phương Bảo Bảo trực tiếp ngồi xuống nghỉ ngơi, song sau khi sắc trời từ từ ảm đạm xuống, một vấn đề bày ở trước mắt hai người, tối nay phải làm sao mới qua được đây?

Ban đêm ở Khả Khả Tây Lý vô cùng lạnh lẽo, đã không có lều

vải, căn bản là hai người không chịu nổi sự lạnh lẽo này.

"Bảo Bảo, em ngồi ở đây một lát đi, chị đi tìm một ít củi lửa qua đây, tối nay chúng ta phải đốt một đống lửa mới được, bằng không sẽ bị cảm lạnh sinh bệnh mất."

Mặc dù chưa từng sinh tồn nơi hoang dã, nhưng Lâm Tĩnh cũng biết lúc này thứ hai người cần nhất chính là ấm áp, mà không thứ gì có thể mang tới ấm áp hơn lửa.

Bởi vì là vì mùa đông, hơn nữa lại còn ở Khả Khả Tây Lý, bên đường có không ít cây cỏ ngả nghiêng khô héo, không bao lâu sau Lâm Tĩnh đã ôm một bó to trở về.

Nhưng mà có củi chỉ là bước đầu tiên, phải châm lửa thế nào cũng là một vấn đề khó khăn.

"Chị nhỏ, có thể dùng hai tảng đá để lấy lửa." Phương Bảo Bảo thấy Lâm Tĩnh sững sờ nhìn một đống củi, quay đầu trừng trắng mắt sau đó không nhịn được mở miệng nói.

"A, tảng đá cũng có thể lấy lửa sao?" Lâm Tĩnh hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Ừm, đây là cha em nói cho em biết, phải tìm được một hòn đá trơn nhẵn cùng một hòn đá có đầu nhọn, sau đó dùng khối đá có đầu nhọn ma sát trên bề mặt khối đá kia, như vậy là có thể nổi lửa."

"Là thế này sao? Chị đi thử một chút."

Lâm Tĩnh tìm tới hai hòn đá, nhưng mà đập phá nửa ngày, thậm chí còn không cẩn thận đập trúng tay của mình, nhưng ngay cả một tia lửa cũng không nhìn thấy, rất hiển nhiên, phương pháp lấy lửa này đối với cô ấy thật sự là vô hiệu.

Đương nhiên, Phương Bảo Bảo biết nguyên nhân Lâm Tĩnh

thất bại, là vì cô ấy lựa chọn hòn đá không đúng, không phải bất kỳ viên đá nào cũng có thể dễ dàng va chạm bốc cháy, nhưng nơi này cũng thực sự không còn hòn đá nào khác nữa.

Nghĩ tới đây, Phương Bảo Bảo đứng lên, đi về phía bãi cỏ bên cạnh, không bao lâu sau trên tay cầm lấy lá cây gồi đi về, đồng thời tìm thấy một thân cây lớn chừng ngón tay từ trong đống cành lá, giao cho Lâm Tĩnh.

"Tách nó ra làm hai nửa, nhớ kỹ không được bẻ gãy."

Chương 896: Cha em bị sói cắn chết (2)

Tách thân cây, đối với Phương Bảo Bảo đến nói vẫn là chuyện có chút khó khăn, nhưng đối với Lâm Tĩnh đến nói lại không coi vào đâu, dù sao đây cũng là thân cây khô héo, muốn tách ra cũng không tốn quá nhiều sức lực

Sau khi tách đôi thân cây này, Phương Bảo Bảo tách phần màu vàng phía dưới cây gồi có chút giống với vỏ của những cây cỏ dại xuống, sau đó nhét vào bên trong thân cây, sau đó lại nhặt một cây dây leo dại lên nhét vào trong thân cây, vừa vặn cùng vị trí với cỏ dại.

"Giẫm chặt hai đầu của nhánh cây này, sau đó lại rút hai bên trái phải của cây dây leo này, tốc độ nhanh một chút sẽ có thể bốc cháy."

Nhìn hành động thuần thục của Phương Bảo Bảo còn có mấy lời cậu bé nói, Lâm Tĩnh kinh ngạc miệng tới mức há miệng thật lớn, loại phương thức lấy lửa này ngay cả cô ấy cũng không biết, sao Diệp Bảo Bảo có thể biết được?

Đúng vậy, trên đường đi Lâm Tĩnh đã hỏi tên Phương Bảo Bảo, mà Phương Bảo Bảo nói cho Lâm Tĩnh chính cậu bé tên Diệp Bảo Bảo.

"Người cha kia của em thích du lịch, thường xuyên dẫn em ra ngoài du lịch, em đã từng nhìn thấy cha em dùng phương thức này để nhóm lửa." Biết hành vi của mình khiến Lâm Tĩnh hoài nghi, Phương Bảo Bảo tìm cho mình một lý do.

"Ừm, chị đây thử xem."

Hai chân Lâm Tĩnh giẫm lên hai đầu thân cây, đôi tay nắm lấy sợi dây leo, bắt đầu chuyển động dựa theo lời của Phương Bảo Bảo, chừng mười phút đồng hồ sau đó, một tia khói đen bay ra, thấy khói đen này, vẻ mặt Lâm Tĩnh trở nên phấn chấn, đồng thời cũng gia tăng tốc độ cùng độ mạnh yếu, một phút đồng hồ sau rốt cục cũng thấy được ngọn lửa.

Lấy lửa thành công, kế tiếp dĩ nhiên chính là thận trọng dẫn ngọn lửa này lên củi, mà trong quá trình này Lâm Tĩnh phát hiện những chuyện lặt vặt này đều do Phương Bảo Bảo làm.

Cũng không phải Phương Bảo Bảo chăm chỉ, mà là cậu bé không dám để Lâm Tĩnh đến làm, đừng xem chỉ là lửa đốt củi, nếu như không vận chuyển tốt, như vậy mồi lửa sẽ rất dễ bị tắt, mà cậu bé cũng đã nhìn ra người phụ nữ này hết sức rồi, nếu như ngọn lửa này bị tắt mất, vậy chắc chắn tối nay bọn họ phải chịu lạnh lẽo cùng hắc ám.

Có lửa, nhiệt độ từ từ thăng tiến, nhưng đói khát vẫn không được giải quyết, Phương Bảo Bảo cũng không trông mong gì ở Lâm Tĩnh, tự mình đi về phía đồng cỏ kia, không bao lâu sau trên tay cậu bé đã cầm theo một đám rau dại về.

Khi Tiền Giai Giai đi có để lại cho Lâm Tĩnh một bình nước nhỏ, bình đựng nước này còn có thể dùng để nấu nước, Phương Bảo Bảo nhìn nhìn Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh lập tức hiểu rõ ý trong ánh mắt Phương Bảo Bảo, rất là tự giác cầm bình nước đi tìm nước, không bao lâu cũng mang theo một bình nước đầy qua đây.

"Những loại rau dại này cha em đã từng hái rồi, có thể ăn được, chỉ cần đặt vào nước nấu một chút là ổn."

Lâm Tĩnh đã cảm thấy hơi choáng đối với lời giải thích của Phương Bảo Bảo, cô ấy ngược lại có chút đau lòng vì Phương Bảo

Bảo, mấy đứa nhỏ ở độ tuổi này, ai mà không phải bảo bối ở trong nhà, ắn trắng mặc trơn lớn lên dưới sự bao bọc của cha mẹ, nhưng Diệp Bảo Bảo này lại biết cả nhóm lửa cùng hái rau dại, có thể nghĩ cậu bé đã phải chịu không ít khổ cực khi theo cha đi khắp nơi.

Sau khi rau dại được nấu chín, Lâm Tĩnh đầu tiên là uống một ngụm canh, rất nhạt, nhưng lại mang tới cảm giác tươi mát như bạc hà, không khó ăn thế nhưng cũng không thể nói là ngon được, ngược lại khi ăn số rau dại kia lại có một vị ngọt nhàn nhạt, ngược lại có thể nuốt xuống.

Sau khi ăn xong, Lâm Tĩnh cùng Phương Bảo Bảo cứ tựa vào bên cạnh đống lửa như vậy, ngay từ đầu Phương Bảo Bảo còn ngồi cách Lâm Tĩnh một khoảng cách, nhưng cuối cùng thì cậu bé cũng chỉ là mang thân thể đứa bé, rất nhanh đã không nhịn được cơn buồn ngủ tập kích, Lâm Tĩnh thấy thế cũng nhích lại ngồi bên cạnh Phương Bảo Bảo, ôm lấy Phương Bảo Bảo.

Lông mi Phương Bảo Bảo hơi nhấp nháy vài cái, trên gương mặt nhỏ lộ ra vẻ bất mãn, nhưng sau khi lắc lư vài cái vẫn không thể hất người phụ nữ này ra, cuối cùng cũng đành buông tha, chủ yếu là cậu bé quá buồn ngủ, cũng không còn sức lực từ chối.

Mà Lâm Tĩnh cũng không tốt hơn Phương Bảo Bảo bao nhiêu, đợi khi Phương Bảo Bảo ngủ say được chừng nửa giờ, cô ấy cũng ngủ thiếp đi.

Một đêm bình yên, chỉ có củi lửa thỉnh thoảng truyền ra tiếng tí tách nhỏ nhẹ.

...

Sau khi trời sáng, Lâm Tĩnh mở mắt, nhìn Phương Bảo Bảo còn đang bị bản thân mình ôm vào trong ngực, đang muốn đánh thức Phương Bảo Bảo, nhưng khi cô ấy nhìn thấy mặt của Phương Bảo

Bảo lập tức vội vươn tay sờ soạng trán của Phương Bảo Bảo một cái, ngay sau đó sắc mặt cô ấy biến đổi.

"Diệp Bảo Bảo, em phát sốt?"

Lâm Tĩnh có thể xác định chắc chắn là Diệp Bảo Bảo đã phát sốt, nếu không trán cậu bé sẽ không nóng hổi như vậy, mà ở nơi không một bóng người này, một đứa bé phát sốt có ý nghĩa thế nào cô ấy rất rõ.

"Diệp Bảo Bảo, trong túi của chị có thuốc, chị tìm tới cho em."

Lâm Tĩnh hốt hoảng lấy thuốc trong ba lô bản thân đã chuẩn bị cẩn thận từ trước, đáng tiếc cô ấy chỉ chuẩn bị thuốc cảm, chẳng qua tình huống trước mắt không cho cô ấy có cơ hội chọn lựa, cầm hai viên thuốc cảm mạo cho Phương Bảo Bảo uống vào.

"Em buồn ngủ quá, để cho em ngủ một lát."

Phương Bảo Bảo không còn khí lực nói một câu, cậu bé cũng không lo lắng thân thể của chính mình, bởi vì cậu bé biết mình không chết được, thế nhưng bệnh trạng khi bị sốt biểu hiện ra trên cơ thể cậu bé, cả người mềm nhũn vô lực, ngay cả muốn nâng mí mắt lên cũng không nâng nổi.

"Được được được, em ngủ đi, chị ôm em."

Lâm Tĩnh chỉ có thể ôm Phương Bảo Bảo vào trong ngực, lúc này cô ấy vô cùng kỳ vọng có thể có một chiếc xe ô tô đi ngang qua.

Có lẽ là trời cao nghe được cô ấy khẩn cầu, một chiếc xe hàng lớn xuất hiện ở trên đường, thấy chiếc xe vận tải cỡ lớn này, trên mặt Lâm Tĩnh lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vã ôm Phương Bảo Bảo đi tới giữa đường, đồng thời còn không ngừng quơ quơ cánh tay.

"Dừng xe, dừng xe!"

Cuối cùng chiếc xe vận tải kia cũng dừng lại ở vị trí cách cô ấy 3m, xuyên thấu qua kính chắn gió phía trước, Lâm Tĩnh cũng nhìn rõ ràng người trên xe, đó là hai người đàn ông trung niên, một người ngồi ở vị trí lái, còn một người ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Thấy là hai người đàn ông, trong lòng Lâm Tĩnh lộp bộp một chút, nhưng vẫn nhắm mắt lại hỏi dò một câu: "Hai vị đại ca, có thể cho chúng tôi quá giang một đoạn đường không? Đứa nhỏ này sinh bệnh phát sốt rồi."

Trước xe vận tải!

Lâm Tĩnh ôm Phương Bảo Bảo, dùng ánh mắt thấp thỏm và mong đợi nhìn về phía hai người đàn ông trên xe hàng kia.

"Đi nhờ xe?" Tài xế xe vận tải cũng không xuống xe, mà chỉ đánh giá Lâm Tĩnh, hỏi.

"Ừm, cầu xin hai anh cho chúng tôi đi nhờ một đoạn đường, tôi có thể đưa tiền cho hai anh."

Lâm Tĩnh lập tức trả lời lại, nhưng mà hai người thanh niên trên xe lại không có vẻ kinh hỉ gì lắm, ngược lại dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Lâm Tĩnh, nhất là người đàn ông ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế kia, càng là ý vị thâm trường nói: "Bị người ta bỏ lại nơi đây sao?"

Người chạy tuyến Thanh - Tạng quanh năm, thường xuyên đụng phải một số cô gái đi nhờ xe, thông thường đều thỏa thuận xong xuôi theo đúng nhu cầu của mỗi bên, nhưng có đôi khi hai bên không thể đàm phán thành công, cuối cùng đương nhiên những cô gái này sẽ bị đuổi xuống đường.

Sắc mặt Lâm Tĩnh hơi đổi, cô ấy biết hai người thanh niên này đã đoán được nguyên nhân tại sao cô ấy lại xuất hiện ở nơi này.

"Tôi có thể đưa hai anh năm nghìn đồng, chỉ cần hai anh đưa chúng tôi tới nơi có người là được."

Năm nghìn đồng, đây đã có thể coi là một số tiền không nhỏ, bình thường tài xế được thuê đi một chuyến Thanh - Tạng chỉ nhận được chừng một hai vạn mà thôi, mà một năm cũng chỉ chạy được chừng mười chuyến.

Một năm tầm mười chuyến, nói cách khác một năm trôi qua có thể kiếm chừng hai trăm ngàn, đối với phần lớn người đến nói, thu nhập này cũng không tính là thấp, nhưng đối với những tài xế vận chuyển hàng hóa này, vì khoản thu nhập đó mà bọn họ phải trả cái giá rất lớn.

Đầu tiên là chi phí mua xe vận tải, chỉ riêng một chiếc xe vận tải đã có giá mấy chục hay gần cả trăm vạn, thứ hai là về vấn đề an toàn, một khi gặp phải một ít chuyện trên đường hoặc là gặp phải ngoài ý muốn, rất có thể sẽ không còn mệnh nữ.

Đương nhiên còn một điều chính là gia đình, một khi đã làm tài xế vận chuyển hàng hóa đường dài căn bản không còn thời gian dành cho gia đình, quanh năm suốt tháng đều ở trên đường quốc lộ nào đó hay đường cao tốc nào đó, ngay cả ăn uống cũng đều được giải quyết trên đường, có đôi khi đường xá xa xôi, sau một chuyến vận chuyển hàng hóa cả người không khác gì kẻ ăn mày lang thang.

Chương 897: Được cứu vớt

Hai người thanh niên liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ rung động trong mắt đồng bạn, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, bởi vì bọn họ không thể phá hư quy củ.

Mấy tài xế thường xuyên chạy tuyến đường dài Thanh – Tạng này đều biết mặt nhau, hơn nữa phần lớn đều là người trong cùng một nhóm, có đôi khi gặp phải sự cố vấn đề gì đó trên đường, cũng có thể tìm những tài xế khác giúp đỡ.

Cũng chính bởi vì điểm này, những tài xế đường dài này đã hình thành liên minh, nhất là trong chuyện chở mấy khách hàng nữ này, nếu có cô gái nào không khuất phục bị tài xế bỏ rơi trên đường, như vậy những tài xế khác không thể chở mấy cô gái này, trừ phi cuối cùng người cô gái này chịu khuất phục.

Đây là quy củ, chính là muốn dạy cho mấy cô gái đi nhờ xe này một bài học, để cho bọn họ biết xe là không dễ đi nhờ như vậy.

Đương nhiên, sở dĩ những tài xế này đều sẽ đồng ý, cũng là bởi vì tất cả mọi người đều cất chứa tâm tư ăn chơi, chạy đường dài mệt, mỗi ngày đều phải đối mặt với việc lái xe khô khan, dù cho phong cảnh có đẹp tới cỡ nào đi nữa nhưng thấy nhiều rồi cũng không thú vị, nếu như lúc này có một người phụ nữ để bọn họ phát tiết một chút thì còn gì tốt hơn.

"Tám ngàn, một vạn, tôi nguyện ý đưa một vạn tệ cho hai anh."

Lâm Tĩnh thấy hai người này không đồng ý, lại tăng giá, tuy rằng đối với cô ấy một vạn tệ cũng không phải số tiền nhỏ, nhưng lúc này cô ấy chỉ muốn rời khỏi nơi đây, không chỉ riêng cô ấy

không chịu nổi, càng quan trọng hơn là nếu Diệp Bảo Bảo trong ngực cô ấy không được đưa đến bệnh viện, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm tính mạng.

"Cô gái nhỏ, không phải chúng tôi không để cô đi nhờ xe, chỉ là chúng tôi cũng có quy củ của chúng tôi, nếu để cô lên xe, đến lúc đó chắc chắn người đã đuổi cô xuống xe sẽ đến tìm chúng tôi gây phiền toái."

"Hắn có thể tìm hai anh gây phiền toái gì chứ? Hắn cũng không phải lãnh đạo của hai anh." Lâm Tĩnh hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Không có biện pháp, những tài xế như chúng tôi đã từng có thỏa thuận, nếu như cô muốn đi nhờ xe thì cũng được thôi, thế nhưng điều kiện thế nào hắn cô cũng hiểu, vốn là phải khiến hai anh em tôi cùng thoải mái sung sướng mới được, chẳng qua lần này chúng tôi làm người tốt, cô chỉ cần chọn một trong hai anh em tôi là được rồi."

Trên xe hàng, hai người thanh niên cười híp mắt nhìn Lâm Tĩnh, mà đáy lòng Lâm Tĩnh thì lại trầm xuống, nếu như cô ấy nguyện ý hy sinh thì sao có thể bị vây ở đây lâu như vậy chứ?

"Cô gái nhỏ, tốt nhất là cô quyết định nhanh nhanh lên, bằng không chúng tôi sẽ đi mất đấy, nói thật cho cô biết, ngoại trừ chúng tôi ra, trong tuần này không còn chiếc xe nào khác đi ngang qua đây đâu."

Người đàn ông đang lái xe không sợ Lâm Tĩnh không đi vào khuôn khổ, dưới cái nhìn của bọn họ, hắn Phương Bảo Bảo là con trai của Lâm Tĩnh, con trai ngã bệnh đương nhiên sẽ khiến người làm mẹ như cô ấy lo sốt vó, cuối cùng chắc chắn sẽ khuất phục.

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người người đàn ông đều có chút lửa nóng, tuy rằng bọn họ đã từng đụng phải không ít phụ nữ xin

đi nhờ xe, nhưng phần lớn người đều có giá trị nhan sắc bình thường, mà Lâm Tĩnh trước mắt này, cho dù là giá trị nhan sắc hay là vóc người đều là trung thượng, có thể coi là cực phẩm trong đa số phụ nữ đi nhờ xe.

Vẻ mặt Lâm Tĩnh có chút giãy giụa, cô ấy rất muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng lời đến miệng lại không thể nói ra, bởi vì những lời của tài xế kia khiến cô ấy cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Cho dù lúc này cô ấy có cự tuyệt nữa, nhưng lần sau thì sao? Tài xế này đã nói rất rõ ràng, đây là quy củ của người chạy xe đường dài như bọn họ, nếu như cô ấy không nguyện ý trao đổi, căn bản sẽ không cho cô ấy lên xe.

Quan trọng nhất là cô ấy có thể chờ tiếp, nhưng tình trạng hiện tại của Diệp Bảo Bảo căn bản không thể kéo dài thêm, nếu tiếp tục kéo thêm cả tuần nữa, cho dù không có nguy hiểm tánh mạng cũng sẽ bị nóng tới hỏng đầu óc.

Cúi đầu liếc nhìn Phương Bảo Bảo đang mơ mơ màng màng ngủ trong lòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia hơi nhíu mày, hai chân Lâm Tĩnh khẽ cong, không có dấu hiệu nào liền quỳ xuống, quỵ ở trước xe vận tải của hai người đàn ông.

"Cầu xin hai anh, cầu xin hai anh cho tôi đi nhờ xe đi, đứa bé này đang phát sốt, nếu không thể mau chóng đưa đến bệnh viện cấp cứu nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn, hai anh là người tốt, người tốt nhất định sẽ có phúc báo."

Rầm rầm rầm!

Lâm Tĩnh không ngừng dập đầu, một màn này khiến tài xế cùng đồng bạn của hắn đều bị kinh hãi, mà Phương Bảo Bảo bị Lâm Tĩnh ôm ở trong ngực cũng tỉnh dậy vì hành động quỳ lạy của Lâm Tĩnh, chật vật mở mắt liếc nhìn Lâm Tĩnh, muốn nói điều gì, nhưng sau khi há miệng ngậm miệng lại chỉ có thể phát ra mấy âm

tiết khàn khàn, một chữ cũng không nói rõ ràng được.

"Cầu xin hai anh, hẳn hai anh cũng là người làm cha, coi như tích đức vì con cái trong nhà hai anh đi..."

Ngẩng đầu, trán Lâm Tĩnh đã đỏ bừng một mảnh, trên mặt tài xế cùng đồng bạn của hắn cũng có vẻ rung động, hiển nhiên là lời Lâm Tĩnh nói đã khiến bọn họ rung động.

Bọn họ cũng là bậc làm cha, trong nhà cũng có con cái, sở dĩ phải ra ngoài làm tài xế chạy đường dài thế này không phải vì muốn kiếm tiền nuôi con chống đỡ gia đình sao? Không phải vì muốn con cái mình có thể sống cuộc sống khá giả hơn sao?

"Được rồi, ngươi dẫn theo đứa bé lên xe đi."

Cuối cùng tài xế cũng đáp ứng, trên mặt Lâm Tĩnh lộ ra vẻ cảm kích, thiên ân vạn tạ sau đó ôm Phương Bảo Bảo lên thùng xe.

...

Núi Nhật Nguyệt!

Đây là một điểm du lịch nổi tiếng ở Thanh Hải, đây còn là nơi có nhiều vết tích lịch sử, bởi vì tên của điểm du lịch này bắt nguồn từ tên của một người phụ nữ nổi danh trong lịch sử: Công chúa Văn Thành.

Với tư cách là công chúa triều Đường, lúc đó vì Đại Đường vững chắc hơn, có thể chung sống hòa bình với cùng Tây Vực, vị công chúa Văn Thành này đã lựa chọn gả cho Tùng Tán Cán Bố (1) của Thổ Phiền (2), mà truyền thuyết khi công chúa Văn Thành đi ngang qua nơi này có cầm theo Nhật Nguyệt bảo kính mà Đường Thái Tông đưa, không nghĩ tới trong gương đột nhiên xuất hiện cảnh tượng phồn hoa của Trường An.

(1) Tùng Tán Cán Bố chuyển tự Latinh Songtsän Gampo, là

người sáng lập của đế quốc Tây Tạng, vị quân chủ triều thứ 33 của người Tạng

(2) Dân tộc Thổ Phiến: dân tộc thiểu số ở cao nguyên Thanh Tạng, Trung Quốc. Thời Đường đã từng xây dựng được chính quyền

Công chúa buồn vui đan xen, lệ như suối trào, nghĩ đến trọng trách hòa thân cùng việc bản thân phải lấy chồng xa, dứt khoát ném Nhật Nguyệt bảo kính xuống xích lĩnh này, mảnh kính ở phía đông chính là Nhật kính, mảnh ở phía tây chính là Nguyệt kính, thấu kính bể nát khiến nước mắt bị chôn vùi trong gió cát trở thành hai núi Nhật Nguyệt ngày hôm nay. Hai núi cách núi tương vọng, gắn bó như môi với răng, như tình lữ, như cha và con gái, kỳ tình kỳ cảnh, vô cùng cảm động. Vì tưởng niệm người công chúa hiểu rõ đại nghĩa này, hậu nhân mới gọi hai ngọn núi này là núi Nhật Nguyệt.

Đương nhiên, đây chỉ là một đoạn truyền thuyết thế nhưng truyền thuyết này đã thu hút vô số người hâm mộ tìm tới thăm quan, quỳ lạy ở chỗ này, quỳ lạy người phụ nữ vĩ đại kia.

Chẳng qua trong số rất nhiều du khách ở đây, có một du khách lại không ăn khớp với những du khách khác, nguyên nhân vì lúc này trên mặt cậu hiện lên vẻ ngơ ngác.

"Vậy mà mình lại đi tới núi Nhật Nguyệt, nơi cách hồ Thanh Hải xa như vậy."

Phương Minh nhìn mấy du khách xung quanh, lại nhìn núi Nhật Nguyệt phía trước, đã không biết nên nói cái gì cho phải, ngay một khắc trước cậu còn đang ở dưới hồ Thanh Hải, lúc đó cảm nhận được năng lượng dưới đáy hồ Bạc bạo động, lập tức lựa chọn thoát đi.

Nhưng không nghĩ tới cuối cùng vẫn không thể tránh né hoàn

toàn, bị dư âm năng lượng dưới đáy hồ Bạc quét đến, nhưng cho dù chỉ là chút năng lượng sót lại này đã có thể trực tiếp đánh bay thân thể của cậu, bắn cậu vào trong vòng xoáy không gian, sau đó khi bản thân xuất hiện lần nữa đã ở trên núi Nhật Nguyệt này.

"Khụ khụ..."

Phương Minh móc khăn tay ra, lau tia máu ở khóe miệng, lần này bản thân cậu bị thương không nhẹ, nếu muốn phục hồi như cũ sợ rằng phải cần tới mấy ngày, đương nhiên quan trọng nhất là tĩnh dưỡng.

Nhưng bây giờ căn bản là cậu không cách nào tĩnh dưỡng, cậu phải tìm được Phương Bảo Bảo, tuy rằng cậu có thể xác định chắc chắn Phương Bảo Bảo không gặp phải nguy hiểm tính mạng, nhưng tên nhóc kia là một quả bomb chưa cài đặt giờ, nếu như không theo dõi cẩn thận khiến nó bùng nổ, sẽ mang đến tai nạn lớn cho thế giới này, cho nên nhất định cậu phải bảo đảm Phương Bảo Bảo đang nằm trong tầm quan sát của cậu.

Hồ Thanh Hải!

Từ núi Nhật Nguyệt đến hồ Thanh Hải, Phương Minh bắt đầu tìm kiếm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề phát hiện tung tích của thằng nhóc chết tiệt này, Phương Bảo Bảo giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

"Lẽ nào Phương Bảo Bảo cũng đã bị vòng xoáy không gian truyền đến một nơi khác giống mình?"

Phương Minh quyết định mở rộng sưu tầm phạm vi, mà trong lúc cậu đang tìm kiếm, giờ khắc này ở Lhasa, Lâm Tĩnh nhìn Phương Bảo Bảo trước mặt mình, cũng mang vẻ mặt khó xử.

Một ngày trước, Phương Bảo Bảo đang sốt cao trong bệnh viện đột nhiên hạ sốt, tên nhóc lại khôi phục dáng vẻ sinh long hoạt hổ.

Vốn là Lâm Tĩnh dự định báo cảnh sát để cảnh sát đến Khả Khả Tây Lý tìm kiếm tung tích cha Diệp Bảo Bảo, thế nhưng không ngờ Diệp Bảo Bảo lại không để cô ấy gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Bảo Bảo, nếu chúng ta báo cảnh sát sẽ có thể tìm được tung tích của cha em, có thể cha em còn chưa chết cũng nên?"

"Không cần, cha em đã chết, em tận mắt thấy cha bị bầy sói cắn chết, hơn nữa thân thể của cha em cũng đã bị bầy sói đó ăn hết rồi."

Phương Bảo Bảo bĩu môi, khó khăn lắm mới có thể trốn thoát khỏi ma trảo của cậu, cậu bé không muốn tự chui đầu vào lưới!

"A!"

Lâm Tĩnh có chút kinh ngạc, nếu thật sự như vậy thì có báo cảnh sát cũng không có tác dụng gì, chẳng qua nếu không báo cảnh sát, cô ấy không biết phải làm sao mới có thể liên lạc với người nhà của Diệp Bảo Bảo.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Tĩnh, Phương Bảo Bảo suy nghĩ một chút nói: "Em không có người thân, thân nhân duy nhất của em chính là cha, hiện tại cha em đã chết, đồng nghĩa với em chính là cô nhi."

Ở trong lòng Phương Bảo Bảo, người phụ nữ trước mắt này cũng không tệ lắm, mình ngược lại có thể theo người phụ nữ này sinh sống một đoạn thời gian, dù sao bây giờ cậu bé còn đang mang thân thể của một đứa bé, cần người chăm sóc, để người phụ nữ này làm bảo mẫu của mình cũng khá thích hợp.

Chương 898: Bí mật của chùa Đại Chiêu

Lhasa!

Một thành phố lịch sử tôn giáo nổi tiếng hấp dẫn vô số du khách.

Với tư cách là thánh địa của phật giáo tàng truyền, nơi này có ba chùa miếu lớn cũng có tình lang hoàn mỹ nhất trên thế gian, được xưng là Thương Ương Gia Thố (1), vị tình lang hoàn mỹ nhất trên thế gian này đã lưu lại dấu ấn lịch sử sâu đậm ở Lhasa.

(1) Thương Ương Gia Thố (hay Tsangyang Gyatso, phiên âm tiếng Tạng: tshang-dbyangs rgya-mtsho) (1683-1706) là vị Đạt Lai Lạt Ma đời thứ 6 của Tây Tạng, tác giả của không ít những bài thơ tình ưu mỹ động lòng người

Vào ở cung điện Potala

Ta là vị Vương lớn nhất Tuyết vực

Lưu lạc đầu đường Lhasa

Ta là tình lang hoàn mỹ nhất thế gian

Càng sinh động hơn Makye Ame…

(2) Makye Ame là tên một nhà hàng ở Tây Tạng, được đánh giá là nhà hàng tuyệt vời nhất trên thế giới. Theo truyền thuyết, Makye Ame xuất phát từ bài thơ tình của Tsangyang Gyatso, và người ta nói rằng đó là tên của người yêu Tsangyang Gyatso

Tự khủng đa tình tổn phạm hành

Nhập sơn hựu phạ ngộ khuynh thành.

Thế gian an đắc song toàn pháp,

Bất phụ như lai bất phụ khanh

(Dịch thơ: Thẹn tình mình nhơ chốn nghiêm trang,

Vào núi tu hành, bóng Người mang

Đời này cách nào trọn vẹn cả,

Không phụ Như Lai, chẳng phụ nàng (Ẩm Vũ dịch))

Không có hắn, có lẽ Lhasa chỉ là thánh địa của tín đồ, chỉ là một thành thị có núi tuyết cùng ánh mặt trời chói lóa xinh đẹp, nhưng sự tồn tại của Thương Ương Gia Thố khiến tòa thành thị này trở thành tượng đài về tình yêu đẹp.

Bởi vậy cũng hấp dẫn vô số thanh niên du khách, ca sĩ dân dao, thanh niên văn nghệ...

Lúc này Lâm Tĩnh đang nắm tay Diệp Bảo Bảo xuất hiện ở trước cửa chùa Đại Chiêu.

Là một text worker (3), từ trong xương Lâm Tĩnh vẫn có một ít đặc điểm của thanh niên văn nghệ, hơn nữa cô ấy cũng đã có một list địa điểm phải tới khi đến Lhasa này, thế nhưng Lâm Tĩnh có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, trạm dừng chân đầu tiên của bản thân mình lại chính là chùa Đại Chiêu.

(3) Thuật ngữ "text worker" rất phổ biến ở Đài Loan. Nó dùng để chỉ những người có liên quan đến xử lý văn bản. Nó không chỉ là nói tới biên tập viên và nhà văn, mà ngay cả việc sắp chữ và nhập liệu máy tính cũng được coi là text worker.

Chùa Đại Chiêu là nơi có tiếng tăm lừng lẫy trong lòng tín đồ của Phật giáo, bởi vì đây là thánh địa tang truyền Phật giáo, thậm chí cái tên Lhasa của thành thị này cũng bắt nguồn từ ngôi chùa trước mắt.

Nhưng mà phần lớn người trong nước lại không biết những thứ này, đa số người đều chỉ biết tới cung điện Potala, Lâm Tĩnh cũng là như thế, theo dự định, trạm dừng chân đầu tiên của cô ấy vốn là cung điện Potala, nhưng lại bị Diệp Bảo Bảo kéo tới nơi này.

Đối với Diệp Bảo Bảo, Lâm Tĩnh đã không biết nên nói cái gì, nếu như không phải cô ấy tận mắt nhìn thấy, cô ấy tuyệt đối không tin Diệp Bảo Bảo chỉ là một đứa bé mấy tuổi.

Sự thành thục còn có tâm trí này của cậu bé, có đôi khi ngay cả cô ấy cũng không sánh nổi, cô ấy thật sự hoài nghi liệu có phải trong thân thể cậu bé nhỏ xíu này có tồn tại linh hồn của một lão yêu quái nào đó không?

Chùa Đại Chiêu, là Diệp Bảo Bảo kéo cô ấy tới đây.

"Diệp Bảo Bảo, sao em lại muốn tới chùa Đại Chiêu?"

Phương Bảo Bảo không trả lời cậu hỏi của Lâm Tĩnh, đứng ở trước cửa chùa Đại Chiêu, trong cặp mắt trong suốt kia lại lộ ra vẻ hồi tưởng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, Phương Bảo Bảo cứ đứng lặng yên như vậy, vẻ mặt nghiêm túc, không biết vì sao khi nhìn thấy biểu tình này của Phương Bảo Bảo, vậy mà Lâm Tĩnh lại sinh ra một loại cảm xúc không dám quấy nhiễu, chỉ dám ở một bên lẳng lặng nhìn.

"Vào đi thôi."

Hồi lâu sau, Phương Bảo Bảo nói nhỏ một câu, dẫn đầu bước

vào chùa Đại Chiêu, mà Lâm Tĩnh lại sửng sốt một chút sau đó cũng bước nhanh đi theo, không biết vì sao, giờ khắc này cô ấy lại cảm nhận được một loại tâm tình bi thương từ trên người Phương Bảo Bảo.

Loại cảm giác này thật giống như một người lang bạt nhiều năm bên ngoài đột nhiên trở về quê quán, vốn là trong lòng tràn đầy tâm tình vui sướng, nhưng kết quả lại cảm thấy thất lạc cùng bi thương khi phát hiện mọi thứ ở quê hương đều đã thay đổi, nhà mà cậu bé ở khi xưa cũng đã không còn.

Thế nhưng, Diệp Bảo Bảo còn chưa lớn mà? Vì sao bóng lưng của một đứa bé lại có thể bi thương như thế?

Lâm Tĩnh nghĩ mãi mà không rõ, kỳ thực nào chỉ có cô ấy nghĩ mãi mà không rõ, ngay cả chính bản thân Phương Bảo Bảo cũng không hiểu, vì sao khi cậu bé đi tới trước chùa Đại Chiêu lại khiến tâm tình biến hóa lớn như vậy, rõ ràng mọi thứ nơi này đều xa lạ như vậy, nhưng không hiểu sao lại mang tới cho cậu bé một loại cảm giác quen thuộc.

"Có lẽ, trong số trí nhớ đã bị phong ấn kia có một bộ phận thuộc về nơi này đi."

Phương Bảo Bảo nói nhỏ, biết rất có thể bản thân đã từng tới chùa Đại Chiêu, cậu bé càng không thể rời đi đơn giản như vậy, có lẽ nơi này có thể thức tỉnh phần ký ức đã bị phong ấn cũng không chừng.

Với tư cách thánh địa phật giáo, chùa Đại Chiêu không thể thiếu tín đồ lặn lội đường xa đến đây triều bái, vô số người già trẻ nhỏ quỳ gối bái lạy từ bên ngoài cửa chùa vào tới trong chùa, còn có một cụ già cầm Kim Luân run run rẩy rẩy lẩm bẩm điều gì đó, đi qua rất nhiều cửa sắt, Phạm âm vờn quanh tai, tan vỡ bụi bặm.

Phương Bảo Bảo cứ đi tới như vậy, cuối cùng, đi tới trong đại

điện của chùa Đại Chiêu, ngay vị trí chính giữa chùa trên kia có đặt một tượng Phật, trong mắt toàn bộ tín đồ theo đại thừa Phật giáo, bức tượng này đại biểu cho Chí Tôn, Chí Thánh, tượng Đẳng Thân (4) của Thích Ca Mâu Ni mười hai tuổi.

(4) Đẳng Thân: Tạo lập hình tượng của chư tôn, còn được gọi là thân tướng

Tương truyền, lúc Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, đệ tử muốn lưu lại giọng nói và dáng điệu của Phật tổ cho hậu thế, cuối cùng Thích Ca Mâu Ni đồng ý thỉnh cầu của đệ tử, đồng ý lấy dáng dấp tám tuổi, mười hai tuổi cùng hai mươi lăm tuổi tạc tượng.

Mà sau khi tượng Đẳng Thân mười hai tuổi này được tạc thành, Phật tổ tự mình khai quang, đồng thời lưu lại hiết ngữ: "Bức tượng của ta sẽ trường tồn cùng thế gian, cũng như Thích Ca Mâu Ni ta trường tồn cùng thế gian."

Toàn bộ thế gian, Phật tổ chỉ có ba tượng Đẳng Thân, tượng Đẳng Thân tám tuổi cùng mười hai tuổi được đặt ở chùa Tiểu Chiêu cùng chùa Đại Chiêu, mà tượng Đẳng Thân hai mươi lăm tuổi thì được đặt ở Ấn Độ, ba bức tượng Đẳng Thân này là tín ngưỡng cao nhất trong lòng tất cả tín đồ của Phật giáo.

Trước tượng Phật, rất nhiều tín đồ cùng du khách đều dừng lại quỳ lạy, ngay cả Lâm Tĩnh cũng không ngoại lệ, nhưng mà Phương Bảo Bảo lại chỉ đứng ở nơi đó, đưa mắt nhìn chằm chằm tượng Phật này, bề ngoài bình tĩnh.

Nhưng mà chỉ có bản thân Phương Bảo Bảo biết, ngay khi cậu bé nhìn thấy tượng Phật này, trong đầu cậu bé lại có thêm một đoạn ký ức, đoạn ký ức này giống như thủy triều hiện lên, tràn ngập trong đầu cậu bé.

Một phút đồng hồ, hai phút...

Phương Bảo Bảo đứng lẳng lặng bất động, vẫn duy trì tư thế ngưng mắt nhìn tượng Phật, mà giờ khắc này rất nhiều tín đồ bên trong chùa Đại Chiêu đột nhiên phát hiện điểm kỳ lạ.

Toàn bộ chùa Đại Chiêu tổng cộng có 380 cái Kim Luân (5), tín đồ của Phật giáo chuyển một vòng trong lòng, có thể tiêu trừ tội ác, chuyển một trăm lẻ tám vòng thì có thể tiêu trừ toàn bộ tội ác, cho nên rất nhiều tín đồ đều thích dùng tay chuyển động Kim Luân.

(5) Kim Luân: là một pháp khí của Phật giáo, bên trong có ẩn chứa kinh văn hoặc chú ngữ, chuyển động nó tương đương với tụng kinh, còn được gọi là bánh xe cầu nguyện.

Mà bây giờ những tín đồ này lại phát hiện, dù không ai chuyển động nhưng những Kim Luân này lại có thể tự động chuyển động, rất chậm rãi, dựa theo tần suất nhất định mà bắt đầu chuyển động.

Nếu như nói chỉ là một Kim Luân chuyển động còn không coi vào đâu, song khi những tín đồ này phát hiện tất cả 380 cái Kim Luân đều bắt đầu chuyển động, tất cả những tín đồ này đều bị kinh hãi.

"Phật tổ hiển linh."

Một lúc sau, tất cả những tín đồ này đều quỳ trên đất, vẻ mặt thành kính cùng kích động, dưới cái nhìn của bọn họ, sở dĩ những Kim Luân này có thể tự động chuyển động là bởi vì Phật tổ hiển linh, dù sao nơi này cũng là nơi thờ phụng Đẳng Thân của Phật tổ.

Phía sau chùa Đại Chiêu, nơi những tăng nhân trong chùa cư ngụ, lúc này một lão tăng gầy đét mở mắt, mà ở vị trí cách bồ đoàn của hắn không xa, mấy vị lão tăng khác cũng mở mắt cùng một lúc.

"Chư vị cảm nhận được sao?"

"Hẳn là không sai được."

Mấy vị lão tăng cùng nhìn nhau, cuối cùng có kết quả xác định.

"Năm đó Phật tổ từng lưu lại thần dụ, vậy cứ dựa theo thần dụ đi làm đi."

Đôi mắt yên tĩnh như nước hồ của lão tăng ngồi ở vị trí trên cùng kia phảng phất như có một vòng tinh quang thoáng qua, Đẳng Thân của Phật tổ tám tuổi cùng mười hai tuổi trân quý tới cỡ nào, nhưng chùa Đại Chiêu cùng chùa Tiểu Chiêu lại đồng thời có được, người ngoài chỉ cảm thấy chùa Đại Chiêu bọn họ cùng chùa Tiểu Chiêu có khí vận tốt, nhưng chỉ có bọn họ mới biết được, trong chuyện này còn có ẩn tình khác, có liên quan tới một bí mật lớn bằng trời.

Bí mật này được tương truyền đời đời trong chùa Đại Chiêu, nhưng cũng chỉ có không quá năm người biết, mà đến đời này, người có thể biết bí mật kia đúng là năm người bọn họ.

Chương 899: Diệp Tử Du bị bắt cóc

Chùa Đại Chiêu!

Toàn bộ tín đồ quỳ trên đất, đầu cúi rạp xuống đất bái lạy, mà các du khách càng nhiều hơn chính là mê man, không biết chuyện gì xảy ra.

Trên đời này cũng không phải tất cả mọi người đều tin Phật, hơn nữa có một số người đến chùa miếu thắp hương bái Phật cũng không hẳn là vì tin Phật, có khi là bị bạn bè người thân lôi kéo đi chung, hoặc cũng có một số người coi đây là một lần du lịch đơn thuần.

Nhất là chùa Đại Chiêu, với tư cách là một điểm du lịch nổi tiếng Lhasa, đương nhiên khiến vô số du khách bình thường tìm tới vì danh tiếng của nó mà không phải Phật tử gì, lúc này những du khách như vậy thấy mấy tín đồ quỳ dưới đất, càng nhiều hơn là cảm thấy khó hiểu.

Chẳng qua chỉ sau một khắc, những du khách này lại xôn xao hết cả lên, bởi vì bọn họ thấy được từng nhóm tăng lữ xuất hiện, cả một chùa Đại Chiêu đương nhiên có không ít tăng lữ, nhưng phần lớn tăng lữ đều ở phía sau tĩnh tu, chỉ có số ít tăng lữ bảo vệ chùa và giải quyết công việc hằng ngày với trụ trì chùa Đại Chiêu.

Quan trọng nhất là, lúc này những tăng lữ kia đều ăn mặc rất long trọng, trên tay nắm lấy Kim Luân, trong miệng niệm tụng Phạn văn, nhanh chóng đi về phía đại điện.

Người hiểu rõ phật giáo tàng truyền đều biết, ở Lhasa này

Cách Lỗ phái (1) là chủ yếu, mấy chùa miếu lớn ở đây cũng đều thuộc về Cách Lỗ phái, nhưng mà ngoại trừ chùa Đại Chiêu, tuy rằng chùa Đại Chiêu cũng do tăng lữ theo Cách Lỗ phái quản lý, thế nhưng ngôi chùa này lại là thánh địa trong lòng tất cả đệ tử Phật giáo, bởi vì nơi này có ba pho tượng, tượng Đẳng Thân của Đức Phật Thích Ca, tượng Tùng Tán Cán Bố cùng công chúa Văn Thành được người dân Tạng tha thiết yêu thương.

(1) Cách Lỗ phái: Gelugpa, nguyên nghĩa "tông của những hiền nhân", cũng được gọi là Phái mũ vàng vì các vị tăng phái này mang mũ màu vàng, là một trong bốn tông tại Tây Tạng do Tsongkhapa thành lập. Tông này đặc biệt nhấn mạnh đến Luật tạng và nghiên cứu kinh điển.

Cũng chính vì một điểm này, tăng lữ của chùa Đại Chiêu rất ít khi xuất hiện đông đủ như vậy, bởi vì bình thường Cách Lỗ phái nhất mạch có hoạt động gì đều để những chùa khác làm chủ cử hành, chùa Đại Chiêu, chỉ khi đại điển sinh nhật Phật tổ tới thì toàn bộ tăng lữ mới sẽ xuất hiện.

Mà giờ khắc này tăng lữ của chùa Đại Chiêu dồn dập hiện thân, bất kể có phải là tín đồ của Phật giáo hay không cũng thầm hiểu trong lòng, sợ rằng chùa Đại Chiêu sắp có chuyện đại sự gì xảy ra.

Đông!

Tại thời khắc này, một tiếng chuông vang vọng chấn động đột nhiên vang lên, một tiếng, hai tiếng...

Tất cả tăng lữ bước nhanh đến trước đại điện, mà toàn bộ du khách trong đại điện cũng đều bị những tăng lữ này đưa đi, duy chỉ có Phương Bảo Bảo đứng ở nơi đó, phảng phất như không hề hay biết động tĩnh sau lưng.

"Nữ thí chủ, thực sự là xin lỗi, hôm nay chùa Đại Chiêu có

chuyện không mở cửa cho người ngoài, xin mời rời khỏi."

Một vị tăng lữ đi tới trước mặt Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh thấy những du khách khác đều bị khuyên rời đi, cũng không cố chấp phải ở lại chỗ này, đưa tay định đánh thức Phương Bảo Bảo, nhưng tay cô ấy mới vừa vươn ra, sắc mặt tăng lữ kia lập tức biến đổi, vội mở miệng gọi cô ấy lại.

"Nữ thí chủ, xin đừng quấy rầy vị này."

"Em ấy đi cùng với tôi, là tôi đưa em ấy tới đây, đương nhiên tôi phải gọi em ấy chứ."

Lâm Tĩnh có chút khó hiểu, mà trong lúc nhất thời tăng lữ kia cũng không biết nên làm gì bây giờ, chẳng qua cũng may vào đúng lúc này, một giọng nói vang lên giải vây giúp hắn.

"Nếu nữ thí chủ có quan hệ với linh đồng, vậy có lưu lại cũng không sao cả."

Đây là một giọng nói già nua, nghe được thanh âm này, vẻ mặt tăng lữ trở nên cung kính, lập tức lui sang một bên, mà Lâm Tĩnh thì lại tò mò nhìn vị Lão Lạt Ma đột nhiên xuất hiện trước mặt mình kia.

"Linh đồng, là đang nói Diệp Bảo Bảo sao?"

Lâm Tĩnh không ngốc, ở chỗ này người có thể xứng với chữ "Đồng" kia hiển nhiên chỉ có Diệp Bảo Bảo.

"Diệp Bảo Bảo sao? Đây là tên của chuyển thế linh đồng (2) sao?"

(2) Chuyển thế linh đồng ở Tây Tạng là một loại hiện tượng tái sinh. Thông thường, trước khi Lạt-ma Tây Tạng chết sẽ nhắc nhở nơi chuyển thế tiếp theo, bao gồm phương hướng, vị trí sơ lược, và các thông tin để phân biệt. Lúc chuyển thế linh đồng ra

đời sẽ phát sinh hiện tượng đặc biệt, như vô số cầu vồng xuất hiện trên bầu trời, mọi người nghe được pháp hiệu, âm thanh tù và,... Chuyển thế linh đồng và vị lạt-ma lúc còn sống giống hệt nhau về tính tình, còn có thể kêu lên tên cũ khi còn sống.

Ánh mắt Lão Lạt Ma nhìn về phía Phương Bảo Bảo, mà giờ khắc này Phương Bảo Bảo vẫn đứng sững ở nơi đó không nhúc nhích, không hề phát hiện ra mấy người mới xuất hiện đang đứng sau lưng mình.

"Diệp Bảo Bảo là chuyển thế linh đồng?"

Lâm Tĩnh có chút kinh ngạc, làm một nữ thanh niên văn nghệ, cô ấy cũng đã từng nghe nói về truyền thuyết chuyển thế linh đồng của Phật giáo, đây là từ ngữ dùng để chỉ những cao tăng của Phật giáo sau khi viên tịch không những không biến mất như thế, mà khiến linh hồn của mình chuyển thế, mà chuyện những đệ tử kia cần phải làm là tìm kiếm linh đồng chuyển thế của cao tăng.

Từ Ban Thiền đến Đạt Lại, nhất là những Lạt Ma kia đều có chuyển thế linh đồng, chỉ là phải làm sao mới có thể tìm được chuyển thế linh đồng, Lâm Tĩnh không hiểu, cô ấy cũng chỉ là từng nhìn thấy một bài báo về phương diện này mà thôi

Nghĩ đến chuyển thế linh đồng, đột nhiên Lâm Tĩnh nghĩ đến những hành động khiếp người Diệp Bảo Bảo đã làm ra lúc trước, trước đây cô ấy đã cảm thấy căn bản Diệp Bảo Bảo không giống một đứa bé mấy tuổi chút nào, tâm trí của cậu bé thành thục không khác gì người trưởng thành.

Nếu như suy nghĩ theo hướng này, quả thật Diệp Bảo Bảo rất phù hợp với đặc điểm của chuyển thế linh đồng.

"Vậy hiện tại em ấy đang làm sao vậy?" Lâm Tĩnh chỉ vào Phương Bảo Bảo hỏi.

"Linh đồng là chuyển thế, vì thế chưa thể thức tỉnh những ký ức kiếp trước, nhưng bây giờ đứng ở trước tượng Phật tổ, hiển nhiên đã kích phát trí nhớ kiếp trước, đây là đang thức tỉnh trí nhớ của kiếp trước."

"Thức tỉnh ký ức?"

Tuy rằng Lâm Tĩnh cảm thấy có chút quá vô căn cứ, nhưng lúc này cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận cách giải thích này, dù sao cũng phải chờ Diệp Bảo Bảo tỉnh táo lại mới có thể xác nhận kết quả cuối cùng.

"Đại sư, vậy Diệp Bảo Bảo là vị cao tăng Lạt Ma nào chuyển thế đây?"

"Không phải Lạt Ma chuyển thế."

Lão Lạt Ma lắc đầu, nếu như chỉ là Lạt Ma chuyển thế, căn bản sẽ không xuất hiện ở chùa Đại Chiêu, mà sẽ được nghênh đón ở các chùa khác, có thể thức tỉnh ở chùa Đại Chiêu, chỉ có một vị.

Cho dù là Ban Thiền hay là Đạt Lại, hai người có địa vị cao thượng nhất trong Hoàng Giáo của Phật giáo tàng truyền, nhưng dù vậy, chuyển thế linh đồng của hai người này đều sẽ không xuất hiện ở chùa Đại Chiêu, bởi vì chùa Đại Chiêu không thuộc về Hoàng Giáo, hoặc là nói chính xác hơn, chùa Đại Chiêu không thuộc về bất kỳ một giáo phái nào.

(3) Hoàng Giáo: giáo phái lớn nhất trong đạo Lạt Ma của dân tộc Tạng ở Trung Quốc

Lão Lạt Ma không nói nữa, đương nhiên Lâm Tĩnh càng không biết nói cái gì, toàn bộ đại điện cũng yên lặng xuống, nhưng mà so với sự yên lặng của đại điện này, giờ khắc này ở bên ngoài đại điện lại cực kỳ không bình tĩnh.

Toàn bộ tăng lữ của cả chùa Đại Chiêu đều hành động, tất cả

du khách cùng nhân viên không quan hệ đều bị mời lui ra ngoài, cửa lớn của chùa Đại Chiêu còn có thêm hơn mười vị tăng lữ đứng ở nơi đó, cấm bất kỳ người nào tới gần cùng đi vào.

Khác với bộ dạng hòa ái khi những tăng lữ xuất hiện trước mặt khách du lịch vào ngày thường, nhóm tăng lữ này mang sắc mặt nghiêm túc, đã không có hình dáng từ bi của Bồ Tát, càng nhiều hơn chính là hình dáng của Kim Cang trừng mắt.

Những tăng lữ này mang vẻ mặt phòng bị, phảng phất như có kẻ địch lớn sắp xâm lấn, một màn này khiến tín đồ cùng du khách phía ngoài tràn đầy hoang mang, nơi này chính là Lhasa đấy, đây là chùa Đại Chiêu, một nơi tràn đầy tín đồ của Phật giáo, ai dám đến chùa Đại Chiêu gây chuyện?

Tây Tạng là một vùng đất tràn ngập tín ngưỡng tôn giáo, nói không khoa trương chút nào, 95% người dân Tạng đều là tín đồ của Phật giáo, đây cũng là một trong nguyên nhân vì sao ở nơi này, những vị Lạt Ma lại có địa vị cao như vậy.

Đương nhiên những người này không biết, chùa Đại Chiêu không phòng bị người nào khác mà chính là đang phòng bị tăng lữ của các chùa còn lại.

Tu viện Ganden (4)!

(4) Tu viện Ganden hay Ganden Namgyeling là một trong những "tu viện đại học Gelug" vĩ đại của Tây Tạng, Trung Quốc.

Với tư cách là chùa lớn nhất của Hoàng Giáo, nơi này là thánh địa của Cách Lỗ phái, bởi vì người sáng lập chùa này là do Tsongkhapa (5), người sáng lập Cách Lỗ phái kiến tạo, cũng là tổ đình của Cách Lỗ phái, có địa vị quan trọng như địa vị của Long Hổ Sơn trong lòng giáo đồ Thiên Sư Giáo vậy.

(5) Tsongkhapa: chủ nhân của Zongka, người sáng lập Giáo

phái Gelug của Phật giáo Tây Tạng

"A di đà phật, các ngươi còn nhớ rõ thần dụ trước đây đại tông sư lưu lại sao?"

"Nhớ kỹ, trước đây khi đại tông sư viên tịch đã từng gặp Phật tổ, cũng nói mười câu cùng Phật tổ, mà sau cuộc gặp mặt nói chuyện này đại tông sư mới sáng lập Cách Lỗ phái."

"Không sai, sau khi nhận được mười câu liền lập phái, đây là chuyện đáng kiêu ngạo nhất của Cách Lỗ phái chúng ta, nhưng các ngươi cũng biết, trước đây ngoại trừ nhận được mười câu châm ngôn nơi Phật tổ, đại tông sư còn hỏi ba câu."

Mấy vị tăng nhân trước mặt lão tăng đưa mắt nhìn nhau, về điểm này bọn họ thật sự chưa từng nghe nói qua.

"Trước đây, đại tông sư đã hỏi Phật tổ: Đệ tử nguyện tuyên truyền Phật Pháp, khiến Phật quang của Phật tổ phổ chiếu mười vạn chúng sinh, nhưng Phật pháp của đệ tử không tinh, sợ khó có thể truyền chân lý, hi vọng Phật tổ lưu lại hình dáng pháp thân để cho đệ tử tín đồ chiêm ngưỡng."

Nghe được lời của lão tăng, trên mặt tất cả những tăng nhân này đều lộ ra vẻ chấn động, bởi vì bọn họ nghe hiểu ý trong mấy lời lão tăng nói, không đúng, nói chính xác hơn là nghe hiểu ý trong lời đại tông sư nói.

Đương đại, Phật tổ chỉ để lại ba tượng Đẳng Thân, nhưng nếu như đại tông sư có thể cầu được một tượng Đẳng Thân, thật sự là trợ giúp vô thượng đối với Cách Lỗ phái đang phát triển bước đầu ngày ấy, có thể thu hút được vô số tín đồ đi đến.

Cũng chính vì vậy, những tăng nhân này mới trông ngóng muốn biết Phật tổ đã trả lời đại tông sư như thế nào.

"Đại tông sư vừa hỏi xong, Phật tổ cầm hoa mỉm cười (6)

chúng sinh, đáp: "Trước khi ta tự niết bàn, bắn ra ba tia sáng chiếu rọi chư thiên vạn giới, để lại ba Đẳng Thân phát huy Phật pháp, từ nay về sau thấy ba Đẳng Thân này cũng như thấy Thích Ca Mâu Ni ta, muôn đời trường tồn.""

(6) Cầm hoa mỉm cười (Niêm hoa vi tiếu): là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cánh hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp mỉm cười. Đây là biểu thị cho pháp môn lấy tâm truyền tâm, một pháp môn siêu ngôn ngữ, siêu văn tự. Trong pháp môn này chỉ có sự giao cảm, rung động giữa hai tâm thức thầy và trò, và hai tâm thức này đã đồng nhất. Đó là cái tâm vi diệu Niết bàn.

Các tăng nhân nghe được câu trả lời của lão tăng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì bọn họ đã được nghe thấy câu nói này từ trước, đây là lời Phật tổ đã nói khi tạo tượng Đẳng Thân.

"Trước đây sau khi đại tông sư nghe thấy lời này, mừng rỡ như điên, bởi vì ý trong lời Phật tổ nói là chờ ngày nào đó trong tương lai, khi ba tượng Đẳng Thân dung hợp cũng là ngày Thích Ca Mâu Ni trở về."

Sau khi lão tăng nói xong những lời này, trong mắt có tinh quang thoáng qua, mà lời của hắn cũng khiến đông đảo tăng nhân chấn động.

"Chùa Tiểu Chiêu bên kia, đã có người nghênh tượng Đẳng Thân Phật tổ tám tuổi, chuẩn bị đưa tượng Đẳng Thân nghênh hướng chùa Đại Chiêu."

...

Toàn bộ chùa chiềng trên khắp Lhasa đều nghe tin tức mà lập tức hành động, nhưng nào chỉ là toàn bộ Lhasa, lúc này toàn bộ Tây Tạng, thậm chí cả chùa chiềng khắp nơi trên toàn quốc phảng phất đều có thể cảm ứng được, toàn bộ đều đưa mắt nhìn về phía

vị trí chùa Đại Chiêu.

"Trải qua kiếp Vô Lượng, ở thời đại mạt pháp này, rốt cục ngã phật cũng trở về."

"A di đà phật, ngã phật niết bàn mà vạn pháp mất đi, phát hiện ngã phật trở về, dựa vào vạn pháp thịnh mà Phật pháp thị."

Vô số lão tăng tĩnh tu trong chùa miếu, thậm chí có đã vài chục năm không bước ra khỏi thiện phòng, giờ khắc này tất cả lão tăng đều đi ra khỏi phòng, sau đó đều xuất phát cùng đi tới một phương hướng.

Trong chùa Đại Chiêu!

Năm vị lão tăng đứng ở cửa đại điện, lúc này trong toàn bộ đại điện chỉ còn lại hai người Phương Bảo Bảo cùng Lâm Tĩnh.

Hai ngày sau, khi Phương Minh đang tìm tung tích của Phương Bảo Bảo ở một nơi cách Lhasa không xa, thế nhưng tung tích của cậu bé còn chưa tìm thấy, lại thấy điện thoại của Diệp Minh gọi tới.

"Phương Minh, không tốt, Tử Du bị người ta bắt đi rồi."

Cuộc điện thoại này của Diệp Minh khiến Phương Minh triệt để phẫn nộ, cậu lập tức hoài nghi nhà họ Mục, bởi vì trong giới tu luyện cậu chỉ có hận thù với nhà họ Mục, hơn nữa sợ rằng ngoài nhà họ Mục ra tuyệt đối không còn thế lực nào khác dám làm như thế, nhưng mà câu kế tiếp của Diệp Minh lại khiến Phương Minh ngây ngẩn cả người.

"Là một đám Lạt Ma, những Lạt Ma này trực tiếp bắt Tử Du đi."

Chương 900: Diễn xong chưa?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Trong chùa Đại Chiêu!

Diệp Tử Du lạnh mặt nhìn Phương Bảo Bảo trước mặt, mà Phương Bảo Bảo thì lại gãi gãi đầu, thế nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên quyết, dường như vì một chuyện gì đó mà hai mẹ con xuất hiện bất đồng.

"Phương Bảo Bảo, con giải thích rõ ràng chuyện này cho mẹ!"

"Con đã giải thích với mẹ nhiều lần rồi, con là Phật tử, là Phật tổ chuyển thế, mà mẹ chính là Phật mẫu đấy."

"Phật mẫu cái rắm!"

Cho dù văn tĩnh như Diệp Tử Du lúc này cũng không nhịn được mở miệng văng tục, bởi vì cô tin tưởng đổi lại bất cứ người nào gặp phải chuyện này giống cô, cũng đều sẽ tức giận không thôi.

Vốn bản thân đang yên đang lành tham gia một hoạt động công ích, nhìn thấy hoạt động sắp kết thúc, đột nhiên một đám hòa thượng vọt tới, vậy mà nửa cưỡng chế ép buộc lôi cô đi, cô muốn phản kháng cũng không thể phản kháng được, thậm chí ngay cả những thôn dân trong thôn kia cũng không giúp cô.

Bởi vì ở trong lòng những thôn dân chất phác kia, hòa thượng đều là người từ bi, đương nhiên sẽ không hại người, cho nên bọn họ cứ trơ mắt nhìn Diệp Tử Du bị những Lạt Ma này dẫn đi, về phần mấy người bạn của Diệp Tử Du vốn đều là người trẻ tuổi, càng không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể báo cáo chuyện này cho người phụ trách hoạt động.

Mà sau khi người phụ trách hoạt động biết rõ chuyện này, lại chỉ gọi mấy cuộc điện thoại ra ngoài sau đó lập tức mặc kệ, chỉ nói cho mấy người bạn của Diệp Tử Du biết, Diệp Tử Du có chuyện khác phải làm nên đi trước mà thôi.

Bị một đám người nửa cưỡng chế ngồi xe chạy suốt mấy trăm km, sau đó lại mơ mơ màng màng bị đưa đến chùa Đại Chiêu này, cái gì cũng không biết, sao Diệp Tử Du có thể không tức giận được? Nhất là sau khi nhìn thấy Phương Bảo Bảo, biết tất cả những chuyện này đều là do Phương Bảo Bảo làm ra, trong thoáng chốc lửa giận trên người cô bạo phát.

"Mẹ à, mẹ nói chuyện thật thô lỗ."

Phương Bảo Bảo nhíu nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ chê bai, bản thân mình làm vậy đều là vì muốn bảo vệ mẹ, cái thân phận Phật mẫu này tốt tới cỡ nào kia chứ? Nói không khoa trương chút nào, có thân phận này, sau này có thể đi ngang trong giới thế tục, càng sẽ có thêm hàng nghìn hàng vạn tín đồ.

"Phương Bảo Bảo, có phải con muốn ăn đòn không?"

Diệp Tử Du không chịu nổi ánh mắt của Phương Bảo Bảo, chẳng qua Phương Bảo Bảo lại không thèm để ý chút nào, bởi vì cậu bé hiểu rõ Diệp Tử Du, người phụ nữ này thật sự là quá thiện lương, đánh người? Không tồn tại.

Trước đây khi bản thân mình còn chưa khôi phục trí nhớ, có một lần không cẩn thận làm đổ nước lên trên laptop của cô, dẫn

đến laptop bị hỏng, toàn bộ luận văn mà cô gái này viết suốt mấy ngày nay cứ biến mất một cách đơn giản như thế, lúc đó cô gái này đã tức tới phát khóc, nhưng dù như vậy cô vẫn không đánh cậu bé.

Cho nên từ lúc kia cậu bé đã biết, cô gái này thật sự quá thiện lương, mà bản thân cậu bé vốn luôn xì mũi coi thường đối với loại người thiện lương này, nguyên nhân là vì những chuyện cậu bé đã trải qua nói cho cậu bé biết, người thiện lương đều không có kết cục tốt.

Quả nhiên, sau khi Diệp Tử Du giơ nắm đấm mềm mại lên lại lập tức thu tay lại, sau đó nhìn về phía Phương Bảo Bảo, đôi xinh đẹp đến mức tận cùng kia khuôn lộ ra vẻ nghiêm túc, "Phương Bảo Bảo, mẹ phát hiện con đang nói chuyện rất nghiêm túc với mẹ, có phải con đã khôi phục ký ức rồi không?"

Diệp Tử Du cũng không đần độn, bằng không sao cô có thể thi đậu đại học Thủy Mộc, mà có thể trở thành nữ thần trong mắt những thanh niên ưu tú của đại học Thủy Mộc, không chỉ đơn giản vì dung mạo cô xinh đẹp, mà trên phương diện học tập cô cũng là người thông minh hiếm thấy.

"Cuối cùng thì cô cũng không còn ngu ngốc nữa."

Phương Bảo Bảo không phủ nhận, bởi vì lúc này hắn có phủ nhận cũng vô dụng.

"Quả nhiên là như vậy."

Diệp Tử Du không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, nếu hắn chưa khôi phục trí nhớ, dựa vào chỉ số thông minh của đứa trẻ vài tuổi như Phương Bảo Bảo, mặc dù có thể thông minh hơn những đứa bé khác một chút, nhưng không thể bộc lộ ra dáng dấp ông cụ non như vậy.

"Nhưng căn bản ngươi liền không phải là cái gì Phật tử a."

Nếu như cô nhớ không lầm mà nói, lúc đó anh Phương Minh đã nói với cô, Phương Bảo Bảo là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, nếu như Phương Bảo Bảo thật sự là Phật tổ chuyển thế gì gì đó, lấy lòng dạ từ bi của Phật tổ, sao có thể là một nhân vật nguy hiểm.

Không đợi Phương Bảo Bảo trả lời, dường như Diệp Tử Du đã suy nghĩ rõ ràng một chút, khuôn mặt lộ ra vẻ khẩn trương, cố ý hạ giọng nói: "Ngươi giả mạo Phật tử, lại còn muốn ta phối hợp diễn với ngươi đóng vai Phật mẫu gì gì kia, để ta lừa dối mấy hòa thượng này với ngươi sao?"

Phương Bảo Bảo quay đầu trừng trắng mắt.

"Phương Bảo Bảo, hành vi này của ngươi là không đúng, hơn nữa đám hòa thượng kia cũng không đần độn, đến lúc đó nhất định sẽ bị vạch trần đấy, ta đã từng nghe nói tính khí của những hòa thượng này cũng không tốt đẹp gì, nếu không chúng ta mượn cớ len lén trốn đi."

"Đúng, lập tức len lén trốn đi, nếu như bị phát hiện, thực sự không được chúng ta cũng chỉ còn cách nói thật, dù sao thì chỉ cần chúng ta khăng khăng nói bọn họ nhận lầm, ngươi không phải Phật tử gì gì kia, có lẽ bọn họ sẽ không so đo với một đứa trẻ đâu."

"Không được thì để ta gọi điện thoại cho anh Phương Minh trước, dù sao ta cũng là con gái yếu ớt, ngươi lại là một đứa bé, khẳng định không phải đối thủ của những hòa thượng này, có anh Phương Minh ở đây, an toàn của chúng ta cũng được bảo đảm."

Phương Bảo Bảo nhìn Diệp Tử Du một hồi, một lúc sau kéo kéo khóe miệng, nói: "Diễn xong rồi à?"

Ách...

Khuôn mặt Diệp Tử Du hiện lên một vòng đỏ ửng, có một loại cảm giác hoảng loạn cùng xấu hổ sau khi lời nói dối bị vạch trần.

Không sai, vừa bộ vừa rồi quả thật là do cô giả vờ, nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ vì muốn gọi điện thoại cho anh Phương Minh, vấn đề hiện tại này đã không nằm trong tầm khống chế của cô, chỉ là cô không nghĩ tới lại bị Phương Bảo Bảo liếc mắt một cái liền nhận ra ngay như vậy.

"Cái kia... Ha ha... Khí trời hôm nay tốt thật, Phương Bảo Bảo, ta đói, ngươi không biết đám hòa thượng kia đáng giận tới cỡ nào, sau khi bắt cóc ta đi vẫn chưa cho ta ăn chút gì cả."

Nói xong, Diệp Tử Du còn xoa xoa bụng của mình, lời của cô cũng không phải giả dối, cô thật sự đói bụng.

Phương Bảo Bảo cảm giác mình bị người phụ nữ này đánh bại, chẳng qua cũng không sao, mọi thứ đều đang diễn ra dựa theo hắn thiết kế, chờ đến khi người phụ nữ này ngồi vững thân phận Phật mẫu kia rồi, cho dù Phương Minh muốn dẫn người phụ nữ này đi cũng không có khả năng.

Đừng đùa, Phật mẫu là thân phận cao quý tới nhường nào, cho dù Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương cũng không đủ tư cách, quả thật nhà họ Phương là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, nhưng không có nghĩa là không còn thế lực nào khác lớn hơn nhà họ Phương nữa, trong giới tu luyện vẫn tồn tại mấy thế lực ẩn hình lớn.

Mượn Thiên Sư phủ đến nói, Long Hổ Sơn Thiên Sư phủ quả thật không phải thực lực mạnh nhất giới tu luyện, nhưng nếu như là cả Đạo giáo thì sao? Có lẽ nhà họ Phương dám nhằm vào Thiên Sư phủ, nhưng dám đối với đầu với toàn bộ Đạo giáo sao?

Đạo giáo như vậy, Phật giáo cũng giống như vậy.

Một Ngũ đài sơn một chùa Đại Chiêu có thể nhà họ Phương không để vào mắt, nhưng nếu như toàn bộ Phật giáo thì sao? Thế lực này ngay cả nhà họ Phương cũng không dám trêu chọc, mà thân phận của Phật mẫu chính là thứ được cả Phật giáo công nhận.

Nghĩ tới đây, trên gương mặt của Phương Bảo Bảo lộ ra dáng tươi cười, nói như vậy, dường như cái thân phận Phật tử này của hắn cũng không tệ chút nào.

Sau khi sai người chuẩn bị đồ ăn cho Diệp Tử Du ăn, Phương Bảo Bảo không để ý tới ánh mắt oán giận của Diệp Tử Du nữa, bởi vì hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, thân phận Phật tử này của hắn còn chưa được xác định chắc chắn, chí ít, còn phải đợi thêm ba ngày sau khi đại điển Phật môn đến mới có thể chính thức xác nhận, trước lúc đó hắn muốn chuẩn bị một chút.

Chương 901: Tới cửa thỉnh tội

Lhasa!

Khi Phương Minh đến nơi này, đã cảm thụ được bầu không khí của tòa thành thị này trở nên có chút không đúng.

Có lẽ những du khách kia không thể phát hiện ra điều gì, nhưng chỉ cần là người dân bản địa lập tức sẽ phát hiện một chút manh mối, bởi vì rõ ràng số lượng tăng lữ đã nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Trừ chuyện Lạt Ma xuất hiện ở khắp nơi, thậm chí còn có thể nhìn thấy tăng nhân đột nhiên xuất hiện ở Lhasa, những biến hóa này, đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của người bản địa.

Mà sở dĩ Phương Minh sẽ phát hiện bầu không khí không đúng, đó là bởi vì sau khi cậu đi tới Lhasa đã gặp không ít người tu luyện, hơn nữa còn đều là người tu luyện Phật giáo.

Mọi người đều biết, đầu năm nay rất thịnh hành giả hòa thượng, mà số lượng hòa thượng có tu vi chân chính xuất hiện trong thế tục lại cũng không nhiều, cho dù có thì phần lớn cũng đều yên lặng tĩnh tu tu dưỡng, không dễ dàng rời khỏi sơn môn.

Chớ nói chi, tuy rằng Phật giáo đều tôn sùng Thích Ca Mâu Ni, nhưng cũng có rất nhiều chi nhánh, thậm chí có một số giáo phái còn mâu thuẫn bất đồng, tăng lữ trong nước xuất hiện ở Lhasa với quy mô lớn như vậy, vốn đã không phải là một chuyện bình thường.

"A di đà phật, nếu như lần này chùa Đại Chiêu không tính sai, đây chắc chắn là việc quan trọng nhất trong Phật giáo tôi gần ngàn

năm qua."

"Không sai, trước đây Phật tổ đã có lời, lưu ba tượng Đẳng Thân trước khi tiến vào niết bàn, đợi ngày thập phương công đức viên mãn chắc chắn sẽ trở về, phổ độ chúng sinh."

Lấy thính lực của Phương Minh tự nhiên có thể nghe được tiếng không ít tăng nhân nói chuyện với nhau, mà càng nghe cậu lại càng cảm thấy kinh hãi, bởi vì từ những lời mà những tăng nhân này nói với nhau, cậu đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi.

Chuyển thế đồng tử của Phật tổ Thích Ca Mâu Ni hiện thế!

Nếu tin tức này là sự thực, Phương Minh có thể xác định bố cục của toàn bộ giới tu luyện sẽ phải thay đổi một lần nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, lực lượng tổng thể của Phật giáo thật sự là quá mạnh mẽ, nhưng trước bởi vì giáo quy cùng giáo nghĩa của mỗi chùa mà phân ra rất nhiều chi nhánh, nhưng cho dù là chi nhánh nào cũng đều có chung một đặc điểm, đó chính là đều là đệ tử của Thích Ca Mâu Ni.

Cũng chính bởi vì một điểm này, chuyển thế đồng tử của Thích Ca Mâu Ni cũng tương đương với tín ngưỡng chung của tất cả Phật giáo, điểm này cũng giống với thần tử Giáo Hội phương Tây vậy.

Phương Minh thân làm thần tử Giáo Hội phương Tây, đại biểu cho thượng đế chuyển thế, đương nhiên biết cái thân phận có ý nghĩa trọng đại cỡ nào đối với Giáo Hội phương Tây.

Giáo Hội phương Tây là Giáo Hội lớn nhất phương Tây, nhưng ngoài nó ra còn có mấy Giáo Hội khác, giáo lý của mấy Giáo Hội này có điểm khác biệt so với Giáo Hội phương Tây, nhưng điểm giống nhau duy nhất chính là đều tín ngưỡng thượng đế.

Đối với mấy Giáo Hội này đến nói, bọn họ có thể không chú ý

tới giáo hoàng, bởi vì giáo hoàng chỉ là kẻ thống trị có quyền lực tối cao của Giáo Hội phương Tây, nhưng đối với thần tử bọn họ lại không dám không bảo trì cung kính, bởi vì thần tử là người phát ngôn thay thượng đế, những cao tầng khác của Giáo Hội có thể không để ý tới giáo hoàng, nhưng nhất định phải tôn kính thần tử, bằng không mà nói chẳng khác nào là phản giáo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngày trước sau khi Phương Minh trở thành thần tử, ngay cả giáo hoàng cũng muốn hợp tác với cậu, cái thân phận này có ý nghĩa tượng trưng quá lớn.

Thần tử như vậy, Phật tử cũng giống như vậy, Thích Ca Mâu Ni chuyển thế, này đương nhiên có địa vị cao hơn Lạt Ma gì đó chuyển thế rồi, là tín ngưỡng chân chính của tất cả đệ tử tam bảo.

Chẳng qua điều khiến Phương Minh nghi ngờ là Phật tử này đến từ đâu vậy? Trăm ngàn năm qua cho tới bây giờ chưa từng nghe nói Thích Ca Mâu Ni chuyển thế, thế nào đột nhiên liền xuất hiện một Phật tử?

Đương nhiên, Phương Minh cũng biết hiện tại chuyện cậu cần quan tâm nhất không phải Phật tử, mà là tìm được tung tích của Diệp Tử Du.

Dựa theo tin tức cậu lấy được bên phía người quản lý hoạt động công ích bên kia, những Lạt Ma đưa Diệp Tử Du đi tới từ chùa Đại Chiêu.

Chùa Đại Chiêu!

Khi Phương Minh xuất hiện ở trước cửa chùa, tất cả những Lạt Ma kia đều dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm cậu, những Lạt Ma này đã từng được phía trên dặn dò, không cho phép bất kỳ người nào tiến vào trong chùa.

Nhất là chuyện Phật tử có quan hệ trọng đại, khả năng có thể

sẽ liên quan đến bố cục toàn bộ Phật giáo thậm chí bố cục của cả giới tu luyện sẽ xuất hiện biến hóa, đương nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều thế lực, vì vậy đối với chuyện Phật tử xuất hiện, không ít thế lực là không muốn tiếp nhận.

Những thế lực này không cho phép Phật tử xuất hiện, đương nhiên cũng sẽ có cử động, thậm chí có người phát rồ chạy tới ám sát Phật tử cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Cũng chính bởi vì điểm này, lúc này chùa Đại Chiêu là trông gà hoá cuốc, có thể nói chỉ một con chim sẻ bay vào cũng sẽ bị phát hiện ngay lập tức, vô số cường giả dò xét khắp các nơi trong chùa, không buông tha bất kỳ một góc chết nào.

"Phiền phức thông báo một chút, xin nói có Phương Minh nhà họ Phương muốn gặp trụ trì của quý tự."

Lạt Ma này đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, có hai vị Lạt Ma trong số đó đi vào chùa miếu báo cáo cho cao tầng, không bao lâu sau đã trở lại, còn có hai vị Lạt Ma trung niên đi theo ra.

"Cậu Phương, mời!"

Chùa Đại Chiêu có tự đại hơn cũng sẽ không nguyện ý trêu chọc nhà họ Phương, huống chi Phương Minh còn đường đường chính chính tới xin gặp mặt, nếu như cự tuyệt không để ý tới cậu, đó chính là không nể mặt nhà họ Phương.

Dưới sự dẫn dắt của trung niên Lạt Ma, Phương Minh đi vào chùa Đại Chiêu, đi qua mấy đại điện, cuối cùng xuất hiện ở trước một gian thiện phòng, mà ở bên trong gian thiện phòng này có một vị lão tăng đang ngồi trên bồ đoàn.

"Xin chào đại sư."

Thái độ của Phương Minh rất khiêm tốn, dù sao đây cũng là đại bản doanh của người ta, mà lão tăng trước mắt này cũng giống

như cậu, đều có thực lực Địa Cấp đại viên mãn.

"A di đà phật, cậu Phương có tư thế như hổ như rồng, đến chùa Đại Chiêu tôi, không biết có gì muốn làm?"

Lão tăng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nếu như đổi lại lúc khác hắn còn có thể uyển chuyển một chút, thế nhưng lúc này lại là lúc chính trị của chùa Đại Chiêu đang khẩn trương nhất, bọn họ thật sự không muốn có bất kỳ giao tiếp gì với người không phải đệ tử tam bảo.

"Lần này tại hạ tới bái phỏng chính là vì muốn hỏi thăm đại sư một chút, không biết tôi đã đắc tội gì với chùa Đại Chiêu?"

Nghe được lời của Phương Minh, trên mặt lão tăng lộ ra vẻ nghi hoặc, "Hà cớ gì cậu Phương lại nói ra lời ấy?"

"Ngay ngày hôm qua, vợ chưa cưới của tôi bị một đám Lạt Ma bắt đi từ nơi cách nơi này trăm dặm, mà vừa lúc những Lạt Ma này lại tới từ chùa Đại Chiêu, cho nên lúc này tôi mới đến nhà thỉnh tội, không biết nào có chỗ đắc tội, mong rằng đại sư nói rõ."

Mặc dù nói là thỉnh tội, thế nhưng Phương Minh không lộ ra một chút tư thái thỉnh tội nào, đại sư Mozart cũng im lặng, hắn biết người trẻ tuổi trước mắt này nói thỉnh tội là giả, hỏi tội mới là thật.

"Cậu Phương chờ, việc này có thể đã có hiểu lầm gì đó, đợi tôi hỏi một phen xem sao."

Mozart nhìn về phía tiểu sa di bên cạnh, tiểu sa di nhanh chóng rời khỏi thiện phòng, mấy phút đồng hồ sau mới đi về tới, cúi người nhỏ giọng nói gì đó ở bên tai Mozart.

Lấy thích lực của Phương Minh nếu như muốn lắng nghe, đương nhiên có thể nghe rõ những gì tiểu sa di kia đang nói, chẳng qua là cậu cũng không làm như vậy, cậu chỉ cần yên lặng chờ đại

sư Mozart cho cậu một câu trả lời.

Đại sư Mozart nghe được những lời tiểu sa di nói, lông mày dài hơi nhíu lại, vẻ mặt trở nên có chút kinh ngạc vô cùng, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Đợi khi tiểu sa di một lần nữa lui trở về một bên, Mozart mới nhìn hướng Phương Minh, tựa hồ đang sắp xếp từ ngữ, một lúc sau nói: "Người cậu Phương nói là cô gái tên Diệp Tử Du sao?"

"Không sai."

"Khụ khụ... Không biết cậu Phương có biết gần đây chùa Đại Chiêu của ta phát sinh việc lớn?"

Đột nhiên Mozart dời đi trọng tâm câu chuyện, Phương Minh cũng không giả câm vờ điếc, trực tiếp hỏi: "Đại sư muốn nói tới chuyện Phật tử sao? Tôi cũng có nghe đồn chút ít."

"Nếu cậu Phương đã có nghe thấy, vậy lão phu cũng sẽ không nói lại nữa, lão phu nguyện làm một giao dịch với cậu Phương ở ngay nơi đây, Diệp thí chủ rất quan trọng đối với Phật giáo chúng tôi, nếu như cậu Phương không nhúng tay vào chuyện của Diệp thí chủ, lão nạp có thể thay mặt Phật môn đồng ý ba yêu cầu của cậu Phương, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể đưa ra những yêu cầu cùng hung cực ác gì."

Lời Mozart nói khiến mấy vị tăng lữ bên trong thiện phòng lộ ra vẻ khiếp sợ trên mặt, thay mặt Phật môn đồng ý ba yêu cầu, cái này đã không chỉ là chuyện của riêng chùa Đại Chiêu nữa, mà là của toàn bộ đệ tử cửa Phật trên thế giới.

Nhưng cho dù địa vị của chùa Đại Chiêu có cao quý tới mức nào cũng không có khả năng làm ra cam kết như vậy, bởi vì những giáo phái khác trong Phật môn chắc chắn sẽ không đáp ứng, trên đời này căn bản không có người nào có tư cách nói lời như vậy.

Không đúng, trước đây không có, nhưng bây giờ đã có một vị, đó chính là Phật tử, chỉ có Phật tử mới có tư cách nói lời như vậy, bởi vì Phật tử đại biểu cho Thích Ca Mâu Ni chuyển thế.

"Đại sư, có chút lời không thể nói loạn."

Con mắt Phương Minh hơi híp, đại sư Mozart nói lời như vậy, vậy có nghĩa là chuyện của Tử Du còn phức tạp hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều, rất có thể còn có quan hệ với Phật tử.

"Người xuất gia không nói dối, lão nạp đã nói ra tự nhiên là có hiệu lực." Đại sư Mozart còn tưởng rằng Phương Minh không tin lời hứa của hắn, bảo đảm nói.

"Thật sao? Chẳng qua tôi không có hứng thú với điều kiện đại sư đưa ra, vẫn nên đưa vợ chưa cưới của tôi ra đây đi thì hơn, miễn cho đến lúc đó lại tổn thương hòa khí hai nhà."

Vẻ mặt Phương Minh chậm rãi trở nên lạnh lẽo, đại sư Mozart cũng nghe được ý uy hiếp trong lời nói của Phương Minh, nếu như chùa Đại Chiêu bọn họ không giao vợ chưa cưới của cậu ra đây, đó chính là hoàn toàn trở mặt với cậu, cũng đại biểu cho cửa Phật muốn trở mặt đối đầu với quái vật lớn như nhà họ Phương.

"Cậu Phương, Diệp thí chủ thật sự quá quan trọng với Phật môn, thật sự là không thể..."

"Đại sư Mozart không cảm thấy đại sư nói lời này có chút hơi quá sao?" Phương Minh trực tiếp cắt đứt lời Mozart, nói tiếp: "Vợ chưa cưới của tôi chỉ là một người bình thường, không thể kéo ra một chút quan hệ gì với Phật môn mấy người, đương nhiên, đại sư cũng không cần phải nói chuyện kiếp trước kiếp này gì gì đó với tôi, hiện tại tôi chỉ muốn thấy người."

"Cậu Phương, sao không suy tính một chút?"

"Không có gì phải suy tính cả."

Trên mặt đại sư Mozart lộ ra vẻ khó xử, "Cậu Phương, Diệp thí chủ tuyệt đối không thể bị cậu đưa đi."

"Thực sự là buồn cười, vợ chưa cưới của tôi chỉ là một cô gái thế tục bình thường, chẳng lẽ còn có thể là Bồ Tát chuyển thế?"

"Mặc dù không phải Bồ Tát chuyển thế, nhưng địa vị của Diệp thí chủ trong Phật môn tôi cũng không thấp hơn Bồ Tát chuyển thế là bao, Diệp thí chủ là Phật mẫu của Phật môn tôi."

Đại sư Mozart không giấu giếm, bởi vì tới lúc đó chắc chắn tin tức này sẽ được công bố ra ngoài, mà sau khi Phương Minh nghe thấy lời của đại sư Mozart nói lập tức lại ngây ngẩn cả người.

Phật mẫu?

Mẹ của Phật tổ?

"Lời nói vô căn cứ, Phật môn các người tìm được Phật tử thì cũng thôi, vợ chưa cưới của tôi làm sao có thể sẽ là Phật mẫu, đến hiện tại cô ấy còn chưa đẻ đứa con nào, càng..."

Khi mới nói được nửa câu, đột nhiên Phương Minh ngừng lại, bởi vì cậu nghĩ tới một tồn tại hố cha.

"Phương Bảo Bảo!"

Phương Minh gần như là cắn răng nghiến lợi nói ra cái tên này, vài ngày trước cậu và Phương Bảo Bảo bị chia cách, mà sau đó Phật môn lập tức nhiều hơn một Phật tử, lại thêm Tử Du trở thành Phật mẫu, nếu nói chuyện này không liên quan gì với Phương Bảo Bảo đó mới có quỷ.

Chương 902: Phương Bảo Bảo tức hộc máu

Khi đại sư Mozart nghe được ba chữ Phương Bảo Bảo truyền ra từ trong miệng Phương Minh, trong đôi mắt già nua cũng có một tia sáng chói, bởi vì cái tên này chỉ khác tên thế tục của Phật tử bọn họ có đúng một chữ.

"Đại sư Mozart, xin hỏi có phải vị Phật tử kia tên Phương Bảo Bảo?" Phương Minh cũng không do dự, trực tiếp quay qua hỏi đại sư Mozart, tuy rằng trong lòng cậu đã có thể xác định trăm phần trăm.

"Tên thế tục của Phật tử là Diệp Bảo Bảo."

Đại sư Mozart không giấu giếm, bởi vì chuyện này cũng không gạt được, đợi khi thân phận Phật tử được xác nhận chính thức, những chuyện Phật tử đã trải qua ở thế tục cũng sẽ được viết vào Kinh phật, để các tín đồ trong thiên hạ được hiểu.

"Diệp Bảo Bảo?"

Nghe được câu trả lời của đại sư Mozart, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, không cần nghĩ cậu cũng biết đây là Diệp Bảo Bảo tự đổi tên cho mình.

"Mặc kệ là Diệp Bảo Bảo hay là Phương Bảo Bảo cũng đều là một người mà thôi, nghĩ đến hẳn là cậu bé có nói vợ chưa cưới của tôi là mẹ của cậu bé đúng không? Chẳng qua lấy nhãn lực của đại sư hẳn có thể nhìn ra được giữa hai người không liên hệ máu mủ gì cả."

Đại sư Mozart nghe được lời của Phương Minh, gật đầu cười, đáp: "Mười tháng hoài thai chỉ là hình thức, năm đó Phật tổ đã ra từ bụng khổng tước Đại Minh Vương sau đó phong khổng tước Đại Minh Vương làm Phật mẫu, chỉ bởi vì một đoạn Phật duyên này, giữa Diệp thí chủ cùng Phật tử cũng là như thế."

Phương Minh nghe rõ, ở trong kinh phật của Phật giáo, đương nhiên Thích Ca Mâu Ni không phải khổng tước Đại Minh Vương sinh ra, thậm chí trước đây khổng tước Đại Minh Vương còn cắn nuốt Thích Ca Mâu Ni đấy, cho nên từ phương diện này đến nói, khổng tước Đại Minh Vương vốn nên bị xử phạt, nhưng Phật tổ từ bi, sau khi ra khỏi từ bụng khổng tước Đại Minh Vương, lập tức phong khổng tước Đại Minh Vương làm Phật mẫu.

Mozart nói ra lời này là có ý dù Phật mẫu có liên hệ máu mủ với Phật tử hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có thể kéo tới một chút liên hệ cũng có thể coi là Phật mẫu.

"Thì ra là vậy."

Phương Minh lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, mà rồi nói ra: "Nếu là như vậy, vậy tôi đồng ý để vợ chưa cưới của tôi trở thành Phật mẫu."

"Cậu Phương nói lời ấy là thật?"

Đại sư Mozart cũng lộ ra vẻ vui mừng trên mặt, tuy rằng hắn đã chuẩn bị đối đầu chính diện cùng nhà họ Phương, nhưng đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, dù sao nhà họ Phương có thể nắm giữ vị trí gia tộc đứng đầu trong giới tu luyện lâu như vậy, nhất định nội tình thâm hậu tới mức không kém Phật môn là bao, nếu song phương thật sự khai chiến, đối với Phật môn đến nói cũng không phải chuyện gì tốt.

"Đương nhiên là thật, vợ chưa cưới của tôi là Phật mẫu, tôi đây không phải là Phật phụ sao?"

Nghe được lời của Phương Minh Mozart ngây ngẩn cả người, vẻ tươi cười trên gương mặt già nua cũng từ từ cứng lại, bởi vì hắn không nghĩ tới Phương Minh sẽ nói lời như vậy.

Trong nhà Phật có sự tồn tại của Phật mẫu, nhưng còn chưa từng có Phật phụ, cho dù là Phật tử thành kính cũng không biết tên cụ thể của cha Phật tổ.

"Khụ khụ... Cậu Phương, cậu và Diệp thí chủ chỉ là vợ chồng chưa cưới, còn chưa thành hôn chân chính, cho nên không thể tính như vậy được."

"Sao không thể tính như vậy?"

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm, "Đại sư có biết vì sao Phật tử lại gọi vợ chưa cưới của tôi là Phật mẫu không? Đây cũng đều là vì tôi, Phật tử là do tôi nuôi lớn, chỉ là bởi vì tôi bị việc vặt quấn thân, không có quá nhiều thời gian chăm sóc Phật tử, lúc này mới giao Phật tử cho vợ chưa cưới của tôi chăm sóc, cho nên nghiêm chỉnh mà nói, Phật phụ như tôi đây mới càng chính tông."

"..."

Đột nhiên đại sư Mozart có chút không biết nên làm gì bây giờ, thân phận của Phật mẫu là Phật tử nói, nhưng nếu như Phương Minh thật là cha Phật tử, vì sao Phật tử lại không nói tới đây?

Phải biết rằng quá khứ của Phật tử là thứ không thể làm giả được, nhất định sẽ được điều tra rõ ràng, dựa vào điểm này Phương Minh không thể nào nói sạo, mà nếu như lời Phương Minh nói là sự thật, vậy Phật tử này ngay cả cha mình cũng không nhận, nếu chuyện này truyền đi sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Phật tử là Phật tổ chuyển thế, là một người không thể tồn tại chút sứt mẻ đạo đức nào.

Cho dù Phương Minh có đối xử không tốt với Phật tử, cho dù có ngược đãi Phật tử, nhưng Phật tử vẫn phải nhận người cha là Phương Minh này, bằng không mà nói chính là đại nghịch bất đạo, lại không phù hợp với giáo lí của Phật môn.

Phật môn chú ý kiếp sau, cho rằng mọi thứ người ta làm ở kiếp này đều sẽ bị báo ứng ở kiếp sau, mà tất cả những gì bản thân đang trải qua ở đời này đều có quan hệ với kiếp trước, cho nên nếu như cuộc sống có quá nhiều bất hạnh cũng không cần quá tuyệt vọng, đó là bởi vì kiếp trước ngươi tạo nghiệt, vì thế mới phải thừa nhận hết thảy ở kiếp này, nếu sau này tích đức nhiều hơn thì kiếp sau còn có thể hạnh phúc.

Kỳ thực đây cũng là nguyên nhân vì sao Phật giáo có thể thịnh hành, giáo lý này rất thích hợp với tầng lớp thống trị thời cổ đại đưa ra để quản lý người ở tầng lớp thấp nhất, đợi khi những người dân này tin phật, dù cuộc sống của bản thân có gian khổ tới cỡ nào cũng chỉ cho rằng là do kiếp trước bản thân mình tạo nghiệt, cho nên kiếp này phải chịu hết tất thảy những đau khổ đó, cố gắng tích đức cho đời sau.

Chính là bởi vì giáo lý này, cho nên mặc kệ Phương Minh đã ngược đãi Phật tử như thế nào, Phật tử vẫn phải thừa nhận thân phận là cha mình của Phương Minh, bởi vì đây là nghiệt duyên kiếp trước, là nhất định phải chịu, huống chi còn có luân lý đạo lý ở đó…

"Cậu Phương, này không thể nói lung tung được."

"Có phải tôi nói lung tung hay không cứ gọi Phật tử ra đây đối chất với tôi, không phải sẽ rõ ràng tất cả sao? Hơn nữa thân phận của Phật tử ở thế tục cũng có nhập hộ khẩu nhà tôi, những điều này đều có thể điều tra rõ ràng."

Đại sư Mozart im lặng, sự tình đã vượt qua khả năng khống chế của hắn, tình huống này đã không phải hắn có thể xử lý nữa,

mà vào đúng lúc này, có một giọng nói truyền vào trong tai của hắn.

"Cậu Phương, mời đi theo tôi."

Đại sư Mozart đứng dậy, hắn là trụ trì của chùa Đại Chiêu nhưng lại không phải người có địa vị cao nhất trong chùa, bởi vì ở chùa Đại Chiêu còn có năm vị thượng sư có thân phận ở trên hắn, vừa rồi chính là một thượng sư trong số đó truyền âm nhập mật cho hắn.

Đi ra khỏi thiện phòng, đi qua vài hành lang gấp khúc, đại sư Mozart dẫn theo Phương Minh đi tới trước một viện, chẳng qua bản thân hắn lại không bước vào cửa viện.

"Cậu Phương, Phật tử đang ở bên trong."

Phương Minh gật đầu, lơ đễnh sải bước đi vào cửa sân, mà trong sân có ba bóng người đứng ở nơi đó, Diệp Tử Du cùng Lâm Tĩnh còn có Phương Bảo Bảo.

"Anh Phương Minh!"

Diệp Tử Du trầm mặt ngồi một mình trong chòi nghỉ mát, không để ý tới Phương Bảo Bảo, chẳng qua bởi vì vị trí của cô ngồi ở đối diện với cửa viện, vì thế cô lập tức thấy được Phương Minh, đôi mắt tinh khiết như lưu ly đầu tiên là nháy mấy cái, có chút không dám tin tưởng những gì bản thân mình thấy được, sau khi xác định đây không phải ảo giác của mình mới lập tức kinh hỉ chạy về phía cửa sân.

Mà Diệp Tử Du mới chạy ra vài bước, lại bị Phương Bảo Bảo cản lại.

"Người phụ nữ ngu ngốc này, mẹ ngồi xuống đây cho con, bằng không đừng trách con nói đám hòa thượng kia nhốt mẹ lại."

Nghe được Phương Bảo Bảo uy hiếp, Diệp Tử Du bĩu môi, trực tiếp vươn tay xoa xoa đầu Phương Bảo Bảo, sau đó không để ý Phương Bảo Bảo uy hiếp, trực tiếp đi về phía Phương Minh.

"Thực sự là quá ghê tởm, đây là không đặt tiểu gia ta vào mắt."

Phương Bảo Bảo trực tiếp phát điên lên, mà Lâm Tĩnh đang đứng bên cạnh lại cười trộm, thật ra khi thấy cô Diệp này lần đầu tiên, cô ấy đã cảm thấy rất chấn động với dung mạo của Diệp Tử Du, không nghĩ tới trên thế gian này còn có cô gái xinh đẹp tới như vậy, cho dù là phụ nữ như cô ấy cũng không nhịn được động tâm.

Đợi một lát sau khi nghe được cách xưng hô của Diệp Bảo Bảo cùng cô Diệp này, cô ấy mới biết được, thì ra cô gái xinh đẹp này là mẹ của Diệp Bảo Bảo.

Cũng đúng, Diệp Bảo Bảo thông tuệ như vậy, sao người phụ nữ bình thường có thể sinh ra đứa bé linh mẫn như thế.

Nhưng sau đó khi cô ấy nghe được đoạn đối thoại giữa Diệp Bảo Bảo cùng cô Diệp, luôn cảm thấy tình cảm của Diệp Bảo Bảo đối với cô Diệp này dường như không chỉ là tình mẹ con đơn giản như vậy, càng nhiều hơn chính là một loại tham muốn giữ lấy.

Đương nhiên, Lâm Tĩnh cũng biết Diệp Bảo Bảo chỉ dám hung ác trên miệng một chút, tuyệt đối không dám hành động xấu xa gì đối với cô Diệp này, không thấy mấy lần nói chuyện vừa rồi đều là cô Diệp này khiến Diệp Bảo Bảo phiền não tới không thể chịu nổi sao?

Nhất là khi cô Diệp nhíu mày, một bộ dạng sắp khóc, Diệp Bảo Bảo lập tức không có tính tình gì nữa, hoàn toàn bị cô ăn gắt gao.

"Em không sao chứ?"

Phương Minh nhìn Diệp Tử Du, không biết vì sao trong lòng cậu lại có chút chột dạ, dù sao giữa cậu và Hàn Kiều Kiều cũng đã

xảy ra chuyện như vậy.

"Không sao, chính là thằng nhóc Phương Bảo Bảo này quá nghịch ngợm, xem ra lần này trở về rồi phải dạy bảo cậu một trận mới được."

Diệp Tử Du không phát hiện điểm dị thường của Phương Minh, thật ra mấy ngày này cô ấy ở chùa Đại Chiêu cũng không bị ủy khuất gì, mặc dù không thể liên lạc với bên ngoài, nhưng cô biết Phương Bảo Bảo sẽ không hại cô.

"Con nghịch ngợm? Hừ hừ, nhưng vẫn tốt hơn một số người làm chuyện tốt kia."

Phương Bảo Bảo khinh thường hừ hừ, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, mà lúc này Phương Minh cũng đưa mắt nhìn về phía Phương Bảo Bảo, hai người bốn mắt tương giao, trong ánh mắt bộc phát ra hỏa quang.

"Phương Bảo Bảo, con lại nghịch ngợm rồi, ngay cả cha cũng không gọi?"

Phương Minh cười như không cười nhìn Phương Bảo Bảo, Phương Bảo Bảo còn chưa đáp lại, Lâm Tĩnh đang đứng bên cạnh ngược lại lên tiếng kinh hô, người thanh niên trước mắt này là cha của Diệp Bảo Bảo, chính là người cha vì cứu cậu bé đã bị sói cắn chết mà Diệp Bảo Bảo nói kia sao?

Tiếng kinh hô Lâm Tĩnh khiến Phương Minh nhìn về phía cô ấy, cảm thụ được nghi ngờ bên trong ánh mắt của Phương Minh, Lâm Tĩnh vội vàng nói: "Diệp Bảo... Phương Bảo Bảo nói anh vì cứu cậu bé đã bị sói cắn chết."

Ách...

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Phương Bảo Bảo, chỉ trong nháy mắt cậu liền đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra, chẳng

qua nếu thật sự nói tiếp thì vấn đề này là cậu đuối lý thật, là cậu đã bỏ mặc Phương Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, tại sao con có thể nói anh Phương Minh như vậy?"

Phương Minh không tức giận nhưng Diệp Tử Du lại không mặc kệ, nét mặt đầy vẻ giận dữ nhìn chằm chằm Phương Bảo Bảo, điều này khiến Phương Bảo Bảo gần như tức giận tới thổ huyết, rõ ràng là tên khốn Phương Minh này vứt bỏ bản thân mình chạy trước, đến hiện tại lại trở thành lỗi của mình, này có còn nói lý lẽ hay không?

Phương Bảo Bảo cũng suy nghĩ rõ ràng, cho dù cậu bé thực sự nói chuyện Phương Minh đã vứt bỏ cậu bé ra, phỏng chừng cô gái ngốc này cũng sẽ không tin tưởng, thậm chí sẽ còn cảm thấy cậu đang khích bác ly gián.

Nghĩ tới đây, Phương Bảo Bảo thay đổi chủ ý, nhìn về phía Phương Minh, nói: "Phương Minh, ta muốn làm một giao dịch với ngươi."

"Làm một giao dịch?"

"Đúng, ngươi theo ta vào đây đi."

Phương Bảo Bảo nói xong lời này trực tiếp đi về phía bên trong thiện phòng, cậu bé cũng không sợ bị người nào nghe trộm, đợi khi vào thiện phòng rồi cậu bé có cách ngăn cản những người khác nghe lén.

Chương 903: Sứ mệnh của Vu Sư (1)

Bên trong thiện phòng!

Phương Bảo Bảo cầm bồ đoàn tùy ý loay hoay trong phòng, thoạt nhìn lộn xộn nhưng mà Phương Minh lại có thể nhìn ra, đây là một loại trận pháp nào đó, tác dụng của loại trận pháp này chính là ngăn cản thần thức của người khác theo dõi.

Chùa Đại Chiêu là nơi có cường giả Thiên Cấp tồn tại, nếu như không ngăn cản thần thức theo dõi, như vậy tất cả những gì hai người nói trong thiện phòng này đều sẽ bị cường giả Thiên Cấp nghe thấy rõ rõ ràng ràng.

Tuy rằng Phương Bảo Bảo là Phật tử, cường giả Thiên Cấp của chùa Đại Chiêu không dám làm như thế, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, từ cử động cẩn thận này của Phương Bảo Bảo Phương Minh cũng có thể nhìn ra, giao dịch mà Phương Bảo Bảo muốn nói với bản thân mình hẳn không phải chuyện nhỏ.

"Nói thẳng đi, ta cần có thân phận Phật tử này."

Phương Bảo Bảo nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh tuyệt không ngoài ý muốn, thế nhưng cậu xác định Phương Bảo Bảo tuyệt đối không phải Phật tổ chuyển thế gì gì kia, đoán chừng lần này cậu bé cũng lâm vào tình cảnh giống bản thân mình khi lấy được thân phận Thần tử, vừa vặn là đánh bậy đánh bạ mà thôi.

"Cho nên ngươi muốn ta phối hợp với ngươi?"

"Không sai, ta cần sự phối hợp của ngươi, chí ít về xuất thân

của ta cần ngươi tới phối hợp, đến lúc đó, ta cần ngươi nói cho những người khác ngươi đã nhìn thấy ta từ trong Phật điện, lúc đó ta bị một cây bồ đề bao quanh, mà ngươi đã ôm ta ra từ trong cây bồ đề đó."

Phương Minh đã hiểu rõ, Phương Bảo Bảo không cách nào nói ra cha mẹ ruột của mình là ai, cho nên cậu bé chuẩn bị chọn dùng loại cách nói nửa huyền huyễn này, giống như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Kí vậy: Trời sinh đất nuôi.

"Ngươi không sợ bọn họ tự tới nơi đó điều tra sao?"

"Điều tra? Muốn điều tra được thì bọn hắn phải biết cửa vào ở nơi nào mới được. Hơn nữa cho dù có vào được, nhưng có thể xuất hiện lại một lần nữa hay không lại là một chuyện khác."

Trên mặt Phương Bảo Bảo có vẻ tự tin, vậy là mộ địa của cậu bé, dám bước vào vậy chỉ có thể là có đi mà không về, đương nhiên trong lòng của cậu bé ngược lại kỳ vọng càng có nhiều người tiến vào cổ mộ kia hơn.

Sơn Hà Chi Điện, thông thiên long mộ!

Chỉ riêng tám chữ này truyền ra đã có thể khiến những cường giả trong giới tu luyện kia vừa nghe tin lập tức hành động, cũng giống như những chuyện đã xảy ra từ nghìn năm trước vậy, trước đây thiếu chút nữa cậu bé đã có thể thành công, đáng tiếc cuối cùng bị một ít người nhìn ra mánh khóe, phong ấn chặt cổ mộ của cậu bé.

"Mục đích của ngươi là gì?"

Phương Minh nhìn về phía Phương Bảo Bảo, nếu cậu bé đã muốn thân phận Phật tử này, nhất định là có mục đích của chính mình.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn tìm cho mình một thân phận

trâu bò hơn mà thôi, cái thân phận Phật tử này vừa lúc rất hợp."

Nghe được câu trả lời của Phương Bảo Bảo, Phương Minh ngoài cười nhưng trong không cười, đáp án này cậu tuyệt đối sẽ không tin, nếu như không có mục đích, Phương Bảo Bảo sẽ gióng trống khua chiêng giả mạo Phật tử như vậy sao? Còn lộ bản thân mình ra trước mắt toàn bộ giới tu luyện?

Chí ít sau khi thân phận Phật tử này của cậu bé được xác định, mỗi một hành động của cậu bé đều sẽ bị vô số người quan tâm, cũng đồng nghĩa với căn bản cậu bé không còn bí ẩn gì có thể nói.

"Ha ha!"

Phương Bảo Bảo biết nhất định là Phương Minh không tin, nhưng nguyên nhân chân thật là gì đương nhiên cậu bé sẽ không nói ra, bởi vì nếu như cậu bé nói ra, nhất định Phương Minh sẽ không đồng ý chuyện phối hợp với cậu bé.

"Nếu như ngươi đồng ý phối hợp với ta, thứ nhất ta sẽ không vạch trần những chuyện ngươi đã làm trước mặt cô gái ngốc nghếch kia, thứ hai ta sẽ nói cho ngươi một bí mật, một bí mật có liên quan tới Vu Sư nhất tộc các ngươi, bí mật này liên quan đến khởi nguyên của Vu Sư các ngươi."

Nghe được lời của Phương Bảo Bảo, trên mặt Phương Minh thực sự lộ ra vẻ rung động, thực sự cậu có chút tò mò đối với Vu Sư nhất mạch này, nhưng tuy rằng đã động lòng nhưng cậu lại không vội đáp ứng.

"Ngươi yên tâm, ta trở thành Phật tử cũng không nguy hại đến thế giới này, ta chỉ vì một mục đích nhỏ của ta mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến giới tu luyện, càng sẽ không tạo thành sinh linh đồ thán gì, điểm này ta có thể phát thệ bảo đảm."

Phương Bảo Bảo biết Phương Minh cố kỵ điều gì, không có gì

hơn ngoài việc sợ cậu bé lợi dụng thân phận Phật tử này làm mưa làm gió.

Mà sau khi nghe được Phương Bảo Bảo bảo đảm, lúc này Phương Minh cũng không do dự thêm nhiều, trực tiếp gật đầu đáp ứng, chẳng qua vẫn bổ sung thêm một câu, "Đương nhiên tiền đề là phải để ta xem cái bí mật này có hữu dụng hay không đã."

"Đương nhiên hữu dụng, nếu như ngươi không biết bí mật này, tương lai chính ngươi chết như thế nào cũng không biết."

Phương Bảo Bảo trực tiếp nói thẳng: "Vu Sư nhất mạch các ngươi kỳ thực đều là những nhân vật phụ quét đường, bắt đầu từ thuỷ tổ Vu Sư trước đây, mỗi một vị Vu Sư đều khiến người ta căm thù đến tận xương tuỷ, bởi vì các ngươi hủy diệt hy vọng sống sót của con người trên thế giới này."

"Có ý gì?"

"Nếu ngươi từng thấy Diệt Hồn Bàn, vậy hẳn cũng đã từng gặp những cửa này. Biết không? Tất cả cường giả đều muốn đi vào bên trong cánh cửa này, nhưng mà muốn vào được nhất định phải đối diện với nhất mạch của các ngươi, nguyên nhân là vì ý nghĩa nhất mạch này của các ngươi tồn tại chính là ngăn cản những cường giả kia tiến vào."

Lời Phương Bảo Bảo nói khiến Phương Minh nghĩ tới một việc, ban đầu cậu đã nhìn thấy chín vòng sáng trong hồn phách Trương Hạo, mà lúc đó có mấy vị cường giả muốn lướt qua bậc thang leo lên vòng sáng, nhưng cuối cùng đều thất bại, tuy rằng vị cuối cùng có thể vượt qua bậc thang, nhưng lại bị ngăn chặn ngay trước khi bước vào vòng sáng.

Sau khi bị ngăn cản, tồn tại đã phụ thân vào người Trương Họa kia tức giận nói một câu.

"Trước đây Nhân Bì ngăn ta, hiện tại Vu tổ ngươi cũng ngăn ta..."

Những lời này đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ như in, mà bây giờ kết hợp với lời Phương Bảo Bảo nói, cậu có thể xác định Phương Bảo Bảo không nói láo, nhưng cậu còn muốn biết kỹ lưỡng hơn, cho nên cậu chờ đợi Phương Bảo Bảo nói tiếp.

"Lúc đầu ta đã nói qua, thế giới này phức tạp hơn nhiều so với những gì ngươi biết, có rất nhiều thời đại đã bị chôn vùi, mà trong những thời đại này đều có rất nhiều thiên tài có thiên tư tuyệt luân, sau khi những thiên tài này trưởng thành đã trở thành đầu sỏ, đương nhiên không cam lòng để bản thân mình bị lịch sử chôn vùi như vậy, mà thứ duy nhất có thể khiến bọn họ biến thành tồn tại vĩnh hằng chính là cánh cổng ánh sáng, chỉ khi đi vào mới có thể trở thành vĩnh hằng chân chính."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo cũng rất nghiêm túc, bởi vì trước đây chỉ thiếu chút nữa cậu bé đã đi lên một bước này, chỉ có điều sau đó bởi vì một số nguyên nhân nên cậu lựa chọn một con đường khác, nhờ vậy mới không đối đầu với Vu Sư nhất mạch.

"Vì sao nhất mạch chúng ta muốn làm như thế?" Phương Minh dò hỏi.

"Cái này tiểu gia ta cũng không biết, chẳng qua dựa theo những gì ta đã điều tra được lúc đầu, đây chính là sứ mệnh khiến Vu Sư nhất mạch các người tồn tại, ngăn cản bất kỳ người nào tồn tại vĩnh hằng, chẳng qua điều quỷ dị là sau khi một thời đại biến mất, khi thời đại mới xuất hiện, Vu Sư các ngươi lại bắt đầu đảm nhiệm vai trò giống như tiên tri, bồi dưỡng và bảo vệ thời đại mới này."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo cũng có chút nghiêm túc, nước trong Vu Sư mạch này rất sâu, càng điều tra lại càng kinh hãi, sau lưng Vu Sư có thể dính đến bí mật nguyên thủy nhất của thế giới này.

Cho nên khi điều tra tới trình độ nhất định, cậu bé lập tức ngừng điều tra, bởi vì cậu bé sợ nếu tiếp tục điều tra sâu hơn nữa sẽ tự rước lấy họa, lấy thực lực và cảnh giới của cậu bé trước đây cũng không dám miệt mài theo đuổi bí mật của mạch Vu Sư này, có thể nghĩ bí mật này phải khủng bố đến mức nào, liên lụy lớn tới bao nhiêu.

Chương 904: Sứ mệnh của Vu Sư (2)

Đương nhiên, về những thứ này hẳn Phương Bảo Bảo sẽ không nói cho Phương Minh.

"Liên quan tới Vu Sư các ngươi, ta còn có thể đề tỉnh ngươi một câu, có lẽ còn có chút quan hệ cùng cõi âm, đương nhiên quan hệ mà ta nói này không phải quan hệ tốt gì, hẳn là Vu Sư nhất mạch các người có thù oán cùng cõi âm."

"Có thù oán với cõi âm?" Phương Minh hơi kinh ngạc, cõi âm là nơi chưởng quản hồn phách sau khi chết, có thể có quan hệ gì với Vu Sư được?

"Cụ thể là thù oán gì thì ta cũng không hiểu, thế nhưng ta biết cõi âm đã từng đại loạn một lần, mà đầu sỏ gây nên lần đại loạn kia lại là Vu Sư nhất mạch các người, là Vu Sư nhất mạch các người đánh vào cõi âm, chẳng qua kết quả sau cùng lại là lưỡng bại câu thương, tất cả những Vu Sư đã tiến vào cõi âm lần đó đều chết trận, mà cõi âm cũng có vô số quỷ sai chết đi, thập điện Diêm La cũng bị hủy diệt ba điện."

Lúc Phương Bảo Bảo nói lời này, trên mặt mang theo vẻ có chút hả hê, Vu Sư đã có hận thù sâu sắc với cõi âm từ lâu, Phương Minh thân làm Vu Sư, một khi bại lộ thân phận này thì đừng mong có ngày dễ chịu.

Không chỉ những cường giả của các thế lực ẩn thế ở dương gian tìm cậu gây phiền toái, sợ rằng cõi âm cũng sẽ tìm cậu trả nợ.

"Vu Sư nhất mạch có thù hận lớn như vậy với cõi âm sao?"

Phương Minh nhíu mày lại, nếu thật sự là như vậy, vậy vì sao vị Âm Sai kia còn có thể cùng hợp tác với mình? Hình như vị Âm Sai kia đã biết thân phận của mình rồi mà.

"Thế nào? Đang nghi ngờ ta nói dối sao? Không tin hiện tại ngươi thông báo thân phận Vu Sư của ngươi với mọi người đi, sau đó lại nhìn xem ngươi còn có thể chiêu hồn rời khỏi cõi âm hay không?"

Phương Bảo Bảo bĩu môi, chỉ cần Phương Minh công bố thân phận của cậu, ngay cả chuyện nhỏ như chiêu hồn từ cõi âm mà bất kỳ đạo sĩ nào có chút bản lĩnh cũng đều làm được, nhưng Phương Minh đừng mong có thể làm được, bởi vì cõi âm tuyệt đối sẽ không phối hợp.

Bình thường, khi mấy đạo sĩ hay hòa thương làm pháp thường hay chiêu hồn phách từ cõi âm tới, đương nhiên là sẽ bị hạn chế về mặt thời gian, mà sở dĩ bọn họ phải đốt tiền giấy cũng chính là vì hối lộ những Âm Sai đó, khiến Âm Sai cho đi.

Từ một điểm này đến nói, chiêu hồn cũng không cần quá nhiều hàm lượng kỹ thuật, chỉ cần có thể liên lạc với Âm Sai, sau đó hối lộ chút tiền là được rồi.

"Tốt rồi, ta đã nói bí mật này cho ngươi biết, hiện tại đến phiên ngươi tuân thủ hứa hẹn, không nên ngăn cản ta trở thành Phật tử."

"Yên tâm, nếu đồng ý ngươi rồi đương nhiên ta sẽ không vạch trần, nhưng nếu như bị người khác nhìn ra sơ hở gì, vậy thì không có quan hệ gì với ta."

Phương Bảo Bảo nở nụ cười, quả thật chuyện bị ngộ nhận là Phật tử chỉ là ngoài ý muốn, nhưng ngược lại cậu bé rất thích cái ngoài ý muốn này, bởi vì cái ngoài ý muốn này rất có lợi đối với kế hoạch của cậu bé.

"Ngươi có biết vì sao đám hòa thượng kia sẽ tin tưởng ta là Thích Ca Mâu Ni chuyển thế không?"

"Vì sao?"

Quả thật Phương Minh có chút tò mò với chuyện này, nếu như nói trước đây cậu trở thành thần tử là ngoài ý muốn, nhưng đây cũng là bởi vì tự bản thân cậu có nhiều nguyên nhân đặc biệt, nhưng sao Phương Bảo Bảo có thể bị ngộ nhận là Phật tử?

"Rất đơn giản, bởi vì ta đã từng gặp Thích Ca Mâu Ni, cho nên khi tượng Đẳng Thân của hắn nhìn thấy ta mới sẽ có phản ứng, mà đám hòa thượng kia lại bởi vì tượng Đẳng Thân có phản ứng mà cho rằng ta chính là Thích Ca Mâu Ni chuyển thế, dù sao qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có ta mới có thể khiến tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni có phản ứng."

"Ngươi từng gặp Thích Ca Mâu Ni?"

Phương Minh không khiếp sợ với chuyện Phương Bảo Bảo khiến tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni có phản ứng, chuyện khiến cậu khiếp sợ là vậy mà Phương Bảo Bảo lại đã từng gặp Thích Ca Mâu Ni, dù cho cậu không phải đệ tử tam bảo, nhưng cũng biết Thích Ca Mâu Ni mạnh mẽ tới mức nào, thực lực của một đại năng có thể có một tỷ tín đồ như hắn không phải cậu có khả năng lường được.

"Nào chỉ là từng gặp con lừa ngốc kia, trước đây ta còn từng đánh hắn một trận."

Phương Bảo Bảo bĩu môi, không có một chút cung kính nào đối với Phật tổ này, thậm chí trong lời nói còn tràn đầy khinh thường, "Con lừa ngốc này rất giảo hoạt, cũng không phải là thứ tốt gì, có một điểm này ngược lại có chút giống ngươi, đó chính là dối trá."

"Trước đây con lừa ngốc kia đã từng bẫy ta một vố, hiện tại ta

mượn dùng tên tuổi của hắn cũng coi như là huề nhau, chỉ tiếc trước đây con lừa ngốc này lựa chọn một con đường khác, bằng không nói không chừng hiện tại đã có thể gặp được."

"Nếu gặp được ngươi có đánh người ta một trận không?" Phương Minh cười cười hỏi.

Ách...

Phương Bảo Bảo dừng lại một chút, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: "Con lừa ngốc kia có thiên phú biến thái hơn cả ngươi, thế nhưng hắn còn ngoan độc hơn ngươi nhiều, ngoan mà ta muốn nói chính là ngoan độc với bản thân, trước đây hắn đã tu luyện tới mức trở thành người đứng đầu, coi như Vu tổ của các ngươi cũng không chắc có thể ngăn cản hắn tiến vào vòng sáng, nhưng con lừa ngốc này lại dám bỏ qua trực tiếp lựa chọn niết bàn, chẳng qua ta tin tưởng chắc chắn con lừa ngốc này chưa chết, một thời điểm nào đó trong tương lai hắn còn có thể xuất hiện lại nữa."

Phương Minh nghe thấy những lời Phương Bảo Bảo nói, coi như đã nghe rõ, giữa Phương Bảo Bảo cùng Thích Ca Mâu Ni có ân oán, chẳng qua rất có thể ân oán này hình thành khi Thích Ca Mâu Ni còn chưa triệt để trở thành người mạnh mẽ nhất, chờ đến sau này Phương Bảo Bảo tuyệt đối không phải đối thủ của Thích Ca Mâu Ni.

"Ngươi nói Thích Ca Mâu Ni lựa chọn một con đường khác, là có ý gì?"

"Ngoại trừ con đường tiến vào vòng sáng để mình trở thành tồn tại vĩnh hằng."

Lần đầu tiên trên mặt Phương Bảo Bảo có vẻ khâm phục, nói: "Đối với rất nhiều cường giả đi tới một bước kia đến nói, rốt cuộc là dạng gì mới có thể coi là tồn tại vĩnh hằng? Ngoại trừ cánh cổng ánh sáng mà không một người nào trong giới tu luyện có thể giải

thích rõ ràng kia? Vậy mà dựa theo con lừa ngốc đã nói, cái gọi là tồn tại vĩnh hằng cũng không phải chỉ thân thể tồn tại, hắn cho rằng vĩnh hằng vẫn tồn tại một loại hình thức khác, đó chính là tín ngưỡng."

"Tín ngưỡng?"

"Không sai, hắn cho rằng chỉ cần hắn sống ở trong lòng mọi người, vậy hắn chính là vĩnh hằng bất diệt, vì thế khi đám hòa thượng kia tuyên truyền tượng Đẳng Thân của đức Phật đã nói thật, quả thật con lừa ngốc kia đã từng nói tượng Thần trường tồn trọn đời, cũng như hắn muôn đời bất diệt vậy."

"Vậy Thích Ca Mâu Ni cũng là người của thời đại này?"

Phương Minh nghĩ tới một vấn đề mấu chốt, dựa theo lời của Phương Bảo Bảo, thế giới này có rất nhiều thời đại, như vậy rốt cục Thích Ca Mâu Ni là thuộc về thời đại này hay tung tích của hắn còn từng xuất hiện ở thời đại nào khác?

"Hắn thuộc về thời đại này, trong những thời đại xưa không hề có người như Thích Ca Mâu Ni, chẳng qua cũng rất có thể hắn đã tồn tại dưới một loại tình huống khác." Phương Bảo Bảo nhíu nhíu mày, dường như cũng chưa dám xác định.

"Tình huống như thế nào?"

"Cũng giống như thân phận Phật tử của ta bây giờ vậy, cũng rất có khả năng con lừa ngốc kia là tồn tại đặc thù của một thời đại nào đó trước đây chuyển thế, chẳng qua chuyện này quá khó khăn, không ai có thể thoát khỏi thời đại hủy diệt."

"Thời đại hủy diệt? Ta rất ngạc nhiên, rốt cuộc tại sao một thời đại lại bị hủy diệt đi?"

Phương Minh có chút không tưởng tượng nổi hình ảnh như vậy, cái này cũng giống thời đại cậu đang sống vậy, có người

thường cũng có giới tu luyện, vậy rốt cục là dưới tình huống nào mới dẫn đến một thời đại bị diệt đây?

Thiên địa dị biến dẫn đến không còn nơi sinh tồn? Hay là còn có nhân tố từ bên ngoài?

"Không cách nào miêu tả, bởi vì những thứ đã trải qua đều không còn tồn tại, nhưng căn cứ những đầu mối ta điều tra được lúc đầu, này giống như một tràng tai nạn lớn vậy, trong tràng tai nạn lớn này tất cả đều bị hủy diệt, chỉ có cánh cổng ánh sáng kia vẫn tồn tại như cũ, đây cũng là nguyên nhân vì sao những cường giả kia muốn đi vào cánh cổng ánh sáng này."

Chương 905: Đại điển đăng cơ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một thời đại hủy diệt, mọi thứ đều không còn tồn tại, duy chỉ có cánh cổng ánh sáng vẫn như trước.

Cùng với nói phía sau cánh cổng ánh sáng đại biểu cho vĩnh hằng, càng không bằng nói bên trong cánh cổng ánh sáng đại biểu cho an toàn, đại biểu cho có thể tránh thoát thời đại hủy diệt.

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Phương Minh khi nghe mấy lời Phương Bảo Bảo nói.

Vậy mà sau khi được giải đáp các nghi ngờ, lại có nhiều nghi ngờ quanh quẩn ở trong lòng của cậu hơn.

Vì sao Vu Sư nhất mạch bọn họ phải ngăn cản người khác tiến vào cánh cổng ánh sáng? Vì sao trước đây lại đánh vào cõi âm?

Đương nhiên quan trọng hơn chính là khi một thời đại hủy diệt đi, thực sự tất cả đều biến mất ấy ư? Không có cái gì lưu lại sao?

"Thực sự có thể nói Vu Sư nhất mạch các người là cao cao tại thượng, một thời đại hủy diệt, duy chỉ có Vu Sư nhất mạch các người vẫn còn giữ lại như cũ, sau đó lại diễn vai tiên tri khi thời đại mới xuất hiện, siêu thoát với tất cả, thậm chí có người đã từng phỏng đoán, sở dĩ Vu Sư nhất mạch các người làm như vậy chính là vì muốn một mình chiếm lấy bổn nguyên của thế giới này,

không cho phép những cường giả khác tiếp xúc đến."

Ở trong miêu tả của Phương Bảo Bảo, Vu Sư là một đám người cực kỳ ích kỷ, thế nhưng trong lòng Phương Minh lại không tin tưởng phán đoán này, trước đây sau khi cậu nhận được truyền thừa Vu Sư, trong đầu cậu có hiện lên một đoạn văn.

Viễn cổ là lúc hỗn độn sơ khai, hồng hoang đại địa mãnh thú, yêu my, tinh quái hoành hành. Quái vật gây hạn hán nghìn dặm không có một ngọn cỏ, cửu đầu cùng đi qua nơi tai nạn hồng thủy tràn lan, Mị lấy người làm thức ăn...

Nhân tộc nhỏ bé chưa khai tâm trí, có người bái mãnh thú cầu xin che chở, có người tham sống sợ chết làm nô dịch cho tinh quái, khuất nhục sống tạm bợ, bất khuất thì chết.

Hồ Bạc Cửu Châu lưu lại vô số máu huyết của nhân tộc, xương của nhân tộc bày khắp trên đất trong thiên hạ, những cành lá xum xuê trên cây đại thụ là do máu thịt của nhân tộc đúc thành…

Nhưng tổ tiên Nhân tộc chưa từng buông tha, những người bất khuất đi tha hương tứ phương, có người học thuật Quang Minh lấy ánh sáng sưởi ấm cho Nhân tộc, có người dùng điệu múa thân thể mà câu thông với thiên địa thượng thương, có người nếm trăm loại thuốc mà ngăn bệnh tật, có người quan sát quỹ tích ngôi sao và muôn thú để tạo thành chữ viết…

Truyền đại đạo, trị tật bệnh, an dân sinh, con cháu Nhân tộc hưng thịnh, ví những người bất khuất này là Vu.

Vu, lập Nhân tộc trong thiên địa, trên không còn áp bách, dưới có chỗ cư trú.

Vu như vậy sẽ là tồn tại vì tư lợi sao?

"Ta không tin tất cả mọi thứ của thời đại đó đều bị diệt, ngươi vốn cũng không phải người của thời đại này."

Phương Minh nhìn Phương Bảo Bảo, cậu nghĩ tới bóng người mặc bạch y đã nhìn thấy trên núi Thiên Táng lúc trước kia, còn có bảo tháp, cùng với Phương Bảo Bảo hiện tại, tất cả những tồn tại đó đều không phải tồn tại của thời đại này, mà bọn họ đều lưu lại, ai có thể bảo đảm sẽ không có tồn tại khác cũng còn sống chứ?

"Cái này... Ngươi cho rằng một thời đại có thể có mấy tồn tại kinh thái tuyệt diễm giống tiểu gia ta như thế? Nhưng mặc dù ta còn sống sót nhưng cũng phải bỏ ra cái giá cực kỳ lớn, nếu không ngươi cho rằng con lừa ngốc Thích Ca Mâu Ni kia dựa vào cái gì có thể hãm hại ta? Còn không phải là vì thực lực của ta còn chưa khôi phục sao?"

Lúc Phương Bảo Bảo nói lời này, trên mặt có vẻ tự tin tuyệt đối, cậu bé có thể còn sống là vì có nguyên nhân cực kỳ đặc biệt, không phải chỉ dựa vào thực lực là có thể làm được.

"Rốt cục ngươi đã trải qua mấy thời đại?" Phương Minh chăm chú hỏi.

"Đừng hỏi ta, trí nhớ của ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ nhớ ra những chuyện của thời đại này mà thôi."

Phương Bảo Bảo lắc đầu, hắn cũng muốn biết tự mình trải qua mấy cái thời đại, thế nhưng ở thời đại này trí nhớ lúc trước đều mơ mơ hồ hồ, căn bản là không có cách cấu thành trí nhớ đầy đủ.

"Tốt rồi, những gì cần nói ta đều đã nói xong."

Phương Minh im lặng, cậu còn cần tiêu hóa những bí mật Phương Bảo Bảo nói một chút, chẳng qua dưới mắt còn một chuyện cấp bách cần phải giải quyết ngay.

"Ngươi muốn làm Phật tử ta không ngăn, thế nhưng Tử Du không thể trở thành Phật mẫu được, cô ấy chỉ là một người bình thường, ta không muốn cô ấy bị cuốn vào giới tu luyện này."

Giới tu luyện là một nơi tàn khốc hơn thế tục rất nhiều, mà Tử Du chỉ là người thường, nếu như thân phận Phật mẫu này bị lộ ra tất nhiên sẽ bị rất nhiều người quan tâm, ai dám cam đoan sẽ không có người khác bí quá hoá liều muốn nhằm vào Tử Du? Mà bản thân mình lại không thể ở cạnh bảo vệ Tử Du mọi lúc mọi nơi được.

"Ta biết ngươi lo lắng cái gì, về điểm này ta cũng đã nghĩ kỹ, ta sẽ không để người phụ nữ ngốc kia lộ ra hình dáng thật, sẽ chỉ để đám hòa thượng kia biết có người phụ nữ ngốc đó tồn tại là được rồi, sẽ không công khai thân phận thật sự của người phụ nữ ngốc kia."

Hiển nhiên Phương Bảo Bảo cũng đã nghĩ tới một điểm này, cho nên cậu bé cũng đã sắp xếp xong xuôi, đối với chuyện này Phương Minh cũng không cách nào nói thêm gì nữa, nói chung cứ đợi vài ngày sau cậu dẫn theo Tử Du rời khỏi nơi này là được.

...

Lhasa, theo càng ngày càng nhiều tăng lữ đến, toàn bộ Lhasa đã bị đệ tử tam bảo chiếm mất hơn nửa, đương nhiên cùng lúc đó cũng có người của thế lực khác trong giới tu luyện đến đây.

Phật tử xuất hiện, mặc kệ đối với Phật giáo hay là đối với thế lực khác thì đâu cũng đều là một chuyện lớn, đương nhiên mọi người không thể bỏ qua.

Nhất là khi đại điển đăng cơ Phật tử gần cử hành, bất kể là người kích động hay là người hoài nghi đều hội tụ ở bên ngoài tại chùa Đại Chiêu, nhưng người có thể tiến vào chùa Đại Chiêu đã ít lại càng thêm ít, mỗi thế lực cũng chỉ có một hai người có thể tiến vào.

"Núi Phổ Đà, thượng sư (1) Nam Từ đến."

(1) Thượng Sư: dịch từ tiếng Phạn “guru” nghĩa là Đạo sư, Đại sư, Đạo sĩ, đối ứng với “Lạt Ma” trong tiếng Tạng.

"Núi Ngũ Thai, thượng sư Tàng Hội cũng tới rồi."

"Núi Nga Mi, thượng sư Diệu Tĩnh hiện thân."

"Núi Đại Tuyết cũng có người đến, hình như là thượng sư Cát Ba."

Thượng sư là đúng tôn xưng dành cho cường giả Thiên Cấp của Phật giáo, mặc dù sự xuất hiện của cường giả Thiên Cấp từ các danh sơn thánh địa Phật giáo trong nước khiến người khiếp sợ nhưng lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì chuyện này có liên quan đến Phật tử, bọn họ không thể nào thờ ơ.

Mà đây vẫn chỉ là xuất hiện ngoài sáng, ai biết trong âm thầm lại có bao nhiêu vị thượng sư cũng tới đây, thế lực của toàn bộ Phật giáo khủng bố đến mức nào có thể nghĩ, tối thiểu phỏng đoán cẩn thận phải có hơn mười vị Thiên Cấp.

Ngoại trừ người trong Phật giáo, thế lực khác cũng có cường giả Thiên Cấp đến, chí ít Phương Minh đã gặp một vị trưởng lão đến từ chính nhà họ Phương, nhưng không phải Cửu trường lão cậu quen thuộc, mà là Thất trưởng lão nhà họ Phương.

Chẳng qua, Phương Minh cũng không gặp mặt Thất trường lão, bởi vì cậu phải giữ bí mật, dựa theo kế hoạch của Phương Bảo Bảo, cậu bé sẽ không tiết lộ quan hệ giữa hai người ra ngoài, mà bên phía chùa Đại Chiêu cũng sẽ khiến quá khứ của Phương Bảo Bảo hoàn toàn biến mất, ngoại trừ cao tầng ở trong Phật giáo ra, người ngoài tuyệt đối không được biết quá trình sinh sống của Phương Bảo Bảo.

Làm như vậy, tự nhiên là do chính Phương Bảo Bảo yêu cầu.

Nếu như quan hệ của Phương Bảo Bảo cùng Phương Minh bị

bại lộ, như vậy chỉ cần người trong giới tu luyện điều tra sẽ có thể tra được tới trên đầu Diệp Tử Du đấy, thân phận Phật mẫu của Diệp Tử Du cũng sẽ không giấu được nữa.

Cũng chính bởi vì một điểm này, hai ngày này Phương Minh đợi ở trong sân không hề rời đi, mà lấy sự phòng bị giới nghiêm của chùa Đại Chiêu lúc này, coi như là cường giả Thiên Cấp cũng sẽ không dễ dàng khuếch tán thần thức của mình ra, để tránh mang đến hiểu lầm.

Ngày hôm sau!

Mặt trời mới lên ở hướng đông!

Tiếng chuông chùa Đại Chiêu lập tức vang lên, mà tiếng chuông này giống hệt như kèn lệnh, ngay sau đó tiếng chuông của các chùa khác cũng vang lên, chùa Đại Chiêu vang một tiếng, cái chùa khác cũng vang theo một tiếng, tiếng chuông vang vọng truyền khắp toàn bộ Lhasa.

Toàn bộ dân bản địa ở Lhasa nghe được tiếng chuông, đầu tiên là sửng sốt một chút, theo sau chính là sôi nổi quay về phía chùa Đại Chiêu hành phật lễ, bọn họ đều là người tin phật, cũng biết chùa Đại Chiêu cùng các chùa khác đồng thời đánh vang chuông có ý nghĩa như thế nào.

Trước đây khi tìm kiếm được chuyển thế linh đồng của một vị thượng sư, cũng có chùa đánh vang chuông như vậy, nhưng đây chẳng qua chỉ là một chùa đánh chuông, mà bây giờ lại là tất cả chùa chiềng đồng thời đánh chuông, trong lịch sử cũng chỉ có ngày Thích Ca Mâu Ni sinh ra mới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Ngoài ra, bên ngoài chùa Đại Chiêu cũng đã có vô số đệ tử tam bảo hội tụ, những đệ tử tam bảo này cũng hành phật lễ, chẳng qua vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc. Bọn họ đang đợi, chờ đợi lần đại điển đăng cơ Phật tử này bắt đầu.

Trong chùa Đại Chiêu!

Quảng trường vốn trống trải rộng lớn nay đã được dựng thêm một đài cao, đài này cao chừng ba trượng, lúc này có hai tượng Phật được đặt bên trên đài cao, chính là hai tượng Đẳng Thân của Phật tổ có địa vị chí cao trong lòng tín đồ theo Phật.

Tượng Đẳng Thân tám tuổi cùng mười hai tuổi!

Toàn bộ đệ tử tam bảo nhìn thấy hai tượng Phật này đều tràn đầy tôn kính, mà ở nơi dưới đài cao thì có tượng mười tám vị tăng lữ Kim Cang trừng mắt, tượng trưng cho mười tám vị La Hán trong Phật giáo.

Lúc này có năm vị lão tăng mặc áo cà sa đỏ đứng ở giữa mười tám vị La Hán này, đây là năm vị thượng sư của chùa Đại Chiêu, toàn bộ chùa Đại Chiêu có được năm vị cường giả Thiên Cấp, thực lực này mạnh mẽ tới mức nào ai cũng có thể hiểu, chân chính là thế lực lớn số một bên phía Tây Vực này.

Đương nhiên năm thượng sư này cũng không xuất thân từ cùng một phái, sở dĩ chùa Đại Chiêu có thể có thân phận địa vị siêu phàm ở Lhasa, cũng là vì nó không câu nệ hình thức giáo phái, chỉ cần là đệ tử tam bảo đều có thể tiến vào chùa Đại Chiêu.

Ở trên quảng trường có tăng y tăng lữ ăn mặc vô số loại áo cà sa có kiểu dáng màu sắc khác nhau, những người này là tăng nhân tới từ khắp mọi nơi trên đất nước, người trẻ tuổi nhất cũng đã qua tuổi năm mươi, dù sao thì tăng nhân có tư cách tiến vào chùa Đại Chiêu dự lễ đều là trụ trì cùng cao tầng trong chùa miếu.

Không chút nào khoa trương, nếu như giờ phút này đột nhiên các tăng lữ trên quảng trường đều biến mất, như vậy toàn bộ Phật giáo trong nước sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, chí ít không có thời gian mấy trăm năm là không khôi phục lại được.

Ngoài ra, ở một bên khác của quảng trường còn có những cường giả từ thế lực khác tới nơi này dự lễ, nhân số không phải rất nhiều, chẳng qua chỉ chừng ba mươi tới năm mươi người, nhưng mỗi một vị đều là nhân vật lớn có tiếng tăm lừng lẫy trong giới tu luyện, mà thất trưởng lão nhà họ Phương càng là người đứng ở hàng trước nhất, hàng đầu tiên này chỉ có tám người, mà cả tám người đó đều là cường giả Thiên Cấp.

Chẳng qua mặc kệ là tăng lữ tới từ các chùa chiềng khác hay vẫn là khách quý tới xem lễ, lúc này tất cả đều không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm về phía đài cao bên kia, bởi vì bọn họ biết, kế tiếp nên là lúc vị Phật tử kia lên đài.

"Trước đây khi Phật tổ niết bàn, tạo ra ba tượng Đẳng Thân, cũng viết: Lưu tượng Đẳng Thân trường tồn cùng thế gian, cũng như Phật tổ hắn muôn đời bất diệt, đợi một thời gian nào đó trong tương lai sẽ trở về."

Một vị thượng sư của chùa Đại Chiêu mở miệng, âm thanh truyền khắp toàn bộ quảng trường, vẻ mặt của toàn bộ tăng nhân đều trở nên bắt đầu nghiêm túc chú mục, mà nương theo lời của ông lão là tiếng niệm kinh của toàn bộ tăng nhân trong chùa Đại Chiêu.

Phạm âm lượn lờ, chấn triệt điện vũ.

"Phật tử! Trí huệ (2) của Như Lai là không chỗ nào không đến. Vì sao phải cố? Không một chúng sinh nào không có được trí huệ của Như Lai, nhưng do vọng tưởng điên đảo chấp nhất trước mà không chứng được; nếu rời vọng tưởng, thời nhất thiết trí tự nhiên trí, vô ngại trí liền hiện tiền... Phật tử! Như Lai trí huệ cũng là như thế, vô lượng không ngại, phổ có thể lợi ích tất cả chúng sinh, đều có đủ ở trong người mỗi chúng sinh..."

(2) Trí huệ là gì? "Trí" phiên âm chữ phạn là Phã na; "Huệ" phiên âm chữ Phạn là Bát nhã. "Trí" có nghĩa là quyết đoán; "Huệ"

có nghĩa là giản trạch, Tự điển Phật học Trung Hoa định nghĩa như sau: "Trí là biết Tục đế và Huệ là thông hiểu Chân đế".

Kể cả những thượng sư kia cùng rất nhiều cao tăng Phật giáo đồng loạt niệm tụng, lúc này trên toàn bộ bầu trời chùa Đại Chiêu còn có thêm tia sáng vàng chói xuất hiện, tia sáng rơi vào phía trên chùa Đại Chiêu, giống nhất một tia sáng vàng bao phủ bên trên chùa Đại Chiêu, khiến chùa Đại Chiêu có vẻ càng thêm thánh khiết cùng trang trọng.

Chương 906: Để đám đàn em lên trước

Dị tượng ở chùa Đại Chiêu cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều du khách ở bên ngoài, những du khách này sôi nổi lấy di động ra chụp ảnh mà không ai đi lên ngăn cản, bởi vì căn bản là không thể ngăn cản được, thay vì ngăn cản không bằng đợi tới lúc đó mời một chuyên gia đăng tin thông báo còn hơn.

Ừm, cảnh tượng kỳ dị như vậy là vì ánh sáng chiết xạ qua tầng mây trên bầu trời đưa đến, thuộc về hiện tượng chiếu sáng bình thường.

Trong chùa Đại Chiêu, sau khi phạm âm hạ xuống, có một bóng dáng bé nhỏ xuất hiện ở phía sau đài cao dưới sự bảo vệ của rất nhiều tăng lữ, mà trong khoảnh khắc khi bóng người bé nhỏ này đi ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt ở trên người của cậu bé.

Lúc này vẻ mặt của Phương Bảo Bảo vô cùng nghiêm túc, chậm rãi đi ra, đối mặt với ánh mắt quan sát của mấy nghìn người nhưng vẻ mặt không chút biến hóa, không hề có chút khiếp đảm nào mà một đứa bé nên có.

Đừng nói là đứa bé, cho dù đổi lại là một người thanh niên đã trưởng thành, để hắn đối mặt với hơn một nghìn cặp mắt như vậy hắn cũng sẽ trở nên có chút không được tự nhiên, chắc chắn sẽ đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng Phương Bảo Bảo lại có thể làm được tới mức độ nhìn thẳng không chớp mắt, cứ như vậy từng bước từng bước đi về phía đài cao.

"Đây là chuyển thế Phật tử sao?"

Không ít người xì xào bàn tán, tuy rằng bọn họ đã tới chùa Đại Chiêu được một hai ngày nhưng chưa từng được gặp mặt Phật tử, mà đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Phật tử.

Trên người Phương Bảo Bảo khoác áo cà sa đặc định, còn có mấy tiểu sa di trẻ tuổi đi theo sau lưng cậu bé, nhưng không ai dám khinh thường cậu bé, nhất là dáng dấp mà cậu bé biểu hiện ra căn bản không giống biểu hiện mà một đứa bé nên có chút nào.

Đôi mắt kia yên tĩnh không chút gợn sóng, cũng không kém hơn bao nhiêu so những cao tăng thường bầu bạn với thanh đèn cổ Phật, trong con ngươi tràn ngập trí huệ và linh động.

"Mặc dù tuổi tác của người này không lớn, nhưng lại mang tới cho ta một loại cảm giác tang thương như đã trải qua nhiều sự đời."

"Ừm, trong đôi tròng mắt kia lộ ra trí huệ thâm bất khả trắc, nếu nói người này là chuyển thế linh đồng tôi cảm thấy không sai."

Về chuyển thế linh đồng, đám người ở đây đều biết, thậm chí có không ít người còn đã tham gia nghi thức tọa sàng của chuyển thế linh đồng, nhưng rõ ràng chỉ dựa vào việc phù hợp với đặc thù của chuyển thế linh đồng còn chưa đủ, đây chính là Phật tử, không phải một chuyển thế linh đồng có thể so sánh.

Nếu nói về thời hiện tại, trong trăm năm tối thiểu có hơn mười vị thượng sư viên tịch, cũng đồng nghĩa với có hơn mười vị chuyển thế linh đồng xuất hiện, như vậy thời gian càng dài sẽ có càng nhiều chuyển thế linh đồng xuất hiện, thế nhưng Phật tử thì sao? Từ khi Phật giáo xuất hiện tới nay chưa từng có Phật tử xuất hiện, địa vị của hai người này là không thể đặt ngang hàng so sánh.

Phương Minh cũng không xuất hiện ở phía trước đài mà cậu chỉ ở hậu trường, chẳng qua ở vị trí này cậu vẫn có thể thấy rõ

mỗi một động tác của Phương Bảo Bảo, bởi vì ở phía sau đài có một màn chiếu, phía trên có hiển thị hình ảnh đang diễn ra trên đài cao.

Phật tử đăng cơ là nghi thức vô cùng thịnh đại, nếu như đặt ở thời xưa hẳn đã phải có họa sư xuất hiện trong đại điển, cho dù không vẽ tranh ngay thời điểm đó nhưng sẽ ghi nhớ để ngày sau vẽ lại cảnh tượng long trọng ngày hôm nay, sau đó chuyển tranh thành bích hoạ trên thạch bích trong các ngôi chùa chiềng, dùng để truyền bá Phật pháp.

Chẳng qua hiện tại là thời đại khoa học kỹ thuật tiến bộ, đương nhiên không cần lưu lại hình ảnh bằng phương thức vẽ tranh nữa mà chỉ cần chụp hình ảnh này lại, đến lúc đó rửa ảnh ra là được. Đương nhiên cũng có thể giữ lại đoạn ghi hình thịnh điển ngày hôm nay, để nó trở thành một trong những tư liệu quý giá nhất của Phật gia.

Từ trên màn hình lớn có thể nhìn thấy Phương Bảo Bảo đi tới trước đài cao, đưa mắt nhìn về phía mọi người bên dưới, sau đó mở miệng, thanh âm thanh thúy kia truyền khắp toàn trường.

"Ta cũng là Như Lai, Như Lai cũng là ta, minh xét bản tâm thành phật, theo chúng sinh mà tới..."

Âm thanh tuy rằng thanh thúy nhưng lại kèm theo một phần uy nghiêm, nhất là mấy đệ tử tam bảo này nghe thấy thế càng mang vẻ mặt chấn động, bởi vì lời Phương Bảo Bảo nói đang ám chỉ bản tính thành Phật.

Ở trong mắt đa số người ngoài vẫn cho rằng muốn thành Phật phải trải qua rất nhiều đau khổ, phần lớn người này đều đã bị Tây Du Ký ảnh hưởng, nhưng trên thực tế thành Phật không có liên quan gì với việc phải trải qua nhiều đau khổ, Phật gia cho rằng có thể thành Phật hay không thì phải xem có thể minh xét bản tâm hay không, cũng chính là ở chỗ có thể nhận thức rõ bản thân mình

hay không.

Chân ngã, tự ngã, vọng ngã...

Phương Bảo Bảo nhìn vẻ mặt của những đệ tử tam bảo ở phía dưới, biểu hiện trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng lại lộ ra vẻ đắc ý, trước đây cậu bé còn ở cùng con lừa ngốc kia một đoạn thời gian, cũng đã từng nghe thấy mấy lời nói linh tinh từ cách nhìn của hắn, mà những lời này lại chưa được mấy đệ tử tam bảo phía dưới kia ghi lại, lấy ra trang bức hiệu quả rất không tồi.

Chỉ là cậu bé mới nói xong câu nói đầu tiên, còn chưa triệt để mở ra hình thức trang bức, đột nhiên phía ngoài quảng trường truyền đến tiếng huyên náo, sau đó một thanh âm như tiếng sấm vang lên ở quảng trường.

"Phật tử xuất thế, để tử Phật gia như bọn ta há có thể không tới? Hà cớ gì chùa Đại Chiêu lại không báo cho chúng ta biết?"

Một đám tăng y hòa thượng ăn mặc khác với đám hòa thượng ở đây xuất hiện, da của những người này đều tương đối ngăm đen, mấy vị lão tăng dẫn đầu càng là đen tới mức gần như không cách nào thấy rõ biểu tình trên mặt, nhưng từ tướng mạo cùng cách ăn mặc đến xem, có thể xác định đám tăng nhân này không phải tăng nhân trong nước.

""A San" (1) Ấn Độ?"

(1) Ngày trước, người Trung Quốc mô tả con khỉ là "A San". Vào thời điểm đó, mọi người nghĩ rằng người nước ngoài cư xử như một con khỉ, đặc biệt người Ấn Độ là giống nhất, vì vậy họ khá kiêu ngạo gọi người Ấn Độ là "A San".

Phương Minh đứng ở phía sau đài thấy bọn tăng nhân này xuất hiện, trong mắt có tinh quang thoáng qua.

Nhắc tới nguồn gốc của Phật giáo, đương nhiên nhất định phải

nói tới Ấn Độ, dù sao quốc gia này cũng là quốc gia có số lượng Phật tử đông đảo nhất, hơn nữa còn quảng cáo rùm beng với bên ngoài mình là nơi khởi nguồn Phật giáo mà.

Những người không quá hiểu văn hóa Phật giáo đều nhầm tưởng Ấn Độ là nơi khởi nguồn của Phật giáo, nhưng trên thực tế Thích Ca Mâu Ni không phải là người Ân Độ, mà là người Nepal hiện tại, về phần vào thời gian đó Nepal thuộc về Trung Quốc hay thuộc về Ấn Độ, mỗi người đều có một ý kiến riêng.

Mặc dù như thế nhưng Ấn Độ vẫn không được tỉnh là thánh địa Phật giáo, bởi vì giáo phái thịnh hành chân chính ở Ấn Độ vẫn là Ấn Độ giáo, mà giáo lý của giáo này lại có điểm không giống với giáo lý của Phật giáo, có chút cùng loại với đạo Tin Lành cùng đạo Thiên Chúa mà Giáo Hội phương Tây diễn sinh ra.

Chế độ cấp bậc giáo chế ở Ấn Độ cực kỳ sâm nghiêm, nói trắng ra chính là vì cao tầng phục vụ, điểm này cũng tương đối giống với Phật giáo ở nơi Lhasa này, trong giáo còn có tồn tại đặc biệt như "Thánh nữ", chuyên để cung cấp cho những cao tầng tăng lữ cùng trưởng lão Bà La Môn hưởng thụ.

Phật gia đông đảo giáo phái, nhưng có thể tóm lại thành bát đại tông: Tính, Tương, Thai, Hiền, Thiện, Tịnh, Luật, Mật.

Mà đặc điểm của bát đại tông này có thể được tổng kết lại thành một câu nói: Mật phú thiền bần phương tiện tịnh, duy thức nại phiền gia tường không. Truyền thống Hoa Nghiêm tu thân luật, nghĩa lý tổ chức Thiên Thai Tông.

Đương nhiên, trong nước chủ yếu là Thiện tông cùng Tịnh thổ tông làm chủ, duy chỉ có Lhasa bên này là Mật tông, mà Ấn Độ thì lại thuộc về Pháp tương tông, lại xưng là Du già tông, hai tông này đều đại biểu cho có tiền cùng có quyền.

Cùng giáo không cùng tông, trên thực tế các đại tông này

không ai phục ai, vì tranh đấu mà đã làm không ít chuyện, mà Phật giáo trong nước lại rất ít khi liên hệ với Ấn Độ, tuy rằng cùng là đệ tử tam bảo nhưng giữa hai bên lại không giao lưu nhiều, đều là mỗi bên tự sinh sống phát triển riêng.

Cho nên trong lần đại điển đăng cơ của Phật tử này chùa Đại Chiêu không mời tăng lữ bên phía Ấn Độ, đương nhiên nguyên nhân không chỉ bởi vì hai bên ít giao lưu qua lại, quan trọng hơn chính là vì bất đồng lợi ích.

Phật tử xuất hiện ở trong nước, mặc dù sẽ khiến những tông khác cảm thấy nghi ngờ nhưng càng nhiều hơn vẫn là kích động cùng vui vẻ, bởi vì có Phật tử ở, như vậy chắc chắn Phật môn trong nước sẽ càng thêm thịnh vượng, đây là chuyện tất cả đệ tử tam bảo đều mong muốn thấy được.

Nhưng về phía Ấn Độ bên kia lại không giống vậy, bọn họ quảng cáo rùm beng mình là thánh địa Phật môn, là nơi khởi nguồn của Phật giáo, nhưng Phật tổ chuyển thế lại không xuất hiện ở nơi khởi nguồn Phật giáo, đây không phải đang đánh mặt bọn hắn sao?

Vấn đề này xuất hiện không chỉ đả kích danh vọng của bọn họ, càng sẽ dao động hệ thống căn bản của bọn họ, sẽ làm một số đệ tử cửa Phật cho rằng liệu có phải giáo lí của bản giáo xuất hiện vấn đề, dẫn tới khiến Phật tổ không ưa thích?

Đương nhiên những tăng lữ cao tầng cùng trưởng lão Bà La Môn của Ấn Độ hiện tại, những người đang nhận được lợi ích không nguyện ý nhìn thấy một màn như vậy, cho nên trong nháy mắt tất cả mọi người ở hiện trường đều biết mục đích đám người này tới đây.

Những tăng nhân Ấn Độ này tuyệt đối không phải đến để chúc tụng cùng bái kiến Phật tử, mà là đến gây chuyện!

"Như là ta nghe, ngã phật hóa vạn vạn thiên, Như Lai là ta, ta là Như Lai, tại sao còn có cách nói Phật tử?"

Một vị lão tăng Ấn Độ vừa mở miệng lập tức phủ định thân phận Phật tử của Phương Bảo Bảo, dựa theo lời của hắn mỗi người đều là Như Lai, mỗi người đều là Phật, vậy Phật tử tới từ nơi nào?

Hơn nữa quan trọng nhất là lão tăng này còn trích dẫn kinh văn Phật giáo, là kinh văn được toàn bộ tăng nhân công nhận.

Phương Bảo Bảo nhìn lão tăng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười sáng chói, bởi vì cậu bé nghĩ tới cảnh hắn và lão lừa trọc kia đã cãi nhau ngày trước, nhưng cậu bé cũng không lập tức lên tiếng, bởi vì cậu bé biết rõ, trước tiên cần phải để đám đàn em bên dưới lên tiếng trước, với tư cách làm đại ca làm sao có thể nhảy ra ngay được? Cái này không phù hợp với phong phạm của đại ca.

Trước tiên cần phải để đám đàn em phía dưới cãi nhau trước, đợi khi mắng tới không sai biệt lắm, cậu bé lại ra tay đánh một chiêu KO.

Mà mọi chuyện cũng giống với tưởng tượng của Phương Bảo Bảo, sau khi giọng nói của lão tăng Ấn Độ truyền ra, một vị thượng sư chùa Đại Chiêu lập tức mở miệng.

"A di đà phật, lời ấy sai rồi."

Chương 907: Hủy Phật tượng ta, truyền tân pháp của ta

Đoạn thời gian trước, có một tiết mục nghệ thuật biện luận tổng hợp rất hot, rất được người xem hoan nghênh, nhất là thủ đoạn biện luận sáng tạo thông minh, trơn tru trôi chảy này, biện luận giỏi tới mức mặc dù khán giả biết rõ có thể chỉ là ngụy biện nhưng cuối cùng vẫn bị thuyết phục.

Vậy mà phần lớn khán giả lại không biết, người am hiểu biện luận chân chính cũng không phải mấy nhân tài có IQ cao hoặc là thành tích cao, ở trong nước, những nhà biện luận tài giỏi nhất đều tới từ Phật gia.

Phật gia vẫn có hoạt động cơ phong (1) biện thiền, chính là một đám hòa thượng ngồi cùng một chỗ, mỗi người đều tự đưa ra một suy nghĩ theo hướng duy tâm, sau đó đều thuyết phục đối phương tin tưởng cách nói này của mình.

(1) Cơ phong: thuật ngữ của Thiền tông, chỉ chỗ vi diệu sâu kín, sắc sảo của thiền cơ. Tính cách sắc bén của thiền sư khi tiếp hóa người học, hoặc của thiền tăng khi khảo nghiệm lẫn nhau

Chỉ cần là người có học đều biết rõ sự khác biệt giữa chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm, chủ nghĩa duy vật chính là lấy vật chất làm cơ sở cùng nguyên tắc, nhưng chủ nghĩa duy tâm lại xuất phát từ tâm, đều nói tới những thứ hư vô mờ mịt.

Thử nghĩ một chút, dùng mấy lời hư vô mờ mịt này để thuyết phục đối thủ, thậm chí thuyết phục tín đồ, khiến những tín đồ này tin tưởng, khỏi phải nói cũng biết khả năng ăn nói của đám hòa thượng này giỏi tới mức nào, mà càng nhiều hơn là am hiểu tẩy

não.

Có một tiết mục ngắn tương đối nổi danh là hai bài thơ kệ (2) của Lục Tổ Huệ Năng cùng Thần Tú.

(2) Lời kệ, các bài thơ của Phật gọi là kệ.

"Thân thị bồ đề thụ, tâm như minh kính thai, thì thì cần phất thức, vật sử nhạ trần ai." (3)

(3) Thân thiệt Bồ đề thọ, lòng như minh cảnh đài, hằng hằng lau phủi sạch, chớ để vướng trần ai. (Bản dịch của Tô Quế)

"Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai." (4)

(4) Bồ đề đâu phải thụ, minh cảnh có chi đài, xưa nay không một vật, nào chỗ vướng trần ai. (Bản dịch của Tô Quế)

Này hai bài thơ này chỉ cần là đệ tử Phật gia hẳn đều đã nghe qua, đương nhiên lần biện luận này là Huệ Năng thắng, nhưng nói cho cùng Huệ Năng thắng được là vì khả năng làm thơ của Huệ Năng giỏi hơn một chút sao?

Hai người đã tranh cãi từ hai góc độ hoàn toàn khác biệt, chỉ có điều người ở bên ngoài nghe sẽ cảm thấy thơ của Huệ Năng càng lộ ra vẻ cao thượng, cũng chính là giả bộ, ra vẻ có phẩm vị mà thôi.

Còn có một câu rất nổi danh: "Lúc đó có gió thổi lay động lá cờ, Huệ Năng nói không phải gió động, cũng không là lá cờ động, mà là tâm động."

Đây là một loại biện luận cơ trí của Phật giáo, mà phần bản lĩnh biện luận này của Huệ Năng được các hòa thượng đời sau học tập, gần như mỗi một vị cao tăng đều có một thân bản lĩnh trang bức như thế.

Thượng sư của chùa Đại Chiêu nhìn về phía lão tăng Ấn Độ, nói: "Người người đều là Như Lai, Như Lai cũng là người người, nhưng chỉ có duy nhất một người thức tỉnh bản tâm, đấy là Phật tử."

Lão tăng Ấn Độ nhíu mày một cái, thượng sư chùa Đại Chiêu nói vậy là muốn mượn lực đả lực, dùng những lời hắn vừa nói để phản bác hắn.

Không sai, người người đều là Như Lai, điểm này chúng ta không phủ nhận, nhưng mấu chốt là tất cả mọi người đều không giác tỉnh, không thể minh xét bản tâm, chỉ khi có thể minh xét bản tâm thì mới có thể thành Phật, mới là Như Lai, mà Phật tử vừa vặn đã minh xét bản tâm.

Lão tăng Ấn Độ rất rõ ràng, nếu như hắn chất vấn có thể Phật tử chưa minh xét bản tâm, nhất định những hòa thượng trước mắt này sẽ chỉ đáp lại hắn hai chữ "ha ha", tuy rằng Phật gia đều nói tới chuyện thấy rõ bản tâm, nhưng từ cổ chí kim lại có ai đã từng làm được?

Cũng chính vì không ai có thể làm được, vì thế nên việc minh xét bản tâm chân chính là như thế nào mỗi tông phái đều tự có thuyết pháp riêng, cũng có rất nhiều cách nói, nếu như hắn không thừa nhận vậy hắn phải lấy gì để chứng minh?

"Đều nói người Trung Quốc giả dối không gì sánh được, hiện tại vừa nhìn quả nhiên là thế, điều may mắn nhất là chúng ta không phải tay không tới đây."

Mấy vị lão tăng Ấn Độ âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó vẫn là vị lão tăng dẫn đầu kia tiếp tục mở miệng: "Trước đây Phật tổ lưu lại ba tượng Đẳng Thân, các ngươi đã nói hắn là Phật tử, như vậy tự nhiên có thể khiến tượng Đẳng Thân có phản ứng, vừa vặn lần này chúng ta có đưa tượng Đẳng Thân của Đức Phật Thích Ca đến."

Vẻ mặt mấy vị lão tăng Ấn Độ trở nên nghiêm túc, sau đó đều đồng thời bắt đầu bấm niệm pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ, theo chú ngữ truyền ra từ miệng họ, một luồng năng lượng không gian giao động truyền ra, sau lưng bọn họ xuất hiện một hư ảnh.

Đó là một pho tượng Phật màu vàng, chỉnh thể trang nghiêm túc mục, mà ngay khi thấy ngôi tượng phật này, tất cả đệ tử tam bảo ở đây đều thay đổi sắc mặt, trở nên cung kính không gì sánh được, trong miệng đồng loạt niệm tụng phật hiệu (5).

Phật hiệu: Chính là câu A Di Đà Phật.

Mặc kệ mỗi đại giáo phái trong Phật gia có xích mích không hợp nhau tới cỡ nào, nhưng đối mặt với tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni đều luôn giữ vững tôn kính, bởi vì đây là thuỷ tổ chung của bọn họ.

"A di đà phật, không nghĩ tới thời gian qua đi hai mươi năm mới có thể gặp lại tượng Đẳng Thân hai mươi lăm tuổi của Phật tổ, chẳng qua mấy vị cầm chiếu hình hư huyễn tượng Đẳng Thân của Phật tổ ra là có ý gì?"

Với tư cách là cường giả Thiên Cấp, những thượng sư này chỉ liếc một cái đã có thể nhìn ra tượng Đức Phật Thích Ca thật sự cũng không tới đây, nghĩ đến cũng đúng, sao phía Ấn Độ kia có thể đưa tượng Đẳng Thân của Phật tổ tới Trung Quốc được chứ?

Bởi vì một khi bị lạc ở Trung Quốc, hậu quả này bọn họ không gánh nổi.

Đây là không gian chiếu hình do mấy vị cường giả Thiên Cấp làm ra, có chút giống với video của thời đại bây giờ, nhưng điểm khác biệt giữa không gian chiếu hình cùng video chính là chiếu hình này là chân thật, nói cách khác tất cả những gì đang phát sinh ở đây bên trong không gian kia đều có thể cảm nhận được.

Nếu như lúc này bên này xuất hiện bạo tạc, như vậy tượng Phật ở bên trong chiếu hình kia cũng sẽ phải chịu trùng kích do không gian bạo tạc mang tới, mà loại không gian chiếu hình này, tối thiểu cũng cần sáu vị cường giả Thiên Cấp liên thủ mới có thể tạo ra.

Bên này có ba vị, mà tại phía Ấn Độ xa xôi bên kia cũng cần phải có ba vị cường giả Thiên Cấp phối hợp thi pháp, song phương nhất định phải phối hợp ăn ý, có thể hiểu từ vài ngày trước sau khi nhận được tin tức về Phật tử, Ấn Độ bên kia cũng đã bắt đầu chuẩn bị những thứ này.

Nói trắng ra là phía Ấn Độ vẫn chưa tin Phương Bảo Bảo là Phật tử thật sự, cho nên hoài nghi đây là do Trung Quốc thiết lập âm mưu nhằm cướp đoạt danh xưng thánh địa Phật giáo của bọn họ, thậm chí cho rằng hai bức tượng Đẳng Thân của Phật tổ kia cũng đã bị động tay chân, vì thế bọn họ chỉ có thể dùng thủ đoạn này để chứng minh Phật tử kia là giả.

Vẻ mặt của mấy vị thượng sư chùa Đại Chiêu trở nên khó coi, rõ ràng là đối phương không tin bọn họ, vì thế nên mới cố ý bày ra trò như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại không thể ngăn cản, bằng không rất dễ khiến người khác cảm thấy bọn họ có tật giật mình.

Giữa lúc mấy vị thượng sư của chùa Đại Chiêu đang tự hỏi nên ứng đối như thế nào, đột nhiên giọng nói thanh thúy của Phương Bảo Bảo lại truyền ra một lần nữa.

"Làm càn!"

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Phương Bảo Bảo, liền thấy khuôn mặt non nớt của Phương Bảo Bảo tràn đầy vẻ nghiêm túc, nổi giận nói: "Từ hơn hai ngàn năm trước bản đạo vì truyền đạo thiên hạ, lưu lại ba tượng Đẳng Thân, trấn áp chư tà, khiến Phật pháp bất diệt, vậy mà các ngươi dám chất vấn thân phận của

bản tọa, chẳng lẽ là muốn khi sư diệt tổ?"

Khi sư diệt tổ, đây là một tội lớn, nhất là còn do chính miệng Phương Bảo Bảo, người đảm nhiệm thân phận Phật tử nói ra, vẻ mặt những tăng nhân Ấn Độ này cũng là hơi thay đổi một chút, nhưng mấy vị lão tăng kia vẫn mạnh mẽ chống đỡ, bởi vì bọn họ đã không còn đường rút lui, nếu như lần này không thể chứng minh Phật tử là giả, như vậy chờ đến khi chuyện ngày hôm nay truyền đi, nhất định bọn họ sẽ bị toàn bộ tín đồ trên thế giới nhục mạ.

Chương 908: Hủy Phật tượng ta, truyền tân pháp của ta (2)

"Thật hay giả còn chưa biết được đâu. Chúng tôi cũng chỉ chú ý cẩn thận, cho dù Phật tổ có biết nhất định cũng sẽ không trách tội."

"Sẽ không trách tội?"

Phương Bảo Bảo nở nụ cười lạnh, "Ngã phật tuy rằng từ bi, nhưng truyền pháp 3672 bộ, có đại thành kinh Phật 1650 quyển, tiểu thừa kinh Phật 2,022 quyển, không phải thành tâm không thể có được Pháp của ta, bọn ngươi chất vấn thân phận của bản tọa, há có thể trở thành môn hạ tam bảo của ta, từ hôm nay trở đi, ta lấy tấm thân của Thích Ca Mâu Ni chiếu lệnh tôn giả tọa hạ, Bồ Tát, nhất mạch của ngươi vĩnh viễn không phổ chiếu Phật quang."

"Có phổ chiếu Phật quang hay không còn không phải do ngươi định đoạt, ngươi hãy chứng minh thân phận Phật tử của ngươi đi."

Sắc mặt mấy vị lão tăng Ấn Độ trở nên khó coi, ý trong lời Phương Bảo Bảo đã nói chính là sau này toàn bộ tôn giả cùng Bồ Tát của Phật giáo sẽ không truyền pháp cho phía bọn hắn nữa, nói cách khác Ấn Độ của bọn họ bị Phật tổ từ bỏ.

"Yên tâm, đương nhiên bản tọa sẽ chứng minh thân phận của bản tọa, nếu bản tọa đã trở về, đương nhiên ba tượng Đẳng Thân này cũng không còn lý do gì để tồn tại nữa."

Vẻ tự tin trên mặt Phương Bảo Bảo khiến đáy lòng mấy vị lão tăng Ấn Độ này có chút thấp thỏm, chẳng qua bọn hắn đều đang tự an ủi mình trong lòng, suy đoán của bọn hắn chắc chắn sẽ

không sai, đứa bé trước mắt này tuyệt đối không phải là Phật tử.

Phật tổ có thân phận gì, đó là người có lòng dạ từ bi đấy, làm sao có thể có miệng lưỡi bén nhọn giống đứa bé trước mắt này được, hơn nữa còn có dáng dấp kiêu căng khinh người kia, đây tuyệt đối là giả mạo, hiện tại cậu bé nói vậy chẳng qua là đang phô trương thanh thế mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng đám lão tăng Ấn Độ lại an ổn rất nhiều, song ngay sau đó khi một tiếng quát nhẹ truyền ra từ trong miệng Phương Bảo Bảo, trên mặt đám lão tăng Ấn Độ tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Thích già, ứng với ta!"

Phương Bảo Bảo chỉ quát nhẹ một câu như vậy, giống hệt như chúng ta chào hỏi nhau thường ngày, nhưng sau khi một câu nói kia được hô lên, đột nhiên hai tượng Đẳng Thân của Phật tổ trên đài cao đồng thời bắn ra quang mang, quang mang trực tiếp rơi vào trên người Phương Bảo Bảo.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là hai tượng Đẳng Thân này đáp lại, đám lão tăng Ấn Độ cũng sẽ không xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi như thế, nhưng mấu chốt là ở giữa không trung, tượng Đẳng Thân hai mươi lăm tuổi của Phật tổ ở bên trong hình chiếu hư huyễn kia cũng có đáp lại, một vệt kim quang vượt qua khoảng cách không gian, dĩ nhiên trực tiếp bắn ra từ trong hư không kia, xé rách hư không, chiếu thẳng vào trên người Phương Bảo Bảo.

Ba tượng Đẳng Thân đồng thời đáp lại, giờ khắc này, không ai lại chất vấn thân phận Phật tử của Phương Bảo Bảo.

Dù sao thì ba tượng Đẳng Thân này cũng đã tồn tại lâu năm như thế, nhưng từ trước tới nay, cho dù là vị cao tăng nào cũng không thể khiến tượng Phật có chút biến hóa, mà bây giờ chỉ bởi vì một tiếng quát nhẹ như vậy mà tượng Phật lập tức có đáp lại,

đây chẳng phải đã nói rõ thân phận của Phật tử sao?

Trừ phi là Phật tử, còn có ai có thể làm được nữa?

"A di đà phật, cung nghênh Ngã Phật trở về!"

Toàn bộ quảng trường, toàn bộ hòa thượng đồng thời quỳ xuống, quay về phía Phương Bảo Bảo bắt đầu quỳ lạy, mà Phương Bảo Bảo cũng hào phóng thừa nhận ba luồng kim quang rơi vào trên người của cậu bé, phụ trợ cậu bé càng thêm thánh khiết cùng thần thánh.

Trong khi tất cả mọi người đắm chìm trong rung động vì thân phận Phật tử của Phương Bảo Bảo được chứng thực, ở hậu trường, vẻ mặt của Phương Minh lại trở nên có chút cổ quái, bởi vì cậu đoán được Phương Bảo Bảo đã làm gì mà khiến tượng Phật đáp lại như thế.

Dựa theo lời của Phương Bảo Bảo, giữa cậu bé và Thích Ca Mâu Ni còn có ân oán, mà ba tượng Đẳng Thân này là trước đây đích thân Thích Ca Mâu Ni khai quang gia trì đấy, tự nhiên có lưu lại ấn ký của Thích Ca Mâu Ni, thậm chí rất có thể còn có một tia tàn niệm của Thích Ca Mâu Ni.

Hiển nhiên một tiếng quát khẽ này của Phương Bảo Bảo khiến tàn niệm của Thích Ca Mâu Ni nhận ra Phương Bảo Bảo, mà như vậy, ba luồng kim quang kia cũng không phải chức thực thân phận gì cả, mà là đang trấn áp Phương Bảo Bảo.

Sở dĩ cho ra phán đoán như vậy, Phương Minh cũng có căn cứ, điểm thứ nhất chính là vì Phương Bảo Bảo vừa kêu một tiếng "Thích già" kia, một tiếng Thích già này cũng giống với khi hắn gọi con lừa ngốc, không có nửa điểm tôn kính, chỉ thuần túy là một loại giọng điệu khiêu khích.

Điểm thứ hai chính là sau khi mấy luồng ánh sáng màu vàng

rơi vào trên người Phương Bảo Bảo, Phương Minh lanh mắt phát hiện, ở quanh thân Phương Bảo Bảo lại xuất hiện một tầng vòng sáng màu vàng, có lẽ đám hòa thượng ở bên ngoài kia sẽ cho rằng vòng sáng màu vàng này là Phật quang hộ thể, nhưng chỉ có cậu biết, đây là cơ chế tự động tiến hành phòng ngự của cơ thể Phương Bảo Bảo khi đối mặt với nguy hiểm mà thôi.

"Xem ra thằng này đã sớm lên kế hoạch tốt cho tất cả mọi thứ."

Phương Minh lẩm bẩm một câu, cậu đã hiểu, cho dù đám tăng nhân Ấn Độ không xuất hiện cùng chất vấn, cuối cùng Phương Bảo Bảo cũng sẽ cố ý khiêu khích hai tượng Đẳng Thân của Phật tổ này, dùng cái này khiến thân phận Phật tử của cậu bé được tất cả mọi người công nhận.

Đám tăng nhân Ấn Độ đến chỉ có thể nói là dệt hoa trên gấm, cho Phương Bảo Bảo một lý do hoàn mỹ để ra tay, đương nhiên, cuối cùng đám tăng nhân Ấn Độ cũng sẽ phải gánh chịu tai bay vạ gió.

"Lúc đầu bản tọa đã nói qua, ta cùng với tượng Phật trường tồn trọn đời, hôm nay bản tọa trở về, tượng Phật cũng đã công đức viên mãn, cũng tự hiểu rõ nhân quả ở kiếp trước."

Tròng mắt Phương Bảo Bảo hơi run, nhìn hai tượng Đẳng Thân của Phật tổ trên đài, lại quay qua ra lệnh cho đám người bên dưới: "Các ngươi là đệ tử tọa hạ của ta, được nặn lại thân ta, trừ cũ đón mới đến."

Nghe được lời của Phương Bảo Bảo, đông đảo tăng nhân dưới đài đều sửng sốt, mà tròng mắt Phương Minh thì lại co rút lại một chút, cậu hiểu được Phương Bảo Bảo muốn làm gì, thằng này to gan lớn mật tới mức muốn đập tượng Đẳng Thân của Đức Phật Thích Ca.

Xem ra thực sự giống hệt như Phương Bảo Bảo đã nói, ân oán giữa cậu bé và Thích Ca Mâu Ni thật sự không cạn, không chỉ giả mạo người ta chuyển thế, hiện tại còn muốn phá hủy cả tượng của người ta.

"Thế nào? Bọn ngươi còn không hành động?"

Phương Bảo Bảo trừng mắt liếc đám tăng nhân phía dưới này một cái, ngay sau đó nói: "Ai có thể khiến Phật tượng kiếp trước của bản tọa công đức viên mãn, chính là đệ tử thân truyền của bản tọa."

Câu nói này có hiệu quả rất lớn, đệ tử thân truyền của Phật tổ có thân phận địa vị chí cao, hơn 2500 năm trước, Phật tổ Thích Ca Mâu Ni truyền pháp, tọa hạ đệ tử hiện tại đều đã thành Phật, hưởng thụ hương khói nhang đèn cung phụng của vạn nhà.

Mà rất hiển nhiên lúc này là cơ hội để Phật môn xào bài một lần nữa, Phật tổ chuyển thế, nhất định sẽ truyền pháp một lần nữa, có lẽ ngay cả kinh văn Phật giáo cũng phải viết lại, không ít tăng nhân đều đã nghĩ tới nên bắt đầu như thế nào.

"Trải qua hơn 2500 năm, Phật tổ chuyển thế, thu đệ tử thân truyền dưới núi Đại Tuyết, truyền Phật pháp mới..."

Gần như chỉ trong nháy mắt đã có mấy chục bóng người dũng mãnh lao thẳng về phía đài cao, trong này còn bao gồm năm vị thượng sư của chùa Đại Chiêu, tuy rằng bọn họ là thượng sư, là cường giả Thiên Cấp, nhưng tương tự cũng là Phật tử cuồng nhiệt.

Thậm chí còn có một vị lão tăng Ấn Độ ở trong số những người lao tới này, chính là lão tăng đã mở miệng chất vấn thân phận Phật tử lúc trước kia, thấy vị lão tăng này cũng muốn phóng về phía đài cao, không ít khách quý xem lễ co quắp khóe miệng một cái, "A San" Ấn Độ quả nhiên là đủ không biết xấu hổ.

Mới vừa rồi còn chất vấn thân phận của Phật tử, lúc này lại có thể tích cực như thế, còn là người đầu tiên xông lên.

Phương Bảo Bảo nhìn những hòa thượng xông lên đài này, biểu hiện trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại lộ ra nụ cười lạnh, sở dĩ cậu bé muốn hủy diệt hai bức tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni, đương nhiên không phải chỉ đơn giản là vì trả thù Thích Ca Mâu Ni như vậy, dù sao hủy diệt tượng Đẳng Thân sẽ khiến một ít người hoài nghi động cơ của cậu bé.

Nhưng cậu bé không thể không làm như vậy, bởi vì đây là một bước mà nhất định cậu bé phải làm nếu muốn đạt được mục đích của mình.

Chương 909: Con lừa ngốc bị thương

Trên đài cao có năm sáu vị cường giả Thiên Cấp, thế nhưng tuy rằng bọn hắn là người có thể leo lên đài cao trước nhất, nhưng khi thực sự đối mặt với hai pho tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni, lại có chút khó có thể xuống tay.

Dù sao thì đây cũng là tín ngưỡng của bọn hắn!

Điều này cũng làm cho những cường giả Địa Cấp kia có cơ hội, sau khi những hòa tượng cảnh giới Địa Cấp kia xông tới đài cao cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì bọn họ biết nếu như bọn họ không nhanh chóng ra tay trước, đến lúc đó nhất định sẽ không thể tranh đoạt với mấy lão đại này được.

Không phải là bọn hắn không tôn trọng Phật tổ, mà là vì hiện tại đã có Phật tử mới xuất hiện.

Phật tử chính là Phật tổ chuyển thế, ngày hôm nay thân phận Phật tử được xác nhận cũng có nghĩa Phật môn sắp nghênh đón một chương mới.

Về phần vì sao Phật tử muốn hủy diệt tượng Đẳng Thân vốn là của hắn, bọn họ cần gì phải nghĩ sâu xa như vậy, có thể mặc dù Phật tử hiện tại là Phật tổ chuyển thế, thế nhưng lại mang một gương mặt khác, có lẽ hủy diệt ba tượng Phật này rồi lại chuẩn bị một lần nữa đắp nặn tượng Phật mới cũng nên.

Cho nên, những hòa thượng cấp bậc Địa Cấp này không chút do dự hướng ra tay với Phật, những hòa thượng này phần lớn đều là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, cho dù không sử dụng toàn lực

nhưng nhiều cường giả Địa Cấp đồng thời ra tay như vậy, luồng năng lượng này cũng rất kinh người.

Toàn bộ đài cao có thể nói trong nháy mắt đã tạo thành cơn bão năng lượng, song khi luồng năng lượng này như cơn lốc va chạm với tượng Phật, bản thân tượng Phật lại xuất hiện kim quang, kim quang bắn ra giống như Phật quang phổ chiếu vậy, toàn bộ đài cao trở nên cực kỳ tường hòa, khiến cơn bão năng lượng cuồng bạo kia tiêu tán trong nháy mắt.

Nếu tượng Phật của Phật tổ có thể dễ dàng hủy diệt như thế, làm sao có thể tồn tại lâu như vậy.

Chẳng qua bởi vì tượng Phật bắn ra kim quang, ngược lại dẫn tới hai vệt kim quang trên người Phương Bảo Bảo biến mất, hiện tại trong hư không chỉ còn tượng Đẳng Thân hai mươi lăm tuổi của Thích Ca Mâu Ni còn tiếp tục phóng kim quang tới trên người Phương Bảo Bảo.

Những hòa thượng cấp độ Địa Cấp đó có chút không cam lòng, lại ra tay một lần nữa, lần này bọn họ đã ra tay toàn lực, vậy mà hai vệt kim quang kia phảng phất như không có gì không thay đổi, mặc kệ là năng lượng cuồng bạo như thế nào nhưng khi đụng chạm kim quang này lập tức sẽ tiêu tán vô tung vô ảnh.

Rất hiển nhiên, kim quang này không phải cường giả cấp bậc Địa Cấp có thể đánh vỡ.

"A di đà phật, ngã phật từ bi, chắc chắn tha thứ đệ tử mạo phạm."

Ngay khi mấy vị hòa thượng Địa Cấp không cách nào thành công dưới, vị lão tăng Ấn Độ kia đã trở thành cường giả Thiên Cấp đầu tiên ra tay.

Bàn tay to vỗ vỗ, toàn bộ không khí bắt đầu ngưng tụ, mà cảm

giác áp bách này khiến tất cả hòa thượng cấp bậc Địa Cấp trên đài sôi nổi cách xa đài cao, đây là thực lực của cường giả Thiên Cấp, căn bản không phải cường giả Địa Cấp có thể chống lại, dù cho toàn bộ cường giả Địa Cấp ở đây cộng lại cũng đều khó có khả năng là đối thủ của cường giả Thiên Cấp.

Đây là vận dụng thiên địa pháp tắc để sử dụng!

Theo một trảo mạnh mẽ do lão tăng Ấn Độ này đánh ra, một vòng xoáy màu đen xuất hiện, vòng xoáy này khiến không gian xung quanh không ngừng vặn vẹo, đương nhiên cũng bao gồm tượng Phật phía trước kia.

Tượng Phật hơi có chút lay động, phảng phất như muốn bị hấp thu vào, chẳng qua đúng lúc này, quang mang màu vàng kia lại bắn ra, hào quang màu vàng óng này trực tiếp xuất hiện giữa vòng xoáy màu đen kia, trong nháy mắt vòng xoáy màu đen kia lập tức xuất hiện đổ nát, biến thành hư ảo.

Cường giả Thiên Cấp cũng không được!

"Mấy vị, cùng lên đi."

Năm vị thượng sư của chùa Đại Chiêu cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sức lực của một mình lão tăng Ấn Độ không cách nào phá vỡ Phật quang này, đồng nghĩa với chỉ một trong số bọn họ chắc chắn cũng không thể thành công được, chỉ khi năm người đồng thời liên thủ mới có khả năng này.

Nghe được lời của thượng sư chùa Đại Chiêu nói, trên mặt mọi người dưới đài cao đều lộ ra vẻ chờ mong, ở thời đại này cường giả Thiên Cấp rất ít khi ra tay, mà có thể nhìn thấy năm vị cường giả Thiên Cấp cùng ra tay một lúc là đã ít lại càng thêm ít đấy, thậm chí có người cả đời đều không nhất định có thể gặp được một lần.

"A di đà phật!"

Năm vị thượng sư của chùa Đại Chiêu niệm tụng một tiếng phật hiệu, sau một khắc áo cà sa trên người không gió mà bay, năm người thay đổi dáng dấp mặt mũi hiền lành khi trước, năm luồng khí thế kinh khủng tràn ngập toàn trường.

Luồng khí thế này thậm chí còn ẩn ẩn khiến bầu trời bên trên mơ hồ có một vòng xoáy xuất hiện, trong quá trình vòng xoáy này hình thành, cảm giác áp bách to lớn khiến đám cường giả Địa Cấp trên quảng trường đều cảm thấy có chút hít thở không thông, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, rất sợ bản thân bị vòng xoáy này chú ý tới.

"Kim Cương Diệt Ma Thủ!"

Một tiếng quát nhẹ từ trong miệng năm vị thượng sư hô lên, theo tiếng hô này xuất hiện, đột nhiên vòng xoáy trên bầu trời kia lại chuyển động, cuốn lên tầng mây, ngay sau đó chính là trận trận tiếng gió nương theo.

Tiếng gió to lớn thổi tới không ít người trên quảng trường đều không mở mắt ra được, điều may mắn nhất là năm thượng sư này đã khống chế năng lượng chỉ tồn tại trong chùa Đại Chiêu, bằng không mà nói sợ rằng mấy tín đồ đang quỳ lạy thành kính bên ngoài chùa Đại Chiêu đoán chừng đã sớm ngã xuống.

Dưới cái nhìn của những tín đồ này, dị tượng xuất hiện trên bầu trời cũng lại càng xác định trong chùa Đại Chiêu có chuyện lớn xảy ra, càng không ngừng dập đầu quỳ lạy, thầm đọc kinh cầu phúc trong miệng.

Mà ở trong chùa Đại Chiêu, mọi người thấy tình cảnh khác hoàn toàn so với đám người phía ngoài kia, cái bọn họ nhìn thấy là giữa vòng xoáy trên bầu trời kia đột nhiên rơi xuống một mảnh quang mang màu vàng, mà ở bên trong hào quang màu vàng óng

kia, một bàn tay khổng lồ màu vàng chậm rãi hạ xuống.

Bàn tay kia vô cùng to lớn, gần như có thể che phủ nửa quảng trường, vậy mà sau khi xuống tới gần nó chỉ hóa nhỏ lại còn chừng mười trượng, vừa vặn có thể bao trùm hết đài cao kia.

Mặc dù bàn tay lớn màu vàng óng đang thu nhỏ lại, nhưng tất cả mọi người biết uy lực của nó không hề giảm bớt, bởi vì màu vàng óng của bàn tay kia lại càng thêm thuần túy, mang theo uy áp khiếp người, cuối cùng nặng nề vỗ xuống trên tượng Phật kia.

Năm vị thượng sư cường giả liên thủ gọi bàn tay lớn màu vàng óng này ra, uy lực có thể nghĩ, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn chòng chọc đài cao, rất sợ chỉ nháy mắt một cái sẽ bỏ lỡ một màn đặc sắc.

Trên đài cao, lúc này đột nhiên quang mang trên hai bức tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni bùng nổ, hơn nữa khác với hai lần trước là lần này quang mang không còn bình thản nữa, mà là tràn đầy lực sát thương.

Rầm!

Chỉ trong nháy mắt bàn tay lớn màu vàng óng kia đã sụp đổ, mà năm vị thượng sư của chùa Đại Chiêu cũng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đồng loạt té bay ra ngoài, vẻ mặt trở nên uể oải không phấn chấn.

Lúc này toàn bộ đám người vây xem trên quảng trường cũng người ngã ngựa đổ, tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng uy áp kinh khủng, thực lực càng mạnh hơn thì cảm nhận được càng khủng bố hơn.

Giống thất trưởng lão nhà họ Phương còn có mấy vị cường giả Thiên Cấp khác đến đây dự lễ, lúc này sắc mặt tái xanh, thân thể đang hơi run run, bọn họ dùng nghị lực lớn nhất tẩy chay loại xúc

động tới mức muốn quỳ xuống bái lạy này.

Vậy mà, vẻn vẹn chỉ là giữ vững được không được ba giây, những cường giả Thiên Cấp như thất trưởng lão nhà họ Phương lập tức quỳ trên đất, dù cho trong lòng tràn đầy không tình nguyện, nhưng sự run rẩy đến từ sâu trong linh hồn khiến thân thể của bọn họ trực tiếp quỳ xuống.

Về phần những cường giả Địa Cấp kia lại càng thêm không chịu nổi, đã sớm quỳ rạp trên mặt đất, phóng tầm mắt nhìn tới, trên mặt đất là một đám đông người đang quỳ rạp cúi lạy.

Toàn bộ quảng trường chỉ có một mình Phương Bảo Bảo còn đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm hai tượng Phật kia, trong mắt có tinh quang thoáng qua.

Trên đài cao, lúc này tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni cũng xuất hiện biến hóa, hai tượng Đẳng Thân này từ từ trùng khít, cùng lúc đó chính là hư ảnh tượng Phật trong không trung đang ở nơi Ấn Độ xa xa kia cũng trực tiếp vượt qua khoảng cách không gian, xuất hiện ở trên đài cao.

Trong lịch sử, ba tượng Đẳng Thân của Thích Ca Mâu Ni lần đầu tiên hội tụ lại với nhau.

Ba tượng Đẳng Thân chậm rãi dung hợp ở bên trong kim quang kia, nói chính xác hơn là chồng khít lên nhau, nặng nề ép lại với nhau, đã trở thành một tượng phật.

Chỉ là so sánh với ba bức tượng Đẳng Thân lạnh như băng lúc trước, một bức tượng đẳng thân này lại có thêm sinh cơ, vậy mà lại có thể giống hoa trong gương, trăng trong nước, giống như đóa hoa trong sương mù khiến con người không thấy rõ được.

Loại cảm giác này cũng giống như khi có một người xuất hiện ở trước mặt ngươi, nhưng ngươi nhưng lại cảm thấy hắn nơi xa tít

ngoài ngàn dặm, gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Không có ai biết, một tượng phật này đại biểu cho cái gì.

Đương nhiên, ngoại trừ Phương Bảo Bảo.

Khi nhìn thấy một tượng Phật duy nhất này, cảm xúc của Phương Bảo Bảo cũng xuất hiện chập chờn, bởi vì chỉ có cậu bé biết khi ba bức tượng Phật này chồng vào nhau, người xuất hiện chính là Thích Ca Mâu Ni.

Rõ ràng là hình tượng lòng dạ từ bi, nhưng trên thực tế lại bao quát cả đời, đây là mâu thuẫn thể Thích Ca Mâu Ni, mà chỉ có Phương Bảo Bảo biết bí mật này của Thích Ca Mâu Ni.

Hoặc là nói chính xác hơn, Thích Ca Mâu Ni chính là một người có được đồng thời hai tính cách.

"Xem ra ngươi không thể đạt thành mục tiêu ban đầu, cho dù là ba bức tượng Phật trùng khít, vẫn không thể trở về nữa."

Trong lòng Phương Bảo Bảo nói nhỏ một câu, cậu bé biết rõ Thích Ca Mâu Ni cũng không thể làm được như lúc trước hắn đã nói, khi ba bức tượng Phật trùng khít cũng là ngày hắn trở lại, trạng thái của hắn bây giờ rõ ràng không giống như đang tồn tại ở đây.

Tượng phật kia cũng nhìn thấy Phương Bảo Bảo, trong nháy mắt, sâu bên trong đôi mắt kia lại có một tia sáng màu vàng bắn ra, bao bọc toàn bộ Phương Bảo Bảo vào bên trong tia sáng.

"Thế nào, con lừa ngốc ngươi nhìn thấy ta rất vui vẻ hả?"

Bị kim quang bao phủ, Phương Bảo Bảo không cần tiếp tục giả bộ nữa, bởi vì cậu bé biết lúc này cho dù cậu bé có bất kỳ biểu lộ động tác cùng ngôn ngữ gì, đám người bên ngoài đều sẽ không thấy cùng nghe được, trừ phi có người có thực lực mạnh mẽ hơn

cả con lừa ngốc kia.

Nhưng thời đại này lại có mấy người có thể mạnh mẽ như con lừa ngốc đó chứ? Có lẽ chỉ có mấy vị như vậy, chẳng qua những người này đều đã biến mất.

Ở bên trong kim quang, tượng Phật Thích Ca Mâu Ni cứ lạnh lùng nhìn Phương Bảo Bảo không nói một lời như vậy, Phương Bảo Bảo nhíu mày một cái, vậy mà sau một khắc tròng mắt của cậu bé lập tức co rút lại một chút, bởi vì cậu bé thấy khóe miệng tượng phật có một vết máu chảy ra.

"Con lừa ngốc ngươi bị thương?"

Trong ánh mắt Phương Bảo Bảo có vẻ kinh ngạc vô cùng, tuy rằng cậu bé không có cảm tình gì đối với con lừa ngốc, nhưng cũng không thể không thừa nhận quả thật thực lực của con lừa ngốc này rất kinh khủng, thế mà không ngờ thời đại này còn có người có thể khiến hắn bị thương, vì sao cậu bé không cảm nhận được?

Có lẽ Vu tổ có thực lực như vậy, nhưng con lừa ngốc đã lựa chọn một con đường khác, không thể nào lại đối đầu với Vu tổ được, hai người cũng sẽ không có quá nhiều dính dáng.

Rốt cuộc là tồn tại như thế nào, dĩ nhiên có thể khiến con lừa ngốc thụ thương?

Ngay khi Phương Bảo Bảo hiện ra vẻ khiếp sợ cùng nghi ngờ, tượng Phật Thích Ca Mâu Ni lại có động tác, hai tay huy động, cứ như vậy tùy ý vẽ ra một vòng tròn, nhưng tại thời khắc này Phương Bảo Bảo phảng phất như đã thấy được một thế giới xuất hiện.

Mà khi cậu bé thấy tình cảnh bên trong trong thế giới, không ngờ thân thể lại không nhịn được hơi run run, cuối cùng cậu bé

cũng biết vì sao Thích Ca Mâu Ni lại bị thương.

Chương 910: Thế giới băng

Thích Ca Mâu Ni, là thiên tài tuyệt diễm tới mức nào?

Dù cho hai người là kẻ thù nhưng Phương Bảo Bảo lại không thể không thừa nhận, trong trí nhớ của cậu bé, Thích Ca Mâu Ni là người có thiên phú và tâm trí khủng bố nhất mà cậu bé đã gặp được.

Vu Sư nhất mạch rất mạnh mẽ, Vu tổ càng là tồn tại thông thiên, tuy rằng cậu bé chưa từng có quen biết với Vu tổ, thế nhưng ở trong lòng Phương Bảo Bảo, Thích Ca Mâu Ni hoàn toàn không kém Vu tổ chút nào, thứ mà hắn thiếu có thể chỉ là thời gian tu luyện mà thôi.

Nhưng cho dù là như vậy, trước đây Thích Ca Mâu Ni cũng không phải không có cơ hội tiến vào cánh cổng ánh sáng kia, dù sao lúc đó Thích Ca Mâu Ni cũng đã mạnh mẽ đến một trình độ cực kỳ kinh khủng.

Nhưng hết lần này tới lần khác Thích Ca Mâu Ni lại lựa chọn một con đường khác, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Thích Ca Mâu Ni tự ngạo và khinh thường, hắn tự ngạo đến mức không cần thâm nhập cánh cổng ánh sáng vẫn cho rằng bản thân sẽ thu được vĩnh hằng, hắn cảm giác mình có thể đi tới một con đường vĩnh hằng hoàn toàn khác.

Ngay từ đầu, Phương Bảo Bảo đã xì mũi coi thường với cách làm của Thích Ca Mâu Ni, chỉ cảm thấy con lừa ngốc này thật sự là quá tự đại, chuyện mà nhiều thiên tài kinh diễm các thời đại đều không làm được, sao hắn có thể cho rằng hắn sẽ làm được đây?

Song khi cậu bé nhìn thấy Phật giáo phát triển, nghe được thế

giới Tây phương cực lạc mà con người đồn đại do hắn sáng tạo ra kia, cậu bé mới hiểu được, sở dĩ con lừa ngốc này dám làm như thế là xuất phát từ sự tự tin đối với thực lực của mình.

Trước đây con lừa ngốc kia có nói hắn vẫn luôn hướng về phương Tây, ở phía sau một tỷ ba nghìn đại thế giới này có một thế giới Phật giáo, tên là thế giới cực lạc, trong thế giới này không có sinh lão bệnh tử, chỉ có yên vui cùng tường hòa.

Mà một màn xuất hiện trước mắt này cũng chứng minh được suy đoán của hắn.

Ở trong vòng tròn mà tượng Phật Thích Ca Mâu Ni đã vẽ, một đóa hoa sen bảy màu xuất hiện bên trong hình chiếu, mà theo nụ của hoa sen bảy màu này nở ra, một thế giới xuất hiện ở trước mắt cậu bé.

Đây là một thế giới hết sức huy hoàng, dùng vàng ngọc điêu khắc thành lan can, dùng ngọc lưu ly châu báu khắc mạng lưới (1), còn có vàng hóa thành cát mịn, chân chính là hoàng kim đầy đất.

(1) Mạng lưới: từ tiếng Trung là 罗网, ở cõi trời, cõi Phật đều có một mạng lưới được kết nối bằng đủ loại châu báu. Vì thế trong các chùa điện, la võng thường được dùng để trang nghiêm điện Phật hoặc treo ở trên tượng Phật.

Một tòa bảo trì lớn như vậy xuất hiện ở trước mặt Phương Bảo Bảo, bảo trì chỉ dùng thất bảo làm thành, mà ở dưới làn nước gợn sóng lăn tăn kia chính là cá chép nhiều màu đang an tường bơi lội, xuyên qua những rễ hoa sen kia.

Những cảnh tượng này thật sự giống hệt với thế giới Tây phương cực lạc mà Thích Ca Mâu Ni đã miêu tả trước đây, cho nên Phương Bảo Bảo xác định, đây là thế giới Tây phương cực lạc.

Vậy mà, thế giới Tây phương cực lạc khiến con người hướng

tới trong tấm hình chỉ xuất hiện không được ba giây lập tức bị đánh nát, giống hệt như một hồ nước bị bóp nát, thoạt nhìn tất cả bên dưới hồ nước này đều bị bóp méo vặn vẹo.

Toàn bộ thế giới đột nhiên bị phá hỏng một cách im lặng, hoa sen trong hồ nước tàn lụi, mà những con cá chép nhiều màu kia cũng đều trắng dã trôi nổi trên mặt nước không nhúc nhích, cát vàng đầy trời kia nhanh chóng xói mòn, tựa như đã lọt vào một cái phễu vô cùng lớn không thể nào hiểu nổi.

Lan can điêu khắc kia bị hủy, vô số tòa nhà đình viện cũng hóa thành phế tích, nhưng hết lần này tới lần khác căn bản không thể nhìn thấy đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này từ trong tấm hình, giống như thế giới này đã tự động hỏng mất vậy.

Thẳng đến khi toàn bộ thế giới sắp triệt để hỏng mất, tròng mắt Phương Bảo Bảo mới co rút lại một chút, bởi vì cậu bé thấy được bóng dáng Thích Ca Mâu Ni.

Thời khắc này Thích Ca Mâu Ni đã không còn thái độ cao ngạo cùng bình thản trong quá khứ nữa, một đôi mắt mang theo vô tận tức giận nhìn chằm chằm bầu trời, ở trên tay hắn lại có thêm một cây phật xử, giống như một pho tượng Phật tức giận.

Thất phu giận dữ, máu phun năm bước; quân vương giận dữ, máu chảy thành sông, mà Thích Ca Mâu Ni giận dữ...

Phương Bảo Bảo khẩn cấp muốn biết kế tiếp xảy ra chuyện gì, nhưng mà hình ảnh kế tiếp lại trở nên cực kỳ không rõ, giống như ti vi trắng đen ngày xưa không có tín hiệu tốt vậy, dẫn đến hình ảnh của bộ phim trong màn hình bị giật lag.

Loại hình ảnh không rõ ràng này kéo dài chừng một phút, khi hình ảnh lại khôi phục rõ ràng thì bóng dáng Thích Ca Mâu Ni đã không còn, mà toàn bộ thế giới cực lạc cũng đã hoàn toàn sụp đổ, trong tấm hình lại xuất hiện đóa hoa sẽ đã hiện ra lúc ban đầu kia,

chỉ là giờ phút này hoa sen kia giống như đã trải qua một hồi mưa rền gió dữ tàn phá, trở nên tàn bại không chịu nổi.

Thân rễ của hoa sen cong lại giống hệt như một người bị cuộc sống đè ép tới cúi đầu khom lưng, mà đóa hoa cũng lại một lần nữa biến thành nụ hoa, nhưng cho dù là như vậy vẫn có thể thấy có mấy cánh hoa rơi xuống.

"Không ngờ con lừa ngốc ngươi cũng có ngày hôm nay, tân tân khổ khổ chế tạo ra thế giới lại bị người hủy đi, ta chỉ nhìn thôi đã thấy đáy lòng vui sướng."

Phương Bảo Bảo mở miệng, tuy rằng trên mặt mang theo vẻ khoái chí nhưng chỉ có bản thân cậu bé biết, trong lòng cậu bé có một tia lo lắng, mà thứ khiến cậu bé phải lo lắng đương nhiên không phải Thích Ca Mâu Ni, thứ khiến cậu bé lo lắng là hắc thủ sau màn đã phá hư thế giới cực lạc.

Thế giới cực lạc tan vỡ sao lại giống mỗi thời đại tan vỡ tới như thế, đều là một nơi diệu kỳ khiến người hâm mộ, đều là sự tàn phá không thể nào ngăn cản nổi, mà con lừa ngốc để mình xem bức tranh này là muốn truyền lại tin tức gì cho mình sao?

Phương Bảo Bảo có thể xác định một điểm, chắc chắn tình trạng hiện tại của Thích Ca Mâu Ni không được tốt lắm, bằng không hắn sẽ không dùng loại hình thức này để tiết lộ một số tin tức cho mình, hơn nữa phàm là còn một tia hi vọng chắc chắn hắn sẽ không tiết lộ tin tức cho mình.

Con lừa ngốc làm vậy là muốn mượn tin tức này để mình giúp hắn làm vài việc.

"Ngươi cái con lừa ngốc này, ngươi cảm thấy dựa vào quan hệ giữa ngươi và ta, ta có thể làm việc giúp ngươi sao?" Phương Bảo Bảo khinh thường nói.

Ở bên trong kim quang, vẻ mặt tượng Phật Thích Ca Mâu Ni không thay đổi, một lúc sau, trong miệng mới thở khẽ ra hai chữ: "Cõi âm!"

Theo hai chữ này phun ra, tượng Phật Thích Ca Mâu Ni phảng phất như đã gặp phải uy hiếp gì, lại tỏa ra kim quang vạn trượng, chẳng qua Phương Bảo Bảo lại có thể thấy tầng ngoài tượng Phật xuất hiện vết nứt.

"Vẻn vẹn chỉ là nói ra hai chữ ấy, lại bị thiên địa pháp tắc của thế giới này nghiêm phạt?"

Trên mặt Phương Bảo Bảo có vẻ chấn động, tới cảnh giới như bọn họ rồi chỉ có một khả năng mới sẽ dẫn tới thiên địa pháp tắc của thế giới này áp bách, đó chính là để lộ tin tức hoặc nói ra từ ngữ gì khiến thế giới này không dung.

Thế nhưng vốn từ cõi âm kia đã tồn tại trên thời đại này, không biết bao nhiêu người đã từng nói tới hai chữ ấy, thế mà những người khác nói thì không sao, vì sao con lừa ngốc này nói ra lại sẽ gặp phải thiên địa pháp tắc nghiêm phạt?

Không đợi Phương Bảo Bảo nghĩ ra kết quả, tượng Phật của Thích Ca Mâu Ni đã triệt để hỏng mất, hóa thành từng luồng kim quang bay về phía bầu trời, chẳng qua ngay cả Phương Bảo Bảo cũng không chú ý tới, trong đó có một vệt kim quang bay vào trên người của cậu bé.

Nếu Phương Bảo Bảo đã khôi phục thực lực, chắc chắn cậu bé đã có thể nhìn thấy hướng đi của những kim quang này, thế nhưng hiện tại cậu bé chỉ có thực lực của một đứa bé, hiển nhiên thị lực cũng chỉ như một đứa bé bình thường, chỉ cảm thấy kim quang khắp bầu trời nhìn hoa cả mắt.

Cuối cùng thì kim quang cũng tiêu tán, tượng Phật cũng biến mất, mà mọi người quỳ trên mặt đất lại chỉ thấy giữa kim quang

xuất hiện một tượng phật, hình như là dáng dấp Phật tổ, sau đó vị thần này giống một vệt kim quang bắn về phía Phật tử, lại cuối cùng tượng Phật hóa thành kim quang tiêu tán ở trên chín tầng trời.

Hết thảy những thứ này thoạt nhìn giống hệt như một loại nghi thức chuyển giao, một loại chuyển giao giữa cũ và mới, cùng loại với nghi thức truyền thừa.

Bởi vậy tại thời khắc này, cho dù là những người còn đang hoài nghi thân phận Phật tử của Phương Bảo Bảo lúc trước, lúc này cũng triệt để tin tưởng thân phận Phật tử của Phương Bảo Bảo.

Đừng đùa, kim quang vừa rồi khủng bố tới mức nào chứ? Năm vị cường giả Thiên Cấp mà không chịu nổi một kích, mặc dù không chết nhưng cũng đã bị thương nặng, đoán chừng thực lực cả đời này khó mà tăng thêm một bước nữa.

Kim quang kinh khủng như vậy rơi xuống trên người Phật tử không có chút tu vi nào, nhưng lại không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Phật tử, lại thêm kim quang lúc trước bọc kín khiến mọi người không thể nhìn thấy bóng dáng Phật tử càng khiến bọn họ tin tưởng, nhất định là Phật tổ có lời gì muốn nói riêng với Phật tử.

Đạo bất khinh truyền, đương nhiên không thể để bọn họ nghe được.

Cũng chính vì vậy, tuy rằng năm vị thượng sư chùa Đại Chiêu đều bị thương nặng, nhưng trên mặt không những không có vẻ bi thương lại còn có vẻ khoái chí, bởi vì bọn họ biết lần này bọn họ đã đánh cuộc thành công, bọn họ ra tay là vì tuân theo mệnh lệnh của Phật tử, dù cho bị thương, nhưng đợi ngày sau khi Phật tử thức tỉnh lực lượng Phật pháp, đương nhiên có thể chữa trị tốt thương thế của bọn hắn, hơn nữa nếu như Phật tử nguyện ý

tương truyền chân lý Phật pháp, không chừng bọn họ còn có thể lên một tầng cao mới.

"Từ nay về sau bản tọa tuyên Phật pháp, trên đời không còn Thích Ca Mâu Ni."

Nét mặt Phương Bảo Bảo rất nghiêm túc, quét mắt toàn trường, giờ khắc này không có bất kỳ một người nào phản bác lời của cậu bé, những đệ tử tam bảo ở đây lại càng cung kính phụ họa: "Cẩn tuân dụ lệnh của Phật tử."

Mặc dù lần đại điển đăng cơ này có chút ngoài ý muốn, nhưng ngược lại là càng thêm chắc chắn địa vị Phật tử của Phương Bảo Bảo, từ nay về sau, không người nào dám chất vấn thân phận Phật tử của cậu bé nữa, bằng không mà nói chính là muốn đối địch cùng toàn bộ đệ tử tam bảo trên thế giới.

Trên mặt đám tăng lữ của chùa Đại Chiêu đều lộ ra vẻ kích động, Phật tử xuất hiện ở bổn tự, cũng là do bọn họ phát hiện ra, vậy chùa Đại Chiêu bọn họ tương đương với có công phò long, từ nay về sau địa vị của chùa Đại Chiêu sẽ trở thành độc nhất vô nhị trong vô số chùa miếu trên đời này, thậm chí rất có thể trở thành thánh địa Phật môn mới.

Cho dù trong lòng những chùa chiền khác có bất mãn nhưng bọn họ chỉ có thể giấu trong lòng, bởi vì chắc chắn trên kinh văn Phật gia sẽ ghi chép những điều này, cũng chắc chắn sẽ nhắc tới chùa Đại Chiêu, chỉ riêng điểm này đã có thể khiến đám đệ tử quy y cửa Phật cùng tín đồ sau này sùng kính chùa Đại Chiêu vô cùng vô tận.

Đại điển đăng cơ cứ kết thúc như vậy, Phương Bảo Bảo không tiếp tục để Diệp Tử Du lên đài, bởi vì đã không cần, ngay từ đầu sở dĩ cậu bé sắp xếp thân phận Phật mẫu cho Diệp Tử Du là vì muốn khiến thân phận Phật tử của cậu bé được nhiều người tán thành hơn, dù sao Phật tử cũng không phải chuyện đùa, phải tìm

hiểu cặn kẽ tất cả mọi thứ về hắn mới được.

Nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi, nghĩ tới đây, trong lòng Phương Bảo Bảo vẫn có vẻ đắc ý, thầm nói: "Tuy rằng con lừa ngốc Thích Ca ngươi có một đầu ý tưởng xấu, nhưng lần hiện thân này có thể coi như đã làm một chuyện tốt, yên tâm đi, nhất định ta sẽ dẫn đạo bọn đồ tử đồ tôn này thật tốt, để bọn họ đi lên con đường chính đạo, hắc hắc..."

Đương nhiên, so sánh với thân phận Phật tử được xác nhận, trong lòng Phương Bảo Bảo càng để ý chuyện thi hành hoàn mỹ kế hoạch của mình hơn, tuyệt đối không thể để người nào làm hỏng được.

Vì vậy ngày thứ hai ngay nghi thức đăng cơ kết thúc, đông đảo đệ tử tam bảo đã nhận được tin Phật tử đồng hành cùng tám vị thượng sư, đi tới toàn bộ chùa chiền ở Tây Tạng, chọn mấy đệ tử có tuệ căn làm bạn ở bên cạnh cậu bé, đương nhiên, Phật tử sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, cho nên Tây Tạng chỉ là trạm đầu tiên.

Chương 911: Không cầu sinh dục Phương Minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

"Anh Phương Minh, Phương Bảo Bảo thật sự là Phật tử sao?"

Trên đường về nhà, Diệp Tử Du vẫn có chút không tin tưởng nổi, không ngờ thằng nhóc Phương Bảo Bảo này có thể tự xưng là Phật tử, hơn nữa còn chiếm được nhiều cao tăng tán thành như vậy.

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, đương nhiên Phương Bảo Bảo không phải Phật tử thật, chẳng qua cậu cùng Phương Bảo Bảo đã đạt thành hiệp nghị, không thể tiết lộ chân tướng sự tình, mặc dù nói Tử Du không phải là người ngoài nhưng quan trọng nhất là Tử Du chỉ là người thường, nếu như gặp phải một ít người lợi dụng các loại thuật pháp như thôi miên… Sẽ rất dễ dàng nói ra chân tướng chuyện này.

Cho nên Phương Minh không thể nói chân tướng cho Diệp Tử Du, chẳng qua cậu cũng không có ý định xác nhận thay Phương Bảo Bảo, dù sao hiệp nghị hợp tác giữa hai người chỉ là cậu không vạch trần chuyện Phương Bảo Bảo giả mạo thân phận Phật tử mà thôi.

"Ai biết được, khái niệm chuyển thế này quá mức huyền

huyễn, không ai nói rõ được."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, khuôn mặt Diệp Tử Du ngược lại không có vẻ thất vọng gì, cũng không biết cô đã nghĩ tới điều gì, tròng mắt đen kịt trong suốt nhanh chóng chuyển động, sau đó hiếu kỳ hỏi: "Anh Phương Minh, anh nói xem, con người thật sự có kiếp trước và kiếp này sao?"

"Kiếp trước và kiếp này, ý em muốn nói tới luân hồi sao?"

Phương Minh không nghĩ tới vì sao Diệp Tử Du lại đột nhiên hỏi vấn đề này, chẳng qua ngay sau đó cậu đã hiểu ngay, hẳn là vì chuyện của Phương Bảo Bảo nên Diệp Tử Du mới nghĩ tới những thứ này.

"Đúng vậy, nếu như thật sự có luân hồi, em rất hiếu kỳ không biết kiếp trước em là gì nhỉ? Kiếp trước cùng kiếp này lại có liên hệ gì đây?"

Lúc Diệp Tử Du nói lời này còn đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ chờ mong, dường như đang mong đợi câu trả lời của Phương Minh.

Nếu như lúc này đổi lại là bất kỳ một nam sinh nào khác, dù cho là nam sinh không giỏi dụ dỗ gái, nhưng chỉ cần là người thường xem các tiết mục hài ngắn đều sẽ biết gần đây có một từ rất lưu hành: Sinh tồn.

Nếu như đổi lại một người đàn ông có kinh nghiệm tình trường sẽ biết rõ lúc này các cô gái muốn nghe được đáp án như thế nào.

Đáng tiếc, Phương Minh lại vừa vặn là người không phù hợp với hai điều kiện này, mà điều càng quan trọng hơn là Phương Minh còn đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề Diệp Tử Du vừa nói ra.

Vấn đề này có thể coi là vấn đề đưa điểm đối với 90% nam

sinh trên toàn quốc, bởi vì chín mươi phần trăm nam sinh này căn bản không tin cái loại cách nói lừa đảo như kiếp trước kiếp sau gì đó này, cho nên cũng biết rõ mấy cô gái hay bạn gái mình muốn nghe được đáp án như thế nào.

Nhưng Phương Minh vừa vặn chính là người thuộc top 10% còn lại, bởi vì cậu biết sự tồn tại của cõi âm, cũng biết trên đời này luân hồi thật sự có tồn tại, nhưng mạch nước luân hồi này quá sâu, ngay cả chính cậu cũng không quá hiểu rõ tình hình thực tế.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên ngược lại cậu rất nghiêm túc tự hỏi vấn đề của Diệp Tử Du.

Thấy Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, trên khuôn mặt Diệp Tử Du cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, chẳng qua ngay sau đó cô đã hiểu vì sao bạn trai mình lại lộ ra vẻ suy tư trên mặt, đôi mắt đơn thuần thấu triệt kia chớp chớp, có chút oán hận lại có chút bất đắc dĩ.

"Luân hồi nhất định là có, nhưng kiếp trước cùng kiếp này hẳn là hai cá thể hoàn toàn bất đồng, chí ít đối với người thường đến nói quả thật là như vậy, hơn nữa sau khi trải qua luân hồi, cũng không chắc được linh hồn có còn là linh hồn trước đó hay không."

Luân hồi là phần thần bí nhất của cõi âm, tuy rằng dương gian có quá nhiều tin đồn về luân hồi, về phần nhân quả kiếp trước và kiếp này mỗi tông giáo lớn đều có một cách nói riêng, nhưng cậu không cho rằng những cách nói này là chính xác, luân hồi chân chính còn có quan hệ nhân quả của kiếp trước và kiếp này khẳng định không phải đơn giản như vậy.

Phương Minh nghiêm túc giải thích cho Diệp Tử Du, chẳng qua sau khi có một người đi vào thùng xe, cậu lập tức ngừng đề tài này lại.

Đoàn tàu đến trạm, một người thanh niên chừng ba mươi tuổi lên xe, dẫn theo hai túi hành lý da rắn thật to, trên lưng còn đeo

một cái ba lô, quần áo trên người cũng có chút dơ dáy bẩn thỉu, thế nhưng người ăn mặc như vậy lên tàu cũng không hiếm thấy. Tết đã tới rất gần, rất nhiều công nhân ra ngoài đi làm cũng bắt đầu lên xe quay trở lại quê nhà.

Trong xe đã không có chỗ trống, hiển nhiên nam thanh niên này không mua được vé ngồi, chẳng qua nam thanh niên ấy cũng không để ý, đem túi xách da rắn đặt ở nơi cửa khoang xe sau đó cứ ngồi xổm dưới đất như vậy, ánh mắt nhìn chéo qua khung cửa xem cảnh sắc không ngừng lướt qua bên ngoài, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lấy tư thế ngồi chồm hổm của người nam thanh niên này cùng độ cao của cửa xe, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn được bầu trời cùng một số nhà cao tầng phía ngoài, cảnh sắc như vậy vốn không có gì hấp dẫn người, nhưng hết lần này tới lần khác người nam thanh niên này lại nhìn rất mê li, từ sau khi lên xe vẫn duy trì tư thế này không nhúc nhích.

Ở thời đại điện thoại di động rất phát triển này, rất nhiều người rảnh rỗi hoặc là ngủ hoặc chính là chơi di động, người ngồi yên tĩnh như nam thanh niên này đã càng ngày càng ít, hơn nữa lấy tuổi tác của nam thanh niên thì hẳn không phải là người sẽ không dùng điện thoại.

Chẳng qua hành khách bên trong khoang xe cũng chỉ đánh giá vài lần lập tức thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói chuyện phiếm hoặc là chơi di động cùng đồng bạn.

"Anh Phương Minh, người kia có điểm nào không bình thường sao?"

Diệp Tử Du chú ý tới từ sau khi người thanh niên kia lên xe, ánh mắt của bạn trai mình vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người ta, nhưng thoạt nhìn người đàn ông kia rất bình thường, không nhìn ra có điểm gì đặc thù.

"Là một người rất thú vị."

Khóe miệng Phương Minh giương lên một nụ cười ý vị thâm trường, người đàn ông này cũng không đơn giản như hắn biểu hiện ra bên ngoài, chí ít tuyệt đối không phải là một công nhân đi làm xa bình thường.

Chẳng qua, mặc dù cậu biết người đàn ông này không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài, nhưng cậu cũng không tính tìm hiểu quá nhiều, mỗi người đều có một câu chuyện riêng, mà cậu cũng không phải loại người thích lắng nghe chuyện cũ của người khác.

Đoàn tàu tiếp tục đi về phía trước, Phương Minh thu hồi ánh mắt, chẳng qua rất nhanh đã có nhân viên tàu đi tới chuẩn bị kiểm tra vé.

Người đàn ông ngồi ở lối đi nhỏ cạnh cửa nhìn thấy nhân viên tàu kiểm tra vé, biểu tình hơi biến hóa một chút, sau đó đứng lên, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh ở một bên.

"Cậu ấy không mua vé nên muốn né tránh nhân viên kiểm tra sao?"

Bởi vì hành động của Phương Minh lúc trước nên thỉnh thoảng Diệp Tử Du lại nhìn người đàn ông kia vài lần, cũng thấy rõ sau khi người thanh niên nhìn thấy nhân viên kiểm vé lập tức tránh vào nhà vệ sinh, lông mày nhướn lên, có chút không xác định hỏi Phương Minh một câu.

Trốn vé là chuyện đã không hiếm thấy trên xe lửa từ mấy năm trước, chẳng qua bây giờ lại càng ngày càng ít, bởi vì hiện tại trên xe buýt hay xe lửa đều đã có hệ thống tự động soát vé, mỗi người phải có một vé riêng, đã không phải do nhân viên soát vé như trước nữa, chỉ cần đông đảo người cùng chen vào một lúc là có thể lọt vào.

Vào trạm cùng rời khỏi trạm đều phải xét vé, thậm chí khi vào trạm còn có máy soát vé, khiến độ khó của việc trốn vé tăng cao. Lại thêm nữa, hiện tại mức sống của người dân đều đã khá giả hơn nhiều, cũng sẽ không đến mức không thể mua nổi một tấm vé xe lửa.

Tuy rằng cũng có người không mua được vé nhưng vẫn lên xe lửa, nhưng phần lớn đều sẽ tự giác mua vé bổ sung, nhất là trong lúc xuân về như thế này, một chuyến khó cầu, loại hành vi này ngược lại là có thể lý giải, chỉ cần ngươi có bản lĩnh lên xe được thông thường nhân viên trên xe sẽ không đuổi ngươi xuống khỏi xe lửa, chỉ cần mua thêm một vé bổ sung là được rồi.

Vài phút sau đó, nhân viên kiểm tra xong phiếu vé rời khỏi rồi người thanh niên này mới đi ra, lại về tới vị trí khi trước, lục lọi trong túi một hồi, cuối cùng móc ra một túi nilon màu trắng, vươn tay vào lấy vài củ khoai lang từ bên trong ra.

Lấy khoai lang làm lương khô, người đàn ông lại lấy thêm một cái ly đi tới khu đựng nước rót một ly nước nóng, dùng nước nóng ủ lại khoai lang một lát sau đó bắt đầu ăn.

Một màn này khiến Tử Du đang nhìn cảm thấy có chút chua xót, ngay sau đó bắt đầu từ vị trí đứng lên, đi về phía lối nhỏ bên kia.

Chương 912: Đính hôn

Diệp Tử Du vốn là một cô gái hiền lành, điểm này có quan hệ rất lớn cùng trải nghiệm của cô.

Cũng giống với những đứa bé khác trong thành phố, từ nhỏ Diệp Tử Du đã trải qua cuộc sống thoải mái như một tiểu công chúa, hơn nữa bởi vì là con một nên cô càng được trưởng bối hai nhà Diệp Lương thương yêu, từ nhỏ đã không phải chịu khổ cực gì.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là như vậy, có lẽ Diệp Tử Du sẽ không thể nào hiểu được cái gì gọi là cuộc sống nghèo khó, càng sẽ không thể hiểu một ly trà sữa hay một ly Starbucks đối với những nữ sinh ở thành phố như cô hay uống, có thể chính là tiền sinh hoạt trong một ngày của một gia đình bình thường.

Nhưng thời gian sinh sống một tháng ở thôn Diệu Hà kia đã khiến Diệp Tử Du hiểu, ông trời cũng không phải là rất công bình, đôi khi nơi con người được sinh ra sẽ quyết định tương lai của người ấy.

Cũng giống như giới trẻ hiện tại có một câu cửa miệng như thế này: "Trong nhà có mỏ sao?"

Trong nhà có mỏ sao?

Những lời này là trong vui đùa có mang theo một loại ước ao, xe sang trọng, khu nhà cao cấp, tất cả những thứ này đa phần là khi ra đời không có, thì suốt cuộc đời này cũng sẽ không có.

Khi những người trẻ tuổi này hâm mộ cuộc sống của những người giàu có kia lại không biết cũng có người đang hâm mộ cuộc

sống của bọn họ, ở những nơi quá hẻo lánh và lạc hậu kia, có người còn đang phải bôn ba vì một ngày ba bữa.

Cho nên bọn họ không thể nào hiểu được, vì sao có người chỉ vì chừng trăm đồng tiền mà tình nguyện không đi đường sắt cao tốc (1) mà lại chọn đi chiếc xe da màu xanh lá cây (2), cũng không ngại chuyện phải đứng trong suốt quảng đường bảy, tám giờ liền.

(1) Đường sắt cao tốc là một kiểu vận tải hành khách đường sắt hoạt động nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ đường sắt thông thường. Liên minh châu Âu đã định nghĩa chi tiết tốc độ của đường sắt cao tốc là 245 km/h cho đường nâng cấp và 295 km/h trở lên với đường mới.

(2) Chiếc xe da màu xanh lá cây đề cập đến thiết kế của những chiếc xe khách đường sắt đã được sử dụng rộng rãi trong đường sắt của các nước xã hội chủ nghĩa như Liên Xô và Trung Quốc. Trong những năm 1950 và 1970, chiếc xe da màu xanh lá cây từng là biểu tượng của tuyến đường sắt của đất nước xã hội chủ nghĩa. Ngày nay, với những thay đổi chính trị ở các nước xã hội chủ nghĩa khác nhau, cải cách đường sắt và phát triển công nghiệp, ngoài đường sắt Trung Quốc , chiếc xe da màu xanh lá cây gần như đã biến mất.

Càng sẽ không hiểu, hằng năm khi rất nhiều người ra ngoài đi làm xa quê thường sẽ mang theo một ít thịt khô hoặc là rau cải trắng từ nhà, lại mang theo một số đồ ăn dễ bảo quản để ăn với cơm.

Chẳng lẽ thật sự vì những đồ ăn này rất ngon, thật sự bởi vì nó có mùi vị của nhà sao?

Đáp án dĩ nhiên là có, nhưng càng nhiều hơn vẫn là vì tiết kiệm, mà số tiền họ tiết kiệm này ở trong mắt mấy người trẻ tuổi chẳng qua chỉ là tiền để mua một ly trà sữa, một ly cà phê.

Mà thời gian một tháng sống ở thôn Diệu Hà này đã khiến Diệp Tử Du hiểu, cô rất may mắn, may mắn khi được sinh ra trong thành phố, may mắn vì có một gia đình tốt, mà những đứa bé trong thôn Diệu Hà kia từ nhỏ đã không được mua bất kỳ món đồ chơi gì, vì họ không có đủ tiền để mua đồ chơi nên chỉ có thể chơi những trò không tốn tiền.

Dùng ống tre, trúc hoặc mò o để làm ống thụt, bỏ trái cò ke vào bắn chơi, vòng lăn, con quay hồi chuyển, còn có trò nhặt lấy năm tới bảy viên đá có độ lớn tương đương nhau, sau đó cầm lấy một viên trong số đó ném lên trời, đồng thời nhanh chóng cố gắng lấy được một viên hoặc nhiều viên đá trên mặt đất, không thể đụng chạm những viên đá khác trên đất mà đón lấy viên đá trên không trung kia, thậm chí vì tăng độ khó còn có thể dùng lòng bàn tay ném viên đá lên sau đó dùng mu bàn tay tiếp lấy viên đá.

Những trò chơi này Diệp Tử Du đều đã từng chơi đùa ở thôn Diệu Hà, ở cái tuổi ấy cô chỉ cảm thấy những trò này thú vị vô cùng. Thế nhưng sau khi trở lại thành phố cô không còn chơi đùa những trò chơi này nữa, bởi vì không có người nào chơi cùng cô.

Trở lại trong thành phố cô học một trường học rất tốt, các học sinh vừa học khóa chính quy xong đã đến học các khóa thi đấu hay lớp năng khiếu, cho dù có chơi trò chơi thì cũng chỉ là đủ loại đồ chơi được chế tạo tinh xảo, mấy đứa bé trai thường thích Transformers, đua xe bốn khu, mà đám bé gái thì lại chơi đùa với đủ loại búp bê.

Cho nên những người trẻ tuổi ở thành phố này mãi mãi không thể nào hiểu được suy nghĩ của người ở nông thôn, dưới cái nhìn của bọn họ, vì hơn 100 đồng mà lãng phí bảy, tám tiếng căn bản là không đáng giá, chẳng lẽ bọn họ không biết thời gian là vàng bạc sao?

Vậy mà đối với phần lớn người ở nông thôn đến nói, thứ không đáng giá nhất chính là thời gian.

Đối với bọn hắn, đứng bảy tám tiếng đồng hồ là có thể tiết kiệm hơn 100 đồng, đây là một chuyện đáng để tính toán.

"Ăn bánh ga-tô đi."

Trên tay Diệp Tử Du cầm lấy một túi bánh ga-tô, bánh trứng này cô đã mua trước khi lên xe, dù gì thì con gái cũng thường thích ăn đồ ngọt, điểm này ngay cả Diệp Tử Du cũng không ngoại lệ, mà Phương Minh không thích ăn đồ ngọt, cho nên bánh ga-tô còn dư không ít.

Khi người thanh niên thấy Diệp Tử Du đến gần, trên mặt lại có vẻ hơi khẩn trương, Phương Minh chú ý tới gân xanh trên hai tay của hắn đều hơi nhô lên, chẳng qua Phương Minh cũng không ngăn cản hành động của Diệp Tử Du, bởi vì có cậu ở đây, người đàn ông này không thể tạo thành chút thương tổn gì đối với Diệp Tử Du.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tử Du, cũng nhìn thấy túi trên tay Diệp Tử Du, thế nhưng lại chỉ nhìn thoáng qua sau đó lập thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống, căn bản không hề đáp lại Diệp Tử Du.

Vẻ mặt Diệp Tử Du có chút xấu hổ, nếu đổi lại là những người khác, có thể bộ dáng lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm này của người đàn ông đã khiến những người ấy rút lui sớm, nhưng Diệp Tử Du lại tiếp tục nói: "Ngươi… Cái kia... Có phải ngươi không có tiền mua vé không? Ta có thể mua một vé bổ sung giúp ngươi, hiện tại trên xe vẫn còn ghế trống đấy."

Nghe được lời của Diệp Tử Du, Phương Minh đang ngồi tại chỗ có chút bất đắc dĩ cười cười, tuy rằng Tử Du có lòng tốt, nhưng hiển nhiên Tử Du chưa từng trải qua chuyện như vậy, càng không biết đối với cái loại người này đến nói, thứ bọn họ cần nhất không phải một tấm vé xe mà là có thể giữ lại một chút tự tôn cuối cùng, cho nên biện pháp tốt nhất chính là xem như không biết.

Mà phản ứng của người đàn ông cũng không ngoài dự liệu của Phương Minh, sau khi Diệp Tử Du nói xong những lời này, vẻ mặt người đàn ông kia càng khẩn trương hơn, sau một khắc trực tiếp đứng lên, dẫn theo hai túi xách da rắn đi về phía khoang xe khác.

"Anh Phương Minh..."

Diệp Tử Du nhìn người đàn ông đi xa, trở lại chỗ ngồi, trên mặt có một chút ủy khuất, rõ ràng cô chỉ có lòng tốt thôi mà...

"Thôi quên đi, người ta không muốn nhận ý tốt của em thì thôi."

...

Trạm Ma Đô!

Phương Minh cùng Diệp Tử Du xuống xe rời khỏi trạm, Diệp Minh đã chờ ở bãi đỗ xe, ngoại trừ Diệp Minh ra còn có Alice cũng đang ngồi trên xe.

"Anh, chị Diệp."

Alice ngọt ngào dang hai tay ra, Phương Minh bế Alice một hồi, sau đó giao Alice cho Diệp Tử Du.

"Bảo Bảo đâu?"

Diệp Minh thấy chỉ có hai người Phương Minh cùng Tử Du ở đây, trên mặt lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, mấy ngày hôm trước Phương Minh dẫn theo Phương Bảo Bảo rời khỏi, sao khi Bảo Bảo lại không trở về với hai người luôn chứ?

"Cậu bé có chút việc phải xử lý, cho nên không về cùng chúng cháu luôn."

"Bảo Bảo có chuyện gì mà phải xử lý? Cậu bé còn chưa lớn, có thể có chuyện gì?" Diệp Minh nghe được câu trả lời của Phương

Minh, vẻ mặt bất mãn, nói đùa gì vậy? Chỉ là đứa bé mấy tuổi thì có thể xử lý chuyện gì?

"Cha, Bảo Bảo không có việc gì đâu, hiện tại có lẽ cậu nhóc đã nổi tiếng vô cùng rồi."

Diệp Tử Du cười duyên, mà Diệp Minh vẫn rất tin tưởng con gái mình, tin tưởng con gái mình không phải người ăn nói lung tung.

"Tốt, vậy chúng ta không nói chuyện Bảo Bảo nữa mà nói chuyện của con đi, không phải con đang yên lành tham gia hoạt động công ích sao? Tại sao lại bị một đám Lạt Ma bắt đi vậy?"

Nghĩ đến loại cảm giác khủng hoảng vài ngày trước khi bản thân và vợ nghe được tin tức con gái bị bắt cóc, hắn cảm thấy hết sức bất mãn, bản thân mình chỉ có mỗi một cô con gái như vậy, nếu con bé thật sự xảy ra chuyện gì, đời này mình và vợ mình biết làm sao đây?

Chương 913: Đính hôn (2)

"Sau này con ít ít tới mấy nơi vắng vẻ thôi, cho dù muốn làm công ích thì chúng ta cũng có thể góp tiền mà, còn mấy hành động cụ thể cứ để cơ quan có chuyên môn thẩm quyền từ thiện xử lý là được rồi."

Nghe thấy những lời cha mình nói, Diệp Tử Du cũng có chút bất đắc dĩ, vấn đề này căn bản là không thể trách cô được, chủ yếu vẫn là do Bảo Bảo gây họa, nhưng mấu chốt là cô lại không thể nào nói chân tướng cho cha mẹ mình được, cho nên chỉ có thể tự mình cõng cái nồi này trên lưng.

Phương Minh đang đứng bên cạnh thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Diệp Tử Du, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, cậu vẫn rất tán thành với quyết định của chú Diệp đấy, mấy nơi xa xôi này vẫn nên ít đến thì hơn, chí ít là dưới tình huống bản thân mình không thể làm bạn cùng đi với cô.

"Chuyện lần này kém chút nữa đã dọa cha mẹ bị bệnh một trận, con suy nghĩ xem một lát nữa về nhà rồi nên dỗ dành mẹ con như thế nào đi."

"Ách..."

Nghĩ đến tính cách của mẹ mình, đột nhiên Diệp Tử Du có chút nhức đầu, lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía Phương Minh muốn xin Phương Minh giúp đỡ, chẳng qua Phương Minh rất thông minh đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, đừng đùa, với tính cách của dì Lương, lần này chắc chắn không thiếu được chuyện lải nhải suốt cả buổi, đạo hữu chết nhưng bần đạo không thể chết, lần này cứ để mình Tử Du hứng chịu trận trách mắng đó đi.

Đang giống hệt như Diệp Minh đã nói, sau khi trở lại nhà họ Diệp ăn cơm xong, Lương Quỳnh lập tức kéo con gái mình vào phòng tiến hành giáo dục tư tưởng, một giờ sau Diệp Tử Du mới mang khuôn mặt khổ não đi ra.

Thấy Phương Minh cùng cha mình đang nhàn nhã uống trà ở sảnh lớn, đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du oán hận liếc hai người đàn ông này một cái, ai nói nữ thần sẽ không nóng giận? Bây giờ cô rất muốn đánh người.

"Phương Minh, tuổi tác của cháu và Tử Du cũng không còn nhỏ nữa, cũng đã tới lúc nên suy tính chuyện của hai đứa rồi."

Lương Quỳnh từ gian phòng đi ra, đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, không đợi Phương Minh trả lời đã lại nói tiếp: "Ngày mai nhà dì sẽ đến nhà ông ngoại của Tử Du, cháu cũng đi cùng chú và dì đi."

Hiển nhiên chuyện lần này đã cảnh tỉnh Lương Quỳnh, bà biết rõ người tuổi trẻ bây giờ đều không thích đợi ở nhà, con gái mình cũng sắp sửa tốt nghiệp rồi, ai biết đến lúc đó con bé có lựa chọn ra nước ngoài du học gì gì đó không? Vì thế bà phải cầm cố con gái mình lại trước.

Mà biện pháp tốt nhất để cầm cố con gái mình lại chính là để con gái mình mau chóng đính hôn cùng Phương Minh, đính hôn, nhất định Phương Minh sẽ ở lại Ma Đô để phát triển đấy, điều đó cũng có nghĩa con gái mình chỉ có thể ở Ma Đô.

"Dì, cháu xin nghe dì sắp xếp."

Phương Minh không cự tuyệt, mà Diệp Tử Du chỉ cúi đầu đỏ mặt, càng không thể nào nói ra lời không muốn.

"Tốt, vậy cứ như vậy đi, đợi khi trở về từ nhà bà ngoại Tử Du lại thông báo cho mẹ cháu sau, thương lượng một chút chuyện

đính hôn giữa hai đứa, về phần kết hôn ngược lại không vội, có thể đợi đến sau khi Tử Du tốt nghiệp rồi lại nói."

Hiện tại Lương Quỳnh đã triệt để thả lỏng, con gái mình đã kiên quyết không phải Phương Minh cô tuyệt đối sẽ không kết hôn, ai biết hai người trẻ tuổi có thể va chạm gì gì đó hay không? Nếu không ngăn được, vậy thì dứt khoát tạm thời xác định danh phận trước đã, như vậy ngộ nhỡ sau này có chuyện gì ngoài ý muốn cũng không cảm thấy gấp gáp.

"Cháu sẽ nói với mẹ cháu, mẹ cháu cũng rất thích Tử Du."

Phương Minh gật đầu, hiện tại Diệp Tử Du còn chưa tốt nghiệp, chuyện kết hôn khẳng định là không thể nào, tuy rằng bầu không khí trong đại học Thủy Mộc tương đối tĩnh lặng, cũng không quá để ý chuyện sinh viên trong trường đã kết hôn hay chưa, thế nhưng chuyện sinh viên trong trường chưa tốt nghiệp đã kết hôn lại cũng không phải chuyện dễ nghe gì.

Chẳng qua ngay sau đó Phương Minh cũng chú ý tới, khi nhắc tới nhà ông ngoại Tử Du, dường như vẻ mặt của chú Diệp đang đứng bên cạnh có hơi không tự nhiên, hình như là có tâm sự gì, đương nhiên, lúc này cậu sẽ không tùy tiện mở miệng hỏi thăm.

Dù sao thì dù là chú Diệp hay là nhà ngoại của Tử Du cũng đều là trưởng bối của cậu, chuyện của trưởng bối, tiểu bối không tiện hỏi nhiều.

"Tử Du, có phải giữa chú Diệp cùng ông ngoại em có chuyện gì hay không?"

Trở lại phòng của Diệp Tử Du, Phương Minh tò mò hỏi tới vấn đề khiến cậu cảm thấy nghi hoặc lúc trước.

"A, sao anh Phương Minh biết được?"

Diệp Tử Du có chút tò mò, cô còn chưa nói với anh Phương

Minh chuyện giữa cha mình và ông ngoại bên kia, sao anh Phương Minh có thể biết được?

"Lúc trước anh thấy khi dì Lương nhắc tới nhà ông ngoại em, vẻ mặt chú Diệp có chút mất tự nhiên, nên anh mới đoán vậy."

Phương Minh cười cười, Diệp Tử Du gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "Đúng là giữa cha em cùng nhà ông ngoại có chút chuyện, bởi vì ngay từ đầu ông ngoại em chướng mắt cha em, cảm thấy cha em không xứng với mẹ của em, vì thế đã hết sức ngăn cản hai người."

Từ trong lời giải thích của Diệp Tử Du, cuối cùng Phương Minh cũng biết mâu thuẫn giữa chú Diệp cùng nhà ông ngoại Tử Du.

Mẹ của Diệp Tử Du là con gái nhà giàu có, hơn nữa còn là dòng dõi thư hương, ông ngoại của Diệp Tử Du là hiệu trưởng của một trường cao đẳng, cũng có thể coi là loại người có học trò ở khắp thiên hạ. Phải biết rằng ở thời đại kia chỉ mới vừa trải qua mười năm tai kiếp, quốc gia rất thiếu người có trình độ văn hóa, nói không khoa trương chút nào, đa số quan viên ở thời đại kia chỉ có trình độ văn hóa ở mức trung học phổ thông mà thôi.

Mà sinh viên thời ấy cũng không nhiều tiền như bây giờ, bất kỳ sinh viên nào cũng đều là rường cột nước nhà cùng thiên chi kiêu tử, cho dù là khởi nghiệp kinh doanh hay tham gia chính trị thì thân phận sinh viên vốn đã có khởi điểm cao hơn người thường.

Ông ngoại của Diệp Tử Du thân làm hiệu trưởng một trường cao đẳng, tự nhiên cũng đã bồi dưỡng ra rất nhiều tinh anh trẻ tuổi, mà trong số những người tuổi trẻ tài cao này có mấy người thích hợp với yêu cầu chọn con rể của ông cụ.

Nhưng hết lần này tới lần khác mẹ của Diệp Tử Du cũng chính

là Lương Quỳnh lại không muốn tiếp nhận sự sắp xếp của cha, trong lúc bà chưa tốt nghiệp đại học đã qua lại với cha của Diệp Tử Du.

Nếu như nói Diệp Minh là sinh viên thì cũng thôi, nhưng căn bản Diệp Minh lại không phải là sinh viên gì, Diệp Minh chỉ có trình độ văn hóa ở mức trung học phổ thông, sau khi tốt nghiệp trung học đã đứng ra kinh doanh lập nghiệp, lúc đó vì buôn bán với người nước ngoài cần nhân viên phiên dịch, nhưng giá để mời nhân viên dịch chuyên nghiệp lại không rẻ, vì vậy ông đã đến trường đại học tìm học sinh giúp mình phiên dịch, mà vừa vặn lúc ấy Lương Quỳnh lại học hệ ngoại ngữ.

Chính là bởi vì nhân duyên này khiến Lương Quỳnh cùng Diệp Minh quen nhau mà mến nhau, Lương Quỳnh cảm thấy Diệp Minh khác với những sinh viên trong trường đại học của bà, kiên định thực tế, hơn nữa lớn lên cũng khá đẹp trai, mà đối với Diệp Minh, Lương Quỳnh rất xinh đẹp, lại có văn hóa, hai người đều vừa ý nhau.

Vậy mà khi Lương Quỳnh cùng Diệp Minh mến nhau không bao lâu đã bị cha bà biết được, mà khi biết con gái mình lại đi yêu một tên thương nhân, cha Lương cực kỳ phẫn nộ, lập tức tìm tới con gái mình, yêu cầu con gái mình đoạn tuyệt quan hệ cùng Diệp Minh.

Dưới cái nhìn của cha Lương, nhà họ Lương là dòng dõi thư hương, có nhiều nam sinh ưu tú như vậy con gái mình không chọn, dĩ nhiên chọn một thương nhân, đây quả thực là khiến nhà họ Lương mất mặt.

Lúc đó địa vị của thương nhân còn chưa cao như bây giờ, mà thời ấy cũng không phải thời đại tiền bạc vật chất là tất cả như thế.

Chẳng qua cho dù đã tới thời đại này, nhà họ Lương vẫn

không thay đổi suy nghĩ ngày xưa, tuy rằng tài phú không bằng một ít thương nhân, nhưng trên phương diện địa vị lại có thể miểu sát thương nhân.

Sĩ nông công thương, bốn chữ này, hiện tại cũng chính là nông xếp hạng sau cùng, thế nhưng địa vị của "người đọc sách" vẫn đứng đầu như cũ.

Cha Lương phản đối hai người yêu nhau, nhưng hết lần này tới lần khác Lương Quỳnh lại là người có tính tình cương liệt, cho dù cha mình phản đối nhưng bà vẫn muốn ở cùng với Diệp Minh, mà Diệp Minh cũng đã tới nhà họ Lương vài lần với hi vọng có thể thuyết phục cha Lương, nhưng kết quả sau cùng chính là bị đuổi ra ngoài nhà họ Lương.

Chương 914: Tới cửa

Thậm chí đến sau này, khi Lương Quỳnh cùng Diệp Minh đi kết hôn cũng phải trộm sổ hộ khẩu trong nhà, tuy rằng cha Lương rất bất mãn, nhưng gạo đã nấu thành cơm, đến bước này rồi ông cụ cũng không tiện ép buộc con gái mình ly hôn.

Chẳng qua dù vậy, cha Lương vẫn chưa từng dễ chịu với Diệp Minh, mỗi lần Diệp Minh đến nhà họ Lương, cha Lương đều mang gương mặt lạnh lùng, dù cho hiện tại Diệp Minh dựa vào bản lãnh của mình tạo dựng được một mảnh sự nghiệp ở Ma Đô.

"Ông ngoại em vẫn luôn có cái nhìn phiến diện đối với cha em, cho nên bình thường khi rảnh rỗi cha em cũng không tới nhà ông nội nhiều, chỉ khi ngày lễ ngày tết tới mới sẽ đi qua."

Diệp Tử Du nở nụ cười yếu ớt, mặc dù ông ngoại cô không thích cha cô nhưng lại rất yêu thương chiều chuộng cô, vì thế cô cùng mẹ rất hay tới nhà ông ngoại chơi.

"Anh hiểu được, cha vợ xem con rể, càng xem càng không vừa mắt."

...

Đợi một hồi trong phòng của Diệp Tử Du, Phương Minh cũng rời đi, nếu cậu đã muốn đi cùng dì Diệp vào ngày mai đương nhiên phải chuẩn bị một ít quà mới được, điều may mắn nhất là, những lễ vật này mẹ cậu đã chuẩn bị xong xuôi cho cậu rồi.

Sáng ngày hôm sau, Phương Minh dẫn theo bao lớn bao nhỏ chạy tới nhà họ Diệp, mà bên phía nhà họ Diệp cũng đã chuẩn bị xong, cuối cùng do Diệp Minh lái xe đi về phía nhà họ Lương.

Nhà ông ngoại của Diệp Tử Du cũng ở Ma Đô, thế nhưng lấy sự to lớn của Ma Đô, cho dù là cùng một thành phố nhưng lái xe từ phía đông thành qua phía tây thành cũng phải cần tới một hai giờ.

Sau một tiếng rưỡi, xe lái vào một khu dân cư tương đối an tĩnh, mấy ngôi nhà bên trong tiểu khu cũng không cao tầng, cùng lắm chỉ tới năm sáu tầng là cùng, hơn nữa greening vô cùng tốt, rất hiển nhiên đây là khu dân cư đã được xây dựng chừng hai mươi mấy năm rồi.

Nếu không phải vậy, đổi lại thành một khu dân cư thời này, không xây dựng ba bốn chục tầng thật sự là có lỗi với cái tên building hay tòa nhà cho thuê, có lỗi với khu tấc đất tấc vàng này.

Đương nhiên, ở hơn 20 năm trước có thể vào ở những tiểu khu này đều nhân viên công vụ, mà đây cũng là nhà ở mà đơn vị phân trước đây.

Cuối cùng xe dừng lại ở trước cửa một chung cư trong khu dân cư, block này chỉ chừng năm tầng nhưng diện tích của block này lại rộng hơn những block khác nhiều, hơn nữa còn là loại hình một tầng chỉ có một nhà.

"Đây là nhà ở của công nhân viên chức trong trường học, là ông ngoại Tử Du quy hoạch xây dựng, thông thường khu dành cho giáo sư bình thường chính là một tầng hai căn hộ, nhưng chỉ riêng block này là một tầng một căn hộ, đây cũng là chỗ tốt khi làm lãnh đạo."

Xe dừng lại, Diệp Minh mở miệng quay qua giới thiệu cho Phương Minh, chẳng qua Phương Minh còn chưa trả lời, Lương Quỳnh đã không mặc kệ trước.

"Diệp Minh, ông cần gì phải có thái độ kỳ quái như vậy khi nói chuyện? Cha em không ăn trộm cũng không cướp đoạt, được hưởng đãi ngộ như vậy là do quốc gia quy định, cũng không trái

với quy định của pháp luật."

"Anh cũng không nói ông ấy làm chuyện trái pháp luật, anh chỉ nói sự thật thôi."

"Chính anh có ý kiến với cha em còn gì? Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, tuổi tác của cha em cũng đã lớn, tại sao anh còn nhỏ nhen như vậy? Hẳn là anh còn hận cha em đúng không?"

"Anh ghi hận? Là ai ghi hận ai đây?" Diệp Minh cũng tức giận, "Lương Quỳnh, em cứ dùng lương tâm của mình để suy xét xem, anh có cư xử tệ bạc với cha em sao? Thế mà suốt ngày ông ấy vẫn luôn bày ra thái độ khó chịu khi đối mặt với anh."

"Cha mẹ đừng nói nữa, cậu tới rồi."

Diệp Tử Du cắt đứt trận tranh cãi của cha mẹ mình, mà Phương Minh đang đứng bên cạnh nghe vậy lại có chút xấu hổ, xem ra chú Diệp rất oán hận cha vợ của chú ấy, vậy đến lúc đó mình nên đứng về phía ai đây?

Đột nhiên Phương Minh có một loại dự cảm xấu, chuyến hành trình đến nhà họ Lương này có thể sẽ không thuận lợi như vậy...

"Chị, mọi người trở lại rồi sao? Em nghe nói Tử Du dẫn theo bạn trai về nhà, ngược lại em cũng muốn xem kỹ một chút, rốt cuộc là nam sinh như thế nào mới xứng đôi với Tử Du nhà chúng ta?"

Ánh mắt Lương Cường, cậu của Tử Du nhìn về phía trong xe, sau khi thấy Phương Minh xuống xe lại sửng sốt một chút, bởi vì bề ngoài của Phương Minh thực sự quá bình thường.

Dung mạo của Diệp Tử Du thuộc về cấp bậc tuyệt sắc, đây là chuyện không cần phải bàn cãi gì nữa, mà đương nhiên tài hoa của cô cũng không kém, cho nên trong lòng Lương Cường cho rằng không có nhiều nam sinh có thể xứng đôi với Tử Du, mà người có

thể nhất định phải là thanh niên vừa có tài vừa đẹp trai.

Nhưng nếu đặt nam sinh trước mắt này vào giữa đám người thật sự không có chút nổi bật nào, người bình thường như vậy có thể xứng với cháu gái của mình sao?

"Giới thiệu cho em một chút, đây là Phương Minh, cũng chính là bạn trai Tử Du." Lương Quỳnh ngược lại không để ý tới vẻ mặt của em trai mình, nếu bà đã tiếp nhận Phương Minh, vậy dĩ nhiên cũng sẽ không che giấu làm gì, trực tiếp thoải mái giới thiệu.

"Phương Minh, đây là cậu của Tử Du, cũng là người cậu duy nhất."

"Chào cậu."

Phương Minh cười cười đi lên nắm tay, sau đó lại móc ra một điếu thuốc từ trong túi, tuy rằng cậu không hút thuốc lá, thế nhưng hôm nay tới cửa nhà người ta cậu đã cố ý mua sẵn mấy bao thuốc lá.

Đương nhiên mấy loại thuốc lá này đều là do mẹ chuẩn bị cho cậu, mà Phương Minh lại không hiểu rõ mấy loại thuốc lá này, cho nên cũng không biết mấy loại thuốc lá này thuộc về loại không mua được trên thị trường, cũng chính là cấp bậc đặc dụng.

"Tôi không hút thuốc lá, cảm ơn."

Lương Chính không hút thuốc lá, cho nên hắn cũng không biết điếu thuốc trên tay Phương Minh có ý nghĩa thế nào, lập tức nói: "Cha mẹ đều đang đợi ở trong nhà, biết ngày hôm nay Tử Du dẫn theo bạn trai tới nhà, rất nhiều thân thích đều tới đây, kể cả mấy người dì cùng bác cũng đều tới."

Nhà họ Lương là có rất nhiều người, hơn nữa thời đại kia còn là thời đại chưa kế hoạch hoá gia đình cho nên có rất nhiều thân thích, hơn nữa phần lớn thân thích cũng đều ở Ma Đô, ngày hôm

qua sau khi Lương Quỳnh gọi điện thoại về nhà, những thân thích này lập tức không thể ngồi yên, mới sáng sớm đã tụ tập tới đây rất đầy đủ.

Cha Lương Quỳnh có thể xem là người có tiền đồ nhất nhà họ Lương, mà ở thời đại kia, một người thường thường có thể kéo theo một gia tộc, cha Lương Quỳnh là hiệu trưởng trường cao đẳng, mặc dù không tham ô nhưng cũng đã từng làm vài chuyện giúp ích cho họ hàng nhà mình, tỷ như sắp xếp một số thân thích làm việc ở trường đại học, hoặc đi làm ở mấy công ty có liên hệ đối tác với trường học.

Đương nhiên một số người không trình độ không học vấn, ngay từ đầu chỉ làm việc hợp đồng, sau đó lại chuyển nhánh, dùng tiền mua một số văn bằng gì gì đó, đây cũng chính là một điểm đặc sắc của thời đại kia.

Cũng chính bởi vì điểm này mà nhà Lương Quỳnh có địa vị rất cao trong gia tộc, mà đương nhiên Diệp Tử Du chính là tồn tại hệt như tiểu công chúa, hiện tại tiểu công chúa đã trưởng thành, cũng đã có bạn trai, toàn bộ nhà họ Lương đều không thể ngồi yên.

"Ừm, mọi người đi lên đi."

Lương Quỳnh gật đầu, ra hiệu cho Phương Minh mang hộp quà lên, mà từ đầu tới đuôi Lương Cường đều không liếc nhìn Diệp Minh, hiển nhiên đứa em vợ này cũng không hài lòng người anh rể của hắn cho lắm.

Dường như Diệp Minh cũng đã quen với chuyện này, cho tới bây giờ hắn vẫn không nhận được chút nhiệt tình nào từ nhà họ Lương, dù sao ở trong lòng người nhà họ Lương, lúc ấy là hắn lừa gạt Lương Quỳnh dốt nát vô tri, khiến Lương Quỳnh vì hắn mà xích mích gây gỗ với người nhà, mà hắn lại không thể nào mở miệng giải thích, giải thích chuyện ban đầu là Lương Quỳnh đuổi hắn, nếu hắn thật sự giải thích như vậy sợ rằng nhà họ Lương sẽ

hợp sức khiến hắn phun máu xa năm mét mất.

Đương nhiên, chủ yếu là vì sự hài hòa của hai vợ chồng, hắn còn chưa tới tình cảnh đời đời bất diệt đâu.

Chương 915: Ngươi rất tốt, thế nhưng không xứng với Tử Du

Nhà của ông ngoại Diệp Tử Du ở tầng ba, dù sao thì block này chỉ có chừng năm tầng, không thể nào có thang máy được!

Theo thang lầu đi tới tầng ba, cửa căn phòng trên tầng ba đã được mở sẵn, người còn chưa đi vào, Phương Minh đã nghe được tiếng huyên náo bên trong, thậm chí còn có thanh âm bọn trẻ chơi đùa với nhau, hiển nhiên người ở bên trong cũng không ít.

"Cha, gia đình chị đã đến."

Theo Lương Cường rống lên trước một tiếng, toàn bộ căn phòng bên trong yên tĩnh trong nháy mắt, giờ khắc này, dù đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn nhưng trong lòng Phương Minh vẫn không nhịn được có chút thấp thỏm, nhất là khi cậu theo Diệp Tử Du đi tới cửa, bị hơn mười cặp mắt bên trong căn phòng nhìn chằm chằm, không ngờ sau lưng lại chảy ra mồ hôi lạnh.

Đối với Phương Minh, cậu không phải người chưa từng trải qua những cảnh tượng hoành tráng, cho dù đối mặt với cường giả Thiên Cấp cũng không khiến cậu cảm thấy khẩn trương như lúc này. Cũng không phải nói thực lực của nhà họ Lương có thể so sánh với cường giả Thiên Cấp, nhưng đám người này lại mang tới cho cậu một loại áp lực không kém cường giả Thiên Cấp chút nào.

Đối với đàn ông tới nói, lần đầu tiên tới nhà gái không khác gì lần đầu tiên ra chiến trường cả, nếu người đàn ông này đạt tới cảnh giới không khẩn trương, chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là người đàn ông này không yêu thương cô gái kia.

Trong sảnh lớn nhà họ Lương, hơn mười ánh mắt đồng thời rơi vào trên người Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ vô cùng kinh ngạc cùng không thể nào hiểu được, nói một lời đúng với lương tâm, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài thì quả thật Phương Minh không xứng với Tử Du chút nào.

Nếu như hai người cùng đi trên đường, đoán chừng rất nhiều người đều sẽ dâng lên một suy nghĩ, đây đại khái chỉ là "tình tiền" mà thôi.

"Đây là bạn trai Tử Du sao? Hình dáng chẳng ra sao cả."

"Cảm giác rất bình thường, sao Tử Du lại coi trọng nam sinh như vậy chứ?"

Toàn bộ sảnh lớn an tĩnh suốt mấy giây, theo sau chính là giọng mấy người phụ nữ trong sảnh lớn thầm thì với nhau, giọng nói của mấy người phụ nữ này đều khá nhỏ, người bình thường căn bản là không nghe được, nhưng Phương Minh không phải người bình thường, tự nhiên nghe rõ rõ ràng ràng, khóe miệng hơi co quắp một cái.

"Ông ngoại, bà ngoại, hai người có nhớ cháu không?"

Diệp Tử Du cũng cảm nhận được bầu không khí có chút xấu hổ, khẽ cười duyên lôi kéo tay của Phương Minh đi về phía hai người lớn tuổi đang ngồi giữa sô pha, đồng thời giới thiệu: "Đây là bạn trai cháu, Phương Minh."

"Con nhóc cháu này, lâu như vậy cũng không tới thăm bà ngoại lấy một lần, thật sự là dưỡng thành một bạch nhãn lang."

Bà ngoại của Diệp Tử Du giả ra dáng vẻ không cao hứng, bà cụ rất thương yêu mấy cô cháu gái này, thậm chí còn cưng chìu hơn cả cháu trai cháu gái nội của mình.

"Ai nói cháu không cần bà ngoại nữa chứ? Cháu rất nhớ bà

ngoại, vì thế còn cố ý mang theo quà từ Tây Tạng bên kia về cho bà ngoại, là Đông Trùng Hạ Thảo chính tông đấy ạ, do cháu tự tay đào đấy."

Diệp Tử Du đi lên ôm cổ bà ngoại mình, triển lộ dáng vẻ nũng nịu của con gái rất hoàn mỹ, cái miệng nhỏ hơi nhếch lên, tràn đầy hơi thở tươi trẻ đáng yêu.

"Được được được, là bà ngoại oan uổng cho cháu, chẳng qua cháu đã lớn vậy rồi còn định nhõng nhẽo, cũng không sợ bị người khác chê cười."

"Ở trước mặt bà ngoại, cháu mãi mãi là đứa bé bướng bỉnh không lớn được."

"Cháu ấy à, lúc nào cũng dùng tư thái nũng nịu này dỗ dành bà ngoại, mau mau tới ngồi cạnh ông ngoại."

Ông ngoại của Diệp Tử Du vẫy vẫy tay, ra hiệu Diệp Tử Du ngồi vào bên cạnh ông cụ, Diệp Tử Du khéo léo đi qua ngồi, đương nhiên, cũng kéo theo Phương Minh tới.

"Ông ngoại, đây là bạn trai cháu, Phương Minh."

"Cháu chào ông ngoại."

Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, hơi cúi người chào hỏi, đồng thời cũng quay qua chào hỏi bà ngoại: "Cháu chào bà ngoại."

Lương Chính Kiều không rên lấy một tiếng, mang theo kiếng lão đánh giá Phương Minh, ánh mắt ông cụ không có lực sát thương gì, nhưng đối với Phương Minh đến nói, cậu tình nguyện đi đối mặt với ánh mắt cường giả Thiên Cấp còn hơn.

"Là người bản xứ sao?"

"Không phải, cháu là người ở thôn Diệu Hà, cách Ma Đô rất xa."

"Ah, vậy là cậu tới Ma Đô công tác sao? Đã tốt nghiệp đại học nào? Bây giờ đang làm gì?"

"Cái này..."

Kỳ thực trước khi tới, Phương Minh đã cố ý tìm hiểu mấy vấn đề nam sinh sẽ gặp phải khi ra mắt nhà người yêu lần đầu tiên, trên mạng cũng có vô số câu trả lời, nhưng tổng kết lại chính là một câu nói: Bàn căn hỏi đáy, nhất là khi nhà gái chưa hiểu rõ tình huống của nam sinh này, cơ hồ là hận không thể hỏi rõ ràng tổ tông mười tám đời nhà nam sinh.

Đương nhiên những người trên mạng đó cũng đã bày chiêu cho cậu, đó chính là không nên quá thành thật, cứ coi gia trưởng nhà gái như khách hàng cần đẩy mạnh tiêu thụ, nếu có lương tâm nhất định phải có một nửa chân thực một nửa khoa trương, mà nếu không có lương tâm thì sẽ nói ba phần thực bảy phần khoa trương.

Tổng kết lại chính là một câu nói: Tuyệt đối không nên ngây ngốc nói thật, nếu như tiền lương là năm, sáu ngàn, nhất định phải nói là gần mười ngàn đồng, nếu như trong nhà có hai phòng, vậy thì phải nói thành có mấy phòng, nếu như không phải công tác ở công ty lớn thì phải nói công ty đang phát triển, tương lai sẽ chuẩn bị phát hành cổ phiếu, nếu như công tác ở công ty lớn thì mặc kệ tăng ca mệt tới cỡ nào, đều phải nói công việc rất nhẹ nhàng.

Thật ra, lúc ấy khi Phương Minh thấy mấy bình luận của cư dân mạng vẫn cảm thấy có chút quá khoa trương, chẳng qua lúc này đối mặt với vấn đề của ông ngoại Diệp Tử Du, đột nhiên cậu lại có một loại xung động muốn nói như vậy.

"Ông ngoại, sau khi cháu học xong chương trình trung học phổ

thông thì ngừng học, bây giờ đang mở một cửa hàng ở Ma Đô."

Cuối cùng, Phương Minh vẫn quyết định thành thật trả lời.

"Chỉ học trung học phổ thông?"

Lương Chính Kiều nhíu mày một cái, mà vẻ mặt của những thân thích ở bên cạnh kia cũng đều thay đổi, Tử Du nhà bọn họ có điều kiện gia đình thế nào? Đây chính là tiểu công chúa nhà họ Lương, là người có gia cảnh tốt chân chính

Ngay từ đầu các bà còn cảm thấy tuy rằng người trẻ tuổi kia lớn lên bình thường, nhưng cũng có thể là rất có tài, dù sao thì cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong được, người đàn ông chỉ cần có tài hoa là được rồi.

Nhưng bây giờ nghe Phương Minh trả lời bản thân chỉ có trình độ học vấn trung học phổ thông, mấy thân thích nhà họ Lương này cũng có chút không nhịn được. Người trẻ tuổi ở thời đại này ít nhất phải có chuyên khoa gì đó, cũng có thể vì điều kiện gia đình khiến một số người không thể học lên tiếp sau khi kết thúc trung học phổ thông, các bà cũng sẽ không khinh bỉ những người trẻ tuổi này, thế nhưng không khinh bỉ không có nghĩa là bọn họ có thể tiếp nhận.

Nếu như Phương Minh chỉ có trình độ học vấn trung học phổ thông, nhưng có thể dựa vào bản lĩnh của mình mở một cửa tiệm ở Ma Đô này, các bà sẽ cảm thấy tên nhóc này cũng không tồi, có lòng cầu tiến, thế nhưng đó là xem xét từ góc độ bên ngoài, nhưng một khi có liên quan tới Tử Du thì không thể suy nghĩ theo cách đó được.

Nói trắng ra chính là một câu nói: Ngươi không tệ, nhưng vẫn không xứng với Tử Du.

Lương Chính Kiều không nói gì, Lương Quỳnh đang đứng bên

cạnh cảm giác được bầu không khí có chút xấu hổ, nói: "Cha mẹ, trong mắt hai người chỉ có mỗi Tử Du thôi, con và Diệp Minh đã đứng ở đây lâu như vậy mà cha mẹ cũng không cho chúng con một vị trí để ngồi."

"Hai con còn cần cha mẹ tìm vị trí sao? Đều là người nhà, không phải tùy tiện tìm một vị trí là được rồi?"

Lương Chính Kiều trừng mắt liếc con gái mình, về phần Diệp Minh, đó là từ đầu tới đuôi cũng không hề liếc mắt nhìn, điều này làm cho trong lòng Phương Minh vô cùng xấu hổ, quả thật quan hệ giữa cha vợ của mình cùng ông bà ngoại không tốt chút nào.

Lương Quỳnh cũng biết tính tình của cha mình, cũng không để ý, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, vừa cười vừa nói: "Thằng nhóc Phương Minh này đã quen biết Tử Du từ nhỏ, hai đứa bé có thể coi là thanh mai trúc mã, trước đây Diệp Minh còn hứa hôn cho hai đứa cùng sư phụ của Phương Minh đấy."

Hiểu cha không ai bằng con, Lương Quỳnh biết cha mình không quá hài lòng với điều kiện của Phương Minh cho nên cố ý nói như vậy, trong lòng bà đã cho rằng Phương Minh chính là con rể của bà, như vậy tự nhiên cũng không muốn con rể mình bị những người khác xem thường.

"Hứa hôn? Hiện tại đã là thời đại nào rồi còn có thể làm vậy? Người đã lớn rồi mà làm chuyện gì cũng không đúng mực."

Lời của Lương Chính Kiều nói dĩ nhiên là chỉ Diệp Minh, Diệp Minh chép miệng muốn tranh luận, nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của bà xã mình, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn chịu đựng.

Nhẫn nãi, đều đã nhịn nhiều năm như vậy, cũng không ngại nhịn thêm lần này.

"Cha, lần này chúng con đưa Phương Minh qua đây chính là để

ra mắt với cha mẹ, Tử Du cũng sắp tốt nghiệp rồi, cho nên chúng con định để Tử Du đính hôn với Phương Minh trước, đợi sau khi con bé tốt nghiệp hai người lại kết hôn."

Lương Quỳnh mở miệng cười, thế nhưng Lương Chính Kiều lại nhíu nhíu mày, "Tử Du còn chưa tốt nghiệp, đính hôn cái gì? Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài sao Tử Du có thể đối mặt với bạn bè trong trường được? Người không biết còn tưởng rằng Tử Du quá vội vã muốn lập gia đình."

"Cha vợ, Tử Du cùng Phương Minh đã quen biết từ nhỏ, hiện tại chỉ là đính hôn mà thôi, cũng không phải kết hôn, hơn nữa chuyện đính hôn này cũng không cần quá rùm beng làm gì, chỉ cần trưởng bối hai nhà cùng nhau gặp mặt ăn một bữa cơm là được rồi."

Diệp Minh vẫn không thể nhịn được, ông chỉ là ông ngoại của con gái tôi, tôi mới là cha của con bé, con gái của tôi mang họ Diệp đấy, có đính hôn hay không đều là do tôi quyết định.

"Hừ, trước đây không phải con và Lương Quỳnh cũng giống hệt vậy sao? Lúc kia Quỳnh Quỳnh còn đang đi học, thế nào? Các người còn muốn tái diễn màn này lần nữa sao? Có phải con cảm thấy Tử Du là con gái con nên cha không thể quyết định chuyện này được không?"

Lương Chính Kiều căng mặt, mà Diệp Minh bị nói ra ý nghĩ trong lòng, trên mặt cũng có vẻ chột dạ, tuy rằng hắn nghĩ như vậy thật nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng thừa nhận được.

"Nói chung vấn đề này cha tuyệt đối sẽ không đồng ý, cho dù muốn đính hôn cũng phải đợi khi Tử Du tốt nghiệp rồi lại nói sau."

Nói xong lời này, Lương Chính Kiều lại đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nói: "Tiểu Phương, tôi nói lời này cũng không phải có ý định nhằm vào cậu, cũng không phải muốn phản đối cậu cùng

với Tử Du, tôi chỉ hy vọng chờ khi Tử Du lớn hơn một chút, tâm tính của con bé cũng thành thục hơn, đủ để biết bản thân mình muốn gì, cái gì mới là đúng, cũng sẽ có trách nhiệm với sự lựa chọn của bản thân mình hơn."

Nghe thấy những lời Lương Chính Kiều nói, Phương Minh có chút bất đắc dĩ, dù sao cũng là người đọc sách, lời nói rất khéo đưa đẩy, nhưng hàm ý trong lời này không phải muốn nói Tử Du còn nhỏ chưa hiểu chuyện, bị bản thân mình lừa gạt, sợ tương lai sẽ khiến cô hối hận sao?

Giữa lúc Phương Minh chuẩn bị mở miệng, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân.

"Lão Lương, hôm nay nhà ông có việc mừng gì sao? Náo nhiệt như vậy?"

Nơi cửa có một người lớn tuổi xuất hiện, cười tủm tỉm nhìn Lương Chính Kiều, mà khi Lương Chính Kiều nhìn thấy người lớn tuổi này cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó mừng rỡ đứng lên, đi lên nghênh đón, vẻ mặt có chút kích động nói: "Lão Từ, sao ông lại tới đây?"

"Đương nhiên là tôi tới để thăm ông rồi."

Lương Chính Kiều kích động bắt tay với ông lão kia, mà bên cạnh ông lão này còn có một người thanh niên trẻ tuổi, cao cao gầy teo, mang theo mắt kiếng gọng vàng, cả người có vẻ rất có khí chất, tướng mạo cũng là thượng giai.

Chương 916: Làm người, phải có nguyên tắc

Người tới chính là bạn thân của Lương Chính Kiều, cũng là đồng nghiệp lâu năm của Lương Chính Kiều!

Khi Lương Chính Kiều còn đang đảm nhiệm chức hiệu trưởng trường cao đẳng, Từ Nghiêm Tùng cũng là người đứng đầu của một trường học, hai người phối hợp rất ăn ý trong công việc, chỉ là sau này Từ Nghiêm Tùng nhảy ra khỏi hệ thống giáo dục, bị điều động ra ngoài nhậm chức.

Chẳng qua dù vậy giữa hai nhà vẫn thường xuyên giao du, chỉ là sau khi về hưu, Từ Nghiêm Tùng ra nước ngoài hưởng thụ cuộc sống hưu trí bên con cháu, đã vài năm hai nhà không liên lạc gì với nhau.

Lão hữu đột nhiên đến thăm, đương nhiên Lương Chính Kiều là mừng rỡ không thôi, vội vã lôi kéo Từ Nghiêm Tùng đi vào bên trong.

"Đây là Thừa An đúng không? Đã nhiều năm không gặp, bây giờ hẳn đã tốt nghiệp rồi chứ nhỉ?"

"Ông nội Lương, năm nay cháu mới lấy được bằng tiến sĩ." Từ Thừa An lễ phép trả lời.

"Tiến sĩ? Tuổi này của cháu?"

"Lão Lương à, Thừa An đã học cả bằng thạc sĩ cùng tiến sĩ ở nước ngoài, chỉ trong một năm đã có thể lấy được bằng thạc sĩ, sau đó lại dùng thời gian hai năm đã thông qua được luận án tiến

sĩ."

Nhắc tới cháu của mình, Từ Nghiêm Tùng vẫn luôn cảm thấy rất kiêu ngạo, thời gian ba năm trực tiếp từ thạc sĩ đến tiến sĩ, đây không phải chuyện đơn giản mà ai cũng có thể làm được đâu. Hơn nữa giảng viên nước ngoài cũng rất nghiêm khắc, cháu mình là dựa vào bản lĩnh thật sự mới có thể được giảng viên nơi ấy công nhận.

"Không tệ, ông đã biết rõ thành tích của Thừa An rồi, ban đầu khi còn ở trường học cháu vẫn luôn là người dẫn đầu, lão Từ có một đứa cháu ngoan."

Lúc Lương Chính Kiều nói lời này, trên gương mặt già nua có vẻ hâm mộ, có một loại cảm giác đứa cháu này thật đúng là "cháu nhà người ta", bây giờ cháu mình còn đang ra sức học để lấy bằng Thạc sĩ, hơn nữa còn chỉ là trường đại học trong nước xếp hạng 221, căn bản là không cách nào so sánh với nghiên cứu sinh đi học ở nước ngoài này được.

"Cái gì tốt với không tốt, đầu năm nay sẽ đọc sách cũng không có tác dụng gì, dù sao tuổi tôi cũng đã cao, không còn gì đáng để theo đuổi nữa, lần này về nước là vì muốn ở lại đây lâu dài, dù gì thì đây cũng là quê hương của tôi, cuối cùng cũng vẫn là lá rụng về cội."

"Ông muốn ở lại lâu dài sao? Đây đúng là chuyện tốt, tôi nhớ rõ ông cũng có một căn phòng ở khu chung cư này đúng không? Có phải đợt này về ông sẽ ở lại đây luôn không? Nhất định là ở nơi này rồi, như vậy sau này hai ta có thể bầu bạn, không có chuyện còn có thể đánh vài ván cờ. Tôi nói cho ông biết, mấy năm này tài nghệ đánh cờ của tôi không ngừng tăng trưởng, ngược lại bản thân ông ở nước ngoài, không ai chơi cờ cùng ông, đoán chừng bản lĩnh của ông cũng đã xuống cấp rồi."

Hai vị lão nhân gia nói chuyện rất vui vẻ, dường như Lương

Chính Kiều đã quên hôm nay là ngày cháu gái mình đưa cháu rể tới cửa thăm hỏi, đương nhiên, cái này cũng không thể loại trừ tình huống người ta cố tình làm như vậy.

Hai người Lương Chính Kiều cùng Từ Nghiêm Tùng trò chuyện rất vui vẻ, đương nhiên những người khác cũng chỉ có thể tiếp khách, Từ Thừa An ngồi ở bên cạnh Từ Nghiêm Tùng, đưa mắt liếc nhìn toàn trường, cuối cùng khi ánh mắt hắn rơi vào trên người Diệp Tử Du, hai mắt bừng sáng.

Hắn biết Lương lão hiệu trưởng có một cô cháu ngoại xinh đẹp, trước đây cũng đã từng gặp mặt một lần, nhưng đó đã chuyện năm, sáu năm trước, lúc kia Diệp Tử Du cũng chỉ mới là cô bé mười lăm mười sáu tuổi, mặc dù đã có chút dáng dấp của một mỹ nhân bại hoại nhưng rốt cuộc cũng không tính là quá kinh diễm tới như vậy.

Nhưng bây giờ khi gặp lại Diệp Tử Du một lần nữa, tuy rằng cô mặc áo lông trắng dày nhưng lại không hề làm giảm độ trắng bóng của làn da cô, khuôn mặt tinh xảo xinh xắn, da thịt vô cùng mịn màng, thật sự là xinh đẹp tuyệt trần.

Nhất là cặp mắt kia, đó là một đôi mắt trong suốt tựa thiên sứ, hoặc có lẽ người phụ nữ này vốn chính là một thiên sứ, đáng giá để mọi người khuynh đảo vì cô.

Chẳng qua giờ phút này vị thiên sứ kia lại đang dùng đôi tay ngọc để lột vỏ quýt, quan trọng nhất là cuối cùng cô còn đưa múi quýt đã lột xong đến bên môi người thanh niên đang ngồi bên cạnh.

Ánh mắt Từ Thừa An nhìn về phía Phương Minh bên cạnh Diệp Tử Du, sau khi thấy tướng mạo của Phương Minh hắn thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tuy rằng hắn biết chắc chắn Phương Minh là bạn trai của Diệp Tử Du, nhưng tướng mạo của Phương Minh bình thường như vậy khiến hắn cảm thấy được an

ủi rất lớn.

"Ông nội Lương, đây là Tử Du đúng không ạ? Vài năm không gặp, thiếu chút nữa đã không nhận ra em ấy."

Từ Thừa An chủ động mở miệng, Lương Chính Kiều nghe nói như thế trên mặt lập tức lộ ra dáng tươi cười, nói: "Đúng vậy, khi cháu ra nước ngoài Tử Du chỉ mới học lớp mười mà thôi."

"Chào anh Từ."

Lúc này Diệp Tử Du cũng lễ phép mở miệng, cô cũng có một chút ấn tượng đối với Từ Thừa An, nhưng chỉ giới hạn ở có một chút ấn tượng mà thôi, lấy tính cách của cô căn bản sẽ không đặt một người bình thường trong lòng.

"Hiện tại Tử Du đã trổ mã, càng ngày càng đẹp, đây là bạn trai của em phải không?"

Ánh mắt Từ Nghiêm Tùng cũng liếc nhìn Diệp Tử Du cùng Phương Minh, lúc này hắn chỉ thuần túy tới thăm người bạn già mà thôi, thật không có tâm tư gì khác, chẳng qua chính bản thân hắn cũng bị dung mạo của Diệp Tử Du làm chấn kinh.

"Ừm, đây là bạn trai cháu, Phương Minh."

"Cháu chào ông nội Từ." Phương Minh cũng theo chân chào hỏi.

"Ừm, xem tuổi tác tiểu Phương hẳn là đang học tiến sĩ đúng không? Cháu học ở đại học nào vậy?"

Từ Nghiêm Tùng hỏi câu này cũng không có ý gì khác, bởi vì dưới cái nhìn của hắn, lấy dòng dõi thư hương của nhà họ Lương, hẳn người cháu rể này cũng phải có tài trí hơn người, đương nhiên tối thiểu cũng phải có trình độ học vấn là nghiên cứu sinh.

Thế nhưng sau khi hắn hỏi câu này, sắc mặt Lương Chính Kiều lại hơi có chút khó coi, toàn bộ người trong sảnh lớn cũng đều có chút im lặng, ngược lại bản thân Phương Minh lại không thèm để ý chút nào, cười cười trả lời: "Không, cháu đã tốt nghiệp."

"Tốt nghiệp?" Từ Nghiêm Tùng sửng sốt một chút, ngay sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Xem ra tiểu Phương cháu cũng giống Thừa An, đều là người lấy được bằng tiến sĩ sớm, không sai."

Rõ ràng Từ Nghiêm Tùng đã hiểu lầm, nhưng Phương Minh cũng không giải thích, cho dù cậu có thành thật hơn nữa cũng biết rõ lúc này bản thân phải biết giả bộ một chút, trừ phi đầu óc mình toàn bã đậu nói nói thẳng bản thân mình chỉ có trình độ học vấn trung học phổ thông ngay trước mặt người ta.

Mặc dù đối với với Phương Minh đến nói, một trình độ học vấn cũng không coi vào đâu, nếu như cậu muốn sẽ có thể lấy được bằng cấp của trường đại học đứng đầu thế giới, nhưng cậu biết mà người nhà họ Lương không biết, người ngoài lại càng không biết, dù sao thì lần này cậu cũng chỉ tới cửa để thăm hỏi trưởng bối mà thôi, không phải tới để trả heo ăn thịt hổ.

Chẳng lẽ phải đi tới nói với người ta bản thân mình chỉ có trình độ học vấn trung học phổ thông, mau lại đây trào phúng tôi, trào phúng tôi đi, sau đó lại để tôi trang bức vả mặt?

Làm sao có thể, làm như vậy chẳng phải có cơ hội đốt đèn dưới nước sao? Hơn nữa cậu đã dùng chiêu này một lần rồi, rõ ràng không thể dùng lại, làm người, vẫn phải có nguyên tắc.

Thấy Phương Minh mỉm cười im lặng không đáp, trong lòng những thân thích nhà họ Lương kia lại tràn đầy khinh bỉ, thật đúng là có thể giả trang mà, ngược lại vẻ mặt Lương Chính Kiều không nhìn ra cái gì, tiếp tục bắt đầu nhắc tới chuyện cũ cùng bạn tốt.

Mấy phút sau, khi Lương Chính Kiều chuẩn bị chơi một ván cờ cùng Từ Nghiêm Tùng, nơi cửa lại xuất hiện mấy bóng người, chẳng qua lần này, trên mặt Lương Chính Kiều ngược lại không hề có vẻ vui thích, hừ lạnh một tiếng nhìn mấy bóng người xuất hiện nơi cửa, có vẻ hơi bất mãn.

"Lương lão đầu, nhà các ông thật náo nhiệt quá, đây là có chuyện tốt gì sao?"

Nơi cửa lần này có sáu người xuất hiện, ba lão già cùng ba người trẻ tuổi, ba lão già này đều đến tay không, chẳng qua ba người trẻ tuổi kia mỗi người đều đang cầm một vật trên tay.

Chương 917: Rất đúng dịp, tôi cũng vậy (1)

Ba người trẻ tuổi này mỗi người đều có cầm theo một vật trên tay, người trẻ tuổi thứ nhất, trên tay đang bưng một chậu hoa nhỏ.

Đây là một chậu hoa tử đằng (1), có vẻ rất tinh xảo, nhất là lớp vỏ cây màu trắng lộ ra phía bên ngoài kia quấn quanh trên hai cành tử đằng còn giữ vững hỏa lực, giống như rồng trắng cuộn ngọc bích, chỉ liếc mắt nhìn cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

(1) Tử đằng hoặc dây sắn tía là một loài thực vật có hoa trong họ Đậu. Loài này được Sweet miêu tả khoa học đầu tiên. Ở Việt Nam Hoa tử đằng được gọi với những tên sau: Dây sắn tía, hoa chu đằng, hoa đằng la.

Người trẻ tuổi thời đại này không chơi hoa nhiều, bởi vì thời gian từ khi trồng một chậu hoa còn nhỏ tới khi nó thành hình tương đối dài, ngắn thì mấy tháng, lâu là mấy năm thậm chí mấy chục năm, người trẻ tuổi căn bản không thể nhẫn nại đợi chờ thời gian lâu như vậy, tối đa cũng chỉ mua vài chậu thông thường đặt ở phòng làm việc hay trong nhà để thanh lọc không khí mà thôi.

Nhưng mà đối với một số người già, nhất là những phần tử trí thức cao đã về hưu, việc tự tay trồng một chậu hoa sau đó bón phân tỉa cành tỉ mỉ cho nó, khiến chậu hoa sinh trưởng theo đúng hình dáng mà mình tưởng tượng, sẽ tạo ra cảm giác thành tựu không gì sánh kịp.

Lương Chính Kiều yêu thích chơi hoa, mà một số bạn già bên cạnh ông cụ cũng đều có trình độ văn hóa không thấp như ông cụ,

ngày thường mọi người vẫn thích mang chậu hoa bản thân mình vun trồng tỉ mỉ ra để những người khác quan sát.

Con người ấy mà, cho dù đã già tới mức nào đi nữa thì ai cũng có lòng háo thắng, ai cũng không muốn chậu hoa mình vun trồng kém cỏi, khiến bản thân mình mất mặt trước mấy người bạn già này.

Nhưng không biết có phải Lương Chính Kiều là trời sinh có bát tự tương khắc với việc trồng hoa này hay không, trong số những loại cây ông cụ trồng mấy năm nay, ngoại trừ những cây hoa dễ sinh trưởng bình thường, phần lớn số cây xanh còn lại không bị nuôi chết thì cũng bị nuôi phế.

Kỳ thực nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi, nhưng mấu chốt là trong hội những người yêu thích chơi hoa của ông cụ có một người vẫn luôn không hợp tính với ông cụ, hai người đã đối đầu với nhau mấy chục năm, cho dù đã về hưu nhưng khi nhìn thấy nhau vẫn luôn ngứa mắt.

"Lão Lương à, thấy không? Cây tử đằng này của tôi đã đạt được giải quán quân trong đại hội chậu hoa lần này đấy, biết lần đại hội này ông không tới, cho nên tôi cố ý mang đến cho ông xem một chút."

Vẻ mặt Trần Phúc Hải tràn đầy biểu tình châm biếm, mà khi Lương Chính Kiều nghe được lời của ông cụ kia, sắc mặt trở nên tái nhợt, sở dĩ ông cụ không tham gia đại hội chậu hoa lần này chính là vì biết trên tay Trần Phúc Hải có một chậu hoa tử đằng phẩm cấp vô cùng cao, nhất định có thể đoạt giải quán quân, cho nên không muốn nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Trần Phúc Hải.

Thế nhưng điều khiến ông cụ không nghĩ tới là không ngờ lão già Trần Phúc Hải này lại có thể vô sỉ như vậy, tự mình tìm tới cửa nhà ông cụ, làm vậy là muốn nhục nhã ông cụ ngay trước mặt

mọi người.

"Đến, đặt cây tử đẳng lên trên bàn đi, cho ông nội Lương của cháu thưởng thức cẩn thận một chút. Ông nội Lương rất thích chơi hoa, chỉ là vận khí của bản thân ông ấy không tốt lắm, trồng cây nào là chết cây đó, tôi nghĩ hẳn ông cụ Lương chỉ có thể trồng mấy loại cây như tiên nhân cầu mà thôi."

Cảm nhận được sự trào phúng trong lời nói của Trần Phúc Hải, cơn giận trong người Lương Chính Kiều bùng lên, trong lòng không biết đã mắng lão già không biết xấu hổ kia bao nhiêu lần thế nhưng trên mặt vẫn không thể biểu lộ ra, dù sao thì tới cửa là khách.

Chậu hoa được bày ở trên bàn, hấp dẫn ánh mắt của không ít người, bởi vì quả thật hình dáng của nó quá tinh xảo, có mấy người trẻ tuổi nhà họ Lương còn lấy di động ra chụp ảnh, điều này càng khiến sắc mặt Lương Chính Kiều lạnh thêm một phần.

"Lão Lương à, ông xem tôi mang thứ tốt gì tới cho ông này."

Ngoại trừ Trần Phúc Hải ra, một lão già khác cũng cười ha hả nói cháu mình đặt món đồ kia lên trên bàn, đó là bốn quả óc chó tản ra ánh sáng oánh nhuận như mã não, vừa nhìn đã có thể nhận ra đây là quả óc chó lâu năm.

"Hai đầu sư tử này là cháu của tôi làm rồi tặng tôi đấy, đã tốn không ít tâm tư cùng tinh lực, ông xem túi ngoài cùng hoa văn này đi, đều là thượng đẳng đấy."

Khi Lương Chính Kiều thấy bốn quả óc chó này, trong đôi mắt già nua thực sự có vẻ hâm mộ, từ sau khi ông cụ về hưu, ngoài sở thích chơi hoa ra ông cụ còn thích mấy loại đồ chơi văn hoá này, mà quả óc chó lại chính là một trong số những thứ ông cụ thích.

Đều nói nghèo chơi xe giàu chơi đồng hồ, nhưng chỉ có những

người chơi đồ chơi văn hóa này mới biết đồ chơi văn hóa đắt tiền tới cỡ nào.

Một đồ chơi văn hoá như quả óc chó có phẩm cấp tương đối cũng có giá hơn mấy vạn, nếu như là loại tốt thì vài chục vạn một cặp cũng không có gì lạ, hơn nữa còn thuộc về loại có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, bởi vì những hạt óc chó này đều là những thứ mà người ta đã cầm hơn vài năm thậm chí hơn chục năm, cũng đã có cảm tình, làm sao có thể đơn giản lấy ra bán đấu giá.

Mỗi một món đồ chơi văn hoá đều là một loại ký thác tinh thần, ở cùng chủ bao nhiêu năm tháng cũng đã mang cùng một nhịp thở với chủ nhân, nói lên sự hàm dưỡng cùng tính tình trời sinh của chủ nhân, cũng là đại diện cho một loại văn hóa.

Đầu năm nay mỗi người có đồ chơi văn hóa trong nhà, cũng không tiện nói mình là người làm công việc văn hóa.

Nếu như một người ăn mặc đủ loại logo, mang theo đủ loại hàng hiệu, mọi người chỉ sẽ nói bản thân người này có tiền, chính là điển hình cho loại khoe khoang cùng phá của. Nhưng nếu như anh có một món đồ chơi văn hoá, cho dù anh có tốn vô số tiền để mua nó thì cũng không người nào nói anh là tên phá của, mà sẽ chỉ nói anh là người có văn hóa, có phẩm vị, biết thưởng thức.

"Quả thật hai quả óc chó này rất không tồi, cháu trai ông cũng rất có tâm." Lương Chính Kiều không lạnh không nhạt nói một câu.

"Lão Lương, lần này tôi đến ngược lại không mang theo thứ gì tốt, chính là trước đó không lâu mới vừa đào được một vật nhỏ, là một nghiên mực, để lão Lương ông đánh giá giúp tôi."

Lão già thứ ba cũng mở miệng, sau khi nói xong lời này, người trẻ tuổi phía sau ông ta cũng đặt chiếc hộp trên tay lên bàn, động tác rất nhẹ nhàng, sau đó cẩn thận mở nắp hộp ra.

Một nghiên mực màu tím xuất hiện ở trước mắt mọi người, mà khi nhìn thấy nghiêng mực này, vẻ mặt của phần lớn người nhà họ Lương cũng không có biến hóa gì lớn, chẳng qua chỉ cảm thấy màu sắc của nghiên mực này tương đối đẹp mắt, hơn nữa nhìn có vẻ rất đắt giá.

Vậy mà khi Lương Chính Kiều thấy nghiên mực này lập tức trợn tròn mắt, không nhịn được đứng bật dậy, không chỉ là ông cụ, ngay cả Từ Nghiêm Tùng còn có mấy ông lão khác cũng đều đưa mắt chăm chú nhìn chằm chằm nghiên mực này.

Chương 918: Rất đúng dịp, tôi cũng vậy (2)

"Đoan Châu thạch công xảo như thần, đạp thiên ma đao cát tử vân (1)." Từ Nghiêm Tùng nỉ non một câu.

(1) Thợ đá Đoan Châu khéo như thần, đạp trời mài dao cắt mây tía. Đời nhà Đường, nhà thơ nổi tiếng Lí Hạ đã từng viết bài thơ nhan đề là Dương Sinh Thanh Hoa tử thạch nghiên ca, để ca ngợi sức lao động cần cù của các công nhân lấy đá, ông dùng ba chữ "cát tử vân" (cắt mây tía) là muốn nói: đào lấy những phiến đá màu tía trong núi. Ông đã so sánh đá làm nghiên Đoan với mây màu tía.

"Tử vân cát tẫn vô kỳ thạch, thứ phẩm tài trân tiêu diệp bạch. Như kim hựu phục thôi thanh hoa, ma sa chỉ điểm tranh tương khoa. Nhất giải bất năng như nhất giải, khả liên lãng trịch hoàng kim mãi. Thỉnh quân thí thử tân nghiên chuyên, huy hào diệc tự như vân yên

Trong miệng Trần Phúc Hải cũng niệm một bài thơ, đồng thời cười khổ nhìn về phía ông lão thứ ba, nói: "Đoan Mộc huynh thật sự đã mang tới một niềm kinh ngạc vui mừng lớn cho chúng tôi, lúc trước hỏi ông mang thứ tốt gì tới, ông lại cứ luôn bảo mật không nói."

"Nghiên mực Tử Vân, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy nghiên mực Tử Vân một lần nữa, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy nghiên mực Tử Vân chính là khi ở trong viện bảo tàng quốc gia."

Mấy ông lão này không ngừng cảm khái, mà đám người nhà họ Lương đang đứng bên cạnh lại nghe tới có chút hồ đồ, không lẽ

nghiên mực này có lai lịch rất lớn sao?

Diệp Minh bĩu môi, hắn không cảm thấy hứng thú đối với nghiên mực này, đối với hắn mấy thứ như nghiên mực này thật sự là không có tác dụng gì cả, cũng chỉ có một số nhà nho đạo gia mới cần dùng tới mà thôi, đương nhiên, nếu như nó là đồ cổ thì lại khác.

"Nghiên mực Tử Vân, là Nghiên mực Tử Vân bên trong Duyệt Vi thảo đường (2) của Kỷ Hiểu Lam sao?"

(2) Duyệt Vi thảo đường bút ký: có nghĩa là bút ký được viết ở ngôi nhà cỏ Duyệt Vi. Duyệt Vi Thảo đường là cách Kỷ Hiểu Lam gọi ngôi nhà của mình ở Hà Bấc. Đây là tác phẩm nổi tiếng của Kỷ Quân

Diệp Tử Du mở miệng, được xem là một người phụ nữ tài ba, đương nhiên cô đã đọc đủ thứ thi thư, đã từng cũng xem qua Duyệt Vi thảo đường của Kỷ Hiểu Lam. Rất nhiều người đã bị phim truyền hình ảnh hưởng, cho rằng Duyệt Vi thảo đường của Kỷ Hiểu Lam chính là một căn nhà cỏ, nhưng thực tế lại là bánh bao có thịt không nằm trên nếp gấp (3).

(3) Bánh bao có thịt không nằm trên nếp gấp: Ý chỉ những người có tài nhưng không hiện sơn không lộ thủy, không thích phô trương.

Ở thời đại kia, cao quý nhất là cái gì? Cao quý nhất chính là những thứ mà người đọc sách dùng, văn phòng tứ bảo (4), mỗi một món đều phải tốn không ít tiền mới mua được, mà với tư cách là quan văn, sao Kỷ Hiểu Lam có thể không có văn phòng tứ bảo được kia chứ? Thậm chí ông còn đam mê theo đuổi mấy thứ văn phòng tứ bảo này hơn những người khác nhiều.

(4) Văn phòng tứ bảo là 4 món vật quý dùng nơi thư phòng liên quan đến việc viết chữ bao gồm “Bút lông”, “Giấy”, “Mực” và

“Nghiên mực”

Chỉ là trong Duyệt Vi thảo đường bút ký có ghi lại nghiên mực có chín mươi chín phương, mà trong số đó thứ được bản thân ông yêu thích nhất chính là Nghiên mực Tử Vân, mà bài thơ ông lão ngâm lúc trước kia cũng chính là bài thơ bản thân Kỷ Hiểu Lam làm vì nghiên mực Nghiên mực Tử Vân.

Nghiên mực Tử Vân là cực phẩm trong các loại nghiên mực, điểm này không ai sẽ chất vấn.

Đang lúc mọi người đắm chìm trong khiếp sợ khi được nhìn thấy Nghiên mực Tử Vân, vẻ mặt Phương Minh trở nên có chút quái dị, cậu không biết ông ngoại của Tử Du đối nhân xử thế kém tới mức nào mà khiến nhiều người đích thân tìm tới tận cửa đánh mặt như vậy.

Chậu hoa tử đằng, đồ chơi văn hoá như quả óc chó còn có Nghiên mực Tử Vân này, làm gì phải đưa tới để ông cụ đánh giá mở rộng tầm mắt, này rõ ràng chính là qua đây khoe khoang đánh mặt.

Nếu ông cụ không thể mang được thứ gì tốt ra đáp trả lại, đoán chừng mặt mũi này của ông cụ sẽ bị người ta tát vang bôm bốp.

Phương Minh trầm ngâm một chút, quay qua nói với Diệp Minh: "Chú Diệp, hình như còn có một món đồ cháu bỏ quên trên xe, chú đưa chìa khóa xe cho cháu để cháu xuống dưới tìm xem sao."

"Tốt, xe của chú đậu trong bãi đậu xe đó."

Diệp Minh đưa chìa khóa xe cho Phương Minh, mà ngay sau khi Phương Minh đi ra khỏi cửa phòng, trong mắt Từ Thừa An lại hiện lên tia sáng, bởi vì hắn cũng đã nhìn ra, ba lão già trước mắt

này căn bản không phải qua đây chia xẻ thứ tốt cùng chiêm ngưỡng gì, này là cố ý muốn đánh mặt ông nội Lương.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Từ Thừa An nghĩ đến món đồ bản thân còn đang đặt trên xe, cũng tìm một lý do đi ra khỏi nhà họ Lương.

Dưới tầng, đương nhiên không phải Phương Minh muốn lấy món đồ gì ở trên xe, mà là đi tới một góc, tay đặt lên ấn ký nơi ngực, lập tức bóng dáng cậu biến mất tại chỗ, vài phút sau đó mới xuất hiện lần nữa ở ngay tại chỗ.

Phương Minh lại hiện thân, mà lúc này trên tay cậu lại có nhiều thêm một cái hộp, mà trùng hợp là lúc này Từ Thừa An cũng từ dưới tầng đi tới, trên tay hắn cũng có cầm theo một cái hộp.

Hai người đối mắt nhìn nhau, cùng nhau cười cười, chẳng qua vẻ mặt Từ Thừa An lại có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói: "Lần này tới cửa thăm hỏi ông nội Lương nhưng lại để quên quà ở trong xe."

"Thật trùng hợp, tôi cũng vậy."

Phương Minh rất rõ ràng, Từ Thừa An này tuyệt đối không phải quên quà trong xe gì gì cả, dù sao lúc trước hắn còn có cầm theo một hộp quà trên tay kia mà, chỉ có thể nói món quà trên tay hắn lúc này là hắn mới vừa quyết định tặng.

Đương nhiên, bản thân Phương Minh cũng giống như vậy, cho nên sau khi hai người ngầm hiểu lẫn nhau lại nói thêm vài câu, lập tức trước sau đi vào nhà họ Lương.

Trong sảnh lớn nhà họ Lương, lúc này ba người Trần Phúc Hải đang muốn Lương Chính Kiều đưa ra lời bình đối với ba món đồ này, mà Lương Chính Kiều nào còn tâm tư mà nghĩ lời bình gì nữa, người ta đã tìm tới tận cửa đánh mặt hắn như vậy, hắn phải làm thế nào mới có thể cự tuyệt được đây?

Giữa lúc Lương Chính Kiều chuẩn bị đè nén bất mãn đưa ra

nhận xét, Từ Thừa An mở miệng cười nói: "Ông nội Lương, lúc trước đi lên vội vội vàng vàng, vì thế cháu còn một món quà quên chưa mang lên."

Từ Nghiêm Tùng nghe được mấy lời cháu mình nói, trên gương mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, mà đợi khi ông ta thấy được món quà cháu mình cầm trên tay lập tức sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó đôi mắt già nua lại liếc qua Diệp Tử Du đang ngồi bên cạnh bạn tốt của mình, trên mặt lộ ra vẻ đang suy nghĩ điều gì.

"Không cần phiền toái như vậy."

Lương Chính Kiều cười cười khoát khoát tay, chẳng qua ngay sau đó cũng chú ý tới Phương Minh đi theo bên cạnh, mà trên tay Phương Minh cũng cầm theo một cái hộp.

"Cái kia, vừa lúc cháu cũng có một món đồ còn để quên ở trên xe."

Mặc kệ ánh mắt quái dị của mọi người, Phương Minh cực kỳ bình tĩnh đặt hộp quà lên trên bàn.

Chương 919: Thằng nhãi ranh mày dám (1)

Rất đúng dịp ah!

Hai người đều quên lễ vật, đều là vừa vặn mới xuống phía dưới lấy lên.

Ánh mắt của đám người ở đây đều đảo quanh trên người Phương Minh cùng Từ Thừa An, chẳng qua Phương Minh cũng không thèm để ý, mà Từ Thừa An cũng có lòng tin đối với quà của mình, cũng cười cười nhìn về phía mọi người, cả hai người đều không có chút chột dạ nào.

"Mang quà theo là chuyện tốt mà, lão Lương, hôm nay là ngày tốt gì của ông mà hai hậu bối này đều mang quà tới tặng ông vậy? Mau mau mở cho chúng tôi cùng nhìn xem."

Trần Phúc Hải mở miệng, đám người ở đây đều là hạng người dày dặn kinh nghiệm, sau khi ba người bọn họ cầm đồ vật qua đây đánh mặt lão Lương mà hai hậu sinh này còn dám mang lễ vật ra, vậy hiển nhiên bọn họ rất có lòng tin đối với quà của mình, cảm thấy món quà của mình không kém với thứ mà ba người đã đưa ra, vội tới lấy lại thể diện cho lão Lương.

Nhưng Trần Phúc Hải lại rất có lòng tin đối với chậu hoa này của chính mình, chậu hoa này không chỉ có vẻ ngoài tinh xảo tươi đẹp, giá trị chân chính của nó còn nằm ở một điểm khác, đoán chừng hai người trẻ tuổi này không hiểu chậu hoa, vậy hắn sẽ chờ hai người trẻ tuổi này bày lễ vật của bản thân ra sau đó mới thoải mái đánh mặt bọn họ, như vậy càng khiến bản thân mình sảng khoái hơn nhiều.

Đánh mặt già, lại đánh mặt nhỏ, không có gì khiến người ta cảm thấy sảng khoái thoải mái hơn chuyện này.

Lương Chính Kiều trầm mặt không nói gì, Trần Phúc Hải còn có thể nhìn ra điểm này, sao ông cụ lại không nhìn thấy được chứ? Hai thằng nhóc này đều có đồ tốt nhưng lại không định biếu mình ngay từ đầu…

Tên nhóc Từ Thừa An kia thì cũng thôi, người ta chỉ tới cửa thăm hỏi một chút, đương nhiên không thể tặng quà quý giá gì được, thế nhưng thằng oắt Phương Minh này lại là bạn trai của cháu gái mình, là cháu rể ngoại tương lai của mình, mặc dù chỉ là tạm định nhưng không ngờ lại cất giấu thứ tốt đi không tặng ông ngoại, thật đúng là giả dối.

Trong nháy mắt, cảm quan của Lương Chính Kiều với Phương Minh lại giảm xuống một phần, nếu như Phương Minh biết suy nghĩ trong lòng Lương Chính Kiều, không biết là nên khóc hay nên cười.

"Thừa An à, không ngờ cháu lại len lén chuẩn bị món quà này, ngay cả ông nội mà cháu cũng giấu giếm luôn, vậy nhanh nhanh một chút mở món quà này ra để ông nội xem xem."

Lương Chính Kiều im lặng không nói, mà đương nhiên Từ Nghiêm Tùng không thể để cháu trai mình đứng im xấu hổ như vậy được, lời của hắn coi như đã mở miệng giải vây rồi, Từ Thừa An cười cười mở hộp quà ra, bên trong là một quả óc chó, chỉ là dựa vào hình dáng kích cỡ có thể thấy nó không có chênh lệch gì mấy so với cặp đầu sư tử kia..

Thế nhưng quả óc chó này lại không mang tới cảm giác bóng bẩy như cặp đầu sư tử kia, vừa nhìn liền biết đây là quả óc chó còn chưa bị người khác cầm đảo chơi, thế nhưng chỉ liếc mắt nhìn quả óc chó này, đám người Từ Nghiêm Tùng lập tức nhẹ "A" một tiếng.

"Đây là hạch đào vi điêu?"

Vi điêu là một loại chạm trổ, là chỉ những đại sư điêu khắc có tài nghệ cao siêu thời cổ đại tiến hành điêu khắc trên những vật có kích thước nhỏ, mà đại sư vi điêu tài giỏi nhất trong truyền thuyết thậm chí có thể khắc hơn mười chữ bên trên một hạt cơm.

Mà tác dụng chính của những đại sư vi điêu này được biểu hiện ở trường thi, người đọc sách thời cổ đại rất không thành thật, bởi vì ở thời cổ đại, những kỳ thi từ cấp tỉnh trở lên cần phải có thời gian mấy ngày mới thi xong, cho nên các thí sinh trực tiếp thực hiện chuyện ăn ngủ ngay trên trường thi, vì thế cũng phải cần mang theo dụng cụ nấu nướng đi vào. Trong đó cũng có một số thí sinh khắc văn hiến lên phía trên hạt gạo, sau đó dùng kính lúp để sao chép đáp án.

Mà hạt óc chó trước mắt này chính là tác phẩm vi điêu.

"Mang mắt kính của ông tới đây."

Hạt óc chó không nhỏ, cho nên có thể nhìn thấy điêu khắc ở bên trên, nhưng đối với những người lớn tuổi như Lương Chính Kiều vẫn phải có kiếng lão mới có thể thấy rõ.

"Đây là bức họa vạn mã lao nhanh?"

Đợi khi đeo kính mắt lên lại nhìn rõ ràng đồ án được điêu khắc bên trên quả óc chó, giọng nói của Lương Chính Kiều có chút kích động, điêu khắc phía trên hạt óc chó này chính là tuấn mã, mỗi một thớt đều trông rất sống động, thân thể khỏe mạnh của đàn ngựa cộng thêm chân ngựa đang nâng lên kia, mỗi một chi tiết đều biểu hiện tài nghệ cao siêu của người điêu khắc.

Đương nhiên vạn mã ở đây chỉ là một cách nói khuếch đại, phía trên hạt óc chó này tổng cộng có chừng trăm con ngựa, nhưng dù thế nhưng đây vẫn đã là một kiệt tác, dù sao cũng chỉ là một

hạt óc chó lớn chừng bàn tay mà có thể điêu khắc một trăm con ngựa bên trên, tài nghệ điêu khắc như vậy đoán chừng toàn quốc cũng chỉ có một vài vị đại sư vi điêu có thể làm được, hơn nữa còn phải tốn một thời gian vô cùng dài.

Giá trị kinh người!

Đây là bình luận lập tức hiện lên trong lòng mấy ông lão Lương Chính Kiều, bất kể là hai đầu sư tử hay nghiên mực kia đều không giá trị bằng hạt óc chó vi điêu này.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu không phải là người hiểu văn hóa đương nhiên sẽ không mấy hứng thú với hạt óc chó kia, mà đối với đa số người, nghiên mực này không khác gì một viên gạch cả.

Thế nhưng hạt óc chó vi điêu này lại không giống vậy, cho dù là người không hiểu điêu khắc, khi nhìn thấy hạt óc chó này vẫn có thể nhìn thấy một trăm con ngựa ở bên trên, cho dù có không học thức hơn nữa đoán chừng cũng sẽ nói một câu: ĐM.

Mà đối với rất nhiều kẻ có tiền đến nói, chỉ như vậy là đã quá đủ rồi, điều đó đồng nghĩa với nếu mang hạt óc chó vi điêu này ra thị trường bán đấu giá, chắc chắn có thể bán được với giá cao vô cùng, phỏng đoán cẩn thận ít nhất cũng phải bán được hơn 50 vạn.

Món quà có giá trị hơn 50 vạn… Biểu tình trên mặt Lương Chính Kiều từ kích động biến thành bình tĩnh, tới cái tuổi này của ông cụ còn chuyện gì mà ông cụ không nhìn rõ kia chứ? Tuy rằng ngày bình thường mấy lão già như ông hay đánh mặt nhau, nhưng đó cũng chỉ là vì tìm kiếm một số niềm vui trong cuộc sống mà thôi.

Giao tình giữa ông cụ và lão Từ cũng không tệ, nhưng đó cũng chỉ là giao tình giữa ông cụ và lão Từ, còn lũ hậu bối hai bên lại

không mấy giao du nói chuyện với nhau, làm sao có thể tặng món quà quý giá tới hơn 50 vạn như vậy được.

Cho nên trong lòng ông cụ biết rõ tại sao cháu trai của ông Từ lại muốn tặng món quà quý giá tới mức như vậy, đây là coi trọng cháu gái của mình.

Bình tĩnh mà xem xét, trong lòng Lương Chính Kiều vẫn cho rằng cháu trai của lão Từ thực sự thích hợp với cháu gái nhà mình hơn, nhưng quan trọng là cháu gái của mình đã có bạn trai, cho dù ông cụ có bất mãn hơn nữa cũng không có khả năng nhận lấy món quà này của cháu trai lão Từ lúc này.

Chương 920: Thằng nhãi ranh mày dám (2)

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lương Chính Kiều nhìn về phía Phương Minh lại càng mang theo vẻ bất thiện, thằng nhóc này là bạn trai của cháu gái mình, thế mà có thứ tốt lại vẫn cất giấu, nếu như một hồi nữa món đồ mà cậu lấy ra mà không thể khiến ông cảm thấy hài lòng, vậy ông nhất định sẽ không đáp ứng mối hôn sự này.

Cảm thụ được ánh mắt Lương Chính Kiều, Phương Minh cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, tự mình không hề làm gì cả, vì sao đang êm đẹp tự nhiên ông cụ này lại giận mình rồi?

"Tiểu Từ à, thứ này quá quý giá, ông không thể nhận được, cháu vẫn nên thu lại thì hơn."

Bị cự tuyệt một cách kiên quyết, Từ Thừa An tuyệt không cảm thấy bất ngờ, bởi vì hắn biết hắn ông nội Lương sẽ không nhận món quà này của hắn, hắn cũng không hề có ý định thật sự tặng món quà quý giá này đi, chẳng qua chỉ muốn nhờ món quà này nhắn nhủ một tin tức mà thôi.

Cháu gái của ông rất đẹp, cháu rất thích, tuy rằng cô ấy đã có bạn trai nhưng cháu không thèm để ý, nếu như mấy người cảm thấy cháu thích hợp với cô ấy hơn thì có thể nói tốt về cháu trước mặt cô ấy một chút...

Với tư cách là người có IQ cao, Từ Thừa An tự nhận cho tới bây giờ bản thân hắn vẫn chưa bao giờ làm chuyện gì lỗ vốn, nhất định ông nội Lương sẽ hiểu ý nghĩ của mình, nếu như ông cụ cũng có tâm tư này hắn sẽ vui vẻ nhận quà mình tặng, cho dù tạm thời

không nhận thì cũng chưa thể khẳng định được điều gì, hơn nữa hắn tin tưởng nhất định người nhà họ Lương sẽ có ý tưởng.

Không có so sánh thì sẽ không có tổn hại, đợi khi bản thân mình đi rồi, nhất định người nhà họ Lương sẽ nghị luận không ngừng, đến lúc đó đặt hai người song song cùng so sánh sẽ nhận ra ai tốt hơn ai.

Từ Thừa An không ngốc, đương nhiên Phương Minh cũng không ngốc, cậu nhìn ra mục đích của đối phương, chẳng qua cậu lại không quá để ý tới, không chỉ là vì cậu có lòng tin với món quà của mình mà quan trọng hơn là cậu tin tưởng Tử Du.

"Cha, nhìn xem Phương Minh mang món quà gì tới đi."

Người mở miệng là Phương Quỳnh, bà ấy là người hiểu rõ cha mình nhất đấy, rõ ràng hiện tại cha mình đang rất tức giận, mà chuyện bà ấy có thể làm được lúc này cũng chỉ là kỳ vọng món quà Phương Minh đưa ra có thể khiến cha mình thoả mãn.

Trên bàn chỉ còn lại hộp quà bằng gỗ của Phương Minh còn chưa được mở ra, hộp gỗ này cũng không quá lớn, Phương Quỳnh đi lên chủ động mở chiếc hộp ra.

Ngay khoảnh khắc khi hộp gỗ được mở ra, bởi vì cơ thể của Phương Quỳnh chặn tầm mắt của mọi người cho nên mọi người không cách nào thấy rõ món đồ trong hộp gỗ ngay lập tức, chẳng qua mọi người đều thấy được vẻ mặt Phương Quỳnh có biến hóa, miệng há lớn, gương mặt vô cùng căng thẳng, còn có bàn tay hơi run run, mỗi một biểu tình đều nói rõ sự kinh ngạc của Phương Quỳnh ngay lúc này.

Thấy Phương Quỳnh "khiếp sợ" như vậy, đám người ở đây cũng bắt đầu tò mò suy đoán món đồ trong hộp gỗ.

Châu báu?

Lấy điều kiện của nhà họ Lương, cho dù có nhìn thấy châu báu mấy chục vạn thì cũng không nên kinh ngạc như vậy mới phải, chẳng lẽ là hơn trăm vạn?

Không đúng, đây là quà tặng trưởng bối, châu báu tự nhiên không thích hợp, vậy chẳng lẽ là đồ cổ gì đó?

Lấy cái hộp này thể tích, lớn vật cũng không bỏ xuống được, nếu như đồ cổ mà nói, lại sẽ là đồ cổ gì?

Trong lòng mọi người đều đang suy đoán, nhưng tất cả bọn họ đều đã khẳng định một điểm, chắc chắn món đồ trong chiếc hộp gỗ này rất trân quý.

"Phương... Phương Minh, cháu chắc chắn cháu muốn tặng món quà này cho cha dì sao?"

Một lúc sau, Phương Quỳnh mới thu hồi tầm mắt đặt trên chiếc hộp gỗ, đồng thời lại một lần nữa đưa tay đóng chiếc hộp gỗ lại, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, biểu tình thành thật hỏi.

Phương Minh vẫn không trả lời, nhưng những người khác lại vì những lời này của Phương Quỳnh mà trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, đã đưa quà đến trên bàn rồi còn cần xác định hay không xác định gì nữa sao?

Chẳng lẽ là lễ vật này quá trân quý nên thân làm mẹ vợ, bà ấy có chút đau lòng không bỏ được?

Không ít người ở đây đều nhìn ra, phần lễ vật này là lâm thời chuẩn bị, như vậy cũng có khả năng rất lớn là do Phương Quỳnh nhìn thấy món quà này quá trân quý, cho nên muốn con rể tương lai nhà mình thu hồi món quà này lại.

Nghĩ tới đây Lương Chính Kiều càng thêm mất hứng, lễ vật có trân quý hơn nữa, thế nhưng với tư cách là ông nội như ông cụ

chẳng lẽ không xứng nhận món quà quý giá một chút sao?

Hơn nữa, cho dù hiện tại bản thân mình nhận món quà này thật thì tới ngày Tử Du kết hôn, nhất định ông cụ sẽ chuẩn bị món quà cưới tương xứng, hơn nữa còn là món quà chỉ có giá trị cao hơn chớ không thấp hơn, mà nếu như cuối cùng Tử Du không ở cùng một chỗ với thằng nhóc này, như vậy bản thân mình trả lại món quà này cho cậu là được.

"Cô em chồng, em nói vậy là sao? Nếu Phương Minh đã lấy ra thì hiển nhiên đây là quà cậu ấy muốn tặng cha rồi."

Mợ Diệp Tử Du là người đầu tiên mở miệng, trong lòng bà ta, dù sao thì Phương Quỳnh cũng là một người phụ nữ đã được gả ra ngoài, tương lai nhất định nhà họ Lương sẽ thuộc về chồng mình, như vậy không phải cuối cùng đồ của ông cụ cũng sẽ để lại cho nhà bà ta hay sao? Đương nhiên món quà càng trân quý lại càng tốt.

"Đúng vậy, dì Hai cứ để mọi người nhìn xem rốt cuộc là thứ tốt gì."

Mấy thân thích khác của nhà họ Lương cũng theo chân mở miệng, Phương Quỳnh lại không để ý chút nào, chờ đợi câu trả lời của Phương Minh, chẳng qua Phương Quỳnh có thể không để ý tới những người khác, nhưng không thể không để ý tới cha của mình.

Lương Chính Kiều vốn mất hứng, mà thái độ của con gái mình lại càng khiến ông cụ nổi giận, nói: "Bất kể là thứ tốt gì cha cũng sẽ không nhận, lão già này cũng không phải người chưa từng nhìn thấy bộ mặt thành phố."

Nghe thấy những lời cha mình nói, Phương Quỳnh lại không biết nên nói gì tiếp, chỉ đành mở chiếc hộp kia ra, mà khi đồ vật bên trong hộp hoàn toàn hiện ra ở trong mắt của tất cả mọi người, vẻ mặt đám người ở đây đều giống Phương Minh lúc trước như

đúc.

Hoàn toàn yên tĩnh!

Một lúc sau, mới bộc phát ra một tiếng rít gầm già nua: "Thằng nhãi ranh ngươi dám!"

Chương 921: Không quan tâm cái gì, bóp hắn (1)

Trong hộp gỗ!

Một loại cây tương đối giống với tiên nhân cầu (1) đang yên lặng nằm ở nơi đó.

(1) Tiên nhân cầu (nắm tay tiên) còn gọi là tiên nhân chưởng (bàn tay tiên- xương rồng) là loại thực vật có thân hình cầu bầu dục ,có các màu xanh, nâu, đỏ, vàng v.v… rất nhiều màu sắc đẹp. Tiên nhân cầu trông ngốc nghếch dễ thương nên dễ khiến người khác yêu thích. Mỗi khi tới mùa xuân – thu còn nở ra hoa đỏ, trắng với nhiều màu sắc và kích cỡ khác nhau.

Tất cả mọi người ở đây đều mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm cây tiên nhân cầu này, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao lúc trước Phương Quỳnh lại có vẻ mặt đó, tại sao lại hỏi ra một câu như vậy.

Tặng một cây tiên nhân cầu làm lễ vật, không phải đầu óc cậu có vấn đề đấy chứ?

Cũng khó trách vì sao Lương Chính Kiều lại tuôn ra một câu thô tục như vậy, thằng nhãi ranh ngươi dám, đây cơ hồ là phương thức biểu đạt tức giận lớn nhất mà người đọc sách có thể bộc lộ ra.

Nhất là trước đây không lâu, Trần Phúc Hải còn nói Lương Chính Kiều chỉ có thể trồng mấy loại như tiên nhân cầu, này không phải cố ý châm chọc người sao?

Nếu không phải đã biết Phương Minh là bạn trai Diệp Tử Du, người nhà họ Lương ở đây gần như đều phải cho rằng, Phương Minh này tên gián điệp do Trần Phúc Hải mời tới nằm vùng.

Ngay cả bản thân Trần Phúc Hải cũng đều ngây ngẩn cả người, tuy rằng hắn thích đánh mặt Lương lão đầu, nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm thích hợp để giễu cợt, lúc này nếu hắn nói xen vào, phỏng chừng sẽ rơi vào kết cục không chết không thôi cùng Lương lão đầu.

Khóe miệng Diệp Minh co quắp một cái, sau khi thấy tiên nhân cầu này hắn cũng giật mình một chút, chẳng qua khi thấy vẻ phẫn nộ trên mặt Lương Chính Kiều, trong lòng ngược lại có chút khoái ý, những năm gần đây hắn vẫn luôn phải nhìn sắc mặt lão già này mà sống, hiện tại Phương Minh có thể chọc tức lão già này thành như vậy, trong lòng hắn cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Chờ đã...

Đột nhiên Diệp Minh nghĩ tới điều gì, lẽ nào Phương Minh cố ý giúp mình hả giận nên mới ra ngoài tìm một món quà như vậy tới?

Khi nghĩ tới chỗ này, đột nhiên Diệp Minh hơi xúc động, quả thật thằng nhóc Phương Minh này đối xử với mình không tệ, chẳng qua vẫn có chút quá hấp tấp thì phải, cũng được, dù sao thì chuyện hôn sự giữa Tử Du cùng Phương Minh cũng là do mình đáp ứng, cho dù người cha vợ này có phản đối như thế nào, chính bản thân mình cứ cứng rắn nhận lấy là được.

Ngược lại cho tới bây giờ người cha vợ này của mình vẫn chưa từng thấy mình thuận mắt, mình cũng không ngại bị ông cụ xem thường thêm một chút.

Vẻ mặt Từ Thừa An cũng rất quái dị, có chút bất ngờ liếc nhìn Phương Minh, lúc này lại tặng tiên nhân cầu, cậu nhóc này có ý gì vậy?

Làm một người có IQ cao, Từ Thừa An lập tức có suy nghĩ khác với những người khác, bởi vì hắn tin tưởng, bất kỳ người nào làm bất cứ chuyện gì cũng đều có mục đích của chính mình, nhưng dụng ý khi tặng cây tiên nhân cầu này là gì đây?

Trong số mọi người ở đây, muốn nói bình tĩnh nhất đó chính là Diệp Tử Du, bởi vì cô là người hiểu rõ Phương Minh nhất, cô biết anh Phương Minh lấy ra món quà như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Lập tức ngọt ngào nói: "Ông ngoại, anh Phương Minh tặng món quà này nhất định là có nguyên nhân, ông ngoại nghe anh Phương Minh giải thích trước đã."

Giọng nói ngọt ngào trong suốt khiến Lương Chính Kiều đè nén cơn tức trong đầu, lúc này người còn có thể khuyên nhủ ông cụ cũng chỉ có một mình cô cháu ngoại này, đổi lại bất kỳ người nào khác cũng đều không thể.

"Tử Du, tuy rằng cậu biết cậu ấy là người yêu của cháu, nhưng cháu cũng không thể thiên vị như thế được, đây chính là một cây tiên nhân cầu, còn có thể có lý do gì? Chẳng lẽ tiên nhân cầu này còn có thể mang ra bóp bóp như quả óc chó kia sao."

"Cậu, cậu nói đúng, thứ này thật đúng là có thể bóp."

Phương Minh mở miệng, mang trên mặt dáng tươi cười, mà lời của cậu lại khiến cô gái trẻ tuổi đang đứng phía bên trái, cũng chính là em họ Diệp Tử Du không nhịn được bật cười thành tiếng, đồng thời nhỏ giọng thầm thì một câu: "Vạn vật đều có thể bóp sao?"

"Bóp? Cậu nói thứ này có thể bóp?"

Ngón tay Lương Cường chỉ cây tiên nhân cầu, dùng ánh mắt tức giận nhìn về phía Phương Minh, "Cậu giỏi thì bóp cho tôi coi

thử xem."

"Ngược lại cháu cũng thật muốn làm mẫu một chút, nhưng bàn tay lần đầu tiên bóp nó không thể là tay cháu được, thứ này có linh tính, lần đầu tiên nhất định phải do chủ của nó tới bóp, cho nên cần ông ngoại tự mình bóp nó."

Phốc!

Diệp Minh đang đứng bên cạnh không nhịn được bật cười ra tiếng, mà thấy mọi người bị hắn hấp dẫn, vội vã khôi phục thần sắc nghiêm túc, chẳng qua trong lòng hắn đã cười tới nở hoa rồi.

"Ha ha, thằng nhóc Phương Minh này thật khiến mình hả giận, đây là nhất định phải bịp người cha vợ này một lần."

Trong lòng Diệp Minh đã càng lúc càng xác định Phương Minh làm như vậy chính là vì giúp mình hả giận, người con rể tốt như vậy phải đi đâu mới tìm thấy được chứ? Chờ khi cha vợ nổi giận nhất định hắn phải đứng ra, cùng lắm cũng thì tan rã trong không vui mà thôi, dù sao thì hắn cũng hiếm khi tới nhà họ Lương bên này.

Từ nơi này cũng có thể thấy được, oán khí của Diệp Minh đối với cha vợ mình thật đúng là không nhỏ.

"Cậu muốn tôi bóp nó?"

Lương Chính Kiều tức giận tới tay đều run rẩy, ông cụ rất muốn chửi một câu, hiện tại tao muốn bóp mày, chẳng qua nói cho cùng thì ông cụ cũng là người có văn hóa, hơn nữa còn là trưởng bối, đương nhiên không thể nói ra lời như vậy.

"Ông ngoại, nếu anh Phương Minh đã nói như vậy thì ông ngoại cứ bóp thử xem sao."

Diệp Tử Du biết, nếu như mình không mở miệng ông ngoại

tuyệt đối sẽ không chạm vật này, tuy rằng cô cũng không rõ ràng vì sao anh Phương Minh lại lấy một cây tiên nhân cầu ra yêu cầu ông ngoại mình bóp, nhưng chỉ cần là do anh Phương Minh lấy ra, vậy thì khẳng định là không có vấn đề.

Trong lòng cô gái nhỏ này vô cùng tín nhiệm Phương Minh.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của cô cháu gái mà bản thân mình yêu quý nhất này, Lương Chính Kiều thật sự không thể nói ra lời cự tuyệt được, nhất là lúc này hai tay Diệp Tử Du còn đang ôm cánh tay ông cụ làm nũng, càng khiến trái tim ông cụ mềm ra trong thoáng chốc.

"Hừ, bóp liền bóp, cùng lắm thì mình bóp nhẹ một chút là được, tới lúc đó cũng dễ dàng khiến Tử Du nhìn rõ ràng bộ mặt thật của thằng nhóc này, sau đó cũng không thể trách ông ngoại bổng đả uyên ương (2), A Phi, thằng nhóc này đâu xứng với Tử Du."

(2) Bổng đả uyên ương: gậy đánh uyên ương, chia ương rẽ thúy

Trong lòng Lương Chính Kiều tự nói một câu, lúc này mới vươn tay cầm chậu tiên nhân cầu kia lên, gai của tiên nhân cầm đâm qua da mang tới cảm giác hơi nhoi nhói, chẳng qua cũng không quá đau đớn.

Chỉ là nắm nhẹ lấy phía ngoài của tiên nhân cầu, chứ bản thân Lương Chính Kiều lại không có dũng khí thực sự bóp mạnh lấy nó.

"Ông ngoại, nỗ lực lên!"

Diệp Tử Du đang đứng bên cạnh quơ quơ nắm đấm trắng nhỏ nhắn, cổ động nói.

"Đau thì đau, hiện tại càng đau nhức, một hồi lại càng có lý do để nổi bão."

Lương Chính Kiều chỉ có thể tự an ủi mình như thế, sau đó cắn răng một cái, ngón tay hơi chuyển động, bắt đầu nắm chặt lấy tiên nhân cầu này.

Cây tiên nhân cầu hơi cuộn lại trong lòng bàn tay của ông cụ, vậy mà đợi mãi một lúc sau vẫn không thấy cơn đau đớn mãnh liệt truyền đến, nếu như không phải xác định rõ thứ đang bị bóp chặt trong lòng bàn tay của mình tiên nhân cầu, Lương Chính Kiều đều phải hoài nghi liệu có phải tay mình đang bóp một thứ bóng loáng gì đó hay không.

Đám người ở đây cũng đều mắt không chớp nhìn chằm chằm vẻ mặt Lương Chính Kiều, mà điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là vẻ thống khổ mà bọn họ tưởng tượng không hề xuất hiện trên mặt Lương Chính Kiều.

"A!"

Không hề cảm thấy đau đớn, vì thế Lương Chính Kiều cũng không ngừng động tác nơi tay, theo bản năng tiếp tục bóp bóp cây tiên nhân cầu, mà theo cây tiên nhân cầu chuyển động ông cụ phát hiện một cảm giác mát lạnh thoải mái theo lòng bàn tay truyền tới, loại cảm giác này giống hệt như trong mùa hè nóng bỏng đột nhiên nhận được một giọt dầu mát (3), cực kỳ sảng khoái.

(3) Dầu mát luôn là một loại thuốc thường trực, nhưng vai trò của nó thường được phóng đại. Có tin đồn rằng dầu mát không chỉ có thể tẩy giun, ngứa mà còn có thể điều trị bệnh trĩ, mùi cơ thể, táo bón, tiêu chảy, đau họng, bỏng và gần như chữa được tất cả các bệnh.

Chương 922: Không quan tâm cái gì, bóp hắn (2)

Cũng chính bởi vì cảm giác sảng khoái này khiến Lương Chính Kiều vốn đang nhíu mày nay lại thả lỏng ra, thay vào đó trên mặt lại lộ ra biểu tình thoải mái.

Lương Chính Kiều lộ ra biểu tình thoải mái như không có việc gì, nhưng đám người đang chú ý theo dõi bên cạnh lại thấy choáng váng.

"Cha tôi bị sao vậy? Chẳng lẽ ông ấy mắc chứng thích tự ngược đãi?"

Lương Cường lẩm bẩm một câu, gai của tiên nhân cầu này khiến người ta nhìn thôi cũng thấy đau nhức, vì sao cha lại bày ra bộ dáng như đang hưởng thụ như vậy kia chứ?.

Không chỉ có Lương Cường nghi ngờ, tất cả mọi người ở đây đều mang vẻ mặt ngơ ngác ngẩn người, lần đầu nhìn thấy có người bóp cây tiên nhân cầu còn có biểu tình thoải mái như vậy, mà người em họ đang đứng một bên đã cười thành tiếng lúc nãy kia càng không nhịn được lấy điện thoại di động ra quay video, sau đó nhanh chóng phát lên Tiktok.

"Cha, cha không sao chứ?"

Cuối cùng, Lương Cường không nhịn được mở miệng hô lên, mà lời của hắn cuối cùng cũng khiến Lương Chính Kiều ngừng động tác trong tay lại.

Trên mặt Lương Chính Kiều có vẻ bất mãn, nhưng vẻ bất mãn

này không phải dành cho Phương Minh mà là nhằm vào con trai mình, chính vì mấy lời con trai mình nói kia mới khiến mình ngừng động tác trên tay, mà cái loại cảm giác thoải mái kia cũng biến mất tăm.

"Cha, cha... Ánh mắt này của cha là sao..."

Ngày thường Lương Chính Kiều vẫn luôn duy trì dáng vẻ uy nghiêm khi ở nhà, một người làm thầy giáo cả đời như ông cụ đương nhiên cũng rất nghiêm khắc trong việc giáo dục con trai con gái nhà mình, mà Lương Cường cũng rất kính nể người cha này của mình, lúc này ngay cả nói chuyệ cũng có chút lắp ba lắp bắp.

Không để ý đến con trai mình, Lương Chính Kiều đưa mắt nhìn Phương Minh, lần đầu tiên trên mặt không còn vẻ phẫn nộ mà là bình hòa hỏi: "Thứ này tên gì?"

Sau khi tự tay thí nghiệm, Lương Chính Kiều đã xác định, loại cây này tuyệt đối không phải cây tiên nhân cầu, coi như là tiên nhân cầu thì tuyệt đối cũng không phải tiên nhân cầu bình thường.

Chẳng qua, Lương Chính Kiều tin tưởng, nhưng những người khác lại không tin.

Lúc trước Trần Phúc Hải không tiện châm chọc Lương Chính Kiều, nhưng nhìn thấy tâm tình của Lương Chính Kiều ổn định rồi, lại không nhịn được mở miệng châm chọc nói: "Lão Lương, không phải ông bị gai của cây tiên nhân cầu này đâm cho ngu luôn rồi đấy chứ? Thứ này ngoại trừ tên là tiên nhân cầu ra thì còn có thể tên là gì?"

Lương Chính Kiều liếc nhìn Trần Phúc Hải, lại liếc nhìn mọi người, cái gì cũng không nói, trực tiếp nặng nề cầm cây tiên nhân cầu, lần này ông cụ dùng sức rất mạnh, mọi người nhìn mà cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Vậy mà sau một khắc khi Lương Chính Kiều buông lỏng bàn tay đã bóp tiên nhân cầu ra, lại đặt cây tiên nhân cầu kia xuống, ở vị trí chính giữa bàn tay lại không có một chút vết gai đâm nào.

"Đây là có chuyện gì?"

Mọi người thấy lòng bàn tay của Lương Chính Kiều, đều đầu óc mơ hồ, Trần Phúc Hải càng là theo bản năng hỏi một câu, "Lão Lương, ông đã từng luyện Thiết Sa chưởng à?"

"Nếu tôi đã từng luyện Thiết Sa chưởng, ông cảm thấy ông còn có thể bình an đứng ở chỗ này?"

Lương Chính Kiều tức giận trả lời một câu, chẳng qua ngay sau đó dường như nghĩ tới điều gì, vừa cười vừa nói: "Nếu như ông muốn biết nguyên nhân, vậy thì ông cũng bóp bóp nó là được."

Để Trần Phúc Hải bóp cây tiên nhân cầu này là Lương Chính Kiều cố ý, ông cụ muốn Trần Phúc Hải cũng trải nghiệm một chút cái loại cảm giác lo lắng đề phòng kia, lại thêm tâm tình khiếp sợ ngay sau đó...

"Để tôi bóp nó? Không phải chính là một cây tiên nhân cầu ấy ư, tôi cũng không có sợ thích tự ngược."

"Lão Lương, cho tôi xem."

Từ Nghiêm Tùng đang đứng bên cạnh ngược lại có chút hiếu kỳ, cầm cây tiên nhân cầu kia trong lòng bàn tay, chẳng qua sau khi hắn quan sát nửa ngày vẫn không phát hiện có điểm gì đặc biệt, lúc này mới thận trọng bóp cây tiên nhân cầu này.

Ngay từ đầu độ mạnh yếu rất nhỏ, nhưng tới sau này lại không ngừng nặng thêm, về phần biểu tình trên mặt cũng giống Lương Chính Kiều khi trước như đúc, đó là một bộ biểu tình hưởng thụ.

Thấy vẻ mặt của Từ Nghiêm Tùng, đám người ở đây càng khốn hoặc, chẳng lẽ tiên nhân cầu này còn thật sự có bí ẩn gì hay sao?

"Tôi đi thử một chút."

Một lúc sau, một lão già khác cũng mở miệng, chẳng qua sau khi nghe thấy những lời hắn nói, vậy mà trên mặt Từ Nghiêm Tùng lại lộ ra thần sắc không muốn, sau khi chần chờ một lát mới đưa cây tiên nhân cầu cho ông lão này.

Một phút đồng hồ kế tiếp, ông lão này lại một lần nữa lập lại toàn bộ biến hóa biểu tình của Từ Nghiêm Tùng.

Cuối cùng, rốt cục Trần Phúc Hải cũng không nhịn được mà cầm cây tiên nhân cầu lên bóp thử, mà đợi khi hắn bóp một phút đồng hồ sau, cuối cùng cũng không nhịn được kinh hô thành tiếng: "Điều này sao có thể? Đây là cây tiên nhân cầu sao?"

Vẻ mặt cùng thái độ của mấy ông lão này khiến trong lòng những tiểu bối như Lương Cường càng thêm lo lắng, bọn họ khẩn cấp muốn biết rốt cuộc tiên nhân cầu này có bí mật gì, không ngờ có thể khiến mấy người thế hệ trước có nhiều va chạm xã hội thất thố như vậy.

"Trong số mấy đưa ai tò mò cũng có thể thử xem."

Lương Chính Kiều thấy bọn tiểu bối nghi hoặc nhìn bản thân mình, cũng biết những hậu bối này của mình đang nghĩ cái gì, nói thẳng.

Sau khi có lời của ông cụ, đám người Lương Cường càng không thể ngồi yên, cuối cùng ngay cả Diệp Minh cũng đều muốn chen lên thử bóp một chút.

Vì vậy biến hóa biểu tình trên mặt Lương Chính Kiều lúc trước lại bắt đầu không ngừng lặp lại bên trong phòng khách này.

Sau nửa giờ, khi người cuối cùng trong sảnh lớn thưởng thức tiên nhân cầu này xong, chẳng những vẻ nghi ngờ trên mặt mọi người không biến mất, ngược lại là càng thêm khốn hoặc.

"Phương Minh, cái đồ chơi này rốt cuộc là cái gì?" Diệp Minh mở miệng, trong đám người ở đây hắn là người thích hợp nói lời này nhất.

Bởi vì lúc trước Lương Chính Kiều cùng người nhà họ Lương cảm thấy Phương Minh cố ý, cho nên trong lời nói hơi có chút bất thiện, nhất là Lương Chính Kiều, tự nhiên không còn mặt mũi nào đứng ra hỏi thăm, nhưng Diệp Minh hỏi vấn đề này không chỉ riêng vì tò mò muốn hiểu rõ.

Vừa rồi khi hắn bóp cây tiên nhân cầu này, lỗ chân lông cả người hắn giống như đều giãn ra, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, cho nên hắn có thể xác định tiên nhân cầu này tuyệt đối là một thứ tốt.

Vật tốt như vậy thế mà Phương Minh không muốn hiếu kính bản thân mình, mà lại hiếu kính cha vợ mình, điều này thật sự là quá quá đáng.

Nghe được câu hỏi của cha vợ tương lai mình, Phương Minh cười cười đang muốn trả lời, chẳng qua lại có người giành trước cậu một bước mở miệng.

"Cháu biết đây là vật gì."

Nói chuyện là cô em họ kia của Diệp Tử Du, giờ phút này cô em họ ấy đang cầm điện thoại di động, vẻ mặt rất kích động nhìn chằm chằm màn ảnh, trong miệng thì thầm: "Đây là chưởng tiên cầu!"

Nghe được cô gái đọc lên ba chữ chưởng tiên cầu, trong mắt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, thứ này chỉ sợ dù là trong giới tu

luyện cũng không có mấy người quen biết, vậy mà không ngờ em họ Diệp Tử Du lại biết được.

Đương nhiên, những người khác càng nhiều hơn vẫn là vẻ mặt ngơ ngác không hiểu.

"Vừa rồi cháu đã đăng video ông ngoại bóp cây tiên nhân cầu này lên trên mạng, rất nhiều người đều cảm thấy là giả, thế nhưng có một người lại tin tưởng đây là thật, đồng thời nhắn lại nói lai lịch của cây tiên nhân cầu này, nó có tên chưởng tiên cầu."

Cô gái rất kích động, đưa mắt nhìn hướng mọi người, tiếp tục thì thầm: "Chưởng tiên cầu là một loại tiên nhân cầu biến dị, còn là biến dị cực kỳ hiếm thấy, trong số một trăm vạn cây tiên nhân cầu cũng không nhất định có thể xuất hiện một cây chưởng tiên cầu."

"Truyền thuyết, nếu có 409 người cùng bị một cây tiên nhân cầu này đâm, như vậy cây tiên nhân cầu này sẽ ngưng kết thành một cây chưởng tiên cầu, trên cây chưởng tiên cầu có tổng cộng 409 gai, tương ứng với 409 huyệt vị trên cơ thể người, cho nên khi người bóp cây chưởng tiên cầu này sẽ có cảm giác như có người đang xoa bóp toàn bộ huyệt vị trên cơ thể, không những có thể khiến huyết mạch được thư giãn, giảm bớt đau đớn thân thể, mà còn có trị liệu phong thấp xương khớp, đau đầu..."

Chương 923: Nuôi tốt, nó chăm sóc ông trước lúc lâm chung

Cô gái càng đọc vẻ mặt đám người ở đây càng khiếp sợ hơn, bởi vì dựa theo lời cô gái đã nói, cây chưởng tiên cầu này thật sự là một bảo vật thần kỳ, gần như có thể trị bệnh mãn tính.

Nhất là đối với những người lớn tuổi, cơ năng thân thể thoái hóa, ít nhiều gì cũng sẽ dẫn tới một số bệnh tật đấy, nhưng nếu như có cây chưởng tiên cầu này ở đây, căn bản là không cần lo lắng tới mấy căn bệnh lặt vặt đó nữa.

"Nếu thật sự là như vậy, vậy há chẳng phải cái cây này là bảo vật vô giá sao? Thế nhưng muốn tìm 409 người cùng bị một cây tiên nhân cầu đâm cũng không phải chuyện gì khó khăn, vì sao tôi lại chưa từng nghe qua thứ này?"

Từ Nghiêm Tùng mở miệng, nếu như cây chưởng tiên cầu này có công hiệu tốt tới như vậy, chỉ sợ sớm đã khiến vô số người nghe tin lập tức hành động, mà tìm 409 người để một cây xương rồng đâm một chút, cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

"Ông cụ từ, dựa theo người này nói, để 409 người cùng bị đâm chỉ là điều kiện cơ bản, mà cuối cùng có thể tạo thành chưởng tiên cầu hay không còn chưa nhất định, chí ít dựa theo lời của hắn, hắn đã từng cầm một trăm cây xương rồng làm thí nghiệm, nhưng cuối cùng không hề xuất hiện lấy một cây chưởng tiên cầu."

Cô gái đang giải thích, mà Phương Minh lại mỉm cười, 409 người quả thật chỉ là điều kiện cơ bản nhất, cuối cùng có thể sinh ra chưởng tiên cầu hay không, vậy còn phải xem hoàn cảnh sinh tồn của cây xương rồng này, không có đầy đủ thiên địa linh khí

tưới nhuần, căn bản là không thể nào hình thành.

Mà cây xương rồng bình thường đều sinh trưởng ở vùng sa mạc, cái loại địa phương đó vốn đã thiếu thốn thiên địa linh khí, cho nên thông thường rất hiếm khi nhìn thấy chưởng tiên cầu hoang dã, đa số đều là được bồi dưỡng ra.

Chỉ là cái thứ chưởng tiên cầu này chỉ hữu hiệu đối với người bình thường, đối với người tu luyện lại không có trợ giúp quá lớn, vì thế không có người tu luyện nào sẽ khổ cực bồi dưỡng ra loại cây này, cho nên mới dẫn đến sự khan hiếm của chưởng tiên cầu trên đời này.

Cây chưởng tiên cầu trong tay Phương Minh này, là vật mà mấy thế lực cùng gia tộc phương Tây dùng để trao đổi Dịch Thần Linh với cậu lúc trước, căn bản là những gia tộc kia không nghĩ thứ này có giá trị gì nhiều, cũng đồng nghĩa với việc thêm vào cho đủ số lượng mà thôi.

"Ah đúng, phía trên còn nói, chưởng tiên cầu này là vật linh mẫn, sẽ nhận chủ, người đầu tiên bóp nó chính là chủ nhân của nó, nếu như bóp nó liên tục trong thời gian dài có thể kéo dài tuổi thọ, quan trọng nhất là bởi vì nhận chủ, cho nên nếu như không phải nguyên chủ nguyện ý cho người khác bóp, vậy kết quả khi người khác bóp nó chính là không khác gì đang bóp tiên nhân cầu."

Nghe được cô gái nói lời này, mọi người mới nhớ tới lúc trước vì sao Phương Minh lại phải kiên trì muốn bắt Lương Chính Kiều là người đầu tiên bóp nó, thì ra nguyên nhân là ở chỗ này.

"Thiệt hay giả? Có thần kỳ như vậy sao?"

Trần Phúc Hải lẩm bẩm một câu, kỳ thực trong lòng của hắn đã tin hơn phân nửa, làm một lão già có điều kiện gia đình tốt, hắn đã làm vật lý trị liệu trên phương diện Trung y không ít lần, cảm giác khi bóp cây tiên nhân cầu này ban nãy còn thoải mái hơn khi

hắn đi châm cứu nhiều lắm.

"Có phải thần kỳ như vậy hay không ông thử xem chẳng phải sẽ biết?"

Lương Chính Kiều không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cầm cây chưởng tiên cầu này lên đưa cho Trần Phúc Hải, Trần Phúc Hải nhận lấy theo bản năng bắt đầu bóp nó, bởi vì hắn còn muốn hưởng thụ cái loại cảm giác thoải mái lúc nãy kia thêm một chút nữa.

Nhưng mà lần này ngón tay của hắn mới vừa bắt đầu giao động lập tức kêu lên sợ hãi, ngay sau đó lại tranh thủ đặt cây chưởng tiên cầu này xuống, mà mọi người cũng nhìn thấy chính giữa bàn tay hắn có thêm mấy vết ghim.

"Lão Lương, lão già họm hẹm ông cố ý gạt tôi."

Vài giây đồng hồ sau đó, Trần Phúc Hải giận tím mặt, làm sao hắn có thể không rõ mình vừa bị lừa, vừa rồi nhất định là lão Lương âm thầm không đồng ý để hắn chạm thứ này, cho nên thứ này mới có thể lại thay đổi thành tiên nhân cầu.

Nhìn Trần Phúc Hải biến sắc, lại nghe được Lương Chính Kiều cất tiếng cười to, không ít người đều đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ, vật như vậy đã không thể xem như là lễ vật, cái này có thể xưng là bảo vật.

Nói không khoa trương, nếu như đưa cây chưởng tiên cầu này ra thị trường bán đấu giá, đoán chừng có thể khiến đám nhà giàu kia đứng ra tranh cướp, dù sao ở trong mắt phú hào, sức khỏe có giá trị hơn nhiều so với tiền bạc.

"Ai bảo lão già ông không có ý tốt muốn tìm tới tận cửa đánh mặt tôi? Đây là báo ứng."

Lương Chính Kiều hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về

phía Phương Minh, trên gương mặt già nua có vẻ hài lòng, chỉ là cây chưởng tiên cầu này đã có thể khiến ông cụ có thể nở mày nở mặt với đám người trong giới, quan trọng nhất là thứ này không hề giống với những bảo vật khác, cũng không sợ bị người khác nhớ thương, bởi vì cái cây này đã nhận chủ, không được ông cụ cho phép thì cái cây này không khác gì một cây tiên nhân cầu bình thường.

Nghĩ đến sau này có thể mang bảo vật này đi khoe khoang với đám bạn già trong giới, trong lòng Lương Chính Kiều thoải mái vô cùng, thậm chí ông cụ đã có thể tưởng tượng đến viễn cảnh sau này mỗi lần gặp ông cụ, đoán chừng đám người kia đều sẽ hỏi xin mượn cây chưởng tiên cầu này bóp bóp một chút.

"Chúc mừng lão Lương, nhận được bảo vật như vậy, ngay cả tôi cũng đều không ngừng hâm mộ."

Trên mặt Từ Nghiêm Tùng thực sự có vẻ hâm mộ, mà vẻ mặt của mấy ông lão khác cũng giống như vậy, chí ít thì món đồ của bọn hắn còn có giá, nhưng loại cây thần kỳ như chưởng tiên cầu này chính là bảo vật vô giá, có tiền cũng không mua được.

Nghe thấy những lời Từ Nghiêm Tùng nói, Lương Chính Kiều ở ngoài vui mừng, nhưng trong lòng đột nhiên cũng có chút không biết nên làm gì bây giờ, thật ra thứ này thật sự là quá trân quý, cho dù có lấy hết tiền tài ông cụ dành dụm cả đời này chỉ sợ cũng không mua được bảo vật như vậy.

Quan trọng nhất là cây chưởng tiên cầu này đã nhận chủ, cũng không có khả năng trả lại, cái gọi là cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn… Mà thôi, chuyện của Tử Du cùng thằng nhóc này, bản thân mình không nên nhúng tay vào thì hơn.

Lúc này trên mặt Từ Thừa An cũng có nụ cười khổ, bởi vì hắn biết hắn đã không có cơ hội rồi, bảo vật như vậy vừa xuất hiện, ông nội Lương tuyệt đối sẽ không phản đối chuyện cháu ngoại của

ông cụ ở cùng với người thanh niên này nữa, mà những người nhà họ Lương khác lại càng không thể nào phản đối.

Người có thể lấy được ra loại bảo vật này, há lại sẽ là người bình thường?

"Chúc mừng ông nội Lương nhận được bảo vậy." Từ Thừa An chúc một tiếng, ngay sau đó đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, nói: "Phương huynh cũng thực sự là tôn kính ông nội Lương, loại bảo vật này cũng không tiếc tặng người, đổi lại là tôi mà ngay tới cả ông nội tôi sợ rằng cũng sẽ không bỏ được, đoán chừng cuối cùng vẫn sẽ giữ lại để bản thân mình dùng."

Lời của Từ Thừa An rõ ràng cho thấy đang nịnh nọt Phương Minh, hắn rất thông minh, nếu đã biết bản thân mình không còn cơ hội, lại biết Phương Minh không phải người bình thường, lập tức sinh lòng muốn kết giao.

Chẳng qua, Từ Thừa An nhận thua, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng nhận thua.

Trần Phúc Hải vẫn không cam lòng, hừ lạnh nói: "Tôi thừa nhận chưởng tiên cầu rất trân quý, nhưng chậu hoa này của tôi cũng không kém, chậu hoa này của tôi cũng là hiếm có trên đời, bởi vì nó không chỉ có vẻ ngoài tinh xảo, quan trọng hơn chính là nó đã có ba trăm năm lịch sử."

Chậu hoa ba trăm năm, không nói có một không hai, nhưng cũng là thứ hiếm thấy trên đời, dù sao đầu năm nay ngay cả mấy loại cây trên trăm năm đã có thể coi là thực vật quý hiếm, chớ nói chi là chậu hoa.

Đây mới là điểm khiến Trần Phúc Hải tràn đầy lực lượng.

Những chậu hoa có vẻ ngoài đẹp thì không được lâu năm như chậu hoa của ta, mà những chậu hoa lâu năm lại không có được vẻ

đẹp như chậu hoa này.

Nghe thấy những lời Trần Phúc Hải nói, Lương Chính Kiều đang muốn phản bác, chẳng qua Phương Minh lại giành trước ông cụ một bước mở miệng.

"Trần lão, nếu như tôi là ông nhất định tôi sẽ bán chậu hoa này đi ngay lập tức, cho dù không bán được cũng tuyệt đối sẽ không để ở trong phòng."

"Người trẻ tuổi, cậu có ý gì?"

Vẻ mặt Trần Phúc Hải tràn đầy vẻ bất mãn nhìn về phía Phương Minh, chậu hoa này hắn đã phải tiêu tốn một số tiền lớn mới có thể mua được, làm sao có thể dễ dàng bán hay cho đi, hắn còn muốn giữ lại truyền cho đời sau đây.

Cái này cũng giống người nuôi rùa vậy, nuôi tốt, nó chăm sóc ông trước lúc lâm chung.

Chương 924: Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người (1)

"Hẳn chậu hoa này vốn không phải của ông."

Phương Minh nhìn về phía Trần Phúc Hải, mà sau khi Trần Phúc Hải nghe được lời của Phương Minh lại sửng sốt một chút, ngay sau đó đáp: "Đương nhiên chậu hoa này là của tôi, chẳng qua là tôi mua được, dù sao thì cây tử đằng này cũng đã có mấy trăm năm tuổi thọ, đương nhiên người chủ đầu tiên không phải tôi."

Đối với một điểm này, Trần Phúc Hải không phủ nhận, bởi vì chậu hoa mấy trăm năm cũng không biết đã qua tay bao nhiêu chủ rồi, chí ít khi hắn mua được chậu hoa này, dù đã hỏi chủ nhân tiền nhiệm của nó nhưng lại không thể biết được người chủ đầu tiên của chậu hoa là ai.

Có thể nói chậu hoa tử đằng này tối thiểu cũng đã đổi qua chừng mười người chủ.

"Chẳng qua bây giờ chậu hoa này ở chỗ tôi, tôi sẽ tỉ mỉ chăm sóc nó, sẽ để nó truyền thừa tiếp, để con cháu đời sau nhà họ Trần bảo vệ đời đời."

Trước khi đi vào thời đại thương phẩm này, người đời trước thường thích làm một cái sân trước nhà, trồng hoa hoa cỏ cỏ trong mảnh sân đó, đợi khi cây cối lớn lên, đến cuối cùng chứng kiến tổ tôn ba đời trưởng thành, này là một chuyện cực kỳ có ý nghĩa.

Cho nên trong lòng Trần Phúc Hải chậu hoa này cũng giống vậy, nhiều đời truyền xuống, nói như vậy đời sau cũng sẽ không quên những tổ tiên như bọn họ, chí ít còn có thể nhìn vật nhớ

người, đây là một loại truyền thừa cùng kéo dài.

Mà nghe thấy những lời Trần Phúc Hải nói, mấy ông lão Lương Chính Kiều cũng lộ ra vẻ tán thành, nếu như đổi lại là bọn họ hiển nhiên bọn họ cũng sẽ làm như vậy, đợi khi bọn họ già nua sẽ truyền lại chậu hoa này cho đám trẻ, sau đó để đám trẻ nói cho đời sau của bọn chúng biết chậu hoa này là do ông nội hoặc là ông cố của các con lưu lại.

"Truyền lại ở trong tay ông?"

Phương Minh cười cười, từ tốn nói: "Nếu như tôi đoán không nhầm, hẳn là giá cả khi ông mua lại chậu hoa này từ trong tay chủ nhân tiền nhiệm của nó cũng không cao đúng không?"

Chậu hoa, căn cứ vào sự quý hiếm cùng hình dạng của thực vật để quyết định giá cả, nhưng một gốc cây tử đằng mấy trăm năm, quan trọng nhất là còn được tu bổ tốt như vậy, giá cả tuyệt đối là không rẻ đấy, người bình thường cũng không mua được.

Lúc này Lương Chính Kiều mở miệng, "Chắc chắn cây tử đằng này sẽ không được bán ra với giá thấp, nếu quả thật lấy ra đi bán, tối thiểu cũng phải bán chừng vài chục vạn, nếu như gặp được người rất yêu thích nó còn có thể bán được giá hơn trăm vạn."

Tuy rằng thích chậu hoa, hơn nữa trong nhà cũng không tính là nghèo, nhưng hẳn Lương Chính Kiều sẽ không mua chậu hoa mắc như vậy, trên thực tế trong hội những người yêu hoa như bọn họ, chậu hoa của mọi người cũng không quá trân quý, chậu tốt nhất cũng chỉ có giá chừng mấy vạn mà thôi.

Nguyên nhân là vì tất cả mọi người đều là người từng làm công việc văn hóa, vì thế chơi hoa chỉ là một loại ôm ấp tình cảm cùng tâm tính, là dùng để vun đắp tình cảm, đương nhiên cũng không mang ra để so độ giàu có, cho nên Trần Phúc Hải lấy ra chậu hoa trân quý như vậy tất nhiên sẽ trở thành chậu hoa đẹp

nhất trong hội, nhưng cũng giống vậy, khi nhìn thấy chậu hoa này Lương Chính Kiều cũng hơi nghi hoặc một chút.

Ông cụ rất hiểu tình huống của nhà lão Trần, cũng chỉ xấp xỉ như nhà mình thôi, vậy mà có thể bỏ ra hơn trăm vạn để mua một chậu hoa, thật sự không giống với hành động lúc thường của hắn lắm. Bởi vì nếu như không chăm sóc tốt khiến cây tử đằng chết khô, vậy cũng đồng nghĩa với để tiền trôi theo dòng nước.

Hơn trăm vạn, đây tuyệt đối không phải một con số nhỏ, nếu không phải thổ hào đặc biệt có tiền tuyệt đối sẽ không mua chậu hoa đắt tiền như thế.

"Được rồi, quả thật tôi mua được chậu hoa này với giá cả không cao, đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi sẽ mua chậu hoa này."

Trần Phúc Hải thừa nhận, trước đây khi hắn nhìn thấy chậu hoa này, hắn chỉ ôm tâm tính thưởng thức thuần túy, bởi vì hắn biết chậu hoa như vậy hắn không thể nào mua nổi được, cho dù có mua được cũng không có khả năng chi nhiều tiền như vậy để mua.

Mà khi hắn thuận miệng hỏi giá của chậu hoa này, giá cả mà chủ của chậu hoa nói cho hắn biết khiến hắn trợn tròn mắt, không ngờ chậu hoa như vậy mà chỉ bán ra với giá 20 vạn.

Hai mươi vạn chỉ là giá cả tương đương với một món đồ cổ, hoàn toàn chính là giá cả không khác gì cho không, Trần Phúc Hải tin tưởng, nếu như những người thích chơi hoa biết chậu tử đằng như vậy mà chỉ có giá 20 vạn, đoán chừng sẽ lập tức tới tranh đoạt.

Cho dù không phải người vô cùng thích chậu hoa mà chỉ đơn giản vì muốn đầu tư, cũng sẽ có suy nghĩ muốn mua chậu hoa này, đến lúc đó qua tay cho dù không thể bán được giá hơn triệu, nhưng muốn bán được sáu bảy mươi vạn lại là một chuyện rất

đơn giản.

Đương nhiên, Trần Phúc Hải đã sống lâu năm như vậy đương nhiên cũng không phải loại người dễ xung động, sau khi điều tra rõ ràng, xác định chậu hoa không có vấn đề, thậm chí hắn còn cố ý mời chuyên gia thực vật học qua đây giám định tuổi thọ còn có sức sống của chậu tử đằng này, bảo đảm cây tử đằng không có bệnh cũng không có triệu chứng khô héo, lúc này mới dùng tiền mua lại chậu hoa này.

Mà từ khi hắn mua chậu hoa này đến hiện tại chỉ chưa tới một tháng, thế nhưng người trong giới đều đã biết hắn có một chậu hoa tử đằng cực tốt, mà trong thời gian một tháng này cây tử đằng cũng sinh trưởng rất bình thường, cho nên hắn đã hoàn toàn yên lòng.

"20 vạn? Điều này sao có thể?"

Trên mặt Lương Chính Kiều cùng đám người Từ Nghiêm Tùng đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, chậu hoa tử đằng trân quý như vậy, hơn nữa còn không có vấn đề gì, làm sao có thể bán với giá cả rẻ mạt như vậy.

Coi như là nguyên chủ nhân thực sự thiếu tiền, vậy cũng không cần phải hạ giá bán như vậy nha, chỉ cần tung tin tức này ra đã có thể bán với giá đắt hơn vài lần.

"Nguyên chủ nhân nói cho tôi biết, sở dĩ hắn bán chậu hoa này cũng không phải vì tiền, mà là hy vọng có thể giao chậu hoa này vào tay người thật sự thích chơi hoa, cho nên mới chọn tôi."

Trần Phúc Hải bổ sung một câu, vậy mà Phương Minh nghe nói như thế, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, vẻ mặt này của cậu lại bị Trần Phúc Hải thấy được, Trần Phúc Hải bất mãn vặn hỏi: "Vẻ mặt này của cậu là có ý gì?"

"Trần lão đừng hiểu lầm, không phải tôi trào phúng ông đâu, quả thật ông đúng là người yêu thích chơi hoa chân chính, nếu không sau khi ông nhận được chậu hoa này hắn cũng sẽ không giữ chặt trong tay, hoàn toàn có thể qua tay bán cho những người khác, sở dĩ tôi có thể có vẻ mặt như thế là vì nhắm vào người chủ tiền nhiệm của chậu hoa này, những lời hắn nói căn bản cũng không phải lời nói thật."

Phương Minh giải thích một câu, mà nhìn thấy dáng vẻ nghi ngờ của mọi người, cậu tục nói: "Sở dĩ hắn sẽ bán chậu hoa này đi với giá cả tiện nghi như vậy, đó là bởi vì hắn không muốn lộ ra ngoài, không muốn để cho quá nhiều người biết hắn chính là chủ nhân tiền nhiệm của chậu hoa tử đằng này."

"Phương Minh, chú càng nghe càng hồ đồ, đây không phải chỉ là một chậu hoa thôi sao? Hà cớ gì mà nguyên chủ phải làm như vậy? Những lời cháu nói sao giống như thứ mà chủ nhân tiền nhiệm này chuyển tay cũng không phải thứ gì tốt, hơn nữa còn phải lén lén lút lút không thể gặp người." Diệp Minh không nhịn được mở miệng nói.

"Chú Diệp, chú nói không sai, nguyên chủ nhân của chậu hoa không chuyển tay thứ tốt đẹp gì, bởi vì hắn biết, chậu hoa này thuộc về người nào thì sẽ cho mang đến tai nạn cho người đó, mà bản thân hắn cũng là người bị hại, cho nên hắn nhất định phải lựa chọn chuyển tai nạn này cho người khác."

Lời nói của Phương Minh khiến đám người ở đây đồng loạt nhíu mày, một chậu hoa có thể mang đến tai nạn gì được chứ?

Trong số những người ở đây, duy chỉ có một nhà ba người Diệp Tử Du lộ ra vẻ suy tư trên mặt, bởi vì bọn họ biết bản lĩnh của Phương Minh, biết những chuyện mà Phương Minh nói ra không thể lý giải theo cách lý giải của người bình thường được.

"Anh Phương Minh, nói cách khác chậu hoa này không đơn

giản như vậy, chậu hoa này có cất giấu bí mật." Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh, nói.

"Cái này không thể nào, một chậu hoa thì có thể có bí mật gì?"

Trần Phúc Hải lắc đầu, những người khác cũng cảm thấy lời Phương Minh nói có chút thiên phương dạ đàm (1), một chậu hoa có thể có bí mật gì?

(1) Câu đầy đủ là Thiên phương dạ đàm – Nghìn lẻ một đêm: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực

"Trần lão nhận được chậu hoa này một tháng, hẳn cũng rất giữ gìn chậu hoa này, nghĩ đến hẳn đã đặt chậu hoa này ở một vị trí khá quan trọng trong nhà."

Phương Minh nhìn về phía Trần Phúc Hải, Trần Phúc Hải gật đầu, đáp: "Ừm, chậu hoa này được đặt ở trong phòng."

Chương 925: Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người (2)

Chậu hoa trân quý như vậy đương nhiên không thể tùy tiện đặt ngoài sân được, miễn cho bị người khác trộm đi hoặc là bị mưa gió tàn phá, cho dù cây tử đằng cần ánh mặt trời chiếu xạ, thì hắn cũng chỉ thỉnh thoảng đặt cây tử đằng lên trên sân thượng một chút mà thôi.

"Nếu vậy hắn một tháng này, thân thể của Trần lão đã xuất hiện một chút thói xấu vặt đúng không? Nếu như tôi đoán không nhầm, trái tim sẽ có cảm giác đau đớn mơ hồ, chẳng qua cũng không quá rõ ràng, cho nên chính bản thân Trần lão cũng không quá để ý."

Lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, tròng mắt trong đôi mắt già nua của Trần Phúc Hải phóng đại, trên mặt có vẻ khiếp sợ, mà vẻ mặt của hắn cũng đã nói cho những người khác ở đây, Phương Minh nói đúng.

"Ông nội, thân thể của ông thực sự xảy ra vấn đề?"

Gấp nhất chính là cháu trai của Trần Phúc Hải, Trần Phúc Hải liếc nhìn cháu mình, không giấu giếm mà trả lời như thực: "Một tháng này trái tim ông thực sự có cảm giác đau đớn, thế nhưng cảm giác đau đớn này cũng không quá mãnh liệt, cho nên ông cũng không để ý. Dù sao ông cũng đã là người có tuổi, thân thể có một số vấn đề nhỏ như vậy cũng là chuyện rất bình thường."

"Đây cũng không phải chuyện nhỏ, bởi vì bây giờ chỉ là mới vừa bắt đầu, đợi tháng thứ hai tới cảm giác đau đớn này sẽ càng thêm sâu sắc, mà nếu như qua hơn nửa năm hắn sẽ xuất hiện cơ

tim quặn đau, mà lấy tuổi này của lão Trần ông, sợ rằng không thể sống quá một năm."

Lời nói của Phương Minh khiến sắc mặt đám người ở đây cùng thay đổi, ý của câu không sống quá một năm này là gì đám người ở đây đều biết rõ ràng, nói cách khác, Trần Phúc Hải tối đa cũng chỉ có thể sống thêm một năm mà thôi.

"Lão Trần, thân thể có vấn đề phải đến bệnh viện kiểm tra, đừng quá gắng gượng."

Một lão già khác mở miệng, mà Trần Phúc Hải thì lại lắc đầu, hắn cảm thấy Phương Minh chỉ đang nói chuyện giật gân, một chút đau đớn nhỏ này căn bản cũng không tính là gì, mặt khác trước đó không lâu hắn vừa mới đi kiểm tra sức khoẻ, thân thể cũng không có vấn đề gì lớn, càng không có tật bệnh nan y hay khó chữa gì. Đừng nói là một năm, bình thường muốn sống thêm mười năm cũng không thành vấn đề.

"Có thể Trần lão cảm thấy tôi nói chuyện giật gân, nhưng nếu như tôi nói cho Trần lão trước khi ông tới, chậu hoa này tối thiểu đã từng có hai trăm người chủ, mà trong đó có hơn trăm người chủ đều chết vì nguyên nhân cơ tim tắc nghẽn cùng tim đập nhanh đau đớn, không biết Trần lão có còn cảm thấy không kỳ quái nữa hay không?"

Trần Phúc Hải ngây ngẩn cả người, chẳng qua hắn còn chưa làm ra phản ứng, Lương Chính Kiều đã lắc đầu trước, không tin lời của cậu, trầm tư nói: "Tuy rằng chậu hoa này có trên trăm năm lịch sử, nhưng cũng không thể có nhiều chủ nhân tiền nhiệm như vậy, bình thường trừ phi nguyên chủ không thể sắp xếp được thời gian nuôi dưỡng mới sẽ bán chậu hoa này cho những người khác, thế nhưng việc chăm sóc một chậu hoa cũng không khó khăn gì nhiều, mỗi ngày chỉ cần rút ra một chút thời gian là được rồi."

Lời Lương Chính Kiều nói nhận được sự tán thành của người

khác, phần lớn chậu hoa cả một đời chỉ có một người chủ, có đôi khi là nguyên chủ qua đời mới có thể chuyển tới tay người khác, hoặc là nguyên chủ dọn nhà, dọn nhà đến chỗ rất xa, không tiện mang theo chậu hoa này.

Cho nên, bình thường những chậu hoa trên trăm năm, đoán chừng cũng chỉ có vài chủ nhân mà thôi, không thể nào đạt tới hơn hai trăm người chủ được.

"Đương nhiên, sở dĩ chậu hoa tử đằng này có thể có nhiều chủ như vậy, không phải bởi vì những người chủ này không có thời gian nuôi trồng chậu hoa, mà là vì những chủ nhân này hoặc là chết rồi, hoặc chính là phát hiện bí mật của chậu hoa, bán chậu hoa này cho chủ nhân kế nhiệm của nó."

Ánh mắt của Phương Minh đảo qua mọi người, khóe miệng hơi hơi cong lên, nói: "Bằng không mà nói, vì sao chủ nhân tiền nhiệm chậu hoa này lại dễ dàng dùng giá thấp qua tay chậu hoa này cho Trần lão như thế, hắn là không có cách nào, cuống cuồng muốn bán chậu hoa này đi, nhưng chậu hoa này lại không thể tùy tiện vứt đi được, mà người mua chậu hoa này cũng phải là người thỏa mãn một điều kiện nhất định nào đó, mà vừa vặn Trần lão lại phù hợp với những điều kiện này."

Trần Phúc Hải im lặng, bởi vì hắn đang nhớ lại, hình như cái người đã bán chậu hoa này lúc ấy có làm một số hành động rất khả nghi, trước khi người này bán chậu hoa cho mình còn hỏi ngày sinh tháng đẻ của mình, lúc đó người bán này đã giải thích rằng vì chậu hoa chính là những vật trang trí phong thủy, cho nên phải có bát tự tương hợp cùng chủ nhân.

Nếu như bát tự tương hợp, chậu hoa sẽ mang đến vận may cho chủ nhân.

Đương nhiên, Trần Phúc Hải không tin những điều này, hắn là một người làm công tác văn hoá, làm sao có thể sẽ tin tưởng

những thứ phong kiến mê tín này, chỉ cho là người bán tương đối mê tín, sau khi nói ra ngày sinh tháng đẻ thì không tiếp tục quan tâm tới nó nữa.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, lúc đó người thấy chậu hoa này cũng không phải chỉ có một mình hắn mà còn có mấy người khác, những người kia cũng coi trọng chậu hoa, hơn nữa cũng nói ngày sinh tháng đẻ, nhưng cuối cùng người bán kia lại lựa chọn bán chậu hoa này cho mình.

Phải biết rằng, lúc đó cái giá mà hắn đưa ra cũng không được tính là cao nhất, nhưng cuối cùng người bán vẫn lựa chọn bản thân mình, dựa theo người bán đã nói, hắn cảm thấy mình thật tâm thích chậu hoa này, mà mấy người khác chẳng qua chỉ muốn mua chậu hoa này sau đó qua tay cho người khác với giá cao, sẽ không tỉ mỉ chăm sóc chậu hoa này.

Lúc đó Trần Phúc Hải cũng không hoài nghi những lời người bán mà nói, chỉ cần là người thích chậu hoa đều biết, tình cảm mà bản thân mình dành cho một chậu hoa mình khổ cực nuôi dưỡng không khác gì tình cảm dành cho con mình, cho dù sau này xuất phát từ nguyên nhân khác phải bán chậu hoa này đi, cũng hy vọng có thể tìm được một người chủ tốt cho chậu hoa này.

Nhưng bây giờ nhớ lại, Trần Phúc Hải lại phát hiện trong lời nói của người bán có tồn tại lỗ thủng, chậu hoa cũng không phải sủng vật như chó mèo gì, quản lý chậu hoa cũng không cần phải có quá nhiều tình cảm các loại, dù cho những người đó chỉ muốn qua tay bán được giá cao ăn lời, nhưng vì muôn người mua mua lại nó với giá cao, cũng sẽ tĩnh tâm chăm sóc chậu hoa này, bởi vì chỉ có quản lý tốt thì chậu hoa mới có thể bán được với giá cao.

Nói cách khác, sở dĩ người kia bán chậu hoa này bán cho mình, nguyên nhân thật sự không hề giống như hắn đã nói.

"Phương Minh, rốt cuộc chậu hoa này có bí mật gì, cháu nói ra

hết một hơi luôn đi."

Diệp Minh có chút không chịu nổi, hắn cảm thấy chuyện vạch trần từng chút từng chút như vậy còn không bằng một hơi nói ra.

"Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người."

Lúc này Phương Minh không tiếp tục thừa nước đục thả câu, mà là từ tốn nói: "Những lời này muốn nói thời gian mười năm có thể khiến một cây mầm trưởng thành đại thụ che trời, nhưng nếu như muốn bồi dưỡng một nhân tài lại cần tới trăm năm, nói cách khác bồi dưỡng nhân tài là một chuyện rất mất thời gian."

Vẻ mặt đám người ở đây không chút thay đổi, bởi vì lấy trình độ văn hóa của người bình thường tự nhiên hiểu ý của những lời này đấy, huống chi là người nhà họ Lương, đa số đều làm việc trong ngành giáo dục.

"Thế nhưng, những lời này kỳ thực còn có một tầng hàm nghĩa khác, trăm năm trồng người ở đây không phải chỉ nói về nhân tài đơn thuần, mà nó cũng có một hàm ý khác." Phương Minh nhấn mạnh từng chữ từng chữ, "Thụ tinh!"

Thụ tinh!

Hai chữ này khiến tất cả mọi người ở đây càng thêm nghi ngờ, thụ tinh, là chỉ cây thành tinh sao?

"Ở trong rất nhiều thôn làng đều có cây đại thụ sống trên trăm năm, có đôi khi người già trong thôn sẽ đến tế bái cái cây này, hơn nữa phần lớn thôn làng đều coi cái cây này như thần thủ hộ mà tế bái, đó cũng không phải không có đạo lý, những cây này không hẳn là đã có trí tuệ của mình, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy ít nhiều gì cũng sẽ có một chút linh tính."

Lời nói của Phương Minh khiến đám người Lương Chính Kiều đưa mắt nhìn nhau, những người ở đây đều là người có thành tích

cao, ngày thường bọn họ vẫn luôn xì mũi coi thường mấy thứ như quỷ thần tinh quái này, nếu như lúc mới đầu Phương Minh đã nói mấy lời này ra, sợ rằng sẽ khiến không ít người trực tiếp mở miệng phản bác.

Nhưng Phương Minh đã đoán đúng tình huống cơ thể của Trần Phúc Hải, cộng thêm giá cả của chậu hoa thực sự có điểm quỷ dị, lúc này mọi người mới tạm thời không phản bác lời nói của Phương Minh.

"Cây trồng ở ngoài trời trải qua thời gian tẩy lễ sẽ có linh tính, huống chi lại là loại vật như chậu hoa này, trải qua thời gian liên hệ lâu dài với con người lại càng dễ sinh ra linh trí riêng, mà cây tử đằng này cũng đã sinh ra một chút linh trí riêng."

"Linh trí? Nói cách khác cây tử đằng này đã thành tinh, cho nên nó mới có thể hại người, khiến tim lão Trần đau nhức? Mà chủ nhân tiền nhiệm của cây tử đằng cũng gặp phải mấy vấn đề này, đồng thời đã biết vấn đề xuất hiện ở phía trên cây tử đằng này cho nên mới muốn mau chóng qua tay cây tử đằng này như vậy."

Lương Chính Kiều căn cứ lời nói của Phương Minh, suy đoán ra những lời Phương Minh muốn nói, nhưng vẫn nhíu nhíu mày như cũ, bởi vì trong lời giải thích của Phương Minh có một sơ hở quá rõ ràng.

"Đầu tiên là mặc kệ cây có thể thành tinh hay không, nhưng cho dù nó đã thành tinh, nếu quả thật muốn hại người thì sẽ có rất nhiều biện pháp, thứ nhì là nếu chủ nhân tiền nhiệm đã biết cây tử đằng này làm quái, vậy vì sao không trực tiếp ném hay hủy cây tử đằng này đi, nếu như bởi vì không bỏ được mà muốn bán đi, vậy vì sao không bán ra với cái giá cao cao một chút?"

Câu hỏi của Lương Chính Kiều cũng là nghi vấn chung trong lòng mọi người, Phương Minh cười cười, giải thích nói: "Nó chỉ có

linh trí đơn giản, hơn nữa nếu muốn hại người cũng không phải dễ dàng như vậy, về phần tại sao không vứt nó đi? Cũng không phải nguyên chủ không muốn vứt, mà là bởi vì hắn không thể vứt được. Một khi hắn vứt bỏ chậu cây này sẽ bị thụ tinh của cây tử đằng này điên cuồng trả thù, cho nên chỉ có thể tìm người sang tay."

"Mà không phải ai cũng có thể nhận cây tử đằng này, chỉ có người có ngày sinh tháng đẻ phù hợp mới có thể tiếp nhận, đương nhiên, đây không phải nguyên chủ yêu cầu, đây là thụ tinh của cây tử đằng yêu cầu, nếu như không đạt được yêu cầu, hẳn thụ tinh của cây tử đằng sẽ không chịu để yên, từ đó kết cục cũng không khác gì so với chuyện ném cây tử đằng đi, sẽ bị cây tử đằng tinh trả thù."

Phương Minh nhìn về phía Trần Phúc Hải, nói: "Nếu như tôi không đoán sai, ngũ hành trong ngày sinh tháng đẻ của Trần lão hẳn là thuộc tính Mộc tương đối vượng đi."

"Ừm, trước đây khi đi coi bói, thầy bói cũng đã nói với cha tôi thuộc tính mộc của tôi tương đối vượng, tôi là ngũ hành thuộc mộc."

Trần Phúc Hải gật đầu, vào thời đại của cha hắn vẫn còn rất tin tưởng mấy chuyện này, mỗi khi sinh con ra thường sẽ tìm thầy tướng số xem xem một chút, nhìn xem liệu trong ngũ hành có thiếu thứ gì hay không

"Ngũ hành thuộc mộc, như vậy trời sinh sẽ tương đối thân cận với cây cỏ, mà đối với này cây tử đằng tinh đến nói, chỉ có như vậy mới có thể ảnh hưởng đến ông, tôi tin tưởng hẳn Trần lão có lưu số điện thoại của nguyên chủ đúng không? Hiện tại gọi điện thoại trực tiếp hỏi hắn là có thể có được đáp án."

Chương 926: Cởi chuông phải do người buộc chuông

Mười phút sau!

Khi Trần Phúc Hải cúp di động, vẻ mặt trở nên phức tạp, trên gương mặt già nua có vẻ kinh hoảng, mà mọi người cũng thấy được đáp án từ biểu tình trên mặt hắn.

"Lão Trần, cây tử đằng này thật sự quỷ quái như vậy sao?" Một lão già khác không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

"Vừa rồi hắn đã thừa nhận, sở dĩ hắn bán cây tử đằng này cho ta với giá rẻ như vậy cũng không phải vì nguyên nhân gì khác, cũng là vì cây tử đằng này rất tà môn, bằng không mà nói, mới năm trước hắn dùng 80 vạn để mua cây tử đằng này, làm sao có thể qua tay người khác với giá 20 vạn."

Lời Trần Phúc Hải nói khiến ở đây một mảnh xôn xao, mặc dù mọi người đã đoán được đáp án, thế nhưng khi nghe chính Trần Phúc Hải mở miệng thừa nhận vẫn cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Trần Phúc Hải, tiếp tục nói: "Thật ra muốn tìm một người có thuộc tính Mộc tương đối vượng trong ngũ hành cũng không khó, thế nhưng còn thêm điều kiện người này nhất định phải yêu thích hoa cỏ, hơn nữa còn phải có đủ năng lực kinh tế để mua chậu hoa này, kể ra cũng không dễ dàng, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn tình nguyện lỗ vốn vài chục vạn cũng phải vội vã không chờ nổi bán chậu hoa này cho ông, bởi vì chờ đợi thêm nữa, cũng không biết có thể gặp người thỏa mãn điều kiện nữa hay không..."

Nghe được lời của Phương Minh, Trần Phúc Hải gật đầu, bởi vì trong điện thoại, nguyên chủ của cây tử đằng cũng đã thẳng thắn nói với hắn như thế.

"Về lai lịch của cây tử đằng này, hắn nói như thế nào?"

Phương Minh nhìn về phía Trần Phúc Hải, đây là vấn đề mà cậu quan tâm nhất, dựa theo lẽ thường, cho dù cây tử đằng này có linh trí của mình cũng không nhất định sẽ hại người, giống như như mấy cây đại thụ trong thôn làng vậy, thậm chí phần lớn đều có thiện tâm.

"Cây tử đằng này hắn đã chăm sóc một năm, chẳng qua bản thân hắn mới biết cây tử đằng này có gì đó quái lạ từ trong miệng một người ba tháng trước, mà sau khi hắn điều tra cẩn thận đã phát hiện, kỳ thực lai lịch của cây tử đằng này cũng không đơn giản."

Đối mặt với mấy lời chất vấn của Trần Phúc Hải ở trong điện thoại, đối phương lựa chọn thẳng thắn thành khẩn trả lời, hắn hắn thẳng thắng như vậy cũng là vì thấy hổ thẹn với Trần Phúc Hải.

"Cây tử đằng này thực sự đã trải qua rất nhiều đời chủ, mà trong đó có hơn phân nửa chủ đều không được chết tử tế, sau khi ông Trương biết cây tử đằng này có vấn đề lập tức bắt đầu tìm người điều tra lai lịch của cây tử đằng, hao phí thời gian mấy tháng mới tra được."

Ông Trương, chính là người chủ tiền nhiệm của cây tử đằng này.

Người có thể tiêu tốn hơn 50 vạn để mua chậu hoa đương nhiên có bối cảnh không đơn giản, sau khi dốc hết sức lực điều tra, cuối cùng cũng đã điều tra xong lai lịch của cây tử đằng này.

"Lúc mới bắt đầu cây tử đằng này sinh trưởng trên đất, được

người ta phát hiện ở trong rừng, người chủ đầu tiên của cây tử đằng này thấy hình dáng của cây tử đằng không tệ, cho nên mới đào cây tử đằng này lên dời vào trong chậu, mang về nhà cẩn thận chăm sóc bồi dưỡng, nhưng người chủ đầu tiên này không sống quá ba năm đã tạ thế, sau đó con cháu của người chủ đầu tiên này xuất ngoại, vì thế mới bán cây tử đằng này cho hàng xóm nhà mình, sau này lại dần dần chuyển qua tay của rất nhiều người."

Dựa vào tin tức mà ông Trương kia đã điều tra được, cây tử đằng này giống hệt như đồ cổ, không ngừng luân phiên đổi chủ, đương nhiên trong quá trình này cũng có một đoạn trống không, nhưng cái này không có ảnh hưởng quá lớn.

"Sau khi ông Trương kia được người khác chỉ điểm, đã biết cây tử đằng này có gì đó quái lạ, ngay từ đầu vốn ông ấy muốn hủy diệt cây tử đằng, nhưng vị cao nhân kia nói cho ông ấy biết cây tử đằng này không hủy được, bằng không sẽ mang đến tai họa khổng lồ, mà nếu như ông ấy muốn thoát khỏi cũng chỉ còn cách tìm cho cây tử đằng một người chủ khác mà thôi."

Cây tử đằng này đã từng nhận nhiều chủ như vậy, những người chủ này chia làm hai loại, một loại là phát hiện cây tử đằng này cổ quái nên mau chóng bán cây tử đằng cho người khác, một loại là không thể phát hiện điểm cổ quái của cây tử đằng, cuối cùng vì vậy mà chết, mà cây tử đằng lại từ từ rơi vào tay của những người khác.

"Từ trong miệng của người đã chỉ điểm kia, ông Trương biết có thể quá trình sinh trưởng của cây tử đằng này không tầm thường, thậm chí rất có thể nó đã lớn lên từ một nơi tà ác nào đó cho nên mới phải hại người."

"Không đơn giản như vậy."

Phương Minh lắc đầu, thấy biểu tình nghi hoặc của Trần Phúc Hải, giải thích nói: "Trong nhiều đời chủ nhân của cây tử đằng

này, kỳ thực có thể chia làm hai loại, một loại chính là loại người giống như ông Trương kia, biết cây tử đằng có gì đó quái lạ, mà một loại thì không hề hay biết gì, mà trong số những người không biết gì này lại phân ra hai loại tình huống, một loại là phù hợp với điều kiện, một loại là không phù hợp với điều kiện."

"Không phù hợp với điều kiện?"

Trần Phúc Hải lập lại lời nói của Phương Minh, mà đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử Du cũng sáng ngời, nói: "Em hiểu được, những người chủ không phù hợp với điều kiện này đều là loại trở thành chủ của chậu hoa sau khi người chủ tiền nhiệm phụ hợp với điều kiện chết đi."

Ngay khi Phương Minh nói dứt lời Diệp Tử Du đã hiểu ý trong lời nói của Phương Minh, mượn nhà họ Trần làm ví dụ, nếu như không có anh Phương Minh chỉ điểm, có lẽ ông cụ Trần sẽ không phát hiện được cây tử đằng này có điểm cổ quái, như vậy chờ khi ông cụ Trần già đi, chậu hoa tử đằng sẽ rơi xuống trên tay hậu bối của ông cụ Trần, mà đám hậu bối của ông cụ Trần cũng không biết cây tử đằng này có điểm cổ quái.

Không biết cây tử đằng cổ quái, hơn nữa cũng có thể ngũ hành không phù hợp, như vậy liệu đám hậu bối của ông cụ Trần có rơi vào kết cục giống ông cụ Trần hay không? Mặt khác vì không biết tình hình thực tế mà đám hậu bối nhà họ Trần lựa chọn bán cây tử đằng này đi, liệu theo đó họ có bị cây tử đằng này trả thù hay không?

"Người có ngũ hành không phù hợp hẳn sẽ không bị cây tử đằng trả thù, bởi vì giữa hai người không cách nào hình thành cảm ứng, thẳng đến khi cây tử đằng lại rơi vào tay người chủ có ngũ hành đáp ứng đủ điều kiện."

Phương Minh đưa ra đáp án.

Lương Chính Kiều trầm ngâm một lát, nói: "Nếu là như vậy, lão Trần có thể coi như không biết, sau đó mau chóng bán cây tử đằng này cho người khác được không?"

"Không đơn giản như vậy, chỉ cần là người có ngũ hành phù hợp đồng nghĩa với đã thành lập liên hệ là cùng cây tử đằng, bọn họ chỉ có hai lựa chọn, lựa chọn thứ nhất chính là chăm sóc cây tử đằng này đến chết đi, nói như vậy liên hệ sẽ được tự động hóa giải, hoặc chính là tìm được người phù hợp kế tiếp, sau đó chuyển dời cây tử đằng này cho người chủ đời kế."

Đám người ở đây bởi vì lời của Phương Minh mà tập thể im lặng.

Bởi vì dựa theo lời của Phương Minh nói, vậy Trần Phúc Hải chỉ có hai lựa chọn duy nhất, hoặc là tự mình gánh chịu hậu quả, vì thế mà phải trả giá bằng cả tính mệnh, hoặc chính là hãm hại những người khác, nhưng hành động này thật sự quá ích kỷ, đám người ở đây cũng không biết nên nói như thế nào.

Đứng ở góc độ của Trần Phúc Hải cùng người nhà họ Trần, đây là không có biện pháp nào để tự cứu, nhưng đứng ở góc độ của người ngoài, đây không phải là hành vi ích kỷ đúng chuẩn đạo hữu chết nhưng bần đạo không chết sao?

"Tiểu Phương à, lẽ nào thật sự không còn cách nào để giải quyết sao? Chỉ có hai lựa chọn duy nhất này thôi sao?"

Sau khi Lương Chính Kiều hỏi xong, Trần Phúc Hải cùng cháu của hắn đều mang trên mặt vẻ chờ mong nhìn về phía cậu, nhất là cháu trai của Trần Phúc Hải, càng mang vẻ mặt khẩn cầu: "Cậu Phương, cậu có thể nhìn ra vấn đề, khẳng định cũng là người có bản lãnh, còn xin cậu ra tay cứu giúp, nhà họ Trần chúng tôi vô cùng cảm kích."

"Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, nếu muốn

giải quyết vấn đề này còn phải tìm được căn nguyên, nếu như tôi không đoán sai thì vấn đề nằm phần đất mà cây tử đằng này đã sinh trưởng."

Câu trả lời của Phương Minh khiến sắc mặt Trần Phúc Hải trở nên buồn bã, muốn tìm vị trí nơi cây tử đằng sinh trưởng là việc khó tới mức nào, mấy trăm năm, người chủ đầu tiên của cây tử đằng này đã sớm chết rồi, làm gì còn ai biết được cây tử đằng này sinh trưởng ở nơi nào kia chứ?

"Trần lão, nếu muốn tìm được nơi cây tử đằng này sinh trưởng cũng không phải là không thể, nhưng cần chính ông xuất lực, có thể sẽ có chút đau đớn, không biết ông có thể chịu nổi hay không?"

Phương Minh biết Trần Phúc Hải đang suy nghĩ gì, muốn tìm được nơi cây tử đằng sinh trưởng cũng không phải là chuyện không có khả năng, nhưng quá trình này cần Trần Phúc Hải phối hợp, hơn nữa quá trình cũng không nhẹ nhàng đơn giản chút nào.

"Tôi nguyện ý phối hợp." Trần Phúc Hải nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt thoáng hiện lên vẻ hy vọng.

"Vậy là tốt rồi." Phương Minh gật đầu, đồng thời nhìn về phía người nhà họ Lương nói: "Cháu cần một lư hương."

"Trong nhà có."

Rất nhanh, Lương Cường đã cầm một lư hương qua đây, bên trong lư hương còn có chút hương tro, này là lư hương dùng để tế bái tổ tiên, vì năm mới đã sắp tới nên người nhà họ Lương đã sớm mua xong mấy vật dụng như lư hương này về.

Phương Minh đặt lư hương kia lên bàn, sau đó tự mình đốt lên ba chi thiền hương, sau đó lại để Trần Phúc Hải cũng điểm ba chi thiền hương.

"Trần lão, có thể phải mượn dùng một chút máu của ông mới

được."

Sau khi thắp hương xong, Phương Minh nắm lấy ngón tay Trần Phúc Hải, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua vị trí đầu ngón trỏ của Trần Phúc Hải, Trần Phúc Hải ngược lại hít một hơi, nét mặt già nua co quắp một cái, mà đợi khi ngón tay của Phương Minh lấy ra, máu liền thuận theo nơi đầu ngón tay của Trần Phúc Hải chảy ra.

"Nhỏ máu lên trên cây tử đằng này đi." Phương Minh ở một bên vội vã nhắc nhở.

"Ah, được."

Trần Phúc Hải lập tức đặt ngón tay lên phía trên cây tử đằng, máu nhỏ xuống rơi vào trên cây tử đằng, trong nháy mắt lập tức bị hấp thu hết.

"Tiếp tục."

Liên tiếp giọt mười mấy giọt, cây tử đằng vẫn không chút thay đổi, Phương Minh thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của cháu trai Trần Phúc Hải đang đứng một bên, trực tiếp quét mắt nhìn qua, để hắn không dám mở miệng.

Rốt cục Trần Phúc Hải cũng đã là người có tuổi, thân thể cũng không còn khỏe mạnh như người trẻ tuổi, chỉ giọt chừng mười mấy giọt máu như vậy mà sắc mặt đã hơi trắng bệnh, đồng thời miệng vết thương kia cũng không có quá nhiều máu chảy ra.

"Trần lão, đắc tội."

Phương Minh một phát bắt được tay Trần Phúc Hải, ngay sau đó ngón tay cậu xẹt qua nơi ngón tay của Trần Phúc Hải, năm ngón tay của Trần Phúc Hải đều xuất hiện vết thương, tốc độ máu nhỏ xuống cũng nhanh hơn lúc ban đầu mấy lần, đương nhiên, trình độ tái nhợt trên mặt Trần Phúc Hải cũng cần nghiêm trọng

hơn trước đó vài lần.

Một màn này khiến cháu trai Trần Phúc Hải nhìn mà đau lòng không thôi, những người khác nhìn thấy vậy cũng lo lắng, Trần Phúc Hải đã lớn tuổi như thế rồi mà còn bị lấy nhiều máu như thế, nhưng nghĩ tới lúc trước Phương Minh căn dặn, mọi người chỉ có thể nhìn mà không thể nói, chỉ có thể yên lặng quan sát.

Mười mấy giây sau, lần này rốt cục cây tử đẳng cũng có biến hóa, tầng ngoài của cây tử đẳng chậm rãi hiện lên một vòng sáng, đây là một vòng sáng màu đỏ, mà khi nhìn thấy vầng sáng này xuất hiện, con mắt Phương Minh sáng ngời, quát lên: "Đặt tay lên trên cây tử đẳng."

Tinh thần của Trần Phúc Hải có chút hoảng hốt, Phương Minh vừa quát một câu như vậy khiến thân thể hắn run một cái, lúc này mới phản ứng được, lập tức tranh thủ đặt ngón tay lên trên cây tử đẳng, mà theo ngón tay rơi vào trên cây tử đẳng, toàn bộ biểu tình trên mặt Trần Phúc Hải lập tức thay đổi, bởi vì hắn phát hiện hình như hình ảnh trước mắt đã thay đổi.

"Ngưng thần tĩnh tâm, tỉ mỉ xem hình ảnh trước mắt, miêu tả lại nơi ông đã nhìn thấy."

Trần Phúc Hải phát hiện bản thân mình đã vào trong một cái sân, giữa lúc hắn đang cảm thấy nghi ngờ, đột nhiên giọng nói của Phương Minh vang lên ở bên tai hắn, lúc này hắn mới bắt đầu đánh giá bốn phía, đồng thời cũng mở miệng miêu tả lại nơi hắn đã nhìn thấy.

Chương 927: Tìm được căn nguyên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Bản thân tôi đang ở trong một cái sân, cái sân này được trang trí theo kiểu cổ, có giếng cổ, có một cái cối xay..."

Trần Phúc Hải đang giảng giải, mà dưới sự ra hiệu của Phương Minh, cháu trai của Trần Phúc Hải cũng cầm giấy bút bắt đầu ghi lại những lời ông nội mình nói ra.

"Có hai vườn hoa, còn có một cây hạnh, tôi thấy một người, a..."

Giọng nói của Trần Phúc Hải đột nhiên cất cao, bởi vì hắn thấy được một người mặc đồ cổ trang đang đi về phía mình, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi có bộ dáng như thư sinh thời cổ đại đang đi về phía hắn bên này, cầm trong tay một ấm nước.

"Này... Tôi thấy một người cổ đại, hắn cầm ấm nước đi về phía tôi, sau đó dội nước trong bình lên người của tôi."

Nghe được lời của Trần Phúc Hải, toàn bộ đám người ở đây đều lộ ra vẻ kinh ngạc, duy chỉ có sắc mặt Phương Minh không thay đổi, nói: "Không cần kinh ngạc, hiện tại tất cả những gì ông đang nhìn thấy chính là những gì thụ linh đã từng trải qua, thư sinh kia hẳn là người chủ đầu tiên của cây tử đằng."

Nếu như nói lúc trước lời Trần Phúc Hải nói chỉ khiến mọi người kinh ngạc, nhưng Phương Minh vừa giải thích như vậy, đám người ở đây đồng thời giật bắn mình, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ chuyện này thật sự là cực kỳ khó khăn, nếu không phải bọn họ biết Trần Phúc Hải không thể nào nói sạo, đổi lại người khác, bọn họ đều phải hoài nghi liệu có phải hắn đang hợp tác diễn kịch với Phương Minh hay không.

"Thư sinh này giội nước xong sau đó lập tức rời đi..."

Trong quãng thời gian kế tiếp, Trần Phúc Hải thấy được thư sinh rất nhiều lần, ngoại trừ thư sinh ra thỉnh thoảng cũng có những người khác xuất hiện, những người này đều là bạn bè của thư sinh, đến sau này, Trần Phúc Hải cũng biết được tất cả mọi chuyện từ trong lời nói chuyện của thư sinh với đám bạn bè.

"Thư sinh là một thư sinh thi rớt, chỉ đạt được công danh tú tài, chỉ vì cố hương xuất hiện tạo phản nên bị ép phải rời khỏi quê hương, đi tới một nơi đất khách quê người làm thầy dạy học, cuộc sống rất cực khổ nghèo khó, suốt cuộc đời không lấy vợ."

Trong hình ảnh mà Trần Phúc Hải nhìn thấy, tốc độ thời gian trôi đi có chút chênh lệch so với tốc độ thời gian trong thực tế, hơn nữa bên trong hình ảnh này chỉ có những hình ảnh liên quan tới thư sinh, một khi thư sinh đi, hình ảnh sẽ nhảy đến hình ảnh khi thư sinh xuất hiện lần tiếp theo, mà Trần Phúc Hải cũng phát hiện thư sinh rất thích cây tử đằng, cơ hồ là hai sinh vật thư sinh cùng cây tử đằng sống nương tựa vào nhau cả đời.

"Cây tử đằng này là món đồ duy nhất thư sinh đã mang đi khi rời khỏi quê hương, đối với hắn mà nói, cây tử đằng chính là đại biểu cho quê nhà, cũng là nơi để hắn gửi gắm cảm xúc khi tưởng nhớ về quê nhà."

"Thư sinh ngã bệnh, sau khi nằm trên giường ba tháng cuối cùng không thể vượt đi qua, bởi vì không thân thích cho nên gia

đình của mấy học trò thư sinh dạy tìm một mảnh đất cho hắn, sau đó chôn cất hắn ở nơi ấy, về phần cây tử đằng, học sinh của hắn biết tiên sinh thích cây tử đằng nhất cho nên cũng đào cây tử đằng này lên, dời nó tới trên phần mộ của thư sinh, để cây tử đằng này làm bạn cùng tiên sinh, để tiên sinh không còn quá cô đơn nữa."

"Nhớ kỹ vị trí của mộ phần, nhìn xem địa thế của nơi đó có gì đặc biệt hay không." Giọng nói của Phương Minh lại xuất hiện một lần nữa.

"Phần mộ ngay ở trên một ngọn núi nhỏ ngay bên ngoài thôn, không có gì đặc biệt, chẳng qua ở chân núi ngay phía trước phần mộ có một dòng sông nhỏ, phần mộ cách sông nhỏ đại khái khoảng trăm mét, ah đúng, bên trái của phần mộ có một rừng trúc."

"Ừm, tốt rồi, có thể kết thúc."

Sau khi Phương Minh lấy tay của Trương Phúc Hải ra khỏi cây tử đằng, thân thể Trần Phúc Hải lắc lư một cái, sau đó dùng một loại ánh mắt hoảng hốt cùng mê mang nhìn về phía mọi người, hiển nhiên là trong lúc nhất thời hắn còn chưa thể tỉnh lại từ trong những hình ảnh hắn đã thấy.

"Thứ tôi vừa thấy chính là cuộc đời của người chủ đầu tiên cùng cây tử đằng sao?"

Đối mặt với câu hỏi mang theo chút không dám xác định của Trần Phúc Hải, Phương Minh gật đầu, đáp: "Không sai, những hình ảnh ông mới vừa thấy chính là cuộc đời của thư sinh, người chủ đầu tiên của cây tử đằng cùng cây tử đằng này khi thư sinh còn sống, mà cuối cùng tôi cũng biết vấn đề thực sự nằm ở nơi nào rồi."

Cởi chuông phải do người buộc chuông, hiện tại Phương Minh đã biết cách để tháo chiếc chuông này ra rồi.

"Sở dĩ cây tử đằng sẽ tác quái với các đời chủ của nó như vậy chính là vì trong lòng nó tràn đầy phẫn nộ, nó thống hận người đã tách rời nó cùng người chủ đầu tiên của nó, cũng chính là người chủ sau này của nó."

Cũng vì đã biết nguồn cơn của vấn đề nằm ở nơi nào, trên mặt Phương Minh có dáng tươi cười, thấy vẻ mặt nghi hoặc trên mặt mọi người cậu tiếp tục giải thích: "Đối với cây tử đằng này, nó đã đi theo người chủ đầu tiên của nó từ nhỏ tới lớn, mà người chủ đầu tiên của nó, cũng chính là thư sinh kia đã hết lòng chăm sóc nó, ở trong mắt thư sinh, cây tử đằng kia là nơi ký thác nỗi nhớ quê nhà, nhưng đối với cây tử đằng, thư sinh cũng là tất cả của nó."

"Dù cho thư sinh đã chết nhưng cây tử đằng vẫn bị chôn trên phần mộ của thư sinh, coi như là sinh tử gắn bó, thế nhưng phần liên hệ này lại bị người khác phá hỏng, mà kẻ phá hoại kia hẳn chính là người chủ đời thứ hai của cây tử đằng này, có lẽ người chủ đời thứ hai kia thấy dáng ngoài của cây tử đằng này rất đẹp, cho nên mới đào cây tử đằng lên mang đi."

Dưới lời giải thích của Phương Minh, mọi người cũng đã hiểu rõ nguyên nhân.

Cây tử đằng cùng thư sinh có tình cảm đặc thù, cũng giống như hai người yêu nhau thắm thiết, sinh tử gắn bó, khi sống bầu bạn mà khi chết cùng huyệt, nhưng sau đó có người bởi vì thấy cây tử đằng này lớn lên đẹp đẽ nên mới nảy sinh ý đào cây tử đằng trên phần mộ thư sinh đi, hành động này khác gì chia ương rẽ thúy đâu kia chứ?

Cây tử đằng có linh, tự nhiên không cam lòng, vì vậy nó lại trả thù mấy chủ nhân sau này của nó, bởi vì ở trong lòng cây tử đằng, là những người này làm hại nó không thể tiếp tục ở cùng một chỗ với thư sinh.

"Cây tử đằng còn chưa hoàn toàn sinh ra linh trí, nhưng cũng đã có một chút linh tính, cho nên tất cả mọi thứ nó làm đều dựa theo bản năng của nó, cũng không biết rất nhiều người chủ sau này nó hại đều không biết câu chuyện cũ trên người nó."

"Cho nên, nếu muốn giải quyết hết vấn đề này cũng rất đơn giản, chính là tìm được phần mộ của thư sinh kia, sau đó đưa cây tử đằng trở về nơi ấy, một lần nữa chôn nó lên trên phần mộ của thư sinh."

Biện pháp giải quyết này nói đơn giản cũng đơn giản, nhưng nói khó cũng khó, khó ở chỗ có thể tìm được phần mộ của thư sinh kia hay không.

"Trần lão, vừa rồi tôi nói ông nhớ kỹ đặc thù của phần mộ thư sinh chính là vì dễ tìm kiếm phần mộ của thư sinh ấy, nghĩ đến hẳn ông có thể điều tra được ngôi làng thư sinh đã ở khi còn sống, đến lúc đó lại căn cứ thôn làng này để tìm được phần mộ kia."

"Cái thôn kia tôi biết, chính là ở huyện Gia Thiện bên kia, tôi đã từng đến nơi ấy, cũng đã xem bản đồ của nơi ấy nên biết ở huyện đó có một thôn như vậy."

Lời Trần Phúc Hải nói khiến Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì cậu không nghĩ tới không ngờ lại có một sự trùng hợp như vậy, không ngờ thư sinh này lại ở bên huyện Gia Thiện kia, lúc trước cậu còn cảm thấy đoán chừng phải cần một thời gian ngắn mới có thể tìm được thôn này, dù sao cũng là thôn làng từ mấy trăm năm trước, rất nhiều thứ đã bị chôn vùi trong bụi bậm lịch sử.

"Nếu đã tìm được thôn ấy thì hẳn mọi người cũng có thể tìm được ngôi mộ của thư sinh kia, đến lúc đó đốt chút vàng mã cho thư sinh kia, sau đó lại trồng cây tử đằng này lên ngôi mộ ấy một lần nữa, vấn đề này cũng được giải quyết."

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt cháu trai của Trần Phúc Hải lộ ra vẻ khó xử, sau khi suy nghĩ một chút nói: "Cậu Phương, cậu có thể cùng đi với chúng tôi được không?"

Ở trong lòng cháu trai Trần Phúc Hải, để một mình bọn họ đi tìm kiếm rồi làm chuyện nguy hiểm như vậy thật sự là có chút không chắc chắn, nếu có thể hắn vẫn hy vọng có thể kéo theo cậu Phương này cùng đi.

Phương Minh nhíu mày lại, thật ra cậu không muốn đi lắm, bởi vì cho dù hành trình này có thuận lợi thì ít nhất cũng phải cần thời gian một hai ngày, lập tức phải bước sang năm mới rồi, cậu còn rất nhiều chuyện phải làm.

Lương Chính Kiều cũng nhìn thấy Phương Minh nhíu mày, trên nét mặt già nua lộ ra vẻ suy tư, lại liếc nhìn Trần Phúc Hải một cái, tuy rằng giữa ông cụ và Trần Phúc Hải thường xuyên tranh cãi hơn thua, nhưng hai người cũng có thể coi là đã ở chung được hơn nửa đời người, vẫn có tình hữu nghị.

"Gia Thiện cách không xa, vừa vặn ông cũng muốn đi ra ngoài một chút, hay là cùng đi một chuyến đi." Lương Chính Kiều lên tiếng, đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, nói: "Tuy rằng từ trước đến nay ông và lão già họ Trần này không hợp nhau, nhưng nếu lão già này chết như vậy, vậy sau này ông cũng không tìm được người đấu võ mồm."

Lời Lương Chính Kiều nói khiến vẻ mặt cháu trai Trần Phúc Hải trở nên lúng túng không thôi, nếu đổi lại là những người khác nói lời này, hắn đã sớm đi lên đánh người kia một trận. Thế nhưng là ông cụ Lương nói lời này, hắn chỉ có thể làm bộ không nghe thấy, huống chi bây giờ còn có việc cầu người ta.

Sắc mặt Trần Phúc Hải cũng lúc xanh lúc trắng, đối thủ đã tranh cãi mấy chục năm nay, cuối cùng lại phải cầu người ta hỗ trợ, điều này khiến gương mặt già nua của hắn có chút không nhịn

được.

Chẳng qua tới cái tuổi này của hắn cũng sẽ không vì mặt mũi mà bỏ mặc mọi thứ, còn sống mãi mãi quan trọng hơn mặt mũi cùng giận hờn gì gì kia nhiều, người càng già càng sợ chết...

Phương Minh không nói gì nữa, ngày hôm nay cậu tới cửa chính là vì muốn giải quyết một nhà ông ngoại Diệp Tử Du, nếu ông cụ đã nói như vậy, vậy thì cứ để ông cụ vui vẻ là được rồi.

Nói đi là đi!

Lương Chính Kiều cũng sấm rền gió cuốn, chẳng qua cũng không phải toàn bộ người nhà họ Lương cùng đi, bên phía nhà họ Lương cũng chỉ có ông ngoại, bà ngoại của Tử Du còn có người nhà cậu đi theo, chẳng qua Từ Thừa An cũng biểu thị bản thân hiếu kỳ muốn đi theo xem, lại thêm hai ông cháu Trần Phúc Hải, khi xuất phát tổng cộng có mười hai người.

Mười hai người, bốn chiếc xe rời khỏi khu dân cư, đi thẳng về phía huyện Gia Thiện.

...

Gia Thiện là nơi giao thoa giữa hai tỉnh một thành phố gồm Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải, có thể nói có vị trí rất tốt, nhưng điểm lúng túng là Gia Thiện lại không được phát triển lắm, bởi vì nó ở gần Ma Đô nên những công ty lớn chân chính lại không nằm ở nơi này, mà cũng chính bởi vì ở gần Ma Đô nên giá phòng không rẻ chút nào, đương nhiên mấy người lao động trong xưởng hay khu công nghiệp chẳng dại gì mà ở tại nơi này.

Một giờ sau, đoàn xe tới một trấn ở phía tây Gia Thiện, đây là một cổ trấn, cũng là một địa điểm du lịch trứ danh, du khách nối liền không dứt.

Chẳng qua đoàn người Phương Minh cũng không vào cổ trấn,

mà lái đến một thôn trên núi nhỏ ở bên cạnh cổ trấn, sau đó ngừng lại.

"Đây là thôn mà trước kia thư sinh đã ở lại."

Trần Phúc Hải đã tới đây, nhưng lần này sau khi xuống xe nhìn cảnh tượng xung quanh, hắn khẽ nhíu chân mày, mọi thứ nơi này đã không còn giống với lúc hắn tới nơi đây lần đầu nữa, càng không thể tìm thấy nơi nào giống với nơi đã tồn tại trong trí nhớ của thư sinh kia.

"Sông nhỏ còn đang ở đây, nhưng phía trước sông nhỏ này..."

Đoàn người Trần Phúc Hải thuận theo con đường tìm được sông nhỏ, vậy ở nơi phía trước sông nhỏ một trăm mét thực sự có một đỉnh núi, thế nhưng hiện tại ngọn núi ấy đã trở thành một khu du lịch.

Thấy làng du lịch, trong lòng mọi người đều đồng thời lộp bộp một tiếng, nguyên nhân vì chuyện mọi người sợ nhất đã xảy ra, phần mộ của thư sinh đã không còn nữa.

Thương hải tang điền, đã hơn hai trăm năm trôi qua, nhất là theo thời hiện đại hóa cùng kiến thiết hóa, rất nhiều ngọn núi nhỏ căn bản không thể giữ lại nguyên gốc ban đầu, khắp nơi đều bị khai phá, thư sinh kia lại không có hậu nhân, vì thế nếu có thương nhân khai phá mảnh đất này nhất định sẽ san bằng phần mộ kia của thư sinh.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, cho dù căn cứ theo hình ảnh đã nhìn thấy, Trần Phúc Hải có thể xác định vị trí cụ thể phần mộ của thư sinh, nhưng nơi ấy bây giờ đã biến thành một cái ao, mà phần mộ cùng không còn nữa.

Chương 928: Hoa cỏ trước mộ phần đừng bẻ hái (1)

Nhìn cái ao trước mặt, sắc mặt Trần Phúc Hải tái nhợt, thật chẳng lẽ là trời muốn tuyệt hắn sao?

Bởi vì không biết phải an ủi Trần Phúc Hải như thế nào mới tốt nên đám người Lương Chính Kiều cũng im lặng, lúc trước Phương Minh đã nói, biện pháp giải quyết duy nhất chính là trồng lại cây tử đằng này lên trên phần mộ thư sinh lúc trước, để cây tử đằng lại được làm bạn cùng thư sinh, nhưng bây giờ người phụ trách làng du lịch này lại nói cho bọn hắn biết, phần mộ nơi này đã bị đào đi từ lâu rồi.

Về phần thi cốt trong mộ, bởi vì đó là mộ phần vô chủ, không có hậu nhân đến nhận lãnh, cũng không biết đã bị công nhân chôn ở nơi nào rồi.

Bình thường khi đào được phần mộ, chắc chắn công nhân thanh lý mộ phần sẽ không dám ném loạn khắp nơi, sẽ một lần nữa tìm một chỗ chôn nó xuống, đây là luật lệ, để tránh âm hồn của người chết tìm đến báo thù.

Nhưng mấu chốt là làng du lịch đã được mở mang hơn mười năm, đã sớm không biết những công nhân xây dựng làng du lịch ngày ấy phân tán tới nơi nào, mà trong số tài liệu của nhân viên làm việc trong làng du lịch này cũng không có tài liệu của đội ngũ xây dựng kia. Dù sao thì đội thi công thời ấy cũng không nề nếp như thời hiện tại, một công trình lại phân khoán cho vô số đội thi công nhỏ khác, mà những đội thi công nhỏ này đều là do chủ thầu lâm thời tạo thành, làm gì có thể tìm được người nữa.

"Cậu Phương, lẽ nào không còn cách gì khác sao?" Cháu trai của Trần Phúc Hải không cam lòng đưa mắt nhìn hướng Phương Minh, mang theo hi vọng hỏi.

"Rất khó."

Phương Minh lắc đầu, tinh quái có thủ đoạn của tinh quái, giữa cây tử đằng này cùng Trần Phúc Hải đã thành lập liên hệ, dựa vào ngoại lực khó mà có thể phá phần liên hệ này đi. Nếu như hủy diệt cây tử đằng, Trần Phúc Hải cũng sẽ phải gánh chịu phản phệ.

Đương nhiên trừ phi là cường giả Thiên Cấp ra tay, nhưng cường giả Thiên Cấp nào có dễ tìm như vậy chứ? Mặt khác, nói thật, cho dù Phương Minh tìm được cường giả Thiên Cấp cũng sẽ không vì một người ngoài mà thiếu nợ ân tình.

Cũng không phải Phương Minh thấy chết không cứu, mà bởi vì cậu làm tới nước này đã có thể coi là cố hết sức rồi, dựa vào quan hệ giữa cậu và Trần Phúc Hải, nếu như cậu tìm cường giả Thiên Cấp hỗ trợ giúp Trần Phúc Hải, ngược lại sẽ nhiễm nhân quả.

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, trên mặt Trần Phúc Hải lộ ra vẻ thất vọng nhưng vẫn an ủi: "Kim nhi, không cần quá để ý, ông nội sống đã nhiều năm như vậy, cho dù có đi thì cũng có thể coi là hỉ tang, vấn đề này cũng chỉ có thể trách bản thân ông nội hám lợi..."

Tuy rằng Trần Phúc Hải cũng rất thất vọng, nhưng cũng có thể coi là nghĩ thoáng, nếu như bản thân mình không có sở thích chơi hoa, nếu như không phải mình ham tiện nghi cũng sẽ không rơi đến nước này, đây hết thảy coi như là tự tìm đi.

"Lão Trần..."

Lương Chính Kiều cũng không biết nên an ủi đối phương như thế nào, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Trần Phúc Hải.

"Anh Phương Minh, mọi người mau nhìn cây tử đằng này!"

Trong lúc bầu không khí trở nên có chút ngưng trọng, đột nhiên Diệp Tử Du kinh hô một tiếng, mà khi mọi người thuận theo phương hướng ngón tay cô chỉ, nhìn thấy cây tử đằng phía trên buồng xe kia, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thời khắc này vỏ của cây tử đằng lại bóc ra một lần nữa, sau khi một lớp vỏ cây rơi xuống lại có một vòng xanh biếc xuất hiện.

Thấy một màn như vậy, con mắt Phương Minh hơi nheo lại, ngay sau đó trực tiếp đi tiến lên ôm lấy chậu tử đằng trên tay, bước nhanh về phía cái ao kia, cuối cùng trực tiếp đập mạnh chậu tử đằng xuống nước.

Động tác này của Phương Minh khiến mọi người tại đây đều nhìn mà choáng váng, lúc trước không phải chính cậu nói không thể phá hư cây tử đằng này ấy ư? Vì sao chính cậu lại đập cây tử đằng này đi như vậy?

Chẳng qua, rất nhanh thì phần nghi ngờ này đã biến thành chấn động khi một màn kế tiếp xuất hiện.

Chậu hoa rơi vào trong nước khiến bọt nước văng khắp nơi, chậu trực tiếp vỡ vụn ra, chẳng qua cái ao cũng không sâu, chỉ chừng một mét cho nên chỉ có thể chôn vùi phần bùn đất của cây tử đằng, cành của cây vẫn đang nổi trên mặt nước.

Mà khiến đám người Diệp Tử Du khiếp sợ là cây tử đằng kia đang không ngừng tróc vỏ, quan trọng nhất là không ngờ nó lại nở hoa một lần nữa, cánh hoa màu tím kia từ từ rơi xuống khỏi cành hoa, thẳng đến cuối cùng rơi xuống trên mặt nước, khoảng thời gian xảy ra tất cả những chuyện này chỉ không tới mười giây.

Cây tử đằng nở hoa sẽ nở suốt bảy ngày, mà bây giờ căn bản cũng không phải thời kì cây tử đằng nở hoa.

Sóng nước nhộn nhạo, hoa của cây tử đằng cũng tản lạc ra, phiêu tán ở chung quanh mặt ao, toàn bộ mặt ao giống như được phủ một lớp hoa màu tím, hình ảnh cực kỳ duy mỹ.

Vậy mà không biết vì sao mọi người ở đây lại cảm thấy bi thương tràn ngập, nơi phát ra phần tâm tình bi thương này cũng không phải từ chỗ nào khác mà chính là từ bụi cây tử đằng kia.

Cây tử đằng nở hoa, nhưng tốc độ vỏ cây bóc ra lại nhanh hơn, vốn là cây tử đằng cao hơn một mét, sau khi vỏ cây không ngừng tróc ra lại chỉ còn lại có nửa mét, một cành cây màu xanh chỉ cao có nửa mét.

Không đợi vỏ cây bị bong ra toàn bộ, nửa thân cây này lại trở nên khô vàng héo úa, đồng thời lại một lần nữa xuất hiện hiện tượng vỏ cây rơi xuống, mà hoa của cây tử đằng cũng lại nở rộ một lần nữa.

Tầng tầng cánh hoa phủ kín ao nước, hoa của cây tử đằng không ngừng tái diễn những động tác này, nhưng tất cả mọi người đều biết, hẳn là bụi cây tử đằng này đang phải trả giá bằng cách tự thiêu đốt sinh mạng của mình.

Đều nói cây khô gặp xuân mới có thể bắt đầu sinh mạng một lần nữa, nhưng có bao nhiêu cây cối có thể chống lại sự lạnh giá của mùa đông chứ? Rễ cây bị lão hóa, sau khi chất dinh dưỡng hao hết nhất định sẽ phải đối mặt với tử vong.

Mà căn bản lúc này rễ cây tử đằng không hề hấp thụ chất dinh dưỡng trong đất, bởi vì rễ của nó vẫn luôn phiêu phù ở trong nước.

"Nó đang làm cái gì?" Diệp Tử Du nhẹ giọng hỏi.

"Đang nói cho chủ nhân của nó, nó trở lại rồi!"

Vẻ mặt Phương Minh cũng có chút phức tạp, phù dung sớm nở

tối tàn, chỉ vì vi đà!

Rất nhiều người biết rõ sự tích thê mỹ về hoa quỳnh, nhưng chuyện cây tử đằng đang làm lúc này không phải cũng giống hệt hoa quỳnh hay sao? Không ngừng thiêu đốt tánh mạng của mình chỉ vì tìm kiếm chủ nhân của nó, ở trên mảnh đất quen thuộc này, vì muốn cho chủ nhân của nó phát hiện nó, thông qua phương thức này để liên hệ với chủ nhân của nó.

Chỉ là mặc dù cây tử đằng có linh tính, nhưng rốt cuộc còn chưa có linh trí, nó cảm nhận hơi thở của vùng đất quen thuộc nhưng lại không biết chủ nhân của nó đã sớm rời khỏi nơi này.

Một lần, hai lần, ba lần...

10 phút sau, cây tử đằng biến thành độ cao cỡ cây giống, mà mỗi một lần hoa tử đằng nở ra cũng chỉ có chừng hai, ba cánh.

"Ôi!"

Một tiếng thở dài truyền ra, đồng thời một cánh tay cũng tiến vào trong ao, nắm lấy mầm cây tử đằng kia trong lòng bàn tay.

Cái tay này dĩ nhiên chính là tay của Phương Minh.

"Bây giờ nó đã không còn linh tính, đã trở thành một mầm cây tử đằng mới nguyên, ông còn nguyện ý bồi dưỡng nó không?"

Phương Minh nhìn về phía Trần Phúc Hải, nếu như cậu không ra tay ngăn cản, cây tử đằng sẽ hao hết tất cả sinh mệnh, cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán, vì không nỡ cho nên cậu mới ngăn cản ở ngay khoảnh khắc cuối cùng này.

Đối với cây tử đằng này, mỗi lần tróc da cũng là mỗi lần mất đi linh tính, trải qua nhiều lần như vậy linh tính của cây tử đằng này đã hoàn toàn không còn, cũng không khác gì một mầm cây tử đằng non vô cùng bình thường.

"Anh Phương Minh, để em trồng nó đi."

Diệp Tử Du mở miệng, hốc mắt của cô đã đỏ ửng, cô bị lòng trung tâm không thay đổi của cây tử đằng này làm cảm động, muốn bồi dưỡng cây tử đằng này.

Vẻ mặt Trần Phúc Hải có chút xấu hổ, bởi vì hắn có chút do dự không thể quyết định được, đúng là hắn ưa thích chơi hoa, nhưng có chuyện lần này, chỉ sợ sau này mỗi lần nhìn thấy cây tử đằng hắn đều sẽ nhượng bộ lui binh, mặc dù có Phương Minh nói ra lời bảo đảm nhưng bóng ma trong lòng hắn cũng không dễ xóa bỏ như vậy.

Một năm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Hơn nữa sau khi trải qua sự tình lần này, sợ rằng Trần Phúc Hải có muốn chơi hoa nữa cũng phải hiểu rõ tường tận lai lịch của chậu hoa mới dám chăm sóc tiếp, mà những loại hoa từng nằm trên mộ phần này hắn tuyệt đối không bao giờ dám sờ tới nữa.

Hoa cỏ trước mộ phần đừng hái đào, câu nói mà thế nhân đã lưu truyền này thật sự rất có đạo lý.

"Được."

Nếu Tử Du đã muốn trồng đương nhiên Phương Minh sẽ không phản đối, hơn nữa có bản thân mình quan sát chắc chắn cây tử đằng này sẽ không thể gây họa cho người khác được nữa, như vậy cũng có thể khiến nhà họ Trần an tâm.

Sự tình đã được giải quyết, đoàn người ở lại làng du lịch ăn bữa trưa, chẳng qua cũng có lẽ vì chuyện cây tử đằng nên hứng thú của mọi người đều không cao lắm, bữa cơm này yên lặng vô cùng, sau khi ăn xong, mọi người cũng lập tức lái xe quay trở về Ma Đô.

Chương 929: Hoa cỏ trước mộ phần đừng bẻ hái (2)

"Cậu Phương, không biết tôi có thể nói mấy câu với cậu được không?"

Khi trở lại tiểu khu của nhà họ Lương một lần nữa, đột nhiên Từ Thừa An quay qua nói với Phương Minh một câu.

Phương Minh gật đầu cười, cậu đã sớm nhận ra, hẳn là Từ Thừa An có chuyện gì muốn tìm cậu hỏi thăm, chỉ là lúc trước bởi vì chuyện Trần Phúc Hải còn chưa được giải quyết nên mới kiềm chế không nói ra miệng, chẳng qua có thể nhịn đến bây giờ mới mở miệng, lòng kiên trì của Từ Thừa An này cũng rất tốt.

"Cậu Phương, trước tiên tôi xin chân thành xin lỗi cậu, lúc trước là do tôi lỗ mãng, cô Diệp cùng cậu là trời đất tạo nên một đôi, là tôi cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, thực sự là mơ tưởng hão huyền."

Thái độ của Từ Thừa An rất rất thành khẩn, đến hiện tại hắn đã nhìn ra Phương Minh không phải người bình thường, trước đây mặc dù hắn không tin tưởng mấy thứ này, nhưng ở trong nước nhiều năm, ít nhiều gì cũng có chút mưa dầm thấm đất, cũng đã được nghe nói tới mấy loại thuật pháp ghim người nhỏ (1) gì gì đó.

(1) Ghim người nhỏ: chỉ tà thuật trù ếm người bằng hình nộm. Hình nộm có thể được cấu tạo bởi sáp, đất sét, gỗ, vải hay giấy (những con rối nộm). Người bị trù sẽ chịu chung số phận với hình nộm của họ, khi bị đánh đập, hành hạ, xúc phạm, hủy diệt qua những hình thức đốt, đâm, bẻ gãy, nhận nước, xúc phạm bởi đồ

dơ bẩn hoặc chôn xuống đất.

Trước đây chẳng qua chỉ coi đây như mấy câu chuyện xưa cũ, nhưng bây giờ hắn lại tin tưởng thật sự có những thứ đồ này, hiển nhiên cậu Phương này chính là người có bản lĩnh như thế, nếu như cậu ấy có bất mãn gì với mình, muốn âm thầm xuống tay với chính mình, thật sự là chuyện quá dễ dàng.

Cho nên việc nói một tiếng xin lỗi trước là rất cần đấy, dựa vào điểm này có thể thấy Từ Thừa An vẫn rất thông minh, hoặc có lẽ hắn là người co được dãn được.

"Cậu Phương, tôi xin nói thẳng, từ cách mà cậu Phương xử lý chuyện của ông cụ Trần có thể nhìn ra cậu Phương không phải người bình thường, mà vừa vặn gần đây tôi có một người bạn cũng gặp phải mấy chuyện trên phương diện này, hy vọng cậu Phương có thể hỗ trợ, đương nhiên cũng không phải muốn cậu Phương làm việc không công, đến lúc đó nhất định sẽ có thâm tạ."

Nghe được lời của Từ Thừa An, Phương Minh nở nụ cười, tuy rằng Từ Thừa An này làm việc rất cẩn thận, nhưng cũng không phải người tu luyện, cũng không biết dựa vào cấp bậc như cậu, muốn cậu ra tay hỗ trợ cần phải bỏ ra cái giá như thế nào.

Chính là bởi vì không biết nên Từ Thừa Ân này mới cố ý nhấn mạnh thêm ở hai chữ thâm tạ này, ý ở ngoài lời cũng chính là sẽ trả cho Phương Minh một mức phí “xuất lực” rất cao.

Chẳng qua đáng tiếc là Phương Minh không thiếu tiền, hơn nữa hiện tại bản thân cậu thực sự không có tâm tư quản chuyện của người khác.

Cậu muốn dẫn theo Tử Du quay về thôn Diệu Hà một chuyến để cúng tế sư phụ cậu, sau đó lại trở lại thủ đô ăn tết cùng mẹ cậu, thời gian đã có chút cấp bách.

"Anh Từ, từ giờ tới khi hết năm tôi thật sự không rảnh, nếu năm sau anh còn có chuyện gì cần có thể đến cửa hàng Vu Đạo ở phố đồ cổ Đông Đài, đó là nơi mà tôi mở cửa hàng."

"Như vậy sao? Vậy được, đợi năm sau tôi lại tới làm phiền cậu Phương."

Từ Thừa An trầm ngâm một lát sau đó gật đầu, dù sao thì cũng không còn mấy ngày nữa là tới năm mới, mà bên kia cũng không phải rất gấp, đợi tới năm sau cũng không khác nhau nhiều.

Ông cháu Từ Thừa An cùng Từ Nghiêm Tùng rời đi, Trần Phúc Hải ở lại nhà họ Lương thêm một hồi sau đó cũng rời đi, mà Phương Minh thì lại ở lại nhà họ Lương ăn một bữa cơm xong mới rời đi, sau khi trải qua chuyện lần này, Lương Chính Kiều đã không phản đối chuyện cậu cùng với Tử Du, giải quyết được ông cụ rồi, đương nhiên những người nhà họ Lương khác cũng sẽ không dám đàm tiếu gì thêm.

Chẳng qua trước khi rời đi bà ngoại của Tử Du giữ Tử Du ở lại một đêm, đương nhiên cũng giữ Lương Quỳnh ở lại, cuối cùng cặp cha vợ con rể Phương Minh cùng Diệp Minh này đành đơn độc rời đi.

Thôn Diệu Hà!

Trong một sơn thôn trên vùng núi xa xôi, cũng giống những thôn trên núi khác, phần lớn thanh niên trai tráng trong thôn đều làm thuê ở bên ngoài, toàn thôn cũng chỉ còn lại một số người già cùng trẻ nhỏ ở lại trông giữ.

Chẳng qua vào thời gian này, thôn Diệu Hà lại rất náo nhiệt.

Sắp tới năm mới, những người trẻ tuổi làm thuê bên ngoài cũng bắt đầu chậm rãi quay về quê hương, trong thôn văng vẳng tiếng cười của bọn nhỏ, các cụ già ngồi bên khung cửa, trong mắt

tràn đầy vẻ mong chờ, tụ ba tụ năm lại chung một chỗ nói về những chuyện đã trải qua trong năm vừa qua, nếu là người có thể kiếm được tiền ở ngoài, khi nhìn thấy nam tính sẽ mời một điếu thuốc, không kiếm được tiền thì xách theo bọc hành lý yên lặng trở lại nhà mình.

"Cuối cùng cũng tới rồi đúng không?"

Trên xe việt dã, Hoa Minh Minh nhìn cổng thôn phía trước, trước cổng thôn này có ghi ba chữ thôn Diệu Hà, điều này khiến cậu ta có thể xác định đã tới thôn Diệu Hà rồi.

"Ở đây sửa đường xi măng rồi nhỉ, trước đây khi em tới vẫn còn chưa có."

Diệp Tử Du xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn con đường xi măng chỉ rộng đủ cho một chiếc xe thông qua, trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại, mười mấy năm trước khi cô theo cha đến nơi này, trong thôn căn bản không có đường xi măng mà chỉ là một con đường đá, hơn nữa cũng không tiện lái xe vào chút nào.

Mà bây giờ mặc dù con đường xi măng này không rộng nhưng lại giống hệt dây thắt lưng vòng quanh khắp thôn, mà những căn nhà đất nhà ngói ngày xưa cũng đã biến mất, hiện tại phần lớn đều là nhà hai tầng ba tầng, mặc dù đa số đều không lát gạch men hay trán xi măng mà chỉ để nguyên lớp tường gạch đỏ, nhưng đây đã là biến hóa lớn.

"Biến hóa thật lớn."

Trên xe, Đại Trụ nghe được Diệp Tử Du cảm thán, giải thích một câu: "Đúng vậy, mấy năm nay người trẻ tuổi trong thôn đều ra ngoài làm công, tuy rằng số tiền kiếm được cũng không tính là rất nhiều, nhưng mọi người đều tương đối tiết kiệm, qua hơn mười tăm chắt góp lại trở về thôn xây nhà, chờ tương lai không làm nổi sẽ trở lại quê hương dưỡng lão."

"Nhà chính là nơi quan trọng nhất trong lòng người trong nước."

Trên mặt Phương Minh cũng lộ ra dáng tươi cười, mặc kệ người nước ngoài phê bình người Trung Quốc chỉ biết gửi tiền mua nhà tới mức nào, nhưng ở trong lòng người Trung Quốc mà nhất là trong mắt người của thế hệ trước, ý thức về gian nan khổ cực vẫn rất mãnh liệt, nhất định không thể tiêu hết số tiền mà mình kiếm được mà phải tiết kiệm một khoản tiền coi như tiền cứu mạng, mà nhà ở là thứ nhất định phải có đấy, bởi vì có nhà cũng đồng nghĩa với có nơi để trở về.

Nói cho cùng, vẫn là bởi vì những người lứa này sợ nghèo.

Trong mắt của người thế hệ trước, chỉ cần có phòng ốc của mình, cho dù tương lai có thất nghiệp, nhưng dựa vào trồng trọt chí ít cũng sẽ không ăn đói mặc rách.

Cho nên cho dù biết rõ một năm cũng chỉ trở về ở một tháng, nhưng người trong thôn vẫn luôn kiên quyết muốn xây nhà, đương nhiên, trong này cũng có chứa yếu tố cần để cưới vợ cho con đồng thời để ganh đua với người khác.

"Em dâu, Kỳ Kỳ, hai người xuống xe trước đi."

Trên xe, ngoại trừ Phương Minh cùng Diệp Tử Du ra còn có Đại Trụ cùng Kỳ Kỳ, về phần Hoa Minh Minh thì lại bị chú Hoa phái tới làm tài xế cho Phương Minh, dù sao nhóm bốn người Phương Minh cũng không biết lái xe, đương nhiên, chiếc xe con này là Phương Minh mua cho Đại Trụ.

Đại Trụ mới vừa lấy được bằng lái không bao lâu, đương nhiên không dám lái xe lên đường cao tốc, cho nên chỉ có thể để Hoa Minh Minh mệt nhọc.

"Xuống xe?"

Diệp Tử Du hơi nghi hoặc một chút, lúc này mới đến cửa thôn thôi mà, sao lại để hai cô xuống xe? Chẳng qua dù cảm thấy nghi hoặc nhưng Tử Du vẫn theo lời mở cửa xuống xe.

"Không phải cậu muốn làm chuyện thiêu thân gì đó đấy chứ?"

Phương Minh nhìn dáng tươi cười đê tiện trên mặt Hoa Minh Minh kia, mơ hồ có một loại trực giác không tốt.

"Làm sao lại thế, tôi là loại người như vậy sao?" Hoa Minh Minh cười ha ha một tiếng, sau đó vỗ vỗ bả vai Đại Trụ đang ngồi bên ghế phụ, hỏi: "Đại Trụ, cậu đã gọi điện thoại cho người nhà cậu chưa? Có nói chúng ta đã tới thôn rồi không?"

"Mới vừa gọi rồi." Đại Trụ gật đầu.

"Vậy một lát lại gọi lại lần nữa đi."

Hoa Minh Minh nói xong lời này, trên mặt Đại Trụ lộ ra vẻ nghi hoặc, vừa mới qua đi vài phút đồng hồ, có cái gì hay mà phải gọi? Vậy mà ngay sau đó đột nhiên Hoa Minh Minh bẻ lái về hướng tay trái, lái thẳng về hướng đồng ruộng phía bên đường, cả người cậu ta đều ngẩn ra.

"Cậu xem, hiện tại không phải đã có thể gọi điện thoại rồi sao? Nói người nhà cậu kêu hết đàn ông trong thôn tới đây khiêng xe lên đi, yên tâm, tôi đã chuẩn bị thuốc lá cẩn thận cho cậu rồi, chúng ta cũng không cần phải keo kiệt vài điếu thuốc như vậy, trực tiếp cho mỗi người một gói luôn."

Chương 930: Phú quý không về quê như cẩm y dạ hành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nghe lời Hoa Minh Minh nói, Phương Minh rất có xung động muốn trực tiếp đánh ra một tát chụp chết Hoa Minh Minh, trong đầu thằng này toàn có mấy suy nghĩ quái quỷ gì vậy?

Đương nhiên Phương Minh cũng biết ý của Hoa Minh Minh, không có gì hơn ngoài việc nhờ vào đó khoe khoang với người trong thôn một chút, nói cho người trong thôn biết Đại Trụ đã mua xe.

"Cái này không được đâu." Dù sao thì Đại Trụ cũng là người thành thật, cảm thấy làm như vậy có chút không tốt.

"Nghe tôi đi, sau khi cậu làm như vậy toàn bộ người trong thôn đều sẽ biết cậu đã mua xe, thậm chí đợi vài ngày nữa chắc hẳn mấy thôn khác cũng sẽ biết cậu đã mua xe, biết cậu kiếm được nhiều tiền, khi đó cậu cứ ở nhà chờ bà mối tìm tới cửa là được."

Đối với rất nhiều gia đình thời đại này, có một chiếc xe cũng không đáng kể chút nào, nhưng đối với những vùng nông thôn tương đối lạc hậu như thôn Diệu Hà, có thể mua nổi một chiếc xe chính là người có tiền.

"Đại Trụ, gọi điện thoại cho bác cả Vương đi."

Cuối cùng Phương Minh vẫn mở miệng, lúc này Đại Trụ mới lấy di động ra, đương nhiên sở dĩ Phương Minh sẽ đồng ý với hành động cố ý làm bừa của Hoa Minh Minh như thế cũng vì có nguyên nhân khác.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ là: Phú quý không về quê như cẩm y dạ hành!

Cho dù Đại Trụ không phải loại người thích khoe khoang này, nhưng có đôi khi việc lộ ra một chút tiền tài của bản thân để người trong thôn thấy cũng không có gì không tốt, chí ít một khi lộ ra, bác cả Vương cũng có thể nở mày nở mặt với người trong thôn.

Người sống cả đời này không phải đều là vì mặt mũi sao? Không chỉ là mặt mũi của riêng mình mà còn mặt mũi của người nhà. Vùng nông thôn không giống với thành thị, mọi người thường xuyên tụ tập nói chuyện phiếm, nếu như Đại Trụ kiếm được tiền, sau này người trong thôn nhìn thấy bác cả Vương chắc chắn sẽ không ngớt lời khen ngợi bác cả Vương, đương nhiên tâm tình của bác cả Vương cũng sẽ theo đó mà vui vẻ thoải mái hẳn lên. Người già ấy mà, chỉ cần tâm tình tốt là có thể trường thọ.

Vì vậy, một màn kế tiếp chính là bác cả dẫn người trong thôn đến khiêng xe lên, mà sau khi bác cả Vương biết chiếc xe con này là của con trai mình, Phương Minh chú ý tới bác cả Vương lặng lẽ rời đi, không bao lâu sau, ngay cả một số phụ nữ trong thôn cũng chạy tới giúp.

Đồng thời Phương Minh cũng chú ý tới, tuy rằng bác cả Vương hô hào mọi người cố sức nhưng hai tay ông hoàn toàn không dùng lực, chẳng qua chỉ đặt nhẹ lên phía trên mà thôi, mà tên khốn Hoa Minh Minh kia cũng là kẻ dở hơi, ngay cả đặt tay cho lấy lệ cũng không có.

Cuối cùng vẫn là Đại Trụ không nhìn nổi nữa, lúc này Hoa Minh Minh mới để tay xuống, đợi sau khi có thể khiêng xe lên

đường cái, Phương Minh chú ý tới trên mặt bác cả Vương lộ ra một tia tiếc nuối.

"Ôi, mấy cháu cũng thật là, sao lái xe lại có thể không cẩn thận tới mức lái luôn xuống ruộng như vậy chứ?"

"Đại Trụ con cũng vậy, chiếc xe con này rất đắt đúng không? Cha đã nghe nói rồi, phải cần tới hơn chục vạn đúng không? Có số tiền này giữ lại cưới vợ không tốt hơn sao..."

Bác cả Vương đi vòng quanh xe, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, lúc này Hoa Minh Minh cũng đi xuống từ vị trí lái xe, cười hì hì nói: "Chú, đây là BMW, hơn năm mươi vạn đấy ạ."

"Ôi trời ơi, hơn năm mươi vạn, con thằng nhóc phá của này lại có thể dùng tới hơn năm mươi vạn để mua một chiếc xe."

Bác cả Vương ngây ngẩn cả người, ngay sau đó làm bộ muốn đánh Đại Trụ, đương nhiên mấy người thanh niên bên cạnh vội vã chạy đến ngăn cản, đồng thời lúc này ánh mắt của đám người già trẻ nhỏ trong thôn khi nhìn về phía Đại Trụ cũng thay đổi.

Năm mươi vạn đấy, người xây được căn nhà tốt nhất trong thôn chính là nhà trưởng thôn đấy, có người nói phải tốn hơn ba mươi vạn, chỉ ba mươi vạn xây nhà mà bọn họ đã cảm thấy quá mức xa xỉ, nhưng bây giờ không ngờ chiếc xe con này lại có giá hơn năm mươi vạn, thật sự là không cách nào tưởng tượng nổi.

"Thiết Căn, Đại Trụ nhà ông có thể mua xe mắc như vậy hiển nhiên là vì cậu ta có thể kiếm tiền, ông tức giận cái gì?"

"Đúng vậy, nếu như con cái tôi có thể mua cho tôi một chiếc xe tốt như vậy, tôi có nằm mơ cũng không nhịn được cười."

Vốn là có mấy ông lão còn đưa tay vuốt vuốt sờ sờ chiếc xe, vừa nghe được nó có giá năm mươi vạn, mấy ông lão này lập tức thu tay về.

"Đại Trụ, không phải cậu đã chuẩn bị thuốc lá rồi sao? Mọi người hỗ trợ khiêng xe cũng khổ cực, mau mau lấy thuốc lá ra mời mọi người đi."

Hoa Minh Minh mở cốp xe ra, bên trong có chứa rất nhiều rượu cùng thuốc lá, cậu ta tiện tay cầm mấy cây Trung Hoa (1) ra, thuốc lá Trung Hoa này rất phù hợp với nông thôn, cái gì mà Hòa Thiên Hạ (2) một trăm đồng một bao, hay là cái gì mà Cửu Ngũ Chi Tôn (3), cũng đều không dễ dùng như Trung Hoa.

(1) Trung Hoa là nhãn hiệu thuốc lá thuộc Tập đoàn Thuốc lá Thượng Hải. Đây cũng là thương hiệu thuốc lá giá trị nhất trong danh sách của Hồ Nhuận.

(2) Hòa Thiên Hạ: là một loại thuốc lá của TQ, có giá đến khoảng 45 triệu đồng/cây thuốc, tương đương 4,5 triệu đồng 1 bao.

(3) Cửu Ngũ Chi Tôn: một loại thuốc lá được sản xuất bởi Nhà máy thuốc lá Nam Kinh thuộc Công ty TNHH Công nghiệp Thuốc lá Giang Tô Trung Quốc Giá thuốc lá cao, và giá thị trường có thể đạt 1.000 nhân dân tệ /bao

Lúc trước nghe được Hoa Minh Minh nói xe có giá trị hơn năm mươi vạn, cũng không thiếu thôn dân lộ ra vẻ hoài nghi trên mặt, bây giờ thấy những cây thuốc Trung Hoa này, nhất là mỗi người còn có thể nhận được một bao, trong số những thôn dân ở đây không còn người nào hoài nghi nữa, sôi nổi tán dương Đại Trụ có bản lĩnh, đây là đang khen Đại Trụ vào thành phố kiếm được nhiều tiền.

"Bác cả Vương, bác gái vẫn khỏe chứ ạ?"

Đợi khi cuộc nháo kịch này kết thúc không sai biệt lắm, Phương Minh mới mở miệng, sau khi chào hỏi bác cả Vương xong lại nhìn về phía mấy ông lão khác, nói: "Ông nội Cát, ông cụ Trần,

thân thể mọi người vẫn khỏe mạnh cường tráng chứ ạ?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, những thôn dân này mới chú ý tới Phương Minh, trong lúc nhất thời còn không thể nhận ra, chủ yếu là vì năm đó Phương Minh đã rời khỏi làng rất nhiều năm đi chu du khắp nơi trên cả nước, tuy rằng sau này vì sắp xếp hậu sự của sư phụ mà cậu có trở về một lần, nhưng lần đó cậu trở về cũng là len lén làm, cũng không kinh động quá nhiều người trong thôn.

Sau khi lo liệu hậu sự cho sư phụ mình xong xuôi, Phương Minh lại rời khỏi làng đi tới Ma Đô, cho nên trong lúc nhất thời rất nhiều thôn dân đều không thể nhận ra cậu.

Song sau khi Phương Minh chào hỏi xong, những thôn dân này đều nhận ra Phương Minh, vẻ mặt nguyên một đám trở nên kích động lên, trong đó vị ông cụ Trần kia càng kích động lôi kéo tay của Phương Minh không muốn buông ra.

"Tiểu thần tiên trở lại rồi."

"Tiểu thần tiên, mấy ông rất nhớ cháu."

Các thôn dân kích động không thôi, nguyên một đám đều muốn chen chúc đi lên, thật sự là vì trước đây lão thần tiên có ân lớn với người trong thôn, có thể nói không người nào trong thôn chưa từng nhận được ân đức của lão thần tiên.

Cuộc sống trước đây rất khổ cực, nhà ai không vượt qua nổi, lão thần tiên đều sẽ tiếp tế cho bọn họ, nhà ai có người bị bệnh cũng đều đến đạo quan mời lão thần tiên ra tay trị liệu, ở trong lòng những thôn dân này, lão thần tiên chính là thần tiên cứu khổ cứu nạn chân chính.

"Xong, trang bức vô ích, vẫn không thể hơn Phương Minh được."

Hoa Minh Minh thấy tất cả mọi người đều vây quanh Phương Minh thì vỗ vỗ bả vai Đại Trụ, chẳng qua Đại Trụ lại lộ ra nụ cười thật thà, bởi vì cậu ta biết, cho dù là bất kỳ người nào trong thôn, dù có kiếm được nhiều tiền hơn nữa, có lẽ sẽ khiến các thôn dân ước ao, nhưng luận địa vị thì không ai có thể so sánh với Phương Minh được, cũng bởi vì Phương Minh là đồ đệ của lão thần tiên, chỉ cần có cái thân phận này là quá đủ rồi.

"Mọi người đi về trước đi, đến lúc đó tôi lại đi thăm hỏi mọi người."

"Tiểu thần tiên khách khí, đến lúc đó chúng tôi sẽ tới đạo quan chúc tết tiểu thần tiên."

Vất vả lắm Phương Minh mới khuyên đám thôn dân trở về được, đương nhiên khi bắt tay cùng những người lớn tuổi này, cậu đã âm thầm thâu nhập một số năng lượng tinh khiết vào cơ thể của bọn họ, mặc dù không thể khiến người già kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng có thể giảm thiểu một chút đau đớn thân thể do bệnh tật mang lại.

Vừa vào thôn, ánh mắt của Phương Minh lập tức rơi vào ngọn núi phía sau thôn, trên ngọn núi không cao lắm này mơ hồ có thể thấy một đạo quan đơn sơ, thấy đạo quan này, thân thể Phương Minh cũng hơi run run, đều nói gần hương tình khiếp (4), giờ phút này tâm tình của cậu chính là như vậy.

(4) Cận hương tình khiếp: lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng.

Diệp Tử Du đang ở bên cạnh cũng cảm nhận được cảm xúc của Phương Minh, vươn tay nắm lấy tay của Phương Minh, cho Phương Minh một ánh mắt khích lệ.

Chương 931: Cảm ơn trời cao

Đạo quan ở thôn Diệu Hà rất xưa cũ!

Một tòa chủ điện thờ phụng tổ sư Tam Thanh, sau đó chính là một hậu viện, lúc này trên cửa nơi hậu viện lại có thêm một móc khóa, mà ở bên cạnh hậu viện chính là một giếng cổ, ở cách giếng cổ không xa thì lại là một phòng bếp.

Cả đạo quan, cho dù là Phương Minh hay là Diệp Tử Du đều rất quen thuộc, duy chỉ có Hoa Minh Minh là người tới đây lần đầu tiên, đang tò mò đánh giá bốn phía.

Phương Minh đứng lặng thật lâu ở trước đạo quan, thần tình kích động, nhưng có người càng kích động hơn cả bản thân cậu.

Gâu!

Lão Hoàng chạy tới như bay trực tiếp đụng vỡ cửa chính của chủ điện, lại tiếp tục phóng vào nhanh như tên, rất nhanh bóng dáng của con chó này đã biến mất không thấy gì nữa.

"Xem ra Lão Hoàng cũng rất tưởng niệm đạo quan này, đây là một con chó rất nhớ tình xưa..."

Cùng tới đây với đám người Phương Minh còn có bác cả Vương, thấy bóng dáng Lão Hoàng biến mất, ông ấy ở một bên cảm thán một câu.

Chỉ là nghe được bác cả Vương cảm khái, vẻ mặt của Phương Minh trở nên có chút quái dị, người khác không biết Lão Hoàng vội vội vàng vàng như vậy là muốn làm gì, nhưng lấy thần trí của cậu có thể cảm giác rõ ràng, sở dĩ Lão Hoàng kích động như vậy không

phải là vì nhớ nhà gì, mà là lúc này có mấy con mèo rừng đang chuồn êm vào phòng bếp, đang ăn vụng mấy miếng thịt khô còn sót lại được treo ở trên trường.

Lão Hoàng là đang muốn bảo vệ đồ ăn đi.

Thậm chí bởi vì vô cùng kích động, còn đụng ngã lăn mấy chén đèn dầu ở chủ điện.

"Em nhớ trước đây lúc em đến nơi này đạo quan đã có bộ dáng như vậy, nhiều năm trôi qua như thế vẫn không chút thay đổi."

Trên mặt Diệp Tử Du cũng hiện lên vẻ nhớ lại, trước đây khi mấy cô tới thôn Diệu Hà, mọi người có thể đi tới bất kỳ nơi nào trong thôn Diệu Hà, chỉ duy chỉ có đạo quan này là không cho phép đoàn làm phim tiến vào, mỗi lần muốn vào nhất định phải có anh Phương Minh mới được.

"Cô Diệp, tuy rằng lão thần tiên đã đi nhưng tất cả mọi người trong thôn đều vô cùng tưởng niệm lão thần tiên, đạo quan này cũng thường xuyên có người đến quét tước, ngay cả dầu vừng trong chủ điện cũng có thôn dân tự động duy trì, nhưng vì trước đây khi còn tại thế lão thần tiên không cho phép mọi người đi vào hậu viện, cho nên chưa có ai dám tới đây quét dọn nơi này."

Phương Minh gật đầu, cậu biết bác cả Vương đang nói cái gì, từ trong xương sư phụ vẫn luôn có loại phong phạm của ẩn sĩ Đạo giáo, rất coi trọng thanh tịnh, cho nên không cho phép người ngoài tiến vào hậu viện, trừ thím có trách nhiệm chăm lo cuộc sống hằng ngày cùng chuyện cơm nước của hai người, ai cũng không thể tiến vào.

"Tạm thời đến viện sau đi."

Phương Minh thu liễm sự kích động nơi đáy lòng, trực tiếp vượt qua chủ điện, giống hệt như sư phụ đã nói, cậu cũng không

phải đệ tử Đạo gia, cho nên cũng không cần lập tức cúng tế tổ sư Tam Thanh.

Cửa chính ở hậu viện dùng loại cửa có chốt khóa, cũng là loại khóa phòng quân tử mà không phòng tiểu nhân, nhưng mà ở thôn Diệu Hà vẫn chưa có người nào dám mạnh mẽ xông tới đạo quan. Mà lúc trước khi Phương Minh rời đi cũng đã bố trí một trận pháp nho nhỏ trong sân, không đến mức bị ăn trộm lẻn vào bên trong.

Mở khóa, đẩy mở cửa sân, một hơi thở u lãnh kéo tới, dù sao thì cũng đã một thời gian ngắn không ai mở nơi này ra, lúc này trong viện mang tới cho mọi người một loại cảm giác yên tĩnh sâu thẳm, chẳng qua tiếng động khi cửa gỗ được đẩy mở đã kinh động ba năm con chim nhỏ bên trong.

Cỏ dại rậm rạp, mạng nhện đan chen!

Phương Minh nhíu mày một cái, ngay sau đó cậu vận chuyển Vu Sư Chi Lực trong cơ thể, chân phải nhẹ nhàng giẫm một cái lên mặt đất, một cơn gió lớn lập tức nổi lên, cơn gió lớn này thổi tan mạng nhện trong sân, cũng thổi tan hơi thở u ám lạnh lẽo này, giống hệt như một cơn gió thanh lọc, tuy rằng cả viện không có quá nhiều biến hóa nhưng đã mang tới cho đám người Diệp Tử Du một cảm giác hoàn toàn khác.

Bước vào sân, Phương Minh đi thẳng về phía nhà chính, đẩy cửa ra, mọi thứ bên trong đều như trước.

Vật dụng trong nhà được làm từ gỗ Hoàng hoa lê Hải Nam (1), mấy bộ trà cụ cổ có giá trị liên thành không nhuộm một tia bụi bậm, nhất là ngay khoảnh khắc khi cậu đẩy cửa ra càng có thêm một mùi thơm xuyên vào lòng mỗi người ở đây.

(1) Hoàng hoa lê Hải Nam: Còn có tên gọi là gỗ Sưa. Từ xưa, loại gỗ này đã được dùng để sản xuất những vật dụng đắt giá, được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của

người Trung Quốc.

"Sư phụ anh ông ấy rất chú ý chuyện sinh hoạt, trong phòng có hương liệu đặc chế, có thể khiến mấy loại xà trùng kia không dám tới gần."

Phương Minh giải thích một câu, mà Hoa Minh Minh đi tới sau nhìn thấy những vật dụng gia đình xa xỉ bên trong căn phòng, há miệng thật to, với tư cách là ông chủ nhỏ của Hoa Bảo Lâu, Hoa Minh Minh vẫn có chút nhãn lực, những món đồ cổ này còn có vật dụng trong nhà này đều có giá trị liên thành đấy!

"Bức tranh được treo trên tường kia là bút tích của Ngô Đạo Tử sao?"

"Ừm."

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ phía Phương Minh, Hoa Minh Minh tặc lưỡi, Ngô Đạo Tử đấy! Đây chính là tồn tại được xưng "Họa thánh", những tác phẩm được hắn truyền lại thật sự rất ít, thế nhưng dù lấy bất kỳ bức nào ra đấu giá cũng có thể bán được với giá cả trên trời.

"Cậu đừng nói với tôi rằng hủ đựng trà này thật sự được làm từ ngọc cẩm thạch Jade (2)đấy."

(2) Ngọc cẩm thạch Jade, hay còn gọi là ngọc cẩm thạch Miễn Điện, là loại đá cẩm thạch thiên nhiên rất được ưa chuộng trong văn hóa Phương Đông, có nhiều tác dụng về hộ mệnh, phong thủy.

Ngay sau đó, ánh mắt Hoa Minh Minh lại rơi vào một ấm trà phỉ thuý (3) được đặt trên bàn, sau khi mở nắp ra còn có thể thấy lá trà bên trong, cho dù là cách một khoảng cách ngắn nhưng cậu ta vẫn có thể nghe thấy mùi hương đặc biệt của lá trà này.

(3) Phỉ Thúy là tên gọi khác của Cẩm thạch khi cẩm thạch đạt chuẩn với các yêu cầu: Có màu Lục táo, trong suốt không có tạp

chất khác và xuất xứ Miến Điện (Do nham thạch trong lõi trái đất qua hàng triệu năm tác động với nhiệt độ, áp suất và thành phần cấu tạo hóa học địa chất trong lòng đất thì chỉ có 2 nơi này mới tạo thành được loại ngọc đạt chuẩn phỉ thuý)

"Xa xỉ, thực sự là quá xa xỉ, hoàng đế thời cổ đại cũng không gì hơn thế này, đoán chừng chỉ có thời gian lão Chu làm hoàng đế lúc trước mới có thể có cuộc sống xa xỉ như vậy."

Nghĩ tới đây, Hoa Minh Minh lấy di động ra chụp mấy tấm hình, lão Chu trong miệng cậu ta đương nhiên là chỉ Chu Duẫn Văn.

Chẳng qua sau một phút, lời Chu Duẫn Văn đáp lại lại khiến cậu ta khiếp sợ.

"Trước đây khi trẫm còn làm hoàng đế cũng chưa từng được sống cuộc sống xa xỉ như vậy."

Chu Duẫn Văn là một hoàng đế rất khổ cực, nguyên nhân là vì ông nội của hắn tức hoàng đế Hồng Vũ mới vừa đoạt được thiên hạ, kiêng kị nhất là xa hoa dâm dật, cho nên hoàng cung lúc ấy nào có được vàng xanh rực rỡ như vậy, huống chi hắn còn chưa làm hoàng đế được bao lâu đã bị chú mình cướp ngôi…

"Phương Minh, nhà cậu thật sự có mỏ!"

Cuối cùng Hoa Minh Minh chỉ có thể cảm khái một câu như thế, nếu lấy hết mấy thứ này ra đi bán sợ rằng còn đáng tiền hơn so với toàn bộ Hoa Bảo Lâu.

"Những thứ này đều là do sư phụ tôi lưu lại, là không thể bán được." Phương Minh lắc đầu, cậu lại không thiếu tiền.

"Nhưng lẽ nào để mấy thứ này ở đây mà cậu không sợ bị người trộm đi sao? Tiền tài động nhân tâm, một khi bị lộ tin tức ra bên ngoài sợ rằng đạo tặc ở khắp nơi trên toàn quốc đều sẽ qua

đây."

Hoa Minh Minh nói mấy lời này cũng là nói thật, chỉ cần để người khác biết trong đạo quán có nhiều bảo bối như vậy, sợ rằng tất cả đạo tặc trên toàn quốc đều sẽ chen chúc tới đây, trừ phi Phương Minh một mực ở đây trông coi, nhưng đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

"Yên tâm đi, người bình thường không thể vào hậu viện này được."

Không nói hậu viện vốn có trận pháp nhỏ do cậu thiết trí, lần này trở về cậu sẽ lại bố trí một trận pháp, có thể nói toàn bộ hậu viện trừ phi là cường giả Thiên Cấp, bằng không căn bản không thể nào xông vào được, mà đối với cường giả Thiên Cấp, căn bản bọn họ không để mấy thứ này vào mắt.

Kỳ thực Hoa Minh Minh cũng không biết, thứ đáng giá nhất trong toàn bộ hậu viện cũng không phải những món đồ cổ hay những vật dụng trong nhà này, thứ đáng tiền chân chính là thư phòng ở bên cạnh, những thư tịch còn có bút ký của sư phụ mình bên trong thư phòng kia mới là thứ đáng giá nhất.

Lấy cảnh giới của sư phó mình, không cần nghĩ cũng biết thư tịch có thể được ông ấy cất giữ là trân quý tới cỡ nào, nói không khoa trương, một khi có được những quyển thư tịch này cũng đồng nghĩa với đủ để bồi dưỡng ra được một thế lực không nhỏ, thậm chí nếu có đủ thời gian, chuyện nhảy vào top những môn phái lớn trước mười cũng không hẳn là chuyện không thể nào.

Toàn bộ hậu viện tổng cộng có bốn gian phòng, một phòng chính cùng hai phòng ngủ, còn có một phòng sách, Phương Minh không vào gian phòng mà ngày thường sư phụ cậu ở mà là về tới gian phòng của mình.

"Anh Phương Minh, phòng này của anh cũng không có thay đổi

gì cả."

Diệp Tử Du đánh giá căn phòng của Phương Minh, trước đây cô cũng đã từng tới đây, căn phòng này rất giản đơn, chỉ có một giường lớn, một cái bàn, trên tường còn có treo một số món đồ chơi nhỏ chính tay Phương Minh làm ra trước đây.

Đồng thời Diệp Tử Du cũng chú ý tới hai tấm hình trên bàn, một tấm là ảnh chụp chung của mấy đứa trẻ, hình này là hình mà đám trẻ bọn họ đã chụp chung với nhau trước khi đoàn làm phim rời khỏi thôn, mà một tấm hình còn lại cũng là hình của đứa trẻ, chẳng qua trong tấm ảnh chỉ có hai đứa bé, chính là Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

Thời điểm đó Diệp Tử Du chỉ cao tới ngực của Phương Minh, đôi tay nhỏ ôm lấy tay của Phương Minh, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngọt ngào nhìn chằm chằm Phương Minh.

Thấy hình này, khuôn mặt Diệp Tử Du đỏ ửng lên, bởi vì tấm hình này khiến cô nhớ lại ước định khi còn bé.

"Anh Phương Minh, nhất định anh phải tới tìm em đấy, mang theo tấm hình này tới tìm em, em chính là cô dâu mới của anh."

Lúc kia cô không biết cô dâu mới là có ý gì, chỉ nghe cha nói cô dâu chính là người thân nhất, mà cô phải làm người thân nhất của anh Phương Minh.

Ngón tay xoa xoa tấm hình này, trong lòng Diệp Tử Du nổi lên cảm giác ngọt ngào, hứa hẹn thời nối khố, cuối cùng cũng không cô phụ.

Có bao nhiêu bóng người đã tồn tại trong sinh mệnh nhưng cuối cùng lại giống như lưu tinh, biến mất ở trong bể người, có lẽ chỉ khi uống say mới có thể nhớ tới bóng người đã nằm sâu trong

ký ức kia, nhưng hẳn đã không còn nhớ tên cùng dáng vẻ của người ấy nữa.

Cảm ơn trời cao!

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Tử Du, lúc này trong con ngươi trong suốt thuần triệt kia đã hiện lên một vòng hơi nước, dáng dấp động tình này khiến đáy lòng Phương Minh run lên, hai người bốn mắt đối diện, không ngừng tới gần, đến cuối cùng Phương Minh cúi đầu lướt qua đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Mà cái lướt qua ấy rất nhanh đã biến thành thâm nhập, cô gái động tình ôm Phương Minh, chàng trai cũng đã không thỏa mãn với hiện trạng, hai tay bắt đầu táy máy lướt khắp thân thể lả lướt của cô gái, mà khi hai người gần lên tới đỉnh núi thì...

"Phương Minh, tối nay chúng ta ăn cơm ở... A, tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì, coi như tôi chưa đi vào đi."

Hoa Minh Minh đi tới cửa, mới nói được nửa câu đột nhiên nhắm mắt lại xoay người chạy ra.

Chỉ là, bầu không khí vốn kiều diễm đã hoàn toàn biến mất khi tiếng nói của cậu ta xuất hiện.

Nhìn dáng vẻ e thẹn có chút xấu hổ của cô gái, nằm úp sấp ở ngực mình không dám ngẩng đầu lên, thế nhưng một hồ xuân ý này đã bị thổi tan, cậu cũng biết lấy tính hay xấu hổ của cô gái là không thể nào tiếp tục nữa, Phương Minh cũng chậm rãi thu hồi tâm tình trào dâng trong lòng.

"Em đi xem cây hoa quế trong sân một chút, là cây mà em tự tay trồng năm ấy..."

Cô gái tìm một lý do, như thể con thỏ con bị giật mình, đỏ mặt rời khỏi từ trong lòng Phương Minh, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng đi về một phương hướng khác.

"Hoa quế à..."

Trong đầu Phương Minh nhớ lại cây hoa quế đã được trồng ở phía sau đạo quan, đã nở hoa mười năm, mà rốt cục hiện tại nó đã có thể chờ được tới lúc chủ nhân của nó trở về.

Chương 932: Thư của Bổ Thiên Chí Tôn

Bởi vì quyết định ăn cơm ở đạo quan, bác cả Vương dẫn theo bác gái Vương bận rộn trong phòng bếp, ở nông thôn không lo ăn uống, gà vịt ngan gì cũng đều có, tuy rằng nhà bác cả Vương không nuôi ngan nhưng những thôn dân nuôi ngan khác nghe thấy được bác cả Vương muốn lấy ngan đến đạo quán, không ai chịu lấy tiền của bác cả Vương, thậm chí còn nằng nặc muốn ông ấy bắt nhiều thêm vài con.

Phương Minh cũng không tới phòng bếp mà cậu đi đến thư phòng.

Kỳ thực nơi lớn nhất trong viện này là thư phòng, bởi vì bên trong thư phòng chỉ tính tới giá sách đã có không dưới mười cái, đều là một số sách cổ, đương nhiên Phương Minh cũng chưa xem hết toàn bộ thư tịch trong thư phòng này, trước đây cậu chỉ chọn xem một vài quyển mà bản thân mình cảm thấy hứng thú thôi.

Lại đi tới thư phòng, trong đầu Phương Minh nhớ lại tình cảnh khi sư phụ để cậu đến thư phòng đọc sách, những năm kia, mỗi tháng sư phụ muốn cậu xem mười quyển sách, không bắt buộc thể loại, mà bản thân sư phụ lại rất ít khi đi vào thư phòng này.

Nhìn chữ viết bản thân mình lưu lại khi còn bé trên bàn, tâm tư của Phương Minh lâm vào hồi ức, đồng thời trong mắt cũng có vẻ mê võng.

Trước đây sư phụ mình đã từng nói với mình, ông ấy là phi thăng đi, mà lúc kia cậu thật sự tin vào điều đó, thế nhưng theo thực lực của chính mình không ngừng tăng lên, sự hiểu biết đối

với thế giới này cũng càng lúc càng nhiều hơn, cậu bắt đầu cảm thấy hoài nghi với những gì sư phụ đã nói.

Thế giới này chôn vùi từng thời đại, ngoại trừ những tồn tại có thể đi vào Cửa Siêu Thoát, không ai có thể trốn được màn hủy diệt cuối cùng, mà phi thăng sư phụ mình nói tới kia là chỉ cái gì đây?

"Sư phụ, hiện tại đến cùng là người đang ở đâu vậy?"

Nói chung, từ đầu đến cuối Phương Minh đều không tin chuyện sư phụ mình thật sự qua đời, có vô số cường giả Thiên Cấp có tuổi tác lớn hơn sư phụ mình nhiều, mà sư phụ mình còn là Chí Tôn, làm sao có thể qua đời đơn giản như vậy? Rốt cục phi thăng này là có ý gì?

Tay của Phương Minh vô thức xẹt qua mấy quyển sách trên giá sách, chẳng qua khi cậu thấy một quyển sách tương đối mới trên giá sách, lại ngừng lại, thấy quyển sách này ra, trong mắt của cậu có vẻ kinh ngạc.

Hàng sách này đều là sách cổ, phần lớn đều là những trang sách đã ố vàng, quyển sách mới này được đặt ở đây thật sự quá bất ngờ, quan trọng nhất là trước đây sau khi sư phụ đi, cậu cũng đã chỉnh sửa lại thư phòng này trước lúc rời khỏi, phần lớn thư tịch sách cổ được đặt bên trong thư phòng này đều được phân loại rõ ràng, không thể nào có trường hợp sách mới lẫn lộn chung một chỗ cùng sách cũ như thế này được.

Nghĩ tới đây, Phương Minh rút quyển sách này ra khỏi giá sách, khi thấy dòng chữ trên bìa của quyển sách này, tròng mắt của cậu co rút lại một chút, sau đó gấp gáp không thể chờ đợi nổi lật trang sách ra.

Trên trang bìa chỉ có một dòng chữ đơn giản: Minh nhi thân khải!

Minh nhi là cách xưng hô mà sư phụ vẫn thường gọi cậu, quan trọng nhất là Phương Minh có thể xác định chắc chắn lúc trước cậu chưa từng nhìn thấy quyển sách này, nói cách khác quyển sách này đã xuất hiện sau khi cậu rời khỏi đạo quan, chẳng lẽ là sư phụ mình lưu lại?

Nghĩ tới đây, cảm xúc trong lòng Phương Minh có chút kích động, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía tờ thứ nhất.

"Minh nhi, khi con có thể thấy quyển sách sư phụ lưu lại này, đã nói lên thời gian trôi qua chưa tới mười năm, bởi vì trước đây sư phụ đã thiết trí phải đạt đủ hai điều kiện, một là đạt tới cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, hai là phải đạt được trong vòng mười năm, mà sau khi con có thể thỏa mãn hai điều kiện này rồi lại bước vào thư phòng, quyển sách này mới sẽ xuất hiện."

"Không nên trách lão đạo cố ý làm như vậy, đây cũng là vì chuyện lão đạo sắp nói tới đây rất quan trọng, nếu như con không thể đạt thành hai điều kiện này, lão đạo tình nguyện không để con thấy được nội dung trong quyển sách này, cứ tìm được cha mẹ của con rồi an an ổn ổn trôi qua suốt đời."

Sau khi thấy dòng chữ trong trang giấy đầu tiên, Phương Minh ngẩng đầu đánh giá toàn bộ thư phòng, cậu biết hàm nghĩa trong lời sư phụ mình nói, đó chính là sư phụ đã bố trí một trận pháp có tác dụng đo lường bên trong thư phòng này, chỉ có điều bản thân mình không phát hiện ra được mà thôi.

Cũng chính trận pháp kiểm tra đo lường này phát hiện thực lực của chính mình đã đạt đến Địa Cấp đại viên mãn, đồng thời cũng không quá thời gian mười năm nên lúc này mình mới nhìn thấy bức thư do sư phụ viết cho mình.

Nghĩ đến hai điều kiện mà sư phụ mình nói lên, vẻ mặt của Phương Minh trở nên ngưng trọng lên. Thời gian mười năm từ Nhân Cấp bước vào Địa Cấp đại viên mãn, cần cơ duyên và thiên

phú kinh khủng tới mức nào mới có thể làm được? Mà yêu cầu càng cao, cũng nói rõ chuyện mà sư phụ sắp nói với mình càng nghiêm trọng.

"Minh nhi, trước đây khi lão đạo đưa con về là vì có tư tâm đấy, lúc kia lão đạo gặp được con và em gái con đã tính một quẻ, quẻ tượng trên người em gái con rất hoàn hảo, nhưng quẻ tượng trên người con lại cực kỳ quỷ dị, mơ hồ dính đến một bí mật nào đó, cho nên lão đạo mới đưa con về."

"Mà những chuyện xảy ra khi con còn nhỏ ấy cũng đã nghiệm chứng được quẻ này, trước đây vốn lão đạo còn muốn theo dõi nơi phát ra cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể con, nhưng lại rơi vào tình trạng bị phản phệ, từ lúc đó lão đạo đã hiểu, cỗ năng lượng trên người con kia có lai lịch lớn đến kinh người."

Ánh mắt Phương Minh ngưng tụ, cậu nghĩ tới khoảng thời gian bản thân mình bị ngôi sao rơi xuống đánh ngất, sau đó còn ngủ say bảy ngày bảy đêm, lúc đó cậu cho rằng ngay cả sư phụ cũng không biết tới bí mật đã phát sinh ở trên người cậu, nhưng hiện tại xem ra sư phụ mình đã biết đến. Không trách gì thời gian mấy tháng sau đó sắc mặt của sư phụ mình lại tái hơn lúc bình thường như vậy.

Hiển nhiên vào lúc bản thân mình hôn mê, sư phụ mình đã bắt đầu theo dõi Vu Sư truyền thừa ở trong cơ thể mình, chỉ là không thành công mà thôi.

"Cỗ lực lượng thần bí trên người con khiến lão đạo khiếp sợ, nghĩ đến hẳn hiện tại Minh nhi con đã biết thân phận của lão đạo, thân làm Chí Tôn trong giới tu luyện, tự cao thế giới này đã không có gì có thể khiến lão đạo ta kiêng kỵ, cho nên, thời gian sau đó lão đạo đã không ngừng điều tra."

Chí Tôn chính là người đứng đầu trong giới tu luyện, tuy rằng ngày thường sư phụ mình luôn luôn cười ha hả, nhưng Phương

Minh biết thật ra từ trong xương sư phó mình vẫn luôn có một phần ngạo khí, đợi sau khi dưỡng khỏi thương thế từ lần bị phản phệ kia, lại bắt đầu tiến hành điều tra truyền thừa Vu Sư trong cơ thể mình.

"Thật ra, nếu như có thể lão đạo tình nguyện trước đây không có lòng hiếu kỳ như vậy, nhưng đã đi lên con đường này, đó cũng là không còn đường quay đầu lại."

Trong sách, dường như trong lời nói của sư phụ của Phương Minh có một tia hối hận.

"Vì tìm kiếm bí mật trên người của con mà lão đạo đã đi tới rất nhiều nơi, chỉ riêng bí cảnh đã không dưới mười cái, toàn bộ thế giới gần như đều đã bị lão đạo đạp lên, mà quả thật cũng có thu hoạch, nhưng kết quả sau cùng lại khiến lão đạo không thể tin nổi."

Khi nhìn thấy bốn chữ "không thể tin nổi" này, rõ ràng chữ viết được nhấn mạnh hơn rất nhiều, rất hiển nhiên tâm tình của sư phụ của Phương Minh khi viết bốn chữ này cũng có chút không an tĩnh.

"Ngay khoảnh khắc khi biết được chân tướng lão đạo đã muốn bóp chết con ngay lúc đó, dù cho Minh nhi con là đứa nhỏ do một tay lão đạo nuôi nấng, bởi vì nếu như không bóp chết con, toàn bộ thế giới đều phải gặp nạn vì con."

Những lời này khiến hô hấp của Phương Minh trở nên dồn dập lên, trong đầu của cậu, không khỏi hiện ra mấy hình ảnh.

Ở trong núi Thiên Táng, nữ Vu đưa tay hủy diệt thời đại cổ tộc, cổ hoàng không cam lòng rống giận, mà nơi thần bí bên trong hồn phách kia, Vu tổ ngăn cản không cho hồn phách kia tiến vào cánh cổng ánh sáng, đoạn tuyệt hy vọng của người khác.

Nhất mạch này của mình, rốt cuộc là đang sắm vai như thế nào?

Chương 933: Gia yến nhà họ Lăng (1)

Phương Minh cầm sách rơi vào trầm ặmc, một lúc sau mới tiếp tục nhìn tiếp.

"Nhưng cuối cùng lão đạo vẫn không làm như vậy, bởi vì lão đạo biết đây không phải là lỗi của con, hơn nữa chân tướng cũng chưa chắc đã giống như những gì lão đạo điều tra được. Quá nhiều chân tướng đã trở thành bụi bậm, chân tưởng mà lão đạo biết hiện tại có phải là thật hay không còn chưa biết được."

"Nếu như chỉ là những thứ này, lão đạo cũng sẽ không lưu lại phong thư này, sở dĩ lão đạo lưu lại phong thư này là vì trong khi lão đạo đang truy xét bí mật trên người con, lại phát hiện một bí mật khác, mà những gì lão đạo sắp nói tới đây cũng có liên quan tới bí mật này."

Đôi mắt của Phương Minh hơi nheo lại, dựa theo lời của sư phụ mình, hẳn những gì sư phụ sắp nói mới là trọng điểm, nếu sư phụ chỉ muốn nói chuyện bản thân mình là Vu Sư thì không cần phải thiết trí hai điều kiện phức tạp như vậy làm gì.

"Trước đây lão phu đạp đến mọi ngõ ngách, phát hiện bí mật trên người con có quan hệ với cõi âm, vì vậy đã vào cõi âm một chuyến, mà cũng chính vì chuyến hành trình tới cõi âm này đã thay đổi số mệnh của lão đạo."

"Cõi âm không hề đơn giản như người dương gian đã miêu tả, mảnh thiên địa này cất giấu hai bí mật, một bí mật đến từ chính cỗ năng lượng thần bí trên người con kia, mà một bí mật còn lại tới từ chính cõi âm."

"Cái gọi là cõi âm luân hồi chính là một lời nói dối, đây là một âm mưu, một âm mưu liên quan đến hai giới Âm Dương, tuy rằng lão đạo không phải hạng người trách trời thương dân, nhưng cũng không muốn nhìn thấy hai giới Âm Dương bị phá hư, chỉ là bởi vì có chút nguyên nhân nên lão đạo không cách nào ra tay được."

"Sau khi con nhìn thấy phong thư này, trong vòng ba năm nếu con có thể đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp thì hãy tới cõi âm một chuyến, đến đó rồi sẽ có người liên hệ với con, nếu như không thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, nhớ kỹ, đừng bao giờ đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp nữa, ghi nhớ, ghi nhớ kỹ."

Nội dung đến nơi đây im bặt mà dừng, nhưng lại mang tới một nghi ngờ vô cùng lớn cho Phương Minh.

Bí mật của Vu Sư, còn có bí mật của cõi âm?

Luân hồi là một âm mưu? Còn có vì sao trong vòng ba năm không đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, thì không nên đột phá nữa?

Những nghi ngờ này, hiện nay Phương Minh không thể biết được, thế nhưng cậu biết, trong tương lai không lâu sau cậu sẽ có thể cởi bỏ những nghi ngờ này, bởi vì cậu có tự tin trong ba năm đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp.

Đợi sau khi Long Môn bí cảnh mở ra, hấp thu khí vận đại đạo, cậu có nắm chắc có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp.

"A?"

Ngay khi Phương Minh trầm tư lại phát hiện, không ngờ quyển sách trên tay mình tự động hóa thành bột mịn tiêu tán, điều này khiến cậu hiểu, sư phụ mình không hy vọng có người thứ ba nào nhìn thấy nội dung bên trong quyển sách này.

"Phương Minh, ăn cơm đi."

Ngay khi Phương Minh còn đang trầm tư, bên ngoài thư phòng truyền đến giọng nói của Hoa Minh Minh.

Đi ra khỏi thư phòng, lúc này mấy người bác cả Vương đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn, gà vịt ngan nhà nuôi, thịt lợn rừng khô, lại thêm rau xanh nhà trồng… Tràn đầy một bàn.

Trong phòng bếp đã có bát đũa đầy đủ, chẳng qua Lão Hoàng lại không ở nơi này.

"Lão Hoàng mới vừa chạy tới phía sau núi rồi."

"Không cần quan tâm tới nó đâu."

Không cần nghĩ Phương Minh cũng biết, nhất định là Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc đến sau núi tìm gì ăn rồi, về tới thôn Diệu Hà, khẩu vị của Lão Hoàng lại chuyển sang gặm bắt, không cần nghĩ cũng biết, sợ rằng đám dã cầm (1) trên núi lại gặp phải tai ương.

(1) Dã cầm: gia cầm hoang dã như gà rừng…

Toàn bộ bàn cơm đều là món ăn sạch sẽ hợp vệ sinh, dùng dầu cải cùng dầu mỡ tự tay nhà mình ép được, rượu là rượu cao lương do chính tay bác cả Vương cất, Diệp Tử Du cùng Kỳ Kỳ không uống rượu trắng được, nhưng bác cả Vương cũng có chuẩn bị rượu gạo.

Rượu gạo đã được chôn dưới đất mấy trăm năm, sau khi mở ra có mùi hương tinh khiết và mê người, mà màu rượu đỏ tươi kia còn đẹp hơn cả rượu vang một phần, ngay cả Diệp Tử Du cũng không nhịn được uống một bát lớn.

Một cân rượu trắng, một bình rượu trắng, trò chuyện qua lại, nghe bác cả Vương nói những chuyện đã xảy ra trong thôn, con cái nhà ai cưới vợ, vợ của nhà ai thích gây chuyện náo loạn, con cái nhà ai kiếm được nhiều tiền...

Giờ khắc này Phương Minh không còn là sát tinh mà người trong giới tu luyện nghe thấy đã biến sắc nữa, chỉ là một người xa quê lâu ngày về lại rất bình thường.

Ban đêm!

Gió lạnh lăng liệt!

Bác cả Vương được Đại Trụ nâng đỡ đi xuống núi, đêm nay Hoa Minh Minh cũng ở lại nhà Đại Trụ, lúc này cả đạo quan chỉ còn sót lại hai người Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

Có giai nhân uống rượu, mặt nhỏ đỏ hồng, xinh đẹp tuyệt trần.

Gió Bắc gào thét, thổi lên gió xuân ấm áp vào phòng, hai mắt cô gái đẫm lệ mông lung, mặc cho quân hái.

Còn trẻ không nên gặp người quá kinh diễm, để tránh quãng đời còn lại đều hồi ức, mà may mắn chính là, quãng đời còn lại của bọn họ không phải hồi ức.

...

Hai ngày sau, một chiếc máy bay hạ cánh ở tại thôn Diệu Hà, Phương Minh dẫn theo Diệp Tử Du còn có Hoa Minh Minh, đương nhiên còn có Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc, dưới sự đưa tiễn của đám thôn dân rời khỏi thôn Diệu Hà.

Máy bay hạ cánh ở Ma Đô, đương nhiên Hoa Minh Minh muốn về nhà ăn tết, Diệp Tử Du cũng về nhà họ Diệp, về phần Phương Minh, dẫn theo Lão Hoàng cùng Tiểu Hắc lại khởi hành đi đến thủ đô.

Năm này, cậu sẽ tới thủ đô ăn tết ở nhà họ Lăng.

Nhà họ Lăng là một gia tộc lớn, cuối năm tới, có rất nhiều tộc nhân cũng bắt đầu chậm rãi trở về, mà những tộc nhân đang nhậm

chức ở nước ngoài cũng phải trở về chúc tết bà cụ Lăng.

Ở nhà họ Lăng, bà cụ chính là trời!

Cho nên khi rất nhiều người nhà họ Lăng ở bên ngoài trở về, nhìn thấy người thanh niên đang ngồi bên cạnh bà cụ, lại nhìn thấy dáng vẻ thương yêu và thân thiết của bà cụ đối với người thanh niên kia, trong lòng đều có chút ganh ghét.

Bọn họ đã biết người thanh niên trẻ tuổi này chính là người con trai đã thất lạc của cô Lăng Mộ Mai, cũng chính là cháu ngoại trai của bà cụ, nhưng nơi này có nhiều cháu trai cùng cháu gái ruột như vậy, thế mà bà cụ chỉ thân cận với mỗi một cháu ngoại trai, khó tránh khỏi có chút không nói được.

"Có lẽ đã hơn hai mươi năm bà nội không gặp cháu ngoại của mình, trong lòng cảm thấy đã khiến cháu ngoại phải chịu thua thiệt, cho nên mới yêu thương cậu ấy như thế."

Đám tiểu bối nhà họ Lăng tự an ủi mình trong lòng, mà Phương Minh cũng có thể cảm thụ được ánh mắt ghen tỵ của những người đồng lứa xung quanh này, nhưng cậu cũng không thèm để ý, sở dĩ cậu sẽ tới nhà họ Lăng tham gia gia yến cũng không phải là vì quyền thế của nhà họ Lăng, chỉ là vì nơi này còn có mẹ và em gái của cậu, còn có bà ngoại rất yêu thương cậu.

Nhà họ Lăng là một gia tộc lớn, tết đến rất nhiều người tới nhà thăm hỏi, chẳng qua phần lớn người đều là do hai anh em Lăng Mộ Chính cùng Lăng Mộ Sơn tiếp đãi, chỉ những vị khách như vậy còn chưa đủ sức để kinh động tới bà cụ.

"Anh cả, anh hai, ngày hôm nay có người nào tới vậy?"

Buổi chiều, Lăng Cương làm xong công vụ cũng quay về nhà, thấy anh cả cùng anh hai nhà mình cùng ngồi ở sảnh lớn, cùng với nước trà trên bàn, hỏi.

"Người tới đều là cấp dưới của chúng ta, còn có một vài vị bà con xa."

Sắc mặt Lăng Mộ Sơn hơi âm trầm, nhà họ Lăng là gia tộc lớn, thế nhưng những người tới thăm hỏi lại chỉ là cấp dưới của bọn họ, đây là một dấu hiệu không tốt chút nào.

"Mấy bộ hạ cũ của cha cũng chưa tới sao?"

Lăng Cương hơi kinh ngạc, lấy vị trí của cha mình trước đây cũng đã từng cân nhắc một số cấp dưới, hiện tại cũng đã là cục trưởng bộ trưởng các loại rồi.

Mặc dù nói người đi trà lạnh, nhưng những người này không khỏi quá thực tế rồi, cho dù bản thân không tới đây thì cũng nên gọi điện thoại hỏi thăm chứ? Dù sao thì mẹ mình cũng vẫn còn ở đây mà.

"Năm vừa rồi mẹ xảy ra chuyện như vậy, mặc dù bây giờ đã không vấn đề gì nhưng cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với bên ngoài, cộng thêm nhiệm kỳ này anh cả không thể đi lên, rất nhiều người đều cảm thấy nhà họ Lăng chúng ta đã không được."

Giọng điệu của Lăng Mộ Sơn có vẻ phẫn nộ, nhiều tài nguyên như vậy, hẳn rất nhiều người mong muốn nhìn thấy nhà họ Lăng rơi đài.

"Anh cả, lần này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao đột nhiên Liêu Viễn lại bị điều tới bộ vệ sinh? Lẽ nào vị kia không cần Liêu Viễn hộ tống nữa sao?"

Lăng Cương có chút khó hiểu, tuy rằng lấy thân phận địa vị của hắn vẫn chưa thể tiếp xúc với tầng lớp trên như vậy, nhưng với tư cách là người nhà họ Lăng, đương nhiên cũng biết được nhiều tin tức hơn những người cùng cấp bậc nhiều.

Người vừa được điều chỉnh tới bộ vệ sinh kia chính là phụ tá đắc lực của ông Đường đấy, mặc dù hiện tại phía trên đang làm căng với công tác vệ sinh này, nhưng làm sao có thể sẽ Ban Tuyên truyền cùng Ban Tổ chức tới đúng lúc như thế.

Theo lẽ thường hẳn vị kia cũng nên tới từ một trong hai bộ môn đó mới phải.

Trên mặt Lăng Mộ Chính cũng có vẻ nghi ngờ, tự khi ông cụ ra đi, bàn cờ của cấp trên kia nhà họ Lăng bọn họ đã không thể tham dự nữa, cũng không thể nhìn thấu ảo diệu bên trong, mà nếu Liêu Viễn đã được điều đến ban vệ sinh tất nhiên sẽ đảm nhiệm vai trò của người đứng đầu.

"Bác cả, cháu mới vừa thấy xe của nhà họ Lâm đậu ở trên sân của nhà họ Trương."

Một người trẻ tuổi nhà họ Lăng đi đến, trên mặt có vẻ phẫn nộ, nhà họ Lâm cùng nhà họ Lăng là quan hệ thông gia, vậy mà dù có tầng quan hệ thông gia thân thiết như vậy nhưng lúc này lại không tới nhà mình thăm hỏi, đơn giản chỉ là vì ông cụ nhà họ Trương ở sát vách còn tại thế, hiện tại người cầm quyền nhà họ Trương là người đứng đầu thương vụ.

Chương 934: Gia yến nhà họ Lăng (2)

"Nhà họ Lâm thật đúng là lòng lang dạ sói, nếu trước đây không có ông cụ đề bạt, tối đa cũng chỉ là một cán bộ cấp phòng mà thôi, lúc ông cụ còn tại thế không biết đã tới cửa bao nhiêu lần. Thế mà từ khi ông cụ đi, một năm hắn chỉ đến một hai lần, hiện tại thì hay rồi, còn không thèm tới."

Lăng Cương cũng mang vẻ mặt phẫn nộ, người khác không đến thì cũng thôi, thế nhưng tên này có một tầng quan hệ thông gia với nhà mình, hơn nữa còn dựa vào nhà họ Lăng bọn họ mới thăng tiến được mà bây giờ lại cố ý không nhìn nhà họ Lăng bọn họ.

Nghe giọng điệu của đám con cháu, vẻ mặt Lăng Mộ Sơn có chút xấu hổ, bởi vì người gả cho nhà họ Lâm bên kia chính là con gái hắn, vốn trước đây ông cụ còn phản đối mối hôn nhân này, bởi vì ông cụ nói tâm tính người nhà họ Lâm như con buôn, không phải loại đàng hoàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không chịu nổi con gái mình kiên trì, cũng chỉ có thể đồng ý.

"Hẳn Gia Di cũng sắp trở lại rồi đúng không?"

Lăng Cương cũng đã nhận ra lời mình nói có chút không đúng, dời đi trọng tâm câu chuyện.

Nghe được Gia Di, trên mặt Lăng Mộ Chính hiện lên một nụ cười, Gia Di là con gái của hắn, hơn nữa còn được gả cho nhà họ Nghiêm, tuy rằng nhà họ Nghiêm không phải một trong chín gia tộc lớn, nhưng hiện nay vị kia của nhà họ Nghiêm có xu thế thăng tiến rất nhanh, đã là chư hầu một phương, rất có khả năng có thể

tiến thêm một bước nữa, bước vào cấp độ Trưởng lão

"Ừm, Gia Di mới gọi điện thoại cho anh, con bé sẽ về cùng Tiến Đào."

"Vậy được, em đi thăm mẹ trước."

Lăng Cương gật đầu, lướt qua sảnh lớn đi về phía hậu viện, ở nơi này, bà cụ vừa phơi nắng vừa lôi kéo tay của Phương Minh nói chuyện phiếm, về phần mấy tiểu bối khác thì lại ngồi cách đó không xa, có người chơi điện thoại di động, cũng có người đang âm thầm trao đổi chuyện công việc.

Thấy đứa cháu ngoại này của mình, trong lòng Lăng Cương vẫn có chút nhút nhát, một người tiêu diệt tất cả người nhà họ Dương, mà nhà họ Dương cũng không phải gia tộc bình thường, nhưng cho dù như vậy cậu còn có thể hoàn hảo không hao tổn gì ngồi ở chỗ này, đối mặt với một người trâu bò như thế làm sao hắn có thể không sợ?

"Mẹ, hôm nay tâm tình không tồi ạ?"

"Đó là đương nhiên, cháu ngoại của mẹ đến thăm mẹ, tâm tình của mẹ có thể không tốt sao?"

Bà cụ lôi kéo tay của Phương Minh cười ha hả không muốn buông ra, Phương Minh cũng tùy ý bà cụ lôi kéo, quay qua mỉm cười với chú nhỏ của mình.

"Chú nhỏ, bà nội thực sự rất bất công, từ sau khi Phương Minh qua đây vẫn luôn lôi kéo một mình Phương Minh, không biết rốt cục chúng cháu có còn là cháu nội của bà hay không đây..."

"Đúng vậy, từ sau khi cháu lớn lên, bà nội vẫn chưa từng kéo tay cháu lần nào, thực sự là ước ao..." Những tên tiểu bối này nửa đùa nửa thật nói.

"Tên nhóc cháu, ngày xưa cháu gây họa xong không phải toàn trốn sau lưng bà cụ sao?"

Bà cụ trừng mắt liếc một người cháu trai của mình, bà đã già rồi, thật sự rất thích niềm vui quây quần gia đình như thế này, sau đi đến Quỷ Môn Quan một chuyến bà đã nhìn thấy rõ ràng, thiên hạ này nào có gia tộc nào không lụn bại, nhà họ Lăng có suy bại thì cũng mạnh mẽ hơn gia tộc khác nhiều lắm, ít nhất đời sau là không cần lo ăn lo mặc, vậy là được rồi, cũng sẽ không bị người khác tính toán, chí ít có thể bảo đảm gia tộc được bình an.

Ngay khi hậu viện đang vui vẻ hòa thuận thì nơi sảnh lớn, một đôi thanh niên nam nữ cùng đi đến.

"Cha, chú hai."

"Cha vợ, cục trưởng Lăng."

"Gia Di cùng Tiến Đào đến rồi sao?"

Thấy con gái cùng con rể mình, trên mặt Lăng Mộ Chính lộ ra vẻ hài lòng, lúc này con rể mình tới cửa đã thể hiện sự tôn trọng đối với nhà họ Lăng, đối với chính mình.

"Cha vợ, vốn là cha con muốn đích thân tới thăm, chỉ là vì sau khi vào thủ đô lại có chút chuyện bên phía trưởng lão cho nên đã qua bên kia rồi, cha con nói con giải thích với cha vợ một chút." Nghiêm Tiến Đào vừa cười vừa nói.

"Bí thư Nghiêm có phần tâm này là đã quá đủ rồi, ông ấy là người bận rộn, sau khi đến thủ đô chắc chắn có rất nhiều chuyện cần bận rộn."

Lăng Mộ Chính lắc đầu, tuy rằng hắn biết thằng con rể này của mình chỉ đang nói mấy lời khách sáo thôi. Người ta đường đường là đại tướng nơi biên cương làm sao có thể tới thăm hỏi nhà mình dịp cuối năm được.

"Cha, bà nội đang ở bên trong ạ? Chúng con đi vào thăm hỏi bà nội trước đã."

"Được, vào đi thôi."

Hậu viện, sau khi Lăng Gia Di cùng Nghiêm Tiến Đào bước vào, toàn bộ tiểu bối nhà họ Lăng đều đứng lên.

"Chị, anh rể, hai người đã tới."

"Anh rể, anh lại đẹp trai và xuất sắc hơn rồi."

"Chị, làn da chị càng ngày càng đẹp ra, xem ra anh rể rất thương yêu chị nha."

Ở loại gia tộc quan lại như nhà họ Lăng có khả năng nịnh nọt giỏi hơn những gia tộc khác nhiều, đám hậu bối nhà họ Lăng này đều biết, trong thế hệ trẻ tuổi như bọn họ, hiện nay chính anh rể này là người có thế lớn nhất, tự nhiên muốn dính lên tạo chút quan hệ.

Nghiêm Tiến Đào mỉm cười gật đầu chào hỏi mọi người nhưng trên mặt cũng có ý kiêu ngạo, cha mình được trưởng lão khen ngợi, tương lai tất nhiên sẽ có thể tiến thêm một bước, bởi vì dựa theo vị trưởng lão kia đã nói, cha sẽ là người nối nghiệp của ông ấy.

Nhà họ Nghiêm bọn họ là từ từ hưng thịnh, mà ngược lại nhà họ Lăng lại như mặt trời lặn phía tây, nếu như không phải nể mặt Gia Di thì hôm nay hắn đã không tới cửa thăm hỏi, tối đa là đợi ra giêng mới tới thăm một chút.

"Bà nội!"

Nghiêm Tiến Đào cùng Lăng Gia Di đi tới trước mặt bà cụ, sau khi chào hỏi bà cụ xong đồng thời chuyển ánh mắt tới trên người Phương Minh.

Trên mặt Nghiêm Tiến Đào hiện lên vẻ nghi hoặc, ngược lại dường như Lăng Gia Di đã nghĩ tới điều gì, lấy giọng điệu không chắc chắn lắm hỏi: "Đây nhất định là em họ Phương Minh đi à nha."

Cô ấy cũng chỉ mới biết cô mình còn có một cặp song sinh cách đây không lâu, nhưng lại chưa từng thấy người thật, bởi vì khi bà bị bệnh nằm viện thì cô ấy đang ở tỉnh ngoài, sau lại nghe nói bà nội không sao, vì thế mới không vội vã về ngay.

"Cháu ngoại, đây là con gái của bác cả cháu, cũng là lão đại trong thế hệ của bọn cháu, còn đây là chồng của chị họ cháu."

Nghe được bà nội giới thiệu, Phương Minh cũng cười cười gọi một tiếng anh rể cùng chị họ.

Nghiêm Tiến Đào đánh giá Phương Minh, hắn đã nghe thấy tên tuổi của Phương Minh từ trong miệng vợ mình, có người nói bà cụ có thể khỏi hẳn là bởi vì nhờ có cậu, y thuật của cậu rất lợi hại, chẳng qua dưới cái nhìn của Nghiêm Tiến Đào, một người trẻ tuổi như vậy thì làm sao có thể có y thuật tài giỏi được? Đoán chừng là sau khi bà ngoại nghe được bản thân đã tìm thấy cháu ngoại, cho nên tâm tình trở nên tốt hơn, lúc này mới lành bệnh.

Hơn nữa người em họ này là mới tìm về được gần đây, cũng không được nhà họ Lăng bồi dưỡng từ nhỏ, lại không thấy danh tiếng của cậu trên thương trường hay trong giới chính trị gì, hẳn chỉ là một người rảnh rỗi.

Nói trắng ra thì cậu chính là người ở tầng dưới chót trong xã hội này, nhưng gặp vận may trở lại nhà họ Lăng mà thôi.

Nghĩ tới đây, lòng muốn tương giao của Nghiêm Tiến Đào cũng phai nhạt, chỉ cười cười đáp lại Phương Minh sau đó lại đưa mắt dời đi.

Hậu bối nhà họ Lăng đều đã trở về, hơn nữa dù sao thì bà cụ cũng là người đã có tuổi, tinh khí thần cũng không quá tràn đầy, cho nên chỉ mới hơn bốn giờ mà người hầu nhà họ Lăng đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi.

Tổng cộng có bốn bàn, bàn chính tự nhiên là nơi bà cụ cùng một vài trưởng bối ngồi, mà Phương Minh thì lại ngồi ở một bàn khác cùng với em gái của cậu.

"Anh, em dự định ngày mai trở về một chuyến."

Tiêu Ngọc Nhi, ah hiện tại đã đổi tên thành Phương Ngọc Nhi.

Phương Ngọc Nhi nhìn anh trai mình, mà Phương Minh cũng biết ý nghĩ của em gái mình, đối với mình em gái đến nói, nhà họ Tiêu đã dưỡng dục em ấy hơn hai mươi năm, phần ân tình này là không thể cắt bỏ được đấy, thậm chí ở trong lòng em gái mình, đoán chừng ngoại trừ mẹ và bản thân mình ra, thì những người nhà họ Lăng khác còn không thân thiết bằng người nhà họ Tiêu.

"Đi thôi, đợi khi đến nhà họ Tiêu xong lại theo anh quay về nhà họ Phương một chuyến."

Nếu bản thân mình đã nhận tổ quy tông, vậy nhất định em gái mình cũng cần phải nhận tổ quy tông đấy, đây là một loại bảo đảm.

Chỉ cần đợi sau khi nhận tổ quy tông xong thì em gái mình sẽ là người nhà họ Phương, có tầng thân phận này, cho dù bản thân mình không thể ở bên cạnh em gái, cho dù bản thân mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không có ai dám bắt nạt em gái mình.

Phương Minh làm vậy là vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Trên bàn chính, Lăng Mộ Chính liếc nhìn con gái cùng con rể

cách đó không xa, trước đây mình để con gái cùng con rể ngồi chung bàn với đám tiểu bối cũng không có gì sai, nhưng bây giờ xu thế thăng tiến của nhà họ Nghiêm đã rõ ràng, phải chăng đã đến lúc nên gọi con rể mình lên bàn chính rồi?

Bàn chính có thể đủ chỗ cho mười người ngồi, mà bây giờ chỉ mới có tám người nhập tọa, vừa vặn còn hai vị trí trống.

"Anh rể, sao anh lại ngồi bạn này của bọn em làm gì? Anh nên đến bàn của mấy người bác cả ngồi thì hơn."

"Chớ nói nhảm, anh chỉ là tiểu bối, đương nhiên phải ngồi cùng bàn với mấy tiểu bối rồi."

"Anh rể chỉ mới ba mươi tuổi đã lên tới cấp bậc phó phòng, hơn nữa ông cụ nhà anh lại sắp tiến thêm một bước, về tình về lý đều nên ngồi vào bàn chính, em thấy nãy giờ bác cả cứ liếc liếc qua phía này mấy lần, nhất định một hồi nữa sẽ gọi anh qua."

"Đúng vậy, em cá một lát nữa bác cả sẽ gọi anh rể tới bàn chính ngồi."

Bọn tiểu bối nhà họ Lăng đều là cáo thành tinh, mà tuy rằng ngoài miệng Nghiêm Tiến Đào nói không sao cả, nhưng ánh mắt của hắn vẫn luôn hướng về phía bàn, nơi ấy thực sự có hai vị trí trống.

"Mẹ, bàn này của chúng ta còn hai vị trí trống, nếu không thì gọi…?"

Lăng Mộ Sơn mở miệng, hắn biết suy nghĩ trong lòng anh trai mình, nhưng mấu chốt là Tiến Đào là con rể của anh trai, mà ở chỗ này còn có mấy người con rể khác, nếu như anh cả mở miệng gọi con rể mình đến bàn chính sẽ khiến mấy người con rể còn lại nghĩ thế nào đây? Cho nên, lời này chỉ có thể do hắn nói ra.

Thế nhưng Lăng Mộ Sơn mới chỉ nói được một nửa, đôi mắt

của bà cụ lập tức sáng ngời, quay qua vẫy vẫy tay với Phương Minh nói: "Cháu ngoại ngoan của bà, nhanh chóng tới chỗ bà này."

Lời bà cụ nói khiến toàn trường người đều ngẩn ra, mặc dù nói bà cụ rất hiền lành cũng rất thương yêu hậu bối, nhưng qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng ở gọi tiểu bối nào tới ngồi bên cạnh mình trong gia yến cuối năm như vậy.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều trở nên cổ quái.

Chương 935: Tới cửa thăm hỏi (1)

Những gia tộc lớn như nhà họ Lăng này có rất nhiều quy củ!

Thương yêu là thương yêu, nhưng trong rất nhiều trường hợp chính thức, bất cứ chuyện gì cũng phải chiếu theo quy củ.

Gia yến chính là một trường hợp chính thức.

Thâm ý sau chuyện gọi tiểu bối đến bàn chính ngồi đã không đơn giản chỉ là thương yêu nữa rồi, bởi vì có thể ngồi trên bàn chính đại biểu cho việc có quyền phát biểu trong nhà họ Lăng.

Điểm này tất cả người nhà họ Lăng đều biết.

Cho nên khi nhìn thấy mẹ già gọi Phương Minh đến bàn chính ngồi, mấy anh em Lăng Mộ Chính đều sửng sốt một chút, ngay cả Lăng Mộ Mai cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chẳng qua ngược lại bà không cảm thấy có gì không ổn, bởi vì bà cho rằng con trai mình có tư cách này.

"Mẹ, làm vậy có phải có chút không ổn không?" Lăng Mộ Chính uyển chuyển hỏi một câu.

Với tư cách là gia chủ đương nhiệm của nhà họ Lăng, hắn vẫn luôn đối xử bình đẳng với tiểu bối đấy, hơn nữa bởi vì Phương Minh là cháu ngoại trai duy nhất của hắn lại còn bị tách khỏi em gái mình lâu như vậy, cho nên hắn vẫn tương đối thương yêu đứa cháu ngoại trai này của mình, nhưng vậy không có nghĩa là hắn có thể tiếp nhận chuyện cháu ngoại trai của mình có thể ngồi vào bàn chính.

"Có cái gì không ổn? Mẹ cứ thích cháu ngoại trai của mẹ đấy, để cháu ấy ngồi đây thì sao?"

Bà cụ bất mãn trừng mắt liếc đứa con trai này của mình, trên phương diện quan sát, đứa con trai này của mình vẫn còn kém lắm, nếu không trước đây khi người bạn già kia của bà còn tại thế, vốn đã nên tiến thêm một bước.

"Mẹ quyết định là được."

Thấy mẹ mình có dấu hiệu tức giận, Lăng Mộ Chính vội vã đồng ý, nếu Phương Minh có thể đến bàn chính ngồi, vậy vừa vặn cũng có thể gọi theo con rể của mình tới.

"Bà nội, để cháu ngồi ở dưới này thì hơn ạ, vừa vặn có thể ngồi cùng em gái cháu."

Phương Minh lắc đầu, nếu như bản thân mình tới bàn chính để một mình em gái ngồi đây, đoán chừng sẽ khiến em ấy nặng nề chết, tuy rằng một bàn này đều là tiểu bối cùng tuổi, nhưng rốt cuộc vẫn rất xa lạ lạnh nhạt.

"Cái này có gì khó, cứ để Ngọc Nhi qua đây ngồi chung, bà cũng rất thích cô nhóc Ngọc Nhi kia."

Lời của bà cụ vừa ra, vẻ mặt tất cả mọi người ở đây lại trở nên quái dị.

Mặc dù nói bà cụ rất thương yêu vãn bối, nhưng vẫn có loại tư tưởng trọng nam khinh nữ của thế hệ trước, cho nên xưa nay bà vẫn đối xử tốt với cháu trai hơn cháu gái, vĩnh viễn để tâm với cháu trai mình hơn.

Rất rõ ràng, sở dĩ bà cụ gọi Phương Ngọc Nhi cùng lên hoàn toàn là vì Phương Minh.

"Mẹ?"

Lần này ngay cả Lăng Mộ Sơn cũng đều có chút không thể ngồi yên, ngược lại Lăng Mộ Mai cười ha hả quay qua vẫy vẫy tay gọi con trai con gái mình, bà không để ý tới quy củ nhiều như vậy, bản thân mình thiếu con trai cùng con gái mình nhiều lắm, cho dù có dành nhiều tình thương cho hai đứa hơn cũng không có gì quá đáng.

"Có phải bà nội quá thiên vị rồi không?"

"Nào chỉ là thiên vị, cậu xem đãi ngộ này, cho dù là những người cháu nội như chúng ta cũng chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy."

Tiểu bối nhà họ Lăng thật sự ghen ghét, giọng điệu cũng đã có chút kỳ quái.

"Người không biết còn tưởng rằng Phương Minh mới là cháu nội của bà, mà chúng ta đều là cháu ngoại đây."

Lấy thính lực của Phương Minh tự nhiên có thể nghe được những lời này, chẳng qua cậu không để ý, nếu bà ngoại đã muốn bản thân mình tới ngồi bên cạnh bà thì mình cứ đi sang ngồi là được, lập tức cũng lôi kéo tay em gái mình đi tới bàn chính, rất tự nhiên ngồi xuống.

Bên trái Phương Minh là bà cụ, mà bên phải thì lại là Lăng Cương, khác với anh trai mình, đối với chuyện cháu ngoại trai này tới ngồi bàn chính hắn không có một chút ý kiến nào, thậm chí còn theo bản năng cầm chén đũa đưa tới, không hề có chút dáng vẻ của trưởng bối.

Cảm thụ được động tác của cậu nhỏ nhà mình, Phương Minh ngược lại có chút dở khóc dở cười, kỳ thực cậu có thể hiểu chút chút tại sao cậu nhỏ nhà mình lại có thái độ như vậy, hẳn là vì chuyện cậu đã làm với nhà họ Dương ngày đó, dù sao thì lúc ấy cậu nhỏ nhà mình cũng có mặt.

Nếu phải nói người nào khó xử nhất ở đây dĩ nhiên chính là Nghiêm Tiến Đào, tất cả mọi người đều cảm thấy hắn sẽ được gọi tới bàn chính ngồi, nhưng bây giờ nơi bàn chính đã đầy người, đều nói bà cụ nhà họ Lăng tương đối trọng nam khinh nữ, vẫn luôn không nhìn trúng cháu gái trong nhà, nhưng cũng không đến mức xem trọng một người cháu ngoại trai chứ?

Cháu rể là người khác họ, nhưng không phải cháu ngoại trai cũng là người khác họ sao?

"Cháu ngoại à, đây là cữu lão gia của cháu, đây là tứ ngoại công của cháu."

Bà cụ cũng không để ý tới suy nghĩ của người khác, quay qua giới thiệu mấy người đang ngồi trên bàn chính cho Phương Minh, nhà họ Lăng bắt đầu quật khởi từ trên tay ông cụ Lăng, mà ông cụ Lăng cũng không phải người cô độc, cũng có một vài anh chị em, dưới sự dẫn dắt của ông cụ Lăng, những người này đều đảm nhiệm chức vị không thấp.

Đương nhiên, người chủ sự của nhà họ Lăng vẫn là nhất mạch của ông cụ Lăng.

"Cữu lão gia, tứ ngoại công..."

Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi quay qua chào mấy trưởng bối này, mà cho dù trong lòng những trưởng bối này suy nghĩ như thế nào, nhưng chí ít mặt ngoài vẫn nở nụ cười, dùng ánh mắt từ ái của trưởng bối nhìn về phía hai anh em Phương Minh.

"Tốt rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ thì động đũa đi, cháu ngoại thích ăn gì để bà ngoại gắp cho cháu? Nhà chúng ta cũng không nhiều quy cũ như những gia tộc lớn khác, cháu thích ăn gì thì cứ gắp cái đó."

Nghe lời mẹ mình nói, Lăng Mộ Chính cùng hai anh em Lăng Mộ Sơn đã không biết nên nói cái gì, sao nhà họ Lăng có thể không có quy củ kia chứ? Lúc ăn cơm, nếu trưởng bối còn chưa động đũa mà vãn bối dám động đũa trước, vậy không thiếu được phải chịu một trận đánh, trước đây bọn họ cũng đã từng bị cha đánh vì lý do này đấy.

Không thấy người của mấy bàn còn lại còn chưa động đũa sao? Chính là vì đang chờ bàn này động đũa trước đấy, mà bọn họ cũng đang chờ mẹ động đũa trước đây.

Chẳng qua ngay khi đám người ở đây oán thầm trong lòng, ngoài cửa lại có một người đàn ông trung niên mang mắt kiếng đi vào, khi thấy người đàn ông trung niên này, tiểu bối nhà họ Lăng chỉ thấy nghi ngờ, nhưng Lăng Mộ Chính cùng Lăng Mộ Sơn lại đứng lên ngay lập tức.

Bởi vì bọn họ quen biết vị này, vị này chính là người phụ trách phòng làm việc của ông Đường, mà ông Đường là ai? Chính là nhân tuyển cho vị trí Đại trưởng lão tương lai.

"Chương bạn (1)?"

(1) Bạn: người lo liệu, trù tính công việc

Lăng Mộ Chính đứng lên, bước nhanh tiến lên nghênh đón, mặc dù xét về cấp bậc thì cấp bậc của đối phương thấp hơn mình, nhưng có nhiều thứ không thể dựa vào cấp bậc, người ta là thân tín bên cạnh ông Đường, tương lai không thể hạn lượng, mà ngược lại nếu lúc này bản thân mình không thể bước thêm một bước thì sẽ dừng lại ở đây, hai người là không thể so sánh nổi.

"Bộ trưởng Lăng, ông Đường đang đi thăm Vọng lão đồng chí, đại khái sau ba phút nữa sẽ qua đây thăm hỏi cùng an ủi bà cụ một chút."

Chương Quốc Cường biết bà cụ Lăng còn sống, chỉ là hắn không rõ vì sao ông Đường muốn tới thăm hỏi bà cụ Lăng, dù sao thì cấp bậc của bà cụ Lăng còn chưa tới vị trí kia.

Nhưng nếu ông Đường đã sắp xếp, hơn nữa còn là lâm thời quyết định, vậy hắn chỉ có thể qua đây báo trước một tiếng.

Chương 936: Tới cửa thăm hỏi (2)

Nghe được ông Đường muốn tới nhà thăm hỏi bà cụ, trên mặt Lăng Mộ Chính lộ ra vẻ nghi hoặc, hình như nhà mình cùng nhà họ Đường không có nhiều quan hệ lắm, mà ông Đường lại là một người rất thực tế, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có mục đích nhất định, người như vậy mà lại tới thăm mẹ mình là có mục đích gì đây?

Mặc dù không hiểu nhưng Lăng Mộ Chính vẫn sắp xếp rất nhanh, nếu ông Đường muốn tới thì nhất định phải tạm dừng gia yến lại, hơn nữa có khả năng rất lớn là còn có phóng viên quay chụp, cho nên cũng phải dặn dò người trong nhà.

Tiểu bối nhà họ Lăng nghe thấy những lời Chương Quốc Cường nói, bọn họ cũng không nghĩ nhiều như Lăng Mộ Chính vậy, càng nhiều hơn chính là kích động cùng kinh hỉ, ông Đường kia có thân phận gì? Ngay cả ông ấy đều muốn tới thăm hỏi cùng an ủi bà cụ, ai còn dám nói nhà họ Lăng bọn họ hạ màn?

Sau năm phút, ông Đường đến đúng giờ, mà chính như Lăng Mộ Chính dự đoán, sau lưng ông Đường còn có một số nhà nhiếp ảnh đi theo, như vậy hẳn chuyện ông Đường tới thăm hỏi mẹ mình ngày hôm nay sẽ xuất hiện trên TV.

"Bà cụ, chúc bà cụ năm mới tốt lành."

Đường Trấn Quốc tươi cười đi đến, đầu tiên là chúc tết bà cụ một hồi sau đó lại nói chuyện cùng Lăng Mộ Chính vài câu, cuối cùng mới đưa mắt nhìn tới Phương Minh.

"Phương Minh, nếu đã tới thủ đô thì rảnh rỗi tới chỗ tôi ngồi một chút, ừm, đồng chí Mộ Chính biết địa chỉ nhà tôi, lúc cậu muốn tới cứ nói đồng chí Mộ Chính đưa cậu tới."

Đường Trấn Quốc không ở lâu, rất hiển nhiên kế tiếp còn có hành trình, cho nên sau khi chào hỏi Phương Minh, nói Phương Minh rảnh rỗi thì tới nhà mình ngồi một chút, sau đó lại rời đi, đương nhiên, đám phóng viên không quay chụp ghi lại những lời mà ông ta nói với Phương Minh lúc sau.

Vẻ mặt của mọi người nhà họ Lăng lại một lần nữa trở nên quái dị.

Lần này cho dù là những tiểu bối kia cũng đều nhìn ra, sở dĩ ông Đường đến nhà họ Lăng không phải là vì mặt mũi của bà cụ lớn, mà là vì Phương Minh ở đây, đây là nể mặt Phương Minh nên mới đến nhà họ Lăng bọn họ.

Những người vốn không vừa mắt Phương Minh, cảm thấy Phương Minh trở lại nhà họ Lăng là đã chiếm tiện nghi của nhà họ Lăng, lúc này trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ. Dựa vào thái độ vừa rồi của ông Đường, chỉ cần Phương Minh nguyện ý hoàn toàn có thể được ông Đường bồi dưỡng, tạo ra một gia tộc mới không chút thua kém nhà họ Lăng bọn họ

Lúc này Lăng Mộ Chính cũng nhìn Phương Minh chằm chằm, hắn phát hiện dường như bản thân mình có chút không nhìn thấu đứa cháu ngoại trai này của mình, cùng lúc đó hắn cũng chú ý tới vẻ mặt của mẹ mình, vẻ mặt mẹ mình rất bình tĩnh, dường như đã dự liệu được tất cả những chuyện này.

"Đúng là gừng càng già càng cay, quả nhiên ở phương diện nhìn người mình vẫn không bằng mẹ mình được."

Lăng Mộ Chính thầm cảm khái một câu trong lòng, lúc trước hắn còn tưởng rằng vì Phương Minh có ân cứu mạng với bà cụ,

cộng thêm cậu là cháu ngoại trai duy nhất của bà cho nên bà mới thương yêu như vậy, nhưng hiện tại xem ra cũng không đơn giản như vậy.

Cảm thụ được ánh mắt mọi người nhìn về phía mình đã thay đổi hẳn, Phương Minh cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng cậu không tới mức vì vậy mà cảm thấy nhà họ Lăng quá mức nịnh bợ, nịnh bợ là mỗi người đều có, cho dù là người một nhà cũng vậy.

...

Trong lòng Phương Minh cảm thấy ông Đường chỉ đang cho cậu một chỗ dựa mà thôi, sợ cậu bị nhà họ Lăng khinh thường, dù sao thì thân phận người tu luyện của cậu cũng không thích hợp bại lộ trước mắt người bình thường.

Nhưng đêm đó trên TV xuất hiện hình ảnh ông Đường đến nhà họ Lăng thăm hỏi lão đồng chí, toàn bộ thủ đô hoặc có lẽ là toàn bộ gia tộc quan lại đều cảm nhận được tín hiệu.

Cho nên, từ ngày thứ hai nhà họ Lăng lập tức không ngừng có khách đến nhà thăm hỏi, thậm chí ngay cả cha Nghiêm Tiến Đào cũng đích thân đến, đương nhiên bọn họ không biết vì nguyên nhân gì mới khiến ông Đường xuất hiện ở nhà họ Lăng, nhưng đối với bọn họ thì chuyện đó cũng không quan trọng, bọn họ chỉ cần biết đây là một tín hiệu, vậy là đủ rồi.

Cho nên khi hội nghị tháng ba năm sau tới, khi tên Lăng Mộ Chính xuất hiện ở Bộ Tuyên truyền, không ai cảm thấy khiếp sợ, bởi từ khoảnh khắc khi ông Đường bước vào nhà họ Lăng, Lăng Mộ Chính đã được chú định muốn xoay người.

Giao thừa, tết âm lịch!

Sau khi ngày mùng năm tháng giêng trôi qua, Phương Minh lập tức rời khỏi thủ đô đi đến Ma Đô, tuy rằng nhà họ Lăng có rất

nhiều thân thích, nhưng Phương Minh cũng chỉ theo mẹ đi tới nhà một vài trưởng bối thôi.

Nếu như không có chuyện ông Đường tới cửa thăm hỏi, chắc hẳn hành động này của Phương Minh sẽ khiến người nhà họ Lăng bất mãn, nhưng từ khi ông Đường đến nhà họ Lăng một chuyến, toàn bộ người nhà họ Lăng đã thay đổi thái độ khi đối xử với Phương Minh, đều cảm thấy Phương Minh là một người bận rộn, không có thời gian chúc tết cũng rất bình thường, tuy rằng bọn họ cũng không biết Phương Minh vội vàng làm gì.

Ma Đô!

Đương nhiên Phương Minh cũng cần phải đến nhà họ Hoa, đầu tiên là dẫn theo Tử Du tới nhà họ Hoa chúc tết, sau đó lại cùng cha Diệp mẹ Diệp đi thăm hỏi trưởng bối hai nhà, cũng chính thức khiến tất cả thân thích nhà họ Diệp biết tới Phương Minh.

Sau một chuyến đi như thế, thời gian nghỉ tết âm lịch cũng tới điểm cuối.

Mà khi thời gian nghỉ tết âm lịch kết thúc, Lăng Mộ Mai cũng bay từ thủ đô đến Ma Đô, bắt đầu thương lượng chuyện để Phương Minh đính hôn với Diệp Tử Du cùng nhà họ Diệp.

Đối với gia tộc lớn như nhà họ Lăng, dù cho chỉ là chuyện đính hôn của đám tiểu bối cũng không phải chuyện nhỏ, huống chi hiện tại địa vị của Phương Minh ở nhà họ Lăng cũng không bình thường, đương nhiên lần đính hôn này phải trải qua rất nhiều lễ tiết.

Đính hôn cũng không cần xa hoa lãng phí như kết hôn, nhưng nhất định phải báo mời đầy đủ thân thích hai nhà, mà khách sạn nơi tổ chức tiệc đính hôn cũng cần có thời gian chuẩn bị. Đương nhiên những chuyện này đã có trưởng bối hai nhà xử lý, cũng không cần Phương Minh cùng Diệp Tử Du quan tâm.

Chẳng qua trước khi Phương Minh cùng Diệp Tử Du tổ chức lễ đính hôn, bọn họ lại phải cùng tham gia một tiệc cưới.

Thủ đô!

Lúc này trong biệt thự nhà họ Trần cũng được giăng đèn kết hoa, bởi vì đại thiếu gia nhà họ Trần sẽ kết hôn vào ngày mai, mặc dù nói nơi đây không phải phòng tân hôn, mà hai vợ chồng mới cưới cũng sẽ hưởng thụ đêm tân hôn ở một căn nhà khác, nhưng nơi đây vẫn cần được trang trí.

Khi Phương Minh cùng Diệp Tử Du chạy tới, nhìn bụng dưới của Đường Diễm hơi hơi nhô lên, Diệp Tử Du không nhịn được trêu chọc một câu: "Trách không được cậu muốn cử hành hôn lễ vội tới như vậy, thì ra là náo tới xuất hiện nhân mạng."

Bị bạn thân cùng phòng trêu chọc như vậy, khuôn mặt Đường Diễm đỏ lên, nhưng tính cách của cô ấy vốn là tương đối đỉnh đạc, lập tức mắng trả lại: "Đừng nên quá đắc ý, biết đâu hai cậu cũng trúng rồi thì sao? Trừ phi hai cậu không ăn vụng."

Lần này đến phiên Diệp Tử Du đỏ mặt, bởi vì cô ấy nghĩ tới đêm ở đạo quan ấy, mình và anh Phương Minh không hề làm bất kỳ một biện pháp đề phòng gì.

"Không thể nào, thực sự ăn vụng rồi?"

Lúc trước Đường Diễm chỉ thuận miệng đánh trả, bởi vì trong lòng cô ấy, cho dù có thích Phương Minh nhiều tới mức nào đi nữa thì chắc chắn một cô gái như Tử Du sẽ muốn giữ lại đêm đầu tiên tới ngày kết hôn, nhưng không nghĩ tới vậy mà tiên nữ lại động lòng phàm, đã sớm rơi vào nhân gian.

"Dĩ nhiên là thực, chậc chậc chậc..."

Diệp Tử Du làm sao có thể là đối thủ của cô gái dũng mãnh như Đường Diễm, rất nhanh quyền chủ động đã bị chuyển tới tay

Đường Diễm, mà Tử Du cũng bị hỏi tới không chống đỡ được, bởi vì vấn đề của Đường Diễm thật sự là quá hung hãn.

"Cái kia thế nào? Lần đầu tiên có cảm giác gì?"

"Hắc hắc, Phương Minh nhìn gầy yếu như vậy, phương diện kia vẫn được chứ? Chẳng qua mình nghe nói thông thường những người đàn ông gầy có thể kéo dài lâu hơn."

"Lần đầu tiên ấy hai người đã làm bao nhiêu lần vậy?"

"Có phải ăn trong tủy mới biết nó ngon, sau này..."

Khuôn mặt Diệp Tử Du đã đỏ bừng như quả táo, cuối cùng chỉ có thể bỏ chạy, lưu lại Đường Diễm đứng đó mang vẻ mặt kiêu ngạo khi toàn thắng, hai tay chống nạnh cười ha ha.

Phương Minh không tham dự vào màn trêu chọc nhau của mấy cô gái bên kia, bởi vì sau khi cậu đi tới nhà họ Trần, Trần Trạch trực tiếp kéo Phương Minh còn có Hoa Minh Minh rời đi.

Không sai, lần này cho dù là Phương Minh hay vẫn là Hoa Minh Minh, đều đảm nhiệm một vai trò rất quan trọng, đó chính là phù rể.

Chương 937: Đêm party độc thân

Bên phía Đường Diễm có bốn vị phù dâu, trừ ba người bạn cùng phòng của Diệp Tử Du ra còn một cô bạn thời trung học phổ thông của cô ấy nữa, mà bên phía Trần Trạch đương nhiên cũng cần chuẩn bị đủ bốn phù rể, Diệp Tử Du đảm nhiệm phù dâu, vậy vai phù rể này Phương Minh không thể chạy thoát được, mà Hoa Minh Minh cùng Trần Trạch lại là mùi hôi hợp nhau (1), mặc dù sau khi quen Đường Diễm Trần Trạch đã thu liễm rất nhiều, nhưng vẫn có liên hệ với tên Hoa Minh Minh này.

(1) Nguyên văn là xú khí tương đầu: Những người có suy nghĩ, sở thích và thói quen tương tự nhau và rất hợp nhau (thường là thói xấu)

Nhà họ Trần có thể coi là một gia tộc lớn, lại thêm chuyện làm ăn của cha Trần Trạch không nhỏ, cái gọi là nghèo ở chợ không người hỏi, giàu ở thâm sơn có bà con xa, với tư cách là người thừa kế duy nhất trong tương lai của xí nghiệp Trần thị, đương nhiên có không ít khách mời tới tham gia hôn lễ của Trần Trạch.

"Trần Trạch, ngày mai cậu thoát kiếp cô đơn rồi, đêm nay nhất định phải tổ chức một tiệc party độc thân hoành tráng để kỷ niệm quảng thời gian dài đã độc thân của cậu."

Vẻ mặt Hoa Minh Minh có chút nham nhở nhìn về phía Trần Trạch, trước đây khi Trần Trạch xuống tay với Đường Diễm, cậu ta đã theo đuổi tán tỉnh Lăng Dao, chỉ có điều người trước có thể ôm mỹ nhân về, còn cậu ta thì ngay cả phương thức để liên lạc với Lăng Dao cũng không lấy được.

"Ha ha, nhất định là phải có đêm party độc thân rồi, chẳng qua tạm thời không nên lộ ra, đầu trọc đã sắp xếp xong xuôi cho tôi rồi."

Nghe được hai chữ đầu trọc, Hoa Minh Minh cũng cười ha hả, hai người ngầm trao đổi ánh mắt, điều này khiến Phương Minh không nhịn được quay đầu trừng trắng mắt, xem ra đêm nay cậu phải đi theo trông chừng hai thằng này cẩn thận, nhất là Trần Trạch, bằng không đợi lễ kết hôn ngày mai đến, đoán chừng Đường Diễm sẽ nảy sinh ý muốn giết người cũng nên, cậu cũng không muốn hôn lễ đang yên đang lành lại biến thành tang lễ.

Ngày mai là hôn lễ rồi, đương nhiên cô dâu không thể tiếp tục đợi ở nhà họ Trần, sau khi dùng xong bữa cơm, Đường Diễm cùng người của họ nhà gái còn có mấy người Diệp Tử Du lập tức quay trở về khách sạn, hiện tại bọn họ chỉ cần ngồi đợi tới sáng mai khi chú rể qua đón dâu là được.

Có thể nói rằng, dù là trước khi kết hôn hay sau khi kết hôn thì chú rể cũng đều bận rộn, nhưng đó là chỉ người bình thường, mà đối với loại phú nhị đại như Trần Trạch này, trong toàn bộ hôn lễ chỉ có một chuyện cần đến cậu ta đó chính là bản thân cậu ta, tất cả mọi chuyện khác đều có đoàn đội chuyên chuyện kết hôn xử lý, về phần chiêu đãi thân thích khách mời gì gì kia đương nhiên là có cha của cậu ta ra mặt.

Cho nên khi màn đêm buông xuống, Trần Trạch cùng Hoa Minh Minh lập tức chạy ra ngoài, đương nhiên, Phương Minh cũng đi theo cùng, ngoài ra còn có mấy người bạn trẻ tuổi khác của Trần Trạch.

Đoàn người trực tiếp đi về phía một khu ăn chơi.

Đương nhiên khu ăn chơi ở đây cũng không phải loại khu như bảo kiếm, loại con nhà giàu như Trần Trạch đương nhiên sẽ không tới những nơi như vậy, tính bảo mật quá thấp, cuối cùng, mấy

chiếc xe thể thao khoe khoang xa hoa dừng lại ở một con phố tương đối tĩnh lặng.

"Ở trong mắt rất nhiều người, chỉ nghe nói Thiên Thượng Nhân Gian ở thủ đô, hội sở Con Ngựa Trắng ở Ma Đô, nhưng căn bản là bọn họ không biết trong số những khu vui chơi giải trí của phú nhị đại ở thủ đô, căn bản là Thiên Thượng Nhân Gian chưa đủ lọt vào bảng xếp hạng, cũng chỉ có mấy tên nhà giàu mới nổi ở mấy vùng khác hay một vài tên nhóc không biết hàng mới tới đó chơi."

Xuống xe, vẻ mặt Trần Trạch tràn đầy khinh thường, nếu như Thiên Thượng Nhân Gian là một nơi tốt thật thì sao có thể bị đóng cửa?

Nơi tốt chân chính phải là nơi có chế độ hội viên, không có quan hệ không ai giới thiệu, cho dù mày có tiền cũng không chơi được.

Dinh thự Hoàng Triêu.

Ánh mắt của Phương Minh nhìn trang viên phía trước, từ bên ngoài thoạt nhìn có vẻ như toàn bộ dinh thự đang cố gắng hạ thấp mình, cũng không để đèn neeon huỳnh quang sáng chói như các casino khác thường có, thế nhưng mấy tên bảo vệ mặc tây trang đen đang đi tới đi lui phía ngoài cửa kia lại nói cho những người đi ngang qua nơi này biết, nơi này cũng không điệu thấp giống như những gì nó biểu hiện ra bên ngoài.

"Trong này không cho phép xe lái vào, tất cả xe đều chỉ có thể dừng ở bãi đỗ xe này, sau đó bọn họ sẽ sắp xếp xe đưa chúng ta vào."

Hiển nhiên Trần Trạch là khách quen nơi này, mà đoán chừng mấy người bạn kia của cậu ta cũng đã tới đây không ít lần, đều rất rõ ràng, ngược lại Hoa Minh Minh là lần đầu tiên tới đây, mang

trên mặt vẻ tò mò nói: "Lúc tôi còn ở Ma Đô đã nghe nói về nơi này rồi, nhưng xưa nay chưa từng tới bao giờ, lần này ngược lại có thể mở mang tầm mắt một chút, nghe nói còn có không ít nữ minh tinh tới nơi này."

"Nữ minh tinh đã là gì, nơi này còn có đầy mấy người gọi là "lưu lượng chó sữa nhỏ" (2), cũng có không ít phú bà ở đây đâu."

(2) Lưu lượng chó sữa nhỏ: chỉ những chàng trai trẻ đẹp, ngoan ngoãn, đơn giản.

Trần Trạch khinh thường hừ hừ, mấy người gọi là "lưu lượng tiểu sinh" (3) kia, phía sau người nào mà không có lấy vài nữ kim chủ, mượn một "chó sữa nhỏ" mới vừa rồi đây để nói, cũng vì phản bội nữ kim chủ để tìm một cô bạn gái khác, cuối cùng đã bị nữ kim chủ này phong sát (4), hiện tại nhân khí chậm rãi xói mòn.

(3) Lưu lượng tiểu sinh: Lưu lượng tiểu sinh là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nam minh tinh sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu. Có được họ rồi thì doanh thu phòng vé nhất định sẽ tcậu tag lớn, có được họ rồi thì tỷ suất người xem phim truyền hình nhất định sẽ rất cao, có được họ rồi thì tin tức gì mới cũng sẽ được làm truyền với tốc độ "bàn thờ", chỉ cần một chút động tĩnh dù chỉ là nhỏ nhất cũng có thể thu hút lương lớn người quan tâm, theo dõi.

(4) Phong sát: cấm mọi hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật.

Thật ra, loại chó sữa nhỏ này hoàn toàn không có tài hoa hay kỹ thuật biểu diễn gì, chỉ dựa vào một cái gọi là giá trị nhan sắc. Nhưng đầu năm nay có quá nhiều chó sữa nhỏ có giá trị nhan sắc, cộng thêm đủ loại phần mềm sửa chữa mê chết mấy em gái, khiến mấy em gái này không ngừng kêu gào muốn rụng trứng hay sinh con cho mấy anh, một khi mấy nam tinh này lộ ra ảnh mặt mộc kém sắc hơn, ngay lập tức mấy em gái này lại nhào vào vòng tay của những chó sữa nhỏ khác.

Trước dinh thự có quản lý dẫn đường, rất nhanh đã có một chiếc xe xuất hiện ở cửa, đám người Trần Trạch lên xe, xe chạy thêm vài phút đồng hồ trong trang viên, cuối cùng ngừng lại trước một tòa nhà theo kiểu phương Tây cao chừng năm tầng.

Hai nam lễ tân khom người mở cửa xe, mà cho dù thời tiết lúc này là gió lạnh lăng liệt, nơi cửa sảnh lớn vẫn có khá nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nguyên một đám ăn mặc sườn xám, cười tươi như hoa nhìn chăm chú vào đoàn người Phương Minh.

Rất hiển nhiên những nữ lễ tân này cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, ánh mắt cực kỳ nhu hòa, nhất là khi có người nhìn thẳng vào mắt các cô ấy khiến nụ cười trên mặt các cô càng sâu thêm một phần, khiến người ta cảm thấy ấm áp như ở nhà.

"Đừng nhìn, những cô gái này chỉ phụ trách đón khách mà không chịu tiếp khách, chẳng qua đợi thêm vài tháng nữa cậu có thể thấy các cô ấy ở bên trong." Trần Trạch thấy Hoa Minh Minh nhìn chằm chằm một cô gái trong đoàn lễ tân, hơi thâm ý nói.

"Vì sao?"

"Cái này còn không hiểu sao? Mấy lần cậu đi tới phòng mát xa không thấy em gái xinh đẹp nhất nơi ấy chính là mấy em đón khách ngoài cửa sao? Mấy người mát xa ở bên trong rõ ràng không cùng đẳng cấp với người ta. Đương nhiên, dinh thự Hoàng Triêu cũng không đến mức làm như vậy, nhưng người phụ trách đón khách thì chỉ đón khách thôi, đây là quy củ, không thể ép buộc người ta làm những chuyện khác được."

Trần Trạch mang dáng vẻ như người từng trải, tiếp tục nói: "Chẳng qua bình thường thời gian mấy em gái này làm người đón khách cũng không dài, hấp dẫn trong nghề này thật sự quá lớn, khi mới vừa bắt đầu còn có thể bảo vệ bản tâm, cảm thấy chỉ cần kiếm được chừng đó tiền đã quá tốt rồi, nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện, chỉ cần uống một chén rượu với khách hàng lập tức có

thể kiếm đủ số tiền khi đứng lạnh cóng cả đêm, cuối cùng có mấy người còn có thể kiên trì được đây?"

Mấy tháng, Trần Trạch cảm thấy cậu ta đã đưa ra một mốc thời gian khá dài, cậu ta đã từng thấy một em gái đón khách, mới ngày thứ ba đã đi vào bên trong làm người tiếp rượu.

Dinh thự Hoàng Triêu có thể coi là một khu ăn chơi tổng hợp, có KTV, nhà tắm hơi còn có bể bơi, phòng tập thể hình, sân đánh Golf, cuối cùng toàn bộ hạng mục nghỉ ngơi bên này đều có đủ.

Chỉ cần trở thành hội viên là có thể hưởng thụ hết tất cả những dịch vụ nơi này, đương nhiên giá cả cũng rất xa xỉ, phí hội viên một năm một triệu, mà đây vẫn chỉ là phí hội viên, chưa bao gồm phí tiêu tốn nơi đây, cho nên người có thể tới đây chơi đùa phải có tài sản hơn trăm triệu.

Trần Trạch không có tài sản lớn như vậy, nhưng ai bảo cậu ta có một người cha tốt đây? Tài sản nhà họ Trần cũng không nhỏ đâu.

"Lão Chu đâu rồi? Không phải thằng này tới trước chúng ta một bước sao?"

Hoa Minh Minh đánh giá bốn phía, lão Chu trong miệng cậu ta chính là Chu Duẫn Văn, cũng chính là đầu trọc trong mắt Trần Trạch, nhắc tới Chu Duẫn Văn thật cũng đủ buồn bực, đó là mặc kệ cậu ta cố gắng tới mức nào nhưng trên đầu cậu ta không thể mọc ra nổi một sợi tóc, là “tuyệt đỉnh” .

Chương 938: Xung đột (1)

Hiện tại Chu Duẫn Văn đã hoàn toàn không còn ý nghĩ làm hoàng đế nữa.

Được xem là người đàn ông có được vài trăm triệu tiền mặt, cậu ta đã chìm đắm trong xa hoa truỵ lạc, thằng này có tiền, là người có tiền chân chính, thật ra trong nước người có tổng tài sản hơn tỷ cũng không ít, nhưng không ít người đều tính cả tài sản công ty, tính cả cổ phiếu cùng bất động sản của mình, mà vốn lưu động thực tế có thể lấy ra được lại không bao nhiêu.

Một công ty có giá trị cổ phần mười tỷ, nếu là xí nghiệp truyền thống thì vốn lưu động có thể dùng được ngay không quá một tỷ, mà nếu là xí nghiệp thương mại điện tử có giá trị cổ phần tới mấy chục tỷ, có thể hàng năm còn nợ nần vài trăm triệu.

Hiện nay 80% đầu sỏ thương mại điện tử trong nước còn đang đốt tiền lỗ vốn, đương nhiên người bị thiếu tiền ở đây chính là những nhà đầu tư cùng người mua cổ phiếu.

Cho nên người có tới mấy trăm triệu tiền mặt trên tay lại không có bất kỳ khoản nợ bên ngoài giống Chu Duẫn Văn như vậy, thật sự là không nhiều lắm, mà Chu Duẫn Văn tiêu tiền như nước, cũng khiến bên cạnh cậu ta lúc nào cũng có vô số mỹ nữ vây quanh.

Đối với Chu Duẫn Văn đến nói, cuộc sống hiện tại của cậu ta còn thoải mái hơn khi làm hoàng đế nhiều. Mặc dù nói làm hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, nhưng không nói tới chuyện có trưởng bối trông coi, ngay cả mấy phi tần kia còn không phải chính cậu ta lựa [image]chọn theo sở thích của mình, huống

chi, những người phụ nữ kia đều danh môn khuê tú, cả đám đều luôn giữ khuôn phép, chưa bao giờ thoải mái cởi mở chơi đùa.

Phương Minh biết Chu Duẫn Văn đang ăn chơi đàng điếm, nhưng cậu cũng không quản, cậu đã từng xem tướng mệnh của Chu Duẫn Văn, mạng của người này thật sự rất đặc biệt, là tướng mệnh đã được chú định đại phú đại quý, hơn nữa quan trọng nhất là mệnh cách của người này rất cứng, đó cũng có nghĩa cho dù cậu ta ăn chơi đàng điếm hằng ngày, thân thể cũng sẽ không bị móc rỗng, cũng thuộc loại có thiên phú dị bẩm.

Đương nhiên, ở trong lòng Phương Minh vẫn cho rằng đây là bởi vì thằng Chu Duẫn Văn này nhẫn nhịn mấy trăm năm, đã khiến thân thể bị cưỡng ép tới nghẹn thành như vậy, dù sao thì từ góc độ dưỡng sinh đến nói, giấu tinh có tác dụng khiến thân thể khỏe mạnh tráng kiện, mà Chu Duẫn Văn đã "giấu" tới mấy trăm năm…

Nói trắng ra cơ thể của Chu Duẫn Văn chính là một lò tinh luyện, hơn nữa cái lò tinh luyện này đã rất vẹn toàn, nếu như không phóng thích bản thân một chút sớm muộn gì bản thân cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn. Dù sao thì cậu ta cũng có tiền, mà những người phụ nữ kia cũng vì tiền mà tới, một người muốn đánh một người muốn bị đánh, vấn đề này thật không có gì để nói cả.

Dưới sự dẫn dắt của quản lý, đoàn người đi vào khu vực KTV, cuối cùng đẩy ra một ghế lô được lắp ráp cực kỳ sang trọng, bên trong đã có một nam thanh niên cùng mấy cô gái ngồi từ trước, nam thanh niên chính là tên đầu trọc Chu Duẫn Văn kia, dưới ngọn đèn quả đầu trọc của cậu ta cực kỳ chói mắt.

"Hoa Minh Minh, Trần Trạch... Nha, Phương Minh cậu cũng tới rồi."

Vừa liếc mắt nhìn cách ăn mặc của Chu Duẫn Văn, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, đầu trọc tỏa sáng, một chùm dây chuyền vàng cỡ lớn, sợ rằng phải nặng tới nửa kg, quan trọng nhất

là bên ngoài sợi dây chuyền bằng vàng này còn có đeo thêm vài vòng trang sức được làm từ bồ đề các loại.

Trên tay trái còn có đeo một đồng hồ bằng vàng khá lớn, trên tay phải thì đeo một chùm phật châu Hoàng hoa lê Hải Nam, khi cậu ta đứng lên lộ ra mấy chùm chìa khóa xe bên hông.

Dương bất dương thổ bất thổ, hiện rõ khí chất nhà giàu mới nổi.

Thời khắc này Chu Duẫn Văn ngậm một điếu xì gà trong miệng, người ta hút xì gà chỉ là hút vào miệng xong lập tức nhổ ra, chỉ có rất ít khói có thể quá phổi, nhưng thằng này thì hay rồi, trực tiếp hít vào trong phổi, còn mặt không đổi sắc.

"Thằng lão Chu này là hoàn toàn bị thối nát, không biết cậu ta nghĩ sao mà lại thích xem phim Hong Kong thập niên tám mươi chín mươi, còn phải học người ta, thật ra, tôi cũng không muốn chơi đùa chung với cậu ta, thật sự là không gánh nổi người này."

Hoa Minh Minh nhìn mấy người bạn của Trần Trạch đã kinh ngạc đến ngây người, cũng mang vẻ mặt ghét bỏ, loại tạo hình nhà giàu mới nổi giả trang đại ca này đã sớm không lưu hành, cũng đã biến thành danh từ lão thổ mạo (1).

(1) Lão thổ mạo: chỉ sự khinh miệt những người không được giáo dục tốt, có tư duy lạc hậu về lối sống, thời trang, văn hóa...

Chẳng qua, khi ánh mắt mấy người này rơi vào trên người đám mỹ nữ bên cạnh Chu Duẫn Văn, hai mắt Hoa Minh Minh lại sáng rực lên, ba vị mỹ nữ này lại là nữ minh tinh có chút danh tiếng, nhất là cái người tựa ở bên cạnh Chu Duẫn Văn kia còn từng diễn một bộ phim truyền hình tương đối hot, mặc dù chỉ là người phối hợp diễn.

Phương Minh cũng liếc một cái liền nhận ra nữ minh tinh ở

bên cạnh Chu Duẫn Văn kia, chính là nữ tinh lần trước quay phim ở đoàn làm phim của Hàn Kiều Kiều, rất hiển nhiên người này đã bị Chu Duẫn Văn câu được.

Chu Duẫn Văn có tiền, vẻ ngoài cũng không tồi chút nào, nếu có thể thông đồng cùng với Chu Duẫn Văn, để cậu ta cho cô ấy ít tiền đầu tư cho đoàn làm phim, đến lúc đó cứ mang số tiền này mua lấy một vai diễn quan trọng nào đó là được.

Dạng giao dịch như vậy quá dễ thấy trong giới giải trí.

Đương nhiên, lần này hiển nhiên Chu Duẫn Văn cũng đã nói đám người sắp tụ tập ở đây là một số phú nhị đại, cho nên Lý Xảo Xảo này cũng dẫn theo mấy người bạn thân trong giới giải trí đến, tuy rằng dung mạo của hai người này không bằng Lý Xảo Xảo nhưng cũng có thể coi là không tồi, quan trọng nhất là có thân phận minh tinh bổ trợ hiệu quả.

"Đến, giới thiệu cho các người một chút, vị này chính là Hoa Minh Minh, là lão Thiết (2) của tôi, đây là Trần Trạch, ngày mai cậu ta sẽ là chú rễ, còn có những thứ này là bạn bè của chú rễ, về phần vị này..."

(2) Lão thiết: một cách gọi bạn bè thân thiết

Chu Duẫn Văn nói không ngớt lời, cuối cùng chỉ vào Phương Minh nói: "Vị này chính là người còn có tiền hơn cả tôi, nếu có thể được cậu ta coi trọng, ha ha, tùy tiện vẩy chút tiền đã có thể biến mấy cô trở thành minh tinh lớn hạng nhất."

Nghe thấy những lời Chu Duẫn Văn nói, trên mặt hai nữ minh tinh kia lộ ra vẻ động lòng, nhất là ánh mắt nhìn về phía Phương Minh càng trở nên chói sáng.

Tuy rằng các cô ấy cũng biết, trong trường hợp này đa số đàn ông giới thiệu về nhau đều mang theo ý khoác lác là chính, là

không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng điều này cũng có thể chứng minh được một điểm, đó chính là hắn cậu Phương là tồn tại trâu bò nhất ở đây.

Vậy mà khi hai vị nữ tinh này động lòng chuẩn bị đi lên chào hỏi, vẻ mặt Lý Xảo Xảo lại biến hóa một chút, người khác không nhận ra Phương Minh, thế nhưng cô ấy đã từng thấy cậu ở đoàn làm phim, vị này chính là người đàn ông sau lưng Hàn Kiều Kiều đấy.

Hàn Kiều Kiều là cấp bậc gì? Có thể trở thành người đàn ông sau lưng Hàn Kiều Kiều, nhất định là người có thực lực đứng đầu, nhưng cũng chính vì như vậy, loại đàn ông này ngược lại cũng là loại người không dễ dụ dỗ nhất. Nếu không may truyền tới tai Hàn Kiều Kiều, dựa vào địa vị của Hàn Kiều Kiều trong giới giải trí, muốn phong sát hai cô bạn thân này của mình cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Trừ phi cậu Phương này ra tay giúp đỡ, thế nhưng cho dù hai cô gái này là bạn thân của mình, Lý Xảo Xảo vẫn không thể không thừa nhận, bạn thân mình tuyệt đối không thể sánh được với Hàn Kiều Kiều, cho dù cậu Phương này có muốn nếm món ngon, nhưng một khi phải lựa chọn giữa Hàn Kiều Kiều cùng bạn thân mình, chắc chắn sẽ chọn Hàn Kiều Kiều.

"Tiêu Tiêu, Tư Tư, mau mau chào hỏi chú rể."

Lý Xảo Xảo gọi hai cô bạn thân của mình lại, mà hai nữ tinh này cũng là người khéo léo, các cô ấy biết lần này Xảo Xảo dẫn các cô ấy qua đây chính là vì kết giao với những phú nhị đại này, nếu có thể leo lên người một vị, cho dù không giúp ích được gì cho các cô ấy trong giới giải trí, nhưng số lượng tiền tài các cô ấy nhận được sẽ không nhỏ đâu.

Nếu trong loại tình huống này mà Xảo Xảo lại cố ý không để các cô ấy tới gần cậu Phương trâu bò nhất trong đám, hiển nhiên

cũng có nguyên nhân, đến lúc đó lén hỏi một chút là được rồi.

Tuy rằng tuổi của những người trong ghế lô không lớn lắm, nhưng mọi người đều là người thông minh, có mấy lời không cần phải nói rõ ra ngoài.

Đến cuối cùng, mấy người bạn của Trần Trạch cũng gọi thêm mấy cô gái của dinh thự tới cùng uống rượu chung vui, bầu không khí trong toàn bộ ghế lô rất sung sướng, chẳng qua cũng may Trần Trạch là người chia rõ chừng mực, ngược lại không để cô gái nào ngồi ở bên cạnh mình, có thể coi là một người cô độc ngoại trừ Phương Minh ra.

Chương 939: Xung đột (2)

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, mặc dù mọi người vẫn luôn mở miệng hô hào đòi chú rễ quá chén để ngày mai không cách nào tham gia hôn lễ, chẳng qua một khi bắt đầu chơi đùa ai cũng là người có chừng mực, không ai rót rượu cho Trần Trạch.

Những phú nhị đại này ăn chơi đàng điếm chỉ là vì tiêu khiển, nhưng không có nghĩa bọn họ thực sự hồ đồ, nếu thật sự để chú rể vì ăn chơi mà chậm trễ hôn lễ, bọn họ sẽ bị trưởng bối xử đẹp ngay.

Bầu không khí trong ghế lô càng ngày càng high, hai nữ minh tinh kia cũng đều tự tìm bạn cho mình, ngược lại Hoa Minh Minh không chọn vị nào trong số hai nữ minh tinh kia, bởi vì cậu ta tự biết mình bị lão cha quản rất nghiêm, trên tay cũng không có nhiều tiền để tiêu xài như thế.

Bầu không khí trong ghế lô rất high, ánh đèn cũng càng ngày càng mờ, đến sau này thậm chí còn có mấy đôi ôm rời khỏi ghế lô, tìm một chỗ không người lẫn lộn với nhau.

Rầm!

Sau mười mấy phút, đột nhiên cửa ghế lô bị người khác đẩy ra, nữ tinh tên Tiêu Tiêu kia vội vàng hấp tấp chạy vào, trên tóc ướt nhẹp, quần áo cũng có chút dơ dáy bẩn thỉu.

"Không tốt, Kiệt thiếu bị người đánh."

Kiệt thiếu mà vị nữ tinh này nói tới chính là bạn của Trần Trạch mà cô ấy mới dụ dỗ được trong ghế lô ban nãy, cũng là một phú nhị đại, hai người ở trong ghế lô trò chuyện tới lửa nóng, đi ra

ngoài chuẩn bị phát triển tình hữu nghị một chút.

"Chuyện gì xảy ra?"

Mọi người trong ghế lô đều dừng động tác lại, Trần Trạch lại càng nhíu mày hỏi.

"Vừa... Vừa rồi tôi và Kiệt thiếu đang ở ghế lô không người đối diện, nhưng đột nhiên có một người tiến vào, Kiệt thiếu tức giận rống lên vài câu, không nghĩ tới người nọ lại kêu một đám người qua đấy, hiện tại bọn họ đang đánh Kiệt thiếu một trận."

"Con mẹ nó, kiêu ngạo như vậy? Mọi người cùng nhau đi qua xem."

Mấy người thanh niên trẻ tuổi trong ghế lô vừa nghe thấy bạn mình bị đánh, nguyên một đám vén tay áo lên muốn xông ra ngoài, chẳng qua còn không đợi bọn họ lao ra khỏi ghế lô, nơi cửa đã có một đám người trẻ tuổi đi vào.

"Thế nào, thằng nhóc này chính là người cùng một phe với các ngươi?"

Lưu Kiệt trực tiếp bị người ném trên mặt đất, toàn thân cao thấp đều là vết chân, khuôn mặt cũng sưng vù lên.

"Con mẹ nó, các ngươi dám đánh người?"

"Có phải muốn chết rồi hay không?"

Trong ghế lô, mấy người bạn của Trần Trạch đã uống quá nhiều rồi, thấy bạn mình bị đánh thành như vậy căn bản là không thể nhịn được, ngược lại vì Trần Trạch không uống nhiều rượu nên đầu óc tương đối thanh tỉnh.

Đây là đâu? Là dinh thự Hoàng Triêu, dám đánh người gây sự ở đây là tuyệt đối không có quả ngon để ăn đấy, đã từng có một

phú nhị đại tự kiêu cho rằng mình có tiền, uống rượu đùa giỡn gây sự ở đây, nhưng kết quả sau cùng lại là bị chặt một tay xám xịt rời khỏi, trực tiếp trốn khỏi thủ đô.

Dường như đoàn người trước mắt này cũng đã uống rượu, nhưng hiển nhiên còn chưa tới mức say khướt, nếu đã không say mà vẫn dám đánh người ở chỗ này, còn phách lối ương ngạnh như vậy, hẳn lai lịch bối cảnh của dám người này cũng không nhỏ.

Tuy rằng nhà họ Trần có tiền, thế nhưng ở vùng đất thủ đô này, tiền cũng không phải vạn năng.

"Mấy vị có ý gì, hẳn bạn ta không đắc tội gì với các người đi..."

"Vậy phải xem thằng nhóc này làm chuyện gì, thật sự cho rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn đã có thể xông pha ở thủ đô này sao? Ta nói cho các ngươi biết, nơi này là thủ đô, chút tiền đó của các ngươi là không đủ dùng đâu."

Một người thanh niên vô cùng kiêu căng ngạo mạn lên tiếng, mà nghe được lời của đối phương, trong lòng Trần Trạch trầm xuống, chuyện cậu ta lo lắng nhất đã xảy ra, dựa vào giọng điệu của đối phương có thể thấy hẳn đối phương xuất thân từ gia đình quan lại.

Có một cách xưng hô dành cho loại người khác với loại con cháu nhà giàu như bọn họ: Quản nhị đại.

Ở xã hội hiện tại, có tiền đồng nghĩa với có được tất cả, có thể mua được vô số đồ vật, nhưng trong đám nhà giàu lại có lưu truyền một câu nói, đó chính là không nên đụng tới cấm kỵ.

Mà cấm kỵ này chính là một vòng tròn thần bí hơn.

Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa chỉ mới thành lập được vài chục năm, là một xã hội mới tinh, mà cải cách mở cửa càng chỉ

mới bắt đầu từ cuối thập kỷ tám mươi, cho nên nói, thời gian tích lũy tiền tài của nhà giàu có trong nước cũng không phải quá dài.

Gần như tất cả vốn liếng tích luỹ ban đầu đều máu tanh, thậm chí phần lớn đều từ biên giới màu xám đi qua, căn bản không hề có chút thanh bạch rõ ràng, cho nên đối với những phú hào này đến nói, trên người của bọn hắn đều có gắn một câu chú khẩn cô (1), về phần câu chú khẩn cô này có linh nghiệm hay không vậy còn phải xem phía trên có niệm chú hay không.

(1) Chú khẩn cô: Quan Âm đánh lừa Ngộ Không và đặt trên đầu Ngộ Không một "vòng kim cô" để Tam Tạng có thể khống chế. Chỉ cần đọc một câu thần chú thì vòng kim cô có thể siết chặt đầu Ngộ Không, gây đau đớn khủng khiếp. Chú này còn được gọi là chú khẩn cô.

Một khi phía trên thật sự nghiêm túc, dù cho ngươi có gia tài bạc triệu cũng vô dụng.

Lưu thị ở tây nam, Mã gia ở đông bắc... Thậm chí mới mấy năm trước còn phong quang vô hạn, đột nhiên lại sụp đổ một cách nhanh chóng như vậy là vì nguyên nhân gì? Dân chúng bình thường cũng chỉ biết báo chí đăng tin như thế nào thì hay như vậy, nhưng toàn bộ phú hào đều biết, đây là bởi vì phía trên có người không quen nhìn nên đã ra tay.

Trên đời này, toàn bộ hành nghiệp hiện nay chỉ có thương mại điện tử mới có thể sạch sẽ hơn một chút, nhưng đừng quên, thương mại điện tử là ngành nghề đốt tiền, có thể mở một công ty thương mại điện tử đều nhờ vào công ty tư bản khổng lồ đỡ sau lưng, mà những công ty tư bản này cũng không sạch sẽ gì.

Đương nhiên, từ xưa đến nay quan thương là một thể, người chống lưng cho các công ty tư bản chính là một vài gia tộc lớn, những quan chức bình thường có lẽ sẽ không làm gì được bọn họ, mà Trần Trạch cũng biết sau lưng công ty nhà mình cũng có vài gia

tộc đầu tư cổ phần.

Có thể không cần đầu tư tiền hoặc chỉ đầu tư chút tiền tượng trưng đã có thể lấy được danh nghĩa cổ phần của công ty, thậm chí đối với rất nhiều xí nghiệp còn hy vọng có thể tặng cổ phần của công ty mình cho mấy gia tộc kia.

Bởi vì việc đối phương tiếp nhận cổ phần, chẳng khác nào đã nguyện ý đóng vai thần hộ mệnh, chỉ một chút danh tiếng đó đã có thể giải quyết rất nhiều chuyện cho xí nghiệp.

Bởi vì nghĩ đến những người trước mắt này có thể là con cái nhà quan lại cho nên Trần Trạch cũng đè nén lửa giận, chẳng qua cậu ta đè lửa giận xuống được nhưng mấy người bạn đã quá chén của cậu ta lại không nhịn được.

"Tao đcm ông nội mày, ở trước mặt ông đây mà mày dám giả trang đại gia cái gì? Có tin ông đây ra giá một trăm vạn gọi người lấy mạng mày không?"

Đám phú nhị đại cũng không ngu dốt, nếu như không phải đã uống quá nhiều rượu tuyệt đối sẽ không nói ra lời như vậy, nhưng dưới sự kích thích của rượu cồn còn có mỹ nữ bên cạnh, căn bản không đủ khả năng tự hỏi nhiều như vậy.

"Nha, giọng điệu thật là phách lối, vậy hôm nay tao sẽ khiến mày không thể ra khỏi đây được."

Mắt thấy song phương muốn động thủ, thế nhưng đúng lúc này quản lý dinh thự lại dẫn theo bảo vệ chạy tới, sở dĩ phí hội viên của loại dinh thự này đắt như vậy là vì hai điểm, đầu tiên là có đẳng cấp, thứ hai chính là sự bảo đảm trên phương diện bảo mật an toàn, nói trắng ra chính là có thể “tráo đắc trụ” (2).

(2) Tráo đắc trụ: Chỉ một người, một nơi rất mạnh mẽ, có khả năng kiểm soát được tất cả mọi chuyện, ở đây ý chỉ dinh thự có

thể bảo vệ được tất cả những người vui chơi giải trí bên trong, không để người khác bắt nạt họ.

Dối cảnh của dinh thự này rất sâu, người bình thường căn bản không dám gây sự ở nơi này, mà giờ khắc này Tô Hữu Thành thấy những người trẻ tuổi gây chuyện ở trước mắt này, lông mày lại nhíu chặt, bởi vì hắn nhận ra đám người tuổi trẻ này đều là quản nhị đại ở thủ đô.

Người nhà của mấy tên trẻ tuổi này đều là lãnh đạo của các ngành có quyền lực, Tô Hữu Thành rất rõ ràng, nếu như chỉ là một người, căn bản không thể khiến ông chủ sau lưng mình sợ hãi, nhưng ông ấy lại không thể chịu nổi một đám người gộp lại.

Chương 940: Ra tay

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Về phía Trần Trạch, Tô Hữu Thành cũng biết, đoàn người Trần Trạch cũng là khách quen ở nơi này, đều là người có tiền.

Điều khiến Tô Hữu Thành cảm thấy nghi ngờ chính là dinh thự có thêm chế độ phân tầng đấy, những quản nhị đại cùng phú nhị đại này đã được phân khu chơi đùa ở các tầng khác nhau, làm sao lại đột nhiên đụng nhau, đồng thời còn xảy ra xung đột?

Thật ra kỳ thực những quản nhị đại này cũng không mang đến bao nhiêu thu nhập cho dinh thự, dù sao thì người trong quan trường đều phải khiêm tốn, tránh mang đến phiền phức cho người trong nhà mình, cho nên khả năng tiêu phí cũng không phải đặc biệt xa xỉ, hơn nữa bình thường ông chủ vẫn hay giảm giá cho bọn họ để bọn họ cảm thấy vinh quang có mặt mũi hơn.

Đối với dinh thự, muốn kiếm tiền chân chính còn phải dựa vào những người có tiền này, những người này đến đây tiêu phí thật sự là vung tiền như rác, cho dù là tới nơi này tán gái hay là chiêu đãi khách hàng bạn bè, đây mới là đội quân tiêu phí chủ lực.

Cho nên, lúc này Tô Hữu Thành cũng hơi lúng túng một chút, không biết nên xử lý như thế nào.

Rất rõ ràng, lần này là bọn phú nhị đại kia bị thua thiệt, nhưng

mấu chốt là một bên là đám người không thể đắc tội nổi, một bên là thần tài, cho dù đứng về phía nào cũng không thu được kết quả tốt.

"Mọi người tới đây chơi đùa đều là vì hài lòng, không nên so đo một số chuyện nhỏ như vậy, như vậy đi, tiêu phí của mọi người lần này sẽ được miễn phí toàn bộ."

Tô Hữu Thành mở miệng, vậy mà lời của hắn vừa nói ra khỏi miệng, hai bên đều bất mãn, đối với đám người Trần Trạch đến nói, bạn bè của mình bị đánh vậy nhưng dinh thự không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, đây là đánh mặt bọn họ.

Mà đối với những quản nhị đại này đến nói, ở vùng đất thủ đô này mà có người còn dám kiêu ngạo với bọn họ, không dạy dỗ bọn này một trận chẳng phải sẽ khiến bản thân mình mất hết mặt mũi hay sao?

"Quản lý Tô, người té xuống đất là bạn bè của chúng tôi, thế mà ông muốn giải quyết vấn đề này đơn giản như vậy sao? Miễn phí tiêu xài, chúng tôi thiếu chút tiền như vậy sao?"

Chu Duẫn Văn mở miệng, bản thân cậu ta vốn ngồi trên ngôi cửu ngũ, làm sao có thể chịu được cơn tức này, trước đây chỉ có cậu ta bắt nạt người khác, chứ chưa có người nào dám leo đến đầu cậu ta ngồi.

"Hừ, mày cho rằng mày đeo sợi dây chuyền vàng lớn cỡ này thì mày là đại ca sao?"

Bên kia, người thanh niên trẻ tuổi có nốt ruồi đen trên mặt cũng không thoải mái, "Đầu năm nay còn đeo dây chuyền vàng lớn như vậy, có phải trên tay không sạch sẽ không? Tao thấy vẫn nên bắt mày vào trong cục điều tra một chút, có khả năng rất lớn mày là đào phạm."

Người đàn ông nói xong lập tức muốn lấy điện thoại cầm tay ra, người nhà của hắn làm ở bộ công an, muốn bắt một người ở thủ đô này chỉ là chuyện đơn giản như trở bàn tay. Đừng xem những người có tiền kia mỗi lần vung tay là năm tám vạn, nhưng chỉ cần bị bắt vào cục, không có mình chỉ thị, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không dễ xài.

"Đúng, vừa lúc bắt hết đám người này vào cục điều tra xem, tao cũng thật muốn nhìn xem rốt cục những người này lấy lượng lượng ở đâu ra mà kiêu ngạo như thế, vừa vặn cha tao làm ở ngành thuế vụ, đến lúc đó lại xem xét xem công ty của gia đình mấy tên này có sạch sẽ hay không."

Một người trẻ tuổi khác cũng theo chân mở miệng, nghe nói như thế, sắc mặt mấy người bạn bên cạnh Trần Trạch khẽ biến đổi, lúc này cảm giác say của bọn họ cũng có chút biến mất, biết mình đụng phải một đám quản nhị đại, hơn nữa còn không phải quản nhị đại bình thường.

Người làm ăn nào có ai là hoàn toàn sạch sẽ đây? Chỉ có điều ngày bình thường mọi người làm quan hệ tốt, cũng không ai nghiêm túc đến điều tra, bằng không mà nói tra tới người nào là người đó chết.

Tuy rằng những quản nhị đại này không nhất định có thể khiến công ty nhà mình gặp tai hoạ ngập đầu, nhưng nhất định sẽ đùa bỡn công ty nhà mình một phen, quan trọng nhất là đến lúc đó bọn họ sẽ phải chịu đựng lửa giận của trưởng bối trong nhà, thậm chí rất có thể sẽ mất quyền kế thừa.

Nghĩ tới đây, trong lòng những người này đã nảy sinh thoái ý, đã chuẩn bị nhận thua.

Đương nhiên Tô Hữu Thành cũng nhận ra điều đó, âm thầm thở dài một hơi, tuy rằng những phú nhị đại này chịu thua sẽ khiến dinh thự bớt phiền phức, nhưng hiển nhiên dinh thự cũng sẽ

mất đi món hời do những người này mang lại, những phú nhị đại này bị mất mặt ở nơi đây, làm sao có thể tiếp tục tới nơi này chơi nữa chứ? Tuy rằng dinh thự Hoàng Triêu rất nổi danh ở thủ đô, nhưng cũng không phải không có đối thủ cạnh tranh.

Mà từ đầu đến cuối Phương Minh lại vẫn ngồi yên tại chỗ không nói một lời, lấy tâm tính của cậu lúc này, nhìn chuyện trước mắt không khác gì đang nhìn đám tiểu bối trêu chọc nhau, căn bản là không thể nhấc lên chút hứng thú nào.

Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn con tôm.

Lần này những người bạn của Trần Trạch bị mất mặt ở chỗ này, thoạt nhìn có vẻ là bị thua thiệt, nhưng đối mặt với những người không bằng bọn họ chắc chắn người vênh váo hống hách lúc này chính là bọn họ, cậu cũng không cần ra tay giúp đỡ làm gì.

"Chuyện lần này chúng tôi nhận thua." Cuối cùng, một người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh Trần Trạch mở miệng tỏ thái độ chịu thua.

"Hiện tại bọn mày nhận thua cũng đã muộn, mới vừa rồi không phải thằng đầu trọc chết tiệt này rất kiêu ngạo sao? Nếu muốn bọn tao bỏ qua chuyện này cũng không phải không thể, để thằng trọc chết tiệt này quỳ xuống xin lỗi bọn tao, ừm, lại để người này... Ừm, để cả hai người này nữa đi theo chúng tao."

Ngón tay Lý Phong chỉ vào Tiêu Tiêu, cũng chính là người đã ra ngoài với Lưu Kiệt lúc trước, sau đó lại chỉ vào Lý Xảo Xảo cùng Tư Tư, ba cô gái này cũng là ba cô gái có giá trị nhan sắc cao nhất ghế lô.

Kỳ thực, Lưu Kiệt cũng không biết, khi hắn dẫn theo Tiêu Tiêu đến ghế lô không người kia, sở dĩ Lý Phong sẽ đi vào là vì vừa đúng lúc Lý Phong ở bên ngoài hành lang thấy được Tiêu Tiêu, nổi tà tâm với Tiêu Tiêu cho nên mới có một màn lúc đầu kia, nói

trắng ra là từ lúc mới bắt đầu, Lý Phong đã chuẩn bị đóng vai ăn vạ này rồi.

Lời Lý Phong nói khiến tất cả mọi người ở đây đồng thời thay đổi sắc mặt, mà trên mặt ba nữ tinh Lý Xảo Xảo cũng đều lộ ra vẻ kinh hoảng, bởi vì các cô ấy không muốn đi theo mấy tên quản nhị đại này.

Nguyên nhân rất đơn giản, phú nhị đại là người có tiền, có thể mang đến chỗ tốt cho các cô ấy, nhưng những quản nhị đại này thật ra không có nhiều tiền, ngày bình thường diễu võ dương oai như vậy đấy, nhưng thật ra bọn hắn chẳng có khả năng làm nên chuyện gì.

Nếu là một số việc nhỏ có lẽ người ta còn nể mặt gia trưởng của bọn hắn một chút, nhưng dính đến vấn đề lợi ích, căn bản sẽ không cho bọn hắn bao nhiêu mặt mũi.

Sở dĩ Lý Xảo Xảo biết cũng là vì đã từng có một vị nữ tinh trong nghề theo một vị quản nhị đại, vị nữ tinh này còn tưởng rằng sau này bản thân mình sẽ leo lên rất nhanh, nhưng không ai ngờ căn bản tên quản nhị đại kia không thể mang tới chút tài nguyên gì cho cô ấy, thậm chí có một bộ phim truyền hình bị kẹt ở khâu phát thanh mà tên quản nhị đại này cũng không móc nối quan hệ được.

Nguyên nhân rất đơn giản, những quản nhị đại kia nào dám thực sự lấy mấy việc này ra để phiền phức trưởng bối, cuối cùng ngay cả tiền chia tay mà nữ minh tinh kia cũng không lấy được, chí ít ở cùng một phú nhị đại, sau khi chia tay còn có thể đào móc thêm một căn nhà gì đấy...

Lý Xảo Xảo theo bản năng nắm chặt cánh tay Chu Duẫn Văn.

Trong lòng cô ấy, tuy rằng ngoại hình của Chu thiếu gia có chút ngớ ngẩn, nhưng từ ngữ cậu ta sử dụng vẫn rất có văn hóa.

Mà điều này cũng là hiển nhiên, với tư cách là hoàng đế, từ nhỏ Chu Duẫn Văn đã được hoàng gia giáo dục, trình độ văn hóa là thế nào tự nhiên không cần nói nhiều.

Cảm thụ được sự kinh hoảng của cô gái bên cạnh, Chu Duẫn Văn liếc mắt nhìn Phương Minh, khi thấy Phương Minh vẫn bình chân như vại ngồi ở chỗ kia, trong lòng cậu ta đã có tính toán.

"Cái ông nội mày, dám đoạt phụ nữ với ông nội mày, mày muốn chết sao?"

Chu Duẫn Văn mắng lên, lại không hề chú ý tới những lời hắn mắng ra đã chửi luôn cả bản thân mình vào, nắm lấy một bình rượu trên bàn đập thẳng về phía Lý Phong.

Đám người Lý Phong kia nào ngờ được Chu Duẫn Văn đột nhiên đánh ra một chiêu như vậy, căn bản không hề phòng bị, bình rượu này đập thẳng vào mặt Lý Phong, rượu thuận theo mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống mặt đất.

Chương 941: Cố làm ra vẻ

Một đập này của Chu Duẫn Văn khiến toàn bộ ghế lô yên tĩnh như chết suốt ba giây đồng hồ.

Ai cũng không nghĩ tới đột nhiên Chu Duẫn Văn lại ra tay, bởi vì vừa rồi rõ ràng những người bạn này của Trần Trạch đã nhận thua.

"ĐM, lại dám đánh Phong ca, mọi người lên!"

Vài giây đồng hồ sau, đoàn người Lý Phong này mới phản ứng kịp, hai người trong đó đi kiểm tra thương thế của Lý Phong, mà mấy người khác thì lao thẳng về phía Chu Duẫn Văn bên này.

"Lão Chu, tôi tới giúp cậu!"

Đánh nhau, Hoa Minh Minh cũng không sợ, hơn nữa cậu ta cũng rất thông minh, còn cố ý liếc nhìn Phương Minh, thấy Phương Minh không phản đối, trong lòng càng không sợ hãi. Nói đùa gì vậy, có Phương Minh ngồi ở chỗ này, còn cần sợ những quản nhị đại này đến gây phiền toái sao?

Nếu Phương Minh không mở miệng, vậy đã nói rõ Phương Minh cũng tán thành chuyện cậu ta ra tay, mà đối với những quản nhị đại này, không phải cậu ta khinh thường, một mình cậu ta có thể đánh bại nhiều người hợp sức.

Đương nhiên đây cũng là nhờ khi cậu ta còn bé thân thể yếu đuối nhiều bệnh, mặc dù sau đó đã được sư phụ của Phương Minh chữa lành, nhưng Hoa Bác Vinh sợ thân thể con trai mình còn kém cho nên từ nhỏ đã bắt cậu ta rèn đúc, thứ gì cậu ta không có chứ một thân cơ bắp thì vẫn còn đây.

Chu Duẫn Văn cùng Hoa Minh Minh động thủ, đương nhiên Trần Trạch cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, cắn răng, cuối cùng cũng cầm chai bia vọt tới.

"Cùng tiến lên, tao không tin mấy tên này có thể khiến nhà tao phá sản!"

Người trẻ tuổi đều xung động, lúc trước là sợ mang phiền phức đến cho gia đình nên những người bạn này của Trần Trạch mới nén giận, mà nếu hiện tại hai bên đã đánh nhau rồi, vậy dĩ nhiên cũng không kịp cố kỵ nhiều như vậy.

Hai nhóm người trực tiếp lao vào hỗn chiến!

Lúc này hơn mười bảo vệ đứng tại cửa lại đưa mắt nhìn về phía Tô Hữu Thành, chờ đợi quyết định của Tô Hữu Thành.

Sắc mặt Tô Hữu Thành cũng trở nên hơi khó xử, cuối cùng hắn cầm điện thoại di động lên nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

"ĐM, mày dám đá phía dưới của tao sao?"

"Cháu trai mày, có bản lĩnh thì đấu chính diện đi, lén đập chai bia phía sau lưng thì có gì tài ba?"

...

Ở đây hỗn loạn tưng bừng, chẳng qua Phương Minh cũng chú ý tới trong lần đánh nhau này, ba người Chu Duẫn Văn còn có Hoa Minh Minh cùng với Trần Trạch đều rất tinh, Chu Duẫn Văn là thiên phú dị bẩm, một người trực tiếp đánh ngã rất nhiều người, mà Hoa Minh Minh thì lại bổ lậu ở sau lưng Chu Duẫn Văn, thấy có người bị Chu Duẫn Văn đánh ngã lập tức đá thêm mấy đá, triệt để đánh gục.

Về phần Trần Trạch, trong số đám người ở trong ghế lô chỉ có

cậu ta uống ít rượu nhất, cũng là người thanh tỉnh nhất, động tác cùng nhãn lực cũng nhanh nhất, cho nên cậu ta cũng có thể đánh ngã một hai người.

"Đều làm gì đó?"

Ngoài cửa hành lang truyền đến tiếng bước chân, mà giờ khắc này đám người ở đây gần như cũng đều đánh tới bên ngoài rạp, nghe được âm thanh, ngoại trừ Chu Duẫn Văn ra, những người khác đều dừng tay lại theo bản năng.

"Cậu làm gì đó? Dám gây chuyện ở nơi này, còn không mau dừng tay cho tôi?"

Thấy những người khác đều dừng lại ngay sau khi mình quát ra lệnh, thế mà tên trọc đầu trước mắt này còn dám động thủ, sắc mặt Chung Đào cực kỳ âm trầm, với tư cách là một trong những cổ đông của dinh thự Hoàng Triêu, vẫn chưa có người nào dám gây chuyện trong dinh thự ở ngay trước mặt hắn.

Chẳng qua, căn bản là Chu Duẫn Văn không để ý tới hắn, thẳng đến khi đánh ngã hết tất cả đám người Lý Phong, lúc này mới thu tay lại.

"Ông chủ, chuyện là như vầy."

Thấy ông chủ nhà mình qua đây, Tô Hữu Thành lập tức vội vàng đi lên nói lại những chuyện đã xảy ra cho ông chủ, Chung Đào liếc nhìn đám người Lý Phong té xuống đất, cũng hơi nhíu mày.

"Người trẻ tuổi, cậu có biết cậu mới vừa đánh ai không?"

"Quan tâm quái gì hắn là người nào, nhìn khó chịu tao liền đánh."

Chu Duẫn Văn cực kỳ bá đạo, là người đã từng làm hoàng đế

sao lại có thể bị người khác khinh bỉ? Lại thêm có Phương Minh làm chỗ dựa cho cậu ta, cậu ta không sợ hãi chút nào.

"Chung đại ca, anh tới thật đúng lúc, anh phải làm chủ cho chúng tôi."

"Chung đại ca, cắt đứt hết tay chân của mấy người này đi, nếu không chúng tôi không thể nuốt trôi cục tức này."

Nghe được lời của đám người đang nằm trên đất nói ra, Chung Đào cũng bất đắc dĩ, thật ra gia thế của những người này cũng không bằng bản thân mình, nhưng dù sao thì những người này cũng bị đánh ngay trên địa bàn của mình, đương nhiên bản thân mình phải cho người ta một câu trả lời hợp lý. Quan trọng nhất là trong này còn có một vị gần đây hào quang trong nhà đang cực thịnh.

"Lâm Dương, đêm nay anh họ cậu cũng ở nơi đây, mặt khác anh họ của Lý Phong cậu cũng ở đây, tôi thấy hay là như vậy, hai người theo tôi tới đó hỏi hỏi ý kiến của bọn hắn trước đã."

Trên mặt đất, một người thanh niên trẻ tuổi được đỡ lên, mà Lý Phong cũng được hai bảo vệ nâng đỡ run run rẩy rẩy đứng lên.

"Tốt, nếu anh họ đang ở đây, tôi phải đi tìm anh họ để anh ấy làm chủ cho tôi. Thế nhưng Chung đại ca, ông phải coi chừng đám người này cẩn thận, đừng cho bọn họ chạy."

"Yên tâm đi, ở chỗ này, không mệnh lệnh của tôi, một con ruồi cũng không thể chạy thoát được." Chung Đào vẫn rất có tự tin đối với điểm này.

Lý Phong cùng người đàn ông tên Lâm Dương được bảo vệ dìu đi, nhưng Chung Đào lại ở lại, đưa mắt liếc nhìn đám người Chu Duẫn Văn, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Đầu năm nay không có kẻ ngu si, những người này phát sinh

xung đột cùng Lý Phong bọn họ, không thể nào không biết thân phận của đám người Lý Phong, nhưng xem bộ dáng của đối phương lại không có nửa điểm kiêng kỵ gì, lẽ nào cũng có bối cảnh?

Chẳng qua ở nơi như thủ đô này, Chung Đào tự nhận bản thân mình có hiểu biết tương đối đối với các gia tộc, nếu đám người này là con em của gia tộc lớn nào đó, không thể nào có chuyện hắn chưa từng gặp phải, mà những người trước mắt này đều là những gương mặt lạ hoắc.

"Tôi nói cho các người biết, lần này các người chết chắc rồi. Có biết anh họ của Lâm Dương là ai không? Hắn chính là Lăng Duy của nhà họ Lăng ở thủ đô, là đời thứ ba của nhà họ Lăng chân chính."

"Không sai, còn có Lý Dân, anh họ của Lý Phong, cục trưởng cục tài vụ, muốn niết chết các người dễ dàng như bóp chết một con kiến."

Lúc này những quản nhị đại bị đánh ngã kia cũng được đám bảo vệ nâng đỡ đứng lên, chẳng qua bọn họ cũng không tiếp tục ra tay nữa, bởi vì bọn họ biết chỉ cần chờ thêm một hồi nữa, đợi khi anh họ của Lâm Dương hoặc anh họ của Lý Phong lên tiếng, đương nhiên Chung đại ca sẽ sắp xếp để bảo vệ ra tay.

"Người trẻ tuổi, chuyện này các cậu có chút vọng động rồi, có ít người không phải các cậu có thể đắc tội nổi, cho các cậu một cơ hội, hiện tại mau gọi điện thoại cho người nhà đi, nếu không đợi một lát nữa sợ rằng các cậu sẽ không còn cơ hội đâu."

Chung Đào hiểu rõ tính khí của những quản nhị đại này, bởi vì bản thân hắn vốn chính là một trong số đó, mà sở dĩ hắn nói như vậy chính là vì cảm thấy có chút không thể mò ra ngọn nguồn của Chu Duẫn Văn, nếu như Chu Duẫn Văn thật sự có mối quan hệ cứng rắn, vậy cũng nên biết mau chóng gọi điện thoại cho người

trong nhà, để người nhà tới đây xử lý những chuyện này.

Nghe thấy những lời Chung Đào nói, nét mặt những người bạn kia của Trần Trạch thực sự có chút bối rối, mà ba người Lý Xảo Xảo đã tái nhợt đứng ở một bên không dám nói lấy một lời. Nói cho cùng thì chuyện hôm nay cũng bắt nguồn từ các cô ấy, nếu như cuối cùng khiến đám người Trần Trạch bị xử lý, vậy kết quả của các cô ấy cũng không khá hơn chút nào.

"Phương Minh, cậu nói xem phải làm sao bây giờ?"

Chu Duẫn Văn xoay người nhìn về phía Phương Minh đang ngồi trong ghế lô, hỏi một câu.

"Đi thôi, cũng đã chơi đùa tới tương đối rồi, ngày mai Trần Trạch còn phải kết hôn, cứ giải tán như vậy đi."

Giọng nói bình thản của Phương Minh truyền ra, lúc này Chung Đào mới biết trong ghế lô còn có một người đang ngồi, chẳng qua khi sau khi nghe thấy những lời Phương Minh nói, đối phương lại bật cười trào phúng.

"Đi? Lúc này bọn mày còn cho rằng bọn mày có thể rời khỏi sao? Thật đúng là ngây thơ tới đáng sợ."

"Có thể đi, chờ sau khi bọn mày bị đánh gãy tay gãy chân lại để người khác đưa bọn mày đi thôi."

Bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở cửa, thấy Phương Minh xuất hiện, hai mắt Chung Đào cũng hơi híp, bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện của hắn thật sự không kém, trong nháy mắt đã hiểu ra, trong số đám người kia, người thanh niên trước mắt này mới là người làm chủ.

"Tiểu huynh đệ, lúc này sợ rằng cậu không đi được."

Biểu tình trên mặt Phương Minh không có biến hóa, đưa mắt

nhìn mắt Chung Đào, chỉ là một cái nhìn này đã khiến Chung Đào cảm nhận được áp lực, không biết vì sao sau khi đối mắt với cậu, hắn lại cảm thấy đáng sợ hơn cả khi đối mắt với ông cụ nhà mình, phải biết rằng ông cụ nhà mình là người đã ngồi trên cương vị cao lâu năm, trên người có mang theo uy thế của kẻ bề trên, mà người thanh niên trước mắt này còn trẻ như vậy, cỗ uy áp này là từ đâu tới?

"Ngươi xác định ta không thể đi?"

Giọng điệu vẫn bình thản như vậy nhưng không biết vì sao, giờ khắc này Chung Đào lại do dự không dám trả lời, trực giác mãnh liệt nói cho hắn biết, nếu như hắn trả lời không thể đi, rất có thể sẽ mang tới tai nạn cho dinh thự và cho cả bản thân mình nữa.

"Giả trang con bê cái gì? Còn muốn chơi thâm trầm với bọn tao sao? Tao nói cho mày biết, lần này tay chân mày không bị cắt đi thì đừng mơ có thể rời khỏi nơi này."

"Chung đại ca, rõ ràng thằng này thực sự là không đặt anh vào mắt."

Lúc này trong lòng Chung Đào cũng có chút nóng giận, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác dùng loại giọng điệu bình thản này để chất vấn, nếu như lúc này hắn không trả lời, một khi chuyện xảy ra ngày hôm nay bị truyền ra ngoài, sợ rằng mặt mũi của hắn sẽ mất hết.

Quan trọng nhất là thế lực của nhà họ Lăng cùng nhà họ Lý không thua kém thế lực nhà hắn một chút nào, nhất là nhà họ Lăng, toàn bộ gia tộc ở thủ đô đều biết, chắc chắn vị kia của nhà họ Lăng sẽ bước lên thêm một bước nữa, thực lực tổng hợp cùng địa vị của nhà họ Lăng cũng sẽ tăng lên tới mức không thể sánh nổi.

"Nếu cậu muốn đi lúc này vậy Chung mỗ cũng không có cách nào, chỉ có thể dựa theo quy củ đến làm việc."

Nghe được câu trả lời của Chung Đào, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, sau đó cậu xoay người đi trở lại ghế lô.

Thấy Phương Minh trở về ghế lô, tất cả người của Lý Phong bên kia đều cười rộ lên, dưới cái nhìn của bọn họ sở dĩ Phương Minh lui về là vì không giả bộ được nữa, mà Chung Đào nhìn bóng lưng Phương Minh đi vào ghế lô, hơi buông lỏng một hơi, đồng thời trong lòng cũng hơi nghi hoặc một chút, thật chẳng lẽ là bản thân mình cẩn thận quá mức nên nhìn lầm, người trẻ tuổi trước mặt kia chỉ đang cố làm ra vẻ mà thôi?

"Nói cho Lăng Duy để cậu ta tới ghế lô này trong vòng ba phút! Trong vòng ba phút tôi không thấy cậu ta, tôi cũng không ngại tự mình đi tới ra tay, tôi tên Phương Minh."

Trong ghế lô, giọng nói của Phương Minh vẫn rất bình tĩnh, song sau khi giọng nói của cậu truyền ra, đám người Lý Phong đang ở bên ngoài đột nhiên không cười nổi, bởi vì bọn họ mơ hồ cảm thấy sự tình có cái gì không đúng.

Nếu quả thật chỉ là cố làm ra vẻ, lần giả bộ này không khỏi quá giả rồi, bởi vì Lăng Duy đang ở trong dinh thự này, lời nói dối của cậu có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào.

Con ngươi của Chung Đào cũng co rút lại một chút, giờ phút này hắn không có chút do dự nào, lập tức cầm điện thoại lên bấm số điện thoại cá nhân của Lăng Duy, tuy rằng hắn biết lúc này có thể Lăng Duy đang thân thiết với một cô gái nào đó trong dinh thự, nhưng cuộc điện thoại này hắn nhất định phải gọi.

Chương 942: Về cô Hàn

Hai phút sau!

Bóng dáng Lăng Duy thở hổn hển xuất hiện ở hành lang, bởi vì vội vội vàng vàng, thậm chí ngay cả nút áo sơmi trên người cũng chưa được cài cẩn thận.

Thấy trạng thái này của Lăng Duy, vẻ khiếp sợ trong lòng Chung Đào lại được tăng thêm mấy lần, tuy rằng lúc trước sau khi hắn báo ra cái tên "Phương Minh" này cũng đã nghe được tiếng kinh hô của Lăng Duy qua điện thoại, đã đoán được sợ rằng bối cảnh của người đang ở bên trong kia không nhỏ chút nào, nhưng vẫn không nhịn được kinh sợ.

Lăng Duy có thân phận gì? Trước đây nhà họ Lăng chỉ ngang bằng với nhà họ Chung bọn họ, mà bây giờ rõ ràng vị kia của nhà họ Lăng sắp thượng vị, với tư cách là đời thứ ba nhà họ Lăng, đương nhiên Lăng Duy cũng là nước lên thì thuyền lên, cho dù là toàn bộ thủ đô này cũng không có mấy người có thể khiến cậu ta vội vội vàng vàng chạy tới như thế.

Quan trọng nhất là mấy người kia hắn đã gặp hết cả rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe nói tới danh hiệu của người trong ghế lô này.

"Là cậu?"

Lăng Duy thấy Trần Trạch, cậu ta và Trần Trạch cũng có duyên gặp mặt một lần, chính là vào lần đầu tiên cậu ta gặp Phương Minh, lần đó hai người còn kết thù với nhau, ai biết sau này lại có thể biến thành người một nhà.

Thấy Trần Trạch, Lăng Duy lập tức xác định chắc chắn Phương Minh đang ở bên trong, trên mặt hắn bắt đầu hiện lên vẻ do dự, vừa do dự vừa có chút không dám tiến vào ghế lô.

Trước đây khi cậu ta mới quen Phương Minh hai người còn có mâu thuẫn, tuy rằng sau này đã trở thành người một nhà, nhưng Lăng Duy vẫn cảm thấy là Phương Minh chiếm tiện nghi của nhà họ Lăng bọn họ, nhưng sau gia yến ngày hôm ấy cậu ta mới biết được, là nhà họ Lăng bọn họ dính ánh sáng của Phương Minh.

Hơn nữa ngay sau đó trưởng bối đã cảnh cáo đám tiểu bối bọn họ, tuyệt đối không thể bất kính với Phương Minh, Phương Minh là quý nhân của nhà họ Lăng bọn họ.

Được bảo vệ dìu đỡ đi tới đây ngay sau Lăng Duy, lúc này sắc mặt Lâm Dương cũng có chút tái nhợt, từ thái độ của anh họ mình hắn đã biết người bản thân mới đắc tội có bối cảnh rất sâu.

"Lăng Duy, có cần phải chạy tới đây nhanh như vậy không? Bên trong là bạn của cậu sao? Vậy chuyện này cứ coi là hiểu lầm đi, mọi người đều không truy cứu là được, coi như là không đánh thì không quen đi."

Lý Dân cũng dẫn theo em họ mình là Lý Phong đi đến nơi này, thấy trạng thái của Lăng Duy, trong lòng hắn có chút khó hiểu, dường như thủ đô không có gia tộc nào lớn hơn nhà họ Lăng nữa, như vậy rất có thể vị ở bên trong kia có quan hệ không tệ với nhà họ Lăng, có thể là quan hệ thân thích.

Hiện tại xu thế thăng tiến của nhà họ Lăng quá rõ ràng, ông cụ nhà mình cũng đã nói lúc này không nên đối đầu cùng nhà họ Lăng, vì thế chuyện em họ bị đánh ngày hôm nay cũng chỉ có thể nhịn nhục chịu lỗ một lần.

"Như vậy đi, tôi đi vào cùng cậu, hai người chúng ta uống một ly cùng người kia, coi như có thêm một người bạn."

Nghe thấy những lời Lý Dân nói, Lăng Duy hít sâu một hơi, trực tiếp cự tuyệt thỉnh cầu của Lý Dân.

"Hay là để tôi vào trước đi."

Lời Lăng Duy nói khiến Lý Dân sửng sốt một chút, mắt hơi híp, sau đó cũng không lên tiếng, móc một điếu thuốc từ trong túi áo ra châm lửa, đứng ở cửa hút, toàn bộ hành lang cũng trở nên yên lặng.

Lăng Duy cất bước đi vào ghế lô, lúc này trong ghế lô ngoại trừ Phương Minh ra còn có ba nữ tinh Lý Xảo Xảo, chỉ có điều các cô ấy lại không dám ngồi xuống sô pha, vẻ mặt khéo léo đứng ở một xó bên cạnh cửa.

"Phương Minh, Lâm Dương là con trai của dượng Hai, là dòng dõi của ông nội ba."

Vừa vào cửa, Lăng Duy đã thấy Phương Minh đang ngồi trên sô pha, lập tức nói ra thân phận của Lâm Dương trước, cậu ta biết rõ lần này đám người Lâm Dương có thể hoàn hảo không hao tổn rời khỏi dinh thự hay không, hoàn toàn là do Phương Minh quyết định.

Có thể khiến ông Đường tự mình tới cửa, mặc dù ông ta đã mượn cớ tới thăm hỏi bà cụ nhưng đây đã có thể chứng minh được năng lượng của Phương Minh, căn bản không phải mấy tiểu bối như bọn họ có thể so sánh.

Nói khó nghe một chút, mấy màn tranh đấu của đám tiểu bối bọn họ trong mắt trưởng bối chỉ là đấu đá nhỏ xíu mà thôi, căn bản cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết sách của trưởng bối, nhưng Phương Minh lại khác, Lăng Duy biết rõ, Phương Minh đứng ở độ cao giống như cha mình, thậm chí rất có thể là còn đứng ở vị trí cao hơn cha mình.

Nếu như Phương Minh không nhả ra, vậy hẳn chuyện này sẽ không dễ giải quyết như vậy, nhất định phải báo tin cho trưởng bối.

Sau khi ba người Lý Xảo Xảo nghe thấy những lời Lăng Duy nói, hơi kinh ngạc, thì ra cậu Phương này có quan hệ thân thích với người trước mắt, thoạt nhìn hai người là người cùng thế hệ, thế nhưng vì sao người mới vào kia phải khách khí với Phương Minh như vậy? Càng giống như khi vãn bối đối mặt với trưởng bối hơn...

"Chị Xảo Xảo, em đã từng gặp cậu ta, mấy ngày trước khi em tham gia yến hội do công ty tổ chức, lúc đó ông chủ đã vào yến hội cùng người này, nghe nói cậu ấy là thế hệ con cháu của lão đại Ban Tuyên truyền mới nhậm chức."

Tư Tư nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai Lý Xảo Xảo, mà lời của cô ấy cũng khiến khuôn mặt Lý Xảo Xảo cùng Tiêu Tiêu lộ ra vẻ khiếp sợ, phải biết rằng theo sự thay đổi chính sách của bên trên thời gian trước, lãnh đạo trực tiếp của giới giải trí là Bộ Văn hóa và Điện ảnh cũng đã phải chịu sự quản lý của Bộ Tuyên truyền.

Chớ nói chi phía dưới Bộ Tuyên truyền còn có nhiều đơn vị truyền thông nổi tiếng như vậy, nếu minh tinh nào đắc tội với Bộ Tuyên truyền, vậy cứ ngồi đó mà chờ bị phong sát đi.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại những minh tinh bị phong sát gần đây một chút, có minh tinh nào mà không phải bị truyền thông chính thức nêu tên, sau đó mấy đơn vị truyền thông khác cũng gia nhập vào, trong nháy mắt khiến minh tinh này mất hết danh tiếng, từ nay về sau phải rời khỏi giới giải trí.

Lại nói tới mấy minh tinh phẩm hạnh không tốt còn có mấy minh tinh bị những bộ môn kia xử phạt, thế nhưng vẫn có thể hoạt động rất nhiệt tình trên truyền hình, nguyên nhân là vì đâu? Cũng là vì phía trên có người chống.

Cũng chính bởi vì điểm này, ban đầu ở trong tiệc rượu, những minh tinh kia đều muốn móc nối quan hệ với Lăng Duy. Đầu năm nay có minh tinh nào là sạch sẽ đâu, ai cũng có điểm xấu của riêng mình, thế nhưng cho dù bị người ta đào ra được điểm xấu này, chỉ cần phía trên không lên tiếng, những minh tinh đó vẫn có thể nghĩ biện pháp rửa sạch, hoặc là chờ thêm một thời gian khi chuyện này lắng xuống lại bắt đầu hoạt động lại.

Tư Tư cũng có ý nghĩ giống vậy, thế nhưng cô ấy rất rõ ràng, lấy danh tiếng cùng địa vị của cô ấy, cho dù chỉ muốn trao đổi số điện thoại hẹn người ta uống ly cà phê gì gì đó cũng không thể.

Không thấy mấy minh tinh vây xung quanh Lăng thiếu tối thiểu cũng là minh tinh hạng hai đang rất nổi tiếng sao?

"Đừng nói chuyện, chuyện trong rạp ngày hôm nay coi như chưa từng thấy đi, mặc kệ kết quả cuối cùng là thế nào cũng không nên tiết lộ cho bên ngoài, dù chỉ là một chút."

Nói cho cùng thì Lý Xảo Xảo cũng là người lăn lộn trong giới giải trí lâu năm hơn hai cô bạn của mình, biết những nhân vật cấp bậc lão đại như mấy người này không phải các cô ấy đủ khả năng trêu chọc nổi, nói chung cứ giữ yên lặng là được.

"Con trai của dượng Hai?"

Phương Minh nhớ lại một chút, thời điểm tháng giêng khi còn ở nhà họ Lăng, cậu cũng đã đến chúc tết dượng Hai, chẳng qua lúc ấy cậu không gặp tên nhóc Lăng Dương này.

"Hay là chuyện lần này cứ bỏ qua như vậy đi, không được thì để em nói bọn họ xin lỗi anh, hoặc là phạt bọn họ uống rượu, mỗi người uống hết một chai rượu mới thôi."

"Thế nhưng vừa rồi có người muốn đánh gãy tay chân anh." Phương Minh nhàn nhạt đáp lại một câu.

"Này... Được rồi, em đã biết nên làm như thế nào rồi."

Lăng Duy cắn răng xoay người đi ra khỏi ghế lô, mà giờ khắc này ánh mắt mọi người bên ngoài ghế lô cũng đều đảo quanh trên người cậu ta, người của Lý Phong bên kia lại càng giương mắt nhìn về phía cậu ta, giống hệt như đối tượng tình nghi đang chờ quan tòa phán quyết.

"Lăng Duy, thế nào?" Ánh mắt Lý Dân nhìn về phía Lăng Duy, lập tức hỏi.

"Mới vừa rồi ai đã nói muốn đánh gãy tay gãy chân anh họ tôi?"

Lăng Duy không trả lời câu hỏi của Lý Dân mà đảo mắt nhìn đoàn người Lý Phong, nghe thấy những lời Lăng Duy nói, trong đám người, sắc mặt Lâm Dương đột biến, trở nên vô cùng kinh hoảng và tái nhợt, người ngoài không biết anh họ Lăng Duy là ai, nhưng hắn biết, cũng biết người anh họ này có ý nghĩa thế nào đối với nhà họ Lăng.

Nghĩ đến vậy mà bản thân mình lại đắc tội tới trên đầu người anh họ này, thân thể Lâm Dương run rẩy không ngừng, lúc này hắn đang vô cùng ân hận vì sao bản thân mình không theo cha đến nhà họ Lăng chúc tết, dẫn tới bây giờ bản thân không nhận ra người anh họ kia, ngay cả tên của người anh họ này hắn cũng không nhớ kỹ.

"Lăng Duy, cậu nói người bên trong kia là anh họ của cậu sao?"

Lý Dân nghe được lời của Lăng Duy nói, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, thì ra người ấy thật sự là thân thích của nhà họ Lăng, mà Lăng Duy khẩn trương như vậy, đoán chừng là vì người này rất được trưởng bối nhà họ Lăng sủng ái, như vậy chuyện lần này ngược lại cũng dễ giải quyết.

"Dân ca, nghe tôi nói một câu đi, vấn đề này anh không nên nhúng tay."

Lăng Duy biết Lý Dân muốn nói gì, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, mà Lý Dân bị vẻ mặt này của Lăng Duy khiến bản thân không thể xuống đài được.

"Lăng Duy à, tuy rằng người ở bên trong kia là thân thích của cậu, nhưng giữa đám tiểu bối với nhau có ầm ĩ một chút cũng không thể coi là chuyện lớn gì, tôi thấy hay là cứ bỏ qua như vậy đi."

Chung Đào thấy bầu không khí có chút xấu hổ, lúc này lên tiếng giảng hòa.

"Chung ca, không phải tôi không nể mặt anh, như vậy đi, tôi chỉ có thể nói như vậy, hiện tại mấy người này có thể đi, nhưng sau đó sẽ phát sinh cái gì ngay cả tôi cũng không chắc."

Lăng Duy lắc đầu, mà lời của cậu ta lại khiến Chung Đào im lặng, là một người tinh ranh, hắn đã nghe được ý uy hiếp từ trong miệng Lăng Duy.

Nói cách khác, nếu như chuyện này được giải quyết ở đây, vậy chuyện ngày hôm này chỉ là chuyện của đám người bọn họ, nhưng nếu những người này rời đi, sợ rằng lúc ấy sẽ càng dính dáng lớn hơn.

"Anh họ, em nhận phạt."

Trong lúc mọi người lâm vào tĩnh lặng, Lâm Dương đứng dậy đầu tiên, Lăng Duy liếc nhìn hắn, hơi nhíu mày lại, Lâm Dương cũng không dám nhiều lời nữa, trực tiếp cầm lấy chai bia rơi trên mặt đất, cắn răng, trực tiếp đập vào trên cánh tay của mình.

Chai bia vỡ vụn, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ đau đớn, có thể nhìn thấy rõ ràng nơi cánh tay hắn đã sưng vù lên.

Vậy mà so sánh với cánh tay Lâm Dương sưng lên, càng làm cho đám người ở đây khiếp sợ là thái độ của Lâm Dương.

Người đang ngồi ở bên trong là anh họ Lăng Duy, như vậy cũng có thể coi là người một nhà của Lâm Dương, nhưng vậy mà Lâm Dương có thể làm ra hành động tự tàn như thế nói rõ cái gì? Nói rõ Lâm Dương biết mình không thể đắc tội với người đang ở bên trong dược.

Nghĩ tới đây, những quản nhị đại này cũng không do dự, những người đã nói lời khiêu khích kia nhao nhao đứng dậy, học theo dáng dấp của Lâm Dương, cầm bia lên bình lập tức đập lên trên cánh tay của mình.

Xoảng xoảng xoảng!

Tiếng chai bia vỡ vụn sau đó rơi trên mặt đất, đập xong rồi những quản nhị đại này mới cúi đầu rời đi, về phần Lý Dân kia đương nhiên không còn mặt mũi để ở lại nơi này tiếp, thật sự là quá mất mặt.

"Lăng Duy, người anh họ này của cậu có địa vị thế nào vậy?"

Thấy đoàn người Phương Minh rời đi, Lý Dân đưa cho Lăng Duy một điếu thuốc, đứng ở cửa dinh thự hỏi.

"Chung ca, nói thật với anh, anh ấy là người có thể ngồi cùng một bàn với bác cả của tôi."

Lăng Duy sẽ không thành thật đến mức nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện, nhưng một câu nói kia cũng đã đủ rồi, Chung Đào cũng là người thông minh, không tiếp tục hỏi tiếp nữa, nếu là vậy, đám người Lý Phong thua không oan.

Một bên khác, ánh mắt mấy người bạn kia của Trần Trạch nhìn về phía Phương Minh cũng mang theo một chút kính nể, điểm này cũng nằm trong dự liệu của Phương Minh, sau khi lên xe liền

muốn rời đi ngay. Chẳng qua lúc này đột nhiên Lý Xảo Xảo đi tới, trên mặt có vẻ do dự, nhưng vẫn mở miệng.

"Cậu Phương, có chuyện tôi muốn nói cho cậu, có liên quan với cô Hàn."

Chương 943: Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí

Trên xe chuyên dụng dinh thự sắp xếp, ánh mắt của Phương Minh nhìn Lý Xảo Xảo, cuối cùng gật đầu, nhường vị trí để Lý Xảo Xảo lên xe.

Ngày hôm nay Lý Xảo Xảo mặc một chiếc váy đỏ trễ ngực ngắn tới mông, lộ ra da thịt trắng noãn khiến người ta liên tưởng vô hạn.

Nếu như đổi lại là những người khác, phỏng chừng Lý Xảo Xảo còn có thể nảy sinh chút tâm tư, để đối phương biết mị lực của cô ấy, nhưng đối mặt với Phương Minh, Lý Xảo Xảo lại ngồi nghiêm chỉnh, không dám có một chút tiểu tâm tư.

"Hàn Kiều Kiều làm sao vậy?"

Phương Minh nhìn về phía Lý Xảo Xảo, Lý Xảo Xảo biết quan hệ của mình với Hàn Kiều Kiều, hẳn là bởi vì lần gặp ở đoàn làm phim kia.

"Tôi và chị Kiều Kiều ở cùng một công ty giải trí, năm ngoái đột nhiên chị Kiều Kiều hủy hợp đồng với công ty, trong hai năm tới sẽ không tham gia bất kỳ hoạt động thương nghiệp gì, cũng sẽ không tiếp tục quay quảng cáo cùng với phim điện ảnh truyền hình, không biết cậu Phương có biết vấn đề này không?"

Lý Xảo Xảo thận trọng mở miệng, đồng thời chú ý quan sát sự biến đổi trên mặt Phương Minh, khi thấy Phương Minh nhíu mày một cái, trong lòng cô ấy cũng hiểu, hẳn là cậu Phương không biết vấn đề này.

Dù sao hiện nay chuyện Hàn Kiều Kiều phai nhạt rời khỏi giới giải trí cũng chỉ có người trong nghề biết rõ, ngay cả fans đáng tin của Hàn Kiều Kiều cũng không biết, mà nhân vật lớn như cậu Phương này hẳn bình thường sẽ không quan tâm tới chuyện trong giới giải trí, nếu Hàn Kiều Kiều không chủ động mở miệng nói cho cậu biết, hẳn cậu Phương sẽ không biết.

Phương Minh nhíu mày, quả thật bản thân cậu không biết chuyện Hàn Kiều Kiều muốn rời khỏi giới giải trí, mặc dù nói chỉ là rời khỏi giới giải trí hai ba năm, nhưng dựa vào sự hiểu biết của cậu đối với Hàn Kiều Kiều, yêu tinh kia thật sự rất yêu thích diễn kịch đóng phim đấy, làm sao có thể sẽ vô duyên vô cớ rời khỏi giới giải trí?

Bị người hiếp bức hoặc bị chèn ép?

Ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu Phương Minh một giây lập tức bị cậu bác bỏ, cậu biết chuyện ông Đường đã đứng ra cảnh cáo tất cả mọi người ngày trước, có lẽ người phía dưới không rõ ràng lắm, nhưng đám cao tầng đều biết sau lưng Hàn Kiều Kiều có chỗ dựa vững chắc, không mấy người dám ép buộc chèn ép Hàn Kiều Kiều.

Như vậy ngoại trừ nguyên nhân này ra, còn có thể là nguyên nhân gì đây?

Thấy Phương Minh đang tự hỏi, Lý Xảo Xảo không dám quấy rầy, nhưng qua một hai phút sau thấy Phương Minh vẫn im lặng, cô ấy lại cẩn thận mở miệng nói: "Cậu Phương, kỳ thực đa số nữ tinh lựa chọn rời khỏi giới giải trí một hai năm như vậy đều là vì một khả năng."

"Khả năng gì?" Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Lý Xảo Xảo, đột nhiên cậu đã hiểu rõ, nếu Lý Xảo Xảo nói với bản thân mình vấn đề này, vậy hẳn trong lòng cô ấy đã biết rõ đáp án, sao bản thân mình phải suy nghĩ lung tung làm gì?

"Chính là vì nữ minh tinh này mang thai, hơn nữa còn muốn sinh đứa bé này ra, cho nên phải lựa chọn rời khỏi giới giải trí, đợi sau khi sinh đứa bé này ra lại khôi phục vóc dáng của mình, đến lúc đó mới lại tái nhậm chức."

Lúc này Lý Xảo Xảo nói rất chậm, trong lúc nói chuyện còn cẩn thận để ý đến sắc mặt Phương Minh, chỉ cần nhận ra có chút không đúng, cô ấy sẽ dừng lại ngay lập tức.

Bởi vì hiện tại cô ấy rất rõ ràng, cậu Phương này chính là nhân vật lớn đứng sau lưng Hàn Kiều Kiều mà mọi người vẫn truyền tai nhau kia, như vậy nếu Hàn Kiều Kiều mang thai khả năng rất lớn đứa bé trong bụng chị ấy chính là của cậu Phương này.

Lý Xảo Xảo không dám phỏng đoán tầm quan trọng của Hàn Kiều Kiều trong lòng cậu Phương, thế nhưng cô ấy biết, loại này nhân vật lớn này tuyệt đối sẽ không tùy tiện tìm người sinh con cho mình, thậm chí khả năng lớn là ép tình nhân bên ngoài của mình đi nạo phá thai.

"Mang thai?"

Phương Minh ngơ ngác một chút, ngay sau đó vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, bởi vì quả thật bản thân cậu không nghĩ tới điểm này, hoặc có lẽ là căn bản cậu sẽ không suy nghĩ tới phương diện này.

Nếu như nói Hàn Kiều Kiều thực sự mang thai, như vậy chỉ có thể là một lần kia.

Chẳng lẽ mình thật sự chuẩn như vậy, chỉ một lần đã trúng rồi?

Đột nhiên Phương Minh có chút đau đầu, mấu chốt nhất là lấy tính cách của yêu tinh Hàn Kiều Kiều này, xảy ra chuyện như vậy mà không nói với mình là chuyện rất bình thường.

Nghĩ tới đây, Phương Minh đã có xúc động muốn gọi điện thoại cho Hàn Kiều Kiều, theo sau cậu lập tức đưa mắt nhìn Lý Xảo Xảo, Lý Xảo Xảo cũng là người khéo léo, trong nháy mắt đã có thể đọc hiểu hàm nghĩa trong ánh mắt Phương Minh.

"Cậu Phương, vậy tôi đi trước, cậu yên tâm, về chuyện cô Hàn tôi sẽ không nói cho bất kỳ người nào."

Lý Xảo Xảo rất tự giác xuống xe, lúc này trên xe cũng chỉ còn lại một mình Phương Minh, cậu lấy di động ra, bấm số điện thoại của Hàn Kiều Kiều.

Điện thoại được kết nối rất nhanh chóng, điều này khiến Phương Minh hơi kinh ngạc, tới giờ này rồi sao Hàn Kiều Kiều còn chưa ngủ?

"Alo, Phương Minh, mới sáng sớm anh gọi cho em có chuyện gì không?"

Nghe được giọng nói có chút mơ hồ của Hàn Kiều Kiều ở đầu bên kia điện thoại di động, Phương Minh nhíu mày lại, bây giờ chỉ mới mười một giờ đêm, còn lâu mới tới sáng sớm như cô ấy nói.

"Em đang ở đâu đó?" Phương Minh trầm giọng hỏi.

"Em... A, em đang ở nhà." Hàn Kiều Kiều do dự một chút, đáp.

"Anh đang ở ngay dưới tầng nhà em."

"A... Cái gì... Không phải là nhà ở Ma Đô, em ở... Em ở bên nhà cũ của cha em."

Nghe được câu nói xạo của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh tức giận nói: "Hàn Kiều Kiều, em còn không nói thật? Có tin anh gọi điện thoại cho chú hỏi thẳng xem có phải em đang ở nhà hay không không?"

Đầu bên kia điện thoại trở nên im ắng, một lúc sau giọng nói của Hàn Kiều Kiều mới lại truyền ra, "Em nói Phương Minh anh có ý gì vậy? Em ở đâu thì có liên quan quái gì tới anh? Hiện tại em đang ở nước ngoài với mẹ đấy!"

Quả nhiên là ở nước ngoài, hơn nữa còn chênh lệch chừng bảy tám tiếng so với trong nước, Phương Minh có thể đoán được đại khái những quốc gia mà Hàn Kiều Kiều có khả năng đang ở.

Tự động không để ý đến giọng điệu bất mãn kia của Hàn Kiều Kiều, Phương Minh trầm giọng hỏi: "Vì sao đang yên đang lành đột nhiên chạy ra nước ngoài làm gì? Nghe nói em còn dự định rời khỏi giới giải trí?"

Cuối cùng cậu vẫn không thể hỏi thẳng xem có phải Hàn Kiều Kiều đang mang thai hay không, chủ yếu là vì hiện tại quan hệ của cậu và Hàn Kiều Kiều rất xấu hổ, chuyện đêm đó, cậu và Hàn Kiều Kiều đều ngầm hiểu lẫn nhau, không ai nhắc lại chuyện đêm ấy nữa.

"Ra nước ngoài đương nhiên là vì muốn đón tết cùng mẹ em, về phần tại sao phải rời khỏi giới giải trí, đó là bởi vì em có chút chán ghét, giới giải trí trong nước này em đã đạt tới đỉnh, cũng không có gì đột phá, quyết định rời khỏi vài năm để làm chút chuyện khác."

Trả lời rất tốt, không thể tìm ra chút lỗ thủng, chí ít trước khi Lý Xảo Xảo nói mấy lời kia với mình, có lẽ Phương Minh sẽ tin tưởng những lời Hàn Kiều Kiều nói.

Thế nhưng có Lý Xảo Xảo dự đoán trước như vậy, trong lòng Phương Minh vẫn có chút hoài nghi, trừ phi tận mắt nhìn thấy Hàn Kiều Kiều, nếu không sẽ không thể loại trừ hết nghi ngờ trong lòng cậu.

"Lúc nào em mới về nước? Anh rút thời gian đi qua thăm dì với

em, cũng nhân tiện chúc tết dì luôn."

"Cái gì!"

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Hàn Kiều Kiều tăng cao âm lượng, một bộ dáng rất giật mình, điều này khiến trên mặt Phương Minh có vẻ khác thường.

"Phương Minh, có phải da mặt anh đã dày đến không có biên giới rồi không? Còn dám tới gặp mẹ của em? Thế nào, chẳng lẽ anh còn muốn nói cho mẹ em: Lần đầu tiên của con gái bà đã bị tôi cướp đi đấy, sau đó diễu võ dương oai ở trước mặt mẹ em?"

Nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, Phương Minh xoa xoa mi tâm, yêu tinh kia, thật đúng là cái gì cũng dám nói.

"Phương Minh, em cho anh biết, anh xéo ngay cho em, chẳng lẽ anh là ăn tủy trong xương mới biết nó ngon, muốn ỷ lại vào em sao? Em nói cho anh biết, đây là chuyện không thể nào, chúng ta từng có một lần nhưng đó cũng là lần cuối cùng, em là người phụ nữ mà cả đời này anh không thể chiếm được."

"Ách..."

"Ách cái gì mà ách, em nói cho anh biết, chớ ăn trong bát còn nhìn trong nồi, có thể có được Tử Du là nhờ đời trước anh đốt cao hương, đừng có không biết đủ như vậy."

Phương Minh theo bản năng đưa điện thoại di động cách xa lỗ tai một chút, yêu tinh kia đã ăn phải thuốc nổ sao, mới có chút đã bùng nổ.

"Được rồi, không còn chuyện gì thì em tắt máy đây, sau này không có chuyện gì thì đừng gọi điện thoại cho em, dù có việc cũng không cần gọi cho em, ha ha, đàn ông thối."

Bị Hàn Kiều Kiều cúp điện thoại, trên mặt Phương Minh lộ ra

lộ vẻ tức giận, cũng xấu hổ không dám tiếp tục gọi điện thoại hỏi thăm nữa, chỉ có thể thở dài một hơi: "Chỉ mong là Lý Xảo Xảo nghĩ lầm rồi."

Hàn Kiều Kiều ở nơi nước ngoài xa xôi, sau khi cúp điện thoại lại đưa tay sờ sờ bụng dưới, mặc dù còn chưa to lên nhưng cô ấy biết, ngay trong bụng của cô ấy, dựng dục một sinh mệnh nhỏ hoạt bát.

Ngay khi kinh nguyệt của cô ấy chậm trễ ngày đầu tiên, cô ấy lập tức để Yến Tử đi mua que thử thai cho cô ấy, kết quả là hai gạch đỏ tươi kia khiến cô ấy thiếu chút nữa nổi điên.

Xoá sạch đứa bé?

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên ở trong óc cô ấy, bởi vì cô ấy biết cô ấy và Phương Minh là không thể nào, Phương Minh không thể phản bội Tử Du, mà cô ấy cũng không cho phép bản thân mình xen vào giữa Phương Minh cùng Tử Du, trở thành tiểu tam khiến người ta chê cười ghét bỏ.

Nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn là quyết định sinh đứa nhỏ này.

Sinh con xong tự mình nuôi nấng, dù sao với điều kiện của mình hiện tại dư sức nuôi sống một đứa bé, tuy rằng có vì thế mà phải từ bỏ nghiệp diễn viên mà cô ấy yêu thích, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy đáng giá.

Mà hiện tại người biết cô ấy mang thai chỉ có trợ lý của cô ấy là Yến Tử, Hàn Kiều Kiều tin tưởng Yến Tử sẽ không truyền tin tức này ra ngoài, đương nhiên, chuyện này không thể gạt mẹ mình được, Hàn Kiều Kiều cũng đã nghĩ xong xuôi cả rồi, đợi qua một thời gian ngắn nữa lại nói tin tức này cho mẹ mình, dù sao thì lúc ấy bụng mình cũng to ra rồi, mẹ mình cũng không thể bắt mình bỏ đứa bé đi được nữa.

Về phần cha của đứa bé là ai, đến lúc đó mình cứ nói đó là một người đàn ông lỗ mãng là được, ngược lại chỉ cần mình không nói sẽ không ai biết sự thật.

...

Ngày thứ hai!

Chú rễ Trần Trạch dẫn theo đám phù rễ Phương Minh tới khách sạn đón dâu, bởi vì Đường Diễm không phải người thủ đô nên mới coi khách sạn như nơi đón dâu, đương nhiên, muốn đón dâu cũng không phải dễ dàng như vậy, dù sao mấy người phù dâu này cũng không dễ xua đuổi như thế.

Không nói tới chuyện phải đưa đầy bao lì xì, còn có vô số tiết mục đùa giỡn bất tận, chẳng qua điểm cổ quái duy nhất là những tiết mục do đám phù dâu đưa ra đều không cho phép Phương Minh tham dự.

Không phải bởi vì các cô ấy thương tiếc Phương Minh, mà bởi vì các cô ấy biết những tiết mục này đối với Phương Minh đều chỉ là trò chơi của con nít.

Hít đất, Phương Minh có thể kiên trì tới mức khiến các cô ấy đếm tới miệng đắng lưỡi khô, về phần tìm cái gì đó, chỉ cần khuếch tán thần thức ra là có thể thấy rõ ràng mỗi một ngõ ngách trong cả phòng.

Hiển nhiên, là do Diệp Tử Du nói những tin tức về Phương Minh cho bạn thân mình, cho nên Phương Minh trực tiếp bị loại ra ngoài, thậm chí vì sợ Phương Minh tiết lộ tin tức, mật báo cho tân lang, trực tiếp kéo Phương Minh về phía nhà gái.

Người đầu tiên phản chiến phù rể, bởi vậy ra đời.

Chương 944: Từ Thừa An tới cửa (1)

Tết âm lịch vô cùng náo nhiệt chậm rãi trôi qua, đợi ngày khai giảng tới Diệp Tử Du quay về trường học, mà Phương Minh cũng trở về Ma Đô.

Phố đồ cổ Đông Đài lại mở cửa vào ngày mười sáu tháng giêng, đưa tới vô số du khách đến thăm quan mua sắm.

"Chào ông chủ Vương."

"Chưởng quầy Lý, chúc mừng năm mới."

"Ông chủ Trương, chúc ông năm mới tốt lành."

Hiển nhiên ông chủ mỗi cửa hàng ở phố đồ cổ cũng tới cửa hàng nhà mình từ rất sớm, ngày đầu tiên mở cửa buôn bán trong năm mới, tất cả mọi người đều mong muốn có một khởi đầu tốt đẹp, đây cũng là chuyện mà người buôn bán chú ý nhất.

Cho nên đủ loại quà tặng cùng hoạt động gói quà được bày đầy trước cửa của mỗi cửa hàng nơi đây, thậm chí chỉ cần vào cửa hàng thăm quan đã có thể nhận được mấy món quà nhỏ.

Mà trong số những cửa hàng này, có một cửa hàng rất quạnh quẽ, ngoại trừ trước cửa có dán một đôi câu đối mới ra thì không thể nhìn thấy một chút không khí tết âm lịch nào cả, ngay cả hai giỏ hoa bên cạnh cửa cũng là do khu quản lý phố đồ cổ đưa tới.

"Phố đồ cổ Đông Đài, hẳn chính là chỗ này."

Trong đám người, Từ Thừa An đánh giá những cửa hàng

chung quanh, dường như đang tìm kiếm cái gì đó. Hắn tới nơi này cũng không phải vì du lịch, càng không phải muốn mua châu báu đồ cổ gì gì đó, mục đích hắn tới nơi này chính là để tìm người.

Mười sáu tháng giêng là ngày đồ cổ Đông Đài mở cửa với bên ngoài, hắn đã tra được thông tin này trên mạng từ trước, cho nên sáng sớm hôm nay hắn lập tức rời giường lái xe tới đây.

Theo đám người chen lấn đi về phía bên trong phố đồ cổ, cuối cùng hắn đã tìm thấy được cửa hàng hắn muốn tìm ở một nơi tương đối thanh tĩnh bên trong khu phố.

Cửa hàng Vu Đạo.

"Sao lại vắng vẻ như thế?"

Nhìn cửa hàng Vu Đạo vắng ngắt rõ ràng không phù hợp với phong cách của các cửa hàng xung quanh kia, Từ Thừa An cũng hơi kinh ngạc, chẳng qua rất nhanh hắn đã thu liễm biểu tình kinh ngạc trên mặt lại, bước vào cửa hàng Vu Đạo.

Tầng một, Đại Trụ đang lau chùi quầy hàng, nếu so với năm ngoái khi mới khai trương, nơi sảnh lớn đã có nhiều hơn năm sáu quầy hàng, mà số loại đồ vật được đặt ở bên trong quầy cũng hơn mười, chẳng qua tuân theo sách lược kinh doanh ban đầu của Phương Minh là chỉ bán quý hơn mà không quý nhất, giá của mỗi loại đồ vật bên trong này khiến đa số người chỉ có thể dừng bước ngưỡng vọng.

Vốn là giới huyền học này cho tới bây giờ vẫn không thuộc về người nghèo.

Cũng giống như một câu nói rất được lưu hành thời nay, người giàu có dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo khổ dựa vào biến dị.

Đối với phần lớn dân chúng bình thường đến nói, bọn họ phải

bôn ba suốt ngày vì sinh kế, có chút tiền dư cũng cần tiết kiệm để bồi dưỡng đời sau, mấy loại đồ như vật tăng phúc vận hoặc phù hộ bình an bên trong cửa hàng này, căn bản cũng không phải thứ mà bọn họ đủ khả năng mua được.

Cũng giống như mấy người chơi game vậy, người chơi bình thường cũng chỉ tùy tiện tìm lấy một số trang bị bình thường, chỉ cần có thể có tử tướng ứng với đẳng cấp quái vật là được rồi, duy chỉ có mấy người giàu có kia mới có thể theo đuổi trang bị cực hạn, tỷ như cường hóa vũ khí +1 cùng +2, tăng chênh lệch thuộc tính chỉ 10%, nhưng mấy người giàu có kia vẫn nguyện ý bỏ tiền, vẫn cường hóa đến đỉnh điểm.

Lượng biến khiến cho chất biến, mấy thổ hào kia không ngừng tăng tiến cho mình trên các phương diện nhỏ nhỏ này, cũng như nhân vật trong trò chơi vậy, tăng lên từng lần nhỏ nhỏ cũng không tính là gì nhưng khi được tăng tiến trên toàn diện, sẽ kéo ra chênh lệch cực lớn so với người chơi bình thường.

"Tiên sinh, chào anh, anh có cần gì không?" Đại Trụ thấy Từ Thừa An tò mò đánh giá vật trên quầy, đi lên trước hỏi.

"Không... Tôi không có nhu cầu."

Từ Thừa An nhanh chóng xua tay, nói đùa gì vậy, vốn hắn còn cho rằng mình cũng có thể coi là tuổi trẻ tài cao, tuổi còn trẻ đã có thể kiếm được trăm vạn một năm, thế nhưng khi nhìn tới mấy vật ở đây, ngoài vài món là năm chữ số, phần lớn đều bắt đầu từ sáu chữ số, một năm tiền lương của hắn đoán chừng cũng chỉ có thể mua mấy thứ đồ như vậy.

Đều nói không tới thủ đô không biết chức quan của mình nhỏ, không tới Dubai không biết mình thiếu tiền, nhưng giờ khắc này Từ Thừa An đã cảm nhận sự trào phúng sâu đậm đến từ chính đồng tiền.

"Tôi tới là để tìm cậu Phương, cậu Phương có ở đây không?"

"Tìm Phương Minh sao? Anh có hẹn trước không?"

"Cậu Phương đã từng nói đợi năm mới tới thì đến cửa hàng Vu Đạo tìm cậu ấy."

Nghe được câu trả lời của Từ Thừa An, Đại Trụ vẫn không nói gì, mà trên tầng lập tức truyền tới tiếng bước chân, Phương Minh từ tầng hai đi xuống.

"Anh Từ tới sớm như vậy sao?" Phương Minh hơi kinh ngạc, ngày đầu tiên phố đồ cổ khai trương mà Từ Thừa An đã ở đây từ sáng sớm, xem ra sự tình có chút gấp gáp.

"Cậu Phương, chuyện này thực sự hơi gấp, không biết ở đây..."

Từ Thừa An nhìn chung quanh một chút, Phương Minh biết ý của Từ Thừa An, nói thẳng: "Không sao, cứ nói ở chỗ này đi."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Từ Thừa An cũng biết hẳn người đang lau dọn này cũng không phải là nhân viên bình thường đơn giản như vậy, lập tức cũng không né tránh, trực tiếp nói ra ý đồ bản thân đến.

"Cậu Phương, thật ra khi tôi đi du học ở nước ngoài đã từng làm việc cho một xí nghiệp ở Hương Giang, hiện tại cũng đảm nhiệm chức quản lý phân bộ trong nước của xí nghiệp này, xí nghiệp này là công thương nghiệp Trường Hải, hẳn cậu Phương cũng đã từng nghe nói tới rồi."

"Nhà họ Lý, một trong bốn gia tộc lớn ở Hương Giang, đương nhiên đã từng nghe tới." Phương Minh cười cười trả lời.

Tuy rằng Phương Minh không quá quan tâm tới tình hình tài chính, mà chuyến đi Hương Cảng ngày ấy mặc dù chỉ là vội vã đi ngang qua, nhưng cậu cũng đã từng nghe tới danh tiếng của xí

nghiệp này từ trong miệng người nhà họ Quách, ông chủ họ Lý kia cũng là nhân vật nổi danh trong nước.

"Nếu cậu Phương đã từng nghe nói tới vậy tôi cũng sẽ không giấu giếm cậu Phương, chủ tịch Lý của chúng tôi là người tương đối tin tưởng mấy chuyện huyền học này, mà thiết kế của tổng bộ công ty cũng dính đến trận phong thuỷ đại chiến giữa hai ngân hàng lớn ở Hương Giang trước đây."

Phương Minh mỉm cười, về trận phong thuỷ đại chiến nổi tiếng giữa ngân hàng Hối Phong cùng ngân hàng Trung Quốc ở Hương Giang, toàn bộ giới phong thủy không ai không biết, mà thiết kế của tổng bộ công ty công thương nghiệp Trường Hải cũng khiến rất nhiều thầy phong thủy đập bàn tán dương, tất cả mọi người đều biết hiển nhiên người thiết kế tòa nhà này cũng là một đại sư phong thủy.

Thế nhưng, những thứ này thì có liên quan gì tới mình đâu chứ? Phương Minh tin tưởng Từ Thừa An tìm tới mình tuyệt đối không phải chỉ là vì muốn nói việc này với mình.

"Chủ tịch Lý thờ phụng Phật giáo, cho nên từng đầu tư kiến tạo Từ Vân Tự tại Hương Giang, mượn nơi này để cung phụng Phật tổ Bồ Tát, cũng cho những tín đồ Phật giáo có nơi để cầu phúc cúng tế, có thể nói là công đức vô lượng."

Nghe được lời của Từ Thừa An, Phương Minh lại hơi thâm ý liếc nhìn Từ Thừa An, chỉ là xây dựng chùa miếu thì không thể nói là công đức vô lượng gì, thậm chí từ phương diện nào đó đến nói, đây chính là chuyện nội bộ thuộc về Phật giáo, cho dù có công thì cũng chỉ giới hạn trong Phật giáo, thật sự không có một chút công lao gì với xã hội.

Nói khó nghe một chút, mặc kệ một người góp tiền để xây dựng nhiều chùa miếu đạo quan tới cỡ nào cũng không thể mang đến cho hắn một phần âm đức, thuần túy là lãng phí tiền, chân

chính làm như thế chỉ có hai loại người, một loại là tín đồ trung thực, một loại là gặp phải chuyện gì đó, hoặc là đã từng tạo nghiệt gì đó, muốn được Thần Phật phù hộ.

Có tiền đừng xây miếu, nếu có người thật sự muốn dùng tiền trên phương diện này đều vì muốn lấy được một số chỗ tốt nào đó, tỷ như để các hòa thượng niệm kinh cầu phúc… Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hòa thượng cùng đạo sĩ có bản lãnh chân chính.

Không có tiền đừng thắp hương, Thần Phật cũng sẽ không phù hộ đa số người thường một năm chỉ dâng hương một hai lần, không thấy những người có tiền kia đều đốt hương trước những người khác, lớn hơn những người khác sao?

Chương 945: Từ Thừa An tới cửa (2)

Thấy Phương Minh không tiếp lời của mình, sắc mặt Từ Thừa An cũng có chút xấu hổ, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Cậu Phương, chủ tịch Lý có chuẩn bị cho chính mình một gian thiện phòng trong Từ Vân Tự, cũng thường xuyên mời một ít cao tăng tiến hành truyền đạt giảng đạo Nho kinh điển, chỉ là đoạn thời gian trước, chủ tịch Lý lại gặp một chuyện kỳ quái."

Khi nói đến chuyện kỳ quái, Từ Thừa An nhỏ giọng hơn một chút, dù sao chuyện này cũng có liên quan tới chuyện riêng của ông chủ, mà lấy thân phận địa vị của của ông chủ lớn nhà mình, nếu tin tức này bị lộ ra ngoài sẽ lập tức lan truyền khắp nơi trên toàn quốc.

Vốn Từ Thừa An không thể tiếp xúc được những việc riêng tư như thế này của ông chủ mới đúng, nhưng Từ Thừa An lại là người thân cận của đại thái tử trong công ty, nên mới biết được chuyện này từ trong miệng đại thái tử, chẳng qua ngay cả ông chủ lớn cùng đại thái tử cũng không có cách giải quyết nào, hắn cũng chưa từng nghĩ mình có thể giải quyết vấn đề này, thẳng đến khi thấy được Phương Minh giải quyết chuyện chậu hoa tử đằng kia, lúc này hắn mới nổi lên tâm tư.

"Chủ tịch Lý có quan hệ rất tốt với một cao tăng, cao tăng kia đã từng chỉ điểm cho chủ tịch Lý một loại phương pháp kéo dài tuổi thọ, nhưng dường như phương pháp này đã xảy ra vấn đề gì đó, gần đây tình trạng cơ thể của chủ tịch Lý xuất hiện một vài vấn đề."

Nghe đến đó Phương Minh đã hiểu rõ, Từ Thừa An này tìm tới mình là vì muốn hỏi xem, bản thân mình có thể giải quyết tình trạng đang xuất hiện trên thân thể của ông chủ hắn hay không.

Phương pháp kéo dài tuổi thọ?

Không cần nghĩ Phương Minh cũng biết, không có gì hơn ngoài tà môn ma đạo, bởi vì đối với loại phú hào đứng đầu này, tất cả loại thuốc cùng khoa học kỹ thuật có tác dụng trên mặt dưỡng sinh trường thọ đã được bọn họ áp dụng tới mức tận cùng.

Hiển nhiên cái gọi là kéo dài tuổi thọ này đã vượt qua phạm trù dưỡng sinh, mà trên đời này việc duy nhất có thể kéo dài tuổi thọ chính là dựa vào tích lũy công đức, nhưng tỉ lệ trao đổi giữa công đức cùng thọ mệnh thật sự là quá thấp.

Đều nói cứu một mạng người còn hơn xây tháp 7 tầng, nhưng cứu một mạng người lại không thể gia tăng quá một ngày tuổi thọ, bởi vì phần nhân quả này càng nhiều hơn chính là để lại cho đời sau.

Trước đây Phương Minh đã gia tăng thọ mệnh thay bà ngoại cậu, chẳng qua cũng là vì mượn lỗ thủng trong phương pháp miêu tả mơ hồ về tuổi thọ của người cao thọ của sinh tử bạc, thọ mệnh của chính bà ngoại mình có không gian co giãn bảy năm, lại lợi dụng một số thủ đoạn nhỏ đùa bỡn Âm Sai một vố mới có kết quả như vậy.

Thêm thọ rất khó, nếu không thể đi thông con đường đúng đắn này, dĩ nhiên đám người nắm giữ phần lớn tiền của kia sẽ nghĩ đến việc đi lên con đường tà môn ma đạo, trên đời này thực sự có một số tà thuật có thể tăng thọ mệnh, nhưng không nói tới chuyện loại tà thuật này tổn hại âm đức, đợi khi hạ cõi âm tất nhiên sẽ bị âm ty nghiêm phạt, quan trọng hơn chính là mấy loại tà thuật này đều có tồn tại tác dụng phụ.

"Anh Từ, xấu hổ, loại chuyện này tôi cũng bất lực."

Phương Minh cự tuyệt Từ Thừa An, đối với những người lợi dụng tà thuật đến tăng thọ mệnh, đương nhiên cậu sẽ không ra tay giúp đỡ.

Từ Thừa An là người tinh, kỳ thực hắn nghe được cũng không phải Phương Minh thật sự bất lực, mà là không muốn tương trợ, lập tức biết bản thân có nói tiếp cũng vô dụng, vấn đề này phải từ từ mưu tính.

"Đã như vậy, vậy lần này đã quấy rầy cậu Phương, tôi rời đi trước."

Từ Thừa An rất thức thời lập tức rời khỏi cửa hàng Vu Đạo, chẳng qua không bao lâu sau khi hắn đi ra khỏi cửa hàng Vu Đạo đã lấy điện thoại di động ra bấm gọi một số điện thoại.

Có lẽ bản thân mình không mời nổi cậu Phương này, nhưng ông chủ lớn hoặc là đại thái tử bọn họ có cách, mà tuy rằng hắn chỉ cung cấp một tin tức như vậy, nhưng nếu quả thật có thể giải quyết vấn đề thân thể của ông chủ lớn, phần công lao như vậy cũng đã đủ rồi.

Ba ngày sau!

Phương Minh đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ mình.

"Con trai, mấy ngày tới con có rảnh không?"

"Mẹ, mấy ngày tới con không có chuyện gì." Phương Minh suy nghĩ một chút, trả lời.

"Nếu con có rảnh rỗi thì tới Hương Giang bên này một chuyến đi, mẹ và Ngọc Nhi đều đang ở Hương Giang, mặt khác bác Lý của con cũng muốn gặp mặt con một lần, nói có chút việc muốn tìm con, chính là nhà họ Lý, công thương nghiệp Trường Hải ở Hương

Giang đó, cũng có thể coi là thế giao với nhà chúng ta."

Nghe thấy những lời mẹ mình nói, đôi mắt của Phương Minh hơi híp, lại là Hương Giang, lại là họ Lý, còn có thể là thế giao cùng nhà họ Lăng, hơn nữa thời gian lại trùng hợp như vậy, không cần nghĩ cậu cũng biết nhà họ Lý trong miệng mẹ mình là nhà ai.

Về phần bác Lý này là mẹ mình đứng ở bối phận của mình để nói, như vậy đương nhiên không thể nào là ông lão nổi tiếng thế giới kia, khả năng lớn nhất chính là con trai của ông lão này, cũng là CEO hiện tại của công thương nghiệp Trường Hải.

Phương Minh không cảm thấy kỳ quái khi nhà họ Lý có thể tra được ngọn nguồn của mình một chút nào, mặc dù nói trọng tâm của nhà họ Lý đã không còn trong nước, cũng đã sớm đem phần lớn tài sản chuyển hết tới nước ngoài, nhưng bọn họ đã cày cấy ở trong nước lâu như vậy, thậm chí trước đây khi bên trên chỉ mới ban hành chính sách còn dựa vào nhà họ Lý để hấp dẫn tư bản nước ngoài, cho nên hiển nhiên trong nước có không ít gia tộc lớn có giao thiệp với nhà họ Lý.

Đã biết quan hệ của mình với nhà họ Lăng, lại thỉnh cầu mời mình tới Hương Giang trong lúc mẹ mình tới Hương Giang xử lý sự vụ công ty, nhà họ Lý làm vậy là vì đoán chắc nhất định mẹ mình sẽ gọi cuộc điện thoại này.

Dù sao hai nhà cũng là thế giao, như vậy nếu chuyện liên quan đến trưởng bối làm sao Lăng Mộ Mai có thể cự tuyệt.

Quả nhiên, sau khi điện thoại cắt đứt không bao lâu, Phương Minh lập tức nhận được tin nhắn em gái mình gửi tới.

"Anh, mới vừa rồi người nhà họ Lý quấn lấy mẹ đòi mẹ điện thoại cho anh, là thân thể của ông cụ nhà họ Lý kia xuất hiện một số vấn đề, em cũng đã gặp ông cụ nhà họ Lý rồi nhưng lại có chút không thể nhìn thấu, luôn cảm giác trên người ông cụ này có bí

mật gì đó khiến đáy lòng em trào dâng cảm giác hoảng hốt."

Thấy tin nhắn của em gái mình, Phương Minh trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn mua một tấm vé máy bay đi tới Hương Giang.

Chuyến bay từ Ma Đô đến Hương Giang rất nhiều, Phương Minh cũng không nán lại, nếu đã quyết định tới đó một chuyến vậy dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt, mà cậu cũng đã đặt vé máy bay cất cánh ngay mấy giờ sau.

Sau khi nói cho Đại Trụ biết bản thân cậu sắp ra ngoài một chuyến, Đại Trụ cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, cậu ta đã quen với cuộc sống không có Phương Minh ở trong cửa hàng, về phần mấy món đồ ở trong cửa hàng này, dù sao thì chính cậu ta cũng đã rõ ràng công dụng của mỗi một món, năm ngoái cũng bán được mười mấy món.

Mặc dù nói mấy thứ này đắt, nhưng cũng không phải không có người nào biết nhìn hàng xịn, thậm chí trong đó còn có một người lớn tuổi muốn mua thêm vài món nhưng bị Đại Trụ cự tuyệt, bởi vì Phương Minh đã dặn cậu, trong vòng một năm mỗi khách hàng cũ tuyệt đối không thể mua nhiều hơn ba món đồ trong số những món đồ ở đây.

Về phần người mua có thể tìm người thân thích đến tiếp tục mua hay không, vấn đề này cũng không cần Đại Trụ lo lắng, bởi vì cậu ta cũng đã nói với những khách hàng này dựa theo lời nói của Phương Minh, trong những món đồ này đều có linh tính, nếu như bọn chúng xuất hiện ở cùng một nơi lập tức sẽ bài xích lẫn nhau, không chỉ không thể mang điềm tốt tới mà thậm chí sẽ còn đưa tới tai nạn.

Cũng không phải Phương Minh không muốn kiếm nhiều tiền, sở dĩ cậu quyết định quy củ như thế cũng là hành động bất đắc dĩ.

Chương 946: Mất phương hướng trong những tiếng đẹp trai

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Phúc duyên của con người nông hay sâu thật ra đã có một con số cố định, cũng giống như một thùng nước vậy, nước trong thùng đại biểu cho khí vận của một người, dựa theo tình huống bình thường nước bên trong thùng này sẽ không đầy, chí ít là sẽ không giữ vững trạng thái tràn đầy trường kỳ, có thể là đôi khi đầy nhưng phần lớn thời gian lại ở trạng thái chưa đầy.

Mà một số loại pháp khí tăng tài vận phúc vận này có thể cung cấp cùng gia trì khiến tài vận phúc vận tăng lên, nhưng sẽ không tăng tới trình độ vượt quá độ cao của bản thân thùng nước, nếu không chắc chắn sẽ làm nước tràn ra, hoàn toàn là lãng phí.

Về phần các loại pháp khí thay đổi vận khí kia cũng không phải Phương Minh không thể chế tạo, mà là loại pháp khí này không thể tùy tiện bày bán ra bên ngoài, bởi vì thay đổi khí vận của một người chính là Nghịch Thiên Cải Mệnh bản hạ cấp, làm vậy đồng nghĩa với sẽ phải gánh chịu nhân quả, đương nhiên cậu sẽ không vì tiền mà khiến bản thân mình dính vào một chuỗi nhân quả.

Trước đây khi thiếu tiền mua dược liệu cậu còn không làm như vậy, huống chi hiện tại bản thân cậu lại không thiếu tiền, mở cửa hàng Vu Đạo chẳng qua là cho Đại Trụ có việc để làm mà thôi. Thế nhưng cậu cũng đã để Đại Trụ ghi danh vào mấy lớp học ban đêm để bổ túc kiến thức, đến lúc đó có tiền vốn rồi có thể tính đến chuyện chuyển đổi ngành nghề.

Về phần gì mà lớp huấn luyện quản lý xí nghiệp, cái gì mà lớp huấn luyện IMBA, tất cả những khóa học này đều là trò đùa lừa tiền mà thôi, cũng chính là nơi mạ vàng cho lý lịch của một số tầng lớp cấp cao trong công ty, thậm chí còn có thể là mã ngoài mà những ông chủ không có trình độ văn hóa gì kia mượn dùng, nếu thật sự chỉ dựa vào mấy khóa học này là có thể thành tài, vậy tại sao mấy giảng viên lớp huấn luyện này không tự mở công ty riêng đi?

Nói trắng ra, con người có thể gây dựng sự nghiệp thành công là nhờ năng lực bản thân cùng số mệnh đưa đến, năng lực rất quan trọng nhưng vận khí cũng quan trọng không kém, có một số nghề nghiệp chỉ khi xây dựng trong một thời gian nhất định nào đó mới có thể thành công, về phần kẻ đến sau cho dù có tiến hành phân tích, chẳng qua cũng chỉ để nghiệm chứng một câu nói: Kẻ có tiền đánh rắm cũng thơm.

Hương Giang!

Mấy giờ sau, bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở sân bay Hương Giang!

"Anh, ở đây!"

Trong thông đạo VIP ở sân bay, Phương Ngọc Nhi vẫy tay với Phương Minh, mà đi theo bên người cô ấy còn có một người đàn ông trung niên cùng một đôi nam nữ trẻ tuổi.

"Là Phương hiền chất đúng không?"

Khi Phương Minh đi tới, người đàn ông trung niên kia vươn tay ra trước mặt Phương Minh, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nói: "Quả nhiên là rất đẹp trai."

Ách...

Nghe được hai từ đẹp trai, không biết vì sao, đột nhiên Phương Minh nhớ lại một tiết mục ngắn từng thấy trên web.

Dừng lại ở Quảng Đông cảm xúc sâu nhất là gì?

Cảm giác bản thân mình bị mất phương hướng trong những tiếng đẹp trai.

Mặc dù Hương Giang không phải là Quảng Đông, nhưng trên nhiều phương diện hai nơi này lại không khác nhau bao nhiêu, chẳng qua bên phía Hương Giang thường dùng mấy từ "tiên sinh" cùng "nữ sĩ" để gọi, chỉ là rõ ràng người đàn ông trung niên này là người nhà họ Lý, dựa theo quan hệ của nhà họ Lý với nhà họ Lăng Phương Minh có thể tính là tiểu bối, hiển nhiên không thể dùng hai chữ “tiên sinh” để xưng hô với Phương Minh, chỉ có thể dùng một lời khen đại chúng như vậy để bắt chuyện.

"Anh, vị này chính là chú Lý, cháu trai của ông cụ Lý, hai người này là cháu trai cùng cháu gái của ông nội Lý."

Phương Ngọc Nhi giới thiệu thân phận của ba người này cho Phương Minh một chút, Phương Minh gật đầu, người cháu trai tên Lý Thừa Minh này của nhà họ Lý mang thái độ rất tốt với Phương Minh, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười nhiệt tình, mà cô gái trẻ tuổi kia lại mang vẻ mặt không mặn không nhạt.

Thân làm cháu gái cưng của nhà họ Lý, lại thêm dung mạo của mình vốn không tồi, thực sự có vốn liếng để cao ngạo như vậy.

Đoàn người đi vào thông đạo VIP trong sân bay, cuối cùng đi đến bãi đỗ xe chuyên dụng dành cho khách VIP, một chiếc Rolls

Royce phiên bản đặc biệt đã chờ sẵn ở nơi này.

"Phương hiền chất đói bụng rồi đúng không? Có muốn ăn một chút gì đó không?"

Loại Rolls-Royce phiên bản đặc biệt này là đặc định, không gian bên trong rất lớn, giống như một ghế lô loại nhỏ vậy, hoa quả bánh ngọt còn có rượu vang cần gì có đó, rộng tới mức đủ chỗ cho mười mấy người ngồi.

"Không cần."

Phương Minh vốn không thích nói chuyện, mà hai người trẻ tuổi nhà họ Lý này căn bản cũng không rõ ràng lắm tại sao trong nhà lại muốn mời Phương Minh qua đây, ngược lại trong lòng Lý Trạch Thuận lại có biết một chút, chẳng qua lúc này hiển nhiên không phải lúc để nói tới mấy chuyện đó.

Hắn chỉ là cháu trai của ông cụ, mặc dù cũng có quyền nói vài câu trong nhà họ Lý nhưng không thể xếp ngang hàng với hai người anh họ của hắn, sở dĩ nhà họ Lý phái hắn tới sân bay đón người chỉ là vì bày tỏ thái độ của nhà họ Lý một chút thôi.

Với tư cách là gia tộc giàu có hàng đầu ở Hương Giang, đương nhiên nhà họ Lý có rất nhiều bất động sản, nhưng tòa nhà nổi danh nhất chính là tòa biệt thự ở lưng chừng núi Quan Thế Âm, mà đây cũng là đại bản doanh của nhà họ Lý, ngày thường ông cụ Lý vẫn ở nơi này.

Xe dừng lại ở cửa biệt thự nhà họ Lý, đợi sau khi Phương Minh xuống xe đi vào sảnh lớn nhà họ Lý lập tức thấy được mẹ mình ở cùng một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sa lon uống trà.

Thấy Phương Minh đi đến, trên mặt Lăng Mộ Mai lộ ra dáng tươi cười, mà người đàn ông trung niên cũng đánh giá Phương

Minh, dường như muốn xem thấu Phương Minh, đương nhiên kết quả nhất định sẽ khiến hắn thất vọng.

"Con trai, mẹ giới thiệu cho con một chút, đây là bác Lý của con, nhà họ Lý cùng nhà chúng ta là thế giao."

"Cháu chào bác Lý."

"Phương Minh đúng không? Trước đây khi Mộ Mai bị lạc mất hai anh em cháu đã không ngừng tìm kiếm tung tích của hai anh em trên khắp cả nước, ngay cả Hương Giang bên này cũng giống như vậy, còn tìm tới nhà bác nhờ giúp đỡ, đáng tiếc vẫn không tìm thấy đầu mối gì, cũng may ông trời thấy thương cảm, cuối cùng cũng để người một nhà đoàn tụ với nhau."

Lý Trạch Khải nhìn Phương Minh, mang trên mặt vẻ cảm khái, trên người không có một chút uy thế của CEO tập đoàn lớn nào, ngược lại càng giống một trưởng bối hiền hòa hơn.

"Phiền phức bác Lý." Phương Minh cười cười ngỏ ý cảm ơn.

"Có gì mà phiền toái với không phiền toái, nhà họ Lý chúng ta là thế giao với nhà họ Lăng, cha bác cùng ông ngoại cháu cũng có giao tình rất tốt, nhà họ Lăng có chuyện đương nhiên nhà họ Lý chúng ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

Nghe được lời của Lý Trạch Khải, con ngươi của Phương Minh cũng hơi hơi híp một chút, lời này thế nhưng lại có mang theo dụng ý riêng nha.

Chuyện nhà họ Lăng, nhà họ Lý chúng ta sẽ không bàng quan đứng nhìn, vậy nếu nhà họ Lý chúng ta gặp phải chuyện gì có phải nhà họ Lăng cũng nên hết sức giúp đỡ không?

Phương Minh không tiếp lời.

Cảm thụ được bầu không khí có chút cứng lại, Lăng Mộ Mai

hoà giải nói: "Con trai, con mới bay một chuyến xa xôi tới đây nhất định là hơi mệt đúng không? Hay là con đi nghỉ ngơi trước một chút đã?"

"Đúng, tạm thời nghỉ ngơi một chút, gì chứ chuyện lên máy bay này là mệt mỏi nhất đấy. Trước đây còn đỡ, từ khi có chút tuổi, trừ phi là chuyện vô cùng khẩn cấp nếu không bác sẽ không lên máy bay bay qua bay lại đâu."

Lý Trạch Khải cũng tiếp lời, chẳng qua Phương Minh nghe được lời của Lý Trạch Khải lại cảm thấy có chút buồn cười, lấy tài phú cùng địa vị của của nhà họ Lý, cho dù có lên máy bay cũng là mấy loại máy bay riêng, loại máy bay tư nhân này xa hoa sang trọng không khác gì phòng tổng thống trong khách sạn năm sao, làm sao có thể có khó chịu gì kia chứ?

"Thừa Minh, con đi sắp xếp phòng cho Phương hiền chất nghỉ ngơi đi."

"Vâng."

Lý Thừa Minh là con trai của Lý Trạch Khải, cũng chính là trưởng tôn đời thứ ba của nhà họ Lý, để hắn đến chịu trách nhiệm tiếp đãi sắp xếp cho Phương Minh là không còn gì tốt hơn.

"Vậy mẹ, con đi nghỉ trước một chút."

Phương Minh không cự tuyệt, bởi vì trước khi nhìn thấy ông cụ Lý cậu tuyệt đối sẽ không đưa ra bất kỳ bảo đảm gì cho nhà họ Lý, về phần lúc nào mới có thể nhìn thấy ông cụ kia, vậy thì phải xem người nhà họ Lý có vội hay không.

Chương 947: Hội đua ngựa (1)

Nghỉ ngơi!

Sau khi Phương Minh về đến phòng thật sự lăn ra ngủ một giấc, đợi khi cậu tỉnh lại sắc trời đã tối đen.

"Anh, anh đã tỉnh, mẹ có một buổi tiệc xã giao công việc nên đã rời khỏi nơi này trước."

Phương Ngọc Nhi đang nhàm chán ngồi trong sảnh lớn nhà họ Lý xem tivi, mà ở bên cạnh cô ấy, Lý Thừa Thuận đang không ngừng giới thiệu những địa điểm thú vị của Hương Giang cho Phương Ngọc Nhi, mà chị của hắn Lý Vy Vy thì lại ngồi ở một bên chơi đùa điện thoại di động của mình.

"Anh Phương đã tỉnh rồi sao? Các trưởng bối đều có chuyện rời đi trước, chẳng qua cha em đã dặn dò nhất định phải đón tiếp anh Phương thật chu đáo, anh Phương, em dẫn anh đến một quán ăn rất nổi danh ở Hương Giang nhé? Để anh nếm thử đồ ăn ngon của Hương Giang bọn em."

Nghe thấy Lý Thừa Thuận nhắc tới đồ ăn ngon của Hương Giang, sắc mặt Phương Minh lại biến hóa một chút, được xem là một khu đô thị hóa lớn của quốc gia, Hương Giang có những nhà hàng hàng đầu thế giới, nhưng mấu chốt là đồ ăn của Hương Giang thật sự không phù hợp với khẩu vị của cậu lắm.

Hoặc là nói chính xác hơn, không ít người trong nước đều không quen ăn đồ ăn Hương Giang.

Nhẹ, ngọt ngào...

Đây là đặc điểm các món ăn ở Hương Giang, mà phóng tầm mắt nhìn khắp cả nước, nơi ủng hộ khẩu vị này chỉ có Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải cộng thêm Quảng Đông, đối với loại người thích ăn cay như Phương Minh đến nói, đồ ăn ngon của Hương Giang còn không sướng miệng bằng một lọ Lao Gan Ma (1).

(1) Lao Gan Ma: một loại tương ớt ở Trung Quốc, được xếp vào top "những món ăn không thể thiếu trong bữa ăn" của người Trung Quốc và được ưa chuộng trên toàn thế giới.

Chẳng qua nếu Lý Thừa Thuận đã mở miệng Phương Minh cũng sẽ không cự tuyệt, lập tức gật đầu, mà thấy Phương Minh đáp ứng, trên mặt Lý Thừa Thuận lộ ra vẻ vui mừng, vội vã đến gara lái xe ra.

Gara trong biệt thự nhà họ Lý có không ít xe sang trọng, từ xe thể thao đến xe dã ngoại cần gì có đó, Lý Thừa Thuận lái một chiếc Bentley ra, chiếc xe này không mang phong cách trầm ổn trước sau như một của Bentley mà có đường cong trôi chảy, hiển nhiên là style mới của Bentley đẩy ra nhằm vào thị trường trẻ tuổi.

Hai chị em Lý Thừa Thuận cùng Lý Vy Vy ngồi ở ghế lái cùng phụ lái ở hàng trước, mà Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi thì lại ngồi ở hàng sau, rất nhanh xe đã chạy xuống Quan Âm Sơn, đi thẳng về phía cảng Victoria.

Cảng Victoria vốn là một điểm du lịch nổi danh ở Hương Giang, nhất là cảnh đêm rực rỡ được tạo thành từ vô số ánh đèn đã hấp dẫn vô số du khách tới đây, mà ở bên cạnh cảng Victoria cũng có mấy tòa nhà thương mại, mấy tầng phía dưới nhất đều là khu thương mại xa xỉ, mà mấy tầng phía trên nhất chính là các thương hiệu đồ ăn nổi tiếng tới từ ở các nơi trên thế giới.

Đương nhiên giá cả ở khu vực loại này cũng rất xa xỉ, chỉ ăn một bữa cơm có thể đã tiêu hết thu nhập cả một năm của một gia đình bình thường, nhưng đối với chị em nhà họ Lý đến nói, chút

tiền ấy tự nhiên không coi vào đâu.

Tôm hùm nước ngọt Úc (2) đứng đầu trên thế giới, trứng cá muối Almas (3) đến từ Iran, thịt bò Kobe Nhật Bản, cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương (4), gan ngỗng...

(2) Tôm hùm nước ngọt, Cherax quadricarinatus thường được gọi là tôm Úc. Tôm Úc thuộc họ Parastacidae, sống tự nhiên ở vùng nhiệt đới nước Úc, có giá từ 40$/kg (~1 triệu VNĐ/kg)

(3) Trứng cá muối Almas: còn có tên là Almas Caviar, là một loại trứng cá muối từ loài cá tầm có mặt ở nhiều vùng biển trên thế giới. Một hộp Caviar 100gr trung bình sẽ có giá khoảng 300 euro (hơn 8 triệu đồng), thậm chí, loại trứng của cá tầm Beluga ở bờ biển Caspi (Nga) được ví như "viên kim cương" đen có giá lên đến 40.000 euro/kg, tức hơn 1 tỷ đồng Việt Nam.

(4) Cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương là một loài cá ngừ trong họ Scombridae. Loài này là loài bản địa cả phía tây và đông Đại Tây Dương cũng như Địa Trung Hải. Nó đã tuyệt chủng ở Biển Đen. Một con cá ngừ vây xanh 278kg vừa được bán ra với giá 3.1 triệu đô (hơn 71 tỷ VNĐ) tại buổi đấu giá ở chợ cá Nhật Bản.

Những nguyên liệu nấu ăn hàng đầu này được dọn lên bàn từng món từng món một, tuy rằng Phương Minh không có hiểu biết quá rõ đối với những nguyên liệu nấu ăn này nhưng cũng biết chắc hẳn là giá cả rất xa xỉ.

Đối với Lý Thừa Thuận, đi ăn ở loại nhà hàng kiểu này cũng không phải vì khoe khoang, bởi vì lấy thân phận trưởng tôn đời thứ ba nhà họ Lý của hắn bữa tiệc như vậy căn bản cũng không tính là gì, chỉ là thuần túy muốn lấy những món ngon nhất đến chiêu đãi khách.

"Đến, nếm thử món này xem, đây là phần cao cấp nhất trên cơ thể cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương, mùi vị rất không tồi."

Ánh mắt của Phương Minh nhìn Lý Thừa Thuận giới thiệu thức ăn, khẽ lắc đầu, trên bàn ăn có mấy món ăn sống ví dụ như tôm sống còn có cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương này, phía trên còn có một lớp vụn băng, mặc dù bề ngoài rất tinh xảo nhưng cậu lại không thích.

Từ trong xương, Phương Minh tự nhận bản thân mình là một người bị đồ ăn truyền thống Trung Quốc chinh phục, đối với những món ngon ở nước ngoài này căn bản là không quen ăn, nhất là mấy nguyên liệu nấu ăn được ăn theo kiểu tươi sống này càng là "xin thứ cho kẻ bất tài".

Cho nên, đĩa thịt kho tàu cùng cá quế trên bàn kia ngược trở thành những món mà cậu yêu nhất.

Phương Minh như vậy, Phương Ngọc Nhi cũng xấp xỉ, chỉ nếm mấy ngụm trứng cá muối, đối với mấy món tươi sống này cũng chỉ khách khí đụng một chút.

Thấy cử động của hai người Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi, Lý Vy Vy không để lại dấu vết bĩu môi, ai cũng nói hai anh em này là gần đây mới được dì Lăng tìm về, xem ra hẳn là sự thật.

Vừa nhìn đã thấy hẳn trước đây hai anh em nhà này cũng không được sống cuộc sống của người nhà giàu có gì, mấy món vừa ngon vừa đắt này thì không ăn, hết lần này tới lần khác lại đi ăn mấy món ăn rất phổ thông kia, đương nhiên, cái gọi là rất phổ thông kia chỉ là cách nói của mấy người ra đời trong gia đình giàu có cỡ Lý Vy Vy mà thôi.

"Anh Phương, một hồi chúng ta đi xem đua ngựa đi, vừa vặn ngày hôm nay có một cuộc đua ngựa."

Đối với người ở Hương Giang đến nói, xem đua ngựa là một chuyện rất bình thường, nhất là một số nhà giàu hàng đầu lại càng đích thân chăm ngựa, sau đó đưa những con ngựa này lên sân thi

đấu, một khi dành được thắng lợi không những sẽ có được một số tiền thưởng lớn, quan trọng là còn rất có mặt mũi.

Thử nghĩ một chút, tất cả mọi người đều là phú hào hàng đầu, việc so xem nhà ai cao cấp hơn, xe ai sang trọng hơn… đã không còn quá nhiều ý nghĩa, về phần so xem tiền nhiều hay ít… Đã tới cấp độ kia, một trăm tỉ cùng một trăm mười tỷ có khác nhau nhiều lắm sao?

Ganh đua so sánh tiền bạc cùng vật chất đã không hữu dụng, như vậy chăm ngựa đua ngựa lập tức trở thành một phương thức tranh cường.

Từ lúc mới bắt đầu là so nhãn lực, xem ngựa của người nào chọn trúng sẽ chạy nhanh hơn, đến sau này tự mình chăm ngựa dự thi, các phú hào ở Hương Giang đã có một hệ thống tranh đua hoàn thiện.

Đương nhiên nhà họ Lý cũng có nuôi ngựa, hơn nữa còn có mấy thớt ngựa tốt.

"Anh Phương, lần này mã hội nhà chúng em cũng có một con ngựa dự thi, đây chính là con ngựa mà cha em yêu thích, chỉ cần ông ấy có ở nhà nhất định sẽ đích thân nuôi nấng hơn nữa còn chải lông cho nó, ngày bình thường ngay cả em muốn cưỡi một chút cũng không chịu."

Nghe lời Lý Thừa Thuận nói, con ngươi của Phương Minh hơi híp lại một chút, bởi vì cậu phát hiện dường như Lý Thừa Thuận hơi ân cần quá thì phải, cho dù có trưởng bối phân phó cũng không nên nhiệt tình như vậy mới đúng.

Lại nhìn thấy ánh mắt Lý Thừa Thuận thường liếc liếc về phía em gái mình bên kia, trong lòng Phương Minh đột nhiên hiểu rõ, hẳn là Lý Thừa Thuận coi trọng em gái mình.

Nghĩ đến người trước mắt này cũng dám ngấp nghé em gái mình, Phương Minh có xúc động muốn tát hắn một tát, ở trong lòng anh trai đương nhiên em gái mình là tốt nhất, sao có thể bị những nam sinh khác tai họa.

"Đua ngựa? Có thể đi nhìn xem một chút, anh, anh cảm thấy thế nào?"

Phương Minh vốn muốn cự tuyệt nhưng nghe thấy những lời em gái mình nói, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu, cậu và em gái mới vừa nhận nhau không bao lâu, bình thường cũng không có nhiều thời gian để ở cạnh em gái mình, nếu em gái muốn đi xem đua ngựa vậy mình cứ đi cùng em ấy là được rồi.

Trường đua ngựa Chí Tôn!

Chương 948: Hội đua ngựa (2)

Cái tên rất dung tục nhưng lại là một trong ba trường đua ngựa lớn của Hương Giang, nhưng trường đua ngựa này lại không mở cửa với dân chúng bình thường ở Hương Giang mà áp dụng chế độ hội viên, chỉ có hội viên mã hội mới có thể tham gia cùng vây xem.

Khi hai anh em Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi theo Lý Thừa Thuận tới hội trường, ở đây đã hội tụ không ít người, Lý Thừa Thuận trực tiếp dẫn theo anh em Phương Minh đi tới trên khán đài.

Khán đài này cùng loại với sân thể dục, mà khán đài Lý Thừa Thuận đưa hai người tới cũng là khán đài có tầm quan sát tốt nhất, phía trên có dù che, có sô pha sang trọng kiểu dáng Châu Âu, lại còn có đủ loại hoa quả trên bàn.

"Anh Phương, anh có thấy thớt ngựa màu xanh đen kia không? Đó chính là ngựa nhà em đấy, cha em phải tìm rất lâu mới tìm được con ngựa này, mà nó cũng đã hai lần đoạt giải quán quân trong hội đua ngựa đấy. Có lẽ lần này cũng sẽ không kém."

Thuận theo phương hướng ngón tay Lý Thừa Thuận, Phương Minh thấy được một thớt ngựa màu xanh đen, quả thật là hùng tuấn, quan trọng nhất là giờ phút này còn có không ít nhà nhiếp ảnh vây quanh chụp hình con ngựa kia.

Đương nhiên ngoại trừ con ngựa này còn có mười mấy con ngựa khác, mà những con ngựa này đều thuộc về những gia tộc lớn khác ở Hương Giang, nói không khoa trương chút nào, giá trị của mỗi một con ngựa nơi này đều không thua kém một chiếc xe

sang trọng, mà chi phí để bồi dưỡng mỗi một con ngựa ấy lại càng cực kỳ kinh người.

"Lý Thừa Thuận, ngày hôm nay nhà cậu phái cậu tới đây sao?"

Ngay khi Lý Thừa Thuận giới thiệu những con ngựa này cho Phương Minh, một người thanh niên cà nhỗng đi tới, ánh mắt của người đàn ông này đảo qua đánh giá Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi, hiếu kỳ hỏi: "Hai người này nhìn lạ mặt vô cùng nhỉ."

"Hoắc lão tam, anh Phương cùng em gái của anh ấy là bạn của nhà họ Lý chúng tôi, đến từ trong nước."

Hiển nhiên quan hệ của Lý Thừa Thuận cùng người tên Hoắc lão tam này rất không tồi, cũng không giấu giếm thân phận của Phương Minh, mà Hoắc lão tam nghe thấy Phương Minh đến từ trong nước, hai mắt cũng hơi hơi sáng ngời.

Mười mấy năm trước, phú hào Hương Giang luôn mang một loại kỳ thị phổ biến đối với người trong nước, thậm chí ngay cả những phú hào nội địa kia trong mắt bọn hắn cũng chỉ là tên nhà quê cùng nhà giàu mới nổi, vậy mà theo mười mấy năm qua khi kinh tế Hương Giang giảm đi, thị trường nội địa không ngừng quật khởi, càng ngày càng nhiều người Hương Giang muốn xâm nhập vào thị trường nội địa, nhưng người chân chính có thể làm được cũng chỉ có mấy nhà như vậy.

"Thì ra là anh Phương, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

Ngoài miệng Hoắc lão tam nói xong mấy chữ ngưỡng mộ đã lâu, trong đầu lại đang thống kê những gia tộc lớn mang họ Phương ở trong nước, bởi vì hắn biết, có thể thân thiết với nhà họ Lý đương nhiên không phải gia tộc bình thường, tất nhiên phải là gia tộc thuộc đẳng cấp thượng lưu trong nước, bằng không cũng không đến mức khiến trưởng tôn nhà họ Lý ra mặt tiếp khách.

Thế nhưng hắn điểm qua một lượt các gia tộc lớn trong nước lại không phát hiện được có gia tộc nào họ Phương, chí ít hắn biết rõ một điều, không có gia tộc họ Phương nào có thể ngồi ngang hàng cùng nhà họ Lý.

Đương nhiên, dáng tươi cười trên mặt Hoắc lão tam vẫn không đổi, chỉ là thái độ của hắn đã lạnh nhạt đi vài phần.

"Lập tức muốn bắt đầu thi đấu, năm nay áp bao nhiêu?"

"Có lẽ là một trăm vạn."

Lý Thừa Thuận đáp lại câu hỏi của Hoắc lão tam, mà Hoắc lão tam lại lắc đầu, nói: "Năm nay là nhà họ Trịnh tổ chức, quy củ có chút biến hóa, bên kia nói nếu như áp đệ nhất có thể áp một trăm triệu, bọn họ làm cái."

"Có ý gì?"

"Gần đây nhà họ Trịnh có nuôi một con ngựa, dường như cũng rất có tự tin, còn nói nếu ai đặt những con ngựa khác ngoài ngựa nhà họ hạng nhất, nhà họ Trịnh có thể tiếp nhận tiền đặt cược một trăm triệu, hơn nữa tỉ lệ đặt cược là gấp mười."

"Một trăm triệu, tỉ lệ đặt cược gấp mười, nhà họ Trịnh điên rồi sao?"

Lý Thừa Thuận hơi há lớn miệng, trên khuôn mặt Lý Vy Vy đang đứng bên cạnh cũng có vẻ khiếp sợ, tuy rằng nhà mình không thiếu tiền, một trăm triệu cũng không coi là gì, thế nhưng một trận cá cược một tỷ, đây thật sự là lần đánh cược kinh thiên.

Không nên tin mấy tin tức như người nào đó đánh cược mỗi ván thua mấy trăm triệu trên mạng, cho dù thật sự có thua mấy trăm triệu cũng là quanh năm suốt tháng đấy, hơn nữa cũng không có bao nhiêu người thật sự cầm nhiều tiền mặt như vậy đi đánh cuộc, phần lớn đều dựa vào tài sản để đổi lấy số lượng thẻ đánh

bạc nhất định trong sàn cược.

Thua, đó chính là thiếu sòng bạc, cũng không cần trả hết nợ ngay lập tức.

Mà lợi nhuận chân chính của sòng bạc cũng không phải dựa vào những phú hào đứng đầu này, mà là dựa vào mấy ông chủ có tổng tài sản mấy trăm triệu hoặc mấy chục triệu kia, cho nên canh bạc một tỷ như vậy hơn nữa còn áp trên một trận đua ngựa, Lý Thừa Thuận cũng là lần đầu tiên gặp phải.

"Nhà họ Trịnh có nhiều tiền như vậy sao?"

Lý Thừa Thuận hơi tò mò, nếu như tất cả mọi người trong sòng bạc đều đặt cược mà con ngựa nhà họ Trịnh kia lại không thể giật hạng đầu, chẳng phải nhà họ Trịnh sẽ mất trắng mấy trăm triệu sao? Đây cũng không phải một con số nhỏ.

Giá trị thực sự của xí nghiệp nhà họ Trịnh là hơn trăm tỉ, nhưng đó là tài sản của công ty, mà hội đua ngựa này lại lấy tư cách cá nhân, toàn bộ tiền đánh bạc đều chỉ có thể sử dụng tiền riêng của nhà họ Trịnh, vậy nếu nhà họ Trịnh thua không lẽ sẽ lựa chọn bán cổ phần của công ty đi sao?

Quan trọng nhất là ông cụ nhà họ Trịnh sẽ cho phép làm như vậy sao?

"Bên phía nhà họ Trịnh đã đứng ra xác nhận chuyện này, tuy rằng ông cụ nhà họ Trịnh không tự mình đến nhưng gia chủ đương nhiệm của nhà họ Trịnh, cũng chính là con trai của ông cụ Trịnh Trịnh Thụ Minh lại ở đây, tiền đặt cược cùng tỉ lệ đặt cược này là hắn chính mồm nói, không sợ đổi ý."

Nghe được lời giải thích của Hoắc lão tam, trong lòng Lý Thừa Thuận cũng có cân nhắc, nhìn như vậy hẳn nhà họ Trịnh rất có tự tin đối với con ngựa của gia đình bọn họ kia.

"Năm nay nhà họ Trịnh vẫn là thớt ngựa kia?"

"Là con ngựa màu đỏ kia, tôi mới vừa tìm mã sư xem qua, tuy rằng con ngựa này cũng là thượng giai nhưng tốc độ của nó lại không tính là nhanh nhất, vừa thử chạy một lần, dựa theo mã sư nhà tôi phán đoán, hẳn là không thể nào thắng thớt Truy Phong của nhà cậu được."

Ngón tay Hoắc lão tam chỉ con ngựa màu đỏ trên sàn đấu kia, sau đó lại tiếp tục nói: "Cho nên lúc này tôi qua đây là dự định nói cho cậu biết, tôi chuẩn bị đặt 10 triệu cá thớt Truy Phong nhà cậu về nhất."

10 triệu, đối với loại phú tam đại như Hoắc lão tam này đến nói còn không coi vào đâu, nhưng nếu như thêm tỉ lệ đặt cược gấp mười lần chính là một trăm triệu, đối với loại con em gia tộc không nắm giữ thực quyền mà chỉ dựa vào hoa hồng được chia hằng năm như Hoắc lão tam, đây cũng có thể coi là một con số rất lớn.

"Tốt, cậu đặt mười triệu, tôi cũng đặt mười triệu, chị, chị có muốn đặt cược không?"

"Chị cho rằng nếu nhà họ Trịnh dám nói ra tỷ lệ đặt cược như vậy khẳng định là có nắm chắc phần nào, dưới tình huống không rõ ràng chị không có ý định đặt cược, em cũng đừng nên đặt nhiều."

Với tư cách là cháu gái của nhà họ Lý, Lý Vy Vy cũng tốt nghiệp ở trường đại học nổi tiếng nước ngoài, chỉ số thông minh tự nhiên không cần phải nói, loại đánh cuộc thoạt nhìn càng dễ dàng thắng chắc như thế này thì khả năng bị thua lại càng lớn.

Cái này thật ra cũng có cùng đạo lý với người mua không thể tinh khôn bằng người bán, đánh bạc nhà cái luôn luôn thắng.

"Chị, sợ gì, thực lực của Truy Phong là như thế nào không phải chị không biết, hơn nữa, tuy rằng lần mã hội này là nhà họ Trịnh tổ chức, nhưng trước mặt nhiều gia tộc lớn như chúng ta hẳn nhà họ Trịnh không dám động tay chân gì đâu, dù sao phía dưới cũng có người của nhà chúng ta nhìn chằm chằm."

Mỗi một giới đều có quy củ của riêng mình, nếu nhà họ Trịnh dám giở trò quỷ trên hội đua ngựa ngay trước mặt mấy gia tộc đứng đầu Hương Giang như nhà họ Lý bọn họ, đồng nghĩa với việc sẽ bị mấy gia tộc đứng đầu khác hoàn toàn vứt bỏ cùng chán ghét, mà cái giá này không phải nhà họ Trịnh có thể thừa nhận.

Mấy gia tộc lớn ở Hương Giang gần như bao quát toàn bộ ngành nghề ở Hương Giang, nếu như có một nhà bị những thế gia khác chán ghét, như vậy trên con đường làm ăn kinh doanh sẽ là nửa bước khó đi, hậu quả này nghiêm trọng hơn việc thua một trận đua ngựa nhiều.

"Anh Phương, còn anh thì sao?"

Thấy chị mình không có dự định đặt cược, Lý Thừa Thuận cũng không kiên trì mà đưa mắt nhìn sang Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi, dưới cái nhìn của hắn nhà họ Trịnh làm vậy chính là chủ động đưa tiền, chuyện tốt như thế đương nhiên phải kéo hai anh em Phương Minh cùng hưởng.

"Em gái, em có hứng thú đặt cược một lần không?"

Phương Minh thu hồi tầm mắt đang đặt lên con ngựa màu đỏ kia, hơi thâm ý liếc nhìn em gái mình, mà Phương Ngọc Nhi cũng nghe được ngụ ý trong lời nói của anh mình, đó chính là lần đua ngựa này sợ rằng không đơn giản như những gì đã nhìn thấy ở mặt ngoài kia.

Chẳng qua có anh mình ở đây, Phương Ngọc Nhi biết chỉ cần mình đặt cược theo anh mình, khẳng định sẽ không sai.

Chương 949: Tiền đặt cược

Thứ như tiền này làm gì có ai ngại ít, quan trọng nhất là hiện tại nhà họ Tiêu vừa quật khởi, cũng có rất nhiều nơi cần phải tiêu tiền.

Không nên cảm thấy gia tộc tu luyện là không cần tiêu tiền, số tiền mà một gia tộc tu luyện tiêu tốn vô cùng khủng bố, chẳng qua bọn họ chỉ dùng tiền bạc để đổi lấy tài nguyên tu luyện mà thôi.

Tiền không thể mua được một số tài nguyên tu luyện cùng bí tịch tu luyện trân quý nhưng vẫn có thể mua được tài nguyên tu luyện thông thường, mà đối với nhà họ Tiêu, thứ bọn họ còn thiếu lúc này vừa vặn chính là một số tài nguyên tu luyện thông thường kia.

"Anh, mấy ngày hôm trước mẹ có cho em một tấm thẻ ngân hàng, nói là tiền mừng tuổi cho em, hay em lấy toàn bộ nó ra đặt cược đi."

Phương Ngọc Nhi lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra, thấy tấm thẻ ngân hàng này Hoắc lão tam lại hơi khinh thường, tiền mừng tuổi mà trưởng bối cho thì có thể đáng bao nhiêu chứ? Ngay cả gia tộc lớn như nhà họ Hoắc bọn họ, tiền mừng tuổi được nhận hằng năm chỉ chừng một hai triệu mà thôi.

"Được rồi, vậy thì em đặt toàn bộ đi, xem trước một chút xem trong thẻ có bao nhiêu tiền."

Hội đua ngựa tự nhiên là có máy POS, hơn nữa còn là loại máy POS đặc biệt của ngân hàng có thể thấy số dư còn lại, khi thấy số tiền còn lại trong thẻ hiện lên trên máy POS, trên mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ giật mình.

"Năm... Năm trăm triệu?"

Một chuỗi số không kia khiến Lý Thừa Thuận có chút mộng, Hoắc lão tam đang đứng bên cạnh càng là trợn tròn mắt, chỉ cho tiền mừng tuổi vào ngày tết mà có thể cho tới những năm trăm triệu, gia tộc phải hào phóng tới mức nào mới có thể làm như vậy chứ? Chí ít nhà hắn là không thể nào. Nhưng trên thế giới này, gia tộc có thể giàu có hơn cả nhà họ Hoắc bọn họ cũng chỉ có vài nhà mà thôi, chưa từng nghe nói qua có nhà nào mang họ Phương.

"Cái này... Em gái Ngọc Nhi, số tiền này của em có chút lớn, đã vượt quá hạn mức cao nhất."

"Không sao, không bằng anh đi hỏi nhà họ Trịnh bên kia một chút, nhìn xem bọn họ có nguyện ý tiếp nhận tiền đặt cuộc này hay không? Nếu như không muốn thì chúng tôi hạ thấp tiền đặt cược xuống là được."

Phương Minh cười cười nhìn về phía Lý Thừa Thuận, chỉ là Lý Thừa Thuận còn chưa trả lời mà Hoắc lão tam đã vội vội vàng vàng chạy về phía một khán đài khác, không bao lâu sau hắn đã dẫn theo một đám người theo trở về.

"Không có vấn đề, nhà họ Trịnh tiếp."

Bản thân Hoắc lão tam còn chưa về tới đã hô lên, đối với loại con cái nhà giàu như bọn hắn, chuyện giống vậy đã không thể nào khơi gợi chút hứng thú nào của bọn hắn, thế nhưng dùng năm trăm triệu để [image]đánh cược vẫn là rất kích thích đấy, bởi với tỷ lệ đặt cược như vậy, một khi dành chiến thắng có thể thu được năm tỷ!

"Là cậu Phương tới từ trong nước đây đặt cược đúng không? Nhà họ Trịnh chúng tôi tiếp nhận, tôi tên Trịnh Thụ Minh."

Đi phía sau Hoắc lão tam là một người đàn ông trung niên

mang mắt kiếng, cũng là người nối nghiệp của xí nghiệp nhà họ Trịnh, thân gia cũng mấy chục tỉ.

"Chào ông Trịnh, chỉ là tôi nghe nói có đánh cuộc cho nên dự định chơi một chút, hẳn ông Trương sẽ không để tâm chứ?"

"Đương nhiên là không để tâm, hẳn cậu Phương đặt thớt Truy Phong này của nhà họ Lý đúng không?"

Dưới cái nhìn của Trịnh Thụ Minh, người trẻ tuổi trước mặt kia đến từ trong nước, mà hắn lại chưa từng nghe nói qua, như vậy khả năng rất lớn chính là con riêng của tầng lớp cầm quyền trong một gia tộc lớn nào đó, loại con riêng này không có địa vị gì nhưng tiền tài lại xa xỉ, cho nên cũng rất thích khoe của.

Bởi vì bọn họ chỉ có thể dựa vào khoe của mới tìm được cảm giác tồn tại.

Người như vậy Trịnh Thụ Minh đã thấy rất nhiều, nhất là mười mấy năm trước ở Hương Giang còn đón nhận một đám con riêng tới từ trong nước, lãng phí ở Hương Giang, dựa vào tiêu xài cùng khoe của để phát tiết sự bất mãn đối với gia tộc.

"Không, tôi cược không phải thớt Truy Phong của nhà họ Lý, tôi lựa chọn thớt ngựa màu đen số năm kia."

Nghe được lời nói của Phương Minh, rất nhiều người đều nhìn về phía con ngựa ở vòng số năm, nơi đó có một con ngựa ô đang vùi đầu ăn cỏ, hình thể cũng rất bình thường.

Thấy con ngựa này, trên mặt không ít người lộ ra vẻ nghi hoặc, tất cả mọi người ở đây đều có chút hiểu biết về ngựa, càng biết rõ trong vòng một giờ trước cuộc tranh tài toàn bộ ngựa đua đều không được phép ăn uống, bởi vì lúc bụng ngựa rỗng tốc độ của nó mới sẽ càng nhanh hơn. Cái này cũng giống với con người, một khi bụng no rồi, không nói tới chuyện trọng lượng tăng lên,

khi chạy còn rất dễ buồn nôn.

"Con ngựa này… Nếu tôi không nhớ lầm, hẳn con ngựa này là ngựa của nhà họ Trương."

"Đúng, ông cụ nhà họ Trương vô cùng yêu ngựa, gần như là một người vì ngựa mà điên cuồng ngây dại, cũng chỉ có ngựa nhà hắn mới được ăn ngay trước khi cuộc tranh tài bắt đầu."

Biết Phương Minh chọn lựa là con ngựa này của nhà họ Trương, Lý Thừa Thuận hơi nóng nảy, lập tức vội vàng khuyên giải: "Anh Phương, mỗi lần đua ngựa nhà họ Trương đều mang ngựa tới đây dự thi, nhưng thành tích tốt nhất cũng chỉ là hạng ba đếm ngược từ dưới lên."

Nếu như đổi lại những người khác, Lý Thừa Thuận đã sớm chửi một câu đồ ngu, đây không phải là trắng trợn đưa tiền cho nhà họ Trịnh sao?

Nhưng nghĩ tới người trước mắt này rất có thể là anh vợ tương lai của mình, đương nhiên hắn không thể nào trơ mắt nhìn anh vợ mình bị hãm hại, đương nhiên, nếu như Lý Thừa Thuận biết người mà hắn gọi là anh vợ này chẳng qua chỉ là chính bản thân hắn đơn phương tình nguyện mà thôi, không biết có còn đứng ra khuyên can hay không.

Trong đám người, đôi mắt dưới cặp kính của Trịnh Thụ Minh ngược lại có chút kinh ngạc vô cùng, ngay sau đó lại đưa mắt liếc về phía một phương hướng, nhưng rất nhanh lập tức thu hồi trở về, trên mặt một lần nữa lộ ra dáng tươi cười, nói: "Cậu Phương mắt sáng như đuốc, vậy thì sớm chúc cậu Phương thắng ngay từ trận đầu."

Nghe được lời của Trịnh Thụ Minh, đám người ở đây đều bĩu môi, còn thắng ngay từ trận đầu, Trịnh Thụ Minh này cũng thực sự là quá dối trá, chẳng qua nếu đổi lại là bọn họ đối mặt với trường

hợp có người vội vàng dâng tiền lên như vậy, lại còn dâng tới năm trăm triệu, đoán chừng có thể sẽ cười vui vẻ hơn cả Trịnh Thụ Minh.

Tiền đặt cược đạt thành, Trịnh Thụ Minh cũng không ép Phương Minh chuyển tiền từ thẻ ngân hàng kia qua ngay, có nhiều người làm chứng như vậy hắn không sợ Phương Minh quỵt nợ.

Phương Minh đã cược xong, những người khác cũng bắt đầu đặt cược, phần lớn người đều đặt cho thớt ngựa Truy Phong nhà họ Lý, mà tổng số tiền đã đặt trên thớt Truy Phong này cũng đạt đến hai trăm triệu, ngoài ra tổng số tiền lẻ tẻ đã đặt cược lên những thớt ngựa khác cũng đạt tới chừng năm mươi triệu.

Bảy trăm lẻ năm triệu, giữa lúc mọi người cảm thấy mức tiền đặt cuộc đã đạt tới đỉnh điểm, cách đó không xa có một cô gái trẻ tuổi tinh xảo xinh đẹp đi tới.

"Bác Trịnh, nếu độ hăng hái của mọi người đều cao như vậy, cháu đây cũng tới tham gia náo nhiệt đi, chẳng qua cháu không có nhiều tiền như vậy nên cháu chỉ đặt một trăm triệu thôi, cháu cũng đặt số 5."

Lời của cô gái trẻ tuổi khiến mọi người ở đây đều sửng sốt một chút, nhất là mấy người thanh niên trẻ tuổi càng không nhịn được mở miệng khuyên can.

"Mỹ Kỳ, cô điên rồi sao?"

"Mỹ Kỳ, chúng ta đặt là đặt cược ngựa về nhất, không phải đếm ngược từ dưới lên."

"Đặt cho ngựa nhà họ Trương còn không bằng đặt cho ngựa nhà chúng tôi."

Sở dĩ những người trẻ tuổi này vội vã mở miệng khuyên can như vậy là vì lai lịch của cô gái trẻ tuổi trước mắt này không tầm

thường, cháu gái của ông cụ nhà họ Quách ở Hương Giang, là đối tượng mà vô số thanh niên tài tuấn theo đuổi.

Quách Mỹ Kỳ cùng Lý Vy Vy được xưng là “song hoa” Hương Giang, nhưng tính cách của Lý Vy Vy quá lạnh, vì thế nếu so sánh giữa hai người bọn họ, Quách Mỹ Kỳ càng được mấy thanh niên trẻ tuổi này yêu thích hơn.

"Tôi tin tưởng ánh mắt của cậu Phương, cùng lắm cũng chỉ thua một trăm triệu mà thôi, không sao."

Nghe thấy những lời Quách Mỹ Kỳ nói, Phương Ngọc Nhi tò mò đảo mắt hết nhìn Quách Mỹ Kỳ lại nhìn anh mình, chẳng lẽ anh mình có quen biết người này sao? Giữa hai người họ còn có chuyện gì đó?

Ngược lại Lý Vy Vy lại mở miệng vào đúng lúc này, "Tôi cũng đặt một trăm triệu, đặt Truy Phong của nhà họ Lý chúng tôi."

Lời Lý Vy Vy nói khiến không khí ở hiện trường yên lặng suốt mấy giây, tất cả mọi người biết, lần này “song hoa” Hương Giang muốn đối đầu với nhau rồi.

Chương 950: Hắc mã

Một núi không thể chứa hai hổ, trừ phi là một trống một mái.

Đây là một câu ngạn ngữ mang ý nghĩa ở mỗi một nơi chỉ có thể có một kẻ thống trị, hoặc cũng có thể là cường giả bổ trợ cho nhau, nhưng trên thực tế chiến đấu giữa những người phụ nữ còn kinh khủng hơn so với giữa những người đàn ông.

Lý Vy Vy, Quách Mỹ Kỳ đều xuất thân từ những gia tộc lớn hàng đầu Hương Giang, dung mạo cũng là thượng giai, dưới tình huống gia thế cùng dung mạo tương đương, những người trẻ tuổi lắm chuyện như Hoắc lão tam này đã phong hai người làm "song hoa" Hương Giang.

Mặc dù bên ngoài Lý Vy Vy cùng Quách Mỹ Kỳ tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm tới cái chức vị này, nhưng chỉ có chính các cô ấy mới biết được, những năm gần đây hai người vẫn luôn âm thầm tranh đấu.

Lý Vy Vy thi đậu đại học Stanford, Quách Mỹ Kỳ lập tức tiến vào Imperial College London, sau khi Lý Vy Vy tốt nghiệp sáng lập thương hiệu trang phục của mình mà sau khi Quách Mỹ Kỳ tốt nghiệp cũng sáng lập công ty thiết kế của mình, đều có chút danh tiếng ở Hương Giang.

Qua nhiều năm như vậy vẫn không thể phân ra cao thấp, tranh đấu giữa Lý Vy Vy cùng Quách Mỹ Kỳ cũng không thể dừng lại, chỉ có điều đều đặt ở chỗ tối, nhưng cử động ngay lúc này của Lý Vy Vy không thể nghi ngờ chính là muốn đặt sự tranh đấu này lên mặt bàn.

Chẳng qua, cũng không ai cảm thấy Lý Vy Vy làm không đúng,

so sánh với thớt ngựa kia của nhà họ Trương, khả năng Truy Phong của nhà họ Lý đoạt giải quán quân lớn hơn gấp mấy lần, mà Lý Vy Vy lại là người nhà họ Lý, tự nhiên phải ủng hộ thớt ngựa nhà mình.

Đây là sự lựa chọn tốt nhất!

Cuối cùng, tổng cộng hội đua ngựa lần này đã đạt tới một tỷ, sau khi Lý Vy Vy cùng Quách Mỹ Kỳ đều tự đặt cược một trăm triệu, những người khác cũng bị kích thích, tăng thêm đại khái 50 triệu, vừa vặn tiếp cận một tỉ tiền đặt cược.

1 tỷ đã có thể coi là một trận đánh cuộc rất lớn, nhất là đối với nhà họ Trịnh, mặc kệ là thớt Truy Phong của nhà họ Lý hay thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương, cho dù thớt nào dành chiến thắng bọn họ vẫn sẽ phải đối mặt với chuyện bồi thường mấy trăm triệu.

Thi đấu lập tức phải bắt đầu, đua ngựa sư (1) đang tiến hành chỉnh sửa yên ngựa cùng dây cương lần cuối cùng, những đua ngựa sư này đều đến từ chính các gia tộc lớn cho nên không tồn tại khả năng bị nhà họ Trịnh mua chuộc.

(1) Đua ngựa sư: hay còn gọi là nài ngựa là người có khả năng điều khiển ngựa theo ý muốn nhằm đạt kết quả tốt nhất trong cuộc đua

Dù sao cũng có vô số cameras trên cao trong toàn bộ đường đua, nếu có bất kỳ động tác nhỏ gì hẳn sẽ bị đoàn tài phán do mỗi gia tộc liên hợp lại phát hiện ra, cho dù không thể phát hiện ngay lúc này nhưng chắc chắn những tài phán kia sẽ xem lại camera, một khi phát hiện mánh khóe, kết cục của mã sư điều khiển thớt ngựa kia sẽ rất thảm.

Loại mã sư này gần như đều ký hiệp ước trường kỳ cùng các gia tộc lớn, không nói tới mức phí bồi thường vi phạm hợp đồng

cao ngất trời kia, một khi phát sinh vấn đề như vậy mã sư ấy có thể còn sống hay không cũng là một chuyện, xã hội này cũng không hề trong sạch như mọi người vẫn tưởng tượng, những gia tộc lớn hàng đầu này có vô số biện pháp để khiến một người biến mất.

Trên khán đài, mọi người cũng ai đi đường nấy, chẳng qua kỳ quái là Quách Mỹ Kỳ vẫn còn ở lại trên khán đài của nhà họ Lý, lúc này cô ấy đang cầm một ly rượu vang trong tay, vẻ mặt thích ý nhìn đài thi đấu phía dưới.

"Anh Phương, anh thực sự..."

Lý Thừa Thuận có chút hết chỗ nói, năm trăm triệu đấy, nếu cậu thua ở nơi này nhất định trưởng bối trong nhà sẽ trách mắng mình, dù sao cũng do mình đưa anh Phương đến nơi này.

Hiện tại hắn chỉ còn cách trông cậy vào Truy Phong có thể chiến thắng, nói như vậy tiền thắng bạc của chị mình chính là một tỷ, có thể lấy ra năm trăm triệu đưa cho mấy người Anh Phương.

"Lý Thừa Thuận, cậu cứ yên tâm đi, nếu cậu Phương nhìn trúng thớt ngựa kia của nhà họ Trương, như vậy thớt ngựa kia của nhà họ Trương chính là hắc mã (2) chân chánh, khẳng định có thể đoạt giải quán quân."

(2) Hắc mã là những con ngựa đen, thô kệch, xù xì, không ai thèm để ý tới, nhưng con ngựa đó sẽ không ngừng chạy và luôn luôn khiến mọi người ngạc nhiên với khả năng của nó.

Quách Mỹ Kỳ bưng ly rượu vang giương hướng vị trí Phương Minh đang đứng, nói: "Cậu Phương, không biết tôi có thể mời cậu một ly hay không?"

"Chị Mỹ Kỳ, chị biết Anh Phương?"

Lý Thừa Thuận có chút tò mò, mặc dù biết giữa chị mình cùng

chị Mỹ Kỳ vẫn luôn tranh đấu, nhưng mối quan hệ của nhà họ Lý cùng nhà họ Quách lại không tệ, trưởng bối hai nhà cũng thường xuyên có qua lại.

Lúc này Lý Vy Vy cũng liếc mắt đánh giá Phương Minh cùng Quách Mỹ Kỳ, chuyện Quách Mỹ Kỳ quen biết Phương Minh cô ấy không cảm thấy bất ngờ, nếu hai người không quen biết tại sao Quách Mỹ Kỳ lại đặt cược một trăm triệu theo Phương Minh được chứ? Thế nhưng điều khiến cô ấy không thể nào hiểu được chính là, vì sao Quách Mỹ Kỳ lại tin tưởng vào phán đoán của Phương Minh như vậy?

"Tôi chưa từng gặp cậu Phương nhưng đã từng nghe nói tới tên của cậu Phương."

Ánh mắt Phương Minh nhìn Quách Mỹ Kỳ, đương nhiên cậu biết Quách Mỹ Kỳ đã nghe thấy tên tuổi của mình từ đâu, hẳn là biết được từ chỗ ông cụ Quách.

Trước đây khi bản thân mình chạy trốn tới Hương Giang, vì xuất ngoại đã cứu chữa tử mệnh cho cháu trai đời thứ ba nhà họ Quách, để đứa bé ấy biến thành sơ ủng của Alice, vấn đề này nhà họ Quách có thể gạt người ngoài nhưng nhất định sẽ không gạt người thân, cũng rất khó giấu giếm được.

Nếu không giấu giếm bí mật trên người cháu trai, như vậy đương nhiên sẽ phải nói ra chuyện đã trải qua, nghĩ đến có lẽ Quách Mỹ Kỳ đã nghe thấy tên của mình từ lúc ấy.

Phương Minh nghĩ không sai, quả thật Quách Mỹ Kỳ đã nghe thấy tên của Phương Minh từ trong miệng ông nội của mình, không chỉ là cô ấy, toàn bộ người dòng chính nhà họ Quách đều biết người tên Phương Minh này, hơn nữa cũng đã nhìn thấy tướng mạo của Phương Minh từ video trong camera giám sát trong nhà họ Quách khi trước, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Quách Mỹ Kỳ có thể liếc mắt một cái lập tức nhận ra Phương

Minh.

Đối với Quách Mỹ Kỳ, Phương Minh đã được ông nội mình còn có chú nhỏ của mình miêu tả tới vô cùng kì diệu, thật sự là thế ngoại cao nhân, điều này khiến cô ấy tràn ngập tò mò, mà cô ấy cũng biết tình trạng cơ thể của cháu trai mình, có thể khẳng định mấy người ông nội không nói ngoa.

Nếu ông nội bọn họ không khoa trương, một vị cao nhân như thế lại sẽ nhìn trúng thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương, hơn nữa còn dám đặt lượng tiền lớn tới năm trăm triệu, khẳng định có thể nắm chắc tất thắng, đã như vậy một khi cô ấy đặt cược theo chẳng khác gì là kiếm được tiền theo.

Đương nhiên, nếu như cuối cùng vì hắc mã của nhà họ Trương không thể lấy được danh hiệu đứng đầu mà tổn thất một trăm triệu cô ấy cũng không để ý, bởi vì cô ấy tin tưởng ông nội sẽ không trách mình. Ông nội đã nói rất nhiều lần, nếu như có thể kết giao quan hệ tốt cùng cao nhân như cậu Phương, cho dù có tốn nhiều tiền hơn nữa cũng nguyện ý.

Thua, coi như một trăm triệu này là để nịnh bợ cậu Phương.

"Người nào đó thật đúng là có thể nói, chẳng qua mọi thứ đều phải lấy thực tế để nói chuyện."

Lý Vy Vy lạnh lùng mở miệng, lại cũng không có quá nhiều trào phúng, dù sao Phương Minh cũng là khách của nhà họ Lý các cô, so sánh với bọn họ Quách Mỹ Kỳ mới là người ngoài, nhưng trong lòng Lý Vy Vy vẫn có chút căm tức.

Phương Minh không chọn Truy Phong của nhà họ Lý các cô, ngược lại lựa chọn thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương, lại thêm người phụ nữ Quách Mỹ Kỳ này ngang ngược thò một chân vào, càng giống như Phương Minh là người nhà nhà họ Quách qua đây để cạnh tranh với nhà họ Lý của các cô ấy.

Trên sân so tài đối diện khán đài, lúc này Trịnh Thụ Minh cũng đang bàn luận xôn xao cùng ông lão bên cạnh.

"Tiên sinh, không ngờ người trẻ tuổi nhà họ Phương kia có thể nhìn ra thớt ngựa đen nhà họ Trương, nhưng vì sao ngài còn muốn tôi tiếp nhận trận đánh cuộc này?"

Trịnh Thụ Minh nhìn ông lão, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, nếu như lúc trước không phải định lực của hắn tốt không bộc lộ suy nghĩ trong nội tâm ra, thì lúc nghe thấy người trẻ tuổi kia đặt thớt ngựa đen nhà họ Trương hắn đã sớm lộ sơ hở.

Không sai!

Trong lòng Trịnh Thụ Minh cũng rõ ràng, thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương mới là hắc mã chân chánh, cũng có thực lực tranh giành vị trí đứng đầu, so sánh với nó thớt ngựa đỏ nhà hắn căn bản chỉ là một loại thủ thuật che mắt.

Toàn bộ sân so tài có mười hai thớt ngựa tham gia trận đấu, mà hắn cũng đã tăng tỉ lệ đặt cược lên gấp mười lần, dựa theo biểu hiện của thớt ngựa nhà họ Trương trước đây chắc chắn không ai chọn thớt ngựa này của nhà họ Trương, đoán chừng chỉ có người nhà họ Trương đặt một chút theo kiểu tượng trưng mà thôi.

Trên thực tế mọi chuyện cũng diễn ra đúng như hắn dự đoán, mặc dù ở đây có nhiều gia tộc như vậy nhưng chỉ đặt cược cho ngựa nhà mình, mà những gia tộc không có ngựa dự thi đa số đều đặt thớt Truy Phong của nhà họ Lý.

Đương nhiên cũng không thiếu người đặt cược ngựa đỏ nhà mình, hiển nhiên bọn họ cảm thấy mình phải rất có lòng tin mới cho ra tỷ lệ đặt cược gấp mười lần như vậy, mà dựa theo kế hoạch, đến cuối cùng thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương sẽ dành chiến thắng, mà nhà họ Trịnh bọn họ sẽ đại thắng trong trận

này đánh cuộc này.

Không có bất kỳ âm mưu gì, thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương là dựa vào thực lực chân chánh để thủ thắng, cho dù trong lòng các đại gia tộc có khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể cảm khái nhà họ Trịnh bọn họ có ánh mắt sắc bén, có bản lĩnh nhìn ngựa vượt xa người bình thường.

"Có ta ở đây, muốn thớt ngựa nào thắng thì có thể làm cho thớt ngựa đó thắng."

Giọng điệu của ông lão rất bình thản, nhưng sự chắc chắn cùng bá đạo trong lời nói của hắn lại khiến đáy lòng Trịnh Thụ Minh run lên, lúc này hắn mới nhớ tới người trước mắt này cũng không phải người bình thường, nếu vị này đã nói như vậy thì hắn còn phải lo lắng gì nữa chứ.

"Xin tiên sinh yên tâm, chuyện nhà họ Trịnh đã đồng ý với tiên sinh tuyệt đối sẽ làm được, vấn đề này cha tôi đã bắt đầu xử lý."

"Mau chóng chuẩn bị cho tốt, ta không nhiều thời gian để dừng lại ở Hương Giang đâu."

"Vâng."

Trịnh Thụ Minh cúi đầu, lúc này căn bản không hề có uy nghiêm của người thừa kế một gia tộc cao cấp ở Hương Giang, mà càng giống một tôi tớ nghe lệnh chủ nhân.

...

Cuối cùng trận thi đấu cũng được bắt đầu bằng tiếng còi khai cuộc, mười hai thớt ngựa còn có mười hai vị mã sư nhanh chóng bắn ra như tên vậy.

Quả thật thớt Truy Phong của nhà họ Lý là một con ngựa tốt, ngay khi trận đấu mới vừa bắt đầu đã có thể vọt lên trước, thậm

chí sau khi chạy được nửa vòng đã giành trước vượt xa những thớt ngựa khác.

Xếp ở vị trí thứ hai chính là thớt ngựa đỏ kia của nhà họ Trịnh, về phần thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương thì lại xếp hạng thứ bảy, nhưng trên thực tế hạng bảy cùng hạng thứ mười hai lại không có gì khác nhau, bởi vì chênh lệch của năm thớt ngựa này thật sự rất nhỏ, có thể bỏ qua không tính.

Thi đấu là chạy năm vòng tròn, tổng cộng 2000m, sau khi chạy được hai vòng, thớt Truy Phong nhà họ Lý cùng thớt ngựa đỏ nhà họ Trịnh đã nằm ở vị trí dẫn đầu, điều này khiến Lý Thừa Thuận đang đứng trên khán đài kích động không thôi, đứng bật dậy không ngừng hò hét trợ uy.

Về phần Lý Vy Vy đang đứng bên cạnh, mặc dù không kích động như vậy, nhưng khóe miệng cũng hơi nhếch lên một vòng cung nhỏ, bộc lộ ra sự vui vẻ trong nội tâm.

Bởi vì Phương Minh đã cược lớn trên thớt ngựa đen nhà họ Trương nên thớt ngựa đen này của nhà họ Trương cũng được thêm vài người quan tâm, khi thấy thớt ngựa đen này của nhà họ Trương chạy tới vị trí thứ ba sau vòng thứ ba, trên mặt không ít người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đối với nhà họ Trương đến nói, vị trí thứ ba này đã có thể coi là thành tích tốt nhất, dựa vào đó có thể nói cậu Phương tới từ trong nước này cũng có chút nhãn lực trên phương diện nhìn ngựa, chỉ có điều vẫn còn hơi kém một chút, đoán chừng lần này phải tiếc nuối.

Đám người ở đây đều nghĩ như vậy, kể cả Lý Vy Vy cũng là như thế, song ngay sau khi vòng thứ năm bắt đầu, tình cảnh trên sân so tài lại khiến tất cả mọi người kinh hô.

Một cơn lốc xoáy màu đen xuất hiện.

Chương 951: Đọ sức không tiếng động

Không ngờ gió xoáy màu đen đó lại chính là thớt ngựa đen của nhà họ Trương!

Khi vòng thứ tư bắt đầu, theo chiếc roi trong tay vị mã sư nhà họ Trương giương lên, thớt ngựa đen kia giống hệt như đã được tiêm adrenalin, tốc độ tăng mạnh, chỉ sau mấy giây lập tức đuổi kịp ngựa đỏ nhà họ Trịnh.

"Tất cả mọi người cảm thấy tốc độ của hắc ưng không nhanh, nhưng bọn hắn nào biết rằng, luận tốc độ nhanh chậm, hắc ưng là đệ nhất thiên hạ chân chính."

Trên mặt mã sư nhà họ Trương hiện lên vẻ kích động, con ngựa này là do chính hắn tìm kiếm cùng huấn luyện với tư cách là vũ khí bí mật của nhà họ Trương, chỉ chờ tới thời khắc này một chiêu dương danh.

Ngoại trừ mã sư, ngay cả người nhà họ Trương cũng không biết tốc độ chân chính của hắc ưng, bởi vì mã sư muốn mang tới một kinh hỉ cho nhà họ Trương, về phần tiền đặt cược giữa các đại gia tộc, mã sư kia lại càng không biết.

Đương nhiên, sở dĩ mã sư không nói cho nhà họ Trương là vì một nguyên nhân khác, đó chính là hắn không chắc chắn hắc ưng có thể dành được vị trí đầu, dù sao thì sở trường của hắc ưng cũng là chạy nước rút, nếu như lúc trước nó tụt lại phía sau quá nhiều sợ rằng sau này không đuổi kịp.

Nếu như hắn kiêu ngạo khẳng định mà cuối cùng hắc ưng lại

không đoạt được thứ nhất, nhất định chủ nhà sẽ trách tội.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác là bởi vì hắn sợ vạn nhất nếu thất bại, đây chẳng phải là khiến chủ nhà hài lòng nhầm sao? Vì thế hắn quyết định âm thầm tạo ra một chút kinh hỉ là được rồi.

"ĐM, đã vượt qua, vượt qua ngựa nhà họ Trịnh."

"Nhanh, còn cách thớt ngựa kia của nhà họ Lý một quãng không xa nữa, đây quả thật là muốn nghịch thiên rồi."

Trên khán đài, nguyên một đám người đang quan sát há miệng thật lớn, ngay khi trận thi đấu đã sắp tới hồi kết thúc, một thớt hắc mã giết ra.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là một thớt hắc mã cũng không coi vào đâu, trên hội đua ngựa lần trước cũng có hắc mã xuất hiện, nhưng quan trọng nhất là trên người thớt ngựa đen kia còn mang theo sáu trăm triệu tiền đặt cược, nếu quả thật thắng được, đó chính là ván bạc liên quan đến sáu tỷ.

Sáu tỷ, con số này khiến tất cả mọi người ở đây đều không thể bình tĩnh, hô hấp của không ít người đều trở nên dồn dập lên.

Trên một khán đài khác, Trịnh Thụ Minh cũng không thể trấn định, thế nhưng nghĩ tới tính tình của người bên cạnh, nếu lúc này mình lại hỏi thăm sẽ chỉ khiến người ta không thích, cho nên chỉ có thể kiềm chế.

200m cuối cùng, rốt cục thớt hắc mã nhà họ Trương cũng vượt qua thớt Truy Phong nhà họ Lý, chạy tới vị trí hạng nhất.

Không có tiếng hò hét, tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt này làm chấn kinh, lần này thớt ngựa đen kia của nhà họ Trương thật muốn nghịch tập sao?

150m, 100m, thớt hắc mã nhà họ Trương đã vượt xa hơn thớt Truy Phong nhà họ Lý một thân vị (1).

(1) Thân vị: chỉ chiều rộng cơ thể của một người (khoảng cách giữa hai vai) – Baidu.

Mắt thấy sẽ đoạt cúp!

Cuối cùng ông lão bên cạnh Trịnh Thụ Minh cũng có hành động, khẽ hừ một tiếng, ống tay áo rộng lớn hơi rung động một chút, không có bất kỳ chập chờn gì nhưng lúc này đột nhiên hai vị mã sư dẫn đầu trên sân thi đấu lại cảm thấy một cơn gió lớn kéo tới, cơn gió lớn này thổi mạnh tới mức khiến bọn họ cảm thấy muốn bay ra khỏi lưng ngựa.

Hai mã sư này chỉ có thể nắm chặt dây cương, bởi vì sớm chiều ở chung cùng ngựa nên bọn họ hiểu rõ trạng thái của thớt ngựa này, từ tiếng động phát ra từ móng ngựa cho tới tiếng hít thở gấp gáp phát ra từ mũi ngựa, dường như ngựa nhà mình cũng bị ngăn cản.

Rầm!

Đột nhiên hai chân trước của thớt Truy Phong nhà họ Lý quỵ xuống, mã sư trên lưng ngựa không kịp đề phòng, vì quán tính mà trực tiếp bay ra ngoài.

Xôn xao!

Một màn này khiến mọi người nghị luận xôn xao, phải biết rằng lúc này còn cách vạch đích không xa, đột nhiên ngựa nhà họ Lý xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, khẳng định là không thể nào về nhất được.

Nguyên nhân vì mặc dù những thớt ngựa dự thi khác bị bỏ rớt ở phía sau nhưng thực tế chỉ cần thời gian vài giây lập tức có thể đuổi tới.

Thậm chí còn có người lanh mắt phát hiện, vậy mà tốc độ của thớt ngựa đen nhà họ Trương kia cũng giảm bớt, cứ như vậy mà nói, cuối cùng quán quân của trận đua ngựa này là ai thật vẫn khó mà nói trước.

Trên khán đài, con ngươi của Phương Minh liếc nhìn khán đài đối diện, chẳng qua rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, ngay sau đó tay phải của cậu nhẹ nhàng gõ vài cái trên bàn theo một tần suất nhất định.

Trên trường đấu, vị mã sư của nhà họ Trương kia vốn đã tuyệt vọng, nhưng ngay sau đó hắn lập tức phát hiện lực cản kia biến mất, tất cả lại khôi phục bình tĩnh. Không đúng, nói chính xác hơn là hình như từ phía sau còn có trợ lực truyền đến, khiến tốc độ của thớt ngựa dưới thân lại nhanh thêm mấy phần.

Ngay sau khi vị mã sư nhà họ Trương có cảm giác này, trong nháy mắt ông lão bên cạnh Trịnh Thụ Minh kia đứng bật dậy, ánh mắt âm trầm quét qua toàn bộ khán đài, cuối cùng ánh mắt rơi vào Phương Minh bên này.

"Thắng, thớt hắc mã nhà họ Trương kia thật sự là một thớt hắc mã, dĩ nhiên thực sự nghịch tập đoạt cúp."

Cùng lúc đó, toàn bộ sân so tài cũng bộc phát ra tiếng hô kinh ngạc bởi vì thớt hắc mã nhà họ Trương đã đạp qua đường giới hạn, đoạt được vị trí thứ nhất.

Bởi vì trong trận đấu này mọi người chỉ đặt cược vị trí thứ nhất cho nên không ai quan tâm tới hạng nhì, dù cho hạng nhì chính là thớt ngựa đỏ kia của nhà họ Trịnh.

"Này... Này... Vậy mà nhà họ Trương lại thắng?"

Nếu như không phải nghĩ đến Phương Minh đặt cược năm trăm triệu cho thớt ngựa đen của nhà họ Trương, Lý Thừa Thuận

gần như đã muốn chửi mẹ nó, cuối cùng chỉ có thể cố nén.

"Trận đấu này có âm mưu, vào khoảnh khắc cuối cùng rõ ràng thớt Truy Phong đã gặp phải chuyện gì đó, tôi muốn đi kiểm tra video."

Lý Vy Vy từ vị trí đứng lên, không phải cô ấy là loại người thua không chung, nhưng lần này rõ ràng nhà mình thua một cách không hợp lẽ thường, chuyện ngựa mất móng (2) cũng không phải chưa từng phát sinh, nhưng mã sư nhà mình đã phối hợp cùng Truy Phong nhiều năm như vậy, giữa hai bên đã ăn ý tới cỡ nào kia chứ? Làm sao có thể xuất hiện sai lầm cùng ngoài ý muốn lớn như vậy?

(2) Mất móng: Những con vật như ngựa và lừa vô tình ngã – Baidu.

"Tôi khuyên cô tốt nhất là đừng đi xem thì hơn, bởi trong video sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, nếu không nhân viên đang nhìn camera giám sát của nhà họ Lý các cô đã sớm phản ứng."

Đột nhiên Truy Phong xảy ra bất trắc, nếu vị tài phán giám sát camera nhà họ Lý không xem lại bản quay chậm của đoạn vừa rồi mới lạ đấy, mà bây giờ vị tài phán nhà mình lại không có bất kỳ cử động gì đã nói rõ, từ trong video thực sự không nhìn ra vấn đề.

Lý Vy Vy im lặng, mà khuôn mặt Mỹ Kỳ ngược lại lộ ra vẻ đang suy nghĩ điều gì, cô ấy đang tự hỏi thâm ý bên trong lời nói của Phương Minh.

"Được rồi, chớ ngẩn ra đó, đi nói cho nhà họ Trịnh, để cho bọn họ trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản của em gái tôi là được rồi."

Phương Minh đứng lên, trận đấu này cậu thuần túy là tới xem với em gái mình, có bỏ tiền đặt cược cũng chỉ là để tăng thêm một chút thú vị mà thôi, hiện tại nếu cuộc tranh tài đã kết thúc, đương

nhiên cũng muốn rời đi.

Về phần những chuyện ẩn bên trong trận đấu này, tuy rằng cậu rõ ràng nhưng sẽ không vạch trần, đương nhiên, nếu như đối phương có thể điều tra ra tới cậu thì lại khác.

Đoàn người Phương Minh rời khỏi khán đài, mà giờ khắc này trên khán đài đối diện, vẻ mặt Trịnh Thụ Minh tràn đầy vẻ lo lắng, sáu tỷ, cho dù là nhà họ Trịnh nhưng muốn lập tức lấy nhiều tiền mặt như vậy cũng là chuyện khó khăn, trừ phi lập tức vận dụng hết toàn bộ số lượng tiền mặt có thể vận dụng.

"Tiên sinh, không phải ngài nói..."

"Câm miệng, lão phu không nghĩ tới ở nơi như thế này mà cũng có người đồng đạo, chẳng qua ngươi yên tâm, bọn họ không thể cầm số tiền này dễ dàng như vậy, một lát nữa lão phu sẽ đi gặp người đồng đạo này."

Nghe được lời của ông lão, trong mắt Trịnh Thụ Minh có tia sáng thoáng qua, nếu có vị này ra tay, như vậy lần này thật sự có thể không cần giao ra số tiền đặt cược này.

Quan trọng nhất là nếu hắn làm như vậy, chắc chắn sẽ phải đối đầu với nhà họ Quách cùng nhà họ Lý, mà lấy tâm tính của vị này, nếu đối mặt nhà họ Quách cùng nhà họ Lý, dĩ nhiên là sẽ không lưu tình.

Nhà họ Trịnh bọn họ cùng nhà họ Quách còn có nhà họ Lý đều là một trong năm gia tộc lớn ở Hương Giang, nếu như nhà họ Trịnh cùng nhà họ Quách sa sút, vậy đó cũng là lúc nhà họ Trịnh lớn mạnh.

Ở bãi đỗ xe của hội đua ngựa, Quách Mỹ Kỳ nhìn về phía Phương Minh, hỏi: "Cậu Phương, vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho ông nội, ông nội nói muốn xin ngài đến nhà họ Quách làm khách

một chuyến."

"Tôi sẽ đến nhà họ Quách, nhưng không phải hiện tại."

"Nếu như vậy, vậy không biết tôi có thể xin một phương thức liên lạc với cậu Phương không? Đợi khi cậu Phương muốn tới tôi có thể đi đón cậu Phương."

Nghe thấy những lời Quách Mỹ Kỳ nói, Phương Minh không cự tuyệt, nhưng Lý Vy Vy đang đứng bên cạnh lại hơi bất mãn, Quách Mỹ Kỳ này làm như vậy không phải là đang trắng trợn đào góc tường của nhà họ Lý bọn họ sao? Nhất là câu "đi đón cậu Phương" này, ý trong lời nói này đã được biểu đạt quá rõ ràng.

Quách Mỹ Kỳ có ý với Phương Minh.

Chỉ là điều khiến Lý Vy Vy cảm thấy không hiểu là Phương Minh lớn lên cũng không đẹp trai lắm, hơn nữa hình như trình độ học vấn cũng không cao, vì sao Quách Mỹ Kỳ lại coi trọng Phương Minh?

"Nếu cô Quách không vội rời đi thì chúng ta cùng đi đi."

Sau khi Phương Minh trao đổi phương thức liên lạc với Quách Mỹ Kỳ, đưa mắt liếc về phía sau bãi đậu xe, đột nhiên ý vị thâm trường nói.

"A!" Quách Mỹ Kỳ có chút kinh ngạc nhưng vẫn đồng ý, cười cười trả lời: "Cũng tốt, nhân tiện có thể đi thăm ông nội Lý."

Quách Mỹ Kỳ cho rằng Phương Minh muốn mình cùng tới nhà họ Lý, mà mấy người Phương Ngọc Nhi cùng Lý Thừa Thuận cũng nghĩ như vậy, cho nên ngay lúc lên xe, Phương Ngọc Nhi kề sát tai Phương Minh hỏi: "Anh, không phải anh coi trọng cô Quách này đấy chứ?"

"Em cảm thấy có thể sao?"

Phương Ngọc Nhi cười hì hì, đương nhiên cô ấy cảm thấy đây là chuyện không thể nào, cũng không phải cô ấy chưa từng nhìn thấy chị dâu tương lai, một đại mỹ nữ đẹp như tiên nữ chân chính như vậy chắc chắn anh mình sẽ không phản bội chị dâu tương lai.

Xe của Lý Thừa Thuận xuất phát trước mà xe của Quách Mỹ Kỳ theo ở sát phía sau, xe đi về phía Quan Âm Sơn, với tư cách là khu nhà giàu đương nhiên Quan Âm Sơn yên tĩnh hơn nhiều, chẳng qua khi xe vừa chạy tới chân núi, đột nhiên Phương Minh mở miệng.

"Tạm thời dừng xe ở đây đã."

"Dừng xe ở chỗ này?"

Lý Thừa Thuận có chút không hiểu quay đầu liếc nhìn Phương Minh, chẳng qua Phương Minh cũng không giải thích mà chỉ đẩy cửa xe ra, xuống xe.

"Ngọc Nhi, anh em muốn làm gì vậy?"

Không nhận được đáp án, Lý Thừa Thuận không thể làm gì khác đành phải quay qua hỏi Phương Ngọc Nhi, mà khuôn mặt Phương Ngọc Nhi lại lộ ra vẻ suy tư, đáp: "Có thể là anh em phát hiện ra điều gì rồi."

Không sai, quả thật Phương Minh đã phát hiện một số chuyện, nhưng không phải phát hiện được ở chỗ này mà từ lúc còn ở bãi đậu xe cậu đã phát hiện.

Phương Minh từ trên xe bước xuống, Phương Ngọc Nhi theo sát phía sau, mà đương nhiên hai chị em nhà họ Lý cũng không thể ngồi yên, đồng dạng cũng mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc xuống xe theo, mà Quách Mỹ Kỳ đang ngồi ở xe phía sau cũng hành động như thế.

"Cậu Phương, làm sao vậy?"

Phương Minh không trả lời câu hỏi của Quách Mỹ Kỳ mà quét mắt nhìn về phía bên trái, mấy người Quách Mỹ Kỳ nhìn theo ánh mắt của Phương Minh, trong nháy mắt biểu tình nghi hoặc biến thành khiếp sợ.

Chương 952: Bí mật của Lưu Nguyệt (1)

Ở vị trí lưng chừng núi ở bên cạnh đường lớn, lúc này lại có thêm mấy cái bóng mơ hồ đang xuyên qua.

Bởi vì lúc trận đua ngựa kết thúc đã hơn tám giờ tối nên khi tới Quan Âm Sơn này đã khoảng hơn chín giờ, tuy rằng hai bên đường cái đều có đèn đường, nhưng ánh đèn nhu hòa khiến đám người Lý Thừa Thuận không thấy rõ rốt cục mấy cái bóng kia là thứ gì.

"Cương thi!"

Người đầu tiên nhìn rõ ràng những cái bóng này chính là Phương Ngọc Nhi, dù sao thì Phương Ngọc Nhi cũng là người tu luyện, hơn nữa còn là người tu luyện gần đột phá đến Địa Cấp, đương nhiên thị lực của cô ấy hơn hẳn ba người Lý Thừa Thuận, nhưng chính vì thấy rõ mấy cái bóng này là thứ gì nên vẻ mặt của cô ấy mới khẩn trương hẳn lên như vậy.

"Cương thi?"

Lý Thừa Thuận dùng một loại vẻ mặt kiểu “cô đang nói đùa sao” nhìn về phía Phương Ngọc Nhi, nhưng rất nhanh hắn đã không cho là như vậy, bởi vì mấy bóng người này lướt rất nhanh, lập tức nhảy từ trên sườn núi kia xuống đây, tới gần bọn họ.

Sáu bóng người nhún nhảy tiến về phía bọn họ, quan trọng nhất là mỗi lần nhảy lên đều có thể nhảy xa chừng hai, ba mét, khi mấy cái bóng này cách bọn họ chỉ chừng mười mấy mét, cuối cùng đám người Lý Thừa Thuận cũng thấy rõ.

Thực sự là sáu con cương thi, ăn mặc cùng trang điểm không khác gì cương thi mà bọn họ đã thấy trên ti vi khi còn bé.

Nói đến TV, điện ảnh về cương thi ở thập niên 90 của Hương Giang có một điểm rất đặc sắc, đám trẻ con ở Hương Giang gần như là xem phim cương thi mà lớn lên. Thế nhưng xem phim cũng chỉ là xem phim, đám người Lý Thừa Thuận chưa bao giờ cho rằng trong hiện thực thật sự có cương thi.

Dù sao thì Hương Giang cũng quá phát đạt, được xem là một khu đô thị hiện đại hóa quốc tế hóa, thậm chí ngay cả rừng sâu núi thẳm cũng không có, làm sao có thể xuất hiện cương thi?

"Thì ra những gì được chiếu trên ti vi đều là thật."

Giọng nói của Lý Thừa Thuận có chút run rẩy, mà khuôn mặt Lý Vy Vy cũng mang theo vẻ sợ hãi, mặc dù là con cưng của trời nhưng cuối cùng cũng chỉ là người thường, gặp phải loại nhân vật khủng bố chỉ xuất hiện trong ti vi như cương thi này làm sao có thể không kinh hoảng đây?

Ngược lại với bọn họ, dáng vẻ của Quách Mỹ Kỳ khá hơn một chút, cũng ổn thỏa hơn hai chị em nhà họ Lý một phần. Tuy rằng cô ấy cũng khiếp sợ với sự xuất hiện của cương thi, nhưng cô ấy lại có thể tiếp nhận sự tồn tại của cương thi.

Nguyên nhân rất đơn giản, cháu trai nhà mình đã trở thành quỷ hút máu, nếu quỷ hút máu đã tồn tại, vậy đương nhiên cương thi cũng có thể tồn tại.

"Anh, những cương thi này tới vì chúng ta sao?"

Phương Ngọc Nhi nhìn về phía Phương Minh, mà khóe miệng Phương Minh lại hơi hơi cong lên, gật đầu, cậu đã biết chuyện có người đang theo dõi chính mình từ lâu rồi, nhưng cậu không nghĩ tới vậy mà người này lại am hiểu thuật dưỡng thi cùng khống thi.

Rõ ràng những cương thi này đã trải qua quá trình bồi dưỡng, lúc này có người đang thao túng những cương thi này đột kích.

"Anh, để em tới thử xem."

Phương Ngọc Nhi có chút nóng lòng muốn thử, kể cả trong giới tu luyện thì cương thi vẫn là tồn tại không thể thấy nhiều, bởi nếu muốn trở thành cương thi, tối thiểu phải có trăm năm lịch sử, không được trăm năm tối đa chỉ có thể gọi là ngạnh thi.

Ngạnh thi là một loại tồn tại cấp thấp nhất trong thi thể, chỉ những loại người chết chưa được trăm năm nhưng vì một số nguyên nhân lúc còn sống hoặc là biến hóa phong thủy nơi mộ huyệt, thi thể chậm rãi trở nên cứng đờ, nhưng còn chưa tới trình độ "cương".

Ngạnh thi có sức lực rất lớn, động tác rất mạnh, bình thường cho dù bảy tám người trẻ khỏe cũng không phải đối thủ của nó, nhưng cuối cùng vẫn có thể dựa vào chiến thuật biển người để đối phó.

Nhưng cương thi lại là tồn tại không phải dựa vào chiến thuật biển người có thể đối phó, ngay cả đao súng cũng không thể tạo thành thương tổn bên ngoài đối với cương thi, lực hơn nghìn cân, hành động như gió, cho dù hơn trăm người bình thường cùng xông lên cũng không phải đối thủ của cương thi. Quan trọng nhất là cương thi có độc.

Chúng ta đều biết sau khi chết đi, thi thể sẽ thối rữa, mà sau khi thi thể hư thối sẽ tạo ra thi khí có độc, cho nên bình thường khi mở quan tài đều mở ra một đường nhỏ trước, khiến độc khí bên trong quan tài chậm rãi tiêu tán đi.

Nhưng nếu như thi thể không hư thối, như vậy độc này sẽ lưu lại trong người, đợi sau khi trở thành cương thi, trên người sẽ mang theo kịch độc.

Chỉ cần bị cương thi cào nát da sẽ lâm vào kết cục không chết cũng tàn phế, mà nếu như bị cương thi cắn trúng sẽ bị nhiễm thi độc, đến cuối cùng tự thân cũng sẽ biến thành một cỗ ngạnh thi.

"Ừm, em cẩn thận một chút."

Phương Minh không ngăn em gái mình, mặc dù những người này đã là cương thi, nhưng chẳng qua chỉ là cương thi sơ cấp mà thôi, lấy thực lực của em gái mình vẫn có thể ứng phó được. Hơn nữa có mình ở một bên theo dõi, nếu em gái mình gặp phải nguy hiểm cũng có thể lập tức ra tay giải cứu.

"Ngọc Nhi à, đây chính là cương thi đấy, em..."

Lý Thừa Thuận có chút lo lắng, dưới cái nhìn của hắn lúc này bọn họ nên trốn ở trên xe, sau đó lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát cùng báo tin cho người nhà, chờ đợi cảnh sát cứu viện.

Phương Ngọc Nhi không để ý tới Lý Thừa Thuận, trực tiếp cất bước lao về phía sáu con cương thi kia, mà sáu con cương thi này cảm thụ được hơi thở của người sống tới gần, diện mục cũng trở nên dữ tợn, tuy rằng diện mục của những cương thi này vốn đã rất đáng sợ.

Trong mấy phim về cương thi trên ti vi có một miêu tả không sai, đó chính là cương thi sơ cấp thực sự dựa vào mùi hương để định vị, chỉ khi đạt tới trình độ mao cương thì mắt mới có thể thấy được vật thể.

Chẳng qua một khi trở thành mao cương đồng nghĩa với cương thi này không có bất kỳ điểm gì khác với người bình thường, không cần e ngại ánh sáng mặt trời, thân thể cũng sẽ không cứng đờ.

Về phần cấp bậc càng cao hơn là cương thi bay, theo truyền thuyết loại cương thi này đã mở ra sinh mệnh thứ hai, đây có thể

tính là một phương thức trọng sinh khác.

Nhưng mặc dù chỉ là truyền thuyết cũng đã chứng minh được cương thi bay rất thưa thớt, chí ít Phương Minh chưa từng thấy cương thi cấp bậc này, đó là nhân vật còn khủng bố hơn cả cường giả Thiên Cấp.

Ở trong mắt Lý Thừa Thuận, một mỹ nữ õng ẹo như Phương Ngọc Nhi mà lại nhằm thẳng tới đám cương thi có diện mục dữ tợn đáng sợ, ngay cả hắn cũng có chút không dám xem hình ảnh kế tiếp.

Vậy mà khi Phương Ngọc Nhi dùng một đấm khiến con cương thi kia phải lùi về phía sau hai mét, hai mắt Lý Thừa Thuận trợn trừng thật lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi thầm nói: "Không thể nào, lẽ nào những cương thi này đều do con người giả trang?"

Đương nhiên Lý Thừa Thuận không biết, sở dĩ công kích của Phương Ngọc Nhi có tác dụng đối với cương thi không chỉ vì lực lượng lớn, quan trọng hơn chính là cỗ năng lượng ẩn chứa bên trong kia.

Đao súng thông thường không thể gây thương tổn đối với đám cương thi này, nhưng một cây gạo nếp lại có thể tạo thành thương tổn đối với cương thi, giống như người bình thường gặp phải axit sunfuric vậy, đây là do tương khắc tạo thành.

Mắt thấy quyền cước sinh gió của Phương Ngọc Nhi có thể đánh sáu con cương thi kia ngã trái ngã phải, Lý Thừa Thuận cũng có chút động tâm, ngay cả một cô gái nhỏ như Ngọc Nhi cũng có thể đánh thắng những cương thi này, vậy nếu bản thân mình đi lên không phải một đấm có thể giải quyết một con sao?

Nghĩ tới đây, Lý Thừa Thuận thật sự vọt về phía đám cương thi trên chiến trường, sau đó ngay khi hắn tới gần sát bên cạnh

một con cương thi đột nhiên cương thi kia quay đầu rống giận một tiếng, chỉ là một tiếng rống như vậy đã khiến hắn bị hù tới mức hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

"Quá... Quá dọa người."

Chương 953: Bí mật của Lưu Nguyệt (2)

Mặc dù Phương Ngọc Nhi đã qua đây đánh ngã con cương thi vừa rồi nhưng trên mặt Lý Thừa Thuận vẫn mang biểu tình nghĩ mà sợ, giờ phút này hắn đã không còn suy nghĩ muốn cậy mạnh nữa.

Sáu con cương thi, vài phút sau đó đều ngã trên mặt đất, thẳng tắp nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

Gió đêm thổi qua, mặc dù buổi tối ở Hương Giang cũng không tính là quá lạnh thế nhưng gió này lại khiến Lý Vy Vy cùng Quách Mỹ Kỳ rùng mình một cái.

Cùng lúc đó, đôi mắt Phương Minh cũng đột ngột lóe lên một đạo tinh quang mãnh liệt, tay phải gần như không có bất kỳ chần chờ gì lập tức biến chỉ thành kiếm, trực tiếp bắn ra một chỉ thẳng hướng phía trước.

Hai chị em Lý Vy Vy cùng Quách Mỹ Kỳ căn bản là không cảm nhận được gì, mà Phương Ngọc Nhi cũng chỉ cảm thấy dường như khí tràng xung quanh có chút biến hóa, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, vì thế cô ấy cảm thấy hẳn là vừa rồi mình cảm giác nhầm mà thôi.

"Em gái, ở đây đợi anh."

Nghe được giọng nói của anh trai truyền tới bên tai mình, Phương Ngọc Nhi vội vã quay đầu nhìn về vị trí anh trai đang đứng, kết quả lại phát hiện nơi đó đã không còn bóng dáng của anh mình.

"A, anh Phương đâu mất rồi? Vì sao chỉ mới phút chốc đã không thấy tăm hơi đâu nữa? Mới vừa rồi tôi còn thấy anh Phương ở đó mà?"

Lý Thừa Thuận thấy vị trí Phương Minh đứng lúc trước nay đã trống không, ánh mắt không ngừng quét qua bốn phía, vẻ mặt nghi hoặc vô cùng.

Ở một phía khác trên đường núi, lúc này một ông lão mang sắc mặt âm lãnh nở nụ cười lạnh, nhưng chỉ một lúc sau biểu hiện trên mặt lập tức đọng lại, ngay sau đó không nói hai lời lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc hắn xoay người chạy về phía sau chợt phát hiện ở trước mắt mình có một bóng người, đôi mắt già nua co rút lại một chút, trong mắt có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Ngươi... Sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Ông lão không giả bộ hồ đồ nói không nhận ra Phương Minh, bởi vì hắn biết rõ, nếu đối phương đã xuất hiện ở nơi này cũng đồng nghĩa với đã khám phá ra âm mưu của chính mình.

"Ta cảm thấy giữa chúng ta không cần hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy, hiện tại ta chỉ muốn biết, thân phận còn có bối cảnh của ngươi."

Sắc mặt Phương Minh lạnh như băng, bởi vì lúc này cậu đã nảy sinh ý muốn giết người, không chỉ bởi vì đối phương dám thi triển pháp thuật đối phó với em gái mình lúc mới vừa rồi, mà quan trọng hơn chính là đối phương dám thi triển tà thuật.

Vô Tức Phệ Hồn Thuật!

Đây là một loại tà thuật, một loại thuật bị toàn bộ người tu luyện trong giới tu luyện công nhận là tà thuật, bởi vì muốn tu luyện loại tà thuật này cần luyện chế một trăm hồn phách âm linh,

hơn nữa những hồn phách âm linh này còn phải có chứa oán khí.

Cuối cùng luyện chế các loại oan hồn này thành một loại bột phấn vô sắc vô vị cực kỳ nhỏ bé, loại bột phấn này có thể phiêu tán theo gió, khi gặp phải người sẽ lập tức bám lên cơ thể người, mà người bị dính phải bột phấn này hồn phách sẽ tiêu tán trong nháy mắt, là hồn phi phách tán chân chính.

Trừ phi là cường giả Thiên Cấp, nếu không cho dù là Địa Cấp đại viên mãn như Phương Minh, một khi bị nhiễm phải cũng không thể thoát khỏi kết cục kia.

Chính là vì uy lực mạnh mẽ vậy cho nên yêu cầu luyện chế của loại tà thuật này cũng rất cao, hồn phách có chứa oán khí chỉ là một trong số những yêu cầu cần có, còn cần thỏa mãn rất nhiều điều kiện biến thái khác. Nói không khoa trương chút nào, muốn luyện chế được một chút xíu bột phấn, có thể cần tới trên trăm mạng người.

"Lai lịch của lão phu?"

Ông lão cười lạnh liên tục, đột nhiên giương ngón tay lên, nơi ấy có một chiếc nhẫn lóe ra ánh sáng xanh trong đêm tối.

"Tổ chức Hắc Xà?"

Thấy chiếc nhẫn kia Phương Minh lập tức nghĩ đến tổ chức này, bởi vì kiểu nhẫn như vậy cậu cũng có một chiếc, mà Lưu Nguyệt của tổ chức Hắc Xà đã từng tìm tới tận cửa nhiều lần chỉ vì muốn lấy lại chiếc nhẫn này, chỉ là sau này không biết vì sao lại bỏ qua.

"Ngươi cũng biết tổ chức của bọn ta?"

Ông lão hơi kinh ngạc, nhưng theo sau lập tức hừ lạnh nói: "Nếu biết tên tuổi của tổ chức Hắc Xà bọn ta, vậy cũng nên biết kết cục khi đắc tội với tổ chức bọn ta. Nếu hiện tại ngươi im lặng

rời đi, lão phu có thể không so đo với ngươi."

"Rời đi?" Trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, chỉ là khi ông lão nhìn thấy nụ cười này trong lòng lại có chút rụt rè.

"Vừa vặn ta cũng có chút tò mò đối với tổ chức Hắc Xà của các ngươi, hay là tìm câu trả lời ta muốn từ trong miệng ngươi đi."

Hai tay Phương Minh lăng không vẽ một vòng tròn, ông lão lập tức phát hiện thân thể của mình bị giam lại, vậy mà không có cách nào nhúc nhích được, phát hiện này khiến thần sắc hắn thay đổi lớn.

"Ngươi... Ngươi là cường giả Thiên Cấp? Không đúng, không thể nào là cường giả Thiên Cấp, ngươi là Địa Cấp đại viên mãn?"

Giọng nói của ông lão này có chút run rẩy, với tư cách là cường giả Địa Cấp trung kỳ, thế nhưng có thể trói buộc hắn dễ dàng như vậy đương nhiên chỉ có thể là Địa Cấp đại viên mãn mới đủ khả năng làm được.

"Nói đi, nói một chút về tổ chức của các ngươi, nếu có thể khiến ta hài lòng, ta có thể cho ngươi được chết một cách sảng khoái, bằng không ta cũng không ngại để ngươi nếm thử một chút thống khổ của những người đã bị ngươi hại chết."

Đối với người tu luyện Vô Tức Phệ Hồn Thuật, đương nhiên cậu sẽ không bỏ qua, có đôi khi giết một ác nhân còn hơn cứu trăm người.

Trên trán ông lão có mồ hôi lạnh túa ra, hắn không nghĩ tới sau khi bản thân mình báo ra tên của tổ chức mà đối phương lại không thèm đặt vào mắt như vậy. Nhưng nghĩ tới người trẻ tuổi trước mặt kia đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, hắn cũng biết dựa vào tên của tổ chức sợ rằng không ép được đối phương.

Một vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn trẻ tuổi như vậy, phía

sau phải có thế lực khủng bố tới mức nào mới có thể dưỡng ra được kia chứ?

"Ta sẽ nói cho ngươi biết mọi thứ, ta đảm nhiệm chức hộ pháp bên trong tổ chức Hắc Xà, hiện nay tổ chức do đoàn trưởng lão cùng nhau quản lý, nhưng có người nói ở trên trưởng lão còn có một nhân vật lớn tồn tại. Chỉ là dựa vào cấp bậc của ta không có tư cách biết tới nhân vật lớn kia, hơn nữa ta cũng chỉ mới gia nhập tổ chức được mấy năm mà thôi."

Ông lão biết mình không sống được, nhưng hắn cũng biết rõ thủ đoạn dằn vặt người của một vị Địa Cấp đại viên mãn, cho nên hắn nói ra hết những gì bản thân mình biết, mà dựa vào đó cuối cùng Phương Minh cũng có một hiểu biết tương đối tỉ mỉ đối với tổ chức Hắc Xà.

Cái tổ chức này rất thần bí, mỗi thành viên đều phát triển độc lập, cũng chính là để một thành viên trong tổ chức tiến hành khuếch trương phát triển độc lập, nhưng mỗi thành viên bình thường chỉ có thể nhận thêm một người, mà loại hộ pháp giống như hắn thì có thể nhận thêm hai người, về phần phía trên nữa chính là Tứ Đại Thiên Vương của tổ chức.

"Chờ đã, ngươi nói Tứ Đại Thiên Vương ở trên ngươi, vậy Tứ Đại Thiên Vương trong tổ chức các ngươi là ai? Thực lực thế nào?"

Phương Minh vẫn cảm thấy vô cùng nghi ngờ người kia, người đó chính là Lưu Nguyệt tới từ tổ chức Hắc Xà, đây cũng là người mà cho tới bây giờ Phương Minh vẫn không nhìn thấu.

Lần đầu tiên gặp mặt Lưu Nguyệt, lúc ấy thực lực của đối phương chỉ như mình, còn chưa đột phá Địa Cấp. Mà sau đó khi mình đạt tới Địa Cấp hậu kỳ gặp lại Lưu Nguyệt, không ngờ Lưu Nguyệt này lại quỷ dị tới mức đạt tới cảnh giới không khác mình là bao, thời gian hơn một năm, chính mình gặp được nhiều cơ duyên cùng thu hoạch nghịch thiên mới có thể tăng trưởng tu vi

nghịch thiên như thế, lẽ nào Lưu Nguyệt cũng có?

"Tứ Đại Thiên Vương?"

Ông lão không nghĩ tới Phương Minh còn biết Tứ Đại Thiên Vương trong tổ chức của bọn họ, lập tức nhíu nhíu mày đáp: "Tổ chức chúng tôi thực sự có Tứ Đại Thiên Vương, nhưng tình huống của Tứ Đại Thiên Vương có chút đặc thù. Phải hình dung như thế nào đây, có... Có chút cùng loại với một vật dẫn."

Chương 954: Thực nghiệm về kiếp trước và kiếp này

Vật dẫn!

Khi ông lão nói hai chữ này ra khỏi miệng, Phương Minh hơi nhíu mày, chờ đợi lão ta nói tiếp.

"Về phần Tứ Đại Thiên Vương trong tổ chức, kỳ thực bọn ta cũng đã từng lén thảo luận với nhau, bởi vì thực lực của Tứ Đại Thiên Vương không quá mạnh mẽ, chí ít một trong số Tứ Đại Thiên Vương mà ta gặp được trước đây chỉ mới tới cảnh giới Nhân Cấp sơ kỳ."

Với tư cách là hộ pháp, cảnh giới của lão ta đã là Địa Cấp trung kỳ, mà thiên vương càng cao hơn một tầng lại chỉ là Nhân Cấp sơ kỳ, điều này làm sao có thể? Cho nên trong lòng lão ta bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, trong lúc trao đổi với một vài hộ pháp khác, tình cờ lão ta nghe được một tin tức.

Tin tức này xuất phát từ miệng của một lão hộ pháp trong tổ chức, dựa theo những lời lão hộ pháp đã nói, hắn đã từng nhìn thấy một mặt mạnh mẽ của Tứ Đại Thiên Vương. Đó là khi hắn tham gia một hành động do tổ chức sắp xếp, lúc đó đột nhiên gặp phải ba vị cường giả Thiên Cấp, mắt thấy bọn họ sẽ toàn quân bị diệt, thế nhưng vào lúc quan trọng nhất, không biết vì sao đột nhiên thực lực của một vị thiên vương đi theo đội của bọn họ lại tăng trưởng một cách khủng bố, cuối cùng đánh chết ba vị cường giả Thiên Cấp kia.

Đây chính là ba vị cường giả Thiên Cấp, vậy mà lại không chịu nổi một chiêu dưới tay vị thiên vương này, mà trước đây, thực lực

của vị này thiên vương chỉ mới đạt tới Nhân Cấp.

Dưới sự kích thích của bí thuật có thể khiến thực lực của một người đột nhiên tăng vọt, nhưng tuyệt đối không thể nào vọt hẳn qua nhiều cảnh giới như vậy, từ Nhân Cấp đến Thiên Cấp, trên đời này không có bất kỳ bí thuật nào có thể làm được điểm này.

Mấu chốt hơn là ngay sau đó vị thiên vương kia lại biến mất hoàn toàn, lại tiếp sau trong tổ chức xuất hiện một vị thiên vương mới đền bù vào ghế trống trong Tứ Đại Thiên Vương.

Cũng chính bởi vì những đầu mối này cho nên vị lão hộ pháp kia đã phán đoán, Tứ Đại Thiên Vương trong tổ chức chính là bốn vật dẫn, có thể có một cường giả siêu cấp tồn tại trong cơ thể của bọn hắn, mà hắn thọ mệnh của những cường giả siêu cấp này không nhiều, hoặc là vì một nguyên nhân nào khác phải lựa chọn sống nhờ bên trong vật dẫn.

Bốn vị cường giả siêu cấp này sống nhờ trong vật dẫn nhưng chỉ có một cơ hội ra tay duy nhất, sau khi ra tay cần phải thay đổi vẫn dẫn, chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao thực lực của Tứ Đại Thiên Vương rất yếu nhưng lại có địa vị rất cao.

Lời của ông lão khiến Phương Minh lâm vào trầm mặc, cậu đang tự hỏi tính khả thi của cách nói vật dẫn này.

Nếu đám người Lưu Nguyệt thật sự là vật dẫn giống như những lời ông lão đã nói, như vậy vì sao thực lực của Lưu Nguyệt lại không nhảy lên tới Thiên Cấp mà chỉ tới Địa Cấp hậu kỳ? Dường như này có chút mâu thuẫn với những gì ông lão đã nói.

Huống chi, nếu như vật dẫn chỉ có thể dùng một lần, như vậy Lưu Nguyệt đã sớm không tồn tại, hơn nữa cậu có thể thấy được, lúc ấy trạng thái của Lưu Nguyệt không hề có chút không thích hợp nào.

Vậy rốt cuộc là ông lão trước mặt này nói dối, hay là tin tức lão ta lấy được có điểm sai sót đây?

"Nói tiếp đi, chiếc nhẫn kia của tổ chức các ngươi có tác dụng gì? Còn có mục đích thực sự của tổ chức các ngươi là gì?"

Phương Minh cảm thấy rất hứng thú với chiếc nhẫn kia của tổ chức Hắc Xà, từ sau khi lấy được chiếc nhẫn kia cậu đã nghiên cứu một hồi lâu, nhưng ngoại trừ có thể cảm giác được chiếc nhẫn kia có liên quan tới cõi âm thì không nhận được thu hoạch nào khác.

Mặt khác loại tổ chức thần bí giống tổ chức Hắc Xà này, thậm chí còn bị giới tu luyện xưng là tổ chức tà giáo, dựa theo tình huống bình thường hoặc là vì xưng bá, hoặc là vì muốn hoàn thành một kế hoạch nào đó, mà rõ ràng tổ chức Hắc Xà thuộc về loại thứ hai.

"Đây là Thánh giới, mỗi một thành viên của tổ chức bọn ta đều có một chiếc nhẫn như vậy. Tuy rằng bề ngoài như nhau nhưng Thánh giới khác nhau lại có tác dụng khác nhau, mà Thánh giới này còn có tác dụng biểu thị rõ ràng thân phận của thành viên. Nhưng có người nói tổ chức có một loại Thánh giới cất giấu một bí mật lớn bằng trời ở bên trong, mà bí mật này có liên quan tới sứ mệnh của tổ chức, chẳng qua trong toàn bộ tổ chức lại không có quá mười cái Thánh giới như vậy."

"Tuy rằng ta còn chưa tìm hiểu rõ ràng được mục đích của các trưởng lão là gì, nhưng ta lại có thể khẳng định một điều, những năm gần đây tất cả hành động của tổ chức đều chỉ hướng tới cùng một nơi, mà rất có thể Thánh giới này cũng có quan hệ với chỗ kia..."

"Cõi âm."

Phương Minh cắt đứt lời của ông lão, mà sau khi ông lão nghe

thấy những lời Phương Minh nói, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, hắn thật sự không ngờ vậy mà người trước mắt này lại biết cả những thứ đấy. Đây là tuyệt mật của tổ chức bọn hắn, ngay cả hắn cũng là vì thi hành nhiều nhiệm vụ do tổ chức sắp xếp suốt mấy năm nay mới có thể suy đoán được.

"Không sai, chính là cõi âm, dường như tổ chức rất có hứng thú với cõi âm, ta từng theo mấy vị trưởng lão đi qua thác cửu khúc Hoàng Hà, trong truyền thuyết..."

"Hộ pháp Chân, không nói tới chuyện ngươi phản bội tổ chức chạy tới Hương Giang, bây giờ còn dám tiết lộ bí mật của tổ chức với người ngoài, ngươi có biết dựa theo quy củ của tổ chức, kết cục của ngươi sẽ là như thế nào không?"

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhã đột nhiên vang lên, giọng điệu rất bình thản, thậm chí còn trộn lẫn một chút ý chế giễu bên trong, vậy mà nghe được giọng nói này, vẻ mặt lão già đột biến, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngay sau khi giọng nói phát ra đột nhiên một ánh đao hạ xuống, đao quang nhanh tới mức ngay cả Phương Minh cũng không kịp ngăn cản, trực tiếp rơi vào điểm chính giữa trán của ông lão kia.

Ba giây sau, thân thể của ông lão nứt ra, từ vị trí chính giữa chia thành hai nửa, trực tiếp ngã trên mặt đất, đến lúc chết trên mặt lão ta vẫn còn đang duy trì biểu tình sợ hãi.

Phương Minh nghiêng đầu, nhìn bóng người đi ra từ trong núi rừng.

"Cậu đã nói muốn để hắn chết sảng khoái, tôi đây đành dựa theo yêu cầu của cậu. Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cũng không cần cảm kích tôi làm gì, ai bảo tôi là người tốt kia chứ."

Bóng dáng Lưu Nguyệt từ trong núi rừng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn trước sau như một, trong miệng còn ngậm một cây cỏ đuôi chó, không hề có chút phong phạm của cao thủ, lúc này cứ như vậy lé mắt nhìn cậu.

Phương Minh không mở miệng, Lưu Nguyệt cũng không mở miệng, hai người cứ tiếp tục nhìn nhau như vậy.

Gió tiếp tục thổi, rất lạnh, dáng tươi cười trên mặt Lưu Nguyệt biến mất, vẻ mặt thắt chặt.

Sau một khắc, đột nhiên trên tay Lưu Nguyệt nhiều hơn một cây đao.

"Tôi tới, vốn là tôi không nên tới."

Phương Minh tiếp tục im lặng.

"Thế nhưng tôi vẫn phải tới, bởi vì tôi biết nó muốn tôi đến."

Phương Minh: "..."

"Cậu nói trên đời này đao của người nào nhanh nhất?"

Phương Minh không trả lời.

"Trên đời này, chỉ có đao không ra khỏi vỏ là nhanh nhất, bởi vì không ai biết nó có thể nhanh tới mức nào."

"Nhưng bây giờ nó đã ra khỏi vỏ, hơn nữa đã uống máu, một đao khách, một ngày chỉ rút đao một lần, một lần rút đao cũng chỉ thấy máu một lần, cho nên, ngày hôm nay tôi đến không phải để đánh nhau với cậu."

Sau khi nói xong câu đó, trên mặt Lưu Nguyệt lại lộ ra nụ cười sáng lạn, đao trong tay không biết lại biến mất từ lúc nào.

"Thế nào, có cảm giác của một kiếm khách cô độc không? Tôi

đã nói với cậu rồi, những năm gần đây giấc mộng của tôi chính là làm một đao khách giang hồ, uống rượu mạnh nhất, ra đao nhanh nhất, sau đó cưỡi ngựa hoang dã nhất."

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, thật ra ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy Lưu Nguyệt cậu thực sự nôn nóng muốn ra tay, nhưng sau khi thấy Lưu Nguyệt làm trò như vậy, chiến ý trong lòng cũng đã tiêu tán không còn bao nhiêu.

"Tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, từ Trương Phúc đến vị này đều chỉ là vừa khớp, hai người này đều phản bội tổ chức của chúng tôi cho nên tất nhiên phải chịu hình phạt của tổ chức chúng tôi, chẳng qua tổ chức của chúng tôi không có hứng thú xuống tay với người bình thường."

Phương Minh biết Lưu Nguyệt đang giải thích cái gì, trước đây khi thấy Trương Phúc chết thảm, cậu thực sự không có thiện cảm đối với tổ chức Hắc Xà, bây giờ lại tới chuyện lão già trước mặt này bị chém thành hai nửa, khiến cậu càng cho rằng tổ chức Hắc Xà là một tổ chức tà giáo, một tổ chức như vậy cho dù không đối địch với mình, nhưng một khi bị cậu bắt gặp chắc chắn sẽ không nương tay.

"Có phải tổ chức của các người đang một mực tìm kiếm cõi âm?"

Sau một lúc im lặng Phương Minh nhìn về phía Lưu Nguyệt, mà Lưu Nguyệt lại bĩu môi, khinh thường nói: "Phương Minh, xem ra cậu quá coi thường tổ chức của chúng tôi rồi, tuy rằng quả thật lão tạp mao này không được tốt lắm, thế nhưng thực lực của lão lại không tồi. Cõi âm, từ lúc tổ chức được thành lập đã có người đi vào rồi."

"Nói thật cho cậu biết, cho dù là hiện tại, tổ chức của chúng tôi cũng có thể tiến vào cõi âm bất cứ lúc nào, đáng tin hơn nhiều so với kẻ gà mờ kiêm chức Âm Sai như cậu."

Hiển nhiên Lưu Nguyệt biết một số bí mật của Phương Minh, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, tại thời khắc này cậu có một loại xung động muốn bắt Lưu Nguyệt lại, sau đó trói gô hắn ta, thậm chí tiếp sau còn sẽ dùng thuật sưu hồn để tìm hiểu toàn bộ bí mật trong đầu đối phương.

"Đừng xung động, xung động là ma quỷ, lần này tôi tới ngoài chuyện muốn thanh lý kẻ phản đồ còn muốn làm một giao dịch với cậu, cũng có thể nói cho cậu biết một số tin tức hữu dụng, tỷ như rốt cuộc là ông cụ nhà họ Lý đã gặp phải chuyện gì, và còn một tin tức khác mà cậu muốn biết."

Dường như biết suy nghĩ trong lòng Phương Minh ngay lúc này, hai mắt Lưu Nguyệt nháy nháy, gò má vốn còn tinh tế hơn cả phụ nữ kia phối hợp với động tác này, giống hệt như một cô gái quyến rũ đang liếc mắt đưa tình với người yêu của mình.

Điều đáng tiếc nhất là Phương Minh thẳng, hơn nữa cậu còn chắc chắn chính mình sẽ không bị bẻ cong.

Dùng im lặng để đáp lại Lưu Nguyệt, thái độ của Phương Minh cũng đã được biểu lộ một cách rất rõ ràng, nếu tin tức anh cho tôi không thể khiến tôi hài lòng, tôi đây cũng không ngại tự mình ra tay tìm kiếm.

"Vì có thể để bản thân mình sống được thêm vài năm nên ông cụ nhà họ Lý đã sử dụng thuật mua mạng, mà người bị mua mạng kia cậu cũng biết."

Nghe được lời của Lưu Nguyệt, trong nháy mắt hình ảnh người thanh niên trẻ tuổi được Hoa Minh Minh đưa đến cửa hàng của mình khi trước hiện lên trong đầu Phương Minh, cái tên Chu Cương Hồng tự cho mình là người may mắn, mỗi ngày đều có thể nhặt được tiền kia.

"Thuật mua mạng là do một con lừa ngốc nói cho ông cụ nhà

họ Lý, để tỏ lòng cảm ơn, ông cụ nhà họ Lý còn xây dựng một Từ Vân Tự cho con lừa ngốc kia, thế nhưng điều đáng tiếc là con lừa ngốc kia cũng chỉ có kiến thức nửa vời đối với thuật mua mạng, vì thế mới dẫn đến thân thể của ông cụ nhà họ Lý xuất hiện vấn đề."

"Sao anh biết được chuyện này?" Phương Minh híp mắt nhìn về phía Lưu Nguyệt, cho dù nhà họ Lý có giàu hơn nữa nhưng trong mắt những người như cậu cùng Lưu Nguyệt, cuối cùng cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Hơn nữa cho dù nhà họ Lý sử dụng thuật mua mạng, đó cũng là chuyện của nhà họ Lý, sao có thể khiến tổ chức Hắc Xà quan tâm?

Trừ phi...

"Hòa thượng kia là người của tổ chức các anh?"

"Thật thông minh nha." Lưu Nguyệt dùng một loại ánh mắt khen ngợi nhìn về phía Phương Minh, đáp: "Con lừa ngốc kia không phải người của tổ chức chúng tôi, nhưng quả thật thuật mua mệnh là người trong tổ chức cố ý nói cho con lừa ngốc kia biết, mục đích của chuyện này cũng là vì tổ chức đang làm một thực nghiệm, muốn xem kết quả của thực nghiệm một chút mà thôi."

"Thực nghiệm gì?"

"Thực nghiệm kiểm chứng kiếp trước và kiếp này có thật sự tồn tại hay không."

Chương 955: Kỳ thực tôi thích nam (1)

Kiếp trước và kiếp này!

Cho dù là ở Đạo giáo hay là ở Phật giáo, thậm chí ngay cả rất nhiều giáo phái ở nước ngoài cũng đều có ghi chép, đều công nhận con người có kiếp trước và kiếp này.

Tam sinh tam thế, thập lý đào hoa!

Từ xưa đến nay, trong rất nhiều câu chuyện tình yêu đều có nhắc tới kiếp trước cùng kiếp này, hơn nữa kiếp trước và kiếp này cũng đã được mọi người trong giới tu luyện công nhận, tuy rằng trên thực tế vẫn chưa có ai có thể thức tỉnh trí nhớ của kiếp trước.

"Không nên nghĩ sai, chúng tôi cũng không phủ nhận sự tồn tại của kiếp trước và kiếp này, nhưng cái gọi là kiếp trước và kiếp này thực sự giống hệt như mọi người đã nói, linh hồn không thay đổi, chỉ là vì uống canh Mạnh bà nên quên hết kiếp trước sao?"

Lời Lưu Nguyệt nói khiến Phương Minh rơi vào trầm tư.

Trong sinh hoạt, rất nhiều người đều sẽ có một loại cảm giác như thế, đó chính là khi đi tới một nơi nào đó hay khi gặp phải một số chuyện, nhưng luôn cảm thấy dường như lúc trước mình đã nằm mơ thấy nó, hoặc cảm thấy lúc trước chính mình đã từng ở đây.

Loại cảm giác này, mỗi người đều từng có.

Rất nhiều người cho rằng đây là trí nhớ của kiếp trước, cũng có lẽ bởi vì kiếp trước từng đến nơi này, cho nên mới nhớ mang

máng về nó như thế.

Đối với cách nói này thái độ của Phương Minh là xì mũi coi thường.

Đã có thứ đồ như canh Mạnh bà tồn tại, như vậy sao những người đầu thai chuyển thế lại có thể giữ lại trí nhớ của kiếp trước được?

Quan trọng hơn là luân hồi đầu thai chuyển thế cũng không phải một chuyện đơn giản, sau khi con người chết đi, dựa theo quy định thì linh hồn phải chịu phán quyết ở Âm Phủ trước, nếu như khi còn sống phạm phải tội nghiệt gì thì nhất định phải chịu xử phạt ở Âm Phủ, sau đó mới có thể đầu thai chuyển thế.

Mà quãng thời gian này có thể kéo dài tới mười năm, trăm năm, thậm chí là thời gian càng dài hơn.

Mà dựa theo sự phát triển của xã hội bây giờ, đừng nói một trăm năm, chỉ là mười năm thì vẻ ngoài của nơi ấy cũng đã có thay đổi rất lớn, làm sao có thể gợi ra trí nhớ của kiếp trước?

Mà về những ký ức mơ hồ giống như đã từng có quen biết xuất hiện trong đầu kia, cho dù là toàn bộ giới tu luyện cũng không ai dám đưa ra kết luận khẳng định.

"Anh muốn biểu đạt cái gì?"

"Căn cứ theo điều tra của tổ chức chúng tôi, cõi âm cũng không hoàn chỉnh, chí ít ở trong mảng luân hồi này cõi âm vẫn tồn tại thiếu sót, chúng tôi phát hiện cõi âm ở thế giới này cũng không phải cõi âm chân chính."

Hai mắt Lưu Nguyệt nhìn chằm chằm Phương Minh, mà Phương Minh cũng hơi nhíu mày, bởi vì cậu biết sức nặng trong lời nói của Lưu Nguyệt, nếu tin tức này truyền đi, sợ rằng sẽ khiến toàn bộ giới tu luyện xôn xao náo động.

Trong giới tu luyện có một nhận thức chung rằng thế giới này chia làm hai giới Âm Dương, dương gian có quy tắc của dương gian, cõi âm có quy tắc của cõi âm, Âm Dương luân phiên, luân hồi không ngừng, sinh sôi không ngừng là tồn tại căn bản của thế giới này.

Mà bây giờ Lưu Nguyệt hủy bỏ luân hồi đồng nghĩa với phủ định sự luân phiên giữa cõi âm cùng dương gian, đây là một loại đảo lộn nhận thức.

Cái này cũng giống thuyết nhật tâm (1) mà Nicolaus Copernicus đưa ra lúc trước, chính là loại phá vỡ nhận thức bình thường của con người. Nói không chút khoa trương, cách nói này nhất định sẽ khiến giới tu luyện thậm chí cả thế tục biến động.

(1) Nicolaus Copernicus đã phá vỡ quan niệm Trái đất nằm ở trung tâm của vũ trụ tồn tại suốt nhiều thế kỷ. Bằng những lập luận sắc bén trong thuyết nhật tâm, ông đề xuất rằng Trái đất và các hành tinh khác quay xung quanh Mặt trời.

"Tôi biết nhất định cậu sẽ hoài nghi kết quả điều tra của chúng tôi, nhưng chờ tới khi cậu nhìn thấy ông cụ nhà họ Lý cậu sẽ phát hiện, hồn phách của ông cụ nhà họ Lý cùng hồn phách của người trẻ tuổi kia bắt đầu xuất hiện dung hợp, mặc dù có một chút ảnh hưởng nhưng thực sự đã dung hợp lại một chỗ, nhưng trên thực tế sở dĩ có cõi âm luân hồi tồn tại, chính là vì chứng tỏ hồn phách không cách nào dung hợp, mỗi một hồn phách là chỉ một chủ thể."

Nước ngoài gọi là linh hồn, trong nước gọi là hồn phách, nhưng cho dù là giới tu luyện nước ngoài hay vẫn là trong nước đều tin tưởng vững chắc một điều, hồn phách là chỉ một chủ thể độc lập, giữa hai hồn phách tuyệt đối sẽ không dung hợp, một cỗ thân thể cũng chỉ có thể chịu tải sự tồn tại của một hồn phách.

Giới tu luyện có đoạt xá, nhưng đó là đuổi một hồn phách khác ra khỏi cơ thể người sau đó chiếm lấy thân thể của đối phương,

hoặc trực tiếp nuốt chửng thôn phệ hồn phách của đối phương, thế nhưng cắn nuốt lại không giống dung hợp.

"Anh nói cho tôi biết những điều này là vì mục đích gì?"

"Vì sao cậu lại mau quên như vậy chứ? Lúc trước không phải tôi đã nói rằng tôi muốn hợp tác với cậu sao? Hai ta cùng đến cõi âm một chuyến."

"Đến cõi âm?" Phương Minh không nghĩ tới Lưu Nguyệt sẽ đề xuất yêu cầu như vậy.

"Không sai, chính là đến cõi âm."

"Không có hứng thú."

Tuy rằng Phương Minh đã đáp ứng sư phụ mình sau khi trở thành cường giả Thiên Cấp sẽ bước vào cõi âm, nhưng điều đó không có nghĩa là hiện tại cậu sẽ đi vào cõi âm.

Khóe miệng Lưu Nguyệt cong lên, chậm rì rì nói: "Cậu đừng cự tuyệt vội, tôi sẽ nói cho cậu biết một tin tức, về cha cậu."

"Anh có ý gì?"

Con ngươi của Phương Minh ngưng lại, khí cơ tập trung vào Lưu Nguyệt, chẳng qua Lưu Nguyệt lại không thèm để ý chút nào, vẫn mang dáng vẻ cà lơ phất phơ như trước, nói: "Tôi tin tưởng cậu cũng đang tìm kiếm tung tích của cha cậu, mà bây giờ tôi có thể nói cho cậu biết cha cậu ở cõi âm, hơn nữa không phải là sau khi chết hồn phách đến cõi âm mà là dùng trạng thái thân thể hoàn chỉnh để đến cõi âm."

"Anh cảm thấy tôi sẽ tin tưởng lời anh nói sao?"

"Cậu sẽ tin tưởng, bởi vì ngoại trừ cõi âm, dựa vào thực lực của cha cậu căn bản không thể không có tin tức như vậy."

Lời Lưu Nguyệt nói khiến Phương Minh im lặng, bởi vì Lưu Nguyệt nói rất có lý, sau hai lần thấy dòng chữ mà cha mình lưu lại lúc trước, Phương Minh rất có lòng tin đối với thực lực của cha mình, hiện tại sợ rằng đã đột phá tới cấp bậc Thiên Cấp.

Một vị cường giả Thiên Cấp không thể nào không có bất kỳ tin tức gì trong giới tu luyện, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất chính là cha mình không ở dương gian, đã đến cõi âm thần bí khó lường.

"Tại sao phải kéo tôi cùng tới cõi âm?"

"Bởi vì trên người cậu có bí mật, nếu như không kéo cậu theo, một mình tôi có thể sẽ bị nhốt lại ở cõi âm, mà tôi lại là người sợ chết, cũng tràn đầy lưu luyến đối với nơi phồn hoa như dương gian, không hy vọng bản thân cứ một đi không trở lại như vậy."

"Trên người tôi có bí mật, vậy ngược lại cậu nói cho tôi nghe xem đó là bí mật gì? Vì sao chính bản thân tôi lại không biết?"

Lưu Nguyệt nở nụ cười, đôi mắt quyến rũ kia nháy nháy mấy cái, đưa tay vuốt vuốt mái tóc bằng của mình, cũng không trả lời, chỉ dùng loại ánh mắt này nhìn Phương Minh.

Phương Minh: "..."

"Anh đã biết bí mật của tôi, như vậy để cho công bằng, có phải anh cũng nên nói cho tôi biết bí mật trên người của anh không?" Phương Minh hỏi ngược lại.

Chương 956: Kỳ thực tôi thích nam (2)

"Có phải cậu muốn hỏi liệu tôi có phải vật dẫn của một nhân vật lớn thần bí nào đó hay không, đúng không?" Dường như Lưu Nguyệt đã đoán được Phương Minh muốn hỏi điều gì, vẻ mặt không tự nhiên đáp: "Dĩ nhiên không phải."

"Tôi là ai? Mỹ nam tử độc nhất vô nhị trong thiên hạ, người nào đủ khả năng có thể để tôi làm vật dẫn cho hắn chứ? Chẳng qua nếu cậu hiếu kỳ với bí mật của tôi như vậy, tôi đây cũng có thể nói cho cậu một bí mật mà từ trước tới nay tôi chưa từng tiết lộ cho người nào khác."

Nói xong, Lưu Nguyệt áp sát lại gần Phương Minh, dùng giọng điệu õng ẹo nhỏ nhẹ nói: "Kỳ thực, tôi thích nam."

Lăn!

Phương Minh dùng khẩu hình miệng biểu đạt ra từ này.

...

"Anh, không sao chứ."

"Phương đại ca, anh đã đi đâu vậy?"

Sau mười mấy phút, bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở sườn núi, mà thấy Phương Minh xuất hiện, Phương Ngọc Nhi vội vã chạy tới.

"Tôi không sao, về nhà trước đi."

Phương Minh cũng không định nói tin tức về cha mình mà Lưu Nguyệt mới nói cho cậu biết với em gái ngay lúc này, cậu dự định tới cõi âm tìm được tung tích của cha mình rồi mới nói ra.

Phương Minh không giải thích bản thân vừa tới nơi nào, Lý Thừa Thuận muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng, nhất là sau khi hắn thấy một mình Phương Ngọc Nhi đánh bại sáu con cương thi, hắn liền hiểu, hắn hai anh em Phương đại ca đều không phải người bình thường.

Xe dừng tại biệt thự nhà họ Lý, mà sau khi xuống xe, Phương Minh lấy ra một trang giấy đưa cho Lý Thừa Thuận, "Báo cảnh sát đi, nơi này có rất nhiều người bị bắt nhốt, mà chủ mưu phía sau có dính đến nhà họ Trịnh."

Trên tờ giấy này có viết địa chỉ của một kho hàng bị bỏ hoang, cũng là nhà xưởng của nhà họ Trịnh, mà ở bên trong nhà xưởng này có rất nhiều người bị nhà họ Trịnh âm thầm bắt tới. Những người này đều là người mà nhà họ Trịnh bắt tới cho ông lão kia tu luyện Vô Tức Phệ Hồn Thuật.

Nghe thấy Phương Minh nhắc tới nhà họ Trịnh, vẻ mặt Lý Vy Vy trở nên nghiêm túc hẳn lên, đưa tay nhận lấy trang giấy, liếc nhìn dòng chữ phía trên rồi mới nói ra: "Tôi đi tìm cha thương lượng."

Nhà họ Lý cùng nhà họ Trịnh đều gia tộc cao cấp, mỗi một ban ngành ở Hương Giang đều có người nhà họ Trịnh, nếu chỉ đơn giản là báo cảnh sát, có lẽ cảnh sát còn chưa tới thì nhà họ Trịnh đã chuyển hết người đi rồi.

"Cậu Phương, vấn đề này nhà họ Quách chúng tôi cũng có thể xuất lực."

Quách Mỹ Kỳ cùng đi theo cũng mở miệng, cô ấy rất thông minh, từ chuyện Phương Minh biến mất lại xuất hiện, sau đó còn

cầm theo tờ giấy này đã nói rõ, rất có thể những cương thi xuất hiện đêm nay chính là do người nhà họ Trịnh sắp xếp.

Nhà họ Trịnh đắc tội với cậu Phương, như vậy nhất định nhà họ Quách của cô ấy sẽ đứng về phía cậu Phương để đối phó với nhà họ Trịnh, hơn nữa nếu quả thật có nhà xưởng giống với lời cậu Phương đã nói, như vậy lần này nhà họ Trịnh tuyệt đối là chạy trời không khỏi nắng.

Một gia tộc cao cấp sụp đổ đồng nghĩa với nhà họ Quách có thể từng bước xâm chiếm lợi ích cùng tài nguyên thuộc về nhà họ Trịnh, cho nên cho dù là vì kết giao với cậu Phương hay vẫn là vì lợi ích của chính nhà họ Quách thì lần này vẫn phải đứng về phía cậu Phương.

"Mấy người tự nhìn rồi xử lý đi."

Phương Minh nhàn nhạt mở miệng, lấy thực lực của cậu căn bản không đặt nặng chuyện đối phó với nhà họ Trịnh, một mình cậu đã có thể giải quyết tất cả, chỉ là thế tục có quy củ của thế tục, cậu cũng không muốn tùy tiện phá hỏng quy củ.

Tiến vào sảnh lớn nhà họ Lý, Phương Minh gọi một cuộc điện thoại cho mẹ mình.

"Mẹ, hôm nay con muốn gặp được ông cụ nhà họ Lý."

Nếu không gặp phải Lưu Nguyệt, Phương Minh cũng không vội chuyện gặp mặt ông cụ nhà họ Lý kia, nhưng sau khi gặp mặt nói chuyện với Lưu Nguyệt một hồi, Phương Minh rất muốn đích thân nhìn thấy ông cụ nhà họ Lý, sau đó nghiệm chứng tính thực giả trong lời nói của Lưu Nguyệt.

"Con muốn gặp ông cụ nhà họ Lý ngay bây giờ sao?"

Lăng Mộ Mai vừa tham gia một bữa tiệc thương nhân bên Hương Giang xong lập tức nhận được điện thoại của con trai

mình, ngay sau đó bà lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Lý Trạch Khải.

"Anh Lý, vừa rồi Phương Minh điện thoại nói với em..."

Sau nửa giờ, Lý Thừa Thuận lái một chiếc xe ra chở hai anh em Phương Minh còn có chị mình rời khỏi Quan Âm Sơn, đi về phía Từ Vân Tự.

Từ Vân Tự là do nhà họ Lý dùng tiền xây dựng, mà sau khi ông cụ nhà họ Lý về hưu cũng không quản lý nghiệp vụ trong công ty nữa, phần lớn thời gian đều ở lại trong Từ Vân Tự, chẳng qua có rất ít người biết tin tức này.

Ai có thể nghĩ tới, một người đã từng là thủ phủ lại có thể ở yên trong chùa miếu thiền viện đây? Hơn nữa còn đã ở suốt hơn nửa năm.

Từ Vân Tự là chùa miếu tư nhân, buổi tối nơi này không mở cửa đón người ngoài cho nên khi Phương Minh tới chùa này, toàn bộ ngôi chùa cực kỳ quạnh quẽ, mà cuối cùng xe cũng dừng lại ở cửa thiền viện số một.

Từ Vân Tự!

Thiền viện số một là thiền viện chuyên dụng thuộc về ông cụ nhà họ Lý, toàn bộ thiền viện đều được xây dựng từ tài liệu cực kỳ trân quý, có người nói chắc chắn độ kiên cố bên ngoài đã đạt đến cấp bậc chống đạn, chỉ cần khóa ngược từ bên trong thiền viện, nếu không có vũ khí hạng nặng căn bản là không thể nào tấn công vào bên trong.

Mặc dù nói việc xây dựng như vậy ở đô thị lớn như Hương Giang thuần túy là có chút lãng phí, nhưng kẻ có tiền cũng không để ý tới chút tiền như vậy, thứ bọn họ quan tâm hơn là an nguy của bản thân mình. Từ điểm đó có thể thấy được quả thật ông cụ

nhà họ Lý rất tiếc mệnh.

Càng già càng tiếc mệnh, bởi vì chỉ có bọn họ mới hiểu được thời gian quý giá tới mức nào, càng trẻ càng sẽ không để ý tới những thứ này, bởi vì người trẻ tuổi có quá nhiều thời gian để làm càng.

Cũng chính bởi vì điểm này nên những loại sản phẩm bảo vệ sức khỏe giả mạo mới có thể bán dễ bán như thế, những cụ già kia mới bị lừa đi lừa lại như vậy, thế nhưng những cụ già này thật sự ngu ngốc như vậy sao?

Đáp án đương nhiên là không phải, phần lớn người già đều đã trải qua năm tháng tôi luyện, có thứ đồ gì mà họ chưa từng gặp qua kia chứ? Sở dĩ bọn họ tin tưởng những quảng cáo tuyên truyền giả dối kia không phải chỉ là vì có thể sống lâu thêm một chút sao? Có thể sống lâu một chút, cũng có thể làm bạn với con gái của mình càng lâu hơn.

Khi Phương Minh xuống xe, đồng thời cũng có một chiếc xe con vừa lái tới, trên xe, mẹ Phương Minh là Lăng Mộ Mai cùng Lý Trạch Khải cùng xuống xe.

"Hiền chất, có chuyện gì mà cháu gấp gáp như vậy?"

Lý Trạch Khải mở miệng hỏi Phương Minh, vừa rồi Lăng Mộ Mai nói cho hắn biết Phương Minh khăng khăng muốn gặp cha hắn ngay trong đêm nay, điều này khiến hắn hơi khó xử, bởi vì từ sau khi cha hắn nghỉ hưu đã định ra một quy củ, đó chính là sau tám giờ tối không cho phép bất kỳ người nào quấy rối việc nghỉ ngơi của ông cụ.

Ngủ sớm dậy sớm, đây là quy luật làm việc và nghỉ ngơi của cha mình.

Nhưng Lăng Mộ Mai lại nói với mình con trai bà nhất định

muốn gặp được cha mình, nếu không gặp được cha mình thì cậu sẽ không nhúng tay vào vấn đề thân thể của cha mình nữa, điều này khiến Lý Trạch Khải không thể không liên hệ với thư ký cuộc sống của cha mình.

Cũng may chính là cuối cùng ông cụ vẫn đồng ý.

"Ừm, sự tình có chút vội vã, ông cụ Lý đang ở bên trong đúng không?"

Phương Minh gật đầu, mà hiển nhiên người ở bên trong thiền viện cũng nhận ra được động tĩnh nơi cửa, không bao lâu sau cửa kính đã bị đẩy ra, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi ra.

"Thiếu gia, mọi người đã tới, lão gia đã chờ bên trong thiện phòng rồi."

Người đàn ông này chính là thư ký cuộc sống của ông cụ nhà họ Lý, đã đi theo ông cụ nhà họ Lý mấy chục năm. Mặc dù chỉ là thư ký, nhưng ngay cả Lý Trạch Khải cũng không dám qua loa khi đứng trước mặt người đàn ông trung niên này.

Mặc dù những gia tộc lớn cũng có tình thân nhưng càng nhiều hơn vẫn là lợi ích, mà thư ký lại là tâm phúc của ông cụ Lý, thậm chí còn có sức nặng hơn cả một số người nhà.

Theo người đàn ông đi vào cửa chính, lúc này bên trong viện có một ông lão đang ngồi trên xe lăn, khi thấy dáng dấp của ông lão này, trên mặt Lăng Mộ Mai hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng chỉ mới mấy tháng trước bà còn đến Hương Giang thăm hỏi ông cụ nhà họ Lý, mà lúc kia thân thể của ông cụ Lý còn rất bình thường, tinh thần cũng rất đủ đầy. Mặc dù biết cơ thể của ông cụ Lý xảy ra vấn đề nhưng bà không nghĩ tới vấn đề ấy lại sẽ nghiêm trọng như vậy, không ngờ đã tới mức không thể đi đứng được mà phải ngồi xe lăn.

"Ông nội Lý."

Lăng Mộ Mai mở miệng trước, sau đó chỉ vào Phương Minh cùng Phương Ngọc Nhi, giới thiệu: "Ông nội Lý, đây là con trai cùng con gái của cháu."

Khi ánh mắt của ông cụ nhà họ Lý rơi vào trên người Phương Minh, tròng mắt co rút lại một chút, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kia có vẻ khiếp sợ, một lúc sau mới lên tiếng: "Lăng nha đầu, ông muốn tâm sự riêng với con trai của cháu, mọi người đều ra ngoài hết trước đi."

Chương 957: BUG

Khi ông cụ nhà họ Lý nói ra lời này, ngoại trừ Phương Minh ra trên mặt tất cả những người khác ở đây đều hiện lên vẻ nghi ngờ, chẳng qua uy tín của ông cụ ở nhà họ Lý rất cao, không người nào dám ngỗ nghịch, mà đối với Lăng Mộ Mai, bà nghĩ rằng nếu ông cụ nhà họ Lý đã muốn nói chuyện riêng với con trai mình, khẳng định là vì có một số việc không muốn để bản thân mình biết.

Sau khi ném một ánh mắt ám chỉ cho con trai mình, Lăng Mộ Mai cùng Phương Ngọc Nhi rời khỏi thiền viện đi thăm quan kiến trúc của tự viện dưới sự dẫn dắt của Lý Trạch Khải.

"Ông cũng đi ra ngoài trước đi."

Nam thư ký kia nghe thấy những lời ông cụ nhà họ Lý nói, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin, hắn đã theo ông cụ hơn ba mươi năm, cho dù ông cụ làm chuyện gì cũng không tách rời hắn bởi vì ông cụ tin tưởng sự trung thành của hắn, nhưng lúc này đây vậy mà ông cụ lại gọi mình rời khỏi.

Mang theo vẻ khiếp sợ và nghi ngờ nồng nặc, nam thư ký cũng rời khỏi thiền viện, lúc này trong thiền viện số một chỉ còn sót lại hai người Phương Minh cùng ông cụ nhà họ Lý.

"Mấy ngày hôm trước Trạch Khải nói cho tôi biết, nó đã giúp tôi tìm kiếm và mời được một cao nhân từ trong nước qua đây, hơn nữa cao nhân này còn có quan hệ với nhà họ Lăng, tôi cũng không để ở trong lòng, bởi vì trong khoảng thời gian này số người mang danh cao nhân mà tôi gặp cũng không ít, cũng không ôm hy vọng gì."

Ông cụ nhà họ Lý chậm rãi mở miệng, ánh mắt có vẻ phức

tạp, "Nhưng tôi lại không nghĩ tới lần này người tới đây vậy mà lại là cậu."

Phương Minh cười cười nhìn ông cụ nhà họ Lý, một lúc sau hỏi: "Tôi nên gọi ông là ông nội Lý hay vẫn nên gọi ông là Chu Hồng Cương đây?"

Sau khi ông cụ Lý nghe thấy những lời Phương Minh nói, trên khuôn mặt già nua thoáng qua vẻ mất tự nhiên, chẳng qua ngay sau đó sắc mặt ông cụ lập tức khôi phục bình thường, nhưng Phương Minh lại bắt được biểu tình phẫn hận cùng đắc ý từ trên mặt ông cụ Lý.

"Tôi không biết tình huống thân thể hiện tại của ông là như thế nào, nhưng tôi đoán hẳn hiện tại cơ thể này là do hồn phách của Chu Hồng Cương chiếm cứ thượng phong, ông có chút oán hận tôi, oán hận lúc ấy tôi không ra tay giúp ông, nhưng ông lại cảm thấy đắc ý bởi vì hiện tại trừ việc thân thể ông có chút không khỏe mạnh, ông lại có thể có được số tài phú mà người ta tích lũy mười đời cũng chưa chắc có được."

Phương Minh phân tích biểu tình trên mặt ông cụ Lý rất thấu triệt, mà hiển nhiên vẻ mặt này không thể tới từ chính bản thân ông cụ Lý, mà tới từ hồn phách Chu Hồng Cương, một hồn phách khác trên người ông cụ Lý.

"Nói một chút đi, tôi muốn biết hiện tại tình trạng trên người ông là thế nào? Tôi nghĩ hẳn chính ông cũng rõ ràng, cho dù ông không nói tôi cũng có cách làm rõ ràng." Thấy ông cụ Lý im lặng, Phương Minh chậm rãi nói.

"Nếu như tôi không nói thì sao? Đừng quên thân phận hiện tại của tôi, chỉ cần tôi hô lên một tiếng đám hậu bối của tôi sẽ xông tới, hơn nữa ở đây còn có vệ sĩ bảo vệ tôi 24/24, nếu cậu muốn cưỡng ép ra tay với tôi sợ rằng nhà họ Lý cùng nhà họ Lăng sẽ trở mặt thành thù."

"Đúng vậy, nhưng nếu tôi có thể khiến tất cả bọn họ đều chìm vào giấc ngủ thì sao? Hơn nữa một khi tôi kiên quyết muốn làm, ông cảm thấy nhà họ Lý có thể ngăn cản tôi được sao?"

Ông cụ Lý, không đúng, nói chính xác hơn là Chu Hồng Cương rơi vào yên tĩnh, anh ta biết Phương Minh nói không sai, có ít người, cho dù là lấy tài phú địa vị của nhà họ Lý cũng không đắc tội nổi.

"Được rồi, tôi có thể nói cho cậu biết tất cả, nhưng tôi hy vọng cậu có thể giải quyết vấn đề trên người tôi."

Cuối cùng, Chu Hồng Cương vẫn khuất phục, trong khoảng thời gian này sở dĩ anh ta vẫn luôn để đám hậu bối của mình tìm kiếm cao nhân, không phải là vì giải quyết vấn đề thân thể mình ấy ư? Mà còn có ai có thể thích hợp hơn so với người trước mắt này đây?

"Ngay từ đầu cậu đã biết chuyện này, tôi lấy tiền mua mạng..."

Đương nhiên Phương Minh biết rõ chuyện trên người Chu Hồng Cương, nhưng chính bởi vì biết rõ cho nên cậu mới cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, bởi vì dựa theo quy tắc dùng tiền mua mạng, tuổi thọ của Chu Hồng Cương đã bị mua mất, mà người mua mất tuổi thọ của Chu Hồng Cương dĩ nhiên chính là ông cụ nhà họ Lý.

Ông cụ nhà họ Lý cùng Chu Hồng Cương có bát tự tương hợp, như vậy nếu mua mạng thành công, hẳn nên tăng tuổi thọ của ông cụ nhà họ Lý đồng thời Chu Hồng Cương sẽ tử vong mới đúng, làm sao sẽ xuất hiện tình huống hồn phách của Chu Hồng Cương cùng hồn phách của ông cụ nhà họ Lý dung hợp lại với nhau?

Nói cách khác, hiển nhiên thuật mua mệnh này đã gặp phải điều gì ngoài ý muốn.

"Kỳ thực lúc đó cậu nói không sai, bảy ngày sau quả thật bản thân tôi đã chết đi, nhưng điều quỷ dị là sau khi tôi chết, hồn phách tới cõi âm trực tiếp bị dẫn tới thông đạo luân hồi, trong quá trình này bản thân tôi đã uống canh Mạnh bà, vốn nên đầu thai bắt đầu đời thứ hai, nhưng không nghĩ tới sau khi tôi đi vào thông đạo luân hồi lại một lần nữa trở lại dương gian, hơn nữa còn xuất hiện ở trong cơ thể của hắn."

Con ngươi của Phương Minh ngưng lại, những lời Chu Hồng Cương nói khiến đáy lòng cậu cuộn sóng mãnh liệt.

Sau khi một hồn phách của người chết tới cõi âm, uống canh Mạnh bà đi vào thông đạo luân hồi, mọi bước đều là phía chính phủ thao tác, nhưng cuối cùng không ngờ anh ta lại nhập vào trong người ông cụ nhà họ Lý, người đã mua tuổi thọ của anh ta, mà quan trọng nhất là hồn phách còn có thể bảo lưu trí nhớ của kiếp trước.

Nếu như so sánh quá trình hồn phách tiến vào cõi âm chịu thẩm lí và phán quyết sau đó đến đầu thai như một bộ hệ thống, như vậy rất hiển nhiên chuyện đã xảy ra trên người Chu Hồng Cương chẳng khác nào là hệ thống xuất hiện BUG.

"Lẽ nào đây là do luân hồi cõi âm không hoàn chỉnh đưa đến vấn đề mà Lưu Nguyệt đã nói?"

Phương Minh âm thầm trầm ngâm, mà Chu Hồng Cương không biết suy nghĩ trong lòng Phương Minh, tiếp tục nói: "Đợi sau khi hồn phách của tôi tiến vào thân thể này, hồn phách của tôi và hắn bắt đầu từ từ dung hợp, chẳng qua cuối cùng hồn phách của tôi vẫn mạnh mẽ hơn hồn phách của hắn một chút, cho nên ý chí của tôi cũng bắt đầu chậm rãi chiếm vị trí chủ đạo điều khiển thân thể này."

"Anh đã chiếm cứ vị trí chủ đạo, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới chuyện trả thù sao?"

"Trả thù, cái này có gì tốt mà trả thù, sau khi hồn phách của hai chúng tôi dung hợp lại, tôi và hắn lập tức trở thành tuy hai mà một, nhìn những tiểu bối của nhà họ Lý kia cũng không khác gì nhìn thấy hậu bối của chính bản thân mình."

Chu Hồng Cương lắc đầu, đây là một cảm giác không cách nào hình dung, thật giống hệt như sau khi đọc một bộ truyện lại phát hiện bản thân mình biến thành nhân vật chính trong bộ truyện vậy, căn bản là không cách nào thoát khỏi thế giới của nhân vật chính.

"Kỳ thực nếu như vậy cũng rất tốt, chỉ là không biết vì sao ngay sau khi linh hồn của hai chúng tôi dung hợp, cơ thể của tôi lại xuất hiện vấn đề, vấn đề này chính là cơ thể của tôi mơ hồ có chút vượt khỏi tầm khống chế của tôi, cũng tỷ như hiện tại tôi không cách nào chỉ huy hai chân của tôi làm những động tác mà tôi muốn, tương đối giống với bị liệt."

Đại não không cách nào điều khiển thân thể, đây là vấn đề mà Chu Hồng Cương gặp phải lúc này.

"Ảnh hưởng sau khi hai hồn phách dung hợp sao?"

Phương Minh nhíu mày, đây là bởi vì hồn phách của ông cụ nhà họ Lý cùng Chu Hồng Cương dung hợp, trên thực tế có thể xem là một hồn phách mới, cho nên cỗ thân thể này chưa quen thuộc, theo bản năng bài xích cái hồn phách mới này?

"Đừng suy nghĩ lung tung, nếu muốn biết chân tướng, đi một chuyến tới cõi âm với tôi không phải là xong rồi sao?"

Bóng dáng Lưu Nguyệt không biết đã xuất hiện ở thiền viện từ lúc nào, ánh trăng sáng rỡ, rọi sáng khuôn mặt quyến rũ kia của hắn, con ngươi như nước cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Phương Minh.

Chương 958: Phía trước có quỷ

Âm lãnh!

Âm lãnh không bến bờ!

Phương Minh có thể cảm nhận được một luồng hơi lạnh từ xung quanh thân thể truyền tới, dù cho lấy tố chất thân thể của cậu lúc này cũng có chút không chịu nổi, quan trọng nhất là xung quanh vẫn chỉ có bóng tôi vô hạn, phảng phất như bọn họ đã đi tới một thế giới không người không ánh sáng.

Nếu không phải Phương Minh có thể cảm nhận được sự tồn tại của Lưu Nguyệt bên cạnh, Phương Minh gần như đều phải hoài nghi có phải mình bị Lưu Nguyệt gài bẫy rồi hay không, nơi mà bọn họ đang đi không phải đường tới cõi âm mà là đi tới một chỗ khác.

Đương nhiên từ trong miệng Lưu Nguyệt, Phương Minh cũng biết, con đường này không phải đường thông tới cõi âm bình thường mà là một con đường nhập cư trái phép.

Trên thực tế đối với cõi âm, toàn bộ người không phải hồn phách sau khi chết tiến vào cõi âm đều được xem là nhập cư trái phép, mà loại người quá âm giống như Chu Hải kỳ thực cũng là một loại người nhập cư trái phép, chỉ có điều loại người này đã lén thành lập hiệp nghị với cõi âm, ngược lại không cần lo lắng sẽ bị bắt.

Chuyện này cũng giống với nhập hàng vào cảng vậy, nếu có thông qua hải quan thì đó chính là nhập khẩu hợp pháp, thế nhưng nếu không thông qua hải quan thì đó chính là nhập lậu.

Nói đến phương pháp mở ra con đường nhập cư trái phép, Phương Minh càng có chút không biết nói gì, không ngờ phương pháp mở ra con đường này lại nằm trên chính chiếc nhẫn trong tay cậu kia, chỉ là cần dùng phương pháp đặc thù mới có thể mở ra.

Mà cậu và Lưu Nguyệt đã thông qua chiếc nhẫn nhập cư trái phép đến cõi âm này.

Thời gian trở nên không rõ ràng trong đen tối cùng giá lạnh, đến cuối cùng ngay cả Phương Minh cũng không biết đã qua bao lâu, hai người vẫn không ngừng tiến thẳng về phía trước trong bóng đêm như vậy thẳng đến khi cậu thấy được ánh sáng.

Đó là một vòng ánh sáng lạnh, nhưng đối với Phương Minh ngay thời khắc này, tia sáng kia giống hệt như ánh sáng hy vọng lúc rạng đông, khiến đáy lòng cậu chấn động, tốc độ lại nhanh thêm mấy phần, đi thẳng về phía ánh sáng kia.

Khi đi trên con đường nhập cư trái phép này không thể nói chuyện, đây là những lời Lưu Nguyệt đã dặn dò cậu từ trước, cho nên cho dù Phương Minh biết Lưu Nguyệt đang ở ngay bên cạnh mình nhưng dọc theo con đường này cậu vẫn không nói với Lưu Nguyệt câu nào.

"Bà nội nó, nghẹn chết tôi rồi, rốt cục cũng đi ra khỏi cái thông đạo này."

Khi ánh sáng xung quanh hai người càng lúc càng rõ, khi ngẩng đầu có thể nhìn thấy vầng trăng lạnh trên bầu trời, nghe thấy giọng nói của Lưu Nguyệt truyền tới từ bên cạnh lại đánh giá bốn phía, cuối cùng Phương Minh cũng biết bản thân mình đang ở nơi nào.

Mình đang ở bên trong một hồ nước, nói cách khác, trên thực tế thông đạo này nằm ở bên dưới hồ Bạc, nhưng mà điều quỷ dị là khi cậu vượt qua hồ Bạc này lại không hề cảm nhận được sự tồn

tại của nước hồ một chút nào.

Cái hồ này rất lớn, chí ít Phương Minh nhìn lướt một vòng mà không thấy bến bờ, hơn nữa hồ nước này còn có màu đen, từ xa nhìn lại rất dễ khiến lòng người có chút nhút nhát.

"Đây là có chuyện gì?" Phương Minh nhìn về phía Lưu Nguyệt vừa ló đầu từ trong hồ nước ra như cậu, hỏi.

"Cậu đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, đây cũng là lần đầu tôi đi vào thông đạo này đấy, không biết được nhiều hơn cậu bao nhiêu đâu."

Nghe được câu trả lời của Lưu Nguyệt, Phương Minh dùng ánh mắt có chứa thâm ý nhìn Lưu Nguyệt, cậu không tin chuyện Lưu Nguyệt không biết chút gì đối với hoàn cảnh xung quanh nơi này, rất rõ ràng Lưu Nguyệt không nói thật.

"Tôi thực sự không lừa cậu, tôi cũng chỉ biết thông đạo này đi thông tới cõi âm từ trong miệng mấy lão bất tử mà thôi, hơn nữa địa điểm tới là cõi âm chân chính chứ không phải khu vực bên ngoài."

Lưu Nguyệt nhấc tay lên bơi bề phía bờ, mà Phương Minh nghe được hai chữ bên ngoài lại nhớ tới khi cậu gặp Chu Hải lần đầu tiên, tên mập mạp này cũng đã nhắc tới đó là khu vực bên ngoài cõi âm.

Lần đầu tiên cậu xuống đây không được tính là chân chính đi vào cõi âm, mà chỉ dừng lại ở phía bên ngoài cõi âm mà thôi.

Hai người tốn hơn hai giờ mới có thể bơi tới bên bờ, bình thường dựa vào thực lực của hai người hẳn không cần thời gian lâu như vậy, thậm chí còn có thể trực tiếp đạp nước mà đi, nhưng dù sao ở đây cũng là cõi âm, cho dù là Phương Minh hay là Lưu Nguyệt đều không dám khinh thường, lại không dám quá lộ liễu để

tránh bị Âm Sai phát hiện.

Sau khi bò lên bờ Phương Minh phát hiện vậy mà quần áo trên người mình lại không bị ướt, điều này khiến cậu càng thêm tò mò với hồ nước đen này hơn, hồ nước đen này thật sự là nước sao?

"Theo truyền thuyết ở cõi âm không có nước tồn tại, thậm chí ngay cả cái gọi là Nhật Nguyệt sơn hà cũng không có, ngay từ đầu cõi âm chỉ là một không gian hư vô, mà sau đó theo hồn phách không ngừng tới cõi âm, công đức của những hồn phách kia ngưng tụ lại chung một chỗ hóa thành mặt trời mặt trăng và ngôi sao, mà oán khí của quỷ hồn thì ngưng tụ thành hồ Bạc, vì thế màu của nước hồ này mới là màu đen như thế."

Lưu Nguyệt nhìn phía ngọn núi xa xa còn có những ngôi sao trên bầu trời kia, khó có được giải thích với Phương Minh một câu.

Phương Minh đánh giá bốn phía, kỳ thực màu sắc của toàn bộ cõi âm này cũng không khác gì dương gian, điểm khác biệt duy nhất chính là nơi này có cảm giác lạnh lẽo hơn một chút.

"Anh nói cha tôi đã vào cõi âm, vậy hiện tại ông ấy đang ở đâu?"

"Cái này..."

Tròng mắt Lưu Nguyệt chuyển động vài cái, cười hì hì đáp: "Đương nhiên là cha cậu đang ở cõi âm, nhưng cụ thể là ở chỗ nào nơi cõi âm thì tôi cũng không rõ ràng lắm, dù sao thì cõi âm cũng quá lớn. Nhưng nếu muốn tìm được cha cậu cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần cậu làm theo những gì tôi nói, rất nhanh đã có thể tìm được cha cậu."

"Biện pháp gì?"

"Cậu đi bắt một Âm Sai, sau đó moi tung tích của cha cậu từ trong miệng Âm Sai đó."

"Tôi cảm thấy vẫn là giao anh cho Âm Sai, sau đó dựa vào việc này để trao đổi tin tức về cha tôi với Âm Sai ấy có vẻ đáng tin hơn một chút."

Phương Minh trừng mắt liếc Lưu Nguyệt một cái, cậu nhập cư trái phép vào đây, lúc này đi kinh động Âm Sai thì khác gì ông cụ tìm đầu trâu mặt ngựa hỏi đường, ngại tự mình sống quá dài.

"Chỉ đùa với cậu một chút thôi, sao bản thân cậu không có tế bào hài hước nào hết vậy? Yên tâm đi, trước khi tôi tới đã có người của tổ chức tới nơi này rồi, "

Lưu Nguyệt bắt đầu tìm kiếm khắp xung quanh hồ nước, một lúc sau anh ta chỉ vào một tảng đá lớn cách đó không xa, hai mắt tỏa sáng, nói: "Quả nhiên, nơi này có đầu mối."

Phương Minh theo Lưu Nguyệt đi tới phía trước tảng đá lớn kia, mà Lưu Nguyệt thì lật tảng đá kia ra, bên dưới tảng đá kia có một số ấn ký ký hiệu. Phương Minh không nhận ra bất kỳ ấn ký nào những ấn ký ký hiệu này, nhưng cậu biết đây là mật hiệu để nội bộ tổ chức Hắc Xà liên lạc với nhau.

Loại tổ chức thần bí giống tổ chức Hắc Xà này, đương nhiên trong nội bộ phải có phương pháp giao lưu chuyện biệt, mà chỉ có người trong tổ chức mới có thể đọc hiểu phương pháp này.

"Kỳ quái, có chút không đúng..."

"Làm sao vậy?"

Hiếm thấy Lưu Nguyệt này có lúc nhíu mày lộ ra biểu tình nghiêm túc, Phương Minh hiếu kỳ hỏi.

"Những ký hiệu này thực sự là do người của tổ chức bọn tôi lưu lại, nhưng không phải là tin tức như thế này."

Lưu Nguyệt lắc đầu, thấy ánh mắt của Phương Minh có chút

nghi hoặc, giải thích nói: "Dựa theo kế hoạch của tổ chức chúng tôi, người đầu tiên đi vào phải dò xét tìm hiểu hoàn cảnh cùng tình huống chung quanh, sau đó ghi nó lại ở nơi này, nói như vậy những người tiến vào sau hắn có thể nhanh chóng hiểu được tình huống phụ cận. Thế nhưng tin tức mà người này lưu lại chỉ nhắc tới một điểm..."

"Điểm nào?" Phương Minh truy hỏi.

Vẻ mặt Lưu Nguyệt trở nên có chút quái dị, đáp: "Phía trước có quỷ, cẩn thận đi vòng."

Chương 959: Năm vực mười lăm núi (1)

Phương Minh đã hiểu rõ vì sao vẻ mặt Lưu Nguyệt lại trở nên quái dị như vậy.

Ở đây là nơi nào? Nơi này là cõi âm, mà đặc thù của cõi âm là cái gì?

Vấn đề này mà hỏi bất kỳ người nào, sợ rằng đều sẽ chỉ nhận được một đáp án duy nhất: Quỷ hồn.

Với tư cách là nơi hồn phách ở dương gian trở về, cõi âm là quê hương của quỷ hồn, mà người của tổ chức Hắc Xà lại lưu lại một tin tức như thế ở nơi đây, cái này khác quái gì với chuyện cởi quần đánh rắm?

Phía trước có quỷ... Nếu phía trước không có quỷ đó mới là có quỷ đây.

Qua nét mặt của Lưu Nguyệt Phương Minh có thể xác định đối phương không nói đùa với mình, tuy rằng lời này nghe giống như là một trò đùa.

"Một số quỷ hồn ở cõi âm còn chưa tới thời gian đầu thai vẫn sẽ ở lại cõi âm, thế nhưng chi phí để ở lại cõi âm cũng không thấp, càng đến gần vị trí trung tâm thì càng đắt hơn, mà quỷ hồn bình thường căn bản không có tư cách này, cho nên chỉ có thể ở tại một số nơi xa xôi."

Lưu Nguyệt thấy ánh mắt tò mò của Phương Minh, khó có được lại tiếp tục giải thích một câu.

Quỷ hồn ở dương gian là hư vô mờ mịt cho nên bọn họ không cần đồ ăn, nhưng sau khi tới cõi âm quỷ hồn lại biến thành thực thể, mặc dù không cần ăn thực phẩm hoa màu để bổ sung đầy đủ dinh dưỡng cho cơ thể như con người ở dương gian, nhưng bọn hắn cần một loại năng lượng khác.

Quỷ khí.

Toàn bộ quỷ hồn ở cõi âm đều cần hấp thu quỷ khí, mà quỷ khí này cũng ở khắp mọi ngõ ngách nơi cõi âm, thậm chí trên thực tế tất cả vật thể ở cõi âm đều là do quỷ khí huyễn hóa ra, oán khí cũng là một loại quỷ khí.

Cho nên những loại cây nông nghiệp do mấy quỷ hồn này trồng được đều là một loại hình thái do quỷ khí ngưng tụ ra mà thôi, mà sau khi nuốt chửng loại cây nông nghiệp này lập tức có thể bổ sung quỷ khí.

Đương nhiên, đây là quỷ hồn bình thường, nếu như là quỷ hồn lợi hại một chút hoàn toàn có thể dựa vào tu luyện đến hấp thu quỷ khí, không cần đích thân đi lao động, cũng có thể dùng tiền thông dụng ở cõi âm để mua chúng.

"Chế độ cấp bậc ở cõi âm còn sâm nghiêm hơn cả ở dương gian, nói chung có thể tạm thời phân chia làm ba loại, một loại là người gây nhiều tội nghiệt khi còn sống, sau khi chịu nghiêm phạt nhưng còn chưa tới thời gian đi đầu thai, cần phải tự thân mưu sinh, mà loại quỷ hồn này cũng là loại quỷ hồn tầng thấp nhất."

"Còn có một loại chính là quỷ hồn khi còn sống không có công đức gì lớn nhưng cũng không có tội nghiệt nặng nề nào, loại quỷ hồn này sẽ nhận được phương pháp tu luyện quỷ hồn ở cõi âm, dựa vào phương pháp tu luyện đó có thể đề thăng thực lực của chính mình, có thể hấp thu càng nhiều quỷ khí hơn, nếu như thiên phú đủ cao còn có thể bán số quỷ khí dư thừa đổi lấy tài nguyên tương ứng, loại quỷ hồn này thuộc về tầng lớp giữa ở cõi âm."

Dường như Lưu Nguyệt có hiểu biết khá rõ đối với cõi âm, thẳng thắn nói: "Còn có một loại chính là quỷ hồn có công đức lớn khi còn sống, nếu như loại quỷ hồn này không muốn đi đầu thai hoặc là còn chưa tới thời gian đầu thai, những quỷ hồn đó sẽ được cõi âm chăm sóc, ở tại khu vực trung tâm của cõi âm, hưởng thụ rất nhiều đãi ngộ phúc lợi mà cõi âm dành cho bọn họ, loại quỷ hồn này thuộc về tầng lớp cấp cao."

"Đương nhiên ở đây còn có một loại quỷ hồn, loại quỷ hồn này chính là tầng lớp cao nhất ở cõi âm, cũng chính là những người nắm quyền ở cõi âm."

Nghe thấy những lời Lưu Nguyệt nói, Phương Minh cũng đã hiểu rõ quy tắc của cõi âm.

Nếu so sánh giữa dương gian cùng cõi âm, như vậy dương gian là chỉ quãng thời gian lao động làm việc, nếu làm tốt công việc lăn lộn tới chức vị lãnh đạo (có công đức), như vậy đợi khi hết thời gian lao động đến cõi âm chẳng khác nào người lao động về hưu, sẽ có lương hưu cùng chính sách đãi ngộ đối với người về hưu, ngày trôi qua rất thoải mái.

Nếu như chỉ làm việc bình thường (không có công đức), như vậy sau khi về hưu số lương hưu cùng đãi ngộ sau khi về hưu cũng không nhiều, nếu muốn sống tốt một chút, còn phải tìm kiếm việc làm khác.

Mà đối với loại người còn chưa tới tuổi nghỉ hưu đã bị đuổi việc (làm chuyện xấu), như vậy đương nhiên sau khi nghỉ hưu sẽ không có tiền lương hưu gì cả, còn phải tiếp tục làm việc để nuôi sống bản thân mình.

"Mà những quỷ hồn sống trong thôn trang hẻo lánh như thế này đa số đều là quỷ hồn tạo nhiều nghiệt, sau khi chịu xử phạt xong chỉ có thể đợi ở loại địa phương này, miễn cưỡng duy trì sinh tồn."

Lời Lưu Nguyệt nói đã được nghiệm chứng rất nhanh, khi hai người Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đi vào sơn thôn, nhìn thấy mỗi quỷ hồn thôn dân trong sơn thôn đều rất gầy yếu, thực lực cũng chỉ là bình thường.

"Đại... Đại nhân."

Một lão quỷ đang lao động trong đồng ruộng chợt thấy Phương Minh cùng Lưu Nguyệt, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, vội vã quỳ trên đất.

Chế độ cấp bậc ở cõi âm còn sâm nghiêm hơn ở dương gian nhiều, quỷ khí trên người Phương Minh cùng Lưu Nguyệt cực kỳ nồng nặc, trong mắt lão quỷ này thực lực của hai người ở trên hắn rất nhiều, như vậy đương nhiên là đại nhân.

Ở cõi âm, loại quỷ hồn hạ đẳng như bọn họ là quỷ hồn không có thân phận địa vị nhất, bởi vì khi còn sống ở dương gian phạm phải nhiều tội nghiệt nên sau khi chịu nghiêm phạt xong lập tức trở thành quỷ hồn cấp thấp nhất, mà quỷ hồn cấp thấp nhất này không có bất kỳ tôn nghiêm gì đáng nói, cho dù có bị những quỷ hồn khác ức hiếp, chỉ cần không chết thì âm phủ sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Đây cũng có thể coi là một hình thức nghiêm phạt khác đối với quỷ hồn

Cho nên nếu muốn tiếp tục sống, những quỷ hồn cấp thấp nhất như bọn họ phải học được cách làm cháu trai, nhìn thấy ai cũng phải hành lễ.

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh ngạc từ trong mắt đối phương, tuy rằng Lưu Nguyệt có hiểu biết tương đối đối với cõi âm nhưng chỉ giới hạn trong những hiểu biết cơ bản, mà thái độ của lão quỷ cũng khiến anh ta kinh ngạc vô cùng.

"Khụ khụ, ta hỏi ngươi, ở đây là nơi nào?" Một lúc sau, Lưu Nguyệt trầm giọng hỏi.

"Hồi bẩm hai vị đại nhân, nơi này là một thôn xóm dưới sự quản lý của ngoại khu Lạc Sơn thứ mười sáu."

"Lạc Sơn?"

Thấy vẻ nghi ngờ trên mặt Phương Minh cùng Lưu Nguyệt, trong lòng lão quỷ cũng có chút hoang mang, lẽ nào hai vị đại nhân này chưa từng nghe nói tới Lạc Sơn sao?

Chu vi vạn dặm xung quanh thôn đều thuộc về phạm vi quản hạt của Lạc Sơn, mà nếu hai vị đại nhân này có thể xuất hiện ở đây hẳn cũng đã đi qua những khu vực khác của Lạc Sơn, làm sao có thể không biết Lạc Sơn đây?

Lão quỷ cũng không biết, căn bản là Phương Minh cùng Lưu Nguyệt không phải quỷ hồn của cõi âm, mà là người nhập cư trái phép tới từ dương gian.

"Hai người chúng tôi gặp phải ngoài ý muốn trên đường truyền tống nên bị truyền đến nơi đây, ngươi nói chi tiết tình huống của nơi này đi."

Lưu Nguyệt mở miệng, cái lý do truyền tống này là do anh ta bịa ra, chẳng qua dưới cái nhìn của anh ta, cõi âm rộng lớn như vậy nhất định là có truyền tống trận tồn tại, bằng không một khi Âm Sai làm việc cần phải đi đường xa nhưng không có truyền tống, chẳng phải phải đi tới chết mới đến nơi sao?

Sự thực chứng minh Lưu Nguyệt không đoán sai, lão quỷ nghe được hai chữ "truyền tống", trong đôi mắt già nua lộ ra vẻ khiếp sợ, ở cõi âm thực sự có truyền tống trận tồn tại, nhưng không phải người nào cũng có tư cách sử dụng truyền tống trận.

Nếu muốn sử dụng truyền tống trận ở cõi âm thì phải có thân

phận địa vị nhất định, tỷ như những quỷ hồn có công đức kia, hoặc là cao tầng của cõi âm, ngay cả những quỷ sai bình thường kia cũng không đủ tư cách.

Đương nhiên, nếu những quỷ hồn khác muốn sử dụng truyền tống trận cũng không phải là không có cơ hội, thế nhưng cần phải giao nộp phí dụng khổng lồ, đối với lão quỷ như hắn phí dụng này thật sự là một con số thiên văn.

Lão quỷ không nghi ngờ gì bắt đầu giới thiệu tình huống nơi này, mà cuối cùng Phương Minh cùng Lưu Nguyệt cũng biết mình đang ở nơi nào.

Chương 960: Năm vực mười lăm núi (2)

Cõi âm được chia thành năm vực mười lăm núi, mỗi một vực đều có năm ngọn núi cao, núi Lạc Sơn là một ngọn núi ở Vực phía Nam, ngoại trừ Lạc Sơn, Nam Vực còn có bốn ngọn núi khác.

Cách phân chia này cũng tương đối giống với phân chia dãy núi ở dương gian, tỷ như dãy núi Tần Lĩnh (1), tuy rằng chỉ là một dãy núi Tần Lĩnh nhưng xung quanh dãy núi này lại có rất nhiều người cư ngụ, thậm chí có thể nói tất cả mọi người đều sinh sống trên một dãy núi.

(1) Tần Lĩnh là một dãy núi chính chạy theo hướng đông-tây ở nam bộ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Cùng với Hoài Hà, dãy núi tạo thành ranh giới tự nhiên giữa Bắc và Nam Trung Quốc.

Thôn trang nhỏ trước mắt nằm ở khu vực bên ngoài Lạc Sơn, dựa theo lão quỷ đã nói, từ nơi này bọn họ muốn đi đến Lạc Sơn thì phải đi khoảng chừng mười vạn dặm nữa, toàn bộ Lạc Sơn có vô số sơn trang giống hệt sơn trang của bọn họ. Mà đi sâu vào trong còn có thị trấn tồn tại, mà sau thị trấn thì chính là quận thành.

Một núi phân mười quận, mà phía trên quận chính là núi, được gọi là núi chủ, cũng chính là nơi những người nắm quyền lực cao nhất ở lại.

Hệ thống âm ty ở cõi âm có hai loại, một loại là đối ngoại, cũng chính là những Âm Sai có trao đổi với dương gian, có trách nhiệm tiếp dẫn hồn phách từ dương gian đến cõi âm, sau đó dựa theo những chuyện mà những hồn phách này làm khi còn sống để

sắp xếp hình phạt.

Mà sau khi những quỷ hồn này kết thúc hình phạt, đồng nghĩa với bọn họ có tư cách cùng thân phận để ở lại cõi âm, mà lúc ấy sẽ do một hệ thống âm ty khác ở cõi âm đến chịu trách nhiệm quản lý những quỷ hồn này.

Giống những Âm Sai trước đây Phương Minh gặp được đều là Âm Sai thuộc về đối ngoại.

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt không hỏi thực lực của một vị sơn chủ, thứ nhất là vì làm vậy dễ khiến lão quỷ hoài nghi, đương nhiên quan trọng nhất là bọn họ không cho rằng lão quỷ này có thể biết thực lực của một vị sơn chủ.

Sự chênh lệch cấp bậc của song phương quá lớn, giống hệt như con kiến với con voi vậy, một con giun dế làm sao có thể hình dung ra lực lượng của con voi được?

"Hai vị đại nhân đến trong thôn này thật là vinh hạnh cho những thôn dân ở đây, xin mời hai vị đại nhân nhập thôn ngồi một chút."

Lão quỷ dùng vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Phương Minh cùng Lưu Nguyệt, thái độ này khiến hai người hiểu, sở dĩ lão quỷ mời bọn họ vào thôn hẳn là vì có mục đích riêng nào đó, chẳng qua hai người có thể chắc chắn đối phương không dám giở trò quỷ.

Theo lão quỷ đi vào làng, tất cả quỷ hồn trong thôn đều quỳ xuống hành lễ, cuối cùng, hai người Phương Minh cùng Lưu Nguyệt bị những quỷ hồn này nghênh đón tới vị trí trung tâm nhất trong thôn, cũng là nơi có căn nhà duy nhất được dùng gỗ để xây dựng trong thôn. Về phần những quỷ hồn khác trong thôn đều chỉ ở nhà làm bằng đá, chính là loại nhà dùng đá chồng lên mà hình thành.

"Hai vị đại nhân, mời dùng điểm tâm."

Một nữ quỷ hồn trẻ tuổi xinh đẹp cầm hộp điểm tâm đi ra, phía trên có để một chút hoa quả khô, nữ quỷ hồn này giữ lại mái bằng, da thịt trắng noãn, mặc trên người một loại áo vải, giống hệt như công chúa gặp nạn.

"Hai vị đại nhân, đây là con gái của tôi, hai cha con tôi vừa tới cõi âm ba năm, hiện nay con gái tôi còn chưa kết hôn."

Nói chuyện là lão quỷ kia, ánh mắt của Phương Minh không ngừng đảo qua đảo lại trên người lão quỷ cùng nữ quỷ kia, lão quỷ này lớn lên xấu như vậy nhưng không nghĩ tới con gái lão lại xinh đẹp vô cùng, liên tưởng đến bầu không khí của xã hội bây giờ, trong đầu Phương Minh lập tức hiện lên suy nghĩ về Lão Vương sát vách (2).

(2) Lão Vương sát vách: là nhân vật chính dùng để ám chỉ người ngoại tình với vợ bạn, cha của con bạn.

"Cái kia... Khi tiểu nhân ở dương gian cũng là người giàu có một phương, chỉ là bởi vì một tai nạn xe cộ nên mới đồng thời bỏ mạng hoàng tuyền với con gái. Bởi khi còn sống không phạm phải sai lầm lớn, nhưng cũng không có công đức gì, cho nên đã bị thượng quan sắp xếp đến nơi này."

Nghe được lão quỷ giải thích, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt cũng đã hiểu rõ, khi còn sống lão quỷ này không phạm phải tội nghiệt gì lớn nhưng hiển nhiên cũng có làm một số chuyện xấu, cho nên chỉ có thể nhận được đãi ngộ của quỷ hồn cấp thấp nhất.

Chẳng qua điều khiến hai người cảm thấy nghi ngờ là tại sao lão quỷ lại phải cố ý cường điệu chuyện con gái hắn chưa kết hôn?

Lấy tình huống của bọn hắn, hẳn là không bao lâu nữa đã có thể đi tới thông đạo luân hồi, luân hồi chuyển thế.

Dung mạo của con gái lão quỷ rất xinh đẹp, nếu đặt ở dương gian cũng thuộc loại người có gia cảnh tốt, mặc dù hiện tại nữ quỷ này ăn mặc rất giản dị nhưng khí chất của con gái nhà giàu có vẫn còn ở đó.

"Không biết hai vị đại nhân đến từ núi nào vậy?"

Nghe được lời này của lão quỷ, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt trao đổi ánh mắt một chút, biết bây giờ là lúc để đi vào chủ đề chính.

"Chúng tôi không tới từ Nam Vực mà tới từ một Vực khác, mà tới từ núi gì có nói chắc ngươi cũng không biết."

"A!"

Nghe được câu trả lời của Lưu Nguyệt, trên mặt lão quỷ lộ ra vẻ thất vọng, rất hiển nhiên đáp án này không phải câu trả lời mà hắn mong muốn.

"Thế nào, ngươi cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện chúng ta từ đâu đến sao?" Phương Minh trầm giọng hỏi.

"Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ là... Ôi, tiểu nhân cũng không giấu giếm hai vị đại nhân, tiểu nhân vốn muốn gả con gái cho hai vị đại nhân đấy, cho dù chỉ làm thiếp cũng đã tốt rồi."

Lão quỷ vừa nói lời này ra khỏi miệng, vẻ mặt của Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đều biến hóa một chút, mà trên mặt cô gái trẻ kia cũng lộ ra vẻ xấu hổ, lông mi nháy nhẹ, dùng ánh mắt xấu hổ liếc nhìn Lưu Nguyệt.

Hiển nhiên, con gái người ta coi trọng Lưu Nguyệt.

Suy nghĩ một chút cũng phải, vẻ ngoài của Lưu Nguyệt là không cần phải nói, nếu đặt trong thế giới hiện tại có thể nói là hoa mỹ nam, thậm chí còn đẹp hơn nhiều so với một số hoa mỹ

nam, đẹp tới mức khiến các cô gái cảm thấy tự ti xấu hổ.

Mà cô gái trẻ tuổi này mới chết chưa được ba năm, đương nhiên thẩm mỹ quan không khác mấy so với các cô gái ở dương gian, chỉ vừa liếc mắt đã coi trọng Lưu Nguyệt.

"Nói thật với hai vị đại nhân, tôi và con gái đều đã quyết định không đi luân hồi chuyển thế mà chỉ dừng lại ở cõi âm, sinh sôi nảy nở ở cõi âm."

"Không đi luân hồi đầu thai?" Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tò mò, cuộc sống của lão quỷ này ở cõi âm cũng không được tốt lắm, thế mà lão có thể tình nguyện từ bỏ đầu thai máy móc lại ở chỗ này chịu khổ?

"Tôi đã thấy rõ, cho dù đi đầu thai, vận khí tốt có thể đầu thai đến nhà giàu sang hưởng thụ mấy chục năm phú quý, nhưng nếu không làm chuyện tốt, sau khi chết đi còn phải đến đây chịu phạt. Nhưng nếu đầu thai vào gia đình nghèo khốn, không nói tới chuyện phải chịu khổ ở dương gian, sau khi tới cõi âm chắc chắn sẽ không thể sống sung sướng gì."

Âm ty thẩm lí và phán quyết một quỷ hồn, chưa bao giờ căn cứ vào chuyện ngày quỷ hồn còn sống là bần cùng hay phú quý, tiêu chuẩn duy nhất chính là công đức, người nghèo cũng có thể làm việc tốt tích lũy công đức, cũng có thể làm chuyện xấu tạo nghiệp chướng, người giàu có là như thế.

"Hai vị đại nhân, tiểu nhân nguyên danh Cù Trì Bằng, lúc mới tới dương gian cũng là người nhà nghèo khó, dựa vào sự nỗ lực phấn đấu của chính bản thân mà tích lũy được một số tài phú nhất định ở năm bốn mươi tuổi. Thế nhưng sau khi tạo dựng được sự nghiệp của mình ngược lại càng bận rộn hơn, căn bản là không hề có thời gian hưởng thụ cuộc sống, kết quả ở năm mươi bảy tuổi đã gặp phải tai nạn giao thông, cùng con gái cưng tới cõi âm này."

Vẻ mặt Cù Trì Bằng có chút cô đơn, "Kỳ thực Dương gian càng giống một giấc mộng hơn, mặc kệ giấc mộng này là tốt hay xấu nhưng cuối cùng vẫn phải trở về cõi âm, duy chỉ có cõi âm mới là vĩnh hằng, đã như vậy tiểu nhân còn đi đầu thai làm gì kia chứ? Không bằng cứ ở lại cõi âm này, sinh tồn kinh doanh ở cõi âm, chí ít mọi thứ tiểu nhân làm được nơi cõi âm vẫn sẽ tồn tại mãi."

Nghe nói như thế, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đều im lặng, Phương Minh có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn Cù Trì Bằng, không nghĩ tới vậy mà lão đầu này lại có cái nhìn thấu triệt như vậy.

Quả thật từ trình độ nào đó đến nói, cõi âm mới là chốn trở về của tất cả mọi người, mặc kệ lúc còn ở dương gian ngươi huy hoàng tới cỡ nào, kết cục cuối cùng không phải chỉ là một đống xương trắng sao? Trần truồng đến, trần truồng đi.

"Hai vị đại nhân cũng biết, loại quỷ hồn cấp thấp nhất không có bản lĩnh gì cũng không có chỗ dựa vững chắc nào như chúng tôi, cho dù muốn ở lại cõi âm cũng không có khả năng, khi đã đến giờ sẽ có Âm Sai đại nhân đưa chúng tôi tới thông đạo luân hồi, cho nên tiểu nhân đang suy nghĩ không biết có thể kết giao với hai vị đại nhân hay không, để hai vị đại nhân ra mặt mưu cầu giúp tiểu nhân cùng con gái cưng một thân phận."

Chương 961: Dương gian chỉ là một giấc mộng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Cù Trì Bằng nói ra mục đích thực sự của hắn.

Nếu muốn ở lại cõi âm lâu dài nhất định phải thu được thân phận dân bản địa ở cõi âm, nếu như so sánh cõi âm với thế tục Trung Quốc, như vậy dương gian chính là nước ngoài.

Mà thân phận dân bản địa tương đương với chứng minh nhân dân cùng hộ chiếu, nếu như không có chứng minh nhân dân cùng hộ chiếu chính là những linh hồn nhập cư trái phép vào cõi âm, một khi bị phát hiện chắc chắn phải chịu kết cục bị bắt đưa về. Đương nhiên, nếu như có quỷ hồn dám làm như vậy ở cõi âm, sau khi bị bắt được cũng không đơn thuần là đưa về cõi âm mà nhất định phải chịu hình phạt.

Về phần phải làm sao mới thu được thân phận dân bản địa, kỳ thực cũng giống như làm hộ tịch ở một quốc gia vậy, cần thỏa mãn một điều kiện nhất định, hoặc là tự thân tu luyện tới cảnh giới nhất định, hoặc chính là kết hôn cùng người bản địa, như vậy cũng có thể có được tư cách ở lại cõi âm.

Cù Trì Bằng đang có ý nhắm vào cách thứ hai.

Gả con gái mình cho hai vị đại nhân trước mắt này, cho dù chỉ làm tiểu thiếp thì con gái mình vẫn có được tư cách ở lại cõi âm, mà tuy rằng bản thân mình chưa có đủ tư cách nhưng nếu có thể gả cả hai cô con gái, kiểu gì thì hai vị đại nhân này cũng phải nể mặt người nhạc phụ như mình mà giải quyết vấn đề thân phận hộ chiếu cho mình chứ, đúng không?

Mặc dù chỉ mới ở cõi âm ba năm nhưng Cù Trì Bằng đã nhìn rất rõ ràng, kỳ thực cõi âm không khác gì mấy so với dương gian, cũng tồn tại một số giai tầng đặc quyền, có một số việc đối với những quỷ hồn tầng lớp thấp nhất như bọn họ là việc khó khăn không cách nào làm được, nhưng đối với những đại nhân vật kia, chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.

Mặc dù thoạt nhìn hai vị đại nhân trẻ tuổi trước mắt này còn rất trẻ, có thể tuổi tác thật sự của bọn họ đã là lão quỷ sống hơn mấy trăm ngàn năm, nhưng này cũng không sao cả, quan trọng nhất là thân phận địa vị của hai vị đại nhân này tuyệt đối không thấp.

Cù Trì Bằng đã từng nhìn thấy trấn trưởng đại nhân của trấn nhỏ, quỷ khí trên người đại nhân ấy còn không nồng đậm như hai vị đại nhân trước mắt này. Nói cách khác chắc chắn địa vị của hai vị đại nhân này còn trên cả trấn trưởng, mà đối với những nhân vật lớn tới cấp bậc như vậy, muốn giải quyết vấn đề hộ khẩu thật sự là dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng điều khiến Cù Trì Bằng có chút thất vọng là không ngờ hai đại nhân trẻ tuổi này lại không phải tới từ Nam Vực, mà đều tới từ một vực khác, như thế chuyện này cũng có chút khó làm

Chuyện truyền tin ở cõi âm còn khó khăn hơn cõi dương một chút, phạm vi của một vực thật sự là quá lớn, đối với một đời của quỷ hồn bình thường, đừng nói tới chuyện có thể bước ra khỏi một vực, cho dù chỉ bước ra hết ngọn núi đang ở thôi cũng đã có chút khó khăn.

Dưới tình huống như vậy, dù cho địa vị của hai vị đại nhân này có cao hơn nữa, có thể là nhân vật lớn bên trong quận, nhưng rốt cuộc cũng cách một vị trí quá xa xôi. Cách xa như vậy, thật sự không chắc mấy đại nhân bên này có nể mặt hay không.

Đều nói quan lại bao che cho nhau, đó cũng là vì những quan viên này biết sau này sẽ có lúc cần mượn nhờ đối phương, thế nhưng nếu không nhờ cậy được, người ta quan tâm ngươi cái chim.

Lấy một thí dụ: Thân thích của lãnh đạo cục thuế vụ ở một thành phố thuộc tỉnh Cam Túc, sau khi đánh nhau ở Hải Nam còn chống lại lệnh bắt, mặc dù chỉ là một chút chuyện nhỏ, nhưng sợ rằng vị lãnh đạo kia khó có thể cứu thân thích của mình khỏi bị giam.

Bởi vì căn bản là người ta không nể mặt ngươi chút nào.

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đã hiểu rõ ý của Cù Trì Bằng, Cù Trì Bằng coi hai người bọn họ là nhân vật lớn ở cõi âm, muốn gả con gái của hắn cho Lưu Nguyệt, sau đó dùng chuyện này để đổi lấy một hộ tịch ở cõi âm.

Thế nhưng đây có thể coi là hành động phạm pháp ở cõi âm, nếu như Phương Minh cùng Lưu Nguyệt là nhân vật lớn ở Nam Vực đương nhiên có thể tìm người quen biết để móc nối quan hệ, cũng không coi là việc lớn gì. Nhưng quan trọng là vì vừa rồi Lưu Nguyệt sợ bị nhìn thấu nên mới nói mình tới từ một Vực khác, không thể chắc chắn đại nhân nơi đây sẽ nể tình, cho nên Cù Trì Bằng mới sẽ lộ ra vẻ thất vọng như vậy.

"Nếu như hai vị đại nhân nguyện ý dẫn theo tiểu nhân cùng con gái tới vực khác cũng là ý kiến không tồi." Cù Trì Bằng ôm tia hi vọng cuối cùng nói.

Kỳ thực cũng không thể nói Cù Trì Bằng bán nữ cầu vinh, chí ít

Cù Trì Bằng còn có chút hiểu biết. Cõi âm rất thực tế, nếu con gái mình chôn vùi cả đời trong thôn nhỏ của mình nhất định sẽ không có tiền đồ gì, mặc dù chỉ làm tiểu thiếp nhưng lại là làm thiếp cho nhân vật lớn, đương nhiên cuộc sống cũng sẽ có biến hóa long trời lở đất.

Trước đây khi hắn còn ở dương gian không phải cũng có mấy tiểu tình nhân sao? Có người còn nhỏ tuổi hơn cả tuổi của con gái mình. Nhưng vậy thì thế nào? Thử hỏi xem mấy cô gái này tình nguyện sống cuộc sống còng lưng làm việc cả một tháng trời mà chỉ kiếm được mấy nghìn đồng, ngay cả chuyện ăn uống hằng ngày cũng phải tính toán chi ly, hay là nguyện ý sống cuộc sống áo cơm không lo, khi rảnh rỗi còn có thể tới spa dưỡng da mát xa các loại, xong lại hẹn năm ba chị em bạn bè đi dạo phố mua sắm?

Con gái mình vốn là người được sống sung sướng không thể chịu khổ, vì thế nếu muốn tiếp tục ở lại cõi âm chỉ có thể lựa chọn bám dính lấy một vài nhân vật lớn.

Vẻ mặt Phương Minh cùng Lưu Nguyệt trở nên có chút cổ quái, hai người bọn họ giả nhân vật lớn, nếu như tùy tiện đi tới Vực khác chẳng phải sẽ tự bạo lộ thân phận sao?

"Việc này đợi về sau hãy bàn tiếp. Hai người bọn tôi vô tình đi tới nơi này, vì thế muốn ở lại trong thôn tĩnh dưỡng vài ngày."

"Đại nhân có thể tĩnh dưỡng ở trong thôn đó là vinh hạnh của người trong thôn này, nếu hai vị đại nhân không ghét bỏ, xin hãy ở lại nơi này đi."

Cù Trì Bằng rất rõ, nhân vật lớn như vậy, cho dù cuối cùng không thể trở thành con rể, nhưng có thể bợ đỡ được cũng chỉ có lợi mà không có hại.

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt quyết định ở lại ngay trong thôn này, hai người đều không gấp gáp về mặt thời gian bởi vì

trước khi đi vào cõi âm, Phương Minh đã nói với mẹ cậu một tiếng, hẳn mẹ cùng em gái sẽ không phải lo lắng cho cậu.

Một lần nghỉ ngơi này kéo dài tới hai ngày!

Vào ngày thứ hai, trong lúc Phương Minh đang thích nghi với hoàn cảnh nơi cõi âm, đột nhiên nơi ngực truyền đến cảm giác nóng bỏng, sau đó đột nhiên trong đầu cậu vang lên giọng nói của Bảo Tháp Chi Linh.

"Phương Minh, nhanh chóng thả phân thân của cậu ra, nó có biến hóa."

Giọng nói của Bảo Tháp Chi Linh có chút vội vã, sau khi nói xong lời này, Phương Minh lập tức cảm giác được nơi ngực như bị phỏng, lại sau đó cậu lập tức thấy thân phận của mình trôi lơ lững ở trước mặt mình.

Phân thân xuất hiện khiến Phương Minh nhướng mày, bởi vì cậu phát hiện theo phân thân xuất hiện, quỷ khí xung quanh đều vọt về phía bên này, những quỷ khí này hóa thành khói đen phủ kín phân thân của mình.

Quỷ khí cuộn trào mãnh liệt, ngay cả Phương Minh cũng không cách nào thấy rõ phân thân đã được phủ kín bên trong quỷ khí.

"Phương Minh, lúc trước tôi thử mở ra một cái khe xem tôi có thể hút lấy quỷ khí của cõi âm hay không, kết quả đột nhiên phân thân của cậu giống như mèo ngửi thấy mùi tanh vậy, điên cuồng lao về phía lối ra muốn xông ra ngoài."

Bảo Tháp Chi Linh giải thích một câu bên tai Phương Minh, chẳng qua lúc này Phương Minh lại không có thời gian truy cứu phiền phức nó mang đến cho mình, mà là hết sức chăm chú quan sát phân thân của mình, bởi vì tâm thần tương thông nên cậu có

thể nhận ra, khi phân thân hấp thu những quỷ khí này còn mang theo tâm tình hết sức vui sướng.

Nói cách khác, những quỷ này khí là do phân thân của mình chủ động hấp thu.

Chương 962: Biến hóa của phân thân (1)

Quỷ khí vờn quanh!

Không chỉ là toàn bộ quỷ khí trong nhà bị hấp thu, ngay sau đó là quỷ khí bên ngoài căn nhà rồi tới quỷ khí của toàn bộ sơn thôn cũng đều điên cuồng dũng mãnh nhào vào.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Các quỷ hồn trong thôn đều mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía căn nhà kia, mà Cù Trì Bằng cũng đã nhanh chóng đi tới bên ngoài căn phòng.

"Đại nhân, trong phòng đã xảy ra chuyện gì vậy? Một vị đại nhân khác đâu ạ?" Cù Trì Bằng thấy Lưu Nguyệt đứng ở ngoài cửa, không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

Lưu Nguyệt yên lặng quay đầu trừng trắng mắt, anh ta nào biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng anh ta biết nhất định những động tĩnh này là do Phương Minh làm ra.

"Cậu ấy đang tu luyện, đây là biến hóa do tu luyện mang tới, không cần để ý."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt tràn đầy bình tĩnh, chí ít dựa vào biểu hiện của anh ta là không thể nhìn ra sơ hở gì, Cù Trì Bằng nghe nói như thế trong lòng càng thêm khiếp sợ không thôi, lẽ nào vị đại nhân này còn lợi hại hơn cả phỏng đoán của bản thân mình?

Nếu thật sự là như vậy, vậy dường như để con gái mình gả cho vị đại nhân ấy cũng không phải không được.

Mặc dù nói hai vực cách nhau quá xa, cũng có một câu là "tay ngắn chẳng với tới trời", thế nhưng câu này chỉ dành cho những vị đại nhân bình thường, mà với những đại nhân đã đạt tới cấp bậc cao hơn quận chủ thì vấn đề cách biệt địa lý này đã không còn là vấn đề nữa.

Thật giống như lãnh đạo một bộ của một thị trấn trực thuộc một tỉnh vậy, nếu muốn vượt tỉnh móc nối quan hệ sẽ rất khó khăn, thế nhưng nếu bạn là lãnh đạo một thị trấn, như vậy muốn móc nối quan hệ với tỉnh khác cũng không phải là chuyện quá khó khăn nữa.

Lúc này không chỉ có Cù Trì Bằng đang không ngừng suy tính trong lòng, ngay cả Lưu Nguyệt cũng đang âm thầm trầm ngâm, cũng muốn biết rốt cuộc là Phương Minh đang làm gì trong phòng, vì sao có thể dẫn dắt nhiều quỷ khí như vậy.

Quỷ khí cũng không phải năng lượng thiên địa ở dương gian, nếu như là năng lượng thiên địa ở dương gian, anh ta tự tin anh ta cũng có thể làm được điểm này, nhưng quỷ khí lại là một loại năng lượng hoàn toàn khác, nhất là đối với người dương gian, quỷ khí là loại năng lượng chỉ có hại mà không có lợi, không một người tu luyện nào lựa chọn hấp thu quỷ khí.

Cho dù muốn hấp thu cũng không thể hấp thu được, trừ phi tu luyện mấy loại tà thuật đặc thù, nhưng rất rõ ràng Phương Minh không nằm trong số đám người tu luyện tà thuật kia.

Trong phòng!

Phương Minh nhìn chằm chằm phân thân của mình, cậu có thể cảm giác rõ ràng thực lực của phân thân mình đang chậm rãi tăng trưởng. Đừng nghĩ rằng tốc độ tăng trưởng này không nhanh, đừng quên, thực lực của phân thân này thật sự không yếu hơn cậu bao nhiêu.

Địa Cấp đại viên mãn, tăng thêm một bước chính là cảnh giới cường giả Thiên Cấp, mà giờ khắc này phân thân của cậu đang trùng kích cảnh giới Thiên Cấp, muốn đột phá.

Trước đây Phương Minh cùng phân thân Địa Cấp đồng thời hấp thu lực lượng trong hạt giống Vu Sư, vốn là Phương Minh đã có cơ hội đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, chỉ vì bị khí linh bảo tháp ngăn cản, cùng vì Phương Minh muốn thu được sự tán thành của mảnh thiên địa này cho nên nhất thiết phải thăng đến Thiên Cấp ở bên ngoài bảo tháp.

Thế nhưng phân thân lại không cần đáp ứng yêu cầu đó, chỉ cần tu luyện tới mức độ đủ đầy lập tức có thể trở thành cường giả Thiên Cấp, mà lúc trước lực lượng của viên hạt giống Vu Sư kia còn chưa bị phân thân hấp thu xong, giờ khắc này dưới sự kích thích của đám quỷ khí, lực lượng của hạt giống Vu Sư lại một lần nữa tán phát ra khiến thực lực của phân thân lại bắt đầu tăng trưởng.

"Lẽ nào trước đây sở dĩ phân thân không hấp thu hết lực lượng của hạt giống Vu Sư, không chỉ bởi vì đã bão hòa cần phải có thời gian tiêu hóa mà còn vì có liên quan tới việc thiếu thốn quỷ khí sao?"

Phương Minh trầm ngâm, chẳng qua rất nhanh cậu đã bác bỏ ý nghĩ này, phân thân cùng mình là tâm linh tương thông, nếu chỉ đơn thuần là vì tiêu hóa hẳn bản thân mình có thể cảm ứng được mới đúng.

Như vậy khả năng duy nhất có thể giải thích chính là vì hạt giống Vu Sư này bị quỷ khí kích thích, vì thế số năng lượng còn sót lại đó mới bị kích hoạt xuất hiện.

"Xem ra chủ nhân của hạt giống Vu Sư này đã từng có quan hệ không cạn với cõi âm." Con ngươi của Phương Minh nheo lại, nói nhỏ một câu.

...

Phạm vi của toàn bộ tiểu sơn thôn này cũng không lớn, rất nhanh gần như toàn bộ quỷ khí xung quanh thôn đã bị hấp thu tới hầu như không còn, cỗ lực hút này lấy gian nhà làm trung tâm không ngừng khuếch tán tới các thôn lân cận.

Một thôn... Hai thôn...

Thập thôn là một trấn!

Trong phủ đệ của trưởng trấn!

"Chư vị, lão trấn chủ đã từ chức, hiện tại vị trí trấn chủ vẫn còn trống, phía trên có ý muốn trấn chúng ta tự chọn một vị trấn chủ sau đó báo lên trên."

"Phó trấn chủ Dương, nếu quận trưởng đã sắp xếp như thế, xem ra vị trí trấn chủ này ngoại trừ ông ra thì không còn ai có thể nữa."

"Đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy, chúc mừng phó trấn chủ Dương."

"Cái gì mà phó trấn chủ Dương, từ giờ trở đi phải gọi là trấn chủ Dương."

"Chúc mừng trấn chủ Dương, chúc mừng trấn chủ Dương."

Bên trong phủ trấn chủ, một người đàn ông trung niên mặc đồ bông nhận lấy sự chúc mừng của mấy người trước mắt, trên mặt thoáng qua vẻ tự đắc, chẳng qua ngoài miệng lại khiêm tốn nói: "Chư vị đồng nghiệp không thể nói bậy, phía trên đã nói nhất định phải lựa chọn hiền tài làm trấn chủ, bản thân tôi tài sơ học thiển, sợ bản thân thiếu tư cách và sự từng trải."

"Trấn chủ Dương thật sự là quá khiêm nhường, ngài là cường

giả Tứ phẩm, toàn bộ trấn trên không ai có thực lực cao hơn ngài. Mà mấu chốt là danh vọng, danh vọng của ngài ở trong trấn này là không người nào có thể so sánh, nếu phía trên đã muốn chúng ta tự chọn một trấn chủ mới đương nhiên phải chọn người tài đức vẹn toàn, toàn bộ trấn trên duy chỉ có trấn chủ Dương phù hợp với điều kiện này."

Có thể xuất hiện ở phủ đệ của trấn chủ đều là những nhân vật lớn trong trấn, đương nhiên cũng biết được nhiều tin tức hơn so với những quỷ hồn khác trong thôn.

Vì sao lão trấn chủ lại phải từ chức sớm? Căn bản không phải là vì tinh lực không tốt muốn chuyên tâm tu luyện như đã nói ra, mà là vì bị ép buộc không còn biện pháp nào khác. Không ngờ chị của phó trấn chủ Dương lại là tiểu thiếp của thành chủ quận thành, rất được thành chủ thương yêu.

Thành chủ của quận thành là nhân vật số hai chỉ kém quận trưởng, thành chủ là do người bản địa đề cử nhưng quận trưởng lại do phía trên bổ nhiệm, cho nên đa số thành chủ đều là địa đầu xà, trừ phi là quận trưởng vô cùng bá đạo, nếu không dưới tình huống bình thường hẳn quận trưởng sẽ không gây thù chuốc oán với thành chủ, chỉ là một vị trí trấn chủ mà thôi, đương nhiên quận trưởng sẽ nể mặt thành chủ.

Lão trấn chủ ở trấn trên cũng đã bị phó trấn chủ Dương cướp mất quyền lực. So với việc tiếp tục làm một trấn chủ không có thực quyền, chi bằng dứt khoát giao quyền lực ra trở về chuyên tâm tu luyện. Nếu quả thật có thể đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm, đến lúc đó đương nhiên có thể đến lấy được một chức vị cao ở quận thành.

Đẳng cấp tu luyện ở cõi âm được phân chia từ Nhất phẩm đến Cửu phẩm, mà quận trưởng của một quận phải đạt tới cảnh giới Lục phẩm.

"Nếu chư vị đã nâng đỡ như vậy mà tôi còn tiếp tục từ chối thì bất kính, ba ngày sau, tôi sẽ tấu lên quận thành, đến lúc đó còn hy vọng chư vị đồng nghiệp cùng nhau ký tên, Dương mỗ sẽ không bạc đãi chư vị."

"Đây là hiển nhiên."

"Trấn chủ Dương nói quá lời."

Chương 963: Biến hóa của phân thân (2)

Chẳng qua đúng lúc này, có một người trẻ tuổi vội vội vàng vàng chạy vào, hô lên: "Cha, không tốt, trấn trên đã xảy ra chuyện lớn, quỷ khí của hơn phân nửa thôn trang đang không ngừng hội tụ lại tại một chỗ."

"Con nói cái gì?"

Dương Thiên Hòa nghe thấy những lời con trai mình nói, sắc mặt cũng biến hóa một chút, ở cõi âm có một định luật mà tất cả quỷ hồn đều biết, đó chính là nếu muốn dẫn động quỷ khí của cõi âm tối thiểu phải có cảnh giới Tứ phẩm, nhưng cho dù là cảnh giới Tứ phẩm nhiều nhất cũng chỉ có thể dẫn động quỷ khí trong vòng trăm mét, cảnh giới Ngũ phẩm có thể dẫn động quỷ khí trong phạm vi một km, duy chỉ có cảnh giới Lục phẩm mới có thể dẫn động quỷ khí trong phương viên vạn dặm.

Thanh Hà trấn có chiều dài vạn mét, có thể dẫn động hơn phân nửa quỷ khí của trấn cũng chính là quỷ khí trong phương viên vạn dặm, mà đây là chuyện chỉ có cường giả Lục phẩm mới có thể làm được, tại sao Thanh Hà trấn của bọn họ có thể có cường giả cấp bậc này xuất hiện?

"Trấn chủ Dương, tôi nghĩ có thể là có đại nhân nào đó đi ngang qua nơi đây cũng nên."

"Tôi cũng nghĩ tới khả năng này, chẳng qua cho dù tình huống là như thế nào nhưng hẳn chúng ta vẫn nên chạy tới ngay thì hơn."

Nghe lên tiếng nghị luận của đám thuộc hạ trước mắt, Dương

Thiên Hòa gật đầu, đoàn người lập tức nhanh chóng rời khỏi phủ đệ đi về phía quỷ khí đang hội tụ lại kia.

...

"Không tốt, động tĩnh này hơi lớn, sợ rằng sẽ hấp dẫn mấy quỷ hồn mạnh mẽ đến đây."

Cảm thụ được quỷ khí càng lúc càng nồng nặc, Lưu Nguyệt cũng hơi nhíu mày, nếu tính toán theo lợi ích của bản thân, chuyện anh ta phải làm ngay lúc này chính là lập tức rời khỏi thôn xóm.

Bởi vì quỷ khí trên người anh ta chỉ có thể lừa dối quỷ hồn cấp thấp, mà chắc chắn những quỷ hồn mạnh mẽ kia sẽ nhìn ra sơ hở, một khi bại lộ thân phận hậu hoạn vô cùng.

Chẳng qua, Lưu Nguyệt lại không làm như vậy mà ngược lại, anh ta lấy một cái ghế ra ngồi ngay trước của phòng Phương Minh, sau đó cầm lấy hoa quả khô của cõi âm có chút giống với hạt dưa của dương gian, bắt đầu cắn.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, lỗ tai Lưu Nguyệt hơi rung rung một chút, mà nơi cuối tầm mắt của anh ta cũng xuất hiện mấy bóng người.

"Đại... Đại nhân, mấy người trấn chủ Dương đến."

Cù Trì Bằng là người đầu tiên vội vội vàng vàng chạy tới, khi còn ở dương gian hắn là một người tinh ranh, sau khi tới cõi âm lại càng biết rõ bản thân phải xưng hô với mấy người cầm quyền cấp hai này như thế nào, đó chính là nhất định phải xóa bỏ chữ phó kia đi.

Lưu Nguyệt vẫn duy trì tư thái thoải mái cắn quả khô, không có bất kỳ biểu thị gì.

Đám người Dương Thiên Hòa đi tới trước làng, sau khi thấy

Lưu Nguyệt ngồi trước cửa phòng, tròng mắt tất cả đều co rút lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ cung kính, Dương Thiên Hòa càng đi lên một bước, cung kính nói: "Kính chào đại nhân."

Quỷ khí trên người Lưu Nguyệt nồng đậm như vậy, chỉ liếc mắt một cái Dương Thiên Hòa đã hiểu vị này là một cường giả Ngũ phẩm.

Toàn bộ quận thành, số cường giả Ngũ phẩm chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong đó phủ quận trưởng có ba người, phủ của anh rể của mình cũng chính là phủ thành chủ cũng có ba người, ba người còn lại thì tới từ những gia tộc lớn trong quận thành. Thế nhưng vị này lại lạ mặt vô cùng, chẳng lẽ không phải cường giả Ngũ phẩm của bản quận hay sao?

Lưu Nguyệt lạnh lùng quét mắt liếc đám người Dương Thiên Hòa một cái, vẫn không nói một lời, chẳng qua ánh mắt này khiến đám người Dương Thiên Hòa cảm thấy áp lực lớn lao.

"Đại nhân, chúng tôi là nhân viên trong phủ trấn chủ của bổn trấn, tôi là phó trấn chủ của bổn trấn, nghe được hội báo quỷ khí của trấn trên có dị động cho nên đến đây tra xét." Dương Thiên Hòa chưng ra vẻ mặt tươi cười nói: "Không biết quỷ khí này là…?"

"Các ngươi đều mù rồi sao? Không nhìn thấy những quỷ khí này đã hội tụ đến nơi nào sao?"

Cuối cùng Lưu Nguyệt cũng đáp lời, mà nghe thấy những lời Lưu Nguyệt nói, đám người Dương Thiên Hòa nhìn về phía phòng trước mắt, cảm thụ được tất cả quỷ khí đều dũng mãnh lao vào bên trong căn phòng này, lại liên tưởng đến một vị cường giả Ngũ phẩm canh giữ ở cửa, thân thể mấy người không tự chủ được đều hơi run lên một hồi.

Bên trong căn phòng này chỉ sợ là cường giả Lục phẩm, đó là tồn tại tương đương với quận trưởng đại nhân đấy!

Dương Thiên Hòa còn tốt một chút, dù sao anh rể của hắn cũng là thành chủ, mặc dù không được như quận trưởng nhưng suy cho cùng cũng có thể coi là người đã thấy nhân vật lớn. Thế nhưng tâm tính của mấy người khác lại không vững vàng như vậy, đối với bọn hắn quận trưởng là nhân vật lớn cao cao tại thượng.

"Dám... Xin hỏi phòng trong là vị đại nhân nào?" Dương Thiên Hòa kiên trì hỏi.

Vậy mà, đáp lại hắn chỉ có một ánh mắt khinh thường của Lưu Nguyệt.

Ánh mắt khinh thường này của Lưu Nguyệt bộc lộ ra ngoài lập tức khiến mồ hôi lạnh của Dương Thiên Hòa rơi xuống như mưa.

Lúc này hắn mới phát hiện bản thân mình có chút vượt quá.

Phòng trong là cường giả Lục phẩm không thể nghi ngờ, mà cường giả tầng thứ này nào phải bản thân mình đủ khả năng hỏi thăm tục danh?

"Là tiểu nhân lỗ mãng, chỉ là không biết đại nhân đến trấn của tôi là vì...?"

Dương Thiên Hòa bật người xin lỗi, mà Cù Trì Bằng đang đứng bên cạnh thấy biểu hiện của Dương Thiên Hòa, đôi mắt già nua lại sáng ngời, hắn biết Dương Thiên Hòa, là nhân vật thực quyền của trấn trên, đối phương đã từng có ý đồ đối với con gái của hắn. Dù sao thì nếu xét vẻ bề ngoài, quả thật con gái mình không kém chút nào.

Nhưng thứ nhất là Dương Thiên Hòa đã không còn trẻ nữa, hơn nữa lại còn có năm sáu tiểu thiếp, lại thêm con gái mình mang trong người tư tưởng của người hiện đại, cho dù bao nhiêu năm sống ở cõi âm đã khiến con gái mình có thể chấp nhận chuyện làm thiếp cho người khác, nhưng người kia cũng phải là thanh niên tài

tuấn mới được.

Trước đây hắn đã nịnh bợ Dương Thiên Hòa không ít vì muốn đối phương làm một hộ tịch cõi âm cho mình, nhưng Dương Thiên Hòa vẫn mượn lý do chuyện này không dễ làm để từ chối, trên thực tế chỉ là vì hắn chờ mình cùng con gái khuất phục hắn.

Ngay cả Dương Thiên Hòa mà còn cung kính với vị đại nhân này như thế, xem ra lần này mình nịnh bợ đúng rồi.

Lưu Nguyệt vẫn không đáp lời, không phải anh ta cố ý cao ngạo mà là vì anh ta phát hiện, khi anh ta không đáp lời, đám người trước mắt kia ngược lại sẽ tự động đưa ra một đáp án, nếu đã vậy anh ta chỉ cần tiếp tục giả bộ lạnh lẽo cô quạnh là được rồi.

Mặc dù không được đáp lại nhưng trên mặt Dương Thiên Hòa vẫn phải mang theo dáng tươi cười, chẳng còn cách nào khác, đây là do thực lực chênh lệch mang tới, cũng giống như khi đám quỷ dân đối mặt với hắn vậy.

Trong lúc nhất thời, cả khu vực trước phòng lâm vào yên lặng, bầu không khí trở nên có chút lúng túng.

Lưu Nguyệt vẫn tự mình cắn hạt dưa, đám người Dương Thiên Hòa kia thì đi cũng không được mà không đi cũng không được, trong lúc nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Cái kia… Trấn chủ Dương, hai vị đại nhân này tới đây là vì coi trọng con gái của tôi, hai vị đại nhân nói con gái của tôi thông minh nhu thuận, dự định thu làm người hầu."

Cù Trì Bằng mở miệng, lúc nói lời này trong lòng hắn cũng hồi hộp vô cùng, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc đại nhân trước mắt này sẽ không vạch trần hắn.

Dù thế nào đi nữa, con gái mình cũng là cô gái xinh đẹp, cho

dù hai vị đại nhân này không có ý định nhận con gái mình làm tiểu thiếp, nhưng hẳn sẽ không đến mức cự tuyệt chuyện thu con bé làm một người hầu, đúng không?

Cù Trì Bằng cũng đã thông suốt rồi, cũng rõ ràng hai vị đại nhân này tuyệt đối là tồn tại cấp bậc quận trưởng, con gái mình có thể làm người hầu cho đại nhân cấp bậc như vậy cũng không mất mặt, có một câu cổ ngữ là "trước cửa Tể tướng quan nhất phẩm" (1).

(1) Trước cửa Tể tướng quan nhất phẩm: có thể hiểu nôm na là người gác cổng nhà Tể tướng cũng ngang với quan nhất phẩm.

Cho dù là những quan viên bình thường cũng không dám thờ ở với người gác cổng nhà Tể tướng.

Là một doanh nhân gây dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, Cù Trì Bằng đã trải qua một thời đại tương đối hỗn loạn, hắn đã gặp rất nhiều người thân thiết với lãnh đạo thăng tiến nhanh chóng như tên lửa.

Thư ký, tài xế, nhất là người sau, thậm chí còn chưa thể tính đã vào biên chế chính thức nhưng chỉ cần được lãnh đạo nhìn trúng, sau khi lãnh đạo thăng chức những tài xế này cũng thuận theo trở thành lãnh đạo của một bộ, về phần thư ký lại càng không cần phải nói.

Chương 964: Toàn bộ do cha làm chủ

Hơn nữa, con gái mình xinh đẹp như vậy, cho dù chỉ làm người hầu nhưng một khi được đại nhân coi trọng, đây không phải là chuyện chỉ cần nửa phút đã có thể trở thành tiểu thiếp sao? Cho dù không được coi trọng nhưng chỉ cần có thể giải quyết vấn đề hộ tịch, đến lúc đó cũng có thể mưu đồ một lối thoát khác.

Đối với Cù Trì Bằng hắn đang đánh cuộc, mà sau khi Lưu Nguyệt nghe thấy những lời Cù Trì Bằng nói, hai mắt sáng lên, bởi vì lời Cù Trì Bằng nói đã được giải quyết vấn đề khiến anh ta khó xử nhất lúc này.

Vấn đề lai lịch thân phận!

Anh ta và Phương Minh đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nhất định phải đưa ra một lời giải thích hợp lý để đáp lại những người khác, chỉ khi có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, những người tài giỏi kia mới không tò mò đi tìm hiểu lai lịch của bọn họ.

Mà lời của Cù Trì Bằng giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho anh ta một cách giải thích hoàn mỹ.

"Không sai, lần này chúng tôi đến đây cũng là vì vị bên trong kia... Khụ khụ coi trọng cô gái này, chuẩn bị thu cô ấy làm thiếp thân nữ tỳ."

Con ngươi Lưu Nguyệt lưu chuyển, dù sao thì hiện tại Phương Minh cũng đang ở trong phòng, cho dù bản thân mình nói tùy tiện tới mức nào đi nữa cậu cũng không thể phản bác được, hơn nữa, bản thân mình còn tìm một nữ tỳ xinh đẹp cho cậu, ngược lại để

cậu chiếm tiện nghi.

Dù sao thì với tâm tư của lão đầu kia, nếu Phương Minh có thể ăn con gái của hắn không biết còn khiến hắn vui vẻ tới mức nào, lập tức vội vàng dâng lên cũng nên.

Nghe thấy những lời Lưu Nguyệt nói, cuối cùng Cù Trì Bằng cũng có thể buông lỏng tâm tư, trong lòng cũng vui vẻ, lần này cuối cùng mình cũng đánh cuộc thành công, từ nay về sau cuộc sống của hắn và con gái sẽ bắt đầu thay đổi.

Dương Thiên Hòa liếc nhìn Cù Trì Bằng, còn có Cù Tử Huyên mang vẻ mặt xấu hổ đứng ở bên cạnh Cù Trì Bằng, trong lòng có vẻ tức giận, hắn sớm thì nhìn trúng cô con gái của Cù lão đầu kia, cũng biết mục đích của Cù lão đầu là cái gì, hắn cố ý kéo dài Cù lão đầu chính là vì chờ Cù lão đầu chủ động đưa con gái mình tới cửa nhà hắn.

"Cái này... Đại nhân nguyện ý nhận cô gái trong trấn làm người hầu đương nhiên là vinh hạnh của trấn, chỉ là không biết bản thân cô ấy có nguyện ý hay không? Đại nhân cũng biết cõi âm chúng ta có một quy định, đó là không cho phép xuất hiện chuyện lấy mạnh hiếp yếu, đây là chức trách của đám người tiểu nhân cho nên tiểu nhân phải hỏi một câu, còn hy vọng đại nhân không nên trách tội."

Dương Thiên Hòa vẫn có chút không cam lòng, ỷ vào bản thân mình có một anh rể là thành chủ làm chỗ dựa, kiên trì nhìn về phía Cù Tử Huyên, hỏi, "Con gái nhà họ Cù, cô có nguyện ý làm tỳ nữ của đại nhân, phụng dưỡng đại nhân hay không?"

Cù Tử Huyên không nhìn Dương Thiên Hòa mà đưa mắt nhìn hướng Lưu Nguyệt, trong ánh mắt có một tia u oán, người cô ấy coi trọng là đại nhân trước mắt này, nếu so sánh giữa hai vị đại nhân thì vị đại nhân bên đang ở bên trong kia không đẹp trai lắm, nhưng dưới tình huống lúc này cô ấy cũng biết bản thân mình không còn sự lựa chọn nào khác, chí ít vị đại nhân kia còn tốt hơn

vị trấn chủ Dương trước mắt này nhiều.

"Tất cả đều do cha làm chủ." Cù Tử Huyên cúi đầu, e thẹn đáp.

Cái gọi là do cha làm chủ của Cù Tử Huyên cũng không phải là bởi vì cô ấy hiếu thuận nghe lời trưởng bối tới cỡ nào, tựa như mấy cô gái thời cổ đại gặp phải mấy bà mối tới cửa làm mai, nếu như vừa ý nhà trai sẽ nói: "Hôn nhân đại sự, tất cả đều do cha mẹ làm chủ".

Nhưng nếu gặp người bản thân mình không thích, câu trả lời lập tức sẽ biến thành một loại khác: "Con gái còn muốn hiếu thuận với cha mẹ thêm hai năm nữa."

Cho nên, ý của Cù Tử Huyên là gì, tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ.

Khóe miệng Lưu Nguyệt cong lên, hắn không cảm thấy ngạc nhiên chút nào đối với sự lựa chọn của Cù Tử Huyên, bởi chỉ cần là người thông minh đều sẽ biết bản thân nên lựa chọn như thế nào.

Nhìn dáng vẻ e thẹn kia của Cù Tử Huyên, trong lòng Dương Thiên Hòa càng thêm nóng giận, phải biết rằng vị trí của trấn bọn họ rất hẻo lánh, ngày bình thường căn bản không có quỷ hồn mới nào tới ở nơi này, phần lớn quỷ hồn nơi này đều là quỷ hồn nghèo khổ sống ở đây đã lâu, đều duy trì tư tưởng truyền thống ngày trước.

Cho nên loại phụ nữ hiện đại có phong thái tương đối cởi mở giống Cù Tử Huyên này Dương Thiên Hòa chưa từng nhìn thấy bao giờ, nói khoa trương một chút, nếu so sánh giữa những cô gái đàng hoàng với những người phụ nữ chống phong trần trên phương diện có thể khiến người đàn ông vui sướng, sao những cô gái đàng hoàng có thể là đối thủ của mấy người phụ nữ chốn phong trần kia đây?

Đàn ông mà, ngoài miệng nói thích thanh thuần nhưng chỉ là thanh thuần với người ngoài, nhưng khi ở trên giường lại thích...

"Sớm biết vậy lúc trước mình đã dùng chút thủ đoạn khiến Cù lão đầu đi vào khuôn khổ."

Trong lòng Dương Thiên Hòa căm tức vô cùng, đột nhiên bật thốt lên: "Đại nhân, cha con nhà họ Cù không có hộ tịch ở cõi âm mà chỉ ở tạm trong thôn của chúng tôi, chờ khi thời gian tới sẽ phải đến thông đạo luân hồi đầu thai chuyển thế."

Vừa nói ra những lời này lại nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đám thuộc hạ, Dương Thiên Hòa lập tức cảm thấy hối hận, bởi vì ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao bản thân mình lại sẽ nói ra những lời như vậy, nhưng nếu đã nói rồi vậy cũng chỉ có thể gắng gượng.

Dựa theo quy tắc của cõi âm, trừ phi biến người đó thành người một nhà của mình, tỷ như nạp thiếp hoặc lấy làm chính thất mới có thể khiến một người không có hộ tịch ở cõi âm được ghi vào hộ tịch của cõi âm, mà việc thu làm tỳ nữ lại không nằm trong những cách đó.

Nhưng bởi vì cái gọi là “dân bất cử quan bất lý” (2), quy tắc là chết đấy, quỷ là... Tạm thời tính là sống, dựa theo lẽ bình thường, một vị cường giả Lục phẩm đã mở miệng, người phía dưới nào dám ngăn cản, cho nên sau khi Dương Thiên Hòa nói ra câu này mới khiến vẻ mặt mấy vị thuộc hạ kia của hắn khiếp sợ như vậy, không rõ vì sao trấn chủ Dương lại nói ra những lời như vậy.

(2) Dân bất cử quan bất lý: mặc dù có những chuyện sai trái nhưng chỉ cần dân chúng không tố cáo thì quan lại cũng sẽ không quan tâm.

Vì một người phụ nữ không có hộ tịch ở cõi âm mà đắc tội với cường giả Lục phẩm, chuyện này căn bản là không đáng chút nào.

Dáng tươi cười trên mặt Lưu Nguyệt biến mất, vẻ mặt trở nên lạnh như băng, ngay sau đó anh ta phẩy tay một cái, mọi người lập tức thấy Dương Thiên Hòa trực tiếp bay ra ngoài đụng vào trên tường rào của một gia đình sau đó mới rơi xuống mặt đất.

"Đại nhân bớt giận."

"Đại nhân bớt giận, không phải trấn chủ Dương cố ý mạo phạm đâu ạ."

Mấy vị thuộc hạ của Dương Thiên Hòa vội vã cầu tình, Cù Trì Bằng đang đứng bên cạnh cũng bị lời của Dương Thiên Hòa chọc giận, lạnh lùng chế giễu: "Cái gì mà trấn chủ, là phó trấn chủ mới đúng, bên phía quận thành đã truyền tin muốn để người trong trấn của chúng ta tự bầu trấn chủ, nhưng hắn cho tới bây giờ vẫn còn chưa bầu ra được kết quả cuối cùng đúng không?"

Cù Trì Bằng giỏi về kinh doanh, sau khi tới cõi âm cũng là như thế, tuy rằng cuộc sống hằng ngày rất nghèo khó nhưng cũng có một con đường kết nối tin tức với bên trên, đương nhiên cũng biết tin tức lớn như tin lão trấn chủ vừa từ chức.

"Bầu trấn chủ mới sao?"

Lưu Nguyệt trầm ngâm, chức vị trấn chủ này không liên quan gì tới anh ta, anh ta và Phương Minh đều là đồ giả mạo, nếu thật sự tranh cử chức trấn chủ này nhất định sẽ bị cường giả ở cõi âm nhìn thấu.

Chỉ là mặc dù bản thân anh ta và Phương Minh không thể đảm nhiệm chức trấn chủ nhưng điều đó không có nghĩa là không còn cách nào, bọn họ có thể nâng một người lên chức vị này, nghĩ tới đây, ánh mắt Lưu Nguyệt nhìn về phía Cù Trì Bằng.

Lão đầu này rất khôn khéo, biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm, hơn nữa bởi vì hắn không có hộ tịch ở cõi âm cho nên

cũng không có gốc rễ gì ở cõi âm, nếu có thể nâng hắn lên thành trấn chủ ngược lại cũng là một sự lựa chọn tốt.

Cứ như vậy sau này khi trở lại cõi âm bọn họ cũng có một điểm dừng chân, cũng có thể sai Cù lão đầu đi tìm hiểu một số tin tức của cõi âm.

Trong lúc Lưu Nguyệt đang suy tính Dương Thiên Hòa cũng đã bò lên, ánh mắt không dám nhìn hướng Lưu Nguyệt, sợ bị anh ta nhìn ra vẻ mặt oán hận của mình, cúi đầu không nói một lời, chân thấp chân cao rời đi.

Thù này nhất định hắn phải báo, cho dù là cường giả Lục phẩm thì thế nào? Không phải quận trưởng cũng là cường giả Lục phẩm sao? Thế nhưng khi quận trưởng đối mặt với anh rể mình vẫn phải nể mặt cẩn thận. Mặc dù anh rể mình chỉ là cường giả Ngũ phẩm thế nhưng sau lưng anh rể mình còn có chỗ dựa lớn, căn bản không sợ cường giả Lục phẩm.

Dương Thiên Hòa cho rằng Phương Minh đang ở trong phòng chính là cường giả Lục phẩm, nếu không dựa vào sự khôn khéo của Cù lão đầu làm sao có thể chỉ mưu cầu một thân phận tỳ nữ cho con gái mình như vậy?

Căn bản là hắn không biết cái thân phận tỳ nữ này vẫn là nhờ Cù Trì Bằng đánh cược mới có được.

Chương 965: Quỷ khí che thiên

Dương Thiên Hòa đi rồi, ở đây chỉ còn sót lại Lưu Nguyệt cùng hai cha con Cù Trì Bằng.

"Cái kia… Đại nhân..."

Cù Trì Bằng muốn nói lại thôi, nhưng hắn vẫn phải mở miệng, lần này hắn đã đắc tội rất sâu với Dương Thiên Hòa, nếu như hai vị đại nhân này không dẫn mình đi cùng khẳng định mình sẽ bị Dương Thiên Hòa trả thù.

"Ngươi muốn đi cùng chúng ta? Tại sao lại muốn đi theo chúng ta?"

Đối mặt với câu hỏi ngược của Lưu Nguyệt, Cù Trì Bằng nóng nảy, hắn đã vì con gái mà đắc tội với Dương Thiên Hòa, nếu như hai vị đại nhân không giữ lời hứa chắc chắn sau này hắn sẽ rất thảm.

"Đại nhân, đương nhiên hai ngài không cần để Dương Thiên Hòa vào trong mắt, ở trong mắt hai ngài hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng đối với chúng tôi Dương Thiên Hòa chính là một nhân vật lớn, nếu hai ngài cứ đi như vậy chắc chắn hắn sẽ trả thù tôi."

Chỉ thiếu chút nữa Cù Trì Bằng đã nói thẳng ra rằng các người không thể lừa con gái của tôi rồi không quan tâm tới lão già như tôi đây đó chứ? Tôi đây là mua một tặng một đấy.

"Ai nói với ngươi chúng ta muốn đi?"

Lưu Nguyệt cười tủm tỉm nhìn Cù Trì Bằng, lời của hắn khiến Cù Trì Bằng sửng sốt một chút, hai vị đại nhân này không đi,

chẳng lẽ còn muốn lưu lại ở sơn thôn nhỏ này?

"Không phải trấn các ngươi đang chọn trấn chủ mới sao, ta thấy ngươi cũng không tệ, có thể đi tự đề cử mình."

"Tôi?" Ngón tay Cù Trì Bằng chỉ mình, sau một khắc lập tức vội vàng lắc đầu, nói: "Đại nhân, ngài đừng mang tôi ra làm trò đùa nữa, ngay cả hộ tịch tôi cũng không có làm sao có thể có tư cách tranh cử?"

Tuy rằng phía trên đã nói để đám quỷ hồn trong trấn bọn họ tự bầu một người, nhưng đây rõ ràng chính là do người anh rể kia của Dương Thiên Hòa làm ra, chỉ có phần tư cách và sự từng trải của Dương Thiên Hòa là còn kém một chút để đảm nhiệm chức trấn chủ, nếu như để phía quận thành bên kia sắp xếp đương nhiên chức vị này sẽ không đến phiên Dương Thiên Hòa, vì thế biện pháp duy nhất chính là để thôn trấn tự bầu.

Về phần mình, đừng nói phía sau không có chỗ dựa, cho dù phía sau hắn có chỗ dựa vững chắc giống Dương Thiên Hòa cũng vô dụng thôi, dù sao thì bản thân mình cũng không có hộ tịch, cũng giống như một người nước ngoài muốn chạy tới Trung Quốc tranh cử chức vị quan viên, căn bản chính là chuyện không thể nào.

"Không hộ tịch tính là gì, có hai người chúng ta ở đây, hộ tịch không là vấn đề."

Trong lòng Lưu Nguyệt đã nghĩ kỹ kế hoạch, đó chính là bản thân mình âm thầm ra tay tiêu diệt Dương Thiên Hòa, sau đó để một người biết nghe lời trên trấn thượng vị, tiếp theo lại để người vừa thượng vị giải quyết vấn đề hộ tịch của Dương Thiên Hòa, chậm rãi bồi dưỡng Dương Thiên Hòa.

Muốn làm chuyện này cũng không khó, anh ta tin rằng trong trấn này có rất nhiều người ngấp nghé chức vị trấn chủ, chỉ vì sợ

bối cảnh của Dương Thiên Hòa mới không dám động tâm tư này mà thôi.

"Vậy đa tạ hai vị đại nhân."

Trên mặt Cù Trì Bằng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hắn không biết vị đại nhân này định làm gì để giải quyết vấn đề hộ tịch của hắn nhưng nếu đại nhân đã lên tiếng, vậy khẳng định là có biện pháp, hắn chỉ cần cung kính đợi tin lành là được.

"Tử Huyên, con ở lại đây với đại nhân đi, nhớ hầu hạ đại nhân thật cẩn thận, cha rời đi trước."

Sau khi nói chuyện với nhau thêm vài câu, Cù Trì Bằng có ý muốn rời khỏi, thế nhưng hắn lại để con gái mình ở lại. Mà Cù Tử Huyên cũng không mất hứng chút nào, ngược lại còn xấu hổ gật đầu đáp ứng.

"Hầu hạ ta làm gì, con gái của ngươi cũng không phải tỳ nữ của ta mà là tỳ nữ của cậu ấy, chờ sau khi cậu ấy ra ngoài sẽ gọi con gái ngươi qua đây, hiện tại cứ dẫn theo con gái ngươi rời khỏi trước đi."

Nghe được lời của Lưu Nguyệt, trên mặt Cù Tử Huyên lộ ra vẻ thương tâm cùng thất vọng, nhưng lại không dám ngỗ nghịch, chỉ có thể giương mắt nhìn cha mình.

"Vậy... Vậy được rồi."

Cù Trì Bằng gật đầu, dù sao thì đại nhân cũng đã đáp ứng vấn đề này, cũng không sợ đại nhân thay đổi, vừa vặn hắn cũng có một chút việc muốn dặn dò con gái mình.

Hai cha con nhà họ Cù rời đi, Lưu Nguyệt lại khôi phục dáng dấp nhàn nhã như dạo chơi, anh ta cho rằng không bao lâu nữa Phương Minh sẽ ra ngoài, nhưng không nghĩ tới không bao lâu nữa này lại chính là ba ngày.

Thời gian ba ngày trôi qua, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, thế nhưng quỷ khí từ bốn phương vẫn liên tục không ngừng dũng mãnh tuôn vào phòng.

Không chờ được Phương Minh xuất hiện nhưng Lưu Nguyệt lại chờ được một đám khách không mời mà đến đến.

Dương Thiên Hòa đã rời đi kia lại quay lại, chẳng qua lần này hắn không phải người dẫn đầu, ngược lại còn đứng ở phía sau đoàn người.

"Nghe nói có đồng nghiệp đến bản quận, bổn thành chủ cố ý tới thăm hỏi trước."

Một tiếng sấm nổ vang, đó là tiếng nói phát ra từ trong miệng người thanh niên đi đầu.

Người đàn ông này long hành hổ bộ, cả người tản ra quỷ khí mạnh mẽ, mà hai lão già đi theo sau lưng hắn cũng có quỷ khí quanh quẩn, hai cha con Cù Trì Bằng cùng Cù Tử Huyên còn không dám thở mạnh một chút.

Người đến chính là thành chủ quận thành cùng hai tâm phúc của hắn.

"Đây là gọi chỗ dựa sau lưng tới lấy lại danh dự cho mình sao?"

Lưu Nguyệt duỗi lưng mệt mỏi, mắt hơi híp, ba người trước mắt này đại khái tương đương với cảnh giới Địa Cấp tầng chín, dựa theo thực lực của mấy người này đoán chừng quận trưởng một quận chỉ có thực lực tương đương với cường giả Thiên Cấp trong giới tu luyện ở dương gian.

Địa Cấp tầng chín, cảnh giới không trên mình, đương nhiên cũng không thể nhìn ra sơ hở trên người mình.

"Nếu đã tới thăm hỏi cũng đã nhìn thấy bản tọa, vậy thì lưu lại chút lễ vật rồi hãng rời đi đi." Lưu Nguyệt lạnh lùng nói.

Nghe được lời của Lưu Nguyệt, vẻ mặt Tề Hưng Chân trở nên âm trầm, mà lão già tâm phúc phía sau hắn lại phẫn nộ quát: "Các hạ không khỏi quá không coi ai ra gì, thành chủ đại nhân nhà ta thật lòng thăm hỏi..."

"Chờ đã, sao bản tọa lại không coi ai ra gì?" Lưu Nguyệt cắt đứt lời của ông lão, đáp: "Nếu đã nói là tới thăm hỏi thì hẳn là vì muốn gặp mặt bản tọa, hiện tại đã gặp được bản tọa rồi chẳng lẽ không nên lấy ra một món quà đại biểu cho tấm lòng sao? Bản tọa nhận quà của thuộc hạ cũng coi như đã nhận phần tâm ý này, có chỗ nào sai sao?"

"Hay là các ngươi chỉ mượn danh thăm hỏi mà thực tế lại có có mưu đồ khác, cho nên căn bản không hề chuẩn bị lễ vật gì?"

Nhìn ánh mắt giễu cợt của Lưu Nguyệt, vẻ mặt Tề Hưng Chân càng thêm u ám, tuy rằng hắn chỉ đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm nhưng bởi vì quan hệ sau lưng, cho dù là quận trưởng đại nhân cấp bậc Lục phẩm cũng không dám sĩ diện qua loa đối với hắn, ở toàn bộ quận thành hắn càng là tồn tại giống hệt thổ hoàng đế, nào đã bị ai chế nhạo như vậy bao giờ?

Dường như người trước mắt này chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm giống như mình, cũng không thể khiến mình kiêng kỵ bao nhiêu, sở dĩ hắn đè nén tính tình là bởi vì cái vị còn đang ở trong phòng kia.

Có thể dẫn động nhiều quỷ khí như vậy tất nhiên người trong phòng là một vị cường giả Lục phẩm, tuy rằng sau lưng hắn có chỗ dựa nhưng cũng không muốn tùy tiện kết thù kết oán với một vị cường giả Lục phẩm, chí ít là ở trước khi chưa thăm dò rõ ràng lai lịch của đối phương.

"Ngươi đã nói như vậy, vậy bổn thành chủ cũng đi thẳng vào vấn đề luôn, các hạ đả thương em vợ của ta ngay trên địa bàn của ta, phải chăng nên cho ta một câu trả lời công bình?"

"Trả lời, ngươi muốn trả lời cái gì?"

Lưu Nguyệt cười lạnh liên tục, sau một khắc bóng người lập tức biến mất ở ngay tại chỗ.

"Không tốt!"

Tề Hưng Chân cũng làm ra phản ứng một cách nhanh chóng, thân thể chắn trước mặt Dương Thiên Hòa, vậy mà sau một khắc thân thể của hắn lại lảo đảo lui về phía sau vài bước, bởi vì Lưu Nguyệt đã xuất hiện ở trước người hắn.

Quyền của hai người đối chạm chính diện với nhau, rất rõ ràng Tề Hưng Chân không phải đối thủ của Lưu Nguyệt.

Đã không có Tề Hưng Chân ngăn cản, Dương Thiên Hòa phát hiện Lưu Nguyệt đang ở ngay trước mặt mình, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, hắn không nghĩ tới ngay cả anh rể của mình cũng không phải đối thủ của người nọ, quan trọng nhất là hắn không ngờ người này lại phách lối như vậy, dám ra tay ở ngay trước mặt anh rể mình.

"Xem ra lần trước dạy dỗ ngươi còn chưa đủ, đã như vậy, vậy lần này lại dạy dỗ ngươi sâu sắc hơn một chút đi."

Lưu Nguyệt nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, Dương Thiên Hòa té bay ra ngoài y hệt tơ liễu, sau khi rơi xuống mặt đất đã không rõ sống chết.

Rầm!

Ngay khi Lưu Nguyệt ra tay đập bay Dương Thiên Hòa, hai vị lão già tâm phúc của Tề Hưng Chân cũng đồng loạt ra tay ngay sau

đó, mà Tề Hưng Chân cũng tức giận ra tay lần nữa.

Ba vị cường giả Ngũ phẩm đồng thời ra tay, hiển nhiên cũng nhìn ra sự mạnh mẽ của Lưu Nguyệt.

Hai cha con nhà họ Cù ở bên cạnh cũng đã nhìn tới ngẩn người, hai người đều không nghĩ tới vị đại nhân này lại dũng mãnh quá mức như vậy, một lời không hợp liền trực tiếp ra tay, căn bản là không hề đặt thành chủ vào mắt.

Quan trọng nhất là vị đại nhân này có thể lấy một đối ba lại vẫn không rơi vào thế hạ phong, ngược lại ba người thành chủ bị đánh tới không có sức hoàn thủ, nếu cứ tiếp tục như vậy đương nhiên ba người thành chủ sẽ thất bại.

Rầm!

Một lão già tâm phúc của Tề Hưng Chân bị Lưu Nguyệt đánh trúng một đấm, trong nháy mắt quỷ khí trên người tiêu tán hơn phân nửa, đối với loại quỷ tu như bọn hắn thì quỷ khí giống như dòng máu của bọn hắn vậy, quỷ khí tiêu tán hơn phân nửa đại biểu cho bị thương nặng mất máu quá nhiều.

"Khinh người quá đáng, các hạ làm vậy là muốn khiêu chiến với toàn bộ quận thành sao? Muốn khiêu chiến với toàn bộ Lạc Sơn?"

Tề Hưng Chân càng đánh càng kinh hãi, hắn đã có chút hối hận vì chuyến hành trình này, rơi vào đường cùng chỉ còn cách lấy tên tuổi của sơn chủ ra dọa đối phương.

Bất kể như thế nào, hắn cũng là thành chủ bản quận thành, là do phủ sơn chủ tự mình sách phong, nếu như mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì chắc chắn phủ sơn chủ sẽ phái người đến điều tra, bởi vì hành vi này chính là trắng trợn khiêu khích sơn chủ đại nhân.

Lấy thần thông của sơn chủ đại nhân, đừng nói là cảnh giới Ngũ phẩm, cho dù là cường giả Lục phẩm cũng không chỗ để trốn.

Thế nhưng có một điều Tề Hưng Chân lại không biết, cái danh sơn chủ mà hắn bưng ra kia có thể sẽ có uy hiếp với quỷ tu ở cõi âm, nhưng đối với Lưu Nguyệt lại chẳng có tác dụng gì, bởi vì căn bản Lưu Nguyệt không phải quỷ tu ở cõi âm, cùng lắm thì chạy về dương gian là được.

Rầm!

Một lão già khác bị Lưu Nguyệt dùng một đấm đánh nát hai phần ba quỷ khí, đã mất đi lực chiến đấu.

Sắc mặt Tề Hưng Chân run lên, đối mặt với ánh mắt tràn ngập sát ý của Lưu Nguyệt, giờ phút này hắn đã muốn rút lui.

"Được rồi, các hạ đả thương người trên địa bàn của bản quận trưởng, chẳng lẽ thật sự cho rằng bản quận không người sao?"

Một tiếng tiếng quở trách truyền đến, nghe được thanh âm này, trên mặt Tề Hưng Chân lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vã hô lên: "Quận trưởng đại nhân cứu ta."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt trở nên ngưng trọng lên, bởi vì tiếng quát vừa rồi vang lên khiến quỷ khí trên người anh ta tiêu tán hơn phân nửa, quỷ khí tiêu tán không thể khiến anh ta bị thương tổn gì thế nhưng không có quỷ khí che lấp, thân phận chân thật của anh ta rất dễ dàng bại lộ.

Một ông lão mặc áo đen cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở trước mặt Tề Hưng Chân.

"A?"

Ông lão liếc nhìn Lưu Nguyệt, nhíu mày lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, đang chuẩn bị mở miệng, chẳng qua vừa lúc đó, đột

nhiên căn phòng sau lưng Lưu Nguyệt tóe ra quỷ khí khủng bố, quỷ khí này vừa tràn ra trực tiếp bao phủ toàn bộ thôn này lại, cũng che kín bầu trời phía trên thôn.

Quỷ khí che trời!

Tròng mắt ông lão co rút lại một chút, bởi vì hắn hiểu cảnh tượng kỳ dị như vậy đại biểu cho cái gì.

Chương 966: Lưu huynh xin tự trọng (1)

Quỷ khí che trời, đó là dị tượng chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc ngay khi cường giả Ngũ phẩm đột phá thành công, bước vào cảnh giới Lục phẩm.

Tròng mắt Mạnh Tuyết Phong co rút lại, bản thân hắn chính là cường giả Lục phẩm, đương nhiên cũng đã từng trải qua tình cảnh như trước mắt này, trước đây khi hắn đột phá tới Lục phẩm cũng có quỷ khí che trời.

"Đột phá?"

Trong mắt Lưu Nguyệt cũng có vẻ kinh ngạc, với tư cách là người dương gian, hoàn cảnh ở cõi âm căn bản cũng không thích hợp để bọn họ tu luyện, sao tên kia có thể làm được?

Quỷ khí cuồn cuộn như thể mây đen phủ kín bầu trời, càng ngày càng dày đặc, đám người Tề Hưng Chân càng lúc càng cảm thấy áp lực lớn lao, mà hai cha con nhà họ Cù đã sớm quỳ trên đất lạnh run.

Uy thế như vậy không phải những quỷ hồn bình thường như bọn hắn đủ khả năng thừa nhận.

"Quận trưởng đại nhân..."

Ánh mắt Tề Hưng Chân nhìn về phía Mạnh Tuyết Phong, cường giả Lục phẩm như vậy cũng chỉ có quận trưởng đại nhân mới có thể là đối thủ, hơn nữa quận trưởng đại nhân đã bước vào cảnh giới Lục phẩm rất nhiều năm, chắc chắn sẽ không e ngại một

người vừa bước vào cảnh giới Lục phẩm.

Mạnh Tuyết Phong khoát khoát tay, trầm giọng nói: "Cho dù là cảnh giới Lục phẩm nhưng dám vô cớ đả thương người ở bản quận thành, nhất định cũng phải cho bản quận trưởng một câu trả lời hài lòng."

Đúng vậy, Mạnh Tuyết Phong rất có lòng tin đối với thực lực của chính mình, hắn đã bước vào cảnh giới Lục phẩm nhiều năm, đối mặt với một người vừa bước vào cảnh giới Lục phẩm căn bản không sợ sệt gì, phải biết rằng ở cảnh giới Lục phẩm này cũng có sự phân chia mạnh yếu, tuy rằng hắn không phải người mạnh nhất trong cảnh giới Lục phẩm nhưng cũng là trung bình.

Vậy mà ngay sau khi quỷ khí trên bầu trời xuất hiện biến hóa một lần nữa, vẻ mặt vốn đang bình tĩnh của Mạnh Tuyết Phong rốt cục cũng không thể giữ vững bình tĩnh.

Ầm ầm!

Quỷ khí tràn ngập hóa thành mây đen, lại còn mang theo tiếng sấm rung trời, mỗi một tiếng sấm vang lên đều khiến quỷ hồn trong phương viên trăm dặm rung động nơm nớp quỳ trên đất.

Thời tiết ở cõi âm là không có dông tố, nhất là sấm sét lại càng không tồn tại ở cõi âm, bởi vì bản thân sấm sét đã có lực lượng khắc chế quỷ hồn, là khắc tinh của tất cả âm linh, đương nhiên không thể xuất hiện ở cõi âm này.

Nhưng bây giờ không ngờ tiếng sấm sét lại xuất hiện, điều này khiến đám người Tề Hưng Chân lộ ra vẻ sợ hãi trên mặt, mà trên mặt Mạnh Tuyết Phong cũng có vẻ khiếp sợ, bởi vì hắn nghĩ tới một tin đồn.

Có tin đồn một số quỷ tu ở cõi âm vì có thiên phú quá mức kinh khủng tuyệt luân, cho nên tốc độ tu luyện của bọn họ vượt xa

người khác, mà trời cao đúng là rất công bình, có được tất có mất, khi loại người này đột phá sẽ phải đối mặt với thiên phạt phủ xuống.

Quỷ tu sợ nhất là sức mạnh của sấm sét, cho nên thiên phạt chính là sấm sét.

Sấm sét cuồn cuộn bắt đầu nổi lên trên bầu trời, chỉ là thỉnh thoảng xuất hiện một tia từ trong đám mây đen do quỷ khí biến thành kia đã khiến da đầu đám người Tề Hưng Chân run rẩy.

"Tất cả mọi người rời khỏi sơn thôn này trước đã."

Giọng nói của Mạnh Tuyết Phong truyền khắp toàn bộ thôn xóm, cùng lúc đó chính bản thân hắn cũng là người đầu tiên biến mất khỏi thôn trấn, lúc hắn xuất hiện lại đã ở ngoài mười dặm, khoảng cách này mới có thể xem là khu vực hoàn toàn an toàn.

Rầm!

Mọi người ở đây mới chỉ rời khỏi thôn trấn không bao lâu thì cuối cùng tia sấm sét đầu tiên cũng rơi xuống, những tia sét thô to như thùng nước phá vỡ đám mây đen trực tiếp đánh xuống, toàn bộ nhà đá trong sơn thôn bị uy thế của sấm sét quét đến toàn bộ hóa thành bột mịn.

Mà căn phòng Phương Minh đang ở kia cũng không thể tránh được kiếp này, hơn nữa bởi vì bản thân sấm sét cố ý đánh vào nơi đấy, càng trực tiếp đánh nổ tạo thành một cái hố sâu.

Mạnh Tuyết Phong hơi nhíu mày, cho dù là bản thân hắn hiện tại cũng phải trả giá lớn mới có thể tiếp nhận được uy lực của lôi đình này, mà khi hắn vừa bước vào cảnh giới Lục phẩm căn bản là không có khả năng đón đỡ được, chỉ một tia sấm này đã có thể khiến hắn thần hồn câu diệt.

Ánh mắt mọi người đều đồng thời nhìn về phía hố sâu kia,

muốn mau chóng biết được kết quả.

Ầm ầm!

Vậy mà mây đen trên bầu trời còn chưa tản đi như vậy, sấm sét vẫn còn đang rung động ầm ầm, một lúc sau, vài tia sấm sét thô to mạnh mẽ như thùng nước lại hạ xuống.

Nếu như nói một tia chớp lúc trước chỉ là thử nghiệm mà nói, như vậy giờ phút này thiên phạt đã hạ quyết tâm, hết tia sét này tới tia sét khác hạ xuống, cực kỳ dày đặc khiến đám người Tề Hưng Chân nhìn mà sợ mất mật.

"Thằng này thật đúng là thích tạo ra động tĩnh lớn, cũng đừng chết đi như vậy đấy."

Lưu Nguyệt thầm lẩm bẩm một câu trong lòng, trên mặt cũng có vẻ lo âu, dù sao thì uy thế của lôi đình này khủng bố như thế nào chính bản thân hắn cũng cảm nhận được.

Ngay khi mọi người khiếp sợ trước tình cảnh sấm sét kinh khủng trước mắt, giờ khắc này có một bóng người đứng sững ở bên trong sấm sét kia, mặc cho sấm sét rơi vào trên người của hắn.

Mỗi lần sấm sét bắn trúng, bóng người này lại hạ thấp thêm một phần, da thịt trên người cũng bị bong tróc trong nháy mắt, chỉ có điều không hề có máu chảy ra, rất nhanh bóng người này đã trở thành một người da đen.

Sấm sét oanh kích dường như cũng cảm thấy bất mãn vì bóng người này còn có thể đứng vững như vậy, tốc độ vừa hơi giảm xuống lại nhanh thêm mấy phần, uy lực cũng mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều.

"Thiên phạt này dường như còn mạnh mẽ hơn trong tin đồn."

Mạnh Tuyết Phong nhìn sấm sét đang rơi xuống, trên mặt có

vẻ khiếp sợ, đối mặt với loại sấm sét trình độ này bản thân hắn đã không thể không thừa nhận, cho dù có đổi lại hắn cũng không chịu nổi.

"Hừ, thiên phạt mạnh mẽ như vậy nhất định người này không sống nổi, đã không có cường giả Lục phẩm làm chỗ dựa, đến lúc đó xem bổn thành chủ báo thù này như thế nào."

Trên mặt Tề Hưng Chân lại có thêm dáng vẻ hả hê, nếu cường giả Lục phẩm bị thiên phạt giết chết, cho dù thiên phú có khủng bố đến đâu thì cũng chỉ là một người chết, không đúng, ngay cả thi cốt cũng không còn.

Thời khắc này mấy tia sấm sét đã biến thành một biển sấm sét, đây mới là sấm chớp bão bùng thật sự, sấm sét như mưa rơi điên cuồng không ngừng hạ xuống, toàn bộ sơn thôn đều bị sấm sét san thành bình địa.

Mà cùng lúc đó bóng người kia đột nhiên động, hai tròng mắt mở ra, nhảy lên một cái trực tiếp xông lên bầu trời, một quyền đánh thẳng về phía một tia chớp sắp hạ xuống.

Dưới nắm tay này sấm sét tán loạn, bóng người này giống như thần long đi ngược lên trời, khuấy động phong vân bên trong biển sấm sét kia.

"Điều này sao có thể?"

Trên mặt Mạnh Tuyết Phong có vẻ chấn động nồng đậm, đối mặt với thiên kiếp kinh khủng như vậy có thể may mắn ngăn cản sống sót cũng đã rất tốt rồi, không ngờ người trước mắt này còn có thể chủ động phản kích thiên phạt, phần quyết đoán này...

Trên bầu trời không, bóng người này mạnh mẽ xông tới, nghịch thiên chinh phạt thiên kiếp, đám người Tề Hưng Chân nhìn tới không ngừng run rẩy, phần thần thái này có mấy người có thể

hiểu rõ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến sau này đám người Tề Hưng Chân khiếp sợ phát hiện tiếng sấm bắt đầu yếu bớt, mà sấm sét cũng không còn dày đặc như lúc trước.

Đây là muốn vượt qua thiên kiếp sao?

"Cá vượt Long Môn chính là rồng, tuy nói từ Ngũ phẩm bước vào Lục phẩm là biến hóa long trời lở đất, nhưng cường giả Lục phẩm đã vượt qua thiên phạt cùng cường giả Lục phẩm không vượt qua thiên phạt hoàn toàn là hai khái niệm."

Trong lòng Mạnh Tuyết Phong cũng thầm than, hắn đã hiểu, dù cho vị này chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Lục phẩm, nhưng thực lực tuyệt đối sẽ không ở dưới hắn, quan trọng nhất là tiềm lực, tiềm lực của đối phương vượt xa hắn.

Chương 967: Lưu huynh xin tự trọng (2)

Một cường giả vừa có tiềm lực vừa có thực lực như vậy cho dù có ra tay đả thương người ngay trong quận thành của mình như vậy, Mạnh Tuyết Phong cũng biết hắn không thể làm gì đối phương, cho dù hắn có báo chuyện này lên cho sơn chủ sợ rằng sơn chủ không chỉ không xử phạt, thậm chí vì thu phục thiên tài như vậy còn có thể có ban thưởng cũng nên.

Một nén nhang sau, sấm sét triệt để tiêu tán, quỷ khí mây đen đầy trời kia cũng tiêu tán, mà bóng dáng Phương Minh cũng lại rơi xuống cái thôn nay đã trở thành phế tích, đứng lặng yên.

Quanh thân Phương Minh cháy đen không có một nơi nào hoàn chỉnh, vậy mà hồi lâu sau, lớp da đen bên ngoài bắt đầu chậm rãi bóc ra, lộ ra da thịt trong suốt sáng bóng bên trong, lóe ra ánh sáng lộng lẫy như thủy tinh.

"Đây là đang trọng sinh trong thiên kiếp, một lần nữa dựng dục thân thể mới."

Mạnh Tuyết Phong thấy một màn như vậy, trên mặt có vẻ hâm mộ, trọng sinh trong thiên kiếp không chỉ đơn thuần là da thịt được trọng sinh như vậy, quan trọng nhất là lực lượng lôi đình dựng dục bên trong thân thể mới này, mà bản thân lực lượng lôi đình chính là khắc tinh của âm linh.

Nói không khoa trương chút nào, trong cấp bậc cùng cảnh giới, người đã vượt qua thiên kiếp là tồn tại vô địch.

Sau khi lớp da ngoài bị bóc ra, cả người Phương Minh được

bao bọc dựng dục bên trong ánh sáng trong suốt, thánh khiết tuyệt trần, không hề có loại cảm giác thâm trầm của quỷ tu. Mà quan trọng nhất là hơi thở năng lượng đang tản mát ra quanh thân thể cậu, cho dù đã cách xa như vậy nhưng đám người Tề Hưng Chân vẫn cảm thấy kinh hãi.

"Đây là dư uy của thiên kiếp còn đang ở, đợi sau một khoảng thời gian nữa sẽ từ từ tiêu tán."

Mạnh Tuyết Phong hiểu biết nhiều hơn đám người Tề Hưng Chân nhiều, sở dĩ toàn thân trước mắt người này tản mát ra năng lượng kinh khủng như vậy ngoại trừ vì thực lực của đối phương quá khủng bố, còn một nguyên nhân khác chính là dư uy của thiên kiếp còn đang lưu lại ở trên người của đối phương không hoàn toàn tiêu tán.

Thân thể khôi phục, ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía bên này, chỉ đảo mắt liếc sơ qua đã khiến đám người Tề Hưng Chân tê dại cả da đầu, sau khi thấy tình cảnh vị này chống lại thiên kiếp, lúc này Tề Hưng Chân đã không còn tâm tư muốn lấy lại danh dự gì nữa.

"Chúc mừng các hạ đột phá cảnh giới Lục phẩm, vượt qua thiên kiếp, thân làm quận trưởng bản địa, ta đặc biệt tới chúc mừng."

Mạnh Tuyết Phong trở mặt còn nhanh hơn Tề Hưng Chân, nếu đổi lại là lúc trước có thể hắn còn tự phụ thân phận mà không thay đổi thái độ nhanh như vậy, nhưng bây giờ tình huống của cõi âm có chút biến hóa, loại cường giả vừa có thực lực lại có tiềm lực như vậy mới là người được phía trên thích nhất.

Ánh mắt Phương Minh nhìn Tề Hưng Chân, một lúc sau ôm quyền, xem như đã tiếp nhận ý tốt của Mạnh Tuyết Phong, Mạnh Tuyết Phong cũng thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, xem ra đối phương cũng không muốn gây thù kết oán với bản thân mình, nói

như vậy chuyện này cũng dễ xử lý rồi.

"Không biết phải xưng hô với các hạ như thế nào?"

"Tần Dương."

"Thì ra là Tần lão đệ, Tần lão đệ có thiên phú hơn người, lão ca bội phục không thôi, nếu như Tần lão đệ không chê, không ngại đến phủ quận trưởng làm khách, lão ca bày rượu chúc mừng lão đệ."

Phương Minh trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

"Vậy thì làm phiền, chẳng qua hiện tại ta còn chuyện khác phải xử lý, tối nay sẽ tới cửa quấy rầy."

"Tần lão đệ khách khí, vậy lão ca rời đi trước, ở phủ quận trưởng chờ lão đệ đại giá quang lâm."

Mạnh Tuyết Phong rời đi, mang theo đám người Tề Hưng Chân cùng đi, Phương Minh ngược lại không ngăn cản, cậu vốn không đặt tên Tề Hưng Chân này vào trong mắt, có một màn ngày hôm nay tin tưởng đối phương cũng biết nên làm như thế nào.

"ĐM, cậu thật trâu bò, vậy mà có thể đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp ở đây."

Đợi khi tất cả mọi người rời đi rồi Lưu Nguyệt mới đi tới trước mặt Phương Minh, đang định đấm một đám vào bả vai Phương Minh nhưng lại bị Phương Minh tránh khỏi.

"Lưu huynh xin tự trọng."

"Lưu huynh?"

Nghe được Phương Minh xưng hô nghiêm chỉnh như vậy, Lưu Nguyệt sửng sốt một chút, vì sao đột nhiên anh ta cảm thấy sau khi

Phương Minh đột phá lại thay đổi tính tình hệt như một người hoàn toàn khác vậy?

"Không phải cậu đã bị sét đánh hỏng đầu rồi đó chứ?"

Ánh mắt Phương Minh nhìn Lưu Nguyệt, cuối cùng lựa chọn im lặng.

"Tạm thời không thể tiếp tục ở nơi này nữa, ngươi dẫn theo mọi người tới trấn trên trước đi, hẳn quận trưởng sẽ sắp xếp một chỗ dừng chân cho các ngươi."

Ánh mắt của Phương Minh chuyển hướng nhìn về phía Cù Trì Bằng đang đứng bên cạnh, Cù Trì Bằng lập tức vội vàng gật đầu. Nói đùa gì vậy, vừa rồi ngay cả quận trưởng đại nhân cũng muốn kết giao với vị đại nhân này, có câu này của đại nhân, cho dù có đưa hết tất cả người của thôn bọn họ đến trấn trên cũng không có người nào dám phản đối.

Hai mắt của Cù Tử Huyên đang đứng bên cạnh trở nên sáng rực, thật ra lúc trước khi cha cô ấy muốn cô ấy làm tỳ nữ cho người ta, trong lòng cô ấy còn có chút bất mãn. Suy cho cùng đột nhiên một người đang sống một cuộc sống khá giả ở thời hiện đại lại phải trở thành tỳ nữ cho người ta, chênh lệch giữa hai bên lớn như dòng sông so với biển rộng, trong lúc nhất thời khiến người ta khó có thể tiếp nhận nổi.

Mà giờ khắc này Cù Tử Huyên lại không có chút bất mãn nào nữa, phụ nữ luôn luôn sùng bái cường giả, thực lực Phương Minh triển lộ ra lúc trước đã triệt để chinh phục cô ấy, loại lực lượng này vượt quá tưởng tượng của cô ấy.

Đừng nói là làm tỳ nữ, cho dù Phương Minh muốn cô ấy ngay lúc này, ngay nơi này, cô ấy cũng sẽ vểnh mông lên, vẻ mặt cam tâm tình nguyện.

Trong thời gian ba năm ở cõi âm này Cù Tử Huyên đã hiểu rất rõ ràng, người có thực lực ở cõi âm cũng giống như người có quyền lực ở dương gian vậy, thực lực càng mạnh cũng đại biểu cho quyền lực càng lớn, có thể hoành hành không sợ, trở thành người định ra quy tắc.

Nếu cô ấy muốn thoát khỏi cuộc sống của quỷ hồn tầng dưới chót này nhất định phải dựa vào một cường giả có thực lực chân chính.

"Đại nhân, tôi lập tức đi báo tin cho người trong thôn, con gái, con ở lại hầu hạ đại nhân cẩn thận."

Cù Trì Bằng kích động chạy ra ngoài, bởi vì hắn nghĩ tới lời hứa của một vị đại nhân khác với mình lúc trước, sẽ giúp mình cạnh tranh chức vị trấn chủ.

Lúc trước căn bản là hắn không suy nghĩ theo phương diện này, nói cho cùng thì ngay cả hộ tịch cõi âm hắn còn không có, làm sao có thể có tư cách cạnh tranh chức vị trấn chủ? Thế nhưng bây giờ lại khác, quận trưởng đại nhân tự mình đến chúc mừng, đến lúc đó chỉ cần vị đại nhân này nói một câu trước mặt quận trưởng kia, đương nhiên quận trưởng đại nhân sẽ nể mặt.

Đối với quận trưởng đại nhân, một chức vị trấn chủ căn bản cũng không tính là gì.

"Ngươi chờ ở chỗ này một lát."

Lưu Nguyệt thấy vẻ mặt e thẹn của Cù Tử Huyên, trực tiếp lôi kéo Phương Minh đi về phía sâu trong núi rừng, bởi vì trong lòng hắn còn có nhiều điểm nghi hoặc phải hiểu rõ.

"Cậu thực sự muốn đến phủ quận trưởng sao? Đừng quên bản thân cậu không phải người cõi âm, cho dù cậu đã đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp nhưng chỉ vậy vẫn không thể nào che đậy thân

phận chân thật của cậu. Hắn là vừa rồi vị quận trưởng kia bị tình cảnh lúc trước làm chấn kinh quá mức cho nên mới không tỉ mỉ quan sát, chờ khi đến phủ quận trưởng, thân phận của cũng không thể che giấu được, đến lúc đó cậu sẽ phải đối mặt với sự truy sát của toàn bộ cõi âm."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt rất nghiêm túc, cho dù anh ta không có hiểu biết quá rõ ràng về cõi âm nhưng cũng biết, có một số quy tắc được áp dụng ở bất kỳ nơi nào.

Giống như ở dương gian, khi một tên tội phạm nước ngoài chạy trốn tới trong nước đương nhiên các ban ngành có liên quan trong nước sẽ điều tra truy tìm hành tung, nhưng nếu người nhập cư trái phép tới đây là một phần tử khủng bố mang theo vũ khí hạt nhân, như vậy chắc chắn tất cả các cơ quan nhà nước đều sẽ bị điều động, nhất định phải giải quyết dứt điểm phần tử nguy hiểm kia.

Một vị cường giả Thiên Cấp xông vào cõi âm cùng một vị cường giả Địa Cấp xông vào cõi âm, ảnh hưởng mà hai người tạo thành là hoàn toàn khác nhau, mà thái độ của cõi âm khi xử lý những người này cũng hoàn toàn khác nhau.

Nếu là người sau có thể chỉ cần bỏ mặc cho quận trưởng bản xứ tìm kiếm đuổi giết, nhưng nếu là người trước chắc chắn có thể khiến những cường giả cấp cao hơn đuổi giết tới đây, mà đến lúc đó cho dù muốn chạy cũng chạy không thoát.

"Yên tâm, bọn họ không thể nhìn ra thân phận chân thật của tôi."

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy chắc chắn, nghe được lời của cậu, Lưu Nguyệt lại quan sát đánh giá Phương Minh, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi, một lúc sau đột nhiên nói: "Cậu không phải Phương Minh!"

"Khụ khụ, nhãn lực của anh thật không tệ."

Chương 968: Cõi âm náo động

Ngay khi Lưu Nguyệt vừa nói ra những lời này, nơi ngực của Phương Minh có ánh sáng xuất hiện, sau một khắc, lại một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Phương Minh.

Một trái một phải, hai Phương Minh cứ đứng ở nơi đó như vậy.

"Phân thân, đây là phân thân của cậu?"

Sau khi bị hai Phương Minh trước mặt làm chấn kinh mười mấy giây, Lưu Nguyệt mới phản ứng được, hai mắt có tinh quang thoáng qua. Về phân thân đương nhiên hắn có hiểu biết tương đối, thậm chí trong giới tu luyện còn có không ít người tu luyện phân thân.

Nhưng trong giới tu luyện đều có một nhận thức chung, thực lực của phân thân vĩnh viễn kém hơn thực lực của bản thể, hơn nữa chênh lệch giữa song phương còn không nhỏ, cho nên nhiều khi phân thân chính là tồn tại như một điểm yếu.

Bởi vì phân thân phụ thuộc vào bản thể, một khi bản thể tử vong phân thân cũng sẽ tử vong theo, điều này khiến rất nhiều cường giả muốn lưu lại một bộ phân thân dùng để che chở cho con cháu đời sau đều phải buông bỏ ý niệm này.

Nhưng một màn trước mắt hiển nhiên đã lật đổ thường thức thường trực này, độ kiếp đột phá đến Thiên Cấp chính là phân thân của Phương Minh, mà bản thể của Phương Minh vẫn chỉ là cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, đây mới là nguyên nhân khiến hắn ngơ ngẩn.

"Tên nhóc cậu thật đúng là một tên biến thái, những người đó không mắng sai cho cậu chút nào."

Một lúc sau, Lưu Nguyệt mới nín nghẹn nói một câu như vậy, bởi vì anh ta biết Phương Minh không thể giải thích cặn kẽ tình huống của phân thân này với anh ta.

Sau khi biết rõ chân tướng, Lưu Nguyệt vây quanh quan sát đánh giá phân thân Phương Minh, cả phân thân có quỷ khí cực kỳ nồng nặc quanh quẩn, căn bản không thể nhìn ra một chút sơ hở, thậm chí ngay cả anh ta cũng hoài nghi liệu có phải phân thân này của Phương Minh đã được luyện chế từ thi thể của quỷ tu ở cõi âm.

"Cậu muốn khiến phân thân của cậu có chỗ đứng ở cõi âm?"

"Ừm."

Phương Minh không giấu giếm, cõi âm quá lớn, nếu như cứ tiếp tục đi tìm kiếm tung tích của cha mình một cách lung tung không mục đích như vậy thật không biết ngày tháng nào mới có thể tìm được, thậm chí rất có thể còn sẽ bại lộ thân phận của chính mình thậm chí là cả cha mình.

Nếu lần này phân thân của mình đã đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp, hơn nữa còn là đột phá ở cõi âm, thân phận như vậy đương nhiên là không có bất kỳ sơ hở nào.

Hiện tại cậu chỉ cần để phân thân dừng lại ở cõi âm, tạo quan hệ tốt với quận trưởng kia trước đã, sau đó tiếp tục liên hệ với các cường giả khác ở cõi âm, móc nối tạo mạng lưới quan hệ cho mình trước, sau đó lại lợi dụng những mạng lưới quan hệ này để điều tra tung tích của cha mình, nghĩ đến hẳn sẽ là làm ít công to.

"Ngược lại là một chủ ý tốt, nếu nói như vậy, tôi đây kiến nghị cậu tạm thời giữ một chức quận trưởng trước, sau khi trở thành

người đứng đầu một quận lập tức có thể bồi dưỡng ra những thuộc hạ thân tín, cuối cùng để những thuộc hạ này đi tìm hiểu tin tức của cha cậu."

Lưu Nguyệt tán thành kế hoạch của Phương Minh, mặc dù nói kế sách như thế có chút khác biệt với mục tiêu của tổ chức bọn họ, nhưng anh ta cũng không thèm để ý, bởi vì căn bản là anh ta không hề đặt tổ chức vào trong mắt.

Sau một ngày!

Phương Minh xuất hiện ở phủ quận trưởng, nói chính xác hơn là phân thân của Phương Minh, về phần bản thể của Phương Minh thì lại cùng Lưu Nguyệt theo đường cũ trở về dương gian. Phân thân này cùng bản thể của Phương Minh là tâm linh tương thông, hơn nữa linh trí của nó cũng không thấp hơn bản thể chút nào, căn bản không cần cậu ở đây trông nom.

Muốn phát triển thế lực ở cõi âm cần phải có thời gian dài, đây không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn hạn, cho nên Phương Minh cũng không tính để bản thể của mình tiếp tục hao tốn thời gian ở cõi âm này, cậu còn phải trở về dương gian bởi vì đã sắp tới lúc Long Môn bí cảnh mở ra.

Long Môn bí cảnh mở ra trước hạn, là cơ duyên tốt giúp cậu bước vào cảnh giới Thiên Cấp, đương nhiên cậu sẽ không bỏ qua.

Phủ quận trưởng!

Phương Minh dẫn theo Cù Tử Huyên cùng tới đây, cậu đã suy xét rất nhiều mới quyết định đồng ý thu Cù Tử Huyên làm tỳ nữ, thứ nhất là cậu cần tâm phúc ở cõi âm, mà Cù Trì Bằng là một người khôn khéo lại không có bối cảnh căn cơ gì, ngược lại đúng là một nhân tuyển tốt.

Bồi dưỡng Cù Trì Bằng lại thu Cù Tử Huyên làm tỳ nữ, như

vậy hẳn Cù Trì Bằng không thể phản bội cậu được, bởi vì trên người hai cha con bọn họ đã được đánh lạc ấn thuộc về cậu.

"Hoan nghênh Tần lão đệ đến, vi huynh đợi lão đệ đã lâu."

Bên trong phủ quận chủ, một số tỳ nữ xinh đẹp đang chuẩn bị yến hội, Mạnh Tuyết Phong cười tủm tỉm nghênh đón Phương Minh vào sảnh lớn, về phần Cù Tử Huyên thì ở lại bên ngoài cửa sảnh lớn, nói cho cùng lấy thân phận tỳ nữ của cô ấy còn chưa có tư cách vào cái sảnh lớn này.

"Tần lão đệ cũng không phải người bản quận, không biết Tần lão đệ đến từ nơi nào?"

"Tôi là người Tây Vực, trong lúc truyền tống xảy ra ngoài ý muốn cho nên mới rơi xuống nơi này." Phương Minh đã sớm suy nghĩ cách trả lời, đáp.

"Tây Vực?"

Vậy mà điều khiến Phương Minh không nghĩ tới là sau khi nghe thấy hai chữ Tây Vực, phản ứng của Mạnh Tuyết Phong hơi quá kích, trên gương mặt già nua có vẻ chấn động, chẳng lẽ trong lời nói của cậu có sơ hở gì sao? Điều này khiến cậu tăng tính cảnh giác lên.

"Trách không được Tần lão đệ lại gặp phải ngoài ý muốn trong lúc truyền tống, nghĩ đến hẳn nguyên nhân bắt nguồn từ chuyện kia đi. Ôi, kể ra đây cũng là căn nguyên khiến cõi âm đại loạn."

Lời Mạnh Tuyết Phong nói khiến Phương Minh ngây ngẩn cả người, thì ra là cậu đã đoán sai, nguyên nhân Mạnh Tuyết Phong chấn động là vì Tây Vực bên kia đã xảy ra chuyện lớn gì đó, mà Mạnh Tuyết Phong lại cho rằng nguyên nhân khiến mình gặp phải ngoài ý muốn khi truyền tống là vì chuyện lớn kia.

"Xem ra hẳn Tần lão đệ cũng là một trong số những người trốn

ra được kia, kể ra Tần lão đệ cũng may mắn đấy, ngay ngày hôm qua, bên phía Tây Vực đã khóa vực, người ở phía ngoài không vào được mà người ở bên trong cũng không ra được, nếu như chậm một ngày, sợ rằng Tần lão đệ có muốn trốn cũng không trốn được, chỉ có thể lựa chọn thần phục người nọ hoặc là bị người nọ diệt sát."

Tuy rằng lời Mạnh Tuyết Phong nói khiến Phương Minh cảm thấy như rơi vào sương mù, chẳng qua nếu Mạnh Tuyết Phong đã hiểu lầm, đương nhiên cậu cũng sẽ không chủ động giải thích cái hiểu nhầm tuyệt vời này, vẫn giữ yên lặng không nói.

Mạnh Tuyết Phong thấy Phương Minh im lặng không nói, còn tưởng rằng Phương Minh đang hồi tưởng lại tháng ngày không thể chịu nổi ở Tây Vực, cũng không tiện tiếp tục truy hỏi đành phải nói: "Ai có thể nghĩ tới vị kia của Tây Vực lại trưởng thành nhanh như vậy, chỉ mới qua một quãng thời gian không tới hai mươi năm vậy mà đã có thể quấy động phong vân ở Tây Vực, còn đánh bại vực chủ Tây Vực, trở thành bá chủ Tây Vực."

"Chẳng qua lão Vực Chủ Tây Vực còn chưa chết, hắn trốn thoát thành công, hiện tại đã đạt thành hiệp nghị cùng vực chủ đại nhân của Nam Vực tôi, vực chủ của Nam Vực sẽ xuất binh tương trợ vực chủ Tây Vực, một lần nữa đoạt lại Tây Vực."

"Không chỉ có Nam Vực của tôi xuất binh tương trợ, mà phía Bắc Vực cũng sẽ ra tay cùng, nếu không phải vị kia thông minh nhanh chóng phong tỏa Tây Vực, hiện tại Tây Vực sớm đã bị Nam Vực cùng Bắc Vực chinh phạt bắt lại."

Nghe đến đó, cuối cùng Phương Minh cũng đã hiểu được tình huống đại khái là như thế nào.

Tây Vực có một vị kiêu hùng mới xuất hiện, vị kiêu hùng này chỉ dùng thời gian mười lăm năm đã có thể đánh bại vực chủ Tây Vực, trở thành bá chủ mới của Tây Vực, mà vực chủ Tây Vực thì

lại chạy trốn khỏi Tây Vực, thuyết phục Nam Vực cùng Bắc Vực khởi binh đoạt lại Tây Vực giúp hắn.

Chẳng qua vị kiêu hùng kia cũng rất thông minh, biết bản thân mình không phải đối thủ của hai vực nên đã phong tỏa Tây Vực, ngăn cản nhân mã hai vực tiến vào Tây Vực.

Chương 969: Kết duyên (1)

Hệ thống đẳng cấp của cõi âm phân hai bộ.

Một bộ là hệ thống Diêm La Vương mà dương gian truyền lưu, có Diêm La cùng phán quan, còn có những Âm Sai đầu trâu mặt ngựa này nữa, mà bộ hệ thống này là hệ thống để cõi âm giao thiệp cùng dương gian.

Sau khi con người ở dương gian chết đi, muốn vào cõi âm nhất định phải đi qua bộ hệ thống này, thế nhưng đối với những quỷ hồn đã bị trừng phạt xong nhưng chưa muốn đến dương gian đầu thai, muốn tiếp tục an cư ở cõi âm thì phải đi vào một bộ hệ thống khác.

Bộ hệ thống này chính là hệ thống "cường giả vi tôn".

Ở bên trong âm phủ, không gian sinh tồn của những quỷ hồn này bị phân chia thành ngũ vực, mà ngũ vực này thì căn cứ vào diện tích cùng nhân khẩu để phân chia, đây là điều tới lúc này Phương Minh mới biết. Trong ngũ vực này, người có quyền lực cao nhất là Vực chủ.

Vực chủ là quỷ hồn có thực lực mạnh nhất một vực.

Nhưng cũng chính bởi vì điểm này, nếu như trong một vực có quỷ hồn nào có thực lực mạnh hơn Vực chủ, dĩ nhiên sẽ trở thành Vực chủ mới, chẳng qua ngũ vực tồn tại nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có quỷ hồn nào có thực lực vượt lên trước Vực chủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, sao những Vực chủ này có thể cho phép một quỷ hồn có thực lực mạnh hơn bọn hắn xuất hiện ở

dưới mắt của bọn hắn?

Đối với những người có thiên phú vô cùng mạnh mẽ kia, bình thường Vực chủ ngũ vực sẽ thu phục hết đám bọn họ, biến bọn họ thành thuộc hạ tâm phúc của mình, thẳng đến một ngày nào đó lão Vực chủ thoái vị mới đến phiên Vực chủ mới thượng vị.

Nếu như những thiên tài kia không cam lòng bị thu phục, như vậy kết cục của những thiên tài này chính là bị Vực chủ mạt sát.

Đương nhiên Phương Minh không biết một Vực chủ sẽ thượng vị trong thời gian bao lâu, bởi vì ngay cả bản thân Mạnh Tuyết Phong cũng không biết, chí ít cậu có thể xác định một điểm, đây là một đoạn thời gian dài dòng vô cùng.

Nhưng tình huống của Tây Vực có chút đặc thù, mười lăm năm trước, ở Tây Vực đột nhiên xuất hiện một vị quỷ tu thiên tài, không ai biết lai lịch cùng bối cảnh của vị thiên tài này, lúc đó Vực chủ Tây Vực cũng muốn thu phục vị thiên tài này nhưng lại bị vị thiên tài này cự tuyệt.

Sau khi bị cự tuyệt, Vực chủ Tây Vực trực tiếp hạ tất sát lệnh đối với vị thiên tài này, chỉ là khi đó Vực chủ Tây Vực ỷ vào thân phận của mình mà không tự ra tay, chỉ sai phái thuộc hạ đuổi giết vị thiên tài kia.

Phải biết rằng, cho dù chỉ là thuộc hạ của Vực chủ nhưng cũng đã là cường giả đứng đầu một vực, nhưng nào ai ngờ được đã lâm vào tình thế như vậy mà vị thiên tài kia vẫn có thể đào thoát trong lúc nguy cấp nhất, đã vậy còn không ngừng trưởng thành từ trong tuyệt cảnh. Vào ba năm trước, thực lực của vị thiên tài kia càng tăng mạnh tới một trình độ khủng bố, toàn bộ Tây Vực, ngoại trừ vị Vực chủ kia ra không có người nào có thể trở thành đối thủ của hắn.

Một thiên tài bị Vực chủ hạ tất sát lệnh không thể lọt vào mắt

các thế lực lớn, nhưng sau khi vị thiên tài này có thực lực có thể chống lại Vực chủ, một số thế lực lập tức không thể ngồi yên.

Toàn bộ người thông minh đều biết, nếu muốn một xã hội thay đổi giai tầng thì chỉ có cách cải cách, chỉ khi đánh vỡ sự thống trị của giai tầng hiện tại giống như cách mạng công nghiệp ở nước ngoài khiến giai tầng mới hình thành phát sinh mâu thuẫn với giai tầng cũ, cuối cùng chuyển hóa thành chiến tranh, đến lúc một giai tầng bị lật đổ hoàn toàn.

Điểm này hoàn toàn có thể áp dụng ở cõi âm.

Ngũ vực đã tồn tại ở cõi âm một thời gian rất dài, cũng đã hình thành rất nhiều thế lực uy tín lâu năm, những thế lực này chiếm cứ chín mươi phần trăm tài nguyên của ngũ vực, mà những thế lực mới xuất hiện có liều mạng tranh đoạt tới cỡ nào cũng chỉ chiếm được 10% còn lại.

Không phải những thế lực mới xuất hiện này không phải đối thủ của những thế lực uy tín lâu năm, mà là vì Vực chủ ngũ vực sẽ không để phạm vi đất đai mình quản hạt xuất hiện đại loạn, vì vậy mới cài đặt một bộ hệ thống quản lý, chỉ cần bộ hệ thống quản lý này không bị đánh nát thì những thế lực mới xuất hiện khó mà thượng vị được.

Chính là dưới tình huống này, khi nhận ra vị thiên tài kia đã trưởng thành đến mức có thể chống lại Vực chủ, những thế lực kia lập tức động lòng, sôi nổi lựa chọn đầu nhập vào vị thiên tài kia tạo thành một thế lực mới, hình thành chiến tranh với những thế lực lâu năm do Vực chủ Tây Vực lãnh đạo.

Trận chiến tranh này giằng co ba năm, toàn bộ Tây Vực có thể nói là chiến hỏa liên thiên, thẳng đến trước đó không lâu, Vực chủ Tây Vực bị bại bởi vị thiên tài kia, lúc này mới đánh dấu sự kết thúc của cuộc chiến tranh này.

Vực chủ Tây Vực chiến bại, Vực chủ mới được sinh ra, vốn chuyện này không có liên quan gì với tứ vực còn lại bởi vì đối với tứ vực kia, người nào là Vực chủ Tây Vực cũng không ảnh hưởng tới quyền thống trị của bọn họ.

Nhưng quỷ dị chính là không biết vì sao Vực chủ Tây Vực có thể thuyết phục hai vị Vực chủ của Nam Vực cùng Bắc Vực, khiến hai vị Vực chủ quyết định liên hợp xuất binh chinh phạt Vực chủ mới của Tây Vực.

Mà Tây Vực vừa mới trải qua chiến loạn, nguyên khí đại thương, sao có thể là đối thủ của hai vực? Cho nên dưới tình huống này, Vực chủ mới của Tây Vực trực tiếp vận dụng đại thủ đoạn phong tỏa toàn bộ Tây Vực, thời khắc này Tây Vực hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới.

Về phần vị Vực chủ này đã làm được điều đó bằng cách nào Phương Minh không biết được, bởi vì chính bản thân Mạnh Tuyết Phong cũng không biết, chỉ suy đoán có lẽ nó có liên quan tới nguyên nhân vì sao ngũ vực lại bị phân tách.

"Tần lão đệ, thực không dám giấu giếm, nếu Vực chủ đại nhân đã đáp ứng Vực chủ Tây Vực muốn xuất binh chinh phạt Tây Vực chắc chắn sẽ không thay đổi quyết định, về phần những nhân tố tồn tại bên trong đó đương nhiên không phải dạng quỷ hồn tầng thấp nhất như chúng ta có thể biết."

Mạnh Tuyết Phong nhìn về phía Phương Minh, trên gương mặt già nua lộ ra nụ cười khổ, trong mắt những quỷ tu bình thường thì cường giả Lục phẩm như quận trưởng một quận đã là nhân vật lớn, nhưng chỉ có bản thân Mạnh Tuyết Phong rõ ràng, ở toàn bộ Nam Vực, cường giả cấp bậc như hắn không có một nghìn cũng có tám trăm.

Hơn nữa, đây vẫn chỉ là bề ngoài, có tin đồn các vực Vực chủ còn âm thầm ẩn tàng một lực lượng rất mạnh mẽ, cho nên số

lượng cường giả Lục phẩm ở đây chắc chắn chỉ nhiều hơn chứ không thể ít hơn.

"Đời này của lão ca đoán chừng chỉ tu luyện tới mức độ này, nhưng Tần lão đệ lại khác, Tần lão đệ có thiên phú hơn người, hơn nữa còn có thể vượt qua lôi kiếp mà toàn bộ quỷ tu chúng ta đều khiếp sợ, tiềm lực không gì sánh kịp. Hiện tại Vực chủ đang ở chiêu dụng cường giả, nhất định Tần lão đệ sẽ được Vực chủ thưởng thức."

Nghe thấy những lời Mạnh Tuyết Phong nói, cuối cùng Phương Minh cũng hiểu vì sao thái độ của Mạnh Tuyết Phong đối với chính mình lại khiêm tốn như vậy, thì ra tất cả là vì lúc này đang là thời kỳ đặc biệt.

Tây Vực đã tự phong tỏa, nhưng điều đó không có nghĩa trận chiến liên vực này sẽ bị hủy bỏ, ngược lại chuyện Tây Vực tự phong tỏa có thể giúp song phương trong trận chiến liên vực sắp tới có đầy đủ thời gian chuẩn bị, đợi khi Tây Vực mở cửa lại cũng chính là lúc trận đại chiến bắt đầu.

"Phía trên đã có mệnh lệnh, các cường giả trong Vực tự tìm kiếm và đề cử quỷ tu đỉnh tiêm ở các cảnh giới lên trên, là quận trưởng của một quận, trên tay tôi cũng có bốn danh ngạch."

Mạnh Tuyết Phong là cường giả Lục phẩm, cho nên hắn có thể đề cử người nổi bật trong mỗi cảnh giới từ Tam phẩm đến Lục phẩm, mỗi một cảnh giới chỉ có thể đề cử một vị.

Mạnh Tuyết Phong vốn chỉ định vận dụng ba danh ngạch, bởi vì vị trí của quận thành này quá hẻo lánh, chỉ có hắn là cường giả Lục phẩm cho nên căn bản không thể dùng danh ngạch đề cử cường giả Lục phẩm này được.

Nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của Phương Minh, Mạnh Tuyết Phong đã có thể vận dụng danh ngạch này, đương nhiên sở dĩ hắn

dành nhiều tâm sức như vậy cũng vì có nguyên nhân khác, chuyện tìm kiếm đề cử này là do phía trên ra lệnh, nếu có thể hoàn thành công việc đương nhiên sẽ được phía trên khen thưởng.

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, cậu đang suy nghĩ những điểm lợi và hại trong vấn đề này.

Chương 970: Kết duyên (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Dựa vào Mạnh Tuyết Phong dẫn tiến, cậu có thể tiến vào tầm mắt của đám cao tầng hơn ở cõi âm, mà số lượng cường giả cậu có thể tiếp xúc cũng càng nhiều, từ đó lại càng có khả năng có thể thăm dò được tin tức của cha mình. Hơn nữa cậu không lo lắng chuyện có người nhìn thấu thân phận của mình, bởi vì Tây Vực đã bị phong tỏa, trong thời gian ngắn thân phận mà cậu biên tạo ra được này sẽ không bị lộ.

"Nếu Tần lão đệ đáp ứng, vậy lão ca sẽ báo lên phủ Sơn chủ ngay, đợi sau khi Tần lão đệ đến Sơn phủ rồi chắc chắn sẽ một bước lên trời, đến lúc đó lão đệ nhớ đừng quên lão ca đấy."

Ở trước mặt Phương Minh, Mạnh Tuyết Phong không hề có chút uy nghiêm của quận trưởng một quận, này nếu để cho những người khác trong quận thành thấy đoán chừng sẽ phải há hốc miệng kinh ngạc, bởi vì ở trong lòng bọn hắn, quận trưởng đại nhân vẫn luôn mang dáng dấp uy nghiêm trầm mặc ít nói, đừng nói là mặt mang nụ cười, ngay cả chuyện muốn hắn nói thêm mấy câu cũng khó mà được.

Đây là biến hóa do đẳng cấp địa vị mang tới.

Ở trong mắt Mạnh Tuyết Phong, trong toàn bộ quận thành

thực lực của hắn là mạnh nhất, địa vị cũng là tối cao, đương nhiên cũng khinh thường việc chưng ra vẻ mặt tươi cười đối với những người có thực lực cùng địa vị thấp hơn mình, cái này gọi là uy nghiêm của cấp trên.

Điểm này cũng chính là chỗ khác biệt giữa dương gian cùng cõi âm, khi đối mặt với người ở tầng dưới chót, cao tầng ở dương gian lại càng thêm hòa ái dễ gần hơn, bởi vì bọn họ muốn duy trì hình tượng thân dân, mà cõi âm lại là nơi thực lực vi tôn vô cùng trắng trợn, mọi thứ đều dựa vào thực lực để nói chuyện, không cần phải cố tỏ vẻ làm gì.

"Tần lão đệ sắp tới Sơn phủ rồi, không biết ở nơi này Tần lão đệ có còn bạn bè gì không? Lão ca thân là quận trưởng bản quận, đương nhiên cũng có thể trông nom một hai."

Mạnh Tuyết Phong làm vậy là muốn kết một thiện duyên với Phương Minh, hắn biết rõ Lục phẩm quỷ tu có thể vượt qua thiên phạt đại biểu cho tương lai không giới hạn, đây không phải người mà hắn có thể so sánh.

Mặt khác mặc dù không biết rõ bên trên sẽ suy nghĩ như thế nào nhưng Mạnh Tuyết Phong lại có thể đoán được đại khái, sở dĩ cấp trên muốn chọn người nổi bật trong các cảnh giới chính là vì muốn thành lập một chi đội ngũ, rất có thể chi đội ngũ này chính là đội ngũ tinh nhuệ để chinh phạt Tây Vực.

Đội ngũ như vậy cũng là đội ngũ có khả năng lập công lớn nhất, đương nhiên nguy hiểm cũng lớn, nhưng nếu có thể còn sống tương lai tuyệt đối có thể trở thành cao tầng của bản vực, đến lúc đó chỉ một quận trưởng nho nhỏ như hắn cho dù có muốn nịnh bợ cũng không có cơ hội.

Kết thân với người khi người chưa giàu sang, đây là việc mà người thông minh nên làm, Mạnh Tuyết Phong chính là người thông minh như vậy.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù cuối cùng Phương Minh gặp phải điều gì ngoài ý muốn, Mạnh Tuyết Phong cũng không có bất kỳ tổn thất nào, bởi vì đối với hắn chuyện trông nom này chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

"Vốn đệ không muốn phiền phức lão ca, nhưng quả thật tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng." Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ xấu hổ.

"Tần lão đệ cứ nói, đừng ngại."

"Khi tiểu đệ gặp phải ngoài ý muốn trong lúc truyền tống mà lạc tới nơi này, ngay từ đầu thân thể của đệ có thương tích nên đã nghỉ ngơi trong sơn thôn một thời gian, ít nhiều gì cũng mong lão ca chăm sóc hai cha con Cù Tri Bằng cẩn thận, hơn nữa đệ cũng đã thu Cù Tử Huyên làm tỳ nữ."

"Được Tần lão đệ thu làm tỳ nữ là vinh hạnh của cô gái kia." Mạnh Tuyết Phong vừa cười vừa nói.

"Mấu chốt là hai cha con Cù Trì Bằng còn chưa có hộ tịch cõi âm, mà đệ lại muốn rời khỏi bản quận..."

"Ta hiểu được, Tần lão đệ yên tâm, vấn đề này cứ giao hết cho lão ca."

Mạnh Tuyết Phong cười cười đồng ý, lấy thân phận địa vị của hắn muốn làm hai cái hộ tịch cõi âm cũng không phải việc khó khăn gì, chỉ cần phân phó một tiếng là được rồi.

"Cô gái nhà họ Cù kia chắc chắn sẽ tới Sơn phủ cùng lão đệ, vậy lão ca sẽ sắp xếp cho Cù Trì Bằng một chức vị trấn chủ, mỗi ngày hắn có thể thoải mái trôi qua, chỉ cần lão ca còn ở quận thành này ngày nào thì vị trí trấn chủ của hắn có thể vững vàng đến ngày ấy."

Kết duyên thành công, đồng nghĩa với Mạnh Tuyết Phong coi

như đã thành công bỏ ra được vốn đầu tư.

Cõi âm!

Sau một ngày, có hai bóng người từ phủ quận thành đi ra, nhanh chóng đi về vị trí trung tâm núi Lạc Sơn, hai bóng người này dĩ nhiên chính là phân thân của Phương Minh cùng Mạnh Tuyết Phong.

Sau khi lấy được sự đồng ý từ phân thân của Phương Minh, Mạnh Tuyết Phong lập tức truyền tin tới phủ Lạc Sơn, không bao lâu sau đã nhận được hồi đáp từ phía phủ Sơn, vì thế ngay mới ngày thứ hai hắn cùng phân thân của Phương Minh đã lên đường tới phủ Lạc Sơn trước.

Không bao lâu sau khi phân thân của Phương Minh rời khỏi quận thành cùng Mạnh Tuyết Phong, lúc này ở trong quận thành kia cũng có hai bóng người nhìn về phương hướng hai người biến mất.

"Cậu cứ ngang nhiên để phân thân của cậu đi với hắn như vậy sao? Phủ Lạc Sơn kia là nơi cường giả như mây, nếu như tôi đoán không nhầm, sơn chủ kia tối thiểu nhất cũng đã có được thực lực Thiên Cấp đỉnh, thậm chí rất có thể là người có cùng cảnh giới với Bổ Thiên Chí Tôn, sư phụ cậu, vạn nhất xảy ra chút ngoài ý muốn, vậy chắc chắn cậu sẽ tổn thất lớn rồi."

Lưu Nguyệt thu hồi tầm mắt nhìn về phía Phương Minh.

Trong khoảng thời gian này anh ta và Phương Minh đã hiểu đại khái tình huống của cõi âm, cũng biết thực lực đại khái của cường giả ở cõi âm.

Ở cõi âm, nếu muốn trở thành quận trưởng như vậy nhất định phải là quỷ tu cảnh giới Thiên Cấp, nhưng không phải tất cả quỷ tu cảnh giới Thiên Cấp đều có thể trở thành quận trưởng, có thể

trở thành quận trưởng nhất định phải là người nổi bật trong cảnh giới Thiên Cấp.

Mà dựa theo cách phân chia thực lực ở dương gian, Thiên Cấp là một ranh giới, trước khi đạt tới Thiên Cấp, Nhân Cấp cùng Địa Cấp đều chia làm chín cảnh giới, cái gọi là đại viên mãn cùng đỉnh phong chẳng qua chỉ là cách phân chia tầng cuối cùng bên trong một cảnh giới nhỏ mà thôi.

Nhưng sau khi bước vào Thiên Cấp, cảnh giới được phân chia theo một cách hoàn toàn khác, cảnh giới Thiên Cấp chia ra làm ba cảnh giới, thiên nhân, thiên vương, thiên tôn, mà thiên tôn cũng chính là cường giả chí tôn mà người dương gian vẫn nói, giống như Bổ Thiên Chí Tôn, sư phụ của Phương Minh vậy.

Thiên tôn chính là cực hạn mà người ở dương gian đủ khả năng tu luyện tới.

Về thực lực của Vực Chủ ngũ vực còn có mấy Sơn chủ ở cõi âm, Lưu Nguyệt đều căn cứ vào thực lực của Mạnh Tuyết Phong để suy đoán, chẳng qua cả anh ta cùng Phương Minh đều có thể xác định một điểm, đó chính là thực lực của Vực Chủ ngũ vực sẽ chỉ cao hơn suy đoán chứ tuyệt đối không thể thấp hơn.

Dù sao thì sinh mệnh của quỷ tu ở cõi âm cũng dài hơn người tu luyện ở dương gian quá nhiều, chỉ dựa vào điểm này quỷ tu đã chiếm tiện nghi rất lớn.

Dựa theo đạo lý đến nói, cõi âm đã là chốn về cuối cùng của quỷ hồn, như vậy ở cõi âm, quỷ tu cũng là bất tử bất diệt, nhưng trên thực tế lại không phải như thế, nếu như thực lực của quỷ hồn ở cõi âm không thể đề thăng tới một cảnh giới nhất định, như vậy cuối cùng cũng sẽ phải nhận lấy cái chết.

Chỉ có điều sau khi quỷ hồn tử vong nơi cõi âm, thi thể của bọn hắn sẽ tiến vào bên trong một con sông, con sông này chảy dài

xuyên qua ngũ vực, được xưng là Minh Hà, mà toàn bộ nữ quỷ ở cõi âm đều phải uống một ngụm nước Minh Hà, chỉ khi uống một ngụm nước này nữ quỷ mới có thể mang thai, mà mấy đứa trẻ bọn họ sinh ra kia chính là những quỷ hồn đã chết đi đầu thai chuyển thế thành.

Ở quận thành cách đó không xa cũng có một nhánh của Minh Hà.

"Cõi âm có hai sông, một cái là sông Vong Xuyên mà người dương gian thường đồn đại, mà cái còn lại chính là Minh Hà này, người dương gian đồn đại rằng sông Vong Xuyên là đường ranh giới của hai giới Âm Dương nhưng lại không biết đây căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ, sôngVong Xuyên là một đạo phòng tuyến cuối cùng để có thể đi thông thông đạo luân hồi, vì thế trước khi quỷ hồn vượt qua sông Vong Xuyên có thể giữ lại trí nhớ của kiếp trước, chỉ khi bước lên sông Vong Xuyên, uống canh Mạnh bà, lúc này mới có thể vào luân hồi."

Trên mặt Lưu Nguyệt mang theo vẻ đăm chiêu, người dương gian đồn đại rằng sông Vong Xuyên bắc ngang qua Minh phủ, cũng chính là nơi có tên Diêm Vương điện, nhưng này lại có chút mâu thuẫn với những lời đồn đại kia.

Sau khi quỷ hồn tiến vào cõi âm sẽ phải tới Diêm La điện, tiếp nhận thẩm lí và phán quyết thụ hình, trong khoảng thời gian này quỷ hồn vẫn mang theo trí nhớ của kiếp trước, biết mình đã phạm phải lỗi gì mới phải thụ hình. Nếu như qua cầu Nại Hà uống canh Mạnh bà mới đến Minh phủ, lúc này hẳn đã mất đi ký ức, chỉ còn một quỷ hồn trống rỗng.

Mà nếu nghiêm phạt một quỷ hồn trống rỗng thì có ý nghĩa gì kia chứ?

Chương 971: Trở về

Bốn giờ sau, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt xuất hiện bên bờ một nhánh sông được tách ra từ Minh Hà.

So sánh với sự tươi tốt của cây cỏ ven bờ sông ở dương gian, hai bên bờ con sông này lại không có sinh cơ gì đáng nói, khắp nơi đều là đất bazan màu đen, không gặp bất kỳ cây cỏ sinh trưởng.

"Cõi âm vừa vặn tương phản với dương gian, tất cả mọi thứ ở cõi âm đều là do quỷ khí biến thành, mà nước Minh Hà này thật sự có liên quan tới khả năng mang thai, chỉ cần có mang thai thì cho dù là nơi nào cũng đại biểu cho sinh cơ, mà vừa vặn quỷ khí ở nơi cõi âm này lại bài xích sinh khí, cho nên hai bên bờ sông này mới không có một ngọn cỏ nào như thế."

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đều là người thông minh, hai người vẻn vẹn chỉ kinh ngạc một hồi như vậy lập tức có thể suy nghĩ rõ ràng nguyên nhân gây ra tình cảnh trước mắt.

"Quỷ hồn nơi cõi âm mang thai dựng dục sinh ra tiểu quỷ, trên thực tế chẳng khác nào là quá trình dung hợp cùng phân tách ngắn ngủi của hai hồn phách, vì thế chỉ cần lấy một hồ lô nước Minh Hà cho ông cụ nhà họ Lý kia uống là có thể giải quyết được vấn đề xuất hiện trên người ông cụ." Lưu Nguyệt nhìn về phía Phương Minh, nói.

Phương Minh gật đầu, chuyến hành trình tới cõi âm này ngoại trừ để tìm hiểu tin tức về cha mình đương nhiên còn có một mục đích phụ khác, đó chính là chữa khỏi bệnh trên người Chu Hồng Cương, hồn phách của Chu Hồng Cương cùng ông cụ Lý đã hòa thành một thể, cứu Chu Hồng Cương chẳng khác nào đang cứu

ông cụ Lý.

Hơn nữa bởi vì hồn phách dung hợp, trong trí nhớ của Chu Hồng Cương còn có tất cả những chuyện đã phát sinh ở nhà họ Lý, cũng gánh vác tình cảm của ông cụ Lý, sẽ không làm chuyện gì gây hại cho người nhà họ Lý.

Lấy được nước Minh Hà, lúc này có thể nói chuyến hành trình tới cõi âm của Phương Minh đã kết thúc.

"Anh không muốn quay trở về dương gian cùng tôi sao?"

"Không được, lần này cậu đã đạt được mục đích mà cậu muốn, nhưng tôi còn một chuyện nhỏ chưa hoàn thành, chí ít cũng phải để tôi tìm được người của tổ chức đã tới Âm Phủ này, tôi phải hiểu rõ hàm nghĩa của câu nói đi, xác nhận người tới cõi âm của tổ chức có còn sống hay không."

Lưu Nguyệt lắc đầu, hất mái bằng một cái, cực kỳ tiêu sái nói: "Tôi cắm rễ ở cõi âm này, đợi khi cậu lại trở lại cõi âm sẽ nghe được truyền thuyết về Lưu Nguyệt tôi, có lẽ truyền kỳ kế tiếp sẽ ra đời ở Nam Vực..."

Truyền kỳ là từ mà Phương Minh cùng Lưu Nguyệt dùng để hình dung vị bá chủ Tây Vực kia.

Bởi vì dựa theo lời của Mạnh Tuyết Phong, vị bá chủ Tây Vực kia rất có thể chính là một quỷ hồn mới từ dương gian xuống cõi âm mười mấy năm trước, một người ở dương gian được đưa hồn phách trở về cõi âm, vậy mà chỉ dùng thời gian mười mấy năm đã có thể trở thành bá chủ Tây Vực, đây không phải truyền kỳ thì là cái gì?

"Nếu như gặp phải chuyện gì khó giải quyết có thể đi tìm phân thân của tôi thương lượng một chút, cậu ta và tôi không khác nhau chút nào cả."

"Đã biết." Lưu Nguyệt không quan tâm lắc lắc tay, ngay sau đó đột nhiên lại nhìn chằm chằm Phương Minh đánh giá nửa ngày, nói: "Kỳ thực tôi phát hiện tính cách của cậu và phân thân của cậu có vẻ khác nhau hơi nhiều đấy, bản thân cậu thoạt nhìn thành thật trung hậu nhưng thực tế một bụng ý nghĩ xấu cùng nhỏ nhen, so sánh giữa hai người ngược lại phân thân của cậu có vẻ quân tử rộng lượng hơn."

Sau khi nói xong câu đó, không đợi Phương Minh trả lời Lưu Nguyệt đã tiêu sái cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng Lưu Nguyệt rời đi, Phương Minh hơi nhíu mày một chút, bắt đầu tự hỏi hàm nghĩa trong câu nói kia của Lưu Nguyệt.

Phân thân của mình cùng mình là tâm linh tương thông, mặc kệ mình muốn làm gì phân thân của mình cũng rất rõ ràng, có thể nói phân thân của mình chẳng khác nào là một mình thứ hai, theo lý mà nói cho dù là tính cách hay hành vi cử chỉ hẳn phải giống hệt bản thể mới đúng.

Nhưng Lưu Nguyệt lại nói tính cách phân thân của mình có khác biệt rất lớn so với bản thể, lẽ nào trong này có biến cố gì? Hay là bởi vì nguyên chủ nhân của phân thân này?

Phương Minh không nghĩ ra đáp án, chẳng qua cậu có thể xác định một điểm, đó chính là phân thân này tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho cậu, mà cậu chỉ cần biết rõ điểm này đã quá đủ rồi.

Lưu Nguyệt rời đi, Phương Minh cũng không tiếp tục ngây người cảm khái bên bờ Minh Hà này nữa, rất nhanh cậu đã thuận theo đường cũ trở về thông đạo nhập cư trái phép đến cõi âm kia, sau đó trực tiếp nhảy vào trong nước, lại trải qua tình cảnh bóng tối vô biên thêm một lần nữa.

...

Dương gian, khi Phương Minh xuất hiện một lần nữa, cậu vẫn đang ở trong thiền viện số một của Từ Vân Tự, chỉ là lúc này trong toàn bộ viện chỉ có một mình cậu, về phần cửa kính chống đạn của thiền viện cũng được khóa lại từ bên trong, người ở phía ngoài căn bản không cách nào đi đến.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có cách nào mở được, nhưng trình tự rất rườm rà, quan trọng nhất là nhất định phải do chính bản thân Chu Hồng Cương mở ra mới được. Mà Chu Hồng Cương đã hứa hẹn với Phương Minh từ trước, trước khi Phương Minh chưa tự mở cửa lớn của thiền viện, anh ta tuyệt đối sẽ không mở cửa thiền viện này ra.

Sau khi trở lại thiền viện, Phương Minh lập tức tìm mở điện thoại di động của mình, liếc nhìn thời gian, lúc này mới phát hiện thời gian chỉ mới trôi qua năm ngày, điều này nói rõ thời gian cậu ở cõi âm cũng giống với thời gian ở dương gian.

Thời gian năm ngày, có rất nhiều số gọi tới điện thoại của Phương Minh, trong đó có ba cuộc là điện thoại của mẹ mình, mà điện thoại của Diệp Tử Du cũng có hai cuộc, ngoài ra còn có một cuộc điện thoại của em gái mình, ngoài ra còn có mấy cuộc điện thoại quảng cáo quấy rầy.

Không thể không nói, vòng xã giao quan hệ của Phương Minh rất chật vật, nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác, quỹ tích cuộc sống của bản thân cậu khác với những người trẻ tuổi bình thường, không có nhiều bữa tiệc xã giao.

Trên thực tế, cho dù là người trẻ tuổi bây giờ cũng đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi gọi điện thoại chứ? Những người trẻ tuổi ở lại thành phố đi làm, cho dù là những thành phần tri thức có thể làm việc ở top 500 công ty lớn nhất đi chăng nữa, ngoại trừ mấy cuộc điện thoại vì công việc, có người suốt ba tới năm ngày không có lấy một cuộc điện thoại nào, đương nhiên, ngoại trừ mấy cuộc điện thoại quảng cáo quấy rầy.

Sau khi kiểm tra cuộc gọi hết một lượt, Phương Minh gọi một cuộc điện thoại cho mẹ mình, đồng thời cũng gọi một cuộc điện thoại cho Diệp Tử Du, sau khi giải thích đơn giản một chút về hành trình mấy ngày nay xong lập tức cúp điện thoại.

Thiền viện được mở ra.

Trong chớp mắt khi cửa thiền viện được mở ra, Lý Thừa Thuận vốn đang cúi đầu chơi điện thoại di động lập tức nhìn lại, khi thấy Phương Minh đứng ở cửa, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Ngoại trừ Lý Thừa Thuận ra thì Lý Vy Vy cũng ở đây, chẳng qua trong ánh mắt cô ấy khi nhìn về phía Phương Minh lại mang theo vẻ nghi ngờ.

Thiền viện số một là nơi ông nội mình tinh tu, bên trong không có thức ăn gì cả, thế mà không ngờ Phương Minh có thể ở bên trong liên tục năm ngày năm đêm nhưng sắc mặt vẫn thoải mái khỏe khoắn y như người bình thường, cô ấy không hiểu nổi sao đối phương có thể làm được điều đó.

"Anh Phương, rốt cục anh cũng xuất hiện rồi, em..."

"Dẫn tôi đi gặp ông nội của cậu đi."

Phương Minh trực tiếp mở miệng cắt đứt lời Lý Thừa Thuận nói, trong quãng thời gian ở chung ngắn ngủi trước đây cậu có thể phát hiện, kỳ thực Lý Thừa Thuận chính là một người nói nhiều, có lẽ đây cũng là điểm bi ai của những phú nhị đại [image]này, bởi vì trong cuộc sống của bọn họ căn bản không có bao nhiêu người bạn tốt chân chính, rất nhiều chuyện đều phải giấu ở trong lòng không cách nào kể ra, bực bội tích lũy lâu dài, thật vất vả mới gặp được một người có thể bộc lộ nội tâm đương nhiên cũng lắm lời hơn.

Lý Vy Vy đang ở bên cạnh, sau khi nghe thấy những lời

Phương Minh nói, đôi mắt xinh đẹp ngược lại sáng ngời, bởi vì cô ấy nghe được hàm nghĩa được ẩn chứa trong lời nói của Phương Minh.

Chương 972: Xong việc (1)

Biệt thự nhà họ Lý!

Vì Phương Minh đã chiếm cứ thiền viện số một nên ông cụ Lý đành phải quay lại biệt thự nhà họ Lý, do đó sau khi Phương Minh rời khỏi thiền viện số một, Lý Thừa Thuận lập tức lái xe chở cậu đi về phía biệt thự.

Phương Ngọc Nhi không chờ Phương Minh ở thiền viện, bởi vì mấy ngày qua cô ấy phải tham gia một số hoạt động thương nghiệp cùng Lăng Mộ Mai.

Rất hiển nhiên, Phương Minh không thể nào theo nghiệp kinh doanh được, điểm này trong lòng Lăng Mộ Mai cũng hiểu rõ ràng, mà Lăng Mộ Mai lại không muốn nhìn thấy tập đoàn Nghiễm Niên mà bản thân mình khổ cực kinh doanh phát triển suốt mấy năm nay lại rơi vào kết cục không người kế tục.

Mặc dù nói hiện tại có không ít xí nghiệp đều thích mời người quản lý chuyên nghiệp, cũng chính là cái gọi là Hoàng đế làm công, nhưng Lăng Mộ Mai lại muốn con gái của mình kế thừa sự nghiệp của mình, nếu con trai đã không thể kế thừa được vậy thì bồi dưỡng con gái đi.

Chỉ là nếu để Lăng Mộ Mai biết chính người con trai không biết kinh doanh kia của bà lại có số lượng tài phú đủ để mua được hơn mười tập đoàn Nghiễm Niên, không biết bà sẽ có cảm tưởng gì.

Luận tài phú, Phương Minh đã cướp sạch các thế lực lớn ở phương Tây, mỗi một ngân hàng lớn còn có gửi một số tiền khổng lồ, mà đó là còn chưa tính toán tới một số bảo vật trong tay cậu.

Nếu cậu tình nguyện tuồn số bảo vật kia ra ngoài, cái gọi là người giàu có nhất thế giới cũng chỉ là trò cười ở trước mặt cậu.

Dùng một câu nói không khách khí, cái gì Burke (1), Jeff (2), cái gì mà Buffett (3) còn có hai vị song Mã (Jack Ma và Pony Ma) kia, ở trước mặt Phương Minh những người này chỉ là em trai mà thôi.

(1) Edmund Burke là một chính khách, nhà văn, nhà hùng, nhà lý thuyết học chính trị, và nhà triết học người Ireland. Sau khi chuyển tới Anh sinh sống, Edmund Burke đã phục vụ nhiều năm trong Viện Thứ dân Vương quốc Anh với tư cách là thành viên của đảng Whig.

(2) Jeff Bezos hiện là người giàu nhất thế giới, theo danh sách tỷ phú năm 2019 do Forbes công bố tuần trước. Với khối tài sản ước tính lên tới 131 tỷ USD, Bezos là người đàn ông giàu có nhất lịch sử hiện đại.

(3) Warren Edward Buffett sinh ngày 30 tháng 8 năm 1930 tại Omaha, tiểu bang Nebraska, Hoa Kỳ, là một nhà đầu tư, doanh nhân và nhà từ thiện người Hoa Kỳ.

"Anh, anh trở lại rồi."

Ở trong phòng khách của biệt thự, ngoại trừ Lăng Mộ Mai cùng Phương Ngọc Nhi ra thì hầu hết người nhà họ Lý cũng đã tới đông đủ, chẳng qua ông cụ Lý lại còn đang ở bên trong phòng của mình chưa ra.

Đối với chuyện anh mình biến mất năm ngày này, Phương Ngọc Nhi là người không cảm thấy kinh hãi nhất, bởi vì cô ấy biết tu luyện đến cảnh giới của anh mình rồi, có chút thủ đoạn người thường không cách nào tưởng tượng được.

"Hiền chất, cháu tìm được biện pháp chữa khỏi thân thể của

cha bác rồi sao?"

Vẻ mặt Lý Trạch Khải cũng có chút khẩn trương, bởi vì khi cha mình rời khỏi thiền viện đã từng nói, Phương Minh đang điều phối thuốc để chữa trị thân thể của ông cụ, không thể bị bất kỳ người nào quấy rầy.

Hiện tại nếu Phương Minh đã xuất hiện, điều này đồng nghĩa với hai loại khả năng, một loại là cậu đã phối trí xong thuốc trị liệu, một loại là cậu đã thất bại.

Dựa theo đạo lý đến nói, với tư cách là trưởng tử nhà họ Lý, Lý Trạch Khải là người cầm quyền của nhà họ Lý tại thời điểm này, thế nhưng nói lời duy tâm một chút, nếu như ông cụ Lý mất đi đồng nghĩa với không còn người nào có thể ngăn trên đầu của hắn, hắn phải tính là chuyện tốt mới đúng.

Nhưng trên thực tế Lý Trạch Khải lại là người để ý tới chuyện cơ thể của ông cụ Lý có khỏe mạnh hay không nhất, nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng hiện tại hắn là người cầm quyền trong tập đoàn, nhưng trong tập đoàn có quá nhiều nhân vật cấp bậc nguyên lão còn chưa triệt để chịu phục dưới sự quản lý của hắn, nếu như không có ông cụ chống đỡ, sợ rằng những người này sẽ đứng ra gây loạn.

Mặt khác nữa, tuy rằng hiện nay có mấy anh chị em trong nhà họ Lý bọn họ đã được phân chia cổ phần của công ty, nhưng cuối cùng vẫn còn một số tài sản chưa được phân chia rõ ràng, nếu ông cụ cứ đi như vậy khó tránh khỏi lại xuất hiện thêm mấy màn tranh cãi giành tài sản trong gia đình.

Đương nhiên, trong đó nguyên nhân tình thân cũng chiếm một phần khá lớn.

"Vâng, cháu đã phối trí thuốc xong cả rồi, cháu sẽ đi cho ông nội Lý uống thuốc ngay bây giờ."

Phương Minh gật đầu, trên tay cầm lấy một cái bình nhỏ, bên trong bình này đương nhiên không đựng thuốc gì cả mà chỉ có nước Minh Hà cậu mang về từ cõi âm.

"Cha đang ở trong phòng, để bác đưa cháu lên."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, trên mặt Lý Trạch Khải lộ ra vẻ vui mừng, vội vã dẫn theo Phương Minh đi về phía gian phòng của ông cụ Lý.

Cốc cốc cốc!

Sau khi gõ cửa vài cái, Lý Trạch Khải hô lên: "Cha, Phương Minh đến, cậu ấy đã phối thuốc cho cha xong rồi."

"Ừm, cha biết rồi, để cậu ấy vào đi, các con cứ chờ ở bên ngoài là được."

Giọng nói của ông cụ Lý truyền đến từ bên trong phòng, Lý Trạch Khải sửng sốt một chút, hắn không rõ vì sao ông cụ Lý lại chỉ để một mình Phương Minh đi vào, nhưng nếu ông cụ đã nói như vậy hắn cũng chỉ có thể tuân theo, hơn nữa dựa vào quan hệ của nhà họ Lý cùng nhà họ Lăng, hẳn Phương Minh sẽ không làm chuyện bất lợi gì đối với ông cụ nhà mình.

Đẩy cửa ra, Phương Minh đi vào.

Trong phòng, ông cụ Lý vẫn ngồi trên xe lăn, sau khi thấy Phương Minh đi vào trên mặt cũng không có vẻ kinh hỉ gì, chỉ chậm rãi mở miệng nói: "Xem ra chuyến đi tới cõi âm này của cậu đã thu được kết quả tốt, chỉ là không biết cõi âm là một nơi như thế nào, cũng không biết chuyện tôi cự tuyệt tử vong có phải là sai lầm hay không…"

Rất hiển nhiên, hồn phách của ông cụ Lý cùng Chu Hồng Cương lại càng tiến một bước dung hợp lại cùng nhau, nhưng tương tự, vấn đề thân thể của ông cụ Lý cũng càng ngày càng

nghiêm trọng, đến thời khắc này cũng ông cụ nhà họ Lý chỉ có thể chi phối những bộ phận từ ngực trở lên trên, mà phần bên dưới ngực đã mất đi tri giác.

Phương Minh không đáp lại lời của ông cụ Lý, tình hình nơi cõi âm là như thế nào thật sự không thích hợp để người thường biết, dù cho ông cụ Lý cũng không phải người thường thật sự.

"Uống nước này có thể giải quyết hết vấn đề thân thể bài xích linh hồn trên người ông."

Phương Minh mở cái chai trong tay ra đưa tới ngoài miệng ông cụ Lý, ông cụ Lý cũng không hỏi trong cái chai này là vật gì, cũng không sợ Phương Minh hại hắn, trực tiếp há miệng ra, chờ Phương Minh đổ chất lỏng kia vào trong miệng của hắn.

Nước Minh Hà trong bình đều được đổ vào trong miệng ông cụ Lý, cuối cùng, Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của ông cụ Lý ổn hơn một chút, đồng thời tinh khí thần cả người cũng bắt đầu trở nên ổn định hơn, không còn phù phiếm như lúc trước nữa.

Có lẽ sẽ có người hiếu kỳ, không lẽ có thể đoán được tinh khí thần của một người có phù phiếm hay không sao?

Đáp án tự nhiên là có thể đoán được, dù cho không sử dụng những khả năng khác nhưng ở một số thời khắc, dựa vào mắt thường cũng có thể phát hiện ra tinh khí thần của một người có phù phiếm hay không.

Tỷ như một số người có chuyện phải suy nghĩ trong lòng nên tâm thần bất định, có thể thông qua động tác của hắn thậm chí cả vẻ mặt hắn để nhìn ra một số đầu mối.

Tâm thần bất định trên thực tế cũng là một loại biểu hiện của hồn phách hư phù, chẳng qua là nó quá nhỏ bé, nhưng nếu như

một người mang tâm thần bất định lâu dài chắc chắn sẽ gặp phải một số chuyện đột phát ngoài ý muốn, rất có thể sẽ dẫn đến hồn phách bị mất đi.

Mười phút sau, ông cụ Lý mở mắt, ngón tay hơi rung động, một lúc sau chậm rãi từ xe lăn đứng lên.

"Hồn phách của tôi đã không có bài xích với thân thể nữa."

Trên mặt ông cụ Lý lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn làm nhiều như vậy không phải là vì có thể tăng trưởng thọ mệnh ấy ư, nhưng nếu tiếp tục sống với cơ thể tê liệt toàn diện như vậy còn chẳng bằng chết quách đi cho rồi.

Trên mặt Phương Minh ngược lại không có vẻ ngoài ý muốn gì, bởi vì chuyện này đã nằm trong dự đoán của cậu, nếu như nước Minh Hà này không thể giải quyết vấn đề trên người ông cụ Lý, vậy cậu mới sẽ cảm thấy bất ngờ đây.

Thân thể đã khôi phục lại, ông cụ Lý kích động đi về phía cửa, tự mình mở cửa phòng ra, mà giờ khắc này bên ngoài cửa phòng, người nhà họ Lý cũng mang vẻ mặt khẩn trương, tuy rằng mọi người vẫn đang ngồi trên ghế sa lon nhưng tầm mắt thỉnh thoảng lại quét về phía cửa.

Chương 973: Xong việc (2)

Khi cửa bị mở ra, thấy ông cụ Lý đi ra, trong khoảnh khắc ấy toàn bộ người nhà họ Lý đều sửng sốt, mà ngay sau đó trên mặt đám người lập tức lộ ra vẻ kích động vui sướng, ông cụ có thể đi lại đồng nghĩa với bệnh của ông cụ đã tốt rồi

"Cha, thân thể của cha không còn vấn đề gì chứ?"

"Ông nội!"

Người nhà họ Lý nhanh chóng vây quanh, mà Phương Minh ngược lại yên lặng đi ra ngoài, đi tới bên cạnh mẹ và em gái mình.

"Bệnh của ông nội Lý đã được chữa khỏi rồi sao?"

Mặc dù Lăng Mộ Mai biết con trai mình rất lợi hại, nhưng bệnh của ông nội Lý đã mời rất nhiều chuyên gia giáo sư y học nổi danh trên toàn cầu đến đây hội chẩn, mà những người này đều thúc thủ vô sách, thế mà không ngờ con trai mình lại có thể chữa khỏi dễ dàng như vậy.

Sau khi kinh ngạc, Lăng Mộ Mai càng nhiều hơn chính là kiêu ngạo, làm một người mẹ không có chuyện gì khiến bà cảm thấy vui vẻ hơn so với việc nhìn thấy con cái của mình có bản lĩnh.

Người nhà họ Lý kích động xong rồi ông cụ Lý lại liếc nhìn cháu gái mình, sau đó lại nhìn Phương Minh đang ngồi trên sô pha một chút, đột nhiên cười cười hỏi: "Phương Minh, cậu đã cứu mệnh của lão già này, không bằng như vậy đi, để tôi gả Vy Vy nhà tôi cho cậu."

Nghe thấy những lời ông cụ Lý nói, Lý Vy Vy sửng sốt một

chút, đôi mắt xinh đẹp nhìn sang Phương Minh nhưng hiếm thấy dĩ nhiên không phản bác lời ông nội mình nói, chỉ là mím môi không nói một lời.

"Khụ khụ, thật cảm ơn ông cụ Lý có ý tốt, chẳng qua tôi đã có bạn gái, hơn nữa còn sắp đính hôn rồi."

Phương Minh bị lời ông cụ Lý nói làm thiếu chút nữa phun ngụm nước trà trong miệng ra, nhất là khi thấy dáng tươi cười trên mặt ông cụ Lý, sao cậu cứ cảm thấy nụ cười này thật không có ý tốt.

"Có bạn gái cũng có sao đâu chứ, hiện tại mấy người trẻ tuổi có bản lãnh ai mà không có ba vợ bốn nàng hầu, ừm, đến lúc đó cậu cứ lấy hai bà xã là được."

Vẻ mặt ông cụ Lý trở nên rất thờ ơ, trong số những người cùng thế hệ với ông cụ, có không ít người có tới mấy bà xã, mà tất cả người Hương Giang cũng đều biết cái vị ở Ma Cao sát vách kia còn có tới năm sáu cô vợ bé đấy.

"Rất vui vì được ông cụ nhìn trúng, chẳng qua vẫn nên quên đi." Phương Minh lắc đầu, vẫn cự tuyệt.

"Hay là đang suy xét..."

"Ông nội, cháu cũng không nói cháu muốn gả cho anh ta, anh ta cũng không phải kiểu người mà cháu yêu thích."

Lý Vy Vy mở miệng, thời khắc này trong lòng cô ấy tràn đầy lửa giận, ánh mắt nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ bất thiện, chẳng lẽ bản thân mình kém tới như vậy sao? Làm bạn gái đã không được rồi, ngay cả làm thiếp cũng bị người ta từ chối.

Nếu như mình không kịp ngăn cản mà để ông nội nói tiếp, đợi khi Phương Minh cự tuyệt nữa, đây chẳng phải là ném tự tôn của cô ấy xuống đất sau đó hung tợn dẫm đạp sao?

Lý Vy Vy cô đã không còn tôn nghiêm như thế từ lúc nào vậy?

"Bác Lý, chuyện của người trẻ tuổi thì cứ để cho người trẻ tuổi đi xử lý đi, con trai cháu cùng con dâu tương lai của cháu có tình cảm rất tốt, Vy Vy lớn lên lại xinh đẹp như vậy, có nhiều người đàn ông thành đạt theo đuổi con bé đến thế làm sao lại vừa mắt con trai cháu được?"

Lăng Mộ Mai mở miệng hòa hoãn không khí có chút ngột ngạt, Lý Trạch Khải cũng lập tức tiếp lời: "Cha, thân thể của cha chỉ vừa mới khang phục, còn cần nghỉ ngơi thật tốt, chuyện của Vy Vy đợi sau này hãy nói."

Ông cụ Lý liếc nhìn Phương Minh, cuối cùng cũng không nói gì nữa, chẳng qua trong lòng lại thở dài một hơi, đứa cháu gái này của mình không nhìn rõ tình hình, có thể kết giao tạo quan hệ với cao nhân như Phương Minh, cho dù chỉ là làm thiếp cũng đáng lắm.

Điều may mắn nhất là không khí ngột ngạt này cũng không duy trì bao lâu, bởi vì điện thoại trên tay Phương Minh vang lên, là điện thoại của Quách Mỹ Kỳ, nhà họ Quách muốn mời cậu tới nhà làm khách.

Đỉnh núi Bạch Giai!

Một khu nhà cao cấp khác trên lưng chừng ngọn núi ở Hương Giang, mà khu nhà quan chức ở chính là nơi này.

Khi Phương Minh xuống xe của Quách Mỹ Kỳ, Quách Trách Hà đã dẫn theo người nhà họ Quách chờ ở cửa.

"Cậu Phương đến, mau mau mời vào."

"Ông cụ, trước đây không phải tôi cố ý giấu giếm ông, chỉ là có nguyên nhân khác cho nên không thể nói tên thật của mình ra."

Phương Minh quay qua ôm quyền với Quách Trách Hà, trước đây khi cậu đến nhà họ Quách đã dùng cái tên Tần Minh, mà đó cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ, bởi vì cậu muốn tránh né sự truy sát của nhà họ Mục.

Ban đầu là nhà họ Quách làm hộ chiếu cùng chứng minh nhân dân cho Phương Minh, lấy sự khôn khéo của Quách Trách Hà, tự nhiên biết Phương Minh đang dùng tên giả, chẳng qua ông cụ cũng không vì vậy mà đi điều tra thân phận chân thật của Phương Minh.

Quách Trách Hà rất rõ ràng, nếu cao nhân giống Phương Minh đã cố ý giấu giếm thân phận chân thật, dĩ nhiên là vì có chút chuyện trong quá khứ mà cậu muốn giấu giếm, nếu ông cụ tùy tiện điều tra, một khi bị cao nhân này biết rõ chắc chắn sẽ khiến người ta không hài lòng.

Sở dĩ ông cụ biết thân phận chân thật của Phương Minh cũng là vì sau khi Phương Minh đi không bao lâu, bên phía nhà họ Mục đã phái người đến Hương Giang điều tra, lúc đó người nhà họ Mục đã mang ảnh của Phương Minh móc nối quan hệ tìm đến nhà họ Quách, bởi vì ở Hương Giang, nhà họ Quách chủ yếu kinh doanh thương mại xuyên quốc gia, dựa theo phán đoán của người nhà họ Mục, nếu Phương Minh đã tới Hương Giang nhất định là vì muốn mượn Hương Giang làm bàn đạp để chạy trốn ra nước ngoài, mà biện pháp tốt nhất chính là nhập cư trái phép.

Trước đây khi Quách Trách Hà nhận được ảnh của Phương Minh thực sự đã bị chấn kinh, nhà họ Mục nhờ người tìm tới ông cụ, trực tiếp nói rõ thế lực sau lưng rất mạnh mẽ, không phải nhà họ Quách có thể chống lại, nhưng nếu như nhà họ Quách có thể cung cấp tung tích của người trên tấm ảnh, đương nhiên thế lực này có thể giúp nhà họ Quách trở thành gia tộc lớn nhất ở Hương Giang.

Gia tộc lớn nhất ở Hương Giang, sự mê hoặc này không thể

nói là không lớn, chẳng qua cuối cùng Quách Trách Hà vẫn không nói hướng đi của Phương Minh ra.

Phương Minh là ân nhân cứu mạng của cháu trai ông cụ, nhà họ Quách thiếu ân tình của Phương Minh, nếu như bán đứng Phương Minh thì khác gì lấy oán báo ơn, loại chuyện này Quách Trách Hà không làm được.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, đó chính là Quách Trách Hà biết rất rõ, lấy thực lực của nhà họ Quách, cho dù có được thế lực kia bồi dưỡng trở thành gia tộc lớn nhất ở Hương Giang, nhưng chỉ sợ rằng từ đó về sau, nhà họ Quách bọn họ cũng sẽ trở thành khôi lỗi của gia tộc đã bồi dưỡng bọn họ kia, rất nhiều chuyện đều phải nghe lệnh người ta.

Cây cao đón gió lớn, một mình nhà họ Quách đứng ở vị trí cao nhất tất nhiên sẽ thành đối tượng để những gia tộc khác công kích, như vậy vì để tự bảo vệ mình nhà họ Quách chỉ có thể tìm kiếm thế lực kia tiếp tục trợ giúp, mà như vậy đương nhiên cũng phải bỏ ra cái giá tương ứng.

"Cậu Phương nói quá lời, lão già tôi biết rõ, mau mời ngồi."

Quách Trách Hà cười ha ha một tiếng, đưa Phương Minh vào sảnh lớn, nơi đó đã sớm có người hầu pha trà thơm dâng lên.

"Ông cụ Quách, đưa cháu trai ông tới cho tôi xem đi."

Sở dĩ Phương Minh sẽ đến nhà họ Quách, nguyên nhân chủ yếu là vì muốn nhìn đứa bé kia của nhà họ Quách một chút.

"Khải Minh, nhanh chóng đưa Bổng Bổng tới đây."

"Vâng ạ."

Quách Khải Minh gật đầu, không bao lâu sau đã ôm một đứa bé đi ra, da đứa bé này rất trắng, ít nhất phải trắng gấp đôi những

đứa bé bình thường, màu da của cậu bé có chút giống với người da trắng.

Phương Minh đã biết rõ nguyên nhân khiến da của cậu bé trắng như vậy là vì cậu bé là sơ ủng của Alice, Alice vốn là người da trắng, cho nên đương nhiên trong cơ thể đứa bé cũng có máu của người da trắng.

Mắt đứa bé chuyển động nhanh như chớp, chẳng qua trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Phương Minh, đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

"Bổng Bổng đừng khóc."

"Bổng Bổng ngoan ngoãn."

Thấy đứa bé khóc, Quách Khải Minh vội vã ôn nhu dỗ dành, chỉ có điều lại không có hiệu quả gì.

"Cậu Phương, bình thường Bổng Bổng rất biết điều, cũng rất ít khóc, ngày hôm nay..."

Quách Trách Hà mở miệng giải thích một câu, Phương Minh khoát khoát tay, quay qua nói với Quách Khải Minh: "Đưa đứa bé cho tôi bế đi."

Đối với nguyên nhân vì sao đứa bé khóc, trong lòng Phương Minh rất rõ ràng, dù thế nào đi nữa quỷ hút máu cũng thuộc về một loại hắc ám, mặc dù so sánh với âm linh quỷ hồn thì quỷ hút máu tốt hơn một chút, nhưng trên bản chất cả hai loại này không khác biệt nhiều, hẳn đứa bé này đã bị dương khí tràn đầy trên người mình dọa sợ.

Sau khi thu liễm khí tức trên người, Phương Minh tiếp nhận đứa bé Quách Khải Minh bế trên tay, quả nhiên lúc này đứa bé không khóc nữa, thậm chí nín khóc mỉm cười, vươn bàn tay nhỏ béo mập cầm lấy bả vai Phương Minh cọ xát.

"Ừm, đứa bé rất khỏe mạnh."

Ôm đứa bé, cảm thụ một chút hơi thở trên người đứa bé, cũng không có mùi vị tà ác gì, điều này khiến Phương Minh có thể xác định người nhà họ Quách đã bồi dưỡng đứa bé theo những gì mình căn dặn, chỉ mua máu trong kho máu mà thôi.

Máu càng mới thì mùi vị lại càng ngon hơn, cho nên đối với quỷ hút máu, dòng máu ngon lành nhất đối với bọn họ chính là dòng máu họ hút được trên cơ thể người khác.

Dựa vào điều kiện của nhà họ Quách, muốn dùng tiền mua một số người đến cho đứa bé hút máu cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng trước đây Phương Minh đã thông báo, tuyệt đối không thể làm như vậy được, nguyên nhân rất đơn giản, bất cứ sinh vật nào cũng đều có tập tính thói quen, nếu như đứa bé đã hình thành thói quen hút máu trên người người khác từ nhỏ, như vậy cả đời này sợ rằng không thể thay đổi được cái thói quen kia.

Mà nếu cứ tiếp tục như vậy, tới sau này khẩu vị của đứa bé sẽ càng ngày càng kén chọn, thậm chí máu của người bình thường cũng không thể thỏa mãn hắn, cuối cùng chắc chắn sẽ bước lên con đường tà đạo.

Hiện tại có thể xác định đứa bé này không bước lên con đường tà đạo, cậu cũng yên lòng.

Chuyện ở Hương Giang đến đây đã có thể coi như hạ màn, Phương Minh quyết định ngày mai sẽ trở lại nhà họ Phương, bởi vì hiện tại còn cách thời gian Long Môn bí cảnh mở ra không lâu, cậu muốn bắt đầu làm chuẩn bị.

Chương 974: Thiên Cơ Môn truy cầu

Nhà họ Phương!

Đại điện trên ngọn núi cao nhất!

Lúc này toàn bộ đại điện có mười mấy bóng người, phần lớn đều là dáng dấp từ 50 đến 60 tuổi, cho nên so sánh với mấy người bọn họ gương mặt hơi có vẻ trẻ tuổi của Phương Minh lại càng thêm nổi bật.

Phía trên đại điện có ba ông lão tóc bạc, chính là ba vị trưởng lão của nhà họ Phương.

"Chuyện Long Môn bí cảnh đã được thông báo trước cho mọi người rồi, hai ngày sau chính là ngày Long Môn bí cảnh được mở ra, mà mọi người cũng chính là người đại diện cho nhà họ Phương đi tới Long Môn bí cảnh."

Người mở miệng là ngũ trưởng lão, ánh mắt lão quét qua toàn trường, ở đây kém nhất cũng đã tới cảnh giới Địa Cấp tầng tám, mà những người khác đều là Địa Cấp tầng chín hoặc là Địa Cấp đỉnh phong cùng đại viên mãn.

Long Môn bí cảnh, mặc dù nói chỉ cần là Địa Cấp hậu kỳ đã có thể đi vào, nhưng các trưởng lão nhà họ Phương rất rõ ràng, Địa Cấp tầng bảy đi vào cũng chỉ đóng vai pháo hôi mà thôi, rất khó có được cơ duyên gì ở bên trong.

Có lẽ chỉ có một số thế lực không có nhiều cường giả Địa Cấp hậu kỳ mới phái Địa Cấp tầng bảy đi vào thử thời vận, nhưng với

tư cách là gia tộc đứng đầu giới tu luyện, nếu nhà họ Phương phái một số Địa Cấp tầng bảy đi vào chẳng phải sẽ bị người chế nhạo sao?

Đương nhiên, nhà họ Phương không chỉ có chừng này cường giả Địa Cấp hậu kỳ, thân làm một gia tộc lớn, không thể nào ký thác tất cả mọi thứ vào trong cùng một cái giỏ, mặc dù Long Môn bí cảnh không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn, nếu như phái hết cường giả Địa Cấp hậu kỳ trong gia tộc đi vào đây chẳng phải sẽ là toàn quân bị diệt sao?

Hậu quả như vậy cho dù là nhà họ Phương cũng chịu thể không nổi, bởi vì điều này đồng nghĩa với nhà họ Phương sẽ xuất hiện hiện tượng nhân tài đứt gãy, tất nhiên cũng sẽ khó có thể giữ được vị trí gia tộc đứng đầu.

Vì thế sau khi trải qua một phen thảo luận, nhà họ Phương để lại một nửa cường giả Địa Cấp hậu kỳ, chỉ cho phép mười tám vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ ở đây kể cả Phương Minh tiến vào Long Môn bí cảnh.

"Nghĩ đến hẳn mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, như vậy lần này sẽ do thất trưởng lão cùng bát trưởng lão đưa mọi người đến Long Môn bí cảnh, chuẩn bị lên đường đi."

...

Một màn giống như thế, giờ khắc này cũng đang diễn ra ở tất cả những thế lực khác.

Long Môn bí cảnh mở ra, phàm là thế lực có cường giả Địa Cấp hậu kỳ trong giới tu luyện đều sẽ không buông tha, thậm chí có gia chủ của thế lực chỉ đạt tới Địa Cấp tầng bảy, nhưng vẫn không muốn bỏ qua cơ hội như vậy.

Dù sao trong lịch sử những lần Long Môn bí cảnh mở ra cũng

có một hai vị Địa Cấp tầng bảy may mắn thu được cơ duyên.

Mà trừ những thế lực này còn có số ít tán tu dựa vào thiên phú vô cùng mạnh mẽ, nghe thấy tin này cũng lập tức hành động, sôi nổi đi về hướng Long Môn bí cảnh.

Không giống với sự náo nhiệt của bất kỳ thịnh hội nào khác trong giới tu luyện, việc Long Môn bí cảnh mở ra ngược lại không tạo thành nhiều oanh động trong giới tu luyện, nguyên nhân rất đơn giản, Long Môn bí cảnh chỉ có cường giả Địa Cấp hậu kỳ mới có thể tiến vào, mà đối với người trong giới tu luyện cường giả Địa Cấp hậu kỳ vẫn tương đối quý hiếm.

Mà những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này đương nhiên sẽ không giải thích cặn kẽ tình huống của Long Môn bí cảnh với đám tiểu bối, cũng sẽ không mang tiểu bối tới tham gia Long Môn bí cảnh.

Muốn đi vào Long Môn bí cảnh nhất định phải là Địa Cấp hậu kỳ, đây là một luật thép, ai cũng không thể vi phạm.

Tần Lĩnh!

Dãy núi kéo dài theo hướng đông – tây ở nam bộ tỉnh Thiểm Tây, là một dãy núi cực kỳ quan trọng, có tin đồn trong Tần Lĩnh ẩn chứa một long mạch, hơn nữa còn là một trong mười hai long mạch do dãy tổ long ở Côn Lôn tạo ra.

Đương nhiên, long mạch như vậy không phải dựa vào nhân lực có thể bắt được, coi như là Tông sư phong thủy cũng không dám có ý đồ gì với long mạch này, long mạch cấp bậc này chính là linh do trời ban, động vào long mạch tất nhiên sẽ bị trời phản phệ, hậu quả khó mà lường được.

Có rất nhiều tin đồn về Tần Lĩnh, nhưng mãi đến ngày nay vẫn không có người nào chân chính đi hết khắp các ngõ ngách nơi Tần

Lĩnh này, càng không biết ở bên trong Tần Lĩnh còn có một sơn cốc to lớn, một sơn cốc suốt năm bao phủ ở trong mây mù.

Thâm sơn có sương mù, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng sương mù ở sơn cốc này lại không phải sương mù tới từ nơi sâu trong núi, mà là mây mù từ trên trời giáng xuống, cho nên trong sơn cốc này không hề có loại cảm giác ẩm ướt thường phải có.

Khi Phương Minh theo trưởng lão nhà họ Phương chạy đến nơi này, ngoài sơn cốc đã có không ít người hội tụ, chỉ là trong số những người này, trẻ tuổi nhất cũng đã chừng bốn mươi lăm tuổi, mà phần lớn người đều đã đầu tóc bạc trắng.

Nói cho cùng thì muốn tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ phải cần thời gian rất dài đấy, thiên tài nghịch thiên giống Phương Minh đây, toàn bộ giới tu luyện có thể nói trăm năm đều khó gặp một lần.

Những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này ngoại trừ một ít người còn đi lại giao lưu với bên ngoài ra, phần lớn người đều lựa chọn ngồi tĩnh tọa ở một bên. Tới cảnh giới như bọn họ vốn có thể xem là lão đại một phương, đương nhiên không thể nào đi chào hỏi lẫn nhau hay đi tới đi lui như mấy người trẻ tuổi được.

Đoàn người nhà họ Phương đến cũng đưa thu hút sự chú ý của mọi người ở đây, nhất là khi bọn hắn thấy Phương Minh bên trong đội ngũ, trên mặt phần lớn người đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Trẻ tuổi như vậy đã đạt tới Địa Cấp đại viên mãn, cho dù lần này cậu vào Long Môn bí cảnh không thu được cơ duyên gì thì chuyện đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp cũng đã ở ngay trước mắt.

Cho dù có một số cường giả Địa Cấp hậu kỳ chưa từng thấy mặt Phương Minh lần nào, thế nhưng chỉ cần dựa vào tướng mạo

của Phương Minh đã có thể phán đoán được, dù sao toàn bộ giới tu luyện hiện nay chỉ có một người trẻ tuổi như vậy đã trở thành cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Theo người nhà họ Phương đến, lần này người có tư cách tham gia Long Môn bí cảnh cũng đã tụ tập tương đối đông đủ.

Bóng dáng một nhóm người xuất hiện ở trước mắt mọi người, dẫn đầu là mấy bé trai, mặc trên người đạo bào bảy màu, trên tay lại bưng lấy một lư hương, lúc này đang cất bước đi về phía sơn cốc.

"Đến."

"Người của Thiên Cơ Môn đến."

Thấy những đạo đồng này nét mặt tất cả đám người ở đây đều chấn động, dựa vào cảnh giới tuổi tác của bọn họ, chuyện có thể làm bọn họ kích động như vậy cũng không nhiều lắm, nhưng chuyện Long Môn bí cảnh mở ra lúc này chính là một trong số ít chuyện có thể khiến bọn họ kích động.

Long Môn bí cảnh là do người đầu tiên đảm nhiệm chức vị môn chủ Thiên Cơ Môn phát hiện ra, cho nên từ cổ chí kim tất cả các lần Long Môn bí cảnh mở ra đều là do Thiên Cơ Môn chủ trì, chỉ có điều trước đây vẫn luôn đợi thời gian trăm năm tới, Thiên Cơ Môn mới tượng trưng kiểm tra một chút thân phận tư cách của những người tiến vào.

Thế nhưng lần này lại khác, lần này Long Môn bí cảnh được mở ra trước thời hạn, mà phương pháp mở ra nó chỉ có Thiên Cơ Môn mới có, cho nên nhất định phải do Thiên Cơ Môn chủ trì.

Tám tám sáu tư vị đạo đồng đi tới trước cửa sơn động lập tức dừng lại, sau đó xếp thành một vòng tròn, lư hương trên tay cũng được đặt lên đầu, cực kỳ ổn định, lư hương không mảy may lay

động.

Sau khi đạo đồng đi trước ổn định hình thái, hai hàng nam nữ đạo sĩ cũng đan xen tiến vào, đi vào bên trong vòng tròn mà những đạo đồng kia tạo ra. Nam đạo sĩ mặc áo bào trắng, nữ đạo sĩ mặc áo bào đen, hai hàng người tạo thành một đường thái cực nối dài.

"Thái cực đồ?"

Đám người ở đây chỉ liếc mắt một cái lập tức nhìn ra, những đạo đồng cùng nam nữ đạo sĩ này tổ hợp tạo thành một Thái cực đồ, hiện tại chỉ kém hai điểm trắng đen bên trong Thái cực đồ thôi.

"Thiên Cơ Môn làm vậy là muốn làm cái gì?"

Không ít ông lão lộ ra vẻ nghi hoặc trên mặt, bọn họ đều là người tới đây lần đầu tiên cho nên không biết trình tự để mở ra Long Môn bí cảnh.

Kỳ thực không chỉ là bọn họ, lúc này ngay cả cường giả Thiên Cấp chịu trách nhiệm dẫn đội của các thế lực lớn cũng đều đang trầm ngâm, bởi vì bọn họ cũng chưa từng thấy một màn trước mắt này.

Dĩ vãng khi Long Môn bí cảnh tới thời gian mở ra, căn bản không cần phiền toái như vậy, rất hiển nhiên lần này nó được mở ra trước thời hạn nên Thiên Cơ Môn cũng phải làm nhiều công tác chuẩn bị hơn.

"Thuật Thái Cực Bát Quái Thôi Diễn là bản lĩnh sở trường của Thiên Cơ Môn, chúng ta chỉ cần nhìn là được."

Một vị cường giả Thiên Cấp mở miệng, mặc kệ Thiên Cơ Môn làm như thế nào, chỉ cần cuối cùng Long Môn bí cảnh này có thể mở ra là được rồi.

"Nói đến Thiên Cơ Môn, ngược lại lão phu vẫn luôn tò mò một

điểm, Long Môn bí cảnh chính là do lão tổ người đảm nhiệm chức vị môn chủ đầu tiên của Thiên Cơ Môn phát hiện ra, theo đạo lý đến nói Thiên Cơ Môn hoàn toàn có thể độc chiếm Long Môn bí cảnh này, dựa vào Long Môn bí cảnh này, Thiên Cơ Môn hoàn toàn có thể trở thành thế lực lớn nhất trong giới tu luyện."

Người nói chuyện chính là cường giả Thiên Cấp tới từ một thế lực trung lưu, mà sau khi hắn nói xong những lời này, hai vị trưởng lão nhà họ Phương còn có mấy vị cường giả Thiên Cấp khác đều lộ ra nụ cười hơi có chút ẩn ý sâu xa trên mặt.

Thiên Cơ Môn sẽ chí công vô tư như vậy sao?

Điểm này đã từng khiến rất nhiều thế lực cảm thấy hoang mang, mà trong nhiều lần Long Môn bí cảnh được mở ra trước đây, Thiên Cơ Môn thực sự không có bất kỳ âm mưu gì, điểm này cũng là nguyên nhân khiến Thiên Cơ Môn có thể vượt lên xa các thế lực lớn trong giới tu luyện.

Đương nhiên, đám trưởng lão nhà họ Phương càng biết những bí mật mà mấy thế lực bình thường khác không thể biết được, đó chính là tổ tiên của bọn họ đã từng lưu lời lại, Thiên Cơ Môn là một môn phái rất đặc thù, thứ mà môn phái này theo đuổi không giống với các môn phái khác, không cần quá đề phòng Thiên Cơ môn làm gì.

Rất hiển nhiên, lão tổ nhà họ Phương cũng biết một vài thứ gì đó, ngoại trừ lão tổ nhà họ Phương ra thì Tông Thánh Cung còn có một số môn phái khác cũng đã nhận được khẩu dụ tương đối giống vậy từ lão tổ nhà mình.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các thế lực lớn chưa bao giờ phòng bị cho rằng Thiên Cơ Môn sẽ giở trò quỷ trong lần mở ra Long Môn bí cảnh này.

Đương nhiên, những cường giả Thiên Cấp biết chút nội tình

này hẳn sẽ không nói tin tức này ra, bọn họ chỉ ước gì mấy thế lực kia không biết chuyện này để khi Long Môn bí cảnh được mở ra, bọn họ sẽ vì đề phòng cẩn thận mà bỏ qua cơ duyên.

Sau khi tạo xong trận hình, Vô Cực Tử xuất hiện, ngoại trừ Vô Cực Tử ra còn có tám ông lão tiên phong đạo cốt khác.

Tám ông lão này đều là cường giả Thiên Cấp.

"Đây là nội tình của Thiên Cơ Môn sao?"

Thấy chín vị cường giả Thiên Cấp kể cả Vô Cực Tử xuất hiện, đám người ở đây đều bị kinh hãi, phải biết rằng ngay cả nhà họ Phương cũng chẳng qua mới chỉ có mười vị cường giả Thiên Cấp, vậy mà Thiên Cơ Môn đã có tới chín vị, thực lực chân chánh của Thiên Cơ Môn này thật sự là quá kinh khủng.

Hơn nữa ai biết đây có phải là toàn bộ lực lượng của Thiên Cơ Môn hay chưa? Nếu như Thiên Cơ Môn còn có một hai vị cường giả ẩn giấu thiên cơ thì sao? Đây chẳng phải nói Thiên Cơ Môn mới chân chính là thế lực lớn số một giới tu luyện?

Nghĩ tới chỗ này, ánh mắt không ít người đều nhìn về phía hai vị trưởng lão nhà họ Phương bên kia, chẳng qua vẻ mặt hai vị trưởng lão nhà họ Phương không có bất kỳ biến hóa nào, nhà họ Phương có thể ngồi vững trên bảo tọa thế lực đứng đầu giới tu luyện, đương nhiên nội tình cũng không đơn giản như những gì người bên ngoài biết tới, có đôi khi cường giả Thiên Cấp không phải dựa vào số lượng có thể thủ thắng.

Chín người Vô Cực Tử chậm rãi đi về phía vòng tròn được hình thành từ đám đạo đồng, cuối cùng Vô Cực Tử đứng ở bên trong vòng tròn, mà tám vị cường giả Thiên Cấp thì lại đứng ở tám phương hướng bên ngoài vòng tròn.

"Thái Cực Bát Quái Đồ."

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người ở đây đều đã có thể xác định, đây là đồ án Thái Cực Bát Quái Đồ.

Chương 975: Cung thỉnh Thánh Sư

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Lúc này toàn bộ sơn cốc tĩnh lặng không tiếng động, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Vô Cực Tử cùng tám vị cường giả Thiên Cấp khác của Thiên Cơ Môn.

Vô Cực Tử đứng ở vị trí chính giữa, đảo qua toàn trường, mà trên tay hắn thì lại xuất hiện một bàn tròn có mười sáu tầng, có chút cùng loại với la bàn, nhưng nếu so với la bàn thì nó phức tạp hơn rất nhiều.

"Thiên địa có Âm Dương, Âm Dương hóa Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng..."

Vô Cực Tử chậm rãi mở miệng, đồng thời giơ tay phải lên, tầng thứ mười sáu của bàn tròn lập tức trôi lơ lửng ở trước mặt của hắn, đồng thời hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, theo thủ ấn của hắn biến hóa, từng luồng ánh sáng năng lượng bắn vào trong bàn tròn này.

Theo những ánh sáng này chảy vào, bàn tròn bắt đầu chuyển động, chẳng qua cũng chỉ là tầng ngoài cùng chuyển động, mười lăm tầng tròn khác vẫn không nhúc nhích.

"Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái sinh Lục Thập Tứ..."

Theo những lời này của Vô Cực Tử được phát ra khỏi miệng, lúc này sáu mươi bốn đạo đồng kia vốn đang đứng im tại chỗ cũng bắt đầu chuyển động, mà lư hương trên đỉnh đầu bọn họ ngược lại không chút sứt mẻ, thế nhưng đúng lúc này hương ở bên trong lư hương ấy lại đồng loạt bùng cháy, từng tia khói hương không ngừng bay về phía trung tâm, cuối cùng bay vào trong bàn tròn kia.

Khi đám hương khói này bay vào trong bàn tròn, tầng thứ hai cùng tầng thứ ba của bàn tròn cũng bắt đầu chuyển động.

"Đây là vật gì?"

Trong đám người, trên mặt một số ông lão Địa Cấp lộ ra vẻ nghi hoặc, bọn họ có thể coi là người có kiến thức rộng nhưng vẫn không nhìn ra được bàn tròn này là bảo vật gì, thậm chí ngay cả nguyên nhân khiến bàn tròn chuyển động là gì cũng còn chưa thấy rõ.

Ánh mắt của Phương Minh lóe lên một cái, ngay khoảnh khắc khi bàn tròn này chuyển động cậu có một loại cảm giác như bị hấp dẫn, cả người không tự chủ được muốn tới gần phía vòng tròn kia, chẳng qua phần cảm giác này rất nhỏ, cũng không thể mang đến ảnh hưởng quá lớn đối với cậu.

"Đây là khí vận!"

"Cho dù là năng lượng vừa được Vô Cực Tử đánh vào hay vẫn là khói hương bên trong lư hương kia đều là một loại hình thức của khí vận, khí vận mờ ảo vô tung, không có hình thái cố định, thế nhưng chính bởi vì không có hình thái cố định cho nên cũng có thể là bất kỳ hình thái nào, những điều này đều là khí vận do Thiên Cơ Môn thu thập được.",

Có cường giả Thiên Cấp mở miệng, giải đáp nghi ngờ của mọi

người.

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ tỉnh ngộ, nhìn như vậy, hẳn bàn tròn kia có tác dụng hấp thu khí vận, cho nên sở dĩ bản thân mình sẽ bị hấp dẫn cũng là bởi vì trên người mình có khí vận hội tụ, đây là cảm giác do khí vận mang tới.

Tầng thứ tư, tầng thứ năm...

Đến cuối cùng có sáu tầng tròn chuyển động, chỉ còn lại có mười tầng vẫn còn chưa chuyển động.

"Chư vị, còn mời trợ lực một lần."

Ánh mắt Vô Cực Tử nhìn về phía tám vị cường giả Thiên Cấp khác, mà tám vị cường giả Thiên Cấp này cũng gật đầu, sau một khắc hai tay kết một thủ ấn kỳ lạ, theo thủ ấn này xuất hiện cũng không thấy có ánh sáng năng lượng gì chập chờn, thế nhưng bàn tròn kia lại có thêm mấy tầng tròn bắt đầu chuyển động.

Tầng thứ mười, tầng thứ mười một, tầng thứ mười hai...

Vòng tròn lại có thêm tám tầng chuyển động, đến hiện tại cũng chỉ còn sót lại hai tầng chưa chuyển động.

Thấy một màn như vậy, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, lúc trước nhiều hương khói như vậy cũng chỉ có thể khiến mấy tầng tròn trong bàn tròn chuyển động, mà bây giờ tám vị cường giả Thiên Cấp này ra tay, bàn tròn lại có nhiều hơn tám tầng tròn chuyển động, có thể nghĩ những cường giả Thiên Cấp của Thiên Cơ Môn này đã bỏ ra bao nhiêu khí vận.

Mở ra Long Môn bí cảnh là chuyện cả giới tu luyện đồng thời được lợi, nhưng người phải hy sinh lại là Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Môn thực sự có thể chí công vô tư như vậy sao?

Rốt cuộc mục đích thật sự của Thiên Cơ Môn này là cái gì đây?

Phương Minh không nghĩ ra, mà trong khi cậu đang trầm ngâm, đột nhiên Vô Cực Tử đưa mắt nhìn về phía cậu, chậm rãi nói: "Phương Minh tiểu hữu, mong cậu xuất một phần lực."

Nghe được lời của Vô Cực Tử, Phương Minh gật đầu, đây là chuyện mà cậu đã đồng ý với Vô Cực Tử từ trước, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Chậm rãi đi ra, dưới chỉ thị của Vô Cực Tử Phương Minh đi tới vị trí đối diện Vô Cực Tử, sau đó đưa mắt nhìn hướng Vô Cực Tử, chờ đợi phân phó kế tiếp của Vô Cực Tử, bởi vì mặc dù trên người cậu có khí vận nhưng phải làm sao mới có thể vận dụng khí vận, cậu hoàn toàn không biết.

Không chỉ là cậu, ngay cả những trưởng lão kia của nhà họ Phương cũng không biết, sợ rằng trong toàn bộ giới tu luyện chỉ có Thiên Cơ Môn mới biết được phải làm sao mới có thể khống chế khí vận.

Bằng không mà nói, vì thu hoạch khí vận chỉ sợ một số người có dụng tâm kín đáo đã sớm vận dụng một số âm mưu thủ đoạn.

"Phương Minh tiểu hữu, đặt tay của cậu lên trên bàn tròn đi, sau đó thì đừng suy nghĩ gì cả."

Vẻ mặt Vô Cực Tử tràn đầy tươi cười nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh nhìn hắn một cái, sau đó bước từng bước từng bước đi về phía bên cạnh bàn tròn, ở khoảng cách gần như vậy cậu có thể cảm thụ được năng lượng ẩn chứa bên trong bàn tròn này.

Từ xa nhìn lại bàn tròn này chỉ là tầng tầng xếp chồng lên nhau, thế nhưng khi cậu cách nó càng ngày càng gần, Phương Minh thấy rõ trên bàn tròn khắc đầy phù văn, mà khi thấy những phù văn này khóe mắt của cậu hơi nhếch lên, bởi vì những phù văn này cậu rất quen thuộc, phù văn phía trên bàn tròn có chút

cùng loại với phù văn bên trên cối xay dưới đáy hồ mà Phương Bảo Bảo dẫn cậu tới lúc trước.

Mặc dù không tương đồng nhưng Phương Minh có thể xác định, hai loại phù văn đó là tới từ cùng một thời đại.

"Phương Minh tiểu hữu?"

Thấy Phương Minh trầm ngâm, Vô Cực Tử đang đứng bên cạnh mở miệng cười nhắc nhở, lúc này Phương Minh mới thu hồi tâm thần từ trong trầm tư, cũng không do dự nữa, đưa tay đặt ở bên trên bàn tròn.

Trong nháy mắt khi tay cậu tiếp xúc với bàn tròn này, Phương Minh cảm giác được một loại lực hút kéo tới, lực hút này khiến thân thể cậu hơi nghiêng về phía trước một chút, điều may mắn nhất là vừa lúc đó có một bàn tay ấm áp đặt ở trên vai của cậu, khiến cậu ổn định thân hình.

"Không cần lo lắng, nó chỉ biết hấp thu khí vận trên người của cậu, sẽ không tạo thành bất kỳ thương tổn gì cho cậu đâu."

Bàn tay này đương nhiên chính là tay của Vô Cực Tử, Phương Minh quay qua cười cười với Vô Cực Tử, theo sau lại tiếp tục đưa mắt nhìn về phía trên bàn tròn kia.

Theo tay cậu để lên, tầng thứ mười lăm của la bàn bắt đầu chuyển động.

Bàn tròn này càng về sau càng lớn, dưới cái nhìn của Phương Minh, hẳn càng về sau càng cần nhiều khí vận, nhưng điều khiến cậu cảm thấy ngoài ý muốn chính là chỉ mấy phút sau, vòng tròn vẫn chỉ có tầng thứ hai chuyển động như cũ, mà tầng phía trên cùng lại vẫn đứng im không chuyển động.

Một màn trước mắt này khiến cậu khiếp sợ.

Đối với khí vận trên người mình Phương Minh cũng có đoán biết tương đối, không nói tới khí vận mà Tứ Đại Công Tử mang đến cho cậu, chỉ là khí vận mà cậu hấp thu được từ Cửa Siêu Thoát kia cũng đã là một con số kinh khủng, có lẽ đối với toàn bộ thế giới đến nói cũng không tính là bao nhiêu, nhưng tuyệt đối sẽ không ít hơn so với những cường giả Thiên Cấp kia hợp lại.

Tám vị cường giả Thiên Cấp có thể khiến bàn tròn chuyển động tám tầng, mà Phương Minh tự nhận bản thân mình tối thiểu cũng có thể khiến hai tầng của bàn tròn chuyển động, hơn nữa cậu tin tưởng Vô Cực Tử cũng nghĩ như vậy, dù sao hiện tại cũng chỉ còn một mình cậu chưa ra tay, mà bàn tròn lại cũng chỉ còn có hai tầng.

Hiện tại bàn tròn chỉ chuyển động một tầng, điều này khiến Phương Minh hơi ngượng ngùng, đang muốn nhìn về phía Vô Cực Tử, mà đúng lúc này giọng nói của Vô Cực Tử tại vang lên ở bên tai cậu.

"Thiên Môn đã mở, chỉ thiếu chút nữa, cung thỉnh Thánh sư ra tay."

Chương 976: Khí vận đại đạo (1)

Cung thỉnh Thánh sư ra tay!

Sau khi nghe thấy một câu nói kia, Phương Minh còn chưa kịp phản ứng, mà giờ khắc này, tròng mắt của những cường giả Thiên Cấp như đám trưởng lão nhà họ Phương lại co rút lại một chút, bởi vì bọn họ rõ ràng hai chữ Thánh sư đại biểu cho cái gì.

Thánh sư không phải cách xưng hô đối với cường giả cảnh giới nào đó, bởi vì sau khi đạt tới Thiên Cấp chỉ có ba cảnh giới là thiên nhân, thiên vương cùng thiên tôn.

Thánh sư chính là cách xưng hô dành cho cường giả đả đạt tới đỉnh cao của một lĩnh vực nào đó.

Mà lĩnh vực này chính là lĩnh vực phong thủy.

Với tư cách là cường giả Thiên Cấp nắm trong tay năng lượng thiên địa, đương nhiên ít nhiều gì bọn họ cũng có chút liên quan tới phong thủy, nói không khoa trương chút nào, dựa vào khả năng khống chế năng lượng thiên địa, mỗi một cường giả Thiên Cấp như bọn họ gần như có thể so sánh với đại sư phong thủy.

Nhưng phía trên đại sư phong thủy còn có Tông sư phong thủy, mà nếu muốn trở thành Tông sư phong thủy, không phải dựa vào cảnh giới là có thể bù đắp được, nhất định phải có nghiên cứu lâu năm trên phương diện phong thủy này mới có thể đạt tới một bước đó.

Mà phía trên Tông sư chính là Thánh sư.

Từ cổ chí kim, người có thể xưng là Thánh sư đã ít nay lại càng thêm ít, là chân chính có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cũng chính bởi vì muốn trở thành Thánh sư quá gian nan, một khi thực sự bước chân vào cấp bậc Thánh sư, thực lực cũng sẽ đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng.

Cường giả Thiên Cấp có thể điều động năng lượng thiên địa, mà Thánh sư lại có thể điều động lực lượng địa thế sơn hà, không có vị cường giả Thiên Cấp nào dám xông vào địa thế mà Thánh sư đã bố trí từ trước.

Trong giới tu luyện có một nhận thức chung, Thánh sư chính là tồn tại đồng cấp với Thiên vương.

Mà đang lúc những cường giả Thiên Cấp này lâm vào khiếp sợ, lúc này đột nhiên có một bàn tay lớn xuất hiện, như thể từ trên trời giáng xuống trực tiếp rơi vào bên trên bàn tròn này, sau đó nhanh chóng bị bàn tròn hấp thu.

"Đây không phải là tay thật, là hình thái do khí vận ngưng tụ thành."

Đợi khi bàn tay lớn này bị hấp thu hơn phân nửa, Phương Minh lập tức thấy rõ, nguyên một bàn tay này đều do khí vận ngưng tụ mà thành, không người nào có thể điều khiển được nhiều khí vận hơn Thánh sư phong thủy.

Tầng trên cùng của bàn tròn rốt cục cũng xoay tròn.

Toàn bộ mười sáu tầng tròn của bàn tròn đều đã chuyển động. Giờ khắc này khuôn mặt Vô Cực Tử cũng có vẻ rung động, hít sâu một hơi, Vô Cực Tử thu hồi bàn tay từ trên vai của Phương Minh, bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

"Khí vận đủ, Long Môn hiển!"

Theo một tiếng gầm này của Vô Cực Tử, mây mù phía trước

sơn cốc bắt đầu sôi trào cuồn cuộn, ánh mắt mọi người cũng bắt đầu nhìn chằm chằm đám mây mù kia không chớp mắt, hô hấp của không ít cường giả Địa Cấp hậu kỳ cũng bắt đầu trở nên dồn dập lên, bởi vì bọn họ biết một bước mấu chốt nhất đã đến.

Mây mù cuồn cuộn che khuất một mảnh bầu trời nơi này, mà ở trong mây mù xuất hiện rất nhiều mảnh vỡ đại lục.

"Long Môn bí cảnh!"

Trong mắt một số cường giả có hiểu biết với Long Môn bí cảnh lộ ra tinh quang, mà trên mặt không ít cường giả Thiên Cấp cũng đã lộ ra vẻ hồi ức, bởi vì trong số bọn họ cũng đã có mấy người từng đi vào Long Môn bí cảnh, cũng chính vì thu được khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh nên hiện tại bọn họ mới có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp.

"Chư vị, Long Môn bí cảnh đã mở ra, mong rằng chư vị dành nhiều thời gian để tìm khí vận đại đạo hơn, thiếu tạo sát nghiệt."

Vô Cực Tử thu tay về, xoay người nhìn về phía đám cường giả Địa Cấp hậu kỳ sau lưng, chẳng qua hắn cũng biết sợ rằng lời của hắn không có bao nhiêu hiệu quả, khi đối mặt với cơ duyên có thể giúp bản thân bước vào cảnh giới Thiên Cấp, không có cường giả Địa Cấp hậu kỳ nào có thể giữ bình tĩnh được.

Đến lúc đó vì tranh đoạt một đạo khí vận đại đạo mà tàn sát lẫn nhau cũng không phải chuyện hiếm có, mỗi một lần Long Môn bí cảnh mở ra đều sẽ có người chết ở bên trong, cũng sẽ có rất nhiều người bị trọng thương.

"Sau khi tiến vào Long Môn bí cảnh không nên trì hoãn, trực tiếp đi tìm khí vận đại đạo, sau khi tìm được một đạo lập tức hấp thụ nó rồi ra ngoài, ngàn vạn lần không nên ham hố."

"Bản thân Long Môn bí cảnh không có nguy hiểm, nguy hiểm

chân chính đến từ chính những người đi vào chung với các ngươi, phải cẩn thận đề phòng."

Lúc này cường giả Thiên Cấp của các thế lực lớn cũng đang dặn dò cường giả Địa Cấp hậu kỳ nhà mình, mà bên phía nhà họ Phương ngược lại đơn giản hơn rất nhiều, thất trưởng lão nhà họ Phương chỉ nói một câu đơn giản: "Sau khi tiến vào cẩn thận một chút, về phần có thể thu được bao nhiêu khí vận đại đạo thì còn phải xem chính các ngươi."

Với tư cách là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, đương nhiên nhà họ Phương đã có nền tảng tương đối, nếu không phải bất đắc dĩ chắc chắn những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác sẽ không đối đầu với người nhà họ Phương ở bên trong bí cảnh.

Sau khi thông báo xong, Bát trưởng lão đơn độc nhìn về phía Phương Minh, nói: "Phương Minh, cậu còn trẻ, cho dù lần này cậu không nhận được khí vận đại đạo cũng không cần gấp gáp, nhất định cậu phải nhớ kỹ, an nguy của cậu quan trọng hơn khí vận đại đạo này nhiều."

Trên thực tế, các trưởng lão nhà họ Phương đã từng thảo luận một phen xem có nên cho Phương Minh tham gia Long Môn bí cảnh hay không, cũng có mấy vị trưởng lão không đồng ý để cậu đi vào bí cảnh lần này. Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, lấy thiên phú của Phương Minh cho dù không đi vào Long Môn bí cảnh lần này, nhưng trong vòng mười năm chắc chắn vẫn có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp, vì thế không cần phải mạo hiểm như vậy.

Mà trưởng lão ủng hộ thì lại cho rằng nếu Phương Minh tiến vào Long Môn bí cảnh lại lấy được khí vận đại đạo, như vậy trong ba năm tất nhiên có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp, nói như vậy cũng có thể rút ngắn được rất nhiều thời gian, đến lúc đó cũng có thể đi xa hơn ở cấp độ Thiên Cấp, có lẽ còn có thể trở thành cấp bậc lão tổ.

Chỉ có một số cường giả Thiên Cấp như bọn họ mới biết được, bước vào cảnh giới Thiên Cấp sớm một năm cùng bước vào cảnh giới Thiên Cấp muộn một năm sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với con đường tu luyện.

Kỳ thực sở dĩ bọn họ giằng co như vậy cũng là vì thiên phú Phương Minh triển lộ ra quá nghịch thiên, các trưởng lão nhà họ Phương thật sự có chút không yên lòng, mà lúc này những trưởng lão ấy cũng nhớ tới cái người đã khiến bọn họ nhức đầu mấy chục năm trước kia.

Nếu như hai cha con này đều còn tồn tại thì tốt biết bao, bọn họ cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Chẳng qua cuối cùng vẫn là lão tổ quyết định, mà đối với quyết định của lão tổ, đương nhiên các trường lão khác nhà họ Phương sẽ không phản đối.

Toàn bộ thế lực đều đã dặn dò xong, mà có một số cường giả Địa Cấp hậu kỳ, chính bản thân họ đã là người đứng đầu một thế lực, đương nhiên cũng không cần phải dặn dò gì.

"Phương Minh tiểu hữu, cậu đi vào trước đi."

Vô Cực Tử ra hiệu mời, nhường ra một con đường đi thông sơn cốc cho cậu.

Nghe thấy những lời Vô Cực Tử nói, trên mặt những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác đều lộ ra vẻ hâm mộ, nhưng bọn hắn lại không đố kị bởi vì bọn hắn cũng đã nhìn thấy cái giá Phương Minh phải trả, hơn nữa trước khi Long Môn bí cảnh mở ra Thiên Cơ Môn cũng đã nói tin tức này với bọn họ.

Đương nhiên, những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này cũng không quá lo lắng chuyện cho Phương Minh vào sớm hơn một chút như vậy sẽ giúp cậu có thời gian giành hết khí vận đại đạo của

bọn họ.

Thực ra Long Môn bí cảnh chẳng phân biệt tới trước tới sau, bởi vì sau khi đi vào mỗi người được truyền tống tới một nơi khác nhau, cũng giống những đại lục như ẩn như hiện bên trong mây mù kia, người khác nhau sẽ được truyền tống tới đại lục khác nhau, mà số lượng đại lục bên trong Long Môn bí cảnh đủ để phân chia cho mỗi người một đại lục.

Có đại lục có khí vận đại đạo nhưng cũng có đại lục không có, hơn nữa bởi vì phụ thuộc vào cơ duyên khi truyền tống nên chưa hẳn người được truyền tống vào trước sẽ được truyền tống tới đại lục có khí vận đại đạo, những người được truyền tống sau này nếu may mắn cũng có thể được truyền tống tới đại lục có ẩn chứa khí vận đại đạo.

Hơn nữa diện tích của những đại lục này cũng không giống nhau, có đại lục có diện tích lớn, đôi khi dùng cả thời gian một ngày một đêm vẫn không thể đi tới điểm cuối cùng, nếu đụng phải một đại lục có diện tích lớn nhưng lại không có khí vận đại đạo, trong một giờ căn bản không đủ để làm bất kỳ chuyện gì.

Chương 977: Khí vận đại đạo (2)

Mặt khác cho dù trên đại lục đó có khí vận đại đạo, nhưng muốn hấp thu một đạo khí vận đại đạo cũng cần mấy giờ, tối đa Phương Minh cũng chỉ có thể nhận được một đạo khí vận đại đạo trước bọn họ mà thôi.

Phương Minh bước ra, này chính là điều kiện bản thân cậu tranh thủ được, đương nhiên sẽ không buông tha, lập tức cất bước đi vào bên trong sương mù dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Ngay lúc thân thể cậu đụng chạm đám mây mù này, Phương Minh lập tức cảm thụ được một lực hút vô cùng mạnh mẽ kéo lấy thân thể chính mình vào phía trong sơn cốc này, chẳng qua cậu cũng không hoang mang rối loạn, bởi vì dựa theo những lời trưởng lão đã nói cho cậu biết, lực hút này chính là lực lượng của Long Môn bí cảnh, là cách để kéo người vào bên trong Long Môn bí cảnh.

Thời gian ba lần hô hấp trôi qua, bóng dáng Phương Minh biến mất ở chỗ sâu trong mây mù.

Vô Cực Tử thấy bóng dáng Phương Minh biến mất, vung tay phải lên lập tức có một đạo đồng cầm một lư hương đi tới trước mặt hắn, bên trên lư hương này có một nén hương, khi hương cháy hết cũng là lúc một giờ trôi qua.

...

"Đây là Long Môn bí cảnh sao?"

Đứng trên một bình nguyên hoang vu, ánh mắt Phương Minh quét mắt nhìn bốn phía, đây là một đại lục tĩnh mịch, không có bất kỳ một sinh mệnh gì đáng nói chứ đừng nói chi tới chuyện cảm ứng được khí vận đại đạo.

"Lẽ nào vận khí của mình lại không may như vậy, đại lục đầu tiên mà bản thân mình đặt chân tới lại là một khu hoang phế sao?"

Khu hoang phế là cách xưng hô dành cho những đại lục không có sinh vật cũng không có khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh. Đại lục bên trong Long Môn bí cảnh được phân thành ba loại, loại thứ nhất là đại lục có khí vận đại đạo, loại thứ hai là đại lục không có khí vận đại đạo nhưng có sinh mệnh thể tồn tại, tỷ như một số loại thực vật, mà một loại cuối cùng chính là đại lục vừa không có khí vận đại đạo vừa không có sinh mệnh thể.

"Dựa theo các trưởng lão giải thích, khu hoang phế không có một chút giá trị nào, một khi rơi vào khu hoang phế thì phải lập tức đi tìm kiếm đại lục khác, không cần lãng phí thời gian tìm kiếm trên mảnh đại lục này làm gì."

Phương Minh trầm ngâm một lát, cậu quyết định tìm kiếm một đại lục mới.

Long Môn bí cảnh đã được mở ra nhiều năm như vậy, mà những điều này đều là do người đi trước đúc rút tổng kết ra, Phương Minh còn không tự phụ đến mức tự cho rằng bản thân mình lợi hại hơn tất cả những tiền bối kia, có thể phát hiện được những điểm đặc biệt mà ngay cả những tiền bối ngày trước vẫn không thể phát hiện được.

Phương Tây!

Cuối cùng Phương Minh lựa chọn một phương hướng sau đó cấp tộc chạy đi, bởi vì điểm đặc thù của các đại lục bên trong Long Môn bí cảnh là mặc kệ ngươi chạy về phương hướng nào cũng

giống nhau, một khi đi tới điểm đầu cùng của đại lục này sẽ được truyền tống tới một đại lục khác.

Cũng may là diện tích của phiến đại lục này không quá lớn, chỉ mới nửa giờ Phương Minh đã đi đến cuối con đường, thấy được mây mù quanh quẩn phía trước, sau đó cậu trực tiếp xông vào bên trong mây mù này, không do dự chút nào.

Lực hút ban nãy lại truyền đến, đợi khi Phương Minh đứng vững thân thể lập tức phát hiện bản thân mình xuất hiện trên một phiến đại lục khác, là một đại lục tràn ngập sinh cơ với vô số cây xanh tạo bóng râm mát.

Ở bên trong thảm cỏ xanh này, một đám linh dương đang nhàn nhã cúi đầu ăn cỏ xanh, sự xuất hiện của Phương Minh cũng không khiến bọn họ bị kinh động.

Chẳng qua khi Phương Minh nhìn thấy những con linh dương này, con mắt Phương Minh sáng ngời, ánh mắt tập trung vào một con linh dương nào đó bên trong bầy linh dương, khóe miệng hơi cong lên.

Khí vận đại đạo, thật không nghĩ tới chỉ mới đến phiến đại lục thứ hai đã có thể nhìn thấy, xem ra dù thế nào đi nữa, chuyến hành trình đến Long Môn bí cảnh của cậu lần này chắc chắn sẽ không về tay không.

Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn!

Lấy cảnh giới hiện tại của Phương Minh đương nhiên cậu vô cùng nhạy cảm đối với hơi thở của đại đạo tự nhiên, mà khí vận đại đạo lại do đại đạo biến thành, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của cậu.

Tại bên trong đàn linh dương này có một con là do khí vận đại đạo biến thành.

Ở trong đàn linh dương, dường như con linh dương bị Phương Minh nhìn chằm chằm kia cũng cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên đạp chân phi nhanh ra ngoài giống như tên vọt ra khỏi cung, muốn bỏ trốn.

Cùng lúc đó tại thời khắc này, những con linh dương khác cũng đều bắt đầu chuyển động, bắt đầu chạy trốn về bốn phía.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, khí vận đại đạo này cũng đã cảm thấy nguy hiểm nên muốn chạy trốn, đồng thời còn hiệu lệnh những con linh dương khác cùng nhau chạy trốn để yểm hộ cho nó. Chỉ là bản thân nó lại không hiểu rõ tập tính của linh dương, cho dù thật sự gặp phải nguy hiểm muốn chạy trốn nhưng loại động vật quần cư như linh dường thường sẽ chỉ chạy về cùng một hướng, mà không phải phân tán cuồn cuộn nhào tới bốn phương tám hướng như thế này.

Chẳng qua nếu cậu để yên cho khí vận đại đạo chạy trốn như vậy thì cậu còn đến Long Môn bí cảnh làm gì cơ chứ?

Chân phải bước ra, bóng dáng Phương Minh biến mất khỏi vị trí ban đầu, khi cậu xuất hiện lại lần nữa thân thể đã đi tới phía trước linh dương kia, vươn tay phải ra trực tiếp bắt được một sừng của linh dương.

Mặc dù khí vận đại đạo là do đại đạo biến thành nhưng bản thân nó lại không có thần thông, khi khí vận đại đạo lựa chọn hóa thành vật thể nào thì sẽ giữ lại đặc tính của vật thể đó.

Cho dù tốc độ của linh dương có nhanh hơn nữa nhưng làm sao có thể nhanh hơn Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn là Phương Minh đây.

Nắm lấy linh dương trong tay, thân thể Phương Minh lắc lư một cái, bởi vì ngay khoảnh khắc này cậu cảm nhận được một loại uy áp, uy áp đến từ chính thiên đạo vô thượng, một khắc kia cậu

nhỏ bé như muối bỏ biển.

Cũng may là loại cảm giác này đã biến mất trong nháy mắt, rất hiển nhiên sở dĩ nó biến mất nhanh như vậy bởi vì trước mặt cậu chỉ là một đạo khí vận của đại đạo mà thôi, còn không thể tính là pháp tắc thiên địa, nói cho cùng thì mười đạo khí vận đại đạo mới có thể ngưng tụ thành một đạo pháp tắc thiên địa.

Tâm thần khôi phục, Phương Minh chuẩn bị trực tiếp hấp thu hết khí vận đại đạo này ở ngay đây, chẳng qua không đợi cậu ngồi xếp bằng xuống, nơi ngực lại truyền đến cảm giác ấm áp, ngay sau đó giọng nói của khí linh bảo tháp truyền ra.

"Cậu là người ngu dốt sao? Thời gian Long Môn bí cảnh mở ra chỉ có ba ngày, mà muốn hấp thu một đạo khí vận đại đạo cần phải hao phí mấy giờ liền, hiện tại nếu cậu hấp thu nó ngay thì trong ba ngày kế tiếp tối đa cậu có thể hấp thụ bao nhiêu khí vận đại đạo đây?"

Giọng nói của khí linh bảo tháp mang theo vẻ khinh bỉ, Phương Minh hơi nhíu mày, khí vận đại đạo là một loại tồn tại cực kỳ đặc thù, căn bản không cách nào bảo tồn được, nếu như bây giờ không hấp thu sợ rằng một hồi nữa nó sẽ tiêu tan hết.

"Đó là những vật bình thường không cách nào bảo tồn nó, nhưng lão phu là tồn tại như thế nào? Đừng nói là khí vận đại đạo, cho dù là pháp tắc đại đạo lão phu cũng có thể lưu giữ lại, cậu trực tiếp thu đám khí vận đại đạo này vào trong bảo tháp là được rồi."

Nghe giọng điệu đắc ý của khí linh bảo tháp, trong mắt Phương Minh có đạo sáng thoáng qua, nếu như vậy, thật sự có thể giúp cậu tiết kiệm được không ít thời gian, trong thời gian ba ngày này cậu có thể đặt hết tâm trí vào việc tìm kiếm khí vận đại đạo.

Tâm niệm vừa động, ấn ký nơi ngực Phương Minh chợt lóe

sáng bóng, mà cùng lúc đó linh dương trên tay cậu cũng biến mất tăm.

"Tốt rồi, mình tiếp tục đi tìm đạo khí vận đại đạo tiếp theo."

Thời gian là một thứ rất cấp bách đối với với Phương Minh lúc này, cậu muốn dốc hết sức lực để tìm kiếm khí vận đại đạo, dựa theo những lời Phương Bảo Bảo đã nói trước đây, người của thời đại này quá yếu, chỉ có một đạo thiên địa pháp tắc đã có thể xưng là cường giả Thiên Cấp, mà ở thời đại kia của Phương Bảo Bảo, ba đạo thiên địa pháp tắc dung hợp mới có thể xem là cường giả Thiên Cấp.

Phương Minh tiếp tục đi về phía trước, mà phía bên trong bảo tháp, khí linh bảo tháp nhìn khí vận đại đạo trước mắt biến thành linh dương, cười ha hả.

Chương 978: Gặp phải người quen

"Chia ngọt sẻ bùi, lão phu giúp cậu cất giữ khí vận đại đạo, đương nhiên cũng muốn thu phí cất giữ tương ứng, chỉ lấy một cái đùi linh dương cũng không tính là quá phận đi."

Trong khi khí linh bảo tháp lầm bầm lầu bầu, một chân của linh dương cứ biến mất đột ngột như vậy.

...

"Chư vị, mời đến đi."

Khi một vệt tro tàn cuối cùng từ nén nhang trên lư hương mà đạo đồng đang cầm trong tay kia rơi xuống, Vô Cực Tử mở miệng, trong nháy mắt, hơn mười bóng người đồng thời dũng mãnh lao thẳng về phía sơn cốc, sau đó bị hút vào trong mây mù biến mất không thấy gì nữa.

"Lần này Long Môn bí cảnh mở ra, cũng không biết ai sẽ trở thành người may mắn." Một vị cường giả Thiên Cấp đột nhiên nói.

"Ai sẽ trở thành người may mắn lão phu không biết, nhưng ngược lại lão phu có chút kỳ vọng, không biết lần này trong số những người đi vào có người nào có thể đánh vỡ lịch sử kỷ lục hay không?"

Nghe được hai chữ kỷ lục, tất cả cường giả Thiên Cấp ở đây đều rơi vào trầm tư.

Cái gọi là kỷ lục chính là chỉ số lượng khí vận đại đạo mà người đi vào có thể lấy được, Long Môn bí cảnh đã mở ra nhiều

lần như vậy, kỷ lục cao nhất chính là mười đạo khí vận đại đạo, lúc ấy khi người may mắn kia xuất hiện từ Long Môn bí cảnh đã trực tiếp được đại đạo tẩy lễ bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp.

Long Môn bí cảnh chỉ mở ra ba ngày, cũng chính là bảy mươi hai giờ, mà thời gian để hấp thu một đạo khí vận đại đạo chậm thì cần sáu bảy giờ, nhanh thì ít nhất cũng phải cần chừng bốn giờ, đây còn chưa tính tới thời gian tìm kiếm và bắt giữ khí vận đại đạo. Dùng thời gian ba ngày hấp thu hết mười đạo khí vận đại đạo có thể nói là vận khí tăng cao đến cực hạn.

Đánh phá kỷ lục, những cường giả Thiên Cấp kia thậm chí không dám suy nghĩ tới chuyện này, chỉ cần có thể ngang bằng với kỷ lục đã là người may mắn nhất trong vòng trăm năm gần đây rồi.

...

"Vật nhỏ, thật đúng là có thể chạy."

Khi nắm được một con xuyên sơn giáp từ bên trong một đống đá, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, đến hiện tại hẳn là đã qua thời gian một ngày mà cậu đã lấy được năm đạo khí vận đại đạo, nếu tính như vậy trong thời gian hai ngày còn lại muốn tập hợp đủ mười đạo khí vận đại đạo cũng không phải là việc quá khó khăn.

Đương nhiên nếu hai ngày sau này vận khí của cậu kém đến quá mức thì cũng không có biện pháp nào.

Trong thời gian một ngày này cũng không phải Phương Minh chưa từng nhìn thấy những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác, cậu đã từng gặp được hai người trên hai đại lục, chẳng qua bởi vì hai đại lục này không có khí vận đại đạo cho nên song phương cũng chỉ cẩn thận đưa mắt liếc nhau một cái sau đó lập tức tự phần mình rời đi.

Tới Long Môn bí cảnh chính là vì thu hoạch khí vận đại đạo, không phải đến tranh cường háo thắng, cho dù thật sự có ân oán gút mắc gì nhưng chỉ cần không có khí vận đại đạo, chỉ sợ cũng sẽ không đánh nhau.

Lúc này việc tìm kiếm khí vận đại đạo mới là chuyện đứng đắn, về phần ân oán, thôi thì cứ giữ lại chờ lúc ra ngoài lại giải quyết đi.

"Đáng tiếc, không gặp được người nhà họ Mục."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tiếc nuối, cậu đã cố ý hỏi thăm trưởng lão nhà mình, lần này nhà họ Mục không phái người tới tham gia Long Môn bí cảnh, thứ nhất là bởi vì nhà họ Mục chỉ còn lại một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, nghĩ đến thù hận của Phương Minh với nhà họ Mục, lão tổ nhà họ Mục không dám mạo hiểm như vậy.

Nếu như ngay cả vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ cuối cùng ấy cũng bị chôn vùi bên trong Long Môn bí cảnh, vậy nhà họ Mục sẽ rơi vào tình cảnh không người nối nghiệp, đợi khi lão tổ nhà họ Mục già đi, tất nhiên thực lực của nhà họ Mục sẽ xuống dốc không phanh.

Lại bị mây mù hút đi, trên mặt Phương Minh cũng lộ ra vẻ chờ mong, bởi vì đại lục kế tiếp này chính là đại lục thứ mười bốn mà cậu đã đặt chân lên.

Đi qua mười bốn đại lục thu được năm đạo khí vận đại đạo, tỷ lệ này đã không tính là thấp, chẳng qua vận khí của Phương Minh tốt, cũng may diện tích của những đại lục này đều không thể tính là quá lớn. Nhưng cậu đã nghe các trưởng lão nói qua, đã từng có một người xui xẻo đi suốt ba ngày trên một phiến đại lục vẫn chưa thể đi tới lối ra, sau khi người đó ra khỏi Long Môn bí cảnh lập tức lớn tiếng khóc rống lên.

Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn phần lớn đều là những người hơn trăm tuổi, có gió to sóng lớn gì mà bọn họ chưa trải qua? Thế nhưng không ngờ cuối cùng lại khóc rống lên như thế, có thể nghĩ trong lòng người đó đã hỏng tới mức nào rồi.

"A, có người!"

Đại lục thứ mười bốn!

Sau khi đặt chân lên đại lục này, Phương Minh lập tức cảm nhận được có mấy hơi thở tồn tại, thậm chí còn có năng lượng giao động, hiển nhiên trên khối đại lục này đã từng xảy ra một trận chiến, hoặc có lẽ là đang tiến hành chiến đấu.

Vị trí trung tâm đại lục.

Lúc này có một người đàn ông trung niên mặc áo trắng cầm trường kiếm, máu me khắp người đứng ở nơi đó, một tay cầm kiếm còn một tay cầm lấy một tảng đá màu đen, tảng đá kia chính là khí vận đại đạo biến thành.

"Người trẻ tuổi, giao khí vận đại đạo ra, thiên phú của ngươi rất không tồi nếu không đã không thể tu luyện tới Địa Cấp tầng bảy ở độ tuổi này, nhưng so sánh với hai người lão phu ngươi vẫn còn kém xa lắc."

Ở trước mặt người đàn ông áo trắng có hai lão già đang đứng, đều đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng tám.

Trong Địa Cấp hậu kỳ, chênh lệch mỗi một tầng chính là chênh lệch như trời và vực, mà sở dĩ người đàn ông áo trắng này còn có thể chống đỡ đó là vì trên tay hắn đang nắm khí vận đại đạo, hai lão giả kia sợ đối phương cá chết lưới rách, thả khí vận đại đạo đi.

Khí vận đại đạo là một loại tồn tại rất đặc biệt, giống như khí vận đại đạo hóa thành hòn đá mà người đàn ông áo trắng kia nắm trên tay, nếu như người đàn ông áo trắng này dùng tay bóp nó

thành bột mịn đồng nghĩa với khí vận đại đạo sẽ hoàn toàn tiêu tán, một lần nữa trở về trong thiên địa.

Nói trắng ra, khí vận đại đạo chính là từng chút từng chút đại đạo pháp tắc bên trong thiên địa này ngưng tụ lại, sau khi ngưng tụ tới trình độ nhất định sẽ hóa thành hình dạng của một vật thể nào đó.

Những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này có thể hấp thu khí vận đại đạo đã hóa thành hình dạng nào đó, nhưng một khi nó tiêu tán rồi thì bọn họ lại không thể làm gì được.

"Hiện tại mới chỉ vừa kết thúc ngày đầu tiên mới, giao khí vận đại đạo ra ngươi còn có thời gian đi tìm những khí vận đại đạo khác, nếu như tiếp tục gian ngoan mất linh, cho dù hai người lão phu liều mạng không muốn khí vận đại đạo cũng phải chém giết ngươi ở chốn này."

Hai lão già Địa Cấp tầng tám nhìn chằm chằm người đàn ông áo trắng, sở dĩ bên trong Long Môn bí cảnh có thể xuất hiện tử vong phần lớn nguyên nhân đều là vì tình huống trước mắt này, đương nhiên hai lão già này cũng không phải cùng đường.

Sau khi giải quyết xong người đàn ông áo trắng này hẳn hai người lại sẽ tranh đấu một hồi, cuối cùng mới xác định khí vận đại đạo này sẽ thuộc quyền sở hữu của ai.

Người đàn ông áo trắng không trả lời, cũng giống như lúc bắt đầu hắn trực tiếp dùng hành động để tỏ rõ thái độ.

"Nếu ngươi thật sự muốn chết thì lão phu thành toàn cho ngươi."

Hai lão già nổi giận, ở Long Môn bí cảnh ai cũng đang tranh đoạt từng giây, ai cũng không nguyện ý trì hoãn thời gian, lúc này hai người thật sự đã động sát cơ.

Chỉ là, ngay trong khoảnh khắc khi hai người chuẩn bị ra tay, một giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý nghiền ngẫm truyền đến từ một nơi cách đó không xa.

"Thật đúng là gặp may rồi, không nghĩ tới mình lại có thể gặp được khí vận đại đạo ở chỗ này."

Sau khi giọng nói này truyền ra, hai lão già cùng người đàn ông áo trắng đồng thời nhìn về phía một phương hướng, ở bên trái bọn họ, Phương Minh tươi cười cất bước đi về phía trước.

Sau khi nhìn thấy rõ dung mạo của Phương Minh, sắc mặt hai lão già kia biến hóa một chút, người trước mắt này bọn họ không thể trêu chọc nổi, nếu đã bị đối phương đụng phải đồng nghĩa với khí vận đại đạo này không còn liên quan gì tới bọn họ nữa.

"Nếu cậu Phương đã coi trọng thì để cậu Phương hấp thu đi, lão phu cáo từ."

Hai lão già không do dự chút nào trực tiếp xoay người rời đi, nếu đã biết bản thân không còn cơ hội nữa, vậy phải nắm chặt thời gian đi tới đại lục khác tìm kiếm.

Nhìn bóng lưng hai lão già rời đi, Phương Minh lại cười cười nhìn về phía người đàn ông áo trắng, một lúc sau mới nói: "Giang huynh, đã lâu không gặp."

Chương 979: Tế đàn

Trên mặt Phương Minh hiện lên nét tươi cười, là nụ cười rất chân thành bởi vì người trước mắt này đã từng trợ giúp cậu trước đây, mặc dù nguyên nhân người ta giúp mình chính là vì muốn trả ân tình của sư phụ mình.

Không sai, người đàn ông mặc áo trắng này chính là Giang Quân.

Trước đây khi Phương Minh còn ở nhà họ La bị nhà họ La cùng nhà họ Mục bức bách, Giang Quân đã ra tay giúp cậu đối phó với các trưởng lão nhà họ La.

Lúc ấy Giang Quân còn chưa đạt tới cảnh giới Địa Cấp trung kỳ, không nghĩ tới bây giờ hắn đã đột phá tới Địa Cấp hậu kỳ.

Chỉ mới trôi qua khoảng chừng hai năm đã có thể đột phá từ Địa Cấp sơ kỳ đến Địa Cấp hậu kỳ, tốc độ tu luyện này thật sự không chậm hơn mình bao nhiêu, không cần nghĩ cũng biết trong thời gian hai năm này tất nhiên đối phương đã nhận được cơ duyên vô cùng lớn.

So sánh với sự kinh ngạc của Phương Minh, vẻ mặt Giang Quân lại bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì một tháng trước khi hắn xuất quan đã nghe được tin đồn có liên quan tới Phương Minh, cường giả Địa Cấp hậu kỳ trẻ tuổi nhất giới tu luyện, là thiên tài chưa từng có trong vòng trăm năm nay của giới tu luyện.

"Nếu cậu muốn khí vận đại đạo này tôi có thể cho cậu."

Giang Quân mở miệng, hắn không cho rằng Phương Minh sẽ vì mình mà bỏ qua khí vận đại đạo này, hơn nữa lấy tính cách ân oán

rõ ràng của hắn, sở dĩ trước đây hắn ra tay đối phó với người nhà họ La giúp Phương Minh chính là vì còn nợ ân tình của Bổ Thiên Chí Tôn, cho nên trong lòng hắn không cảm thấy mình có ân với Phương Minh.

Huống chi dựa theo tình huống ban đầu, cho dù hắn không ra tay thì kết quả cuối cùng vẫn sẽ là như vậy, căn bản hắn không giúp được gì nhiều.

"Giang huynh, khí vận đại đạo này đệ không cần." Phương Minh cười một tiếng, cậu biết rõ bởi vì những lời cậu đã nói lúc trước đã khiến đối phương hiểu lầm nên lập tức giải thích: "Lúc trước sở dĩ đệ nói như vậy là vì chỉ khi đệ nói như vậy mới có thể khiến hai lão già kia cho rằng khí vận đại đạo này rơi vào trong tay của đệ, cũng sẽ không hồi mã thương (1), Giang huynh cũng có thể an tâm hấp thu khí vận đại đạo ở chỗ này."

(1) Thuật ngữ hồi mã thương là kỹ thuật chiến đấu mà người đánh giả vờ thua chạy, nhử cho đối phương đuổi theo, rồi bất ngờ quay lại vung đao chém.

Phương Minh tin rằng hắn mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ kia không biết quan hệ giữa mình và Giang Quân, mặc dù trận chiến trước kia đã gây nên sóng gió không nhỏ trong giới tu luyện, nhưng đối với những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này, thứ bọn họ quan tâm tới chỉ là tình huống sau khi mấy cường giả Thiên Cấp như Liêu Phàm xuất hiện, mà trong mắt những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này, những người đã xuất hiện trước đó chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo, đương nhiên cũng sẽ không tỉ mỉ truy hỏi.

Nếu như ngay từ đầu bản thân mình lộ ra vẻ thân quen với Giang Quân, nhất định trong lòng hai lão già kia sẽ nảy lên suy nghĩ chờ mình rời đi rồi hai bọn hắn lại quay về nơi này, nói cho cùng thì bản thân mình không thể ở đây chờ đợi tới lúc Giang Quân hấp thu xong khí vận đại đạo.

Giang Quân im lặng, hắn không phải người thích nợ nhân tình, nếu không trước đây hắn cũng sẽ không vì ân tình chỉ điểm một câu của Bổ Thiên Chí Tôn mà không tiếc đối mặt với nhà họ Mục cùng nhà họ La.

Ân chỉ điểm còn như vậy, nói gì tới một đạo khí vận đại đạo, ân tình này nặng bao nhiêu trong lòng hắn càng thêm hiểu rõ.

Vậy mà hắn lại không thể nói nổi lời cự tuyệt, bởi vì khí vận đại đạo này thực sự rất quan trọng với hắn, đối mặt với sự mê hoặc của việc có thể bước chân trở thành cường giả Thiên Cấp, hắn không cách nào cự tuyệt.

"Giang huynh không cần để ý, khí vận đại đạo này đệ đã hấp thu vài đạo, cho dù có nhiều hơn hay ít hơn một đạo này cũng không khác gì nhiều, hơn nữa vẫn còn thời gian hai ngày, cũng đủ để đệ tìm thêm được vài đạo khí vận đại đạo."

Phương Minh cười cười, cậu biết lấy tính cách của Giang Quân khó có thể khiến hắn tiếp nhận ý tốt của người khác, cũng nhìn ra được sự bối rối của Giang Quân.

Vì thế ngay sau khi nói xong những lời này, Phương Minh không cho Giang Quân có thời gian buông lời cự tuyệt, trực tiếp xoay người một cái tiêu sái rời đi, lấy tốc độ của cậu gần như chỉ trong nháy mắt thân thể đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Giang Quân.

Nhìn điểm đen càng ngày càng nhỏ trong mắt mình, Giang Quân thu hồi ánh mắt, hắn không phải người già mồm cãi láo, nếu đã thiếu nhân tình vậy thì cứ thiếu nhân tình đi.

...

Thời gian kế tiếp, Phương Minh tiếp tục xuyên qua mấy mảnh đại lục ở đây, trong quãng thời gian này cậu cũng đụng phải người

đã lấy được khí vận đại đạo nhưng còn chưa hấp thu, chẳng qua lần này Phương Minh lại không lưu tình như trước, mà sau khi cân nhắc lực lượng giữa hai bên đối phương cũng lựa chọn buông tha.

Thời gian một ngày, Phương Minh lại thu được bốn đạo khí vận đại đạo, tổng cộng cậu đã thu được chín đạo khí vận đại đạo.

"Càng ngày càng ít rồi."

Ngày thứ hai, số lượng đại lục Phương Minh đi qua đã nhiều gấp đôi ngày thứ nhất, thế nhưng số lượng khí vận đại đạo cậu thu được ngược lại không nhiều như ngày đầu tiên, nếu tiếp tục hiệu suất như vậy sợ rằng ngày thứ ba cùng lắm cậu chỉ thu được một hai đạo khí vận đại đạo.

Một trong những nguyên nhân chính tạo thành kết quả như vậy là bởi vì khí vận đại đạo trong những đại lục cậu đã đi qua đều đã bị những người khác hấp thu.

"A, đây là một mảnh đại lục băng tuyết."

Khi bước lên mảnh đại lục băng tuyết này, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, mảnh đại lục này bị sông băng bao bọc vào bên trong, nhiệt độ cực kỳ thấp, tối thiểu cũng phải dưới âm một trăm độ.

Âm một trăm độ, nếu người thường ở nơi này đã sớm bị chết rét, ngay cả những người tu luyện bình thường cũng không thể chịu nổi, chỉ có những cường giả Địa Cấp hậu kỳ như đám người Phương Minh mới có thể ngăn cản được. Chẳng qua mặc dù vậy, động tác của Phương Minh cũng bị chậm hơn trước đây một chút.

Bông tuyết khắp bầu trời, gió lạnh thấu xương, nhìn hết bốn xung quanh vẫn không hề thấy động vật hay thực vật nào.

"Lại là một phế đại lục sao?"

Phương Minh trầm ngâm một lát đã muốn xoay người rời khỏi, chẳng qua đúng lúc này, giọng nói của khí linh bảo tháp lại một lần nữa truyền đến.

"Đừng vội rời khỏi, trên phiến đại lục này có chút cổ quái, lão phu cảm nhận được có một luồng năng lượng đặc thù chập chờn."

"Khí vận đại đạo?"

"Không phải hơi thở của Đại Đạo, rất mục nát, hẳn không phải của thời đại này."

Lời khí linh bảo tháp nói khiến Phương Minh sửng sốt một chút, hơi thở không thuộc về thời đại này, chẳng lẽ là một tồn tại giống như núi Thiên Táng sao?

"Dò xét, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý liệu."

Ánh mắt Phương Minh lóe lên, cậu đang tính toán xem có nên nghe theo lời của khí linh bảo tháp hay không, phải biết rằng mỗi phút mỗi giây ở Long Môn bí cảnh đều cực kỳ trân quý, đại lục này lại rộng lớn như vậy, nếu như cuối cùng không tra xét ra được vật gì hữu dụng chẳng phải sẽ lãng phí thời gian trân quý của mình một cách vô ích sao?

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy nghi ngờ gì sao? Dựa vào cái gì mà bên trong một bí cảnh lại có nhiều khí vận đại đạo như vậy? Phải biết rằng khí vận đại đạo là do thiên địa pháp tắc của một thế giới biến thành, vô hình vô tung, trong khoảnh khắc khi một thế giới được hình thành, pháp tắc trong thiên địa này sẽ lập tức hóa thành mưa rào rơi xuống tứ phương đại địa, làm sao có thể tập trung lại một chỗ như thế?"

"Hẳn bí cảnh này có chứa bí mật cực lớn, có lẽ bí mật này còn kinh người hơn cả khí vận đại đạo nhiều, lão phu có một loại cảm giác rằng những bí ẩn khó hiểu mà cậu đã gặp được, có lẽ sẽ được

giải đáp một hai ở nơi này."

Khí linh bảo tháp vẫn luôn đi theo Phương Minh, Phương Minh hiểu được bí mật của thế giới này, cũng giống vậy, cậu cũng có một số nghi ngờ đối với thế giới này, cũng cảm thấy hết sức tò mò với nó. Trực giác nói cho cậu biết, những bí ẩn này có thể sẽ ngược dòng đến mấy thời đại trong quá khứ.

Có lẽ, có người đã bố trí một bàn cờ kinh thiên vượt qua cả thời đại.

Nếu như không thể hiểu rõ bàn cờ này rất có thể sẽ khiến mình lâm vào kết cục biến thành một quân cờ, mặc người sắp xếp.

"Được, tôi kiểm tra một chút."

Phương Minh đáp ứng, cậu đã lấy được chín đạo khí vận đại đạo, cũng không tính là không thu hoạch được gì, nếu khí linh bảo tháp đã có loại trực giác này vậy cậu cũng liền đánh cuộc một lần.

So sánh với việc đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, chuyện càng khiến cậu cảm thấy quan tâm hơn chính là rốt cuộc thế giới này cất giấu bí mật như thế nào.

Mảnh đại lục sông băng này rất rộng lớn, mặc dù đã đi suốt bốn giờ liền nhưng Phương Minh vẫn chưa nhìn thấy biên giới.

"Đi về phía trước một chút, lão phu cảm thấy năng lượng giao động truyền đến từ nơi đó."

Dựa theo khí linh bảo tháp miêu tả, cuối cùng Phương Minh đi tới dưới chân một ngọn núi băng, cả ngọn núi bằng này cũng không tính là cao, chỉ khoảng chừng nghìn trượng (1), mà khí tức kia bắt nguồn từ trong núi băng truyền ra.

(1) Một trượng = 3.33m

Nhìn ngọn núi băng này, hai tròng mắt Phương Minh ngưng lại, cũng không do dự, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó trực tiếp đánh một quyền về phía băng sơn.

Băng tuyết cực dày kia xuất hiện vết nứt, cả ngọn núi băng cũng tạo thành dấu hiệu như sắp xảy ra tuyết lở, chẳng qua Phương Minh lại không thèm để ý, dựa vào cảnh giới hiện tại của cậu, một ngọn núi băng cao nghìn trượng đổ nát không thể nào khiến cậu bị tổn thương được.

Băng tuyết chảy xuống, nguyên một đám cầu tuyết to lớn từ đỉnh núi lăn xuống, trong nháy mắt toàn bộ ngọn núi băng này trở nên thấp hơn phân nửa, mà sau khi tất cả băng tuyết tiêu tán hết, hình dáng dưới chân núi băng cũng lộ ra.

"Đây là…?"

Thấy hình dáng dưới chân núi tuyết, tròng mắt Phương Minh lập tức co rút lại, kinh ngạc tới mức ồ lên thành tiếng, bởi vì cậu đã bị một màn trước mắt làm sợ hãi quá mức.

Ở nơi này nào phải là núi gì, đây rõ ràng là tế đàn.

Tế đàn cao trăm mét, phía dưới đáy hoàn toàn là do bạch ngọc trải thành, mà phía trên thì lại là thanh đồng, cho dù là bạch ngọc hay là thanh đồng cũng đều được khắc vô số ký hiệu rậm rạp chằng chịt.

Cũng có lẽ bởi vì bị băng tuyết bao trùm nhiều năm nên cho dù là thanh đồng hay vẫn là bạch ngọc đều không bị hư hỏng chút nào, thậm chí thoạt nhìn vẫn còn mới tinh như cũ.

Ánh mắt của Phương Minh đã rơi nơi cao nhất trên tế đàn, ở nơi này có trang bị cùng loại với chiếc khay, dường như được dùng để chứa một thứ gì đó, chỉ đáng tiếc là lúc này nơi đó rỗng tuếch.

"Cái tế đàn này không đơn giản, lão phu không thể nhìn thấu nó, nếu như lão phu đoán không nhầm, muốn khởi động tế đàn này cần phải có một món đồ, nhìn dáng vẻ của nơi đặt nó thì hẳn món đồ này có hình tương tự với một trái bóng."

Khí linh bảo tháp mở miệng, mà nghe thấy những lời khí linh bảo tháp nói, con mắt Phương Minh sáng ngời, bởi vì cậu nghĩ tới một vật, chính là hắc bạch cầu cậu đã lấy được từ dưới đáy hồ Thanh Hải khi đi theo Phương Bảo Bảo trước đây.

"Không thể chắc chắn, thế nhưng nếu đã là món đồ tên nhóc khốn nạn kia muốn dùng trăm phương ngàn kế để lấy được, nhất định là thứ tốt, cậu có thể thử xem."

Nghe được Phương Minh nhắc tới hắc bạch cầu, sau khi khí linh bảo tháp suy nghĩ một chút lập tức đáp.

Sau khi lấy được hắc bạch cầu này bên dưới hồ Thanh Hải Phương Minh lập tức ném nó vào bên trong bảo tháp, khí linh bảo tháp cũng đã thử nghiên cứu một thời gian ngắn nhưng không có bất kỳ phát hiện nào, nó không có gì khác biệt so với một quả bóng bình thường.

"Cũng có thể là phải dùng một phương pháp đặc định nào đó mới có thể phát huy tác dụng của loại vật này, cũng giống như một số chìa khóa vậy, không tìm được ổ khóa tương ứng thì chìa khóa này chỉ là sắt vụn."

Nghe khí linh bảo tháp phân tích, Phương Minh không do dự nữa trực tiếp lấy hắc bạch cầu ra, sau đó bật một cái nhảy lên tới đỉnh của tế đàn, ánh mắt nhìn chằm chằm món đồ có chút giống với cái khay ở phía trước, vài giây đồng hồ sau mới đặt hắc bạch cầu lên phía trên.

Một giây hai giây...

Sau khi một phút đồng hồ trôi qua, tế đàn không có chút phản ứng nào, hắc bạch cầu cũng không có bất kỳ biến hóa nào, giữa lúc Phương Minh cho rằng có thể suy đoán của mình đã lệch lạc, chuẩn bị thu hồi hắc bạch cầu thì đột nhiên toàn bộ tế đàn rung rung, bắt đầu chuyển động.

Chương 980: Biến loạn bắt đầu

Tế đàn run run!

Phương Minh cũng lập tức lui về phía sau cách tế đàn một khoảng cách, trong mắt có vẻ chờ mong, xem ra lần này suy đoán của cậu là đúng, hắc bạch cầu này thật sự chính là đồ vật để mở ra tế đàn.

"Trên cối xay màu đen kia có dạ minh châu giống hình quả bóng, đáy hồ Thanh Hải lại có hắc bạch cầu này, bây giờ còn có thêm tế đàn nữa, giữa ba thứ này có liên hệ gì đây?"

Phương Minh vừa suy tính vừa nhìn chăm chú vào biến hóa của tế đàn.

Tế đàn rung rung, sau một khắc hắc bạch cầu kia chuyển động mạnh, mà theo hắc bạch cầu chuyển động, tế đàn lại rung động cũng càng thêm lợi hại, rung động mạnh tới mức khiến Phương Minh nhìn mà sợ hãi tế đàn sụp đổ.

Rung động này lớn như khi khởi động máy kéo lớn mười mấy năm trước vậy, khiến người nhìn mà phải nghi ngờ không biết máy kéo này có tan nát thành từng mảnh hay không.

"Lão phu có dự cảm, lần này có thể có phát hiện kinh người." Giọng khí linh bảo tháp cũng mang theo mong đợi.

Tế đàn rung động như vậy suốt ba phút liền, mà tốc độ chuyển động của hắc bạch cầu cũng đã nhanh tới mức Phương Minh không thể thấy rõ, chỉ có thể thấy một đoàn mơ hồ.

Oành!

Một ánh hào quang đột nhiên bùng phát từ tế đàn, hắc bạch cầu biến mất, thay vào đó là một cột sáng thông thiên, cột sáng này chiếu sáng cả khối đại lục, vô số sông băng bắt đầu hòa tan, mà Phương Minh cũng lui nhanh về sau, bởi vì cột sáng này tản mát ra năng lượng giao động khiến cậu không chịu nổi.

Ngay khi cột sáng này xuất hiện, giờ khắc này ở nơi Tây Tạng xa xôi.

"Phật tử, vì sao lại dừng lại?"

Phương Bảo Bảo đang đi ở vị trí chính giữa bên trong đội ngũ của một đám Lạt Ma đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn về một phương hướng khác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia hiện ra vẻ kích động.

"Mở ra, qua nhiều năm như vậy rốt cuộc nó cũng lại mở ra rồi, lẽ nào thông đạo kia là ở trong Long Môn bí cảnh?"

Trong lòng Phương Bảo Bảo rất rõ ràng, chiếc chìa khóa đó là đã rơi vào trên tay Phương Minh, mà tính theo thời gian thì hẳn lúc này Phương Minh đang ở bên trong Long Môn bí cảnh, nói cách khác cửa vào thông đạo mà rất nhiều người đang tìm kiếm kia lại ở bên trong Long Môn bí cảnh.

"Nếu thông đạo đã mở ra thì kết cục của ván cờ kiếp này cũng nên hiện rõ, tiểu gia ta cũng phải chuẩn bị một chút mới được."

Phương Bảo Bảo liếc mắt nhìn Lạt Ma bên cạnh, trong đó còn có hai lão Lạt Ma Thiên Cấp, nói: "Quay về chùa Đại Chiêu."

...

Thần Nông Giá!

Tổ từ nhà họ Phương.

Lão tổ nhà họ Phương đang đứng ở bên trong tổ từ nhìn linh bài tổ tiên lung la lung lay trước mắt, trên khuôn mặt già nua cũng có vẻ khiếp sợ.

"Dựa theo mật huấn của nhà họ Phương, tổ từ có dị tượng đại biểu cho đại loạn xuất hiện, đây là cơ duyên cũng là tai nạn, không biết lần này kết cục nhà họ Phương sẽ là như thế nào đây."

...

Dãy núi Côn Lôn!

Trong nháy mắt băng tuyết phủ kín đường.

Toàn bộ dãy núi Côn Lôn hóa thành một dãy núi băng, không ít khách du lịch cùng người nghiên cứu khoa học cuống quít thối lui, mà tại thời khắc này toàn bộ con đường thông dãy núi Côn Lôn cũng đều đứt gãy.

...

Đông Hải!

Cuồng phong tạo sóng lớn cao vài chục trượng vỗ vào bãi biển, cho dù là một số lão ngư dân nhìn thấy cảnh này cũng phải thất kinh, bởi vì dựa theo bình thường sóng lớn lớn như vậy chỉ xuất hiện khi mọi người ra biển mà thôi, mà cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy cảnh này ở bên bờ.

Nhất là đất nước Nhật Bản ở nơi nào đó trên Biển Đông, trong nháy mắt toàn bộ đảo nhỏ bị nước biển chôn vùi, hoàn toàn trở thành hải dương, toàn bộ Nhật Bản biến mất khỏi bản đồ thế giới.

Mà ở giữa cuồng phong sóng lớn này có ba hòn đảo xuất hiện từ trong hư không, khi cơn sóng gió động trời kia còn cách ba hòn đảo chừng một cây số lập tức ngừng lại.

Ngoại trừ phương Đông, lúc này phương Tây cũng xuất hiện biến hóa.

Vatican!

Giáo hoàng Louis Vuitton đang ở trong thánh cung, ở phía trước hắn có một giá chữ thập, mà ở trên giá chữ thập kia thì lại có thêm một xác ướp, nơi ngực xác ướp đó có cắm sẵn một con dao găm.

Chỉ cần là người quen thuộc lịch sử Giáo Hội sẽ biết rõ, trong Giáo Hội chỉ có một người duy nhất bị đóng đinh trên giá chữ thập, đó chính là Chúa Giê-su mà Giáo Hội thờ phụng.

Thế nhưng Chúa Giê-su bị đóng đinh trên giá chữ thập mà chết, còn người trước mắt này lại bị dao găm đâm chết, hiển nhiên không thể nào là Chúa Giê-su.

Nhưng có thể xuất hiện ở bên trong thánh cung của giáo hoàng đã đủ nói rõ sự bất phàm của xác ướp này.

Lúc này, dao găm trên người xác ướp rơi xuống trên mặt đất, sau đó thân thể xác ướp cũng xuất hiện lay động, một lúc sau, thanh âm khàn khàn từ trong miệng xác ướp truyền ra.

"Ta cảm nhận được luồng khí tức kia, lần này sẽ không sai."

Louis Vuitton nghe thấy lời xác ướp nói, cung kính cúi đầu.

...

Lâu đài tổng bộ của Hắc Ám Hội Nghị.

Hội nghị trưởng cùng nghị viên của Hắc Ám Hội Nghị ngồi ở trước bàn tròn, đây là một bàn tròn dài (bàn hình bầu dục), nghị viên chia ra ngồi ở hai bên, mà hội trưởng Hắc Ám Hội Nghị ngồi ở một đầu, một đầu còn lại vẫn luôn được để trống suốt bao nhiêu

năm nay.

Mặc kệ thành viên của Hắc Ám Hội Nghị tăng hay giảm thì vị trí đối diện kia vẫn luôn luôn được để trống, không ai biết vị trí này được chuẩn bị cho ai, nhưng trong tin tức mà tổ tiên của các chủng tộc đang ngồi ở nơi này lưu truyền lại có bao gồm một câu nói như thế này.

Khi sứ giả đại biểu cho ma vương bò ra khỏi địa ngục, hắc ám sẽ bao phủ cả vùng đất.

Lúc này, ở chỗ ngồi ấy xuất hiện một bóng người, một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc bào.

"Xin chào sứ giả."

Hội nghị trưởng cùng đông đảo nghị viên của Hắc Ám Hội Nghị thấy bóng người này xuất hiện, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức cung kính hô lên.

"Ngủ say lâu như vậy rốt cục cũng tỉnh lại rồi, lần chinh phạt mới cũng sắp bắt đầu, hắc ám sẽ bao phủ cả vùng đất."

Giọng nói âm lãnh truyền ra từ trong bóng đen kia, cho dù bọn họ là cường giả của những chủng tộc Hắc Ám, nhưng lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy bản thân như bị đóng băng, vô cùng lạnh lẽo.

...

Hy Lạp!

Núi Olympus, theo truyền thuyết thần thoại Hy Lạp thì núi Olympus là thần sơn, chúng thần cùng bán thần thống trị thế giới đều ở phía trên ngọn núi này.

Ở trên núi này có một tòa thần miếu Zeus, lúc này có rất nhiều

bóng người xuất hiện trước thần miếu, tất cả những người này đều quỳ thẳng trước thần miếu.

Một lúc sau, bóng dáng một cô gái đắm chìm bên trong kim quang đi ra từ giữa miếu thờ, quang huy thánh khiết kia khiến đám người đang quỳ gối trước thần miếu lại càng cúi đầu sâu hơn.

"Chư thần có hoàng hôn chẳng qua là vì đang chờ đợi ánh sáng mặt trời tốt hơn, người hầu trung thành của ta, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra từ trong miệng cô gái này, mà đám người đang quỳ gối dưới đất kia lại lập tức khom người đáp lại.

"Nguyện thuần phục vì nữ thần."

...

Phương Minh không biết rõ biến hóa ở các nơi trên thế giới, giờ phút này cậu có chút mờ mịt hi vọng nhìn bốn phía, bởi vì không ngờ cột sáng kia đã biến mất, chỉ duy trì không tới một phút đồng hồ lập tức biến mất.

Cột sáng biến mất, ngay sau đó hắc bạch cầu cũng không thấy đâu, về phần tế đàn kia lại càng trực tiếp hóa thành mảnh nhỏ.

"Này... Đây là muốn bẫy mất một hắc bạch cầu của tôi sao?"

Phương Minh có chút bất đắc dĩ, lúc này khí linh bảo tháp lại trở nên im lặng bởi vì hắn cũng không biết nên giải thích tình huống trước mắt này như thế nào.

Dựa theo lẽ thường, nguyên nhân khiến tế đàn này tồn tại hoặc là vì để triệu hoán hoặc là vì để mở ra đường hầm không gian đặc biệt nào đó, nhưng lúc này lại không xuất hiện bất cứ thứ gì trừ ngọc thạch cùng mảnh nhỏ thanh đồng đầy đất, điều này

cũng khiến hắn cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Dù sao cũng là hắn giựt giây Phương Minh tìm kiếm trên phiến đại lục này.

Chương 981: Người may mắn ra đời? (1)

Làm tới làm lui công dã tràng.

Vẻ mặt Phương Minh có chút bất đắc dĩ, tuy rằng cậu biết chắc chắn bản thân mình không làm việc vô ích và tế đàn này đã kích hoạt một thứ gì đó rồi, chẳng qua là cậu không nhận ra được mà thôi.

Hoặc có lẽ là ảnh hưởng không nằm ở trong Long Môn bí cảnh.

"Vẫn nên tiếp tục tìm kiếm khí vận đại đạo thì hơn."

Lắc đầu, Phương Minh cũng không uể oải, xoay người lập tức đi về một phương hướng khác của đại lục này, cậu phải dốc hết sức lực tìm kiếm khí vận đại đạo trong thời gian còn lại.

Thế nhưng có một điểm Phương Minh không biết rõ, theo tế đàn tiêu tán, từng đạo khí vận đại đạo xuất hiện giống như kiếm quang bắn về phía các đại lục bên trong Long Môn bí cảnh này.

Tại thời khắc này khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh đột nhiên tăng mạnh.

"Khí vận đại đạo, ha ha, lão phu còn cho rằng lần này phải về tay không, không nghĩ tới vậy mà có thể phát hiện khí vận đại đạo ở chỗ này."

Trên một mảnh đại lục nào đó, một ông lão vốn mang vẻ mặt âm trầm đột nhiên lộ ra dáng tươi cười kích động, mảnh đại lục hắn đang đứng này rõ ràng là đại lục vứt đi, làm sao có thể xuất

hiện khí vận đại đạo?

Chẳng qua lúc này đã không phải lúc để hắn tự hỏi những vấn đề ấy nữa, chuyện hắn cần phải làm là nắm chặt thời gian hấp thu đạo khí vận đại đạo này.

"A, hai đạo khí vận đại đạo, nếu có thể một lần thu được cả hai đạo này đồng nghĩa với lão phu đã thu được bốn đạo khí vận đại đạo, thời gian bước vào cảnh giới Thiên Cấp lại được rút ngắn thật nhiều."

Trên một vùng đại lục khác, một ông lão tóc bạc nhìn hai đạo khí vận đại đạo trước mắt lập tức vui mừng như điên, ở một mảnh đại lục lại xuất hiện hai đạo khí vận đại đạo, đây là chuyện trước nay chưa từng có, các tiền bối đã từng đi vào Long Môn bí cảnh trước đây cũng chưa từng gặp chuyện tốt như vậy.

...

Vào giờ khắc này một màn như vậy lần lượt diễn ra ở khắp các đại lục bên trong Long Môn bí cảnh, có thể nói mỗi một đại lục đều xuất hiện khí vận đại đạo, mà những cường giả tiến vào bên trong Long Môn bí cảnh lần này chắc chắn sẽ không có người nào về tay không.

Sáu giờ sau Phương Minh cũng đã phát hiện ra có điểm gì đó không đúng, bởi vì cậu đã phát hiện ra ba đạo khí vận đại đạo ngay trên mảnh đại lục này.

"Lẽ nào tác dụng của tế đàn vừa rồi kia chính là khiến khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh hiển hiện?"

Đối với suy đoán này Phương Minh cảm thấy rất có thể, Long Môn bí cảnh đã mở ra nhiều lần như vậy, trong những lần ấy khí vận đại đạo ít đến thương cảm, chớ nói chi là có nhiều đạo khí vận đại đạo xuất hiện ở trên cùng một đại lục.

Nhất là trong sáu giờ này cậu đã đi qua ba đại lục, mỗi mảnh đại lục ít nhất cũng phải có một đạo khí vận đại đạo, tình cảnh này hoàn toàn khác hẳn với miêu tả của người đi trước. Mà vừa vặn những biến hóa này lại xuất hiện sau khi tế đàn được cậu mở ra, vì thế nhất định biến hóa này có liên quan tới tế đàn.

Sau khi xác nhận những điều này, trên mặt Phương Minh có vẻ mừng rỡ, chỉ dựa vào điểm này đã có thể bù đắp tổn thất bị mất đi hắc bạch cầu của cậu.

Đối với những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác, khí vận đại đạo tăng nhanh có thể khiến bọn họ chắc chắn bản thân mình không phải về tay không, hơn nữa bởi vì vào ngày cuối cùng mới xuất hiện biến hóa, như vậy cùng lắm cũng chỉ có thể hấp thu thêm bốn năm đạo khí vận đại đạo mà thôi.

Chẳng qua đối với Phương Minh đến nói lại không giống vậy, cậu không cần đi hấp thu tiêu hóa khí vận đại đạo, có thể có nhiều thời gian hơn đi sưu tập khí vận đại đạo.

Thời gian còn dư lại, bóng dáng của cậu mau chóng xuyên qua các đại lục.

...

Ở bên ngoài Long Môn bí cảnh tổng cộng có tầm mười vị cường giả Thiên Cấp đang chờ đợi, đương nhiên trừ những cường giả Thiên Cấp này ra còn có một số cường giả Địa Cấp hậu kỳ, những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này không tiến vào Long Môn bí cảnh.

Lúc trước đã từng đề cập tới, có một số thế lực chỉ có một hai vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ như vậy chống lưng, nhất định phải để lại một người chờ ở bên ngoài, nếu đi vào hết ngộ nhỡ bên trong Long Môn bí cảnh xảy ra trường hợp ngoài ý muốn gì đó, chẳng phải là toàn quân bị diệt sao?

Nói tóm lại nhân số chờ đợi ở bên ngoài sơn cốc cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng chừng ba mươi, bốn mươi người.

" Long Môn bí cảnh lập tức sẽ đóng cửa, chư vị, chúng ta mỏi mắt mong chờ xem ai sẽ là người may mắn lần này đi."

"Lục cung chủ, người nào không biết lần này Tông Thánh Cung của các ngươi có năm đệ tử Địa Cấp đại viên mãn đi vào, nếu thật sự có người may mắn, ta thấy chắc chắn sẽ là đệ tử tới từ Tông Thánh Cung của các ngươi."

"Không không không, ngược lại ta cảm thấy nhà họ Phương lại càng có khả năng hơn một chút, dù sao lần này nhà họ Phương cũng là thế lực có nhiều đệ tử đi vào nhất, hơn nữa số lượng Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn của nhà họ Phương cũng không ít hơn Tông Thánh Cung chút nào."

"Các vị đạo hữu nói lời ấy là sai rồi, chuyện thu được cơ duyên ở Long Môn bí cảnh cũng không dựa vào thực lực, mặc dù nói thực lực cũng được tính là một phần nhưng càng nhiều hơn là dựa vào vận khí, ngược lại ta cũng cảm thấy lần này rất có thể sẽ kết quả bất ngờ."

Những cường giả Thiên Cấp này không ngừng nói chuyện với nhau, tới cấp độ như bọn họ rồi đã không cần nịnh bợ bất kỳ người nào, chỉ nói ra những lời mình muốn nói. Cho dù thực lực tổng hợp của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung mạnh mẽ hơn nhiều so với thế lực sau lưng bọn họ.

Bên phía hà họ Phương, thất trưởng lão cùng bát trưởng lão cũng nhìn về phía hai vị cung chủ Tông Thánh Cung, Tông Thánh Cung có cửu lão, đối nội xưng là phong lão, nhưng đối ngoại lại xưng là cung chủ.

Trùng hợp là ánh mắt của hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cũng đang nhìn về phía hai vị trưởng lão nhà họ Phương, ý tứ hàm

xúc trong ánh mắt song phương không cần nói cũng biết.

Nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung vẫn bá chiếm vị trí thế lực đứng đầu và thế lực đứng thứ hai trong giới tu luyện, mà sự cạnh tranh giữa hai bên cũng rất kịch liệt, mà trước đây, so sánh về mặt tổng số khí vận đại đạo được lấy ra từ Long Môn bí cảnh thì không phải nhà họ Phương dẫn đầu sẽ là Tông Thánh Cung dẫn đầu, đương nhiên, nhà họ Phương đã hơn Tông Thánh Cung mấy lần.

Mà nếu so sánh về mặt người thu được nhiều khí vận đại đạo nhất, nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung đều giống nhau, mỗi người đều đứng nhất ba lần, số lần còn lại là đệ tử của các thế lực khác dành được.

Nhưng những thế lực khác tối đa cũng chỉ có một người may mắn xuất hiện, từ điểm này đã có thể thấy được sự mạnh mẽ của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung, sự chênh lệch của hai thế lực này cùng những thế lực khác cũng không phải một điểm nửa điểm.

"Ra rồi!"

Một vị cường giả Thiên Cấp nói nhỏ một tiếng, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía sơn cốc, lúc này mây mù trong sơn cốc lại sôi trào, mà ở bên trong mây mù đó còn có mấy bóng người như ẩn như hiện.

Long Môn bí cảnh mở ra ba ngày, thời gian vừa hết sẽ đóng lại đúng giờ, ai cũng không thể ở bên trong lâu thêm một phút.

Bóng người thứ nhất xuất hiện.

"A, thật là một khởi đầu tốt đẹp."

Thấy trên người bóng người thứ nhất quanh quẩn một vệt quang trạch, tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ kinh ngạc, này là

một vị cường giả Địa Cấp tầng tám, mặc dù cường giả Địa Cấp tầng tám cũng không phải không có cơ hội lấy được khí vận đại đạo, nhưng so sánh với Địa Cấp tầng chín cùng Địa Cấp đại viên mãn, khả năng người này lấy được thật sự nhỏ hơn nhiều.

Quan trọng nhất là đây là người đầu tiên đi ra.

Sau khi Long Môn bí cảnh đóng lại, thứ tự người đi ra không phải do chính mình quyết định mà do vị trí của đại lục mà bọn họ đang đứng quyết định, đại lục nào cách cửa ra gần hơn thì người ở đại lúc đó sẽ được truyền tống ra sớm hơn.

Về phần quang trạch quanh thân kia chính là kết quả khi hấp thu khí vận đại đạo, nhưng quang trạch này cũng chỉ duy trì được hai giờ, sau hai giờ lập tức sẽ tự động biến mất.

"Ha ha, không tệ, cuối cùng lần này bản phái cũng không phải tay không mà về."

Một vị cường giả Thiên Cấp cất tiếng cười to, bởi vì đệ tử Địa Cấp tầng tám này tới từ môn phái của hắn.

Hấp thu một đạo khí vận đại đạo, điều này có nghĩa đệ tử này tuyệt đối có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, chỉ có điều cần phải có thêm một chút thời gian nữa mà thôi.

Chương 982: Người may mắn ra đời? (2)

Sau khi cường giả Địa Cấp tầng tám này đi ra, kế tiếp lại có bảy tám người cũng ra, mà khi thấy quang trạch trên người mấy người này, toàn bộ đám cường giả Thiên Cấp cùng những cường giả Địa Cấp hậu kỳ khác đều trợn tròn mắt.

Trên người người nào cũng có quang trạch, ít thì chỉ có một đạo, nhiều thì thậm chí có tới sáu đạo.

"Trước đây chỉ có một phần mười người đi vào có thể hấp thu được khí vận đại đạo, lần này là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào lần này là người nào thu được khí vận đại đạo thì sẽ được truyền tống ra trước sao?"

Một nghi ngờ quanh quẩn trong đầu tất cả mọi người ở đây, có cường giả Thiên Cấp không nhịn được mở miệng hỏi: "Có phải bên trong đã xảy ra biến cố gì rồi không?"

Vậy mà trong số tất cả những người đã đi ra ngoài trước này lại không có ai có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Bởi vì đối với những người này, bọn họ không cảm thấy Long Môn bí cảnh có xuất hiện biến hóa gì, sau khi nhìn thấy một đạo khí vận đại đạo lập tức ngồi xuống hấp thu, hấp thu xong lại lập tức đi tới một đại lục khác, sau đó lại tiếp tục hấp thu.

Bởi vì chỉ còn một ngày cuối cùng cho nên bọn họ không hề cảm thấy khí vận đại đạo tăng nhiều, chỉ cho rằng vận khí của bản thân mình quá tốt, vừa vặn đụng tới đại lục có khí vận đại đạo.

Bóng người không ngừng đi ra, trong đó phần lớn người có một quang trạch, cũng có số ít người có bốn năm quang trạch, chẳng qua sau khi phân nửa người đi ra, ánh mắt mọi người bị một bóng người hấp dẫn.

Đây là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi.

Đối với người bình thường hơn sáu mươi tuổi đã có thể gọi là người già, thế nhưng trong giới tu luyện, hơn sáu mươi tuổi lại chưa tính là già, nhất là người chỉ mới hơn sáu mươi tuổi đã tu luyện đến Địa Cấp tầng chín, hiển nhiên bề ngoài lại khiến người ta cảm thấy không già.

Mà nguyên nhân khiến mọi người khiếp sợ chính là vì số lượng quang trạch quanh quẩn bên ngoài cơ thể người này.

"Một đạo, hai đạo, ba đạo... Mười đạo, số lượng này đã ngang bằng với kỷ lục được ghi lại từ trước tới nay, xem ra người may mắn lần này đã ra đời."

Vẻ mặt tất cả mọi người tràn đầy hâm mộ nhìn về phía người kia, mà trên mặt Chu Thương Hải cũng có vẻ kiêu ngạo, mười đạo khí vận đại đạo, đây là thành tích tốt nhất trong số những người đi vào Long Môn bí cảnh từ trước tới nay, hắn là người may mắn lần này.

Mười đạo khí vận đại đạo bị hấp thu, chỉ cần hắn muốn, hiện tại lập tức có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, chẳng qua hắn lại không làm như vậy, hắn muốn giữ lại đến lúc tổ chức khánh điển mới đột phá.

Nếu đã chắc chắn bản thân có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, dựa theo lệ cũ bản thân hắn có thể tổ chức đại điển Đạp Thiên, cũng chính là lễ mừng hắn bước vào cảnh giới Thiên Cấp, đến lúc đó hắn sẽ mời cao tầng của tất cả thế lực lớn tới xem lễ, chân chính là một lần thành danh thiên hạ biết.

"Ha ha ha, Thương Hải, vậy mới tốt chứ."

Trong số các cường giả Thiên Cấp, một ông lão cất tiếng cười lớn, đây là trưởng lão tới từ Hóa Phong Tông, cũng là một trong Thập đại môn phái, chỉ có điều Hóa Phong Tông chỉ bài danh thứ sáu.

Vẻ mặt hai vị trưởng lão nhà họ Phương và cung chủ Tông Thánh Cung đều trở nên có chút khó coi, dưới cái nhìn của bọn họ, người may mắn lần này nhất định là Thương Hải của Hóa Phong Tông, hiện tại bọn hắn chỉ kỳ vọng đệ tử nhà mình có thể dốc hết khả năng hấp thu khí vận đại đạo, cũng không trông mong chuyện bọn họ có thể lật ngược tình thế.

"Chúc mừng Hóa Phong Tông."

"Hóa Phong Tông lại có thêm một vị cường giả Thiên Cấp, thật đáng mừng, đến khi tổ chức đại điển Đạp Thiên nhất định lão phu sẽ tham gia."

Những cường giả Thiên Cấp khác rối rít chúc mừng, mặc dù cảm thấy có chút tiếc nuối vì người may mắn không phải đệ tử nhà mình, nhưng chỉ cần không phải đệ tử nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung, bọn họ đều có thể tiếp nhận, bởi vì thực lực của hai nhà này đã quá mạnh, nếu lại nhiều thêm một người may mắn đồng nghĩa với chênh lệch giữa hai bên sẽ chỉ càng lúc càng lớn.

Mười quang trạch vờn quanh thân thể!

Chu Thương Hải đứng ở nơi đó, khiến tất cả mọi người ao ước.

Đám người ở đây đều rất rõ ràng, hấp thu khí vận đại đạo đồng nghĩa với có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, nhưng theo đó cũng còn tồn tại vấn đề thời gian dài ngắn trước khi bước

vào cảnh giới này.

Mà có thể bước vào cảnh giới này nhanh hay chậm là do số lượng khí vận đại đạo quyết định.

Người hấp thu càng nhiều thì thời gian cần để đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp lại càng ngắn, mà mười đạo khí vận đại đạo giúp người tu luyện có thể lập tức bước vào cảnh giới Thiên Cấp.

Đại điển Đạp Thiên là đại điển được cử hành khi cường giả Địa Cấp đại viên mãn sắp đột phá cảnh giới Thiên Cấp, nhưng chỉ có những cường giả tự tin tuyệt đối rằng mình có thể bước vào Thiên Cấp mới có thể tổ chức, bởi vì đến lúc đó mỗi bên thế lực lớn của toàn bộ giới tu luyện đều sẽ phái người đến đây xem lễ, nếu như đột phá thất bại thì thật sự là ném hết mặt mũi.

Cho nên, trong toàn bộ giới tu luyện người tu luyện chân chính tổ chức đại điển Đạp Thiên lác đác không có mấy, từ Địa Cấp đột phá đến Thiên Cấp, khó khăn trong đó là không cách nào tưởng tượng nổi, lại có mấy người có thể có tự tin như vậy.

Chỉ có loại người hấp thu mười đạo khí vận đại đạo như Chu Thương Hải, đã được định trước là không có bất kỳ điều gì có thể cản trở bọn họ bước vào cảnh giới Thiên Cấp mới có thể tổ chức đại điển Đạp Thiên.

Không ngừng có bóng người xuất hiện từ bên trong mây mù của sơn cốc, những bóng người này đều có quang trạch vờn quanh cơ thể nhưng lại không có ai vượt lên trước Chu Thương Hải.

Cho tới bây giờ, tất cả người ở phía ngoài đều thừa nhận một sự thật, đó chính là tất cả người tiến vào bí cảnh lần này đều có thu hoạch, lẽ nào đây là vì Long Môn bí cảnh được mở ra sớm hơn dự định tạo nên sao?

Đám người ở đây vô cùng nghi ngờ nhưng không tìm được đáp

án, mà người duy nhất có thể có câu trả lời là Vô Cực Tử lại chỉ lẳng lặng đứng ở nơi này không nói lấy một lời, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Lại có người xuất hiện, quanh thân rất sáng, hẳn đã lấy được không ít khí vận đại đạo."

Số người tiến vào Long Môn bí cảnh đã đi ra gần hết, mà mây mù bên trong sơn cốc lại có tác dụng che tầm mắt và cảm giác, cho nên chỉ có thể chờ người ở bên trong hoàn toàn đi ra thì người ở ngoài mới có thể thấy rõ.

Vậy mà khi bóng người này đi ra, toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, trên gương mặt già nua của hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cũng lộ ra vẻ run rẩy, nhìn chòng chọc vào bóng người mới đi ra này.

"Mười... Mười bốn quang trạch vờn quanh, mười bốn đạo khí vận đại đạo, này... Này đã phá vỡ kỷ lục trong lịch sử!"

Một lúc sau đoàn người mới phản ứng được, cho dù tất cả mọi người ở đây đều là cường giả nhưng cũng bị ngơ ngẩn trong nháy mắt, thật sự là do một màn trước mắt này quá khiếp sợ.

"Là đệ tử của Tông Thánh Cung, không nghĩ tới cuối cùng nhất lại là Tông Thánh Cung dành được vị trí thứ nhất."

Sở dĩ hai vị cung chủ Tông Thánh Cung sẽ kích động như vậy là vì người đã hấp thụ được mười bốn đạo khí vận đại đạo này chính là đệ tử của Tông Thánh Cung bọn họ, là cường giả Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn đến từ chính Tông Thánh Cung.

Mười bốn đạo khí vận đại đạo là khái niệm gì? Mặc dù hấp thu được mười đạo đã có thể lập tức bước vào cảnh giới Thiên Cấp, nhưng bước vào cảnh giới Thiên Cấp rồi cũng không có nghĩa sẽ chấp dứt tu luyện. Toàn bộ cường giả Thiên Cấp đều biết một

điểm, bước vào cảnh giới Thiên Cấp đồng nghĩa với một vòng tu luyện mới bắt đầu.

Nhiều thêm bốn đạo khí vận đại đạo đại biểu cho khởi đầu mới sẽ cao hơn rất nhiều, đây là một loại nội tình không thể đo lường, bởi vậy cũng khó trách hai vị cung chủ Tông Thánh Cung lại kích động như thế.

Mặc dù hiện tại vị đệ tử này đã tám mươi tuổi, nhưng sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp, tám mươi tuổi đã có thể coi là trẻ tuổi, nếu như sau này còn có thể nhận được cơ duyên gì khác nói không chừng còn có thể trùng kích tới cảnh giới cao hơn.

Chương 983: Lúc nhỏ tốt chắc gì lúc lớn cũng tốt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tông Thánh Cung đang vui vẻ nhưng hai vị trưởng lão nhà họ Phương lại mặt trầm như nước, nhất là khi nhìn thấy nguyên một đám đệ tử nhà họ Phương đi tới, nhiều nhất cũng chỉ mới thu được sáu đạo khí vận đại đạo, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như đổi lại bất kỳ một lần nào trước đây, thu được sáu đạo khí vận đại đạo đã không tính là ít, thậm chí có thể xếp vào hàng đầu, nhưng tình huống lúc này rõ ràng không giống với mấy lần trước, quan trọng nhất là còn có đệ tử của Tông Thánh Cung thu được mười bốn đạo khí vận đại đạo phía trước.

Nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung vẫn âm thầm cạnh tranh rất kịch liệt, nếu như Tông Thánh Cung không có đệ tử thu được mười bốn đạo khí vận đại đạo từ đó để vị kia của Hóa Phong Tông đạt được vị trí thứ nhất, hẳn trưởng lão nhà họ Phương sẽ chỉ cảm thấy tiếc nuối mà không cảm thấy căm tức như thế.

Cái này cũng giống như hai câu lạc bộ AC Milan cùng Inter Milan cùng một thành phố, chỉ cần không phải đối phương đoạt được giải quán quân thì mọi chuyện đều dễ nói.

"Mọi người mau ra đây chơi đi."

"Còn có sáu người chưa xuất hiện, không phải sáu người này đã gặp phải ngoài ý muốn rồi đó chứ?"

"Chớ nói nhảm, khẳng định là còn có người sắp ra, đừng quên thiên tài nổi bật nhất của nhà họ Phương còn chưa ra đấy."

"Đúng đúng đúng, vị kia là Địa Cấp đại viên mãn, làm gì có người nào có thể giết hắn ở trong ấy chứ? Người khác có thể chết ở bên trong, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không."

"Các ngươi nói vị kia có thể thu được bao nhiêu khí vận đại đạo?"

"Cái này khó mà nói được, có lẽ năm sáu đạo, có lẽ có thể còn nhiều hơn cả vị kia của Tông Thánh Cung."

Sau khi đoàn người khiếp sợ lại bắt đầu xì xào bàn tán, mà trên mặt hai vị trưởng lão nhà họ Phương đều lộ ra vẻ kỳ vọng, đúng vậy, lúc này đệ tử kiệt xuất nhất của nhà họ Phương bọn họ là Phương Minh còn chưa ra đây.

Thằng nhóc chết tiệt này luôn biết... sáng tạo kỳ tích nhất, không chừng lần này lại sẽ mang đến một kinh hỉ cho mọi người.

Không chỉ có hai vị trưởng lão nhà họ Phương nghĩ như vậy, lúc này những người khác cũng đều nhìn chăm chú vào mây mù trong sơn cốc, bọn họ hiện đang chờ đợi, chờ đợi vị này dĩ vãng sáng tạo ra mấy lần kỳ tích, được xưng giới tu luyện trăm năm bất thế xuất thiên tài, lần này rốt cuộc có thể có bao nhiêu thu hoạch.

Mà không để bọn họ phải chờ lâu, chỉ mấy hơi thở sau, bóng dáng Phương Minh xuất hiện từ trong mây mù, mà trong nháy mắt khi Phương Minh đi ra, ở đây lại truyền đến một mảnh xôn xao.

Mọi người lại một lần nữa bị chấn kinh.

Chỉ là lần này nguyên nhân khiến bọn họ khiếp sợ không phải

vì số lượng quang trạch vòng quanh trên người Phương Minh, không đúng, nói đúng ra thì cũng là vì số lượng quang trạch, bởi vì quanh thân Phương Minh không có lấy một đạo quang trạch nào.

Điều này cũng đồng nghĩa với lần này Phương Minh không hấp thu một chút khí vận đại đạo nào bên trong Long Môn bí cảnh.

"Làm sao có thể, tất cả người đi ra ngoài ít nhất cũng đều hấp thu được một đạo, vì sao người này lại không có đạo nào như thế được?"

"Lão phu có chút không dám tin vào hai mắt của mình, làm sao cậu ta có thể làm được?"

Biểu hiện của Phương Minh khiến đám người ở đây khiếp sợ, kết quả này thật sự khiến người khác không thể tin tưởng nổi.

"Có thể là cuối cùng khí vận của người này cũng đã dùng hết, cho nên lần này mới không có bất kỳ thu hoạch gì bên trong Long Môn bí cảnh."

"Cũng không phải là không có khả năng này, đã từng có một vị thiên tài bước chân vào cảnh giới Địa Cấp tầng chín từ lúc bốn mươi tuổi, nhưng cho tới khi vị thiên tài ấy được một trăm tuổi vẫn không thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, ngược lại những người bạn cùng lứa tuổi trước đây có tốc độ tu luyện không bằng hắn ngược lại có thể đột phá trước hắn một bước."

"Lúc nhỏ tốt, chắc gì lúc lớn đã tốt."

Ừm, trong mắt những cường giả Địa Cấp hậu kỳ cùng cường giả Thiên Cấp ở đây, hai ba mươi tuổi thực sự có thể coi là đứa bé.

Sắc mặt hai vị trưởng lão nhà họ Phương càng thêm khó coi, Phương Minh cũng nghe được tiếng nghị luận của đám người ở đây, chẳng qua cậu ngược lại không để ý chút nào, bởi vì chỉ có bản thân cậu mới biết giờ khắc này ở bên trong bảo tháp có chừng

sáu mươi đạo khí vận đại đạo.

Nếu dựa theo những lời Phương Bảo Bảo đã nói, tại thời đại của cậu bé ba đạo thiên địa pháp tắc đã có thể coi là không tồi, năm đạo có thể xưng là thiên tài, bảy đạo có thể tính là thiên tài siêu cấp, vậy hiện tại cậu chính là người chen giữa thiên tài và thiên tài siêu cấp.

Sở dĩ cậu có thể thu hoạch nhiều khí vận đại đạo như vậy đó là bởi vì ở mấy giờ cuối cùng, trên mấy đại lục mà Phương Minh bước lên nhiều thì có hơn mười đạo khí vận đại đạo, ít cũng có bảy tám đạo.

Kỳ thực không chỉ có Phương Minh trải qua tình huống như vậy, ở đây cũng không thiếu người gặp được đại lục có hơn mười đạo khí vận đại đạo, nhưng mấu chốt là những người này chỉ có thể hấp thu từng đạo khí vận đại đạo một, trong thời gian mấy giờ ấy lại có thể hấp thu bao nhiêu đạo đây?

Ánh mắt Phương Minh nhìn vị đệ tử kia của Tông Thánh Cung, người này có thể hấp thu mười bốn đạo khí vận đại đạo đã có thể nói rõ một điểm, đối phương có bản lĩnh đặc thù trên phương diện hấp thu khí vận đại đạo, vì thế mới cần thời gian hấp thu ngắn hơn những người khác, bằng không dựa vào thời gian ngắn như vậy căn bản không thể làm được.

Vẻn vẹn chỉ vì một điểm này, Phương Minh đã có chút kính phục đối phương, nói cho cùng thì không phải ai cũng có thể mở chế độ auto như mình.

Chẳng qua Phương Minh kính phục đối phương nhưng điều đó không có nghĩa rằng đối phương cũng sẽ đáp trả cậu bằng vẻ mặt tốt, cảm thụ được ánh mắt của Phương Minh, trên mặt lão già hơn tám mươi tuổi này lộ ra vẻ khinh thường, nhẹ trào phúng:

"Lúc còn trẻ lại dùng hết khí vận của mình cũng không phải

chuyện tốt gì, hậu tích bạc phát mới là căn bản của tu luyện."

Rất hiển nhiên, ông lão này đang ám chỉ Phương Minh.

Phương Minh vuốt vuốt mũi, dường như bản thân mình không trêu chọc đối phương gì thì phải, chẳng qua cậu cũng không biện giải với đối phương làm gì, dù sao chuyện bản thân mình có sáu mươi tư đạo khí vận đại đạo thật sự là quá dọa người, vẫn nên âm thầm phát tài lớn thì hơn.

"Đi!"

Hai vị trưởng lão nhà họ Phương đã không muốn ở chỗ này ở lại thêm một phút giây nào nữa, nguyên nhân là vì tất cả mọi người đều đang quay qua chúc mừng Tông Thánh Cung, nhất là trước đây Phương Chiến bại bởi đệ tử của Tông Thánh Cung, mà bây giờ Tông Thánh Cung lại một lần nữa dẫn trước, trong lòng không ít người đã động tâm tư.

Lẽ nào Tông Thánh Cung thật sự muốn quật khởi sao?

"Hai vị đạo hữu, một tháng sau Tông Thánh Cung chúng ta sẽ cử hành đại điển Đạp Thiên, đến lúc đó đừng quên tới tham gia đấy." Cung chủ Tông Thánh Cung cười rất vui vẻ, hướng phía bóng lưng hai vị trưởng lão nhà họ Phương đang rời đi, nói.

Bát trưởng lão nhà họ Phương quay đầu, ngoài cười nhưng trong không cười đáp: "Yên tâm, nhà họ Phương ta sẽ không vắng mặt."

Với tư cách là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, cho dù lần này nhà họ Phương có thua nhưng mặt mũi vẫn phải giữ gìn cẩn thận, chỉ là sau khi lưu lại những lời này, hai vị trưởng lão nhà họ Phương lập tức dẫn theo đệ tử nhà họ Phương rời đi.

...

Rời khỏi sơn cốc, đoàn người Phương Minh đều rất yên tĩnh, chủ yếu là hai vị trưởng lão nhà họ Phương vẫn duy trì im lặng, bầu không khí này khiến những người khác đều không dám lên tiếng, chỉ có thể yên lặng chạy đi.

Chẳng qua Phương Minh lại không thèm để ý, ngược lại còn thích ý thưởng thức phong cảnh Tần Lĩnh, về phần hấp thu khí vận đại đạo, vẫn nên chờ tới lúc trở lại nhà họ Phương rồi nói sau.

Thần Nông Giá cách Tần Lĩnh không gần, nhưng lấy thực lực của đám người Phương Minh, không tới nửa ngày đã chạy về tới.

"Những người đã lấy được khí vận đại đạo theo lão phu đến tổ phong..."

Thất trưởng lão nhà họ Phương nói xong lời này, đột nhiên tầm mắt rơi vào trên người Phương Minh, bởi vì lần này nhà họ Phương có nhiều người đi vào Long Môn bí cảnh như vậy nhưng chỉ có một mình Phương Minh không hấp thu dược khí vận đại đạo.

"Mà thôi, cậu cũng đi theo đi."

Sau khi hấp thu khí vận đại đạo, đương nhiên những trưởng lão nhà họ Phương này sẽ dạy cho bọn họ cách để có thể vận dụng khí vận đại đạo đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, vốn dĩ đây là chuyện không có quan hệ gì với Phương Minh, thế nhưng nghĩ đến tuổi của Phương Minh, cuối cùng hai vị trưởng lão nhà họ Phương vẫn quyết định dẫn theo cậu lên.

Dù thế nào đi nữa cậu cũng là thiên tài trẻ tuổi nhất nhà họ Phương, chuyến đi này coi như là cho cậu một bài học đi, chí ít như vậy có thể mài giũa ngạo khí của cậu, nói cho cùng thì thuận buồm xuôi gió quá cũng không phải là chuyện tốt gì.

Chương 984: Lão phu không muốn nói với ngươi (1)

Phòng hội nghị trong tổ phong nhà họ Phương, tất cả trưởng lão đều xuất hiện ở đây.

Ngay trước khi đám người Phương Minh trở về, kết quả Long Môn bí cảnh đã được truyền tới tai mấy người này. Những trưởng lão ở đây đã biết kết quả, cũng biết lần này là Tông Thánh Cung dành được vị trí thứ nhất.

Tuy rằng trong lòng những trưởng lão này cực kỳ khó chịu nhưng cũng biết lúc này không phải lúc để phê bình đám đệ tử trước mắt, bọn họ đã cố gắng hết sức, chỉ có thể nói vận khí của nhà họ Phương không bằng người khác.

"Long Môn bí cảnh đã kết thúc, các ngươi cũng không cần canh cánh trong lòng, dù thế nào đi nữa, lần này các ngươi cũng đều có thu hoạch, cho nên từ giờ trở đi, chuyện các ngươi phải làm chính là lợi dụng khí vận đại đạo đã hấp thu được để cảm thụ thiên địa pháp tắc của thế giới này, đợi ngày nào đó lĩnh ngộ hoàn chỉnh thiên địa pháp tắc rồi lập tức có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp."

"Về phần phải làm sao để cảm thụ thiên địa pháp tắc, chúng ta sẽ truyền thụ kinh nghiệm một cách cặn kẽ cho các ngươi, chú ý tỉ mỉ lắng nghe."

Đây là chỗ tốt khi có cường giả Thiên Cấp hướng dẫn, những Địa Cấp hậu kỳ không được cường giả Thiên Cấp hướng dẫn chỉ có thể dựa vào tự thân tìm hiểu nghiên cứu, không thể thiếu chuyện phải đi một số đường vòng.

Này cũng giống như khi bạn có một khẩu súng, nếu không có người chỉ dẫn, nhất định bạn phải tự tìm hiểu cách bắn và không ngừng thực hành trên bia mới có thể bắn chuẩn, thậm chí ngay cả tư thế cầm súng cũng phải dựa vào chính mình đi tìm hiểu.

Nhưng nếu có người chỉ dẫn, bày cho bạn cách cầm súng, cách nhắm cho đúng... Đương nhiên có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

"Hiện tại, những người nhận được năm đạo khí vận đại đạo trở lên đứng sang bên trái, nhận được ba đạo trở xuống đứng ở bên phải, nhận được từ ba đạo đến năm đạo thì đứng tại chỗ đừng cử động."

Tứ trưởng lão mở miệng, số lượng khí vận đại đạo bản thân hấp thu được khác nhau thì phương pháp hướng dẫn cũng sẽ khác nhau, điều này cũng giống như mỗi loại súng khác nhau sẽ có một phương pháp bắn súng khác nhau vậy.

Rất nhanh, hơn mười vị Địa Cấp hậu kỳ trong sảnh lớn này lập tức chia ra thành ba đội, Phương Minh suy nghĩ một chút, cũng đang muốn cất bước đi về phía bên trái.

"Phương Minh, cậu hãy đi về trước đi, chẳng qua cậu cũng không nên nhụt chí làm gì, cậu còn trẻ."

Tứ trưởng lão thấy Phương Minh cất bước, mở miệng an ủi một câu.

"Không sai, lấy độ tuổi của Phương Minh cậu cho dù lần này không hấp thu được khí vận đại đạo ở bên trong Long Môn bí cảnh, nhưng muốn bước vào cảnh giới Thiên Cấp cũng không phải chuyện khó khăn gì, có lẽ đả kích lần này sẽ ma luyện tâm cảnh của cậu tốt hơn."

"Con đường trở thành cường giả không phải lúc nào cũng

thuận buồm xuôi gió, gặp phải ngăn trở cùng nghịch cảnh không đáng sợ, chỉ khi trọng sinh trong nghịch cảnh mới có thể càng mạnh mẽ hơn, mới có thể thẳng tiến không lùi."

Trong sảnh lớn, đám trưởng lão nhà họ Phương sôi nổi mở miệng an ủi Phương Minh, dù sao thì tuổi của Phương Minh cũng là ưu thế lớn nhất, cậu vẫn là hy vọng tương lai của nhà họ Phương bọn họ, đương nhiên bọn họ không muốn nhìn thấy Phương Minh vì thất bại lần này mà sa sút ý chí tinh thần.

Trong chuyện tu luyện sợ nhất là sa sút tinh thần ý chí, nhất là từ cảnh giới Địa Cấp bước vào Thiên Cấp càng cần có một loại khí thế tranh tài với trời.

Vẻ mặt của Phương Minh trở nên có chút cổ quái, đương nhiên cậu biết những trưởng lão này đang an ủi mình, nếu chuyến hành trình đi vào Long Môn bí cảnh này của cậu thật sự không thu hoạch được gì, sợ rằng lúc này bản thân cậu đã thấy cảm kích trước sự an ủi của mấy trưởng lão này tới tận đáy lòng.

Nhưng quan trọng là không phải bản thân cậu không thu hoạch được gì, ngược lại, cậu còn có thu hoạch khổng lồ, dưới tình huống như vậy lại nghe thấy những lời an ủi của mấy trưởng lão này, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Cái kia... Chư vị trưởng lão, kỳ thực tôi..."

"Phương Minh, vấn đề này không trách cậu, Long Môn bí cảnh vốn là dựa vào vận khí, chỉ có thể nói vận khí của cậu quá kém, không cần bận tâm."

"Ừm, phải nhìn về phía trước, con đường tương lai của cậu còn rất dài."

Thấy các trưởng lão đã hiểu lầm ý của mình, trong nháy mắt Phương Minh có cảm giác chi bằng mình đừng giải thích nữa,

chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại bản thân cậu cảm thấy vẫn nên nói ra chân tướng thì hơn, bởi vì chuyện bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp nhất định là không gạt được.

"Chư vị trưởng lão, cháu cũng không nói chuyến đi tới Long Môn bí cảnh lần này cháu không thu hoạch được gì mà, cháu nghĩ các trưởng lão đã hiểu lầm rồi."

Lời của Phương Minh vừa nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt những trưởng lão này ngậm miệng, ngay sau đó trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ tin tức bọn họ lấy được có chỗ nào sai rồi sao? Lập tức mọi người đưa mắt nhìn về phía thất trưởng lão cùng bát trưởng lão, chờ đợi hai người này trả lời.

"Phương Minh, là một người tu luyện nhất định phải nhìn thẳng vào bản thân mình, cho dù là thành công hay là thất bại."

Thất trưởng lão căng mặt, dưới cái nhìn của hắn Phương Minh vẫn chưa thể tỉnh táo lại từ đả kích này, hoặc là cậu không muốn tiếp nhận thực tế như vậy, loại tâm tính này tuyệt đối là không thể chấp nhận được.

Nếu như đổi lại là những đệ tử Địa Cấp hậu kỳ khác nói lời như vậy, hắn đã sớm la rầy một trận, tu luyện nhiều năm như vậy mà ngay cả lòng biết chấp nhận thất bại này cũng không có, chi bằng dứt khoát đừng tu luyện nữa thì hơn.

Chẳng qua liên tưởng đến tuổi của Phương Minh, hắn chỉ cho rằng Phương Minh còn trẻ tuổi, mà quãng thời gian tu luyện trước đây của cậu cũng quá mức thuận buồm xuôi gió, vì thế tâm tính vẫn chưa tốt mà thôi.

"Thất trưởng lão, những thứ trưởng lão nói cháu đều biết, nhưng lúc này đây cháu thật sự nhận được khí vận đại đạo."

Phương Minh cố ý dùng hai chữ “nhận được” mà không phải

hai chữ “hấp thu”, chỉ có điều căn bản là đám người thất trưởng lão không thể nghe rõ ý ẩn chứa bên trong lời cậu nói.

"Lúc cậu mới đi ra từ bí cảnh trên người cậu không có lấy một đạo quang trạch vờn quanh thì lấy đâu ra khí vận đại đạo? Không nên càn quấy nói bậy ở chỗ này."

Bát trưởng lão cũng mở miệng, vẻ mặt không tin tưởng, Phương Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc nói thẳng: "Cháu có nói cháu nhận được khí vận đại đạo nhưng cháu đâu nói đã hấp thu khí vận đại đạo, cháu đã bắt được khí vận đại đạo, mang chúng nó ra khỏi Long Môn bí cảnh."

Nói xong lời này Phương Minh giang hai tay ra, cậu đã nói đến trình độ này rồi nhưng nếu những trưởng lão này vẫn không tin thì cậu cũng chẳng còn cách nào, dù gì thì cậu cũng không thể lấy khí vận đại đạo ra bày ngay trước mặt mấy trưởng lão này.

Sảnh lớn bởi vì lời nói của Phương Minh mà hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn về phía cậu.

"Phương Minh, cậu có biết chính bản thân cậu đang nói cái gì không?"

Tam trưởng lão mở miệng, giọng nói đều có chút run rẩy, khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh chỉ có thể hấp thu ở bên trong mà không cách nào bắt lấy nó mang ra ngoài, đây đã là chuyện tất cả người trong giới tu luyện đều công nhận, hơn nữa không chỉ có khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh, ngay cả khí vận đại đạo phát hiện được ở bên ngoài bí cảnh, nếu không lập tức hấp thụ hết nó khí vận đại đạo cũng sẽ tiêu tán.

"Tam trưởng lão, đương nhiên cháu biết cháu đang nói cái gì, cháu chỉ có thể nói quả thật cháu đã mang khí vận đại đạo ra ngoài, hơn nữa số lượng khí vận đại đạo còn nhiều hơn vị kia của Tông Thánh Cung."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, mấy vị trưởng lão cùng nhìn nhau, hiển nhiên là đang phán đoán độ tin cậy trong lời nói của Phương Minh, mà đám cường giả Địa Cấp hậu kỳ ở đây thì lại đưa mắt nhìn nhau, nguyên một đám dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía cậu.

"Chuyến đi đến Long Môn bí cảnh này người kém nhất cũng thu được một đạo khí vận đại đạo, cho dù vận khí của cháu có kém hơn nữa cũng không có khả năng không thu được đạo khí vận đại đạo nào, cháu là vì muốn thu được càng nhiều khí vận đại đạo hơn nên mới không hấp thu ở ngay tại chỗ."

Phương Minh cười ha hả, mà lời của cậu vừa nói ra khỏi miệng, các trưởng lão đang ở đây đã tin bảy tám phần, sự thực cũng là như thế, nếu toàn bộ người đi vào kém cỏi nhất cũng phải thu được một đạo khí vận đại đạo, như vậy khả năng Phương Minh không thu hoạch được gì thật sự là quá nhỏ, cũng chỉ có cách giải thích này mới có thể giải thích vì sao lúc Phương Minh đi ra trên người lại không có một tia quang trạch nào như vậy.

Chương 985: Lão phu không muốn nói với ngươi (2)

"Nói cách khác, trên người của cậu có khí vận đại đạo, hơn nữa số lượng khí vận đại đạo còn nhiều hơn mười bốn?"

Những trưởng lão này cũng không ngu dốt, nếu Phương Minh đã nói cậu dùng thời gian hấp thu khí vận đại đạo để tìm bắt khí vận đại đạo, như vậy số lượng khí vận đại đạo cậu thu thập được tuyệt đối sẽ không ít, chẳng qua bọn hắn cũng biết chuyện bảo tồn khí vận đại đạo không người nào làm được mà Phương Minh có thể làm được, nhất định là vì có nguyên nhân đặc biệt.

Hoặc có lẽ là vì cậu có bảo vật tương đối đặc thù.

Nếu như đổi lại là đệ tử khác nhà họ Phương, đương nhiên những trưởng lão này sẽ hỏi rõ nguồn cơn, thế nhưng đổi lại là Phương Minh bọn họ lại không dám, bởi vì bọn họ sợ.

Trước đây khi bọn hắn trở mặt với cha Phương Minh là Phương Chính, không phải bọn hắn cũng muốn đè ép ông ta một chút, để ông ta không dám không đặt các trưởng bối vào mắt như vậy nữa sao?

Nhưng kết quả thì sao? Phương Chính tạo phản rời khỏi nhà họ Phương, đến hiện tại vẫn không có tin tức, nếu như trước đây bọn họ không làm như vậy, lấy thiên tư của Phương Chính làm gì có chỗ cho Tông Thánh Cung trở mình.

Phương Chính cùng Phương Minh là quan hệ cha con, ai biết thằng nhóc chết tiệt trước mắt này có thể quật cường như cha cậu ta hay không, dù sao khả năng này cũng vẫn rất lớn.

Cho nên đám trưởng lão ở đây cho rằng tốt nhất là không đi khiêu khích ranh giới cuối cùng của thằng nhóc chết tiệt này thì hơn.

"Tốt, đây là chuyện rất tốt, không phải Tông Thánh Cung muốn tổ chức đại điển Đạp Thiên ấy ư, lão nhị, ngươi dẫn theo Phương Minh cùng đến Tông Thánh Cung một chuyến, đợi khi đại điển bên kia kết thúc lại nói cho bọn hắn biết nhà họ Phương chúng ta cũng tổ chức đại điển Đạp Thiên, chẳng qua tạm thời không nên tiết lộ tin tức của Phương Minh, cứ mời người trong giới tu luyện qua đây, thời gian thì cứ định ở ngày thứ hai sau đại điển của Tông Thánh Cung đi."

Tới tuổi này rồi đáng ra đám người đại trưởng lão làm chuyện gì cũng phải thật thỏa đáng mới đúng, thế nhưng ân oán giữa nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung chất chứa đã lâu, hơn nữa lần này rõ ràng Tông Thánh Cung muốn giẫm lên nhà họ Phương bọn họ để thượng vị, trong lòng đại trưởng lão cũng tràn đầy oán khí, vì thế nên khi sắp xếp chuyện này lão lại lộ ra tính tình như đứa bé bị chọc giận.

Chẳng qua Phương Minh lại cảm thấy không sao cả, nói cho cùng thì chuyện mình đột phá cảnh giới Thiên Cấp là không thể giấu giếm được, các trưởng lão muốn mượn cơ hội này chèn ép nhuệ khí của Tông Thánh Cung cậu thấy không có vấn đề gì, dù thế nào đi nữa, cậu cũng có thể tính là một phần tử của nhà họ Phương.

"Nếu Phương Minh cũng có khí vận đại đạo, hơn nữa còn vượt lên trước mười đạo, vậy thì do lão ngũ đơn độc giảng giải cách điều động thiên địa pháp tắc cho Phương Minh đi."

"Ừm."

Ngũ trưởng lão gật đầu, vẫy vẫy tay với Phương Minh, rồi sau đó dẫn Phương Minh đi về phía thiền điện ở bên cạnh.

"Phương Minh, mười đạo khí vận đại đạo đại biểu cho một đạo thiên địa pháp tắc, mà có thể khống chế một đạo thiên địa pháp tắc đại biểu cho bản thân đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, trước khi nói cho cậu biết cách để bước chân vào Thiên Cấp hãy để lão phu cho cậu cảm thụ được cái gọi là lực lượng của Thiên Cấp."

Ngũ trưởng lão cười cười nhìn về phía Phương Minh, sau một khắc bàn tay to đột nhiên vươn ra, lăng không trảo một trảo, Phương Minh lập tức cảm giác được không khí chung quanh cương lại, trong nháy mắt năng lượng ẩn chứa trong không khí đều bị hút hết.

"Dưới Thiên Cấp là điều động năng lượng thiên địa cho mình dùng, có thể chia thành rất nhiều loại thuộc tính năng lượng, nhưng đại khái đều thuộc về thuộc tính âm dương ngũ hành, thế nhưng sở dĩ những năng lượng này sẽ tồn tại, đồng thời sẽ không ngừng tăng nhanh, chính là vì những năng lượng này tuân thủ theo một quy tắc vận hành nhất định, loại quy tắc vận hành này chính là thiên địa pháp tắc."

"Nắm thiên địa pháp tắc trong tay đồng nghĩa với có thể thuyên chuyển không ngừng nghỉ năng lượng nào đó trong thiên địa, hiện tại cậu nhìn cho kỹ."

Ngón tay ngũ trưởng lão mở ra, nơi giữa đầu ngón tay xuất hiện một ngọn lửa, sau một khắc ngón tay hơi gảy nhẹ, ngọn lửa này lập tức bắn ra, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, bởi vì ngay trong khoảnh khắc khi ngọn lửa này bắn ra, đột nhiên khắp đại điện bị bao trùm trong biển lửa.

Chỉ là một tia lửa, Phương Minh tự nhận bản thân cậu cũng có thể làm được điểm này, nhưng quan trọng là không thể nào làm được với tốc độ nhanh như vậy.

Nếu như cậu muốn dùng ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ thiền

điện, nhất định phải cần một ít thời gian để bấm niệm pháp quyết.

"Đây là điểm khác giữa cường giả Thiên Cấp cùng cường giả Địa Cấp, nắm trong tay đạo thiên địa pháp tắc này cũng đại biểu cho bản thân cậu có thể tùy tâm sở dụng những năng lượng thiên địa do thiên địa pháp tắc này biến hóa ra, thậm chí, còn có thể tự mình sáng tạo ra năng lượng thiên địa này."

Lời ngũ trưởng lão nói khiến Phương Minh hiểu rõ, điểm kinh khủng nhất của cường giả Thiên Cấp nằm ngay ở sự sáng tạo, có thể tự mình sáng tạo năng lượng thiên địa, điều này có ý vị gì? Có nghĩa là năng lượng của cường giả Thiên Cấp căn bản là dùng mãi không cạn.

"Cho nên khi cậu hấp thu khí vận đại đạo, nhất là khi hấp thu mười đạo khí vận đại đạo sẽ có một cơ hội bắt được thiên địa pháp tắc, nhưng thiên địa pháp tắc cũng có rất nhiều loại, có thể bắt được loại nào thì còn phải xem vận mệnh của cậu."

Dựa theo lẽ thường, nếu người tu luyện vẫn tu luyện theo từng bước thì khi đột phá người đó đã sớm nắm chắc được bản thân sẽ năm loại thiên địa pháp tắc nào trong tay, nhưng tình huống khi hấp thu khí vận đại đạo lại không giống vậy, nói đơn giản hơn một chút, khí vận đại đạo là một loại vô thuộc tính, chỉ cần hấp thụ được mười đạo lập tức có thể đổi lấy một đạo thiên địa pháp tắc.

Đương nhiên, điều này chỉ dành cho người sở hữu mười đạo khí vận đại đạo, nếu như thiếu mười đạo, nhất định phải xác định được bản thân mình tu luyện loại thiên địa pháp tắc nào trước khi đột phá, cuối cùng mới căn cứ vào đặc tính của đạo thiên địa pháp tắc này để tiến hành tu luyện cùng đột phá.

"Lão phu nắm trong tay thiên địa pháp tắc thuộc tính hỏa, mà trên cõi đời này có hơn trăm đạo thiên địa pháp tắc, có lẽ trong ngắn hạn sẽ có sự phân chia mạnh yếu giữa các loại pháp tắc này,

cao cấp nhất đương nhiên chính là thời gian và không gian pháp tắc."

Sau khi ngũ trưởng lão nói đến đây, vẻ mặt nghiêm túc, tiếp tục nói: "Nhưng ngàn vạn lần không nên mù quáng theo đuổi thời gian và không gian pháp tắc, bởi vì thời gian để cậu chọn thiên địa pháp tắc cũng không nhiều, đại khái chỉ có thời gian không tới mười hơi thở, nếu như không thể bắt được đồng nghĩa với cậu sẽ phải lãng phí một cơ hội."

"Mặt khác kỳ thực những pháp tắc nãy cũng không có cách biệt quá lớn, hoàn toàn dựa vào tiến độ tu luyện của cậu, đều nói thủy khắc hỏa, nhưng nếu cậu tu luyện đạo thiên địa pháp tắc ấy đủ sâu, khi đối mặt với cường giả Thiên Cấp thuộc tính thủy cũng không cần sợ hãi gì, dù sao lửa cũng có khiến nước bốc hơi tan biến."

Nghe được ngũ trưởng lão nói đến đây, có thể nói là Phương Minh đã hiểu tương đối rõ. Sau khi cậu hấp thụ mười đạo khí vận đại đạo có thể khiến thiên địa pháp tắc của thế giới này xuất hiện, mà bản thân cậu có thời gian mười hơi thở để quyết định rốt cuộc bản thân mình muốn loại thiên địa pháp tắc nào.

"Những thứ khác lão phu không có gì để dạy cậu, thời gian này cậu chỉ cần tĩnh tâm tu luyện, đúng rồi, nói cho lão phu một chút, cậu góp nhặt được bao nhiêu đạp khí vận đại đạo? Có đạt tới hai mươi đạo hay không?"

Ngũ trưởng lão hơi hiếu kỳ hỏi.

Vẻ mặt Phương Minh có chút cổ quái, không lập tức trả lời.

"Không đạt tới sao? Không sao, hơn mười đạo đã rất tốt rồi." Ngũ trưởng lão đoán chừng sau đó vỗ vỗ bả vai Phương Minh nói.

"Hai mươi đạo là đã đạt đến, hẳn phải có chừng ba bốn cơ hội

lựa chọn thiên địa pháp tắc." Phương Minh hơi ngượng ngùng trả lời.

Răng rắc!

Tay ngũ trưởng lão vốn đang vỗ nhẹ lên bả vai Phương Minh đột nhiên nặng nề vỗ xuống, đó là trong lúc nhất thời bị khiếp sợ tới mức phản ứng vô ý thức.

"CMN, lão phu không muốn nói chuyện với cậu nữa!"

...

Chương 986: Đại điển Đạp Thiên (1)

Thời gian một tháng kế tiếp, Phương Minh an tâm tu luyện chờ đợi ngày đột phá đến Thiên Cấp.

Vì thế Phương Minh không biết rằng, giờ khắc này ở bên ngoài đã xáo động hết lên.

Đương nhiên, nguyên nhân hình thành sự xáo động này không phải là vì cậu.

Tin tức Nhật Bản đột nhiên chìm mất khiến toàn bộ thế giới khiếp sợ, trong khoảng thời gian này, mỗi nước đều phái ra một đội ngũ đến tìm hiểu, thậm chí vô số giáo sư chuyên gia đều đến phân tích tại sao lại phát sinh biển động lớn như vậy.

Nhưng phân tích tới phân tích lui, đều không thể phân tích ra được nguyên nhân bắt nguồn từ đâu.

Quan trọng nhất là một tuần sau khi sự kiện ấy phát sinh, các quốc gia giống như đã bàn bạc xong từ trước, tất cả đều ăn ý không tiếp tục đưa tin về vấn đề này nữa, báo chí truyền thông của các quốc gia cũng đồng loạt không đăng báo, toàn bộ thế giới chỉ có một số người Nhật Bản thoát khỏi kết cục bi thảm vì không ở trong nước là còn đang quan tâm vấn đề này.

Đồng thời, ba hòn đảo xuất hiện trên Đông Hải cũng đã biến mất một cách nhanh chóng, mà hòn đảo trong ảnh chụp của ngư dân biển cũng đã được các chuyên gia chính thức xác nhận chỉ là ảo ảnh, đây không phải những hòn đảo tồn tại chân chính.

Toàn bộ thế giới lại khôi phục bình tĩnh, nhưng chỉ có cao tầng của các quốc gia mới biết được, bên dưới sự bình tĩnh này có giấu giếm sóng gió ngập trời.

Giới thế tục bình tĩnh nhưng giới tu luyện lại không bình tĩnh như thế, đầu tiên là Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị lại một lần nữa sống mái với nhau, không giống với bất kỳ một lần va chạm nhẹ nào trước đây, lần này một vị nghị viên đầu sỏ của Hắc Ám Hội Nghị bị Giáo Hội phương Tây chém giết, nhưng cùng lúc đó một vị tổng giám mục của Giáo Hội cũng bị Hắc Ám Hội Nghị giết chết.

Đồng thời ở bên phía Hy Lạp, cho dù là người của Giáo Hội phương Tây hay là thành viên của Hắc Ám Hội Nghị đều bị dọn dẹp sạch sẽ, đương nhiên, những giáo dân cùng mục sư thông thường vẫn được giữ lại, người bị thanh trừ hầu hết đều là tinh nhuệ của Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị.

Toàn bộ phương Tây nổi lên một trận sóng to gió lớn, rất có xu thế loạn lạc.

Phương Tây là như vậy, bên phía Châu Phi cũng không bình tĩnh giống như thế.

Trong khoảng thời gian này kim tự tháp ở Ai Cập không mở cửa chào đón người ngoài, cũng không cho phép bất kỳ du khách nào tới tham quan, mà cùng lúc đó mỗi quốc gia ở Châu Phi lại xuất hiện một số người cầm pháp trượng trong tay, những người này nhanh chóng đi về phía Ai Cập, dường như bên kia có nhân vật gì đang kêu gọi bọn họ tới, chờ đợi bọn hắn đi hành hương.

Phương Tây cùng Châu Phi đều không bình tĩnh, mà bên phía phương Đông cũng giống như vậy.

Núi Côn Lôn triệt để ngăn cách với thế giới bên ngoài, bên phía Tây Tạng còn có người thấy có tia sáng đỏ mơ hồ từ trong các

chùa miếu bắn lên tới trời mỗi khi trời tối, những tia sáng đỏ này đều hướng về cùng một phương hướng, đó chính là phương hướng chùa Đại Chiêu.

Đồng thời ba hòn đảo xuất hiện ở trên biển Đông cũng không thật sự biến mất, nó đang dùng một loại tốc độ chậm rãi không ngừng tới gần đại lục.

Những tin tức này có thể người thường không rõ ràng lắm, nhưng một số thế lực đứng đầu bên trong giới tu luyện lại cảm nhận được rất rõ ràng, chẳng qua điều quỷ dị là mỗi bên thế lực lớn đều không có bất kỳ cử động gì.

Mượn nhà họ Phương đến nói, sau khi các trưởng lão nhà họ Phương biết tin tức này vốn chuẩn bị sắp xếp đệ tử đi tra xét hoặc tự mình đi một chuyến, nhưng cuối cùng đều bị lão tổ nhà họ Phương cản lại.

"Thời cơ chưa tới, không nên khinh cử vọng động."

Đây là nguyên lời của lão tổ nhà họ Phương, tất cả mọi người nhà họ Phương không cần để ý tới những biến hóa mới xuất hiện này, chỉ cần tiếp tục làm tốt những chuyện mình cần làm là đủ rồi.

Những thế lực đứng đầu khác cũng không có cử động gì, người tu luyện bình thường thì căn bản là không biết mấy tin tức này, hoặc có lẽ có người biết nhưng lại không có đủ năng lực đi dò xét chuyện này.

Tất cả đều đắm chìm trong bình tĩnh.

...

Thời gian một tháng nói dài cũng không dài lắm mà nói ngắn cũng không ngắn lắm, vị kia của Hóa Phong Cung là người tổ chức đại điển Đạp Thiên đầu tiên, toàn bộ thế lực lớn trong giới tu luyện đều phái cao tầng đến đây xem lễ, chỉ là cường giả Thiên

Cấp đã có mười ba vị trình diện.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều biết tiết mục chính nằm ở ngày thứ hai khi vị kia của Tông Thánh Cung cử hành đại điển Đạp Thiên, bởi vì rõ ràng Tông Thánh Cung đã không cam lòng làm lão nhị nghìn năm, hiển nhiên là muốn mượn cơ hội lần này để tăng danh vọng, kéo nhà họ Phương xuống ngựa.

Điểm này ngay cả Hóa Phong Cung cũng biết, cho nên sau khi vị kia đột phá Thiên Cấp cũng không tổ chức đại điển Đạp Thiên lớn như trước, mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm, ngược lại sau khi khách tới xem lễ xong lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới Tông Thánh Cung.

Có thể nói vị cường giả Thiên Cấp này của Hóa Phong Cung là người không có mặt bài nhất sau khi đột phá lên Thiên Cấp trong bao nhiêu năm qua.

Chỉ là Hóa Phong Cung cũng là thế lực lớn trước mười, theo lý thuyết căn bản không cần phải nể mặt Tông Thánh Cung như thế, mà hành động này của bọn họ cũng khiến các thế lực khác hiểu rõ, hẳn Tông Thánh Cung đã liên minh với Hóa Phong Cung.

Chỉ có nguyên nhân này, Hóa Phong Cung mới có thể buông tha cơ hội tăng cao danh vọng cho nhà mình, lại nhường cơ hội này cho Tông Thánh Cung.

Gần như trong các thế lực lớn trước mười chưa từng xuất hiện chuyện kết minh, mà chuyện Tông Thánh Cung kết minh cùng Hóa Phong Cung như muốn gửi một lời tới giới tu luyện, rằng giới tu luyện đã đến lúc đổi thời rồi.

Chẳng qua điều khiến các thế lực lớn trong giới tu luyện cảm thấy khó hiểu là, đối mặt với Tông Thánh Cung từng bước ép sát, không ngờ nhà họ Phương lại không có chút phản ứng nào, thậm chí còn đáp lại Tông Thánh Cung, rằng bọn họ sẽ phái người tới

tham gia đại điển Đạp Thiên của Tông Thánh Cung.

Núi Chung Nam!

Đây là nơi mà các Đạo gia ẩn sĩ hướng tới, từ cổ chí kim nơi đây cũng là nơi có nhiều ẩn sĩ nhất, có danh xưng là mảnh phúc địa đứng đầu thiên hạ, mà Tông Thánh Cung cũng tọa lạc ở bên trong núi Chung Nam này.

Trên một ngọn núi nào đó quanh năm bị bao phủ trong mây mù của dãy núi Chung Nam, lúc này không ngừng có bóng người đi vào bên trong, đương nhiên, nếu là người thường thì đã bị khuyên lùi lại từ chỗ cách ngọn núi rất xa rồi.

"Không hổ là mảnh phúc địa đứng đầu thiên hạ, sao cháu cứ cảm thấy địa chỉ của Tông Thánh Cung có phong thái hơn nhà họ Phương chúng ta rất nhiều."

Phương Minh đi theo mấy vị trưởng lão tới ngọn núi này, lần này số người nhà họ Phương đến đây cũng không phải ít, ngoại trừ Phương Minh cùng mấy cường giả Địa Cấp hậu kỳ đã tham gia Long Môn bí cảnh, còn có bốn vị trưởng lão dẫn đội.

"Cậu biết cái gì, cái gọi là mảnh phúc địa đứng đầu thiên hạ đó chỉ là cách nói thuộc về Đạo giáo mà thôi, nhưng cậu có biết Thần Nông Giá đại biểu cho cái gì không? Thần Nông Giá đại biểu cho khởi nguyên của dân tộc Viêm Hoàng!" Ngũ trưởng lão tức giận nói.

"Cháu chỉ nghe nói tới khởi nguyên lưu vực Hoàng Hà Trường Giang mà chưa từng nghe nói tới khởi nguyên Thần Nông Giá, cho dù có nghe thì cũng chỉ nghe thấy dã nhân trong Thần Nông Giá thôi."

"Thần Nông Thần Nông, Thần Nông không phải là Viêm Đế ấy ư? Thần Nông Giá là nơi Thần Nông được sinh ra, cậu nói xem nó

có thể tính là khởi nguyên của dân tộc Viêm Hoàng hay không?"

Ngũ trưởng lão trừng mắt liếc Phương Minh một cái, Phương Minh cười ha hả không thèm nhắc lại, nếu nói như vậy xem ra phong thái của Thần Nông Giá thực sự mạnh hơn Tông Thánh Cung vài phần.

Chương 987: Đại điển Đạp Thiên (2)

Hôm nay Tông Thánh Cung không khởi động trận pháp hộ sơn, cả sơn môn mở rộng ra nghênh đón toàn bộ người trong giới tu luyện, đương nhiên cũng không có người nào mù mắt dám xông loạn ở đây, tất cả đều quy củ để đệ tử của Tông Thánh Cung tiếp đãi bước vào sơn môn.

Đoàn người Phương Minh xuất hiện ở chân núi đương nhiên cũng tạo thành oanh động, ngoại trừ thu hút tầm mắt của đám người tu luyện đi ngang qua đây, đệ tử Tông Thánh Cung có trách nhiệm tiếp đãi ở sơn môn cũng vội vàng báo cáo cho cao tầng trong môn phái.

Bốn vị cường giả Thiên Cấp cộng thêm sáu vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn, lực lượng này tuyệt đối không nhỏ, vì thế tất cả các thế lực đang ở đây đều cảm thấy nghi hoặc vô cùng, ai cũng biết lần này Tông Thánh Cung tổ chức đại điển Đạp Thiên chính là vì muốn tăng danh vọng đồng thời đả kích nhà họ Phương, vì sao nhà họ Phương còn phái ra bốn vị cường giả Thiên Cấp qua đây cổ động cho Tông Thánh Cung?

Qua đây gây chuyện sao?

Tất cả mọi người đều biết đó là chuyện không thể nào, trừ phi nhà họ Phương muốn hoàn toàn vạch mặt với Tông Thánh Cung, bằng không bọn họ tuyệt đối sẽ không đến gây chuyện vào lúc này.

Nếu không phải đến đây gây chuyện vậy nhà họ Phương phái càng nhiều người đến đây cũng có nghĩa bọn họ càng nể mặt Tông Thánh Cung, điều này khiến đám người nghĩ mãi cũng không thể

nghĩ nổi nguyên nhân vì sao.

"Hoan nghênh các vị trưởng lão nhà họ Phương đến, mời vào bên trong."

Nhà họ Phương có bốn vị trưởng lão đến đây, đương nhiên Tông Thánh Cung không thể thờ ơ được, hai vị cung chủ tự mình đi ra nghênh tiếp.

Cũng giống với chuyện nhà họ Phương sẽ không tới Tông Thánh Cung gây sự, đương nhiên Tông Thánh Cung cũng sẽ phải nể mặt nhà họ Phương, với tư cách là thế lực đứng đầu trong giới tu luyện, bốn vị trưởng lão nhà họ Phương cùng dắt tay nhau đến đây, Tông Thánh Cung có phái hai vị cung chủ ra nghênh tiếp cũng không quá đáng.

"Tông Thánh Cung các ngươi tổ chức đại điển Đạp Thiên, đương nhiên nhà họ Phương chúng ta phải đến đây xem lễ, vừa lúc dẫn theo đám tiểu bối tới xem một chút, cũng để cho bọn chúng có thêm chút kinh nghiệm khi đột phá Thiên Cấp."

Tam trưởng lão nhà họ Phương cười tủm tỉm mở miệng, sau khi nghe thấy những lời hắn nói, trên mặt tất cả mọi người ở đây mới lộ ra dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, tuy rằng câu nói này không thể giải thích nguyên nhân vì sao nhà họ Phương lại phái tới bốn vị trưởng lão đi ra, nhưng ít ra cũng có thể giải thích vì sao còn có sáu vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ đi theo phía sau.

"Ha ha, Phương huynh khách khí, nhanh mời vào bên trong, điển lễ xem lễ sẽ bắt đầu ngay thôi."

Hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ biết chắc chắn không phải nguyên nhân này, thế nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, dù sao thì lần này Tông Thánh Cung bọn họ cũng có thể xem là nở mày nở mặt.

Đợi khi người nhà họ Phương cùng người của Tông Thánh Cung đều đi vào sơn môn rồi, đột nhiên có một ông lão trong đám người vây xem trước đó thầm nói: "Không đúng, nếu như vì thu hoạch kinh nghiệm thì lúc này hẳn nhà họ Phương phải có hơn mười vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ tới học tập kinh nghiệm mới đúng, vì sao chỉ có sáu vị đến đây vậy? Hơn nữa Phương Minh cũng nằm trong số đó, đừng quên tên Phương Minh này không có bất kỳ thu hoạch gì bên trong Long Môn bí cảnh."

Tiếng lẩm bẩm của ông lão khiến đám người ở đây đồng loạt sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó mọi người lập tức nở nụ cười khổ, mặc kệ nguyên nhân vì sao lần này nhà họ Phương lại phái nhiều người tới đây như vậy, thần tiên đánh nhau bọn họ chỉ cần yên lặng nhìn xem là được, chỉ cần không tai họa đến bọn họ là được rồi.

"Hừ, phô trương thật lớn."

Sau khi đi vào sơn môn, ngũ trưởng lão nhà họ Phương lập tức hừ lạnh một tiếng, bởi vì trước mặt bọn họ xuất hiện một quảng trường khổng lồ, ở vị trí trung tâm quảng trường có một tòa thạch đài, lúc này có một bóng người đang ngồi xếp bằng ở nơi ấy, mà tất cả những người khác đều được sắp xếp vào vị trí bốn phía xung quanh quảng trường, phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy thạch đài này.

Đương nhiên đó chỉ là người tu luyện bình thường, lúc này nhà họ Phương có bốn vị cường giả Thiên Cấp tới, đương nhiên không thể nào ngẩng đầu nhìn thạch đài, đừng nói cái người ngồi trên bệ đá kia còn chưa đột phá đến Thiên Cấp, cho dù đã đột phá cũng chỉ mang thân phận em trai mà thôi.

"Phương huynh, đây là chỗ dành riêng cho mấy người."

Cung chủ Tông Thánh Cung có trách nhiệm tiếp đãi phảng phất như không nghe được tiếng hừ lạnh của Ngũ trưởng lão, chỉ

cười cười, đưa tay chỉ hướng một tòa núi nhỏ cách đó không xa, ở đây có tổng cộng chín ngọn núi như vậy, mà đây cũng là vị trí đã được chuẩn bị sẵn cho những thế lực lớn trước mười khác trong giới tu luyện.

Trèo lên đỉnh núi, từ vị trí này vừa lúc có thể thấy rõ bóng người trên thạch đài, đồng thời đỉnh của ngọn núi này lại vừa vặn cao hơn thạch đài kia mấy trượng, không cần phải ngước mắt nhìn.

"Đệ tử của bổn cung lập tức sẽ tiến hành đột phá, Phương huynh, các vị đạo hữu, lão phu còn có chuyện quan trọng phải sắp xếp nên rời đi trước, xin mọi người cứ tự nhiên."

Cung chủ Tông Thánh Cung dẫn đoàn người Phương Minh lên đến đỉnh núi xong lập tức rời đi, lần này có rất nhiều người tới đây, cho dù thân phận địa vị của Tông Thánh Cung tương đối siêu nhiên nhưng mấy cung chủ như bọn họ vẫn bề bộn nhiều việc.

Vào lúc giữa trưa!

Khi tất cả mọi người đều đang ngẩng đầu ngóng trông, cuối cùng bóng người kia trên thạch đài cũng có cử động.

Đoàng!

Đột nhiên trên bầu trời xanh thẳm quang đãng truyền tới một tiếng sấm sét vang dội, thanh âm này khiến không ít người giật nảy mình, ngoại trừ những cường giả Thiên Cấp ra, cho dù là Phương Minh cũng cảm thấy tim mình giật nảy lên khi tiếng sấm này truyền tới.

Cùng lúc đó!

Một luồng năng lượng kinh khủng bộc phát ra, tại thời khắc này bóng người đang ngồi xếp bằng kia cũng đứng lên, mà theo hắn đứng dậy, toàn bộ năng lượng thiên địa quanh quảng trường

bắt đầu điên cuồng dâng lên.

"Đến."

Tất cả mọi người nín thở, ngày hôm qua đám người ở đây đã trải qua đại điển Đạp Thiên của Chu Thương Hải Hóa Phong Cung, vì thế cũng đã có chút quen thuộc với quá trình này nhưng vẫn kích động không thôi.

Dù sao đây cũng là điềm báo cho việc sắp có một cường giả Thiên Cấp được sinh ra, mà toàn bộ giới tu luyện có bao nhiêu cường giả Thiên Cấp kia chứ? Tính bình quân thì trong mười năm cùng lắm cũng chỉ sinh ra được một hai vị như vậy, trường hợp trong vòng một năm sinh ra được hai vị cường giả Thiên Cấp như vậy thật sự là chuyện vô cùng hiếm thấy trong lịch sử giới tu luyện.

"Thấy rõ chưa, hiện tại hắn muốn cảm ứng thiên địa pháp tắc, hấp dẫn thiên địa pháp tắc phủ xuống, đây cũng là một bước mấu chốt nhất."

Giọng nói của Lục trưởng lão nhà họ Phương truyền đến, Phương Minh cùng năm vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn khác nghe nói như thế vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, đây là mục đích bọn họ đến đây tham gia đại điển Đạp Thiên này.

Dựa theo những trưởng lão này thảo luận, trong toàn bộ nhà họ Phương, có lẽ sáu người bọn họ sẽ có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp sớm hơn những người khác một chút, cho nên danh ngạch tới xem lễ lần này mới rơi xuống người bọn họ.

Đôi mắt Phương Minh hơi ngưng lại, nhìn chăm chú vào bóng người trên thạch đài kia, lúc này đối phương đang đứng ở nơi đó, hai tay kết thủ ấn, mà theo thủ ấn của hắn biến hóa, mây mù trên bầu trời cũng bắt đầu có biến hóa long trời lở đất.

Tiếng sấm sét không vang lên nữa, thế nhưng chỉ một khắc sau mây mù kia lại hóa thành một vòng gió xoáy trực tiếp cuốn từ bên trên xuống bệ đá kia, cũng bao phủ bóng người đang ngồi trên bệ đá vào bên trong.

Lúc đầu vòng gió xoáy được tạo thành từ mây mù này chỉ có màu trắng, thế nhưng đến sau này nó trực tiếp trở thành hỗn hợp mười màu sắc, khiến người ta nhìn mà cảm thấy hoa cả mắt.

"Người đã hấp thu mười đạo khí vận đại đạo, một khi thả ra ngoài thiên địa pháp tắc tự nhiên sẽ cảm ứng được, trên thực tế mây mù này chính là lực lượng pháp tắc ngưng tụ lại, mỗi một loại đại biểu cho một màu sắc, hiện tại chỉ cần nhìn xem hắn lựa chọn loại pháp tắc nào." Lục trưởng lão nhà họ Phương tiếp tục giải thích một câu.

"Xem bộ dạng như vậy hẳn phải có mấy chục đạo lực lượng pháp tắc xuất hiện để hắn lựa chọn, chẳng qua pháp tắc Không gian cùng pháp tắc Thời gian cao cấp nhất lại không xuất hiện ở nơi này."

Ngũ trưởng lão đang đứng bên cạnh cũng theo chân nói một câu, pháp tắc Không gian có màu đen, mà pháp tắc Thời gian lại càng đặc thù hơn, nó có màu cầu vồng.

Màu cầu vồng này cũng không chỉ đơn thuần là bảy màu hỗn hợp lại, cũng giống như đám mây mù trên thạch đài lúc này, hơn mười loại màu sắc hòa chung một chỗ, đây mới thật sự là dung hợp, chỉ liếc mắt một cái đã có thể phát hiện ra màu sắc, hơn nữa lại còn không thể nào tách rời.

Chương 988: Luận bàn một hai

"Mười đạo khí vận đại đạo có thể giúp hắn có thời gian mười hơi thở, hiện tại đã qua ba hơi thở, không thể nào có thời gian triệu hoán ra pháp tắc Thời gian và Không gian."

Mấy vị trưởng lão nhà họ Phương đều rất rõ ràng, pháp tắc Thời gian và Không gian là hai loại pháp tác khó triệu hoán nhất, mà nếu đến lúc này nó còn chưa xuất hiện đồng nghĩa với nó sẽ không xuất hiện.

Thời gian mười hơi thở trôi qua rất nhanh, sau khi thời gian mười kết thúc, mây mù cũng tán đi, trên bệ đá chỉ còn dư lại một bóng người.

Chẳng qua lúc này mọi người ở đây đều đã nhận ra khí thế của bóng người trên bệ đá kia có biến hóa hoàn toàn khác so với trước đó, mà đối đám cường giả Thiên Cấp ở đây, điều càng khiến bọn họ tò mò hơn là vừa rồi người kia đã chọn loại thiên địa pháp tắc nào.

"Gió đến!"

Một tiếng quát từ bóng người trên bệ đá kia truyền ra, mà khi thanh âm của hắn hạ xuống, cuồng phong gào thét xuất hiện trên toàn bộ quảng trường, vô số cơn lốc cứ đột ngột xuất hiện ở trước người hắn như vậy, quan trọng nhất là rõ ràng trong những cơn lốc này có ẩn chứa lực phá hoại vô cùng mạnh mẽ, nhưng lúc này lại như binh sĩ thần phục ở phía dưới thạch đài, thậm chí một góc áo của đám người đang vây xem xung quanh thạch đài cũng không bị thổi lên.

Loại lực khống chế này khiến đám người ở đây kinh hãi.

"Gió, xem ra hắn đã lựa chọn thiên địa pháp tắc thuộc tính Phong, cũng có thể coi là không tồi, nhưng thuộc tính Phong này cũng không dễ tu luyện đâu, nó đã có thể coi là một loại pháp tắc tương đối khó luyện."

Nghe được những lời trưởng lão nói, Phương Minh có chút tò mò hỏi: "Trưởng lão, thiên địa pháp tắc này được phân hạng như thế nào vậy? Thời gian và Không gian đứng đầu thì cháu đã biết, thế nhưng còn xếp hạng của những loại pháp tắc khác thì sao?"

"Thời gian và Không gian là cao cấp nhất, mà những loại còn lại thật ra đều có bổ trợ cho nhau. Mượn pháp tắc Phong này đến nói, nó không chỉ đơn thuần chỉ là lĩnh ngộ một thuộc tính Phong, sau này nếu muốn đột phá thì nhất định phải lĩnh ngộ một loại pháp tắc khác. Phong dính đến Tốc độ, vì thế phải tìm cách lĩnh ngộ pháp tắc Tốc độ, ngoại trừ pháp tắc Tốc độ ra, vì đề thăng uy lực có lẽ còn phải lĩnh ngộ pháp tắc Lôi cùng pháp tắc Vũ, dù sao thì phong vũ lôi điện cũng là không tách rời."

Nghe được trưởng lão giải thích, Phương Minh xem như đã hiểu rõ, cái gọi là thiên địa pháp tắc kỳ thực cũng không được phân chia quá tỉ mỉ như vậy, chí ít đến sau này muốn đột phá đều phải lĩnh ngộ hết, mượn pháp tắc Tốc độ này để nói, sợ rằng pháp tắc nào cũng phải cần có nó bổ trợ, mà khi Tốc độ tới cực hạn thì lại dính đến pháp tắc Không gian.

Cái này cũng tương đối giống với học tập, chỉ cần hiểu rõ một chút ứng dụng đơn giản tương ứng với chương trình học của một ngành là được rồi, thế nhưng nếu muốn có thể tiến thêm một bước trở thành tiến sĩ thậm chí là chuyên gia, nhất định phải dung hợp những kiến thức của các ngành khác.

"Nói chính xác hơn là những thiên địa pháp tắc này đều không phân chia cao thấp, dựa theo tiên hiền dự đoán, một khi có thể tu luyện tới cực hạn, những pháp tắc này đều cần khống chế. Nhưng nói thì nói như thế, lại có mấy người có thể làm được điểm này,

phần lớn người dùng cả đời cũng chỉ có thể nắm giữ hai ba đạo pháp tắc, mà thế đã được coi là rất tốt rồi."

"Đúng vậy, có thể khống chế được năm đạo thiên địa pháp tắc sẽ trở thành thiên vương, nhưng trong thiên hạ này lại có mấy vị thiên vương?"

Bốn vị trưởng lão nhà họ Phương hơi xúc động, bởi vì bọn họ biết đời này bọn họ không có cơ hội đó, cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Thiên Cấp.

Thời gian kế tiếp là thời gian để người mới thăng cấp lên Thiên Cấp kia trang bức, chỉ là bốn vị trưởng lão nhà họ Phương lại không có thói quen phối hợp.

"Nếu xem lễ đã kết thúc, đám người lão phu cũng xin cáo từ."

Nghe thấy đám người nhà họ Phương muốn rời đi, một vị cung chủ Tông Thánh Cung tới đón, cười ha hả nói: "Mấy vị đạo hữu hà tất phải gấp gáp như vậy, không bằng ngồi xuống tham gia tiệc rượu, chờ yến hội qua lại đi."

Hóa Phong Cung không làm tiệc cơ động (1) nhưng không có nghĩa là Tông Thánh Cung cũng không làm, Tông Thánh Cung đã sớm chuẩn bị xong, sẽ thiết yến bảy ngày bảy đêm.

(1) Tiệc cơ động: ai đến trước thì ăn trước

Sở dĩ là bảy ngày bảy đêm mà không phải một tháng cũng là vì lấy nội tình của Tông Thánh Cung, nếu như chỉ vì một người đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp lại thiết yến suốt một tháng, không khỏi có chút chuyện bé xé ra to, thật sự không thích hợp với thân phận của Tông Thánh Cung.

Cái này cũng giống một gia đình bình thường lại mua xe những mấy trăm ngàn, sau khi lái về nhà muốn đốt pháo chúc mừng, mời họ hàng bạn bè tới nhà ăn cơm, mà đối với những kẻ

có tiền, mua xe hơn triệu cũng không phải chuyện lớn gì, sẽ không thông báo cho bất kỳ người nào biết.

"Bọn ta cũng không còn cách nào, vừa lúc trong tộc có chuyện phải bận rộn, thật sự là không thể phân thân được, bằng không cũng sẽ ngồi xuống thêm một chút."

Trưởng lão nhà họ Phương cười ha hả, chẳng qua cung chủ Tông Thánh Cung lại không tin tưởng chút nào, dưới cái nhìn của hắn nhà họ Phương làm vậy không phải là vì không nguyện ý lưu lại sao? Hẳn là vì không muốn thấy cảnh những người khác thổi phồng Tông Thánh Cung bọn họ.

"Có thể có chuyện gì? Lấy thân phận của mấy vị đạo hữu nào có chuyện gì cần các ngươi phải tự mình ứng đối? Hay là mấy vị đạo hữu không muốn nể mặt Tông Thánh Cung chúng ta?"

Cung chủ Tông Thánh Cung cũng quyết tâm muốn giữ đoàn người Phương Minh ở lại, cho nên âm lượng khi nói chuyện đã hơi lớn một chút, đương nhiên cũng thu hút được sự chú ý của các thế lực khác ở đây.

Mấy vị trưởng lão nhà họ Phương âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, là người dày dặn kinh nghiệm bọn họ biết rõ mục đích vì sao cung chủ Tông Thánh Cung làm như vậy.

"Quả thật nếu chỉ là chuyện bình thường thì không có chúng tôi cũng không sao, nhưng thật không có biện pháp nào, ngày mai nhà họ Phương chúng tôi cũng muốn cử hành đại điển Đạp Thiên, chuyện lớn như vậy tất nhiên phải tự mình trở về xử lý."

Ngũ trưởng lão nhà họ Phương mang vẻ mặt bất đắc dĩ, mà sau khi hắn thốt ra những lời này, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

"Ta không nghe lầm chứ, nhà họ Phương cũng muốn tổ chức đại điển Đạp Thiên?"

"Nhà họ Phương tổ chức đại điển Đạp Thiên, nhưng chuyến đi tới Long Môn bí cảnh vừa rồi trong nhà họ Phương không có người nào thu được mười đạo khí vận đại đạo cả mà."

"Không có khí vận đại đạo thì thế nào, trước đây Long Môn bí cảnh trăm năm mới mở ra một lần, lẽ nào Long Môn bí cảnh không mở ra thì trong trăm năm này không có người nào đột phá đến Thiên Cấp sao? Ta thấy rất có thể là vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn nhà họ Phương đã tới ranh giới đột phá rồi."

Có ông lão nói ra câu này, lập tức khiến đám người ở đây tỉnh ngộ, đúng vậy, không tiến vào Long Môn bí cảnh cũng có thể đột phá cảnh giới trở thành cường giả Thiên Cấp được mà.

Cung chủ Tông Thánh Cung cũng sửng sốt một chút, vẻ mặt trở nên có chút không tự nhiên, nhưng hắn biết rõ, nếu nhà họ Phương đã dám nói ra lời này trước mặt nhiều người như vậy, khẳng định là không giả.

"Vậy thì thật chúc mừng các vị đạo hữu, chúc mừng nhà họ Phương, không biết là vị tài tuấn nào của nhà họ Phương gần đột phá vậy?" Cung chủ Tông Thánh Cung giả mù sa mưa hỏi.

"Cái này, đợi ngày mai khi các vị đạo hữu đến sơn môn của nhà họ Phương ta sẽ biết."

Ngũ trưởng lão nhà họ Phương bán một cái nút, đây cũng là cách mà bọn hắn đã thương lượng cẩn thận trước khi đến đây, tạm thời không lộ ra thân phận của Phương Minh, chỉ có như vậy mới có thể khơi gợi sự hiếu kỳ của mọi người, đến lúc đó cũng có thể mang tới ảnh hưởng càng lớn.

Đồng thời, ngũ trưởng lão nhà họ Phương cũng nhìn về phía mọi người, cất cao giọng nói: "Các vị đạo hữu, ngày mai nhà họ Phương ta tổ chức đại điển Đạp Thiên, mong rằng các vị đạo hữu nể mặt tới xem lễ."

"Nhất định sẽ tới."

"Phương trưởng lão yên tâm, nhất định chúng ta sẽ đi."

Không ít người ở đây phụ họa, Tông Thánh Cung bọn họ không đắc tội nổi, nhưng nhà họ Phương bọn họ lại càng không thể đắc tội nổi.

Sắc mặt cung chủ Tông Thánh Cung trở nên khó coi, bởi vì hắn biết rõ nếu nhà họ Phương làm như vậy, đồng nghĩa với tiệc cơ động bảy ngày bảy đêm mà bọn họ đã chuẩn bị sẽ phải hủy đi, bởi chắc chắn ngày mai tất cả khách quý tới dự lễ đều sẽ rời khỏi đây.

"Nếu nhà họ Phương đã hiếu khách như vậy, nhất định Tông Thánh Cung ta cũng sẽ tham gia, vừa vặn ta cũng muốn biết một chút về vị kia của nhà họ Phương, hy vọng đến lúc đó có thể luận bàn một hai cùng đối phương."

Vị cường giả vừa đột phá tới cấp độ Thiên Cấp kia của Tông Thánh Cung vốn đang ngồi trên bệ đá, không biết đã xuất hiện ở đây từ lúc nào, hắn nhìn về phía mấy vị trưởng lão nhà họ Phương, chậm rãi nói.

Chương 989: Vai chính thần bí (1)

Ngày hôm sau!

Sơn môn nhà họ Phương mở rộng ra, toàn bộ đệ tử nhà họ Phương đều hành động, mà đường chủ của các đường cũng đều cực kỳ bận rộn.

Đại điển Đạp Thiên không chỉ là cơ hội để một vị cường giả Thiên Cấp thành danh, đồng thời cũng là cơ hội để nhà họ Phương có thể triển lộ thực lực với bên ngoài.

Mới sáng sớm mà người của các thế lực khác tới dự lễ cũng đã nối liền không dứt.

"Phương huynh, lần này là vị tiền bối nào của nhà họ Phương các ngươi đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp vậy?"

Có người cảm thấy hiếu kỳ tìm hiểu, vậy mà đệ tử nhà họ Phương có trách nhiệm tiếp đãi khách lại chỉ lắc đầu giữ yên lặng.

"Phương huynh, cái này có gì tốt mà giấu giếm, đợi một hồi khi đại điển bắt đầu không phải mọi người cũng sẽ biết sao? Cho dù có thần bí tiếp như vậy cũng không có ý nghĩa gì."

Nghe thấy lời của mấy người bên cạnh, biểu hiện trên mặt quản sự nhà họ Phương vẫn không thay đổi nhưng trong lòng vị quản sự này đã đang chửi má nó, không phải hắn không muốn nói cho đối phương biết, mà là vì ngay cả hắn cũng không biết!

Lần đại điển Đạp Thiên này, các trưởng lão đã dặn dò từ sớm, nhưng căn bản là đám bọn họ không hề biết vai chính trong đại

điển này là ai, mà các trưởng lão cũng chưa hề tiết lộ.

Không chỉ là bọn họ, có người nói ngay cả đám đường chủ cũng không biết, mà có một số ít đường chủ biết rõ lại im lặng không nói lời nào, vai chính trong đại điển lần này vẫn là một bí mật ở nhà họ Phương.

Nhà họ Phương có không dưới mười vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn, cho nên cụ thể là vị nào, bọn họ cũng không đoán ra được.

"Không hổ là gia tộc đứng đầu giới tu luyện, thực lực này..."

Trước sơn môn, không ít cao tầng của các thế lực âm thầm kinh hãi, bởi vì ngay cả đệ tử có trách nhiệm tiếp đãi bên ngoài sơn môn của nhà họ Phương đã không dưới trăm người, mà trong số trăm người này người kém nhất cũng đã đạt tới Địa Cấp trung kỳ, mà Địa Cấp hậu kỳ lại có tới hơn ba mươi người.

Trước đây khi Phương Minh đi tới Tây Nam giải quyết nguy cơ của nhà họ Tiêu, nhà họ Lý chỉ có một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ đã có thể trở thành thế lực đứng đầu nơi ấy, từ đó có thể nhìn ra, nội tình của nhà họ Phương đáng sợ tới cỡ nào.

Đây vẫn chỉ là đệ tử có trách nhiệm tiếp đãi ở cửa, sau khi đi vào sơn môn còn có rất nhiều cao tầng của nhà họ Phương chờ sẵn.

"Nhà họ Phương làm vậy là muốn khoe khoang thực lực của thế lực đứng đầu sao?"

Bên ngoài sơn môn lại có một đoàn người đến, một ông lão dẫn đầu hừ lạnh một tiếng.

Đám người xung quanh thấy đoàn người này đều sôi nổi nhường đường, bởi vì trong đoàn người này, chỉ tính cường giả Thiên Cấp đã có tới năm vị.

Người của Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung dắt tay nhau mà đến.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung đã không muốn che giấu chuyện hai thế lực kết minh nữa, lúc này còn cùng dắt tay nhau đến đây, Hóa Phong Cung xuất động hai vị cường giả Thiên Cấp, một vị là cường giả Thiên Cấp uy tín lâu năm, một vị là cường giả Thiên Cấp mới đột phá Chu Thương Hải.

Cũng giống vậy, bên phía Tông Thánh Cung cũng có hai vị cung chủ cộng thêm vị cường giả Thiên Cấp mới đột phá kia.

"Ngày hôm qua vị kia của Tông Thánh Cung cũng đã mở lời, đợi khi cường giả nhà họ Phương đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, hai người sẽ luận bàn một hai, không nghĩ tới hôm nay hắn lại tới thật."

"Ngươi nói vị cường giả nhà họ Phương kia lấy lực lượng từ đâu tới vậy? Thời gian hai người đột phá có chênh lệch một hai ngày, lẽ nào vị cường giả này lại cho rằng bản thân có thể thắng được sao?"

"Đám các ngươi đều không hiểu, Tư Đồ đại nhân là người đã hấp thu mười bốn đạo khí vận đại đạo, khởi điểm của người ấy cao hơn Chu Thương Hải đại nhân của Hóa Phong Cung nhiều."

"Không sai, cũng là cường giả Thiên Cấp nhưng giữa hai bên vẫn có chênh lệch thực lực, thực lực của Tư Đồ đại nhân cao hơn cường giả Thiên Cấp mới tấn thăng kia một đoạn."

Đoàn người xì xào bàn tán, bên phía Tông Thánh Cung, trên mặt Tư Đồ Hòa có một vòng ngạo nghễ, so sánh với bọn họ, trên mặt Chu Thương Hải của Hóa Phong Cung lại hơi có vẻ xấu hổ.

Có thể trở thành cường giả Thiên Cấp đại biểu cho đã nhập

vào một nhóm nhỏ người đứng đầu giới tu luyện này, vốn nên nhận được lời chúc mừng từ thế lực khắp các nơi trong giới tu luyện, thế nhưng hết lần này tới lần khác sau khi hắn đột phá lại có một Tư Đồ Hòa.

Bởi vậy, khi người ta nhắc tới những người mới đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp gần đây, tuy rằng cũng sẽ nhắc tới hắn nhưng nhất định là sẽ đặt hắn ở phía sau Tư Đồ Hòa, từ đầu đến cuối vẫn luôn bị đối phương đè một đầu.

Nhưng hết lần này tới lần khác Hóa Phong Cung cùng Tông Thánh Cung lại đã kết minh, nhất định hắn phải đến cổ động Tông Thánh Cung, không thể không nói, trong vô số cường giả đã đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp trong lịch sử giới tu luyện, hắn là một người buồn khổ nhất.

"Ha ha, các vị đạo hữu đến đây thật khiến nhà họ Phương ta cảm thấy vinh hạnh, mau mau mời vào."

Bên phía nhà họ Phương cũng đã có trưởng lão nhận được tin tức, Thất trưởng lão cùng Bát trưởng lão tự mình ra nghênh tiếp.

"Phương huynh, là vị đệ tử nào của nhà họ Phương các ngươi gần đột phá vậy? Đến lúc này rồi có phải cũng nên tiết lộ một chút không?"

"Cái này đợi đến lúc đó mấy vị đạo hữu tự mình nhìn là được, không cần lo lắng." Bát trưởng lão nhà họ Phương cười ha ha qua loa tắc trách.

"Phương trưởng lão, nhà họ Phương các ngươi thật sự có tự tin rằng vị kia có thể thành công bước vào cảnh giới Thiên Cấp?"

Tư Đồ Hòa mở miệng, dưới cái nhìn của hắn, ngoại trừ loại người lấy được mười đạo khí vận đại đạo trở lên giống như hắn cùng Chu Thương Hải, ai cũng không dám đảm bảo bản thân có

thể thành công đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, biết bao nhiêu người tu luyện Địa Cấp đại viên mãn muốn đột phá thử nhưng lại nhận lấy kết cục thấy bại rồi chứ?

"Tự tin này tự nhiên vẫn phải có, Tư Đồ đạo hữu không cần lo lắng."

Đều là cường giả Thiên Cấp, tuy rằng Tư Đồ Hòa là tân tấn, nhưng cũng có thể coi là ngang hàng.

Trên thực tế giới tu luyện chính là như vậy, không dùng tuổi tác để luận bối phận mà dựa theo thực lực để phân chia, đương nhiên, ngoại trừ người có quan hệ huyết thống ba đời.

"Nếu nhà họ Phương đã có tự tin như vậy, ta đây cũng yên lòng, cũng tránh chuyện một hồi không tìm được người để luận bàn."

Trên mặt Tư Đồ Hòa lộ ra nụ cười lạnh, lúc này Tông Thánh Cung bọn họ đến đây tự nhiên không phải vội tới tham gia lễ của nhà họ Phương, mà là tới để thực hiện ước hẹn ngày hôm qua.

Ngày hôm qua hắn đưa ra yêu cầu muốn luận bàn một chút với tân tấn cường giả Thiên Cấp của nhà họ Phương, mà nhà họ Phương cũng không cự tuyệt, đương nhiên cũng không biểu hiện quá rõ ràng. Tuy rằng toàn bộ giới tu luyện đều biết sự tranh đấu giữa Tông Thánh Cung cùng nhà họ Phương rất gay gắt rất kịch liệt, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì sự hòa thuận, vì thế hắn đã kéo Chu Thương Hải của Hóa Phong Cung theo tới đây.

Dùng danh nghĩa ba vị tân tấn cường giả Thiên Cấp luận bàn với nhau.

Ba vị cường giả Thiên Cấp được sinh ra cách ngày có tỷ thí với nhau cũng rất bình thường, nói cho cùng thì không ai muốn quang mang của mình bị hai người còn lại che mất, đều muốn trở thành

người đầu tiên được mọi người nhắc tới.

Nói như vậy, đợi sau này khi có người nói tới bọn họ sẽ nói như thế này: Ở tháng A, có người B cùng hai vị cường giả Thiên Cấp khác đồng thời đột phá.

Ai cũng muốn bản thân mình trở thành người B kia mà không phải hai vị khác.

"Yêu cầu này của Tư Đồ lão đệ nhất định sẽ được thỏa mãn." Bát trưởng lão nhà họ Phương ý vị thâm trường đáp.

Chương 990: Vai chính thần bí (2)

Mười giờ sáng, người đến đây dự lễ gần như đều đã đến đông đủ, tất cả mọi người đều đi tới quảng trường trước tổ từ của nhà họ Phương.

"Những tượng điêu khắc này đều là tượng của lịch đại cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương."

"Một hai ba bốn năm... Nhiều tượng điêu khắc như vậy, số lượng cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương thật sự khiến người khác cảm thấy tim đập nhanh."

Cho dù những bức tượng điêu khắc cường giả Thiên Cấp này đều đại biểu cho quá khứ cùng lịch sử của nhà họ Phương, nhưng tất cả mọi người vẫn hiểu, có đôi khi lịch sử đại biểu cho nội tình, nhiều cường giả Thiên Cấp như vậy đã lưu lại nội tình thâm hậu tới cỡ nào kia chứ?

Các trưởng lão nhà họ Phương lựa chọn tổ chức đại điển ở nơi này hẳn cũng là cố ý, chính là vì muốn để cho thế lực khác biết được nội tình của nhà họ Phương thâm hậu tới cỡ nào.

Trên quảng trường, ngoại trừ đám người tới tham dự lễ ra thì còn có một ngọn núi, một ngọn núi nhỏ cao chừng trăm thước (1), vốn dĩ ngọn núi này không ở nơi đây, nó được lão tổ nhà họ Phương đích thân ra tay lợi dụng đại trận của nhà họ Phương để dời qua.

(1) Thước: đơn vị đo lường chiều dài của Trung Quốc, 1 thước = 1/10 trượng = 0.33m

Di sơn đảo hải, nghe có chút khoa trương, nhưng các đỉnh núi bên trong sơn môn nhà họ Phương đã được bố trí trên trận pháp từ trước, vốn đã có thể di động, thậm chí bản thân những ngọn núi chính là một tổ hợp trận pháp rất lợi hại, chỉ là không có nhiều người biết được sự thật đó, ở nhà họ Phương chỉ có các trưởng lão mới biết được.

"Thời gian xem lễ sắp đến, vì sao vai chính còn chưa xuất hiện?"

"Đúng vậy, lần này nhà họ Phương thật sự quá thần bí rồi."

"Thật ra cho dù có thần bí hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì, nhà họ Phương cũng chỉ có mấy cường giả Địa Cấp đại viên mãn mà thôi, người bên ngoài cũng đã sớm quen thuộc, hẳn chính là một trong số những người đó thôi."

Đoàn người nhốn nháo nghị luận, mà bên phía Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung, trên mặt Tư Đồ Hòa tràn đầy vẻ khinh thường, nhà họ Phương càng cố tình thần bí lại càng lộ ra vẻ không đủ lực lượng.

Ở trong mắt Tư Đồ Hòa còn có hai vị cung chủ khác của Tông Thánh Cung, hẳn là nhà họ Phương bị buộc vào hoàn cảnh bất đắc dĩ mới phải tổ chức một đại điển Đạp Thiên để ứng đối với sự bức bách từ Tông Thánh Cung bọn họ, muốn duy trì mặt mũi của gia tộc đứng đầu giới tu luyện mà thôi.

Cái gọi là vai chính nói không chừng chính là không trâu bắt chó đi cày, có thể đột phá thành công hay không còn rất khó nói.

Nếu không thể đột phá thành công, có thể nói lần này nhà họ Phương thật sự mất hết thể diện, mà đối với Tông Thánh Cung đây chính là cơ hội tốt nhất để thượng vị.

Cứ kéo dài tình huống như thế, Tông Thánh Cung muốn vượt

lên trước nhà họ Phương cũng không phải là không có khả năng.

Một số thời khắc, sự cách biệt giữa thứ nhất và thứ hai không chỉ nằm ở chiến lực hàng đầu, bởi vì cho dù là nhà họ Phương hay là Tông Thánh Cung đều rất rõ ràng, hai nhà bọn họ không thể khai chiến toàn diện được, nếu đã không thể khai chiến toàn diện, như vậy phải làm thế nào mới kết luận được ai đứng thứ nhất ai đứng thứ hai đây?

Những lúc như vậy nhất định phải xem danh vọng của hai nhà trong giới tu luyện, cái này cũng giống như nước Mỹ và Russia vậy, rốt cuộc thực lực quân sự của nước nào lợi hại hơn, kỳ thực căn bản không hề có kết luận chắc chắn, bởi vì hai nhà không thể nào thật sự khai chiến toàn diện được.

Cho nên lúc này sẽ phải xem lực ảnh hưởng, mà lực ảnh hưởng sẽ được quyết định như thế nào? Đương nhiên là sẽ được biểu hiện qua những phương diện khác, tỷ như tiến hành chiến tranh ở khu vực cục bộ hoặc ở những quốc gia khác, đương nhiên đây chỉ là đang nói về thực lực quân sự.

Lúc này tình huống của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung cũng giống như thế, song phương không thể nào thật sự khai chiến, sức chiến đấu mạnh nhất của hai bên cũng không kém nhau, nếu Tông Thánh Cung muốn lực ảnh hưởng của nhà mình vượt lên trước nhà họ Phương, nhất định phải đè ép nhà họ Phương trên một số phương diện.

Mà Tư Đồ Hòa xuất hiện lúc này đã tạo ra một cơ hội tốt cho bọn họ, nếu thao tác tốt, lực ảnh hưởng của Tông Thánh Cung trong giới tu luyện có thể sẽ vượt lên trước nhà họ Phương.

...

Lúc này tất cả trưởng lão nhà họ Phương đều hội tụ ở bên dưới ngọn núi này, mặc dù không ai dám gây chuyện ở nhà họ

Phương, nhưng khi đột phá đến Thiên Cấp tuyệt đối không thể bị bất kỳ người nào quấy rối, chú ý cẩn thận luôn không sai.

Thấy người nhà họ Phương cẩn thận như vậy, không ít cường giả Thiên Cấp dự lễ hơi nheo mắt lại, những trưởng lão nhà họ Phương cẩn thận như vậy đã nói rõ một điểm, đó chính là vai chính trong đại điển này rất quan trọng đối với nhà họ Phương.

Đối với nhà họ Phương đến nói, một vị cường giả Thiên Cấp cũng quan trọng thật, nhưng vẫn chưa thể quan trọng đến trình độ này.

Phát hiện đó khiến cao tầng của những thế lực này trở nên nghiêm túc hẳn lên, mà ngay dưới loại không khí này, một bóng người xuất hiện trên hòn đá ở đỉnh núi.

Độ cao trăm mét, không ít người vẫn không thể thấy rõ diện mạo của bóng người kia, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng người màu xanh.

Thế nhưng tại thời khắc này, con ngươi của tất cả những cường giả Địa Cấp hậu kỳ này cùng những cường giả Thiên Cấp kia đều ngưng lại, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, trong này còn kể cả một số đường chủ nhà họ Phương.

"Tại sao có thể là cậu ta?"

Chu Thương Hải không nhịn được lên tiếng kinh hô, Hóa Phong Cung bọn họ cùng Tông Thánh Cung đã từng đoán tới rất nhiều cường giả Địa Cấp hậu kỳ đại viên mãn nhà họ Phương, duy chỉ không nghĩ tới cậu ta.

"Rốt cuộc là nhà họ Phương đang làm cái gì vậy?"

Cung chủ Tông Thánh Cung cũng nhíu mày, đội ngũ cường giả Thiên Cấp đang nhìn về phía đỉnh núi, không đúng, cho dù là

những cường giả cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ ở đây đều có gương mặt khá trẻ tuổi, cũng đã tràn đầy nghi ngờ.

So sánh với bầu không khí bên Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung, lúc này ở những nơi khác trong quảng trường lại trở nên xôn xao hẳn lên, cho dù không thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo của bóng người đang ở trên đỉnh núi kia, thế nhưng từ trong miệng đám người xung quanh ai cũng biết rõ bóng người đang đứng phía trên đỉnh núi kia là ai.

"Vì sao lại là Phương Minh? Không phải lần này cậu ta không thu hoạch được gì bên trong Long Môn bí cảnh sao?"

"Tôi đã nghĩ tới tất cả mọi người, duy chỉ không nghĩ đến nhân vật chính ngày hôm nay lại là Phương Minh."

Đám người ở đây đều bị chấn kinh tới mức ngây ngốc, thật sự là sự xuất hiện của Phương Minh quá nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

"Ở bên trong Long Môn bí cảnh, Phương Minh không thu được dù chỉ một đạo khí vận đại đạo, đây là chuyện mà mọi người đều biết, nhiều cường giả Thiên Cấp như vậy không thể nào cùng nhìn lầm được, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất."

Có người đột nhiên mở miệng, mà sau khi người này nói xong câu đó lập tức im lặng, những người khác ở đây thì lại đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì bọn họ nghe rõ ý ẩn chứa trong lời nói này.

Không hấp thu khí vận đại đạo nhưng lúc này lại đứng ở nơi đó, chuẩn bị đột phá đến Thiên Cấp, điều này có ý vị gì? Có nghĩa là Phương Minh dựa vào sự cố gắng của mình để đột phá.

Không tới ba mươi tuổi đã bắt đầu trùng kích cảnh giới Thiên Cấp, hơn nữa còn có thể tự tin chắc chắn sẽ thành công như vậy,

từ chuyện nhà họ Phương tổ chức đại điển Đạp Thiên bọn họ đã có thể cảm nhận được điểm này, nếu như cậu không có phần tự tin này, hẳn nhà họ Phương sẽ không cử hành đại điển.

Chính bởi vì nghĩ tới những thứ này, đám người ở đây lại càng thêm khiếp sợ.

Có cần phải nghịch thiên như vậy hay không?

Còn trẻ như vậy đã bước chân vào cảnh giới Địa Cấp, khi cậu trở thành Địa Cấp đại viên mãn đã khiến vô số người kinh ngạc tới rớt cằm, mà sau khi nghe được tin Phương Minh không thu hoạch được gì bên trong Long Môn bí cảnh, phần lớn người trong giới tu luyện đều bởi vậy mà thở phào nhẹ nhõm.

Không phải tất cả những thế lực ở đây đều có ân oán với nhà họ Phương, cũng không phải có bất mãn gì với nhà họ Phương, bọn họ chỉ không cam lòng mà thôi. Chúng ta tân tân khổ khổ tu luyện hơn nửa đời người vẫn không thể bước vào cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ, thậm chí có người còn tu luyện tới đầu tóc bạc trắng, vất vả lắm mới có thể bước vào cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ.

Cậu chỉ là một người trẻ tuổi, chỉ mới tu luyện vài năm như vậy đã đuổi kịp đám người chúng ta tu luyện suốt một đời, làm sao bọn họ có thể chịu nổi điều này được chứ?

Cho nên sau khi nghe được Phương Minh không có thu hoạch gì, bọn họ ngược lại còn vỗ tay khen hay, việc này vốn không liên quan gì tới nhà họ Phương, bọn họ thuần túy là không nhìn nổi, nếu Phương Minh còn có thu hoạch gì không phải là ông trời quá mức bất công sao?

Vốn dĩ bọn họ cảm thấy ông trời làm vậy mới là công bằng, chí ít cũng có thể khiến bọn họ cảm thấy đáy lòng được an ủi, nhưng bây giờ đây, một tia an ủi kia lại một lần nữa bị xé nát bấy.

Không hấp thu được khí vận đại đạo cậu liền mạnh mẽ đột phá đến Thiên Cấp, cậu làm vậy là không muốn cho người ta một con đường sống sao?

Chương 991: Triệt để chết lặng

Đều nói lịch sử được sinh ra là để phá vỡ, nhưng thứ bản thân cậu phá vỡ không chỉ là lịch sử, cậu làm vậy là không muốn cho những người đến sau một con đường sống mà! Mới trẻ tuổi như vậy đã đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, làm sao người đời sau có thể phá vỡ được kỷ lục này kia chứ?

Ở đây, một mảnh yên lặng, tất cả đều rơi vào trạng thái không biết nói gì.

"Hừ, có thể đột phá thành công hay không còn khó nói, cho dù có thể đột phá, ta cũng có lòng tin đánh bại hắn."

Vẻ mặt Tư Đồ Hòa tràn đầy u ám, Phương Minh xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của hắn, nhưng hắn vẫn có đủ lòng tin đối với chính mình, mặc dù hấp thu khí vận đại đạo là hành vi đi đường tắt, nhưng lại không khác gì so với những người đột phá bình thường.

Chính bản thân hắn cầm mười bốn đạo khí vận đại đạo trong tay đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, hắn tự tin trong số những cường giả vừa đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, hắn là người mạnh nhất.

Trên đỉnh núi, lúc này Phương Minh cũng hít sâu một hơi, nếu như cậu biết ý nghĩ của đám người phía dưới, đoán chừng sẽ bật cười ha hả.

Cái gì mà mạnh mẽ đột phá, bản thân cậu đột phá được là nhờ hấp thu khí vận đại đạo đấy. Trong thời gian một tháng này, cậu đã hấp thu hết sáu mươi bốn đạo khí vận đại đạo kia, sở dĩ chỉ có sáu mươi bốn đạo, đó là vì hai đạo còn lại đã bị khí linh bảo tháp

nuốt mất.

Khí linh bảo tháp lấy cớ thu phí cất giữ, trắng trợn nuốt mất hai đạo.

Sáu mươi bốn đạo khí vận đại đạo đã bị cậu hấp thu, mà giờ khắc này, bản thân cậu muốn phóng xuất khí tức đại đạo trong cơ thể mình, dùng nó để cảm ứng thiên địa pháp tắc, khiến thiên địa pháp tắc phủ xuống.

Nhắm mắt lại, để bản thân mình có thể tâm bình khí hòa, đồng thời điều tiết để bản thân đạt được trạng thái tốt nhất, mà lần điều tiết này tiêu tốn mười lăm phút đồng hồ.

Chẳng qua lúc này ở bên dưới núi lại không có bất kỳ người nào lộ ra vẻ bực mình, dưới cái nhìn của bọn họ đương nhiên độ khó của việc tự thân đột phá này cao hơn đột phá nhờ khí vận đại đạo nhiều, vì thế cũng cần phải cẩn thận hơn một chút.

Thời gian mười lăm phút trôi qua, Phương Minh mở mắt, con ngươi nhìn chằm chằm thái dương trên bầu trời, sau một khắc hai tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời khí thế toàn thân cũng bùng phát mạnh mẽ.

Đoàng!

Trong nháy mắt ngay khi khí tức của Phương Minh được thả ra, trên bầu trời lập tức có tiếng sấm vang lên, giống hệt như Tư Đồ Hòa đột phá lúc trước, mây mù cuồn cuộn trực tiếp che phủ mặt trời.

Thời khắc này, con ngươi của tất cả mọi người đều dán chặt vào Phương Minh trên đỉnh núi, bởi vì bọn họ biết thời điểm mấu chốt sắp tới.

Tuy rằng trên mặt Tư Đồ Hòa mang theo vẻ khinh thường, nhưng con ngươi vẫn chăm chú nhìn chằm chằm Phương Minh,

bởi vì hắn biết kế tiếp chính là thời gian để bắt lấy thiên đạo pháp tắc.

Có thể đưa tới tiếng sấm sét cũng đồng nghĩa với thiên địa pháp tắc đã thừa nhận Phương Minh rồi.

"Lúc đầu thiên đạo phủ xuống hơn ba mươi đạo thiên địa pháp tắc mặc cho ta lựa chọn, ngươi không thể nào vượt lên trước ta được, hơn nữa ngươi lại còn là tự thân đột phá, hắn cũng chỉ có một loại thiên địa pháp tắc mà thôi, căn bản là không có sự lựa chọn nào khác."

Trong giới tu luyện vẫn luôn công nhận một điều, nếu tự mình đột phá mà được thiên địa pháp tắc tán thành không thể nào tốt như được lựa chọn, bởi vì nếu được lựa chọn có thể chọn thiên địa pháp tắc mạnh hơn.

"Hắn thực sự có thể đột phá thành công."

"Ta đã không biết nên nói cái gì nữa, người này lại sáng tạo ra lịch sử, đây mới thật sự là con của thế giới khí vận."

"Trách không được người nhà họ Phương lại cẩn thận để ý như vậy, lấy thiên phú của người này, còn trẻ như thế đã có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, tương lai thật sự là không giới hạn, có thể khẳng định cảnh giới thiên vương đã không phải trọng điểm, có lẽ còn có thể trùng kích tới cảnh giới cao hơn."

"Nếu ta nhớ không lầm, sư phụ của Phương Minh là Bổ Thiên Chí Tôn đấy, chẳng lẽ lại xuất hiện thần thoại một môn phái hai Chí Tôn sao?"

Thần thoại!

Một môn phái hai Chí Tôn thực sự có thể xưng là thần thoại, bởi vì đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử của giới tu luyện, hơn nữa trong mắt mọi người chuyện như vậy thật sự là

thần thoại, xa xa không thể chạm tới.

Nhưng bây giờ, thần thoại này đã không còn xa xa không thể chạm như trước nữa, chí ít Phương Minh trước mắt đã chạm tới ranh giới.

Ngoại chuyện sợ hãi thán phục thì tất cả mọi người đều đang chờ đợi vòng xoáy thiên địa pháp tắc xuất hiện, vậy mà sau khi chờ đợi được một lúc lâu vẫn không thấy vòng xoáy thiên địa pháp tắc xuất hiện.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Dựa theo lẽ thường, sau khi tiếng sấm hạ xuống thì gió xoáy phải lập tức xuất hiện mới đúng."

"Trong lịch sử dường như cũng đã có trường hợp như vậy, có người đã đưa tới tiếng sấm trong khi đột phá Thiên Cấp, nhưng cuối cùng lại không thể bắt được thiên địa pháp tắc, nguyên nhân là vì tu vi và cảnh giới của người nọ là do một vị thiên vương mạnh mẽ truyền vào, vì thế thiên địa pháp tắc không đồng ý."

Trong đám người, có người nhỏ giọng thầm thì một câu, mà nghe nói như thế, ánh mắt của đám người bên phía Tông Thánh Cung lại sáng rực lên, bởi vì bọn họ cảm thấy khả năng này rất lớn.

Phương Minh rõ ràng chỉ mới đạt tới cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, còn cách ngày đột phá cảnh giới Thiên Cấp rất xa, vì sao có thể đột phá nhanh như vậy? Nhất định là nhà họ Phương đã giở thủ đoạn gì đó.

Mấy vị cường giả Thiên Cấp của Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ biết rõ ngoại trừ những trưởng lão trên mặt nổi này, nhà họ Phương còn có một nhân vật khủng bố, mà Tông Thánh Cung cũng có một nhân

vật cấp bậc như thế.

Nếu như vị kia của nhà họ Phương ra tay, muốn mạnh mẽ nâng Phương Minh một bậc để cậu có thể đột phá cảnh giới Thiên Cấp cũng không phải là không được, nhưng nếu như không được thiên địa pháp tắc tán thành, vậy cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt cường giả Thiên Cấp của Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung sáng ngời, vẻ mặt cũng trở nên dễ dàng hơn, thậm chí khóe miệng còn cong lên lộ ra dáng tươi cười, đương nhiên, đây là dáng tươi cười nhìn có vẻ hơi hả hê.

Tốt nhất, tốt nhất chính là Phương Minh không được thiên địa pháp tắc tán thành, cứ như vậy toàn bộ nhà họ Phương sẽ trở thành trò cười của giới tu luyện.

"Không thể tu luyện thành dựa vào thực lực của bản thân, cho dù có mượn bàng môn tả đạo, cuối cùng cũng chỉ vô dụng mà thôi."

Tư Đồ Hòa cười lạnh liên tục, hơn nữa âm thanh còn không nhỏ, nghe thấy những lời hắn nói, trên mặt không ít người đều lộ ra vẻ bừng tỉnh cùng tán đồng, tựa hồ đều đã cho rằng Phương Minh đột phá được là nhờ nhà họ Phương mạnh mẽ đưa lên.

Chẳng qua sau khi Tư Đồ Hòa dứt lời không được ba giây, trên trời cao đột nhiên lại truyền ra một tiếng sấm.

Đoàng đoàng!

Tiếng sấm này còn mạnh hơn so với tiếng sấm trước kia, hơn nữa bởi vì mọi người đều không phòng bị, không ít người đã bị tiếng sấm này dọa sợ hết hồn.

"Hai... Hai đạo sấm sét, đây là có chuyện gì?"

Một lúc sau, phần lớn người ở đây mới hồi phục tinh thần lại, Tư Đồ Hòa cùng Chu Thương Hải đều mang vẻ mặt nghi hoặc, mà lúc này sắc mặt đám cường giả Thiên Cấp uy tín lâu năm lại đột nhiên thay đổi lớn, nguyên nhân khiến bọn hắn biến sắc như vậy chính là vì bọn hắn nghĩ tới một khả năng.

Trong lịch sử giới tu luyện đã từng có một cường giả thiên phú siêu tuyệt, trong lúc đột phá cảnh giới Thiên Cấp đã trực tiếp lĩnh ngộ hai đạo thiên địa pháp tắc, mà lúc đó cũng có hai tiếng sấm vang lên.

Một tiếng sấm đại biểu cho một đạo thiên địa pháp tắc, tiếng sấm này còn có một biệt danh khác, gọi là đạo âm.

"Lẽ... Lẽ nào Phương Minh lĩnh ngộ hai đạo thiên địa pháp tắc?"

Có cường giả Thiên Cấp mở miệng, trong giọng nói còn mang theo chút không thể tin, cường giả Thiên Cấp trẻ tuổi như vậy, còn lĩnh ngộ hai đạo thiên địa pháp tắc, lúc này ngay cả một số cường giả Thiên Cấp như bọn họ cũng đã không thể ngồi yên, tất cả mọi người đều muốn nói một câu, còn để cho người ta sống nữa hay không?

Vậy mà khi tiếng sấm thứ ba vang lên, vị cường giả Thiên Cấp này lại tự vả miệng một cái vang dội, cuối cùng ngay cả một chữ cũng không thể nói ra được.

Về phần những người khác ở đây cũng im lặng như tờ, không biết là vì quá khiếp sợ hay là vì đã cạn lời rồi.

Cho nên, khi tiếng sấm thứ tư vang lên, vẻ mặt của mọi người ở đây đã triệt để chết lặng.

Chương 992: Dã tâm của Phương Minh (1)

Đoàng!

Khi tiếng sấm thứ năm hạ xuống xong, không ít người run một cái, bình thường, dựa vào tu vi của đám người ở đây vốn không đến mức bị tiếng sấm này dọa sợ, nguyên nhân khiến bọn họ khiếp sợ như vậy là vì Phương Minh.

Một tiếng sấm đại biểu cho một đạo thiên địa pháp tắc, mà có thể khống chế một đạo thiên địa pháp tắc cũng có nghĩa đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp, mà có thể khống chế năm đạo thiên địa pháp tắc chính là cảnh giới thiên vương!

Từ Địa Cấp đại viên mãn thoáng cái đã đột phá đến cảnh giới thiên vương, từ xưa đến nay chuyện như vậy chưa từng xảy ra trong giới tu luyện.

Tu luyện càng về sau lại càng thêm gian nan, Địa Cấp là như vậy, Thiên Cấp cũng là như vậy, hơn nữa Thiên Cấp còn khó tu luyện hơn so với Địa Cấp.

Thử nghĩ một chút, phần lớn người đều phải tìm hiểu mấy chục năm thậm chí cả gần trăm năm mới nắm trong tay một đạo thiên địa pháp tắc, đột phá đến Thiên Cấp, mà nếu muốn tiếp tục tiến thêm một bước, nhất định lại phải khống chế thiên địa pháp tắc một lần nữa, mặc dù đã có kinh nghiệm khi khống chế đạo thiên địa pháp tắc đầu tiên, nhưng đây cũng là việc cần một thời gian rất dài.

Bao nhiêu cường giả Thiên Cấp dành cả đời vẫn không thể

nắm giữ hai đạo thiên địa pháp tắc, chứ đừng nói là ba đạo, bốn đạo thậm chí là năm đạo để đạt được cảnh giới thiên vương.

Cho dù là hậu tích bạc phát, thế nhưng cũng không thể phát như thế được.

Rốt cuộc là vì sao cậu có thể làm được điều đó?

Giờ khắc này, trong ánh mắt của đám người ở đây khi nhìn về phía Phương Minh tràn đầy sợ hãi thán phục cùng nghi ngờ, bởi vì đây đã vượt quá cực hạn mà thiên phú có để đạt tới.

Nhất định phải dựa vào cơ duyên đặc thù mới có thể đạt tới mức này, chỉ là đám cường giả Thiên Cấp ở đây nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ ra, rốt cuộc phải là cơ duyên như thế nào mới có thể khiến Phương Minh đạt đến một bước này.

Thân thể Chu Thương Hải đang run run, cho dù đã là cường giả Thiên Cấp nhưng giờ phút này trái tim hắn lại đang run rẩy, nếu như hắn không nhớ lầm, đợi khi Phương Minh kết thúc đột phá, dựa theo ước định của nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung, ba cường giả Thiên Cấp mới đột phá là bọn họ sẽ phải luận bàn một phen.

Nhưng này làm sao có thể luận bàn được? Một khi tỷ thí khác gì tự đâm đầu vào đường chết, này khác gì tự đưa mặt ra cho người ta đánh chứ?

Nghĩ tới đây, Chu Thương Hải ai oán nhìn về phía Tư Đồ Hòa, kết quả lại phát hiện giờ phút này sắc mặt Tư Đồ Hòa vô cùng nhợt nhạt, cắn chặt môi tới mức sắp chảy máu.

Điều này khiến hắn hiểu rõ, biến hóa cảm xúc trong lòng Tư Đồ Hòa không ít hơn hắn chút nào.

Nếu như Chu Thương Hải là trực tiếp ai oán, như vậy Tư Đồ Hòa lại là hoàn toàn há hốc mồm không biết phải làm sao.

Lần này hắn hấp thu mười bốn đạo khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh, đã trở thành người đứng đầu, nhờ đó mà hắn có thể một lần hành động đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp, vốn muốn một lần thành danh thiên hạ biết, thậm chí còn có thể giúp tông môn chèn ép nhà họ Phương, trở thành đại công thần của tông môn.

Nhưng bây giờ...

Nếu như lúc này có thể mở miệng mắng to, nhất định Tư Đồ Hòa sẽ khàn giọng rống lớn, mắng nhà họ Phương, mắng Phương Minh, càng phải mắng lão tặc thiên này.

Cho dù ông trời có bất công cũng không thể bất công đến trình độ này được!

"Lúc người này ở Long Môn bí cảnh tuyệt đối không phải không thu hoạch được gì, ngược lại hắn là còn có thu hoạch khổng lồ, nếu không cậu ta không thể nào làm được điểm này, chúng ta đều bị gạt rồi."

Một vị cung chủ Tông Thánh Cung hít sâu một hơi, nói ra phán đoán của mình, mà lúc này phán đoán của hắn cũng được toàn bộ cường giả Thiên Cấp ở đây tán thành.

Trên đời này tuyệt đối không có cơ duyên gì có thể khiến người ta thoáng cái từ Địa Cấp đại viên mãn đột phá đến cảnh giới thiên vương, khả năng duy nhất chính là cậu đã lấy được đầy đủ khí vận đại đạo bên trong Long Môn bí cảnh.

Về phần tại sao Phương Minh đã lấy được khí vận đại đạo lại không bị phát hiện, điểm này đã không còn quan trọng nữa.

So sánh với việc thu được hơn năm mươi đạo khí vận đại đạo, vấn đề phía trên vẫn được tính là vấn đề sao?

Thu hoạch được mấy chục đạo khí vận đại đạo, bản thân

chuyện này đã là một vấn đề vô cùng lớn rồi.

Lúc này Vô Cực Tử đang đứng trong đám người lại vuốt râu mà cười, trước đây khi Phương Minh tay không đi ra, hắn đã cảm thấy có cái gì không đúng, nhất là sau đó lão tổ còn nói một câu, chính câu nói ấy đã khiến hắn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Mà biểu hiện của Phương Minh lúc này đã chứng minh những lời lão tổ nói, không phải Phương Minh không thu hoạch được gì, ngược lại, cậu là người có thu hoạch to lớn nhất.

Khóe miệng Tư Đồ Hòa co quắp một cái, cung chủ nhà mình vừa nói ra lời này lập tức khiến một chút tôn nghiêm cuối cùng của hắn cũng mất tăm, ngay cả danh xưng người sáng tạo kỷ lục trong Long Môn bí cảnh cũng bị tước đoạt.

Đoàng!

Tiếng sấm thứ sáu vang vọng, lần này đám người ở đây đã chân chính chết lặng.

Quan tâm gì chuyện cậu có thể gọi tới bao nhiêu tiếng sét, có giỏi thì trực tiếp truyền tới mười tiếng sét đi, cùng lắm là đến cảnh giới thiên tôn chứ gì.

Trên thiên vương là thiên tôn, cần khống chế mười đạo thiên địa pháp tắc, đừng cho rằng chỉ là gấp đôi số lượng thiên địa pháp tắc, độ khó trong quá trình này hắn phải gấp mấy chục lần chứ chẳng đùa, chẳng qua độ khó trong quá trình này chỉ có cường giả thiên vương đang muốn đột phá thiên tôn mới có thể cảm nhận được.

Sáu tiếng sấm hạ xuống, mây mù cuồn cuộn trên bầu trời, cùng lúc đó một vòng gió xoáy xuất hiện từ trong mây mù, cuốn hết tất cả kéo thẳng về phía Phương Minh.

Thấy gió xoáy xuất hiện, cuối cùng đám người ở đây cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng bọn hắn cũng hiểu rõ, sáu đạo thiên địa pháp tắc trong người Phương Minh đã chú định cậu sẽ là kỷ lục tiền vô cổ nhân… ừm, chắc cũng là hậu vô lai giả (1) trong lịch sử giới tu luyện trong vòng trăm năm tới.

(1) Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: ý chỉ người trước, kẻ sau không ai bằng

Gió xoáy bao phủ lấy Phương Minh, màu sắc rực rỡ, chỉ quan sát đã có thể phát hiện bên trong gió xoáy này bao hàm hơn trăm loại thiên địa pháp tắc, số lượng vượt xa mấy chục loại thiên địa pháp tắc mà Tư Đồ Hòa triệu hoán được lúc trước.

"Không biết lần này Phương Minh sẽ lựa chọn sáu đạo thiên địa pháp tắc nào."

Đố kị, có lẽ có, nhưng trong lòng phần lớn người ở đây, đố kị không phải là cảm xúc chính của bọn họ, bởi vì bọn họ biết có đố kị cũng vô dụng, còn không bằng an tâm làm một người chứng kiến kỳ tích, sau này cũng có sự tích để kể lại cho con cháu mình.

"Mấy con có biết không, nhân vật truyền kỳ sáng tạo ra lịch sử kia, chính là Phương Minh đã từ Địa Cấp đại viên mãn nhảy vọt đột phá đến thiên vương, trước đây chính mắt cha đã nhìn thấy hắn đột phá đấy."

"Vào lúc ấy, tên kia có thể dẫn động sáu tiếng sấm sét nổ vang, trăm đạo thiên địa pháp tắc nghe triệu hoán mà đến..."

Mọi người đều đang đợi sự lựa chọn cuối cùng của Phương Minh.

Mà giờ khắc này, Phương Minh đang ở trong vòng xoáy lại không vội ra tay, bởi vì cậu còn thời gian sáu mươi hơi thở.

Mười đạo khí vận đại đạo có thể đổi lấy thời gian mười hơi

thở để lựa chọn, mà trên người cậu có sáu mươi bốn đạo, đồng nghĩa với cậu sẽ có thời gian chừng sáu mươi hơi thở để lựa chọn, cậu phải đợi, đợi đến thời khắc cuối cùng mới ra tay.

Bởi vì chừng trăm đạo thiên địa pháp tắc trước mắt không phải toàn bộ thiên địa pháp tắc trên thế giới này, còn có quá nhiều thiên địa pháp tắc chưa hiện rõ.

Thời gian từng hơi thở trôi qua, mà theo thời gian trôi qua, thiên địa pháp tắc bên trong vòng xoáy cũng hội tụ càng ngày càng nhiều.

"130 đạo, 150 đạo..."

"Sắp được hai trăm đạo rồi sao cậu ta còn chưa đưa ra lựa chọn?"

Trong đám người, có người nghi ngờ khó hiểu, lúc này hẳn cậu ta phải chọn rồi mới đúng, đã có nhiều loại pháp tắc xuất hiện như vậy rồi, không lẽ cậu ta còn chưa vừa ý?

Chương 993: Dã tâm của Phương Minh (2)

Sau khi thời gian năm mươi hơi thở trôi qua, đám trưởng lão nhà họ Phương cũng đã cảm thấy không thể ngồi yên, mặc dù vẫn còn thời gian mười hơi thở nhưng Phương Minh phải lấy được sáu đạo thiên địa pháp tắc đấy, chỉ riêng chuyện này đã có thể tiêu tốn thời gian mười hơi thở của cậu.

Nếu không may có chuyện ngoài ý muốn gì đó xuất hiện khiến cậu vồ hụt mất một đạo, không phải là đã tổn thất lớn sao?

Toàn bộ thiên địa pháp tắc, chỉ khi đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp mới có thể bắt lấy như vậy, một khi đã bước vào Thiên Cấp rồi, không thể gặp kỳ ngộ như thế này thêm lần nào nữa.

Giới tu luyện gọi cơ hội này là cơ hội trời ban, là thiên đạo ban cho những cường giả bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp.

Trong khi tất cả mọi người đều đang chú ý tới Phương Minh, ở nơi tổ từ nhà họ Phương, trong mắt lão tổ nhà họ Phương lộ ra tinh quang, nói nhỏ một câu, "Xem ra dã tâm của cậu ta không nhỏ, hẳn là đang chờ đợi hai đạo thiên địa pháp tắc kia xuất hiện đi, không biết cậu ta có thể thành công hay không."

Trong vòng xoáy, sau khi tính toán thời gian còn thừa, vẻ mặt Phương Minh cũng có chút vội vã, đúng là cậu đang đợi, đợi pháp tắc Không gian cùng Thời gian xuất hiện.

"Có vẻ bản thân mình đã tham lam quá mức rồi, cũng được, sáu đạo thiên địa pháp tắc cũng không tồi."

Khi chỉ còn lại thời gian bảy hơi thở, Phương Minh quyết định bỏ qua, đưa tay phải bắt lấy thiên địa pháp tắc trước mặt.

Ngay tại lúc tay của Phương Minh vừa vươn ra giữa không trung, bên tai đột nhiên truyền đến vô số tiếng hô kinh ngạc, hiển nhiên mấy tiếng hô này được truyền tới từ đám người bên dưới kia, mà cho dù cậu đang ở vị trí cách bọn họ chừng trăm bước vẫn có thể nghe được tiếng hô này, có thể nghĩ đám người đang xem lễ phía dưới đã nhìn thấy tình cảnh khiến bọn họ khiếp sợ tới mức nào.

Trên thực tế, cũng quả thật là như thế.

Lúc này sau khi đám người xem lễ bên dưới kinh hô thành tiếng lập tức trợn tròn mắt, bởi vì bọn họ thấy đột nhiên có cầu vồng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đâm xuyên qua mây mù trên bầu trời đi về hướng Phương Minh.

Cầu vồng bảy màu, trong dĩ vãng loại cầu vồng này tượng trưng cho một hiện tượng thiên văn, mà cầu vồng bảy màu xuất hiện lúc này lại khiến đám người ở đây biết rõ, đây không phải cầu vồng, đây là pháp tắc Thời gian.

Toàn bộ thế giới có chứa hơn mấy trăm ngàn loại thiên địa pháp tắc, cao cấp cùng thần bí nhất chính là pháp tắc Thời gian, thậm chí còn được xếp hạng cao hơn cả pháp tắc Không gian, không ngờ hiện tại, loại pháp tắc thần bí này lại cứ xuất hiện ở trước mặt mọi người như vậy.

Không ít cường giả Thiên Cấp đều bắt đầu thở gấp, pháp tắc Thời gian chính là tồn tại mà bọn họ chỉ có thể ngưỡng vọng chứ không thể cầu, rất nhiều cường giả Thiên Cấp dùng hết cả đời vẫn không thể nhìn thấy pháp tắc Thời gian.

Ở bên trong tổ từ nhà họ Phương, lúc này vẻ mặt lão tổ nhà họ Phương cũng rất phức tạp, cũng có một khoảnh khắc trong đôi

mắt kia tràn đầy tham dục, chẳng qua rất nhanh đã thu liễm lại.

"Pháp tắc Thời gian?"

Phương Minh cũng nhìn thấy cầu vồng này, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, không nghĩ tới cuối cùng cậu lại có thể chờ tới lúc pháp tắc Thời gian xuất hiện.

Chỉ là pháp tắc Thời gian này lại không giống những pháp tắc khác, nó không bị cuốn vào vòng gió xoáy hiện ra trước mặt cậu mà lại lẳng lặng đứng bên ngoài vòng gió xoáy này, phảng phất như khinh thường chuyện làm bạn với những thiên địa pháp tắc khác.

"Này..."

Trên mặt Phương Minh có vẻ do dự, thời gian còn lại đã không nhiều lắm, hoặc là lao ra khỏi vòng xoáy vồ lấy pháp tắc Thời gian, hoặc là vồ lấy sáu đạo thiên địa pháp tắc ở gần đây.

Trở thành thiên vương khống chế sáu đạo thiên địa pháp tắc hay trở thành cường giả Thiên Cấp khống chế pháp tắc Thời gian, nan đề này khiến cậu khó lòng có thể quyết định được.

Có lẽ, sau khi trở thành thiên vương cậu sẽ có thể đụng chạm đến pháp tắc Thời gian, nhưng cũng có thể không khống chế được pháp tắc Thời gian; nếu cậu lựa chọn pháp tắc Thời gian, sau này vẫn có thể khống chế một loại pháp tắc khác, nhưng hẳn phải tốn một thời gian rất dài mới có thể khống chế được sáu đạo pháp tắc, thậm chí cũng có thể không làm được điểm ấy trong suốt cuộc đời này.

Rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào đây? Sợ rằng không có người nào có thể đưa ra đáp án giúp Phương Minh được.

Suy nghĩ của Phương Minh nhanh chóng chuyển động, mà những suy nghĩ vừa rồi cũng chỉ kéo dài trong thời gian một hơi

thở mà thôi.

Sau một khắc, cuối cùng cậu cũng động, đưa ra lựa chọn cuối cùng của mình.

Thân thể Phương Minh chuyển động rồi!

Hai tay cậu không hề chạm tới bất kỳ đạo thiên địa pháp tắc nào bên trong vòng xoáy, trực tiếp chạy ra khỏi vòng xoáy bắt lấy cầu vồng kia.

Oành!

Trong khoảnh khắc khi tay cậu nắm lấy cầu vồng kia, cầu vồng bảy màu nổ tung bắn ra ánh sáng sáng chói, cùng lúc đó, gió xoáy cũng tiêu tán trong nháy mắt.

"Thật là quyết đoán."

Trong đám người, những cường giả Thiên Cấp kia thấy Phương Minh lựa chọn như vậy, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ rung động, bởi vì chỉ có bọn họ mới biết lựa chọn như vậy gian nan tới cỡ nào.

Mặc dù rất khó có thể khống chế pháp tắc Thời gian, nhưng cường giả thiên vương cũng nào có dễ sinh ra như vậy?

Dùng cảnh giới thiên vương để đổi lấy một đạo pháp tắc Thời gian, suy bụng ta ra bụng người, nếu như đổi lại là bọn họ sợ rằng không ai có thể quyết định lựa chọn như vậy.

Nguyên nhân là vì cho dù pháp tắc Thời gian có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng nếu như chỉ ở giai đoạn sơ cấp, làm sao có thể thay thế được cảnh giới thiên vương, đây là nghiền ép về mặt thực lực.

Một người mạnh mẽ đánh bại mười người, nếu coi pháp tắc Thời gian là túc trí đa mưu, thì cho dù có túc trí đa mưu hơn nữa,

có giỏi tính toán hơn nữa, nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối vẫn sẽ không có chút tác dụng gì.

Chỉ có những người vô cùng tự tin với bản thân mình mới sẽ lựa chọn như vậy.

"Sự quyết đoán của người này khiến lão phu mặc cảm."

Có cường giả Thiên Cấp cảm khái, mà lời của hắn cũng được những cường giả Thiên Cấp khác ở đây công nhận, ngoại trừ những người vô cùng tự tin với bản thân mình thì còn ai có thể chống lại sức mê hoặc của cường giả thiên vương?

"Không ngờ cậu ta lại lựa chọn pháp tắc Thời gian!"

Trong mắt Tư Đồ Hòa đột nhiên lộ ra vẻ hi vọng, đương nhiên một Phương Minh có thể điều khiển sáu đạo thiên địa pháp tắc không phải hắn có thể chống lại, nhưng đối mặt với một Phương Minh chỉ có thể điều khiển một đạo thiên địa pháp tắc, biết đâu hắn còn có thể đánh một trận.

Đúng là pháp tắc Thời gian rất cao cấp cũng rất thần bí, nhưng nghĩ đến pháp tắc Thời gian này mới chỉ đang ở trạng thái sơ cấp, hắn cũng không lợi hại hơn bao nhiêu.

Sự lựa chọn của Phương Minh khiến Tư Đồ Hòa thở ra một hơi, ít nhất so với cục diện ắt phải thua ban nãy, mặc dù hiện tại vẫn còn một chút biến số nhưng ít nhiều gì hắn có một tia hi vọng.

Mặc kệ biến hóa trong lòng đám người ở đây, trong nháy mắt khi bắt được cầu vồng, hai tròng mắt Phương Minh cũng có tia sáng thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ quả quyết.

Nhất định cậu sẽ không bỏ qua pháp tắc Thời gian, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không cần những pháp tắc khác, lúc này trong đầu cậu có một kế hoạch, chính là kế hoạch chỉ mới hiện ra ngay khi nắm được pháp tắc Thời gian, mà giờ phút này là lúc kế

hoạch được thi hành.

"Thời gian đảo lưu."

Phương Minh thì thầm bốn chữ này trong miệng, mà theo bốn chữ này phát ra khỏi miệng, Phương Minh có thể rõ ràng cảm giác được dường như tất cả mọi thứ xung quanh mình đột nhiên ngừng lại.

Gió xoáy vốn đang tiêu tán cũng lại một lần nữa xuất hiện.

Đây, chính là kế hoạch của Phương Minh.

Lợi dụng đặc tính của pháp tắc Thời gian để đảo ngược thời gian, một lần nữa lui trở về mấy hơi trước, như vậy cũng có nghĩa cậu sẽ có đầy đủ thời gian để bắt lấy thiên địa pháp tắc.

Tay của Phương Minh với về phía gió xoáy, từ trong gió xoáy bắt được một đạo thiên địa pháp tắc. Lúc này cậu không kén chọn, có thể bắt được đạo nào thì hay đạo đó thôi.

Chương 994: Kế hoạch của Phương Minh

Một đạo, hai đạo...

Khi tay của Phương Minh cầm tới đạo thiên địa pháp tắc thứ hai, cậu cảm nhận được không gian chung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo khiến cậu cảm thấy hít thở không thông, cùng lúc đó, gió xoáy lại một lần nữa hỏng mất.

Phốc!

Lần này khi gió xoáy tan vỡ đã bộc phát ra năng lượng khiến cậu phun một ngụm máu tươi, lực lượng này quá kinh khủng, kinh khủng tới mức sắp xé rách thân thể của cậu.

"Thời gian, ngưng kết!"

Trong lúc nguy cấp, Phương Minh lại điều động lực lượng của pháp tắc Thời gian, khiến lực lượng này ngưng kết lại trong nháy mắt, tuy rằng thời gian ngưng lại không được một hơi nhưng đã đủ để cậu có thể lui về phía sau giảm xóc một chút.

Rầm!

Cuối cùng thân thể Phương Minh nặng nề bay ra ngoài, trực tiếp đâm thẳng vào một ngọn núi.

Chuỗi biến hóa này khiến tất cả mọi người ở hiện trường hoang mang, bởi vì những chuyện mà bọn họ nhìn thấy chỉ là Phương Minh đưa tay bắt lấy pháp tắc Thời gian, cũng chính là cầu vồng kia, ngay sau đó lại thấy thân thể Phương Minh đập thẳng lên ngọn núi.

"Ai có thể nói cho ta biết đã có chuyện gì xảy ra không?"

"Không phải cậu ta đã bắt được pháp tắc Thời gian ấy ư? Chuyện này là sao?"

Vô số tiếng nghi ngờ vang lên, mà ngay cả những cường giả Thiên Cấp kia cũng không hề biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì Phương Minh chỉ thay đổi trật tự thời gian ở một khu vực nhỏ xung quanh cậu mà thôi.

Lúc này trong tổ từ của nhà họ Phương, trong đôi mắt già nua của lão tổ nhà họ Phương lóe ra tinh quang, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh, nhẹ giọng nói: "Trong thời gian ngắn như vậy mà cậu ta có thể nghĩ ra được kế hoạch như thế, chẳng trách có thể thu được nhiều cơ duyên lớn như vậy, dũng khí cùng trí lực này vượt xa người khác."

Lấy cảnh giới của hắn, đương nhiên có thể cảm thụ được biến hóa của pháp tắc Thời gian, cũng biết rõ Phương Minh đã làm gì.

"Đáng tiếc, đây là thiên địa pháp tắc hội tụ mà thành, muốn khiến thời gian đảo lưu khó khăn tới mức nào… Trừ phi cậu ta còn nắm trong tay pháp tắc Không gian."

Lão tổ nhà họ Phương lắc đầu, thở dài một cái, pháp tắc Thời gian cũng không phải vạn năng, ở một số không gian đặc thù, có nắm pháp tắc Thời gian trong tay cũng không thể trở thành vô địch được.

Khi năng lượng ở bên trong những không gian đặc thù này đã đạt tới một trình độ nhất định, tùy tiện điều động pháp tắc Thời gian sẽ chỉ khiến không gian trong đoạn thời gian đó xuất hiện đổ nát, khiến bản thân mình bị lực lượng pháp tắc Không gian phản phệ.

Hiện tại Phương Minh là bị lực lượng pháp tắc Không gian

đánh bị thương.

"Khụ khụ..."

Đứng lên từ giữa hố đá, Phương Minh lau vết máu nơi khóe miệng, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắt dĩ, lần này thật sự là đùa lớn rồi.

Cậu vốn định mượn lực lượng của pháp tắc Thời khiến thời gian đảo ngược, sau đó một lần nữa thu hoạch năm đạo thiên địa pháp tắc, nhưng ai có thể nghĩ tới cuối cùng lại tạo thành không gian tan vỡ, nếu không phải có pháp tắc Thời gian tranh thủ thời gian một hơi thở cho mình, hiện tại đoán chừng thân thể mình đã bị lực lượng không gian xé nát.

"Xem ra lực lượng của pháp tắc Thời gian cũng không phải vạn năng, thậm chí nếu những cường giả Thiên Cấp nắm những thiên địa pháp tắc khác có thể nghiên cứu những pháp tắc đó tới cảnh giới cao cấp, sợ rằng pháp tắc Thời gian của mình cũng không thể làm gì người ta được."

Cho dù pháp tắc Thời gian rất lợi hại, nhưng cuối cùng cũng phải có một mức độ, không thể nào là vô địch được.

Điều may mắn nhất là lần này cậu còn có thể mò được hai đạo thiên địa pháp tắc khác, có thể nói kế hoạch này cũng không phải không thu hoạch được gì.

"Phương Minh, cậu không sao chứ?"

Bên tai Phương Minh vang lên tiếng truyền âm của đại trưởng lão nhà họ Phương, Phương Minh lắc đầu, biểu thị bản thân mình không sao cả.

Thấy câu trả lời chắc chắn của Phương Minh, các trưởng lão nhà họ Phương mới thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi, mặc dù Phương Minh không lựa chọn sáu đạo thiên địa pháp tắc trực

tiếp đạt tới cảnh giới thiên vương, nhưng có thể khống chế pháp tắc Thời gian cũng không tệ.

Chí ít, trong số những cường giả vừa đột phá tới Thiên Cấp, người có thể khống chế pháp tắc Thời gian như Phương Minh tuyệt đối là vô địch.

"Cái kia, Tư Đồ lão đệ, còn có Thương Hải lão đệ, dựa theo ước định hẳn cũng đã tới lúc hai người luận bàn cùng Phương Minh một chút, ở chỗ này sao?"

Thất trưởng lão nhà họ Phương cười ha hả nhìn về phía Tư Đồ Hòa cùng Chu Thương Hải, khóe miệng Chu Thương Hải co quắp một cái. Luận bàn? Hắn lại không có sở thích tự tìm tai vạ...

Mặc dù không biết rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao Phương Minh lại bị thương, nhưng nếu trưởng lão nhà họ Phương đã hỏi như vậy, chắc hẳn là vì hắn đã nhận được câu trả lời khẳng định từ phía Phương Minh, cũng nói rõ Phương Minh vẫn còn sức đánh một trận.

"Cái kia… Tư Đồ huynh?"

Chu Thương Hải đá quả bóng qua cho Tư Đồ Hòa, lúc này trong lòng Tư Đồ Hòa cũng hơi lúng túng một chút, không luận bàn? Vậy đồng nghĩa với bản thân mình nhận thua, cũng khiến Tông Thánh Cung mất hết mặt mũi.

Nói cho cùng, hôm qua người đề xuất muốn luận bàn trước là hắn, hiện tại nếu hắn không “luận bàn”, cho dù hắn có tìm lý do gì đi nữa người khác cũng sẽ cho rằng hắn sợ Phương Minh.

Nói cách khác, hiện tại hắn không còn đường lui nào nữa.

"Pháp tắc Thời gian, loại pháp tắc thần diệu như vậy đương nhiên ta cũng muốn thử một chút, chỉ là không biết Phương Minh có thể chiến đấu nữa hay không? Theo ta thấy dường như trạng

thái của hắn lúc này có chút không ổn."

Tư Đồ Hòa cố gắng không để bản thân bị dồn vào đường cùng, mà lời này là bản thân hắn cố ý nói ra, dưới cái nhìn của hắn chắc chắn cơ thể của Phương Minh đã có chút không ổn, vì thế sự lựa chọn tốt nhất lúc này chính là dời cuộc tỷ thí này lại trước.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều có một bậc thang để đi xuống, những người khác cũng sẽ không cảm thấy Tư Đồ Hòa hắn sợ Phương Minh.

Thế nhưng khi Phương Minh đi từ trên núi xuống, nghe thấy những lời Tư Đồ Hòa nói, trên mặt lại lộ ra nụ cười sáng sủa, nói: "Tư Đồ huynh khách khí, chỉ là vết thương nhỏ không đáng kể gì, cũng không ảnh hưởng trận luận bàn giữa ngươi và ta."

"Thật là một tiểu tử giảo hoạt."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, trong lòng Tư Đồ Hòa cuồng mắng, Phương Minh nói lời này cũng là cố ý, vừa cường điệu bản thân mình đã bị thương nhẹ lại vừa quyết tâm phải tiếp tục luận bàn, cứ như vậy, cho dù cậu có thua cũng có thể nói vì bị thương trước nên thua, nếu cậu thắng, Tư Đồ Hòa hắn lại càng mất thể diện hơn.

Ngay cả một người đang bị thương mà hắn cũng không thể đánh thắng, sau này sợ rằng sẽ biến thành trò cười của giới tu luyện.

"Tốt, đã như vậy, vậy thì luận bàn ở nơi này luôn đi."

Các trưởng lão nhà họ Phương trực tiếp quyết định, diện tích của quảng trường này đã đủ rộng để luận bàn, hơn nữa ở đây còn được bố trí có trận pháp, không cần lo chuyện năng lượng giao động khi Phương Minh cùng Tư Đồ Hòa tranh đấu sẽ phá hư chỗ này.

Lúc này hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cũng im lặng, đã tới tình cảnh này rồi, đương nhiên Tông Thánh Cung bọn hắn không thể chịu thua, bởi vì nơi này đang có rất nhiều người nhìn chằm chằm bọn hắn….

Rất nhanh đám người vây xem xung quanh quảng trường đã nhường ra một vị trí, tất cả đều lùi đến chỗ bờ biên của quảng trường.

"Họ Tư Đồ, cẩn thận chút, không nên khinh thường."

Hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cũng chỉ có thể căn dặn như thế, Tư Đồ Hòa đã đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, đã có thể ngồi ngang hàng với bọn họ.

"Yên tâm, ta sẽ chú ý."

Tư Đồ Hòa gật đầu, đi tới vị trí chính giữa quảng trường, mà ở một bên khác, Phương Minh cũng cất bước đi vào bên trong quảng trường, các trưởng lão nhà họ Phương ngược lại không dặn dò gì, bởi Phương Minh vốn là người chiếm phần thắng.

Vẻ mặt Tư Đồ Hòa rất nghiêm túc, mà ngược lại với hắn, vẻ mặt Phương Minh lại là ung dung thoải mái, cũng không phải Phương Minh thực sự cho rằng mình có thể ăn chắc Tư Đồ Hòa, thoạt nhìn cậu có vẻ ung dung nhưng sự cảnh giác của cậu lại không ít hơn Tư Đồ Hòa chút nào.

"Gió đến!"

Tay phải vung lên, quanh thân Tư Đồ Hòa lập tức có cuồng phong gào thét, cuồng phong này không chỉ xuất hiện xung quanh thân thể hắn mà toàn bộ quảng trường đều xuất hiện cuồng phong, trên mặt những cường giả Địa Cấp hậu kỳ kia lộ vẻ khiếp sợ, chỉ riêng tiếng cuồng phong gầm thét đã khiến bọn họ khiếp sợ thành như vậy.

Nếu bị cơn cuồng phong này quét qua người, cho dù là cường giả Địa Cấp đại viên mãn cũng phải bị trọng thương.

Đây là uy lực của cường giả Thiên Cấp, căn bản không phải cường giả Địa Cấp có thể chống lại.

Chương 995: Lực lượng lĩnh vực (1)

Cuồng phong khắp bầu trời!

Cuồng phong rít gào khiến đám người ở đây cảm thấy tim đập nhanh, cho dù là một số cường giả Thiên Cấp cũng không thể không thừa nhận, trong số những cường giả Thiên Cấp vừa đột phá trước đây, quả thật có thể coi thực lực của Tư Đồ Hòa xếp thứ nhất.

Chỉ đáng tiếc, hắn gặp phải Phương Minh biến... kỳ tài này.

Đối mặt với Phương Minh đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp, người trong giới tu luyện không dám hình dung Phương Minh bằng hai từ biến thái nữa, đây là hành động bất kính đối với cường giả Thiên Cấp, chỉ có thể âm thầm đóng kín cửa thảo luận nhỏ với mấy người thân quen của mình mà thôi, bằng không một khi tin tức này truyền đi, chắc chắn nhà họ Phương sẽ tìm tới tận cửa.

Tất cả mọi người đều tin rằng thực lực của Phương Minh ở trên Tư Đồ Hòa, mà phần thắng duy nhất của Tư Đồ Hòa nằm ở chuyện Phương Minh quỷ dị bị thương, nếu thương thế này có thể ảnh hưởng đến thực lực của Phương Minh thì Tư Đồ Hòa mới có cơ hội.

Hiện tại chỉ có thể nhìn xem Phương Minh có bị thương hay không.

"Đi!"

Tư Đồ Hòa thấy Phương Minh không có bất kỳ chuẩn bị nào, cũng không để ý, pháp tắc Thời gian quá mức thần bí, hắn không có chút tự tin nào, đã như vậy thì cứ tiên hạ thủ vi cường (1) đi.

(1) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước sẽ dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau sẽ chịu phần thua thiệt, bất lợi.

Cuồng phong cuốn về phía Phương Minh, hóa thành lưỡi đao gió đầy trời, ngay tiếp đó không gian cũng bị mấy lưỡi đao gió kia xé rách, trên quảng trường xuất hiện không ít vết nứt không gian nhỏ.

Những lưỡi đao gió này cuốn về phía Phương Minh, đồng thời ở quanh thân Tư Đồ Hòa cũng có lưỡi đao gió vây chặt kín, giống như một vòng phòng hộ, hiển nhiên Tư Đồ Hòa vừa công kích đồng thời vừa cẩn thận phòng vệ, đề phòng Phương Minh đánh lén.

Thấy chuỗi động tác này của Tư Đồ Hòa, không có người nào ở đây mở miệng cười nhạo hắn cả, nhất là những cường giả Thiên Cấp kia lại càng hiểu, đối mặt với một đối thủ nắm pháp tắc Thời gian trong tay, cho dù có cẩn thận chú ý hơn cũng không quá.

Nhìn những lưỡi đao gió đang gào thét cuốn về phía mình, đôi mắt Phương Minh cũng hơi híp, ngay sau đó cậu vươn tay phải ra, trực tiếp chộp tới một lưỡi đao gió trước mặt.

Một đao, hai đao, ba đao...

Toàn bộ người xem cuộc chiến đều trừng mắt thật lớn, nhất là những cường giả Địa Cấp kia lại càng không thể hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì giờ khắc này hành động của Phương Minh thật sự là quá quỷ dị.

Bóng dáng Phương Minh đang di động, từng bước từng bước đi về phía Tư Đồ Hòa, mà hai tay của Phương Minh cũng không

nhàn rỗi, cầm lấy những lưỡi đao gió đầy trời kia như đang cầm hoa vậy, bản thân cậu giống hệt như đang đi xuyên qua biển hoa hồ điệp, chỉ có vũ khúc.

Thản nhiên mà thích ý.

Đây là trạng thái của Phương Minh lúc này.

"Sao cậu ta có thể làm được? Thật giống như những lưỡi đao gió này đều cố ý va vào tay cậu ta, còn có mấy lưỡi đao gió ở dưới chân cậu ta cũng vậy, tựa như tự động tìm đến làm bàn đạp cho cậu ta."

Những cường giả Địa Cấp kia không thể hiểu nổi, mà tròng mắt của hai vị cung chủ Tông Thánh Cung cùng những cường giả Thiên Cấp khác co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì bọn họ hiểu vì sao Phương Minh có thể hành động nhẹ nhàng thoải mái như thế.

Pháp tắc Thời gian, đây chính là uy lực của pháp tắc Thời gian.

Khi những lưỡi đao gió này tới gần Phương Minh, tốc độ của nó đã thay đổi theo thời gian, vì thời gian chậm lại dẫn đến tốc độ cũng trở nên chậm lại, từ đó bị Phương Minh bắt được quỹ tích vận hành và rồi lại có một màn trước mắt kia.

"Cũng có một khả năng khác, đó chính là trên thực tế Phương Minh đã bị những lưỡi đao gió này đánh trúng, nhưng bởi vì pháp tắc Thời gian có thể đảo ngược thời gian, do đó những tổn thương này không còn tồn tại nữa."

Có một vị cường giả Thiên Cấp trầm giọng mở miệng, mà lời của hắn khiến những cường giả Thiên Cấp khác lập tức im lặng, nếu là khả năng trước, có thể nói quả thật pháp tắc Thời gian rất lợi hại, nhưng cũng không phải không có biện pháp phá giải, chỉ cần Tư Đồ Hòa có lĩnh ngộ cao thâm hơn với pháp tắc Phong, hoàn

toàn có thể khiến pháp tắc Thời gian không thể khống chế những lưỡi đao gió này.

Nhưng nếu là khả năng sau, vậy thì đó không còn là lợi hại nữa, mà là đáng sợ.

Điều này có nghĩa, chỉ cần một kích không thể giết chết Phương Minh, đồng nghĩa với Phương Minh sẽ có cơ hội sống lại, bởi vì cậu có thể lợi dụng pháp tắc Thời gian để khiến bản thân mình quay lại khoảnh khắc ngay trước khi mình bị thương này.

Vĩnh viễn đứng ở thế bất bại.

"Kỳ thực lão phu cảm thấy khả năng sau càng hợp lý hơn, nếu lấy sáu đạo thiên địa pháp tắc đổi lấy một đạo pháp tắc Thời gian mà không thể làm được điểm ấy, lão phu mới cảm thấy thật xin lỗi bốn chữ pháp tắc Thời gian này."

Lúc này trong ánh mắt của toàn bộ cường giả Thiên Cấp nhìn về phía Phương Minh đã tràn đầy ước ao, có lẽ lựa chọn lần này của Phương Minh thật sự là một lần lựa chọn chính xác.

Pháp tắc Thời gian còn khủng bố hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Vũ động trong những lưỡi đao gió, thoải mái dạo chơi, dáng vẻ của Phương Minh vẫn ung dung như trước, nhưng mà Tư Đồ Hòa ở đối diện cậu lại có chút sụp đổ.

Kỳ thực, cho dù là mượn đạo vận đại đạo hay dựa vào chính bản thân tu luyện được để đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, đều sẽ không có khác biệt quá nhiều trên mặt tâm tính. Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là mượn nhờ khí vận đại đạo mới có thể đột phá đến Thiên Cấp, nhưng kinh nghiệm của bọn hắn vốn đã đủ rồi.

Mượn Chu Thương Hải cùng Tư Đồ Hòa đến nói, hai người

đều đã tám chín mươi tuổi, ở cái tuổi này còn có sóng gió gì mà bọn họ chưa trải qua nữa? Mà những người dựa vào khả năng của bản thân để đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, ở độ tuổi này cũng không đi lại bên ngoài nhiều, chỉ chuyên tâm tu luyện.

Cho nên, tâm cảnh giữa hai loại người này cũng không khác biệt quá nhiều, không tồn tại chuyện tâm cảnh người này tốt tâm cảnh người kia kém.

Thế nhưng mặc dù vậy, giờ phút này tâm cảnh của Tư Đồ Hòa vẫn có chút sụp đổ, sau khi hắn điều động pháp tắc Phong đồng thời vận dụng hết toàn lực vẫn không thể tạo thành chút thương tổn nào với Phương Minh, nếu đổi lại bất cứ cường giả Thiên Cấp nào khác gặp phải tình huống như vậy, sợ rằng cũng sẽ không chịu nổi như thế.

Nếu Tư Đồ Hòa có kết nối với người hiện đại, lúc này chắc chắn hắn sẽ nhớ tới một ca khúc.

Một bước hai bước, một bước hai bước, ma sát, ma sát, như bước chân của ma quỷ (2).

(2) Bài hát Đôi giày trượt của tôi – Hoa Thần Vũ.

Thời khắc này trong mắt hắn, Phương Minh sao có thể giống với câu hát này như thế, bước từng bước từng bước như ma quỷ đang đi tới gần hắn.

Hai tay Tư Đồ Hòa chưa từng ngừng lại, đến sau này lưỡi đao gió đã bao trùm quanh thân hắn và Phương Minh, lưỡi đao gió dày đặc như vậy chắc chắn Phương Minh không cách nào tránh né được, thế nhưng mặc dù vậy, người vây xem ở đây mới càng thêm khiếp sợ.

Bởi vì giờ khắc này, bộ dáng của Phương Minh đã không còn là nhàn nhã dạo chơi trong sân vắng, mà lại giống như ma thần,

không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản cậu, dù bị bao phủ trong gió xoáy vẫn không ngừng đi tới, tất cả lưỡi đao gió vừa tới gần quanh thân cậu lập tức tự động tiêu tán.

Đây chính là uy lực của pháp tắc Thời gian.

Chương 996: Lực lượng lĩnh vực (2)

Trong mắt Phương Minh có tia sáng, cậu không ngờ pháp tắc Thời gian lại bá đạo như vậy, hơn nữa tuy rằng hiện tại cậu chỉ nắm được trạng thái sơ cấp của pháp tắc Thời gian, nhưng cậu phát hiện cậu có thể khống chế được tốc độ của dòng chảy thời gian ở phạm bán kính mười thước.

Mười thước, có thể nói là một khu vực không lớn cũng không nhỏ, nhưng đối với Phương Minh vậy đã quá đủ rồi.

"Tiểu tử, ngay cả lão phu cũng không ngờ cậu sẽ lớn gan như vậy, lại có thể lựa chọn pháp tắc Thời gian, nhưng hiện tại xem ra lựa chọn của cậu là đúng."

Giọng nói của khí linh bảo tháp vang lên bên tai Phương Minh, Phương Minh hơi nhếch mày, chờ nghe tiếp.

"Khi nhìn thấy cậu vận dụng pháp tắc Thời gian, trí nhớ của lão phu lại khôi phục được một chút, cậu có biết vì sao pháp tắc Thời gian và Không gian lại được xưng là pháp tắc cao cấp nhất không?"

Phương Minh âm thầm quay đầu trừng trắng mắt, nếu tôi biết còn cần ông đi ra lắm lời sao?

"Cái này gọi là lĩnh vực, mà trong toàn bộ thiên địa pháp tắc, chỉ có pháp tắc Thời gian cùng Không gian mới có thể sinh ra lĩnh vực ở giai đoạn sơ cấp, pháp tắc Không gian thì không cần phải nói, bản thân nó vốn đã có tác dụng khống chế không gian, mà vì tính đặc thù nên pháp tắc Thời gian cũng hình thành lĩnh vực."

"Trong cùng một cấp độ, người có được lĩnh vực chính là vô địch, nói cách khác, trong phạm vi mười thước này bản thân cậu chính là tồn tại vô địch, mà cái này được gọi là lĩnh vực vô địch."

Nghe được lời của khí linh bảo tháp, con mắt Phương Minh sáng ngời, từ lĩnh vực này đúng là một hình dung rất tốt.

Trong phạm vi mười thước này cậu thật sự có thể nắm trọn mọi thứ trong tay, không nói tới chuyện mấy lưỡi đao gió này không thể tới gần bên cạnh cậu, cho dù có thể đánh trúng người cậu cũng không thể gây ra bất kỳ thương tổn gì cho cậu.

Đương nhiên, vô địch này là chỉ cùng cảnh giới, nếu gặp phải cường giả thiên vương hoặc người nắm giữ nhiều đạo thiên địa pháp tắc, hoặc gặp phải cường giả có nghiên cứu vô cùng thâm sâu với một loại thiên địa pháp tắc nào đó, vẫn có thể mạnh mẽ đánh vỡ lĩnh vực của cậu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đây vẫn là một đại sát khí của cậu, bởi vì theo thời gian lĩnh ngộ của cậu đối với pháp tắc Thời gian này sẽ càng thêm sâu sắc, lĩnh vực này cũng sẽ càng thêm kiên cố, đồng thời phạm vi lĩnh vực này bao trùm cũng sẽ càng lúc càng lớn.

"Cậu có thể dùng tên ngu ngốc trước mắt này để thử uy lực lĩnh vực của cậu một chút."

Khí linh bảo tháp cười ha hả, mà trên mặt Phương Minh cũng lộ ra dáng tươi cười, bởi vì cho dù khí linh bảo tháp không nói chính bản thân cậu cũng chuẩn bị làm như thế, nếu không tại sao cậu phải tới gần hắn làm gì.

XÍU...UU!!

Phương Minh không tiếp tục đi chầm chậm nữa, cậu đột nhiên tăng tốc, thân thể trực tiếp hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ, khi

cậu xuất hiện lại lần nữa đã đi tới phạm vi cách Tư Đồ Hòa mười thước.

Dù cho đã trở thành cường giả Thiên Cấp, nhưng nếu không thể nắm giữ pháp tắc Không gian thì không thể nào thuấn di được, ít nhất cũng phải lưu lại tàn ảnh, nhưng chỉ có cường giả cùng cấp bậc mới có thể nhìn thấy tàn ảnh này, mà đối với người tu luyện từ Thiên Cấp trở xuống, tốc độ này đã không khác gì thuấn di.

Trong nháy mắt khi bóng dáng Phương Minh biến mất, sắc mặt Tư Đồ Hòa biến đổi cấp tốc lui về phía sau, đồng thời hai tay lại kết ấn điều động lưỡi đao gió tiến hành ngăn cản, thế nhưng hắn chỉ có thể lùi về sau một khoảng cách ngắn không tới mười thước.

Lại sau đó, Tư Đồ Hòa lập tức phát hiện cho dù mình có lui lại như thế nào đi nữa vẫn duy trì một dạng khoảng cách với Phương Minh, căn bản không cách nào kéo ra.

Tư Đồ Hòa không biết, nguyên nhân tạo thành tình trạng này chính là vì hắn đã tiến vào phạm vi lĩnh vực của Phương Minh, thời gian ở bên trong lĩnh vực của Phương Minh đã bị Phương Minh khống chế, mọi thứ đều do Phương Minh định đoạt.

"Ngươi đã ra tay lâu như vậy, hiện tại hẳn nên tới phiên ta đi."

Phương Minh cười cười nhìn về phía Tư Đồ Hòa, tay phải búng một cái, mà theo tiếng vang truyền ra, tất cả lưỡi đao gió giữa hai người đều tiêu tán.

Tròng mắt Tư Đồ Hòa phóng đại, chưa từ bỏ ý định tiếp tục kết ấn, nhưng cho dù hắn có cố gắng triệu hoán tới mức nào đi nữa vẫn không thể triệu hoán lưỡi đao gió tới.

"Không có tác dụng đâu, ngươi triệu hoán một lần ta lại đảo ngược thời gian một lần, chỉ là nếu ngươi đã thích dùng lưỡi đao

gió để công kích ta như vậy thì ta cũng dùng lưỡi đao gió để trả lại cho ngươi đi."

Một lưỡi đao gió xuất hiện ở giữa hai người, ngay sau đó lại biến thành hàng trăm ngàn lưỡi đao gió xuất hiện, những lưỡi đao gió này trực tiếp cuốn về phía Tư Đồ Hòa, uy lực không hề thua kém so với những lưỡi đao gió mà Tư Đồ Hòa đã gọi tới.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trong số hai đạo thiên địa pháp tắc mà Phương Minh đã bắt được kia có một đạo là pháp tắc Phong.

Cậu cũng giống Tư Đồ Hòa, đều nắm pháp tắc Phong trong tay.

"Dừng tay!"

Vẫn đang theo dõi cuộc chiến, đột nhiên sắc mặt hai vị cung chủ Tông Thánh Cung đột biến, lấy nhãn lực của bọn hắn tự nhiên có thể thấy rõ bản thân Tư Đồ Hòa không thể tiếp nổi một chiêu này, thậm chí rất có thể sẽ bị trọng thương.

Hai vị cung chủ muốn xuất thủ cứu hắn, thế nhưng sao các vị trưởng lão nhà họ Phương có thể để cho bọn họ nhúng tay như vậy được.

Trận chiến này, theo Tư Đồ Hòa máu me be bét té trên mặt đất mà kết thúc.

Phương Minh không hạ sát thủ, thứ nhất là vì giữa cậu và Tư Đồ Hòa cũng không có thù hận quá lớn, thứ hai là vì nếu cậu giết chết Tư Đồ Hòa thật, chắc chắn cân đối mà nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung đã giữ gìn nhiều năm sẽ lập tức bị đánh vỡ, một vị cường giả Thiên Cấp tử vong, Tông Thánh Cung tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Đoàn người đang vây xem bên dưới lại không mấy kinh ngạc,

tối đa cũng chỉ cảm khái Phương Minh quá mạnh, mạnh đến mức không còn gì để nói, có thể dành chiến thắng dễ dàng như vậy.

Hai vị cung chủ Tông Thánh Cung vội vàng đi lên phía trước đỡ Tư Đồ Hòa dậy, đồng thời cũng móc vài viên đan dược từ trong túi áo ra nhét vào miệng Tư Đồ Hòa, tuy rằng Tư Đồ Hòa bị thương nặng, nhưng đối với một vị cường giả Thiên Cấp, chỉ cần không thương tổn tới căn cơ đều có thể trị hết, điều đó khiến hai người thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào nội tình của Tông Thánh Cung, có vô số thiên tài địa bảo có thể giúp Tư Đồ Hòa phục hồi như cũ chỉ trong thời gian mấy tháng.

Ánh mắt của Phương Minh dời khỏi người Tư Đồ Hòa, nhìn về phía Chu Thương Hải, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, thế nhưng trong mắt Chu Thương Hải nụ cười này không khác gì ma quỷ mỉm cười, khiến hắn không nhịn được âm thầm rùng mình một cái.

"Phương huynh có thực lực hơn người, ta mặc cảm, lần tỷ thí này xin miễn đi."

Chu Thương Hải cực kỳ lưu manh nhận thua, so sánh với việc cậy mạnh sĩ diện cuối cùng bị đánh như Tư Đồ Hòa, không bằng trực tiếp nhận thua luôn, dù sao Hóa Phong Cung bọn họ cũng không thể nào so sánh với Tông Thánh Cung, có lẽ Tư Đồ Hòa chỉ cần mấy tháng đã có thể phục hồi như cũ, nhưng nếu là hắn, sợ rằng ít nhất cũng phải mất thời gian một hai năm.

Vừa bước vào cảnh giới Thiên Cấp đã bị người ta đánh thương nghỉ dưỡng một hai năm, đó mới là mất hết mặt mũi của cường giả Thiên Cấp.

"Tốt rồi, lần này luận bàn đến đây là kết thúc, tiếp sau đây xin mời mọi người an vị, nhà họ Phương ta có thiết yến cảm ơn chư vị

đến xem lễ."

Các trưởng lão nhà họ Phương cười ha hả mở miệng, chẳng qua đám người Tông Thánh Cung lại không lĩnh tình, sao bọn họ có thể có tâm tư tham gia yến hội? Loại chuyện tâng bốc nhà họ Phương như thế này đương nhiên bọn họ sẽ không làm.

"Phương huynh, bọn ta còn có chuyện, xin rời đi trước."

Tông Thánh Cung dứt khoát muốn rời khỏi, đương nhiên Hóa Phong Cung cũng sẽ không lưu lại, mặc dù lúc này trưởng lão Hóa Phong Cung đã có chút hối hận vì liên minh với Tông Thánh Cung, nhưng hiện tại muốn rút ra đã không kịp rồi.

Song phương đã sớm bị trói chặt trên cùng một chiếc thuyền, trong giới tu luyện có nhiều thế lực biết chuyện này như thế, nếu như lúc này đám người Hóa Phong Cung bọn họ lựa chọn lưu lại, một khi truyền đi sợ rằng danh dự của Hóa Phong Cung sẽ mất sạch.

Người khác chắc chắn sẽ cho rằng Hóa Phong Cung bọn họ hai mặt, xuôi theo chiều gió.

"Hóa Phong Cung chúng tôi cũng có một số việc, cáo từ."

Tất cả người của Tông Thánh Cung cùng Hóa Phong Cung đều đã rời đi, chẳng qua đám người ở đây lại không để ý, bởi vì điều này đã nằm trong dự liệu của bọn họ, so sánh với hai thế lực ấy, đám người ở đây lại càng muốn gần gũi với nhà họ Phương hơn.

Từ những bức điêu khắc trên quảng trường đã có thể thấy được nội tình của nhà họ Phương thâm sâu tới cỡ nào, mà bây giờ trong một đời tuổi trẻ lại có tên yêu nghiệt như Phương Minh tồn tại, trong thời gian trăm năm tới, không ai có thể phá vỡ địa vị vững chắc của nhà họ Phương.

Tông Thánh Cung muốn vượt lên trước nhà họ Phương, sợ

rằng là chuyện không thể nào.

Tất cả mọi người đều biết, nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung không thể khai chiến toàn diện, nhất là những cường giả lâu năm, trưởng lão nhà họ Phương cùng cung chủ Tông Thánh Cung tối đa cũng chỉ có thể tranh đấu miệng lưỡi, thứ mà hai phe so đấu chân chính là một đời trẻ tuổi cùng trụ cột vững vàng.

Chương 997: Ảnh hưởng

Nhưng Phương Minh lại xuất hiện ngay lúc này, một người chiếm trọn cả hai vị trí kia, luận tuổi tác, Phương Minh chưa tới ba mươi tuổi có thể đại biểu cho một đời tuổi trẻ, luận trụ cột vững vàng, làm gì có cường giả Thiên Cấp nào có thể xưng là trụ cột vững vàng hơn so với Phương Minh nắm trong tay pháp tắc Thời gian đây?

Có lẽ đợi qua thêm vài chục năm nữa, lúc ấy mọi người sẽ coi Phương Minh là người của thế hệ trước, cũng đặt cậu ở cùng một cấp bậc với những trưởng lão của nhà họ Phương, có lẽ Tông Thánh Cung sẽ có cơ hội.

Mặc dù bây giờ Phương Minh đã ở cùng một cấp độ với các trưởng lão nhà họ Phương, nhưng bởi vì vấn đề thời gian và tuổi tác, mọi người vẫn vô thức đặt Phương Minh vào lớp tuổi trẻ, mà điểm này chỉ có thể thay đổi theo thời gian trôi qua.

Bên trong sơn môn nhà họ Phương là một mảnh vui mừng.

Ba ngày sau, những chuyện đã xảy ra ở nhà họ Phương bắt đầu lan truyền khắp mọi nơi trong giới tu luyện, những người tu luyện không tới tham gia đại điển Đạp Thiên nghe được tin tức này đều bị khiếp sợ, thật lâu không nói nên lời.

Tên của Phương Minh lại một lần nữa truyền khắp toàn bộ giới tu luyện.

So sánh với sự khiếp sợ của những người khác, nhà họ Mục lại là một mảnh trầm lặng.

"Chuyện gì xảy ra? Không phải ngươi nói Phương Minh không

thu hoạch được gì trong Long Môn bí cảnh sao?"

"Vì sao cậu ta có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp? Hơn nữa còn nắm pháp tắc Thời gian trong tay, ông trời thật sự quá không công bằng."

Sảnh lớn nhà họ Mục, trưởng lão cùng các quản sự nhà họ Mục đều đang nghị luận ầm ĩ, sau khi tin tức được truyền tới từ nhà họ Phương, những người này lập tức trắng đêm khó ngủ, bởi vì bọn họ rất biết rõ, thù hận giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục bọn họ đã không cách nào hóa giải.

Phương Minh cùng nhà họ Mục bọn họ vốn có ước hẹn ba năm!

Ước hẹn ba năm!

Trước đây khi Phương Minh đề xuất ước hẹn ba năm, toàn bộ giới tu luyện xôn xao một mảnh, thậm chí bọn họ còn trào phúng Phương Minh không biết lượng sức. Sau khi bọn họ biết thực lực chân chính của Phương Minh tương đương với Địa Cấp hậu kỳ, tuy rằng bọn họ cũng thấy căng thẳng trong lòng nhưng vẫn không để ở trong mắt.

Bởi vì Địa Cấp hậu kỳ cách Thiên Cấp xa lắm, huống chi lão tổ của bọn họ đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp lâu như vậy, căn bản không cần e ngại.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, còn cách thời gian ước hẹn ba năm tới những hai năm mà Phương Minh đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, hơn nữa còn nắm trong tay pháp tắc Thời gian có thể khiến tất cả mọi người kiêng kỵ.

"Hẳn người này không tới để hoàn thành ước hẹn nhanh như vậy đâu, có thể sẽ đợi tới khi kỳ hạn ba năm kết thúc, dù sao cậu ta cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Thiên Cấp, còn cần củng cố

cảnh giới."

Tộc trưởng nhà họ Mục đưa ra phán đoán, suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn là Phương Minh, hắn cũng sẽ lựa chọn như vậy.

"Tộc trưởng, bất kể như thế nào cũng nên nói chuyện này cho lão tổ biết trước."

"Ừm, một hồi ta sẽ đến hậu sơn báo cho lão tổ biết."

...

Nhà họ Phương!

"Phương Dương, ngươi đang làm gì đó?"

"Chấp sự đại nhân, ta muốn đi lấy nước linh tuyền."

Trong một đường khẩu nào đó, Phương Dương mang theo một thùng gỗ đặc thù, bên ngoài thùng gỗ còn có khắc một số minh văn (1), có thể dùng để chứa đựng một số linh dịch mà không khiến linh tính của linh dịch tiêu tán.

(1) Kim văn (金文) hay Minh văn (铭文), Chung Đỉnh văn (钟鼎文) tức là chữ được khắc trên đồ kim khí, cụ thể hơn là trên các chuông (chung) và vạc (đỉnh).

Nhà họ Phương có một giếng linh tuyền, là do địa mạch khí uẩn nhưỡng mà thành, mà nhiệm vụ của Phương Dương chính là cách mỗi ba ngày lại đi lấy một thùng nước linh tuyền. Đừng cho rằng đây chỉ là chuyện múc nước rất đơn giản, giếng linh tuyền này sâu chừng trăm mét, bên trong giếng cực kỳ lạnh lẽo, quan trọng nhất là để không phá hỏng nước linh tuyền, những đệ tử xuống giếng đều không được vận chuyển năng lượng hộ thể.

Thuần túy là dùng thân thể để thừa nhận sự lạnh lẽo này, sau

đó còn phải cẩn trọng đưa nước linh tuyền trong thùng gỗ lên trên, đây là một công việc vô cùng cực khổ. Chẳng qua nhiệm vụ khó khăn thì tích phân khen thưởng cũng sẽ nhiều hơn một chút, vì có thể kiếm nhiều tích phân hơn một chút mà Phương Dương đã nhận nhiệm vụ không đệ tử nào muốn nhận này.

"Chuyện lấy nước linh tuyền không cần ngươi đi nữa, để người khác làm đi." Chấp sự nhíu mày lại, trầm giọng nói.

"A!"

Phương Dương có chút bối rối, vội vàng giải thích: "Chấp sự đại nhân, ta chưa từng lãng phí một giọt nước linh tuyền nào cả, vì sao lại không cho ta làm việc này nữa?"

"Khụ khụ, không để ngươi làm đương nhiên là vì đã sắp xếp cho ngươi những nhiệm vụ khác, không phải ngươi có quan hệ rất tốt với một con yêu hồ sao? Vừa vặn đường chủ cảm thấy nếu nhà họ Phương chúng ta muốn tiến thêm một bước cần mở rộng phương thức tu luyện, mà đường chủ cho rằng người tu luyện cùng yêu thú có thể tạo ra hiệu quả không tưởng được. Dù sao độ mẫn cảm của yêu thú đối với thiên địa linh khí cũng vượt xa người bình thường."

Chấp sự trung niên thấy vẻ mặt nghi hoặc của Phương Dương, trong lòng hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ, chuyện này là sao? Rõ ràng là đường chủ biết quan hệ của Phương Dương cùng trưởng lão Phương Minh, đây là cố ý muốn nịnh bợ trưởng lão Phương Minh.

Trên thực tế loại chuyện này cũng rất bình thường, trong nhà họ Phương, hậu nhân dòng chính của những trưởng lão căn bản không cần làm nhiệm vụ gia tộc vẫn có thể hưởng thụ tài nguyên của gia tộc, hơn nữa số tài nguyên này còn vô cùng hậu đãi.

Nhưng lúc này chuyện khó xử nhất chính là Phương Minh quá

trẻ tuổi, căn bản không hề có hậu nhân, cho nên đếm tới đếm lui, người được tính là có huyết thống thân thiết nhất với Phương Minh ở nhà họ Phương này chính là hai mẹ con Phương Dương.

Đúng vậy, ngay ngày hôm trước, sau khi được lão tổ nhà họ Phương cho phép, Phương Minh đã trở thành trưởng lão thứ mười một của nhà họ Phương.

"Được rồi, cứ như vậy đi, mặc khác vì những cố gắng mà ngươi đã bỏ ra, ngoại trừ chuyện nội đường sẽ phân phối tài nguyên cho ngươi, nếu ngươi gặp phải vấn đề gì cũng có thể tới nội đường tìm ta, nếu ta không giải quyết được sẽ báo cáo chuyện đó lên cho đường chủ, để đường chủ giải quyết giúp ngươi."

Chấp sự trung niên không để ý tới Phương Dương còn đang sững sờ, vỗ vỗ bả vai Phương Dương, tươi cười rời đi.

Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, lần này thằng nhóc Phương Dương kia gặp may rồi, có thể nói rằng những hậu bối của cường giả Thiên Cấp cần gia tộc chăm sóc, nên nếu đám cường giả Thiên Cấp ấy có bất mãn với hậu bối của người nào vẫn có thể quát mắng.

Nhưng Phương Dương lại khác, Phương Dương là người đồng lứa với trưởng lão Phương Minh, mà mẹ Phương Dương lại là cô của trưởng lão Phương Minh.

Điều này có ý vị gì? Có nghĩa là nếu như mẹ Phương Dương có yêu cầu Phương Minh điều gì, ngay cả Phương Minh cũng phải nghiêm túc nghe lời giải quyết cẩn thận.

Trong thân thích ba đời, không thể rối loạn bối phận, cho dù là cường giả Thiên Cấp cũng không dám ngỗ nghịch, không thể vi phạm, một khi phạm phải chính là Thiên đạo bất dung.

Một lúc sau, Phương Dương mới ngơ ngơ ngác ngác rời khỏi

đường khẩu, đi về phía nhà mình, kết quả vừa tới cửa nhà đã phát hiện có rất nhiều người tụ họp trong nhà mình.

"Chuyện gì xảy ra? Các ngươi đang làm gì vậy?"

Phương Dương thấy nhiều người như vậy, còn cho rằng mình mẹ đã xảy ra chuyện gì, vội vã chạy về phía cửa, đồng thời mở miệng quát hỏi.

"Ai ya, là Phương Dương thiếu gia trở về."

"Phương Dương thiếu gia trở về rồi, mọi người nhanh chóng tránh ra, đừng cản đường của Phương Dương thiếu gia."

Đoàn người nhường ra một con đường, Phương Dương thấy mẹ mình đang ở trong sân, không sao cả, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hiếu kỳ đi tới hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ."

"Mẹ không sao." Phương Viện lắc đầu.

"Phu nhân, thiếu gia, là như vậy, trong tộc quyết định đổi một chỗ ở khác cho phu nhân và thiếu gia, nơi này quá đơn sơ, không phù hợp với thân phận của phu nhân và thiếu gia."

Một vị quản sự đi ra, nói rõ ý đồ bọn họ đến đây, sau đó nửa kéo nửa đẩy hai mẹ con Phương Viện cùng Phương Dương rời khỏi nơi này, đi đến chỗ ở mới.

"Phu nhân, đồ trong nhà không cần phu nhân quan tâm, sẽ có người dọn dẹp đưa sang cho phu nhân, khẳng định sẽ không thiếu sót thứ gì."

...

Chuyện xảy ra với cô mình cùng em họ, Phương Minh không biết rõ, bởi vì cậu tin tưởng cho dù cậu không phân phó, chắc chắn vẫn sẽ có người đứng ra sắp xếp ổn thỏa hết thảy.

Lúc này, trong sảnh lớn ở tổ phong nhà họ Phương, vẻ mặt mấy vị trưởng lão có chút chần chờ, nếu như đổi lại ba ngày trước, hẳn bọn họ sẽ mở miệng quát tháo vì quyết định này của Phương Minh, nhưng bây giờ tất cả mọi người đã cùng một cảnh giới, đương nhiên không thể mở miệng quát lớn được nữa.

Chương 998: Lĩnh ngộ pháp tắc (1)

"Phương Minh, ta cảm thấy vẫn nên đợi cảnh giới vững vàng hơn một chút, hai năm sau hãy đến thực hiện ước hẹn với nhà họ Mục."

"Đúng, lão phu cũng nghĩ vậy, tuy rằng ngươi nắm trong tay pháp tắc Thời gian, nhưng dù gì cũng chỉ mới vừa bước vào cảnh giới Thiên Cấp, còn lão già nhà họ Mục kia đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp mấy chục năm rồi."

"Lão Cửu, ngươi đã từng đi qua nhà họ Mục, ngươi cũng là người hiểu rõ thực lực của lão già nhà họ Mục kia nhất, ngươi nói một chút đi."

Sở dĩ các trưởng lão nhà họ Phương hội tụ ở chỗ này, là vì Phương Minh nói cho bọn hắn biết cậu muốn đến thực hiện ước hẹn với nhà họ Mục.

"Lần ấy lão già nhà họ Mục không phải đối thủ của ta, thế nhưng ta hoài nghi hắn chưa dốc hết toàn lực."

Vẻ mặt Cửu trường lão trở nên nghiêm túc, lần ấy hắn trực tiếp đánh nát động phủ tu luyện của lão tổ nhà họ Mục, khiến đối phương phải chịu chút thiệt thòi nhỏ, nhưng Cửu trường lão là ai? Trực giác nói cho hắn biết lão tổ nhà họ Mục chưa dốc hết toàn lực.

Chỉ là hôm ấy hắn đến với mục đích cảnh cáo nhà họ Mục một chút, đương nhiên sẽ không liều mạng cùng lão tổ nhà họ Mục.

"Phương Minh, nghe thấy lời lão Cửu nói rồi chứ? Rõ ràng lão tổ nhà họ Mục còn chưa dốc hết toàn lực, thằng cha này thật không đơn giản chút nào, có lẽ ngươi còn chưa biết quá khứ của thằng cha này."

Lục trưởng lão nhà họ Phương mở miệng, hắn và lão tổ nhà họ Mục là người cùng một thời đại, cũng hiểu rất rõ quá khứ của lão tổ nhà họ Mục.

"Lão già nhà họ Mục kia không phải thiên tài gì, trước khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp cũng không có biểu hiện gì khiến người ta chú mục."

Đương nhiên, cái gọi là thiên tài mà lục trưởng lão nhà họ Phương nhắc tới chính là loại thiên tài vừa nhìn đã thấy có tiềm năng tiến vào cảnh giới Thiên Cấp, nếu chỉ so sánh với người tu luyện bình thường, đương nhiên lão tổ nhà họ Mục vẫn được tính là thiên tài.

Từ trong miệng lục trưởng lão, cuối cùng Phương Minh cũng đã hiểu rõ lão tổ nhà họ Mục.

Ở thời đại kia, lão tổ nhà họ Mục cũng không chói mắt, nếu phải so sánh thì trước đây còn có mười mấy thiên tài chói mắt hơn lão tổ nhà họ Mục nhiều, trong mười người này đã tính cả lục trưởng lão nhà họ Phương.

Trước Địa Cấp, đương nhiên không ai chú ý tới lão tổ nhà họ Mục, mà khi lão tổ nhà họ Mục bước vào cảnh giới Địa Cấp cũng đã ba mươi tuổi.

Ba mươi tuổi mới là Địa Cấp tầng một, sau đó lại tốn thời gian mười lăm năm mới tới Địa Cấp trung kỳ, có thể nói vẫn nằm trong quy củ, thuộc về loại người có thiên phú trên trung đẳng trong giới tu luyện.

Mà lúc đó, lục trưởng lão nhà họ Phương cùng mấy vị thiên tài khác lại cực kỳ chói mắt, ở độ tuổi đó đã bước chân vào cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ, toàn bộ giới tu luyện đều cho rằng một nhóm bọn họ sẽ bước vào cảnh giới Thiên Cấp.

Lúc ấy, trong nhóm thiên tài chói mắt kia có ba người bị giết chết, mà bảy người còn lại từng bước đề thăng, không ngừng tranh đoạt cơ duyên và tài nguyên, đến cuối cùng chỉ còn sáu người có thể tu luyện đến Địa Cấp tầng chín.

Mà lúc này đây, lão tổ nhà họ Mục phải khó khăn lắm mới bước vào cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ, vẫn không chói mắt.

Chờ đến sau này, lục trưởng lão nhà họ Phương cùng ba người khác đều bước chân vào cảnh giới Địa Cấp đỉnh phong, mà hai người còn lại vẫn dừng lại ở cảnh giới Địa Cấp tầng chín không đột phá, tất cả mọi người đều biết hai người này đã lạc đội.

Con đường tu luyện vốn chính là bách khả tranh lưu (1), cuối cùng có thể lao ra mới thật sự là cường giả, nếu không thể, thiên tài cũng chỉ là thiên tài mà thôi.

(1) Bách khả tranh lưu: hàng trăm con thuyền tranh nhau tiến về phía trước, ý chỉ sự cạnh tranh khốc liệt.

Lục trưởng lão nhà họ Phương vẫn cho rằng đối thủ của hắn sẽ là ba người khác này, trong nhóm thiên tài ngày ấy, người đầu tiên bước vào cảnh giới Thiên Cấp chắc chắn phải là một trong số bốn người bọn họ, vì thế cả bốn bọn họ vẫn luôn coi những người còn lại là đối thủ cạnh tranh, không ngừng hơn thua lẫn nhau.

Nếu muốn bước vào cảnh giới Thiên Cấp không chỉ cần có thiên phú, có đôi khi cũng cần tranh đoạt khí vận, chỉ khi đè ép được những người khác mới có thể độc hưởng khí vận, từ đó bước vào cảnh giới Thiên Cấp.

Cuối cùng, lục trưởng lão nhà họ Phương đã làm được.

Ba người khác đều thua trên tay hắn, hắn thành công bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp.

Nhưng quỷ dị chính là, ba năm ngay sau khi lục trưởng lão bước vào cảnh giới Thiên Cấp, lại có người đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, người này không phải là ai khác, chính là lão tổ nhà họ Mục.

"Tu luyện, là vạn người qua cầu độc mộc, chỉ khi chen lấn đè ép những người khác rớt xuống cầu thì bản thân mới có thể đi qua, lão phu là một đường đánh đi lên, đánh bại vô số cao thủ cùng thời đại, mà lão già nhà họ Mục kia lại âm thầm bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, ngươi biết điều này có ý nghĩa như thế nào không?"

Vẻ mặt của lục trưởng lão nhà họ Phương trở nên nghiêm túc, mà trên mặt các trưởng lão khác cũng đều lộ ra vẻ tán đồng, trong số bọn họ có người nào không một đường đạp chân lên thi cốt của cường giả khác để tiến lên?

"Chắc chắn trên thân người này có cất giấu bí mật lớn, chỉ có điều ở thời điểm đó hắn đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, cho dù biết trên người hắn có bí mật lớn, cũng không có ai dám đi theo dõi, quan trọng nhất là thằng cha này còn cố gắng hạ thấp mình, sau khi bước chân vào Thiên Cấp vẫn giống hệt như lúc chưa vào Thiên Cấp, gần như không xuất hiện trước mặt người đời."

Phương Minh hiểu vì sao những trưởng lão này lại ngăn cản không để cậu đến thực hiện ước hẹn với nhà họ Mục ngay, bởi vì lão tổ nhà họ Mục quá bí ẩn, người như thế rất khó đối phó.

Nói trắng ra là giống hệt với trò chơi cật kê (2), có một số người rõ ràng có kỹ thuật bắn súng rất tốt, nhưng hắn lại không

công khai đọ súng với người khác, vẫn luôn thích làm lão âm b (3), chỉ cần hắn không bắn thì ngươi mãi mãi không biết kỹ thuật bắn của hắn như thế nào, cũng không biết trên người hắn có vũ khí trang bị gì.

(2) Cật kê: chỉ trò chơi Jesus Survival: Great Escape

(3) Lão âm b: là lối chơi quỷ quyệt, những người chơi thường trốn trong bóng tối, như trốn trong góc nhà hoặc trong bãi cỏ âm thầm giương nòng súng lên.

"Thật ra nếu lúc ấy ngươi lựa chọn sáu đạo thiên địa pháp tắc, bước vào cảnh giới thiên vương, ắt hẳn đám người lão phu sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng bây giờ vẫn nên đợi vững chắc hơn một chút đã."

Đối với nhà họ Phương, Phương Minh quá quan trọng, vì thế các trưởng lão nhà họ Phương không muốn cậu gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì.

"Ta có thể hiểu được ý của các vị trưởng lão, chẳng qua ta vẫn quyết định đi thực hiện ước hẹn ngay bây giờ."

Chắc chắn lão tổ nhà họ Mục có bí mật cùng lá bài tẩy nào đó, nhưng cậu cũng không kém, hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng cậu chỉ lĩnh ngộ pháp tắc Thời gian, không biết trên người cậu còn có hai đạo pháp tắc khác.

Pháp tắc Thời gian cộng thêm hai đạo thiên địa pháp tắc khác, trừ phi lão tổ nhà họ Mục đã đạt tới cảnh giới thiên vương, nếu không, Phương Minh có lòng tin có thể đánh bại hắn.

"Hay là mời lão tổ đưa ra quyết định đi."

Các trưởng lão nhà họ Phương biết bọn họ không thể khuyên Phương Minh được, vì thế đành phải để lão tổ đưa ra quyết định cuối cùng.

"Chuyện này ta đã biết, nếu Phương Minh muốn kết thúc ân oán với nhà họ Mục ngay lúc này, vậy thì một tháng sau hãy đến nhà họ Mục đi, cường giả nên có loại tâm tính này, ngày nào chưa diệt trừ nhà họ Mục, ngày ấy nút thắt trong lòng Phương Minh còn chưa thể cởi bỏ."

Ngay lúc này, giọng nói của lão tổ nhà họ Phương vang lên bên trong sảnh lớn, hiển nhiên hắn đã nghe được toàn bộ màn nghị luận của đám người trong sảnh lớn.

Giải quyết dứt khoát.

Có lời của lão tổ nhà họ Phương, các trưởng lão nhà họ Phương cũng không khuyên nữa, nếu thực sự không được, đến lúc đó lại để vài người trong số bọn họ cùng đi với Phương Minh.

Phương Minh nghe thấy câu trả lời của lão tổ, trong mắt lóe lóe, xem ra cậu không đoán nhầm, chuyện cậu lợi dụng pháp tắc Thời gian lấy được hai đạo thiên địa pháp tắc có thể giấu giếm được những người khác, nhưng tuyệt đối không thể qua mắt lão tổ được.

Sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp, Phương Minh cũng đã biết cảnh giới của lão tổ, cường giả cấp bậc thiên vương, từ rất lâu về trước lão tổ đã bước chân vào cảnh giới thiên vương, thực lực bây giờ là thâm bất khả trắc.

Chương 999: Lĩnh ngộ pháp tắc (2)

Có lão tổ nhà họ Phương mở miệng, sự tình cứ được quyết định như vậy.

Sau khi tin tức này được truyền từ nhà họ Phương ra ngoài, toàn bộ giới tu luyện lại cuồn cuộn nổi lên sóng to gió lớn.

Một tháng sau, Phương Minh sẽ đến nhà họ Mục, sớm thực hiện ước hẹn ba năm.

Mà sau khi nhà họ Mục nhận được tin tức này cũng lập tức đáp trả lại, một tháng sau, nhà họ Mục chờ Phương Minh đến.

Toàn bộ giới tu luyện vì thế mà sôi trào, bởi vì ước định giữa nhà họ Mục cùng Phương Minh có mở cửa với người ngoài, cũng có nghĩa toàn bộ người trong giới tu luyện đều có thể đến xem.

Trong lúc nhất thời, tất cả người trong giới tu luyện đều lập tức hành động, đây là chiến đấu giữa những cường giả Thiên Cấp, hơn nữa dựa theo ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục, tất nhiên đây sẽ là cuộc chiến sinh tử, không ai muốn bỏ qua màn chiến đấu như vậy.

Mặc dù còn cách thời gian ước định tới những một tháng nữa, nhưng không ít người tu luyện đã khởi hành đi tới nhà họ Mục. Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù nhà họ Mục rất lớn, nhưng không cần nghĩ cũng biết mấy vị trí tốt đều sẽ bị các thế lực lớn chiếm mất, mà những vị trí còn lại thì phải xem ai đến sớm hơn.

Trận chiến này cũng giống một buổi hòa nhạc vậy, ghế vip

thường dành cho nội bộ, mà ghế thường thì dành cho những người tới trước…

Thời gian một tháng, Phương Minh quyết định ở yên trong nhà họ Phương chuyên tâm tu luyện, cậu muốn dùng thời gian này để củng cố ba đạo thiên địa pháp tắc.

Pháp tắc Thời gian, pháp tắc Phong, còn có một đạo pháp tắc Vũ.

Ngọn núi thứ mười của nhà họ Phương, chính là ngọn núi mới xuất hiện bên cạnh chín ngọn núi kia, cũng là nơi mà nhà họ Phương đã chuẩn bị cho Phương Minh, mỗi một trưởng lão của nhà họ Phương đều có một ngọn núi riêng của mình.

Đối với việc ngọn núi này tới từ đâu, Phương Minh đại khái có thể hiểu rõ, tổ địa nhà họ Phương rất không đơn giản, có rất nhiều nơi đã bị trận pháp che lại, thậm chí rất có thể phạm vi tổ địa mà người nhà họ Phương biết đến hiện tại còn chưa tới một nửa phạm vi chân thật.

Chỉ là Phương Minh cũng không chắc suy đoán này của mình có đúng hay không, phỏng chừng trong toàn bộ nhà họ Phương, chỉ có một mình lão tổ biết đáp án.

Cả ngọn núi chỉ có một mình Phương Minh.

Một mình Phương Minh sừng sững trên ngọn núi, gió nhẹ thổi qua, lay động quần áo của cậu.

Trường sam tung bay, vừa đứng đã trôi qua nửa giờ.

Gió càng lúc càng lớn, có thể nghe được tiếng gió điên cuồng gào thét khắp cả ngọn núi, cây cối trên ngọn núi cũng bị thổi tới xào xạc rung động, mà cùng lúc đó, mưa xối xả chợt hạ xuống.

Mưa xối xả mưa tầm tả, cuồng phong gào thét, toàn bộ ngọn

núi lâm vào cảnh mưa to gió lớn.

Ở vị trí cách ngọn núi không xa, khi đệ tử nhà họ Phương thấy khí trời trên đỉnh núi thứ mười kia, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng lúc này mặt trời trên đầu bọn họ còn đang rất chói chang, vì sao ở trên ngọn núi kia lại là mưa to gió lớn.

"Đừng nhìn nữa, đây nhất định là do thập nhất trưởng lão làm ra."

"Không sai, ngọn núi này thuộc về thập nhất trưởng lão, có lẽ thập nhất trưởng lão đang nghiên cứu thuật pháp gì đó."

Trên mặt một số đường chủ và quản sự nhà họ Phương lộ ra vẻ hâm mộ, có thể một mình chiếm một ngọn núi, đây là đại diện cho thân phận!

Thập nhất trưởng lão còn trẻ tuổi đã có thể đạt tới một bước này, thật sự là quá nghịch thiên.

Trở lại đỉnh núi, Phương Minh đang đứng ở nơi đó, tuy rằng cả ngọn núi đều là mưa to gió lớn nhưng thân thể của cậu vẫn hoàn chỉnh không tì vết, mà mưa xối xả cộng thêm gió lớn gào thét trực tiếp phá hủy rất nhiều cây cối trên ngọn núi.

"Đúng là uy lực có tăng một chút, nhưng cũng có rất nhiều khe hở."

Phương Minh không vì uy lực to lớn của trận mưa này mà vui vẻ, ngược lại cậu còn nhíu chặt mày, cậu muốn dung hợp pháp tắc Phong cùng pháp tắc Vũ lại với nhau, nhưng hiện tại xem ra đã xuất hiện vấn đề giữa hai pháp tắc này.

Có gió lớn gia trì thực sự khiến uy lực của mưa trở nên mạnh mẽ, nhưng tương tự khi gió lớn thổi tới, vị trí của những hạt mưa này cũng bị thay đổi, xuất hiện khe hở ở vị trí cũ.

Quan trọng nhất là, giữa hai loại pháp tắc này còn xuất hiện bài xích, cũng không thể hoàn mỹ dung hợp.

Làm sao mới có thể giải quyết được kẽ hở giữa gió và mưa đây?

Đối mặt với lão tổ nhà họ Mục, đương nhiên Phương Minh sẽ không phớt lờ, sau khi bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, phương thức chiến đấu đã hoàn toàn thay đổi, biến thành đấu pháp tắc.

Nếu như nói trước Thiên Cấp là thuật pháp, như vậy sau Thiên Cấp có thể xưng là thần thông, lợi dụng lực lượng pháp tắc để biến hóa ra thần thông.

Đối với Phương Minh, trong thời gian một tháng này, nếu chỉ sử dụng riêng pháp tắc Phong hoặc là pháp tắc Vũ cậu đã luyện tới tương đối thành thục, vì vậy hiện tại cậu bắt đầu nghĩ tới chuyện dung hợp hai loại pháp tắc này lại để tạo ra một loại pháp tắc mới.

Đây cũng là bước mà tất cả cường giả Thiên Cấp nắm nhiều pháp tắc trong tay phải làm.

Phương Minh không biết lão tổ nhà họ Mục nắm giữ bao nhiêu đạo thiên địa pháp tắc, nhưng lục trưởng lão cùng thời đại với lão tổ nhà họ Mục đã nắm giữ hai đạo thiên địa pháp tắc, hẳn lão tổ nhà họ Mục cũng nắm giữ hai đạo.

"Thời gian sao? Nếu như cộng thêm pháp tắc Thời gian thì sao?"

Nhíu mày suy tính nửa ngày, đột nhiên Phương Minh có quyết định, cậu quyết định dùng pháp tắc Thời gian để đền bù khe hở do pháp tắc Phong và Vũ đan xen sinh ra.

Khi gió to thổi bay mưa lớn, khiến hạt mưa thay đổi vị trí rơi xuống, lúc ấy hạt mưa bị rơi lệch vị trí và vị trí cũ lại bị bỏ trống,

cậu có thể mang pháp tắc Thời gian bổ sung vào khoảng trống này, khiến thời gian đảo lưu, đồng thời cũng khiến hạt mưa xuất hiện ở vị trí ban đầu.

Hiệu quả của thí nghiệm rất tốt, thật sự có thể lấp đầy khe hở đó.

"Phương Minh, ngươi đã nhầm lẫn rồi, pháp tắc dung hợp không phải như vậy, đây chỉ mới là dung hợp mặt ngoài thôi."

Ngay khi Phương Minh có chút đắc ý, giọng nói của lão tổ nhà họ Phương đột ngột vang lên, Phương Minh đưa mắt nhìn về phía trước, nơi ấy có bóng hình lão tổ đang đi về phía bên này.

Vẫn là thân thể hơi còng ấy, thế nhưng không hề nhìn thấy chút năng lượng giao động nào trên người lão tổ, thậm chí ngay cả pháp tắc chập chờn cũng không có, cứ như vậy chậm rãi đi vào phạm vi mưa to gió lớn mà cậu gọi tới.

Gió lớn này không thể mảy may lay động góc áo lão tổ, về phần mưa lớn lại còn tự động biến mất ngay khi chỉ còn cách thân thể lão tổ một thước, cho dù còn có tác dụng của pháp tắc Thời gian, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước chân lão tổ.

Một phút đồng hồ sau, lão tổ nhà họ Phương đã thoải mái đứng thẳng trên đỉnh núi, đối diện với Phương Minh.

"Còn mời lão tổ chỉ giáo." Phương Minh thành khẩn nói.

"Cái gọi là thiên địa pháp tắc, trên thực tế chính là quy luật vận hành của thế giới này, mỗi một đạo pháp tắc đều đại biểu cho một loại quỹ tích, toàn bộ thế giới là do đủ loại pháp tắc cũng chính là đủ loại quỹ tích tạo thành, vạn vật trên thế gian đều phải tuân theo những quỹ tích này."

Lão tổ nhà họ Phương mở miệng, lấy tay lăng không vẽ một cái, nói: "Tay ta vừa đưa lên như vậy đã vẽ ra một quỹ tích trong

không trung, nhưng bản thân động tác này của ta đã phải chịu phép tắc trói buộc."

"Cũng giống như một đoàn tàu lửa chạy trên đường ray, nếu như rời khỏi đường ray nó sẽ không thể tiếp tục chạy nữa, mà đường ray này cũng là một loại quỹ tích."

"Thiên địa pháp tắc căn bản chính là quy tắc, mà nắm giữ quy tắc đồng nghĩa với nắm giữ quỹ tích, có được năng lực thao túng quỹ tích, tuy rằng khi ở trạng thái sơ cấp ngươi không thể thay đổi đường cong của quỹ tích được, nhưng ngươi có thể thay đổi những thứ khác."

"Không có năng lực thay đổi đường ray nhưng ngươi có thể thay đổi phương hướng của xe lửa, có thể quyết định tốc độ của xe lửa, thậm chí quyết định xe lửa dài hay ngắn."

Nghe được lão tổ nhà họ Phương nói đến đây, con mắt Phương Minh sáng ngời, bởi vì cậu đã sơ lược hiểu được ý của lão tổ.

Chương 1000: Thực hiện ước hẹn

Mưa, là rơi xuống.

Gió, là nâng lên vạn vật.

Đây là nhận thức chung của tất cả mọi người, nhưng nếu có một ngày, những kiến thức thông thường này bị phá vỡ thì sao?

Phương Minh đã hiểu rõ ý của lão tổ.

"Cảm ơn lão tổ chỉ điểm, còn mời lão tổ chỉ giáo."

Phương Minh bái lão tổ nhà họ Phương một bái, ngay sau đó mưa to gió lớn khắp bầu trời lập tức biến mất, trong nháy mắt, trong thanh không vạn lí không có gió, cũng không có mưa.

Thế nhưng nơi góc áo của lão tổ nhà họ Phương lại có chút ướt át.

"Ha ha, trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy, không hổ là đệ tử Bổ Thiên Chí Tôn dạy dỗ ra, có thể đánh với nhà họ Mục một trận, lão phu cũng không cần lo lắng nữa."

Trên gương mặt già nua của lão tổ nhà họ Phương lộ ra dáng tươi cười, xoay người, bóng dáng lại biến mất khỏi đỉnh núi.

Nhìn bóng lưng lão tổ rời đi, trên mặt Phương Minh không có bất kỳ vẻ vui mừng gì, cậu dốc hết toàn lực, chỉ có pháp tắc Thời gian là cậu chưa vận dụng, thế nhưng lại chỉ có thể khiến lão tổ nhà họ Phương ướt một chút ở góc áo như vậy.

"Đây là thực lực của cường giả thiên vương sao? E là cho dù mình có vận dụng lực lượng lĩnh vực cũng không thể chân chính khiến cường giả cấp bậc thiên vương bị thương."

Phương Minh cười khổ lắc đầu, ngay vừa mới rồi cậu đã lĩnh ngộ được ý trong mấy lời lão tổ nói, cũng đã nắm giữ pháp tắc Phong cùng pháp tắc Vũ, từ đó hoàn toàn có thể tự mình sáng tạo ra hình tượng gió và mưa.

Cái gọi là thanh không vạn lý chính là mưa to gió lớn.

Đây mới thật sự là dung hợp, hai người chẳng phân biệt được ngươi ta, Phương Minh có tự tin, nếu hiện tại cậu đối mặt với Tư Đồ Hòa, căn bản không cần điều động lực lượng lĩnh vực, chỉ cần một chiêu này đã đủ để đánh bại đối phương.

"Tiếp tục củng cố đi."

...

Đảo mắt đã đến ước hẹn một tháng.

Trong trấn nhà họ Mục.

Với tư cách là một gia tộc có cường giả Thiên Cấp trấn giữ, chỉ riêng phạm vi dành cho tộc nhân nhà họ Mục ở đã lớn chừng một thị trấn, người ngoài chỉ biết đây là trấn nhà họ Mục, nhưng lại không biết ở đây có cất giấu một thế lực lớn trong giới tu luyện.

Một tháng qua, vô số người tu luyện chạy tới trấn nhà họ Mục, bọn họ muốn tận mắt chứng kiến chuyện trọng đại nhất trong giới tu luyện mấy chục năm gần đây.

Lấy lực lượng một người khiêu chiến một gia tộc, hơn nữa còn là gia tộc có cường giả Thiên Cấp trấn giữ, lúc ước chiến này được hình thành, rất nhiều người trong giới tu luyện chỉ coi đây là một trò đùa.

Tuy rằng thiếu niên quật cường kia có thiên phú hơn người, nhưng cũng chỉ là tâm tính thiếu niên thích trổ tài miệng lưỡi mà thôi, chỉ vì có nhà họ Phương làm chỗ dựa nên mới dám nói ra những lời như vậy.

Vậy mà, hiện tại vẻn vẹn chỉ mới trôi qua một năm, đã không còn người nào cảm thấy đây chỉ là một trò đùa.

Hai mươi tám tuổi đã trở thành cường giả Thiên Cấp, nắm giữ pháp tắc Thời gian, cuối cùng trận ước chiến này đã đi tới trình độ song phương cùng thực lực.

Tổ trạch nhà họ Mục hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ người nhà họ Mục, người ngoài không được phép bước vào, cho dù là người của thế lực lớn trước mười như Tông Thánh Cung cũng không thể đi vào.

Dù sao nhà họ Mục cũng là gia tộc có cường giả Thiên Cấp tọa trấn, thế lực bình thường còn chưa đủ tư cách bước vào cửa lớn nhà họ Mục, huống chi ai cũng biết trận ước chiến này sẽ quyết định sinh tử của nhà họ Mục, làm sao nhà họ Mục có thể tươi cười chào đón đám người tới xem này?

Trấn nhỏ rất náo nhiệt, mà vào ngày thời gian một tháng đến, mọi người ngược lại trở nên bắt đầu im lặng.

Trời hơi tối tăm, mưa rơi lác đác.

Giang Nam hay có những cơn mưa nhỏ, mà dưới thời tiết như thế này, trấn nhà họ Mục lại càng mang theo sắc thái cổ xưa, ánh mắt mọi người ở đây cũng lập tức thấy được bóng người vừa xuất hiện nơi cửa trấn.

Đó là một bóng người trẻ tuổi.

Cùng với bóng người trẻ tuổi này còn có một đám người, bốn vị trưởng lão và tầm mười vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ nhà họ

Phương, bao gồm đám người Phương Thiên, một đời tuổi trẻ nhà họ Phương.

Vậy mà giờ khắc này, cho dù là trưởng lão nhà họ Phương hay là những người khác cũng đều duy trì một khoảng cách với bóng người trẻ tuổi kia, tùy ý bóng người trẻ tuổi này hưởng thụ sự chú mục của mọi người trong trấn nhỏ.

Trên mặt không ít người trẻ tuổi lộ ra vẻ sùng bái, bóng người này chính là đối tượng mà bọn họ sùng bái, hoặc có lẽ còn là thần tượng của tất cả những người tu luyện trẻ tuổi.

Khi còn chưa đạt tới cảnh giới Địa Cấp đã đối mặt với nhà họ Mục, đối mặt với sự truy sát của cường giả Địa Cấp hậu kỳ nhà họ Mục vẫn thể tìm được đường sống, lại càng kỳ tích hơn khi cậu có thể trở thành thần tử của Giáo Hội phương Tây, mới qua một năm đã đột phá tới Địa Cấp hậu kỳ, chém giết trưởng lão nhà họ Mục ở nước ngoài.

Về nước, đối mặt với thiếp anh hùng của nhà họ Mục vẫn không sợ hãi chút nào, một người đến nơi hẹn, tuy rằng cuối cùng vì có nhà họ Phương khiến nhà họ Mục kiêng kỵ, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, lúc ấy Phương Minh đã có thực lực khiến nhà họ Mục khó giải quyết.

Một màn triệu hoán Bổ Thiên Chí Tôn ở nhà họ La năm ấy đã khiến không ít người nhớ mãi không quên, ai cũng không thể biết chắc được Phương Minh còn lá bài tẩy như vậy hay không, đây cũng là nguyên nhân vì sao lão tổ nhà họ Mục không dám tự mình ra tay.

Chỉ cần lão tổ nhà họ Mục không dám ra tay, Phương Minh đã tới Địa Cấp hậu kỳ cũng không cần sợ người nhà họ Mục, trên thực tế cân tiểu ly giữa hai phe đã nghiêng về phía Phương Minh.

Mọi người vốn cho rằng trận ước chiến này sẽ diễn ra vào ba

năm sau, nhưng ai có thể nghĩ đến, thời gian một năm chưa tới cậu đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, hơn nữa còn nắm pháp tắc khó bắt được nhất vào tay, cũng chính là pháp tắc Thời gian.

Quan trọng nhất là rõ ràng còn cách thời gian ước hẹn tới hai năm, nhưng ngay sau khi bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp được một tháng đã tới đây thực hiện ước hẹn, loại quyết đoán này khiến đám người ở đây khiếp sợ.

Bởi vì Phương Minh đến khiến đám người trong trấn nhỏ có chút xáo động, ánh mắt mọi người nhìn Phương Minh mang theo vô số thần sắc phức tạp.

Từng bước từng bước.

Chân Phương Minh đạp lên tấm đá xanh, cứ một bước lại một bước đi về phía tổ trạch nhà họ Mục, mà đám người tu luyện ở hai bên vẫn luôn giữ im lặng, chỉ có tiếng bước chân trầm thấp vang lên trong trấn nhỏ.

Từ đầu trấn đến vị trí trung tâm của trấn, cũng chính là tổ trạch nhà họ Mục, Phương Minh đi hết năm phút đồng hồ.

"Hàn tiền bối, Giang tiền bối, sau ngày hôm nay, hai ngài có thể yên nghỉ được rồi."

Nhìn tổ trạch vô cùng yên tĩnh của nhà họ Mục, Phương Minh thở ra một hơi dài, tâm tình có chút vi diệu, cậu đã chờ giờ phút này quá lâu, cũng chính từ khoảnh khắc mà cậu phải chạy trốn ra nước ngoài, không có giờ phút nào cậu không nghĩ đến chuyện giết tới gia môn nhà họ Mục.

"Hôm nay qua đi, nhà họ Mục sẽ bị xoá tên hoàn toàn."

Đôi mắt Phương Minh có vẻ hung ác, đều nói oan có đầu nợ có chủ, nhưng lúc này nhất định cậu sẽ không bỏ qua cho bất kỳ tộc nhân dòng chính nào của nhà họ Mục.

"Nhà họ Mục, ta tới."

Phương Minh cũng không đứng yên trước cửa lớn của nhà họ Mục quá lâu, thậm chí sau khi cậu mở miệng nói ra những lời này còn trực tiếp nhấc chân đạp về phía cửa lớn nhà họ Mục.

Rầm!

Cửa lớn của tổ trạch nhà họ Mục rơi thẳng xuống, mà bảng hiệu cũng rơi xuống đất, vỡ thành hai nửa.

Một màn này khiến đám người đang vây xem bên ngoài ngẩn ngơ.

Mặc dù biết ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục rất sâu, nhưng lúc này không phải nên giữ vững chút phong độ sao? Trước thông báo tên họ, ví như nói một câu "Phương Minh ta đến để thực hiện ước hẹn" hoặc nếu bá đạo hơn một chút thì: "Phương Minh ở đây, người nhà họ Mục mau ra đây nhận lấy cái chết."

Thế nhưng hành động không nói hai lời lập tức trực tiếp tiến lên đập phá cửa chính nhà người ta, tràng diện này thật sự là ngay cả nghĩ bọn hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Không để ý sự khiếp sợ của đám người sau lưng, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, bởi vì một đạp này phá lệ khiến cậu nguôi giận.

"Người nhà họ Mục lăn ra đây chịu chết đi."

Tiếng rống giận dữ từ trong cổ Phương Minh truyền ra, cậu đã chờ giờ phút này lâu lắm rồi.

Chương 1001: Chiến lão tổ nhà họ Mục

Tổ trạch nhà họ Mục có lịch sử mấy trăm năm, cho dù đã trải qua sự thay đổi triều đại cùng năm tháng chiến loạn, cửa chính của tổ trạch nhà họ Mục vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, mà tấm biển trên cửa nhà họ Mục cũng vẫn được treo vững.

Thế nhưng giờ khắc này, cửa chính có lịch sử mấy trăm năm trực tiếp bị đá nát, sau khi tấm biển trên cửa kia rơi xuống đất lại bị Phương Minh đạp thêm một đạp.

Nhìn bóng lưng Phương Minh đưa chân đạp biển cửa nhà họ Mục, đám người ở đây hiểu rõ, ân oán giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục quá sâu, sâu tới mức không còn hơi sức để giả bộ mặt ngoài.

Phương Minh đã dùng hành động để tỏ rõ tất cả, lần này nhà họ Mục và cậu chỉ có thể có một phe tồn tại.

Cửa lớn của tổ trạch bị đạp, thế nhưng trong lão trạch của nhà họ Mục lại không có động tĩnh gì, một hồi lâu sau mới có một giọng nói lo lắng truyền đến.

"Phương Minh, ân oán của ngươi cùng nhà họ Mục lão phu đã biết rõ, đều do hậu bối của nhà họ Mục ta dựng lên, trước đây lão phu bế quan không biết những chuyện này, ngươi xem, nếu lão phu giao Mục Võ cho ngươi xử trí, ân oán giữa ngươi cùng nhà họ Mục ta có thể chấm dứt hay không?"

Một bóng người xuất hiện, đây là một người đàn ông trung niên, mà khi hắn đi ra, tròng mắt của các trưởng lão nhà họ

Phương còn có những cường giả Thiên Cấp khác đều co rút lại một chút, bởi vì đây chính là lão tổ nhà họ Mục.

Trên thực tế, không chỉ có mấy cường giả Thiên Cấp này nhận ra, những người khác ở đây cũng đều biết thân phận của người đàn ông trung niên này, bởi vì ngoại trừ lão tổ nhà họ Mục ra, không ai có tư cách nói lời như vậy.

Chỉ là, không phải lão tổ nhà họ Mục đã hơn trăm tuổi rồi sao?

Vì sao thoạt nhìn lại còn tuổi trẻ như vậy? Vẫn duy trì dung mạo thời trung niên. Mượn lục trưởng lão nhà họ Phương cùng thời đại với hắn để so sánh, tóc lục trưởng lão đã trắng xoá rồi.

Tuy rằng mọi người rất khiếp sợ với dung mạo của lão tổ nhà họ Mục, nhưng điều khiến mọi người càng khiếp sợ hơn chính là những lời lão tổ nhà họ Mục nói, ý trong những lời nói này chính là lão tổ nhà họ Mục muốn nhận thua.

Dám nói ra những lời này ngay trước mặt nhiều người trong giới tu luyện như vậy, đương nhiên thanh danh và uy vọng của nhà họ Mục cũng lập tức xuống dốc không phanh, nói cho cùng thì đường đường là một gia tộc lại cúi đầu trước mặt một người, loại quyết định này không phải ai cũng có thể làm được.

"Lão tổ nhà họ Mục đúng là một vị kiêu hùng, đây mới gọi là trí tuệ chân chính, đưa ra một hậu bối để tránh khỏi một trận chiến lớn, cho dù vì hành động này mà nhà họ Mục bị giới tu luyện cười nhạo, nhưng chỉ cần có lão tổ nhà họ Mục ở đây, lại có mấy người dám cười nhạo ngay trước mặt hắn?"

Trong đám người, có người thấp giọng nói nhỏ, đoán được mục đích vì sao lão tổ nhà họ Mục làm như vậy.

Không sai, hành động này của lão tổ nhà họ Mục đại biểu cho nhà họ Mục chịu thua, nhưng đối với nhà họ Mục, hành động này

có thể tạo thành bao nhiêu tổn thương trên thực tế đây?

Mục Võ đã là một người tàn phế, hoàn toàn thuộc loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vứt bỏ thì từ bỏ, thậm chí rất nhiều tộc nhân nhà họ Mục đều sẽ cảm thấy lão tổ làm rất đúng, nói cho cùng thì tất cả tranh chấp này đều do Mục Võ khơi mào.

Mà lợi ích cùng tài nguyên nhà họ Mục chiếm được căn bản sẽ không giảm thiểu nửa phần, sẽ có thế lực khác dám có ý đồ với nhà họ Mục chỉ vì nhà họ Mục nhận thua sao?

Ngược lại, nếu như lão tổ nhà họ Mục bị Phương Minh đánh bại, thậm chí bị thương nặng, đối với nhà họ Mục đây mới là đả kích trí mệnh, chắc chắn những thế lực khác sẽ rục rịch, mà lúc đó nhà họ Mục mới thật sự rơi vào nguy cơ.

"Mệnh của Mục Võ đương nhiên ta sẽ lấy, nhưng mệnh của những người nhà họ Mục khác ta cũng phải lấy đi."

Biểu tình của Phương Minh không chừa lại chút chỗ trống để thương lượng, nếu cậu thực sự đáp ứng đề nghị của lão tổ nhà họ Mục, làm sao có thể đối mặt với hai vị tiền bối vì bảo vệ cậu mà hi sinh, làm sao có thể đối mặt với những anh em Thanh Y Môn vì cậu mà chết thảm?

"Nếu đã vậy dường như không còn gì phải bàn nữa."

Mục Thượng lắc đầu, trên mặt có vẻ tiếc nuối nhưng cũng không có bao nhiêu thất lạc, bởi vì kết cục này đã nằm trong dự liệu của hắn.

"Đã như vậy, vậy hãy để lão phu mở mang kiến thức xem vị kỳ tài được xưng là mấy trăm năm không xuất thế trong giới tu luyện này có bản lĩnh gì đi."

Là một cường giả Thiên Cấp, Mục Thượng cũng có sự kiêu ngạo của chính mình, không thể nào không có tự trọng liên tục cầu

hoà như vậy.

"Cảm ơn các vị đạo hữu đã đến đây, lần này là ước chiến giữa nhà họ Mục ta cùng Phương Minh, nhưng để tránh tổn thương người vô tội, lão phu sẽ đánh một trận với Phương Minh ở phía sau núi nhà họ Mục, các vị đạo hữu cứ ở đây quan sát là được rồi."

Bóng dáng Mục Thượng biến mất tại chỗ, mà bóng dáng Phương Minh cũng biến mất, khi hai người xuất hiện lại thì đã ở trên núi phía sau nhà họ Mục.

Cường giả Thiên Cấp giao thủ, chỉ riêng ảnh hưởng còn lại cũng đã không phải chuyện đùa, người bình thường đương nhiên không thể quan sát ở cự li gần được, chỉ có cường giả Thiên Cấp mới dám tới gần. Bốn vị trưởng lão nhà họ Phương bao vây trọn khu vực sau núi, thả thần thức ra cảm giác một lần, xác nhận sau núi không có bẫy hay mai phục gì rồi mới có thể yên lòng.

"Phương Minh, đúng là ngươi rất chói mắt, là một viên ngọc minh châu rực rỡ trong giới tu luyện, so sánh với những người như ngươi, quá trình phát triển của lão phu lại trở nên bình thản không có gì lạ, nhưng lão phu muốn nói cho ngươi một điều, trên con đường tu luyện, không phải dựa vào thiên phú là có thể đi tới tận cùng, người có thể đi tới tận cùng chân chính là những người như lão phu đây."

Con ngươi Mục Thượng nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng nói: "Giới tu luyện lại càng có nhiều người bước từng bước vững vàng khổ tu đi lên như lão phu, mà loại thiên chi kiêu tử như ngươi không thể nào hiểu được."

Mục Thượng không đè thấp thanh âm của mình, lời của hắn cũng khiến phần lớn người tu luyện trong trấn nhỏ lộ ra vẻ tán đồng, mặc dù giới tu luyện có thiên tài, nhưng càng nhiều hơn vẫn là những người bình thường như bọn hắn.

Nhìn những thiên tài kia một đường hát vang tiến mạnh, hưởng thụ sự chú mục của mọi người, sao trong lòng bọn họ có thể không ước ao không đố kị? Mà lão tổ nhà họ Mục không lộ thiên phú, lại có thể từng bước từng bước tu luyện tới cảnh giới Thiên Cấp, người như vậy mới có thể đại biểu cho mấy người tu luyện bọn họ.

Về phần ân oán giữa Phương Minh và nhà họ Mục, phần lớn người tu luyện đều không cảm thấy gì, dù sao giới tu luyện vốn là nơi mạnh được yếu thua, đối với nhà họ Mục, Phương Minh lúc ấy chỉ là giun dế, nhà họ Mục làm như vậy cũng không phải sai lầm lớn gì, nếu đổi lại những thế lực khác hẳn bọn họ cũng làm như vậy.

"Hà tất phải nói nhảm nhiều như vậy, động thủ đi."

Phương Minh nhìn chằm chằm Mục Thượng, bóng người trực tiếp biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt Mục Thượng.

Rầm!

Đánh một quyền ra, một quyền này trực tiếp khiến không gian vặn vẹo, mà trên mặt Mục Thượng cũng không vẻ kinh ngạc, dường như đã dự liệu được những thứ này từ trước, cũng đánh ra một quyền đối ứng.

Hai bóng người cứ xuyên qua phía sau núi như vậy, toàn bộ cây cối phía sau núi đều bị dư chấn sau màn giao thủ của hai người đánh ngã gãy rạp, không được mấy phút nguyên phần sau núi đã hoàn toàn trụi lủi.

Chiến đấu rất kịch liệt, nhưng các trưởng lão nhà họ Phương đều biết, đây chỉ là hai người đang thử dò xét lẫn nhau thôi.

Quả nhiên, một lúc sau, Phương Minh cùng Mục Thượng lại xa

nhau, một lần nữa phiêu phù giữa không trung, lần thử dò xét đầu tiên này hai người không ai chiếm được tiện nghi.

"Lão già kia, không nghĩ tới thân thể này của ngươi còn rất có sức mạnh."

Liếc nhìn phần da ngoài đầu nắm tay, trong lời nói của Phương Minh không mang theo chút tôn kính nào với Mục Thượng.

"Chẳng qua nếu chỉ có thế thì vẫn chưa đủ."

"Đúng không? Lão phu ngược lại phải nhìn xem, xương cốt của ngươi cứng bao nhiêu."

Rầm, hai người lại giao thủ lần nữa, chẳng qua lần này có thêm thuật pháp đối quyết.

Sóng năng lượng khủng bố lấy hai người làm trung tâm tản mát ra, thủ ấn của hai người biến hóa thật nhanh, đến sau này toàn bộ bầu trời phía sau núi xuất hiện đủ loại quang mang giao hội, tạo thành một quang cầu sáng chói, mà đám người xem cuộc chiến phía dưới chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai đạo quang ảnh.

Chương 1002: Đánh bại Mục Thượng

Nhìn hai người Phương Minh cùng Mục Thượng đang dùng thuật pháp để tỷ thí trên bầu trời phía sau núi, vẻ mặt những cường giả Thiên Cấp khác cũng trở nên khẩn trương hẳn lên, nhất là bốn vị trưởng lão nhà họ Phương.

"Quả nhiên, lần trước Mục Thượng đã che giấu thực lực."

Cửu trưởng lão nhà họ Phương nhướng mày, trước đây hắn đã cố ý thử dò xét Mục Thượng, kết quả đối phương không tiếp chiêu, trơ mắt nhìn động phủ bị hủy, phần khoan nhượng này thật sự là hiếm người có được.

Cho dù là cường giả Thiên Cấp nào cũng có phần kiêu ngạo của riêng mình, người ta đã đánh tới động phủ như thế, không thể nào không đáp trả.

"Hiện tại ta đã có chút hiểu rõ, không phải thiên phú của Mục Thượng này không được, mà là hắn cố ý ẩn giấu thiên phú của mình, không để mình bại lộ ra trước mặt người đời."

Những cường giả Thiên Cấp ở đây đều là người khôn khéo, từ màn chiến đấu này đã có thể nhìn ra rất nhiều mánh khóe.

Một người có thiên phú nhưng lại không để lộ ra, không muốn thành danh từ khi còn trẻ, hưởng thụ phong quang khi dương danh lập vạn, ngược lại còn giấu tài, loại người này làm như vậy chỉ vì một mục đích.

Mưu mô quá nhiều.

Chỉ là, Mục Thượng mưu cầu điều gì đây?

Tới cảnh giới Thiên Cấp rồi, thứ bọn họ mưu cầu đương nhiên chính là cảnh giới thiên vương cao hơn Thiên Cấp, nhưng dựa theo lẽ thường, sau khi đã tới cảnh giới này vốn không cần ẩn giấu thực lực của mình nữa, bởi vì cường giả Thiên Cấp đã là đỉnh tiêm, sẽ không vì bại lộ thực lực mà bị những cường giả khác chèn ép.

"Ta vẫn luôn cảm thấy có lẽ Mục Thượng này không đơn giản như vẻ bề ngoài, mọi người chú ý một chút, ngộ nhỡ có thay đổi gì thì quả quyết ra tay, tuyệt đối không thể để Phương Minh gặp chuyện không may."

Vẻ mặt bốn vị trưởng lão nhà họ Phương trở nên ngưng trọng, tầm quan trọng của Phương Minh đối với nhà họ Phương là thế nào, không cần nói cũng biết, sở dĩ nhà họ Phương có thể giữ được vị trí thế lực đứng đầu, kỳ thực không phải vì những cường giả Thiên Cấp như bọn hắn, mà là vì có lão tổ cấp thiên vương tồn tại.

Nhưng suy cho cùng tuổi tác của lão tổ đã cao, mà sợ rằng cả đời này mấy người bọn họ không có hi vọng đột phá đến cảnh giới thiên vương, một khi lão tổ già đi lại không có cường giả thiên vương mới xuất hiện, sợ rằng khó có thể giữ được địa vị của nhà họ Phương.

Mà Phương Minh chính là người có hi vọng đạt tới cảnh giới thiên vương nhất trong nhà họ Phương, điểm này, không có bất kỳ cường giả Thiên Cấp nào cảm thấy hoài nghi.

Lại nói tiếp, nếu như Phương Minh không có tiềm lực như vậy, sao lão tổ lại tự mình vươn tay chỉ điểm, phải biết rằng bọn họ bước vào cảnh giới Thiên Cấp lâu như vậy, nhưng cho tới bây giờ lão tổ vẫn chưa từng chỉ điểm lấy một câu, toàn bộ đều phải dựa vào việc lục lọi bút ký tổ tiên lưu lại để đi về phía trước.

...

Giữa không trung của ngọn núi trụi lủi, Phương Minh cùng Mục Thượng đang ở trung tâm năng lượng đồng thời ngừng tay.

"Phương Minh, ngươi còn ưu tú hơn so với tưởng tượng của ta." Mục Thượng đưa mắt nhìn vết rách trên ống tay áo, dùng giọng trầm thấp mở miệng nói.

"Ngươi cũng có thể ẩn núp sâu hơn so với tưởng tượng của ta, ẩn giấu cũng đủ sâu."

Trên mặt Phương Minh cũng càng thêm ngưng trọng, phải biết rằng cậu là Vu Sư, vì thế đã thi triển không ít Vu thuật có uy lực không nhỏ, nhưng không ngờ những thuật pháp Mục Thượng thi triển ra lại có thể tương xứng, mà chỉ sợ những thuật pháp này không phải đến từ chính nhà họ Mục.

Bản thân cậu đã điều tra rõ nhà họ Mục từ lâu, trước Mục Thượng, trên thực tế nhà họ Mục chỉ là một gia tộc nhỏ, hơn nữa toàn gia tộc chỉ mới bước vào giới tu luyện khoảng chừng trăm năm, lợi hại nhất cũng chỉ đạt tới Địa Cấp tầng hai.

Một gia tộc cảnh giới Địa Cấp không được trăm tuổi tuyệt đối không thể có nội tình thâm hậu như vậy, nói cách khác những thuật pháp mà Mục Thượng đã sử dụng này không tới từ nhà họ Mục.

Đương nhiên, nói theo một ý nghĩa nào đó, Mục Thượng càng giống khai sơn lão tổ của nhà họ Mục hơn, bởi vì nhà họ Mục đã phát dương quang đại ở trên tay hắn.

Trên phương diện thuật pháp, hai người không ai chiếm được tiện nghi, trong lòng hai người cũng đều biết, hẳn tiếp theo nên là màn tranh đấu pháp tắc.

Rầm!

Mục Thượng dẫn đầu xuất thủ, trong nháy mắt toàn bộ sắc trời phía sau núi trở nên ảm đạm, mây đen không che khuất mặt trời nhưng phía sau núi lại quỷ dị biến thành một mảnh tối đen.

Đôi mắt Phương Minh nhìn chằm chằm bốn phía, dù cho lấy tầm mắt của cậu cũng không thể thấy rõ cảnh tượng xung quanh lúc này, loại hắc ám này có chút khác thường so với hắc ám bình thường, nó có tác dụng che giấu ngũ giác.

"Chuyện gì xảy ra, đây là pháp tắc của Mục Thượng?"

Các trưởng lão nhà họ Phương cùng những cường giả Thiên Cấp đang xem cuộc chiến nhìn một mảnh tối đen phía trước, vẻ mặt hơi biến hóa, đương nhiên bọn họ biết đây là pháp tắc thần thông của Mục Thượng.

"Pháp tắc Hắc ám, Mục Thượng nắm giữ pháp tắc Hắc ám, trách không được ngày thường hắn thần bí như vậy, pháp tắc này có liên quan tới tính cách của hắn."

Có cường giả Thiên Cấp mở miệng, trong số những cường giả Thiên Cấp, Mục Thượng thuộc về loại tương đối thần bí, hắn giống như luôn đặt bản thân mình trong bóng tối, điểm này thật sự giống hệt pháp tắc Hắc ám.

Kỳ thực nếu không phải người mượn khí vận đại đạo để bước vào Thiên Cấp như Phương Minh, loại cường giả Thiên Cấp dựa vào thực lực của chính mình để đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, đều nắm giữ lực lượng pháp tắc có liên quan với tính cách của bản thân họ.

Những người có tính tình nóng nảy thường cảm ngộ được loại thiên địa pháp tắc thuộc tính Hỏa, mà những người có tính cách bình hòa thì lại cảm ngộ được loại thiên địa pháp tắc thuộc tính Thủy hay Mộc là chính.

"Phương Minh, cố gắng hưởng thụ pháp tắc Hắc ám của ta đi."

Giọng nói của Mục Thượng truyền đến bên tai Phương Minh, rất hiển nhiên Mục Thượng có tự tin tuyệt đối đối với pháp tắc của chính mình.

Mặc dù pháp tắc Hắc ám không cao cấp như pháp tắc Thời gian và Không gian, nhưng cũng được tính là một loại pháp tắc vô cùng thưa thớt, chí ít theo lịch sử toàn bộ giới tu luyện, tới nay, người có thể lĩnh ngộ pháp tắc Hắc ám chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Không có phương hướng, không có ánh sáng rõ ràng, cho dù ngươi có pháp tắc Thời gian, thì đã sao?"

Đối với trận đại chiến này, Mục Thượng cũng đã từng chú tâm chuẩn bị, cũng phòng bị pháp tắc Thời gian của Phương Minh, cho nên hắn lựa chọn không công kích gần người.

"Mặt khác lão phu quên nói cho ngươi biết, ngoại trừ pháp tắc Hắc ám, lão phu còn lĩnh ngộ những pháp tắc khác."

Rầm!

Cảm giác lạnh lẽo khắp người kéo tới, phảng phất như âm lãnh tới từ cửu u, khiến Phương Minh không nhịn được run rẩy một chút.

"Hắc ám kèm theo âm lãnh, ngoại trừ Hắc ám lão phu còn có pháp tắc Băng, bây giờ ngươi cứ chậm rãi biến thành tượng băng bên trong Hắc ám này đi."

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Phương Minh vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo quanh thân mình, loại lạnh lẽo này giống hệt như cảm giác lạnh lẽo mà cậu đã cảm nhận được khi đi xuống cõi âm.

"Ngươi đã từng đi qua cõi âm?" Phương Minh trầm giọng hỏi.

Trong bóng tối, Mục Thượng không trả lời, nhưng không còn gì phải nghi ngờ nữa, im lặng là đại biểu cho chấp nhận.

Tròng mắt Phương Minh lóe lên một cái, Âm Dương phân giới, ngay cả đám trưởng lão nhà họ Phương cũng chưa từng xuống cõi âm, vậy mà Mục Thượng lại đã xuống cõi âm rồi, quả nhiên, trên người Mục Thượng có cất giấu bí mật không nhỏ.

Chỉ là chuyện này chẳng liên quan gì tới cậu, mục đích cậu tới đây lần này chính là để tiêu diệt nhà họ Mục.

Có thể biết bí mật trên người Mục Thượng là tốt nhất, nhưng không biết cũng không sao cả.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Phương Minh cong lên, nói: "Nắm giữ hai đạo lực lượng pháp tắc, thực sự chuyện này đã nằm trong dự liệu của ta, chẳng qua bản thân ta cũng không phải chỉ có một mình pháp tắc Thời gian."

Một ánh hào quang xuất hiện trong bóng đêm, chính là thần thông Phương Minh sáng tạo được trong một tháng này, dung hợp hai đại pháp tắc thần thông là Vũ và Phong.

Ánh sáng này cũng không phải ánh sáng thật sự.

Chí ít người ngoài không thể nhìn thấy vòng sáng này, chỉ có Phương Minh cùng Mục Thượng mới có thể thấy, mà dựa theo vòng ánh sáng này, Phương Minh đã nhận ra vị trí của Mục Thượng, trực tiếp cất bước đi về phía Mục Thượng.

Răng rắc!

Băng tuyết bao trùm quanh thân Phương Minh vỡ tan trong nháy mắt, Mục Thượng cũng lập tức có phản ứng, bóng người biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ là hắn nhanh, nhưng Phương Minh lại nhanh hơn hắn.

Không đợi bóng dáng hắn biến mất, Phương Minh đã xuất hiện ở trước mặt hắn, đồng thời đấm thẳng một đấm.

Rầm!

Một đấm này ẩn chứa năng lượng pháp tắc Phong Vũ, lúc này Mục Thượng không thể chống đỡ nổi, thân thể đang ở giữa không trung bị đánh bay ra ngoài.

Phương Minh không truy kích, nhưng trên tay cậu lại xuất hiện một cung tiễn.

Một trường cung màu bạc, trên cung này còn có một mũi tên màu xanh.

"Đi thôi."

Một mũi tên bắn ra, sắc mặt Mục Thượng thay đổi lớn, hắn biết rõ đây không phải mũi tên bình thường, mà là mũi tên do lực lượng pháp tắc biến thành, chỉ là lúc này hắn còn chưa nhìn ra Phương Minh vừa vận dụng lực lượng pháp tắc gì.

Lấy Phong làm cung, ngưng Vũ thành mũi tên, Phương Minh rất tự tin đối với mũi tên này của mình, huống chi ở phía trên mũi tên này còn có thêm pháp tắc Thời gian.

Mục Thượng muốn tránh né, ẩn mình vào trong pháp tắc Hắc ám, thế nhưng điều khiến hắn cảm thấy kinh hoảng chính là dường như không gian này đã bị giam cầm, khiến hắn không có chỗ để trốn.

"Không thể, hắn không thể nắm giữ pháp tắc Không gian."

Thấy dáng vẻ thất kinh của Mục Thượng, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, đúng là bản thân cậu chưa thể thực hiện

giam cầm không gian được, chí ít cậu vẫn chưa thể giam cầm không gian của một vị cường giả Thiên Cấp, nhưng pháp tắc Phong Vũ lại có một đặc tính, chính là vô khổng bất nhập.

Xé rách không gian sẽ tạo thành khe nứt, mà pháp tắc Phong sẽ đền bù khe nứt, khiến không gian trở nên kiên cố, khiến Mục Thượng không cách nào xé rách không gian chạy trốn.

XÍU...UU!!

Tên trực tiếp xuyên thủng cánh tay Mục Thượng, đây là mũi tên bao trùm lực lượng pháp tắc, trong vết thương có đan xen lực lượng pháp tắc, cho dù là cường giả Thiên Cấp cũng khó có thể phục hồi như cũ trong thời gian ngắn.

Cánh tay bị xuyên thủng, máu me tung tóe, Mục Thượng kinh sợ, thế nhưng Phương Minh không cho hắn cơ hội, lại kéo cung bắn tên.

Một mũi tên tiếp lấy một mũi tên.

Thân thể Mục Thượng đã trúng mấy mủi tên, hắn tuyệt vọng phát hiện, đối mặt với những cung tên này không ngờ hắn lại không thể né tránh được, tiếp tục như vậy, kết cục của hắn đã được định trước.

"Làm sao có thể, vì sao ta không né tránh được, trên đời này vốn không có pháp tắc gì có thể phong tỏa một người!"

Nghe được tiếng rống không cam lòng của Mục Thượng, trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, trên đời này thực sự không có bất kỳ pháp tắc gì có thể phong tỏa một người, cho dù có, chí ít dựa vào thực lực của cậu lúc này vẫn chưa thể phong tỏa Mục Thượng được.

Nhưng đừng quên, mũi tên này là mũi tên đã được bổ sung thêm pháp tắc Thời gian, kỳ thực mỗi một mũi tên Mục Thượng

đều đã tránh khỏi, nhưng bởi vì pháp tắc Thời gian nên trong nháy mắt Mục Thượng tránh được, thời gian đã đảo lưu, tên lại xuất hiện ở trên vị trí Mục Thượng tránh né.

Sau mười mũi tên, Mục Thượng đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, ngay sau đó pháp tắc Hắc ám cũng bắt đầu tiêu tán, toàn bộ phía sau núi lại khôi phục quang minh chân chính.

Ngay khoảnh khắc khi quang minh được khôi phục, tất cả mọi người lập tức nhìn về phía trung tâm ngọn núi, mà sau khi thấy rõ tình huống trên chiến trường, tất cả mọi người ở đây lập tức hét lên thành tiếng.

Mặc dù đa số người vẫn tin tưởng lão tổ nhà họ Mục không phải đối thủ của Phương Minh, nhưng cũng ai không nghĩ tới lão ta sẽ bại thảm như vậy.

Không nói tới chuyện khắp người đầy lỗ máu, quan trọng nhất là lúc này cả người Mục Thượng đã bị đóng đinh lên vách núi đá phía sau, một vị cường giả Thiên Cấp bị người đóng đinh trên vách núi, đây là một loại sỉ nhục.

Chương 1003: Kết thúc

Người nhà họ Mục thấy thảm trạng của lão tổ nhà mình, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, không chỉ là vì lão tổ đã thua, quan trọng hơn là lão tổ thua đại biểu cho nhà họ Mục xong, mà sợ rằng tánh mạng của bọn hắn cũng khó có thể giữ được.

"Quả nhiên, đối mặt với pháp tắc Thời gian, sợ rằng cường giả Thiên Cấp bình thường không phải là đối thủ."

Ánh mắt đám cường giả Thiên Cấp ở đây nhìn Phương Minh mang theo vẻ kiêng kỵ, bọn họ không biết tình huống chiến đấu chân thật, chỉ cho rằng Phương Minh dựa vào pháp tắc Thời gian để chiến thắng pháp tắc Hắc ám của Mục Thượng.

Phương Minh bước từng bước đi về phía Mục Thượng bị đóng đinh trên vách đá, không che giấu sát ý của mình chút nào, mà đám người ở đây cũng không ai mở miệng khuyên can, bởi vì lần ước chiến này vốn là ước chiến sinh tử.

Đương nhiên, nếu như Phương Minh thua, tất cả mọi người tin tưởng đám trưởng lão nhà họ Phương tuyệt đối sẽ không ngồi xem mặc kệ, bởi vì nhà họ Phương có thực lực đủ để lật bàn không tuân theo quy tắc, nhưng nhà họ Mục lại không có thực lực này.

Nhà họ Mục chỉ có thể tuân theo quy tắc trên chiếu bạc, thắng thì tốt, nhưng nếu thua, đó chính là hoàn toàn game over.

Đối với nhà họ Mục, trận đánh cuộc này rất không công bình, nhưng trên đời này vốn không có công bình gì đáng nói, trước đây khi nhà họ Mục truy sát Phương Minh sao không nghĩ tới công bình?

"Yên tâm, ngươi sẽ không chết sớm như vậy, trước khi ngươi chết, ta sẽ để ngươi tận mắt chứng kiến nhà họ Mục bị diệt.",

Phương Minh không trực tiếp ra tay giết chết Mục Thượng mà xoay người, đưa mắt nhìn về phía tổ trạch nhà họ Mục.

Sau một khắc, tay phải vung lên, từng lưỡi đao gió xuất hiện từ trong hư không phóng về phía nhà họ Mục.

Dựa vào cảnh giới hiện tại của cậu có thể biết rõ toàn bộ tổ trạch nhà họ Mục có bao nhiêu người, thậm chí ngay cả chuyện dòng chính nhà họ Mục có bao nhiêu người cũng có thể cảm ứng tới.

Những lưỡi đao gió này đang phóng về phía tộc nhân dòng chính nhà họ Mục.

"Lưỡi đao gió, hắn còn nắm giữ pháp tắc Phong?"

Những cường giả Thiên Cấp kia thấy những lưỡi đao gió này xuất hiện, vẻ mặt cũng chấn động, trong nháy mắt lập tức hiểu được Phương Minh không chỉ nắm giữ pháp tắc Thời gian mà còn có pháp tắc Phong.

"Cậu ta đã lĩnh ngộ pháp tắc Phong khi nào?"

Sự nghi ngờ này đã trở thành nghi ngờ chung của những cường giả Thiên Cấp ở đây, ngay cả mấy vị trưởng lão nhà họ Phương cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ, bởi vì bọn họ cũng cho rằng Phương Minh chỉ nắm giữ pháp tắc Thời gian mà thôi.

"Chẳng trách có thể dễ dàng đánh bại Mục Thượng như vậy, nắm trong tay pháp tắc Thời gian cùng pháp tắc Phong, đã có thể lọt vào top những cường giả Thiên Cấp hàng đầu."

Không nói tới sự nghi ngờ của những cường giả Thiên Cấp này nữa, lúc này nhà họ Mục đã biến thành một chốn tu la, khi một

lưỡi đao gió hạ xuống lại có một tộc nhân dòng chính nhà họ Mục gục xuống, trực tiếp bị lưỡi đao gió bổ thành hai nửa.

Nhà họ Mục có rất nhiều tộc nhân, chỉ riêng nhất mạch lấy Mục Thượng làm chủ đã có tới hơn năm trăm tộc nhân, lại thêm mấy mạch khác nữa, tổng cộng dòng chính có hơn hai nghìn người.

Đương nhiên, chắc chắn không phải tộc nhân nào của nhà họ Mục cũng đang ở trong tổ trạch, lấy sự khôn khéo của Mục Thượng nhất định đã nghĩ tới hậu quả khi nhà họ Mục chiến bại trong trận này, nhất định đã bí mật đưa một nhóm tộc nhân nhà họ Mục đi, âm thầm đợi thời cơ Đông Sơn tái khởi.

Chẳng qua Phương Minh cũng không thèm để ý, bởi vì nhà họ Phương sẽ ra tay tiêu diệt dư nghiệt nhà họ Mục, trừ phi nhà họ Mục trốn ra nước ngoài như cậu trước đây.

"Phương Minh, ngươi tàn sát tộc nhân của nhà họ Mục ta, tất sẽ không được chết tử tế."

Mục Thượng thấy tộc nhân hậu bối không ngừng ngã xuống, quắc mắt nhìn trừng trừng, bởi vì hắn biết, nhà họ Mục đã hoàn toàn xong.

"Ta có thể được chết già hay không là chuyện của ta, chỉ tiếc, ngươi không có cơ hội thấy được."

Phương Minh lạnh lùng nhìn về phía Mục Thượng, không chút do dự, sau một khắc một lưỡi đao gió chém ra, trực tiếp chém về phía Mục Thượng.

Rầm!

Đầu Mục Thượng lăn xuống, một đời kiêu hùng, một vị cường giả Thiên Cấp cứ ngã xuống như vậy.

Vẻ mặt của những cường giả Thiên Cấp khác cũng đều có chút phức tạp, đã bao nhiêu năm qua, trong giới tu luyện vẫn luôn có một định luật bất thành văn, đó chính là sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp, gần như đã tránh khỏi kết cục phải chết khi tranh đấu.

Trước khi chưa bước vào cảnh giới Thiên Cấp, mọi người vẫn luôn tranh khí vận tranh tài nguyên, giữa hai bên đánh nhau to, nhất tướng công thành vạn cốt khô, giẫm lên thi hài của những thiên tài cùng thời đại khác để bước lên bảo tọa Thiên Cấp.

Mà một khi có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp, những tranh chấp này gần như đã biến mất, cho dù có tranh đấu những cường giả Thiên Cấp khác nhưng đại đa số đều là đến điểm thì ngừng, thứ nhất là vì muốn giết chết một vị cường giả Thiên Cấp quá khó khăn, thứ hai cũng là vì giữ gìn lợi ích của mình.

Nếu những cường giả Thiên Cấp cũng chém chém giết giết như Địa Cấp, ngày hôm nay ngươi giết chết vị cường giả Thiên Cấp này, nhưng ai biết ngày sau có thể bị cường giả Thiên Cấp mạnh hơn giết chết hay không?

Cho nên, đến điểm thì ngừng là kết quả tốt nhất.

"Ta có dự cảm, có lẽ một thời loạn thế sắp đến, chỉ sợ ngay cả chúng ta cũng không được an sinh."

Một vị cường giả Thiên Cấp mở miệng, mà lời của hắn cũng khiến những cường giả Thiên Cấp khác đồng cảm, so sánh với những người tu luyện khác, đương nhiên con đường tin tức của những cường giả Thiên Cấp như bọn họ càng rộng hơn, những biến hóa đã xuất hiện trên thế giới này không thể tránh khỏi con mắt của bọn họ.

"Ước chiến đã kết thúc, lão phu phải đi trước đây."

Những cường giả Thiên Cấp này sôi nổi rời đi, vẻ mặt đều có chút ngưng trọng, có lẽ là kết cục của Mục Thượng đã khiến bọn họ cảm thấy thỏ chết cáo thương, hoặc cũng có thể bọn họ đang liên tưởng tới biến hóa của thế giới.

So sánh với cảm xúc trầm trọng của mấy cường giả Thiên Cấp, đám cường giả Địa Cấp đang xem cuộc chiến lại hoàn toàn bất đồng, nhất là những người trẻ tuổi kia, nguyên một đám trở nên xúc động vô cùng, bọn họ đã coi Phương Minh là thần tượng của mình, mà bây giờ Phương Minh lại có thể chém giết cường giả Thiên Cấp có uy tín lâu năm, điều này đã khiến bọn họ cảm thấy rất có lòng tin.

Ai nói giới tu luyện nhất định phải một bước một dấu chân (1), ai nói những người tu luyện thời gian dài nhất định sẽ lợi hại hơn những người tu luyện thời gian ngắn, ở trước mặt Phương Minh đại nhân lập tức không tồn tại những thứ này.

(1) Một bước một dấu chân: ý chỉ phải vững chắc từng bước, đánh tốt căn cơ

Đây là một loại cổ vũ.

...

"Mấy vị trưởng lão, chuyện giải quyết tốt hậu quả liền giao cho các ngươi đi."

Phương Minh không tiếp tục đợi ở chỗ này, sau khi chào hỏi các trưởng lão nhà họ Phương lập tức rời đi, mà các trưởng lão nhà họ Phương cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, lần này bọn họ dẫn theo không ít cường giả Địa Cấp nhà họ Phương qua đây, chính là vì để xử lý hậu quả.

Nhà họ Mục thua, nhưng nhà họ Mục lại đang chiếm cứ không ít tài nguyên, nếu là suy bại bình thường hẳn nhà họ Phương

không thể nuốt hết những tài nguyên này một mình, nhưng Mục Thượng lại bị Phương Minh tự tay chém giết, chẳng khác nào tài nguyên nhà họ Mục đã thuộc về Phương Minh.

"Cung chủ, chẳng lẽ cứ nhìn nhà họ Phương độc chiếm tài nguyên nhà họ Mục sao?"

Bên phía Tông Thánh Cung có ông lão không phục, quay qua hỏi cung chủ nhà mình.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Đi tranh đoạt cùng nhà họ Phương sao? Hay ngươi cảm thấy ngươi là đối thủ của Phương Minh?"

Cung chủ Tông Thánh Cung tức giận trừng mắt liếc đệ tử này của mình, trận ước chiến giữa Phương Minh cùng nhà họ Mục đã được định trước từ lâu, lúc trước thế lực các nơi không nhúng tay, đương nhiên hiện tại cũng không thể nào nhúng tay muốn kiếm một chén canh.

Nếu như đổi lại là những cường giả Thiên Cấp khác, có thể các thế lực lớn còn sẽ có chút tâm tư, thế nhưng ai bảo đối phương lại là Phương Minh đây.

Hiện tại trong số những người mà các thế lực lớn không nguyện ý đắc tội nhất, Phương Minh tuyệt đối có thể xếp vào Top 3, cho dù là Tông Thánh Cung cũng không nguyện ý đắc tội với vị sát tinh này.

Chương 1004: Cực hạn của khoa học là huyền học (1)

Thời gian trôi qua!

Cách trận ước chiến với nhà họ Mục đã nửa năm.

Cửa hàng Vu Đạo!

Trong tay Phương Minh cầm một chiếc đồng hồ cát, lúc này hạt cát bên trong đồng hồ cát đang chậm rãi chảy xuống phía dưới, đồng hồ cát là công cụ thời cổ đại thường dùng nhất để ghi lại thời gian.

Ngoại trừ đồng hồ cát, bên trong tầng hai của cửa hàng Vu Đạo còn có rất nhiều loại đồng hồ khác, có đồng hồ quả lắc phục cổ, cũng có loại đồng hồ được lưu hành thời đại này.

Người không biết còn tưởng rằng bản thân đã lạc vào một tiệm đồng hồ.

Tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc, còn có tiếng động nhỏ nhẹ khi đồng hồ lên dây cót phát ra, Phương Minh nhắm mắt lại yên lặng cảm thụ.

Nửa năm qua cậu một mực nghiên cứu pháp tắc Thời gian, so sánh với pháp tắc Phong cùng pháp tắc Vũ, tiến độ của pháp tắc Thời gian gần như bằng không.

"Phương Minh, đi xem phim không?"

Dưới lầu truyền đến tiếng la của Hoa Minh Minh.

"Xem phim?"

Phương Minh sửng sốt một chút, loại hoạt động thuộc về người trẻ tuổi này bản thân cậu không muốn tham gia chút nào, chỉ có mấy ngày nghỉ mới đi tới rạp chiếu phim cùng Tử Du một hai lần mà thôi.

"Cậu đừng suốt ngày ở trong nhà nữa, cứ như vậy sợ rằng bản thân cậu cũng bị phế đi luôn, nên đi ra ngoài một chút mới được." Hoa Minh Minh đi lên tầng hai, thấy Phương Minh đang ngồi tại chỗ, tức giận nói.

"Chẳng lẽ phải trở thành một con Teddy chạy bằng điện như cậu?" Phương Minh bình thản hỏi ngược lại.

"Ách... Nói chung là nhanh chóng theo tôi đi, tôi đã mua được hai vé xem phim điện ảnh, là một bộ bom tấn rất nổi tiếng gần đây, “Lưu lạc địa cầu” (1), chậc chậc chậc... Bộ phim này được xưng là bộ phim khoa học viễn tưởng hay nhất trong nước đấy, chỉ riêng cái danh tiếng này đã đủ để mình tới rạp xem một lần."

(1) The Wandering Earth (Lưu lạc địa cầu) là một bộ phim khoa học viễn tưởng của Trung Quốc do Frant Gwo làm đạo diễn, dựa theo tiểu thuyết cùng tên của Liu Cixin, Ngô Kinh là diễn viên chính.

Cuối cùng Phương Minh cũng không cự tuyệt lời mời của Hoa Minh Minh, không phải vì cậu bị Hoa Minh Minh thuyết phục, mà đúng thật nếu cậu cứ tiếp tục ngồi nhà như vậy cũng vô dụng, có lẽ đi ra ngoài quan sát một chút, ngược lại sẽ có linh cảm hay thu hoạch gì cũng nên.

Hai người từ phố đồ cổ đi tới, cũng không đón xe, bởi vì cách đó không xa đã có một trung tâm thương mại, bên trong trung tâm thương mại này có một rạp chiếu phim.

Sau khi đi vào rạp chiếu phim, Phương Minh phát hiện ánh mắt Hoa Minh Minh đang nhìn chằm chằm về một phương hướng, mà sau khi nhìn theo tầm mắt Hoa Minh Minh, Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, quả nhiên là chó không đổi được tật ăn phân, cuối tầm mắt của Hoa Minh Minh là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi tràn đầy sức sống, lúc này cô ấy đang ngồi trên ghế sa lon trong khu đợi, nói chuyện gì đó với bạn bè.

"Em gái kia thật xinh đẹp, Phương Minh, tôi đi lên bắt chuyện đây."

Loại sói đói như Hoa Minh Minh làm sao có thể bỏ qua cho cô gái cực phẩm như vậy, lập tức muốn sáp lại gần cô gái kia, chẳng qua người ôm suy nghĩ như vậy không chỉ có một mình hắn, phần lớn đàn ông đều có, chỉ có điều phần lớn đàn ông đều chỉ tưởng tượng trong lòng mà không dám hành động thực tế.

Muốn đến gần phải có dụng khí, mà dũng khí này được xưng là tự tin.

Hoặc là người có lòng tin với giá trị nhan sắc của mình, hoặc là người có lòng tin với túi tiền của mình, mà phần lớn đàn ông vừa vặn thiếu khuyết hai điểm này, cho nên khi đối mặt với loại mỹ nữ xinh đẹp như thế căn bản không có dũng khí đến gần.

Hoa Minh Minh lớn lên không kém, lại cũng có thể coi là phú nhị đại, đương nhiên vẫn luôn tràn đầy lòng tin đối với chính mình.

Chẳng qua ngay trước khi cậu ta tới gần cô gái xinh đẹp kia đã có người tới trước cậu ta, một người thanh niên trẻ tuổi vượt trước cậu ta một bước bắt chuyện với cô gái xinh đẹp kia.

"Mỹ nữ, tới xem phim gì vậy? Là “Lưu lạc địa cầu” sao? Tôi nói cho cô biết, loại phim này không hay như trên mạng đã đưa tin đâu, đều là do nhà sản xuất phim mời thuỷ quân (2) tuyên truyền

điện ảnh nên mới được kết quả như thế. Cái gì mà bộ phim khoa học viễn tưởng đặc sắc nhất, căn bản là có tiếng mà không có miếng, căn bản không thể so sánh nổi với mấy phim khoa học viễn tưởng nước ngoài, chỉ nói tới mặt logic đã có lỗ thủng rồi."

(2) Thuỷ quân, trong tiếng Trung là shuijun, là những người được trả tiền để "làm ngập" các trang blog, diễn đàn, mạng xã hội hoặc group chat bằng những bình luận không trung thực, mang tính bôi nhọ, những tin đồn hoặc thông tin không chính xác về một sản phẩm, nghệ sĩ hoặc một bộ phim.

Người thanh niên trẻ tuổi thấy vé xem phim mỹ nữ để trên bàn, lập tức mở miệng cười nói.

"Đầu tiên, nội dung của bộ phim này nói tới địa cầu bị đóng băng, vì sinh tồn, cuối cùng chỉ có thể chuyển sang sống trong một thành phố ngầm rộng lớn, nhưng trong phim lại tàn nhẫn từ bỏ hơn phân nửa người sống trên trái đất, tôi thực sự không hiểu vì sao loại phim coi thường mạng người như vậy lại có thể được công chiếu."

Có người nói, có hai cách để kéo gần quan hệ với con gái, một là biểu thị tài hoa của mình, hai là biểu thị khả năng tài chính của mình.

Người thanh niên trẻ tuổi này rất thông minh, bản thân hắn mặc một chiếc áo Amarni, bên hông lộ ra thắt lưng vàng LV, trên tay mang theo túi xách Prada, năng lực tài chính đã được triển lộ rõ, hơn nữa hắn tin tưởng mỹ nữ trước mắt này biết rõ mấy loại hàng hiệu hắn đang xài.

Tiền đã được phô bày, như vậy hiện tại đương nhiên phải triển lộ tài năng của mình.

Không gì có thể triển lộ tài hoa của mình rõ hơn cách "mọi người đều say riêng ta tỉnh", khi mọi người đều tán thành một việc

gì đó mà mình lại đứng ở mặt đối lập với mọi người, mới có thể lộ ra bản thân đặc lập độc hành (3), càng có thể lộ ra bản thân mình có cách giải thích độc đáo đặc biệt.

(3) Đặc lập độc hành: đi đứng một mình, ý nói không a dua theo ai vậy

Về phần “Lưu lạc địa cầu” có hay hay không căn bản không liên quan gì với hắn, bởi vì căn bản là hắn chưa hề xem bộ phim này, mà những bình luận này đều là hắn đọc được trên mạng thôi.

"Nha, vì sao tôi lại cảm thấy nghe không vô thế này? Cái gì gọi là không quan tâm tới mạng người? Nếu vậy vì sao lúc phim 2012 (3) ra rạp ngày trước anh không mắng, còn có bộ phim đại hồng thủy – tàu Noah (4) được bán với giá 10 ức một vé thì sao?"

(3) 2012 là một phim khoa học viễn tưởng của đạo diễn Roland Emmerich, phát hành năm 2009. Bộ phim xoay quanh đề tài thảm họa với Trái Đất về năm được xem là tận thế từ lịch Maya: năm 2012. Phim có sự tham gia diễn xuất của John Cusack, Chiwetel Ejiofor và Amanda Peet.

(4) Noah: Đại hồng thủy là một phim chính kịch sử thi Kinh Thánh của Mỹ năm 2014 do Darren Aronofsky đạo diễn và lấy cảm hứng từ câu chuyện Kinh Thánh về Tàu Nô-ê trong sách Sáng Thế.

Hoa Minh Minh không nhìn nổi, bởi vì cậu ta đã nhìn ra người trước mắt này là một đối thủ mạnh mẽ, nhất là mỹ nữ này còn không ngắt lời đối phương, lộ ra vẻ như đang lắng nghe, đây thật sự không phải dấu hiệu tốt lành gì.

Lý Triêu Quân liếc nhìn Hoa Minh Minh, hai người mắt đối mắt, đều là một loại người đương nhiên cũng biết mục đích của đối phương là gì.

"Lưu lạc địa cầu có thể so sánh với 2012 sao? Nói trắng ra Lưu

lạc địa cầu chỉ là bản chiến lang của địa cầu, cuối cùng không phải chỉ dựa vào một mình Ngô Kinh làm anh hùng, loại phim điện ảnh theo lối có một anh hùng cứu vớt trái đất thoát khỏi tận thế này thật quá giả."

"Giả, vậy chẳng lẽ mấy phim bom tấn Mỹ lại không giả sao? Mấy phim siêu anh hùng kia cũng không giả? Không ngờ trong mắt anh, anh hùng nước Mỹ là anh hùng, mà anh hùng Trung Quốc lại không phải là anh hùng."

"Tôi không thảo luận vấn đề này với anh, nói tới logic đi, trong phim này ngay cả phản ứng nhiệt hạch cũng xuất hiện, nhưng kết quả lại không thể nào giải quyết được vấn đề lực hấp dẫn của sao Mộc, hơn nữa lại còn lái xe tải mà ngay cả trí năng lái xe cũng không có, bên cạnh động cơ không có hệ thống dự trữ, mỗi lần xảy ra chuyện lại phải vận chuyển từ một nơi xa xôi cách đó ngàn dặm, những thứ này phù hợp với lẽ thường sao?

"Lại nói thêm sự thiết lập của trạm không gian kia đúng là một nét bút hỏng, anh đi xem Interstellar (5) mới có thể biết thế nào gọi là phim khoa học viễn tưởng chân chính, cách thiết lập của người ta mới phù hợp với logic."

(5) Hố đen tử thần là một bộ phim khoa học viễn tưởng, đạo diễn là Christopher Nolan. Với dàn diễn viên hùng hậu gồm Matthew McConaughey, Anne Hathaway, Jessica Chastain, Bill Irwin, Ellen Burstyn và Michael Caine, bộ phim kể về một nhóm nhà du hành vũ trụ đi xuyên qua hố đen.

Lý Triêu Quân nói một loạt khiến Hoa Minh Minh bối rối, cậu ta chỉ là một tên ngu học, cái gì mà phản ứng nhiệt hạch căn bản cậu ta không hiểu chút nào, lại còn gì mà lực hấp dẫn của sao Mộc, ngay cả nghe cũng đều chưa từng nghe qua.

Chẳng qua bộ phim Interstellar này cậu ta đã từng xem rồi, chỉ có điều xem mà chẳng hiểu.

"Anh còn không biết ngại mà nói tới Interstellar, thật là cười chết tôi rồi, chẳng lẽ điện ảnh thật sự là khoa học viễn tưởng sao? Theo tôi đó chỉ hoàn toàn là thần thoại mà thôi, gì mà xuyên qua thời gian để đi tới tương lai, sau đó để lại đầu mối cho cháu gái của mình, đây không phải vô nghĩa sao?"

Du hành thời gian, dưới cái nhìn của Hoa Minh Minh chính là vô nghĩa.

Chương 1005: Cực hạn của khoa học là huyền học (2)

"Tại sao lại là vô nghĩa, những lý luận đó đều đã được các nhà khoa học chứng thực, được gọi là không gian ba chiều hoặc là không gian bốn chiều thậm chí còn có thể cao cấp hơn, không gian năm chiều." Vẻ mặt Lý Triêu Quân tràn đầy trào phúng, đáp.

"Cái gì mà không gian ba chiều không gian bốn chiều, vậy anh lại giải thích cho tôi một chút xem, hay anh nói cho tôi biết thử nơi nào có không gian bốn chiều?"

Lần này, đến phiên Lý Triêu Quân ngơ ngác, làm sao hắn có thể giải thích được? Những lý luận này đều là thứ hắn nhìn thấy từ phía sau màn ảnh, mặc dù xem không hiểu nhưng lại cảm thấy rất trâu bò, cho nên mới nhớ kỹ.

"Không giải thích được sao? Hừ, tôi đã nói rồi, Interstellar mới là không có chút logic nào, hoàn toàn là kết quả do một đám nhà khoa học tưởng tượng lung tung ra mà thôi."

Hoa Minh Minh rất đắc ý, rốt cục cũng có thể đánh bại đối phương, lần này mỹ nữ thuộc về hắn.

Chỉ là Hoa Minh Minh còn chưa đắc ý được bao lâu, một giọng nói dễ nghe lập tức truyền tới, chính là cô gái xinh đẹp vẫn đang yên tĩnh nghe bọn họ cãi nhau mở miệng.

"Logic trong phim Interstellar cũng không phải do các nhà khoa học nói bậy, nó đã từng được chứng thực, trên thực tế phương trình trường Einstein (6) của nhà vật lý học vĩ đại, sau khi được các nhà khoa học nghiên cứu thử nghiệm nhiều năm đã phát hiện,

khi nghiên cứu phương trình trường đến cuối cùng sẽ quay trở lại bản chất của vấn đề thời gian, vì thế du hành thời gian cũng tồn tại, chỉ có điều dựa vào kỹ thuật thời đại này không thể nghiên cứu được mà thôi."

(6) Phương trình trường Einstein hay phương trình Einstein là một hệ gồm 10 phương trình trong thuyết tương đối rộng của Albert Einstein miêu tả tương tác cơ bản là hấp dẫn bằng kết quả của sự cong của không thời gian do có mặt của vật chất và năng lượng.

Lần này, đến phiên hai người Hoa Minh Minh cùng Lý Triêu Quân đồng thời ngơ ngác.

Cái gì mà phương trình trường, căn bản là bọn họ chưa từng nghe qua, thế nhưng cái tên Einstein này bọn họ có biết, không phải là người bị quả táo rơi trúng đầu sao?

"Mặc khác “Lưu lãng địa cầu” cũng không kém như vậy, giả thuyết là mang theo địa cầu lưu lạc, mà lực hấp dẫn giữa địa cầu cùng sao Mộc lại vượt quá dự liệu của các nhà khoa học. Dù sao số liệu trên phân tích có chênh lệch so với thực tế cũng rất bình thường, về phần hình ảnh đoạn cuối khi Ngô Kinh điều khiển trạm không gian bay về phía sao Mộc, đây là vì yêu cầu phải nghệ thuật hóa, phải nhớ, là một bộ phim khoa học viễn tưởng, bản chất đầu tiên phải hướng tới là điện ảnh mà không phải khoa học viễn tưởng, nếu không thì cứ quay phim tài liệu là được rồi."

Phương Minh đứng ở một bên nghe được lời của mỹ nữ, bắt đầu rơi vào trầm tư, đột nhiên cậu phát hiện bản thân mình đã quên mất một việc, đó chính là trên thực tế người tu luyện không phải là người có nghiên cứu nhiều về thời gian và không gian nhất, ngược lại người có nghiên cứu nhiều hẳn là những nhà vật lý học này.

"Có lẽ mình nên đổi theo hướng suy nghĩ khác." Phương Minh

nói nhỏ một câu.

Trong khi Phương Minh đang suy tính, Hoa Minh Minh cũng chán nản trở về, lần này cậu ta và Lý Triêu Quân đều thất bại tan tác mà quay về, điều may mắn nhất là bản thân cậu ta đã biết tên của mỹ nữ kia.

Dương Tố Tố, tiến sĩ khoa vật lý đại học Phục Đán, Ma Đô.

Kế tiếp Hoa Minh Minh ngoan ngoãn đi xem phim điện ảnh với Phương Minh, đợi khi bộ phim kết thúc, nhìn Dương Tố Tố theo đồng bạn rời đi, trên mặt cậu ta lộ ra vẻ không cam lòng.

Một cô gái vừa đẹp vừa tài hoa như thế lại phải buông tha một cách dễ dàng như vậy, thật đáng tiếc.

"Tôi cảm thấy có lẽ tôi phải ôn lại cuộc sống trong vườn trường một chút."

Phương Minh nói một câu khiến Hoa Minh Minh lảo đảo thiếu chút nữa té xuống đất.

"Phương Minh, cậu đang nói đùa sao? Tuy rằng cô gái này không tệ nhưng vẫn có chút chênh lệch so với em dâu, đừng nói là cậu muốn nếm thử phong cách khác nha, hành động này quá cầm thú."

Không đáp lại tên Hoa Minh Minh chỉ biết nói xẳng nói bậy này, Phương Minh trực tiếp rời đi, sở dĩ cậu muốn ôn lại cuộc sống trong vườn trường, chẳng qua là vì cậu muốn nghiên cứu pháp tắc Thời gian theo một phương thức khác, tỷ như thử giải thích theo góc độ khoa học chẳng hạn.

Con đường nào cũng dẫn đến La Mã, cho dù là khoa học hay là huyền học, tới hạn đều giống nhau.

Cũng giống vậy, ở giới khoa học cũng lưu hành một câu nói,

cuối cùng của khoa học chính là huyền học.

...

Đại học Phục Đán!

Một chiếc Mercedes Maybach lái vào vườn trường, cuối cùng dừng tại trước cửa giảng đường hệ vật lý.

Cửa xe mở ra, lộ ra một đôi giày cao gót, ngay sau đó một cô gái mặc nguyên bộ đồ đen xuất hiện: áo sơ mi đen, váy ngắn đen dài tới mông, đúng tiêu chuẩn thời trang công sở.

Vóc người lả lướt hấp dẫn được triển lộ không bỏ sót bên dưới bộ quần áo này, quan trọng nhất là loại hơi thở thành thục này có lực hấp dẫn trí mạng đối với các nam sinh trong sân trường, bởi vì loại khí chất này không phải mấy nữ sinh ngây ngô trong sân trường có thể so sánh.

Đương nhiên, phần lớn nữ sinh đại học thời nay cũng không còn ngây ngô nữa, nhưng với tư cách là một trong những trường đại học hàng đầu Trung Quốc, mấy sinh viên của đại học Phúc Đán vẫn tương đối đơn thuần, sẽ không hỗn loạn như mấy trường đại học hạng ba.

Trần Khiết xuống xe từ ghế lái phụ, sau đó mở cửa xe ra, Phương Minh cùng Hoa Minh Minh cũng từ bên trong xe đi xuống.

Vừa thấy Phương Minh Trần Khiết lại nghĩ đến những giềm pha trong lần gặp mặt đầu, luôn cảm thấy hơi ngượng ngùng, chẳng qua lần này chính tổng giám đốc đã dặn dò cô ấy phải đưa Phương Minh đi nhập học, đương nhiên cô ấy không thể chối từ.

Trường đại học hàng đầu như đại học Phúc Đán, đương nhiên không phải ai cũng có thể vào, chẳng qua tập đoàn Nghiễm Niên có hợp tác với đại học Phúc Đán, hơn nữa đại học Phúc Đán cũng có chương trình học dành riêng cho những người lớn tuổi hay

những người quản lý xí nghiệp.

Nếu Phương Minh chỉ muốn đi học bổ túc ở đây cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng mấu chốt là Phương Minh lại muốn trở thành sinh viên chính quy của trường. Nếu chỉ dựa vào quan hệ thương nghiệp của tập đoàn Nghiễm Niên thật có chút khó khăn, nhưng nếu dựa vào quan hệ của nhà họ Lăng, mấy vấn đề này lập tức không còn là vấn đề nữa.

"Ôi, nữ thần của tôi khó giữ được, Phương Minh, cái tên cầm thú này, không ngờ chỉ vì tán gái mà cậu muốn trở thành sinh viên đại học, cậu có tin tôi nói chuyện này cho em dâu không?"

Vẻ mặt Hoa Minh Minh tràn đầy đau đớn, Phương Minh không để ý tới thằng này, chỉ quay qua nói với Trần Khiết: "Đã làm phiền cô rồi, chuyện kế tiếp tự tôi có thể làm được."

"Được rồi, vậy tôi về trước đây, có vấn đề gì cứ gọi điện thoại cho tôi."

Trần Khiết gật đầu, chẳng qua lúc cô ấy xoay người, trong mắt lại lộ ra vẻ khinh bỉ, tuy rằng lần trước là bản thân mình nghĩ sai, thế nhưng người trước mắt này là sắc lang không thể nghi ngờ, vì tán gái mà muốn lấy thân phận sinh viên nhập học vào trường.

Tổng giám đốc lợi hại như vậy, không biết vì sao có thể bồi dưỡng ra một tên bại gia tử như thế.

Phương Minh không biết bởi vì lời của Hoa Minh Minh mà hình tượng sắc lang của cậu trong lòng Trần Khiết đã trở thành thâm căn cố đế, chẳng qua cho dù cậu có biết cũng sẽ không giải thích.

"Súc sinh, súc sinh, còn cố ý chọn hệ vật lý, nếu biết cậu súc sinh như vậy lúc trước tôi đã không nói thân phận của Dương Tố Tố cho cậu."

Dưới cái nhìn của Hoa Minh Minh, Phương Minh tới trường học này chính là vì Dương Tố Tố, nếu không vì sao đang yên đang lành đột nhiên muốn chạy tới trường làm sinh viên gì chứ? Cũng sắp ba mươi rồi lại còn ngồi cùng một phòng học với đám học sinh trẻ tuổi, vậy mà không cảm thấy mất mặt.

Vì tán gái, Phương Minh đã triệt để không biết xấu hổ.

Chỉ là cô gái đẹp như Dương Tố Tố, có làm gì cũng đáng giá, cái mỹ nữ tài trí như vậy quá hiếm có, nữ sinh vừa có trình độ học vấn cao vừa xinh đẹp thật sự không được mấy người, đây là điều mà tất cả mọi người đều công nhận.

Thứ nhất là vì học sinh xinh đẹp khó tránh khỏi sẽ bị vô số loại dụ hoặc bên ngoài làm cho mê mẩn, mà số lượng nam sinh theo đuổi nữ sinh này cũng rất nhiều, không thể an tâm học tập, nói cho cùng thì so sánh với việc học tập khô khan, yêu đương vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Thứ hai là vì mấy em gái nghiêm túc học tập nào có thời gian trang điểm gì gì đó, mà đối với những nữ sinh, chăm sóc trang điểm chính là nhân tố có tính quyết định đối với giá trị nhan sắc, trừ phi là loại người thiên sinh lệ chất.

Cho nên, loại mỹ nữ kiêm học phách chân chính như Dương Tố Tố thật sự là quá ít.

"Không được, tôi phải đi học với cậu, tôi phải quan sát cậu thật chặt, chỉ cần cậu có hành động cầm thú gì tôi sẽ nói cho em dâu ngay."

Phương Minh đưa mắt nhìn Hoa Minh Minh, thằng dở hơi này thích nháo thế nào thì nháo, nháo xong lại an tĩnh thôi.

Chương 1006: Trời sinh từ nhỏ đã bạc

Hệ vật lý lại có thêm một sinh viên mới, một sinh viên mới thoạt nhìn khá lớn tuổi.

Chẳng qua đối với sinh viên hệ vật lý, điều này không hề tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, bởi vì giảng đường ở đại học là một môn gộp nhiều lớp, đối với chuyện đột nhiên có nhiều hơn một người, tất cả sinh viên ở đây đều tưởng rằng Phương Minh là người lớp khác.

Tuy rằng, sinh viên này thoạt nhìn rất thành thục, nhưng biết đâu chỉ là do người ta già trước tuổi thì sao?

Phương Minh không bỏ một tiết nào trong chương trình học của hệ vật lý đại học Phúc Đán, chẳng qua trong khi cậu trở lại vườn trường làm sinh viên, bên phía Viện Y Học đã mở thêm một chuyên ngành mới.

Chuyên ngành xây dựng môi trường.

Một chuyên ngành không có chút liên quan gì tới y học, cứ ra đời ở bên trong Viện Y Học như vậy, nhưng điều quỷ dị là không ngờ người báo danh vào ngành này lại đặc biệt nhiều, phần lớn đều là sinh viên chuyển trường.

Trong phòng làm việc của viện trưởng Viện Y Học, lúc này Tần Đức Phong cùng một số lãnh đạo trường học đều mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trước mặt bọn họ có đặt một phần danh sách, trên danh sách

này chỉ có tên sinh viên, cũng chính là những sinh viên xin được vào chuyên ngành xây dựng môi trường.

"Đám sinh viên này quá nhiệt tình cũng không phải chuyện tốt gì, nhất là..."

Một lãnh đạo trường học mở miệng, chỉ là sau khi nhìn tư liệu trong danh sách, hắn không nói nổi thành lời.

Nhiệt tình, cho dù có nhiệt tình hơn nữa nhưng hơn sáu mươi tuổi rồi mà vẫn muốn đi học sao?

Nhìn tên của mấy người trong danh sách này xem, đều là người gì thế này? Tuổi tác bình quân đều hơn bốn mươi, đây là lớp học đại học chính quy, không phải lớp huấn luyện quản lý xí nghiệp đâu!

"Thiệt thòi lúc trước chúng ta còn sợ không có sinh viên nào báo danh chuyên ngành này, cố ý điều hơn mười sinh viên tới, nhưng bây giờ ngược lại có quá nhiều sinh viên, nhiều tới mức không biết nên chọn lựa như thế nào."

Tần Đức Phong cũng có chút bất đắc dĩ, quan trọng nhất là thân phận địa vị của mấy người trong danh sách không nhỏ, có vô số người trực tiếp bắt chuyện với lãnh đạo bộ giáo dục, một viện trưởng nho nhỏ như hắn nào dám không nhận.

Trong mắt người ngoài, hiệu trưởng một trường đại học y đã là chức quan rất cao, nhưng chỉ có Tần Đức Phong hiểu rõ, trong mắt những người lãnh đạo chính thức, Tần Đức Phong hắn thật sự không tính là gì.

Hơn nữa, bản thân hắn cũng không mấy hứng thú với sự nghiệp giáo dục, vẫn luôn muốn rời khỏi giới này, không ngờ lần này lại có không ít lãnh đạo phía trên bắt chuyện, nếu như hắn làm tốt, được những lãnh đạo này khen ngợi, sau này muốn

chuyển qua bộ phận hành chính đảm nhiệm chức vụ tương ứng cũng không phải chuyện khó khăn gì

Trong giới quan lại chính là như vậy, chỉ cần có người chống lưng ngươi có thể lăn lộn vào bất kỳ bộ phận ngành nghề nào, nhưng nếu không có người chống lưng, cho dù có hố bày ra trước mắt ngươi cũng không có cơ hội nhảy xuống, chỉ có thể nhìn người khác gọi tới gọi lui.

Tần Đức Phong thật sự muốn mở miệng đồng ý nhận hết mấy người này, nhưng hắn cũng biết điều đó là không có khả năng, quan trọng nhất là với chuyên ngành xây dựng môi trường này, cho dù hắn muốn quản cũng không có quyền lực đó, đã có một tôn đại phật đứng trơ trơ trước chuyên ngành này.

"Vẫn nên gọi điện thoại cho cậu Phương, hỏi ý kiến của cậu Phương một chút thì hơn."

"Đúng, giao cho cậu Phương tự quyết định."

Trong số những lãnh đạo trường học ở đây không phải ai cũng biết thân phận của Phương Minh, nhưng có thể khiến Tần hiệu trưởng cẩn thận đối đãi như vậy, địa vị của người ấy tuyệt đối không phải chuyện đùa, đám người ở đây cũng đều không phải người ngu.

Huống chi, với tư cách là Viện Y Học, không ngờ phía trên lại đồng ý mở một chuyên ngành không liên quan tới y học, bản thân chuyện này đã nói rõ năng lượng của thầy Phương, bởi vì chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chuyên ngành này là vì thầy Phương mà thiết trí.

Khi Phương Minh nhận được điện thoại của Tần Đức Phong cũng hơi sửng sốt một chút, chẳng qua ngay sau đó cậu lại hiểu, sợ rằng những người này đã nhận được tin tức từ đâu đó, biết rõ bản thân mình muốn mở chương trình học này.

Không cần đoán cũng biết, những người này không phải người tu luyện chính là thầy phong thủy.

Hoặc là người muốn móc nối tạo quan hệ với mình, nói cho cùng thì sau khi vào lớp sẽ trở thành sinh viên của mình, có quan hệ thầy trò, đương nhiên cũng có người thực sự muốn học được kiến thức phong thủy từ lớp của mình.

"Loại bỏ hết những người hơn bốn mươi tuổi, những người khác muốn ghi danh thì cứ để bọn họ ghi danh đi."

Cuối cùng Phương Minh đưa ra quyết định, nếu nguồn tin tức của người ta đã linh thông tới độ biết được những chuyện này, cho dù cậu có cự tuyệt hết thì những người này vẫn sẽ tìm ra biện pháp khác để nhét người vào. Nếu những người này thật sự muốn học tri thức phong thủy, cậu chỉ cần coi bọn họ như sinh viên phổ thông để dạy dỗ là được rồi.

"Ừm, ba ngày sau tôi sẽ đến trường học một chuyến."

...

Viện Y Học mới xây dựng thêm một giảng đường ba tầng, so sánh với rất nhiều giảng đường khác trong trường, giảng đường này tương đối bình thường, nhưng vẫn khiến toàn bộ sinh viên của Viện Y Học bàn tán say sưa.

Nguyên nhân rất đơn giản, tòa giảng đường ba tầng này được đặc biệt kiến tạo vì một chuyên ngành, chính là chuyên ngành xây dựng môi trường rất thần bí đã khiến vườn trường vô cùng huyên náo trong thời gian gần đây.

Chỉ cần là sinh viên trong trường tự nhiên sẽ không đi ghi danh vào chuyên ngành này, nói đùa gì vậy, chạy tới Viện Y Học không học y mà đi học kiến trúc, nếu muốn học kiến trúc thì lúc trước bọn họ đã báo danh vào trường kiến trúc rồi.

Đương nhiên, vẫn có hơn mười sinh viên đăng ký vào chuyên ngành này, nhưng không phải bọn họ tự nguyện mà là bị trường học chuyển tới đây.

Trường học đã hứa với bọn họ, sau khi bọn họ vào ngành này, chỉ cần có thể lấy được chứng nhận tốt nghiệp, sau này trường học sẽ sắp xếp công việc cho bọn họ.

Không nên xem thường năng lượng của Viện Y Học, có rất nhiều bệnh viện dưới quyền phụ thuộc vào Viện Y Học, ngoài ra trường còn có tài sản khác, có vô số cương vị để sắp xếp cho sinh viên, hơn nữa còn có rất nhiều cương vị không cần sinh viên có kiến thức y học, ví dụ như một số công việc quản lý...

Nếu không đưa ra điều kiện như vậy sợ rằng đám sinh viên này sẽ không đồng ý chuyện bị chuyển, đương nhiên, những sinh viên mới nhập học đồng ý chuyển kia thì lại khác.

Dưới giảng đường!

Lúc này, đám sinh viên mới được chuyển đến đây tốp năm tốp ba xuất hiện, chẳng qua những sinh viên này đều vội vội vàng vàng cúi đầu chạy, không có biện pháp, vấn đề này nói ra rất mất mặt.

Có thể thi đậu Viện Y Học người nào không phải sinh viên ưu tú, mà đây cũng là độ tuổi mà bọn họ tự tin nhất, dưới cái nhìn của bọn họ, vì công việc trong tương lai mà phải nghe lệnh điều chuyển của nhà trường là một hành vi thiếu tự tin, thật sự là rất nhục nhã.

Vậy mà, đợi khi những sinh viên này đi tới cửa giảng đường, lập tức trợn tròn mắt.

Nơi cửa giảng đường giống hệt như một phòng triển lãm xe, vô số loại xe sang trọng đậu kín chỗ, xe thể thao vô cùng rêu rao,

Lamborghini, Ferrari, McLaren, còn có rất nhiều loại xe thương vụ sang trọng như Benz G63, Rolls-Royce, Bentley cùng Maybach.

"Này... Lẽ nào bên trong giảng đường này đang tổ chức lớp huấn luyện quản lý xí nghiệp sao? Hay là mấy sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp quay lại trường vậy?"

Những sinh viên này đều bối rối, tuy rằng trong trường học không thiếu sinh viên lái xe thể thao đến trường, thế nhưng lâu lâu mới xuất hiện, thường thì chỉ có một hai người xuất hiện cùng lúc mà thôi, tình huống một lúc xuất hiện nhiều xe sang trọng như vậy là chuyện trước nay chưa từng có.

Tình huống như vậy thường chỉ xuất hiện ở cửa chính học viện Sân khấu Thượng Hải.

Mang theo nghi ngờ, những sinh viên này đi vào giảng đường tiến thẳng về phía phòng học, mà khi bọn hắn đi vào phòng học, lại một lần nữa bối rối.

Một phòng học có sức chứa hơn 100 người đã bị lấp kín hơn phân nửa, quan trọng nhất là tuổi tác của những người này, vừa nhìn đã thấy không giống sinh viên chút nào, trong đó còn có một người đầu tóc bạc trắng.

"Xem kìa, lại có bạn học tới, mọi người mau hoan nghênh một chút."

Triệu Phi nhìn đám người tươi cười đứng lên kia, đầu óc mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng trưng ra một nụ cười, mà mấy bạn học bên cạnh cậu ta cũng có biểu cảm không khác gì cậu ta, đều bị đám người bên trong làm cho bối rối.

"Phòng học còn nhiều chỗ trống, tất cả mọi người đều là bạn học, cứ tự chọn vị trí ngồi đi."

"Ah, được."

Triệu Phi mơ mơ hồ hồ đi tới vị trí sát cửa, vừa vặn ngồi cùng một chỗ với người đàn ông đầu tóc bạc trắng kia.

"Bạn học, giới thiệu một chút, tôi tên Trương Thụy."

"Triệu Phi."

Nhìn đầu tóc bạc trắng của Trương Thụy, cuối cùng Triệu Phi cũng không nhịn được hiếu kỳ, hỏi: "Trương... Trương đồng học, ông bao nhiêu tuổi rồi?"

Hai chữ đồng học này thật sự là quá ngượng miệng.

"Ha ha, năm nay tôi hai mươi tám, vì đần độn cho nên đến trường trễ vài năm."

Nghe được câu trả lời của Trương Thụy, Triệu Phi quay đầu trừng trắng mắt, ông như vậy mà mới hai mươi tám?

"Có phải thấy tóc tôi bạc trắng nên cho rằng tuổi của tôi không phải hai tám không? Thực ra tóc này của tôi là bạc từ nhỏ, từ lúc sinh ra đời đã như vậy rồi." Dường như Trương Thụy đoán được suy nghĩ trong lòng Triệu Phi, cười ha hả nói.

"Bạc từ nhỏ, ông gạt quỷ hả?"

Lời này Triệu Phi không nói ra miệng mà chỉ oán thầm trong lòng một câu, cho dù tóc có bạc từ nhỏ, thế nhưng mấy nếp nhăn khuôn mặt kia ông định giải thích thế nào? Cho dù ông có sống trong lo lắng tới mức nào cũng không thể già như vậy được, chẳng qua cậu ta cũng không vạch trần, bởi vì mấy sinh viên trong phòng này đều rất quỷ dị.

"Lâm Kỳ, cậu là giáo hoa trong Viện Y Học của chúng ta đấy, đang yên đang lành tự nhiên muốn chuyển tới chuyên ngành xây dựng môi trường này làm gì? Cậu biết không, tin cậu chuyển khoa vừa được truyền đi đã khiến không ít nam sinh đau lòng một lúc

lâu đó."

Trên hành lang vào giảng đường có mấy nữ sinh đang đi về phía bên này, bởi vì đi từ cửa sau của giảng đường lên cầu thang cho nên mấy nữ sinh này chưa nhìn thấy vô số xe sang trọng đậu trước cửa kia.

"Học ở ngành nào chẳng giống nhau, nhìn mạch máu trên cơ thể người quen rồi, đổi sang ngành khác cũng tốt mà." Trong số ba nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp da thịt trắng noãn đi ở chính giữa lạnh nhạt mở miệng.

"Có thể giống nhau sao? Đến hiện tại, ngay cả sách giáo khoa của ngành xây dựng môi trường này chúng ta vẫn chưa nhận được, ai biết đến lúc đó sẽ học cái gì chứ?"

"Đúng vậy, nếu không phải trường học đồng ý sẽ sắp xếp công việc sau khi tốt nghiệp, có đánh chết mình cũng sẽ không vào chuyên ngành này, nhưng Lâm Kỳ khác bọn mình, nhà cậu có tiền, căn bản không cần để ý tới công việc mà trường học sắp xếp, vì sao cậu lại muốn đến đây?"

Nghe được lời của hai cô bạn thân, biểu tình trên mặt Lâm Kỳ không thay đổi, nhưng trong lòng lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Cô ấy nào có hứng thú gì với chuyên ngành xây dựng môi trường này, hoàn toàn là vì trưởng bối trong nhà ra lệnh, ép buộc cô ấy phải chuyển tới học chuyên ngành này.

Nhà họ Lâm là gia đại nghiệp đại, tài sản trong nhà cũng không ít, nhưng chỉ có bản thân Lâm Kỳ biết sự cạnh tranh trong gia tộc khốc liệt tới mức nào.

Ông nội từng có ba bà nội, cho nên chỉ riêng chú bác cô ấy đã có tới năm sáu người, mà cha và mẹ cô ấy cũng không phải nguyên phối, mẹ cô ấy chỉ là người phụ nữ được cha bao nuôi, sau đó

trong lúc sinh ra cô ấy, vì khó sinh mà mất, còn cô ấy lại được đưa về nhà họ Lâm.

Chỉ riêng cha mình đã có hai nam ba nữ, lại thêm những chú bác khác nữa, tuy rằng người ngoài đều biết cô ấy là con gái nhà họ Lâm, nhưng căn bản không được ông nội thương yêu, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể thấy ông nội, nói vài câu chúc phúc mà thôi.

Lâm Kỳ vốn đã suy nghĩ kỹ, đợi sau khi bản thân mình tốt nghiệp sẽ không dựa vào gia đình, mà sự phú quý nhà họ Lâm cô ấy cũng không muốn có, cứ như vậy sống cuộc sống của người bình thường, nhưng điều mà cô ấy không nghĩ tới là người ông nội chưa bao giờ quản cô ấy, lại đột nhiên đích thân hạ lệnh bắt cô ấy chuyển chuyên ngành.

Quỷ dị nhất là lúc đó cô ấy đã nhìn thấy vẻ hâm mộ trên mặt đám chú bác!

Cái này có gì đáng để hâm mộ sao?

Chương 1007: Thu học sinh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Phòng học hơn một trăm người, đến cuối cùng lại chật kín hết, chẳng qua điều quỷ dị là trong phòng rất ít tiếng trò chuyện, an tĩnh giống như phòng tự học chỉ có hai, ba người.

Đợi thời gian tới Phương Minh mới xuất hiện ở giảng đường, đương nhiên, Tần Đức Phong cùng mấy lãnh đạo khác của trường học cũng tự mình cùng đi với Phương Minh, dù sao đây cũng là tiết đầu tiên của Phương Minh, những lãnh đạo trong trường như Tần Đức Phong phải tự đến, cũng tiện cổ động cho Phương Minh.

Trước đây chỉ khi mấy giáo sư chuyên gia tới tổ chức tọa đàm, những lãnh đạo trong trường mới sẽ xuất hiện.

Nhìn những chiếc xe sang trọng đậu ở cửa giảng đường, Phương Minh nhíu mày một cái, lại nhìn nụ cười xấu hổ trên mặt Tần Đức Phong, cuối cùng Phương Minh im lặng không nói gì, cất bước đi về phía phòng học.

Mặc dù cậu đã đoán trước rằng nhóm sinh viên bên trong sẽ rất phức tạp, nhưng sau khi đi vào phòng học, thấy đám người ngồi bên trong, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái.

Từ ông lão tóc bạc hoa râm tới đưa bé chỉ mới bảy tám tuổi, đây là kiểu sinh viên gì vậy?

Quay đầu liếc nhìn Tần Đức Phong, vẻ mặt Tần Đức Phong càng thêm xấu hổ, xoay người trừng mắt nhìn chủ nhiệm chiêu sinh sau lưng mình, chỉ là giờ phút này nụ cười trên mặt vị chủ nhiệm chiêu sinh kia còn khó coi hơn cả khóc.

Đây cũng không phải ý nguyện của hắn.

Tuy rằng thầy Phương đã nói không nhận học sinh hơn bốn mươi tuổi, thế nhưng hắn thật sự không chịu nổi điện thoại của mấy vị lãnh đạo kia, hơn nữa còn có lãnh đạo hơn hắn mấy cấp bậc, hắn thật sự không thể nói ra lời cự tuyệt.

Mượn ông lão đầu tóc bạc trắng tên Trương Thụy kia đến nói, ngay từ đầu số tuổi thật sự ông ta kê khai là bảy mươi ba tuổi, sau đó hắn nói cho lãnh đạo bên trên rằng thầy Phương đã đưa ra điều kiện, không nhận bất kỳ sinh viên nào trên bốn mươi tuổi.

Lúc đó lãnh đạo cũng không nói gì thêm, chủ nhiệm chiêu sinh cảm thấy hắn lãnh đạo bên trên đã bỏ qua, có ai nghĩ được, ngày thứ hai lãnh đạo bên trên lại gửi một phần tư liệu khác tới, tên của người trong tư liệu đó vẫn là Trương Thụy, chỉ có điều tin tức đã hoàn toàn khác.

Bảy mươi ba biến thành hai mươi tám, quan trọng nhất là ngay cả thân phận tin tức cùng hồ sơ cũng đều đã sửa lại.

Thời đại này là thời đại tin tức điện tử, không giống với trước đây, hồ sơ được lưu trữ bằng giấy, người có chút quan hệ có thể dựa vào quan hệ đó để thay đổi tin tức trong hồ sơ. Hiện tại mấy hồ sơ về thông tin thân phận đều được lưu giữ trong máy tính, nếu muốn thay đổi hồ sơ thì nhất định phải thay đổi cả thông tin được lưu trên máy tính.

Mà muốn làm được điểm này, chỉ dựa vào người của ngành giáo dục là tuyệt đối không thể làm được.

Trong nháy mắt chủ nhiệm chiêu sinh đã hiểu, ông lão tên Trương Thụy này có bối cảnh thông thiên.

Có lẽ người ta không dám đắc tội với thầy Phương, không thấy chỉ vì yêu cầu của Thầy Phương mà người ta lựa chọn đi sửa thông tin thân phận sao? Thế nhưng nếu người ta nếu muốn bóp chết mình tuyệt dễ như bóp chết một con kiến.

Người như vậy hắn không đắc tội nổi, vì vậy chỉ có thể đồng ý nhận người, sau đó để thầy Phương tự quyết định, nếu thầy Phương đuổi đối phương đi thì chuyện này không thể trách hắn được.

"Thầy Phương."

Thấy Phương Minh xuất hiện, đám người ở đây đồng loạt đứng lên, vẻ mặt cung kính hô.

Những sinh viên của Viện Y Học như Triệu Phi cùng Lâm Kỳ ngược lại đều mang vẻ mặt nghi hoặc, vị này chính là giảng viên của bọn họ sao? Thật sự là quá trẻ tuổi.

Chẳng qua thấy những người khác đều đứng lên, đương nhiên những sinh viên như Triệu Phi cùng Lâm Kỳ cũng theo chân đứng lên.

"Toàn bộ người hơn bốn mươi tuổi rời khỏi phòng học đi."

Phương Minh không giả ngôn giả ý, ánh mắt đảo qua toàn trường, không ít người đều chán nản cúi đầu, ngoan ngoãn đứng lên đi về phía bên ngoài giảng đường, bởi vì bọn họ không dám tranh luận với vị này.

Đối với Phương Minh, cậu lựa chọn giảng dạy ở Viện Y Học là vì hai điểm, thứ nhất là cậu muốn có văn khí của Viện Y Học, thứ hai là vì cậu muốn phổ cập kiến thức của giới phong thủy đến thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng giới phong thủy rất chú ý ngộ tính cùng thiên phú, người trên bốn mươi tuổi đã không thích hợp để học tập nữa, mà hơn phân nửa người ở đây chỉ vì muốn lôi kéo quan hệ với Phương Minh nên mới xuất hiện ở nơi này.

"Mấy loại xe sang trọng trước cửa giảng đường kia, tôi hy vọng lần kế tiếp tôi tới sẽ không thấy một chiếc nào nữa."

Đây là câu nói thứ hai, Phương Minh nói lời này là muốn cảnh cáo những người xuất thân từ thế gia tu luyện kia, cho dù chỉ là gia tộc lót đáy trong giới tu luyện, nhưng đặt ở thế tục đã có thể tính là một thế lực không nhỏ, có tài sản không nhỏ đương nhiên cũng mua được xe sang.

Chẳng qua nơi này là vườn trường, Phương Minh không muốn nhìn thấy mấy sinh viên khác vì chuyện này mà nghị luận ầm ĩ.

"Cuối cùng, những sinh viên vốn là sinh viên của Viện Y Học ngồi lên mấy bàn trước, người khác tùy ý chọn vị trí."

Lúc này, toàn bộ phòng học chỉ còn lại có năm mươi sinh viên, nhân số ít gần một nửa, mà những sinh viên vốn là sinh viên của Viện Y Học như Triệu Phi cùng Lâm Kỳ lại chỉ có mười lăm người.

"Hôm nay là tiết đầu tiên, tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là Phương Minh, là giảng viên của mọi người, mà chuyên ngành này cũng chỉ có một giảng viên là tôi thôi, cứ cách hai ngày tôi sẽ đến giảng một tiết cho các bạn, về phần thời gian còn lại các bạn có thể tự sắp xếp, đương nhiên, tôi cũng sẽ sắp xếp cho mọi người làm kiểm tra, nếu không thể đậu bài kiểm tra sẽ phải rời khỏi lớp học này."

Phương Minh dùng từ ngữ rất ngắn gọn, thế nhưng lời của cậu lại khiến những sinh viên như Triệu Phi cùng Lâm Kỳ nghe mà trợn tròn mắt, hai ngày mới có một tiết, vậy nếu bỏ qua thứ bảy chủ nhật, chẳng phải một tuần bọn họ chỉ học chừng hai đến ba

tiết thôi sao?

Chương trình học đơn giản như vậy cho dù là trường học hạng bét cũng không xuất hiện, huống chi còn là đại học hàng đầu như Viện Y Học.

Ngược lại, mấy sinh viên xuất thân từ giới tu luyện kia thì trưng ra vẻ mặt kích động, đừng đùa, vị này có thân phận gì? Nếu phải dùng từ ngữ của giới học thuật để miêu tả, vị này tương đương với bậc đàn anh từng nhận được giải Nobel, từng nhận được học vị của Viện Hàn Lâm!

Một tuần lễ có thể lên hai đến ba tiết, đây đã là một chuyện rất hạnh phúc.

"Vì hôm nay chỉ mới là tiết thứ nhất, nên tôi không nói nội dung cụ thể gì, chỉ hỏi thăm mọi người một chút thôi, trong số những người đang ngồi ở đây có bao nhiêu người tới từ nông thôn, bao nhiêu người tới từ thành phố?"

Những lãnh đạo trong trường như Tần Đức Phong đã rời đi, có thể Phương Minh không cần để ý hơn năm mươi người đã bị cậu đuổi ra kia, nhưng những lãnh đạo trong trường như Tần Đức Phong lại không thể không để ý, phải đi ra ngoài nhận lỗi cho người ta, cũng phải trấn an người ta cẩn thận, nói cho người ta biết vấn đề này không phải lỗi của bọn hắn, thật sự là thầy Phương quá cứng rắn, bọn họ cũng không thể làm gì khác.

"Đại nhân..."

Có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhấc tay, chẳng qua ngay sau khi ánh mắt Phương Minh lướt xuống, hắn lập tức đổi lời: "Thưa thầy, em tới từ nông thôn."

"Ừm, những người tới từ nông thôn giơ tay lên đi."

Trong phòng học, chỉ có Triệu Phi cùng bốn năm sinh viên

khác giơ tay.

Thấy một màn như vậy, Phương Minh thở dài một hơi, hàn môn ra quý tử thực sự là càng ngày càng khó.

Sở dĩ những sinh viên này tới đây là vì trường học cam kết sẽ kiếm việc làm, mà cũng chỉ có con em nhà nghèo mới dao động vì cam kết đó, mấy đứa bé lớn lên trong thành phố kia ai mà chẳng tự tin với bản thân mình, làm sao có thể vì một yêu cầu như vậy mà tình nguyện từ bỏ ngành y chứ?

Nhất là thời gian để có thể tốt nghiệp ở Viện Y Học dài hơn những trường đại học khác nhiều, bảy năm học tập bắt buộc, so sánh với mấy đại học chính quy khác lại nhiều hơn ba năm, không phải người có điều kiện gia đình tốt, bình thường không có mấy người sẽ học y.

"Bạn học này, cậu tên gì? Từ đâu đến?"

"Em tên Triệu Phi, đến từ tỉnh Tây Giang." Triệu Phi thấy ánh mắt của Phương Minh nhìn về phía cậu ta, vội vàng đứng lên đáp.

"Tỉnh Tây Giang."

Phương Minh gật đầu, tỉnh Tây Giang là tỉnh nhiều núi, có danh xưng là vùng sơn cùng thủy tận ra điêu dân, nhưng cũng vì nhiều núi nên phong thuỷ ở tỉnh Tây Giang thịnh hành không hề kém mấy vùng duyên hải Quảng Đông.

Thậm chí, ở tỉnh Tây Giang còn từng sản sinh mấy nhân vật truyền kỳ trong giới phong thủy, tỷ như bậc thầy trứ danh Lai Bố Y, còn có làng Tam Liêu phong thủy (2), ở giới phong thủy còn có một câu nói như vậy.

(1) Lại Bố Y: là một trong những bậc thầy về phong thủy của Trung Quốc triều nhà Tống, tên gốc là Lại Phong Cương, tự là Văn Tuấn, đạo hiệu là Bố Y Tử, còn xưng là Lại Bố Y, được người đời

gọi là “Tiên Tri Sơn Nhân”.

(2) Làng Tam Liêu: được gọi là “Làng văn hóa phong thủy số 1 Trung Quốc”, “Đất khởi nguồn của văn hóa phong thủy”, trong thôn có khoảng năm ngàn người, thì có tới gần năm trăm người hành nghề phong thủy.

Phong thuỷ xem Trung Quốc, Trung Quốc xem Tây Giang.

Tuy rằng lời này có chút khoa trương, nhưng đã đủ để chứng minh tỉnh Tây Giang có rất nhiều thầy phong thủy, ngay cả Dương Công cũng đã tự mình đến tỉnh Tây Giang để tìm hiểu, tìm kiếm linh cảm trên phương diện phong thủy.

...

Thời gian một tiết khóa, Phương Minh cũng không truyền thụ nội dung phong thủy gì, sau khi 90 phút đồng hồ trôi qua lập tức trực tiếp tan lớp, một tiết khóa này cậu dùng để tìm hiểu những học sinh của mình, kể cả những người tới từ giới tu luyện.

Đối với Phương Minh, cậu chỉ lên giảng một khóa, xác nhận sinh viên của mình, nhưng đối với những sinh viên trong phòng học, chính vì một lớp này đã khiến vận mệnh cả đời họ thay đổi.

Trong này, Lâm Kỳ là rõ ràng nhất, nhất là sau khi cô ấy về nhà nói cho ông nội biết cô ấy đã trở thành sinh viên của thầy Phương, ông nội lập tức thoải mái cười to thành tiếng, thậm chí còn sờ sờ đầu của cô ấy, trước đây chưa bao giờ ông nội có hành động thân mật như vậy với cô ấy.

Điều này khiến Lâm Kỳ càng thêm hiếu kỳ về thầy Phương kia, bởi cô ấy biết nguồn gốc của những thay đổi này đều là vì thầy Phương.

Chương 1008: Đại trí giả ngu (1)

Tời gian một tháng kế tiếp, toàn bộ đám sinh viên trong phòng học như Triệu Phi cùng Lâm Kỳ cuối cùng cũng biết bọn họ sẽ học gì.

Phong thuỷ!

Có thể thi vào Viện Y Học đương nhiên phải có chỉ số thông minh không thấp, năng lực học tập cũng không kém, tuy rằng Phương Minh chỉ dạy tám tiết, nhưng từ những gì Phương Minh đã giảng giải đám sinh viên như Triệu Phi đã biết bọn họ sẽ học thứ gì.

Giới phong thủy quá mức phức tạp, cho dù chỉ là cấp bậc nhập môn cũng phải học rất nhiều tri thức, tỷ như phải hiểu phương vị phong thuỷ, phải hiểu một số địa hình, rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp đều cần bỏ sức tìm hiểu.

Một tháng này, Phương Minh giảng giải về những lý luận tri thức đó, chẳng qua cho dù chỉ là những lý luận tri thức căn bản cậu cũng không giảng hết, chỉ giảng đến điểm là ngừng, sau đó lại phát thêm tài liệu mà cậu đã sao chép từ thư tịch ra, để đám sinh viên này mang về tự nghiên cứu.

Học tập, là dựa vào mình.

Phương Minh vẫn luôn đồng ý với điểm này, trên thực tế nguyên nhân chủ yếu khiến chương trình học đại học dễ dàng hơn cấp ba rất nhiều, là vì chương trình đại học chủ yếu bồi dưỡng khả năng tự học của sinh viên.

Kho tàng quý giá nhất trong trường đại học chính là thư viện, nếu chỉ học dựa vào những nội dung giảng viên đã giảng dạy trên lớp, tối đa cũng chỉ có thể nhận được một giấy chứng nhận tốt nghiệp mà thôi, thậm chí trong một số trường đại học tương đối nghiêm khắc, ngay cả giấy chứng nhận tốt nghiệp cũng chưa chắc có thể nhận được.

Trong số những sinh viên này vốn có sinh viên xuất thân từ thế gia tu luyện, vì mưa dầm thấm đất từ nhỏ cho nên có thể học nhanh hơn sinh viên của Viện Y Học, cũng hiểu thấu triệt hơn.

Chẳng qua trong số những sinh viên của Viện Y Học cũng không phải không có người mang kinh hỉ đến Phương Minh, đó chính là nam sinh tên Triệu Phi kia.

Dường như nam sinh đến từ tỉnh Tây Giang này đã kế thừa gien phong thuỷ của tỉnh Tây Giang, có thiên phú rất cao trong lĩnh vực phong thuỷ này, rất nhiều thứ chỉ cần cậu chỉ một chút cậu ta đã rõ ràng, điều này khiến Phương Minh cảm thấy thỏa mãn vì đã dạy dỗ được một đệ tử, trong lúc vui vẻ còn trực tiếp nói cậu ta là lương đồ của mình ngay trước mặt học sinh trong lớp.

Đối với Phương Minh đây chỉ là một câu nói khi cậu vui mừng, nhưng đối với Triệu Phi, cuộc sống của cậu ta đã hình thành thay đổi cực lớn ngay sau bữa học ấy.

Trong thời gian một tuần lễ, tất cả những bạn học trong lớp đều tìm tới cậu ta, có vô số người mời cậu ta tới nhà làm khách, có vô số người mời cậu ta ăn cơm tăng cảm tình, nói chung là thái độ của bọn họ với cậu ta đều vô cùng thân thiết, Triệu Phi cũng có thể cảm nhận được sự ước ao bên trong ánh mắt những người này.

Nhìn Triệu Phi được các bạn học khác thổi phồng, nữ sinh bên cạnh Lâm Kỳ không nhịn được đố kị nói: "Lâm Kỳ, có phải những người này đều là kẻ ngu ngốc không vậy? Để một đại mỹ nữ như

hoa như ngọc ở đây không ao ước không ân cần, lại đi xum xoe vây quanh Triệu Phi, thật không biết đầu óc bọn họ đang nghĩ gì nữa."

Trong đầu của mấy bạn học này đang nghĩ gì, Lâm Kỳ không biết, nhưng Lâm Kỳ biết hẳn đầu óc của trưởng bối trong nhà mình đã có vấn đề rồi.

Ngay tối hôm qua, ông nội lại gọi điện thoại cho cô ấy, muốn cô ấy mời Triệu Phi tới nhà làm khách.

Mặc dù câu chữ không mang tính chất ép buộc, nhưng sao Lâm Kỳ có thể không nghe ra trong mấy lời ông nội nói còn ẩn chứa ý ra lệnh, muốn cô ấy phải mời Triệu Phi về nhà bằng mọi cách.

Nhất là ngay sau đó cha cô ấy còn tự mình đến tìm cô ấy, trong lời nói thậm chí còn có ám chỉ quá đáng hơn, chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt với Triệu Phi, trong lúc cần thiết có thể có hi sinh thích hợp.

Hi sinh thích hợp là cái gì, Lâm Kỳ không phải cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, đương nhiên cũng hiểu ý của cha mình, nghĩ đến cha mình muốn mình bán đứng thân thể và nhan sắc để dụ dỗ bạn học của mình, cô ấy thật sự cảm thấy chán ghét.

Vậy mà cô ấy lại không cách nào phản kháng hay cự tuyệt, bởi vì cô ấy biết thủ đoạn của ông nội mình, nếu cô ấy cự tuyệt yêu cầu của ông nội, người gặp họa không chỉ là cô ấy, còn có cả ông ngoại cùng bà ngoại của cô ấy.

Lúc này nghe được những lời cô bạn thân nói, Lâm Kỳ cắn môi, chật vật kiên quyết, một lúc sau mới từ vị trí đứng lên, đi về phía Triệu Phi đang được mọi người bao quanh bên cạnh.

"Triệu Phi, không biết tối nay cậu có rãnh không? Mình... Ông nội mình muốn mời cậu tới nhà ngồi một chút."

Sau khi nói ra những lời này, khuôn mặt Lâm Kỳ đỏ ửng, bởi vì bên trong câu nói này ẩn chứa quá nhiều thâm ý, rất dễ khiến người mơ màng.

Một nữ sinh mời một nam sinh tới nhà làm khách, hơn nữa còn là trưởng bối mời, điều này có ý vị gì? Trong mắt phần lớn người ở đây, chỉ có nam sinh cùng nữ sinh đã trở thành một cặp, trưởng bối trong nhà muốn tận mắt khảo sát người yêu của con mình nên mới đưa ra lời mời như vậy.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của đám người ở đây nhìn về phía Lâm Kỳ cùng Triệu Phi mang theo nghi ngờ vô tận.

Bởi vì trong thời gian một tháng từ ngày khai giảng tới nay, Lâm Kỳ cùng Triệu Phi gần như không nói chuyện với nhau mấy câu, sao hai người có thể có tình cảm sâu như vậy được? Chẳng lẽ sau khi kết thúc giờ học bọn họ lại hẹn hò riêng sao?

Vừa nghĩ tới điểm này, trên mặt không ít nam sinh lập tức lộ ra vẻ ảo não, vì sao bọn họ không nghĩ tới điểm này chứ? Mặc kệ Triệu Phi không phải người tu luyện, chỉ cần cậu ta là đệ tử mà Phương đại nhân coi trọng, còn đích thân nói ra một câu lương đồ, chỉ một câu nói kia đã đủ khiến địa vị của Triệu Phi tăng lên một cấp độ khác.

Nói một câu không khách khí, cho dù là cường giả Địa Cấp trung kỳ thậm chí cả hậu kỳ, nhìn thấy Triệu Phi cũng không dám sĩ diện, nói cho cùng, dám sĩ diện trước mặt Triệu Phi không phải là cố ý nhằm vào Phương đại nhân sao? Ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm vậy.

Mấy cô bạn thân của Lâm Kỳ bối rối, mà đương sự Triệu Phi lại càng ngơ ngẩn.

Lâm Kỳ có gương mặt rất xinh đẹp, đúng là đối tượng mà các nam sinh trẻ tuổi như cậu ta ái mộ, nhưng Triệu Phi tự biết gia

cảnh nhà mình, bản thân mình chỉ là một đứa bé xuất thân nông thôn, mà gia thế của Lâm Kỳ cậu ta cũng biết đại khái, là con gái nhà giàu có chân chính!

Giữa hai người có chênh lệch rất lớn, cho dù trong lòng Triệu Phi từng có ái mộ nhưng cậu ta cũng chỉ đè ép trong lòng, sẽ không biểu đạt ra ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mỗi một mùa tốt nghiệp lại có mấy nam sinh cùng nữ sinh chán nản như vậy, bởi vì tốt nghiệp có nghĩa lòng ái mộ cùng thầm mến của bọn họ còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Cho nên, sau khi nghe thấy Lâm Kỳ mời mình đến nhà làm khách, cả người Triệu Phi lại lâm vào trạng thái ngơ ngác, thậm chí cậu ta còn không biết bản thân mình nên trả lời như thế nào.

Nhìn mình tay xách một bọc hoa quả, ngồi vào trong xe của Lâm Kỳ, nghe được mùi thơm ngát từ trên người thiếu nữ, đến bây giờ cậu ta còn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

Dọc theo đường đi, Lâm Kỳ chỉ chuyên tâm lái xe, bên trong xe vô cùng im lặng, hai người cũng không biết nên nói gì với nhau...

Một giờ sau, xe lái vào một khu biệt thự hạng sang ở Ma Đô, mà khi xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự, trên mặt Triệu Phi có vẻ do dự.

Dù ít dù nhiều trong lòng mấy đứa bé tới từ nông thôn vẫn luôn có chút tự ti, có đôi khi đi tới những khu thương mại hạng sang, đối mặt với mấy cửa hàng của các thương hiệu lớn trên thế giới được lắp đặt vô số thiết bị tinh xảo sang trọng, cũng sẽ vô thức bước nhanh hơn, thậm chí có lúc còn không dám nhìn nhiều, chỉ sợ bị người bán hàng bên trong nhìn thấy lại bị người ta khinh bỉ.

Mà bây giờ khi nhìn thấy biệt thự sang trọng này, trong lòng Triệu Phi càng thêm hồi hộp, quan trọng nhất là giữa cậu ta và Lâm Kỳ vốn không có gì cả, hai người chỉ là bạn học xa lạ.

Có người hầu mở cửa chính của biệt thự, xe trực tiếp lái vào phòng khách, Lâm Kỳ có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn cha mình đang đứng ở cửa, không ngờ cha mình lại chủ động ra đón, hơn nữa còn đi tới tự mình mở cửa sau xe ra.

Loại chuyện bình thường chỉ có người hầu mới làm này, thật không ngờ cha mình lại đích thân làm.

"Cậu đây là bạn học của Kỳ Kỳ, Triệu Phi đúng không? Thường nghe Kỳ Kỳ nhắc tới cậu, nói cậu là một chàng trai rất ưu tú, hiện tại vừa thấy quả nhiên là nhân trung long phượng."

Lâm Đào tươi cười, mà Lâm Kỳ mới từ trên xe bước xuống thì lại âm thầm quay đầu trừng trắng mắt, tuy rằng ông nội thường xuyên hỏi mình những chuyện đã xảy ra ở trường học, nhất là chuyện của thầy Phương trên lớp, nhưng nếu nói cô ấy nhắc tới Triệu Phi rất nhiều lần thì rõ ràng là nói dối.

Ở trước mặt ông nội cùng cha mình, chỉ khi ông nội hỏi tới mấy bạn bè trong lớp cô ấy mới đề nhắc tới Triệu Phi một lần.

"Bác... Bác trai, cháu chào bác."

Chương 1009: Đại trí giả ngu (2)

Vẻ mặt Triệu Phi tràn đầy thất kinh, cậu ta đã bị thái độ nhiệt tình của Lâm Đào làm bối rối, không biết phải làm sao, mà bọc trái cây cậu xách trong tay kia cũng không biết có nên đưa ra hay không.

Nghĩ đến hẳn gia đình như nhà họ Lâm này sẽ không thèm những thứ hoa quả quen thuộc có thể tùy tiện mua được ở bất kỳ nơi nào trên đường này.

Đều nói kẻ có tiền chỉ ăn hoa quả vừa nhập khẩu hoặc một số hoa quả thượng hạng tương đối đặc thù mà thôi.

"Triệu đồng học thật có lòng, những hoa quả này rất không tồi, bác cũng rất thích ăn hoa quả, mà ông nội của Kỳ Kỳ cũng thế, chỉ là hiện tại ông cụ đã lớn tuổi không thế nào ăn được."

Lâm Đào nhìn ra sự xấu hổ của Triệu Phi, đi lên chủ động nhận lấy hoa quả trên tay Triệu Phi, dẫn Triệu Phi đi vào phòng khách biệt thự.

Nói cho cùng thì Triệu Phi vẫn chỉ là tên nhóc trẻ tuổi chưa hiểu sự đời, làm sao có thể là đối thủ của lão giang hồ già đời như Lâm Đào, sau khi ông nội nhà họ Lâm đi ra, dưới sự gài bẫy của hai cha con nhà họ Lâm cậu ta đã nói ra tất cả thông tin của mình, thậm chí ngay cả chuyện thời trung học phổ thông có thầm mến một nữ sinh cũng không giấu giếm.

Nhìn Triệu Phi không ngừng bị cha mình rót rượu, lúc này đã chật vật gục xuống bàn, trên mặt Lâm Kỳ lộ ra vẻ không đành

lòng, cô ấy không biết ông nội cùng cha mình muốn làm gì, nhưng cô ấy biết cô ấy không thể nào ngăn cản.

"Dìu cậu ta tới phòng khách nghỉ ngơi đi."

Ông cụ nhà họ Lâm ra hiệu cho người hầu khiêng Triệu Phi xuống, đợi khi phòng khách đã không còn người ngoài, ông cụ nhà họ Lâm mới chậm rì rì nói: "Đào nhi, con cảm thấy thế nào?"

"Không có trí tuệ gì lớn, chỉ là một đứa bé bình thường, chỉ có thể nói cậu ta đã gặp may, vừa vặn trở thành học sinh của vị đại nhân kia. Hơn nữa phỏng chừng vị đại nhân kia sẽ không thực sự nhận cậu ta làm đồ đệ rồi truyền thụ bản lĩnh cho cậu ta, tối đa cũng chỉ dạy một chút tri thức trên phương diện phong thủy mà thôi." Lâm Đào suy nghĩ một chút, đáp.

"Cũng tương đối giống suy nghĩ của cha, chẳng qua Đào nhi, có đôi khi vận khí cứt chó cũng là vận khí, mà đối với rất nhiều người, một lần gặp phải vận khí cứt chó còn có thể mang tới chỗ tốt lớn hơn chỗ tốt mà người khác phấn đấu suốt đời mới có được."

Ông cụ nhà họ Lâm ý vị thâm trường thở dài một hơi, ngay sau đó đưa mắt nhìn hướng Lâm Kỳ, đối với cháu gái này hắn vẫn luôn không thích lắm, thứ nhất là vì hắn có tới năm sáu cháu trai, cháu gái lại càng có hơn mười người, chớ nói chi Lâm Kỳ lại còn là loại con riêng.

Nếu như hi sinh một cô cháu gái như vậy mà có thể trói chặt được người vị đại nhân kia coi trọng, đó cũng là một giao dịch có lời.

Nghĩ tới đây, ánh mắt ông cụ nhà họ Lâm nhìn về phía Lâm Kỳ, nói: "Kỳ Kỳ, buổi tối cháu ngủ chung với cậu bạn kia đi, cậu ta đã uống quá nhiều, buổi tối cháu nhớ chăm sóc cậu ta cẩn thận."

Nghe thấy những lời ông nội mình nói, hai mắt Lâm Kỳ trừng lớn, cô ấy biết ở trong lòng ông nội căn bản không coi bản thân mình ra gì, nhưng cô ấy không nghĩ tới vậy mà ông nội lại sẽ nói lời như vậy.

Để mình ngủ với Triệu Phi tối nay, đây không phải ông nội có ý muốn bắt cô ấy bán đứng thân thể trói chặt Triệu Phi sao?

"Chỉ cần cháu có thể mượn hơi thằng nhóc kia, đến lúc đó ông sẽ cho cháu 5% cổ phần của xí nghiệp Lâm thị, ngoài ra không phải công ty bên nhà ngoại của cháu đang gặp phải chút sự cố sao, nhà họ Lâm chúng ta cũng có thể ra tay giúp đỡ giải quyết."

Nghe thấy những lời ông nội mình nói, Lâm Kỳ không có bất kỳ vui mừng gì, chỉ cảm thấy càng thêm bi thương, cô ấy biết bản thân mình không có lựa chọn nào khác, nếu đồng ý thì công ty của ông ngoại mới có thể được cứu sống, nếu như cự tuyệt...

Thậm chí giờ khắc này Lâm Kỳ còn có chút hoài nghi, liệu có phải nguy cơ mà công ty của ông ngoại cùng cậu cô ấy gặp phải gần đây đều là do nhà họ Lâm thao túng phía sau, vì muốn bức bách cô ấy đi vào khuôn khổ...

"Cháu sẽ làm theo những lời ông nội nói."

Lâm Kỳ mặt không đổi sắc gật đầu, cũng không muốn ở trong phòng khách này thêm một phút giây nào nữa, như một cái xác không hồn đi về gian phòng của mình, mà lúc này, ở bên trong khuê phòng ngay cả cha cô ấy cũng chưa từng vào, lại có một người đàn ông đang nằm trên giường của cô ấy.

Thấy Triệu Phi đang nằm trên giường, trên mặt Lâm Kỳ lộ ra vẻ tự giễu, nên trách Triệu Phi sao? Tất cả những chuyện này đều là do ông nội mình tính toán, Triệu Phi cũng không biết rõ tình hình, dựa vào trí tuệ của Triệu Phi làm sao có thể là đối thủ của ông nội cùng cha mình đây.

Kéo khóa váy, tùy ý để váy trượt từ trên người xuống lộ ra da thịt thiếu nữ mỹ lệ trắng noãn, Lâm Kỳ liếc nhìn Triệu Phi còn đang ngủ, cuối cùng yên lặng đi vào phòng tắm, mở vòi nước.

Sau nửa giờ, khi toàn bộ da thịt đều đã bị cô ấy chà xát tới sắp hỏng, Lâm Kỳ mới đi ra khỏi phòng tắm, vẫn trần như nhộng, ngay cả khăn tắm cũng không phủ thêm lấy một cái, bởi vì đã không có ý nghĩa gì nữa.

Chỉ là sau khi mở cửa phòng tắm nhìn thấy tình hình bên trong phòng, vẻ chết lặng trên mặt Lâm Kỳ đột nhiên thay đổi, trở nên đỏ bừng một mảnh, trong lúc nhất thời lại có chút mờ mịt không biết phải làm như thế nào.

Triệu Phi đã tỉnh, hơn nữa còn rời khỏi giường của cô ấy, đang ngồi trên ghế trước bàn trang điểm trong gian phòng, lúc này cậu ta cũng đang trợn tròn mặt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin tưởng nổi nhìn về phía cô ấy.

Ba giây.

Ngây dại suốt ba giây Lâm Kỳ mới tỉnh ngộ lại, khuôn mặt đỏ bừng chạy vội trở về phòng tắm, vội vàng hấp tấp phủ thêm áo tắm cho mình, nhưng lại không dám đi ra khỏi phòng tắm.

"Cái kia... Lâm Kỳ à, không phải mình cố ý đâu, mình cũng không nghĩ tới cậu... Không phải, ý mình muốn nói là, kỳ thực mình... mình..."

Thấy Lâm Kỳ vẫn còn chưa xuất hiện, Triệu Phi cũng lắp ba lắp bắp giải thích, mà Lâm Kỳ đang ở trong phòng tắm, nghe được lời giải thích của Triệu Phi lại yếu ớt thở dài một hơi, mặc dù có chút ngoài ý muốn không ngờ Triệu Phi lại tỉnh táo lại nhanh như vậy, nhưng không phải kết cục cũng sẽ giống nhau sao?

Chỉ là quá trình sẽ càng thêm mất mặt mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Kỳ cất bước đi ra khỏi phòng tắm, chẳng qua lúc này giọng nói của Triệu Phi lại truyền đến một lần nữa.

"Lâm Kỳ, kỳ thực mình biết cha cùng ông nội cậu có ý gì, chẳng qua cậu yên tâm, mình... mình sẽ không làm cậu khó xử, mình cứ ngồi ở chỗ này cả đêm là được rồi, hơn nữa mình cũng biết, sở dĩ ông nội cùng cha cậu sẽ nhìn trúng mình như vậy đều là vì thầy Phương."

Triệu Phi không ngốc, trong khoảng thời gian này, tất cả những bạn học kia không ngừng mời cậu ta ăn cơm, tuy rằng không nói thêm gì nhưng khi nhắc tới thấy Phương, ngữ khí của bọn họ lại trở nên tràn đầy tôn kính, mà thầy Phương lại dạy phong thuỷ cho bọn họ… Nghĩ tới đây Triệu Phi lập tức hiểu, hẳn thấy Phương là một cao nhân.

Những người này thấy thầy Phương yêu thích mình cho nên mới muốn tạo quan hệ tốt với mình, không có thầy Phương, sợ rằng Triệu Phi cậu chẳng là cái thá gì.

...

Cửa hàng Vu Đạo.

Lưu Nguyệt nghênh ngang ngồi ở chỗ kia, tự mình ngâm một bình trà, nói: "Cậu nói xem, một cường giả Thiên Cấp như cậu, đang yên đang lành tự nhiên chạy tới trường học làm giáo sư dạy phong thuỷ cho người ta làm gì? Cậu ăn no rồi không có chuyện gì làm sao? Lại còn nói ra một câu lương đồ với một sinh viên bình thường, chậc chậc..."

Phương Minh không trả lời mấy câu hỏi của Lưu Nguyệt, chỉ lặng lặng viết một số phương trình ở trên giấy, đây là phương trình thời gian cậu đã học được từ mấy tiết Vật Lý trong khoảng thời gian này.

"Hiện tại Triệu Phi kia đã trở thành miếng bánh thơm ngon, còn có người bày ra mỹ nhân kế, không biết thằng nhóc này có thể đối phó được hay không."

"Cậu ta có thể làm được."

Lần này, cuối cùng Phương Minh cũng đáp lại, ngẩng đầu nhìn Lưu Nguyệt một chút, trong đầu hiện lên dáng dấp của Triệu Phi, tất cả mọi người đều cho rằng Triệu Phi gặp may mới được mình nhìn trúng, nhưng chỉ có bản thân mình biết, Triệu Phi chính là loại người tài trí lại giả như ngu dốt.

Bản thân mình chỉ là thúc đẩy sớm hơn một chút mà thôi.

Chẳng qua tư vị làm thầy của người khác cũng không tồi.

"Nói chuyện của anh đi, đột nhiên anh tới tìm tôi là vì cõi âm bên kia có tiến triển sao?"

"Có tiến triển, phát hiện đầu mối về cha cậu, mặt khác nói cho cậu biết một tin, nếu cậu còn không mau xuống cõi âm phỏng chừng phân thân của cậu sẽ lật tung cõi âm lên."

Lưu Nguyệt bĩu môi, đáp: "Quả nhiên là bản thể dạng gì liền có phân thân dạng ấy, phân thân này của cậu cũng giống cậu, đều không phải đèn cạn dầu."

Chương 1010: Tổng bộ của tổ chức Hắc Xà (1)

Khi biết được những hành động của phân thân mình ở cõi âm từ trong miệng Lưu Nguyệt, Phương Minh cũng không biết nên nói gì cho phải.

Trong khoảng thời gian này, mình ở dương gian đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, thậm chí còn nắm trong tay pháp tắc Thời gian, nhiêu đó đã khiến toàn bộ giới tu luyện khiếp sợ, nhưng nếu so sánh ra, phân thân của mình thật sự không kém mình chút nào, thậm chí còn vượt qua mình.

Sau khi phân thân của mình đến Lạc Sơn phủ ở Nam Vực, chỉ dùng thời gian mấy tháng ngắn ngủi đã được Sơn chủ Lạc Sơn nhìn trúng, trở thành nhân vật lớn gần với Sơn chủ khu Lạc Sơn nhất.

Một vị Sơn chủ là nhân vật cấp bậc nào? Toàn bộ cõi âm chỉ có ngũ vực, mà một vực chỉ có năm núi, tồn tại có thể trở thành Sơn chủ đã có thể tính là nhân vật bá chủ một phương ở cõi âm.

Chắc chắn thực lực tổng hợp của cõi âm mạnh hơn dương gian, bởi vì tuổi thọ của quỷ tu ở cõi âm dài hơn người dương gian nhiều lắm, mặc dù tu luyện chú trọng thiên phú, nhưng cho dù có thiên phú mạnh hơn nữa cũng không thể đánh lại thời gian.

Dựa vào thiên phú và cơ duyên vượt xa người thường, không tới ba mươi tuổi Phương Minh đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp, nhưng nếu cho một nhóm người bình thường tu luyện một hai trăm năm, tuy rằng không tới mức mỗi người đều có thể bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, nhưng ít ra cũng sẽ có một nhóm

lớn có thể bước vào.

Mà cõi âm, chính là tình huống như vậy.

Mấu chốt hơn là thiên tài giống Phương Minh toàn bộ giới tu luyện dương gian có mấy người? Mà thọ mệnh của quỷ tu ở cõi âm đa số đều hơn hai ba trăm năm, ngay cả những quỷ dân bình thường không được tu luyện cũng đã có dễ dàng sống hơn trăm năm.

Cho nên đừng xem quận trưởng một quận thành ở cõi âm, cảnh giới Lục phẩm chỉ tương đương với cường giả Thiên Cấp, đó chỉ là do hệ thống địa lý ở cõi âm mang đến.

Càng gần mấy dãy núi lớn thì âm khí ở cõi âm lại càng mạnh, cho nên phàm là cường giả đều không muốn đi về phía quận thành, đều chọn ở lại quanh mấy dãy núi này tu luyện.

Mà dương gian lại không giống vậy, tuy rằng thiên địa linh khí ở dương gian cũng có phân bố, nhưng sẽ không tập trung dày đặc ở một chỗ như thế, lại thêm linh khí của xã hội hiện đại quá mức mỏng manh, mỗi thế lực lớn đều có động phủ của riêng mình, cho nên cường giả Thiên Cấp ngược lại không thể tập trung ở một chỗ như cõi âm.

Kỳ thực cõi âm có chút giống với hệ thống quan lại trong nước, cho dù một cán bộ cấp thị trấn có lợi hại hơn nữa, nhưng một khi đi tới tỉnh sẽ có không dưới trăm cán bộ cấp thị trấn, mà tới trung ương lại càng không cần phải nói.

Phân thân của mình có thể được Sơn chủ Lạc Sơn coi trọng trong thời gian ngắn như vậy, thật sự có chút ngoài dự liệu của Phương Minh.

"Nếu vẻn vẹn chỉ là vậy cũng cho qua, quan trọng nhất là phân thân của cậu rất không thành thật, ngay trước đây không lâu, vì

em vợ của Sơn chủ có ý đồ với tỳ nữ kia mà bị phân thân của cậu trực tiếp chặt đứt một chân."

Khuôn mặt quyến rũ của Lưu Nguyệt mang theo thâm ý, nói: "Xung quan giận dữ vì hồng nhan, vì một người phụ nữ mà đắc tội phế bỏ em vợ Sơn chủ, cậu cảm thấy phân thân của cậu còn có thể tiếp tục ở lại Lạc Sơn sao?"

"Ý của anh là, hiện tại phân thân của tôi đã trở mặt với Sơn chủ Lạc Sơn?"

"Tạm thời còn chưa, nhưng tôi đoán mâu thuẫn đã sinh ra, loại nhân vật cấp bậc bá chủ khu vực như Sơn chủ Lạc Sơn, chỉ sợ là không muốn thấy một thuộc hạ bản thân không cách nào nắm trong tay tồn tại, nhất là người thuộc hạ này còn có tiềm lực như vậy."

Phương Minh đã hiểu rõ ý trong lời Lưu Nguyệt nói, sợ rằng hiện tại phân thân của mình đang lâm vào tình cảnh không an toàn, mà phía trên Sơn chủ Lạc Sơn còn có Vực chủ, vừa vặn Nam Vực lại muốn khai chiến cùng Tây Vực, lúc này nhất định Vực chủ sẽ không bằng lòng nhìn thấy đám thuộc hạ dưới quyền tàn sát lẫn nhau.

Có thể Sơn chủ Lạc Sơn sẽ không động thủ ngoài sáng, nhưng khẳng định đang đợi chờ cơ hội cùng lý do để động thủ.

Vốn là lấy quan hệ của Phương Minh cùng phân thân của mình phải nên tâm linh tương thông mới đúng, mà cậu cũng sẽ biết tất cả những gì phân thân đã trải qua, nhưng vì Âm Dương cách trở nên cậu ở dương gian không cách nào cảm ứng được hành vi cử chỉ của phân thân.

"Ngoại trừ chuyện phân thân, anh còn nói đã phát hiện đầu mối về cha tôi, là đầu mối gì?"

Phương Minh quyết định tiếp tục đi tới cõi âm một chuyến, mà trước đây sư phụ cậu cũng để lại một bức thư cho cậu, muốn bản thân cậu bước vào cảnh giới Thiên Cấp rồi lại tiến vào cõi âm một chuyến, đến lúc đó sẽ có người tiếp ứng cậu.

"Rất có thể cha cậu đang ở ngay Tây Vực."

Nhắc tới cha Phương Minh, vẻ mặt Lưu Nguyệt cũng trở nên nghiêm chỉnh lại, nhìn Phương Minh rồi nói.

"Ở Tây Vực?"

Phương Minh nhíu mày một cái, Tây Vực đã phong tỏa với bên ngoài, hơn nữa lúc mở ra lần nữa cũng chính là lúc tam vực đại chiến, đây thật sự không phải tin tức tốt gì.

"Tổ chức chúng tôi có người liên lạc ở cõi âm, căn cứ theo tin tức bọn họ điều tra được mấy năm nay, trước đây khi cha cậu vừa tới cõi âm đã xuất hiện ở Bắc Vực, sau đó cũng đã tới Nam Vực, chẳng qua cuối cùng lại đi Tây Vực, mà sau khi chiến loạn bạo phát ở Tây Vực thì không còn bất kỳ đầu mối gì nữa."

"Chờ đã!"

Phương Minh đột nhiên cắt đứt lời Lưu Nguyệt nói, ánh mắt cứ như vậy nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt, mà tròng mắt Lưu Nguyệt cũng chuyển thật nhanh, quyến rũ cười, "Người ta đẹp không?"

"Không cần nói lảng sang chuyện khác, tổ chức các anh đã điều tra tin tức về cha tôi ở cõi âm nhiều năm? Nếu như tôi nhớ không lầm, trước đó không lâu tôi mới nói anh tìm hiểu một chút tin tức về cha tôi, tại sao lại có “nhiều năm” ở đây?"

"Ha ha, là tôi nói sai, chính là gần đây."

Lưu Nguyệt cười ha hả, nhưng ánh mắt Phương Minh lại vẫn

nhìn anh ta chằm chằm, ý tứ rất rõ ràng, anh cảm thấy tôi tin tưởng lời anh nói sao?

"Cho tôi đáp án."

"Đáp án, đáp án rất đơn giản, cha cậu có chút quan hệ với tổ chức chúng tôi, nhưng tôi cảm thấy có lẽ cậu sẽ không muốn biết đâu."

Trên mặt Lưu Nguyệt đột nhiên lộ ra nụ cười tà, đó là một loại tươi cười nghiền ngẫm, nói: "Ngoại trừ bốn Thiên Vương như chúng tôi, tổ chức Hắc Xà còn một tồn tại cao hơn, vị này... Ha ha, có chút ân oán với cha cậu."

"Cho nên, sở dĩ tổ chức các anh muốn tìm cha tôi là vì vị kia muốn tìm cha tôi, sau đó chấm dứt ân oán sao?"

Phương Minh nhíu mày lại, tuy rằng cậu không nghi ngờ lời Lưu Nguyệt nói, nhưng luôn cảm thấy lời của Lưu Nguyệt có chỗ hơi không hợp lý, nếu như trong cao tầng của tổ chức Hắc Xà có người có ân oán với cha mình, như vậy hẳn Lưu Nguyệt không nên trò chuyện với mình ở đây như vậy.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Phương Minh có thể xác định một điểm, sợ rằng Lưu Nguyệt đã sớm biết thân phận đệ tử nhà họ Phương của mình, mà lúc ấy bản thân mình còn chưa trở lại nhà họ Phương, tổ chức Hắc Xà hoàn toàn có thể xuống tay với mình ngay lúc ấy.

"Nếu cậu đã hiếu kỳ như vậy, có muốn đi một chuyến với tôi không? Tôi dẫn cậu tới tổ chức gặp vị kia, lấy thực lực của cậu lúc này, hẳn sẽ không sợ tổ chức tạo ra cạm bẫy gì nhắm vào cậu."

"Cũng được, tôi vẫn luôn cảm thấy hứng thú với tổ chức Hắc Xà tiếng tăm lừng lẫy lại vô cùng thần bí, đã như vậy, vậy anh dẫn đường đi."

"Đi theo tôi."

Lưu Nguyệt cũng rất dứt khoát, từ vị trí đứng lên, trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng Vu Đạo, dẫn Phương Minh chạy xe thẳng đến sân bay.

Tổng bộ của tổ chức Hắc Xà không ở Ma Đô, điểm này Phương Minh không cảm thấy bất ngờ, song khi thấy vị trí được in trên vé máy bay, Phương Minh sửng sốt một chút, không ngờ mục đích của chuyến đi này lại là núi Trường Bạch.

Núi Trường Bạch là nơi có không ít môn phái trong giới tu luyện tồn tại, mà không ngờ những môn phái này lại không nhận ra sự tồn tại của tổ chức Hắc Xà. Chỉ có hai loại khả năng, một loại là những môn phái này đều do tổ chức Hắc Xà phát triển thành, dùng để che giấu tai mắt người ngoài.

Còn có một loại khả năng khác chính là những môn phái này thật sự không biết hàng xóm của bọn họ là một tồn tại khủng bố.

Cho dù là khả năng nào cũng đã nói rõ một điểm, tổ chức Hắc Xà tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Đương nhiên, Phương Minh cũng có thể tính là người tài cao gan lớn, lấy thực lực của cậu lúc này chỉ cần không gặp phải cường giả cảnh giới thiên vương, cho dù không địch lại cũng có thực lực tự bảo vệ mình, huống chi trên người cậu còn có cọng tóc cuối cùng mà sư phụ mình lưu lại, cho dù có đối mặt với cường giả thiên vương cũng không sợ.

Xuất hiện từ sân bay ở núi Trường Bạch, Lưu Nguyệt không nói một lời, trực tiếp dẫn theo Phương Minh thẳng đến núi Trường Bạch.

Trong mắt người ngoài, thứ nổi danh nhất núi Trường Bạch là nhân sâm, thứ nổi danh thứ hai chính là thiên trì, đương nhiên,

mấy năm gần đây vì bộ truyện đạo mộ bút ký rất hot, dẫn tới Thanh Đồng môn trong núi Trường Bạch cũng trở thành chuyện khiến không ít người trẻ tuổi bàn tán say sưa.

Chương 1011: Tổng bộ của tổ chức Hắc Xà (2)

Thiên trì trong núi Trường Bạch tọa lạc ở độ cao hơn hai ngàn mét so với mặt nước biển, nằm ở khu vực biên giới, cũng là hồ Bạc sâu nhất trong nước, đương nhiên, sâu nhất này là số liệu do chính phủ đo lường.

Có rất nhiều truyền thuyết về thiên trì trong núi Trường Bạch, tối thiểu cũng phải có mười phiên bản khác nhau, đương nhiên dựa theo cách nói khoa học đây chỉ là một miệng núi lửa, sau khi núi lửa phun trào đã hình thành hồ Bạc thiên nhiên.

Cũng chính bởi vì do núi lửa phun trào tạo thành nên thiên trì trong núi Trường Bạch thuộc dạng đông vô băng, hạ vô bình.

Nơi Lưu Nguyệt dẫn Phương Minh tới chính là thiên trì trên núi Trường Bạch.

Thiên trì trên núi Trường Bạch đã đóng cửa với người ngoài, nhưng điều này không thể làm khó hai người Phương Minh cùng Lưu Nguyệt, ngay cả nhân viên quản lý cũng không phát hiện, trước hồ Bạc thiên trì đã nhiều thêm hai bóng người.

"Tổng bộ của tổ chức các anh ở ngay dưới hồ Bạc này sao?"

Ánh mắt Phương Minh nhìn hồ nước, phía chính phủ công bố độ sâu của hồ nước này là hơn hai trăm mét, nếu tổng bộ của tổ chức Hắc Xà được đặt ở bên dưới thiên trì, ngược lại thật đúng là không dễ dàng bị người phát hiện ra.

Đối với người bình thường, có lẽ khó mà có thể đặt tổng bộ ở

bên dưới hồ Bạc, nhưng Phương Minh tin tưởng tổ chức Hắc Xà có thực lực này, cũng giống như nhà họ Phương có thể tạo ra sơn môn ở bên trong Thần Nông Giá vậy, đều dựa vào lực lượng trận pháp.

Lưu Nguyệt gật đầu, đưa tay phải ra, trên ngón tay anh ta có một chiếc nhẫn, chỉ có điều chiếc nhẫn này không có màu xanh đậm như chiếc nhẫn của Phương Minh, bề ngoài của chiếc nhẫn này có màu xanh nhạt.

Nhắm chiếc nhẫn về phía mặt hồ, trong miệng Lưu Nguyệt niệm tụng chú ngữ, đồng thời tay trái cũng kết một thủ ấn.

Có thể nói muốn khởi động một trận pháp nhất định phải kích thích mắt trận, nhưng với loại trận pháp ẩn núp này, nếu dựa vào mắt trận rất dễ bị người phát hiện, cho nên biện pháp tốt nhất chính là luyện chế một số vật có tác dụng khởi động trận pháp, loại này vật được gọi là trận vật.

Thời gian mười hơi thở trôi qua, nhẫn trên ngón tay Lưu Nguyệt bắn ra một tia sáng màu xanh, tia sáng này bắn về phía mặt hồ, cùng lúc đó mặt hồ vốn đang bình tĩnh cũng xuất hiện gợn sóng, sóng nước nhộn nhạo.

Theo sóng nước nhộn nhạo, đột nhiên có hai sóng nước cuồn cuộn nổi lên, tổ hợp thành một thủy môn trên mặt hồ.

"Đi thôi."

Lưu Nguyệt quay qua gọi Phương Minh một tiếng, sau đó lập tức cất bước đi về phía thủy môn kia, mặc dù thủy môn này cách bờ hồ chừng mười mét nhưng một khoảng cách nhỏ vậy không thể làm khó Phương Minh cùng Lưu Nguyệt.

Trong nháy mắt khi bước vào thủy môn, Phương Minh cảm nhận rõ ràng không gian xung quanh chập chờn, khi còn chưa

bước vào Thiên Cấp bản thân cậu không thể nào cảm ứng rõ ràng loại năng lượng chập chờn này, nhưng từ sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp, độ mẫn cảm đối với loại trận pháp không gian này đã vượt xa trước đây, dù cho cậu còn chưa nắm giữ pháp tắc Không gian.

Vì thế, có một quãng thời gian cậu cứ ra ra vào vào cửa sơn môn nhà họ Phương cả trăm lần một ngày, cuối cùng các trưởng lão thật sự không nhìn nổi nữa mới mở miệng ngăn cản cậu, từ đó cậu mới thôi.

Bởi vì, mỗi lần khởi động loại trận pháp không gian này cần tiêu hao năng lượng, nếu như không có đầy đủ năng lượng bổ sung, trận pháp không gian sẽ từ từ mất hiệu lực. Mượn nhà họ Phương đến nói, sở dĩ bọn họ hạn chế tộc nhân bình thường ra ngoài chính là vì không muốn tiêu hao quá nhiều năng lượng, mà đệ tử thông thường, một tháng tối đa cũng chỉ được ra cửa ba lần.

Bước vào thủy môn, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi, không còn là hồ Bạc mà xuất hiện ở bên trong một động đá vôi, nhiệt độ cũng đột nhiên tăng lên.

"Miệng núi lửa?"

Trong mắt Phương Minh có tia sáng thoáng qua, trong nháy mắt cậu đã hiểu tổng bộ của tổ chức Hắc Xà ở nơi nào, không ngờ lại ở ngay bên dưới miệng núi lửa.

Ở vô số năm trước, núi Trường Bạch thực sự là một ngọn núi lửa, nhưng dựa theo khảo sát của các nhà khoa học, ngọn núi lửa này đã vô cùng ổn định, chí ít trong mấy trăm năm tới thậm chí cả hơn một nghìn năm tới cũng sẽ không phát sinh tình huống núi lửa phun trào.

Mà sau khi cảm nhận nhiệt độ trong động đá vôi, Phương Minh lại hiểu, núi Trường Bạch vẫn là một ngọn núi lửa, hơn nữa

còn là một ngọn núi lửa động, chỉ có điều tình huống bên trong đã bị trận pháp che lại.

"Có phải cậu đang cảm thấy tổ chức chúng tôi rất vĩ đại không? Nếu không có trận pháp của tổ chức tôi bảo hộ, núi Trường Bạch đã sớm biến mất."

Lưu Nguyệt cười cười nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh cũng đáp lại bằng một nụ cười nghiền ngẫm, tổ chức Hắc Xà có thể tốt bụng tới mức bố trí trận pháp ở đây chỉ vì ngăn cản núi lửa phun trào?

"Bản thân cậu quá không thú vị, cho dù tổ chức tôi bố trí trận pháp ở đây là vì có mục đích khác, nhưng dù thế nào đi nữa cũng có thể tính là gián tiếp làm một chuyện tốt."

Lưu Nguyệt bĩu môi, trực tiếp sải bước đi về phía bên dưới, toàn bộ động đá vôi kỳ thực chính là một miệng núi lửa, cho nên càng đi càng dốc xuống, mà càng đi xuống thì nhiệt độ lại càng cao.

Dọc theo đường đi, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt cũng đụng phải không ít người, chẳng qua sau khi những người này thấy Lưu Nguyệt lập tức cúi thấp đầu, đứng tại chỗ chờ Lưu Nguyệt cùng Phương Minh đi qua, sau đó mới ngẩng đầu tiếp tục đi tiếp.

Từ một màn này đã có thể nhìn ra, địa vị của Lưu Nguyệt ở bên trong tổ chức Hắc Xà rất cao, cũng nói rõ chế độ cấp bậc của tổ chức Hắc Xà rất nghiêm ngặt.

"Lưu Nguyệt, người đi phía sau ngươi là ai?"

Đi xuống xấp xỉ mười lăm phút, trước mặt lại có một người đi tới, chẳng qua vị sau khi người này nhìn thấy Lưu Nguyệt lại không cúi đầu, ngược lại còn hiếu kỳ đánh giá Phương Minh sau lưng Lưu Nguyệt.

Phương Minh cũng chú ý tới nam thanh niên này, một thân quần áo đen, cả người tản ra sát khí mạnh mẽ, bị đối phương nhìn chằm chằm khiến cậu cảm thấy bản thân như đang bị độc xà chú ý.

"Liên quan gì đến ngươi, loài bò sát."

"Lưu Nguyệt ngươi…!"

Người đàn ông tức giận, thế nhưng căn bản là Lưu Nguyệt không để ý tới hắn, trực tiếp đi về phía trước, Lưu Nguyệt không để ý, đương nhiên Phương Minh cũng sẽ không mở miệng.

"Lưu Nguyệt, ngươi không nên kiêu ngạo quá, ta cũng là một trong Tứ Đại Thiên Vương, thân phận và địa vị của hai ta tương đương, đừng tưởng rằng có Thánh chủ làm chỗ dựa thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm, các trưởng lão đã rất bất mãn với ngươi."

"Vậy thì thế nào?"

Lưu Nguyệt dừng bước lại, quay đầu liếc nhìn người đàn ông, nói một câu khiến người đàn ông cạn lời.

"Ngươi... Ngươi chờ xem."

Cuối cùng người đàn ông kia vẫn rời đi, chẳng qua lúc gần đi hắn lại quay đầu nhìn Lưu Nguyệt cùng Phương Minh, trong ánh mắt mang theo vẻ hung ác.

"Vì sao giữa Tứ Đại Thiên Vương các anh lại không hòa thuận như thế?"

Đợi khi người đàn ông đi rồi, Phương Minh mới đưa mắt nhìn về phía Lưu Nguyệt, đều nói người cùng một cấp bậc chắc chắn sẽ cạnh tranh với nhau, nhưng loại người không nể mặt đối phương chút nào, trực tiếp vạch mặt như như Lưu Nguyệt thật sự rất hiếm thấy.

Người ở tầng lớp càng cao thì càng phải duy trì vẻ thân thiện mặt ngoài.

"Người ta làm vậy không phải là vì cậu sao? Cậu xem, chỉ cần tôi nể mặt hắn một chút chắc chắn hắn sẽ hỏi thân phận của cậu, vì không để hắn có cơ hội hỏi, tôi chỉ có thể mắng hắn."

Lưu Nguyệt nhìn về phía Phương Minh như đang nhìn một người đàn ông phụ lòng, khiến Phương Minh chán ghét thiếu chút nữa đã tát một tát đập bẹp khuôn mặt quyến rũ kia.

"Lưu Nguyệt, ngươi lại cãi nhau với Hắc Long sao?"

Phía sau truyền đến giọng nói của một cô gái, mà khi cô gái này đi tới trước mặt Lưu Nguyệt, nhìn thấy Phương Minh, vô thức vung tay phải lên, một tia sáng lạnh từ đầu ngón tay bắn ra.

Chỉ là cho dù cô ta đánh bất ngờ, thế nhưng đối với Phương Minh, tốc độ này của cô ta vẫn quá chậm, hơn nữa khi tia sáng lạnh này tới vị trí cách Phương Minh một thước đã bị hóa giải.

"Phương Minh, không ngờ ngươi dám bắt cóc Lưu Nguyệt tiến vào tổ chức Hắc Xà ta!"

Cô gái này quen biết Phương Minh, bởi vì trước đây khi cô ta tới Ma Đô hoàn thành nhiệm vụ cùng Lưu Nguyệt, đã từng âm thầm nhìn thấy Phương Minh, bây giờ thấy Phương Minh đi theo sau lưng Lưu Nguyệt, lập tức hoài nghi Phương Minh ép buộc Lưu Nguyệt.

Dù sao, gần đây Phương Minh trong giới tu luyện vốn là hung danh truyền xa.

"Lãnh Nguyệt, ngươi đi mau, ngươi không phải là đối thủ của cậu ta, nhanh đi báo tin cho Thánh chủ, chỉ có Thánh chủ mới có thể hàng phục cậu ta."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt tràn đầy lo lắng, Phương Minh trợn trắng mắt, thằng này lúc nào cũng không thể nghiêm chỉnh được.

"Phương Minh, nơi này là tổng bộ của tổ chức Hắc Xà ta, cho dù ngươi là trưởng lão nhà họ Phương, cũng đừng hòng có thể làm càn ở tổng bộ của tổng bộ Hắc Xà ta."

Tay phải Lãnh Nguyệt bóp nát thứ gì đó, trong lúc nhất thời toàn bộ động đá vôi vang lên tiếng the thé, đây là tiếng cảnh báo khi có người ngoài xâm lấn, một khi thành viên của tổ chức Hắc Xà phát hiện lập tức sẽ phát cảnh báo.

Gần như ngay khi tiếng cảnh báo vang lên, Hắc Long đã đi lúc trước lập tức quay lại, khi nhìn thấy Phương Minh tròng mắt hắn co rút lại một chút, sau đó không chút do dự trực tiếp đấm một đấm tới.

Một đấm này rất có uy lực, nhưng đối với Phương Minh căn bản là không đáng nhắc tới, ngón tay búng một cái, Hắc Long lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, cả người té bay ra ngoài.

Kết quả này khiến mặt Hắc Long lộ ra vẻ kinh hãi.

"Rốt cục ngươi là người phương nào?"

Phương Minh không trả lời câu hỏi của Hắc Long, chỉ đưa mắt nhìn về phía sau, bởi vì nơi đó truyền đến năng lượng giao động, một bóng người tiến thẳng về phía cậu.

"Người nào dám gây chuyện trên cấm địa của tổ chức Hắc Xà ta!"

Giọng nói già nua truyền đến, ngay sau đó một bàn tay to lớn từ phía dưới vươn lên, trực tiếp đi về phía Phương Minh, vừa lúc va chạm với một chỉ kia của Phương Minh.

Chương 1012: Hót vang

Bàn tay lớn này thuộc về một vị trưởng lão của tổ chức Hắc Xà.

Bàn tay lớn đánh tới giống hệt như mãng xà rời núi, mang theo uy thế rất mạnh từ bên dưới động đá vôi đánh tới, mà sau khi va chạm với đầu ngón tay Phương Minh, trong khoảnh khắc bàn tay lớn này lập tức khô quắt, trực tiếp tiêu tán trong vô hình.

Bóng dáng một lão già từ phía dưới động đá vôi hiện rõ, chỉ có điều giờ phút này tay của lão già đang nắm chặt lại, máu nhỏ tí tách.

"Trưởng lão?"

Hắc Long thấy nắm tay lão già, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vị trưởng lão này là cường giả Thiên Cấp chân chính đấy, vậy mà ngay cả trưởng lão cũng không chiếm được phần thắng từ trên tay người thanh niên kia, thậm chí còn bị thương không nhẹ.

Lẽ nào nam thanh niên này cũng là cường giả Thiên Cấp?

Lẽ nào nam thanh niên này là ông lão nào đó phản lão hoàn đồng? Nếu không làm sao có thể có thể trở thành cường giả Thiên Cấp khi còn trẻ như vậy?

Với tư cách là một trong Tứ Đại Thiên Vương của tổ chức Hắc Xà, Hắc Long rất ít khi đi lại ở bên ngoài, cho nên hắn không biết những chuyện đã xảy ra trong giới tu luyện một năm qua, càng không biết tên Phương Minh.

Dù sao một năm trước, trong mắt hắn, người như Phương

Minh căn bản không đáng nhắc tới.

Về phần vị trưởng lão này của tổ chức Hắc Xà, càng là bế quan quanh năm, dựa theo lẽ thường trừ phi trong tổ chức có chuyện lớn gì phát sinh, nếu không căn bản sẽ không hiện thân.

Ở đây, người biết thân phận của Phương Minh chỉ có Lưu Nguyệt cùng Lãnh Nguyệt, không biết xuất phát từ mục đích gì mà Lưu Nguyệt cố ý không nói thân phận của Phương Minh, mà Lãnh Nguyệt thì lại không cơ hội này.

"Các hạ thật bản lãnh, nhưng điều đó không ý nghĩa là cậu có tư cách đến tổng bộ của tổ chức Hắc Xà ta gây sự."

Ông lão hừ lạnh một tiếng, mà theo giọng nói của hắn truyền ra, ở chỗ sâu trong động đá vôi lại truyền tới hai luồng khí tức mạnh mẽ, trong chớp mắt lại có hai vị cường giả Thiên Cấp xuất hiện.

Trừ hai vị cường giả Thiên Cấp hiện thân, những cường giả khác của tổ chức Hắc Xà cũng sôi nổi chạy tới, liên hợp vây Phương Minh vào giữa.

"Giết!"

Ba vị cường giả Thiên Cấp không hề nhiều lời, trực tiếp ra tay tấn công Phương Minh.

Đây là quy củ của tổ chức Hắc Xà, không cho phép bất kỳ người ngoài nào tiến vào, người đến giết không tha, cho nên mặc kệ Phương Minh có thân phận lai lịch gì cũng không đáng kể.

Ba lực lượng pháp tắc phủ kín vùng hang động này, những cường giả Địa Cấp kia sôi nổi lui về phía sau, mang trên mặt vẻ cung kính. Đây là thực lực của các trưởng lão, chỉ riêng năng lượng tiết ra ngoài đã là thứ không phải bọn họ có thể đụng chạm.

"Lưu Nguyệt, cho dù ngươi bị uy hiếp nhưng lần này ngươi khó thoát khỏi tội chết."

Hắc Long cũng tránh qua một bên, ánh mắt nhìn về phía Lưu Nguyệt mang theo ý cười lạnh, tổ chức đã có quy định, nếu bị người ngoài uy hiếp ép buộc, hoặc là lựa chọn tự sát, hoặc là để đối phương chém giết mình, nếu dám phản bội tổ chức mà nói ra vị trí của tổ chức sẽ bị xử tội phản bội, đó chính là tội chết.

"Thật sao, ta ngược lại rất chờ mong."

Trên mặt Lưu Nguyệt không có bất kỳ vẻ kinh hoảng gì, vẫn ung dung nhìn chằm chằm vòng chiến đấu phía trước.

Đối mặt với ba vị cường giả Thiên Cấp liên thủ công kích, Phương Minh cũng không hoảng loạn, trong thời gian hơn nửa năm này, cậu đã rất thông thạo trong việc khống chế lực lượng pháp tắc, mặc dù không đạt đến tình trạng xuất thần nhập hóa, nhưng vẫn có thể đạt đến trình độ tinh thâm.

Thi triển lực lượng pháp tắc Phong Vũ ra, trong nháy mắt khu vực Phương Minh đang đứng lập tức xuất hiện một mặt trời chói chang, mà dưới sự chiếu rọi của mặt trời chói chang này, quần áo của ba vị cường giả Thiên Cấp kia đều đang bị thấm ướt.

"Thần thông do lực lượng pháp tắc dung hợp!"

Sắc mặt ba vị trưởng lão thay đổi một chút, chỉ có cường giả Thiên Cấp nắm giữ hơn hai loại thiên địa pháp tắc mới có thể tạo thành loại thần thông do pháp tắc dung hợp này, nhưng cũng chính bởi vì dung hợp nên đã mất đi đặc tính bề ngoài vốn có của pháp tắc, trong thời gian ngắn không thể đoán được đây là thiên địa pháp tắc gì dung hợp.

Chính là bởi vì trong khoảng thời gian ngắn không đoán ra được, cho nên ba vị trưởng lão Thiên Cấp này mới không biết nên

phòng bị như thế nào, chỉ có thể lợi dụng lực lượng pháp tắc của mình để ngăn trở.

Lực lượng pháp tắc của bốn người cùng xuất hiện, đến sau này ngay cả mấy cường giả Địa Cấp cũng không dám tới gần, cũng không cách nào thấy rõ tình huống chiến đấu cụ thể.

Không ngờ ba vị trưởng lão đồng thời ra tay đối phó một người nhưng đánh lâu như vậy vẫn chưa bắt được, đây có thể coi là một loại thất bại, điều này khiến vẻ mặt những đệ tử đang vây xem hơi thay đổi.

Đương nhiên, bọn họ không cho rằng ba vị trưởng lão sẽ thua, chỉ là bọn họ cảm thấy có chút không thể chấp nhận nổi khi ba vị trưởng lão không lập tức bắt được kẻ địch xông thẳng vào tổng bộ này.

Mười lăm phút sau, chiến đấu vẫn chưa kết thúc, vẻ mặt đám đệ tử tổ chức Hắc Xà đã trở nên hơi khẩn trương, mà vẻ mặt Hắc Long cũng trở nên khó coi.

"Lưu Nguyệt, rốt cuộc người bức hiếp ngươi có lai lịch gì?"

Đối mặt với câu hỏi của Hắc Long, Lãnh Nguyệt vốn chuẩn bị trả lời nhưng lại bị Lưu Nguyệt cản lại, anh ta không định nói cho Hắc Long biết.

"Lưu Nguyệt, rốt cục ngươi muốn làm gì?"

Lãnh Nguyệt thấp giọng, hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Lưu Nguyệt, không rõ vì sao Lưu Nguyệt không muốn bại lộ thân phận của Phương Minh.

"Không có gì, chỉ là ta thấy mấy vị trưởng lão này quá ngứa mắt, vì thế muốn mượn tay người khác để hả giận."

Lưu Nguyệt cười rất vui vẻ, mà nghe thấy những lời anh ta

nói, Lãnh Nguyệt ngây ngẩn cả người, nếu cô ấy không hiểu sai nghĩa thì dựa theo ý trong mấy lời Lưu Nguyệt nói, hẳn là anh ta cố ý dẫn theo Phương Minh tới nơi này.

"Ngươi điên rồi sao?"

Lãnh Nguyệt có chút không thể nào hiểu được, ngày bình thường tuy Lưu Nguyệt rất phản nghịch, cũng không đặt các trưởng lão kia vào mắt, ngay cả nhiệm vụ tổ chức giao cho mà anh ta cũng dám tùy tâm sở dục, không thích là không tiếp nhận.

Nhưng vì Thánh chủ rất coi trọng Lưu Nguyệt, nên dù những trưởng lão kia không cam lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng tình huống lúc này lại khác, không ngờ anh ta lại dám tự ý dẫn người không phải thành viên tổ chức vào tổng bộ, đây là tội chết, là luật thép, chỉ sợ ngay cả Thánh chủ cũng không thể tiếp tục bao che cho anh ta.

"Lần này ngươi chơi quá mức rồi."

Lưu Nguyệt bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Trên chiến trường, lúc này ba vị trưởng lão đã biết rõ Phương Minh nắm trong tay thiên địa pháp tắc gì.

"Là pháp tắc Phong cùng pháp tắc Vũ, người này che giấu rất tốt, không ngờ có thể biến mưa gió thành mặt trời chói chang, chỉ là cậu ta còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, vẫn có dấu vết để lần theo."

Một vị trưởng lão nhìn vết máu trên cánh tay mình, đưa ra phán đoán, mặc kệ Phương Minh đã diễn hóa như thế nào, nhưng cuối cùng cách thức tạo thành thương tổn do pháp tắc Phong cùng pháp tắc Vũ mang lại vẫn sẽ không thay đổi.

"Nếu đã biết cậu ta dùng loại pháp tắc gì thì dễ đối phó rồi, ta tới ra tay ngăn cản, hai người các ngươi bắt lấy cậu ta."

Ba vị trưởng lão của tổ chức Hắc Xà phân công rất rõ ràng, một vị trưởng lão thi triển lực lượng pháp tắc hóa thành một trời bông tuyết, mà những bông tuyết này vừa xuất hiện đã bị cuồng phong thổi tan.

Hoa tuyết bị thổi tan, nhưng theo đó pháp tắc Phong của Phương Minh cũng để lại dấu vết, trong nháy mắt hai trưởng lão khác đã tìm được khe hở, đồng thời xuất hiện trước mặt Phương Minh, song song đánh ra một chưởng.

Vậy mà, một màn quỷ dị ra đời.

Không ngờ hai vị trưởng lão này lại đánh vào khoảng không! Trong không gian hẹp như vậy nhưng Phương Minh vẫn có thể bắt được khe hở duy nhất, xuyên thẳng qua khe hở trong chưởng này, trực tiếp đi tới trước mặt một vị trưởng lão, sau đó trực tiếp đấm một đấm.

Rầm!

Trưởng lão của tổ chức Hắc Xà làm sao có thể ngờ được, đối mặt với công kích do hai người bọn họ liên thủ, Phương Minh không chỉ không bị thương tổn chút nào mà còn có thể phản kích trong nháy mắt, lão ta vội vã phòng ngữ nhưng vẫn bị một đấm này đánh trúng vai.

Lão ta lảo đảo lui về phía sau mấy bước, mà Phương Minh cũng không truy kích, quay người nghênh đón một vị trưởng lão khác muốn tới cứu viện.

Cũng là một đấm, nhưng điều quỷ dị là vị trưởng lão vừa ra tay cứu viện kia cứ như tự đâm đầu vào nắm đấm của Phương Minh, thân thể trực tiếp đụng vào nắm đấm này.

Một đấm này là đánh trúng nơi ngực của hắn, lực lượng pháp tắc khắp người lão già bị Phương Minh đánh tan, một đám này

trực tiếp xuyên qua lồng ngực của hắn, lưu lại một lỗ máu to lớn.

Chỉ trong thời gian mấy hơi ngắn ngủi, chiến cuộc đã xuất hiện biến hóa, điều này khiến vị trưởng lão còn lại của tổ chức Hắc Xà vô cùng sợ hãi, hắn không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, vì sao người trước mắt này đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

Đương nhiên ba vị trưởng lão này không biết, lúc trước bởi vì bọn họ không đánh cận thân, cho nên Phương Minh mới không thả lĩnh vực thời gian ra, mà bọn họ tự cho rằng đã mò được lực lượng pháp tắc của Phương Minh, nên mới can đảm công kích cận thân, lại không biết đây chính là cạm bẫy Phương Minh bày sẵn chờ bọn họ nhảy vào.

So sánh với thần thông do pháp tắc Phong Vũ dung hợp, lĩnh vực thời gian mới thật sự là pháp tắc khủng bố nhất của Phương Minh, một khi dám đến gần Phương Minh đồng nghĩa với thời gian của bọn hắn đã bị Phương Minh nắm trong tay.

Sở dĩ Phương Minh có thể thành công khi đánh ra hai quyền này, cũng là vì thời gian bị lùi lại, để cậu biết trước phương thức xuất thủ cùng vị trí của người đánh.

Đây chính là điểm khủng bố của lĩnh vực thời gian.

Hai tàn một thương.

Khi lực lượng pháp tắc tiêu tán, tất cả thành viên của tổ chức Hắc Xà đồng thời trợn tròn mắt, kết cục này thật sự quá nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Nhìn hai vị trưởng lão không ngừng chảy máu, bả vai bị gọt mất hơn phân nửa, trên ngực còn có lỗ máu, đám thành viên của tổ chức Hắc Xà nhìn tới ngây ngẩn cả người.

"Điều này sao có thể? Ngay cả ba vị trưởng lão liên thủ cũng

không phải đối thủ của cậu ta, chẳng lẽ cậu ta là cường giả thiên vương?"

Có người run rẩy lên tiếng, kết cục như vậy thật không thể nào tin tưởng nổi.

"Cậu ta..."

Sắc mặt Hắc Long cũng trở nên tái nhợt, ngay cả ba vị trưởng lão cũng không phải đối thủ, chẳng lẽ phải để Thánh chủ đích thân ra tay sao?

Trên mặt Lãnh Nguyệt cũng có vẻ khiếp sợ, cô ta biết Phương Minh rất mạnh, dù sao trước đó cậu cũng đã từng chém giết cường giả Thiên Cấp lâu năm, nhưng đó chỉ là một người, lần này là ba vị trưởng lão liên hợp ra tay đấy, không ngờ vẫn không thể địch lại.

Tốc độ phát triển của Phương Minh thật sự là quá kinh khủng, nếu tiếp tục phát triển theo đà này, sợ rằng không bao lâu, dưới thiên vương không còn người nào có thể là đối thủ của cậu.

Chỉ có Lưu Nguyệt vẫn không thay đổi sắc mặt, bởi vì kết quả này đã nằm trong dự liệu của anh ta.

Ở đây lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi, thẳng đến khi một tiếng hót vang lên.

Bên dưới động đá vôi có tiếng hót truyền đến, mà sau khi tiếng hót này truyền ra, Phương Minh lập tức cảm thấy nhiệt độ quanh mình đột nhiên tăng cao, không ngờ tiếng động này có thể khiến lực lượng pháp tắc quanh người cậu hơi tán loạn, mà ngay sau đó cả Vu Sư Chi Châu trong cơ thể cũng bị chấn động một chút.

Không ngờ một tiếng hót này lại có uy lực khủng bố tới mức đó!

Không chỉ có Phương Minh nghe được tiếng hót này, những

người khác ở đây kể cả ba vị trưởng lão kia cũng nghe được, mà sau khi nghe được tiếng hót ấy, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ cung kính.

Cùng lúc đó, có một cái bóng màu đỏ xuất hiện ở phía dưới động đá vôi, cái bóng này do một đám lửa hình thành, trực tiếp phun lên từ phía dưới động đá vôi, trong nháy mắt đã bao phủ Phương Minh vào trong, kéo Phương Minh đi về phía sâu bên trong động đá vôi.

Chương 1013: Thánh hậu

Bị bao vây trong biển lửa, Phương Minh thử muốn đột phá vòng vây nhưng kết quả lại phát hiện, lực lượng pháp tắc của cậu không thể tạo thành chút hiệu quả đối với biển lửa này.

Lĩnh vực, đây là lực lượng lĩnh vực.

Phương Minh lập tức hiểu được biển lửa này là một loại lĩnh vực, mà có thể vượt qua khoảng cách xa như vậy để thi triển lĩnh vực, đối phương tối thiểu cũng là cường giả thiên vương, hơn nữa còn là cường giả thiên vương đã lĩnh ngộ pháp tắc tới trình độ hoàn mỹ.

Khống chế năm đạo thiên địa pháp tắc có thể trở thành cường giả thiên vương, mà có thể tu luyện một đạo thiên địa pháp tắc tới cảnh giới hoàn mỹ, cũng sẽ đản sinh ra lĩnh vực, chỉ là trường hợp thứ hai lại khó hơn trường hợp thứ nhất nhiều.

Bởi vì lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, chỉ cần đạt tới sơ cấp là được, nhưng muốn tu luyện một đạo thiên địa pháp tắc tới trình độ hoàn mỹ, cần phải có nhận thức sâu sắc không gì sánh được về pháp tắc này, ngay cả những cường giả thiên vương kia cũng không có mấy người có thể tu luyện tới trình độ này.

Nếu đã biết bản thân gặp phải một vị cường giả thiên vương đã tu luyện pháp tắc Hỏa tới trình độ hoàn mỹ, Phương Minh cũng đành buông tha suy nghĩ phá vòng vây, chí ít hiện tại biển lửa này chỉ giam cầm cậu, còn chưa mang đến thương tổn thực tế gì cho cậu.

"Thật to gan, không ngờ ngươi lại dám xông vào nơi này, nếu không phải thấy tuổi ngươi còn nhỏ, bổn hậu đã sớm khiến ngươi

hóa thành tro bụi."

Biển lửa đột nhiên tiêu tán, nhưng lại có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ phía trước truyền đến.

Lúc này Phương Minh mới phát hiện bản thân mình đã đi tới một nơi khác, đi tới nơi thấp nhất bên trong động đá vôi, sở dĩ cậu biết đây là nơi thấp nhất trong động vì ở chung quanh cậu có không ít dung nham hỏa diễm đang không ngừng dâng lên.

Mà thuận theo phương hướng âm thanh truyền tới, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, lúc này ngay phía trước cậu, trên mảnh dung nham cuồn cuộn phía trước kia có một người phụ nữ đang ngồi xếp bằng.

Thân thể người phụ nữ này cứ ở trên dung nham như vậy, Phương Minh có thể xác định đối phương tuyệt đối không dùng sức mạnh để ngăn cản sự nóng bỏng của dung nham, là thân thể người đó không sợ nhiệt độ của dung nham này.

Người phụ nữ này mặc áo choàng đỏ thẫm, dung mạo cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt phượng kia còn đang tản ra khí tức lười biếng vô cùng mê người.

Chẳng qua, Phương Minh tuyệt không dám khinh thường đối phương, đây chính là cường giả cấp bậc thiên vương lại có thể tu luyện pháp tắc Hỏa tới trình độ hoàn mỹ, hơn nữa loại phụ nữ này, đừng xem bề ngoài không khác gì mấy cô gái trẻ tuổi, nhưng tuổi tác thực sự là bao nhiêu sợ rằng chỉ có chính bọn họ biết.

Đây là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, trong số các cường giả Thiên Cấp, phần lớn đàn ông đều là đầu tóc trắng xoá, cho dù bọn họ có cách để giữ dung mạo cũng sẽ không tổn thời gian tâm tư vào chuyện này, chỉ có phụ nữ là khác, phụ nữ là loại trời sinh yêu cái đẹp, cho dù đã trở thành cường giả Thiên Cấp cũng không ngoại lệ.

Gần như tất cả nữ cường giả đã đạt tới Thiên Cấp đều sẽ nghĩ biện pháp khiến dung nhan vĩnh trú, phần lớn người đều khiến dung mạo của bản thân dừng lại ở độ tuổi ba bốn mươi, cũng không phải bọn họ không thể khiến dung mạo của mình quay về một độ tuổi nhỏ hơn, thế nhưng khiến dung mạo của mình biến thành một cô bé thế này thật là quá không biết xấu hổ.

Hồng y nữ tử trước mắt này có dung mạo của một cô gái chừng ba mươi tuổi, độ tuổi này cũng là lúc phụ nữ quyến rũ nhất, cũng là lúc phụ nữ tràn ngập cám dỗ nhất.

"Hẳn các hạ chính là Thánh chủ của tổ chức Hắc Xà?"

Trong lòng Phương Minh có suy đoán, ngay từ đầu cậu cho rằng Thánh chủ của tổ chức Hắc Xà là nam, chẳng qua sau khi nhìn thấy cô gái trước mắt này cậu lập tức biết rõ, là cậu nghĩ lầm, Thánh chủ của tổ chức Hắc Xà là một người phụ nữ.

Sở dĩ cậu có suy đoán như vậy là vì cậu không cho rằng tổ chức Hắc Xà còn có cường giả mạnh hơn người phụ nữ trước mặt này, nếu quả thật còn có người như vậy, tổ chức Hắc Xà cần gì phải bí mật hành sự như thế?

Cường giả giống vậy đã không cần phải luồn cúi trước mặt những người có thực lực không bằng bà ấy, tổng hợp các phán đoán lại, thân phận của hồng y nữ tử trước mắt cũng trở nên rõ ràng.

Hồng y nữ tử không thừa nhận cũng không phủ nhận, một đôi bàn tay thon dài vươn ra, tự mình gảy gảy móng tay nhỏ dài kia, nói: "Bổn hậu yêu tài, chỉ cần ngươi lựa chọn hiệu trung với bổn hậu, có thể miễn tội tự tiện xông vào của ngươi."

Lấy thực lực của hồng y nữ tử đương nhiên có thể nhìn ra được tuổi tác thực sự của Phương Minh, thậm chí ngay cả chuyện Phương Minh nắm trong tay pháp tắc Thời gian cũng chạy không

thoát ánh mắt của bà ấy.

"Thuần phục? Xấu hổ, ta là người độc hành đã quen, không thích nghe mệnh lệnh của người khác." Phương Minh lắc đầu, cự tuyệt.

"Không tới ba mươi tuổi đã có thể khống chế ba đạo thiên địa pháp tắc, trong đó còn có pháp tắc Thời gian, quả thật ngươi có đủ tư cách để kiêu ngạo, chẳng qua ở trong mắt bổn hậu, muốn giết ngươi đơn giản như giết chết một con kiến vậy."

Mắt phượng của hồng y nữ tử hơi nhếch lên, thay đổi dáng vẻ lười biếng, ánh mắt lạnh như băng, lạnh tới mức khiến nhiệt độ không khí ở đây giảm xuống không ít.

"Lấy thực lực của Thánh chủ muốn giết chết ta đương nhiên chỉ cần thổi một hơi, chẳng qua trên người ta vừa vặn có một vật, không biết Thánh chủ có quen hay không."

Phương Minh lấy cọng tóc sư phụ cậu để lại ra, từ bên ngoài nhìn vào đây vốn chỉ là một sợi tóc vô cùng bình thường, thế nhưng cậu tin tưởng, lấy thực lực của đối phương đương nhiên có thể nhìn ra sự bất phàm của cọng tóc này.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy cọng tóc này, vẻ mặt của hồng y nữ tử lập tức thay đổi, đầu tiên là nghiêm túc, sau đó lại trở nên ngưng trọng.

Một lúc sau, hồng y nữ tử mới lạnh lùng nói: "Tóc của cường giả thiên tôn, xem ra sau lưng ngươi còn có một vị thiên tôn, nói đi, là vị thiên tôn nào?"

"Gia sư là Bổ Thiên Chí Tôn." Phương Minh cười cười trả lời.

Nghe được bốn chữ Bổ Thiên Chí Tôn, sắc mặt hồng y nữ tử thay đổi một chút, bởi vì chỉ có bà ấy biết bốn chữ Bổ Thiên Chí Tôn có ý nghĩa như thế nào, nếu đổi lại là bất kỳ một thiên tôn nào

khác có lẽ bà ấy còn có thể không để ý, nhưng Bổ Thiên Chí Tôn lại khác...

"Thì ra là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, chẳng trách có thể có thành tựu như thế, chẳng qua ngươi cho rằng chỉ lấy một sợi tóc của sư tôn đã có thể uy hiếp bổn hậu sao? Huống chi trong sợi tóc này chỉ chứa được không tới một phần mười thực lực của Bổ Thiên Chí Tôn, bổn hậu cũng không phải không tiếp nổi."

Trong mắt hồng y nữ tử có sát khí, bà ấy ghét nhất là bị người uy hiếp, nhất là người uy hiếp bà ấy vốn chỉ là một con kiến trong mắt bà ấy.

"Hoặc là thần phục, hoặc là chết, ngươi chỉ có hai lựa chọn này."

"Nếu như vậy, vậy chỉ còn cách thử một chút."

Phương Minh lắc đầu, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, đang định ném cọng tóc trong tay ra ngoài, mà mặc dù hồng y nữ tử đang cười lạnh nhìn về phía Phương Minh, nhưng trong lòng cũng đã âm thầm phòng bị cẩn thận.

"Phương Minh, không nên xúc động."

Chẳng qua đúng lúc này, giọng nói của Lưu Nguyệt từ bên trên truyền đến, sau một khắc, một bóng người từ bên trên nhảy xuống, rơi trên mặt đất.

"Tham kiến Thánh hậu."

Lưu Nguyệt lập tức hành lễ với hồng y nữ tử, mà lời của anh ta khiến Phương Minh sửng sốt một chút, người phụ nữ này là Thánh hậu mà không phải Thánh chủ, lẽ nào tổ chức Hắc Xà thực sự còn có nhân vật khủng bố hơn cả người phụ nữ này sao?

"Lưu Nguyệt, ngươi càn rỡ."

Thánh hậu lạnh lùng liếc nhìn Lưu Nguyệt, bí mật của bà ấy chỉ có Lưu Nguyệt biết.

"Theo lời Thánh hậu, tất cả mọi người trong tổ chức đều cho rằng người là Thánh chủ, nhưng chỉ có ta biết, Thánh hậu vốn không muốn đảm nhận chức vị Thánh chủ này, vị trí Thánh chủ này là người để lại cho cậu ta đúng không?"

Câu trả lời của Lưu Nguyệt khiến Phương Minh hơi nhíu mày, bởi vì Lưu Nguyệt nói lời này đã để lộ ra quá nhiều tin tức.

Chương 1014: Quan hệ của Thánh hậu cùng cha Phương Minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong lời của Lưu Nguyệt đã tiết lộ mấy tin tức.

Hiện nay, người có thực lực mạnh mẽ nhất trong tổ chức Hắc Xà thực sự là hồng y nữ tử trước mắt này, hơn nữa thành viên của tổ chức Hắc Xà cũng đều cho rằng hồng y nữ tử là Thánh chủ.

Thế nhưng trong lòng hồng y nữ tử, bà ấy không nguyện ý đảm nhiệm chức vị Thánh chủ, hơn nữa còn dự định giao bảo tọa Thánh chủ này cho một người khác.

Thánh chủ, Thánh hậu, đương nhiên Phương Minh hiểu rõ loại xưng hô này có ý nghĩa như thế nào, nói cách khác vị trí Thánh chủ là hồng y nữ tử trước mắt này chuẩn bị cho người đàn ông mà bà ngưỡng mộ trong lòng.

Sở dĩ cậu cho rằng người ấy là người đàn ông bà ngưỡng mộ trong lòng chứ không phải chồng bà ấy, là vì nếu là vợ chồng, hồng y nữ tử kia hoàn toàn không cần giấu giếm thuộc hạ của mình.

Không khí ở đây lâm vào yên lặng.

"Lưu Nguyệt, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?" Hồng y nữ tử trầm mặt, nói: "Ngươi thực sự là càng ngày càng càn rỡ."

"Thánh hậu, ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi, nếu ngươi giết cậu ta, đó mới là hối hận thực sự."

Lưu Nguyệt tuyệt không sợ hãi, chỉ đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, nói: "Thánh hậu, hẳn là người còn chưa biết thân phân lai lịch của cậu ta."

"Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, điểm này bổn hậu đã biết rồi."

"Không chỉ đơn giản như vậy, nếu chỉ là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn thì ta đã không đưa hắn vào đây."

Lưu Nguyệt cười cười, mà lời của anh ta lại khiến cả Thánh hậu cùng Phương Minh đồng thời lộ ra vẻ nghi hoặc, Thánh hậu nghi ngờ không rõ Lưu Nguyệt nói lời này là có ý gì, mà Phương Minh lại nghi ngờ không biết có phải thân phận lai lịch của mình có liên quan gì đó với Thánh hậu này?

"Phương Minh, hôm nay cậu tới đây không phải là vì muốn biết nguyên nhân tổ chức chúng ta điều tra tìm kiếm tung tích cha cậu từ mười mấy năm trước sao?"

Cảm nhận được nghi ngờ của hai người, Lưu Nguyệt cười ha hả, không nhanh không chậm nói: "Vấn đề này cậu chỉ cần hỏi Thánh hậu lập tức sẽ nhận được đáp án."

"Lưu Nguyệt, ngươi nói lời này là có ý gì? Cha của cậu ta là ai?"

Vẻ mặt Thánh hậu thay đổi, lấy trí tuệ của bà ấy đương nhiên có thể nghe được đầu mối trong lời nói của Lưu Nguyệt, trong lòng hiện lên một suy nghĩ không thể tin nổi.

"Thánh hậu, cậu ta họ Phương, xuất thân từ nhà họ Phương,

ha ha..."

Lưu Nguyệt còn chưa nói hết câu, khí thế toàn thân Thánh hậu mạnh mẽ dâng lên, một luồng uy áp khủng bố tràn ngập, trực tiếp tập trung vào Phương Minh. Trong nháy mắt đó Phương Minh cho rằng đối phương muốn ra tay với mình, lập tức chuẩn bị ném cọng tóc trong tay ra.

"Phương Minh, không thể!"

Lưu Nguyệt phát giác được hành động của Phương Minh, vội vã hô một câu, mà những lời này của anh ta lại khiến sắc mặt Thánh hậu biến ảo một chút, cuối cùng vẫn thu uy áp của mình lại.

Ánh mắt Thánh hậu nhìn thẳng Phương Minh, mà Phương Minh cũng nhìn chằm chằm đối phương, lúc này trong lòng cậu đã hiểu, chắc chắn Thánh hậu trước mắt này có ân oán gì đó với cha mình, nên mới tìm kiếm đầu mối về cha mình, hẳn là vì muốn báo thù.

Thậm chí, trong đầu Phương Minh còn có một suy đoán vô cùng can đảm.

Dựa vào thiên tư của người phụ nữ này, chắc chắn chỉ có thiên tài mới có thể lọt vào mắt bà ấy đồng thời còn khiến bà ấy động lòng, mà cũng có thể người đàn ông bà ấy coi trọng đã bị cha mình đánh bại hoặc giết chết, nếu không tại sao sau khi bà ấy biết mình là con trai cha mình lại lập tức trào dâng sát khí như vậy chứ?

Trong uy áp đối phương vừa thả ra lúc nãy có chứa sát khí, Phương Minh tin chắc bản thân mình không cảm ứng sai, tuyệt đối là sát khí, hơn nữa còn là loại sát khí tràn đầy, đối phương hận mình thấu xương.

"Đây là lực lượng khiến ngươi dám đưa cậu ta tới đây sao?" Ánh mắt Thánh hậu chuyển hướng nhìn về phía Lưu Nguyệt, trầm giọng nói: "Ngươi thật sự cho rằng bổn hậu không dám giết cậu ta?"

"Thánh hậu sát phạt quả quyết, đương nhiên không có chuyện gì người không dám làm, mà sở dĩ ta đưa hắn tới đây không phải vì muốn Thánh hậu hả giận sao?"

"Lưu Nguyệt, ngươi thực sự quá càn rỡ."

Tay phải của Thánh hậu giương lên, từ trong dung nham phía dưới người bà ấy bắn ra hai đạo hỏa long, phân biệt đi thẳng về phía Phương Minh cùng Lưu Nguyệt.

Rầm!

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đồng thời té bay ra ngoài, mặc dù bị thương, nhưng lúc này Phương Minh không sử dụng sợi tóc sư phụ mình lưu lại, bởi vì mặc dù hỏa long này có uy thế không nhỏ nhưng lại không có sát ý gì.

"Khụ khụ, Thánh hậu, lần này người không đúng rồi, nếu người muốn đánh tên Phương Minh kia một trận ta xin giơ hai tay tán thành, nhưng người không nên bắt nạt ta mới đúng, ta vẫn luôn đứng về phía Thánh hậu đó."

Lưu Nguyệt phiền muộn từ dưới đất đứng lên, lau vết máu nơi khóe miệng.

Phương Minh tốt hơn Lưu Nguyệt một chút, thế nhưng sau khi nghe thấy những lời Lưu Nguyệt nói, nghi ngờ trong đầu cậu lại càng lớn, đánh mình một trận?

Lúc trước rõ ràng Thánh hậu đã nổi ý muốn giết mình, sát ý nồng nặc như thế chỉ đánh một trận làm sao có thể cam tâm? Lẽ nào trong này còn có chuyện gì mà bản thân mình không biết?

"Thánh hậu, nếu người còn chưa hết giận thì cứ giết chết cậu ta đi, sau đó phanh thây tám mảnh."

"Cút, dẫn theo tên nhóc khốn nạn này cùng chạy về khu vực của ngươi đi."

Thánh hậu lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Nguyệt, Lưu Nguyệt bĩu môi nhưng cũng không dám nói thêm gì, đưa mắt ra hiệu với Phương Minh xong lập tức đi thẳng về phía trên.

"Lưu Nguyệt, có phải ngươi nên giải thích rõ ràng với ta không?"

Sau khi đi tới vị trí cách vùng thấp nhất trong động đá vôi vài trăm mét, Phương Minh ngừng lại, đưa mắt nhìn hướng Lưu Nguyệt, từ biểu hiện của Thánh hậu kia khiến Phương Minh hiểu rõ, có lẽ suy đoán lúc trước của cậu đã sai rồi.

"Giải thích, còn cần giải thích sao?"

Lưu Nguyệt nhìn Phương Minh như nhìn một tên ngốc, tiếp tục nói: "Thánh hậu Thánh chủ, Thánh hậu ở đây nhưng Thánh chủ lại không ở đây, mà mười mấy năm qua, chuyện duy nhất Thánh hậu làm là tìm kiếm tung tích của cha cậu ở cõi âm, như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Phương Minh im lặng, trên thực tế trong khoảng thời gian rời khỏi đáy động cậu đã nghĩ tới khả năng này, rất có thể quan hệ giữa Thánh hậu kia cùng cha mình có chút đặc thù, thế nhưng bậc con cháu thật khó mà đoán được chuyện tình cảm của trưởng bối, huống chi trong tiềm thức cậu không nguyện ý tiếp nhận sự thật này.

"Tuy rằng cậu chẳng đẹp trai gì nhưng cha cậu lại có vẻ ngoài rất đẹp trai, hơn nữa cha cậu cũng là tên biến thái giống y hệt cậu, trên con đường tu luyện giống như bật hack, cùng thời đại gần

như không người có thể địch, thiên kiêu anh tài như vậy đương nhiên sẽ khiến rất nhiều thiếu nữ ái mộ."

"Theo ý anh, Thánh hậu kia chính là một trong những người thầm yêu cha tôi?"

"Cái gì mà người thầm yêu, trước đây cha cậu từng có một đoạn tình cảm với Thánh hậu, cụ thể là thế nào thì tôi không biết, tôi chỉ biết Thánh hậu từng có một khoảng thời gian ngắn vì niết bàn mà thực lực giảm mạnh, mà không may đúng lúc ấy Thánh hậu bị kẻ thù truy sát, là cha cậu cứu Thánh hậu một mạng."

Phương Minh đã hiểu, anh hùng cứu mỹ nhân, tình tiết cũ rích nhưng lại là tình tiết thực dụng nhất.

"Chờ đã, anh nói niết bàn?"

Đột nhiên Phương Minh chú ý tới một điểm quan trọng trong lời nói của Lưu Nguyệt, nhân loại tu luyện không cần niết bàn, cho dù Phật giáo có niết bàn trọng sinh nhưng trên ý nghĩa đó chỉ là một loại tượng trưng, trên đời này chỉ có một chủng tộc cần niết bàn.

"Đầu óc cậu cũng không quá ngu, không sai, Thánh hậu có huyết mạch Hỏa Phượng."

"Anh trực tiếp nói bản thể của bà ấy là một con Hỏa Phượng không được sao?" Phương Minh quay đầu trừng trắng mắt, sau khi biết được thân phận của Thánh hậu kia, tất cả đều được giải thích rõ ràng.

Sở dĩ tổ chức Hắc Xà đặt tổng bộ ở nơi này, đương nhiên không phải vì giúp nhân loại ngăn cản núi lửa phun trào, mà là vì bộ tộc Hỏa Phượng thích sống ở trong dung nham núi lửa như nơi này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, thân thể của Thánh hậu có thể

chịu nổi nhiệt độ khủng bố của vùng trung tâm núi lửa.

"Không nghĩ tới loại huyết mạch thần thú đã tuyệt chủng trong truyền thuyết này lại thật sự tồn tại."

Phương Minh hơi xúc động, Hỏa Phượng là một loại Phượng Hoàng, thuộc về huyết mạch thần thú, chẳng qua loại huyết mạch này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, căn bản chưa có người nào thật sự nhìn thấy ngoài đời, chí ít cho tới bây giờ Phương Minh vẫn chưa từng nhìn thấy trong điển tịch có ghi chép lại.

"Mỗi lần Thánh hậu niết bàn đều sẽ có một đoạn thời gian thực lực giảm mạnh, ngay cả chỉ số thông minh cũng sẽ trở về khoảng thời gian còn bé, mà bởi vì Thánh hậu là người sở hữu huyết mạch Hỏa Phượng cuối cùng trên đời này, cho nên khi niết bàn không được tộc nhân bảo hộ, vì đó mới lưu lạc đến giới tu luyện."

"Cho dù thực lực giảm mạnh nhưng vẫn có thể coi là tinh quái, mà người trong giới tu luyện thèm thuồng nội đan tinh quái tới cỡ nào, trong lòng cậu rất rõ ràng."

Lưu Nguyệt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, đối với người tu luyện nội đan tinh quái chính là bảo vật, chẳng những có thể dùng để tu luyện, còn có thể dùng để luyện chế đủ loại pháp khí, cho nên nếu tinh quái đụng phải người tu luyện, hoặc là bị người tu luyện giết chết để cướp đoạt tinh đan, hoặc là giết chết người tu luyện.

Đương nhiên, đó là chỉ tinh quái lạc đàn, người tu luyện có thế lực môn phái, tinh quái cũng có thế lực chủng tộc, hai phe nước giếng không phạm nước sông.

Loại tinh quái lạc đàn thoạt nhìn nhu nhược như Thánh hậu, đương nhiên sẽ khiến không ít người trong tu luyện ngấp nghé, thậm chí có thể đã từng bị người tu luyện bắt được, mắt thấy sẽ bị

giết chết cướp đoạt tinh đan, đúng lúc này đột nhiên cha Phương Minh là Phương Chính đi ngang qua, ra tay cứu Thánh hậu.

Khi Thánh hậu được cứu vẫn còn mang tánh tình trẻ con, lựa chọn theo cha Phương Minh, chẳng qua vì niết bàn nên chỉ số thông minh của Thánh hậu trưởng thành rất nhanh, không tới ba tháng đã khôi phục bình thường.

Với tư cách là tồn tại duy nhất của bộ tộc Hỏa Phượng, với tư cách là thần thú hậu duệ, đương nhiên Thánh hậu có sự kiêu ngạo của chính mình đấy, nếu là trước khi chỉ số thông minh bị hạ thấp, chắc chắn bà ấy sẽ không yêu nhân tộc, cho dù đối phương là ân nhân cứu mạng của mình.

Thế nhưng trải qua ba tháng này, bà ấy đã hoàn toàn dựa dẫm vào cha Phương Minh, hoàn toàn thích cha Phương Minh, cho nên dù đã khôi phục tâm trí vẫn lựa chọn làm bạn bên cạnh cha Phương Minh.

"Những điều này đều là suy đoán của tôi, tôi chỉ biết Thánh hậu có quan hệ với cha cậu, mà vị trí Thánh chủ này là Thánh hậu dành lại cho cha cậu, về phần vì sao cha cậu phải tới cõi âm thì tôi không biết, tôi nghĩ có lẽ ngay cả Thánh hậu cũng không phải quá rõ ràng, nếu không Thánh hậu đã không một mực tìm kiếm tin tức về cha cậu nhiều năm như vậy."

Lưu Nguyệt dang hai tay, nói hết tất cả những gì anh ta biếy cho Phương Minh.

"Hiện tại hẳn cậu cũng biết vì sao tôi lại đưa cậu tới nơi này rồi đúng không? Cũng biết vì sao lúc trước tôi lại ngăn cản cậu sử dụng sợi tóc sư phụ cậu lưu lại kia."

Phương Minh gật đầu, đương nhiên cậu biết dụng ý của Lưu Nguyệt, cũng có thể tính là đã hiểu tất cả, nhưng cũng chính vì đã hiểu rõ những thứ này nên cậu mới càng cảm thấy xấu hổ, không

biết nên đối mặt với Thánh hậu như thế nào.

Chương 1015: Bí mật của Lưu Nguyệt

Nếu nói theo một trình độ nào đó, Thánh hậu có thể tính là trưởng bối của Phương Minh.

Nhưng nếu đứng trên góc độ của mẹ mình, đương nhiên Phương Minh không thể nhận Thánh hậu là trưởng bối, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra? Cha còn chưa tìm được lại tìm ra thêm một mẹ hai là sao?

Lại thêm sát khí Thánh hậu đã bộc phát ra sau khi biết thân phận của mình lúc trước đủ khiến Phương Minh hiểu rõ, sợ rằng Thánh hậu cảm thấy đố kị đối với sự tồn tại của mẹ mình.

Hậu duệ của thần thú, tồn tại kiêu ngạo như vậy làm sao có thể cam tâm chung chồng cùng những người phụ nữ khác.

Rất có thể ở trong lòng Thánh hậu, người ngăn cản bà ấy và cha mình vừa vặn là mẹ mình còn có mình và em gái, nếu không có mẹ mình và em gái thì bà ấy đã có thể độc hưởng cha rồi.

Đương nhiên, Phương Minh cho rằng khả năng lớn nhất chính là cha chưa tiếp nhận Thánh hậu, mọi thứ đều là bản thân Thánh hậu yêu thầm nhớ trộm, cha mình chỉ coi đối phương như thành em gái mà thôi.

Khả năng này là khả năng có thể giải thích hợp lý tất cả các tình huống đang xảy ra trước mắt nhất.

"Nếu những người khác dám xông vào đây tuyệt đối không thể nào sống sót rời đi, nhưng cậu lại khác."

Lưu Nguyệt vỗ vỗ bả vai Phương Minh, sải bước đi về phía động phủ của anh ta, trên thạch bích bên trong động karst có một động phủ.

Trên mặt Phương Minh lộ ra nụ cười khổ, cậu biết ẩn ý trong những lời Lưu Nguyệt nói, Thánh hậu kia mến mộ cha mình, nếu Thánh hậu giết mình đồng nghĩa với bà ấy sẽ không bao giờ có thể đến với cha mình được nữa, cho nên dù bà ấy không thoải mái với sự tồn tại của mình, bà ấy cũng sẽ không thực sự ra tay giết mình, đương nhiên, rất có thể bà ấy sẽ nhân cơ hội này dạy dỗ mình một phen.

Trên thực tế, toàn bộ thành viên của tổ chức Hắc Xà đều ở tại động phủ bên trong vách đá, căn cứ thân phận địa vị mà kích cỡ cùng vị trí hiện thời của động phủ sẽ khác nhau, thành viên có địa vị càng cao thì vị trí của động phủ cũng càng ở gần vùng trung tâm hơn, địa vị càng thấp, vị trí của động phủ sẽ càng ở xa trung tâm hơn.

Động phủ nằm càng gần vùng dung nham ở trung tâm hơn thì sẽ có càng nhiều chỗ tốt hơn, ngoại trừ có trợ giúp đối với việc tu luyện thuật pháp thần thông thuộc tính Hỏa, đây cũng là một loại tài nguyên tu luyện.

Thiên địa linh khí được chia thành rất nhiều loại, mà linh khí nơi này lại lấy thuộc tính Hỏa làm chủ, cho dù không tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa cũng có thể hấp thu chuyển hóa, có vẫn tốt hơn không có nhiều.

Lưu Nguyệt là một trong Tứ Đại Thiên Vương, đương nhiên động phủ của anh ta cũng không nhỏ, chỉ tính cửa động phủ đã rộng chừng vài chục thước, bên trong sâu hơn trăm mét, chẳng qua trong động được trang trí rất đơn sơ, ngoại trừ một giường đá cùng một bàn đá thì không còn bất kỳ vật gì nữa.

"Đừng nhìn, không có gì đẹp mắt đâu, cái chỗ chết tiệt này cả

năm tôi cũng chẳng ở được mấy ngày, cuộc sống khổ tu như vậy không thích hợp với tôi." Lưu Nguyệt rất tùy ý nằm trên giường, thấy Phương Minh quan sát động phủ của mình, anh ta mở miệng nói.

"Hình như thiên vương như anh có chút khác với mấy vị thiên vương còn lại, có phải anh nên nói cho tôi biết bí mật trên người của anh không?"

Phương Minh ngồi xuống bàn đá, hiện tại đáy lòng cậu tràn ngập tò mò đối với Lưu Nguyệt, người này biết rõ chuyện của Thánh hậu cùng cha mình, mà trong toàn bộ tổ chức Hắc Xà, ngoại trừ bản thân Thánh hậu cũng chỉ có một mình Lưu Nguyệt biết.

Thánh hậu không thể nói chuyện bí ẩn tới mức đó cho người ngoài, như vậy Lưu Nguyệt đã biết những điều này từ đâu?

Hơn nữa, Lưu Nguyệt không hề có chút kính trọng nào đối với những trưởng lão kia, thậm chí còn chẳng có lòng trung thành gì đối với tổ chức Hắc Xà, đây căn bản không phải thái độ mà một vị thiên vương của tổ chức Hắc Xà nên có.

"Có phải cậu cảm thấy thiên vương như tôi không có cống hiến gì đối với tổ chức Hắc Xà?"

Dường như Lưu Nguyệt đoán được suy nghĩ trong lòng Phương Minh, cười cười, "Kỳ thực, tổ chức Hắc Xà đã sớm không phải là tổ chức Hắc Xà trước kia."

"Có ý gì?"

"Sau khi Thánh hậu tiếp nhận tổ chức, mục tiêu của bà ấy chỉ có một, đó chính là tìm kiếm tung tích của cha cậu, cậu cảm thấy tổ chức Hắc Xà còn có thể giống như trước kia sao?"

Lưu Nguyệt mỉm cười, tiếp tục nói: "Trước khi Thánh hậu tiếp nhận tổ chức Hắc Xà, tổ chức Hắc Xà thật sự là một tà giáo, mà

chỗ lợi hại nhất của tà giáo này nằm ngay ở việc có thể kết nối với cõi âm, cho nên ngay từ khi mới bắt đầu, tất cả thành viên của tổ chức Hắc Xà đều tu luyện thuật âm tà."

"Thế nhưng sau khi Thánh chủ đời trước chết đi, Thánh hậu lên ngôi, mọi thứ đều thay đổi, Thánh hậu không có hứng thú gì với chuyện tranh bá, trước đây sở dĩ Thánh hậu gia nhập tổ chức Hắc Xà chính là vì biết tổ chức Hắc Xà có phương pháp đi thông với cõi âm, kết quả không ngờ cuối cùng lại trở thành Thánh chủ mới."

Nghe được lời giải thích của Lưu Nguyệt, Phương Minh đã hiểu rõ, mục đích khiến Thánh hậu gia nhập tổ chức Hắc Xà chính là muốn mượn thủ đoạn của tổ chức Hắc Xà tiến vào cõi âm tìm dấu chân của cha mình, về phần dã tâm vốn có của đám cao tầng tổ chức Hắc Xà, Thánh hậu căn bản không để ý.

Cho nên, dù Lưu Nguyệt không hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao phó Thánh hậu cũng sẽ không nghiêm phạt anh ta, mà anh ta lại là thiên vương, nếu Thánh hậu không trừng phạt, những trưởng lão kia cũng không làm gì Lưu Nguyệt được.

"Chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như thế, làm sao anh biết bí mật của Thánh hậu?"

"Cái này à..."

"Bởi vì cậu ta cắn nuốt hồn phách của Thánh chủ đời trước, biết được toàn bộ bí mật của Thánh chủ đời trước."

Giọng nói lạnh như băng của Thánh hậu tiếp tục truyền đến, "Ta không quan tâm hai tên nhóc các ngươi thảo luận cái gì, nhưng nếu các ngươi còn dám bàn tán chuyện của bổn hậu, bổn hậu sẽ tống hai người các ngươi vào chỗ sâu trong lòng đất."

"Ách..."

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt nhìn nhau, hai người đều có chút cạn lời, Thánh hậu có thể nghe được đoạn đối thoại của hai người bọn họ cũng không có gì lạ, bởi vì hai người không bố trí trận pháp phòng hộ, lấy thực lực của Thánh hậu, tất cả mọi chuyện trong động karst này đều nằm trong tầm khống chế của bà ấy.

"Nuốt hồn phách của Thánh chủ đời trước?" Phương Minh nhìn về phía Lưu Nguyệt, chờ đợi một lời giải thích.

"Sao cậu có thể đần độn tới thế? Lần trước không phải cậu đã điều tra đến bí mật của Tứ Đại Thiên Vương chúng tôi sao? Tứ Đại Thiên Vương chúng tôi chính là một vật dẫn, chờ một vài cường giả trở về, mà trùng hợp là, vị cường giả đã nhìn trúng tôi lúc ấy chính là Thánh chủ đời trước."

"Lúc lão già kia sắp chết đã muốn chiếm lấy cơ thể của tôi, kết quả không ngờ tự lão ấy tiêu tán, mà tin tức trong đầu lão ta vẫn được giữ lại, bị tôi tiêu hóa hết."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt tràn đầy ung dung thản nhiên, chẳng qua Phương Minh có thể tưởng tượng được, sợ rằng quá trình ấy hung hiểm vô cùng, thậm chí Lưu Nguyệt có thể còn sống là chuyện vạn phần may mắn.

"Lão già kia đã đạt thành ước định với Thánh hậu, chờ sau khi hắn chiếm lấy thân thể của tôi thì Thánh hậu phải hộ pháp cho hắn, tới khi hắn tu luyện đến cảnh giới Thiên Cấp sẽ nói cho Thánh hậu phương pháp tiến vào cõi âm, hiện tại hắn ta toi rồi, đương nhiên ước định này cũng rơi xuống trên đầu tôi."

"Cho nên, thay vì nói anh là thiên vương của tổ chức Hắc Xà, còn không bằng nói anh chỉ là một người hợp tác với tổ chức Hắc Xà?"

"Cái gì mà người hợp tác với tổ chức Hắc Xà, đối với Thánh

hậu, tổ chức Hắc Xà là cũng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, đây chỉ là ước định giữa tôi và Thánh hậu thôi."

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, mặc dù có thể nói vị lão Thánh chủ kia là gieo gió gặt bão, thế nhưng nghĩ tới đối phương không chỉ bỏ mạng, mà người kế nhiệm hắn tìm được cũng không có chút hứng thú nào với tổ chức của hắn, nếu dưới đất có linh không biết hắn có bị tươi sống chọc giận đến chết thêm một lần nữa hay không.

Đương nhiên, đối phương không thể nào "có linh" được nữa, loại chiến đấu giữa các hồn phách như thế này, người thua là thần hồn câu diệt chân chính.

"Vậy còn ba vị thiên vương khác thì sao, cường giả muốn chiếm thân thể của bọn họ là ai?" Phương Minh có chút tò mò hỏi.

"Ba người kia..."

Trong mắt Lưu Nguyệt đột nhiên có sát khí thoáng qua, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ như trước.

Chương 1016: Tiểu vương bát đản

Ở trong lòng Phương Minh, Lưu Nguyệt vẫn luôn mang hình tượng không đường hoàng, dường như không có chuyện gì có thể khiến cậu ta để ở trong lòng.

Mãi mãi một bộ cà lơ phất phơ, luôn là dáng vẻ việc chẳng liên quan gì đến mình, cho nên khi cậu nhìn thấy sát khí vừa lóe lên trong mắt Lưu Nguyệt. Điều này khiến Phương Minh tin chắc rằng, Lưu Nguyệt có thù hận mãnh liệt với ba cường giả có thể phụ thể vào ba vị thiên vương còn lại.

"Phương Minh, có một số chuyện nước còn sâu hơn cả tưởng tượng của cậu, Thánh chủ đời trước của tổ chức Hắc Xà chỉ mới đạt tới cảnh giới Thiên Cấp, còn kém thiên vương một bước, nhưng ngay cả nhà họ Phương các cậu có lão tổ thiên vương tọa trấn, vẫn không cách nào tiến vào cõi âm, chuyện này có ý nghĩa thế nào cậu biết không?"

Ánh mắt Lưu Nguyệt nhìn về phía Phương Minh, trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ suy tư.

Tới cảnh giới này của cậu đương nhiên biết, giới tu luyện vẫn có vài vị cường giả thiên vương tồn tại, mượn nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung đến nói, giới tu luyện ít nhất đã có hai vị lão tổ thiên vương, chỉ có điều nhà họ Phương cùng Tông Thánh Cung không có chút liên quan gì tới cõi âm, chớ nói chi là còn có một con đường đi thông tới cõi âm.

"Tổ chức Hắc Xà không hề đơn giản như những gì cậu đang tưởng tượng đâu, người sáng lập tổ chức Hắc Xà đến từ chính cõi

âm, mà ba cường giả có thể phụ thể cũng tới từ cõi âm, là tùy tùng của người sáng lập tổ chức Hắc Xà, kể cả Thánh chủ đời trước."

Vẻ mặt Lưu Nguyệt khó có được nghiêm túc hẳn lên, mà cuối cùng Phương Minh cũng hiểu, vì sao tổ chức Hắc Xà lại có quan hệ mật thiết với cõi âm như vậy, ngay cả người sáng lập cũng tới từ cõi âm, còn có cái gì để nói nữa chứ?

"Người sáng lập kia còn đang ở cõi âm?"

"Cái này thì tôi không biết, trên thực tế sau khi người sáng lập sáng tạo ra tổ chức Hắc Xà lập tức rời đi, giao toàn bộ tổ chức Hắc Xà cho bốn vị tùy tùng của hắn quản lý, chẳng qua ngoại trừ Thánh chủ mỗi đời, ba người khác trừ phi là thời khắc đặc thù, nếu không tuyệt đối sẽ không hiện thân, bởi vì nếu bọn họ muốn hiện thân cần phải bỏ ra một cái giá không nhỏ."

Lưu Nguyệt lắc đầu, những gì anh ta biết đều được lấy từ trí nhớ của Thánh chủ đời trước, mà trong trí nhớ của Thánh chủ ấy, tin tức về người sáng lập kia hoàn toàn mơ hồ, cũng không phải vì Thánh chủ này không biết người sáng lập là ai, mà là vì phần ký ức ấy đã bị người lu mờ hóa, về phần người làm như vậy là ai, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt cũng có thể đoán được.

"Nhìn như vậy, rất có thể người sáng lập kia có chức vị cao ở cõi âm, cho nên không dám để lộ vấn đề này ra, cũng không biết vị này thuộc về ngoại cõi âm hay là nội cõi âm."

Ngoại cõi âm cùng nội cõi âm là cách Phương Minh phân chia cõi âm, cái gọi là ngoại cõi âm chính là bộ phận hệ thống cõi âm có trách nhiệm giao thiệp cùng dương gian, cũng giống với đầu trâu mặt ngựa cùng phán quan, mà nội cõi âm lại chỉ những quỷ tu ở cõi âm kia, những quỷ này gần như không có bất kỳ liên hệ gì với dương gian.

"Không có đủ thực lực thì đừng đi tìm hiểu một số bí mật, nếu

không ngay cả ngươi chết như thế nào cũng không biết, đều cút xuống đây cho ta."

Giọng nói của Thánh hậu lại truyền ra một lần nữa, Phương Minh cùng Lưu Nguyệt liếc nhau, hai trên mặt người đều lộ ra vẻ hậm hực, sau đó lập tức đi ra khỏi động phủ bắt đầu hướng thẳng về vùng trung tâm kia.

Lại đi tới vùng dung nham dưới lòng đất, Thánh hậu vẫn đang ở bên trong nham thạch kia, tuy rằng vẫn mặc váy hồng nhưng đã không còn loại khí chất lười biếng quyến rũ lúc đầu nữa, lúc này Thánh hậu ngồi thẳng nghiêm chỉnh, có vẻ thánh khiết cao nhã.

Lưu Nguyệt vừa thấy một màn như vậy lập tức bĩu môi, anh ta là người hiểu rõ Thánh hậu nhất, trước đây Thánh hậu vẫn luôn mang bộ dáng hư hỏng không đứng đắn, làm gì đã ngồi nghiêm chỉnh như thế bao giờ?

"Hai tên nhóc các ngươi bớt gây chuyện cho ta, bí mật của tổ chức Hắc Xà không phải là thứ các ngươi có thể phỏng đoán, ngươi chết cũng chẳng sao, thế nhưng không nên kéo theo bản Thánh hậu, tránh đến lúc đó Chính ca lại tưởng bổn hậu làm hại ngươi."

Chính ca?

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, xưng hô thế này thật khiến cậu cảm thấy buồn nôn.

"Nếu Thánh hậu đã nhận ra cha cháu, hơn nữa hai người còn thân thiết như anh em, vậy cháu xin cả gan gọi Thánh hậu là cô, không biết cô có thể nói cho cháu biết nguyên nhân cha cháu muốn tới cõi âm không?"

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt Lưu Nguyệt lộ ra vẻ mặt xem kịch vui, quả nhiên Phương Minh cũng không phải

đèn cạn dầu, chuyện này có liên quan đến gia sự nhà họ Phương, anh ta cứ đứng một bên nhìn là được.

Khuôn mặt Thánh hậu lại chìm thêm vài phần, đương nhiên bà ấy biết Phương Minh nói lời này là có ý gì, không có gì hơn ngoài việc muốn biểu đạt một điểm, chẳng qua bà chỉ là một nghĩa muội cha tôi nhận thôi, tôi mới thực sự là con trai của cha tôi, mới là người thân có huyết thống với ông ấy.

"Ha ha, một tiếng cô này của ngươi ta không nhận nổi, bổn hậu chẳng thân thiết gì với các ngươi, về phần nguyên nhân vì sao cha ngươi lại đến cõi âm, ngươi có thể tự mình đến cõi âm để điều tra."

Đôi mày phượng của Thánh hậu nhếch lên, thằng nhóc này muốn khiến mình ngồi vững tầng quan hệ anh em với Chính ca, sao mình có thể để cậu ta được như ý.

"Thánh hậu là hậu duệ của Phượng Hoàng, vài lần niết bàn, theo lẽ thường hẳn đã sống hơn một nghìn năm."

Chính diện không được, Phương Minh chỉ có thể công kích từ mặt bên, ý tứ rất rõ ràng, lão yêu quái như bà đã sống hơn mấy trăm nghìn năm, không cần nhớ thương cha tôi làm gì.

"Tuổi thọ của nhân loại làm sao có thể so sánh với tuổi thọ của bộ tộc Hỏa Phượng, dựa theo cách tính tuổi của Nhân tộc các ngươi, bổn hậu còn đang ở độ tuổi phong vận."

Thánh hậu dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía Phương Minh, nếu đổi lại là bất kỳ một người nào khác dám nói vậy với bà ấy, bà ấy đã sớm một tát đập chết, nhưng tên nhóc trước mắt này lại không thể, dù sao đây cũng là con của Chính ca, nếu mình đập chết cậu ta làm sao có thể ăn nói với Chính ca đây?

"Đúng vậy, Thánh hậu đang ở độ tuổi phong vận, chỉ đáng tiếc

trên đời này huyết mạch Phượng Hoàng thật sự quá ít, ngay cả huyết mạch thần thú khác đoán chừng cũng không nhiều, cho nên Thánh hậu đến tuổi này rồi mà vẫn còn độc thân, nếu cha tôi biết chuyện này có lẽ sẽ cảm thấy đau lòng thay Thánh hậu."

"Tên tiểu vương bát đản này!"

Trong lòng Thánh hậu đã phát điên, tiểu vương bát đản trước mắt bà ấy đang mượn cơ hội để châm chọc bà ấy là gái ế không gả được, đương nhiên cũng đang âm thầm ám chỉ việc bà ấy và Chính ca là hai người không cùng chủng tộc.

"Ngươi có biết, sau khi tu luyện tới cảnh giới nhất định đã không còn sự phân biệt chủng tộc nữa, cái gọi là hình thái căn bản cũng không tính là gì."

Lạnh lùng liếc Phương Minh một cái, Thánh hậu phản kích: "Tu luyện là một quá trình dài dòng, phải tranh tài với trời, đối với người tu luyện, cái gọi là suốt đời của người bình thường thật chẳng đáng gì, chỉ là muối bỏ biển mà thôi."

Lúc này, đến phiên Phương Minh có chút không nói nổi.

Cậu hiểu ý của Thánh hậu, bà ấy muốn nói mẹ mình chỉ là người thường, tối đa cũng chỉ có thể sống được trăm năm, đối với người bình thường, có lẽ thời gian trăm năm đã có thể coi là không ngắn, nhưng đối với người tu luyện, nhất là cường giả cấp bậc thiên vương, thời gian ấy thực sự không thể tính là nhiều.

Phương Minh không thể xác định rõ lão tổ nhà họ Phương đã sống được bao nhiêu năm, nhưng dựa theo bối phận, chắc chắn đã sống được chừng hai ba trăm năm.

Thấy Phương Minh im lặng, trên mặt Thánh hậu lộ ra vẻ đắc ý, tên nhóc con này muốn đấu võ mồm với bổn hậu sao? Trước đây ngay cả Chính ca cũng không nói lại ta, nói gì tên tiểu vương

bát đản như cậu.

"Thánh hậu nói rất đúng, người thường thực sự không cách nào so sánh với người tu luyện được, nhưng chính bởi vì cuộc đời của người tu luyện quá dài, mới càng cần có một thứ gì đó chứng minh bọn họ đã từng tồn tại, mà có thứ gì có thể minh chứng rõ ràng sự tồn tại của bọn họ hơn huyết mạch truyền thừa đây?"

Phương Minh đối chọi gay gắt, cho dù ngươi có thực lực mạnh mẽ tới mức nào, có thể sống suốt ngàn năm, nhưng cuối cùng không phải cũng hóa thành một mảnh đất vàng sao? Nếu không lưu lại huyết mạch, đến cuối cùng liệu còn có ai nhớ tới sự hiện hữu của ngươi không?

Sở dĩ Phương Minh nói như vậy là vì cậu biết, nếu hai chủng tộc khác biệt kết hợp lại sẽ gặp phải tình huống khó có thể sinh sản đời sau, mà chủng tộc càng mạnh mẽ thì điều này lại càng đúng.

Hỏa Phượng là hậu duệ của Phượng Hoàng, mà vì sao thần thú lại thưa thớt như vậy? Cũng là vì thần thú rất khó sinh sản hậu đại, ngay cả thần thú kết hợp với nhau còn khó như vậy, chớ nói chi kết hợp với chủng tộc không có huyết mạch thần thú.

Trong ba tội bất hiếu, không có hậu nhân là tội lớn nhất, cho dù cuối cùng bà có thể đến với cha tôi, nhưng bà không thể lưu lại con nối dòng thì có tác dụng gì?

"Tên nhóc khốn nạn, ngươi thật sự cho rằng bổn hậu không làm gì được ngươi sao?"

Rốt cục Thánh hậu cũng không nhịn nổi nữa, bởi vì từng câu từng chữ Phương Minh nói đã đâm thấu xương sườn mềm của bà ấy, ngoại trừ việc Chính ca chỉ coi bà ấy như em gái, còn một nguyên nhân khác ngăn cản không cho hai người đến với nhau.

Với tư cách là hậu thế cuối cùng còn sót lại của Hỏa Phượng tộc, trên người Thánh hậu mang theo trách nhiệm kéo dài hậu đại, nhưng nếu bà ấy kết hợp cùng nhân loại, có thể sinh được đời sau hay không chính Thánh hậu cũng không chắc chắn, hơn nữa khả năng có thể còn rất nhỏ.

Rầm!

Thánh hậu đứng lên, căm tức trừng Phương Minh, chẳng qua Phương Minh cũng không sợ, cứ như vậy nhìn thẳng đối phương.

Hồi lâu sau, Thánh hậu thu hồi uy áp, một lần nữa xếp bằng trong nham thạch, bởi vì bà ấy biết cho dù có uy hiếp Phương Minh cũng không có ích lợi gì, tiểu vương bát đản này đã chắc chắn bản thân mình sẽ không xuống tay với cậu ta.

Đừng nói giết cậu ta, cho dù chỉ đả thương cậu ta thôi mình cũng phải cân nhắc liên tục.

Một lúc sau, Thánh hậu thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn biết nguyên nhân vì sao cha ngươi phải đến cõi âm? Ta có thể nói cho ngươi biết nguyên nhân, nhưng ngươi xác định ngươi thật sự muốn biết sao? Bởi một khi biết, đồng nghĩa với ngươi sẽ bước vào một vòng xoáy khổng lồ, cả đời không thể bứt ra."

"Mặc kệ có bao nhiêu vòng xoáy, nếu cha tôi đã bước vào đương nhiên tôi sẽ không đứng nhìn bàng quan."

Thánh hậu nhìn chằm chằm Phương Minh, cái kiên định cùng kiên quyết này sao có thể giống Chính ca ngày ấy như thế… Không hổ là mầm móng của Chính ca.

"Đây là con đường ngươi tự chọn, đi theo ta."

Thánh hậu thu hồi ánh mắt, thân thể chuyển động, nham thạch nóng chảy phía dưới bà ấy bắt đầu cuồn cuộn, một đường hầm to lớn xuất hiện, nơi đó có tầng tầng bậc thang.

Một màn này khiến tròng mắt Lưu Nguyệt co rút lại một chút, trước khi Thánh hậu tiếp nhận tổ chức Hắc Xà, đại bản doanh của tổ chức không phải ở nơi này, là Thánh hậu đã chuyển đại bản doanh tới bên trong miệng núi lửa này.

Mà từ sau khi di chuyển qua đây, Thánh hậu chưa bao giờ rời khỏi nơi này, toàn bộ thành viên của tổ chức đều cảm thấy hẳn Thánh hậu phải ở chỗ này hấp thu năng lượng thuộc tính Hỏa mới tu luyện được, thế nhưng xem ra chân tướng không chỉ đơn giản như vậy.

Thánh hậu, rõ ràng là vì bảo vệ thông đạo phía dưới nham thạch nóng chảy này.

"Ngươi cũng muốn đi vào sao? Sau khi đi vào, tất cả nhận tri của ngươi đều sẽ bị phá vỡ."

Ánh mắt Thánh hậu nhìn về phía Lưu Nguyệt, Lưu Nguyệt bĩu môi, đáp: "Nhân sinh không thú vị như vậy, nếu có thể tìm một chuyện thú vị hơn để làm không phải càng tốt sao?"

Lời này, đã chứng tỏ thái độ anh ta.

Thánh hậu không nói nữa, dẫn đầu đi vào thông đạo, mà Phương Minh cùng Lưu Nguyệt thì theo sát phía sau.

Chương 1017: Nghĩa trang của Tiên

Thông đạo rất dài, dài tới mức khiến Phương Minh nghi ngờ không biết có phải mình đã đi tới chỗ sâu trong lòng đất rồi hay không.

"Nơi này là ta và Chính ca đã phát hiện được trong một lần ngoài ý muốn, chính vì phát hiện nơi này mới khiến Chính ca muốn tới cõi âm."

Giọng nói của Thánh hậu truyền ra, mà theo giọng nói của bà ấy hạ xuống, trước mắt xuất hiện ánh sáng, một thành trì thật lớn xuất hiện ở trước mặt Phương Minh.

Đây là một tòa thành cổ.

Thấy tòa thành cổ này, đột nhiên Phương Minh nghĩ tới tòa thành cổ cậu đã nhìn thấy khi tiến vào chiến trường ở phương Tây trước đây.

Tòa thành ấy được xưng là thành Thần linh, là thành cổ có rất nhiều truyền thừa của thần linh.

Trước đây, Phương Minh mượn thanh kiếm lớn tàn sát không ít thần linh, mà tòa thành cổ trước mắt này, dù là quy mô hay là diện tích đều vượt xa tòa thần linh cổ thành kia.

Chỉ có điều bề ngoài của hai tòa thành này rất giống nhau, đương nhiên cũng có thể vì hầu hết các thành cổ đều có dáng vẻ như vậy, giống khối lập phương.

Đi tới trước cửa thành cổ, Thánh hậu cũng không bước vào

ngay, vẻ mặt bà ấy trở nên nghiêm túc nhìn về phía tủ gỗ bên cạnh cửa thành, trên tủ gỗ đó có đặt mấy tấm da người.

"Da người?"

Thấy mấy tấm da người này, không biết vì sao, trong lòng Phương Minh có chút rung động, giống như đã nhìn thấy người thân của mình.

"Nhắm mắt lại hết cho ta."

Thánh hậu đi về phía da người, sau đó quát nhẹ một tiếng, đương nhiên Phương Minh cùng Lưu Nguyệt răm rắp làm theo, đợi khi mở mắt lần nữa lại kinh ngạc phát hiện Thánh hậu đã cởi bỏ xiêm y màu đỏ, khoác một tấm da lên trên người.

Tấm da người này bọc kín cả người Thánh hậu lại, thậm chí ngay cả mặt cũng không lộ ra.

"Các ngươi cũng thay bộ da người trên tường kia vào đi, nhớ là không nên mặc bất kỳ đồ gì trên người, cũng không nên để bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể lộ ra ngoài."

Đối mặt với yêu cầu của Thánh hậu, tuy rằng Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đều cảm thấy đầu óc mơ hồ, nhưng vẫn làm theo lời bà ấy, bởi bọn họ biết nếu Thánh hậu đã yêu cầu như thế nhất định là có đạo lý riêng của bà ấy, huống chi lúc này vẻ mặt Thánh hậu rất nghiêm túc, điều này nói rõ bà ấy sẽ không giải thích bất kỳ điều gì.

Phương Minh lựa chọn một tấm da người, sau khi cởi hết quần áo trên người lại khoác tấm da kia lên, giọng nói của khí linh bảo tháp đột nhiên xuất hiện ở trong đầu cậu.

"Đây là da của người nào? Vì sao tất cả cảm quan của lão phu đều bị ngăn cách?"

Giọng nói của khí linh bảo tháp có chút vội vã, điều này khiến Phương Minh hơi kinh ngạc, hỏi: "Có lẽ da người này có tác dụng che đậy cảm giác, đây cũng chẳng có gì lạ."

"Tên nhóc cậu biết cái gì, cái gì mà che đậy cảm giác, đây là hoàn toàn phong tuyệt, ngay giờ khắc này lão phu có ảo giác như toàn bộ thế giới đã biến mất, loại cảm giác này cậu có hiểu không? Thật giống như đã trốn vào một không gian không có gì cả, không đúng, có thể ngay cả không gian cũng không tồn tại."

Chân mày Phương Minh hơi nhíu lại, trong lúc nhất thời cậu còn có chút không kịp phản ứng những lời khí linh bảo tháp nói, chẳng qua đúng lúc này ánh mắt Thánh hậu lại nhìn tới, cậu cũng không kịp tự hỏi để tránh khiến Thánh hậu hoài nghi, nhanh chóng quấn kín da người.

Ngay khoảnh khắc da người bao trùm ngực, giọng nói của khí linh bảo tháp biến mất, đồng thời Phương Minh phát hiện không ngờ da người này lại rất vừa người, độ lớn nhỏ giống thân thể của mình như đúc, mà Lưu Nguyệt đang ở bên cạnh cũng giống vậy, điều này khiến Phương Minh xác định, những da người này có thể thay đổi dựa theo kích cỡ của người dùng.

Đợi khi Phương Minh cùng Lưu Nguyệt khoác áo da người xong, Thánh hậu không nói một lời dẫn đầu đi về phía thành cổ.

Trong nháy mắt khi bước vào cửa thành cổ, Phương Minh lập tức cảm giác được một luồng uy áp khủng bố kéo tới, luồng uy áp này cực kỳ kinh khủng, trong nháy mắt khiến Phương Minh có một loại cảm giác như đã bị hủy diệt.

Như một chiếc thuyền đơn độc giữa biển cả mênh mông, phải đối mặt với sóng gió động trời đột kích, chẳng qua cũng đúng lúc này, lớp da người bao bọc bên ngoài cơ thể đột nhiên lóe sáng, tia sáng xuất hiện triệt tiêu luồng uy áp khủng bố kia.

Thở dài!

Phương Minh thở ra một hơi dài, đưa mắt nhìn hướng Lưu Nguyệt, lúc này mặt Lưu Nguyệt cũng trắng bệch, hiển nhiên cũng đã trải qua một màn giống hệt Phương Minh, một màn tìm đường sống từ trong cõi chết.

"Thánh hậu, vừa rồi là…?"

"Đây là phương pháp phòng hộ của thành cổ, nếu người không mặc áo da vào đây sẽ bị trận pháp này xoắn giết, cho dù là cường giả thiên vương cũng không thể chịu đựng được, mà da người này đã được chuẩn bị cho chính Nhân tộc các ngươi, không phải Nhân tộc không cách nào mặc được, cho nên trên thực tế chỉ có Nhân tộc mới có thể tiến vào thành cổ."

Câu trả lời của Thánh hậu khiến Phương Minh nhíu mày, đưa mắt nhìn hướng Thánh hậu, trong mắt có vẻ hoài nghi.

"Ngươi đang hoài nghi không biết vì sao bổn hậu có thể mặc da người này sao?"

Cảm thụ được ánh mắt của Phương Minh, đương nhiên Thánh hậu biết suy nghĩ trong lòng Phương Minh, lạnh lùng đáp: "Lần đầu tiên bổn hậu theo Chính ca tới nơi này, thực sự không thể khoác da người này lên, thế nhưng sau khi nghiên cứu một thời gian dài bổn hậu phát hiện một bí mật, nếu như ta nhỏ một giọt máu lên trên tấm da người này, ta lập tức có thể khoác nó lên."

"Thánh hậu, ý của ngươi là nói, máu thần thú có thể kích hoạt da người này, khiến da người cho rằng ngươi không khác gì nhân tộc?"

Hai mắt Lưu Nguyệt sáng ngời, dường như nghĩ tới điều gì, nhưng lại không mở miệng.

"Cũng gần giống vậy, nhưng không nên hỏi bổn hậu vì sao máu

thần thú lại có tác dụng này, bổn hậu cũng không rõ ràng lắm."

Không thể nhận được câu trả lời từ phía Thánh hậu, Phương Minh cũng không để ý, bà lão này chịu dẫn cậu đến đây đã rất không tồi rồi, trông cậy vào việc có thể biết nhiều bí mật hơn từ trong miệng bà ấy còn không bằng trông cậy vào da người có thể nói cho cậu biết tất cả.

Bước vào thành cổ, Phương Minh lập tức bị một mảnh thi hài hấp dẫn.

Vô số binh khí bị hủy diệt cùng thi hài cứ rơi lung tung trước mắt như vậy, mà mặc dù đã qua một thời gian vô cùng dài dòng nhưng Phương Minh vẫn có thể cảm thụ được năng lượng những binh khí cùng thi hài này tản mát ra, có thể tưởng tượng khi những người này còn sống đã mạnh mẽ tới cỡ nào.

"Đây là một chiến trường sao?"

Càng đi vào trong Phương Minh càng kinh hãi, bởi vì có hơn phân nửa diện tích thành cổ đều là thi hài, mà từ hình thái của những thi hài này có thể nhận ra, bọn họ đều là Nhân tộc.

"Làm sao có thể? Những thi hài này tối thiểu đã là cường giả tiên vương, cho tới bây giờ vẫn còn có thiên địa pháp tắc quanh quẩn, sao giới tu luyện có thể có nhiều cường giả cấp bậc thiên vương như vậy?"

Mấy vạn thi thể cường giả tiên vương thậm chí là cường giả cảnh giới cao hơn cứ nằm thẳng trên mặt đất như vậy, trong lịch sử giới tu luyện chưa từng có nhiều cường giả thiên vương như thế, quỷ dị hơn là vì sao những cường giả này lại đều chết ở đây?

Đi vào trong nữa, thi hài giảm bớt, đã không còn dày đặc như lúc trước, nhưng không thể giảm bớt sự kinh hãi trong lòng Phương Minh cùng Lưu Nguyệt chút nào, bởi vì năng lượng do

mấy cỗ thi hài này tản mát ra đã nằm ở cấp độ bọn họ không cách nào tưởng tượng.

"Thiên tôn cũng chỉ vậy mà thôi, chẳng lẽ chủ nhân của mấy cỗ thi hài này khi còn sống tối thiểu đã vượt qua thiên tôn sao?" Vẻ mặt Lưu Nguyệt nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói ra ý kiến của mình.

Tồn tại hơn hẳn thiên tôn, ngay cả việc định nghĩa những cường giả tầng thứ này giới tu luyện cũng không có, đó là cường giả cấp bậc bá chủ thế giới chân chính, không ngờ cuối cùng cũng táng mệnh, hơn nữa còn xuất hiện ở bên trong tòa thành cổ này.

"Chẳng lẽ nơi này là nghĩa trang của Tiên?"

Lưu Nguyệt nói ra một truyền thuyết đã được lưu truyền trong giới tu luyện.

Chương 1018: Chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm

Thần tiên!

Đối với người trong nước, hai từ này cũng không xa lạ gì, bởi vì có quá nhiều truyền thuyết nhắc tới nó, mặc dù hiện tại không thể tìm được dấu chân của những thần tiên này, nhưng rất nhiều người tin tưởng thần tiên có tồn tại.

Nhất là đối với giới tu luyện, bọn họ càng tin tưởng thần tiên thật sự từng tồn tại.

Tổ sư giới phong thủy là Cửu Thiên Huyền Nữ, còn có tổ sư Đạo giáo là Tam Thanh, những thần tiên này đều chân thực như vậy, nếu những thần tiên này chưa từng tồn tại sao mấy thuật pháp bọn họ tu luyện lại có tác dụng như thế?

Tất cả dấu vết đều biểu hiện thần tiên thật sự đã từng tồn tại, nhưng không phải thời kì Hạ Thương Chu, giới tu luyện suy đoán nó có thể là một thời kì sớm hơn nhiều, chỉ là không biết sau này đã xảy ra chuyện gì dẫn đến những thần tiên này đều biến mất hết.

Có người suy đoán những thần tiên này phải đi tới thế giới khác, cũng chính là nơi có tên tiên giới, cũng có người cho rằng những thần tiên này đều đã chết hết, hơn nữa còn được chôn ở một nơi có tên là nghĩa trang của Tiên.

Về hai quan điểm này, phần lớn người trong giới tu luyện đều tin tưởng quan điểm phía trước, cho rằng thần tiên đã đi đến tiên giới, dù sao thần tiên cũng là tồn tại vô địch, còn có điều gì có thể

khiến nhiều thần tiên như vậy đều bị diệt vong đây?

Nhưng Lưu Nguyệt lại tin tưởng quan điểm phía sau hơn, bởi vì so sánh với tiên giới hư vô mờ mịt, miêu tả về nghĩa trang của Tiên chân thật hơn rất nhiều, miêu tả này không giống như đã được tưởng tượng ra, mà càng giống như có người thực sự nhìn thấy nghĩa trang của Tiên sau đó tả thực.

Cảnh tượng trước mắt, vô cùng giống với miêu tả về nghĩa trang của Tiên.

Hài cốt, kiếm gãy, cho dù đã bị mục nát vì trải qua năm tháng rất dài, vẫn tản mát hơi thở không cam lòng như cũ.

Cường giả hơn hẳn cấp bậc thiên tôn, đã có thể xưng là thần tiên.

"Ở đây có cất chứa bí mật cuối cùng về thế giới này, bổn hậu có thể nói cho các ngươi biết, những người này không phải cường giả cùng một thời đại, mà thuộc về nhiều thời đại khác nhau, mỗi một người đều là cường giả đứng đầu, là bá chủ một thời đại."

Thánh hậu nhìn những thi hài này, trong mắt có vẻ rung động, cho dù đây đã không phải lần đầu bà ấy bước vào nơi này, nhưng mỗi một lần đến đây nhìn thấy những thi hài này, vẫn mang đến xúc động rất lớn cho bà ấy.

Cường giả đứng đầu một thời đại, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống như thế, không hơn.

"Thánh hậu có ý gì?"

Lưu Nguyệt có chút khó hiểu, nhưng vẻ mặt Phương Minh lại xuất hiện biến hóa, bởi vì cậu càng hiểu bí mật của thế giới này hơn Lưu Nguyệt.

Thế giới này tồn tại rất nhiều thời đại, nhưng mỗi một thời

đại cuối cùng đều bị hủy diệt, không có bất kỳ văn minh gì lưu lại, mãi tới khi lại có một thời đại khác xuất hiện, cứ vòng đi vòng lại như vậy, phảng phất như một lần luân hồi.

Nếu những cường giả này đều thuộc về các thời đại khác nhau, vậy vì sao thi hài có thể được bảo tồn? Cuối cùng vì sao nó vẫn tồn tại trong tòa cổ thành này? Không lẽ tòa thành cổ này có thể vượt qua khoảng cách thời đại sao?

"Nhân loại có linh trí, vì thức ăn mà bắt đầu vòng nuôi gia súc, đợi thời cơ chín muồi lại giết hết các loại gia súc đi, các ngươi cảm thấy hành vi này của loài người có tàn nhẫn không?"

Đối mặt với câu hỏi này của Thánh hậu, Phương Minh nhíu mày, cậu không cảm thấy tàn nhẫn bởi vì những gia súc này đều là nhân loại dùng tâm huyết để nuôi dưỡng, từ lúc mới bắt đầu đã có mục đích rõ ràng.

"Có phải các ngươi thấy vấn đề này rất bình thường, nhưng nếu bổn hậu nói cho các ngươi biết, kỳ thực số phận của Nhân tộc các ngươi cũng không khác gì gia súc bị nuôi trong chuồng, các ngươi còn có thể cảm thấy công bằng sao? Còn cảm thấy có thể tiếp nhận sao?"

Nét mặt Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đồng thời thay đổi, đương nhiên bọn họ sẽ không tiếp nhận.

"Ý của Thánh hậu muốn nói, mỗi lần thời đại hủy diệt thật ra đều là vì có người thao túng sao?" Bởi vì biết được càng nhiều, nên rất nhanh Phương Minh đã có thể nói ra một suy đoán khiến tim cậu đập nhanh.

Suy đoán này khiến bản thân Phương Minh có chút không rét mà run, nếu mỗi một thời đại bị diệt thật sự là vì có người hoặc thế lực nào đó thao túng sau lưng, không phải là rất đáng sợ sao?

Có thể thao túng thời đại, thế lực sau lưng đó thật sự là quá đáng sợ, đáng sợ đến mức ngay cả bản thân Phương Minh cũng không dám đoán.

"Ngươi lại còn biết những thứ này?"

Thánh hậu có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh,

Người bình thường căn bản không thể biết được bí mật khủng bố như thời đại bị hủy diệt này, cho dù là một số cường giả tiên vương cũng không ngoại lệ, có lẽ chỉ khi đạt tới cấp bậc thiên tôn, dưới cơ duyên xảo hợp mới may gì có thể phát hiện một chút dấu vết, suy đoán được một số tin tức.

Mà Phương Minh chỉ mới là cường giả Thiên Cấp, lại có thể biết thời đại hủy diệt, trong lòng Thánh hậu hiểu, sợ rằng có lẽ những chuyện tiểu vương bát đản này đã trải qua thật không đơn giản.

"Thánh hậu, cái gì là thời đại hủy diệt?"

Lưu Nguyệt mở miệng hỏi thăm, trong số những người ở đây chỉ có anh ta không hề hay biết gì đối với những tin tức này, cho nên mới cảm thấy nghi ngờ khi nghe thấy lời hai người nói.

"Thời đại hủy diệt chính là một thời đại bị hủy diệt, toàn bộ thế giới không biết đã trải qua bao nhiêu thời đại, nhưng cho dù là thời đại huy hoàng tới mức nào, cuối cùng cũng sẽ kết thúc, không còn sót lại bất cứ thứ gì, kể cả sơn hà đại địa cũng sẽ tiêu tán, cuối cùng toàn bộ thế giới biến thành một mảnh hư vô, sau một thời gian dài đằng đẵng lại có một thời đại mới được hình thành."

"Cho nên, thời đại bị hủy diệt ấy cũng không phải do thiên đạo diễn biến, mà là vì có người thao túng."

Lưu Nguyệt không ngốc, từ đoạn đối thoại giữa Phương Minh

cùng Thánh hậu anh ta đã nghe được trọng điểm.

"Không sai, đúng là có người thao túng sau lưng, chỉ có điều không thể dùng từ người để hình dung, nói chính xác hơn đây là dị tộc, mà thế giới này chỉ là sân thí nghiệm do dị tộc tạo ra, bọn họ tiến hành thí nghiệm ở chỗ này, đợi một thời gian sau sẽ hủy diệt tất cả, sau đó lại bắt đầu."

Thánh hậu gật đầu, nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt hai người Phương Minh cùng Lưu Nguyệt, trên mặt Thánh hậu không hề có vè ngoài ý muốn gì, bởi vì trước đây khi Chính ca nói cho bà ấy biết những điều này, bà ấy đã khiếp sợ không kém hai tên nhóc trước mặt, thậm chí còn phải cần một quãng thời gian rất dài mới có thể tiêu hóa hết tin tức này.

Thử nghĩ một chút xem, với tư cách là hậu duệ của thần thú, từ lúc vừa ra đời bà ấy đã là tồn tại đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, mà sau khi bà ấy tu luyện tới cảnh giới này đã có thể coi là tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Ngày thường bà ấy vẫn đứng trên đám mây dõi mắt nhìn xuống chúng sinh, luôn cao cao tại thượng, thế nhưng chân tướng trước mắt cho thấy bà ấy cũng chỉ là vật thí nghiệm được người khác nuôi trong chuồng, sợ rằng cho dù là bất kỳ ai khác biết được tin tức như thế cũng đều không thể tiếp thụ được.

Sự chênh lệch lớn như dòng sông so với biển rộng!

"Thế giới của chúng ta chỉ là sân thí nghiệm của dị tộc, vậy rốt cuộc dị tộc đang thí nghiệm cái gì?" Một lúc sau, Phương Minh mới hít sâu một hơi, hỏi.

"Cái này đừng hỏi bổn hậu, bổn hậu cũng không biết, bên trong tòa thành cổ không hề có ghi chép gì cả. Về phần những thi hài này đều là cường giả của các thời đại, bọn họ phát hiện âm mưu của dị tộc nên đã hăng hái đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn

bỏ mạng nơi đây."

Thánh hậu lắc đầu, thứ bà ấy biết cũng chỉ có vậy, muốn biết nhiều bí mật hơn thì phải đi tìm ở nơi khác, tỷ như cõi âm, bởi vì Chính ca muốn đi tìm hiểu bí mật này nên mới tới cõi âm.

"Đây chỉ là những cường giả còn thi hài lưu lại, thế nhưng còn những cường giả không lưu lại thi hài thì sao? Không biết rốt cuộc còn có bao nhiêu người nữa?"

Thánh hậu thở dài một hơi, vẻ mặt Phương Minh trở nên nghiêm túc, cậu phảng phất như đã thấy được thời điểm khi sự tận thế của thời đại tới, những tiên hiền của Nhân tộc đồng loạt đứng ra tranh đấu với dị tộc, muốn ngăn cơn sóng dữ, nhưng cuối cùng lại ôm hận uống máu.

"Vậy liệu có phải dị tộc luôn chú ý tới thế giới này mọi lúc không? Tất cả mọi thứ đang diễn ra trên thế giới này đều không thể gạt được dị tộc?" Lưu Nguyệt hỏi vấn đề mà anh ta quan tâm.

"Trừ một số chỗ đặc thù, toàn bộ thế giới đều nằm trong tầm giám thị của dị tộc, đương nhiên, chúng ta không cách nào biết được liệu ngay lúc này dị tộc có đang giám thị hay không, nhưng chắc chắn dị tộc không thể nào cảm giác được những chuyện trong tòa thành này."

Phương Minh tương đối tán đồng suy đoán này của Thánh hậu, bởi nếu dị tộc biết sự tồn tại của tòa thành cổ trước mắt này, tuyệt đối sẽ ra tay hủy diệt tòa thành cổ.

"Mục đích của dị tộc là gì, lúc nào bọn họ sẽ động thủ hủy diệt một thời đại, những thứ này bổn hậu đều không biết, dù các ngươi có hỏi bổn hậu, bổn hậu cũng không thể cho các ngươi một câu trả lời, chẳng qua bổn hậu có thể nói cho các ngươi biết, vật thí nghiệm của dị tộc chính là Nhân tộc các ngươi, về phần những chủng tộc khác chẳng qua chỉ là sản phẩm được diễn sinh ra mà

thôi."

Sau khi nói đến đây, trên mặt Thánh hậu cũng có lửa giận, đường đường là thần thú nhưng trong mắt dị tộc lại chẳng là cái thá gì, vật thí nghiệm của dị tộc chỉ có Nhân tộc mà thôi.

"Vì sao Thánh hậu lại nói như vậy?"

"Chính ca, cũng chính là cha ngươi, sau khi tới thành cổ biết được tin tức này đã từng ra ngoài điều tra một đoạn thời gian, căn cứ theo kết quả điều tra của ông ấy, mỗi một thời đại đều có Nhân tộc tồn tại, nhưng các chủng tộc khác thì không nhất định, ví dụ như bộ tộc Phượng Hoàng chúng tôi, ở thời đại trước không có sự tồn tại của Phượng Hoàng."

Nhiều thời đại như vậy, đa số chủng tộc đều bị diệt nhưng bất kỳ thời đại nào Nhân tộc cũng có tồn tại, điều này đã nói rõ Nhân tộc là đối tượng thí nghiệm của dị tộc.

"Cuối cùng, dù là thời đại nào đi nữa Nhân tộc cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất, cho nên dựa theo điểm này, ta đoán rằng khi Nhân tộc dẫn đầu bách tộc cũng là lúc thời đại bắt đầu bị hủy diệt."

Phương Minh cùng Lưu Nguyệt rơi vào yên tĩnh, bởi vì tính chính xác của suy đoán này rất cao.

"Kỳ thực các ngươi cũng không cần quá để ý, thật ra, ở thời đại này, Nhân tộc còn xa xa mới có thể đạt tới hạng nhất, cũng còn cách thời gian hủy diệt xa lắm, sợ rằng tới lúc ấy các ngươi đã sớm là một nắm đất vàng."

"Có lẽ chúng ta có thể tránh được một kiếp, nhưng con cháu đời sau của chúng ta lại không tránh được, trốn tránh cũng chỉ vô dụng thôi."

Phương Minh lắc đầu, Thánh hậu nhìn cậu, nói: "Trước đây cha ngươi cũng trả lời ta một câu như thế, cho nên ông ấy mới

bước lên con đường tới cõi âm, bởi vì căn cứ theo kết quả điều tra của ông ấy, cõi âm có cất giấu bí mật rất lớn, thậm chí rất có thể tất cả thí nghiệm của dị tộc đều có liên quan tới cõi âm."

Cõi âm, lại là cõi âm?

Phương Minh nghĩ tới trận chiến của Vu Sư nhất mạch với cõi âm đã từng xảy ra, nghĩ tới yêu cầu của sư phụ mình muốn mình đích thân tới cõi âm, hiện tại ngay cả cha mình cũng đã tới cõi âm, rốt cuộc cõi âm có cất giấu bí mật như thế nào đây?

"Thánh hậu, nếu mỗi một thời đại đều bị hủy diệt, vậy vì sao cổ thành này có thể tồn tại? Vì sao nó có thể cất giữ nhiều thi hài cường giả tới từ các thời đại khác nhau như vậy? Có phải cổ thành này cũng đã trải qua rất nhiều thời đại không?"

Trên mặt Lưu Nguyệt có vẻ nghi ngờ, chẳng qua ngay cả Thánh hậu cũng không thể trả lời câu hỏi của anh ta được.

"Bổn hậu cũng không biết, có lẽ, ngoại trừ dị tộc còn có một lực lượng mạnh mẽ khác tồn tại, dựa theo những lời Chính ca nói, có thể còn có một người đánh cờ khác, mà đó có lẽ cũng là hi vọng của Nhân tộc."

Chương 1019: Bị phát hiện

Sự tồn tại của thành cổ!

Còn có khí linh bảo tháp trên người mình, kể cả hình ảnh bên trong núi Thiên Táng ở Nam Cương, và cả Cửa Siêu Thoát… Tất cả những thứ này Phương Minh đều hiểu rõ đôi chút, có lẽ dị tộc không thể hoàn toàn hủy diệt một thời đại, chí ít mấy thứ này đều vượt qua thời đại, được bảo lưu trên tay dị tộc.

Dị tộc hủy diệt một thời đại, cái gì cũng không lưu lại, thế nhưng vẫn có một số thứ lệch khỏi quỹ đạo, điều này nói rõ cái gì? Rõ ràng còn có một lực lượng bí ẩn tồn tại trên thế giới này, có lẽ lực lượng này không thể chống lại dị tộc nhưng tuyệt đối là một lực lượng không nhỏ.

Trong đầu Phương Minh lập tức nghĩ đến vị bạch y nữ tử phong hoa tuyệt đại trong hình chiếu đã thấy ở núi Thiên Táng kia, dựa theo khí linh bảo tháp nói, cô ấy tối thiểu đã sống qua mấy thời đại, nói cách khác đối phương cũng không bị dị tộc hủy diệt.

Những thứ này đều cho Phương Minh lòng tin, rằng dị tộc cũng không thật sự mạnh mẽ đến mức không cách nào đối kháng.

Bên trong tòa thành cổ chỉ có những thi hài này, không còn bất kỳ bí mật nào khác, sau khi rời khỏi thành cổ, vẻ mặt của Phương Minh cùng Lưu Nguyệt đều trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Trên đỉnh núi Trường Bạch, tuyết trắng mênh mang.

"Giang sơn tươi đẹp như vậy mà nào ai có thể nghĩ đến, mọi thứ đều chỉ là một sân thí nghiệm."

Trên mặt Lưu Nguyệt lộ ra vẻ tự giễu, thật giống như một con kiến hôi đang bò đi khắp nơi tìm kiếm thức ăn, đối với con kiến hôi này, tất cả mọi thứ nó gặp được điều hiển nhiên tới thế, nhưng con kiến hôi này lại không biết, hoàn cảnh sinh tồn của nó đều là do nhân loại thiết kế ra, mục đích là để quan sát tập tính của nó nhằm đạt tới một mục đích nào đó.

Phương Minh im lặng không nói.

"Cậu nói xem, liệu trong lúc chúng ta đang nói chuyện với nhau có cặp mắt nào âm thầm theo dõi chúng ta hay không? Từ đó nghe được tất cả những gì chúng ta nói với nhau?"

Đối mặt với câu hỏi của Lưu Nguyệt, sau khi Phương Minh suy nghĩ một lúc lập tức lắc đầu, cho dù thế giới này thật sự là sân thú nuôi do dị tộc tạo ra, nhưng cũng giống như bầy dê đang bị nhốt trong chuồng vậy, người chăn dê không thể nhìn chằm chằm bầy dê mọi lúc mọi nơi được, chỉ cần bầy dê không làm ra cử động thất thường gì, người chăn dê sẽ chỉ yên tĩnh chờ bầy dê lớn lên, đợi khi có thể làm thịt được mới ra tay.

"Xem ra cậu lại muốn xuống cõi âm một chuyến."

"Ừm, một tháng sau tôi sẽ lại đến cõi âm một chuyến, tìm tung tích của cha tôi."

Phương Minh gật đầu, cõi âm nhất định cậu phải đi, hành trình tới tổng bộ của tổ chức Hắc Xà này đã làm rối loạn tiết tấu của cậu, trước hết cậu phải sắp xếp chuyện ở trường học xong xuôi đã, sau đó mới có thể bước vào cõi âm.

"Vốn bản thân tôi không có hứng thú gì với cái thế giới này, nhưng bây giờ đột nhiên lại có hứng thú, dị tộc, nuôi nhốt... Tôi cũng nên tìm một ít chuyện để làm thôi."

Lưu Nguyệt vuốt vuốt mái tóc bằng, sải bước rời đi.

...

Châu Âu!

"Chị Kiều Kiều, chị cẩn thận một chút, chị... đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận cái bụng."

"Yến Tử, chị nào phải người được nuông chiều tới mức như vậy, nằm bệnh viện suốt nửa tháng thật khiến chị nghẹn chết rồi."

"Chị Kiều Kiều, bác sĩ nói đứa bé trong bụng chị tương đối thích vận động, tràn đầy sinh mệnh lực cho nên chị mới vậy, chú ý nhiều chút là được rồi."

"Biết biết, vật nhỏ này thật đúng là giống của cậu ấy, quá giống cậu ấy."

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, mặc dù không hoá trang nhưng dung nhan của cô ấy vẫn rất tinh xảo, lúc này cô ấy đang nhìn phần bụng nhô cao của mình, trên mặt có vẻ ghét bỏ.

Trương Yến đi theo sau lưng Hàn Kiều Kiều, nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, trong lòng lại cười khổ, mấy tháng trước đột nhiên bà cô này nói cho cô ấy biết bản thân mang thai, sau đó lập tức hủy hết công việc lịch trình để tới Châu Âu dưỡng thai. Nói cho cùng, với danh khí của chị Kiều Kiều ở trong nước, căn bản không thể giữ bí mật chị ấy đang mang thai được.

Tuy rằng mấy tháng qua chị Kiều Kiều không hề nói cha đứa bé là ai, hơn nữa cũng không có người đàn ông nào qua đây thăm chị Kiều Kiều, nhưng trong lòng Trương Yến rất rõ ràng, chỉ có vị kia mới có thể khiến chị Kiều Kiều cam tâm tình nguyện mang thai, đồng thời buông bỏ sự nghiệp để tới Châu Âu dưỡng thai.

Chỉ là, không phải cậu Phương đã có cô Diệp rồi sao? Hơn nữa chị Kiều Kiều còn không gọi cho cậu Phương lấy một cuộc điện thoại nào, nghĩ tới đây, trong đầu Trương Yến có một suy đoán rất

lớn mật.

Không phải chị Kiều Kiều lừa lấy giống của cậu Phương sau đó chạy trốn qua đây đó chứ? Mà bản thân cậu Phương lại không hề biết chuyện này.

Càng nghĩ Trương Yến càng cảm thấy khả năng này rất lớn, tính cách của chị Kiều Kiều là thế nào? Tuyệt đối sẽ không cố ý đi chia rẽ tình lữ, cũng sẽ không làm tiểu tam, cho nên khả năng lớn nhất chính là chị Kiều Kiều đã lăn giường với cậu Phương, sau đó dẫn bóng chạy trốn, đồng thời còn không có ý định nói cho cậu Phương biết.

Tình tiết này sao lại giống với tiểu bạch thỏ và tổng giám đốc bá đạo như thế?

Chẳng qua trong tiểu thuyết tổng giám đốc bá đạo, cuối cùng những nữ chính dẫn bóng bỏ chạy này đều cùng sẽ về cùng một nhà với nhân vật nam chính, nhưng chị Kiều Kiều có thể ở một chỗ cùng cậu Phương sao?

Trương Yến không dám khẳng định, nếu như đổi lại là bất kỳ người phụ nữ nào khác, cô ấy có lòng tin tuyệt đối với chị Kiều Kiều, nhưng nếu là cô Diệp… Cô ấy đã từng gặp cô Diệp, xinh đẹp tựa thiên tiên, quan trọng nhất là phần khí chất kia khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng động tâm, ngay cả phụ nữ như cô ấy nhìn thấy cũng không nhịn được muốn che chở.

"Ánh mặt trời thật tuyệt..."

Hàn Kiều Kiều dang hai tay ra, phơi nắng hấp thu không khí mới mẻ bên bờ biển, lại không chú ý tới, ở cách đó không xa có một nữ sinh đang cầm điện thoại di động hướng phía cô ấy chụp ảnh.

Gromo!

Một thành phố nhỏ ở nước Pháp, mà nơi này cũng không có địa điểm du lịch nổi tiếng nào, cho nên gần như nơi này không có bất kỳ du khách nào trong nước tới du lịch, cũng chính bởi vì điểm này nên Hàn Kiều Kiều mới lựa chọn dưỡng thai ở đây, không cần lo lắng bị người khác nhận ra.

Hơn nữa trước đây mỗi lần Hàn Kiều Kiều ra ngoài đều sẽ cải trang một chút, chỉ là vì càng ngày bụng cô ấy càng lớn, bác sĩ đã kiến nghị không nên dùng đồ trang điểm nhiều, vì vậy lần này Hàn Kiều Kiều mới không hoá trang, đồng thời cũng vì quãng thời gian nằm trong bệnh viện vừa rồi quá nhàm chán, mãi mới được ra ngoài thay đổi không khí nên cô ấy mới không chú ý nhiều như vậy.

Nữ sinh ở vị trí cách Hàn Kiều Kiều mười thước kia chụp hơi mười tấm hình, tỉ mỉ tìm đầu mối một hồi, ngay sau đó vẻ mặt trở nên rất kích động, lập tức bước nhanh rời khỏi, bởi vì cô ta không muốn bị Hàn Kiều Kiều phát hiện ra.

Trương Manh rất kích động, cô ta không thể ngờ được chuyến thăm người thân này lại khiến cô ta gặp được Hàn Kiều Kiều, hơn nữa còn để cô ta phát hiện một bí mật lớn của Hàn Kiều Kiều.

Nữ tinh đang hot nhất trong nước là Hàn Kiều Kiều đột nhiên rời khỏi giới giải trí, tin tức này đã liên tục chiếm bảng hot search gần một tháng, phàm là tin tức có liên quan tới Hàn Kiều Kiều, cho dù chỉ là tin tức mượn danh cô ấy cũng khiến đông đảo cư dân mạng quan tâm.

Vô số truyền thông đều muốn dò thăm tin tức, nhưng Hàn Kiều Kiều giống như đã triệt để bốc hơi, cũng có người hoài nghi Hàn Kiều Kiều đã ra nước ngoài, nhưng nước ngoài rộng lớn như vậy, nếu muốn tìm một người thật quá khó khăn.

"Thì ra Hàn Kiều Kiều thực sự mang thai, nếu mình bán tin tức này cho phóng viên giải trí, chắc chắn sẽ kiếm được không ít tiền."

Trương Manh cũng không phải phóng viên, nhưng cô ta là một thuỷ quân (1), chính là loại người làm băng dán hoặc viết bài lấy tiền trên mạng kia, đương nhiên cũng biết giá trị mấy tấm hình mà mình vừa chụp được, nếu lấy ra bán tối thiểu có thể bán được giá vài chục vạn.

(1) Thủy quân: dành để nói riêng cho lực lượng bôi nhọ nghệ sĩ hay tác phẩm nghệ thuật như phim ảnh, MV, thậm chí đời tư của người nổi tiếng.

Trương Manh cũng không định mang theo ảnh tới tìm Hàn Kiều Kiều xảo trá vơ vét tài sản, bởi vì cô ta biết những minh tinh hot như Hàn Kiều Kiều, lại cam nguyện rời khỏi giới giải trí mang thai, chắc chắn người đàn ông sau lưng cô ấy có thực lực vô cùng khủng bố, đến lúc đó đừng nói vơ vét tài sản không thành, sợ rằng còn bị đối phương thu thập.

Cho nên, vẫn là bán cho phóng viên giải trí cùng tòa soạn báo tương đối đáng tin cậy hơn.

Chương 1020: Có tật giật mình

Trong nước, bảy giờ sáng, rất nhiều người đi làm mới mở mắt, giống thường ngày với lấy điện thoại di động dự định lướt Weibo một hồi sau đó rời giường, song sau khi bọn họ mở Weibo, lập tức bị bảng hot search làm chấn kinh.

"Chân tướng Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí: Ra nước ngoài dưỡng thai."

Tuy rằng Hàn Kiều Kiều đã rời khỏi giới giải trí bảy, tám tháng, thế nhưng tin tức này vừa lộ ra lập tức khiến toàn bộ internet bốc lửa, không chỉ chiếm vị trí đầu bảng Weibo, mà còn chiếm vị trí đầu trên các trang mạng xã hội khác.

Ngay từ đầu còn có người cho rằng báo đài bịa đặt, dù sao trước đây khi Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí, cũng có báo đài suy đoán Hàn Kiều Kiều mang thai, nhưng vì không có chứng cứ nên rất nhiều người đã cho rằng đó là tin tức báo đài bịa ra hòng câu view.

Nhưng mà lần này, lại có vài bức ảnh chụp rất rõ ràng.

Trong tấm ảnh, Hàn Kiều Kiều đứng ở trước bãi biển, vẻ mặt vô cùng hài lòng, quan trọng nhất là bụng cô ấy nhô cao, thật sự là mang thai không thể nghi ngờ.

"Chấn kinh, sở dĩ Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí là vì chuyện này."

Đây là UC đưa tin.

"Nữ tinh nổi tiếng Hàn Kiều Kiều bị cưỡng bức tới mang thai,

phải ra nước ngoài dưỡng thai."

"Hàn Kiều Kiều mang thai, có ảnh chụp làm chứng."

Những tin tức na ná giống nhau khiến internet bùng nổ, toàn bộ báo đài đều muốn bịa ra một đầu đề thu hút nhất, hấp dẫn nhất, đầu năm nay dân mạng thích nhất là ăn dưa, huống chi Hàn Kiều Kiều còn là minh tinh nổi tiếng có mấy ngàn vạn fans hâm mộ.

Vô số báo đài trong nước điên cuồng tràn về trấn nhỏ Gromo không nổi danh, muốn bản thân có thể đưa được tin tức nhanh nhất, cùng lúc đó chuyện được bàn tán sôi nổi nhất trên web chính là: Đứa bé trong bụng Hàn Kiều Kiều là của ai?

Giới giải trí thời nay đã không giống trước đây, trước đây các minh tinh đều không dám lộ tin bản thân đang yêu đương vì sợ bị fans mắng chết hoặc nhân khí giảm đi, nhưng bây giờ đám fans hâm mộ đã có thể tiếp nhận chuyện idol có người yêu, thậm chí còn tự gán ghép đủ loại CP, đương nhiên ngoại trừ những tiểu thịt tươi không đóng bộ phim nào.

Nếu thật sự đã bạn trai, Hàn Kiều Kiều hoàn toàn có thể thoải mái nói ra, mặc dù sẽ khiến mình giảm đi một số fans hâm mộ nhưng sẽ không làm tổn thương nguyên khí, nhất là Hàn Kiều Kiều còn chuẩn bị sinh đứa bé ra, vậy thì càng nên sớm công khai.

Nhưng Hàn Kiều Kiều không làm như vậy, thậm chí ngay cả thân phận của bạn trai cũng không tiết lộ với người ngoài, đương nhiên cũng khiến người ngoài không ngừng suy đoán.

Trong số rất nhiều suy đoán, có một suy đoán được mọi người tán thành nhất, đó chính là Hàn Kiều Kiều đang làm tiểu tam.

Người đưa ra kết luận như vậy còn làm một bài phân tích dài dằng dặc.

Hàn Kiều Kiều là nữ tinh đang hot, thu nhập mỗi năm không thấp, hơn nữa những minh tinh này đều sẽ mời người chuyên quản lý tài sản để quản lý tài sản giúp bọn họ, mà tính theo thời gian xuất đạo của Hàn Kiều Kiều, tối thiểu cũng phải có tài sản lên tới mấy trăm triệu.

Cho nên, Hàn Kiều Kiều không cần phải cố gắng gả vào nhà giàu có như những minh tinh khác, bởi bản thân Hàn Kiều Kiều đã là một người giàu có rồi.

Chẳng qua tiểu biên đã phát hiện một điểm rất thú vị, trước đây Hàn Kiều Kiều phát triển không xuôi gió xuôi nước lắm, thế nhưng trong năm vừa rồi, Hàn Kiều Kiều lại phát triển vô cùng thuận buồm xuôi gió, vô số tài nguyên ùn ùn kéo tới, hơn nữa còn không truyền ra bất kỳ chuyện xấu cùng chỗ bẩn gì, căn cứ tiểu biên dự đoán, hẳn lúc đó Hàn Kiều Kiều đã có nhân vật lớn âm thầm giúp đỡ sau lưng.

Nhưng vì sao lão đại có lực lượng lớn như vậy lại trợ giúp Hàn Kiều Kiều? Điểm này không cần tiểu biên nhiều lời, nghĩ đến hẳn quần chúng ăn dưa đã biết rõ trong lòng.

Mà lão đại cấp bậc này, nếu nói còn chưa lập gia đình tiểu biên thật không tin, cho nên, đương nhiên Hàn Kiều Kiều không thể nào có danh phận đường hoàng, như vậy chỉ có thể làm một tiểu tam.

Nếu không, đổi lại là Hàn Kiều Kiều lúc này, lại có ai có thể khiến cô ấy cam tâm làm tiểu tam? Hơn nữa nếu vị lão đại này chưa có gia đình, nhất định Hàn Kiều Kiều đã có thể dựa vào mang thai mà trở thành chính thất, cũng không thiếu người mượn con để được gả vào nhà giàu có.

Bản phân tích này cũng là bản được cư dân mạng tin tưởng nhất, bởi vì nó có lý có cứ, hơn nữa phân tích cũng rất có đạo lý.

...

Trong trường đại học Thủy Mộc, Diệp Tử Du bị tiếng thét chói tai của bạn cùng phòng Trương Thục Kỳ đánh thức.

Đường Diễm đã không trọ ở trường nữa, cho nên trong phòng ngủ chỉ còn lại ba người Diệp Tử Du, nghe được tiếng thét chói tai của Trương Thục Kỳ, Diệp Tử Du hơi hiếu kỳ nhìn thoáng qua, phát hiện Trương Thục Kỳ đang ôm điện thoại di động, vẻ mặt vô cùng kích động.

"Tử Du, cậu biết không? Hàn Kiều Kiều mang thai rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ tối thiểu đã bảy, tám tháng, thì ra Hàn Kiều Kiều rời khỏi giới giải trí thật sự là vì mang thai."

Trương Thục Kỳ rất kích động, là một loại kích động của quần chúng ăn dưa, mà Diệp Tử Du nghe nói như thế, trong lòng lại lộp bộp một tiếng, vô thức cảm thấy điều đó rất không có khả năng.

Chị Kiều Kiều vốn không thích ai, cũng không nghe thấy chị ấy nói mình có bạn trai bao giờ, tại sao đột nhiên lại mang thai?

"Thực sự, trên web đã đăng vô số tin tức rồi, còn có ảnh chụp, không tin thì cậu tự lên internet xem đi."

Diệp Tử Du nhíu mày lại, lấy điện thoại di động ra lên mạng, kết quả phát hiện quả nhiên giống hệt với những gì bạn cùng phòng mình đã nói, trên internet khắp nơi đều là tin tức của Hàn Kiều Kiều.

"Hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Kiều Kiều đã làm tiểu tam cho một nhân vật lớn nào đó, chỉ không biết là nhân vật lớn kia là ai, ôi, cô ấy vốn là giai nhân, không biết vì sao lại làm tặc."

Diệp Tử Du đã không nghe lọt mấy lời Trương Thục Kỳ nói, bởi vì cô rất rõ ràng, chị Kiều Kiều tuyệt đối không phải loại người

như thế, phía sau chị ấy cũng không có lão đại gì cả.

Nếu nói sau lưng chị Kiều Kiều có lão đại, lão đại đó chỉ có thể là anh Phương Minh.

Anh Phương Minh?

Khuôn mặt Diệp Tử Du biến hóa mấy lần, là phụ nữ cô cũng nhạy cảm, đương nhiên biết chị Kiều Kiều cũng có tình cảm với anh Phương Minh, nếu không trước đây khi chị Kiều Kiều tới trường cô tuyên truyền điện ảnh, đã không cố ý tìm cô, hơn nữa còn nói ra mấy lời như thế.

Theo một ý nghĩa nào đó, chị ấy nói những lời kia là để thử dò xét cô, thử dò xét xem tình cảm của cô đối với anh Phương Minh là thế nào.

Một ý niệm không tốt hiện lên trong đầu Diệp Tử Du.

"Không... Sẽ không đâu, anh Phương Minh sẽ không phản bội mình..." Diệp Tử Du lắc đầu nhẹ giọng nỉ non.

"Con mẹ nó, không ngờ trí tưởng tượng của cư dân mạng lại phong phú như vậy, bọn họ nói có thể nhân vật lớn kia cũng không biết chuyện Hàn Kiều Kiều mang thai, nếu không dựa vào bản lĩnh của vị đại nhân kia đã sớm phong sát những bài báo này, rất có thể là Hàn Kiều Kiều che giấu tin tức mình mang thai, một mình quyết định sinh con, dự định ngày sau dùng đứa bé để trói chặt nhân vật lớn này, để thân phận tiểu tam của mình được chuyển thành chính thất."

Trương Thục Kỳ vừa nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, vừa không ngừng nói, mà Diệp Tử Du nghe nói như thế, thân thể mềm mại lại càng run lên.

Cô hiểu chị Kiều Kiều, mình và Phương Minh đã là một đôi, nhất định chị Kiều Kiều sẽ không hoành đao đoạt ái, nhưng chị

Kiều Kiều lại là người có tính cách dám yêu dám hận, nếu như... nếu như vì một chút phát sinh ngoài ý muốn khiến chị ấy quan hệ cùng anh Phương Minh, sau đó gạt anh Phương Minh để sinh con, cả đời này không nói chuyện mình có con cho anh Phương Minh, cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Diệp Tử Du cầm điện thoại di động lên bấm một dãy số.

"Tử Du, sớm như vậy đã gọi điện cho anh, có chuyện gì sao?"

Phương Minh đang từ núi Trường Bạch xuống đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Tử Du, có chút kinh ngạc, có thể nói rằng Tử Du chỉ gọi điện thoại cho cậu vào buổi tối mà thôi.

"Anh Phương Minh, anh đang ở đâu vậy?"

"Anh đang ở bên núi Trường Bạch, mới vừa làm xong một chuyện nhỏ, chuẩn bị trở về Ma Đô, thế nào, nhớ anh không? Muốn anh tới thủ đô sao?"

"Ừm."

Nghe được câu trả lời của Diệp Tử Du, Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì Diệp Tử Du là cô gái rất dễ xấu hổ, cũng không quen biểu đạt tình cảm của mình, ngày bình thường khi hai người nói chuyện điện thoại, chỉ cần Phương Minh hơi lộ liễu một chút cô gái nhỏ này lập tức xấu hổ cúp điện thoại ngay.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Tử Du khẽ cắn môi, khuôn mặt cũng đỏ bừng, bởi vì cô rất ít khi biểu đạt tâm tình của mình như vậy, chỉ là không được đáp lại ngay lập tức, trong lòng Diệp Tử Du lại có chút luống cuống, lẽ nào anh Phương Minh thực sự thay lòng rồi sao?

Diệp Tử Du nào biết, sở dĩ Phương Minh không lập tức phản ứng là vì cậu bị câu trả lời của cô làm ngây ngẩn.

"Anh Phương Minh, anh... có phải anh... thích người khác rồi không?"

"Tử Du, em nói nhăng gì đấy?"

Phương Minh nhíu mày, không rõ vì sao Tử Du lại hỏi câu như vậy?

Trong tình yêu phụ nữ trở nên rất mù quáng cùng nhạy cảm, Diệp Tử Du cũng không ngoại lệ, nếu đổi lại là những người phụ nữ khác, đương nhiên cô có tự tin, nhưng đối phương lại là Hàn Kiều Kiều, vì là Hàn Kiều Kiều nên cô đã không còn tự tin nhiều như vậy nữa.

Nhất là mỗi lần nghĩ đến vóc người của chị Kiều Kiều, ngay cả cô nhìn cũng thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, lại suy nghĩ tới bản thân mình một chút, cô lập tức cảm thấy vô cùng tức giận.

Không phải đàn ông đều ưa phụ nữ có chỗ ấy thật lớn sao?

"Anh Phương Minh, chị Kiều Kiều đang mang thai, bảy, tám tháng, trên mạng đưa đầy tin tức về chuyện này rồi." Một lúc sau, Diệp Tử Du yếu ớt nói trong điện thoại.

"A!"

Lần này Phương Minh thật sự ngây ngẩn cả người, sau một khắc, trên mặt túa mồ hôi lạnh, không ngờ đang ở một nơi như núi Trường Bạch này lại có thể khiến cậu túa mồ hôi lạnh, có thể nghĩ lúc này trong lòng cậu đang chấn động tới mức nào.

"Anh Phương Minh, anh tới trường học tìm em đi, em ở trường học chờ anh."

Phương Minh không biết Diệp Tử Du đã tắt điện thoại từ lúc nào, lúc này trong đầu cậu chỉ còn mỗi một tin tức là Hàn Kiều Kiều mang thai, cả người ngơ ngác đứng bất động.

Hồi lâu sau, Phương Minh mới cầm điện thoại di động lên, bắt đầu kiểm tra tin tức trên mạng, càng xem sắc mặt càng cổ quái, bởi vì dựa theo suy đoán của cư dân mạng, thời gian Hàn Kiều Kiều mang thai vừa khớp với thời gian Hàn Kiều Kiều uống say lần trước.

Phương Minh đã có thể xác định tới 99%, đứa bé trong bụng Hàn Kiều Kiều là của mình.

"Yêu tinh kia, không ngờ cô ấy mang thai lại không nói cho mình, chẳng trách trước đây cô ấy còn yêu cầu mình không có chuyện gì thì không được gọi cho cô ấy."

Trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ tức giận, nhưng trên thực tế ngay cả chính cậu cũng không biết bản thân đang tức giận vì điều gì, là tức giận việc Hàn Kiều Kiều mang thai, hay tức giận chuyện Hàn Kiều Kiều không nói cho cậu biết cô ấy mang thai.

Cầm điện thoại di động, Phương Minh trực tiếp bấm số điện thoại của Hàn Kiều Kiều, mà rất nhanh trong di động truyền tới tiếng tút tút, hiển nhiên, Hàn Kiều Kiều đã kéo số của cậu vào danh sách đen.

...

Gromo.

Vẻ mặt Trương Yến tràn đầy vội vã nhìn Hàn Kiều Kiều, nói: "Chị Kiều Kiều, hiện tại đám fans hâm mộ trong nước đã nổ tung rồi, lúc này nên làm gì bây giờ?"

Hàn Kiều Kiều đang làm ổ trên ghế sa lon cũng phiền muộn vô cùng, cô ấy thế nào cũng không nghĩ tới, đã sắp tới ngày sinh rồi còn có thể bị lộ ra ngoài.

So sánh với đám fans, lúc này cô ấy càng sợ bị người nào đó biết hơn, cho nên ngay sau khi biết tin cô ấy lập tức kéo số điện

thoại của người nào đó vào danh sách đen.

Có tật giật mình!

Chương 1021: Gặp chuyện không may

Có tật giật mình!

Hàn Kiều Kiều càng nghĩ càng giận, trong chuyện này rõ ràng người chịu thiệt chính là cô ấy, sao bây giờ lại phải khiến mình chịu thiệt thêm nữa?

"Con cái đứa nhóc khốn kiếp này, chờ sau khi con ra ngoài, xem mẹ thu thập con thế nào."

Nghĩ tới đây, bàn tay Hàn Kiều Kiều nhẹ nhàng vỗ một cái lên bụng, ngay lúc tay cô ấy vỗ xuống, đột nhiên khuôn mặt nhíu lại, không nhịn được kinh hô một tiếng.

"Tiểu vương bát đản này lại đá mình, ai u."

Trương Yến thấy sắc mặt Hàn Kiều Kiều trở nên tái nhợt, đột nhiên nhận ra có điểm gì đó không đúng, tuy rằng trước đây đứa bé trong bụng chị Kiều Kiều cũng thường nghịch ngợm, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến sắc mặt chị Kiều Kiều tái nhợt như thế, đây là biểu hiện đau đớn khó nhịn.

"Chị Kiều Kiều, chị chịu một chút, em lập tức gọi bác sĩ."

Lần này xuất ngoại dưỡng thai, Hàn Kiều Kiều lựa chọn một bệnh viện tư nhân, từ khi bắt đầu mang thai đã có bác sĩ y tá tùy thời ở bên cạnh theo dõi, Trương Yến cầm điện thoại trên bàn bấm gọi một số điện thoại, không bao lâu sau đã có bác sĩ cùng hộ sĩ nhanh chóng đi đến.

...

Thủ đô, một quán cà phê bên ngoài đại học Thủy Mộc.

Trước mặt hai người Diệp Tử Du cùng Phương Minh đều có một ly cà phê, chỉ có điều lúc này hai người đều không có lòng dạ nào để uống.

Vẻ mặt Phương Minh rất thấp thỏm, không còn vẻ bình tĩnh của cường giả Thiên Cấp, cậu im lặng nhìn Diệp Tử Du, ngay vừa mới cậu đã nói thẳng chuyện giữa cậu cùng Hàn Kiều Kiều.

Biểu tình trên mặt Diệp Tử Du thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng nếu quan sát kỹ có thể phát hiện, ngón tay nắm muỗng của cô đã hơi trắng bệnh, nói rõ sự bối rối cùng chấn động của cô ngay lúc này.

Là một cô gái, đương nhiên cô luôn hi vọng mình có thể có một tình yêu hoàn mỹ, ở bên cạnh người đàn ông mình yêu suốt đời, không phản bội, không tranh cãi...

Diệp Tử Du là một cô gái kiêu ngạo, hơn nữa cô có tư cách để kiêu ngạo, một cô gái như vậy làm sao có thể cam tâm chia sẻ một người đàn ông với những người phụ nữ khác, nhất là khi người phụ nữ khác ấy còn đã có con.

"Anh Phương Minh, em cũng không biết nên làm gì bây giờ, em muốn gặp mặt Hàn Kiều Kiều."

Diệp Tử Du trực tiếp gọi tên Hàn Kiều Kiều, có thể nghĩ trong lòng cô ấy đã oán hận Hàn Kiều Kiều tới mức nào.

Cũng đúng, bất kỳ người phụ nữ nào gặp phải tình huống như vậy cũng không thể rộng lượng được, không lập tức trở mặt ngay đã tốt lắm rồi.

"Có thể, tuy rằng cô ấy đã kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen, nhưng anh vẫn có cách để tìm được cô ấy."

Phương Minh gật đầu, quả thật ba người nên ngồi xuống thẳng thắn nói chuyện với nhau, tuy rằng hiện tại Hàn Kiều Kiều đang ở nước ngoài, hơn nữa còn kéo số điện thoại của cậu vào danh sách đen nhưng nếu Phương Minh muốn tìm, vẫn có thể tra được vị trí của Hàn Kiều Kiều một cách dễ dàng.

Ngay khi Phương Minh lấy điện thoại di động ra chuẩn bị tìm người điều tra vị trí của Hàn Kiều Kiều, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên, sau khi liếc nhìn dãy số, Phương Minh sửng sốt một chút, bởi vì không ngờ ngay lúc này Hàn Kiều Kiều lại gọi điện thoại cho cậu.

"Này... Tử Du, anh thật sự không lừa em, trước đây quả thật cô ấy đã kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen."

Đối mặt với ánh mắt ai oán của Diệp Tử Du, Phương Minh có một loại cảm giác nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch, vấn đề này vốn là do cậu làm sai trước, mới vừa nói Hàn Kiều Kiều đã kéo số điện thoại của mình vào danh sách đen, kết quả hiện tại bị vả mặt như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến Tử Du cho rằng mình lừa cô.

"Anh nghe máy đi." Diệp Tử Du yếu ớt nói.

"Ah tốt."

Trên trán Phương Minh túa mồ hôi lạnh, hiện tại cậu chỉ hi vọng bà cô Hàn Kiều Kiều này không nói lung tung gì, nhất là khi cậu thấy cơ thể của Tử Du hơi nghiêng về phía trước, biểu tình vô cùng nghiêm túc, làm ra tư thế chiến đấu, khiến đáy lòng cậu càng thêm thấp thỏm.

Điện thoại được kết nối, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói, nhưng thật bất ngờ đây không phải giọng nói của Hàn Kiều Kiều.

"Alo, alo, là cậu Phương sao?"

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Trương Yến tràn đầy gấp gáp, trên tay cô ấy là điện thoại của Hàn Kiều Kiều, ngay vừa mới rồi sau khi chị Kiều Kiều được đưa vào phòng giải phẫu, cô ấy lập tức lấy điện thoại của chị Kiều Kiều ra lục danh sách cuộc gọi.

Loại chuyện này không phải cô ấy có thể ứng đối, mà căn bản là chị Kiều Kiều không có bạn bè gì, vì thế lúc này trong đầu Trương Yến lập tức hiện lên bóng dáng cậu Phương kia.

Chỉ là, lật tung danh sách cuộc gọi của chị Kiều Kiều vẫn không tìm thấy người nào họ Phương, vì thế cô ấy chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ, sau khi loại trừ hết tất cả số điện thoại của những người cô ấy biết trong danh sách cuộc gọi, cuối cùng chỉ còn sót lại bảy tám số, lại gọi hết một lượt các số điện thoại này, hiện tại chỉ còn đúng một số được lưu với tên tiểu đạo sĩ.

"Cô là Trương Yến sao?"

Phương Minh cũng nghe ra được giọng nói này là giọng trợ lý của Hàn Kiều Kiều.

"Thật là cậu Phương, cậu Phương, nhanh nhanh cứu chị Kiều Kiều đi, hiện tại chị Kiều Kiều đang ở trong phòng giải phẫu."

Xác nhận đầu bên kia đúng là cậu Phương, Trương Yến kích động hô lên, mà sau khi Phương Minh ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy những lời Trương Yến nói, sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi: "Trương Yến, cô nói đàng hoàng lại, Hàn Kiều Kiều làm sao vậy?"

"Vừa rồi chị Kiều Kiều đau bụng, đến bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ nói nước ối vỡ, có thể đứa bé sẽ phải sinh non, nhưng khi lên bàn phẫu thuật chị Kiều Kiều lại xuất huyết quá nhiều, bác sĩ nói sợ rằng đứa bé không giữ được, nếu không bỏ đứa bé e là mẹ

đứa bé cũng sẽ gặp nguy hiểm."

"Vậy thì bỏ đứa bé đi." Phương Minh không nhịn được quát.

"Thế nhưng chị Kiều Kiều không đáp ứng, tôi có khuyên cỡ nào chị ấy cũng không nguyện ý bỏ đứa bé, tôi cũng chẳng còn cách nào khác mới phải gọi điện thoại cho cậu Phương, hi vọng cậu Phương có thể khuyên chị Kiều Kiều."

"Yến Tử, em vào đây cho chị, chị nói cho em biết, không được gọi điện thoại cho bất kỳ người nào, nếu không chị sẽ sa thải em ngay lập tức."

Phía bên này điện thoại, Phương Minh nghe được giọng của Hàn Kiều Kiều, giọng điệu hữu khí vô lực, còn kèm tiếng bác sĩ nói, điều này khiến lông mày cậu nhíu chặt hơn.

Rất nhanh bên kia điện thoại đã dập máy, Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tử Du, kết quả phát hiện lúc này vẻ mặt Diệp Tử Du cũng tràn đầy khẩn trương.

"Anh Phương Minh, chị Kiều Kiều không gặp nguy hiểm gì chứ?"

Tuy rằng trong lòng cô rất hận Hàn Kiều Kiều, nhưng nói cho cùng Diệp Tử Du vẫn là cô gái hiền lành, nhất là khi nghe nói Hàn Kiều Kiều cùng đứa bé có thể gặp phải nguy hiểm tính mạng, tâm tình oán hận lập tức bị lo lắng thay thế.

"Anh..."

"Anh Phương Minh, anh nhất định không thể để chị Kiều Kiều có chuyện, về phần đứa bé..." Khuôn mặt Diệp Tử Du lộ ra vẻ bối rối, một lúc sau khẽ cắn răng: "Đứa bé là vô tội, nếu có thể giữ được, tốt nhất vẫn nên giữ lại."

Sao Diệp Tử Du có thể không biết, nếu để Hàn Kiều Kiều sinh

đứa bé này ra sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với cô, nhưng người thiện lương như cô lại càng rõ ràng đứa bé có ý nghĩa như thế nào đối với người phụ nữ.

"Anh đi gọi điện thoại trước."

Phương Minh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tử Du mang theo vẻ cảm kích.

"Alo, tôi có chuyện cần cô hỗ trợ, tới một bệnh viện ở Gromo tìm một người phụ nữ tên Hàn Kiều Kiều, tôi tin tưởng hẳn bên chỗ cô vẫn còn Dịch Thần Linh, dùng Dịch Thần Linh để bảo vệ cô ấy, hiện tại tôi bắt đầu xuất phát từ phương Đông, sẽ tới đó ngay."

Sau khi gọi điện thoại xong Phương Minh không khách khí chút nào, trực tiếp nói ra yêu cầu của mình, bởi vì cậu biết người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại sẽ biết nên làm như thế nào, hơn nữa, đối phương cũng có thực lực này.

"Được rồi, tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ."

Đầu bên kia điện thoại, một cô gái mặc áo đen cúp điện thoại, trong mắt có vẻ suy tư, mà bên cạnh cô ấy lại có hai bà lão đang đứng.

"Tôi muốn đến Gromo một chuyến đi."

"Vì sao tiểu thư lại muốn tới Gromo lúc này? Tiểu thư đừng quên hôm nay chính là ngày tranh cử vị trí người thừa kế chức vị tộc trưởng, nếu tiểu thư vắng mặt chẳng khác nào đã buông tha cho cơ hội này."

Trên mặt hai bà lão hiện lên vẻ nghi hoặc, vì tranh cử vị trí người thừa kế chức tộc trưởng mà tiểu thư mưu đồ đã lâu, lúc này chỉ còn kém một bước cuối cùng, tại sao đột nhiên lại muốn bỏ qua như vậy?

"Đầu tư, tôi tin tưởng khoản đầu tư này sẽ mang tới hồi báo càng lớn hơn cho tôi."

Cô gái mặc áo đen cười cười, thân phận người thừa kế chức tộc trưởng tuy tôn quý, thế nhưng cô ấy tin tưởng nếu lúc này cô ấy có thể giúp đối phương, sẽ lấy được chỗ tốt càng lớn hơn như vậy.

Có thể khiến vị kia gọi điện thoại cho mình, hơn nữa còn dùng giọng điệu lo lắng như vậy, chỉ có thể nói người phụ nữ đang ở trong bệnh viện Gromo kia có quan hệ không cạn với cậu, hơn nữa đối phương lựa chọn tìm mình mà không phải tìm Giáo Hội đã nói rõ, đối phương không muốn để giáo hoàng biết chuyện này.

Không ai rõ ràng giao dịch giữa vị kia và giáo hoàng hơn chính bản thân mình, song phương vẫn luôn lợi dụng lẫn nhau, nhưng nếu giáo hoàng biết được người phụ nữ này quan trọng với cậu tới vậy, rất có thể giáo hoàng sẽ mượn người phụ nữ này để uy hiếp cậu, nói cách khác, trong lòng cậu, người phụ nữ này đã đủ quan trọng để có thể đánh vỡ cân đối giữa cậu và giáo hoàng.

"Nhưng là tiểu thư..."

"Được rồi, ý tôi đã quyết."

Vẻ mặt của cô gái mặc áo đen rất kiên quyết, có một số việc rất nhiều người còn không nhìn thấu, nhưng biến hóa đã xuất hiện khắp toàn bộ phương Tây, sóng ngầm cuồn cuộn, nếu lúc này còn dùng tâm tính trước kia để đối đãi với thế giới này, rất có thể sẽ gặp nhiều thua thiệt.

"Loạn thế sắp đến, nếu muốn tiếp tục sống nhất định phải nắm lấy cơ hội, có ít người, nhất định sẽ quật khởi từ trong loạn thế."

Nói nhỏ một câu, cô gái mặc áo đen lập tức rời khỏi trang viên.

...

Bệnh viện Gromo!

Xuất hiện rất nhiều phóng viên người Trung Quốc, ngay từ đầu những phóng viên này còn quanh quẩn ở cửa bệnh viện, thế nhưng không bao lâu sau, một đám đàn ông to cao mặc đồ đen xuất hiện, toàn bộ phóng viên đang ở cửa bệnh viện đều bị đuổi đi, người nào không muốn đi lập tức bị đám đàn ông cao to mặc đồ đen này kéo vào ngõ nhỏ hàn huyên, ngay sau đó đều ngoan ngoãn rời đi.

Sau khi dọn dẹp đám phóng viên, cô gái mặc áo đen xuất hiện ở cửa bệnh viện, cuối cùng đi tới trước phòng giải phẫu, trực tiếp đẩy cửa phòng giải phẫu ra.

"Nơi này là phòng giải phẫu, cô đang làm gì vậy? Nhanh chóng lui ra ngoài."

Bác sĩ trong phòng giải phẫu thấy cửa bị mở ra, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ giận dữ, chẳng qua cô gái mặc áo đen này không hề để ý tới mấy bác sĩ ấy, ánh mắt rơi vào người phụ nữ đang nằm trên bàn giải phẫu.

Tuy rằng khuôn mặt cô ấy tái nhợt, nhưng vẫn có thể thấy được gương mặt này tinh xảo mềm mại tới mức nào.

"Khuôn mặt nhỏ này… cũng khó trách cậu ta lại để ý tới thế."

Cô gái mặc áo đen dời tầm mắt, sau khi thấy bụng của người phụ nữ này, ánh mắt càng thêm sáng ngời, "Chẳng trách, xem ra lần này cậu phải cảm ơn tôi thật nhiệt tình đấy."

Sau khi nói xong lời này, cô gái mặc áo đen lạnh lùng nhìn thoáng qua mấy bác sĩ, tay phải vung lên, lập tức có người mặc đồ đen đi đến, trực tiếp đuổi hết những bác sĩ này ra ngoài.

Ngay cả Trương Yến cũng bị đuổi ra như thế, mặc dù cô ấy không ngừng giãy giụa nhưng Trương Yến nào phải đối thủ của đám đàn ông mặc đồ đen này, lập tức bị kéo ra ngoài.

Chương 1022: Tư tâm của Phương Minh (1)

Một chiếc chuyên cơ xuất hiện trên bầu trời trấn nhỏ Gromo, cuối cùng, ngừng lại trên bãi cỏ ở bệnh viện.

Trước phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, cô gái mặc áo đen đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc trực thăng vừa ngừng lại ngay trước mặt, lại nhìn một nam một nữ từ trên máy bay xuống, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Dù thế nào đi nữa cô ấy cũng vẫn là một người phụ nữ, mà phụ nữ luôn luôn bát quái.

Nghĩ tới đây, cô gái mặc áo đen quay đầu liếc nhìn người phụ nữ đang nghỉ ngơi trên giường bệnh, đây là một người phụ nữ tuyệt mỹ, nhưng hình như cô gái mặc váy trắng vừa bước xuống khỏi máy bay kia cũng không kém, thật là thú vị, cô ấy cũng muốn nhìn một chút xem vị kia sẽ lựa chọn như thế nào đây.

"Anh Phương Minh, chị Kiều Kiều không sao chứ?"

"Không sao."

Vẻ mặt Phương Minh cũng có chút khẩn trương, từ sau khi cúp điện thoại, cậu đã gọi nhờ bên trên sắp xếp một chuyến bay tới Châu Âu, sau khi tới Châu Âu lại lên máy bay riêng tới Gromo này, tuy rằng Mộng Cơ đã nói hai mẹ con cô ấy đều bình an, nhưng khi nào còn chưa thấy tận mắt thì khi ấy cậu vẫn chưa thể yên lòng.

Không cần người chỉ dẫn, Phương Minh trực tiếp dẫn theo Diệp Tử Du đi tới trước phòng bệnh, đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộng

Cơ đang đứng trước cửa sổ, ung dung nhìn cậu, về phần Trương Yến thì đang tựa trong góc tường, trên mặt vẫn còn ngấn lệ.

Tiếng đập cửa đánh thức Trương Yến, sau khi thấy người xuất hiện ở cửa là Phương Minh, trên mặt Trương Yến lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, chẳng qua sau khi thấy Diệp Tử Du theo Phương Minh vào, cả người Trương Yến lại rụt rụt, có một loại cảm giác không biết phải đối mặt với cô như thế nào.

Với tư cách là trợ lý của Hàn Kiều Kiều, đương nhiên Trương Yến sẽ đứng về phía Hàn Kiều Kiều, nhưng so sánh với chính thất là cô Diệp trước mắt, chị Kiều Kiều là tiểu tam chân chính, vì thế hiện tại cô ấy mới cảm thấy một màn trước mắt hệt như chính thất tới bắt tiểu tam.

Chẳng qua với tư cách là trợ lý, tuy rằng Trương Yến rất xấu hổ khi đối mặt với Diệp Tử Du, nhưng cô ấy vẫn đứng lên đi tới trước giường bệnh, vẻ mặt cẩn thận từng chút, cô ấy sợ cô Diệp qua đây trở mặt, nếu thật sự là vậy cô ấy nhất định phải bảo vệ chị Kiều Kiều, dù sao thì hiện tại thân thể của chị Kiều Kiều vẫn còn rất yếu.

"Không phụ ủy thác, mẹ con bình an." Phương Minh nhìn về phía Mộng Cơ, Mộng Cơ cười cười với Phương Minh, nói.

"Cảm ơn cô, Mộng Cơ."

"Được rồi, tôi không quấy rầy cậu nữa, tôi đi trước."

Mộng Cơ rất sảng khoái, tay phải vỗ vỗ bả vai Phương Minh, ném cho Phương Minh một ánh mắt “tôi biết rồi”, sau đó cười cười đi ra khỏi phòng bệnh.

Mộng Cơ vừa đi, Trương Yến lập tức trưng ra bộ dáng gà mẹ bảo vệ gà con đứng trước giường bệnh, Phương Minh cười khổ một chút, chẳng qua ngay khi cậu chuẩn bị mở miệng nói chuyện,

Mộng Cơ lại một lần nữa đẩy cửa đi vào.

"Xấu hổ, quấy rầy mọi người rồi, chỉ là đứa bé đang khóc, tôi nghĩ hẳn mấy người cũng muốn ôm đứa bé một chút."

Trên tay Mộng Cơ có bế một đứa bé, toàn bộ thân thể đứa bé được trùm kín trong khăn, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ nhăn nhúm, giống hệt một tiểu lão đầu.

Thế nhưng Phương Minh vừa nhìn thấy đứa bé khô quắt nhăn nhúm này, thân thể lập tức run lên, đây chính là con gái của mình, là huyết mạch đầu tiên mình lưu lại trên đời này.

Phương Minh vươn tay muốn tiếp nhận, chẳng qua ngẫm lại Diệp Tử Du đang đứng bên cạnh, chợt có chút vướng mắc.

"Tạm thời đưa đứa bé cho em đi, anh... anh và chị Kiều Kiều cứ nói chuyện đi."

Diệp Tử Du nhận lấy đứa bé từ trong tay Mộng Cơ, cũng không tiếp tục ở lại trong phòng bệnh mà đi thẳng về phía hành lang bên ngoài, Trương Yến liếc nhìn Hàn Kiều Kiều trên giường bệnh, lại nhìn Phương Minh một chút, cuối cùng cũng đi ra khỏi phòng bệnh.

Sở dĩ Trương Yến quyết định rời khỏi phòng bệnh cũng không phải vì để Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều có không gian riêng, cô ấy muốn đi theo dõi Diệp Tử Du, dưới cái nhìn của cô ấy chắc chắn cô Diệp không thích đứa trẻ này, đổi lại là cô ấy cô ấy cũng sẽ không thích, cho nên rất có thể sẽ ngược đãi đứa bé này, hiện tại chị Kiều Kiều đang ngủ, đương nhiên cô ấy phải bảo vệ con gái của chị Kiều Kiều thật tốt.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều.

Nhìn Hàn Kiều Kiều đang nằm ở trên giường bệnh, Phương

Minh cười khổ càng sâu, lo lắng nói: "Tốt rồi, đừng giả bộ ngủ nữa, anh biết em đã tỉnh."

Lấy cảm tri của Phương Minh, tự nhiên có thể cảm giác được hô hấp và tim đập của Hàn Kiều Kiều, tim đập nhanh như vậy không thể nào là nhịp tim của một người đang ngủ, cho nên có thể khẳng định Hàn Kiều Kiều đang giả bộ ngủ, hắn lúc này trong lòng cô ấy cũng vô cùng khẩn trương.

Bị khám phá ra, Hàn Kiều Kiều cũng không giả bộ, mở mắt, căm tức nhìn Phương Minh mắng: "Phương Minh, tôi đã sớm nói cậu đừng tới quấy rối tôi rồi, cậu còn tới tìm tôi làm gì? Cậu đi ngay đi, dẫn theo Diệp Tử Du rời khỏi đây đi, cả đời này tôi không muốn gặp lại hai người nữa."

"Giữ lại chút sức lực đi."

Phương Minh không để ý tới thái độ của Hàn Kiều Kiều, từ sau khi Hàn Kiều Kiều gạt cậu mang thai đến khi sinh con ra, Phương Minh lập tức hiểu trong lòng Hàn Kiều Kiều có ý đồ gì, có thể cô ấy thực sự dự định đời này không gặp lại cậu, cũng sẽ không nói cho cậu biết cậu đã có con gái.

"Cậu là tên khốn kiếp, cậu như vậy là thái độ gì!"

"Anh có thái độ gì? Hàn Kiều Kiều, em mang thai con của anh, không rên lấy một tiếng đã chạy mất, em còn hỏi anh có thái độ gì sao?"

Phương Minh tức giận đi tới trước đầu giường, vốn chuẩn bị gõ đầu Hàn Kiều Kiều một cái, nhưng nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô ấy, cuối cùng vẫn không đành lòng, chỉ thở dài một hơi.

Im lặng, trong phòng bệnh lâm vào yên lặng ngắn ngủi.

"Phương Minh, tôi đã nghĩ rồi, tôi sẽ không quấy rối cậu và Tử

Du, đợi khi tôi xuất viện rồi lập tức sẽ đưa con tôi rời khỏi, sẽ không bao giờ trở lại trong nước nữa, nhưng nếu cậu dám đoạt con của tôi tôi sẽ liều mạng với cậu."

"Cái gì mà con của em, đó cũng là con của anh, không có anh em có thể sinh được sao?"

"Vậy cậu muốn thế nào? Chẳng lẽ cậu còn muốn để tôi ở lại bên cạnh cậu, cậu cảm thấy tôi sẽ đồng ý hay Tử Du sẽ đồng ý?"

Hàn Kiều Kiều châm chọc nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh sửng sốt một chút, có một loại cảm giác 囧 khi bị người khác nhìn thấu suy nghĩ trong lòng, quả thật suy nghĩ này đã từng tồn tại ở nơi sâu trong đáy lòng cậu.

"Ha ha, quả nhiên đàn ông đều là như vậy, có phải cậu cảm thấy có đứa bé này phía tôi sẽ dễ nói rồi đúng không? Sau đó Tử Du vì sự tồn tại của đứa bé, cuối cùng cũng sẽ đồng ý, như vậy cậu có thể hưởng phúc của người Tề rồi?"

Một tia mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán của Phương Minh, giờ phút này cậu lúng túng tới mức không biết nên nói gì.

"Phương Minh, tôi cho cậu biết, cậu nằm mơ! Đứa bé là của tôi, cậu chỉ có thể ở cùng với Tử Du, yên tâm, đợi ngày mai khi tôi ra viện rồi sẽ lập tức rời khỏi đây, sau này sẽ không bao giờ để hai người nhìn thấy tôi nữa."

"Tôi cũng không tin thế giới này to lớn như vậy lại không có chỗ cho Hàn Kiều Kiều tôi dung thân, bà đây có tiền, cũng có thể nuôi đứa bé trưởng thành, không cần phải cậu phải phí tâm, cho nên bây giờ cậu có thể mau chóng cút khỏi phòng bệnh này cho tôi."

Chương 1023: Tư tâm của Phương Minh (2)

Dường như Hàn Kiều Kiều bắt đầu nổi giận, càng nói càng tức, chỉ là nước mắt trào dâng trong hốc mắt đã nói rõ sự kích động trong lòng cô ấy lúc này.

"Em... Hàn Kiều Kiều, em câm miệng lại cho anh, chỉ bằng cái thân thể yếu nhớt này của em còn đòi chăm sóc đứa bé sao? Tạm thời dưỡng tốt thân thể của bản thân đi lại nói tiếp."

Phương Minh có chút nhức đầu, vấn đề dũng mãnh của Hàn Kiều Kiều khiến cậu không chống đỡ được, không nghĩ tới cô ấy đã tới mức phải nằm trên giường bệnh rồi mà mồm mép vẫn ngoan độc như vậy.

Chỉ là thấy nước mắt trong khóe mắt Hàn Kiều Kiều, cậu lại không thể thốt ra một câu nặng lời, vấn đề này nên trách Hàn Kiều Kiều sao? Một người phụ nữ nguyện ý sinh con vì mình, thậm chí nguyện ý mang theo đứa bé tới một nơi xa không gặp nhau nữa, phần thâm tình này...

"Cậu đừng ở đó tự mình đa tình nữa, bà đây không có tình cảm gì với cậu đâu, chẳng qua bà đây cảm thấy mầm giống của tiểu đạo sĩ cậu không tệ, cậu cũng có thể coi là nửa siêu nhân, vì thế mới tìm cậu mượn hạt giống mà thôi, nói cho cùng đợi khi bà đây già rồi vẫn cần con cái dưỡng lão..."

"Cho nên, nhanh chóng cút cho tôi."

Vẻ mặt Hàn Kiều Kiều tràn đầy mất kiên nhẫn, đối mặt với Hàn Kiều Kiều ở trạng thái này, Phương Minh cũng không biết nên

nói gì cho phải, vừa vặn lúc này Diệp Tử Du trở lại phòng bệnh, sau lưng cô ấy còn có Trương Yến cẩn thận từng li từng tí đi theo.

Thấy Diệp Tử Du đi đến, sắc mặt Hàn Kiều Kiều biến hóa một chút, trên mặt có vẻ áy náy cùng xấu hổ, bầu không khí phòng bệnh lập tức trở nên yên lặng.

"Anh Phương Minh, anh ôm đứa bé đi tìm bác sĩ đi, bên bệnh viện vẫn còn một số thủ tục phải làm, để em và chị Kiều Kiều nói chuyện một hồi."

Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh gật đầu, tiếp nhận đứa trẻ sơ sinh trong ngực Diệp Tử Du, lại nhìn Hàn Kiều Kiều đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng vẫn yên lặng đi ra ngoài.

"Yến Tử, em cũng đi ra ngoài đi."

"Thế nhưng chị Kiều Kiều?"

Trương Yến hơi không yên lòng, tuy rằng vừa rồi theo cô Diệp ra ngoài, thấy rõ cô Diệp không động tay chân gì với đứa bé, thậm chí khi ôm đứa bé còn lộ ra dáng tươi cười trên mặt, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng vì có cô ấy theo bên cạnh nên cô Diệp mới không động tay động chân. Hiện tại cơ thể của chị Kiều Kiều suy yếu như thế, nếu cô ấy không ở đây...

"Nhưng gì mà nhưng, nói em ra ngoài thì em mau ra ngoài đi, còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Nếu không ra thì về nước ngay đi cho chị."

Hàn Kiều Kiều vừa trừng mắt, Trương Yến lập tức không dám nói thêm nữa, rụt cổ một cái, theo Phương Minh rời khỏi phòng bệnh, chẳng qua cô ấy rất thông minh không đóng cửa phòng bệnh mà chỉ khép hờ, như vậy cô ấy có thể nghe lén được động tĩnh trong phòng bệnh, nếu có chuyện gì xảy ra, cũng có thể lập tức

phản ứng kịp thời.

"Yến Tử, đóng cửa lại cho chị."

Trợ lý của mình, có thể nói là tình như chị em, sao Hàn Kiều Kiều có thể không biết tâm tư của Yến Tử, trực tiếp nói một câu khiến tính toán nhỏ của Trương Yến trở nên vô dụng.

"Em biết đối với một số người, khoảng cách hơn 10m không thể ảnh hưởng đến thính lực của người ấy, thế nhưng em tin tưởng người nào đó sẽ biết tự giác."

Giọng nói của Diệp Tử Du cũng truyền ra, Phương Minh đang ôm đứa bé ở bên ngoài hành lang vốn đang vểnh tai nghe lén, nghe thấy Diệp Tử Du nói như thế chỉ có thể cười khổ thu liễm cảm quan, quả thật vừa rồi cậu đã có ý định nghe lén.

Lấy thực lực của cậu, mọi thứ trong phòng bệnh đều nằm trong cảm nhận của cậu, đừng nói là đối thoại, ngay cả mỗi một động tác của Hàn Kiều Kiều cùng Diệp Tử Du đều bị cậu cảm giác được.

Không thể nghe trộm, Phương Minh chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía đứa trẻ sơ sinh trong ngực, đứa trẻ sơ sinh này ngủ rất say, da nhăn nhúm không dễ nhìn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ trong ngực này, Phương Minh lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đây là cảm giác thân thiết do huyết thống mang tới.

"Phương... Cậu Phương, cậu có từng nghĩ tới nên làm sao bây giờ không?" Trương Yến đứng ở hành lang, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn lấy dũng khí đi lên hỏi.

Ánh mắt Phương Minh nhìn Trương Yến, không trả lời.

"Giữa cô Diệp cùng chị Kiều Kiều, cậu lựa chọn ai?"

Trương Yến rất muốn biết đáp án, tuy rằng trong xã hội hiện tại có rất nhiều người có tiền có thế, có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng người có thể nằm trên hộ khẩu chân chính lại chỉ có một, mà muốn có có bốn năm vợ như nhân vật truyền kỳ bên Ma Cao ấy chỉ có thể quay về thời đại đặc thù, đặt vào thời hiện đại này là tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên, Trương Yến cảm thấy bản thân mình cần thăm dò chiều hướng một chút, đương nhiên, nếu có thể, đương nhiên cô ấy hi vọng cậu Phương lựa chọn chị Kiều Kiều.

Dù sao đối với mấy nhà hào môn này, huyết thống cũng rất quan trọng.

Nhưng vấn đề này cũng khó nói chính xác được, cậu Phương còn trẻ như vậy, cũng không phải không thể sinh tiếp, hơn nữa cô Diệp cũng ưu tú như vậy, trong lòng Trương Yến thật sự cảm thấy rất có tội, nếu đổi lại là những người phụ nữ khác chắc chắn cô ấy sẽ giương cờ đứng về phía chị Kiều Kiều, để chị Kiều Kiều đoạt lấy cậu Phương.

Lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, Trương Yến rất rõ ràng những chỗ tốt khi có một chỗ dựa mạnh mẽ, mà cậu Phương không thể nghi ngờ chính là một bắp đùi rất lớn, lại thêm giữa chị Kiều Kiều cùng cậu Phương không phải không có cảm tình, hai người đã quen biết từ nhỏ, cũng có thể xem là nửa thanh mai trúc mã, có thể ở cùng nhau là tốt nhất.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Yến, Phương Minh không cách nào đưa ra đáp án, buông tha Tử Du cậu không làm được, nhưng nếu để Hàn Kiều Kiều dẫn theo đứa bé rời khỏi như thế, cậu lại không cam lòng, hoặc có lẽ, trong xương cậu vẫn có loại tư tâm của đàn ông càn quấy.

Không có được đáp án, Trương Yến cũng không dám hỏi nữa, hai lần hỏi vừa rồi đã dùng hết dũng khí của cô ấy, cô ấy không

phải chị Kiều Kiều, dám rống to mắng to trước mặt cậu Phương.

Một phía hành lang, bóng dáng Mộng Cơ lại xuất hiện một lần nữa, không phải cô ấy đến xem náo nhiệt, mà là tới tạm biệt Phương Minh.

"Trong tộc có chút việc cần tôi trở về xử lý, không thể ở lại thêm nữa."

"Lần này cám ơn cô."

Phương Minh gật đầu, chẳng qua cậu cũng chú ý tới vẻ mặt muốn nói lại thôi của hai bà lão bên cạnh Mộng Cơ, hỏi: "Thế nào, gặp phải vấn đề gì sao?"

"Không có gì, hôm nay trong tộc có một hội nghị, phỏng chừng tôi phải tới trễ, mấy lão già chỉ biết dùng quy củ đè người kia… Chẳng qua cũng không phải chuyện lớn gì, tối đa cũng chỉ bị lải nhải vài câu thôi. Được rồi, tôi phải đi trước đây."

Vẻ mặt Mộng Cơ tràn đầy thản nhiên, cũng không dừng lại lâu, chẳng qua khi lướt qua bên cạnh Phương Minh, liếc nhìn đứa trẻ sơ sinh trong ngực Phương Minh, cô ấy lại vừa cười vừa nói: "May mà cục cưng nhỏ này giống mẹ cô bé, tương lai nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, chứ nếu con bé giống cậu… Chậc chậc..."

Đối mặt với sự cười nhạo của Mộng Cơ, Phương Minh cũng tức cười, trước đây sở dĩ cậu hợp tác với Mộng Cơ là vì bất đắc dĩ, nhưng không thể không thừa nhận, đây là một người phụ nữ rất biết cách làm người, hợp tác với cô ấy luôn khiến cậu cảm thấy như được tắm xong gió xuân, hơn nữa còn sẽ bắt đầu không quá phòng bị cô ấy nữa.

Ở trong nước, cậu chỉ gặp được duy nhất một người phụ nữ giống như vậy, đó chính là Niệm Dao Băng, cả hai đều là người phụ nữ mạnh vì gạo, bạo vì tiền, có dã tâm nhưng biết đúng mực.

Ra khỏi bệnh viện, hai bà lão có chút oán trách nhìn về phía Mộng Cơ, một vị trong đó nói: "Tiểu thư, vì sao tiểu thư không nói chân tướng sự thật cho cậu ấy, lần này vì hoàn thành chuyện của cậu ấy mà tiểu thư đã không kịp tham gia hội nghị chọn người kế thừa, tiểu thư hi sinh lớn như vậy, nhưng nếu cậu ấy không biết thì hi sinh này còn có ý nghĩa gì nữa?"

Khóe miệng Mộng Cơ cong lên, quay đầu liếc nhìn bệnh viện, ý vị thâm trường đáp: "Có một số việc phải để đối phương tự mình phát hiện mới càng có ý nghĩa."

Chương 1024: Kết cục cuối cùng

Sau nửa giờ, cửa phòng bệnh được mở ra, Trương Yến đang đứng ngoài hành lang lập tức thăm dò nhìn lại, kết quả vừa lúc đụng phải Diệp Tử Du đang đi tới. Trương Yến không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Tử Du, mang trên mặt vẻ hậm hực.

Chút tâm tư nho nhỏ đó của Trương Yến sao Diệp Tử Du có thể không biết, không để ý đến Trương Yến, Diệp Tử Du trực tiếp nhìn về phía Phương Minh đang đứng ngoài hành lang ôm đứa trẻ sơ sinh, lạnh lùng nói: "Anh vào đây mau đi."

Thấy khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Tử Du, ngay cả tên mình cũng không gọi, trong lòng Phương Minh lộp bộp một chút, một loại dự cảm xấu dâng lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo Tử Du vào phòng bệnh.

Rầm!

Cửa phòng bệnh đóng lại, chỉ có một mình Trương Yến bị nhốt ở ngoài phòng bệnh, không biết phải nói như thế nào, quả thật, so sánh với ba đương sự khác cô ấy chỉ là người ngoài.

Trong phòng bệnh, Hàn Kiều Kiều cũng đang nghiêm mặt, Phương Minh đến nhưng ngay cả nhìn Hàn Kiều Kiều cũng không nhìn lấy một lần, chỉ lạnh lùng nói: "Trả đứa bé lại cho tôi."

Lúc này Phương Minh giống hệt như một con rối, hai người nói gì thì cậu làm cái đó, ôm đứa bé tới đạt bên cạnh Hàn Kiều Kiều, nhìn đứa bé an tường chìm vào giấc ngủ, lúc này trên mặt Hàn Kiều Kiều mới lộ ra dáng tươi cười, chỉ có điều nụ cười này

không dành cho Phương Minh.

Phòng bệnh, lại lâm vào yên lặng ngắn ngủi.

Ánh mắt của Phương Minh đảo quanh người hai cô gái, tiếp tục như vậy cũng không phải cách, nhất định phải đánh vỡ im lặng.

Chẳng qua ngay khi Phương Minh chuẩn bị mở miệng, Diệp Tử Du đã mở miệng trước một bước.

"Anh Phương Minh, anh nói hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Cái này..." Phương Minh có chút do dự, không biết nên trả lời như thế nào.

"Đừng cái này cái kia, cậu cứ nói thẳng đi, giữa tôi và Tử Du cậu chọn ai? CMN cậu có còn là đàn ông không?" Hàn Kiều Kiều cũng mở miệng, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Phương Minh.

Bị Hàn Kiều Kiều đâm một cái như thế, Phương Minh cũng không nhịn được, trực tiếp đáp: "Còn có thể làm sao, cả hai người ai anh cũng không buông bỏ."

Rốt cục Phương Minh cũng nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Mà sau khi nói xong, trong lòng Phương Minh lập tức cảm thấy thấp thỏm, bởi vì cậu biết ý nghĩ này của cậu quá ích kỷ, dù là với Tử Du hay với Hàn Kiều Kiều cũng đều không công bằng, nhưng nếu bảo cậu từ bỏ Tử Du đó là chuyện không có khả năng, mà yêu tinh Hàn Kiều Kiều kia đã phát sinh quan hệ với mình, cũng đã có cốt nhục của mình, cậu tự nhận cậu không thể để hai mẹ con cô ấy sống với một người đàn ông khác.

Trông cậy vào chuyện yêu tinh Hàn Kiều Kiều kia thủ thân vì mình? Căn bản là Phương Minh không ôm hi vọng ấy, người phụ nữ này vốn am hiểu chọc người, nếu vẫn là hoa vô chủ, có trời

mới biết cô ấy sẽ khiến bao nhiêu người đàn ông động tâm.

Vì những lời này của Phương Minh mà phòng bệnh lại trở nên im lặng, chẳng qua nếu Phương Minh cẩn thận tỉ mỉ quan sát lập tức sẽ phát hiện, hai người Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều đều không mấy kinh ngạc, dường như câu trả lời này của Phương Minh đã nằm trong dự liệu của các cô.

Hơn nữa, vẻ mặt của hai người còn rất bình tĩnh, không hề có chút tức giận nào.

Cho dù Phương Minh có trì độn hơn nữa cũng đã nhận ra những điểm ấy, lại nhìn nhìn Hàn Kiều Kiều cùng Diệp Tử Du, đột nhiên cậu trở nên có chút kích động, kích động như vậy ngay cả khi đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp lúc trước cũng chưa từng có.

"Thì ra anh Phương Minh nghĩ như vậy, vậy anh Phương Minh có từng nghĩ tới sẽ để ai làm chính thất, ai làm tiểu... thiếp chưa?"

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Tử Du, lúc này Phương Minh ngược lại rất sảng khoái đưa ra đáp án.

"Đều là chính thất, nào có phân chia lớn nhỏ gì."

"Nói như thế cũng không sai, nhưng dù sao đây cũng là thời hiện đại, không phải cổ đại, ba vợ bốn nàng hầu là phạm pháp, cho dù bọn em có đồng ý nhưng vậy sao có thể đối mặt với ánh mắt của người đời đây? Chớ nói chi làm vậy là vi phạm luật pháp quốc gia." Diệp Tử Du tiếp tục mở miệng hỏi.

Ba vợ bốn nàng hầu, thoạt nhìn rất tốt đẹp, chỉ cần mấy cô gái đồng ý là được. Nhưng trên thực tế trong chuyện này còn rất nhiều vấn đề, bởi đây không chỉ là đơn thuần là vấn đề nam nữ, mà còn dính đến gia đình của hai bên.

Làm gì có bậc cha mẹ nào nguyện ý để con mình làm thiếp cho

người khác? Đến lúc đó biết phải giới thiệu với thân thích họ hàng như thế nào đây? Phải giới thiệu với đồng nghiệp như thế nào đây?

Hôn nhân vốn đã là chuyện của hai gia đình, huống chi còn là loại tình huống đặc thù ba vợ bốn nàng hầu, trừ phi cha mẹ nhà gái không quan tâm tới chuyện này. Nhưng Phương Minh rất rõ ràng, cho dù là người nhà chú Diệp hay là mẹ Hàn Kiều Kiều, đều sẽ không chấp nhận chuyện để con gái mình chung chồng cùng một cô gái khác.

Ngược lại, vấn đề lớn nhất trong con mắt của mọi người là chế độ một vợ một chồng, dưới cái nhìn của Phương Minh đây vốn không phải là vấn đề, bởi vì người tu luyện không cần tuân thủ pháp luật thế tục, chỉ trừ một số ước định đã thành điều lệ.

"Anh Phương Minh, tuy rằng em rất tức giận, nhưng tình huống trước mắt đã như vậy, cho dù em có tức giận cũng chỉ có thể ôn hòa nhã nhặn suy xét biện pháp giải quyết, vừa rồi em và chị Kiều Kiều cũng đã thương lượng, tuy rằng chị Kiều Kiều nói có thể rời khỏi anh, nhưng nếu kết cục là vậy, đứa bé sẽ biến thành đứa bé mồ côi cha, đây thật sự không phải là chuyện tốt đối với sự trưởng thành của đứa bé."

Ánh mắt Diệp Tử Du nhìn về phía Phương Minh, đáy mắt thuần triệt, không có chút oán hận nào, có lẽ trong lòng cô gái nhỏ rất tức giận, nhưng từ khoảnh khắc nhìn thấy đứa bé kia, sự thiện lương trong lòng cô gái nhỏ đã khiến cô gái suy nghĩ càng nhiều hơn.

Chẳng qua vẫn còn một nguyên nhân khác, vì đối phương là Hàn Kiều Kiều, nếu đổi lại là những người phụ nữ khác, Diệp Tử Du tự nhận mình tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, thế nhưng Hàn Kiều Kiều lại không giống.

Đều là phụ nữ, Diệp Tử Du rất rõ ràng tình cảm của Hàn Kiều

Kiều đối với Phương Minh kỳ thực cũng không ít hơn mình bao nhiêu, chỉ có điều Hàn Kiều Kiều lựa chọn giấu giếm, thậm chí ngay cả chính cô ấy cũng bị lừa dối, không dám nhìn thẳng vào phần cảm tình này.

Đương nhiên, Diệp Tử Du cũng biết thái độ làm người của Hàn Kiều Kiều, bởi vì chuyện này, sợ rằng Hàn Kiều Kiều sẽ cảm thấy áy náy với cô cả đời, sau này chắc chắn sẽ xem cô là lớn. Nghĩ như vậy, nếu cô kéo Hàn Kiều Kiều vào cùng chiến tuyến với cô cũng có thể tính là chuyện tốt.

Đầu năm nay người đàn ông ưu tú quá quý hiếm, cho nên có quá nhiều phụ nữ liều lĩnh như con thiêu thân lao đầu vào lửa muốn tới gần, dù biết đối phương đã có vợ cũng sẽ không buông tha, cũng giống bài hát như thế này: Ở tuổi ba mươi ba có được tấm chân tình quý biết bao, cô gái trẻ cầu xin em nhường cô ấy một chút, để người đàn ông quyết định sẽ cùng ai cao chạy xa bay (1).

(1) Lời bài hát Cô ấy đến nghe buổi biểu diễn của tôi – Curley Cao.

Diệp Tử Du có tự tin với chính mình, nhưng nghĩ tới sự hung mãnh của Phương Minh trên phương diện kia, tự cảm thấy ăn không tiêu, vì thế kéo theo Hàn Kiều Kiều chưa chắc đã là chuyện không tốt, dù sao người phụ nữ này cũng có vẻ ngoài yêu tinh như vậy, ở phương diện kia khẳng định là lợi hại hơn chính mình.

Không phải Đường Diễm thường xuyên nói, trên đời này không có mèo nào không thích trộm đồ tanh sao, nếu muốn người đàn ông không ăn vụng chỉ có một cách duy nhất, chính là ép khô người đàn ông ấy, cho dù muốn ăn vụng cũng hữu tâm vô lực, Trần Trạch nhà cô ấy đã bị cô ấy ép khô như vậy.

"Anh Phương Minh, nếu anh có thể thuyết phục được gia đình em và chị Kiều Kiều, ba người chúng ta cũng có thể ở cùng nhau,

chị Kiều Kiều nói chị ấy không cần danh phận."

Cho dù có thiện lương, Diệp Tử Du cũng không thể thiện lương tới mức nhường vị trí chính thất, tên trên giấy đăng ký kết hôn chỉ có thể là tên cô.

Nghe thấy những lời Diệp Tử Du nói, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ vui mừng, mặc dù chuyện giải quyết cha mẹ hai nhà không đơn giản, nhưng ít ra cũng khiến cậu có thêm hi vọng.

"Đừng vui mừng quá sớm, trừ điều này ra em và Tử Du đã quyết định, sau này anh thấy người khác phái phải cách xa một chút, ví dụ như cô gái Tây kia, cô ấy và anh có quan hệ như thế nào? Em thấy hai người có vẻ rất ăn ý..."

Hàn Kiều Kiều bĩu môi, bắt đầu sử dụng quyền lực, mà sau khi Phương Minh nghe được lại cười một tiếng, giải thích: "Cô ấy là bạn hợp tác với anh ở phương Tây, ban đầu khi ở phương Tây anh đã hợp tác với cô ấy vài lần, lần này cũng nhờ cô ấy mang Dịch Thần Linh đến mới có thể khiến em thuận lợi sinh đứa bé này ra."

"Quên đi, nể tình cô ấy là ân nhân cứu mạng của em, em không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa, chẳng qua sau này dù anh có muốn tìm đồng bạn hợp tác cũng không được tìm nữ, cho dù không còn biện pháp nào khác cũng phải được em... Chủ yếu là được Tử Du đồng ý trước đã."

Hàn Kiều Kiều biết địa vị của chính mình, cô ấy biết nhất định Tử Du sẽ làm lớn, tuy rằng Tử Du nhỏ tuổi hơn cô ấy, nhưng nếu không phải vì cô ấy đã sinh đứa bé ra rồi, sợ rằng Tử Du tuyệt đối sẽ không tiếp nhận thực tế trước mắt, dựa theo điểm này cô ấy phải cảm kích Tử Du.

"Ừm, chị Kiều Kiều nói rất đúng, chẳng qua nếu người ta đã có ân cứu mạng với chị Kiều Kiều còn có Đồng Đồng, vậy nên gọi điện thoại hẹn đối phương ăn một bữa cơm, ngay mặt bày tỏ lòng

biết ơn của mình một chút."

"Đồng Đồng?"

Phương Minh hơi kinh ngạc khi nghe thấy những lời Diệp Tử Du nói, ngay sau đó lại liếc nhìn đứa trẻ sơ sinh đang nằm trên giường, chẳng lẽ Đồng Đồng là tên con gái mình?

"Trong nhà không phải có Alice cùng Bảo Bảo rồi sao, vì thế mới vừa rồi em đã thương nghị cùng chị Kiều Kiều, quyết định lấy nhũ danh cho đứa bé này là Đồng Đồng, về phần tên chính của đứa bé thì anh cứ quyết định đi." Diệp Tử Du giải thích nói.

"Tên của con gái anh..."

Phương Minh có chút kích động, trong đầu lập tức xuất hiện mấy cái tên "Huyên Huyên", "Nhược Vũ", "Thanh Hàm", "Khả Hinh" ...

"Dừng ngay, đừng có lấy mấy cái tên gì mà Ninh Ninh, Huyên Huyên, Hàm Hàm… mấy cái loại tên nát này, ngoài đường đầy người có tên như vậy, hiện tại anh thử ra đường hô một tiếng Huyên Huyên xem, không được mười người thì cũng phải có năm, sáu người quay đầu lại."

Bị Hàn Kiều Kiều nói trúng tâm tư, vẻ mặt Phương Minh có chút xấu hổ, chẳng qua tỉ mỉ nghĩ lại lại thấy cô nói rất có lý, mấy đứa bé trai sinh vào những năm 70-80 phần lớn đều lấy tên Kiến Quốc, Vệ Dân, nữ thì là Mỹ Liên, Tú Dung, Quế Anh; mà tới 10x thì đặt tên theo lối văn nghệ, cái gì Mộng Hàm, Huyên Huyên, Oánh Oánh...

Tưởng tượng qua thêm vài chục năm, mấy bác trai bác gái múa ở quảng trường toàn tên Oánh Oánh, Huyên Huyên… Hình tượng này quá đẹp, không dám miêu tả.

"Chuyện đặt tên không cần vội, đợi sau khi về nước lại nói sau,

chúng ta không thể ở lại nước ngoài quá lâu được, anh hẹn cô gái kia cùng đi ăn một bữa, biểu thị sự cảm ơn xong chúng ta lập tức về nước."

Phương Minh gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi tới số của Mộng Cơ, chẳng qua cuộc gọi đầu không ngờ không ai nhận máy, mà cuộc gọi thứ hai, cô ấy lại tắt máy rất nhanh.

"Có thể cô ấy đang bận chuyện gì đó, không tiện nghe."

Phương Minh giải thích một câu với Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều, chẳng qua trong lòng cậu lại đang thầm suy tư.

Lúc trước Mộng Cơ nói muốn mau chóng đi tham gia một hội nghị, nghe thì có vẻ đây là hội nghị quan trọng gì đó, vì vậy mới không tiện nghe điện thoại, cậu chỉ cần chờ Mộng Cơ gọi lại là được rồi.

Chương 1025: Phương Tây bắt đầu loạn

Thị trấn Roland vì cây lan tử la mà nổi tiếng.

Mặc dù diện tích toàn bộ trấn nhỏ không lớn, nhưng là một điểm du lịch vô cùng nổi tiếng của phương Tây, bởi vì nơi này rất nhiều tử la lan mọc thành phiến, như mộng như ảo, rất được các cặp đôi trẻ tuổi ưa thích.

Ngoài ra, thị trấn Roland còn có một danh xưng khác là thành phố đi vào giấc mộng.

Cuộc sống tiết tấu nhanh thời nay tạo nên áp lực rất lớn, không ít người đã bị mắc bệnh mất ngủ hay rối loạn giấc ngủ, nhưng sau khi bọn họ tới thị trấn Roland lại không giống vậy, ở thị trấn Roland rất hiếm khi xuất hiện chứng mất ngủ, ai cũng có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Cũng chính vì điểm này, thị trấn Roland đã trở thành thiên đường của người mất ngủ, chỉ là thị trấn Roland thuộc về trấn nhỏ nửa phong bế, mặc dù du khách có thể đến du lịch nhưng lại không thể nào ở lại đây vào buổi tối, chỉ có một hai nhà nghỉ duy nhất nhưng lại có giá trên trời, người thường căn bản không thể ở nổi.

Bên trong thị trấn Roland có một tòa thành, đây là tài sản riêng do một vị cựu công tước lưu lại, hiện tại do hậu nhân của hắn kế thừa, chẳng qua vị hậu nhân kia lại cố gắng hạ thấp mình, người bên ngoài không biết quá nhiều tin tức về hắn, đương nhiên càng không biết chủ của tòa lâu đài này là người của tộc Nightmare, mà tòa lâu đài này chính là một trong những đại bản doanh của tộc

Nightmare.

Bên trong lâu đài!

Lúc này sắc mặt Mộng Cơ lạnh như băng, ở bên cạnh cô ấy còn có hai cô gái bộ dáng thất kinh, ba người các cô đều là người được đề cử trở thành người thừa kế chức vị tộc trưởng tương lai của tộc Nightmare, lần này các cô ấy xuất hiện ở nơi này cũng là vì tham gia đại hội tuyển cử kế thừa chức tộc trưởng.

Toàn bộ lâu đài, cao tầng của tộc Nightmare gần như đều đã đến đông đủ, mà giờ khắc này ánh mắt của đám người ở đây đều nhìn về phía hai người thanh niên ở phía trước nhất, một người tóc bạc một người tóc vàng.

"Vị trí tộc trưởng tộc Nightmare thuộc về ta, hiện tại nếu các ngươi tuyên bố sẽ hiệu trung với ta còn có thể sống sót, nếu không ta cũng không ngại lạt thủ tồi hoa, hoặc là phế tu vi của các ngươi đi, sau đó bán cho các thế lực khác. Dù sao phụ nữ của tộc Nightmare chúng ta cũng rất nổi tiếng ở chợ đêm hạng nhất đấy." Vẻ mặt người đàn ông tóc vàng tràn đầy âm tà nhìn về phía ba người Mộng Cơ, uy hiếp.

"Tộc trưởng, trưởng lão, các ngươi nghe mấy lời Andre nói đi, người như hắn thích hợp trở thành tộc trưởng sao?"

Một cô gái bên cạnh Mộng Cơ đưa mắt nhìn về phía một ông lão đang đứng bên cạnh, đây là tộc trưởng đương nhiệm của tộc Nightmare.

Chỉ là lúc này sắc mặt tộc trưởng tộc Nightmare cực kỳ khó coi, đối mặt với lời chất vấn của tộc nhân vẫn không nói một lời, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía người đàn ông tóc bạc đứng sau lưng Andre, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Không ai rõ ràng sự kinh khủng của người đàn ông tóc bạc này

hơn hắn, nếu không phải người nọ đang ở đây, Andre dám làm càn như vậy đã sớm đã bị hắn thanh lý môn hộ, tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng bây giờ hắn không dám, bởi vì khí tức mạnh mẽ mà người đàn ông tóc bạc mới bộc lộ ra ngoài khiến hắn hiểu rõ, cho dù toàn tộc Nightmare cùng tiến lên cũng không phải đối thủ của người ta, nếu hắn chọc giận đối phương, sợ rằng không có tộc nhân nào ở đây có thể trốn thoát.

Nếu mấy người bọn họ đều gặp độc thủ, tộc Nightmare không khác gì đã bị tiêu diệt.

Tuy rằng Andre dám phạm thượng, nhưng chí ít Andre cũng là người của tộc Nightmare, hơn nữa cũng là một trong những người được đề cử thừa kế chức tộc trưởng, để Andre trở thành người thừa kế tốt hơn chuyện để tộc Nightmare bị tiêu diệt nhiều.

Cho nên, tộc trưởng tộc Nightmare còn có những trưởng lão kia đã ở chấp nhận để Andre khoa trương.

Khác với sự hoang mang rối loạn của hai cô gái kia, nét mặt Mộng Cơ lạnh như băng nhưng trong lòng cũng đang tự hỏi, vì sao tộc trưởng cùng các trưởng lão lại đột nhiên im lặng mặc kệ Andre phách lối như vậy? Có phải còn có chân tướng gì cô ấy chưa biết hay không?

Hiển nhiên Andre có chỗ dựa nên mới không sợ hãi gì, mà trong số những người đang ở đây, người duy nhất cô ấy không biết chỉ có người đàn ông tóc bạc kia, từ sau khi người này xuất hiện vẫn luôn không nói một lời, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây đều không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng càng như vậy càng khiến Mộng Cơ cảm thấy, rất có thể lực lượng khiến Andre kiêu ngạo như vậy tới từ chính người đàn ông tóc bạc này.

"Nếu tộc trưởng cùng các trưởng lão đều tán thành Andre trở thành người thừa kế, đương nhiên ta không có dị nghị gì."

Trước khi chưa biết rõ chân tướng, Mộng Cơ không tính để bản thân mình mạo hiểm, tuy rằng cô ấy rất muốn có được thân phận người thừa kế chức tộc trưởng tộc Nightmare, nhưng cũng không phải là không có không được.

"Ha ha, quả nhiên Mộng Cơ ngươi rất thức thời, rất tốt, như vậy đi, ta đảm nhiệm danh hiệu người thừa kế chức tộc trưởng, ngươi trở thành phu nhân của ta, như vậy cũng không tính là bạc đãi ngươi."

Ánh mắt Andre nhìn phía Mộng Cơ có dục vọng, Mộng Cơ không chỉ là một trong những người được đề cử trở thành người thừa kế, cô ấy còn là người phụ nữ xinh đẹp nhất tộc Nightmare, chỉ có điều ngày bình thường Mộng Cơ chưa từng cho hắn sắc mặt tốt, mà hiện tại hắn lại có cơ hội bắt được mỹ nhân này vào tay.

"Cái gì mà người thừa kế, từ hôm nay trở đi, ngươi là tộc trưởng tộc Nightmare."

Người đàn ông tóc bạc vẫn đang im lặng đột nhiên mở miệng, mà hắn vừa nói ra lời này lập tức khiến tất cả mọi người ở hiện trường ngây ngẩn cả người, toàn bộ người của tộc Nightmare dùng ánh mắt căm thù nhìn về phía hắn.

Trong khi tộc trưởng đương nhiệm còn đang tại thế lại muốn để Andre đảm nhiệm chức tộc trưởng, điều này cũng tương đương với việc phản bội tộc Nightmare, sẽ trở thành địch với toàn bộ tộc Nightmare.

"Các hạ khinh người quá đáng, Andre là tộc nhân của tộc Nightmare tôi, có tư cách trở thành người thừa kế chức tộc trưởng, lão phu có thể tiếp nhận kết quả này, cũng nguyện ý nể mặt các hạ, nhưng các hạ nói thế có phải quá không đặt tộc

Nightmare tôi vào mắt hay không? Chẳng lẽ các hạ thật sự cho rằng tộc Nightmare tôi là quả hồng mềm ai cũng có thể bóp được sao?"

Tộc trưởng tộc Nightmare căm tức nhìn người đàn ông tóc bạc, thế nhưng người đàn ông tóc bạc lại không nhúc nhích chút nào, chỉ điểm một chỉ về phía tộc trưởng tộc Nightmare.

Không hề thấy năng lượng giao động, vậy mà sắc mặt tộc trưởng tộc Nightmare bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn, miệng há lớn như muốn nói gì đó, đáng tiếc đã không còn cơ hội, còn chưa phát thành tiếng thân thể đã ngã thẳng xuống mặt đất.

Tộc trưởng tộc Nightmare là người đã đạt tới Thiên Cấp, không ngờ lại chết như vậy, trên mặt tất cả tộc nhân của tộc Nightmare bên trong lâu đài đều lộ ra vẻ khủng hoảng cùng sợ hãi.

Đúng vậy, trong tộc Nightmare, ngoại trừ tộc trưởng là cường giả Thiên Cấp ra chỉ còn hai vị trưởng lão cũng là cường giả Thiên Cấp, nhưng ngay cả tộc trưởng cũng không thể tiếp được một chỉ của đối phương, hai vị trưởng lão còn lại kia căn bản không dám phản kháng, rất sợ sẽ rập khuôn theo bước tộc trưởng.

"Thì ra Andre dựa vào các hạ, thực lực của các hạ quả thật rất mạnh mẽ, nhưng tộc Nightmare tôi là một thành viên của Hắc Ám Hội Nghị, các hạ không sợ sau này hội nghị trưởng cùng những đầu sỏ khác của Hắc Ám Hội Nghị tìm tới tận cửa đòi lại công đạo thay tộc Nightmare ta sao?"

Mộng Cơ mở miệng, mặc dù biết mình nói ra lời này có thể mang tới đại họa diệt thân, nhưng lúc này cô ấy không thể giữ yên lặng được, đối phương hung hăng như vậy, dựa vào bản thân tộc Nightmare căn bản không thể đè ép đối phương được, chỉ có thể kéo tấm da hổ là Hắc Ám Hội Nghị này ra.

Hắc Ám Hội Nghị là đông đảo chủng tộc Hắc Ám liên minh tạo

thành, tuy ngày thường mọi người có ám đấu, nhưng vẫn có một số luật thép cần phải tuân thủ, nếu có thế lực nào bị người ngoài uy hiếp, nhất là khi gặp phải tai ương diệt tộc, thành viên khác của Hắc Ám Hội Nghị nhất định phải ra tay giúp đỡ.

Cũng chính vì có luật thép này tồn tại nên những chủng tộc nhỏ trong liên minh mới có khả năng sống sót, nếu không đã rơi vào kết cục bị Giáo Hội tiêu diệt hoặc bị các thế lực khác thâu tóm.

"Hắc Ám Hội Nghị?"

Trên mặt người đàn ông tóc bạc lộ ra vẻ trào phúng, "Bây giờ Hắc Ám Hội Nghị không có thời gian để ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt này của các ngươi đâu, bọn họ đang phải suy tính cách đối phó với thánh đồ của Giáo Hội."

"Thánh đồ?"

Nghe được hai chữ này, phần lớn tộc nhân của tộc Nightmare đều cảm thấy đầu óc mơ hồ, thế nhưng sắc mặt của mấy trưởng lão cùng Mộng Cơ lại thay đổi, bởi vì bọn họ biết thánh đồ có ý gì.

Ở trong kinh văn của Giáo Hội, Chúa là chí cao vô thượng, mà khi ở nhân gian Chúa hóa thân thành Chúa Giê-su có thu mười hai môn đồ, người ngoài xưng mười hai vị này là môn đồ, trong đó cũng bao gồm kẻ đã phản bội Chúa Giê-su.

Thế nhưng ở nội bộ của Giáo Hội, bọn họ lại xưng mười hai môn đồ này là thánh đồ, là tồn tại gần với Chúa Giê-su nhất.

Có tin đồn mười hai môn đồ này phân biệt thừa kế lực lượng của Chúa Giê-su, mỗi một môn đồ đều có thực lực thâm bất khả trắc, chỉ cần một vị môn đồ xuất hiện đã đủ tiêu diệt tận gốc Hắc Ám Hội Nghị.

Chẳng qua trong điển tịch của Giáo Hội còn có một tin tức

khác, Hắc Ám Hội Nghị đã thăm dò được, mười hai vị môn đồ này đã sớm đuổi theo bước chân của Chúa Giê-su rời đi, không ở trong nhân thế nữa.

Nếu đổi lại là những người khác nói ra lời như vậy, nhất định Mộng Cơ sẽ cho rằng đối phương đang nói xạo, nhưng dựa vào thực lực của người đàn ông tóc bạc trước mắt căn bản không cần nói sạo làm gì.

"Loạn thế đã tới, toàn bộ thế lực trên thế giới đều muốn xào bài một lần nữa, mà nếu tộc Nightmare các ngươi muốn sống sót chỉ còn lựa chọn phụ thuộc vào thế lực càng mạnh mẽ hơn, bằng không, kết cục chờ đợi các ngươi chỉ có diệt tộc."

Uy hiếp, người đàn ông tóc bạc đang uy hiếp trắng trợn, thế nhưng hết lần này tới lần khác đối phương có thực lực để nói ra mấy lời uy hiếp như vậy, mà Andre thì lại mừng rỡ như điên, hắn vốn cho rằng mình chỉ có thể lấy được thân phận người thừa kế, không nghĩ tới bản thân có thể trực tiếp trở thành tộc trưởng.

Có vị đại nhân này lại thêm thế lực sau lưng vị đại nhân này ủng hộ, vị trí tộc trưởng tộc Nightmare này ai cũng không đoạt nổi, bản thân mình có thể ngồi cực kỳ an ổn.

Đến lúc này, dường như tộc Nightmare không còn sự lựa chọn nào khác.

Nói cho cùng thần phục vẫn tốt hơn bị diệt vong nhiều.

...

Vatican.

"Giáo hoàng bệ hạ, vừa nhận được hội báo của tổng giám mục France, thần tử điện hạ ở phương Đông đã trở lại rồi, đồng thời còn hỏi tổng giám mục các tin tức liên quan tới tộc Nightmare, tổng giám mục cho rằng thần tử sẽ đến tổng bộ của tộc Nightmare,

sợ thần tử gặp phải nguy hiểm nên mới cố ý hội báo tin tức."

Giáo hoàng Louis Vuitton đang ở bên trong thánh điện Vatican nghe cấp dưới báo cáo, biểu hiện trên mặt không chút thay đổi, thế nhưng cô gái đang đứng bên cạnh lại thay đổi sắc mặt.

Cô gái này không phải là ai khác, chính là thánh nữ giáo hội Iveney.

"Chính là cái tên khốn nạn đến từ chính phương Đông sao?"

Một người thanh niên trẻ tuổi tuấn dật đứng bên cạnh Iveney, trên người mặc trang phục kỵ sĩ, một thân khôi giáp phải nặng chừng ngàn cân thế nhưng người đàn ông mặc lên người lại không hề cảm thấy không thoải mái, có thể nghĩ sức thừa nhận của thân thể này mạnh tới cỡ nào.

"Varen, suy cho cùng Phương Minh cũng là thần tử, lời nói phải cẩn trọng chú ý." Trong đại điện, một vị tổng giám mục hơi bất mãn nói.

"Cái gì mà thần tử, tổ tiên ta đã nói, Chúa căn bản sẽ không chuyển thế đến phương Đông, thần tử này là giả mạo, hay các ngươi cho rằng tổ tiên ta sẽ nói dối?"

Varen không có chút tôn kính đối với tổng giám mục, thậm chí đối với giáo hoàng cũng là như thế, ngược lại, đối mặt với sự ngang ngược càn rỡ của Varen, Louis Vuitton cùng những tổng giám mục khác không hề tức giận.

Chương 1026: Giáo hội tới

Lâu đài trong thị trấn Roland!

Hoa tươi toàn thành, vô số người bận rộn vì bố trí hôn lễ, chẳng qua điều quỷ dị là trên mặt những người này không hề có chút vui mừng nào, thật giống như lễ sắp được cử hành không phải hôn lễ mà là tang lễ.

Vui mừng bố trí, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang tới một loại cảm giác đè nén.

Bên trong lâu đài, trong phòng hóa trang thuộc về cô dâu, Mộng Cơ ngồi trước gương trang điểm, vẻ mặt bình thản, không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc biến hóa gì, mà giờ khắc này có mấy người phụ nữ đang trang điểm cho cô ấy.

Với tư cách là cô dâu, cô ấy là một trong những nhân vật chính ngày hôm nay.

"Tiểu thư, tiểu thư thật muốn gả cho Andre?"

Trong phòng hóa trang, sau khi mấy người phụ nữ kia đi ra khỏi phòng hết, bà lão sau lưng cô mới không nhịn được lên tiếng hỏi.

Bà đã ở bên cạnh tiểu thư từ khi tiểu thư còn nhỏ, bà hiểu rõ tính tình của tiểu thư nhà mình, bề ngoài thoạt nhìn rất hiền hoà dễ nói chuyện, gần như rất ít khi nổi giận vì chuyện gì đó, nhưng từ trong xương tiểu thư lại là loại người rất quật cường rất mạnh mẽ rất cố chấp, chuyện tiểu thư không muốn làm không ai có thể miễn cưỡng tiểu thư được.

Bà lão biết tiểu thư nhà mình vốn chướng mắt Andre, cho nên dựa theo lẽ thường tiểu thư không thể đồng ý yêu cầu của Andre được, cho nên bà luôn cảm thấy nghi ngờ không rõ, vì sao lần này tiểu thư nhà mình lại không phản kháng?

"Gả cho Andre, vì sao tôi lại phải gả cho hắn?" Mộng Cơ cười cười quay đầu hỏi.

"Nhưng mà tiểu thư, hiện tại Andre có vị cường giả kia làm chỗ dựa, nếu tiểu thư không đáp ứng... Tôi biết rồi, đây chỉ là kế hoãn binh, đợi đối phương thả lỏng chúng ta lập tức len lén trốn khỏi lâu đài."

Trên mặt bà lão có vẻ hiểu rõ, dường như chỉ có đáp án này mới có thể giải thích nguyên nhân vì sao tiểu thư nhà mình lại có phản ứng như vậy.

"Trốn? Bà cảm thấy trước mặt cường giả như vậy chúng ta có thể trốn được sao?"

Trên mặt Mộng Cơ mang theo vẻ tự giễu, mà bà lão cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ thất vọng và nhụt chí, quả thật vậy, trước mặt cường giả cấp bậc đó căn bản không có khả năng chạy trốn, sợ rằng trong lâu đài có xảy ra chuyện gì cũng không thể thoát khỏi cảm giác của đối phương.

"Tiểu thư, vậy không lẽ tiểu thư thực sự nhận mệnh như vậy?" Bà lão vẫn có chút không cam lòng hỏi.

"Không nhận mệnh thì có thể làm sao được nữa? Chết tử tế không bằng sống tiếp, tuổi tôi còn trẻ tới cỡ nào, tôi không muốn chết."

Bà lão không phản bác được, chỉ mang vẻ mặt áy náy nhìn Mộng Cơ, là mình không có bản lãnh mới khiến tiểu thư sa vào tình cảnh trước mắt, bà cảm thấy thẹn với sự tín nhiệm của lão

chủ nhân.

Thế nhưng trên gương mặt Mộng Cơ, nơi bà lão không thấy được lúc này không hề có vẻ bất đắc dĩ hay chấp nhận số phận gì, ngược lại trên mặt có vẻ kiên định, hơn nữa đối với cô ấy, hoàn cảnh hiện tại vẫn chưa phải là sơn cùng thủy tận, cô ấy đang đợi, đợi một người đến.

Ở phương Tây không hề có phong tục chọn ngày lành tháng tốt, nhưng thời gian tới hôn lễ cũng không còn nhiều lắm, hôn lễ của Andre cùng Mộng Cơ lần này không mời người ngoài, tất cả người tham gia đều là tộc nhân của tộc Nightmare.

Mười giờ sáng, hôn lễ được cử hành đúng hạn, đám trưởng lão tộc Nightmare giữ vai trò là người chứng hôn, cho dù bọn hắn có nguyện ý hay không, muốn còn sống nhất định phải tiếp nhận tất cả.

"Đại nhân, vậy ta đi đây."

Hôm nay Andre mặc đồ tây, nịnh nọt liếc nhìn người đàn ông tóc bạc, chẳng qua người đàn ông tóc bạc không thèm trả lời hắn, mà Andre cũng không để ý, bởi vì hắn biết rõ tính tình của vị đại nhân này.

Nếu không phải tổ tiên của chính mình có một chút liên quan với vị đại nhân này, sợ rằng vị đại nhân này sẽ không coi trọng mình, thậm chí còn đến giúp mình leo lên vị trí tộc trưởng.

Andre là người hiểu rõ bản thân, sẽ không tự đại cho rằng vị đại nhân này coi trọng tư chất của mình, phải biết rằng trong số tất cả những người được đề cử trở thành người kế vị chức tộc trưởng, hắn là người có thực lực kém nhất.

Sau khi chào hỏi xong, Andre rời khỏi đại điện đi về phía hoa viên của lâu đài, hôn lễ được cử hành ở nơi đây.

"Mời cô dâu xinh đẹp lên sân khấu."

Dưới sự sắp xếp của người dẫn chương trình, Mộng Cơ mặc váy đỏ từ trong phòng đi ra, tuy rằng hôn lễ phương Tây vẫn phổ biến với váy cưới trắng hơn, thế nhưng nếu Mộng Cơ muốn mặc váy đỏ Andre cũng sẽ không phản đối, bởi vì hắn biết Mộng Cơ vốn không cam tâm tình nguyện.

Nhưng đối với hắn, chỉ cần có thể lấy được cơ thể của Mộng Cơ là đủ rồi, dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ hắn thèm nhỏ dãi đã lâu.

Mộng Cơ rất đẹp, nhất là khi cô ấy mặc bộ trang phục lộng lẫy này càng thêm hấp dẫn ánh mắt toàn bộ đàn ông tộc Nightmare, ở tộc Nightmare, Mộng Cơ vốn là nữ thần trong lòng rất nhiều đàn ông, nghĩ tới sau hôm nay nữ thần của mình sẽ phải gả cho tên bại hoại như Andre, trong lòng mấy người đàn ông ở đây tràn đầy lửa giận.

Chỉ là, cho dù bọn họ có không cam tâm tới cỡ nào đi nữa cũng phải tiếp nhận kết cục này, bởi bọn họ đã tận mắt chứng kiến cái chết của tộc trưởng ngay mới ba ngày trước.

"Mộng Cơ, ta nói rồi, ngươi là người phụ nữ của ta, cả đời này cũng không thể trốn thoát."

Andre nhìn Mộng Cơ đang đi về phía mình, không chút che giấu dục niệm trong lòng, chỉ là Mộng Cơ vẫn căng mặt, không hề đáp lại Andre, nhưng cũng không phản kháng, mặc người điều khiển chương trình tiến hành nghi thức thành hôn.

"Tốt, hiện tại dựa theo quy củ trong tộc, song phương..."

Ngay khi trưởng lão của tộc Nightmare chuẩn bị nói nghi thức cuối cùng của hôn lễ, trong đại điện của lâu đài, đột nhiên người đàn ông tóc bạc đi ra, mà ánh mắt của mọi người ở đây cũng lập

tức nhìn về phía hắn.

Người đàn ông tóc bạc không để ý đến bất kỳ người nào ở đây, chỉ đưa mắt nhìn về phía cửa lâu đài, mà mọi người cũng đều tò mò đưa mắt nhìn về phía cửa lâu đài, không biết ở đó có gì hay mà nhìn?

Chẳng qua ngay sau đó, những tộc nhân của tộc Nightmare lập tức hiểu nguyên nhân vì sao.

Rầm!

Một tiếng vang thật lớn, cửa lâu đài trực tiếp vỡ vụn, một loạt bóng người từ ngoài cửa lớn vọt vào.

"Làm càn, đây là tộc Nightmare tôi..."

Một vị trưởng lão tộc Nightmare đang muốn gầm lên, thế nhưng sau khi thấy rõ trang phục trên người kẻ mới tới, vẻ mặt của trưởng lão này thay đổi, trở nên có chút kinh hoảng.

"Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn của Giáo Hội?"

Tất cả những người mới xông vào lâu đài đều mặc khôi giáp màu vàng, dưới ánh mặt trời khôi giáp phản chiếu hào quang óng ánh, đây mới thực sự là khôi giáp dùng hoàng kim chế tạo, mà ở phương Tây chỉ có một thế lực có được một chi đội ngũ như vậy, đó chính là Giáo Hội phương Tây.

Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn là một chi lực lượng mạnh mẽ nhất trong Giáo Hội, nhân số chỉ chừng 300 người nhưng mỗi một kỵ sĩ đều là cường giả hạng nhất, trước đây Giáo Hội phương Tây đã dựa vào Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn để đánh bại Đa Thần Giáo Hy Lạp, một bước đánh vững địa vị bá chủ phương Tây.

Chẳng qua sau trận đại chiến cùng Đa Thần Giáo Hy Lạp, chi Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn này lập tức biến mất, người ngoài cho rằng

hẳn kỵ sĩ đoàn đã đồng quy vu tận với Đa Thần Giáo Hy Lạp trong chiến đấu.

Nếu không, trước đây khi Giáo Hội phương Tây tiến hành viễn chinh, không thể nào không phái Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn ra, bởi vì trong trận chiến viễn chinh kia Giáo Hội phương Tây đã rơi vào bại cục, nếu Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn còn tồn tại đã có thể thay đổi tình hình cuộc chiến.

Mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ phân biệt đứng ở hai bên, mà ngay sau đó lại có hai bóng người bước đến, là một đôi nam nữ trẻ tuổi, thánh nữ Giáo Hội Iveney cùng Varen.

"Thật náo nhiệt, xem ra tất cả tộc nhân của tộc Nightmare đều đã tề tụ ở đây, cũng tiện một lưới bắt hết."

Varen tươi cười nhìn đông đảo tộc nhân tộc Nightmare bên trong lâu đài, nói ra lời muốn tiêu diệt tộc Nightmare, tuy rằng đây cũng không tính là công lao lớn gì, thế nhưng vẫn có thể coi là công lao.

"Giáo Hội các ngươi muốn khơi mào đại chiến giữa Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị sao?"

Một vị trưởng lão tộc Nightmare nghe thấy những lời Varen nói, sắc mặt thay đổi một chút, nếu mười hai người trước mắt đều là người của Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn, sợ rằng tộc Nightmare bọn họ không đủ lực phản kháng.

Có tin đồn cứ hai vị kỵ sĩ trong Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn hợp lực sẽ tương đương với lực lượng của một cường giả Thiên Cấp, mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ hoàn toàn có thể tiêu diệt toàn bộ tộc Nightmare bọn họ.

"Ngay cả Hoàng Kim kỵ sĩ cũng bị xuất động, xem ra vị kia đã tỉnh lại, nếu là trước ngày hôm nay, Giáo Hội các ngươi muốn tiêu

diệt tộc Nightmare ta sẽ không ngăn trở, nhưng hiện tại tộc Nightmare đã phụ thuộc vào Thánh Thành, các ngươi muốn diệt tộc Nightmare cũng phải hỏi xem ta có đáp ứng hay không."

Người đàn ông tóc bạc cứ đứng ở nơi đó như vậy, vậy vẻ mặt mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ lại trở nên ngưng trọng hẳn lên, dường như một vị trong đó đã phát hiện được điều gì, trầm giọng hỏi: "Các hạ tới từ Lục Thành?"

Nghe được hai chữ Lục Thành, sắc mặt Iveney cũng thay đổi một chút, là thánh nữ Giáo Hội, cô ta hiểu rõ các thế lực đối địch với Giáo Hội, ngoại trừ tử địch là Hắc Ám Hội Nghị, còn có hai thế lực lớn khiến Giáo Hội kiêng kỵ.

Lục Thành cùng Phật giáo.

Phật giáo còn tốt, ngày thường sẽ không chủ động gây sự, nhưng Lục Thành lại không giống vậy, đây là một Giáo Hội điên cuồng, mà vị trí đặt Giáo Hội được tín đồ của bọn họ xưng là thánh thành, chỉ là Giáo Hội lại gọi nó là Lục Thành.

Đương nhiên, ngoại trừ hai thế lực lớn này còn có một thế lực lớn khác, đó chính là Đạo giáo phương Đông, chẳng qua Đạo giáo phương Đông không bước ra khỏi khu vực phương Đông, dựa theo tình thế trước mắt vẫn chưa thể tính là kẻ địch của Giáo Hội.

"Nếu các hạ đã là người của Lục Thành, vậy hẳn phải biết ngươi đã quá giới, nơi này không thuộc phạm vi thế lực của Lục Thành." Iveney mở miệng nói.

" Iveney, trực tiếp bắt cả hắn lại là được, sớm muộn gì cũng phải chống lại, thừa dịp này tiêu diệt một địch nhân cũng không tồi."

Ánh mắt Varen mang theo vẻ âm tàn, bởi vì hắn biết rõ, lần này tổ tiên sống lại chắc chắn Giáo Hội sẽ lại bắt đầu chiến đấu

chinh phạt, cho dù là Đa Thần Giáo chỉ kéo dài hơi tàn hay Lục Thành vùng Trung Đông, hoặc là phương Đông thần bí, đều là mục tiêu chinh phạt của Giáo Hội.

Iveney trầm ngâm một lát, đây thực sự là một cơ hội tốt, đã có thể tiêu diệt tộc Nightmare lại có thể diệt trừ một cao thủ của Lục Thành.

"Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn nghe lệnh, không để lại bất kỳ một người sống nào ở đây."

Bá!

Mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ đồng thời giơ trọng kiếm trong tay lên, trên mặt hiện lên vẻ nghiêm túc cung kính, bọn họ đã ngủ say một thời gian rất dài, khi thức tỉnh lại lần nữa cũng chính là lúc vẩy vinh quang của Chúa tới tất cả mọi nơi trên thế giới, toàn bộ người dám ngăn cản đều phải chết dưới kiếm của bọn họ.

"Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn uy danh truyền xa, năm đó không có cơ hội giao thủ, lần này bản tọa phải thử nghiệm một hai xem sao, xem xem các ngươi có thật sự lợi hại như lời đồn hay không."

Người đàn ông tóc bạc biến mất tại chỗ, mà bên phía Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn cũng có sáu vị Hoàng Kim kỵ sĩ tuôn ra, vây chặt người đàn ông tóc bạc vào chính giữa.

Mặc dù thực lực của mỗi một vị kỵ sĩ trong Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn đều rất mạnh mẽ, nhưng điểm lợi hại nhất vẫn là thuật Hợp Kích.

Chương 1027: Lục Thành thiếu thần tử không?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Oanh!

Vô số hoàng kim kiếm ảnh lưu chuyển ở bên trong lâu đài, sáu vị Hoàng Kim kỵ sĩ tản mát ra khí thế vô cùng khủng bố khiến tộc nhân tộc Nightmare khiếp sợ.

Thế mạnh của tộc Nightmare không phải là sức chiến đấu, trong chiến đấu chính diện, chiến lực của tộc Nightmare còn không thể lọt vào top mười trong vô số chủng tộc của Hắc Ám Hội Nghị, tộc Nightmare am hiểu thuật đánh lén cùng mị hoặc, cho nên đối với bọn hắn, chiến đấu trước mắt là một loại chấn động.

Lúc này, người đàn ông tóc bạc bị vây đánh cũng triển lộ ra thực lực khủng bố, mỗi một quyền hắn đấm ra đều khiến không gian xuất hiện khe nứt cùng vặn vẹo, đối mặt với sáu vị Hoàng Kim kỵ sĩ liên thủ vẫn không hề nằm ở thế hạ phong.

Rầm!

Thậm chí, khi quyền đầu của người đàn ông tóc bạc va chạm với hoàng kim trọng kiếm của Hoàng Kim kỵ sĩ, quyền đầu của người đàn ông tóc bạc không hề hao tổn chút nào, ngược lại hoàng kim trọng kiếm trên tay Hoàng Kim kỵ sĩ lại xuất hiện vết nứt.

"Thân phận địa vị của người này trong Lục Thành tuyệt đối không thấp, hơn nữa rất có khả năng còn tương đương với chúng ta, đều là người vừa tỉnh lại từ trong hôn mê."

Đầu lĩnh của mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ nhíu mày nhìn chiến cuộc trước mặt, sáu đồng bạn cùng xông lên vẫn không thể bắt đối phương, hơn nữa còn rơi vào thế hạ phong, này đã đủ để chứng minh thân phận của đối phương.

"Mặc kệ hắn có thân phận gì, nếu đã đến nơi này thì không thể thả hắn đi."

Vẻ mặt Varen hiện lên vẻ kiên định, tuy rằng Iveney không nói chuyện nhưng im lặng không nói gì đã đại biểu cho thái độ của cô ta, kẻ địch quá mạnh mẽ, nếu như có thể tiêu diệt được thì tốt nhất nên tiêu diệt đi.

"Cùng tiến lên."

Lại có bốn vị Hoàng Kim kỵ sĩ gia nhập chiến cuộc, trọng kiếm trong tay những Hoàng Kim kỵ sĩ này đều có giao thoa với nhau, giống như tia sét ngang trời, hóa thành vô số tấm lụa chém về phía người đàn ông tóc bạc.

Thế nhưng lực lượng của người đàn ông tóc bạc này vô cùng kinh người, mỗi một quyền giống như thái sơn áp đỉnh, đè tới mức khiến những trọng kiếm này phát ra tiếng rung.

"Vận dụng thuật Liên Kích."

Mười vị Hoàng Kim kỵ sĩ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, không đánh tiếp nữa mà giương trọng kiếm trong tay lên cao cao, một luồng năng lượng bén nhọn từ trên người bọn họ phát ra, chảy vào bên trong trọng kiếm này.

Hoàng kim trọng kiếm càng thêm xán lạn, mà vẻ mặt của người đàn ông tóc bạc cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, hắn biết

rõ Hoàng Kim kỵ sĩ rất mạnh mẽ, trước đây vào thời điểm Giáo Hội huy hoàng nhất, khó khăn lắm mới có thể tạo thành 300 Hoàng Kim kỵ sĩ, mà theo Giáo Hội chinh phạt khắp nơi, nhân số của Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn không ngừng giảm xuống, cuối cùng chỉ còn lại không tới trăm người.

"Được, bản tọa ngược lại phải nhìn xem, là thuật Liên Kích của Hoàng Kim kỵ sĩ các ngươi lợi hại, hay là thần thông của bản tọa lợi hại hơn."

Tóc của người đàn ông tóc đầu bạc tung bay, từng sợi từng sợi dựng đứng lên, giống hệt như Thần Ma bừng tỉnh.

"Thập Tự Diệt Sát Kiếm!"

Mười vị Hoàng Kim kỵ sĩ nộ quát một tiếng, trọng kiếm trong tay đồng thời hạ xuống, một đạo kiếm quang giá chữ thập màu vàng xuất hiện, mang theo sự sắc bén không gì sánh kịp đánh về phía người đàn ông tóc bạc.

Thế không thể đỡ!

Cho dù vẫn còn cách một khoảng cách nhưng khi thập tự kiếm xuất hiện, đám tộc nhân của tộc Nightmare tái mặt, bởi vì bọn họ có thể cảm thụ được năng lượng kinh khủng được ẩn chứa bên trong thập tự kiếm.

"Đại nhân, nhất định phải kiên trì lên."

Trong số những người ở đây, Andre là người khẩn trương nhất, bởi vì tất cả mọi thứ hắn có được hiện tại đều do vị đại nhân tới từ Lục Thành này mang đến, nếu vị đại nhân này thất bại, đồng nghĩa với hắn cũng không còn gì.

Vẻ mặt Mộng Cơ ngược lại không có thay đổi gì, bởi vì cho dù là người đàn ông tóc bạc thắng hay là Giáo Hội thắng, kết quả của cô ấy vẫn sẽ không thay đổi.

Nếu người đàn ông tóc bạc thắng, cô ấy sẽ tiếp tục gả cho Andre, như vậy cũng đồng nghĩa với cô ấy buộc phải đi vào đường cùng, mà nếu Giáo Hội thắng, lấy thủ đoạn của người phụ nữ tên Iveney này, cô ấy cũng không thể sống được, tộc Nightmare cũng sẽ bị diệt trừ tận gốc.

"Tới thật đúng lúc!"

Người đàn ông tóc bạc quát nhẹ một tiếng, mái tóc vốn buông xuống kia lúc này cũng hóa thành một đạo quang mang bắn ra ngoài, giống như sao băng bắn về phía thập tự kiếm kia, không ngừng đập vào thân của thập tự kiếm.

Thập tự kiếm đang rung rung, thậm chí còn xuất hiện lồi lõm, mà mười vị Hoàng Kim kỵ sĩ cũng cắn răng không ngừng vận chuyển năng lượng vào trong thập tự kiếm kia.

Vậy mà cuối cùng, thập tự kiếm vẫn bị đánh tan, triệt để tiêu tán trên không trung.

Phốc!

Sắc mặt mười vị Hoàng Kim kỵ sĩ trở nên uể oải, miệng phun máu tươi lảo đảo lùi lại phía sau, trận liên kích cũng tự sụp đổ.

Iveney cùng Varen thấy kết quả này, sắc mặt trở nên khó coi, mà bên phía tộc Nightmare, Andre thở phào nhẹ nhõm, đại nhân thắng cũng có nghĩa hắn an toàn rồi.

"Thì ra là thần vương Taylor, một trong sáu thần thủ hộ của Lục Thành."

Tiểu đội trưởng của Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn nhận ra thân phận của người đàn ông tóc bạc, sáu thần thủ hộ lớn của Lục Thành, là tồn tại gần với Thánh A La trong Lục Thành, chẳng qua cũng giống với Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn, đều là những nhân vật thuộc về lịch sử.

Thời khắc này tóc trên đầu người đàn ông tóc bạc chỉ còn lại phân nửa so với trước kia, mà hiển nhiên vì có thể chống lại thập tự kiếm trận của Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn, hắn cũng phải trả giá thật lớn.

"Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn quả nhiên là danh bất hư truyền, chẳng trách trước đây có thể đánh bại Đa Thần Giáo ở thời kì huy hoàng nhất, chỉ tiếc ngày hôm nay các ngươi có quá ít người tới, nếu có nhiều người khoảng mười người, có lẽ ta đã phải chôn xác ở chỗ này."

Trong mắt Taylor có tia sáng lạnh lẽo, đối phương muốn giữ mình ở lại đương nhiên mình cũng muốn tiêu diệt những người này, một vị thánh nữ cùng mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ, nếu những người này đều chết hết cũng là một tổn thất thật lớn đối với Giáo Hội.

Sát ý từ trên người của hắn tràn ngập.

"Xem ra thần vương Taylor muốn lưu đám người chúng ta lại, chẳng qua thần vương Taylor có từng nghĩ tới, ngươi nuốt tộc Nightmare lại đối đầu với Giáo Hội chúng ta, đến lúc đó Lục Thành chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự phản kích của cả Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị, thần vương Taylor cảm thấy Lục Thành có thực lực này sao?"

Iveney mở miệng, thế cục trước mắt đã thay đổi, đảo ngược lại Giáo Hội của bọn họ nằm ở thế hạ phong, cô ta nhất định phải hóa giải sát ý của Taylor.

"Đồng thời phản kích? Cô nhóc, loại lời này chỉ sợ ngay cả chính bản thân ngươi cũng không tin tưởng nổi, Giáo Hội các ngươi cùng Hắc Ám Hội Nghị là tử địch, giữa hai bên không đấu tới ngươi chết ta sống đã là rất tốt, làm sao có thể liên thủ cùng ra tay chống lại Lục Thành đây?"

"Vậy cũng chưa chắc, trên đời này không có kẻ địch vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng, quả thật Giáo Hội ta và Hắc Ám Hội Nghị là kẻ thù truyền kiếp, nhưng đối mặt với sự uy hiếp từ Lục Thành, song phương cùng buông bỏ cừu hận liên thủ lại với nhau cũng không phải là không được, dù thế nào đi nữa, tranh đấu giữa Giáo Hội ta cùng Hắc Ám Hội Nghị cũng có thể coi là mâu thuẫn nội bộ."

Iveney cười cười, chiến đấu giữa Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị đã kéo dài rất nhiều năm, thoạt nhìn như tử địch nhưng từ một trình độ nào đó đến nói, trận chiến này tương đối giống với trận chiến vũ trang giữa hai thế lực chính trị trong nước.

Hai chính quyền vũ trang vì cướp đoạt quyền khống chế mà bắt đầu chiến đấu, nhưng nếu lúc này có thế lực bên ngoài nhúng tay vào muốn cướp quyền khống chế quốc gia này, như vậy khả năng hai chính quyền vũ trang này liên thủ với nhau cũng rất lớn.

"Mấy chục năm trước, khi Nhật Bản xâm lấn Trung Quốc, lúc đó không phải Trung Quốc cũng có hai lực lượng vũ trang cùng tồn tại sao, nhưng cuối cùng vì chống lại Nhật Bản xâm lấn, hai lực lượng vũ trang này đã buông bỏ thành kiến nhất trí đối ngoại."

Nói trắng ra, Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị đã đấu lâu như vậy, cũng đã chấp nhận sự tồn tại của đối phương, dù sao thì trong thời gian ngắn cũng không thể nào tiêu diệt hết đối phương được, nhưng nếu có người từ bên ngoài đến, bọn họ tuyệt đối sẽ không khách khí.

"Cho nên?" Taylor cười như không cười nhìn về phía Iveney.

"Cho nên ta cảm thấy Lục Thành có thể hợp tác với Giáo Hội, song phương vốn không có mâu thuẫn lớn gì, không bằng liên thủ bắt Hắc Ám Hội Nghị lại trước, mà dù gì Lục Thành cũng cách phương Tây khá xa, ta tin tưởng Lục Thành sẽ cảm thấy hứng thú với phương Đông hơn hẳn nơi này, đến lúc đó Giáo Hội có thể

giúp Lục Thành đoạt lấy phương Đông."

"Thực sự là tính toán rất hay, xem ra Giáo Hội các ngươi đã chuẩn bị kế hoạch Đông chinh rồi, chẳng qua đáng tiếc là bản tọa không có chút hứng thú nào với chuyện hợp tác ngươi nhắc tới."

Sát khí trong mắt Taylor lại nhiều thêm một phần, trên mặt đám người Iveney lộ ra vẻ đề phòng, tùy thời phòng bị một đòn sấm sét của đối phương.

Chẳng qua đúng lúc này, ánh mắt Taylor đột nhiên nhìn về phía một hướng khác của lâu đài, quát lên: "Rình coi đã nửa ngày, còn không hiện thân sao?"

Lời Taylor nói khiến đám người ở đây đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn hướng thành tường, nơi ấy, có một bóng người trẻ tuổi xuất hiện, mang theo nụ cười sáng lạn đi về phía bên này.

Thấy bóng người trẻ tuổi này, đôi mắt xinh đẹp của Mộng Cơ thoáng qua tia sáng, bởi vì cuối cùng cô ấy cũng có thể chờ tới lúc đối phương đến.

"Là cậu ta?"

Trên mặt Iveney cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng không quá kinh ngạc, bởi vì sở dĩ lần này mấy người bọn họ tới đây, nguyên nhân rất lớn chính là vì người này, đương nhiên, người đầu tiên đưa ra thỉnh cầu với giáo hoàng bệ hạ chính là Varen.

"Cậu ta chính là tên khốn kiếp đến từ phương Đông kia sao?"

Varen nhìn người thanh niên vừa đi vào, gương mặt phương Đông điển hình, lại nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Iveney, trong nháy mắt liền hiểu thân phận của người tới, trong mắt có vẻ ghen ghét thoáng qua.

"Cái này… Kỳ thực ta chỉ đi ngang qua thôi, nếu các ngươi

muốn đánh cứ tiếp tục đánh, có thể coi như ta không tồn tại."

Phương Minh gãi đầu một cái, vẻ mặt hiền lành phảng phất như bản thân thật sự chỉ đi ngang qua, thấy hiếu kỳ nên mới trốn trên tường thành nhìn lén.

"Sao thần tử điện hạ lại nói lời này, chẳng lẽ không phải giáo hoàng bệ hạ gọi thần tử điện hạ đến tiếp viện sao?"

Iveney mở miệng, trên mặt hiện lên ý cười không ngớt, cô ta làm vậy là muốn kéo theo Phương Minh, ít nhất phải khiến Taylor cho rằng Phương Minh cũng người của Giáo Hội.

"Thì ra ngươi là thần tử phương Đông kia của Giáo Hội?"

Ánh mắt Taylor rơi vào trên người Phương Minh, chẳng qua Varen lại mở miệng trước một bước, "Cái gì mà thần tử, chẳng qua chỉ là đồ giả mạo mà thôi, đã sớm bị tổ tiên của ta vạch trần."

Nghe thấy những lời Varen nói, sắc mặt Iveney trầm xuống, cô ta không nghĩ tới lúc này Varen lại nhảy ra quấy phá, tuy rằng tên Phương Minh khốn kiếp này có nhân phẩm thấp kém, nhưng thực lực lại không kém, kéo cậu ta về phe mình cũng có thể có thêm lực lượng đối phó với Taylor.

"Thật là đồng bạn giống như heo." Trong lòng Iveney nổi giận mắng.

"Ừm, vị huynh đệ này nói không sai, quả thật ta chỉ là một tên giả mạo, cho nên các ngươi có thể coi như ta không có ở đây, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đứng về phía Giáo Hội, ngược lại ta càng ưa thích Lục Thành hơn, không biết Lục Thành có thiếu thần tử hay không?"

Phương Minh nhìn về phía Taylor, vừa rồi khi xem cuộc chiến cậu đã nhìn ra, thần vương đến từ Lục Thành này tương đương với cường giả thiên vương, lão đại như vậy cậu không trêu chọc

nổi đâu.

Chương 1028: Giáo Hội có cường giả thức tỉnh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Ánh mắt Taylor rơi vào trên người Phương Minh, ý tứ hàm súc không rõ, dường như thật sự đang suy nghĩ tính khả thi trong lời nói của Phương Minh.

"Iveney, ta đã nói rồi, khốn kiếp này là giả mạo đấy, căn bản không phải là thần tử chân chính, cũng không có bất kỳ lòng trung thành gì đối với Giáo Hội."

Varen một bộ dạng đắc ý khi đã vạch trần được bộ mặt thật sự của Phương Minh, điều này khiến Iveney đang đứng bên cạnh hận không thể một cước đạp hắn ngã xuống đất, sau đó lại tàn nhẫn giẫm lên vài đạp nữa, đến khi nào hết giận mới thôi.

Người nào không biết tên khốn Phương Minh này không hề trung tâm với Giáo Hội, điểm này ngay cả giáo hoàng bệ hạ cũng biết, chỉ có điều tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau không nói rõ ra mà thôi, quan trọng nhất, chuyện Phương Minh là thần tử đã trở thành sự thật, có nhiều tín đồ của Giáo Hội biết rõ chuyện đó như vậy, nếu lúc này lại có tin thân phận thần tử của Phương Minh là giả mạo sẽ trở thành đả kích lớn đối với danh tiếng của Giáo Hội.

Những năm gần đây, sự phát triển của Giáo Hội vốn đã tiến vào bình cảnh, cũng chính vì điểm này, giáo hoàng bệ hạ mới có thể tiếp nhận thân phận thần tử của Phương Minh, bởi vì điều này có lợi đối với sự phát triển của Giáo Hội, có thể nhìn thấy điểm này từ số lượng tín đồ không ngừng tăng lên.

Ngoại trừ số lượng tín đồ gia tăng, độ trung thành của tín đồ cũng vì thế mà tăng cao, mà đối với Giáo Hội, nếu muốn tiếp tục phát triển lớn mạnh nhất định phải có càng nhiều tín đồ hơn, phải tăng độ trung thành của các tín đồ càng thêm lớn hơn.

Nếu lúc này Giáo Hội nói cho các tín đồ, thân phận thần tử của Phương Minh là giả, đây há chẳng phải là tự mình đánh mặt mình sao? Lúc ấy những tín đồ này sẽ nghĩ gì về Giáo Hội?

Mặt khác, còn một điểm quan trọng nhất là cho dù thật sự muốn vạch trần cũng phải lựa chọn một thời điểm thích hợp, tối thiểu là phải vượt qua tình cảnh nguy hiểm trước mắt đã rồi nói tiếp.

Đồng đội heo như vậy cô ta thật sự chịu đủ rồi.

"Tuy rằng Lục Thành không có thần tử, nhưng nếu ngươi nguyện ý gia nhập, bản tọa có thể suy xét tăng thêm một vị trí thần tử, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải lập công lao trước đã, để tỏ lòng sự thành tâm của ngươi, mau giết sạch mấy người Giáo Hội này đi."

Taylor mở miệng, dùng một loại nghiền ngẫm nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh thì cảm thấy cạn lời, quả thật cậu không có chút trung tâm gì với Giáo Hội, trở thành thần tử cũng chỉ vì hợp tác với giáo hoàng Louis Vuitton, song phương đều có nhu cầu riêng mà thôi.

Cho nên cậu có thể nhìn mấy người Iveney bị giết, nhưng nếu để bản thân cậu tự ra tay, tính chất đã hoàn toàn khác, lão già

Louis Vuitton kia nhất định sẽ liều mạng với cậu.

"Thế nào, không muốn sao?"

"Ôi, kỳ thực ta cũng muốn giết bọn chúng đi, chỉ là thực lực không cho phép..."

Vẻ mặt Phương Minh tràn đầy bất đắc dĩ, cậu đang đánh cuộc, cho rằng đối phương không nhìn thấu thực lực chân thật của mình, dù sao hiện tại thực lực mình biểu hiện ra bên ngoài chỉ là Thiên Cấp sơ kỳ, đối phương lại không biết mình nắm giữ pháp tắc Thời gian và Không gian.

Đương nhiên còn một điều là, hệ thống tu luyện phương Tây cùng phương Đông vốn có điểm khác biệt, cho nên dù đối phương có là cường giả thiên vương cũng không nhất định có thể nhìn thấu chiến lực chân chính của mình.

"Thực lực không đủ sao? Không sao, bản tọa có thể giam cầm hết bọn họ lại, sau đó ngươi lại ra tay lấy tánh mạng của bọn hắn."

Taylor không thèm để ý chút nào, mà Iveney nghe nói như thế trong lòng lại trầm xuống, cô ta biết lần này mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm rồi, chưa điều tra rõ tình huống bên này đã chạy tới đây, còn cho rằng có mười hai vị Hoàng Kim kỵ sĩ đã quá đủ, không nghĩ tới ở nơi này lại có một vị thần vương của Lục Thành xuất hiện.

"Chẳng lẽ các hạ thật sự muốn toàn diện khai chiến với Giáo Hội ta sao? Nếu đoàn kỵ sĩ của Giáo Hội đã tái xuất, chắc các hạ cũng biết giáo ta sẽ có bao nhiêu cường giả đang ẩn tàng phục hồi lại." Iveney hỏi lần nữa.

"Tiểu nữ oa, uy hiếp của ngươi chẳng có tác dụng gì đối với bản tọa, thế giới này không chỉ riêng Giáo Hội các ngươi có lực lượng ẩn giấu, đây là một thịnh thế, không có bình đẳng gì đáng

nói."

Lời Taylor nói khiến tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, trong lời nói của đối phương đã lộ ra rất nhiều tin tức.

Tay phải vung lên, động tác của Taylor cực kỳ hời hợt, vậy mà sắc mặt vị đội trưởng của Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn lại đột biến, giơ trọng kiếm trong tay lên, lăng không bổ ra, mang theo kiếm khí bén nhọn, nhưng cuối cùng đều bị lực lượng vô hình trong không khí hóa giải mất.

Mà cùng lúc đó, đám người Iveney cũng phát hiện có điểm gì đó không đúng, bởi vì bọn họ phát hiện thân thể của mình bị cầm cố lại không thể khống chế, ngay cả muốn động một ngón tay cũng không thể động được.

"Tốt rồi, hiện tại ngươi mau để bản tọa xem thành ý của ngươi."

Ánh mắt Taylor nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh vuốt vuốt mũi, đưa mắt nhìn hướng đám người Iveney, Iveney lạnh mặt, mà Varen thì lại căm tức nhìn Phương Minh.

"Dường như mình không nhận ra thằng này, vì sao thằng này lại có địch ý với mình như vậy?"

Phương Minh nhìn Varen, trên mặt có vẻ suy tư, có thể đứng bên cạnh Iveney tuyệt đối là cao tầng của Giáo Hội hoặc là tinh anh được Giáo Hội bồi dưỡng trọng điểm, chẳng qua trước đây khi cậu còn ở Giáo Hội chưa từng thấy người trước mắt này, nói cách khác sau khi cậu rời khỏi Giáo Hội rồi người này mới xuất hiện, liên tưởng đến chuyện Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn xuất hiện, trong lòng Phương Minh có suy đoán đại khái.

Có lẽ đây là hậu nhân của một vị cường giả Giáo Hội mới thức tỉnh.

Từng bước từng bước đi về phía Varen, trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười nghiền ngẫm, cậu gần như có thể biết vì sao Varen lại tràn đầy địch ý đối với mình như vậy, mọi thứ đều là vì sự tồn tại của Iveney.

Tự mình đảm nhiệm thân phận thần tử Giáo Hội, mà Iveney thân làm thánh nữ, trên danh nghĩa chính là vợ của mình, rõ ràng Varen ưa thích Iveney cho nên mới coi bản thân mình là kẻ địch.

Chẳng qua bản thân mình lại không có một chút hứng thú nào với Iveney, tuy rằng người phụ nữ này khá xinh đẹp, thế nhưng tâm tư quá độc, thuộc về loại người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, này sở dĩ Varen sẽ thù hận mình như thế có lẽ cũng có một phần vì người phụ nữ này quạt gió thổi lửa bên tai.

Thấy Phương Minh tới gần, trên mặt Varen lộ ra biểu tình hung ác, chẳng qua Phương Minh chỉ liếc một cái đã có thể nhìn ra, người này chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi, cũng đúng, vốn chỉ là một thành viên Giáo Hội bình thường, vì tổ tiên thức tỉnh thoáng cái địa vị được nâng lên rất cao, nhưng nội tình của bản thân lại không theo kịp, người như vậy trên thực tế cũng là người đáng buồn nhất.

Biểu hiện đủ loại rêu rao cùng tự ngạo, chẳng qua là vì để che giấu sự tự ti trong nội tâm.

"Varen thiếu chủ, vận dụng đi."

Tuy rằng đội trưởng Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn cũng bị giam cầm thân hình, nhưng vẫn có thể nói chuyện, mà sau khi nghe thấy những lời hắn nói, Varen do dự một chút, nhưng nhìn thấy Phương Minh không ngừng tới gần mình, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết, cũng không thấy hắn có hành động gì nhưng một ngụm máu tươi từ khóe miệng hắn tràn ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy máu tươi tràn ra từ khóe miệng Varen, trong lòng Phương Minh hiện lên cảm giác nguy cơ, gần như không hề do dự trực tiếp lắc mình thối lui về phía sau.

Ngay trong nháy mắt khi thân hình Phương Minh thối lui, sắc mặt Taylor cũng thay đổi, ánh mắt chết chóc nhìn chòng chọc Varen, một lúc sau, đột nhiên đánh một chưởng về phía Varen.

Oanh!

Khí thế như thái sơn áp đỉnh, giờ khắc này Taylor không có bất kỳ bảo lưu nào, công kích của hắn còn hung mãnh tuyệt luân hơn cả công kích do mười vị Hoàng Kim kỵ sĩ liên thủ lúc trước, một chưởng này đừng nói là loại người không tới Thiên Cấp như Varen, cho dù đổi lại là Phương Minh cũng không chắc bản thân có thể tiếp nổi một chiêu này.

Đối phó với Varen tự nhiên không cần Taylor phải ra tay toàn lực như vậy, trong lòng Phương Minh cũng hiểu, nhất định là xuất hiện biến cố gì đó, mà Taylor nhanh chóng ra tay như vậy chính là vì muốn giết biến cố này từ trong trứng nước.

Vậy mà, phản ứng của Taylor đã quá muộn.

Trên đỉnh đầu Varen xuất hiện một vòng xoáy, mà trong nháy mắt khi chưởng ấn của Taylor đập xuống, từ trong nước xoáy kia có một ngón tay vươn ra, trực tiếp điểm vào chưởng ấn kia.

Trong nháy mắt, chưởng ấn được huyễn hóa ra vỡ vụn bên dưới một chỉ kia, cũng khiến thân thể Taylor lay động một cái.

"Muốn ra ngoài cũng phải nhìn xem có cơ hội này hay không."

Tóc Taylor lại dựng đứng, giống hệt như bạo vũ lê hoa hướng về phía vòng xoáy kia, mỗi một sợi tóc đều mang theo năng lượng khủng bố bắn vào trong nước xoáy kia, phảng phất như muốn hoàn toàn khiến vòng xoáy này đổ nát.

Vòng xoáy xuất hiện đổ nát cùng bất ổn, cuối cùng triệt để tiêu tán dưới công kích mang theo năng lượng khủng bố như bạo vũ, nhưng trước khi nó tiêu tán, trong nước xoáy có một tiếng hừ lạnh truyền ra.

Một tiếng hừ lạnh này rơi vào trong tai mọi người lại giống như sấm sét, sắc mặt của phần lớn tộc nhân tộc Nightmare đều trở nên uể oải, ngay cả Phương Minh cũng cảm thấy huyết khí dâng trào khó có thể khống chế, mà là đối tượng chủ yếu hứng chịu tiếng công kích này, Taylor cũng không khá hơn bao nhiêu, phun ra một ngụm máu tươi, cả người lảo đảo lui về phía sau vài mét mới đứng vững thân hình.

Toàn bộ người ở đây yên lặng vô cùng.

Vòng xoáy kia đã tiêu tán, Taylor cũng không tiếp tục ra tay, mà Phương Minh cũng lâm vào tự hỏi, có thể dựa vào âm thanh để khiến một vị cường giả thiên vương bị thương, tối thiểu cũng phải đạt tới cấp bậc thiên tôn.

Không ngờ cường giả vừa thức tỉnh của Giáo Hội phương Tây lại đạt tới cấp bậc thiên tôn, đối với phương Đông đây tuyệt đối không phải tin tức tốt.

Dù sao toàn bộ phương Đông cũng chỉ có một vị Chí Tôn là sư phụ mình, mà sư phụ mình hiện không biết tung tích, nếu đến lúc đó phương Tây thật sự muốn Đông chinh, sợ rằng phương Đông khó có thể ngăn cản lực lượng Giáo Hội.

"Dù các hạ có thực lực siêu quần hơn nữa, nhưng thiết nghĩ hẳn các hạ cũng đã hiểu ý của đại nhân Giáo Hội ta, nếu mấy người chúng ta xảy ra chuyện gì ở đây, sợ rằng các hạ không thể rời khỏi Châu Âu được."

Iveney mở miệng, trên thực tế sau khi tiếng hừ lạnh vừa rồi truyền ra, lực lượng giam cầm trên người bọn họ lập tức biến mất.

Ánh mắt Taylor lóe lên, đương nhiên hắn biết tiếng hừ lạnh vừa rồi là người của Giáo Hội đang cảnh cáo hắn, chẳng qua hắn cũng biết, đối phương còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nếu không bản thân mình căn bản không thể ngăn cản đối phương xé rách không gian phủ xuống.

Nhưng nếu bản thân mình ra tay giết mấy người Giáo Hội trước mắt này, khó có thể đảm bảo đối phương sẽ không dùng giá lớn khiến bản thân hoàn toàn thức tỉnh, đến lúc đó, hắn thực sự không thể thoát khỏi nơi này.

"Mà thôi, lần này bản tọa bỏ qua cho các ngươi, chẳng qua từ nay về sau tộc Nightmare thuộc sở hữu của Lục Thành, Giáo Hội không thể nhúng tay."

"Một tộc Nightmare nho nhỏ, nếu như Lục Thành cảm thấy hứng thú thì giao cho Lục Thành là được, vấn đề này ta có thể thay mặt giáo hoàng bệ hạ làm chủ."

Iveney đáp ứng, quả thật là tộc Nightmare không đáng giá nhắc tới, hơn nữa cô ta biết bố cục của giáo hoàng bệ hạ, vì thế lúc này cô ta có đồng ý với đối phương cũng không phải chuyện đáng kể gì, nguyên nhân làm vì Giáo Hội vốn chướng mắt với một tộc Nightmare nho nhỏ.

Chương 1029: Chiến cường giả thiên vương

Đám người Iveney khôi phục tự do, vốn định rời khỏi, chẳng qua trước khi rời đi, ánh mắt Varen nhìn về phía Phương Minh, trong mắt có vẻ âm tàn, quay qua nói với đội trưởng Hoàng Kim kỵ sĩ bên cạnh: "Lôi tên dám giả mạo thần tử này về Giáo Hội."

Varen thích Iveney, cho nên hắn biết rõ, muốn có được Iveney thì hắn phải giải quyết tên Phương Minh này trước, mà lúc này là một cơ hội tốt vô cùng.

Bởi vì tổ tiên mình, cho dù là giáo hoàng bệ hạ cũng phải nhún nhường hắn ba phần, đợi sau khi hắn bắt Phương Minh về Giáo Hội rồi để giáo hoàng bệ hạ hạ lệnh phế bỏ thân phận thần tử của Phương Minh.

Đội trưởng Hoàng Kim kỵ sĩ đoàn không trả lời, bởi vì hắn chỉ nghe lệnh Iveney.

Iveney hơi nhíu mày, trong lòng cô ta rất chán ghét Phương Minh, nhưng cô ta cũng chướng mắt Varen, trong thời gian Phương Minh không ở Giáo Hội, tuy rằng Varen có biểu lộ tấm lòng nhưng cô ta đều lấy thân phận Thần tử của Phương Minh ra cự tuyệt Varen, bởi cô ta là thánh nữ Giáo Hội, nhất định phải gả cho thần tử.

Nếu thân phận thần tử của Phương Minh mất hiệu lực, lấy bối cảnh hiện tại của Varen, nếu hắn mở miệng thỉnh cầu giáo hoàng bệ hạ, nói không chừng giáo hoàng bệ hạ thật sự sẽ đồng ý gả mình cho hắn.

"Iveney, không phải cô nói cô chán ghét tên khốn kiếp này sao, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để thoát khỏi tên khốn kiếp này, yên tâm, bên phía giáo hoàng bệ hạ đã có ta giải quyết."

Varen còn tưởng rằng Iveney lo lắng giáo hoàng bệ hạ trách tội, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

"Các ngươi có thể đi, thế nhưng hắn không thể đi."

Ngay khi Iveney khó xử không biết nên trả lời như thế nào, Taylor lại đột nhiên mở miệng, mà nghe được lời của Taylor, trong lòng Iveney ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nghe thấy những lời Taylor nói, cho dù trong lòng Varen có không cam tâm tới cỡ nào cũng biết, lần này hắn không thể đưa Phương Minh đi được, nếu không phải vì đối phương kiêng kỵ tổ tiên của hắn, sợ rằng lần này bọn họ không thể còn sống rời khỏi tòa lâu đài này.

"Phương Minh, ngươi là thần tử Giáo Hội, ngươi rời khỏi Giáo Hội lâu như vậy rồi cũng tới lúc cần phải trở về, yên tâm, cho dù ngươi là thần tử giả mạo, ta cũng có thể cầu tình giúp ngươi với giáo hoàng bệ hạ, miễn tội chết cho ngươi."

Trước khi đi, Iveney đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, lưu lại một câu nói như vậy, chẳng qua Phương Minh lại biết, người phụ nữ này chỉ ước gì cậu không quay về, đây chẳng qua chỉ là lời khách sáo mà thôi, hoặc càng nhiều hơn là muốn nói cho tên Varen kia nghe.

"Cái gì mà thần tử giả mạo, bản thiếu gia là thần tử chánh tông, là Chúa chuyển thế, các ngươi làm vậy là phản bội cùng khinh nhờn Chúa."

Vẻ mặt Phương Minh vô cùng đứng đắn khiến Varen tức muốn điên lên, cuối cùng ngoan độc trừng mắt liếc Phương Minh một

cái, sau đó mới không cam lòng rời đi.

Người của Giáo Hội rời đi, lúc này bên trong lâu đài ngoại trừ tộc nhân của tộc Nightmare chỉ còn sót lại hai người Taylor cùng Phương Minh, mà vẻ vui đùa trên mặt Phương Minh cũng bị thu liễm, ánh mắt nhìn chằm chằm Taylor.

Khoảng cách giữa Phương Minh cùng Taylor cũng không tính là xa, hai người đại khái chỉ cách nhau chừng ba mươi mét.

Bá!

Ngay trong nháy mắt khi bóng dáng vị kỵ sĩ cuối cùng của Giáo Hội biến mất trong tầm mắt mọi người, Phương Minh động, bóng người giống hệt như du long chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh ngay tại chỗ, đi về phía Taylor, dẫn đầu phát khởi công kích.

Bởi vì Phương Minh rất rõ ràng, Taylor lưu chính mình lại không phải vì có lòng tốt muốn giải vây cho mình, tuyệt đối là có mục đích khác, nhưng cho dù là hắn có mục đích gì, cậu cũng sẽ không để đối phương tùy ý khống chế sinh tử của mình.

Taylor bị thương nặng, điểm này đám người Iveney không nhìn ra, nhưng Phương Minh lại phát hiện, nguyên nhân là vì bên phía Giáo Hội không có cường giả Thiên Cấp.

Cho dù là Hoàng Kim kỵ sĩ uy danh truyền xa cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Địa Cấp đại viên mãn, chỉ là đám bọn hắn có thuật liên kích kiếm trận khiến thực lực tăng lên, hai người hợp lại có thể chống lại một vị cường giả Thiên Cấp.

Dựa vào điểm này Phương Minh không thể không thừa nhận điểm khủng bố của Giáo Hội phương Tây, bởi vì ở trong nước, không có bất kỳ trận pháp nào có thể khiến hai vị cường giả Địa Cấp đại viên mãn đối kháng được với một vị cường giả Thiên Cấp, thậm chí cho dù nhân số có nhiều hơn gấp mấy lần cũng không có

khả năng.

Phương Minh chủ động ra tay, khiến tộc nhân tộc Nightmare trợn tròn mắt, Mộng Cơ cũng mang vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, phải biết rằng đây chính là một vị thần vương đấy, ở Hắc Ám Hội Nghị, ngoại trừ hội nghị trưởng ra không có ai có thể đạt tới cảnh giới này.

Mộng Cơ không hiểu rõ những chuyện đã xảy ra với Phương Minh khi cậu ở trong nước, sở dĩ cô ấy tình nguyện từ bỏ cơ hội tranh cử trở thành thừa kế vì thỉnh cầu của Phương Minh, là vì cô ấy coi trọng tiềm lực của Phương Minh, tin tưởng trong tương lai Phương Minh tuyệt đối có thể trở thành cường giả đỉnh cao.

Nhưng đó là tương lai, mà sau khi hiểu được thực lực của Taylor, Mộng Cơ đã không còn nhiều hi vọng đối với Phương Minh, nói cho cùng một vị cường giả thần vương chẳng khác nào một tòa núi lớn, mà giờ khắc này Phương Minh cùng lắm cũng chỉ có thể tính là một gốc đại thụ che trời, còn cách núi lớn xa lắm.

Cho nên Mộng Cơ căn bản không nghĩ tới Phương Minh lại đột nhiên chủ động ra tay như vậy, bởi vì trong ấn tượng của cô ấy, Phương Minh là loại người trầm tĩnh lạnh lùng, tuyệt đối sẽ không đơn giản làm chuyện mạo hiểm gì.

Trong khi đối phương còn chưa hiện ra sát khí rõ ràng, ra tay trước khác gì muốn chết đâu?

Taylor lập tức cảm ứng được công kích của Phương Minh, tuy rằng hắn bị thương rất nặng, nhưng nói cho cùng cảnh giới thần vương vẫn còn đó, thấy Phương Minh đang tới gần mình, trong lòng hắn rõ ràng thằng nhóc chết tiệt này dự định đánh lén mình.

Chẳng qua hắn cũng không né tránh, bởi vì hắn muốn thằng nhóc chết tiệt này biết cái gì gọi là sự chênh lệch thực lực, ngay cả khi bản tọa bị thương cũng không phải con kiến hôi như ngươi có

thể chống lại.

Thấy Taylor khinh địch để mình tới gần như vậy, khóe miệng Phương Minh hơi hơi cong lên, đây chính là điều cậu mong muốn, muốn đối phó với Taylor cậu chỉ có một phần thắng duy nhất, chính là mượn lĩnh vực thời gian đánh tới khiến đối phương trở tay không kịp.

Năm mét, khi Phương Minh còn cách Taylor khoảng chừng năm mét, Taylor vẫn bất vi sở động như cũ, Phương Minh cũng không lập tức ra tay, bởi vì cậu biết cơ hội chỉ có một lần, nếu đối phương đã khinh địch như vậy cậu nên dốc hết khả năng tới gần.

Bốn mét, ba mét, hai mét...

Trong mắt Taylor lóe lên một tia hồ nghi, khoảng cách gần như thế, vì sao thằng nhóc chết tiệt này còn chưa ra tay, chẳng lẽ cậu ta dự định đánh cận thân với mình sao? Cậu ta có lòng tin đối với thân thể của bản thân như vậy sao?

Khi chỉ còn cách một mét, cuối cùng Phương Minh cũng ra tay, lĩnh vực thời gian được thả ra toàn bộ, trong nháy mắt che phủ Taylor vào trong đó, cùng lúc đó, chỗ ngực cũng có quang mang bắn ra, bắn từ bảo tháp trong cơ thể của Phương Minh ra, hóa thành một ánh hào quang bắn về phía Taylor.

Đồng thời, tay phải của Phương Minh cũng nắm lên, Vu Sư Chi Lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, sau lưng cậu xuất hiện sáu ngôi sao lóng lánh, cuối cùng toàn bộ ngưng tụ thành một nắm đấm đánh về phía Taylor.

Đối mặt với cường giả cấp bậc thiên vương, Phương Minh nhất định phải toàn lực ứng phó, không có bất kỳ bảo lưu nào, tại thời khắc này toàn bộ thủ đoạn đều xuất hiện.

Vẻ mặt Taylor xuất hiện biến hóa, vô thức đưa tay ngăn cản,

kết quả lại phát hiện không ngờ bản thân ngăn cản vô ích, luồng ánh sáng kia trực tiếp bắn vào lồng ngực của hắn, mà quyền đầu của Phương Minh cũng đã rơi vào trên vai của hắn.

Rầm!

Thân thể Taylor lắc lư vài cái, trên vai xuất hiện một lỗ máu, mà ngực cũng lõm vào một khối, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Kết quả này lại một lần nữa khiến đám tộc nhân tộc Nightmare đang xem ngây ngẩn.

Chương 1030: Thần thông pháp tắc bản mạng

Taylor thụ thương, một màn này khiến toàn bộ lâu đài thất thanh, bởi vì tất cả mọi người đều không ngờ tới kết quả này.

"Cậu ta... Đã thành trường đến bước này rồi sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Mộng Cơ có tia sáng kỳ dị, trước đây cô ấy chỉ xem trọng tiềm lực của Phương Minh, lại không nghĩ tới Phương Minh có thể trưởng thành đến trình độ như vậy chỉ trong một quãng thời gian ngắn tới như thế.

Có thể khiến một vị thần vương thụ thương, cho dù cậu đã dùng thủ đoạn gì để làm được việc đó, cũng có thể chứng minh thực lực của cậu.

Nói cho cùng, cho dù một con kiến có nhảy nhót ghê gớm tới mức nào cũng không thể khiến một con voi bị thương tổn, có thể tạo thành tổn thương cho con voi, cho dù thể tích không bằng voi nhưng ít nhất cũng mạnh hơn gấp mấy vạn lần so với con kiến.

Nói không khoa trương chút nào, cho dù Taylor không chút phòng bị đứng ở chỗ này, tất cả tộc nhân của tộc Nightmare ở đây cũng khó có khả năng tạo thành thương tổn với cơ thể hắn, bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới thần vương, quanh thân vốn có năng lượng hộ thể, không có thực lực nhất định căn bản đánh không thể phá năng lượng hộ thể này được.

Trên mặt Taylor lộ ra vẻ giận dữ, đường đường là một vị thần vương lại bị con kiến trong mắt mình đánh thương, điều này khiến hắn tức sùi bọt mép, gầm lên một tiếng điên cuồng, không để ý tới

thương thế trên người trực tiếp huy quyền phản kích.

Oanh!

Năng lượng cuồng bạo khiến da Phương Minh như bị đao cắt, cho dù có lĩnh vực thời gian gia trì, cũng sớm cảm giác được động tác của Taylor mà tránh được đầu quyền, nhưng chỉ riêng năng lượng do quyền phong quét đến đã đủ để khiến cậu thống khổ cực kỳ.

Khoảng cách gần như thế, năng lượng của một vị cường giả thiên vương đánh ra sao cậu có thể tránh hết hoàn toàn được, Phương Minh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngạnh kháng, cậu đang đánh cuộc, đánh cuộc xem bản thân mình có thể tiếp tục chống đỡ được hay không, đánh cược thương thế của Taylor rất nặng.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ lâu đài bị năng lượng khủng bố tràn ngập, đám người Mộng Cơ đã sớm lui xa xa, bọn họ không thấy rõ chiến cuộc, chỉ có thể thấy hai bóng người đang không ngừng dây dưa, năng lượng khủng bố không ngừng tiết ra, chỉ riêng năng lượng tràn ra ngoài đã khiến tim bọn họ đập nhanh.

Có thể xác định, nếu như bọn họ bị năng lượng này vây chính diện sẽ trực tiếp bị xoắn thành bột mịn, năng lượng cuồng bạo này không phải cấp bậc như bọn họ có thể chịu nổi.

Bên trong chiến trường không ngừng có máu tóe lên, phần lớn máu huyết này đều là của Phương Minh, nhưng cũng có một số nhỏ đến từ trên người Taylor, đây là chỗ khủng bố của cường giả thiên vương, cho dù có bị thương nặng, cho dù Phương Minh có vận dụng lĩnh vực thời gian, thế nhưng vẫn không thể chiếm thượng phong trong trận chiến này.

Vu Sư Chi Châu trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ngay cả bản thân Phương Minh cũng không chú ý tới, lúc đầu sau lưng cậu có sáu ngôi sao lóe lên, nhưng đến giờ phút này không ngờ nó lại tạo thành Tinh Thần Đồ, chỉ có điều những ngôi sao khác bên trong Tinh Thần Đồ này không hề sáng lên.

Thậm chí Phương Minh cũng không chú ý tới, ở bên trong Tinh Thần Đồ này còn có một tồn tại tương đối giống với ngân hà xuất hiện, đây là một Tinh Thần Đồ hoàn chỉnh, hơn nữa điều quỷ dị là ngân hà này còn đang lưu động.

Nhất là khi cậu thi triển pháp tắc Thời gian, tốc độ lưu động của ngân hà cũng sẽ tăng nhanh theo, mà ở bên trong ngân hà này có vô số ngôi sao sáng chói trôi lơ lửng.

"Bản mạng pháp tắc thần thông dung hợp? Tên nhóc này coi bản tọa như đá luyện chân."

Taylor nhìn thoáng qua phía sau Phương Minh, trong mắt có vẻ kinh ngạc, thân làm thần vương hắn có lĩnh ngộ tương đối với con đường tu luyện của mình, cũng biết lúc này Phương Minh đang lọt vào tình huống như thế nào.

Bản mạng pháp tắc thần thông dung hợp, đối với cường giả thiên vương đây là cơ duyên có thể gặp mà không thể cầu.

Mỗi một người tu luyện đều có công pháp tu luyện của riêng mình, thế nhưng sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp gần như công pháp này không còn ích lợi gì nữa, bởi vì sau khi đạt tới Thiên Cấp, thứ bọn họ vận dụng là lực lượng pháp tắc thiên địa.

Không có công pháp nào có thể áp đảo pháp tắc thiên địa, cho nên đối với cường giả Thiên Cấp, sau khi bước vào Thiên Cấp chẳng khác nào đã bắt đầu một hành trình tu luyện mới tinh.

Nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối, bất cứ chuyện gì

cũng có tồn tại biến số, có một số công pháp đặc thù có thể dung hợp với thiên địa pháp tắc, loại dung hợp này được gọi là bản mạng pháp tắc thần thông dung hợp.

Công pháp như vậy thế gian hiếm thấy, ngay cả Taylor cũng chỉ mới nghe nói mà cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng thấy qua, cho nên khi nhìn thấy Phương Minh rơi vào trạng thái bản mạng pháp tắc thần thông dung hợp, cho dù là hắn cũng cảm thấy thầm đố kỵ.

"Giáo Hội không có công pháp như vậy tồn tại, hiển nhiên công pháp này tới từ phương Đông, xem ra căn cơ của thằng nhóc này ở phương Đông cũng không cạn."

Trong lòng Taylor rất rõ ràng, loại công pháp này đã đạt đến cấp bậc nghịch thiên, toàn bộ thế giới này cũng không có mấy bộ, thậm chí cho dù có hắn cũng đã bị bao phủ bên trong bụi bậm của lịch sử, có thể nắm giữ công pháp nghịch thiên này, địa vị sau lưng cậu ta không phải là chuyện đùa.

Phương Minh không biết sự khiếp sợ trong lòng Taylor, giờ phút này cậu chỉ cảm thấy càng chiến càng vui sướng, tuy rằng trên thân thể càng ngày càng nhiều vết thương, nhưng tinh thần lại càng thêm phấn khởi, loại cảm giác này ngay cả chính cậu cũng không biết từ đâu tới.

Thật giống như trong thân thể cậu có ẩn chứa một đám lửa, rất cần chiến đấu để phát tiết.

Oanh!

Vu Sư Chi Lực xen lẫn pháp tắc Thời gian cùng pháp tắc Phong Vũ, Phương Minh đấm hết đấm này lại đến đấm khác, cũng không quản thương thế trên người mình, trên thực tế chính cậu cũng không biết bản thân cậu đã rơi vào một trạng thái đặc biệt, trong loại trạng thái này bất kỳ thương thế trên thân thể nào cũng không

thể tạo thành nhiều thương tổn đối với cậu.

Chính vì Taylor biết tình huống này cho nên trong lòng hắn mới càng thêm phiền muộn, mình đường đường là thần vương không ngờ lại trở thành đá mài chân của đối phương, thế nhưng hết lần này tới lần khác hiện tại bản thân hắn không thể tránh được, nếu hắn không bị thương, hắn hoàn toàn có thể giết chết đối phương.

Nhưng bây giờ hắn không cách nào nhanh chóng giết chết đối phương, mà chỉ cần không giết chết đối phương, dựa vào trạng thái bản mạng thần thông pháp tắc dung hợp, thằng nhóc này chính là một con gián đánh không chết, sẽ chỉ càng đánh càng mạnh, thẳng đến khi triệt để dung hợp thành công.

XÍU...UU!!

Phương Minh hít một hơi, đột nhiên phát hiện không ngờ hơi thở phát ra từ miệng mình cũng có thể hóa thành một dải kiếm khí, trực tiếp chém về phía Taylor, phát hiện này khiến cậu hơi kinh ngạc.

Dựa vào cảnh giới hiện tại của cậu, tiện tay trảo một cái có thể ngưng tụ ra một đạo kiếm khí cũng không tính là việc khó khăn gì, nhưng vẻn vẹn chỉ là một hơi thở có thể biến thành một dải kiếm khí, điều này khiến cậu nghĩ tới một ghi chép trong cổ tịch.

Phàm là hiền năng đại thánh giả, hô hấp cùng thiên địa, một hơi thở có thể đoạn sơn hà, đồng thọ cùng trời. Mà một hơi thở của mình không trải qua bất kỳ luyện chế gì trực tiếp hóa thành kiếm khí, đây chính là giai đoạn đầu của hô cùng cùng thiên địa.

Vẻ mặt Phương Minh vô cùng ngơ ngác, chuyện này giống hệt như có một quả dưa hấu từ trên trời rơi xuống đầu cậu, cậu cũng không biết tại sao lại xuất hiện biến hóa như thế.

Chẳng qua bất kể như thế nào thì đây cũng là một chuyện tốt, hơn nữa lúc này cậu cũng không có thời gian để tự hỏi xem biến hóa này tới từ đâu.

Thời gian đang trôi qua.

Sau khi nửa giờ trôi qua, tộc nhân của tộc Nightmare đã triệt để không biết nên nói cái gì, không ai nghĩ tới, Phương Minh lại có thể chiến cùng một vị thần vương đến nửa giờ, hơn nữa nhìn bộ dáng này dường như còn chưa phân ra thắng bại.

"Không ngờ thực lực của thần tử Giáo Hội lại mạnh mẽ tới như vậy."

Nghe được lời của trưởng lão bên cạnh, khóe miệng Mộng Cơ giương lên, lần này cô ấy đầu tư đúng nơi rồi, đè lên bảo, hiện tại Phương Minh đã có chiến lực như vậy, tương lai mười năm sau, Phương Minh tuyệt đối có thể trở thành một trong số những người đứng đầu thế giới này.

Phương Minh càng chiến càng hăng, Tinh Thần Đồ sau lưng cậu cũng càng ngày càng hoàn thiện, ngoại trừ ngân hà xuất hiện lưu động chầm chậm còn có không ít lưu tinh xẹt qua, những lưu tinh này cũng không phải ngôi sao thật sự mà là pháp tắc Phong Vũ của cậu biến thành.

Dung hợp đã đến giai đoạn cuối cùng.

"Tiểu tử này thật đúng là có cơ duyên không cạn, bản mạng thần thông pháp tắc dung hợp, đây mới thực sự là tự nghĩ ra thần thông."

Bảo tháp cậu bắn ra lúc trước, lúc này đang trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn phía sau Phương Minh, khí linh bảo tháp có vẻ cảm khái.

Khí linh bảo tháp cũng không tiếp tục ra tay, lúc trước nó chỉ

có tác dụng đánh lén một kích đó, nếu muốn đánh lén tiếp khẳng định là không được, chẳng qua năng lượng giao động do hai phe chiến đấu vẫn không thể ảnh hưởng đến nó, cho nên nó cũng là người nhìn rõ cục diện trận chiến nhất.

Ầm ầm!

Đột nhiên, bầu trời lâu đài truyền đến tiếng sấm, thiên lôi nổ vang, tiếng sấm cuồn cuộn khiến tộc nhân tộc Nightmare kinh hoảng, càng vội vã lui về phía sau.

"Một bước cuối cùng, liệu có thể thành hay không phải xem lần này."

Khí linh bảo tháp rất rõ ràng, mỗi một bản mạng thần thông phép tắc dung hợp đều sẽ dẫn tới thiên kiếp, bởi vì loại thần thông này là thứ trời cao bất dung, đây đã có thể tùy tiện hội tụ thiên địa pháp tắc cho mình dùng.

Bất kỳ cường giả Thiên Cấp nào cũng nắm thiên địa pháp tắc trong tay, nhưng họ chỉ có thể sử dụng thiên địa pháp tắc này, cũng giống như thuê phòng vậy, người thuê có quyền cư ngụ bên trong căn phòng đó, có thể lắp đặt một số thiết bị đơn giản trong căn phòng, nhưng không thể thay đổi bộ phận chủ chốt trong căn phòng, quan trọng nhất là căn phòng này không hề thuộc về người thuê, nó thuộc về người cho thuê.

Thiên đạo chính là chủ nhà, mà mỗi một vị cường giả Thiên Cấp giống như người thuê phòng, nhưng bây giờ Phương Minh đã phá vỡ cân đối này, cậu muốn trở thành chủ nhà, đương nhiên thiên đạo không cho phép.

Tiếng sấm nổ đùng đùng khiến đám người ở đây nghe mà lòng rung động, Phương Minh cũng ngơ ngác, nhất là khi tia sấm đầu tiên rơi xuống trực tiếp đánh vào trung tâm chiến trường.

Một tia sấm này khiến toàn thân Phương Minh tê dại, mà Taylor ở đối diện cũng không tốt hơn bao nhiêu, thiên kiếp căn cứ thực lực của người độ kiếp để biến hóa, lúc này bản thân hắn cũng đang ở trong chiến trường, tự nhiên trở thành mục tiêu cho thiên kiếp oanh tạc, hơn nữa hắn có thể xác định, tia sấm tiếp theo sẽ càng thêm kinh khủng.

"Tiểu tử, bản tọa không chơi với ngươi nữa, lần này coi như số ngươi gặp may."

Taylor không chút do dự, trực tiếp thoát khỏi chiến trường, ngay cả một khắc cũng không muốn lưu lại, bóng dáng biến mất ở trong lâu đài, bởi vì hắn biết rõ, cả khu vực này đều đã bị thiên kiếp tập trung vào, ít nhất hắn phải đi tới vị trí cách nơi này trăm dặm mới có thể thoát khỏi thiên kiếp tập trung.

Lúc này Phương Minh không ngăn cản, bởi vì toàn thân cậu đều đã bị sấm sét đánh cho chết lặng, chỉ có thể nhìn Taylor cứ biến mất như vậy.

Ầm ầm!

Cũng trong nháy mắt ngay khi bóng dáng Taylor biến mất, sấm sét lại một lần nữa hạ xuống, chẳng qua Phương Minh lại chú ý tới, lần này sấm sét không rơi vào trên người của cậu, mà là rơi vào sau lưng của cậu.

Tinh Thần Đồ bị sấm sét bắn trúng, trong chớp mắt có hơn phân nửa tinh thần đã hiển hiện hóa thành bột mịn, ngay cả ngân hà cũng trực tiếp bị sấm sét đánh đứt đoạn.

"Phương Minh, nhất định phải đứng vững, đây mới là cơ duyên lớn nhất của cậu, lớn hơn bất kỳ cơ duyên nào cậu đã nhận được trước đây, cho dù là khí vận cũng không thể đánh đồng, chịu đựng qua thiên kiếp mới có thể thật sự đạt tới mức độ nghịch thiên trên con đường tu luyện."

Giọng nói của khí linh bảo tháp rất nghiêm túc, cách thật xa nhắc nhở Phương Minh.

Chương 1031: Không còn là quân cờ

Có khí linh bảo tháp nhắc nhở, lúc này Phương Minh mới chú ý tới tình huống sau lưng mình.

Khi nhận ra sau lưng mình xuất hiện bức tranh các vì sao, ngay cả chính bản thân Phương Minh cũng sửng sốt một chút, sáu ngôi sao sáng chói như vậy đương nhiên cậu biết, đây chính là Vu Sư Chi Châu trong cơ thể mình chuyển hóa tạo thành.

Vu Sư Chi Lực đến từ chính vì sao trên trời, cho nên đây là biến cố được tạo thành do chính mình sử dụng Vu Sư Chi Lực, chỉ có điều trước đây biến cố này chưa từng xuất hiện.

Chẳng qua điều khiến Phương Minh bất ngờ là ngân hà còn có lưu tinh kia, đây rõ ràng là lực lượng pháp tắc, không ngờ cuối cùng nó có thể dung hợp lại cùng ngôi sao.

"Phương Minh, dưới cơ duyên xảo hợp hiện tại cậu đang tiến vào trạng thái bản mạng thần thông pháp tắc dung hợp, cơ duyên như vậy thật sự rất hiếm thấy, chỉ cần cậu chịu đựng qua thiên kiếp này, cậu có thể mở ra một mảnh thiên địa rộng lớn."

"Bản mạng thần thông pháp tắc dung hợp sao?" Phương Minh hơi nghi hoặc một chút.

"Không sai, chỉ có loại công pháp cực kỳ nghịch thiên mới có thể hình thành cơ duyên như vậy, nhưng cho dù là loại công pháp nghịch thiên như vậy nhưng không phải người nào tu luyện cũng có thể nhận được cơ duyên như thế, nói tóm lại là chỉ có công pháp nghịch thiên còn chưa đủ, còn phải có vận khí nghịch thiên,

không nghĩ tới vừa vặn bị cậu kích phát."

Giọng nói của khí linh bảo tháp có chút kích động, chẳng qua hắn cũng biết lúc này Phương Minh có cơ duyên như vậy là nhờ liều mạng đổi lấy.

Chỉ mới tới cảnh giới Thiên Cấp đã dám ra tay với một vị cường giả thiên vương, dũng khí như vậy không phải ai cũng có, có lẽ chính vì loại chiến đấu trong nghịch cảnh này mới vừa vặn kích hoạt bản mạng thần thông phép tắc dung hợp.

Loại cơ duyên này là không cầu được.

Tuy rằng công pháp của Vu Sư nhất mạch rất nghịch thiên, nhưng không phải toàn bộ Vu Sư đều có thể kích hoạt bản mạng thần thông phép tắc dung hợp, khí linh bảo tháp tin tưởng, coi như là Vu Sư nhất mạch, người có thể kích hoạt cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí rất có thể Phương Minh còn là người đầu tiên cũng nên.

Đã rõ ràng tình huống, đương nhiên Phương Minh sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy, Vu Sư Chi Lực trong cơ thể lại vận chuyển, đồng thời cả người cũng bắt đầu đón lấy sấm sét kia.

Sấm sét rất khủng bố, giống như diệt thế, thân thể của Phương Minh bị cháy đen nhiều chỗ, mùi khét kia thậm chí có thể truyền tới mũi đám người Mộng Cơ đã lui về sau hơn ngàn mét, các cô ấy không nhìn thấy tình huống của Phương Minh đã bị bao vây trong sấm sét, nhưng cũng có thể tưởng tượng được tình cảnh thảm thiết kia.

Trong sấm sét, Phương Minh cùng Tinh Thần Đồ đều bị lôi đình oanh kích, thậm chí có vài lần Tinh Thần Đồ đã rách nát, nhờ Phương Minh liên tục vận chuyển Vu Sư Chi Lực mới cố gắng duy trì Tinh Thần Đồ.

Nếu như nói Phương Minh bị sấm sét đánh thành than đen, như vậy Tinh Thần Đồ lại bị sấm sét làm tê liệt giống như một miếng vải rách, không chỉ có vô số lỗ thủng mà còn không trọn vẹn, ngân hà kia cũng sắp biến mất.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mà tất cả mọi người đều không nhìn thấy tình huống trong sấm sét, khí linh bảo tháp cũng chỉ có thể ở một bên yên lặng chờ đợi.

Mười lăm phút sau, rốt cục sấm sét cũng tiêu tán, cả người Phương Minh ngã trên mặt đất, trên người cháy đen không có một chỗ hoàn hảo, mà Tinh Thần Đồ kia lại càng hoàn toàn tiêu tán không thể thấy một chút hình bóng.

"Đã thất bại sao?"

Khí linh bảo tháp thở dài một hơi, nói cho cùng thì đây vốn là hành động nghịch thiên, có thể kích hoạt được cũng là cơ duyên vô cùng to lớn, nhưng sau khi kích hoạt rồi không có nghĩa sẽ có thể xông qua cửa ải cuối cùng, đây cũng là nguyên nhân vì sao bản mạng thần thông pháp tắc lại thưa thớt tới như thế.

Có đôi khi, một thời đại cũng không nhất định có thể sinh ra một cường giả có được bản mạng thần thông phép tắc.

Đám người tộc Nightmare mỗi người một vẻ, trên mặt Mộng Cơ cũng có vẻ lo lắng, tuy rằng cô ấy không biết vì sao Phương Minh lại có thể dẫn động sấm sét, nhưng cô ấy biết sấm sét đại biểu cho thiên kiếp, bình thường thiên kiếp chỉ xuất hiện khi có người nào đó đột phá bước ngoặt trọng đại, xem ra, Phương Minh đã đột phá thất bại rồi sao?

"Không phải thằng này bị sấm sét đánh chết rồi đó chứ?"

"Có khả năng này đấy, sấm sét kia mãnh liệt tới mức nào, ngay cả vị thần vương đại nhân kia cũng trực tiếp chạy trốn, làm sao

cậu ta có thể chịu nổi."

Người của tộc Nightmare xì xào bàn tán, chẳng qua khí linh bảo tháp lại chú ý tới, thân thể Phương Minh có sinh cơ lưu chuyển, tầng da nám đen kia bắt đầu bóc ra, một lớp da thịt mới tinh oánh nhuận như ngọc bắt đầu xuất hiện.

Không chỉ là da thịt, ở bên trong lớp da kia, nơi mà mọi người không thấy được, nội tạng cùng mỗi khớp xương mỗi tấc máu thịt của Phương Minh đều đang tiến hành tẩy lễ gây dựng lại, đây mới thật sự là tân sinh.

Khí tức cả người phảng phất như lại mạnh mẽ thêm vài phần.

Mấy phút đồng hồ sau, Phương Minh mở mắt, từ dưới đất đứng lên, hai tay bắt đầu diễn biến, mà theo cậu diễn biến, Tinh Thần Đồ sau lưng cậu xuất hiện lần nữa, lần này vì sao bên trong Tinh Thần Đồ càng thêm sáng nhuận như ngọc.

Ở bên trong Tinh Thần Đồ mênh mông, sáu ngôi sao cùng lóe sáng, mà ở bên trong ngân hà kia, tinh thần như thể cát hạt trong biển, đang chậm rãi lưu động, thỉnh thoảng có lưu tinh xẹt qua, sau đó lại biến mất ở chỗ sâu trong biển sao cuồn cuộn.

Trong nháy mắt khi Tinh Thần Đồ xuất hiện, một luồng khí quang minh chính đại phát ra khiến tộc nhân của tộc Nightmare lạnh run, đối với bọn hắn, loại khí tức này là thứ có thể khắc chế bọn họ sâu nhất.

"Không ngờ có thể thực sự thành công."

Giọng nói của khí linh bảo tháp cũng có chút kích động, tuy rằng hắn nói Phương Minh kiên trì nhưng kỳ thật hắn không thể xác định rõ Phương Minh có thể thành công hay không, thậm chí có thể nói là không ôm hi vọng quá lớn, không nghĩ tới cuối cùng Phương Minh thực sự làm được.

"Từ giờ khắc này, thằng nhóc này đã bước ra khỏi ván cờ, không còn là quân cờ của người khác nữa, thậm chí rất có thể còn có năng lực thay đổi hướng đi của ván cờ."

Những lời này khí linh bảo tháp chỉ nói thầm trong lòng, từ khi Phương Minh còn chưa bước vào Địa Cấp hắn đã ở cùng với Phương Minh, cũng hiểu rõ tất cả về Phương Minh, cho nên hắn biết trên người Phương Minh có cất giấu rất nhiều bí mật, thậm chí còn có rất nhiều cường giả bố cục trên người cậu.

Sư phụ của Phương Minh, Vu Sư nhất mạch...

Thế nhưng, một cường giả tự thân có bản mạng thần thông phép tắc, tuyệt đối sẽ không chỉ là một con cờ, mà đã có thêm tiềm lực đánh cờ.

Ở bên ngoài lâu đài, ánh mắt Taylor mịt mờ không chừng đứng ở nơi đó, ngay khi sấm chớp trên bầu trời biến mất hắn đã lập tức quay về, khoảng cách trăm dặm với hắn mà nói cũng không coi vào đâu, nhưng cuối cùng hắn quyết định không hiện thân.

"Lúc trước thằng nhóc này còn chưa dung hợp bản mạng thần thông pháp tắc đã khó chơi như vậy, hiện tại hắn triệt để hoàn thành dung hợp, ngày nào thương thế của mình còn chưa phục hồi như cũ thì ngày ấy tuyệt đối không làm gì tên nhóc này được, món nợ này cứ nhớ kỹ trước."

Cuối cùng, Taylor vẫn rời đi, hắn phát hiện hiện tại mình thực sự không làm gì tên nhóc kia được, đã vậy còn không bằng làm bộ không trở lại, tránh đến khi truyền đi khiến mình mất mặt.

Cảm thụ được người của tộc Nightmare sợ hãi, hai tay Phương Minh buông xuống, Tinh Thần Đồ sau lưng cũng tiêu tán, sau đó, ánh mắt của cậu đảo qua đám tộc nhân tộc Nightmare, không một người nào dám đối diện với ánh mắt của cậu.

"Cô Mộng Cơ, nhân tình này có thể chứ?"

Ánh mắt cậu rơi vào trên mặt Mộng Cơ, Phương Minh thu hồi ánh mắt sắc bén, lộ ra nụ cười rực rỡ, nói.

Chương 1032: Chuyện lý thú khi về nước (1)

Một ngày sau, một chiếc máy bay chuyên dụng bay từ Châu Âu về trong nước, rất khiêm tốn dừng lại ở sân bay Ma Đô.

Cùng lúc đó, tất cả tin tức liên quan tới Hàn Kiều Kiều trên web đều bị xóa bỏ một cách lặng yên không tiếng động.

"Lão sư phụ, kia không phải Hàn Kiều Kiều sao?"

Ở sân bay Ma Đô, bởi vì gần đây Ma Đô có tổ chức một buổi lễ long trọng của giới điện ảnh nên có rất nhiều phóng viên tụ tập ở sân bay, đương nhiên cũng không thiếu phóng viên giải trí tiềm phục ngoài phi trường, chỉ vì để thử vận may xem có thể chụp lén được ảnh của minh tinh nào hay không.

Một người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên xe tải, cực kỳ hưng phấn nói với một người đàn ông trung niên phía trước, đồng thời cũng đưa máy ảnh trong tay lên điên cuồng chụp ảnh.

Bởi vì hắn phát hiện, ngoại trừ Hàn Kiều Kiều cùng trợ lý của cô ấy ra còn có một nam một nữ, hắn có thể xác một nam một nữ này không phải người trong giới giải trí, nhưng không ngờ Hàn Kiều Kiều lại về nước trong khoảng thời gian nhạy cảm này, hơn nữa bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông, chắc chắn người đàn ông này có quan hệ không bình thường với Hàn Kiều Kiều.

Người đàn ông trung niên đang ngồi ở ghế lái phụ liếc nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút bình thản, không hề có chút kích động gì khi nhìn thấy Hàn Kiều Kiều xuất hiện.

"Để xuống đi, Hàn Kiều Kiều không có gì hay để chụp cả."

Nghe được những lời lão sư phụ mình nói, người phóng viên trẻ tuổi hơi nghi hoặc một chút, vì sao lại không chụp? Cho dù người đàn ông này không phải kim chủ kia của Hàn Kiều Kiều, nhưng chỉ cần đăng ảnh chụp này lên, nhất định có thể lọt vào bảng hot search, cũng đồng nghĩa với bọn họ sẽ nhận được một số tiền thưởng không nhỏ.

"Thế giới này không đơn giản như những gì cậu tưởng tượng đâu, nói chung Hàn Kiều Kiều đã không có gì hay để chụp nữa."

Làm một phóng viên giải trí lâu năm, đương nhiên người lão sư phụ này hiểu rõ giới giải trí hơn đồ đệ của mình nhiều, có thể khiến toàn bộ truyền thông xóa bỏ tin tức, vị kim chủ sau lưng Hàn Kiều Kiều có lực lượng lớn tới mức không cách nào tưởng tượng nổi.

Một nhân vật lớn như vậy không phải một báo đài nho nhỏ như bọn họ có thể đắc tội nổi, cho dù đăng lên web được thì có thể làm gì? Không tới một hai phút lập tức sẽ bị xóa bỏ, chắc chắn hiện tại trên mạng đang có một đám người ngó chừng, nhìn chằm chằm ba chữ Hàn Kiều Kiều này, toàn bộ tin tức có liên quan tới Hàn Kiều Kiều vừa xuất hiện lập tức sẽ bị đám người kia chú ý tới, sau đó xóa bỏ tin tức đó đi.

Truyền thông truyền thống, truyền thông mạng, không phải chỉ dựa vào tiền mà có thể làm được tất cả những điều đó, cho nên nếu tiếp tục đưa tin về Hàn Kiều Kiều, sợ rằng sẽ mang đến phiền phức cho công ty của mình.

"Đi chụp tiểu thịt tươi (1) Thái Khôn đi, gần đây anh ta có scandal tạo lưu lượng giả, phía trên đã điểm danh phê bình, đưa tin về anh ta chẳng những có thể tạo thành một tin hot mà còn không mang đến phiền phức gì."

(1) "Tiểu thịt tươi" là cụm từ mà giới giải trí Hoa ngữ dùng để gọi các chàng trai trẻ mới nổi. Có thể nói các chàng trai thế hệ 9X hiện đang bao sân toàn bộ sự hâm mộ của các cô gái trẻ.

Lời của lão sư phụ khiến người phóng viên trẻ tuổi thu hồi camera, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, suy nghĩ thử xem, chỉ cần kết nối máy ảnh với một chiếc điện thoại có đăng ký internet, sau đó chuyển hết mấy tấm ảnh mới chụp qua là xong.

Làm một phóng viên giải trí, đương nhiên sẽ có không ít acc clone trên mạng, người phóng viên trẻ tuổi tự đăng nhập vào một acc clone nào đó, rồi lập tức đăng hết mấy tấm hình bản thân mới vừa chụp được lên, tiêu đề chính là: Hàn Kiều Kiều trở về, nghi kim chủ hiện thân.

Sau khi đăng xong, người phóng viên trẻ tuổi không ngừng refresh trang web, rất nhanh đã có hơn trăm người xem cùng mười người chia sẻ, nhìn đến đây trên mặt hắn lộ ra dáng tươi cười, mới không tới một phút đã hot như vậy, chỉ cần đợi thêm một giờ nữa nhất định sẽ có thể trở thành tin đầu đề.

Nghĩ tới đây, người phóng viên trẻ tuổi lại một lần nữa refresh trang web, kết quả lại phát hiện bài đăng trên Weibo kia của hắn đã bị xóa bỏ, cùng lúc đó hắn phát hiện ngay cả tài khoản của hắn cũng bị giam cầm, không thể làm được gì nữa.

Nếu đổi lại là một lão cáo già đã trải qua sóng gió, đương nhiên sẽ biết rõ chuyện bản thân cần làm lúc này là buông tha cho tin tức kia, thế nhưng nói cho cùng tên phóng viên trẻ tuổi này chỉ mới ra xã hội, trong tâm còn có một cỗ nhuệ khí, quan trọng nhất là từ tận trong xương hắn vẫn luôn có một loại đố kỵ với người có tiền.

Nghĩ đến mấy nữ minh tinh mà mình đã chụp được kia, lúc nào cũng mang hình tượng nữ thần vô cùng thánh khiết ngăn nắp xinh đẹp trước mặt người khác, lại có hình tượng dâm đãng trước

mặt những kẻ có tiền, mà ngay cả nữ minh tinh hắn đã từng yêu thích nhất cũng như thế, điều này khiến hắn vô cùng đố kị những kẻ có tiền kia, cảm thấy những người có tiền ấy đã làm hại mấy nữ minh tinh, cũng khiến thần tượng của hắn mất đi bản tâm.

"Bị lộ ra ngoài, nhất định phải bị lộ ra ngoài."

Phóng viên trẻ tuổi lại đăng nhập một acc clone khác, một lần nữa đăng số ảnh chụp kia lên, thậm chí còn liên tục thay đổi mấy tài khoản liền, mỗi một tài khoản hắn đều đăng tin tức giống hệt nhau. Hắn đang giận lẫy, dường như chỉ cần có thêm một người thấy sẽ khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Vậy mà kết cục lại khiến lòng hắn lạnh lẽo, bởi vì tất cả những bài hắn vừa đăng lên xong lập tức bị xóa bỏ, có bài thậm chí còn chưa kịp đăng lên đã trực tiếp bị gỡ sạch, kết quả hiện lên là bài đăng đã thất bại.

"Tiểu Mã, cậu đang làm cái gì đó?"

Lão sư phụ già chú ý tới hành động của đồ đệ phía sau, hơi nghi ngờ hỏi.

"Không... Không có gì." Mã Lạc lắp bắp, không dám thẳng thắn với lão sư phụ về những chuyện mình vừa làm xong.

"Hắn đã truyền hết mấy ảnh hắn mới chụp Hàn Kiều Kiều lên internet rồi, hơn nữa còn đổi rất nhiều tài khoản để đăng, nhưng đều thất bại."

Ở phía sau còn có một cô gái trẻ tuổi, có trách nhiệm biên soạn tin tức, vì thế cô ấy có thể nhìn thấy rõ tất cả động tác của Mã Lạc.

"Cái gì, tại sao cậu ngu như vậy?"

Trên mặt lão sư phụ lộ ra vẻ cuống cuồng, nói: "Chắc chắn đối

phương sẽ điều tra được IP của cậu, lập tức lái xe rời khỏi đây mau lên, bằng không sợ rằng người ta sẽ lập tức tìm tới cửa mất… Chính bản thân cậu cũng nên cầu khẩn người ta không thể dựa vào mấy acc clone kia mà tra tới trên đầu cậu đi."

Lão sư phụ già giục tài xế nhanh chóng lái xe rời đi, Mã Lạc nghe thấy những lời lão sư phụ mình nói, sắc mặt thay đổi, trở nên có chút tái nhợt, lúc trước vì hờn dỗi nên hắn không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ vừa nghe lão sư phụ nhắc nhở như thế, hắn lập tức cảm thấy hơi sợ hãi.

Bởi vì hắn nghĩ đến có không ít phóng viên trong nghề cũng vì để lộ quan hệ của mấy kẻ có tiền cùng những minh tinh kia, mà vô duyên vô cớ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, có vô số người trực tiếp tử vong, có vô số người tàn phế, mặc dù không có chứng cứ nhưng người trong nghề nhất trí cho rằng, chắc chắn mấy phóng viên này đã bị đám người có tiền kia trả thù.

"Lão sư phụ, vậy con nên làm gì bây giờ?"

Mã Lạc không biết liệu người ta có điều tra ra hắn hay không, bởi vì hiện tại bắt buộc phải đăng ký tên thực, nên đa số những acc clone kia đều là acc hắn mượn chứng minh nhân dân của người thân bạn bè để tạo tài khoản, nếu đối phương tìm hiểu nguồn gốc, chắc chắn có thể tra được đến trên đầu hắn.

"Bây giờ cậu mới biết sợ hãi sao? Vừa rồi cậu đã làm gì?"

Cô gái trẻ tuổi trào phúng, cô ấy đã sớm không ưa Mã Lạc, bởi trước đây, lần đầu tiên hắn chụp được ảnh nữ minh tinh lạc lối, nữ minh tinh kia nguyện ý trả một trăm vạn để mua lại ảnh chụp nhưng Mã Lạc kiên quyết không đồng ý, trực tiếp đăng mấy tấm ảnh đó lên, tuy rằng công ty thu được không ít lưu lượng mà chính cô ấy cũng được chia một vạn tệ tiền thưởng, nhưng nếu lúc trước anh ta đồng ý yêu cầu của nữ minh tinh, cô ấy đã có thể nhận được mười vạn tiền ém miệng.

"Tốt rồi, lúc này không nên tranh cãi, nói chung cứ rời khỏi nơi này trước rồi nói sau."

Biểu tình trên mặt lão sư phụ cũng có chút bi quan, nhân vật lớn như vậy thật không phải đám dân đen như bọn họ có thể đắc tội, người ta chỉ cần nhúc nhích một ngón tay đã có thể tùy tiện khiến một người biến mất.

Xe chạy nhanh ra khỏi sân bay, ngay lúc vừa ra tới cửa sân bay lập tức bị hai chiếc xe khác ngăn lại, có mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen bước từ trên xe xuống.

"Có thể tìm tới nhanh như vậy? Tiểu Mã, lần này cậu tự cầu phúc đi, nhớ kỹ, có sống mới có tất cả, mặt mũi và cốt khí gì gì đó chẳng là cái thá gì trước mặt sự sống."

Lão sư phụ già quay đầu nhìn chằm chằm Mã Lạc, hắn vẫn rất coi trọng tên đồ đệ này, nếu có thể bồi dưỡng thêm một chút nữa tuyệt đối sẽ trở thành một phóng viên giải trí hợp cách, nếu hắn chỉ đắc tội với mấy kẻ có tiền bình thường, cúi thấp đầu một chút biết đâu có thể qua được kiếp này.

Nhưng hiện tại chỉ mới mấy phút trôi qua mà đối phương đã truy tung được từ trên mạng, còn xác định được cả xe cộ, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết người ta đã vận dụng lực lượng an ninh mạng, thậm chí còn điều động camera giám sát ở sân bay.

Có thể làm được những điều này trong thời gian ngắn như vậy, không phải chỉ dựa vào tiền là có thể.

Cửa xe bị mở ra, người đàn ông mặc tây trang màu đen lạnh lùng liếc nhìn mấy người bên trong xe, cuối cùng ánh mắt tập trung vào Mã Lạc, nói: "Mời đi theo chúng tôi một chuyến."

"Người anh em à, như vậy không tốt đâu, giữa ban ngày ban mặt lại có nhiều người nhìn như vậy... Các người cũng không phải

người của ban ngành chấp pháp..."

Lão sư phụ già mở miệng, thế nhưng lão còn chưa nói hết câu đã bị người đàn ông mặc tây trang màu đen cắt đứt, người đàn ông mặc tây trang màu đen trực tiếp móc một phần giấy chứng nhận từ trong lồng ngực ra, đưa tới trước.

Chương 1033: Chuyện lý thú khi về nước (2)

Vừa thấy danh xưng bên trên giấy chứng nhận này, lão sư phụ già ngậm miệng, thậm chí trên mặt còn có vẻ kính sợ, trước đây hắn và bạn hắn chỉ đùa giỡn tán gẫu mới có nhắc tới bộ phận này, không nghĩ tới lần này lại có thể đụng phải như vậy...

Mã Lạc không nhìn rõ danh xưng bên trên giấy chứng nhận, thế nhưng thấy lão sư phụ của mình im lặng, hắn cũng biết bản thân không thể tránh khỏi, ngoan ngoãn xuống xe, để người đàn ông mặc tây trang dẫn hắn đến xe hơi bên cạnh.

Trên xe còn có một người đàn ông mặc tây trang, căn bản là đối phương không có ý nói chuyện gì với hắn, bầu không khí bên trong buồng xe rất trầm thấp.

Nhìn chiếc xe đang chạy về phía con đường ít người, đáy lòng Mã Lạc càng thêm thấp thỏm, càng thêm hối hận, vì sao bản thân mình lại xúc động như vậy? Nếu mình không xúc động như vậy cũng sẽ không luân lạc đến trình độ này.

Mười lăm phút sau, xe ngừng lại, người đàn ông mặc tây trang mở cửa xe, lạnh như băng nói: "Xuống xe."

Mã Lạc run một cái từ trên xe bước xuống, lúc này mới phát hiện ở phía trước cách đó không xa có một chiếc xe dã ngoại đang đậu ở đó, vừa thấy chiếc xe dã ngoại này, Mã Lạc sửng sốt một chút, bởi vì khi hắn chụp ảnh ở sân bay đã thấy Hàn Kiều Kiều lên chiếc xe dã ngoại này.

Nói cách khác, hiện tại Hàn Kiều Kiều cùng kim chủ của cô ấy

đang ngồi trên chiếc xe này, mà đối phương lại đang chờ mình ở đây, ngoại trừ muốn thu thập mình thì chẳng còn nguyên nhân gì khác.

Mã Lạc theo người đàn ông mặc tây trang bước từng bước đi về phía xe dã ngoại, trong lòng hắn đã vừa hối hận lại vừa tức giận, hối hận vì bản thân mình quá xúc động nên mới làm mấy hành động như vậy, tức giận là vì trên đời này căn bản không hề có công bình gì đáng nói, vẫn luôn có một số giai tầng đặc quyền tồn tại.

"Cậu Phương, hắn đã đến."

Người đàn ông mặc tây trang mở cửa xe, hướng về phía bên trong nhỏ giọng nói một câu, Mã Lạc đứng ở phía sau nhìn dáng vẻ cùng giọng điệu cung kính của người đàn ông mặc tây trang, vẻ trào phúng trên mặt càng sâu, ở trước mặt mình luôn có bộ dạng cao ngạo lạnh lẽo, nhưng khi ở trước mặt giai cấp đặc quyền không phải cũng khúm núm sao?

"Ừm, tôi biết rồi."

Trong xe truyền đến tiếng trầm ổn đáp lại, sau đó Mã Lạc lập tức nhìn thấy một bóng người từ trên xe bước xuống, chính là người thanh niên mà hắn đã chụp được ở sân bay kia.

Nam thanh niên này có tướng mạo bình thường, nhưng không biết vì sao khi đối mặt với ánh mắt của đối phương, Mã Lạc cảm thấy dường như mọi thứ của mình đều bị người ta nhìn thấu, điều này khiến hắn có chút không dám đối diện với đối phương, cũng hạ thấp tầm mắt.

Chẳng qua ngay khi hắn vừa hạ tầm mắt, Mã Lạc lập tức thầm mắng mình vô dụng, không phải chỉ là một ánh mắt thôi sao? Vì sao hắn lại không dám đối diện với người ta chứ?

"Anh tên Mã Lạc sao?"

Nhìn người trẻ tuổi trước mắt, Phương Minh cười cười, mới vừa rồi, người phụ trách bộ môn chịu trách nhiệm giao thiệp với giới tu luyện đã gọi điện thoại cho cậu, nói có người chụp được ảnh của cậu và Hàn Kiều Kiều, đồng thời còn đăng số ảnh đó lên mạng, hơn nữa đối phương còn không cam lòng mà đăng đi đăng lại nhiều lần. Chẳng qua bọn họ đã tập trung được vị trí của đối phương, cũng đã tìm được người đăng.

Kỳ thực, lấy thực lực của Phương Minh, nếu thả hết toàn bộ cảm quan ra đương nhiên không có nhà báo nào có thể qua mặt mà chụp ảnh được, nhưng Phương Minh lại không làm như vậy, thậm chí nếu không phải lúc quan trọng nhất, cậu hẳn sẽ không thả cảm tri của mình ra, tối đa cũng chỉ duy trì trong phạm vi mười mét.

Ngay từ đầu Phương Minh còn cho rằng đây là do đối thủ cạnh tranh trong giới giải trí của Hàn Kiều Kiều làm ra, vì thế cậu quyết định gặp người tên Mã Lạc này một lần, thế nhưng vừa liếc mắt nhìn anh ta Phương Minh đã có thể xác định, đây thuần túy là hành vi của người trẻ tuổi này, không có ai thao túng sau lưng.

"Ừm."

Ngay cả bản thân Mã Lạc cũng không hiểu vì sao hắn lại đáp lời đối phương.

"Tên nhóc cậu giỏi lắm, chỉ là làm việc có chút xúc động, bỏ tật xấu này đi vẫn có thể có chút thành tựu."

Nghe được giọng điệu ông cụ non của đối phương, Mã Lạc bĩu môi, còn tên nhóc, cậu cũng chẳng lớn hơn tôi là bao, hơn nữa, tôi có thể có thành tựu hay không chính bản thân tôi còn không biết, cậu dựa vào cái gì mà có thể xác định như thế, chẳng lẽ cậu biết coi số mạng sao?

Đương nhiên Mã Lạc không biết, Phương Minh đang đứng trước mặt hắn quả thật là người biết coi số mạng, mà những lời cậu đã nói đều là những thứ cậu nhìn thấy được từ diện mạo của hắn.

"Tốt rồi, mau xóa hết ảnh chụp đi."

Phương Minh vỗ vỗ bả vai Mã Lạc, Mã Lạc vô thức lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng xóa bỏ hết số ảnh chụp bên trong.

"Ngày hôm nay vì mời cậu tới mà đã làm phiền cậu, tôi thay mặt bọn họ xin lỗi cậu, hiện tại cậu có thể rời đi rồi."

Nghe được lời của Phương Minh, Mã Lạc sửng sốt một chút, đối phương cứ thả mình đi như vậy sao? Không gây phiền toái gì cho mình nữa?

"Tôi... Tôi có thể đi rồi?"

"Đương nhiên có thể đi, cậu cũng không phạm pháp, chỉ là ảnh cậu đăng lên đã xâm phạm tới chuyện đời tư của tôi, nhưng nếu hiện tại cậu đã xóa rồi cũng không sao. Xã hội này là xã hội pháp chế, làm chuyện gì cũng phải nói đến luật pháp."

Nghe được câu trả lời của đối phương, Mã Lạc âm thầm trừng trắng mắt, xã hội pháp chế, trong mắt đám đặc quyền các người, pháp luật vốn chẳng có tác dụng ước thúc.

Nhưng lúc này Mã Lạc đã tự cho rằng Phương Minh là con em của một gia tộc chính trị nào đó, cũng chỉ có con em mấy gia tộc ấy mới có thể làm được điểm này, chẳng qua nếu đối phương đã đồng ý thả mình rời đi dễ dàng như vậy, mình không có lý do gì mà không đi.

Mím môi, Mã Lạc xoay người muốn rời đi, chẳng qua ngay khi ánh mắt hắn quét qua xe, không biết vì sao đột nhiên thốt ra một câu hỏi: "Người đàn ông sau lưng Hàn Kiều Kiều chính là cậu đúng

không?"

Không nghĩ tới giờ khắc này đối phương còn dám hỏi vấn đề như vậy, Phương Minh cười cười, đáp: "Ừm."

"Quả nhiên là như vậy."

Mã Lạc không hề cảm thấy ngoài ý muốn, ngay sau đó đuổi theo hỏi một câu, "Vậy Hàn Kiều Kiều tự nguyện đi theo cậu sao?"

Nếu bỏ qua thân phận địa vị, Mã Lạc không cho rằng Hàn Kiều Kiều sẽ thích người thanh niên trước mắt này, bởi vì chênh lệch về giá trị nhan sắc của hai bên thật quá xa.

Mặc dù đối phương hỏi hơi nhiều, nhưng Phương Minh vẫn chuẩn bị trả lời hắn, chẳng qua ngay trước khi cậu trả lời, trong xe lại truyền ra giọng nói của Hàn Kiều Kiều.

"Cái gì mà tự nguyện, tôi đã bị ép buộc đó, tôi là cậu ta ép buộc, cậu ta đã dùng quyền thế trong nhà để ép buộc tôi, nếu tôi không đáp ứng cậu ta không chỉ phong sát tôi, mà còn bán tôi ra nước ngoài. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác đành phải để cho cậu ta chiếm đoạt."

Nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói, khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, có chút nhức đầu, lúc này yêu tinh kia lại bị hí tinh bám vào người, muốn đùa giỡn người trẻ tuổi trước mắt này.

Quả nhiên, sau khi Mã Lạc nghe thấy những lời Hàn Kiều Kiều nói sắc mặt lập tức thay đổi, bởi vì ở trong lòng hắn đây mới thật sự là đáp án, chắc chắn Hàn Kiều Kiều đã bị bức bách, đối mặt với quyền thế của đối phương cô ấy chỉ còn cách tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, những giai tầng đặc quyền này vốn không có người nào tốt cả.

"Hàn Kiều Kiều, có phải em lại ngứa da rồi không?" Phương

Minh trầm giọng quát lên.

"Có nghe hay không, tên này là một tên bạo lực cuồng, chỉ cần tôi có chút không thuận theo là cậu ta lại đánh tôi một trận, cái gì mà roi da, rồi nhỏ nến... Thật sự là một tên biến thái, còn bắt tôi phải thỏa mãn tất cả yêu cậu của cậu ta."

Sắc mặt Mã Lạc càng thêm khó coi, vì những người có tiền ấy đã chơi đùa với rất nhiều phụ nữ, cho nên chuyện nam nữ bình thường đã không thể khiến bọn hắn thỏa mãn, rất nhiều tên thích chơi đùa mấy trò biến thái.

Nghĩ đến mỹ nữ như Hàn Kiều Kiều lại bị người thanh niên trước mắt này làm nhục, Mã Lạc cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, muốn liều mạng với đối phương, chẳng qua ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ trong xe truyền tới.

"Chị Kiều Kiều đừng làm rộn, đừng để người ta hiểu lầm."

Trong xe có một cô gái bước ra, mà lúc trước Mã Lạc cũng đã nhìn thấy cô gái này, chỉ là lúc trước hắn chỉ thấy một bên mặt từ khoảng cách khá xa, chưa thấy chính diện, mà giờ khắc này khi nhìn rõ dung nhan của cô gái mặc váy trắng, Mã Lạc sửng sốt.

Đẹp, tuyệt đẹp, dung mạo của cô ấy thậm chí còn ở trên Hàn Kiều Kiều.

"Mấy lời vừa rồi chị Kiều Kiều chỉ nói đùa thôi, cậu không nên tưởng thiệt." Diệp Tử Du nhìn về phía Mã Lạc, giải thích một câu.

"Sao lại nói chị đừng đùa, những gì chị nói đều là lời nói thật." Trong xe, giọng nói của Hàn Kiều Kiều lại truyền ra một lần nữa.

"Hàn Kiều Kiều, xem ra em thật sự muốn tìm chết rồi." Phương Minh cắn răng, tức giận nói.

"Muốn chết thì sao? Anh dám đánh em sao? Nếu như anh dám

đánh em, em liền... Em liền đánh con gái anh, sau đó ngày nào em cũng bá chiếm Tử Du, em sẽ ngủ chung với Tử Du Ha ha, anh chịu trách nhiệm trông con mỗi ngày đi."

Nghe được lời của Hàn Kiều Kiều, sao Mã Lạc có thể không rõ, những lời Hàn Kiều Kiều nói lúc trước chỉ là đang nói đùa hắn mà thôi, nghĩ đến Hàn Kiều Kiều không hề bị bức bách, trong lòng hắn vừa thở phào nhẹ nhõm đồng thời còn có một loại cảm giác mất mát, buồn vô cớ.

Dường như trong nội tâm hắn còn đang hi vọng Hàn Kiều Kiều bị bức bách.

Nhìn chiếc xe dã ngoại chậm rãi rời khỏi tầm mắt, Mã Lạc còn chưa kịp chỉnh sửa tâm tình, giọng nói lạnh như băng của người đàn ông mặc tây trang bên cạnh lập tức truyền tới.

"Chuyện về Phương cùng cô Hàn Kiều Kiều, tốt nhất là anh nên để nó nát ở trong bụng đi, nếu anh dám tiết lộ ra ngoài, hậu quả không cần tôi nhắc nhở."

Nếu đổi lại là trước đây, bị người đàn ông mặc tây trang uy hiếp như vậy, Mã Lạc sẽ vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy kinh hoảng, thế nhưng lúc này hắn lại chỉ cười cười, nguyên nhân là vì trong lòng của hắn đã bình hòa rồi.

Có lẽ dung mạo của cậu Phương kia không xứng với Hàn Kiều Kiều, thế nhưng phần khí chất kia, còn có phong cách xử sự như vậy đã khiến hắn nể phục, người đàn ông như vậy rất xứng đôi với Hàn Kiều Kiều.

"Mới vừa rồi Hàn Kiều Kiều nói, chiếm lấy Tử Du... Nếu cô gái mặc váy trắng kia là Tử Du, chẳng phải là nói..."

Mã Lạc đột nhiên nghĩ đến những lời Hàn Kiều Kiều nói, sau khi cân nhắc một phen bước chân hắn lại lảo đảo một cái, hắn

quyết định thu hồi cách nhìn của mình lúc trước, cậu Phương này chính là một người đàn ông cặn bã.

Chương 1034: Nhập cõi âm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Oanh bay cỏ mọc, thời gian thấm thoát!

Thời gian nửa năm thoáng qua tức thì, trong thời gian nửa năm này, Phương Minh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của giới tu luyện, toàn bộ giới tu luyện không còn bất kỳ tin tức gì về Phương Minh, cho dù trong thời gian nửa năm này giới tu luyện xuất hiện biến hóa cực lớn.

Đầu tiên là những môn phái đã biến mất không để lại dấu vết lại xuất hiện, những môn phái này được truyền thừa lâu đời, thời điểm xuất hiện lần nữa đã khiến toàn bộ giới tu luyện oanh động, thậm chí người ta còn phát hiện rất nhiều môn phái trong giới tu luyện đều có nguồn gốc sâu xa cùng những môn phái này, cũng có thể xem là chi nhánh của những môn phái này.

Cũng chính vì những môn phái này xuất hiện, khiến giới tu luyện trở nên không còn bình tĩnh nữa, tất cả mọi người đều biết, sự phân chia thế lực trong giới tu luyện sẽ được xào bài một lần nữa, chỉ là mọi người đều không nghĩ tới, biến cố xuất hiện đầu tiên lại là Phi Ưng môn.

Phi Ưng môn, nghe chỉ thì thấy đây chỉ là một môn phái giang hồ, không có một chút quan hệ nào cùng giới tu luyện, mà trên

thực tế quả thật Phi Ưng môn chỉ có thể coi là đoạn kết của một thế lực suy đồi trong giới tu luyện, cũng chỉ mạnh hơn gia tộc tu luyện có cường giả Địa Cấp một chút mà thôi.

Thế mà trong tháng gần đây, Phi Ưng môn lại đại xuất danh tiếng, bởi vì trong số những môn phái biệt tích đột nhiên xuất hiện này, có một môn phái có sâu xa với Phi Ưng môn, chính là sư môn tổ tiên của Phi Ưng môn.

Phi Ưng môn sáp nhập, vẫn tiếp tục sử dụng tên môn phái cũ, mà sau khi sáp nhập Phi Ưng môn trực tiếp gửi thư khiêu chiến với một môn phái trước mười trong giới tu luyện, Lạc Hoa tông, cuối cùng Lạc Hoa tông không địch lại, lựa chọn thần phục Phi Ưng môn, trở thành phụ thuộc của Phi Ưng môn.

Tin tức này khiếp sợ toàn bộ giới tu luyện.

Một là vì môn phái nhỏ, môn phái sa sút trong giới tu luyện không có danh tiếng gì, thoáng cái nhảy vọt trở thành môn phái top đầu trong giới tu luyện, tuy rằng Phi Ưng môn công bố với bên ngoài là bản thân ở gần Lạc Hoa tông, chỉ vì quyền sở hữu tài nguyên tu luyện mới khai chiến, cũng không có dã tâm xưng bá, nhưng người trong giới tu luyện đều không phải người ngu, không ai tin tưởng cách nói của Phi Ưng môn.

Bởi vì Lạc Hoa tông ở cạnh Phi Ưng môn nên Phi Ưng môn mới thâu tóm Lạc Hoa tông, vậy những thế lực vốn ở cạnh Lạc Hoa tông lúc này không phải đã trở thành ở cạnh Phi Ưng môn sao, cũng có thể mượn cớ này để ra tay chinh phạt.

Nhưng điều quỷ dị là đối mặt với loại hành vi đánh vỡ thăng bằng giới tu luyện của Phi Ưng môn, những môn phái lớn trước mười không một ai lên tiếng, giống như đã chấp nhận hành động cùng địa vị của Phi Ưng môn.

Phát hiện này khiến người trong giới tu luyện hiểu một điểm,

đó chính là đối với một số môn phái đột nhiên xuất hiện sau khi biệt tích này, những môn phái lớn trước mười không muốn đắc tội quá nhiều, chỉ cần không thương tổn tới lợi ích của bản thân, phần lớn môn phái trước mười lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Sóng ngầm cuồn cuộn!

Chẳng qua hết thảy những điều này đều không có quan hệ gì với Phương Minh.

"Thời gian không sai biệt lắm, nên đi cõi âm một chuyến."

Phương Minh dành trọn khoảng thời gian nửa năm này để ở bên cạnh con gái, và cả Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều nữa, bởi vì hết năm nay Tử Du mới có thể tốt nghiệp nên Phương Minh cùng Hàn Kiều Kiều tới thủ đô cùng cô ấy, cũng mua một tứ hợp viện ở đây.

Người bình thường đương nhiên không thể mua bán tứ hợp viện, nhưng đối với Phương Minh đây vốn không phải là vấn đề, sau khi mua tứ hợp viện, nửa năm này cậu luôn sống cuộc sống ru rú trong xó bếp.

Về phần vấn đề không khí ở thủ đô, Phương Minh cũng không coi nó vào đâu, chỉ cần bố trí một trận pháp nhỏ là đủ rồi, ngoài ra, cậu còn bố trí một bộ trận pháp liên hoàn bên trong tứ hợp viện, dưới Thiên Cấp căn bản không thể nào công phá trận pháp này.

Muốn đi tới cõi âm, đương nhiên Phương Minh phải làm tốt công tác đề phòng cho vợ con, mà hiện tại tất cả công tác chuẩn bị đã xong xuôi, Hàn Kiều Kiều cũng đã ngừng cho con bú, bản thân cậu có thể rời đi được rồi.

Chẳng qua điều khiến Phương Minh hơi kinh ngạc là, không ngờ yêu tinh Hàn Kiều Kiều này lại không phản đối, phải biết rằng

trong thời gian nửa năm này, yêu tinh kia bắt bẻ mình đủ điều, sai sử mình làm đủ thứ việc.

Tia sáng trên chiếc nhẫn màu xanh kia lại tràn ra, Lưu Nguyệt đã truyền thụ phương pháp mở thông đạo đi tới cõi âm bằng chiếc nhẫn này cho Phương Minh.

Tia sáng hợp thành một vòng xoáy trên không trung, một luồng khí tức âm lãnh phát ra từ giữa vòng xoáy kia, người thường chỉ cần bị nhiễm phải một tia khí tức này chắc chắn sẽ bị bệnh nặng một trận, bởi vì đây mới thật sự là âm khí.

Không hề chần chừ, Phương Minh trực tiếp bước chân vào bên trong vòng xoáy này, ngay sau đó lại cảm thụ được sự âm lãnh như lần trước, chỉ có điều lần này Phương Minh có thể cảm nhận được sự giao động của năng lượng không gian một cách rõ ràng, thậm chí còn có thể bắt được một chút quỹ tích vận động.

Đây là biến hóa do thực lực được đề thăng mang tới, trước đây khi Phương Minh bước vào cõi âm lần đầu tiên, cậu còn chưa đạt tới Thiên Cấp, mà bây giờ cậu đã là cường giả Thiên Cấp, còn nắm trong tay ba đạo pháp tắc, đương nhiên thực lực ngày trước không thể so sánh nổi.

…

Bóng dáng Phương Minh lại xuất hiện ở hồ bạc nơi cõi âm, chỉ là trong nháy mắt khi cậu xuất hiện, lông mày cậu lập tức nhíu lại, bởi vì trong nháy mắt ấy có hai tia sáng rọi về phía cậu.

Tay phải vung lên, hai tia sáng này trực tiếp bị Phương Minh đánh tan, cậu quét mắt nhìn qua, vừa lúc đụng phải ánh mắt kích động của mấy quỷ tu đang ở bên cạnh hồ Bạc.

"Quả nhiên đại nhân đã đoán đúng, ở đây thật sự có thông đạo ngầm."

Mấy vị quỷ tu kia nhẹ giọng thì thầm, nhưng lấy thính lực của Phương Minh đương nhiên có thể nghe được rõ rõ ràng ràng, chính vì nghe được rõ ràng nên cậu mới nhíu mày như thế. Rất rõ ràng, mấy vị quỷ tu này không phải người của tổ chức Hắc Xà, nói cách khác thông đạo ngầm của tổ chức Hắc Xà đã bị bại lộ.

Bước ra một bước, Phương Minh trực tiếp đi tới trước mặt mấy vị quỷ tu này, mà thực lực của mấy quỷ tu này cũng không kém, trong đó còn có một quỷ tu tương đương với cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

Chỉ là ở trước mặt Phương Minh, cường giả Địa Cấp hậu kỳ căn bản không đáng nhắc tới, một chỉ bắn ra, những quỷ tu này lập tức bị Phương Minh giam lại.

"Cường giả Thiên Cấp ở dương gian."

Giọng nói của lão quỷ tu Địa Cấp hậu kỳ có chút run rẩy, hắn có thể tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ cũng chính là cảnh giới Ngũ phẩm ở cõi âm, đương nhiên cũng có hiểu biết tương đối về dương gian, biết người trước mắt này tối thiểu cũng đã là cường giả Thiên Cấp ở dương gian, cũng chính là quỷ tu cảnh giới Lục phẩm trở lên ở cõi âm.

"Ta muốn biết từ đầu đến cuối, các ngươi có thể nói dối thử xem, xem có thể lừa dối được ta hay không."

Ánh mắt Phương Minh lạnh lùng đảo qua mấy quỷ tu này, cuối cùng rơi vào trên người lão già kia, rõ ràng lão già này là đầu lĩnh của mấy người kia, hiển nhiên hắn cũng là người biết nhiều chuyện nhất.

"Ta nói, ta nói..."

Lão quỷ tu này rất không có cốt khí khai báo tất cả, bởi vì nếu một quỷ tu tử vong tương đương với hồn phi phách tán chân

chính, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có.

Ngay khoảnh khắc lựa chọn trở thành quỷ tu, cũng đồng nghĩa với bỏ qua cơ hội luân hồi đầu thai chuyển thế.

"Ta là một vị chấp sự trong Lạc Sơn phủ, phụng lệnh của Sơn chủ đại nhân tới nơi này kiểm tra xem có thông đạo ngầm nào đi thông tới dương gian hay không, trong khoảng thời gian này bọn ta đã điều tra toàn bộ khu vực phụ cận, chỉ còn mỗi hồ này là chưa kiểm tra."

Nghe được câu trả lời của ông lão, biểu tình trên mặt Phương Minh không thay đổi, nhưng trong đầu lại đang nhanh chóng vận chuyển, thông đạo ngầm này đã tồn tại rất nhiều năm, bình thường hẳn Sơn chủ Lạc Sơn sẽ không đột nhiên hoài nghi như vậy, hiển nhiên là còn có nguyên nhân gì đó khiến đối phương hoài nghi nơi này có thông đạo ngầm.

"Tại sao Sơn chủ của các ngươi lại hoài nghi nơi đây có thông đạo ngầm?" Phương Minh trầm giọng hỏi.

"Nguyên nhân... Là vì Sơn chủ của chúng ta nghi ngờ Tần Dương không phải quỷ tu của cõi âm, mà là người nhập cư trái phép tới từ dương gian." Ông lão lắp ba lắp bắp trả lời.

Vẻ mặt Phương Minh nghiêm nghị, Tần Dương chính là tên phân thân của cậu ở cõi âm, nói như vậy hẳn phân thân của mình đã trở mặt với Sơn chủ Lạc Sơn, nếu không vì sao đối phương phải đột ngột tìm kiếm thông đạo ngầm như vậy làm gì?

"Ta muốn biết tất cả mọi chuyện, tại sao Sơn chủ của các ngươi lại điều tra Tần Dương?"

Phương Minh cũng không quan tâm chuyện mấy lời mình nói có tiết lộ tin tức gì hữu dụng hay không, ví dụ như cậu hỏi thẳng như thế liệu có khiến lũ quỷ tu đoán rằng cậu có quan hệ gì đó với

phân thân… Bởi vì cậu vốn không định thả những quỷ tu này rời đi.

"Tần Dương quá kiệt ngạo bất tuần, trước đây Sơn chủ bọn ta tán thưởng thiên phú của hắn nên mới thu hắn làm thủ hạ, cho hắn đãi ngộ cực kỳ tốt, nhưng Tần Dương không chỉ không nhận ân tình của Sơn chủ, còn đả thương người thân của Sơn chủ, đến sau này càng trắng trợn cãi lại mệnh lệnh của Sơn chủ, nếu không phải gần đây Vực chủ hạ lệnh không cho cường giả trên Lục phẩm trong vực nội chiến, Sơn chủ đã sớm tự mình ra tay giết chết Tần Dương."

Phương Minh không cảm thấy lão già này đang nói mạnh miệng, thực lực tối thiểu của Sơn chủ Lạc Sơn cũng đã là cảnh giới Thất phẩm, cũng chính là cường giả cấp bậc thiên vương, lúc đó phân thân của mình mới bước vào cảnh giới Thiên Cấp, cho dù tiến bộ thần tốc cũng không đủ khả năng chống lại một vị cường giả thiên vương.

Hiển nhiên là vì phải khai chiến với Tây Vực nên vực chủ Nam Vực muốn bảo lưu sức chiến đấu, từ đó không cho cường giả trên Lục phẩm trong vực nội chiến, bởi vì cường giả trên Lục phẩm chính là quân chủ lực trên chiến trường.

Mà đáy lòng Sơn chủ Lạc Sơn lại có ý muốn giết chết phân thân của mình, nhưng nếu không có lý do quang minh chánh đại hắn không cách nào ra tay, vì thế hắn phải tìm hiểu nội tình về phân thân của mình.

Trước đây cậu đã nói với quận trưởng kia rằng bản thân mình vừa trốn ra được từ Tây Vực, chỉ là cách giải thích này rất dễ khiến người khác hoài nghi, nếu phân thân của mình không đắc tội với vị Sơn chủ kia còn dễ nói, nhưng một khi đã đắc tội, chắc chắn đối phương sẽ điều tra rõ ràng, thậm chí rất có thể đã phát hiện một số dấu vết gì đó, nếu không hắn cần gì phải phái thuộc hạ tới đây lục soát.

Chẳng qua điều khiến Phương Minh cảm thấy may mắn là, những quỷ tu này chưa phát hiện ra thông đạo trước mắt, cũng chưa bắt được bất kỳ người của tổ chức Hắc Xà nào nhập cư trái phép tới đây, lúc này Sơn chủ Lạc Sơn không có chứng cứ, không thể làm gì phân thân của mình được.

Nhìn mấy vị quỷ tu này, trong mắt Phương Minh có sát khí thoáng qua, chỉ là cuối cùng cậu vẫn lưu tình, chỉ điểm một chỉ khiến đám quỷ tu này bất tỉnh.

Sau khi đánh đám quỷ tu bất tỉnh, Phương Minh trực tiếp ném bọn chúng vào trong bảo tháp, có khí linh bảo tháp theo dõi, không sợ mấy tên quỷ tu này gây ra động tĩnh gì, dù thế nào đi nữa, bản thân mình cũng có thể tính là kẻ ngoại lai xông vào đây, tội của mấy quỷ tu này còn chưa đáng chết.

Giải quyết xong vấn đề này, Phương Minh không tiếp tục lưu lại mà trực tiếp đi tới dãy núi Lạc Sơn, cậu phải nhanh chóng hội hợp với phân thân của mình, phải biết hiện tại cõi âm đang xảy ra chuyện gì.

Phương Minh không cần xác định phương hướng, bởi vì ngay khoảnh khắc khi bước chân vào cõi âm, cậu và phân thân đã có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, dựa vào phần cảm ứng này đã có thể xác định vị trí của đối phương, trực tiếp tới vị trí đó là được.

Lấy thực lực hiện tại của Phương Minh, chỉ cần không đụng phải Sơn chủ Lạc Sơn, đều đủ sức tự vệ.

Chương 1035: Tiền giả

Cõi âm rất hoang vắng, càng ở phía ngoài lại càng hoang vắng, mà càng đi tới nơi gần núi lại càng phồn hoa.

Phương Minh nhanh chóng xuyên toa mấy quận thành, chẳng qua mặc dù vậy, đợi khi cậu đến Sơn thành đã là chuyện một ngày sau.

Quan trọng nhất là Phương Minh không dám toàn lực chạy đi, bởi trên người cậu vốn không có quỷ khí, chỉ ngưng tụ quỷ khí xung quanh đến quanh thân, nếu là quỷ tu dưới Thiên Cấp còn có thể lừa gạt được, nhưng chắc chắn quỷ tu Lục phẩm trên Thiên Cấp có thể nhìn ra.

Cho nên càng đến gần Sơn thành, tốc độ di chuyển của Phương Minh cũng càng chậm hơn.

Sơn thành là khu vực trung tâm Lạc Sơn, lấy một tòa sơn mạch làm trung tâm, phòng ốc được xây dựng ở bốn chung quanh sơn mạch ấy, càng đến gần khu vực trung tâm thì thân phận địa vị của quỷ tu cũng càng cao, mà ở trung tâm sơn mạch có một cung điện huy hoàng, cung điện đó chính là phủ Sơn chủ, là khu vực Sơn chủ Lạc Sơn cư trú.

Toàn bộ cung điện gần như chiếm hơn nửa dãy núi, mà ở khu vực sườn núi chính là nơi quyền quý trong Lạc Sơn cư trú, còn khu vực phía dưới chính là một số khu chợ cùng khu vực giải trí, đương nhiên cho dù đã trở thành quỷ tu vẫn cần mua bán trao đổi, vẫn có nhu cầu giải trí.

Nói cho cùng, không phải ai cũng muốn khổ tu mãi, mục đích cuối cùng của tu luyện đều là vì hưởng thụ, vì thu được càng

nhiều tài nguyên cùng đặc quyền hơn.

Lúc này, Phương Minh xuất hiện bên trong một khu chợ.

"Đến đến, mấy người đi ngang qua mau ghé vào xem, ngưng khí cầu cấp A, bên trong có quỷ khí do cường giả Ngũ phẩm tự mình quán chú vào, có thể đủ cho quỷ tu dưới Ngũ phẩm tu luyện ba tháng, là lựa chọn tốt nhất cho những quỷ tu cần đột phá bình cảnh, chỉ cần một nghìn quỷ tệ."

"Nhìn một chút, nhìn một chút, quỷ tuyền vừa đào được, là bảo vật loại bỏ tạp chất trong cơ thể, chỉ cần 600 quỷ tệ, bỏ qua là không còn nữa."

"Bảo kiếm ngưng luyện thượng đẳng, một trăm quỷ tệ là có thể mang đi."

Xung quanh không ngừng có tiếng la truyền đến, Phương Minh nhìn cửa hàng hai bên đường, cảm thấy có chút hứng thú.

Loại hình kinh doanh kiểu gào thét thời cổ đại cùng dùng loa phóng thanh thời hiện đại rất phổ biến ở đây, không khác gì so với việc giảm giá 50% theo mùa, chỉ là những thứ được bán ở đây hơi khác.

Đối với quỷ tệ Phương Minh cũng biết đến, đây là đồng tiền thông hành ở cõi âm, dùng tài liệu đặc biệt ở cõi âm đúc thành đấy, bên trong còn ẩn chứa quỷ khí, có thể dùng để tu luyện.

Chẳng qua cho dù là một số cường giả Lục phẩm cũng luyến tiếc không dám dùng quỷ tệ để tu luyện, bởi vì trong một miếng quỷ tệ không ẩn chứa nhiều quỷ khí lắm, thế nhưng giá của một miếng quỷ tệ lại rất xa xỉ.

Mượn Cù Trì Bằng đến nói, hắn là một quỷ dân ở một địa khu xa xôi trong Lạc Sơn, quanh năm suốt tháng vẫn không thể kiếm nổi một quỷ tệ, mà mười quỷ tệ đã có thể mua một căn nhà ở trấn

trên.

Mười quỷ tệ đã có thể đổi lấy một căn nhà, mà ở nơi đây, động một chút đã trên trăm quỷ tệ, điều này cũng thể hiện chế độ giai tầng sâm nghiêm ở cõi âm, chênh lệch của người tầng dưới chót cùng thượng tầng thật sự là quá xa.

Kỳ thực, ở dương gian cũng giống như vậy, số tiền người ở tầng dưới chót kiếm được trong một năm còn chưa đủ để mua một bình rượu mà người tầng lớp trên uống.

Trên người Phương Minh cũng có quỷ tệ, chỉ là quỷ tệ này không phải của chính cậu, cậu lấy được nó từ trên người mấy quỷ tu đã bắt lúc trước, tổng cộng là 1300 quỷ tệ, cũng có thể xem là một khoản tiền lớn.

Quỷ tệ ở cõi âm có một điểm đặc thù, chính là có thể trọng điệp vô hạn, trọng lượng của hơn một ngàn ba trăm quỷ tệ này tương đương với một quỷ tệ, bởi vì chỉ cần đặt chung một chỗ những quỷ tệ này sẽ lập tức dung hợp, mà khi nào muốn sử dụng chỉ cần động niệm một cái đã có thể lấy nó ra.

"Lạc Dương thảo, một quỷ tệ một gốc, mới đào ra khỏi đất còn nóng hổi đấy, bán xong là không còn đâu."

Cuối cùng Phương Minh dừng lại ở trước một gian hàng, ánh mắt rơi vào một loại thảo dược bên trên gian hàng, đó là một dược thảo có vẻ sáng bóng, mà Phương Minh đã từng nhìn thấy những dược thảo này bên trong truyền thừa Vu Sư.

Lạc Dương thảo, vốn ở dương gian cũng có, chẳng có điều sau đó nó đã tuyệt tích, công hiệu của Lạc Dương thảo chỉ có một, đó chính là khiến thần hồn vững chắc, mà lấy cảnh giới hiện tại của Phương Minh đương nhiên không cần nó làm gì. Chỉ là cậu nghĩ tới con gái mình, nếu có thể để con gái mình dùng Lạc Dương thảo từ nhỏ, thần hồn của con bé sẽ vô cùng vững chắc.

Một quỷ tệ một gốc, mặc dù giá cả này không tính là rẻ nhưng cũng không mắc, bởi vì nếu đặt loại dược thảo này ở dương gian, một gốc cây tuyệt đối có thể bán với giá trên trời, sẽ có vô số thế lực muốn đoạt lấy.

"Mười cây này ta muốn hết."

Phương Minh chỉ vào mười cây Lạc Dương thảo trong gian hàng, quay qua nói với chủ quán.

"Ôi, tốt."

Chủ quán nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, ở cõi âm Lạc Dương thảo cũng không phải loại dược thảo quá quý hiếm, chỉ có điều muốn hái được nó có chút khó khăn, phải tốn khá nhiều thời gian, mặt khác quỷ tu bình thường đều không cần mấy thứ này, chỉ có một số quỷ tu mới vừa sinh ra mới cần nó, mà phần lớn quỷ tu đều đã chuẩn bị Lạc Dương thảo cẩn thận trước khi sinh đứa bé ra.

Có thể bán được mười cây một lần đã là một mối làm ăn lớn, đương nhiên chủ quán rất vui vẻ, sau khi đóng gói mười cây Lạc Dương thảo cẩn thận lập tức đưa tới cho Phương Minh, Phương Minh cũng lấy mười miếng quỷ tệ ra đưa cho chủ quán.

"Cảm ơn... Chờ đã, đứng lại."

Tiếp nhận quỷ tệ Phương Minh đưa tới, chủ quán đầu tiên là tươi cười, chỉ có điều ngay sau đó dáng tươi cười biến thành giận dữ, mà tiếng hét lớn này của hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của những người khác, ánh mắt mọi người đều rối rít nhìn về hướng bên này.

Phương Minh quay đầu, hơi nghi hoặc một chút, tuy rằng cậu đã che giấu thực lực của mình, chỉ hiển thị cảnh giới Địa Cấp tầng hai, thế nhưng chủ sạp này chỉ mới là quỷ tu Địa Cấp tầng ba, vốn

không nên hành động nông nổi gì sau khi đã bán hàng mới đúng.

"Mọi người chú ý, người này mới đưa cho tôi mười quỷ tệ nhưng mười quỷ tệ ấy là giả, nếu không phải tôi chú ý cẩn thận thử thăm dò một cái, chắc chắn đã bị hắn lừa."

Chủ quán giận dữ, mà nghe thấy những lời hắn nói, những người khác ở đây đều nhìn về phía Phương Minh với ánh mắt bất thiện, cho dù là cõi âm hay là dương gian, đều căm thù tiền giả đến tận xương tuỷ.

"Đây rõ ràn là tiền thật, tại sao có thể là tiền giả."

Phương Minh cũng lạnh mặt, tiền này là cậu lục soát lấy được từ trên người những quỷ tu kia, thân làm thuộc hạ của Sơn chủ, làm sao có thể mang theo tiền giả được.

"Còn không thừa nhận, mọi người đến sờ thử đi, xem mấy đồng tiền này có phải tiền giả hay không, bên trong căn bản không hề ẩn chứa quỷ khí."

Chủ quán thấy Phương Minh không thừa nhận, lập tức đặt mười quỷ tệ kia lên trên gian hàng, ra hiệu cho đám người đang vây xem đi tới sờ sờ cảm nhận thử.

"Ta đến xem."

"Ta cũng tới xem thử."

Có vài vị quỷ tu đi tới đưa tay cầm mười miếng quỷ tệ này lên sờ sờ, mà Phương Minh thì lại nhíu mày, chủ quán đương nhiên không thể đánh tráo ngay dưới mí mắt của cậu, mười miếng quỷ tệ này chính là quỷ tệ cậu vừa lấy ra, nhưng rõ ràng số quỷ tệ đó là quỷ tệ thật...

"Thực sự là giả."

"Ừm, ta cũng phát giác ra, thế nhưng kỹ thuật của người làm giả rất lợi hại, bề ngoài quỷ tệ này không khác gì so với quỷ tệ thật, điểm giả dối duy nhất chính là quỷ khí bên trong quỷ tệ không tinh khiết, vừa nhìn đã nhận ra đây là quỷ khí mới được rót vào, không phải kèm theo lúc chế tạo."

Nghe được lời nói của mấy quỷ tu này, đoàn người xôn xao một mảnh, mà con ngươi của Phương Minh cũng hơi híp, hiện tại cậu phải cân nhắc một vấn đề, đó chính là mấy quỷ tu này đang kết phường lừa gạt mình hay quỷ tệ này thực sự đã xảy ra vấn đề.

Chương 1036: Sở Niệm Điệp

Đối mặt với ánh mắt bất thiện của người chung quanh, Phương Minh cầm quỷ tệ trước mặt lên, trên mặt có vẻ bất đắc dĩ, bởi vì cuối cùng cậu cũng biết vấn đề nằm ở chỗ nào rồi.

Quỷ tệ này là quỷ tệ thật, quỷ tệ cậu lấy từ trên người những quỷ tu kia vốn không thể là giả, nhưng điểm mấu chốt là sau khi những quỷ tệ này bị cậu đụng chạm, quỷ khí bên trong đã không còn tinh khiết nữa.

Hiển nhiên nguyên nhân tạo thành tình huống trước mắt cũng là vì bản thân cậu là người dương gian, dương khí trên người mình dính vào quỷ khí bên trong quỷ tệ.

Chỉ là, cậu không cách nào nói nguyên nhân này cho những người trước mắt, nếu không sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn hơn cả việc sử dụng tiền giả, dù sao nơi này cũng là Sơn thành, mà Sơn chủ Lạc Sơn còn đang hoài nghi lai lịch thật sự của phân thân mình.

Không cách nào giải thích thì chỉ còn cách rời đi, chỉ là Phương Minh có thể nhận ra được, mặc dù trong chợ này không có cường giả Lục phẩm Thiên Cấp, nhưng vẫn có không ít cường giả Ngũ phẩm Địa Cấp hậu kỳ, nếu cậu muốn rời khỏi đây nhất định phải vận dụng năng lượng Thiên Cấp, mà nếu cậu làm vậy rất có thể sẽ bị cao thủ Thiên Cấp trong Sơn thành bắt được.

Giữa lúc Phương Minh có chút do dự khó quyết, đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng cậu.

"Mười quỷ tệ này ta trả thay cậu ta."

Tiếng nói rất nhẹ nhàng, Phương Minh quay đầu, là một cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, trên mặt có một lớp trang điểm nhẹ, quan trọng nhất là quần áo cô gái này mặc trên người khác hẳn những người khác.

Trong chợ này cũng có không ít phụ nữ, nhưng phần lớn phụ nữ ở đây đều ăn mặc vô cùng bảo thủ, khá giống với mấy cô gái thời cổ đại, nhưng cô gái trước mắt này lại không giống mấy cô ấy, nếu phải lấy một ví dụ minh họa, cô gái trước mắt này giống hệt những cô gái trong lầu xanh thời cổ đại.

Rất bại lộ!

Bên cạnh cô gái trẻ tuổi này còn có hai nha hoàn, cũng ăn mặc rất bại lộ giống cô ấy, tuổi chừng mười bốn mười lăm, mà sau khi đám nữ chung quanh thấy cô gái này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ, không ít đàn ông lại là hai mắt tỏa sáng.

"Đây là mười quỷ tệ."

Cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ kia móc mười miếng quỷ tệ ra giao cho chủ quán, mà trên mặt chủ quán này lại không có chút vui vẻ nào, sau khi nhận lấy quỷ tệ còn cố tình hừ một tiếng, tiếp sau đó hắn không bày quầy bán hàng nữa, trực tiếp thu dọn hàng hóa rời khỏi gian hàng.

Chủ quán đi rồi, đương nhiên mấy người đang vây xem náo nhiệt xung quanh cũng tản đi, Phương Minh cũng nhận ra bầu không khí nơi này có gì đó không đúng, chẳng qua cậu cũng không thèm để ý, chỉ quay qua nói với cô gái trẻ tuổi: "Đa tạ cô nương ra tay giúp đỡ, mười quỷ tệ này sau này tôi sẽ trả."

"Chỉ là mười quỷ tệ thôi, cũng không coi vào đâu, thế nhưng sau ngày ngươi không nên dùng tiền giả nữa, ở Sơn thành nếu ngươi dám sử dụng tiền giả sẽ bị xử tội rất nặng, một khi bị bắt được sẽ bị ghi tên vào tiện tịch, suốt ba đời không thể xoay người."

Sở Niệm Điệp khoát khoát tay, đối với cô ấy mười quỷ tệ này là số tiền không nhiều cũng không ít, nếu cô ấy nguyện ý sẽ có thể kiếm được vô số quỷ tệ, nhưng nếu cô ấy không nguyện ý, mười quỷ tệ đã là thu nhập trong vòng một tháng của cô ấy.

Sở dĩ cô ấy ra tay giúp đỡ Phương Minh là vì cô ấy nghĩ tới cha mình, trước đây cha cô ấy vì dùng tiền giả mà bị bắt, cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan người mất, mà cô ấy cũng bị ghi tên vào tiện tịch.

"Tiểu thư, sao có thể nói là không coi vào đâu, mười quỷ tệ này đã là một số tiền không nhỏ với chúng ta, người này có tay có chân, để cậu ta vào viện làm một chút việc vặt trả nợ đi, không thể dễ dàng với cậu ta như vậy được."

"Đúng, nếu không có tiểu thư tốt bụng hỗ trợ, hiện tại cậu ta đã bị bắt rồi."

Nghe thấy mấy lời hai nha hoàn bên cạnh mình nói, trên mặt Sở Niệm Điệp hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tuy rằng tu vi của người trước mắt này không cao, thế nhưng vẫn có thể tính là một quỷ tu, một quỷ tu làm sao có thể cam tâm làm việc vặt cho một tiện tịch như cô ấy được?

Thế nhưng sau khi Phương Minh nghe được lời của hai nha hoàn này, hai mắt sáng rực, bởi vì hiện tại cậu không thể trực tiếp đi tìm phân thân của mình, nếu Sơn chủ Lạc Sơn đã hoài nghi lai lịch của phân thân mình, khẳng định sẽ phái người giám thị nơi phân thân của mình ở, nếu mình tùy tiện chạy tới tìm thật không phải chuyện tốt gì.

Phân thân của mình cũng đã cảm ứng được bản thể đã tới cõi âm, thế nhưng nó lại không chủ động tìm đến mình, khả năng lớn nhất là nó biết bản thân nó đang bị giám thị, không thể tùy tiện tới gặp mình, vì thế lúc này mình chỉ cần tìm một điểm dừng chân bên trong Sơn thành, đợi khi phân thân tìm được cơ hội tự nhiên sẽ

tìm đến mình.

"Đúng, ta là người không thích thiếu ân tình, nếu đã mượn cô nương mười quỷ tệ, mà ta vừa vặn là người có sức khỏe, hay là để ta làm việc vặt gán nợ cho cô nương đi."

Nghe được câu trả lời của Phương Minh, Sở Niệm Điệp sửng sốt một chút, cô ấy không ngờ người đàn ông trước mắt này lại thực sự đồng ý điều kiện hoang đường mà nha hoàn bên cạnh mình nói ra, một vị quỷ tu lại đồng ý làm việc lặt vặt cho một người có tiện tịch như cô ấy, dù có nói ra cũng không có người tin tưởng, bởi vì trong mắt đám người ở đây, hành động ấy chẳng khác nào tự nguyện đọa lạc.

Trừ phi, trừ phi đối phương có mưu đồ gì.

Đột nhiên Sở Niệm Điệp nghĩ tới một khả năng, khuôn mặt lập tức lạnh xuống, mình là một tiện tịch, thứ duy nhất đáng để đối phương mưu đồ ngoại trừ thân thể của chính mình ra còn có thể là gì nữa?

"Không cần, An An, Tư Tư, chúng ta đi."

Nhìn cô gái trước mắt đột nhiên biến sắc rời đi, Phương Minh có chút không giải thích được, không biết bản thân mình đã nói nhầm hay làm sai chỗ nào, vì sao người phụ nữ này lại trở mặt đột ngột như vậy?

Chẳng qua, nếu đối phương đã không đồng ý Phương Minh cũng sẽ không cưỡng cầu, cho dù không cách nào sử dụng quỷ tệ, nhưng việc tìm một điểm dừng chân trong Sơn thành thật sự không thể làm khó cậu được.

Sau khi kết thúc chuyện quỷ tệ giả, Phương Minh cũng không còn lòng dạ nào đi dạo trong chợ này nữa, trực tiếp rời khỏi chợ, bắt đầu đi dạo quanh mấy nơi khác trong Sơn thành, không quá

hai giờ sau, khi nhìn thấy mấy người trước mặt, vẻ mặt Phương Minh lại trở nên có chút quái dị.

"Các ngươi đang làm gì vậy? Các ngươi làm vậy là phạm pháp, nếu ta bẩm báo lên phủ Sơn chủ, tất cả các ngươi đều sẽ bị phạt."

"Ha ha, một tiện tịch mà thôi, còn thật sự coi mình là thiên kim đại tiểu thư, coi dù có thật sự xảy ra chuyện gì, bản thiếu gia chỉ cần dùng tài sản trong nhà giàn xếp một chút đã có thể giải quyết được, các ngươi thật sự cho rằng phủ Sơn chủ sẽ để ý những tiện tịch như các ngươi sao?"

Khuôn mặt Sở Niệm Điệp trầm xuống, nhìn hai vị công tử quần là áo lụa trước mặt, cô ấy không nghĩ tới lần này ra ngoài chọn mua ít đồ lại bị hai người kia phát hiện ra, trong lòng cô ấy cũng biết rõ, mấy lời hai người này vừa nói chính là tình hình thực tế.

Tiện tịch chính là giai tầng thấp nhất ở cõi âm, căn bản không hề có bất kỳ tôn nghiêm gì đáng nói, đám đại nhân phía trên tuyệt đối sẽ không để ý tới chết sống của mấy tiện tịch như các cô ấy.

"Đã vào Xuân Nhạc Cung rồi cần gì phải lập đền thờ, sớm muộn gì cũng phải bán thân, bán lần đầu tiên cho ta, ta cho ngươi một trăm tệ."

Vẻ mặt hai vị công tử quần là áo lụa tràn đầy dâm tà nhìn chằm chằm Sở Niệm Điệp, phải biết rằng trước đây khi bọn họ đến Xuân Nhạc Cung đã muốn âu yếm cô gái này, chỉ tiếc Sở Niệm Điệp này quá kiêu ngạo, căn bản là bất vi sở động (1).

(1) Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Quan trọng nhất là, tuy rằng Xuân Nhạc Cung là nơi để đàn ông vui đùa, mà phụ nữ bên trong Xuân Nhạc Cung cũng đều có tiện tịch, nhưng Xuân Nhạc Cung không bức bách những người cô

gái tiện tịch này tiếp khách, thậm chí còn bảo vệ những cô gái này, dù là ai cũng không thể dùng sức mạnh.

Đương nhiên, Xuân Nhạc Cung cũng có yêu cầu đối với các cô gái có tiện tịch, các cô ấy không muốn tiếp khách cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là mỗi tháng các cô ấy phải giao nộp một lượng quỷ tệ nhất định cho Xuân Nhạc Cung, mà cô gái xinh đẹp như Sở Niệm Điệp một tháng phải giao nộp năm mươi quỷ tệ.

Với tư cách là cô gái có tiện tịch, đương nhiên Sở Niệm Điệp không thể bỏ ra năm mươi quỷ tệ được, cũng may người tới Xuân Nhạc Cung đều là người có tiền, mà có một số công tử ca luôn cho rằng sớm muộn gì bản thân mình cũng có thể lay động trái tim mỹ nhân, khiến mỹ nhân tự nguyện yêu thương nhung nhớ, cho nên dù chỉ nghe hát cũng sẽ thưởng không ít tiền, vì thế mới có thể giúp Sở Niệm Điệp gom góp đủ số quỷ tệ phải trả hằng tháng.

Dưới cái nhìn của hai công tử ca quần là áo lụa này, những người kia thật sự là ăn no rửng mỡ, nếu không có bọn họ khen thưởng, Sở Niệm Điệp đã sớm phải đi ra tiếp khách, tất cả mọi người cũng có thể ôm mỹ nhân ngủ, cần gì phải phiền toái như vậy.

Khi Sở Niệm Điệp còn ở bên trong Xuân Nhạc Cung, bọn họ không thể làm gì cô ấy, nhưng khi cô ấy rời khỏi Xuân Nhạc Cung thì khác rồi, không có Xuân Nhạc Cung che chở, cô gái có tiện tịch lại không cách nào tu luyện như Sở Niệm Điệp, bọn họ muốn vuốt ve chơi đùa thế nào chẳng được.

"Sở Niệm Điệp, mặc dù bản công tử chỉ mới tu luyện tới cảnh giới Nhị phẩm, nhưng cũng đã dư sức đối phó với ba người các cô, thức thời thì ngoan ngoãn làm theo lời bản công tử đi, không nên tự mình tìm khổ."

Đối mặt với uy hiếp của đối phương, trên mặt Sở Niệm Điệp hiện lên vẻ tuyệt vọng, mà giờ khắc này Phương Minh đang ở phía

sau cũng có thể rõ ràng đại khái, thì ra tiện tịch ở cõi âm cũng giống với Trung Quốc cổ đại, về phần cô gái tên Sở Niệm Điệp này lại có chút giống với vợ con của phạm nhân bị giáng chức, sau đó bị đưa vào giáo phường (2) ở thời cổ đại.

(2) Giáo phường: phường xóm dạy hát múa

"Nếu đã nhận mười quỷ tệ của người ta, cũng nên trả lại một nhân tình."

Phương Minh lắc đầu, đi về phía trước, hai công tử quần là áo lụa này ngay cả Địa Cấp cũng chưa tới, lấy thực lực cậu biểu hiện ra lúc này đã có thể dễ dàng nghiền ép bọn họ.

"Sở cô nương, cần giúp không?"

Nghe được giọng nói này, Sở Niệm Điệp lập tức quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Phương Minh, khuôn mặt vốn tuyệt vọng lại hiện lên vẻ hi vọng, mặc dù người thanh niên trước mắt cũng không phải thứ tốt gì, nhưng nếu so với hai người trước mắt, cậu ấy lại tốt hơn rất nhiều, chí ít bản thân cô ấy cũng có hi vọng thoát khỏi tình cảnh khốn khó trước mắt.

"Ngươi là ai, dám quản chuyện của chúng ta?"

Hai vị công tử quần là áo lụa khó chịu nhìn về phía Phương Minh, song khi Phương Minh lộ ra một chút quỷ khí trên người, sắc mặt hai vị công tử quần là áo lụa này lại tái nhợt trong nháy mắt, không ngờ người trước mắt này lại là một vị cường giả Tam phẩm.

Tuy rằng trong gia tộc không phải không có cường giả Tam phẩm, nhưng đối phương còn trẻ tuổi giống mình đã có thể tu luyện đến nước này, khẳng định gia thế địa vị không tầm thường, người như thế không phải bọn hắn có thể đắc tội nổi.

Sở dĩ hai vị công tử quần là áo lụa này nghĩ như vậy hoàn toàn

là vì suy bụng ta ra bụng người, bởi vì bản thân bọn họ không có thiên phú tu luyện gì, dựa vào tài nguyên tu luyện của gia tộc mới có thể tu luyện tới Nhị phẩm, mà để có được chừng đó tài nguyên tu luyện gia tộc đã phải dốc hết toàn lực, cho nên bọn họ vô thức cảm thấy Phương Minh cũng dựa vào tài nguyên tu luyện của gia tộc để tu luyện tới cấp độ này.

Nói cho cùng thì, người có thể quen biết Sở Niệm Điệp hẳn đều là người thường xuyên đến Xuân Nhạc Cung, cũng là quần là áo lụa giống bọn hắn.

"Chúng ta đi."

Hai vị công tử quần là áo lụa không nói lời nào, xám xịt rời khỏi.

"Tiểu thư, người này thật lợi hại, không ngờ có thể trực tiếp hù đối phương chạy mất."

"Tiểu thư, nếu để cậu ta đi theo bên người chúng ta, sau này chúng ta sẽ có thể ra ngoài nhiều hơn, không cần lo lắng đề phòng mấy tên kia nữa."

Hai nha hoàn rất kích động, mặc dù một tháng Xuân Nhạc Cung chỉ cho phép các cô ấy ra ngoài ba lần, nhưng nếu không phải tất yếu các cô ấy rất ít xuất hiện, thứ nhất là vì mỗi lần ra ngoài phải chịu đựng ánh mắt khác thường của rất nhiều người, thứ hai là vì tính nguy hiểm trong mỗi lần ra ngoài quá lớn.

Chương 1037: Nhân vật lớn

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, lại nhìn tiểu viện trước mặt, Sở Niệm Điệp không hiểu vì sao lúc trước mình lại có quyết định như vậy, thực sự đưa người thanh niên xa lạ này về tiểu viện của chính mình.

Trong tiểu viện chỉ có cô ấy và hai nha đầu An An cùng Tư Tư, nếu đối phương thật sự có ý đồ gây rối gì, sợ rằng...

Do dự cùng hối hận đầy rẫy trong lòng Sở Niệm Điệp.

"Sở cô nương, tôi không vào bên trong viện đâu, không phải ở đây còn có một trúc đình ấy ư, ta cứ ở trong trúc đình ấy là được rồi."

Sở Niệm Điệp quay đầu, trong mắt có tia sáng, nhưng ngay sau đó dường như cô ấy lại cảm thấy hơi ngượng ngùng. Dù gì đối phương cũng là quỷ tu, hơn nữa lại có thể tính là người có ân cứu mạng mình, cũng giúp mình tránh khỏi việc bị xâm phạm, nếu cứ để người ta ở bên ngoài viện như thế hình như có chút xin lỗi người ta.

"Đối với ta, có đang ở nơi nào cũng giống nhau, dù sao ta cũng là người tu luyện."

Phương Minh gần như có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Sở Niệm Điệp, mà lời của cậu cũng khiến Sở Niệm Điệp thở phào nhẹ nhõm, chí ít cảm giác áy náy trong lòng cô ấy đã ít đi một phần.

Lựa chọn không vào viện là vì Phương Minh có suy tính khác, thứ nhất là bản thân cậu ở đâu cũng giống nhau, thứ hai là cậu

không muốn có liên hệ quá sâu với những người ở cõi âm, cậu chỉ cần một thân phận cùng nơi dừng chân mà thôi.

Mà cậu vừa ở đã ở nửa tháng.

Thời gian nửa tháng này, Phương Minh đi theo Sở Niệm Điệp rời khỏi Xuân Nhạc Cung hai lần, ngoài ra cậu vẫn luôn ở lại bên trong Xuân Nhạc Cung. Sau khi quan sát một thời gian, cậu đã có hiểu biết khá rõ ràng về Xuân Nhạc Cung.

Các cô gái bên trong Xuân Nhạc Cung thực sự giống ca nữ vũ nữ bên trong giáo phường chuyên cung cấp cho các quan lại quyền quý chơi đùa, mà mấy cô gái trong Xuân Nhạc Cung được phân ra làm hai loại, một loại là vì phạm tội mà bị giáng chức sau đó bị đưa vào đây, còn một loại khác là bị bán vào, người trước còn có một chút nhân quyền, nhưng người sau hoàn toàn mặc cho Xuân Nhạc Cung bài bố.

Cha Sở Niệm Điệp vốn là một quỷ tu Ngũ phẩm, tu luyện thành cuồng, vẫn luôn muốn đột phá đến cảnh giới Lục phẩm, vì thế đã dành hết tài sản để mua tài nguyên tu luyện, chỉ có điều của cải của nhà họ Sở cũng không nhiều, mà bảo vật tăng cơ hội đột phá từ Ngũ phẩm đến Lục phẩm đều có giá trên trời, cho nên cha Sở Niệm Điệp đã đi lên con đường tà đạo.

Chính hắn tự chế quỷ tệ giả, lợi dụng những quỷ tệ giả này để mua một số vật phẩm, đương nhiên, cha Sở Niệm Điệp cũng không ngu, không sử dụng những quỷ tệ giả này trong Sơn thành mà xuống quận cùng thành trấn bên dưới để sử dụng, làm vậy cũng khó bị người nhìn thấu hơn, cho dù bị người ta phát hiện, lấy thực lực của hắn cũng có thể nhanh chóng chạy thoát.

Nhưng người thường đi bên bờ sông làm sao có thể không ướt giày, cuối cùng cũng có người phát hiện chuyện cha Sở Niệm Điệp làm tiền giả, hắn bị quận trưởng quận dưới đích thân bắt được, trực tiếp xử tử, mà Sở Niệm Điệp cũng vì tội lỗi của cha mà bị ghi

vào tiện tịch, đưa vào Xuân Nhạc Cung.

Điều may mắn nhất là Sở Niệm Điệp có dung mạo xuất chúng, hơn nữa còn có chút tài nghệ, cũng được rất nhiều công tử ca tới đây chơi đùa tâng bốc, nói cho cùng, đối với một số công tử ca có quyền lại có tiền, chuyện bọn hắn quan tâm hơn khi đi tán giá là tinh thần, bọn hắn muốn mấy cô gái ấy cam tâm tình nguyện.

Điểm này cũng giống với mấy thư sinh thời Trung Quốc cổ đại, thích đi thanh lâu uống rượu, sau đó dựa vào dung nhan cùng tài hoa của mình để chinh phục những hoa khôi này, hưởng thụ loại cảm giác thành tựu ấy...

"Ngày hôm nay tất cả mọi người phải giữ vững tinh thần, cũng phải ăn mặc thật xinh đẹp, đêm nay sẽ có khách quý quang lâm Xuân Nhạc Cung, người tới lần này là nhân vật lớn chân chính, nếu ai có lầm lỗi gì thì cứ chờ chết đi."

Sáng sớm, quản sự Xuân Nhạc Cung đã lần lượt báo tin đến mỗi một cô gái, trong nháy mắt, toàn bộ Xuân Nhạc Cung sôi trào.

Bởi vì dựa theo những lời quản sự nói, đêm nay sẽ có vài vị quyền quý đứng đầu Lạc Sơn quang lâm Xuân Nhạc Cung, cũng không phải mấy tên ăn chơi trác táng như trước đây mà là nhân vật lớn chân chính.

Trong lòng mấy cô gái ở Xuân Nhạc Cung, có thể tìm được một vị công tử ca có tiền đã rất không tồi rồi, mà sự lựa chọn tốt hơn chính là một số quỷ tu trẻ tuổi có thiên phú tu luyện, đương nhiên, nếu là loại sau không phải cô gái Xuân Nhạc Cung bình thường có thể mơ mộng tới, chỉ có một số cô gái cấp bậc hoa khôi mới có thể ảo tưởng một chút, dù chỉ làm thiếp cũng đã may lắm rồi.

Nhưng lần này quản sự lại nói, thân phận của người tới đêm nay còn cao quý hơn những quỷ tu thiên tài trẻ tuổi, đó là nhân vật lớn chỉ giậm chân một cái cũng đủ khiến toàn bộ Lạc Sơn rung

động.

"Nghe nói, Xuân Nhạc Cung chúng ta sẽ có cường giả chân chính đến."

"Đương nhiên tôi cũng nghe thấy rồi, hơn nữa khả năng rất lớn người tới là cường giả Lục phẩm, chỉ có cường giả cấp bậc này mới có thể xem là nhân vật lớn."

Đông đảo cô gái trong Xuân Nhạc Cung bắt đầu tụ tập thảo luận sôi nổi, ngay cả hai nha hoàn của Sở Niệm Điệp là An An cùng Tư Tư cũng thầm lén nghị luận.

"Lần cuối cùng có cường giả Lục phẩm đến Xuân Nhạc Cung đã là chuyện của năm năm trước đúng không, lúc ấy chúng ta vừa được tiểu thư chọn trúng."

"Đúng đúng đúng, ta nhớ lần đó vị đại nhân kia nhìn trúng một vị hoa khôi thời ấy, sau đó vị kia hoa khôi kia trực tiếp một bước lên trời thoát khỏi tiện tịch, được đại nhân kia thu vào gia môn."

Trên mặt An An cùng Tư Tư có vẻ hâm mộ, một khi bị cách chức trở thành tiện tịch, ba đời không thể trở mình, cho dù có người chuộc thân giúp các cô ấy rời khỏi Xuân Nhạc Cung, nhưng thân phận tiện tịch vẫn bị giữ lại.

Đương nhiên, quy củ này chỉ dành cho những người bình thường, nếu được Lục phẩm đại nhân coi trọng, chỉ cần một câu nói của đại nhân ấy đã có thể thay đổi thân phận này.

Quy tắc vĩnh viễn dùng để giới hạn người thường, những giai tầng đặc quyền chân chính là người chế tạo hoặc hưởng thụ quy tắc.

"Tiểu thư, vì sao tiểu thư lại mất hứng, ta thấy lần này tiểu thư phải trang điểm thật cẩn thận, nếu có thể được những đại nhân kia coi trọng, chúng ta có thể thoát khỏi Xuân Nhạc Cung."

Sở Niệm Điệp nhìn An An cùng Tư Tư đang hưng phấn không thôi, khuôn mặt lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, người khác cảm thấy đây là một cơ hội tốt để có thể thoát khỏi Xuân Nhạc Cung, nhưng cô ấy lại không cho là như vậy.

Cường giả Lục phẩm thực sự có thể khiến cô ấy thoát khỏi tiện tịch, nhưng tương tự cũng có nghĩa quy tắc của Xuân Nhạc Cung không có một chút tác dụng nào đối với người ta, chỉ cần bị người ta coi trọng, căn bản là không thể lựa chọn chạy trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn hiến thân.

"An An, Tư Tư, các ngươi đi ra ngoài trước đi, để ta tự trang điểm."

"Ah, vậy tiểu thư mau trang điểm đi, mấy người quản sự đang hối thúc đó, họ nói còn phải tập luyện tiết mục nữa."

Mặc dù hai nha hoàn của mình đã rời khỏi viện, nhưng Sở Niệm Điệp vẫn cảm thấy phiền muộn ngồi ì trước bàn trang điểm, căn bản không cách nào tĩnh tâm để trang điểm, vì thế dứt khoát rời khỏi viện, mà ngay khi ra ngoài, ánh mắt cô ấy lại chú ý tới Phương Minh đang ở trong trúc đình bên cạnh.

Thấy Phương Minh, trong đôi mắt xinh đẹp của Sở Niệm Điệp có một tia phức tạp thoáng qua, cậu Phương đã ở chỗ này được nửa tháng, ngày bình thường trầm tĩnh ít nói, mà trong thời gian nửa tháng này cậu chưa bước vào viện lấy một lần, điều này khiến Sở Niệm Điệp dần mất cảnh giác với cậu.

Không biết vì sao, Sở Niệm Điệp luôn cảm thấy cậu Phương này khác hẳn những người tu luyện bình thường, cậu ấy vô dục vô cầu, căn bản cũng hề giống loại người quẫn bách tới mức phải dùng tiền giả.

Rốt cuộc cậu Phương này đã có chuyện xưa gì?

Vừa nghĩ tới đây, Sở Niệm Điệp bất tri bất giác phát hiện bản thân mình đã đi tới trúc đình.

Chương 1038: Nhân vật lớn giá lâm

"Hôm nay tâm trạng của cô Sở không tốt sao?"

Trong trúc đình, Phương Minh nhìn thấy dáng vẻ không yên lòng của Sở Niệm Điệp, cười cười hỏi.

"Cậu Phương, cậu cảm thấy con người dành cả cuộc đời để theo đuổi điều gì vậy? Là những thứ xa xăm hay nên tiếp nhận thực tế?"

Đối mặt với câu hỏi của Sở Niệm Điệp, Phương Minh hơi kinh ngạc, vấn đề này thực sự khiến cậu khó trả lời, dùng một câu nói tương đối lưu hành ở dương gian chính là: Cuộc sống không chỉ là sự tạm bợ trước mắt, nó còn là thơ và những cánh đồng phương xa (1).

(1) Lời bài hát cuộc sống tươi đẹp - Cao Tiến

Nhưng tương tự, cuộc sống cũng không chỉ có thơ cùng những cánh đồng phương xa, còn có những thứ tạm bợ trước mắt.

Trong mười nghìn người thì có hết chín nghìn người có giấc mộng làm giàu, nhưng có tới tám nghìn chín trăm chín mươi người thất bại, chỉ có một số người có thể thành công, chẳng lẽ chúng ta khen những người thành công kia có mục tiêu rộng lớn, mà cười nhạo những người thất bại rằng họ có mục tiêu không phù hợp thực tế sao?

Không thể nhận được câu trả lời từ phía Phương Minh, Sở Niệm Điệp cũng không để bụng, tự mình đáp: "Kỳ thực, những

người có tiện tịch như tôi tốt nhất là có thể được một nhân vật lớn ưu ái, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi Xuân Nhạc Cung, cũng có thể bỏ thân phận tiện tịch."

"Năm tôi mười bốn tuổi đã bị đưa vào Xuân Nhạc Cung, theo giáo viên ở Xuân Nhạc Cung học cầm kỳ thư họa ba năm, ngày tôi xuất các năm mười tám tuổi cũng là ngày tôi trở thành một trong tứ đại hoa khôi của Xuân Nhạc Cung, trong quãng thời gian này, không thiếu công tử ca có tiền có quyền theo đuổi tôi, thậm chí còn nguyện ý chuộc thân cho tôi."

"Ngoài những công tử ca ấy ra cũng có một số người tu luyện, thậm chí trong đó còn có cường giả Ngũ phẩm, nhưng cuối cùng Niệm Điệp cự tuyệt tất cả, cậu Phương có biết tại sao không?"

Phương Minh lắc đầu, vẫn im lặng.

"Bởi vì tôi mong muốn có thể được tự do, tôi cũng có khát vọng tìm được một ý trung nhân, nhưng đó là chuyện mà sau khi tôi được tự do rồi, mà trước đó, tôi không muốn ủy thân mình cho bất kỳ người nào."

Nghe đến đó Phương Minh đã hiểu rõ, không phải Sở Niệm Điệp đã nhìn thấu hồng trần, cô ấy chỉ muốn nhận được một phần tình yêu thuần túy, chí ít trong tình yêu ấy thân phận và địa vị của cô ấy với người kia là bình đẳng.

Đây là một cô gái có nội tâm vừa cực đoan vừa kiêu ngạo, chẳng qua cũng chính vì tính tình này của cô ấy, khiến cô ấy ở Xuân Nhạc Cung nhiều năm như vậy mà vẫn có thể duy trì tấm thân thuần khiết.

"Những lời này tôi vốn không nên nói cho cậu Phương, kỳ thực ngay cả An An cùng Tư Tư cũng không biết tâm tư của tôi, các cô ấy chỉ cho rằng ta không chọn được người khiến tôi cảm thấy hài lòng, nhưng lại không biết ở trong Xuân Nhạc Cung này, bất kể là

người đàn ông đàn ông như thế nào cũng không thể khiến tôi động tâm."

"Chuyện này, còn hi vọng cậu Phương giữ bí mật giúp tôi."

Sở Niệm Điệp nói xong nói mấy này xong lập tức xoay người rời đi, chẳng qua Phương Minh lại chú ý tới, trên mặt Sở Niệm Điệp có vẻ kiên quyết, dường như đã có quyết định gì đó.

"Cô Sở, có đôi khi vẫn phải tin vào lý tưởng, dù sao cuộc sống cũng không chỉ là sự tạm bợ trước mắt, còn có thơ và những cánh đồng xa xăm."

Hướng về phía bóng lưng Sở Niệm Điệp, Phương Minh ý vị thâm trường nói một câu.

Sở Niệm Điệp ngơ ngác một chút, thân hình dừng lại, nhưng không trả lời, dung nhan kiều diễm lại hiện lên vẻ hướng tới, nỉ non: "Thơ cùng những cánh đồng xa xăm sao?"

...

Vào đêm!

Mặc dù ở cõi âm không có mặt trời, nhưng vẫn có phân biệt ban ngày với đêm tối, khi Minh Nguyệt hạ xuống chính là lúc đêm tối tới, mà Xuân Nhạc Cung cũng đã giăng đèn kết hoa, treo đầy đèn lồng đỏ lớn.

Chỉ có điều bên trong những đèn lồng đỏ lớn này không phải ngọn nến, mà là một loại tài liệu đặc thù khác.

Trên thực tế, trong cõi âm không có gì khác so với thời cổ đại ở dương gian, nguyên nhân là vì tất cả quỷ hồn đều là thực thể, chỉ có hai điểm khác biệt, điểm thứ nhất chính là nơi này không có mặt trời, điểm thứ hai chính là độ ấm cơ thể.

Nhưng quỷ hồn cũng cần phải mặc quần áo, cũng sẽ bị nhiễm phong hàn, bởi vì âm phong ở cõi âm thấp hơn nhiệt độ trên người quỷ hồn nhiều, nếu không có vài động tác chống lạnh sẽ bị lạnh cóng, đương nhiên, ngoại trừ người tu luyện.

Nhưng không phải bất kỳ quỷ hồn nào ở cõi âm cũng có thể tu luyện, trong khu vực trung tâm nhất một sơn như Sơn thành này, cũng chỉ mới có một nửa người tu luyện, còn một nửa còn lại là quỷ dân bình thường.

Quỷ dân cùng quỷ tu là cách xưng hô Phương Minh dành cho những quỷ hồn bên trong cõi âm, quỷ dân chính là những quỷ hồn bình thường, quỷ tu mới là người tu luyện.

Khác với hình tượng khách nhân nối liền không dứt, tối nay trước cửa Xuân Nhạc Cung lại cực kỳ quạnh quẽ, không phải bởi vì việc làm ăn của Xuân Nhạc Cung không khá, mà là vì hôm nay Xuân Nhạc Cung không tiếp đãi những khách bình thường.

Một số khách quen hay tới Xuân Nhạc Cung đã sớm được báo tin, đêm nay sẽ có nhân vật lớn quang lâm Xuân Nhạc Cung, vì thế đương nhiên mấy vị khách ấy không có tư cách vào, mà những tân khách không biết tin tức, khi thấy tầm mười quỷ tu đứng ở cửa, trên người tràn ra quỷ khí âm trầm cũng biết bên trong Xuân Nhạc Cung có đại nhân quang lâm, đương nhiên càng không dám đi vào quấy rối.

Bên trong Xuân Nhạc Cung có tầng ba, tầng một là sảnh lớn, trước đây tân khách thường tiêu phí ở nơi này, tầng hai là một chuỗi ghế lô trang nha, cần phải có mức tiêu phí nhất định mới có thể tới đây, mà đây cũng là nơi các công tử ca có tiền yêu thích, về phần tầng ba chính là nơi dùng tiền cũng không có tư cách đi lên, phải có địa vị khá cao mới được.

Ở cõi âm, thân phận địa vị chính là thực lực.

Cảnh giới Ngũ phẩm mới có thể lên tầng ba của Xuân Nhạc Cung, đây là quy củ của Xuân Nhạc Cung, vậy mà hôm nay, nơi sảnh lớn đã có hơn mười vị cường giả Ngũ phẩm, mà những cường giả Ngũ phẩm này không hề bất mãn chuyện bản thân chỉ có thể ngồi trong sảnh lớn chút nào, bởi vì bọn họ biết mấy vị ở tầng ba có thân phận quá tôn quý.

Toàn bộ cô gái của Xuân Nhạc Cung đều xuất động, có trách nhiệm biểu diễn ca múa rót rượu, Sở Niệm Điệp cũng không ngoại lệ, chẳng qua thân là một trong tứ đại hoa khôi của Xuân Nhạc Cung, đương nhiên cô ấy không biểu diễn tại sảnh lớn, mà được sắp xếp biểu diễn ở tầng ba.

Bốn vị hoa khôi của Xuân Nhạc Cung đều ở tầng ba, bởi vì ở tầng ba có bốn vị đại nhân cực kỳ tôn quý.

Sở Niệm Điệp mặc một bộ trường sam, chính là loại trường sa hơi mỏng trong suốt không che giấu được da thịt tuyết trắng bên trong, lại càng tô điểm cho đường cong hoàn mỹ trên người cô ấy. Ngoại trừ cô ấy, ba hoa khôi khác cũng trang điểm như thế, điểm khác biệt là màu sắc của trường sam trên người các cô ấy.

Phía trước mấy cô có một tấm mành ngăn che, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía sau mành có bốn người, ba vị hoa khôi khác vừa nhảy múa vừa đưa mắt chú ý tình hình phía sau mành, muốn thấy được tình huống phía bên kia.

Bởi vì các cô ấy biết, người ngồi phía sau mành chính là bốn vị đại nhân cảnh giới Lục phẩm.

Đại nhân cảnh giới Lục phẩm, đối với những người có tiện tịch như các cô ấy đó chính là tồn tại cao không thể chạm, nếu nhân vật lớn như vậy như có thể coi trọng các cô ấy, chỉ cần bọn họ nói một câu đã có thể khiến mấy cô ấy thoát khỏi thân phận tiện tịch, lại có thể hưởng thụ vinh hoa cả đời.

Về phần có lẽ mấy đại nhân Lục phẩm đã tu luyện hơn mười năm hay hơn trăm năm, tuổi tác lớn hơn cả ông nội của các cô ấy, đây căn bản không phải là vấn đề, bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới Lục phẩm, những vị đại nhân này có thể khiến dung mạo của họ luôn duy trì một trạng thái, thân thể cũng sẽ không kém chút nào, thậm chí còn có thể càng lợi hại hơn so với một số tên nhóc trẻ tuổi.

Chẳng qua Sở Niệm Điệp lại khác với ba đồng bạn của cô ấy, ánh mắt Sở Niệm Điệp căn bản không hề nhìn phía bên kia mành, thậm chí khi cô ấy khiêu vũ còn cúi thấp đầu, tận lực không để gương mặt của bản thân mình bị mấy vị đại nhân phía sau nhìn thấy.

Kỳ thực Sở Niệm Điệp không biết, lấy cảnh giới của bốn vị này, hành động của cô ấy không khác gì bịt tai trộm chuông, căn bản là không tạo thành bất kỳ tác dụng gì.

"Thiên phú của Tần lão đệ thật sự quá kinh người, quãng thời gian ngắn như vậy mà lão đệ lại có tinh tiến, sợ rằng đợi thêm một thời gian nữa trong toàn bộ Lạc Sơn, Tần lão đệ chính là người đứng đầu dưới Sơn chủ."

"Cái gì mà đợi thêm một thời gian nữa, lão phu cảm thấy hiện tại Tần lão đệ đã là người đứng đầu dưới Sơn chủ, đánh một trận cùng Âu Dương Kỳ, Tần lão đệ không cần đánh tới hiệp thứ mười đã có thể bắt Âu Dương Kỳ lại, đây không phải minh chứng tốt nhất cho thực lực sao?"

"Nói vậy cũng có lý, đột nhiên Âu Dương Kỳ phản bội Sơn chủ, Sơn chủ để Tần lão đệ ra tay tróc nã Âu Dương Kỳ, lúc đó lão phu còn lau mồ hôi vì Tần lão đệ. Nói cho cùng thì Âu Dương Kỳ cũng là cường giả Lục phẩm có uy tín lâu năm, không nghĩ tới Âu Dương Kỳ hoàn toàn không phải đối thủ của Tần lão đệ, điểm này xem ra vẫn là Sơn chủ đại nhân nhìn người chuẩn."

"Đúng, hơn nữa tam vực sắp khai chiến rồi, lấy thiên phú cùng thực lực của Tần lão đệ, chỉ cần có thể lên chiến trường lập tức sẽ một bước lên trời, tiền đồ không giới hạn."

Tam vực khai chiến, đối với người thường đến nói đây có thể xem là bí mật lớn, nhưng đối với cường giả Lục phẩm đây đã không thể tính là bí mật gì, bởi vì Vực chủ đã sớm truyền tin tức xuống, toàn bộ cường giả Lục phẩm của các vực phải nghe lệnh nhập binh xuất chiến.

Ngay cả mấy cường giả Lục phẩm trốn trong núi sâu khổ tu không màng thế sự cũng đều đã biết tin tức, đều phải chuẩn bị xuất quan, nếu sau khi nhận được lời kêu gọi nhập binh mà không xuất hiện trên chiến trường, đó chính là tội phản bội vực.

Trong rèm, có hai người đàn ông trung niên cùng hai nam thanh niên, mà người tự xưng lão phu ban nãy chính là một nam thanh niên, chớ nhìn tướng mạo của hắn mới chỉ hơn ba mươi tuổi, nhưng số tuổi thật sự của hắn đã hơn một trăm rồi.

Mà một nam thanh niên khác lại chỉ yên lặng nghe ba người này nói, phần lớn thời gian vẫn duy trì im lặng không nói cười tùy tiện, thỉnh thoảng mới gật đầu phụ họa một chút.

"Thật ra, lần này Tần lão đệ đồng ý dự tiệc khiến lão phu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lão phu vẫn cho rằng Tần lão đệ là loại người không thích xã giao, dành hết tâm tư để tiềm tu đấy."

"Ha ha, lời này của Lạc huynh sai lầm rồi, ta thấy Tần lão đệ không phải người như thế, cũng đừng quên, trong nhà Tần lão đệ còn có một mỹ tỳ như hoa như ngọc, hơn nữa tuổi tác của Tần lão đệ cũng không lớn, độ tuổi này đang là tuổi hăng hái, làm sao có thể lựa chọn tiềm tu."

Người thanh niên cười ha hả một tiếng, nói: "Đàn ông ấy mà, tu luyện là tu luyện, nhưng hưởng thụ thích hợp cũng nên có,

mượn bốn vị mỹ nữ phía ngoài đến nói, bốn cô ấy đều là hoa khôi của Xuân Nhạc Cung, không biết Tần lão đệ có vừa ý hay không?"

"Lý lão đầu, ông nói ít thôi, người nào không biết ông là quỷ đói trong số sắc quỷ, số phụ nữ ông đã chiêu nạp vào nhà không tới một nghìn thì cũng tám trăm, lần này đến Xuân Nhạc Cung, ông lại coi trọng người phụ nữ kia rồi đúng không?"

Lý lão đầu bị người thanh niên nói như thế cũng không giận, phần lớn cường giả Lục phẩm đều là người tu luyện hơn trăm năm, đều chọn dáng vẻ trung niên hoặc già nua, mà hết lần này tới lần khác hắn lại vẫn duy trì dung nhan hồi còn thanh niên, nguyên nhân cũng là vì hắn là người háo sắc.

Ngay cả khi hắn có thế lực lớn có thể thu nhận vô số phụ nữ, nhưng có một bộ túi da trẻ tuổi cũng có thể hấp dẫn nhiều phụ nữ hơn, chí ít có thể khiến phụ nữ phối hợp càng thêm cam tâm tình nguyện trên phương diện kia hơn.

Chương 1039: Coi trọng cô ấy

Ánh mắt Lý lão đầu quét về phía bên ngoài mành, cười lạnh một tiếng, cũng không thấy hắn có hành động gì nhưng Sở Niệm Điệp lập tức cảm giác được quanh thân chợt lạnh, cùng lúc đó trường sa hơi mỏng trên người mình đột nhiên rơi mất, lộ ra cái yếm chỉ có thể bao trùm được bộ phận nhạy cảm phía bên trong.

Ba hoa khôi khác đang ở cạnh cô ấy cũng giống vậy, chẳng qua so sánh với vẻ mặt tái nhợt của Sở Niệm Điệp, ba cô gái còn lại chỉ giả vờ kinh ngạc yêu kiều hô một tiếng, chỉ có điều trong tiếng hô này không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại có xen lẫn vẻ hưng phấn nào đó.

Tuy rằng mấy cô ấy không nghe được mấy vị đại nhân sau mành nói gì, thế nhưng các cô ấy biết chắc chắn biến hóa vừa rồi có quan hệ với một nhân vật lớn nào đó.

Mà với tư cách là hoa khôi của Xuân Nhạc Cung, mấy cô gái này đều biết một ít thuật mê hoặc đàn ông, đương nhiên cũng biết kiểu phụ nữ gì mới có thể khiến mấy người đàn ông động tâm nhất, trong lúc nhất thời không chỉ không cảm thấy xấu hổ, trái lại càng thêm hào phóng nhảy múa, lan tỏa mị hoặc của mình tới mức tận cùng.

Có lẽ, lúc trước mấy vị đại nhân kia đang thương lượng chuyện gì đó nên không còn lòng dạ nào quan tâm tới các cô ấy, nhưng dựa vào tình trạng trước mắt, hẳn mấy vị đại nhân này đang nhìn các cô ấy, chỉ cần các cô ấy cố gắng hơn được một vị đại nhân trong đó coi trọng, đời các cô ấy cũng thăng hoa.

"Bốn vị mỹ nữ này mỗi người mỗi vẻ, cô phía bên phải mị cốt

tự nhiên, có lẽ cũng là cô có thể chịu đựng chinh phạt lâu nhất, cũng là một món đồ chơi tốt nhất."

"Mỹ nữ mặc váy xanh kia cũng không kém, vóc người hoàn mỹ nhất, có thể thử cảm nhận tư vị của cô ấy một phen."

"Còn có cô gái mặc váy trắng kia, vẫn còn là xử nữ, đúng là loại hình lão phu thích nhất."

Lần này, lời của Lý lão đầu trực tiếp truyền ra phía ngoài mành, mà sau khi mấy cô gái nghe thấy những lời hắn nói, ngoại trừ Sở Niệm Điệp hơi thay đổi sắc mặt, ba cô gái khác lại càng thêm mừng rỡ, các cô ấy vốn được phái tới hầu hạ bốn nhân vật lớn này, cho dù có bị bình luận như một món hàng cũng chẳng sao, toàn bộ Xuân Nhạc Cung có vô số thiếu nữ muốn nhận được lời bình như vậy mà không có cơ hội đấy.

"Lý lão đầu, đó là sở thích biến thái của ngươi, lão phu không có sở thích như vậy, bốn mỹ nữ này ta thấy một mình ngươi nên thu hết đi thì hơn."

"Ha ha, quả thật là ta cũng có ý nghĩ như vậy, thế nhưng cũng phải hỏi xem mấy vị đạo hữu có nhìn trúng người nào hay không, nếu có, lão phu có thể giúp người hoàn thành ước vọng, dù sao hậu cung của lão phu cũng có nghìn người, thêm một hai người hay ít đi một hai người cũng không có gì khác biệt."

Nghe mấy câu chữ thô lỗ không chịu nổi bên trong mành, thân thể Sở Niệm Điệp khẽ run, sáng nay sau khi được quản sự báo tin, đáy lòng cô ấy lập tức trào dâng một nỗi tuyệt vọng, bởi vì cô ấy biết lần này có lẽ cô ấy không thể giữ gìn thân thể của mình được nữa.

Cường giả Lục phẩm căn bản không cần tuân thủ quy củ của Xuân Nhạc Cung, mà nếu nhóm cường giả này đã đến Xuân Nhạc Cung đương nhiên đều là hạng người háo sắc, làm sao có thể bỏ

qua cho cô ấy?

"Lẽ nào lần này bản thân mình thực sự sẽ bị người ta cướp đoạt sao?"

Sở Niệm Điệp tuyệt vọng, nhất là khi nghe thấy đối phương mở miệng nói đến hậu cung của hắn đã có một nghìn người, có thể nghĩ người này càng là quỷ đói trong số sắc quỷ, nếu rơi vào trong tay hạng người như vậy, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

"Có lẽ đây chính là báo ứng vì bản thân mình quá kiêu ngạo."

Đột nhiên Sở Niệm Điệp nghĩ tới những công tử ca mà bản thân mình đã gặp được trong bao nhiêu năm qua, có một người sau khi theo đuổi cô ấy một thời gian dài mà không có kết quả, đã từng ác độc nguyền rủa cô ấy, nói cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác cưỡng bức.

"Lão phu cũng không có hứng thú này."

Trong rèm lại có một tiếng nói khác truyền đến, sắc mặt Sở Niệm Điệp lại trắng hơn một phần, mà ba cô hoa khôi bên cạnh nghĩ tới việc bọn họ phải cùng hầu hạ một người đàn ông, trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới người đàn ông này là một vị cường giả Lục phẩm, cuối cùng phần bất đắc dĩ ấy đã biến mất, thay vào đó là một phen trù tính xem lát nữa bản thân phải biểu hiện như thế nào mới có thể trổ hết tài năng, khiến vị đại nhân này thoả mãn.

"Ha ha, xem ra chúng mỹ nhân đã không thể chờ đợi thêm nữa, vậy ta đây thử xúc cảm một phen xem sao."

Đột nhiên cô gái phía bên phải nhất kinh hô một tiếng, lớp quần áo duy nhất trên người đột nhiên vỡ vụn, đồng thời một bàn tay lớn xuất hiện, trực tiếp chộp cô ấy vào bên trong mành.

Sau khi cô gái này kinh hô một tiếng, lập tức lại chuyển sang

yêu kiều, đồng thời còn có tiếng cười khanh khách truyền ra.

"Đại nhân, ngài... nhẹ chút, ngài làm người ta đau đó."

"Làm đau em sao, yên tâm, một hồi bổn đại nhân sẽ khiến em thoải mái, ừm, xúc cảm này quả thật không tệ, cô gái kia cũng đến đây luôn đi."

Lại một bàn tay lớn vươn ra, lần này không có tiếng kinh hô gì, hiển nhiên hoa khôi này đã có chuẩn bị, thậm chí trong nháy mắt khi y phục trên người tan vỡ, trên mặt cô ấy còn lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nếu đã không thể chạy thoát số phận cùng hầu hạ một người đàn ông, vậy người nào được đại nhân chộp tới trước hiển nhiên cũng sẽ là người được đại nhân coi trọng hơn hẳn, chỉ cần mình cố gắng hầu hạ vị đại nhân này thật tốt, đến lúc đó khẳng định sẽ lấy được phần thưởng càng phong phú hơn nhiều.

Vị thứ hai, vị thứ ba...

Khi chỉ còn lại có một mình mình, thân thể Sở Niệm Điệp sợ run không ngừng, cho dù cuối cùng cô ấy có thể chấp nhận sự an bài của vận mệnh, không cách nào giữ lại tấm thân thuần khiết, nhưng cô ấy thật sự không muốn lần đầu tiên của mình mất đi một cách nhục nhã như vậy.

"Chỉ còn mỹ nữ chưa bị phá thân, lão phu..."

"Lý huynh, không bằng để lại cô ấy cho ta đi."

Sau khi nghe được giọng nói của Lý đại nhân, Sở Niệm Điệp vốn đang vô thức vươn tay che trước ngực mình, nhưng lại không nghĩ tới ngay sau đó cô ấy lập tức nghe được một giọng nói khác, lúc trước cô ấy chưa từng nghe thấy giọng nói này, nói cách khác đây chính là vị đại nhân duy nhất chưa nói gì nãy giờ mở miệng.

"Tần lão đệ thích cô ấy? Vậy được, ta sẽ để cô ấy tới đây hầu hạ Tần lão đệ."

"Không làm phiền Lý huynh ra tay, để cô ấy trở lại viện của cô ấy chờ ta đi."

Trong rèm, Lý lão đầu nghe nói như thế lập tức sửng sốt một chút, ngay sau đó lại cười ha ha một tiếng, nói: "Không nhìn ra Tần lão đệ lại là người thương hương tiếc ngọc như thế."

Sở Niệm Điệp đang ở bên ngoài mành, nghe được đoạn đối thoại bên trong lập tức thở phào nhẹ nhõm, có lẽ sợ hãi người bên trong đổi ý, cô ấy lập tức cung kính đáp: "Niệm Điệp về viện rửa mặt trang điểm, xin đợi đại nhân giá đáo."

Trong rèm không có tiếng trả lời, Sở Niệm Điệp cũng không để bụng, lúc này cô ấy chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này, vì thế mau chóng nhặt trường sa rơi dưới đất lên, vội vội vàng vàng đi xuống tầng ba, thậm chí trong lúc xuống cầu thang, vì quá vội vàng mà cô ấy còn suýt té ngã.

"Xem ra cô ấy vẫn là một tiểu mỹ nhân dễ xấu hổ, Tần lão đệ phải thương tiếc người ta đấy."

Hành động của Sở Niệm Điệp không thoát khỏi thần thức cảm giác của bốn người bên trong mành, Lý lão đầu cười ha hả một tiếng, một tay chộp lấy ngọn núi của một mỹ nữ, chọc cô ấy nhíu mày lại, thế nhưng cô ấy lại không dám biểu lộ ra nửa điểm bất mãn ngoài mặt, ngược lại trên mặt còn lộ ra biểu tình lấy lòng, nhanh chóng đưa mặt tới.

Tuy rằng trong lòng ba người cô ấy có chút ước ao Sở Niệm Điệp, bởi rõ ràng vị Tần đại nhân kia đẹp trai hơn vị Lý đại nhân này một chút, mặc dù các cô ấy không xấu hơn Sở Niệm Điệp, nhưng nếu muốn trách cũng chỉ có thể trách các cô ấy không còn là xử nữ, hẳn là Tần đại nhân chướng mắt các cô ấy.

Chương 1040: Chỉ là vừa khớp, cô tin hay không

Cửa tiểu viện!

Khi Sở Niệm Điệp trở lại, hai người An An cùng Tư Tư đã chờ ở cửa viện, trên mặt hai cô ấy đều lộ ra vẻ kích động không thôi.

Các cô ấy biết rõ, lấy dung mạo cùng tài nghệ của tiểu thư nhất định có thể được đại nhân coi trọng, chỉ cần tiểu thư hơi lấy lòng vị đại nhân kia một chút, việc thoát khỏi tiện tịch rời khỏi Xuân Nhạc Cung đã trong tầm tay.

Sao Sở Niệm Điệp có thể không biết hai nha hoàn của mình đang thầm nghĩ điều gì, nhưng vẻ mặt cô ấy vẫn không thay đổi gì, chỉ gật đầu một cái sau đó lập tức muốn đẩy cửa viện đi vào, chẳng qua ngay trước khi vào viện cô ấy chú ý tới, bên trong trúc đình đã không còn bóng dáng cậu Phương nữa.

"Tiểu thư, ngay sau khi cậu Phương biết có đại nhân coi trọng tiểu thư, cậu ấy đã rời đi, đoán chừng là cậu ấy sợ đại nhân, nói cho cùng ở trước mặt đại nhân có thực lực mạnh mẽ kia, chút lực lượng của cậu Phương căn bản là không đủ xem."

Nghe nha hoàn trả lời, trong đầu Sở Niệm Điệp hiện lên ước định nửa tháng giữa cô ấy với cậu Phương kia, lúc đó cậu Phương chỉ cười cười với cô ấy mà không nói câu gì.

"Cảm ơn cô Sở tặng tiền giải vây, chỉ cần tôi còn ở Xuân Nhạc Cung một ngày, an toàn của cô Sở cũng được bảo đảm, không có ai có thể ép buộc cô Sở làm bất kỳ không gì cô không nguyện ý, trừ phi đối phương đạp trên thi thể của tôi."

Hồi tưởng lại hình ảnh lúc đó, trên mặt Sở Niệm Điệp lộ ra vẻ tự giễu, cô ấy không trách cậu Phương, tuy rằng cậu Phương cũng là người tu luyện nhưng so sánh với cường giả Lục phẩm, sự chênh lệch thật quá lớn, nếu đổi lại là cô ấy cô ấy cũng sẽ rời đi.

"Hai người ở bên ngoài viện chờ ta đi."

Đáp lại một tiếng, Sở Niệm Điệp đẩy cửa viện đi thẳng vào, sau đó xoay người đóng cửa viện lại.

Ngay khi đóng cửa xong Sở Niệm Điệp nhìn về phía bàn đá, đột nhiên Sở Niệm Điệp sửng sốt một chút, hơi kinh ngạc bật thốt lên: "Cậu Phương."

Sở Niệm Điệp có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, không ngờ cậu Phương đã rời khỏi trúc đình kia lại sẽ xuất hiện ở trên bàn đá trong viện, lúc này đang đốt lửa pha trà.

"Cô Sở đến đây đi, tôi là người thô kệch, không biết cô Sở có thể pha một bình trà giúp tôi hay không, một hồi nữa tôi muốn chiêu đãi một vị bằng hữu."

Phương Minh quay qua cười xán lạn với Sở Niệm Điệp, mà Sở Niệm Điệp thì ngơ ngác ngẩn ra, tin tức bản thân mình được đại nhân coi trọng đã truyền khắp toàn bộ Xuân Nhạc Cung, mà vị đại nhân kia cũng sẽ đến ngay lập tức, ngay cả An An cùng Tư Tư cũng biết rõ, mà dựa vào cái miệng rộng của An An cùng Tư Tư nhất định sẽ truyền tin này tới khắp nơi, chắc chắn cậu Phương đã nghe được.

Biết rõ vị đại nhân kia sẽ đến viện này, vậy mà cậu Phương còn dám đi vào đây, lại còn muốn mình pha trà để cậu chiêu đãi bạn bè, nghe cứ như là thiên phương dạ đàm (1) vậy.

(1) Thiên phương dạ đàm – Nghìn lẻ một đêm: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực

"Cậu Phương, chẳng lẽ cậu chưa nghe được tin tức gì sao?" Một lúc sau, Sở Niệm Điệp hỏi.

"Tin tức, tin tức gì?" Phương Minh cười cười hỏi ngược lại.

"Tôi được một vị đại nhân coi trọng, sợ rằng vị đại nhân kia sẽ đến viện này ngay." Sở Niệm Điệp cắn cắn môi, tuy rằng việc nói lời này ra khỏi miệng khiến cô ấy cảm thấy thẹn thùng, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn nói ra.

Phương Minh cười một tiếng, nhìn dung nhan hoàn mỹ của Sở Niệm Điệp, tiếp tục hỏi: "Vậy cô Sở là tự nguyện sao?"

"Tự nguyện thì như thế nào, không tự nguyện thì như thế nào, trước mặt những nhân vật lớn như vậy tôi có cơ hội phản kháng sao?" Sở Niệm Điệp ai oán cười, thê mỹ không thể nói thành lời.

"Nếu như tự nguyện, vậy đương nhiên tại hạ sẽ chúc phúc cho cô Sở, nhưng nếu không phải tự nguyện, đương nhiên tại hạ phải tuân thủ hứa hẹn với cô Sở, ngày nào tôi còn ở đây không ai có thể bức bách cô Sở làm chuyện cô không muốn."

Nghe được lời nói của Phương Minh, Sở Niệm Điệp nở nụ cười, cười rất vui vẻ, dung nhan vốn thê mỹ đột nhiên như đào hoa đua nở, kinh diễm cả viện.

"Cậu Phương, cậu đùa giỡn như vậy thật không buồn cười chút nào."

"Tôi không đùa, cô Sở chỉ cần pha trà là được, trong mùa đông khắc nhiệt thế này, có thể pha một bình trà nóng chiêu đãi bạn bè thì còn gì tuyệt bằng."

Phương Minh cười ha hả một tiếng, cậu thích uống trà nhưng lại không thích pha trà, trà ở cõi âm cũng có mùi vị khá mới lạ, tuy rằng sau khi uống nó vào nó sẽ cắn nuốt một tia sinh cơ cùng dương khí trong cơ thể cậu, nhưng chút dương khí ấy với cậu thật

không đáng kể chút nào.

Đôi mắt xinh đẹp của Sở Niệm Điệp chăm chú nhìn chằm chằm Phương Minh, một lúc sau, cô ấy im lặng không lên tiếng đi trở về phòng, khi cô ấy xuất hiện lại, còn mang theo một bình rượu vàng trong tay.

Dưới trận tuyết lớn, pha trà không bằng nấu rượu.

"Đa tạ cô Sở, đây là lần đầu tiên tôi uống rượu."

"Trước đây cậu Phương chưa từng uống rượu sao?"

"Có uống, nhưng chỉ uống rượu cố hương."

"Hẳn cố hương của cậu Phương tốt vô cùng, rượu này tên là rượu Tam Muội, mỗi cô gái trong Xuân Nhạc Cung đều sẽ được ban cho một lọ, chỉ dùng để uống với vị khách của cô ấy ngay trong đêm cô ấy phá thân."

"Trong đình nhìn tịch dương, cùng uống rượu Tam Muội."

Phương Minh đưa mắt nhìn Sở Niệm Điệp, khẽ ngâm một câu, Sở Niệm Điệp lập tức im lặng, chỉ yên tĩnh ở một bên nấu rượu, bàn tay mảnh khảnh chuyển động mềm mại, vừa nhấc lên vừa thu lại, vô cùng phong tình.

Không biết vì sao mà đêm càng ngày càng lạnh, gió cũng càng lúc càng lớn, thế nhưng cho dù là Phương Minh hay là Sở Niệm Điệp cũng đều không cảm thấy lạnh lẽo, rượu nóng vào bụng lại có cảm giác vô cùng sảng khoái.

"Đại nhân giá lâm!"

Một tiếng la uy nghiêm từ ngoài cửa truyền tới, lại sau đó là tiếng kinh hô của hai nha hoàn An An cùng Tư Tư đang giữ ở cửa, vậy mà, trong viện cho dù là Phương Minh hay là Sở Niệm Điệp

cũng đều không để ý, thậm chí ngay thời khắc này Sở Niệm Điệp cởi bỏ trường sa, bắt đầu múa kiếm giữa màn đêm giá lạnh.

Cầm kỳ thư họa là thứ mà tất cả cô gái trong Xuân Nhạc Cung phải học tập, nhưng với tư cách là hoa khôi, thứ cô ấy phải học nhiều hơn như vậy nhiều, ngoại trừ cầm kỳ thư họa cô ấy còn phải học tập những tài nghệ khác, thậm chí ngay cả con đường tu luyện như thế nào cô ấy cũng phải hiểu rõ một chút.

Mặc dù không thể tu luyện, nhưng không có nghĩa là không thể hiểu.

Rượu Tam Muội cũng không phải chỉ có một mình Phương Minh ngồi uống, Sở Niệm Điệp cũng uống mấy chén, có lẽ là nương theo men rượu, gương mặt vốn trắng như tuyết của Sở Niệm Điệp lại nhiễm lên mấy rặng mây đỏ.

Kiếm này không hề có sát khí, chỉ có vẻ đẹp tới cực hạn.

Phương Minh không chớp mắt nhìn chằm chằm, thưởng thức màn múa kiếm, dường như trong miệng còn đang khẽ ngâm gì đó.

"Trên thành chúa thượng dương cờ trắng, thiếp chốn thâm cung chẳng biết chi. Mười bốn vạn quân đều bỏ giáp, nào ai xứng mặt đấng nam nhi (2)."

(2) Bài thơ Thuật quốc vong thi

Rầm!

Cũng chính lúc này, cửa chính của viện bị đẩy ra, gió lạnh thuận theo cửa chính thổi vào viện càng thêm dữ dội hơn, thân thể mềm mại của Sở Niệm Điệp hơi chấn động, phảng phất như không thể chịu nổi gió lạnh.

Nơi cửa có một bóng người đang đứng, mà trên tay bóng người này lại có thêm ba đầu người.

Sải bước đi vào!

Không chần chờ, bóng người này thậm chí còn không thèm nhìn Sở Niệm Điệp đang nhảy múa trong viện lấy một lần, trực tiếp đi về phía Phương Minh đang ngồi bên bàn đá.

Vẻ mặt Sở Niệm Điệp thay đổi, sau khi nhìn rõ dung mạo của bóng người này, khuôn mặt tươi cười của cô ấy lần đầu tiên có tâm tình chập chờn.

Không giống với vẻ tuyệt vọng cùng tái nhợt trước đây, lần này mới thật sự là giao động chân chính, ánh mắt cô ấy liếc nhìn ba cái đầu mà bóng người này xách trên tay, không cần nghĩ cũng biết, đây chính là đầu của ba vị đại nhân.

"Cô Sở, bạn của tôi đã đến, cô hâm rượu giúp tôi đi."

Phương Minh cười cười nhìn về phía Sở Niệm Điệp, dáng tươi cười không khác gì so với lúc trước, nét mặt Sở Niệm Điệp biến hóa một chút, cuối cùng vẫn chân thành đi về phía bàn đá, chỉ là trường kiếm cô ấy nắm trong tay vẫn không buông xuống.

Nấu rượu, rót rượu, động tác như nước chảy mây trôi giống lúc trước, chỉ là gân xanh nổi đầy trên tay tiết lộ tâm tình của cô ấy không còn bình tĩnh như trước.

"Đạo hữu, không có việc gì chứ?"

Phương Minh không tiếp tục nhìn Sở Niệm Điệp nữa, cậu nhìn về phía phân thân của mình, cười cười hỏi.

"Không việc gì."

Câu hỏi cùng câu trả lời của hai người rất đơn giản, nhưng Sở Niệm Điệp nghe vào tai, đáy lòng không nhịn được run lên, cho tới giờ khắc này cô ấy mới hiểu được, có một số việc vượt quá tưởng tượng của cô ấy, cũng vượt quá tưởng tượng của người sau lưng

cô ấy.

Tần Dương, người đứng đầu chỉ dưới Sơn chủ Lạc Sơn, trong thời gian một năm này cái tên ấy đã truyền khắp toàn bộ Sơn thành, thiên phú tu luyện kinh khủng khiến người thán phục sợ hãi, chỉ trong thời gian một năm đã chém giết ba vị cường giả Lục phẩm, trong đó còn có một vị cường giả từng là trợ lý đắc lực, cánh tay trái bờ vai phải của Sơn chủ, thế nhưng hiện tại đã trở thành kẻ phản bội, Âu Dương Kỳ.

Một tháng trước, tin tức Âu Dương Kỳ trộm một bảo vật quan trọng của Sơn chủ sau đó chạy trốn đã khiến toàn bộ Sơn thành khiếp sợ, mà dưới sự tức giận Sơn chủ lập tức ra lệnh cho Tần Dương, sai Tần Dương bắt Âu Dương Kỳ, ai cũng cho rằng Tần Dương sẽ không thành công, bởi dù gì Âu Dương Kỳ cũng là cường giả bước vào Lục phẩm đã nhiều năm, đã sớm đạt tới cảnh giới Lục phẩm hậu kỳ, có người nói hắn là người có khả năng trở thành cường giả Thất phẩm thứ hai nhất Lạc Sơn.

Vậy mà ba ngày sau, khi Tần Dương mang theo đầu của Âu Dương Kỳ trở về, toàn bộ Sơn thành rung động, tất cả dân chúng trong Sơn thành đều hoan hô, không chỉ vì kẻ phản bội bị giết chết, quan trọng hơn là Lạc Sơn lại có một vị cường giả có hi vọng bước vào cảnh giới Thất phẩm hơn.

Một Sơn có hai vị cường giả Thất phẩm, đồng nghĩa với địa vị của Lạc Sơn trong số năm Sơn này sẽ được tăng cao, đối với toàn bộ người trong Lạc Sơn đây là một tin tức tốt.

Thế nhưng chỉ có Sở Niệm Điệp biết, khi Tần Dương mang đầu của Âu Dương Kỳ đến phủ Sơn chủ, Sơn chủ đã không nói một lời, sau nửa canh giờ, trong phủ Sơn chủ truyền đến một tiếng nổ mạnh, mật thất Sơn chủ tu luyện bị hủy diệt triệt để.

Kết cục của trận chiến này đã truyền khắp Lạc Sơn, cũng bắt đầu lan truyền sang các Sơn khác, có tin đồn ngay cả Vực chủ đại

nhân cũng đã nhận được tin tức này, nhớ kỹ cái tên Tần Dương này.

Cũng chính là vào thời khắc ấy, Sở Niệm Điệp gặp được một người.

Sau đó, Sở Niệm Điệp lập tức biết rõ cái tên Tần Dương, cũng biết chuyện mà cô ấy phải hoàn thành, nhưng cô ấy chưa từng gặp Tần Dương lần nào, cũng đúng, một người là hoa khôi lầu xanh thân phận thấp hèn, một người là cường giả Lục phẩm, hai người khác nhau một trời một vực, dựa theo lẽ thường vốn không có cơ hội gặp nhau.

Nhưng cô ấy biết, sẽ có ngày cô ấy gặp được vị đại nhân có danh tiếng như mặt trời ban trưa này, cũng biết khẳng định ba vị đại nhân kia không thể giết chết Tần Dương được, cho nên, cô ấy là lá bài tẩy sau cùng của Sơn chủ, Tần Dương không thể sống, đây là mệnh lệnh của Sơn chủ.

Thế nhưng cô ấy thật sự có thể làm được sao?

Mười bốn vạn quân đều bỏ giáp, nào ai xứng mặt đấng nam nhi.

Cậu Phương nói những lời này không phải nói cho cô ấy nghe sao?

Có lẽ thứ mà cô ấy vẫn cho là bí mật, trước mặt hai người đàn ông này lại không phải là bí mật gì đáng nói.

Một vị Tần Dương đã khiến Sơn chủ ăn ngủ không yên, mà bây giờ nơi này lại có một người giống Tần Dương như đúc đang ngồi uống rượu, Sở Niệm Điệp không biết nếu Sơn chủ biết tin này liệu sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

"Cô Sở, nếu tôi nói tôi gặp được cô chỉ là vừa khớp, không biết cô Sở có tin hay không?"

Đột nhiên Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía Sở Niệm Điệp, Sở Niệm Điệp sửng sốt một chút, nhìn con ngươi thuần triệt của Phương Minh, vô thức gật đầu.

Chương 1041: Kế hoạch của phân thân

Đối với Phương Minh, đây đúng là một sự trùng khớp.

Phương Minh cũng không nghĩ tới, Sở Niệm Điệp vậy mà lại là một con cờ do Sơn chủ Lạc Sơn bố trí, dùng để đối phó phân thân của mình.

Sở Niệm Điệp thật sự chỉ là quỷ dân bình thường, điểm này Phương Minh có thể xác định, một quỷ dân bình thường làm sao có thể tạo thành thương tổn đối với một vị cường giả Lục phẩm đây?

"Cô Sở có thể giải thích cho tôi được không?"

Sở Niệm Điệp không phản kháng, bởi vì cô ấy biết, đến lúc này phản kháng đã không còn tác dụng gì nữa, đầu của ba vị đại nhân chính là bằng chứng tốt nhất.

Dựa theo kế hoạch, ba vị đại nhân này sẽ không ra tay trước khi kế hoạch của mình thất bại, nhưng bây giờ ba vị đại nhân đều đã bị giết, chỉ có thể nói kế hoạch đã thất bại, kế hoạch của Sơn chủ đã sớm bị người ta nhìn ra.

Về phần cậu Phương cùng Tần Dương có quan hệ như thế nào, chuyện cậu ấy gặp mình có phải là ngoài ý muốn thật hay không, cũng đã không còn quan trọng nữa.

"Bởi vì tôi là thể chất Huyền Âm đặc thù, nếu người tôi hầu hạ không phải quỷ hồn của cõi âm, chắc chắn người mà tôi hầu hạ sẽ nhiễm phải khí Huyền Âm, một thân tu vi bị hủy hết."

Có một câu Sở Niệm Điệp còn chưa nói, đó chính là bản thân cô ấy cũng sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Sơn chủ chỉ muốn mượn thân thể của cô ấy để xác định xem, rốt cuộc Tần Dương có phải quỷ tu của cõi âm hay không.

Nếu Tần Dương không phải quỷ tu, Sơn chủ đã có thể tìm được lý do để đích thân ra tay diệt sát Tần Dương, nhưng nếu Tần Dương là quỷ tu, Sơn chủ sẽ tiêu diệt mình sau đó không nhằm vào Tần Dương nữa, chí ít trong khu vực Lạc Sơn này Sơn chủ sẽ không ra tay với Tần Dương.

Về phần ba vị đại nhân kia, chẳng qua chỉ là hậu thủ do Sơn chủ sắp xếp, dùng để giám thị mỗi một động tĩnh trong viện, đương nhiên, cũng là người sẽ ra tay giết người diệt khẩu sau khi chuyện thành.

"Cô vẫn luôn là người của Sơn chủ Lạc Sơn?"

"Xuân Nhạc Cung vốn do Sơn chủ Lạc Sơn tạo ra khi Sơn chủ còn nhỏ, nhưng ngoại trừ số ít quản sự cùng mấy hoa khôi chúng tôi, những người khác không biết chuyện này, chỉ cho rằng đây là nơi mua vui bình thường."

Câu trả lời của Sở Niệm Điệp khiến Phương Minh hiểu rõ, trước đây khi Sơn chủ Lạc Sơn còn chưa là Sơn chủ, vì mở rộng thế lực của mình hoặc vì mục đích nào đó đã sáng lập Xuân Nhạc Cung này, lợi dụng tính đặc thù Xuân Nhạc Cung, thứ nhất có thể kiếm được tiền tài, thứ hai có thể tìm hiểu một số tin tức.

Chẳng qua rất hiển nhiên, lấy thân phận địa vị hiện tại của Sơn chủ Lạc Sơn, hắn đã không còn đặt tổ chức như Xuân Nhạc Cung này vào mắt, chuyện vận hành của Xuân Nhạc Cung cũng giao cho người phía dưới chịu trách nhiệm, chỉ là lần này vì đối phó với phân thân của mình, hắn mới một lần nữa vận dụng con cờ Xuân Nhạc Cung này.

"Cô Sở, cô vào phòng nghỉ ngơi đi."

Nghe được lời của Phương Minh, trong đôi mắt xinh đẹp của Sở Niệm Điệp có vẻ kinh ngạc vô cùng, cô ấy không ngốc, cậu Phương nói lời này đồng nghĩa với cậu sẽ không giết cô ấy? Thế nhưng vì sao?

Tuy rằng bản thân cô ấy có lòng tin đối với dung mạo của mình, thế nhưng Sở Niệm Điệp cũng biết, trong mắt mấy cường giả như bọn họ, phụ nữ vốn chẳng là gì, mà thứ bọn họ không thiếu nhất trên đời này chính là phụ nữ xinh đẹp, trong mắt những cường giả ấy, bọn họ quan tâm tới hai thứ: Tính mệnh cùng thực lực.

Để mình về phòng đồng nghĩa với không giết mình, nhưng nếu không giết mình, chẳng lẽ hai người không sợ mình đi mật báo sao?

Dù sao hiện tại toàn bộ Lạc Sơn chỉ biết một vị Tần Dương đại nhân, căn bản không biết trong bóng tối còn có một cậu Phương giống Tần Dương đại nhân như đúc.

Sở Niệm Điệp không dám phỏng đoán quan hệ giữa cậu Phương cùng Tần Dương đại nhân, thế nhưng cô ấy rõ ràng, thực lực của cậu Phương này chỉ có cao hơn chứ tuyệt không thấp hơn Tần Dương đại nhân, rất có thể cậu ấy chính là lá bài tẩy của tần Dương đại nhân.

Lá bài tẩy như vậy, làm sao có thể bại lộ một cách đơn giản được?

Tuy rằng trong lòng có vô số nghi ngờ, nhưng Sở Niệm Điệp vẫn đi về phòng, bởi vì cô ấy không muốn chết.

Lúc này, trong viện chỉ còn hai người, Phương Minh cùng phân thân của cậu.

"Đạo hữu, vì sao lại quyết liệt với Sơn chủ Lạc Sơn nhanh như vậy?"

"Sớm muộn gì cũng phải quyết liệt."

Phân thân trả lời rất nhẹ nhàng, mà sau khi nghe thấy những lời phân thân nói, con mắt Phương Minh lại sáng ngời, dường như nghĩ tới điều gì, hỏi: "Là vì có quan hệ với cha tôi sao?"

"Căn cứ theo những gì tôi điều tra được, cha đạo hữu ở Tây Vực, thậm chí rất có thể chính là Vực chủ mới đã đánh đuổi lão Vực chủ Tây Vực."

Nghe được câu trả lời của phân thân, Phương Minh kinh ngạc, sau đó lại lộ ra nụ cười khổ, nếu phân thân của mình đã nói như vậy, hiển nhiên vị Vực chủ Tây Vực mới kia rất có thể là cha mình.

Không biết rõ vì sao Phương Minh lại nghĩ tới trước đây bác của cậu, cũng chính là Phương Thiên đã nói một câu, "Hai cha con các người đều là biến thái."

Mấy năm này, mình ở dương gian khuấy động phong vân khiến giới tu luyện biến hóa, mà cha mình đi tới cõi âm càng thêm quá phận, không ngờ lại trực tiếp chiếm bảo tọa Vực chủ một vực, xem ra còn muốn thống nhất toàn bộ cõi âm.

Vực chủ một vực kém nhất cũng là cường giả thiên vương, thậm chí còn có thể càng mạnh hơn, chẳng qua, đối với chuyện cha mình có được thực lực cấp thiên vương Phương Minh tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, mặc dù tốc độ đột phá của mình không tính là chậm, thế nhưng đám trưởng lão nhà họ Phương lại chỉ hơi kinh ngạc một chút lập tức tiếp nhận, nguyên nhân cũng là vì cậu có một người cha cũng biết thái y hệt dẫn đầu.

Mình có thể dùng thời gian vài năm ngắn ngủi đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, đương nhiên chuyện cha mình dùng thời gian

mười mấy năm đột phá đến cảnh giới thiên vương cũng không có gì gọi là không thể tiếp nhận.

Nếu lúc này có người ngoài biết được suy nghĩ trong lòng Phương Minh, đoán chừng sẽ muốn chửi ầm lên, thời gian mười mấy năm đột phá đến cảnh giới thiên vương mà còn gọi là có thể tiếp nhận, đây quả thực là đứng nói không đau eo.

Có bao nhiêu người dành thời gian cả đời cũng không thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp? Lại có bao nhiêu người đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp rồi, vẫn luôn dừng ở cảnh giới Thiên Cấp sơ kỳ trì trệ không tiến, càng đi về phía sau, tiến độ tu luyện cũng càng chậm.

Phương Minh ngươi nói lời như vậy, không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?

"Cha đạo hữu thống nhất Tây Vực, nhưng ông ấy muốn thống nhất Tây Vực làm gì hiện nay còn chưa thể tìm hiểu được, sở dĩ tôi biết mấy tin tức này là vì cách đây không lâu bên phủ Vực chủ đã phái người đến Sơn thành, cũng nhắc tới tên của Vực chủ Tây Vực mới, mà cái tên ấy cũng chính là tên của cha đạo hữu, Phương Chính."

"Ngoài ra, sở dĩ Nam Vực cùng Bắc Vực đồng ý liên thủ với lão Vực chủ Tây Vực đi đánh Tây Vực, là vì bọn hắn đã biết được thân thế của cha đạo hữu từ trong miệng lão Vực chủ Tây Vực, biết cha đạo hữu không phải quỷ tu ở cõi âm, ông ấy là người nhập cư trái phép từ dương gian."

Lời phân thân nói không nhiều lắm, sau khi nói xong những lời này lập tức im lặng không nói nữa.

Chẳng qua, những tin tức này đã đủ khiến Phương Minh hiểu rõ.

Cho dù là Vực nào bên trong ngũ Vực đều phải thuộc về dân bản địa ở cõi âm, nếu so sánh với dương gian chính là đất đai thuộc về cùng một chủng tộc, ai làm Vực chủ thì còn phải xem bản lĩnh của người đó, nhưng trong mắt những Vực chủ khác, cha mình chính là dị loại.

So với Vực chủ Nam Vực cùng Bắc Vực, cha mình là kẻ từ bên ngoài tới xâm lược, hơn nữa còn có dã tâm bừng bừng thâu tóm Tây Vực, không ai khẳng định được liệu cha mình có tấn công các Vực khác hay không. Vì thế thay vì ngồi đợi cha mình ra tay, còn không bằng liên thủ tiêu diệt cha mình trước.

"Vậy hai Vực còn lại thì sao?"

Chương 1042: Kế hoạch của phân thân (2)

Cõi âm có ngũ Vực, ngoài Nam Vực cùng Bắc Vực cùng Tây Vực cha mình nắm trong tay, còn có Đông Vực cùng Trung Vực, nhất là Trung Vực, đó là nơi được xưng là nơi có thực lực mạnh mẽ nhất trong ngũ Vực, Vực chủ Trung Vực càng thêm thâm bất khả trắc.

"Đông Vực cách Tây Vực quá xa, không tính gia nhập chiến cuộc, nhưng không thể bảo đảm bọn họ sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn, ngược lại thái độ của Trung Vực rất mơ hồ không rõ, vẫn luôn chưa tỏ bất kỳ thái độ gì, cũng không chú ý. Nói cho cùng đó cũng là chuyện của Vực khác, trước khi tới phủ Vực chủ tôi thật không thể hiểu rõ được."

Làm một vị cường giả Thiên Cấp Lục phẩm, phân thân của Phương Minh có thể coi là nhân vật tầng lớp trên ở Nam Vực, nhưng nói cho cùng căn cơ của phân thân cũng quá nhỏ bé, tin tức có thể thăm dò được cũng có hạn, lại thêm chuyện phân thân bị Sơn chủ Lạc Sơn nghi kỵ, càng không thể có hành động gì thiếu suy nghĩ, tránh tạo thành nhược điểm.

"Đạo hữu trở mặt với Sơn chủ Lạc Sơn nhanh như vậy, hiển nhiên là vì có quyết định của chính mình."

"Không thể gạt được đạo hữu, sở dĩ tôi trở mặt nhanh như vậy là vì hiện tại mới là cơ hội trở mặt tốt nhất."

Phân thân của Phương Minh gật đầu thừa nhận, bây giờ là lúc ba Vực chuẩn bị chiến tranh, Tây Vực bị phong tỏa không biết tình huống, nhưng Nam Vực cùng Bắc Vực đã hạ lệnh cho các cường

giả Lục phẩm, trong thời gian này các cường giả Lục phẩm không được vô cớ đánh nhau, thậm chí ngay cả cường giả Ngũ phẩm cũng phải tuân thủ.

Nếu trở mặt với Sơn chủ Lạc Sơn lúc này, đối phương chắc chắn không cách nào quang minh chánh đại đối phó với mình, mà nếu Sơn chủ có âm thầm ra chiêu gì, chỉ cần không phải Sơn chủ Lạc Sơn tự mình ra tay, đương nhiên không thể khiến phân thân của Phương Minh sợ hãi.

"Mặc dù phía trên không nói gì về mâu thuẫn của tôi với Sơn chủ Lạc Sơn nhưng trong lòng bọn họ lại rất rõ ràng, trên thực tế vực chủ Nam Vực ban bố pháp lệnh ấy chỉ có tác dụng với Sơn chủ Lạc Sơn, đối với tôi pháp lệnh ấy không có bao nhiêu sức ràng buộc."

"Chỉ giáo cho?" Phương Minh có chút tò mò hỏi.

"Tất cả mọi người đều biết thực lực của tôi không bằng Sơn chủ Lạc Sơn, đương nhiên sẽ không chủ động ra tay với Sơn chủ Lạc Sơn, nhưng nếu có một ngày tôi và Sơn chủ Lạc Sơn đột nhiên đại chiến một hồi, mọi người sẽ chỉ cho rằng tôi đã bị Sơn chủ Lạc Sơn bức bách tới không có đường lui, phải ra tay phản kích, tìm một đường sống từ trong tuyệt cảnh."

Trên mặt phân thân của Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, tiếp tục nói: "Nếu như tôi may mắn, Sơn chủ Lạc Sơn bị tôi đánh chết, hẳn Vực chủ Nam Vực cũng sẽ không nói gì, mà những người khác tối đa cũng chỉ hả hê nói một câu: Đáng đời Sơn chủ Lạc Sơn."

"Đạo hữu quả nhiên là thông thấu."

Trong mắt Phương Minh có tia sáng, cậu hiểu ý của phân thân mình, pháp lệnh này cũng tương đối giống với nội quy học sinh trong trường không được đánh nhau, nhưng nếu một học sinh lớp

lớn lại bị một học sinh lớp nhỏ đánh, phần lớn học sinh cùng giáo viên đều sẽ cho rằng đó là lỗi của học sinh lớp lớn kia, nhất định là học sinh lớp lớn này đã gây phiền phức gì đó cho học sinh lớp nhỏ hơn, chỉ có điều không nghĩ tới học sinh lớp nhỏ hơn này mới là kẻ gây chuyện.

Cho nên, bình thường khi giáo viên xử phạt chắc chắn sẽ thiên vị cho học sinh lớp nhỏ hơn.

"Xem ra đạo hữu đã có kế hoạch, chỉ là lý do thì sao?"

"Lý do, chính là mấy cái đầu trên tay tôi, Sơn chủ Lạc Sơn khinh người quá đáng, sai sử ba người này mượn danh nghĩa kết giao với tôi mà dẫn tôi tới đây, sau đó thừa lúc tôi không chú ý muốn ra tay diệt sát tôi."

Có một số tin tức là không thể gạt được, chuyện phân thân của Phương Minh bị người mời tới đây là có thật, nếu không phải bị tập sát, vì sao phân thân của Phương Minh lại vô duyên vô cớ động thủ giết người?

"Cho nên chuyện kế tiếp nên là đạo hữu tức giận, dưới cơn giận dữ xông thẳng tới phủ Sơn chủ."

"Không sai, quả thật vị trí Sơn chủ Lạc Sơn nên đổi người rồi."

"Tốt, vậy thì cùng đi gặp vị Sơn chủ Lạc Sơn này đi."

Trong mắt Phương Minh cũng có chiến ý, Sơn chủ Lạc Sơn là cường giả thiên vương, mà lần này tất nhiên phải do cậu và phân thân cùng liên thủ, nếu có thể thắng đồng nghĩa với cậu có thể có xây dựng một căn cứ vững chắc ở Nam Vực này.

Đỉnh Lạc Sơn!

Nơi đây có một cung điện vô cùng to lơn, có thể nhìn thấy thị vệ tản ra quỷ khí tuần tra ở khắp mọi nơi, chẳng qua nếu quan sát

kỹ có thể phát hiện, thần thái của những thị vệ này cực kỳ dễ dàng.

Sơn chủ Lạc Sơn là cao thủ đứng đầu trong Lạc Sơn, mà phủ Lạc Sơn chính là cung điện Sơn chủ ở, toàn bộ Lạc Sơn có người nào dám đến đây gây sự?

Cho nên đám thị vệ này đi tuần tra chỉ là làm vẻ mà thôi, chỉ để nói lên uy nghiêm của phủ Lạc Sơn.

Ngay tại lúc này, phần trầm tĩnh ấy bị phá vỡ.

"Vô Ngân lão cẩu, lăn ra đây cho ta."

Một tiếng gào rung trời vang lên ở phía trên cung điện này, mọi người khiếp sợ nhìn về phía bầu trời, lại phát hiện nơi đó có một bóng người đang đứng, một lượng quỷ khí khổng lồ tràn ngập quanh thân người ấy, gần như che phủ nửa bầu trời cung điện.

"Là Tần Dương đại nhân!"

Có không ít thị vệ đã nhận ra người trên bầu trời chính là người đang nổi danh nhất trong thời gian gần đây, Tần Dương đại nhân, chỉ là không phải Tần Dương đại nhân rất được Sơn chủ đại nhân yêu thích sao?

Làm sao lại xuất hiện ở nơi đây ngay lúc này? Hơn nữa lại còn nhục mạ Sơn chủ đại nhân như vậy?

"Tần Dương, ngươi quá càn rỡ!"

Trong cung điện cũng có ba vị cường giả Lục phẩm bay ra, ba vị này đều là tùy tùng của Sơn chủ, mặc dù Sơn chủ là người nắm giữ quyền lực tối cao ở Lạc Sơn, nhưng điều đó không có nghĩa là toàn bộ cường giả Lục phẩm ở Lạc Sơn đều là người của Sơn chủ.

Binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ

tốt, cường giả không muốn làm Sơn chủ cũng không phải cường giả mạnh.

Vị trí Sơn chủ trong ngũ Vực chưa bao giờ là cố định, cũng không phải ngôi vị cha truyền con nối, mà là người nào có thực lực mạnh, người nào có nắm đấm lớn thì người đó có thể trở thành Sơn chủ, mượn quận trưởng của quận thành này đến nói, mặc dù bọn họ phải nghe lệnh của Sơn chủ nhưng bọn họ không nhất định phải là người của Sơn chủ.

Những quận trưởng này có thể là cường giả thuộc thế lực khác trong Lạc Sơn, có lẽ thế lực ấy không lớn bằng phủ Sơn chủ, nhưng Sơn chủ Lạc Sơn cũng không thể độc chiếm toàn bộ tài nguyên của Lạc Sơn được, đương nhiên cũng phải nhường lại cho một số thế lực khác trong quận thành.

Nếu không, những thế lực này sẽ âm thầm quấy rối khiến Lạc Sơn trở nên lộn xộn, mà tất nhiên sự lộn xộn ấy sẽ khiến Vực chủ tức giận, đến lúc đó nếu Vực chủ trách tội, người bị xử phạt đầu tiên chính là Sơn chủ.

Cho nên, với tư cách là Sơn chủ nhất định phải học được cách cân đối, sau khi bản thân chiếm được lượng tài nguyên lớn nhất phải để lại một chút cho những thế lực khác, Sơn chủ ăn thịt, thế lực khác húp canh, đây đã là quy củ.

Chẳng qua đừng tưởng rằng chỉ cần làm vậy là Sơn chủ có thể sống thoải mái, là một vị Sơn chủ, thứ họ theo đuổi đương nhiên là cảnh giới cao hơn, cho nên phải có người giúp hắn quản hạt khu vực trực thuộc, vì thế cũng cần phải có tâm phúc của riêng mình, mà muốn lung lạc lòng người biến người ta thành tâm phúc của mình, đương nhiên cũng cần đưa ra chỗ tốt nhất định.

Cái này cũng giống như xí nghiệp có mấy trăm người nhưng cuối cùng lợi nhuận ròng lại không bằng mấy xí nghiệp chỉ có mấy chục người, tuy rằng vốn kinh doanh của xí nghiệp trước cao hơn

xí nghiệp sau, nhưng nhiều người cũng đồng nghĩa với phải chi tiêu nhiều hơn.

Lúc trước Sơn chủ Lạc Sơn đã phái tâm phúc Âu Dương Kỳ đối phó với phân thân của Phương Minh, đã tổn hại một viên Đại tướng, lại thêm bản thân mình chém giết ba vị cường giả Lục phẩm âm thầm quy thuận hắn ở Xuân Nhạc Cung, hắn đã mất tổng cộng bốn vị cường giả Lục phẩm.

Cộng thêm mấy người bị Sơn chủ phái đi làm việc, lúc này toàn bộ phủ Sơn chủ chỉ còn lại ba vị cường giả Lục phẩm này cộng thêm bản thân Sơn chủ mà thôi.

Chương 1043: Chiến Sơn chủ

"Tần Dương, ngươi chịu sự quản lý của Sơn chủ, lại dám quát tháo ngay trước phủ Sơn chủ, còn không mau bó tay chịu trói, đợi khi Sơn chủ đến ta sẽ cầu xin Sơn chủ tha cho ngươi, hi vọng có thể khiến Sơn chủ nhẹ giảm hình phạt với ngươi."

Nghe thấy lời ba vị cường giả Lục phẩm này nói, trên mặt phân thân của Phương Minh lộ ra nụ cười lạnh, tay phải vung lên, trước mặt phân thân hiện lên ba đầu người.

"Vừa rồi ba người này muốn tập sát bản tọa, bị bản tọa phản thủ đánh chết, mà bọn họ cũng đã thừa nhận bọn họ bị Vô Ngân lão cẩu sai sử, Vô Ngân lão cẩu thân làm Sơn chủ lại đố kị hiền tài, dùng thủ đoạn như thế để đối phó với bản tọa, lần này bản tọa đến đây chính là để đòi một lời giải thích."

Giọng nói của phân thân Phương Minh như thiên lôi cuồn cuộn, gần như tất cả người trong Sơn thành đều có thể nghe được, mà trong Sơn thành người tu luyện đông đảo, không ít người đã thấy rõ ba đầu người phía trước phân thân kia, cũng không thiếu người nhận ra thân phận của chủ nhân ba cái đầu này.

Hít!

Không ít cao tầng của các thế lực hít vào một ngụm khí lạnh, ba cái đầu này của của ba vị cường giả Lục phẩm đấy, không ngờ ba vị cường giả Lục phẩm lại bị một mình Tần Dương chém giết, thực lực của Tần Dương thật sự quá kinh khủng.

"Khó trách, bị Sơn chủ phái ba vị cường giả Lục phẩm tới tập sát, nếu đổi lại là lão phu, lão phu cũng không nuốt trôi cơn tức này, huống chi Tần Dương chỉ mới chừng ấy tuổi đã tu luyện tới

cảnh giới này, lại là người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu được cơn tức ấy."

"Ta thấy có lẽ Tần Dương đã trúng kế, đây có thể là âm mưu của Sơn chủ, sai ba người kia tập sát khiến Tần Dương nổi giận, sau đó Tần Dương tới phủ Sơn chủ gây chuyện, từ đó Sơn chủ hoàn toàn có lý do đích thân ra tay bắt Tần Dương."

"Không chỉ là bắt đơn giản như vậy, ta thấy rất có thể Sơn chủ sẽ mượn cơ hội này trực tiếp tiêu diệt Tần Dương, nói cho cùng tộc độ trưởng thành của Tần Dương quá nhanh, nếu tiếp tục để Tần Dương trưởng thành như vậy không bao lâu nữa sẽ uy hiếp vị trí Sơn chủ."

Không ai cảm thấy Sơn chủ làm sai, cũng không ai cảm thấy Tần Dương quá phận, nói cho cùng, cõi âm vốn là một nơi dựa vào thực lực để nói chuyện, cho dù là âm mưu hay vẫn là dương mưu, cuối cùng vẫn phải dùng thực lực để so sánh.

"Tần Dương, ngươi đừng có ngậm máu phun người, ba người này không phải người của phủ Sơn chủ, rõ ràng ngươi đang mượn cớ dẫn lửa lên người Sơn chủ, dã tâm như vậy thật không thể tha thứ."

Ba vị cường giả Lục phẩm cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đều định ra tay, chỉ là trong lòng bọn hắn đều không nắm chắc, dù sao ba người trên tay Tần Dương đều là người có cùng cảnh giới với bọn họ, thế nhưng cả ba người đều đã bị Tần Dương giết chết, liệu ba người bọn họ cùng tiến lên có thể bắt Tần Dương không?

"Các ngươi lui ra đi, vấn đề này bản chủ sẽ xử lý."

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, ngay sau đó mọi người lập tức thấy trên bầu trời phủ Sơn chủ không biết đã có một người đàn ông trung niên xuất hiện từ lúc nào, một thân áo bào vàng,

không nộ tự uy.

"Bái kiến Sơn chủ."

Ba vị cường giả Lục phẩm vừa thấy người đàn ông trung niên áo bào vàng này, lập tức vội vàng khom người hành lễ, người đàn ông trung niên áo bào vàng này chính là Sơn chủ Lạc Sơn Cẩn Vô Ngân, hai tròng mắt chỉ mấp máy cũng tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Ánh mắt Cẩn Vô Ngân nhìn chằm chằm phân thân của Phương Minh, trên mặt không có chút tâm tình nào, vẫn tràn đầy uy nghiêm như trước.

"Bản Sơn chủ muốn giết ngươi chỉ là chuyện nhấc tay một cái, không cần phải dùng tới thủ đoạn ấy, tuy Vực chủ không muốn các cường giả Lục phẩm tranh đấu với nhau, nhưng ngươi lại dám phạm thượng, bản Sơn chủ không thể dung thứ cho ngươi nữa, chỉ có cách lấy đầu ngươi đến giải thích với Vực chủ."

Nghe thấy những lời Cẩn Vô Ngân nói, không ít cường giả trong Sơn thành đều lộ ra vẻ hiểu rõ, chẳng qua, Sơn chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Mặc kệ ba người kia có phải do Sơn chủ phái tới hay không, chỉ cần Sơn chủ không thừa nhận đồng nghĩa với không có chứng cứ nào, mà dưới sự phẫn nộ Tần Dương lại dám xông vào phủ Sơn chủ, ngược lại khiến Sơn chủ có lý do để ra tay, cho dù cuối cùng Vực chủ có bất mãn, nhưng làm sao Vực chủ có thể vì một người đã chết mà làm khó Sơn chủ?

Kế hoạch của phân thân Phương Minh rất rõ ràng, chỉ cần làm như vậy, dù phân thân có chém giết Cẩn Vô Ngân Vực chủ cũng sẽ không trách tội phân thân, mà Cẩn Vô Ngân cũng biết điểm này, song phương không che giấu sát cơ của mình chút nào.

"Vậy phải xem xem là ai mang theo đầu của ai tới gặp Vực chủ."

Phân thân của Phương Minh không nói nữa, quỷ khí trên người càng sâu, mà Cẩn Vô Ngân cũng giương tay, cả Lạc Sơn bị quỷ khí tràn ngập, che mất tầm mắt mọi người.

Hiển nhiên, Cẩn Vô Ngân không muốn để người khác thấy quá trình trận đại chiến này, bởi vì ngoại trừ phân thân của Phương Minh, Lạc Sơn còn có mấy lão già đang nhìn chằm chằm vị trí Sơn chủ của hắn, đương nhiên hắn không muốn thực lực của chính mình bại lộ trước mặt những lão già này.

Chỉ là Cẩn Vô Ngân lại không biết, hành động này của hắn vừa vặn tạo thuận lợi cho phân thân của Phương Minh.

Không cần nhiều lời, hai người trực tiếp sáp lại đại chiến ngay trong quỷ khí này.

Quỷ khí tràn ngập không ngừng bốc lên, thậm chí thỉnh thoảng còn có tiếng sấm sét cuồn cuộn vang lên, không ít người biết rõ trong thuật pháp Tần Dương đại nhân tu luyện có chứa thuộc tính sấm sét rất đặc biệt, cho nên không hề cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, thậm chí bọn họ còn cho rằng, Tần Dương đại nhân có thể nhẹ nhàng chém giết cường giả cùng cấp bậc như vậy, chính là dựa vào sức mạnh sấm sét áp chế quỷ hồn.

Chỉ là, sức mạnh sấm sét có lợi hại hơn nữa cũng không nhất định có thể ngăn cản cường giả cảnh giới cao hơn, dù sao Sơn chủ Lạc Sơn cũng đã bước chân vào cảnh giới Thất phẩm, phần lớn người cho rằng người mới chỉ đạt tới cảnh giới Lục phẩm như Tần Dương tuyệt đối không phải là đối thủ.

Trong quỷ khí, phân thân của Phương Minh chiến đấu say sưa với Cẩn Vô Ngân, hai người phảng phất như vung đậu thành binh, tùy ý chộp quỷ khí quanh thân tới ngưng tụ thành thần thông pháp

thuật, chẳng qua rõ ràng phân thân của Phương Minh đang nằm ở thế hạ phong.

Cho dù bên trong quỷ khí này còn có sấm sét, nhưng không thể tạo thành tổn thương lớn với Cẩn Vô Ngân.

"Tần Dương, bản Sơn chủ biết lai lịch của ngươi có vấn đề, nhưng nếu ngươi nghe bản Sơn chủ chỉ huy, bản Sơn chủ còn có thể giả bộ hồ đồ, nhưng ngươi lại vội vã tìm bản Sơn chủ như thế, hiển nhiên cũng biết vấn đề này không thể gạt được lâu, muốn liều mạng một lần."

Trong mắt Cẩn Vô Ngân mang theo vẻ khinh thường, dưới cái nhìn của hắn, sở dĩ Tần Dương tìm tới mình cũng không phải vì phẫn nộ quá mức, mà là vì hắn đã lâm vào đường cùng.

Tuy rằng cô gái có thể chất Huyền Âm quá hiếm thấy nhưng cũng không phải không có, chỉ cần hắn cố gắng tìm kiếm cuối cùng cũng có thể tra được, đến lúc đó thân phận của Tần Dương cũng không thể che giấu được nữa, vì thế Tần Dương chỉ còn cách tìm mình liều mạng trước khi bị vạch trần thân phận.

Phân thân của Phương Minh không nói một lời, chỉ không ngừng tiến công, tuy rằng thực lực của phân thân không bằng Cẩn Vô Ngân, nhưng thân thể này lại không bình thường, trong một thời gian ngắn, Cẩn Vô Ngân tuyệt đối không thể đánh bại phân thân được.

Ở phía dưới phủ Sơn chủ, Phương Minh nhìn quỷ khí bốc lên không ngừng, trong lòng cũng có vẻ cảm thán, trước đây khí linh bảo tháp nói phân thân này của cậu là thứ rất khủng khiếp, mà cậu không tin, bây giờ cậu tin rồi.

Không đạt tới cảnh giới thiên vương, chỉ dựa vào đặc thù cơ thể đã có thể chống lại công kích của cường giả thiên vương, thân thể này mạnh mẽ tới mức trước nay chưa từng có.

Đương nhiên cậu có thể cảm ứng được tình huống trên chiến trường, cũng biết, lúc này đã tới thời điểm cậu nên xuất thủ.

Chỉ dựa vào phân thân tuyệt đối không thể đánh bại Cẩn Vô Ngân được, thậm chí nếu đánh lâu dài sợ rằng cuối cùng phân thân sẽ không ngăn cản nổi, chỉ khi hai người liên thủ, hơn nữa, bản thân cậu còn phải âm thầm đánh lén khiến đối phương trở tay không kịp.

Bóng dáng Phương Minh biến mất tại chỗ, khi cậu xuất hiện đã ở bên trong quỷ khí kia, mà ở nơi mọi người không chú ý, bên trong quỷ khí đang phun trào ấy có các vì sao như ẩn như hiện, chỉ vì khoảng cách khá xa mà mọi người lại chỉ chú ý tới quỷ khí đang sôi trào, nên ở đây không có người nào chú ý tới nơi ấy.

Chương 1044: Thế nào lại là hắn

So với việc mấy ngôi sao như ẩn như hiện trên bầu trời, giờ khắc này ở trong quỷ khí kia có vô số ngôi sao xuất hiện, mà trong những ngôi sao này lại có một bóng người dậm chân bước ra.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người ấy đã đi tới sau lưng Cẩn Vô Ngân, đánh ra một quyền rất đơn giản.

Chẳng qua, nói cho cùng Cẩn Vô Ngân vẫn là cường giả cấp bậc thiên vương, gần như trong nháy mắt khi Phương Minh hiện thân hắn đã có phản ứng, không chỉ không né tránh mà còn tiến tới, xoay người lập tức đấm ra một đấm.

Nắm tay mang theo ngôi sao cuồn cuộn va chạm với nắm tay tràn ngập quỷ khí, thân thể Phương Minh lảo đảo lui lại mấy bước, dù đã liều mạng nhưng cuối cùng cậu vẫn không phải đối thủ của cường giả thiên vương, trước đó sở dĩ cậu có thể đấu với Taylor, là vì Taylor đã thụ thương lại thêm bản thân mình vừa vặn tiến vào trạng thái thần bản mệnh thông pháp tắc dung hợp.

"Phân thân? Không đúng, đây mới là bản thể, chẳng trách... Chẳng trách bản tọa không thể nhìn thấu nội tình của Tần Dương, thì ra là vậy."

Cẩn Vô Ngân đẩy lùi Phương Minh, ngay khi hắn thấy mặt Phương Minh, có một thoáng chốc hắn ngây người, chẳng qua rất nhanh hắn đã hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Tần Dương này không phải bản thể, mà là phân thân của người trước mắt này, về phần mấy loại khả năng như song bào

thai gì gì đó, căn bản là hắn không tin.

"Có thể ngưng luyện ra một bộ phân thân có thiên phú trưởng thành như thế, chắc chắn người này có thân phận bất phàm ở dương gian."

Trong lòng Cẩn Vô Ngân có kiêng kỵ, chẳng qua ngay sau đó hắn lại không để ý nữa, cho dù người này có thân phận siêu phàm ở dương gian thì đã sao? Nơi này là cõi âm, toàn bộ người dương gian dám xông tới đây đều đã vi phạm quy củ, cho dù sau lưng cậu có chỗ dựa thông thiên, nhưng ở cõi âm cũng không phải không có cường giả trấn giữ.

Tại sao Vực chủ phải đồng ý hợp lực đánh Tây Vực với lão Vực chủ Tây Vực, còn không phải vì Vực chủ mới của Tây Vực chính là người nhập cư trái phép tới từ dương gian sao, người đó đã phá hủy quy củ của cõi âm.

"Tên nhóc, mặc kệ ngươi có lai lịch thế nào, nhưng hôm nay ngươi đừng mong có thể còn sống rời khỏi nơi này."

Biểu tình trên mặt Phương Minh không thay đổi, chỉ là giờ khắc này ngôi sao cuồn cuộn phía sau cậu lại thay đổi, hóa thành một tấm Tinh Thần Đồ, chậm rãi đi về phía Cẩn Vô Ngân.

Tuy rằng Tinh Thần Đồ vận hành chậm, nhưng vẻ mặt Cẩn Vô Ngân lại trở nên nghiêm túc hẳn lên, lấy cảnh giới của hắn không ngờ lại không nhìn thấu bức Tinh Thần Đồ này, càng không nhìn thấu bên trong Tinh Thần Đồ này có ẩn chứa năng lượng gì.

Chỉ mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc đối với những vì sao bên trong Tinh Thần Đồ này.

Bản thể Phương Minh thao túng Tinh Thần Đồ, mà phân thân ở một bên khác cũng không dừng lại, vẫn đang đuổi giết Cẩn Vô Ngân, hoàn toàn là lối đánh liều mạng.

"Ở dương gian tác oai tác quái đã quen, còn thật sự cho rằng cõi âm không người nào sao, hôm nay bản Sơn chủ sẽ cho các ngươi biết sự mạnh mẽ của cõi âm, đây không phải là nơi dương gian các ngươi có thể so."

Quỷ khí quanh thân Cẩn Vô Ngân lại tràn ngập, khác biệt là quỷ khí lần này bắt đầu ngưng tụ thành hình, cuối cùng hóa thành một con cự thú. Cự thú gầm lên giận dữ khiến tất cả quỷ dân trong Sơn thành không ngừng run rẩy.

"Truyền thuyết cõi âm có ba thú, một thú có thần nhĩ thông linh, có thể nghe được tất cả âm thanh trên thế giới này; một thú có khả năng thôn thiên, có thể nuốt thế gian vạn vật; một thú là vua trong quỷ đói, nuốt âm linh quỷ hồn."

Ở bên trong Sơn thành, giọng nói có phần run rẩy của một cường giả Lục phẩm vang lên, một tiếng thú gầm này khiến linh hồn hắn hơi run rẩy, phải biết rằng hắn đã đạt tới cảnh giới Lục phẩm, nếu có một tiếng gầm có uy lực tới mức đủ khiến hắn run rẩy, chỉ có thể là tiếng gầm của quỷ đói bên trong ba thú.

Nói cho cùng, tội trạng của quỷ hồn nơi cõi âm đều có dính dáng đến dương gian, nhưng ngoại trừ quỷ đói, quỷ đói mới là vật nguyên thủy chân chính ở cõi âm, hơn nữa nó còn lấy quỷ hồn làm thức ăn. Có tin đồn thời cõi âm mới được sinh ra, quỷ đói hoành hành, rất nhiều quỷ hồn đã trở thành thức ăn của quỷ đói, chỉ có một số ít quỷ hồn may mắn còn sống sót, nhưng số quỷ hồn ấy lại do quỷ đói cố ý chăn nuôi, mục đích là để quỷ hồn sinh sôi nảy nở đời sau khiến quỷ đói thu được càng nhiều thức ăn hơn.

Cho tới sau này, có đại năng nhập cõi âm trảm quỷ đói, cũng phong ấn đạo quỷ đói, lúc này quỷ đói mới không thể tiếp tục tàn sát bừa bãi ở cõi âm nữa, nhưng cho dù là vị đại năng kia cũng chỉ có thể phong ấn quỷ đói mà không cách nào triệt để chém sạch quỷ đói, bởi vì quỷ đói bất tử bất diệt.

Mà sau đó lại có cường giả dùng nguyên hình của quỷ đói để sáng tạo thần thông thuật pháp, được xem là thuật đại thần thông hàng đầu.

Đương nhiên, cường giả Lục phẩm này không cho rằng Sơn chủ có thể triệu hoán được vua của quỷ đói, nhưng cho dù chỉ là quỷ đói bình thường cũng đã vô cùng kinh khủng, lấy thực lực của Sơn chủ, tối thiểu cũng có thể gọi được quỷ đói cấp tướng.

Trong quỷ khí, Phương Minh lạnh lùng nhìn cự thú cao mười trượng mới xuất hiện này, khuôn mặt cự thú xấu xí vô cùng, nhưng độ âm trầm do quỷ khí trên người nó tản mát ra lại âm lãnh hơn quỷ khí chung quanh vài phần.

"Sáu mươi năm trước, bản Sơn chủ may mắn được gặp quỷ đói, nghiên cứu ba mươi năm, rốt cục cũng có thể hình thành thần thông quỷ đói, chỉ có điều còn chưa từng lộ ra trước mặt người khác, hôm nay hai người các ngươi có thể chết dưới tay của quỷ đói này cũng có thể coi là chết có ý nghĩa."

Giọng nói của Cẩn Vô Ngân từ trong miệng quỷ đói truyền ra, âm điệu cực kỳ khó nghe, mà ngay khi giọng nói của hắn truyền ra, quỷ đói kia lập tức giương một chân lên trực tiếp đạp về phía Tinh Thần Đồ, hắn muốn dùng một cước đạp nát Tinh Thần Đồ, đồng thời tay của hắn lại vỗ về phía phân thân của Phương Minh.

Dưới một cước này, Tinh Thần Đồ lảo đảo một chút, trực tiếp bị một cước này đạp xuyên qua, mà vì sao bên trong cũng bị hủy diệt hơn phân nửa, nhưng Tinh Thần Đồ lại không bị hủy diệt ngay, ngược lại một vài vì sao còn tỏa sáng bên trong Tinh Thần Đồ bắt đầu vận chuyển, ngân hà cũng chậm rãi chảy xuôi, trực tiếp hút quỷ đói vào bên trong, mặc cho cự thú nhấc chân vài lần nhưng vẫn không thể kéo chân ra.

Một bên khác, nơi trung tâm trái tim của phân thân của Phương Minh cũng có quang mang hiện lên, Phương Minh mắt sắc,

mơ hồ thấy được dáng dấp của viên hạt giống Vu Sư trước đây, hiển nhiên, dù đến hiện tại, phân thân vẫn chưa thể tiêu hóa toàn bộ năng lượng trong hạt giống Vu Sư.

Nơi trung tâm trái tim của phân thân của Phương Minh có ánh sáng lóe lên, mà ở phía sau phân thân lại truyền ra khí tức hồng hoang nguyên thủy, nơi ấy mơ hồ có vô số bóng cự thú, mỗi một đầu đều tản ra uy áp hủy thiên diệt địa.

Vậy mà, lúc này những cự thú ấy không con nào không nằm sấp trên mặt đất, giống như đang thần phục, mà ở phía trên những cự thú ấy có một bóng người to lớn đang đứng, mặc dù không phát ra bất kỳ khí tức gì, nhưng có thể khiến những cự thú này phải thần phục đã đủ chứng minh một ít gì đó.

"Là chủ nhân của viên hạt giống Vu Sư này sao?"

Trong mắt Phương Minh có vẻ suy tư, mà giờ khắc này phân thân của cậu đột nhiên điên cuồng gào thét, hình chiếu cự thú sau lưng phân thân chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một vệt sáng bắn thẳng về phía đầu của cự thú.

"Là... Hắn? Này... Điều này sao có thể, lấy thân phận của hắn làm sao có thể cam nguyện làm phân thân cho người khác?"

Dường như Cẩn Vô Ngân đã nhận ra thân phận của bóng người đứng phía trên cự thú kia, kinh hô thành tiếng, mà thân thể đã hóa thành cự thú kia cũng lạnh run, nhưng hắn chẳng kịp nói hết lời, chùm sáng kia đã bắn vào đầu hắn.

Được xưng là quỷ đói bất tử bất diệt, giờ khắc này đầu lâu lập tức nổ vỡ, toàn bộ thân hình cũng cấp tốc nhỏ đi, đến sau này còn biến trở về nguyên dạng.

Cùng lúc đó, Tinh Thần Đồ cũng trực tiếp hạ xuống, trực tiếp trấn áp thân thể Cẩn Vô Ngân, ngôi sao bên trong cũng đang vận

chuyển như trận pháp muốn ma diệt thân thể Cẩn Vô Ngân, chỉ mới qua thời gian ba hơi thở, thân thể Cẩn Vô Ngân hoàn toàn bị Tinh Thần Đồ hấp thu, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1045: Bắt đầu đại chiến

Tinh Thần Đồ khiến thân thể Cẩn Vô Ngân bị ma diệt, lúc này trên bầu trời chỉ còn sót lại hai người Phương Minh cùng phân thân.

Tinh Thần Đồ chậm rãi tiêu tán, Phương Minh đang muốn mở miệng, chẳng qua ngay sau đó dường như cậu đã nhận ra điều gì, trong nháy mắt bóng người biến mất tại chỗ, mà cự thú đồ hiện lên phía sau phân thân của Phương Minh cũng biến mất, đồng thời trong miệng phân thân đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Ngay khi phân thân của Phương Minh làm xong những biến hóa này, một tiếng hét phẫn nộ truyền tới.

"Các ngươi dám làm càn, dám không đặt pháp lệnh của Vực chủ trong lòng."

Trong tiếng quát to này, quỷ khí tràn ngập phủ Sơn chủ tiêu tán trong nháy mắt, một bóng người từ chỗ xa xa chớp mắt đã tới, người tới là một ông lão, lão ta vừa xuất hiện, toàn bộ người trong Sơn thành liền cảm thấy một luồng uy áp khủng bố kéo tới, còn mạnh mẽ hơn so với uy áp Cẩn Vô Ngân tản mát ra trước kia.

"Người này... còn mạnh mẽ hơn cả Sơn chủ?"

Không ít cường giả lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ở Nam Vực lại có tồn tại có thể mạnh mẽ hơn cả Sơn chủ, không cần nói cũng biết người này tới từ Vực thành, hơn nữa một câu vừa rồi cũng đã để lộ tin tức ấy.

"Tần Dương, Cẩn Vô Ngân đâu?"

Ánh mắt lão già nhìn chằm chằm phân thân của Phương Minh, mà phân thân của Phương Minh chỉ thản nhiên đáp lại: "Đã bị ta diệt sát, hình thần câu diệt."

Xôn xao!

Phân thân của Phương Minh vừa nói những lời này ra khỏi miệng, toàn bộ Sơn thành một mảnh xôn xao, bọn họ không thể nào ngờ được cuối cùng Tần Dương đại nhân lại có thể thành công, nghịch tập giết chết Sơn chủ.

Sắc mặt ông lão âm tình bất định, dường như đang phán đoán độ tin cậy trong lời nói của phân thân Phương Minh, chẳng qua bản thân hắn thật sự không thể cảm ứng được hơi thở của Cẩn Vô Ngân, lấy thực lực của hắn, nếu Cẩn Vô Ngân còn sống nhất định không thể tránh khỏi cảm giác của hắn.

Quan trọng nhất là, Cẩn Vô Ngân vốn không cần trốn.

"Tần Dương dám phạm thượng, tổn hại pháp lệnh của Vực chủ, ngươi có biết tội này lớn tới cỡ nào không?"

"Vực sử, Cẩn Vô Ngân ỷ vào thân phận của Sơn chủ, nhiều lần phái người tập sát ta, lần này lại càng sắp xếp ba vị cường giả Lục phẩm ám sát ta, là Cẩn Vô Ngân vi phạm pháp lệnh của Vực chủ trước, ta bị buộc bất đắc dĩ, vì tự bảo vệ mình mới không thể không ra tay."

Cho dù đã bị thương, phân thân của Phương Minh vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Sắc mặt Vực sử âm trầm, hắn phụng lệnh Vực chủ đến để ngăn cản chiến đấu bên này, lúc trước Vực chủ cảm ứng được bên này có ba động chiến đấu, hơn nữa còn có năng lượng cấp bậc Thất phẩm giao động.

Nếu là chiến đấu giữa cường giả Lục phẩm tuyệt đối không thể khiến Vực chủ chú ý, nhưng cường giả Thất phẩm lại tương đương với Sơn chủ, toàn bộ Nam Vực cũng chỉ có mười vị cường giả Thất phẩm, ngoại trừ Sơn chủ ngũ Sơn chỉ có năm Vực sử là bọn họ.

Dựa theo Vực chủ phân phó, hắn sẽ qua đây nhắn nhủ lại mệnh lệnh của Vực chủ, sau đó phải quát mắng Sơn chủ Lạc Sơn một trận. Vực chủ đã ra lệnh vậy mà Sơn chủ Lạc Sơn lại dám chống lại mệnh lệnh, không đặt Vực chủ vào trong mắt.

Vậy mà hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, kết cục sau cùng lại là Sơn chủ Lạc Sơn vẫn lạc, hình thần câu diệt.

Về Tần Dương, đương nhiên hắn cũng biết, bởi trước đó không lâu Vực chủ đã yêu cầu các Sơn chủ thống kê tư liệu của cường giả Lục phẩm dưới quyền, trong đó có tư liệu của Tần Dương, lúc đó Vực chủ còn khen Tần Dương một câu, nói Tần Dương có thể coi là một vị thiên tài, có lẽ sẽ tỏa sáng lấp lánh trên chiến trường.

Dựa theo lẽ thường, cho dù Tần Dương cùng Cẩn Vô Ngân có ân oán gì, nhưng Cẩn Vô Ngân là Sơn chủ Lạc Sơn, ở Lạc Sơn hắn có quyền uy chí cao vô thượng, cho dù Tần Dương có ân oán với Cẩn Vô Ngân cũng nên đến Vực thành tìm Vực chủ giữ gìn lẽ phải, mà không nên ra tay với Cẩn Vô Ngân, lại càng không nên giết chết Cẩn Vô Ngân, đây có thể coi là làm trái với quy tắc của Nam Vực.

Nhưng Vực sử cũng biết, lúc này là tình huống đặc biệt, Vực chủ đặc biệt cần cường giả Lục phẩm, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vực chủ phái bản thân mình đến đây, nếu Cẩn Vô Ngân chưa chết, hắn sẽ nghiêm phạt Tần Dương, nhưng sẽ không giết Tần Dương.

Nhưng bây giờ Cẩn Vô Ngân đã chết rồi, mà Tần Dương chỉ mới đạt tới cảnh giới Lục phẩm lại có thể nghịch tập giết chết Cẩn

Vô Ngân, thể hiện rõ tiềm lực. Lại thêm lúc này là lúc có việc cần dùng người, hắn hiểu rõ, lần này, cho dù là Vực chủ cũng sẽ không phạt Tần Dương quá nặng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vực sử cũng có chừng mực, từ tốn nói: "Vực chủ ban bố pháp lệnh, trong quãng thời gian này quỷ tu Lục phẩm trở lên không được phép tùy ý ra tay, Cẩn Vô Ngân tổn hại pháp lệnh của Vực chủ, đó là chết chưa hết tội, nhưng Tần Dương ngươi cũng đã xúc phạm tới pháp lệnh, nể tình ngươi bị ép tới mức phải ra tay, lão phu sẽ xin Vực chủ giảm nhẹ tội lỗi giúp ngươi."

"Cảm ơn Vực sử."

Phân thân của Phương Minh quay qua ôm quyền với Vực sử, kết quả nằm trong dự liệu của phân thân, lúc này chắc chắn Vực chủ sẽ không phạt phân thân quá nặng, tối đa cũng chỉ răn dạy một phen mà thôi. Đương nhiên, chỉ sợ Vực sử trước mắt này cũng có tâm tư riêng.

Dù sao Cẩn Vô Ngân cũng chết rồi, mà bản thân mình còn chưa đạt tới cảnh giới Thất phẩm, dựa theo lẽ thường vị trí Sơn chủ Lạc Sơn còn chưa đến lượt phân thân nhận, như vậy chỉ có thể phái ra một vị từ trong năm vị Vực sử làm Vực chủ.

Địa vị của Vực sử giống như Sơn chủ, nhưng trên thực tế quyền lực lại không lớn như Sơn chủ, điều này cũng giống như một người là người đứng đầu một ban ngành cấp trung ương, một người lại là đại tướng nơi biên cương xa xăm, nếu so sánh giữa hai người, đương nhiên người ở phía sau phải có quyền lực lớn hơn nhiều, bởi vì phạm vi Sơn chủ quản hạt lớn hơn, đương nhiên cũng sẽ nhận được nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Vị trí Sơn chủ Lạc Sơn sẽ rơi xuống trên đầu vị Vực sử nào, phân thân của Phương Minh không chú ý, chỉ cần có thể giải quyết Cẩn Vô Ngân, đồng nghĩa với nguy cơ bại lộ thân phận cũng không

còn.

Một ngày sau!

Pháp lệnh Vực chủ Nam Vực lập tức truyền tới, vị trí Sơn chủ Lạc Sơn do phân thân của Phương Minh đảm nhiệm.

Quy tắc pháp lệnh này vừa ra, toàn bộ cường giả Nam Vực xôn xao một mảnh, chẳng qua ngẫm nghĩ lại lại thấy cũng có thể tiếp nhận.

Phân thân của Phương Minh đánh bại Cẩn Vô Ngân ngay trước mặt nhiều người như vậy, mặc dù không đạt tới cảnh giới Thất phẩm, nhưng lấy cảnh giới Lục phẩm đánh chết cảnh giới Thất phẩm đã đủ chứng minh thực lực của bản thân, có làm Sơn chủ Lạc Sơn cũng không có vấn đề gì.

Phủ Sơn chủ.

Phương Minh cùng phân thân ở trong mật thất, đều ngồi ngay ngắn.

"Xem ra Vực chủ Nam Vực muốn thu đạo hữu làm thuộc hạ, thậm chí ngay cả vị trí Sơn chủ cũng giao cho đạo hữu."

Phương Minh cười cười, ngay cả một màn quát mắng tượng trưng mà cậu và phân thân đã suy đoán cũng không có, trực tiếp giao vị trí Sơn chủ ra, điều này đã nói rõ một vấn đề, đó chính là Vực chủ Nam Vực muốn bắt lấy tâm của phân thân.

Mục đích khiến hắn muốn bắt lấy tâm của phân thân là gì, đương nhiên là vì muốn phân thân trở thành thuộc hạ trung thành của hắn, bán mạng cho hắn.

Nhất là thời điểm bùng nổ đại loạn như thế này, Vực chủ Nam Vực lại muốn thu mua lòng người như vậy, chỉ có thể nói Vực chủ Nam Vực rất xem trọng trận chiến đấu này đồng thời còn không có

mấy phần chắc chắn.

Nếu không hắn hoàn toàn không cần phải làm như vậy, nói cho cùng, hành vi này của phân thân của Phương Minh có thể xem là phạm thượng, mà những người nắm quyền lại không thích nhìn thấy người phạm thượng nhất, bởi vì điều này đại biểu kiệt ngạo bất tuần, đại biểu cho khó khống chế.

"Đối với chúng ta, đây ngược lại là một tin tức tốt."

Phân thân gật đầu, Vực chủ Nam Vực càng như vậy càng nói rõ cha Phương Minh mang đến cho bọn hắn một áp lực rất lớn, lớn đến mức cho dù là hai vực liên thủ cộng thêm một lão Vực chủ cũng không thể nắm chắc phần thắng.

"Dựa theo tin tức tôi nhận được, nửa tháng sau, Tây Vực sẽ bỏ phong, đến lúc đó đại chiến sẽ bắt đầu, nửa tháng này đạo hữu cứ ở lại trong phủ Sơn chủ đi."

"Ừm."

Phương Minh gật đầu, thời gian nửa tháng này cậu sẽ ở lại cõi âm, gần đây dương gian có thể tính là ổn định, quan trọng nhất là cậu đã sắp xếp xong xuôi, Tử Du cùng Kiều Kiều sẽ không gặp phải chuyện gì.

...

Phân thân của Phương Minh không thể nào ở trong mật thất mãi được, mới vừa trở thành Sơn chủ phân thân có rất nhiều chuyện phải xử lý, không chỉ phải làm yên lòng tất cả thế lực lớn nhỏ trong khu vực Lạc Sơn, đồng thời còn phải phát triển lực lượng tâm phúc của mình, tiếp thu tài nguyên Cẩn Vô Ngân lưu lại.

Trong mật thất, nơi ngực Phương Minh có quang mang chợt lóe, một bóng người xuất hiện ở trước mặt cậu, chính là Sở Niệm

Điệp đã bị cậu đưa vào bên trong bảo tháp.

Trên mặt Sở Niệm Điệp có thêm vẻ mờ mịt, chẳng qua rất nhanh đã khôi phục thanh minh, nhìn Phương Minh đang đứng trước mắt cô ấy, trong đôi mắt xinh đẹp có vẻ kinh ngạc.

Sau khi bị đưa vào bảo tháp, Sở Niệm Điệp vẫn duy trì trạng thái hôn mê, mà trí nhớ của cô ấy còn đang dừng lại ở khoảnh khắc bản thân vào phòng, lúc này phát hiện bản thân đã tới một nơi giống như mật thất, trên mặt cô ấy đột nhiên lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Vẻ mặt này của cô Sở là sao?" Phương Minh thấy biểu tình trên mặt Sở Niệm Điệp thay đổi liên tục, cười cười hỏi.

"Xem ra, nửa đời sau của tôi hẳn phải vượt qua trong này rồi."

Trên mặt Sở Niệm Điệp có vẻ thê lương, mình là người của Sơn chủ, mà kế hoạch của Sơn chủ đã bị đối phương nhìn thấu, nếu đổi lại là mình, mình cũng sẽ không để kẻ dám có ý đồ mưu hại mình sống sót, cho dù không giết chết thì cũng phải nhốt lại.

Về phần vì sao đối phương không giết mình, Sở Niệm Điệp không cho rằng do cậu Phương trước mặt có thiện tâm, người có thể tu luyện tới cảnh giới Lục phẩm, sao hai tay có thể không nhiễm máu tươi. Đối với đối phương, giá trị duy nhất của chính mình có thể cỗ thân thể này.

Có lẽ nửa đời sau mình sẽ vĩnh viễn bị nhốt bên trong mật thất này, trở thành một món đồ chơi.

"Vì sao cô Sở lại nói vậy? Nếu cô Sở muốn đi tôi cũng sẽ không ngăn cản."

"Cậu Phương, cậu thật sự sẽ thả tôi đi sao? Cậu không sợ tôi nói bí mật của hai người cho Sơn chủ sao?" Vẻ mặt Sở Niệm Điệp tràn đầy khiếp sợ.

"Nói cho Sơn chủ?" Phương Minh cười cười, nói: "Cho dù cô muốn nói cho Sơn chủ cũng chỉ sợ cô không cơ hội này, Sơn chủ Lạc Sơn đã bị tru sát, hiện tại Sơn chủ mới là Tần Dương."

"Cái gì!"

Giọng nói của Sở Niệm Điệp tăng cao, kết quả này là kết quả mà cô ấy không thể nghĩ tới, không ngờ Sơn chủ đã chết rồi?

Nhưng Sở Niệm Điệp tin tưởng, hẳn người trước mắt này sẽ không lừa gạt mình mấy chuyện như vậy, bởi vì có lừa cũng chẳng có ý nghĩa gì, bản thân mình nào có giá trị gì đáng để đối phương phí tâm lừa dối.

"Chỉ cần cô Sở không rời khỏi Sơn thành, cô muốn đến nơi nào tùy ý cô, hơn nữa Xuân Nhạc Cung cũng sẽ không gây phiền toái gì cho cô."

Đối với Sở Niệm Điệp, không biết vì sao, Phương Minh vẫn luôn muốn giúp đối phương một chút, đương nhiên cũng chỉ giới hạn trong mức thưởng thức, không cái bất kỳ tâm tư gì khác.

"Tôi hiểu được."

Sở Niệm Điệp rơi vào trầm tư, cô ấy đang suy nghĩ xem bản thân nên làm gì trong những ngày tiếp theo, nếu đối phương đã nói vậy, chắc chắn cũng đã giải quyết xong vấn đề bên phía Xuân Nhạc Cung, nhưng ở Sơn thành này bản thân mình không có bất kỳ thực lực gì, mặc dù bản thân mình cũng đã tích súc được không ít, nhưng ở nơi như Sơn thành này, không có thực lực lại có tiền chẳng khác nào một con dê béo trong mắt người khác.

"Cậu Phương, tôi muốn ở lại phủ Sơn chủ, chỉ cần cậu Phương sắp xếp một chỗ ở cho tôi là được rồi."

Cuối cùng, Sở Niệm Điệp suy nghĩ rõ ràng, nếu bản thân mình rời khỏi Sơn thành chắc chắn sẽ khiến đối phương cảm thấy không

yên lòng, nếu đã vậy còn không bằng trực tiếp ở lại phủ Sơn chủ, sau đó dựa vào tài nghệ của mình sống qua ngày, có thân phận người của phủ Sơn chủ, không có người nào dám có ý đồ gì với mình.

Chương 1046: Hai Vực khai chiến

Thời gian nửa tháng này, quỷ dân ở toàn bộ Lạc Sơn vẫn sinh sống như bình thường, chỉ là khi bọn họ nói chuyện phiếm với nhau lại có nhiều thêm một đề tài, đó chính là chuyện gần đây vị trí Sơn chủ Lạc Sơn đã đổi người.

Vậy mà, đối với cường giả Ngũ phẩm cùng Lục phẩm, bọn họ lại rơi vào một bầu không khí khác.

Toàn bộ Nam Vực, tổng cộng có hơn ba mươi ngàn cường giả Ngũ phẩm cùng hơn một trăm vị cường giả Lục phẩm bắt đầu tụ tập, xuất phát đi thẳng tới Vị Hà.

Trên vùng đất ở cõi âm có một con sông, con sông này có tên Vị Hà, Vị Hà chia ra ba nhánh, ba nhánh này phân toàn bộ đại địa ở cõi âm thành ngũ Vực, ngũ Vực ngày nay đã được phân chia đơn giản như thế.

Lúc này, ở phần đất Nam Vực cùng Tây Vực tiếp giáp với Vị Hà có vô số người tụ tập, đây là đại quân Nam Vực tham chiến lần này.

Một lớp bình phong từ trên trời giáng xuống rơi vào trên Vị Hà, tách rời sự kết nối giữa hai vực, bình phong tản ra năng lượng mạnh mẽ, những cường giả Ngũ phẩm kia nhìn thấy mà chấn động không ngớt.

Vốn là, giữa hai vực chỉ được ngăn cách bởi Vị Hà, tuy rằng quỷ dân bình thường cùng quỷ tu bình thường không cách nào vượt qua Vị Hà được, nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm

vẫn có thực lực để vượt qua dòng Vị Hà này đến Vực khác, chỉ có điều muốn qua còn phải lấy được giấy thông hành.

Nhưng có bình phong này tồn tại, đừng nói là cường giả Ngũ phẩm, coi như là cường giả Thất phẩm cũng không dám tới gần, phàm là quỷ hồn chỉ cần tới gần bình phong này lập tức sẽ bị hòa tan trong nháy mắt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tây Vực có thể phong tỏa.

Chẳng qua bình phong này cũng không phải không có hạn chế, khi tới một kỳ hạn nhất định nào đó nó sẽ tự động tiêu tán, nếu muốn tiếp tục thiết lập bình phong này phải đợi thêm một thời gian dài đằng đẵng nữa, cũng giống với việc muốn đánh tuyệt chiêu trong game vậy, cần phải đợi thời gian tuyệt chiêu khôi phục mới đánh được.

Toàn bộ cường giả Ngũ phẩm đều dừng ở bên cạnh dòng Vị Hà, tốp năm tốp ba quen biết chụm vào một chỗ, hai chục ngàn cường giả cảnh giới Ngũ phẩm, đây là số lượng cường giả tối đa Nam Vực có thể điều động, nói cho cùng, Nam Vực không thể điều động toàn bộ cường giả lên chiến trường hết được.

Về phần cường giả Lục phẩm thì lại ở một khu vực khác, doanh địa của khu vực này rộng lớn hơn doanh địa của cường giả Ngũ phẩm rất nhiều, bởi dù là thân phận hay là địa vị cường giả Lục phẩm đều mạnh hơn cường giả Ngũ phẩm nhiều, hơn nữa số lượng cũng ít hơn nhiều.

Chiến trường lần này, Vực chủ Nam Vực không dựa theo vị trí của các Sơn để phân doanh địa, mà dựa theo cảnh giới để phân chia, triệt để khiến cường giả của năm ngọn núi lớn lẫn lộn lại với nhau.

Mà Tần Dương được sắp xếp vào khu cảnh giới Lục phẩm, chẳng qua trong số cường giả Lục phẩm ở đây, ánh mắt những

cường giả khác khi nhìn về phía phân thân đều tràn đầy kính nể. Chuyện Tần Dương chém giết Sơn chủ Lạc Sơn đã truyền khắp cả Nam Vực từ nửa tháng trước.

Ai cũng biết tên này rất trâu bò, có thể vượt cấp đánh giết, lấy cảnh giới Lục phẩm đánh chết cường giả Thất phẩm, loại chuyện gần như không thể nào tồn tại này mà phân thân có thể làm được, những cường giả Lục phẩm khác đang ở đây không ai dám bất kính.

Về phần cường giả Thất phẩm cùng Vực chủ lại chưa từng xuất hiện ở bên bờ Vị Hà, nhưng toàn bộ cường giả đều biết, những lão đại này đang ở một nơi cách Vị Hà không xa, chỉ có điều thứ những lão đại này phải đối mặt là cường giả đỉnh cao của Tây Vực.

Hai vực khai chiến cũng giống như hai quân giao chiến, mấy cường giả Ngũ phẩm cùng Lục phẩm phụ trách việc tiên phong cùng chiếm địa bàn, nhưng hướng đi của chiến cuộc chân chính lại nằm trong tay mấy lão đại kia.

"Bình phong càng lúc càng mờ nhạt, lập tức sẽ tiêu tán."

Có cường giả Lục phẩm mở miệng hô to lên, bởi vì độ dày của tấm bình phong kia đang không ngừng giảm thiểu, gần như đã có thể thấy cảnh tượng của Tây Vực ở phía đối diện.

Vẻ mặt mọi người trở nên phấn chấn, nhất là lúc này, nơi hậu phương chiến trường bắt đầu có tiếng trống truyền đến, tiếng trống như sấm, khiến tâm tình của mỗi cường giả trở nên phấn chấn.

Tới cảnh giới như bọn họ rồi, kỳ thực dựa theo tình huống bình thường tâm tình của bọn họ khó mà giao động, thế nhưng không ngờ tiếng trống này lại có thể ảnh hưởng đến tâm tình của bọn hắn, Tần Dương hơi kinh ngạc quay đầu nhìn thoáng qua.

Ở vị trí khoảng chừng một cây số phía sau, có một chiếc trống vô cùng lớn sừng sững ở nơi đó, lúc này có một người đang giương gậy đánh trống, mà người đánh người này không ngờ lại là một vị Vực sử.

Cường giả Thất phẩm tự mình gõ trống, đương nhiên tiếng trống này phải phi phàm.

Tất cả mọi người nín thở mà đợi, chờ đợi khoảnh khắc bình phong triệt để tiêu tán.

Một giây, hai giây...

Mười giây trôi qua, tấm bình phong vốn thay đổi tới mức gần như trong suốt đã triệt để tiêu tán, đồng thời, một tiếng uy áp vang lên ngay bên cạnh.

"Cõi âm ngũ Vực đồng khí liên chi, Vực chủ mới của Tây Vực chính là khách nhập cư trái phép từ dương gian tới, chiếm Tây Vực, phá hư sự đoàn kết của ngũ Vực, khiến cõi âm khó có thể dung thứ, hôm nay bổn Vực Chủ liên hợp với Vực chủ Tây Vực cùng Vực chủ Bắc Vực chinh phạt Tây Vực, chém giết người nhập cư trái phép từ dương gian, khiến ngũ Vực an bình."

Toàn bộ cường giả Nam Vực biết rõ đây là giọng nói của Vực chủ, lập tức cùng quát lên:

"Giết giết giết!"

Vị Hà cũng chỉ rộng hơn trăm mét, khoảng cách này, cường giả đứng bên bờ sông gần như có thể thấy người ở Tây Vực phía đối diện, không giống với Nam Vực, một phía khác của Vị Hà lại vô cùng im ắng, nhưng cũng có thể thấy không ít bóng người.

"Giết."

Toàn bộ cường giả Ngũ phẩm đồng loạt phóng về phía đối

diện Vị Hà, mà cường giả Lục phẩm vẫn chưa động, nếu là chiến đấu giữa hai Vực, đương nhiên cũng phải bắt đầu từ thấp lên cao, trừ phi có phương nào không thể chống đỡ nổi nữa mà để cường giả cấp cao hơn ra trận, một bên khác mới sẽ xuất động cường giả cùng cấp bậc.

Trong lòng cường giả Ngũ phẩm Nam Vực không sợ hãi, bởi vì bọn họ biết trừ Vực của bọn họ, giờ khắc này Bắc Vực cũng bắt đầu khai chiến ở một bên khác của Vị Hà, thực lực Tây Vực vốn xấp xỉ với Nam Vực, hơn nữa sau khi trải qua một hồi nội loạn, thực lực tiêu hao không ít, lúc này lại còn phải phân chiến ra hai nơi, nên nhân số tuyệt đối không thể nhiều hơn bọn họ được.

Thậm chí, rất có thể bọn họ còn có thể lấy hai chọi một, nếu đã vậy còn có gì phải sợ đây?

"Bên phía Tây Vực cũng chỉ có chừng năm nghìn cường giả Ngũ phẩm, theo ta thấy phỏng chừng cường giả Lục phẩm của bọn họ cũng sẽ không quá năm mươi vị, cuộc chiến đấu này Nam Vực chúng ta nắm chắc phần thắng, chỉ chờ tới khi đánh tới trung tâm Tây Vực hội hợp cùng Bắc Vực."

Trong doanh địa của cường giả Lục phẩm, trên mặt không ít cường giả Lục phẩm lộ ra dáng tươi cười, hai chục ngàn đánh với năm ngàn, chiến đấu của cảnh giới Ngũ phẩm Nam Vực bọn họ tất thắng, Ngũ phẩm là như vậy, đương nhiên Lục phẩm cũng giống như vậy.

Đôi mắt của Tần Dương hơi nheo lại, những cường giả Lục phẩm kia có thể nhìn thấy tình huống, đương nhiên Tần Dương cũng có thể nhìn thấy được, chẳng qua Tần Dương lại không lạc quan như vậy, tuy rằng ở Vị Hà đối diện chỉ có năm nghìn cường giả Ngũ phẩm, nhưng trạng thái của năm nghìn vị cường giả Ngũ phẩm này hoàn toàn khác hẳn với cường giả Nam Vực, họ được xếp hàng cực kỳ chỉnh tề, không hề phát ra một chút âm hưởng nào.

Thẳng đến khi cường giả Ngũ phẩm Nam Vực tới vị trí gần sát bờ sông, cuối cùng cường giả Ngũ phẩm Tây Vực mới có hành động.

Một nghìn vị cường giả Ngũ phẩm đi ra nghênh chiến, quan trọng nhất là động tác của một nghìn vị cường giả Ngũ phẩm này rất đều nhịp, như thể quân đội đã được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy.

Một màn này khiến Tần Dương kinh ngạc.

Phải biết rằng, cảnh giới Ngũ phẩm đã là cường giả hạng nhất, loại cường giả này làm sao có thể tiếp nhận huấn luyện quân sự? Quan trọng nhất là cho dù bọn họ có chấp nhận, nhưng muốn huấn luyện bọn họ thật quá khó, bởi vì công pháp tu luyện khác nhau, nêu vũ khí bọn họ sử dụng cũng không giống nhau, rất khó có thể đi tới thống nhất.

Hơn nữa, cho dù có thể thống nhất nhưng chắc chắn hiệu quả cũng không quá cao, đây cũng là nguyên nhân vì sao vực chủ Nam Vực không có bất kỳ sắp xếp gì.

Chương 1047: Vực chủ chiến (1)

Quét!

Trong nháy mắt một ngàn vị cường giả Ngũ phẩm phía Tây Vực đồng loạt ra tay, vây quanh đại quân Ngũ phẩm Nam Vực, đồng thời một nghìn vị cường giả Ngũ phẩm hàng thứ hai cũng đi ra theo.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai chục ngàn đại quân Ngũ phẩm phía Nam Vực đã bị chia cách thành bốn vòng tròn nhỏ, sau đó lại hợp thành một vòng tròn lớn, một nghìn vị cường giả Ngũ phẩm còn lại của Tây Vực không ngừng lấp vào vị trí trong bốn vòng tròn nhỏ này.

Chỉ có năm nghìn quỷ tu lại dám bao vây hai chục ngàn đại quân, quan trọng nhất là đội hình còn không hề bị phân tán, hai phía cứ giằng co suốt như vậy.

"Trận hợp kích, không ngờ Tây Vực còn am hiểu trận pháp như thế!"

Đám cường giả Lục phẩm Nam Vực thấy tình huống trên chiến trường, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ sống bao nhiêu năm như vậy nhưng vẫn chưa từng thấy loại trận pháp hợp kích như thế này, hơn nữa ở cõi âm cũng không có loại trận pháp hợp kích như thế, nếu có, không thể nào không truyền ra ngoài.

Có thể chỉnh hợp cường giả Ngũ phẩm tạo thành trận hợp kích, khiến năm nghìn đại quân đối kháng với hai chục nghìn đại quân mà không rơi vào thế hạ phong, nếu Tây Vực có loại trận

pháp cao cấp như vậy, Vực chủ Tây Vực không thể nào không nói cho Vực chủ của bọn hắn biết.

"Xem ra cái người đến từ dương gian kia có không ít bản lĩnh."

Ánh mắt Tần Dương nhìn chằm chằm chiến trường, lúc này trên chiến trường chiến đấu rất kịch liệt, không ngừng có cường giả Ngũ phẩm bị thương ngã xuống, nếu tiếp tục như vậy, kết quả sau cùng chính là lưỡng bại câu thương.

Phía sau đột nhiên có tiếng trống truyền tới, tiếng trống này trực tiếp vượt qua Vị Hà truyền tới chiến trường, mà theo trống tiếng vang lên, tất cả cường giả Ngũ phẩm của Nam Vực mừng rỡ, không ngờ thực lực của bọn họ lại được tăng lên, toàn bộ trận pháp mơ hồ có xu thế muốn tan tác.

Chẳng qua, ngay khi trận hợp kích của cường giả Ngũ phẩm Tây Vực có dấu hiệu bị công phá, bên phía Tây Vực cũng có tiếng nhạc cụ truyền đến, nhưng không phải tiếng trống mà là tiếng tỳ bà với tiết tấu nhanh nhẹn.

Tiếng tỳ bà như mưa rào thưa thớt trực tiếp chống lại tiếng trống kia.

"Toàn bộ quỷ tu Lục phẩm nghe lệnh, giết!"

Giọng nói của một vị Vực sử truyền ra, hiển nhiên chuyện hai chục ngàn đại quân Ngũ phẩm không thể công phá được năm ngàn nhân mã của đối phương, khiến Vực chủ Nam Vực cảm thấy không thể ngốc đầu lên nổi, mà nghe thấy những lời Vực sử nói, hơn một trăm vị cường giả Lục phẩm ở đây sôi nổi giết thẳng về phía bên kia bờ sông.

Rầm!

Một vị cường giả Lục phẩm đấm thẳng một đấm về phía mấy vị cường giả Ngũ phẩm Tây vực, dưới một đấm này, mấy vị cường

giả Ngũ phẩm Tây Vực trực tiếp hóa thành bột mịn.

Đây là uy lực của cường giả Lục phẩm, cho dù cường giả Ngũ phẩm có sử dụng trận hợp kích cũng không thể nào trở thành đối thủ của cường giả Lục phẩm.

Theo cường giả Lục phẩm Nam Vực gia nhập chiến trường, trong nháy mắt chiến cuộc đã thay đổi, trận pháp của cường giả Ngũ phẩm Tây Vực bắt đầu không ngừng tán loạn, những cường giả Lục phẩm này giống hệt như mãnh hổ xuống núi nhảy vào bầy dê, tùy ý đánh phá trên chiến trường.

Tiếng sáo bên phía Tây Vực lại một lần nữa vang lên, chẳng qua lần này lại là tiếng sáo lui về phía sau. Dưới tiếng sáo này, cường giả Ngũ phẩm Tây Vực chậm rãi lui về phía sau, tuy rằng đối mặt với cường giả Lục phẩm nhưng bọn họ không hề hốt hoảng chút nào, lúc lui về phía sau cũng có quy tắc thứ tự.

Mặc dù đại quân Tây Vực đã lui về phía sau nhưng đương nhiên Nam Vực sẽ không buông tha, đuổi theo không bỏ, Tần Dương cũng nằm trong đội ngũ truy đuổi này, chẳng qua bản thân cậu lại không ra tay quá nặng, chỉ đánh lui mấy vị cường giả Ngũ phẩm.

Đối với chuyện bản thân mình không xuất toàn lực, Tần Dương tuyệt không lo lắng Vực chủ Nam Vực sẽ trách cứ, bởi vì việc bản thân bảo tồn thực lực ngược lại sẽ có lợi đối với Nam Vực hơn, chí ít đợi đến lúc cần thiết lại có thể đánh đối phương không kịp trở tay.

Ngay khi đại quân Ngũ phẩm Tây Vực rút lui, bên phía Tây Vực đột nhiên có mấy bóng người xuất hiện, mấy bóng người này không xông vào chiến trường mà chỉ xuất hiện ở trên chiến trường, theo mấy bóng người này xuất hiện, bên phía Nam Vực cũng có mấy vị Sơn chủ bay ra, trong nháy mắt song phương đã lao vào giao chiến trên bầu trời.

Ầm ầm!

Uy áp của cường giả Thất phẩm khiến nhịp điệu chiến đấu phía dưới trở nên chậm chạm hơn, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, bởi vì bọn họ biết, chiến đấu trên mặt đất không thể quyết định hướng đi của chiến cuộc, người có thể quyết định cuộc chiến chân chính chính là những vị đại nhân phía trên kia.

Song phương không hề nói nhảm gì, xông vào trực tiếp giao thủ, đây là chiến trường, không ba hoa cũng không trào phúng, song phương đều có một mục đích giống nhau, đó chính là đánh bại đối phương.

Chiến đấu trên bầu trời rất kịch liệt, bên phía Tây Vực có ba vị cường giả Thất phẩm lao ra, mà bên phía Nam Vực cũng có ba vị, nhưng Nam Vực còn có sáu vị cường giả Thất phẩm chưa vào chiến trường, nếu sáu vị này cũng giết vào chiến trường, chắc chắn chiến cuộc sẽ thay đổi trong nháy mắt.

"Lần này bọn ta chỉ tru sát Phương Chính, người nhập cư trái phép từ dương gian, nếu quỷ tu Tây Vực đầu hàng sẽ không bị giết!"

Một vị Vực sử Nam Vực quát lớn một tiếng, dưới cái nhìn của bọn họ, chắc chắn những đại quân quỷ tu Tây Vực này bị tên Phương Chính kia ép buộc nên mới phải tham chiến, vì thế sau khi hắn nói câu này ra chắc chắn sẽ có quỷ tu Tây Vực đầu hàng.

Nhưng kết quả lại khiến toàn bộ cường giả Nam Vực nghi ngờ, ở đây có nhiều quỷ tu Tây Vực như vậy nhưng không hề có quỷ tu nào đầu hàng, ngay cả những quỷ tu Tây Vực bị bắt làm tù binh trên chiến trường cũng không nói một lời, không hề có ý muốn đầu hàng chút nào.

"Gặp quỷ rồi, lẽ nào đám người Tây Vực này đã bị cái tên tới

từ dương gian kia tẩy não hết rồi sao?"

Quỷ tu Nam Vực có chút buồn bực, rõ ràng bọn họ mới là người cùng một phe mà, cùng xuất thân từ cõi âm, mà vị kia chỉ là người nhập cư trái phép từ dương gian tới cõi âm thôi, vì sao những quỷ tu Tây Vực này lại có thể cam tâm tình nguyện bán mạng cho hắn?

Chiến đấu trên không trung cũng khiến người ta sốt ruột giống vậy, ở đây chỉ có mấy cường giả Lục phẩm như Tần Dương vẫn đang không ngừng tiến tới, bởi vì cường giả Lục phẩm Tây Vực còn chưa gia nhập chiến cuộc.

Chiến trường từng bước từng bước tiến về phía khu vực Tây Vực, đến sau này toàn bộ đại quân Nam Vực đã tiến hết vào chiến trường Tây Vực.

Nếu tiếp tục như vậy, Nam Vực có thể từ từ đánh tới khu vực trung tâm Tây Vực.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bảy ngày sau, đại quân Nam Vực đã thâm nhập vào thủ phủ Tây Vực, đương nhiên, bách tính Tây Vực bình thường đã sớm nhận được tin tức cũng sớm rút lui hết, mà đại quân Nam Vực cũng trực tiếp đi thẳng về một phương hướng, đó chính là Vực thành Tây Vực.

Dọc theo đường đi, song phương đều có thương vong, nhưng so sánh với Nam Vực, thương vong của Tây Vực lại càng nhiều hơn, đã có chừng hai ngàn vị cường giả Ngũ phẩm cùng hai mươi vị cường giả Lục phẩm chết trận, mà bên phía Nam Vực chỉ có một nghìn vị cường giả Ngũ phẩm cùng mấy vị cường giả Lục phẩm bị giết.

Từ một điểm này cũng có thể thấy được Nam Vực chiếm thế

thượng phong trong trận chiến này.

Nhưng nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện một tổ hợp số liệu khá thú vị, mặc dù số lượng cường giả Tây Vực chết trận nhiều hơn Nam Vực, thế nhưng số lượng cường giả Nam Vực bị thương lại nhiều hơn Tây Vực rất nhiều, toàn bộ Nam Vực, số lượng cường giả Ngũ phẩm bị thương đã vượt lên hơn năm nghìn vị, trong đó còn có hai nghìn vị bị trọng thương, so sánh với bọn họ, số lượng cường giả Tây Vực bị thương quá ít, ít tới mức gần như có thể bỏ qua không tính.

Nói cách khác, cường giả bên phía Tây Vực hoặc là chết trận, hoặc là an toàn lui lại.

Chương 1048: Vực chủ chiến (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

"Đám người Tây Vực kia có lẽ đã bị tẩy não một cách triệt để rồi, không ngờ có thể liều mạng như thế, thật sự là quá khó tin."

Trong doanh địa, trong một lều vải cách Tần Dương không xa một vị lão già gãy tay lẩm bẩm, hắn là cường giả Lục phẩm, khi còn đánh trên chiến trường lúc trước hắn đã bị một vị cường giả Lục phẩm tự bạo khiến một tay bị nổ thương, nếu không có đan dược nghịch thiên sợ rằng cái tay này của hắn không thể phục hồi như cũ.

"Rõ ràng chúng ta chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng hết lần này tới lần khác số lượng thương vong lại không nhỏ, hai bên bờ sông Vị Hà đã chất đầy xương trắng, không biết từ giờ tới khi trận chiến đấu này kết thúc còn có bao nhiêu người chết nữa đây."

"Lão phu chỉ không hiểu một điều, nếu chúng ta đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, vì sao Vực chủ không hạ lệnh để những đại nhân Thất phẩm kia toàn lực ra tay, nếu những đại nhân Thất phẩm kia toàn lực ra tay, Tây Vực căn bản không ngăn cản nổi, hoàn toàn có thể giết vào Vực thành Tây Vực chỉ trong một hai ngày mà chẳng cần phải bước từng bước chậm chạm như thế này."

Có cường giả bất mãn nói, về số lượng cường giả Thất phẩm,

Nam Vực chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng hết lần này tới lần khác đại nhân Thất phẩm kia lại cứ không ra tay, ngược lại còn khiến bọn họ từng bước giết địch, xâm chiếm từng bước từng bước từng bước.

"Đúng vậy, nếu đám đại nhân Thất phẩm ra tay hẳn chiến cuộc đã thay đổi dễ như trở bàn tay, cũng không cần phải đánh lâu như vậy."

Oán trách thì oán giận, nhưng đám cường giả ở đây lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Vực chủ, cứ tiếp tục dùng số lượng đầu người mà tiến về phía trước, sau ba ngày cuối cùng cũng có thể đánh tới cổng Vực thành Tây Vực.

Vực thành Tây Vực là một tòa thành được xây dựng trên sa mạc, bên ngoài thành bão cát ngập trời, cuồn cuộn nổi lên, thỉnh thoảng còn có gió xoáy xen lẫn, chẳng qua những điều này không thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với đại quân Nam Vực, dù sao người kém nhất trong đại quân cũng đã là cường giả Ngũ phẩm.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Tây Vực cùng Nam Vực nằm ngày ở chỗ Tây Vực có hơn phân nửa khu là sa mạc, nhất là khi càng tới gần trung tâm Tây Vực. Bố cục của Tây Vực là năm dãy núi bao quanh, mà vùng đất bằng phẳng nơi năm dãy núi hội tụ lại là sa mạc.

Rất quỷ dị.

Đại quân dừng lại ở trước cửa Vực thành Tây Vực, cũng không vội vàng tiến công, mà giờ khắc này toàn bộ Vực thành Tây Vực hoàn toàn yên tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là yên tĩnh trước đại chiến mà thôi.

"Có người đến, là người Bắc Vực!"

Ngay từ đầu các cường giả Nam Vực còn không biết vì sao Vực

chủ không hạ lệnh công thành, chẳng qua sau khi thấy một nhánh quân tới từ phía bắc, bọn họ lại lập tức hiểu được quyết định của Vực chủ.

Nhân mã Bắc Vực cũng tới sát Vực thành Tây Vực, đại quân hai vực lại hội hợp.

Từ Vị Hà giết tới Vực thành, đại quân Nam Vực hao tổn gần một phần ba lực lượng, mà Bắc Vực cũng là như thế, thế nhưng sau khi hai quân hội hợp lại chẳng khác nào đội quân của một Vực khi toàn thịnh, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Đối mặt với đại quân hai vực, Tây Vực lấy cái gì để chống lại?

Đây là nghi ngờ chung của đại quân hai vực ngay lúc này.

Nam Vực cùng Bắc Vực mọc lên như rừng trước cửa thành, mặc dù song phương phân biệt rõ ràng nhưng tất cả mọi người đều đang đợi, chờ đợi Vực chủ ra lệnh đánh vào Vực thành.

Chẳng qua điều quỷ dị là cả hai vị Vực chủ đều chậm chạp không hạ lệnh.

Ngày thứ hai, một cây trường thương đột nhiên ngưng tụ trên bầu trời Vực thành Tây Vực, cây trường thương này phẳng phất như cắt ngang bầu trời, mang theo khí tức khủng bố tràn ngập khắp bầu trời Vực thành Tây Vực, cho dù ở tít ngoài thành, cường giả hai vực vẫn có thể cảm nhận được uy áp do cây trường thương này tản mát ra.

"Đây là vũ khí của nguyên Vực chủ Tây Vực."

Có người nhận ra lai lịch của cây trường thương này, vũ khí của nguyên Vực chủ Tây Vực vốn là một cây trường thương, mà giờ khắc này nó lại hiện lên trên bầu trời Vực thành Tây Vực, ngoại trừ vũ khí của vị kia, sợ rằng không còn người nào có thể làm như thế.

Huống chi, một thanh vũ khí có thể tạo thành uy áp lớn như vậy đối với bọn hắn, cho dù là cường giả Thất phẩm cũng không thể làm được.

Nơi Vực thành Tây Vực có một bàn tay lớn duỗi ra, bàn tay này trực tiếp chộp thẳng tới trường thương, cũng không hề nhìn uy thế khủng bố của trường thương, trực tiếp bắt lấy mũi trường thương, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt khiến trường thương này trực tiếp tiêu tán.

"Bại tướng dưới tay, hà tất còn cần dùng vũ khí thử dò xét, mau hiện chân thân đi."

Một bóng người không biết đã xuất hiện trên tường thành của Vực thành Tây Vực từ khi nào, bóng người này còn chưa thi triển thuật pháp gì thế nhưng trong con mắt của đám người vây xem lại chỉ thấy một cái bóng mờ ảo.

Cường giả cấp bậc Vực chủ, cho dù chỉ là hình dáng nhưng không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

"Đây là Vực Chủ mới của Tây Vực sao?"

Ánh mắt không ít người nhìn chòng chọc vào bóng người trên tường thành kia, chính người này đã khuấy động phong vân ở toàn bộ cõi âm, đánh bại lão Vực chủ Tây Vực?

"Phương Chính, chớ kiêu ngạo, lần trước vì ngươi đánh lén nên ta mới bị thương, lần này bổn Vực Chủ muốn lấy mạng ngươi!"

Trên bầu trời, trường thương lại xuất hiện lần nữa, chỉ có điều lần này trường thương bị một người khác nắm trong tay, chủ nhân của trường thương cũng xuất hiện trên bầu trời, cũng là một bóng người mơ hồ không rõ.

Hai vị cường giả cấp bậc Vực chủ xuất hiện khiến hô hấp của

mọi người ở đây trở nên dồn dập hẳn lên, rất nhiều người sống cả đời vẫn không có cơ hội được gặp Vực chủ, đừng nói tới chuyện có thể thấy cường giả cấp bậc Vực chủ chiến đấu.

"Lần trước đã để ngươi chạy trốn, lần này ngươi lưu lại đây luôn đi."

Phương Chính vươn bàn tay lớn ra, bàn tay to lớn trực tiếp vỗ thẳng về phía lão Vực chủ Tây Vực, những nơi bàn tay to kia đi qua, đại đạo nổ vang, nương theo đó còn có tia sáng bảy màu.

Giờ khắc này trường thương trong tay lão Vực chủ Tây Vực cũng có biến hóa kinh thiên, quỷ khí quanh quẩn khắp bầu trời, ngay cả trên bầu trời cao cao kia cũng có mây đen, mây đen đè xuống bao phủ cả Vực thành Tây Vực, phần áp bách này khiến người hít thở không thông.

"Đây là lực lượng của cấp bậc Vực Chủ sao?"

Phía dưới có không ít cường giả Ngũ phẩm Lục phẩm đang thấp giọng nỉ non.

"Đây sao có thể là lực lượng của cường giả cấp bậc Vực Chủ, chỉ là một lần thử dò xét mà thôi, đại chiến chân chính còn chưa bắt đầu đâu." Có cường giả Thất phẩm khinh thường nói.

Lực lượng chân chính của cường giả cấp bậc Vực Chủ, những người chưa tới cấp bậc ấy sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Phía trên Vực thành Tây Vực có quỷ khí bốc lên, cảnh tượng giống hệt như ngày tận thế, mà phía dưới lại có đại đạo nổ vang, phảng phất như đang tấu một khúc nhạc.

Oanh!

Cuối cùng hai bóng người kia cũng va chạm trên bầu trời, trong nháy mắt, đại quân hai vực phía dưới lạnh run, cường giả

Ngũ phẩm gần như đều đã quỳ trên đất, cỗ uy áp này không phải thứ mà bọn hắn có thể chịu nổi.

Thậm chí toàn bộ Vực thành còn rung rung vài cái.

"Tới chiến trường thượng cổ đánh một trận."

"Như ngươi mong muốn."

Dường như cả Phương Chính cùng Vực chủ Tây Vực đều không muốn phá hủy Tây Vực, bóng dáng của hai người lại một lần nữa biến mất khỏi vùng trời cao cao kia.

"Có tin đồn, ở trên chín tầng trời của dương gian, không gian dưới vực sâu thăm thẳm của cõi âm, có một chiến trường, chỉ có chiến trường này mới có thể chịu đựng năng lượng của cường giả đỉnh cao mà không phá hủy thế giới, vì thế những cường giả đứng đầu chân chính vẫn thường chiến đấu trên chiến trường thượng cổ này." Có cường giả Thất phẩm mở miệng lẩm bẩm.

"Không sai, ta cũng đã từng nghe thấy tin đồn này, mà phần không gian nơi vực sâu thăm thẳm ở cõi âm chính là trên chín tầng trời."

Hiện tại tình trạng trên chiến trường thượng cổ là như thế nào mấy người bọn họ không thể cảm giác được, song sau khi thời gian mười lăm phút trôi qua, trên bầu trời có mưa đen rơi xuống, thấy mưa đen này, sắc mặt của đám người Nam Vực thay đổi.

Sau khi tu luyện tới một cấp bậc nhất định lại tử vong có thể khiến thiên địa cùng bi thương, ai cũng không thể thay đổi được, nếu ở dương gian đó chính là trời hạ mưa máu, nhưng nếu ở cõi âm lại chính là mưa đen.

Lẽ nào lão Vực chủ Tây Vực đã vẫn lạc?

Chương 1049: Vùng đất Chỉ Dẫn (1)

Mưa đen hạ xuống, trong lòng đại quân Nam Vực cùng Bắc Vực đều trở nên trầm trọng, nếu lão Vực chủ Tây Vực thực sự chiến bại, đây tuyệt đối không phải tin tức gì tốt.

Trận chiến đấu này cũng không phải dựa vào nhân số là có thể thủ thắng.

Thậm chí, chớ nhìn bọn họ đã có thể kéo tới trước Vực thành Tây Vực, nhưng người cuối cùng có thể quyết định hướng đi của chiến cuộc chính là những đại nhân tầng lớp trên kia, hoặc có thể nói một cách rõ ràng hơn, chính là phải dựa vào đám người Vực chủ.

Nếu ngay cả mấy vị Vực chủ còn không bắt được Vực chủ mới của Tây Vực, như vậy cho dù bọn họ có chiếm ưu thế trên chiến trường cũng vô ích, một vị Vực chủ có thể tiêu diệt toàn bộ bọn hắn.

Đột nhiên, một chiếc trường tiên hiển hiện trên trời cao, trường tiên này trực tiếp đi thẳng về phía chiến trường thượng cổ trên bầu trời, những nơi trường tiên đi ngang qua, không gian sụp xuống, tản ra quỷ khí ngập trời.

"Vực chủ Bắc Vực ra tay!"

Nét mặt đại quân Bắc Vực chấn động, bởi vì bọn họ biết trường tiên này là vũ khí của Vực chủ bọn hắn, dường như Vực chủ muốn ra tay giúp đỡ lão Vực chủ Tây Vực.

Mặc dù hai vị Vực chủ liên thủ đối phó một vị thật khiến người khác cảm thấy mất hết mặt mũi, thế nhưng đây là tam vực đại chiến, thứ bọn họ muốn là thắng lợi, quá trình thế nào cũng không quan trọng.

Thế nhưng ngay khi trường tiên này đánh thẳng tới chiến trường thượng cổ, nơi Vực thành Tây Vực cũng có một ánh hào quang lóe lên, nhất thanh trường kích xuất hiện trực tiếp đánh tới trường tiên.

BA~!

Trường tiên cùng trường kích va chạm, toàn bộ bầu trời gần như muốn sụp đổ, không chịu nổi năng lượng do hai thanh vũ khí này bộc phát ra.

Hí!

Ngoài cửa thành, trên mặt đám đại quân hai vực lộ ra vẻ kinh hãi, lẽ nào trong Vực thành Tây Vực ngoại trừ vị Vực chủ mới kia ra còn có cường giả cấp bậc Vực chủ khác?

Nếu như không phải vậy, vậy phải giải thích chuyện trường kích này xuất hiện như thế nào đây?

"Chắc chắn là Vực thành Tây Vực này không đơn giản, nếu không, đám Vực chủ đã không để chúng ta hội hợp bên ngoài thành này mà không trực tiếp công thành."

"Không sai, Vực chủ mới của Tây Vực đối mặt với đại quân hai vực, không những không trốn đi, trái lại còn có thể chờ trong Vực thành, khẳng định hắn còn có hậu thủ, có lẽ bên trong Vực thành còn có một vị cường giả cấp bậc Vực chủ khác."

Đại quân hai vực khe khẽ bàn luận, mà giờ khắc này trên bầu trời kia, sau khi trường tiên cùng trường kích va chạm lập tức đều tự xa nhau, trôi lơ lửng ở trên bầu trời, khoảng cách tương đối xa.

Hai món vũ khí tản ra uy áp khủng bố khiến người phía dưới lạnh run.

"Quả nhiên, mấy tên dư nghiệt các ngươi đều nhảy ra ngoài cả, đến chiến trường đánh một trận đi."

Giọng nói của Vực chủ Bắc Vực truyền ra, mà bên phía Vực thành Tây Vực cũng có một bóng người bước ra một bước, trong lúc mọi người còn chưa nhìn rõ diện mạo của bóng người này, bóng người ấy đã cất bước đi vào chiến trường thượng cổ.

Cũng giống vậy, bóng dáng của Vực chủ Bắc Vực cũng bước lên chiến trường thượng cổ.

Bốn vị cường giả cấp bậc Vực chủ chiến đấu ở chiến trường thượng cổ, mà giờ khắc này lại có một bàn tay lớn xuất hiện, trực tiếp chụp thẳng về phía Vực thành, bàn tay này che trời, còn chưa hạ xuống đã khiến không ít tường thành của Vực thành sụp đổ.

Vực chủ Nam Vực ra tay.

Tam đại Vực chủ, có hai vị nghênh chiến ở chiến trường thượng cổ, mà giờ khắc này đối mặt với công kích của Vực chủ Nam Vực, Vực thành Tây Vực phải lấy gì để chống lại đây?

Tất cả mọi người đều không tin trong Vực thành Tây Vực còn có thể có một vị cường giả cấp bậc Vực chủ, muốn thật sự là như vậy, vậy nội tình của Tây Vực quá mức kinh khủng, không cần phải phong tỏa Tây Vực làm gì.

Oanh!

Toàn bộ Vực thành Tây Vực đã bị hủy diệt hơn phân nửa dưới bàn tay này, trong nháy mắt, mấy nghìn quỷ tu trong Vực thành bị mất mạng.

"Phản bội cõi âm, tội không thể tha!"

Giọng nói lạnh lẽo vô tình của Vực chủ Nam Vực vang lên, rất hiển nhiên ở trong lòng Vực chủ Nam Vực, những quỷ tu Tây Vực này đều đã là kẻ phản bội cõi âm, bị phán tội chết.

"Sở Tư, ngươi dám hủy Vực thành, ta tất trảm ngươi!"

Trên bầu trời truyền đến một tiếng quát lớn, đương nhiên tiếng quát này không phải của lão Vực chủ Tây Vực, người nói là Phương Chính, Vực chủ mới của Tây Vực.

Ở phía trên chiến trường thượng cổ kia, Phương Chính càng chiến càng hăng, so sánh với hắn, lão Vực chủ Tây Vực chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, thân thể hắn cũng đã bị đánh tới nửa tàn phế. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hiển nhiên không bao lâu nữa sẽ thua trận.

Sở Tư là tên của Vực chủ Nam Vực.

Vực chủ Nam Vực không trả lời, mà trên thượng cổ chiến trường lại nhiều hơn một bóng người, đó chính là Vực chủ Nam Vực Sở Tư.

"Sở Tư, cùng nhau liên thủ đi."

Lão Vực chủ Tây Vực thấy Sở Tư xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hắn đã có chút không cầm cự nổi, càng đánh càng kinh hãi.

Trước đây khi hắn rời khỏi Tây Vực đã từng giao thủ với Phương Chính, tuy rằng cuối cùng hắn bại trận nhưng Phương Chính cũng chỉ thắng hiểm, chỉ cần hắn muốn rời đi Phương Chính thật không cách nào ngăn cản hắn.

Nhưng bây giờ không ngờ thực lực của Phương Chính lại tăng lên, nếu trong lần chiến đấu trước thực lực của Phương Chính cũng là như vậy, sợ rằng bản thân hắn đã không thể chạy trốn khỏi Tây Vực.

Sở Tư cũng không nói nhảm, trực tiếp đánh thẳng tới Phương Chính, lần này hắn đã đáp ứng lão Vực chủ Tây Vực xuất binh đánh Tây Vực, nếu trận chiến này thất bại, chắc chắn đối phương sẽ phản công đánh tới Nam Vực.

Có Sở Tư gia nhập, lão Vực chủ Tây Vực cũng bắt đầu phản công, hai vị cường giả cấp bậc Vực chủ khiến Phương Chính phải cố sức ứng đối, mới không bao lâu trên người hắn đã đẫm máu.

"Đúng là một thiên tài, nhưng cho dù ngươi có là thiên tài cũng không có khả năng là đối thủ của hai người chúng ta."

Hai vị Vực chủ Tây Vực cùng Nam Vực liên hợp ra tay, toàn bộ chiến trường thượng cổ gần như đã bị quỷ khí tràn ngập, đại đạo pháp tắc quanh quẩn quanh thân Phương Chính, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện có hơn hai mươi đạo pháp tắc đại đạo quanh quẩn.

Năm loại đại đạo pháp tắc đã là cường giả thiên vương, mười đạo đại đạo pháp tắc chính là thiên tôn, mà hai mươi đạo đại đạo pháp tắc đã vượt xa cấp bậc thiên tôn, đến trình độ này không còn phân chia cấp bậc nữa.

Có đại đạo pháp tắc hộ thể, Phương Chính lấy một chọi hai, tuy rằng rơi xuống hạ phong nhưng cũng không đến mức không thể chống đỡ được, mà ở một bên khác, chiến đấu của hai vị Vực cũng tới hồi gay cấn.

Lão già dùng trường kích kia và Vực chủ Bắc Vực không phân cao thấp, người này không thể làm gì được người kia, có lẽ trong thời gian ngắn trận chiến đấu này sẽ không có kết quả.

Trên bầu trời, đại quân hai vực cũng không hành động thiếu suy nghĩ gì, bọn họ đang đợi phía trên kết thúc chiến đấu.

Chương 1050: Vùng đất Chỉ Dẫn (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Vậy mà cũng đúng lúc này, ánh mắt Tần Dương đột nhiên nhìn về một phương hướng, mà ngay sau khi ánh mắt Tần Dương nhìn về phương hướng này, những cường giả Thất phẩm khác cũng đều đưa mắt nhìn về phương hướng đó.

Oanh!

Một cỗ quỷ khí đột nhiên bộc phát ra, quỷ khí này tràn ngập toàn bộ ngũ vực ở cõi âm trong nháy mắt, toàn bộ quỷ tu đều cảm nhận được sự kinh khủng của quỷ khí, nhất là phần uy thế ẩn chứa bên trong quỷ khí, khiến toàn bộ quỷ dân cõi âm phải quỳ xuống.

Trên chiến trường thượng cổ, đương nhiên đám người Phương Chính cũng phát hiện biến hóa này, vẻ mặt tất cả người ở đây đều trở nên có chút kinh ngạc, Sở Tư lại càng hơi híp mắt lại, nhẹ giọng nói: "Đó là…?"

Vực thành Trung Vực!

Một thanh trường kiếm phóng lên trời, nhanh chóng hướng thẳng về phía chiến trường, cuối cùng xông vào chiến trường

thượng cổ.

"Là vũ khí của Vực chủ Trung Vực!"

Không ít quỷ tu sửng sốt khi thấy thanh trường kiếm này, trong số năm vị Vực chủ chỉ có vũ khí của Vực chủ Trung Vực là trường kiếm, hơn nữa so sánh với bốn vị Vực chủ khác, Vực chủ Trung Vực được công nhận là người có thực lực mạnh nhất trong số năm vị Vực chủ.

Ngũ vực, khu vực Trung Vực là rộng lớn nhất, hơn nữa nó cũng là vùng trung tâm của cõi âm, Vực chủ Trung Vực thành danh sớm hơn bốn vị Vực chủ khác, một thanh trường kiếm càng là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Mà giờ khắc này, trường kiếm của Vực chủ Trung Vực xuất hiện trên chiến trường, lẽ nào Trung Vực cũng muốn gia nhập trận chiến đấu này sao?

Chiến trường thượng cổ, trường kiếm hoành lập, đám người Phương Chính đều tạm thời ngừng tay, đưa mắt nhìn về phía thanh trường kiếm này.

"Các vị đạo hữu, có lẽ các vị cũng đã nhận ra phần quỷ khí vừa rồi, vùng đất Chỉ Dẫn đã mở ra, chư vị còn muốn ở chỗ này tranh giành đánh nhau tới ngươi chết ta sống sao?"

Trong trường kiếm truyền ra một giọng nói, sắc mặt của Sở Tư cùng hai vị Vực chủ khác biến hóa một chút, hiển nhiên đã bị bốn chữ vùng đất Chỉ Dẫn này làm chấn kinh.

"Vực chủ đang nói thật sao?"

"Việc này làm sao ta có thể giả bộ, ta cảm thấy nhiệm vụ cấp bách hiện nay chính là các vị đạo hữu tạm thời ngừng chiến, mọi người hợp lại cùng nhau thương lượng một chút chuyện vùng đất Chỉ Dẫn."

Nghe được lời của Vực chủ Trung Vực, trên mặt đám người Sở Tư hiện ra vẻ do dự, hiển nhiên bọn họ cũng biết vùng đất Chỉ Dẫn, chẳng qua, trận chiến đấu đã tiến hành tới thời khắc này, mắt thấy chiến thắng nằm ngay trước mặt, nếu phải buông tha lúc này thật khiến bọn họ cảm thấy không cam lòng.

"Phương huynh đệ đúng là thiên tài, chỉ mới chừng ấy tuổi đã có thể tu luyện tới cảnh giới này, nếu hiện tại Phương huynh đệ đã là Vực chủ Tây Vực, như vậy cũng có thể coi là người của cõi âm, cũng có tư cách tham dự vùng đất Chỉ Dẫn."

Vực chủ Trung Vực lại quay qua nói chuyện với Phương Chính, thế nhưng lời nói của hắn lại khiến đám người Sở Tư bất mãn.

"Vực chủ, Phương Chính là người dương gian, làm sao có thể tính là người cõi âm, chẳng lẽ Vực chủ muốn nhìn thấy quy tắc hai giới Âm Dương bị người phá hư sao?"

Lão Vực chủ Tây Vực hơi bất mãn, trước đây hắn đã đi tới Trung Vực, muốn vị này cùng ra tay chinh phạt Phương Chính, nhưng không nghĩ tới vị này lại có thể trực tiếp cự tuyệt. Hiện tại thì thế nào? Không ngờ hắn lại tới đây yêu cầu bọn họ ngừng tay, còn thừa nhận thân phận Vực chủ Tây Vực của Phương Chính.

Phương Chính là Vực chủ Tây Vực mới, vậy mình thì sao, mình tính là cái gì?

"Nếu Thích huynh nguyện ý có thể tới Trung Vực của tôi, vị trí Vực chủ Trung Vực có thể nhường cho Thích huynh."

Lời của Vực chủ Trung Vực vừa ra khỏi miệng lập tức khiến đám người ở đây ngẩn ra, không nghĩ tới Vực chủ Trung Vực lại có thể nói ra những lời như vậy.

"Vực chủ nói quá lời." Thích Sơn lắc đầu, làm sao hắn có thể

kế nhiệm vị trí Vực chủ của Trung Vực được.

"Vùng đất Chỉ Dẫn có quan hệ trọng đại với cõi âm, nếu chư vị không ngại mời đến Trung Vực tụ lại, đến lúc đó ta sẽ nói rõ một số bí mật của vùng đất Chỉ Dẫn cho chư vị, đợi đến lúc đó có lẽ chư vị sẽ rõ ràng vì sao ta khuyên can các vị."

Nói xong lời này, trường kiếm của Vực chủ Trung Vực lập tức tiêu tán.

Phương Chính cùng Thích Sơn đối diện nhau, Thích Sơn không muốn thu tay lại, nhưng hắn phát hiện Sở Tư cùng vị kia của Bắc Vực đã không còn tâm tư động thủ, hắn biết nếu hai người này không còn tâm tư tiếp tục đánh giết, dựa vào chính hắn, đừng nói là đoạt lại Tây Vực, có thể bình yên thoát thân từ trên tay Phương Chính hay không cũng đã là một vấn đề.

"Mà thôi, nếu Vực chủ Trung Vực đã nói như vậy, lần này chúng ta nể mặt Vực chủ Trung Vực, song phương tạm thời ngừng chiến."

Thích Sơn tìm cho mình một lý do để xuống đài, mà vẻ mặt Phương Chính lại không chút thay đổi, chẳng qua hắn lại cảm thấy rất tò mò đối với vùng đất Chỉ Dẫn mà Vực chủ Trung Vực đã nói tới, rốt cuộc là nơi như thế nào mới có thể khiến mấy vị Vực chủ mất đi tâm tư chiến đấu?

"Đi!"

Vực chủ Nam Vực cùng Bắc Vực cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người không dừng lại nữa, trực tiếp rời khỏi chiến trường thượng cổ, mà cùng lúc đó, đại quân hai vực phía dưới cũng nghe được mệnh lệnh của Vực chủ nhà mình.

"Rút lui?"

Sau khi đại quân hai vực nghe được mệnh lệnh của Vực chủ

nhà mình, toàn bộ đều ngẩn ra, đã đánh tới tận đây rồi, không ngờ lại có thể không công mà lui như vậy?

"Lẽ nào Vực chủ Trung Vực tới đây để khuyên can sao?"

Có người tâm tư linh hoạt đã nghĩ đến, hẳn sự biến hóa của chiến cuộc này có liên quan tới sự xuất hiện của Vực chủ Trung Vực, khả năng lớn nhất là Vực chủ Trung Vực điều giải khuyên nhủ Vực chủ song phương.

Tuy rằng lòng mang nghi ngờ, nhưng đại quân hai vực vẫn nhao nhao lui lại, ai cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Vực chủ nhà mình.

Theo đại quân hai vực rút khỏi, rất nhanh bên phía ngoài Vực thành Tây Vực không còn một bóng người, nhưng nếu có người chú ý kỹ sẽ phát hiện, có một bóng người không những không lui lại, trái lại còn thừa cơ hội này tiến vào Vực thành Tây Vực.

Vực thành Tây Vực bị bàn tay lớn của Vực chủ Nam Vực hủy diệt phân nửa, lúc này rất nhiều quỷ tu đang bắt đầu xây lại tường thành, mà ở bên trong phủ Vực chủ, hai người Phương Chính cùng một ông lão đang ngồi trong sảnh lớn, mang trên mặt vẻ suy tư.

"Vực chủ Trung Vực là người có thực lực mạnh nhất lại thần bí nhất bên trong ngũ vực, thậm chí có tin đồn, ngoại trừ Vực chủ Đông Vực ít tiếp xúc với bên ngoài ra, ba vị Vực chủ khác liên thủ cũng không chắc có thể là đối thủ của Vực chủ Trung Vực."

Ông lão nhìn về phía Phương Chính, nói cho cùng sự hiểu biết của hắn đối với Vực chủ Trung Vực cũng không nhiều, có quá nhiều truyền thuyết về thực lực của Vực chủ Trung Vực, chẳng qua tất cả mọi người đều không phủ nhận một điểm, chính là thực lực của Vực chủ Trung Vực thâm bất khả trắc.

Vực chủ Nam Vực Sở Tư cùng Vực chủ Bắc Vực hiện tại đều

đã là đời thứ ba, khi Vực chủ Nam Vực tiền nhiệm còn tại thế, Vực chủ Trung Vực đã là vị kia, nhiều năm như vậy, Nam Vực cùng Bắc Vực còn có Tây Vực kể cả Đông Vực, đều đã đổi vài vị Vực chủ, nhưng Vực chủ Trung Vực vẫn là vị kia.

"Vùng đất Chỉ Dẫn là cái gì?" Phương đang tò mò hỏi.

"Cái này hiện tại ta còn không rõ ràng lắm, chẳng qua ta tin tưởng Vực chủ Trung Vực sẽ cho chúng ta một câu trả lời thoả mãn."

Ông lão lắc đầu, mà đúng vào lúc này, có người hầu trong phủ Vực chủ đi đến báo cáo: "Khởi bẩm Vực chủ, có người cầu kiến Vực chủ."

"Ai?"

"Đối phương là Sơn chủ Lạc Sơn ở Nam Vực, hắn nói hắn có quen biết Vực chủ."

"Có quen biết ta?"

Phương Chính buông thần thức, có thể cảm ứng được người thanh niên đứng ở cửa phủ Vực chủ, chỉ là trong ấn tượng của hắn dường như không có người thanh niên này, hơn nữa hắn cũng chưa từng tới Nam Vực.

"Để người đó vào đi." Suy nghĩ một chút, Phương Chính nói.

Mấy phút đồng hồ sau, dưới sự dẫn dắt của người hầu trong phủ Vực chủ, Tần Dương đi vào phủ Vực chủ, tới sảnh lớn.

"Tần Dương bái kiến Vực chủ."

Ánh mắt Tần Dương rơi vào trên người Phương Chính, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Phương Chính mỉm cười, "Ngươi nói ngươi có quen biết bổn Vực chủ, nhưng bổn Vực chủ lại chưa

từng gặp ngươi."

"Đương nhiên là Vực chủ chưa từng gặp ta, lần này ta đến đây là vì được người khác nhờ vả, là một vị đạo hữu của ta nhờ ta tới gặp Vực chủ."

"Là ai?"

"Vị đạo hữu kia tên là Phương Minh." Tần Dương cười cười trả lời.

Vẻ mặt Phương Chính vốn đang còn bình tĩnh, sau khi nghe được Tần Dương nói ra hai chữ "Phương Minh", cả người hắn run lên, kích động hỏi: "Ngươi nói hắn tên gì?"

Ông lão đang đứng bên cạnh thấy Phương Chính kích động như vậy lập tức buồn bực, tuy rằng hắn chỉ mới quen biết người trước mắt này không lâu, nhưng hắn chưa từng thấy đối phương thất thố như vậy bao giờ, cho tới nay ấn tượng của hắn về Phương Chính vẫn luôn là ổn trọng cùng bá đạo, chính là loại người cho dù núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc.

Chương 1051: Số mệnh của Tần Dương

Nam Vực!

Tam vực đại chiến đã qua ba ngày, Nam Vực cũng khôi phục sự yên lặng, Vực chủ Nam Vực cũng đã quay trở về Vực thành, đồng thời mấy cường giả Ngũ phẩm Lục phẩm cũng đều tự về gia tộc của chính mình.

Đương nhiên, đối với những cường giả đã chết trận, Vực chủ Tây Vực cũng có một số bồi thường thích hợp xem như an ủi, nhưng chỉ có nhân vật lớn trong phủ Vực chủ mới biết được, mấy ngày này tâm tình của Vực chủ không tốt đẹp chút nào.

Vốn dĩ mấy Vực hợp lực muốn đánh tan Tây Vực không chỉ riêng vì Vực Chủ mới của Tây Vực là người dương gian, còn một một nguyên nhân khác là vì lão Vực chủ Tây Vực đã đáp ứng Vực chủ nhà mình, một khi chuyện này thành công sẽ tặng hết tài nguyên Tây Vực mười năm trước cho Vực chủ nhà mình.

Mà bây giờ, bởi vì Vực Chủ Trung Vực mà Vực chủ nhà mình công dã tràng, đã không lấy được gì ngược lại còn phải bồi thường một khoản để trấn an lòng người.

Đừng xem mấy cường giả Ngũ phẩm cùng Lục phẩm chết trận vốn không là gì đối với Vực chủ, cho dù Vực chủ không động viên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Vực chủ, nhưng thân là kẻ cầm quyền, nhất định phải ân uy cùng thi.

Vực chủ thống lĩnh Nam Vực, hàng năm các đại Sơn chủ đều phải dâng một số kỳ trân dị bảo cùng tài nguyên tu luyện lớn, mà

tài nguyên tu luyện của những Sơn chủ này từ đâu tới? Đương nhiên là do tất cả mấy gia tộc lớn nhỏ phía dưới này dâng lên.

Những gia tộc này không dám có ý đồ gì đối với Vực chủ, nhưng đương nhiên cũng sẽ có bất mãn trong lòng, hơn nữa mặc dù đối với Vực chủ, những cường giả Ngũ phẩm cùng Lục phẩm chết trận này thật chẳng coi vào đâu, nhưng đối với một gia tộc những người ấy chính là trụ cột, những người này chết rồi, đồng nghĩa với những gia tộc ấy sẽ suy bại.

Không cần nghĩ cũng biết, cuộc sống sau này của những gia tộc không có cường giả khẳng định là không dễ chịu gì, nếu lần này Vực chủ không ban thưởng gì, những gia tộc này chắc chắn sẽ bị những gia tộc khác nuốt chửng mất, từ đó sẽ khiến một số gia tộc lớn mạnh, mà những gia tộc lớn mạnh ấy không chỉ không cảm kích Vực chủ, ngược lại còn vì hành động của Vực chủ mà cảm thấy trái tim băng giá, sau này Vực chủ có ra lệnh gì, mặc dù bọn họ không dám cự tuyệt thẳng mặt nhưng trong âm thầm nhất định sẽ không phối hợp hết sức.

Nhưng nếu hiện tại Vực chủ có ban thưởng gì đó thì mọi chuyện sẽ khác, chí ít trong khoảng thời gian hai mươi năm tới, mặc dù những gia tộc có cường giả chết trận này sẽ phải sống khổ sở một chút, nhưng những gia tộc khác tối đa cũng chỉ có thể chiếm chút tiện nghi, tuyệt đối không dám ra tay diệt tộc, nếu không đó chính là bất kính đối với Vực chủ.

Phần ban thưởng ấy cũng giống như một tấm bùa hộ mệnh, có thể che chở cho những gia tộc này một hai chục năm, về phần thời gian sau đó… còn phải xem chính các ngươi. Cõi âm vốn là thế giới cường giả vi tôn, cho các ngươi thời gian hai mươi năm, nếu gia tộc các ngươi không thể khôi phục nguyên khí, bị những gia tộc khác cắn nuốt là đáng đời các ngươi.

"Vực chủ, bên phía Lạc Sơn thì sao?"

Sở Tư nghe thấy câu hỏi của thuộc hạ tâm phúc, trên mặt mang theo vẻ u ám, trước đây hắn không truy cứu tội của Tần Dương, thậm chí còn để Tần Dương đảm nhiệm vị trí Sơn chủ Lạc Sơn là vì nhìn trúng thực lực của Tần Dương, trên chiến trường có nhiều hơn một vị cường giả Thất phẩm cũng đồng nghĩa với sẽ nhiều hơn một phần thắng.

Nhưng bây giờ, hắn đã không cần Tần Dương nữa.

"Vực chủ, dựa theo thuộc hạ, Tần Dương này không thể không phòng, đầu tiên, người này tới từ Tây Vực, hơn nữa chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà thực lực có thể đột nhiên tăng mạnh, nếu tiếp tục như vậy sợ rằng hắn sẽ trở thành vị Tây Vực thứ hai mất."

Nghe được những lời của thuộc hạ, trong mắt Sở Tư có tia sáng lạnh lẽo chợt lóe, đương nhiên hắn biết vị kia mà thuộc hạ mình ám chỉ là ai, không phải là Vực Chủ mới của Tây Vực Phương Chính ấy ư, mà tên thuộc hạ này sợ mình sẽ rập khuôn theo bước Thích Sơn sao?

"Cho dù hắn có tiềm lực như vị kia nhưng bổn Vực Chủ không phải là người Thích Sơn có thể so sánh được, hắn muốn lớn lên cũng phải xem bổn Vực Chủ có cho hắn có cơ hội lớn lên hay không."

Trong lòng Sở Tư rất nhanh đã có quyết định, nhất là dưới tình huống vùng đất Chỉ Dẫn đã xuất thế, trước khi đến Trung Vực hắn muốn giải quyết xong chuyện này, không thể giữ lại một chút buồn phiền gì trong vùng đất của mình.

"Truyền chỉ dụ của ta, để Tần Dương đến Vực thành, ngươi có thể mang theo vài người cùng đi truyền chỉ dụ."

"Thuộc hạ hiểu."

Lão già kia đi ra khỏi phủ Vực chủ, sau khi rời khỏi phủ Vực chủ, trên mặt hắn có vẻ đắc ý, lúc trước khi Sơn chủ Lạc Sơn Cẩn Vô Ngân bị giết, hắn nghĩ cho dù Vực chủ không nghiêm phạt Tần Dương nhưng chắc hẳn vị trí Sơn chủ Lạc Sơn này phải rơi vào một trong số năm vị Vực sử bọn họ, có ai nghĩ đến, không ngờ cuối cùng Vực chủ lại để Tần Dương đảm nhiệm vị trí Sơn chủ Lạc Sơn.

Cho nên, đối với Tần Dương trong lòng hắn đã tràn đầy căm hận, vừa rồi hắn nói những lời ấy với Vực chủ cũng là có ý cố tình đâm chọt, chẳng qua hắn cũng biết chủ yếu là do Vực chủ không thích Tần Dương, nếu không cho dù hắn muốn châm ngòi chia rẽ cũng không có khả năng thành công.

"Vực chủ để mình mang thêm mấy người, rõ ràng chính là vì đoán được Tần Dương trời sinh phản cốt, rất có thể sẽ chạy trốn, chẳng qua lần này có lão phu ra tay làm sao hắn có thể chạy thoát."

Lão già này đã có quyết định, hắn phải gọi một vị Vực sử khác cùng đi, vị này không cảm thấy hứng thú đối với vị trí của Sơn chủ Lạc Sơn, chỉ cần mình nguyện ý đưa ra một vài chỗ tốt, nhất định hắn sẽ đứng về phía mình.

Hiện tại hắn ngược lại kỳ vọng Tần Dương sẽ phản kháng, như vậy hắn có thể chém giết Tần Dương ngay tại chỗ, mà vị trí Sơn chủ Lạc Sơn chắc chắn cũng sẽ rơi vào trên người của hắn.

Thế nhưng điều khiến lão già này cảm thấy buồn bực là, khi hắn tới Lạc Sơn truyền khẩu dụ, không ngờ Tần Dương lại không có chút bất mãn cùng phản kháng nào, trực tiếp theo hắn tới Vực thành.

Trên thực tế, lấy thực lực của Sở Tư, nếu muốn truyền chỉ gọi Tần Dương tới hoàn toàn có thể dùng một tia ý niệm truyền tin tức này đi, thế nhưng hắn lại không làm như vậy, đây là một loại

thuật cai trị.

Vực thành Tây Vực!

Sở Tư chờ Tần Dương đến, hiện tại hắn đã nghĩ tới chuyện nên xử trí Tần Dương như thế nào, đương nhiên không thể dễ dàng giết chết Tần Dương như vậy, hay là phế căn cơ của cậu ta, khiến cậu ta không thể tiếp tục tiến bộ thêm nữa?

Chẳng qua còn chưa chờ được tới lúc Tần Dương đến, lại đã chờ được một vị khách không mời mà đến khác.

"Phương... Vực chủ."

Nhìn Phương Chính trước mặt, sắc mặt Sở Tư trở nên khó coi hẳn lên, bởi vì có lời nói của Vực Chủ Trung Vực, thân phận Vực chủ Tây Vực của Phương Chính đã có thể tính là được thừa nhận chính thức, về phần Thích Sơn không còn là Vực chủ Tây Vực nữa sẽ đi đâu? Chuyện này vốn không quan trọng, vì với thực lực của Thích Sơn, hắn có thể đi tới bất kỳ nơi nào trong cõi âm này.

"Phương Vực Chủ không ở Tây Vực lại đến Nam Vực của ta là vì có chuyện gì cần làm sao?"

"Bổn Vực Chủ nghe nói ở Nam Vực có một quỷ tu tới từ Tây Vực của ta, vì thế ta tới đây chuyến này chính là để tìm hắn, bởi người này vốn là quỷ tu của Tây Vực ta nên bổn Vực Chủ định gặp hắn một lần."

Nghe thấy những lời Phương Chính nói, vẻ mặt Sở Tư khó chịu giống như ăn phân, đương nhiên hắn biết Phương Chính đang nói tới ai, không phải là Tần Dương hắn chuẩn bị phế bỏ sao?

"Không biết Phương Vực Chủ nói tới ai?" Dù biết rõ thế nhưng Sở Tư vẫn phải làm bộ không biết.

"Ngoại trừ Tần Dương ra còn có thể là ai, thằng nhóc này ta

thấy không tệ, chuẩn bị bồi dưỡng cậu ta cẩn thận một chút, là mầm mống tốt, đến lúc đó còn có thể tiếp bước của ta."

Phương Chính không nể mặt Sở Tư chút nào, nhưng hết lần này tới lần khác Sở Tư lại không thể làm gì, hắn biết rõ nếu là đơn đả độc đấu, mình không phải đối thủ của người trước mắt này, mà Thích Sơn lại đã tới Trung Vực rồi, mấy vị Vực chủ khác cũng không thể đứng về phía mình đối phó với Phương Chính.

Cho nên, cho dù trong lòng hắn có khó chịu nhưng Sở Tư vẫn phải đè nén lửa giận trong lòng xuống, từ tốn nói: "Không nghĩ tới Tần Dương lại có thể được Phương Vực Chủ nhìn trúng, ngược lại là Tần Dương có phúc, chẳng qua nói cho cùng hiện tại Tần Dương vẫn là người của Nam Vực ta..."

"Là người của Nam Vực thì thế nào, ta muốn người này chắc rồi." Phương Chính trực tiếp cắt đứt lời Sở Tư nói, cực kỳ bá đạo.

...

Nam Vực Vực thành!

Tần Dương vào Vực thành dưới sự giám sát của hai vị Vực sử.

"Tần Dương, ngươi thật sự không biết hay đang giả đò không biết tâm tư của Vực chủ vậy?"

Lão già nhìn Tần Dương, đến lúc này rồi hắn cũng không cần che giấu, dù sao thì chỉ một lát nữa đã đến phủ Vực chủ, đến lúc đó Tần Dương cũng sẽ biết vì sao Vực chủ gọi cậu ta đến.

"Biết cái gì? Vực chủ tìm ta, ta thân là Sơn chủ dưới quyền Vực chủ, đương nhiên phải đến." Tần Dương thản nhiên đối mặt với lão già kia, vẻ mặt bình tĩnh đáp.

"Tần Dương, lấy tài trí của ngươi không thể nào không đoán được tâm tư của Vực chủ, tuy rằng lão phu không biết ngươi có lá

bài tẩy gì, nhưng ở trước mặt Vực chủ, cho dù ngươi có lá bài tẩy gì cũng đều vô dụng, muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi quá kiệt ngạo bất tuần, có chút giống với vị Vực Chủ mới kia của Tây Vực, có vết xe đổ là lão Vực chủ Tây Vực, làm sao Vực chủ có thể giữ ngươi lại."

Lão già này không che giấu chút nào, ánh mắt nhìn về phía Tần Dương không khác gì nhìn một người chết, trên thực tế cũng quả thật là như thế, cho dù Tần Dương có thiên phú cao tới đâu cũng không có khả năng là đối thủ của Vực chủ, thậm chí không cần Vực chủ ra tay, chính hắn cũng có thể giết chết Tần Dương.

"Đúng không? Vì sao ta cảm thấy Vực chủ không nghĩ như vậy nhỉ?"

Tần Dương cười lạnh một tiếng, mà lão già kia cũng không thèm nhắc lại, giám thị Tần Dương đi vào phủ Vực chủ, mà giờ khắc này Sơn chủ của bốn Sơn khác cũng đã đến phủ Vực chủ, bởi vì bọn họ phải thống kê số lượng cường giả đã tử vong trong khu vực mình quản lý, sau đó đương nhiên là một màn ban thưởng của Vực chủ cho những người đã mất.

Thấy Tần Dương đi tới dưới sự giám thị của hai vị Vực sử, trên mặt bốn vị Sơn chủ còn lại lộ ra vẻ kinh ngạc, chẳng qua ngay sau đó vẻ kinh ngạc này lập tức biến thành vẻ hả hê.

Có thể trở thành Sơn chủ làm gì có người nào ngu, tình cảnh trước mắt này bọn họ chỉ nhìn qua đại khái đã suy nghĩ rõ ràng, xem ra Vực chủ không muốn chuyện bên phía Tây Vực xuất hiện một lần nữa.

Cũng đúng, tốc độ phát triển của Tần Dương quá kinh khủng, hơn nữa Tần Dương còn giết chết Cẩn Vô Ngân, loại hành vi dám phạm thượng như vậy cho dù là người lãnh đạo nào cũng đều không thể tiếp nhận.

"Tần Dương, đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, lão phu đi thông báo cho Vực chủ."

Dù đang ở ngay trước mặt những Sơn chủ khác nhưng lão già này lại không hề có ý định giấu giếm gì, chẳng qua Tần Dương cũng không thèm để ý, trên thực tế sau khi cậu đi tới phủ Vực chủ, Vực chủ đã sớm biết, căn bản là không cần thông báo gì, đây chẳng qua chỉ là quy trình nói lên uy nghiêm của Vực chủ mà thôi.

"Cây cao đón gió lớn."

"Đáng tiếc, nếu không phải trời sinh phản cốt, đợi một thời gian nữa tất thành đại khí."

Vẻ mặt bốn vị Sơn chủ khác tràn đầy hả hê, bọn họ rất vui vẻ khi nhìn thấy tình huống như vậy, bởi vì Vực chủ sớm muộn gì cũng sẽ già đi, mà sau khi Vực chủ già đi, đương nhiên Vực chủ mới được bổ nhiệm chính mà một trong số mấy người bọn họ, tất cả mọi người đều là đối thủ cạnh tranh.

Nhưng nếu Tần Dương cũng là một trong những người cạnh tranh, bọn họ có thể xác định sau này vị trí Vực chủ tuyệt đối không tới lượt bọn họ, bởi vì tốc độ phát triển của Tần Dương quá nhanh.

Vực sử đi vào thông báo, sau thời gian một chum trà nhỏ lại đi ra, trong nháy mắt ánh mắt mọi người lại một lần nữa rơi vào trên người Tần Dương.

Là phấn khởi phản kháng hay bị Vực chủ trấn áp chém giết, hay lựa chọn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, yêu cầu xa vời Vực chủ có thể tha cho mình một mạng?

Chương 1052: Quá khứ

Phòng nghị sự phủ Vực chủ, lúc này vẻ mặt mấy vị Sơn chủ tràn đầy chấn kinh, dường như gặp phải chuyện gì khiến bọn họ rung động, lấy thực lực cùng thân phận của bọn họ ngày hôm nay, trong toàn bộ cõi âm chuyện có thể khiến bọn họ khiếp cũng không nhiều.

Mà ở trước mặt của bọn hắn, lúc này vị Vực sử đi vào thông báo lại đi ra kia cũng mang vẻ mặt âm trầm, nhìn biểu tình khiếp sợ của mấy vị Sơn chủ, trong lòng hắn cũng tràn đầy lửa giận.

Trên thực tế, sau khi nhìn thấy Vực chủ lại nghe được mấy lời Vực chủ nói, sự khiếp sợ của hắn cũng không thấp hơn mấy vị Sơn chủ này là bao.

"Thực lực của Tần Dương không tệ, đảm nhiệm chức vị Sơn chủ Lạc Sơn cũng không tệ, nói cho Tần Dương biết, hắn cứ an tâm ở lại Lạc Sơn, thống trị tốt khu vực Lạc Sơn, nếu Lạc Sơn có chuyện lộn xộn gì bổn Vực chủ tuyệt đối không dễ dàng tha cho hắn."

Chính là câu này khiến Vực sử thiếu chút nữa hoài nghi, không biết Vực chủ trước mắt có phải Vực chủ nhà mình hay không.

Rõ ràng cách đây không lâu Vực chủ còn lộ ra sát khí với Tần Dương, vì sao mới đảo mắt đã thay đổi thái độ, còn muốn Tần Dương an tâm ở lại Lạc Sơn làm Sơn chủ Lạc Sơn, những lời như vậy thật có thể thoát ra từ miệng Vực chủ sao?

Chỉ là, cho dù có khiếp sợ, Vực sử cũng không dám hỏi Vực chủ, tuy rằng hắn chính là cường giả Thất phẩm, ở toàn bộ khu Lạc Sơn có thể tính là tồn tại đứng trên đỉnh kim tử tháp, thế

nhưng ở trước mặt Vực chủ, căn bản một Vực sử nho nhỏ như hắn không tính là cái gì.

Trên mặt Tần Dương lộ ra dáng tươi cười, đối với kết quả này dường như cậu đã sớm dự liệu được, trên mặt không có nửa điểm giật mình, mỉm cười đáp: "Vực chủ ưu ái, đương nhiên bản Sơn chủ sẽ không cô phụ, vậy ta quay về khu vực Lạc Sơn trước, nếu mấy vị đạo hữu có rãnh rỗi mời đến Lạc Sơn phủ của ta làm khách."

Nhìn bóng lưng Tần Dương tiêu sái rời đi, sắc mặt mấy vị Sơn chủ khác biến hóa bất định, trong lòng bọn họ rõ ràng, người có thể khiến Vực chủ đột nhiên thay đổi ý định, toàn bộ cõi âm có thể đếm được trên đầu ngón tay, xem ra Tần Dương này nhìn có vẻ như không có nền móng gì, nhưng bên trong lại thâm bất khả trắc, người như thế không nên đắc tội thì tốt hơn.

Sau khi xác định rõ, trong lòng những Sơn chủ này lại hiểu rõ, ngược lại ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía vị Vực sử kia lại mang theo vẻ đăm chiêu, vị này mưu đồ vị trí Sơn chủ Lạc Sơn thất bại, hẳn mới là người khó chịu nhất.

...

Phủ Sơn chủ Lạc Sơn, vẫn là căn mật thất kia.

"Không nghĩ tới sau khi cha đi rồi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, con có thể được Bổ Thiên Chí Tôn nuôi nấng cũng có thể coi là cơ duyên lớn, Bổ Thiên Chí Tôn là một trong số ít người mà cha cảm thấy kính nể."

Từ cảm giác kích động khi mới nhìn thấy Phương Minh, cho đến hiện tại Phương Chính đã có thể bình tĩnh lại, chẳng qua sau khi nghe thấy những chuyện con trai mình đã trải qua mấy năm nay, tâm tình ông ấy vẫn có chút chập chờn.

"Nhất là mẹ của con, mấy năm nay cha đã làm bà ấy khổ nhiều."

"Cha, trước đây vì sao cha lại ra đi mà không nói lời từ biệt? Hơn nữa cuối cùng còn đi tới cõi âm?"

Nghe được câu hỏi của con trai mình, Phương Chính khe khẽ thở dài, ông ấy biết con trai mình có phần oán giận đối với người làm cha như mình, trách mình không ở bên cạnh mẹ cậu, nếu có mình ở đó, Mộ Mai sẽ không bị lạc mất bọn trẻ.

"Vấn đề này, nếu muốn nói thì phải nói từ lúc cha mưu phản rời khỏi nhà họ Phương..."

Trên mặt Phương Chính lộ ra vẻ nhớ lại, mặt đối với cậu con trai độc nhất của mình, ông ấy thật không muốn giấu giếm.

Hơn 20 năm trước, Phương Chính là thiên tài đứng đầu nhà họ Phương, đang lúc hăng hái, kết quả khi ông ấy đến thế tục lại thích mẹ Phương Minh, hai người hai tim cùng chung nhịp đập, cũng có tình cảm với nhau, nhưng Phương Chính cũng biết, dựa vào sự coi trọng của các trưởng lão nhà họ Phương đối với ông ấy, hẳn sẽ không cho ông ấy kết hôn cưới một cô gái thế tục làm vợ.

Cho nên, mới có chuyện Phương Chính mưu phản nhà họ Phương.

"Kỳ thực lúc ấy cha không thật sự mưu phản nhà họ Phương, mà là âm thầm cá cược với lão tổ, có lẽ con cũng đã từng gặp lão tổ, lão tổ đã đồng ý với cha, chỉ cần cha có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp năm ba mươi tuổi sẽ không ngăn cản chuyện của cha và mẹ con nữa."

Ba mươi tuổi đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, đối với đa số người tu luyện đều là chuyện không thể nào, mà lúc ấy Phương Chính còn cách cảnh giới Thiên Cấp tới mấy cảnh giới, nhưng cuối

cùng Phương Chính vẫn đáp ứng.

"Vụ cá cược này chỉ có cha cùng lão tổ biết, cha rất rõ ràng, dù cha có thiên phú, nếu muốn đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp cũng không tính là việc khó gì, nhưng nếu muốn đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp trước năm ba mươi tuổi lại không phải chuyện dễ dàng, vẫn cần nhận được một số cơ duyên."

Từ sau khi rời khỏi nhà họ Phương, Phương Chính cũng không tới gặp mẹ mình ngay mà đi tới một nơi khác, bởi vì ông ấy nhận được tin tức, ở một nơi nào đó có tồn tại cung điện của cường giả.

"Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ?" Phương Minh vô thức hỏi.

"Không sai, chính là chỗ này."

Nghe được câu trả lời của cha mình, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ là một nơi rất thần bí, mà Phương Bảo Bảo cũng được cậu đưa ra ngoài từ nơi ấy, nhưng đến hiện tại cậu vẫn không thể hiểu rõ lai lịch của Phương Bảo Bảo này.

"Sơn Hà Chi Điện, Thông Thiên Long Mộ, thứ quan trọng không phải cung điện này mà là cổ mộ phía dưới, có tin đồn cổ mộ kia chôn giấu một hung linh tuyệt thế, trước đây vì phong ấn vị tuyệt thế hung linh này đã phải hi sinh không ít cường giả, sau khi vi phụ tới nơi đó đã có một lão già đi ra muốn cha làm người thủ mộ, chỉ cần cha đồng ý, hắn có thể lập tức khiến cha đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, chẳng qua cuối cùng cha không đồng ý, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái lập tức rời đi."

"Khụ khụ..."

Phương Minh nghĩ đến quãng thời gian mà cậu tới đó lúc trước, hình như lúc ấy người thủ mộ kia cũng có nhắc tới trước

khi cậu tới còn có một tên nhóc láo toét từng tới đây, kết quả hắn để tên nhóc láo toét ấy trốn thoát, có lẽ người hắn nhắc tới chính là cha mình.

Sau khi rời khỏi Thông Thiên Long Mộ, Phương Chính vốn chuẩn bị đi tìm mẹ Phương Minh, chẳng qua vào lúc này ông ấy lại cứu được một "người" trên đường, người này cũng chính là Hỏa Phượng, Thánh hậu hiện tại của tổ chức Hắc Xà.

Xuất thủ cứu Thánh hậu chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng điều khiến Phương Chính không nghĩ tới là sau khi cứu người ông ấy bị rất nhiều người truy sát, đối phương là một tổ chức bí ẩn, những cường giả tổ chức ấy phái ra đợt sau mạnh mẽ hơn đợt trước, cho nên vì không không để mẹ Phương Minh bị liên lụy gặp phải nguy hiểm, Phương Chính chỉ còn cách tạm thời kiềm chế ý niệm trở lại bên cạnh mẹ Phương Minh, dẫn theo Hỏa Phượng chạy trốn khắp nơi.

Nhà họ Phương đã không thể trở về, Phương Chính liền dẫn theo Thánh hậu chạy về phía xa xôi khác, lựa chọn đi tới Miêu Cương, bởi vì nơi ấy có miêu cổ thuật thần bí, người tu luyện bình thường không muốn bước vào khu vực như vậy.

Sau khi tới Miêu Cương, cha Phương Minh thực sự thoát khỏi truy sát, nhưng lại phải đối mặt với Miêu Cương mười tám trại, hơn nữa cả mười tám trại Miêu Cương đều không kém, so sánh với tổ chức đã đuổi giết bọn họ cũng không kém bao nhiêu.

"Nếu con đã đến núi Thiên Táng nhận lấy tấm bia đá, hẳn cũng biết, trước khi con tới còn có Lý Thuần Phong và sư phụ con tới đó, chẳng qua ngoại trừ hai bọn họ ra chính cha cũng đã bước vào núi Thiên Táng, mà cũng chính vì chuyến hành trình tới núi Thiên Táng này khiến nhân sinh quỹ tích cuộc đời cha hoàn toàn thay đổi."

Nhắc tới núi Thiên Táng, vẻ mặt Phương Chính trở nên có chút

phức tạp, dường như nơi đó có hồi ức đặc thù gì đó.

Chương 1053: Chỗ đặc thù của cõi âm

Núi Thiên Táng!

Ở trong lòng Phương Minh đó là một nơi cực kỳ thần bí, cho dù là những bia đá kia hay vẫn là cánh cổng ánh sáng ấy, thậm chí còn có bạch y nữ tử thần bí tuyệt đại tao nhã kia.

Dựa theo khí linh bảo tháp nói, người đó là một tồn tại vượt qua thời đại.

"Trước đây cha đã đồng ý với trại chủ của một trong Miêu trại mười tám trại, sẽ tới núi Thiên Táng tìm kiếm rồi mang một tấm bia đá đi ra, nhưng sau khi tiến vào núi Thiên Tán lại ngoài ý muốn phát hiện bí mật lớn nhất thế giới này."

Vẻ mặt Phương Chính trở nên nghiêm túc hẳn lên, nói gằn từng chữ một: "Thì ra thế giới của chúng ta chẳng qua chỉ là một sân thí luyện của dị tộc."

Nghe thấy những lời cha mình nói, vẻ mặt Phương Minh không có bao nhiêu kinh ngạc, bởi vì cậu đã nghe được thông tin về bí mật này từ trong miệng Thánh hậu, quan hệ của Thánh hậu cùng cha mình không phải là cạn, vì thế cha mình có biết cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là Phương Minh không nghĩ tới là, sở dĩ cha mình có thể biết bí mật này là vì chuyến đi đến núi Thiên Táng, mà chính cậu cũng đã đi vào núi Thiên Táng, nhưng lại không phát hiện được bí mật này, nói như vậy, hẳn những chuyện cha mình đã trải qua trong núi Thiên Táng có chỗ khác so với bản thân mình.

"Đối với người Miêu trại, núi Thiên Táng là thánh địa của bọn họ, nhưng chỉ giới hạn với núi Thiên Táng, mà nơi thần bí chân chính trong núi Thiên Táng lại chính là một ngọn núi bị giấu trong mây, trước đây cha đã ngoài ý muốn đi tới ngọn núi này, từ đó mới có phát hiện kinh người."

Trên mặt Phương Chính mang theo vẻ nhớ lại, ngay cả người Miêu trại cũng không biết tới sự tồn tại của đỉnh núi này, bởi vì mục tiêu của các đời tộc trưởng Miêu trại chỉ là tấm bia đá, sau khi lấy được tấm bia đá sẽ rời đi ngay, căn bản không hề chú ý tới ngọn núi bên trong mây mù kia.

Lần ấy cha ngoài ý muốn phát hiện được đỉnh núi đó, nhưng ngay từ đầu cha đã không nhảy lên ngọn núi phía đối diện mà lọt vào bên dưới ngọn núi.

"Bên dưới ngọn núi?" Phương Minh hơi kinh ngạc, nếu cậu không nhớ lầm, hẳn nơi vực sâu dưới ngọn núi kia có nhốt một cự nhân.

"Không sai, chính là vực sâu dưới ngọn núi, nơi ấy có một cự nhân bị nhốt, mà cự nhân này chính là thuỷ tổ của Miêu trại, mà ở trước thời đại này còn có một thời đại khác mang tên Cổ tộc."

Cổ Hoàng!

Phương Minh nhớ lại hình chiếu mà bản thân mình đã thấy lúc trước, vị bá chủ cái thế dẫn theo Cổ tộc thống nhất bát hoang, vạn tộc chìm nổi ở dưới chân hắn, mà sau khi Cổ Hoàng thống nhất thế giới lại có dã tâm bừng bừng kiến tạo Cửa Siêu Thoát, muốn vĩnh hằng bất diệt.

Nếu không phải gặp vị bạch y nữ tử phong hoa tuyệt đại kia, sợ rằng mục tiêu của Cổ Hoàng đã đạt thành.

"Tỉ mỉ hồi tưởng một chút, nhân loại chúng ta ở thời đại này,

từ khi được sinh ra có nhận thức của riêng mình đã học cách có thể giao lưu với bách thú, cũng có thể nói là cách điều khiển bách thú, mà đây chính là thứ Cổ tộc am hiểu."

Phương Chính khe khẽ thở dài, trong lịch sử khai sáng loài người, Viêm Hoàng truyền thụ cho nhân loại đạo sinh tồn, sau đó mới tới nhà Thương tạo chữ Hiệt, nhưng trước đó, thứ nhân loại được học nhiều hơn cả chính là phương pháp để có thể ở chung với bách thú, điểm này khá giống với sự phát triển của Cổ tộc.

"Thời đại Cổ tộc chính là thời đại ngay phía trước Viêm Hoàng, thời đại kia tương đối đặc biệt, cũng không bị dị tộc hủy diệt, cho nên vẫn có một số di tích truyền thừa được giữ lại, Nhân tộc chúng ta có thể sinh tồn phát triển thật ra vẫn phải cảm ơn Cổ tộc."

Bởi vì Cổ tộc để lại một số văn minh khiến nhân loại có thể phát triển, nếu không, nhân loại của thời đại này sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới có thể trốn thoát khỏi nanh vuốt bách thú.

"Cổ Hoàng chưa chết, hắn bị nhốt trong vực sâu dưới chân núi kia, mà những chuyện về dị tộc ấy cha đã biết được từ trong miệng Cổ Hoàng, Cổ Hoàng biết cuối cùng thời đại sẽ bị hủy diệt, thế nhưng hắn không cam lòng, hắn muốn sống cho nên mới chế tạo Cửa Vĩnh Hằng, bởi vì chỉ khi ở trong Cửa Vĩnh Hằng mới có thể tránh né sự tàn sát của dị tộc, đáng tiếc, hắn đã thất bại."

Nghe được lời này của cha mình, Phương Minh lại nghĩ tới bạch y nữ tử phong hoa tuyệt đại kia, chính vì vị kia ra tay mới khiến Cổ Hoàng thất bại, cũng khiến toàn bộ Cổ tộc bị diệt.

"Vị kia là sư phụ của Cổ Hoàng, toàn bộ bản lĩnh của Cổ Hoàng đều do chính vị kia dạy bảo, thực sự là đúng theo câu nói thành cũng tiêu hà bại cũng tiêu hà."

Vẻ mặt Phương Chính có chút phức tạp, chẳng qua Phương

Minh lại nghĩ tới càng nhiều, hỏi: "Cha, Cổ Hoàng có nói gì về vị bạch y nữ tử kia không, tỷ như lai lịch của vị bạch y nữ tử kia?"

"Bạch y nữ tử kia đến từ chính Vu Sư nhất tộc thần bí nhất."

Nghe được Vu Sư nhất tộc, vẻ mặt Phương Chính hơi tái nhợt, dường như ông ấy không có ấn tượng tốt gì đối với bộ tộc này.

Phương Minh thấy biểu tình của cha mình lại thấy hơi nghi hoặc một chút, tuy rằng lúc trước cậu có nói cho cha mình những chuyện cậu đã trải qua mấy năm này, thế nhưng cũng chỉ nói một cách đơn giản mà thôi, còn chưa nói tới chuyện bản thân mình từng thu được truyền thừa Vu Sư.

"Vu Sư nhất tộc kỳ thực cũng không tính là một chủng tộc, mà là một loại công pháp truyền thừa, thế giới này đã trải qua nhiều thời đại như vậy, cho dù là truyền thừa của cường giả mạnh hơn nữa cũng đã tiêu tán thành mây khói, nhưng Vu Sư nhất tộc lại khác, cho dù dị tộc đã hủy diệt toàn bộ thời đại nhưng Vu Sư nhất tộc vẫn còn tồn tại như cũ, bởi vì Vu Sư nhất tộc nắm Cửa Vĩnh Hằng trong tay, mỗi khi diệt thế tới Vu Sư nhất tộc lại trốn vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia."

"Người của bộ tộc này vì tư lợi mà không cho phép những người khác bước vào Cửa Vĩnh Hằng, có tin đồn là vì không gian của Cửa Vĩnh Hằng có hạn, nếu quá nhiều cường giả bước vào sẽ khiến thế giới bên trong Cửa Vĩnh Hằng đổ nát."

Phương Minh im lặng, trong giọng nói của ông ấy tràn đầy khinh thường đối với Vu Sư nhất tộc, nhưng nếu quả thật mọi chuyện đúng như những gì cha mình nói, quả thật Vu Sư nhất tộc thuộc về hạng người đê tiện.

"Đã như vậy, vì sao vị kia còn muốn truyền thụ bản lĩnh cho Cổ Hoàng?"

"Bởi vì cho dù không có Vu Sư nhất tộc, mỗi một thời đại cũng sẽ có cường giả sinh ra, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, Vu Sư nhất tộc làm như vậy cũng chỉ vì muốn khống chế toàn bộ thời đại, khiến cường giả của toàn bộ thời đại nằm trong sự khống chế của bọn họ, bởi bản lĩnh của bọn họ đều do những cường giả của Vu Sư nhất tộc truyền thụ cho."

Phương Chính hừ lạnh một tiếng, lông mày Phương Minh lại nhíu sâu hơn, dựa theo những gì cậu đang được biết lúc này, dường như nhất mạch của mình thật sự đang làm chuyện như vậy.

Dù là một màn ngăn cản bóng đen kia tiến vào cánh cổng ánh sáng, hay màn bạch y nữ tử ngăn cản Cổ Hoàng tiến vào Cửa Vĩnh Hằng sau này, Vu Sư nhất tộc đều được xưng là người thủ hộ Cửa Vĩnh Hằng, ngăn cản bất kỳ người nào bước vào.

Chỉ là, mục đích thật sự khiến bọn họ phải ngăn cản những người này bước vào là vì sợ có nhiều người vào quá, sẽ dẫn đến thế giới bên trong Cửa Vĩnh Hằng bất ổn đổ nát?

"Sau khi cha biết được bí mật về thế giới này từ trong miệng Cổ Hoàng, cha đã đáp ứng Cổ Hoàng sẽ cứu hắn đi, mà nếu muốn cứu được Cổ Hoàng chỉ còn cách đánh bại vị nữ Vu sư kia, chẳng qua cha rất rõ ràng, có thể bồi dưỡng được cường giả như Cổ Hoàng, thực lực của nữ Vu Sư này tuyệt đối không phải cha con có thể chống lại, mà dưới tình huống này, Cổ Hoàng lại chỉ cho cha một con đường, đó chính là đi tới cõi âm."

"Cõi âm là nơi duy nhất Vu Sư nhất tộc không thể nhúng tay vào, nói chính xác hơn là trước đây người của Vu Sư nhất mạch muốn nhúng tay vào cõi âm, nhưng cuối cùng lại thất bại."

"Trận đại chiến kia sao?"

Phương Minh nghĩ tới những hình chiếu bản thân đã thấy khi nhập cư trái phép tới cõi âm cùng Chu mập mạp lúc trước.

"Con biết trận đại chiến kia?"

Phương Chính hơi hiếu kỳ đưa mắt nhìn con trai mình, ông ấy biết chỉ sợ trên người cậu con trai này của mình không thiếu bí mật cùng kỳ ngộ, chẳng qua ông ấy sẽ không hỏi nhiều, mỗi người đều có kỳ ngộ của riêng mình, cho dù là cha con cũng không cần phải biết rõ toàn bộ, ông ấy chỉ cần biết rõ đây là con trai mình đã đủ rồi.

"Trước đây khi con tới cõi âm, vừa vặn đã nhìn thấy hình chiếu." Phương Minh nói sự thật.

"Thì ra là vậy." Phương Chính gật đầu, tiếp tục nói: "Trận đại chiến kia phát sinh khi cõi âm mới xuất hiện không bao lâu, sở dĩ vị Cổ Hoàng kia muốn cha tới cõi âm cũng là vì cõi âm là một tồn tại rất đặc thù, bởi vì nó chỉ mới xuất hiện trong thời đại của chúng ta, mà ở thời đại trước đó lại không có sự tồn tại của cõi âm."

"Cõi âm xuất hiện, khiến người dương gian có cơ hội luân hồi chuyển thế, cũng khiến rất nhiều cường giả có cơ hội sống lại, đối với Vu Sư nhất mạch, đương nhiên bọn họ không muốn nhìn thấy loại tình huống này xuất hiện, bởi vì cường giả trọng sinh đồng nghĩa với sẽ vượt qua sự khống chế của bọn họ, cho nên, ngay khi cõi âm mới hình thành không bao lâu, Vu Sư nhất mạch đã đánh một trận lớn với cõi âm."

"Trong trận chiến ấy, cõi âm bị hủy diệt phân nửa, nhưng Vu Sư nhất mạch cũng không chiếm được tiện nghi, có ba vị Vu Sư chết ở nơi cõi âm, phải biết rằng số lượng Vu Sư nhất mạch cực kỳ ít ỏi, phỏng đoán cẩn thận cũng không vượt quá mười vị."

"Cõi âm chỉ mới xuất hiện trong thời đại của chúng ta?"

Nghe được tin Vu Sư nhất mạch đại chiến cùng cõi âm Phương Minh cũng không kinh ngạc, cậu nhớ tới những lời bảo tháp đã nói

lúc trước, nó đã nói nếu thời đại này có điểm đặc thù gì, thì đó chính là có sự tồn tại của cõi âm.

Chỉ là, cõi âm đặc thù như vậy, tại sao có thể đột nhiên xuất hiện, người sáng lập cõi âm là ai?

"Nếu có người có thể chống lại Vu Sư nhất mạch, toàn thế giới này chỉ có duy nhất một, đó chính là cõi âm, vì thế sau khi cha đi tới cõi âm, nơi đầu tiên cha tới chính là Tây Vực, bởi vì có Cổ Hoàng chỉ điểm cùng một số cơ duyên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, sau đó lại gặp một vị lão tiền bối ở cõi âm, dựa vào sự giúp đỡ của vị ấy đoạt lấy Tây Vực."

"Là vị cường giả cấp bậc Vực Chủ kia sao?"

"Ừm, vị lão tiền bối này có được thực lực không kém gì Vực chủ, chỉ có điều trước đây trong lúc cạnh tranh chức vị Vực chủ Tây Vực hắn bị Thích Sơn ám toán, một thân thực lực bị phong ấn, là cha đã giải phong ấn cho hắn."

Nói đến đây, Phương Minh đã có thể hiểu được đại khái những chuyện cha mình đã trải qua, chẳng qua vẫn cảm thấy nhiều điều nghi hoặc như trước, ví như vì sao cha mình phải tranh đoạt chức vị Vực chủ Tây Vực này?

"Vực chủ Tây Vực, sở dĩ cha muốn trở thành Vực chủ Tây Vực là vì muốn thống nhất cõi âm, bởi vì dựa theo lời của Cổ Hoàng, cõi âm có một chí bảo, ban đầu chí bảo này đã bị mất đi trong trận chiến giữa cõi âm cùng Vu Sư nhất mạch, chỉ khi thống nhất cõi âm, tập hợp đủ toàn bộ lực lượng của cõi âm mới có thể triệu hoán chí bảo ấy, đến lúc đó cũng không cần sợ người của Vu Sư nhất mạch nữa, quan trọng nhất là, cõi âm chính là cơ hội duy nhất giúp toàn bộ thế giới đối kháng dị tộc."

Nói đến điểm sau cùng, hai mắt Phương Chính có vẻ kiên định, ông ấy không có tâm tranh bá, sở dĩ ông ấy đồng ý với Cổ Hoàng đi

đến cõi âm, chính là vì tìm kiếm phương pháp đối phó dị tộc.

Chương 1054: Âm Dương đều đại loạn

Vô số thời đại!

Bị hủy diệt dưới tay dị tộc, mà vô số cường giả bởi vì Vu Sư nhất mạch mà không cách nào sống mãi, cuối cùng chết đi khi kiếp nạn dị tộc phủ xuống.

Dưới cái nhìn của Phương Chính, nếu không có Vu Sư nhất mạch, cường giả mỗi cái thời đại đã có thể tiến vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng tiếp tục tu luyện, cho dù thời đại này không phải đối thủ của dị tộc, nhưng trải qua thêm mấy thời đại nữa, hội tụ nhiều thêm một số cường giả nữa, cuối cùng sẽ có sức đánh một trận với dị tộc.

Nhưng vì có Vu Sư nhất mạch tồn tại, cường giả các thời đại không cách nào tiếp tục tồn tại, căn bản là không thể trưởng thành đến trình độ có thể chống lại dị tộc, cho nên từ một trình độ nào đó đến nói, Vu Sư nhất mạch càng giống người giám thị do dị tộc sắp xếp vào thế giới này, là đồng lõa của dị tộc.

"Tập hợp được lực lượng của ngũ vực mới có thể triệu hoán món chí bảo đó của cõi âm, mà món đó chí bảo xuất thế có hạn chế thời gian, mỗi trăm năm mới có thể xuất thế một lần, mà hiện tại còn cách thời gian chí bảo này xuất thế không nhiều lắm, cho nên cha mới có ý định tiếp tục ở lại cõi âm."

Phương Minh đã hiểu rõ tương đối, nhìn tính cách của cha mình có vẻ đại nghịch bất đạo, thích làm theo ý mình, nhưng trên thực tế lại là người lòng mang thiên hạ, điểm này hoàn toàn tương phản với bản thân mình, mình lấy lợi ích của bản thân làm chủ,

sau đó dưới tình huống có đủ khả năng, điều kiện cho phép mới sẽ xem xét tới những chuyện khác.

"Có phải con cảm thấy cha quản nhiều quá không?"

Phương Chính biết con trai mình đang suy nghĩ gì, cười khổ lắc đầu, nói: "Cha cũng không vĩ đại như vậy, sở dĩ cha sẽ đến cõi âm này cũng là vì có nguyên nhân khác, một trong số đó là vì cha đã đồng ý với Cổ Hoàng, người đàn ông một lời nói một gói vàng, nguyên nhân thứ hai là vì dựa theo lời của Cổ Hoàng, đoạn kết của thời đại này đã sắp tới, nhất định cha phải tìm được chí bảo của cõi âm, bằng không không được trăm năm nữa toàn bộ thế giới này sẽ bị hủy diệt."

Trăm năm, Phương Chính có thể lựa chọn ở bên cạnh vợ mình, nhưng nếu ông ấy lựa chọn như vậy, cuối cùng ông ấy chỉ có thể trơ mắt nhìn toàn bộ thế giới bị hủy diệt ở trăm năm sau, trong số những người bị hủy diệt có người thân và bạn của ông ấy…

Cùng lúc đó ông còn phải nhìn sơn hà bị nghiền nát, cửa nát nhà tan, còn không bằng liều mạng một lần.

Phương Minh gật đầu, cậu hiểu suy nghĩ của cha mình, nếu đổi lại là cậu, có lẽ cậu cũng sẽ làm ra lựa chọn giống vậy.

"Lần này hai vực đại chiến, Vực Chủ Trung Vực ra tay ngăn cản, vùng đất Chỉ Dẫn xuất hiện, xem chừng thời gian có lẽ chí bảo Cổ Hoàng đã nhắc tới nằm ngay trong vùng đất Chỉ Dẫn, cho nên sau khi gặp mặt con rồi cha sẽ đến Trung Vực."

Nghe thấy những lời cha mình nói, Phương Minh nhíu mày lại, trong lòng cậu muốn cha mình có thể quay trở về thăm mẹ một lần.

"Đứa bé, không phải cha không muốn quay về dương gian, mà là hiện tại đã không còn đủ thời gian nữa, nếu cha không đoán sai,

chỉ sợ dương gian cũng đã đại loạn, không còn thăng bằng."

Phương Chính biết con trai mình muốn nói điều gì, lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc lên, nói: "Cõi âm là cơ hội cuối cùng để có thể chống lại dị tộc, mà nếu hai cha con chúng ta đã biết bí mật của thế giới này, đương nhiên cũng sẽ có những cường giả khác biết tới, chỉ có điều ngày bình thường những cường giả này lựa chọn án binh bất động, nhưng hiện tại cách kỳ hạn trăm năm càng ngày càng gần, những cường giả ấy đã không thể ngồi yên."

Phương Minh nghe được lời này của cha mình lại suy nghĩ một chút về tình trạng thực tế của dương gian, thực sự xuất hiện rất nhiều biến cố, rất nhiều tông phái lánh đời đã bắt đầu xuất hiện.

"Sau lần gặp mặt này con mau chóng trở lại dương gian đi, chuyện bên phía cõi âm con không cần lo lắng, cho dù cha không chiếm được chí bảo, nhưng chí ít cũng có thể tự bảo vệ bản thân mình, đến lúc đó cha sẽ quay về dương gian tìm mẹ của con, một nhà chúng ta lại đoàn tụ."

Phương Chính không phải loại người lề mề, mà Phương Minh cũng không phải, cậu biết một khi cha mình đã quyết định tuyệt đối sẽ không sửa đổi, lập tức không nói thêm gì nữa, gật gật đầu.

"Nhớ kỹ, bảo vệ mẹ cùng em gái con thật tốt, về phần nhà họ Phương... Nếu có thể giúp thì nên giúp, nhưng nếu gặp phải cường địch, phải lấy an toàn của bản thân làm chủ."

Phương Chính vỗ vỗ bả vai Phương Minh, sắc mặt Phương Minh biến đổi, cha mình nói lời này là có dụng ý riêng...

"Nhà họ Phương là gia tộc lớn nhất trong giới tu luyện, cây to đón gió, tất nhiên mấy tông phái lánh đời mới xuất thế này sẽ có mâu thuẫn với nhà họ Phương, tuy rằng thực lực của nhà họ Phương chúng ta không kém, nhưng sợ rằng sẽ khó có thể giữ lại vị trí gia tộc đứng đầu."

Phương Chính giải thích một câu, trong nháy mắt, Phương Minh cũng đã hiểu rõ.

Nhà họ Phương, với tư cách là gia tộc đứng đầu giới tu luyện, sau khi những gia tộc lánh đời và cường giả này xuất thế một lần nữa, làm sao có thể trơ mắt nhìn nhà họ Phương tiếp tục giữ cái ghế gia tộc đứng đầu giới tu luyện, tất nhiên sẽ khiêu khích đủ loại, mà nhà họ Phương vì giữ gìn địa vị trong giới tu luyện nhất định cũng sẽ không lui nhường, giữa song phương không thể thiếu một trận đại chiến, mà rõ ràng cha mình không coi trọng nhà họ Phương.

Vỗ bả vai con trai mình, Phương Chính không lưu lại nữa, cứ như vậy rời khỏi mật thất, thậm chí cũng không hỏi quan hệ giữa Phương Minh cùng Tần Dương là như thế nào.

"Đạo hữu tính thế nào?"

Sau khi Phương Chính rời khỏi, không bao lâu sau Tần Dương lại đi vào mật thất, Phương Minh nhìn Tần Dương hỏi.

"Tôi quyết định ở lại cõi âm, có thể chủ của Vu Sư chi tâm kia có chút quan hệ cùng cõi âm, rõ ràng nếu ở lại chỗ này tốc độ tu luyện của tôi nhanh hơn ở dương gian nhiều."

"Nếu đã vậy thì đạo hữu cứ ở lại cõi âm đi, vị trí Sơn chủ Lạc Sơn đã có cha tôi ra mặt, có lẽ hắn không dám làm gì đạo hữu nữa đâu."

Đối với việc phân thân muốn ở lại cõi âm, Phương Minh ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn cùng bất mãn chút nào, con đường tu hành của Vu Sư vốn là bản thể cùng phân thân phát triển độc lập, điểm ấy khác hẳn với Đạo giáo, Đạo giáo là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng trên thực tế phân thân vẫn phải sống nhờ vào bản thể, một khi bản thể xảy ra vấn đề, phân thân cũng sẽ gặp nạn theo.

Nhưng phân thân này của Phương Minh lại khác, tới lúc này, phân thân của cậu đã là một cá thể hoàn toàn độc lập, nói một cách đúng đắn hơn quan hệ giữa hai người hắn là quan hệ hợp tác, là quan hệ hợp tác tuyệt đối sẽ không có phản bội.

Hành trình đến Cõi âm đến đây là kết thúc, Phương Minh chuẩn bị trở lại dương gian, ở trước khi trở lại, cậu lại đưa mấy tên quỷ tu trong bảo tháp ra giao cho phân thân xử lý.

...

Dương gian, lúc này giới tu luyện phương Đông là gió nổi mây phun.

Bắt đầu từ Phi Ưng môn, có quá nhiều môn phái lánh đời xuất hiện, mà cường giả thế hệ trước của những môn phái này còn tốt, không hoạt động quá nhiều, thế nhưng đám người trẻ tuổi lại không thể ngồi yên, bắt đầu khiêu chiến thế hệ trẻ thiên tài của giới tu luyện.

Bại!

Rất nhiều thiên tài trẻ tuổi có danh khí không nhỏ trong giới tu luyện đều thua, thậm chí ngoại trừ Phương Minh ra, ba vị công tử khác cũng đều đã thua trận, lúc này trong tứ đại công tử chỉ còn một mình Phương Minh chưa bại trận.

"Hạng người nhát gan, có lẽ hắn đã nghe được tin tức gì nên bỏ trốn rồi cũng nên."

"Một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện các người thật đúng là chẳng còn ai."

Một đời tuổi trẻ của các tông phái lánh đời lên tiếng khiêu khích, trong câu chữ tràn đầy ý khinh thường, nhưng hết lần này tới lần khác đám người trẻ tuổi trong giới tu luyện lại không cách nào cãi lại, bởi vì bọn họ đã thất bại thật.

"Cái gì mà người đứng đầu Tứ Đại Công Tử, còn là thiên tài mấy trăm năm chưa từng có trong giới tu luyện, nếu như tên Phương Minh này xuất hiện sư huynh ta sẽ trực tiếp giết hắn."

Chương 1055: Cuồng vọng không gì sánh được (1)

Dương Châu là một tòa thành cổ lịch sử.

Mười năm sực tỉnh Dương Châu mộng, mang tiếng trăng hoa nghĩ lại sầu. (1)

(1) Hai câu trong bài thơ Khiển Hoài – Đỗ Mục, Hàn Giang Nhạn dịch.

Nhắc tới Dương Châu, luôn có những điển cố nói không hết, mà đây cũng là nơi rất nhiều văn nhân mặc khách đến du lịch, trải qua hàng nghìn năm phát triển, càng có thêm danh xưng “sấu mã” (2) Dương Châu.

(2) "Sấu mã" thực ra chính là các cô bé được mua từ nhỏ. Đến thời kì Minh - Thanh thì việc nuôi "sấu mã" đã trở thành mối đầu tư mang lại món lợi kếch sù, có rất nhiều kẻ chuyện làm nghề này. Trước bỏ vốn mua những cô bé xinh xắn từ gia đình nghèo khổ về dạy dỗ, dạy mấy cô gái ấy ca múa, cầm kì thư họa, trưởng thành sẽ bị bán cho những người giàu có làm thiếp hoặc bán vào lầu xanh, kiếm lời từ đó. Lúc mua, giá một cô bé chỉ khoảng hơn mười quan tiền, đến lúc bán lợi nhuận khoảng một ngàn năm trăm lượng, vô cùng hời. Bởi vì các cô bé xuất thân nghèo khổ rất gầy yếu vì đói ăn mà cái danh "sấu mã" tức là "ngựa còm" cũng từ đó mà ra.

Dương Châu có rất nhiều mỹ nữ, mà đối với giới tu luyện, Dương Châu cũng là nơi cội nguồn của mỹ nữ, bởi vì ở Dương Châu có sự tồn tại của Vọng Nguyệt cung.

Vọng Nguyệt cung!

Là một môn phái cầm cờ đi trước trong giới tu luyện, nhưng Vọng Nguyệt cung dương danh trong giới tu luyện không chỉ vì thực lực, đối với rất nhiều người trẻ tuổi đến nói, Vọng Nguyệt cung càng nổi danh vì những nữ đệ tử bên trong hơn.

Trong Vọng Nguyệt cung đều là nữ tu, không có bất kỳ một người đàn ông nào tồn tại, từ cung chủ tới đệ tử nhập môn tất cả đều là nữ, hơn nữa giá trị nhan sắc của nữ đệ tử Vọng Nguyệt cung cũng không thấp, nhất là người thừa kế chức vị cung chủ đời kế tiếp của Vọng Nguyệt cung, càng được công nhận là một trong tứ đại mỹ nữ của giới tu luyện: Niệm Dao Băng.

Niệm Dao Băng rất nổi danh trong giới tu luyện, ngoại trừ cô ấy có giá trị nhan sắc ra, thực lực của cô ấy cũng không kém, hơn nữa nhân duyên của Niệm Dao Băng ở trong giới tu luyện cũng rất tốt, trong một đời tuổi trẻ có rất nhiều đàn ông đã nhận được ân huệ của Niệm Dao Băng.

Mà ngay một ngày trước, một tin tức oanh tạc toàn bộ giới tu luyện, nhất là trong một đời tuổi trẻ càng có thể gây nên sóng to gió lớn.

Một trong tứ đại mỹ nữ của giới tu luyện Trần Dĩnh bị một vị đệ tử trẻ tuổi trong tông phái lánh đời hàng phục, không ngờ lại nguyện ý làm thị nữ cho đối phương.

Trần Dĩnh là một trong tứ đại mỹ nữ, tuy rằng nhân khí của cô ấy không cao như Niệm Dao Băng, nhưng cũng là cô gái được vô số thanh niên trẻ tuổi trong giới tu luyện thương nhớ, nhưng bây giờ cô ấy lại cam tâm tình nguyện làm thị nữ cho người khác, điều này khiến không ít thanh niên trong một đời tuổi trẻ của giới tu luyện tức điên.

Nhất là theo các tông phái lánh đời trở về, mặc dù các môn

phái lớn trong giới tu luyện không trắng trợn tranh đấu với môn phái lánh đời, nhưng trong âm thầm vẫn có tranh đấu không ít, mà một đời tuổi trẻ trong tông phái lánh đời lại càng kiêu ngạo vô cùng, vừa xuất thế đã khiêu chiến khắp nơi, đương nhiên khiến thế hệ trẻ trong giới tu luyện bất mãn, nhưng hết người này tới người khác, một đời tuổi trẻ không phải là đối thủ của những người này, cho dù có bất mãn hơn nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Vậy mà chuyện này còn chưa dừng lại ở đó, ngay sau khi Trần Dĩnh trở thành thị nữ của một vị đệ tử trẻ tuổi tông phái lánh đời, lại có một vị đệ tử trẻ tuổi khác của tông phái lánh đời xuất khẩu cuồng ngôn muốn đến Vọng Nguyệt cung, thu Niệm Dao Băng làm của riêng.

Mặc dù đối phương không nói rõ, nhưng ý trong lời nói của người này đã rất rõ ràng, đó chính là muốn bắt Niệm Dao Băng làm thị nữ của hắn.

Một câu này đương nhiên chọc giận toàn bộ một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện, tuy rằng Trần Dĩnh cũng có rất nhiều người theo đuổi cùng người ái mộ, nhưng Trần Dĩnh vốn tương đối cao lãnh, ngoại trừ những người theo đuổi kia, phần lớn người thầm mến nghe được tin tức xong tối đa cũng chỉ thở dài một tiếng ở trong lòng: cô ấy vốn là giai nhân, thế nhưng lại làm tặc.

Nhưng Niệm Dao Băng lại khác, Niệm Dao Băng có nhân khí cực cao trong giới tu luyện, hơn nữa lại thích kết thiện duyên, vị đệ tử trẻ tuổi của tông phái lánh đời kia vừa nói ra lời này, một đời tuổi trẻ gần như đều phẫn nộ, rất nhiều người tu luyện trẻ tuổi từng nhận được ân huệ của Niệm Dao Băng càng tiến thẳng về phía Vọng Nguyệt cung, thề phải bảo vệ nữ thần trong lòng.

Bên ngoài thành Dương Châu, vùng ngoại thành Nghiễm Lăng có một ngọn núi chỉ cao chừng hai trăm thước, phía trên ngọn núi này có một công viên, ngày bình thường dân chúng trong thành rất thích tới nơi này rèn luyện thân thể.

Chẳng qua, hôm nay toàn bộ người dân thành phố Dương Châu đều chỉ có thể lên tới giữa sườn núi sau đó phải đến ngọn núi khác, không cách nào lên tới đỉnh núi, mà ở trên đỉnh núi lại có thêm không ít cung điện, có người nói cung điện này là cung điện tư nhân, không mở ra cho người ngoài.

Người dân thành phố Dương Châu bắt đầu không ngừng suy đoán thân phận của người nhận thầu, có người nói đó là nhân vật lớn, cũng có người nói đó là của lãnh đạo Dương Châu xây dựng, chỉ mở cửa cho những người có tiền có quyền, bên trong có đủ loại mỹ nữ đa dạng phong phú, bởi vì có người đã từng nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đi từ trên núi xuống.

Mà chỉ có người trong giới tu luyện biết, cung điện trên núi kia chính là Vọng Nguyệt cung.

Vọng Nguyệt cung đều là nữ đệ tử, mà có tin đồn tổ sư của Vọng Nguyệt cung chính là một vị quan thanh liêm nổi tiếng của thành Dương Châu, dưới cơ duyên xảo hợp mà tiến vào con đường tu luyện, sau đó sáng lập ra Vọng Nguyệt cung ở trên núi.

Công viên bị phong tỏa, thậm chí ở mấy con đường phụ cận cũng có cảnh sát giao thông canh gác, khiến xe cộ cùng người đi đường phải đi đường vòng, điều này khiến không ít người dân thành thị suy đoán, không biết có phải có lãnh đạo cấp cao nào đến đây rồi hay không… Mà điều này cũng khiến nhiều người tin tưởng một tin đồn, trên thực tế cung điện trên núi kia là một khu an dưỡng, là khu an dưỡng chỉ có những lãnh đạo đã về hưu mới có thể nghỉ dưỡng được.

Vậy mà, phong tỏa này chỉ nhắm vào người bình thường, người tu luyện lại có thể ra vào thoải mái.

Giờ khắc này ở trên núi đã có không ít người tu luyện trẻ tuổi hội tụ, bọn họ đều đến đây để bảo vệ nữ thần trong lòng bọn họ.

Cửa lớn của Vọng Nguyệt cung không mở, mà những người trẻ tuổi này cũng đều rất tự giác dừng lại ở bên ngoài cửa cung, việc bọn họ cần phải làm là ngăn cản tên cuồng vọng kia tiến vào Vọng Nguyệt cung, về phần bọn hắn có vào hay không ngược lại không quan trọng.

"Đối phương quá kiêu ngạo, thậm chí còn dám nói ra mấy lời cuồng vọng như vậy."

"Đánh bại tam công tử thì thế nào, thật cho rằng giới tu luyện chúng ta không người sao, giới tu luyện chúng ta có không ít thiên tài không để ý tới danh khí chỉ chuyên tâm tiềm tu, cho dù so sánh với Tứ Đại Công Tử cũng sẽ không kém bao nhiêu."

"Đó là…?"

"Là thiên tài đứng đầu Kiếm Vũ môn Thiệu Trạch Minh."

Có một người thanh niên nâng kiếm chậm rãi đi về phía cửa cung, không ít người tu luyện ở đây đã nhận ra thân phận của vị này, thiên tài đứng đầu Kiếm Vũ môn.

Nếu như Phương Minh ở đây hẳn cũng sẽ nhận ra vị này, trước đây khi cậu kết thù kết oán với Mục Võ lần đầu tiên, Thiệu Trạch Minh này cũng đang ở đấy, sau khi bị bại bởi Mục Võ đã được Niệm Dao Băng cứu, hơn nữa Niệm Dao Băng còn vì đối phương mà chấp nhận mất đi bảo dược chữa thương.

"Kiếm khí thật là mạnh mẽ, thực lực của Thiệu Trạch Minh chắc chắn đã từng đột nhiên tăng mạnh, hẳn cũng đã tới Địa Cấp trung kỳ rồi đúng không."

"Ngu xuẩn, cái gì mà Địa Cấp trung kỳ, ta có một người bạn thân ở Kiếm Vũ môn, dựa theo lời của hắn, trước đây sau khi Thiệu Trạch Minh thất bại đã trở lại môn phái khổ tu, thực lực đột nhiên tăng mạnh, thời điểm xuất quan ngay cả trưởng lão Kiếm Vũ

môn cũng thua ở dưới kiếm của hắn."

Hí!

Chương 1056: Cuồng vọng không gì sánh được (2)

Người ở đây nghe nói như thế lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, trưởng lão Kiếm Vũ môn đã đạt tới cảnh giới Địa Cấp tầng năm, Thiệu Trạch Minh này ngay cả trưởng lão cũng có thể đánh bại, tối thiểu cũng đã là Địa Cấp tầng sáu, thậm chí rất có thể hắn đã bước chân vào Địa Cấp tầng bảy, trở thành cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

"Chỉ mới vài năm trôi qua, tiến bộ của hắn thật sự quá nhanh." Có người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tốc độ tu luyện như vậy có thể nói là biến thái.

"Ta cũng cảm thấy có chút không hợp lý, nhưng nếu so sánh với vị kia của nhà họ Phương, thực lực của Thiệu Trạch Minh hiện tại ngược lại khiến ta cảm thấy dễ chấp nhận hơn nhiều."

Nghe nói như thế, vẻ mặt không ít người ở đây đều trở nên cổ quái, đương nhiên bọn họ biết "vị kia nhà họ Phương" là chỉ người nào, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi mà vị kia có thể từ giai đoạn Nhân Cấp trực tiếp bước vào Thiên Cấp, có viên châu ngọc này ở phía trước, cho dù tốc độ tu luyện của những người khác có “nhanh” tới cỡ nào cũng không coi vào đâu.

Thiệu Trạch Minh cũng không bước vào cửa cung, mà chỉ một mình một người đứng ở bên ngoài cửa cung, không có ai tới gần bên người hắn, cả người giống hệt một chuôi lợi kiếm cao ngạo.

"Trần mỗ, báo lại ân tặng thuốc năm đó."

Sau khi quay qua phía cửa cung nói nhỏ một câu, Thiệu Trạch

Minh liền nhắm mắt lại không nói một lời, hiển nhiên là đang đợi đối thủ đến.

Không bao lâu sau khi Thiệu Trạch Minh đến, lại có một bóng người từ dưới chân núi đi lên, đây là một người thanh niên cầm phất trần trong tay, thân mặc đạo bào, cả người có vẻ xuất trần và thanh dật.

"Thượng Thanh cung Dịch Thừa cảm ơn ân Niệm tiên tử tặng bí tịch năm đó, hôm nay đến hoàn lại ân tình."

Nghe được những lời người thanh niên này nói, đoàn người lại kinh ngạc thốt lên, Thượng Thanh cung tọa lạc tại Mang Sơn chính là một trong ba cung điện lớn của Đạo giáo, mặc dù đối với người ngoài Thượng Thanh cung có thể không nổi danh như Long Hổ sơn, nhưng thực lực không hề kém hơn Long Hổ Sơn chút nào.

Mà chỉ cần là người hiểu rõ Thượng Thanh cung đều sẽ biết, thế hệ này của Thượng Thanh cung, người dùng chữ lót là “Dịch” chỉ có thể là người có bối phận trưởng lão và chưởng môn, nếu người trẻ tuổi trước mặt kia đã có chữ lót là “Dịch”, cũng đồng nghĩa với hắn là người đồng lứa với chưởng môn, có thể sư phụ hắn chính là thái thượng trưởng lão của Thượng Thanh cung, mà có người nói vị thái thượng trưởng lão ấy đã đạt tới cảnh giới thiên vương lão đạo.

"Một vị cường giả thiên vương tự mình bồi dưỡng đệ tử, hơn nữa còn là đệ tử quan môn, thực lực tuyệt đối phi phàm."

"Này còn cần ngươi nói sao, phỏng chừng người này đã đạt tới Địa Cấp hậu kỳ rồi."

Ánh mắt của đám thanh niên ở đây đảo qua đảo lại trên người đạo sĩ kia, mà người thanh niên đạo sĩ kia lại không thèm để ý mấy ánh mắt đó chút nào, cứ như vậy đứng ở trước cửa cung, cách Thiệu Trạch Minh khoảng chừng một trượng.

Ngoại trừ hai người này ra còn có mấy người tu luyện trẻ tuổi có danh khí phi phàm trong giới tu luyện xuất hiện, tất cả những người này đều đã từng nhận được ân huệ hoặc thiếu nhân tình của Niệm Dao Băng, lần này bọn họ xuất hiện ở nơi đây cũng là vì báo ân cùng trả nhân tình.

"Mấy vị này đều tới, lần này những người thanh niên của tông phái lánh đời kia không nên đến thì hơn, nếu bọn hắn dám đến cứ chờ bị đánh mặt đi."

"Cũng nên như vậy, những người này quá kiêu ngạo, ngày nào chưa đánh bại bọn hắn là ngày ấy bọn hắn còn kiêu căng phách lối, còn tưởng rằng giới tu luyện chúng ta không người."

Tuy rằng đều là người tu luyện, thế nhưng cho tới bây giờ mọi người trong giới tu luyện vẫn chưa từng xem những tông phái lánh đời này là một thành viên trong giới tu luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi mặt trời lên cao, dưới chân núi xuất hiện ba nam hai nữ, ngoại trừ một cô gái trong đó mang trên mặt vẻ do dự, bốn người khác đều mang vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái.

"Thế nào, không dám lên đi?"

Cảm thụ được ánh mắt của người đàn ông bên cạnh, thân thể mềm mại của Trần Dĩnh run lên, vội vàng giải thích: "Không phải, chỉ là..."

"Chỉ là nghĩ đến trên núi có nhiều người ái mộ ngươi như vậy, lúc này ngươi lại lấy thân phận thị nữ của bản thiếu gia xuất hiện, cảm thấy có chút mất mặt rồi đúng không."

Nghe nói như thế, khuôn mặt Trần Dĩnh trắng bệch, trên mặt có vẻ kinh hoảng, cô ấy rất rõ ràng tính tình của người bên cạnh mình, thoạt nhìn công tử văn nhã, nhưng trên thực tế lại là người

có tính tình cực kỳ âm ngoan, chỉ cần đắc tội hắn một chút xíu thôi hắn đã khiến đối phương sống không bằng chết.

"Nhớ kỹ thân phận của ngươi, bây giờ ngươi không phải là một trong tứ đại mỹ nữ cao cao tại thượng, mà là thị nữ của bản thiếu gia, là nô tỳ của bản thiếu gia."

"Vâng công tử." Trần Dĩnh cúi đầu cung kính đáp.

"Đại ca, xem ra đại ca không phải là người thương hương tiếc ngọc, chẳng qua hôm trước đại ca thu một tỳ nữ, hôm nay tiểu đệ lại thu thêm một vị, tứ đại mỹ nữ của giới tu luyện đã có hai người bị chúng ta thu vào trong túi, đệ thấy cũng không cần buông tha cho hai người còn lại, tất cả đều thu về túi chúng ta thì hơn." Một người đàn ông mặc bộ quần áo trắng cười tủm tỉm nói.

Trong lời nói, có ý coi tứ đại mỹ nữ như là vật trong lòng bàn tay, muốn thu về cũng là chuyện vô cùng bình thường đơn giản.

Năm bóng người, rất nhanh đã xuất hiện trong mắt rất nhiều người đứng trước cửa cung, thấy năm người này, vẻ mặt tất cả người trẻ tuổi trong giới tu luyện trở nên hơi phức tạp.

Ánh mắt bọn họ tràn ngập tức giận khi nhìn về phía bốn người kia, mà khi nhìn về phía Trần Dĩnh đang đứng bên cạnh lại mang theo vẻ thất vọng cùng thống khổ.

Cô ấy vốn là giai nhân, thế nhưng lại làm tặc.

Đương nhiên Trần Dĩnh có thể cảm nhận được ánh mắt của những người này, không khỏi cúi đầu, mà trên mặt người đàn ông mặc áo xanh bên cạnh lại hiện lên vẻ đăm chiêu, vươn tay nắm lấy cằm Trần Dĩnh, ép buộc Trần Dĩnh phải ngẩng đầu lên, nói: "Làm thị nữ của bản thiếu gia là vinh hạnh của cô, ngẩng đầu lên để mọi người nhìn cho rõ ràng."

Nghe được lời này của người đàn ông mặc áo xanh, đám người

trẻ tuổi trong giới tu luyện bị chọc tức tới muốn bùng nổ, vậy mà Trần Dĩnh lại không hề phản kháng, trên mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười tươi.

"Trần tiên nữ, có phải cô bị ép buộc không? Nếu cô bị ép buộc thì cứ nói một tiếng, ở đây có nhiều người như vậy nhất định có thể giải thoát cho cô."

Có một người thanh niên trẻ tuổi không nhịn được mở miệng, dưới cái nhìn của hắn chắc chắn Trần Dĩnh đã bị ép buộc, nếu không đường đường là một trong tứ đại mỹ nữ của giới tu luyện, làm sao có thể cam nguyện làm thị nữ cho người khác, còn bị người nhục nhã khinh bạc trước mặt nhiều người như vậy.

Ánh mắt của người đàn ông áo xanh lạnh lùng quét tới, người thanh niên trẻ tuổi kia rùng mình một cái, còn không đợi hắn kịp phản ứng, cả người đột nhiên té bay ra ngoài, đụng vào thân cây đại thụ cách đó không xa, ngã xuống đất không dậy nổi.

"Thực sự là ồn ào, Trần Dĩnh có thể làm thị nữ cho đại ca ta là vinh hạnh của cô ta, ai không phục thì cứ đứng ra."

Người ra tay chính là nam thanh niên mặc quần áo trắng, vẻ mặt tràn đầy ngạo nghễ đảo qua toàn trường, mà tuy rằng trong lòng đám người tu luyện trẻ tuổi ở đây rất xúc động phẫn nộ, nhưng cũng biết sự chênh lệch thực lực của hai bên, chỉ có thể cố nén muốn xúc động không lên trước liều mạng cùng đối phương.

Thấy không có người nào dám đứng ra, trên mặt người đàn ông mặc đồ trắng hiện lên vẻ khinh thường, đây là một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện, đều là nhóm đám chuột nhắt nhát gan.

"Niệm Dao Băng đâu rồi, bản công tử đã đích thân tới cửa mà cô còn không ra sao?"

Người đàn ông mặc đồ trắng đưa mắt nhìn hướng Vọng

Nguyệt cung, người khẩu xuất cuồng ngôn muốn thu Niệm Dao Băng vào túi chính là hắn, mà sau khi nghe thấy những lời hắn nói, những người trẻ tuổi ở đây càng tức giận hơn.

Trước Vọng Nguyệt cung, đám người Thiệu Trạch Minh vốn đang đứng thẳng như nhập định, sau khi người đàn ông mặc đồ trắng lời nói ra những lời này bọn họ lập tức mở mắt, ánh mắt rơi vào trên người người đàn ông mặc đồ trắng.

"Ha, xem ra cô ấy còn tìm được mấy hộ hoa sứ giả, chỉ là nếu muốn hộ hoa cũng phải xem các ngươi có thực lực đó hay không mới được."

Ánh mắt Nguyên Tiếu cũng rơi vào trên người đám người Thiệu Trạch Minh, trong ánh mắt còn mang theo vẻ khinh thường, căn bản là không hề đặt đám người Thiệu Trạch Minh vào trong mắt.

"Mười năm trước, Niệm tiên tử có ân cứu mạng với tại hạ, hôm nay đã tới lúc trả nợ ân tình."

Một nam thanh niên đi ra, trên tay hắn có cầm theo một món đồ tương đối giống với bàn cờ, ánh mắt đảo qua Nguyên Tiếu, tay phải vung lên, từ trong bàn cờ có tám quân cờ đen trắng bay ra vây Nguyên Tiếu vào giữa.

"Thế gian vạn vật đều có đạo, có người thông thiên ngay thẳng chính trực, có trăm năm điêu khắc một đêm phi thăng, mà trong giới tu luyện còn đồn đại có một đám người dành cả cuộc đời để nghiên cứu thế cục trắng đen, lấy thiên hạ làm bàn cờ, lấy muôn dân trăm họ làm quân cờ, lĩnh ngộ đại đạo từ trong ván cờ."

Thấy hành động của nam thanh niên này, có người nói nhỏ một câu.

Chương 1057: Một đám rác rưởi

"Ta biết hắn là ai, chính là Tề Mông yêu cờ thành si, có tin đồn người này là đệ tử thiên tài của Tinh La môn, mới mười tuổi đã vô địch trong giới chơi cờ, năm mười ba tuổi đã bắt đầu che mắt chơi cờ, năm mười tám tuổi đã có thể nhảy ra khỏi bàn cờ, lấy đất làm bàn cờ, tảng đá lá cây đều có thể làm quân cờ, chẳng qua sau năm hai mươi lăm tuổi hắn đã biến mất khỏi giới tu luyện."

Tề Mông là thiên tài lấy cờ nhập đạo, không người nào dám bỏ qua thực lực của hắn, thứ mà Tinh La môn am hiểu nhất chính là thuật bày binh bố trận, chỉ với mấy con cờ đã có thể bố trí một La Thiên sát trận.

"Gió nổi lên, mây di chuyển, thất sát!"

Tề Mông nói thầm trong miệng, mà theo tiếng nói của hắn hạ xuống, những con cờ kia nhanh chóng chuyển động, một luồng khí xơ xác tiêu điều truyền khắp toàn trường.

"Không hổ là thiên tài đứng đầu Tinh La môn, chỉ có một tia sát khí trong trận pháp bị lọt ra ngoài đã khiến ta cảm thấy không thể chịu nổi, nếu bản thân ở trong trận đoán chừng lúc này đã bị sát khí xoắn thành thịt nát."

Trên mặt đám người tu luyện trẻ tuổi bên cạnh lộ ra vẻ khâm phục, đồng thời trong mắt cũng có tia sáng mong đợi, bọn họ đang mong đợi Tề Mông có thể chém giết đám người kiêu ngạo trước mắt này trong trận pháp.

Mà ở một bên khác, trên mặt người đàn ông mặc đồ xanh lại

không có chút lo lắng nào, trên mặt còn hiện vẻ đang xem trò vui nhìn thẳng về phía trước.

"Một bàn cờ nát cũng dám bêu xấu ở trước mặt bản công tử!"

Trên mặt Nguyên Tiếu mang theo cười lạnh, ngay sau đó một cước quét ra, tám con cờ kia trực tiếp bay tán loạn ra bốn phía, trong nháy mắt trận pháp tan vỡ.

Sắc mặt Tề Mông biến hóa một chút sau đó lại tung quân cờ, thế nhưng còn chưa đợi hắn giương tay áo lên, Nguyên Tiếu đã đi tới trước mặt hắn, đưa tay trực tiếp bóp cổ hắn.

Răng rắc!

Không có bất kỳ dừng lại, nơi cổ Tề Mông truyền đến tiếng xương vỡ vụn thanh thúy, ngay sau đó đầu rời khỏi cô, lăn lông lốc trên mặt đất.

Đường đường là thiên tài đứng đầu Tinh La môn, cứ bỏ mạng như vậy.

Tĩnh!

Ở đây hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện trợn tròn mắt, không ngờ Tề Mông vô cùng lợi hại trong lòng bọn họ lại thất bại nhanh tới thế, không những thất bại lại còn mất luôn tính mạng.

"Các hạ sát khí quá nặng, khiến thiên hòa bị thương, tiểu đạo cảm thấy có lẽ tiểu đạo nên đưa các hạ đến trước tượng thần Đạo Tổ sám hối."

Dịch Thừa của Thượng Thanh cung hất phất trần một cái, bay thẳng về phía Nguyên Tiếu, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Nguyên Tiếu, phất trần như rồng quét tới trước ngực Nguyên Tiếu.

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được năng lượng ẩn chứa bên trong phất trần này, khi thấy phất trần đánh trúng Nguyên Tiếu, trên mặt không ít người đã lộ ra vẻ vui mừng, dưới cái nhìn của bọn họ, sau khi đối phương trúng một kích này cho dù không chết cũng phải bị thương nặng.

Rầm!

Vậy mà sau khi phất trần đánh vào trước ngực Nguyên Tiếu lại bộp một tiếng gãy thành hai đoạn, mà thân thể của Nguyên Tiếu chỉ lắc lư một cái, thậm chí ngay cả lùi cũng không phải lùi lại bước nào.

"Đạo sĩ thúi, ta thấy ngươi cũng chán sống rồi."

Trên mặt Nguyên Tiếu lộ ra vẻ tức giận, dưới cái nhìn của hắn, bị người đánh trúng đã có thể tính là một loại sỉ nhục, chỉ bằng những tên rác rưởi này còn chưa đủ khả năng chạm vào thân thể của hắn, làm hại hắn mất mặt trước mặt đại ca.

Tay vừa vươn ra, Nguyên Tiếu trực tiếp chộp về phía Dịch Thừa, chẳng qua phản ứng của Dịch Thừa cũng không chậm, ngay trong nháy mắt khi phất trần gãy đôi đã lập tức lui về phía sau, đồng thời trong tay còn bắn ra ba đồng tiền, muốn ngăn cản Nguyên Tiếu.

Chỉ là, ba cái đồng tiền này còn chưa tới gần Nguyên Tiếu đã bị chưởng phong thổi tan, mà chỉ trong mấy cái dậm chân Nguyên Tiếu đã đi tới trước mặt Dịch Thừa, điều này khiến đám người đang xem cuộc chiến ở một bên nhìn mà kinh hồn táng đảm, cả đám lo lắng mở to hai mắt.

Lúc trước Tề Mông đã bị cận thân vặn gãy đầu, nếu như Dịch Thừa cũng bị người này cận thân, sợ rằng khó có thể giữ được tánh mạng.

XÍU...UU!!

Đang khi mọi người lo lắng, một luồng kiếm quang xẹt qua trực tiếp ngăn giữa Dịch Thừa cùng Nguyên Tiếu, cảm nhận được uy lực bên trong kiếm quang này, Nguyên Tiếu chủ động thu tay về, lần đầu tiên vẻ mặt trở nên có chút ngưng trọng.

"Ha, không nghĩ tới ở đây còn có một kẻ khó chơi."

Nguyên Tiếu híp mắt nhìn về phía Thiệu Trạch Minh, lúc trước là hắn nhìn lầm, trạng thái của người này trước khi xuất kiếm và sau khi xuất kiếm là hoàn toàn khác nhau, lúc trước cả người hắn bình thản không có gì lạ, thế nhưng sau khi xuất kiếm lại sắc bén như cô phong, khiến người ta không thể bỏ qua.

Thiệu Trạch Minh đáp lại câu nói của Nguyên Tiếu, chỉ giương trường kiếm trong tay lên, ngay từ khoảnh khắc xuất thủ trong mắt hắn chỉ có đối thủ, hơn nữa mặc kệ đối thủ mạnh hay yếu, hắn vẫn sẽ dốc toàn lực ứng phó.

"Bản công tử không giết ngươi, bản công tử muốn hủy diệt kiếm của ngươi, để nửa đời sau ngươi phải vượt qua trong đau khổ."

Ngón tay Nguyên Tiếu bắn liên tục, từng đạo quang mang vọt thẳng về phía Thiệu Trạch Minh, hắn biết rõ, đối với loại kiếm khách thuần túy này căn bản không quá coi trọng sinh mệnh của bản thân, trong lòng loại người này chỉ quan tâm tới một thứ, đó chính là trường kiếm trong tay bọn họ.

Kiếm đứt người vong, hủy diệt kiếm của bọn hắn chẳng khác nào phá hủy tín ngưỡng của bọn hắn, là sống không bằng chết chân chính.

Thiệu Trạch Minh vung trường kiếm trong tay, mỗi một kiếm chém ra lại có thêm một đạo quang mang hạ xuống, đồng thời

cũng khiến bản thân tới gần Nguyên Tiếu hơn.

"Xem ra lần này Nguyên Tiếu gặp phải phiền toái rồi." Một nữ đồng bạn của Nguyên Tiếu vừa cười vừa nói.

"Còn chưa dùng hết toàn lực thôi." Người đàn ông mặc đồ xanh lắc đầu, quát lên: "Được rồi, đừng đùa, mau chóng giải quyết hết đi."

Nghe được những lời đại ca mình nói, trên mặt Nguyên Tiếu lộ ra vẻ âm tàn, hai tay sửa đạn làm ấn, kết một thủ ấn, mà theo thủ ấn này kết thành, trên đỉnh đầu Nguyên Tiếu xuất hiện một đầu mãnh hổ.

Rống!

Một tiếng hổ gầm trực tiếp chấn tới mức đám người tu luyện trẻ tuổi ở đây huyết khí dâng lên, sắc mặt trở nên tái nhợt, mà trong mắt Thiệu Trạch Minh cũng có vẻ ngưng trọng, bắt đầu đổi lại thành hai tay cầm kiếm, yên lặng nhìn chằm chằm mãnh hổ trước mắt.

XÍU...UU!!

Trong nháy mắt khi mãnh hổ nhào tới, trường kiếm của Thiệu Trạch Minh cũng vung ra, như cầu vồng xuyên qua trăng sáng lao thẳng về phía mãnh hổ.

Chỉ là đầu kiếm còn chưa bổ trúng mãnh hổ đã bị móng vuốt của mãnh hổ đánh nát, ngược lại, khí thế của mãnh hổ càng thêm mạnh mẽ, rống to một tiếng trực tiếp cắn nuốt Thiệu Trạch Minh.

"Cẩn thận!"

Giờ khắc này, có không ít người lên tiếng kinh hô, mà sắc mặt Thiệu Trạch Minh cũng biến hóa một chút, chẳng qua hắn cũng không hoang mang rối loạn, lại chém ra một kiếm.

Liên tiếp ba kiếm!

Hai móng vuốt của mãnh hổ bị kiếm quang chặt đứt, thế nhưng dù vậy mãnh hổ này vẫn có thể vọt tới trước mặt Thiệu Trạch Minh, miệng con hổ há lớn như muốn một ngụm nuốt chửng Thiệu Trạch Minh.

"Bản công tử đã thay đổi ý định, đi chết đi."

Trên mặt Nguyên Tiếu có vẻ âm tàn, hắn quyết định trực tiếp giết chết Thiệu Trạch Minh, mà lúc này tim đám người ở đây đều nhấc lên, nếu Thiệu Trạch Minh cũng thất bại, đồng nghĩa với một đời trẻ tuổi trong giới tu luyện triệt để không còn mặt mũi gì nữa.

Thiệu Trạch Minh chính là tôn nghiêm sau cùng của một đời tuổi trẻ.

Nhất định phải kiên trì lên.

Đây là tiếng lòng chung của đám người trẻ tuổi trong giới tu luyện, không đố kị, không ân oán cá nhân.

Vậy mà, khi thân thể Thiệu Trạch Minh lảo đảo lui về phía sau mấy bước, trường kiếm trong tay cũng rủ xuống, đông đảo người trẻ tuổi trong giới tu luyện trở nên thất vọng.

Thiệu Trạch Minh vẫn bại.

"Một đám rác rưởi!"

Nguyên Tiếu hừ lạnh một tiếng, muốn tiến lấy mạng Thiệu Trạch Minh, chẳng qua cũng đúng lúc này, cửa lớn của Vọng Nguyệt cung được mở ra, bên trong có hai bóng người đang chậm rãi đi tới.

Chương 1058: Nội tình của tông phái lánh đời (1)

Vọng Nguyệt cung lại mở cửa cung ngay lúc này.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên hai bóng người kia, khi thấy Niệm Dao Băng xuất hiện, vẻ mặt của mọi người không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì nõi cho cùng thì đây vốn là Vọng Nguyệt cung, Niệm Dao Băng là đệ tử của Vọng Nguyệt cung, hơn nữa cô ấy còn là vai chính trong chuyện lần này, cô ấy có xuất hiện ở đây cũng không ngoài ý muốn chút nào.

Chỉ là khi ánh mắt mọi người rơi vào nam thanh niên đang đứng bên cạnh Niệm Dao Băng, làm bạn cùng Niệm Dao Băng đi ra ngoài, có ít người không dám tin dụi dụi con mắt, sau khi xác định bản thân mình không nhìn nhầm, đột nhiên một mảnh hoan hô bùng nổ.

Ở bên cạnh Niệm Dao Băng, một người thanh niên mặc đồ trắng từng bước từng bước đi tới, tuy rằng diện mạo người này không tính là tuấn mỹ, nhưng trên người lại có một cỗ khí chất đặc thù, cho dù người ấy đứng bên cạnh Niệm Dao Băng cũng không thua kém chút nào, không khiến người ta cảm thấy hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Người thanh niên mặc đồ trắng xuất hiện, khiến một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện gần như không nhịn được muốn hoan hô thành tiếng, nghĩ tới đoạn thời gian này cường giả trẻ tuổi của các tông phái lánh đời ngang ngược càn rỡ, nghĩ đến đối phương không coi ai ra gì.

Nghĩ đến từng vị thiên tài thành danh lần lượt thua trên tay

đối phương, trong lòng bọn họ vô cùng biệt khuất, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại không có chỗ phát tiết.

Giới tu luyện chính là một nơi dùng thực lực nói chuyện, thực lực không bằng người, cho dù có biệt khuất cũng phải nhận lấy, huống chi hiện tại tình huống trong giới tu luyện rất phức tạp, giới tu luyện cùng tông phái lánh đời lại đang giương cung bạt kiếm, tràn đầy mùi thuốc súng.

Chỉ là hiện tại song phương còn đang khắc chế lẫn nhau, những cường giả lâu năm đều không ra tay, cho nên chỉ có thể dựa vào một đời tuổi trẻ đến chinh chiến, mà một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện hoàn toàn bị một đời tuổi trẻ của tông phái lánh đời nghiền ép, đây là một loại sỉ nhục.

Một thân trường sam của người thanh niên mặc đồ trắng không gió mà bay, trên mặt mang theo dáng tươi cười, thấy gương mặt này, mấy người tu luyện trẻ tuổi trong giới tu luyện lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Tuy rằng trước đây có không ít người ganh ghét ghen tị với người thanh niên trước mắt này, thậm chí còn âm thầm nguyền rủa, nhưng lúc này khi nhìn thấy người thanh niên trẻ tuổi ấy, bọn họ chỉ thấy kích động, nếu như nói còn ai có thể lấy lại mặt mũi đã bị mất đi của bọn họ, không phải người trước mắt này thì không còn ai nữa.

"Hắn chính là Phương Minh?"

Nguyên Nhất chú ý tới thân thể Trần Dĩnh đang đứng bên cạnh mình cũng hơi run lên, ánh mắt híp lại, nhìn chằm chằm Phương Minh mới từ cửa cung đi ra.

"Phương Minh? Chính là thiên tài đứng đầu giới tu luyện kia sao?" Cô gái bên cạnh như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Phương Minh.

"Cái gì mà thiên tài đứng đầu, đám người trong giới tu luyện này chỉ là thùng cơm, làm gì có thể có thiên tài chân chính, chẳng qua là trong núi không cọp hầu tử xưng vương mà thôi." Một người thanh niên khác cũng hừ lạnh một tiếng nói.

Trong chiến trường, lúc này Nguyên Tiếu không tiếp tục ra tay, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phương Minh cũng mang theo vẻ bất thiện, hắn đã sớm coi Niệm Dao Băng là người của mình, lúc này bên cạnh Niệm Dao Băng lại có một người đàn ông khác sánh vai, đây không phải là thẳng thừng đánh mặt hắn sao.

"Ta còn tưởng rằng ngươi vĩnh viễn làm con rùa đen rút đầu, không nghĩ tới ngươi lại cũng dám xuất hiện."

Nghe thấy những lời Nguyên Tiếu nói, vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, mà Niệm Dao Băng thì lại bước lên trước một bước nâng Thiệu Trạch Minh dậy, đồng thời còn đưa một lọ nước thuốc tới cho Dịch Thừa.

"Niệm tiên tử, tiểu đạo hổ thẹn."

"Dịch huynh khách khí, đây vốn là chuyện riêng của tiểu muội, làm sao dám làm phiền Dịch huynh, Dịch huynh có thể tới tiểu muội đã vô cùng cảm kích."

Niệm Dao Băng lắc đầu, Dịch Thừa thì lại cười khổ liếc nhìn Phương Minh, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng cái gì cũng chưa nói, yên lặng lui về phía sau chữa thương.

Cũng đúng, có vị này ở đây đâu cần tới phiên mình ra mặt.

"Cho dù là tông phái lánh đời hay là các thế lực lớn trong tu luyện giới, kỳ thực đều có chung một nguồn gốc, sao các vị không ngồi xuống uống trà luận đạo?"

Phương Minh cười cười nhìn về phía Nguyên Tiếu, thế nhưng Nguyên Tiếu chỉ hừ lạnh một tiếng, đáp: "Uống trà luận đạo, vậy

cũng phải xem giới tu luyện các ngươi có đủ tư cách hay không. Ở trong mắt tông phái lánh đời chúng ta, mấy thế lực các ngươi căn bản không tính là gì, chiếm cứ động tiên nhiều năm như vậy cũng đến lúc nên nhường lại rồi."

Lời Nguyên Tiếu nói khiến đám người trong giới tu luyện ở đây phẫn nộ, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm hắn.

"Ban đầu những động tiên này là các ngươi tự nguyện buông tha, vì sao giờ lại đòi chúng ta nhường lại?"

"Dựa vào thực lực của chúng ta! Các ngươi bớt nói nhảm đi, ngươi muốn uống trà luận đạo thì mau lấy ra thực lực tương ứng, người yếu không có tư cách ngồi cùng bàn với bọn ta."

Nghe được lời của Nguyên Tiếu, Phương Minh cười cười không nói thêm gì nữa, đi về phía trước một bước.

Cậu bước ra một bước này, có lẽ những người khác còn chưa nhận ra biến hóa gì, nhưng sắc mặt Nguyên Tiếu lại thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi, cả khuôn mặt rất nhanh đã trở nên vặn vẹo, dường như đang liều mạng giãy giụa gì đó.

Thế nhưng đối mặt với khí thế của Phương Minh, một Địa Cấp hậu kỳ như hắn làm sao có thể chống cự được.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Nguyên Tiếu lảo đảo lui về sau vài bước, đây là còn nhờ Phương Minh hạ thủ lưu tình, nếu không Nguyên Tiếu đã sớm bạo thể mà chết.

"Nguyên Tiếu!"

Một người thanh niên khác lập tức lao đến, mà vẻ mặt Nguyên Nhất cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, tay không khỏi vươn ra.

"Đê tiện, không ngờ lại liên thủ!"

Có người chú ý tới người đàn ông mới xông lên, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, chẳng qua vị kia cũng không chú ý nhiều, trực tiếp vỗ một chưởng về phía Phương Minh, hắn không trông mong một chưởng này có thể thương tổn tới Phương Minh, chỉ hi vọng có thể khiến Nguyên Tiếu thoát khỏi khí thế của Phương Minh mà thôi.

Thế nhưng chưởng này của hắn còn chưa hạ xuống, bàn tay chỉ mới vừa giơ lên cả người đã ngơ ngẩn, sau đó kết cục của hắn giống hệt như Nguyên Tiếu, đứng ở đó tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Này...

Một màn này khiến đám người tu luyện ở đây vô cùng hả giận, có thể trả thù màn sỉ nhục trước đó.

"Ta biết Phương Minh chắc chắn có thể mà."

"Nói nhảm, Phương Minh đã bước vào Thiên Cấp rồi, những người này cho dù có lợi hại hơn nữa cũng cùng lắm cũng chỉ là Thiên Cấp, làm sao có thể là đối thủ của Phương Minh."

Sắc mặt Nguyên Nhất vô cùng khó coi, tuy rằng hắn đã từng nghe đồn giới tu luyện có một vị thiên tài tuyệt thế tên Phương Minh, đã là cường giả Thiên Cấp, nhưng căn bản là hắn không tin, nào có cường giả Thiên Cấp còn trẻ như vậy, ngay cả tông phái lánh đời như bọn họ cũng không có cường giả Thiên Cấp trẻ tuổi như vậy.

Nhưng bây giờ, tuy rằng hắn còn chưa thấy đối phương bộc phát ra uy áp của cường giả Thiên Cấp, nhưng hắn tuyệt đối có thực lực không kém gì Địa Cấp tầng chín, thực lực này đã vượt quá dự liệu của hắn.

"Còn có hai vị, cùng ra tay đi."

Trên mặt Phương Minh vẫn mang theo dáng tươi cười, đưa mắt nhìn hướng Nguyên Nhất cùng cô gái ở bên cạnh hắn, trong nháy mắt trên mặt Nguyên Nhất có vẻ do dự, dù sao lấy tính cách kiêu ngạo của hắn, kêu hắn liên thủ cùng người khác đối phó một người cùng tuổi sẽ khiến hắn cảm thấy rất mất mặt.

Chẳng qua phần do dự này chỉ kéo dài trong nháy mắt, ngay sau đó Nguyên Nhất đã ra tay, trận đấu này liên quan đến sự tranh đấu trong thế hệ trẻ tuổi giữa giới tu luyện cùng tông phái lánh đời bọn họ, hắn đại biểu cho tông phái lánh đời chứ không phải bản thân hắn, cho nên hắn tuyệt đối không thể thua.

Chương 1059: Nội tình của tông phái lánh đời (2)

Oanh!

Nguyên Nhất cũng đã là Địa Cấp tầng chín, Địa Cấp tầng chín ba mươi lăm tuổi, đã có thể coi là thiên tư trác việt, thực sự có tiền vốn để cuồng vọng, hắn đánh ra một quyền, năng lượng chung quanh đều bị hắn điều động tạo ra quyền phong, khiến đám người vây xem phải nhanh chóng lui về phía sau.

Vậy mà ở trong mắt Phương Minh, một quyền này của Nguyên Nhất căn bản là không đủ xem, Phương Minh cũng không có bất kỳ cử động gì, chỉ lại bước ra một bước đã có thể khiến nắng lượng mà một quyền của Nguyên Nhất dẫn động được biến mất tăm.

"Nếu ba vị đã không muốn ngồi xuống luận đạo, ta đây chỉ có thể mời các ngươi."

Tay phải của Phương Minh nhẹ nhàng vung lên, ba người Nguyên Nhất lập tức cảm giác được một cỗ uy áp không thể địch nổi kéo tới, mà ngay sau đó thân thể của bọn hắn không bị khống chế quỳ ngồi trên mặt đất.

Trong nháy mắt, sắc mặt ba người Nguyên Nhất trở nên trắng bệch, phải quỳ ngồi ở trước mặt nhiều người như vậy thật sự là chuyện vô cùng nhục nhã, nếu có thể bọn hắn tình nguyện bị Phương Minh giết chết, mà không phải dùng phương thức này để nhục nhã.

So sánh với sự phẫn nộ của ba người Nguyên Nhất, một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện lại hoan hô thành tiếng, đây là Phương

Minh, chính là thiên tài chưa từng xuất thế trong giới tu luyện bọn họ, cái gì mà tông phái lánh đời, ở trước mặt vị thiên tài này căn bản là không đủ xem.

"Phương Minh muôn năm!"

Không biết là ai hô to một tiếng, sau đó toàn bộ đám ở đây đồng thời kêu gào, cảnh tượng này giống hệt với đám người hâm mộ trẻ tuổi chạy theo gào tên minh tinh thần tượng khi nhìn thấy thần tượng nhà mình, vô cùng cuồng nhiệt.

Đương nhiên, sở dĩ bọn họ sẽ cuồng nhiệt như thế là vì biểu hiện của Phương Minh thật sự khiến bọn họ cảm thấy quá hả giận, trong thời gian mấy tháng này, đám cường giả trẻ tuổi của tông phái lánh đời thật sự là quá kiêu ngạo, gần như đã đè ép khiến bọn họ không ngẩng đầu được lên.

Thậm chí, có vài vị còn kích động đến mức len lén lau nước mắt.

Vẻ mặt Phương Minh vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt quét về phía cô gái trẻ tuổi cuối cùng.

"Ta... Ta là công chúa của Nguyên tộc, nếu như ngươi dám ra tay với ta, tộc ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nguyên tộc là một chủng tộc cực kỳ cổ xưa, có tin đồn nguồn gốc của chủng tộc này ở thời Thương, là đệ tử đời sau của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực cực kỳ kinh khủng, có thể lấy lực của một bộ tộc mà trở thành một thế lực lớn. Nghe có vẻ khá giống với nhà họ Phương, đều là những gia tộc có nội tình cực kỳ khủng bố.

"Chỉ là ngồi xuống luận đạo mà thôi, có cái gì không tốt."

Phương Minh hướng phía cô gái vẫy vẫy tay, cô gái lập tức không bị khống chế đi thẳng về phía giữa sân, khuôn mặt cô ta trở nên trắng bệch, nếu cô ta quỳ xuống vậy mặt mũi của toàn bộ

Nguyên tộc sẽ hoàn toàn không còn.

"Bắt nạt một số kẻ yếu thì có gì hay, đây là tác phong của người đứng đầu một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện sao?"

Chẳng qua ngay khi cô gái gần tới giữa sân, đột nhiên có một giọng nói truyền ra, ngay sau đó lại có một bóng người xuất hiện ở trước cửa cung này, trong nháy mắt khi bóng người này xuất hiện, lại có hai bóng người khác xuất hiện.

Ba bóng người tản ra uy áp khủng bố, chỉ đứng ở nơi đó đã khiến đám người ở đây cảm thấy hô hấp khó khăn.

Đây là ba vị cường giả Thiên Cấp, hơn nữa nhìn dung mạo cùng huyết khí, tuyệt đối là cường giả Thiên Cấp không quá năm mươi tuổi.

Dưới năm mươi tuổi, đặt trong giới tu luyện đã có thể coi là trẻ tuổi, rất hiển nhiên, đây là ba vị cường giả Thiên Cấp trẻ tuổi tới từ tông phái lánh đời.

Khi Trần Dĩnh thấy ba vị cường giả Thiên Cấp này, khuôn mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, tuy rằng Nguyên Nhất là thiên tài, nhưng nếu chỉ là Nguyên Nhất, làm sao cô ấy có thể cam tâm làm thị nữ cho hắn được, sở dĩ cuối cùng cô ấy có thể nguyện ý trở thành thị nữ là vì cô ấy hiểu rõ một chút nội tình của tông phái lánh đời, tuyệt đối không phải giới tu luyện có thể chống lại.

Ba vị cường giả Thiên Cấp tán ra uy áp, khiến đám người tu luyện trẻ tuổi của giới tu luyện lạnh run, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn về phía ba vị này.

Vì sao tông phái ẩn thế có thể có nhiều cường giả Thiên Cấp tuổi trẻ như vậy, bọn họ không thể nào chấp nhận được một màn này.

Thiên Cấp, đó chính là tồn tại đứng đầu trong giới tu luyện,

toàn bộ giới tu luyện chỉ có một mình Phương Minh đã đột phá tới Thiên Cấp khi còn trẻ, mà cậu cũng được mệnh danh là thiên tài chưa từng xuất thế trong giới tu luyện, lẽ nào giữa giới tu luyện cùng tông phái ẩn thế thật sự có chênh lệch lớn tới như vậy sao?

"Thiếu chủ, xin cứu mạng!"

Thấy ba vị này xuất hiện, Nguyên Tiếu lập tức hô to, bởi vì trong số ba người này có một người là thiếu chủ của Nguyên tộc bọn họ.

"Thật là một đời tuổi trẻ?"

Nghe được giọng nói của Nguyên Tiếu, một số người tu luyện trẻ tuổi của giới tu luyện còn ôm tâm lý may mắn hoàn toàn tuyệt vọng, người ta đã gọi mấy người kia là thiếu chủ, khẳng định tuổi tác của mấy người ấy không phải quá lớn.

Phương hướng Vọng Nguyệt cung, một bóng người xuất hiện, người xuất hiện là một bà lão, ngay khoảnh khắc khi ba người này xuất hiện thì bà lão ấy cũng xuất hiện ở bên cạnh Niệm Dao Băng.

"Cung chủ."

Thấy bà lão này, Niệm Dao Băng cung kính hành lễ.

Nghe thấy những lời Niệm Dao Băng nói, đám người ở đây hơi kinh ngạc nhìn về phía bà lão, cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng có thể tính là người có uy danh hiển hách trong giới tu luyện, là một vị cường giả Thiên Cấp, chỉ có điều ngày bình thường rất ít đi lại trong giới tu luyện, cho dù bà lão có rời khỏi Vọng Nguyệt cung, thì người có thể thấy được cung chủ Vọng Nguyệt cung chính là những cường giả cùng cấp bậc khác.

Cung chủ Vọng Nguyệt cung đầu tiên là đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, nói: "Không hổ là thiên tài chưa từng xuất thế trong giới tu luyện, lão thân còn tưởng rằng mấy lời đồn đãi có

chút khuyếch đại, hôm nay gặp mặt mới biết thì ra là danh bất hư truyền."

"Cung chủ khách khí." Phương Minh cười cười đáp lễ.

Sau khi chào hỏi Phương Minh xong, ánh mắt của cung chủ Vọng Nguyệt cung lại rơi vào trên người ba vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế, một lúc sau mới lạnh lùng nói: "Mấy vị đều đã sống trên trăm năm, lẽ nào còn không thấy ngại mà giả mạo một đời tuổi trẻ sao?"

Xôn xao!

Lời của cung chủ Vọng Nguyệt cung khiến hiện trường một mảnh xôn xao, rõ ràng sinh cơ cùng huyết khí trên người ba cường giả của tông phái ẩn thế này cực kỳ tràn đầy, giống hệt với người trẻ tuổi, làm sao lại biến thành người đã sống mấy trăm năm?

"Thực sự là thủ đoạn đáng sợ, có thể lợi dụng phương pháp đặc thù phong ấn chặt thân thể của các ngươi, tuy rằng sau khi bị phong ấn tốc độ hấp thu năng lượng thiên địa hơi chậm, nhưng cũng có thể bảo vệ sinh cơ không bị trôi đi."

Phương Minh nghe nói như thế lại thấy giật mình, bởi vì cậu nghĩ đến một loại thuật pháp đã được ghi lại bên trong truyền thừa Vu Sư: Phong Năng Thuật.

Phong Năng Thuật là thuật phong ấn con người cùng năng lượng thiên địa, làm thế có thể bảo vệ sinh cơ của người bị phong ấn không bị tiêu tán, bởi vì phong ấn này có thể qua mắt cả thiên đạo.

Đương nhiên, muốn thi triển Phong Năng Thuật, tất phải là cường giả có cảnh giới thiên vương trở nên, hơn nữa còn cần rất nhiều yêu cầu khác, ngoại trừ phải có hoàn cảnh thích hợp còn cần có bảo bối có ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần.

Tỷ như loại bảo vật giống Long Tinh chẳng hạn, nhưng một viên Long Tinh to bằng đầu nắm tay cũng chỉ có thể duy trì thời gian không tới mười năm, bởi vì người ở trong phong ấn bị ngăn cách sinh cơ, mà dựa theo lời của cung chủ Vọng Nguyệt cung, những người này đã được phong ấn trên trăm năm, đương nhiên có thể nói số lượng bảo vật bị hao tổn để duy trì phong ấn đã là một con số khổng lồ.

Loại Phong Năng Thuật này chỉ được sử dụng trong một số trường hợp vô cùng đặc biệt, mượn Phương Minh đến nói, thời đại này Phương Minh đã là vô địch trong một đời tuổi trẻ, một người độc chiếm nhiều khí vận như vậy, căn bản là những thiên tài khác không có cơ hội xuất đầu, có đôi khi con đường tu luyện chỉ tranh đệ nhất.

Chương 1060: Hiện tại đủ tư cách chưa?

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, những lời này cũng được áp dụng trên con đường tu luyện, khi có một vị cường giả chí tôn quật khởi đồng thời cũng sẽ có thi hài cùng sự tiếc nuối của những thiên tài cùng thời đại khác.

Cho nên, vì không để thiên tài tuyệt thế của gia tộc bị hủy diệt, những gia tộc có năng lực sẽ sử dụng Phong Năng Thuật, phong ấn mấy thiên tài tuyệt thế đó lại, chẳng qua trong thời gian trăm năm gần đây, không có thế lực tu luyện nào làm như vậy nữa, bởi vì chi phí quá cao.

Ngoại trừ nguyên nhân này ra còn có một nguyên nhân khác, đó chính là thời cơ không đúng.

Sở dĩ những tông phái lánh đời này sẽ lánh đời, thậm chí tình nguyện nhượng lại một số động thiên phúc địa, không phải là vì cảm thấy thời gian chưa tới sao, thời đại hoàng kim thịnh thế chân chính còn chưa đã tới, mà bây giờ thời đại vàng son trong lòng bọn họ đã đến gần, cũng đã đến lúc thức tỉnh những thiên tài tuyệt thế đang bị phong ấn trong tộc bọn họ, để những người ấy tranh bá trong thời đại vàng son này.

Loại người này, dù có nói bọn họ sống trên trăm năm cũng không sai, mà nói bọn họ chỉ mới hơn mười tuổi cũng không có vấn đề, còn phải xem bản thân phải tìm hiểu từ đâu.

"Thì ra là dựa vào phương thức này, kể ra thì cũng có thể tính là một đời tuổi trẻ."

"Thủ đoạn ăn gian như vậy, không nghĩ tới tông phái ẩn thế lại vô sỉ tới thế."

Một đời tuổi trẻ trong giới tu luyện xì xào bàn tán, mặc dù bọn họ không dám lớn tiếng nghị luận, nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, hành vi này của tông phái ẩn thế chính là đang chơi xấu.

"Bọn ta chỉ mới bốn mươi, làm gì có giả mạo? Chỉ có điều thời cơ chưa tới nên mới lựa chọn phong ấn chính mình, hiện tại thời đại vàng son đã tới, tự nhiên phải đoạt lại những thứ vốn thuộc về chúng ta."

Vị thiếu chủ Nguyên tộc kia cười lạnh liên tục, uy áp mạnh mẽ lan ra, cuối cùng trực tiếp tập trung ở trên người Phương Minh.

"Người đứng đầu trong một đời tuổi trẻ giới tu luyện sao? Cái danh hiệu này ngươi còn chưa đủ tư cách nhận."

Vẻ mặt Phương Minh không chút thay đổi, cười cười trả lời: "Cho dù là giới tu luyện hay là tông phái ẩn thế các ngươi cũng đều có cùng nguồn gốc, hiện tại thế giới đang náo động, chúng ta cần gì phải nội đấu."

Thật ra, Phương Minh cũng không có hảo cảm gì đối với tông phái ẩn thế, nhưng cậu cũng không muốn ra tay với tông phái ẩn thế, sau khi cậu biết được bí mật của thế giới này, lại biết còn có dị tộc đang nhìn chằm chằm, Phương Minh càng dành nhiều tâm tư để suy nghĩ phương pháp đối mặt với đại kiếp nạn do dị tộc mang tới hơn.

"Con đường tu luyện là cường giả vi tôn, không nên hòa bình, nếu giới tu luyện các ngươi muốn hòa bình thì mau nhường lại động thiên phúc địa, sau đó thần phục môn phái lánh đời chúng ta." Một vị cường giả Thiên Cấp khác hừ lạnh nói.

Con ngươi của Phương Minh ngưng lại, hỏi: "Không còn gì để

bàn sao?"

"Si tâm vọng tưởng."

"Đã như vậy, lão thân cũng muốn biết một chút xem tông phái ẩn thế có khác biệt gì."

Cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, mấy tên này nói muốn thu đệ tử nhà mình làm thị nữ chỉ là cái cớ mà thôi, mục tiêu chân chính của bọn hắn còn không phải là Vọng Nguyệt cung của bà sao, muốn mượn cơ hội này ra tay với Vọng Nguyệt cung, đồng thời đả kích sĩ khí của giới tu luyện, nếu không vì sao ba vị cường giả Thiên Cấp này lại xuất hiện nhanh như vậy?

"Hà tất phải phiền phức cung chủ, chẳng qua chỉ là màn luận bàn giữa tiểu bối, cung chủ ở một bên kiên trì quan chiến là tốt rồi."

Chẳng qua Phương Minh lại mở miệng ngăn cản cung chủ Vọng Nguyệt cung, bởi nếu cung chủ Vọng Nguyệt cung động thủ, đồng nghĩa với người của thế hệ trước đã ra tay, mà tông phái ẩn thế chỉ chờ một cơ hội như vậy, đến lúc đó, giới tu luyện sẽ phải khai chiến toàn diện với tông phái ẩn thế.

Phương Minh đưa mắt nhìn về phía ba người thiếu chủ Nguyên tộc, nụ cười trên mặt biến mất, thay đổi dáng dấp ôn hòa khi trước, từ tốn nói: "Các ngươi đã nói giới tu luyện không đủ tư cách, vậy các ngươi cùng lên đi."

Hí!

Phương Minh vừa nói những lời này ra khỏi miệng, ở đây một mảnh yên lặng, đông đảo người trẻ tuổi trong giới tu luyện dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phương Minh, tuy rằng bọn họ cảm thấy lời của Phương Minh rất khí phách, nhưng lúc này không phải lúc để qua loa.

Đối diện cậu là ba vị cường giả Thiên Cấp, là cường giả cùng cấp bậc với cậu đấy.

"Ta cảm thấy Phương Minh chỉ nói mạnh miệng thôi, đương nhiên đám người kia xấu hổ không dám xông lên cùng một lúc đâu." Có người âm thầm suy đoán dụng ý trong lời nói của Phương Minh.

Nghe được lời nói của Phương Minh, trên mặt ba vị cường giả Thiên Cấp kia thực sự lộ ra vẻ giận dữ, Phương Minh nói lời này rõ ràng là đang khinh thường bọn họ, ngay sau đó nguyên một đám giận quá thành cười đứng lên.

"Đối phó ngươi, còn không cần ba người chúng ta đồng loạt ra tay."

Oanh!

Thiếu chủ Nguyên tộc xuất thủ trước, trong tay xuất hiện một thanh trường mâu, quang mang chớp lóe, sát khí lăng liệt, toàn bộ năng lượng hội thụ quanh thân, trực tiếp quét thẳng về phía Phương Minh.

Phương Minh đấm ra một đấm, không có bất kỳ xinh đẹp gì, thậm chí ngay cả một tia năng lượng giao động đều không cảm thấy được, nhưng lại có thể trực tiếp đánh gãy trường mâu này, đồng thời tay trái còn đấm ra một đám bao trùm hai người còn lại vào cùng tấn công.

Sau khi nói đối phương cùng tiến lên, lúc này Phương Minh dùng hành động thực tế để chứng minh lời nói của mình.

Tất cả người ở đây hít vào một ngụm khí lạnh, mà hai vị cường giả Thiên Cấp kia thì lại giận dữ, đến lúc này đương nhiên bọn họ không thể không ra tay, thần thông pháp tắc của hai người đánh ra, liên thủ cùng thiếu chủ Nguyên tộc, ba đạo năng lượng

pháp tắc hội tụ thành một đạo gió xoáy đánh về phía Phương Minh.

Oanh!

Phương Minh vẫn chỉ đánh ra một quyền, tại thời khắc này pháp tắc Thời gian cũng được thi triển ra, trực tiếp bao phủ ba người kia vào trong lĩnh vực Thời gian của cậu.

Cờ-rắc!

Ở trong mắt người ngoài, chỉ thấy thiếu chủ Nguyên tộc trực tiếp bị một đấm của Phương Minh đánh xuyên ngực, cả người nhanh chóng uể oải, máu me tung tóe té bay ra ngoài, mà hai vị khác cũng không khá hơn bao nhiêu.

Bên ngoài nắm đấm của Phương Minh có vô số ánh sao lấp lánh, mà dưới con mắt của người ngoài dường như những ánh sao này không có năng lượng gì, thế nhưng ở trong mắt hai vị cường giả Thiên Cấp kia, ánh sao này cực kỳ kinh khủng, chỉ cần bị nhiễm phải một chút, ngay cả lực lượng pháp tắc cũng không thể bảo vệ bọn họ được.

Bang bang!

Trên người hai người này có vô số lỗ hổng, chảy máu không ngừng.

Không tới mười hiệp, ba vị cường giả Thiên Cấp đã bị đánh bại, một màn trước mắt rung động tất cả mọi người ở đây.

"Này..."

Trên mặt cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng hiện lên vẻ không thể tin được, không ngờ vị thiên tài nhà họ Phương này lại đã thành trường đến bước ấy, sợ rằng dưới thiên vương không có ai là đối thủ của cậu nữa.

Nhưng cường giả thiên vương, coi như là tông phái ẩn thế có nhiều Phong Năng Thuật hơn nữa cũng không có khả năng phong ấn ra một vị cường giả thiên vương, trong thế hệ trẻ, Phương Minh là vô địch chân chính.

"Hiện tại, ta nghĩ chắc ra đã có tư cách này."

Phương Minh một thân áo trắng như tuyết, lại khôi phục khí tức phiêu miểu xuất trần, nếu không phải ba vị cường giả Thiên Cấp bị thương ngay trước mắt bọn họ, có ai có thể nghĩ đến cậu chỉ dùng thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể đánh bại cường giả Thiên Cấp.

Ngôn ngữ rất bình thản, nhưng Nguyên Nhất cùng đám người Nguyên Tiếu lại kinh hoảng, đến hiện tại bọn hắn mới biết mình cùng đối phương có chênh lệch lớn tới cỡ nào.

Đám người thiếu chủ Nguyên tộc không nói một lời, mà đúng vào lúc này, tất cả mọi người ở đây đột nhiên cảm thụ được bầu không khí ngột ngạt, bởi vì không biết lúc nào, lại có một vị cường giả Thiên Cấp xuất hiện.

Một vị, hai vị, ba vị...

Liên tiếp chín vị, mỗi một vị đều có dáng dấp trẻ tuổi, nói cách khác, tông phái ẩn thế lại có chín vị cường giả Thiên Cấp phủ xuống.

Chương 1061: Cường giả thiên vương xuất hiện

Chín vị cường giả Thiên Cấp phủ xuống!

Lực lượng pháp tắc tràn ngập khiến đám người trẻ tuổi của giới tu luyện gần như phải hít thở không thông, cỗ uy áp này căn bản không phải thứ mà bọn họ có thể thừa nhận.

Sắc mặt của cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng trở nên cực kỳ khó coi, tông phái ẩn thế đã sớm có chuẩn bị, bọn họ làm vậy là cố ý lấy Vọng Nguyệt cung làm mục tiêu, hoàn toàn khai chiến với giới tu luyện.

"Xem ra, tông phái ẩn thế các ngươi không có ý định ngồi xuống đàm đạo rồi." Phương Minh nhìn chín vị này, khe khẽ thở dài nói.

"Đàm đạo cái gì, dù muốn đàm đạo cũng phải có thực lực tương ứng, thực lực của giới tu luyện các ngươi còn chẳng chịu nổi một kích của chúng ta, dựa vào cái gì mà đòi đàm đạo với chúng ta? Các ngươi chỉ có một sự lựa chọn duy nhất chính là thần phục tông phái ẩn thế ta, làm vậy còn có thể tìm được một con đường sống, nếu không kết cục của các ngươi sẽ giống hệt đám người nhà họ Trần kia."

Một vị cường giả Thiên Cấp cười lạnh mở miệng, mà hắn nhắc tới nhà họ Trần khiến sắc mặt Trần Dĩnh buồn bã, sở dĩ cô ấy phải đồng ý làm thị nữ cho Nguyên Nhất, một nguyên nhân rất lớn là vì gia tộc đã tạo áp lực với cô ấy.

Gia tộc, đã âm thầm thần phục Nguyên tộc, bởi vì ở trong mắt

cao tầng của gia tộc, giới tu luyện tuyệt đối không phải đối thủ của tông phái ẩn thế, nếu nhà họ Trần muốn giữ nguyên địa vị chỉ còn cách đầu nhập vào tông phái ẩn thế, mà Nguyên tộc với tư cách là một thế lực lớn trong các tông phái ẩn thế, chính là đối tượng tốt để bọn họ đầu hàng.

"Các hạ không khỏi quá kiêu ngạo, cho dù thế lực của tông phái ẩn thế các ngươi không kém, nhưng giới tu luyện ta cũng không phải quả hồng mềm để các ngươi tùy ý bóp nát, nếu thật sự đánh nhau ai thắng ai bại còn chưa biết được."

Cung chủ Vọng Nguyệt cung mở miệng, chẳng qua lời nói của bà ấy lại khiến chín người kia cười nhạt.

"Thực sự là không tự biết mình, lần này tông phái ẩn thế ta ra tay với Vọng Nguyệt cung ngươi, các ngươi thật sự cho rằng giới tu luyện không ai nhận được tin tức gì sao? Nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung đều biết tin tức, nhưng đến bây giờ vẫn không có ai xuất hiện, nguyên nhân vì sao chẳng lẽ ngươi còn không biết rõ ư?"

Một vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế cười lạnh, mà những lời hắn nói ra lại khiến đám người tu luyện ở đây thất vọng đau khổ, nếu điều đó là sự thật, vậy nó đã nói rõ một vấn đề, với tư cách là môn phái gia tộc lớn số một số hai trong giới tu luyện, nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung không muốn đơn giản khai chiến với tông phái ẩn thế, bọn họ lựa chọn bo bo giữ mình.

Ngay cả nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung cũng như vậy, những thế lực khác còn dám phản kháng tông phái ẩn thế sao?

Trong lúc nhất thời, tâm tình tuyệt vọng lại một lần nữa lan tràn trong lòng rất nhiều người tu luyện.

Cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng sửng sốt một chút, nhưng

ngay sau đó lại cả giận nói: "Đừng vội châm ngòi chia rẽ, cho dù chỉ có Vọng Nguyệt cung ta cũng không có khả năng khuất phục tông phái ẩn thế các ngươi, lão thân thân làm cung chủ Vọng Nguyệt cung, không dám làm ra chuyện hổ thẹn khiến bản thân không dám nhìn mặt tổ sư mình."

"Cho ngươi thể diện mà ngươi không cần, đã như vậy, vậy Vọng Nguyệt cung cũng không cần phải tồn tại nữa." Một vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế hừ lạnh một tiếng nói.

"Khụ khụ, ta nghĩ có phải các vị đã tính sai một chuyện rồi không? Không phải các ngươi nói giới tu luyện của ta không đủ tư cách để đàm đạo với các ngươi sao, tại sao lại liên quan tới Vọng Nguyệt cung rồi?"

Phương Minh mở miệng, mà nghe được lời nói của Phương Minh, tất cả chín vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế đồng loạt ngơ ngẩn, hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới lúc này Phương Minh còn có thể nhúng tay.

"Ngươi dám đứng ra thay mặt cho nhà họ Phương sao?"

Dưới cái nhìn của tông phái ẩn thế, rõ ràng nhà họ Phương đã lựa chọn bo bo giữ mình, như vậy thân làm đệ tử nhà họ Phương, sau khi bọn hắn nói ra chuyện muốn diệt Vọng Nguyệt cung, hẳn là Phương Minh phải giữ im lặng bàn quan mới đúng.

"Thay mặt hay không thì có gì khác nhau đâu? Hôm nay là thịnh hội của đám người trẻ tuổi chúng ta, vậy dĩ nhiên phải do một đời trẻ tuổi chúng ta trao đổi kinh nghiệm với nhau một chút." Phương Minh không thèm để ý chút nào đáp.

"Rất tốt, xem ra chuyện đánh bại đám người Nguyên Hạo đã khiến ngươi không coi ai ra gì, đã như vậy, vậy phải xem cuối cùng ngươi có tư cách giao lưu hay không."

Chín vị cường giả Thiên Cấp cùng liếc mắt nhìn nhau một [image]cái, sau một khắc, cả chín người đồng thời ra tay.

Chín đạo thiên địa pháp tắc hóa thành chín đạo lốc xoáy bão táp cuốn hết về phía Phương Minh, ngay lập tức vây Phương Minh vào bên trong.

Lấy chín đánh một, thế nhưng chín vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế này không do dự một chút nào, mà tuy rằng đám người tu luyện ở đây rất phẫn nộ thế nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, bởi vì bọn họ còn đang đắm chìm trong cảm giác trái tim băng giá.

Ngay cả nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung cũng đều chỉ bo bo giữ mình, nếu như lúc này bọn họ biểu hiện thái độ bất mãn, bị đối phương bắt được, không biết đến lúc đó có liên lụy tông môn cùng gia tộc của mình hay không?

Cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng muốn ra tay, nhưng cuối cùng bà ấy quyết định không có ra tay, bởi vì có chín vị cường giả Thiên Cấp liên hợp ra tay, cho dù bà có muốn ngăn cản cũng không có tác dụng gì, căn bản là không giúp được gì, hiện tại chỉ có thể hi vọng Phương Minh chống đỡ được đám người này.

Đúng vậy, chỉ là có thể chống đỡ được mà thôi.

Ở trong mắt cung chủ Vọng Nguyệt cung, cho dù Phương Minh có thiên tài hơn nữa, nhưng đối mặt với công kích của chín vị cường giả Thiên Cấp, có thể mạnh mẽ chống đỡ được đã rất không tồi rồi, mà hiển nhiên đám người của tông phái ẩn thế cũng định lấy Phương Minh ra lập uy, chuẩn bị một kích đánh bại Phương Minh.

Trong gió lốc pháp tắc, Tinh Thần Đồ chậm rãi xuất hiện sau lưng Phương Minh, mà theo Tinh Thần Đồ xuất hiện, ngôi sao bên trong xoay tròn, những cơn lốc pháp tắc kia sôi nổi bị hút vào bên

trong Tinh Thần Đồ, bắt đầu tàn sát bừa bãi bên trong Tinh Thần Đồ, nhưng cùng lúc đó uy lực của cơn lốc pháp tắc cũng bị Tinh Thần Đồ chậm rãi ma diệt.

Cho nên khi cơn lốc được hình thành từ chín đạo pháp tắc biến mất, mọi người thấy Phương Minh bình yên vô sự đứng tại chỗ, lại thấy Tinh Thần Đồ xuất hiện sau lưng Phương Minh, đám người ở đây đều bị chấn kinh.

Trên mặt của chín vị cường giả Thiên Cấp kia cũng hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, chín người bọn họ liên thủ đánh ra một kích lại vẫn không thể làm gì được đối phương?

"Đó là bảo vật gì vậy?"

Chú ý tới Tinh Thần Đồ sau lưng Phương Minh, không ngờ mấy vị cường giả Thiên Cấp lại phát hiện trong lòng mình hình thành một loại cảm giác run rẩy, Tinh Thần Đồ kia mang tới cho bọn hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

"Hiện tại hẳn là đến phiên ta đúng không?"

Phương Minh nhìn chín vị cường giả Thiên Cấp này, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, sau một khắc, bóng người lại biến mất tại chỗ, mà lúc này Tinh Thần Đồ sau lưng cậu cũng mạnh mẽ mở rộng, bao phủ chín vị này cường giả Thiên Cấp này vào trong.

Chín vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế cũng không né tránh, tuy rằng bọn họ có chút kiêng kỵ Tinh Thần Đồ này, nhưng đã lấy chín đánh một, nếu bọn họ còn tránh né đồng nghĩa với tông phái ẩn thế không còn sót lại chút mặt mũi gì.

Oanh!

Chín người trực tiếp đánh về phía Tinh Thần Đồ, năng lượng pháp tắc khủng bố tràn ngập, Tinh Thần Đồ lắc lư vài cái nhưng vẫn không tan rã, cuối cùng bao phủ chín người này vào bên trong.

Bóng dáng Phương Minh cũng xuất hiện ở bên trong Tinh Thần Đồ, đánh tới chín vị cường giả Thiên Cấp này.

Trong Tinh Thần Đồ, vô số ngôi sao bị đánh nổ, song phương ai cũng không nương tay, máu me tung tóe, đến sau này, không gian trong Tinh Thần Đồ biến thành một mảnh hỗn độn, người ở phía ngoài chỉ có thể thấy Tinh Thần Đồ không ngừng rung động, phảng phất như không thể chịu nổi năng lượng pháp tắc cuồng bạo ở bên trong.

Đám người Nguyên Nhất cũng đã đứng lên nhìn Tinh Thần Đồ, lúc này sắc mặt bọn họ hoàn toàn trắng bệch, đến bây giờ bọn họ mới biết được lúc trước bản thân đã vô tri tới mức nào, có thể còn sống thật là quá may mắn.

Đối mặt với chín vị cường giả Thiên Cấp vây công nhưng Phương Minh vẫn có thể kiên trì nổi, tuy rằng bọn họ không biết tình huống chiến cuộc nhưng có thể khẳng định một điểm, bên trong tuyệt đối là một hồi ác chiến, đối mặt với một người trâu bò như vậy không ngờ lúc trước bọn họ lại có can đảm ra tay, thật đúng là người không biết thì không sợ.

Trong Tinh Thần Đồ, Phương Minh toàn lực thi triển pháp tắc Thời gian, đồng thời pháp tắc Phong Vũ cũng nương theo, cả người như thể chiến thần, đối mặt với chín vị cường giả Thiên Cấp vây công mà cậu không hề nằm ở thế hạ phong.

Ngược lại chín vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế lại càng đánh càng kinh hãi, cho dù là bất kỳ ai trong số bọn họ, chỉ cần giao thủ va chạm với Phương Minh chắc chắn sẽ bị thương, nếu không có đồng bạn cứu viện kịp thời rất có thể đã bị Phương Minh tươi sống chém chết.

"Dao Băng, trước đây vi sư vẫn luôn cảm thấy hành động của con có chút lẫn lộn đầu đuôi, nhưng hiện tại xem ra, là ánh mắt của vì sư thiển cận."

Vọng Nguyệt cung nhìn Tinh Thần Đồ, sau đó lại quay qua cảm khái với Niệm Dao Băng bên cạnh một câu.

Ở trong lòng cung chủ Vọng Nguyệt cung, tính cách mạnh vì gạo, bạo vì tiền của đệ tử mình thật không phải là chuyện tốt, dù sao giới tu luyện cũng là nơi lấy thực lực vi tôn, dựa vào việc lung lạc người khác nói cho cùng vẫn không phải biện pháp tốt, cho nên đối với hành động của đệ tử mình, trong lòng bà ấy vẫn hơi bất mãn.

Nhưng lúc này bà ấy lại cảm thấy vô cùng may mắn vì đệ tử mình có một đoạn lương duyên với Phương Minh, nếu không nhờ vào đoạn lương duyên ấy, sợ rằng lúc này Vọng Nguyệt cung đã không thể giữ được. Nói cho cùng thì, tông phái ẩn thế trước sau xuất hiện mười ba vị cường giả Thiên Cấp, lực lượng này căn bản không phải Vọng Nguyệt cung có thể ngăn cản.

Oanh!

Ở bên trong Tinh Thần Đồ, Phương Minh đánh một chưởng lên người một vị cường giả Thiên Cấp, một chưởng này trực tiếp đánh nát nửa người vị cường giả Thiên Cấp ấy, máu me đầm đìa.

Tám vị khác nhìn thấy một màn như vậy vội vã ra tay cứu viện, chẳng qua lúc này trong Tinh Thần Đồ đột nhiên xuất hiện hàng nghìn hàng vạn ngôi sao, hàng nghìn hàng vạn ngôi sao này hóa thành mưa sao băng, trực tiếp rơi xuống người tám vị khác, khiến bọn họ không phải cấp tốc ngăn chặn, thân mình còn lo chưa xong, căn bản không kịp ra tay cứu viện.

Một vị cường giả Thiên Cấp đã ngã xuống như thế, mưa máu trên người hắn trực tiếp bị Tinh Thần Đồ hấp thu.

"Rút lui!"

Thấy một đồng bạn đã ngã xuống, sắc mặt tám người còn lại

biến hóa một chút, trong lòng nảy sinh thoái ý muốn rời khỏi Tinh Thần Đồ này.

Chỉ là, làm sao Phương Minh có thể để cho bọn hắn rời khỏi dễ dàng như vậy, sau khi đánh chết một vị cường giả Thiên Cấp lập tức nhằm vào vị thứ hai, từng quyền mang theo ý sát phạt.

Rầm rầm rầm!

Trong Tinh Thần Đồ, sáu vị cường giả Thiên Cấp còn lại cuối cùng không cách nào bình tĩnh được nữa, bởi vì bọn họ phát hiện căn bản là bọn họ không thể nào thoát khỏi Tinh Thần Đồ này được, Tinh Thần Đồ này càng giống như một trận pháp, nếu muốn ra ngoài chỉ có một biện pháp là hủy diệt mắt trận của trận pháp này.

Mà rất hiển nhiên, mắt trận này chính là bản thân Phương Minh, lúc trước chín người bọn họ liên thủ còn không phải là đối thủ của đối phương, lúc này đã có ba vị bỏ mạng, bọn họ càng không thể nào là đối thủ của Phương Minh.

Lẽ nào chỉ có thể ngồi yên chờ chết?

Sáu vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế cực kỳ không cam lòng, mà vào đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay lớn xuất hiện trên bầu trời bên ngoài Tinh Thần Đồ, bàn tay này trực tiếp hạ xuống Tinh Thần Đồ.

Trong nháy mắt khi bàn tay lớn xuất hiện, một luồng uy áp khủng bố không gì sánh được lập tức truyền tới, trên mặt cung chủ Vọng Nguyệt cung lộ ra vẻ sợ hãi, bà có thể cảm thụ được, đây là uy áp của cường giả thiên vương.

Chỉ là, vì sao một vị cường giả thiên vương lại đột nhiên ra tay?

Dưới bàn tay to kia Tinh Thần Đồ trực tiếp tan vỡ, mọi người

thấy được sáu bóng người chật vật chạy trốn ra ngoài, chính là sáu vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế, mà cùng lúc đó bóng dáng Phương Minh cũng xuất hiện, khóe miệng cậu tràn đầy tơ máu, đưa mắt nhìn hướng bầu trời.

Thấy một màn như vậy, cuối cùng cung chủ Vọng Nguyệt cung cũng hiểu, vì sao vị cường giả thiên vương kia lại có thể không để ý đến thân phận mà ra tay.

Chương 1062: Dùng hết lá bài tẩy

Chín vị cường giả Thiên Cấp đều thất bại.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều biết vì sao bàn tay lớn của một vị cường giả thiên vương lại đột nhiên xuất hiện, nếu như vị cường giả thiên vương này không ra tay, phỏng chừng chín vị cường giả Thiên Cấp kia đều sẽ chết hết.

Không thấy chỉ có sáu vị trốn ra được ấy ư, hơn nữa còn chật vật không chịu nổi như vậy, trong đó còn có một vị mặt đã bị gọt mất phân nửa.

"Làm càn!"

Một tiếng hét như sấm vang lên, ngay sau đó mọi người lập tức phát hiện có một lão già xuất hiện ở đây, trên người lão ta có rất nhiều đạo lực lượng pháp tắc quanh quẩn, chính là vị cường giả thiên vương đã ra tay lúc trước.

Ở đây một mảnh im lặng, một ánh mắt của cường giả Thiên Cấp đã có thể giết chết bọn họ, chớ nói chi là cường giả thiên vương.

Một tiếng làm càn này là cố ý nói Phương Minh.

Sắc mặt Phương Minh lại tái nhợt thêm một phần, nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào, ngược lại cậu chỉ cười lạnh nói: "Thế nào, tông phái ẩn thế lại không thể thua nổi như thế ư? Nhỏ không được thì già đến sao?"

Nghe được lời của Phương Minh, đám người ở đây đều lau mồ

hôi thay cậu, mặc dù Phương Minh đã triển lộ ra thực lực phi phàm, nhưng nói cho cùng cậu vẫn chưa bước vào cảnh giới thiên vương, dám nói với một vị cường giả thiên vương như thế, nếu không may chọc đối phương giận dữ đột ngột ra tay, ở đây không ai có thể cứu cậu được.

Ông lão cũng không trả lời, thứ nhất là vì vấn đề này quá khó trả lời, bởi quả thật một đời trẻ tuổi của tông phái ẩn thế đều đã thất bại, một nguyên nhân còn lại là vì hắn khinh thường, hắn đường đường là cường giả thiên vương không cần phải giải thích với một cường giả Thiên Cấp, cho dù hắn có ra tay giết Phương Minh cũng không có ai dám nói gì.

Oanh!

Ông lão giơ bàn tay lớn lên, trực tiếp vỗ về phía Phương Minh, chẳng qua còn không đợi bàn tay này rơi xuống trên người Phương Minh, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một bàn tay lớn khác, hai bàn tay lớn va chạm, ông lão lui về phía sau một bước.

"Phương Minh là đệ tử nhà họ Phương ta, các hạ tùy ý ra tay, chẳng lẽ cho rằng nhà họ Phương ta dễ bắt nạt lắm sao?"

Bên cạnh Phương Minh cũng có một ông lão xuất hiện, thấy ông lão này, Phương Minh sửng sốt một chút, ngay sau đó hành lễ nói: "Bái kiến lão tổ."

Người tới chính là lão tổ nhà họ Phương.

Trên thực tế, sở dĩ Phương Minh có thể đối mặt với cường giả thiên vương vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh, không phải là vì cậu biết lão tổ nhà mình sẽ xuất hiện, mà là vì cậu còn một cọng tóc cuối cùng của sư phụ mình, cho dù là cường giả thiên vương thì thế nào? Chọc tới cậu cậu sẽ trực tiếp dùng sợi tóc cuối cùng của sư phụ..

"Lão tổ nhà họ Phương? Đã sớm nghe nói nhà họ Phương có một lão tổ tọa trấn, là cường giả cấp bậc thiên vương, chỉ là trước đây ta còn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới nhà họ Phương thật sự có lão tổ."

"Nói nhảm, có thể yên ổn ngồi vững vị trí gia tộc lớn nhất giới tu luyện, làm sao có thể không có cường giả thiên vương tọa trấn, trưởng lão của chúng ta đã từng nói, không chỉ có nhà họ Phương mà Tông Thánh cung cũng có, dường như tất cả môn phái lớn trước năm đều có một vị cường giả cấp bậc thiên vương."

"Nhà họ Phương muốn nhúng tay vào vấn đề này, chẳng lẽ định toàn diện khai chiến với tông phái ẩn thế sao?"

"Toàn diện khai chiến? Nếu ngươi đã muốn nghĩ như vậy, vậy cũng không phải là không thể."

Lão tổ nhà họ Phương cực kỳ khí phách, mà sau khi nghe thấy những lời hắn nói, cường giả thiên vương của tông phái ẩn thế ngược lại có chút im lặng, bởi vì thái độ của lão tổ nhà họ Phương đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tông phái ẩn thế đã từng thảo luận nội bộ, dưới cái nhìn của bọn họ, chắc chắn giới tu luyện không dám toàn diện khai chiến với bọn họ, cho nên việc bọn họ cần phải làm chính là lần lượt xâm chiếm loại bỏ từng thế lực lớn một trong giới tu luyện, tuy đạo lý môi hở răng lạnh này ai cũng hiểu, nhưng đa số người vẫn sẽ lựa chọn tự quét tuyết trước cửa nhà mình.

Mà trên thực tế các thế lực lớn trước mười trong giới tu luyện cũng thực sự làm như thế, đối mặt với sự xâm lấn của tông phái ẩn thế bọn họ, chỉ cần không xâm phạm đến lợi ích của bọn họ, bọn họ đều lựa chọn ẩn nhẫn.

Lão già này cũng không biết, sở dĩ lão tổ nhà họ Phương có thái độ kiên quyết như vậy, ngoại trừ vì lão tổ biết rõ sớm muộn gì

nhà họ Phương cũng phải chiến một trận với tông phái ẩn thế, còn vì một nguyên nhân khác chính là lão ta đã động tới Phương Minh.

Ở trong mắt lão tổ nhà họ Phương, nhà họ Phương có thể suy bại, thậm chí có thể nhường ra vị trí gia tộc đứng đầu, nhưng Phương Minh tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì, bởi vì Phương Minh mới là hi vọng của nhà họ Phương, không chỉ là hi vọng giữ gìn địa vị của nhà họ Phương, mà cậu còn là hi vọng có thể đưa nhà họ Phương lên một tầm cao mới.

Tông phái ẩn thế xuống tay với Phương Minh, đã đụng chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

"Tốt, nhà họ Phương rất tốt, lão phu ngược lại phải nhìn xem nhà họ Phương ngươi có bản lãnh này hay không."

Dột nhiên lão già của tông phái ẩn thế cười lạnh một tiếng, sau đó quát lên: "Các vị đạo hữu đều hiện thân đi."

Nghe thấy những lời ông lão nói, người ở đây đều sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó khi bọn hắn nhìn thấy năm sáu bóng người như ẩn như hiện trên bầu trời, nguyên một đám cảm thấy tê cả da đầu.

Sáu vị cường giả thiên vương, này... lực lượng này đã đủ để quét ngang toàn bộ giới tu luyện rồi.

"Lão tổ."

Phương Minh nhìn về phía lão tổ nhà họ Phương, vẻ mặt lão tổ nhà họ Phương ngược lại không chút thay đổi, dường như đã dự liệu được loại tình huống này, chỉ nhìn về phía bầu trời thốt lên một câu: "Nếu người ta đã dự liệu tới vậy rồi, chúng ta cũng nên biểu diễn một chút."

Theo giọng nói của lão tổ nhà họ Phương truyền ra, ở một bên khác trên bầu trời cũng có mấy bóng người hiện lên, là bốn vị

cường giả thiên vương hiện thân, đây là bốn vị cường giả thiên vương trong giới tu luyện, chỉ có một vị còn chưa tới chính là vị lão tổ của Tông Thánh cung.

"Lấy sáu đánh bốn, các ngươi không có bất kỳ phần thắng nào."

"Đúng không, chẳng qua lão phu cảm thấy tay chân lẩm cẩm của lão phu vẫn có thể quấn quít lấy một hai người, ít nhiều gì muốn lôi kéo một người làm đệm lưng cũng vẫn không phải chuyện khó khăn." Lão tổ nhà họ Phương không thèm để ý chút nào, cười ha hả đáp.

"Đều đã tay chân lẩm cẩm còn không ở lại trong tộc dưỡng lão, dám chạy đến nơi này, cẩn thận cái mạng già khọm ấy không được chôn cất đàng hoàng."

Lão tổ nhà họ Phương cùng lão già kia đối chọi gay gắt, sau một khắc bóng dáng hai người đồng thời biến mất tại chỗ, xuất hiện trên bầu trời, đã tới cảnh giới này, nếu bọn họ chiến đấu trước cửa Vọng Nguyệt cung sợ rằng toàn bộ Vọng Nguyệt cung sẽ bị san bằng.

Trên bầu trời, mấy vị cường giả thiên vương trực tiếp đánh lại một chỗ, mà quả thật lão tổ nhà họ Phương có thể lấy một chọi hai, một mình đánh với hai vị cường giả thiên vương của tông phái ẩn thế, mấu chốt nhất là còn không rơi vào thế hạ phong.

Cường giả thiên vương cũng có phân chia mạnh yếu.

Ở trước cửa Vọng Nguyệt cung, Phương Minh nhìn chằm chằm mấy vị cường giả Thiên Cấp trước mắt, nếu giới tu luyện cùng tông phái ẩn thế đã triệt để khai chiến, vậy cậu cũng không cần phải lưu tình.

"Phía trên đang so tài, chúng ta cũng nên tiếp tục thôi."

Trong mắt Phương Minh có sát khí, nhìn sáu vị cường giả Thiên Cấp này, mà sau khi sáu vị cường giả Thiên Cấp này nghe thấy những lời Phương Minh nói, trong nháy mắt vẻ mặt thay đổi, bọn họ không nghĩ tới lúc này Phương Minh còn có tâm tư tiếp tục ra tay.

Lẽ nào Phương Minh không sợ sau khi mấy người lão tổ nhà họ Phương thất bại, mấy vị đại nhân thiên vương kia sẽ tìm cậu tính sổ sao?

Tinh Thần Đồ hiện lên sau lưng, Phương Minh động thủ trước, không để sáu tên này có cơ hội chạy, Tinh Thần Đồ lại chuẩn bị bao phủ sáu người này vào bên trong.

"Được rồi!"

Chỉ là, vào thời khắc này, nhất giọng nói vang lên như sét đánh ngang tai, giọng nói này khiến Phương Minh tê cả da đầu, trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, gần như là không có chút do dự nào, Phương Minh trực tiếp quăng cọng tóc cuối cùng của sư phụ mình ra ngoài.

Chương 1063: Lai lịch của cõi âm (1)

Phương Minh rất tin tưởng trực giác của mình, nhất là loại trực giác cảm nhận được nguy cơ này đã cứu mạng cậu mấy lần!

Cho nên ngay khoảnh khắc cảm giác nguy cơ này xuất hiện, Phương Minh không chút do dự lập tức ném cọng tóc cuối cùng sư phụ mình lưu lại ra.

Trên trời cao, bởi vì một tiếng được rồi lúc trước khiến lão tổ nhà họ Phương phun ra một ngụm máu tươi, mà bốn vị cường giả thiên vương khác bên phía giới tu luyện cũng hơi ngẩn ra, bị đối phương bắt được sơ hở, lần lượt thụ thương.

Một tiếng nói lại có uy thế khủng bố như vậy, không phải cường giả cấp bậc Chí Tôn không thể nào làm được.

Tất cả mọi người hiểu, đây là có cường giả Chí Tôn ra tay, hơn nữa còn là cường giả Chí Tôn của tông phái ẩn thế.

Mặc dù thực lực của lão tổ nhà họ Phương không kém, nhưng cũng chỉ là nửa bước Chí Tôn, nói cho cùng lão tổ vẫn chưa trở thành Chí Tôn chân chính.

Mắt thấy thế cục trên chiến trường xuất hiện biến hóa, vẻ lo lắng hiện lên trong lòng đám người trong giới tu luyện, lẽ nào cuộc chiến này sẽ lấy kết cục giới tu luyện chiến bại mà kết thúc sao?

Năm vị cường giả thiên vương đã là thực lực mạnh nhất mà giới tu luyện có thể xuất động, nếu như vậy còn thua, tu luyện giới chỉ còn lựa chọn thần phục tông phái ẩn thế, nếu không sẽ bị

huyết tẩy.

Kết cục này là kết cục tất cả mọi người không muốn thấy.

Đừng xem bên phía Vọng Nguyệt cung chỉ có mấy người tu luyện trẻ tuổi, trên thực tế trong âm thầm không biết có bao nhiêu cao tầng thế lực đang chú ý đến tất cả mọi chuyện phát sinh bên này, một màn trước mắt khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

Thực sự không thể cứu vãn?

Trên trời cao, mơ hồ có một bóng dáng giống pho tượng hiện lên, giống như thần cao cao tại thượng dõi mắt nhìn xuống tất cả, mặc dù không phát ra uy áp nhưng cỗ khí tức chỉ thuộc về cường giả Chí Tôn lại khiến người ta hít thở không thông.

"Cổ Chí Tôn ra tay, giới tu luyện không còn chút phần thắng."

Bên phía tông phái ẩn thế cũng có người quan tâm tới chiến trường trước Vọng Nguyệt cung, sau khi nhìn thấy Cổ Chí Tôn xuất hiện, trong nháy mắt trên bầu trời lại hiện lên mười mấy bóng người, tất cả đều là cường giả Thiên Cấp, chẳng qua những cường giả Thiên Cấp này lại không dám đứng cùng một độ cao với Cổ Chí Tôn.

"Phương Minh dám khiêu khích tông phái ẩn thế ta, lần này ngươi tất sẽ chết không có chỗ chôn."

Sáu vị cường giả Thiên Cấp gần như bị Tinh Thần Đồ bao phủ kia, sau khi cảm thấy may mắn vì có thể còn sống sau đại nạn, trên mặt bọn hắn lại lộ ra vẻ hả hê, bọn họ tin chắc rằng lần này Phương Minh xong đời rồi.

Những thiên vương đại nhân mà ngay cả Cổ Chí Tôn đều sẽ không bỏ qua cho Phương Minh, suy cho cùng thiên phú của Phương Minh cũng thật sự là quá kinh khủng, nếu giữ người như vậy lại sẽ dẫn đến hậu hoạn vô cùng cho các tông phái ẩn thế.

Ở đây một mảnh yên lặng!

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía vị Cổ Chí Tôn kia, chẳng qua ngay sau đó tròng mắt mọi người đột nhiên híp lại, giống như đã nhìn thấy hình ảnh gì không thể tưởng tượng nổi vậy.

Một cái chân không biết đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Cổ Chí Tôn này như thế nào, sau đó, cứ như vậy trực tiếp đạp Cổ Chí Tôn một đạp, khiến Cổ Chí Tôn ngã nhào xuống phía dưới, cuối cùng nặng nề rơi vào trong hầm núi, tóe lên vô số bụi bặm.

Đánh lén?

Đối với một vị cường giả Chí Tôn đến nói, đánh lén là tuyệt đối không tồn tại, tất cả mọi người phát hiện một sự thực đáng sợ, đó chính là Cổ Chí Tôn không ngăn cản nổi một cái chân này.

Đây chính là một vị Chí Tôn đấy, không ngờ lại bị người khác dùng chân giẫm trên mặt đất, chủ nhân của cái chân này là ai?

Đám người của tông phái ẩn thế há hốc mồm, mà người trong giới tu luyện thì lại phấn chấn muốn biết chủ nhân của cái chân này là ai.

Ánh mắt mọi người thuận theo cái chân này nhìn lên phía trên, kết quả lại phát hiện chủ nhân của cái chân này là một vị lão đạo sĩ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, đạo bào tung bay giống như Chân Tiên.

"Là Bổ Thiên Chí Tôn!"

Một vị cường giả thiên vương của giới tu luyện kinh hô một tiếng, mà lời của hắn lại đưa tới một mảnh xôn xao, lúc này mọi người mới nhớ tới trong giới tu luyện của bọn họ không phải không có cường giả Chí Tôn, ngược lại, còn có một vị Chí Tôn cực kỳ mạnh mẽ: Bổ Thiên Chí Tôn.

Nghĩ đến Bổ Thiên Chí Tôn, ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Phương Minh, đúng vậy, vị này chính là đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn, hiển nhiên sự xuất hiện của Bổ Thiên Chí Tôn nhất định là có liên quan với Phương Minh.

Chẳng trách đối mặt với cường giả thiên vương đến mà Phương Minh vẫn không sợ hãi chút nào, hiển nhiên Phương Minh biết sư phụ của cậu cũng đang chú ý tới bên này, có một vị cường giả Chí Tôn làm chỗ dựa sau lưng, đương nhiên không cần e ngại cường giả thiên vương.

Thế nhưng những người này lại không biết, đây chỉ là một pháp thân do sư phụ mình lưu lại.

Nhìn pháp tướng của sư phụ trên bầu trời, viền mắt Phương Minh cũng hơi đỏ lên, từ khi mới bắt đầu cậu chỉ cảm thấy sư phụ mình đã thật sự phi thăng, nhưng theo thời gian khi cậu biết được càng nhiều bí mật của thế giới này hơn, Phương Minh lại càng tin tưởng rằng sư phụ mình vẫn còn sống.

Dựa theo những lời nhắn của sư phụ mình, bản thân mình đã đến cõi âm nhưng lại không thể tìm thấy người liên lạc mà sư phụ mình nói, lúc đó cậu còn cảm thấy mất mát một hồi, chẳng qua trực giác nói cho cậu biết, sẽ có một ngày nào đó cậu có thể gặp lại sư phụ mình.

"Bổ Thiên Chí Tôn là Chí Tôn, vị này cũng là Chí Tôn, vì sao lại có chênh lệch lớn tới như vậy?" Trong đám người có người nghi ngờ hỏi.

"Bổ Thiên Chí Tôn là Chí Tôn thật sự, nhưng xưng hào Chí Tôn của vị này là giả, nói chính xác hơn hắn chỉ là thiên tôn, phía trên Thiên Cấp có ba cảnh giới là thiên nhân cùng thiên vương còn có thiên tôn, chỉ có điều để tỏ lòng tôn kính đối với thiên tôn, rất nhiều người thích dùng danh xưng Chí Tôn để gọi, nhưng trên thực tế thiên tôn cùng Chí Tôn lại khác hẳn, Chí Tôn là xưng hô

chỉ dành cho cường giả mạnh nhất bên trong thiên tôn."

Trong những người ở đây có người hiểu rõ nguồn cơn, đám người ở hiện trường bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra vị Chí Tôn của tông phái ẩn thế này vốn chỉ là thiên tôn mà không phải Chí Tôn thật sự.

Bóng dáng Bổ Thiên Chí Tôn xuất hiện ở trên bầu trời, mấy vị cường giả thiên vương còn có mấy vị cường giả Thiên Cấp của tông phái ẩn thế nào dám tiếp tục đứng trên bầu trời nữa, toàn bộ hạ xuống trên mặt đất, nhưng không một vị nào dám nói chuyện, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Đừng đùa, ở trước mặt một vị cường giả Chí Tôn chân chính làm sao có thể chạy trốn được.

Cổ Chí Tôn từ trong hố sâu bò lên, ánh mắt nhìn về phía Bổ Thiên Chí Tôn cũng mang theo vẻ kinh hãi, trở thành thiên tôn đã là tồn tại cao cấp nhất thế giới này, tự nhận bản thân là người có một không hai trong giới tu luyện, nhưng không nghĩ tới bản thân chỉ mới xuất thế đã đụng phải một vị Chí Tôn chân chính.

"Tông phái ẩn thế?"

Bổ Thiên Chí Tôn chậm rãi mở miệng, đạo tàn niệm pháp tướng thứ ba này của ông ấy hiển nhiên không giống với hai đạo tàn niệm pháp tướng trước, hai đạo tàn niệm pháp tướng trước không giữ lại nhiều ý thức tự chủ, ví như đạo pháp tướng đầu tiên, sau khi đạo pháp tướng ấy xuất hiện chỉ biết công kích toàn bộ người có địch ý với Phương Minh.

Mà đạo pháp tướng thứ hai cũng giống như vậy, mục đích hai đạo pháp tướng này tồn tại chỉ là vì bảo vệ Phương Minh, thế nhưng giờ phút này đạo tàn niệm pháp tướng thứ ba lại có thể nói thẳng ra thân phận của tông phái ẩn thế, hiển nhiên bản thân nó vốn có năng lực phân tích.

"Bái kiến Chí Tôn!"

Cổ thiên tôn không dám qua loa chút nào, cho dù hắn đã bị người trước mắt này dẫm lún vào trong đất mất hết mặt mũi thể diện, nhưng lúc này hắn chỉ có thể cung kính hành lễ.

Này chính là thực tế cường giả vi tôn.

Chương 1064: Lai lịch của cõi âm (2)

Bị một cường giả mạnh mẽ hơn đánh bại cũng không có gì đáng xấu hổ, ngược lại, cường giả vốn đã được tất cả mọi người tôn kính.

Bổ Thiên Chí Tôn đưa mắt nhìn Cổ Chí Tôn, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, lại sau đó, bóng người đã biến mất tại chỗ.

Vẻ mặt tất cả mọi người ở đây tràn đầy kinh ngạc, không rõ vì sao Bổ Thiên Chí Tôn lại đột nhiên biến mất, chẳng qua chỉ vài giây đồng hồ sau biểu hiện trên mặt Cổ Chí Tôn lại trở nên quái dị, có kinh hoảng cùng không thể tin tưởng.

Đồng thời, lão tổ nhà họ Phương cùng Phương Minh và đám cường giả Thiên Cấp dường như không cảm giác được gì, đưa mắt nhìn về phương hướng xa xôi, bởi vì nơi đó có năng lượng giao động truyền đến.

Không tới mười giây, một giọng nói lập tức vang lên bên trong mảnh thiên địa này, nhưng chỉ có người tu luyện mới có thể nghe được.

"Kể từ hôm nay, giới tu luyện sẽ phát triển hòa bình cùng tông phái ẩn thế, song phương không thể dễ dàng tranh đấu, cường giả Thiên Cấp lại càng không được tham dự vào chiến cuộc, người vi phạm giết không tha."

Giọng nói này vô cùng lạnh lùng, mà sau khi Cổ Chí Tôn nghe được giọng nói này thân thể lập tức run lên, không hề chần chừ cung kính đáp: "Vâng."

Có thể khiến Cổ Chí Tôn nghe lệnh như vậy, đám người ở đây đã có suy đoán với thân phận của giọng nói lạnh lùng kia, tất nhiên đó là giọng của đầu sỏ tông phái ẩn thế, thậm chí rất có thể là cường giả Chí Tôn.

Lúc này cường giả Chí Tôn của tông phái ẩn thế lại truyền xuống một mệnh lệnh như vậy, liên tưởng đến Bổ Thiên Chí Tôn mới vừa biến mất không thấy gì nữa, rất nhiều người gần như đã biết có chuyện gì xảy ra.

Trên một ngọn núi đá hoang vu nào đó, lúc này ở nơi sâu bên trong núi đá có mấy giọng nói đang âm thầm trao đổi với nhau.

"Đây chỉ là một đạo pháp thân, chúng ta không cần phải đối đầu với hắn làm gì, cứ để cho giới tu luyện bình tĩnh thêm một thời gian nữa đi."

"Không sai, chúng ta ẩn núp nhiều năm như vậy, hiện tại trước khi thịnh thế tới không thể hành động theo cảm tính, đừng quên mục tiêu chân chính của chúng ta là cái gì, cái gọi là tranh bá đã không có ý nghĩa gì nữa."

Vài giọng nói rất nhanh đã biến mất, mà giờ khắc này ở trên bầu trời Vọng Nguyệt cung, bóng dáng Bổ Thiên Chí Tôn lại xuất hiện một lần nữa, so sánh với lúc trước, quần áo của Bổ Thiên Chí Tôn lại có thêm một số vết máu, chẳng qua rất rõ ràng, những vết máu này không phải máu của Bổ Thiên Chí Tôn.

Nếu không phải máu của Bổ Thiên Chí Tôn, vậy khẳng định chính là máu của cường giả trong tông phái ẩn thế, hẳn vừa rồi khi Bổ Thiên Chí Tôn rời đi đã giao thủ với cường giả của tông phái ẩn thế, rất có thể đã giao thủ với cường giả cấp bậc Chí Tôn.

"Chí Tôn đại nhân, tông phái ẩn thế sẽ giữ quy củ, không quấy rầy ngài nữa, chúng tôi xin được cáo lui trước."

Sau khi thi lễ với Bổ Thiên Chí Tôn, Cổ Chí Tôn trực tiếp dẫn theo mấy vị cường giả thiên vương rời đi, mà đám người Nguyên Nhất đương nhiên cũng vội vàng đuổi kịp, mặc dù biết song phương đã bắt tay giảng hòa, bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm tánh mạng, nhưng khi thấy ánh mắt kia của Phương Minh, bọn họ vẫn cảm thấy có chút khiếp sợ, một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này.

Trong lúc nhất thời, tất cả người của tông phái ẩn thế biến mất khỏi vùng đất này, thực sự là tới cũng mau mà biến mất cũng mau.

"Minh nhi, đi theo sư phụ."

...

Trên đỉnh núi ở cửa sau Vọng Nguyệt cung, Phương Minh đứng ở bên cạnh pháp tướng của sư phụ mình.

"Minh nhi, thời gian ngắn như vậy mà con đã đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, lão đạo rất vui mừng, chẳng qua xem ra người lão đạo sắp xếp nơi cõi âm đã gặp chuyện không may rồi."

Vẻ mặt Bổ Thiên Chí Tôn tràn đầy vui mừng nhìn về phía Phương Minh, hai người tuy không có danh thầy trò nhưng lại là thầy trò chân thực.

"Sư phụ!"

"Vì thời gian cấp bách nên Minh nhi con hãy im lặng nghe sư phụ nói trước đã, vi sư lưu lại đạo pháp tướng thứ ba cũng là vì phòng bị bên phía cõi âm xảy ra vấn đề, vì thế mới lưu lại hậu thủ."

Vẻ mặt Bổ Thiên Chí Tôn trở nên nghiêm túc hẳn lên, tiếp tục nói: "Những năm gần đây lão phu một mực tìm kiếm bí mật của cõi âm, trải qua những năm gần đây không ngừng tìm hiểu, rốt cục

cũng phát hiện được một bí mật, đó chính là thật ra cõi âm không phải vật của thế giới này."

Bổ Thiên Chí Tôn nói ra một đáp án khiến Phương Minh khiếp sợ.

Cõi âm rất đặc thù, điểm này trước đây Phương Minh đã biết rõ, dù sao khí linh bảo tháp cũng đã từng đề cập tới cõi âm là thứ mà thời đại này mới có, lại tiếp sau đó khi cậu ở cõi âm đã biết một số tin tức từ trong miệng cha mình, những tin tức này cũng nói rõ sự bất thường của cõi âm.

Nhưng cho tới bây giờ Phương Minh vẫn không nghĩ tới, không ngờ cõi âm lại không phải đồ vật của thế giới này.

"Minh nhi, hồi tưởng lại sự tiến bộ của lịch sử loài người, bắt đầu từ Nicolaus Copernicus, con có phát hiện ra một điểm rất thú vị không?"

Nghe được lời này của sư phụ mình, trong nháy mắt Phương Minh đã hiểu ý trong mấy lời sư phụ mình nói.

Trước khi Nicolaus Copernicus xuất hiện, con người bị ảnh hưởng của văn hóa tôn giáo nên vẫn luôn cho rằng địa cầu là trung tâm của toàn bộ vũ trụ, nhưng sau khi Nicolaus Copernicus xuất hiện, mọi người mới biết được địa cầu còn không thể tính là trung tâm trong Hệ Thái Dương, địa cầu chỉ là một tinh cầu có sự sống vây xung quanh mặt trời mà thôi, lại đến sau này con người lại phát hiện ngay cả mặt trời cũng không thể tính là trung tâm của vũ trụ.

Chuyển biến này sao mà giống với tình cảnh trước mắt tới như vậy.

"Lão đạo suy đoán, có lẽ thế giới này chỉ là một trong rất nhiều trong thế giới, thậm chí có thể nó chỉ là một tiểu thế giới, ngoài

thế giới này ra còn có rất nhiều thế giới khác, có thể còn có những thế giới cao cấp hơn thế giới này nhiều đang tồn tại, mà có lẽ dị tộc chính là một trong những thế giới cao cấp ấy."

Cái suy đoán này của Bổ Thiên Chí Tôn cũng không phải là suy đoán tùy ý, mà là suy đoán sau khi ông ấy điều tra rất nhiều năm, hơn nữa ông ấy còn rất có lòng tin đối với suy đoán của mình.

"Dị tộc giám thị thế giới này của chúng ta để tiến hành một thí nghiệm nào đó, loại tình huống này vẫn kéo dài qua rất nhiều thời đại, nhưng vào thời đại này đã có biến số xuất hiện, biến số này chính là cõi âm, cõi âm cũng là vật bên ngoài, mà rất rõ ràng dị tộc còn chưa biết đến sự tồn tại của cõi âm, dựa theo suy đoán của lão đạo, có lẽ dị tộc không thể thời thời khắc khắc chú ý tới thế giới này."

Phương Minh gật đầu, cậu rất tán thành suy đoán này của sư phụ mình, khẳng định dị tộc không thể nào chú ý tới thế giới này từng phút từng giây được, nếu không dị tộc tuyệt đối sẽ không ngồi yên xem cõi âm tồn tại lâu như vậy.

"Suy bụng ta ra bụng người, nếu như lão đạo là dị tộc, nếu không thể quan tâm tới thế giới này mãi thì chỉ có một khả năng duy nhất, chính là sắp xếp người giám thị thế giới này, tùy ý người giám thị có trách nhiệm giám thị nhất cử nhất động của thế giới này. Những năm gần đây ngoại trừ tìm kiếm lai lịch của cõi âm lão đạo còn làm một chuyện khác, chính là tìm ra những người giám thị đó."

"Người giám thị?"

Không biết vì sao, trong đầu Phương Minh đột nhiên hiện lên một ý niệm không tốt, mà đúng lúc này Bổ Thiên Chí Tôn cũng ý vị thâm trường đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh.

"Xem ra hẳn Minh nhi cũng đã đoán được phần nào, không sai,

theo suy đoán của lão đạo, người giám thị đó chính là nhất mạch của Minh nhi."

Phương Minh im lặng, trên mặt có nụ cười khổ, từ lúc cha cậu nói tới chuyện này, tuy rằng trong lòng Phương Minh không muốn thừa nhận nhưng lúc ấy cậu đã phát hiện ra một số mánh khóe, có thể sứ mệnh của Vu Sư nhất mạch bọn họ có quan hệ với dị tộc.

Chương 1065: Sứ mệnh của vu Sư nhất mạch

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Chỉ có điều trước đây Phương Minh không muốn đối mặt với sự thật này, nhưng bây giờ bị sư phụ mình nói thẳng ra như vậy, cho dù cậu có không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

"Thật ra, khi lão đạo biết tin tức này cũng đã cảm thấy rất khiếp sợ, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, lại chỉ nhất mạch của các ngươi mới phù hợp với điều kiện, dù sao thì khi mỗi một thời đại hủy diệt, khi vô số cường giả chết đi nhưng nhất mạch của các ngươi lại vẫn còn tồn tại như cũ, hơn nữa khi một thời đại mới bắt đầu, nhất mạch các ngươi còn diễn vai trò giống như nhà tiên tri."

Trên mặt Bổ Thiên Chí Tôn cũng có vẻ phức tạp, Vu Sư nhất mạch, từ một trình độ nào đó đến nói có thể tính là nhà tiên tri cùng người dẫn đạo của nhân tộc, vốn nên là tồn tại được Nhân tộc kính ngưỡng, nhưng nếu trong chuyện này có xen lẫn bóng dáng của dị tộc, thì Vu Sư nhất mạch chính là trợ trụ vi ngược.

Thậm chí việc Vu Sư nhất mạch gánh vai trò nhà tiên tri của Nhân tộc chính là âm mưu do dị tộc sắp xếp, bởi vì nếu chuyện phát triển như vậy, sự phát triển của Nhân tộc sẽ nằm trong tầm

khống chế của dị tộc, đã cơ bản quyết định tầm cao Nhân tộc có thể đạt tới.

"Có lẽ tư tưởng phát triển của Nhân tộc đã được xác định ra từ lúc mới bắt đầu, mà Vu Sư nhất mạch lại chính là người chấp hành, đồng thời giám thị tất cả những chuyện xảy ra trong thế giới này, nếu sự phát triển vượt ra khỏi quỹ đạo bọn họ sắp xếp, Vu Sư nhất mạch sẽ lập tức ra tay hủy diệt, tỷ như thời đại Cổ tộc kia."

Đối với chuyện sư phụ mình có biết thời đại Cổ Hoàng, Phương Minh tuyệt không cảm thấy bất ngờ, ngay cả bản thân mình cùng cha mình đều có thể biết, sư phụ mình đã từng tới núi Thiên Táng làm sao có thể không biết những thứ này.

Hiện tại tỉ mỉ hồi tưởng thời đại Cổ tộc, thực sự giống hệt với những gì sư phụ mình nói, Cổ Hoàng được bạch y nữ Vu Sư bồi dưỡng lớn lên, đến cuối cùng thống trị toàn bộ thế giới.

Những sự phát triển đó đều nằm trong dự liệu cùng kế hoạch của nữ Vu Sư, nhưng cuối cùng Cổ Hoàng lại muốn tạo ra Cửa Vĩnh Hằng, điểm này đã vượt qua điểm mấu chốt của nữ Vu Sư, lúc này mới có một màn nữ Vu sư ra tay hủy diệt toàn bộ Cổ tộc, mà Cổ Hoàng cũng bị nhốt ở bên trong núi Thiên Táng.

Tất cả đều được giải thích một cách hợp lý.

Kể cả, trước đây khi cõi âm mới xuất hiện, Vu Sư nhất mạch đánh tới cõi âm đại chiến một trận với cõi âm, chỉ có điều lần này Vu Sư nhất mạch không thể hủy diệt cõi âm được.

"Hiện tại hẳn con cũng hiểu vì sao lão đạo lại nói cõi âm là biến số duy nhất của thế giới này, cõi âm là vật từ bên ngoài tới, hơn nữa còn có thực lực có thể chống lại Vu Sư nhất mạch, có lẽ Nhân tộc chúng ta có thể tìm được một lối ra từ cõi âm này."

Nghe thấy những lời sư phụ mình nói, Phương Minh gật đầu,

cậu hiểu ý trong mấy lời sư phụ mình nói, cõi âm là vật ngoại lai, thậm chí rất có thể là vật của thế giới cao cấp, có thể ở đó sẽ có biện pháp để đối phó với dị tộc, cho dù không có nhưng nếu có thể thuận theo cõi âm tìm được một con đường đi tới một thế giới khác, Nhân tộc cũng có thể tiến hành di chuyển chạy trốn khỏi sự khống chế của dị tộc.

Cho nên dù thế nào đi nữa, cõi âm cũng có vai trò rất quan trọng đối với Nhân tộc, nhất định phải hiểu rõ toàn bộ bí mật của cõi âm.

Ánh mắt Bổ Thiên Chí Tôn nhìn về phía Phương Minh, trong ánh mắt có vẻ phức tạp, nói: "Nếu như đứng ở mặt đại nghĩa của Nhân tộc, lão đạo hẳn phải nên hủy diệt con, mặc dù không biết rõ vì sao Vu Sư nhất mạch lại chọn trúng con nhưng lão đạo có thể xác định, nếu Minh nhi chết, sợ rằng trong một khoảng thời gian ngắn Vu Sư nhất mạch sẽ không thể nào khống chế Nhân tộc được."

Sau khi đánh một trận với cõi âm, Vu Sư nhất mạch đã bị tổn thất nặng nề, không còn xuất hiện trên thế gian này nữa, mà Phương Minh lại là truyền nhân mới nhất của Vu Sư nhất mạch, hiển nhiên là sự phát triển mới của Vu Sư nhất mạch. Nếu Phương Minh chết đi, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn Vu Sư nhất mạch không thể mang đến nguy hại cho Nhân tộc.

Nhưng cuối cùng, Bổ Thiên Chí Tôn vẫn quyết định không xuống tay, từ khi Phương Minh chỉ là trẻ sơ sinh đã do một tay ông ấy nuôi lớn, một già một trẻ ở chung được hơn hai mươi năm, không có danh thầy trò nhưng lại có phận thầy trò, không phải cha con nhưng lại hơn hẳn cha con.

"Sư phụ, con biết phải làm sao, nếu Vu Sư nhất mạch thật sự là người giám thị dị tộc cài vào thế giới này, con cũng tuyệt đối sẽ không trợ trụ vi ngược."

Đây là Phương Minh đang tỏ thái độ, cho dù một thân bản lĩnh của cậu đều tới từ truyền thừa Vu Sư, nhưng cậu vẫn lựa chọn đứng về phía Nhân tộc, không nói tới chuyện bản thân cậu vốn là một thành viên của Nhân tộc, còn có người thân của cậu, những thứ này đã quyết định dị tộc sẽ là kẻ thù của cậu.

"Có lẽ có một ngày nào đó, bởi vì thân phận Vu Sư của con khiến dị tộc cho con sống sót, thậm chí còn có thể cho cả người nhà của con được sống sót, con còn sẽ kiên trì lựa chọn như vậy sao?"

Trong mắt Bổ Thiên Chí Tôn có chứa thâm ý, mà Phương Minh nghe vậy lại sửng sốt một chút. Nói cho cùng con người chỉ biết tới bản thân mình, đối mặt với một dị tộc mạnh mẽ như vậy sự phản kháng của Nhân tộc chỉ là lấy trứng chọi đá, mà vào lúc này dị tộc lại cho mình một con đường lùi, liệu khi ấy mình còn có thể bước thẳng không lùi sao?

Đối nghịch với dị tộc có thể sẽ khiến toàn bộ người người thân của mình phải chết, kể cả bản thân mình cũng không ngoại lệ, mà lựa chọn trở thành nanh vuốt của dị tộc lại có thể bảo vệ người nhà cùng bản thân mình...

Một lúc sau, Phương Minh hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Bổ Thiên Chí Tôn, nói gằn từng chữ từng chữ một: "Con chỉ biết con là một thành viên của Nhân tộc, nếu thật sự tới tình trạng ấy con tuyệt đối sẽ không sống tạm bợ."

Trên mặt Bổ Thiên Chí Tôn lộ ra dáng tươi cười, nụ cười mang theo vui mừng, vỗ vỗ đầu vai Phương Minh.

"Tạm thời không nói tới chuyện dị tộc nữa, Minh nhi, con có biết vì sao những tông phái lánh đời này lại muốn lánh đời, mà vì sao hiện tại bọn họ lại xuất hiện không?"

"Đồ nhi không biết."

"Nguyên nhân là vì một thời đại vàng son sắp sửa phủ xuống, từ vô số năm trước đã có một vị đại năng am hiểu thuật thôi diễn thôi diễn một quẻ, tính ra được một thời đại vàng son, chỉ có ở thời đại vàng son mới có khả năng đột phá cảnh giới Chí Tôn, đạt tới cảnh giới trước nay chưa có người tu luyện nào đạt tới."

Chí Tôn đã là đỉnh cao nhất của giới tu luyện, sau Chí Tôn không còn cảnh giới nào khác nữa, thật giống như một cái bình nhỏ mà cảnh giới Chí Tôn thì đã tới miệng bình, không thể nào lên trên tiếp, đây là gông cùm xiềng xích của thiên địa.

"Gông cùm xiềng xích này không phải ai cũng có thể đánh vỡ, trong lịch sử bất kể là người kinh tài tuyệt diễm tới mức nào đi nữa cũng không cách nào bước ra một bước này, chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Chí Tôn, cho nên, sau khi mọi người biết được quẻ bói của vị đại năng này, rất nhiều tông phái đã lựa chọn lánh đời, tự phong ấn chính mình vì chờ đợi thời đại vàng son đến, sau đó bước ra được bước cuối cùng này."

Trên mặt Phương Minh hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới nguyên nhân khiến các tông phái ẩn thế rồi lại hiện thế là như vậy.

"Thế giới đã xuất hiện biến hóa, không chỉ những tông phái lánh đời này mà ngay cả phương Tây cũng không thiếu cường giả cùng thế lực ẩn giấu hiện thế, bách khả tranh lưu, chắc chắn sẽ là thời đại máu chảy thành sông, thi cốt chất thành đống."

"Sư phụ, vì sao sư phụ không ngăn bọn họ lại, con tin tưởng chỉ cần nói cho những cường giả này biết chuyện của dị tộc, nhất định mọi người sẽ có thể ngồi xuống hoà đàm, dù sao dị tộc cũng là kẻ địch chung của Nhân tộc chúng ta."

Phương Minh cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao sư phụ mình không ngăn cản, chỉ cần truyền tin tức này đi, chắc chắn những cường giả này sẽ không giết chóc lẫn nhau, mà nhờ đó

Nhân tộc cũng có thể giữ lại lực lượng đỉnh tiêm đợi ngày quyết chiến cùng dị tộc.

"Không đơn giản như vậy, chỉ cần là người nhất định sẽ có tư tâm, để mọi người biết chân tướng không nhất định sẽ là chuyện tốt, mà Nhân tộc cũng cần một vị cường giả hơn hẳn Chí Tôn xuất hiện, chỉ có cường giả cấp bậc này mới có thể dẫn Nhân tộc chống lại dị tộc."

Lão đạo lắc đầu, lòng người phức tạp, nếu tin tức này lộ ra ngoài có thể sẽ khiến Nhân tộc cảm thấy cùng chung kẻ thù, nhưng cũng có thể dẫn đến một loạt tác dụng phụ, giống như nếu tất cả mọi người biết sẽ có tận thế, cũng có thể sẽ khiến con người nảy lòng đấu tranh muốn thoát khỏi tận thế này, nhưng tương tự cũng có thể khiến một số người trở nên tiêu cực, thậm chí hệ thống trật tự của toàn bộ thế giới sẽ đổ nát.

Chương 1066: Người đàn ông của gia đình

10 phút sau, một mình Phương Minh từ dưới đỉnh núi đến, đám người lão tổ nhà họ Phương đã sớm rời đi, sau khi lên tiếng chào hỏi Niệm Dao Băng lại cự tuyệt ý muốn tương giao của những thế lực khác, Phương Minh trực tiếp rời khỏi Vọng Nguyệt cung.

Sự tranh đấu giữa giới tu luyện cùng tông phái ẩn thế đã tạm thời ngừng lại sau trận chiến này, Phương Minh quay trở về Ma Đô.

Những năm tháng kế tiếp, Phương Minh không tiếp tục bước vào giới tu luyện mà chỉ trải qua cuộc sống của người bình thường trong thế tục, ở cùng hai cô gái là Tử Du và Hàn Kiều Kiều, sống cuộc sống như một vú em.

Một năm sau!

Một hôn lễ khiêm tốn được cử hành trong trang viên nào đó ở Ma Đô, khách được mời tới cũng không nhiều lắm, chỉ có thân thích của gia đình chú rể cùng cô dâu, vậy mà mặc dù như thế, người phụ trách của công ty dịch vụ hôn lễ lại không thể ngủ ngon suốt vài đêm liền, mỗi một chi tiết nhỏ trong hôn lễ ông ta đều phải xác định nhiều lần, rất sợ xuất hiện một chút sơ suất gì đó.

Với tư cách là công ty dịch vụ cưới hỏi nổi danh ở Ma Đô, bọn họ đã chủ trì bố trí vô số hôn lễ, cũng bao gồm cả hôn lễ của đám hào môn quý tộc, nhưng cho tới bây giờ ông ta vẫn chưa từng cảm thấy khẩn trương giống như bây giờ, mà nguyên nhân tạo thành sự khẩn trương ấy chính là vì phần danh mục quà tặng của khách

quý kia.

Khi thấy tên hiện trên các phần quà tặng này, lại được chính miệng chủ nhà xác nhận thân phận những người đó chính là mấy người thường xuyên xuất hiện trên TV hay trên mặt báo kia, người phụ trách này đã bị hù tới thiếu chút nữa làm rớt danh mục quà tặng xuống đất.

Nếu như có thể, người phụ trách này tình nguyện từ bỏ mối làm ăn này, bởi vì những khách quý ấy có địa vị quá lớn, nếu có chút lầm lỗi gì xảy ra trong hôn lễ, công ty của hắn đừng mong có thể tiếp tục mở cửa kinh doanh trong nước.

Nhưng hắn lại không dám nói ra, vì thế chỉ có thể nơm nớp lo sợ bố trí đám cưới, đồng thời cũng âm thầm dặn đi dặn lại đám nhân viên dưới quyền, tuyệt đối không thể để một chút xíu vấn đề gì xuất hiện, chỉ cần hôn lễ này không xảy ra sai sót gì, bọn họ chắc chắn sẽ được tăng lương gấp đôi!

Lần này, người phụ trách đã không mong chờ gì ở việc có thể kiếm được tiền.

Mà điều khiến người phụ trách cảm thấy may mắn chính là mọi thứ đều được tiến hành đâu vào đấy thẳng tới sau khi cô dâu chú rể trao nhẫn cưới cho nhau trên sân khấu, mà kế tiếp chính là bữa tiệc chiêu đãi, nhiệm vụ của công ty dịch vụ hôn lễ xem như đã hoàn thành mỹ mãn.

"Ôi trời ơi, không ngờ tôi có thể được nhìn thấy vị ấy ngoài đời thực."

"Đúng vậy, vừa rồi khi vào đây tay của tôi còn run run."

"Giám đốc, có những nhân vật lớn này đến vì sao giám đốc không nói với chúng tôi một tiếng, để chúng tôi sớm chuẩn bị tâm lý."

Chủ nhà có sắp xếp một bàn cho nhân viên của công ty dịch vụ hôn lễ như bọn họ, mặc dù vị trí bàn này tương đối xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy bàn của mấy lão đại kia, nhân viên của công ty dịch vụ hôn lễ không hề oán hận chút nào, trái lại còn cảm thấy chủ nhà thật sự là quá tốt.

Không ngờ hôn lễ cấp bậc như vậy mà bọn họ cũng có thể cùng ngồi xuống, nói rõ thái độ làm người của chủ nhà rất hiền lành, nếu không cho dù chủ nhà muốn bọn họ rời đi bọn hắn cũng không dám có bất kỳ một câu oán hận nào.

Một lúc sau, khi chú rể cùng cô dâu đi tới bàn này mời rượu, tất cả những nhân viên này lập tức kinh hoảng đứng lên, mặc dù đã được chứng kiến khuôn mặt xinh đẹp của cô dâu, nhưng có thể nhìn từ khoảng cách gần như vậy khiến không ít nam nhân viên phải ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cô dâu xinh đẹp như tiên nữ ấy.

Có một loại vẻ đẹp khiến con người ta tự cảm thấy xấu hổ, cho dù đàn ông cũng giống vậy, luôn cảm thấy chỉ cần bản thân nhìn nhiều hơn một chút đã là khinh nhờn, mà cô dâu trước mắt bọn họ chính là người có vẻ đẹp như vậy.

"Khổ cực cho mọi người."

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt chú rể, người phụ trách vội vàng nói: "Đâu có, chúng tôi còn chưa giúp được gì làm sao có thể khổ cực, ngài mới là người khổ cực."

Nghe được những lời giám đốc nhà mình nói, vẻ mặt của những nhân viên này trở nên quái dị, trong đó còn có một cô gái không nhịn được nữa cười ra tiếng, sau khi cảm thấy không đúng lập tức vội vàng che miệng mình lại.

Sở dĩ cô ấy không nhịn được bật cười thành tiếng như thế là vì giám đốc nhà mình quá khôi hài.

Làm chú rể đương nhiên là cực khổ, thế nhưng cái câu "không giúp được gì" này nghe thế nào cũng thấy nó mang ý nghĩa khác, đương nhiên, cũng có thể là do cô ấy quá… nhưng thật sự là giám đốc nhà mình vuốt mông ngựa quá trần trụi.

Phải biết rằng, ở trước mặt các cô ấy giám đốc vẫn luôn ra vẻ rất cao ngạo, nào có bộ dáng nịnh nọt như trước mắt đây.

Phương Minh cười một tiếng, đương nhiên cũng không để mấy lời người giám đốc này mới nói vào lòng, sau khi mời rượu xong lại đi về bàn chính.

Không sai, hôn lễ này chính là hôn lễ của Phương Minh cùng Diệp Tử Du.

Mà người chủ động nhắc tới hôn lễ này lại không phải là ai khác, mà chính là Hàn Kiều Kiều.

Ở trong lòng Hàn Kiều Kiều, cô ấy vẫn luôn cảm thấy áy náy với Diệp Tử Du, cho nên ngay sau khi Diệp Tử Du tốt nghiệp, cô ấy là người đầu tiên nhắc tới chuyện cử hành hôn lễ giữa Phương Minh cùng Diệp Tử Du, Phương Minh vốn không có ý định kết hôn nhanh như vậy, bởi vì cậu muốn đợi cha mình trở lại từ cõi âm rồi mới kết hôn, khi đó hôn lễ sẽ có đủ cả cha mẹ đôi bên.

Trao đổi nhẫn, mời rượu, náo động phòng, sau khi tất cả nghi thức đều hoàn thành, lúc này bên trong phòng tân hôn chỉ có một cặp vợ chồng, về phần Hàn Kiều Kiều đã sớm đưa con gái rời khỏi đây.

Một đêm xuân phong, tất nhiên là không nhắc tới.

…

Vật đổi sao dời, thời gian trôi qua.

Một năm sau, Diệp Tử Du sinh ra một bé trai, Phương Minh lại

một lần nữa đảm nhiệm chức trách vú em, ngày ngày ôm đứa bé rồi lại đưa đón Alice đến trường, thỉnh thoảng tới trường đại học giảng mấy tiết khóa, mỗi ngày trôi qua vô cùng nhàn nhã tự tại, thật giống như hoàn toàn quên mất bản thân mình là một người tu luyện.

Mà trong khi Phương Minh trải qua cuộc sống vú em nhàn nhã dạo chơi, giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây lại không bình tĩnh, bên phía phương Đông vẫn còn tốt, bởi vì có ước thúc nên giới tu luyện cùng tông phái ẩn thế không xung đột với quy mô lớn, đương nhiên là không thể tránh khỏi một vài xung đột nhỏ, nhất là đám trẻ tuổi cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, về phần Phương Minh, cậu đã bị hai phe ngầm thừa nhận là người không thuộc về thế hệ trẻ.

Biến hóa lớn nhất của giới tu luyện phương Tây chính là Giáo Hội cùng Hắc Ám Hội Nghị, hai tổ chức tranh đấu hơn một nghìn năm không ngờ lại có thể bắt tay hợp tác với nhau, hai phe liên thủ tiêu diệt Lục Thành còn có Đa Thần Giáo Hy Lạp, thống nhất toàn bộ phương Tây.

Phương Tây được thống nhất đã mang đến áp lực không nhỏ cho phương Đông, bởi vì không ai quên quãng thời gian khi Giáo Hội phương Tây cường thịnh nhất đã từng sai phái quân thập tự viễn chinh đánh tới phương Đông, trận chiến đấu ấy khiến giới tu luyện phương Đông bị tổn thất nặng nề, mà quân thập tự viễn chinh còn thảm hơn, toàn quân bị diệt.

Thời điểm đó Giáo Hội phương Tây còn chưa thâu tóm được Đa Thần Giáo Hy Lạp cùng Lục Thành, vậy mà chúng đã có dã tâm dám Đông chinh, lúc này Đa Thần Giáo Hy Lạp cùng Lục Thành đều đã bị Giáo Hội thâu tóm, đương nhiên sẽ lại có hùng tâm muốn nhúng chàm phương Đông.

Cũng chính bởi vì điểm này, gần đây giới tu luyện cùng tông phái ẩn thế dừng tranh đấu lại, trước tình huống có ngoại địch

xâm phạm có thể tạm thời ngừng một số mâu thuẫn nội bộ, thậm chí nếu cần thiết, song phương còn có thể liên thủ chống lại Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị.

Gió nổi mây phun, cuồn cuộn sóng ngầm, giới tu luyện phương Đông cùng phương Tây đều đang chuẩn bị, tất cả mọi người đều biết một trận chiến lớn là kết cục không cách nào tránh khỏi.

Mà những thứ này đều không liên quan gì với Phương Minh.

Hừng đông, sau khi thay tã cho con trai Phương Minh lại một tay ôm lấy con gái Đồng Đồng, một tay dắt Alice đi ra khỏi cửa, tiến thẳng tới trường tiểu học ở gần đây, khi tiện đường đi ngang qua chợ bán thức ăn cậu còn mua một số nguyên liệu tươi ngon trở về, chuẩn bị bữa sáng cho hai người phụ nữ thân yêu.

Chương 1067: Một vài chuyện lý thú của tiểu bối (1)

Oanh!

Ở thành Kim Lăng có hào quang ngút trời hiện lên, tất cả người trong thành phố đều thấy được, thế nhưng báo chí lại đưa tin đó là do một trung tâm thương mại nào đó điều chỉnh ánh sáng.

Một tháng sau!

Ở Tây An có chấn động như đất rung núi chuyển, rất nhiều cư dân đã nghe được tiếng của giáo vàng ngựa sắt, thế nhưng báo chí lại đưa tin đó chỉ là một trận địa chấn nhỏ.

Ba tháng sau!

Ở Thiên Phủ có một tòa sơn mạch đột nhiên xuất hiện, trong vòng một đêm cây cối trong sơn mạch tăng trưởng mấy thước...

Biến hóa của thế giới đã không cách nào che giấu được người bình thường, không chỉ ở trong nước mà các nơi trên thế giới đều đang xuất hiện biến hóa, mà cùng lúc đó, trong thế tục cũng bắt đầu truyền ra một số tin tức.

Một năm sau đó, các tờ báo lớn trên thế giới đã không che giấu sự tồn tại của giới tu luyện nữa, mà các quốc gia vì giữ vững ổn định cũng bắt đầu rối rít mở học viện tu luyện, chọn một số thiếu niên có thiên phú tiến hành tu luyện.

Toàn bộ dân chúng trên thế giới đều theo đuổi tu luyện, trong nháy mắt toàn bộ trật tự thế giới đã thay đổi.

Người học giỏi không còn là người được trầm trồ hướng về nữa, ngược lại, người có thể thi đậu học viện tu luyện, trở thành người tu luyện mới là chuyện vui khiến người người hâm mộ.

Đương nhiên, dưới tình huống này, một số ban ngành nghiên cứu khoa học cũng bắt đầu nghiên cứu những loại thuốc có khả năng tăng tiềm năng của con người, chỉ có điều giá của những loại thuốc này rất đắt, thậm chí cái giá này cũng không nhỏ hơn bao nhiêu so với việc bồi dưỡng được một người tu luyện.

Ngoại trừ học viện tu luyện, nếu dân chúng bình thường muốn trở thành người tu luyện còn có một con đường khác để đi, đó chính là gia nhập các môn phái tu luyện lớn, chỉ có điều điều kiện tuyển chọn đệ tử của những môn phái lớn ấy còn nghiêm khắc hơn nhiều so với học viện tu luyện, hơn nữa giới tu luyện cũng từng có ước định với quốc gia, không cho phép tùy ý thu nhận đệ tử, muốn thu nhận người nào nhất định phải báo cáo cho quốc gia biết trước.

Toàn bộ chế độ cấp bậc xã hội đã bắt đầu xuất hiện biến hóa, người có tiền không còn là người nắm giữ địa vị cao cao tại thượng như trước, người tu luyện bắt đầu được dân chúng kính ngưỡng, nếu gia đình nào có người tu luyện, sẽ có thể tạo thành oanh động trong phạm vi mười dặm bát hương, giống hệt như gia đình có đứa con giỏi giang thi đậu đại học Thủy Mộc cùng đại học Yến Kinh mười năm trước, rạng rỡ tổ tông.

Sân bay Ma Đô!

Một cặp tình lữ trẻ tuổi đang nắm tay nhau đi ra khỏi sân bay, mà đi theo phía sau hai người chính là một thiếu phụ tràn ngập hơi thở quyến rũ, ba người xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người ở đây.

Đương nhiên, ngoại trừ khuôn mặt đẹp ra, thứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người chính là huy chương trên áo của người thanh

niên kia, trong thời gian một năm ngắn ngủi này, chiếc huy chương ấy đã trở thành đồ vật vô số người hướng tới ao ước muốn có được.

Huy chương của Học viện tu luyện.

Thời gian một năm, trong nước đã mở tổng cộng mười học viện tu luyện, đặt phân bộ bên trong những thành phố lớn. Ma Đô với tư cách là một trong những thành thị siêu cấp, đương nhiên cũng có một học viện tu luyện, mà huy chương trên quần áo của nam thanh niên này biểu hiện logo của học viện tu luyện Ma Đô.

Mỗi khi đi ra khỏi nhà, toàn bộ học sinh của học viện tu luyện thường đeo huy chương của học viện lên áo, không chỉ vì huy hiệu ấy là tượng trưng của vinh quang cùng thân phận, còn vì đó là yêu cầu của học viện, phía trên muốn kích thích tính tích cực tu luyện của dân chúng.

Cho nên, chỉ cần là người tu luyện hoặc là học sinh của học viện tu luyện đều sẽ được hưởng đặc quyền ở rất nhiều nơi, ví dụ như khi đi máy bay chẳng hạn, có thể đi thông đạo VIP chuyên dụng lại còn có thể được hưởng chiết khấu 50% giá.

"Tiểu Tuyết, bên này."

Ở ngoài cửa sân bay có một người thanh niên đeo tạp dề trước ngực, một tay nắm lấy tay cô bé mập mạp trắng trẻo, một tay lại ôm lấy một đứa bé đồng thời xách cả một túi đồ ăn, lúc này người thanh niên vừa la lớn vừa vẫy chào, bộ dáng này khiến đám người bên cạnh trưng ra vẻ ghét bỏ.

Nhất là khi thấy cặp tình lữ trẻ tuổi đi về phía người thanh niên này, sau đó người thanh niên này còn vứt luôn túi đồ ăn cho cậu thanh niên đeo huy chương kia, một màn khiến không ít người thấy mà phẫn nộ.

Học sinh của học viện tu luyện là ai? Đó chính là thiên chi kiêu tử chân chính, sau khi loại người này tốt nghiệp chắc chắn sẽ trở thành giai tầng đặc quyền, dựa theo lẽ thường nếu nhà người nào có thân thích như vậy chắc chắn đã cung phụng giống như tổ tông, nào dám sai sử như thế.

"Em gái, lần này trông em có vẻ gầy đi đấy."

Phương Minh tức giận ném túi đồ ăn cho Trương Tư Hàn, bản thân mình tới đón em gái Tần Tuyết, không ngờ tên tiểu tử thúi Trương Tư Hàn này cũng đi theo, từ trước tới giờ vẫn bám lấy em gái mình như một kẻ theo đuôi đáng ghét, làm thế nào cậu ta cũng không chịu từ bỏ.

Nghĩ đến em gái mình bị tiểu tử thúi này ủi, trong lòng Phương Minh lại tràn ngập lửa giận, cậu đã tiếp nhận tất cả ý thức của Tần Dương, cho nên trong lòng cậu Tần Tuyết không khác gì em gái ruột thịt của cậu, mà cho tới bây giờ anh rể vẫn nhìn em rễ không thuận mắt.

Trương Tư Hàn tiếp nhận túi, trên mặt không có bất kỳ vẻ oán hận gì, cậu ta biết người trước mắt này là anh của Tiểu Tuyết, mặc dù không phải anh ruột nhưng lại đối tốt với Tiểu Tuyết hệt như anh trai ruột, mà Tiểu Tuyết cũng tôn trọng và kính yêu người này như anh trai ruột thịt, cho nên, người trước mắt này có thể tính là anh vợ của mình.

Tuy rằng bản thân mình đã xác thực quan hệ với Tiểu Tuyết, nhưng Trương Tư Hàn vẫn không dám đắc tội với anh vợ, bởi vì cậu ta không muốn khiến Tiểu Tuyết khổ sở cùng tức giận, bởi đây chính là cô gái mà cậu ta đã thề phải dùng cả đời để bảo vệ.

"Thật là không có tiền đồ."

Trương An Nhàn theo ở phía sau thấy hành động của cháu mình lập tức bĩu môi, đứa cháu này của mình luôn cao ngạo với

người khác, thậm chí ngay cả người cô như mình mà đôi lúc cậu ta cũng dám không nể mặt, nhưng duy chỉ khi đối mặt với Tần Tuyết cậu ta lại biến thành người ngoan ngoãn phục tùng, hoàn toàn chính là một con chó sữa nhỏ.

"Trương Tư Hàn, cháu có thể có cốt khí một chút được không?"

Phương Minh lôi kéo tay Tần Tuyết đi ở phía trước, hai cô cháu Trương An Nhàn cùng Trương Tư Hàn thì lại đi ở phía sau, Trương An Nhàn có chút hận rèn sắt không thành thép nói.

"Cô, cô không hiểu." Trương Tư Hàn cười cười, đáp.

"Vì sao cô lại không hiểu?"

"Nếu như cô đã hiểu thì cô đã không độc thân lâu như vậy."

Chương 1068: Một vài chuyện lý thú của tiểu bối (2)

"Cháu..."

Trương An Nhàn cảm thấy bản thân bị đả kích nặng nề, hơn nữa còn là bị tiểu bối đả kích, nếu không phải cô ấy còn chú ý hình tượng, cô ấy đã sớm đè thằng cháu này xuống tẫn cho một trận.

"Tiểu Tuyết, nếu em đã đến Ma Đô thì tới nhà anh ở đi, vừa vặn mấy chị dâu của em cũng rất nhớ em."

"Khụ khụ..."

Trương Tư Hàn vẫn đang trầm mặc nghe nói như thế lại không nhịn được nữa, nói đùa gì vậy, cậu ta đã nghĩ kỹ, đến lúc đó cậu ta sẽ thuê một căn nhà ở phía ngoài trường, sau đó sông cuộc sống hai người hạnh phúc cùng Tiểu Tuyết.

"Anh... Hay là thôi đi, em ở trường học là được rồi, đến thứ bảy chủ nhật em lại qua thăm anh với chị dâu." Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng bạn trai, khuôn mặt Tần Tuyết ửng đỏ, cự tuyệt đề nghị của Phương Minh.

Với tư cách là người từng trải, đương nhiên Phương Minh biết suy nghĩ trong lòng em gái mình là gì, chỉ là vấn đề này cậu thật không tiện nói rõ, chỉ có thể thở dài một tiếng, nữ sinh hướng ngoại.

Vì đón gió tẩy trần cho em gái mình, Phương Minh đã đặt một ghế lô trong nhà hàng sang trọng nổi tiếng ở Ma Đô, mấy người

trực tiếp gọi taxi đi tới quán cơm, mà Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều đã sớm chờ trong ghế lô, Alice thì lại an tĩnh ngồi trên bàn chơi điện thoại di động.

"Mẹ, mẹ hai."

Sau khi tiến vào ghế lô, Tư Tư vẫn đang được Alice dắt tay trực tiếp chạy về phía Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều, đối với tình cảnh trước mắt này Tần Tuyết không hề cảm thấy quái lạ, nhưng hai cô cháu Trương An Nhàn cùng Trương Tư Hàn theo vào sau lại thấy mà trợn tròn mắt.

"Đây là Hàn Kiều Kiều?"

Nhất là Trương An Nhàn, tuy rằng cô ấy không phải fans cuồng nhưng cô ấy vẫn biết minh tinh lớn Hàn Kiều Kiều vô cùng nổi tiếng trong giới showbiz. Mà giờ khắc này khi cô ấy nhìn thấy Hàn Kiều Kiều ở đây, nhất là khi nghe được tiếng kêu của Tư Tư mới vừa rồi, cô ấy lập tức khiếp sợ tới không nói thành lời.

Mặc dù trong xã hội này kẻ có tiền lấy nhiều vợ cũng không tính là chuyện ly kỳ gì, nhưng không ngờ Hàn Kiều Kiều lại có thể chung chồng với một người phụ nữ khác, đây là chuyện vượt quá tưởng tượng của cô ấy, mà khi thấy dung mạo của Diệp Tử Du, cô ấy đã hoàn toàn không thể nói được gì nữa.

Ánh mắt cô ấy đảo qua đảo lại trên người Phương Minh, cô ấy thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì sao một người đàn ông thoạt nhìn rất bình thường, lại rõ ràng là một người đàn ông của gia đình, làm sao có thể bắt được trái tim của hai nữ thần này?

Bởi vì tiền?

Nói đùa gì vậy, nếu mỹ nữ cấp bậc này có thể bắt được nhờ tiền, sợ rằng dựa vào giá trị nhan sắc của Hàn Kiều Kiều cùng cô Diệp này có thể khiến vô số đàn ông tình nguyện táng gia bại sản

chỉ mong có thể lấy được người đẹp. Thứ bọn họ quan tâm vốn không phải là tiền, huống chi Hàn Kiều Kiều thân làm minh tinh lớn, bản thân cô ấy đã là một người giàu có.

"Tiểu Tuyết, đã lâu không được gặp em, thật là càng lớn càng trổ mã."

Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều đều là người đã làm mẹ, tình thương của mẹ tràn lan, vô cùng thương yêu Tần Tuyết, vừa gặp đã lôi kéo Tần Tuyết nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, đến sau này ngay cả Trương An Nhàn cũng gia nhập vào. Mà chủ đề nói chuyện của đám chị em phụ nữ, đương nhiên Phương Minh cùng Trương Tư Hàn không thể chen miệng vào được, hai người cũng thông minh không có ý định xen mồm vào.

Vì vậy, hai người anh vợ cùng em rể lại bắt đầu rót rượu, Phương Minh nhìn Trương Tư Hàn không vừa mắt, mà Trương Tư Hàn lại muốn nghe theo kế sách trên web, lần đầu tiên gặp người nhà bạn gái phải uống một bữa thật say, tửu lượng càng cao thì gia trưởng nhà gái sẽ càng yêu thích.

Trương Tư Hàn rất có lòng tin với bản thân mình, nói thế nào bản thân mình cũng có thể tính là một người tu luyện, mặc dù chỉ mới nhập môn nhưng thể chất của cậu ta phải tốt hơn người bình thường nhiều, cậu ta cũng đã từng thử làm thí nghiệm, một lần uống sạch ba bình rượu trắng này tuyệt đối không phải chuyên khó khăn gì.

Phương Minh nhìn gương mặt tự tin của Trương Tư Hàn, bĩu môi, nói thầm trong lòng: "Tên nhóc, xem anh đây khiến cậu phải say khướt như thế nào."

Rượu quá ba tuần, Trương Tư Hàn đã uống trọn ba bình rượu trắng, sắc mặt cũng đã hơi ửng đỏ, thế nhưng cậu ta phát hiện không ngờ người anh vợ này của mình lại chưa say, quan trọng nhất là rõ ràng bộ dáng của anh vợ đã lảo đảo muốn ngã xuống,

luôn khiến người ta cảm thấy chắc chắn uống xong ly tiếp theo anh ấy sẽ ngã gục, nhưng không ngờ sau khi uống xong ly tiếp theo, người anh vợ này lại chỉ làm ra bộ dáng ly tiếp theo sẽ ngã gục.

"Anh, em tới nhà vệ sinh một lát."

Trong ghế lô có WC nhưng Trương Tư Hàn lại lựa chọn đi WC ở bên ngoài, thứ nhất là vì để có thể khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút, thứ hai là vì cậu ta muốn đi loanh quanh để tản bớt mùi rượu trên người.

"Đã là người làm cha rồi còn không nghiêm túc như vậy, anh cảm thấy việc bắt nạt một đứa trẻ như vậy rất hay sao?"

Thấy bước chân của Trương Tư Hàn có chút lảo đảo, lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiểu Tuyết bên cạnh, làm sao Diệp Tử Du có thể không rõ, sợ rằng tất cả tâm tư của cô gái nhỏ này đều hướng về người yêu rồi.

"Em không hiểu đây, anh làm vậy là muốn ra oai phủ đầu, để cậu ta biết Tiểu Tuyết còn có một người anh trai như anh làm chỗ dựa, sau này nếu cậu ta dám bắt nạt Tiểu Tuyết anh sẽ khiến cậu ta phải nuốt khổ."

"Hừ, anh trai như anh thật là lợi hại, nếu đã lợi hại như vậy còn uống rượu làm gì, không bằng trực tiếp đánh cậu ta một trận là xong." Hàn Kiều Kiều đang đứng bên cạnh cũng tức giận nói.

"Đánh cậu ta? Thằng nhóc này không chống đỡ nổi, ngay cả một quyền của anh cậu ta cũng không tiếp nổi, nếu cậu ta lợi hại hơn mấy trăm lần hiện tại anh đã thật sự đánh cậu ta một trận."

Phương Minh đang nói thật, Trương Tư Hàn chẳng qua chỉ là Nhân Cấp tầng một, thật sự là quá nhỏ bé.

Chỉ là những lời này rơi vào trong tai Trương An Nhàn, lại

khiến Trương An Nhàn nở nụ cười gằn, người anh này của Tiểu Tuyết thật đúng là thích khoác lác, dù gì cháu mình cũng là người tu luyện, một người bình thường như cậu làm sao có thể là đối thủ của cháu tôi?

Chương 1069: Phương Minh có tâm sự? (1)

"Trương Tư Hàn?"

Từ phòng vệ sinh đi ra, Trương Tư Hàn rửa mặt xong đang muốn quay về ghế lô, kết quả lại nghe được có người gọi tên mình, quay đầu nhìn lại lại phát hiện có một cô gái đứng trước một ghế lô khác, lúc này cô ta đang kinh hỉ nhìn mình.

Chỉ là, bản thân mình biết cô ta sao?

"Trương Tư Hàn, thật sự là cậu, mình là Lý Giai Kỳ, chúng ta là bạn học cùng lớp."

Nghe cô bé tự giới thiệu, Trương Tư Hàn tỉ mỉ hồi tưởng lại, hình như bản thân mình đã từng nhìn thấy cô gái này trong lớp, chỉ là khi đó vì trường học mới vừa khai giảng, mà cậu ta chỉ tới phòng học để kiểm tra, ngồi trong phòng đợi không đến 10 phút lại rời đi, vì thế bản thân cậu ta không có ấn tượng gì nhiều với các bạn học trong lớp.

Học viện tu luyện không giống các học viện khác, toàn bộ học sinh trúng tuyển vào học viện tu luyện đều phải tiến hành kiểm tra vào ngày tựu trường, sau khi kiểm tra xong lại được thư giãn một tuần lễ, trong thời gian một tuần này các giáo viên sẽ căn cứ vào kết quả kiểm tra thiên phú của bọn họ để sắp xếp giáo trình thích hợp.

Cho nên, trên thực tế vào ngày kiểm tra thiên phú không chia lớp, lớp học chân chính phải đợi tới khi các giáo viên trong trường học sắp xếp dựa vào thiên phú của bọn hắn.

Trương Tư Hàn không quá quan tâm chuyện bản thân mình sẽ được sắp xếp vào lớp nào, nguyên nhân là vì thiên phú cậu ta khảo nghiệm ra được là A+, mà học viện lại chia thiên phú của học sinh thành năm cấp bậc SABCD, đương nhiên cấp S là cao nhất, mà chính các thầy cô giáo trong học viện cũng đã thừa nhận, học sinh có thiên phú cấp S sẽ trực tiếp được các môn phái tu luyện lớn nhận làm đệ tử, sẽ không dừng lại trong học viện tu luyện.

Cho nên, với tư cách là người có thiên phú cấp A+, cậu ta hoàn toàn không cần lo lắng bản thân sẽ bị phân phối đến lớp kém, tất nhiên các thầy cô giáo giảng dạy cho cậu ta cũng là những người giỏi nhất trong trường học.

"Bạn học Lý, chào bạn."

Mặc dù cậu ta không thích ánh mắt trắng trợn của cô gái này nhưng nếu đã là bạn học, Trương Tư Hàn cũng sẽ không quá lạnh lùng cao ngạo rời đi ngay, tuy rằng cậu ta không thích xã giao, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta sẽ cao ngạo không coi ai ra gì, ngay cả một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng đều không hiểu.

"Trương Tư Hàn, vừa vặn giáo viên trường chúng ta cũng đang ở nơi đây, hôm nay chú mình mở một bữa tiệc chiêu đãi giáo viên, cậu vào ngồi chung đi."

Ghế lô mà Lý Giai Kỳ ngồi cũng không đóng cửa, cho nên Trương Tư Hàn cũng nhìn thấy bên trong có mấy vị đang ngồi, ngoại trừ một ông lão còn có ba bốn người đàn ông trung niên, một người đàn ông trung niên trong đám người chính là giáo viên có trách nhiệm khảo nghiệm thiên phú trong trường.

Nếu như đổi lại lúc khác, nhất định Trương Tư Hàn sẽ đi vào, bởi vì cậu ta rất rõ ràng chuyện tu luyện không giống với đi học làm bài tập như bình thường, đi học rồi làm bài tập còn có thể tự học để nâng cao kiến thức, có thể lên web tra tư liệu, thế nhưng con đường tu luyện lại không thể tra được bất kỳ thông tin gì trên

web, nhất định phải có danh sư chỉ đạo.

Mà giờ khắc này Trương Tư Hàn cũng không phải rất muốn đi vào, bởi vì cậu ta hiểu văn hóa bàn rượu của người trong nước, cho dù là người tu luyện cũng không ngoại lệ, nếu bản thân mình mời từng giáo viên đang ngồi trong ghế lô ấy mỗi người một ly chắc chắn bản thân sẽ không chịu nổi mà gục ngã ngay, cậu không muốn bản thân say khướt trở lại ghế lô có anh Tiểu Tuyết, đây là hành động không tôn kính Tần Tuyết.

"Người trẻ tuổi kia, hình như cậu là một trong những người khảo nghiệm được thiên phú A+ trong trường đúng không? Lý huynh, cháu gái của huynh quen biết cậu ta sao?"

Trong ghế lô, người giáo viên kia cũng nhìn thấy Trương Tư Hàn, trên thực tế lấy thực lực của bọn họ, bọn họ có thể nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của Lý Giai Kỳ cùng Trương Tư Hàn đang ở ngoài cửa, mà thấy vẻ mặt của Lý Giai Kỳ, đám người trong phòng đều là cáo già đã thành tinh đương nhiên hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn tràn đầy sức sống.

Lý Hạ Tiêu nghe nói như thế, trên mặt lộ ra nụ cười có ẩn ý sâu xa, hắn rất rõ ràng người giáo viên này đang âm thầm tiết lộ cho hắn biết thiên phú của người trẻ tuổi bên ngoài kia rất cao, là một người có tiềm lực.

"Giai Kỳ, cháu gặp được bạn học à, nếu được thì cứ gọi bạn học của cháu cùng vào chung, trong này cũng không có người ngoài gì, đều là giáo viên trong học viện."

Lý Hạ Tiêu cười tủm tỉm mở miệng, dưới cái nhìn của hắn sở dĩ lúc trước người trẻ tuổi kia không đến là vì xấu hổ, mà hiện tại chủ nhà như hắn đã đích thân mở miệng, chỉ cần người thanh niên này không ngốc chắc chắn sẽ không buông cơ hội có thể chung

đụng với giáo viên trong trường.

Nói cho cùng thì có thiên phú chỉ là một chuyện, nếu không có giáo viên dốc lòng truyền dạy thực lực muốn tiến bộ cũng không dễ dàng gì, mà con đường tu luyện này kỳ thực giống hệt với một số ngành nghề cổ xưa, sư phụ vô cùng nghiêm khắc trong việc chọn đồ đệ, trừ phi có thể xác định các phương diện như nhân phẩm… đều tốt cả, nếu không chắc chắn sẽ giấu tuyệt chiêu đặc biệt của mình không dạy.

"Còn có người thân đang chờ tôi trong một ghế lô khác, ngày hôm nay hay là thôi đi, hôm khác tôi sẽ thỉnh tội với các thầy cô giáo sau."

Trương Tư Hàn lắc đầu, thứ nhất là vì cậu ta không muốn uống rượu trong một ghế lô khác, thứ hai là vì cậu ta nhìn ra được có lẽ cô bé trước mắt này có ý với mình, chẳng qua trong lòng của cậu ta chỉ có một mình Tần Tuyết, không thể chứa được những người khác, vì thế chỉ cần là nữ sinh có ý với cậu ta cậu ta sẽ lập tức cự tuyệt ngay.

Nghe thấy những lời Trương Tư Hàn nói, trên mặt Lý Giai Kỳ lộ ra vẻ thất vọng cùng không cam lòng, mà sắc mặt Lý Hạ Tiêu đang ngồi trong ghế lô lại trầm xuống, tự bản thân mình đã nể tình gọi thằng nhóc này vào, không nghĩ tới đối phương thật sự không biết tốt xấu.

Sắc mặt mấy vị giáo viên kia cũng có chút khó coi, thân là học sinh gặp được giáo viên không ngờ lại dám không muốn đi vào, đây không phải là cố tình không đặt mấy giáo viên như bọn họ vào mắt sao?

Nếu như đổi lại là người có bối cảnh thì cũng thôi, nhưng khi học viện tuyển nhận học sinh đã điều tra rõ ràng toàn bộ bối cảnh của học sinh, học sinh có bối cảnh chỉ có chừng vài người, mà những người đó bọn hắn đều quen biết, hiển nhiên người thanh

niên đang ở ngoài cửa kia không nằm trong số đó.

"Giai Kỳ, quên đi, cháu đi vào đi, xem ra người ta không hề đặt chú cùng mấy giáo viên ở đây vào mắt, người ta còn đang muốn tới chỗ một người càng quan trọng hơn chúng ta."

Chương 1070: Phương Minh có tâm sự? (2)

Lý Hạ Tiêu không mặn không lạt mở miệng, mà Trương Tư Hàn vừa nghe thấy lời này lập tức biết rõ bản thân mình đã đắc tội với người trong ghế lô, chẳng qua cho dù có đắc tội cậu ta cũng không để ý, bởi vì đối với cậu ta, Tần Tuyết là quan trọng nhất.

"Xin lỗi."

Không nói gì nữa, Trương Tư Hàn lập tức đi về phía trước.

Trong ghế lô, trên mặt Phương Minh lộ ra dáng tươi cười, lẩm bẩm một câu: "Thằng nhóc này cũng có thể coi là có chút cốt khí, nể mặt phần cốt khí này của cậu ta bản thân mình sẽ cho cậu ta ăn ít khổ hơn."

Phương Minh biết rõ chuyện đã xảy ra bên ngoài ghế lô, ngay khi Trương Tư Hàn đi ra ngoài thần trí của cậu đã chú ý tới đối phương, đương nhiên, vốn bản thân cậu muốn nhìn xem thằng nhóc này có chạy ra ngoài nôn hay không, nếu cậu ta mà nôn cậu sẽ rót cho cậu ta thêm ba bình rượu trắng nữa.

Một lần nữa trở lại ghế lô, Trương Tư Hàn không hề nói gì tới chuyện đã xảy ra trên hành lang, thật giống như cậu ta chỉ ra ngoài đi WC một lát mà thôi.

"Anh, em lại mời anh một ly."

Trương Tư Hàn không đề cập tới đương nhiên Phương Minh cũng không nói, hai người lại bắt đầu cụng ly, đương nhiên, kết quả sau cùng tự nhiên là Trương Tư Hàn ngã xuống.

"Tiểu Tuyết, thằng nhóc này đã say thành như vậy rồi, đêm nay đưa cậu ta tới nhà anh đi, một cô bé như em không chăm sóc cậu ta được đâu."

Nghe được những lời Phương Minh nói, Tần Tuyết còn chưa cảm thấy gì thế nhưng trên mặt Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều lại lộ ra vẻ kinh ngạc, các cô là người hiểu rõ anh chồng nhà mình nhất, nếu ông xã nhà mình đã làm khó dễ Trương Tư Hàn như thế, chuốc Trương Tư Hàn say khướt, hẳn sau đó chồng mình phải ném cậu ta ở khách sạn mới đúng, làm sao có thể mang về nhà?

Chẳng qua mặc dù các cô ấy không biết rõ vì sao ông xã nhà mình lại thay đổi ý định, nhưng Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều đều không có ý kiến gì, chàng trai tên Trương Tư Hàn này là người thành thật, lại đối tốt với Tần Tuyết, điểm này có thể cảm nhận được từ màn liếc mắt đưa tình của cặp đôi này khi ngồi trên bàn ăn.

Trương Tư Hàn ở nhà họ Trương, đương nhiên Trương An Nhàn cũng ở đó, cũng may là nhà của Phương Minh ở Ma Đô là một căn biệt thự, chỉ riêng phòng cho khách đã có tới mười mấy phòng, ngược lại có thể ở đủ.

Về đến nhà, một đêm bình yên.

Sáng sớm hôm sau!

"Anh, em đến trường học với Tư Hàn."

"Đi thôi đi thôi, đều nói con gái lớn không dùng được, ôi, lời này quả nhiên là không nói sai, chẳng qua buổi tối mấy đứa nhớ về nhà ăn cơm, anh trai em tự mình xuống bếp, để mấy em biết một chút về tài nấu nướng của anh đây."

"Tài nấu nướng của anh?"

Trên mặt Tần Tuyết khó có được lộ ra vẻ chê bai, nếu như cô

ấy nhớ không lầm, người anh trai này của mình chưa từng xuống bếp nấu ăn bao giờ.

"Tiểu Tuyết, ánh mắt này của em là có ý gì? Anh nói cho em biết, trong khoảng thời gian này trù nghệ của anh đã đột nhiên tăng mạnh, mấy người chị dâu của em thích nhất là đồ ăn anh trai em làm đấy."

"Dạ dạ dạ, buổi tối nhất định bọn em sẽ trở về ăn bữa tiệc lớn."

Tần Tuyết che miệng cười khẽ, lúc này trên mặt Phương Minh mới lộ ra vẻ hài lòng, đợi khi Tần Tuyết thay giầy xong lại nói: "Em mang theo Tiểu Hắc đi."

Cửa biệt thự, Tiểu Hắc đang nhàn nhã phơi nắng hơi bất mãn đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh, nhưng vẫn hấp ta hấp tấp đi tới trước mặt Tần Tuyết.

"Anh, không được mang sủng vật vào học viện." Tần Tuyết hơi khó xử.

"Người nào nói? Anh cũng biết học viện tu luyện, dường như không hề có quy định như vậy, em cứ dẫn theo Tiểu Hắc cùng đi đi, thằng này đã lâu rồi không được ra ngoài, nó ở trong sân mãi cũng sắp phát điên lên rồi."

"Vậy được rồi."

Cuối cùng Tần Tuyết vẫn đồng ý, ôm Tiểu Hắc vào lòng sau đó mới lên xe rời khỏi biệt thự.

Cùng đi học viện tu luyện, ngoại trừ Tần Tuyết cùng Trương Tư Hàn còn có Trương An Nhàn, lần này có thể xem là lần làm thủ tục nhập học chính thức của cháu mình, đương nhiên phải có trưởng bối như cô ấy đi cùng, mà anh trai cùng chị dâu của cô ấy lại tương đối bận việc không đi được, chỉ có thể là người cô như

cô ấy đứng ra sắp xếp.

"Ông xã, vì sao anh lại muốn Tiểu Tuyết mang cho Tiểu Hắc đi vậy, anh sợ Tiểu Tuyết gặp phải nguy hiểm gì trong học viện sao?" Diệp Tử Du ôm đứa bé hơi nghi ngờ hỏi.

Người ngoài không biết Tiểu Hắc có thực lực gì, nhưng với tư cách là nữ chủ nhân Diệp Tử Du lại biết rất rõ ràng, Tiểu Hắc đã từng một vuốt trực tiếp cào nát một miếng sắt dày chừng mười phân, hơn nữa thằng nhóc chết tiệt này còn là một kẻ rất khó đối phó, thường xuyên bắt nạt sủng vật của những nhà khác trong tiểu khu, nó chỉ sợ một mình Lão Hoàng.

"Ngược lại anh không sợ Tiểu Tuyết lọt vào nguy hiểm, nhưng thằng nhóc Trương Tư Hàn này... Ha ha..."

Phương Minh cười cười, nụ cười có chút ý vị thâm trường, cậu rất thấu hiểu lòng người, ngày hôm qua Trương Tư Hàn không nể mặt các giáo viên trong học viện, lần này đến trường học chỉ sợ sẽ không thuận lợi như vậy.

"Muốn làm chỗ dựa cho Tư Hàn thì anh cứ trực tiếp đến học viện tu luyện một chuyến không phải xong rồi sao, còn cần phải phiền toái như vậy? Danh hiệu Phương đại công tử vừa tung ra, còn ai dám bắt nạt Tư Hàn, muốn nịnh bợ cậu ta còn không kịp ấy chứ."

Hàn Kiều Kiều cũng từ gian phòng đi ra, thời gian một năm này vợ chồng ba người ở chung với nhau, Phương Minh cũng không lừa gạt bọn họ chuyện trong giới tu luyện, mà Hàn Kiều Kiều cùng Diệp Tử Du cũng đã biết thân phận địa vị của Phương Minh trong giới tu luyện.

"Ông xã, không phải người tu luyện như anh đều phải tu luyện sao, em thấy thời gian một năm này anh chỉ chăm sóc bọn em cùng con, cũng không nhìn thấy anh tu luyện, có phải anh có tâm sự gì

hay không?"

Trên mặt Diệp Tử Du có vẻ lo lắng, trên thực tế cô ấy và Hàn Kiều Kiều đã từng cùng thảo luận vấn đề này, luôn cảm thấy ông xã nhà mình có cái gì đó không đúng, đường đường là nhân vật lớn trong giới tu luyện lại ở nhà trông trẻ cho các cô, mặc dù chuyện này khiến các cô ấy cảm thấy rất hạnh phúc, cũng tỏ rõ rằng ông xã rất quan tâm các cô cùng đứa bé, thế nhưng các cô vẫn luôn cảm thấy ông xã nhà mình có cái gì đó không đúng lắm.

"Anh thì có thể có tâm sự gì chứ, em chớ suy nghĩ lung tung, chỉ ở cùng hai em anh đã thấy rất vui vẻ rồi, bản thân anh vốn không có tâm tranh bá gì mà..."

Phương Minh cười cười lắc đầu, nhưng chỉ có bản thân cậu biết, trong lòng cậu đã hơi chấn động một chút khi nghe câu hỏi này của Diệp Tử Du.

Chương 1071: Tiểu Hắc phát uy (1)

Học viện tu luyện Ma Đô tọa lạc tại vùng ngoại thành Ma Đô, chiếm diện tích hơn ba chục ngàn mẫu, ở nơi tấc đất tấc vàng như Ma Đô này cho dù chỉ là vùng ngoại thành, nếu muốn có được một mảnh đất rộng như thế nhất định phải tốn một cái giá trên trời.

Nói khó nghe một chút, toàn bộ tập đoàn trong nước không có tập đoàn tài chính nào có thể mua được một mảnh đất lớn như vậy, nhưng học viện tu luyện lại có thể làm được chuyện ấy, có thể nghĩ phía trên coi trọng học viện tu luyện tới cỡ nào.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu, phía trên vẫn luôn cảnh giác các môn phái lớn trong giới tu luyện, dù sao đó cũng là một đám người có thực lực mạnh mẽ lại không hề bị khống chế, toàn bộ đệ tử của môn phái tu luyện căn bản không hề có khái niệm quốc gia gì, cho dù có cũng chỉ có gia tộc và môn phái.

Cho nên dưới tình huống này, phía trên cũng muốn bồi dưỡng ra một đám người tu luyện trung tâm với phía trên, mà học viện tu luyện lại gánh vác trọng trách ấy.

Toàn bộ học sinh nhập học đều là người không có liên hệ gì nhiều với giới tu luyện, phần lớn người chỉ là người bình thường, mà quốc gia cho những học sinh này một thân phận địa vị như thiên chi kiêu tử, lại bồi dưỡng những học sinh này, sau khi bọn họ tốt nghiệp dĩ nhiên sẽ gia nhập vào bộ môn của quốc gia.

Về phần giáo sư của học viện Ma Đô lại được cấu thành từ hai bộ phận lớn, một phần là người tu luyện mà phía trên đã bồi dưỡng được trong bao nhiêu năm này, cũng có một bộ phận là

người tu luyện tới từ các gia tộc lớn trong giới tu luyện.

Hôm nay ở thế tục người tu luyện đã không tính là bí mật gì, mà các môn phái tu luyện lớn cũng không cần tiếp tục ẩn núp nữa, thậm chí những người có thiên phú mạnh mẽ còn thể trực được các môn phái lớn tuyển nhận, phía trên cũng không có bất kỳ ý kiến gì, thế nhưng ngược lại các môn phái lớn cũng phải đánh đổi một số thứ, đó chính là phái đệ tử trong môn phái tới học viện chịu trách nhiệm giảng dạy.

Đối với phía trên, có lẽ học sinh không phải rất có thiên phú nhưng bọn hắn cũng không để ý, chỉ cần có thể bồi dưỡng ra một nhóm lớn cường giả Địa Cấp đã quá đủ rồi, mà đến lúc đó lại khiến những cường giả Địa Cấp trung với quốc gia này tới đảm nhiệm vai trò giảng dạy, một lần nữa bồi dưỡng một đời mới, đương nhiên trong khoảng thời gian ấy có thể đào tạo được một số học sinh có thiên phú ưu tú.

Nói trắng ra, chuyện này cũng giống với những năm 70 – 80 quốc gia dùng tiền mua lại đủ loại khoa học kỹ thuật của nước ngoài vậy, mấy xí nghiệp nước ngoài muốn tiền thì quốc gia cho tiền, muốn tài nguyên thì cho tài nguyên, chỉ cần có thể bồi dưỡng một số kỹ thuật viên của nước mình là quá đủ rồi, không cần biết có thể bồi dưỡng ra bao nhiêu người, chỉ cần có vài người là chúng ta đã có thể tự mình bồi dưỡng đời sau, chỉ là cần phải có một khoảng thời gian khá dài mà thôi.

Nhưng đối với một quốc gia, thời gian mấy chục năm chỉ giống như muối bỏ biển, căn bản không coi là gì.

"Đây là học viện tu luyện, quả nhiên là đại khí, nơi này thật quá rộng lớn, nghe nói tất cả những giảng đường này đều được xây dựng trong vòng một năm đấy."

Trương An Nhàn nhìn giảng đường mới tinh, còn có một sân huấn luyện, trên mặt lộ ra vẻ rung động, trước đây hoàn cảnh

trường đại học mà cô ấy từng học cũng không tính là kém, nhưng so sánh với học viện tu luyện này chẳng khác nào là một trời một vực.

Trong trường học, tốp năm tốp ba người đi lại, phần lớn đều gia trưởng đi cùng con của mình, không có ngoại lệ, trên mặt tất cả những gia trưởng này không che giấu được dáng tươi cười, con trai mình có thể được học viện tu luyện chọn trúng, đã chú định là tiền đồ vô lượng.

Mấy ngày nay học viện tu luyện cũng không tính là đã khai giảng chính thức, ngày hôm nay Trương Tư Hàn cũng chỉ tới trường xác nhận lớp một chút mà thôi, sau đó cậu sẽ xin giáo viên không ở trong ký túc xá, bởi vì Tần Tuyết không được học viện tu luyện thu nhận, cô ấy thi vào một trường đại học khác ở Ma Đô này.

"Cháu trai, cô đã thử tra trên web rồi, thiên phú cấp A+ như cháu sẽ được phân phối đến lớp A, cũng chính là lớp tốt nhất trong học viện, thầy cô của lớp cháu đều là những thầy cô giỏi nhất trong trường, mà chủ nhiệm lớp cháu càng là một vị lãnh đạo trong trường, nghe nói là cường giả Địa Cấp trung kỳ."

"Vậy thì đến lớp A đi."

Vì học viện tu luyện chỉ mới vừa mở, cho nên khóa của cậu ta cũng là khóa đầu tiên, nhưng vị trí lớp cậu ta lại không gần các lớp cùng khóa các, lớp của những người có thiên phú tu luyện cao nhất trường như cậu ta nằm ở vị trí trung tâm sân trường.

"Trương Tư Hàn!"

Bên ngoài phòng học của lớp A, khi Lý Giai Kỳ nhìn thấy Trương Tư Hàn trên khuôn mặt có vẻ vui mừng, nhưng khi thấy Tần Tuyết đang đứng bên cạnh Trương Tư Hàn, khuôn mặt cô ta lập tức lạnh xuống, nhất là khi cô ta phát hiện quần áo trên người

Tần Tuyết không có gắn huy chương của trường học, trên mặt lại càng có thêm vẻ khinh thường.

Cô ta đã nhìn ra quan hệ yêu đương giữa Tần Tuyết cùng Trương Tư Hàn, thậm chí rất có thể còn là thanh mai trúc mã, thế nhưng dưới cái nhìn của cô ta, Tần Tuyết không xứng với Trương Tư Hàn, bởi vì chú của cô ta đã từng nói, người tu luyện cùng người thường ở hai thế giới khác nhau, rất khó có thể tiến tới với nhau.

Người có thiên phú giống Trương Tư Hàn cũng chỉ có bản thân mình mới xứng với, bởi vì chính mình cũng có thiên phú cấp A, chỉ kém Trương Tư Hàn một chút nhưng bù lại bản thân mình có gia thế tốt, chú mình là cường giả Địa Cấp, có thể cho mình đầy đủ tài nguyên tu luyện.

Chú mình đã từng nói, con đường tu luyện ngoại trừ thiên phú còn cần đầy đủ tài nguyên, thiếu tài nguyên cho dù có thiên phú tới cỡ nào cũng vô ích, mà cô ta có thể cung cấp tài nguyên cho Trương Tư Hàn.

Ánh mắt Trương Tư Hàn chỉ dừng lại trên người Lý Giai Kỳ một giây lập tức thu hồi lại, đi thẳng về phía phòng học, điều này khiến vẻ mặt Lý Giai Kỳ tràn đầy xấu hổ, là một thiên chi kiều nữ cô ta nào đã bị ai coi thường như thế bao giờ.

Nghĩ tới đây, thấy Tần Tuyết muốn đi theo cậu ta vào phòng học, cô ta trực tiếp đưa tay ngăn cản, lạnh lùng nói: "Nơi này là lớp A của học viện tu luyện, không phải học sinh lớp A không có tư cách đi vào."

Học viện tu luyện thực sự có quy củ như vậy, nhưng đó là quy củ áp dụng cho thời gian sau khi khai giảng chính thức, mà giai đoạn báo danh giống như hôm nay không ngăn cản gia trưởng cùng người thân của học sinh cùng đi vào.

Trương Tư Hàn nhíu mày lại đang muốn mở miệng, Tần Tuyết lại dành trước một bước ném cho cậu ta một ánh mắt không sao cả, nói: "Nếu đã như vậy thì em ở ngoài chờ anh là được."

"Chờ cái gì, chúng tôi cứ muốn đi vào đấy, cô cũng không phải giáo viên, còn chưa có đủ tư cách ngăn cản chúng tôi."

Trương An Nhàn đang đứng bên cạnh cũng mở miệng, cô rất thích Tần Tuyết, thiện lương lại hiểu chuyện, cháu mình lại rất thích cô bé, mấy năm này cô cũng đã coi Tần Tuyết là con dâu của nhà họ Trương, rõ ràng nữ sinh trước mắt này cố ý làm khó dễ Tần Tuyết, đương nhiên cô phải đứng ra.

"Đương nhiên là tôi có tư cách, bởi vì tôi là lớp trưởng lớp A."

Lý Giai Kỳ cũng không hề nhượng bộ chút nào, bởi vì chú cô ta nên giáo viên đã quyết định để cô ta đảm nhiệm chức vị lớp trưởng lớp A.

"Nha, tôi còn tưởng là quan lớn gì cơ đấy, chỉ một lớp trưởng nho nhỏ đã bắt nạt người khác như vậy, người không biết còn tưởng rằng cô là hiệu trưởng đấy."

Luận đấu võ mồm, Trương An Nhàn không e ngại bất kỳ người nào, tuy rằng Tần Tuyết đang đứng bên cạnh không muốn gây chuyện nhưng cô cũng nhìn ra cô gái trước mắt này đang cố ý nhằm vào mình, lập tức cũng mím môi đứng ở một bên không tiếp tục lui nhường.

"Chuyện gì xảy ra, nơi này là học viện tu luyện, không phải chợ bán thức ăn, ai cho phép các người lớn tiếng huyên náo ở chỗ này?"

Trong phòng làm việc cách phòng học không xa có một người đàn ông trung niên đi ra, đây chính là một trong số những giáo viên đã ngồi trong ghế lô cùng chú của Lý Giai Kỳ hôm qua, cũng là

một trong những giáo viên giảng bài của lớp A.

Chương 1072: Tiểu Hắc phát uy (2)

"Thầy Tề, hai người này không phải học sinh của lớp A chúng ta nhưng nằng nặc đòi vào phòng học, hơn nữa còn mang theo sủng vật, hành động này căn bản không hề đặt học viện chúng ta vào mắt, học viện là nơi thần thánh như vậy, với tư cách là lớp trưởng lớp A trò đã cố ngăn cản bọn họ, kết quả ngược lại còn bị giễu cợt."

Sắc mặt Tề Quân trầm xuống, trên thực tế hắn ta đã sớm nghe thấy chuyện bên này cũng biết rõ rõ ràng ràng, chẳng qua là hắn ta cố ý làm bộ như bản thân không biết gì mà thôi.

"Trương Tư Hàn, đây là người thân của cậu sao?"

Ánh mắt Tề Quân trực tiếp quét về phía Trương Tư Hàn, trầm giọng nói: "Cậu cho rằng học viện là nơi nào? Đừng tưởng rằng cậu có một chút thiên phú là có thể cậy tài khinh người, tôi nói cho cậu biết, con đường tu luyện không bao giờ thiếu thiên tài, ở học viện tu luyện, cậu là rồng cũng phải cuộn lại cho tôi, là hổ cũng phải cho ngồi xuống cho tôi."

Trương Tư Hàn không nói một lời, bởi vì cậu biết vị giáo viên này có ý nhằm vào cậu, cho dù bản thân có cãi lại cũng không có ích gì.

"Ngày hôm nay tôi sẽ cho cậu một bài học để đời, để cậu hiểu cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên."

Tề Quân là Địa Cấp tầng hai, lúc này khí cơ tập trung vào Trương Tư Hàn, lấy thực lực của Trương Tư Hàn làm sao có thể

chống đỡ nổi, trong nháy mắt sắc mặt cậu ta tái nhợt, trên mặt có mồ hôi lớn chừng hạt đậu lả tả xuất hiện.

"Thầy này, đây đều là lỗi của tôi, không có liên quan gì tới Tư Hàn."

Tần Tuyết thấy sắc mặt người yêu mình tái nhợt, vẻ mặt trở nên bối rối, cô ấy không biết nội tình bên trong, thật sự cho rằng do bản thân mình mang tới phiền phức cho người yêu vì thế mới vội mở miệng giải thích.

"Đương nhiên là lỗi của cô, nếu không phải do cô làm sao có thể có việc này, loại người bình thường như cô không có tư cách xuất hiện ở bên trong học viện tu luyện của chúng tôi."

Lý Giai Kỳ lạnh lùng mở miệng, mà giờ khắc này ở xung quanh cũng có không ít học sinh lớp A tề tụ, sau khi những học sinh này nghe thấy những lời Lý Giai Kỳ nói, không có một người nào lộ ra ý phản bác, bởi vì trong lòng bọn họ cũng cho là như vậy.

Bọn họ là người tu luyện, tương lai nhất định là người có tiền đồ vô lượng, người thường không cách nào so sánh với bọn họ, hai người vốn chính là một trời một vực.

Sắc mặt Tần Tuyết lại tái nhợt, mà trong mắt Trương Tư Hàn lại mang theo lửa giận, chỉ là bản thân cậu ta còn đang bị khí cơ của Tề Quân tập trung, khiến cậu ta không thể nói thành lời, ngay cả nhúc nhích môi một chút cũng không được.

Chẳng qua, điều đó không có nghĩa là ở đây không có người nào có thể thay đổi kết cục này.

Tiểu Hắc vẫn được Tần Tuyết ôm vào trong ngực, an tĩnh híp mắt phảng phất như đã ngủ thiếp đi, tại thời khắc này đột nhiên mở mắt, một đạo hắc quang chợt lóe, thời điểm xuất hiện lần nữa nó đã tới trước mặt Tề Quân.

"Một con súc sinh lông lá cũng dám kiêu ngạo?"

Tề Quân cũng không đặt Tiểu Hắc vào trong mắt, chỉ đơn giản vỗ một chưởng tới, thế nhưng ngay sau đó đột nhiên một cảm giác đau đớn kéo tới, khiến vẻ mặt hắn trở nên vặn vẹo.

Bàn tay của hắn trực tiếp bị cào nát một nửa, thậm chí còn có hai ngón tay rơi xuống đất, máu tươi không ngừng thuận theo ngón tay đứt chảy xuống.

Vậy mà chuyện này còn chưa dừng lại như vậy!

Tiểu Hắc lại đánh ra một trảo nữa, một trảo này đánh thẳng đến đầu của hắn, nếu như thực sự bị nó đánh trúng đoán chừng cả đầu hắn đều phải nở hoa.

Giờ khắc này rốt cục Tề Quân cũng cảm thấy sợ hãi, trên mặt hiện lên vẻ hoảng loạn, thế nhưng tốc độ của tiểu Hắc quá nhanh, căn bản là hắn ta không kịp phản ứng lại chút nào.

"Dừng tay!",

Một tiếng rống lớn truyền đến, móng vuốt của tiểu Hắc bị giọng nói này ảnh hưởng nên lệch đi vài phần, cuối cùng chỉ tước mất nửa da đầu của Tề Quân, nhưng cho dù như vậy cũng đã khiến đám người ở đây nhìn mà ngẩn người.

Hai cô gái là Tần Tuyết cùng Trương An Nhàn lại càng ngây ngẩn cả người, nhất là Trương An Nhàn, nghĩ tới lúc trước bản thân còn muốn sờ móng vuốt của tên nhóc đáng yêu giống quả cầu đen trắng này, lại cảm thấy run rẩy một chút.

"Yêu thú từ đâu tới, dám gây sự trong học viện."

Một ông lão từ trong hư không xuất hiện tại nơi này, mà thấy ông lão ấy, Tề Quân vội vã khóc cứu: "Phó viện trưởng, cứu tôi."

Phó viện trưởng của học viện tu luyện là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, toàn bộ học viện tu luyện Ma Đô tổng cộng có sáu vị Phó viện trưởng, nhưng người quản chuyện chân chính chỉ có ba vị, bởi vì ba vị này mới là người ra mặt, về phần ba vị khác lại thuộc về giới tu luyện, những người ấy chịu trách nhiệm về chuyện dạy học nhiều hơn.

Viện trưởng của học viện Ma Đô là một vị cường giả Thiên Cấp, chỉ có điều đương nhiên cường giả cấp bậc này không thể quản lý việc vặt của học viện được, cũng không chịu trách nhiệm dạy học, chỉ tồn tại trong trường với tác dụng tượng trưng học như vậy.

Cho nên, Phó viện trưởng trước mắt này chính là người cầm quyền chân chính trong học viện.

Rống!

Tiểu Hắc đứng trên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm ông lão, không hề sợ hãi, một cặp móng đang dính chặt trên mặt đất, vẫn duy trì trạng thái công kích.

"Phó viện trưởng đại nhân, ngài phải làm chủ cho tôi!"

Tề Quân đưa tay che da đầu máu tươi dầm dề, thế nhưng bàn tay vì bị đứt ngón mà không ngừng co quắp, cả người cực kỳ bi thảm, với tư cách là giáo viên trong học viện tu luyện, còn chưa chính thức giảng dạy đã thụ thương nặng, lại còn bị một con yêu thú đánh thành như vậy ngay trước mặt nhiều học sinh như thế, không nói chuyện vết thương kia năng tới mức phải tốn một thời gian rất dài mới có thể khôi phục, cho dù có thể phục hồi như cũ cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục đảm nhiệm chức vị giáo viên.

"Yêu thú này là ai mang tới?"

Ánh mắt Cao Tể Hoành đảo qua toàn trường, cuối cùng rơi vào trên người Tần Tuyết, mà thấy Cao Tể Hoành đưa mắt nhìn về phía Tần Tuyết, Tiểu Hắc lại gầm thét lên, đồng thời nhảy ra chắn trước mặt Tần Tuyết.

Rống!

"Làm tổn thương giáo viên trong học viện ta, không thể để ngươi sống nữa."

Cao Tể Hoành nhìn Tiểu Hắc, trong mắt có sát khí, học viện tu luyện sẽ không chủ động trêu chọc yêu thú, nhưng con yêu thú này chủ động xông vào học viện gây sự, hơn nữa còn có thực lực Địa Cấp hậu kỳ, hắn ta hoàn toàn có thể dựa vào lý do này chém giết con yêu thú ấy đi, tinh đan của yêu thú Địa Cấp hậu kỳ là thứ có giá trị phi phàm đấy.

"Viện trưởng, nó không phải yêu thú, nó chỉ là sủng vật thôi."

Tần Tuyết biện giải, chẳng qua Cao Tể Hoành làm sao có thể đặt một cô gái bình thường vào trong mắt, giơ tay phải lên trực tiếp giam cầm Tiểu Hắc, tuy rằng đều là Địa Cấp hậu kỳ nhưng hắn ta đã là Địa Cấp tầng chín, mà Tiểu Hắc lại chỉ mới tương đương với thực lực Địa Cấp tầng bảy.

"Mang yêu thú vào trường học đả thương người, bắt hết ba người này lại cho lão phu, chờ lão phu điều tra rõ ràng sẽ quyết định nên xử phạt như thế nào."

Giọng nói của Cao Tể Hoành truyền ra, ngay sau đó bên cạnh lập tức có mấy giáo viên xuất hiện, muốn bắt ba người Tần Tuyết cùng Trương An Nhàn còn có Trương Tư Hàn, mà chính bản thân hắn ta thì lại đưa tay chuẩn bị bắt lấy Tiểu Hắc.

"Khụ khụ, Cao lão đầu, ta khuyên ngươi không nên ra tay, có ít người, không phải ngươi có thể động."

Một tiếng ho khan vang lên, lại một ông lão xuất hiện, ông lão này xuất hiện ở trước mặt Tần Tuyết, chỉ vừa trừng mắt đã khiến mấy vị giáo viên kia không dám tiến thêm một bước.

Đừng đùa, vị này cũng là một trong những Phó viện trưởng của học viện, mặc dù không quản chuyện trong học viện nhưng người ta có thực lực Địa Cấp tầng chín, không phải người mà đám bọn họ có thể đắc tội.

Thấy ông lão mặc áo trắng xuất hiện, Cao Tể Hoành nhướng mày, nói: "Thế nào, bọn hắn đả thương người trong học viện, lão phu thân làm Phó viện trưởng chẳng lẽ còn không đủ tư cách để xử phạt bọn họ sao? Cho dù sau lưng mấy người kia có địa vị lớn tới cỡ nào lão phu cũng không sợ hãi."

Cao Tể Hoành nói lời này là có nền tảng đấy, đầu tiên viện trưởng là cường giả Thiên Cấp, hơn nữa phía sau học viện còn có phía trên chống lưng, căn bản không sợ bất kỳ thế lực nào.

"Đúng không?"

Chương 1073: Lên một khóa

Ông lão mặc áo trắng cười như không cười nhìn Cao Tể Hoành, từ tốn nói: "Nếu như lão phu muốn bảo vệ mấy người này thì sao?"

"Phương Mặc, ngươi có ý gì? Mấy người kia có quan hệ gì với ngươi? Hay là bọn họ còn có sâu xa với nhà họ Phương các ngươi?"

Trên mặt Cao Tể Hoành mang theo vẻ hoài nghi, bối cảnh của mỗi một học sinh trong trường học đều đã được bọn họ điều tra rõ ràng, nếu cặp nam nữ trước mắt này thực sự có quan hệ với nhà họ Phương, lại có thiên phú cấp A+ làm sao có thể đến học viện, sớm đã bị người nhà họ Phương đưa vào nhà họ Phương tu luyện rồi.

Dưới cái nhìn của Cao Tể Hoành, Phương Mặc chỉ cố ý xuất hiện làm rối, mục đích thực sự của hắn khẳng định cũng là vì con yêu thú trước mắt này, con yêu thú Địa Cấp tầng bảy này cũng khiến Phương Mặc đỏ mắt, muốn kiếm một chén canh.

"Lão phu thân là Phó viện trưởng thường vụ của học viện, khi viện trưởng không ở đây lão phu là người phụ trách tất cả mọi chuyện trong học viện, lão phu muốn xử trí vấn đề này như thế nào lão phu tự có ý định, Phương Mặc ngươi nên bớt nhúng tay thì hơn."

"Bản thân ta cũng không muốn nhúng tay, chẳng qua ta sợ nếu ta không nhúng tay vào, đến lúc đó chỉ vì cử động ngu xuẩn của ngươi khiến toàn bộ học viện biến mất, học viện Ma Đô còn chưa chính thức khai giảng đã biến mất, để xem tới lúc ấy ngươi lấy gì

để báo cáo với phía trên."

Phương Mặc cười lạnh, Cao Tể Hoành còn tưởng rằng hắn có ý đồ gì với viên tinh đan này, thế nhưng căn bản là Cao Tể Hoành không biết, người đứng sau lưng con yêu thú này chính là ai.

"Khiến học viện biến mất, giọng điệu thật lớn, thế nào, lẽ nào Phương Mặc ngươi còn có thể khiến nhà họ Phương tạo áp lực với phía trên sao?"

Tuy rằng Phương Mặc là người nhà họ Phương, nhưng Cao Tể Hoành cũng không sợ, người quản lý mọi chuyện trong nhà họ Phương là mấy vị trưởng lão Thiên Cấp kia, mà Phương Mặc chỉ là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, tuy rằng hắn có địa vị không thấp ở nhà họ Phương nhưng vẫn không thể vận dụng quyền thế của nhà họ Phương để đè người, các trưởng lão nhà họ Phương cũng sẽ không vì Phương Mặc mà trở mặt với phía trên.

Thấy hai vị Phó viện trưởng tranh phong, mấy giáo viên cùng học sinh đang đứng bên cạnh đều đồng loạt im lặng không dám nói lời nào, đây chính là thần tiên đánh nhau, bọn họ chỉ cần đứng xa xa hi vọng tai họa không đè lên người mình là được rồi.

"Cao huynh, Phương huynh, một chút chuyện nhỏ thôi hà tất phải tranh cãi như vậy."

Lại có một vị Phó viện trưởng xuất hiện, mà theo vị Phó viện trưởng này xuất hiện, sau đó lại có hai lão già hiện thân, đương nhiên, hai người này tới khuyên giải.

"Nếu như Phương huynh quen biết mấy tên tiểu bối này thì Cao huynh cứ nể mặt Phương huynh một chút đi, đừng truy cứu chuyện này nữa, về phần yêu thú kia cũng là sốt ruột bảo vệ chủ nhân mà thôi, ta thấy chuyện vẫn nên dừng lại ở đây thì hơn." Đây là một vị Phó viện trưởng thuộc về giới tu luyện, đương nhiên bản thân hắn đứng về phía Phương Mặc.

"Lời ấy sai rồi, bỏ qua cho bọn tiểu bối cũng không sao cả, chẳng qua yêu thú này dám đả thương người trong học viện, nếu như thả nó đi như vậy, một khi chuyện này truyền ra ngoài không phải mặt mũi của học viện sẽ bị mất sạch sao?"

Một vị Phó viện trưởng khác đứng về phía Cao Tể Hoành, đây cũng là một lần tranh đấu của hai phe phái trong học viện.

"Được rồi, chớ nói nhảm nhiều như vậy, vì tránh để ngươi làm ra cử động ngu xuẩn gì ta khuyên ngươi nên quyết định cẩn thận trước khi hành động, hỏi cô bé này một chút xem yêu thú này từ đâu tới."

Trên mặt Phương Mặc mang theo nụ cười lạnh, hắn không có hứng thú gì với việc tranh quyền trong học viện, cũng không muốn bị cuốn vào trong đó.

Nghe được lời của Phương Mặc, gương mặt già nua của Cao Tể Hoành biến hóa một chút, có chút nghi ngờ nhìn về phía Tần Tuyết, một lúc sau vẫn quyết định mở miệng dò hỏi: "Yêu thú này có lai lịch ra sao?"

"Viện trưởng, đây không phải yêu thú, đây là một sủng vật anh trai tôi nuôi, đã nuôi nhiều năm rồi."

Nghe được câu trả lời của Tần Tuyết, Cao Tể Hoành lại thả lỏng, cô bé này chỉ là người bình thường, cho dù anh trai của cô có là người tu luyện thì thực lực cũng cao bao nhiêu được chứ?

Về phần tại sao yêu thú này lại đi theo bên người anh trai cô bé, có thể là vì yêu thú này cố ý ẩn giấu thực lực của nó, muốn xen lẫn vào nhân loại để tu hành thôi.

"Cô gái nhỏ đừng sợ, cháu cứ nói cho hắn ta biết tên của anh trai cháu đi." Phương Mặc ở một bên mở miệng, mang trên mặt nụ cười hòa ái, không hề có một chút ngạo khí của cường giả Địa Cấp

hậu kỳ.

"Cháu... Anh cháu..."

Tần Tuyết cũng không lập tức trả lời, cô gái nhỏ không ngốc, rõ ràng Tiểu Hắc đã gây họa, nếu cô bé nói tên của anh trai mình ra, đến lúc đó không phải sẽ liên lụy đến anh mình sao?

"Không có chuyện gì đâu, cháu cứ việc nói ra đi, anh trai cháu sẽ không gặp phải bất kỳ chuyện gì đâu." Phương Mặc biết Tần Tuyết lo lắng điều gì, vì thế hắn trực tiếp mở miệng an ủi.

Nói đùa gì vậy, vị kia làm sao có thể có chuyện, nếu Cao Tể Hoành biết tên của vị kia, đoán chừng ngay cả tâm muốn khóc cũng có.

Tần Tuyết do dự một lát, dường như cảm thấy ông cụ hòa ái trước mắt này sẽ không lừa gạt mình, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Anh cháu tên Phương Minh."

"Phương Minh, quả nhiên cũng là người nhà họ Phương, chẳng trách Phương Mặc ngươi sẽ ra mặt, chẳng qua cho dù là người nhà họ Phương, dám gây sự ở trong học viện cũng phải..."

"Khụ khụ, cái kia Cao huynh..."

Cao Tể Hoành vô thức mở miệng, chỉ là hắn ta mới nói được nửa câu đã bị đánh gãy, thấy người cắt đứt lời mình lại là Phó viện trưởng do cấp trên phái tới, tuy rằng hắn hơi bất mãn nhưng vẫn chờ đợi đối phương nói tiếp.

"Phương..." Dường như ông lão đang tìm từ, dừng lại suốt mấy giây sau đó mới lên tiếng: "Là vị kia, vị đại nhân kia của nhà họ Phương."

"Đại nhân nhà họ Phương?"

Cao Tể Hoành nghi ngờ một giây đồng hồ, sau đó phảng phất như đã nghĩ tới điều gì, biểu hiện trên mặt từ từ thay đổi, cũng không còn vẻ trấn định khi trước nữa, lúc này cả khuôn mặt hắn ta trở nên tái nhợt, vẻ mặt cũng tràn đầy hoảng loạn.

Nếu quả thật là vị kia, vậy những lời Phương Mặc vừa nói thật đúng là không khuếch đại một chút nào.

Cho dù hắn ta đắc tội với một vị trưởng lão nhà họ Phương, đối phương nhiều nhất cũng chỉ nhằm vào bản thân hắn ta, mà học viện sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn, trừ phi nhà họ Phương muốn đối nghịch với phía trên, thế nhưng nếu là vị kia lại khác, lấy quan hệ của vị kia với phía trên, dưới cơn thịnh nộ có yêu cầu đóng cửa học viện hẳn phía trên cũng sẽ đáp ứng.

Mặt khác, tuy rằng đều là cường giả Thiên Cấp nhưng vị kia lại có thêm danh hiệu người mạnh nhất dưới thiên vương, mặt khác mọi người còn len lén đặt một biệt danh cho người đó, chính là "kẻ chặt đầu Thiên Cấp."

Tranh đấu giữa các cường giả Thiên Cấp không phải không có tình huống sinh tử, nhưng trong giới tu luyện còn chưa có một vị cường giả Thiên Cấp nào giống như người ấy, có thể giết được nhiều cường giả cùng cấp bậc như vậy, hoàn toàn xứng đáng được xưng là sát tinh.

Bản thân mình đắc tội vị này làm sao có thể giữ được cái mạng nhỏ đây?

"Chuyện vị trưởng lão kia của nhà họ Phương ta cư ngụ ở Ma Đô đã không phải là bí mật gì, sau khi ta tới Ma Đô đã từng ra mắt trưởng lão một lần, lúc đó vừa vặn nhìn thấy yêu thú này ở trong sân. Ngày ấy con yêu thú này đang nằm ngủ trên bụng trưởng lão."

Lời Phương Mặc nói rất bình thản, nhưng lọt vào trong tai Cao Tể Hoành lại không khác gì sấm đánh ngang tai, bởi vì trong

những lời Phương Mặc nói đã tiết lộ một tin tức, chính là con yêu thú này rất được vị kia yêu thích, mà bản thân mình còn muốn giết chết con yêu thú này lấy tinh đan...

Hành động này khác gì trực tiếp muốn chết?

"Cái kia... Tuy rằng yêu thú đả thương người nhưng cũng chỉ là vì sốt ruột bảo vệ chủ, lão phu cũng có thể lý giải được, về phần bạn học này nếu đã là học sinh của trường chúng ta, cậu muốn đưa gia trưởng đi tham quan khắp nơi cũng không có vấn đề gì."

Cao Tể Hoành bắt đầu tự cứu, lúc này hắn ta không quan tâm chuyện mất mặt trước mặt nhiều học sinh như vậy, ở trước mặt sinh mạng, mặt mũi tính là cái đếch gì.

"Tề Quân, ngươi thân là giáo viên của trường học lại không hỏi rõ thị phi đúng sai đã tự ý ra tay với học sinh, làm nhục sư đức, người như ngươi không xứng trở thành giáo viên của học viện, với tư cách là Phó viện trưởng hiện tại ta thay mặt học viện báo tin, ngươi đã bị học viện khai trừ, đồng thời lão phu sẽ tự báo cáo chuyện xấu của ngươi với bộ giáo dục, tránh chuyện để ngươi tới học viện khác tai họa những học sinh khác."

Nghe thấy những lời Cao Tể Hoành nói, sắc mặt Tề Quân trắng bệch nhưng lại không dám biện giải, nói cho cùng hắn ta cũng là người tu luyện nhiều năm, biết rõ giới tu luyện là nơi cường giả vi tôn, bất kỳ quy tắc nào cũng chẳng là cái thá gì ở trước mặt cường giả, lần này bản thân mình đã đá trúng thiết bản rồi.

Mà lúc này vẻ mặt của những học sinh xung quanh lại trở nên quái dị, nếu nói thầy Tề không phân tốt xấu đã ra tay, vậy không phải bản thân Phó viện trưởng cũng như vậy sao?

Nói chung, ngày hôm nay bọn họ xem như đã có thể thấy được sự khác biệt giữa giới tu luyện cùng thế tục, cũng có thể coi là một bài học cho bọn họ, nếu là ở thế tục, cho dù Phó viện trưởng có

đắc tội với người có quyền lực lớn hơn, ít nhất bên ngoài vẫn phải duy trì mặt mũi của bản thân, sau khi lý do lý trấu một phen mới nói lời xin lỗi.

"Cô bé, cháu đưa yêu thú này đi đi, đương nhiên, cháu muốn đi dạo chỗ nào trong học viện này cũng được." Cuối cùng Cao Tể Hoành đưa mắt nhìn về phía Tần Tuyết, vẻ mặt lấy lòng.

Chương 1074: Rời khỏi giới tu luyện

Biệt thự Ma Đô.

Phương Minh khoác tạp dề bận rộn trong nhà bếp, miệng còn đang ngâm nga một câu hát, là hình tượng người đàn ông của gia đình điển hình nhưng vẫn nhàn nhã tự đắc, dưới [image]chân cậu là Tư Tư đang ôm bình sữa, vui vẻ làm một kẻ theo đuôi, thỉnh thoảng còn giương gương mặt nhỏ nhắn non nớt lên nhìn cha mình.

"Tư Tư, con tới sô pha chơi với chị Alice đi."

Phương Minh vô cùng bảo vệ cô con gái này của mình, đều nói con gái là người yêu kiếp trước của cha, hiện tại cậu có thể xem là đã hiểu rõ điểm này.

Con gái mình thân thiết với mình nhất, còn thân thiết với mình hơn cả mẹ nó, khiến yêu tinh Kiều Kiều tức giận tới mức mắng lớn rốt cuộc con gái đã chui từ bụng cô ấy ra hay chui từ bụng Phương Minh ra, thật sự là một kẻ phản bội.

"Ah."

Tư Tư cực kỳ khéo léo đi ra khỏi phòng bếp, nhưng lại không đến ghế sa lon tìm Alice chơi, bởi vì trong cái đầu nho nhỏ của cô bé còn chưa thể nào hiểu được, vì sao chị Alice không thích cô bé gọi chị ấy là chị mà là cô bé phải gọi chị ấy là cô, thế nhưng cô bé đã có một người cô rồi.

"Anh, bọn em đã về rồi."

Ba người Tần Tuyết cùng Trương Tư Hàn còn có Trương An Nhàn về tới biệt thự, Tiểu Hắc từ trong lòng Tần Tuyết nhảy xuống, nhảy về phía Phương Minh, móng vuốt cầm lấy ống quần Phương Minh gãi gãi, dường như đang nói gì đó.

"Hắc, ôm... ôm."

Tư Tư thấy Tiểu Hắc xuất hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra dáng tươi cười, trực tiếp dùng tay nắm lấy đuôi tiểu Hắc rồi bổ nhào cả người tới, ôm Tiểu Hắc vào trong ngực.

Hành động này của Tư Tư mấy người Tần Tuyết đã nhìn thấy ngày hôm qua, nhưng ngày hôm qua bọn họ còn chưa biết lai lịch chân chính của tiểu Hắc, cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng sủng vật Tiểu Hắc này dễ tính, sẽ không bị một đứa bé chưa mọc tóc chọc tức quay lại cắn người.

Thế nhưng trong lúc đi trên đường bọn họ đã hiểu thực lực của Tiểu Hắc, nói cụ thể, chính là một mình Tiểu Hắc cũng có thể đối phó với hơn một nghìn người thường, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Chính là yêu thú cường đại như thế lại bị Tư Tư ôm vào trong ngực, còn không có chút bất mãn cùng hành động phản kháng nào.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Trương An Nhàn nhìn về phía Phương Minh mang theo vẻ dị dạng, cô ấy lại bắt đầu nghĩ tới chuyện trên bàn ăn ngày hôm qua, người thanh niên trước mắt này đã từng nói cháu của cô quá yếu, lúc đó cô ấy còn cảm thấy người nọ uống quá nhiều rượu nên khoác lác, thế nhưng hiện tại xem ra...

Chỉ là sủng vật đã lợi hại như vậy, huống chi là chủ nhân đây?

Chỉ là có một điều khiến Trương An Nhàn cảm thấy không hiểu, không phải những cao thủ kia đều rất chú ý hình tượng của

mình sao, có cao thủ nào lại có bộ dạng một người đàn ông của gia đình như thế này, không sợ truyền đi sẽ mất ráo phong phạm của cao nhân sao?

"Anh, ngoài cửa..."

"Anh biết rồi, để cho bọn họ vào đi."

Ngay khi mấy người Tần Tuyết trở lại, Phương Minh đã nhận ra được hai người đang đứng ở cửa, một người là người nhà họ Phương, Phương Mặc, hai tháng trước Phương Mặc đã tới cửa thăm hỏi, về phần một người khác, mặc dù cậu không biết người này nhưng có thể đoán được nhất định là người phụ trách học viện tu luyện.

Xem ra chính mình không đoán nhầm, ngày hôm nay thằng nhóc Trương Tư Hàn này đến trường học đã bị người khác bắt nạt, mà Phương Mặc lại từng thấy tiểu Hắc, sau khi nhận ra Tiểu Hắc, cho dù người của học viện tu luyện có lớn gan hơn nữa cũng không dám động vào Trương Tư Hàn.

Được Phương Minh cho phép, lúc này Phương Mặc cùng Cao Tể Hoành mới dám bước vào biệt thự, Phương Mặc thì còn ổn, vẻ mặt hắn rất nhẹ nhàng, thế nhưng lúc này trong lòng Cao Tể Hoành lại tràn đầy thấp thỏm, thất thượng bát hạ, chuyến này hắn ta tới đây là để bồi tội.

Sự tình dính đến Phương Minh, Cao Tể Hoành cũng không dám giấu giếm, trực tiếp liên hệ với viện trưởng, mà viện trưởng lại đang có chuyện không chạy tới đây, vì thế đã truyền lệnh tới yêu cầu hắn ta tới bồi tội với cậu Phương, nếu Phương Minh đại nhân không thể tha thứ cho hắn ta thì hắn ta cứ chờ phía trên xử phạt đi.

Tiến vào biệt thự, khi nhìn thấy Phương Minh ở bên trong sảnh lớn, tròng mắt Phương Mặc hơi co rút lại một chút lập tức

khôi phục bình thường, bởi vì hai tháng trước hắn đã từng nhìn thấy trưởng lão Phương Minh mặc bộ trang phục như vậy, ngược lại cũng không đến mức quá khiếp sợ.

Nhưng Cao Tể Hoành lại ngây ngẩn cả người, người đàn ông tay cầm xẻng sắt người đeo tạp dề trước mặt này, thật sự là Phương Minh đại nhân quát tháo giới tu luyện, có danh xưng sát tinh, là người mạnh nhất dưới thiên vương sao?

Lối ăn mặc này thật sự không phù hợp với uy danh hiển hách trong giới tu luyện của cậu chút nào.

Nhưng nếu như không phải vị ấy, làm sao Phương Mặc lại hành lễ được, Phương Mặc chắc chắn không thể nhận sai người.

"Bái kiến trưởng lão."

"Bái kiến Phương Minh đại nhân."

Ánh mắt Phương Minh nhìn hai người này, cũng không thấy có hành động gì, vậy mà giờ khắc này cả người Cao Tể Hoành lại cảm thấy dường như xung quanh có uy áp dời núi lấp biển kéo tới, mà bản thân hắn ta lại giống như một chiếc thuyền nhỏ chịu đựng mưa rền gió dữ, tùy thời có thể bị sóng biển cuồng bạo chôn vùi.

Trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy xuống.

"Nói cho viện trưởng của các ngươi biết, học viện tu luyện được thành lập là vì bồi dưỡng người tu luyện, không phải vì trở thành công cụ cho những người khác khuếch trương thế lực lớn bài trừ phe đối lập."

Cuối cùng Phương Minh cũng mở miệng nói chuyện, mà Cao Tể Hoành lại thở phào nhẹ nhõm, bởi vì phần uy áp kia đã biến mất, tuy rằng tại thời khắc này sau lưng hắn ta đã ướt đẫm mồ hôi.

Giờ khắc này, Cao Tể Hoành đã không còn bất kỳ hoài nghi gì với thân phận của Phương Minh, ngoại trừ cường giả Thiên Cấp, ai có thể làm được tới mức này, chỉ dựa vào một ánh mắt đã có thể khiến mình thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Vâng, nhất định ta sẽ truyền lại lời của Phương Minh đại nhân tới tai viện trưởng."

"Được rồi, ngươi có thể rời đi."

Phương Minh quơ quơ xẻng sắt, vẻ mặt mất kiên nhẫn, cá trong nồi sắp cháy, cậu không có thời gian nói nhảm với người trước mắt này.

Cao Tể Hoành nghe nói như thế không những không bất mãn, ngược lại trong lòng còn mừng thầm, bởi vì điều này đại biểu cho Phương Minh đại nhân không truy cứu chuyện của hắn ta nữa, hắn ta có thể coi là đã tránh được một kiếp.

"Mặc đường chủ, ở lại cùng ăn cơm với tôi chứ?" Cao Tể Hoành đi rồi, Phương Minh mới cười cười mở miệng hỏi Phương Mục.

"Không được, có lẽ viện trưởng của học viện tu luyện đã trở lại rồi, đoán chừng viện trưởng sẽ tìm tôi hỏi thăm tình huống cụ thể, vì thế tôi không quấy rầy trưởng lão Phương Minh ăn cơm với người nhà nữa."

Từ bối phận đến nói, Phương Mặc có thể xem là trưởng bối của Phương Minh, thế nhưng trong giới tu luyện ngoại trừ huyết mạch thân truyền thì không có thân thích gì đáng nói, nhất là gia tộc lớn như nhà họ Phương, chẳng qua trước đây cho dù thực lực của tiểu bối có mạnh mẽ hơn trưởng bốn vẫn sẽ tôn xưng một tiếng chú bác.

Nhưng nếu tính theo bối phận, Phương Mặc chính là người có

cùng bối phận với ông nội Phương Minh, đương nhiên Phương Minh không thể gọi Phương Mặc là ông nội, không nói tới chuyện cách gọi này sẽ khiến Phương Minh cảm thấy không được tự nhiên, cho dù chính bản thân Phương Mặc cũng không dám thừa nhận, để một vị cường giả Thiên Cấp gọi mình là ông nội, chắc chắn hắn ta sẽ bị toàn bộ giới tu luyện nhạo báng.

"Vậy được rồi, tôi cũng không giữ Mặc đường chủ lại nữa."

Phương Minh cũng chỉ khách sáo một câu, mỉm cười nhìn theo Phương Mặc rời đi xong lại cầm xẻng sắt một lần nữa quay lại phòng bếp, không hề để tới hai cô cháu Trương An Nhàn cùng Trương Tư Hàn đã triệt để hóa đá.

"Cháu trai, lần này dường như cháu đã ôm được một bắp đùi rất lớn." Một lúc sau, Trương An Nhàn yếu ớt nói.

Khóe miệng Trương Tư Hàn co quắp một cái, vậy mà cậu ta lại phát hiện bản thân mình không cách nào phản bác, quả thật bắp đùi của anh vợ mình rất to.

...

Phương Minh tái diễn cuộc sống người đàn ông của gia đình, toàn bộ dân chúng trên thế giới cũng bắt đầu chậm rãi tiếp nhận sự tồn tại của người tu luyện, trật tự xã hội tự động phát triển tiếp trong sự hỗn loạn ấy, mà giờ khắc này ở biên giới giữa phương Đông và phương Tây, chiến sự vô cùng khẩn trương.

Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị đóng một vạn quân, mà bên phía phương Đông, giới tu luyện cùng môn phái tu luyện cũng kết thành liên minh, mỗi bên thế lực lớn đều phái ra cường giả, tuy rằng song phương còn chưa khai chiến toàn diện nhưng vẫn có xung đột quy mô nhỏ.

Thậm chí, ngay cả dân chúng bình thường đều biết hai phe

giữa sẽ có đại chiến, bởi vì cho dù là phương Đông hay là phương Tây cũng không hề che giấu chuyện này, thậm chí còn công khai tuyển chọn thiên tài trẻ tuổi có thiên phú tu luyện tham chiến.

Hiển nhiên hai phe còn chưa chuẩn bị hoàn tất cho đại chiến sắp tới, vì vậy bọn họ đã xây dựng rất nhiều sân tỉ võ, dựa theo thứ tự tương ứng với các cảnh giới khác nhau, song phương đều tự phái ra những cường giả có cùng cảnh giới tham chiến, người thắng có thể nhận được phần thưởng phong phú.

Thậm chí vì kích thích người tu luyện khắc khổ tu luyện, trận doanh của hai phe còn xây dựng danh bảng bài, mỗi một cảnh giới đều có một Long Uyên bảng, phía trên chỉ có mười cái tên, mà có thể đề tên lên bảng cũng đại biểu cho mười vị mạnh nhất trong cảnh giới hiện tại.

Phần vinh quang này là thứ mà tất cả người tu luyện hướng tới, cho nên chiến trường trên sân tỉ võ cũng là chiến trường kịch liệt nhất giữa hai phe, mà trải qua thời gian mười năm, số lượng người phương Tây trên bản đã hơi chiếm ưu thế hơn người phương Đông.

Thời gian mười năm này thế giới có thay đổi rất lớn, đầu tiên là linh khí trong thế giới này bắt đầu chậm rãi trở nên sung túc hẳn lên, mà dưới tình huống này, chỉ trong thời gian mười năm Đông Tây phương đã có hơn năm mươi người tu luyện bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, gần như là mỗi năm lại có bốn năm người đột phá.

Nguyên một đám thiên tài như hạc giữa bầy gà, từng vị cường giả dương danh lập vạn, những cái tên này không chỉ được người tu luyện nhớ kỹ mà còn được dân chúng bình thường nhớ kỹ.

Sau khi quốc gia không phong tỏa tin tức về giới tu luyện nữa, lấy sự phát triển của truyền thông thời đại này, bất kỳ chuyện gì cũng có thể truyền tới mỗi một ngóc ngách trên thế giới, huống chi

còn có phía trên cố ý thêm dầu vào lửa.

Mặc dù chiến đấu giữa Giáo Hội phương Tây cùng giới tu luyện phương Đông không liên quan đến thế tục, nhưng phía trên rất rõ ràng, nếu giới tu luyện thực sự thất bại, khiến Giáo Hội phương Tây xâm nhập vào đây, tuyệt đối sẽ khiến Trung Quốc rung chuyển, vì thế phía trên phải đứng trên cùng một chiến tuyến với giới tu luyện.

Làm sao mới có thể khiến mọi người khắc khổ tu luyện, tự nhiên phải có đầy đủ lợi ích, mà lợi ích này không chỉ là khen thưởng mà còn có vinh quang cùng địa vị, mỗi một người có thể đề tên trên Long Uyên bảng sẽ được truyền thông trắng trợn tuyên truyền, thậm chí còn hơi giống với những người đã thi đậu trạng nguyên thời cổ đại được triều đình xuất tiền xây dựng phường trạng nguyên, được đề tên lên bảng làm rạng rỡ tổ tông.

Mọi người không tiếp tục truy đuổi minh tinh trong giới giải trí nữa, thần tượng của người trẻ tuổi gần như đều đã biến thành những thiên tài tu luyện cùng những cường giả đứng đầu này.

Mà trong thời gian mười năm này, cái tên Phương Minh cũng từ từ phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người, nhất là trong tai những người tu luyện mới cùng những người bình thường, bọn họ căn bản là chưa từng nghe qua cái tên nào như vậy.

Ngay cả những người tu luyện có thâm niên cũng đã dần quên lãng, nói cho cùng trong thời đại gió nổi mây phun này, ngay cả cường giả Thiên Cấp cũng sẽ thường ra tay chiến đấu một phen, cường giả mười năm không đi lại trong giới tu luyện giống như Phương Minh, không hiện thân trước mặt người đời lấy một lần, không bị quên lãng mới là chuyện kỳ quái.

Ba năm sau!

Trong biệt thự nhà họ Phương ở Ma Đô, Phương Minh cùng

hai người phụ nữ của mình đã rời khỏi, mà lúc này có một bóng người xuất hiện ở đây, nhìn biệt thự rỗng tuếch, khóe miệng hơi hơi cong lên: "Chẳng lẽ thằng này thật sự muốn rời khỏi giới tu luyện sao?"

Chương 1075: Hai chị em (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Núi Lưỡng Giới!

Đây là một ngọn núi chỉ mới xuất hiện gần mười năm nay, hơn nữa dãy núi này còn ở trên biển, mà nó cũng đã là trở thành đường ranh giới giữa Đông Tây phương, phía đông dãy núi thuộc về phương Đông, mà phía tây của dãy núi lại thuộc về phương Tây.

Giới tu luyện phương Đông cùng Giáo Hội phương Tây còn có Hắc Ám Hội Nghị đang đóng quân ở nơi này, mà ở vị trí trung tâm vùng núi này chính là chiến trường đã nổi danh trong gần mười năm nay.

Hàng năm, có vô số thiếu niên thiên tài tới đây muốn nhất chiến thành danh, đương nhiên có một bộ phận lớn người chỉ có thể trở thành nền, có thể còn sống đã là rất may mắn mà càng nhiều hơn là phải bỏ mạng tại nơi đây.

Đây mới thực sự là chiến trường nhuốm máu.

Đương nhiên, cũng chính bởi vì tính đặc thù của nơi này khiến ánh mắt của toàn thế giới tập trung tới nơi đây, chỉ riêng mấy đài báo đã không có dưới mười nhà, thậm chí còn có nhà thần thông quảng đại đến mức lấy được quyền lực livestream, livestream một số trận chiến đấu.

Dù sao xã hội này cũng là xã hội tiến bộ, khoa học kỹ thuật

cũng đang không ngừng phát triển, đây là một thời đại khoa học kỹ thuật cùng tu luyện đồng thời phát triển.

"Chị, nếu cha biết chúng ta tới nơi này nhất định cha sẽ chỉnh chúng ta một trận nhớ đời."

"Sợ cái gì, cha thương chị, chắc chắn sẽ không chỉnh chị."

"Đương nhiên là cha sẽ không chỉnh chị, thế nhưng cha sẽ chỉnh em rất thảm đó."

Phương Thời cảm thấy nhức đầu nhìn vẻ mặt hưng phấn của chị già nhà mình, từ nhỏ chị già nhà mình đã có thể chất đại ma vương, mấy chuyện nghịch ngợm phá phách cho tới bây giờ chị ấy đã làm không thiếu chuyện gì, thế nhưng hết lần này tới lần khác cha lại rất bao che chị, gần như là nói gì nghe nấy, khiến chị gái bị dưỡng thành tính cách không sợ trời không sợ đất.

Vì thế trong khi cha dẫn theo mẹ cùng mẹ hai đi du lịch, không ngờ lão chị lại trực tiếp viết đơn xin nghỉ bệnh gửi tới trường học rồi chuồn thẳng đến nơi này, quan trọng nhất là chị ấy còn uy hiếp bản thân mình, không cho mình báo cáo chuyện này với cha mẹ.

"Em trai thân yêu của chị, rốt cuộc là em đang sợ cái gì? Chờ khi chị leo lên Long Uyên bảng rồi chắc chắn cha sẽ cảm thấy rất vui vẻ, làm sao có thể trách cứ em được."

Phương Tuyết vỗ vỗ bả vai em trai mình, vẻ mặt không sao cả, cô bé đã bắt đầu suy nghĩ tới cảnh tượng sau khi cô bé leo lên Long Uyên bảng rồi.

"Vậy sẽ chỉ làm em chết nhanh hơn."

Phương Thời quay đầu trừng trắng mắt, hơn nữa Long Uyên bảng này há lại có thể dễ leo lên như vậy, không phải là một trong mười thiên tài mạnh nhất cảnh giới ấy thì đừng mong có thể leo lên Long Uyên bảng.

Năm nay bà chị già của mình chỉ mới mười bảy tuổi đã có thực lực Địa Cấp tầng hai, thiên phú thực sự xuất chúng, nhưng mấu chốt là chị già nhà mình chưa từng trải qua mấy trận đại chiến sinh tử chân chính, mà mấy người đã leo lên Long Uyên bảng kia trên tay người nào mà không dính hơn mười nhân mạng, kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, căn bản là bà chị già của cậu bé không thể so sánh với bọn họ được.

"Thôi, nói chung chúng ta đã đến nơi này rồi, em phải có lòng tin với chị gái mình, nếu em còn dài dòng nữa có tin đợi khi trở về chị đón Ny Ny vào nhà chúng ta ở không?"

Nghe được hai chữ"Ny Ny", Phương Thời rùng mình một cái, Ny Ny là con gái của chú Lữ cùng dì Trương, đều là bạn tốt của cha, tuổi tác xấp xỉ với bản thân mình, mặc dù cha mình không gặp gỡ người ngoài nhiều nhưng chú Lữ lại là một trong số ít khách hay tới nhà cậu bé.

Cũng chính vì nguyên nhân này nên cậu bé cùng Ny Ny có thể tính là đã quen biết từ nhỏ, thế nhưng cô bé ấy lại là một kẻ bám đuôi rất xứng chức, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn dính ở phía sau cậu bé, lúc đi học, từ khi tới nhà trẻ cho đến khi vào trung học phổ thông hai người vẫn ở chung một trường, thậm chí là còn học chung một lớp.

Sau đó, cô bé còn mạnh mẽ trở thành bạn cùng bàn của cậu bé, dù là khi đến trường hay khi tan học vẫn luôn dán lấy mình, tất cả thư tình mà mấy cô bé mến mộ cậu đưa đều bị cô bé ấy xé tan, chỉ cần có nữ sinh nào tới bắt chuyện với mình tất nhiên cô bé kia sẽ ở một bên dùng ánh mắt tràn ngập sát khí trừng đối phương.

Đáng thương cho bản thân mình từ ngày tới nhà trẻ cho tới ngày vào trung học phổ thông, cuộc đời hơn mười năm học tập thế nhưng số lần nói chuyện với mấy nữ sinh khác chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tình huống như vậy kéo dài tới lúc bản thân mình tiến vào học viện tu luyện Ma Đô mới có biến chuyển tốt một chút.

Bởi vì chú Lữ là người tu luyện, hơn nữa còn là một vị Tông sư trận pháp phong thủy, trong học viện số giáo viên có tạo nghệ cao thâm trên phương diện phong thủy trận pháp này cũng không nhiều lắm, nhờ vậy cho nên cô bé kia mới không lẽo đẽo đi theo bản thân mình tới học viện tu luyện học tập.

Thoát khỏi Ny Ny, Phương Thời cảm thấy bản thân mình nên vui vẻ mới đúng, thế nhưng sau khi bước vào học viện tu luyện cậu bé mới buồn khổ phát hiện, bởi vì hơn mười năm không có kinh nghiệm bắt chuyện với các nữ sinh khác, khiến cậu bé phát hiện không ngờ cậu bé lại không biết cách để bắt chuyện với một cô gái.

"Là Lữ Tình Hi làm hại em!"

Đây là tiếng rít gào trong lòng Phương Thời trong một ngày đẹp trời nào đó, khi cậu ta đến học viện nhìn thấy một mỹ nữ nhưng lại không biết phải bắt chuyện như thế nào, Ny Ny chính là nhũ danh của Lữ Tình Hi, cũng giống như nhũ danh của chị già nhà mình là Tư Tư vậy.

Núi Lưỡng Giới khu vực phương Đông!

Vẻ mặt Phương Tuyết tràn đầy tò mò đánh giá hết thảy chung quanh, nơi này rõ ràng không có gì quá khác biệt so với những thành phố khác, cũng có nhà cao tầng, cũng có ngựa xe như nước, thậm chí còn phồn hoa hơn mấy thành phố khác rất nhiều.

Người đi trên đường phố rất nhiều, vậy mà phần lớn người này đều đến đến đi đi rất vội vàng, trên người mỗi người đều tản ra khí tức tu luyện, chỉ có điều mạnh yếu khác nhau. Cô bé cũng biết người có thể xuất hiện ở nơi này đều là người tu luyện, người thường không thể đi vào tòa thành thị này.

Cả tòa thành thị có một trận pháp bảo vệ, nói cho cùng nơi này vốn là thành thị rất gần chiến trường, nếu không có trận pháp bảo

vệ sợ rằng dư âm năng lượng do một số cường giả giao thủ sẽ khiến cả tòa thành này sụp đổ trong tích tắc.

Nhà cao tầng, đèn nê on có thể thấy được ở khắp mọi nơi, xe thể thao sang chảnh xuất hiện vô số, nơi đây thậm chí còn phồn hoa hơn bất kỳ một thành phố nào khác.

Trên đường chỉ nhìn tùy ý đã có thể thấy người tu luyện, còn có mấy người phụ nữ ăn mặc gợi cảm, ở chỗ này, ngoại trừ một số phụ nữ là người thường còn lại đều là người tu luyện.

"Những cô gái này thật là không biết kiểm điểm."

Phương Tuyết đi ngang qua một con đường, khi cô bé thấy một người phụ nữ trên người chỉ có vài mảnh vải đủ che bộ vị trọng yếu, lập tức bĩu môi, chẳng qua khi tầm mắt của cô bé quét qua phần to lớn đầy ắp nhô cao kia, trong mắt lại lén lộ ra một tia đố kị.

"Cũng có thể coi là cơ hội để mấy người tu luyện có thể phát tiết một trận."

Chương 1076: Hai chị em (2)

Phương Thời ngược lại không cảm thấy quá chán ghét mấy cô gái này, bước ra khỏi tòa thành thị này chính là chiến trường, người tu luyện tới chỗ này chỉ có hai loại, một loại là người có lòng tin đối với thực lực của chính mình, muốn ở chỗ này ma luyện bản thân hoặc mong muốn có thể nhất chiến thành danh.

Còn có một loại người khác là vì cầu tài, tu luyện cần tài nguyên, nhưng không phải người tu luyện nào cũng có thể thu được đầy đủ tài nguyên tu luyện, cho nên nếu muốn lấy được tài nguyên bọn họ chỉ còn cách liều mạng đánh đổi.

Phía trên cùng giới tu luyện phương Đông đã ban bố một loạt nhiệm vụ ở nơi này, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ nhất định sẽ nhận được ban thưởng tương ứng, ngoại trừ tài nguyên còn có sự khẳng định trên mặt thân phận địa vị.

Mà đối với những người tu luyện loại thứ hai, bọn họ sẽ vì tài nguyên mà liều mạng, do đó ngày hôm nay còn sống thì phải sống cho thật tốt bởi có thể ngày mai bọn họ sẽ không còn sống nữa, tinh thần luôn nằm trong trạng thái căng thẳng cao độ, vì vậy bọn họ cần phát tiết, mà không có cách nào có thể khiến bọn họ phát tiết tâm tình nhanh chóng, khôi phục bản thân nhanh chóng như việc rong ruổi trên người mấy người phụ nữ này.

Cho nên, ở tòa thành thị này, những điều này đều là hợp pháp.

"Đây là tòa nhà Kim Sa đúng không?"

Cuối cùng Phương Tuyết cùng Phương Thời đi tới trước một tòa cao chọc trời, đây là tòa nhà cao tầng cao nhất trong thành phố này, hơn nữa nó còn cực kỳ nổi danh trong toàn bộ phương Đông.

"Sòng bạc Kim Sa, croupier gợi cảm, chỉ cần online là có thể chơi bài!"

Gần như toàn bộ thanh niên phương Đông đều biết tới quảng cáo này, mà đối với người tu luyện sòng bài này lại càng có tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì đây không phải một sòng bạc đơn giản.

Sòng bạc cũng là một nơi để người tu luyện phát tiết tâm tình, mà đặc điểm lớn nhất của sòng bạc Kim Sa nằm ở điểm ngoại trừ mấy trò bài bạc thông thường, nơi này còn có sòng bạc chuyên dành cho người tu luyện.

Ở chỗ này, đồ gì cũng có thể đánh cuộc.

Công pháp tu luyện, thuật pháp bí tịch còn có đủ loại tài nguyên tu luyện, thậm chí ngay cả người cũng có thể đánh cuộc, chỉ cần ngươi có vốn, chỉ cần ngươi dám đánh cuộc.

Đã từng có một nữ đệ tử của một môn phái lớn nghiện đánh bạc, sau khi thua sạch tiền bạc ở nơi này, dưới cơn giận dữ đã đánh cược cả chính bản thân mình, nếu người nào thắng cô ta thì cô ta sẽ thuộc về người thắng ấy.

Kết quả sau cùng chính là nữ đệ tử của môn phái lớn ấy thua trong tay một người tu luyện bình thường không có bối cảnh gì, mà sau khi nữ đệ tử kia thua cuộc lại muốn đổi ý, thậm chí còn khiến trưởng bối trong sư môn của cô ta ra tay, thế nhưng kết quả sau cùng của nữ đệ tử kia là bị trưởng lão của sòng bài Kim Sa bắt được, về phần trưởng bối trong sư môn của nữ đệ tử kia cũng bị trưởng lão sòng bạc Kim Sa ra tay phế bỏ.

Ở sòng bạc Kim Sa, ngươi có thể tùy ý đánh cuộc, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tuân thủ quy củ, chỉ cần ngươi tuân giữ quy củ, cho dù ngươi thắng cái gì sòng bạc cũng sẽ đưa cho ngươi đầy đủ, cũng sẽ giải quyết loại bỏ tất cả phiền toái ngươi gặp phải.

Đương nhiên, chuyện đó chỉ giới hạn ở bên trong tòa nhà cao tầng này mà thôi, sau khi rời khỏi tòa nhà cao tầng này, chuyện không thuộc về sự quản lý của sòng bạc Kim Sa.

"Phương Thời, chị muốn cá độ, chị muốn đại sát tứ phương."

Phương Tuyết kích động đi về phía cao ốc sòng bạc Kim Sa, lúc này Phương Thời ngược lại không ngăn cản, nhìn logo to lớn phía trên sòng bạc Kim Sa còn có ảnh chụp của mấy cô gái vô cùng xinh đẹp, tâm tình của cậu bé cũng có chút kích động.

Đương nhiên, điều khiến cậu bé kích động không phải vì ảnh của mấy cô gái xinh đẹp kia, mà là vì trong lòng bất kỳ người đàn ông nào cũng đều có sở thích cá cược, đương nhiên cậu bé cũng muốn đi vào sòng bạc Kim Sa mở rộng tầm mắt.

"Hoan nghênh quang lâm!"

Vừa đi vào cao ốc, hai bên cửa lập tức có một loạt cô gái mặc sườn sám khoét tà lộ ra hơn phân nửa bắp đùi trắng nõn khom mình hành lễ, tuổi của những cô gái này cũng không lớn, nguyên một đám tràn đầy sức sống, hơn nữa điều quan trọng nhất là những cô gái này đều là người tu luyện, trên người các cô ấy có tản mát ra khí tức của người tu luyện, chỉ có điều thực lực chỉ dừng lại ở Nhân Cấp tầng một tầng hai, cũng chính là những người mới bước chân vào con đường tu luyện.

"Hai vị khách quý lần đầu tiên tới sòng bạc Kim Sa sao? Có cần tôi hướng dẫn cho hai vị không ạ?"

Trong hai hàng nữ này có một cô gái đi ra, nở nụ cười chuyên nghiệp nhìn về phía Phương Thời, Phương Thời rất đẹp trai, gương mặt cậu bé được kế thừa từ dung mạo của Diệp Tử Du, hoàn toàn là một bộ dạng chó sữa nhỏ.

Những cô gái khác thấy đồng bạn của mình đi ra, trong ánh

mắt lập tức lộ ra vẻ trào phúng, các cô ấy không chỉ là người tiếp khách mà còn là người phụ trách hướng đạo cho khách tới sòng bạc, giới thiệu tình huống cùng quy tắc của sòng bạc.

Tuy rằng các cô ấy thuộc về sòng bạc nhưng sòng bạc lại không hề trả tiền lương cho các cô ấy, tiền lương của các cô ấy tới từ tiền boa của những người khách tới đây chơi. Cũng chớ xem thường tiền boa, nếu có thể gặp được mấy vị khách giàu có, bọn họ chi tiền cực kỳ hào phóng, nếu khách có thể thắng càng nhiều tiền thì số tiền boa các cô ấy nhận được cũng càng lớn hơn.

Đương nhiên, nếu như đối phương cho nhiều tiền đương nhiên các cô ấy cũng phải phát sinh chút gì đó với khách, nói trắng ra là các cô ấy rất giống với loại gái bồi rượu trong các KTV nội địa.

Vì vậy đối với những cô gái này, các cô phải học được cách nhận rõ khách, khách nào là khách có tiền, là khách tới đánh cuộc chân chính, còn khách nào chỉ là khách tò mò vào xem một chút, cho dù có đánh cuộc cũng chỉ đánh tượng trưng một hai ván.

Trong mắt của những cô gái này, hai người trước mắt tuổi không lớn lắm, trước đây người ở độ tuổi này thường chỉ theo trưởng bối trong nhà qua đây mở mang tầm mắt, căn bản là không có bao nhiêu tiền để đánh cuộc, cho nên chuyện rất hiển nhiên số lượng tiền boa các cô ấy nhận được cũng không nhiều, đây cũng là nguyên nhân vì sao những cô gái này chỉ hành lễ biểu thị hoan nghênh, mà không có lấy một vị đứng ra tiếp đãi.

Hai bên cửa tổng cộng có hai mươi cô gái, dựa theo quy tắc thì cô gái đứng ở vị trí trước nhất có quyền đón khách, sở dĩ có quy tắc như vậy là vì phòng ngừa những cô gái này cướp khách, nhưng Phương Tuyết cùng Phương Thời đã sắp đi xa mà vị đứng phía trước vẫn không đứng ra, cuối cùng người đứng ra lại là cô gái cuối cùng đứng hàng bên trái.

"Đã năm tháng nào rồi còn bắt khách dựa vào diện mạo, ở chỗ

này chỉ có thực lực và tài phú mới là vương đạo."

Dưới cái nhìn của mấy cô gái này, đồng bạn của bọn họ đúng là một người ngu ngốc, bị giá trị nhan sắc mê muội.

Loại khách như vậy rõ ràng chỉ vì tò mò nên tới thăm quan, căn bản sẽ không tiêu phí quá nhiều tiền trong sòng bạc, đương nhiên số lượng tiền boa cũng không có bao nhiêu, mặt khác điểm quan trọng nhất là những người này còn rất thích đi dạo, vừa đi dạo là đi suốt cả buổi, điều đó có nghĩa các cô ấy cũng sẽ lãng phí một ngày vô ích.

Đây là tổn thất lớn đấy.

"Ah, chúng tôi chỉ muốn dạo chơi, vậy phiền phức chị nhỏ nhiều."

Phương Tuyết cười hì hì mở miệng, Mạc Ninh hơi gật đầu đưa mắt nhìn về phía Phương Thời, tuy rằng Phương Thời có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn đồng ý.

Trên thực tế, cậu bé không thích người của sòng bài đi theo sau lưng bản thân mình, bởi vì cậu bé biết những người này sẽ đưa bọn họ vào tròng, dẫn bọn họ tới chơi những trò dễ thua tiền.

Nhưng nếu chị mình đã nói như vậy cậu bé cũng không tiện cự tuyệt, ngược lại chỉ cần bản thân mình không mắc mưu là được rồi.

Chương 1077: Đánh bạc

Sòng bạc Kim Sa lớn tới cỡ nào?

Cả tòa nhà Kim Sa tổng cộng có ba trăm tầng, năm mươi tầng dưới cùng thuộc về sòng bạc, mà từ tầng năm mươi đến tầng một trăm lại là khách sạn, là nơi dành riêng cho khách tới đánh bạc nghỉ ngơi.

Từ tầng một trăm trở lên có tin đồn đó lại là sòng bạc, nhưng nếu muốn đánh bạc ở những tầng ấy cần phải có địa vị khá cao hoặc phải là hội viên của sòng bạc, mà sòng bạc cao cấp trải dài suốt một trăm tầng.

Từ tầng hai trăm đến tầng hai trăm năm mươi lại là nơi nghỉ ngơi cùng khu vực làm việc của nhân viên nội bộ trong sòng bạc, từ tầng hai trăm năm mươi đến tầng ba trăm chính là nơi mà hội viên của sòng bạc hoặc khách quý có thân phận địa vị tương đối cao ở lại.

Có tin đồn sau lưng sòng bạc Kim Sa là mấy thế lực lớn, thực lực không tầm thường, thậm chí còn có cường giả Thiên Cấp tọa trấn, mặc dù như thế sòng bạc Kim Sa vẫn nhường tầng cao nhất cho khách đánh bạc, đây là chỗ khôn khéo của sòng bạc.

Trên thực tế, sòng bạc chẳng khác nào một ngành dịch vụ, sòng bạc thông minh chưa bao giờ làm mấy chuyện lừa bịp gì trong sòng bạc nhà mình, mà croupier cũng đều dựa vào kỹ thuật bài bạc của bản thân, bọn họ chỉ có nhiều kinh nghiệm đánh bạc cùng nhãn lực hơn so với mấy người khách bình thường.

Sòng bạc muốn để khách đánh bạc có thể cảm nhận được cuộc sống của đại gia khi tới đây, chỉ có như vậy mới có thể thu hút

khách tới, thậm chí ngay cả khi đã thua tiền ở sòng bạc nhưng họ vẫn tới, mà nguồn tiền chân chính của sòng bạc chính là trích % lợi nhuận.

Căn cứ phương pháp đánh bạc khác nhau mà sòng bạc cũng có phương pháp trích % khác nhau, bình thường đều là 3% đến 5% điểm, nói cách khác nếu khách đánh bạc thắng bọn họ sẽ rút lại 3% số tiền tcậu bég được.

Cho nên, sòng bạc thông minh không sợ khách đánh bạc thắng tiền, bởi vì ngươi thắng càng nhiều thì % bọn họ có thể rút lại cũng càng nhiều, mà dựa theo lẽ thường chỉ cần lên chiếu bạc, có một lần sẽ có hai lần, thua thắng thua thắng, giống hệt như một quả cầu tuyết lăn xuống, cuối cùng sẽ phát hiện tất cả tiền của bản thân đều đã lọt vào túi của sòng bạc.

Sòng bạc Kim Sa chính là một sòng bạc thông minh như vậy.

Ở chỗ này chỉ cần ngươi có tiền thì ngươi chính là đại gia, nếu ngươi thắng tiền thì ngươi càng là đại gia trong số những đại gia, đương nhiên, nếu như ngươi thua nhiều ngươi cũng là đại gia bên trong những đại gia.

"Cậu Phương, cô Phương, hai người muốn chơi gì, nơi này có phương pháp đánh bạc truyền thống, tỷ như Baccarat, texas hay bài tú lơ khơ..."

Mạc Ninh dẫn đầu dẫn đường, tuy rằng cô ấy mới tới tuổi dậy thì nhưng thân thể đã phát dục tương đối đầy đủ, khi cô ấy đi ở phía trước vòng ba lắc lư yểu điệu, trong ngây ngô lại lộ ra một vẻ quyến rũ phong tình, hấp dẫn ánh mắt của không ít đàn ông trong sòng bạc.

"Ở đây còn có bài tú lơ khơ sao, lẽ nào không sợ bị người nhìn thấu lá bài sao?"

Phương Tuyết cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, đối với người tu luyện, muốn thấy thẩy mặt sau của bài tú lơ khơ cũng không phải việc khó khăn gì, thậm chí cho dù là nhớ bài cũng không thể làm khó bọn họ được.

"Cô Phương, mỗi lá bài ở đây đều được đặc chế có tác dụng ngăn cản thần thức cảm giác cùng theo dõi của mọi người, cho nên căn bản không cần lo lắng tới vấn đề này." Mạc Ninh cười cười trả lời.

"Không lẽ ngay cả thần thức của cường giả Thiên Cấp cũng có thể ngăn cản sao?"

Nghe được vấn đề này của Phương Tuyết, trên khuôn mặt Mạc Ninh hiện lên ý cười cổ quái, mà Phương Thời đang đứng bên cạnh lại cảm thấy bất đắc dĩ nhìn về phía chị già nhà mình, đáp: "Chị, chị cảm thấy liệu cường giả Thiên Cấp có đánh bài ở trong tầng này không?"

Cho dù cường giả Thiên Cấp có muốn đánh bài cũng phải tới khu vực khách quý ở tầng một trăm đổ lên, đừng nói là cường giả Thiên Cấp, phía dưới này ngay cả cường giả Địa Cấp cũng không có mấy người, phần lớn đều là chỉ là Nhân Cấp.

"Tiểu Thời, em đi đổi điểm thẻ đánh bạc đi, nhìn chị đại sát tứ phương."

Phương Thời quay qua trợn trắng mắt nhìn chị già nhà mình, chẳng qua cuối cùng cậu bé cũng không cự tuyệt, chỉ quay qua hỏi Mạc Ninh: "Xin hỏi nơi đổi thẻ đánh bạc ở đâu vậy?"

"Cậu Phương muốn đổi thẻ đánh bạc sao, mời đi theo tôi."

Vẻ mặt Mạc Ninh không có quá nhiều kích động, mặc dù các cô ấy có thể được trích 0,001% từ số tiền mà khách đổi khi dẫn khách đi đổi lấy thẻ đánh bạc, nhưng dưới cái nhìn của cô ấy,

phỏng chừng Phương Thời cũng sẽ không đổi quá nhiều thẻ đánh bạc, chỉ đổi một ít để chơi đùa mà thôi.

Ở cách đó không xa đã có một chỗ đổi tiền đặt cược, toàn bộ sòng bạc rất lớn, cho nên cứ cách trăm mét lại có một quầy đổi thẻ đánh bạc, Mạc Ninh dẫn Phương Thời đi tới trước quầy.

"Cậu Phương."

Mạc Ninh cười cười nhìn về phía Phương Thời, Phương Thời gật đầu, móc trong ngực ra một tấm thẻ, đó là một tấm thẻ đen nhánh phản chiếu ra hào quang màu đen, khi nhìn thấy tấm thẻ này, trên mặt Mạc Ninh lộ ra vẻ nghi hoặc, cô ấy đã làm công việc lễ tân trong sòng bài này được nữa năm, cũng có thể tính là quen thuộc các loại thẻ ngân hàng, trong đó còn có đủ loại thẻ giới hạn số lượng do ngân hàng phát ra.

Từ khi giới tu luyện xuất hiện trước mặt người đời, giới tài chính cũng xuất hiện tình thế hỗn loạn, ngân hàng trung ương lớn nhất đã phát hành một loại tiền khá đặc thù mang tên linh tệ, mà linh tệ chính là loại tiền được lưu hành giữa những người tu luyện, đương nhiên linh tệ cũng có tỷ giá hối đoái với tiền tệ bình thường.

1 linh tệ = 1 vạn nhân dân tệ.

Mà linh tệ là loại tiền được hình thành bằng cách ngưng tụ linh khí của thiên địa, mỗi một linh tệ đều có chứa số lượng linh khí nhất định, mà cũng vì đặc tính này khiến ngân hàng trung ương có thể độc quyền chuyện phát hành linh tệ, đương nhiên, nếu có cường giả quán thâu thiên địa linh khí lại cũng có thể biến thành linh tệ.

Thật ra những gì ngân hàng trung ương đang làm không khác gì kinh doanh tiền, ví như có một số người tu luyện ngưng tụ 100% thiên địa linh khí nhưng trong lúc nhất thời lại không thể

hấp thu được, vì thế người tu luyện đó lập tức mang thiên địa linh khí này đến ngân hàng trung ương đổi lấy linh tệ, thứ nhất là dễ bảo tồn, thứ hai là có thể dùng linh tệ để đổi lấy những vật cần thiết với những người tu luyện khác.

Mà nếu người có quá nhiều linh tệ có thể chứa đựng trong thẻ ngân hàng, như vậy khi sử dụng chỉ cần trực tiếp quét thẻ là được, một số cửa hàng kinh doanh chuyên tiếp đãi người tu luyện đã trang bị máy POS chuyên dụng dùng để quét những thẻ này.

Đương nhiên, đối với một số đệ tử của mấy môn phái lớn cùng cường giả, ngân hàng trung ương sẽ cho đối phương một thẻ với hạn mức tín dụng tùy cấp độ, có thể tiêu phí được một lượng linh tệ nhất định, cũng tương đối giống với thẻ tín dụng.

Mạc Ninh đã từng nhìn thấy loại thẻ ngân hàng này nhưng cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng nhìn thấy loại thẻ nào có hào quang đen nhánh như vậy, nếu không phải phía trên có khắc logo của ngân hàng trung ương, chắc chắn cô ấy phải nghi ngờ không biết liệu tấm thẻ này có phải là thẻ đồ chơi hay không.

"Đổi cho tôi một trăm linh tệ thẻ đánh bạc đi." Phương Thời suy nghĩ một chút rồi nói.

Nghe thấy những lời Phương Thời nói, vẻ mặt nhân viên phục vụ quầy sáng ngời, trên gương mặt tươi cười của Mạc Ninh đang đứng bên cạnh cũng có vẻ kinh ngạc, đối với khách quý của sòng bạc, một trăm linh tệ cũng không coi vào đâu, nhưng đó là khách ở tầng trên một trăm, còn ở nơi này, khách đánh bạc có thể đổi một lần một trăm linh tệ thẻ đánh bạc thật không nhiều.

Chương 1078: Đánh bạc (2)

Một trăm linh tệ, đối với người bình thường chính là một trăm vạn, cho dù đối với người tu luyện đây cũng không phải một con số nhỏ, những cô gái làm lễ tân trong sòng bạc như cô ấy nhưng có cảnh giới Nhân Cấp tầng ba, ngày nào vận khí tốt thì có thể thu được tổng cộng khoảng chừng mười linh tệ tiền boa, nhưng những ngày có thu nhập như vậy rất ít, đa số thời gian bọn họ chỉ thu được chừng một hai linh tệ mà thôi.

"Thưa cậu, đây là thẻ đánh bạc của cậu."

Nhân viên phục vụ quầy nhận lấy thẻ của Phương Thời quét qua máy POS, sau đó lại lấy ra một mâm nhỏ, Mạc Ninh đang đứng bên cạnh lập tức tiến lên bưng lấy chiếc mâm nhỏ này, phía trên có một xấp thẻ đánh bạc khá dày, trong sòng bạc này một linh tệ có thể đổi lấy mười thẻ đánh bạc.

Mỹ nữ bưng mâm, khách đánh bạc chỉ cần chịu trách nhiệm đặt cược là được, có rất nhiều đàn ông rất thích biểu hiện tỏ vẻ trước mặt người đẹp, vì để người đẹp có thể thấy sự giàu có hào phóng của bản thân, khi đánh bạc cũng vô thức đặt cược nhiều hơn hẳn, nhất là khi vừa quay đầu lại đã thấy người đẹp tràn đầy sức sống đang tươi cười nhìn bản thân, cậu lại càng không dám keo kiệt, không thể không nói, sòng bạc Kim Sa rất giỏi khoản nắm giữ tâm lý khách hàng.

Đợi khi Phương Thời tìm được Phương Tuyết, Phương Tuyết đã đứng ở trước chiếu bạc đổ xúc xắc.

Trước chiếu bạc có không ít người, thấy em trai mình qua đây, Phương Tuyết vội vã hô lên: "Tiểu Thời, nhanh chóng cầm thẻ

đánh bạc qua đây, chị mới vừa nhìn ba ván mà cả ba ván đều bị chị đặt trúng, lần này chị muốn đặt thẻ đánh bạc."

Bưng lấy mâm chất đầy thẻ đánh bạc từ tay Mạc Ninh, Phương Tuyết trực tiếp áp hết vào ô đại, đổ xúc xắc có vài cách chơi, chẳng qua Phương Tuyết chỉ lựa chọn loại đơn giản nhất là chơi đại tiểu, một hai ba là tiểu, bốn năm sáu là đại, tỉ lệ đặt cược là một bồi một.

Phương Thời liếc nhìn số thẻ đánh bạc chị già nhà mình đặt cược, tối thiểu cũng phải có ba trăm thẻ, đây là ba mươi linh tệ đấy, quả nhiên, phụ nữ đều là kẻ tiêu tiền không chớp mắt.

Trước khi cha đưa mẹ cùng mẹ hai ra ngoài du lịch đã cho cậu bé cùng chị của cậu mỗi người một tấm thẻ ngân hàng, bên trong có một vạn linh tệ, cũng đủ để hai chị em bọn họ sinh sống, vậy mà không ngờ chị mình đã thua sạch tiền chỉ trong một thời gian ngắn.

Một vạn linh tệ đấy, cho dù là thu nhập một năm của cường giả Địa Cấp hậu kỳ đoán chừng cũng chỉ được chừng đó mà thôi, nhưng chị mình thì sao, lấy hết số tiền ấy mua toàn mấy thứ vô dụng, ví như kim cương lớn như trứng bồ câu... Thứ này ngoại trừ vẻ ngoài đẹp mắt thì còn tác dụng gì khác đâu chứ?

Từ sau khi người thường biết tu luyện, rất nhiều thứ vốn là đồ xa xỉ của giới thế tục như túi xách kim cương hột xoàn... nhanh chóng hạ giá, bởi vì trước đây mọi người mua những mặt hàng xa xỉ phẩm này để khoe mẽ tăng giá trị của bản thân, cho thấy mình là kẻ có tiền.

Nhưng bây giờ, cho dù ngươi mặc một thân Amarni đeo đồng hồ Patek Philippe, nhưng đối với các cô gái bên ngoài kia, lực hấp dẫn của mấy thứ đồ đó còn không mạnh mẽ bằng một người tu luyện Nhân Cấp, nếu những thứ xa xỉ phẩm này đã không thể tăng giá trị bản thân, thậm chí còn không thể trở thành vũ khí tốt để tán

gái, đương nhiên cũng sẽ không được người tung hô nữa, rất nhiều công ty của các thương hiệu xa xỉ vì thế mà vỡ nợ.

Đương nhiên, những mặt hàng xa xỉ là thứ vĩnh viễn cũng không bị diệt, hiện tại là thời đại mới đương nhiên cũng sẽ có những mặt hàng xa xỉ mới, tỷ như dây nịt có chứa linh khí, châu báu có chứa linh khí... vô số thương hiệu xa xỉ mới ra đời.

Nếu chị già nhà mình mua những sản phẩm xa xỉ kiểu mới này cũng thôi, chí ít cũng có chút trợ giúp cho việc tu luyện, nhưng hết lần này tới lần khác chị già nhà mình lại chỉ mua mấy món châu báu không có chút linh khí nào, hoàn toàn là lãng phí tiền.

"Cược xong rút tay, mở ra!"

Croupier mở bài, liếc nhìn điểm: "Năm điểm, đại."

"Ha ha chị trúng rồi, tiếp tục đặt đại."

Phương Tuyết kích động nắm chặt nắm đấm trắng nhỏ nhắn, lần này cô bé lại đặt hết số tiền vừa thắng được kia, kết quả lại một lần nữa ra đại.

"Lần này tôi đặt tiểu."

"Ha ha, lại trúng."

"Tiếp tục tiếp tục, tôi đặt đại."

...

Phương Tuyết đánh liên tiếp bảy ván, tất cả đều đặt trúng, mà số lượng thẻ đánh bạc cũng từ một nghìn thẻ biến thành hơn bảy vạn thẻ đánh bạc, nói cách khác hiện tại cô bé đã có hơn bảy nghìn linh tệ, đối với một vị khách lần đầu tiên đánh bạc, đây đã có thể tính là một số thẻ đánh bạc rất lớn.

Mạc Ninh há miệng thật lớn, một bộ dạng không thể tưởng

tượng nổi, mà trên mặt croupier còn đang có mồ hôi túa ra, ánh mắt croupier nhìn về phía Phương Tuyết như nhìn thấy ma.

Cũng không phải chưa từng có người đặt trúng liên tiếp bảy ván, thế nhưng đây là lần đầu tiên croupier nhìn người đánh bạc có thể đặt hết toàn bộ số tiền thắng được vào ván tiếp theo như cô bé trước mắt, thông thường khách đánh bạc càng thắng lại càng không dám đặt cược nhiều, càng thua lại càng giảm số tiền đặt, bởi vì người thắng muốn vững chắc mà người thua lại muốn gỡ vốn.

"Chị, có thể thu tay lại được rồi."

Phương Thời thấy chị già nhà mình thắng đã tương đối nhiều, lập tức đứng bên cạnh khuyên một câu, mà Mạc Ninh thì há miệng, dường như cô ấy cũng muốn khuyên một chút nhưng cuối cùng cô ấy lại chỉ im lặng.

Với tư cách là lễ tân trong sòng bạc, cô ấy không thể khuyên khách đánh bạc tiếp tục đánh hay dừng đánh bạc được, nếu không một khi croupier trách tội cô ấy không chỉ mất phần công việc này mà còn sẽ bị sòng bạc phạt nặng.

"Hình như chẳng có gì thú vị cả, còn trò gì khác thú vị hơn không?"

Ánh mắt Phương Tuyết lướt qua bốn phía, lúc này ở chung quanh cô ấy đã có không ít người hội tụ, bọn họ đều là những người bị danh tiếng thắng bảy ván liên tục của cô bé thu hút, mà sau khi nghe thấy những lời Phương Tuyết nói, một người đàn ông trong đám người đứng ra: "Cô gái nhỏ, cô có thể tới tầng khách quý chơi, nơi ấy mới thật sự là thú vị."

"Tầng khách quý sao?"

"Đúng, chỉ cần có một vạn thẻ đánh bạc là có thể đi lên tầng

khách quý chơi, tôi là người tiếp đãi ở tầng khách quý, tôi có thể đưa mấy người lên." Người đàn ông cười cười, bày ra tư thái tiêu sái.

Thế nhưng Phương Tuyết lại không nhúc nhích chút nào, cô bé đưa mắt nhìn về phía Mạc Ninh nói: "Tôi không muốn anh dẫn theo chúng tôi, để chị ấy tiếp tục đưa chúng tôi đi là được rồi."

"Tôi?"

Mạc Ninh hơi kinh ngạc, có thể nói những lễ tân như các cô rất ít khi đưa khách đánh bạc lên tầng khách quý, bởi vì ở tầng khách quý vốn có lễ tân tiếp đón riêng, nhưng nếu đó là yêu cầu của khách đương nhiên cũng không phải là không thể được.

Nếu có thể đưa khách từ tầng dưới lên tầng khách quý, mặc kệ khách thắng hay thua các cô ấy vẫn có thể kiếm được mười linh tệ, khoản tiền ấy gần như có thể tính là thu nhập trong suốt một tuần của cô ấy, cho nên mặc dù cô ấy cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng cô ấy lại không cự tuyệt hay nhường cơ hội này lại cho đồng nghiệp.

"Vậy để tôi đưa cô Phương cùng cậu Phương lên tầng khách quý."

Tầng khách quý có thang máy chuyên dụng, có Mạc Ninh dẫn theo hai người nên không ai kiểm tra, mà theo cửa thang máy mở ra, một bầu không khí hoàn toàn khác tầng dưới đập vào mặt mấy người.

"Đánh chết con chó đẻ đấy đi, ông đây đã đặt một trăm linh tệ lên người nó, kết quả không ngờ con chó đẻ này lại thua, ngay cả một con sói cũng không đánh lại, thực sự là khiến giới tu luyện chúng ta mất mặt, chết đi còn hơn."

"Đánh, đánh, đánh, đánh, đánh chết đi."

Đủ loại tiếng mắng chửi tràn ngập cả tầng lầu, Phương Thời nhíu mày, lại thấy phía trước có mười mấy lôi đài, trên mỗi lôi đài đều có người đang đối chiến, mà ở bốn phía lôi đài chính là đám người tu luyện đang cuồng nhiệt hô hào, nghiến răng nghiến lợi tức giận mắng chửi.

"Đây là nơi người tu luyện đối chiến, người trên lôi đài chính là tuyển thủ dự thi, mà người xung quanh vây xem lại có thể đặt cược, đương nhiên, tần suất của song phương không giống nhau."

"Những người này đều là người của Giáo Hội phương Tây cùng Hắc Ám Hội Nghị sao?"

Trên lôi đài có thú nhân cùng người sói, vừa nhìn đã nhận ra là người của giới tu luyện phương Tây.

"Ừm, đây chính là những người tu luyện của giới tu luyện phương Tây bị bắt lại, nếu bọn họ muốn sống chỉ còn một cách duy nhất chính là chiến thắng đối thủ trên lôi đài, nếu không thì chỉ có thể bị đối thủ đánh chết."

Lúc Mạc Ninh nói chuyện, có một vị thú nhân bị đối thủ trực tiếp vặn gãy đầu, sắc mặt Phương Tuyết tái nhợt, đây là lần đầu tiên cô bé nhìn thấy tràng diện máu tanh như vậy, ngược lại nét mặt của Mạc Ninh lại rất lạnh nhạt, bởi vì cảnh tượng như vậy không phải lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy.

"Như vậy không phải là hơi tàn nhẫn sao?"

"Cô Phương, tôi thấy không có gì gọi là tàn nhẫn cả, bởi vì nếu người tu luyện của phương Đông chúng ta rơi vào tay phương Tây, kết cục còn sẽ thảm hại hơn nhiều."

Mạc Ninh giải thích một câu, mà Phương Thời lại không tỏ thái độ gì, phương Đông cùng phương Tây ở thế đối địch, loại tình huống trước mắt này là không thể tránh khỏi.

"Ở đây đều là cường giả Nhân Cấp, không có cấp bậc càng cao hơn sao?" Phương Thời hiếu kỳ hỏi.

"Có nhưng không ở tầng này, mà khởi điểm đặt cược ở bên kia lại là năm trăm linh tệ."

"Vậy mau đưa bọn tôi đi đi, tôi muốn hiểu thêm về lôi đài của cường giả Địa Cấp." Phương Tuyết lập tức thúc giục nói.

Chương 1079: Có thể chịu hết mọi cực khổ mới là người trên người (1)

Trong sòng bạc có khá nhiều tầng dành cho khách quý, Mạc Ninh không cự tuyệt, dẫn theo Phương Tuyết cùng Phương Thời tiếp tục đi lên mấy tầng, đương nhiên, lần này bọn họ lại đổi thang máy khác, nằm ở đối diện tầng này.

Không ngừng đi lên năm tầng cửa thang máy mới lại mở ra lần nữa, tuy rằng bên ngoài vẫn có tiếng huyên náo nhưng có thể nói là an tĩnh hơn trước kia rất nhiều.

Cả tầng lầu không quá năm lôi đài, ngoại trừ hai lôi đài đang có chiến đấu thì ba lôi đài khác còn đang trống.

Ở xung quanh lôi đài có một loạt dãy ghế, đã có không ít người tu luyện ngồi bên trong, thế nhưng những người tu luyện này lại khá im lặng không lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng thảo luận cùng người bên cạnh.

Có thể xuất hiện ở nơi này đều là những người có địa vị tài sản không nhỏ, đương nhiên cũng cần phải giữ vững cái gọi là phong độ.

Mạc Ninh dẫn theo Phương Thời cùng Phương Tuyết đi tới khán đài, tìm một vị trí trống xong lại ngồi xuống, ngay sau đó có nhân viên phục vụ đưa một phần báo tuyên truyền đến, Mạc Ninh nhìn thoáng qua, trong mắt có vẻ kinh ngạc, nói: "Cô Phương, cậu Phương, phía trên này có ghi lại những trận đấu trên đài thi đấu ngày hôm nay, tôi nghĩ hai người sẽ cảm thấy hứng thú với trận

tranh tài tiếp theo."

"Ah, tranh tài gì vậy?" Phương Tuyết có chút tò mò hỏi.

"Trước đó không lâu phía chúng tôi có một vài đội lính đánh thuê lẻn vào phương Tây bắt được mấy thành viên của Hắc Ám Hội Nghị, trong đó có một vị rất đặc thù, mặc dù chỉ mới đạt tới Địa Cấp tầng một nhưng lại có thể chống chọi với Địa Cấp tầng hai mà không rơi vào hạ phong, lần này sòng bạc sắp xếp cho người này đối chiến với một vị Địa Cấp tầng hai, nếu đặt người này thắng tỉ lệ đặt cược là 1:10, nếu như đặt cường giả Địa Cấp tầng hai mà sòng bạc sắp đặt thắng, tỉ lệ đặt cược là 1:0.75."

Tỉ lệ đặt cược rất không hợp lý, nhưng phối hợp thêm cảnh giới của song phương tỉ lệ đặt cược này lại trở nên rất hợp lý.

"Như vậy sao, một hồi chúng ta phải quan sát thật tỉ mỉ mới được."

Ngay khi giọng nói của Phương Tuyết truyền ra, lúc này có một đám người đi thẳng về phía một lôi đài trống, khi Phương Tuyết cùng Phương Thời thấy một người bên trong đoàn người này, cả hai chị em cùng sửng sốt.

Người đó là một thiếu nữ, xem chừng tuổi tác chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, cả người có vẻ rất nhu nhược mềm yếu, mà trên tay cô bé ấy còn có một gông xiềng, gông xiềng đó chính là một chiếc khóa tỏa linh, là khắc tinh của người tu luyện, chỉ cần bị đeo khóa này trên người lập tức không thể nào thi triển linh lực được nữa.

"Đây là một thành viên của Hắc Ám Hội Nghị, đừng xem hiện tại cô ấy có dáng vẻ yếu đuối mỏng manh, dựa theo những lời giới thiệu phía trên, trước đây đã từng có một đội lính đánh thuê vì bắt cô ấy mà phải hao tổn ba vị cường giả Địa Cấp tầng một, ngay cả một vị cường giả Địa Cấp tầng hai cũng bị thương, cuối cùng sòng

bạc chúng tôi phải tốn ba nghìn linh tệ để mua lại cô ấy từ trên tay đám lính đánh thuê."

"Này là lần tham chiến thứ ba của cô ấy, hai lần trước cô ấy đều đánh với Địa Cấp tầng một, có thể giết chết đối thủ một cách cực kỳ dễ dàng, cho nên sòng bạc mới sắp xếp trận lôi đài thi đấu này."

Trên mặt Phương Thời hiện lên vẻ từ chối cho ý kiến, có một số việc không cần phải nói rõ ràng như vậy, mượn đám lính đánh thuê kia để nói, sợ rằng sau lưng đám lính đánh thuê ấy có bóng dáng của sòng bạc, nếu muốn thuê một người tu luyện phương Đông lên lôi đài dự thi, tất nhiên phải đưa ra một khoản tiền lớn để dụ người ta, so sánh với việc đó, rõ ràng chuyện bắt một người phương Tây sau đó để bọn họ tự tàn sát nhau trên lôi đài sẽ khiến chi phí giảm thấp hơn nhiều, hơn nữa cũng sẽ không rước lấy phiền phức cho sòng bạc.

Nhất là Đông Tây phương đã giằng co nhiều năm như vậy, nhưng cho dù là ai cũng không thể chân chính làm gì được đối phương, ở trong mắt của rất nhiều người, có lẽ loại thế cục này sẽ duy trì liên tục mấy trăm năm không ngừng, vì thế hiện tại đôi bên phải tận dụng hết tất cả cơ hội để kiếm tài phú.

"Không ngờ mấy người lại bắt một cô bé lên lôi đài, khó tránh khỏi có chút quá đáng."

Đều là phụ nữ nên Phương Tuyết lại cảm thấy hơi đồng tình với cô bé kia, tuổi tác của cô bé này cũng không nhỏ hơn mình bao nhiêu, nếu không bị bắt tới đây hẳn đã là một vị công chúa được trưởng bối yêu thương ở phương Tây.

Mạc Ninh không trả lời vấn đề này, tuy rằng đều là phụ nữ cô ấy cũng không muốn nhìn thấy cô gái kia biến thành tiền đặt cược cho đám người quanh lôi đài, nhưng đây là quy tắc của sòng bạc, cô ấy không có khả năng thay đổi.

"Tôi đặt cô ấy thắng, tôi muốn đặt tất cả số tiền tôi đang có, tiểu Thời, chắc em sẽ không ngăn chị, đúng không?"

Hiển nhiên Phương Tuyết muốn dùng phương pháp này để biểu thị sự ủng hộ của mình dành cho cô bé kia, Phương Thời nhún vai biểu thị không sao cả, dù sao thì tiền này cũng là do chị già nhà mình thắng được, chị ấy thích tiêu thế nào thì cứ tiêu thế ấy đi.

Thiếu nữ bị đưa tới lôi đài, mà lúc này ở phía đối diện lôi đài cũng có một người thanh niên xuất hiện, đây là một người thú cao lớn vạm vỡ, cũng là một người tu luyện phương Tây bị bắt tới đấy, mà đám khách đang ngồi ở đây không hề lo sợ rằng người thú này sẽ nhẹ tay với cô bé, vì lôi đài này chỉ có người thắng mới có thể còn sống, ở trước mặt sinh mệnh, có một số người còn có thể vứt bỏ cả người thân của mình, chớ nói chi chỉ là một người ở cùng chiến tuyến với mình.

Trên khán đài khách đánh bạc sôi nổi đặt cược, mười phút sau nhân viên phục vụ của sòng bạc đã thống kê xong, sau đó lại có một vị cường giả Địa Cấp trung kỳ đến cởi khóa tỏa linh trên tay cô bé cùng người thú kia, đồng thời đứng ở bên bờ lôi đài, phòng ngừa hai người này chạy trốn.

Rống!

Thú nhân rống giận một tiếng, cũng không vì thiếu nữ kia là người vốn ở cùng một chiến tuyến với mình mà nhân nhượng, lập tức khiến bản thân mình tiến vào trạng thái cuồng bạo, thân thể mạnh tăng gấp rưỡi, vì thế một màn trên lôi đài lúc này biến thành người thú và thiếu nữ.

Gương mặt thiếu nữ không chút biểu cảm nào, đối mặt với công kích mãnh liệt của người thú kia thiếu nữ chỉ lắc mình né tránh, nhưng lôi đài cũng không lớn bao nhiêu, làm sao thiếu nữ có thể tránh thoát mãi được, sau vài lần né tránh thiếu nữ đã bị

người thú đánh một quyền trúng vai.

Bạch bạch bạch.

Thiếu nữ lảo đảo lui lại mấy bước, mái tóc dài màu vàng óng bị xõa tung khiến đám người ở đây không thể nhìn thấy rõ mặt của thiếu nữ, mà giờ khắc này trên khán đài cũng có không ít người reo hò hoan hô, bởi vì phần lớn người đều đã đặt cược người thú kia.

Có thể chống lại Địa Cấp tầng hai nhưng cũng chỉ là chống lại mà thôi, trên lôi đài sinh tử này, song phương đều không giữ lại chút nào, làm sao Địa Cấp tầng một có thể là đối thủ của Địa Cấp tầng hai.

Vào lúc này lực chú ý của Phương Thời lại rơi vào trên khán đài phía sau, nơi ấy có bốn nam nữ đang ngồi, mà vừa rồi trong nháy mắt khi cô bé trên lôi đài bị đánh bay, cậu bé cảm giác được phía sau chợt lạnh, dường như phía sau có sát khí truyền đến, lúc này cậu bé mới quay đầu nhìn lại.

"Không tốt."

Khi nhìn thấy vẻ mặt mấy người kia, tròng mắt Phương Thời co rút lại một chút, không nói hai lời lập tức kéo tay của chị già nhà mình trực tiếp nhảy xuống khỏi khán đài, tiến thẳng về phía lôi đài bên trong.

Chỉ là cậu bé nhanh nhưng người đứng phía sau còn nhanh hơn, ngay khi Phương Thời vừa nhảy ra giữa không trung, mấy người ở khán đài phía sau đã có hành động, trong đó còn có hai vị đi thẳng đến lôi đài, một vị khác thì lại đánh tới xung quanh, mà một trong số hai vị chạy về phía lôi đài trực tiếp đánh một chưởng lên lưng Phương Thời.

Phốc!

Chương 1080: Có thể chịu hết mọi cực khổ mới là người trên người (2)

Phương Thời phun ra một ngụm máu tươi, chẳng qua ngay trong lúc nguy cấp cậu bé lại buông lỏng tay ra, khiến chị già nhà mình rơi xuống phía dưới, tránh thoát công kích của đối phương, chỉ là bản thân cậu bé sau khi trúng phải một chưởng này lập tức như diều đứt dây té lăn quay trên lôi đài, vừa lúc bay tới phía trước cô bé kia.

"Không tốt, có địch tập kích!"

Cường giả có trách nhiệm quản lý sòng bạc cũng phản ứng rất nhanh, thế nhưng tầng này chỉ có cường giả Địa Cấp trung kỳ, hơn nữa cũng chỉ có chừng ba bốn vị, mà mấy người vừa ra tay đều là cường giả Địa Cấp hậu kỳ, trong nháy mắt mấy vị cường giả Địa Cấp trung kỳ đã bị giết chết.

"Công chúa, chúng ta đi!"

Ông lão vừa nhảy lên lôi đài trực tiếp vỗ một chưởng biến người thú kia thành thịt nát, sau đó nhìn về phía thiếu nữ, trong mắt thiếu nữ có tia sáng, gật đầu, lúc này ông lão lại liếc nhìn Phương Thời trên lôi đài, định đạp cậu bé một đạp.

"Đừng giết cậu ta, đưa cậu ta đi, có lẽ sẽ có tác dụng."

Thiếu nữ ngăn ông lão lại, bởi vì ánh mắt của cô bé chú ý tới chiếc thẻ đen rơi từ trong túi áo Phương Thời ra ngoài, trong mắt cô bé có vẻ suy tư.

Tuy rằng ông lão không biết vì sao công chúa nhà mình lại muốn mình dẫn theo một người tu luyện phương Đông Địa Cấp sơ kỳ, nhưng ông lại không dám vi phạm mệnh lệnh của công chúa, lập tức một tay khiêng Phương Thời lên, tay còn lại nắm lấy tay của thiếu nữ nhanh chóng đi về phía một góc của tầng lầu.

Rầm!

Mặc dù kính thủy tinh của sòng bạc rất dày nhưng không thể đỡ nổi công kích của một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, trực tiếp vỡ vụn ra, ông lão không do dự lập tức khiêng Phương Minh cùng thiếu nữ nhảy xuống, về phần mấy đồng bạn của lão già, ngoại trừ một người nhảy xuống theo thì ba người khác ở lại đại khai sát giới bên trong tầng lầu này.

Bọn họ muốn tranh thủ thời gian để công chúa có thể chạy trốn, nếu tất cả bọn họ cùng đi chắc chắn người tu luyện phương Đông sẽ đuổi kịp, nếu làm kinh động đến cường giả Thiên Cấp, sợ rằng công chúa không thể chạy trốn nổi.

Trong tầng 260 của sòng bạc Kim Sa, một ông lão tóc bạc mở mắt, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo lóe lên, thế nhưng đúng lúc này, ánh mắt của ông lão đột nhiên nhìn về phương hướng chiến trường cách đó không xa, ở nơi ấy bạo phát giao động chiến đấu của cường giả Thiên Cấp.

"Đã hơn hai năm cường giả Thiên Cấp không giao chiến, lẽ nào phương Tây ngồi thể không yên muốn toàn diện khai chiến rồi sao?"

Ông lão tóc bạc tự nói một câu như vậy, ngay sau đó bóng người biến mất ngay tại chỗ, mà cùng lúc ấy toàn bộ cường giả trong sòng bạc đều nghe được một câu truyền âm.

"Có kẻ địch phương Tây xông vào sòng bạc, tiêu diệt sạch, không giữ lại bất kỳ người sống nào."

...

Trong một bãi biển trên đảo nhỏ, một nam thanh niên đang nhàn nhã dạo chơi phơi nắng, chẳng qua lúc này đột nhiên người thanh niên ấy tháo kính râm xuống, nhướng mày, ngón tay bấm bấm vài cái, một lúc sau trong mắt có vẻ kinh ngạc thoáng qua, chẳng qua tiếp sau đó nữa người thanh niên lại khôi phục bình tĩnh.

Nhìn hai cô vợ yêu đang hưởng thụ kích thích khi lướt sóng trên mặt biển cách đó không xa, người thanh niên nhỏ giọng nói lầm bầm: "Con trai à, không phải là cha không cứu con, chỉ là rõ ràng hai mẹ của con còn chơi chưa chán, cha cũng không tiện quấy rối. Cha đã tính cho con rồi, cùng lắm là con chỉ phải chịu chút khổ thôi, sẽ không gặp nguy hiểm tánh mạng."

Trên bờ cát, Lão Hoàng đã chôn kín cả người trong cát chỉ lộ ra một cái đầu vàng ném cho người thanh niên một ánh mắt khinh bỉ, sau đó lè lưỡi liếm liếm con chó đốm cái đang nằm ở bên cạnh nó.

"Lão Hoàng, thu hồi mắt chó của mày đi, mày đi đâu cũng không quên tán gái, sợ rằng con cháu của mày đã trải rộng khắp nơi trên toàn quốc."

Người thanh niên tức giận trừng trở lại, không có biện pháp nào, tuy rằng đã là vợ chồng lâu năm nhưng theo tuổi tác của bọn nhỏ càng lúc càng lớn, không ngờ hai cô vợ yêu của mình cũng ăn mặc càng ngày càng bảo thủ, tình cảnh ăn mặc quần áo lót gợi cảm như trước mắt cậu đã không được nhìn thấy từ rất nhiều năm rồi.

Đây thật sự là liếc mắt nhìn một cái lại ít đi một chút, nếu phải so sánh, rõ ràng con trai của mình có chịu khổ một chút cũng không tính là gì.

Người có thể chịu mọi khổ cực mới có thể là người trên người.

Núi Lưỡng Giới!

Từng đạo sóng năng lượng khủng bố lan tràn khắp chung quanh, khiến không ít người đang ở trên chiến trường phải ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi kia, bọn họ hiểu, đây là cường giả Thiên Cấp của song phương đang giao thủ.

Chỉ có điều cho dù là giới tu luyện phương Đông hay là liên minh phương Tây, đều đã lâu không xuất động cường giả Thiên Cấp, vì sao đột nhiên lại bùng nổ trận chiến giữa các cường giả Thiên Cấp vậy?

"Không biết mấy lão già phương Tây muốn làm gì? Không lẽ bọn họ muốn khai chiến toàn diện sao?"

Trên ngọn núi, mấy vị cường giả Thiên Cấp của giới tu luyện phương Đông nhìn sáu vị cường giả Thiên Cấp đang đối chiến trên chiến trường, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, liên minh phương Tây không nói một tiếng đã đột nhiên xuất động ba vị cường giả Thiên Cấp, thật sự là quá quái dị.

"A, rút lui rồi?"

Mấy phút đồng hồ sau, ba vị cường giả Thiên Cấp của liên minh phương Tây đột nhiên rút lui rời khỏi chiến trường, điều này khiến giới tu luyện phương Đông càng thêm buồn bực.

"Dương đông kích tây, liên minh phương Tây quả thật là giỏi tính toán."

Một vị cường giả Thiên Cấp từ trên chiến trường lui về hừ lạnh một tiếng, mà sau khi nghe thấy những lời vị cường giả ấy nói, những cường giả Thiên Cấp khác đều cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, nếu thật sự là dương đông kích tây những nơi khác hẳn phải truyền đến tin tức có cường giả của liên minh phương Tây xâm lấn mới đúng.

"Lúc trước có người tu luyện phương Tây lẻn vào sòng bài của lão phu, chẳng qua chỉ là mấy tên cường giả Địa Cấp, lại thêm lão phu vội vã tới chiến trường nên không tự mình ra tay, nghĩ đến rất có thể nguyên nhân khiến cường giả Thiên Cấp của liên minh phương Tây đột nhiên tập kích có liên quan tới chuyện đột nhập vào sòng bạc ấy."

Vị cường giả Thiên Cấp này chính là một trong những chỗ dựa sau lưng của sòng bạc kia, chẳng qua mặc dù hắn có suy đoán như vậy nhưng chính hắn cũng không đặt vấn đề này vào trong lòng, bởi vì hắn luôn cảm thấy nguyên nhân này thật sự khó mà có thể tin tưởng nổi.

Liên minh phương Tây xuất động mấy vị cường giả Thiên Cấp chính là vì yểm hộ cho mấy vị cường giả Địa Cấp chạy trốn, tựa hồ có hơi đại tài tiểu dụng.

...

Khu vực liên minh phương Tây!

"Đa tạ hai vị ra tay giúp đỡ, phần nhân tình này ta sẽ bẩm báo với tộc trưởng."

"Khách khí, tiểu công chúa có thể bình an trở về chúng tôi đã rất vui mừng rồi."

Ba vị cường giả của liên minh phương Tây đại chiến với cường giả Thiên Cấp của phương Đông lúc trước, có một ông lão biểu thị ý cảm kích đối với hai ông lão còn lại, sau đó lập tức rời khỏi đây đi tới một tòa trang viên.

"Công chúa, người không sao chứ?"

"Công chúa, người khiến ta vội muốn chết, đều tại ta vô năng không thể bảo vệ tốt cho công chúa, ta xin cam nguyện bị phạt."

Trong trang viên, vị thiếu nữ tóc vàng kia mặt không thay đổi nhìn đám người đang quỳ ở dưới đất, từ tốn nói: "Chuẩn bị xe cho ta, ta muốn rời khỏi nơi này."

Trong trang viên, mấy chiếc xe xa hoa đã được chuẩn bị tốt, sau khi thiếu nữ tắm xong đã đổi một bộ váy áo sạch sẽ, leo lên một chiếc xe dã ngoại, mà trước sau chiếc xe dã ngoại này đều có một chiếc xe con, trên chiếc xe con phía trước có chứa một vị cường giả Thiên Cấp, mà xe ở phía sau lại là bốn vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ.

"Này, tôi đã bị bắt làm tù binh rồi sao?"

Lúc Phương Thời tỉnh lại phát hiện bản thân mình đang ở trên xe, trên tay còn bị buộc đeo khóa tỏa linh, mà ở trước mặt cậu bé, thiếu nữ tóc vàng kia đang đưa tay cầm lấy một quyển sách, mà cậu thì ngẩng đầu nhìn về phía cô bé.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ khuôn mặt thiếu nữ đã khôi phục bình thường, đó là một khuôn mặt tinh xảo, da thịt trắng nõn như búp bê, lúc này hai hàng mi trên đôi mắt màu xanh đậm giật giật, phảng phất như một vị thiên sứ.

Chẳng qua Phương Thời sẽ không cho rằng đối phương là thiên sứ, phương Đông cùng phương Tây là đối thủ, mặc dù cậu không biết rõ vì sao đối phương lại không giết chết chính mình, thế nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi sự thực lúc này cậu bé là tù nhân.

Chương 1081: Cứ làm như thế

"Cậu muốn chết hay muốn sống?"

Millie để quyển sách xuống nhìn về phía Phương Thời, Phương Thời gần như không suy xét gì lập tức trả lời: "Đương nhiên là muốn sống."

"Muốn sống là muốn để tôi ném cậu lên trường giác đấu chiến một trận sinh tử với đám người kia sao?"

"Này, một đống cặn bã nhỏ như tôi làm sao có thể lên trường giác đấu."

Phương Thời rất thức thời nhận thua, hẳn trường giác đấu của phương Tây cũng tương đối giống với lôi đài ở sòng bạc Kim Sa, căn bản là không còn đường sống, cùng lắm cũng chỉ có thể sống lâu thêm một khoảng thời gian mà thôi.

"Xem ra cậu thật đúng là không có cốt khí." Khuôn mặt Millie lộ ra vẻ khinh thường, chỉ là đối phương càng sợ chết lại càng khiến mục đích của cô bé dễ được đạt thành hơn.

"Mấy thứ như cốt khí này làm sao quan trọng bằng mạng sống được."

Phương Thời nghĩ tới cha mình, mỗi lần cha ở trước mặt mẹ ý chí cầu sinh luôn rất cao, chính là người thật sự không có chút tiết tháo.

"Nếu muốn mạng sống cũng không phải không thể, tạm thời khai báo rõ lai lịch của cậu, đừng nghĩ qua loa lừa dối tôi, loại thẻ ngân hàng này không phải ai cũng có thể có."

Trên tay Millie xuất hiện một tấm thẻ ngân hàng, chính là tấm thẻ đen trên người Phương Thời kia, cô bé cũng biết tới loại thẻ đen này, chỉ có cường giả Thiên Cấp mới có tư cách làm thẻ, hơn nữa đây còn là thẻ thông dụng trên toàn cầu.

Mặc dù Đông Tây phương là quan hệ đối địch, nhưng đây chẳng qua chỉ nhằm vào liên minh phương Tây cùng người tu luyện phương Đông, đối với dân chúng bình thường, mọi người vẫn có thể lên máy bay công tác cùng du lịch qua lại giữa phương Đông và phương Tây.

Đương nhiên, nếu tự nhận có thể thoát khỏi màn kiểm tra an ninh nhắm vào người tu luyện, người tu luyện cũng có thể trộm lẻn vào.

Cũng chính bởi vì điểm này, nghiệp vụ ngân hàng giữa phương Đông và phương Tây vẫn có liên lạc, ngoại trừ ngoại tệ còn có thêm thẻ ngân hàng có thể chứa đựng linh tệ, chỉ có điều có rất ít người sử dụng loại thẻ này ở nước ngoài.

"Lai lịch của tôi? Tôi chính là học sinh bình thường của học viện tu luyện, không có lai lịch gì cả."

Phương Thời nhìn về phía Millie, cậu bé biết cô bé trước mắt này không tin lời mình nói, nhưng những lời cậu bé vừa nói là tất cả những gì cậu bé biết, bởi ngay cả cậu bé cũng không biết bản thân mình có lai lịch gì.

Ngày ngày cha mình ở chung với mẹ mình, cũng cho tới bây giờ cha mình vẫn chưa bao giờ lộ mặt trong giới tu luyện, mà phần lớn bạn bè thân thích của cha mẹ mà cậu bé gặp được ở nhà cũng chỉ là người bình thường, thỉnh thoảng cũng có một ít người tu luyện, một vị trong đó chính là cha Ny Ny, chú Lữ Trí Thần.

Đương nhiên, Phương Thời cũng không ngu dốt, cậu bé tin tưởng chắc chắn cha mình có quan hệ với giới tu luyện, nếu không

làm sao có thể lấy ra được nhiều linh tệ như vậy cho chị già nhà mình phá của? Thế nhưng thân là con trai làm sao có thể đi tìm hiểu tin tức về bậc cha chú của mình, vì thế cậu bé chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

"Xem ra cậu quyết định không thành thật, chẳng qua tôi tin tưởng chẳng mấy chốc cậu sẽ nói thật.",

Millie thu hồi ánh mắt, cô bé tin tưởng bản thân mình có vô số biện pháp khiến cậu bé rất sợ chết trước mắt này nói ra lịch thật, mà bây giờ chuyện cô bé cần phải làm là nghỉ ngơi thật khỏe đợi lúc trở về tới gia tộc.

...

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, xe lái vào một tòa thành, cửa xe mở ra, Millie liếc nhìn Phương Thời một cái sau đó xuống xe trước, Phương Thời cười khổ một tiếng ngoan ngoãn đi theo.

"Millie, em trở lại rồi, nghe tin em bị người bắt cóc tới phương Đông thật khiến anh lo lắng chết, cũng may hiện tại em có thể bình an trở về, thực sự là thượng đế phù hộ."

Một cậu bé vừa nói một chạy vội từ bên cửa lâu đài tới, vậy mà Millie chỉ lạnh lùng nhìn cậu bé, nói: "Xin lỗi, tôi không tin thượng đế."

Cậu bé đụng nhầm cây đinh, vẻ mặt có chút xấu hổ, hậm hực nói: "Đều giống nhau mà, hiện tại nhà anh đã hình thành liên minh với phương Tây, tuy hai mà một, nhưng người kia là ai?"

Ánh mắt của cậu bé rơi vào trên người Phương Thời, Millie thản nhiên đáp: "Một tù binh tôi bắt được từ phương Đông."

"Người tu luyện phương Đông? Vậy còn giữ cậu ta ở đây làm gì, trực tiếp giết đi cho rồi, hoặc ném cậu ta vào trường giác đấu đi, hai người các ngươi mau bắt tên kia đưa qua trường giác đấu

cho ta."

Cậu bé vung tay lên, hai người đàn ông trung niên tóc nâu phía sau cậu bé lập tức muốn tiến lên ra tay, thế nhưng Millie lại lạnh lùng liếc qua, gương mặt không chút biểu cảm nói: "Đây là người do ta bắt được, nếu ngươi muốn thì tự đi mà bắt, mặt khác, ai bảo ngươi tới nhà của ta?"

Nghe đối thoại của hai người, trong lòng Phương Thời có suy đoán, hẳn cậu bé này thích cô bé trước mắt này, đang theo đuổi cô bé này, chỉ có điều dường như cô bé không hề yêu thích gì cậu bé, thậm chí còn cảm thấy hơi phiền chán.

"Không phải là anh quan tâm tới em sao, nghe được tin em trở lại anh lập tức chạy tới đầu tiên."

"Nếu đã quan tâm tới tôi vì sao lại không tới phương Đông cứu tôi?"

Trên mặt Millie mang theo vẻ trào phúng thản nhiên, vẻ mặt Hall lại càng thêm xấu hổ, cuối cùng cũng chỉ có thể hậm hực nói: "Em đã chịu nhiều ủy khuất, tạm thời nghỉ ngơi cẩn thận vài ngày, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại thăm em."

Không để ý đến Hall, Millie trực tiếp đi vào sảnh lớn, ngồi lên ghế chủ vị, ánh mắt cô bé nhìn chằm chằm Phương Thời.

"Cho cậu một cơ hội cuối cùng, nói ra lai lịch của cậu nếu không cho dù cậu có muốn nói cũng không còn cơ hội nữa đâu, vừa vặn cây hoa tôi trồng trong hoa viên còn thiếu một ít chất dinh dưỡng, tôi nghĩ thi thể của cậu chính là loại phân bón tốt nhất cho nó."

Phương Thời cảm thấy một trận ác hàn, không ngờ cô gái nhìn tinh xảo như thiên sứ này lại có thể nói ra mấy lời tàn nhẫn như thế.

"Cái kia, tôi thực sự không có gì để nói cả, tôi chỉ là một người tu luyện bình thường, nếu không hay là vậy đi, cô thả tôi ra, tôi có thể đưa đủ số linh tệ tiền chuộc mà cô muốn."

Phương Thời thử cò kè mặc cả, vậy mà Millie lại chỉ trừng mắt, hô lên: "Người đâu, chém một tay của cậu ta làm phân bón hoa cho ta."

"Millie à, ai lại chọc em tức giận thế, cơn tức lớn như vậy?"

Nơi cửa có một thiếu nữ xuất hiện, người mặc thiếu nữ ấy mặc váy công chúa màu đen, cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Nhìn người tới, trên mặt Millie mới lộ ra dáng tươi cười, nói: "Chị Allen, sao chị lại tới đây?"

"Đương nhiên là vì chị biết em đã trở lại rồi cho nên mới tới thăm em, em cũng thực sự là lớn gan, dám một mình chạy tới chiến trường bên kia, chị chỉ vừa nghe thấy tin đã bị dọa sợ mất mật."

"Chị Allen, luận gan lớn thì chị phải lớn hơn em mới đúng, chị chính là tiểu ác ma nổi danh trong liên minh phương Tây chúng ta, có chuyện gì mà chị chưa làm qua."

"Nhưng chị sẽ không tự tìm đường chết."

Millie có chút không muốn nói chuyện, cô bé biết hành động tự ý một mình đi tới khu chiến trưởng thật sự có chút vọng động cùng ngu ngốc.

Allen đi vào sảnh lớn, đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Thời, nói: "Đây là tù binh em bắt được từ chiến trường sao, nhìn cũng không có gì đặc biệt, chị còn tưởng em giống với mấy nhân vật chính trên sách, phát triển một đoạn tình cảm đặc thù với cậu ta nữa chứ, chính là câu chuyện tình yêu của hai người từ hai thế lực

đối địch nhau..."

Khóe miệng Phương Thời co quắp một cái, Millie cũng có chút bất đắc dĩ, giải thích một câu: "Chị Allen, hẳn thân phận địa vị của cậu ta ở phương Đông cũng không thấp, em dẫn cậu ta trở về là vì muốn biết lai lịch của cậu ta, xem xem có thể trao đổi được một chút lợi ích cho liên minh phương Tây chúng ta hay không."

"Em muốn biết lai lịch của cậu ta là gì không phải rất đơn giản sao, không phải em là quỷ hút máu ấy ư, chỉ cần em biến cậu bé thành sơ ủng đương nhiên cậu bé sẽ phải nghe lệnh em, ngoan ngoãn khai báo rõ ràng tất cả."

Nghe được kiến nghị của Allen, Millie hơi do dự, cô bé là quỷ hút máu, hơn nữa còn là quỷ hút máu có huyết mạch thân vương, đương nhiên cô bé có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với sơ ủng, mà cô bé cũng không hi vọng sơ ủng của mình là một người phương Đông.

Nhất là, hiện nay cô bé còn chưa một vị sơ ủng nào, càng không muốn khiến một người phương Đông thành sơ ủng đầu tiên của mình.

Trên mặt Phương Thời cũng lộ ra biểu tình ghét bỏ, biến thành sơ ủng, đó không phải là trở thành nô bộc của quỷ hút máu sao?

Vốn là Millie muốn cự tuyệt, nhưng vừa thấy biểu tình ghét bỏ trên mặt Phương Thời vậy, đột nhiên tức giận bùng lên trong lòng cô bé, người muốn làm sơ ủng của bản công chúa không biết phải chen chúc vỡ đầu chảy máu tới cỡ nào, không ngờ người trước mắt này lại dám lộ ra vẻ ghét bỏ, thật sự là rất quá đáng.

"Được, cứ làm theo những gì chị Allen nói đi, em sẽ biết cậu ta thành sơ ủng của em."

Chương 1082: Phát tiết (1)

Phương Thời muốn cự tuyệt nhưng sau khi bị buộc đeo khóa tỏa linh chính cậu bé chỉ giống như một người bình thường, làm sao có thể là đối thủ của Millie, vì vậy cậu bé chỉ còn nước trơ mắt nhìn Millie cắn một cái trên cổ của mình.

Mùi thơm của thiếu nữ kéo tới...

Một lúc sau, Millie giương đầu lên, trên khuôn mặt cũng có một vòng đỏ ửng, có thể nói từ lúc mười hai tuổi quỷ hút máu nên bắt đầu tìm kiếm sơ ủng đầu tiên của cuộc đời mình, mà sở dĩ cô bé không tìm kiếm sơ ủng là vì cô bé cảm thấy chán ghét cảm giác có người khác phái tới gần cô bé.

Cho nên, ngay cả chính cô bé cũng không biết vì sao vừa rồi cô bé lại xúc động như vậy, cô bé chỉ có thể quy tội cho vẻ mặt của người thanh niên trước mắt lúc trước đã kích thích cô bé.

"Tốt rồi, hiện tại chỉ cần từ từ chờ đợi, chờ đợi khi máu của em tiến vào trong cơ thể của cậu bé, khi đó cậu bé sẽ là sơ ủng của em rồi."

Allen rất quen thuộc với trình tự phát triển sơ ủng của quỷ hút máu, quỷ hút máu đúng là phải hút máu, nhưng quá trình phát triển sơ ủng lại có chút đặc biệt, người trước là vì thỏa mãn nhu cầu ăn uống cùng tu luyện, người sau không chỉ cần hút máu mà còn cần phải chuyển máu của bản thân vào trong cơ thể của đối phương, đương nhiên chỉ là một xíu máu mà thôi, sau đó sơ ủng sẽ tu luyện dựa vào giọt máu này, chậm rãi có được một số đặc tính của quỷ hút máu.

Tinh huyết càng mạnh mẽ thì nội tình của sơ ủng cũng càng

cao, sự phát triển trong tương lai của của cũng sẽ càng xa hơn, đây cũng là nguyên nhân vì sao Millie lại nói nếu cô bé muốn, người nguyện ý trở thành sơ ủng của cô bé có thể nhét kín tòa lâu đài này.

Sau khi người bình thường cũng có thể tu luyện, quỷ hút máu đã không cần hành tẩu trong đêm tối nữa, đã như vậy, có thể có được năng lực của quỷ hút máu chính là mong muốn của rất nhiều người, đây là cách nhanh nhất có thể khiến họ một bước lên trời, từ người thường biến thành người tu luyện.

Lúc này vẻ mặt của Phương Thời có chút cổ quái, ngay từ đầu khi cậu bé bị Millie cắn vào cổ cậu bé còn có chút tuyệt vọng, nhưng ngay sau đó khi trong máu truyền đến một dòng nước ấm, không biết vì sao lại khiến cậu bé cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc tới lạ.

Loại cảm giác này giống hệt như những gì cậu bé đã từng trải qua lúc nhỏ, cậu bé mơ hồ nhớ kỹ, khi còn bé cô út thường xuyên cho cậu bé uống gì đó, mà lúc uống nó cậu bé đã có cảm giác y như thế này.

Millie cùng Allen cùng nhìn chằm chằm Phương Thời, mười lăm phút đồng hồ trôi qua, trên mặt Millie lộ ra dáng tươi cười, thời gian này, máu tươi của mình đã có thể gần như khống chế được đối phương, đối phương sẽ xuất hiện ý thần phục với chính mình.

"Người hầu của ta, hiện tại mau nói cho ta biết lai lịch của ngươi."

Nghe thấy những lời Millie nói, vẻ mặt Phương Thời có chút cổ quái, bị một cô bé còn nhỏ tuổi hơn mình gọi mình là người hầu, đối phương còn tự xưng chủ nhân, cậu bé căn bản không hề cảm thấy có chút ý muốn thần phục nào, thậm chí cậu còn muốn đè cô bé này xuống hung tợn đánh một trận.

Bởi vì cậu bé phát hiện ra thân thể của cậu bé hơi khô nóng, loại cảm giác khô nóng này cho tới bây giờ cậu bé vẫn chưa từng cảm giác được.

Chẳng qua, Phương Thời vẫn cố gắng dùng lý trí đè nén cảm giác kích động này, cậu bé biết lúc này là một cơ hội tốt, là một cơ hội tốt để thoát khốn.

"Chủ nhân, ta tên Phương Thời, đến từ chính nhà họ Phương của giới tu luyện phương Đông..."

Phương Thời bắt đầu nói bậy, thân làm người tu luyện, cậu bé vẫn biết nhà họ Phương, dù sao cũng là một gia tộc cao cấp trong giới tu luyện phương Đông, câu trả lời ba phân giả bảy phần thật như vậy mới dễ gạt người nhất.

Trên mặt Millie lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, về nhà họ Phương đương nhiên cô bé cũng đã được nghe nói, đó là một kẻ địch mạnh của liên minh phương Tây, trong gia tộc có rất nhiều cường giả Thiên Cấp, là họa lớn trong lòng liên minh phương Tây.

"Ngươi tới từ nhà họ Phương, vậy cha mẹ hoặc là trưởng bối của ngươi có thân phận địa vị gì ở nhà họ Phương?"

"Cha ta chỉ là đệ tử bình thường của nhà họ Phương, nhưng ông nội ta lại là trưởng lão Thiên Cấp nhà họ Phương." Phương Thời suy nghĩ một chút, đáp.

"Cháu trai của cường giả Thiên Cấp, cũng có thể giải thích được vì sao ngươi có thể sở hữu chiếc thẻ giống như thế này."

Millie không hề nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của Phương Thời, bởi vì dưới cái nhìn của cô bé, một sơ ủng đã bị cô bé hút máu đồng thời còn truyền vào một giọt tinh huyết sẽ không thể lừa dối chủ nhân, loại ý thức thần phục này khắc sâu trong linh hồn.

Tinh huyết của Huyết tộc bọn họ rất mạnh mẽ, mấy ngàn năm nay còn chưa có người nào có thể chống cự tinh huyết của Huyết tộc, đương nhiên, nếu như cảnh giới cao hơn nhiều thì lại là một chuyện khác.

"Chủ nhân, có thể cởi khóa tỏa linh này ra hay không?"

Trên mặt Phương Thời giả ra bộ dáng đáng thương, Millie suy nghĩ một lát, gật đầu, tự mình đi lên trước mở khóa tỏa linh trên tay Phương Thời ra.

Ngay trong nháy mắt khi mở khóa tỏa linh ra, Phương Thời động, dùng tốc độ ánh sáng nhanh chóng đưa tay trực tiếp nắm lấy cánh tay Millie, sau đó tóm ngược Millie phản khống chế cô bé.

Tất cả những chuyện này được phát sinh quá nhanh, mà căn bản là Millie không có một chút phòng bị, đợi khi cô bé phát hiện bản thân mình bị khống chế thì đã muộn.

"Ngươi... Ngươi không bị biến thành sơ ủng?"

Trên mặt Allen đang đứng bên cạnh lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, sơ ủng tuyệt đối không thể ra tay đánh lại chủ nhân, mà một màn trước mắt này nói rõ cậu bé kia không hề bị biến thành sơ ủng của Millie, chỉ là... điều này sao có thể?

"Thân làm sơ ủng, không ngờ lại dám ra tay với chủ nhân, ngươi không sợ lọt vào phản phệ sao?"

Millie không tin chuyện Phương Thời không bị biến thành sơ ủng, cho nên cô bé cũng chẳng có bao nhiêu kinh hoảng, ngược lại cô bé còn điều động máu trong cơ thể mình. Đối với sơ ủng, máu của chủ nhân có thể tạo thành cảm giác áp bách vô cùng to lớn đối với bọn họ.

Thế nhưng ngay khi máu vừa vận chuyển, vẻ mặt Millie cùng Phương Thời đột nhiên trở nên cổ quái, trên mặt Millie là vẻ khiếp

sợ cùng không thể tin tưởng, mà trên mặt Phương Thời lại là vẻ kinh ngạc vô cùng.

Tại thời khắc này, đột nhiên trong lòng Millie trào dâng cảm giác muốn thần phục cậu bé trước mắt này, hơn nữa theo máu của cô bé vận chuyển, cảm giác này lại càng ngày càng mãnh liệt, điều này khiến cô bé không cách nào tin tưởng nổi, thật giống như cô bé đã biến thành sơ ủng mà đối phương lại trở thành chủ nhân của cô bé vậy.

Phương Thời kinh ngạc vô cùng, vì ngay tại thời khắc này cậu bé phát hiện trong lòng cậu bé trào dâng một loại xúc động muốn đè cô bé dưới thân mình lại, sau đó hung tợn phát tiết một trận, nếu như cảm giác lúc trước chỉ là khô nóng thì lúc này cậu bé lại cảm thấy như núi lửa sắp phun trào.

Tuy rằng tuổi của cậu bé không lớn lắm nhưng Phương Thời không phải loại người cái gì cũng không hiểu, rất nhiều chuyện cậu bé đều biết, mà lúc này cậu bé chỉ còn cách dùng lý trí mạnh mẽ ngăn chặn cảm giác kích động này.

"Thả tôi rời khỏi, tôi sẽ không tổn thương cô."

Chương 1083: Phát tiết (2)

Trên mặt Millie lộ ra vẻ do dự, mà Allen gần như không chút suy nghĩ lập tức đồng ý thay Millie.

"Nếu cậu muốn rời khỏi tôi có thể đưa cậu rời khỏi, nhưng cậu không thể tổn thương Millie."

Bởi vì thân phận của Millie tương đối đặc thù, là huyết mạch thân vương nên các cường giả bên trong lâu đài không dám dùng thần thức theo dõi tình huống trong sảnh lớn, vì thế bọn họ không hề biết tất cả những chuyện xảy ra trong sảnh lớn.

"Cô đi chuẩn bị xe, sau đó chạy xe tới cửa sảnh lớn."

Phương Thời rất tỉnh táo, cậu bé biết cho dù cậu bé có thể trốn ra khỏi lâu đài cũng không thể tính là an toàn, nhưng nếu cậu bé không rời khỏi lâu đài chắc chắn cậu bé sẽ chẳng còn cơ hội nào để chạy trốn nữa.

"Được được được, tôi sẽ làm theo lời cậu nói, cậu không nên thương tổn Millie."

Allen vội vàng gật đầu, lại vội vàng đi ra khỏi sảnh lớn, không bao lâu sau đã lái một chiếc xe dừng ở trước cửa sảnh lớn, Phương Thời đưa tay đặt ở eo Millie, từ góc nhìn của người ngoài hai người giống hệt như một đôi tình nhân thân mật không khoảng cách.

Cửa sảnh lớn vốn có người làm, thế nhưng Allen lại đuổi hết đám người làm đi chỗ khác, Phương Thời khống chế Millie chậm rãi lên xe, đóng cửa xe, mà Allen thì ngồi phía trước làm tài xế.

"Hiện tại tôi sẽ đưa cậu rời khỏi lâu đài, cậu không nên tổn thương Millie."

Nghe được những lời Allen đang ngồi phía trước nói, ánh mắt Phương Thời hơi lóe lên, thoạt nhìn cô bé lái xe này là bạn của Millie, nhưng không hiểu vì sao cậu bé lại cảm thấy dường như đối phương đang giúp bản thân mình chạy trốn khỏi lâu đài này.

Nếu không có đối phương, Millie sẽ không nghĩ tới chuyện biến mình thành sơ ủng, thậm chí sau khi bản thân mình ép buộc Millie, cô ấy còn cực kỳ phối hợp với mình, thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của mình.

Đương nhiên, ý nghĩ này cậu bé chỉ để trong lòng mà thôi, đương nhiên sẽ không nói ra.

Xe nhanh chóng chạy ra khỏi lâu đài, chỉ một giờ sau đã lái vào trong thành phố, chẳng qua Phương Thời biết đây vẫn không thể tính là nơi an toàn, đối với cường giả Thiên Cấp, vượt qua khoảng cách này chỉ là chuyện mấy giây mà thôi.

"Chị Allen, có phải chị cố ý làm vậy không?"

Millie vẫn an tĩnh làm con tin ngồi ở phía sau đột nhiên yếu ớt mở miệng, mà sau khi nghe thấy những lời cô bé nói, thân thể Allen đang lái xe phía trước khẽ run lên, không quay đầu lại trực tiếp đáp: "Millie, em suy nghĩ nhiều rồi."

"Em không nghĩ nhiều, ngay khi em trở về chị Allen đã lập tức chạy tới lâu đài, hơn nữa còn gợi ý để em biến cậu ta thành sơ ủng, sau đó khi chị ra ngoài lấy xe hoàn toàn có thể báo tình huống cho người trong lâu đài, thế nhưng chị lại không làm vậy, mà bây giờ chị lại còn lái xe về hướng Giáo Hội… Mặc dù hiện tại Hắc Ám Hội Nghị cùng Giáo Hội đã kết minh, nhưng hơi thở thần thánh của Giáo Hội vẫn là khắc tinh của Huyết tộc chúng ta, nếu như trốn ở chỗ này, thần thức của trưởng lão khó mà có thể cảm ứng

được."

"Chị Allen, chị nói cho em biết đi, chị làm vậy không phải là vì cố ý muốn giúp đỡ cậu ta thì còn là vì cái gì?"

Sau khi nói xong câu đó, cũng có lẽ là vì kích động nên máu trong người Millie lại dâng trào cuồn cuộn, mà ngay trong nháy mắt khi máu của cô bé dâng trào, Phương Thời lập tức không áp chế nổi xúc động trong cơ thể, trực tiếp đặt Millie lên ghế ngồi.

"Cậu... Cậu muốn làm gì?"

Millie trở nên kinh hoảng, nhưng cô bé lại tuyệt vọng phát hiện thân thể của cô bé mềm nhũn vô lực, căn bản là không cách nào chống cự cậu bé, hơn nữa từ nơi sâu trong linh hồn của cô bé còn có ý nghĩ xúc động phải phối hợp với cậu bé, cảm giác kích động này chậm rãi chiếm cứ ý thức của cô bé.

"Các người..."

Allen đang ngồi ghế trước lái xe nhìn thấy tình cảnh ở ghế sau thông qua gương chiếu hậu, sắc mặt đỏ lên, lập tức định dừng xe ngăn cản, nhưng ngay sau đó cô bé lại nhìn thấy hai tay Millie không ngờ lại chủ động ôm lấy cổ của đứa bé trai kia, trong lúc nhất thời cô ấy không biết bản thân nên làm thế nào cho phải.

"Các người... Quên đi, tôi không quan tâm."

Allen cắn răng trực tiếp lái xe vào một bãi đỗ xe tư nhân, sau đó cấp tốc xuống xe, đứng ở ngoài mấy chục mét, nhìn chiếc xe không ngừng đung đưa tâm tình của cô ấy cũng trở nên phức tạp.

Hồi lâu sau xe mới dừng lay động, nhưng Allen lại không đi qua ngay mà chỉ yên lặng đứng chờ ở đàng xa.

Trên xe!

Phương Thời nhìn cô gái toàn thân phiếm hồng bị bản thân mình đè dưới người, vẻ mặt có chút xấu hổ, nhất là khi cậu bé nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng kia của đối phương, trong lòng cậu bé lại tràn đầy áy náy.

"Cái kia, thật không phải tôi cố ý đâu, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy..."

Phương Thời giải thích, thế nhưng căn bản là Millie không trả lời cậu bé, một lúc sau mới lạnh như băng nói: "Có thể rời khỏi người tôi được chưa?"

"A, xin lỗi..."

Phương Thời vội vàng hấp tấp bò dậy mặc quần áo, mà Millie cũng mặt không đổi sắc ngồi dậy, chẳng qua ngay sau đó trên mặt của cô bé lại lộ ra vẻ tức giận, bởi vì cô bé phát hiện đồ của bản thân mình đã bị xé nát hoàn toàn, căn bản là không thể nào mặc tiếp được nữa.

Bên trong xe, bầu không khí vô cùng xấu hổ.

"Cái kia… tôi đi tìm quần áo cho cô."

Phương Thời hốt hoảng chạy xuống xe, nhìn bóng lưng hốt hoảng của cậu bé, Millie đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình khá hơn một chút, nhưng ngay sau đó khi nhìn thấy Allen đến gần, sắc mặt lại âm trầm xuống.

"Millie, chị biết em trách chị nhưng chị cũng không còn cách nào khác, đây là trách nhiệm tộc trưởng của chị giao xuống, yêu cầu chị nhất định phải cứu được cậu bé này."

"Tộc trưởng của chị?"

Millie cảm thấy có chút không dám tin tưởng, một người tu luyện phương Đông lại có thể khiến tộc trưởng tộc Nightmare chú

ý?

"Em cũng biết, tuy rằng chúng ta đã hợp thành một thành viên trong liên minh phương Tây, nhưng đó chỉ là nhằm vào phương Đông mà thôi, trong nội bộ vẫn có tranh đấu, nếu tộc trưởng tộc chị lên tiếng yêu cầu Huyết tộc thả người tu luyện trẻ tuổi phương Đông kia hẳn bọn họ sẽ biết thân phận của cậu bé không tầm thường, sợ rằng sẽ không đồng ý giao người ra, mà cho dù bọn họ có đồng ý giao người cũng sẽ tạo thành một đống chuyện phiền toái, bởi vì tộc trưởng tộc chị muốn thả cậu bé này quay về phương Đông."

Mặc dù liên minh phương Tây có nội đấu nhưng vẫn có một điểm mấu chốt, chính là không thể có liên quan gì tới phương Đông, nếu không sẽ bị khép vào tội thông đồng với địch.

"Tộc trưởng tộc chị muốn thông đồng với địch?"

Trên mặt Millie có vẻ không thể tin, chẳng qua ngay sau đó sắc mặt của cô bé lại trở nên lạnh lẽo, cho dù là tộc trưởng tộc Nightmare nhưng nếu dám thông đồng với phương Đông, chắc chắn toàn bộ tộc Nightmare sẽ gặp nạn.

Hiện tại nếu bản thân mình đã biết bí mật này chắc chắn tộc Nightmare sẽ không bỏ qua cho mình, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.

"Millie, chúng ta là chị em, chị sẽ xin tộc trưởng giúp em."

"Ha ha, tôi không có người chị em như vậy."

Millie trực tiếp cắt đứt lời Allen nói, Allen buồn bã cũng không nói gì nữa, chỉ đặt quần áo mua được vào bên trong xe.

Vài phút sau, Millie đổi quần áo xong từ trên xe bước xuống, chỉ là khi đi bộ cô bé không nhịn được nhíu chặt mày, thế nhưng vẫn không nói một lời, mà Phương Thời thì lại lúng túng đứng ở

một bên, hai người theo Allen đi về phía trước.

Đi vòng quanh bãi đậu xe dưới đất vài vòng, xuyên qua mấy con đường tắt cuối cùng bọn họ tới trước một tòa nhà được xây dựng theo phong cách cổ xưa.

Millie chưa hề nghĩ tới chuyện chạy trốn, bởi vì nếu tộc trưởng tộc Nightmare đã sắp xếp kế hoạch cẩn thận đương nhiên cũng sẽ phái người âm thầm giám thị, mà dưới mắt người giám thị ấy cô bé vốn không có cơ hội chạy trốn, nếu kết cục cuối cùng chỉ có chết, vậy trước khi chết cô bé muốn bản thân được chết rõ ràng, vì sao tộc trưởng tộc Nightmare lại ra tay cứu cậu bé phương Đông này.

Đây là một sân khấu kịch ba tầng, Allen dẫn theo Phương Thời cùng Millie đi xuyên qua sân khấu rạp hát cuối cùng dừng lại ở hậu hoa viên, bên trong hậu hoa viên này đã có một người phụ nữ ngồi chờ sẵn.

Người phụ nữ này đang ở độ tuổi phong vận, lười biếng ngồi dựa trên ghế, phong tình vô hạn, thế nhưng đám người đang đứng hai bên lại không dám nhìn thẳng vào người phụ nữ ấy, bởi vì người phụ nữ ấy chính là tộc trưởng tộc Nightmare, cũng là một vị cường giả Thiên Cấp.

Không tới bốn mươi tuổi đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, mặc dù cũng có một phần nguyên nhân vì hiện tại thiên địa linh khí nồng đậm, nhưng phần lớn nguyên nhân là vì người này có thiên phú quá khủng bố, phải biết rằng trong toàn bộ liên minh phương Tây, cường giả mới chỉ chừng bốn mươi tuổi đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp không vượt quá năm vị, mà người phụ nữ trước mắt này đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp từ ba năm trước.

"Tộc trưởng, người đã được đưa đến rồi."

Chương 1084: Người cha khắp nơi lưu tình

Allen vừa thấy người phụ nữ kia lập tức cung kính hành lễ, sau đó lui sang một bên, mà sau khi người phụ nữ ấy gật đầu với Allen, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Phương Thời.

"Giống, thật sự quá giống tên kia."

Mộng Cơ đánh giá Phương Thời, nhẹ giọng tự nói, mà Phương Thời vừa nghe được mấy lời người phụ nữ này nói lại cảm thấy nghi hoặc, bản thân mình giống ai cơ?

"Cậu tên Phương Thời đúng không, tôi có thể tính là bạn cũ của cha cậu."

Nghe thấy những lời Mộng Cơ nói, Phương Thời ngây ngẩn cả người, không ngờ cha già nhà mình còn quen biết tộc trưởng tộc Nightmare, mà vừa thấy dung mạo của tộc trưởng trước mắt này, trong đầu cậu bé đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, này... không phải người này có quan hệ gì đó với cha mình đó chứ?

Hồng nhan tri kỷ?

"Cha cậu không nói cho cậu chuyện ông ấy đã từng tới phương Tây sao, và cả những chuyện ông ấy đã trải qua ở phương Tây nữa?" Mộng Cơ nghi ngờ nhìn về phía Phương Thời.

"Không, cho tới tận bây giờ cha tôi vẫn chưa từng nói cho tôi biết quá khứ của ông ấy."

Phương Thời lộ ra bộ dáng tôi và cha tôi không quen không biết, Mộng Cơ cũng trợn trắng mắt, tên Phương Minh này thật là,

không ngờ đã bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn không nói cho con mình biết địa vị thân phận của bản thân trong giới tu luyện phương Đông, kể cả những chuyện cậu đã trải qua ở phương Tây nữa...

"Nếu cha cậu đã không nói thì tôi cũng không nói, chỉ là tôi và cha cậu, thậm chí cả hai người mẹ của cậu đều có quan hệ khá thân thiết, trước đây khi chị cậu được sinh ra ở nước ngoài còn do chính tay tôi sắp xếp bệnh viện đấy, cậu cứ gọi tôi một tiếng dì là được."

Nghe nói như thế, Phương Thời lập tức hiểu rõ, hẳn người trước mắt này là bạn bè của cha mẹ mình, hơn nữa quan hệ giữa đôi bên còn không tệ lắm, đến hiện tại trong lòng Phương Thời lại nghĩ tới hẳn ngày xưa cha mình lăn lộn trong giới tu luyện không tồi chút nào, chỉ có điều cha không nói cho mình và chị biết thôi.

Ừm, thật giống những cường giả vô cùng lợi hại trong mấy bộ phim trên ti vi kia, không phải họ thường thích quay về thành phố nhỏ sống ẩn dật như một người bình thường sao?

"Dì, sao dì lại biết cháu bị bắt đến phương Tây?"

Phương Thời hỏi một vấn đề mà cậu bé quan tâm, chuyện bản thân mình bị bắt ngay cả cha mình cũng không biết, vì sao người dì trước mắt này lại có thể biết được?

"Sau khi cậu bị bắt chị của cậu đã gọi điện thoại cho cha cậu ngay, chẳng qua thằng cha cậu thật là một người rất không chịu trách nhiệm, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho dì nhờ dì chăm sóc cậu một chút, cha cậu còn nói gần đây cha cậu đang đi du lịch với hai mẹ của cậu, không thể đến đón cậu trở về được."

Phương Thời quay đầu trừng trắng mắt, lời này thực sự đúng là phong cách của cha mình.

"Sau khi nhận điện thoại của cha cậu dì đã bắt đầu sai người điều tra, đương nhiên cũng biết cậu bị ai bắt tới phương Tây, lúc này mới sắp xếp Allen cứu cậu đưa đến đây."

Mộng Cơ cười cười, mà Millie đang đứng bên cạnh vẫn không nói một lời, thật giống như hết thảy trước mắt đều không có quan hệ gì với cô bé vậy.

"Tốt rồi, tạm thời cậu cứ ở lại đây mấy ngày, có dì ở đây không ai có thể tìm được cậu, đợi khi chuyện này lắng xuống dì lại nghĩ biện pháp đưa cậu đưa về phương Đông."

"Không biết dì sẽ xử lú cô bé này như thế nào?" Phương Thời hơi do dự một chút, thế nhưng sau khi cậu bé nhìn nhìn Millie vẫn quyết định mở miệng dò hỏi.

"Vấn đề này không thể để lộ ra ngoài, nếu không tộc Nightmare của dì sẽ trở thành kẻ địch chung của liên minh phương Tây, vì thế tiểu công chúa Huyết tộc này chỉ có một kết cục, đó là hoàn toàn ngậm miệng."

Lúc nói lời này Mộng Cơ không hề che giấu sát ý của mình, sắc mặt Allen thay đổi, muốn mở miệng cầu tình, chẳng qua Phương Thời lại mở miệng trước một bước.

"Dì, có thể bỏ qua cho cô bé hay không?"

Nghe được Phương Thời cầu tình thay mình, trên mặt Millie lộ ra vẻ kinh ngạc, Mộng Cơ cũng hơi nghi hoặc, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Phương Thời cùng Millie, một lúc sau dường như đã nhìn ra điều gì đó, trên mặt Mộng Cơ lộ ra nụ cười ẩn ý sâu xa.

"Vấn đề này dì không thể quyết định ngay được, như vậy đi, để dì hỏi một người, xem người này đáp lại như thế nào."

Bóng dáng Mộng Cơ biến mất tại chỗ, mà phải qua vài phút

đồng hồ sau Mộng Cơ mới xuất hiện lần nữa.

"Ừm, không có vấn đề, chẳng qua tạm thời không thể thả cô bé về được, cháu chịu trách nhiệm trông coi cô bé đi."

Lúc nói lời này, giọng điệu của Mộng Cơ có chút ý vị thâm trường, sau đó vẫy vẫy tay với Phương Thời, nói: "Mau tới đây nói một chút chuyện về cha cháu cho dì nghe, thằng này, bao nhiêu năm rồi không gọi cho dì lấy một cuộc điện thoại, nếu lần này không phải cháu gặp chuyện không may phỏng chừng cha cháu đã quên luôn người bạn cũ như dì."

Nghe được lời này của tộc trưởng nhà mình, Allen biết lúc này cô ấy nên cáo từ, lập tức dẫn theo Millie rời khỏi hậu hoa viên.

...

Sau khi rời khỏi hậu hoa viên, trên mặt Phương Thời lộ ra vẻ suy tư, mấy năm nay cha mình không làm chuyện gì đáng kể cả, chỉ an tâm làm người đàn ông của gia đình. Nhưng mặc dù chỉ là mấy việc lặt vặt nho nhỏ, không ngờ dì Mộng Cơ lại có thể nghe say sưa như vậy, nhất là cuối cùng trên mặt dì ấy còn lộ ra vẻ ước ao hâm mộ, khiến Phương Thời hiểu rõ, sợ rằng dì Mộng Cơ cũng có tình cảm với cha mình.

Tuy rằng dì Mộng Cơ không nói chuyện của cha mình năm đó, nhưng có thể khiến một vị tộc trưởng yêu thương, hơn nữa còn là tình yêu vượt qua khoảng cách phương Đông phương Tây như vậy, hẳn năm đó cha mình cũng là tồn tại như một thiên chi kiêu tử.

Vừa suy nghĩ vừa đi về phía trước, không bao lâu Phương Thời đã thấy được Allen đang đứng chờ mình trước cửa viện.

"Trong khoảng thời gian này Millie sẽ ở lại đây, mà em ấy cũng đã đồng ý với tôi sẽ báo tin bình an về cho gia tộc, vì thế trong một

thời gian ngắn Huyết tộc hẳn sẽ không hoài nghi, cậu... cũng không cần bắt nạt em ấy."

Nghe thấy những lời Allen nói, lại nhìn thấy vẻ mặt Allen, Phương Thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, chẳng lẽ bản thân mình lại cầm thú như vậy sao? Chuyện ở trên xe lúc trước chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, cậu bé cũng không biết vì sao mình lại không thể khống chế bản thân như vậy.

"Hiện tại em ấy không muốn nhìn thấy tôi, cậu nhớ an ủi em ấy nhiều một chút, ôi, tôi còn có việc rời khỏi đây trước."

Allen đi một mạch bỏ lại mình Phương Thời đứng ở cửa viện, tiến cũng không được mà không tiến cũng không xong, đang lúc cậu bé cảm thấy không biết phải làm sao thì đột nhiên trong viện truyền đến giọng nói của Millie.

"Đứng ở cửa làm gì, nếu muốn giám thị tôi thì quang minh chính đại vào đây đi."

Hiển nhiên ở trong lòng Millie, Phương Thời là người có trách nhiệm giám thị cô bé, tuy rằng vừa rồi cô bé đã gọi điện thoại báo bình an cho gia tộc ngay trước mặt Allen, nhưng nhất định vị tộc trưởng kia của tộc Nightmare sẽ không để tâm, hiển nhiên sẽ sắp xếp người đến giám thị mỗi một hành động của mình.

Tuy bản thân bị hiểu lầm nhưng Phương Thời không giải thích, bước vào viện nhìn Millie lạnh mặt ngồi trên ghế, nói: "Cô yên tâm đi, tôi sẽ không tổn thương cô, đợi khi chuyện này được sắp xếp ổn thỏa rồi tôi sẽ nói dì Mộng Cơ đưa cô trở về."

"Thả tôi trở về, cậu cảm thấy điều đó có thể sao? Cậu cảm thấy tộc Nightmare sẽ để một người biết tộc Nightmare thông đồng với giới tu luyện phương Đông rời khỏi đây sao?"

Lời Millie nói khiến Phương Thời giật mình, quả thật, nếu để

Millie trở về sẽ là tai họa lớn đối với tộc Nightmare, vì sự áy náy của mình đối với Millie nên mình có thể thả cô bé đi, nhưng một khi thả cô ấy đi rồi thì tộc Nightmare phải làm sao bây giờ? Tộc Nightmare làm vậy là vì cứu mình, lẽ nào cậu bé có thể nhìn tộc Nightmare vì mình mà rơi vào nguy hiểm sao?

Một trận yên lặng!

"Còn có một biện pháp khác, đó chính là cô cùng trở lại phương Đông với tôi đi."

Hồi lâu sau, Phương Thời lại mở miệng nói, bởi vì chỉ có như vậy tộc Nightmare mới sẽ bỏ qua cho Millie, tuy rằng quyết định này rất không công bằng đối với Millie nhưng đây đã là biện pháp duy nhất có thể giúp Millie sống tiếp.

Chương 1085: Trốn tránh

Shekou!

Một khu vực bờ biển ở phương Đông!

Shekou là cái tên do người bản xứ đặt, bởi nơi này là tuyến đường buôn lậu nổi tiếng, đương nhiên, trước đây nơi này là con đường buôn lậu hàng hóa nhưng bây giờ nơi này lại trở thành nơi để người tu luyện phương Tây lén qua phương Đông.

Hai phe giao chiến, muốn thắng được đương nhiên phải hiểu rõ đối phương, những năm gần đây song phương đều phái người lén qua địa bàn của đối phương tìm hiểu tin tức, ngay từ đầu cả hai phe đều kiểm tra rất nghiêm, nhưng theo thời gian trôi qua, song phương lại không còn quá nghiệm ngặt trên phương diện này nữa.

Bởi vì người thường có thể qua lại giữa phương Đông và phương Tây, mà người bình thường kia cũng có thể trở thành gián điệp tìm hiểu tin tức, vì thế dần dần song phương bắt đầu buông lỏng quản lý vấn đề nhập cư trái phép, mà người tu luyện hai phe cũng có thể qua lại dựa vào phương thức nhập cư trái phép này, nhưng tiền đề là những người nhập cư trái phép này có thực lực không quá mạnh mẽ, tối thiểu là còn chưa quá cảnh giới Địa Cấp.

Cho dù có để người tu luyện từ Địa cấp trở xuống lẻn vào nước mình cũng không tạo thành thương tổn quá lớn, đương nhiên, cho dù như vậy, trong số mười người nhập cư trái phép sẽ có tới năm bảy người bị bắt lại.

"Tới rồi, các người lên bờ từ nơi này, sau khi lên bờ lại đi thẳng về phía nam, đi chừng trăm dặm là tới khu vực an toàn rồi."

Trên một chiếc thuyền ở Shekou, một đôi nam nữ trẻ tuổi cùng xuống thuyền, cô gái quay đầu liếc nhìn phía biển cả xa xa, cuối cùng không nói một lời theo sau lưng người con trai rời khỏi đây.

"Hiện tại cậu đã an toàn, cũng không sợ tôi mật báo, tôi có thể rời đi rồi đúng không?"

Cô bé nhìn cậu bé, Phương Thời cười khổ, sau khi cậu về tới phương Đông đương nhiên là đã an toàn, nhưng Millie lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm, nơi này là phương Đông, một cường giả Địa Cấp của phương Tây như Millie hành tẩu trên vùng đất của người tu luyện phương Đông, thật không an toàn một chút nào.

"Hay cô cứ theo tôi trở về trước đi, hiện tại cô không có nơi nào để đi, còn không bằng chờ đến lúc hiểu rõ nơi này hơn lại tính tiếp."

"Không cần."

Millie trực tiếp cự tuyệt Phương Thời, lắc mình một cái lập tức nhảy vào bóng tối biến mất khỏi tầm mắt của Phương Thời.

Phương Thời nhìn phương hướng Millie biến mất, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Một sơn trang nghỉ dưỡng!

Phương Minh đang nhàn nhã nằm trên ghế mây nhìn bầu trời đêm đầy sao, mà trong căn phòng sau lưng cậu, Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều đang ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

"Thì ra cậu chạy đến tận nơi đây, thật đúng là khiến tôi vất vả quá mà."

Một bóng người xuất hiện ở trước người Phương Minh, che lại

tinh quang trên bầu trời, ánh mắt Phương Minh nhìn chằm chằm người tới, không nói gì.

"Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó, tôi cũng chẳng muốn tìm cậu làm gì, chỉ là Thánh hậu muốn tôi mang một tin tức tới cho cậu, cõi âm đã được thống nhất, sẽ sớm tấn công Vu Sư nhất mạch, chuẩn bị tóm lấy Cửa Vĩnh Hằng kia."

Trong thời gian hai mươi năm này cha Phương Minh đã trở về từ cõi âm ba lần, nhưng mỗi lần lại không ở lại đây quá mười ngày.

Ngũ Vực nơi cõi âm đã được thống nhất, Vực Chủ Trung Vực cũng đứng về phía cha Phương Minh, hai người hợp lực tìm kiếm bí mật bên trong vùng đất Chỉ Dẫn, thì ra nó là một con đường đi thông với thế giới khác, vậy trước lối đi này có Vu Sư nhất mạch tọa trấn.

Trước đây khi Vu Sư nhất mạch ra tay với cõi âm, dưới con mắt của người ngoài kết cục của trận chiến là Vu Sư nhất mạch thất bại, thế nhưng thật ra Vu Sư nhất mạch không hề muốn hủy diệt cõi âm, mục đích của bọn họ chính là giành lấy con đường đi thông với thế giới bên ngoài kia, mà con đường này lại nằm ngay trong vùng đất Chỉ Dẫn.

Từ một điểm này cũng có thể thấy được, Vu Sư nhất mạch thực sự đứng về phía dị tộc.

Phương Minh im lặng.

"Nghe nói những năm gần đây cậu không hiện thân trong giới tu luyện lấy một lần, thậm chí còn không thấy cậu tu luyện, thế nào, cậu đã bắt đầu cảm thấy chán ghét đối với thân phận Vu Sư của chính mình sao?"

Lưu Nguyệt đặt mông ngồi xuống bên cạnh Phương Minh,

ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, nói: "Trên trời nhiều sao như vậy, nhưng nếu có một ngày nó đột nhiên biến thành sao băng đụng vào địa cầu, liệu cậu có còn cảm thấy số sao này xinh đẹp nữa không?"

Phương Minh vẫn im lặng.

"Bởi vì biết Vu Sư một mạch là đồng bọn của dị tộc cho nên cậu cảm thấy chán ghét tu vi của bản thân mình, những năm gần đây cậu lựa chọn cam chịu chuyên tâm làm một người đàn ông của gia đình, thế nhưng cậu cảm thấy cậu cứ tiếp tục trốn tránh như vậy thì có ích gì kia chứ?"

Thấy Phương Minh vẫn không muốn trả lời, Lưu Nguyệt trực tiếp đâm thủng ngụy trang của Phương Minh.

Đã từng là cường giả mạnh nhất chỉ dưới thiên vương, nếu nói không thích tu luyện đó là giả, nhưng Phương Minh lại có thể làm được tới mức không tu luyện lấy một lần trong suốt mười mấy năm qua, hẳn nguyên nhân là vì cậu đang trốn tránh.

Vu Sư một mạch là kẻ địch của Nhân tộc, mà bản lĩnh của cậu lại đến từ Vu Sư nhất mạch, điều này khiến cậu muốn trốn tránh tất cả.

"Trốn tránh cũng chỉ vô dụng thôi, cuối cùng cậu vẫn phải đối mặt với hết thảy, cuộc chiến đấu nơi cõi âm này cho dù là thắng hay là bại, cậu vẫn phải tham gia."

Lưu Nguyệt vỗ vỗ bả vai Phương Minh, đứng lên, bóng người đi vào trong bóng tối biến mất không thấy gì nữa.

Ánh trăng chiếu xuống phủ lên người Phương Minh, hồi lâu sau khi sương sớm thấm ướt hết quần áo mình, cuối cùng Phương Minh mới đứng lên, xoay người đi trở về phòng.

...

Ma Đô, đã qua ba tháng kể từ khi trở về từ phương Tây, Phương Thời cũng đã khôi phục cuộc sống thường ngày tới trường về nhà, chỉ có điều trong lòng cậu bé hiểu rõ, mỗi khi trời tối trong đầu cậu bé lại hiện lên bóng dáng của cô bé tóc vàng kia, thời gian ba tháng trôi qua, cũng không biết hiện tại cô ấy thế nào rồi.

"Tiểu Thời, chị phát hiện từ sau khi em trở lại từ phương Tây, bản thân em lại càng ngày càng nặng nề, tiếp tục như vậy thật không ổn, đi, chị đây dẫn em tới chỗ hay ho chơi."

Phương Thời trắng mắt liếc chị già nhà mình một cái, cái gì cũng không nói.

"Ôi, chị nói vẻ mặt này của em là có ý gì, chị biết lần đó là do chị không đúng, nhưng ai mà biết sẽ xảy ra chuyện như thế, chẳng qua lần này em yên tâm đi, chúng ta sẽ tới đại chiến Long Uyên bảng, Long Uyên bảng sắp được sắp xếp lại một lần nữa, lần này cường giả cảnh giới Địa Cấp của cả Đông Tây phương đều sẽ tham gia, đương nhiên hai chị em bọn mình cũng không có chuyện gì làm, vừa lúc có thể tới tham gia náo nhiệt."

Nghe được mấy lời chị già nhà mình nói, trong lòng Phương Thời khẽ động, cậu bé có hứng thú không phải vì Long Uyên bảng kia mà là vì nghĩ đến hành trình trước đó, chuyến hành trình khiến cậu bé gặp được cô gái tóc vàng kia.

"Được, em có thể đi xem với chị nhưng lần này tất cả mọi chuyện phải nghe em."

"Đương nhiên, đương nhiên chị phải nghe em trai thân yêu của chị rồi."

Vẻ mặt Phương Tuyết tràn đầy biểu tình lấy lòng, chẳng còn cách nào, ai kêu cô bé xài hết tiền trên người mất rồi chứ, muốn tới núi Lưỡng Giới cần phải bỏ ra một số tiền không nhỏ, mà đương nhiên khoản tiền này chỉ có thể dựa vào em trai mình.

...

Núi Lưỡng Giới, lúc đặt chân đến nơi này, Phương Thời có thể cảm thấy rõ ràng người ở đây đã nhiều hơn lần trước rất nhiều, bầu không khí trong cả thành phố cũng có vẻ náo nhiệt hơn không ít, đây là ảnh hưởng do chuyện Long Uyên bảng sắp mở mang tới.

Long Uyên bảng cũng giống hệt như danh sách thí sinh đậu khoa cử thời xưa, làm gì có người đọc sách nào lại không muốn đề tên lên bảng vàng? Thời cổ đại có bao nhiêu người đọc sách muốn đề tên lên bảng vàng thì thời này có bấy nhiêu người tu luyện muốn leo lên Long Uyên bảng.

Vất vả lắm Phương Thời cùng Phương Tuyết mới tìm được một khách sạn, hai người mau chóng cất hành lý, rời khách sạn, đang chuẩn bị chỗ ăn cơm.

"A, tiểu Thời, em đang làm gì vậy?"

Phương Tuyết phát hiện đột nhiên em trai mình bỏ mình lại chạy nhanh vào ngõ nhỏ, vì thế cô bé khó hiểu hô to lên.

"Chị, chị đi ăn cơm trước đi, em có chút việc."

Phương Thời lên tiếng, nhưng bước chân cậu bé không những không dừng lại mà còn nhanh thêm mấy phần, rất nhanh đã biến mất ở chỗ sâu trong ngõ nhỏ.

"Làm cái quỷ gì vậy? Lẽ nào tiểu Thời giấu mình làm chuyện gì rồi?"

Phương Tuyết cảm thấy không yên lòng, quyết định theo sau, chẳng qua cô bé muốn len lén theo dõi, nhìn xem rốt cuộc em trai mình muốn làm gì.

Hai người xuyên qua vài con ngõ nhỏ, hai mắt Phương Thời sáng ngời, bởi vì cậu bé thấy được bóng người chợt lóe lên lúc nãy

đi vào bên trong nhà xưởng bỏ hoang này.

"Ra đi, tôi đã nhìn thấy cô rồi."

Đi tới cửa, Phương Thời cũng không trực tiếp đi vào mà chỉ mở miệng hô lên, cậu không muốn hành động vội vàng đi vào của mình khiến cô ấy hiểu nhầm.

Trong nhà xưởng không có tiếng đáp lại, Phương Thời nhíu mày một cái, cũng không lo nổi chuyện gì nữa, lập tức lùi lại vài bước rồi vọt vào, cuối cùng ánh mắt cậu bé rơi vào trên người bóng dáng nhỏ bé xinh xắn núp trong một góc kia.

Giống hệt như lần đầu tiên câu bé nhìn thấy cô bé trong sòng bài, lúc này thiếu nữ trước mắt cực kỳ chật vật, quần áo trên người dính đầy bụi, khuôn mặt tươi cười cũng trở nên tái nhợt, một màn này khiến Phương Thời nhìn thấy mà đáy lòng tê rần.

"Cô... Vì sao cô lại tới đây?"

Trong góc phòng, Millie ngẩng đầu nhìn về phía Phương Thời, trong nháy mắt khi thấy Phương Thời trên mặt cô ấy hiện lên vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng ngay sau đó lại biến thành lạnh như băng.

"Vì sao tôi không thể ở đây, đây là con đường duy nhất để tôi trở về."

Lời Millie nói khiến Phương Thời im lặng, tuy rằng phương Đông và phương Tây đều có nơi để lén nhập cư, nhưng đó là con đường nhập cư trái phép một chiều, nói cách khác người tu luyện phương Tây có thể thông qua Shekou tiến vào phương Đông, nhưng lại không thể nào thông qua con đường đó để quay trở về, mà nếu Millie muốn trở lại phương Tây, biện pháp duy nhất chính là đi từ núi Lưỡng Giới.

Người có diện mạo phương Tây rõ ràng như Millie lại xuất

hiện ở nơi toàn người tu luyện phương Đông như núi Lưỡng Giới này thật sự là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho nên suốt một tháng này, Millie vẫn luôn trốn bên trong nhà xưởng bỏ hoang này, ngày ẩn náu đêm hoạt động, muốn tìm được một con đường an toàn thông đến phương Tây.

Chỉ là nói cho cùng Millie vẫn là Huyết tộc, mà Huyết tộc lại cần máu để duy trì sinh mạng, ở nơi như núi Lưỡng Giới này căn bản Millie không dám hút máu của người khác, cho dù có gặp phải người có thực lực kém hơn mình cô bé cũng không dám ra tay, một khi bại lộ bản thân sợ rằng cô bé có chắp cánh cũng khó thoát.

Phương Thời đã hiểu rõ, cũng không nói gì nữa yên lặng đi lên trước, vươn tay mình tới trước mặt Millie.

Đôi mắt màu xanh lam của Millie nhìn Phương Thời một hồi, giữa lúc Phương Thời chuẩn bị giải thích, đột nhiên Millie nắm lên cánh tay cậu bé, sau đó hung tợn cắn.

Ách...

Tuy rằng rất đau nhưng Phương Thời vẫn cứng rắn cắn răng không rút tay lại, rõ ràng Millie đang trả thù cậu bé, trong khoảng thời gian này cậu bé đã điều tra tin tức về Huyết tộc, tuy rằng Huyết tộc phải hút máu người mới có thể sống nhưng hoàn toàn có thể khiến người bị hút không cảm thấy đau đớn.

Hồi lâu sau, Millie mới ngừng cắn, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn một chút.

Nhìn Millie, Phương Thời thở dài một hơi, nói: "Chỉ cần cô đồng ý với tôi sau khi cô trở lại phương Tây sẽ không để lộ bí mật của tộc Nightmare, nhất định tôi sẽ đưa cô trở về phương Tây."

"Ái chà chà, giọng điệu của người nào đó thật lớn, chậc chậc chậc, quả nhiên là bị chị đoán đúng."

Nơi cửa truyền đến một giọng nói, trên mặt Millie lộ ra vẻ đề phòng, mà Phương Thời lại không thèm quay đầu lại, giọng nói này cậu bé đã nghe suốt hơn mười năm, không cần quay đầu lại cậu bé cũng biết người nói lời này là ai.

Trừ bà chị già như kẻ dở hơi của cậu bé, không thể là người nào khác.

Chương 1086: Cha nói

Trong khách sạn, ánh mắt Phương Tuyết nhìn chằm chằm Phương Thời mang theo vẻ thẩm phán, mà lúc này Millie lại đang rửa mặt trong phòng tắm, đã một tuần cô bé không tắm rửa, cũng đã không thể chịu nổi từ lâu.

"Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nói đi, giữa em và cô bé kia đã xảy ra chuyện gì?"

Sau đó Phương Tuyết đã nhận ra Millie chính là thiếu nữ tóc vàng hai người đã nhìn thấy trong sòng bạc lúc trước.

"Khụ khụ... Chính là lần em bị bắt tới phương Tây kia, sau khi em tới đó đã được một người bạn của cha cứu, để không bại lộ người bạn kia của cha em chỉ có thể đưa cô bé này về phương Đông với em..."

Phương Thời cũng không thành thật khai báo tất cả mọi chuyện, cậu bé hiểu rất rõ chị già nhà mình, nếu cậu bé thực sự khai hết toàn bộ, không quá ba ngày chắc chắn cha mẹ mình còn có bà nội cùng cô… tất cả mọi người đều sẽ biết.

"Thực sự chỉ đơn giản như vậy?"

Phương Tuyết biểu thị bản thân không tin, nếu thật sự chỉ đơn giản như vậy vì sao em trai mình phải hứa hẹn sẽ đưa cô bé ấy về phương Tây làm gì, đây cũng không phải chuyện dễ hoàn thành.

"Thật sự chỉ đơn giản như vậy." Phương Thời đáp rất chắc chắn.

Lúc này, cửa phòng vệ sinh cũng bị đẩy ra, Millie từ bên trong

đi ra, mái tóc dài màu vàng óng còn chưa khô cứ tùy ý buông xõa hai bên bờ vai như vậy, phối hợp với khuôn mặt tinh xảo như búp bê của cô ấy càng khiến cô ấy trở nên quyến rũ mị hoặc hơn.

Millie mặc quần áo của Phương Tuyết, có lẽ vì sự khác biết trong vóc dáng của người phương Đông và phương Tây, nên mặc dù Phương Tuyết lớn hơn Millie một tuổi nhưng rõ ràng đồ của Phương Tuyết lại hơi chật đối với Millie, càng thêm bộc lộ dáng người lồi lõm có đủ của Millie.

Phương Tuyết nhìn mà cảm thấy đỏ mắt, đều là phụ nữ, vì sao bản thân mình lại nhỏ như vậy kia chứ?

"Vừa rồi tôi đã điều tra, nếu muốn dựa vào núi Lưỡng Giới đến phương Tây chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là đợi khi trận chiến tranh vị trên Long Uyển bảng bắt đầu liền đăng ký lên lôi đài của Long Uyên bảng, đây là biện pháp duy nhất."

Phương Thời liếc nhìn Millie, hầu kết vô thức mấp máy một chút, ngay sau đó lại khôi phục bình thường, đưa bản vẽ trên tay cho Millie.

Ở núi Lưỡng Giới, tất cả biên giới giữa người tu luyện phương Tây cùng người tu luyện phương Đông đều có vô số người canh gác, dưới tình huống bình thường căn bản không thể qua được, lần trước Millie có thể chạy về là vì có cường giả Địa Cấp hậu kỳ ra tay, lại thêm bên kia có cường giả tiếp ứng, lúc này mới có thể xé rách phòng tuyết ở biên giới.

Thế nhưng ba người lại mới chỉ là Địa Cấp sơ kỳ, căn bản không thể làm được.

Quan trọng nhất là lần này không thể báo tin cho người dì ở tộc Nightmare cùng người của Huyết tộc đến tiếp ứng, bởi vì một khi tộc Nightmare ra tay, đến lúc đó Huyết tộc cũng sẽ tra được đầu mối, nếu trưởng bối của Millie ra tay, đương nhiên cũng sẽ

truy hỏi Millie đã xảy ra chuyện gì, kết cục cũng sẽ bại lộ.

Biện pháp duy nhất chính là bọn họ lặng yên không tiếng động đưa Millie về, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Vì Long Uyên bảng là bảng xếp hạng cho cả cường giả phương Đông và phương Tây, vì thế lôi đài cũng được chia ra một bên là giới tu luyện phương Đông mà một bên là giới tu luyện phương Tây, hai bên không bố trí phòng vệ, cho nên chỉ cần chúng ta chui vào được sẽ có thể đến vị trí của phương Tây."

Trong lòng Phương Thời đã nghĩ kỹ, sở dĩ lôi đài của Long Uyên bảng không phòng bị đơn giản là vì người lên lôi đài chỉ vì cầu danh vọng cùng chiến thắng bản thân trên đấu trường sinh tử này, chỉ có kẻ ngu si mới có thể mượn cơ hội này chạy đến trận doanh của đối phương, hành động này khác nào muốn chết đâu kia chứ?

Nhưng nếu Millie có thể lén vào, đến lúc đó lại chạy đến phía phương Tây, đương nhiên sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, mà chuyện bọn họ cần lo lắng là phải làm sao để không bị người trong giới tu luyện phương Đông phát hiện trước khi Millie tới được doanh trại phương Tây.

"Long Uyên bảng không phải ai cũng có thể lên, nhất định phải báo danh tham gia, lấy thực lực của tôi có thể ghi danh lôi đài Địa Cấp tầng một, mà với tư cách là người dự thi, tôi có thể dẫn theo hai ba người bạn lên lôi đài xem chiến."

Nghe được những lời em trai mình nói, Phương Tuyết là người đầu tiên phản đối nói: "Em điên rồi, đây là Long Uyên bảng, là chiến đấu sinh tử."

Phương Tuyết không đáp ứng, có thể tham gia Long Uyên bảng đều là thiên tài của Đông Tây phương, đều là những cường giả đỉnh cao trong cùng cảnh giới, mượn đám người phương Đông

tham gia Long Uyên bảng đến nói, đó điều là những thiên tài tiếng tăm lừng lẫy.

Thế nhưng em trai mình thì sao? Cậu bé chỉ là học sinh bình thường của học viện tu luyện, các cuộc đối chiến cậu bé đã tham gia cũng đều do trường học tổ chức, cũng chính là mấy trận đánh kiểu đến điểm là ngừng, hơn nữa mặc dù vậy cậu bé cũng chưa đối chiến với người ta quá mười lần, lấy cái gì để so với mấy đệ tử thiên tài kia? Hành động này của em trai mình khác gì đi chịu chết đâu kia chứ?

Vẻ mặt Millie cũng có chút rung động, đương nhiên cô bé biết việc tham gia Long Uyên bảng nguy hiểm tới cỡ nào, trên lôi đài gần như chỉ có một phe có thể còn sống, một phe khác cho dù không chết cũng tàn, Huyết tộc của cô bé đã từng có mấy vị thiên tài vẫn lạc trên Long Uyên bảng này, nếu không ngã xuống, dựa theo các trưởng lão nói bọn họ tối thiểu có thể tu luyện tới Địa Cấp hậu kỳ, thậm chí đột phá Thiên Cấp cũng không phải là không thể được.

"Chị, chị cũng quá khinh thường em trai chị rồi, chỉ là lôi đài Địa Cấp tầng một em vẫn có niềm tin."

"Không được, mặc kệ thế nào, chuyện này chị sẽ không đồng ý."

Vẻ mặt Phương Tuyết khó có được trở nên nghiêm túc, trên vấn đề này lập trường của cô bé rất kiên định, không có chỗ để thương lượng, nếu em trai mình thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn làm sao cô bé có thể giải thích với cha mẹ đây?

"Tôi cũng không cần cậu dựa vào phương pháp này để đưa tôi về." Millie cũng mở miệng, vẻ mặt lạnh như băng.

Phương Thời có chút bất đắc dĩ, nhìn chị già nhà mình cùng Millie, không thể làm gì khác hơn là nói thật: "Kỳ thực ở Địa Cấp

tầng một em là vô địch, lời này là cha nói."

Thời gian quay ngược về ba năm trước đây.

Thời điểm đó Phương Thời là Nhân Cấp đại viên mãn, nhưng Phương Thời cảm thấy hẳn bản thân mình chỉ cần tu luyện thêm hai tháng nữa đã có thể đột phá Địa Cấp, nhưng cũng chính vào lúc đó cha cậu lại đơn độc lôi cậu bé ra ngoài, trực tiếp nói một câu, "Nếu con có thể đỡ được mười chiêu của cha thì con mới được bước vào cảnh giới Địa Cấp, nếu không con không được đột phá tới Địa Cấp."

Đương nhiên Phương Thời cảm thấy vô cùng không phục, mà lần đầu tiên đối chiến, cậu bé chỉ có thể đánh được một chiêu với cha đã thất bại.

Ba ngày sau trở lại, lần này cậu bé vẫn chỉ đỡ được một chiêu.

Nửa tháng sau, lần này cậu bé gắng gượng qua được hai chiêu.

Ba tháng sau, có thể duy trì được năm chiêu.

Một năm sau, có thể đỡ được bảy chiêu.

Hai năm, dùng tròn hai năm Phương Thời mới có thể tiếp được mười chiêu của cha mình, cũng chính vào tháng đó cậu bé mới được bước vào cảnh giới Địa Cấp, mà sau khi cậu bé bước vào cảnh giới Địa Cấp, cậu bé nhớ kỹ câu nói mà cha mình đã nói.

"Ừm, cuối cùng cũng có thể, chí ít trong Địa Cấp tầng một không có ai là đối thủ của con."

Mặc dù cậu bé cũng không rõ vì sao có thể đỡ được mười chiêu của cha mình lại trở thành vô địch trong Địa Cấp tầng một, nhưng lúc này Phương Thời chỉ có thể lấy cha ra làm cớ, nếu không, chắc chắn chị già nhà cậu bé sẽ không cho cậu bé tham gia Long Uyên bảng.

"Cha thực sự nói như vậy?"

"Không tin thì chị có thể gọi điện thoại hỏi cha, em không cần phải nói sạo."

Phương Tuyết hoài nghi lấy di động ra, bấm gọi điện thoại, đương nhiên, cô bé đã đi ra khỏi phòng gọi điện thoại, ngoại trừ hỏi thăm xem em trai mình nói thật hay giả cô bé còn muốn nói rõ tình huống của em trai và cô gái phương Tây kia cho cha.

...

"Ông xã, là điện thoại của Tư Tư sao, sao anh lại tắt máy rồi? Đã lâu lắm rồi em không nói chuyện với Tư Tư."

Làng du lịch, Phương Minh cúp điện thoại, sau khi thấy vẻ mặt của hai cô vợ yêu, cậu vừa cười vừa nói: "Vất vả lắm chúng ta mới có thể hưởng thụ tuần trăng mật chỉ có ba người, làm sao có thể để hai tên nhóc kia quấy rầy."

"Nào có người cha nào như anh, không quan tâm con cháu mình chút nào như vậy, bọn nhóc còn nhỏ, nếu gặp phải chuyện..."

"Sẽ không có chuyện gì đâu, có lẽ đợi khi chúng ta về không chừng còn nhiều hơn một cô con dâu đây."

Hàn Kiều Kiều trừng mắt nhìn Phương Minh, hiển nhiên là không đặt lời của Phương Minh vào trong lòng, chỉ cho rằng cậu đang nói đùa, mà Phương Minh cũng không giải thích, chuyện của bọn nhỏ cứ để bọn nhỏ tự giải quyết, cậu cũng không muốn can thiệp quá nhiều.

...

"Cha đáp ứng rồi."

Về đến phòng, Phương Tuyết nhìn em trai mình nói.

"Chị, em đã nói em không lừa chị rồi, lần này chị tin em rồi đúng không? Vậy chúng ta cứ dựa theo kế hoạch mà hành sự, em đi báo danh trước, mấy ngày này Millie cứ đợi ở chỗ này đi, không nên ra ngoài làm gì."

Muốn tham gia Long Uyên bảng cũng phải đi theo một trình tự, đầu tiên là lấy số báo danh, sau đó phải đối chiến trong nội bộ phương Đông một phen, tuyển ra top 3 rồi mới tới lôi đài, bên phía phương Tây cũng giống như vậy, nếu ai cũng có thể lên lôi đài sợ rằng dù có đánh mấy ngày mấy đêm vẫn chưa thể phân hạng được.

Ba ngày sau, Phương Thời thuận lợi lấy được một danh ngạch, mà giờ khắc này lôi đài của Long Uyên bảng cũng mở ra, đồng thời truyền thông Đông Tây phương cũng đã sắp xếp thiết bị, loại thi đấu lôi đài này sẽ được livestream toàn cầu.

Phương Thời dẫn theo Phương Tuyết còn có Millie đi về phía lôi đài, Millie hóa trang đơn giản một chút, mang theo mũ, đeo khẩu trang, nếu không nhìn kỹ hẳn sẽ không nhận ra gương mặt phương Tây của cô bé.

Khu vực lôi đài của Long Uyên bảng rất lớn, dù sao thì từ Nhân Cấp đến Địa Cấp đỉnh phong cũng có tới hơn hai mươi lôi đài, đương nhiên, lôi đài của Thiên Cấp cũng có, chỉ là không phải lần nào Long Uyển bảng mở ra cũng có cường giả Thiên Cấp tham gia.

Lấy chứng nhận ra, ba người Phương Thời bước vào khu vực lôi đài, vừa bước vào, vẻ mặt ba người lập tức biến hóa, bởi vì chỉ mới đứng chỗ này đã có thể cảm nhận sát khí cùng huyết khí rất rõ ràng.

Mười mấy năm qua, nơi đây không biết đã có bao nhiêu cường giả Địa Cấp bị giết chết, những cường giả thiên tài này ngã xuống, máu tươi bị đại địa hấp thu hóa thành sát khí cùng huyết khí.

Giờ phú này lôi đài của Địa Cấp tầng một đã có mấy bóng người, nói là lôi đài nhưng kỳ thực nó chỉ là một vùng đất rộng lớn, khu vực này chỉ cho phép người dự thi tiến vào, mà nhưng người vây xem chỉ có thể ở bên ngoài biên giới.

Phương Thời cũng không phải người đầu tiên lên đài, người đầu tiên bên phía giới tu luyện phương Đông lên đài là một người thanh niên chừng hai mươi tuổi, mà bên phía phương Tây cũng gần giống vậy, hai người đạp bước tiến về khu vực lôi đài phía trước, cũng không có bất kỳ giao lưu gì, hai người vừa vào lập tức ra tay.

Chiến đấu rất kịch liệt, song phương rất nhanh đã bị thương, chẳng qua lông mày Phương Thời lại nhíu lại một chút, bởi vì cậu bé phát hiện Địa Cấp của giới tu luyện phương Đông yếu hơn đối phương một chút.

Dường như nghiệm chứng suy đoán của cậu bé, sau một khắc, cánh tay của cường giả giới tu luyện phương Đông trực tiếp bị đối phương chém đứt, máu me tung tóe, cánh tay càng lăn lốc trên mặt đất.

"Đi chết đi."

Rầm!

Cường giả của Phương Tây không lưu tình chút nào, trực tiếp đấm một đấm vào ngực đối thủ, sau đó hóa quyền thành chưởng trực tiếp moi tim của đối phương ra.

"Tiểu Thời, hay là chúng ta từ bỏ thôi, đừng đánh nữa."

Phương Tuyết thấy một màn như vậy lập tức cảm thấy kinh hồn táng đảm, Millie đang đứng bên cạnh cũng mang vẻ mặt muốn nói lại thôi, chẳng qua vẻ mặt Phương Thời lại không chút thay đổi, ngược lại, một màn trước mắt này càng khơi dậy lòng chiến

đấu của cậu bé.

Chương 1087: Ai cũng không được (1)

Lôi đài của Long Uyên bảng đều do những tạp chí lớn livestream, có mấy tỉ dân chúng đang quan sát, gần như chỉ cần là nơi có mạng truyền tới sẽ có người theo dõi livestream.

Đây là một trận chiến toàn cầu, nếu như World Cup là dành cho fan bóng đá thì ba ngày tổ chức Long Uyên bảng dành cho toàn bộ dân chúng trên thế giới này.

Dù sao đây cũng là một thời đại toàn dân tu luyện, mà những dân chúng bình thường không thể tu luyện lại không muốn bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng cường giả.

Mười mấy lôi đài, mỗi một lôi đài đều có vài camera của các đài quay chụp, mỗi tạp chí lớn đồng thời trực tiếp, chỉ cần lôi đài nào có trận chiến đặc sắc lập tức màn hình lớn sẽ chuyển sang lôi đài đó.

Đương nhiên, lôi đài được quan tâm nhất vẫn là mấy lôi đài của Địa Cấp hậu kỳ, mà với tư cách là lôi đài của Địa Cấp tầng một, chỉ có thể lên hình dưới màn hình nhỏ.

"A, vừa được tiền tuyến báo cáo muốn chúng ta đưa mắt tập trung vào lôi đài Địa Cấp tầng một."

Bình luận viên giải thích nguyên nhân chuyển màn hình, mà cùng lúc ấy màn hình cũng hiện lên lôi đài Địa Cấp tầng một.

Vì vậy, người trên khắp thế giới lập tức thấy được một vị thiếu niên đang đứng trên lôi đài, khuôn mặt thiếu niên này có vẻ

hơi non nớt dường như có chút không tương xứng với bầu không khí sinh tử trên lôi đài này.

"Thưa mọi người, sở dĩ chúng tôi chuyển màn hình sang lôi đài này là vì đạo diễn vừa nhận được tin tức, tuyển thủ này đã đánh bại hai vị cường giả của liên minh phương Tây, hiện tại chỉ cần cậu có thể đánh bại một vị nữa sẽ thành công tiến vào Long Uyên bảng, cũng sẽ là cường giả đầu tiên được đề tên lên Long Uyên bảng lần này."

Thực tế hình thức lôi đài thi đấu của Long Uyên bảng này khá giống với thế vận hội Olympic, ở thế vận hội Olympic tuyển thủ đầu tiên nhận được huy chương vàng chính là người được quan tâm nhất, bởi vì điều đó đại biểu cho một khởi đầu tốt đẹp, cho nên khi biết thiếu niên trước mắt này đã đánh bại hai đối thủ, chỉ cần đánh bại thêm một người nữa đã có thể ghi tên lên Long Uyên, đương nhiên truyền thông phương Đông muốn để cậu bé lên sóng.

"Đương nhiên là chúng ta còn có một tin tức xấu khác, đó chính là hai người tu luyện Địa Cấp tầng một của giới tu luyện phương Đông tham gia dự thi lần này đã thất bại, chết trên lôi đài này, chúng ta tin tưởng tuyển thủ này sẽ mang theo hồn phách của hai vị trước cùng chiến đấu, ừm, tư liệu của tuyển thủ này chúng tôi cũng đã lấy được."

Rất nhanh trên tay bình luận viên đã xuất hiện thêm một phần tư liệu, chỉ là khi nhìn thấy tài liệu này nam bình luận lại sửng sốt một chút, bởi vì dựa theo tình huống bình thường, tin tức của các tuyển thủ tham gia Long Uyên bảng rất cặn kẽ, trưởng bối gia tộc cùng lai lịch của sư môn đều được ghi rõ phía trên, bởi vì đây giống như một cơ hội để sư môn cùng gia tộc tăng thể diện.

Vậy mà phần tài liệu trước mắt này lại chỉ ghi mỗi tên của tuyển thu, về phần bối cảnh gia đình hoàn toàn không có, chỉ có hai loại khả năng mới tạo thành tình huống trước mắt này, một loại là vì vị tuyển thủ này là một tán tu, phía sau không có gia tộc

hay môn phái gì, mà một tình huống khác chính là gia tộc của vị tuyển thủ này có danh tiếng địa vị rất lớn, lớn đến mức không muốn bộc lộ ra.

Suy nghĩ trong lòng, nam bình luận càng tin tưởng khả năng sau hơn, phải biết rằng đây là Long Uyên bảng, bản thân người có tư cách tiến vào vốn đã là cường giả đỉnh cao trong cùng cảnh giới, mà sao cường giả như vậy có thể là một tán tu được.

Bình luận viên không nói gì thêm, mà giờ khắc này trên lôi đài, vẻ mặt Phương Thời ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, tuy rằng cậu bé đã đánh bại hai đối thủ nhưng cậu bé lại không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, thậm chí lông mày cậu bé còn hơi nhíu một chút.

Trong trường học cậu bé vốn không phải loại học sinh thích nổi tiếng, cũng rất ít khi luận bàn với những người khác cho nên cậu bé không hề biết chiến lực cụ thể của người cùng cấp độ là như thế nào, nhưng trong suy nghĩ của cậu bé, có thể xuất hiện trên Long Uyên bảng tất nhiên đều là cường giả, không thiếu được một hồi long tranh hổ đấu.

Nhưng sau hai trận tỉ thí vừa rồi, cậu bé phát hiện thực lực của đối thủ yếu hơn tưởng tượng của cậu bé rất nhiều, căn bản là cậu bé không cần ra tay toàn lực hai người kia đã thất bại, đương nhiên, một người trong đó biết khó mà lui, chủ động chịu thua, cậu bé cũng không đuổi tận giết tuyệt, mà một người khác không biết phân biệt, cậu bé cũng không lưu tình, trực tiếp khiến tên kia vĩnh viễn lưu lại lôi đài.

Bên phía Phương Tây, vị tuyển thủ thứ ba rất nhanh đã đi vào khu vực lôi đài, đây là một vị cường giả trẻ tuổi tới từ tộc người sói, đôi mắt đỏ ngầu lóe ra tia sáng lạnh lẽo, mà lúc này ánh mắt như chó sói ấy lại tập trung vào Phương Thời.

XÍU...UU!!

Bóng dáng người sói xẹt qua một đạo tàn ảnh hướng thẳng về phía Phương Thời khiến không ít khán giả đang xem cuộc chiến phía sau màn ảnh phải kinh hô thành tiếng, bởi vì tốc độ của người sói kia thật sự là quá nhanh.

Nhanh, ngoan, chuẩn!

Đây là đặc tính của người sói, đối mặt với người sói, rõ ràng có rất nhiều người thực lực mạnh hơn hẳn người sói nhưng vẫn thất bại, nguyên nhân là vì tốc độ công kích của người sói quá nhanh.

Tia sáng lạnh lẽo lóe lên, người sói biến chưởng thành trảo, móng tay sắc bén kia còn lóe tia sáng lạnh lẽo trực tiếp chộp về phía đầu Phương Thời, nếu hắn ta chộp trúng sợ rằng đầu Phương Thời sẽ phải nứt ra.

Giữa lúc toàn bộ dân chúng phương Đông lo lắng cho Phương Thời, vẻ mặt Phương Thời không thay đổi, đợi khi người sói tới gần trước mặt cậu bé mới đấm ra một quyền, một đấm rất bình thường nhưng không hiểu vì sao đấm này quỷ dị đánh vào đúng ngực người sói.

Trên mặt Phương Thời lộ ra vẻ nhớ lại, một quyền này cậu bé đã lĩnh ngộ được trong khi đối chiến với cha mình, dựa theo cha cậu bé nói, bất kỳ chiêu thức cùng thuật pháp gì cũng đều là biểu hiện của thế, đại đạo nhược giản, đại thế tự thành.

Đối với câu nói kia, Phương Thời cũng không hiểu thế nào, chí ít đến hiện tại cậu bé vẫn chưa thể triệt để lĩnh ngộ được nhưng điều đó không ảnh hưởng gì tới chuyện cậu bé tự tin đánh ra một quyền này.

Rầm!

Thân thể của tuyển thủ người sói Phương Tây trực tiếp té bay

ra ngoài, như diều đứt dây, đây là đặc điểm của người sói, theo đuổi nhanh ngoan chuẩn nhưng tương tự cũng hi sinh năng lực phòng ngự của bản thân, thân thể của người sói có thể xếp vào hạng vô cùng yếu ớt trong số nhiều chủng tộc của Hắc Ám Hội Nghị.

Lúc này, toàn bộ dân chúng phương Đông đang quan sát trận chiến này đồng thời hoan hô thành tiếng, chỉ một đấm đã có thể đánh bại đối thủ, điều này thật sự là quá hả giận, mà mọi người cũng đều hiểu, chắc chắn vị thiếu niên này sẽ nhất chiến thành danh.

"Lợi hại, một đấm đánh bại đối thủ, Phương Thời đến từ chính giới tu luyện phương Đông đã là người đầu tiên đề tên lên Long Uyên bảng, hiện tại hãy để chúng ta cùng chúc mừng Phương Thời."

Vẻ mặt bình luận viên cũng rất phấn chấn, người đầu tiên đề tên lên Long Uyên bảng lần này là một thành viên của giới tu luyện phương Đông, đây là một tin tức tốt, chí ít nó cũng có thể đại biểu cho một khởi đầu tốt đẹp.

"Chúng ta cùng nhìn Phương Thời, cậu ấy đã đi đến vùng trung tâm núi Lưỡng Giới, nơi đề danh lên Long Uyên bảng, ừm, đi theo cậu bé còn có hai người bạn của cậu bé, cũng đúng, việc vui như vậy đương nhiên cần phải chia sẻ với bạn tốt."

Màn ảnh vẫn đang chiếu Phương Thời, mỗi một cường giả khiêu chiến thành công sẽ được đề danh lên Long Uyên bảng, mà Long Uyên bảng chỉ là một tấm bia đá to lớn, mỗi một lần lôi đài mở ra tấm bia đá này sẽ được thay đổi, người muốn đề tên lên bảng nhất định phải tự tới đây khắc lên.

"Dường như vẻ mặt Phương Thời có chút khẩn trương, không hề giống với vẻ bình tĩnh khi cậu ấy ở trên lôi đài chút nào, nghĩ đến hẳn là vì kích động, nếu đổi thành tôi đứng trước Long Uyên

bảng chắc chắn cũng sẽ kích động khẩn trương như thế."

Bình luận viên nói đùa, thế nhưng bình luận viên lại không biết lúc này Phương Thời thật sự đang khẩn trương, không chỉ Phương Thời khẩn trương, ngay cả Phương Tuyết cùng Millie đều cảm thấy không thể bình tĩnh nổi, bởi vì lúc này mới là thời khắc quan trọng nhất.

Long Uyên bảng chính là ranh giới chân chính giữa hai phe, dựa theo kế hoạch Millie phải thừa dịp Phương Thời đi đề danh mà nhanh chóng chạy đến phương Tây, nhưng thời gian để hoàn thành việc này chỉ có mấy giây như vậy, quan trọng nhất là phía dưới Long Uyên bảng cường giả của cả phương Đông cùng phương Tây đồng thời tọa trấn, một khi bị nhận ra, hậu quả khó mà lường được.

"Người trẻ tuổi, ngươi rất không tồi, có thể khiến giới tu luyện phương Đông chúng ta có được khởi đầu tốt đẹp."

Đợi khi Phương Thời đi tới tấm bia đá trước Long Uyên bảng, một ông lão cười ha hả mở miệng, đây là một vị cường giả Địa Cấp hậu kỳ, là người có trách nhiệm canh giữ Long Uyên bảng.

Phương Thời cười cười, lộ ra vẻ mặt ngại ngùng tiếp nhận cây bút đặc thù ông lão đưa tới, ngay sau đó cậu bé muốn dẫn Phương Tuyết cùng Millie đi về phía tấm bia đá. Toàn bộ núi Lưỡng Giới, tấm bia đá này là nơi duy nhất không bố trí phòng vệ, bởi vì rất nhiều người đến núi Lưỡng Giới du lịch muốn tới nơi này tham quan.

"Chờ đã!"

Ngay khi Phương Thời sắp đi tới nơi đầu tấm bia đá, đột nhiên có một giọng nói từ bầu trời truyền đến, nghe được giọng nói này, sắc mặt Phương Thời biến hóa một chút, ngay sau đó cậu bé lập tức kéo tay Millie hóa thành mũi tên rời cung, hướng thẳng về phía

phương Tây.

Phương Thời không ôm bất kỳ tâm lý may mắn nào, một vị cường giả Thiên Cấp căn bản sẽ không quan tâm đến một người tu luyện chỉ mới đạt tới Địa Cấp tầng một, cho dù đã được đề tên lên Long Uyên bảng, này cũng giống với người đoạt được giải Nobel tuyệt đối sẽ không để ý một học sinh tiểu học, mặc kệ học sinh tiểu học này ưu tú tới mức nào.

Chương 1088: Ai cũng không được (2)

Sở dĩ cường giả Thiên Cấp mở miệng là vì đã nhìn ra sơ hở trên người Millie, dù sao Millie cũng là Huyết tộc, hơi thở này có thể giấu giếm được những người khác nhưng tuyệt đối không thể gạt được cường giả Thiên Cấp.

Gần như ngay khi Phương Thời lôi kéo Millie trốn chạy, một bàn tay lớn từ trên bầu trời hạ xuống trước mặt Millie cùng Phương Thời.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Xảy ra chuyện gì, bàn tay này là của ai?"

Bởi vì màn ảnh livestream vẫn đang chiếu tới nơi này, cho nên lúc này tất cả khán giả trên thế giới đều thấy được tình huống bên này, trên mặt nguyên một đám lộ ra vẻ nghi hoặc, thứ nhất là bọn họ không rõ vì sao Phương Thời không đi lưu danh trên thạch bi, ngược lại đi lôi kéo một người chạy về phía doanh trại của phương Tây.

Điều khiến họ cảm thấy hoang mang thứ hai chính là bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện kia là của người nào, không ngờ lại dám ra tay ở ngay nơi này, đây thực là khiêu khích quyền uy của Long Uyên bảng.

Thấy bàn tay lớn hiện lên trước mắt, trên mặt Phương Thời cũng lộ ra vẻ ngoan độc, không hề có ý định lui về phía sau, ngược lại còn đẩy Millie về phía trước, mà chính cậu bé lại đánh một quyền về phía bàn tay lớn gần rơi xuống kia.

Một quyền này thậm chí không thể ngăn cản bàn tay lớn lấy một hơi, nếu so sánh bàn tay lớn này với một cửa sắt đang chậm rãi hạ xuống, như vậy Phương Thời đang dùng chính thân thể của mình để ngăn cản cửa sắt, ngăn cản tốc độ hạ xuống của cửa sắt để Millie có đủ thời gian tranh thủ chạy trốn.

Thời gian một hơi trôi qua trong chớp mắt, nhưng đối với Millie thời gian này đã quá đủ rồi, trong nháy mắt khi thân thể của cô bé lướt qua bàn tay, bên phía phương Tây cũng có cường giả Thiên Cấp xuất hiện.

Rầm!

Thân thể Phương Thời bị bàn tay lớn đập bay vào bên trong, cả người giống hệt như cùng sợi bông bay thẳng lên, quan trọng nhất là nơi cậu bé bị đánh bay vừa vặn là vị trí trung tâm núi Lưỡng Giới, mà thân thể của cậu bé cũng nửa thuộc về phương Đông, nửa thuộc về phương Tây.

Cường giả Thiên Cấp phương Đông đưa tay chộp về phía Phương Thời, muốn bắt Phương Thời trở lại, thế nhưng cường giả Thiên Cấp bên phía phương Tây đã trực tiếp ra tay ngăn cản, bàn tay lớn của hai người va chạm trên không trung, song phương ai cũng không chiếm được tiện nghi.

"Hừ, người này là người của giới tu luyện phương Đông ta, liên minh phương Tây các ngươi muốn làm gì?"

"Cậu ta đã quá giới, dựa theo quy tắc phải để liên minh phương Tây tới xử lý."

Ánh mắt của hai vị cường giả Thiên Cấp va chạm trên không, mà Millie vừa an toàn đến biên giới phương Tây lại dừng bước, cũng không lập tức trở lại trận doanh phương Tây mà xoay người nhìn Phương Thời vừa té xuống đất, cuối cùng vẫn quyết định chạy về phía Phương Thời.

"Cô bé Huyết tộc, nhanh chóng trở về."

Vị cường giả Thiên Cấp phương Tây kia nhíu mày mở miệng, đương nhiên hắn cũng có thể nhận ra khí tức Huyết tộc trên người Millie, thế nhưng Millie lại không vì câu nói ấy mà ngừng bước, ngược lại cô bé còn bế Phương Thời lên.

"Thiếu niên kia là bạn của Huyết tộc phương Tây!"

Bởi vì màn ảnh livestream còn đang ở, cho nên người ở đây đều nghe được đoạn đối thoại giữa cường giả Thiên Cấp phương Đông và phương Tây, trong nháy mắt tất cả mọi người đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Cô bé Huyết tộc, mau ôm cậu ta đến đây." Cường giả Thiên Cấp Phương Tây ra lệnh.

Millie liếc nhìn vị cường giả Thiên Cấp này, nhưng cũng không làm như vậy, bởi vì cô bé biết nếu Phương Thời rơi vào trong tay người này tuyệt đối sẽ không còn cơ hội sống sót, một thiên tài có thể đề tên trên Long Uyên bảng, nếu liên minh phương Tây có cơ hội tuyệt đối sẽ không để đối phương sống tiếp.

"Phản bội giới tu luyện phương Đông, thiên tài như vậy không có cũng được."

Gương mặt vị cường giả Thiên Cấp của giới tu luyện phương Đông này rất lạnh lùng, hắn không để ý tới sinh tử của Phương Thời, chỉ là một tên thiên tài Địa Cấp tầng một mà thôi, chết thì chết.

"Tiểu Thời."

Lúc này Phương Tuyết cũng đã chạy tới trước mặt em trai mình, nhìn gương mặt tái nhợt của em trai mình, lòng cô bé thương yêu không dứt, nhưng cô bé biết lúc này em trai mình tuyệt đối không thể quay về phương Đông, bằng không dựa vào

thái độ do vị cường giả Thiên Cấp của giới tu luyện phương Đông biểu hiện ra, một khi em trai mình trở về chỉ còn một con đường chết.

Không thể trở về, nhưng cũng không thể bước vào phương Tây, trong lúc nhất thời không ngờ ngay cả Phương Tuyết cũng không biết phải làm gì cho đúng.

"Đến phương Tây đi, tôi sẽ bảo vệ tính mệnh của cậu ấy." Millie nhìn về phía Phương Tuyết, cực kỳ trịnh trọng nói.

Phương Tuyết sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn hướng Millie, thấy vẻ kiên định trên gương mặt cô bé kia, cuối cùng Phương Tuyết vẫn lựa chọn tin tưởng cô gái.

Millie ôm lấy Phương Thời nhìn về phía vị cường giả Thiên Cấp phương tây kia, nói: "Ta là cháu đích tôn của dòng dõi thân vương Gram Lisi trong Huyết tộc, cậu bé này là sơ ủng của ta."

Nghe được lời của Millie, quả thật vị cường giả Thiên Cấp kia có chút do dự, Huyết tộc rất mạnh mẽ, toàn bộ Huyết tộc chỉ có tam đại thân vương mới có huyết mạch, mà mạch Gram Lisi này có vài vị cường giả Thiên Cấp tọa trấn, nếu người trước mắt này thật sự là đích tôn của dòng dõi Gram Lisi, cũng có nghĩa cô bé là công chúa nhỏ của Huyết tộc, thân phận địa vị được tôn sùng không gì sánh được.

"Công chúa Gram Lisi, một người tu luyện phương Đông không xứng sở hữu huyết mạch Alice cao quý của chúng ta, sơ ủng như vậy không được phép tồn tại."

Thế nhưng đúng lúc này, bên phía phương Tây lại có một vị cường giả Thiên Cấp hiện thân, vị cường giả Thiên Cấp này chính là cường giả Huyết tộc trước đây vì nghĩ cách cứu viện Millie mà khai chiến với phương Đông.

Mặc dù thân phận của hắn không tôn quý như Millie, nhưng hắn là cường giả Thiên Cấp, lời của hắn đại biểu cho cao tầng của Huyết tộc.

Huyết tộc là một chủng tộc rất đặc thù, dựa theo huyết mạch để phân chia thân phận cao thấp, có huyết mạch thân vương là Huyết tộc có thân phận cao quý nhất, cũng giống như Millie là đích tôn của dòng dõi thân vương Alice của Huyết tộc, mà những bàng chi khác phần lớn chỉ là sơ ủng do thân vương Alice phát triển ra, những sơ ủng này có được một giọt tinh huyết của thân vương Alice, chậm rãi luyện hóa khiến bản thân mình lớn mạnh nhưng vẫn phải phục vụ dòng dõi đích tôn.

Đây đã là chuyện được quyết định sẵn kể từ khi bọn họ trở thành Huyết tộc, nhưng sự phục vụ này cũng có giới hạn, chỉ là bảo vệ cùng không phản bội dòng dõi đích tôn, phục vụ ở đây không có nghĩa chuyện gì cũng phải nghe lệnh dòng dõi đích tôn, bọn họ vẫn có thể có chủ kiến của mình, mà khi thực lực mạnh đến trình độ nhất định bọn họ còn có thể quyết định việc lớn trong gia tộc.

Vị cường giả Thiên Cấp Huyết tộc mở miệng đồng nghĩa với đã phán quyết tử hình đối với Phương Thời, Huyết tộc sẽ không che chở cho Phương Thời, như vậy những cường giả khác trong liên minh phương Tây cũng không còn kiêng kỵ gì nữa.

Sắc mặt Millie trở nên tái nhợt, cô bé vô thức muốn đưa Phương Thời về phương Đông, thế nhưng làm sao hai cường giả Thiên Cấp của phương Tây có thể để cô bé đạt được ý nguyện, trực tiếp giam giữ cô bé.

"Ông nội Sauron, cháu là công chúa Gram Lisi, cháu có quyền lợi..."

"Công chúa, bây giờ công chúa vẫn còn nhỏ, còn chưa thể quyết định chuyện trong gia tộc, dựa theo quy củ của gia tộc Gram

Lisi, truyền nhân dòng chính phải đợi tới khi trưởng thành, đạt tới cảnh giới Địa Cấp hậu kỳ mới có thể có được quyền lực vô thượng, mà trước đó thì phải nghe quyết định của trưởng lão hội."

Lời Sauron nói khiến Millie hoàn toàn tuyệt vọng, Phương Tuyết thấy tình huống này cũng bất chấp tất cả trực tiếp xông qua biên giới, bởi vì cô bé phải đưa em trai về.

"Hừ, không coi ta ra gì, ngươi cũng muốn trốn sao? Muốn chết."

Vị cường giả Thiên Cấp Phương Tây kia hừ lạnh một tiếng, tay phải duỗi ra hóa thành một bàn tay lớn đánh thẳng về phía Phương Thời cùng Phương Tuyết, về phần Millie lại bị giam cầm ngay tại chỗ không thể động đậy.

Vẻ mặt cường giả Thiên Cấp của giới tu luyện phương Đông rất lạnh lùng, không hề có dự định sẽ ra tay giúp đỡ.

Trong số những khán giả đang xem livestream trên toàn cầu, không ít người lộ ra vẻ mặt tiếc hận, thiên tài trẻ tuổi như vậy lại phải bỏ mạng tại đây, mà ngay cả cô bé kia cũng sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

"Ta thấy ngươi chán sống rồi, dám động vào hai người bọn họ."

Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang lên, mọi người lập tức nhìn thấy ở phía trước cô bé cùng cậu bé này có một bóng dáng trẻ tuổi xinh đẹp xuất hiện, trực tiếp điểm một chỉ về phía bàn tay lớn kia.

Mà dưới một chỉ này, sắc mặt của cường giả Thiên Cấp phương Tây biến hóa một chút, thân thể lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, mà Sauron đang đứng bên cạnh vừa thấy cô gái trẻ tuổi này, trên khuôn mặt già nua cũng có vẻ khiếp sợ.

"Công chúa Alice!"

Sauron nhận ra thân phận của cô gái trẻ tuổi này, đây chính là công chúa Alice, người có huyết mạch của một trong tam đại thân vương của Huyết tộc bọn họ.

Nguồn gốc tạo thành huyết mạch của tam đại thân vương trong Huyết tộc là Dracula, mà bộ tộc của Alice là con gái đầu của Dracula, cũng chính là huyết mạch tôn quý nhất trong tam đại thân vương, chỉ là vì một chuyện khiến huyết mạch của thân vương này xuống dốc.

Nhưng ngay năm năm trước, công chúa Alice mạnh mẽ trở về, dám dựa vào một người khôi phục uy danh hiển hách của tộc thân vương Alice, cho dù là hắn khi đối mặt với công chúa Alice cũng không dám làm càn.

"Cô!"

Phương Tuyết vừa thấy cô gái xuất hiện trước mắt, hai mắt chua xót, người trước mắt này chính là cô của hai bọn họ, khi cô bé và tiểu Thời còn nhỏ, ngày nào cô cũng chơi với hai bọn họ.

"Tư Tư đừng khóc, có cô ở đây!"

Alice nhìn Phương Tuyết, trên mặt lộ ra dáng tươi cười thương yêu, hai đứa nhóc này đều do cô ấy giữ từ nhỏ tới lớn, nghĩ đến chuyện có người dám lừa gạt hai tên nhóc, trong lòng cô gái lại giận dữ, không ai có thể bắt nạt cháu gái cùng cháu trai của mình.

Chương 1089: Thiên vương xuất hiện

Trung tâm núi Lưỡng Giới, nơi đặt Long Uyên bảng, lúc này một mảnh yên lặng!

Alice cứ đứng ở nơi đó như vậy, thân thể cô ấy cũng không cao lớn nhưng chỉ một ánh mắt như vậy đã khiến cường giả Thiên Cấp phương Tây không dám nhìn thẳng.

Cường giả Thiên Cấp cũng có sự phân chia mạnh yếu, bản thân mình chỉ mới vừa bước vào cảnh giới Thiên Cấp, mà Alice đã có uy danh hiển hách ở liên minh phương Tây, số lượng cường giả Thiên Cấp thua trên tay công chúa Alice đã có năm sáu vị.

Trước đây khi công chúa Alice trở về, hai đại thân vương Huyết tộc khác đã tới tận cửa kiếm chuyện, muốn bắt nạt công chúa Alice thế đơn lực bạc, thế nhưng một mình công chúa Alice đối mặt với ba vị cường giả Thiên Cấp của hai đại thân vương Huyết tộc liên thủ vẫn không rơi vào thế hạ phong, trong lúc nhất thời danh tiếng của cô ấy đã truyền khắp liên minh phương Tây.

Sở dĩ vẻ mặt Sauron trở nên quái dị như vậy cũng không phải vì nguyên nhân gì khác, mà là vì chính hắn ta là một trong ba vị cường giả Thiên Cấp đã ra tay với Alice ngày ấy, có thể nói, công chúa Alice đã giẫm lên bọn họ để thành danh.

Khi nhắc tới công chúa Alice, toàn bộ liên minh phương Tây đều sẽ nhắc tới ba người bọn họ, đối với Sauron đến nói đây thật sự là một sỉ nhục, nhưng cho dù là sỉ nhục hắn ta cũng không dám làm gì công chúa Alice, trận chiến ấy đã triệt để đánh nát hết tất cả dũng khí của hắn ta.

"Công chúa Alice, tuy rằng thực lực của công chúa rất mạnh mẽ, nhưng hành vi của người lại quá mức rồi."

Một giọng nói vang lên, bên phía phương Tây lại xuất hiện một vị cường giả Thiên Cấp một thân giáo bào màu trắng, đây là cường giả Thiên Cấp tới từ Giáo Hội.

"Liên minh phương Tây có quy củ của mình, nếu người tu luyện phương Đông dám xông vào lập tức giết không tha, thế nào, công chúa Alice muốn mạnh mẽ bao che cho hai tên này sao?"

Trên mặt Chelsea có vẻ tự tin, hắn ta biết có lẽ luận thực lực bản thân mình không thể bằng với Alice, nhưng toàn bộ liên minh phương Tây không phải không có người nào mạnh hơn công chúa Alice, đây là quy củ do liên minh quyết định, cho dù là công chúa Alice cũng không thể phá hư.

Đương nhiên còn có một điểm rất quan trọng khác chính là vì bản thân hắn ta tới từ Giáo Hội phương Tây, công chúa Alice có cao ngạo hơn nữa cũng không dám trở mặt với Giáo Hội.

Chỉ là sau một khắc, sắc mặt Chelsea lập tức thay đổi.

Ngay trong nháy mắt khi giọng nói của hắn ta truyền ra, Alice đã ra tay, không có chút do dự nào, cô ấy giơ tay phải lên, trên mặt Chelsea lập tức trực tiếp xuất hiện một dấu bàn tay.

Tiếng tát tai vang dội xuyên thấu qua livestream trong nháy mắt truyền tới khắp nơi trên toàn thế giới, toàn bộ khán giả trước màn hình lập tức trợn tròn mắt, không ngờ một vị cường giả Thiên Cấp lại bị người ta táng cho một bạt tai như vậy, hơn nữa lại còn bị quay lại cho tất cả mọi người trên thế giới này cùng xem, đây quả thực là chuyện vô cùng nhục nhã.

Chelsea muốn điên, một tát này của Alice càng khiến hắn ta khó chịu hơn cả giết hắn, một tát này đã khiến hắn ta mất đi tất cả

mặt mũi.

"Alice..."

Chelsea cắn răng rống giận, vậy mà Alice lại chỉ lạnh lùng nói: "Nếu ngươi còn dám nói thêm một câu nào nữa, ta không chỉ tát mặt ngươi, mà còn muốn mạng của ngươi."

Khán giả trước màn hình nhìn biểu tình lạnh như băng của Alice, không ai hoài nghi tính chân thật trong mấy lời Alice nói, vị công chúa Huyết tộc này tuyệt đối là người nói được sẽ làm được.

Chelsea vô cùng biệt khuất, hắn ta muốn rống giận nhưng lý trí lại nói cho hắn ta biết lúc này hắn ta không thể mở miệng, một tát vừa rồi của Alice tuy rằng tát tới khiến hắn ta bối rối, nhưng cũng khiến hắn ta hiểu được, sự chênh lệch của hắn ta và Alice là quá lớn.

Người đạt tới cấp độ như hắn ta và Alice đã không cần nói tới chuyện đề phòng hay không đề phòng nữa, chỉ cần dựa vào thần thức và khí thế đã có thể cảm ứng được rất nhiều thứ, mặc dù vậy hắn ta vẫn không thể thoát khỏi một tát này, điều đó đã nói rõ thực lực của Alice mạnh mẽ hơn bản thân mình nhiều lắm.

Ở đây lâm vào khoảnh khắc yên lặng ngắn ngủi.

Bên phía giới tu luyện phương Đông, vẻ mặt của vị cường giả Thiên Cấp kia lại có vẻ hơi hả hê, loại tình huống nội loạn của liên minh phương Tây này chính là thứ bọn hắn ước gì có thể thấy nhiều hơn một chút.

"Còn ngươi nữa, dám đả thương cháu ta!"

Vậy mà, sau một khắc ánh mắt Alice lại quét về phía bên này, tiếp đó tay phải lại giương lên, mà vị cường giả Thiên Cấp phương Đông vừa thấy thủ thế của Alice, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, lập tức phản ứng kịp cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng dù hắn có

nhanh vẫn không thể tránh khỏi kiếp nạn bị tát một tát vang dội.

Xôn xao!

Lần này, toàn bộ khán giả đang quan sát livestream trên thế giới xôn xao một mảnh, cô gái này thật sự là quá mạnh mẽ, sau khi đánh cường giả Thiên Cấp của liên minh phương Tây lại tát cường giả Thiên Cấp của giới tu luyện phương Đông một bạt tai, này khác gì đắc tội với cả giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây?

Thật sự là một người phụ nữ quá mạnh mẽ.

"Làm càn!"

"Được rồi!"

Trên trời cao đồng thời vang lên hai tiếng quát già nua, trên bầu trời ở đỉnh núi Lưỡng Giới có một bàn tay lớn đè xuống, đồng thời cũng có một tia thần quang hạ xuống.

Sắc mặt Alice không thay đổi, giơ tay phải lên nghênh hướng bàn tay khổng lồ kia, đồng thời con ngươi đóng mở, một tia sáng đỏ ngòm bắn ra vọt thẳng tới thần quang kia.

Bàn tay khổng lồ tiêu tán mà thân thể Alice cũng lắc lư một cái, mà sau khi tia sáng đỏ va chạm với thần quang, song phương tan biến trong vô hình.

Nơi đỉnh núi Lưỡng Giới có hai ông lão xuất hiện, một người thân mặc đạo bào, một người thân mặc trường bào của Giáo Hội.

"Đại trưởng lão Đạo tông!"

"Tài phán trưởng của sở tài phán tông giáo, Giáo Hội."

Có người nhận ra thân phận của hai lão già này, vì thế mới bật thốt thành tiếng.

Đạo tông là một môn phái nổi bật trong số các môn phái lánh đời, tông chủ của Đạo tông là cường giả cấp bậc thiên tôn, mà người trước mắt này lại là đại trưởng lão của Đạo tông, có người nói hắn ta đã sống hơn hai trăm tuổi, từ hơn một trăm năm trước đã đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, có tin đồn khoảng cách đột phá tới cảnh giới thiên vương cũng không còn xa nữa.

Về phần tài phán trưởng của sở tài phán tông giáo thuộc Giáo Hội lại càng không cần nhiều lời, với tư cách là bộ môn chuyên giám thị thẩm lí và phán quyết của Giáo Hội, người có thể làm người đứng đầu bộ môn này có thực lực cao thâm tới đâu hẳn ai cũng hiểu rõ trong lòng, chắc chắn là không thể yếu hơn trưởng lão của Đạo tông bao nhiêu.

Rất hiển nhiên, hai người này chính là cường giả đại diện cho phương Đông và phương Tây trấn giữ trên núi Lưỡng Giới này.

"Alice, ngươi thân là người Huyết tộc lại dám ra tay với minh hữu của liên minh, đây là tội lớn, nếu ngươi bó tay chịu trói, bản tài phán trưởng có thể sẽ giữ lại một mạng cho ngươi." Tài phán trưởng lạnh lùng nói.

"Giữ lại mạng cho cô ta? Người không để ý tới ước hẹn Long Uyên bảng giữa hai bên, dám quá giới như vậy lão phu tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta."

Đại trưởng lão của Đạo tông hừ lạnh một tiếng, trên mặt phủ đầy sát khí, nếu để Alice rời đi dễ dàng như vậy thì mặt mũi của giới tu luyện phương Đông biết đặt ở đâu?

"Muốn giết ta, vậy phải xem ngươi có bản lãnh này hay không."

Alice không sợ chút nào, cho dù phải đối mặt với hai vị cường giả Thiên Cấp uy tín lâu năm vẫn một bộ dạng lạnh lùng như trước.

"Rất phách lối, lão phu phải nhìn xem, ngươi có tư cách gì mà kiêu ngạo."

Đại trưởng lão Đạo tông vung vẫy ống tay áo, toàn bộ bầu trời phủ đầy mây đen, Alice hừ lạnh một tiếng, cũng không tránh né, thậm chí thân hình còn trực tiếp biến mất tại chỗ, nhảy vào bên trong mây đen kia chiến đấu với đại trưởng lão Đạo tông.c

Chiến đấu cấp bậc này đã không phải thứ camera có thể quay được, toàn bộ khán giả đang xem livestream chỉ có thể yên lặng chờ đợi kết quả.

Đương nhiên, lúc này đám người ở hiện trường lại có thể cảm nhận được sự kịch liệt trong trận chiến đấu trên trời kia, bởi vì thỉnh thoảng có năng lượng khủng bố từ trên bầu trời lọt xuống dưới.

"Không ngờ tuổi của công chúa Huyết tộc Alice cũng không lớn lắm mà có thể đánh với đại trưởng lão Đạo tông lâu như vậy, loại thiên phú này thật sự là quá kinh khủng."

"Huyết mạch của tam đại thân vương trong Huyết tộc, có lẽ công chúa Alice là người có khả năng huyết mạch phản tổ nhất, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là lần này công chúa Alice có thể còn sống."

Không ít cường giả đang xem cuộc chiến âm thầm cảm khái, nhất là những người tương đối hiểu biết Huyết tộc lại càng rõ ràng, huyết mạch của ông tổ của Huyết tộc là tôn quý nhất, mà sau đó chính là huyết mạch của tam đại thân vương, nếu trong số huyết mạch của tam đại thân vương có một vị có thể đạt tới cấp bậc phản tổ, đó chính là hoàng của Huyết tộc.

Trên trời cao không ngừng có năng lượng nổ vang, có thể tưởng tượng trình độ kinh khủng của chiến đấu này, suốt mười lăm phút sau, luồng năng lượng chập chờn này mới dừng lại, mọi

người nín thở chờ đợi kết quả xuất hiện.

Đương nhiên, phần lớn người đều cảm thấy hẳn là đại trưởng lão Đạo tông sẽ thắng.

Người đầu tiên từ trong mây đen đi ra chính là đại trưởng lão Đạo tông, thấy đại trưởng lão Đạo tông hiện thân, trên mặt rất nhiều người lộ ra vẻ quả nhiên là thế, vậy mà sau một đó, mọi người lại lên tiếng kinh hô.

Ngay sau khi đại trưởng lão Đạo tông đi ra khỏi mây đen, trực tiếp rơi từ trên bầu trời xuống núi đá, ngã chổng vó.

Một màn này khiến đám người vây xem đưa mắt nhìn nhau.

Mà ngay khi đại trưởng lão Đạo tông rơi xuống, trong mây đen, bóng dáng Alice cũng hiện ra, thời khắc này sắc mặt Alice có vẻ hơi tái nhợt, nhưng cuối cùng vẫn có thể vững vàng rơi xuống trên mặt đất.

Kết quả này khiến đám người ở đây ngây ngẩn, cũng khiến tất cả người đang quan sát livestream trên thế giới nhìn mà á khẩu không thể nói nổi thành lời.

Không ngờ đại trưởng lão Đạo tông lại thất bại!

Vẻ mặt của tài phán trưởng sở tài phán tông giáo Phương Tây cũng trở nên âm trầm, hắn và đại trưởng lão Đạo tông có thực lực sàn sàn như nhau, nếu đại trưởng lão Đạo tông thất bại, đổi lại là hắn ta lên đánh chắc chắn kết cục cũng giống như vậy.

Đương nhiên, đó là kết cục ngay từ đầu, mà bây giờ Alice đã trải qua một hồi ác chiến, rõ ràng chỉ còn lại hơn phân nửa lực lượng, nếu hắn ta ra tay lúc này, phần thắng vẫn rất cao.

Chẳng qua nếu hắn ta ra tay lúc này, thật sự là không còn mặt mũi nào nữa.

"Cậy tài khinh người, không nhìn quy củ thiên tôn ban xuống, đáng chết!"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang vọng toàn bộ núi Lưỡng Giới, nghe được giọng nói này, trên mặt đại trưởng lão Đạo tông mới từ dưới đất bò dậy lộ ra vẻ cung kính, lập tức vội vã cúi đầu hô lên: "Cung nghênh Xích Phát thiên vương."

Trên trời cao, xuất hiện một người đàn ông trung niên tóc đỏ, vẻn vẹn chỉ đứng ở nơi đó đã tản mát ra uy áp khiến tất cả người tu luyện đang ở trên núi Lưỡng giới không thể chịu nổi.

Thiên vương, trong khi trận đại chiến của phương Đông và phương Tây đang tiến vào giai đoạn giằng co, không ngờ cường giả thiên vương đã tầm mười năm chưa xuất hiện lại đột nhiên xuất hiện.

Trên mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ cung kính, mà vẻ mặt Alice cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, mang theo vẻ đề phòng nhìn chằm chằm Xích Phát thiên vương.

"Xích Phát huynh, hà tất phải nổi giận như vậy, đây chẳng qua chỉ là đám tiểu bối đang chơi đùa mà thôi."

Ngay sau khi Xích Phát thiên vương xuất hiện, bóng dáng của lão tổ nhà họ Phương cũng xuất hiện, hiện rõ trên bầu trời, cười tủm tỉm nhìn về phía Xích Phát thiên vương.

"Người phía dưới là người của nhà họ Phương ngươi?"

Xích Phát thiên vương thấy lão tổ nhà họ Phương, trong mắt cũng có một tia kiêng kỵ thoáng qua, tuổi thọ của thằng cha này cũng không ngắn hơn hắn ta chút nào, một thân thực lực thâm bất khả trắc.

"Tuy rằng mấy tiểu bối này không sống trong nhà họ Phương ta, nhưng thực sự là tộc nhân của nhà họ Phương ta, ta nghĩ hẳn

tên của cha bọn hắn Xích Phát huynh cũng đã từng nghe thấy, đó chính là thiên tài đứng đầu nhà họ Phương ta, Phương Minh."

Chương 1090: Ai là người mạnh nhất dưới thiên vương (1)

Khi lão tổ nhà họ Phương nói ra cái tên "Phương Minh", một đời tuổi trẻ không có phản ứng gì, thế nhưng vẻ mặt của mấy cường giả thành danh đã lâu lại hơi biến hóa, nhất là giới tu luyện phương Đông, rất nhiều cường giả càng biến sắc.

Mặc dù nhưng đã qua hơn mười năm nhưng bọn hắn vẫn sẽ không quên, ở mười mấy năm trước, chủ của cái tên này đã từng đè ép một đời tuổi trẻ giới tu luyện không còn mặt mũi ra đường, quang mang của một người chiếu rọi một thời đại.

Lúc ấy thiên địa linh khí của toàn bộ thế giới còn chưa sống lại, ở thời đại kia, chưa tới ba mươi tuổi đã có thể sừng sững trong số các cường giả Thiên Cấp, hơn nữa còn có thể nhận được danh xưng người đứng đầu dưới thiên vương, cái tên này không ai có thể quên.

Mặc dù người đã không ở giang hồ, nhưng giang hồ còn có truyền thuyết của cậu.

Dùng những lời này để hình dung hình tượng của Phương Minh trong lòng rất nhiều cường giả là khít khao nhất. Lúc này hai chị em Phương Tuyết cùng Phương Thời đã tỉnh lại cũng thấy lão tổ nhà họ Phương.

Hai chị em bọn họ đã từng gặp ông cụ này rồi, vào thời điểm bọn họ tổ chức sinh nhật tròn mươi tuổi, ông cụ này đã từng xuất hiện, mà lúc đó cha chỉ nói hai chị em bọn họ gọi ông ấy là ông

nội.

Cho nên, hai chị em căn bản cũng không biết, ông cụ thoạt nhìn mặt mũi hiền lành không khác gì ông nội nhà bên này lại chính là lão tổ nhà họ Phương tiếng tăm lừng lẫy.

Mấy năm nay tuy rằng nhà họ Phương vẫn đang cố gắng hạ thấp mình, nhưng tên tuổi gia tộc đứng đầu giới tu luyện vẫn còn đang ở đó, cho dù là Phương Tuyết hay Phương Thời cũng đã từng nghe nói qua, chỉ có điều hai chị em đều không cho rằng bản thân mình cũng tới từ nhà họ Phương.

Bởi vì tộc nhân nhà họ Phương đều tu luyện trong tộc, không thể nào đến học viện tu luyện, mấy năm trước đã từng có một đệ tử thiếu niên nhà họ Phương đi tới học viện ba ngày, trong ba ngày ấy thiếu niên kia được vô số học viên trong học viện tung hô, nếu bọn họ cũng là đệ tử nhà họ Phương vì sao lão cha lại không nói cho họ biết chứ?

Trong nháy mắt, hai chị em Phương Tuyết cùng Phương Thời liếc nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cha nhà mình thật đúng là hố cha, ẩn giấu thật tốt.

Xích Phát thiên vương hơi nhíu mày, đương nhiên hắn cũng đã từng nghe nói qua cái tên Phương Minh này, nhưng điều khiến hắn để ý không phải là thực lực của Phương Minh, dù sao cái gọi là người mạnh nhất dưới thiên vương cũng chỉ là một người chưa đạt tới cảnh giới thiên vương mà thôi.

Điều khiến Xích Phát thiên vương để ý chân chính là một thân phận khác của Phương Minh: Đệ tử của Bổ Thiên Chí Tôn.

Môn phái lánh đời có thiên tôn, cũng sẽ được người tôn xưng là cường giả chí tôn, nhưng chỉ có bọn họ mới biết được đây chẳng qua chỉ là một loại tôn xưng, thiên tôn là thiên tôn, chỉ có người mạnh mẽ nhất trong số tất cả thiên tôn mới có thể được

xưng là Chí Tôn.

Nếu không phải bởi vì một điểm này, vì sao trước đây môn phái lánh đời lại có thể dừng chiến bắt tay giảng hòa với giới tu luyện?

Chẳng qua Xích Phát thiên vương chỉ do dự trong nháy mắt, ngay sau đó vẻ mặt của hắn lại thay đổi, trở nên đạm mạc, lạnh lùng nói: "Bất kể là ai, một khi đã vi phạm quy củ thì phải bị nghiêm phạt, cho dù là đệ tử nhà họ Phương cũng không ngoại lệ, hay là nhà họ Phương muốn đối nghịch với toàn bộ giới tu luyện phương Đông?"

Lần này, đến phiên sắc mặt của lão tổ nhà họ Phương có chút khó coi, trong suy nghĩ của lão tổ, nhất định Xích Phát thiên vương sẽ nể mặt nhà họ Phương một lần, cho dù không nể mặt nhà họ Phương cũng phải kiêng kỵ vị Bổ Thiên Chí Tôn sau lưng Phương Minh kia.

Mà ngay từ đầu trên mặt Xích Phát thiên vương cũng có vẻ do dự cùng kiêng kỵ, hắn nhìn thấy rõ ràng, nói rõ suy đoán đó của hắn là không sai, nhưng bây giờ thái độ của Xích Phát thiên vương rất thay đổi nhanh như vậy, chẳng lẽ trong này đã xảy ra biến cố gì mà hắn không biết sao?

Xích Phát thiên vương nói ra những lời này chẳng những lộ rõ bản thân không kỵ người sư phụ sau lưng Phương Minh, thậm chí còn muốn kéo nhà họ Phương xuống nước, nếu lần này hắn cố ý muốn bảo vệ con của Phương Minh đồng nghĩa với toàn bộ nhà họ Phương công nhiên làm trái quy tắc của giới tu luyện phương Đông, là địch với toàn bộ giới tu luyện phương Đông.

Hậu quả này nhà họ Phương không thể gánh nổi.

Giữa lúc lão tổ nhà họ Phương đang do dự, cách đó không xa truyền đến một giọng nói.

"Lão tổ, đây là do hai thằng nhóc trêu ra phiền phức, hay là giao cho gia trưởng là ta đến giải quyết đi."

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi đồng thời nhìn về một phương hướng, chính là ở phần núi Lưỡng Giới sát bờ biển, có một người thanh niên mặc áo ba lỗ cùng quần đi biển đang chậm rãi bước tới.

Thấy nam thanh niên này xuất hiện, lão tổ nhà họ Phương đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó cả gương mặt đều được thả lỏng. Nếu đương sự đã đến, hắn chỉ cần đứng một bên trợ trận là được rồi.

"Cha."

"Cha."

"Anh."

Trong đám người, Alice cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, không còn sự cao ngạo của một công chúa Huyết tộc nữa, lúc này cô ấy giống hệt như em gái nhà bên chạy về phía Phương Minh, cuối cùng nhào vào trong lòng nam thanh niên kia.

"Alice, em đã lớn vậy rồi mà vẫn không sợ người trên toàn thế giới chế giễu."

Phương Minh xoa xoa tóc Alice, cảm thán cô bé năm đó hiện tại đã lớn rồi, đã trở thành cường giả Thiên Cấp khiến không ít người kiêng kỵ cùng sùng bái.

Trước màn hình, trong Vọng Nguyệt cung.

Niệm Dao Băng nhìn bóng người quen thuộc xuất hiện ở trong màn hình, vẻ mặt cũng có chút phức tạp, hơn mười năm, người thời đại trước cùng thời đại này đều đang không ngừng tiến bộ, uy danh không ngừng truyền xa trong giới tu luyện, thế nhưng người

trước mắt này lại không có bất kỳ tin tức gì trong suốt mười năm, hoàn toàn yên lặng.

"Rốt cục cũng trở về, lần này nhất định cậu có thể quấy phong vân." Niệm Dao Băng nhẹ giọng nói.

"Thằng này quả nhiên là thích náo động, trở về thì cứ trở về đi, còn muốn chọn đúng lúc này." Bên phía Phương Tây, trên mặt Mộng Cơ mang theo vẻ vui đùa, nhưng không thể phủ nhận, ngay khi nhìn thấy Phương Minh xuất hiện vẻ ngưng trọng trên mặt cô ấy khi trước đã hoàn toàn biến mất.

"Bác cả, người kia là ai vậy?"

Trong một gia tộc nào đó có cường giả Thiên Cấp trấn giữ, lúc này một người đàn ông trung niên đang nhìn chằm chằm màn hình, ánh mắt gắt gao tập trung bóng người trong màn hình kia, với tư cách là người mới đột phá trở thành cường giả Thiên Cấp, hắn có thể khiến một gia tộc Thiên Cấp hạng ba trở thành gia tộc hạng đầu, là người có địa vị vô cùng cao quý trong gia tộc, mà giờ khắc này người hỏi câu ấy chính là một hậu bối trong gia tộc của hắn.

"Hắn... Hắn đã từng khiến các thiên tài cùng thời đại phải ảm đạm phai mờ, thậm chí khiến một số cường giả lâu năm phải khiếp sợ." Người đàn ông trung niên chậm rãi đáp.

Trên khắp thế giới, dù là bất cứ nơi đâu cũng có người mang vẻ mặt phức tạp nhìn màn hình, đối với một số ít người đến nói, bọn họ muốn thấy người kia trở về, dù sao người kia cũng đã từng huy hoàng như thế, người như vậy không nên biến mất một cách lặng yên không tiếng động.

Nhưng cũng có người không muốn nhìn thấy người kia trở về, bởi vì ánh sáng trên đầu người đó quá chói lóa, một khi cậu trở về sẽ che phủ ánh sáng của tất cả thiên tài khác.

"Nghe nói mười mấy năm qua hắn không hề tu luyện, cũng chưa đột phá đến cảnh giới thiên vương, cho dù có trở về thì có thể làm gì, giới tu luyện hiện tại đã sớm không còn là giới tu luyện của mười mấy năm trước nữa."

Cũng giống vậy, cũng có người châm chọc khiêu khích, nhưng cho dù là thế nào, ngay khoảnh khắc khi Phương Minh xuất hiện đã có vô số cường giả chạy thẳng về phía núi Lưỡng Giới, không chỉ có giới tu luyện phương Đông mà còn cả liên minh phương Tây.

"Cuối cùng tên khốn kiếp này cũng hiện thân, ta còn tưởng rằng hắn muốn làm con rùa đen rút đầu mãi, lần này xem ta đánh bại hắn như thế nào."

Trong giáo hội, khi Iveney nghe thấy những lời Taylor nói, trong lòng không nhịn được quay đầu trừng trắng mắt, mười mấy năm qua rồi mà thằng ngu này vẫn không có một chút tiến bộ nào, không sai, đúng là Taylor ngươi đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp, nhưng ngươi dựa vào cái gì mới đạt tới cảnh giới đó trong lòng chính ngươi không rõ ràng sao? Nếu không phải vị tổ tiên kia của ngươi cung cấp đầy đủ tài nguyên cho ngươi, trắng trợn dựa vào những tài nguyên này để giúp ngươi được liệt vào hàng ngũ cường giả Thiên Cấp, ngươi cho rằng dựa vào chính bản thân ngươi đã có thể đột phá sao?

Nếu phân phát những tài nguyên ấy cho những cường giả Địa Cấp hậu kỳ có thiên phú, hắn đã có thể tạo ra nhiều hơn ba vị cường giả Thiên Cấp.

Tạm thời không nói những chuyện ấy, ngươi mới chỉ bước vào cảnh giới Thiên Cấp chừng ba năm, mà từ mười mấy năm trước tên Phương Minh kia đã được xưng là người mạnh nhất dưới thiên vương ở giới tu luyện phương Đông, cho dù mười mấy năm qua Phương Minh không tiến bộ chút nào thì ngươi cũng chẳng thể đụng vào một góc áo của người ta..

"Ta sẽ đích thân đánh bại tên Phương Minh kia."

Iveney khinh thường Taylor, nhưng cô ta lại rất có lòng tin với bản thân mình, cô ta là người có truyền thừa của thần linh, cũng đã bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp từ tám năm trước, những năm gần đây càng không ngừng khổ tu, cô ta tự cho là bản thân mình sẽ không kém Phương Minh bao nhiêu.

Khu vực trung tâm núi Lưỡng Giới, sau khi Phương Minh ôn nhu nói chuyện vài câu với Alice lại đi về phía con trai cùng con gái mình.

"Hai đứa nhóc các con, thật đúng là không thể khiến cho người ta bớt lo, đây chính là cô bạn gái nhỏ của em con mà con đã nhắc tới trong điện thoại đúng không? Ừm, cô gái nhỏ thật không tệ."

Phương Thời vừa nghe được lời của cha nhà mình lập tức quay đầu trừng trắng mắt, mà vẻ mặt Millie lại trở nên hơi khẩn trương, loại khẩn trương này ngay cả chính bản thân cô bé cũng không biết vì sao, trong lúc nhất thời cô bé còn quên khuấy cả chuyện phải mở miệng biện giải.

"Ngươi là Phương Minh sao, thân là cường giả Thiên Cấp trong giới tu luyện lại không để ý trói buộc đời sau..."

Xích Phát thiên vương nhìn về phía Phương Minh, vậy mà Phương Minh lại trực tiếp ngắt lời hắn.

"Tạm thời đừng nói nhiều, chờ ta giải quyết gia sự rồi lại nói sau."

Một câu nói khiến Xích Phát thiên vương lộ ra vẻ mặt giận dữ, vậy mà căn bản là Phương Minh không hề để ý tới hắn ta, đầu tiên là đưa mắt nhìn về hướng tài phán trưởng của sở tài phán tông giáo.

Chương 1091: Ai là người mạnh nhất dưới thiên vương (2)

"Ha, lẽ nào tài phán trưởng không có một chút ý thức tôn ti gì sao, nhìn thấy thần tử cũng không hành lễ chào hỏi?"

Lời nói của Phương Minh khiến sắc mặt tài phán trưởng có chút khó coi, thân làm cao tầng của Giáo Hội đương nhiên hắn ta biết thân phận thần tử của Phương Minh chỉ là giả mạo mà thôi, là giáo hoàng bệ hạ cố ý tạo ra để tăng sự cuồng nhiệt của tín đồ Giáo Hội, cậu ta căn bản không phải thần tử chân chính.

Chỉ có điều chuyện này còn đang là bí mật, là bí mật chỉ có cao tầng của giáo hội mới có thể biết, ở trong lòng rất nhiều tín đồ bình thường Phương Minh vẫn là thần tử điện hạ của bọn họ, là Chúa chuyển thế.

Cuối cùng, vị tài phán trưởng này chỉ có thể lựa chọn vờ như không nghe thấy lời nói của Phương Minh.

"Đại trưởng lão Đạo tông đúng không, nghe nói mấy năm gần đây Đạo tông các ngươi lên như diều gặp gió, chân chính cao thủ như mây."

Ánh mắt của Phương Minh lại chuyển hướng nhìn về phía đại trưởng lão Đạo tông, biểu tình trên mặt đại trưởng lão Đạo tông cũng có chút quái dị, nếu hắn ta còn chưa đánh một trận với Alice chắc chắn hắn ta sẽ không để yên cho Phương Minh nói mấy lời như vậy. Nhưng sau khi đánh một trận với Alice lại còn bị Alice đánh bại, khiến hắn ta vô cùng kiêng kỵ Phương Minh.

Ngay cả em gái của người ta bản thân mình còn không thể đánh lại, thì sao có thể đánh với người ta được? Cho nên hắn ta cũng chỉ còn cách coi nhẹ lời nói của Phương Minh.

Lúc này trên núi Lưỡng Giới càng ngày càng nhiều cường giả xuất hiện, chỉ có một số người Phương Minh cảm thấy quen mặt, nhưng càng nhiều hơn vẫn là những người mà Phương Minh không nhận ra, mà khi mấy cường giả này nhìn thấy Phương Minh chỉ nói hai câu đã khiến đại trưởng lão Đạo tông cùng tài phán trưởng của Giáo Hội phương Tây á khẩu không trả lời được, trên mặt không ít người cũng lộ ra vẻ cảm khái.

Người có tên cây có bóng, đây là Phương Minh, cho dù đã hơn mười năm không hiện thân trong giới tu luyện nhưng vẫn có thể khiến người tu luyện kiêng dè không thôi.

"Được rồi, nếu mọi người đã không có ý kiến gì, ta đây lại dẫn hai đứa nhóc rời đi."

Sắc mặt Xích Phát thiên vương trở nên u ám, căn bản là tên Phương Minh này không hề đặt hắn vào trong mắt, hắn đường đường là cường giả thiên vương, nào đã bị người ta không đặt vào mắt như vậy bao giờ.

"Làm càn, Phương Minh ngươi không coi bản thiên vương ra gì sao? Thật là ngông cuồng, hôm nay bản thiên vương nhất định phải dạy dỗ ngươi một phen."

"Đại nhân, đối phó Phương Minh cần gì ngài tự mình ra tay, chỉ cần giao cho ta là quá đủ rồi."

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở giữa sân, đây là một người thanh niên bạch y tung bay, sau lưng hắn còn vác theo một hộp gỗ. Vừa thấy nam thanh niên này, trên mặt không ít người đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Long Uyên bảng, cường giả Thiên Cấp Chu Nhất Hiểu."

Long Uyên bảng chính là bảng danh sách mà các cường giả thiên tài của cả giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây cùng tranh đoạt, trong mắt những người tu luyện, người có thể leo lên bảng Thiên Cấp của Long Uyển bảng đều là những tồn tại mạnh nhất chỉ dưới thiên vương.

Về phần bảng của những tầng thứ cao hơn như thiên vương bảng hay thiên tôn bảng, đương nhiên không được ghi lại trên Long Uyên bảng, mấy cường giả cấp bậc ấy làm sao có thể đứng ra đánh nhau tranh giành mấy cái thứ hạng này được.

"Hình như người này đâu có ân oán gì với Phương Minh đâu."

"Hẳn là không có, dù sao thì khi Chu Nhất Hiểu đi lại trong giới tu luyện Phương Minh cũng đã biến mất biệt tích rất lâu rồi."

Đám cường giả ở đây bắt đầu hoài nghi, không hiểu vì sao Chu Nhất Hiểu lại đột nhiên đứng ra, nhưng cũng có biểu tình trên mặt không ít người bình tĩnh, bởi vì bọn họ biết vì sao Chu Nhất Hiểu muốn đứng ra.

Mặc kệ Chu Nhất Hiểu cùng Phương Minh có ân oán gì hay không, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ giới tu luyện, nếu như nói có người nào nguyện ý đánh một trận với Phương Minh, ngoại trừ Chu Nhất Hiểu này ra có lẽ không còn người nào khác nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì có thể khiến bản thân được danh chính ngôn thuận.

Chu Nhất Hiểu là người đã được đề tên trên Long Uyên bảng, mà người đề tên trong bảng danh sách Thiên Cấp trên Long Uyên bảng đều được công nhận là cường giả mạnh nhất chỉ dưới thiên vương. Thế nhưng ở trong lòng rất nhiều người, từ mười mấy năm trước Phương Minh đã là người mạnh nhất dưới thiên vương,

ngày nào Chu Nhất Hiểu còn chưa đánh bại Phương Minh thì ngày ấy hắn còn chưa được công nhận là người mạnh nhất dưới thiên vương chân chính, chí ít còn có rất nhiều cường giả không ủng hộ cái danh hiệu này của hắn.

Một người đã là người mạnh nhất dưới thiên vương từ mười mấy năm trước, một người chỉ mới là người mạnh nhất dưới thiên vương dạo gần đây, giữa hai người đã được định rõ là phải có một trận chiến.

"Được rồi, vậy thì giao cho Nhất Hiểu ngươi đi."

Xích Phát thiên vương gật đầu, thái độ của hắn đối với Chu Nhất Hiểu rất ôn hòa, bởi vì dưới cái nhìn của hắn chuyện Chu Nhất Hiểu bước vào cảnh giới thiên vương chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

"Phương Minh, ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu, vẫn khát vọng có thể đánh với ngươi một trận, ngày hôm nay cuối cùng ta cũng tìm được cơ hội."

Ánh mắt Chu Nhất Hiểu nhìn về phía Phương Minh, mà Phương Minh cũng chăm chú nhìn hắn, không giống với ánh mắt cực nóng của Chu Nhất Hiểu, vẻ mặt của Phương Minh rất bình thản, thật giống như đối thủ đang đứng đối diện cậu căn bản không phải là người được xưng là người mạnh nhất dưới thiên vương như cậu.

Chu Nhất Hiểu cũng không quá để ý tới thái độ của Phương Minh, hơi khom lưng, hộp gỗ kia lập tức rơi xuống trước người, chiếc hộp được mở ra, bên trong là một chiếc đàn tranh.

Lấy nhạc khí nhập đạo, âm truyền đại đạo, đây là con đường tu luyện của Chu Nhất Hiểu.

"Cuối cùng cũng lại được nghe thấy đạo âm của vị này, có tin

đồn Chu Nhất Hiểu đã đi tới cực hạn của đạo âm, một âm luật đã có thể chém giết cường giả dưới Thiên Cấp."

"Đó đã tính là gì, trước đây khi Chu Nhất Hiểu tham gia Long Uyên bảng đã trực tiếp yêu cầu ba vị cường giả Thiên Cấp của liên minh phương Tây đồng thời ra tay, sau khi hắn ta đàn xong một bản nhạc, ba vị cường giả Thiên Cấp kia đồng loạt ngã xuống."

"Một khúc kết thúc Thiên Cấp quỳ sát, tình cảnh lúc ấy đã khiến giới tu luyện oanh động mấy năm liền."

"Mười mấy năm trước, một mình Phương Minh đè ép sáu vị cường giả Thiên Cấp không có lực phản kháng, Tinh Thần Đồ vừa ra, phong vân biến sắc."

Đám người ở đây lại lộ ra vẻ kích động, hai người này đều được công nhận là người mạnh nhất dưới thiên vương, rốt cuộc lần này bọn họ cũng tỷ thí với nhau rồi, trường hợp như vậy làm sao có thể bỏ qua.

Càng ngày càng nhiều cường giả chạy về phía núi Lưỡng Giới, mà lúc này tất cả cường giả không kịp đuổi tới núi Lưỡng Giới đều nhìn chằm chằm vào màn hình, chiến đấu như vậy ai cũng không muốn bỏ qua.

Trận chiến đấu này sẽ quyết định người nào mới thật sự là người mạnh nhất dưới thiên vương.

Cường giả bên phía liên minh phương Tây có vẻ phiền muộn, bởi vì trận chiến dành vị trí người mạnh nhất dưới thiên vương trước mắt này chỉ là một cuộc nội chiến của giới tu luyện phương Đông. Mà phiền muộn thì phiền muộn, bên phía liên minh phương Tây vẫn có vô số cường giả tới xem chiến.

Đều nói hệ thống tu luyện của phương Đông cùng phương Tây không giống nhau, nhưng trải qua mười mấy năm chiến đấu, song

phương cũng đã chậm rãi lục lọi được một số thứ có tác dụng với việc tu luyện của mình, vì thế đương nhiên bọn họ không muốn bỏ qua một trận chiến đấu như vậy.

"Nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, xin dâng một khúc trước."

Hai tay Chu Nhất Hiểu gảy nhẹ, tiếng đàn chậm rãi phát ra, cũng giống như những gì hắn ta nói, đây chỉ là một từ khúc có tính hoan nghênh mà không mang theo bất kỳ năng lượng cùng sát ý gì.

Nhưng dù vậy, vẫn có không ít cường giả nghe tới thoải mái, mà trước màn hình, rất nhiều kẻ yêu thích âm nhạc càng nghe như si mê như say sưa, trình độ của Chu Nhất Hiểu trên phương diện âm nhạc đã có thể theo sát mấy vị trong chốn cung điện đã qua đời kia.

Thế nhưng chỉ ngay sau đó, trên mặt những người này lại lộ ra vẻ bất mãn, bởi vì Phương Minh đã cực kỳ thô lỗ cắt đứt nhạc khúc của Chu Nhất Hiểu.

"Đừng đàn nữa, mau chóng đánh một trận đi, đánh xong ta còn phải đưa hai đứa nhỏ về nhà, vợ ta còn đang ở nhà chờ ta về nấu cơm ăn đây."

Giọng điệu của Phương Minh cực kỳ thô lỗ và không lễ phép, nhất là khi nghe được câu nói về nhà nấu cơm cho vợ, rất nhiều cường giả đang ở đây càng lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên Phương Minh sẽ không cố ý nói láo để trêu đùa Chu Nhất Hiểu, nói cách khác lúc ở nhà, Phương Minh thực sự có trách nhiệm nấu cơm nấu nước, nhưng Phương Minh là ai? Đó chính là người mạnh nhất chỉ dưới thiên vương, ngay cả cường giả như vậy còn phải về nhà nấu cơm thì chúng ta đây...

Đám cường giả đang đứng ở nơi này không có người nào không phải cao tầng trong gia tộc, đừng nói là nấu cơm nấu nước, ngày thường, tất cả các việc lặt vặt này đều không cần bọn họ động tay, việc duy nhất bọn họ cần phải làm chính là tu luyện, không ngừng tu luyện nâng cao thực lực của mình.

Thậm chí nói không khoa trương chút nào, nếu bọn họ đi làm việc nhà, ngược lại sẽ khiến người nhà cùng tộc nhân không thể nào chấp nhận được.

Những người tu luyện cũng giống mấy thư sinh đọc sách thời cổ đại, chuyện bọn họ cần phải làm chính là chuyên tâm đọc sách để đi thi đậu công danh, những chuyện khác không cần bọn họ quan tâm, nếu bọn họ không lo học hành cho giỏi mà đi quan tâm mấy việc lặt vặt trong nhà, ngược lại sẽ khiến trưởng bối trong nhà bất mãn.

Ngón tay Chu Nhất Hiểu hơi ngưng lại, mà tiếng nhạc cũng im bặt theo cử động của ngón tay hắn, dù vậy sắc mặt hắn vẫn không chút thay đổi, chỉ thản nhiên đáp: "Đã như vậy, vậy xin mời Phương huynh chỉ giáo cho."

Tay phải nhẹ gảy dây đàn, chỉ là lần này tiếng nhạc phát ra hoàn toàn khác hẳn so với lúc trước, chiến ý nồng đậm.

Mọi người cũng nín thở chờ đợi trận chiến đấu bắt đầu.

Chương 1092: Tấn chức thiên vương

Keng!

Dây đàn tranh chập chờn, tiếng đàn thanh thúy vừa ra khiến không ít cường giả ở đây thay đổi sắc mặt.

Ở trước tiếng đàn này bọn họ chính là một kinh khí cầu được bơm đầy khí, mà tiếng đàn này giống hệt như một cây kim đâm thẳng vào kinh khí cầu, khiến khí huyết trong cơ thể của bọn hắn sôi trào trong nháy mắt.

"Cường giả dưới Thiên Cấp mau chóng lui về phía sau."

Lão tổ nhà họ Phương chậm rãi mở miệng, cho dù là Phương Minh hay là Chu Nhất Hiểu, chiến đấu giữa bọn họ đều không phải trận chiến mà mấy cường giả Địa Cấp có thể đứng bên cạnh theo dõi.

Những cường giả Địa Cấp này nghe được mấy lời lão tổ nhà họ Phương nói cũng không bất mãn, bởi vì bọn họ biết nếu bọn họ còn tiếp tục ở lại nơi này sợ rằng sẽ bị dư âm của trận chiến gây thương tổn, chiến đấu chỉ mới bắt đầu, Chu Nhất Hiểu cũng chỉ mới gảy một dây đàn đã khiến bọn họ cảm thấy gần như không thể chịu nổi, có thể nghĩ đợi khi chiến đấu trở nên kịch liệt, nếu bọn họ còn đứng ở đây sợ rằng không chết cũng bị thương.

Những cường giả Địa Cấp này đồng loạt lui về phía sau, mà vẻ mặt đám cường giả Thiên Cấp ở đây cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, ánh mắt không ít người khi nhìn về phía Nhất Hiểu đã trở nên vô cùng phức tạp, có kính nể cũng có đố kị.

Đây là thực lực của người mạnh nhất dưới thiên vương, quả nhiên là không giống bình thường.

Trên mặt hai chị em Phương Tuyết cùng Phương Thời cũng có vẻ lo lắng, nhất là Phương Tuyết, nhiều năm như vậy cho tới bây giờ cô bé chưa từng nhìn thấy cha mình ra tay chiến đấu với người khác, trong lòng cô bé cha mình không khác gì một người cha già nhà bình thường, khi cô bé còn nhỏ mỗi ngày cha đưa đón cô bé đến trường, lại còn vác cô bé lên vai để cô bé cưỡi ngựa chơi.

"Không cần lo lắng, anh sẽ không thua đâu." Alice thấy vẻ lo lắng trên mặt hai đứa nhóc, từ tốn nói.

"Thế nhưng cô à, người nọ là người đã lên bảng Thiên Cấp của Long Uyên bảng đấy."

Phương Thời vẫn cảm thấy hơi lo lắng, bởi vì có Alice che chở nên hai chị em không thể cảm nhận được sự kinh khủng của một tiếng đàn vừa rồi, nhưng cậu bé có thể thấy được vẻ mặt của đám cường giả Địa Cấp lúc trước, ngay cả những cường giả Địa Cấp này cũng không chịu nổi đã đủ để chứng minh cha mình đang phải đối mặt với một kẻ địch đáng sợ.

Ngón tay Chu Nhất Hiểu tiếp tục gảy dây đàn, theo ngón tay của hắn gảy, tiếng đại đạo vang vọng trong cả khu vực này, dẫn động phong vân trên bầu trời, sấm gió trận trận, những cường giả Thiên Cấp kia cũng không thể chịu nổi phải nhíu mày lui lại mấy bước.

Oanh!

Ở vùng đất phía trước cách Phương Minh một mét, một đóa hoa pháp tắc nở rộ, ngay sau đó lại xuất hiện đóa thứ hai, những đóa hoa pháp tắc này kiều diễm vô song, khiến người mê say.

Đây là đóa hoa pháp tắc do pháp tắc Âm luật ngưng tụ ra, mỗi

một đóa đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh khủng, cường giả Thiên Cấp bình thường chỉ cần bị nhiễm phải một đóa chắc chắn sẽ trọng thương.

Khắp bông hoa pháp tắc từ bầu trời hạ xuống, Chu Nhất Hiểu không thử dò xét nữa, vừa tiến lên đã ra tay toàn lực, trận chiến đấu này hắn ta đã chờ đợi mấy năm.

Vẻ mặt Phương Minh không thay đổi, cậu đứng tại chỗ, cũng không thấy cậu có bất kỳ cử động gì nhưng những bông hoa pháp tắc này lại đột ngột héo rũ, tiêu tán thành vô hình.

Tại thời khắc này, sự bá đạo của pháp tắc Thời gian hiện rõ không thể nghi ngờ, cho dù là pháp tắc Âm luật cũng không thể chạy khỏi quy luật của pháp tắc Thời gian.

Thấy đóa hoa pháp tắc Âm luật của mình không làm gì được Phương Minh, Chu Nhất Hiểu cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, vẻ mặt hắn ta cũng không có biến hóa gì, chỉ là ngón tay thay đổi, tiếng nhạc càng thêm gấp gáp truyền ra.

Trên trời cao có những hạt mưa lớn rơi xuống, mỗi một hạt mưa đều bị không gian làm cho vặn vẹo, cùng lúc đó ở trong mưa to có vô số tia sét ùng ùng đánh thẳng về phía Phương Minh.

"Trình độ của người này trên phương diện âm luật quá sâu, không ngờ lại có thể dựa vào pháp tắc Âm luật để huyễn hóa ra đại đạo pháp tắc khác."

Trên mặt lão tổ nhà họ Phương hiện lên vẻ kinh ngạc, thân làm thiên vương đương nhiên hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra, mưa xối xả cùng sấm sét này là đồng đẳng của pháp tắc Vũ cùng pháp tắc Sấm sét.

Vậy mà căn bản là Chu Nhất Hiểu chưa từng lĩnh ngộ pháp tắc Vũ cùng pháp tắc Sấm sét, mà hắn ta có thể làm đến bước này

hoàn toàn dựa vào lực lượng pháp tắc Âm luật mạnh mẽ diễn biến.

Pháp tắc Vũ, pháp tắc Sấm sét, pháp tắc Phong, còn có pháp tắc Đóa hoa hỗn loạn ở trong đó, một chiêu này của Chu Nhất Hiểu chẳng khác gì gom cả bốn đạo pháp tắc cùng xuất hiện.

"Không hổ là cường giả đã lên bảng Thiên Cấp của Long Uyên bảng, Chu Nhất Hiểu quá mạnh mẽ, chỉ dựa vào pháp tắc Âm luật đã có thể biến hóa ra ba đạo pháp tắc khác, ngang ngửa với một người khống chế bốn đạo pháp tắc, hắn chỉ còn thiếu một đạo pháp tắc nữa đã có thể đạt tới cảnh giới thiên vương."

Đám người vây xem chấn động vì màn biểu hiện của Chu Nhất Hiểu, bốn đạo lực lượng pháp tắc, ngoại trừ cường giả thiên vương còn ai có thể chống đỡ được?

"Hắn Phương Minh cũng có thể đỡ được, đúng không?"

Giờ khắc này, ngay cả lão tổ nhà họ Phương cũng không dám chắc chắn.

"Lấy một đạo lực lượng pháp tắc để diễn hóa ra ba đạo lực lượng pháp tắc, thực sự là một loại thủ đoạn đáng sợ, chẳng qua..."

Trong mắt Phương Minh cũng có vẻ tán thưởng, nhưng vẻ mặt cậu vẫn bình tĩnh như cũ, ngay sau đó trực tiếp đánh ra một quyền.

Một quyền này cực kỳ bình thường, bình thường đến mức căn bản mấy cường giả Thiên Cấp ở đây không hề cảm giác được có năng lượng chập chờn, thế nhưng đôi mắt già nua của Xích Phát thiên vương cùng lão tổ nhà họ Phương lại đồng thời ngưng lại, lấy thực lực của bọn họ đương nhiên có thể nhìn ra một chút mánh khóe.

"Đây là..."

Chỉ là, dường như hai người còn đang hoài nghi, không tin vào những gì bản thân mình đã thấy.

Đánh một quyền ra, tiếng gió chợt ngưng, dông tố cũng tiêu tán, toàn bộ bầu trời lại khôi phục sự yên lặng.

Một quyền này của Phương Minh kinh hãi tất cả mọi người đang ở đây, những cường giả Thiên Cấp kia cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Phương Minh chỉ mới đánh ra một quyền đã triệt để khiến bốn đạo lực lượng pháp tắc này tiêu tán.

Lần đầu tiên sắc mặt Chu Nhất Hiểu có biến hóa, trở nên ngưng trọng hẳn lên, lúc này hai tay hắn lướt qua dây đàn thật nhanh, tốc độ nhanh tới mức mười ngón tay chỉ còn lại tàn ảnh.

Oanh!

Trên trời cao, một tiếng sấm rung trời vang lên, tiếng sấm này khiến sắc mặt đám cường giả Thiên Cấp ở đây tái nhợt, giờ khắc này ngay cả bọn họ cũng cảm thấy gần như không thể khống chế nổi huyết khí trong cơ thể.

Phương Minh cất bước, một bước một dấu chân bước đến gần Chu Nhất Hiểu.

Oanh!

Tiếng sấm sét thứ hai lại nổ vang, mà tại thời khắc này, dây của chiếc đàn tranh trên tay Chu Nhất Hiểu cũng bị đứt một dây, đồng thời, Phương Minh cũng lại đánh ra một quyền.

Một bước một quyền, một tia sấm một dây đứt.

Tất cả khán giả đang xem livestream trên toàn quốc đều giật mình, phần lớn người đều không thể nhìn hiểu sóng ngầm đang

khởi động xung quanh Phương Minh cùng Chu Nhất Hiểu, nhưng bọn hắn lại biết rõ một điều, đó chính là dựa theo tình huống trước mắt, hình như Phương Minh đang chiếm thế thượng phong.

Dù sao bọn họ cũng có thể nhìn thấy, dây đàn của chiếc đàn tranh trước người Chu Nhất Hiểu kia đang không ngừng đứt gãy, thậm chí đến sau này, Phương Minh vừa bước ra một bước bên kia đã đứt tới tận mấy dây đàn.

Năm mét, ba mét, hai mét, một mét!

Khi Phương Minh đi tới vị trí chỉ còn cách Chu Nhất Hiểu chừng một mét, cậu dừng bước nhìn về phía hắn ta, từ tốn nói: "Ngươi thua."

"Ta thua sao?"

Trên mặt Chu Nhất Hiểu không có bất kỳ vẻ uể oải, ngược lại tại thời khắc này trên mặt hắn ta còn lộ ra dáng tươi cười, nhìn dây đàn cuối cùng còn lại trên đàn, nói: "Từ năm ba tuổi ta đã bắt đầu đánh đàn, bảy tuổi đã có thể tinh thông đủ loại nhạc khí, mười năm đầu ta lựa chọn đàn cổ, mười năm tiếp theo ta lựa chọn tiêu, mười năm đánh đàn, ba mươi năm thổi tiêu, nhưng đợi khi ta bước chân vào cảnh giới Thiên Cấp rồi lại lựa chọn đàn tranh."

Phương Minh im lặng không nói, mà những người khác ở đây cũng đang rất tò mò, không hiểu lúc này Chu Nhất Hiểu nói mấy chuyện đó ra để làm gì.

"Sau khi bước vào cảnh giới Thiên Cấp ta liền lựa chọn phong ấn bản thân, mà thứ phong ấn cùng ta còn có đàn tranh này, đàn tranh này đã bầu bạn cùng ta ba trăm năm."

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía đàn tranh, trên mặt Chu Nhất Hiểu có vẻ tưởng nhớ, nhẹ giọng nói: "Ta lấy âm luật nhập đạo, đương nhiên trong số các loại nhạc cụ đàn tranh là thứ hợp với ta

nhất, vậy mà thành cũng là nó, bại cũng là nó."

Trong mắt Phương Minh có tia sáng thoáng qua, đại khái là cậu đã hiểu ý trong lời nói của Chu Nhất Hiểu.

"Ta cùng nó tâm thần hợp nhất, nhờ nó ta có thể nhanh chóng lĩnh ngộ đạo âm luật, nhưng cũng chính vì nó đã trói buộc đạo âm luật của ta, thứ Chu Nhất Hiểu ta muốn chính là thiên đạo diệu âm, là âm thanh đại đạo của thế giới này, mà loại âm thanh đó lại không có bất kỳ thứ gì chịu tải được!"

Giọng nói của Chu Nhất Hiểu đột nhiên trở nên hùng hồn có lực, cùng lúc đó trên mặt hắn ta lại lộ ra vẻ quả quyết, hắn ta lại gảy thêm một lần, dưới gảy này dây đàn còn nguyên vẹn cũng đứt gãy.

Xôn xao!

Hành động này của Chu Nhất Hiểu khiến rất nhiều người đang xem trước màn hình xôn xao nghị luận, bọn họ không rõ Chu Nhất Hiểu muốn làm gì, mà giờ phút này Xích Phát thiên vương cùng lão tổ nhà họ Phương đang xem cuộc chiến trên bầu trời cũng thay đổi vẻ mặt, tràn đầy rung động.

"Hôm nay hủy ngươi mới là giải thoát!",

Chu Nhất Hiểu đứng thẳng lên, khí thế trên người đột nhiên lại dâng trào một lần nữa.

"Ta gọi tiếng sấm!"

Oanh, trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn.

"Ta gọi gió đến."

Cuồng phong gào thét rung động.

"Ta gọi đại đạo cùng reo vang."

Giờ khắc này quanh thân Chu Nhất Hiểu có âm thanh của đại đạo lượn lờ, sau khi hủy diệt đàn tranh không những lực lượng của hắn ta không giảm xuống, trái lại còn mượn cơ hội duy nhất này để có thể thoát khỏi đàn tranh, chân chính đạt tới cảnh giới âm tùy miệng ra.

"Đây mới là trình độ cửu cực của Âm luật, mặc dù chỉ là một đạo pháp tắc nhưng có thể đi tới trình độ cửu cực của pháp tắc ấy sẽ có được thực lực không kém gì thực lực của cường giả thiên vương."

Giọng nói của Xích Phát thiên vương mang theo một tia khiếp sợ, mặc dù lực lượng pháp tắc có phân biệt khó dễ, nhưng có thể tu luyện một đạo pháp tắc đến trình độ cửu cực, thậm chí còn khó khăn hơn cả việc tu luyện được năm đạo pháp tắc, hơn nữa có rất ít cường giả Thiên Cấp lựa chọn đi con đường này.

Toàn bộ giới tu luyện từ trước tới nay không có quá ba vị lựa chọn đi theo con đường ấy, hơn nữa chỉ có một người thành công, nếu cộng thêm Chu Nhất Hiểu, thì đã có hai người.

"Phương Minh, cảm ơn sự mạnh mẽ của ngươi, nếu ngươi không đủ mạnh đã không thể ép ta phải đập nồi dìm thuyền làm ra như vậy quyết định, cũng sẽ không thể lĩnh ngộ sự huyền bí của âm luật đại đạo cửu cực, bước vào cảnh giới thiên vương."

Chu Nhất Hiểu nhìn về phía Phương Minh, ngoài miệng thì nói cảm ơn nhưng vẻ mặt lại cực kỳ bình thản, bởi vì hiện tại hắn gần như đã là người cùng cấp bậc với cường giả thiên vương, có cường giả thiên vương nào lại đi ngỏ ý cảm ơn cường giả Thiên Cấp không?

Sau khi đông đảo người trên thế giới nghe thấy những lời Chu Nhất Hiểu nói, lại xôn xao một mảnh, rõ ràng trận chiến đấu này Chu Nhất Hiểu đã rơi vào kết cục thất bại, vì sao chỉ mới trong nháy mắt hắn ta đã có thể lật ngược thế cờ, đột phá tới cảnh giới

thiên vương?

"Không sai, Nhất Hiểu ngươi lĩnh ngộ được sự huyền bí cửu cực của đạo âm luật, hiện tại thực lực của ngươi cũng đã ngang bằng với cường giả thiên vương." Vào lúc này Xích Phát thiên vương cũng mở miệng chứng minh thay Chu Nhất Hiểu, thái độ của hắn ta lại càng thêm ôn hòa hơn trước kia vài phần.

Có lời của Xích Phát thiên vương, đương nhiên không còn người nào hoài nghi tính chân thật trong những lời Chu Nhất Hiểu đã nói.

"Nếu bản tọa đã đột phá tới cảnh giới thiên vương, cái danh hiệu người mạnh nhất dưới thiên vương này cũng thuộc về Phương Minh ngươi, một trận chiến này ngươi cũng không tính là thua."

Mấy lời Chu Nhất Hiểu nói khiến rất nhiều người kính nể, không hổ là cường giả thiên vương, chỉ riêng khí độ này đã không phải người bình thường, nếu đổi lại là bọn họ đột phá cảnh giới ngay trong chiến đấu, chắc chắn sẽ thừa dịp bản thân vừa đề thăng thực lực để ức hiếp đối thủ một trận cho thỏa chí.

Phương Minh thắng nhưng lại tương đương với không thắng, Chu Nhất Hiểu thua nhưng lại thắng.

Giữa lúc tất cả mọi người cảm thấy trận chiến đấu này nên kết thúc như vậy, Phương Minh vẫn giữ yên lặng lúc trước lại đột nhiên nói ra một câu khiến tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

Chương 1093: Hắn chính là thiên vương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Toàn trường lặng ngắt như tờ, kể cả những cường giả Thiên Cấp kia cũng đều mở to hai mắt nhìn, mà đám khán giả trước màn hình lại càng ngây ngẩn cả người.

Mà nguyên nhân tạo thành tất cả những biểu tình ấy chính là một câu nói của Phương Minh.

"Nói xong rồi sao, nói xong rồi thì để ta đánh bại ngươi, sau đó về nhà."

Chính là một câu nói kia đã khiến toàn trường lặng ngắt như tờ.

Một hồi lâu sau, một mảnh xôn xao đồng thời vang lên từ phía trước màn hình và ở hiện trường, tất cả mọi người đều nhìn về phía Phương Minh như nhìn một kẻ ngu si.

Nếu là một phút đồng hồ trước cậu nói lời như vậy chúng tôi còn có thể tin tưởng, hơn nữa còn cảm thấy cậu nói rất đúng, nhưng hiện tại Chu Nhất Hiểu đã đột phá tới cảnh giới thiên vương rồi đấy.

Cảnh giới thiên vương cùng người mạnh nhất dưới thiên vương là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tất cả mọi người không rõ, Phương Minh lấy tự tin cùng dũng khí từ đâu tới để nói ra lời như vậy?

Chu Nhất Hiểu cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó lại cười thành tiếng, dưới cái nhìn của hắn Phương Minh đã bị thất tâm phong (1), chắc chắn là bị sự đột phá quá đột ngột của mình kích thích cho nên mới nói ra mấy lời không có não như vậy.

(1) Thất tâm phong: là một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó xuất hiện tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường. Thường xuyên xảy ra ở nhóm người chịu áp lực lớn.

Chẳng qua dù vậy, nhưng một vị cường giả Thiên Cấp lại dám bất kính với cường giả thiên vương, cái này nên phạt.

"Nể tình ngươi có công giúp bản tọa đột phá, chỉ cần ngươi tự vả miệng ba cái bản tọa sẽ bỏ qua chuyện ngươi vừa mạo phạm bản tọa."

Chu Nhất Hiểu nói rất lạnh nhạt, dưới cái nhìn của hắn đây là hắn hạ thủ lưu tình, nếu đổi lại là một người khác, hắn đã trực tiếp ép đối phương phải quỳ xuống.

"Khụ khụ, quên đi, không cần nhiều lời."

Phương Minh có vẻ hơi không kiên nhẫn, đối mặt với Chu Nhất Hiểu gần trong gang tấc, cậu trực tiếp đánh ra một quyền, mặc dù sắc mặt Chu Nhất Hiểu không thay đổi nhưng trên mặt hắn ta đã có thêm vẻ tức giận, đến lúc này rồi, không ngờ Phương Minh còn dám ra tay với mình, loại mạo phạm này quả thực không thể tha thứ.

"Ngươi đã tự tìm chết thì bản tọa thành toàn cho ngươi!"

Chu Nhất Hiểu hừ lạnh một tiếng, một chỉ bắn ra, trong nháy mắt mảnh thiên địa này lại có diệu âm vang lên, nương theo diệu âm này đại đạo cùng reo vang, uy thế rõ ràng khác hẳn so với lúc trước, quan trọng nhất, đây chỉ là một chỉ do Chu Nhất Hiểu tùy ý bắn ra.

Ngay khi mọi người cảm thấy Phương Minh không biết lượng sức mình, chắc chắn sẽ bị thương, một tấm Tinh Thần Đồ xuất hiện, trực tiếp bao phủ cả Phương Minh cùng Chu Nhất Hiểu vào bên trong, mà sau lưng Phương Minh cũng xuất hiện ngôi sao đầy trời.

"Tinh Thần Đồ, đúng vậy, vì sao mình lại quên mất nó chứ."

Không ít cường giả trong giới tu luyện phương Đông bỗng nhiên tỉnh ngộ, bọn họ nghĩ tới một màn mười mấy năm trước kia, chính là khi tấm Tinh Thần Đồ này bao phủ sáu vị cường giả Thiên Cấp vào bên trong, kết quả là sáu vị cường giả Thiên Cấp kia kẻ chết người trốn, mà nhờ có một trận chiến này mới khiến Phương Minh có danh xưng người mạnh nhất dưới thiên vương.

Trong trận chiến đấu giữa Phương Minh cùng Chu Nhất Hiểu lúc trước, Phương Minh cũng không triệu hoán Tinh Thần Đồ này, nhưng bởi vì chiến đấu bắt đầu nhanh mà kết thúc lại càng nhanh nên rất nhiều người còn chưa kịp nghĩ tới điểm ấy, lúc này thấy Tinh Thần Đồ xuất hiện, vẻ mặt không ít cường giả trở nên hơi quái dị.

Rõ ràng Tinh Thần Đồ này chính là lá bài tẩy cực mạnh của Phương Minh, mà lúc trước sở dĩ Phương Minh không sử dụng đến lá bài tẩy ấy, chính là vì Chu Nhất Hiểu căn bản không đủ sức bức Phương Minh phải vận dụng toàn bộ thực lực, thẳng đến khi Chu Nhất Hiểu đột phá tới cảnh giới thiên vương, Phương Minh mới vận dụng Tinh Thần Đồ này.

Điều này nói rõ cái gì, đương nhiên chỉ có thể là một trong hai

khả năng sau.

Khả năng thứ nhất là khi đối mặt với Chu Nhất Hiểu vừa tấn chức thiên vương, Phương Minh không nắm chắc bản thân tất thắng nên chỉ có thể lựa chọn buông tay đánh cược một lần, mà khả năng thứ hai chính là, Phương Minh cảm thấy lá bài tẩy này đã có đủ thực lực để đối phó thiên vương Chu Nhất Hiểu.

Cảnh giới Thiên vương khác với cảnh giới Thiên Cấp, bình thường khi người tu luyện đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp sẽ dẫn theo năng lượng thiên địa biến hóa, pháp tắc nhập vào cơ thể, cho nên sẽ gây ra động tĩnh khá lớn, nhưng cảnh giới thiên vương lại không có những dị tượng này.

Chuyện này cũng giống như một người bình thường mua xe vậy, khi mua chiếc xe đầu tiên cùng căn nhà đầu tiên bọn họ luôn cảm thấy rất kích động, muốn mở tiệc mời bạn tốt tới chung vui, thậm chí còn muốn đốt pháo chúc mừng, mà người thân bạn bè cũng sẽ không ngừng nói tới chuyện ai mới mua nhà ai mới mua xe...

Nhưng khi mua chiếc xe thứ hai cùng căn nhà thứ hai thậm chí là thứ ba thứ tư… Đương sự sẽ không kích động như vậy nữa, bởi vì đã trải qua một lần, thậm chí có đôi khi vì khiêm tốn còn cố ý không nói cho người ngoài biết.

Cảnh giới thiên vương cùng cảnh giới Thiên Cấp khác nhau ở chỗ đó.

Lĩnh ngộ một đạo lực lượng pháp tắc bước vào cảnh giới Thiên Cấp, đương nhiên lúc ấy họ sẽ cảm thấy hưng phấn không gì sánh được muốn thông báo chuyện này tới tất cả mọi người, nhưng khi lĩnh ngộ tới đạo thứ hai, đạo thứ ba… cũng dần thành thói quen, sẽ không trắng trợn tuyên dương như thế nữa.

Cảnh giới thiên vương cũng giống vậy, có một số người tu

luyện dù đã bước chân vào cảnh giới thiên vương nhưng vẫn cố gắng hạ thấp mình, không thông báo cho toàn bộ giới tu luyện, thậm chí ngay cả khi chết đi, ngoại trừ tộc nhân ra không còn người nào biết vị cường giả Thiên Cấp này đã từng đột phá tới cảnh giới thiên vương.

Đương nhiên, số lượng cường giả thiên vương khiêm tốn như vậy cũng không nhiều, chỉ là một số ít người mà thôi, thế nhưng dựa theo lẽ thường khi cường giả Thiên Cấp đột phá đến cảnh giới thiên vương thực sự rất ít khi thông báo cho toàn bộ thiên hạ, chỉ khi có chuyện gì đó khiến người này hiện thân, giới tu luyện mới biết được.

"Các ngươi nghĩ xem, có khi nào Phương Minh cũng đã bước vào cảnh giới thiên vương rồi không?"

Trong đám người đột nhiên có người nhỏ giọng nói một câu.

Trong nháy mắt, đoàn người lâm vào một khoảnh khắc yên lặng ngắn ngủi.

"Không thể nào, mới bao nhiêu năm..."

"Nếu như đổi lại là những người khác, nhất định ta sẽ cảm thấy không thể nào dùng thời gian mười mấy năm mà đột phá được, thế nhưng vị này... các ngươi ngẫm lại những sự tích của cậu ta trong giới tu luyện xem."

Trong lúc nhất thời, mọi người càng thêm im lặng.

Mà giờ khắc này trên chiến trường, Chu Nhất Hiểu bị cuốn vào bên trong Tinh Thần Đồ đã không giữ được bình tĩnh khi trước, bởi vì hắn phát hiện ở nơi này, pháp tắc Âm luật của hắn ta bị áp chế, kết quả này khiến hắn ta khiếp sợ.

Phải biết rằng, pháp tắc Âm luật của hắn ta đã đạt đến cảnh giới cửu cực, đây đã là cực hạn mà lực lượng pháp tắc có thể đạt

tới, gần như không thể bị áp chế được.

Chu Nhất Hiểu cũng đã điều tra Phương Minh, biết Phương Minh nắm giữ pháp tắc Thời gian vô cùng mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là pháp tắc Thời gian sơ cấp, làm sao có thể áp chế pháp tắc Âm luật đã đạt tới cửu cực của hắn ta, trừ phi pháp tắc Thời gian của Phương Minh cũng đã đạt đến cửu cực, hoặc tối thiểu cũng phải đạt tới cấp bậc cao cấp.

Nhưng điều này sao có thể.

Phải biết rằng, tuy rằng thời gian hắn ta tu luyện không tới năm mươi năm, nhưng cộng thêm ba trăm năm phong ấn, trên thực tế hắn ta có thể tính là đã tu luyện gần bốn trăm năm, lúc này mới có thể nghiên cứu âm luật đến mức tận cùng, mà Phương Minh lại chỉ mới bốn mươi tuổi, làm sao có thể làm được điểm này?

Huống chi, pháp tắc Thời gian lại là loại pháp tắc khó lĩnh ngộ cùng tăng trưởng nhất, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết.

"Không ngờ ngay cả bản tọa cũng không thể cảm ứng được tình huống của trong Tinh Thần Đồ của hắn?"

Trên bầu trời, vẻ mặt Xích Phát thiên vương vô cùng khiếp sợ, nếu như ngay cả hắn ta cũng không thể cảm ứng được tình huống trong Tinh Thần Đồ, vậy chỉ có thể nói rõ một điểm, đó chính là Tinh Thần Đồ này tối thiểu cũng là thần thông của cường giả cấp bậc thiên vương, nói cách khác, Phương Minh cũng là cường giả thiên vương.

Lão tổ nhà họ Phương đầu tiên là sửng sốt, nhưng nhưng ngay sau đó trên mặt lão tổ lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, chỉ mới qua thời gian mười mấy năm mà Phương Minh đã có thể bước chân vào cảnh giới thiên vương. Quảng thời gian cậu ở ẩn chẳng những

không khiến hắn thất vọng, ngược lại còn mang tới kinh hỉ thật lớn cho hắn.

Chương 1094: Biến loạn bắt đầu

Không tới thời gian mười hơi thở, thân thể Chu Nhất Hiểu bắt đầu từ trong Tinh Thần Đồ lảo đảo rơi ra ngoài, khác với vẻ mặt hăng hái khi trước, thời khắc này Chu Nhất Hiểu cực kỳ chật vật, y phục trên người cũng bị thủng nhiều chỗ.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người ở hiện trường lại hít vào một ngụm khí lạnh, cho tới bây giờ làm sao bọn họ có thể không biết, Phương Minh đã sớm đột phá tới cảnh giới thiên vương.

Nếu không, làm sao có thể giải thích một màn trước mắt này đây?

Bên phía liên minh phương Tây, Mộng Cơ thấy kết cục này cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời trên mặt cô ta cũng có vẻ bất đắc dĩ, nói thầm trong lòng: "Tiến độ tu luyện của người này thực sự là quá thần tốc, đây là tuyệt không cho những người khác một con đường sống."

Người có ý nghĩ này không chỉ có một mình Mộng Cơ.

Cách Mộng Cơ không xa, lúc này Taylor cũng mang vẻ mặt như thấy quỷ, nếu như tỉ mỉ chú ý còn có thể phát hiện thân thể của hắn đang run rẩy theo biên độ rất nhỏ, loại tình huống này xuất hiện trên người một vị cường giả Thiên Cấp thật sự là không bình thường chút nào.

"Không phải ngươi nói muốn đối phó hắn ấy ư, tốt rồi, hiện tại ngươi có thể lên tràng, chỉ cần ngươi có thể đánh bại hắn, ngươi

chẳng những là anh hùng của Giáo Hội chúng ta mà còn là anh hùng của cả liên minh phương Tây."

Iveney nhìn về phía Taylor, trong lời nói có vẻ trào phúng, lần này Taylor khó có được không phản bác, chỉ yên lặng chấp nhận.

Nói đùa gì vậy, kêu hắn ta đi đánh tên kia? Đây chính là một cường giả thiên vương đường đường chính chính đấy, mà bản thân hắn ta vất vả lắm mới có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp, đoán chừng không thể chống cự quá ba chiêu ở trước mặt tên kia.

Kỳ thực, Taylor có nhận định như vậy là quá để ý mình, đừng nói ba chiêu, ở trước mặt Phương Minh ngay cả một chiêu hắn ta cũng không thể chống đỡ được.

Thấy cuối cùng tên Taylor này cũng có thể nhìn rõ bản thân mình, Iveney cũng không tiếp tục giễu cợt nữa, dù sao sau lưng Taylor cũng còn có vị đại nhân kia.

Ánh mắt rơi vào Phương Minh vừa đi ra từ trong Tinh Thần Đồ, chỉ mặc một bộ trang phục tắm biển vô cùng giản dị bình thường nhưng không biết vì sao, lần này dưới cái nhìn của Iveney Phương Minh ăn mặc như vậy còn thuận mắt hơn nhiều so với tên Chu Nhất Hiểu kia.

Đối với Phương Minh, thật ra thái độ của Iveney cũng rất phức tạp, ngay từ đầu sau khi cô ta biết Phương Minh là thần tử, người kiêu ngạo như cô ta chỉ thấy khinh thường, nhất là khi lấy được truyền thừa của thần linh rồi cô ta lại càng cảm thấy bản thân mình là thánh nữ được Chúa chọn trúng, mà tên thần tử như Phương Minh căn bản là không xứng với mình.

Cho nên, mới có một màn nhắm vào Phương Minh mọi lúc mọi nơi sau này, đủ loại ngứa mắt, vậy mà sau khi Phương Minh trở lại phương Đông cô ta lại âm thầm lưu ý tình huống của Phương Minh trong giới tu luyện phương Đông, sau khi biết Phương Minh

đã đột phá đến cảnh giới Thiên Cấp, cô ta đã bị khiếp sợ một hồi lâu.

Chờ đến sau này khi gặp lại Phương Minh ở tộc Nightmare, trong lòng cô ta có chút phức tạp, tuy rằng bề ngoài thoạt nhìn cô ta vẫn luôn một bộ bất mãn với Phương Minh, nhưng trên thực tế chỉ có bản thân cô ta mới biết cô ta đã không còn trào phúng chê bai Phương Minh nhiều như trước nữa.

Thậm chí sau khi biết Phương Minh lựa chọn yên lặng suốt mười mấy năm qua, trong lòng cô ta lại còn thấy hơi bất mãn, cảm thấy Phương Minh thật sự là quá phí của trời, lãng phí một thân thiên phú tốt như thế.

Có thiên phú như vậy vốn nên nỗ lực tu luyện, làm sao có thể chìm đắm trong phụ nữ và mấy việc vặt vãnh của gia đình đây?

...

Chu Nhất Hiểu nhìn Phương Minh từ trong Tinh Thần Đồ đi ra, trên mặt có vẻ kinh hãi, bởi vì chỉ có hắn ta mới biết khoảng thời gian ở trong Tinh Thần Đồ kia Phương Minh đã kinh khủng đến cỡ nào, nếu không phải đối phương hạ thủ lưu tình căn bản hắn ta không thể nào thoát khỏi đây được.

Ôm quyền thi lễ với Phương Minh một cái, Chu Nhất Hiểu một câu nói cũng không nói, bóng người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ toàn bộ những cường giả mới đạt tới cảnh giới thiên vương trong giới tu luyện, Chu Nhất Hiểu tuyệt đối là người buồn khổ nhất, vốn nên là ngày khắp chốn mừng vui hăm hở, kết quả còn chưa đợi bản thân thi triển uy lực của cường giả thiên vương đã bị người ta đánh bại.

Cho dù trước mặt hắn ta mọi người không dám không tôn kính, nhưng hiển nhiên khi mọi người nhắc tới tên hắn ta cũng sẽ

tiện thể nhắc tới tên của Phương Minh, mà trận chiến này cũng sẽ trở thành điểm đen cả đời hắn ta.

Cũng chính vì hắn ta hiểu điểm này cho nên dù biết Phương Minh hạ thủ lưu tình, Chu Nhất Hiểu cũng không thể nói ra lời cảm ơn được.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, một lúc sau mới có một giọng nói truyền ra.

"Chúc mừng Phương Minh đại nhân tấn chức thiên vương."

Giọng nói này vừa truyền ra, những người khác cũng sôi nổi tỉnh ngộ lại, vội vã hô hào chúc mừng, đương nhiên những người chúc mừng chỉ là người trong giới tu luyện phương Đông, mà bên phía liên minh phương Tây, vẻ mặt của đám cường giả ấy lại khó coi hơn nhiều.

Phương Minh không để ý tới mấy tiếng chúc mừng nhiệt liệt này, sau khi lên tiếng chào hỏi lão tổ nhà họ Phương lại ra hiệu cho con trai con gái mình đi theo mình, trực tiếp rời khỏi nơi này.

"Alice, mấy chị dâu của em cũng rất nhớ em, cùng đi với anh đi."

"Được, em cũng rất nhớ hai chị dâu."

Trên mặt Alice lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào, ngay sau đó tầm mắt của Phương Minh lại rơi vào trên người Millie, bày ra dáng vẻ tươi cười ôn hòa của trưởng bối nói: "Cô gái nhỏ cũng tới nhà chú chơi một chút nhé?"

"Cháu..."

Millie có chút do dự, nhưng khi thấy vẻ mặt hơi tái nhợt của Phương Thời, cuối cùng cô bé vẫn gật đầu, sở dĩ Phương Thời bị thương như vậy đều là vì cô bé.

"Đi, chúng ta cùng đi thôi."

Phương Minh đi đầu cất bước rời khỏi, mà trên bầu trời, trên mặt Xích Phát thiên vương lại lộ ra vẻ tức giận, không nhịn được quát: "Phương Minh, ngươi không khỏi quá không coi ai ra gì, cho dù ngươi là cường giả thiên vương cũng không thể phá hư quy tắc, giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây là đối địch, ngươi dẫn theo hai tên Huyết tộc là có dụng ý gì?"

Dưới cái nhìn của Xích Phát thiên vương, hành động này của Phương Minh là không biết phân biệt, chúng ta không truy cứu tội danh thông đồng với thiếu nữ Huyết tộc của con ngươi là đã nể mặt vị cường giả thiên vương như ngươi lắm rồi, bây giờ ngươi lại còn nghênh ngang muốn đưa hai tên Huyết tộc tới giới tu luyện phương Đông, hành động này căn bản là không hề đặt quy tắc của giới tu luyện phương Đông bọn họ vào trong mắt.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn Xích Phát thiên vương, trong mắt có ý lạnh, cậu không phải là người thích khiêu chiến quy tắc, nhưng dưới cái nhìn của cậu giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây vốn không cần phải chiến đấu với nhau lâu như vậy.

Toàn bộ thế giới đều có chung một kẻ địch là dị tộc, tự tàn sát lẫn nhau như vậy người vui vẻ cuối cùng chính là dị tộc.

Cho nên ở trong lòng Phương Minh, căn bản là cậu không hề phân chia cái gì mà giới tu luyện phương Đông hay liên minh phương Tây, cũng không có quan hệ thù địch, đương nhiên cũng sẽ không để mấy thứ được gọi là “quy củ” kia ở trong lòng.

"Vậy nếu hôm nay ta cố ý muốn làm như thế thì sao?"

Phương Minh híp mắt nhìn về phía Xích Phát thiên vương, Xích Phát thiên vương hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì phải xem ngươi có bản lãnh này hay không."

Tuy rằng Phương Minh đã đánh bại Chu Nhất Hiểu nhưng Xích Phát thiên vương vẫn rất có lòng tin với thực lực của chính mình, Chu Nhất Hiểu chỉ là một người vừa trở thành cảnh giới thiên vương, nếu đổi lại là hắn ta hắn ta cũng có thể dễ dàng đánh bại Chu Nhất Hiểu, cho nên hắn ta không hề đặt thực lực mà Phương Minh biểu lộ ra trong lòng.

"Xem ra còn phải tái chiến một hồi."

Phương Minh lắc đầu, chẳng qua cũng đúng lúc này, một luồng khí tức âm lãnh đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, cùng lúc đó, toàn bộ người trên thế giới lại cảm giác được một luồng hơi lạnh kéo tới.

Chương 1095: Tử thành (1)

Cỗ khí tức âm lãnh này không chỉ xuất hiện ở núi Lưỡng Giới mà đang lan tràn ra toàn bộ thế giới, trong chớp nhoáng này, toàn bộ thế giới cho dù chỉ là người thường hay là người tu luyện đều có thể cảm nhận được luồng khí tức âm lãnh này.

Ánh mắt Phương Minh cũng chợt lóe, lập tức nhìn về một phương hướng, cùng lúc đó toàn bộ cường giả Thiên Cấp trên thế giới cũng đều nhìn về phương hướng kia.

Trên trời cao!

Một tòa thành cổ chậm rãi hiện rõ ở nơi đó, mà luồng khí tức âm lãnh kia lại tản mát từ bên trong cổ thành ra.

Tòa thành cổ này xuất hiện khiến dân chúng trên toàn thế giới kinh ngạc vô cùng, ngay cả tu luyện cũng mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, thế nhưng khác với bọn họ, Phương Minh biết cổ thành này từ đâu đến.

Cõi âm.

Thành cổ từ cõi âm đến, mà luồng khí tức âm lãnh kia chính là khí tức của cõi âm, Phương Minh đã cảm nhận được luồng khí tức này ở cõi âm rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không cảm nhận sai lầm.

Chỉ là cho dù cậu tới cõi âm nhiều lần như thế nhưng vẫn chưa bao giờ nhìn thấy tòa thành cổ này, càng không biết vì sao thành cổ ở cõi âm lại đột nhiên xuất hiện ở dương gian ngay lúc này.

Giữa lúc tất cả dân chúng trên thế giới đang nghi ngờ, giờ

khắc này ở một nơi hẻo lánh trên thế giới có vài giọng nói đang âm thầm trao đổi.

"Đã xuất hiện, chúng ta chờ đợi lâu như vậy cuối cùng nó cũng xuất hiện rồi."

"Đã nhiều năm như vậy, lần này lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

"Chư vị, cùng lên đi."

Oanh!

Những gia tộc vẫn ở tại những nơi hẻo lánh trên thế giới đột nhiên bộc phát ra sóng năng lượng khủng bố.

Trong tổng bộ Giáo Hội ở Vatican, phương Tây, một người thanh niên mặc giáo bào mở mắt, ngay sau đó, từ trong đôi mắt hắn có hai tia sáng thần thánh bắn ra, hai tia sáng thần thánh này trực tiếp xuyên qua không gian đánh về phía thành cổ kia.

Số quỷ khí xung quanh thành cổ hóa thành xiềng xích, trực tiếp tiêu diệt hai tia sáng thần thánh kia.

Cùng lúc đó, một lợi kiếm xuyên qua trời cao phóng tới, uy thế tuyệt luân, mang theo lực lượng pháp tắc khủng bố đánh thẳng xuống thành cổ kia, dường như muốn bổ thành cổ này ra, chỉ tiếc là cuối cùng lợi kiếm ấy vẫn bị quỷ khí ngăn cản.

"Đây là hai vị cường giả cấp bậc thiên tôn ra tay, ngay cả cường giả cấp bậc thiên tôn cũng không làm gì được cổ thành này, rốt cuộc cổ thành này có lai lịch thế nào?"

Trên mặt Xích Phát thiên vương có vẻ khiếp sợ, mà vẻ mặt của lão tổ nhà họ Phương cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, đối với những cường giả đã đạt tới cấp bậc như bọn họ, chuyện bọn họ không muốn nhìn thấy nhất chính là những chuyện vượt ra khỏi

tầm khống chế như thế này.

"Chư vị, cùng xuất thủ đi."

Ở khắp các nơi hẻo lánh trên thế giới, sau khi mấy giọng nói này trao đổi với nhau đột nhiên có một cỗ khí thế khủng bố phát ra, đồng thời, cũng có ba bóng người từ dưới đất hiện lên, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt thành cổ.

Thấy ba vị cường giả này, tất cả người tu luyện phía dưới đều lạnh run, bởi vì đây là ba vị cường giả cấp bậc thiên tôn, cho dù ba vị cường giả ấy cách bọn họ xa như vậy nhưng khí tức trên người những cường giả ấy vẫn khiến bọn họ cảm thấy áp lực.

Tuy rằng giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây đã giao chiến hơn mười năm, trong thời gian giao chiến cũng có bùng nổ cuộc chiến sinh tử giữa các cường giả Thiên Cấp, nhưng cấp bậc cao nhất cũng chỉ là chiến đấu giữa các cường giả thiên vương, hơn nữa trận chiến giữa các thiên vương ấy cũng chỉ tới điểm là dừng, sẽ không chân chính đánh nhau chết sống.

Trong quãng thời gian hai phe giao chiến, cường giả cấp bậc thiên tôn vẫn chưa từng xuất hiện, thế nhưng bây giờ chỉ vì một tòa thành cổ thần bí mà liên tục xuất hiện tới ba vị cường giả thiên tôn, nếu hai vị cường giả đã ra tay lúc trước không phải ba vị trước mắt này, cũng có nghĩa đã có năm vị cường giả thiên tôn xuất động.

Thật ra, người tu luyện bình thường thậm chí còn không biết trên thế giới này còn có năm vị cường giả cấp bậc thiên tôn tồn tại.

Ba vị cường giả thiên tôn vừa hiện thân này không hề chần chờ chút nào, toàn thân pháp tắc vờn quanh, trực tiếp đánh thẳng về phía thành cổ.

Quỷ khí của thành cổ rất khủng bố nhưng vẫn không thể ngăn cản nổi bản thể của ba vị thiên tôn, mọi người nhìn thấy ba vị thiên tôn này đánh tan số quỷ khí kia, mà đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dáng dấp chân chính của thành cổ này.

Thành tường cao tới trăm trượng tản ra hơi thở cổ xưa lại mục nát, mà phương hướng ba vị thiên tôn đang công kích tới chính là cửa lớn của thành cổ.

Cửa thành cũng cao trăm trượng, thế nhưng so sánh với thành tường, cửa thành này lại có vẻ rách nát hơn rất nhiều, phía trên cửa thành có vết loang lỗ do năm tháng lưu lại, còn có lấm tấm mấy vết máu khô.

Tất cả những điểm ấy đều lộ rõ một điều, cổ thành này đã từng trải qua chiến hỏa.

"Tốt cuộc cổ thành này có lai lịch gì? Vì sao ba vị thiên tôn lại muốn giết vào trong như vậy?"

Đây là nghi ngờ chung trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Tốc độ tiến lên của ba vị thiên tôn rất chậm nhưng cuối cùng vẫn có thể đi tới vị trí sát trước cửa thành, vậy mà đúng lúc này, cửa thành đột nhiên chủ động mở ra, một bóng người xuất hiện ở nơi cửa thành.

Vừa thấy bóng người này, trên mặt Phương Minh có vẻ kinh ngạc, mà lão tổ nhà họ Phương đang đứng bên cạnh cũng kinh ngạc giống hệt cậu, bởi vì bọn họ nhận ra thân phận của bóng người này, chính là cha Phương Minh, Phương Chính.

Với tư cách là… thiên tài từng được coi trọng nhất của nhà họ Phương, đương nhiên lão tổ nhà họ Phương cũng âm thầm chú ý tới Phương Chính, sau khi Phương Chính mất tích, hắn còn tiếc hận một thời gian thật dài.

"Ngươi là người phương nào?"

Thấy Phương Chính, trên mặt ba vị thiên tôn này có vẻ đề phòng, bởi vì dựa theo sự hiểu biết của bọn họ đối với tòa thành cổ này, bên trong tòa thành cổ này không thể còn người sống.

"Ta là chủ của tử thành."

Phương Chính chậm rãi mở miệng, mà sau khi nghe thấy những lời hắn nói, trên mặt ba vị thiên tôn này đều lộ ra vẻ không thể tin, cùng lúc đó, ở một nơi hẻo lánh nào đó được xưng là khu vực tử vong, đột nhiên có một bàn tay lớn xuất hiện, bàn tay này vừa xuất hiện phía trên khu vực tử vong nhưng chỉ chớp mắt sau nó đã xuất hiện phía trên bầu trời thành cổ, chụp thẳng về phía Phương Chính đang đứng trước cửa thành.

Cảm thụ được khí tức ẩn chứa bên trong bàn tay này, sắc mặt ba vị thiên tôn đều biến hóa một chút, vội vàng lui về phía sau, bởi vì bọn họ biết, thực lực của chủ nhân bàn tay này còn cao hơn cả bọn hắn, đây là một vị Chí Tôn chân chính.

Chỉ có cường giả đạt tới cảnh giới như bọn họ mới có thể biết được, trên đời này vẫn có cường giả chí tôn tồn tại, chỉ có điều ngày thường những cường giả này vẫn luôn nằm trong trạng thái nghỉ ngơi, căn bản sẽ không tỉnh lại.

Bởi vì sinh mệnh của những cường giả ấy gần như đã đi đến tận cùng, mỗi một lần thức tỉnh lại phải tiêu hao nguyên khí to lớn, thậm chí có những người chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng để thức tỉnh.

Cho nên, đối với loại cường giả chí tôn này, kỳ thực mấy thiên tôn kia cũng không quá để ý, nói trắng ra, đây chỉ là một đám lão già không còn sống được bao nhiêu ngày nữa mà thôi.

Phương Chính ngẩng đầu nhìn về phía bàn tay khổng lồ trên

bầu trời kia, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa gì, cũng không thấy ông ấy có bất kỳ cử động gì, tùy ý để bàn tay khổng lồ này hạ xuống.

Khi bàn tay khổng lồ cách chỉ cách ông ấy chừng trăm trượng, đột nhiên bên trong thành cổ bắn ra một cột sáng, cột sáng này xuyên thủng bàn tay khổng lồ kia sau đó tiếp tục vọt thẳng tới một phương hướng khác, mà phương hướng ấy chính là nơi chủ nhân của bàn tay khổng lồ ẩn thân.

Chương 1096: Tử thành (2)

Oanh!

Cột sáng hạ xuống, khu vực tử vong kia trực tiếp bị san thành đất bằng, xuất hiện một hố sâu to lớn, trong hố sâu ấy có một ông lão đang ngồi trên mai rùa lớn, lão già mở mắt, thân hình trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

"Chủ của tử thành cũng không phải dễ làm như vậy."

Khi lão già ấy lại hiện thân, bản thể đã xuất hiện ở trước thành cổ, một thân khí tức mục nát giống hệt như lão già gần đất xa trời, mà giờ khắc này đám người nhìn thấy tình huống phát sinh trên bầu trời kia, không một ai dám khinh thường ông lão này.

Không thấy ngay cả ba vị thiên tôn kia cũng phải cung kính lùi về phía sau sao, thân phận của lão giả này là gì không cần nói cũng biết.

Cường giả chí tôn, trong lòng của toàn bộ người tu luyện trên khắp thế giới, thế giới này chỉ có một vị cường giả chí tôn duy nhất chính là Bổ Thiên Chí Tôn, mà cuối cùng vào giờ khắc này lại có một vị Chí Tôn thứ hai xuất hiện.

Phương Chính nhìn lão già vừa xuất hiện trước mắt này, trên mặt không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn gì, bởi vì sự xuất hiện của người này đã nằm trong dự liệu của ông ấy.

"Các ngươi lựa chọn ngủ say nhiều năm như vậy là vì chờ đợi cái gì, bản thân ta rất rõ ràng, ba năm sau ta sẽ mở tử thành, chư vị cũng có thể đi đến."

Nghe được lời của Phương Chính, ánh mắt ông lão mịt mờ không rõ, chẳng qua lúc này, trên bầu trời lại truyền tới tiếng đáp lại.

"Thời gian ba năm, đồng ý!"

Giọng nói này hệt như tiếng sấm vang vọng toàn bộ thế giới, sau khi lão già kia nghe được giọng nói này, cuối cùng cũng không nói gì nữa, xoay người lập tức biến mất.

Sau khi lão già ấy biến mất, ba vị cường giả thiên tôn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại nối đuôi nhau rời đi, lấy tuổi thọ cùng cảnh giới của bọn hắn, thời gian ba năm căn bản không coi là gì.

Ba vị thiên tôn rời khỏi, thành cổ cũng biến mất, mà giờ khắc này đã không còn người nào quan tâm tới chuyện núi Lưỡng Giới nữa, tất cả mọi người đều biết, tòa tử thành thần bí này có thể sẽ thay đổi toàn bộ bố cục thế giới, so sánh với sự thay đổi đó, chiến đấu giữa giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây thật không đáng đặt vào mắt.

Xích Phát thiên vương đưa mắt nhìn thoáng qua Phương Minh sau đó lập tức rời đi, sau khi Phương Minh cùng lão tổ nhà họ Phương nói với nhau mấy câu, cũng dẫn theo bọn nhỏ rời đi.

Chuyện bên phía núi Lưỡng Giới kết thúc dưới tình huống như thế.

...

Một đỉnh núi ở phương Đông.

"Cha, tử thành này là…?"

Trên đỉnh núi, hai cha con Phương Minh cùng Phương Chính đang đứng ở nơi đó.

"Tử thành chính là chí bảo trong vùng đất Chỉ Dẫn ở cõi âm, chính là vật từ bên ngoài tới, trên thực tế tử thành này chính là bổn nguyên của cõi âm."

Phương Chính cũng không giấu giếm con trai mình, mà Phương Minh cũng đã biết mình những chuyện cha mình đã trải qua ở cõi âm.

Trước đây, cha mình nhận lời mời của Vực Chủ Trung Vực đi tới vùng đất Chỉ Dẫn ở cõi âm, cùng nhau tìm kiếm chí bảo của cõi âm, cuối cùng tìm được tử thành, mà trên thực tế toàn bộ âm khí của cõi âm đều tới từ tử thành này, khi mới xuất hiện cõi âm chỉ là một khu vực rất nhỏ bé, chính nhờ tử thành không ngừng phát ra âm khí, theo thời gian âm khí tràn ngập khuếch tán chậm rãi tạo thành khu vực cõi âm rộng lớn như ngày nay.

Vực chủ ngũ vực ở Cõi âm cộng thêm Phương Chính là sáu người, liên thủ đánh vào tử thành, nhưng bên trong tử thành tràn đầy nguy hiểm, kết quả sau cùng Vực chủ ngũ vực chết trận, ngay cả Vực Chủ Trung Vực mạnh mẽ nhất cũng không thể thoát khỏi tai nạn, mà Phương Chính lại là người duy nhất may mắn còn sống sót, trở thành chủ của tử thành.

"Cha, rốt cuộc bên trong tử thành có cái gì?"

"Vấn đề này hiện tại cha không thể nào trả lời cho con được, cha tranh thủ thời gian ba năm, thời gian ba năm này cha sẽ bầu bạn bên người mẹ con thật tốt, chờ đợi ba năm sau khi tử thành mở ra, những lão bất tử kia đều sẽ tranh nhau đi vào bên trong thế giới này, thế nhưng bản thân con không nên đi vào."

Phương Chính không trả lời thẳng vấn đề này khiến Phương Minh hơi nhíu mày, cậu biết cha mình cố ý không muốn nói cho mình biết tình huống ở bên trong tử thành kia.

"Minh nhi, con hãy nhớ kỹ một điểm, có đôi khi hi vọng quan

trọng hơn bất kỳ điều gì khác."

Phương Chính vỗ vỗ bả vai Phương Minh, sau khi nói một câu ý vị thâm trường như vậy lập tức dời trọng tâm câu chuyện, "Cha phải mau mau đến xem cháu trai cháu gái của cha, hai đứa nhóc này đã lớn như vậy rồi, phận làm ông ngoại như cha lại chưa từng bầu bạn với bọn nhỏ lấy một ngày."

Đã một tháng kể từ sau khi tử thành xuất hiện!

Giới tu luyện phương Đông cùng liên minh phương Tây đồng thời tuyên bố với bên ngoài, hai phe ngừng chiến đấu, người tu luyện của song phương có thể tùy ý qua lại giữa hai bên, vì thế chiến đấu được duy trì suốt mười năm đã kết thúc như vậy.

Vậy mà cho dù là người tu luyện phương Đông hay vẫn là người của liên minh phương Tây đều không vì vậy mà buông lỏng, bởi vì bọn họ biết, nguyên nhân khiến cao tầng của song phương đột nhiên đình chiến chính là vì có tình huống mới xuất hiện.

Nhất là khi nhớ tới tình cảnh khi tử thành xuất hiện một tháng trước, càng khiến tất cả mọi người hiểu rõ, chắc chắn ba năm sau sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Thời gian ba năm này một nhà Phương Minh không quản bất kỳ chuyện gì, yên lặng sống cuộc sống bình thản và hạnh phúc.

...

Thời gian ba năm, toàn bộ thế giới rất bình tĩnh, dường như tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho một ngày của ba năm sau.

"Đi thôi, em ở nhà chờ anh trở về."

Sáng sớm, Lăng Mộ Mai chỉnh sửa quần áo cho Phương Chính, mà Phương Minh thì lại yên lặng đứng phía sau, từ xa xa nhìn về phía cha mẹ của mình, ba năm này là tháng ngày hạnh phúc nhất

trong cuộc đời của cậu, trên có cha mẹ, bên cạnh có vợ yêu làm bạn, dưới lại có con trai con gái, nếu như có thể, cậu hi vọng tháng ngày hãy cứ trôi qua như vậy.

"Ừm, chờ anh trở lại anh sẽ đưa em ra ngoài du lịch, đi khắp mọi ngóc ngách trên thế giới này."

Trên gương mặt kiên nghị của Phương Chính cũng có một tia phức tạp, mà Lăng Mộ Mai nghe nói như thế lại giả cáu giận: "Ai thèm ra ngoài du lịch với anh, chắc chắn người em gái kia của anh sẽ làm bóng đèn mỗi ngày."

Ách...

Lần này đến phiên Phương Chính không biết nên nói gì cho phải, chỉ giải thích một câu: "Anh và cô ấy..."

"Em biết rồi, tuy rằng Lăng Mộ Mai em chỉ là một người bình thường, mà mặc dù người ấy có thể giúp ích cho anh trên phương diện tu luyện nhưng thế thì đã sao, ai bảo người anh thích lại là em đây chứ."

Trên mặt Lăng Mộ Mai khó có được lộ ra dáng vẻ cô bé hờn dỗi.

...

Oanh!

Toàn bộ thế giới, luồng khí tức âm lãnh ngày xưa lại một lần nữa xuất hiện, tử thành cũng lại một lần nữa xuất hiện ở trên không trung.

Ước hẹn ba năm, đúng hạn tới.

Khác hẳn với ba năm trước đây, lần này xung quanh thành cổ không còn tử khí quanh quẩn, cửa thành mở lớn, Phương Chính

đứng thẳng trên tường thành kia.

"Tử thành mở cửa với bên ngoài, toàn bộ cường giả từ Thiên Cấp trở lên đều có thể vào!"

Giọng nói của Phương Chính truyền khắp toàn bộ thế giới, mà cùng lúc đó, vô số khí tức mạnh mẽ cũng xuất hiện ở khắp nơi trên thế giới, từng bóng người lần lượt xuất hiện trên bầu trời tử thành, dừng ở phía trước cửa thành.

"Cha, ông nội muốn làm gì vậy?"

Phương Tuyết đang đứng bên cạnh Phương Minh nhìn về phía bầu trời trên tử thành, nghi ngờ hỏi.

"Ông nội của con muốn làm một chuyện đại sự."

Phương Minh sờ sờ đầu Phương Tuyết, có mấy lời tuy rằng cha không nói rõ cho cậu thế nhưng cậu vẫn biết, lần này cha mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý một đi không trở lại.

"Tứ phương bát hoang, nếu muốn sống mãi thì chỉ còn cách vào tử thành, đạp lên Cửa Vĩnh Hằng kia."

"Tử thành là nơi Cửa Vĩnh Hằng trong truyền thuyết tồn tại, năm đó lão phu đã bỏ lỡ một lần, lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Có vài đạo khí tức khủng bố lao thẳng về phía tử thành, thậm chí bọn họ còn không có ý che giấu khí tức của mình, vô số khí tức mạnh mẽ khiến tử thành lắc lư vài cái.

Bên trong tử thành có Cửa Vĩnh Hằng, mà Cửa Vĩnh Hằng lại nằm trong tầm khống chế của Vu Sư nhất mạch, lần này, toàn bộ cường giả thế giới đều muốn xông thẳng tấn công Cửa Vĩnh Hằng.

"Ba ngày sau, tử thành sẽ đóng!"

Ba ngày này, toàn bộ dân chúng trên thế giới đều chú ý tới tử thành kia, có hơn hai trăm vị cường giả Thiên Cấp tiến vào tử thành, mười tám vị cường giả thiên vương, bảy vị cường giả thiên tôn, thậm chí còn có người suy đoán, chí ít còn có ba vị cường giả chí tôn cũng đã đi vào.

Lực lượng này khiến toàn bộ thế giới khiếp sợ, phần lớn người cảm thấy không thể tin được, thì ra trên thế giới này lại có nhiều cường giả ẩn giấu như vậy.

Ngay khi khoảnh khắc cuối cùng của ba ngày tới, cửa chính của tử thành chậm rãi đóng lại, cả tòa tử thành lại một lần nữa biến mất, không có ai biết tử thành đã đi đến nơi nào.

Một ngày, một tháng, ba tháng...

Trên thế giới có rất nhiều tin đồn về tử thành, có người nói tử thành đã rời khỏi thế giới này đi đến thế giới khác, cũng người có nói tử thành đã trở về cõi âm, mà những cường giả đi vào tử thành kia đều đã chết hết.

Chương 1097: Trong núi không cọp, hầu tử xưng vương

Toàn bộ thế giới, có hơn ba phần tư cường giả từ Thiên Cấp trở lên đã đi vào tử thành, điều này khiến số lượng cường giả Thiên Cấp trở lên đột nhiên giảm xuống, mà chiến lực của toàn bộ thế giới cũng giảm xuống mấy lần.

Thế nhưng đối với một số ít người đến nói, đây lại là một chuyện tốt, mà số ít người này chính là những cường giả Thiên Cấp không tới tử thành.

Cũng không phải mỗi một vị cường giả Thiên Cấp đều theo đuổi vĩnh hằng bất diệt, bởi vì bọn họ biết lấy thực lực của bọn họ cho dù có tiến vào tử thành cũng không có khả năng đạt được vĩnh hằng bất diệt chân chính, mà khả năng lớn hơn chính là trở thành một con pháo hôi.

Mà thực ra, cho dù có thể thực sự đạt tới vĩnh hằng bất diệt nhưng nào có ý nghĩa gì đâu?

Trong lịch sử, chỉ có một loại người có đam mê đeo đuổi trường sinh, chính là một nhóm nhỏ người đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, hoặc nói một cách chính xác hơn thì chỉ có mấy vị mà thôi.

Mấy vị này đều là những người có quyền thế nhất, ví như mấy Đế Hoàng thời cổ đại kia, chỉ có bọn họ mới nghĩ tới chuyện vĩnh hằng trường sinh, có thể vĩnh viễn hưởng thụ tài nguyên trên đỉnh thế giới.

Mà ở thế giới này, cường giả Thiên Cấp cũng đã là người đứng

đầu thế giới, có được thân phận địa vị cực kỳ cao, nhưng nếu bọn họ tiến vào tử thành rồi, ở trong toà tử thành ấy, người có cấp bậc thấp nhất cũng đã là cường giả Thiên Cấp, mấy cường giả Thiên Cấp như bọn họ đi vào đó thì chỉ có thể trở thành tầng lớp thấp nhất bên trong tòa thành.

Đây cũng là một đề trắc nghiệm đơn giản: Sống ở tầng dưới chót của xã hội nhưng có thể sống được trăm năm, và sống cuộc sống sung sướng xa xỉ nhưng chỉ sống được mười năm, nên lựa chọn như thế nào đây?

Có lẽ, dùng từ tầng dưới chót này để hình dung thì hơi không thích hợp, nhưng ở trong thành phố thiên vương đi khắp nơi, thiên tôn cũng không ít, Chí Tôn lại có những hai ba người, quả thật cường giả Thiên Cấp không có địa vị bao nhiêu, cho nên đương nhiên sẽ có một số cường giả Thiên Cấp lựa chọn không đi vào bên trong.

Cũng chính bởi vì điểm này, cho nên toàn bộ thế giới cũng không vì sự ra đi của những cường giả Thiên Cấp kia mà trở nên bình tĩnh, ngược lại còn xuất hiện một lượt tranh đấu mới.

Những tông phái cùng thế lực vốn có cường giả Thiên Cấp trấn giữ, bởi vì cường giả Thiên Cấp rời đi khiến thực lực đột nhiên giảm xuống, tuy rằng những cường giả Thiên Cấp đã bố trí một chút hậu thủ trước khi rời đi, nhưng một số hậu thủ ấy làm sao có thể chống đỡ được một vị cường giả Thiên Cấp.

Bên phía giới tu luyện phương Đông có năm vị cường giả Thiên Cấp không rời đi liên hợp lại cùng nhau, năm cường giả Thiên Cấp này vốn thuộc thế lực không tính là hàng đầu, nhưng vì cường giả Thiên Cấp của những môn phái khác đều đã rời đi, khiến thế giới này không còn người nào có thể chống lại bọn họ.

Cho dù còn có một hai vị cường giả Thiên Cấp còn ở lại thế giới này, nhưng bọn họ cũng không nguyện ý đắc tội với liên minh

của năm người, mới chỉ qua thời gian một năm ngắn ngủi đã có mấy thế lực phải lựa chọn thần phục năm thế lực lớn này.

Trong giới tu luyện, năm thế lực lớn của năm cường giả Thiên Cấp này đã tạo thành liên minh, nhất thời hào quang có một không hai, đệ tử của các môn phái khác không ai muốn trêu chọc đến đệ tử của liên minh này, rất sợ bản thân sẽ mang đến tai nạn cho môn phái của mình.

Tụ hiền thiếp!

Liên minh Ngũ Đại phát thiếp mời cho mỗi thế lực lớn trong giới tu luyện, mời các thế lực lớn đến đại hội do liên minh tổ chức, tuy rằng trong thiếp mời này liên minh Ngũ Đại không nói rõ nguyên nhân cụ thể nhưng mỗi thế lực lớn đều tự có suy đoán, sợ rằng liên minh Ngũ Đại muốn mượn cơ hội này để ngồi lên bảo tọa thế lực đứng đầu giới tu luyện.

Ba ngày sau, liên minh Ngũ Đại mời các thế lực lớn đến núi Thái Sơn, mà tuy rằng các thế lực lớn đều âm thầm cảm thấy bất mãn nhưng không có ai dám đắc tội với liên minh Ngũ Đại, chỉ có thể kiên trì đến đây.

"Phương đường chủ, nhà họ Phương các ngươi…?"

"Tiền trưởng lão, lúc này Tông Thánh cung..."

Năm vị cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại còn chưa hiện thân, nhưng ngay sau khi người của nhà họ Phương cùng Tông Thánh xuất hiện, ánh mắt của không ít người ở đây đều trở nên quái dị, đến hiện tại, nếu còn thế lực nào có thể đứng ngang hàng với liên minh Ngũ Đại thì chính là nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung.

Tuy rằng những trưởng lão của nhà họ Phương đều đã theo lão tổ nhà họ Phương đến tử thành, nhưng vẫn để lại một vị

cường giả Thiên Cấp, mà tình huống bên phía Tông Thánh cung cũng là như thế.

Đối mặt với các thế lực có cường giả Thiên Cấp trấn giữ như nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung, Liên minh Ngũ Đại cũng không dám đơn giản ra tay, thế nhưng tất cả mọi người đều biết, sợ rằng lần này liên minh Ngũ Đại sẽ ra tay với nhà họ Phương cùng Tông Thánh cung.

Buổi sáng giờ Thìn, năm vị cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại xuất hiện ở trước mặt mọi người, đứng trên đại điện của núi Thái Sơn, dùng một loại thái độ bề trên nhìn xuống đám cao tầng của các thế lực lớn đang ngồi phía dưới.

Một màn này khiến cao tầng của các thế lực lớn lộ ra vẻ sỉ nhục trên mặt, nhưng hiện nay thế không bằng người, bọn họ chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng phần sỉ nhục này.

"Các ngươi có ý gì, đây chính là đạo đãi khách của liên minh Ngũ Đại các ngươi sao?"

Vị cường giả Thiên Cấp của Tông Thánh cung kia hừ lạnh một tiếng, một năm trước liên minh Ngũ Đại này chỉ có thể xem là thế lực hạng hai, đối mặt với Tông Thánh cung bọn họ căn bản không dám có nửa điểm bất kính, hiện tại các vị cung chủ đều rời đi, liên minh Ngũ Đại này lập tức bành trướng.

Trong núi không cọp, hầu tử xưng vương, câu nói này cứ như dành riêng cho liên minh Ngũ Đại.

"Đạo hữu, liên minh Ngũ Đại ta cực kỳ hiếu khách đấy, nếu đạo hữu không ngại thì hãy lên đây ngồi với chúng ta."

Cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại ngỏ ý mời cường giả Thiên Cấp của Tông Thánh cung, mà lời mời này có ý nghĩa như thế nào, cao tầng của các thế lực đang ở đây đều hiểu rõ, liên

minh Ngũ Đại muốn kéo Tông Thánh cung lên cùng một chiến tuyến.

Nếu ngay cả Tông Thánh cung cũng gia nhập, như vậy liên minh Ngũ Đại, không đúng, liên minh Lục Đại thật sự sẽ xưng bá trong giới tu luyện.

Nét mặt cường giả Thiên Cấp Tông Thánh cung không thay đổi, nhưng trong lòng hắn đang thầm suy tính xem bản thân có nên gia nhập liên minh Ngũ Đại hay không.

Thời gian một năm, tổ sư cùng cung chủ không hề truyền lại bất kỳ tin tức gì, mà sở dĩ trước đây hắn ta không tới tử thành cũng là vì tổ sư sắp xếp, để lại hắn ở đây chịu trách nhiệm bảo hộ tông phái.

Lúc này liên minh Ngũ Đại thế lớn, vì bảo tồn thực lực cùng địa vị của Tông Thánh cung, cũng không ngại nên tạm thời gia nhập liên minh Ngũ Đại.

"Nếu đạo hữu đã mời, đương nhiên lão phu phải nể mặt mũi."

Cuối cùng vị cường giả Thiên Cấp cũng Tông Thánh cung tiếp nhận cành ô-liu liên minh Ngũ Đại ném ra.

Xôn xao!

Cao tầng của các thế lực lớn đột nhiên huyên náo hẳn lên, Tông Thánh cung đã lựa chọn gia nhập liên minh Ngũ Đại, nếu như liên minh Ngũ Đại lại kéo theo nhà họ Phương vào trong, chắc chắn sẽ trở thành tồn tại không ai có thể địch lại.

Trong con mắt của mọi người, sở dĩ liên minh Ngũ Đại mời Tông Thánh cung tất nhiên sẽ mời nhà họ Phương, mà đương nhiên nhà họ Phương cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vì căn bản là nhà họ Phương không có lý do gì để cự tuyệt, gia nhập liên minh Ngũ Đại trở thành một trong số những người cầm quyền, đối với

nhà họ Phương sẽ nhận được lợi ích càng nhiều hơn nữa.

"Phương đạo hữu, phải chăng đạo hữu cũng nên lên đây tâm sự?"

Không nằm ngoài dự liệu của cao tầng các thế lực, quả nhiên liên minh Ngũ Đại lại ném ra cành ô-liu với nhà họ Phương, vậy mà câu trả lời của cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương này lại khiến tất cả mọi người ngây ngẩn.

"Nhà họ Phương ta sẽ không gia nhập vào thế lực của các ngươi."

Không ngờ cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương lại cự tuyệt, kết quả này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Bởi vì bọn họ không thể nghĩ ra được vì lý do gì mà nhà họ Phương lại cự tuyệt lời mời như vậy.

"Các vị tiền bối trong giới tu luyện phương Đông đều đã đến tử thành, tuy rằng hiện nay vẫn chưa về nhưng không có nghĩa là mãi mãi không trở về, lão phu cho rằng giới tu luyện vẫn nên duy trì hiện trạng thì tốt hơn, miễn cho đến lúc đó khi những đại nhân kia trở về, dưới sự giận dữ lại khiến toàn bộ giới tu luyện dấy lên mưa máu."

Lời của cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương nói được không ít thế lực trong giới tu luyện công nhận, nhất là mấy thế lực có thực lực mạnh hơn liên minh Ngũ Đại, bọn họ vẫn luôn tin rằng các trưởng lão của môn phái nhà mình sẽ trở lại.

Năm cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại hơi nhíu mày, thật ra đây cũng là điều mà tất cả bọn hắn luôn lo lắng, cho nên bọn hắn mới ngủ đông suốt một năm, thế nhưng cuối cùng bọn hắn cho rằng những cường giả này sẽ không thể trở về được nữa, vì vậy mới có hành động muốn xưng bá trong giới tu luyện

ngày hôm nay.

Sở dĩ bọn hắn không bước vào tử thành tìm đến con đường có thể trường sinh vĩnh hằng, không phải là vì có thể tác oai tác quái trong giới tu luyện sao? Nếu bọn hắn cứ sự bóng sợ gió như vậy, còn không bằng tiến vào tử thành liều một phen.

Cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại đã sớm chuẩn bị cẩn thận, tất cả đại nhân đã vào tử thành rồi, giới tu luyện này chính là thiên hạ của bọn hắn, chỉ cần thống nhất giới tu luyện sẽ có thể tập trung hết tài nguyên của giới tu luyện cho mình dùng, nói không chừng thực lực của bọn hắn có thể sẽ tăng lên một tầng cao mới.

Dù sao thế giới hiện tại cũng là thời đại linh khí hồi phục, đủ loại thiên tài địa bảo được linh khí dưỡng dục phát triển, nếu có đầy đủ cơ duyên, muốn đột phá đến cảnh giới thiên vương cũng không phải là chuyện không thể nào.

"Phương đạo hữu, nếu những đại nhân kia đã rời đi, vậy thì chúng ta nên quản lý giới tu luyện thật tốt thay bọn họ mới đúng, không để giới tu luyện trở nên hỗn loạn mới là chức trách của chúng ta. Như vậy, đợi khi mấy đại nhân kia trở về đoán chừng còn khen thưởng chúng ta một phen."

Cường giả Thiên Cấp của Liên minh Ngũ Đại ngoài cười nhưng trong không cười, đương nhiên, trong lòng hắn rất hi vọng mấy đại nhân kia đừng bao giờ quay trở lại, vĩnh viễn biến mất là tốt nhất.

"Bịt tai trộm chuông thì có ý nghĩa gì, nói chung, nhà họ Phương ta sẽ không cấu kết với các ngươi cùng làm việc xấu."

Cắc mặt của cường giả Thiên Cấp Liên minh Ngũ Đại cũng trở nên khó coi, dưới cái nhìn của bọn họ vị cường giả Thiên Cấp này của nhà họ Phương đúng là quá quắt, cho thể diện mà không cần,

còn thật sự cho rằng nhà họ Phương hiện tại vẫn là nhà họ Phương đứng đầu giới tu luyện trước đây sao? Từ sau khi lão tổ nhà họ Phương dẫn theo những trưởng lão nhà họ Phương rời đi, nhà họ Phương đã không còn tư cách để khoa trương.

Về phần thiên tài Phương Minh của nhà họ Phương, năm cường giả Thiên Cấp này cũng đã âm thầm điều tra, phát hiện Phương Minh đã sớm không ở Ma Đô nữa, nơi đó đã người đi nhà trống, cho nên theo dự đoán của bọn họ, hẳn Phương Minh đã tiến vào tử thành, dù sao thành chủ tử thành cũng là cha Phương Minh, có lẽ Phương Minh đã sớm tiến vào tử thành, vì thế từ ngày tử thành mở cửa tới nay bọn họ mới không nhìn thấy bóng dáng Phương Minh.

"Nếu Phương đạo hữu đã không biết tốt xấu như thế, vậy bọn ta cũng sẽ không nể mặt nữa, sau ngày hôm nay, nhà họ Phương sẽ bị xóa tên khỏi giới tu luyện."

Đối với liên minh Ngũ Đại, chuyện diệt trừ nhà họ Phương là một lựa chọn cực tốt, bởi vì điều này đồng nghĩa với bọn họ sẽ có thể phân chia phần tài nguyên tu luyện lớn của nhà họ Phương, phải biết rằng nhà họ Phương chiếm một lượng tài nguyên khổng lồ trong giới tu luyện này.

Ngay khi cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại vừa nói lời này ra khỏi miệng, không khí ở hiện trường bắt đầu trở nên ngưng trọng hẳn lên, không ít cao tầng của các thế lực đồng thời im lặng, tuy rằng trong lòng bọn họ vẫn luôn ủng hộ nhà họ Phương, bởi nhà họ Phương có thể tính là người đã đứng ra làm chỗ dựa cho bọn họ, thế nhưng đứng trước sự sống còn, bọn họ lựa chọn bo bo giữ mình.

Đây là lòng người, lòng người luôn ích kỷ, bởi vì bọn họ cảm thấy bọn họ vẫn còn một tia hi vọng, cùng lắm thì chịu nhịn một đoạn thời gian, đợi khi các trưởng lão trong tông môn trở về lại ra tay trả thù sau.

Chương 1098: Đáp án

Năm vị cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ Đại trở mặt với cường giả Thiên Cấp của nhà họ Phương, song phương giương cung bạt kiếm khiến cao tầng của mấy thế lực lớn khác ở đây nhao nhao lui về phía sau, chẳng qua trong lòng bọn hắn đều hiểu, lấy thực lực hiện tại cùng nội tình của nhà họ Phương tuyệt đối không thể trở thành đối thủ của liên minh Ngũ Đại.

Chẳng qua đám người ở đây lại phát hiện một điều quỷ dị, đó chính là vị cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương, đối mặt với uy áp của năm vị cường giả cùng cấp bậc, không ngờ vẻ mặt của hắn lại không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ngay cả vẻ ngưng trọng cũng không có.

"Tại sao ta cảm thấy dường như khóe miệng của vị đại nhân nhà họ Phương này còn hàm chứa ý cười nhỉ?"

"Ta cũng phát hiện, hơn nữa còn giống như là nụ cười giễu cợt."

Đương nhiên đám người tu luyện ở đây không xa lạ gì với kiểu cười như vậy, đây chính là nụ cười của họ khi đối diện với đối thủ có thực lực không bằng mình, cười đối thủ vừa ngu xuẩn lại không biết tự lượng sức mình.

Chỉ là, vị đại nhân của nhà họ Phương lấy đâu ra lực lượng để cười nhạo liên minh Ngũ Đại?

Sự nghi ngờ này cũng không quẩn quanh trong lòng mọi người quá lâu, bởi vì ngay sau đó bọn họ lập tức thấy được từ trên trời cao có một thanh trường kiếm bổ tới, sau khi trường kiếm này xuất hiện, sắc mặt năm vị cường giả Thiên Cấp của liên minh Ngũ

Đại thay đổi trong nháy mắt, trở nên lạnh run.

Tuy rằng trường kiếm này cũng tới vì bọn họ, chỉ hướng về phía sâu trong ngọn núi sau lưng họ, thế nhưng dù chỉ cảm nhận được khí tức bên trong thanh kiếm kia đã đủ khiến tim bọn họ đập nhanh.

Trường kiếm hạ xuống, bổ vào chỗ sâu trong núi Thái Sơn, mà ở nơi này truyền đến một tiếng rống giận dữ, ngay sau đó lại có một bóng người từ sâu trong dãy núi kia bay ra, là một người đàn ông máu me khắp người, giờ phút này người đàn ông ấy không thể quan tâm bất kỳ chuyện gì nữa, điên cuồng chạy trối chết về một hướng khác.

"Là một vị cường giả thiên vương!"

Đám người ở đây cảm nhận được uy lực của một tiếng gầm này, không ngờ người đàn ông máu me khắp người kia lại là một vị cường giả thiên vương.

Mà cũng chính vì nhận ra thân phận thiên vương của người đàn ông này, đám người ở đây mới càng thêm khiếp sợ, một vị cường giả thiên vương lại bị một kiếm cách không đánh trọng thương, thậm chí còn không dám chống lại ,trực tiếp điên cuồng chạy trối chết.

Chỉ là, cho dù người đàn ông này chạy nhanh nhưng trường kiếm kia còn nhanh hơn, không đợi hắn ta chạy ra khỏi dãy núi, trường kiếm đã đuổi kịp, một kiếm đánh xuống.

"Không!"

Người đàn ông thiên vương không cam lòng rống một tiếng, thậm chí cả người còn bộc phát ra lực lượng pháp tắc sáng chói, thế nhưng ở dưới trường kiếm này mọi thứ đều chỉ là phí công, trường kiếm vẫn có thể trực tiếp cắt những lực lượng pháp tắc

này như cắt đậu hũ, trực tiếp chém người đàn ông thiên vương kia thành hai nữa, ngã vào trong núi rừng.

Một vị cường giả thiên vương cứ vẫn lạc như vậy.

Tất cả mọi người ở hiện trường há to miệng, đều bị một màn trước mắt này làm kinh hãi, tuy rằng vẻ mặt của vị trưởng lão nhà họ Phương kia là hờ hững nhất, nhưng trong ánh mắt cũng có vẻ kinh ngạc.

Hắn biết thực lực của chủ trường kiếm này tuyệt đối là cấp bậc thiên vương, thế nhưng hắn không nghĩ tới, không ngờ chỉ là một kiếm cách không của vị này lại có thể trực tiếp đánh chết một vị cường giả thiên vương.

"Người quấy giới tu luyện hỗn loạn đã bị tru sát, giới tu luyện duy trì nguyên trạng, nếu có ai dám khơi mào phân tranh thì đây chính là kết cục của người ấy."

Một giọng nói vang lên trong núi Thái Sơn, nghe được giọng nói này, trong khi cao tầng của các thế lực khác ở đây còn chưa kịp phản ứng, vị cường giả Thiên Cấp kia của nhà họ Phương đã lập tức khom người hô lên: "Cẩn tuân lệnh dụ của thái thượng trưởng lão Phương Minh."

Nghe được cậu nói của cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương, mọi người ở đây bỗng nhiên tỉnh ngộ, rốt cục bọn họ cũng hiểu được, vì sao lúc trước vị cường giả này của nhà họ Phương lại có đủ lực lượng như vậy.

Thì ra, vị thiên tài kia của nhà họ Phương không đến tử thành.

"Còn chưa tới hai mươi năm đã bước vào cảnh giới Thiên Cấp, đến hiện tại có thể dùng một kiếm cách không chém giết một vị cường giả thiên vương, tốc độ phát triển của vị kia nhà họ Phương thật là..."

"Phương Minh đại nhân tuyệt đối là thiên tài đứng đầu trong giới tu luyện từ cổ chí kim, ta nghĩ hẳn không có người nào có dị nghị gì với nhận định này."

"Có Phương Minh đại nhân ở đây, cuối cùng giới tu luyện sẽ không thể loạn nổi."

Trên mặt cao tầng của không ít thế lực lộ ra vẻ kích động, mà so sánh với bọn họ, lúc này trên mặt năm vị cường giả Thiên Cấp đứng về phía liên minh Ngũ Đại lại mang theo vẻ sợ hãi, sở dĩ bọn họ sẽ tạo thành liên minh Ngũ Đại, cũng là vì phía sau có vị cường giả thiên vương kia làm chỗ dựa.

Nói cho cùng, những vị cường giả đã vào tử thành kia có thể trở về hay không, ai cũng không nói chắc được, vì vị thiên vương đại nhân kia không muốn xuất hiện nên mới đẩy năm người bọn họ ra, mà hắn ta ở phía sau thao túng, năm người bọn họ cũng có thể coi là nửa bị ép, đương nhiên, bọn họ cam tâm tình nguyện bị bức ép kiểu vậy.

Nhưng bây giờ, vị đại nhân kia lại bị một kiếm của Phương Minh chém giết, điều này không chỉ đơn giản là bọn họ không còn chỗ dựa nữa, quan trọng nhất là đừng xem hiện tại Phương Minh không để ý đến bọn họ, ai biết liệu sau này cậu có thu nợ muộn hay không, vì thế có khả năng cái đầu đang ở trên cổ của bọn họ chỉ tạm thời ở trên cổ mà thôi.

Nếu nói ai khó xử nhất, hiển nhiên chính là vị cường giả Thiên Cấp của Tông Thánh cung, lúc này vẻ mặt hắn vô cùng phiền muộn, nếu như... nếu như Phương Minh ra tay sớm một khắc thôi, căn bản là hắn sẽ không lựa chọn hợp tác với liên minh Ngũ Đại.

Thế nhưng hiện tại, danh dự của hắn và Tông Thánh cung đã hoàn toàn không còn lại gì, quan trọng nhất là từ đầu tới đuôi hắn còn chưa mò được một chút chỗ tốt nào.

Liên minh Ngũ Đại hoành hành ngang ngược một thời gian, chí ít cũng có thể cướp đoạt được một số tài nguyên, nhưng Tông Thánh cung bọn họ được cái gì, sợ rằng thứ bọn họ nhận được chính là sự khinh bỉ của toàn bộ giới tu luyện ngày sau.

Cao tầng của các thế lực ở đây trào phúng nhìn về phía vị cường giả Thiên Cấp kia của Tông Thánh cung, cho dù đối phương là cường giả Thiên Cấp, nhưng bọn hắn cũng không che giấu nét mặt của mình, bởi vì có cho vị cường giả của Tông Thánh cung thêm một lá gan nữa thì hắn cũng không dám động đến bọn họ lúc này.

Đương nhiên, đa số người ở đây lại bận bịu thân cận với vị cường giả Thiên Cấp nhà họ Phương, tuy rằng Phương Minh đại nhân yêu cầu giới tu luyện duy trì hiện trạng, nhưng chắc chắn địa vị của nhà họ Phương sẽ càng cao hơn một tầng.

Hơn nữa, đây là kết quả mà tất cả mọi người ở nơi này có thể tiếp nhận, bọn họ nguyện ý khiến địa vị của nhà họ Phương càng cao hơn, bởi vì đây cũng là địa vị mà nhà họ Phương nên có.

...

Trong một rừng hoa đào!

"Chậc chậc chậc, một kiếm chém giết một vị cường giả thiên vương, uy phong thật lớn." Một người đàn ông xinh đẹp quyến rũ dựa trên cây hoa đào, liếc mắt nhìn về phía nam thanh niên trước mặt, trêu tức nói.

Phương Minh trực tiếp coi nhẹ lời Lưu Nguyệt nói, từ tốn nói: "Đáp án tôi muốn đâu?"

"Đáp án, đáp án gì?" Vẻ mặt Lưu Nguyệt tràn đầy nghi ngờ hỏi.

"Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa bịp tôi, tại sao cha tôi phải trở thành thành chủ của tử thành, còn có rốt cuộc đã có chuyện gì xảy

ra ở vùng đất Chỉ Dẫn?"

"Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai đây, không phải lúc nào tôi cũng ở cõi âm, hơn nữa một kẻ thấp kém như tôi làm sao có thể biết chuyện của mấy lão đại kia."

"Cậu muốn tôi tự mình tới cõi âm một chuyến để tìm kiếm chân tướng sao? Đừng quên, phân thân của tôi còn đang ở cõi âm."

Lời nói của Phương Minh khiến Lưu Nguyệt bĩu môi, vẻ vui đùa trên mặt cũng thu liễm, lần đầu tiên lộ ra dáng vẻ nghiêm túc, nói:

"Kỳ thực tôi cũng chỉ biết đại khái, mặt khác tôi muốn nói cho cậu một tin tức, lúc này phân thân của cậu không ở cõi âm, cho nên dù cậu có đến cõi âm cũng không tìm được cậu ta."

Chương 1099: Lai lịch của Phương Bảo Bảo

Đối với rất nhiều người tu luyện, cõi âm là một tồn tại rất thần bí, mà đối với cường giả Thiên Cấp nơi này cũng thần bí như vậy.

Nơi ấy đại biểu cho tử vong, đại biểu cho hủy diệt.

Mà nói về khởi nguyên của cõi âm lại càng có ít người biết hơn, càng không biết, sở dĩ quỷ hồn của người đã chết có thể đi tới cõi âm đồng thời tiếp tục tồn tại nơi này đều là vì âm khí của cõi âm.

Âm khí, có thể tưới nhuần quỷ hồn, khiến quỷ hồn tu luyện ra thực thể, nhưng về nơi âm khí phát ra, ngay cả quỷ hồn nơi cõi âm này cũng không mấy người biết rõ.

"Âm khí của cõi âm đã bắt nguồn từ vùng đất Chỉ Dẫn, đổi một câu nói thông tục hơn, trên thực tế vùng đất Chỉ Dẫn chính là vùng đất khởi nguyên của cõi âm, giống như Hoàng Hà Trường Giang vậy, đều là nơi khởi nguồn cho sinh mạng của con người."

Trong rừng hoa đào, vẻ mặt Lưu Nguyệt vô cùng nghiêm túc, cậu ta biết trong lòng Phương Minh đã có hoài nghi, lúc này dù cậu ta có giấu giếm nữa cũng không có ý nghĩa gì.

"Vực Chủ ngũ vực cùng trung vực của Cõi âm đã mời cha cậu còn có mấy cường giả tiến vào vùng đất Chỉ Dẫn, tìm được tử thành, đồng thời cũng phát hiện được chân tướng trận đại chiến trước đây của cõi âm cùng Vu Sư nhất mạch."

"Tử thành chính là tòa thành được Vu Sư nhất mạch sáng lập vào năm bọn họ đánh vào cõi âm, trong trận chiến ấy Vu Sư nhất mạch cũng không tính là thất bại, ngược lại Vu Sư nhất mạch vẫn chiếm thế thượng phong, bọn họ chiếm vùng đất bản nguyên của cõi âm, xây dựng một tòa thành chết ở chỗ này."

Ánh mắt Phương Minh hơi lóe lên, tử thành là do Vu Sư nhất mạch kiến tạo, sự thật này thật sự nằm ngoài dự liệu của cậu, bởi vì dựa theo những lời cha cậu đã nói, tử thành này vật tới từ bên ngoài.

"Mục đích Vu Sư nhất mạch sáng tạo tử thành không vì cái gì khác, chính là vì ngăn cản con đường đi thông tới thế giới bên ngoài, bởi vì ở bên trong tử thành đó có cất giấu một con đường, đây là một con đường có thể đi thông với thế giới bên ngoài, Vu Sư nhất mạch không cho phép có người rời khỏi thế giới này đi đến bên ngoài, hoặc cũng có thể là không cho người trong thế giới này có liên hệ gì với bên ngoài."

"Ý của ngươi là, Cửa Vĩnh Hằng kia nằm ngay trong tử thành?"

"Không sai."

Lưu Nguyệt gật đầu, "Lúc đó sau khi phát hiện tử thành này, Vực chủ cõi âm còn có mấy người cha cậu đã trực tiếp xâm nhập vào tử thành, cuộc chiến đấu này giằng co một hồi lâu, nhưng tình huống cụ thể là như thế nào không ai biết, chỉ biết toàn bộ Vực chủ ngũ vực đã chết trận, mà cha cậu lại trở thành thành chủ tử thành. Về phần Vu Sư nhất mạch thì lại bị phong ấn ở bên trong Cửa Vĩnh Hằng, sở dĩ cha cậu để tử thành xuất hiện ở dương gian này cũng là vì muốn tập hợp các cường giả ở dương gian, tiến vào Cửa Vĩnh Hằng triệt để đánh bại Vu Sư nhất mạch."

Lúc này Lưu Nguyệt không còn giấu giếm chút nào nữa, tiếp tục nói: "Về phần phân thân của cậu, sau khi cha cậu mang tử thành đi nó cũng biến mất tăm, mà nó đi tới nơi nào tôi tin rằng

cậu cũng đoán được."

"Thông đạo tới bên ngoài kia?"

Phương Minh nhíu mày, nếu tử thành là do Vu Sư nhất mạch chế tạo ra để ngăn cách cõi âm cùng lối đi tới thế giới bên ngoài, như vậy khi tử thành bị cha mình dẫn đi, đương nhiên lối đi ấy cũng sẽ hiện ra rõ ràng.

"Ừm, phân thân của cậu bước lên con đường đi tới thế giới bên ngoài, trên thực tế con đường này cũng tràn đầy bất ngờ, bởi vì con đường này đã bị Vu Sư nhất mạch nắm giữ trong tay nhiều năm như vậy, ai biết Vu Sư nhất mạch có tự mình đi vào con đường này hay chưa, cũng không biết có thiết trí bẫy rập gì ở bên trong con đường ấy hay không."

Trên mặt Lưu Nguyệt có vẻ lo lắng, nhưng bởi vì một số nguyên nhân, thông đạo này không cho phép có quá nhiều người tiến vào, cuối cùng chỉ có thể để một mình phân thân của Phương Minh đi vào.

Phương Minh rơi vào yên tĩnh, cậu đang suy tư, ngay cả Vực Chủ Trung Vực mạnh mẽ như vậy cũng chiến bại, cha mình có thể còn sống hẳn là nhờ vào vận khí, nhưng Vu Sư nhất mạch thực sự đã bị phong ấn sao?

Trong đầu cậu lại nhớ tới một màn đã từng thấy trước đây, ở phía trước Cửa Vĩnh Hằng kia có vô số cường giả muốn bước chân lên thềm đá xông vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng, nhưng không hề có bất kỳ một ngoại lệ gì, tất cả đều thất bại.

Quan trọng nhất là, sợ rằng người thủ vệ Cửa Vĩnh Hằng không chỉ là Vu Sư nhất mạch, còn có cường giả càng khủng bố hơn tồn tại.

Nếu cậu không thể tìm được chân tướng của chuyện này từ

trong miệng Lưu Nguyệt, cậu chỉ còn cách tự mình đi tìm.

...

Lhasa!

Tuy rằng sóng gió trong giới tu luyện đã cuốn tới toàn bộ thế giới, nhưng nơi đây vẫn có thể xem là một chốn cực lạc như trước, bởi vì ở nơi này chỉ có Phật giáo, trong lòng những người dân Tạng ở đây cũng chỉ có một phật, đó chính là Phật tử của bọn họ.

Chùa Đại Chiêu!

Phương Bảo Bảo ở trong phòng thiền nhìn bóng người xuất hiện trước mặt, trên mặt có dáng vẻ như đã đoán được từ trước, bởi vì hắn đã đoán được chắc chắn người trước mặt sẽ tới nơi này.

"Nếu như cha nhớ không lầm, hẳn năm đó con còn đang thực hiện kế hoạch lớn nào đó, vì sao cuối cùng lại không áp dụng?"

Phương Minh quay đầu nhìn về phía Phương Bảo Bảo, đã trôi qua gần hai mươi năm, Phương Bảo Bảo cũng đã trưởng thành mang dáng dấp của một người thanh niên, đầu trọc, trên người còn có đeo một chùm bồ đề, thật đúng là dáng dấp của một cao tăng trẻ tuổi.

"Vì sao tôi phải nói cho cậu?"

Đối với Phương Minh, Phương Bảo Bảo vẫn luôn cảm thấy không phục, tên này thừa dịp bản thân mình còn bé, bị phong ấn ký ức, không ngờ lại dám chiếm tiện nghi của mình, khiến mình gọi cậu ta là cha, nếu... nếu không phải bản thân mình nể mặt Tử Du, mình đã sớm liều mạng với Phương Minh.

"Ah, nếu con đã không muốn nói cho cha biết thì cha chỉ còn cách gọi mẹ con hay chị con tới đây, bọn họ cũng nói đã lâu rồi

không gặp con, rất nhớ con đấy."

Phương Minh không thèm để ý chút nào tới thái độ của Phương Bảo Bảo, khoan thai nói.

"Phương Minh, cậu thực sự quá vô sỉ."

Phương Bảo Bảo gần như bị chọc tức tới muốn bùng nổ, hắn là bị mấy lời vô sỉ của Phương Minh chọc tức, nếu trên đời này còn có người khiến cậu bé sợ hãi, thì người đó chính là Diệp Tử Du cùng Alice.

Nhất là nữ ma đầu Alice này, từ nhỏ đã bắt nạt cậu bé, tuy rằng sau này cậu bé đã thức tỉnh ký ức, nhưng khi đối mặt với Alice cậu bé vẫn không nhịn được run rẩy, cảm thấy sợ hãi.

"Cha có vô sỉ hay không con cũng không phải không biết, mau nói đi, con biết rõ cha muốn biết điều gì." Phương Minh trực tiếp ngồi xuống trên một bồ đoàn, cười cười nhìn về phía Phương Bảo Bảo, cậu biết nhất định Phương Bảo Bảo sẽ khuất phục.

"Cũng không có gì không thể nói, thực sự tôi có một kế hoạch, đó chính là khiến bản thể của tôi sống lại, nếu cậu đã có thể đưa tôi rời khỏi phong ấn đương nhiên lão già thủ mộ kia cũng đã nói cho cậu biết, sự tồn tại của tôi là uy hiếp lớn tới cỡ nào đối với thế giới này, trên thực tế ở kiếp trước, thiếu chút nữa tôi đã có thể hủy diệt toàn bộ thế giới."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo tràn đầy ngạo nghễ, mà Phương Minh cũng suy tư một chút, đột nhiên cậu nghĩ tới một truyền thuyết, lập tức nhẹ giọng thì thầm: " Trấn Ma đồ của Tây Tạng?"

Trấn Ma đồ của Tây Tạng chính là một truyền thuyết được lưu truyền rộng rãi ở Tây Tạng.

Theo truyền thuyết ấy, sau khi công chúa Văn Thành đi tới Tây Tạng đã phát hiện dưới đại địa của Tây Tạng có phong ấn đi một

cự ma, nhưng phong ấn này đã bị nới lỏng, cho nên công chúa Văn Thành mới không ngừng tuyên truyền chùa miếu Phật giáo, kiến tạo mười hai ngôi chùa dùng để trấn áp thân thể của cự ma kia, trong mười hai ngôi chùa đó có cả chùa Đại Chiêu cùng chùa Tiểu Chiêu, ngoài ra còn mời tượng Đẳng Thân mười hai tuổi của phật chủ tới.

Ngoại trừ mười hai ngôi chùa này ra còn có rất nhiều ngôi chùa nhỏ khác, mà tác dụng của những ngồi chùa nhỏ này cũng là vì trấn Ma.

Truyền thuyết này đã được lưu truyền ở Tây Tạng vô số năm, chẳng qua đối với rất nhiều người tu luyện đây chỉ là một câu chuyện được bịa ra, nếu quả thật có phong ấn cự ma gì đó vì sao người tu luyện bọn họ lại không biết?

"Thứ bị trấn áp bên dưới là bản thể của cậu?"

"Có thể tính là phải nhưng cũng có thể nói là không phải."

Phương Bảo Bảo đầu tiên là gật đầu sau đó lại lắc đầu, một bộ dạng bán một hủ nút, Phương Minh quét mắt nhìn cậu bé một cái, thò tay vào túi móc một cái điện thoại di động ra, làm bộ định gọi điện thoại cho người nào đó.

"Xem như cậu lợi hại." Phương Bảo Bảo ném cho Phương Minh một ánh mắt khinh bỉ, buộc lòng phải giải thích: "Thứ được trấn áp dưới đó quả thật có thể tính là bản thể của tôi, nhưng chẳng qua chỉ là bản thể của tôi đời này, cậu cũng biết chuyện thế giới này sẽ bị hủy diệt, mà tôi lại là tồn tại đã sống từ thời đại trước. Tuy rằng có thể sống lại nhưng cũng phải bỏ ra một cái giá to lớn, đợi khi thời đại mới tới tôi phải tu luyện lại từ đầu."

"Về phần cái gì mà Trấn Ma đồ, đơn giản chỉ là truyền thuyết giả dối không có thật, lấy thực lực của tôi, chỉ dựa vào mấy ngôi chùa này làm sao có thể phong ấn tôi lại, phong ấn chân chính

nằm ở dưới đất, chỉ có điều trải qua quãng thời gian dài như vậy phong ấn cùng bản thể của tôi đã sớm tiêu hao, gần như không còn tác dụng nữa."

Trong lời giải thích của Phương Bảo Bảo, Phương Minh xem như đã hiểu được lai lịch của cậu bé.

Phương Bảo Bảo là tồn tại sống hai đời, đương nhiên, cũng có thể cậu bé đã sống từ lúc càng lâu đời hơn, mà khi sống lại ở đời này, cậu bé biết được chắc chắn ngày tận thế sẽ tới, vì có thể khiến bản thân được có thể sống sót sau ngày tận thế, cậu bé quyết định ra tay hủy diệt thế giới này trước một bước, đến lúc đó một mình cậu bé đơn độc tận hưởng thế giới này, chắc chắn có thể trùng kích tới cảnh giới cao hơn, thoát khỏi tình cảnh bị hủy diệt.

Chỉ có điều, không đợi Phương Bảo Bảo đạt thành mục tiêu, cậu bé đã bị người khác phong ấn lại, bản thể bị trấn áp dưới đại địa, mà thần hồn thì bị giam cầm bên trong Thông Thiên Long Mộ ở Sơn Hà Chi Điện.

Nói chính xác hơn, cậu bé bị nhốt tại Thông Thiên Long Mộ, bởi vì lúc ấy còn chưa có Sơn Hà Chi Điện tồn tại, ngay sau đó khi các cường giả xây dựng Sơn Hà Chi Điện, lại có rất nhiều người phát hiện Thông Thiên Long Mộ, vì thế đã tiếp tục phong ấn cậu bé lại.

Sau khi cậu bé giả mạo thành Phật tử thành công, Phương Bảo Bảo vốn dự định triệu hoán bản thể của mình ra ngoài, đợi khi bản thể cùng thần hồn dung hợp lại với nhau, thực lực của cậu bé sẽ đạt tới một trình độ rất khủng bố.

"Đã như vậy, vì sao lại đột nhiên bỏ qua?"

"Bởi vì tôi đột nhiên phát hiện một chuyện rất thú vị, có đôi khi thực lực cao cũng không nhất định là chuyện tốt."

Khi nói câu này, giọng điệu của Phương Bảo Bảo mang theo một tia ý vị thâm trường, điều này khiến Phương Minh nghĩ ngay tới Lưu Nguyệt, Lưu Nguyệt cũng đã từng bộc lộ ra vẻ mặt như thế này, rất hiển nhiên, cả hai người này đều biết bí mật gì đó mà cậu không biết.

"Cậu có biết tôi bị ai phong ấn không?"

"Ai?"

"Chính là cái vị bên trong núi Thiên Táng kia."

Ách...

Khóe miệng Phương Minh co quắp một cái, mặc dù cậu biết thế giới này còn có quá nhiều điều bí ẩn, thế nhưng ở trong lòng Phương Minh, nếu muốn cậu chọn ra một cao thủ hạng nhất trong số những cường giả mà cậu đã từng gặp, thì vị bạch y nữ tử trên núi Thiên Táng kia tuyệt đối là người đứng đầu.

Cho dù là sư phụ mình, Phương Minh cũng không cảm thấy sư phụ có thể là đối thủ của bạch y nữ tử kia, bởi vị kia đã mạnh mẽ tới mức có thể nhốt Cổ Hoàng, người đã từng thống trị cả thế giới này lại.

"Vì sao vị kia lại phong ấn cậu?" Phương Minh có chút tò mò hỏi.

"Làm sao tôi biết được, tôi cũng không biết vì sao bản thân mình lại bị vị kia phong ấn."

Phương Bảo Bảo tức giận đáp, nói tới chuyện này trong lòng cậu bé cũng cảm thấy nhức cả trứng, bởi vì ngay cả bản thân cậu bé cũng không hiểu vì sao vị kia lại đột nhiên ra tay phong ấn cậu bé lại.

Chương 1100: Lại đến phương Tây

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Vô Tà

Núi Thiên Táng!

Ở chỗ sâu trong Thập Vạn đại sơn, Miêu Cương!

Bóng dáng Phương Minh trực tiếp xuất hiện trước núi Thiên Táng quanh quẩn trong mây mù.

Dựa vào cảnh giới hiện tại của cậu, muốn vào núi Thiên Táng đã không cần phải mượn nhờ sức lực của Miêu trại, cậu có thể trực tiếp dùng thần thông xuất hiện dưới chân núi Thiên Táng.

Phương Minh đứng lặng!

Sau một hồi lâu cậu lại xoay người rời đi, cuối cùng cậu quyết định không leo lên núi Thiên Táng.

Ba năm!

Toàn bộ thế giới vẫn đang tự động vận chuyển như cũ, mặt trời vẫn mọc rồi lặn theo lẽ tự nhiên, đối với phần lớn người mỗi ngày vẫn rập khuôn như cũ, mà đối với những người tu luyện, bọn họ cũng đã có thể tiếp nhận sự thật cường giả trong tử thành sẽ

không trở về.

Mặc dù đối với một số thế lực lớn sự thật này chính là đả kích khổng lồ, thế nhưng bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài chuyện tiếp nhận sự thật này, đồng thời cũng bắt đầu xây dựng kế hoạch phát triển tông phái trong tương lai.

Thế nhưng chỉ một tháng sau, loại an tĩnh này đã bị đánh gãy.

Có camera quay được một bóng người rơi từ trên trời cao xuống, mà quan trọng nhất là có người phát hiện, người rơi từ trên trời xuống này chính là một trong số những cường giả Thiên Cấp đã tiến vào tử thành trước đây, thế nhưng điều quỷ dị là không ngờ vị cường giả Thiên Cấp này đã biến thành thiên vương.

Chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi đã đột phá từ Thiên Cấp đến thiên vương, toàn bộ thế giới một mảnh xôn xao, tốc độ tu luyện như vậy thật sự là có một không hai, cho dù là thiên tài đứng đầu giới tu luyện như Phương Minh cũng không thể làm được.

Ba ngày sau, cường giả thiên vương này tỉnh lại, nói thẳng tình huống bên trong tử thành, đưa tới sóng to gió lớn trên toàn bộ thế giới.

"Trong tử thành có Cửa Vĩnh Hằng tồn tại, mà chỉ cần xuyên qua Cửa Vĩnh Hằng sẽ có thể đi tới thế giới tựa như thần tiên, linh khí ở nơi đó nhiều gấp mấy chục lần thế giới này."

Đây là lời của vị cường giả thiên vương kia, mà từ miệng vị cường giả này, cuối cùng mọi người cũng biết được chuyện đã xảy ra ở tử thành suốt mấy năm nay.

Ở nơi tận cùng tử thành có chín vòng sáng, mà chín vòng sáng này chính là Cửa Vĩnh Hằng, mấy năm qua, cường giả trong tử thành đã công kích vòng sáng này vô số lần, cũng đã có hơn trăm

vị cường giả Thiên Cấp chết trận nhưng vẫn không thể đánh vào bất kỳ một vòng sáng nào.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, có mấy vị cường giả chí tôn ra tay, tuy rằng không thể đi vào bên trong vòng sáng nhưng vẫn có thể xé mở một khe nứt dưới sự bảo vệ của người thủ hộ, khiến một tia khí tức của thế giới bên trong vòng sáng truyền ra ngoài.

Mà vừa lúc ấy, vị cường giả Thiên Cấp này ở vị trí gần vòng sáng cho nên có thể hấp thu một tia khí tức kia, mà cũng chính vì một tia khí tức đã khiến hắn ta trực tiếp thăng cấp từ cảnh giới Thiên Cấp lên cảnh giới thiên vương.

Một tia khí tức đã có thể khiến một người từ Thiên Cấp đột phá đến thiên vương, đây mới là nguyên nhân khiến toàn bộ thế giới nổi lên sóng to gió lớn.

Nếu quả thật có thể bước vào bên trong vòng sáng kia, chẳng lẽ thật sự có thể đột phá cực hạn tiến vào cảnh giới vô thượng trước nay chưa từng có sao? Cũng sẽ trở thành vĩnh hằng bất diệt chân chính?

Chẳng qua điều đáng tiếc chính là ngay khoảnh khắc trước khi vị cường giả Thiên Cấp này rời khỏi tử thành, đám cường giả bên trong còn chưa thể đánh vào cửa vòng sáng, hai phe vẫn đang giằng co.

Về phần vì sao vị cường giả Thiên Cấp này lại trở về, nói ra thì đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, trong khi đám cường giả trong tử thành chiến đấu với người thủ hộ Cửa Vĩnh Hằng, dư âm của trận chiến đã xé rách không gian, mà vừa lúc vị này là người đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị cuốn vào bên trong không gian kia.

Nếu không có thực lực Thiên vương mạnh mẽ khiến hắn ta đủ sức xé rách không gian quay về, nếu đổi lại những người khác đã

sớm bị lưu đày trong không gian biến dị vô tận. Chẳng qua, mặc dù hắn ta đã là cường giả thiên vương nhưng vẫn bị thương, vì thế khi hắn ta quay về đây mới chật vật như vậy.

Phương Minh không đi gặp vị cường giả thiên vương kia nhưng mấy tin tức này vẫn truyền tới tai cậu, bởi vì những tin tức này, Phương Minh đã đứng một mình dưới bầu trời đêm rất lâu.

"Tử Du, Kiều Kiều, hai em có nguyện vọng gì không?"

Ngày thứ hai khi Phương Minh làm đồ ăn sáng xong, ngồi trên bàn cơm nhìn hai người phụ nữ mình mến yêu, mở miệng hỏi.

Hai mươi năm trôi qua, Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều vẫn không hề già đi chút nào, hai cô không tu luyện, mà Phương Minh cũng không vận dụng thuật pháp gì. Trên thực tế lấy thân phận cùng địa vị của Phương Minh hoàn toàn có thể khiến dung nhan của hai cô vĩnh trú, chỉ có điều hai cô cùng cự tuyệt.

Có thể sống với người mình yêu từ lúc trẻ tới lúc già mới thực sự là hạnh phúc suốt đời, cái gọi là dung mạo căn bản không phải chuyện quan trọng.

Nghe được lời nói của Phương Minh, Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều liếc nhau một cái, đồng thời để đũa trong tay xuống, cuối cùng vẫn là Diệp Tử Du mở miệng trước.

"Anh Phương Minh, kỳ thực những năm gần đây anh đã chăm sóc bọn em rất chu đáo, cũng vì bọn em mà anh bỏ qua những thứ bản thân theo đuổi, ngày ngày bầu bạn với bọn em, câu hỏi còn có nguyện vọng gì này phải giành cho anh mới đúng, cho dù anh muốn làm gì chúng em vẫn sẽ ủng hộ anh."

Qua nhiều năm như vậy, Diệp Tử Du vẫn không thay đổi cách xưng hô với Phương Minh.

"Đừng tiếp tục sến súa ở đây nữa, anh bầu bạn với chúng em

hai mươi năm là đã quá đủ rồi, nếu anh có chuyện gì muốn đi thì cứ đi làm đi, đừng ở chỗ này giả mù sa mưa, dù sao chúng em cũng thấy chán anh rồi, chỉ cần anh đừng chết bên ngoài hoặc đi tìm mấy người phụ nữ khác bên ngoài là được."

Nghe những lời Diệp Tử Du nói, trong lòng Phương Minh cảm thấy áy náy, mà mấy lời Hàn Kiều Kiều nói lại khiến cậu dở khóc dở cười.

Chẳng qua Phương Minh cũng biết, sở dĩ Hàn Kiều Kiều nói như vậy là vì muốn giảm sự áy náy trong lòng cậu, ba người sớm chiều ở chung được vài chục năm, có lẽ cả hai cô đều đã đoán được những gì cậu muốn nói.

"Anh Phương Minh, cho dù anh làm gì em và chị Kiều Kiều vẫn luôn ủng hộ anh."

Phương Minh nhoẻn miệng cười, có thể cưới được Diệp Tử Du cùng Hàn Kiều Kiều là hạnh phúc lớn nhất đời cậu, có người vợ như vậy còn cầu mong gì hơn.

"Yên tâm đi, anh chỉ làm cho xong những chuyện bọn họ còn đang giang dở, sẽ không để bản thân gặp phải chuyện gì đâu."

...

Nước Anh, trong thành Salisbury!

Một người thanh niên phương Đông xuất hiện ở đây, nhưng lại không khiến quá nhiều người chú ý, bởi vì nơi này có Cự Thạch Trận nổi danh, là địa điểm du lịch nổi tiếng thế giới, ngày nào cũng có không ít du khách phương Đông tới đây tham quan.

Cho nên sự xuất hiện của Phương Minh không thu hút sự chú ý của bất kỳ người nào.

"Mọi người có biết không? Ở bên trong Cự Thạch trận này có

một thành Thần linh, theo truyền thuyết đây cũng là nơi các Thần Linh phương Tây của chúng ta cư ngụ."

"Cái gì mà thần linh, rõ ràng là chiến trường thượng cổ, tôi đã từng nghe trưởng bối trong gia tộc nói tới nơi này, hai mươi năm trước, phong ấn chiến trường thượng cổ đã từng hóa giải một lần."

Lúc này có một hai người tu luyện trẻ tuổi nước ngoài đang khoe khoang những tin tức mà bọn họ tìm hiểu được với đồng bạn.

"Hư cấu, nếu ở đây thật sự có thành Thần linh đã sớm kín người hết chỗ."

"Đúng vậy, vì sao cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nghe trưởng bối nói về thành Thần Linh nhỉ? Nếu cậu đã tin nơi này có thành Thần Linh, thì mau khiến nó hiện lên cho chúng tôi xem đi."

Nghe thấy lời này của cô gái, vẻ mặt của hai nam sinh có chút xấu hổ, bọn họ tin chắc rằng trưởng bối trong gia tộc sẽ không lừa dối bọn họ, nhưng các trưởng bối cũng có nói, thành Thần linh đã bị phong ấn, phong ấn này đừng nói là bọn họ, cho dù là cường giả thiên tôn cũng rất khó phá vỡ.

Ngay khi bọn hắn suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào, đột nhiên hai nữ sinh kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn về phía trung tâm Cự Thạch Trận trước mặt, hai nam sinh kia cũng thuận theo ánh mắt bọn họ nhìn tới, ngay sau đó lập tức há miệng thật to, nói lắp bắp: "Phong... Phong ấn được hóa giải."

Chương 1101: Người đá sống ba đời (1)

Chuyện phong ấn Cự Thạch Trận lại được giải khiến toàn bộ liên minh phương Tây khiếp sợ, mà chuyện này cũng khiến người tu luyện phương Đông quan tâm, vô số người đi thẳng về phía Cự Thạch Trận này.

Vậy mà, những người ấy đều bị ngăn cản ở bên ngoài Cự Thạch Trận, bởi vì bên ngoài Cự Thạch Trận có một bình chướng, bình chướng này ngăn cản không cho tất cả mọi người tiến vào.

"Phong ấn Cự Thạch Trận cũng không bị hóa giải, đây là có người mạnh mẽ tiến vào bên trong." Có cường giả Thiên Cấp quan sát bên ngoài Cự Thạch Trận nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận.

"Mạnh mẽ mở phong ấn tiến vào, điều này sao có thể, phải biết rằng cho dù là bậc thánh của Giáo Hội chúng ta cũng không thể làm được chuyện ấy."

"Không sai, đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng ngoại trừ những đại nhân đã đến tử thành kia, trên đời này còn có ai có thể mạnh mẽ phá vỡ phong ấn này?"

Vị cường giả Thiên Cấp đã phát biểu ý kiến lúc trước cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đông phương xa xôi, hơi ngầm thâm ý nói: "Cũng đừng quên, phương Đông còn có vị kia tồn tại."

Nghe nói như thế, mấy vị cường giả Thiên Cấp khác đồng loạt im lặng, chuyện giới tu luyện phương Đông hỗn loạn lúc trước đương nhiên bọn họ cũng chú ý, cũng biết cuối cùng vì sao hỗn

loạn ấy lại lắng xuống, cho nên cũng biết vị kia của phương Đông là chỉ ai.

Nếu như trên đời này còn có ai có thể phá vỡ phong ấn Cự Thạch Trận này, hiển nhiên không phải vị phương Đông kia thì không còn ai nữa, dù sao hai năm trước, vị kia cũng đã triển lộ ra thực lực quá kinh khủng.

Cách không một kiếm chém giết một vị cường giả thiên vương, rất nhiều người đánh giá sợ rằng vị kia đã có thực lực thiên tôn.

...

Phương Minh cũng biết chuyện bản thân mình phá vỡ phong ấn Cự Thạch Trận sẽ khiến thế giới oanh động, nhưng cậu lại không thèm để ý, bởi vì cậu còn đang nóng lòng đi làm một chuyện khác, cậu phải nhanh chóng tìm hiểu hóa giải nghi ngờ trong lòng.

Chiến trường thượng cổ!

Lại bước đến nơi đây, trên mặt Phương Minh cũng có vẻ nhớ lại, đây có thể tính là vùng đất khởi nguyên cho sự quật khởi của cậu ở phương Tây, chính là ở chỗ này cậu đã trải qua màn cải tạo được xưng là cải tạo thần linh, đã lấy được đầy đủ Dịch Thần Linh, mà từ đó mới có màn hậu tích bạc phát phía sau.

Phương Minh đi khắp mọi nơi nhưng lại không phát hiện ra nơi cải tạo thần linh lúc trước, nơi ấy giống như đã biến mất, cuối cùng, bóng dáng Phương Minh xuất hiện ở trước thành Thần linh.

Thành Thần linh vẫn giống y hệt năm đó, không có quá nhiều biến hóa, Phương Minh cứ lửng thửng đi vào bên trong tòa thành cổ như vậy, lấy cảnh giới hiện tại của cậu, cảm nhận của cậu sau khi tiến vào thành Thần linh này cũng phong phú hơn trước đây rất nhiều.

Điểm rõ ràng nhất chính là cậu có thể cảm nhận được nơi

trung tâm vùng đất này có dựng dục một cỗ lực lượng kinh khủng, chỉ có điều cỗ lực lượng này giấu rất kỹ, ngay cả cậu cũng chỉ có thể bắt được một tia.

Thật giống như một dã thú đang ẩn nấp, thỉnh thoảng lại bộc lộ một tia khí tức ra ngoài.

Ngoại trừ lực lượng này ra còn có rất nhiều lực lượng khác, chỉ có điều so sánh với lực lượng kia, những lực lượng khác này có vẻ nhỏ bé hơn quá nhiều, những cái được gọi là pho tượng thần linh cũng vẫn đang sừng sững trong tòa cổ thành này như cũ.

Cuối cùng, Phương Minh đi tới nó đỉ là một pho tượng trước, hồi lâu sau, đột nhiên một đấm hướng phía pho tượng này đánh giết tới, không giữ lại chút nào một đấm.

Oanh!

Ngay khi đầu quyền của Phương Minh đụng tới pho tượng kia, bản thể của pho tượng bộc phát ra ánh sáng sáng chói, tia sáng này hóa giải một quyền của Phương Minh, mà Phương Minh cũng không tiếp tục lại quyền, chỉ yên tĩnh nhìn chằm chằm pho tượng này.

Quang mang bao lấy pho tượng, một lúc sau, bên trong truyền đến một tiếng hừ lạnh.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta chỉ đến báo tin cho các ngươi, hiện tại đã đến lúc các ngươi nên quan tâm một chút tin tức của ngoại giới."

Nghe được lời nói của Phương Minh, pho tượng im lặng, chẳng qua quang mang quanh người hắn lại càng thêm sáng chói, mà giờ khắc này bên trong một tòa Thần điện ở phương Tây xa xa, có một người đàn ông trung niên đột nhiên lộ ra biểu tình nghi hoặc, bởi vì hắn phát hiện năng lượng trong cơ thể xuất hiện chập

chờn.

"Đây là?"

Người đàn ông đã có thực lực Thiên Cấp, mà sở dĩ hắn có thể đột phá tới cảnh giới Thiên Cấp nhanh như vậy cũng là vì trước đây hắn đã tiến vào bên trong thần linh cổ thành, đã từng nhận được cơ duyên.

Năng lượng giao động xuất hiện nhanh nhưng biến mất cũng nhanh, nhanh đến mức khiến người đàn ông trung niên này phải hoài nghi, không biết vừa rồi có phải bản thân mình đã sinh ra ảo giác hay không.

Bên trong thần linh cổ thành, pho tượng kia mở miệng.

"Tử thành hiện thân? Ngươi muốn mượn lực lượng của ta tiến vào Cửa Vĩnh Hằng."

Ngay vừa mới rồi, là thần linh bên trong pho tượng này khống chế người đàn ông trung niên đã tiếp nhận truyền thừa từ hắn kia, sau đó đọc trí nhớ ở bên trong đầu của hắn ta, cũng đã biết những chuyện xảy ra trên thế giới trong khoảng thời gian này.

"Phải sửa lại một chút, không là là lực lượng của ngươi mà là lực lượng của các ngươi, chỉ dựa vào một mình ngươi sợ rằng còn chưa thể tiến vào Cửa Vĩnh Hằng được."

Trên mặt Phương Minh hiện lên dáng tươi cười, mà câu nói của cậu lại chỉ đổi lấy được một tiếng hừ lạnh của pho tượng, nhưng pho tượng không phản bác, hiển nhiên cũng biết những lời Phương Minh chính là sự thực.

"Tại sao chúng ta phải giúp ngươi?"

"Lại phải sửa ngươi thêm một lần nữa, không phải giúp ta mà là giúp chính các ngươi, đại kiếp nạn đời này đã sắp tới, nếu

không vào Cửa Vĩnh Hằng các ngươi cũng không thể thoát được." Phương Minh đáp.

Pho tượng cười lạnh vài tiếng, khinh thường nói: "Chạy trốn? Bọn ta ở trong thành này, cho dù thế giới có bị hủy diệt cũng chẳng có liên quan gì với chúng ta, chúng ta vẫn tồn tại như cũ."

Thần linh cổ thành là tồn tại có thể vượt qua thời đại, cho dù dị tộc có hủy diệt thế giới thì thần linh cổ thành vẫn tồn tại như cũ, đối với câu trả lời của pho tượng, Phương Minh tuyệt không cảm thấy bất ngờ.

Phương Bảo Bảo cũng có thể sống sót, đương nhiên những người được gọi là thần linh bên trong thần linh thành cổ này cũng có cách giúp bản thân sống sót sau tai nạn.

"Không sai, quả thật là các ngươi có thể tránh được đại kiếp nạn, nhưng sau khi thế giới này bị hủy diệt, đợi khi thế giới mới được hình thành thậm chí lại có sinh mệnh xuất hiện, chỉ sợ các ngươi đã không thể chờ đợi một khoảng thời gian dài dòng như vậy nữa."

Phương Minh có thể cảm nhận được, bên trong tòa cổ thành này có một số pho tượng đã hoàn toàn không còn hơi thở sinh mệnh, cho dù những người này có thể sống thêm một thời đại, nhưng đợi tới thời đại thứ hai rồi thời đại thứ ba thì sao đây?

"Các ngươi tiếp tục sống sót bằng phương thức này đồng nghĩa với thực lực của các ngươi sẽ không được tăng lên, chẳng qua cũng chỉ có thể kéo dài thời gian tử vong hơn một chút mà thôi, hoặc nói chính xác hơn, hiện tại các ngươi khác người đã chết ở điểm nào chứ?"

Pho tượng lại im lặng, bởi vì lời nói của Phương Minh đã đánh trúng xương sườn mềm của bọn họ, tồn tại dựa vào thành Thần linh có thể giúp bọn họ sống mãi, căn bản không cần quan tâm tới

sự hủy diệt của dị tộc, bởi vì bọn họ có cách chạy trốn.

Nhưng cái giá phải trả để có thể chạy trốn này cũng rất lớn, đó chính là biến bản thân mình biến thành trạng thái như bây giờ đây, trở thành một pho tượng, vào lúc bình thường bọn họ không thể thức tỉnh, lại càng không cách nào rời khỏi thành Thần linh. Bởi vì một khi rời khỏi đồng nghĩa với một kiếp nạn mới lại tới, mà khi ấy bọn họ chạy trời không khỏi nắng.

Nhưng có thể thoát khỏi tràng tai nạn do dị tộc mang tới lại không thể thoát khỏi chuyện sinh mệnh bản thân tiêu tán, đây mới là chuyện những người này muốn giải quyết nhất.

"Ngươi xác định phía sau Cửa Vĩnh Hằng..."

"Ta không xác định."

Hồi lâu sau, pho tượng mở miệng lần nữa, chẳng qua Phương Minh lại trực tiếp ngắt lời hắn, bởi cậu biết pho tượng kia muốn hỏi gì.

"Chuyện này, chúng ta sẽ suy tính một chút!"

Quang mang quanh thân pho tượng biến mất, lại khôi phục phong cách cổ xưa, ánh mắt Phương Minh nhìn lướt qua pho tượng, cậu cũng không tiếp tục đợi ở đây, bóng người biến mất khỏi thần linh cổ thành này.

...

Chương 1102: Người đá sống ba đời (2)

Ba ngày sau!

Ngày thứ ba kể từ khi Phương Minh rời khỏi thần linh cổ thành, phong ấn Cự Thạch Trận được hóa giải, thành Thần linh xuất hiện ở trước mắt thế nhân, đồng thời, rất nhiều thần linh phương Tây đều đồng thời sống lại, trong lúc nhất thời tất cả mọi người trong liên minh phương Tây đều đến đấy triều bái.

Rất nhiều thần linh trong thần linh thành cổ đã tiếp nhận ý kiến của Phương Minh, bọn họ quyết định sẽ đánh vào tử thành, tiến vào Cửa Vĩnh Hằng, thu được bất tử bất diệt chân chính.

Những thần linh này cũng không rời khỏi thành Thần linh, thế nhưng người đời vẫn có thể biết được số lượng thần linh tồn tại bên trong thành Thần linh, bốn mươi hai tôn thần linh, đây là một con số cực kỳ kinh khủng.

"Bốn mươi hai tôn ấy ư, xem ra đã có tới ba mươi ba tôn thần linh vẫn lạc."

Sau khi biết được con số này, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ suy tư, trước đây khi cậu bị dẫn vào vùng đất tạo thần cậu có số hiệu thứ bảy mươi sáu, nói cách khác trước cậu đã có bảy mươi lăm vị thần linh, mà bây giờ chỉ có bốn mươi hai vị thần linh, điều đó đồng nghĩa với đã có ba mươi ba thần linh vẫn lạc.

Đối với thực lực của những thần linh này, trong lòng Phương Minh cũng có tính toán đại khái, tất cả đều là cường giả cấp bậc Chí Tôn, chỉ có điều những người này hơi chút đặc thù, chính vì

nguyên nhân tuổi thọ khiến bọn họ không thể ra tay liên tục, nếu không bọn họ đã không cần chìm đắm nhiều năm như vậy, thậm chí còn chìm đắm tới mấy thời đại.

"Không ngờ cậu lại đi trêu chọc đám người kia."

Phương Bảo Bảo không biết đã xuất hiện ở bên cạnh Phương Minh từ lúc nào, ánh mắt nhìn về phương Tây, trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại, nói: "Ở trong trí nhớ của tôi, những người ở bên trong kia đều là những tồn tại không đơn giản một chút nào, lai lịch của bọn họ đều không tầm thường."

Ánh mắt Phương Minh nhìn Phương Bảo Bảo, đương nhiên cậu biết đám người kia có lai lịch không tầm thường, chẳng qua điều này cũng không quá quan trọng, bởi cậu có kế hoạch của chính mình.

"Cậu đã gặp vị ở núi Thiên Táng kia rồi?" Phương Bảo Bảo hiếu kỳ hỏi.

"Không, cha sợ bị người ấy một tát đập chết."

Phương Minh lắc đầu, cậu nhớ kỹ trước đây cái vị ở núi Thiên Táng kia đã nói, lần gặp lại tiếp theo mà cậu chưa bước vào cảnh giới lục tinh sẽ trực tiếp chụp chết mình.

Tuy rằng mấy năm nay thực lực của chính mình đột nhiên tăng mạnh, nhưng Vu Sư Chi Châu trong cơ thể lại không tăng trưởng, bản thân cậu cũng đang tu theo một con đường khác, chỉ dùng tới lực lượng pháp tắc thuần túy, cho nên từ trình độ nào đó đến nói, trên con đường Vu Sư này cậu đã có thực lực chuẩn cảnh giới lục tinh của Vu Sư.

Nhưng nếu vị kia là người nói được làm được, cứ như vậy trực tiếp một tát đập chết mình thì mình phải tìm ai để nói rõ lí lẽ đây?

"Quả thật, cô gái kia quá kinh khủng, mặc kệ cậu có kế hoạch gì, tôi cảm thấy tốt nhất không nên đụng đến cô gái đó thì hơn, nếu không chắc chắn mọi chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu."

Vẻ mặt Phương Bảo Bảo tràn đầy tán đồng và sợ hãi, Phương Minh có chút bất ngờ đưa mắt nhìn Phương Bảo Bảo, thằng này luôn một bộ ông đây đệ nhất, thế mà không ngờ lại sợ vị kia như vậy, xem ra có vẻ chuyện bị phong ấn lúc trước cũng không đơn giản như những gì thằng này đã nói.

"Được rồi, tôi cũng phải đi đây, cậu không cần tìm tôi làm gì, dù sao tôi cũng không tham gia kế hoạch của cậu đâu, đừng mơ tưởng có thể kéo tôi vào hầm cậu đào."

Lúc này Phương Bảo Bảo tới đây chính là vì để cố ý nói cho Phương Minh biết những điều này, cậu bé hiểu rõ thằng Phương Minh này rất xấu, một bụng ý nghĩ xấu, nhất định là lại đang tính toán ai.

...

Sau ba tháng, tử thành lại hiện thân, phủ xuống trên bầu trời.

Oanh!

Thần linh cổ thành của Phương Tây phóng lên trời, trực tiếp đánh tới tử thành, song phương va chạm, thành tường tử thành nhao nhao sụp xuống, một màn này khiến toàn bộ dân chúng trên thế giới phải khiếp sợ.

"Chư vị thần linh đại nhân làm vậy là có ý gì?"

Vẻ mặt của đám người liên minh phương Tây vô cùng nghi hoặc, không phải mấy đại nhân thần linh này cũng nên tiến vào tử thành sao, vì sao lại đụng vào tử thành?

Xung quanh tử thành có quỷ khí xuất hiện, bắt đầu phòng ngự, thế nhưng không thể ngăn nổi thế công liều mạng của thần linh cổ thành, thậm chí không tiếc khiến bản thân vỡ tan, một bộ dạng như muốn đồng quy vu tận với tử thành.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đây là nghi ngờ trong lòng của toàn bộ người trên thế giới này.

"Chỉ bằng bọn ngươi mà cũng dám muốn siêu thoát thế giới trở thành vĩnh hằng, há có thể được như các ngươi mong muốn!"

Trong thần linh thành cổ truyền đến nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường của một vị thần linh, hắn không hề có ý che giấu câu nói của mình, vì thế tiếng nói của hắn đã truyền khắp toàn bộ thế giới.

"Đây là chuyện gì, lẽ nào Chư Thần không muốn nhìn thấy những người khác tiến vào Cửa Vĩnh Hằng?"

"Không phải mọi người vẫn nói bên trong Cửa Vĩnh Hằng là một thế giới rộng lớn sao, hoàn toàn có thể chứa được tất cả mọi người mà."

Toàn bộ người tu luyện trên thế giới đều mang vẻ mặt hoang mang, giờ khắc này chỉ có những tín đồ cuồng nhiệt của đám thần linh đang kêu gào: "Bên trong Cửa Vĩnh Hằng là thần giới chân chính, ngoại trừ chư vị thần linh, những người khác căn bản không có tư cách đi vào thế giới thần linh."

Trong tử thành, Phương Chính máu me khắp người, trừ hắn ra, những cường giả khác ít nhiều gì cũng chảy máu, trong trận chiến với Vu Sư nhất mạch bọn họ không thể chiếm được một chút ưu thế nào, lúc này lại gặp phải thần linh cổ thành công kích, sắc mặt nguyên một đám trở nên ngưng trọng hẳn lên.

"Các vị đạo hữu, các ngươi đều có chung mục đích với ta vì sao lại không công kích vào trước, những thứ khác có thể từ từ thương lượng."

Trong tử thành có cường giả chí tôn mở miệng, muốn hòa đàm cùng những thần linh bên trong thành Thần linh kia.

"Cùng nhau tấn công? Đừng mơ tưởng hão huyền, kết cục của các ngươi đã được định trước, thế giới này nhất định phải bị hủy diệt, mà các ngươi sẽ phải bị hủy diệt cùng với thế giới này."

Trong thành Thần linh lại truyền tới một giọng nói lạnh như băng, điều này khiến sắc mặt của vô số cường trong tử thành trở nên âm trầm.

"Các hạ nói thế là có ý gì?" Có cường giả nghi ngờ hỏi, cái gì gọi là thế giới sẽ hủy diệt?

"Xem ra vẫn có một vài tên ếch ngồi đáy giếng, ngu dốt vô tri, không ngại nói cho các ngươi biết, thế giới này chẳng qua chỉ là một tràng thí nghiệm của thế giới cao cấp, tất cả những thứ tồn tại bên trong thế giới này chỉ là những thứ thế giới cao cấp kia tạo ra để thí nghiệm, đợi tới một thời gian nhất định tràng thí nghiệm này sẽ bị phá hủy, sau đó sẽ lại mở ra lần thí nghiệm kế tiếp."

Một vị thần linh trong thành Thần linh mở miệng, mà mấy lời này của hắn vừa nói ra khỏi miệng, trong chớp mắt toàn bộ thế giới lâm vào yên tĩnh.

Không ai hoài nghi lời của vị thần linh này, bởi vì đối phương không cần phải nói dối, chỉ có điều đây là chân tướng mà tất cả bọn họ không cách nào tiếp nhận được.

Từ khi nhân loại có thể tiến hóa từ loài vượn đến này, mặc dù ngoài miệng luôn nói cái gì mà vạn vật bình đẳng, nhưng thực tế loài người vẫn luôn cho rằng bản thân mình đứng trên đỉnh của

chuỗi thức ăn, cho dù tới sau này khi biết Hệ Thái Dương cũng không phải toàn bộ vũ trụ, rất nhiều người đã bắt đầu huyễn tưởng tới sự tồn tại của người ngoài hành tinh, huyễn tưởng tới sự tồn tại của một nền văn minh cao cấp hơn, nhưng nói cho cùng đó chỉ là ảo tưởng, từ trong xương bọn họ vẫn thấy nhân loại là mạnh mẽ nhất.

Nhưng hiện tại bọn hắn đang nghe được cái gì, toàn bộ thế giới chỉ là một tràng thí nghiệm của thế giới cao cấp hơn, giả thiết này giống hệt với giả thiết địa vị của địa cầu chỉ là thuộc địa của một hành tinh khác trong mấy phim khoa học viễn tưởng hay nhắc tới, mà sự phát triển cùng số mệnh của địa cầu cũng đang bị người khác khống chế trong tay.

Không chỉ có những người này bối rối, giờ khắc này rất nhiều cường giả trong tử thành cũng cảm thấy vô cùng chấn kinh, bởi vì bọn họ cũng không hề biết tới bí mật này, bọn họ chỉ biết bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia có một tồn tại giống như tiên giới, nếu muốn tiếp tục đột phá để đi tới vĩnh hằng, đương nhiên phải tìm được biện pháp để tiến vào thế giới kia.

"Dị tộc đang giám thị thế giới này từng phút từng giây, nếu như tất cả mọi người tiến vào, đợi khi dị tộc phủ xuống đương nhiên sẽ có thể nhận ra có điểm gì đó không đúng, cho nên, chỉ có bọn ta mới có thể đi vào thế giới bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia."

Trong thành Thần linh lại có một giọng nói truyền ra, mà cuối cùng mọi người cũng hiểu được mấy vị thần linh này làm vậy là có ý gì.

Nếu toàn bộ thế giới chỉ là một sân thí nghiệm của thế giới cao cấp hơn, mà đột nhiên mất đi nhiều cường giả như vậy, đến lúc đó hiển nhiên dị tộc sẽ nhận ra được, sẽ tìm kiếm căn nguyên, từ đó đám cường giả đang trốn ở thế giới bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia chưa chắc đã có thể an toàn.

Người tiến vào Cửa Vĩnh Hằng càng ít tương đương với khả năng dị tộc phát hiện ra sẽ càng nhỏ đi.

Chuyện này cũng giống như một bãi cỏ vậy, ngay từ đầu bãi cỏ này chỉ nuôi mấy con dê, mà người chăn dê để bầy dê này tự động sinh sôi nảy nở, chờ đến giờ sẽ đến bãi cỏ kiểm tra. Nếu bãi cỏ chỉ thiếu bốn, năm con dê, không có sai số quá nhiều so với những lần trước đây thì đương nhiên người nuôi dê sẽ không để ý, nhưng nếu trên bãi cỏ này lại thiếu hơn trăm con dê so với trước đây, đương nhiên người nuôi dê sẽ nhận ra được, cũng sẽ đi điều tra xem vì sao số dê ở đây lại thiếu nhiều như vậy.

Những thần linh bên trong thành Thần linh đều là những người đã từng sống sót sau kiếp nạn, cho nên bọn họ rất rõ ràng điểm này, mỗi lần hạo kiếp tới người có thể chạy trốn khỏi tràng hạo kiếp ấy tuyệt đối không thể vượt quá con số nhất định.

"Một đám lão bất tử chỉ còn sót lại một hơi cuối cùng, thật cho rằng chúng ta sợ ngươi sao!"

Cường giả trong tử thành cũng bùng nổ giận dữ, nếu bọn họ đã biết chân tướng lại càng không thể nào buông tha cho cơ hội này, Cửa Vĩnh Hằng kia bọn họ nhất định phải đi vào.

"Nếu không còn cách nào để trao đổi nói chuyện, vậy thì đấu một hồi phân thắng thua đi."

Thần linh cổ thành cùng tử thành va chạm, song phương dán lại với nhau, mắt thấy cường giả song phương sẽ chiến đấu, thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong tử thành bắn ra chín tia sáng, chín tia sáng này trôi nổi ở bên trong tử thành chậm rãi dung hợp trên bầu trời, ngay sau đó chín tia sáng này tạo thành một vòng sáng.

Một cửa vòng sáng duy nhất sừng sững trên bầu trời cao, bên trong tản ra từng hơi thở, hơi thở này khiến cường giả bên trong

tử thành cùng thành Thần linh phải ngừng chiến đấu, ánh mắt song phương lập tức bị vầng sáng này thu hút.

"Loại khí tức này không ngờ lại thuần túy như vậy, căn bản không phải thứ mà thế giới này có thể có được, trong Cửa Vĩnh Hằng thực sự có một thế giới cao cấp hơn..."

"Không tốt, Cửa Vĩnh Hằng muốn rời khỏi."

Có cường giả đã nhận ra điều gì đó, mà ngay khi cường giả ấy hô lên, từ bên trong thành Thần linh đột nhiên có một cánh tay đá vươn ra, cánh tay đá này mang theo hơi thở mục nát trực tiếp chộp thẳng về phía Cửa Vĩnh Hằng kia.

Cánh tay đá xẹt qua bầu trời, đại đạo pháp tắc chiến minh, chúng cường giả trong tử thành lại kinh hãi nhìn chằm chằm cánh tay đá kia.

Loại lực lượng này đã vượt qua cấp bậc Chí Tôn.

"Người đá, đây là cường giả tam thế."

Bên trong thành Thần linh cũng có thần linh kinh ngạc thốt lên, toàn bộ thần linh trong thành Thần linh đều là những người đã từng sống sót qua kiếp nạn, nhưng phần lớn thần linh đều chỉ mới trải qua một đời, loại thần linh đã có thể trải qua ba đời như thế này, bọn họ chỉ biết nó có tồn tại thế nhưng từ trước tới nay bọn họ chưa từng được nhìn thấy.

Không nghĩ tới, người xuất thủ trước lại chính là cường giả đã sống qua ba đời, trải qua ba đời mà không chết, thực lực khủng bố đến mức nào bọn họ không dám tưởng tượng, nhưng ít nhất bọn họ có thể hiểu được một điểm, chính là ngay cả cường giả chí tôn cũng không tính là gì trước mặt bọn họ.

Chương 1103: Dị tộc phủ xuống

Oanh!

Trong nháy mắt khi tay đá kia đánh ra, bên trong thành Thần linh, một pho tượng người đá từ dưới đất chui lên, đây là một người đá cao chừng trăm trượng, thế nhưng toàn bộ khuôn mặt của người đá ấy lại rất mơ hồ, không ai có thể thấy rõ mặt của hắn.

Trong thành Thần linh, hai vị cường giả chí tôn ở gần đó trực tiếp bị khí tức của người đá phá tan, nơm nớp lo sợ té quỵ trên đất.

Chỉ dựa vào khí tức đã có thể khiến cường giả chí tôn run sợ trong lòng, có thể nghĩ chiến lực của người đá này kinh khủng tới mức nào.

"Con mẹ nó, đây là một mãnh nhân, trừ phi ta khôi phục thời kỳ toàn thịnh, nếu không cũng phải né tránh."

Ở một nơi nào đó trên địa cầu, Phương Bảo Bảo mở mắt bĩu môi nhìn người đá trên bầu trời, không thể nào đoán được thực lực của mấy lão quái vật đã sống được ba đời này mạnh tới cỡ nào.

"Cửa Vĩnh Hằng, lão phu muốn một ghế."

Người đá mở miệng, giọng nói chấn động cả thế giới, mà Cửa Vĩnh Hằng cũng lắc lư một cái, nhưng không trả lời.

"Lấy thực lực của lão phu, dù có muốn một ghế cũng không quá mức, các ngươi đã không nhường lão phu cũng chỉ còn cách tự

mình đi lấy."

Người đá bước một bước ra khỏi thành Thần linh, trực tiếp đi tới trước Cửa Vĩnh Hằng, bên trong Cửa Vĩnh Hằng bắn ra mấy tia sáng, thế nhưng những tia sáng có thể khiến cường giả thiên tôn cũng kiêng dè không thôi không dám để nó đánh trúng người, đối với người đá này lại không thể tạo thành một chút tổn thương nào.

Chẳng qua mấy tia sáng này cũng đã lộ rõ thái độ của người thủ hộ Cửa Vĩnh Hằng, bọn họ không đáp ứng yêu cầu của người đá, không cho phép người đá bước vào Cửa Vĩnh Hằng.

"Lão phu đã ngủ đông ba đời, nếu đã hiện thân ở kiếp này đương nhiên bắt buộc phải vào Cửa Vĩnh Hằng."

Người đá mang theo khí tức bá đạo tuyệt luân trực tiếp đấm một đấm về phía Cửa Vĩnh Hằng, những ánh sáng kia không thể ảnh hưởng tới hắn, một quyền này là hắn đánh vào trong Cửa Vĩnh Hằng, đồng thời bóng người cũng đã xông vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng.

Cửa Vĩnh Hằng đung đưa kịch liệt, tất cả mọi người có thể đoán được chắc chắn hiện tại bên trong Cửa Vĩnh Hằng đang xảy ra một trận chiến lớn, chỉ không biết kết cục của trận chiến này sẽ là như thế nào.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, sau khi thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, có một vật thể bay từ bên trong Cửa Vĩnh Hằng ra, mà khi thấy rõ vật thể này, ở đây một mảnh xôn xao.

Vậy là một hòn đá rơi ra từ bên trong Cửa Vĩnh Hằng, trực tiếp đập vào thành Thần Linh, cuối cùng biến thành bột mịn.

Người đá ba đời đã thất bại!

Tất cả mọi người biết khối đá này chính là người đá đã sống ba đời vô cùng khủng bố lúc trước, mà kết quả này cũng khiến

cường giả bên trong tử thành cùng thần linh cổ thành tuyệt vọng, ngay cả người đá đã sống ba đời cũng thua, tồn tại mạnh mẽ như vậy vẫn không thể đánh bại người thủ hộ Cửa Vĩnh Hằng, bọn họ còn có cơ hội tiến vào Cửa Vĩnh Hằng sao?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thế giới lặng ngắt như tờ!

Cũng vì bầu không khí bi ai này nên không ai chú ý tới, ở chỗ sâu nhất bên trong thần linh cổ thành có một tòa tháp năng lượng đang xoay chậm, theo tháp năng lượng này xoay tròn, thành cổ cũng bắt đầu vận động dưới một thần suất không người nào có thể cảm giác được.

Cường giả bên phía tử thành cùng thành Thần linh vẫn còn đang đắm chìm trong khiếp sợ vì người đá thất bại, chẳng qua vào lúc này, phía chân trời xa xôi đột nhiên xuất hiện một cột sáng, cột sáng này xông thẳng lên trời.

Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo...

Tổng cộng có bốn cột sáng phát ra từ bốn cực của thế giới, mà trong nháy mắt sự chú ý của mọi người đều bị bốn cột sáng này hấp dẫn.

"Xảy ra chuyện gì, bốn cột sáng này là…?"

Rất nhiều người nghi hoặc, mà đám cường giả trong tử thành cùng thành Thần cũng nghi hoặc như thế, bọn họ cũng không biết bốn cột sáng này có ý nghĩa như thế nào.

Trong tử thành!

Khi Phương Chính thấy bốn cột sáng này, trong mắt có một vòng tinh quang thoáng qua, nhưng rất nhanh đã bị che giấu.

"Đến!"

Ở một chỗ nào đó, khi Phương Bảo Bảo thấy bốn cột sáng này vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, bởi vì một màn này hắn cũng đã từng trải qua, ngay kiếp trước khi dị tộc ra tay hủy diệt thế giới này, cũng có bốn cột sáng như vậy xuất hiện.

Bốn cột sáng xuất hiện đại biểu cho dị tộc phủ xuống.

Oanh!

Một cỗ khí thế kinh khủng không gì sánh được lan tràn trong thế giới này, toàn bộ dân chúng đều cảm nhận được một cảm giác run rẩy đến từ linh hồn, hơi thở này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi đến cùng cực.

"Thí nghiệm lần này đã kết thúc."

Trong cột sáng nơi cực tây có một người đàn ông bị bao phủ trong khói xanh đi ra, mà ngoài hắn ra, bên trong ba cột sáng khác cũng đều có một người đàn ông khói xanh đi ra.

Bốn người đàn ông khói xanh vừa sải bước ra đã phủ xuống trên mảnh thiên địa này.

"Dị tộc?"

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bốn người đàn ông khói xanh này, tròng mắt Phương Minh co rút lại một chút, đây chính là dị tộc sao?

"Xem ra vẫn có một số vật thí nghiệm may mắn."

Bốn người đàn ông khói xanh phủ xuống trên mảnh thiên địa này, một vị trong đó liếc nhìn thành Thần linh, trực tiếp đưa tay chộp về phía thành Thần linh, mà lúc này bên trong thành Thần linh lại có một người đá bay nhanh ra, phi độn về phía chân trời xa xăm.

"Chạy thoát được sao?"

Giọng nói của người đàn ông khói xanh mang theo vẻ châm chọc, tay phải của hắn nắm chặt, thân thể của người đá kia lập tức sụp mạnh xuống, hóa thành bột mịn trên không trung.

Một màn này khiến đám người nhìn thấy mà trái tim băng giá.

Tuy rằng người đá này chỉ là một người đá sống hai đời, thế nhưng đó đã là nhân vật khủng bố không gì sánh được, đã vậy còn bị diệt sát một cách quá đơn giản, trong lúc nhất thời, tâm tình tuyệt vọng tràn ngập trong lòng tất cả mọi người.

"Tất cả những gì các ngươi học được đều do bọn ta dạy, các ngươi lấy gì để phản kháng?"

Một người đàn ông khói xanh khác mở miệng, lời của hắn khiến mọi người càng thêm tuyệt vọng.

Mà ngay sau khi hắn nói ra lời này, thành Thần Linh ầm một tiếng nổ tung, một tòa tháp năng lượng hiện lên trên không trung bay thẳng đến bên cạnh người đàn ông khói xanh.

Thấy tháp năng lượng này, sắc mặt những thần linh bên trong thành Thần linh thay đổi, bọn họ đã quá quen thuộc cái tháp này, bởi vì bọn họ có thể có thực lực bây giờ, có thể tự xưng là thần linh cũng là nhờ tòa tháp trước mắt này.

"Cho các ngươi sống lâu như vậy, hiện tại cũng đã đến lúc thu hồi."

Ngón tay của người đàn ông khói xanh điểm về phía tháp năng lượng, tháp năng lượng lại xoay tròn, tốc độ xoay tròn trở nên nhanh chóng.

"Ta... Trong cơ thể của ta..."

Một vị thần linh đột nhiên kinh hô một tiếng, ngay sau đó thân thể của hắn nổ tung, máu thịt văng tung tóe, một hạt châu nhỏ màu xanh biếc bay ra từ trong cơ thể của hắn bay về phía tháp năng lượng, chui vào bên trong tháp năng lượng.

Đây chỉ là khởi đầu, ngay sau đó những thần linh khác cũng rơi vào kết cục như thế, nguyên một đám máu thịt nổ tung, một hạt châu nhỏ màu xanh biếc bắn ra từ trong cơ thể của bọn hắn, chui vào bên trong tháp năng lượng.

Hơn bốn mươi vị thần linh có thực lực ngang ngửa với chí tôn lại bị giết chóc hệt như giết một con kiến, một màn này khiến toàn bộ dân chúng trên thế giới lạnh run.

Chênh lệch này thật sự quá lớn.

"Năng lượng mục tiêu vẫn chưa đạt thành, xem ra thí nghiệm lần này lại thất bại, đã vậy thì tiếp tục huyết tẩy một lần nữa đi."

Người đàn ông khói xanh kia thu hồi tháp năng lượng, trong giọng nói lạnh như băng không có bất kỳ cảm tình gì, mà theo tiếng nói của hắn hạ xuống, ánh sáng bên trong cột sáng bắt đầu khuếch tán, mà nơi ánh sáng này đi qua cho dù là núi rừng hay là đất đai đều hóa thành hư vô.

Ngày tận thế đã tới!

Chương 1104: Vu tổ (1)

"Quả nhiên, bọn dị tộc này cũng không phải đèn cạn dầu."

Thấy nguyên một đám thần linh kia ngã xuống, khí linh bảo tháp nơi ngực Phương Minh vốn đã im lặng thật lâu đột nhiên mở miệng.

"Trước đây ta đã cảm thấy tháp năng lượng đó có gì không đúng lắm, hiện tại xem ra may mà cậu không bị cải tạo thành công, nếu không, sinh tử của cậu đã bị người ta nắm ở trong tay."

Nghe thấy những lời khí linh bảo tháp nói, ánh mắt Phương Minh lóe lên một cái, bản thân cậu có hiểu biết tương đối nhiều về thành Thần linh, biết những người được gọi là thần linh đã hình thành như thế nào. Mà cũng nhờ vào sự cải tạo của tháp năng lượng cậu mới có được có được năng lượng mạnh mẽ như bây giờ.

"Mà những truyền thuyết thần thoại của phương Tây chỉ sợ đều là thực, kỳ thực những thần linh này chỉ là người thường, sau đó lại được tháp năng lượng cải tạo nên mới có lực lượng vượt xa người bình thường, mà tiếp sau bọn họ lại bắt đầy phát triển tín ở đồ thế giới phương Tây, tiếp tục truyền thừa bản lĩnh của mình, mà đây vốn là âm mưu của dị tộc."

Khí linh bảo tháp cảm khái một câu, Phương Minh mím môi không nói một lời.

Dựa theo dự đoán của cậu cùng Lưu Nguyệt lúc trước, dị tộc không thể giám thị toàn bộ thế giới này từng giờ từng phút từng giây được, nhưng dị tộc cũng không phải người ngu, không ngoài dự đoán của hai người, bọn họ đã sắp xếp quân cờ.

Vu Sư nhất mạch chính là quân cờ, nhưng rất hiển nhiên dị tộc cũng không hoàn toàn tin tưởng Vu Sư nhất mạch, cho nên lại bố trí quân cờ thứ hai, chính là những thần linh phương Tây này.

Lực lượng của những thần linh này đến từ chính tháp năng lượng, sau đó các tín đồ lại kế thừa lực lượng của thần linh, vậy cũng đồng nghĩa với toàn bộ hệ thống tu luyện phương Tây đều tới từ tháp năng lượng.

Rất rõ ràng, dị tộc đã động tay chân với tháp năng lượng này, cũng đã để lại một phương pháp khống chế.

Này cũng giống với hệ điều hành của máy tính vậy, tháp năng lượng chính là một hệ điều hành, mặc kệ người sau sáng tạo ra phần mềm như thế nào, hệ điều hành vẫn có thể phong sát tất cả các phần mềm ấy, có thể khiến những phần mềm ấy mất đi hiệu lực trong nháy mắt.

...

Bốn cột sáng giống như biển gầm tàn sát bừa bãi, đến mức tất cả mọi nơi đều hóa thành hư vô.

Tất cả cường giả trong tử thành đều im lặng, một màn trước mắt này khiến bọn họ tuyệt vọng, không ngờ dị tộc... lại mạnh mẽ đến như vậy, bọn họ phải lấy gì để chống lại đây?

"Cho dù lão phu có chết cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ phá hư thế giới này như thế!"

Trong tử thành có cường giả nhảy ra, lao thẳng về hướng dị tộc, mà khi thân thể của hắn còn chưa tới gần dị tộc đã trực tiếp nổ vỡ.

"Đom đóm cũng dám so sánh với trăng sáng, quả thực là không biết tự lượng sức mình!"

Trên bầu trời truyền đến nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường của dị tộc, người xông ra là cường giả cấp bậc thiên vương, nhưng cho dù là vậy vẫn bị giết chết giống như một con kiến, ở trong mắt dị tộc, cường giả thiên vương, cường giả thiên tôn… không khác gì so với một người bình thường.

"Cho dù chết, bản tọa cũng phải chết oanh oanh liệt liệt."

Vậy mà mặc dù đã có một vị cường giả thiên vương chết đi, vẫn không thể khiến toàn bộ cường giả trong tử thành lui bước, lại có mấy vị cường giả từ trong tử thành lao ra, cho dù kết cục của bọn họ có là nổ tung trong không trung giống như pháo hoa, nhưng bọn họ vẫn không hối hận như cũ.

Trên mặt đất, không ít người tu luyện phóng lên trời, cho dù bọn họ biết bản thân mình làm vậy cũng chỉ là phí công, nhưng bọn hắn lại không cam lòng trơ mắt nhìn thế giới này bị hủy diệt như thế, không cam lòng cứ yên lặng chờ đợi tử vong.

Tre già măng mọc!

Nhìn thân thể của tất cả những người này nở rộ trên không trung giống hệt như hoa tuyết, trong mắt Phương Minh cũng tức giận, dự định phóng lên trời.

"Chớ nóng vội, còn chưa tới thời điểm nguy hiểm nhất."

Đúng lúc này, một bàn tay già nua đè chặt bả vai Phương Minh, mà khi thấy chủ của bàn tay này, trên mặt Phương Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vã hô lên: "Sư phụ."

Phương Minh có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, sư phụ mình lại xuất hiện vào lúc này.

"Minh nhi, không nghĩ tới con đã trưởng thành đến bước này, thật khiến lão đạo hết sức vui mừng."

Bổ Thiên Chí Tôn nhìn về phía Phương Minh, chẳng qua Phương Minh lại không hề cảm thấy vui mừng chút nào khi nghe được lời khen của sư phụ mình, cậu chỉ cảm thấy bất đắc dĩ: "Cho dù con có tu luyện cao tới đâu, ở trước mặt những dị tộc này cũng vẫn không có tác dụng."

Thiên vương, thiên tôn, thậm chí là cả Chí Tôn… đã có thể coi là tồn tại đứng đầu, thế nhưng căn bản là bọn họ không thể làm gì dị tộc, thậm chí ở trong mắt dị tộc, bọn họ chỉ giống như một con sâu cái kiến đang nhảy nhót mà thôi.

"Không nên nóng lòng, trước mắt tất cả còn đang nằm trong lòng bàn tay, cuối cùng cũng sẽ có một kết quả." Bổ Thiên Chí Tôn vỗ vỗ bả vai Phương Minh, mắt ngầm thâm ý nói.

Phương Minh sửng sốt, nói: "Còn có chuẩn bị ở phía sau sao?"

"Nhiều năm tìm cách như vậy, vượt qua mấy thời đại đã sớm có người bố trí một bàn cờ lớn."

"Vậy sư phụ thì sao?"

Phương Minh có chút tò mò không biết sư phụ mình đảm nhiệm vai gì.

"Sư phụ... chỉ là một con cờ trên bàn cờ này, hoặc có lẽ là, suốt mấy thời đại tới nay có vô số tồn tại cam nguyện làm quân cờ giống như sư phụ đây."

Ánh mắt Bổ Thiên Chí Tôn nhìn chằm chằm bầu trời, cuối cùng dặn dò: "Nhớ kỹ, không nên khinh cử vọng động, cuối cùng ván cờ này sẽ kết thúc như thế nào bản thân con nắm giữ vai trò rất quan trọng."

Nói xong lời này, bóng dáng Bổ Thiên Chí Tôn lập tức biến mất tại chỗ.

Diệt thế vẫn đang tiếp tục nhưng mấy tên dị tộc khói xanh lại không tiếp tục ra tay, chỉ mặc cho bốn cột sáng tàn sát bừa bãi khắp nơi, về phần những cường giả bên trong tử thành kia tất cả đều bị bọn họ coi nhẹ.

Bởi vì dưới cái nhìn của bốn dị tộc này, cường giả trong tử thành hoàn toàn không cần được đối đãi đặc thù, điều này cũng giống với phóng hỏa đốt núi vậy, đã biết tất cả sinh vật trong núi đều sẽ bị đốt cháy, liệu có cần đơn đọc liệp sát một số dã thú "mạnh mẽ" trong khu rừng này trước khi bắt đầu phóng hỏa không?

Trên trời cao, ngoại trừ tử thành cùng bốn vị dị tộc khói xanh ra, Cửa Vĩnh Hằng cũng vẫn đang sừng sững ở nơi đó.

"Người chỉ bảo còn không ra?"

Một vị dị tộc khói xanh hừ lạnh một tiếng, mà theo lời hắn hạ xuống, trong Cửa Vĩnh Hằng có một bóng người đi ra, khi nhìn thấy bóng người này, trên mặt không ít dân chúng toàn thế giới lộ ra vẻ phẫn nộ, bởi vì bọn họ biết, người trước mắt này chính là kẻ phản bội Nhân tộc, là chó săn của dị tộc!

Ngay khi Phương Minh nhìn rõ ràng bóng người này, cả người lập tức chấn động, bởi vì cậu đã từng nhìn thấy bóng người này.

"ĐM, sẽ không phải máu chó như thế chứ."

Cũng vào lúc này, Khí linh bảo tháp kêu lên một tiếng sợ hãi, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin tưởng, bởi vì khí linh bảo tháp cũng giống như Phương Minh đều đã từng gặp bóng người này.

Trong đầu Phương Minh lại lâm vào hồi tưởng, trước đây khi cậu nhận được Trường Sinh Quan Tưởng Hoa bắt đầu quan tưởng lần đầu tiên, đã từng nhìn thấy một bóng lưng, mà dựa theo dự

đoán của cậu, bóng người này đang ngồi trên hòn đá ngộ đạo, mà Trường Sinh Quan Tưởng Hoa nhờ khí tức đại đạo lây nhiễm mới có thể hình thành linh trí.

Chờ đến sau này khi có thể liên hệ với khí linh bảo tháp, Phương Minh cùng khí linh bảo tháp đều xác định một điểm, bóng người kia chính là tồn tại đã sáng lập ra bảo tháp, là chủ nhân đời trước của bảo tháp.

"Đau trứng, ta còn tưởng rằng ta không có liên quan gì với nhất mạch các cậu, không ngờ làm nửa ngày, cậu là truyền nhân của Vu Sư nhất mạch, còn ta lại là người do nhất mạch các cậu chế tạo ra."

Trong khi khí linh bảo tháp đang điên cuồng hô hào, Phương Minh lại nhíu mày, không để ý đến những lời khí linh bảo tháp nói, nếu quả thật người trước mắt này chính là thủy tổ của Vu Sư nhất mạch bọn họ, vậy sợ rằng chân tướng thật sự giống hệt như những gì sư phụ mình đã nói, có người đang bố trí một ván cờ lớn.

"Người chỉ bảo, lần này mấy con kiến hôi quá nhiễu loạn, bụng làm dạ chịu, vốn nên bị phạt nặng, nể tình ngươi luôn luôn trung thành tận tụy, tội chết có thể miễn, thế nhưng tội sống khó tha."

Đối mặt với những lời cao cao tại thượng của dị tộc khói xanh, người đàn ông cũng không biện giải, chỉ trầm giọng nói: "Dẫn đạo hướng đi của vật thí nghiệm là chức trách của ta, không thể hoàn thành nhiệm vụ, ta xin cam nguyện bị phạt."

"Chuyện trừng phạt đợi sau này lại nói, lần này bọn ta đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng nên quay trở về."

"Không sai, dựa theo yêu cầu của tộc ta, ba người chúng ta có thể trở lại, còn ngươi tiếp tục lưu lại nơi đây trông coi bầy kiến cỏ này đi, đợi tới lần kế tiếp khi trong tộc lại phái người qua đây."

"Ôi, bầy kiến cỏ này quá không ra sức, lãng phí thời gian của ta, vẫn là mấy người các ngươi may mắn, lần này có thể quay trở về."

Bốn người khói xanh không cố kỵ trò chuyện, không coi Nhân tộc ra gì.

"Mở truyền tống trận ra đi, ta đã muốn trở lại thế giới Mẫu tộc lắm rồi."

Bốn một trong số bốn người khói xanh vung tay phải lên, một cổng truyền tống màu xanh từ trong trống rỗng xuất hiện ở trước mặt bốn người.

"Mấy vị đại nhân, không biết thuộc hạ có thể theo tới thế giới Mẫu tộc một chuyến hay không, thuộc hạ chỉ mong có thể chiêm ngưỡng hào quang của Mẫu tộc." Lúc này, người đàn ông vốn đang im lặng đột nhiên mở miệng nói.

"Mẫu tộc? Ngươi mà cũng xứng để nhắc tới từ ấy sao?" Người khói xanh hừ lạnh một tiếng, mang trên mặt vẻ trào phúng, "Ngươi chẳng qua chỉ là người chúng ta tạo ra để giúp chúng ta quản lý đám kiến hôi này mà thôi, dựa trên bản chất ngươi không có gì khác so với mấy con kiến hôi này."

Chương 1105: Vu tổ (2)

Nghe được từ ngữ nhục nhã phát ra từ miệng người khói xanh, nét mặt người đàn ông vẫn giữ vững không thay đổi, thật giống như người bị mắng không phải là hắn.

"Bị người ta sai sử như chó, không ngờ lại vẫn cam nguyện bị sai sử."

"Thật sự khiến Nhân tộc của chúng ta mất hết mặt mũi, người như thế căn bản không xứng được xưng là Nhân tộc."

Lúc này, toàn bộ người trên thế giới đều mắng mỏ người đàn ông kia, bị người ta làm nhục như vậy mà vẫn không phản kháng, người như thế căn bản không hề có chút cốt khí gì, căn bản không có tư cách làm người.

"Tốt rồi, tạm thời mang thứ đó trở về đi, thuận tiện truyền luôn cả tình huống phía bên này về đó luôn."

Người khói xanh nắm tháp năng lượng trong tay lập tức giơ tay lên, mà tháp năng lượng đó cũng lập tức bắn vào giữa cổng truyền tống, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

"Khoách Thác, ở đây giao cho ngươi, ba người chúng ta rời đi trước."

"Tốt, đợi khi ta trở lại Mẫu tộc sẽ đi tìm đám các ngươi."

Người khói xanh ở lại đây gật đầu, mà ba người khói xanh kia cũng lập tức đi về phía cổng truyền tống, bước vào trong cổng truyền tống.

"Ba vị đại nhân, thế giới bên này có biến cố khiến lá chắn với

bên ngoài cũng yếu hơn, xuất hiện một con đường đi thông tới thế giới bên ngoài. Vì thế ta mới cố ý chế tạo ra Cửa Vĩnh Hằng này để ngăn cản con đường đi thông tới thế giới bên ngoài kia, còn mời ba vị đại nhân ra tay, để tránh sau này lối đi ấy bị khuếch tán, khiến đám Nhân tộc có thể trốn ra thế giới bên ngoài."

Người đàn ông mở miệng, mà sau khi nghe thấy những lời người đàn ông nói, ba người khói xanh đồng thời dừng bước đưa mắt nhìn Cửa Vĩnh Hằng trên bầu trời, một lúc sau mới xoay người đi về phía Cửa Vĩnh Hằng.

"Thực sự có khí tức của thế giới bên ngoài, không hề kém so với Mẫu giới chút nào, mau vào xem, hay là mấy chủng tộc khác có ý tưởng gì rồi..."

Ba người khói xanh đứng ở lối vào Cửa Vĩnh Hằng trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng cũng bước vào.

Thấy ba người khói xanh này cùng bước vào Cửa Vĩnh Hằng, lúc này toàn bộ dân chúng trên thế giới cảm thấy căm phẫn vô cùng, người thanh niên này khác gì hán gian đâu chứ? Thật là kẻ phản bội cả nhân loại.

"Hắn... Thật sự là kẻ phản bội sao?"

Giọng nói của khí linh bảo tháp có chút không xác định, mà đôi mắt của Phương Minh lại hơi nheo lại, bởi vì trực giác nói cho cậu biết sự tình không đơn giản như vậy, nếu không sư phụ mình đã không cố ý nói ra một phen như thế.

Oanh!

Gần như ngay sau khi ba người khói xanh bước vào Cửa Vĩnh Hằng, đột nhiên người đàn ông lập tức đánh một quyền về phía người khói xanh còn lại, một quyền này trực tiếp đánh tan số khói xanh quanh quẩn người trên người người khói xanh.

"Người chỉ bảo, ngươi muốn làm gì?"

Người khói xanh bị đánh tới trở tay không kịp, mà giờ khắc này tất cả mọi người ở đây đều vô cùng nghi ngờ nhìn biến cố đột nhiên xuất hiện kia.

"Muốn làm gì, đương nhiên là muốn đưa ngươi trở về hành tinh mẹ của các ngươi."

Oanh!

Khí thế ngất trời bộc phát từ trên người người đàn ông, toàn bộ thế giới cũng vì đó mà run rẩy, quan trọng nhất là tại thời khắc này, cho dù đang giữa thanh thiên bạch nhật nhưng không hiểu vì sao trên bầu trời lại xuất hiện đầy sao.

Cỗ khí thế này mạnh mẽ hơn người đá sống ba đời trước kia nhiều.

"Ngươi... Không ngờ ngươi dám phản bội tộc ta!"

Người khói xanh kinh sợ, [image]thế nhưng người đàn ông lại chỉ cười lạnh một tiếng, trả lời rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Ta là Vu tổ, chính là người tiên tri của Nhân tộc, từ đầu tới đuôi chủng tộc của ta cũng chỉ có Nhân tộc, vì sao có thể tồn tại chuyện phản bội như ngươi nói."

Xôn xao!

Nghe thấy những lời người đàn ông nói, toàn bộ dân chúng trên thế giới xôn xao một mảnh, nhưng ngay sau đó vẻ mặt bọn họ lại trở nên vô cùng phấn chấn, thậm chí có người còn lộ ra vẻ áy náy trên mặt, bắt đầu áy náy nói xin lỗi vì lúc trước bản thân mình đã hiểu lầm người ta.

"Ngươi... Thực lực của ngươi?"

Đối với chuyện Vu tổ phản bội, tuy rằng người khói xanh rất kinh ngạc nhưng lại không để trong lòng, thế nhưng điều khiến hắn ta khiếp sợ là thực lực của Vu tổ, không ngờ một con giun dế trong mắt hắn ta lại có thể chống lại hắn ta.

"Ngươi có biết hành động này của ngươi sẽ mang tới tai họa như thế nào cho Nhân tộc không? Chắc chắn tộc ta sẽ triệt để hủy diệt Nhân tộc các ngươi, mà Nhân tộc các ngươi ngay cả cơ hội được trở thành vật thí nghiệm cũng không còn."

Đối mặt với câu nói của người khói xanh, trên mặt Vu tổ lộ ra dáng tươi cười, nói: "Chắc hẳn cao tầng trong tộc các ngươi chỉ quan tâm tới tháp năng lượng mà thôi, chỉ cần có thể đưa đủ số lượng tháp trở về, sinh tử của các ngươi lại có ai sẽ để ý đây?"

"Ngươi... làm sao ngươi biết?"

Lần này người khói xanh không cách nào bình tĩnh nữa, bởi vì thân phận địa vị của hắn ta trong chủng tộc cũng không cao, trên thực tế thân phận địa vị của cả bốn người bọn họ đều không cao, nếu địa vị của bọn hắn cao rồi, cần gì phải đi tới cái hành tinh nát này? Ở đây, dù bọn hắn có tu luyện trăm năm cũng không bằng tu luyện mười năm ở Mẫu tinh.

"Bởi vì từ khi các ngươi chọn ta làm Người chỉ bảo, ta đã bắt đầu thu thập tin tức về các ngươi, tuy rằng mỗi một thế đều không thể thu được quá nhiều tin tức, nhưng qua nhiều thế như vậy cộng lại cũng đã đủ để suy đoán ra chân tướng."

Những lời Vu tổ nói khiến người khói xanh có chút kinh hãi, hắn ta mới chỉ phủ xuống thế giới này có một thế, nhưng Người chỉ bảo trước mắt này lại đã trải qua mười thế. Thực ra sau khi bốn người họ phủ xuống mới sẽ chọn ra một Người chỉ bảo, nhưng bởi những tộc nhân đã đến đây lúc trước nói rằng Người chỉ bảo này rất tiện dùng, cho nên hắn cũng không tiếp tục lựa chọn những người khác.

Sớm biết người trước mắt này đã trăm phương ngàn kế mưu đồ, trước đây hắn ta đã sớm tiêu diệt đối phương, một lần nữa lựa chọn một Người chỉ bảo khác.

"Cho dù ngươi có mưu đồ từ lâu nhưng kết cục của ngươi vẫn sẽ không thay đổi, ngươi không thể diệt được ta, hơn nữa bên trong cánh cửa kia còn có ba tộc nhân của ta, với thực lực của bốn người chúng ta thế giới này không ai có thể chống lại."

"Không ai có thể chống lại sao?"

Vu tổ đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, tiếng gào thét này tràn đầy bi phẫn.

"Ngươi có biết vì ngày này tộc chúng ta đã phải mưu tính bao lâu không? Ngươi có biết mỗi triều đại đã có bao nhiêu thiên kiêu của Nhân tộc vì ngày hôm nay mà cam nguyện hi sinh? Ngươi có biết cho dù đã trải qua vô tận năm tháng, thi hài của bọn họ vẫn tồn tại như trước?"

Trong tử thành, ngay sau khi Vu tổ hét lên những lời này, Phương Chính cũng chắp tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, trong giọng nói mang theo vẻ đau thương hô lên: "Tất cả nhân kiệt của Nhân tộc, hồi hồn đi."

Oanh!

Theo những lời này của Phương Chính hạ xuống, có vô số bóng người đi ra từ những căn nhà bên trong tử thành, những bóng người này giống hệt như những cái xác không hồn, nguyên một đám vượt qua bầu trời tiến thẳng về phía bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia, sau đó từng người từng người đi vào trong Cửa Vĩnh Hằng.

"Chết tiệt, vì sao bọn họ có thể còn sống? Theo thế giới này bị hủy diệt, mọi thứ phải biến mất mới đúng!"

Giọng nói của người khói xanh thay đổi, không hề có vẻ cao cao tại thượng như trước, bởi vì tất cả những gì đang xảy ra trước mắt hắn ta vượt ra khỏi nhận thức của hắn ta.

Thế giới này là nơi thí nghiệm do bọn hắn chế tạo ra, mỗi khi thí nghiệm kết thúc sẽ bắt đầu tiến hành hủy diệt, mà sau khi hủy diệt thế giới này không còn bất kỳ thứ gì tồn tại mới đúng, ngoại trừ một số ít hạt giống bọn họ cố ý lưu lại cho thí nghiệm đời sau, tất cả đều đã bị hủy diệt.

Về phần đám người tưởng rằng có thể trốn thoát một kiếp kia, kỳ thực đều nằm trong sự khống chế của bọn họ, chỉ là thứ được bọn họ cố tình tha cho một con đường nhằm làm tăng thú tính của ván cờ thôi, bọn họ thích nhìn những con kiến hôi này vì sống sót mà liều mạng giãy giụa, nhưng kết cục, bọn họ phát hiện tất cả sự giãy giụa của bọn họ đều là phí công.

"Nếu là ở những thời đại khác đúng thật bọn họ sẽ không thể tồn tại, thế nhưng ở kiếp này lại không giống vậy, ở kiếp này, thế giới này đã không chỉ có tộc người khói xanh các ngươi."

Những lời Vu tổ nói khiến người khói xanh im lặng, hắn ta hiểu được ý của Vu tổ, Nhân tộc đã tiếp xúc với chủng tộc của thế giới khác, còn được chủng tộc của thế giới khác ủng hộ, trợ giúp.

"Đừng nói cuối cùng các ngươi không thể thành công, cho dù các ngươi có thể thành công thì các ngươi cũng chỉ có thể biến thành vật thí nghiệm của một chủng tộc khác mà thôi, ngươi cho rằng thực sự sẽ có chủng tộc nào khác có lòng tốt đi giúp đỡ cho các ngươi sao?"

Người khói xanh mang trên mặt vẻ châm chọc, không phải người cùng tộc chắc chắn sẽ có mưu đồ khác, ở chư thiên bách giới, mỗi chủng tộc lớn đều thù hận cùng ngấp nghé xâm chiếm các chủng tộc khác, nếu thực lực của chủng tộc nào đó yếu đi, việc các chủng tộc khác sẽ làm chắc chắn chỉ có một, đó chính là bỏ đá

xuống giếng.

"Chuyện đó không liên quan gì với các ngươi."

Vu tổ vẫn chưa dừng công kích, ngôi sao đầy trời gia thân, mọi cử động của hắn đều có thể dẫn động toàn bộ năng lượng thiên địa trên thế giới này, mà rất rõ ràng năng lượng của người khói xanh không xuất phát từ thế giới này, nên hắn ta chỉ có thể bị động phòng thủ.

Bên phía Cửa Vĩnh Hằng, mặc dù không cách nào kiểm tra được tình huống chiến đấu bên trong, nhưng từ sự rung động của Cửa Vĩnh Hằng đã có thể nhìn ra, tất nhiên chiến đấu bên trong cũng vô cùng kích động.

Chiến đấu!

Lúc này chỉ còn cách chiến đấu, tất cả mọi người đều biết, nếu như cuộc chiến này thất bại đồng nghĩa với Nhân tộc sẽ hoàn toàn diệt vong.

Vu tổ chịu nhục lâu như vậy, không tiếc gánh tiếng xấu chó săn của dị tộc trên lưng cũng phải ngăn cản người khác tiến vào Cửa Vĩnh Hằng, chính là vì ngày hôm nay.

"Ta đi vào trợ giúp một tay!"

Tử thành có cường giả xung phong nhận việc nhảy vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng, mà lời của cường giả này cũng nhắc nhở những cường giả khác, giờ khắc này mọi người không có một chút tư tâm nào, thậm chí còn bỏ qua sinh tử sôi nổi dũng mãnh lao vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng.

Phương Chính không đi vào, bởi vì ông ấy phải khống chế tử thành, triệu hoán thi hài của cường giả Nhân tộc qua các thế mà Vu tổ đã thu thập được, triệu hoán thi hài của bọn họ tiến vào Cửa Vĩnh Hằng chiến đấu.

Phương Minh cũng không hành động, bởi vì cậu nhớ tới những lời sư phụ đã nói với mình, bây giờ còn chưa phải lúc, đám người Vu tổ còn lưu lại bố cục khác, mà điều này cũng đã nói rõ một điều, nguy hiểm của Nhân tộc tuyệt đối không chỉ đơn giản là bốn người khói xanh trước mắt này…

Chương 1106: Một đóa hoa tương tự (1)

Chỉ là, Phương Minh không nghĩ tới, còn có thể có nguy hiểm gì tồn tại?

Trên bầu trời, rõ ràng người khói xanh không phải đối thủ của Vu tổ, đã liên tục bại lui, khói xanh trên người cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Người khói xanh cũng không có thực thể, thân thể của bọn hắn đều do khói xanh tạo thành, vì thế số khói xanh này tương đương với thân thể của bọn hắn, khói xanh càng lúc càng mờ nhạt, cũng đồng nghĩa với lực lượng của bọn hắn càng ngày càng yếu, mà ngay khoảnh khắc khi khói xanh triệt để tản đi cũng là khoảnh khắc bọn họ phải diệt vong.

Oanh!

Một đấm cuối cùng của Vu tổ trực tiếp đánh tan số khói xanh còn lại thành hư vô, điều này khiến đám dân chúng đang xem cuộc chiến thở phào nhẹ nhõm.

Nghe mấy lời đám dị tộc này nói lúc trước dường như bọn hắn là vô địch, nhưng bây giờ thì thế nào? Không phải cuối cùng bọn hắn cũng bị giết chết đó sao, điều này khiến lòng tin của toàn bộ dân chúng lại tăng cao, thì ra dị tộc cũng không phải không thể đánh phá như tưởng tượng.

Vậy mà biểu tình trên mặt Phương Minh lại không được thả lỏng, bởi vì người khói xanh này chết quá đơn giản, chuyện này cũng giống như một vị BOSS cuối cùng trong bộ phim điện ảnh

này, lúc trước hắn nói khoác vô cùng lợi hại nhưng tới cuối cùng khi ra sân lại chỉ sống không được mấy giây đã bị đánh bại rồi bị giết chết, nghĩ sao cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Trên bầu trời, vẻ mặt Vu tổ cũng không có chút vui sướng nào, ngay sau đó hắn lại đấm ra một đấm về phía trước, nơi ấy đang có một điểm màu xanh hình thành, rất nhanh đã hóa thành một đoàn khói xanh, thân hình người khói xanh lại một lần nữa xuất hiện.

"Tất cả bản lĩnh của các ngươi đều tới từ tộc ta, từ khi các ngươi bắt đầu tu luyện đã bị tộc ta hạ chú ngữ, các ngươi không thể nào giết chết người của tộc ta được."

Giọng của người khói xanh lại một lần nữa truyền ra, mà lời của hắn khiến đám người nhân tộc lại lo lắng trong lòng, giết không chết, chẳng phải có nghĩa Nhân tộc không thể làm gì được bọn hắn sao?

"Tuy rằng ngươi có thể trưởng thành tới mức này hơi nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng ngươi không thể giết chết ta được, đợi khi ta trở lại Mẫu tộc, Nhân tộc các ngươi cứ chờ bị triệt để diệt tộc đi, vật thí nghiệm không nghe lời đã không còn giá trị gì nữa."

Vu tổ hơi nhíu mày nhưng trên mặt lại không có quá nhiều ngoài ý muốn, dường như tất cả những chuyện này đều đã nằm trong dự liệu của hắn.

"Nếu đã không thể giết chết ngươi thì phong ấn chặt ngươi lại đi."

Hai tay Vu tổ kết ấn, tại thời khắc này sao đầy trời phân bố xung quanh người khói xanh, vây nhốt người khói xanh kia vào trong, những ngôi sao này không ngừng xoay tròn, mỗi một ngôi sao đều phát ra ánh sáng sáng chói, giữa hai bên liên tiếp tạo thành một đồ án phức tạp.

"Ta nói rồi, ngươi không thể nào giết chết ta hoặc phong ấn ta, đây chính là hậu thủ mà cường giả tộc ta đã lưu lại khi chế tạo tràng thí nghiệm, ở thế giới này, tộc ta chính là tồn tại không thể bị tiêu diệt."

Trong giọng nói của người khói xanh vẫn mang theo khinh thường, hắn không thèm chống lại bởi vì hắn tin tưởng bản thân mình sẽ không bị phong ấn, cho dù là thuật pháp huyền diệu tới mức nào, thực lực mạnh mẽ tới dường nào, căn nguyên của nó vẫn bắt nguồn từ thế giới này, mà mọi thứ trong thế giới này đều đã bị cường giả trong tộc thiết kế.

Chuyện này cũng giống như định lý người máy, khi con người thiết kế người máy này đã thiết kế cho nó lực lượng rất mạnh mẽ, thế nhưng cùng với đó con người còn thiết kế thêm một định luật, chính là không cho phép công kích nhân loại.

Cách làm của người khói xanh cũng giống vậy.

Ngôi sao liên tiếp chậm rãi tạo thành một trận pháp đè ép thẳng về phía người khói xanh, mà khi trận pháp này gần kề người khói xanh, cuối cùng người khói xanh cũng không thể giữ vững biểu tình lạnh nhạt kia nữa, bởi vì hắn ta phát hiện tất cả khói xanh trên người mình đang bị trận pháp khóa lại.

"Loại lực lượng này?"

Lần này người khói xanh thực sự sợ hãi, bởi vì hắn ta phát hiện không ngờ lực lượng ẩn chứa bên trong ngôi sao này lại là lực lượng mà hắn ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Đây không phải lực lượng của thế giới này!"

Người khói xanh hiểu được, lực lượng ẩn chứa bên trong ngôi sao đầy trời kia không phải là lực lượng vốn có bên trong thiên địa này, nhưng điều này sao có thể, tất cả năng lượng mà thế giới này

có đều do cường giả trong tộc tự mình bố trí, đều đã thử thí nghiệm qua.

"Trí nhớ của ngươi thật đúng là không tốt chút nào, không phải ta đã nói qua một lần rồi sao, thế giới này có con đường đi thông tới một thế giới khác."

Vu tổ khinh thường hừ lạnh một tiếng, hai tay mạnh mẽ hợp lại, trận pháp ngôi sao kia trực tiếp đè ép về phía người khói xanh, tại thời khắc này tất cả khói xanh trên cơ thể người khói xanh cũng dần khuếch tán, muốn chạy ra ngoài.

Thế nhưng trận pháp ngôi sao này lại giống như tồn tại được sinh ra để áp chế người khói xanh, không có một tia khói xanh nào có thể tràn ra khỏi trận pháp.

"Muốn phong ấn ta, vậy thì đồng quy vu tận đi."

Ngay khoảnh khắc trước khi người khói xanh bị phong ấn, hắn ta rống giận một tiếng, toàn bộ thân hình tự tiêu tán, hơn nữa lần này nó không hề trọng tố lại.

Theo khói xanh trên cơ thể người khói xanh tiêu tán, vẻ lo lắng trong lòng mọi người cũng không biến mất, bởi vì bọn họ đang tự hỏi rốt cuộc lời nói cuối cùng của người khói xanh kia là có ý gì.

"Các ngươi mau nhìn bốn cột sáng kia, dường như tốc độ tàn phá bừa bãi của nó lại tăng lên rồi!"

Từ sau khi bốn người khói xanh xuất hiện, đã có ba vị tiến vào Cửa Vĩnh Hằng, mà một vị còn sót lại phải chiến đấu với Vu tổ, thế nhưng từ đầu tới đuôi bốn cột sáng kia vẫn đang không ngừng tàn sát bừa bãi, nếu tiếp tục tàn sát theo tốc độ này, chỉ sợ không tới một ngày, toàn bộ thế giới sẽ biến mất không còn tồn tại nữa.

Oanh!

Một bên khác, bóng dáng của ba người khói xanh bên trong Cửa Vĩnh Hằng kia cũng xuất hiện, lúc này ba người khói xanh ấy đã mất đi vẻ kiêu ngạo cuồng vọng lúc trước, hình tượng có thể nói là cực kỳ chật vật, khói xanh trên người cũng bằng còn một phần mười so với trước.

"Triệu hoán cường giả trong tộc!"

Ba người khói xanh từ Cửa Vĩnh Hằng xuất hiện, đồng thời nhìn về phía cổng truyền tống kia, mỗi người tự bắn một tia sáng bay về phía bên trong cổng truyền tống.

Thấy hành động của ba người khói xanh này, dân chúng trên toàn thế giới lại một lần nữa khẩn trương hẳn lên, chỉ có bốn người đã khó có thể đánh bại cùng giết chết như vậy, nếu quả thật để cao tầng của dị tộc biết được tin tức này, sợ rằng khó có thể giữ được thế giới…

"Vì sao không ngăn cản?"

Đây là nghi ngờ của tất cả mọi người lúc này, không ngờ Vu tổ lại không hề ra tay ngăn cản ba người khói xanh này, hắn chỉ lẳng lặng nhìn ba người khói xanh truyền tin tức vào cổng truyền tống.

"Nhân tộc các ngươi tất phải bị diệt, không thể nghi ngờ!"

Sau khi chắc chắn tin tức đã được truyền vào, ba người khói xanh đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần tin tức được truyền đi, tất nhiên đám cao tầng trong tộc sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó cao tầng phủ xuống, Nhân tộc sẽ bị tiêu diệt một cách triệt để.

"Đúng không? Chẳng qua kể ra vẫn phải cảm ơn các ngươi, cám ơn các ngươi đã định vị tọa độ giúp chúng ta."

Trên mặt Vu tổ lộ ra dáng tươi cười, mà cũng ngay một khắc này, một bóng người xuất hiện ở miệng cổng truyền tống, đây là một cô gái mặc đồ trắng, toàn thân trắng như tuyết, mang theo tư

thế tuyệt đại tao nhã.

Thấy cô gái mặc áo trắng này xuất hiện, trong mắt Phương Minh có tia sáng, dưới cái nhìn của cậu, Vu tổ có kế hoạch lớn như vậy không thể nào không có bóng dáng của cô gái mặc đồ trắng này.

Cô ấy chỉ vẻn vẹn đứng ở trước cổng truyền tống đã có thể khiến thân thể ba người khói xanh kia run run, bởi vì bọn họ có thể cảm ứng được một cỗ lực lượng kinh khủng phát ra từ trên người bạch y nữ tử, lực lượng này thậm chí đã vượt qua cực hạn mà bọn họ có thể hiểu biết.

"Người... tại sao Nhân tộc các ngươi có thể có nhóm cường giả này."

Chương 1107: Một đóa hoa tương tự (2)

Một trong số ba người khói xanh run run cất giọng, mà một người khói xanh khác dường như đã suy nghĩ rõ ràng điều gì, kinh hô: "Các ngươi cố ý, cố ý muốn chúng ta truyền tin tức đi, muốn cao tầng của tộc ta phủ xuống."

Suy đoán này khiến trái tim ba người khói xanh đập mạnh, không ngờ Nhân tộc lại có thể điên cuồng như vậy, không chỉ muốn tiêu diệt bọn họ mà còn muốn giết thẳng tới hành tinh mẹ.

Nhưng có một điều khiến bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc làm sao Nhân tộc có thể tạo ra một vị cường giả như vậy?

"Quả nhiên cô ấy mới là lá bài tẩy sau cùng của Nhân tộc."

Trong lòng Phương Minh cũng đã hiểu rõ, tuy rằng cô gái mặc áo trắng này cũng là Vu Sư nhất mạch, nhưng thực lực của cô ấy còn cao hơn cả Vu tổ, mà cô gái mặc đồ trắng này cũng là lá bài tẩy mạnh nhất của Nhân tộc.

Trước cổng truyền tống, trong khi tất cả mọi người đều cho rằng cô gái mặc đồ trắng kia sẽ ở đây chờ đợi cường giả của dị tộc phủ xuống, nhưng tất cả mọi người đều không ngờ ngay sau đó cô ấy lại làm ra một hành động khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Bước ra một bước, cô gái mặc đồ trắng trực tiếp bước chân vào bên trong cổng truyền tống kia, đây không phải bị động phòng thủ, đây là chủ động giết tới cửa.

Cổng truyền tống này của người khói xanh chính là cổng

truyền tống thông dụng của những thế giới cấp cao, nếu muốn truyền tống đến thế giới nào cần phải có tọa độ của thế giới đó, mà trước đó ba người khói xanh này đã truyền tin tức cho cao tầng trong tộc, muốn truyền tin đương nhiên phải có tọa độ.

Ngay từ đầu tháp năng lượng đó tiến vào cổng truyền tống cũng cần định vị giống vậy, nhưng tháp năng lượng đó lại khác, tháp năng lượng đó đã xuyên tới xuyên lui mấy lần, hơn nữa bản thân nó vốn là đồ vật của thế giới kia, vì thế rất rõ ràng, con người không thể mượn tháp năng lượng để đi thông tới thế giới kia được.

Nhưng tình huống trước mắt lại không giống vậy, ba người khói xanh này muốn truyền tin tức đi nhất định phải đính kèm vị trí tọa độ của thế giới mẹ, mà nếu vậy, Vu tổ có thể nhờ vào định vị để tìm tọa độ vị trí của thế giới mà đám người khói xanh kia đang sống.

Mặc dù biết những thứ này, nhưng trong nháy mắt khi thấy cô gái mặc đồ trắng đi vào cổng truyền tống, khóe miệng Phương Minh vẫn co quắp một cái, cô gái này thật sự là một người quá mạnh mẽ.

"Không ngờ lại dám phản công, không nghĩ tới kế hoạch của bọn hắn lại to gan lớn mật như thế!"

Ở chốn đào nguyên, trên mặt Phương Bảo Bảo cũng tràn đầy biểu tình chấn kinh, cậu bé biết mấy người Vu tổ đã có kế hoạch sẵn, thậm chí có thể còn đang đào một cái hố rất lớn cho nên cậu bé không muốn mắc mưu, không tham dự vào bất cứ chuyện gì, cái gì mà tử thành, cái gì mà thành Thần linh… cậu bé đều không tham dự.

Toàn bộ Nhân tộc trên thế giới đều kinh ngạc đến ngây người trợn tròn mắt, cô gái mặc đồ trắng này thật là quá mạnh!

Chỉ có Vu tổ vẫn có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, bởi vì chuyện này đã nằm trong dự liệu của hắn, bọn hắn suy tính lâu như vậy chính là vì chờ đợi tới giờ khắc này.

Nếu như vẻn vẹn chỉ là tiêu diệt bốn người khói xanh giám thị Nhân tộc, hắn đã có thể ra tay từ sớm, nhưng đây chỉ là trị ngọn mà không trị gốc, bởi vì nếu hắn phong ấn bốn người khói xanh sẽ có những người khói xanh khác phủ xuống.

Nếu muốn giải quyết triệt để nguy cơ của Nhân tộc chỉ còn một cách là xâm nhập vào nơi đám người khói xanh đang ở, hoàn toàn loại bỏ dã tâm của bọn chúng đối với Nhân tộc.

"Không biết lượng sức, cho dù có thể đi vào thế giới của tộc ta thì có ích lợi gì, chỉ dựa vào các ngươi chẳng lẽ còn tự cho rằng có thể gây nên sóng gió gì trong thế giới của chúng ta sao?"

Sau thời gian khiếp sợ ngắn ngủi, ba người khói xanh cũng bình tĩnh lại, bởi vì bọn hắn tin tưởng thực lực của cao tầng trong tộc, bạch y nữ tử của Nhân tộc có tới đó cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Song phương ai cũng không tiếp tục động thủ lần nữa, cho dù là người khói xanh hay vẫn là Vu tổ đều lựa chọn tạm thời đình chiến, bởi vì bọn họ biết, kết cục của trận chiến quyết định sống còn của Nhân tộc nằm ở bên trong cổng truyền tống kia.

Mười lăm phút sau!

Cuối cùng trong cổng truyền tống cũng có động tĩnh, một cánh tay ngọc từ bên trong cửa truyền tống thò ra ngoài, mà ngay khi cánh tay ngọc này vươn ra mí mắt Phương Minh lại nhảy một cái, lại ngay sau đó cậu phát hiện bản thân mình bị cánh tay ngọc này nhấc lên, như thể một con mèo nhỏ bị nắm cổ trực tiếp kéo vào bên trong cửa truyền tống kia.

"Này..."

Phương Minh còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy một trận mê muội, đợi khi tầm mắt cậu khôi phục đã phát hiện bản thân mình đi tới trước một quảng trường, mà trên quãng trường này có mười sáu thạch đài, giờ khắc này đã có năm tòa thạch đài bị hủy, chỉ còn lại mười một thạch đài, mỗi một thạch đài đều tản ra khí tức khủng bố.

Bạch y nữ tử cứ đứng ở nơi đó như vậy, mà đây cũng là lần đầu tiên Phương Minh có thể nhìn rõ ràng dung nhan của bạch y nữ tử, thật sự là phong hoa tuyệt đại chân chính, từng sợi tóc theo gió phất phới, cho dù đối mặt với mười một thạch đài này cũng không sợ hãi chút nào.

"Nhân tộc, quá giới!"

Đột nhiên có âm thanh truyền ra từ bên trong một thạch đài, mà đáp lại hắn chính là công kích của bạch y nữ tử, ngay khi âm thanh truyền ra từ thạch đài bạch y nữ tử đã ra tay, ống tay áo huy động trực tiếp bắn phá thạch đài kia, mà sau khi thạch đài bị phá lại lộ ra một cây đại thụ to lớn bên trong.

"Làm càn, thật sự cho rằng chúng ta không làm gì ngươi được sao, tuy rằng ngươi đã đạt tới mức độ này nhưng số mệnh của nhân tộc các ngươi đã sớm được định trước, một mình ngươi không thể nào phá trời được."

Bên trong một thạch đài khác lại có âm thanh truyền ra, nhưng lần này bạch y nữ tử không tiếp tục ra tay, chỉ đưa mắt nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh bị nhìn tới có chút chột dạ, chỉ có thể cười gượng.

"Hắn... Có đủ tư cách hay không!"

Một lúc sau, bạch y nữ tử mở miệng, mặc dù không cảm thụ

được theo dõi, nhưng Phương Minh có thể xác định giờ phút này những tồn tại bên trong mấy thạch đài còn lại đều đang đánh giá cậu.

"Không phải người của thế giới kia, Nhân tộc các ngươi?" Trong bệ đá truyền ra một giọng nói nghi ngờ.

"Điểm ấy không cần các ngươi hỏi đến." Căn bản là bạch y nữ tử này không hề có ý định trả lời, cực kỳ mạnh mẽ.

Mười một thạch đài lại rơi vào yên tĩnh.

"Chúng ta tiếp nhận điều kiện của ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải giống như chúng ta."

Lần này bạch y nữ tử không tiếp tục cự tuyệt, mà là gật đầu đáp ứng.

Từ đầu tới đuôi, Phương Minh không hề nói một câu nào, đợi khi cậu muốn lúc nói chuyện lại thấy bạch y nữ tử vung tay lên, mà cậu lại một lần nữa cảm thấy mê muội, khi thanh tỉnh lại bản thân cậu đã về tới trước cửa truyền tống.

Bị người ta ném ra từ bên trong cửa truyền tống, Phương Minh còn chưa khôi phục ổn định thì truyền tống trận lại động, trực tiếp hút ba người khói xanh kia vào bên trong, sau đó trốn vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Vu tổ có tia sáng thoáng qua, thân hình trực tiếp bước một bước vào bên trong Cửa Vĩnh Hằng, mà Cửa Vĩnh Hằng thì lại biến mất không thấy gì nữa.

Trong tử thành, vẻ mặt Phương Chính cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc hẳn lên, liếc nhìn Phương Minh trên không trung, nghiêm mặt nói: "Minh nhi, chăm sóc mẹ con cùng em gái con thật cẩn thận, cha còn có chính sự phải đi làm."

Tử thành rung động, ngay sau đó trực tiếp đi về phía địa cực đụng vào một trong số bốn cột sáng, cứng rắn cưỡng ép không cho vòng sáng này tàn sát bừa bãi nữa, cuối cùng càng mang theo cột sáng kia cùng nhau biến mất.

Ở vực sâu bên trong núi Thiên Táng, lúc này có một bóng người khôi ngô mang theo vẻ mặt phức tạp, vậy mà chỉ một lúc sau hắn cũng không chùn bước, trực tiếp bước ra một bước rời khỏi núi Thiên Táng, một bước này đi thẳng về phía cực nam, đối mặt với một trong bốn cột sáng, toàn bộ thân thể khôi ngô trực tiếp đụng vào.

Cột sáng gạt bỏ người đàn ông khôi ngô kia nhưng rất nhanh bóng người ấy lại được trọng tố, đến cuối cùng thân thể người đàn ông triệt để tiêu tán, nhưng cột sáng cũng biến mất theo.

Phía tây, trong một chùa miếu có kim quang hiện rõ, mang theo phạm âm lượn lờ trực tiếp trấn áp cột sáng nơi cực tây.

"Ta rời đi từ vĩnh hằng, cũng sắp trở về từ vĩnh hằng!"

Một người đầu trọc hiện rõ trong kim quang của chùa miếu, thấy tên trọc đầu này, vẻ mặt của không ít tín đồ trở nên cuồng nhiệt, đồng loạt quỳ xuống, vậy mà lúc này Phương Bảo Bảo lại bĩu môi.

"Thằng này thực sự là gian trá, xuất hiện lúc này lại còn nói đường hoàng như thế, người không biết còn tưởng rằng hắn mới là Chúa cứu thế đây."

Nơi cực bắc cũng có một bóng người hiện lên, đó là một bóng người già nua, nơi ngực hắn có một giá chữ thập, ông lão nhìn cột sáng trước mặt, ngay sau đó bàn tay già nua sờ lấy giá chữ thập trên ngực.

"Kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy cũng nên làm ra cống hiến

chân chính cho thế giới này.”

Ông già kia đưa tay chậm rãi rút giá chữ thập ra, sau đó lại ném giá chữ thập vào trong cột sáng kia, mà bóng dáng chính hắn thì lại hoàn toàn tiêu tán ngay tại chỗ.

Một cột sáng cuối cùng cũng tiêu tán vào lúc ấy.

...

Toàn bộ thế giới khôi phục sự yên lặng, nhưng mà đối với mọi người, tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay sẽ vĩnh viễn ghi khắc ở trong lòng bọn hắn.

Chương 1108: Một đóa hoa tương tự (3)

Ba ngày sau!

Phương Minh gặp được sư phụ mình, đồng thời cũng nhìn thấy phân thân của mình, địa điểm là ở cõi âm.

"Minh nhi, sư phụ biết con có rất nhiều nghi ngờ, hiện tại sư phụ có thể nói hết tất cả chân tướng cho con biết."

Bổ Thiên Chí Tôn cảm thán một tiếng, trong đôi mắt già nua có vẻ nhớ lại, nói: "Vị trí của thế giới chúng ta bị dị tộc nắm trong tay, mà tộc người khói xanh cũng đang lấy Nhân tộc chúng ta ra làm thí nghiệm, nhưng vì khống chế phương hướng phát triển của loài người không để loài người xuất hiện thành kiến, ngay từ đầu chính bọn họ đã giáo dục nhân loại chúng ta."

"Chỉ là sau khi trải qua vài lần thí nghiệm, tộc người khói xanh phát hiện phương pháp giáo dục Nhân tộc của bọn họ có vấn đề, bởi vì dù sao đôi bên cũng khác biệt chủng tộc, thế nên bọn họ quyết định lựa chọn Nhân tộc để dạy bảo Nhân tộc, cũng chính là Người chỉ bảo trong miệng bọn họ, mà Người chỉ bảo này cũng chính là Vu Sư nhất mạch các con."

"Người chỉ bảo đầu tiên cũng không phải Vu tổ bây giờ mà là một vị khác, chỉ có điều sau này Người chỉ bảo đầu tiên ấy phản bội tộc người khói xanh, bị tộc người khói xanh diệt sát. Vu Sư nhất mạch của con xuất hiện sau, mà khoảng thời gian giữa hai sự xuất hiện ấy là bao lâu, đã trải qua bao nhiêu thế không ai có thể nói rõ được."

Dưới sự giảng giải của Bổ Thiên Chí Tôn, cuối cùng Phương Minh cũng có thể hiểu rõ đầu đuôi sự tình, rốt cục cậu cũng đã biết chân tướng.

Bắt đầu từ Vu tổ, thân phận Người chỉ bảo mới được xác định chân chính, bởi vì Vu tổ rất nghe lời nên tộc người khói xanh cũng rất yên tâm khi sử dụng, mà những người này lại không biết Vu tổ chỉ đang ẩn nhẫn mà thôi, hắn đang tích góp đợi khi đủ thực lực.

Nhiều thời đại trôi qua như vậy, mỗi khi kiếp nạn sắp tới Vu tổ lại muốn lưu giữ thi hài của một số cường giả có tiềm lực trong tử thành, mà hắn làm vậy cũng là vì chờ đợi cơ hội có thể phản công đánh lại tộc người khói xanh.

Mà vị bạch y nữ tử kia chính là lá bài tẩy mạnh mẽ nhất Vu tổ có thể bồi dưỡng ra được, vì bồi dưỡng ra một vị cường giả tuyệt đỉnh mà Vu tổ đã phải đưa ra một quyết định rất chật vật, từ trước khi tai kiếp tới hắn đã đi đầu hủy diệt Nhân tộc, chỉ để lại bạch y nữ tử cùng một số mồi lửa, khiến vị bạch y nữ tử này độc hưởng toàn bộ khí vận của thế giới.

Mà người của khói xanh đang giám thị Nhân tộc kia chỉ xuất hiện khi Nhân tộc thỏa mãn điều kiện nhất định nào đó, đây cũng là nguyên nhân khiến bạch y nữ tử phải nhốt Cổ Hoàng, bởi vì hành động của Cổ Hoàng đã xấp xỉ đạt tới yêu cầu của tộc người khói xanh.

Nhưng lúc ấy, người của tộc người khói xanh đang giám thị Nhân tộc kia tuyệt đối không thể thức tỉnh, bởi vì biến số lớn nhất xuất hiện, mà biến số này mới có thể chân chính thay đổi số mệnh của Nhân tộc.

"Cõi âm, dưới cái nhìn của Vu tổ cõi âm xuất hiện mới thật sự là biến số, bởi vì cõi âm cũng không phải vật của thế giới này, mà nói cho cùng bạch y nữ tử vẫn là người được sinh ra từ thế giới này, cho dù có thể đạt tới đỉnh cao thì đỉnh cao này cũng có hạn,

cho nên sau khi Vu tổ cùng bạch y nữ tử thương lượng đã quyết định ký thác tất cả hi vọng vào cõi âm này."

"Vì vậy, từ đó bắt đầu có trận chiến giữa Vu Sư nhất mạch cùng cõi âm mà con biết, trên thực tế đây chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, bởi vì Vu tổ xác định chắc chắn rằng người khói xanh còn sắp xếp hậu thủ, mà hậu thủ này chính là tháp năng lượng đó."

"Tháp năng lượng sáng tạo ra một nhóm cường giả được xưng là thần linh, đồng thời cũng giam giữ khống chế toàn bộ thế giới, duy chỉ có một nơi không nằm trong phạm vi giám thị của tháp năng lượng kia, mà nơi ấy chính là vùng đất Chỉ Dẫn ở cõi âm."

"Tất cả bố cục đều được hoàn thành bên trong vùng đất Chỉ Dẫn, ngay cả tử thành cũng ẩn thân bên trong vùng đất Chỉ Dẫn, mà mấy chục năm trước khi lão phu bước vào cõi âm cũng đã đi vào vùng đất Chỉ Dẫn, từ đó mới biết tới những bí mật này."

Sau khi nói đến đây, ánh mắt Bổ Thiên Chí Tôn nhìn về phía Phương Minh mang theo một tia áy náy, nói: "Minh nhi, kỳ thực sở dĩ con phải nhận truyền thừa Vu Sư cũng không phải ngoài ý muốn, truyền thừa Vu Sư này là lão đạo cố ý sắp xếp, bởi vì đây là kế hoạch của Vu tổ, mà bản thân con lại chính là khâu trọng yếu nhất trong cả kế hoạch, bởi vì hồn phách của con không tới từ thế giới này, mà tới từ cõi âm."

"Cho nên nói chính xác hơn, bản thân con chính là biến số kia, mà tương lai của con có thể phát triển không hạn lượng, Nhân tộc có thể thoát khỏi bố cục bị vây khốn này hay không, hi vọng cuối cùng nằm trên người con, nguyên nhân là vì kẻ địch của Nhân tộc không chỉ có mỗi tộc người khói xanh đơn giản như vậy."

Trên mặt Phương Minh không có quá nhiều vẻ ngoài ý muốn, bởi vì trên thực tế bản thân cậu đã đoán được đôi phần về kết cục này.

"Sở dĩ Vu tổ có thể phong ấn người khói xanh kia cũng là vì sau khi cõi âm xuất hiện, quỹ tích ngôi sao xuất hiện thay đổi, ẩn chứa luồng năng lượng không bị người khói xanh khống chế. Về phần bảo tháp này, đây là thứ Vu tổ đã chuẩn bị cho con, bên trong có năng lượng mà lịch đại Vu Sư lưu lại, chỉ cần con hấp thu nó con sẽ có thể có được thực lực hơn hẳn cửu tinh Vu Sư, nhưng đây không phải là chuyện con nên làm, chuyện con phải làm chân chính là đi lên con đường của riêng mình, giúp Nhân tộc thoát khỏi sự ràng buộc của thế giới này."

"Từ giờ khắc này, con không còn thuộc về Vu Sư nhất mạch nữa, mà thứ con tu luyện cũng không phải là truyền thừa Vu Sư, con đường phía trước của con không hề noi theo kinh nghiệm của bất kỳ một người nào, mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào chính bản thân con."

"Dựa vào chính con sao?"

Phương Minh nói nhỏ một câu, hồi tưởng lại lúc bản thân tu luyện ra Tinh Thần Đồ, bật thốt lên: "Vậy từ này phương pháp tu luyện của con gọi là Dẫn Thần Tinh Quyết đi "

"Dẫn Thần Tinh Quyết, cái tên này rất chuẩn xác."

Bổ Thiên Chí Tôn gật đầu, kế tiếp lại đưa mắt nhìn hướng phân thân của Phương Minh, tại thời khắc này, phân thân của Phương Minh là Tần Dương cũng mở miệng nói: "Con đường dẫn tới thế giới bên ngoài kia không thông được, chí ít là hiện nay không thể đi thông, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì, khi đi trên con đường này ta đã tìm hiểu được đạo lý luân hồi, cho nên ta quyết định dừng lại ở cõi âm xây dựng lại luân hồi, là một con đường luân hồi chân chính."

"Cõi âm cần phải được xây dựng lại, nhưng ngoại trừ cõi âm ra, Cửa Vĩnh Hằng cũng phải chú ý, dựa theo Vu tổ đã nói, bọn họ chỉ có thể phong ấn người của tộc khói xanh không thể đi thông

con đường đến thế giới này, nhưng tất nhiên tộc người khói xanh sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế, cho nên phong ấn này còn cần gia cố liên tục không ngừng, điểm này lão phu sẽ nghĩ biện pháp, mà chuyện Phương Minh con cần phải làm chính là tu luyện."

...

Mười sáu năm sau!

Một tòa bảo tháp hiện rõ ở trên chín tầng trời, kim quang chiếu xạ toàn bộ thế giới, mà ở trên bảo tháp này có một bóng người đứng sừng sững ở nơi đó, phía sau bóng người ấy là ngôi sao đầy trời, dưới chân bóng người ấy lại có vô số đạo lực lượng pháp tắc.

Hai tròng mắt của bóng người ấy vô cùng thâm thúy, nhìn chằm chằm hư không, phảng phất như muốn nhìn thấu tình cảnh của vô tận năm tháng sau, mãi một hồi lâu sau bóng người này mới yếu ớt thở dài: "Một đóa hoa tương tự, cuối cùng cũng nở rộ."

Chương 1109: Giới thiệu truyện

Chương 1110: Cầu Kim Phiếu